

Bất Diệt Kiếm Thể

Contents

Bất Diệt Kiếm Thể	19
1. Đạo Dẫn Truyền	20
2. Quyển 1: Tử Hà Tông – Chương 1: Rèn Kiếm (thượng)	20
3. Chương 2: Rèn Kiếm (trung).	22
4. Chương 3: Rèn Kiếm (hạ).	25
5. Chương 4: Nhiệt Huyết Trong Lòng.	27
6. Chương 5: Ngũ Phong Luận Kiếm.	30
7. Chương 6: Triều Dương Phong.	32
8. Chương 7: Sơ Thí Thân Thủ (thượng).	35
9. Chương 8: Sơ Thí Thân Thủ (hạ).	38
10. Chương 9: Khuyết Điểm Của Kiếm Pháp.	41
11. Chương 10: Luyện Kiếm Trong Đàm.	43
12. Chương 11: Cẩn Ràng Nhẫn Nhục(thượng).	46
13. Chương 12: Cẩn Ràng Nhẫn Nhục (hạ).	49
14. Chương 13: Thiên Hành Kiện, Quân Tử Di Tự Cường Bất Túc!	51
15. Chương 14: Tam Phẩm Kiếm Khí. Cự Kiếm Luyện Tâm (thượng).	54
16. Chương 15: Tam Phẩm Kiếm Khí. Cự Kiếm Luyện Tâm (hạ).	57
17. Chương 16: Luận Kiếm Bằng Ngón Tay.	60
18. Chương 17: Ngũ Cảnh Kiếm Đạo, Tam Điều Lộ (thượng).	63
19. Chương 18: Ngũ Cảnh Kiếm Đạo. Tam Điều Lộ (hạ).	65
20. Chương 19: Kiếm Hồn Kinh.	68
21. Chương 20: Cuộc Chiến Lúc Chia Tay.	70
22. Chương 21: Thiếu Nữ Minh Tuyết Nhi.	73
23. Chương 22: Chiến Ý! Kiếm Giả Tiểu Thiên Vị.	76
24. Chương 23: Bích Thủy Tam Diệp Lăng. Lĩnh Ngộ Cử Trọng Nhược Khinh.	79
25. Chương 24: Thú Khư! Linh Thú Bạo Động.	82
26. Chương 25: Kiếm Cương Tung Hoành.	85
27. Chương 26: Kiếm Trận! Bích Thủy Xung Thiên.	88
28. Chương 27: Thú Đan! Lôi Điện Nhập Thể.	91
29. Chương 28: Trúc Cơ Tự Nguyên. Bước Vào Kiếm Đạo.	93
30. Chương 29: Tử Điện Kiếm Khí.	95
31. Chương 30: Nhân Sâm Năm Trăm Năm.	98
32. Chương 31: Chiếm Được Nhân Sâm.	101
33. Chương 32: Tăng Tiến. Chuy Pháp Hóa Kiếm.	104
34. Chương 33: Trở Về! Khiếp Sợ.	106
35. Chương 34: Bể Quan Đột Phá.	109
36. Chương 35: Đại Hội Luận Kiếm. Tề Tự Kiếm Đài.	112
37. Chương 36: Chấn Động Mọi Người! Tam Tắc Kiếm Khí.	115
38. Chương 37: Cử Nhược Trọng Khinh.	118
39. Chương 38: Đệ Tử Đại Hộ Pháp. Khí Thể Tăng Mạnh.	120
40. Chương 39: Đoạn Thanh Vân Chiến Đấu.	123
41. Chương 40: Kiếm Khí Hệ Hỏa.	126

42. Chương 41: Khẩn Cấp Triệu Tập.	128
43. Chương 42: Giết! Một Kiếm Độc Chiến.	131
44. Chương 43: Sát Lục Kiếm Đạo (kiếm Đạo Giết Chóc).	134
45. Chương 44: Giận Mà Chém! (thượng).	137
46. Chương 44: Giận Mà Chém! (hạ).	139
47. Chương 45: Âm Toán! Cường Viện Bất Ngờ.	142
48. Chương 46: Chiến! Bắt!	145
49. Chương 47: Chặn Giết! Diệt Cỏ Giết Tận Gốc.	147
50. Chương 48: Tiếng Chùy! Kiếm Ý.	150
51. Chương 49: Kiếm Ý Luyện Tiên Thiên.	153
52. Chương 50: Vạn Pháp Quy Tông.	155
53. Chương 51: Cuối Năm.	158
54. Chương 52: Trở Lại Triều Dương Phong.	161
55. Chương 53: Rửa Nhục.	163
56. Chương 54: Một Chiêu Rửa Nhục.	165
57. Chương 55: Hâm Rượu Luận Kiếm (1).	168
58. Chương 56: Hâm Rượu Luận Kiếm (2).	171
59. Chương 57: Huyền Thanh Triệu Kiến.	174
60. Chương 58: Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm.	176
61. Chương 59: Phong Lôi Kiếm Khí.	179
62. Chương 60: Kiếm Kiều Ba Nghìn Trượng.	182
63. Chương 61: Gặp Lại Minh Tuyết Nhi.	184
64. Chương 62: Khiêu Khích.	188
65. Chương 63: Cự Kiếm Phong Lôi.	190
66. Chương 64: Hộ Pháp Chấp Pháp.	193
67. Chương 65: Ý Chí Chiến Đấu Ngát Trời.	196
68. Chương 66: Dương Danh Tử Hà Phong (1).	199
69. Chương 67: Dương Danh Tử Hà Phong (2).	201
70. Chương 68: Tu Dưỡng.	204
71. Chương 69: Lang Khẩu Thôn.	207
72. Chương 70: Trường Nha Lang.	209
73. Chương 71: Thực Lực Của Lạc Tâm Vũ.	212
74. Chương 72: Tiếng Địch Quái Dị.	215
75. Chương 73: Kiếm Trận Vô Hình.	217
76. Chương 74: Thiên Địa Thần Bí.	220
77. Chương 75: Huyết Tế. Niệm Văn Hiện Thế.	222
78. Chương 76: Dòng Chảy Ngầm Bắt Đầu.	225
79. Chương 77: Cường Giả Tề Tụ.	228
80. Chương 78: Bạch Phát Ma Nữ.	231
81. Chương 79: Ngọc Kiếm Thần Bí.	233
82. Chương 80: Hoàng Kiếm Thân Kinh.	236
83. Chương 81: Thoát Ra.	238
84. Chương 82: Kiếm Hoàng Tử Hà Tông.	241
85. Chương 83: Trần Ai Lạc Định.	244
86. Chương 84: Niềm Băn Khoản Và Sự Thay Đổi Của Lục Thanh.	246
87. Chương 85: Kế Thừa Chức Vụ Hộ Pháp.	249
88. Chương 86: Lạc Nhật Thành.	252
89. Chương 87: Tông Dân Mất Tích.	254
90. Chương 88: Đuổi Theo Dưới Lòng Đất (thượng).	257
91. Chương 89: Đuổi Theo Dưới Lòng Đất(2).	260
92. Chương 90: Đá Hệ Thổ.	263
93. Chương 91: Quan Sát Độ Nguyên Kiếp. (thượng).	265
94. Chương 92: Quan Sát Độ Nguyên Kiếp. (2).	268
95. Chương 93 : Hỏa Nguyên Kiếp. Ý Chí Của Trời Đất.	271

96. Chương 94 : Độ Kiếp Thành Công! Tin Tức Phường Thị.	273
97. Chương 95 : Giết Gà Dọa Khỉ (thượng).	276
98. Chương 96 : Giết Gà Dọa Khỉ (trung).	279
99. Chương 97 : Giết Gà Dọa Khỉ (hạ).	282
100. Chương 98 : Sát Khí Cửa Tư Đồ Trọng.	285
101. Chương 99 : Đối Chọi Tương Đối	288
102. Chương 100 :tăng Lên Tới Cực Hạn	291
103. Chương 101 : Lực Mạnh Không Ngờ. Phong Lôi Tung Hoành (thượng)	294
104. Chương 102 : Lực Mạnh Không Ngờ. Phong Lôi Tung Hoành (2)	297
105. Chương 103 :huyền Kim Đại Chân Kiếm! Chiến Thắng	299
106. Chương 104 : Tư Đồ Lão Tổ Trở Về	302
107. Chương 105 : Thanh Danh! Lễ Phong Hộ Pháp	305
108. Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm – Chương 1: Luyện Tâm Viện! Sâm Vương Đan	308
109. Chương 2: Cổ Nguyên Đan	310
110. Chương 3: Trở Ngại Cửa Kiếm Pháp	313
111. Chương 4 : Bản Chất Kiếm Pháp	316
112. Chương 5 : Phong Lôi Bộ (thượng)	318
113. Chương 6: Phong Lôi Bộ (hạ).	320
114. Chương 7: Diệp Lão Ngủ Say.	323
115. Chương 8: Tụ Tập Tại Kiếm Đài.	326
116. Chương 9: Kịch Chiến Trên Chiến Đài.	328
117. Chương 10: Húc Nhật Đông Thăng.	331
118. Chương 11: Nhập Ma.	334
119. Chương 12: Địa Hỏa Chân Tuyệt Kiếm (1).	336
120. Chương 13: Địa Hỏa Chân Tuyệt Kiếm (2).	339
121. Chương 14: Phong Lôi Bao Phủ (1).	342
122. Chương 15: Phong Lôi Bao Phủ (2).	345
123. Chương 16: Trận Chiến Cuối Cùng (1).	347
124. Chương 17: Trận Chiến Cuối Cùng (2).	350
125. Chương 18: Phong Lôi Dẫn, Tổn Phong Phá.	353
126. Chương 19 Truyền Thuyết Thần Kiếm	356
127. Chương 20 Thôn Phệ Thú Đan	358
128. Chương 21 Ngẫu Nhiên Linh Ngộ	361
129. Chương 22 Kiếm Trì (thượng)	363
130. Chương 23 Kiếm Trì (trung)	366
131. Chương 24 Kiếm Trì (hạ)	368
132. Chương 25 Phong Lôi Kiếm Chủng (thượng).	371
133. Chương 26 Phong Lôi Kiếm Chủng (trung)	373
134. Chương 27 Phong Lôi Kiếm Chủng (hạ)	376
135. Chương 28 Thanh Kiếm Lục Phẩm	378
136. Chương 29: Hai Năm	380
137. Chương 30: Đại Lễ Kế Vị	383
138. Chương 31: Mượn Kiếm Tiên Tiếp Kiếm (thượng)	385
139. Chương 32: Mượn Kiếm Tiên Tiếp Kiếm (trung)	388
140. Chương 33: Mượn Kiếm Tiên Tiếp Kiếm (hạ)	391
141. Chương 34: Khí Kiếm Chỉ! Đoạn Kiếm!	394
142. Chương 35 : Quyết Định	397
143. Chương 36 : Huyết Sát Kiếm Khí (thượng)	399
144. Chương 37 : Huyết Sát Kiếm Khí (hạ)	402
145. Chương 38 : Mang Kiếm Quay Về Núi	405
146. Chương 39 : Hai Đạo Thiên Nhân. Bán Kiếm (1)	408
147. Chương 40 : Hai Đạo Thiên Nhân. Bán Kiếm (2)	411
148. Chương 41 : Đưa Kiếm Thiếp	413
149. Chương 42 : Bền Bờ Lệ Thủy	416

150. Chương 43 : Thủy Tặc	418
151. Chương 44: Linh Thú Xuất Hiện	421
152. Chương 45 : Huyền Thủy Mãng	424
153. Chương 46 : Tụ Ác Thủy Tặc	427
154. Chương 47 : Bái Sư	429
155. Chương 48 : Thu Đồ Đệ. Âm Ảnh	432
156. Chương 49 : Trấn Trấn Đồng	435
157. Chương 50 : Cút!	437
158. Chương 51 : Vỡ Kiếm. Tiếng Đàn	440
159. Chương 52 : Nhân Đạo Sơ Hiện. Mười Ngón Cầm Kiếm	443
160. Chương 53 : Âm Sát Kiếm Khí	446
161. Chương 54 Cuộc Chiến Trên Đỉnh Tháp (thượng)	448
162. Chương 55 Cuộc Chiến Trên Đỉnh Tháp (trung)	451
163. Chương 55 Cuộc Chiến Trên Đỉnh Tháp (hạ)	454
164. Chương 57 Đại Sư Nhân Đạo	457
165. Chương 58 Cuộc Chiến Tuyệt Đỉnh (thượng)	460
166. Chương 59 Cuộc Chiến Tuyệt Đỉnh (hạ)	462
167. Chương 60 Ngũ Hành Kiếm Cương! Lượng Thiên Kiếm Xích!	465
168. Chương 61 Trần Ai Lạc Định	468
169. Chương 62 Thần Phong Ứng, Sát Khí Sơ Hiện	471
170. Chương 63: Kích Đấu, Đuổi Giết	473
171. Chương 64: Manh Mối, Thư Sinh	476
172. Chương 65: Thảo Thanh Hà	479
173. Chương 66: Thanh Hà Kiếm Trận (thượng)	482
174. Chương 67: Thanh Hà Kiếm Trận (hạ)	484
175. Chương 68: Chém Giết!	487
176. Chương 68(2): Tăng Đá Kì Dị	491
177. Chương 69: Khói Xanh Xuất, Ngọc Giao Long Hiện (Thượng)	493
178. Chương 70: Khói Xanh Xuất, Ngọc Giao Long Hiện (Hạ)	496
179. Chương 71: Diệt Lão Thức Tỉnh	499
180. Chương 72: Tru Sát! Uy Hiếp	502
181. Chương 73: Dây Núi Liên Vân	505
182. Chương 74:kiếm Cốt! Kiếm Thi	508
183. Chương 75:tông Sư Nhân Đạo (thượng)	511
184. Chương 76:tông Sư Nhân Đạo (hạ)	514
185. Chương 77:cỏ Trường Sinh	516
186. Chương 78: Lăn Đầu Đến Núi Phù Vân	519
187. Chương 79: Ninh Hoàn Chân	522
188. Chương 80: Cửu Thiên Phong Cương Kiếm (thượng)	525
189. Chương 81: Cửu Thiên Phong Cương Kiếm (hạ)	528
190. Chương 82: Tiếng Vang Tận Trời	531
191. Chương 83: Bích Vân Quả. Thiên Địa Ý Chí	534
192. Chương 84: Đồng Hành, Nghi Hoặc	537
193. Chương 85: Ma Chu Tái Hiện (thượng)	540
194. Chương 86: Ma Chu Tái Hiện (hạ)	543
195. Chương 87: Tru Sát	546
196. Chương 88: Dọa Lui	549
197. Chương 89: Trở Về	552
198. Chương 90: Hoàng Linh Nhi	554
199. Chương 91: An Nguy Của Ba Người	557
200. Chương 92: Phản Ứng Của Tông Môn	560
201. Chương 93: Phong Lôi Kiếp (thượng)	563
202. Chương 94 : Phong Lôi Kiếp (trung)	566
203. Chương 95 : Phong Lôi Kiếp (hạ)	568

204. Chương 96 : Tiên Thiên Phong Lô Châu	571
205. Chương 97 : Kiếm Chủ - Chuẩn Đại Sư	574
206. Chương 98 : Cầu Kiếm	576
207. Chương 99 : Khiêu Khích! Trở Về	579
208. Chương 100 : Thần Mộc Kiếm Cửu Phẩm (thượng)	582
209. Chương 101 : Thần Mộc Kiếm Cửu Phẩm (trung)	585
210. Chương 102 : Thần Mộc Kiếm Cửu Phẩm (hạ)	588
211. Chương 103 : Kiếm Dự, Chu Họa!	592
212. Chương 104 : Phong Chủ Liệt Diễm Sơn	595
213. Chương 105 : Đại Chiến	598
214. Chương 106 : Tử Tiêu Phong Lô Dẫn	601
215. Chương 107 : Bố Trí, Quái Nhân	604
216. Chương 108 : Ngũ Độc Tái Hiện	606
217. Chương 109 : Chiến Đấu Kịch Liệt	609
218. Chương 110 : Bắt, Toàn Diệt	612
219. Chương 111 : Khai Nhận. Sát Khí	615
220. Chương 112 : Nổi Trận Lô Đình	618
221. Chương 113 : Nổi Trận Lô Đình 2	621
222. Chương 114 : Độc Hạt ! Thiên Lô.	623
223. Chương 115 : Để Cho Con Được Điên	626
224. Chương 116 : Hồi Sinh Sau Kiếp Nạn	629
225. Chương 117 : Nhắc Lại Chuyện Xưa	632
226. Chương 118 : Đáy Sông Luyện Thân	635
227. Chương 119 : Huyền Quy Xuất Hiện	637
228. Chương 120 : Huyền Thủy Long Mãng	640
229. Chương 121 : Long Mãng Xuất Thế	643
230. Chương 122 : Phong Đạm Vân Thanh	645
231. Chương 123 : Phong Vân Tụ Tập	648
232. Chương 124 : Các Phương Tề Tụ	651
233. Chương 125 : Đại Thế Ngưng Tụ!	653
234. Chương 126 : Tam Giáp Phần Thưởng, Khôi Thủ Niệm Vân	656
235. Chương 127 : Kiếm Đài	659
236. Chương 128 : Bày Trận. Minh Tuyết Nhi	661
237. Chương 129 : Bích Thủy Lục Diệp Lăng	664
238. Chương 130 : Diệp Cô Hàn (thượng)	668
239. Chương 131 : Diệp Cô Hàn (trung)	670
240. Chương 132 : Diệp Cô Hàn (hạ)	673
241. Chương 133 : Kiếm Sĩ	676
242. Chương 134 : Thất Bại. Long Tuyết	680
243. Chương 135 : Vòi Rồng. Băng Phượng	683
244. Chương 136 : Băng Phượng Vũ Thiên	686
245. Chương 137 : Đại Thế Phong Lô. Tử Dương Chân Hỏa	689
246. Chương 138 : Tử Tiêu Phong Lô Dẫn. Tam Túc Kim Ô (thượng)	692
247. Chương 139 : Tử Tiêu Phong Lô Dẫn. Tam Túc Kim Ô (trung)	695
248. Chương 140 : Tử Tiêu Phong Lô Dẫn. Tam Túc Kim Ô (hạ)	698
249. Chương 141 : Một Kiếm Cuối Cùng!	701
250. Chương 142 : Lương Bại Câu Thương. Kết Thúc	704
251. Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ – Chương 1: Kinh Nghe Kiếm Mộ.	707
252. Chương 2: Ngũ Hành Kiếm Mộ. Kiếm Hồn Đan.	710
253. Chương 3: Linh Ngộ. Biến Hoá	713
254. Chương 4: Ngoại Tượng Niệm Thân	715
255. Chương 5: Quyết Đoán, Trúc Cơ.	718
256. Chương 6 : Đoạn Thanh Vân	721
257. Chương 7: Vãng Sự Như Yên	724

258. Chương 8: Nhập Ma	727
259. Chương 9: Nghiền Xương Thành Tro!	729
260. Chương 10: Vạn Niên Tẩy Tâm Quả. Cửu Dương Kiếm Khí.	732
261. Chương 11: Thú Vực Man Hoang (thượng)	735
262. Chương 12: Thú Vực Man Hoang (trung).	738
263. Chương 13: Thú Vực Man Hoang (hạ)	741
264. Chương 14: Thần Điều Kim Dương	744
265. Chương 15: Kiếm Trận! Hư Không Sinh Vật	747
266. Chương 16: Phá Trận! Chân Dục Kiếm Cương	750
267. Chương 17: Ngũ Hành Kiếm Đạo. Dị Vực Man Hoang	753
268. Chương 18: Địa Long Man Hoang	756
269. Chương 19: Địa Long Pháp Tượng, Kim Dương Thần Trảo	758
270. Chương 20: Thiên Phong Cốc!	761
271. Chương 21: Thiên Phong Sát Linh (thượng)	764
272. Chương 22: Thiên Phong Sát Linh (hạ)	767
273. Chương 23: Thiên Phong Nhập Thể (thượng)	771
274. Chương 24: Thiên Phong Nhập Thể (hạ)	774
275. Chương 25: Chân Hỏa Hải! Kiếm Cốt Xuất Hiện (thượng)	777
276. Chương 26: Chân Hỏa Hải! Kiếm Cốt Xuất Hiện (hạ)	779
277. Chương 27: Ma Uy Cái Thế.	783
278. Chương 28: Tu Dưỡng Hồn Phách.	786
279. Chương 29: Lập Trận Trong Không Trung.	789
280. Chương 30: Thủy Liên Vô Căn.	792
281. Chương 31: Thủy Liên Vô Căn. (hạ)	794
282. Chương 32: Câu Vần	797
283. Chương 33: Kiếm Linh	800
284. Chương 34: Thần Mộc Man Hoang (thượng).	803
285. Chương 35: Thần Mộc Man Hoang (hạ)	806
286. Chương 36: Bất Tử Căn Mộc Linh Quả	808
287. Chương 37 :u Đàm Thiếu Nữ	811
288. Chương 38 :vạn Niên Bất Tử Căn (thượng)	814
289. Chương 39 :vạn Niên Bất Tử Căn (hạ)	817
290. Chương 40 :sát Tâm Như Sắt	820
291. Chương 41 :kinh Biển. Bóng Kiếm Thông Thiên	823
292. Chương 42 :thất Tông Tề Tụ	826
293. Chương 43 :đại Chiến. Kiếm Khí Tung Hoành (thượng)	828
294. Chương 44:đại Chiến. Kiếm Khí Tung Hoành (hạ)	832
295. Chương 45	835
296. Chương 46	838
297. Chương 47	841
298. Chương 48:kiếm Thi Đột Kích (thượng).	844
299. Chương 49-50: Kiếm Thi Đột Kích (phần 2+3)	847
300. Chương 51: Sương Mù Trùng Điệp Điệp	853
301. Chương 52 + 53+54 : Sinh Tử Luân Hồi! Thiên Thế Bất Hối!	856
302. Chương 55: Kiếm Thi Diệt, Kiếm Mộ Mở	864
303. Chương 56: Linh Vực Tam Khảo (phần 1)	867
304. Chương 57: Linh Vực Tam Khảo (phần 2)	870
305. Chương 58: Linh Vực Tam Khảo (phần 3)	873
306. Chương 59: Hồn Dung Thiên Địa, Thiên Địa Uy	876
307. Chương 60: Cự Tuyệt Truyền Thừa, Hiểu Rõ Bản Tâm	879
308. Chương 61: Cảnh Giới Giả Hồn Đỉnh Phong. Nghi Định	882
309. Chương 62: Trông Mòn Con Mắt, Tâm Linh Tụ Hội	884
310. Chương 63: Phong Vũ Dục Lai	887
311. Chương 64: Hoành Mi Lãnh Đối Đáp Một Cách Mĩa Mai	890

312. Chương 65: Kiếm Hoàng Tái Hiện	893
313. Chương 66 : Đại Phong Khởi Hề	896
314. Chương 67 : Lục Tông Cùng Tới	899
315. Chương 68 : Đồi Chọi Gay Gắt	902
316. Chương 69 Người Không Đủ Tư Cách	904
317. Chương 70 Tất Nhiên Là Phải Giết	907
318. Chương 71 Tần Vô Song, Hàn Kiếm Tâm	910
319. Chương 72 :hệ Tông Trưởng Lão (thượng)	913
320. Chương 73 :hệ Tông Trưởng Lão (trung)	916
321. Chương 74 : Hệ Tông Trưởng Lão (hạ)	918
322. Chương 75 : Chú Kiếm Đại Hội	922
323. Chương 76 : Ngôn Ngữ Hoàn Ky	924
324. Chương 77 : Liệt Địa, Hàn Sương (thượng)	927
325. Chương 77 : Liệt Địa, Hàn Sương (trung)	930
326. Chương 79 : Liệt Địa, Hàn Sương (hạ)	932
327. Chương 80-82 :thiên Phong Luyện Hình, Thiên Lôi Tới Vào Nước Lạnh	935
328. Chương 83 : Lôi Vân Kiếm, Tâm Nguyên	944
329. Chương 84 : Ngũ Phong Đại Tuyển	947
330. Chương 85: Ngũ Phong Đại Tuyển (trung)	950
331. Chương 86 : Ngũ Phong Đại Tuyển (hạ)	952
332. Chương 87: Dốc Lòng Tu Luyện	955
333. Chương 88: Trận Chiến Mở Màn Kiếm Vương (thượng)	958
334. Chương 89: Trận Chiến Mở Màn Kiếm Vương (trung)	961
335. Chương 90: Trận Chiến Mở Màn Kiếm Vương (hạ)	964
336. Chương 91: Chân Long Hiện Thế. Kiếm Hồn Đạo!	967
337. Chương 92: Bốn Tầng Thế Giới. (thượng)	970
338. Chương 93: Bốn Tầng Thế Giới (hạ)	973
339. Chương 94: Đoạn Niệm Thành Không (thượng)	976
340. Chương 95: Đoạn Niệm Thành Không (hạ)	980
341. Chương 96: Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận	983
342. Chương 97: Trăm Dặm Kiếm Kiêu	986
343. Chương 98 Kẻ Cản Đường Ta! Sát! Sát! Sát!	989
344. Chương 99 Chém Giết. Phong Lôi Hiện Thế	993
345. Chương 100 Tuyết Sơn, Tử Thanh Song Kiếm	995
346. Chương 101 Mượn Phong Lôi	999
347. Chương 102 Lăng Tiêu Tông	1002
348. Chương 103 Tuyết Sơn Tìm Tuyết Liên	1005
349. Chương 104 Linh Thú Dưới Hàn Đầm	1009
350. Chương 105 Vô Tình Tông	1011
351. Chương 106 Thần Long Phong Lôi	1014
352. Chương 107 Đuổi Giết! Kiếm Trận Tầng Hình	1020
353. Chương 108 Liệt Thiên Kiếm Khí	1025
354. Chương 109 Nhân Kiếm Hợp Nhất	1028
355. Chương 110 Núi Liệt Thiên	1031
356. Chương 111 Tia Khí!	1034
357. Chương 112 Tình Hoa, Chân Tình Kiếm Khí!	1036
358. Chương 113 Đoạn Tình Cốc	1039
359. Chương 114 Sát Khí Tứ Khởi	1042
360. Chương 115 Linh Đoạn Sơn Mạch	1045
361. Chương 116a Thiên Linh Tộc	1048
362. Chương 116b Muốn Kết Hôn Ta, Đả Bại Hãn (thượng)	1051
363. Chương 117 Muốn Kết Hôn Ta, Đả Bại Hãn (trung)	1053
364. Chương 118 Muốn Kết Hôn Ta, Đả Bại Hãn (hạ)	1056
365. Chương 119 Kiếm Đạo Tức Kiếm Đạo	1059

366. Chương 120 Kim Cương Bất Hoại, Hóa Kiếm Vi Quyền (thượng)	1062
367. Chương 121 -122: Quyền Ý Trấn Áp, Dẫn Lôi Nhập Quyền	1065
368. Chương 123: Năm Trăm Năm Trước	1071
369. Chương 124: Bích Lạc Hải, Hư Không Trọng Lực	1073
370. Chương 125: Trung Ương Hải Vực, Mạc Danh Biến Hóa!	1076
371. Chương 126: Dập Nát Chân Không, Quyền Ảnh Bạo Áp!	1079
372. Chương 127: Kiếm Khí Thần Long, Chân Long Quyền Ảnh!	1081
373. Chương 128: Uy Chấn Bích Hải, Phong Lôi Dị Biến	1084
374. Chương 129: Bích Hải Động, Nhược Thủy Môn Hiện	1087
375. Chương 130: Kinh Người Đoán, Chân Long Ngủ Say!	1090
376. Chương 131: Phong Lôi Tiến Giai?	1092
377. Chương 132: Tiến Giai, Hoàng Tước Kỳ Hậu	1095
378. Chương 133: Hóa Long Trì, Long Nguyên Dịch!	1098
379. Chương 134 + 135: Nghìn Trượng Long Cốt	1101
380. Chương 136: Nghìn Trượng Long Cốt (hạ)	1106
381. Chương 137: Long Ngâm Bích Lạc. Nhập Ma!	1109
382. Chương 138: Kiếm Vương Đỉnh Phong	1111
383. Chương 139: tâm Ma Kiếm Cương. Long Ngâm Phong Lôi!	1114
384. Chương 140: Kiếm Vương Đỉnh Phong, Thực Lực Thấp Nhất!	1117
385. Chương 141: Đối Chọi Gay Gắt	1120
386. Chương 142: Di Cốt Chân Long	1123
387. Chương 143 Kế Thừa Chân Long	1126
388. Chương 144: Thân Thể Bán Long. Kiếm Thể Thanh Phàm (thượng)	1129
389. Chương 145: Thân Thể Bán Long. Kiếm Thể Thanh Phàm (trung)	1132
390. Chương 146: Thân Thể Bán Long. Kiếm Thể Thanh Phàm (hạ)	1134
391. Chương 147: Chuyển Hóa Thuộc Tính. Kiếm Sí Phong Lôi	1137
392. Chương 148: Thực Lực Dừng Mãnh. Chân Long Xuất Thế	1139
393. Chương 149: Bạt Kiếm Giương Cung	1142
394. Chương 150: Uy Nghiêm Cửa Chân Long	1145
395. Chương 151: Thần Phong Linh	1148
396. Chương 152+ 153: Hai Đại Vực Chủ	1151
397. Chương 154: Quân Mạc Vấn. Thích Giả Sinh Tồn	1157
398. Chương 155: Luận Đạo!	1159
399. Chương 156: Xích Hồ Thú Đan	1162
400. Chương 157+ 158: Kiếm Toái Thần Phong(Thượng)	1165
401. Chương 159: Kiếm Toái Thần Phong (hạ)	1170
402. Chương 160: Long Uy Hàng Thế (thượng)	1173
403. Chương 161: Long Uy Hàng Thế (hạ)	1176
404. Chương 162+ 163: Ngưng Hồn. Thiên Đạo!	1179
405. Chương 164: Lấy Thần Ngự Kiếm!	1184
406. Chương 165: Kiếm Xuất Pháp Tùy (thượng)	1187
407. Chương 166: Kiếm Xuất Pháp Tùy (hạ)	1190
408. Chương 167: Chém Giết, Chuyển Biến	1192
409. Chương 168: Thanh Trúc Lâm	1195
410. Chương 169: Đoạn Trường Tửu, Tâm Cảnh Tẩy Luyện!	1198
411. Chương 170: Thiên Nhân Hợp Nhất!	1201
412. Chương 171: Cổ Thanh Trúc	1203
413. Chương 172: Trường Sinh Đạo. Giới Bích	1206
414. Chương 173: Hư Không. Phá Sát Tông	1209
415. Chương 174: Kiếm Tông, Trận Chiến Mở Màn (thượng)	1212
416. Chương 175: Kiếm Tông, Trận Chiến Mở Màn (trung)	1215
417. Chương 176: Kiếm Tông, Trận Chiến Mở Màn (hạ)	1218
418. Chương 177: Thanh Phàm Điện (thượng)	1221
419. Chương 178: Thanh Phàm Điện (trung)	1223

420. Chương 179: Thanh Phàm Điện (hạ)	1226
421. Chương 180: Lôi Trì Nhập Đạo (thượng)	1229
422. Chương 181: Lôi Trì Nhập Đạo (trung)	1232
423. Chương 182: Lôi Trì Nhập Đạo (hạ)	1234
424. Chương 183: Pháp Tắc	1237
425. Chương 184: Lôi Long Man Hoang	1239
426. Chương 185: Lôi Long Man Hoang (hạ)	1242
427. Chương 186: Linh Châu Dị Biến	1245
428. Chương 187: Phong Lôi Pháp Tắc	1247
429. Chương 188: Vinh Quy Tử Hà Tông (thượng)	1250
430. Chương 189: Vinh Quy Tử Hà Tông (hạ)	1253
431. Chương 190: Ta Muốn Bế Quan!	1256
432. Chương 191: Danh Chân Tử Hà	1259
433. Chương 192: Kiếm Hồn Cảnh (thượng)	1262
434. Chương 193: Kiếm Hồn Cảnh (trung)	1265
435. Chương 194: Kiếm Hồn Cảnh (hạ)	1269
436. Chương 195: Hồn Thức Hóa Chùy, Chú Luyện Kiếm Chủng!	1272
437. Chương 196: Thế Giới Kiếm Chủng, Không Gian Pháp Tắc!	1274
438. Chương 197: Kiếm Tông Tiểu Thiên Vị (thượng)	1277
439. Chương 198: Kiếm Tông Tiểu Thiên Vị (hạ)	1281
440. Chương 199: Phong Vân Sâu Khởi	1284
441. Chương 200: Hư Không Đại Chiến!	1287
442. Chương 201: Kiếm Tông Xuất Thế, Song Long Hí Châu! (Thượng)	1291
443. Chương 202: Kiếm Tông Xuất Thế, Song Long Hí Châu! (Trung)	1294
444. Chương 203: Kiếm Tông Xuất Thế, Song Long Hí Châu! (Hạ)	1297
445. Chương 204: Thiên Đạo Uy, Kiếm Nuốt Lôi Kiếp!	1301
446. Chương 205: Hộ Tông Trưởng Lão	1304
447. Quyển 4: Con Đường Kiếm Hoàng – Chương 1: Kim Thiên Bách Chiến Bảng (thượng)	1307
448. Chương 2: Kim Thiên Bách Chiến Bảng (hạ)	1310
449. Chương 3: Chiến Trường Kiếm Hồn	1314
450. Chương 4: Đoạn Tình Cốc	1317
451. Chương 5: Kiếm Ý Sắc Bén	1321
452. Chương 6: Tổ Nguyên	1324
453. Chương 7: Ba Cảnh Giới Kiếm Hồn	1327
454. Chương 8: Chưởng Toái Hồng Lưu	1330
455. Chương 9: Kiếm Khí Sắc Bén	1333
456. Chương 10: Động Hư Thần Kiếm	1336
457. Chương 11: Hư Không Kiếm Vực	1339
458. Chương 12: Ngũ Đại Tông Môn	1342
459. Chương 13: Giả Tông Đan	1345
460. Chương 14: Sinh Tử Uyên	1348
461. Chương 15: Kiếm Hồn Chiến Trường	1351
462. Chương 16: Thuộc Tính Chuyển Hóa	1354
463. Chương 19: Chân Long Thần Thông	1357
464. Chương 20: Thổ Giao Long Linh Chú	1360
465. Chương 21: Thiên Lôi Thần Chùy, Đại Sư Tề Tụ!	1363
466. Chương 22: Huyết Mạch Thành Long, Chiến Ý Tận Trời!	1366
467. Chương 23: Thân Dung Huyết Mạch, Chân Long Pháp Tượng!	1368
468. Chương 24: Hoang Dã Lôi Thú, Long Ngâm Lôi Khiếu!	1370
469. Chương 25: Sinh Tử Nhị Khí, Phong Lôi Linh Cầu!	1373
470. Chương 26: Thiên Giai Kiếm Nguyên Công	1376
471. Chương 27: Tiên Thiên Ma Khí	1379
472. Chương 28: Huyết Vô Thường!	1382
473. Chương 29: Huyết Hải, Huyết Xà!	1385

474. Chương 30: Tam Túc Kim Ô!	1388
475. Chương 31: Tử Kim Ấn	1391
476. Chương 32: Dòng Chảy Huyết Sắc	1394
477. Chương 33: Hư Không Kiếm Chủng. (1)	1397
478. Chương 34: Hư Không Kiếm Chủng. (2)	1401
479. Chương 35: Hư Không Kiếm Chủng. (3)	1404
480. Chương 36: Man Hoang Lôi Thú	1406
481. Chương 37: Ma Vô Thường	1409
482. Chương 38: Kiếm Linh Ma Kiếm	1412
483. Chương 39: Vô Thường Luận Đạo	1415
484. Chương 40: Kiếm Hữu! Thoát Khốn	1418
485. Chương 41: Thôn Phệ! Chư Hoàng Vãn!	1421
486. Chương 42: Trấn Hò! Cổ Độn! !	1425
487. Chương 43: Thiên Nhân Hợp Thành, Tẩy Luyện Mệnh Hồn!	1427
488. Chương 44: Huyết Nhiễm Tàn Hoàng (thượng)	1430
489. Chương 45: Huyết Nhiễm Tàn Hoàng (hạ)	1433
490. Chương 46: Chân Long Kiếm Tông	1436
491. Chương 47: Thiên Ngoại Thần Lôi, Thần Kiếm Cấp Bạch Linh! (thượng)	1438
492. Chương 48: Thiên Ngoại Thần Lôi, Thần Kiếm Cấp Bạch Linh! (trung)	1441
493. Chương 49: Thiên Ngoại Thần Lôi, Thần Kiếm Cấp Bạch Linh! (hạ)	1444
494. Chương 50: Lôi Thần Chùy (thượng)	1447
495. Chương 51: Lôi Thần Chùy (hạ)	1449
496. Chương 52: Nguyên Lực Thần Đạo	1452
497. Chương 53: Lôi Thần Chùy. Chiến Ý Trùng Thiên. (thượng)	1456
498. Chương 54: Lôi Thần Chùy. Chiến Ý Trùng Thiên. (trung)	1459
499. Chương 55: Lôi Thần Chùy. Chiến Ý Xung Thiên. (hạ)	1461
500. Chương 56: Kim Thiên Kiếm Thể	1465
501. Chương 57: Trở Về	1468
502. Chương 58: Chiến Ngũ Phong Phong Chủ.	1471
503. Chương 59: Đánh Với Tử Dương Kiếm Hoàng	1478
504. Chương 60: Song Long Hí Châu Đối Tử Dương Phá	1481
505. Chương 61: Song Long Chân Lôi Thức	1484
506. Chương 62: Năm Người Kết Bái	1490
507. Chương 63: Tuyết Phong Bé Quan	1493
508. Chương 64: Tuyết Phong Truy Sát	1496
509. Chương 65: Xuất Quan	1499
510. Chương 66: Quyết Định	1502
511. Chương 67: Nguyên Sát Thần Kiếm	1505
512. Chương 68: Vãng Sự Yên Vân	1508
513. Chương 69: Tiền Trần Như Hải	1511
514. Chương 70: Hư Không Tương Đối	1514
515. Chương 71: Thần Kiếm Dị Biến	1517
516. Chương 72: Tiên Thiên Tử Khí	1520
517. Chương 73: Thần Kiếm Linh Vực	1523
518. Chương 74: Khúc Chung Nhân Tán	1527
519. Chương 75: Ngũ Hành Luân Hồi	1530
520. Chương 76: Thiên Đạo Nhân Quả, Thiên Hồn Tẩy Luyện (thượng)!	1539
521. Chương 77: Thiên Đạo Nhân Quả, Thiên Hồn Tẩy Luyện (hạ)!	1545
522. Chương 78: Ngự Thú Sư, Giao Long Hiện (thượng)!	1551
523. Chương 79: Ngự Thú Sư, Giao Long Hiện (trung)!	1554
524. Chương 80: Ngự Thú Sư, Giao Long Hiện (hạ)!	1557
525. Chương 81: Long Mã.	1560
526. Chương 82: Vạn Trượng Địa Động (1)	1563
527. Chương 83: Vạn Trượng Địa Động (2)	1566

528. Chương 84: Vạn Trượng Địa Động (3)	1570
529. Chương 85: Địa Động Dị Biến	1573
530. Chương 87: Huyết Hải Mã	1582
531. Chương 88: Phong Mang Chân Long	1585
532. Chương 89: Ngân Hôi Linh Cầu	1588
533. Chương 90: Ba Nghìn Hải Đảo	1591
534. Chương 91: Hải Thiên Tái Hiện	1594
535. Chương 92: Kiếm Chủng Lột Xác (1)	1597
536. Chương 93: Kiếm Chủng Lột Xác (2)	1600
537. Chương 94: Chuẩn Bị Độ Kiếp	1603
538. Chương 95: Bốn Phương Chuyển Động	1606
539. Chương 96: Phong Vân Hội Tụ.	1609
540. Chương 97: Trưởng Lão Bạch Linh Điện	1612
541. Chương 98: Nhất Trọng Lôi Kiếp	1616
542. Chương 99: Nhất Trọng Lôi Kiếp	1619
543. Chương 100: Thạch Kiếm, Thần Đạo Ý Chí (thượng)	1623
544. Chương 101: Thạch Kiếm, Thần Đạo Ý Chí (trung)	1626
545. Chương 103: Thạch Kiếm, Thần Đạo Ý Chí (hạ)	1629
546. Chương 104: Huyết Kiếm Tái Hiện (thượng)	1633
547. Chương 105: Huyết Kiếm Tái Hiện (trung)	1636
548. Chương 106: Huyết Kiếm Tái Hiện (hạ)	1639
549. Chương 107: Lục Vân, Lục Thiên Thư	1643
550. Chương 108: Lục Vân Ngã Xuống	1646
551. Chương 109: Hội Bại!	1649
552. Chương 110: Kiếm Hoàng Xuất Thế!	1653
553. Chương 111: Biến Hóa, Cút!	1656
554. Chương 112: Ngân Tử Sắc Kiếm Cốt (thượng)	1660
555. Chương 113: Ngân Tử Sắc Kiếm Cốt (hạ)	1663
556. Chương 114: Kiếm Hoàng Bổng!	1666
557. Chương 115: Tương Tụ! Tin Tức Ma Nữ.	1669
558. Chương 116: Kim Ngọc Mãn Đường Thiên Lôi Minh! (thượng)	1673
559. Chương 117: Kim Ngọc Mãn Đường Thiên Lôi Minh! (trung)	1676
560. Chương 118: Kim Ngọc Mãn Đường Thiên Lôi Minh! (hạ)	1679
561. Chương 119: Luyện Tâm, Nặng Ba Vạn Sáu Ngàn Cân!	1682
562. Chương 120: Tứ Kiếm Xuất Thế!	1685
563. Chương 121: Đánh Nhập Luân Hôi!	1689
564. Chương 122: Kiếm Phách Tông Sư!	1692
565. Chương 123: Kiếm Cốc Hư Không, Ma Đạo Kiếm	1696
566. Chương 124: Giới Thần Sơn	1698
567. Chương 125: Huyết Mạch Rung Động!	1702
568. Chương 126: Tử Hoàng Thánh Giới!	1705
569. Chương 127: Phong Mang Đối Lập!	1708
570. Chương 128: Huyền Âm Băng Độc, Nhân Kiếm Hợp Nhất!	1711
571. Chương 129: Tử Tiêu Hiện Thế!	1715
572. Chương 130: Nhân Thế Lợi Đạo!	1718
573. Chương 131: Luân Hôi Tái Hiện.	1721
574. Chương 132: Uy Lực Của Luyện Tâm	1724
575. Chương 133: Tiếp Kiếm	1727
576. Chương 134: Phong Lôi Hai Mươi Bảy Thức	1730
577. Chương 135: Kiếm Khí Tối Cao	1734
578. Chương 136: Lương Bại Cầu Thương	1737
579. Chương 137: Sức Lực Chân Long	1740
580. Chương 138: Nhược Thủy	1744
581. Chương 139: Âm Vang Kiếm Cốt	1746

582. Chương 141:	Khóa Hồn Định Phách, Cổ Gia Gia!	1749
583. Chương 142:	Chuẩn Bị Đột Phá!	1753
584. Chương 143:	Máu Tươi Màu Lam!	1756
585. Chương 144:	Thực Lực Thiếu Nữ!	1759
586. Chương 145:	Câu Linh Vong	1762
587. Chương 146:	Đàn Kiếm Tề Minh!	1765
588. Chương 147:	Phá Kén Mà Ra (thượng)	1769
589. Chương 148:	Phá Kén Mà Ra (Trung)	1772
590. Chương 149:	Phá Kén Mà Ra (hạ)	1775
591. Chương 150:	Lấy Lực Phá Vạn Pháp	1779
592. Chương 151:	Vạn Pháp Đều Có Thể Vi Kiếm!	1782
593. Chương 152:	Tự Đuổi Khỏi Tông Môn	1786
594. Chương 153:	Ma Uy Cái Thế (thượng)	1792
595. Chương 154:	Ma Uy Cái Thế (trung)	1795
596. Chương 155:	Ma Uy Cái Thế (hạ)	1798
597. Chương 156:	Kiểm Tôn Ma Đạo	1801
598. Chương 157:	Lôi Ma Vực	1804
599. Chương 158:	Mệnh Chẳng Dài Đến Thế	1807
600. Chương 159:	Ma Linh Nuốt Đạo	1811
601. Chương 160:	Cái Quan Tài Bằng Thanh Đồng	1814
602. Chương 161:	Long Hoàng Chín Ngón	1817
603. Chương 162:	Niệm Thần Hòa Hợp	1820
604. Chương 163:	Tiến Thối Lương Nan	1823
605. Chương 164:	Bốn Phương Di Chuyển	1826
606. Chương 165:	Ta Là Kiếm Linh	1829
607. Chương 166:	Lời Nói Của Vô Tâm	1833
608. Chương 167:	Huyết Mạch Hô Ứng	1836
609. Chương 168:	Ma Linh Xuất Thế	1839
610. Chương 169:	Một Kiếm Kinh Thế Hải Tục	1843
611. Chương 170:	Một Kiếm Đánh Lui.	1846
612. Chương 171:	Thực Lực Kinh Người.	1849
613. Chương 172:	Đạo, Ma Liên Thủ.	1852
614. Chương 173:	Diệp Lão Xuất Hiện.	1855
615. Chương 174:	Một Tay Đẩy Lui.	1858
616. Chương 175:	Lôi Kiếp Hư Không	1862
617. Chương 176:	Kiểm Hoàng Tam Kiếp	1865
618. Chương 177:	Hóa Thân Thành Kiếm	1867
619. Chương 178:	Cổ Hà Tông	1871
620. Chương 179:	Tần Gia Tam Tiểu Thư	1874
621. Chương 180:	Lý Nguyên Bộ	1877
622. Chương 181:	Trứng Tứ Giai Linh Viên	1880
623. Chương 182:	Tâm Cửa Tần Hà	1883
624. Chương 183:	Ta Muốn Khiêu Chiến	1887
625. Chương 184:	Tần Hà Kiên Cường Xuất Thủ	1890
626. Chương 185:	Vô Đề	1894
627. Chương 186:	Kim Cương Bạo Viên	1897
628. Chương 187:	Oai Cửa Chân Long	1900
629. Chương 188:	Huyết Nhục Sống Lại	1903
630. Chương 189:	Lửa Giận Ngút Trời	1907
631. Chương 190:	Quy Xuống Đất Dập Đầu	1910
632. Chương 191:	Sinh Tử Uyên	1913
633. Chương 192:	Quân Mạc	1917
634. Chương 193:	Người Có Ba Loại Kiếm Khí	1920
635. Chương 194:	Tru Sát! Tử Trà!	1924

636. Chương 195: Uy Hiếp, Thiên Đạo Đồ!	1927
637. Chương 196: Chuyển Hoán Thuộc Tính	1930
638. Quyển 5: Đại Trận Đồ – Chương 1: Cô Quang Tự Chiếu, Can Đảm Giai Bằng Tuyết (thượng)	1934
639. Chương 2: Cô Quang Tự Chiếu, Can Đảm Giai Bằng Tuyết (trung)	1937
640. Chương 3: Cô Quang Tự Chiếu, Can Đảm Giai Bằng Tuyết (hạ)	1941
641. Chương 4: Liên Thủ Kháng Dịch!	1944
642. Chương 5: Thiêu Đốt, Kim Ô Thổ Diễm!	1947
643. Chương 6: Ngã Xuống, Trở Về!	1951
644. Chương 7: Uy Thế Vô Song!	1954
645. Chương 8: Huyết Kiếm Tái Hiện!	1958
646. Chương 9: Lĩnh Vực Chi Lực!	1961
647. Chương 10: Say!	1965
648. Chương 11: Lục Viễn	1968
649. Chương 12: Luận Bàn So Đấu!	1971
650. Chương 13: Một Minh Chờ Đợi	1975
651. Chương 14: Ma Nữ Hàng Lâm!	1978
652. Chương 15: Ly Biệt	1982
653. Chương 16: Huyết Mạch Truyền Thừa! (thượng)	1985
654. Chương 17: Huyết Mạch Truyền Thừa! (trung)	1989
655. Chương 18: Huyết Mạch Truyền Thừa! (hạ)	1991
656. Chương 19: Hàn Băng Linh Xà!	1994
657. Chương 20: Giao Thủ, Kính Trà!	1997
658. Chương 21: Vô Quyền!	2000
659. Chương 22: Sơ Văn Thiên Đạo Đồ!	2006
660. Chương 23: Bất Động Như Núi	2011
661. Chương 24: Luyện Quyền	2017
662. Chương 25: Cửu Viêm Động!	2019
663. Chương 26: Thiên Đạo Thập Đồ, Vô Học Động!	2022
664. Chương 27: Âm Dương Tàn Thư, Lưu Ảnh Không Gian!	2025
665. Chương 28: Huyết Thi, Huyết Thú! (thượng)	2031
666. Chương 29: Huyết Thi, Huyết Thú! (trung)	2034
667. Chương 30: Huyết Thi, Huyết Thú! (hạ)	2037
668. Chương 31: Huyết Thủ Vương Ngũ Giai	2039
669. Chương 32: Lục Thanh Hiện Thân	2042
670. Chương 33: Ngoại Tộc Trưởng Lão Huyền Dương Tông	2046
671. Chương 34: Hộ Phong Kiếm Linh, Tin Tức Hoàn Hồn (thượng)	2049
672. Chương 35: Hộ Phong Kiếm Linh, Tin Tức Hoàn Hồn (trung)	2053
673. Chương 36: Hộ Phong Kiếm Linh, Tin Tức Hoàn Hồn (hạ)	2056
674. Chương 37: Man Hoang Kiếm Mộ, Thiên Đạo Cẩn Nuốt	2060
675. Chương 38: Hang Động Linh Thạch	2063
676. Chương 39: Cương Nhu Phối Hợp	2066
677. Chương 40: Thiên Nhân Đại Đạo	2069
678. Chương 41: Cầm Kiếm Tông	2073
679. Chương 42: Vạn Niên Huyền Thiết Mẫu (thượng)	2076
680. Chương 43: Vạn Niên Huyền Thiết Mẫu (hạ)	2078
681. Chương 44: Bái Nguyệt Phong	2081
682. Chương 45: Gặp Lại Cổ Nhân	2085
683. Chương 46: Biến Cố Bất Ngờ	2088
684. Chương 47: Huyết Sát Hồn Thạch	2091
685. Chương 48: Lục Hành Cầm Kiếm, Kiếm Cương Hạo Nhiên	2095
686. Chương 49: Huyết Xà Thôn Thiên Ma Khí Sơ Hiện	2098
687. Chương 50: Lời Nói Kinh Người	2101
688. Chương 51: Ngôn Xuất Pháp Tù	2105
689. Chương 52: Phong Lôi Kiếm Vân	2109

690. Chương 53: Bách Kiếm Thiên Hàng, Thức Kiếm Phong Mang	2112
691. Chương 54: Thiên Nhân Tương Hội	2116
692. Chương 55: Huyết Hải Lan Can Đồ	2119
693. Chương 56: Cửu Thiên Phong Nguyên Kiếm Trần Huyết Hải Lan Can Đồ!	2123
694. Chương 57: Nghiêm Hình Bức Cung	2127
695. Chương 58: Sinh Cơ Duy Nhất	2130
696. Chương 59: Truy Đuổi Trong Hư Không	2133
697. Chương 60: Gặp Lại Tử Thiên Lôi	2137
698. Chương 61: Nhượng Mây Khinh Miệt	2140
699. Chương 62: Kiếm Trần Truyền Ảnh, Hội Kiến Tứ Tông	2144
700. Chương 63: Bộ Ý, Thuấn Di	2148
701. Chương 64: Trấn Áp, Nhiếp Bích Tâm Đắc Đạo	2151
702. Chương 65: Huyết Hải Giáng Xuống.	2154
703. Chương 66: Pháp Tắc Hệ Chư Thiên.	2158
704. Chương 67: Chân Long Nhất Tộc.	2162
705. Chương 68: Kiếm Chứng Biến Hóa.	2165
706. Chương 69: Phá Nát Long Vương.	2168
707. Chương 70: Trần Đồ Cấp Bán Hoàng.	2171
708. Chương 71: Giao Châu, Hạo Nhiên Chính Khí Đỉnh.	2174
709. Chương 72: Chém Tận Giết Tuyệt	2178
710. Chương 73: Quỷ Giới Linh Đồ	2181
711. Chương 74: Bí Mật Của Quỷ Giới	2184
712. Chương 75: Khó Khăn Của Lý Y	2188
713. Chương 76: Hồn Phách Kim Quang	2191
714. Chương 77: Hồn Phách Kim Dịch	2194
715. Chương 78: Trần Chiến Ở Tuần Bộ (thượng)	2198
716. Chương 79: Trần Chiến Ở Tuần Bộ (trung)	2201
717. Chương 80: Trần Chiến Ở Tuần Bộ (hạ).	2205
718. Chương 81: Truyền Thừa Kiếm Hồn Kinh	2208
719. Chương 82: Đại Thế Kinh Thiên	2212
720. Chương 83: Tình Tu Dĩ Thần Ngự Kiếm	2215
721. Chương 84: Thập Quỷ Kiếm Tháp	2218
722. Chương 85: Bầu Không Khí Kỳ Dị	2222
723. Chương 86: Thực Lực Cổ Thiên Luân.	2225
724. Chương 87: Pháp Tắc Thiên Phong.	2229
725. Chương 88: Chủ Nhân Quỷ Giới, Cự Kiếm Trấn Áp.	2232
726. Chương 89: Đại Chiến Trên Không.	2236
727. Chương 90: Cuộc Nói Chuyện Trong Hư Không.	2239
728. Chương 91: Giăng Co Trên Không.	2242
729. Chương 92: So Tài Trên Không.	2246
730. Chương 93: Ngũ Hành Nghịch Chuyển (thượng).	2249
731. Chương 94: Ngũ Hành Nghịch Chuyển (hạ).	2253
732. Chương 95: Long Bằng Điều.	2256
733. Chương 96: Suy Nghĩ Về Chứng Tộc, Cuộc Sống Trong Tổ Chim.	2259
734. Chương 97: Núi Chân Viêm.	2262
735. Chương 98: Lực Thời Không.	2265
736. Chương 99: Chém Giết.	2268
737. Chương 100: Xua Tan Lôi Kiếp.	2272
738. Chương 101: Giăng Co Trên Miệng Vực	2275
739. Chương 102: Tranh Đấu.	2278
740. Chương 103: Đại Đạo Kiếm Thánh	2281
741. Chương 104: Linh Vực Ngũ Hành	2285
742. Chương 105: Đại Chiến Linh Vực	2288
743. Chương 106: Thần Niệm Của Kiếm Tổ	2291

744. Chương 107: Thiên Nhai Hải Giác (thượng)	2294
745. Chương 108: Thiên Nhai Hải Giác (trung)	2296
746. Chương 109: Thiên Nhai Hải Giác (hạ)	2299
747. Chương 110: Truyền Thuyết Kiếm Tâm	2303
748. Chương 111: Cự Ma Chương	2306
749. Chương 112: Uy Năng Hung Thú	2309
750. Chương 113: Tử Hoàng Thủy Gia (thượng)	2312
751. Chương 114: Tử Hoàng Thủy Gia (hạ)	2315
752. Chương 115: Huyền Băng Hải Long Thú (thượng)	2319
753. Chương 116: Huyền Băng Hải Long Thú (hạ)	2322
754. Chương 117: Ngân Hà Màu Xanh	2325
755. Chương 118: Ý Chí Kiếm Thần	2328
756. Chương 119: Kiếm Cốt Vang Vang	2332
757. Chương 120: Chữ Đạo Màu Xanh	2335
758. Chương 121: Mơ Hồ Không Biết	2339
759. Chương 122: Lột Xác (thượng).	2343
760. Chương 123: Lột Xác (trung).	2346
761. Chương 124: Lột Xác (hạ).	2349
762. Chương 125: Giữa Đạo Và Ma	2353
763. Chương 126: Lại Dùng Búa Luyện	2356
764. Chương 127: Kiếm Đế Đỉnh Phong (thượng).	2359
765. Chương 128: Kiếm Đế Đỉnh Phong (hạ).	2361
766. Chương 129: Trảm Long (thượng).	2364
767. Chương 129: Trảm Long (trung).	2368
768. Chương 131: Trảm Long (hạ).	2371
769. Chương 132: Thủy Linh Đảo!	2374
770. Chương 133: Thủy Ly!	2377
771. Chương 134: Mở Ra Đại Đạo!	2380
772. Chương 135: Tử Quang Kiếm Đồng!	2383
773. Chương 136: Ý Chí Trấn Áp!	2386
774. Chương 137: Sát Vũ Nhi Quy!	2389
775. Chương 138: Thú Triều (thượng).	2392
776. Chương 139: Thú Triều (trung)	2395
777. Chương 140: Thú Triều (hạ)	2398
778. Chương 141: Vạn Thú Linh Kiếm Đồ (thượng)	2401
779. Chương 142: Vạn Thú Linh Kiếm Đồ (trung)	2403
780. Chương 143: Vạn Thú Linh Kiếm Đồ (hạ)	2407
781. Chương 144: Uy Cửa Long Hoàng	2410
782. Chương 145: Ý Chí Vô Biên. Long Hoàng Hóa Kiếm	2413
783. Chương 146: Long Huyết Hội Tụ - Cổ Quan Tài Bằng Đồng Xanh Trấn Áp	2416
784. Chương 147: Sáu Kiếm Trấn Áp, Quan Tài Ngưng Luyện	2419
785. Chương 148: Bại Lộ Thân Phận	2423
786. Chương 149: Long Vương Cửu Giai	2425
787. Chương 150: Hung Kiếm Long Vương	2429
788. Chương 151: Phong Lôi Kiếm Trụ	2432
789. Chương 152: Lời Mời Của Đoạn Thất Ngôn	2435
790. Chương 153: Che Mắt Lôi Kiếp	2439
791. Chương 154: Xuyên Qua Không Gian, Ý Chí Hóa Kiếm	2442
792. Chương 155: Nỗi Nhớ Của Thần Mộc Hóa Thành Người	2446
793. Chương 156: Quay Ngược Linh Lực	2449
794. Chương 157: Tử Hà Bảo Điện.	2452
795. Chương 158: Luân Hồi Kiếm Bảo.	2456
796. Chương 159: Thu Hết Hung Thú.	2460
797. Chương 160: Kiếm Trận Vây Bắt	2462

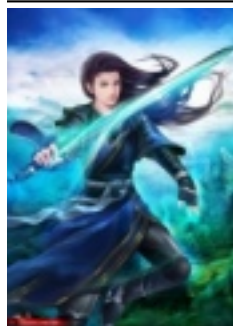
798. Chương 161:	Trở Lại Núi Chân Viêm	2465
799. Chương 162:	Sát Ý Ngập Trời, Thương Thế Nghịch Chuyển	2468
800. Chương 163:	Dung Hợp Thần Thông	2471
801. Chương 164:	Phá Rối Lập - Lôi Kiếp Lột Xác Thay Hình	2474
802. Chương 165:	Tử Hà Sơn Mạch	2477
803. Chương 166:	Lục Gia Trang	2481
804. Chương 167:	Sáu Người Đàm Luận.	2485
805. Chương 168:	Tế Thiên Hương.	2488
806. Chương 169:	Âm Mưu Dẫn Hiện	2492
807. Chương 170:	Tam Tài Thất Lợi	2495
808. Chương 171:	Năm Tông Cùng Tới	2498
809. Chương 172:	Đại Thế Ngát Trời	2502
810. Chương 173:	Chống Lại Uy Trời, Hư Không Diệt Sát	2505
811. Chương 174:	Một Năm Chuẩn Bị	2508
812. Chương 175:	Kim Thiên Biến Động	2513
813. Chương 176:	Đại Thế Che Trời	2516
814. Chương 177:	Tiến Cảnh Kinh Người - Khe Kiếm Thanh	2520
815. Chương 178:	Trở Về - Cự Kiếm Mở Đường	2523
816. Chương 179:	Trung Niên Áo Đen	2526
817. Chương 180:	Không Đề	2529
818. Chương 181:	Tử Kim Long Vương - Tam Mục Bạch Hồ	2532
819. Chương 182:	Kiểm Thiếp Tử Ngọc	2535
820. Chương 183:	Thiên Đạo Nổi Giận	2539
821. Chương 184:	Bảo Điện Hiện Thế	2542
822. Chương 185:	Tái Kiến Dịch Lão, Cải Lão Hoàn Đồng	2545
823. Chương 186:	Bước Đầu Của Đạo	2548
824. Chương 187:	Kiểm Ý Huyết Mạch	2551
825. Chương 188:	Tông Sư Nhược Thủy Môn	2554
826. Chương 189:	Nhược Thủy Ấn	2558
827. Chương 190:	Huyền Thiên Kiếm Vực	2561
828. Chương 191:	Cuộc Sống Trong Sơn Cốc	2564
829. Chương 192:	Hoa Văn Trên Tay Biến Mất	2568
830. Chương 193:	Hai Nữ Tử Gặp Mặt Lần Đầu.	2571
831. Chương 194:	Thức Tỉnh	2575
832. Chương 195:	Biến Hóa Trong Năm Năm	2578
833. Chương 196:	Bạch Linh Lãnh Gia (thượng).	2581
834. Chương 197:	Bạch Linh Lãnh Gia (trung).	2584
835. Chương 198:	Bạch Linh Lãnh Gia (hạ)	2587
836. Chương 199:	Kiểm Phá Núi Sông (thượng)	2590
837. Chương 200:	Kiểm Phá Núi Sông (hạ).	2594
838. Chương 201:	Song Kiếm Ngang Trời.	2597
839. Chương 202:	Uy Danh Bắt Đầu Hiện Lộ.	2600
840. Chương 203:	Luân Hồi Kiếm Kiều.	2604
841. Chương 204:	Trấn Áp Chữ Đạo	2607
842. Chương 205:	Vô Vọng Lâm Hải – Phạt Lục Kiếm Sơn	2610
843. Chương 206:	Tranh Cháp Trên Đỉnh Núi	2614
844. Chương 207:	Ma Thần Vực	2617
845. Chương 208:	Luân Hồi Phong Lôi – Ma Thần Thứ Mười	2621
846. Chương 209:	Đại Diễn Kiếm Tổ Lục Bất Quy	2625
847. Chương 210:	Thời Không Kiếm Quang	2629
848. Chương 211:	Chân Thân Trấn Áp, Đan Điền Vỡ Nát	2632
849. Chương 212:	Núi Trấn Kiếm	2636
850. Chương 213:	Ma Niệm Giót Vào	2639
851. Chương 214:	Đạo - Ma Gặp Lại	2643

852. Chương 215:	Bốn Giới Hợp Nhất.	2647
853. Chương 216:	Năm Mươi Năm	2651
854. Chương 217:	Tranh Chấp Trong Thời Loạn	2654
855. Chương 218:	Tâm Nguyên Của Tử Uyển	2657
856. Chương 219:	Đại Lục Luận Kiếm (thượng)	2661
857. Chương 220:	Đại Lục Luận Kiếm (trung)	2664
858. Chương 221:	Đại Lục Luận Kiếm (hạ)	2667
859. Chương 222:	Đệ Tử Kim Thiên Tông Một Minh Chống Năm Tông.	2671
860. Chương 223:	Phong Mang Đối Chọi	2673
861. Chương 224:	Long Hoàng Long Tộc	2677
862. Chương 225:	Phong Lôi Cửu Giai	2680
863. Chương 226:	Tổ Long Long Châu - Ước Chiến	2684
864. Chương 227:	Cự Kiếm Thần Sơn	2687
865. Chương 228:	Thần Sơn Vỡ Nát	2691
866. Chương 229:	Trận Chiến Kinh Thiên	2694
867. Chương 230:	Quan Tài Chấn Động - Kiếm Bảo Hoàng Giai	2697
868. Chương 231:	Cuồng Chiến Phong Lôi	2700
869. Chương 232:	Đạo Tổ Long - Chân Thân Cổ Long	2703
870. Chương 233:	Cho Người Kỳ Tích	2706
871. Chương 234:	Kiếm Chỉ Trăm Trượng	2709
872. Chương 235:	Thời Không Luân Bàn	2713
873. Chương 236:	Hành Lang Thời Không, Vô Vọng Kiếm Cốc	2717
874. Chương 237:	Kiếm Thể Biến Hóa — Nửa Bước Siêu Thoát	2721
875. Chương 238:	Đại Chiến Kiếm Tổ Tâm Kiếp	2724
876. Chương 239:	Chân Thân Cổ Long Vạn Trượng	2727
877. Chương 240:	Kiếm Lạc Tinh Thần — Đội Trời Đạp Đất	2729
878. Chương 241:	Thiên Đạo Tru Thần — Trảm Lục Thời Không	2733
879. Chương 242:	Thiên Đạo Tru Thần	2736
880. Chương 243:	Thiên Phạt Hiện Thế	2739
881. Chương 244:	Trăm Bức Trận Đồ Chống Lại Trời Cao(thượng)	2742
882. Chương 245:	Trăm Bức Trận Đồ Chống Lại Trời Cao(hạ)	2745
883. Chương 246:	Hoàng Thiên Đương Tử (thượng)	2748
884. Chương 247:	Hoàng Thiên Đương Tử (hạ)	2751
885. Chương 248:	Phong Lôi Nộ Chiến	2754
886. Chương 249:	Cửu Dương Vô Tôn	2757
887. Chương 250:	Kiếm Đạo Thời Không	2760
888. Chương 251:	Trấn Áp Tuyệt Thế	2764
889. Chương 252:	Thầy Trò Gặp Lại.	2768
890. Chương 253:	Đại Thọ Ở Lục Phủ	2772
891. Chương 254:	Trong Đạo, Ngoài Đạo	2775
892. Chương 255:	Dòng Sông Thời Không	2778
893. Chương 256:	Phía Trên Thiên Đạo	2781
894. Chương 257:	Uy Chấn Đại Lục	2784
895. Chương 258:	Ba Năm Luận Kiếm	2787
896. Chương 259:	Tổ Thần Điện	2790
897. Chương 260:	Bốn Chữ Giết Kinh Thiên	2794
898. Chương 261:	Viêm Tổ	2797
899. Chương 262:	Manh Mối Ở Từ Đường	2801
900. Chương 263:	Quan Tài Dị Biến - Hư Không Vây Khốn	2804
901. Chương 264:	Mười Một Năm	2807
902. Chương 265:	Trở Về Đất Cũ	2811
903. Chương 266:	Tâm Thánh Giả - Kiếm Bi Bản Nguyên	2813
904. Chương 267:	Cảnh Giới Hư Thần - Nguyên Lục Hương Hỏa	2816
905. Chương 268:	Giới Chủ Quỷ Giới	2820

906. Chương 269: Đối Chiến Lực Thế Giới Của Giới Chủ Quỷ Giới	2823
907. Chương 270: Một Kiếm Tuế Nguyệt - Sư Đồ Tái Kiến	2826
908. Chương 271: Bí Mật Xưa Nay	2830
909. Chương 272: Lời Nói Kinh Người Của Thiên Đạo	2833
910. Chương 273: Trần Thế Thánh Vị	2837
911. Chương 274: Vạn Kiếm Triều Tông	2841
912. Chương 275: Hỗn Loạn Thời Không	2844
913. Chương 276: Thiên Địa Quay Ngược Lại - Sao Băng Rơi Xuống	2847
914. Chương 277: Lực Lượng Siêu Thoát	2850
915. Chương 278: Thế Giới Biến Hóa	2853
916. Chương 279: Các Tông Tề Tụ	2856
917. Chương 280: Liên Thủ Trấn Áp	2860
918. Chương 281: Sáu Đại Kiếm Thánh	2863
919. Chương 282: Thời Không Lưu Tồ	2866
920. Chương 283: Không Chết Không Thôi	2870
921. Chương 284: Đạo Linh Xuất Thủ	2873
922. Chương 285: Ngũ Thánh Thối Lui	2877
923. Chương 286: Ma Đạo Bắt Đầu Động - Tin Tức Huyền Thanh	2881
924. Chương 287: Tái Kiến Huyền Thanh (phần 1)	2885
925. Chương 288: Tái Kiến Huyền Thanh (phần 2)	2888
926. Chương 289: Trận Chiến Trên Chín Tầng Trời	2892
927. Chương 290: Hành Động Của Ma Đạo	2895
928. Chương 291: Dị Biến Nơi Kiếm Mộ	2899
929. Chương 292: Khu Vực Hỗn Độn	2903
930. Chương 293: Kiếm Thần Thân Tới	2906
931. Chương 294: Ma Linh Lập Thệ - Lời Mời Của Phương Tộc	2910
932. Chương 295: Huyền Âm Phương Tộc	2913
933. Chương 296: Đơn Độc Rời Đi	2917
934. Chương 297: Âm Mưu Bí Mật	2921
935. Chương 298: Thế Giới Tù Lung (phần 1)	2925
936. Chương 299: Thế Giới Tù Lung (phần 2)	2929
937. Chương 300: Thực Lực Của Kiếm Thần - Ý Chí Thế Giới	2932
938. Chương 301: Khó Bề Phân Biệt	2936
939. Chương 302: Kiếm Chỉ Kiếm Thần	2939
940. Chương 303: Chín Thành Nguyên Lực	2943
941. Chương 304: Rót Nguyên Lực Vào - Hỗn Độn Lão Nhân	2946
942. Chương 305: Phong Lôi Mất Tích - Phá Kén Mà Ra	2950
943. Chương 306: Ý Chí Thời Không	2953
944. Chương 307: Gặp Lại Quỷ Lão	2956
945. Chương 308: Tiến Thoái Lương Nan - Nguy Cơ Của Quỷ Giới	2960
946. Chương 309: Thế Giới Đại Đạo	2964
947. Chương 310: Đại Đạo Tinh Không	2968
948. Chương 311: Tề Đạo Thiên	2971
949. Chương 312: Thế Giới Thời Không	2975
950. Chương 313: Quyết Chiến Đạo Linh	2979
951. Chương 314: Uy Năng Bản Nguyên	2982
952. Chương 315: Thu Thiên Linh Tộc	2986
953. Chương 316: Cuộc Chiến Cuối Cùng Với Thiên Đạo (phần 1)	2989
954. Chương 317: Cuộc Chiến Cuối Cùng Với Thiên Đạo (phần 2)	2993
955. Chương 318: Cuộc Chiến Cuối Cùng Với Thiên Đạo (phần 3)	2997
956. Quyển 6: Đại Đạo Tinh Không – Chương 1: Đại Đạo Tinh Không	3000
957. Chương 2: Đạo Đạo Nhiếp Cuồng Sinh!	3003
958. Chương 3: Đạp Bước Tinh Không	3007
959. Chương 4: Sáu Tinh Vực Lớn.	3011

960. Chương 5: Ai Tìm Đạo Này	3014
961. Chương 6: Tinh Vực Cổ Thần.	3018
962. Chương 7: Nửa Bước Vào Bể Ngạn	3021
963. Chương 8: Kiếm Đạo Ngụy Cơ.	3024
964. Chương 9: Kiếm Đạo Suy Tàn	3027
965. Chương 10: Kiếm Ý Khí Tức	3031
966. Chương 11: Tiếp Ta Một Kiếm	3035
967. Chương 12: Thánh Chủ Giáng Lâm	3038
968. Chương 13: Ba Bước Trần Ấp	3041
969. Chương 14: Tượng Đá Trong Kiếm Trùng	3044
970. Chương 15: Tinh Hệ Thần Thánh	3048
971. Chương 16: Hủy Diệt Tinh Chu	3051
972. Chương 17: Bách Chiến Đài	3054
973. Chương 18: Dám Đánh Một Trận Không?	3058
974. Chương 19: Ánh Mắt Xé Rách Không Gian	3061
975. Chương 20: Tranh Tài Kinh Thế	3064
976. Chương 21: Kiếm Thể Ngàn Trượng	3067
977. Chương 22: Đệ Nhất Cổ Thần	3071
978. Chương 23: Kiếm Thần Tái Hiện	3074
979. Chương 24: Đại Năng Thần Tộc	3077
980. Chương 25: Tứ Đại Bể Ngạn	3081
981. Chương 26: Thiêu Thân Hóa Kiếm	3084
982. Chương 27:	3087
983. Chương 28: Kiếm Thể Mạnh Mẽ	3091
984. Chương 29: Trao Đổi Thần Quyết	3094
985. Chương 30: Kiếm Thần Trùng Sinh	3098
986. Chương 31: Kiếm Ý Hỗn Độn	3101
987. Chương 32: Không Thể Nghịch Chuyển	3104
988. Chương 33: Cả Nhà Đoàn Tụ	3108
989. Chương 34: Hư Không Hỗn Độn	3112
990. Chương 35: Mảnh Vỡ Quy Tắc	3115
991. Chương 36: Mục Đích Của Đạo Tề Thiên.	3119
992. Chương 37: Uy Của Thần Ma	3123
993. Chương 38: Chân Chính Bất Hủ (đại Kết Cục)	3127

Bất Diệt Kiếm Thể

Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn, 4vn. euNhân vật chính được sinh ra trong một gia đình giàu truyền thống v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-diet-kiem-the>

1. Đạo Dẫn Truyện

Kiểm là vua của mọi loại binh khí.

Nơi đây là Kiếm Thần đại lục, có vô số tông môn tu luyện.

Trên đại lục này, người tu luyện kiếm tụ kiếm nguyên, hóa kiếm khí, ngưng luyện kiếm cương, hợp kiếm mang, định kiếm vực đạt tới mức độ một kiếm chế đôi núi, tách đôi dòng sông.

Nơi này không chỉ có những kiếm trì quý báu, kiếm trùng thần thánh mà còn có cả kiếm mộ quý bí. Thậm chí còn có biết bao nhiêu loại linh thú kỳ lạ, cùng với các phương pháp tu luyện kiếm đạo bí ẩn.

Các cấp độ tu luyện của kiếm giả ở đây được chia thành: Kiếm thể, kiếm nguyên, kiếm hồn, kiếm phách, kiếm tâm.

Danh hiệu của kiếm giả gồm có: kiếm giả, kiếm khách, kiếm Sư, kiếm chủ, kiếm vương, kiếm tông, kiếm hoàng, kiếm đế, kiếm tôn, kiếm tổ, kiếm thánh.

Cấp độ của tông môn được chia thành: Thanh phạm, kim thiên, bạch linh, tử hoàng.

2. Quyển 1: Tử Hà Tông – Chương 1: Rèn Kiếm (thượng)

Trên Kiếm Thần đại lục tại Tử Hà sơn....

Màn đêm đang chuẩn bị buông xuống. Những tia nắng cuối ngày còn sót lại bao phủ một lớp ánh sáng vàng quanh chu vi hai trăm dặm của Tử Hà sơn. Ngay cả những đám mây trắng vẫn luôn bám quanh núi cũng bị nhuộm thành một màu vàng óng. Khung cảnh toàn bộ Tử Hà sơn lúc này chẳng khác nào tiên cảnh nơi trần thế.

Triều Dương trấn là một cái trấn nhỏ nằm dưới chân ngọn Triều Dương - một trong năm ngọn núi của Tử Hà sơn. Bởi vì nó nằm dưới chân ngọn Triều Dương nên cũng được lấy tên là Triều Dương trấn. Chu vi của Triều Dương trấn rộng chừng mười dặm. Khi màn đêm phủ xuống thị trấn, từng ngọn khói bếp bay lên, quện lại với nhau trên không trung. Sau đó, chúng bị những cơn gió từ trên Triều Dương sơn thổi xuống làm cho tan biến. Mùi mỡ rán tỏa ra thơm phức, khiến cho người ta phải thèm thuồng bay ra từ ngôi nhà của đám thợ săn. Hàng năm, dã thú sinh sống trong rừng núi, ăn cỏ cây linh khí nên ngoại trừ một số loài ra, phần lớn đều có thịt rất ngon. So với mùi vị tỏa ra từ mỡ của một số những loại súc vật nuôi trong nhà thì thơm hơn nhiều.

Khác với những đụn khói bếp màu vàng bốc lên ở chung quanh trấn, ở giữa tiểu trấn có một tòa nhà bằng đá lại đang bốc lên những cột khói màu xám. Làn khói đó cũng không giống như khói bốc lên từ bếp nhanh chóng tan biến mà nó không ngừng cuộn lại giống như một con giao long đang bay lên trời. Thậm chí từ trong làn khói đó mơ hồ có tiếng long ngâm phát ra. Quanh chu vi vài dặm, tất cả những ngôi nhà cùng một lúc đều vang lên những thanh âm nho nhỏ. Trong mỗi nhà, trên mỗi cái bàn bằng gỗ đặt những cái đĩa đựng đầy thịt nướng, cùng những đĩa rau cũng có chút rung rung. Nước ở trong bát canh cũng chọt xuất hiện những gợn sóng nhỏ lan ra đến thành bát rồi bật ngược trở lại.

Tất cả những người sống trong Triều Dương trấn cũng đều quen với những cảnh như vậy nên chẳng có người nào cảm thấy sợ hãi. Thậm chí, có người đi săn vừa mới trở về cảm nhận cây thiết xoa trong tay đang run run liền nhìn về phía sân của căn nhà đá mà không dấu được vẻ kính nể. Một số người khác đã có sự chuẩn bị từ trước nên đã đổi tất cả chén bát trên bàn sang đồ bằng gỗ. Thậm chí để cho chắc chắn, có người còn dùng dây để cố định những vật có thể bị đổ. Ngoại trừ việc đó ra, không hề có người nào cảm thấy phiền toái. Thậm chí, sâu trong lòng mỗi người chỉ cảm thấy một sự sùng kính mà thôi.

Lúc này, trong căn nhà bằng đá, ở gian giữa có hai cái ống khói đen thui. Làn khói màu xanh xám không ngừng bốc lên từ hai cái ống khói đó. Bên trong căn nhà đá rộng chừng tám thước vuông có một cái lò rèn rất cao màu vàng. Cái lò rèn đó không biết được làm bằng chất liệu gì mà bề mặt nó bóng loáng như gương. Bốn mặt lò kín mít, chỉ có một cái cửa hình tròn đường kính khoảng một thước đang lấp lóe ánh lửa màu hồng.

Nắp lò cũng không có đóng lại để lộ ngọn lửa màu đỏ rực thò ra thụt vào khiến cho không khí chung quanh vô cùng nóng. Nhiệt độ của ngọn lửa rất cao, bất cứ thứ quặng sắt nào cho vào cũng nhanh chóng bị nung chảy. Lúc này, có một thanh kim loại rất dài đang được nung đến đỏ rực trên ngọn lửa. Cùng lúc đó, những luồng khói xanh không ngừng bốc lên, theo hai ống khói bay lên trời.

Thanh kim loại đó được kẹp trong một cái kiềm màu trắng. Cái kiềm đó chẳng hề bị ảnh hưởng bởi sức nóng kinh người của ngọn lửa vẫn giữ vững thanh kim loại trên miệng lò.

Ở đầu của cái kiềm được một bàn tay to lớn với lớp da màu đồng nắm chặt. Chủ nhân của bàn tay đó là một hán tử cao khoảng chừng bảy thước. Lúc này, hán tử đang cúi trần, để lộ ra thân hình săn chắc. Khuôn mặt hán tử cùng với mái tóc bù xù bị nhiệt độ cao làm cho hơi quăn một chút, để lộ ra một sự cương nghị hiếm có.

Tay kia của hán tử cầm một cái búa to có màu đỏ như lửa. Mỗi lần hươ búa lên lại phát ra một tiếng rít trong không khí. Nghe âm thanh đó cũng có thể đoán được cái búa rất nặng. Khi nó nện xuống thanh kim loại đỏ rực trên lò lửa liền phát ra tiếng động rất mạnh. Sau khi tiếp xúc với thanh kim loại một chút, cây búa lại được đưa lên tới độ cao cũ rồi tiếp tục nện xuống. Nhưng tiếng quai búa không ngừng vang lên mang theo một tiết tấu ổn định, không hề sai lệch.

- Thanh nhi. Tăng lửa... - Đột nhiên, hán tử trầm giọng quát.

Trong căn nhà đá còn có một người khác. Đó là một thiếu niên ước chừng mười một, mười hai tuổi, tướng mạo rất giống với hán tử kia, nhưng pha trộn thêm một chút ngây ngô. Mái tóc đen nhánh, dài tới tận thắt lưng được tết lại cẩn thận.

Có lẽ đứng bên lò một thời gian nên khuôn mặt xinh xắn, hồng hào của nó đầy mồ hôi. Khi nghe thấy hán tử nói, nét mặt có chút mệt mỏi liền biến mất. Nó nhanh chóng cho thêm một ít than vào trong lò. Sau đó hai tay nó liên tục huy động.

Từ động tác của thiếu niên có thể nghe thấy tiếng gió thổi vào trong lò. Viên than mới được cho vào nhanh chóng đỏ rực. Dưới sự trợ giúp của thiếu niên, ngọn lửa trong lò bốc lên mạnh mẽ khiến cho cả căn phòng bừng sáng. Độ ẩm trong phòng cũng tăng lên nhanh chóng.

Ngọn lửa lóe lên trên miệng lò có màu hồng chỉ sau phút chốc liền biến thành màu lam nhạt. Hơi nóng tăng lên khiến cho ngay cả trong không khí cũng phát ra những tiếng lách tách.

Chỉ thấy hai mắt hán tử mở to, lóe lên quang mang. Một luồng khí lưu màu tím xuất hiện bao phủ toàn thân, tạo thành một vòng tròn bảo hộ. Khí lưu di chuyển trong không khí phát ra những tiếng rít nhỏ nhỏ, ngăn cản hơi nóng.

Tốc độ quai búa của đại hán càng lúc càng nhanh, phát ra những tiếng đing tai nhức óc. Hình dạng của thanh kim loại không ngừng thay đổi. Một đầu của nó dần dần trở nên bén nhọn, mà đầu kia thì xuất hiện một cái đầu chuôi hình tròn.

- Thanh nhi! Đưa thêm tử kim... - Khi hình dạng của thanh kim loại dần trở thành một thanh kiếm, hán tử lại mở miệng nói với thiếu niên.

Lúc này, trên mặt nó nhễ nhại mồ hôi, thỉnh thoảng lại có một giọt thật to chảy từ trên trán xuống chóp mũi, rồi rơi xuống đất. Sau khi nhiệt độ tăng lên, thân thể thiếu niên nhanh chóng ướt đẫm. Nhưng đối với lời nói của hán tử, thiếu niên vẫn hết sức cẩn thận.

Tay trái của nó không ngừng quạt gió, còn tay phải thì quơ về phía cái bàn sau lưng lấy một viên tử kim to bằng nắm tay. Nhìn cánh tay nó nổi lên gân xanh cũng biết được trọng lượng của viên tử kim đó cũng không nhẹ. Nó vung tay phải lên một cái, ném cục tử kim cho hán tử, nói:

- Cha! Bắt lấy.

Cây búa trong tay vẫn giữ nguyên tốc độ, khi cục tử kim bay tới thanh kiếm đã thành hình, chọt rơi xuống. Từ giữa không trung, cục tử kim rơi chuẩn xác vào thanh kiếm.

Dưới sự nung nóng của ngọn lửa màu lam, trong phút chốc tử kim đã bị nung chảy từ từ bao trùm cả thân kiếm. Ngay lập tức, thanh kiếm dài đang có màu đỏ rực chọt biến thành màu hồng sắc tím. Mà làn khói

xanh đang bốc lên từ thanh kiếm cũng dần dần pha một chút màu vàng.

Nhìn màu sắc của làn khói thay đổi, hơi thở của hán tử cũng trở nên dồn dập. Nét mặt thiếu niên bên cạnh cũng xuất hiện một chút vui mừng. Sắp thành công rồi hay sao?

Cây búa trong tay hán tử càng lúc càng nhanh. Cuối cùng hóa thành một vô số ảo ảnh, phát ra những âm thanh liên tiếp. Làn khói sau khi biến thành màu vàng bay lên trời thì cả Triều Dương trấn cũng đều nghe thấy thanh âm từ căn nhà đó phát ra. Gần như cùng một lúc, tất cả mọi người cho dù đang làm bất cứ việc gì cũng đều dừng tay nhìn về phía căn nhà đá ở giữa trấn.

Lúc này, ở bên ngoài căn nhà đá có một người phụ nữ tầm tuổi trung niên đã đứng đó từ lâu. Khuôn mặt của người phụ nữ đó vẫn chưa bị thời gian ảnh hưởng. Từ cơ thể người phụ nữ phát ra một loại khí chất không tầm thường. Bất cứ người nào trong trấn mà nhìn thấy nàng cũng đều biết đó chính là phu nhân gia chủ của Phong Chú kiếm Lục gia ở Triều Dương trấn.

Lục gia cư trú ở Triều Dương trấn nhờ vào tài nghệ rèn kiếm mà nổi tiếng cả khu vực Tử Hà sơn. Vì nguyên nhân từ thời xa xưa nên bọn họ phụ thuộc vào Tử Hà tông nhất mạch trên Triều Dương phong.

Gia chủ lúc này của Lục gia là Lục Vân, cũng là một trong những Kiếm Sư của Tử Hà tông. Chẳng những hắn có thể rèn được thần kiếm mà còn có thực lực Kiếm Sư.

Tất cả binh khí của đám trưởng lão và tông chủ của Tử Hà tông sử dụng: Mười thanh thì có tới sáu thanh có khắc chữ của Lục gia. Vì vậy có thể tưởng tượng được trình độ rèn kiếm của Lục gia cao như thế nào.

Vào lúc này, trong căn phòng đá kia, hán tử đang quai búa chính là Lục Vân. Còn thiếu niên bên cạnh cũng chính là con trai của hắn, Lục Thanh.

Cho tới hôm nay, bởi vì còn phải lo toan cho cuộc sống nên Lục gia chủ Lục Vân lại khai lò luyện kiếm. Mỗi người trong trấn từ đứa trẻ con ba tuổi cũng biết ý nghĩa của việc này nghĩa là gì.

Ba năm trước, Lục Vân tuyên bố phong lò, không hề rèn tới một thanh kiếm nào nữa. Cho dù là trưởng lão của Tử Hà tông tự mình xuống núi nhờ vả cũng không phá lệ. Nhưng hôm nay, hắn lại khai lò đồng nghĩa với việc lời thề ba năm trước sắp thành trở thành hiện thực. Kim Thiên thần kiếm không ra đời thì trọn đời không bao giờ khai lò nữa.

các bạn sau mỗi bài xin hãy ấn thanks 1 cái cho tui nhé

cám ơn trước

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

3. Chương 2: Rèn Kiếm (trung).

Chú Kiếm đại sư được căn cứ vào đẳng cấp của thần kiếm mà mình có thể tạo ra để mà phân chia cấp bậc. Một Chú Kiếm sư được coi là Chú Kiếm đại sư có thể chế tạo được thấp nhất là thần kiếm phàm cấp. Ngoài ra còn có các đẳng cấp Kim Thiên, Bạch Linh, Tử Hoàng. Mặc dù mỗi thời kỳ cũng có rất nhiều nhân tài trẻ tuổi, nhưng chính thức có thể được coi là Chú Kiếm sư lại vô cùng ít ỏi. Trên Kiếm Thần đại lục có vô số ngọn núi lớn với rất nhiều tông môn nhưng số lượng cũng không được vài trăm.

Chú kiếm là một nghề đòi hỏi yêu cầu rất cao. Chẳng những phải có được thủ pháp tinh tế mà vật liệu cũng có tầm quan trọng không nhỏ. Kết hợp vật liệu khác nhau sẽ sinh ra hiệu quả không giống nhau. Một khi gặp phải sai lầm, ít nhất thì dẫn tới quyết đấu, mà nhiều thì chém giết lẫn nhau.

Mỗi một cấp độ của cây kiếm đều đòi hỏi thủ pháp, vật liệu cùng phương pháp nung chảy kim loại hết sức chặt chẽ. Thậm chí một số loại vật liệu đặc biệt còn cần Chú Kiếm sư phải có được tu vi kiếm đạo nhất định mới có thể đảm nhiệm được công việc chú kiếm. Mà mỗi một thanh thần kiếm ra lò cũng đều có một khả năng đặc biệt.

Tất cả những điều đó khiến cho mỗi một cấp độ của thần kiếm có được mức độ quý báu khác nhau tương xứng với thân phận của nó. Mỗi một thanh thần kiếm xuất hiện chắc chắn sẽ sinh ra hiện tượng kì dị. Trên Kiếm thần đại lục có câu: Một thanh thần kiếm ra đời, ngay lúc đó khói xanh liền hóa thành giao long.

Kim Thiên thần kiếm ra đời, trên bầu trời xuất hiện ánh vàng rực rỡ đồng thời có tiếng sấm vang lên.

Bạch Linh thần kiếm ra đời, khắp bầu trời xuất hiện vô số sấm chớp.

Tử Hoàng thần kiếm xuất hiện, tạo thành chín con rồng gầm rống làm cho bầu trời biến sắc.

Lúc này, trên bầu trời Lục gia, vô số ngọn khói màu vàng từ từ hội tụ lại thành một đám mây che lấp phạm vi mười trượng. Trong màn đêm đang dần phủ xuống, đám mây vàng tỏa ra ánh sáng giống như mặt trời. Một lúc sau, luồng ánh sáng đó liền thu hút sự chú ý của rất nhiều người dân trong trấn. Đối với việc Lục gia gia chủ chú kiếm chắc chắn là một sự kiện trọng đại lớn nhất trong năm.

Trong gian nhà đá vốn đang được ánh lửa chiếu rọi giống như ban ngày, lúc này lại trộn thêm sắc vàng. Ngay cả màu sắc của cái lò rèn cùng với ngọn lửa màu lam cũng bị ảnh hưởng mất đi màu sắc ánh sáng vốn có. Còn hán tử đang quai búa thì trên thân thể màu đồng hun như được dát thêm một lớp màu vàng, nhìn như một vị thiên thần.

Lúc này, hơi nóng trong căn nhà chẳng khác nào cơn nóng giữa buổi trưa hè. Mồ hôi mới rơi xuống đến đất đã nhanh chóng bị bốc hơi. Còn thiếu niên đang ngồi xổm trước lò thì động tác có vẻ mệt mỏi, chậm hơn so với trước không ít. Ba canh giờ liên tục thổi lửa, cho dù là người tu luyện Kiếm Nguyên công ba năm đã có được chút Kiếm Nguyên khí cũng khó mà chịu đựng nổi.

Ánh mắt chăm chú nhìn thanh trường kiếm. Từ mũi kiếm đang tỏa ra một lớp ánh sáng màu đỏ ánh tím. Chung quanh thân kiếm lại được bao phủ bởi một lớp ánh sáng màu vàng. Trái tim Lục Vân đập thình thịch, vô cùng hưng phấn. Bao năm qua, biết bao hy vọng của mấy thế hệ cuối cùng cũng được hoàn thành trong bàn tay của hắn. Từ nay Lục gia cũng có thể trở lại huy hoàng như năm trăm năm trước.

Năm trăm năm trước đó là thời kỳ huy hoàng nhất của Lục gia. Lục gia gia chủ lúc đó cũng là kỳ tài chú kiếm ngàn năm có một. Cả đời ông đã rèn được năm thanh thần kiếm phạm cấp. Đến khi tuổi cao liền thoái ẩn, lấy kim loại từ trên trời rơi xuống trộn với Liệt Hỏa tinh kim để tạo ra thanh kiếm truyền thừa trên Tử Hà tông từ đó tới nay: Kim thiên thần kiếm Liệt Dương. Khi Liệt Dương xuất hiện, bấy tiếng sấm vang lên truyền khắp ngàn dặm. Dưới bầu trời rực rỡ ánh vàng, vô số thanh kiếm quay đầu về đó triều bái. Từ lúc có được thanh kiếm đó, Tử Hà tông nhân liền trở thành tông môn đứng đầu trong phạm vi ngàn dặm chung quanh.

Đáng tiếc, trên đời cũng chẳng có gì là vĩnh cửu. Các đời gia chủ của Lục gia sau đó nhiều nhất cũng chỉ tạo ra được thần kiếm phạm cấp chứ không thể tạo ra được thanh kiếm đạt tới đẳng cấp Kim Thiên thần kiếm. Thứ nhất là do thiên tư có hạn. Thứ hai là các đời gia chủ tiếp theo không thể luyện được tuyệt kỹ gia truyền Tam Thập Lục chuy luyện mà chỉ luyện được tới mười tám chuy thôi. Đặc biệt là vật liệu chế tạo thần kiếm vô cùng khó tìm. Năm đó gia chủ của Lục gia may mắn mới tìm được Liệt Hỏa tinh kim cùng với kim loại từ trên trời rơi xuống mà gia tộc vẫn cất giữ mới có thể chế tạo ra được một thanh Kim Thiên thần kiếm.

Cho đến khi Lục Vân trở thành gia chủ, thì ba năm trước đây trên Lạc Nhật phong thuộc Tử Hà sơn, một gã hộ pháp xuống núi, trong lúc đuổi giết mãnh thú tới sào huyệt của nó liền phát hiện ra một chút quặng có màu hồng ánh kim. Khi Lục Vân nhìn thấy thì nhận ra đó là hỏa kim ngàn năm. Mà nó chính là một trong những loại vật liệu có thể tạo ra được Kim Thiên thần kiếm. Điều này khiến cho Lục Vân vô cùng mừng rỡ. Lúc đó hắn liền hạ lời thề, bỏ qua tất cả mọi thứ, thậm chí cả vợ con, bế quan tu luyện Tam Thập lục chuy, mãi tới gần đây mới lĩnh ngộ được nhất búa thứ mười tám. Vì vậy hắn liền xuất quan, khai lò rèn kiếm.

Nghĩ tới thời gian bế quan ba năm, bàn tay vô số lần bị nứt toạc, cùng với sự tĩnh mịch quanh năm, không thể tả hết được bằng lời. Tất cả những thứ đó chỉ là để đổi lấy ngày hôm nay....

Trong lúc Lục Vân đang suy nghĩ, ánh mắt lơ đãng chợt nhìn thấy... Thiếu niên đang đứng ngay miệng lò, lúc này mặt vàng như nghệ, khóe miệng rỉ máu nhưng hai tay vẫn tiếp tục huy động. Tuy nhiên, động tác của hắn lại không hề tạo ra tiếng gió mà trên bàn tay hắn cũng không còn thấy làn ánh sáng màu tím nữa.

Tay trái Lục Vân đang cầm kiếm không dám thả ra. Hắn đành đưa chân giữ lấy bàn tay thiếu niên, hất dậy. Lục Vân mở miệng trách:

- Thanh nhi! Con làm sao có thể cố được. Mau ra ngoài đi. Ở đây cứ giao cho cha.

Tuy nhiên, thần trí của thiếu niên gần như hôn mê, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm, nói:

- Ta phải giúp cha rèn kiếm, ta muốn xem cha rèn kiếm....

Ánh mắt Lục Vân hiện lên sự thương xót, cùng một chút hổ thẹn. Hắn dùng khuỷu tay lau vết máu trên miệng con. Bàn tay phải đang cầm búa phát về sau mấy cái, phát ra ba đạo kiếm khí màu tím. Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, cánh cửa bằng gỗ vỡ nát. Lục Vân nắm eo Lục Thanh vất thẳng ra ngoài:

- Như Ngọc. Đỡ lấy Thanh nhi...

Phụ nhân đang đứng ngoài cửa nghe thấy thế giật mình, liếc mắt một cái liền thấy một bóng người bay từ trong nhà ra ngoài.

- Thanh nhi! - Phụ nhân kêu lên một tiếng kinh hoàng, chân trái điểm nhẹ lên mặt đất một cái, nhnh chóng ôm bóng người đó vào lòng. Nàng cúi đầu nhìn khuôn mặt đứa con chỉ thấy đôi môi của nó khô rạn muốn nứt ra, khuôn mặt tái nhợt không còn một chút máu. Trong lòng phụ nhân chợt dâng lên một cảm giác bi phẫn và chua xót. Nước mắt nàng tuôn ra lăn lăn, kêu lên một tiếng:

- Lục Vân! Vì rèn kiếm chàng thật sự không quan tâm tới sự sống chết của hai mẹ con chúng ta hay sao?

Trong căn nhà đá, hán tử nghe thấy tiếng kêu, đôi vai khẽ run lên một chút. Hắn hít một hơi thật sâu, cây búa lớn trong tay tiếp tục hươ lên. Bên ngoài căn nhà, tiếng búa rít gió lại tiếp tục vọng ra. Phụ nhân không kìm được nước mắt, chẳng nói gì nữa, ôm đứa con đang hôn mê rời đi.

Khoảng khắc yên tĩnh chỉ xuất hiện trong chốc lát sau đó mọi người trong Triều Dương trấn lại nghe thấy tiếng búa liên tiếp vang lên. Đám mây màu vàng trên bầu trời Lục gia càng lúc càng tỏa ra ánh sáng chói mắt. Từng luồng khí lưu xung quanh đám mây giống như một đàn giao long ra biển, bơi lội không ngừng, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng long ngâm làm cho lòng người chấn động.

Lúc này, người dân tụ tập trên đường càng lúc càng đông. Một đám xe cộ qua lại trên trấn bắt buộc phải dừng lại ở dịch trạm. Có điều, cũng không hề có người nào mở miệng oán thán. Thậm chí ngay cả những người ngồi trên xe cũng bước xuống để xem.

So với đám bình dân, những người có thể ngồi trên xe ngựa có ánh mắt không phải tầm thường. Đám mây màu vàng đó biểu hiện cho điều gì, bọn họ hoàn toàn biết rõ. Thậm chí, bọn họ còn cảm thấy may mắn vì lúc này có thể có mặt ở Triều Dương trấn. Sau này, khi về tới nhà có thể mở miệng mà khoe khoang với mọi người.

Trong căn nhà đá của Lục gia, trong cái lò rèn màu vàng óng bao lấy ngọn lửa màu lam, một thanh trường kiếm màu hồng ánh kim đang đã thành hình. Thân kiếm thon dài khoảng chừng bốn thước ba tấc. Ngọn lửa nóng rực bao quanh cây kiếm. Từ trên nhìn xuống, thân kiếm lộ ra một vầng sáng màu vàng. Bên ngoài vầng sáng màu vàng có một tầng lửa màu hồng ánh tím chập chờn. Tuy nhiên, ngay cả ngọn lửa màu lam bốc lên từ trong lò cũng không thể phá được lớp bảo vệ đó mà bị ngăn cách ở bên ngoài.

Tiếng búa vang lên liên tiếp khoảng nửa canh giờ, bất chợt dừng lại. Thanh thân kiếm màu hồng ánh tím phát ra làn khói màu vàng tràn ngập toàn bộ căn nhà đá. Ngay khi tiếng búa biến mất, lập tức một tiếng kiếm minh vang lên. Trong ngọn lửa màu lam, thanh thân kiếm bị kẹp trong cái kiếm cuối cùng cũng xuất thế, kêu lên một tiếng. Thân kiếm như có linh tính run run khiến cho Lục Vân đang cầm cái kiếm cũng khó mà giữ được. Cho dù hắn đã cố hết sức cũng không ngăn cản được sự rung động của thân kiếm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

4. Chương 3: Rèn Kiếm (hạ).

Trên đỉnh núi, trước một tòa đại điện được xây bằng đá, có bốn đạo nhân ảnh đang lẳng lặng đứng im. Đây là vị trí tốt nhất để quan sát toàn bộ khu vực bên dưới. Trong bốn người đó, đứng đầu là một vị lão nhân tóc bạc mặc trường bào màu tím. Ánh mắt lão hết sức bình thản, hai mắt nhắm hờ chỉ để lộ một đôi đồng tử đen nhánh. Hai tay người đó đang chấp sau lưng. Khắp người tỏa ra một khí thế uy nghiêm, khiến cho người ta có cảm giác kính sợ. Phía sau lão cũng là ba lão nhân. Nhìn qua, ba lão nhân trẻ hơn một chút, cũng mặc trường bào màu tím nhạt. Đánh chú ý nhất trong ba người đó là một lão nhân trên trán có một vết sẹo. Vết sẹo đó dài chừng ba tấc, hiển nhiên là dấu vết của một thanh binh khí gây ra. Hơn nữa, cả người lão tỏa ra một khí thế lạnh lẽo đáng sợ.

Nhìn đám mây màu vàng phía xa, lão nhân mặc trường bào màu tím, nét mặt ngưng trọng, nói:

- Các ngươi đều thấy thiên tượng kia có phải là do tiểu tử của Lục gia tạo nên hay không?

- Đúng thế. Kim Thiên thần kiếm... Lại một thanh Kim Thiên thần kiếm nữa chuẩn bị xuất thế. - Một lão nhân phía sau lên tiếng. Khuôn mặt của người này rất gầy, nhưng nét mặt lại hết sức hồng hào. Tuy nhiên trên trán lão lại có một làn tử khí, khi ẩn khi hiện. Nghe khẩu khí của lão thì lão nhân mặc trường bào màu tím hiển nhiên là tông chủ của Tử Hà Tông hùng bá khu vực ngàn dặm chung quanh - Lạc Thiên Phong.

Quay đầu nhìn tám biển to bằng gỗ treo trên cửa đại điện. Trên đó, nét bút vô cùng cấp, hiện rõ ba chữ Tử Hà điện. Mà những nét chữ đó cứ như tự nhiên mà thành, không hề có dấu vết điêu khắc. Lạc Thiên Phong cảm thán nói:

- Tử Hà tông có được địa vị như ngày hôm nay ngoại trừ sự cố gắng của các vị trưởng lão cùng mọi người, không thể không kể đến công lao của Lục gia. Kim Thiên thần kiếm xuất, ánh vàng chiếu rọi khắp trời, lại thêm tiếng sấm báo hiệu. Không ngờ, đến đời ta lại còn may mắn được chiêm ngưỡng cảnh tượng này. Đúng là cuộc đời này không còn gì để nuối tiếc...

Trong lúc Lạc Thiên Phong đang cảm thán thì một lão nhân đứng bên trái đột nhiên tiến lên, nói:

- Tông chủ! Ta nghĩ lúc này là thời cơ tốt nhất. - Hai lão nhân khác nghe thấy vậy, ánh mắt đảo qua một lượt. Chỉ thấy lão nhân đó thân hình hơi béo, hai con mắt ti hí thỉnh thoảng lại lóe lên tinh quang. Tuy nhiên, chúng bị mái tóc dài che khuất nên không bị người khác nhận ra.

Khi hắn lên tiếng, vị lão nhân vẫn im lặng từ nãy đến giờ chợt nhướng mày, hiển nhiên không có hảo cảm với người vừa xuất ngôn.

Nét mặt vẫn bình thản, Lạc Thiên Phong quay đầu nói:

- Ô! Tứ trưởng lão có cao kiến gì?

Lão nhân khề cười dài hai tiếng nói:

- Không dám coi là cao kiến. Nhưng ta cho rằng cái Kim Thiên thần kiếm chuẩn bị xuất thế có thể dễ cho chúng ta lợi dụng một chút... - Nói đến đây, lão dừng lại, vuốt vuốt bộ râu dài chừng ba tấc, được tỉa tót một cách cẩn thận. Sau đó, lão tiếp tục nói:

- Tử Hà tông chúng ta đang phát triển hết sức thuận lợi. Đệ tử trong tông có hơn hai ngàn người. Đặc biệt là thực lực và danh vọng tích lũy trong mấy trăm năm nay khiến cho Thanh Ngọc và Phù Vân tông không thể so sánh. Trong vòng trăm năm nữa, tông môn chúng ta có thể đạt được đẳng cấp Kim Thiên cũng nằm trong tầm tay. Vì vậy ta nghĩ rằng cái Kim Thiên thần kiếm sắp sửa xuất thế kia, nếu mà sử dụng một cách thích hợp thì sẽ giúp cho Tử Hà tông chúng ta càng tiến nhanh hơn, không gì có thể cản được.

Nghe lão nhân nói vậy, nét mặt Lạc Thiên Phong trở nên nghiêm túc, nói:

- Tứ trưởng lão nghĩ nên làm như thế nào?

Lão nhân ho khan hai tiếng, nói:

- Bẩm tông chủ! Ta nghĩ tới đại hội luận kiếm giữa năm ngọn núi tổ chức vào năm năm sau. Nếu có thể lấy thanh Kim Thiên thần kiếm này làm phần thưởng cho người đứng đầu thì sẽ khích lệ được đám thanh niên

trẻ tuổi trong tông. Chỉ cần bọn họ cố gắng thì đến một lúc nào đó, tông môn sẽ thừa nhận và trọng dụng. Thứ hai, cũng có thể cho các môn phái khác thấy được thủ đoạn của Tử Hà tông chúng ta, từ đó mà cũng cố uy thế của chúng ta trong khu vực. Sau đó, chỉ cần tông môn tiếp tục tích lũy thêm một thời gian nữa, một khi đã đủ thì bao nhiêu người cũng không thể ngăn cản.

Nghe thấy ý kiến của lão nhân, ba người còn lại cảm thấy chấn động. Như hiểu được ý nghĩ của lão nhân, người có khuôn mặt gầy gò mấy lần định mở miệng nhưng rồi lại thôi.

Kim Thiên thần kiếm không phải là chuyện nhỏ. Cho dù là trong cả Tử Hà tông thì cũng chỉ một mình tông chủ mới có một thanh. Suy nghĩ một chút, cuối cùng vì lợi ích của tông môn, bất cứ Lạc Thiên Phong hay người nào cũng đều bắt chấp tất cả. Đặc biệt đến hôm nay cũng chỉ còn trăm năm nữa là đến thời điểm quan trọng. Vậy thì chuẩn bị luôn từ bây giờ là tốt nhất.

- Được! Mấy khi, Tứ trưởng lão đưa ra ý kiến của mình. Cái thần kiếm này chúng ta cũng không sử dụng. Trong mấy năm nay, tông môn cũng có được không ít nhân vật thiên tài, có lẽ để cho bọn họ ganh đua với nhau một chút. Mặc dù, ngũ sư muội bé quan không có mặt. Nhưng ta nghĩ nàng cũng sẽ đồng ý chuyện xuống núi lấy kiếm.

- Tông chủ! Xin hãy suy nghĩ cẩn thận. - Lúc này, lão nhân gầy gò bước lên mở miệng nói.

Lạc Thiên Phong liếc mắt, bình thần nhìn lão nhân một lúc rồi nói:

- Tông môn chắc chắn sẽ không bạc đãi Lục gia.

Nói xong, Lạc Thiên Phong lại suy nghĩ một chút rồi hít một hơi thật sâu, nói:

- Được rồi. Dù sao thì từ trước đến nay Lục gia vẫn phụ thuộc vào Triều Dương phong của người. Chuyện lấy kiếm cứ để cho người làm đi. Chỉ cần không liên quan đến môn quy, người có thể hoàn toàn đáp ứng. Mặc khác, cho tiểu tử Lục Vân một cái vị trí hộ pháp. Đồng thời để cho cả Triều Dương trấn cung phụng toàn bộ Lục gia. Đó cũng coi như là báo đáp của tông môn đối với sự cống hiến của Lục gia.

Bao nhiêu điều kiện phong phú như thế, khiến cho mấy vị lão nhân cũng cảm thấy kinh ngạc. Có điều, nghĩ kỹ thì cũng cảm thấy bình thường, bởi những cống hiến của Lục gia quả là xứng đáng được nhận địa vị như vậy. Ngân vàng dễ kiếm, thần kiếm khó cầu. Hơn ngàn năm qua Lục gia đã cống hiến gần hai mươi thanh thần kiếm. Chỉ nói riêng Lục Vân cũng đã là kỳ tài chủ kiếm của Lục gia. Chỉ từ những vật liệu bình thường do Tử Hà tông sưu tầm được, hắn cũng đã chú tạo ra năm thanh thần kiếm phẩm cấp. Bao công lao đó làm gì có ai dám phủ nhận?

Một lúc sau, tất cả mọi người đều bình tĩnh trở lại, sau đó tự mình tản đi. Chỉ có điều, không ai phát hiện ra lão nhân được gọi là Tứ trưởng lão đang mở miệng cười nhạt.

Tử Hà điện cũng không bởi chuyện mấy người đó bỏ đi mà thêm thiếu vắng. Nó vẫn lẳng lặng tọa lạc trên đỉnh núi.

Trong căn nhà đá dùng để rèn kiếm của Lục gia, ở góc của căn nhà có một cái ao chu vi khoảng bảy thước. Từng luồng hơi lạnh liên tục tỏa ra tạo thành một lớp băng dày màu trắng ngưng tụ bên mép ao. Cho dù lúc này nhiệt độ trong căn nhà rất cao cũng không có cách nào làm lớp băng đó chảy ra được. Nước trong ao có màu lam, phẳng lặng phản chiếu ánh sáng lên nóc nhà. Làn hơi lạnh đó chính là do nước ao phát ra. Có một điều khiến cho người khác cảm thấy lạnh lùng đó là mặc dù lạnh như vậy nhưng nước ao lại không hề bị đóng băng. Cho dù một chút trên mặt ao cũng không hề có.

Cầm thanh kiếm giơ lên ngang mặt, ánh mắt Lục Vân không che giấu được sự kích động. Cuối cùng thì trong tay mình cũng sản sinh được một thanh Kim Thiên thần kiếm. Di mệnh của tổ tiên cuối cùng cũng được hoàn thành trong tay hắn. Thanh thế gia tộc sau năm trăm năm lại một lần nữa lên tới đỉnh cao. Liệt tổ liệt tông chứng giám. Đệ tử Lục Vân cuối cùng cũng có thể hoàn thành được rồi.

Tâm trí hắn hết sức kiên định, chuyển cái kiếm sang tay phải. Tất cả thành bại cũng chỉ còn có một bước này. Tay phải hắn ấn xuống, thanh thần kiếm liền chìm vào trong ao, bốc lên vô số làn khói trắng. Cái ao nước đang phẳng lặng chợt giống như một cái nồi nước sôi.

Trong làn nước, thần kiếm như cảm nhận được điều gì đó, ngọn lửa quanh thân kiếm lập tức bùng lên. Ngọn lửa màu hồng ánh tím không hề sợ làn nước lạnh lẽo trong ao, cứ thế mà bốc cháy.

Lục Vân nhướn mày. Chẳng lẽ nước của Bích Hàn đậm lại không thể rèn luyện được thiên niên hỏa kim hay sao? Bằng mắt thường có thể thấy được nước trong ao không ngừng bị ngọn lửa làm cho bốc hơi. Chỉ trong chốc lát, nước ao đã hạ xuống còn có một nửa. Không hề do dự, chân trái hất khê hất một cái, đổ nước trong cái thùng bên cạnh xuống ao.

Nhưng khi nước suối tăng lên, phản ứng của thần kiếm lại khiến Lục Vân cau mày. Ngọn lửa từ thân kiếm bùng lên càng mạnh hơn nữa. Một tầng kim quang từ thân kiếm phát ra khiến cho Lục Vân kinh ngạc. Chỗ nước suối vừa mới được đổ thêm vào nhanh chóng bốc thành một làn hơi trắng bay lên nóc nhà.

Chẳng lẽ lại không được hay sao? Lục Vân lẩm bẩm nói. Trong mắt tràn ngập sự thất vọng. Chỉ còn một chút nữa là sứ mạng bản thân có thể hoàn thành. Chỉ một chút nữa là thần kiếm có thể được sinh ra. Đến lúc đó, bá tử trước liệt tổ liệt tông bản thân không còn cảm giác nặng nề như trước.

Tất cả những điển tịch truyền thừa không ngừng hiện ra trong đầu hắn. Nhất định phải có biện pháp, nhất định...

Thời gian không ngừng trôi qua. Sau nửa canh giờ, Lục Vân đã điểm loại toàn bộ những điển tịch chú kiếm của Lục gia mà vẫn không có. Lục Vân điểm một nụ cười khổ. Không có... Chẳng lẽ lại không có gì thay thế hay sao?

Yên lặng nhìn thanh trường kiếm đang tỏa ra kim quang chói lọi cùng với ngọn lửa màu hồng ánh tím. Lục Vân biết chỉ cần nửa canh giờ nữa, sau khi thân kiếm hoàn toàn biến thành màu hồng, Kim Thiên thần kiếm sẽ vì không kịp thời hỏa khai phong mà trở thành một thanh phế kiếm. Ngay cả phàm cấp cũng không đạt tới.

Quay đầu nhìn lại cánh cửa vỡ nát, những lời thề tử bị phản kêu lên vẫn quanh quẩn trong đầu hắn. Đúng thế, thề tử vẫn luôn ủng hộ bản thân. Hai mươi năm qua, cho dù mình có vì chú kiếm mà gần gũi mất mấy tháng hay ra ngoài tìm nguyên liệu, nàng vẫn yên lặng vì mình chuẩn bị mọi thứ. Cho dù, bản thân có bế quan nghiên cứu Tam Thập lục chuy mất ba năm, nàng cũng chỉ hơi cau mày một chút mà thôi. Cho dù là con mình vừa giúp hắn điều khiển lửa bị hao hết Kiếm Nguyên khí mà ngắt đi cũng vẫn như trước.

Bản thân mình thiếu sót với bọn họ nhiều lắm...

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

5. Chương 4: Nhiệt Huyết Trong Lòng.

Kiếm Nguyên lực chảy trong kinh mạch không ngừng bành trướng. Kiếm Nguyên lực của Kiếm Sư đã có chút hùng hậu nên nếu để nó chạy loạn trong kinh mạch, chắc chắn sẽ phá hỏng kinh mạch rất nặng. Một dòng máu tươi từ từ chảy ra bên mép. Ánh mắt hắn càng lúc càng tán loạn. Tay phải nắm lấy chuôi kiếm, trong nháy mắt bị nung đỏ rực. Một dòng máu tươi nhanh chóng chảy vào chuôi kiếm. Một điều kỳ dị nhanh chóng xuất hiện, ngoài việc chỗ máu bị bốc hơi thì chuôi kiếm nhanh chóng trở nên đỏ rực. Ánh sáng màu hồng gần như át hẳn làm khối màu vàng đang quện xung quanh chuôi kiếm.

Không hề cảm giác có một chút đau nhức, giống như bàn tay hoàn toàn biến mất. Những đốt xương trắng trong nháy mắt hiện ra trên tay, sau đó bị ngọn lửa thiêu đốt trở nên đen kịt. Yên lặng ngắm nhìn cái chuôi kiếm, trái tim Lục Vân tựa như đang tranh đấu chuyện gì đó. Bàn tay hắn chăm rãi tăng thêm sức mạnh, gân xanh trên cánh tay nổi lên chằng chịt, hai mắt đỏ bừng, không nhìn được ngửa cổ lên trời hú một tiếng thật dài. Tiếng hú của hắn giống như một cơn sóng lớn phá tan nóc nhà, khiến cho cả đám mây vàng đang lơ lửng trên bầu trời Lục gia cũng phải run rẩy.

Có chuyện gì xảy ra? Tất cả mọi người trong Triệu Dương trấn đưa mắt nhìn nhau. Tại sao trong tiếng hú lại ẩn chứa nhiều sự bất đắc dĩ đến vậy? Vào lúc này, cũng chẳng ai để ý đến việc trong tiếng hú đó ẩn chứa tu vi thâm hậu như thế nào, mà họ chỉ cảm thấy một nỗi đau thương như bị đè nén trong lòng. Nhất

thời, vô số người cảm động mà chảy nước mắt. Triều Dương trấn vốn đang huyên náo chợt trở nên yên tĩnh. Thậm chí có nhiều phụ nhân, lấy khăn không ngừng lau nước mắt.

Trên sườn núi của Từ Hà phong một, một lão nhân mặc trường bào màu tím nhạt đang chậm chậm đi tới. Ống tay áo của lão bị gió núi thổi, bay phấp phất. Nhưng lão nhân như chẳng có cảm giác gì tới việc đó, vẫn thản nhiên bước đi. Độ dài bước chân của lão chỉ khoảng bảy tấc, nhưng sau mỗi bước lại xuất hiện cách đó khoảng ba trượng.

Đột nhiên, cước bộ của lão nhanh hẳn lên cũng đúng vào lúc tiếng hú của Lục Vân vang lên. Cảm nhận được những điều ẩn chứa trong đó, ánh mắt bình thản của lão nhân chợt thay đổi :” Lục tiểu tử! Cuối cùng là ngươi muốn làm cái gì?” - Thì thào một câu, cả người lão nhân hóa thành một làn ánh sáng màu tím, hướng về phía ánh sáng dưới chân núi mà phóng đi.

Trong căn nhà đá, bàn tay trái hần tạo thành kiếm chỉ, từ từ phát ra một làn kiếm khí màu tím, nét mặt Lục Vân đang cười nhưng so với khóc còn khó coi hơn gấp trăm lần. Lục Vân quay đầu lại nhìn ra cửa, cố gắng tìm bóng hình thân yêu đã rời đi từ lâu. Tay trái hần khua một vòng, kiếm khí màu tím không một tiếng động xuyên thủng vị trí trái tim. Ngọn kiếm khí đâm xuyên qua ngực lộ ra sau lưng. Lục Vân cúi đầu kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi tràn cả ra miệng. “Cuối cùng thì cũng kết thúc”.

Bàn tay rút ra khiến cho kiếm khí phá vỡ lồng ngực, phun ra một dòng máu. Dòng máu tươi phun ra trong không khí khiến cho làn khói màu vàng cũng chuyển thành màu đỏ sẫm. Máu tươi văng ra, chẳng mấy chốc thấm đầy lên thân kiếm. Ngọn lửa màu hồng ánh tím vốn cao ngạo liền trở nên an tĩnh, mất đi uy lực vốn có của nó, tùy ý để cho làn máu nóng bao phủ. Như bị một thứ gì đó kéo dãn, trường kiếm liền rung động thoát khỏi tay Lục Vân bay lên giữa không trung.

- Vân...

- Cha...

Trước khi nghe thấy tiếng hú đó một chút, Nhan Như Ngọc cảm thấy rõ ràng có thứ gì đó chợt đè nặng trong lòng. Dự cảm mạnh mẽ đó khiến cho Nhan Như Ngọc bất chấp tất cả, hai mẹ con nhanh chóng từ căn phòng phía sau, chạy lên chỗ rèn kiếm. Vừa tới nơi, cả hai liền chứng kiến cảnh tượng máu của Lục Vân đang phun ra khỏi lồng ngực.

Nàng Lục Vân dậy, Kiếm Nguyên lực màu tím nhanh chóng tản ra. Thế nhưng một đạo kiếm khí vừa rời của Lục Vân đã làm cho tâm mạch hoàn toàn vỡ nát, chỉ còn có chút nhiệt huyết trong lòng cố gắng để duy trì chút hơi thở. Mà máu từ ngực hần tuôn ra nhiều như vậy làm sao mà vài đạo Kiếm Nguyên lực của Nhan Như Ngọc có thể phong bế được cơ chứ? Thấy không có hiệu quả, gương mặt Nhan Như Ngọc hoàn toàn tái nhợt. Luống cuống xé vạt áo bịt lấy vết thương. Vạt áo trắng nhanh chóng nhuộm một màu đỏ tươi của máu.

- Cha...sao cha lại làm như vậy? Không phải vừa rồi đang rất thuận lợi mà? - Hai mắt Lục Thanh đỏ như máu, run rẩy nói. Nhìn tình trạng lúc này của Lục Vân hoàn toàn có thể hiểu rõ. Bên ngực trái của hần có một cái lỗ thông thẳng ra sau lưng chứng tỏ trái tim đã bị thủng. Chỉ sợ cho dù được sư cao cấp nhất đại lục đối mặt với tình huống như vậy cũng đành lắc đầu, nói gì tới một vài đạo Kiếm Nguyên lực làm sao có thể cứu lại.

Ánh mắt Lục Vân trở nên mơ hồ, nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm thân quen bên cạnh:

- Là... Là Như Ngọc sao...? - Lục Vân cố gắng mở mắt, nhưng vẫn không thể nhìn rõ bóng người trước mặt.

- Tại ta...tại ta... - Nhan Như Ngọc nắm chặt bàn tay phải lạnh lẽo của Lục Vân. Ánh mắt nàng có thể nhìn thấy rõ ràng mấy đốt xương bị cháy đen mà không khỏi rơi lệ.

- Ta cứ tưởng rằng...tưởng rằng có thể cải...cải thiện phương pháp rèn thiên niên hỏa kim, rèn ra thần kiếm...rồi...rồi ta sẽ rửa tay... đến lúc đó...lúc đó...

- Không cần phải nói nữa. Thiếp biết...Thiếp biết rồi... - Nhan Như Ngọc nghẹn ngào nói. Khóe miệng nàng cắn chặt lọn tóc, trên môi hần sâu dấu răng, khuôn mặt thất sắc.

Lục Vân cố gắng nở nụ cười:

- Đáng tiếc...đáng tiếc ta lại thất bại...

Ngay lúc đó, trong mắt Nhan Như Ngọc và Lục Thanh chợt lóe, một bóng người mặc trường bào màu tím nhạt chợt xuất hiện. Người đó đúng là nghe thấy tiếng hú thê thảm của Lục Vân mà vội vã chạy đến đây. Nhan Như Ngọc nhìn thấy lão như thấy được người cứu mạng, vội vàng nói:

- Huyền trưởng lão! Ta cầu xin ngài. Cầu xin ngài cứu Vân của ta...

Huyền trưởng lão cau mày. Hiển nhiên lão có thể nhận thấy sinh cơ của Lục Vân đã tuyệt, chỉ còn một chút hơi thở cuối cùng. Thế nhưng chứng kiến ánh mắt đau khổ của Nhan Như Ngọc, lão lại cảm thấy mềm lòng. Mặc dù biết không còn hy vọng, nhưng lão vẫn phất tay phát ra một đạo Kiếm Nguyên lực màu tím, vắt ngang ngực Lục Vân. Nhan Như Ngọc và Lục Thanh nhìn chăm chăm vào động tác của Huyền Thanh. Sự xuất hiện của lão lúc này là niềm hy vọng duy nhất của hai người.

Lục Thanh cảm thấy hết sức bàng hoàng. Trong trí nhớ của nó, cha là một người si mê chú kiếm. Từ nhỏ, nó luôn nghe cha nói chuy pháp không luyện không thể thành thực. Trong mắt của nó, cha hẳn có đủ sự tự tin. Đặc biệt trong lúc cha chú kiếm, âm thanh của tiếng búa làm cho nó si mê. Nó chưa hề nghĩ tới chuyện có một ngày nào đó, cha nó sẽ bỏ đi như vậy.

Cảm nhận được luồng Kiếm Nguyên lực tinh thuần của Huyền Thanh, Lục Vân tỉnh táo hơn một chút. Hai mắt chậm rãi mở ra, nói:

- Huyền... Huyền trưởng lão...

Thấy Lục Vân cố gắng đưa tay trái lên, Huyền Thanh cảm thấy xót xa, hay tay lão đưa ra nắm lấy tay hắn:

- Có chuyện gì cứ nói ra. Ta sẽ giúp ngươi hoàn thành.

- Giúp ta...giúp ta nuôi dạy Thanh nhi nên người. ..

Huyền Thanh trịnh trọng gật đầu nói:

- Ngươi cứ yên tâm. Ta sẽ coi nó như cháu ruột của mình. Ngươi cứ an tâm mà đi... - Thở dài một tiếng, Huyền Thanh cũng không nói nữa. Hiển nhiên đó chỉ là một chút hồi quang phản chiếu của Lục Vân trước khi chết mà thôi.

Ngơ ngác nhìn bàn tay buông thõng trước mặt, Nhan Như Ngọc không còn chịu được nữa, hai mắt tối sầm, ngã ra đất. Vào lúc này, mặc dù hai mắt Lục Thanh đầy nước mắt nhưng trong ánh mắt lại tỏ rõ một sự kiên định. Nó đỡ lấy Nhan Như Ngọc đang hôn mê. Lục Thanh và Huyền Thanh cũng ngẩng đầu nhìn thanh thần kiếm đang lơ lửng trên đỉnh đầu.

Lúc này, toàn thân thần kiếm có màu đỏ, giống hệt như màu máu tươi. Bên ngoài, một làn máu đỏ tươi chảy trên thân kiếm. Như cảm nhận được ánh mắt đang nhìn của hai người, thần kiếm phát ra một tiếng long ngâm, sau đó toàn bộ máu tươi quán nhập hết vào trong thân kiếm. Lúc này, thần kiếm đã không còn bộc lộ ra ngoài nữa. Ánh sáng màu hồng ánh tím hoàn toàn biến mất. Cứ như thế, một thanh trường kiếm hiện ra trước mặt hai người. Cuối cùng thì Kim Thiên thần kiếm cũng được khai phong mà ra đời.

Cùng lúc đó, trong tích tắc, bầu trời đột nhiên tối sầm lại. Trong vòng trăm trượng xung quanh chợt xuất hiện một đám mây đen. Một tiếng nổ ầm ầm phát ra, tia sét màu tím từ trên cao giáng xuống trúng vào trong đám mây màu vàng.

Trong phòng chú kiếm của Lục gia, nét mặt Huyền Thanh và Lục Thanh cùng thay đổi. Trên mặt Lục Thanh hiện rõ sự đau đớn. Dưới uy áp của thần kiếm, với tu vi của Huyền Thanh hiển nhiên chẳng e ngại. Nhưng Lục Thanh thì khác, tu vi mới chỉ đạt tới đẳng cấp Kiếm thị nên hẳn hoàn toàn không thể đối mặt với uy áp của thiên địa.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

6. Chương 5: Ngũ Phong Luận Kiếm.

Dưới ánh mắt sững sờ kinh ngạc của đám thôn dân trong trấn, đám khói vàng đang ngưng kết trên bầu trời Lục gia chợt thay đổi. Trong nháy mắt, nó biến thành một thanh đại kiếm màu vàng, dài chừng mười trượng. Hình dáng của nó giống hệt như thanh thần kiếm màu hồng ánh tím đang trôi nổi trong chú kiếm thất. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tiếng kiếm rít vang lên trong nháy mắt xuyên qua độ cao ngàn trượng.

Đám mây đen như bị thần kiếm khiêu khích mà nổi giận. Một âm thanh phát ra vang rền, khiến cho toàn bộ Triều Dương trấn rung chuyển. Lại một ngọn lôi điện màu tím lóe lên ngoài đám mây. Trong phút chốc, cự kiếm và lôi điện va chạm với nhau. Nhưng không giống như mọi người tưởng tượng không hề có một tiếng nổ nào phát ra. Khi hai thứ tiếp xúc với nhau liền xuất hiện một vầng quang mang màu đỏ hiện lên. Ngay khi cự kiếm ngăn cản lôi điện, nó liền từ từ chui vào trong đám mây đen.

Trong căn nhà đá, ánh mắt Huyền Thanh nhìn sâu thăm thẳm. Cho dù nóc nhà nhuộm một màu đen kịt vẫn không thể ngăn cản được ánh mắt của lão. Vào lúc này, thần kiếm hiển hiện uy lực khủng bố khiến cho lão phải chấn động. Tất cả mọi người đều biết, Kim Thiên thần kiếm xuất thế sẽ có tiếng sấm vang lên. Kim Thiên thần kiếm bình thường sẽ có khả năng có được năm tiếng sấm. Mà thượng phẩm Kim Thiên thần kiếm thì lại có tới sáu tới chín tiếng sấm vang lên. Giống như thanh Liệt Dương kiếm của tông chủ Tử Hà tông, khi nó xuất thế, trên bầu trời vang lên bảy tiếng sấm. Vì vậy mà giữ gìn uy thế mạnh mẽ năm trăm năm qua của Tử Hà tông.

Nhưng lần này, Kim Thiên thần kiếm xuất thế lại hoàn toàn vượt qua sự hiểu biết của Huyền Thanh. Không ngờ nó chủ động công kích thiên lôi. Linh tính như thế vậy chỉ sợ Liệt Dương kiếm cũng không thể sánh được.

“Lục Vân! Cuối cùng thì ngươi cũng vượt qua được tổ tiên của mình.” - Huyền Thanh cảm thán tự nhủ. Nhìn lên trời cao, lúc này đám mây đen lấp lóe điện quang, sau khi bị cự kiếm tiến vào liền đột ngột yên tĩnh. Trên bầu trời không còn tiếng sấm vang vọng nữa. Ngay sau đó, đám mây đen chợt xuất hiện sự dao động. Tuy nhiên, mọi người trong Triều Dương trấn chợt phát hiện, lôi điện màu tím bên ngoài đám mây đen đã hoàn toàn biến mất.

Một tiếng động nhỏ vang lên, giống như một thứ gì đó mỏng manh mới bị vỡ. Một luồng kim quang từ một góc của đám mây bắn lên cao, chia thành hai, ba.... Vô số chùm sáng xuyên qua mây đen vọt về bốn phương tám hướng. Một lúc sau, đám mây đen đang bao trùm phương viên ngàn trượng bị tan thành mây khói.

Bên trong chú kiếm thất, thần kiếm đang trôi nổi trên không trung sau khi mất đi sự uy hiếp liền trở nên an tĩnh. Quang mang tỏa ra trên thân kiếm lại ẩn vào bên trong. Thần kiếm từ từ rơi từ trên không trung xuống dưới mặt đất. Lúc này, liếc mắt nhìn qua, nó chẳng khác gì một thanh kiếm bình thường, không còn uy thế như trước nữa.

Một lúc sau, trong phòng của Lục gia chủ vang lên tiếng nói:

- Không được! Ngươi không thể mang thanh thần kiếm này đi. - Lục Thanh ôm chặt thanh thần kiếm đang được đút trong một cái vỏ làm bằng da hươu. Ánh mắt nó kiên quyết nhìn lão nhân mặc trường bào đang ngồi trước mặt. Mà lão nhân đứng là người vâng mệnh xuống núi lấy kiếm - Huyền Thanh.

Trong căn phòng, Nhan Như Ngọc khuôn mặt tái nhợt đang ngồi trên cái ghế bên phải ghế gia chủ, kiên quyết nhìn Huyền Thanh, nói:

- Thanh nhi nói đúng! Đây là vật duy nhất mà Vân lưu lại cho hai mẹ con chúng ta. Ta biết Huyền trưởng lão vẫn chiếu cố Lục gia, lại có với gia phụ cũng có không ít giao tình. Nhưng lần này xin thứ lỗi cho Như Ngọc không thể tuân mệnh. Mong trưởng lão rút lại ý kiến của mình.

Thở dài một cái, Huyền Thanh lắc đầu nói:

- Vấn đề không phải là ta rút lại lời nói hay không. Mà đây chính là mệnh lệnh sau khi tông chủ bàn bạc với chưong tọa của bốn ngọn núi xung quanh đưa ra. Muốn tông chủ thu hồi mệnh lệnh là điều rất khó. Hơn nữa, việc này do lão thất phu Huyền Minh đưa ra. Nó lại có liên quan tới sự việc luận kiếm giữa ngũ phong vào năm năm tới. Do có liên quan tới lợi ích của Tử Hà tông nên muốn tông chủ thay đổi là rất khó.

Dừng lại một chút, Huyền Thanh liền nói tiếp:

- Để đổi lấy thần kiếm, có lẽ tông chủ sẽ cho Lục gia các người một địa vị tương đương. Trong đó có một nửa sự cung phụng của Triều Dương trấn sẽ chia cho Lục gia. Vân tiểu tử cũng được phong làm hộ pháp của tông môn, con cái có thể kế thừa. Vì vậy mà chức vụ đó có thể chuyển giao cho Lục Thanh. Nếu các người có điều kiện gì hợp lý thì cũng có thể đưa ra. Chỉ cần tông môn có thể đáp ứng là được.

- Chúng ta không cần. - Huyền Thanh chưa kịp nói xong, Lục Thanh đã mạnh mẽ từ chối, nói:

- Đây là đỉnh cao cả đời chú kiếm của cha ta, cũng là thứ duy nhất mà người để lại cho chúng ta. Không cần biết là hộ pháp hay cung phụng, chúng ta đều không cần.

Ánh mắt nhìn qua Nhan Như Ngọc, cũng có thể thấy ý nàng giống hệt như vậy. Nàng cũng mở miệng, thành khẩn nói:

- Mong Huyền trưởng lão vì những gì Lục gia chúng ta đã cống hiến bao năm qua, mà giúp cho. Cho dù chúng ta bỏ qua tất cả những điều kiện đó cũng được. Miễn là chúng ta có thể giữ được di vật của tiên phụ. Như Ngọc cảm ơn đại ân đại đức, mong trưởng lão thành toàn... - Nói xong, nàng đứng dậy khom người một cái thật sâu. Lục Thanh thấy mẫu thân làm vậy cũng đứng dậy làm theo.

Huyền Thanh thấy thế cũng không lên tiếng, chỉ cúi đầu suy nghĩ. Không gian trong đại sảnh nhất thời yên tĩnh, chỉ có ánh nến trên bàn hơi lay động. Khoảng chừng nửa nén nhang, dưới ánh mắt mong đợi của mẫu tử Nhan Như Ngọc, Huyền Thanh ngẩng đầu lên nói:

- Muốn tông chủ thu hồi mệnh lệnh là chuyện không có khả năng. Cho dù, Lục gia người ngàn năm qua đã có nhiều cống hiến to lớn thì vẫn chưa thể so với sự lớn mạnh và lợi ích của môn phái. Ta nghĩ các người cũng biết tông chủ đưa ra lựa chọn như vậy cũng không phải không để ý tới công lao của Lục gia các người. Tuy nhiên, chỉ khi tông môn càng thêm mạnh thì mới có thể bảo đảm cho Lục gia được đời đời yên ổn, không xảy ra chuyện gì. Vì vậy, muốn giữ được thanh kiếm này cũng chỉ có một biện pháp...

- Biện pháp gì? - Nhan Như Ngọc vội vàng nét, nét mặt không còn giữ được sự bình tĩnh nữa.

- Ngũ phong luận kiếm...

- Ngũ phong luận kiếm? Đó là cái gì? - Lục Thanh nghe vậy ngạc nhiên hỏi lại.

- Ngũ Phong luận kiếm! Đó là một sự việc quan trọng cứ mười năm diễn ra một lần của Tử Hà tông. - Huyền Thanh sờ sờ chòm râu thưa thớt, nhớ lại, nói:

- Cứ mười năm, Tử Hà tông chúng ta lại tổ chức một cái đại hội luận kiếm. Người tham gia luận kiếm giới hạn từ ba mươi tuổi trở xuống. Thứ nhất là để kiểm nghiệm tu vi của đệ tử. Dù sao thì tương lai của tông môn không thể trông cậy vào mấy lão già sắp chết như chúng ta mà phải nhờ vào thế hệ trẻ tiếp bước. Cũng chỉ có những người trẻ tuổi có được tiền đồ thì tông môn mới có sự phát triển trong tương lai. Ngoài ra, tông môn cũng có thể phái ra Kiếm thiếp, mời khách của các tông môn trong phạm vi ngàn dặm quanh đây tới xem xét. Từ đó, có thể cho người ta biết thực lực và địa vị của Tử Hà tông. Đồng thời củng cố uy vọng ngàn năm tích lũy của tông môn.

Lão đưa mắt nhìn Lục Thanh, nói tiếp:

- Thanh thần kiếm này đã được tông chủ chỉ định làm giải thưởng cho đại hội luận kiếm giữa ngũ phong vào năm năm tới. Mà việc này cũng quan hệ tới sự thành công của đại hội luận kiếm lần này.

Nhan Như Ngọc ngồi bên, nhướn mày, nói:

- Ý của Trưởng lão là cho Thanh nhi đi đoạt giải nhất của luận kiếm lần này? - Điều này làm sao có thể được. Nhan Như Ngọc biết rõ, con mình mới tiếp xúc với kiếm đạo được có ba năm. Mặc dù tư chất của nó bất phàm nhưng ba năm qua vẫn chưa từng vượt qua cấp bậc Kiếm Nô để tiến lên Kiếm thị. Vì thế mà muốn tại đại hội luận kiếm vào năm năm tới chiếm được giải nhất là chuyện không có khả năng. Nhưng Nhan Như Ngọc cũng biết, Lục gia muốn ở Tử Hà tông vững vàng mà phát triển thì lần này không thể kháng lệnh của tông môn. Chưa nói tới việc thời điểm này Tử Hà tông đang bước vào giai đoạn chuẩn bị thăng cấp tông môn. Vì vậy, nếu đột nhiên có một việc nào đó làm mất đi sự thăng bằng vốn có của nó thì chỉ sợ sẽ bị người ta diệt sát.

Huyền Thanh gật đầu, nói:

- Đúng thế. Muốn nhanh ổn định tình hình sau khi tiểu tử Lục Vân mất đi, thì đó là biện pháp duy nhất vào lúc này. Nếu không trong vòng mười năm, địa vị của Lục gia sẽ giảm xuống hơn một nửa. - Huyền Thanh nói vô cùng chính xác. Đối với một thuộc hạ không còn năng lực, thì cho dù nó có công lao đến mấy cũng sẽ nhanh chóng mất đi sự trọng dụng. Ngay cả những ân thưởng chiếm được trước kia cũng từ từ biến mất. Mặc dù rất tàn nhẫn nhưng trong cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, điều đó lại là sự thật.

Nắm chặt hai tay lại. Lần đầu tiên Lục Thanh mới hiểu rõ được trong cái thế giới tàn khốc này chẳng hề có chút nhân tình. Tất cả chỉ căn cứ vào một thứ đó là thực lực và năng lực của mỗi cá nhân.

- Ta sẽ tham gia đại hội... - Lục Thanh ngẩng đầu, im lặng nhìn Huyền Thanh.

Nhìn ánh mắt bình tĩnh tràn ngập sự kiên nghị của nó, nét mặt Huyền Thanh lộ rõ sự vui mừng, nói:

- Người yên tâm! Cho dù kết quả như thế nào thì trong năm năm, ta sẽ dốc hết sức để dạy người. Lục gia cũng không thể yếu đi được. Chờ nửa tháng, sau khi sắp xếp xong mọi việc, ta sẽ mang người lên Triều Dương phong, trở thành đại đệ tử thứ mười sáu của ta.

Nhan Như Ngọc nghe thấy vậy liền biến sắc. Đại đệ tử thứ mười sáu, chính là muốn nhận Lục Thanh mà đệ tử nội tông:

- Trưởng lão! Việc này chỉ sợ không được...

Huyền Thanh phát phát tay, nói:

- Bối phận sẽ do thực lực quyết định. Ta nghĩ Thanh nhi sẽ không làm ta thất vọng. - Nói xong, hai mắt lão nhìn thẳng vào Lục Thanh.

Dưới ánh mắt của lão, Lục Thanh cảm thấy như toàn thân bị bóc trần. Tất cả bí mật của bản thân trong phút chốc bộc lộ ra hết. Trong lòng hắn không khỏi hoảng sợ. Có điều, Lục Vân qua đời, trong khoảng thời gian tới Lục gia rất có thể sẽ sa sút. Vì vậy, là truyền nhân duy nhất của Lục gia, trách nhiệm và niềm kiêu hãnh không cho phép hắn lùi bước.

Một lúc sau, Huyền Thanh cảm thấy hài lòng gật đầu.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

7. Chương 6: Triều Dương Phong.

Triều Dương phong là một trong năm ngọn núi thuộc Tử Hà sơn. Mỗi một ngày mới, khi ánh sáng mặt trời bắt đầu lóe lên phía chân trời, tất cả những tia nắng ấm áp dường như đều rơi khắp phạm vi ngàn dặm xung quanh Triều Dương phong. Đây có thể nói là một trong những địa điểm ngắm cảnh mặt trời mọc đẹp nhất. Một vị tổ sư trong lúc ngắm nhìn những tia nắng ban mai đã sáng tạo ra Húc Nhật thập tam kiếm nổi danh. Bộ kiếm pháp đó được coi là một trong những bảo vật của Tử Hà sơn.

Nửa tháng sau, vào một buổi sáng sớm, khi ánh nắng mặt trời chiếu rơi lên đỉnh núi, có hai bóng người lặng lẽ đứng ở cuối sơn đạo. Một trong hai cái bóng đó chính là lão nhân mặc trường bào màu tím nhạt. Mái tóc hoa râm rất dài, buông xõa. Khuôn mặt lão hết sức bình thản. Vóc dáng thon gầy vẫn không thay đổi được khí chất thanh cao toát ra từ người lão. Bên cạnh hắn là một thiếu niên có khuôn mặt thanh tú. Nét mặt thiếu niên lạnh lùng, mặc một bộ võ phục màu xanh sẫm, bó sát người. Trên lưng có đeo một vật gì đó được bọc lại rất kỹ. Vai trái của hắn có khoắc một bọc hành lý giản dị màu xanh. Đôi lúc trong mắt hắn thoáng hiện lên một nét đau thương, rồi nhanh chóng biến mất.

Hai người này chính là Huyền Thanh và Lục Thanh. Sau nửa tháng, hắn đã xử lý xong mọi chuyện trong nhà.

Gia chủ Lục gia qua đời cũng khiến cho Tử Hà tông chấn động. Ngay cả tông chủ Lạc Thiên Phong và bốn vị trưởng lão đứng đầu bốn ngọn núi còn lại cùng với nhóm hộ pháp đều đến. Ngoài ra còn có một người

nữa, đó chính là một vị chú kiểm sư có đẳng cấp thanh phạm của Tử Hà tông, Minh Nhật. Gã chính là một vị Chú kiểm sư có thiên phú chú kiểm được Tử Hà tông bồi dưỡng. Khi hắn đối mặt với bài vị của Lục Vân, đã làm một đại lễ, tam khấu, cửu bái. Huyền Thanh từ miệng Lục Vân biết được năm đó Minh Nhật đã đạt tới Chú Kiểm sư thanh phạm cấp. Lục Vân đã chỉ điểm cho hắn rất nhiều. Thậm chí, một lần, trong lúc hắn chú tạo một thanh thần kiểm phạm cấp đã cho Minh Nhật giúp mình giữ lửa. Ân tình đó thật không dưới mức sư đồ.

Sau khi tất cả mọi việc giải quyết xong, Huyền Thanh cũng xin ý kiến của Lạc Thiên Phong. Lạc Thiên Phong vẫn giữ nguyên ý kiến, tặng phẩm đối với Lục gia không hề thay đổi. Chỉ có chức vụ hộ pháp thì phải đợi đến khi Lục Thanh đạt tới cảnh giới Kiểm Chủ mới được tiếp nhận. Đồng thời nể mặt Lục Vân và Nhan Như Ngọc, thanh Kim Thiên thần kiểm tạm để cho Lục Thanh sử dụng. Từ giờ đến đại hội luận kiếm giữa ngũ phong, nó sẽ do Lục Thanh giữ gìn. Lạc Thiên Phong chỉ đưa ra một điều kiện duy nhất đó là nếu như trước bốn mươi tuổi mà Lục Thanh không thể trở thành một Chú Kiểm sư thanh phạm cấp thì tất cả những tặng phẩm đối với Lục gia sẽ bị thu hồi.

Đó là tất cả những gì mà Huyền Thanh có thể làm vào lúc này. Mà Nhan Như Ngọc cũng không có đưa ra quá nhiều yêu cầu đối với Lạc Thiên Phong. Bởi tình trạng của Lục gia lúc này cũng không cho phép.

Sau khi an táng cho Lục Vân xong, liền sắp xếp lại tất cả mọi thứ. Nửa tháng trôi qua, thu xếp một chút, Lục Thanh dưới ánh mắt đỏ ửng của Nhan Như Ngọc, đi theo Huyền Thanh lên Triều Dương phong.

Cuối sơn đạo, trên đỉnh Triều Dương phong có một cái bình đài rộng lớn. Một cái cung điện khổng lồ tọa lạc trên đó chột xuất hiện trước mắt. Xung quanh cung điện được bao bởi một bức tường bằng đá. Cuối sơn đạo chính là một cánh cổng lớn được làm bằng gỗ, sơn màu hồng. Bên trên đó có một tấm biển, khắc ba chữ Triều Dương cung thật to. Trước cánh cổng có hai tên đệ tử trẻ tuổi, lưng đeo trường kiếm, nghiêm cẩn đứng đó. Thỉnh thoảng, bọn họ lại đảo mắt về phía rừng cây. Khi thấy Huyền Thanh xuất hiện cuối sơn đạo, cả hai liền bước tới, khom người, hành lễ:

- Phong chủ! (Chủ nhân của núi. Ai biết nó còn gọi bằng cái tên nào khác thì chỉ mình) Ngài đã về... - Nói xong hai người liếc mắt nhìn Lục Thanh bên cạnh Huyền Thanh, thầm đoán thân phận của hắn.

Gật đầu, Huyền Thanh nhìn hai người nói:

- Ta đi ra ngoài mấy ngày, có chuyện gì xảy ra không?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh trả lời:

- Bẩm phong chủ! Mọi chuyện trên núi vẫn bình thường. Các vị sư thúc vẫn chăm chỉ luyện kiếm, không dám lơ là.

Hài lòng gật đầu một cái, Huyền Thanh liền nói hai người đi triệu tập tất cả đệ tử tới Triều Dương chủ điện. Lão quay đầu, nói với Lục Thanh:

- Đi thôi! Mặc dù dưới chân núi đã nhận người làm đồ đệ. Nhưng tới Triều Dương cung vẫn phải thực hiện nghi lễ. Đồng thời cũng phải giới thiệu cho người một số sư huynh đệ để sau này luận bàn hay thỉnh giáo với nhau. - Nói xong lão liền đi về phía Triều Dương cung. Lục Thanh bám theo sau.

Sau khi đi vào Triều Dương cung, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt chính là một cái sân rộng có thể chứa tới mấy trăm đệ tử. Ở đó có một số đệ tử đang luyện tập vào sáng sớm.

Lục Thanh liếc mắt nhìn một cái, chỉ thấy kiếm pháp của đám người đó có chút bất phạm. Bất luận là thân pháp hay biến hóa của kiếm chiêu cũng đều hết sức liên lạc. Lục Thanh cũng biết thứ kiếm pháp mà mọi người đang luyện tập chính là Đằng Vân cửu kiếm. Mà người kém cỏi nhất trong số đó thì cũng hơn hẳn một chút. Còn nhìn kiếm khí màu tím phát ra từ thân kiếm cũng đủ biết tu vi của họ so với hắn còn cao hơn một bậc, đạt tới cấp bậc Kiểm giả, đã tạo được căn cơ vững chắc.

Dọc đường đi, khi hai người đi ngang qua, thỉnh thoảng lại có đệ tử hướng Huyền Thanh hành lễ. Đồng thời cũng thăm xem Lục Thanh. Một lát sau, trong Triều Dương đại điện, đám đệ tử lục tục kéo đến, đứng túm năm, tùm ba với nhau. Bọn họ chia làm hai nhóm đứng ở hai bên đại điện. Lục Thanh thăm đếm một chút thì thấy có khoảng hơn năm mươi người. Nhân số, của Triều Dương phong đúng là quá ít. Là gia chủ tương lai của Lục gia, Lục Thanh có chút hiểu biết đối với thực lực của Tử Hà Tông.

Tử Hà Tông được lập ra hơn một ngàn sáu trăm năm. Tông môn trải rộng trên hai mươi ngọn núi lớn, phương viên hai trăm dặm. Số lượng Kiếm vương và gần tới Kiếm vương khoảng sáu người. Kiếm Hoàng có một người. Môn nhân đệ tử có hơn hai ngàn người.

Tông môn trên một trong số mười vạn ngọn núi của Kiếm Thần đại lục, thuộc về loại thanh phạm tông môn. Mặc dù thuộc đẳng cấp thấp nhất trong bốn cấp tông môn: thanh phạm, Kim Thiên, Bạch Linh, Tử Hoàng nhưng cũng không nên xem thường Tử Hà tông.

Trên Kiếm Thần đại lục có hơn mười vạn ngọn núi, ba nghìn hòn đảo. Số lượng tông môn không dưới một ngàn. Nhưng những tông môn nằm trong số bốn đẳng cấp Thanh, Kim, Bạch, Tử lại không tới hơn trăm. Có thể thấy được chúng ít như thế nào. Cho dù không nói tới sự mạnh mẽ của tông môn bao nhiêu năm, chỉ tính riêng trong những thanh phạm tông môn thì Tử Hà tông cũng có vị trí rất cao.

Hôm nay, Tử Hà tông lấy năm ngọn núi trong Tử Hà sơn làm chỗ đặt chân. Năm ngọn núi bao gồm Tử hà phong nằm ở giữa, phía đông có Triều Dương phong, phía nam có Vân Vụ phong, phía tây có Lạc Nhật phong, phía bắc có Phiêu Miểu phong.

Dưới chân mỗi ngọn núi đều có thị trấn hay thôn xóm nhỏ. Mỗi thị trấn hay thôn xóm đó đều phụ thuộc vào sự che chở của Tử Hà tông, do Tử Hà tông phân chia đệ tử hoặc là các gia tộc phụ thuộc quản lý. Tương tự, các thị trấn thôn xóm đó đều có một số sự tiến cống nhất định đối với Tử Hà tông. Đồng thời, bọn họ cũng chính là nơi cung cấp những thiếu niên có tư chất tốt nhập tông tu luyện.

Trên Kiếm Thần đại lục không có quốc gia. Người bình thường chỉ có thể dựa vào các tông môn để mà sinh tồn, hoặc là thành lập các thị trấn, thôn xóm hỗ trợ lẫn nhau. Tử Hà tông thành lập hơn một ngàn sáu trăm năm, cho tới bây giờ đã có hơn hai trăm vạn người sống nương nhờ. Hai bên dựa vào nhau, thiếu một phía cũng không được.

Về phần tại sao đệ tử Triều Dương phong chỉ có hơn năm mươi người thì đó chính là sự tình của Huyền Thanh. Lão là sư phụ, thu bao nhiêu đồ đệ là do lão quyết định. Như nhận thấy sự thắc mắc trong lòng Lục Thanh, Huyền Thanh mở miệng giải thích:

- Hai trăm năm trước, kiếm pháp trấn phong của Triều Dương phong chúng ta là Diệu Dương kiếm thức do vị tổ sư thứ mười ba chết mà thất truyền mất năm thức cuối cùng. Vì vậy mà từ đó về sau, số lượng đệ tử nhập vào Triều Dương phong chúng ta ngày càng ít. Hôm nay, trên núi chúng ta chỉ còn bằng đó đệ tử.

- Nhưng nó cũng không phải là điều quan trọng nhất. - Huyền Thanh dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Kiếm pháp chỉ là vật chết, con người mới là vật sống. Cho dù có được kiếm pháp cao thâm đến mấy nhưng không có sự chăm chỉ tu luyện trong thời gian dài cùng với tu vi thâm hậu thì cũng vô ích. Kiếm pháp bình thường chỉ cần sử dụng đúng lúc, cũng có thể phát huy được uy lực vượt qua sự tưởng tượng. Ta hy vọng người có thể hiểu được điều đó.

- Các ngươi cũng thế. Không cần phải hâm mộ đệ tử bốn phong khác. Kiếm pháp của Triều Dương phong chúng ta cũng không thua gì người ta. Mặc khác... - Thanh âm của Huyền Thanh chợt cao lên. Ánh mắt lão như điện nhìn đám đệ tử phía dưới, nói:

- Ai có thể ngộ ra kiếm ý trước khi diễn ra đại hội luận kiếm vào năm năm sau, ta sẽ đem Diệu Dương tâm kinh, truyền thụ cho hắn.

- Cái gì? - Đám đệ tử đứng dưới nghe thấy vừa vui mừng, vừa sợ hãi. Lục Thanh không biết, nhưng bọn họ đều biết rằng ngoại trừ Húc Nhật tâm kinh bọn họ đang tu luyện ra, Triều Dương phong còn có một môn Kiếm Nguyên công cao thâm khác là Diệu Dương tâm kinh. Nó có chín tầng cảnh giới, đủ cho bọn họ tu luyện tới cảnh giới Kiếm Hoàng. Nó hơn hẳn Húc Nhật tâm kinh chỉ có sáu tầng cảnh giới. Chẳng những tốc độ hấp thu thiên địa nguyên khí, chuyển hóa thành Kiếm Nguyên lực nhanh hơn, mà mức độ tinh luyện Kiếm Nguyên lực cũng hơn hẳn Húc Nhật tâm kinh. Tuy nhiên, tu luyện Diệu Dương tâm kinh chẳng những phải đạt tới cảnh giới Kiếm chủ mà còn phải lĩnh ngộ được kiếm ý. Nếu không thì phải chờ đến khi tiến giai tới Kiếm vương mới có thể được tu luyện. Hôm nay, mất đi một cái điều kiện, làm gì mà bọn họ chẳng mừng rỡ.

Có điều, sau khi ồn ào một chút, đám đệ tử liền im lặng như cũ. Bởi vì phần lớn mọi người đều nghĩ ra rằng

lĩnh ngộ được kiếm ý khó khăn như thế nào. Hơn nữa lại còn phải làm được trong vòng năm năm. Phải biết rằng, kiếm ý đó chính là lĩnh ngộ được kiếm hồn, đạt tới cảnh giới Kiếm vương mới có thể lĩnh ngộ. Còn không, chỉ có một số ít nhân vật thiên tài được trưởng bối chỉ điểm hoặc là có được cơ duyên xảo hợp mới có thể lĩnh ngộ được ra trước. Có điều, những trường hợp như thế vô cùng hiếm hoi. Gần như trong một vạn kiếm giả mới có một hai người như vậy.

Trong đám đệ tử có một người khiến cho Lục Thanh chú ý. Đó là một người đứng ở nhóm bên trái, thân hình mập mạp, có khuôn mặt tròn tròn, ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi, đang đảo đảo đôi mắt, khinh khỉnh liếc nhìn một tên đệ tử đứng ở dãy bên phải. Mà sắc mặt tên đệ tử kia có chút giận dữ, nhưng có thể do ngại Huyền Thanh nên không dám phát tác. Chỉ nắm chặt hai tay, trong mắt thỉnh thoảng lại hiện lên chút tàn nhẫn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

8. Chương 7: Sơ Thí Thân Thủ (thượng).

Sau khi dẫn dò đám đệ tử giúp đỡ Lục Thanh, Huyền Thanh lại mở miệng nói:

- Người nào đồng ý chia một gian phòng cho Lục Thanh?

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau. Với tuổi của Lục Thanh mà nói thì tu vi cũng mới chỉ đạt tới Kiếm thị là cùng. Mà mỗi người ở đây tu vi thấp nhất thì cũng đã Trúc Cơ thành công, đạt tới Kiếm giả. Vì vậy mà bảo phân cho Lục Thanh một căn phòng, hay sống cùng với hắn, lại còn phải tốn thời gian chỉ điểm, trong khi không thân không thích thì có người nào lại đi làm cái việc ngốc nghếch đó?

Thấy không có người nào lên tiếng, Huyền Thanh liền nhíu mày. Lão vừa định mở miệng răn dạy thì mập mạp đang đứng ở nhóm bên trái liền đi ra. Đối với động tác của mập mạp lúc này, Huyền Thanh hiển nhiên là nhìn thấy. Nhưng việc đệ tử ganh đua nhau có đôi khi lại khiến tu vi tăng lên nhanh chóng. Hơn nữa, mập mạp bình thường cũng là một người thích đùa, nên Huyền Thanh cũng không muốn răn dạy hắn trước mặt mọi người.

Mập mạp bước lên, chấp tay nói:

- Trong tử trúc viện của đệ tử còn có một gian phòng trống. Nếu Lục sư đệ không ngại có thể đến đó ở với ta và Triệu sư huynh. - Nói xong, hắn liền nhìn sang Lục Thanh, hỏi:

- Không biết ý sư đệ thế nào? - Vừa nói, hai tròng mắt hắn vừa đảo đảo, rõ ràng không thèm để ý tới sự có mặt của Huyền Thanh. Nhưng Huyền Thanh cũng không tức giận, ngược lại trong mắt có một sự vui mừng.

Tuy nhiên, nhìn trong ánh mắt của mập mạp, ngoài sự giả hoạt vẫn có một chút gì đó ám áp khiến cho Lục Thanh cũng cảm thấy vui vẻ. Vừa rồi, hắn có thể thấy được nét mặt mọi người nên cũng đoán được suy nghĩ trong lòng họ. Vì vậy mà đối với mập mạp, hảo cảm trong lòng hắn đã tăng lên rất nhiều. Vương Lâm liền gật đầu đồng ý, nói:

- Đa tạ sư huynh! Ta đến Tử Trúc viện.

Thấy Lục Thanh đã có chỗ, Huyền Thanh cũng chẳng lãng phí thời gian nữa. Lão căn dặn mập mạp đưa Lục Thanh tới Tử Trúc viện sắp xếp chỗ ở. Đồng thời, nói cho Lục Thanh biết một số quy định của Triều Dương phong. Sau đó, tất cả mọi người liền giải tán, chỉ để lại một mình Huyền Thanh đứng một mình ở đó, yên lặng nhìn bức họa trước mặt, không biết nghĩ cái gì.

Sau khi ra khỏi Triều Dương đại điện, đám đệ tử của Triều Dương phong túm năm tụm ba mà đi thành từng tốp. Mập mạp, Lục Thanh đi theo sau hai thanh niên ước chừng mười tám, mười chín tuổi. Cả hai đều mặc một bộ võ phục màu xám. Một người có một đôi mày kiếm, khuôn mặt anh tuấn. Mái tóc dài trên đầu được búi lại bằng một cây Tử Trúc trâm. Trên lưng hắn đeo một thanh trường kiếm tử kim sắc dài bốn thước. Trên thanh trường kiếm như tỏa ra một luồng hơi thở lạnh lẽ. Với ánh mắt của Lục Thanh thì thanh trường kiếm này dùng tử kim phối hợp với tinh thiết trăm năm mà chú tạo ra. Mặc dù nó chưa phải

là Thanh phạm thần kiếm, nhưng cũng chẳng kém nhiều lắm. Trong đám đệ tử trẻ tuổi của Tử Hà tông, có được một thanh kiếm như vậy chắc hẳn tu vi phải ở trong nhóm đứng đầu. Mà một vị sư huynh khác, lưng cũng đeo một thanh trường kiếm màu xanh. Thanh trường kiếm này so với thanh kia thì kém hơn một chút. Nó chỉ dùng thanh đồng thượng đẳng pha trộn với đồng đen trăm năm để chế tạo thành. Có điều, nó cũng được coi là một thanh kiếm tốt.

Lúc này, vẻ mặt hai người đều hết sức thân thiện nhìn Lục Thanh. Mập mập quay sang Lục Thanh giới thiệu:

- Ta tên là Đoạn Thanh Vân, lục sư huynh của ngươi. Bình thường ngươi có thể gọi ta là mập sư huynh! Còn người đeo tử kiếm bên cạnh chính là tam sư huynh của ngươi - Triệu Thiên Diệp. Người cầm thanh kiếm màu xanh chính là thất sư huynh - Dư Cập Hóa. Sau này, tất cả chúng ta đều ở trong Tử Trúc viện. Nếu như tu luyện gặp chuyện gì khó khăn thì cứ nói. Chúng ta sẽ cố hết sức giúp ngươi.

- Đúng thế! Mập mập ngươi bình thường cũng không được đàn hoàng cho lắm. Nhưng lần này cũng làm được một việc tốt. - Dư Cập Hóa đứng một bên mở miệng trêu đùa.

Đoạn Thanh Vân nghe vậy cảm thấy xấu hổ, nói:

- Cập Hóa ngươi nói thế chẳng phải là bêu xấu ta hay sao?

Triệu Thiên Diệp đứng một bên, cũng nói:

- Nhưng ta thấy rằng Cập Hóa cũng không nói sai...

- Oái! - Nhất thời, Đoạn Thanh Vân cũng không biết nói thế nào. Triệu Thiên Diệp và Dư Cập Hóa nhìn nhau, cùng cười ha hả. Khiến cho đám đệ tử đi ngang qua đều quay đầu lại nhìn.

Nhìn thấy sự thân thiện của mọi người, Lục Thanh không khỏi hy vọng vào cuộc sống sắp tới. Ngay cả lòng tin của hắn cũng dần dần được tăng lên. Lần lượt thi lễ với ba người, Lục Thanh thành khẩn nói:

- Sau này phải nhờ ba vị sư huynh chỉ điểm cho.

- A! Chỉ điểm cho hả? Ta có được không? - Ngay khi Lục Thanh dứt lời, một thanh âm lạnh lùng chợt vang lên. Bốn người quay đầu lại nhìn...

- Là người? - Đoạn Thanh Vân lạnh lùng nói.

Thì ra là hắn. Lục Thanh thầm nhủ trong lòng. Người đó đúng là người trùng mắt với Đoạn Thanh Vân ở trong đại điện. Đi sau hắn có bốn tên đệ tử trẻ tuổi. Hiển nhiên hắn chính là người cầm đầu.

Đoạn Thanh Vân bước lên, chắn trước mặt Lục Thanh, nói:

- Thái Vân! Hôm nay Lục sư đệ mới nhập môn, ta cũng không muốn đấu khẩu với ngươi. Ngươi hãy đi đi.

Hàn quang trong mắt Thái Vân lóe lên, vỗ vỗ cánh tay trái, mỉm cười nói:

- Sao hôm nay ngươi hiền lành thế? Ha ha! Ngươi cứ yên tâm. Lục sư đệ vừa mới tới Triều Dương phong. Ta là sư huynh tất nhiên phải đối xử tốt với đệ ấy. Vì vậy mới đến để làm quen. Với ngươi, ta không có hứng thú.

Nét mặt Đoạn Thanh Vân vẫn lạnh như băng, cười nói:

- Làm quen? Lúc trên đại điện sao ngươi không làm theo lời sư phụ nói? Theo ta biết thì trong Thanh Tâm viện của ngươi còn có mấy gian phòng trống nữa kia mà?

- Ngươi nói thế là...

- Thái Vân! Có việc gì thì để lúc khác. Bây giờ, chúng ta đang vội... - Ngay lúc Thái Vân đang định nói, Triệu Thiên Diệp chợt mở miệng, ngắt lời.

Nhìn ánh mắt bình tĩnh của Triệu Thiên Diệp, nụ cười trên mặt Thái Vân tắt ngấm. Toàn thân hắn cảm giác được có một nguồn áp lực nào đó, giống như một cái búa đánh thẳng vào tâm thần, khiến cho hắn ứng phó rất vất vả. Vừa định nói thêm vài câu nữa, nhưng dưới ánh mắt của Triệu Thiên Diệp, hắn lại không thể nào mở miệng ra được. Đợi cho đến khi hắn tỉnh táo lại, bốn người đã bỏ đi một đoạn xa rồi.

Một gã đệ tử bên cạnh có chút lo lắng, quan tâm nói:

- Cửu sư huynh! Người không sao chứ? - Nhưng lúc này, sắc mặt Thái Vân trắng bệch, ánh mắt âm trầm. Một lúc sau, hắn mới trở lại bình thường, nói:

- Đi. - Hắn xoay người bỏ đi. Bốn người phía sau, khẽ nhếch mép cười nhanh chóng đi theo.

Mặt bên của Triều Dương cung có hơn mười khu nhà. Mỗi khu nhà được bố trí không giống nhau, nhưng đều hết sức trang nhã. Các loại kỳ hoa, dị thảo được trồng khắp nơi. Thậm chí có thể nghe thấy tiếng chim hót riu rít. Đây thực sự là chỗ ở rất tốt. Lần đầu tiên đi tới nơi đây, Lục Thanh không khỏi sững sờ. Tuy nhiên trong lòng lại có một chút nghi hoặc.

Thấy được sự nghi hoặc của Lục Thanh, Dư Cập Hóa mỉm cười, nói:

- Có phải thấy lạ khi ở đây có nhiều khu nhà như vậy nhưng lại không sắp xếp được cho người mà phải hỏi người khác đúng không?

Lục Thanh nghe thấy vậy liền hơi đỏ mặt. Dù sao, bị người ta đoán trúng suy nghĩ trong đầu, cho dù là ai cũng không được tự nhiên. Tuy vậy, hắn vẫn gật đầu, ánh mắt chờ đợi câu trả lời của Dư Cập Hóa. Cầm trường kiếm vào dây lưng, Dư Cập Hóa nhìn Lục Thanh, trầm giọng nói:

- Là do thực lực! Chỉ khi nào đạt tới Kiếm sư mới có được chỗ ở cho riêng mình. Trong số đệ tử Triều Dương phong chúng ta, cũng chỉ có Đại sư huynh mới có được một chỗ ở riêng biệt.

- Đại sư huynh? - Lục Thanh ngạc nhiên nói,

- Vừa rồi, hắn không đến đại diện. - Đoạn Thanh Vân đứng bên chen miệng nói vào. Trên mặt xuất hiện một sự sùng kính, khiến cho Lục Thanh có chút kinh ngạc. Không biết Đại sư huynh là người như thế nào?

Dư Cập Hóa lại nói tiếp:

- Đại sư huynh tên là Nhiếp Thanh Thiên. Nhập môn vào năm mười ba tuổi, tu luyện Húc Nhật tâm kinh của Triều Dương phong chúng ta. Mười bốn tuổi Trúc Cơ thành công đạt tới cấp bậc kiếm giả. Hai năm sau, Húc Nhật thập tam kiếm cứ nửa năm lại tăng thêm một tia sáng. Sau đó thành công đột phá cảnh giới kiếm đạo thứ hai đạt tới Kiếm khách. Nửa năm sau lại một lần nữa sử dụng Thanh Phong túy kiếm kỹ chấn áp tất cả mọi người, trở thành đại sư huynh của Triều Dương phong chúng ta. Ba năm sau, dưới sự chỉ điểm của sư phụ lại một lần nữa đột phá tới đẳng cấp Kiếm Sư. Có thể nói là một trong mười đại cao thủ trẻ tuổi của Tử Hà tông chúng ta. Cho đến lần tỉ thí gần đây, không một người nào có thể chịu nổi quá năm mươi chiêu của Đại sư huynh. Vừa rồi, sở dĩ hắn không tới đại diện là bởi vì...

Nói tới đây, Dư Cập Hóa dừng lại một chút, hai mắt lóe lên ánh sáng. Triệu Thiên Diệp đứng bên cũng hết sức nghiêm túc. Nét mặt của hai người khiến cho Lục Thanh chẳng hiểu chút nào, hoang mang trong lòng.

- Tại sao?

Trên mặt dần xuất hiện một chút ngưỡng mộ, Dư Cập Hóa nói:

- Bởi vì sau lần tỉ thí đó, hắn đã bắt đầu bế quan để...

- Lĩnh ngộ kiếm ý thuộc về hắn.

- Cái gì?

Đoạn Thanh Vân và Lục Thanh đều cảm thấy hoảng sợ. Kiếm ý đó là thứ mà vào lúc này, bọn họ không hề dám mơ tưởng. Mà Nhiếp Thanh Thiên rõ ràng mới chỉ có mười chín tuổi đã chạm vào cánh cửa đó. Chẳng lẽ, đây chính là sự chênh lệch giữa thiên tài và người bình thường hay sao? Người khác khổ công cố gắng bốn, năm năm vẫn không thể đột phá cảnh giới, nhưng Nhiếp Thanh Thiên lại hết sức dễ dàng.

Lục Thanh thầm nhớ kĩ cái tên đó. Trong lòng hắn cảm thấy boàng hoàng, tự hỏi trong vòng năm năm mình có thể vượt qua bọn họ hay sao? Cảnh giới như thế lúc này vẫn chỉ là sự trong mơ đối với hắn. Cho dù, hắn tự tin vào tư chất của bản thân nhưng đến lúc này, hắn vẫn cảm thấy ngơ ngác.

- Vì vậy Lục sư đệ phải nhớ kỹ! Trên Triều Dương phong tất cả đều căn cứ vào thực lực mà quyết định. Bao nhiêu thủ đoạn ở đây cũng không giải quyết vấn đề gì. Hy vọng người có thể hiểu, chỉ có thực lực tăng lên

mới là tốt nhất. Người gia nhập vào Tử Trúc viện của chúng ta. Ngày thường, có gì khó khăn cứ tới tìm bọn ta. Chỉ có điều, không nên sanh sự với người khác. - Nói xong, Dư Cập Hóa liền liếc mắt nhìn Đoạn Thanh Vân một cái. Mập mập hơi ngượng ngùng, quay đầu đi chỗ khác, nhìn đám cây cối chung quanh, như không nghe thấy gì hết.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

9. Chương 8: Sơ Thí Thân Thủ (hạ).

Trong Tử Trúc viện có bốn gian phòng được chia làm hai dãy. Xung quanh trông toàn là tử trúc. Lá trúc đông đưa, phát ra những tiếng xào xạc. Thi thoảng lại có những tiếng chim riu riu, khiến cho bầu không khí hết sức thanh tịnh. Trước mấy gian phòng có một khoảng đất trống rộng mấy trượng. Trên bãi đất có một cái bàn đá với bốn cái ghế. Phía ngoài cùng của Tử Trúc viện được bao lại bởi một hàng rào bằng gỗ rất đẹp.

Sau khi dẫn Lục Thanh tới một gian phòng còn trống, Đoạn Thanh Vân nói:

- Sau này sự đệ ở đây. Những vật phẩm hàng ngày sẽ có đệ tử chuyên trách mang đến. Đến lúc đó cần cái gì cứ nói. Hôm nay sự đệ lên núi cũng mệt mỏi rồi, cứ ở đây mà nghỉ ngơi. Đến sáng mai, ta sẽ quay lại gọi người. - Nói xong, hắn liền xoay người bỏ đi.

Bên trong gian phòng hết sức sạch sẽ, hiển nhiên là được quét dọn thường xuyên. Ở giữa gian phòng có kê một chiếc giường làm bằng trúc. Bên cạnh có một cái bàn nhỏ và một cái ghế cũng được làm bằng trúc. Ngoài ra, trong phòng còn có một cái giá sách, bên trên có bày mấy chục quyển sách. Đại đa số sách trên đó ghi chép về lịch sử của Triều Dương phong cùng với một số nhân vật quan trọng của Tử Hà tông. Ngoài ra còn có một vài yêu quyết kiếm pháp cơ bản. Có điều, chúng cũng đã nhàu nát, chỉ để đó cho đẹp mà thôi.

Sau nửa canh giờ, một tên đệ tử ngoại môn mang tới cho Lục Thanh một cái chăn, một bộ võ phục màu đen, một yêu bài chứng minh thân phận cùng với một quyển sách ghi chép toàn bộ sáu tầng tâm pháp của Húc Nhật tâm kinh. Mấy tờ giấy cuối cùng có ghi những quy định cùng với địa hình phân bố trên Triều Dương phong. Ngoài ra còn có một thanh hắc thiết kiếm cùng với lời nhắc Lục Thanh sáng sớm ngày mai tham gia thần luyện. Thần luyện kiếm pháp chính là Triều Dương thất thức cơ bản của Triều Dương phong. Loại kiếm pháp này từ ba năm trước, khi Lục Thanh mới bắt đầu tiếp xúc với kiếm đạo đã bắt đầu luyện tập. Bởi vì, Lục gia phụ thuộc vào Triều Dương phong, nên thứ mà Lục gia luyện tập cũng là Kiếm Nguyên công và kiếm pháp của Triều Dương phong. Kể cả Lục Thanh bây giờ cũng đang tu luyện Kiếm Nguyên công chính là Húc Nhật tâm kinh của Triều Dương phong. Chỉ có điều do năm đó, Lục Vân sợ tu vi của hắn còn thấp nếu cố quá sẽ tổn hại đến sức khỏe nên mới chỉ truyền cho hắn ba tầng đầu.

Ban đêm, Lục Thanh yên lặng nằm trên giường. Ngoài cửa sổ, một vầng trăng sáng hiện lên. Ánh trăng sáng vàng vạc, trải xuống mặt đất một làn ánh sáng huyền ảo. Mới có nửa tháng trôi qua, vậy mà đời người đã có biết bao nhiêu sự thay đổi. Không thể không nói là lẽ trời trên người. Sức người không thể thắng lại ý trời, chỉ có thể để mặc cho thiên đạo kéo dắt mà thôi.

Lục Thanh lấy tay xoa nhẹ lên Niệm Vân kiếm. Một cảm giác huyết mạch tương liên chợt xuất hiện. Niệm Vân ơi Niệm Vân! Chúng ta chỉ có thời gian năm năm mà thôi. Lục Thanh im lặng, thầm nói trong lòng. Giống như cảm nhận được tâm tình của Lục Thanh, thanh tử kiếm khẽ ngân lên một tiếng nhẹ nhàng. "Phụ thân! Người đang cố vũ con sao?" - Lục Thanh vỗ nhẹ vào vỏ kiếm, nhỏ giọng nói. Một lúc sau, hắn liền chìm vào giấc ngủ. Ánh trăng vẫn tỏa ra ánh sáng dịu dịu, chiếu xuống từng cái lá trúc đang đung đưa trong gió.

Sáng sớm ngày thứ hai, mới tảng sáng, Đoạn Thanh Vân đã đến đánh thức Lục Thanh nói đã tới giờ thần luyện. Chờ Lục Thanh rửa mặt, súc miệng xong, đi ra đến cửa, hai người Triệu Thiên Diệp đã đứng đó chờ sẵn. Mấy người nói chuyện vài câu rồi cùng nhau đi về phía sân rộng trước cung.

Sau khi bốn người đi tới sân, số lượng người tới đã gần như đông đủ. Chỉ còn có hai tới ba người còn chưa đến. Tuy nhiên, cách đó không xa cũng có thể thấy bóng họ dần xuất hiện. Căn cứ theo lời nói của Đoạn

Thanh Vân thì vị trí thần luyện căn cứ theo thứ tự sư huynh đệ mà đứng. Càng đứng đầu thì thực lực càng mạnh. Mà hôm nay, Lục Thanh mới nhập môn, trong số sư huynh đệ đứng cuối cùng nên cũng chỉ có thể đứng cuối mà thôi.

Nói một câu với ba người Đoạn Thanh Vân, Lục Thanh đi tới hàng gần cuối, rút Hắc Thiết kiếm sau lưng ra. Về phần Niệm Vân kiếm, Lục Thanh cũng không sử dụng. Thứ nhất, hoài bích có tội tránh để cho mọi người đàm tiếu. Thứ hai là tu vi của hắn mới đang chỉ ở giai đoạn đầu tiên của kiếm đạo. Tu vi Kiếm thị mà quá ý lại vào thần binh thì sự tăng trưởng tu vi bản thân cùng với sự linh ngộ chắc chắn sẽ bị trở ngại. Nhưng Lục Thanh cũng phát hiện một điều, đó là vào lúc này tất cả mọi người xếp thành năm hàng thẳng tắp. Người đứng ở hai hàng đầu đều có những thanh kiếm đặc biệt: Có thể được chế tạo bằng tinh thiết, trăm ngàn hoặc là hỗn hợp huyền thiết và hắc thiết. Có thể nói là hình dạng vô cùng phong phú và đa dạng. Ba hàng tiếp theo thì hoàn toàn bình thường, gần như một trăm phần trăm đều sử dụng hắc thiết chú tạo ra. Mặc dù cũng có một số vị trí đặc biệt nhưng so với hai hàng đầu thì hoàn toàn chênh lệch.

Hơn nữa, Lục Thanh còn chú ý thấy phía trước hàng thứ nhất có một thạch thai hình tròn, rộng hơn sáu trượng. Trong lòng hắn cảm thấy thắc mắc, hỏi một gã đệ tử bên cạnh:

- Sư huynh! Xin hỏi Thạch thai phía trước dùng để làm gì? Khi thần luyện, sư phụ không đến hay sao?

Tên đệ tử đó cũng chỉ hơn Lục Thanh khoảng vài tuổi, ước chừng mười bốn, mười lăm. Lúc này, hắn đang dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau bụi trên thân kiếm. Có điều, Lục Thanh thấy trên thân kiếm ngay cả một chút bẩn cũng không có, nhưng gã càng lau nó lại càng sáng. Sau khi nghe Lục Thanh hỏi, tên đệ tử trả lời:

- Lục sư đệ mới tới nên không biết. Thần luyện là truyền thống hàng ngàn năm nay trên Triều Dương phong chúng ta. Nó chỉ xem như là chút khởi động mỗi ngày mà thôi. Còn chính thức tu luyện là sau khi kết thúc thần luyện, mọi người tự chọn cho mình một vị trí, bất kể là cánh rừng bên cạnh Triều Dương cung, hay phía sau núi cũng đều là những chỗ rất tốt. Còn sư phụ thì không phải ngày nào cũng đến. Đại khái mỗi tháng người sẽ tới khoảng hai lần. Còn về thạch thai kia...

Nói đến đây, nét mặt đệ tử có chút kính sợ:

- Thạch thai đó được gọi là Diệu Dương thai. Năm đó, Tổ sư gia đứng ngắm mặt trời mà giác ngộ, sáng chế ra Diệu Dương kiếm thức ở chính chỗ đó. Từ xưa đến nay, mỗi buổi thần luyện thì đó chính là chỗ mà đại sư huynh đứng lên để hướng dẫn. Nhưng hôm nay, đại sư huynh một lòng theo đuổi kiếm đạo nên sư phụ cho phép không phải tới thần luyện thường xuyên. Bây giờ, tất cả đều do Nhị sư huynh hướng dẫn. - Giọng nói của hắn có chút tiếc nuối.

Khi tên đệ tử vừa dứt lời, một thân ảnh màu xám liền chậm rãi bước lên thạch thai. Lục Thanh chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy người đó có tướng mạo bình thường, ước chừng hai mươi ba, hai mươi bốn. Hắn mặc một bộ võ phục màu xám, bước chân giống như nước chảy mây trôi, khí độ phiêu dật, hết sức bình tĩnh. Sau khi đi tới giữa thạch thai, hắn liền rút từ sau lưng ra một thanh trường kiếm có màu ô kim, dài ba thước, sáu tấc. Với con mắt của Lục Thanh thì thanh kiếm này cũng tương đương với thanh kiếm của Triệu Thiên Diệp. Nó cũng dùng tinh thiết trăm năm trộn với Ô kim mà luyện thành. Trong số những thanh thần kiếm thanh phạm thì nó cũng được coi là một thanh kiếm tốt.

Về phần nhị sư huynh Lăng Tiêu, ngày hôm qua, Lục Thanh đã nghe Đoạn Thanh Vân giới thiệu qua. Hắn chính là một người họ hàng xa của sư phụ. Do phụ mẫu mất sớm nên được sư phụ mang lên núi. Thiên phú kiếm đạo của hắn cũng rất tốt. Mặc dù không thể sánh với Niếp Thanh Thiên, nhưng cũng đã có tu vi Kiếm Khách bậc trung. Trong số những người trẻ tuổi của Tử Hà tông cũng có một chút uy danh. Hắn tu luyện Thanh Vân kiếm quyết đến mức xuất thần nhập hóa. Cho dù là Triệu Thiên Diệp cũng không thể chống đỡ. Lúc này hắn đứng trên đài, khí thế phiêu dật bất chợt biến hóa. Tay phải của hắn cầm kiếm... một luồng khí thế trầm ổn bắt đầu xuất hiện.

- Bắt đầu...

Nghe thấy khẩu lệnh, Lục Thanh vội vàng thu liễm tinh thần. Tâm cảnh chìm vào trong cảnh giới tĩnh lặng. Động tác của hắn khiến cho tên đệ tử bên cạnh, vốn sau khi nghe thấy khẩu lệnh có vẻ hơi giật mình, liền sáng mắt lên, thầm hỏi tại sao mà tâm cảnh của Lục Thanh lại có thể vững vàng như thế? Tâm cảnh như vậy trong số đám đệ tử xếp cuối như bọn họ quả là hiếm có.

Hắn không biết rằng, từ năm Lục Thanh được ba tuổi, Lục Vân đã bắt đầu truyền thừa cho hắn về lịch sử chú kiếm của Lục gia. Sau khi đến tám tuổi đã bắt đầu thử chú kiếm. Ngay từ ngày đầu tiên, Lục Vân đã dạy cho hắn rằng một gã Chú Kiếm sư phải có được tâm cảnh. Chú kiếm là một môn bác đại tinh thâm. Đối với chú kiếm, bất luận là chọn tài liệu, nung nóng, hay khống chế nhiệt độ trong lò đều không thể coi thường. Đồng thời cũng phải có được tâm cảnh kiên định, gặp nguy không loạn, cho dù núi có sập xuống vẫn không thay đổi nét mặt. Từ khi rèn luyện đến nay, mặc dù Lục Thanh vẫn chưa thể đạt được yêu cầu, nhưng tâm cảnh của hắn cũng không hề dễ dàng dao động.

Triều Dương thất thức cùng với Đằng Vân cửu kiếm chính là kiếm pháp cơ sở của Triều Dương phong. Tuy nói là cơ sở nhưng trải qua bao nhiêu đời, môn nhân liên tục tu sửa, tinh luyện đã khiến cho bộ kiếm phát cơ sở đó phát huy được tinh túy của nó. Hai loại kiếm pháp đó, Lục Thanh đã thuộc lòng. Trong cơ thể hắn, Húc Nhật tâm kinh tầng thứ hai vận chuyển, trên thân hắc thiết kiếm liên tỏa ra kiếm nguyên khí màu tím nhạt. Hắn bắt đầu theo động tác của Lăng Tiêu thi triển từ thức thứ nhất Bát Vân Kiếm Nhật. Hắc Thiết kiếm trong tay Lục Thanh hóa thành một luồng sáng tím cắt qua không khí. Từ thanh trường kiếm văng vẳng có tiếng rít vang lên. Hai con mắt của hắn nhìn chăm chăm vào động tác của Lăng Tiêu. Chỉ thấy trên thạch thai một cái bóng trắng đang dịch chuyển, trên trường kiếm ô kim tỏa ra một làn kiếm khí màu tím dài hơn một thước. Lục Thanh có thể cảm nhận được một luồng hơi thở mạnh mẽ đập vào mặt.

Không thể không nói kiếm pháp của Lăng Tiêu đã đạt tới mức đăng đường nhập thất (Từ nông đến sâu), bắt đầu có phong cách của một đại hành gia. Từ thức thứ nhất Bát Vân Kiếm Nhật chuyển thành Triều Dương Sơ Hiện, Vân Chưng Hà Ủy, rồi thức thứ tư Hà Quang Vạn Trượng, thức thứ năm Ánh Nhật Sơn Hà... được hắn thi triển một cách liên lạc, không hề có chút gián đoạn, giống như nước chảy, mây trôi hết sức tự nhiên. Thanh kiếm trong tay hắn giống như một bộ phận trên cơ thể. Kiếm khí màu tím trên thân kiếm phô diễn, trong nháy mắt phong tỏa tất cả các phương vị chung quanh. Kiếm thức bất chợt tỏa ra giống như đám mây tụ lại rồi tản ra. Bóng kiếm hình thành một lớp màn dày đặc bao quanh người hắn. Mũi kiếm lấp lánh tử quang khiến cho tâm thần người ta phải mê mẩn.

So với động tác của Lăng Tiêu, Lục Thanh biết mình còn kém nhiều lắm. Bất luận là mức độ thuần thực của chiêu thức hay biến hóa. Kiếm pháp của bản thân quá nặng về chiêu thức. Chiêu thức trong khi thi triển quá nặng nề. Nếu như mà mang đi đối địch, rất dễ bị người ta nắm được biến hóa mà một chiêu chế trụ.

Ánh mắt hắn nhìn chăm chú từng chiêu từng thức của Lăng Tiêu, không ngừng so sánh với kiếm pháp của bản thân. Lục Thanh cảm thấy thu được rất nhiều ích lợi. Hắc Thiết kiếm trong tay thi triển cũng nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều. Đồng thời hắn cũng ngộ ra được một chút kỹ xảo vận lực mà trước đó không biết, khiến cho hiệu quả từ hai phần, tăng lên đến ba phần. Cái này cũng không phải là do kiếm pháp của Lục Thanh quá kém cỏi. Ít nhất thì trong số những người đứng cuối, có bốn năm vị sư huynh so với hắn còn kém một bậc. Mà trong bọn họ, tu vi kém cỏi nhất cũng đã Trúc Cơ xong, đạt tới cấp bậc Kiếm giả.

Dù sao thì địa vị của Lục gia tại Tử Hà tông cũng không phải là thấp. Lục Vân và Nhan Như Ngọc đều có thực lực Kiếm Sư và Kiếm Khách. Bình thường hai người vẫn chỉ đạo không ít về kiếm pháp cho Lục Thanh. Cũng do tu vi của Lục Thanh còn thấp nên chỉ tập trung vào kiếm pháp cơ bản. Chỉ có tu luyện trụ cột vững chắc thì sau này mới có thể lĩnh ngộ thật tốt đối với kiếm đạo. Vì vậy mà trước khi tới Triều Dương phong, Lục Thanh chỉ đơn thuần là luyện kiếm, luyện chiêu. Lần đầu tiên thân luyện đối với hắn hoàn toàn khác sâu một điểm, khiến cho hắn hiểu rõ phương hướng cố gắng trong thời gian tiếp theo của hắn.

Cố gắng theo sát chiêu thức của Lăng Tiêu, có thể thấy được tử khí trên thân kiếm của Lục Thanh tăng mạnh, cước bộ của hắn di chuyển hóa thành một luồng ánh sáng màu tím. Trường kiếm huy vũ từ từ sinh ra những tiếng kiếm ngân xé gió, khiến cho bụi đất dưới chân hơi bị cuốn lên. Biến hóa bất chợt khiến cho vài tên đệ tử xung quanh cảm thấy kinh ngạc. Đặc biệt là tên đệ tử vừa mới cùng nói chuyện với Lục Thanh trong lòng lại càng thêm bất đắc dĩ. Bởi hắn biết, chỉ cần Lục Thanh có thể Trúc Cơ thành công thì với kiếm pháp đó, tới sau lần tỷ thí cứ nửa năm một lần, hắn sẽ biến thành sư đệ của người ta.

Thời gian khoảng nửa nén nhang trôi qua. Sau khi Lăng Tiêu diễn luyện đến thức cuối cùng Dương Quang Phổ Chiếu, tiếng kiếm rít lên trong không khí liên tiếp. Trường kiếm hóa thành một tấm màn mỏng. Kiếm khí màu tím lưu chuyển khiến cho quang quanh giống như có một vầng mặt trời màu tím đang tỏa ra ánh

sáng. Hơn mười đạo kiếm khí màu tím bắt ra từ thân kiếm, xuyên qua không khí, vọt ra ngoài hơn mười trượng mới từ từ biến mất. Cho dù đứng tận phía sau, nhưng Lục Thanh cũng có thể cảm nhận được, đạo kiếm khí kia tạo ra cơn gió chực thổi bay hắn.

Ô Kim trường kiếm được Lăng Tiêu thu lại theo một quỹ tích hình vòng cung, chui vào vỏ kiếm. Mà trong đám người đứng cuối cùng, Lục Thanh đang cầm kiếm đứng im. Triệu Dương thất thức được Lăng Tiêu thi triển đã mang lại cho hắn rất nhiều sự thu hoạch. Trong lòng hắn đang không ngừng diễn luyện và thể ngộ.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

10. Chương 9: Khuyết Điểm Của Kiếm Pháp.

Chờ Lục Thanh hồi phục lại tinh thần, trước mặt hắn đã có khuôn mặt béo phì, hai gò má nung núc thịt...chẳng phải Đoạn Thanh Vân thì là ai?

- Tiểu tử! Người đang nghĩ cái gì?

Lục Thanh xấu hổ, sờ sờ đầu, nói:

- Vừa rồi tiểu đệ có chút lĩnh ngộ nên mới suy nghĩ một chút.

Đoạn Thanh Vân nghe thấy vậy mà kinh ngạc. Nhưng chỉ trong chốc lát, hắn lại cười nói:

- Không ngờ ngộ tính của người cũng không tệ lắm. Được rồi! Chúng ta đi luyện kiếm.

Nói xong, hắn kéo Lục Thanh đi về phía đại môn của Triệu Dương cung. Triệu Thiên Diệp và Dư Cập Hóa đã đứng sẵn ở bên đường. Nhìn thấy hai người đang đi tới, nét mặt Triệu Thiên Diệp thoáng kinh ngạc rồi nhanh chóng trở lại bình tĩnh. Còn Dư Cập Hóa thì không hề che giấu ánh mắt khen ngợi, nói:

- Lần đầu tiên tham gia thần luyện mà có thể lĩnh ngộ cũng không phải chỉ có một người. Nhưng số người đó cũng không có nhiều lắm. Tiếp tục cố gắng, chắc chắn người sẽ tiến rất nhanh. - Hiển nhiên trong lúc thần luyện, hắn đã phát hiện kiếm pháp của Lục Thanh có sự thay đổi.

Lục Thanh gãi gãi đầu, xấu hổ nói:

- Tiểu đệ còn kém so với các sư huynh nhiều lắm.

- Người không cần phải khiêm tốn. - Triệu Thiên Diệp đang đứng bên cạnh chợt mở miệng nói. Đôi mắt hắn nhìn Lục Thanh một cách chăm chú, khiến cho Lục Thanh xuất hiện một cảm xúc khó hiểu. Sau đó, hắn lại nói tiếp:

- Có năng lực thì chính là có năng lực. Không cần phải khiêm nhường, nếu không sẽ khiến cho tâm trí bị kiếm chế. Muốn tinh tiến một cách nhanh chóng trên kiếm đạo, thì phải có một sự tự tin. Vì vậy sau này không cần phải nói như vậy nữa. Trên thế giới này quan trọng nhất là thực lực. Ở đây cũng thế. Hy vọng người có thể nhớ kỹ. - Nói xong, hắn liếc nhìn Lục Thanh một cái rồi xoay người bước đi.

Mấy câu nói đó khiến cho Lục Thanh phải suy nghĩ rất nhiều. Đoạn Thanh Vân bước tới, vỗ vỗ bả vai Lục Thanh, giải thích:

- Mặc dù lúc bình thường tam sư huynh rất lạnh lùng, nhưng huynh ấy nói rất đúng. Vốn định từ từ chỉ dẫn cho người, nhưng không ngờ tam sư huynh lại nói thẳng ra như vậy. Tạm thời bây giờ người không cần phải nghĩ vội. Đợi sau khi trải nghiệm cuộc sống một chút, người sẽ hiểu được điều đó. - Mới nói được một chút, cặp mắt Dư Cập Hóa đã dần trở nên trắng dã, khiến cho Đoạn Thanh Vân cứ cảm thấy thịt trên sống lưng gật gật. Ngay lập tức, không đợi Lục Thanh kịp phản ứng, liền bị hắn kéo đi luôn. Dư Cập Hóa cũng chỉ nên cười mà đi theo.

Bốn người từ từ đi thành một hàng ra khỏi Triệu Dương cung. Phía bên phải có một sơn đạo chạy thẳng xuống dưới, kéo qua một cánh rừng xanh ngắt. Hôm nay, tiết trời đúng vào hạ nên màu xanh của lá cây che bớt ánh nắng chói chang của mặt trời trên cao, tạo ra một cảm giác mát mẻ. Nơi đây đúng là một chỗ luyện kiếm rất tốt. Lúc này, ở đây đã có hơn mười người. Nhưng mục đích của bốn người cũng không phải

dừng lại ở đây. Sau khi nói chuyện với mấy vị sư huynh đệ một chút liền đi qua cánh rừng, xuống thẳng tới lưng chừng núi. Sau khi đi qua mấy cái khúc quanh, liền có thể nghe thấy những tiếng động vọng tới.

Khi bốn người đến gần, tiếng động càng lúc càng lớn, trở nên đinh tai nhức óc. Cũng may, với tu vi của bốn người thì kẻ thấp nhất là Lục Thanh cũng đã có được ba năm tu luyện Kiếm Nguyên công. Vì vậy mà bọn họ chẳng hề để ý tới âm thanh đó. Sau khi đi qua một cái ngã ba đường, liền nhìn thấy một cái thác nước cao gần trăm trượng. Thác nước tạo ra bên dưới nó một con suối đang chảy cuộn cuộn. Dưới ánh mặt trời, trên ngọn thác xuất hiện mấy cái cầu vồng khiến cho người ta có cảm giác nó giống như một dòng sông từ trên trời đổ xuống, đập vào một tảng đá lớn màu đen, bắn lên vô số giọt nước trong không trung. Sau đó, những giọt nước giống như mưa rơi xuống cái đầm nước trong vắt. Trước cái đầm có một khoảng đất trống rộng chừng ba mươi trượng, kéo đến tận dưới chân bốn người. Ngoại trừ một chút rêu xanh bên bờ nước, còn lại hết sức sạch sẽ.

Từ khi sinh ra, Lục Thanh vẫn chỉ sinh sống trong Triều Dương trấn chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, khiến cho hắn ngỡ ngàng mãi không thôi.

- Thế nào? Chỗ này cũng được đấy chứ? Nơi này là do ta phát hiện ra đó. - Đoạn Thanh Vân nhìn nét mặt Lục Thanh mà có phần đắc ý.

- Người đứng là không biết xấu hổ...- Dư Cập Hóa chẳng hề nề mặt, châm chọc Đoạn Thanh Vân:

- Năm đó, nếu không phải ngươi không chịu luyện kiếm, lang thang ở sau núi. Sau đó lại bị một con Tam Chỉ ngu hầu đuổi theo. Không còn đường chạy mới bị rơi từ trên thác nước xuống hay sao? Nếu không có ta và Thiên Diệp đến kịp thì ngươi đã sớm mò tôm dưới nước từ lâu rồi.

- Này... - Đoạn Thanh Vân nhất thời ngậm miệng, ngượng ngùng gãi gãi gáy, không biết nói thế nào.

Dư Cập Hóa cũng thường hay nói đùa nên phát tay bỏ qua cho mập mạp. Sau đó, hắn quay đầu lại nói với Lục Thanh:

- Tiểu sư đệ đến đây. Chúng ta thử hai chiêu. Mặc dù, bình thường chúng ta đều tự mình tu luyện, nhưng trong ngày sẽ dành chút thời gian chỉ điểm cho người. Người đừng để chúng ta thất vọng. - Nói xong, mũi chân hắn điểm nhẹ xuống đất, toàn thân vọt lên ba trượng. Hắn phát tay phát ra một đạo kiếm khí màu tím, chặt một cành cây dài khoảng ba thước. Hắn cầm nó vào tay phải rồi chỉ về phía Lục Thanh. Đây không phải là do Dư Cập Hóa coi thường Lục Thanh, mà là do Thanh Phong kiếm của hắn quá sắc bén, Hắc Thiết kiếm của Lục Thanh không thể chịu được. Mà lúc này, cành cây có thêm chân khí bảo vệ cũng chẳng khác gì thanh kiếm làm bằng đồng.

Đối mặt với sự khiêu chiến của Dư Cập Hóa, Lục Thanh không sợ mà còn lấy làm mừng. Hôm nay, Huyền Thanh vẫn chưa xuất hiện, không biết khi nào mới có thể chỉ điểm cho hắn. Nên lúc này, có Dư Cập Hóa chỉ điểm cho chính là một sự trợ giúp rất nhiều, làm sao có thể bỏ qua.

Chậm chậm lui lại sáu bước, hắn từ từ rút hắc thiết kiếm ra khỏi vỏ. Sau khi lui đủ sáu bước, Lục Thanh đã hoàn toàn bình tĩnh. Tinh thần hết sức tập trung, nhìn chăm chú vào động tác của Dư Cập Hóa.

Mặc dù, Dư Cập Hóa vẫn bất động, nhưng khí thế trên người hắn vẫn không ngừng tỏa ra, ép về phía Lục Thanh. Nhưng Lục Thanh cảm nhận được kiếm khí chỉ tăng lên đến mức độ Kiếm thị liền ngừng lại. Hiển nhiên, Dư Cập Hóa áp chế tu vi cho ngang bằng với trình độ của Lục Thanh.

Là sư đệ nên Lục Thanh cũng chẳng cảm thấy khó chịu. Kiếm Nguyên khí nhanh chóng được vận chuyển khắp toàn thân. Thanh hắc thiết kiếm trong tay được phủ một làn khí màu tím rất dày. Đằng Vân cửu thức nhanh chóng được triển khai. Kiếm Nguyên khí cũng phun qua lòng bàn chân, đẩy thân thể hắn trong nháy mắt lướt sang ngang khoảng ba trượng. Cánh tay hắn rung rung, thi triển thức thứ ba Vân Hoàn Tây Lĩnh. Trường kiếm hóa thành bảy luồng sáng màu tím bao phủ toàn thân Dư Cập Hóa.

Mất thấy Dư Cập Hóa bị kiếm quang bao phủ, Lục Thanh cũng chẳng hề mừng rỡ. Trong lòng bất chợt cảm thấy một chút nguy hiểm, hắn quyết định thật nhanh, đập một cái xuống đất, thân hình nhanh chóng lùi lại phía sau. Cùng lúc này, Dư Cập Hóa cũng động. Hắn cũng thi triển một chiêu Vân Hoàn Tây Lĩnh, nhao cái đã tới gần Lục Thanh. Nhánh cây trong tay hóa thành mười hai bóng kiếm, uy hiếp Lục Thanh.

Trong nháy mắt, hai người đã giao thủ hơn mười chiêu. Nhánh cây và Hắc thiết kiếm va chạm phát ra vô số tiếng động, đồng thời cuốn theo những đám lá rơi xuống dưới đầm. Thấy vậy, Đoạn Thanh Vân liếm môi. Với tu vi Kiếm giả của hắn có thể giao thủ hai mươi chiêu với Dư Cập Hóa. Mặc dù lúc này, Dư Cập Hóa đang không chế tu vi, nhưng Lục Thanh có thể giao thủ hơn mười chiêu với Dư Hóa Cập mà không rơi vào thế hạ phong, chứng tỏ mức độ lĩnh ngộ kiếm pháp của hắn có thể nằm trong số ba mươi người đứng đầu trên Triều Dương phong.

Nhưng vào lúc này, Lục Thanh có nỗi khổ không thể nói ra bằng lời. Ngay từ lúc giao thủ, chiêu thức của hắn hoàn toàn bị Dư Cập Hóa áp chế. Thứ nhất, hắn lĩnh ngộ kiếm pháp không bằng đối phương. Thứ hai, mặc dù Dư Cập Hóa đã áp chế tu vi, nhưng cảnh giới kiếm đạo vẫn nguyên như cũ. Kiếm Nguyên lực trong cơ thể hắn giống như trường giang đại hải, lưu chuyển không ngừng. Vô hình trung, hơi thở của hắn hoàn toàn áp chế cảm giác của Lục Thanh.

Một bộ Đẳng Vân cửu kiếm tổng cộng có chín chiêu, đã được Lục Thanh thi triển hết. Lúc này, hắn đành phải biến đổi chuyển thành thức thứ tư Can Tiêu Lăng Vân. Trường kiếm hóa thành một ngọn gió màu tím, đánh ra. Mũi kiếm cắt không khí phát ra những tiếng rít. Cùng lúc đó, thân thể Dư Cập Hóa dao động. Toàn thân hắn cong như một cây cung, cành cây trong tay phải đâm ra một cái. Gần như cùng với lúc trường kiếm của Lục Thanh chém xuống đầu, cành cây cũng đâm tới cổ tay cầm kiếm của Lục Thanh.

Lục Thanh chỉ cảm thấy cổ tay đau nhói, không giữ nổi Hắc Thiết kiếm, để cho nó cắm xuống đất. Lục Thanh ngơ ngác nhìn Hắc Thiết kiếm dưới chân. Từ lúc giao thủ đến giờ, mới chỉ có mười hai chiêu. Nghĩ tới một chiêu vừa rồi, Dư Cập Hóa sử dụng chính là thức thứ năm Hành Vân Lưu Thủy. Mặc dù chính mình biết rõ nguy hiểm, nhưng không làm sao thu lại kiếm thức để tránh né, chỉ còn cách để cho Dư Cập Hóa đâm vào tay.

- Biết tại sao mình bị thua không?

Nghe tiếng Dư Cập Hóa hỏi, Lục Thanh hơi ngẩn người một chút. Ngay sau đó, ánh mắt của hắn lập tức sáng ngời, nhìn chằm chằm Dư Cập Hóa. Suy nghĩ một chút, Dư Cập Hóa nói:

- Đẳng cấp kiếm pháp của ngươi lúc này cũng không tồi. Bất luận là mức độ lĩnh ngộ hay sử dụng lực đạo cũng đã có một chút thành tựu. Chỉ khiếm khuyết về hỏa hầu mà thôi. Nhưng...

Dư Cập Hóa lại tiếp tục nói:

- Kiếm pháp của ngươi tử khí quá nặng. Kiếm chiêu biến hóa cứng nhắc, không có được sự liên tục. Phải biết rằng, kiếm chiêu là vật chết, người là vật sống. Chỉ có sử dụng chiêu thức hữu hiệu nhất mới có thể đạt được hiệu quả cao nhất. Giống như một kiếm vừa rồi của ta. Ngươi hoàn toàn có thể vận dụng thức thứ sáu Vân Tiêu Vụ Tấn để mà ngăn cản. Chẳng quan trọng việc nó là kiếm pháp trụ cột dành cho Kiếm nô luyện tập lúc đầu, có uy lực thấp kém hay là thức kiếm pháp nào khác. Đó chính là cùng tắc biến, biến tắc thông, thông tắc cửu (gặp đường cùng thì phải thay đổi, thay đổi để có được một sự liên tục dẫn tới lâu dài).

“Cùng tắc biến, biến tắc thông, thông tắc cửu” - Lục Thanh lẩm bẩm trong miệng, nét mặt đang suy nghĩ.

Gật đầu, Dư Cập Hóa nói tiếp:

- Đối với ngươi bây giờ, ta khuyên ngươi cứ vào đêm trăng sáng tới đây luyện kiếm. Lợi dụng lực cản của nước mà tu luyện lực đạo và cảm giác. Chắc chắn chưa đến hai tháng, ngươi có thể hiểu được cách biến chiêu mà không để xảy ra tình trạng dụng hết lực vào chiêu kiếm, không để dành lại một chút mà biến hóa.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

11. Chương 10: Luyện Kiếm Trong Đầm.

Đợi sau khi Lục Thanh và Dư Cập Hóa so chiêu xong, Đoạn Thanh Vân cũng đã xuống nước bắt được một con tuyệt ngư dài hơn một thước. Bốn người nhóm lửa, rồi xiên tuyệt ngư lên một cành cây. Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, Đoạn Thanh Vân lấy ra bốn năm cái bình. Hắn đắc ý cười với Lục

Thanh, sau đó mở ra, rắc mỗi thứ một ít lên trên thân tuyết ngư. Một lát sau, tuyết ngư dần chuyển sang màu vàng, tỏa ra một mùi thơm béo ngậy. Khiến cho mấy người thèm đến chảy cả nước miếng. Ngay cả Triệu Thiên Diệp vốn vẫn lạnh lùng cũng phải nhìn chăm chăm vào động tác của Đoạn Thanh Vân.

Không thể không nói, Đoạn Thanh Vân rất có tài nấu nướng. Sau khi hẩn loay hoay một lúc, ba người Lục Thanh cùng giơ tay cầm lấy một khúc cá. Bọn họ cũng chẳng để ý tới lớp mỡ nóng bỏng, đưa miếng cắn ngay lấy một miếng. Lớp da tuyết ngư rất giòn, khiến cho Lục Thanh thiếu chút nữa thì nhanh chóng cắn mất cả đầu lưỡi. Khi nuốt miếng thịt tuyết ngư vào bụng, Lục Thanh cảm nhận được từ trong đan điền có một luồng hơi ấm dâng lên. Làn hơi ấm đó di chuyển khắp toàn thân sau đó lại quay trở về đan điền hòa vào trong Kiếm Nguyên khí do Húc Nhật tâm kinh sinh ra. Lượng Kiếm Nguyên khí thoảng phình ra sau đó nhanh chóng trở lại bình thường. Nhưng Lục Thanh hết sức mức rõ khi phát hiện ra Kiếm Nguyên khí trong cơ thể đã tăng lên thêm một chút. Mặc dù chỉ một chút rất nhỏ, nhưng vẫn là có.

Điểm tâm xong, bốn người tự tản ra luyện kiếm. Lục Thanh cởi trần đi xuống đầm nước. Khi tới độ sâu khoảng ba tấc, liền xuất hiện một số dòng nước ngầm chảy qua đùi hẩn. Cũng may, Lục Thanh đã luyện kiếm được ba năm nên hạ bàn rất vững chãi. Vì thế thân thể hẩn chỉ thoảng lay động một chút rồi lại đứng vững.

Suy nghĩ kỹ lưỡng những gì Dư Cập Hóa chỉ điểm, Vương Lâm có rất nhiều điều linh ngộ. Hẩn lập tức triển khai Triều Dương thất thức. Hắc Thiết kiếm hóa thành một làn ánh sáng tím, chém xuống nước. Khi thanh kiếm vừa mới bắt đầu tiếp xúc với mặt nước, Lục Thanh có thể cảm thấy rõ được lực cản trên tay tăng lên rất nhiều. Vô số giọt nước bắn lên không trung, đồng thời trên mặt nước hiện lên những con sóng lớn. Sau khi thi triển thức thứ nhất Bạt Vân Kiến Nhật, Vương Lâm có thể cảm nhận được bản thân không thể nắm vững được phương hướng của kiếm. Mà ngay cả Kiếm Nguyên khí trong cơ thể cũng tiêu hao nhanh hơn trên bờ tới ba lần. Mặc dù uy thế vẫn mạnh mẽ, nhưng trên thực tế thì tốc độ và sự phản ứng đều giảm xuống, chỉ được chút hình thức mà thôi.

Chẳng có gì tức giận. Lục Thanh biết rõ đó là do mình vừa mới thử nên chưa thích ứng được sự thay đổi của lực đạo trong nước. Hẩn mới chỉ cố gắng dồn hết sức vận chiêu mà thôi. Mà trên con đường kiếm đạo không thể mới tiếp xúc một lần đã có thể hiểu thông. Cần phải luyện tập không ngừng mới được. Để sau này, khi bản thân có thể vận kinh trong nước một cách tự nhiên, chắc chắn lúc lên bờ trình độ kiếm pháp chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Động tác tay của hẩn không hề chậm. Cố gắng cảm nhận sự thay đổi của kiếm khi ở trong nước. Từ đó hẩn gắng hết sức để cho sự tiêu hao chân khí của mỗi một kiếm từ từ giảm đi. Cứ như vậy, hẩn luyện đi luyện lại Triều Dương thất thức rồi lại tới Đằng Vân cửu thức. Mỗi một lần xuất chiêu, Lục Thanh đều có cảm xúc khác nhau. Khi Kiếm Nguyên khí tiêu hao hết, hẩn lại lên bờ ngồi xuống dưỡng tọa. Cứ như vậy, Kiếm Nguyên khí từng chút từng chút một tăng lên. Phương pháp của Lục Thanh đang dùng bây giờ cũng tương tự như phá rồi lại lập.

Lúc ban đầu, thời gian hẩn đứng ở trong đầm được khoảng nửa nén nhang. Nhưng đến khi mặt trời bắt đầu lặn, thời gian đã tăng lên tới nửa canh giờ. Trong thời gian đó, Đoạn Thanh Vân lại nổi lửa nướng mấy con Tuyết ngư, giải quyết vấn đề ăn trưa. Do bọn họ không có được tu vi như mấy vị đại trưởng lão nên mỗi ngày vẫn phải ăn đủ ba bữa.

Trên bờ, ba người Dư Cập Hóa đã thu kiếm, đứng im, lặng lẽ quan sát dưới đầm đang có một thân ảnh không ngừng lay động. Ánh mắt cả ba đều có một chút hài lòng. Chỉ có điều mức độ không giống nhau. Dư Cập Hóa và Đoạn Thanh Vân đều mỉm cười mà đứng. Nhưng Triệu Thiên Diệp thì thoảng lại gặt đầu, nét mặt không ngừng thay đổi.

Trong đầm, tâm trí của Lục Thanh hoàn toàn đắm chìm vào thanh Hắc Thiết kiếm trong tay, cảm nhận sự thay đổi lúc nó chém xuống nước. Khi hẩn thi triển Đằng Vân cửu thức, mặt đầm giống như được bao phủ bởi một lớp sương mù màu tím. Kiếm quang chém xuống tạo ra mấy cột nước cao hơn trượng. Kiếm Nguyên khí lưu chuyển toàn thân, từ đan điền chạy dọc theo kinh mạch toàn thân. Tâm cảnh của hẩn hết sức thoải mái, khiến cho hắc thiết kiếm trong tay cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đột nhiên, trong lúc Lục Thanh đang chìm đắm trong tu luyện thì có một dòng chảy ngầm đột ngột xuất hiện chắn lấy kiếm chiêu của hẩn khiến cho nó bị đổi hướng sang một bên. Chỉ nghe thấy một tiếng rắc

vang lên, Lục Thanh cảm giác cánh tay nhẹ hẫng đi. Hắn giơ tay lên nhìn thì ra Hắc Thiết kiếm đã bị áp lực của Kiếm Nguyên khí và dòng chảy ngầm bẻ gãy. Lục Thanh nhú mày. Mặc dù Hắc Thiết kiếm được đoán tạo tương đối kỹ càng nhưng do nó được tạo ra từ loại hắc thiết bình thường nhất nên độ cứng cơ bản là không thể chịu nổi áp lực giữa Kiếm Nguyên khí và dòng chảy ngầm.

Hắn bước lên bờ, vận chuyển Kiếm Nguyên công khiến cho nước trên người bốc hơi, sau đó mới mặc quần áo vào. Dư Cập Hóa mở miệng nói:

- Kiếm bị gãy thì tới Chú Kiếm thất làm một thanh mới. Luyện kiếm cả ngày rồi. Con đường kiếm đạo cần phải có nhiều ngày mới được. Chúng ta về thôi.

Lục Thanh nghiêng đầu, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Sư huynh có biết ở Chú Kiếm thất có quy định gì không? Ta muốn tự mình chú tạo một thanh kiếm.

- A.... - Hai mắt Dư Cập Hóa sáng ngời nhìn Lục Thanh:

- Tiểu sư đệ còn có thể chú kiếm nữa à?

- Đợi đã. - Đoạn Thanh Vân chợt quát to, hai mắt nhìn chăm chăm Lục Thanh, nói:

- Hơn nửa tháng trước, ta nhân lúc sư phụ không có đây mà mò xuống núi, đi vào Triều Dương trấn. Vì vậy mà ta được tận mắt chứng kiến gia chủ của Lục gia chú kiếm. Khi thanh Kim Thiên thần kiếm xuất hiện tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, đồng thời trên trời có tiếng sét vang lên. Hơn nữa, ta nghe người dân trong trấn nói gia chủ của Lục gia có một người con, hình như cũng tên là Lục Thanh. Chẳng lẽ đó chính là người? - Hắn nói xong, hai mắt nhìn chăm chú về phía Lục Thanh, nét mặt càng lúc càng khẳng định cho suy đoán của mình.

Nét mặt của Dư Cập Hóa và Triệu Thiên Diệp đứng bên cũng có chút thay đổi. Nghe thấy mập mập nói vậy, cả hai đều đoán được Lục Thanh chính là người đó. Trước tiên là chưa nói tới chuyện cùng tên họ. Nhưng sư phụ Huyền Thanh rõ ràng không bao giờ lại thu đồ đệ một cách tùy tiện. Hơn nữa, chỉ có người thay mặt gia chủ Lục gia mới ở tuổi này đã đòi tự mình chú kiếm. Mà lúc này, Lục Thanh im lặng không nói gì, rõ ràng là đã thừa nhận. Ánh mắt hắn có một chút u buồn.

Đang cảm thấy hưng phấn, Đoạn Thanh Vân nhận thấy Lục Thanh như vậy liền nghĩ ngay tới tang lễ cách đây nửa tháng. Gia chủ của Lục gia qua đời khiến cho cả Tử Hà tông đều chấn động. Bọn họ cũng đều là đệ tử trên núi nên có nghe thấy chuyện đó. Nhưng do thân phận chưa đủ nên cũng không thể đến dự tang lễ được mà thôi.

Ánh mắt thể hiện một sự xin lỗi, Đoạn Thanh Vân vỗ vỗ vai Lục Thanh, nói:

- Quá khứ qua rồi. Ít nhất thì cha người cũng lưu danh lại trên đời. Người là người làm con phải cảm thấy kiêu ngạo vì điều đó. Đừng thương tâm quá. Nam tử hán đại trượng phu chỉ có thể đổ máu, nhưng không thể rơi lệ một cách dễ dàng.

Ngẩng đầu nhìn Đoạn Thanh Vân, rồi ánh mắt ôn hòa của Triệu Thiên Diệp, Lục Thanh gạt đầu một cái cố gắng giữ bình tĩnh. Lúc này, Dư Cập Hóa cũng cười nói:

- Được rồi! Không có việc gì là tốt. Không việc gì phải lo lắng. Có chuyện gì thì cứ nói với chúng ta. Nếu không phải chuyện gì quá lớn, chúng ta vẫn có thể giúp được người.

Lúc này, ánh mặt trời đã xuống được gần một nửa. Bốn người thu dọn mọi thứ rồi lên núi, trở về Triều Dương cung. Khi bốn người tới trước cửa Triều Dương cung thì mặt trời chỉ còn một chút. Do Đoạn Thanh Vân dẫn Lục Thanh tới phòng chú kiếm còn Dư Cập Hóa và Triệu Thiên Diệp thì đi tới tầng thư xem một số điển tịch nên bốn người chia ra làm hai hướng.

Phòng chú kiếm ở một góc trong cung của Triều Dương cung. Hai người Lục Thanh đi theo một con đường nhỏ rải đá trắng. Hai bên đường trồng toàn những cây cổ thụ tỏa bóng râm mát. Có đủ các cây của cả bốn mùa, do đám đệ tử trồng trọt, chăm sóc.

Ngoài ra, còn rất nhiều loại hoa, tỏa ra mùi hương thơm nức, khiến cho người ta phải thấy say mê. Đi hết con đường đá trắng khoảng mười trượng có một cái ao. Nước trong ao màu lam tỏa ra từng làn hơi lạnh,

khiến cho quanh bờ có một lớp sương trắng. Lục Thanh biết đây chính là Bích Hàn đàm.

Nước của nó được lấy từ dòng suối duy nhất trên Phiêu Miểu phong. Nó là loại nước tốt nhất được sử dụng để rèn kiếm. Cũng không biết làm sao mà trên Triều Dương cung lại có được một cái ao lớn như vậy. Trước khi Lục Vân tiến hành chú tạo Kim Thiên thần kiếm đã phải lên tận Phiêu Miểu phong cầu mãi mới được có ba bốn thùng. Có thể thấy được mức độ quý báu của nó như thế nào.

Trong lúc, Lục Thanh đang cảm thán trong lòng chợt có một thanh âm trầm trầm vang lên:

- Hai vị sư đệ muốn đi đâu? Không biết sư huynh có thể giúp được gì hay không? - Cùng lúc với tiếng nói, một tiếng rống uy vũ vang lên. Thanh âm của tiếng rống lộ rõ một sự uy hiếp khiến cho Lục Thanh không tự chủ được nắm chặt nửa thanh Hắc Thiết kiếm trong tay.

Ngẩng đầu lên nhìn, phía trước có bốn, năm bóng người đang đứng chặn đường hai người. Người cầm đầu chính là Thái Vân bị Triệu Thiên Diệp mắng cho ngày hôm qua.

Lúc này, bên cạnh hắn có một con cự lang cao lớn, với bộ lông màu vàng đang đứng bên. Con cự lang cao khoảng bảy thước, dài hơn trượng. Đôi mắt màu đỏ tỏ rõ sự hung dữ. Nhất là trên cặp răng nanh của nó vẫn còn dính một vết máu. Chứng tỏ nó vừa mới ăn xong.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

12. Chương 11: Cẩn Răng Nhãn Nhục(thượng).

Trải qua lịch sử năm ngàn năm trên Kiếm Thần đại lục, con người đã biết đến rất nhiều loại linh thú. Sau khi nhìn thấy thực lực mạnh mẽ của linh thú, trải qua vô số tiền bối nghiên cứu, cuối cùng mới phân chia tu vi ra thành mười đẳng cấp. Vì vậy mà cũng có thể ước lượng được đại khái thực lực của linh thú. Một con linh thú trưởng thành tương đương với thực lực cao nhất của Kiếm giả. Sau đó thực lực tăng dần lên, đạt tới cực đỉnh cuối cùng chính là thập giai linh thú trong truyền thuyết có thực lực tương đương với Kiếm Tổ đỉnh phong.

Lúc này, xuất hiện trước mặt hai người chính là một con Hỏa lang trưởng thành - Nhất giai linh thú.

- Cẩn thận hỏa cầu của nó. - Đoạn Thanh Vân khẽ nói với Lục Thanh bên cạnh.

- Nếu có chuyện gì thì người nhanh chóng đi tìm Dư Cập Hóa. Bọn họ cũng là đệ tử đồng môn nên chắc chắn không dám hạ sát thủ. Quy định của Tử Hà tông nghiêm cấm đệ tử đồng môn giết hại lẫn nhau. Bất cứ lý do gì, chỉ cần có người bị chết thì kẻ ra tay chắc chắn sẽ bị phế bỏ tu, trục xuất khỏi tông môn. Suốt đời không được phép nhận tổ quy tông.

Lục Thanh đứng bên nghe thấy vậy, trong lòng liền hiểu ra. Hắn lập tức tiến lên vài bước, hành lễ nói:

- Cửu sư huynh! Chúng ta muốn đi Chú Kiếm thất để nhận kiếm. Việc nhỏ như thế này chúng ta có thể giải quyết. Không dám làm phiền đến Cửu sư huynh.

- Hừ! Ở đây không có chỗ cho một tên tiểu tử quê mùa mới nhập môn nói chuyện. - Một gã thanh niên đứng bên cạnh Thái Vân quát. Đồng thời, khí thế trên người hắn cũng tản ra, ép về phía Lục Thanh.

Bước tới trước mặt Lục Thanh để ngăn cản khí thế của tên đệ tử kia, khuôn mặt tròn của Đoạn Thanh Vân âm trầm, nói:

- Các ngươi muốn tìm ta đúng không?

Đưa tay sờ sờ miếng ngọc bội màu trắng ở bên hông, Thái Vân nói một cách thản nhiên:

- Người nghĩ như thế cũng được. Nhưng hôm nay ta vừa mới sử dụng linh thú ký kết với một con hỏa lang. Ta nghĩ Đoạn sư đệ sẽ rất muốn giúp ta thử xem răng của nó sắc đến mức độ nào. - Như cảm nhận được tâm ý của chủ nhân, con hỏa lang cúi đầu há cái miệng đầy răng mà rống lên một tiếng. Lông trên người nó dựng đứng, bốn chân choãi ra để lộ cả móng vuốt sắc bén.

Cười lạnh một tiếng, Đoạn Thanh Vân liền rút từ sau lưng thanh trường kiếm màu đỏ. Chân hắn đạp mạnh một cái xuống đất, một tiếng rầm rắc vang lên, viên gạch dưới chân bị nứt ra một chút. Đoạn Thanh Vân sử dụng một tốc độ không tương xứng với thân thể mà bay đi.

Lục Thanh có phần biến sắc. Hắn có thể thấy rõ, thanh đại kiếm trong tay Đoạn Thanh Vân có màu hồng, dài bốn thước năm tấc. Trên thân kiếm bao phủ một tầng kiếm khí màu tím nhàn nhạt. So với sự phiêu dật của Dư Cập Hóa và sự trầm ổn của Lăng Tiêu thì hoàn toàn khác nhau. Khi Đoạn Thanh Vân xuất kiếm một luồng hơi nóng liền tỏa ra. Thanh cự kiếm rít lên trong gió chém thẳng xuống dưới, bao phủ cả Thái Vân và con hỏa lang. Bốn gã đệ tử vẫn đứng bên Thái Vân thì ngay vào lúc Đoạn Thanh Vân ra tay đã lui đến bên một khoảng đất trống, chầm chậm di chuyển về phía Lục Thanh.

Ánh mắt có một chút ngưng trọng, Thái Vân vung tay lên. Nhất thời con Hỏa lang giống như một mũi tên, vọt ra đón lấy thanh kiếm của Đoạn Thanh Vân. “Grừừ....” Một kiếm của Đoạn Thanh Vân sao có thể tiếp được một cách dễ dàng như thế? Trước tiên chưa nói tới tu vi Kiếm giả của hắn cũng không hề kém so với con Hỏa lang mà trời sinh thể chất của hắn đã có một thân thần lực. Hơn nữa, thanh Liệt Hỏa kiếm trong tay hắn vốn sắc bén, một con linh thú nhất giai nhỏ nhỏ làm sao có thể đón được.

Ba đầu ngón chân bị chặt tới tận gốc. Một cơn đau đến tận tim làm khơi dậy hung tính của con Hỏa lang. Thân thể nó rơi xuống đất liền hé miệng phun ra một hỏa cầu màu hồng to bằng đầu người. Hơi nóng của hỏa cầu rất cao khiến cho không khí cũng bị vặn vẹo. Đoạn Thanh Vân nhìn thấy thế cũng không có ý định trốn tránh. Hắn hét một tiếng thật to, Liệt Hỏa kiếm trong tay phải mang theo khí thế khai sơn phá thạch tiếp tục chém xuống. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang lên, một luồng sóng vô hình lập tức tỏa ra xung quanh. Mặt đất nơi cả hai va chạm biến thành một cái hố to.

Nhìn sang phía bên kia, bốn tên đệ tử lui lại, khi thấy Đoạn Thanh Vân lao về phía hỏa lang liền chỉ làm hai, bao vây Lục Thanh vào giữa. Nét mặt Lục Thanh hết sức ngưng trọng. Khí thế của bốn người cũng tương đương với Đoạn Thanh Vân nên hiển nhiên cũng đều có tu vi Kiếm Giả. Với tu vi Kiếm Thị của hắn cho dù lĩnh ngộ được kiếm pháp thì thực lực cũng không thể so được với bốn người trước mặt. Hơn nữa, kinh nghiệm thực chiến của hắn cũng không thể so với họ.

- Tiểu tử! Thế nào? Chẳng lẽ lại muốn xem chúng ta động thủ hay sao? - Thấy Lục Thanh nắm chặt chuôi kiếm, một tên lại mở miệng châm chọc, ánh mắt lộ rõ sự miệt thị.

Nhìn bốn phía xung quanh, đám đệ tử ngẫu nhiên đi qua thấy cảnh này cũng đều tự giác vòng tránh sang một bên. Lục Thanh trầm giọng nói:

- Xin các vị sư huynh mở cho một lối. Tất cả mọi người đều là đệ tử trên núi cũng không phải có cừu oán với nhau.

- Cừu oán? Hắn nói có cừu oán với ba vị sư đệ? - Tên thanh niên tỏ vẻ kinh ngạc nhìn về phía ba gã đệ tử còn lại. Cả bốn người cũng cười ha hả, trong tiếng cười còn pha một chút Kiếm Nguyên lực khiến cho Lục Thanh cảm thấy chói tai. Hắn cắn chặt môi, tay phải lại nắm chuôi kiếm chặt hơn.

- Hừ... - Lục Thanh vừa mới nghe thấy các ngón chân trái cảm thấy tê rần. Một tiếng “huych” vang lên, hắn liền quỵ xuống trên mặt đất. Cho dù có giỏi nhện đến mấy thì lúc này cũng không thể chịu nổi. Hắn liền rút kiếm ra khỏi vỏ, một luồng ánh sáng tím hiện ra.

- Hả! Chân ta... - Tên thanh niên trước mặt đang cười nhạo không ngờ được Lục Thanh lại dám ra tay. Do không đề phòng nên bắp đùi bị rạch một vết khiến cho hắn cảm thấy đau đớn. Đây cũng là do Lục Thanh hạ thủ lưu tình, nếu không thì ngay hắn đã chặt đứt luôn cả cái bắp đùi đó rồi.

Cùng lúc đó, Lục Thanh cũng nhân cơ hội thoát ra khỏi vòng vây.

- Chặt chân hắn cho ta. Có việc gì ta chịu trách nhiệm. - Người thanh niên quát to một tiếng. Ba người khác liền nhanh chóng rút kiếm ra khỏi vỏ, công về phía Lục Thanh.

Biết với tu vi của mình thì không thể trốn thoát nên ánh mắt Lục Thanh hết sức dứt khoát. Thanh kiếm trong tay hắn múa lên một vầng ánh sáng màu tím. Hắn đã phát huy Triều Dương thất thức và Đằng Vân cửu kiếm tới mức cao nhất. Hai loại kiếm pháp khác nhau nên chiêu thức biến hóa cũng có phần khó khăn. Mặc dù vậy thì hắn cố gắng vẫn có thể làm được. “Đình...đình...đình...đình...”. Trong nháy mắt, bốn thanh

kiếm đã va chạm với nhau vô số lần. Sau mỗi lần va chạm, Lục Thanh lại cảm thấy cổ tay rung lên bần bật. Đồng thời Kiếm Nguyên Khí trên đoạn kiếm gãy cũng bị kiếm khí của ba người kia làm cho mỏng đi một chút. Trong chốc lát, Kiếm Nguyên khí trong đan điền đã tiêu hao hơn ba thành.

Bên kia, thể công của Hỏa lang rất mạnh. Hỏa cầu trong miệng nó liên tục phun về phía Đoạn Thanh Vân cùng với móng vuốt sắc bén của nó. Chẳng cần Thái Vân phải tham gia, nó cũng có thể bức cho Đoạn Thanh Vân phải rơi vào hạ phong.

Dù sao đẳng cấp Kiếm Giả thì Kiếm Nguyên Lực cũng chưa nhiều lắm. Cố gắng duy trì kiếm khí bao quanh Liệt Hỏa kiếm là tốt lắm rồi, nếu liên tục công kích thì mức độ tiêu hao còn nhanh hơn nữa. Đoạn Thanh Vân cũng biết hoàn cảnh của mình. Bản thân tu luyện cũng không chăm chỉ, nên dù đã Trúc cơ từ trước đó hai năm nhưng cho đến bây giờ mới chỉ đạt tới Kiếm Giả bậc trung. Trong khoảng thời gian ngắn Kiếm Nguyên Lực đã không còn nhiều nên cho dù thấy Lục Thanh rơi vào hiểm cảnh cũng đành bất lực. Dù sao thì ở đây Thái Vân vẫn chưa ra tay.

Trong lúc nhất thời, sau khi huy kiếm phá vỡ một cái hỏa cầu, Đoạn Thanh Vân nói nhanh:

- Thái Vân! Lục Thanh với người không hề có gì quá đáng. Hôm qua, hắn mới vào Triều Dương phong chúng ta, chẳng lẽ người không để ý đến thể diện của sư phụ hay sao?

Nghe Đoạn Thanh Vân nói thế, Thái Vân cũng nhướng mày, hiển nhiên là có chút e ngại. Dù sao thì Lục Thanh được sư phụ Huyền Thành tự tay dẫn nhập. Ai biết được giữa hai người có một mối quan hệ đặc biệt nào đó hay không? Chẳng may mà chạm phải thì chắc chắn tiền đồ của mình sau này sẽ bị ảnh hưởng. Càng nghĩ, Thái Vân lại càng thêm chắc chắn. Nhớ lại thì cũng giống như khi Lăng Tiêu mới nhập môn mà không như các đệ tử khác đều phải trải qua sáu cửa khảo nghiệm.

Thái Vân quay đầu nói về phía mấy người đằng kia:

- Đừng có để hắn bị thương. Giáo huấn một chút là được rồi.

Lời nói của Thái Vân liền chặt đứt ý niệm của tên thanh niên đã bị thương. Nhưng đồng thời, nó cũng khiến cho mối hận của hắn đối với Lục Thanh lại càng sâu thêm.

Nếu không thể động đến vậy thì ta sẽ chiêu đãi người một cách tận tình.

Một tia sáng lóe lên trong mắt, hắn nói với ba người đang vây công Lục Thanh:

- Bày trận.

Ngay lập tức từ trên mũi kiếm của ba người xuất hiện một tia kiếm khí màu tím dài sáu tấc. Cả ba cùng lùi lại phía sau từng bước, phong tỏa xung quanh Lục Thanh.

Tên thanh niên quát lên một tiếng, kiếm pháp của ba người đang thống nhất lập tức thay đổi. Một người sử dụng Triều Dương thất thức, một người sử dụng Đằng Vân cửu kiếm, còn bản thân thanh niên thì sử dụng một bộ kiếm pháp. Bộ kiếm pháp này Lục Thanh cũng biết đến. Nó chính là kiếm pháp sau khi đệ tử trên Triều Dương phong đạt tới kiếm giả liền được tu luyện để tiến giai. Kiếm pháp đó cũng giống như Kiếm Nô nắm giữ Triều Dương thất thức, Kiếm Thị nắm giữ Đằng Vân cửu kiếm. Sau khi Trúc Cơ đạt tới kiếm giả thì bắt đầu được học Húc Nhật thập tam kiếm.

Ba loại kiếm pháp đồng loạt công thủ. Dưới sự phụ trợ của kiếm trận, những khuyết điểm của kiếm pháp với tu vi của Lục Thanh không thể nào nhìn ra được. Chỉ sau ba chiêu, Lục Thanh đã rơi vào thế lấy trứng chọi đá. Hổ khẩu bị Kiếm Nguyên Lực của ba người làm cho tê dại, gần như mất đi cảm giác. Hắn chỉ còn dùng trực giác để chống đỡ thể công của ba người. Kiếm Nguyên Khí trong đan điền thoáng cái chỉ còn chưa tới ba thành.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

13. Chương 12: Cẩn Răng Nhẫn Nhục (hạ).

Cố gắng chống đỡ đến chiều thứ năm thì Lục Thanh cảm thấy Đan Điền và Khí Hải trống rỗng, toàn thân chỉ có một cảm giác vô lực. Kiểm Nguyên khí vẫn hiện trên thân kiểm trong nháy mắt biến mất. Hai kiểm giao nhau, hổ khẩu chấn động mạnh khiến cho đoạn kiểm rơi xuống. Những giọt máu từ cổ tay hắt chảy xuống đất tí tách.

Bước chân của Lục Thanh chợt nhanh hơn, muốn thoát khỏi kiểm trận của ba người. Gã thanh niên vừa mới nổi cơn oán hận với Lục Thanh làm sao dễ dàng bình tĩnh lại được. Lục Thanh chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, ba thanh trường kiếm mang theo kiểm khí từ trên cao, xoay thân kiểm mà đánh xuống.

“Thịch, Thịch, thịch” ba tiếng vang lên. Hai bên vai và gò má trái cùng bị trúng một kiếm, khiến cho thân thể hắt không tự chủ được phải quỵ xuống. Hai đầu gối chạm đất đánh huyếch một cái. Cảm giác đau đớn khiến cho Lục Thanh muốn ngất đi. Vào lúc này, hắt gần như đã mất đi toàn bộ sự không chế đối với thân thể. Toàn thân nhũn ra như không còn một chút khí lực, trên mặt cảm giác đau rát. Một cảm giác nhục nhã xuất hiện trong lòng.

Đầu có thể đứt nhưng sống lưng của người Lục gia chúng ta không thể gãy.

Giọng nói uy nghiêm của Lục Vân như vang lên bên tai Lục Thanh. Vào lúc này, tâm trí Lục Thanh vẫn cố kìm chế đã hoàn toàn biến mất. Hai mắt Lục Thanh biến thành màu đỏ, chống tay cố đứng dậy.

Chát! Chát! Chát!.

Ba thanh kiếm lại nện xuống khiến cho hai đầu gối một lần nữa đập xuống đất. Hai bên vai cùng gò má phải lại trúng một kiếm. Hai bên má hắt đỏ ửng, bắt đầu sưng lên. Vào lúc này, Lục Thanh không thể đứng dậy được nữa. Hiển nhiên là ba người kia đã tăng thêm lực đạo khiến cho hai đầu gối Lục Thanh khi chạm đất phát ra tiếng động còn mạnh hơn lúc nãy. Các ngón tay của hắt hoàn toàn vô lực. Một cảm giác đau đớn, chua xót dâng lên trong lòng. Đôi môi Lục Thanh tái nhợt, từng giọt mồ hôi xuất hiện trên trán, chảy xuống theo chóp mũi.

Gần mười hai tuổi, Lục Thanh chưa bao giờ phải chịu nhục như vậy. Thân là hậu duệ đơn truyền của Lục gia, từ nhỏ Lục Vân đã được nhận một sự giáo dục nghiêm khắc, phải khiêm tốn, lễ phép với người ngoài. Vì thế mà ở Triều Dương trấn hắt được tất cả mọi người yêu quý. Mà với bối cảnh của hắt cũng không có người nào dám động đến hắt. Ngoại trừ thời gian học chú kiểm với Lục Vân là phải chịu khổ ra, chưa từng có người nào đánh chửi hắt đến nửa câu. Cho dù là Lục Vân thì cũng chỉ răn dạy hắt mà thôi. Vì vậy mà vào lúc này, Lục Thanh có thể nói là hứng chịu một sự sỉ nhục lớn nhất từ khi chào đời đến nay.

Chẳng người nào thương hổ bởi hổ có ý hại người.

Lần đầu tiên Lục Thanh hiểu được sự tàn khốc của cái thế giới nơi mình đang sống, cho dù là từ nhỏ hắt vẫn sống trong khu vực của tông môn.

- Thái Vân! Người khinh người quá đáng.

Khóe mắt nhìn thấy thảm trạng của Lục Thanh, Đoạn Thanh Vân nổi giận. Hắt bất chấp sự tiêu hao của Kiểm Nguyên Lực, dồn hết sức vào kiểm chiêu. Do Đoạn Thanh Vân quán chú thêm Kiểm Nguyên lực, Liệt Hỏa kiểm trong tay hắt tỏa ra ánh sáng màu tím chói mắt. Vốn mũi kiếm đang phát ra kiểm khí dài tới sáu tấc đột nhiên tăng lên, gần đến bảy tấc.

- Tử khí đông lại! - Đoạn Thanh Vân hét lớn một tiếng. Thân kiểm vẽ lên một đường vòng cung, kiểm khí tỏa ra tạo thành một vòng ánh sáng, trùm về phía Hỏa lang. Vòng sáng đi qua khiến cho mặt đất xuất hiện một cái rãnh.

Thân là linh thú, mặc dù chỉ là nhất giai nhưng cảm giác đối với nguy hiểm của Hỏa lang hết sức mãnh cảm. Cảm nhận được một thức Tử Khí Đông Lại của Đoạn Thanh Vân có thể khiến mình bị thương, Hỏa lang vội vã há miệng liên tục phun ra ba hỏa cầu, bay về phía Đoạn Thanh Vân. Sau khi phun ra ba hỏa cầu, con Hỏa Lang cũng có vẻ uể oải. Dù sao thì gần đây nó mới trưởng thành đã bị Thái Vân dắt đi. Lực lượng toàn thân của nó còn chưa đạt tới nhất giai linh thú đỉnh phong, còn phải hấp thu nguyên khí của thiên địa

để củng cố mới được. Bây giờ, thực lực của nó cũng chỉ mới sơ nhập Kiếm Giả so với Đoạn Thanh Vân đạt tới trung cấp đỉnh phong cũng không kém nhiều lắm.

Mà Thái Vân lại càng hiểu rõ uy lực của Tử Khí Đông Lai như thế nào. Tử Khí Đông Lai là chiêu thức thứ mười hai trong Húc Nhật thập tam kiếm, là một trong ba đại tuyệt chiêu. Nó cùng với chiêu thức mười một Tàn Vân Phá Hiểu và chiêu thức mười ba Húc Nhật Đông Thăng là ba chiêu kiếm được coi là có cấp bậc cao nhất với Kiếm Giả. Phần lớn là cần phải có thiên tư mới có thể lĩnh ngộ được từng cái. Do Đoạn Thanh Vân dốc toàn lực nên nếu để cho Hỏa lang chống đỡ thì chắc chắn khó tránh khỏi trọng thương. Cái kết quả này không phải là điều Thái Vân mong muốn:

- Lão nha! Về đây.

Nghe thấy Thái Vân ra lệnh, Hỏa lang cũng chẳng ngu, nó lập tức xoay người chạy về bên Thái Vân. Ba hỏa cầu phun ra trước đó sau khi va chạm với kiếm khí của Đoạn Thanh Vân liền hơi khựng lại một chút rồi biến mất.

- Cái gì? - Thái Vân đột nhiên nhíu mày. Hắn vốn tưởng Đoạn Thanh Vân dụng kiếm công tới bản thân. Tử Hà tông có quy định đối với cảnh giới kiếm đạo không giống nhau, trừ khi một bên chủ động công kích nếu không người có cảnh giới cao, nếu không phải được so đấu hoặc được sự cho phép của sư trưởng giám sát mà tự tiện ra tay thì sẽ bị trục xuất khỏi tông môn. Mà lúc này, Thái Vân đang ở cảnh giới thứ hai của Kiếm đạo là Kiếm Khách, nên không thể chủ động ra tay đối với Đoạn Thanh Vân mới chỉ ở cảnh giới thứ nhất. Hắn vốn muốn dựa vào Hỏa lang để giáo huấn Đoạn Thanh Vân một chút, nhưng không ngờ Đoạn Thanh Vân lại lĩnh ngộ được ba đại tuyệt chiêu trong Húc Nhật thập tam kiếm. Điều này nằm ngoài dự tính của hắn.

Lúc này, mục đích của Đoạn Thanh Vân hết sức rõ ràng. Hắn nương theo ba hỏa cầu khiến cho thân hình đổi hướng lao về phía ba người đang bao vây Lục Thanh. Liệt Hỏa kiếm bổ về phía ba người thanh niên. Kiếm khí màu tím thò ra thụt vào ở đầu mũi kiếm.

Cảm giác phía sau có nguy hiểm, ánh mắt thanh niên chợt động. Hai người bên cạnh liền hiểu ý. Thân hình bọn họ chợt lóe lên, liền thủ với nhau ngăn cản Đoạn Thanh Vân. Lúc trước cả ba đối phó với Lục Thanh chẳng hề tiêu tốn một chút Kiếm Nguyên lực. Mặc dù trước mặt sự lĩnh ngộ kiếm pháp của Đoạn Thanh Vân cao hơn bọn họ, nhưng sau khi đánh với Hỏa lang một trận rồi lại thi triển Tử Khí Đông Lai khiến cho hắn mất đi một nửa Kiếm Nguyên Lực. Vì vậy khi bị hai người chặn lại liền lâm vào khổ chiến. Dù sao thì linh thú cũng khác với con người. Hơn nữa, linh thú chỉ có một thiên phú năng lực công kích, trong khi Kiếm Giả biến hóa khó lường nên lại càng khó đối phó. Mặc cho Đoạn Thanh Vân có rống lên như thế nào thì cũng không thể thoát khỏi sự phong tỏa của hai người, thậm chí bắt đầu còn có hiện tượng cổ hết sức.

Khi cuộc chiến kéo dài, từ xa bắt đầu có đệ tử tụ tập lại quan sát, nhưng cũng không có người nào dám bước đến. Trong mắt Lục Thanh ánh mắt những người đứng xem chỉ có một sự châm chọc. Lúc này, mặt hắn đang áp xuống đất. Trong ký ức của hắn chưa từng bao giờ cảm nhận được mặt đất lại lạnh như vậy. Bụi đất dính đầy một nửa khuôn mặt, bên trái còn có một vết gãy chẳng hề thương tiếc dẫm lên mặt hắn. Đồng thời, nó cũng giẫm nát tôn nghiêm trong lòng Lục Thanh.

- Tiểu tử! Đây là ta dạy cho ngươi biết thế nào là quy củ... - Gã thanh niên cười nhạt, cúi xuống bên tai Lục Thanh mà nói nhỏ.

Hắn cắn chặt răng vào bờ môi. Một dòng máu đỏ tươi từ trên môi chảy xuống. Hai tròng mắt của Vương Lâm chỉ có một màu đỏ. Trên người đã hồi phục lại cảm giác. Nhưng Lục Thanh cũng không có ý định phản kháng. Bởi hắn biết có làm thế cũng chỉ khiến cho bản thân nhục nhã thêm nữa. Cái tâm lý ỷ thế hiếp người đã trở thành một đạo lý trong lòng những kẻ này.

Thấy Lục Thanh không hề có chút phản kháng, gã thanh niên hết sức thỏa mãn. Hắn giơ chân trái lên, định đạp xuống một lần nữa.

- Nếu ngươi dám đạp xuống, ta sẽ lấy thân phận chấp pháp của Triều Dương phong mà phạt ngươi tới Tử Viêm động cấm bế một năm. - Một thanh âm bình thản từ xa vọng đến.

- Là hắn.... - Gã thanh niên và Thái Vân cùng biến sắc. Kẻ đó chẳng phải là người nào khác mà đúng là Triệu Thiên Diệp sau khi nhận được tin báo liền chạy tới đây. Dư Cập Hóa đi bên hắn nhìn thấy Lục Thanh

như vậy lại càng thêm giận dữ.

- Không được xúc động...- Triệu Thiên Diệp dè tay Dư Cập Hóa đang sờ chuôi kiếm. Hít một hơi thật sâu, Dư Cập Hóa bước về phía Lục Thanh. Dư Cập Hóa đi tới, gã thanh niên đang định mở miệng nói một câu liền thấy ngay đôi mắt lạnh như băng của hắn:

- Công Dương Vũ! Người muốn nói cái gì nữa không? - Bước tới bước thứ sau, khí thế của Dư Cập Hóa đã nặng như núi. Cảm nhận được áp lực khổng lồ từ thân Dư Cập Hóa phát ra, lại thêm chênh lệch về đẳng cấp khiến cho gã thanh niên cảm thấy căng thẳng, tóc gáy dựng đứng. Trong lòng hắn giống như có một tảng đá lớn, không khỏi lui lại vài bước. Sau khi tới bên cạnh Thái Vân hắn mới cảm thấy nhẹ đi một chút. Một phần khí thế của Dư Cập Hóa đã bị Thái Vân tiếp lấy. Nhưng Thái Vân cũng chẳng phải dễ dàng, hắn loạng choạng mấy cái mới đứng vững được. Hai người đang vây công Đoạn Thanh Vân biết tình hình không ổn nên khi Triệu Thiên Diệp lên tiếng đã tới đứng bên cạnh Vương Lâm.

- Tiểu sư đệ! Người có sao không? - Một tay nâng Lục Thanh, Đoạn Thanh Vân lo lắng hỏi. Tay trái hắn nắm lấy cổ tay Lục Thanh. Kiểm Nguyên lực nhanh chóng chạy qua kinh mạch, kiểm tra xem Lục Thanh thế nào. Sau khi biết Lục Thanh chỉ bị hao hết Kiểm Nguyên khí, hắn mới thở dài một hơi. Sau đó, nét mặt hắn lộ vẻ xin lỗi và hối hận, nói:

- Tại ta làm liên lụy đến người. Nếu như không phải ta từng gây rắc rối với chúng thì người cũng chẳng bị thế này. Tiểu sư đệ! Người muốn đánh ta phải không? Chờ người bình phục thì cứ việc ra tay. - Nhưng Đoạn Thanh Vân chợt sững sốt bởi hắn phát hiện hai mắt Lục Thanh vẫn như cũ, toàn những tia máu. Nhưng thần sắc của gã lại hết sức bình tĩnh tới mức độ người ta không biết hắn nghĩ gì. Trong lòng Đoạn Thanh Vân không khỏi đau xót. Hắn biết chuyện hôm nay sẽ để lại một dấu ấn rất sâu trong lòng Lục Thanh, thậm chí có thể trở thành một chướng ngại đối với quá trình tu luyện kiếm đạo sau này của Lục Thanh. Nỗi nhục đó không phải ai cũng có thể chịu nổi. Dù sao thì con người sinh ra, ai cũng có tình cảm huyết nhục, chứ không phải là thánh nhân.

Sau khi phục hồi một chút khí lực, Lục Thanh liền lánh khỏi bàn tay Đoạn Thanh Vân đang diu mà đứng lại.

- Lục Thanh... - Đoạn Thanh Vân không dẫn được, thấp giọng nói. Lục Thanh cũng chỉ khẽ lắc đầu. Nỗi đau nơi đầu gối và bả vai thấu vào tim, còn đau nhức cùng với vết sưng trên mặt thì đã xâm nhập vào xương tủy.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

14. Chương 13: Thiên Hành Kiện, Quân Tử Dĩ Tự Cường Bất Tức!

- Chỉ là mấy tên sư đệ trong viện của ta muốn luận bàn với hai vị sư đệ một chút mà thôi. Trường kiếm không có mắt nên khó tránh khỏi có chút lỡ tay. Không ngờ lại kinh động tới hai vị sư huynh. Đây cũng đều là lỗi của Thái Vân.

Liếc nhìn Thái Vân một cái thật sâu, hàn quang trong mắt Triệu Thiên Diệp lóe lên. Thái Vân không chịu được phải quay sang một bên, trong lòng hoảng sợ. Biết không thể dây dưa thêm được, Thái Vân miễn cưỡng mỉm cười, nói:

- Nếu như không còn chuyện gì nữa thì chúng ta đi về trước. Trong viện còn có một chút chuyện cần phải xử lý. Không làm phiền hai vị sư huynh nữa. - Nói xong, hắn xong người bỏ đi.

- Chờ một chút....

Thái Vân liền khựng người lại, nhưng vẫn không quay đầu. Ba người đi theo sau cũng dừng lại. Lặng yên nhìn bóng lưng bốn người, Triệu Thiên Diệp trầm giọng nói:

- Chuyện như thế này, ta không hy vọng sẽ xảy ra lần thứ hai. - Mặc dù, thanh âm của Triệu Thiên Diệp hết sức bình thường, nhưng bốn người Thái Vân đều cảm thấy ớn lạnh.

Đêm đến, trước Tử Trúc viện có một cái thùng gỗ, bên trong lộ ra nửa thân người, từng làn khói đậm bốc lên liên tục. Trong thùng gỗ, Lục Thanh không mặc quần áo ngồi im. Nước trong thùng ngập tới vai, trên mặt nước có vài loại dược liệu. Bên cạnh cái thùng gỗ, Đoạn Thanh Vân cầm trong tay một cái ấm, một tay thì cho các loại dược liệu như Kim Ngân hoa, Quế chi, Bạch chỉ, Thương Nhĩ Tử do Triều Dương phong tìm kiếm vào trong nước. Tất cả các loại dược liệu đó đều có tác dụng tan chỗ bị sưng, chăm sóc kinh mạch. Chúng rất thích hợp với Lục Thanh vào lúc này.

Mặc dù đã qua hai canh giờ nhưng đôi mắt Lục Thanh vẫn sung huyết như trước, không hề có dấu hiệu tan bớt. Mà trong hai, ba canh giờ đó, hắn cũng chẳng nói một câu. Cảm nhận được lực trong nước chui qua da thịt vào kinh mạch, những vết sưng trên hai vai, đầu gối và các đốt ngón tay từ từ nóng lên. Kinh mạch được được lực kích thích bắt đầu từ từ tụ tập Nguyên khí. Húc Nhặt tâm kinh trong vô thức của Lục Thanh bắt đầu di chuyển. Thiên Địa nguyên khí bị hút qua da tay vào trong cơ thể Lục Thanh.

Lục Thanh không biết bản thân làm thế nào trở lại Tử Trúc viện, trước mắt hắn chỉ có một màu đỏ như máu, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Chỉ có tiếng hít thở là vẫn có thể nghe thấy. Sau khi được lực thẩm vào người, màu đỏ trong máu từ từ biến mất. Lục Thanh yên lặng nhìn làn sương mù trước mắt, cảm thấy mơ hồ. Tại sao mình lại ở đây? Chỗ này là chỗ nào? Cha ta? Mẹ ta đang ở đâu?

Trước Tử Trúc viện, Triệu Thiên Diệp và Dư Cập Hóa sóng vai đứng với nhau. Nhìn ánh mắt thất thần của Lục Thanh, Dư Cập Hóa thở dài:

- Cuối cùng thì vẫn là một đứa trẻ... - Triệu Thiên Diệp nghe thấy vậy, ánh mắt liền lóe lên tia sáng, không biết đang nghĩ cái gì.

Trải qua gần một canh giờ, Lục Thanh cũng được Đoạn Thanh Vân trị liệu xong. Thương thể trên người hắn cũng chỉ bị ngoài da nên sau khi được Đoạn Thanh Vân ngâm trong dược liệu liền giảm bớt hơn nửa. Vết sưng trên mặt cũng xẹp xuống gần như không nhận ra. Chỉ có điều, đến bây giờ, hắn vẫn không nói lấy một câu, vẻ mặt vẫn đang thất thần.

- Người thấy thế nào rồi....?

Lục Thanh chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm lại. Một bóng người đi tới trước mặt. Hắn nhìn một lúc mới nhận ra Triệu Thiên Diệp đã đến trước mặt mình từ lúc nào.

- Tam sư huynh... - Đoạn Thanh Vân mở miệng định nói cái gì đó thì bị Dư Cập Hóa đứng bên kéo tay tới bên cạnh vườn trúc.

Lục Thanh im lặng cứ vậy mà nhìn Triệu Thiên Diệp.

- Thăng ngu... - Chỉ nghe thấy Triệu Thiên Diệp quát lớn một tiếng. Lục Thanh cảm thấy trong lòng đau xót. Thân thể bị một luồng lực rất mạnh đẩy ra ngoài.

Đoạn Thanh Vân đứng bên cạnh liền cảm thấy nóng nảy, chỉ chực đi lên ngăn cản. Dư Cập Hóa đứng bên cạnh thấy vậy liền ra tay điểm một cái. Một đạo kiếm khí liền đánh lên người Đoạn Thanh Vân giam cầm Kiếm Nguyên khí của hắn trong đan điền. Đồng thời tay trái ấn mạnh vào vai Đoạn Thanh Vân nói:

- Ta biết người áy náy. Nhưng nếu như người không muốn hắn cứ thế mà chìm xuống thì ở yên đây cho ta.

Thân hình chợt sững lại. Nét mặt Đoạn Thanh Vân thay đổi liên tục. Nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Lúc này, hắn cũng không đành lòng đành xoay người nhìn về chỗ khác mà không nhìn Lục Thanh nữa.

Bên kia, Lục Thanh loạng choạng va vào lan can của căn phòng. Thân thể hắn vẫn đang bị thương lại thêm một cú va chạm này lại nổi lên một cơn đau. Cố gắng đứng vững, Lục Thanh không tin được, nhìn chăm chăm Triệu Thiên Diệp.

- Cảm giác uất ức đúng không? - Triệu Thiên Diệp chậm chậm đi tới. Ánh mắt hắn không hề có một chút đồng tình.

- Theo ta, hôm nay Công Dương Vũ cũng đã hạ thủ lưu tình. Nhưng người vẫn còn cảm thấy uất ức đúng không? - Chân trái của hắn lại đá đến ngực Lục Thanh. Thân thể vừa mới cố gắng đứng vững lại bay về phía bên trái, cày trên mặt đất một đoạn rồi mới đứng lại.

Yết hầu có cảm giác mằn mặn. Cuối cùng không nhịn được nữa mà phải phun ra một búng máu. Hai mắt Lục Thanh lại đỏ lên lần nữa, hai tay run rẩy cố gắng đứng dậy.

- Thế nào? Trước mặt Dương Công Vũ ngươi không dám phản kháng mà trước mặt ta ngươi lại tỏ ra tức giận hay sao? - Thân hình hắn lại lóe lên. Lục Thanh cảm thấy mắt hoa lên một cái rồi tiếp tục bay ra ngoài, trở lại vị trí cái thùng gỗ.

Nhìn Lục Thanh đang quỳ rạp trên mặt đất, Triệu Thiên Diệp cười lạnh, nói:

- Đừng tưởng ngươi là truyền nhân của Lục gia thì có thể kiêu ngạo. Ta thấy ngay cả cái rắm cũng không bằng. Nếu ngươi chỉ có như vậy... Hừ! Ta cảm thấy hoài nghi sự truyền thừa hơn ngàn năm qua của Lục gia các ngươi.

Hay tay bóp chặt nắm đất đến khi mười đầu ngón tay phải chảy máu, Lục Thanh cúi đầu gần lên, cố gắng đứng dậy:

- Ngươi có thể làm nhục ta, nhưng ngươi không thể làm nhục Lục gia của ta. - Hét lớn một tiếng, Lục Thanh tập tễnh bước về phía Triệu Thiên Diệp.

Nhếch mép cười một cách khinh thường. Trước tiên, cho dù Lục Thanh không bị thương thì cũng không thể làm gì nổi Triệu Thiên Diệp do cảnh giới chênh lệch. Còn lúc này, hắn đang bị thương lại bị Triệu Thiên Diệp đá cho mấy cái đã gần như mất hết sức lực thì làm sao có thể đả thương được Triệu Thiên Diệp cơ chứ.

Gần như chẳng cần đến một chút Kiếm Nguyên lực, Triệu Thiên Diệp nghiêng người tránh sang một bên. Tay phải của hắn thuận thế vỗ một cái vào lưng Lục Thanh. Một chương này của Triệu Thiên Diệp đã dùng thêm một vài phần lực nên Lục Thanh bay về phía trước mặt còn xa hơn nữa. “Huych” một cái rơi xuống trước cửa phòng, không còn đứng dậy được.

Thân hình hắn lại lóe lên, xuất hiện trước mặt Lục Thanh. Nét mặt Triệu Thiên Diệp đã trở lại bình tĩnh, cúi đầu nhìn thẳng vào ánh mắt không cam lòng của Lục Thanh một lúc lâu. Sau đó, Triệu Thiên Diệp mới lên tiếng:

- Ngươi phải nhớ kỹ, người ta có đánh giá thế nào về Lục gia của ngươi thì ngươi cũng không thể ngăn cản, mà ngươi cũng chẳng có khả năng để phản bác. Địa vị và vinh quang không phải cứ nghĩ trong đầu là được.

Dừng lại một chút, Triệu Thiên Diệp nói tiếp:

- Đối với ta đêm nay thì nếu ngươi muốn báo thù ta sẽ đợi. Nhưng trước tiên ngươi phải có được thực lực tương đương với ta. Nếu không thì cũng chỉ tự chuốc lấy nhục. - Nói xong, hắn chẳng thèm nhìn Lục Thanh, quay người mà đi.

Ngơ ngác nhìn cánh cửa trước mặt, đầu óc Lục Thanh hoàn toàn hỗn loạn. Lời nói của Triệu Thiên Diệp giống như một nhát kiếm đâm sâu vào bên trong. Mặc dù hắn cảm thấy phần hận đối với Triệu Thiên Diệp, nhưng không thể không thừa nhận lời nói của gã là đúng. Quả thực, hôm nay khi đối mặt với sự lăng nhục của Công Dương Vũ, cuối cùng mình cũng đành bỏ qua. Đó là mình đã có phản ứng hay sao? Hay chính bản thân mình là một kẻ nhu nhược?

- Ngươi vẫn không hiểu sao? - Chẳng biết, Dư Cập Hóa đã tới bên cạnh Lục Thanh từ khi nào.

- Ngươi ngẩng đầu lên nhìn xem trên tấm đá này đề chữ gì?

- Đề chữ gì? - Lục Thanh thì thào trong miệng. Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn lên. Trên cánh cửa có một tấm đá dài ba thước, rộng hai thước màu xám. Bởi vì nó được treo lên cao, lại bị mái hiên chắn nên vào đây mấy lần nhưng Lục Thanh vẫn không nhận ra.

Lúc này, khi nhìn thấy nó, chỉ thấy bên trên có khắc mấy chữ to “Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức! Địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tái vật!(Trời luân chuyển không ngừng, người quân tử cũng phải cố gắng không ngừng. Đất vốn dĩ nhu hòa, người quân tử phải lấy đức để đối với vạn vật).” Những dòng chữ đó hiển nhiên là do có người sử dụng kiếm thay bút mà khắc lên. Mỗi một chữ đều ẩn chứa một sự thâm sâu, mang đầy bạo khí. Nét bút mang theo một sự kiên định, chấn nhiếp tinh thần của hắn. “Thiên hành

kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức! Địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tái vật!” - Lục Thanh thì thào trong miệng.

- Không sai! - Dư Cập Hóa gật đầu, nét mặt như đang nhớ tới điều gì đó.

- Đây là vị tổ sư thứ mười một hạ bút. Năm đó, người mười sáu tuổi mới nhập môn. Do tu vi không cao nên thường xuyên bị bắt nạt. Nhưng người chưa từng oán hận, cũng không hề buông bỏ việc theo đuổi kiếm đạo. Hơn nữa, thiên tư của người cũng không thấp, thậm chí đối với kiếm đạo còn là người có ngộ tính hiếm có. Được tổ sư thứ mười của Triều Dương phong chúng ta hết lòng chỉ điểm, từ năm mười sáu tuổi liên tục tu luyện. Hai năm sau Trúc Cơ trở thành Kiếm Giả. Ba năm sau phá vỡ cảnh giới thứ hai của Kiếm đạo. Đến năm thứ mười với tu vi Kiếm Sư lĩnh ngộ được Kiếm ý. Sau đó sáu năm liền giác ngộ cảnh giới Kiếm vương, ngưng luyện được kiếm hồn trở ánh một huyền thoại của Triều Dương phong chúng ta. Thậm chí là cả trong phạm vi ngàn dặm quanh Tử Hà tông.

- Hai mươi một chữ này chính là sau khi lão nhân gia lên vị trí chấp pháp trưởng lão đã trở về đây mà đề bút. Có lẽ người này người cũng biết. - Nói tới đây, Dư Cập Hóa liếc mắt nhìn Lục Thanh:

- Ngài họ Lục....

- Ngài họ Lục... - Lục Thanh nghe thấy vậy mà cả kinh. Trong đầu hần nhớ tới mỗi khi vào Tử đường, bên tay trái thiếu mất một cái linh vị của đệ tử Lục gia đời thứ năm - Lục Thiên Thư.

Lục Thiên Thư...Nói tới chú kiếm, tất cả mọi người đều nhớ tới Chú Kiếm đại sư Lục Thiên Hàn cách đây năm trăm năm. Nhưng nếu nói đến kiếm đạo thì tất cả các đệ tử Lục gia đều nghĩ tới Lục Thiên Thư. Nguyên nhân là do Lục Thiên Thư khi còn trẻ bắt đầu say mê kiếm đạo, bỏ qua nghề chú kiếm gia truyền khiến cho gia chủ Lục gia tức giận trục xuất khỏi gia môn. Cái vị trí ở trong tử đường đó Lục Thanh cũng biết. Đó là do phụ thân Lục Vân của hắn khi xem điển tịch của gia tộc đã phát hiện ra. Vì vậy mà mới để trống một khoảng. Nhưng ngại tổ huấn nên không dám làm một cái linh vị đặt lên đó. Chỉ có thể cứ năm năm một lần tế tổ lại đặt lên đó vài nén hương.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

15. Chương 14: Tam Phẩm Kiếm Khí. Cự Kiếm Luyện Tâm (thượng).

“Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức! Địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tái vật!”

Lục Thanh không ngừng nhắc đi nhắc lại hai câu nói này. Mỗi lần nhắc tới một câu, màu đỏ trong mắt hắn lại giảm đi một chút. Sự oán hận trong lòng cũng dần trở nên bình ổn. Đến cuối cùng cũng khôi phục lại được sự bình tĩnh. Tuy nhiên, trong mắt hắn lúc này lại tỏ rõ một sự kiên định giống như quyết tâm phải trèo lên tới đỉnh núi. Vịn vào cánh cửa, Lục Thanh xoay người đứng dậy, bái Dư Cập Hóa một cái. Dư Cập Hóa vội đưa tay ngăn lại:

- Người hiểu được là tốt rồi. Nhưng người mà người cần tạ ơn không phải là ta mà là tam sư huynh. Hy vọng người có thể hiểu nỗi khổ của hắn.

Lục Thanh nghe thấy vậy cũng không nói gì. Bây giờ nghĩ lại, trước đó Triệu Thiên Diệp đúng là muốn làm cho hắn đứng lên một lần nữa. Chỉ có điều gã sử dụng phép khích tướng nên vô tình đụng tới sự tôn nghiêm trong lòng của Lục Thanh. Nên bây giờ, Lục Thanh cũng không có bụng dạ nào mà hoàn toàn tha thứ cho hắn.

Thấy Lục Thanh không nói câu nào, Dư Cập Hóa thở dài, nói:

- Có một số việc sau này ngươi sẽ từ từ hiểu rõ. Nhưng ngươi có thể yên tâm, ba người bọn ta không hề có ý đồ xấu với ngươi. Chỉ hy vọng trong những ngày tháng dài đằng đặc theo đuổi kiếm đạo trên Triều Dương phong có thêm được nhiều bằng hữu mà thôi. Ngươi cứ tự thu xếp lấy vậy. - Nói xong liền xoay người bỏ đi. Lục Thanh kinh ngạc nhìn những cây trúc tím mọc thẳng tắp bên trong viện. Bóng trúc lan trên mặt đất, chập chờn dưới ánh trăng.

Ba ngày sau, tại nơi Chú Kiếm ở hậu cung của Triều Dương cung, Lục Thanh mặc một bộ võ phục màu đen đứng đó một lúc. Sau đó, mới đẩy cửa đi vào. Lúc này, hắn đã hoàn toàn bình phục. Thương thế trên người trong mấy ngày qua được Đoạn Thanh Vân sử dụng dược liệu trợ giúp nên đã trở lại như lúc ban đầu. Trải qua mấy lần biến cố, tâm cảnh như được rèn luyện thêm. Mặc dù chưa thể nói vững như Thái Sơn, nhưng cũng gần được như bàn thạch. Ngay cả tầng thứ hai của Húc Nhật tâm kinh sinh ra Kiếm Nguyên khí cũng nhiều hơn mấy phần. Theo suy nghĩ của Lục Thanh thì có lẽ chưa tới nửa năm có thể thuận lợi đạt tới tầng thứ ba, chính thức Trúc Cơ trở thành Kiếm giả. Đến lúc đó, có thể đuổi kịp rất nhiều người ở trên Triều Dương phong.

Sau khi vào trong Chú Kiếm ốc, bên trong có vô số các loại vật liệu để chú tạo. Bao gồm cả Hắc thiết, Thanh đồng, hoàng kim, bạch kim...thứ nào cũng chất cả đống. Thậm chí còn có cả một khối tử kim nhỏ bằng nắm tay cùng với một đoạn tinh thiết dài cả thước nằm riêng trên một tấm ván gỗ.

Trong phòng còn có một cái chú tạo lô màu tím cao lớn. Từ trong lò tỏa ra hơi lửa nóng rực. Miệng lò dùng một tấm Hàn Băng thạch che lại. Nhìn qua khe hở có thể thấy bên trong ngọn lửa đang cháy đỏ rực. Bên cạnh chú tạo lô còn có một cái thùng lớn bằng gỗ. Bên trong có mấy chục thanh Hắc Thiết kiếm đã tinh luyện qua. Với ánh mắt của Lục Thanh thì chúng cùng với cái chuôi kiếm trong tay mình cũng do một người chú tạo.

- Tiểu tử tới đây có chuyện gì? Lấy kiếm trong thùng rồi đi đi. Đừng có quấy nhiễu sự yên tĩnh của ta. - Trong lúc Lục Thanh đang quan sát thì một thanh âm già nua từ phía sau Chú Tạo lô vọng ra. Do có Chú Tạo lô che chắn nên ngay từ đầu, Lục Thanh cứ tưởng trong này không có người.

Nghe thấy thanh âm đó, Lục Thanh đoán chính là Chú kiếm lão nhân - Bát phẩm chú kiếm sư Hoàng lão mà Đoạn Thanh Vân đã nói cho hắn biết từ trước. Chú Kiếm sư có thể tiến vào mấy đẳng cấp Thanh phàm, Kim Thiên, Bạch Linh, Tử Hoàng là quá khó khăn nên cho tới hôm nay trên Kiếm Thần đại lục cũng chưa tới một trăm. Vì vậy mà mọi người lại chia ra cửu phẩm trước bốn đẳng cấp đó để phân biệt năng lực Chú Kiếm sư. Lấy nhất phẩm là cấp thấp nhất, cửu phẩm là cấp cao nhất. Bây giờ, Lục Thanh nhìn thấy chính là Chú kiếm sư bát phẩm của Triều Dương phong.

Chỉ thấy Lục Thanh chấp tay thi lễ, nói:

- Tiền bối! Ta muốn mượn hỏa lô của người dùng một lát để chú tạo một thanh kiếm. Mong tiền bối cho phép.

- Chú kiếm? - Giống như nghe được một chuyện thú vị. Lão nhân đứng dậy. Đây là lần đầu tiên Lục Thanh nhìn thấy một người như vậy. Cơ thể lão nhân gầy yếu, cao chưa tới năm thước. Mái tóc hoa râm bù xù để lộ khuôn mặt như lấu ngày chưa lau rửa. Toàn thân lão mặc dù chưa đến mức như que củi nhưng cũng chẳng kém nhiều lắm. Không biết lão làm thế nào mà cầm nổi Chú Tạo chùy.

Lão nhân đi tới trước mặt hắn rồi đi vòng quanh người hắn mấy vòng. Sau khi đánh giá hắn một lúc, lão mở miệng nói:

- Chú kiếm? Tiểu oa nhi như ngươi còn chưa Trúc Cơ thì làm thế nào? Hắc Thiết kiếm cho ta chú tạo đã trải qua bách luyện. Tiểu tử ngươi đứng có quá ỷ vào ngoại vật như thế...

Bị gọi là tiểu oa oa liên tục khiến cho Lục Thanh không khỏi đỏ mặt. Mặc dù trên Kiếm Thần đại lục thì mười hai tuổi đã bắt đầu có thể hiểu được sự việc. Mười sáu tuổi chính thức coi như trưởng thành. Nhưng với tuổi của lão nhân thì Lục Thanh không thể cãi lại. Hơn nữa, lão nhân nói cũng có đạo lý.

Lục Thanh vội giải thích, nói:

- Cũng không phải như tiền bối nghĩ. Chỉ là do hoàn cảnh văn bối tu luyện có điểm đặc biệt nên cũng có yêu cầu một chút với kiếm. Vì vậy mới muốn mượn hỏa lô để chú tạo một thanh kiếm vừa ý.

- Thì ra là vậy. - Lão nhân xoa xoa mấy bộ râu trên mép, nói:

- Được rồi. Nhưng ta muốn đứng bên để xem. Còn khối Tử kim này nếu không có thủ dụ của Huyền Thanh thì tiểu tử ngươi cũng không được dùng. Cái này ta cũng không có nhiều lắm.

Không chần chừ, Lục Thanh liền gật đầu đồng ý. Hắn chẳng sợ lão nhân học trộm kỹ thuật chú kiếm của Lục gia. Nếu như Lục gia của hắn truyền thừa ngàn năm mà có thể bắt chước được thì cũng chẳng còn tồn tại đến bây giờ.

Đi tới bên đồng vật liệu, Lục Thanh chọn lấy một khối Hắc Thiết nặng gần trăm cân, cùng với một khối bạch kim bằng nắm tay người, lại thêm một chút thanh đồng đã tinh luyện qua rồi đi tới bên cạnh hỏa lò. Với con mắt của Lục Thanh thì cái Chú Tào lò này không bằng Thanh Hỏa Tinh Kim lò mà Lục gia đã truyền thừa cả ngàn năm, nhưng bên ngoài có thể thấy được một tí thiên niên hỏa đồng. Ngoài ra còn loại vật liệu gì nữa thì cũng không phải là việc mà Lục Thanh quan tâm.

Cầm cái kiếm bên cạnh kéo nắp Hàn Băng thạch lên, một ngọn lửa đỏ rực nhất thời bốc lên. Trong nháy mắt nhiệt độ tăng cao khiến cho Lục Thanh không khỏi lui lại hai bước.

- Thế nào? Ngọn lửa của ta cũng không tệ đấy chứ? - Nét mặt lão đầu có một chút chế nhạo mỉm cười.

Lục Thanh ngoảnh mặt làm ngơ, nét mặt thêm trịnh trọng. Hắn ôm lấy cây đại chùy màu đen to bằng một cái đầu người. Khí thế toàn thân lập tức trở nên tập trung. Trong đầu hắn liền nhớ lại những lời dạy của Lục Vân trước đây.

Người Chú Kiếm phải chú trọng đến tâm. Tâm không được quá mức nặng nề, phải linh hoạt mới có thể có được thành tựu.

Đây là tổng cương Chú Kiếm được truyền thừa của Lục gia. Đồng dạng, nó cũng là tổng cương của tuyệt kỹ chú kiếm Tam Thập lục chùy của Lục gia. Từ năm ba tuổi tiếp xúc với chú kiếm đến nay, Lục Thanh vẫn ghi nhớ trong lòng. Hơn nữa, tám tuổi đã bắt đầu thử chú kiếm cho tới bây giờ cũng được bốn năm kinh nghiệm. Vì vậy mà hắn có thể dễ dàng tiến vào trong cảnh giới không hề có một chút dao động.

Cảm nhận được khí chất của Lục Thanh thay đổi, nét mặt lão nhân có một chút kinh ngạc. Ánh mắt của lão nhìn Lục Thanh cũng cẩn thận hơn. Đến lúc này, Lục Thanh đã gây cho lão một sự mong đợi.

Lục Thanh có thể cảm nhận được đại chùy trong tay nặng khoảng chừng năm mươi cân. Mặc dù nặng, nhưng với tu vi của hắn lúc này vẫn có thể cố gắng sử dụng. Cánh tay trái dụng lực, sử dụng kiếm kẹp lấy khối quặng Hắc Thiết làm cho nó bay lên, rơi vào trong lò. Động tác thuần thục cùng với sự không chế lực lượng khiến cho lão nhân càng thêm kinh ngạc.

Kiểm Nguyên khí trong cơ thể dựa theo tâm pháp Đại Diễn Tam thập chùy mà nhanh chóng chạy về phía tay phải. Khi tới huyết Thiên Tuyền trên cánh tay nó bắt đầu xoay tròn theo một quỹ tích kỳ dị. Lục Thanh cảm nhận rõ ràng lực lượng của cánh tay phải tăng lên rất nhiều. Cả cánh tay nóng rực. Khi Kiểm Nguyên khí theo cái quỹ tích kỳ dị đó tới huyết Lao Cung trong lòng bàn tay, cảm giác lại càng thêm nóng. Trong phút chốc, cây đại chùy bắt đầu tỏa ra một vầng ánh sáng màu hồng pha chút ánh tím nhàn nhạt.

“Hãy...” Lục Thanh hét lên một tiếng, đại chùy vung lên theo quỹ tích hình vòng cung nên lên khỏi Hắc thiết. Lực phản chấn quá mạnh khiến cho cây chùy bắn lên. Thân thể Lục Thanh thuận thế chuyển một cái, hai chân đứng vững. Trong nháy mắt, thân thể hắn giống như một cây cung lớn đang kéo căng. Vù một tiếng, đại chùy lại rít lên nện xuống.

Mà lão nhân đứng bên sau khi thấy Lục Thanh nện xuống một chùy thứ nhất liền biến sắc. Lúc này, khi Lục Thanh giáng xuống chùy thứ hai, tinh thần của lão lại thêm chấn động. Đại Diễn tam thập lục chùy, chắc chắn là Đại Diễn tam thập lục chùy. Trong lòng lão nhân cảm thấy khiếp sợ.

Thân là một Chú Kiếm sư có địa vị đạt tới bát phẩm của Tử Hà tông. Mặc dù ngại thể diện không dám đi thỉnh giáo, nhưng đối với tuyệt học Chú Kiếm của thế gia chú kiếm đệ nhất Tử Hà tông lão cũng có nghe thấy. Cho dù không tận mắt nhìn thấy, nhưng sau khi trao đổi cùng với vài vị Chú Kiếm sư khác cũng từng nghe bọn họ thuật lại. Vì vậy mà khi thấy Lục Thanh thi triển liền đoán ra.

Sau giây phút khiếp sợ, sắc mặt lão nhân lại bình tĩnh. Chỉ có điều đôi mắt lại không ngừng chuyển động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Phía bên kia, đại chùy trong tay Lục Thanh từng nhất từng nhất nện xuống. Sau khi đánh đến chùy thứ tư, cả người hắn như biến thành một cơn gió lốc. Mỗi một chùy gây ra lực phản chấn lại bị tâm pháp đặc

biệt của Đại Diễn tam thập lục chuy chuyển hóa một lần lên thân chùy. Vì vậy mà tốc độ của Lục Thanh cứ nhanh dần, lực đạo không ngừng gia tăng, phát ra những tiếng gió rít.

Bị đại chùy nện lên liên tục, khối quặng Hắc thiết đỏ rực trong lửa từ từ thu nhỏ lại. Thỉnh thoảng lại có một làn khói màu đen từ trong khối quặng bay lên. Đây là tạp chất lẫn trong quặng mỏ. Sau khi bị nện liên tục cùng với nhiệt độ cao nung nóng nên bị đẩy ra.

Sau khi vung lên tới chùy thứ sáu, thân thể Lục Thanh thoáng động rồi dừng lại. Hắn lập tức xếp bằng, ngồi xuống đất bắt đầu hành công. Cuối cùng thì với tu vi Kiếm Thị nên Kiếm Nguyên khí quá ít ỏi. Chỉ có thể giúp hắn thi triển được tới chùy thứ sáu mà thôi. Nhưng như thế cũng khiến cho hắn hài lòng. Trước khi lên núi, cố lắm hắn cũng chỉ đánh ra được năm chùy là Kiếm Nguyên khí hết sạch, mà hôm nay tới tận chùy thứ sáu. Điều đó chứng tỏ tu vi của hắn đã có sự tiến bộ.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

16. Chương 15: Tam Phẩm Kiếm Khí. Cự Kiếm Luyện Tâm (hạ).

Dưới sự vận chuyển của Húc Nhật tâm kinh, nguyên khí trong Thiên Địa từ từ tiến vào trong cơ thể Lục Thanh. Sau đó, chúng theo quỹ tích vận chuyển của Húc Nhật tâm kinh chạy một vòng trong kinh mạch rồi trở về đan điền. Tới đây, chúng liền bị luyện hóa thành Kiếm Nguyên khí có màu tím nhạt.

Sau khoảng nửa nén hương, Lục Thanh liền đứng dậy. Kiếm Nguyên khí chuyển một vòng quanh thân tạo ra cảm giác ấm áp. Nguyên khí trong đan điền đã lại tăng thêm một chút. Sau đó, hắn liền cầm lấy đại chùy sử dụng Đại Diễn tam thập lục chuy. Trên thân chùy nhất thời được bao trong một làn ánh sáng màu hồng, giáng xuống khối quặng hắc thiết trong hỏa lò.

Tiếng chùy xé gió liên tục vang lên. Mặc dù không còn sự nặng nề như lúc đầu, nhưng cũng theo một quy luật đặc biệt. Lão nhân đứng bên giống như si như say, hay tay thì thoáng lại thực hiện một vài động tác. Nhưng bởi vì không có tâm pháp tương ứng phối hợp nên thường sau khi học được một chùy lại bị chấn động tới eo. Sau mấy lần như vậy lão đau thấu tâm can, không dám bắt chước nữa, chỉ trừng mắt nhìn động tác của Lục Thanh.

Sau khi được Lục Thanh không ngừng quai búa rồi lại ngồi xuống hồi phục Kiếm Nguyên khí mấy lần, khối quặng Hắc Thiết đã biến thành một cây sắt dài sáu thước, rộng năm tấc. Màu sắc vốn có màu đen đục liền biến thành một màu đen trùi.

Nhưng đến lúc này, Lục Thanh sử dụng chú tạo lô đã rất thuận tay. Cũng chẳng biết bên trong đó được sử dụng loại chất liệu gì mà đã qua gần nửa canh giờ, ngọn lửa bên trong hỏa lò cũng không giảm xuống, vẫn hừng hực như trước.

Một lúc lâu sau, đoạn Hắc Thiết đang dài sáu thước, rộng năm tấc đã được tinh luyện xong. Kích thước cũng thu lại biến thành dài năm thước bảy tấc, rộng bốn tấc năm phân, nhưng màu sắc lại càng thêm đậm. Vốn trước đen trùi thì bây giờ đã chuyển sang đen bóng. Mức độ tinh luyện như vậy khiến cho lão nhân bên cạnh phải vuốt cằm không thôi. Cho dù là hắc thiết kiếm được lão tinh luyện ở trong thùng gỗ cũng không thể đen bóng như vậy. Tuy nói một phần là do lão cũng không đem hết toàn lực, nhưng có vậy mới thấy được tác dụng của Đại Diễn tam thập lục chuy ở Lục gia như thế nào. Với tu vi của Lục Thanh bây giờ mới chỉ quai được sáu chùy mà đã như vậy thì không biết nếu quai hết cả ba mươi sáu chùy thì còn đến mức độ nào?

Thời gian trôi đi, thoáng cái đã được nửa nén hương. Thanh sắt dài dưới chùy của Lục Thanh đã từ từ biến thành hình thanh kiếm đỏ rực trong ngọn lửa. Chuôi kiếm dài chín tấc, thân kiếm dài bốn thước tám tấc. Toàn thân kiếm tỏa ra một hơi thở rất nặng.

Ngoài Chú Kiếm ốc, bất cứ đệ tử nào vô tình đi qua liền có thể nghe thấy được những tiếng chùy xé gió vang lên theo một quy luật nào đó. Nó khiến cho tinh thần của người ta chợt dung nhập vào trong mà có cảm giác như đang đứng trước biển xanh với vô vàn con sóng đang ầm ầm xô đến.

- Kỹ nghệ của Hoàng tiền bối lại cao hơn rồi hay sao?

- Ai nói không phải? Chùy pháp khiến cho tâm trí của ta cũng bị lôi cuốn. Hy vọng lão nhân gia lúc còn sống có thể đạt tới đẳng cấp Thanh Phàm Chú Kiếm sư. Như vậy thì địa vị của Triều Dương phong chúng ta ở Tử Hà tông cũng có thể tăng lên.

Đây là mấy câu mà lão nhân loáng thoáng nghe được. Mặc dù biết là không phải, nhưng nó vẫn khiến lão cảm thấy đắc ý.

Lại nói tới Lục Thanh. Sau khi phơi kiếm đã đỏ rực, chân trái của hắn hất một cái. Một khối bạch kim bên cạnh nhất thời bay lên rơi xuống kiếm phơi. Chờ đến khi nó bị ngọn lửa làm cho đỏ rực, đại chùy lại một lần nữa huy động. Từng chùy lại từng chùy cứ thế nện lên khối bạch kim. Từ từ bạch kim trở nên mềm mại, chậm chậm hòa vào phơi kiếm. Lục Thanh vẫn không dừng lại, đại chùy liên tục đập dọc theo thân kiếm. Tay cầm kiếm kẹp phơi kiếm liên tục lật cho đến khi khối bạch kim bao trùm cả phơi kiếm. Lại tiếp tục gõ thêm nửa canh giờ, bạch kim hoàn toàn dung nhập vào trong hắc thiết. Mặc dù phơi kiếm vẫn ngăm đen như trước nhưng lúc này lại thấp thoáng có một chút ánh sáng màu bạc.

Đến lúc này, chỉ còn duy nhất một khối thanh đồng chưa tinh luyện là còn nguyên.

- Hắc thiết cứng rắn. Sau khi tinh luyện độ cứng của Hắc thiết càng cao. Nhưng cứng quá dễ gãy. Nếu gặp phải một lực lớn hơn chắc chắn sẽ bị gãy. Mà bạch kim có tính bền, mức độ hòa tan ở nhiệt độ cao cũng lớn. Sau khi dung nhập một ít có thể tăng cường độ bền cho hắc thiết. Nhưng nếu tinh luyện thanh đồng thì hình như cũng không có tác dụng gì. Độ cứng của nó không bằng cương thiết, độ bền không bằng bạch kim. Cuối cùng thì ngươi muốn làm gì? - Lão đầu nhíu nhíu mày, nói.

- Hắc thiết thuộc cương, bạch kim thuộc nhu. Mặc dù hai loại có tính chất khác biệt nhưng phối hợp một lượng khác nhau liền có khả năng cứng rắn mà cũng có tính mềm dẻo. Còn Thanh đồng...nếu tinh luyện thêm có thể trung hòa hai loại tính chất đó. Khiến cho cương nhu hòa vào nhau tạo ra được độ cứng theo ý muốn. - Lục Thanh cũng không ngắt đầu, nung thanh đồng đỏ lên rồi bắt đầu dùng chùy mà luyện tiếp vào trong kiếm phơi. Sau khi nghe Lục Thanh nói lão nhân càng thêm kinh ngạc. Những điều Lục Thanh vừa nói không phải những kẻ Chú Kiếm sư dưới ngũ phẩm có thể hiểu được. Cho dù là lão thì sau khi đạt tới lục phẩm mới bắt đầu tiếp xúc đến loại lý luận cao thâm này.

Đến lúc này, ánh mắt lão nhân nhìn Lục Thanh càng thêm bình tĩnh. Lão cũng không nói nửa lời, chăm chú nhìn động tác của Lục Thanh.

Chùy pháp như gió. Từng chùy nối tiếp từng chùy. Vào lúc này, Lục Thanh cũng không sử dụng Đại Diễn tam thập lục chùy. Trước tiên là do yêu cầu của Đại Diễn tam thập lục chùy đối với tu vi quá cao, không phải với kẻ tu vi chỉ mới đạt tới Kiếm Thị như Lục Thanh có thể duy trì từ đầu đến cuối. Vì vậy mà việc rèn kiếm, Lục Thanh cũng biết bản thân vào lúc này không thể sử dụng Đại Diễn tam thập lục chùy để hoàn thành.

Nhưng cho dù chỉ rèn đập bình thường, mức độ nắm bắt của Lục Thanh đối với phơi kiếm cũng khiến cho lão nhân thầm khen mãi không thôi. Chỉ thấy đại chùy trong tay Lục Thanh tốc độ càng lúc càng nhanh. Khi chùy chạm vào kiếm phơi khiến cho tia lửa bắn ra khắp nơi. Lực đạo vừa đủ để thanh đồng tan đều khắp mặt ngoài phơi kiếm. Màu đen cùng với màu xanh từ từ hòa vào nhau khiến cho kiếm phơi càng lúc càng trở nên hài hòa.

Sau khi luyện xong toàn bộ Thanh Đồng vào trong kiếm phơi, thanh kiếm ngăm đen tản mát chút ánh sáng màu bạc liền biến thành xanh đen. Có thể nói trên cơ bản nó đã hình thành. Ngoại trừ hai bên mũi kiếm vẫn chưa hạ nhiệt, làm sặc ra, cơ bản đã hoàn thành.

Trong lòng Lục Thanh thì đã sớm nghĩ tới bản thân muốn có một thanh kiếm như thế nào. Luyện kiếm trong Minh Nguyệt đầm, dòng chảy trong dòng bất chợt chuyển động mới khiến cho kiếm mà cứng quá thì dễ gãy. Nếu quá nhẹ thì chỉ có ích lợi khi luyện kiếm trên bờ, còn khi xuống nước thì sẽ bị giảm tác dụng. Vì vậy mà bản thân cần có một thanh kiếm như thế này.

Trong ánh mắt của Lục Thanh có một làn khí màu tím hiện ra. Do đang muốn tạo mũi kiếm nên cũng chẳng để ý đến nó. Tay trái cầm kiếm kẹp chặt thanh kiếm đuôi thẳng vào một cái thùng đá đang tỏa hơi lạnh trong góc tường.

“Xèo...”

Một làn khói trắng dày đặc bốc lên, nhanh chóng lan ra gần nửa căn phòng. Mà dưới ánh mắt của Lục Thanh và lão nhân, làn khói trắng bốc lên chợt từ từ hội tụ về giữa.

Lúc này, sắc mặt của Lục Thanh nghiêm túc, nhìn chăm chăm vào làn khói trắng. Sau nửa chén trà nhỏ, khói trắng tập trung trên thềm đá khoảng hơn một thước. Trong nháy mắt, khói trắng chợt tản ra thành vô số cụm khói nhỏ, trong đó có bốn cụm khói trắng muốt.

Như tìm được mục tiêu, tất cả những cụm khói vừa mới tản ra lập tức nhanh chóng tụ về phía bốn cụm khói trắng. Từ từ bốn cụm khói ngưng tụ thành hình trước mặt Lục Thanh và lão nhân. Cuối cùng hiện ra ba đóa liên hoa (hoa sen) lớn bằng cái bát màu trắng sữa, bên trên có một lớp kiếm khí nhàn nhạt bao phủ.

- Đáng tiếc. Nếu như trước khi người thổi hỏa đã khai phong (tạo mũi) cho nó thì đóa kiếm liên thứ tư cũng có thể ngưng kết. Khi đó thì nó không phải tam phẩm mà sẽ là tứ phẩm. - Lão nhân có chút tiếc rẻ nói. Bởi bên cạnh ba đóa hoa sen có một đóa chỉ ngưng kết thành một cái bóng, khi ẩn khi hiện.

Cũng như cấp bậc của Chú Kiếm sư trước đẳng cấp Thanh Phàm, cấp bậc của Kiếm trước Thanh Phàm cũng chia làm cửu phẩm. Có lẽ do Chú Kiếm sư căn cứ vào cấp độ của kiếm, phẩm chất khi sinh ra mà phân chia, chứ không phải căn cứ vào vật tạo thành.

Kiểm đạt nhất phẩm sau khi hạ nhiệt (thổi hỏa) liền ngưng kết một đóa sen trắng. Bởi quanh đóa sen có kiếm khí nên mới được gọi là kiếm liên. Cứ thế tăng lên, hai đóa kiếm liên là nhị phẩm. Ba đóa là tam phẩm. Còn đến chín đóa thì chính là cửu phẩm. Cấp độ của Chú Kiếm sư trước Thanh Phàm chính là dựa theo khi Chú kiếm có thể sinh ra bao nhiêu Kiếm liên mà phân định.

Bây giờ, nhìn Lục Thanh chú kiếm, lão nhân mới nói nếu như tạo mũi (khai phong) thì có thể đạt tới cấp độ tứ phẩm. Nói cách khác đến lục này, Lục Thanh có thể coi như là một gã Tứ phẩm Chú Kiếm sư. Việc này đối với những người chuyên tâm theo đuổi kiếm đạo có thể không nhận ra ý nghĩa như thế nào, nhưng lão nhân lại là đệ nhất Chú Kiếm sư trên Triều Dương phong nên cảm thấy kinh hãi. Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có thể chú tạo ra thanh kiếm đạt tới tứ phẩm. Có lẽ ngoại trừ một số các thế gia chú kiếm ra cũng chỉ có ở Chú Kiếm cung mới có năng lực bồi dưỡng ra được một nhân tài chú kiếm nhỏ tuổi như vậy. Thành tựu như thế này cũng không phải là có thể dựa vào kỳ ngộ là đạt được. Nếu như không có một sự lý luận rất sâu cùng với sự chỉ điểm thực tế thì không thể có khả năng. Căn cứ vào những điều đó lão nhân càng thêm khẳng định về thân phận của Lục Thanh.

Một lát sau, kiếm liên tan đi, thanh kiếm cũng được lấy ra khỏi thềm đá. Đây là một thanh kiếm có hình dạng cổ. Nó khác với những thanh kiếm dài ba, bốn thước mà các kiếm giả vẫn dùng. Sau khi thanh kiếm thành hình dài khoảng năm thước sáu tấc, rộng bốn tấc sáu phân. Lục Thanh cầm trong tay có cảm giác rất nặng, phải sử dụng Kiếm Nguyên khí mới có thể nâng nó lên dễ dàng. Suy nghĩ một chút, ước chừng nó cũng phải nặng tới tám mươi cân, không có mũi mà cũng chẳng có lưỡi. So với Hắc thiết kiếm có cấp bậc nhị phẩm, thanh kiếm này đạt tới gần tứ phẩm.

Cho dù là tại Triều Dương phong, ba mươi đệ tử đứng đầu phần lớn cũng sử dụng Hắc Thiết kiếm. Cũng không phải bọn họ không thể có được thanh kiếm tốt hơn mà là với tu vi của bọn họ lúc này chỉ sử dụng Hắc Thiết kiếm là đủ. Cứ quá ỷ lại vào binh khí sẽ khiến người khác coi thường.

- Kiếm đã thành. Mặc dù không đạt tới tứ phẩm nhưng cũng có đủ tư cách có được cái tên. Người cho nó một cái tên đi. - Lão nhân nhìn Lục Thanh nói một cách lạnh nhạt.

- Tên.... - Lục Thanh giơ thanh kiếm ngang trước ngực, tay trái vỗ nhẹ thân kiếm. Có lẽ do vừa mới hạ nhiệt nên thân kiếm vẫn còn nóng khiến cho đầu ngón tay hắn phải giật lại. Lục Thanh quay lại khom người với lão nhân, nói:

- Tất cả vật liệu, công cụ đều do tiền bối cung cấp để chú kiếm nên Lục Thanh cảm kích vô cùng. Vì vậy cái tên này, mời ngài ban thưởng.

- Ừm! Được! Người so với mấy tên tiểu tử thú vị vẫn tìm ta chú kiếm còn tốt hơn nhiều. - Lão nhân gật đầu hài lòng.

- Ta sẽ chọn cho người một cái... - Nói đến đây, lão trầm ngâm một lúc. Cặp mắt đảo đi đảo lại không ngừng.

- Như vậy đi... - Lão nhân tiến tới cầm đại chùy mà Lục Thanh sử dụng để chú kiếm, lắc lắc trước mặt Lục Thanh nói:

- Chú kiếm cần chú ý nhất cái gì?

- Chú ý tới tâm. - Lục Thanh chẳng hề do dự đáp ngay.

- Đúng. Đúng là tại tâm. Chú kiếm như luyện tâm mà kiếm pháp cũng giống thế. Như vậy thanh kiếm này tên là....

- Luyện Tâm! - Hai mắt Lục Thanh sáng lên, hiểu ngay ý của lão nhân.

Đây là lần đầu tiên không có sự chỉ dẫn của cha hắn - Lục Vân, hắn tự mình chú kiếm tạo ra được một thanh kiếm tam phẩm: Luyện Tâm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

17. Chương 16: Luận Kiếm Bằng Ngón Tay.

Trong Tử Trúc viện, Lục Thanh ngồi tĩnh lặng trên giường. Một thanh kiếm có chuôi màu tím, thân kiếm được bao bởi một cái vỏ kiếm bằng da hươu dài bốn thước đang đặt ngang trên đầu gối. Trên người hắn có một vầng sáng màu tím nhạt đang di động. Nếu có Đoạn Thanh Vân ở đây với cảm giác của người đã Trúc Cơ hắn có thể thấy được Nguyên Khí trong Thiên Địa đang chui vào trong các lỗ chân lông của Lục Thanh với tốc độ cực nhanh.

Không thể không công nhận tư chất tiên thiên trong tu luyện của Lục Thanh mặc dù không phải là thiên tài số một nhưng cũng phải nói thuộc những người đứng đầu. Trên Kiếm Thần đại lục, một thể giới thuộc về kiếm giả có thể nói hắn cũng là một trong số những người có thể đi được rất xa trên con đường kiếm đạo mờ mịt.

Điểm thứ nhất của người luyện kiếm là phải có tư chất tiên thiên tức là người trời sinh ra đã có thể tương tác đối với nguyên khí trong Thiên Địa. Nếu như người có tư chất tiên thiên cấp thấp nhất thì một ngày chỉ có thể thu nạp được một phần thiên địa nguyên khí. Người bình thường có thể thu nạp hai đến ba phần. Còn người có thiên tư thì lại tăng lên thêm hai phần nữa. Mà Lục Thanh có thể hấp thu tới gần năm phần, chứng tỏ đã thuộc về nhóm người đứng đầu.

Mà Lục Thanh cũng biết Đoạn Thanh Vân thuộc về những lớp người có trình độ thượng giai, gã có thể hấp thu tới sáu phần. Điều này trên cả Triều Dương phong là rất hiếm thấy, gần như chỉ ngoại trừ năm vị sư huynh đứng đầu ra là tới gã. Nhưng đáng tiếc gã tu luyện không chăm chỉ. Mặc dù tu vi không kém, nhưng nếu có thể tập trung tu luyện thì chỉ sợ còn có thể tiến nhanh hơn nữa.

Lại nói tiếp, thiên tài nhất lưu có mức độ hấp thu đạt tới bảy phần, gần như chỉ cần nghĩ tới một chút là Nguyên khí trong Thiên Địa đã tự động chảy đến. Trên Triều Dương phong, Lục Thanh nghe nói cũng chỉ có Nhiếp Thanh Thiên là có thể đạt tới mức độ này.

Còn điểm thứ hai thuộc về tư chất hậu thiên, hay còn nói là ngộ tính. Ngộ tính chính là sản vật tích lũy. Chỉ cần không phải là kẻ sinh ra đã ngu dốt, tâm trí trì trệ thì chỉ cần tiếp xúc rồi dựa vào chăm chỉ là được.

Một người phải có được cả hai điểm này mới có thể đi xa trên con đường kiếm đạo. Đây cũng là tiêu chuẩn lưu lại của Kiếm hoàng Tử Hà - Tổ sư khai sơn của Tử Hà tông.

Lại nói tới Lục Thanh, lúc này tinh thần hắn đang chìm vào đan điền mà quan sát. Một luồng Kiếm Nguyên khí đang vận chuyển liên tục theo kinh mạch với một con đường đặc biệt mà đi khắp toàn thân. Thi thoảng, nó lại tách ra một chút mà rót vào bức tường kinh mạch, kích thích da thịt, gân cốt sinh trưởng. Cuối cùng thì trăm sông cũng đổ về biển, một lần nữa nó lại trở về trong Đan Điền. Quá trình tuần hoàn như vậy cứ diễn ra liên tục khiến cho cả người giống như được ngâm người vào trong dòng nước nóng, hết sức thoải mái.

Một lúc sau, Lục Thanh từ trong đả tọa tỉnh lại. Hắn có thể cảm thấy một luồng hơi ấm đang cuộn cuộn trong Đan Điền, cảm giác được tu vi lại thâm hậu hơn một chút. Cho tới hôm nay, hắn tới Triều Dương phong đã được nửa tháng. Từ sau khi chú tạo cự kiếm Luyện Tâm đã được mười ngày. Đồng thời hắn cũng đã gia tăng độ khó khi luyện tập trong Minh Nguyệt đầm.

Lúc đầu, hắn gần như không cảm nổi chuỗi kiếm trong dòng chảy ngầm dưới đầm. Nhưng cho tới bây giờ, sau mười ngày hắn có thể thi triển được toàn bộ Triều Dương thất thức, thoáng nhìn cũng có tiến bộ. Nhưng Lục Thanh cũng biết bản thân tiến bộ hơn một tháng trước rất nhiều. Chẳng những do không ngừng tu luyện để hồi phục mà Kiếm Nguyên khí đã đạt tới tầng thứ hai. Gân cốt trong thân thể càng thêm rắn chắc.

Nói lại lúc đó, khi ba người Đoạn Thanh Vân thấy Lục Thanh đem Luyện Tâm đến Minh Nguyệt đầm cũng đều giật mình. Ngoại trừ Đoạn Thanh Vân thốt lên và Dư Cập Hóa kinh ngạc ra, ngay cả Triệu Thiên Diệp cũng có điểm kinh dị. Điều này khiến cho Lục Thanh cảm thấy vui vẻ. Mặc dù hắn hiểu được ý tốt của Triệu Thiên Diệp, nhưng những lời nói của đối phương quá nặng cần phải có thời gian mới có thể hóa giải.

Ánh trăng khuất dần, một đêm đã đi qua. Cả đêm, Lục Thanh đã đả tọa thay thế giấc ngủ. Mặc dù, lúc đầu, hắn hết sức uể oải nhưng tới gần đây đã thấy tốt hơn nhiều lắm. Dù sao thì hắn cũng chỉ có khoảng thời gian năm năm ngắn ngủi, làm sao có thể vượt qua đám đệ tử nhiều như mây của Tử Hà tông được thì điểm quan trọng nhất là ở bản thân. Lục Thanh tin rằng cứ liên tục cố gắng sẽ có được kết quả.

Khi ánh trăng lặn xuống, chân trời liền hiện một một vầng sáng trắng, ánh bình minh từ từ xuất hiện. Hôm nay cũng đã tới thời hạn nửa tháng. Theo lời nói của Đoạn Thanh Vân thì cứ nửa tháng sư phụ Huyền Thanh lại đến ngồi mà nghe. Bất cứ bình thường trong kiếm đạo có vấn đề gì thắc mắc cũng đều có thể đưa ra.

Cơ hội này rất hiếm có. Bởi vì Huyền Thanh có địa vị chưởng tọa của một ngọn núi nên đối với tu vi có yêu cầu rất cao, hơn nữa tâm cảnh cũng càng mạnh hơn. Vì vậy mà ngày thường, lão giành phần lớn thời gian để tìm hiểu. Như Lục Thanh mới nhập môn, nếu gặp phải điều khó hiểu thì có thể gặp sư huynh để giải quyết. Mà nhìn tình cảnh hôm nay thì trước đó, cho dù Lục Thanh bị một ít nhục nhã nhưng tu luyện lại có sự may mắn.

Khi đi tới sân rộng, mọi người đã túm năm tụm ba ở đó trước rồi. Đối với cuộc tọa đàm, đám đệ tử Triều Dương phong hết sức coi trọng. Tất nhiên, vị trí đầu tiên của Đại sư huynh mà Lục Thanh để ý vẫn không có người nào đến.

Còn Huyền Thanh đã ngồi trên bồ đoàn từ sớm. Trên lưng lão có đeo một cây trường kiếm cổ màu trắng. Nhưng Lục Thanh có thể cảm nhận được một thứ lực lượng đáng sợ khiến cho linh hồn rung động.

- Ngồi.... - Giọng nói của Huyền Thanh vang lên bình thản nhưng vẫn có thể nghe rõ ràng.

Tất cả mọi người đều nhanh chóng ngồi xuống. Sau đó, Huyền Thanh giải đáp từng vấn đề trong tu luyện của mỗi người. Mặc dù phần lớn thuộc về cấp bậc Kiếm Giả và ngoài tu vi của hắn nhưng Lục Thanh vẫn cố gắng ghi nhớ. Biết thêm một chút cũng tốt. Sau này, chắc chắn nó sẽ giúp cho bản thân có thể phân tích đối với kiếm pháp. Cứ nói tới việc Kiếm Giả có thể học Húc Nhật thập tam kiếm. Tuy nhiên, kiếm pháp đều có những điểm chung nên Lục Thanh so sánh Đằng Vân cửu kiếm với nó cũng hiểu được rất nhiều.

Mà trong lúc Lục Thanh đang nhắm mắt thể ngộ, một thanh âm già nua chợt vọng vào tai:

- Sau khi kết thúc hãy ở lại.

Lục Thanh cả kinh, ngẩng đầu nhìn liền thấy ánh mắt của Huyền Thanh. Hắn cảm thấy bối rối lại cúi đầu nhưng người bên cạnh vẫn không hay biết. Lục Thanh cũng biết phải tới Kiếm Khách mới có thể nắm được việc sử dụng thần thức truyền âm.

Cho đến khi mặt trời lên cao, tọa đàm mới chấm dứt. Đám đệ tử, người thì trầm ngâm suy nghĩ, người thì cánh tay liên tục vẽ xuống mặt đất. Tóm lại đều có rất nhiều thu hoạch. Chờ đến khi mọi người đi hết, trên sân chỉ còn có một mình Lục Thanh.

Hắn đi theo Huyền Thanh tới Triều Dương chủ điện. Trên đường đi, Huyền Thanh không mở miệng nói một câu. Khi bước vào trong đại điện, hai bên có thấp một hàng nến. Ánh nến sáng vàng nhưng không hề có một chút chập chờn.

Huyền Thanh vùng tay trái lên, cửa điện giống như bị một cánh tay vô hình chậm chậm đóng lại. Lão xoay người nhìn về phía Lục Thanh, ánh mắt ngay lập tức trở nên nghiêm túc:

- Người và ta không sử dụng tới tu vi, chỉ sử dụng đầu ngón tay. Cố gắng mà qua được hai chiêu. - Nói xong, lão chẳng thèm để ý tới sự kinh ngạc của Lục Thanh. Ngón tay duỗi ra thay kiếm, điểm vào ngực Lục Thanh.

Mặc dù hơi vội vàng nhưng Lục Thanh vẫn rất bình tĩnh. Tay phải của hắn cũng duỗi ra thành kiếm chỉ. Đằng Vân cửu kiếm, đệ nhất thức Phù Vân tế nhật hóa thành một bóng kiếm trước ngực. Ngón tay xoay chuyển, phóng tỏa thể công của Huyền Thanh.

Ánh mắt lộ ra một sự tán thưởng, nhưng Huyền Thanh cũng không hề chậm. Lão cũng sử dụng Đằng Vân cửu kiếm. Trong mắt Lục Thanh ngón tay lão như biến thành vô số thanh kiếm sắc. Mũi kiếm xé gió, vô cùng phiêu hốt. Một chiêu không được liền lập tức chuyển sang Triều Dương thất thức. Ngón tay điểm tới nhanh như gió. Trong phút chốc, giống như ánh mặt trời lan tỏa, xuyên qua mây mù chiếu rọi khắp nơi. Tốc độ biến chiêu cực nhanh khiến cho Lục Thanh phải cảm thán.

Công kích liên miên không dứt khiến cho Lục Thanh phải thi triển tất cả những gì có thể. Từ từ, thành quả nửa tháng tu luyện đã được thể hiện ra ngoài. Lúc bắt đầu còn có một chút ngập ngừng nhưng sau đó thể thủ lại càng thêm uyển chuyển. Kiếm chỉ có một sự trầm ổn thi triển Đằng Vân cửu kiếm và Triều Dương thất thức đan xen với nhau. Mặc dù biến hóa chưa được nhuần nhuyễn, nhưng cũng đã có đường nét.

Trong nháy mắt, hai người đã giao thủ được mười chiêu. Lục Thanh càng đánh càng thuận tay. Thành quả trong nửa tháng luyện tập đã hoàn toàn được quán thông. Rõ ràng là kết quả cùng người khác luyện tập khác hẳn so với luyện tập một mình. Mà Huyền Thanh chính là một vị đại sư trên Kiếm đạo, chiêu thức và uy lực hoàn toàn hơn hẳn ba người Dư Cập Hóa. Vì vậy mà sự thu hoạch của hắn cũng lớn hơn nhiều.

Mà trong lòng Huyền Thanh cũng có chút kinh ngạc. Mặc dù, lão cũng có kỳ vọng cao đối với Lục Thanh nhưng biểu hiện của hắn lúc này đã nằm ngoài sự dự đoán của bản thân. Đệ tử trên Triều Dương phong như thế nào lão đều rõ như lòng bàn tay. Vào lúc này, với Lục Thanh nếu không xét đến tu vi, chỉ lấy kiếm pháp mà nói thì hắn có thể xếp trong vòng ba mươi người đứng đầu. Phải biết rằng, ngoại trừ Lục Thanh ra còn có hơn năm mươi đệ tử đã thuận lợi Trúc Cơ mà thời gian tu luyện còn nhiều hơn Lục Thanh.

Vốn tưởng Lục Thanh nhiều nhất cũng chỉ tiếp được năm, sáu chiêu nhưng đến lúc này Huyền Thanh có chút cảm khái. Có thể có được kết quả thế nào chỉ còn trông vào tạo hóa của người.

Nghĩ tới đó, tốc độ của Huyền Thanh tăng lên rất nhiều. Kiếm chỉ như ảnh tùy hình hóa ra vô số ngón tay quanh người Lục Thanh. Mặc dù không động tới tu vi, nhưng Lục Thanh vẫn cảm thấy ngón tay chẳng khác nào thanh kiếm sắc phát ra kiếm khí lạnh lạnh.

Hai người cũng không di chuyển mà chỉ có sử dụng đôi tay. Thoáng cái đã lại qua hai chiêu. Hai người xuất chỉ khiến cho trong không khí vang lên tiếng gió rít. Sau hai chiêu, trên mặt Lục Thanh đã đầy mồ hôi. Tới chiêu thứ mười ba, Lục Thanh phảng phất như thấy được một cơn gió mạnh bốc lên từ trên tay Huyền Thanh. Ngón tay của lão điểm đến mang theo xu thế gió cuốn mây tan. Trong mắt không thể thấy được hướng đi của ngón tay. Phảng phất giống như một kiếm mà lại như cả vô số thanh trường kiếm tụ lại phát ra cơn gió. Đằng Vân cửu kiếm, thức thứ chín Phong Quyển Tàn Vân.

Chưa bao giờ, Lục Thanh lại nghĩ Đằng Vân cửu kiếm của Kiếm Thị lại có được uy lực lớn như vậy. Nếu như trước đây Dư Cập Hóa thi triển Đằng Vân cửu kiếm giống như một đám mây phiêu lãng trên trời thì bây giờ Huyền Thanh chính là một cơn lốc cao đến tận mây. Phong vân hội tụ mang theo khí thế không thể đón đỡ.

Khi bóng của ngón tay biến mất, Lục Thanh cũng buông hai tay xuống. Bởi trước mắt hắn, hai đầu ngón tay đã chỉ thẳng vào mi tâm, cách trán không tới ba tấc.

Đến lúc này, Lục Thanh tiếp được mười ba chiêu mà thua.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

18. Chương 17: Ngũ Cảnh Kiếm Đạo, Tam Điều Lộ (thượng).

Huyền Thanh cũng chẳng quấy rầy, xoay người đi tới bên bàn. Trên bàn có đặt một ấm trà trắng điểm một vài bông hoa màu xanh. Từ vòi ấm, một sợi khói nhỏ màu trắng bay lên, mang theo một mùi thơm thoang thoảng tỏa ra một khoảng không gian phía trên.

Bên cạnh ấm trà có hai cái chén nhỏ màu lam, một màu lam giống như nước biển, trên mặt có những đường vân màu đen nhỏ như tơ. Hiển nhiên là chúng đã được chuẩn bị từ trước. Đưa tay nhắc hai chén trà lên, nước trong chén khoảng chừng tám phần. Đột nhiên, Huyền Thanh nhướng mày, xoay người khiển trách một câu nhẹ nhàng:

- Cảnh giới không đủ, không nên cố chấp. - Thanh âm tuy nhỏ, nhưng vọng vào tai Lục Thanh lại chẳng khác nào tiếng chuông lớn, khiến cho hắn phải đình tai nhức óc.

Hai mắt mở ra, mặc dù vẫn còn có một chút mê mang, nhưng trong phút chốc liền biến mất. Trong lòng Lục Thanh cảm thấy may mắn. Vừa rồi, hắn nhớ lại khoảng khắc giao thủ với Huyền Thanh. Lúc đầu, mọi thứ rất tốt, ngẫm kỹ cũng thu hoạch được rất nhiều. Nhưng nhớ tới thức cuối cùng Phong Quyển Tàn Vân lại không thể nắm được quỹ tích của ngón tay, tinh thần nhất thời chìm vào trong đó. Nhưng càng nghĩ tới, lại càng cảm thấy mơ hồ. Nếu sư phụ Huyền Thanh không kịp phát hiện ra hơi thở của hắn rồi loạn chỉ sợ đã bị tẩu hỏa nhập ma. Tẩu hỏa nhập ma vào lúc này, mặc dù hắn chưa Trúc Cơ thì cũng phải nội thương ít nhất một tháng. Nghĩ tới đây, Lục Thanh bái Huyền Thanh một cái thật sâu, cảm kích nói:

- Đa tạ sư phụ lên tiếng nhắc nhở...

Phát tay, Huyền Thanh nói:

- Không có gì. - Nói xong, lão cầm một ly trà đưa cho Lục Thanh:

- Ném thử đi. Đây là loại trà xanh mà ta cất giữ từ cuối xuân.

Nhìn chén ngọc ấm áp trong tay, nước trong chén trà có màu lam nhạt hợp với màu sắc của cái chén. Một chút khói mỏng bay lên mang theo một mùi thơm dịu bay vào trong mũi. Hắn không nhịn được nhấp một ngụm nhỏ. Nhất thời, trong miệng cũng trở nên thơm mát. Trong mùi thơm còn mang theo một vị ngọt khiến cho người ta không kìm được phải nhấp thêm một ngụm nữa. Nhưng nhấp ngụm thứ hai, vị trà đã có một chút sự thay đổi. Mặc dù vẫn là cái mùi đó nhưng trong một chút vị ngọt lại có một chút đắng đắng. So với vị ngọt thì vị đắng càng khiến người ta ấn tượng.

- Trà này... - Lục Thanh ngẩng đầu nhìn Huyền Thanh.

- Trà này.... - Huyền Thanh cúi đầu nhìn nước trong chén trà, ánh mắt có một cảm xúc khó tả:

- Trà này tên là Vũ Thiên...

- Vũ Thiên?

- Đúng thế. - Lão xoay người lại rồi bước lên hai bước. Do chỉ nhìn thấy sau lưng nên Lục Thanh không thể thấy được nét mặt Huyền Thanh vào lúc này. Hắn chỉ nghe thấy một tiếng thở dài, sau đó lão ngâm khe khẽ:

- Vũ Thiên.... tảo thị thương xuân mộng vũ thiên, khả liên phương thảo, canh thiên thiên

Câu thơ đó từ nhỏ Lục Thanh cũng biết. Nhưng tới hôm nay, câu thơ đó cũng đã lưu truyền hơn năm ngàn năm nên trên Kiếm Thần đại lục đã có rất ít người biết. Dù sao thì lịch sử Kiếm giả trên đại lục cũng đã trôi qua được cả mười vạn năm. Các loại Kiếm Nguyên công cùng với ý cảnh kiếm pháp xuất hiện rất nhiều loại. Cho tới bây giờ, một người dân bình thường, chỉ cần khổ luyện, cho dù không thể tu luyện Kiếm Nguyên công cũng có thể đạt tới Kiếm Nô. Vì vậy mà văn thơ vốn không thể đảm bảo miếng ăn nên ngoại trừ một ít tông môn hoặc là thế gia vọng tộc ra còn lại có rất ít người biết tới.

Mà Lục Thanh thân là thiếu chủ, đến nay đã trở thành gia chủ Lục gia. Sự tích trữ trong ngàn năm qua cũng rất phong phú. Vì vậy mà lúc nhàn hạ cũng có xem qua một chút thơ từ nên lúc này, Lục Thanh mới có thể cảm nhận được thanh âm của Huyền Thanh có một chút tang thương.

Không gian trong đại diện nhất thời yên tĩnh. Từ sau khi hai người không giao thủ, ánh nến đã trở lại bình thường. Một lúc lâu, Huyền Thanh xoay người lại, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

- Người chỉ có thời gian năm năm. - Huyền Thanh mở miệng, phá vỡ sự im lặng. Giọng nói hết sức nghiêm khắc.

Lục Thanh nghe thấy vậy mà sửng sốt, nhưng thần sắc nhanh chóng tỏ rõ sự kiên định. Huyền Thanh thấy thế hài lòng, gật đầu nói:

- Người có quyết tâm như vậy, ta rất hài lòng. Cũng không uổng công cha người phó thác đối với ta. Nhưng...
- Giọng nói của Huyền Thanh chợt thay đổi:

- Năm năm nữa muốn giành được chiến thắng, người phải đạt tới Kiếm Sư. Đây là yêu cầu tối thiểu.

- Kiếm Sư. - Lục Thanh lẩm bẩm nói.

Gật đầu, Huyền Thanh lại nói tiếp:

- Kiếm đạo có ngũ cảnh. Nhất cảnh là luyện Kiếm thể. Nhị cảnh là luyện kiếm nguyên. Tam cảnh là ngộ kiếm hồn. Tứ cảnh là tạo ra kiếm pháp. Ngũ cảnh là ngưng luyện kiếm tâm. Nhất cảnh có ba đẳng cấp. Bây giờ, người đang là Kiếm Thị ở cảnh giới Kiếm thể. Ta thấy khí huyết của người sung mãn, trong mắt khí tím ẩn hiện. Giai đoạn dựng khí đã gần kết thúc. Nhanh thì nửa năm mà lâu thì hơn một năm là có thể Trúc Cơ.

- Nhưng con đường kiếm đạo dễ mắc sai lầm. Tới đẳng cấp của ta cho dù cố gắng nhưng càng sau lại càng khó tiến. Nếu không có trí tuệ cùng với một nghị lực lớn thì rất khó có được thành tựu. Nói kiếm thể là luyện, kiếm nguyên khổ tu, kiếm hồn khó thành....cứ nghĩ trên Kiếm Thần đại lục của chúng ta, dân cư gần trăm triệu nhưng Kiếm Đạo đại sư ngưng tụ kiếm hồn cũng chỉ gần ngàn người. Cả chục vạn người mới có thể có được một người. Nếu kiếm nguyên khổ tu có thể thành công thì kiếm hồn lại rất khó thành. Cho nên... - Nói tới đây, Huyền Thanh nhìn chăm chú vào hai mắt của Lục Thanh:

- Cảnh giới kiếm nguyên chia ra là Kiếm Khách, Kiếm Sư, Kiếm Chủ. Mà người luyện kiếm sau khi Trúc Cơ đạt tới đẳng cấp Kiếm Giả. Từ đó, mỗi đẳng cấp lại phân chia ra thành tiểu, trung, đại ba thiên vị. Nói cách khác, trong vòng năm năm người phải đột phá ba cấp, một cảnh giới của kiếm đạo. Tổng cộng là bảy thiên vị.

Nghe tới đây, Lục Thanh cũng chẳng cảm thấy khiếp sợ. Ngược lại trong mắt hắn như có một ngọn lửa, một ý chí quyết tâm bốc lên khiến cho ánh nến hai bên lay động.

- Những lời của ta cũng chỉ là phỏng đoán theo tất cả những gì thuận lợi. - Huyền Thanh trầm ngâm một chút rồi lại nói tiếp:

- Bởi vì người phải đối mặt với mười đại cao thủ trẻ tuổi của Tử Hà tông chúng ta. Bọn họ từ nhỏ đã được Tử Hà tông chúng ta lựa chọn từ trong hơn hai trăm vạn người phụ thuộc. Trải qua nhiều năm khổ tu, cho đến hôm nay, tu vi thấp nhất cũng là Kiếm Khách trung thiên vị. Năm năm sau thì người lớn nhất cũng mới vừa đến ba mươi tuổi. Có thể nói mỗi người trong số họ đều là nhân vật thiên tài. Bọn họ chính là niềm hy vọng và sự kiêu ngạo của Tử Hà tông chúng ta, đồng thời cũng là trở ngại lớn nhất của người sau năm năm nữa. Chẳng ai có thể đoán trước được trong năm năm, bọn họ sẽ tiến bộ như thế nào.

Nghe Huyền Thanh giảng giải, Lục Thanh cũng từ từ hiểu được tình cảnh của mình lúc này. Hắn cũng không phải là kẻ tự tin một cách mù quáng. Hắn hiểu rõ thực lực của mình như thế nào. Thiên tư của hắn cũng chẳng thể so với bất cứ người nào trong số mười đại cao thủ trẻ tuổi. Chưa kể đến việc họ tu luyện hơn hắn nhiều năm. Muốn trong năm năm đạt tới Kiếm Sư là một chuyện rất khó khăn. Còn việc muốn vượt qua họ để đạt vị trí số một trong cuộc luận kiếm giữa các tông vào năm năm nữa, Lục Thanh cũng không cho rằng bản thân có được tư chất và ngộ tính như vậy.

- Xin sự phụ giúp đỡ. - Lục Thanh cũng không phải là kẻ ngu ngốc. Nếu lúc này, Huyền Thanh đã nói cho hắn nhiều như vậy chắc chắn cũng không chỉ để đẩy cho xong.

Liếc mắt nhìn thật sâu vào trong mắt Lục Thanh, Huyền Thanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Có ba con đường tắt. Nếu như người có thể vượt qua thì gần như thành công được một nửa.

- Ba con đường? - Hai mắt Lục Thanh lập tức sáng ngời.

Ngẩng đầu nhìn lên nóc điện, thanh âm Huyền Thanh vang lên một cách lạnh nhạt:

- Đừng có mừng vội. Nói nó là đường tắt cũng chỉ tương đối mà thôi. Thậm chí còn có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Lão dừng một chút rồi nói tiếp:

- Con đường thứ nhất là kiếm trì.

- Kiếm trì! - Lục Thanh nghe thấy vậy không kìm được kêu lên một tiếng. Người khác có thể không rõ, nhưng hắn thì chắc chắn là biết rất rõ. Bởi vì đối với kiếm trì, Lục gia của hắn có cất giấu một bí mật lớn. Cũng là sau khi Lục Vân - Cha của hắn qua đời, mẫu thân Nhan Như Ngọc mới cho hắn biết. Kiếm trì chính là điểm cuối cùng để Lục gia nương tựa.

Kiếm trì là chỗ để tạo kiếm mà cũng là chỗ để giấu kiếm. Nó do một thanh Thanh Cấp Thần kiếm cấp thấp nhất làm tâm. Trong kiếm trì, mức Nguyên Khí của thiên địa có rất cao, xung quanh lại bố trí vô số kiếm khí. Sử dụng xu thế vạn kiếm quy tông để tụ tập nguyên khí trong thiên địa mà nuôi dưỡng thân kiếm. Thời gian trôi qua thậm chí phẩm chất của kiếm khí còn có thể tăng lên một mức độ nhất định. Có thể nói nó chính là một cái kho binh khí. Kiếm trì chính gốc rễ của tông môn.

Không để ý tới sự kinh ngạc của Lục Thanh, Huyền Thanh nói tiếp:

- Để năm năm nữa, luận kiếm giữa năm ngọn núi có thể diễn ra đồng thời củng cố địa vị của Tử Hà tông, chuẩn bị cho việc sắp thăng cấp. Vì vậy mà mấy ngày trước đây, tông chủ đã truyền âm quyết định sau một năm nữa sẽ mở kiếm trì, cho phép hai mươi người có tu vi cao nhất trên mỗi một ngọn núi tiến vào trong đó nửa năm. Trong kiếm trì, nguyên khí của thiên địa được trận pháp ngưng tụ, mức độ đậm đặc gấp mười lần ở ngoài. Hơn nữa, độ tinh thuần của nó cũng rất cao, có thể trợ giúp rất nhiều cho việc tăng tiến tu vi.

Tinh quang trong mắt Lục Thanh lóe lên.

- Con hiểu rồi. Luận kiếm một năm sau, con sẽ không làm sự phụ thất vọng. - Thực ra bây giờ, hắn đang thăm tính toán trong lòng. Có thể kiếm trì của Lục gia không thể sánh với Tử Hà tông nhưng chắc chắn trong năm năm cũng sẽ giúp hắn rất nhiều.

- Con đường thứ hai chính là nơi mà các đời tiền bối của Tử Hà tông chúng ta chôn kiếm. Kiếm trùng! - Nói đến Kiếm trùng, với thân phận của Huyền Thanh mà trong mắt cũng không tránh khỏi sự sợ hãi.

- Kiếm trùng là cấm địa của Tử Hà tông chúng ta. Chỉ có người nào ngưng luyện được Kiếm hồn, đạt tới Kiếm Vương trở thành trưởng lão mới có được cơ hội tiến vào đó ba lần trong đời. Bên trong đó, các đời tiền bối lưu lại kiếm có ẩn chứa cả kiếm ý. Nó đối với kiếm giả tự mình lĩnh ngộ kiếm ý có sự trợ giúp nhiều lắm. Cả đời này của ta gần như đã đạt tới ngưỡng cao nhất, nhưng vẫn còn có một lần cơ hội. Ta có thể để nó cho người. Nhưng phải đợi khi nào người đạt tới Kiếm Khách mới có thể cố gắng chịu đựng được kiếm ý hỗn tạp trong Kiếm trùng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

19. Chương 18: Ngũ Cảnh Kiếm Đạo. Tam Điều Lộ (hạ).

- Nếu sau này, đệ tử có được sự thành công, chắc chắn sẽ không quên ân trọng như núi của sư phụ.

Huyền Thanh đưa tay đỡ Lục Thanh dậy, nói:

- Mặc dù, Triều Dương phong của chúng ta ở Tử Hà tông có đệ tử ít nhất. Nhưng ngoại trừ Tử Hà phong ra, chúng ta chính là người đứng đầu. Điều này cũng có liên quan tới việc Lục gia của người phụ thuộc trong ngàn năm qua. Ta làm như thế cũng là suy nghĩ cho Triều Dương phong nữa. - Huyền Thanh nói ra điều đó khiến cho một chút nghi ngờ của Lục Thanh biến thành mây khói.

Nét mặt Huyền Thanh chợt nghiêm túc, nói:

- Người nhắm mắt lại, ta truyền cho người một vài thứ.

Mới nghe thấy vậy, Lục Thanh sửng sốt nhưng ngay lập tức ngoan ngoãn nhắm mắt.

Tay phải nhấc lên, đầu ngón tay trở của Huyền Thanh xuất hiện một điểm sáng màu tím. Ngón tay lão điểm vào mi tâm của Lục Thanh. Khi đầu ngón tay đến gần, không khí xung quanh ngón tay trở nên dao động tỏa ra một vòng sóng gợn màu tím. Khi ngón tay ấn lên mi tâm, Lục Thanh chỉ cảm thấy não mình nóng lên, một luồng hơi nóng bao lấy toàn bộ đầu hần. Một chút đau đớn xuất hiện, Lục Thanh cắn răng chịu đựng.

Một lúc sau, Lục Thanh mở mắt. Mới nghĩ một chút đã cảm thấy trong đầu có thêm một thiên Kiếm Nguyên công khoảng chừng ngàn chữ, nhưng lại hết sức tinh thâm, ảo diệu. Mức độ phức tạp của nó so với Húc Nhật tâm kinh còn lớn hơn nhiều. Xét qua một chút có thể thấy nó có bảy tầng công pháp, vượt hơn một bậc. Mặc dù, chưa đạt tới mức độ của Kiếm Nguyên công có chín tầng công pháp nhưng với tu vi của hần vào lúc này thì đó cũng là một điều đáng quý.

- Đây là một thiên Kiếm Nguyên công thượng cổ không đầy đủ mà ta đã tìm được khi còn trẻ. Tên của nó là Kiếm Hồn kinh. Mặc dù, uy lực không lớn, nhưng phương pháp luyện hồn lại hết sức tinh thâm. Con đường kiếm đạo trước khi ngưng luyện kiếm hồn còn ba điểm tu luyện quan trọng. Một là tu vi Kiếm Nguyên, Hai là ý cảnh kiếm pháp, ba là thần thức trong linh hồn. Tu vi tăng tiến tuy quan trọng là nằm ở tu vi Kiếm Nguyên cùng với việc lĩnh ngộ ý cảnh kiếm pháp. Nhưng nếu thần thức của linh hồn không đủ, thậm chí là yếu thì cũng giống như một cái thùng không đủ lớn sẽ khiến cho nước tràn ra ngoài. Phương pháp luyện hồn trong Kiếm Hồn kinh có khả năng khiến cho tinh thần lực trong linh hồn mạnh lên rất nhiều. Thậm chí, đối với việc sau này người ngưng kết Kiếm Hồn cũng tăng lên bốn đến năm phần xác suất thành công.

Xoa xoa chòm râu hoa râm, Huyền Thanh lại nói:

- Sau này, trong lúc người tu luyện Húc Nhật tâm kinh có thể lấy nó để làm phương pháp luyện hồn. Chắc chắn, sau này đối với sự đột phá của người sẽ có sự giúp đỡ rất nhiều. Nhưng.....

Đang nói, lão chợt dừng lại. Ánh mắt Huyền Thanh chợt trở nên hung dữ:

- Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Điều này chắc người cũng biết. Kiếm Hồn kinh mặc dù chỉ là bản khuyết, nhưng nếu để lọt ra ngoài chắc chắn sẽ khiến cho Tử Hà tông của chúng ta thành gánh nặng. Thậm chí một ít thế lực khác cũng dòm ngó. Để phòng ngừa, ta mong người có thể lập một cái lời thề Kiếm Thần.

Lời thề Kiếm Thần... Mặc dù nó không phải là lời thề tàn khốc nhất trên Kiếm Thần đại lục, nhưng cũng khiến cho người ta phải để tâm tới sự tồn tại vĩ đại nhất trên mảnh đại lục này... Kiếm Thần.

Chẳng có người nào biết Kiếm Thần lớn lên như thế nào. Nhưng sau năm ngàn năm thời thượng cổ chấm dứt, lịch sử của Kiếm Thần đại lục đã có hơn năm vạn năm. Kiếm Thần và Kiếm Thần điện của lão vẫn xuyên qua cả quá trình lịch sử, giống như một thứ gì đó vĩnh hằng khiến cho tất cả người luyện kiếm sùng bái giống như thần linh. Thực ra, Lục Thanh biết người luyện kiếm trên Kiếm Thần đại lục luôn không ngừng cố gắng đột phá, một phần cũng để có được một cuộc sống dài hơn. Nhưng việc đó lại quá khó khăn. Qua bao tổng kết của các vị tông sư Kiếm đạo thì đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn có thể sống hai trăm năm. Cảnh giới Kiếm Phách có thể sống từ bốn trăm năm tới tám trăm năm. Mà tới cảnh giới cao nhất Kiếm Tâm thì nếu không có gì bất ngờ sẽ có thể có được cuộc sống tới cả vạn năm. Nhưng dù vậy cũng chẳng có người nào biết được Kiếm Thần đạt tới cảnh giới nào. Một tính mạng quá dài và buồn chán khiến cho Kiếm Thần điện từ từ được tất cả mọi người tín ngưỡng.

Lời thề Kiếm Thần, nhờ Kiếm Thần làm chứng. Người vi phạm sẽ không thể tiến thêm mà sẽ phải chịu hình phạt hình thần câu diệt của Kiếm Thần điện. Hơn năm vạn năm, chưa từng có một người nào may mắn chạy thoát. Tất cả những người vi phạm đều bị xử lý.

Nhưng Lục Thanh cũng không phải là kẻ ngu. Tuy Lục gia của hần vẫn luôn đơn truyền, nhưng sinh trong một thế gia, việc hiểu biết đối với nhân tình thế thái chắc chắn phải hơn người bình thường. Mặc dù, nếu hần không phát lời thề Kiếm Thần, Huyền Thanh cũng chẳng nói gì, cùng lắm thì xóa đoạn ký ức trong đầu của hần. Nhưng với ân huệ của Huyền Thanh đối với Lục gia cùng với rất nhiều sự giúp đỡ, Lục Thanh vẫn lựa chọn phát ra lời thề Kiếm Thần. Hần chẳng cần phải suy tính thiệt hơn, bởi ít nhất trong lòng cũng có một suy nghĩ ân oán phân minh.

Xoay người về phía Đông, hướng về nơi trung tâm của đại lục, chỗ Kiếm Thần điện tọa lạc và Kiếm Thần đang sống ở đó. Nó cũng là nơi mà tất cả người luyện kiếm trên đại lục tôn thờ, Lục Thanh quỳ một gối xuống mà nói:

- Xin Kiếm Thần làm chứng!

Lục Thanh bấm nhẹ một cái, đầu ngón tay trái nhất thời có một vết xước. Một giọt máu đỏ tươi chợt hiện ra, trôi nổi trước mặt Lục Thanh. Thấy vậy, tâm thần Lục Thanh chấn động trước lực lượng của Kiếm Thần. Trong mắt hắn hiện lên một sự kính sợ.

- Xin Kiếm Thần làm chứng, Lục Thanh thề không nói cho người thứ ba biết nội dung của Kiếm Hồn kinh. Nếu làm trái, tình nguyện chịu hình thần câu diệt, vĩnh viễn bị tan biến dưới hình phạt của thiên địa. - Lời nói vừa chấm dứt, giọt máu đang trôi nổi chợt tỏa ra ánh sáng màu vàng, trong nháy mắt chia làm hai. Một giọt không một tiếng động, bay thẳng vào mi tâm của Lục Thanh, khiến cho hắn cảm thấy mát lạnh. Một giọt máu khác thì phóng ra khỏi điện, nó như chạm phải một luồng sóng vô hình khiến cho không khí xung quanh có phần vận vận rồi biến mất.

Cái cách mà nó biến mất quá quỷ dị, có lẽ cũng chỉ Kiếm Thần mới có được. Trong lòng Lục Thanh lại thêm cảm thán, nhưng lại có thêm một sự mong mỏi đối với con đường kiếm đạo sau này. Con đường mù mịt, không thấy điểm cuối tuy có rất nhiều khó khăn, nhưng cũng có rất nhiều điểm thú vị.

- Được rồi! Nếu không còn chuyện gì nữa thì người đi đi. Hãy nhớ, con đường kiếm đạo giống như đi ngược dòng nước. Không tiến thì lui nhưng không được lùi biếng. Hy vọng người có thể ghi nhớ. - Khi thấy Lục Thanh lập lời thề xong, Huyền Thanh khoát tay nói.

Lại khom người thi lễ một lần nữa, Lục Thanh liền đi ra khỏi chủ điện. Trong đại điện, ánh mắt của Huyền Thành như có một tia sáng lóe lên. Nét mặt lão khi thì trầm tư, khi thì đau khổ đôi lúc lại có một sự áy náy. Một lát sau, lão lấy từ trong áo ra một quyển thư tịch màu vàng, trên đó có ba chữ Kiếm Hồn Kinh rất to. Một luồng ánh sáng tím trên tay phải lóe lên, quyển sách bốc cháy, biến thành một đám tro tàn. Năm ngón tay lão khê xoe ra, tro bụi liền qua kẽ tay rơi xuống đất.

- Đây là người cuối cùng... - Thì thào trong miệng một câu rồi Huyền Thanh xoay người bước ra sau điện. Thân hình lão từ từ biến mất về cuối hành lang. Chỉ trong nháy mắt, bóng dáng lão như lại già thêm mấy phần.

Lại một ngày trôi qua, mang thân thể mệt mỏi Lục Thanh về tới Tử Trúc viện. Sau nửa tháng, đám đệ tử trên Triều Dương phong đã quen với thói quen của tiểu sư đệ. Hành động của hắn khiến cho mọi người không thể nghĩ ra. Chẳng lẽ mỗi ngày cứ đeo thanh Hắc Thiết kiếm to như vậy để rèn luyện thân thể hay sao? Tất cả mọi người cùng bàn tán với nhau. Trong suy nghĩ của họ với một người chưa Trúc Cơ thì điều quan trọng nhất là phải cố gắng tích lũy Kiếm Nguyên khí trong cơ thể cho dù việc đó rất buồn chán. Nhưng nếu không có Kiếm Nguyên khí thâm hậu thì không thể áp súc Kiếm Khí mà đạt tới cảnh giới Kiếm Nguyên từ đó mà Trúc Cơ thành công. Mà nếu để luyện kiếm thì với tu vi Kiếm Thập của hắn mới chỉ có Đẳng Văn cửu kiếm vốn có chiêu thức tự nhiên, linh hoạt. Nhưng nếu dùng hết sức lực để cầm một thanh kiếm to như vậy mà luyện tập thì lại đi trái với ý cảnh cơ bản của Đẳng Văn cửu kiếm.

Cũng có mấy đệ tử tốt bụng thấy vậy liền nhắc nhở Lục Thanh nhưng hắn cũng chỉ cười trừ. Vì vậy mà cũng chẳng ai để ý tới hắn. Cũng có lần hắn gặp Thái Văn, nhưng với sự cảnh cáo của Triệu Thiên Diệp gã cũng chẳng gây khó khăn cho Lục Thanh, thậm chí lại còn ôm quyền mỉm cười. Nhưng nụ cười đó trong mắt Lục Thanh lại chẳng khác nào một nụ cười nhạo khiến cho người ta tức dưng tóc gay. Mà con hỏa lang bên cạnh Thái Văn, sau nửa tháng, màu vàng của lớp lông dài trên người nó lại càng thêm rực rỡ. Trong đôi mắt của nó luôn lóe lên hàn quang, hiển nhiên là thực lực có sự tiến bộ.

Vốn Lục Thanh vẫn có sự lo lắng đại hội luận kiếm sau đó không thể chống lại người cùng với linh thú giáp công. Bởi hắn hiểu được muốn ký kết với một con linh thú ở Linh Thú điện là phải dùng tích góp công hiến với tông môn để đổi lấy. Mà sự tích góp đó tới một mức nhất định có thể đổi lấy kiếm khí, sự chỉ điểm của trưởng bối, linh thú, nơi tu luyện. Nói chung là có rất nhiều điểm tốt. Mà để có được sự tích góp thì có thể hoàn thành nhiệm vụ của Ngoại sự đường trên chủ phong, hoặc là khai thác quặng mỏ....

Trong phạm vi trăm dặm quanh Tử Hà tông có hơn hai trăm vạn dân cư, hơn hai ngàn đệ tử nên có thể nói

là có rất nhiều việc. Nhưng với Lục Thanh mà nói thì cái mà hần thiếu nhất chính là thời gian. Thời gian tu luyện không đủ thì làm sao có được sự tích lũy để mà đối lấy Linh thú?

Nhưng Tử Hà tông tồn tại nhiều năm như vậy nên cũng đã nghĩ tới một số người tu luyện điên cuồng. Mà những kẻ “điên” đó cũng có thể là những người có thiên tư cao. Vì vậy mà các vị trưởng lão vì bọn họ mà thay đổi quy định. Đó là những điều Đoạn Thanh Vân đã nói cho Lục Thanh. Hình như là từ hai trăm năm trước, Tử Hà tông đã ra một quy định đối với đại hội luận kiếm. Người luyện kiếm phải dựa vào tu vi của bản thân để mà chiến thắng. Bản chất của luận kiếm nếu để cho có quá nhiều ngoại vật thì cuối cùng sẽ dẫn tới bản thân không thể mạnh mẽ. Vì vậy mà quy định mới đó chính là trong đại hội luận kiếm, bất cứ lý do gì cũng chỉ có phép một người một kiếm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

20. Chương 19: Kiếm Hồn Kinh.

Nhưng cho dù như vậy thì vẫn có người tranh nhau mà vào. Dù sao có thể đến một trong năm ngọn núi của Tử Hà sơn, nguyên khí trong thiên địa nồng hậu hơn so với chân núi rất nhiều, nên việc hấp thu nguyên khí rất có lợi. Hơn nữa, không khí tu hành trên Triều Dương cung rất mạnh nên đối với việc tu luyện có rất nhiều điểm tốt. Thậm chí, nếu có thể lấy lòng một số đệ tử nội tông còn có được một số sự chỉ điểm quý báu. Mấy ngàn năm qua, thậm chí còn có người may mắn theo cách đó đạt tới cấp bậc Kiếm Khách. Mặc dù, Kiếm Khách trên năm ngọn núi của Tử Hà sơn cũng chỉ là cấp độ bình thường, nhưng đó là do trên Tử Hà tông mà thôi. Còn ở khu vực dưới chân núi của tông môn thì một người có tu vi Kiếm Khách cũng có địa vị rất cao. Đối với những thể lực nhỏ dưới chân núi mà nói thì chính là cao thủ đứng đầu. Thậm chí có thể thay đổi địa vị của một tiểu gia tộc.

Vì vậy trên Triều Dương phong mặc dù chỉ có hơn năm mươi đệ tử nhưng Lục Thanh cũng biết đó chỉ là số đệ tử nội tông mà thôi. Còn số đệ tử ngoại tông thì gần tới hai trăm. Nếu như không phải do Huyền Thanh tự mình dẫn hần nhập môn thì với tư chất của hần cũng phải trải qua khảo nghiệm mới được.

Sau khi trở lại phòng mình, nhìn dấu vết trên mặt đất có thể thấy đã có đệ tử ngoại tông dọn dẹp. Cái chăn trên giường trúc cũng đã được gấp gọn. Cái bàn lại càng được lau sạch sẽ, không hề có một hạt bụi. Nhìn gian phòng, Lục Thanh cảm giác hài lòng.

Nhắc nhẹ cái giường lên, hần lấy Niệm Vân kiếm ra. Bình thường khi luyện kiếm, hần cũng không cầm Niệm Vân kiếm theo mà để lại trong phòng. Nhưng sợ người khác nhìn thấy, dù sao thì đây cũng là thần kiếm khó có thể trách việc người khác nổi lòng tham nên hần giấu nó trong một cái khe dưới giường.

Sau khi ăn xong chỗ thịt gà cùng với một chén canh gà thơm mát đặt trong hộp, Lục Thanh hài lòng sờ sờ bụng. Đối với đám đệ tử có tu vi dưới Kiếm Khách thì mỗi ngày vẫn phải cần có đủ ba bữa cơm. Chỉ khi nào đạt tới cảnh giới Kiếm Nguyên mới có thể mỗi ngày chỉ cần uống một chút nước suối, ăn một chút rau quả là đủ. Còn khi ngưng luyện Kiếm Hồn, tiến vào cảnh giới đại sư kiếm đạo thì mới có thể được nguyên khí trong thiên địa tẩy luyện thân thể, đạt tới cảnh giới Ích Cốc trong nhân gian.

Hần xếp bằng ngồi trên giường, đặt Niệm Vân kiếm lên đùi. Theo lời nói của Huyền Thanh thì làm như vậy có thể mượn linh tính của Kim Thiên thần kiếm mà hấp thu nguyên khí của thiên địa. Việc này đối với sự tinh thuần của Kiếm Nguyên khí rất có lợi.

Vận khởi Húc Nhật tâm kinh, Lục Thanh chỉ cảm thấy trong không khí có chút dao động. Nguyên khí ẩm áp trong thiên địa nhất thời bị hút lại quanh người hần rồi xuyên qua lỗ chân lông trên cơ thể mà chui vào trong kinh mạch. Sau khi lưu chuyển trong kinh mạch, một nửa bị Kiếm Nguyên khí bao lấy mà từ từ luyện hóa, hòa vào với dòng khí trong đan điền. Một nửa khác sau khi lưu chuyển trong kinh mạch lại từ từ chui ra ngoài qua lỗ chân lông. Cho dù Lục Thanh có cố gắng đến mấy thì mấy ngày hôm nay, nguyên khí chẳng khác gì đứa trẻ sau khi chơi đùa một lúc lại bỏ đi. Việc này, Lục Thanh cũng biết đó là cực hạn của hần. Mức hấp thu của hần khoảng chừng năm phần. Nếu như sau này không gặp được một sự kỳ ngộ nghịch thiên nào đó thì chúng cũng chẳng hề thay đổi. Đó cũng là do tạo hóa sinh ra mà cũng là số phận của mỗi người.

Cùng với sự vận chuyển của Húc Nhật tâm kinh còn có Kiếm Hồn kinh nhằm để luyện hồn mà Huyền Thanh đã truyền thụ cho. Phần văn tự luyện hồn hết sức tinh thần, Lục Thanh phải nghiền ngẫm mất một ngày mới hiểu được một chút về cách vận hành. Phần còn lại có một số ngôn từ có ý nghĩa mập mờ. Chỉ có thể sau này khi tu vi tăng lên mới có thể từ từ hiểu rõ. Trước mắt thì hắn cũng chỉ hiểu được một mức sơ bộ mà thôi.

Căn cứ theo một số từ ngữ giải thích trong Kiếm Hồn kinh thì Lục Thanh biết phương pháp luyện hồn chia làm Dưỡng Hồn, Luyện Thần, Ngưng Hồn, Kết Phách, Hư Thần, tương đương với năm cảnh giới của kiếm đạo. Nhưng do Huyền Thanh chỉ có được bản không đầy đủ nên khẩu quyết vận hành chỉ có tới Kết Phách mà thôi.

Nhưng dù sao thì Lục Thanh cũng chẳng có gì nuối tiếc. Trong suy nghĩ của hắn thì có thể ngưng luyện được Kiếm Hồn đối với trên thế giới này mà nói đã là có phúc phận lắm rồi, làm sao mà còn dăm si tâm vọng tưởng mà đạt tới cảnh giới tông sư Kiếm Phách được vạn dân kính ngưỡng. Dù sao thì lịch sử bao nhiêu năm của Kiếm Thần đại lục có bao nhiêu hoàn toàn được ghi chép rõ. Những người đạt tới cảnh giới đó nếu không có được kỳ ngộ nghịch thiên thì cũng là thiên tài tuyệt thế sau lưng có được sự ủng hộ của các thế lực lớn. Đồng thời, bọn họ phải có một sự tu luyện điên cuồng nên mới có thể thành công. Vì vậy mà có thể tu luyện thành công được một nửa của phương pháp luyện hồn đó cũng là quá đủ đối với Lục Thanh. Còn nửa phía sau có hay không thì cơ bản cũng chẳng có gì quan trọng.

Tâm thần từ từ bình ổn, ngoại trừ Kiếm Nguyên khí trong đan điền vẫn theo lộ tuyến của Húc Nhật tâm kinh mà vận hành ra, tất cả sự chăm chú của Lục Thanh đều tập trung vào vị trí huyệt Thần Đình nơi mi tâm mà quan sát thức hải, cố gắng tiến vào cảnh giới vô pháp vô niệm mà mình tưởng. Cũng không biết có phải do vướng vào sai lầm nào đó hay không mà sau hai canh giờ, ngoại trừ huyệt Thần Đình nhảy lên vài cái, còn lại không hề có một chút phản ứng nào khác. Lại quan sát đan điền, lúc này Kiếm Nguyên khí đã tăng trưởng hơn trước một phần. Cho tới bây giờ, Kiếm Nguyên khí đã chiếm gần bảy phần trong đan điền, so với sáu phần trước khi lên núi có thể nói là tiến bộ rất nhanh.

Mở mắt ra, trong ánh mắt của Lục Thanh có một sự nghi hoặc. Hắn cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, nhiều nhất thì cũng chỉ so với việc đả tọa ban ngày tăng thêm một chút mà thôi. Còn lại cũng chẳng có gì khác thường. Nhưng Lục Thanh cũng chẳng có gì nóng vội. Nếu mà dễ dàng như vậy thì Kiếm Hồn kinh cũng không xứng để cho kiếm giả thời thượng cổ tu luyện. Chắc chắn bên trong phải có điểm độc đáo.

Nghĩ được điều này, hai mắt Lục Thanh lại nhắm lại. Húc Nhật tâm kinh vận chuyển không ngừng, đồng thời tinh thần lại chìm vào thức hải nơi huyệt Thần Đình. Trong cảnh giới vô pháp vô niệm, Lục Thanh chỉ cảm thấy có một thế giới toàn bóng tối vô cùng vô tận. Mặc dù tinh thần của hắn dò xét thế nào cũng không thể tìm thấy điểm cuối. Chỉ thoáng thấy giữa mông lung có những điểm sáng không ngừng thay đổi theo một quỹ tích mơ hồ, không thể nắm được.

Một đêm qua đi, Lục Thanh vẫn không cảm nhận được trong thức hải xuất hiện một dòng khí mát lạnh giống như những gì mà tầng thứ nhất Dưỡng Hồn miêu tả. Nhưng thân thể qua một ngày một đêm tu luyện không ngừng nghỉ tới sáng hôm sau không hề mệt mỏi, mà ngược lại tinh thần hết sức thoải mái, tinh lực hoàn toàn đạt tới trạng thái sung mãn.

Điều này khiến cho Lục Thanh có chút mừng rỡ. Vốn hắn vẫn biết thời gian đả tọa ban đêm ngắn ngủi nên cho dù Kiếm Nguyên khí có chút tiến bộ nhưng tinh lực thì có hạn không thể tăng tiến nhanh bằng ban ngày. Thậm chí còn ảnh hưởng tới việc tu luyện ban ngày. Mà đêm qua, mới bắt đầu tu luyện Kiếm Hồn kinh lại giúp hắn giải quyết được vấn đề đó. Có thể nói từ nay về sau, hắn có thời gian tu luyện gấp hai lần so với người khác.

Cứ như thế, một tháng đã trôi qua.

Nơi Minh Nguyệt đàm khi vầng dương mới nhú lên, một dòng nước trắng xóa phản chiếu những tia sáng đầu tiên chảy từ trên vách đá xuống dưới, âm âm rót vào trong đầm, làm bốc lên một làn hơi nước trắng xóa. Trong đầm, dưới thác nước có một tảng đá lớn màu đen. Trước tảng đá có một thiếu niên đang lặng lẽ đứng trong đầm nước. Chỉ thấy, mái tóc đen nhánh trên đầu hơi có một chút bù xù. Hắn cúi trần, để lộ một ít cơ bắp. Mặc dù chưa đến mức cuộn cuộn, nhưng nhìn toàn thân lại rất hài hòa. Cơ bắp chuyển động giống như làn nước đang chảy, trong nháy mắt bộc phát toàn bộ sức lực toàn thân.

Trong tay phải của hắn có một thanh cự kiếm dài năm thước. Hai bên mũi kiếm không mài, thoảng nhìn có vẻ không được sắc bén. Nhưng khi nằm trong đôi tay của thiếu niên lại cho người ta một cái cảm giác rất nặng.

“Vù!”

Cự kiếm bắt đầu chuyển động khiến cho trong không khí phát ra những tiếng “vù vù”. Mặc dù, tiếng thác nước đang chảy ầm ầm nhưng vẫn có thể nghe thấy loảng thoảng. Thanh kiếm từ trên đầu thiếu niên theo một đường vòng cung, cùng với một tiếng hét lớn rồi chém xuống nước.

“Ầm!”

Mặt đầm giống như bị một tảng đá ném xuống làm bắn tung lên hai cột nước. Sau khi thân kiếm thoảng chìm vào mặt nước, thiếu niên thuận thế lui lại vài bước. Cự kiếm lướt trên mặt đầm, thân hình xoay nhẹ khiến cho một đạo ánh sáng tím lóe lên.

“Cheng...”

Chỉ thấy tảng đá lớn sau lưng thiếu niên tóe lửa. Cả mặt đầm như chấn động khiến cho mép nước bên bờ cũng xuất hiện những gợn sóng. Thiếu niên hừ một tiếng, cự kiếm xoay mấy vòng rồi cắm vào khe đá trong đầm. Cổ tay phải xoay xoay mấy cái, chu vi vài thước xung quanh thiếu niên nổi vô số bọt nước, giống như nước sôi đang bốc lên. Một lúc, mặt đầm mới trở lại bình thường.

Trong khoảng thời gian đó, hạ bàn của thiếu niên hết sức trầm ổn. Vòng eo sát mặt nước không chút chuyển động, giống như dính chặt vào mặt nước.

- Hay....! - Lúc này, trên bờ vang lên hay tiếng khen ngợi. Dư Cập Hóa và Đoạn Thanh Vân liếc mắt nhìn nhau đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương nhưng chỉ thoảng qua rồi đã trở lại bình thường. Bởi hai người đều biết tên thiếu niên trong đầm tu luyện gian khổ thế nào, gần như không chỉ dùng hai từ chăm chỉ để miêu tả được. Có lẽ người khác không biết, nhưng hai người bọn họ cùng ở chung trong viện nên mỗi khi đêm khuya yên tĩnh, thiên địa nguyên khí vẫn tụ tập đã nói rõ hẳn chăm chỉ như thế nào.

- Chúc mừng người. Lục Thanh. - Dư Cập Hóa có chút cảm khái:

- Không ngờ người có thể lĩnh ngộ nhanh như vậy. Chúc mừng kiếm pháp của người tăng tiến.

- Đúng thế! Đúng thế. - Đoạn Thanh Vân đứng bên không nhận được cũng phải mở miệng.

- Kiếm pháp đã có thể đuổi kịp ta. Nếu như, người Trúc Cơ thành công chỉ sợ ta có xuất toàn lực cũng không thể thắng người được. Người là quái vật hay sao? - Hai người đi tới bên bờ, đối diện với thiếu niên mà nói. Thiếu niên đó đúng là Lục Thanh.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

21. Chương 20: Cuộc Chiến Lúc Chia Tay.

Nụ cười của hai người biểu hiện hài lòng đối với sự tiến bộ của Lục Thanh. Nhớ lại những tiến bộ trong một tháng qua của hắn mà không thể không nói tới Kiếm Hồn kinh đã mang lại cho hắn rất nhiều điểm tốt, khiến cho Lục Thanh mừng rỡ. Mặc dù qua một tháng tu luyện trong Thước Hải nơi huyết Thần Đình vẫn chưa xuất hiện một luồng khí mát nhưng cũng khiến cho tinh lực của hắn mỗi ngày đều dư thừa, Kiếm Nguyên khí lại càng thêm tinh thuần. Thậm chí trong khi luyện kiếm tai mắt đều minh mẫn, thần niệm thông suốt, nhất thời khiến cho tốc độ tăng tiến rất nhanh. Điều này khiến cho hắn lại càng thêm cảm kích đối với sư phụ Huyền Thanh.

- Hai người chuẩn bị.... - Nhìn thấy trang phục của hai người Dư Cập Hóa trên lưng ngoại trừ kiếm ra lại còn có một cái bao bố, Lục Thanh nghi hoặc cất tiếng hỏi. Về phần, Triệu Thiên Diệp không có ở đây có lẽ là đã cảm thấy áp lực trước mặt nên từ nửa tháng trước cũng tới động phía sau hậu sơn để bế quan tìm hiểu.

Đoạn Thanh Vân cười ha hả, nói:

- Tỷ kiếm trong năm nay cũng đã chấm dứt được nửa tháng. Hôm nay, bắt đầu có các sư huynh đệ tới Ngoại Sự đường trên chủ phong để tiếp nhận nhiệm vụ. Ta và Dư Cập Hóa thương lượng với nhau cùng tiếp nhận một nhiệm vụ áp tải quặng huyền thiết. Điểm tới là thành Triều Dương, mất khoảng chừng hai tháng.

Dư Cập Hóa gật đầu, nói tiếp:

- Đúng thế. Ngày mai hai chúng ta sẽ bắt đầu, vì vậy bây giờ phải xuống núi. Lục Thanh! Hôm nay, người vẫn còn chưa Trúc Cơ nên cần cơ nông cạn. Mặc dù, kiếm pháp đã bắt đầu có chút thành tựu, nhưng vẫn còn cần nhiều thời gian để tích lũy Kiếm Nguyên khí. Tạm thời cứ ở lại trên núi đi.

Gật đầu, Lục Thanh cũng không có ý nghĩ đi tìm nhiệm vụ. Cái quý báu nhất của hắn lúc này chính là thời gian. Hơn nữa, vào thời điểm này, điều quan trọng nhất của hắn là tích lũy Kiếm Nguyên khí. Sự cảm ngộ ý cảnh kiếm pháp của hắn như thế là đủ rồi. Đối với một gã Kiếm Thị chưa Trúc Cơ mà nói thì sử dụng Đẳng Vân cửu kiếm tới một mức độ thuần thục là đạt yêu cầu.

Đột nhiên, Lục Thanh sức nảy ra một ý nghĩ. Cự Kiếm luyện tâm trong tay giờ lên. Một ý chí chiến đấu mạnh mẽ nhất thời tỏa ra, bức về phía Đoạn Thanh Vân.

- Hả! Được lắm! Lục Thanh người, kiếm pháp có chút tiến bộ liền dám khai đao đối với ta. Đến đây! Ta cũng muốn xem thử một chút. Thua cũng đừng có khóc đấy. - Đoạn Thanh Vân hét lên một tiếng, nhưng không hề có chút buông lỏng. Liệt Hỏa kiếm sau lưng rút ra khỏi vỏ. Trong nháy mắt trên mũi kiếm xuất hiện một tầng kiếm khí. Nơi đầu mũi kiếm còn có thể thấy một đoạn kiếm khí kéo dài khoảng ba tấc.

Lục Thanh đã thấy Đoạn Thanh Vân ra tay nên tương đối hiểu được thực lực của gã. Khi đó đầu mũi kiếm kia, kiếm khí dài tới sáu tấc. Hiển nhiên vào lúc này, Đoạn Thanh Vân chỉ dùng có một nửa thực lực.

Mà thực tế thì Đoạn Thanh Vân cũng chẳng dám làm như Dư Cập Hóa. Hắn không có được thực lực cấp bậc Kiếm Khách. Hơn nữa, sự tiến bộ về kiếm pháp của Lục Thanh hắn cũng đã nhìn thấy. Áp chế tu vi như Dư Cập Hóa mà thua thì đúng là không thể giấu mặt đi đâu cho hết. Vì vậy sau khi suy nghĩ, hắn liền áp chế tu vi ở mức Kiếm Giả tiểu thiên vị.

Đạp chân một cái xuống đất, cự kiếm Luyện Tâm bay lên tỏa ra một vòng Kiếm Nguyên khí. Đồng thời, Kiếm Nguyên khí trong Đan Điền và Khí Hải nhanh chóng vận chuyển.

Thứ thứ nhất trong Triều Dương thất thức: Bát Vân Kiến Nhật.

So với một nửa tháng trước thì vào lúc này, kiếm pháp của Lục Thanh hoàn toàn biến đổi như ý, xứng với cự kiếm Luyện Tâm, lại càng có thể đem Triều Dương thất thức của Kiếm Nô mà thi triển hết sức nhuần nhuyễn.

Trong cảm ứng của Đoạn Thanh Vân, một kiếm của Lục Thanh chẳng hề hỗn loạn. Thậm chí trong mắt hắn nó giống như có thể cắt đứt một tòa núi cao nguy nga rộng lớn đang tỏa ra khí thế mạnh mẽ.

- Được! - Đoạn Thanh Vân hét lớn một tiếng. Một kiếm của Lục Thanh đã gần đến cảnh giới kiếm pháp của hắn vào lúc này. Thậm chí nó còn gây cho hắn một cảm giác nguy hiểm. Không dám chậm trễ, Liệt Hỏa kiếm chuyển động trong không trung, theo tay chém ngang về phía trước. Kiếm đúng như tên gọi. Kiếm pháp trong tay hắn giống như một ngọn lửa hung dữ cũng đồng dạng một chiêu thức. Thân hình mập mạp của Đoạn Thanh Vân chợt bộc phát một tốc độ không tương xứng với người. Trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách hơn trượng.

“Ầm”

Hai thanh cự kiếm chẳng hề hoa mỹ mà va chạm với nhau. Những tia lửa bắn ra bốn phía. Trong nháy mắt, từ chỗ tiếp giáp của hai thanh kiếm lóe lên tia sáng màu tím chói mắt. Sau đó là một tiếng nổ xé gió phát ra. Một vòng tròn không khí bắt đầu khuếch tán ra xung quanh.

“Vù...vù” ! Lục Thanh nghe thấy cự kiếm Luyện Tâm trong tay rít lên mà ý chí chiến đấu lại càng thêm phần chấn. Hắn quên luôn cấp bậc của Luyện Tâm không cao. Nhưng vào lúc này, hắn cũng cảm nhận được một chút đẳng cấp của Liệt Hỏa kiếm có lẽ khoảng lục phẩm. Mặc dù, Luyện Tâm của hắn chỉ gần tới tứ

phẩm, nhưng cũng có thể đạt tới yêu cầu của tứ phẩm. Muốn để cho nó bị hư hại thì ít nhất cũng phải đạt tới thất phẩm, mà muốn chặt gãy nó thì cũng phải đạt tới bát phẩm mới được.

Cả hai cùng bị dòng khí đẩy ra. Lúc hai người bắt đầu giao thủ, Dư Cập Hóa đã tránh sang một bên nên có thể thấy Đoạn Thanh Vân lui lại sáu bước mà Lục Thanh thì lui lại năm bước.

- A! Tiểu tử! Mạnh thật đấy! - Đoạn Thanh Vân kêu lên một tiếng kinh ngạc, tay phải có chút run run. Mặc dù, đã sớm chuẩn bị với sức nặng của cự kiếm Luyện Tâm nhưng nó do Lục Thanh tự mình chú tạo ra nên khiến cho hắn phán đoán vẫn còn sai một chút.

Đừng có coi thường Lục Thanh mới chỉ có mười ba tuổi. Bao nhiêu năm chú kiếm cùng với việc Lục Vân cấp cho hắn một cái đại chùy năm mươi cân nên sức lực toàn thân không hề kém so với người trưởng thành là mấy.

Nét mặt vẫn thản nhiên, Lục Thanh lại tiếp tục vận chuyển Kiếm Nguyên công bức kiếm khí từ Liệt Hỏa kiếm vẫn lưu lại trên thân Luyện Tâm ra ngoài. Sau đó, gần như cùng một lúc, cả hai cùng động.

“Vù...”

Thân hình cả hai nhanh như gió, trong phút chốc đã giao chiến cùng một chỗ. Gần như chẳng có gì suy nghĩ, Lục Thanh bắt đầu sử dụng cả Luyện Hồn quyết. Đây là do hắn lấy phương pháp luyện hồn cũng với một bộ phận khác trong Kiếm Hồn kinh kết hợp mà đặt tên.

Chỉ trong phút chốc, Lục Thanh cảm thấy tinh thần bình tĩnh hơn trước rất nhiều, ánh mắt càng thêm rõ ràng. Chẳng cần nghĩ ngợi, hắn dốc toàn lực triển khai Đằng Vân cửu kiếm. Luyện Tâm kiếm rung rung, xuyên qua không khí. Bất chợt, cổ tay hắn nhanh chóng hạ xuống khiến cho thân kiếm biến đổi quỹ tích thành một đường vòng cung đâm vào cánh tay Đoạn Thanh Vân.

Gật đầu hài lòng, với tư thế và cảnh giới của Dư Cập Hóa đương nhiên là có thể thấy được diễn biến một cách rõ ràng. Hai thức Đằng Vân cửu kiếm của Lục Thanh có thể nói là sử dụng hết sức khéo léo, kiếm chiêu biến hóa lại càng giống như nước chảy mây trôi. Tiến bộ của người vừa mới lên núi được một tháng khiến cho người ta phải cảm thán.

Ngược lại đối với Đoạn Thanh Vân khi phải đối mặt với kiếm chiêu giống như nước chảy mây trôi của Lục Thanh, Liệt Hỏa kiếm giống như mất đi sức nặng mà tùy ý huy động. Phải biết rằng vì để tương xứng với hình thể, thanh Liệt Hỏa kiếm của Đoạn Thanh Vân do Hoàng lão chú tạo. Mặc dù không bằng Luyện Tâm của Lục Thanh nhưng cũng phải tới bốn mươi cân.

Cũng động dạng là Đằng Vân cửu kiếm thi triển liên miên bất tuyệt như Lục Thanh, nhưng mang theo khí thế bất đồng. Liệt Hỏa kiếm như không còn sự hung dữ mà kiếm thức biến hóa khiến cho Lục Thanh cảm thấy vóc người béo mập của Đoạn Thanh Vân cũng trở nên nhẹ nhàng. Vào lúc này, giống như Đoạn Thanh Vân thi triển mới chính thức là Đằng Vân cửu kiếm thi triển.

Cưỡi mây, cưỡi mây mà chạm tới trời, trời đất giao hòa, liên miên bất tuyệt. Đó chính là tổng cương của Đằng Vân cửu kiếm mà Lục Thanh nhớ rất rõ.

Hai người giao thủ rất nhanh, trong nháy mắt đã được ba mươi chiêu. Lúc này, cảm giác của Lục Thanh lại càng thêm rõ ràng, áp lực trên người càng lúc càng nặng. Cùng là một kiếm nhưng quỹ tích của thanh kiếm kia từ từ trở nên mờ hồ khiến cho tinh thần cũng phải từ từ tăng mức độ tập trung. Lực đạo khi mũi kiếm chạm nhau cũng càng lúc càng mạnh.

Trong lòng Lục Thanh có một chút khó hiểu. Cho tới bây giờ Kiếm Nguyên khí trong cơ thể hắn đã vượt qua tám phần, có thể coi như là Kiếm Thị hậu kỳ. Nhưng chẳng lẽ, lực lượng của Kiếm Giả lại mạnh như thế? Nhìn kiếm khí dài ba tấc ở đầu mũi Liệt Hỏa kiếm có thể thấy được Đoạn Thanh Vân cũng không hề tăng thêm nhưng tại sao lại càng lúc càng khó chống đỡ?

Tâm thần rối loạn! Dư Cập Hóa nhíu mày. Kiếm pháp của Lục Thanh có chút ngập ngừng, trong mắt hắn không phải là do Kiếm Nguyên khí không đủ. Mới chỉ có ba mươi chiêu không thể khiến cho Lục Thanh tiêu hao hết toàn bộ Kiếm Nguyên khí trong người, cùng lắm là chỉ mất khoảng một nửa.

Sự thật cũng đúng như Dư Cập Hóa dự đoán. Mười chiêu kế tiếp, kiếm thế của Lục Thanh lại càng thêm hỗn loạn. Mặc dù kiếm pháp vẫn biến hóa tự nhiên như trước, nhưng do nguyên nhân về lực đạo dẫn tới sự nghi hoặc trong lòng hắn mà làm cho hơi thở rối loạn.

Cuối cùng, vào chiêu thứ bốn mươi hai, Đoạn Thanh Vân nắm được sự rối loạn của Lục Thanh mà Liệt Hỏa kiếm chọc thẳng vào điểm sơ hở. Lục Thanh chỉ cảm thấy tay phải đau nhức, Luyện Tâm kiếm trong tay bay ra, cắm thẳng vào một tảng đá.

Kết thúc? Lục Thanh sững sốt, cúi đầu nhìn xuống bàn tay phải có một dấu màu đỏ. Đó là vào lúc cuối cùng, Đoạn Thanh Vân sử dụng kiếm khí mà tạo nên.

- Đó là cảnh giới cử trọng nhược khinh ... Dư Cập Hóa vừa đi tới vừa giải thích.

- Cử trọng nhược khinh? - Lục Thanh nghi hoặc nhìn Dư Cập Hóa. Gật đầu khẳng định, Dư Cập Hóa nói tiếp:

- Đây là một cảnh giới kiếm pháp được chia ra giống như ngũ cảnh kiếm đạo. Theo ta biết thì trước mắt mới chỉ có ba cảnh giới đó là: Cử trọng nhược khinh, Cử khinh nhược trọng, tự hóa khinh trọng. Ba cảnh giới này không hề liên quan đến tu vi. Chỉ cần lĩnh ngộ là có thể đạt được. Nó cũng là một trong những mắt xích quan trọng quyết định đến sự thắng lợi của một người. Có vài thứ, không phải cứ lấy tu vi mà xem xét. Mạnh như Kiếm Thần điện cũng chỉ có thể đưa ra một cái quy tắc mà thôi.

Nghe tới đó, Lục Thanh gật đầu. Nhưng đột nhiên, đôi mắt hắn lại sáng ngời.

- Vậy sư huynh đạt tới cảnh giới nào? - Hắn biết tu vi của Dư Cập Hóa rất cao. Ít nhất đối với hắn mà nói thì tu vi Kiếm Khách chính là một cảnh giới mà hắn phải ngược nhìn.

Dư Cập Hóa sững sốt, liếc nhìn Lục Thanh một cái rồi trả lời:

- Ta vẫn còn ở cảnh giới cử trọng nhược khinh. Kể cả tên sư huynh béo của người xếp vị trí thứ mười sáu tới vị trí thứ năm cũng đều ở cảnh giới này. Ngay cả Triệu sư huynh đứng trong năm vị sư huynh xếp đầu cũng mới tiến vào cảnh giới cử khinh nhược trọng. Về cảnh giới thứ ba, nếu có thể lĩnh ngộ thì theo truyền thuyết hoàn toàn nắm được tám đến chín phần có thể ngưng kết được Kiếm Hồn. Nhưng trên Triều Dương phong của chúng ta bao nhiêu năm qua còn chưa nghe thấy có người nào trước cảnh giới Kiếm Hồn có thể đạt được cảnh giới thứ ba đó. Có thể mấy vị chương tọa cùng với tông chủ đại nhân làm được. Nhưng trên thực tế, cũng chẳng ai biết rõ.

- Đúng thế! Ta nói người như thế là được rồi. - Đoạn Thanh Vân nhỏ Luyện Tâm kiếm đưa cho Lục Thanh, nói:

- Người cũng gần đạt tới cảnh giới cử trọng nhược khinh. Cố gắng thêm một chút, ta tin người nhất định có thể Trúc Cơ thành công.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

22. Chương 21: Thiếu Nữ Minh Tuyết Nhi.

Một tháng trôi qua đối với Lục Thanh hết sức bình lặng. Tuy nói bình lặng, nhưng lại khiến cho tâm cảnh của hắn có thể cảm ngộ kiếm đạo. Kiếm Nguyên khí trong Đan Điền và Khí Hải nhanh chóng tích lũy. Kiếm pháp càng ngày càng thêm thành thục. Cùng với việc tu luyện Luyện Hồn quyết, Thức Hải nơi huyết Thần Đình càng ngày càng thêm sáng sủa. Theo suy đoán của Lục Thanh thì tích lũy thêm khoảng hai tháng là có thể thử Trúc Cơ.

Sau khi Đoạn Thanh Vân rời đi, Lục Thanh cũng từ từ học nướng Tuyết ngư. Mặc dù không được thơm ngon như Đoạn Thanh Vân nhưng cũng có thêm được một niềm vui. Cũng không phải do hắn là người phàm ăn, mà là do Tuyết ngư có trợ giúp rất nhiều đối với việc tu luyện Kiếm Nguyên khí nên mỗi ngày Lục Thanh đều nướng vài con. Mà cũng thật kỳ lạ, từ khi hắn đến đây tới giờ đã bắt đầu vào thu, số lượng

Tuyết ngư trong Minh Nguyệt đầm không hề giảm bớt. Thậm chí Lục Thanh còn có thể thấy dưới làn nước trong veo còn có cả trứng của chúng. Đường như, sự thay đổi thời tiết không hề ảnh hưởng.

Vừa mới ăn hết một con Tuyết ngư dài một thước, nhân dịp cảm giác trong lòng vẫn còn hơi ấm, hắn liền ngồi xuống đả tọa. Đồng thời nhân cơ hội đó mà thư giãn sau một ngày tu luyện mệt mỏi. Lục Thanh đứng dậy, cầm Luyện Tâm trong tay mà cảm nhận. Không phải do trọng lượng của Luyện Tâm giảm bớt mà là do thân thể, gân cốt của Lục Thanh sau khi tu luyện đã mạnh thêm.

Theo những khúc quanh mà trở về. Không thể không nói vị trí của Minh Nguyệt đầm quá kín đáo. Cho dù ngọn thác cao trăm trượng từ trên đổ xuống phát ra những tiếng động ầm ầm, nhưng sau mấy đoạn rẽ liên không còn nghe thấy. Hơn nữa, thác nước lọt thỏm trong một cái khe trên sườn của Triều Dương phong, tách biệt hoàn toàn với bên ngoài. Nếu không phải lúc trước Đoạn Thanh Vân gặp nạn, vô tình rơi xuống thì bình thường thật khó có thể tìm ra.

Sau khi, Lục Thanh trở lại con đường trên sườn núi, đột nhiên cảm thấy căng thẳng. Thân hình hắn lóe lên rồi tránh ra đằng sau một cây cổ thụ to chừng hai người ôm.

- Là bọn chúng. - Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Trên sơn đạo từ từ có hai người đi xuống. Cũng chẳng phải là người nào khác mà chính là kẻ đã từng gây sự là Thái Vân và Công Dương Vũ - kẻ đã gây cho hắn mối nhục lớn đầu tiên trong đời. Hai người tản bộ đi trên đường, thanh âm của họ từ xa vọng đến.

- Thái sư huynh! Nghe sư huynh đệ từ Ngoại Sự đường trở về nói ở Thú Khư (nơi các loài thú tập trung) xuất hiện một con Lôi Mãng chuẩn bị độ kiếp.

- Lôi Mãng? Người nói là tứ giai linh thú Lôi Mãng? - Ánh mắt Thái Vân lộ ra một sự kinh dị. Hai tay chắp sau lưng cũng có một chút run run.

Công Dương Vũ thấy vậy liền giải thích:

- Đúng là Lôi Mãng. Nhưng bởi vì đệ tử phát hiện có tu vi không cao nên không dám tới gần, chỉ đành vội vàng trở về báo với tông môn. Nghe nói, tông môn sắp có sự điều động, để tránh lộ tin tức khiến cho Thanh Ngọc, Phù Vân hai tông biết được. Đến lúc đó lại có chuyện không hay xảy ra.

- Thì ra là vậy. - Ánh mắt Thái Vân chớp chớp. Ngón trỏ của hắn theo thói quen lại miết miết vào ống tay áo.

- Trên năm ngọn núi của Tử Hà tông chúng ta, cho đến bây giờ cũng chỉ có Triều Dương phong ta và Phiêu Miểu phong của Minh sư thúc là mới có tam gia linh thú hộ phong. Lần này chắc chắn sẽ có người được sở hữu.

Công Dương Vũ nghe thấy vậy liền xuất hiện một ý nghĩ trong đầu, nhưng vẫn cẩn thận hỏi:

- Ý của Thái sư huynh là....

- Ha ha! Ta chẳng có ý gì cả. Người có hay sao? - Ánh mắt Thái Vân có một chút cười cười, nghiêng đầu hỏi.

Lúc đầu, Công Dương Vũ còn sững sốt nhưng ngay lập tức, hai người cùng cười ha hả. Đợi hai người đi xa, Lục Thanh mới từ sau gốc cây đi ra. Sau khi suy nghĩ một chút, một tia sáng lóe lên trong mắt Lục Thanh. Tuy nhiên, hắn nhanh chóng bình tĩnh, lắc đầu bước về phía Triều Dương cung.

Cho đến khi ánh mặt trời khuất xuống phía Tây, hắn cũng đã tới được Triều Dương cung. Trên đường đi hắn gặp rất ít đệ tử tu luyện trở về. Điều này khiến cho Lục Thanh có phần kinh ngạc. Tuy nhiên để ý kỹ thì lại thấy có không ít đệ tử ngoại tông đang đi lại bên ngoài, như chuẩn bị một chút gì đó.

- Có chuyện gì thế? - Lục Thanh kéo tay một tên đệ tử ngoại tông để hỏi.

Nhìn thấy cây đại kiêu sau lưng, thiếu niên ước chừng mười sáu mười bảy tuổi liền biết ngay đó chính là Lục Thanh. Bởi cái tên đó gần như nổi tiếng cả Triều Dương phong. Sau khi trải qua sự kiện với sư huynh Thái Vân, có rất ít người trên Triều Dương cung là không biết Lục Thanh. Hơn nữa, hắn lại còn có một thanh cự kiêu rất nặng nhưng lại không khai mũi nên tới bây giờ tất cả cũng đều biết. Mặc dù không thường xuyên

cười nhạo, nhưng trong những cuộc bàn luận nó chính là đề tài thú vị của đám đệ tử ngoại môn. Nhưng thân phận của Lục Thanh ở đâu? Cho dù tu vi có thấp thì đám đệ tử ngoại môn cũng không thể so sánh.

Không dám chần chừ, gã thiếu niên vội trả lời:

- Bên trên phân phó xuống nói rằng có vài vị khách quan trọng của Phiêu Miểu phong tới nên sai chúng ta tới vườn trà để hái lấy một ít trà mới. Đồng thời còn tới cả vườn quả chuẩn bị một chút hoa quả để tối nay, chúng tạo đích thân chiêu đãi.

- Phiêu Miểu phong? - Sắc mặt Lục Thanh có một chút thay đổi. Nhớ lại chuyện hai người Thái Vân mới nói thì chẳng lẽ đó là vì Lôi Mãng?

- Có chuyện gì thế? - Gã thiếu niên cẩn thận nhìn tên tiểu tử mới chỉ có mười hai tuổi nhưng lại là một trong những người mới của nội tông mà cảm thấy lo lắng. Tại vài ngọn núi chính, đệ tử ngoại môn nếu đắc tội với đệ tử nội tông thì chính là đã đánh mất tiền đồ của bản thân.

- Không có việc gì. Người đi đi... - Nét mặt trở lại bình thường, Lục Thanh phát tay cho gã thiếu niên đang lo lắng được đi.

- Ta đáng sợ như vậy sao? - Lục Thanh nhìn gã thiếu niên giống như được ân xá đang bỏ đi rất nhanh mà lẩm bẩm. Được Huyền Thanh thu nhận một cách dễ dàng nên hắn không biết được sự vất vả của đám đệ tử ngoại môn. Mà thời gian lên núi của hắn cũng còn quá ngắn nên có một số việc cũng chưa được biết hết.

- Này! Cây kiếm của ngươi to thật đấy. Nhìn hết sức thú vị. - Trong lúc Lục Thanh đang ngơ ngác thì một giọng nói trong vắt của một người con gái từ phía sau vang lên.

Quay đầu nhìn lại, Lục Thanh không khỏi ngẩn người. Dưới ánh chiều tà, bóng dáng của cô gái khiến cho Lục Thanh ngây ngất. "Lấy ngọc trắng làm xương, da trắng như tuyết, thân thể mềm mại, mùi thơm của cơ thể thiếu nữ thoang thoảng trong gió chính là nói như thế này đây." - Lục Thanh lẩm bẩm trong miệng.

Hiển nhiên là cô gái đối với việc Lục Thanh ngẩn người ra mà có phần tức giận. Hai tay nàng chống vào eo, sẵn giọng:

- Tên gốc! Ngươi ngẩn người cái gì?

- Hả? Ngươi nói ta. - Thanh âm của cô gái khiến cho Lục Thanh sực tỉnh. Gần như cùng một lúc, Luyện Hồn quyết vận chuyển khiến cho ánh mắt hắn trở lại bình thường. Trong nháy mắt, làm cho sự rung động trong lòng bị nén xuống.

- Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy vẻ mặt của mình vừa rồi rất ngu ngốc hay sao? - Đôi môi hồng của cô gái hơi nhếch lên, ánh mắt có chút gì đó giảo hoạt.

- Ha ha! - Lục Thanh cười khẽ, cũng chẳng để ý tới sự trêu chọc của cô gái. Sau khi quan sát, hắn thấy cô gái mặc một bộ võ phục màu xanh biếc bó sát người. Sau lưng có đeo một thanh trường kiếm có một cái vỏ màu lam. Trên chuôi kiếm có treo một cái túi thơm tỏa ra mùi hương bạch lan thoang thoảng. Qua vóc dáng cũng có thể đoán được tuổi của nàng cũng không chênh lệch với mình nhiều lắm. Nhưng Lục Thanh lại cảm nhận được từ người cô gái có một sự sắc bén khiến cho hắn cảm thấy áp lực.

Kiểm khí! Lục Thanh tin vào cảm giác của bản thân. Sự sắc bén kia chính là kiếm khí. Đám đệ tử trên Triều Dương phong hiển nhiên là quá quen thuộc với sự sắc bén đó. Đó chính là người luyện kiếm sau khi Trúc Cơ, Kiếm Nguyên khí biến hóa mà thành. Cảm nhận sự sắc bén toát ra từ người cô gái rất rõ, Lục Thanh đoán nàng chắc vừa mới Trúc Cơ mà thôi.

- Kiếm của ngươi rất hay. Ta chưa từng thấy một thanh kiếm to như vậy. Có thể cho ta xem một chút được không? - Cô gái nói xong liền đưa tay muốn cầm lấy Luyện Tâm sau lưng Lục Thanh. Đôi mắt của nàng mở to, hiển nhiên là rất tò mò đối với Luyện Tâm kiếm của Lục Thanh.

Thiếu nữ bạo dạn nhưng lại có vẻ ngây thơ khờ khạo khiến cho Lục Thanh đang nâng tay lên lại hạ xuống. Vào lúc, thiếu nữ nắm được chuôi kiếm, đang định rút nó ra thì một thanh âm uy nghiêm của một người con gái từ xa vọng đến:

- Minh Tuyết Nhi! Người còn nghịch ngợm như vậy để xem lần sau sư tỷ có đưa người đi nữa hay không?
- Từng tiếng một hết sức rõ ràng vang lên bên tai, khiến cho Lục Thanh không khỏi kinh ngạc. Tu vi của người đó hết sức cao thâm. Hơn nữa, theo thanh âm truyền tới có thể thấy được nàng đã khống chế tu vi của mình tới mức lô hỏa thuần thanh.

- Không hay! Là sư tỷ. - Nghe thấy thanh âm đó, thiếu nữ giống như một con thỏ bị gạt mình, không còn định lấy kiếm của Lục Thanh nữa. Thân hình nàng lóe lên, vọt về phía đại môn của Triều Dương cung.

Điều khiến cho Lục Thanh cảm thấy ngạc nhiên đó là hai gã đệ tử gác cổng không hề có hành động ngăn cản. Về mặt bọn họ như đã nhận ra từ trước. Chẳng lẽ.... Trong lòng hắn suy đoán rồi liên tưởng một chút liền hiểu được thân phận của cô gái.

Ánh mắt Lục Thanh nhìn theo sau lưng khiến cho thiếu nữ cảm ứng được. Nguyên bản, thân nàng đã tiến qua cổng hơn một nửa liền dừng lại. Thân hình mềm mại dưới lớp lụa vàng óng uyển chuyển quay đầu, thò cái lưỡi nhỏ nhả ra một cái rồi nói:

- Ta tên là Minh Tuyết Nhi! Người hãy nhớ lấy. Kiếm của người ta nhất định phải xem...

Lục Thanh dở khóc dở cười, sờ sờ sống mũi. Dường như nàng chẳng thèm hỏi tới ý kiến của hắn. Tuy nhiên, trong nháy mắt, Lục Thanh liền quay đầu lại phía sau. Hai người con gái mặc áo lam chậm chậm đi tới. Cả hai nàng ước chừng đôi mươi. Một trong hai nàng có làn da trắng như tuyết, khuôn mặt thanh tú. Mặc dù không thể sánh với Minh Tuyết Nhi nhưng cũng không kém nhiều lắm. So với người con gái bên cạnh có tướng mạo bình thường thật chẳng khác nào hạc giữa đàn gà.

- Gia sư Bích Thủy kiếm Phiêu Miểu phong. Thỉnh vị sư đệ dẫn chúng ta tới gặp Huyền Thanh sư thúc. Ta có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Lục Thanh đưa mắt nhìn thấy bàn tay trắng nõn của người con gái giơ lên một cái yêu bài. Cái lệnh bài làm bằng đá trắng, bóng loáng. Bên trên có hai chữ màu đen rất to chứng minh thân phận đệ tử nội tông của Phiêu Miểu phong. Cái yêu bài như thế này, Lục Thanh cũng có nên hắn nhìn thấy là biết. Còn đám đệ tử ngoại tông cũng có yêu bài, nhưng nó lại màu đen. Thậm chí có rất nhiều mặt như trang phục của đám đệ tử ngoại tông cũng khác so với đệ tử nội tông.

Đây chính là cao thủ vừa mới lên tiếng, Lục Thanh thầm nghĩ. Nội tông quả nhiên là ngọa hổ tàng long. Không ngờ một người con gái còn trẻ như vậy mà đã có được tu vi như thế này. Nghĩ tới đây, Lục Thanh mở miệng nói:

- Hai vị! Xin mời đi theo ta. - Nói xong hắn nhắc chân bước về phía Triều Dương cung.

Nhìn bóng lưng của Lục Thanh, hai người thu lại yêu bài rồi đi theo hắn vào Triều Dương cung. Hướng đi của mấy người tiến thẳng về phía Triều Dương đại điện. Lục Thanh biết, hàng ngày Huyền Thanh vẫn tu luyện ở đó. Nếu như không bế quan thì bình thường cũng ít khi rời khỏi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

23. Chương 22: Chiến Ý! Kiếm Giả Tiểu Thiên Vị.

Dịch Nhược Vũ chính là đại đệ tử của Bích Thủy kiếm Minh Tịnh Nguyệt trên Phiêu Miểu phong đồng thời cũng là một trong số mười đại cao thủ trẻ tuổi của Tử Hà tông. Nàng tu luyện Băng Tâm Ánh Tuyết kiếm có tu vi Kiếm Khách trung thiên vị. Ngoại trừ tên họ, những điều khác Lục Thanh đều nhớ lại lời bàn luận của Đoạn Thanh Vân trước khi đi đối với mình về những cao thủ nội tông trẻ tuổi nổi danh vào thời điểm này. Ngoài mười đại cao thủ trẻ tuổi nổi danh ra, Đoạn Thanh Vân còn điểm qua một số người. Tất cả những điều đó đều được Lục Thanh ghi nhớ vào trong lòng. Người còn lại có tên Tổ Văn. Mặc dù tướng mạo bình thường nhưng cũng là một cao thủ. Nàng chính là Tam đệ tử của Bích Thủy kiếm mà Lục Thanh cũng từng nghe Đoạn Thanh Vân nói qua. Tu vi của nàng đại khái khoảng Kiếm Khách tiểu thiên vị.

Mà Dịch Nhược Vũ đối với thiếu niên trước mặt cũng có một chút tò mò. Nàng có thể cảm nhận hơi thở của hắn yếu ớt, trên mặt lại có một làn khí tím rất dày, hiển nhiên là đang trong giai đoạn Dưỡng Khí trước

khi Trúc Cơ. Trên người hắn lại mặc bộ võ phục của đệ tử nội tông. Phải biết rằng, Tử Hà tông cứ mười lăm năm mới mở cửa thu đồ đệ một lần. Từ lần trước đến giờ đã gần mười năm mà vẫn còn chưa Trúc Cơ thì sợ rằng đã bị giáng xuống đệ tử ngoại môn. Chẳng lẽ là đệ tử mới được thu nhận? Dịch Nhược Vũ thầm đoán, sau đó lại căn cứ vào tuổi của Lục Thanh mà thêm phần chắc chắn. Chưa tới mười lăm, mười sáu tuổi, nếu không có tư chất bất phàm thì không có khả năng được chủ phong của Triệu Dương phong vốn thu môn hạ đệ tử rất nghiêm ngặt chọn lấy. Nghĩ tới đây, Dịch Nhược Vũ lại thêm phần khẳng định.

Khi ba người tới đại diện thì đám đệ tử nội tông vốn ở trong hậu điện đã thấy Lục Thanh đi cùng với hai người Dịch Nhược Vũ tiến vào. Ánh mắt của đám đệ tử đều ngạc nhiên. Thậm chí có người còn biểu lộ một chút hâm mộ, suy đoán lung tung một chút.

Chẳng để ý tới ánh mắt của mọi người, nét mặt Lục Thanh vẫn thản nhiên. Nhưng nét mặt của hắn như thế lại khiến cho hai người Dịch Nhược Vũ vẫn âm thầm quan sát cùng gật đầu. Khi ngẩng đầu lên, Lục Thanh liền thấy Minh Tuyết Nhi đã biến mất từ lúc này, bây giờ đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh sư phụ Huyền Thanh. Nét tinh nghịch của nàng lúc này đều biến mất. Khi thấy Lục Thanh nhìn về phía nàng, đôi mắt to chớp chớp chớp mấy cái.

Ổn định tinh thần, Lục Thanh liền khom người, thi lễ với Huyền Thanh rồi đứng sang phía cuối hàng bên trái, nét mặt hết sức bình tĩnh. Điều này cũng là quy định bất thành văn. Người có vị trí càng thấp thì vị trí càng dịch dần xuống cuối. Tuy nói Triệu Dương phong và Tử Hà tông không có quy định rõ ràng, nhưng điều đó vẫn được mọi người tán thành. Nhiều năm qua, điều đó đã trở thành một truyền thống.

- Dịch Nhược Vũ và sư muội Tổ Vân vấn an Huyền sư thúc. Mong con đường kiếm đạo của sư thúc được bằng phẳng và rộng rãi, phúc thọ an khang. - Hai người Dịch Nhược Vũ cùng thi lễ và nói một cách đồng thanh.

- Được! Được! - Huyền Thanh có một chút hài lòng, vuốt vuốt cằm.

- Hôm nay, lệnh sư đã thành công xuất quan đúng không?

Nghe nói tới sư phụ, nét mặt Dịch Nhược Vũ lộ một vẻ sùng kính:

- Ngày hôm qua sư phụ đã đột phá thuận lợi, tấn cấp Kiếm Vương trung thiên vị.

Không hề có sự kinh ngạc, nét mặt Huyền Thanh vẫn thản nhiên, nói:

- Minh sư muội thiên tư hơn người. Hôm nay mới hơn bốn mươi mà đã có được thành tích như thế, thực sự là khiến cho ta xấu hổ. - Nói tới đây, thành âm của lão chợt thay đổi:

- Lệnh sư có nói gì không?

Không dám chậm trễ, Tổ Vân lấy từ trong cái túi vải đeo bên người một cuộn giấy màu lam, được dùng một sợi vải màu trắng buộc chặt. Nàng giao nó cho một gã đệ tử đứng bên rồi nói:

- Đây là phong thư do sư phụ tự tay viết. Xin sư thúc xem qua.

Sau khi mở ra xem một lúc, hai hàng lông mày Huyền Thanh hơi nhíu lại. Nhưng ngay sau đó liền giãn ra. Tay phải lão rung nhẹ, phong thư trong tay liền xuất hiện một ngọn lửa có màu tím, rồi nhanh chóng hóa thành một làn khói xanh. Sau khi suy nghĩ một chút, cuối cùng lão mở miệng, nói:

- Được! Việc này ta đồng ý.

Nghe thấy Huyền Thanh đồng ý, hai người Dịch Nhược Vũ có chút thả lỏng tinh thần. Suy nghĩ một chút, Dịch Nhược Vũ hơi nhúc nhích môi, ánh mắt Huyền Thanh hơi sững lại. Người khác không nhận ra, nhưng thần sắc của Lục Thanh lại hơi thay đổi bởi hắn phát hiện ra một chút thần thức dao động. Phương hướng của nó chính là từ Dịch Nhược Vũ. Điều này khiến cho Lục Thanh có một chút kinh ngạc. Theo sự hiểu biết của hắn thì có thể phóng ra thần thức phải tới cấp bậc Kiếm Khách mới thực hiện được. Đồng dạng có thể nhận ra thì ít nhất tu vi cũng phải tương đương. Chẳng lẽ do nguyên nhân tu luyện Luyện Hồn quyết? Lục Thanh cũng không chắc chắn lắm nhưng nghĩ kỹ cũng chỉ có nguyên nhân này mà thôi.

Sau đó, Huyền Thanh mỉm cười, nhìn Minh Tuyết Nhi đang đứng bên cạnh mà nói:

- Nghe nói tiểu Tuyết Nhi đã Trúc Cơ thành công trở thành Kiếm Giả. Mới mười ba tuổi, đúng là không đơn giản.

- Đó là đương nhiên... - Nghe thấy Huyền Thanh khích lệ, Minh Tuyết Nhi không hề có chút khiêm tốn, hếch cằm lên. Đôi mắt sáng tràn ngập nét vui vẻ.

Lời nói của Huyền Thanh cũng không phải là nói sai. Bởi vì vấn đề tuổi tác, kinh mạch chưa hoàn toàn trưởng thành nên hài tử tu luyện cũng phải đợi tới tám, chín tuổi. Thậm chí có người phải đợi tới mười một, mười hai tuổi. Cho dù có tu luyện nhanh đến mấy thì cũng phải mười lăm tuổi mới có thể đạt tới Kiếm Giả. Mà người đó cũng phải có tư chất tiên thiên và ngộ tính hậu thiên không tồi. Trong khi đó, Minh Tuyết Nhi mới mười ba tuổi đã Trúc Cơ thành công nếu xét trên thập vạn đại sơn với dân số cả trăm triệu có lẽ cũng là chuyện bình thường. Nhưng trong khu vực Tử Hà tông thì đúng là vô cùng ít ỏi.

Thấy vẻ mặt của Minh Tuyết Nhi, Huyền Thanh cũng bỏ qua, nói tiếp:

- Được rồi. Nghe nói kiếm pháp của Tuyết Nhi xuất chúng. Người tùy ý chọn lấy một người, ta cam đoan tu vi của họ sẽ sử dụng hơn người có được không?

Đảo đảo hai mắt, Minh Tuyết Nhi vui vẻ đồng ý. Ánh mắt nàng liếc qua hai hàng người phía dưới rồi nhìn vào một người đứng cuối cùng nơi hàng bên trái. Bị Minh Tuyết Nhi nhìn, Lục Thanh thầm cảm thấy không ổn.

- Ta muốn so với hắn. - Minh Tuyết Nhi chỉ tay khiến cho tất cả mọi người cùng nhìn về phía Lục Thanh.

- Lục Thanh! - Huyền Thanh sững sốt rồi lắc đầu cười nói:

- Tiểu nha đầu! Người này không được. Lục Thanh mới nhập môn còn chưa Trúc Cơ. Người chọn người khác.

- Nhưng chính miệng Huyền sư thúc đã nói ta có thể so đấu với hắn cơ mà? - Minh Tuyết Nhi cầm tay áo Huyền Thanh mà lắc. Đám đệ tử đứng dưới thấy vậy cũng toát mồ hôi. Lục Thanh mới tới nên không biết. Nhưng bọn họ ở Triều Dương phong đã lâu làm sao không biết Minh Tuyết Nhi chính là ái nữ của phong chủ Minh Tịch Nguyệt trên Phiêu Miểu phong. Đồng thời, nàng cũng là tiểu công chúa tinh nghịch nhất trên Tử Hà tông. Nếu nàng đã để ý tới người nào vậy thì chúc mừng người, hãy chờ mà chịu tội đi thôi.

Nét mặt Huyền Thanh vẫn thản nhiên, hiển nhiên là đã quá quen với hành động của nàng. Thấy không thể làm gì được, Minh Tuyết Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn một cái. Nhưng ngay lập tức, hai mắt nàng sáng lên:

- Tuyết Nhi cam đoan chỉ dùng tu vi Kiếm Thệ là được rồi.

Cúi đầu, suy nghĩ một chút, cuối cùng Huyền Thanh gật đầu, nhìn về phía Lục Thanh:

- Lục Thanh! Người xuất chiến đi.

Nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Huyền Thanh, trong lòng Lục Thanh liền bốc lên một luồng nhiệt huyết. Hai người Dịch Nhược Vũ đã lui sang một bên. Chỉ thấy Lục Thanh từng bước một bước tới đại điện. Mỗi một bước, khí thế trên người lại tản ra hai bên. Trong ánh mắt của hắn hiện lên ý chí chiến đấu rất mạnh. Khi Kiếm Nguyên khí đã được vận chuyển tới mức cao nhất khiến cho ống tay áo cũng bắt đầu phập phồng. Luyện Tâm kiếm ở sau lưng như cảm nhận được ý chí chiến đấu của chủ nhân mà phát ra nhưng tiếng ngân nho nhỏ.

Cảm nhận khí thế của Lục Thanh đã đạt gần tới Kiếm Giả, ánh mắt của Huyền Thanh có một chút kinh ngạc. Nhưng lập tức trở lại bình tĩnh.

Yên lặng nhìn Lục Thanh đi tới nhưng sắc mặt của Minh Tuyết Nhi có chút nặng nề. Mặc dù với tu vi của nàng có thể giải quyết Lục Thanh một cách đơn giản. Nhưng trong cảm giác của nàng lại nói cho nàng biết nó không hề đơn giản như vậy.

- Hừ!

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, nàng đưa tay rút Lam Ngọc kiếm. Thân kiếm thon, dài khoảng ba thước, có màu lam trong suốt tỏa ra từng làn hơi lạnh. Kiếm ra khỏi vỏ, khí thế của Minh Tuyết Nhi cũng tỏa ra xung quanh. Nhưng cũng chỉ tới mức như Lục Thanh liền dừng lại. Bởi vì vừa mới Trúc Cơ nên cảnh giới

của nàng vẫn chưa được củng cố vì vậy mà Minh Tuyết Nhi bị ý chí chiến đấu của Lục Thanh suýt làm cho phải xuất ra tu vi vừa mới đột phá. Tất nhiên, điều đó cũng chỉ có Huyền Thanh và Dịch Nhược Vũ cùng với một số người nhận ra mà thôi.

Trong lòng cảm thấy tức giận nên nàng cũng chẳng chào hỏi. Lạc Vũ kiếm pháp dành cho Kiếm Thị nhanh chóng được thi triển. Trong mắt mọi người, Lam Ngọc kiếm của Minh Tuyết Nhi tỏa ra một chút kiếm khí màu lam. Thân hình nàng vọt lên không, giống như Cửu Thiên thần nữ đang múa giữa trời. Cổ tay nàng run lên, Lam Ngọc kiếm hóa thành mười luồng kiếm quang màu lam bao phủ quanh thân Lục Thanh.

Vóc dáng nàng ưu nhã nhưng lại nhanh chóng dị thường. Khoảng cách mấy trượng giữa hai người trong nháy mắt đã bị vượt qua.

Dịch Nhược Vũ nhướng mày, có phần lo lắng cho Lục Thanh. Người khác có lẽ không nhận ra, nhưng nàng với Tổ Văn và Huyền Thanh đều biết Kiếm Nguyên công trấn phong của Phiêu Miểu phong chính là Bích Thủy Hàn Yên khí. Trong công pháp đó có một bộ thân pháp tên là Phiêu Miểu bộ. Mà thân pháp đó, phải có tu vi nhất định mới được tu luyện. Nhưng do Minh Tịch Nguyệt thương nàng nên mới truyền thụ Phiêu Miểu bộ cho Minh Tuyết Nhi. Một phần bởi vì nó không có dính dáng tới tâm pháp của bản thân, hơn nữa đám đệ tử Phiêu Miểu phong cũng rất thích tiểu sư muội nên cũng chẳng có người nào ý kiến. Nhưng bây giờ, bộ pháp đó phối hợp với Lạc Vũ bát thức của Kiếm Thị trên Phiêu Miểu phong lại giống như một cơn mưa vậy quanh Lục Thanh.

“Vù...”

Trong nháy mắt, Luyện Tâm kiếm sau lưng liền ra khỏi vỏ. Do có nhiều người quan sát, nên hắn cũng có chút hồi hộp vì vậy mà vẫn khởi Luyện Hồn quyết để giữ bình tĩnh. Chiến ý tràn ngập trong mắt, trong phút chốc biến mất.

Sau khi Luyện Tâm kiếm ra khỏi vỏ, những người trong sân chỉ thấy một làn gió ép tới. Trong nháy mắt một ngọn núi màu tím xuất hiện, xuyên qua chín tầng mây.

Đối mặt với kiếm chiêu nhanh chóng của Minh Tuyết Nhi, Lục Thanh cũng không thể nhìn rõ. Thân kiếm to của Luyện Tâm kiếm xuất hiện một luồng khí màu hồng ánh tím, giống như muốn phân không khí trước mặt ra làm hai. Cự kiếm chuyển động từ mũi kiếm cắt qua không khí phát ra những tiếng rít xé gió.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

24. Chương 23: Bích Thủy Tam Điệp Lãng. Lĩnh Ngộ Cử Trọng Nhược Khinh.

Sắc mặt nàng trong nháy mắt xị xuống bởi không ngờ chiêu đầu tiên của mình lại bị phá vỡ như thế. Minh Tuyết Nhi điểm nhẹ chân, thân thể trở nên phiêu hốt, giống như một cánh bướm bay lượn giữa rừng hoa. Lam Ngọc kiếm cũng trở nên phiêu hốt giống như một cơn mưa xuân làm cho người ta không thể nắm bắt. Nhất thời, Lục Thanh giống như rơi vào giữa một cơn mưa phùn liên miên bất tuyệt, thì thoảng lại có một cơn gió lạnh tản ra từ mũi kiếm. Kiếm khí cắt qua không trung phát ra những tiếng rít.

Lúc này, tinh thần Lục Thanh hết sức bình tĩnh. Trong mắt hắn thì cơn mưa phùn liên miên bất tuyệt đó vẫn còn kém những dòng chảy ngầm nơi Minh Nguyệt đầm. Từng chiêu từng thức thi triển bởi Luyện Tâm cứ liên tục biến hóa. Từ Triều Dương thất thức cho tới Đằng Vân cửu kiếm. Cây cự kiếm phát ra những tiếng vù vù, tạo thành một cái lưới dày đặc.

Dưới sự biến hóa của kiếm chiêu, Lục Thanh lúc thì tiến lên khi thì lui lại vài bước. Chiêu thức thay đổi hết sức tự nhiên giữa hai loại kiếm pháp.

Điều này khiến cho đám người Huyền Thanh đứng xem không khỏi giật mình. Không ngờ, kiếm pháp của tiểu tử đã tiếp xúc với cánh cửa Cử trọng nhược khinh.

Một số đệ tử đứng xem chưa đạt tới cảnh giới đó, nhưng cũng có một chút kiến thức. Vì vậy mà bọn họ hết sức kinh ngạc đối với kiếm pháp của Lục Thanh. Đồng thời trong lòng họ cảm thấy tiếc nuối. Nếu biết

sớm như thế thì ngay từ đầu đã kéo Lục Thanh vào trong viện. Mới bằng này tuổi đã có sự linh ngộ đối với kiếm pháp như vậy thì sau khi Trúc Cơ còn đạt tới mức độ nào?

Mẫu thân của Minh Tuyết Nhi vốn là chủ phong nên bình thường dưới con mắt của nàng chẳng hề có một người nào khác. Sau khi tấn công hai mươi chiêu, nàng liền phát hiện ra sự quái dị của Lục Thanh. Tuy nhiên, Minh Tuyết Nhi vẫn hết sức bình tĩnh. Bởi vì, gần đây nàng cũng đã thử tiếp xúc, linh ngộ cảnh giới đầu tiên của kiếm pháp: Cử trọng nhược khinh nhưng do tính tình hiếu động nên vẫn không thể linh ngộ được. Cho tới hôm nay, thấy Lục Thanh thi triển chỉ cần nhắc tay, nhắc chân làm cho công kích liên miên bất tuyệt của nàng biến mất.

Quát lớn một tiếng, Lam Ngọc kiếm trong tay Minh Tuyết Nhi tỏa ra hàn khí mạnh hơn. Thậm chí thân kiếm còn có một làn sương lạnh. Tốc độ xuất chiêu cũng tăng lên rất nhiều. Kiếm Nguyên khí trong cơ thể giữ ở mức Kiếm Thị đỉnh phong. Hơn nữa, điểm độc đáo của Kiếm Giả chính là kiếm khí. Mặc dù, mỗi chiêu công kích đều bị Lục Thanh ngăn cản hoặc phá giải, nhưng cổ tay của hắn cũng bắt đầu có chút tê dại do tu vi không ngang bằng. Kiếm khí sắc bén trên Lam Ngọc kiếm nhẹ nhàng xuyên thủng tầng Kiếm Nguyên khí đang bao quanh Luyện Tâm kiếm. Thậm chí cánh tay cầm kiếm của Lục Thanh còn cảm nhận được Luyện Tâm đang rung lên bần bật.

Lục Thanh bình tĩnh. Lúc này, hắn đoán được thanh kiếm màu lam kia ít nhất cũng phải tới lục phẩm. Hắn không dám chậm trễ, nhanh chóng vận chuyển Kiếm Nguyên khí. Một dòng hơi ấm lưu chuyển toàn thân, nhanh chóng đẩy hàn khí vừa mới xâm nhập vào cơ thể ra ngoài.

Hắn hét lớn một tiếng, dồn hết sức lực toàn thân khiến cho cơ bắp nổi lên cuộn cuộn. Khí thể toàn thân chợt tỏa ra mãnh liệt. Luyện Tâm kiếm chém thẳng xuống không hề sử dụng một chút kỹ xảo. Kinh khí từ lưỡi kiếm phát ra như muốn cắt nát không khí.

“Vù...”

Do tốc độ va chạm với không khí quá nhanh khiến cho không khí phát ra những tiếng động.

Minh Tuyết Nhi đang di chuyển không ngừng đột nhiên hoảng sợ. Lam Ngọc kiếm chắn ngang trước ngực.

“Ầm”

Một tiếng kêu đau đớn vang lên. Hai vầng sáng màu lam và màu tím lóe lên. Minh Tuyết Nhi nhanh chóng lùi lại ba bước, không tin được vào sự thực mà nhìn Vương Lâm chăm chăm. Không ngờ hắn có thể nhìn thấy được Phiêu Miểu bộ của nàng. Mặc dù tu vi của bản thân không cao, không thể phát huy được uy lực của nó. Nhưng với tu vi Kiếm Thị không thể khám phá ra.

Mà Lục Thanh cũng không cho nàng thời gian suy nghĩ. Dưới sự vận chuyển của Luyện Hồn quyết, đầu óc của bản thân càng lúc càng minh mẫn, phán đoán hết sức tự nhiên. Cũng chẳng cần quan tâm tới chiêu thức kiếm pháp. Thậm chí là chỉ dùng tới kiếm pháp căn bản ban đầu tương ứng với cấp bậc Kiếm Nô, nhưng do nhiều năm thường xuyên rèn luyện thân thể khiến cho hắn có được khí lực hơn xa những người cùng tuổi. Hơn nữa, sức nặng của Luyện Tâm kiếm cơ bản là Minh Tuyết Nhi không thể so sánh.

“Vù...”

Thân hình hắn nhanh chóng dịch chuyển, không để cho Minh Tuyết Nhi có cơ hội phản ứng, một kiếm của Lục Thanh lại tiếp tục chém xuống.

Do thân pháp bị phá nên Minh Tuyết Nhi chỉ có thể vội vàng nâng kiếm, dựa vào kiếm khí phân bố bên ngoài Lam Ngọc kiếm để ngăn cản. Một nguồn lực mạnh mẽ nhanh chóng lan tới cánh tay nhỏ nhắn mềm mại khiến cho nàng phải lùi lại hai bước.

Ý chí chiến đấu tăng cao khiến cho Lục Thanh cảm thấy toàn thân hừng hực khí thế. Máu nóng trong cơ thể sôi lên sùng sục, chân phải nhấc lên đập xuống mặt đất khiến cho trong đại điện trống trải nhất thời vang lên một tiếng động.

Ánh mắt của Dịch Nhược Vũ đang đứng bên cạnh lấp lánh, nhìn chăm chú vào động tác của Lục Thanh, không biết đang nghĩ cái gì. Mà Tổ Văn đứng bên cạnh thì lại đang lo lắng. Hai nhóm đệ tử đứng xung quanh, nét mặt của họ có vẻ ngưng trọng. Cái nhìn của bọn họ đối với tiểu sư đệ có một chút thay đổi.

Lại nói tới cuộc chiến của hai người giữa sân. Khí thế của Lục Thanh càng lúc càng mạnh. Luyện Tâm kiếm liên tục chém xuống. Mỗi một lần đều hết sức nặng nề khiến cho trong đại diện phát ra những tiếng gió rít. Hai người, một người thì tiến lên còn một người thì lùi lại. Tiếng kiếm va chạm nhau không ngừng vang lên.

Lúc này, Minh Tuyết Nhi đang cắn chặt răng. Bị thứ kiếm pháp vô lại của Lục Thanh bức cho tới mức này khiến cho nàng cảm thấy tức giận. Ngày thường, bất cứ người nào cùng nàng luận bàn cũng phải nhường nhịn, không hề giống như Lục Thanh vào lúc này. Nhưng nói đi nói lại, nếu nàng vận dụng lực lượng của Kiếm Giả thì bản thân cũng đã nhận thua.

Cắn chặt răng, Minh Tuyết Nhi nương theo thế kiếm mà lui lại năm bước. Lam Ngọc kiếm nhanh chóng xuất ra một tư thế kỳ lạ. Những tia sáng trên thân kiếm màu lam nhanh chóng thu lại, kiếm khí càng thêm ngưng kết:

- Tiếp được chiêu này thì người thắng. Bích Thủy tam điệp lãng...

Thanh âm yêu kiều quất lên. Minh Tuyết Nhi vọt lên không trung, phảng phất Lam Ngọc kiếm giống như biến mất, chỉ còn lại một luồng kiếm quang màu lam. Kiếm quang có ba tầng giống như ba con sóng nối tiếp nhau trong không khí phát ra những tiếng xé gió. Phía sau kiếm quang, những tiếng nổ trong không khí liên tiếp vang lên mà hướng về phía Lục Thanh.

Huyền Thanh nhũ mây, trong lòng cảm thấy căng thẳng. Hai nàng Dịch Nhược Vũ đứng bên cạnh cảm thấy xấu hổ. Các nàng cũng biết hôm nay, Minh Tuyết Nhi đã bị buộc phải xuất ra tuyệt chiêu bảo mệnh mà phong chủ đã sáng tạo. Hơn nữa, tu vi của Minh Tuyết Nhi vốn là Kiếm Giả. Mặc dù hạn chế tu vi ở mức độ Kiếm Thị, nhưng Kiếm Nguyên khí trong cơ thể hùng hậu hơn Lục Thanh rất nhiều. Vì vậy có thể nói là đã thua. Nhưng Huyền Thanh là chủ nhân ở đây không mở miệng, thì các nàng cũng chẳng dám ngăn cản.

Có điều, trong lòng các nàng có phần lo lắng cho Lục Thanh. Bích Thủy Tam điệp lãng là một tuyệt chiêu duy nhất do sư phụ Minh Tịch Nguyệt của các nàng sáng chế có thể sử dụng cho tất cả cấp bậc tu vi. Theo tu vi và sự linh ngộ đối với kiếm pháp tăng lên, uy lực của chiêu thức cũng tăng lên theo. Hôm nay, cho dù Minh Tuyết Nhi áp chế tu vi ở cấp độ Kiếm Thị nhưng ngay cả Kiếm Giả tiểu thiên vị cũng không dám đón đỡ, chứ đừng nói tới Lục Thanh.

Đối với một kiếm mang theo khí thế cuộn cuộn, Lục Thanh ngẩn người. Trong nháy mắt, hần như nhớ lại cơn sóng bên dưới tảng đá đen trong Minh Nguyệt đầm. Ở chỗ đó, dao động do dòng chảy ngầm tập trung. Trong tai hần như ngay thấy tiếng nước chảy âm âm của thác nước đập mạnh lên tảng đá đen bóng, phát ra những tiếng động điệp tai. Dòng thác chảy lên tảng đá làm bắn tung những bọt nước trắng xóa rơi vào trong đầm nước.

Từng khung cảnh luyện kiếm nơi Minh Nguyệt đầm trong thời gian qua, theo dòng khí màu lam do trường kiếm biến thành càng lúc càng rõ ràng. Sự linh ngộ tích lũy trong đầu giống như trăm sông đổ về biển lớn không ngừng dung hợp. Chỉ trong nháy mắt một điểm sáng xuất hiện chiếu khắp mọi ngõ ngách trong Thức Hải.

Cùng lúc đó, Lục Thanh cảm thấy Luyện Hồn quyết không bị khống chế liên vận chuyển với một tốc độ rất cao. Thức Hải nơi huyết Thần Đình trong nháy mắt trở nên nóng bỏng, nhanh chóng đạt tới đỉnh điểm. Lục Thanh còn chưa kịp kêu lên thì một dòng khí mát rượi giống như dòng suối mát lạnh giữa mùa hè oi bức được sinh ra trong Thức Hải. Ngay lập tức, hơi nóng ở trong Thức Hải liền biến mất không còn thấy tăm tích.

Trong nháy mắt, điểm sáng trong Thức Hải chột to lên. Gần như vô thức, Lục Thanh bỏ ra một kiếm. Một kiếm đó cũng chính là đệ nhất thức trong Triều Dương thất thức: Bát Vân Kiến Nhật.

Hoàn toàn khác với lúc này, trong mắt mọi người thanh kiếm của Lục Thanh vốn rất nặng nhưng vào lúc này lại chẳng khác gì một cây kiếm gỗ, có thể nói là hết sức nhẹ nhàng. Tuy vậy nó vẫn khiến cho người ta cảm thấy một luồng khí thế giống như một ngọn núi cao, xuyên qua mây mù mà thấy được Nhật Nguyệt.

“Cử trọng nhược khinh”!

Trong hai hàng đệ tử có người nhận ra không khỏi hô lên một tiếng kinh ngạc. Nhất thời, giữa sân xuất hiện vô số âm thanh xôn xao. Bọn họ nắm rất rõ về những gì mà Lục Thanh đã đăng ký trong nhóm đệ tử nội tông. Hôm nay hắn mới mười hai tuổi lại có thể lĩnh ngộ được cảnh giới Cử trọng nhược khinh. Cảnh giới kiếm pháp như vậy có thể tiến vào hàng ngũ hai mươi người đứng đầu trên Triều Dương phong, vượt qua hơn nửa các vị sư huynh có tu vi hơn hắn. Chỉ sợ rằng hắn chính là một đóa kỳ hoa. Cho đến lúc này, những người lúc đầu có chút hối hận vì không nhận Lục Thanh lại càng thêm đau khổ.

Hai người Dịch Nhược Vũ đang đứng quan sát cũng kinh ngạc. Cả hai thâm nghĩ ngộ tính của thiếu niên đúng là rất cao. Dịch Nhược Vũ vốn chú ý Lục Thanh từ đầu thì vào lúc này, hai mắt lại càng thêm sáng. Tuy nhiên, sau khi liếc nhìn Huyền Thanh, chút ánh sáng đó nhanh chóng biến mất, trở lại lạnh lẽo như cũ.

So với sự kinh ngạc và hâm mộ của mọi người, thậm chí có đệ tử còn lộ ra sự ghen ghét thì Huyền Thanh chỉ hơi kinh ngạc sau đó liền gật đầu, hài lòng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

25. Chương 24: Thú Khư! Linh Thú Bạo Động.

Nơi giữa sân, Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh tỏa ra ánh sáng màu tím và chạm với gợn sóng màu lam.

Choang....

Một luồng khí màu lam nhất thời tản ra. Vào lúc này, tu vi cao thấp đã được thể hiện. Người có tu vi cao chỉ vung nhẹ tay một cái liền khiến cho làn khí biến mất. Mà người có tu vi thấp thì nhanh chóng lui lại hai bước mà tránh né. Không cần phải nói tới ba người Huyền Thanh, Dịch Nhược Vũ và Tổ Văn vẫn đứng nguyên tại chỗ. Khi luồng khí thổi tới trước mặt bọn họ liền tự động biến mất. Chỉ có vạt áo hơi phe phẩy một chút mà thôi.

Hai kiếm giao nhau, Lục Thanh cảm thấy được một luồng hơi lạnh từ Luyện Tâm kiếm lan tới cánh tay. Mà Minh Tuyết Nhi cũng không chịu nổi. Lục Thanh luyện tập Húc Nhật tâm kinh vốt chính là ngọn lửa của mặt trời. Kiếm Nguyên khí ẩn chứa hơi thở thuần dương, tương khắc với năng. Vào lúc này, từ trên Lam Ngọc kiếm cũng có một ngọn lửa nóng đáng ghét lan tới.

Gần như cũng một lúc, cả hai cùng lui lại phía sau. Bất kể là Kiếm Nguyên công của Minh Tuyết Nhi cao hơn một bậc hay Lục Thanh trong trận đấu lĩnh ngộ Cử trọng nhược khinh cũng đều lui lại nửa bước.

Hai người thu kiếm đứng im. Minh Tuyết Nhi hừ nhẹ một tiếng, hiển nhiên là không hài lòng đối với kết quả trận đấu.

- Ha ha! Tiểu Tuyết Nhi thất bại hả? - Huyền Thanh vừa cười vừa nói.

- Sau này cần phải cố gắng không thể ham chơi được nữa nhé.

Mà lúc này, Minh Tuyết Nhi cũng bắt đầu hờn dỗi. Hai bàn tay trắng như ngọc cứ vè vè vạt áo. Đôi môi đỏ thắm nhếch lên không trả lời.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Huyền Thanh liền phân phó xuống dưới. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, bên ngoài điện đã có đệ tử ngoại môn đưa tới hoa quả tươi, nước trà xanh dâng lên. Mọi người phân chủ khách ngồi xuống. Mà thực tế thì với biểu hiện vừa rồi của Lục Thanh khiến cho vài người âm thầm dành một chỗ bên cạnh cho hắn, miệng mỉm cười.

Nét mặt vẫn thản nhiên, trong lòng Lục Thanh tự giễu bản thân, cứ như vậy đi tới cuối hàng, ngồi xuống, im lặng không nói.

Tất cả mọi người trò chuyện với nhau vui vẻ. Lấy Huyền Thanh và Dịch Nhược Vũ làm chính, kiến thức của cả hai hết sức uyên bác khiến cho mọi người nẩy sinh sự kính nể. Càng có nhiều người nhìn về phía Dịch Nhược Vũ với dung nhan thanh tú mà ái mộ. Ngoài ra, Minh Tuyết Nhi cũng trở lại hoạt bát như trước.

Nàng cầm lấy một quả táo trên bàn cắn mạnh một miếng. Đôi mắt vẫn chớp chớp thi thoảng lại nhìn về phía Lục Thanh khiến cho trong lòng hắn có chút run rẩy.

Nói chuyện một lúc lâu, tất cả mọi người mới lần lượt tản đi. Dịch Nhược Vũ uyển chuyển từ chối lời mời của Huyền Thanh dẫn theo Tổ Vân và Minh Tuyết Nhi trở về Phiêu Miểu phong.

Bước trên những phiến đá nơi Triều Dương cung, Lục Thanh im lặng suy nghĩ. Vừa đi bộ, hắn vừa cảm nhận dòng khí mát mẻ trong Thức Hải nơi huyết Thần Đình. Lục Thanh biết hắn đã thành công tiến vào phần thứ nhất Dưỡng Hồn của Luyện Hồn quyết. Sau khi tiến vào cảnh giới Dưỡng Hồn, Lục Thanh chỉ cần vận khởi Luyện Hồn quyết trong phạm vi mười trượng cho dù nhắm mắt, hắn cũng có thể cảm nhận được tất cả mọi thứ. Ngay cả từng gốc cây, ngọn cỏ cũng có thể nhìn thấy được. Thậm chí chúng còn có thêm những sắc thái mới và sinh cơ.

Trên đường đi, khi đi ngang qua Tầng Thư các, Lục Thanh chợt bừng tỉnh rồi bước chân đi vào. Trông cửa chính là hai trung niên đệ tử ngoại môn. Một cách vô thức, Lục Thanh liền vận chuyển Luyện Hồn quyết. Một luồng dao động vô hình từ trong Thức Hải tỏa ra, khiến cho hắn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng Kiếm Nguyên sắc bén trong cơ thể hai người. Tu vi của cả hai đều là Kiếm Giả, chỉ có điều không rõ Thiên Vị nào mà thôi.

Hắn ngăn người. Nhưng do đang đứng trước mặt người khác nên Lục Thanh nhanh chóng trở lại bình thường. Sau khi lấy yêu bài sau lưng, dưới ánh mắt hâm mộ và cung kính của hai người, hắn đi vào bên trong.

Tầng Thư các được chia làm ba tầng. Tầng một đặt những ghi chép linh tinh. Có một chút sự việc trên đại lục, các nhân vật trong lịch sử. Tầng hai là nơi để các loại kiếm pháp, Kiếm Nguyên công. Tầng ba là thư tịch thượng cổ. Ngoại trừ tầng một, nếu đệ tử ngoại môn muốn tiến lên tầng hai phải được hộ pháp chấp sự chấp nhận. Mà đệ tử nội tông thì chỉ có lên tầng ba mới phải xin sự đồng ý. Đây chính là sự khác biệt về thân phận.

Không lên tầng hai, Lục Thanh đi thẳng vào bên trong tầng một. Nơi đây không có mặt bất cứ một đệ tử nội tông nào hết, chỉ có khoảng chừng hai mươi đệ tử ngoại tông. Hiển nhiên, khi thấy Lục Thanh tới đây, những người này đều cảm thấy kinh ngạc. Đệ tử nội tông tới Tầng Thư các gần như đều lên thẳng tầng hai. Dù sao thì tu vi đối với bọn họ là quan trọng nhất. Dành thời gian ở tầng một để tìm hiểu các truyền thuyết là một sự không sáng suốt đối với bọn họ. Ngoại trừ đám đệ tử ngoại tông không có tiền đồ ra, trong năm rất khó có thể thấy được đệ tử nội tông xuất hiện ở tầng một.

Trong ánh mắt kính sợ của đám đệ tử, Lục Thanh cất bước tới một góc chuyên để những loại nghề nghiệp. Hai bên được xếp hai hàng giá sách bằng gỗ lê. Mùi thơm từ giá sách tỏa ra khắp căn phòng. Vừa đi, ánh mắt hắn vừa tìm kiếm trên các giá sách. Thỉnh thoảng lại có một đệ tử ngoại môn tránh sang nhường đường.

Bất tri bất giác hắn đã đi qua mấy cái cửa, tới tận gian trong cùng. Phía bên trái hoàn toàn trống trải. Ở đây mới chỉ có một chút giá sách bên trên có ghi rõ mấy chữ: Linh Thú chí dị. Ánh mắt của Lục Thanh không khỏi sáng ngời.

Sau khi nhìn qua sáu hàng giá sách với gần hai trăm quyển sách, Lục Thanh rút một quyển có tên là Tử Hà linh thú phổ. Có lẽ nó có từ rất lâu nên trang giấy đã bị ố vàng, thậm chí còn rất cứng. Cẩn thận lật từng trang để xem trong nửa canh giờ. Ánh mắt của Lục Thanh chợt sáng ngời. Tại trang cuối cùng của quyển sách, hắn tìm được một đoạn nói:

”Thú Khư, phía bắc giáp với Ngọc Tuyền thành của Thanh Phàm cấp Thanh Ngọc tông. Phía nam tiếp giáp với Lạc Nhật thành của Tử Hà tông. Phương viên của nó hơn năm mươi dặm, bên trong có rất nhiều linh thú kỳ dị. Nghe đồn có cả tứ giai linh thú Lôi Mãng cũng thường hay xuất hiện.

Lôi Mãng là loại tứ giai linh thú. Nó là một nhánh của thập giai linh thú Giao Huyết. Khi đến thời kỳ trưởng thành dài hai mươi trượng, mình to tới cả trượng. Đầu của nó mọc lên một cái sừng dài khoảng nửa trượng. Toàn thân có một lớp vẩy màu tím, được bao phủ trong một lớp lông điện. Ít nhất từ Thanh Phàm thân kiếm trở lên mới có thể đả thương được nó. Miệng nó có thể phun ra lông điện màu tím. Cái sừng do ngưng tụ lông điện nên vô cùng cứng rắn. Nó cũng là một trong những vật liệu cao nhất để chế tạo Thanh

Phàm thần kiếm. Thực lực của nó có thể sánh ngang kiếm đạo đại sư mới đột phá lên tới Kiếm Vương. Trong sách cũng không ghi rõ có khả năng tiến giai nữa hay không.

Nguyên bản trong lòng đã có một sự tưởng tượng nhất định, nhưng sau khi nhìn thấy bản ghi chép, Lục Thanh cũng phải rung động vì thực lực mạnh mẽ của Lôi Mãng. Căn cứ vào những gì ghi trong Tử Hà linh thú phổ thì tứ giai linh thú khi trưởng thành cũng có thể sánh với cường giả Kiếm Chủ đỉnh phong. Thậm chí cũng có thể đồng thời đối mặt với hai ba người. Nhưng tứ giai linh thú Lôi Mãng có thể sánh với Kiếm Vương tiểu thiên vị.

Đây chẳng lẽ là do có được huyết mạch của Lôi Giao? Lục Thanh không khỏi liên tưởng đến thập giai linh thú Lôi Giao còn có thực lực mạnh mẽ như thế nào? Chẳng lẽ lại có thực lực phiên thiên đảo hải giống như Kiếm Tổ?

Lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu, Lục Thanh cười khổ một tiếng. Với thực lực của mình bây giờ mà đối diện với bất cứ kẻ nào trong số đó cũng đều thần hồn tan biến.

Sau khi thỏa mãn sự hiếu kỳ, Lục Thanh liền trở về Tử Trúc viện. Hôm nay, Tử Trúc viện cũng chỉ còn có một mình hắn. Mặc dù yên tĩnh, nhưng cũng không tránh khỏi sự tịch mịch.

Ba ngày sau, Huyền Thanh giao tất cả mọi việc cho hộ pháp rồi một mình xuống núi. Mặc dù tất cả đều cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng không ai dám hỏi.

Sau đó hai ngày, Lục Thanh đang ngồi xếp bằng bên Minh Nguyệt đàm. Trên người hắn thi thoảng lại có một tia sáng màu tím xuất hiện. So với khi mới lên núi thì hơi gầy hơn một chút, nhưng nét mặt lại thêm vẻ cương nghị. Ngoài ra, người ta còn có thể thấy thoáng qua có một làn khí màu tím bên ngoài gây một cảm giác ôn hòa nhưng hùng hậu.

Luyện Tâm kiếm cảm một bên, trên thân kiếm động một số giọt nước trong suốt phản chiếu tia nắng mặt trời. Hiển nhiên là Lục Thanh vừa mới luyện kiếm xong. Lúc này đã là giữa trưa, tia nắng mặt trời rọi xuống mang tới cảm giác ấm áp. Nhưng Lục Thanh ngồi đó mà tinh thần lại không hề an tĩnh. Chung quanh hắn chẳng biết nổi lên một cơn gió nhẹ từ lúc nào cuốn bay lớp lá khô trên mặt đất. Vào lúc này, trong Thức Hải của Lục Thanh, Luyện Hồn quyết cũng đồng thời vận chuyển, giúp hắn có thể nắm rõ ràng phạm vi mười trượng xung quanh.

“Graooo...”

Một con hổ có cái sừng dài gần trượng từ trên vách đá bay xuống. Toàn thân của nó ướt sũng. Nơi eo của nó có ba vết thương dài hơn thước đang đầm đìa máu tươi lộ rõ cả thịt ở bên trong. Hiển nhiên là mấy vết thương đó bị một thứ móng vuốt sắc bén gây ra. Ngay cả cái sừng dài trên đầu cũng bị gãy một nửa, ở giữa xuất hiện một mạch máu. Từ nơi đó, những giọt máu tí tách chảy xuống khiến cho con hổ giống như vừa từ trong vũng máu mà đi ra.

Đôi mắt của con hổ toàn tia máu và sự sợ hãi. Cái miệng đỏ lòm của nó không ngừng thở dốc. Khi nhìn thấy Lục Thanh đang ngồi xếp bằng trên mặt đất càng khiến cho nó thêm hoảng sợ. Bộ lông trên người nó dựng đứng. Nhưng khi nhìn thấy đó chỉ là một sinh vật nhỏ bé, nó liền rống lên tức giận. rồi phóng về phía Lục Thanh.

Hai mắt Lục Thanh chợt mở ra khiến cho con hổ như cảm thấy trong ánh mắt có một tia sáng khiếp người hiện lên. Con hổ cảm thấy ớn lạnh, nhanh chóng tránh sang một bên.

“Vù...”

Cười lạnh một tiếng, rồi trong nháy mắt, Lục Thanh liền ra tay. Luyện Tâm kiếm quét ngược sang bên. Trong phút chốc Kiếm Nguyên khí đã phủ đầy thân kiếm. Ánh sáng màu tím lóe lên, đồng thời trong không khí phát ra những tiếng rít.

Một tiếng rắc vang lên. Thân kiếm đã chém ngang người con hổ khiến cho da thịt chỗ đó lồm xồm xuống. Xương cốt bị kinh lực của Luyện Tâm kiếm làm cho nát bấy. Ngay cả một tiếng rống cũng không kịp phát ra, con hổ ngã vật xuống đất. Đôi mắt của nó mở to, chỉ có một sự tuyệt vọng.

Con hổ cũng chỉ là một loại dã thú bình thường. Tuy cũng có một chút lợi hại, nhưng không phải là đối thủ của Lục Thanh đang sắp sửa Trúc Cơ. Cho dù là một người mới bước vào Kiếm Thị cũng có thể đối phó.

Nhưng Lục Thanh cũng chẳng để ý tới nó. Hắn ngẩng đầu lên nhìn. Không biết từ lúc nào, mặt trời đã bị mây đen che khuất khiến cho bầu không khí trở nên nặng nề.

Kiu...kiu...

Một đàn chim mỏ dài không biết bị thứ gì kinh động mà từ trong đám cây cối bay nháo nhào lên cao, khiến cho lông chim màu nâu tán loạn trong không trung.

Lục Thanh nhanh chóng đi qua khe núi mà ra ngoài. Mặt đất dưới chân bắt đầu có sự rung động. Thi thoảng lại có những tiếng hí cùng với tiếng rống truyền đến. Thanh âm của chúng có một sự kinh hoàng. Nhưng Lục Thanh cũng có thể cảm nhận được một làn hơi thở mang theo một thứ lực lượng không thể chống cự.

“Chẳng lẽ lại là linh thú?” - Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

26. Chương 25: Kiếm Cường Tung Hoành.

Chân hắn đạp nhẹ lên một tảng đá, tung người nhảy lên một đám dây leo rậm rạp trên vách đá mà gương mặt nhìn về phía xa.

“Ầm...ầm...ầm”

Bụi đất tung lên mù mịt, phủ kín cả rừng cây. Vô số các loại dã thú từ bên trong chạy ra. Ngoại trừ một ít loài hổ có sừng, dã lang, hào trư bình thường ra còn có mười mấy con linh thú. Có cả một con hắc hùng có bốn cái tai, cao hơn trượng với bộ lông đen bóng. Hai bên mép của nó lộ ra một cặp răng nanh nhọn hoắt dài, vàng óng giống như Kiếm Xí Hổ. Trên cành cây vô số Tam Chỉ ngu hầu vừa nhảy vừa kêu.

Ngoại trừ những con nhất giai linh thú, Lục Thanh còn kinh ngạc khi phát hiện ra một đàn nhị giai linh thú Xích Diễm thừ. Cả đàn tạo thành một ngọn lửa kéo dài trên mặt đất. Tất cả các loại nhất giai linh thú đều nhanh chóng tránh né. Nhưng bởi vì số lượng các loài thú chạy trốn nhiều lắm, ngay cả loài mèo rừng với đôi tai dài, hay thỏ mắt lam vẫn ăn cây ăn cỏ cũng bắt đầu gia nhập hàng ngũ khiến cho ngọn lửa trên mặt đất không còn tràn đi với tốc độ nhanh như cũ mà cũng bị cuốn vào trong lớp bụi mù mịt.

Đưa mắt nhìn ra xa về hướng Lạc Nhật thành, chẳng biết những đám mây đen xuất hiện từ đâu đang bắt đầu kéo đến.

“Đang...đang...đang...”

Từ trên núi vang lên tiếng chuông cảnh báo. Hiển nhiên đã có linh thú chạy tới Triều Dương cung và bị phát hiện. Cuối cùng thì đã có chuyện gì xảy ra?

Lục Thanh suy đoán liên tục, rồi yên lặng nhìn về phía Lạc Nhật phong. Ở nơi đó, có Lạc Nhật thành nằm ở bên trái của Lạc Nhật phong, một bên giáp với Thú Khư. Mà Triều Dương phong và Lạc Nhật phong cùng giáp với nhau.

Lạc Nhật phong, Lạc Nhật thành....chẳng lẽ là trong Thú Khư xuất hiện thú triều (vô số linh thú kéo ra một loạt giống như thủy triều)? Lục Thanh nghĩ tới đây, Lục Thanh chợt cả kinh. Nhưng nghĩ tới năm ngày trước, Dịch Nhược Vũ và sư phụ Huyền Thanh nói chuyện với nhau, lại còn có phong thư do chính tay phong chủ của Phiêu Miểu phong tự thân viết thì chẳng lẽ là do Lôi Mãng?

Chấp nổi tất cả các thông tin lại, ánh mắt Lục Thanh chợt sáng ngời. Cũng chỉ có Lôi Mãng mạnh mẽ mới có thể thu hút nhiều sự chú ý đến vậy.

Hôm nay trên Tử Hà tông, ngoại trừ Triều Dương và Phiêu Miểu phong ra, linh thú bảo hộ trên ba đỉnh núi còn lại đều là có thực lực tứ giai. Trong hai nơi còn lại thì trên Triều Dương phong có một con tam giai Liệt Hỏa báo. Còn Phiêu Miểu phong là linh thú gì thì Lục Thanh cũng không rõ lắm. Đến ngay cả Liệt Hỏa báo cho tới lúc này hắn còn chưa được nhìn thấy. Tất cả thông tin mà hắn có được đều phải nhờ hỏi một gã đệ tử ngoại môn nên mới biết được điều đó.

Ở phía xa, mây đen càng lúc càng dày, cuộn cuộn bay tới. Thi thoảng lại có một tia chớp màu tím lóe lên, khiến cho thanh thế tăng vọt. Cho dù là cách xa mười dặm vẫn có thể nghe thấy một cách rõ ràng. Trên mặt đất từ từ xuất hiện những cơn gió cuốn theo bụi đất, thổi qua người Lục Thanh khiến cho vạt áo của hắn bay phấp phật.

“Gràoooooooo...”

Đột nhiên, một tiếng thú rống vang lên tới tận mây xanh, âm thanh của nó xuyên thấu qua chín tầng trời khiến cho những đám mây đen trên trời càng thêm cuộn cuộn. Không khí dần trở nên nặng nề giống như có một tảng đá lớn từ từ ép xuống. Lục Thanh cảm giác trong lòng giống như có một tảng đá nặng ngàn cân đè chặt khiến cho hô hấp khó khăn. Cho đến thời điểm này, đây là lần thứ hai hắn đối mặt với sự biến đổi của trời đất.

- Đúng là Lôi Mãng hay sao? - Lục Thanh có phần run rẩy, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh.

“Gràoooooooo...”

Một tiếng rống giống như tiếng sét đánh vang lên. Tới lúc này, cặp mắt Lục Thanh trợn trừng nhìn một làn ánh sáng màu tím đang dâng lên từ phía chân trời, nhanh chóng bay về phía Triều Dương phong. Trên bầu trời, những đám mây đen và sấm chớp tụ tập cũng bắt đầu nổi giận.

“Ầm...”

Một tia chớp màu tím từ trên trời phát ra một tiếng nổ. Đồng thời, vầng sáng màu tím cũng không hề yếu thế. Nó cũng phát ra một cột sáng màu hồng tía phóng lên cao, đánh vào tia chớp.

Vô số tia chớp nhỏ bắn ra xung quanh giống như giữa không trung có một đóa hoa màu tím nở rộ, rồi ngay lập tức bị héo rồi rơi rụng.

Theo sự di động của vầng sáng màu tím, những đám mây đang tập trung trên bầu trời cũng bị hút theo. Cùng lúc đó, trên trời lại xuất hiện gần mười điểm đen bé nhỏ. Nếu không phải do Lục Thanh tu luyện lâu ngày lại thêm vừa mới đột phá đạt tới cảnh giới thứ nhất của Luyện Hồn quyết khiến cho thần niệm sáng suốt thì không thể phát hiện được.

“Ầm...ầm...ầm”

Trên đường đi vô số tia sét đánh xuống. Chỉ trong chốc lát, những tia chớp màu tím đã khiến cho vầng ánh sáng tím ảm đạm đi rất nhiều. Những tia chớp đánh trượt khiến cho mặt đất xuất hiện những cái hố vừa to vừa sâu. Một ngọn lửa bắt vào đám lá khô vàng trên mặt đất rồi bùng lên.

Bị tấn công một lúc, vầng sáng màu tím cũng thực sự nổi giận phát ra một tiếng rít. Hơn mười tia chớp màu tím lại đánh xuống mặt đất khiến cho ngọn lửa bốc cháy thêm to hơn.

- Nghiệt súc chó càn rỡ! - Đột nhiên, một tiếng hét lớn át cả tiếng sấm chớp ầm ầm trên bầu trời. Thanh âm khiến cho tảng đá lớn dưới chân Lục Thanh cũng phải rung rung. Hắn chẳng hề nghĩ ngợi liền nhảy ngay vào trong một cái khe đá.

“Đúng là sư phụ!” - Lục Thanh thầm nghĩ trong đầu. Thanh âm mặc dù rất xa, nhưng vẫn có thể nghe rất rõ đã chứng tỏ thực lực thâm sâu của Huyền Thanh. Điều đó cũng khiến cho Lục Thanh thêm sợ hãi đối với cảnh giới kiếm đạo đại sư ngưng kết Kiếm Hồn. Đồng thời, trong lòng hắn cũng có một sự mong đợi.

Từ trong khe đá nhìn lên, trên bầu trời phía xa có một ngọn lửa tỏa ra ánh sáng màu tím dài khoảng chừng năm mươi trượng như chực xé nát hư không. Trong không trung liên tục phát ra những tiếng nổ kèm theo một tiếng kiếm ngân vang lên.

Kiểm cương!

“Chẳng lẽ đây chính là Kiếm cương?” - Ánh mắt của Lục Thanh như bị hút về phía đó. Nhưng dưới sự vận chuyển của Luyện Hồn quyết, hắn nhanh chóng tỉnh táo lại. Chỉ có điều, bàn tay đang nắm Luyện Tâm kiếm càng thêm chặt hơn.

“Graooooooooo....”

Vàng sáng bảo hộ màu tím nhất thời bị kiếm cương của Huyền Thanh đánh trúng. Ngay lập tức một tiếng rống đau đớn vang lên. Tuy nhiên, nó cũng không công kích lại mà nhanh chóng chạy về phía Triều Dương phong.

Khi khoảng cách càng lúc càng gần, hình dạng của vàng sáng màu tím cũng hiện ra trước mắt Lục Thanh. Một thân hình dài gần ba mươi trượng có màu hồng tía. Mỗi cái vẩy trên thân nó cũng bằng một cái bàn tay, tỏa ra ánh sáng màu vàng nhưng khi thoảng lại lóe lên một tia chớp màu tím.

Đây chắc chắn là Lôi Mãng. Lục Thanh nhìn thấy mà thêm sợ hãi. Con Lôi Mãng này so với những gì ghi chép trong Tử Hà linh thú phổ có rất nhiều điểm khác biệt. Trước tiên không nói tới việc trong sách mô tả, khi nó đến thời kỳ trưởng thành dài tới gần ba mươi trượng, trên đầu có một cái sừng luôn có lôi điện bao quanh dài gần trượng. Thi thoảng lại xuất ra một đạo lôi điện màu tím đối lại lại lôi điện từ trên trời giáng xuống.

Nhưng vào lúc này, hoàn cảnh của nó không được tốt lắm. Bên mạng sườn của nó có một vết thương dài khoảng ba thước. Từ miệng vết thương phun ra thứ máu màu tím. Những giọt máu tím rơi xuống liền bốc lên một làn khói xanh.

Mấy điểm đen trên trời cũng từ từ xuất hiện trước mắt. Ngoại trừ sự phụ Huyền Thanh ra còn có bảy nữ tử có nhan sắc diễm lệ. Trong đó, Lục Thanh chú ý nhất tới một nữ tử tản ra một làn hơi lạnh thấu xương. Người đó ước chừng ba mươi tuổi. Xung quanh người lấp lóe từng luồng tia sáng kiếm cương màu lam tỏa ra hơi lạnh kinh người. Cho dù cách hơn trăm trượng cũng khiến cho Lục Thanh rùng mình.

Mà hiển nhiên là Huyền Thanh không hề có ý định bỏ qua cho Lôi Mãng. Thanh trường kiếm màu bạch ngân trong tay huy vũ, một vàng kiếm cương màu hồng tím nhanh chóng xuất hiện trước người. Trong không trung chợt xuất hiện vô số ngọn lửa màu tím nhanh chóng hội tụ vào trên kiếm cương. Trong khoảng khắc, trên bầu trời chợt xuất hiện một mặt trời tỏa ra ánh sáng màu hồng tía, mang theo một làn hơi nóng kinh người.

Ngoại trừ Huyền Thanh ra, bảy nữ tử cùng hơi nhẩn mặt nhanh chóng lui lại mấy trượng. Động tác của cả bảy người hết sức nhịp nhàng, giống như đã trải qua một thời gian dài huấn luyện, vô cùng ăn ý.

Cảm nhận được sự uy hiếp, thân hình khổng lồ của Lôi Mãng giãy dụa. Trên cái đuôi dài của nó xuất hiện một đạo lôi điện màu tím mà đánh về phía Huyền Thanh. Không khí xung quanh bị dồn nén phát ra những tiếng nổ liên tiếp.

Nét mặt hết sức nghiêm túc, thanh trường kiếm trong tay Huyền Thanh huy động theo một đường cong quỷ dị. Trước mặt, kiếm cương ngưng tụ thành một hỏa cầu màu hồng. Ngay sau đó, nó bay về phía cái đuôi của Lôi Mãng đang quất tới kèm theo một tiếng rít.

“Uỳnh”

Một vòng sóng không khí từ giữa cú va chạm lan ra ngoài. Trên mặt đất, trong phạm vi mười trượng biến thành một mảnh đất trống. Lớp đất trên mặt bị xới sâu xuống vài thước để lộ ra một lớp đất bùn. Ngay sau đó, do nhiệt độ của làn khí nung nóng, từ mặt đất bốc lên một làn sương trắng. Nữ tử lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, chém ra một đạo kiếm cương lạnh như băng. Trong nháy mắt, làn sương trắng bị đóng băng lại mà rơi xuống đất.

Đây là một nữ tử hay là một kiếm đạo đại sư đây? Lục Thanh nhìn thấy vậy mà cảm thán trong lòng. Hắn cảm thấy trên cơ thể của người đó có một chút quen thuộc, khiến cho trong đầu xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp đang giận dữ.

Có điều tình thế trước mắt cũng chẳng cho hắn có thời gian để mà phân tâm. Trong cả thập vạn đại sơn thì đây có thể nói là một trận chiến hàng đầu, cũng không phải ai cũng có thể chứng kiến. Mặc dù với tu vi của Lục Thanh hôm nay muốn phân tích sự công kích của bọn họ chẳng khác nào một chuyện nằm mơ,

nhưng phương pháp vận dụng kiếm pháp lại khiến hắn phải say mê. Luyện Hồn quyết vận chuyển không ngừng khiến cho đầu óc của hắn hoàn toàn minh mẫn. Hắn cố gắng ghi vào trong óc quỹ tích trường kiếm của Huyền Thanh. Dù sao thì hắn cũng thuộc về Triều Dương phong mà Huyền Thanh chính là đệ nhất cao thủ ở đó. Bất cứ một cái nhắc tay, nhắc chân của lão cũng mang bóng dáng các loại kiếm pháp của Triều Dương phong. Vì vậy mà quan sát cuộc chiến khiến cho Lục Thanh thu được rất nhiều điều lợi.

Quay lại trận chiến của Huyền Thanh và Lôi Mãng. Trường kiếm trong tay lão hóa thành vô số bóng kiếm màu hồng. Vô số đạo kiếm cương từ trên thân kiếm bay ra. Từng kiếm nối tiếp từng kiếm phát ra những đạo kiếm cương tạo thành một ngọn lửa dài mấy trượng, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, chém về phía cự mãng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

27. Chương 26: Kiếm Trận! Bích Thủy Xung Thiên.

Thân thể Lôi Mãng uốn éo, gầm rống một cách điên cuồng. Đôi mắt màu lam của Lôi Mãng to bằng cái đầu người xuất hiện một màu đỏ hung dữ. Cái miệng khổng lồ của nó há ra. Ngay lập tức một loạt những tiếng động tanh tách vang lên, một quả lôi cầu màu tím xuất hiện trong miệng của nó. Kích thước của lôi cầu tăng lên rất nhanh, trong nháy mắt khiến cho người nhìn thấy phải run rẩy.

- Tam sư huynh! Đạo lôi kiếp cuối cùng của Lôi Mãng sắp hạ xuống. Có lẽ, nó muốn liều mạng. - Nữ tử lạnh lẽo thấy thổ liên mở miệng nói. Thanh âm của nàng như chẳng hề có một chút tình cảm.

Quả nhiên, nghe thấy thế, Lục Thanh càng thêm khẳng định phán đoán của mình. Người đó đúng là mẫu thân của Minh Tuyết Nhi, phong chủ Phiêu Miểu phong, Minh Tịnh Nguyệt. Ngày đó, sau khi giao đấu một trận với Minh Tuyết Nhi, hắn nghe thấy rất nhiều lời bàn luận. Vì vậy mà hắn cũng biết được thân phận chính thức của Minh Tuyết Nhi. Tất nhiên trong đó phần lớn là những lời bình luận về hắn. Dù sao thì linh ngộ trong trận đấu cũng không phải bất cứ người nào cũng có thể gặp.

Cả tám người cùng lơ lửng trong không trung. Lục Thanh cũng biết tu vi phải đạt tới Kiếm Chủ mới có thể đứng giữa không trung trong một thời gian ngắn. Không ngờ, ngoại trừ sư phụ Huyền Thanh và phong chủ Minh Tịnh Nguyệt của Phiêu Miểu phong, sáu người còn lại cũng có tu vi đạt tới Kiếm Chủ. Điều đó khiến cho người ta phải giật mình.

Cách đó trăm trượng, trên Triều Dương phong đang bắt đầu có vô số đám mây đen hội tụ. Áp lực nặng nề trong không trung thoáng cái đã tản ra khắp cả Triều Dương phong. Trong Triều Dương cung, vô số đệ tử ngoại môn cùng hoảng sợ mà nhìn lên dị tượng trên bầu trời. Đám đệ tử nội tông cũng có nét mặt ngưng trọng. Tất cả đệ tử nội tông đều tập trung trên cái sân rộng trước Triều Dương đại điện, trong tư thế sẵn sàng, phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Từ trong đôi mắt bắn ra một tia máu. Lôi Mãng há mồm phả ra một luồng hơi thở nóng bỏng về phía kiếm cương do Huyền Thanh phóng ra. Một âm thanh vang lên, kiếm cương đã va chạm với lôi cầu màu tím sậm đang ngưng tụ trong miệng Lôi Mãng. Tuy nhiên, nó giống như một mẩu sắt nhỏ chìm vào giữa biển lửa. Lôi Mãng phe phẩy cái đuôi khổng lồ của nó mấy cái, kiếm cương liền biến mất trong lôi cầu. Sau đó, lôi cầu cũng thu nhỏ lại một chút.

Lục Thanh có thể nhận thấy những tia chớp đang bao quanh thân thể Lôi Mãng nhạt đi một phần. Hiển nhiên là tiếp được một kiếm đó cũng không phải là chuyện thoải mái. Dù sao thì tứ giai Lôi Mãng trưởng thành, nhiều lắm cũng chỉ tương đương với Kiếm đạo đại sư có tu vi sơ nhập Kiếm Vương. Mặc dù, kích thước của nó to lớn, nhưng Huyền Thanh và Minh Tịnh Nguyệt cũng đều đạt tới Kiếm Vương thuộc cảnh giới Kiếm Hồn từ rất lâu rồi làm sao có thể đối phó một cách dễ dàng cơ chứ?

Hai hàng lông mày của Huyền Thanh hơi nhíu lại, định tiếp tục ra tay.

- Hôm nay, sư huynh sử dụng bí pháp dẫn phát thú kiếp của Lôi Mãng đã là một đại ân. Tất cả những việc còn lại cứ giao cho chúng ta.

Không đợi Huyền Thanh đồng ý, cánh tay áo màu lam của Minh Tịnh Nguyệt khê vung lên. Đồng thời, sáu nữ tử phía sau nàng cũng nhanh chóng vọt ra. Nhìn sáu người lao tới, Lôi Mãng có thể cảm giác được một sự nguy hiểm. Hơn nữa, lôi kiếp cũng sắp sửa hạ xuống vì vậy mà nó vội vàng phun lôi cầu trong miệng ra ngoài.

Lôi cầu màu tím sậm tỏa ra điện quang, bay trong không khí tạo ra một khoảng chân không.

Đối mặt với một kích mạnh mẽ của Lôi Mãng, sáu nữ tử cùng quát lên một tiếng yêu kiều. Sáu thanh trường kiếm giống nhau như đúc cùng tỏa ra vàng sáng màu lam đều ra khỏi vỏ. Sáu đạo kiếm khí tỏa ra hơi lạnh như băng kéo ra từ mũi kiếm tới tận năm trượng. Một cơn gió lạnh nhanh chóng tản ra xung quanh, bao trùm toàn bộ không gian trong phạm vi mười trượng. Ngay cả đứng cách đó gần trăm trượng mà Lục Thanh cũng còn cảm thấy được khí trời nhanh chóng chuyển sang tiết đông giá rét. Trên người Lục Thanh, một lớp băng mỏng nhanh chóng xuất hiện.

Uy lực thật là mạnh. Không ngờ có thể ảnh hưởng tới khí trời trong phạm vi tới trăm trượng. Điều này khiến cho Lục Thanh cảm thấy sợ hãi. Chẳng lẽ đây chính là thực lực Kiếm Chủ? Trong đan điền, Kiếm Nguyên khí màu tím theo lộ tuyến của Húc Nhật tâm kinh nhanh chóng vận chuyển, ngăn cản hơi lạnh xâm nhập vào trong cơ thể. Lục Thanh nấp sau tảng đá lớn không dám để phát ra một tiếng động. Nấp đó mà xem nếu bị phát hiện rất dễ khiến cho người khác nghi ngờ. Dù sao thì trước mặt còn có người của Phiêu Miểu phong, nếu mà phát sinh hiểu lầm thì đúng là làm khó cho sự phụ.

Ánh mắt của hắn chăm chú theo dõi biến hóa của trận chiến trước mặt. Sáu thanh trường kiếm tỏa ra kiếm khí nhanh chóng hợp lại một chỗ rồi tạo thành một đạo kiếm khí màu lam dài ba mươi trượng. Đạo kiếm khí mang theo khí thế hủy thiên diệt địa chẻ đôi không khí mà chém về phía lôi cầu.

“Xoẹt...”

Đạo kiếm khí tiếp xúc với lôi cầu liên khựng lại. Vô số tia sáng màu tím sậm bắn ra bốn phía. Đồng thời, không khí xung quanh cũng trở nên vẩn vèo. Một tiếng nổ lớn vang lên, vọng ra khắp chu vi mười dặm. Nấp sau tảng đá lớn mà sắc mặt của Lục Thanh cũng phải tái nhợt. Do khoảng cách quá gần nên vào lúc này, hắn cảm thấy tâm thần chấn động mạnh. Kiếm Nguyên khí trong cơ thể dao động, thiếu chút nữa thì không giữ được lộ tuyến vận chuyển của Húc Nhật tâm kinh.

Huyền Thanh đứng bên cạnh Minh Tịnh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là không hài lòng đối với kết quả. Sáu nữ tử vây công nghe thấy tiếng hừ vội cùng nhau quát lên một tiếng. Trên thân thể sáu người cùng hiện ra một đạo kiếm khí màu lam tỏa ra hơi lạnh. Kiếm khí giống như một làn nước cùng rót vào thân kiếm trên tay. Gần như đồng thời, đạo kiếm khí dài ba mươi trượng lại tăng thêm mười trượng nữa.

“Rắc...”

Chẳng khác nào một khúc gỗ mục, lôi cầu liền bị kiếm khí cắt ra làm đôi. Những tia chớp mạnh mẽ bắn ra xung quanh phát ra những tiếng nổ âm ầm. Dưới chân Triều Dương phong, vô số loạn thành bị những tia chớp đánh cho biến thành bột phấn. Trong nháy mắt, mặt đất phủ đầy một lớp đá bột.

Triều Dương trấn, trong trang viện của Lục gia, một phụ nhân xinh đẹp đang lẳng lặng đứng thẳng bên lan can làm bằng gỗ lim. Ánh mắt nàng bình tĩnh, im lặng nhìn về phía Triều Dương phong. Đột nhiên, có những tiếng động vang đến kèm theo mặt đất xuất hiện những chấn động nhỏ.

Bàn tay phụ nhân đang nắm lấy lan can chợt siết chặt. Trong ánh mắt nàng xuất hiện một sự lo lắng. “Thanh nhi! Người có chuyện gì không?”

Đang nấp sau tảng đá, Lục Thanh chợt cảm thấy trái tim đập mạnh một cái. Hắn cúi đầu nhìn về phía Triều Dương trấn, hai mắt xuất hiện một làn nước mắt nhưng bị Lục Thanh nhanh chóng lấy tay gạt đi giống như không hề có chuyện gì xảy ra. Chỉ có điều, ánh mắt của hắn giống như có một ngọn lửa thiêu đốt, làm toàn thân chợt xuất hiện một chút khí thế không thể diễn tả được bằng lời.

Chỉ trong nháy mắt, Lục Thanh giống như thoát thai hoán cốt. Toàn thân hắn chợt tỏa ra một làn ánh sáng màu tím. Nước da màu đồng do luyện kiếm dưới ánh nắng cũng bắt đầu trở nên hồng hào, trắng nõn.

Trong đan điền, một luồng khí màu tím chợt tỏa ra ánh sáng chói mắt. Làn khí màu tím đó hoàn toàn tinh khiết, không hề pha lẫn một chút tạp chất.

Chẳng buồn cũng chẳng vui, nét mặt hoàn toàn trầm tĩnh, Lục Thanh cảm nhận một cách cẩn thận sự biến hóa của Kiếm Nguyên khí trong cơ thể. Chỉ trong chớp mắt, Kiếm Nguyên khí đang chiếm tám phần trong đan điền thu nhỏ lại một chút, chỉ còn gần tám phần mà thôi. Lục Thanh biết mặc dù lượng ít đi nhưng mức độ tinh thuần của Kiếm Nguyên khí trong cơ thể đã hơn trước đây rất nhiều.

Mặc dù vẫn là Kiếm Thị, nhưng trong khoảng thời gian ở trên Triều Dương phong, bất luận là số lượng hay mức độ tinh thuần của Kiếm Nguyên khí trong cơ thể hẳn đều có một bước tiến dài. Trong số những người có tu vi Kiếm Thị có thể nói là đứng trong số xếp đầu.

Tuy nhiên, đến hôm nay lại không còn ai có thể so sánh được với hắn. Có thể nói hắn đã là người đứng đầu. Mức độ thu nạp Kiếm Nguyên khí đã đạt tới mức độ thiên tài. Một khi Kiếm Nguyên khí bão hòa, với sự tinh thuần của Kiếm Nguyên khí như vậy hoàn toàn có thể bảo đảm sự thành công Trúc Cơ của hắn.

Lôi Mãng thấy lôi cầu có nguy cơ bị phá liền cảm thấy lo lắng mà vội vàng định chạy trốn.

- Bích thủy xung thiên.... - Sáu nữ tử đang liên thủ chợt biến mất chỉ để lại tàn ảnh của bản thân. Lôi Mãng vừa mới di chuyển liền phát hiện ra sáu nữ tử đã xuất hiện ở sáu vị trí khác nhau, hình như hợp thành một cái thế trận. Một làn sóng không khí giống như con nước màu lam nhạt chợt tỏa ra. Hơi nước trong không khí tăng lên nhanh chóng. Thậm chí, Lục Thanh còn mơ hồ nghe thấy được tiếng những con sóng đang đuổi theo nhau, giống như một con sông lớn sắp sửa bị những con sóng của thủy triều bao phủ.

Trong lúc đó, sáu người nhanh chóng tạo thành một vòng sáng màu lam nhạt, bao vây Lôi Mãng vào bên trong. Những luồng kiếm khí lạnh lẽo từ trên vòng sáng thoát ra khiến cho nhiệt độ trên mặt đất lại tiếp tục giảm xuống.

Rống lên một tiếng kinh sợ, thân mình đầm đìa máu tươi của Lôi Mãng uốn mạnh. Một luồng lôi điện màu tím được phun ra từ miệng nó, đánh vào vòng sáng. Nhưng giống như gặp phải một bức tường rắn chắc, đạo lôi điện lao vào đó liền vỡ ra vài tia chớp sau đó bị kiếm khí xé rách.

- Bích thủy xung thiên!

Đôi tay của mỗi người cùng nhấn xuống một cái. Sáu thanh trường kiếm trong suốt liền dính vào vòng sáng. Sáu đạo ánh sáng màu lam chói mắt lóe lên. Sáu thanh trường kiếm nương hội tụ lại với nhau trên đỉnh vòng sáng. Rồi sau đó, cả sáu mũi kiếm cùng hợp lại một điểm. Trong nháy mắt, một đạo kiếm khí màu lam tỏa ra ánh sáng chói mắt xông thẳng lên chín tầng trời, xuyên qua những đám mây điện đang ngưng tụ trên bầu trời.

- Cái gì?

Lục Thanh có thể nhìn thấy, những tia chớp vẫn lóe lên trên tầng mây đen giống như bị thứ gì đó hấp dẫn, nhanh chóng hội tụ vào giữa. Trong nháy mắt chúng liền biến mất vô tung vô ảnh, ngay cả tiếng sấm cũng không còn.

.....

Trong ánh mắt nghi hoặc của Lục Thanh, một tiếng sấm rền chợt vang lên. Âm thanh của nó khiến cho hai mắt của Lục Thanh phải nhắm đóm, hai tai ù đặc nhất thời mất đi thính giác. Hắn có cảm giác như trong hai tai bị một thứ gì đó bít chặt hết sức khó chịu.

Từ từ, trong tầm mắt, một đạo lôi điện màu tím theo đạo kiếm khí màu lam mà đánh xuống. Điểm tiếp xúc của nó chính là vòng sáng đang bao vây Lôi Mãng.

'Graooooo...'

Thanh âm của Lôi Mãng chứa đầy sự hoảng sợ. Trong ánh mắt nó chợt xuất hiện một sự đau xót.

Huyền Thanh thấy thế liền phát tay, bắn ra một đạo kiếm cương nóng rực. Kiếm cương vừa mới chạm vào đạo kiếm khí xung thiên kia, nhất thời trên bầu trời tỏa ra hai thứ ánh sáng lam và tím, hình thành một làn khí tím và lam hòa trộn với nhau mà ngăn cản đạo lôi điện.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

28. Chương 27: Thú Đan! Lôi Điện Nhập Thể.

Yên lặng nhìn Minh Tịnh Nguyệt, ánh mắt Lôi Mãng có một sự thất thần. Trong đó vừa có sự tức giận lại vừa có một sự không cam lòng. Thoảng cái nó lại hiện lên một sự đau đớn, thậm chí là có cả sự lưu luyến. Màu máu trong đôi mắt của nó chợt đậm lên. Một luồng khí thể mạnh mẽ vọt lên cao. Vầng ánh sáng vẫn bao quanh cơ thể nó chợt rung lên dữ dội, giống như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Nét mặt chợt thay đổi, Huyền Thanh vội vàng quát một tiếng:

- Không hay! Nó muốn tự bạo. - Nói xong, lão vội vàng bay nhanh khỏi vị trí.

Khuôn mặt lạnh như băng của Minh Tịnh Nguyệt cuối cùng cũng xuất hiện một chút kinh hãi, đôi môi anh đào vội vã hé mở:

- Hủy trận! Chạy nhanh.

Vẫn chăm chú nhìn Lôi Mãng nên sáu nữ tử cũng đã nhận ra tình hình bất ổn. Vì vậy bọn họ vội vàng vẫy tay, sáu thanh trường kiếm lập tức quay trở về. Mà vầng sáng sau khi sáu nữ tử thu hồi trường kiếm chợt tan biến. Cột kiếm khí màu lam thông thiên mất đi chỗ dựa cũng nhanh chóng biến mất trong không khí.

Cả tám người nhanh chóng tránh ra thật xa. Đến lúc này, đạo lôi điện cuối cùng cũng phá vỡ sự ngăn cản, nện thẳng xuống người Lôi Mãng khiến cho không khí xao động cuộn cuộn. Lôi Mãng cũng ngửa đầu, há miệng rít lên một tiếng. Đôi mắt đỏ như máu mang theo một sự lưu luyến, lại có lần một chút tức giận. Cái đuôi của nó quất sang ngang khiến cho núi đá xung quanh biến thành bình địa. Đôi mắt với đạo lôi điện đang càng lúc càng tới gần, thân hình đầy máu chợt nổi lên một vầng sáng màu tím rực rỡ.

Trong nháy mắt, Lục Thanh kinh ngạc phát hiện ra trên thân thể Lôi Mãng bất luận là vết thương lúc trước hay là nơi vấy của nó bị rơi xuống để lộ cả thịt đều nhanh chóng hồi phục. Vô số tia chớp xuất hiện lóe lên khắp cơ thể Lôi Mãng. Toàn thân Lôi Mãng chợt to lên nhanh chóng.

Trước đó, Lục Thanh cũng nghe sư phụ Huyền Thanh nói nên cũng biết nguy hiểm. Vì vậy hắn vội vàng đứng dậy, lao về phía Minh Nguyệt đầm. Nhưng tu vi của hắn so với mấy người Huyền Thanh cách nhau một trời một vực, thứ hai là Lôi Mãng đã chuẩn bị tự bạo từ trước đó nên Lục Thanh mới chỉ chạy chưa được hai mươi trượng đã nghe thấy những tiếng sét liên tiếp vang lên. Một tia chớp tím sẫm chợt lóe lên trên đầu, ngay sau đó một làn sóng không khí chợt ép đến khiến cho hắn cơ bản không kịp trốn tránh liền bị đẩy bay về phía trước.

Trong nháy mắt, Lục Thanh chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức. Đầu như bị một cái chùy lớn đánh trúng khiến cho hai mắt tối sầm, không biết đến gì nữa.

Trên bầu trời Triều Dương phong, mây đen từ từ tản đi, chỉ còn sót lại một chút vết tích. Từ sườn núi tới khu rừng bên cạnh, mặt đất giống như vừa trải qua một trận động đất cây cối lung tung. Trên mặt đất vẫn đang có những làn khói xanh bốc lên. Một lớp tro bụi màu trắng phủ kín cả một khoảng đất rộng. Ráng chiều xuất hiện khiến cho mặt đất ánh lên một màu hồng khiến cho màu xanh trên Triều Dương phong càng thêm rõ ràng.

Lúc này, bên cạnh Minh Nguyệt đầm có một người quần áo tả tơi đang nằm im trên mặt đất. Trên cánh tay và lưng đều có vết máu. Một thanh cự kiếm dính đầy bụi đất cắm bên cạnh.

- Ôi.... - Bóng người chợt rên lên một tiếng nho nhỏ. Hai tay chống xuống mặt đất, cố gắng ngồi dậy. Người đó chẳng phải Lục Thanh thì còn là ai? Gạt mấy lọn tóc rũ rượi xoa trước mặt ra phía sau, Lục Thanh cười khổ một tiếng. Lúc này, cả người hắn như bị rời ra từng khúc, không chỗ nào là không cảm thấy đau đớn. Thậm chí ngay cả sức để đứng dậy cũng không có. Nhưng chỉ trong chớp lát, sau khi định thần lại, Lục Thanh liền cảm thấy may mắn. Bởi vì kiểm tra toàn bộ cơ thể hắn thấy bất luận là Đan Điện hay kinh mạch cũng không hề bị hư tổn. Duy chỉ có nội phủ là bị một ít chấn thương. Chỉ cần sử dụng Kiếm Nguyên khí chăm sóc hai tới ba ngày là trở lại bình thường.

Điều này cũng có thể nói là bản thân may mắn, Lục Thanh thầm nghĩ. Nhưng sau đó, hắn liền bị tinh thần bất khuất thà chết của Lôi Mãng cảm phục. Trong mắt hắn chợt hiện lên bóng dáng quen thuộc khi xưa, lại còn có cả từng lời nói cứ vang lên trong tai.

“Sư phụ cùng với mọi người sai lầm rồi hay sao?” - Lục Thanh tự hỏi bản thân. Lần đầu tiên, trong lòng hắn cảm thấy hình ảnh của Huyền Thanh có một chút thay đổi. Tuy không thể nào lên tiếng nhưng hắn cảm thấy trong lòng không cảm thấy thoải mái.

- A! Đây là cái gì? - Liếc mắt một cái, Lục Thanh liền phát hiện trên mặt nước có một quả cầu màu tím sậm đang nổi. Kích thước của quả cầu khoảng chừng một thước, bóng loáng như ngọc. Dưới ánh trời chiều, nó tỏa ra những tia sáng dịu dịu. Chung quanh quả cầu, vô số những con Tuyết Ngư đang bu lấy, làm xuất hiện rất nhiều bọt nước. Sau mỗi nhịp hô hấp, Lục Thanh phát hiện ra kích thước của chúng lại lớn hơn một phần. Mặc dù sự thay đổi không nhiều lắm nhưng vẫn có thể quan sát được bằng mắt.

Cẩn thận nhắm hai mắt lại, hắn vẫn chuyển Luyện Hồn quyết. Một luồng khí mát lạnh tỏa ra bên ngoài cơ thể, lan tới quả cầu. Đồng thời, trong đầu Lục Thanh trong phạm vi mười trượng tất cả mọi thứ đều không gì có thể thoát khỏi sự cảm ứng của hắn.

- Cái gì?

Đột nhiên, Lục Thanh cảm thấy cả kinh. Trong cảm giác của hắn, xung quanh quả cầu có một lớp nguyên khí dày đặc, chỉ có điều nó hoàn toàn khác với nguyên khí trong thiên địa là có một màu tím. Khi luồng khí từ thức hải chạm tới nó, Lục Thanh liền cảm thấy trong óc tê dại, ầm ập một cách hết sức thoải mái. Mà một luồng nguyên khí từ đó cũng theo luồng khí do Lục Thanh thả ra mà chạm vào thân thể của Lục Thanh. Sau đó, nó thấm qua da thịt mà chui vào trong cơ thể.

Theo luồng nguyên khí kỳ quái đó thấm vào, dưới ánh mắt của Lục Thanh những vết thương trên cánh tay từ từ khép lại. Chỉ có điều xung quanh những vết thương có chút tê dại, khiến cho người ta chỉ chực đưa tay lên gãi.

”Tại sao hơi thở của loại nguyên khí này lại có một sự quen thuộc đến vậy? Khi nguyên khí màu tím rót vào trong cơ thể càng lúc càng nhiều, Lục Thanh cũng cảm nhận được một sự khác thường.

Được một lúc, Lục Thanh chợt nhớ tới trong Tử Hà linh thú phổ có một đoạn ghi: Linh thú là do nguyên khí trong trời đất sinh ra, sau đó lại tiếp tục nuôi dưỡng. Đạt đến ngũ giai, linh thú mới có được thú đan. Thú đan giống như một viên ngọc, không ngừng sinh ra nguyên khí. Người có được thú đan, sau khi ăn nó liền tăng thêm trăm năm tuổi thọ. Người luyện kiếm thu nạp nguyên khí của nó liền có thể tạo ra một thứ Kiếm Nguyên khí khác biệt, có thêm được linh uy ngoài thiên địa. Tuy nhiên trăm người thì cũng chỉ có một người thành công. Nói chung là chỉ có thể nhờ vào may mắn chứ không thể cầu được.

“Đây là thú đan!” - Lục Thanh kêu lên một tiếng kinh ngạc rồi trợn mắt nhìn quả cầu màu tím đang trôi nổi trên mặt nước mà không tin vào sự may mắn của bản thân.

Một lát sau, Lục Thanh đứng dậy phủi phủi lớp bụi bám trên người. Tất cả các vết thương trên người hắn đã hoàn toàn biến mất chỉ để lại một chút dấu vết đỏ ửng giống như trẻ con mới sinh. Cảm nhận một cách kỹ càng, hắn thấy ngay cả chấn thương trong nội phủ cũng đã bình phục. Thậm chí, bây giờ, tất cả những mệt mỏi trên người cũng biến mất không còn. Toàn thân hết sức thoải mái.

Hắn bước tới vớt thú đan lên. Thấy thực vật của bản thân bị đoạt mất, đám Tuyết Ngư đang bu bốn xung quanh liền nhảy tán loạn lên mặt nước. Nhưng sau mấy lần không làm gì được Lục Thanh chúng đành bỏ đi.

“Đây có phải là thú đan của Lôi Mãng?” - Lục Thanh cảm nhận trong thú đan có rất nhiều lôi điện. Nhưng chẳng phải tứ giai Lôi Mãng vừa mới độ kiếp hay sao? Mặc dù, kích thước lớn nhỏ cũng có chút khác nhau, nhưng Lục Thanh nhớ tới câu chuyện giữa Công Dương Vũ và Thái Văn mà bản thân nghe lén được, nhưng cũng không đoán được tại sao.

Có điều, có được thú đan thì có thể tận dụng nó thật tốt. Gạt bỏ suy nghĩ trong lòng, Lục Thanh suy nghĩ xem sử dụng viên thú đan như thế nào. Sử dụng nó có thể tạo ra Kiếm Nguyên khác thường? Hay là dùng nó nhưng một loại đan được khôi phục vết thương?

Đột nhiên, thú đan trong tay hắn tỏa ra một chút ánh sáng yếu ớt. Một đạo lôi điện không mạnh lắm truyền vào trong lòng bàn tay của hắn. Mặc dù không mạnh nhưng cũng khiến cho Lục Thanh tỉnh táo lại, tự giễu bản thân. Hắn ngừng đầu nhìn về phía chân trời vẫn còn có tia nắng vàng:

- Kế hoạch năm năm bất luận là Kiếm Trì hay Kiếm Trung có chỗ nào mà ta không phải đánh cuộc chứ? Nếu đã đánh cuộc như thế thì bản thân cần gì phải quan tâm như thế nào nữa? Thật buồn cười.

Đưa tay rút Luyện Tâm kiếm đang cắm trên mặt đất. Sau khi chăm chú nhìn nó một lúc, một tia sáng màu tím trong tay hần chợt lóe lên. Một tiếng động nhỏ vang lên, cự kiếm chui vào trong vỏ kiếm, chỉ để lại một tiếng rít trong không trung. Không hề chần chừ, Lục Thanh ngồi xếp bằng, đặt thanh kiếm sang bên cạnh. Thú đan đặt trên đùi. Hần vận khởi Húc Nhật tâm kinh, tập trung toàn bộ tinh thần vào thú đan. Hai tay hần nhấn nhẹ một cái. Trong phút chốc, cả người Lục Thanh run rẩy rất mạnh. Toàn thân hần chợt xuất hiện những tia điện màu tím. Mái tóc bị lôi điện kích thích mà dựng đứng.

Kinh mạch trong cánh tay có một đạo lôi điện bá đạo đang chạy rất nhanh, khiến cho kinh mạch đỏ ửng. Theo lôi điện không ngừng chui vào, nhất thời Lục Thanh chợt cảm thấy kinh mạch giống như bị một thứ sắc bén cắt qua, khiến cho hần hết sức đau đớn. Ngoài ra cảm giác tê dại còn mạnh hơn trước. Ngay cả luồng khí mát lạnh trong thức hải do Luyện Hồn quyết sinh ra cũng không còn cảm thấy nữa.

Ngay lập tức, Lục Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, rồi phun ra một ngụm máu tươi. Hần cắn chặt răng cố gắng chịu đựng. Toàn thân chịu đựng lôi điện mà từ từ biến thành màu tím. Mà đôi tay đang đặt trên thú đan càng lúc càng tỏa ra ánh sáng tím rực rỡ. Trên mặt thú đan xuất hiện những tia điện to bằng ngón tay út, phát ra những tiếng loẹt xoẹt.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

29. Chương 28: Trúc Cơ Tự Nguyên. Bước Vào Kiếm Đạo.

Rắc...rắc

Nơi bả vai xuất hiện tiếng xương răng rắc. Ba trượng xung quanh Lục Thanh, toàn bộ mặt đất bị điện quang đốt thành một mảng cháy đen. Trong kinh mạch, Kiếm Nguyên khí chưa đại thành liên tiếp bị đẩy lùi. Luồng lôi điện cứ thế bám sát theo mà hướng về phía đan điền.

Lúc này, nguyên khí trong thiên địa nơi Minh Nguyệt đầm cũng không hề kém so với động phủ bế quan phía sau Triều Dương cung. Dưới tình huống gần như liều mạng của Lục Thanh, thiên địa nguyên khí nồng đậm xung quanh nhanh chóng hội tụ quanh người hần. Do nguyên khí bị hút với một tốc độ rất nhanh khiến cho trong không trung xuất hiện những tiếng gió rít. Nhưng lôi điện quá mạnh mẽ, cơ bản là với tu vi còn chưa Trúc Cơ của Lục Thanh rất khó có thể luyện hóa. Dù sao thì đó cũng là thú đan, do ngũ giai linh thú mới có thể ngưng kết mà thành. Dựa theo sự phân chia trong kiếm đạo mà nói thì đó chính là kiếm đạo đại sư có tu vi Kiếm Vương, trong có thể có được tinh hoa của năng lượng bản nguyên.

Chỉ trong khoảng chừng mười lần hô hấp, lôi điện đã đẩy lùi kiếm nguyên khí tới gần đan điền. Vào lúc này, Lục Thanh cũng hoàn toàn bất lực. Cho dù hần muốn buông thú đan ra nhưng nó giống như cảm thấy thích thú với hần mà cứ bám chặt không rời khỏi đôi bàn tay. Đồng thời, nó liên tục nhả ra lôi điện xuyên qua huyết Lao Cung trong lòng bàn tay mà chui vào kinh mạch.

Trong Đan Điền, chỉ trong chốc lát, toàn bộ Kiếm Nguyên khí đều lùi trở về, co rút lại một góc mà bảo vệ một khoảng lãnh thổ. Lúc này, lôi điện cũng đã tiến vào trong đan điền khiến cho bụng dưới của Lục Thanh cũng to lên thêm một phần. Hết lên một tiếng đau đớn, toàn thân Lục Thanh lúc này xuất hiện vô số sợi gân xanh. Từ người hần tỏa ra một vầng ánh sáng màu tím. Da thịt hần gần như trở nên trong suốt khiến cho ngay cả xương cốt kinh mạch cũng có thể nhìn thấy loáng thoáng.

Húc Nhật tâm kinh vận chuyển càng lúc càng chậm, giống như nó bị một con cự tượng dùng lực ghì lại khiến cho di chuyển hết sức khó khăn. Trong Đan Điền, Kiếm Nguyên khí bị lôi điện ép chặt lại một góc, cứ thế mà thu nhỏ lại. Nhưng do bị ép lại khiến cho mức độ ngưng tụ càng lúc càng cao. Đây đúng là tình trạng mà khi Kiếm Thị đạt tới đỉnh phong, Kiếm Nguyên khí súc tích xong liền bắt đầu ngưng luyện. Nhưng không ngờ vào lúc này, lại bị lôi điện áp bức nên nhanh chóng ngưng luyện.

Nhưng vào lúc này, Lục Thanh cũng cố gắng tìm đủ mọi biện pháp. Chỉ cần có thể bảo vệ cho bản thân, hắn vẫn có hy vọng luyện hóa lôi điện. Đến bây giờ, hắn mới phát hiện uy lực của thú đan là như thế nào. Lôi điện giống như một tên sát thủ từ từ khiến cho người ta sợ hãi mà chết.

Kiểm Nguyên khí nhanh chóng ngưng tụ cũng chỉ giảm bớt được tốc độ lôi điện chui vào trong Đan Điền. Lúc này, trong Đan Điền đã có một nửa toàn là lôi điện màu tím. Lực phá hoại của lôi điện màu tím khiến cho đan điền từ từ yếu đi. Cứ thế này cho dù có sống sót thì đan điền cũng bị vỡ nát mà trở thành phế nhân.

Thời gian hết sức gấp gáp, khiến cho Lục Thanh quyết định một cách dứt khoát. Trong Đan Điền còn sót lại một đoàn Kiểm Nguyên khí, chợt tản mát ra ánh sáng màu tím. Phương hướng vận chuyển của nó chợt thay đổi, xoay theo hướng ngược lại.

- Hồ đồ! - Đúng vào lúc Lục Thanh chuẩn bị được ăn cản ngõ về không thì từ phía sau vang lên một tiếng quát. Trong nháy mắt, thiếu chút nữa khiến cho tâm thần của Lục Thanh bị hủy, Kiểm Nguyên khí lập tức bị kiểm hãm. Ngay tức thì, một đạo kiếm cương mạnh mẽ từ phía sau chui thẳng vào sau lưng rồi tràn vào đan điền của Lục Thanh. Tuy nhiên, luồng Kiểm Nguyên khí đó hết sức ôn hòa, không hề gây ra cho Lục Thanh bất kỳ một sự thương tổn. Ngược lại những nơi Kiểm Nguyên khí đi qua, chẳng khác nào một tấm bọt biển nhanh chóng mút lấy, khiến cho hắn phải rên lên vì thoải mái.

Sau khi luồng kiểm nguyên khí đó chui vào, lôi điện đang chạy theo kinh mạch về phía đan điền như bị nó thu hút liền nhanh chóng vọt về phía này.

Đối mặt với thế lao tới của lôi điện, luồng Kiểm Nguyên khí vẫn bình thản như không hề cảm thấy có một chút uy hiếp, nhanh chóng thôn phệ. Sau khi bị Kiểm Nguyên khí cắn nuốt, thú đan trong tay Lục Thanh giống như nổi giận, liền phát ra một luồng lực còn mạnh hơn vừa rồi.

- Hừ! - Một tiếng hừ lạnh leo giống như từ chín tầng địa ngục vang lên. Sau đó, Lục Thanh liền cảm thấy Kiểm Nguyên khí trở nên run rẩy mà phát ra một thứ lực lượng nào đó. Ngay lập tức, lòng bàn tay hắn cảm thấy nhẹ bẫng, thú đan liền rời ra ngoài.

“Người này là ai? Tại sao lại giúp ta?” Hắn nhanh chóng vận chuyển Luyện Hồn quyết, khôi phục lại luồng khí mát lạnh trong Thức Hải rồi nhanh chóng tản ra ngoài để tìm kiếm.

- A... - Một thanh âm ngoài ý muốn vang lên. Trong đầu Lục Thanh mới lơ mơ hiện ra một bóng người thì Thức Hải trở nên tối sầm, không còn cảm giác gì nữa.

- Không được phân tâm. Ta sẽ làm cho lôi điện trở nên tinh thuần để độ hóa cho ngươi. Nhớ kỹ! Ý tại đan điền, trăm sông quy về một mối.

Tâm thần của hắn chấn động, lúc này mới hiểu ra. Lục Thanh mỉm cười, sắc mặt hoàn toàn bình thản. Trong đan điền, Kiểm Nguyên khí đã ngưng tụ bắt đầu vận chuyển, hình thành một vòng xoáy liên tục xoay tròn.

- Tiếp lấy! - Thanh âm khàn khàn lạ vang lên. Một đạo kiếm nguyên mang theo lôi điện gần như không có một chút tạp chất, theo kinh mạch chui vào Đan Điền rồi bắn thẳng vào giữa vòng xoáy do Kiểm Nguyên khí tạo thành.

Hoàn toàn khác với lúc nãy, đạo lôi điện bây giờ lại mang tới một chút cảm giác ấm áp. Vừa mới tiếp xúc với vòng xoáy, nó liền hóa thành một điểm sáng màu tím rồi dung nhập vào trong vòng xoáy. Sau khi lôi điện dung nhập vào trong, vòng xoáy Kiểm Nguyên khí đang xoay tròn liền to lên thêm một chút. Thậm chí, Lục Thanh còn cảm nhận được một chút hơi thở lôi điện nằm trong sự khống chế của mình.

Sau đó, từ trong kiểm nguyên có một đạo lôi điện bắn ra. Lôi điện tinh thuần liên tục dung nhập vào vòng xoáy do Kiểm Nguyên khí tạo thành. Kiểm Nguyên khí tăng lên từng phần từng phần một. Chỉ trong chớp lát nó đã đạt tới mức khi chưa bắt đầu luyện hóa thú đan. Tuy nhiên, mức độ tăng trưởng vẫn không ngừng nghỉ. Dưới sự khống chế của thần bí nhân, Kiểm Nguyên không ngừng ủa vào trong kinh mạch.

Sau khoảng nửa nén nhang, một đạo lôi điện cuối cùng từ trong Kiểm Nguyên phun ra. Lúc này, trong đan điền của Lục Thanh đã tràn ngập những sợi tơ Kiểm Nguyên khí màu tím. Trên mỗi sợi tơ lại có những tia điện bao phủ, lóe lên liên tiếp, chẳng khác gì lôi cầu mà Lôi Mãng đã phun ra lúc trước.

- Nhân dịp này, người Trúc Cơ luôn đi. - Thanh âm nhẹ nhàng vang lên bên tai hắn. Lục Thanh mở mắt rồi đứng phắt dậy.

- Tiền bối...tiền bối... - Hắn quay đầu nhìn bốn xung quanh, nhưng lại không phát hiện ra bất cứ người nào. Chỉ thấy mỗi cái thác nước vẫn từ trên cao hạ xuống, phát ra những tiếng động ầm ầm.

Đưa mắt nhìn quanh, ánh mắt Lục Thanh chợt sững sờ khi phát hiện ra Kim Thiên thần kiếm Niệm Vân mà hắn vẫn giấu bên trong Tử Trúc cư lại cắm ở bên cạnh Luyện Tâm kiếm. Nhưng ngay lập tức, hắn liền thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù không biết tại sao thần bí nhân lại có thể tìm được, nhưng hành động vừa rồi của người đó đối với hắn không hề có ác ý. Nếu mà có ác ý thì với thực lực bây giờ của hắn cơ bản là không thể chống lại. Kiếm Nguyên lực của người đó mệnh mông như biển rộng, không biết là đã đạt tới cảnh giới nào. Nghĩ tới điều đó, Lục Thanh liền thở dài một tiếng. Hắn đoán ít nhất cũng phải tới cảnh giới Kiếm Hồn.

Hắn cười khỏ, lắc đầu. Hôm nay bản thân rơi vào tình huống cừu tử nhất sinh. Nhìn Niệm Vân kiếm cắm trên mặt đất, Lục Thanh có một sự hài lòng. Đúng là mạo hiểm nhưng khi thu hoạch thì lại có được kết quả khiến người ta phải mừng rỡ.

Trịnh trọng rút Niệm Vân kiếm lên khỏi mặt đất rồi từ từ rút nó ra khỏi vỏ. Khi kiếm xuất hiện, trong không trung chợt xuất hiện một tiếng kiếm ngân trong trẻo. Luyện Tâm kiếm đang cắm bên cạnh chợt phát ra một tiếng run rẩy. Chuôi kiếm chậm rãi nâng lên, từ từ xoay về phía Niệm Vân kiếm, giống như thần dân thấy mặt quân chủ vậy.

Quay mặt về phía thác nước, Lục Thanh lại tiếp tục xếp bằng ngồi xuống. Mũi của Niệm Vân kiếm hướng lên trên. Húc Nhật tâm kinh tầng thứ ba - tâm pháp Trúc Cơ được vận khởi. Nhất thời, nguyên khí trong thiên địa ủa đến. Nguyên bản thứ đan nằm bên cạnh không hề động tĩnh, lại tán phát ra một vầng ánh sáng tím. Tức thì, một luồng nguyên khí màu tím cũng theo nguyên khí trong thiên địa tụ tập về phía Lục Thanh đang ngồi xếp bằng. Sau đó, tất cả kiếm nguyên khí chui vào thân của Niệm Vân kiếm.

Sau khi nguyên khí trong thiên địa chui vào trong, Niệm Vân kiếm từ từ tản mát ra những tia sáng màu vàng. Phía bên trong, ánh lên sắc hồng giống như có một ngọn lửa bắt đầu bốc cháy. Một hư ảnh của kiếm xuyên lên tận trời, khiến cho trên cao hình thành một cơn lốc xoáy.

Quanh người Lục Thanh xuất hiện một lớp khí màu tím rất dày. Cả người hắn giống như một viên ngọc màu tím đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Ánh sáng tím chiếu vào Minh Nguyệt đàm khiến mặt đàm phản chiếu ánh sáng một cách lung linh huyền ảo.

Luyện Hồn quyết vận chuyển nhanh chóng. Vào lúc này, tinh thần Lục Thanh hết sức bình tĩnh. Có lẽ, do vừa mới trải qua sinh tử nên lúc này thần niệm của hắn hết sức tỉnh táo, giống như không gì có thể làm cho hắn phân tâm. Lúc này, nếu nhìn kỹ thì có vô số những đạo kiếm khí hết sức tinh thuần vượt qua sự tưởng tượng từ chuôi của Niệm Vân kiếm truyền vào kinh mạch trong lòng bàn tay. Đây chính là do Niệm Vân kiếm chuyển hóa nguyên khí trong thiên đại mà sinh ra kiếm khí.

Có điều, thứ kiếm khí này cũng có một chút khác lạ. Dựa theo sự thừa nhận của Húc Nhật tâm kinh trong cơ thể Lục Thanh, lúc ban đầu sợi tơ kiếm khí đầu tiên tiến vào trong cơ thể hắn hoàn toàn thuần túy do thiên địa nguyên khí hình thành. Sau khi tích lũy đến mức cao nhất, Kiếm Nguyên khí mới có thể ngưng tụ lại thành chất lỏng, sau đó có thể xuất ra được Húc Nhật kiếm khí.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

30. Chương 29: Tử Điện Kiếm Khí.

Nhưng vào lúc này, luồng kiếm khí tiến vào kinh mạch lại có một màu tím nhạt. Ngoại trừ đặc tính mạnh mẽ, không gì không thể phá được của kiếm khí ra còn có một tính chất hủy diệt, tinh khiết và ảm áp, không hề gây ra một chút thương tổn cho kinh mạch.

Kiểm khí theo kinh mạch lướt qua vai rồi đi thẳng xuống. Chẳng mấy chốc liền đi thẳng vào trong Đan Điền. Trong nháy mắt, Lục Thanh chỉ cảm thấy trong đầu có một tiếng kiểm ngân xé gió vang lên. Tiếng kiểm ngân như theo một âm luật nào đó. Vào giờ khắc này, Lục Thanh chỉ cảm thấy bản thân hết sức bé nhỏ lạc giữa hằng hà sa số những tiếng kiểm ngân. Giống như trẻ con mới sinh còn chưa tiếp xúc với mọi thứ chỉ muốn được sà vào mà đắm chìm trong đó không muốn tỉnh lại.

Thời gian chậm rãi trôi đi, bên cạnh tiếng thác nước ầm ầm vẫn đang đổ xuống, nhưng trong đầu Lục Thanh vẫn chỉ có duy nhất một tiếng kiểm ngân. Những tia sáng màu tím trên cơ thể từ từ nhạt dần, thoáng cái đã chỉ còn lại có một vầng sáng mỏng. Nét mặt bình tĩnh của hắn lúc này hết sức thỏa mãn, khóe miệng hơi mỉm cười. Đôi mắt của hắn vẫn nhắm chặt giống như vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.

Đột ngột, hai tay Lục Thanh đang nắm chặt Niệm Vân kiểm chợt run rẩy rất mạnh. Màu đỏ trên thân kiểm chợt đậm lên rất nhiều. Một bóng kiểm dài nhỏ màu đỏ từ trên thân kiểm lao ra, hóa thành một tia sáng đỏ như màu chui vào trong tâm thần của Lục Thanh.

- Đây là...?

Trong đầu, đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm đỏ như máu. Hai bên lưỡi kiếm bình thường không hề có một chút tạo hình, tỏa ra vô số những tia sáng đỏ như máu khiến cho thức hải của Lục Thanh cũng đỏ lên theo. Thanh kiếm này từ đâu mà tới? Lục Thanh ngơ ngác không hiểu có chuyện gì xảy ra.

“Vù...”

Trong sự ngơ ngác của Lục Thanh, thanh trường kiếm đỏ như máu chợt bắn ra vô số đạo kiểm khí màu đỏ về bốn phương tám hướng. Trong đầu hắn chợt xuất hiện những tiếng vang ầm ầm, giống như có vô số tia chớp đánh xuống mặt đất. Những tiếng nổ vang lên trong nháy mắt xâm chiếm toàn bộ những tiếng kiểm ngân trước đó khiến cho Thức Hải của hắn đau đớn. Lục Thanh nhanh chóng tỉnh táo lại. Tinh thần vội vàng tiến vào đan điền. Kiểm khí màu đỏ không hề có chút kiêng nể, mà di động một cách tùy ý, xuyên phá Kiểm Nguyên khí tạo thành những cái lỗ. Do có nhiều kiểm khí màu đỏ chui vào nên đan điền nhanh chóng bành trướng chỉ chực nổ tung.

Trong đầu hắn thậm chí cảm thấy may mắn. Nếu như bản thân chỉ cần chậm một chút thì không chỉ Trúc Cơ thất bại mà hậu quả còn nghiêm trọng hơn nhiều. Hắn cũng chẳng kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng vận chuyển Húc Nhật tâm kinh khiến cho Kiểm Nguyên khí đang tràn ngập đan điền nhanh chóng chuyển động, không ngừng tụ tập vào giữa.

Sau nửa canh giờ, ánh sáng màu tím trên người gần như biến thành chất lỏng trong suốt như ngọc. Thiên địa nguyên khí liên tục bị Niệm Vân kiểm thu nạp, nhanh chóng chuyển thành kiểm khí rồi lại truyền vào trong cơ thể Lục Thanh. Trong đan điền, một chút chất lỏng to bằng quả trứng gà đang xoay tròn, thì thoảng lại lóe ra một tia điện. Nó liên tục thôn phệ kiểm khí. Độ sáng của chất lỏng càng lúc càng mạnh. Ngay cả thân mình của Lục Thanh cũng tỏa ra một thứ khí thể mạnh mẽ khiến cho lớp bụi trắng trên mặt đất bị thổi tung lên cao.

Đột nhiên, Lục Thanh mở hai mắt. Một tia sáng từ trong mắt hắn bắn ra khoảng hơn một tấc. Thân hình nhanh chóng bay lên cao hơn sáu trượng. Cùng lúc đó, mặt đất dưới chân phát ra một tiếng nổ, rồi xuất hiện một cái hố rộng hai thước. Bùn đất bay tán loạn trong không trung. Niệm Vân kiểm run lên, tùy ý bổ về phía gốc đại thụ trước mặt.

“Vù...”

Một vầng sáng màu tím chợt lóe lên. Trên mũi kiếm bất ngờ xuất hiện một chút kiểm khí dài ba tấc. Xung quanh kiểm khí thì thoảng lại lóe lên một tia chớp. Một kiếm của Lục Thanh chém xuống khiến cho không khí phát ra những tiếng rít.

“Ầm...”

Trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, cây đại thụ có đường kính một người ôm, cao tới năm trượng bị tách ra làm hai. Nơi tiếp xúc với kiếm giống như bị lôi điện oanh kích cháy đen. Một làn khói xanh nhè nhẹ tản ra. Thậm chí trên thân gỗ còn có một vài ngọn lửa đang chấp chờn. Một cơn gió thổi qua, khiến cho chúng hóa thành những làn khói xanh.

- Đây là uy lực của kiếm khí biến dị? Đây là thực lực của Kiếm Giả tiểu thiên vị hay sao? - Lục Thanh cúi đầu, thì thào trong miệng. Khóe miệng hắn xuất hiện một nụ cười. Sau khi suy nghĩ một chút, hay cho kiếm vào vỏ rồi bước tới bên bờ đầm, nắm lấy Luyện Tâm kiếm từ từ rút nó ra khỏi vỏ.

Từ từ gươm kiếm về phía trước, lập tức có tiếng kiếm ngân vang lên. Thân Luyện Tâm kiếm run run, giống như vì việc Lục Thanh đã Trúc Cơ mà vui vẻ. Nhắm mắt lại, Lục Thanh đưa tay chậm chậm vuốt nhẹ thân kiếm vài cái. Dù sao thì đây cũng là thanh kiếm đầu tiên do hắn tự mình chú tạo, trong đó ẩn chứa tình cảm của bản thân.

Trong đầu hắn hình dung lại những hình ảnh mà sư phụ Huyền Thanh dụng kiếm lúc trước. Hiển nhiên, vừa mới bước chân vào cảnh giới Cử Trọng Nhược Kinh nên kiếm pháp không thể sánh với sư phụ. Chỉ mới xuất có mấy chiêu, sự linh ngộ của hắn đối với từng chiêu đã hết sức khó khăn. Tuy nhiên, điều đó cũng khiến cho bản thân được mở rộng tâm mắt, cũng cố thêm được cảnh giới Cử Trọng Nhược Kinh vừa mới lĩnh ngộ. Có thể xem như chính thức nhập môn.

Tay phải hắn ngửa lên, đồng thời đôi mắt của hắn cũng mở to hết cỡ. Kiếm Nguyên mới ngưng tụ thành chất lỏng trong đan điền theo tâm pháp tầng thứ ba của Húc Nhật tâm kinh nhanh chóng vọt tới huyệt Lao Cung nơi lòng bàn tay. Một vầng sáng màu tím sặc sỡ nhanh chóng bao trùm toàn bộ Luyện Tâm kiếm.

Một đạo kiếm khí ước chừng một tấc từ thò ra từ mũi kiếm. Cánh tay phải của Lục Thanh khẽ rung lên, kinh lực toàn thân quán nhập vào Luyện Tâm kiếm mà đâm ra. Gần như không hề có một chút gì cản trở, thân kiếm đã xuyên qua một gốc cây phong to chừng một người ôm. Thân kiếm lắc nhẹ một cái, lập tức có những tiếng răng rắc vang lên. Trên thân cây xuất hiện một cái lỗ rộng gần thước đang tỏa ra từng làn khói xanh. Nửa trên của thân cây không còn đỡ nổi sức nặng mà gãy rời, đổ xuống đất.

- Quả nhiên.... - Lục Thanh cúi đầu nhìn thoáng qua Luyện Tâm kiếm.

- Luyện Tâm kiếm không hề có năng lực đặc biệt, nên ta cũng chỉ có thể xuất ra kiếm khí dài tới một tấc. Nếu dụng Niệm Vân kiếm thì dài tới ba tấc khiến cho thực lực của ta tăng gấp ba. Chẳng trách mà mỗi người đều truy tìm thân kiếm. Cái này gần như là quyết định sinh tử trong đường tơ kẽ tóc.

- Nhờ vật khác mà mạnh thì cuối cùng vẫn không thể bằng việc nhờ vào bản thân mà mạnh lên. Sau này, nếu không tới thời điểm quan trọng thì không nên dùng Niệm Vân là tốt nhất. - Gật đầu, hắn lại gơ tay trái lên trước mặt. Hai ngón trỏ và ngón giữa khép lại thành kiếm chỉ. Một tia sáng màu tím lóe lên, từ đầu ngón tay cũng lộ ra một đạo kiếm khí dài một tấc.

- Đây là kiếm chỉ mà người luyện kiếm sau khi Trúc Cơ có thể nắm giữ. Đáng tiếc là nó gần như không có tác dụng gì. Kiếm khí không dung nhập vào kiếm nguyên không thể ly thể.

Dừng lại một chút, Lục Thanh nhìn chằm chằm vào đoạn kiếm khí dài một tấc đó mà đánh giá.

- Kiếm khí biến dị chỉ xét riêng về mặt uy lực cũng đã nhỉnh hơn Kiếm Giả tiểu thiên vị. Sau này, xem như nó có sự giúp đỡ rất nhiều. Nếu đã hấp thu được lõi điện ẩn chứa trong thú đan thì cứ gọi nó là Tử Điện kiếm khí đi.

Thu hồi kiếm khí, rồi cắt lấy một lớp vỏ cây mềm mại bọc Niệm Vân kiếm vào trong. Đối với thú đan, Lục Thanh suy nghĩ một lúc rồi đem giấu trong một cái lỗ rộng chừng nửa trượng sau thác nước hoàn toàn khô ráo. Trước đây, trong một lần luyện kiếm trong đầm, Lục Thanh bị một dòng chảy ngầm rất mạnh đánh văng vào sau thác nước mà phát hiện ra. Vì thế mà cũng chỉ có một mình hắn biết.

Nhìn xuống quần áo rách nát trên người, gần như chỉ còn sót lại một vài mảnh vải. Nhưng cũng may, nhưng vị trí quan trọng vẫn được che giấu cẩn thận. Trên Triều Dương phong cũng toàn là nam nhân nên Lục Thanh cũng chẳng sợ có chuyện xấu hổ xảy ra.

Sau khi trở lại Triều Dương cung đã là lúc nửa đêm. Hai gã đệ tử ngoại môn thủ vệ bên ngoài ngạc nhiên nhìn Lục Thanh một lúc. Sau khi nhận ra hắn mới để cho đi vào.

- Này! Người có cảm giác gì?

- Cái gì?

- Từ người hắn có một cái cảm giác sắc bén.

- Ủ! Ta cũng có cảm giác đó. Nhưng chắc là không phải. Hắn mới có bao nhiêu tuổi?
- Có lẽ do hôm nay chúng ta gác ở đây đã quá mệt nên mới cảm giác thế.
- Có lẽ là vậy.

Trở lại Tử Trúc Viện, trên đường đi hắn cũng gần như chẳng gặp bất cứ một người nào. Có chăng cũng chỉ là đệ tử ngoại môn còn không hề có một tên đệ tử nội môn nào khác.

Tối hôm nay, Lục Thanh cũng không tu luyện giống như bình thường. Có câu cái gì cũng phải có điểm giới hạn. Đến lúc này, Lục Thanh mới hoàn toàn tin vào câu nói đó. Đặc biệt ngày hôm nay, gần như tới bên bờ tinh tử nên tinh thần phải chịu áp lực rất lớn vì vậy cần phải nghỉ ngơi để hồi phục.

Lặng im nằm trên giường, Lục Thanh tự hỏi lại những gì gặp phải gần đây, những điểm được mất. Sau đó, hắn lại nhớ lại con đường tu luyện của bản thân từ trước đến giờ. Hôm nay, Trúc Cơ thành công đạt tới kiếm giả, hắn coi như đã bước chân vào cánh cửa kiếm đạo. Kiếm Giả! Mặc dù không phải là cao thủ, nhưng trong số hai trăm vạn người phụ thuộc vào Tử Hà tông, trên hai ngàn người luyện kiếm của Tử Hà tông và những cường giả thì cũng chỉ có hơn một ngàn người có thể Trúc Cơ. Có thể thấy được yêu cầu khó khăn như thế nào. Gần như trong một ngày người bình thường có được tư chất tiên thiên mới có được một người có khả năng Trúc Cơ.

Mà với thành tựu hôm nay của Lục Thanh cũng đủ để kiêu ngạo. Chưa tới mười ba tuổi đã đạt tới Kiếm Giả. Ngay cả Minh Tuyết Nhi cũng không thể sánh với hắn. Mặc dù trên Tử Hà tông không phải là số một nhưng cũng phải đứng trong ba người xếp đầu.

Mất mười ngày, Lục Thanh không hề ra ngoài. Ngay cả thần luyện lúc sáng sớm để tham ngộ kiếm pháp cũng từ chối. Hắn chuyên tâm củng cố kiếm nguyên mới thành tựu trong Đan Điền. Trúc Cơ thành công, việc hấp thu nguyên khí trong thiên địa trước đây chẳng khác gì dưỡng sinh. Bây giờ, nguyên khí trực tiếp chuyển hóa thành Kiếm Nguyên.

Qua mười ngày, sự sắc bén trên người Lục Thanh càng lúc càng nhạt. Cuối cùng cơ bản lặn hẳn vào bên trong cơ thể, không hề lộ ra ngoài như Minh Tuyết Nhi hôm trước. Đến lúc này, sự củng cố coi như đã hoàn thành cơ bản.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

31. Chương 30: Nhân Sâm Năm Trăm Năm.

Mười ngày ở trong phòng, đến hôm nay sau khi bước ra ngoài, Lục Thanh cảm giác có chút chói mắt. Lúc này cũng vừa mới bắt đầu một ngày mới.

- A? - Lục Thanh đột nhiên sửng sốt. Bởi hắn phát hiện cách đó không xa, trong đình có một người đang ngồi bên bàn. Người đó là một thanh niên ước chừng mười tám, mười chín tuổi mặc một bộ võ phục màu trắng, thoát nhìn hết sức anh tuấn. Nhưng mái tóc đen trên đầu hắn lại hết sức bù xù, trong tay cầm một bầu rượu trắng đang uống liên tục. Ánh mắt của hắn có một chút đờ đẫn, khiến cho toàn thân có một sự chán chường.

Nhưng cho dù như vậy thì Lục Thanh cũng chẳng dám khinh thường. Chưa nói tới việc trên Triều Dương phong chỉ có ba vị sư huynh xếp đầu cùng với các đệ tử hộ pháp mới có tư cách mặc võ phục màu trắng thì việc người ta đến gần mình như thế mà bản thân không phát hiện được có thể thấy tu vi của người này cao hơn hắn.

- Xin hỏi sư huynh tới đây có việc gì quan trọng không? - Lục Thanh đi tới trước mặt người thanh niên rồi lên tiếng. Nhưng càng đến gần, Lục Thanh lại càng không cảm nhận được hơi thở của người đó. Không ngờ gã có thể thu liễm hơi thở toàn thân tới mức độ đáng sợ thế này.

Không dần được, Lục Thanh vận chuyển Luyện Hồn quyết phát ra luồng khí mát mẻ trong thức hải để dò xét.

Đột nhiên, người thanh niên ngẩng đầu. Một tia sáng lóe ra từ trong mắt người thanh niên giống như một thanh kiếm sắc đâm thẳng vào lộ tuyến vận chuyển của Luyện Hồn quyết khiến cho dòng khí đang phát ra lập tức thu về.

Đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới toàn thân Lục Thanh cuối cùng thì người thanh niên cũng mở miệng, nói:

- Sau này không nên sử dụng thần thức dò xét người khác một cách tùy tiện như thế. Đây là một hành vi thất lễ, rất dễ khiến cho người ta nghĩ ngươi có ý đồ khác.

- Đó là thần thức? - Lục Thanh lẩm bẩm nói. Cuối cùng thì đến bây giờ hắn mới hiểu được luồng khí mát đó là cái gì. Nhưng hiểu được lại khiến cho hắn thêm kinh ngạc. Bởi từ thời xa xưa đến giờ, người luyện kiếm tu luyện Kiếm Nguyên công tới Kiếm Giả mới có được thần thức. Tới Kiếm Khách mới có thể phóng được thần thức ra ngoài. Vậy mà trước khi Trúc Cơ bản thân hắn đã có thể làm được.

- Ngươi không biết? - Người thanh niên có phần ngạc nhiên nhìn Lục Thanh, nhưng hắn lại lập tức, nói:

- Ngươi mới tới đây chưa lâu hay sao? Tam sư huynh đâu?

- Tam sư huynh? - Lục Thanh nhíu nhíu mày, nhưng lập tức cười rộ. Ấn tượng về giây phút sinh tử mới trải qua liền thả lỏng một chút:

- Tam sư huynh đang ở phía sau Triều Dương cung bế quan. Đến giờ vẫn chưa về.

- Vậy thất sư huynh của ngươi và cái tên tiểu tử thối Đoạn Thanh Vân đâu?

- Bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ của Ngoại Sự đường, tới nửa tháng nữa mới có thể trở về.

- A! Thì ra là thế.

Cúi đầu suy nghĩ một chút, người thanh niên liếc mắt đánh giá Lục Thanh một lúc rồi nói:

- Nếu bọn họ không có ở đây, thì việc tốt này cấp cho người. Đi theo ta. - Nói xong, hắn liền đứng dậy đi ra ngoài.

Vừa nghe thấy vậy, Lục Thanh liền cảm thấy sững sốt. Nhưng nghe qua câu nói của gã thì cũng có quan hệ với ba người Triệu Thiên Diệp. Hơn nữa, bản thân cũng chẳng có gì đáng để cho gã để ý. Vì vậy mà hắn cũng nhấc chân đi theo. Trên đường đi, bất cứ đệ tử ngoại môn hay đệ tử nội tông nhìn thấy hai người cũng đều cung kính, nhượng bộ. Lục Thanh không hề nghe thấy một chút nghị luận nào khác. Chỉ có điều, hắn nhận thấy ánh mắt bọn họ nhìn về phía mình có gì đó khác lạ.

“Thân phận của thanh niên này như thế nào? Tại sao lại có uy như vậy?” Hai người đi ra khỏi Triều Dương cung, men theo một sườn núi mà đi. Chẳng bắt bao lâu, cả hai đi vào trong một khu rừng rậm rạp.

- Ở đây phải cẩn thận. Nơi này là nơi mà linh thú tụ tập ở Triều Dương phong. Mặc dù, cao nhất cũng chỉ tới nhị giai, nhưng phương pháp công kích của chúng có rất nhiều kiểu nên cẩn thận vẫn hơn. Dù sao thì linh thú trời sinh cũng có linh trí. Mặc dù, không thông minh bằng chúng ta, nhưng cũng không phải đem cự kiếm ra để dọa được.

Mấy lời đầu nghe còn thấy quan tâm, nhưng sau đó lại khiến cho Lục Thanh có chút buồn bực bởi đối phương không tin vào thực lực của mình. Nhưng hắn cũng chẳng biết làm thế nào. Bởi cho dù hôm nay hắn đã Trúc Cơ cũng không chắc chắn thắng được một con nhất giai linh thú.

Hai người tiếp tục đi sâu vào bên trong. Dọc đường đi, Lục Thanh phát hiện người thanh niên dường như có thể biết được sắp gặp linh thú mà chuyển hướng vòng tránh. Vì vậy mà hai người đi sâu mấy dặm vẫn không phải chiến đấu một lần nào. Điều đó càng khiến cho Lục Thanh hiểu thêm về thực lực của người thanh niên.

Sau nửa canh giờ, hai người gần một ngọn núi. Người thanh niên dừng lại, chỉ vào một cái động trên vách đá cách đó khoảng hơn mười trượng, nói:

- Tới rồi. Đây là cái động của hai con bạo hùng sáu tai.

- Ngươi muốn làm gì? - Lục Thanh không hiểu, hỏi lại.

- Có biết nhân sâm không?

- Nhân sâm? - Lục Thanh sửng sốt. Cái đó thì hẳn hiển nhiên là biết. Từ nhỏ, hẳn đã từng đọc lướt qua một vài loại dược liệu vì vậy mà đối với nhân sâm cũng biết tới. Hắn liền trở lời:

- Nhân sâm sinh trưởng nhiều ở độ cao từ năm trăm tới một ngàn trượng trên vách núi hay trong rừng. Nó có rất bổ cho lục phủ ngũ tạng, an thần, định hồn phách, trừ tà khí, mắt sáng.... Nói chung là có rất nhiều tác dụng, thậm chí còn kéo dài tuổi thọ. Dựa theo tuổi của nó có thể chia làm nhân sâm dưới năm trăm năm, nhân sâm trăm năm, nhân sâm năm trăm năm, nhân sâm ngàn năm. Ngoài ra còn có nhân sâm vạn năm - Đây chính là một loại bảo vật trong truyền thuyết.

Dừng lại một chút, Lục Thanh nói tiếp:

- Mà đó cũng chỉ là đối với người bình thường. Đối với người luyện kiếm chúng ta thì nhân sâm có thể khiến cho Kiếm Nguyên khí trong cơ thể tăng lên, lại thêm tác dụng bồi nguyên. Có thể nói nó chính là thánh phẩm tu luyện. Nhưng ít nhất thì cũng phải là sâm vương trăm năm. Có điều đến hôm nay trong thập vạn đại sơn, gần như chúng bị các đại tông phái hay một số gia tộc có thể lực cướp đoạt. Người thường cơ bản là không thể tìm thấy.

Hơi kinh ngạc nhìn Lục Thanh, người thanh niên hài lòng, gật đầu nói:

- Không ngờ người lại biết nhiều như vậy. Ta cũng chẳng giấu người làm gì. Trong cái động này có cực phẩm nhân sâm chín trăm năm.

- Nhân sâm chín trăm năm? - Lục Thanh kinh ngạc. Không ngờ ở đây lại có nhân sâm chín trăm năm. Phải biết rằng với địa vị của Lục gia nhà hắn ở Triều Dương trấn cũng đã từng sử dụng vài củ nhân sâm trăm năm cho hắn dùng. Nếu không, với tư chất của hắn cũng phải tối thiểu tới mười bốn tuổi mới có khả năng Trúc Cơ. Nhờ có mấy củ sâm trăm năm đó đã giúp cho hắn tiết kiệm hai năm thời gian. Mà nói tới nhân sâm năm trăm năm, từ nhỏ tới giờ, Lục Thanh vẫn chưa hề nghe nói gia tộc tìm được hay có tin tức về nó. Vì vậy mà có thể thấy được mức độ quý báu của nó tới đâu.

Gật đầu khẳng định, người thanh niên nói tiếp:

- Mấy hôm trước ta xuất quan ra ngoài lịch lãm vô tình phát hiện ra. Đáng tiếc hai con bạo hùng sáu tai trưởng thành đã lâu, thật sự là khó chơi. Ta không chắc có thể làm chúng bị thương mà lấy nhân sâm đi hay không.

Thì ra là vậy, Lục Thanh trầm nghĩ trong lòng. Có thể đối kháng với hai con nhị giai linh thú thì ít nhất cũng phải có thực lực Kiếm Khách đại thiên vị. Lục Thanh nhìn người thanh niên, nói:

- Người muốn ta làm thế nào?

Cười ha hả, người thanh niên cầm bầu rượu trong tay tu nốt một chút rượu cuối cùng rồi ném nó xuống đất, nói:

- Ta đã nói là cho người một điểm tốt, thì sẽ không để cho một tên Kiếm Giả nhỏ nhỏ đối kháng với hai con bạo hùng sáu tai. Chờ lát nữa, ta dẫn chúng nó ra ngoài, người chỉ cần nhanh chóng vào động lấy nhân sâm ra là được. Tất cả chuyện khác ta sẽ làm hết.

Suy nghĩ một chút, không thấy có gì sơ hở, Lục Thanh gật đầu.

- Được! Tốt lắm. - Người thanh niên cười lớn một tiếng rồi phóng người lên, vọt qua khoảng cách hơn mười trượng. Thanh trường kiếm màu xanh sau lưng được rút ra. Một luồng ánh sáng màu tím chói mắt lóe lên. Trong ánh mắt khiếp sợ của Lục Thanh, một đạo kiếm khí dài hơn trượng phá không mà bay ra, đem theo tiếng rít lao thẳng vào trong động.

Những tiếng ầm ầm vang lên từ trong động phát ra xen lẫn những âm thanh gầm gừ. Sau khi phi thân, đứng trên một cây đại thụ, Lục Thanh đưa mắt quan sát chăm chú. Hai con cự hùng có bộ lông màu vàng, cao chừng một trượng từ trong động chạy ra. Sáu cái tai của nó dựng thẳng tắp. Đôi ánh mắt tràn ngập lửa giận, nhìn chằm chằm tên thanh niên đang đứng trước mặt. Hiển nhiên, chúng đã nhận ra địch nhân của mình.

“Graoooo....gruuu....”

Phát ra hai tiếng gầm, rồi hai con cự hùng cùng đứng thẳng dậy. Trong miệng chúng một điểm sáng màu vàng chói mắt xuất hiện. Nhất thời, hai quả cầu nguyên khí màu vàng phóng thẳng về phía người thanh niên.

”Ầm....ầm”

Trong mắt Lục Thanh, người thanh niên hóa thành vô số đạo tàn ảnh. Mặc dù tư thế của tàn ảnh có chút nghiêng ngả, nhưng nó lại mang đến cho người ta cái cảm giác phiêu dật, nhàn nhã. Quả cầu nguyên khí nhanh chóng xuyên qua tàn ảnh khiến cho lớp đất nơi người thanh niên vừa đứng bị bắn tung lên cao, để lại một cái hố rộng vài thước.

Thân hình người thanh niên chợt xuất hiện. Thanh trường kiếm trong tay liền bắn ra một đạo kiếm khí. Nhất thời, trong không trung giống như xuất hiện một cơn mưa kiếm, bao phủ hai con bạo hùng sáu tai.

Bốn đôi tay gấu vôi vã huy động. Trên bàn tay của chúng lộ ra móng vuốt sắc bén, kèm theo những tia sáng màu vàng, đánh nát những đạo kiếm khí. Nhưng hiển nhiên kiếm khí của thanh niên cũng không đơn giản như vậy. Mỗi lần phá vỡ một đạo kiếm khí, hai con bạo hùng liền lui lại từng bước nhỏ. Đến cuối cùng, thậm chí chúng còn lui lại tận cửa động.

Giống như bị chọc giận, hai con bạo hùng cùng rống lên một tiếng thê lương. Đồng thời, trên người chúng hiện lên một vàng sáng vàng nhàn nhạt. Ánh sáng vàng nhanh chóng ngưng kết. Chỉ trong chớp mắt, vàng sáng biến mất hiện ra hai con bạo hùng như tạo bởi ngọc màu vàng. Dưới ánh mặt trời, cơ thể chúng phản chiếu ánh sáng chói mắt. Đồng thời, một luồng khí thể mạnh mẽ tỏa ra, làm xuất hiện một cơn lốc nhỏ cao mấy trượng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

32. Chương 31: Chiếm Được Nhân Sâm.

Khẽ nhíu mày, gã thanh niên liền dừng lại. Hai con bạo hùng sáu tai thấy thế liền sử dụng một cái tốc độ hoàn toàn trái ngược với kích thước cơ thể mà đánh tới. Trọng lượng của chúng khiến cho mặt đất phát ra những tiếng động huỳnh hực.

- Ha ha! Muốn đánh thì tới đây. Túy Thanh Phong. - Quá nhẹ một tiếng, trường kiếm trong tay thanh niên vẽ theo một vòng tròn. Theo sự huy động của trường kiếm, từ mũi kiếm nhanh chóng xuất hiện một cơn lốc xoáy kèm theo những tiếng rít. Thanh âm tăng lên nhanh chóng. Đạo lốc xoáy cao khoảng vài thước, bên ngoài có kiếm khí màu tím lưu chuyển. Đứng trên cây theo dõi, Lục Thanh thể thể không khỏi cảm thán. Không ngờ uy lực mạnh lại còn có thêm vẻ đẹp như vậy.

- Đi! - Thanh niên đẩy mạnh trường kiếm một cái, nhất thời cơn lốc xoáy chếch đôi không khí mà đánh về phía hai con bạo hùng đang chạy tới.

Hai con linh thú có phần đánh giá thực lực của người thanh niên hơi thấp, mà cũng có lẽ là chúng tự tin vào độ dày của bộ da. Vì vậy mà khi tiếp xúc với cơn lốc xoáy liền bị cuốn vào trong đó. Kiếm khí mạnh mẽ ẩn chứa trong cơn lốc xoáy nhanh chóng cắt qua bộ da của chúng khiến cho máu tươi văng ra tung tóe.

Cả hai con bạo hùng đều cố gắng né tránh phạm vi của cơn lốc xoáy. Cơn lốc đánh vào vách đá phía sau làm vô số tảng đá rơi xuống. Sau khi khói bụi tan hết liền để lộ ra một cái động sâu vài thước.

Cúi đầu liếm máu trên mấy vết thương, hai con bạo hùng sáu tai cùng nổi hung tính. Chúng rống lên một tiếng, giơ đôi tay mà chặt đứt một đoạn cây to bên cạnh. Sau đó, tiếp tục gầm rống mà lao về phía người thanh niên.

Lúc này, cả hai con bạo hùng đã bị người thanh niên làm cho giận mờ mắt, đuổi theo như bị điên. Lục Thanh từ trên cây nhảy xuống, nhanh chóng vượt qua khoảng cách ba trượng mà lao vào trọng động. Hôm

nay, với tu vi Kiếm Giả của hắn, bất luận là tốc độ, lực lượng hay sự phản ứng cũng đều tăng lên gấp đôi. Mà thời gian duy trì của Kiếm Nguyên trong cơ thể lâu hơn Kiếm Nguyên khí rất nhiều.

Quả nhiên, sau khi hai con linh thú đuổi theo người thanh niên gần trăm trượng, Lục Thanh có thể chui vào động một cách thoải mái. Cho dù thế nào thì linh thú cũng chỉ là thú mà thôi. Mặc dù mùi trong động không được trong sạch cho lắm nhưng cũng có một sự ấm áp. Sau khi tiến được mấy trượng liền xuất hiện một cái ngã ba.

- Chết tiệt.... - Lục Thanh tức giận rửa một tiếng. Hắn liền tăng tốc lao vào động bên trái. Cũng may, cái động cũng không sâu lắm, chỉ khoảng chừng mười trượng. Nhìn qua có thể thấy hình như nó do thiên nhiên tạo thành. Có lẽ là sau khi hai con bạo hùng sáu tai phát hiện nhân sâm nên mới chiếm lấy làm chỗ trú ẩn. Dù sao thì linh thú dưới ngũ giai cũng đều sống được khoảng chừng hai, ba trăm năm. Khoảng thời gian đó cũng đủ để đợi nhân sâm trưởng thành. Nếu không thì cũng chẳng còn để cho hai người Lục Thanh.

Sau khoảng mười trượng, Lục Thanh liền bước vào trong một cái động hết sức ấm áp. Bên trong động có mấy lớp cỏ khô thật dày. Nhưng nhìn kích thước của nó cũng chỉ đủ cho một con bạo hùng ngủ mà thôi. Chẳng lẽ, hai con thú lại phân động ra để sống? Lục Thanh nhìn quanh một chút, tuy nhiên trên mặt đất không hề có một cây nhân sâm nào.

- Đây là cái gì?

Ánh mắt Lục Thanh đảo quanh chợt thấy bên cạnh đồng cỏ có một cây nấm nhỏ. Chẳng lẽ? Lục Thanh nhớ lại những gì đã đọc được trước đây mà hai mắt hắn chợt sáng ngời. Đây chính là linh chi, cũng giống như nhân sâm là một loại dược liệu quý hiếm.

Đầu ngón tay hắn lộ ra một đoạn kiếm khí dài khoảng tấc. Tay hắn phất nhẹ một cái rồi chặt đứt toàn bộ gốc rễ của nó, sau đó nhét vào trong người. Hắn có thể thấy được cây linh chi tím có bốn cái lá. Theo tuổi của linh chi thì cứ trăm năm sinh được một lá, tổng cộng có tất cả mười lá hay còn gọi là thập phẩm linh chi. Mà cây linh chi hắn vừa gặp chính là tứ phẩm linh chi. Nó tương đương với bốn trăm năm sâm vương. Hơn nữa, nó cũng có hiệu quả tương xứng với người tu luyện giống như nhân sâm. Thậm chí, hiệu quả của dược liệu còn nhu hòa hơn một chút.

Theo những gì mà Lục Thanh đọc được trong dược điển thì nhân sâm thuần dương, linh chi thuần âm. Nếu chỉ có âm không thì không thể sinh trưởng mà chỉ có dương không thì cũng không sống được lâu. Nếu như cả hai cùng phối hợp, âm dương tương hỗ thì mới có thể phát huy dược liệu tới một mức cao nhất.

Trong lòng cảm thấy vui vẻ, Lục Thanh liền nhanh chóng vọt ra khỏi động. Chẳng bao lâu, hắn đã tới được ngã ba. Cũng không kịp dừng lại, Lục Thanh nhanh chóng xoay người chui vào trong động bên phải. Cái động này tương đối dài, cũng phải tới ba, bốn mươi trượng, Lục Thanh mới vào được tới bên trong.

Nhất thời, một mùi nhân sâm thơm mát khiến lòng người ngây ngất chui vào mũi. Hít một hơi thật sâu, Lục Thanh cảm thấy tinh thần rung nhẹ, bao mệt nhọc vừa mới dốc sức để di chuyển liền giảm đi một chút. Ngay cả Húc Nhật tâm kinh tầng thứ ba đang vận chuyển trong cơ thể cũng nhanh hơn vài phần.

Quả nhiên ở giữa động có một cây nhân sâm màu bạc to chừng cánh tay, ngấp trong đất. Bên cạnh nó có một dòng suối rộng chừng một trượng. Nước suối từ bên trong chảy ra, tắm tấp cho đoạn rễ của nhân sâm đang lộ trên mặt đất.

Lần này, hắn không dám sử dụng tới Tử Điện kiếm khí. Lục Thanh chỉ sợ bản thân không chế không được tốt sẽ làm hư hại tới rễ của nó. Hắn rút Luyện Tâm kiếm sau lưng ra mà đào. Một lúc sao toàn bộ gốc rễ của cây nhân sâm cũng lộ ra hết. Nó dài khoảng chừng hơn thước, cầm trong tay có cảm giác ấm áp. Lục Thanh cũng chẳng kịp rửa mà nhanh chóng bỏ nó vào trong một lớp bùn đất rồi nhanh chóng phóng về phía cửa động. Dù sao thì bây giờ, trong cái động này cũng còn có hai con linh thú nhị giai không thể đùa được.

Ánh sáng chiếu vào trong mắt càng lúc càng nhiều. Phía bên ngoài vẫn có những tiếng động âm âm vang lên, hiển nhiên là trận chiến đấu giữa hai bên vẫn chưa chấm dứt. Cuối cùng thì Lục Thanh cũng bước ra khỏi động.

“Không hay”.

Thực sự là mùi thơm của nhân sâm quá mức đặc biệt vì thế mà hai con bạo hùng ở xa cùng nổi giận, gầm lên một tiếng, quay người lao về phía Lục Thanh. Mà người thanh niên vì chỉ có mục đích chọc giận hai con thú nên vẫn đứng cách chúng mười trượng mà dụng kiếm khí khiêu khích. Nên khi hai con thú đột nhiên quay người thì hắn cũng nhận ra Lục Thanh.

Thoáng sững sốt một cái đã để cho hai con bạo hùng chạy được gần mười trượng, gia tăng khoảng cách với hắn lên tới hai mươi trượng. Cho dù với tốc độ của hắn cũng khó mà đuổi được.

Đến lúc này, Lục Thanh lại phải đối mặt với trận chiến Sinh Tử. Hai con bạo hùng điên cuồng lao tới với khí thế hung hăng. Với tốc độ của hắn bây giờ, cơ bản là không thể chạy thoát.

Lục Thanh nhanh chóng bình tĩnh lại. Sinh tử hơn mười ngày trước khiến cho tâm cảnh của hắn đã có một sự lột xác. Nếu trốn không được thì chỉ còn cách chiến mà thôi. Một khí thế mang theo ý chí chiến đấu nhanh chóng bốc lên từ trên người Lục Thanh. Hắn nhét nhân sâm vào bên hông, Luyện Tâm kiếm từ từ chỉ thẳng ra phía trước, nghênh đón hai con thú đang chạy tới.

- Người điên rồi. Chạy mau. - Người thanh niên đang đuổi theo phía sau thấy vậy vội há miệng quát. Đồng thời tốc độ của hắn tăng lên nhanh chóng, cố gắng chặn hai con thú lại. Bất chợt, ánh mắt người thanh niên chợt sững sốt. Bởi hắn thấy trên người Lục Thanh từ từ xuất hiện một vầng ánh sáng màu tím rất dày. Đồng thời, một luồng khí thế mạnh mẽ phóng lên cao. Từ trên mũi kiếm của gã có chui ra một đoạn kiếm khí khoảng nửa tấc, tuy nhiên lại có một cảm giác hủy diệt.

Như nghĩ ra điều gì đó, nét mặt thanh niên nhất thời lộ ra một sự vui mừng lẫn sợ hãi. Đồng thời, trong lòng hắn lại càng thêm khẩn trương. Trường kiếm trong tay chỉ thẳng về phía trước bắn ra mười đạo kiếm khí vào lưng của hai con bạo hùng sáu tai.

Luyện Hồn quyết vận chuyển so với lúc trước khi Trúc Cơ đã có nhiều tiến bộ. Hôm nay, luồng khí mát trong Thức Hải đã nhiều hơn trước mấy lần. Nếu toàn lực tấn ra thì có thể bao phủ trong phạm vi khoảng chừng mười lăm trượng. Lúc này, hai mắt hắn nhìn chăm chăm hai con bạo hùng sáu tai. Trong nháy mắt, Lục Thanh thấy động tác của chúng như chậm đi một chút.

Tử Điện kiếm nguyên mới lột xác trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, sau đó dưới sự điều động của Lục Thanh chúng rút toàn bộ vào trong Luyện Tâm kiếm. Trong nháy mắt, vầng sáng màu tím trên Luyện Tâm kiếm tăng mạnh. Hơn nữa, kiếm khí nơi mũi kiếm lại dài thêm nửa tấc, trên đó có những tia chớp vờn quanh.

Bất chợt, hai con bạo hùng sáu tai đang chạy đến chợt có một sự hoảng sợ. Thân thể đang lao tới chợt ngừng lại tạo ra một vết cạ trượng trên mặt đất. Điều đó khiến cho Lục Thanh phải sững sốt mà dừng lại. Hắn phát hiện ra ánh mắt của hai con bạo hùng đang nhìn chăm chăm vào Tử Điện kiếm khí đang chui ra ở đầu Luyện Tâm kiếm.

Mặc dù cảm thấy khó hiểu, nhưng hắn vẫn nhân cơ hội đi tới trước mặt người thanh niên. Gã nắm bả vai của hắn rồi phi lên cao, nhanh chóng chạy về phía Triều Dương cung. Sau lưng cả hai loáng thoáng có tiếng gầm rống không cam lòng. Có điều, Lục Thanh có thể thấy hai con bạo hùng cũng không đuổi theo.

Trên đường chạy trốn, cả hai cũng không có gặp bất cứ một con linh thú nào. Hiển nhiên, người thanh niên hết sức quen thuộc ở đây. Sau hơn nửa canh giờ, cả hai đã đi ra khỏi rừng cây.

- Ha ha! Cuối cùng thì hôm nay cũng là nhờ có người. Suýt nữa, thì để cho người gặp nạn. - Người thanh niên thu hồi trường kiếm rồi nói một cách xin lỗi.

Cũng chẳng quá để ý, Lục Thanh tháo cây nhân sâm bên sườn xuống.

- Thế này đi, ta cũng không cần nhiều lắm. Ta sẽ lấy một nửa thuốc. Còn lại coi như là của ta dùng để chuộc lỗi. - Nói xong, người thanh niên lấy ra hai cái hộp dài bằng bạch ngọc. Rồi dùng một thanh tiểu đao bằng ngọc tím, cạo sạch bùn đất trên thân nhân sâm rồi cắt lấy phần của mình. Phần còn lại hắn cho vào hộp rồi đưa cho Lục Thanh.

- Đi thôi! - Sau khi phân chia xong, người thanh niên mở miệng nói. Hắn vừa xoay người liền phát hiện ra Lục Thanh vẫn đứng im liền nói:

- Có chuyện gì thế?

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh lấy cây tử phẩm linh chi ra.

- Ở đây còn có một cây tử phẩm linh chi. Ta với người chia nhau.

Đầu tiên, người thanh niên sững sốt, sau đó liền ngửa mặt lên trời cười ha hả. Một lúc sau, nét mặt hân hạnh nhìn Lục Thanh:

- Giới thiệu một chút, ta gọi là...

- Nhiếp Thanh Thiên! Kiếm Sư tiểu thiên vị. Ta biết rồi. - Ngắc đầu, Lục Thanh cũng mỉm cười nhìn người thanh niên.

- Tân đệ tử nội tông Lục Thanh, Kiếm Giả tiểu thiên vị.

Nhiếp Thanh Thiên ngắc người, cũng mỉm cười rồi nói:

- Thì ra là người đã nhận ra ta. Quả nhiên có thể vào Tử Trúc viện cũng không phải là người tầm thường. Đương nhiên, cái tên mập kia thì không tính.

Nói tới đây, cả hai nhìn nhau rồi cùng cười to mà đi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

33. Chương 32: Tăng Tiến. Chạy Pháp Hóa Kiếm.

Lấy hộp ngọc trong người ra, Lục Thanh nhìn cái hộp điêu khắc một cách tinh xảo mà cảm thấy xa xỉ. Trong thập vạn đại sơn, để cho các tông môn tiện việc mua bán với nhau nên từ năm ngàn năm trước, Kiếm Thần điện đã tạo ra một loại tiền tệ đầu tiên. Do sử dụng ngọc thạch làm nguyên liệu nên gọi nó là ngọc tệ. Sau đó, trong khi khai thác lại phát hiện ra quặng mỏ nên chia ngọc ra làm ba loại cấp bậc. Thấp nhất là thanh ngọc tệ, tiếp đến là bạch ngọc tệ. Và cuối cùng là phải mua bán ở các phường thị khổng lồ mới phải sử dụng đến, đó chính là Tử ngọc tệ. Chênh lệch giữa mỗi một loại tiền cũng đều cách nhau cả trăm lần.

Nhìn lại cái hộp bằng bạch ngọc, ít nhất để tạo ra nó cũng phải tới năm mươi miếng bạch ngọc tệ. Mà một bạch ngọc tệ, theo Lục Thanh biết thì cũng đủ cho một gia đình bình thường có ba miệng ăn sống trong một tháng. Chưa kể tới thanh tiểu đao bằng tử ngọc bên cạnh.

Mở hộp ngọc ra, nhất thời mùi sâm thơm mát xông thẳng vào mũi. Lục Thanh không nhịn được hít một hơi thật sâu, tinh thần của hắn hết sức thoải mái, phấn chấn. Sau đó, hắn nhìn sang bên cạnh có một đoạn linh chi tử phẩm màu tím. Đúng là trước đó, Lục Thanh đã lấy nó ra, nhưng cuối cùng, do tu vi của Nhiếp Thanh Thiên đã rất cao, toàn bộ được liệu dưới năm trăm năm không hề có tác dụng vì vậy mà để lại cho Lục Thanh.

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh liền sử dụng tiểu đao bằng tử ngọc mà cắt nhân sâm ra làm ba mươi miếng. Sau đó lại chia linh chi ra làm sáu mươi miếng. Trong đầu hắn cố gắng nhớ lại những gì ghi chép trong được điển rồi Lục Thanh lấy hai miếng linh chi, một miếng gân, còn lại số khác thì bỏ vào hộp.

Cũng chẳng cần phải nhai kỹ. Ba miếng có thể nói là bảo vật khó thấy. Thậm chí đến bây giờ, trong thập vạn đại sơn, nhân sâm có thể nói là bảo vật quý hiếm. Vừa mới cho vào miệng nó liền tan ra thành một mùi thơm ngát. Nó trôi qua yết hầu mà xuống đến bụng. Vừa xuống đến nơi, cảm giác mát lạnh chợt biến thành một luồng hơi nóng thiêu đốt trong bụng. Tuy nhiên, ngay lập tức, một luồng hơi lạnh lại trở dậy, mà chiếm lấy một bên.

Lúc này, trên người Lục Thanh cực kỳ quái dị. Một nửa thân thể thì nóng như lửa đến toát mồ hôi hột. Một nửa khác thì giống như bị đóng băng. Hắn không dám chậm trễ liền vận chuyển Húc Nhật tâm kinh tầng thứ ba với một tốc độ cao. Đồng thời, Luyện Hồn quyết cũng được vận chuyển, cẩn thận mà quan sát biến hóa trong cơ thể.

Cho đến khi hai luồng khí khác biệt trong cơ thể bắt đầu dung hợp bước đầu thì một cảm giác ôn hòa giống như ngâm mình trong suối nước ấm. Một dòng nguyên khí tinh thuần sinh ra rồi theo lộ tuyến của Húc Nhật tâm kinh từ từ chảy vào kinh mạch, dung nhập vào trong Tử Điện kiếm nguyên. Mỗi khi có một tia dung nhập, Lục Thanh có thể cảm thấy được Kiếm Nguyên tăng trưởng hơn trước một chút. Những vị trí mà trước đó vẫn chưa được củng cố thì bây giờ cũng từ từ được dòng nguyên khí tinh thần lấp đầy. Thậm chí Lục Thanh còn cảm thấy hai dòng khí nóng, lạnh thay đổi luân phiên khiến cho lực lượng thân thể có sự tăng trưởng rõ ràng.

Thời gian chậm rãi trôi đi, thoáng cái màn đêm đã buông xuống. Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào thì thoáng lại có lá trúc dao động qua mà tạo thành cái bóng chập chờn trên mặt đất. Lá trúc xào xạc trong gió thu lành lạnh. Lục Thanh đang ngồi xếp bằng trên giường chầm chậm mở hai mắt. Ánh mắt hắn có cả sự vui mừng lẫn sợ hãi.

Hắn đã đánh giá thấp sự phối hợp của hai loại dược liệu. Mới dùng thử một lần đã tiết kiệm thời gian cho hắn tới nửa tháng khổ tu. Lục Thanh cúi đầu nhìn tử điện kiếm khí đang thò ra hơn một tấc ở đầu ngón tay mà cười. Xem ra, sử dụng dược liệu một cách thích hợp có rất nhiều sự trợ giúp. Chỉ sợ là đám nhân vật thiên tài của các đại tông phái cũng đều được bồi dưỡng thế này.

Căn cứ vào hiệu quả của hai loại dược liệu, Lục Thanh thầm đoán chỉ sau khoảng nửa tháng, hắn có thể phóng ra kiếm khí dài tới ba tấc. Đến lúc đó, có thể thử đột phá Kiếm Giả trung thiên vị. Mà đối với luận bàn hai tháng sau, có lẽ bản thân có thể đạt đủ tiêu chuẩn để vào Kiếm Trì.

Nhưng Lục Thanh lại nhớ tới Nhấp Thanh Thiên. Gã cũng có được nhân sâm, chỉ sợ là cũng có rất nhiều tiến bộ. Dù sao thì trên thế giới này cũng không chỉ có một mình hắn là có thể tăng tiến được tu vi.

Cứ như vậy mười ngày trôi qua, sau thác nước nơi Minh Nguyệt đầm có giấu thú đan, Lục Thanh yên lặng ngồi trong động nhỏ. Quang nhười hắn có từng lần kiếm khí màu tím đang lưu chuyển, phát ra những tiếng lách tách. Những tia điện màu tím lóe lên liên tục, tỏa ra một vầng ánh sáng màu tím dài chừng ba tấc. Trên hai chân của hắn có một viên thú đan đang tỏa ra điện quang. Từ viên thú đan có một luồng khí nhẹ chui qua da thịt của Lục Thanh. Một luồng khí thể mạnh mẽ bốc lên, lan ra ngoài cơ thể.

“Xoẹt...”

Hai mắt Lục Thanh mở ra, Luyện Tâm kiếm đang cắm bên liên phóng ra. Quanh thân kiếm được một làn tử điện kiếm khí bao phủ, âm âm đánh xuống. Trong tích tắc, Lục Thanh chợt nghĩ ra một điều gì đó. Thân thể hắn uốn cong như một cây cung lớn, quỹ tích của thân kiếm thay đổi thành một hình vòng cung. Cánh tay phải hiện lên một vầng sáng màu vàng.

- Âm...

Minh Nguyệt đầm, phía dưới thác nước khoảng ba trượng như có một tảng đá nổi lên khiến cho dòng thác bị tách ra làm hai. Một tia kiếm khí màu tím chói mắt hiện ra rồi cả một người bao phủ trong vầng sáng màu tím bay ra ngoài. Hắn đứng thẳng trên mặt nước giống như đang đứng trên đất bản vậy.

Nghi hoặc nhìn cánh tay bản thân, Lục Thanh có phần khiếp sợ. Vừa rồi, hắn nảy ra ý tưởng lấy tuyệt học gia truyền Đại Diễn tam thập lục chuy để sử dụng kiếm pháp. Không ngờ nó lại nảy sinh uy lực như vậy. Theo sự phỏng đoán của bản thân thì cho dù trước kia nhìn thấy Đoạn Thanh Vân sử dụng một trong ba đại tuyệt chiêu của Húc Nhật thập tam kiếm là Tử Khí Đông Lai cũng chỉ tương đương với một đòn vừa rồi của hắn mà thôi. Mà lúc đó, Đoạn Thanh Vân đã là Kiếm Giả trung thiên vị đỉnh phong.

Chẳng lẽ trong này lại có bí mật gì hay sao? Tại sao chuy pháp gia truyền của mình khi chuyển đổi thành kiếm pháp lại có uy lực mạnh như thế? Một ý nghĩ lại xuất hiện trong đầu, Lục Thanh đưa Kiếm Nguyên tới cánh tay rồi chợt đổi thành lộ tuyến của Đại Diễn tam thập lục chuy. Nhất thời, trên cánh tay xuất hiện một vầng sáng yêu dị, tỏa ra những tia sáng màu hồng. Có thể nhìn thấy trên cánh tay những đường mạch máu nhỏ li ti.

Sau khi Kiếm Nguyên thông qua huyết Lao Cung ở lòng bàn tay mà tới được Luyện Tâm kiếm, kiếm khí phát ra ở mũi kiếm cũng vẫn chỉ có ba tấc. Nhưng phát hiện tiếp theo khiến cho Lục Thanh phải kinh ngạc. Bởi khi hắn dùng Luyện Tâm kiếm thi triển Đại Diễn tam thập lục chuy mà hôm nay mới lĩnh ngộ, những tiếng gió rít vù vù vang lên. Dùng kiếm để thi triển chuy pháp tỏa ra một thứ khí thể cực mạnh. Dưới

sự thi triển của cự kiếm, kinh khí bắn ra xung quanh. Từ mũi kiếm thậm chí còn áp súc không khí tạo ra những lưỡi đao gió.

Trong lúc nhất thời, Minh Nguyệt đâm giống như bị loạn thạch oanh kích xuất hiện những con sóng cùng với vô số cột nước bắn tung lên cao. Thậm chí, một số con tuyết ngư đang bơi gần đó cũng bị bắn lên bờ. Những lưỡi đao gió bay loạn xung quanh khiến cho núi đá cách đó một đoạn cũng xuất hiện những vết cắt.

Sau khoảng chừng mười nhịp hô hấp, Lục Thanh liền ngừng lại, sắc mặt hần hơi tái. Sử dụng Đại Diễn tam thập lục chuy vào trong kiếm pháp mới chỉ thi triển đến chiêu thứ tư, trong cơ thể đã không còn một chút Tử Điện kiếm nguyên. Sau đó, hần trở lại bên thác nước, ngồi xuống để khôi phục. Trong đầu Lục Thanh không ngừng nghĩ tới những chiêu số, rồi giải thích từng chút, từng chút một. Chuy pháp gia truyền của Lục gia hần đã tập luyện được bốn năm nên hôm nay sao khi phổ vào kiếm pháp, hần cũng có được một sự lý giải rất tốt. Sau khoảng nửa canh giờ, tu vi khôi phục thì Lục Thanh cũng hiểu thêm được một chút.

Trước kia không phát hiện ra nên đến hôm nay, nhất thời, nhiệt huyết của hần lại dâng lên. Lần đầu tiên, Lục Thanh phát hiện ra Đại Diễn tam thập lục chuy hóa thành kiếm pháp lại có thể tinh thâm, ảo diệu như thế. Bắt đầu từ thức thứ ba bắt buộc hần phải đem sự hiểu biết về cảnh giới Cử Trọng Nhược Khinh áp dụng mới có thể thi triển một cách thuận lợi. Về phần chiêu thứ năm, có lẽ phải đột phá tới trung thiên vị mới có đủ tu vi mà thi triển.

Chuy pháp này sau khi hóa thành kiếm pháp nếu có thể thi triển tới cuối cùng thì sẽ có uy lực như thế nào? Lục Thanh thầm phán đoán.

“Đây là kiếm pháp gì?” - Càng nghĩ, Lục Thanh càng cảm thấy hoang mang. Hôm nay, thi triển một cách thuận lợi khiến cho hần có thể khẳng định tuyệt học Đại Diễn tam thập lục chuy của gia tộc do một bộ kiếm pháp biến thành. Nhưng tại sao từ trước đến nay không hề có bất cứ thứ gì ghi lại? Ngay cả cha hần cũng không có thứ kiếm pháp đó. Thậm chí là cho đến hôm nay, cho dù nhớ tất cả ba mươi sáu chuy, nhưng ngay cả một cái tên cũng không có. Thật sự là khó hiểu.

Loại kiếm pháp tinh thâm thế này hay là hồn kiếm thuật? Theo Lục Thanh được biết thì Kiếm Nô và Kiếm Thị đều có thể học tập loại kiếm pháp cơ bản. Điều đó không tính. Sơ nhập Kiếm Giả bắt đầu được tiếp xúc với kiếm pháp cao thâm cũng không có uy lực như vậy. Cũng chỉ đến cảnh giới Kiếm Nguyên mới có thể thực sự tập luyện kiếm pháp cao cấp. Hần là cảnh giới Kiếm Hồn có thể tu luyện Hồn Kiếm thuật, hay nói là Hồn Kiếm đạo mới có được uy lực như thế. Mà Lục Thanh chưa được nhìn thấy uy lực của Hồn Kiếm đạo nên bây giờ cũng chỉ có thể đoán nó là một loại kiếm pháp tinh thâm thượng thừa mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lục Thanh liền lắc đầu rồi nở nụ cười. Phát hiện hôm nay cũng chẳng có gì tai hại. Thậm chí đối với bản thân hần bây giờ có thể nói là đưa than vào lò sưởi trong những ngày tuyết rơi. Uy lực lớn như vậy khiến cho Lục Thanh nắm chắc có thể đánh một trận với Đoạn Thanh Vân mà không rơi vào thế hạ phong.

Nhìn giọt nước rơi từ Luyện Tâm kiếm xuống tay, Lục Thanh xoay người, tùy ý chém ra một kiếm. Một tiếng không khí nổ vang lên, nhất thời, một lưỡi đao gió trong suốt dài cả trượng xuất hiện. Nó rít lên trong không khí mà bay về phía một cái cọc gỗ to bằng bắp đùi. Một tiếng động vang lên, cái cọc bị chém thành hai đoạn, vụn gỗ bay lung tung.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

34. Chương 33: Trở Về! Khiếp Sợ..

Sau năm ngày, Lục Thanh cũng đã có thể thi triển được một cách thuần thục bốn thức đầu của Đại Diễn tam thập lục chuy. Đồng thời, hần vẫn chăm chỉ gia tăng Kiếm Nguyên trong cơ thể. Trước đó năm ngày, hần đã có thể phóng ra kiếm khí dài ba tấc, đạt tới cảnh giới Kiếm Giả tiểu thiên vị đỉnh phong. Sử dụng được liệu có thể giúp đỡ tu vi tăng lên. Nhưng dùng để đột phá thì chính là đã sử dụng ngoại lực nên rất dễ sinh ra hiệu quả trái ngược. Thậm chí, cố gắng đột phá dẫn tới cảnh giới không ổn định, có khả năng bị thụt lùi.

Bởi vì trước khi tiếp xúc với kiếm đạo, Lục Thanh đã đọc được những điểm ghi chú trong được điển nên đối với việc sử dụng được liệu để tăng cường tu vi hắn rất cẩn thận. Cho tới lúc này, trong đầu vẫn ghi nhớ điều đó rất rõ. Vì vậy mà cách đây năm ngày, Lục Thanh cũng không sử dụng nhân sâm và linh chi nữa. Hắn chỉ tận lực tu luyện nhằm tinh luyện Kiếm Nguyên trong cơ thể. Hắn định một tới hai ngày nữa sẽ tới hậu sơn của Triều Dương cung để tiến hành bế quan. Việc này, ngoại trừ mục đích đột phát Kiếm Giả trung thiên vị ra, hắn còn có ý định chỉnh lý lại toàn bộ những gì mà bản thân có được đối với kiếm pháp, nhằm chuẩn bị cho đại hội luận kiếm nửa tháng sau.

Minh Nguyệt đàm, Lục Thanh cỡi trần ngồi xếp bằng trên tảng đá đen ở trong đầm, để mặc cho thác nước cao trăm trượng nện xuống người. Trên người hắn không hề có bất cứ một tia sáng, hiển nhiên là chỉ dựa vào cơ bắp của bản thân mà chịu đựng. Sắc mặt hắn hơi tái nhợt. Lục Thanh cố gắng vận chuyển Tử Điện kiếm nguyên trong cơ thể để bảo vệ kinh mạch toàn thân. Hắn phát hiện ra cách này rất tốt cho việc rèn luyện không chế kiếm nguyên. Áp lực càng lớn càng khiến cho nó thêm tinh thuần.

Tuy nhiên, hắn cũng chỉ chịu được áp lực của thác nước trăm trượng trong khoảng thời gian không lâu lắm. Với tu vi của hắn bây giờ thì cố gắng được khoảng nửa nén nhang đã là cố lắm rồi. Thân hình Lục Thanh vọt lên, bàn chân điểm nhẹ một cái lên mặt đầm rồi vượt qua khoảng cách năm trượng mà rơi xuống bên bờ. Hắn không nói tiếng nào, tiếp tục khoanh chân ngồi trên mặt đất, hấp thu nguyên khí trong trời đất để khôi phục Kiếm Nguyên.

Sau nửa canh giờ, Kiếm Nguyên cũng đã khôi phục xong. Hắn đứng thẳng dậy, tiện tay dùng Luyện Tâm kiếm mà tiên lấy ba con Tuyết Ngư. Sau khi rửa sạch hắn liền đốt một đồng lửa. Tùy tiện hái một ít loại quả mọng nước rồi bóp nát. Đây là cách mà mập mạp đã dạy, có thể lấy được một chút vị muối.

Không lâu sau, Tuyết Ngư được nướng vàng rộm. Mùi thơm nhức mũi từ từ tỏa ra xung quanh. Đưa mũi hít hít một cái, mà nước dãi chảy ra giàn dụa. Lục Thanh không nhịn được nữa liền gỡ xuống để ăn. Mới được một chút, Lục Thanh chợt giẫy nảy người. Hắn có cảm giác toàn thân bị một luồng khí thể nóng như lửa bám chặt.

Thân hình hắn vội vàng di động, đập mạnh một cái lên mặt đất mà bắn sang ngang mấy trượng.

Rắc...

Trên thân của một cái cây khô gần đó bị kinh lực quét qua liền xuất hiện một vết nứt.

- Được lắm! Phản ứng của tiểu tử rất tốt, chứng tỏ có tiến bộ rất nhiều. - Trong ánh mắt của Lục Thanh, Đoạn Thanh Vân mặc một bộ áo da màu xám chỉ che được một phần thân thể béo ú của hắn. Bên hông có đeo một cái túi trắng rất to. Thoạt nhìn hắn chẳng khác gì một kẻ lưu lạc.

Thấy Lục Thanh nhìn mình có chút gì đó quái dị, Đoạn Thanh Vân hơi xấu hổ, cười ha hả, nói:

- Thế nào? Bộ quần áo tổng quản mỏ quặng huyền thiết của ta cũng được đấy chứ? Nó do ta tự tay làm ra đấy.

Sau khi quan sát Đoạn Thanh Vân từ đầu đến cuối, ánh mắt Lục Thanh có chút đùa cợt, cười nói:

- Đúng thế! Bộ quần áo của người đúng là rất đặc biệt.

- A...a... Đừng như vậy chứ. - Đoạn Thanh Vân không thể giữ được sự xấu hổ:

- Ta bị bọn chúng cười một lúc rồi. Tiểu tử! Tốt xấu gì thì chúng ta cũng có quan hệ tốt với nhau, không nên chê bai ta như thế. Người xem! Ta còn để dành cho ngươi một khối huyền thiết đây.

Nói xong, Đoạn Thanh Vân tháo cái túi trắng đeo bên hông xuống rồi lấy từ bên trong ra một khối huyền thiết màu nâu to bằng đầu đứa trẻ rồi vất cho Lục Thanh.

- Ngươi có thể đem Luyện Tâm kiếm về luyện lại một lần. Không chừng còn có thể gia tăng cho nó một hai cấp độ.

Nghe đến đây, Lục Thanh có chút cảm động. Hắn cỡi một con Tuyết Ngư từ trong đồng lửa ra rồi đưa cho Đoạn Thanh Vân. Hai người ngồi bên bờ đầm mà tán dóc với nhau. Mà Lục Thanh cũng biết được hành trình của Đoạn Thanh Vân và Dư Cập Hóa trong hai tháng qua. Thì ra, hai người tiếp nhận nhiệm vụ áp

vận từ một mỏ quặng ở trong núi hoang cách Triều Dương thành khoảng mười dặm. Đó là một mỏ quặng huyền thiết quý báu. Mặc dù không lớn, nhưng nó cũng là một trong những thứ tài sản không nhỏ của Triều Dương thành. Nếu không phải hai người đều là đệ tử nội tông của Triều Dương phong thì Ngoại sự đường cũng không giao cho bọn họ một nhiệm vụ nhân nhả và ngon lành như thế.

Hai người được phải đi đảm đương hai chức vụ tổng quản và phó tổng quản giám sát. Ngày thường, có một hai lần kiểm tra và mỗi tháng một lần áp vận tới Triều Dương thành. Cuộc sống của hai người ở đó có rất nhiều thủ hạ ở bên nịnh nọt lấy lòng. Thỉnh thoảng lại biếu xén một vài thứ. Cuộc sống của hai người ở mỏ quặng thu được rất nhiều thứ. Theo lời nói của Đoạn Thanh Vân thì nếu không phải nặng quá thì cả hai đã đem mấy trăm cân về rồi. Hôm nay cũng chỉ mang theo được có một trăm tám mươi cân. Mà khối trên tay của Lục Thanh nặng cũng tới hai mươi cân.

Có điều, cuộc sống của Đoạn Thanh Vân cũng chẳng được thoải mái. Bởi vì trong này có rất nhiều thời gian rồi nên hẳn luôn bị Dư Cập Hóa lôi ra ngoài luận bàn, thậm chí còn lấy lý do để chỉ điểm. Điều đó khiến cho Đoạn Thanh Vân vốn lười biếng tu luyện hết sức khổ sở. Vì vậy mà hôm nay khi quay về Triều Dương phong trả nhiệm vụ liền một mình trốn tới Minh Nguyệt đàm. Có thể thấy được hẳn đã sợ tới mức độ nào.

- A? Ta có cảm giác người với trước kia có điểm gì đó hơi khác đúng không? - Đoạn Thanh Vân chợt nhìn Lục Thanh một cách kỹ càng, nghi hoặc hỏi:

- Hình như hơi thở của người có chút gì đó thay đổi. Toàn thân lại tỏa ra một thứ khí thể không giận mà uy.

Mỉm cười, Lục Thanh nói:

- Hai tháng vừa rồi khổ luyện nên có được một chút tiến bộ mà thôi.

Hơi kinh hãi, Đoạn Thanh Vân lập tức cười nói:

- Đúng thế. Cứ như thế này thì chẳng mấy nữa là người có thể Trúc Cơ. Đến lúc đó, có tam sư huynh và Dư Cập Hóa hộ pháp, nhất định người có thể thành công.

Mỉm cười rồi cúi đầu, Lục Thanh không nói gì thêm. Có những chuyện, nếu nói ra thì bản thân trở thành một kẻ khoe khoang. Đặc biệt là đối với bằng hữu.

Sau đó, Lục Thanh lại bắt thêm mấy con Tuyết Ngư. Lần này do Đoạn Thanh Vân tự tay nướng. Hẳn hai hơn mười loại cây cỏ rồi nghiền chúng nát ra như phấn. Sau đó, rắc đều lên trên mình Tuyết Ngư, rồi đặt lên nướng. Chẳng bao lâu, một mùi thơm còn đậm hơn lúc trước Lục Thanh nướng mấy lần tỏa ra. Thậm chí, mùi thơm còn khiến cho mấy con chim đang bay trên trời cũng phải sà xuống cách đó không xa mà quan sát.

Sau khi hai người ăn đến no căng bụng, cả hai mới đứng dậy trở về. Khoảng thời gian này, Lục Thanh đang ở trong giai đoạn tăng trưởng về kích thước lẫn xương cốt nên ăn mười con mới cảm thấy no. Nhưng Đoạn Thanh Vân không ngờ lại có thể ăn gần hai mươi con khiến cho Lục Thanh phải trở mắt. Thì ra là không chỉ có Kiếm Nguyên mới phải tích lũy mà muốn mập cũng phải tích lũy rất nhiều.

Trên đường đi, quả nhiên là bất kể đệ tử nội tông hay ngoại tông. Cứ người nào nhìn thấy Đoạn Thanh Vân đang đi bên cạnh Lục Thanh là lại che miệng mà cười. Cũng không thể trách được. Ngày thường, mặc dù Đoạn Thanh Vân có nhiều điểm không hay, nhưng vẫn là một người rất thân thiện. Vì vậy mà ngay cả đám đệ tử ngoại môn cũng chẳng hề sợ hãi. Mà họ cũng biết hẳn chẳng bao giờ tức giận.

Trở lại Tử Trúc viện, vừa mới vào cửa đã thấy Dư Cập Hóa đang ngồi bên bàn đá có bày một ít hoa quả và rượu. Hiển nhiên là Triệu Thiên Diệp cũng đã xuất quan đang lặng lẽ ngồi bên bàn, im lặng không nói.

Thấy hai người Đoạn Thanh Vân tiến vào, cả hai cùng liếc mắt nhìn ra. Mới đầu, Dư Cập Hóa còn hơi mỉm cười. Nhưng ngay lập tức, hẳn và Triệu Thiên Diệp cùng biến sắc. Thân quang trong mắt cả hai hiện lên, nhìn Lục Thanh chăm chăm. Đồng thời, Dư Cập Hóa phóng ra một luồng khí thể mạnh mẽ, ép về phía Lục Thanh khiến cho xung quanh bọn họ xuất hiện những cơn gió.

- Này.... - Lúc đầu, Đoạn Thanh Vân còn sửng sốt không hiểu tại sao. Nhưng ngay lập tức, hẳn liền bị cảnh tượng trong mắt làm cho kinh hãi.

Vào lúc này, trên người Lục Thanh xuất hiện một vầng sáng màu tím, tỏa ra những tia kiếm khí dài tới ba tấc. Đồng thời, trên người Lục Thanh cũng xuất hiện một luồng khí thể mạnh mẽ nghênh đón Dư Cập Hóa.

Chát...

Một tiếng động nhỏ vang lên, Lục Thanh lùi lại vài bước, bình tĩnh nhìn Triệu Thiên Diệp.

- Kiếm giả tiểu thiên vị đỉnh phong. Cử nhước trọng khinh. Khí thể tinh thuần... Hai tháng qua ngươi khiến cho ta phải giật mình đấy.

Lục Thanh nghe xong vẫn bình thản. Đưa tay sửa lại vạt áo bị thổi bay do vừa mới giao phong khí thể với Dư Cập Hóa.

- Hay cho một kẻ bị nhục nhưng không sợ hãi. Ngươi đúng là khiến ta không ngờ được. Lục Thanh! Không ngờ tâm cảnh của ngươi có sự lột xác mạnh đến vậy. - Dư Cập Hóa mở to hai mắt, có chút không tin được mà nói với Lục Thanh.

- Này! Chờ một chút. Ta chẳng hiểu gì hết. - Đoạn Thanh Vân vừa mới bị ép vắng sang một bên trong lúc hai người giao phong khí thể với nhau liền đi tới. Miệng của hắn há ra hết cỡ, nhìn Lục Thanh chằm chằm, nói:

- Đây là một chút tiến bộ của ngươi đó hả? - Cái miệng của hắn há to đến nỗi có thể nhét vừa một cái chén ngọc đặt trên bàn.

Bị Đoạn Thanh Vân nhìn như vậy, Lục Thanh cảm thấy xấu hổ, bất đắc dĩ nói:

- Tại ngươi hiểu lầm thôi mà.

- Ách... - Đoạn Thanh Vân như bị mắc nghẹn, thở hổn hển mà ngồi xuống bên bàn. Dư Cập Hóa và Lục Thanh nhìn nhau rồi cả hai cùng cười to. Ngay cả Triệu Thiên Diệp cũng phải mỉm cười, trêu tức Đoạn Thanh Vân. Tiếng cười của ba người khiến cho khuôn mặt Đoạn Thanh Vân càng thêm đỏ.

Sau đó, bốn người ngồi xuống bên bàn. Hai người Dư Cập Hóa trở về mang theo một loại rượu của Triều Dương thành. Mặc dù, Lục Thanh mới chỉ có mười hai tuổi, cũng chưa uống rượu nhiều lắm, nhưng lại giống với cha hắn. Hắn dám cùng uống với ba người tới mười chén rồi cảm thấy chuyển choáng. Trong lúc đó, hắn cũng thuật lại một số việc mà bản thân đã gặp trong thời gian qua. Tuy nhiên, hắn giấu việc gặp thần bí nhân và lĩnh ngộ chuy pháp biến thành kiếm pháp. Hắn chỉ nói bản thân may mắn có được thú đan, sau khi hấp thu nó có được Kiếm Nguyên khác biệt. Nhờ đó mà có thể Trúc Cơ thành công. Chỉ có điều, Lục Thanh không chú ý tới, ánh mắt của Triệu Thiên Diệp sau khi nghe xong lại có chút gì đó quái dị.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

35. Chương 34: Bể Quan Đột Phá.

- Kiếm khí dị chủng? - Dư Cập Hóa kinh ngạc, nói:

- Đây là cơ duyên trăm năm khó gặp. Đến đây! Chúng ta thử một chút, cho ta chứng kiến uy lực Tử Điện kiếm khí của ngươi.

Nói xong, Dư Cập Hóa giơ ngón tay, nhất thời xuất hiện một đạo Húc Nhật kiếm khí dài ba tấc. Ánh mắt của Lục Thanh hết sức tập trung. Tử kiếm khí của đối phương hắn cảm thấy có một luồng nhỏ, mặc dù không mạnh, nhưng với thần thức ngày càng mạnh của bản thân, hắn cũng cảm giác được rõ hơn.

Cũng đồng dạng giơ ngón tay, Tử Điện kiếm khí dài ba tấc chọt lóe lên rồi biến mất. Kiếm khí trên ngón tay của Dư Cập Hóa hơi run rẩy rồi biến mất. Dư Cập Hóa kinh ngạc, nói:

- A! Tử Điện kiếm khí của của ngươi ẩn chứa lôi điện tinh thuần rất mạnh. Ta áp chế Húc Nhật kiếm khí ở tu vi Kiếm Giả tiểu thiên vị mà chút nữa bị đánh cho xơ xác. Không ngờ sau khi tu luyện, mức độ tinh thuần của nó còn hơn của Húc Nhật kiếm khí.

Lục Thanh nghe thấy vậy cũng sửng sốt. Hắn không ngờ bản thân đã đánh giá thấp uy lực của kiếm khí khác lạ đó. Nhưng ngay lập tức, hắn cũng cảm thấy thoải mái. Mạo hiểm cả sinh tử để đổi lấy mà không được một cái gì thì đã chẳng khiến cho hắn quyết tâm đến vậy. Dù sao thì thời gian của hắn cũng chẳng còn nhiều. Bất cứ phương pháp nào có thể tăng tu vi của bản thân đều có thể thử, thậm chí đánh cược cả mạng sống của mình cũng không sao.

Dừng lại một chút, Dư Cập Hóa nói tiếp:

- Mặc dù sau khi Kiếm Giả tăng tiến sẽ đạt tới Kiếm Khách. Khi đó hấp thu nguyên khí của thiên địa, trong kiếm khí sẽ từ từ sinh ra một loại trong ngũ hành hoặc là một thứ lực lượng kỳ dị gì đó. Thứ lực lượng đó cứ tích lũy đến Kiếm Sư mới có thể ngưng kết, tạo thành kiếm pháp đặc biệt của bản thân. Đồng thời, cũng đến lúc đó, thứ lực lượng kỳ dị đó mới có thể phát ra.

- Vì vậy mà... Lục Thanh! Nếu sau này sư phụ có hỏi, ngươi nên nói thế nào cho tốt. Tử Điện kiếm khí có thể mang tới cho ngươi có được thứ lực lượng sớm như thế này, thậm chí còn giúp ngươi sau này lĩnh ngộ Kiếm Khách sẽ bớt đi một số sự khó khăn, khó tránh khỏi khiến cho sư phụ có chút suy nghĩ. Ngươi phải cố gắng nắm nó cho thật tốt. - Yên lặng gật đầu, Lục Thanh nói:

- Chuyện này ta biết. Ta sẽ chú ý.

- Lục Thanh...

- Ô? - Lục Thanh nghe thấy vậy sửng sốt mà quay đầu nhìn Triệu Thiên Diệp. Đây là lần đầu tiên, Triệu Thiên Diệp gọi tên của hắn. Mà đối với Triệu Thiên Diệp, từ sau khi Lục Thanh có được sự lột xác về tâm cảnh, chút khúc mắc trong lòng đã tan thành mây khói.

- Sau khi ngươi tiến lên Kiếm Khách không nên tới lầu hai của Tầng Thư các để lựa chọn kiếm pháp.

- Tại sao? - Lục Thanh sửng sốt.

- Ý ngươi là.... - Dư Cập Hóa hơi kinh ngạc nhìn Triệu Thiên Diệp nhưng rồi mỉm cười nói:

- Ngươi nói đúng. Nghĩ kỹ thì hắn thích hợp với thứ kiếm pháp mà không có người thứ hai sử dụng.

- Chẳng lẽ, ý các ngươi là... - Lúc này, mép miệng Đoạn Thanh Vân vẫn đang còn dính mỡ của con gà. Cũng may, Kiếm Giả tu luyện không cần phải ăn chay. Nếu không thì bây giờ trên bàn cũng không có nhiều đồ mặn đến vậy.

Gật đầu, Dư Cập Hóa nói với Lục Thanh:

- Đến lúc đó, ngươi sẽ biết. Bây giờ, tu vi của ngươi vẫn còn thấp, điều quan trọng nhất là phải tạo được căn cơ vững chắc. Không nên quá mức liều lĩnh.

Nghe Dư Cập Hóa nói vậy, Lục Thanh cũng không hỏi nhiều. Bốn người đối ẩm đến rạng sáng mới trở về phòng. Ba người Dư Cập Hóa thì đi thần luyện còn Lục Thanh thì lại tiến vào Tầng Thư các. Lần này, hắn cũng không đứng ở lầu một mà tiến thẳng lên lầu hai.

So với ở lầu một thì người canh gác ở lầu hai nghiêm cẩn hơn rất nhiều. Tại lối vào của lầu hai có một gã hộ pháp ngồi bên một chiếc bàn gỗ, ánh mắt thì thoảng lại quan sát đám đệ tử.

Ngoại trừ các vị trưởng lão, tông chủ và các vị chấp sự giải quyết những việc hàng ngày ra thì Hộ pháp bình thường đều do đệ tử nội tông của năm chủ phong đảm nhiệm. Tu vi của hộ pháp yêu cầu thấp nhất phải là Kiếm Sư. Ngoại trừ một số vẫn ở trên núi ra, thì phần lớn là bị phái sang trấn thủ các ngọn núi khác. Ở bên ngoài mọi người thường gọi họ là trấn phong.

Còn chấp sự thì cũng đều do đệ tử nội tông đảm nhiệm, nhưng tu vi cũng chỉ yêu cầu tới Kiếm Khách là được. Bình thường phụ trách chấp pháp ở trên núi, quản lý mọi chuyện... Vị trí đó luôn được đám đệ tử nội tông cạnh tranh với nhau.

Hôm nay, người trấn thủ lầu hai chính là một gã hộ pháp, trên ngực có thêu kiếm ấn hộ pháp màu bạc. Lục Thanh đoán người này chắc cũng phải tới sáu mươi tuổi, hiển nhiên là đồng lứa với sư phụ Huyền Thanh. Vì vậy mà hắn cung kính thi lễ rồi lấy yêu bài ra một lần nữa.

- Người chính là Lục Thanh? - Thấy phía sau yêu bài có khắc hai chữ Lục Thanh, gã hộ pháp liền ngừng đầu nhìn Lục Thanh một cái.

- Vâng! - Lục Thanh bình tĩnh đáp, tuy nhiên trong lòng lại cảm thấy ngạc nhiên khi lão biết mình.

Cúi đầu ghi chép tên Lục Thanh lên cuốn sách trên án thư, lão già cũng chẳng ngừng đầu lên mà đưa yêu bài cho Lục Thanh, nói:

- Đúng rồi! Già mất rồi. Đi thôi.

Mặc dù không hiểu, nhưng Lục Thanh cũng chẳng để ý đến. Trên lầu hai cũng không có nhiều giá sách, khoảng hơn mười cái mà thôi. Ngoại trừ hai loại kiếm pháp cơ bản là Triều Dương thất thức và Đằng Vân cửu kiếm ra còn có Húc Nhật thập tam kiếm mà sau khi đạt tới Kiếm Giả mới có thể tu luyện. Các loại khác thì phải sau khi tiến vào cảnh giới Kiếm Nguyên mới có thể tu luyện. Có điều, những loại kiếm pháp đó rất quý. Tuy chúng được đặt trên giá sách nhưng lại được bao bởi một thứ kiếm trận. Thứ nhất là để phòng ngừa có người ăn trộm. Thứ hai là để phòng ngừa đệ tử có tu vi không đủ cố gắng lĩnh ngộ dẫn đến việc tẩu hỏa nhập ma.

Nhìn kiếm khí tỏa ra những tia sắc bén, Lục Thanh chẳng hề uy lực của chúng. Với tu vi của hắn bây giờ, nó hoàn toàn có thể khiến cho hắn tan xương nát thịt. Thậm chí là cả tro bụi cũng không còn.

Trên một số các giá sách khác thì đều là một số kinh nghiệm của các vị tiền bối đối với kiếm đạo hoặc là những gì mà họ lĩnh ngộ với kiếm pháp đã lưu lại. Có thể nói chúng vô cùng quý giá. Một số quyển ghi lại sự lĩnh ngộ với kiếm pháp thậm chí cũng bị một số kiếm trận bảo vệ.

Lúc này, đệ tử ở tầng hai cũng không nhiều. Ngoại trừ hai, ba đệ tử nội tông ra còn có bốn đến năm người ước chừng hơn ba mươi tuổi là đệ tử ngoại tông. Thần thức của Lục Thanh có thể cảm giác được bọn họ đều có tu vi Kiếm Giả. Do tư chất tiên thiên không đủ nên không được thu vào nội tông.

Sau đó, Lục Thanh liền lấy một bản viết tay của Húc Nhật thập tam kiếm, cùng với một bản lý giải về kiếm pháp. Sau khi đăng ký với hộ pháp liền trở về Triều Dương cung. Đối với Triều Dương động thì theo lời Dư Cập Hóa nói nó chính là nơi tổ sư và các vị tiền bối của Triều Dương phong phát hiện ra. Ở đây có linh mạch của thiên địa, nó có tác dụng thu hút nguyên khí trong thiên địa rất tốt. Vì vậy đây chính là một nơi bế quan tu luyện tuyệt vời cho đệ tử nội tông.

Sau khi đi ngang qua phòng để Chú Kiếm, Lục Thanh suy nghĩ một chút rồi quay về lấy khối huyền thiết mà Đoạn Thanh Vân đã tặng tới đây. Sau khi tiến vào bên trong, trước mặt hắn vẫn là cái lò dùng cho chú tạo màu tím. Vào lúc này, hiển nhiên là Hoàng lão đang chú kiếm. Sau khi nhìn thấy Lục Thanh tiến vào, lão đầu liền giơ đại chùy đánh vài cái lên kiếm phôi trong lò rồi dùng kiếm đặt vào trong thùng nước suối Bích Hàn đầm.

“Xèo” một tiếng, một làn khói trắng mù mịt bốc lên, nhanh chóng ngưng kết thành hai đóa hoa sen màu trắng. Một lát sau, chúng tản ra ngoài. Sau đó, lão đầu liền ném chúng vào trong cái thùng đựng kiếm rồi xoay người, cười với Lục Thanh, nói:

- Tiểu tử may mắn! Thanh hắc thiết kiếm của ta vốn là nhất phẩm không ngờ lại có thể ngưng kết ra hai đóa kiếm liên. Chẳng lẽ ngươi lại là phúc tinh của ta... Nói đi, có chuyện gì? Lại tới chú kiếm?

- Khoan đã.... - Ánh mắt lão đầu nhìn chăm chú Lục Thanh từ đầu tới chân.

- Hắc hắc... Hảo tiểu tử! Không ngờ đã Trúc Cơ. Tư chất tốt đấy. Tuổi còn trẻ như vậy mà đã Trúc Cơ thì sau này có rất nhiều tiền đồ đấy.

- Tiền bối khen nhầm rồi. Lục Thanh không dám nhận. Lần này đến đây là muốn nhờ tiền bối đúc lại Luyện Tâm kiếm cho ta một chút. - Nói xong, Lục Thanh liền giơ Luyện Tâm kiếm và khối huyền thiết ra.

- Ừm! Đồ vật cũng không tệ lắm. Tuy nhiên vẫn cần phải tinh luyện một chút, khu trừ tạp chất. - Lão đầu liếc mắt nhìn qua khối quặng huyền thiết trên tay Lục Thanh rồi nói:

- Nhưng ngươi cũng biết cho dù là đệ tử nội tông hay ngoại tông muốn tới nhờ ta chú kiếm cũng đều phải đổi bằng một số tích lũy của ngoại sự đường.

Lục Thanh nghe vậy mà sửng sốt. Lần trước, hắn tự mình chú kiếm nên Đoạn Thanh Vân cũng không nhắc nhở hắn. Mà lúc này, hắn cũng chẳng có sự tích lũy nào hết. Mà vào lúc này, hắn không muốn lãng phí thời gian tu luyện để đột phá trung thiên vị. Vì vậy mà hắn muốn để cho tinh thần hăng hái, không để cho nó có chút dao động.

Có điều, Hoàng lão như hiểu được suy nghĩ trong lòng Lục Thanh:

- Khụ...khụ... Như thế này đi. Hoàng lão ta rất thích người nên sẽ phá lệ giúp người một lần. Chỉ cần khi người về nhà thì tới Triều Dương thành mang cho ta một thứ đồ vật là được.

- Chỉ vậy thôi sao? - Lục Thanh suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Triều Dương động cách cửa sau cả Triều Dương không xa. Nơi đây là một cái động lớn trên vách núi. Sau khi Lục Thanh ra khỏi phòng Chú Kiếm liền chẳng mất nhiều thời gian đã tới được đây. Phía trên động có tiền bối cao nhân sử dụng kiếm khí mà đề chữ. Có thể do tu vi của người đó cao hơn Lục Thanh nhiều lắm nên khiến cho sau khi nhìn vào đó mấy lần, tinh thần của hắn liền chấn động.

Canh gác ở đây cũng là một gã hộ pháp của Triều Dương cung. Có điều người này vẫn còn trẻ, nhìn qua mới chỉ trung niên mà thôi. Khí thể toàn thân của người đó hết sức uy nghiêm. Tuy vậy, khi nhìn thấy Lục Thanh còn trẻ như vậy hắn cũng cảm thấy nghi hoặc. Tuy nhiên, sau khi quan sát kỹ một lúc, ánh mắt hắn có sự kinh ngạc.

Sau khi xem xét yêu bài của Lục Thanh, trung niên hộ pháp cũng không nói gì thêm, chỉ đưa cho hắn một cái ngọc bài có viết số ba mươi sáu.

Vừa bước chân vào Triều Dương động, Lục Thanh cảm nhận được một luồng nguyên khí đậm đặc gấp mấy lần bên ngoài bao phủ quanh người. Dưới sự vận chuyển của Kiếm Nguyên trong cơ thể, nó từ từ chui vào qua da thịt khiến cho toàn thân có cảm giác dễ chịu.

Triều Dương động gần như sâu vào đến lòng núi, chu vi của nó rất rộng. Bên trong phân ra rất nhiều động nhỏ. Sau khi đi tới một cái động có đánh số ba mươi sáu, hắn đưa tay ấn vào cơ quan bên cạnh. Nhất thời, cánh cửa đá từ từ mở ra.

Sau khi bước vào, Lục Thanh lại ấn nhẹ vào quả cầu đóng cửa. Cánh cửa đá lại một lần nữa, âm âm đóng lại. Đến lúc này, từ sau khi Lục Thanh tới Triều Dương cung mới bắt đầu bế quan lần đầu tiên.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

36. Chương 35: Đại Hội Luận Kiếm. Tề Tụ Kiếm Đài.

Nửa tháng qua đi, đám đệ tử nội tông nhận nhiệm vụ xuống núi lục tục trở về núi. Nhân số trên Triều Dương phong cũng trở lại lúc cao nhất. Hiển nhiên là luận kiếm cuối năm có ý nghĩa hết sức quan trọng đối với mọi người. Nó không chỉ mang ý nghĩa danh dự mà còn có thể có được một số sự tôn kính trên Triều Dương cung và một số đặc quyền.

Hơn nữa, để chuẩn bị cho đại hội luận kiếm vào năm năm nữa, việc này có liên quan đến một suất đi vào kiếm trì. Chuyện này bất cứ người nào cũng đều hiểu trong lòng. Vì vậy mà nhất thời không khí trên Triều Dương cung hết sức khẩn trương. Ai cũng đều cố gắng tu luyện. Trong một tháng này, có không ít đệ tử cũng đến Triều Dương động để bế quan. Dưới áp lực quá lớn, không ít người cảm nhận được có sự đột phá.

Vì vậy mà mọi người vào đây do cảm nhận được áp lực mà phải khổ tu. Đồng thời, thời gian đại hội cũng từ từ đến gần.

Nửa tháng sau....

Trên Triều Dương đại điện, ngoại trừ mấy ngoài phải thủ ở những nơi quan trọng ra, toàn bộ hộ pháp của Triều Dương phong đều tập trung đầy đủ. Tổng cộng có tất cả bốn người. Trong bốn người thì có ba người đều ở độ tuổi trung niên, còn người cuối cùng là một lão già không hề có râu tóc. Chỉ có điều, hai đôi lông

mày của lão nhân rất dài, xuống tận gò má. Bốn người chia làm hai bên để ngồi, còn Huyền Thanh thì ngồi phía trên.

Lão đưa mắt liếc nhìn bốn người. Cả bốn đều cung kính khiến cho Huyền Thanh cảm thấy hài lòng mà vuốt chòm râu, nói:

- Chưa vị xem đại hội lần này có gì thay đổi hay không?

Bốn người đang ngồi nhìn nhau, rồi lão già có đôi mày dài mở miệng, nói:

- Theo thuộc hạ thấy thì người dẫn đầu chắc chắn là Nhiếp Thanh Thiên. Còn về phần những người khác thì hơn kém nhau không nhiều nên không thể đoán trước được.

- Ha ha! Các người tin tưởng Nhiếp Thanh Thiên vậy hay sao?

Nghe Huyền Thanh hỏi vậy lão nhân có chút dở khóc, dở cười nói:

- Ta muốn không tin cũng không được. Thật sự phong chủ đã dồn rất nhiều tâm tư cho hần. Với thực lực Kiếm Sư tiểu thiên vị của hần và linh ngộ tuyệt vời về kiếm pháp, cho dù không hoàn thành thí luyện mà lên thẳng chức vị hộ pháp, ta cũng không hề có ý kiến.

Lắc đầu, Huyền Thanh vẫn thản nhiên, nói:

- Các người rất coi trọng hần. Chuyện này cũng không muốn kết luận quá sớm. Nếu không đến thời điểm cuối cùng, tất cả chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Bốn người vừa nghe thấy vậy đều sửng sốt, không hiểu ý tứ của Huyền Thanh ra sao. Chẳng lẽ còn có chuyện gì xấu? Tuy nhiên, tất cả cùng đáp:

- Phong chủ đã nói, chúng ta cứ chờ xem là được.

Ngoài đại điện, hơn hai trăm đệ tử ngoại môn cùng với hơn năm mươi đệ tử nội môn đều trình diện. Vào lúc này, mặt trời cũng vừa mới chui lên được một chút, thời gian hãy còn sớm. Tuy vậy nhưng trong đám đệ tử nội tông đã có rất nhiều người nóng lòng muốn thử. Bên ngoài, đám đệ tử ngoại môn ngoại trừ một số bị gọi ra ngoài, tất cả những người còn lại đều hưng phấn mà quây thành một vòng, đợi chờ nhân vật trong lòng của mình xuất hiện.

Đồng thời, đại hội luận kiếm nửa năm một lần trên núi này đối với đám đệ tử ngoại môn rất ít được chỉ điểm mà nói thì đây là cơ hội rất quý. Quan sát đám đệ tử nội tông chiến đấu có thể đem những gì mà ngày thường mình không hiểu để so sánh. Phần lớn thì đại đa số tất cả đều hài lòng. Cho dù nhất thời cũng không thể giải quyết ngay, nhưng cũng có được sự trợ giúp rất lớn. Dù sao thì đệ tử ngoại môn cơ bản cũng dừng lại ở giai đoạn Kiếm Thị. Vì vậy mà cấp bậc Kiếm Giả chiến đấu có rất điều giúp bọn họ lĩnh ngộ.

Trong lúc mọi người ở đây đang nôn nóng, cánh cửa đại điện chậm chậm mở ra. Huyền Thanh và bốn vị hộ pháp từ từ đi ra. Vòng người đang vây quanh trước đại điện liền chủ động tách ra một con đường dẫn tới trung tâm khoảng đất. Ở đó có đặt ba cái sọt kiếm. Trong mỗi cái sọt có khoảng trăm thanh Hắc Thiết kiếm. Huyền Thanh chỉ tay phải một cái, ba cái sọt kiếm liền cùng nhau rung rung. Thân kiếm va chạm với nhau phát ra những tiếng leng keng.

- Lên... - Huyền Thanh quát lên một tiếng, gần ba trăm thanh Hắc Thiết kiếm giống như bị một bàn tay vô hình nắm lấy mà bay lên trời. Trong nháy mắt, bay lên hơn mười trượng trên bầu trời của sân.

- Phân!

- Xuống!

Hai tiếng quát khê vang lên, mấy trăm thanh Hắc Thiết kiếm chợt phân tán ra hơn mười trượng, rít lên mà bay xuống đất. “Phập...phập” những tiếng động gần như cùng lúc vang lên, gần ba trăm thanh Hắc Thiết kiếm cùng cắm vào lớp đá dưới sân khoảng ba tấc. Khoảng cách giữa mỗi thanh kiếm cơ bản là giống nhau, tạo thành một cái hình tròn khoảng hai mươi trượng.

Biến hóa trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó hiển nhiên mọi người đã quen nên không có người nào có chút ngạc nhiên hay kinh hãi. Chỉ có điều, trong ánh mắt mỗi người đều có thể thấy được sự hâm mộ và kính ngưỡng.

Huyền Thanh bình thần đưa mắt nhìn bốn phía. Tuy nhiên, ánh mắt của lão lại khiến cho mọi người cảm thấy một sự uy nghiêm. Ngay cả đám đệ tử nội tông đang sử dụng kiếm khí mà va chạm với nhau cũng không do dự ngừng lại. Nhất thời, không khí hoàn toàn yên tĩnh.

- Ta cũng không cần phải nhắc lại quy định nhiều nữa. Đây là luận kiếm cuối cùng trong năm, khảo nghiệm xem trong nửa năm qua các người có sự tiến bộ gì hay không. Đồng thời, cũng là để sắp xếp vị trí trong số các sư huynh đệ các người. Trên Triều Dương phong chúng ta mà ngay cả Tử Hà phong không hề có người nào là sư đệ hay sư huynh vĩnh viễn. Tất cả đều phải nhìn xem các người như thế nào.

Dừng lại một chút, Huyền Thanh nói tiếp:

- Lần này do Trường Mi hộ pháp đảm nhiệm, giám sát. Người thua cuộc mất đi một vòng tư cách khiêu chiến. Các người còn có ý kiến gì không?

Không hề có người nào lên tiếng trả lời, mà Huyền Thanh cũng biết rõ kết quả như vậy. Lão khoát tay áo, lão già được gọi là Trường Mi hộ pháp tiến lên vài bước, tới phía trước vòng tròn do kiếm tạo nên. Trên tay lão cầm một miếng bạch ngọc, bên trên có khắc tất cả tên của đệ tử nội tông. Mà Lục Thanh được khắc vào vị trí cuối cùng, số năm mươi bốn.

Vào lúc này, đám đệ tử nội tông cùng với đám đệ tử ngoại tông vẫn vây quanh vị trí thần luyện còn thiếu hai người. Một người chính là đại sư huynh Nhiếp Thanh Thiên. Người còn lại chính là người thứ nhất muốn tiến hành khiêu chiến, Lục Thanh. Sự trùng hợp như thế khiến cho đám đệ tử ngoại môn đang quan khán cảm thấy nghi hoặc mà cách đó không xa, Huyền Thanh và ba gã hộ pháp thì nhũu mày.

Trong đội ngũ Đoạn Thanh Vân đang mặc một bộ võ phục chỉnh tề màu đen cảm thấy lo lắng. Đôi mắt của hắn đảo liên tục nhìn xung quanh, trong lòng thầm mắng:

- Tiểu tử này! Đáng lẽ không nên bế quan vào thời gian này chứ?

- Trận đầu! Xếp thứ năm mươi bốn, đệ tử mới nhập môn Lục Thanh tu vi Kiếm Thị, khiêu chiến số năm mươi ba - Thúc Vũ, tu vi Kiếm Giả tiểu thiên vị.

- Trận đầu! Xếp thứ năm mươi bốn, đệ tử mới nhập môn Lục Thanh tu vi Kiếm Thị, khiêu chiến số năm mươi ba - Thúc Vũ, tu vi Kiếm Giả tiểu thiên vị.

Thanh âm được lão già mi dài sử dụng Kiếm Nguyên lực thâm hậu truyền ra, vang vọng khắp mọi ngõ ngách. Liên tục hai tiếng, nhưng không có bất cứ người nào đáp lại.

- Tên tiểu tử này sợ bị thua rồi hay sao?

- Ủ! Cũng khó trách. Chưa tới mười ba tuổi, một kẻ Kiếm Thị nhỏ nhỏ sao dám so sánh với Kiếm Giả đã Trúc Cơ tự nguyên rồi cơ thể? Chẳng phải là muốn chết hay sao?

- Chắc chắn là như vậy. Thật buồn cười, trước đó ta còn hết sức coi trọng hắn. Nghe nói trước đó, hắn cùng với tiểu công chúa Minh Tuyết Nhi đã đầu ngang tay, hình như còn có được sự linh ngộ.

- Buồn cười! Làm sao có thể như vậy. Người ta mới mười ba tuổi đã là thiên tài Trúc Cơ tự nguyên trong thiên hạ. Đó cũng là do người ta không muốn bắt nạt hắn nên áp chế tu vi mà thôi.

- Thì ra là như vậy. Hằng ngày vẫn thấy hắn đeo một thanh kiếm nặng, cứ tưởng là hắn tu luyện khắc khổ chẳng ngờ bây giờ ngay cả chút dũng khí xuất hiện cũng không có. Hừ! Thực sự là một kẻ nhu nhược.

Trường Mi hộ pháp cau mày. Đây là tình huống đầu tiên mà hắn gặp phải. Mất thấy những tiếng bàn tán xung quanh đang tăng dần, hắn vội vã khởi Kiếm Nguyên lực, ho hai tiếng, nói:

- Có thể do có nguyên nhân nào đó mà đệ tử được gọi không có mặt. Như vậy, ta tuyên bố, đệ tử mới nhập môn Lục Thanh...

- Chờ một chút! Đừng nóng vội. Chẳng phải chúng ta đang tới hay sao?

Ngay lúc lão già tuyên bố kết quả, một thanh âm lười biếng từ ngoài vọng vào.

- Là đại sư huynh...

- Hả! Cuối cùng thì đại sư huynh cũng đã tới.

Trong đám người nhanh chóng xuất hiện một con đường nhỏ. Hai bóng người sóng vai đi tới. Trong đó một người hơi cao đứng là người được đám hộ pháp coi trọng - Nhiếp Thanh Thiên. Trên tay hắn cầm một cái bầu rượu bằng bạch ngọc, mái tóc dài xoa trên vai. Thân hình hắn uể oải, đôi mắt hơi díp lại, thi thoảng lại dốc bầu rượu vào miệng. Tuy nhiên, đám đệ tử không hề có bất cứ một lời bàn luận, giống như trời sinh hắn đã như vậy.

Mà người đi bên cạnh đứng là Lục Thanh đã bế quan trong nửa tháng. Lúc này, hắn mặc một bộ võ phục màu đen, tuy nhiên do vội vàng nên đai lưng cũng không thềm buộc. Mái tóc cũng chỉ kịp bó lại qua loa, nhìn trong có phần giống như Nhiếp Thanh Thiên. Trên tay hắn cũng có một bầu rượu, sau lưng đeo Luyện Tâm kiếm. Hai người nhìn nhau mỉm cười rồi uống nốt một ngụm rượu cuối cùng.

- Tiểu đệ đi trước một bước. - Sau tiếng bầu rượu vỡ nát vang lên, Lục Thanh giống như một cánh chim to bay lên cao. Trong nháy mắt, hắn đã vượt qua khoảng cách năm trượng trên đầu đám đệ tử nội tông mà rơi xuống Kiếm đài. Hắc thiết kiếm dưới chân rung lên nhẹ nhàng rồi trở lại bình thường. Hắn đưa mắt nhìn về phía trường mi hộ pháp nói:

- Đệ tử xuất quan đến muộn. Xin hộ pháp thứ lỗi. Bây giờ có thể bắt đầu được không?

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

37. Chương 36: Chấn Động Mọi Người! Tam Tắc Kiếm Khí.

Liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, một chút kinh ngạc thoáng hiện ra trong mắt Trường Mi hộ pháp rồi biến mất. Ở trên đài, ba gã hộ pháp đang ngồi cũng có một chút kinh ngạc rồi cùng quay đầu về phía Huyền Thanh mà nói:

- Chúc mừng phong chủ lại có được một đồ đệ tốt. - Cả ba cũng đều nhìn rõ tu vi của Lục Thanh. Người nào cũng đều biết Lục Thanh là do Huyền Thanh tự tay mang lên núi. Vì vậy mà cũng khó trách được bọn họ lại có ý nghĩ như vậy.

Trên thực tế, tại Tử Hà phong, đệ tử nội tông cũng không phải là đệ tử của phong chủ. Giống như lão sư của các học phủ, người nào cũng có thể hỏi phong chủ, nhưng phần lớn cũng chỉ xem như đệ tử ký danh mà thôi. Như vài vị đại hộ pháp cũng thu vài tên đệ tử trong đó. Sau khi được thu làm đệ tử, bất luận là điều kiện tu hành hay những thứ khác cũng đều có sư phụ giúp đỡ. Vô hình trung, đệ tử được một vị sư phụ thu nhận sẽ cao hơn đệ tử nội tông không có sư phụ rất nhiều.

Mà so với hộ pháp thì địa vị đệ tử của Huyền Thanh còn cao hơn rất nhiều. Chẳng những lúc nào cũng có thể có kiếm đạo đại sư cảnh giới Kiếm Hồn chỉ điểm mà tất cả các điều kiện khác và trang bị cũng hơn mọi người. Điều quan trọng nhất đó là vị trí phong chủ sau này rất có thể sẽ được truyền lại. Điều đó đại diện cho việc có được rất nhiều quyền lợi. Từ trước tới nay, đồ đệ của Huyền Thanh cũng chỉ có một người đó chính là người được đám hộ pháp tôn sùng - Nhiếp Thanh Thiên.

Nét mặt Huyền Thanh vẫn bình thản, chỉ có điều trong ánh mắt liên tục có những tia sáng lóe lên. Ngón trỏ từ từ siết chặt vào tay ghế từng chút, từng chút một. Thanh âm của nó hết sức rõ ràng khiến cho ba gã hộ pháp xung quanh đều yên lặng, quay sang chú ý về phía Kiếm đài.

Trong lúc nhất thời, mọi người bị cảnh tượng Vương Lâm vọt qua đầu làm cho giật mình. Nếu chỉ nói việc hắn vượt qua khoảng cách đó thì ở đây, cơ bản bất cứ một tên đệ tử nội tông nào cũng có thể làm được. Nhưng vấn đề là khi hắn hạ xuống vòng tròn, Hắc Thiết kiếm lại chỉ rung nhẹ một chút mà thôi. Hắc thiết kiếm chỉ cắm xuống đất có ba tấc, vì vậy mà tiếp đất mạnh một chút sẽ khiến cho chúng nghiêng ngả. Bao nhiêu năm qua, rất nhiều đệ tử nội tông buồn không phải vì tu vi kiếm pháp của bản thân không bằng được sư huynh mà là vì không thể khống chế được kiếm đài.

Nhưng một cú tiếp đất vừa rồi của Lục Thanh lại biểu hiện ra một vài thứ. Cái khác không nói, chỉ riêng phần lực đạo và gân cốt cũng đã vượt qua rất nhiều người ở đây. Điều này khiến cho mọi người đều cảm thấy xấu hổ vì bản thân không thể bằng được một đứa nhỏ chưa đến mười ba tuổi.

- Thúc Vũ! Người lên trận. - Thấy Lục Thanh cung kính, Trường Mi cũng không nói gì thêm, phất tay để cho Thúc Vũ đang ngồi phía cuối thượng trận.

So với Lục Thanh thì trang phục của Thúc Vũ gọn gàng hơn nhiều. Trên tay hắn cầm một thanh hắc thiết trường kiếm, từ trong đám đệ tử nội tông cuối cùng đi ra. Hắn cũng giống như Lục Thanh nhảy lên đài, nhưng khi hạ xuống lại dụng lực hơi lớn một chút kiếm cho Hắc Thiết kiếm nghiêng ngả.

Khuôn mặt đỏ bừng, Thúc Vũ chấp tay nói với Lục Thanh:

- Lục sư đệ! Chúng ta bắt đầu.

Đối với Thúc Vũ, Lục Thanh cũng biết. Người này chính là một thiếu niên đồn hậu vẫn đứng bên cạnh hắn trong những buổi thần luyện. Vì vậy mà Lục Thanh rất có hảo cảm đối với hắn. Hơn nữa, hôm nay, mục đích của hắn cũng chỉ rất đơn giản liền nói ngay:

- Sư huynh! Ra tay đi.

Nghe thấy vậy, Thúc Vũ sờ sờ đầu, nói:

- Sư đệ! Người chưa Trúc Cơ, nên ra tay trước thì hơn. Nếu không, kiếm của sư huynh nhanh lắm đấy.

Thấy vẻ mặt của Thúc Vũ thành thật, Lục Thanh mỉm cười, lắc đầu:

- Sư huynh yên tâm! Sư huynh muốn thắng ta cũng không dễ dàng như vậy đâu.

- Ừm! Được rồi! Vậy thì người cẩn thận. - Nghe Lục Thanh nói vậy, Thúc Vũ cũng không khách khí nữa. Trường kiếm nhanh chóng vẽ thành một vòng tròn, bên trên lóe lên một đoạn Húc Nhật kiếm khí dài hai tấc. Kiếm khí màu tím từ chuôi kiếm nánh chóng di động, bao phủ đầu của Lục Thanh.

Tay phải cầm chuôi kiếm, Lục Thanh nương theo tốc độ tiến đến của Thúc Vũ mà lui lại về phía sau một cách nhẹ nhàng. Không khoảng thời gian đó, hai người vẫn giữ một khoảng cách một trượng với nhau, trong nháy mắt đã vượt qua mười trượng.

“Thắng rồi hay sao?” Nhìn thấy sắp đến giới hạn, trong mắt Thúc Vũ hiện lên chút vui vẻ. Dù sao thì cũng không ai muốn bị một tên đệ tử mới nhập môn thay thế vị trí. Nhưng lúc này, trong lòng Thúc Vũ có một điều gì đó không yên tâm. Hắn cảm thấy mọi việc quá dễ dàng. Một kiếm của hắn không ngờ lại có thể bức được một kẻ đã lĩnh ngộ cảnh giới Cử Nhược trọng khinh ra ngoài. Dù sao thì trận chiến trong đại điện hôm đó, hắn cũng tận mắt nhìn thấy.

Quả nhiên khi còn ba trượng nữa là ra ngoài, cự kiếm của Lục Thanh cũng ra khỏi vỏ. Thân hình nhanh chóng quay người trở lại, Luyện Tâm kiếm vẽ thành một đường vòng cung từ phía dưới quét lên trên. Sức nặng của thanh kiếm khiến cho trong không khí phát ra những tiếng gió rít. Triệu Dương thất thức, thức đầu tiên - Bát Vân Kiến Nhật.

Nhìn thấy cự kiếm đang từ từ bay lên, Thúc Vũ có cảm giác như đang phải đối mặt với một ngọn núi lớn chui lên từ dưới đất, nhưng lần trong đó lại có cảm giác nhẹ nhàng không rõ khiến cho hắn cảm thấy mơ hồ. Nhất thời, trong lòng cảm thấy hoảng sợ, nhanh chóng điểm nhẹ chân một cái.

“Bịch...bịch...bịch...”

Giẫm đổ liên tiếp mấy cây Hắc Thiết kiếm, Thúc Vũ vội vàng tránh ra mấy trượng, khóe miệng điểm một nụ cười khổ. Cảnh giới kiếm pháp kém quá xa đôi khi cũng có thể đền bù sự chênh lệch tu vi. Đây là lần đầu tiên, Thúc Vũ phải đối mặt với cảnh giới Cử Trọng nhược khinh mà nảy sinh một sự kinh sợ.

Lục Thanh thừa thắng truy kích. Tuy nhiên, trên thân Luyện Tâm kiếm không hề có một chút ánh sáng nào lóe lên. Hiển nhiên là hắn chỉ dựa vào lực lượng cơ thể mà thi triển kiếm pháp. Trong nháy mắt, hai người giao thủ mười chiêu. Mỗi một lần, khi Thúc Vũ tưởng rằng mình sắp sửa chém vào cự kiếm của Lục Thanh rồi dựa vào tu vi cao hơn mà đánh bay kiếm của đối phương, thì lại bất đắc dĩ phát hiện ra, thanh

kiếm của Lục Thanh giống như một con rái cá ở trong nước. Mỗi lần như thế, nó lại nương theo một khe hở trong không khí mà lách khỏi.

Phóng ra kiếm khí trong một thời gian dài đối với Thúc Vũ mới bước chân vào cảnh giới Kiếm Giả tiểu thiên vị hơn một năm mà nói là một gánh nặng rất lớn. Chỉ sau khi giao thủ khoảng mười nhịp hơi thở hắn đã tiêu hao tới ba phần kiếm nguyên. Cẩn rằng một cái, hắn chợt bay ngược lại ba trượng.

- Vốn định chuẩn bị để vượt lên vị trí thứ năm mươi hai mà giữ lại một vài chiêu kiếm nhưng kiếm pháp của sư đệ quá cao. Sư huynh không thể khách khí được nữa. Húc Nhật thập tam kiếm, thức thứ sáu: Thần Tinh Ẩn Nguyệt.

Thúc Vũ hét lớn một tiếng, thanh trường kiếm trong tay phát ra một điểm ánh sáng chói mắt. Thanh trường kiếm trong lòng bàn tay nhanh chóng xoay tròn, kiếm khí đang bao phủ thân kiếm cắt qua không khí phát ra những tiếng nổ.

“Ầm...”

Ánh mắt Thúc Vũ hoàn toàn tin tưởng, trường kiếm hóa thành một đạo lưu quanh màu tím, điểm về phía ngực của Lục Thanh với một tốc độ cực nhanh. Trong suy nghĩ của hắn chắc chắn Lục Thanh sẽ phải trốn tránh. Mà con đường duy nhất cũng chỉ có lui lại bốn trượng mà ra khỏi kiếm đài.

- Cái gì?

Trong ánh mắt của Thúc Vũ, Lục Thanh vẫn lẳng lặng đứng im, ánh mắt bình tĩnh nhìn mình tới gần. Khóe miệng hắn điểm một nụ cười xin lỗi.

Xin lỗi...đó rõ ràng là xin lỗi... Thúc Vũ có thể khẳng định điều đó.

- Né tránh... - Bắt đầu có người bên dưới nhỏ giọng bàn tán. Trong đám người, Đoạn Thanh Vân vẫn nắm chặt tay, nhìn chằm chằm về phía Lục Thanh trên kiếm đài. Mà Dư Cập Hóa và Triệu Thiên Diệp đứng ở nhóm đầu lại hết sức bình tĩnh. Thậm chí Nhiếp Thanh Thiên đứng ở vị trí đầu tiên còn có một chút cười cười.

- Cái gì?

Gần như tất cả đệ tử đều phát ra những tiếng kêu kinh ngạc. Luyện tâm kiếm trong tay Lục Thanh chợt phát ra ánh sáng tím sặc sỡ. Trong nháy mắt, thân kiếm tỏa ra một tầng kiếm khí sắc bén. Từ mũi kiếm xuất hiện một đoạn kiếm khí dài tới ba tấc.

- Kiếm Giả tiểu thiên vị đỉnh phong.

- Tại sao lại có thể như thế?

- Mới chỉ có nửa năm mà đã Trúc Cơ tụ nguyên trở thành Kiếm Giả, hơn nữa lại còn đạt tới Kiếm Giả tiểu thiên vị đỉnh. Tại sao lại có cái tốc độ như vậy?

- Chẳng lẽ hắn là đệ tử đích truyền do đại thế gia bồi dưỡng?

- Nhưng hắn bao nhiêu tuổi rồi mà có được tốc độ như vậy cơ chứ?

- Ta nhớ, người nhanh nhất của Từ Hà phong năm đó cũng chỉ nhanh hơn so với hắn một chút.

- Ta đã nghĩ làm sao mà sư phụ lại tự tay xuống núi thu hắn làm môn hạ. Thì ra là sư phụ đã nhìn thấy điều này.

Trong lúc tất cả mọi người bàn luận, Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh đã hóa thành một đường vòng cung. Kiếm khí nơi đầu mũi kiếm của hắn trong nháy mắt liên cắt qua ánh sáng nơi mũi kiếm của Thúc Vũ. Luyện Tâm kiếm xoay tròn trong lòng bàn tay khiến cho không khí xung quanh phát ra những tiếng nổ. Thân kiếm xoay tròn, giống như một cái dùi màu tím cực lớn tụ tập tất cả khí thế lại một điểm.

Ầm...ầm

Trong phút chốc, hai điểm sáng màu tím đã va chạm với nhau. Luyện Tâm kiếm phá tan điểm sáng rồi đẩy về phía trước một cái.

Một tiếng động giống như củi khô bị gãy vang lên, thanh âm những tiếng vỡ vụn vang lên. Nhất thời, Hắc Thiết kiếm trong tay Thúc Vũ gãy ra thành từng mảnh. Hắc ngơ ngác nhìn chuôi kiếm còn sót trên tay. Thúc Vũ không thể tin được vào cái kết quả mà mình phải chịu, lẩm bẩm nói:

- Ta thua.

Không gian xung quanh kiếm đài hoàn toàn yên tĩnh. Thậm chí, ngay cả thanh âm hô hấp cũng có thể nghe được một cách rõ ràng. Tất cả mọi người đều không thể tin được mà nhìn nét mặt thiếu niên đang có một chút hãnh diện đứng trên kiếm đài. Vào lúc này, lần đầu tiên mọi người mới biết thân hình mà ngày thường chẳng mấy ai để ý lại có chút chói mắt.

Nét mặt Trường Mi hộ pháp cũng có chút kinh ngạc. Mặc dù lão đã sớm biết được tu vi của Lục Thanh, nhưng khoảng khắc giao thủ vừa rồi cũng khiến lão phải kinh hãi. Mặc dù có vẻ chật vật, nhưng lại lựa chọn thời cơ, khống chế lực đạo rất chuẩn. Đặc biệt là cảnh giới kiếm pháp cử trọng nhược khinh cần phải có một thời gian dài tích lũy mới có thể lĩnh ngộ. Mà hắn mới có bao nhiêu tuổi? Mười ba tuổi? Có lẽ vẫn còn kém một chút.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

38. Chương 37: Cử Nhược Trọng Khinh.

Ngoài ra thì mấy người còn lại, Lục Thanh cũng không nhận ra. Nhưng nhìn nơi bọn họ đứng, hai bên có đệ tử nội tông tụ tập, hiển nhiên là có các thế lực không nhỏ.

Lại nhìn về phía hàng thứ hai, Đoạn Thanh Vân đang nhe răng trợn mắt mà quơ nắm tay với hắn. Dư Cập Hóa đang đứng trước đó cũng mỉm cười. Chỉ có Triệu Thiện Diệp là nét mặt vẫn không thay đổi, nhưng Nhiếp Thanh Thiên lại đang vịn vai hắn, không biết nói cái gì đó.

Lục Thanh quay đầu lại nhìn về phía Trường Mi. Chỉ thấy sau khi lão dùng một con dao bằng ngọc, khắc lên trên miếng ngọc liền ngừng đầu, nói với Lục Thanh:

- Theo quy định thì người chiến thắng có thể tiếp tục khiêu chiến hoặc là tích lũy. Đồng thời, có thể lựa chọn trong số những người có cùng tu vi một đối thủ. Nếu thắng tiếp thì có thể thay đổi thứ hạng mà thua thì vẫn giữ nguyên.

Nghe lão già nói vậy, Lục Thanh cúi đầu suy nghĩ một chút rồi, nói:

- Xin hỏi người có tu vi cùng với ta, nhưng có thú tự cao nhất là ai?

Nét mặt như hiểu ra điều gì đó, lão lại cúi đầu xem xét một chút trên miếng ngọc rồi đáp:

- Người cao nhất là Trác Bất Phàm, xếp thứ hai mươi sáu, Kiếm Giả tiểu thiên vị đỉnh.

- Xin mời Trác sư huynh chỉ giao. - Luyện Tâm kiếm từ từ chìa xuống mặt đất, Lục Thanh cao giọng khiêu chiến. Nếu đã lên đến đây thì cứ thế mà đánh một hồi. Ý chí chiến đấu trong mắt Lục Thanh nhất thời bốc lên rất mạnh, ngay cả khí thế toàn thân cũng thay đổi khiến cho vạt áo cũng tung bay.

Xung quanh lại nổi lên những tiếng xôn xao. Nhìn thanh kiếm đang chỉ xéo trên đài mà tỏa ra khí thế cuộn cuộn của Lục Thanh không ít người bất chợt lại có một thứ cảm giác đó chính là thiếu niên đó cho dù muốn làm cái gì thì cũng nhất định sẽ thành công.

Trong hàng ngũ đệ tử nội tông có một người thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi nhảy lên, vung văng hạ xuống kiếm đài. Hắc Thiết kiếm cầm xung quanh cũng chỉ run nhẹ một chút mà thôi. Có thể thấy được khả năng khống chế lực đạo của hắn so với Lục Thanh cũng không hề thừa kém. Thúc Vũ bị thua cũng không hề nổi giận, mà chỉ ôm quyền tỏ ý bội phục với Lục Thanh rồi nhảy xuống.

Nhìn Lục Thanh đối diện tỏa ra khí thế bừng bừng hưng phấn, Trác Bất Phàm không biết vì sao mà trong lòng cảm thấy rất bất an. Chắc là không sao...cho dù thiên phú của hắn có cao đến mấy thì gần đây cũng mới đột phá, khống chế Kiếm Nguyên chắc chắn không thể thuần thục bằng ta, cảnh giới cũng chưa thể

củng cố. Chỉ cần ta cố gắng ổn định, với thực lực sắp đột phát tiểu thiên vị của mình mà còn thất bại được hay sao? Trong lòng hắn cảm thấy tin tưởng.

Rút Tử Vân kiếm ra ngoài, từ trên người Trác Bất Phàm cũng tỏa ra khí thế mạnh mẽ. Hắn chẳng hề giữ lại, trong nháy mắt một màu tím đã bao phủ toàn bộ thân kiếm. Húc Nhật kiếm khí chui ra ba tấc ở mũi kiếm, chỉ thẳng về phía Lục Thanh.

Nhìn thanh kiếm trong tay đối phương, Lục Thanh cảm nhận cấp bậc của nó có lẽ là ngũ phẩm. Sau đó, hắn lại nhìn xuống Luyện Tâm kiếm trong tay. Màu xanh đậm trên thân kiếm tỏa ra những tia sáng lạnh lẽo. Trọng lượng của nó lúc này khoảng chừng một trăm mười cân. Bởi sau khi Hoàng lão chú tảo lại đã tăng thêm huyền thiết vào trong đó khiến cho Luyện Tâm kiếm đạt tới lục phẩm. Hơn nữa, lực lượng cơ thể do tu luyện trong Minh Nguyệt đàm nên cũng dần dần tiến bộ. Cho đến hôm nay, cầm Luyện Tâm kiếm trong tay cũng vẫn rất thoải mái.

Thức Hải trong huyết Thần Đình vào lúc này cũng sôi trào hẳn lên. Tất cả tinh thần đều tập trung vào Luyện Tâm kiếm trên tay, Lục Thanh cảm nhận được máu trong người giống như bị một ngọn lửa màu lam đốt cháy tạo ra một lực lượng cực mạnh.

Hắn không nhịn được, ngửa cổ lên trời hú một tiếng dài. Tiếng hú giống như tiếng sấm vang vọng trong không trung. Đồng thời, Luyện Tâm kiếm cũng bắt ra kiếm khí dài ba tấc, thân kiếm cuộn theo những cơn gió mà đánh về phía Trác Bất Phàm.

Lâm nguy không loạn, hiển nhiên là Trác Bất Phàm hơn xa Thúc Vũ. Thời gian đạt tới Kiếm Giả của hắn cũng với kinh nghiệm chiến đấu phải nói là hết sức phong phú. Lúc này, Húc Nhật thập tam kiếm cũng được triển khai. Tuy nhiên, hoàn toàn khác với Thúc Vũ là ngoại trừ ba đại tuyệt chiêu cuối cùng ra, Trác Bất Phàm đã lĩnh ngộ được chín kiếm đầu tiên. Lúc này, dưới sự thi triển của hắn, kiếm pháp giống như có hàng vạn tia sáng màu tím từ phía chân trời xuất hiện. Bất luận là mũi kiếm của Lục Thanh xuất hiện ở đâu thì trong nháy mắt cũng có thể nương theo khe hở để phản kích.

Nhìn thấy nếu chỉ sử dụng lực lượng thuần túy không có tác dụng, Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh liên biến đổi. Hắn cũng động dụng thi triển Húc Nhật thập tam kiếm. Thời gian bế quan nửa tháng vừa qua, hắn theo kinh nghiệm của các vị tiền bối cùng với cảnh giới Cử nhược trọng khinh của bản thân mà hiểu được mười thức đầu tiên. Nếu như không phải do thời gian quá gấp gáp thì Lục Thanh còn muốn thử xem ba đại tuyệt chiêu cuối cùng như thế nào.

Bây giờ thi triển ra, tinh thần lập tức rơi vào cảnh giới Cử nhược trọng khinh. Mà Trác Bất Phàm đang đứng đối diện biết ngay là không ổn. Kiếm thức từ phía bên kia ập đến liên miên bất tuyệt. Cũng là Húc Nhật thập tam kiếm nhưng so với bản thân còn thuần thực hơn rất nhiều. Hơn nữa, mỗi lần hai kiếm va chạm đều có một thứ lực lượng quái dị truyền vào bắp vai khiến cho hắn cảm thấy tê tê.

Điều này khiến cho Trác Bất Phàm không nhịn được phải mắng thầm: “Tiểu tử này mới có bao nhiêu tuổi mà có được lực lượng thân thể mạnh đến vậy? Chẳng lẽ hắn lại có được huyết mạch của dã nhân?”

Cảm nhận cánh tay phải đang từ từ tê dại, Trác Bất Phàm chợt phát hiện quỹ tích của thanh kiếm trong tay đối phương chợt trở nên mơ hồ. Bản thân nhất thời cũng không thể nắm được quỹ tích vận chuyển của nó, giống như lực đạo mỗi kiếm không ngừng gia tăng khiến cho tinh thần nhanh chóng bị tiêu hao.

Cử Nhược Trọng Khinh! Đây là cảnh giới Cử nhược trọng khinh, một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu Trác Bất Phàm. Là đệ tử nội tông bao năm nên hắn đối với cảnh giới kiếm pháp Cử nhược trọng khinh cũng đã cảm thụ qua. Bình thường hắn vẫn bị kiếm pháp đó áp chế khiến cho chỉ có thể phòng thủ một cách bị động. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn cũng chẳng có cách nào.

“Chẳng lẽ cậy mạnh?” - Tu vi của hắn và Lục Thanh sà sà như nhau. Bản thân chỉ được cái tiến vào lâu hơn mà thôi, cơ bản không hề có sự chênh lệch về thực lực.

Lúc này, trên tay Lục Thanh, Luyện Tâm kiếm giống như phát ra những cơn cuồng phong bám chặt lấy thân thể của Trác Bất Phàm. Dưới sự vận chuyển của Luyện Hồn quyết, Lục Thanh chậm chậm chìm vào trong cảnh giới Cử nhược trọng khinh. Húc Nhật thập tam kiếm vận chuyển cũng không nhanh nhưng trong lúc giao thủ với Trác Bất Phàm lại không ngừng được hoàn thiện. Kiếm khí màu tím trên thân Luyện Tâm kiếm càng lúc càng mạnh, phát ra những tiếng rít xé gió.

- Người này ngộ tính tốt thật. - Đang ngồi xem trên đài, một gã hộ pháp trung niên có sắc mặt hơi đen mở miệng than thở một câu. Mà hai gã hộ pháp còn lại cũng đều vuốt cằm, ánh mắt có một sự hâm mộ. Nhìn vẻ mặt có thể thấy là đã rất thích Lục Thanh. Có điều, khi ánh mắt của họ nhìn tới mấy vị trí trong số đệ tử nội tông, cặp mày không khỏi nhíu lại.

Huyền Thanh ngồi ở vị trí chủ tọa, sắc mặt vẫn như cũ không hề có một chút thay đổi. Có chăng chỉ có ngón tay vẫn gõ gõ vào tay vịn càng lúc càng ít. Tuy nhiên, mỗi lần vẫn đập vào tai của ba gã hộ pháp một cách rõ ràng.

Thức thứ mười: Vân Khi Vụ Tán!

Trên kiếm đài, Lục Thanh hét lớn một tiếng, khí thể tăng vọt lên tới đỉnh điểm. Trên cơ thể hắn xuất hiện một tầng kiếm khí màu tím lưu chuyển. Luyện Tâm kiếm vẽ ra một đường vòng cung kỳ dị, xoay ngược lại hai vòng. Đồng thời, thân thể của hắn cũng nương theo mà xoay mấy vòng, cự kiếm như chẻ đôi không khí ra mà chém xuống.

Đám đệ tử ngoại môn thấy vậy mà như bị hút mắt hồn phách. Đặc biệt là một số ít may mắn Trúc Cơ, đột phá đến cảnh giới Kiếm Giả lại càng theo dõi một cách chăm chú, chỉ sợ bỏ sót động tác của Lục Thanh. Lúc này, cuộc chiến đã hết sức rõ ràng. Chỉ cần nhìn Trác Bất Phàm vẫn chống đỡ một cách vất vả, cùng với khí thể công kích của Lục Thanh là có thể phân được cao thấp.

Phần lớn hai hàng đệ tử nội tông cuối cùng đều kính nể mà nhìn Lục Thanh đang tỏa ra khí thể lẫm liệt trên kiếm đài. Bọn họ thầm nghĩ tại sao đó không phải là mình cơ chứ? Chỉ có ba hàng đệ tử đầu tiên thì phần lớn là cẩn thận quan sát động tác của Lục Thanh. Trong số những người này thì kể cả Đoạn Thanh Vân nữa là đủ vị trí từ thứ ba mươi tới thứ mười một. Tất cả đều có tu vi Kiếm Giả. Ngoại trừ Đoạn Thanh Vân và sáu người đầu tiên ra thì những người khác cũng chưa cảm nhận được cảnh giới Cử nhược trọng khinh. Vì vậy mà không ai dám coi thường Lục Thanh, chỉ sợ bản thân có thể bị lật thuyền bất cứ lúc nào.

Nhìn lại Trác Bất Phàm phải đối mặt với một kiếm mang theo khí thể mạnh mẽ nhất của Lục Thanh mà từ đầu tới chân hắn lạnh toát. Mặc dù muốn nâng kiếm ngăn cản, nhưng lại không nắm được quỹ tích của Cử nhược trọng khinh. Muốn né tránh thì lại không thể thoát khỏi khí thể Lục Thanh bao phủ. Nhất thời, hắn đành buông xuôi, nhắm mắt lại mà chờ đợi kết quả cuối cùng.

“Vù...”

Gần như cùng với lúc tiếng kêu sợ hãi của mọi người vang lên, cự kiếm của Lục Thanh tới mi tâm của Trác Bất Phàm chợt không còn một chút kiếm khí. Hắn nhẹ nhàng thu kiếm lui lại vài bước.

Cúi đầu nhìn xuống đám đệ tử nội tông dưới đài, một bầu nhiệt huyết trong lòng Lục Thanh chợt nổi lên. Khí thể trên người hắn chẳng những vì trận đấu chấm dứt mà thu liễm. Thậm chí nó lại còn tăng lên hơn nữa. Trong đầu hắn giống như có một ngọn lửa thiêu đốt khiến cho tất cả mọi người đều lảng tránh ánh mắt của hắn.

Hai lần đều thắng, chưa kể lần này tiến vào cảnh giới Cử nhược trọng khinh khiến cho khí thể của Lục Thanh đạt tới trạng thái cao nhất mà trước nay chưa từng có.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

39. Chương 38: Đệ Tử Đại Hộ Pháp. Khí Thể Tăng Mạnh.

- Còn muốn tiếp tục khiêu chiến hay sao? - Ánh mắt Trường Mi đảo đảo liên tục, hỏi Lục Thanh cho chắc chắn.

Từ trên Kiếm đài nhảy xuống, Lục Thanh cũng không tiếp tục khiêu chiến nữa. Thứ nhất là kiếm nguyên trong cơ thể hắn qua hai trận đấu đã tiêu hao gần một nửa. Thứ hai là hắn cảm nhận được ánh mắt của sư phụ Huyền Thanh nhìn mình có chút quái dị. Điều đó, khiến cho hắn nảy sinh sự cảnh giác, vừa có chút bất ngờ.

Cuối cùng, hắn quyết định đi xuống. Trong ánh mắt của mọi người, trận thứ ba nguyên bản vốn là của Trác Bất Phàm khiêu chiến. Nhưng bởi vì sự thất bại của hắn nên tự động thụ xuống một vị trí.

Có lẽ do được khí thế và sự tự tin của Lục Thanh khích lệ, tiếp theo gần như không có người nào bỏ qua cơ hội khiêu chiến. Nhất thời, trên kiếm đài lúc nào cũng rợp trời kiếm khí. Toàn bộ mọi người đều dùng Húc Nhật thập tam kiếm từ thức thứ năm tới thức thứ chín. Do sự linh ngộ của mỗi người khác nhau nên hiệu quả thi triển cũng không giống nhau. Đồng thời, cũng khiến cho Lục Thanh qua các trận chiến mà linh ngộ được một số phương pháp sử dụng.

Buổi sáng nhanh chóng trôi đi. Chiến đấu vẫn tiếp tục tiến hành. Cũng không có người nào bởi vì nguyên nhân gì mà bỏ trận. Theo thời gian trôi đi, sự nhiệt tình của mọi người không ngừng tăng lên, tiếng hoan hô không ngừng phát ra.

Chẳng bao lâu, người khiêu chiến đã tới lượt Trác Bất Phàm. Đối mặt với người vừa mới bị mình tụt xuống mà đẩy lùi, hắn càng đánh càng hăng, chiêu thức biến hóa nhanh chóng. Tất cả những gì uất ức trong trận đánh với Lục Thanh đều được phát tiết ra hết. Vì vậy mà khiến cho người đứng ở vị trí thứ hai mươi tám không có lực mà chống đỡ. Chỉ trong hai mươi chiêu đã bị đánh bay kiếm rồi bị bức xuống kiếm đài.

Tuy nhiên do vừa mới bị bại trong tay Lục Thanh nên Trác Bất Phàm không mất đi tư cách khiêu chiến với hắn, chỉ có thể đợi nửa năm nữa mới có cơ hội tiếp tục khiêu chiến.

- Trận tiếp theo, Lục Thanh - Kiếm Giả tiểu thiên vị đỉnh khiêu chiến người thứ hai mươi bốn - Tần Thiên Họa, Kiếm Giả trung thiên vị. - Trường Mi nhìn ngọc bài rồi cao giọng nói.

Tần Thiên Họa là đệ tử của một trong sáu vị đại hộ pháp - Ngũ hộ pháp La Thiên Hữu. Năm nay hắn mười tám tuổi, là người có tu vi thấp nhất trong số các đệ tử của sáu đại hộ pháp. Nhưng hắn lại là người có tư chất tiên thiên tốt nhất. Trong đầu Lục Thanh thoáng hiện ra chút tin tức về Tần Thiên Họa. Đây là tất cả những gì mà trên đường tới đây, Nhiếp Thiên Thanh đã nói cho hắn biết. Đồng thời cũng nhắc nhở cho hắn cẩn thận một chút với những người là đệ tử thật sự, bởi vì trên người họ luôn có một tới hai chiêu thức để đề phòng.

Đứng ở phía trước, bên trái Lục Thanh là Tần Thiên Họa. Lúc này, hắn đi thẳng tới kiếm đài. Toàn thân mặc một bộ võ phục màu đen. Mái tóc dài mềm mại được buộc lại rất đẹp. Hơn nữa, diện mạo của hắn thanh tú, toàn thân phong độ. Tuy nhiên, khi đi qua Lục Thanh, trong ánh mắt mơ hồ có một chút khinh thường và khiêu khích.

Trong lòng thầm cười lạnh, Lục Thanh cũng chẳng thèm để ý, đi theo sau lên kiếm đài. Lúc đi ngang qua bên cạnh Trường Mi, chợt nghe thấy lão mở miệng:

- Hy vọng người không nên cố quá. Đệ tử của Ngũ hộ pháp mặc dù có tu vi thấp nhất nhưng cũng không phải là kẻ dễ đối phó.

Lục Thanh nghe thấy vậy liền sửng sốt, nhưng rồi mỉm cười gật đầu với lão già mà leo lên kiếm đài.

Nhìn trên kiếm đài, lần đầu tiên, Huyền Thanh mở miệng nói với một trung niên nam tử có khuôn mặt tuấn mỹ, với một bộ râu ngắn:

- Thiên Hữu! Người thấy hai người này ai thắng, ai bại?

Mới đầu, La Thiên Hữu sửng sốt, ngẩng đầu nhìn hai người Lục Thanh trên kiếm đài rồi cau mày, nói:

- Mặc dù Lục Thanh là đệ tử do phong chủ chọn nên còn trẻ mà đã có được thành tựu như thế. Nhưng ta vẫn không xem trọng hắn lắm. Cho dù hắn linh ngộ được cảnh giới Cử nhược trọng khinh, nhưng tu vi vẫn chưa được củng cố. Mặc dù với cảnh giới kiếm pháp cao hơn, hắn có cơ hội thủ thắng, nhưng cơ hội đó cũng không lớn.

- Vậy nếu ta nói Lục Thanh nhất định có thể thắng thì sao? - Huyền Thanh chợt mỉm cười, nói.

- Đây... - La Thiên Hữu chợt sửng sốt nhưng hắn nhanh chóng tỉnh táo lại. Đúng thế, đệ tử được Huyền Thanh chăm làm sao lại không có mấy chiêu thay đổi càn khôn cơ chứ?

Trên kiếm dài, Tần Thiên Họa đưa tay phải rút nhẹ. Một thanh trường kiếm màu vàng nhanh chóng ra khỏi vỏ. Thân kiếm dài hơn bốn thước, dưới ánh mặt trời nó lại càng phản chiếu ra những tia sáng màu vàng rực rỡ. Ngẩng đầu nhìn Lục Thanh đứng cách đó không xa cũng đã rút kiếm, Tần Thiên Họa lạnh lùng nói:

- Người cũng được lắm. Nhưng con đường của người cũng chỉ đến đây mà thôi. Nếu không muốn bị thương mà chịu thua thì cũng chẳng ai chê cười người. Nếu không ta cũng chẳng dám giữ thể diện cho người được đâu.

Nói xong, trường kiếm chỉ về phía Lục Thanh, từ người hắn một luồng khí thể hùng hực phóng lên cao, từ mũi kiếm lộ ra đoạn Húc Nhật kiếm khí dài tới năm tấc, tập trung vào các đại huyệt trên cơ thể Lục Thanh.

Chẳng hề có bất cứ một câu trả lời, một luồng khí thể cũng từ trên người Lục Thanh bốc lên mà đối chọi với khí thể đã súc tích của Tần Thiên Họa.

Vù...vù...

Trong phút chốc, mấy trăm thanh Hắc thiết kiếm tạo thành kiếm đài bị khí thể của hai người làm cho rung lên bần bật.

Thịch...

Thịch...

Thịch,,,

Lục Thanh nhanh chóng bước đi. Mỗi bước chân của hắn, hắc thiết kiếm dưới chân lại bị đạp lún xuống hai tấc. Cứ một một bước, khí thể trên người hắn lại tăng lên thêm một chút, đè ép khí thể của Tần Thiên Họa.

Ghe gớm! Không ngờ, khí thể mà Lục Thanh súc tích trong buổi sáng lại mạnh đến vậy. Nó khiến cho Tần Thiên Họa có chút ứng phó không nổi. Tinh Dương kiếm trong tay nhanh chóng huy động, tạo ra trước mắt một lưới kiếm màu tím. Ánh sáng màu tím liên miên bất tuyệt như tạo thành một vầng mặt trời.

Húc Nhật thập tam kiếm, thức thứ ba - Đại Nhật Như Luân.

Cheng...

Luyện Tâm kiếm được bao phủ trong một vầng kiếm khí dày đặc nên mạnh lên vầng mặt trời. Lục Thanh hét lớn một tiếng, gân xanh nổi khắp người. Đồng thời, tay trái của hắn lại đánh mạnh vào chuôi kiếm một cái.

Ầm....

Một luồng khí màu tím nhanh chóng tản ra. Kiếm đài bị chấn động khiến cho những thanh kiếm va chạm vào nhau phát ra những thanh âm liên tiếp. Tần Thiên Họa chỉ thấy một thứ lực lượng mạnh mẽ truyền thẳng vào cánh tay như muốn đánh nát kiếm khí hộ thân của mình. Hắn vội vàng lui lại phía sau.

Từng bước từng bước hắn cố gắng chuyển lực đạo xuống dưới chân. Nhất thời, từ phía dưới chân hắn phát ra những tiếng kiếm ngân. Thậm chí có cả tiếng Hắc Thiết kiếm bị gãy. Ngát thời, kiếm đài bị trống mấy vị trí. Nét mặt Tần Thiên Họa ửng hồng, máu huyết trong cơ thể nhộn nhạo.

Mà lúc này, Lục Thanh nhân cơ hội hiển nhiên là không thể bỏ qua. Hắn tiếp tục tiến lên, Luyện Tâm kiếm tiếp tục nên xuống.

Nét mặt có chút hoảng sợ. Tên tiểu tử này đúng là linh thú chứ không phải người. Không ngờ hắn lại có được lực lượng mạnh đến vậy, thậm chí có thể bức cho Tần Thiên phải bất đắc dĩ dùng hai tay cầm kiếm mà ngăn cản. Hai kiếm chạm vào nhau phát ra vô số tia lửa.

Thịch...thịch...thịch...

Hắc Thiết kiếm dưới chân hai người lại bị đạp gãy. Ngay cả mũi kiếm cắm trong đá cũng bị lực đạo dưới chân hai người đâm cho vỡ vụn. Đám đông vây xung quanh thấy vậy liền trợn mắt, há hốc mồm. Không ngờ cả hai lại sử dụng phương pháp lấy cứng chọi cứng. Mà một trong hai người đó lại là một thiếu niên chưa tới mười ba tuổi.

- Phong chủ! Tiểu tử chẳng lẽ.... - Đột nhiên, ba người La Thiên Hữu cùng biến sắc mặt, quay đầu lại mà kinh hãi nói với Huyền Thanh.

Gật đầu một cách khẳng định, Huyền Thanh cảm khái nói:

- Các người đoán đúng. Tuyệt học gia truyền của hần chính là Đại Diễn tam thập lục chuy. Mặc dù nó chỉ là một loại chuy pháp sử dụng Kiếm Nguyên để chú tạo, nhưng nó cũng là pháp môn luyện can cốt tốt nhất trên thế giới này. Lĩnh ngộ chuy pháp càng nhiều, gân cốt trên người càng mạnh thêm.

Cười khổ một tiếng, La Thiên Hữu cũng cảm khái nói:

- Vì vậy mà năm đó, cho dù chúng ta cao hơn cái tên kia một thiên vị, nhưng vẫn bị khí thế của hần đánh cho rơi vào hạ phong, cơ bản không dám va chạm kiếm với hần.

- Lực lượng thân thể mạnh như thế có thể tương đương với kẻ có tu vi hơn hai thiên vị. - Hai gã hộ pháp bên cạnh cũng bất đắc dĩ nói.

- Đúng thế. - Huyền Thanh thở dài một tiếng, nói:

- Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho địa vị của Lục gia ở Tử Hà tông chúng ta không hề kém gì năm đại thế gia. Nếu không phải do bọn họ không thích tranh quyền đoạt thế thì từ ngàn năm trước, Tử Hà tông chúng ta đã có sáu đại gia tộc rồi.

Ánh mắt có chút phức tạp, La Thiên Hữu nhìn xuống Trường Mi đang đứng dưới đài. Hiển nhiên là lão cũng đã nhận ra điều gì đó nên nét mặt thay đổi liên tục một lúc mới bình tĩnh lại.

Trên Kiếm đài, khoe miệng Tần Thiên Họa đã thoáng có vết máu. Lục Thanh không hề lùi lại lấy một bước, cứ thế ép sát khiến cho hần không thể có biện pháp nào tránh ra để thi triển kiếm pháp, chỉ có thể cố gắng nâng kiếm ngăn cản. Lục đạo mạnh mẽ liên tiếp giáng xuống mười kiếm liên tiếp. Một một kiếm của Lục Thanh giống như ngàn cân cự thạch khiến cho hần uể oải.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

40. Chương 39: Đoạn Thanh Vân Chiến Đấu.

- Thất bại...

- Hình như là thất bại thực sự....

- A! Thật không thể tin là Tần sư huynh lại thất bại như thế. - Đám người dưới đài lên tiếng nghị luận. Đồng thời, bọn họ cảm thán vì Lục Thanh chỉ cậy mạnh là chủ yếu. Nhưng ba gã hộ pháp đang ngồi trên kia thì không nghĩ vậy. Sắc mặt La Thiên Hữu hơi trầm xuống, nói:

- Lục Thanh hoàn toàn nắm được thể cục trong tay. Hần bức Thiên Họa như vậy cũng là bình thường.

Nét mặt hần có chút khổ sở, quay đầu nói với Huyền Thanh:

- Đúng là phong chủ có con mắt hơn người. - Lúc này, Huyền Thanh chỉ mỉm cười, im lặng không nói khiến cho La Thiên Hữu không biết nói thế nào. Ánh mắt hần chớp chớp không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau chiến thắng, Lục Thanh cũng không có ý định đánh tiếp. Mặc dù, hôm nay hần vẫn giữ lại một số thủ đoạn, nhưng hần cũng không muốn để lộ ra sớm quá. Dù sao thì kết quả hôm nay của hần cũng đã quá sức tưởng tượng của mọi người. Nếu mà để lộ ra hết, chắc chắn sẽ khiến cho mọi người không chịu nổi. Một cây nỏ quá giữa rừng rất dễ bị gió bẻ gãy, khó tránh khỏi sau này bị người ta chú ý.

Nói chung là đến thời điểm này, Lục Thanh cũng đã rất hài lòng. Rốt cuộc thì nửa năm qua hần cũng đã kiểm tra được thành tựu của bản thân. Mặc dù có rất nhiều may mắn, những đồng dạng hần cũng phải trải qua mấy lần sinh tử. Phải nói là trong sinh tử nhận được những kết quả kinh người thì đúng hơn.

Từ trên kiếm đài nhảy xuống, Lục Thanh nói với Trường Mi:

- Ta muốn bỏ qua cơ hội khiêu chiến.
- Bỏ qua? - Trường Mi bất ngờ, liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái:
- Với thực lực của người chắc hẳn có thể vượt qua vài người nữa.

Cười khở một tiếng, Lục Thanh nói:

- Vượt qua vài người nữa? Ngài đánh giá ta cao quá. Nếu không phải nhân cơ hội thì làm sao ta có thể thắng được dễ dàng như vậy? Nếu tiếp tục khiêu chiến thì chỉ có tự rước lấy nhục mà thôi.
- A! - Ánh mắt lão già có một chút quái dị. Lão phát tay để cho Lục Thanh đi qua.

“Chẳng lẽ lão nhận ra điều gì đó hay sao?” - Lục Thanh có chút nghi hoặc. “Chẳng lẽ là tu vi thực sự của mình Nhưng đó cũng không phải là lý do mà lão khẳng định thực lực của mình. Dù sao thì trong luận kiếm chỉ cần tu vi giống nhau là không thể xác định được”.

Lục Thanh đi về vị trí của hàng thứ ba. Khi đi ngang qua hàng thứ hai, một thanh âm lạnh lùng vang lên. Đó là một gã thanh niên đứng trước Đoạn Thanh Vân hai vị trí.

- Hy vọng nửa năm sau người có thể có được năng lực khiêu chiến với ta. Đừng tưởng là đánh thắng được tên phế vật Tần Thiên Họa kia là đã kiêu ngạo.

Gã thanh niên nhếch mép điểm một nụ cười khinh miệt. Tay hắn vỗ vỗ bả vai Lục Thanh, nói:

- Ta sẽ cho người biết không chỉ có giữa đệ tử nội tông và đệ tử ngoại môn là có sự chênh lệch. Mà ngay trong đám đệ tử nội tông chúng ta cũng có sự chênh lệch rất lớn.
- A! - Chẳng hề dừng lại, Lục Thanh lách sang một bên mà đi:
- Ta sẽ rửa mắt để đợi.

Chẳng trách tội thất lễ của Lục Thanh, thanh âm lạnh lùng của gã thanh niên lại vang lên:

- Hy vọng nửa năm sau, người còn có thể nói to được như thế. Nếu không ta sẽ giúp đỡ người.
- Hừ! Đừng tưởng các người là đệ tử nhập thất thì đã là giỏi. Nếu có hứng thú thì Nghiêm sư huynh luận bàn với ta có được không? - Đoạn Thanh Vân đứng bên thấy vậy liền lên tiếng nói. Hắn nói chẳng hề kiêng nể khiến cho Nghiêm sư huynh tức đến tái xanh cả mặt. Tuy nhiên, hắn nhanh chóng trở lại bình thường. Thanh âm vẫn lạnh lùng như vậy lại vang lên:
- Được lắm! Nhưng người phải vượt qua vị sư huynh đứng trước người mới được. Nhưng ta nhớ là nửa năm trước, người mới tiến vào cảnh giới trung thiên vị đỉnh, hôm nay chắc không đến nỗi đột phá nhanh như vậy chứ? Lâm sư huynh của người có tu vi đại thiên vị đấy.
- Không cần người phải quan tâm. Ta tự biết như thế nào. - Chẳng hề có ý nể mặt, Đoạn Thanh Vân lên tiếng phản bác lại ngay. Nhưng lập tức, hai người liền im lặng.

Trở lại hàng thứ ba, bởi vì Tần Thiên Họa bị ảnh hưởng tới gân cốt cho nên trở về tỉnh dưỡng. Vì vậy mà Lục Thanh liền đứng vào vị trí của hắn.

“Đây là sự thay đổi sau nửa năm của ta”. Nhìn lưng Công Dương Vũ phía trước, Lục Thanh im lặng nói trong lòng. Như cảm nhận được ánh mắt của Lục Thanh, Công Dương Vũ liền quay đầu lại. Cả hai liếc mắt nhìn nhau. Từ trong ánh mắt của Công Dương Vũ, Lục Thanh như cảm nhận được một sự lo lắng và tàn nhẫn.

Cười lạnh một tiếng với Lục Thanh, Công Dương Vũ lại quay đầu lên.

Trận chiến lại vẫn tiếp tục. Trận đấu tiếp theo thu hút toàn bộ sự chú ý của Lục Thanh. Hắn chăm chú quan sát, học hỏi. Dù sao thì đó cũng là trận chiến đầu của Kiếm Giả trung thiên vị. Húc Nhật thập tam kiếm trong tay những người đó thì triển hiển sức nhuần nhuyễn. Do kiếm đài bị hắn và Tần Thiên Họa phá hủy rất nhiều cho nên cuộc chiến đấu tiếp theo lại càng thêm khó khăn. Tuy thế nhưng nó lại khiến cho mọi người phải trở hết mọi tiềm lực của bản thân. Các loại chiêu thức biến hóa tầng tầng lớp lớp khiến cho Lục Thanh hoa cả mắt. Bản thân hắn mới học được Húc Nhật thập tam kiếm nên vội vàng lấy đó để so sánh.

Nhất thời, hấn thu hoạch được khá nhiều điều bổ ích. Trong đó có một số chưa hiểu được thì cố gắng ghi nhớ vào đầu, để sau này có thời gian sẽ tìm hiểu sau.

Có thể do áp lực của luận kiếm nên người đứng vị trí thứ mười chín tên là Niên Vân cuối cùng cũng nhờ cảnh giới Cử Nhược Trọng khinh mà đánh bại hai gã đệ tử cùng tu vi đứng trước rồi chỉ thẳng kiếm vào Đoạn Thanh Vân mà khiêu chiến.

Đoạn Thanh Vân quay sang Lục Thanh bĩu môi một cái rồi rút Liệt Hỏa kiếm. Chân đạp một cái xuống mặt đất, cả người lửng không vọt lên, giống như một quả bóng tròn hạ xuống cán của hai thanh Hắc Thiết kiếm. Trong ánh mắt của Lục Thanh hai thanh kiếm chỉ lún xuống nửa tấc mà không hề lay động. Độ lún xuống có thể là do trọng lượng cơ thể của Đoạn Thanh Vân, nhưng với lực khổng lồ chế thì Lục Thanh đứng là phải thấy mặc cảm.

Hắn tự nhủ bản thân còn phải cố gắng nhiều hơn nữa. Đồng thời cũng biết mấy lần trước tỉ thí với Đoạn Thanh Vân hiển nhiên là hắn còn giữ lại rất nhiều. Nếu không thì bản thân cũng chẳng có nhiều cơ hội.

- Ra tay đi. - Đoạn Thanh Vân liếc nhìn gã sư đệ đang hăng hái trước mặt. Liệt Hỏa kiếm vạch một cái.

Cũng chẳng khách khí, Niên Vân hua thanh kiếm màu đỏ của mình chặn lại. Húc Nhật kiếm khí phun ra năm tấc từ mũi kiếm, cả người hấn vọt lên cao, chém về phía Đoạn Thanh Vân. Dưới ánh mắt của Lục Thanh, quỹ tích thanh kiếm của đối phương mặc dù có chút mơ hồ, nhưng bản thân vẫn có thể nắm được phương hướng. Hiển nhiên là đối phương tiến vào cảnh giới Cử nhược trọng khinh vẫn còn chậm hơn hắn một chút. Nếu không chẳng thể cho hắn nhìn ra được như vậy.

Đoạn Thanh Vân đối mặt với một kiếm đỏ, Liệt Hỏa kiếm trong tay tùy ý vung lên, hóa thành một vòng kiếm khí màu tím trong không trung. Từ đầu mũi kiếm lộ ra một đoạn kiếm khí dài sáu tấc. Đồng thời, trên thân kiếm tỏa ra một làn hơi nóng.

Luồng hơi nóng đó đến lúc này, Lục Thanh mới cảm nhận ra nó có một chút gì đó khác lạ. Cái này cũng không phải là sau khi tiến vào cảnh giới Kiếm Nguyên mới có thể nhờ vào Kiếm Nguyên mà sinh ra. Bản thân mình phải đánh cược cả mạng sống mới có được kiếm khí dị chủng. Vậy mà hôm nay, Đoạn Thanh Vân lại coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, hấn chẳng hề kiêng nể, cứ thể biểu hiện ra ngoài, khác hẳn với bản thân phải cố gắng thu liễm lôi điện trong Kiếm Nguyên không để cho mọi người nhận thấy.

Trong lúc Lục Thanh đang nghi hoặc thì mũi kiếm của hai người Đoạn Thanh Vân đã va chạm vào nhau. Hiển nhiên là Niên Vân không thể ngờ được rằng Đoạn Thanh Vân lại nhìn thấu kiếm pháp của mình. Hai kiếm va chạm vào nhau, một làn kiếm khí mang theo hơi nóng nhất thời đánh vào Húc Nhật kiếm khí đang bám trên thân kiếm của hắn.

- Hả... - Nhanh chóng lui lại vài bước, cổ tay của Niên Vân có vài giọt máu tươi chảy xuống. Sau một kiếm đỏ, cổ tay của hắn bị kiếm khí của Đoạn Thanh Vân làm cho bị thương.

Hiển nhiên là Đoạn Thanh Vân cũng không có ý định bỏ qua cho hắn. Thân hình to béo của hắn nhẹ nhàng như một cánh chim bay lên. Húc Nhật thập tam kiếm nhanh chóng được triển khai. Kiếm khí giống như mặt trời chiếu rọi xuống vô vàn tia nắng khiến cho trong không khí xuất hiện những vòng sóng mờ nhạt giống như mặt nước bị chấn động vậy. Vào lúc này, Lục Thanh cũng không thể nào nắm được quỹ tích một kiếm của Đoạn Thanh Vân. Hắn chỉ mơ hồ cảm giác được một chút mà thôi.

Từ chiêu kiếm của Đoạn Thanh Vân hắn mới hiểu bản thân cũng chỉ mới nhập môn đối với cảnh giới Cử nhược trọng khinh mà thôi. Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Trong nháy mắt, hai người giao thủ với nhau hơn mười chiêu. Niên Vân hoàn toàn bị Đoạn Thanh Vân chèn ép cho dù là tu vi hay cảnh giới kiếm pháp. Kiếm khí vốn có màu tím đậm bao quanh thân kiếm bây giờ chỉ còn có một lớp mỏng manh. Hắn cắn răng một cái, trường kiếm nhanh chóng vẽ thành một vòng cung tạo thành một vòng mặt trời màu tím đầy về phía Đoạn Thanh Vân. Vòng sáng vừa xuất hiện, Hắc Thiết kiếm dưới chân ngã nghiêng giống như bị một vật gì đó rất nặng đè qua.

Một tia sáng trong mắt Lục Thanh lóe lên, nhìn chăm chăm vào động tác của Niên Vân. Thì ra là người này đã lĩnh ngộ được một trong ba đại tuyệt chiêu của Húc Nhật thập tam kiếm - Tử Khí Đông Lai. Nhưng

nếu như đã lĩnh ngộ cảnh giới Cử nhược trọng khinh thì nắm được nó cũng không có gì ngoài ý muốn. Tâm cơ người này không thấp, Lục Thanh thầm ghi nhớ Niệm Vân vào trong lòng.

Lại nói tới Đoạn Thanh Vân, nét mặt bất cần xuất hiện một chút nghiêm túc. Hắn cũng đồng dạng ra tay. Liệt Hỏa kiếm tỏa ra một làn hơi nóng kinh người, vẽ thành một đạo hình tròn. Kiếm khí dài sáu tấc rạch qua không khí trong nháy mắt ngưng tụ thành một vầng mặt trời còn lớn hơn so với Niệm Vân. Xung quanh vầng sáng có vô số kiếm khí chuyển động. Liệt Hỏa kiếm rung lên đón đỡ chiêu kiếm của Niệm Vân.

Trong chớp mắt, hai vầng sáng kỳ dị dung hợp lại một chỗ với nhau phát ra ánh sáng tím chói mắt. Kêu lên một tiếng đau đớn, Đoạn Thanh Vân lui lại phía sau hai bước, khóe miệng xuất hiện một giọt máu tươi. Hắc Thiết kiếm dưới chân bị giẫm lún xuống ba tấc. Đồng thời, một luồng khí vô hình tản ra, cuốn lên một lớp đất bụi mờ mịt.

So với Đoạn Thanh Vân, Niệm Vân nắm chặt thanh kiếm trong tay, bay thẳng xuống dưới kiếm đài. Ngay lập tức, Trường Mi đón lấy hắn, giao cho đệ tử ngoại môn túc trực mang đi. Đánh một trận này, Đoạn Thanh Vân cũng hết sức vất vả.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

41. Chương 40: Kiếm Khí Hệ Hỏa.

Nghiêm sư huynh vốn kiêu ngạo liền cũng với một người đứng cùng hàng với Đoạn Thanh Vân bước ra. Khi hai người đi ngang qua nhau, Đoạn Thanh Vân nghe thấy một tiếng cười nhạo rõ ràng của đối phương. Hắn cắn răng một cái.

- Đừng mất bình tĩnh.

Quay đầu nhìn lại nhưng Dư Cập Hóa đã nắm được bờ vai của hắn. Nhìn ánh mắt của Dư Cập Hóa, Đoạn Thanh Vân vốn đang căng thẳng liền thả lỏng. Hắn nhún vai rồi đi về vị trí của mình. Hắn quay lại phía Lục Thanh chớp mắt vài cái khiến cho Lục Thanh cảm thấy nhẹ nhàng, biết gã không làm sao.

Trận chiến đấu tiếp theo diễn ra rất nhanh. Tu vi của người khiêu chiến cũng đều là một trong những niềm kiêu hãnh của Triều Dương phong, ít nhất cũng đều là Kiếm Giả đại thiên vị. Tu vi càng cao, thời gian tu luyện càng dài khiến cho sự chênh lệch càng lớn. Thời gian so với Kiếm Giả đại thiên vị chiến đấu còn nhanh hơn. Mà Nghiêm Viên Dịch là đệ tử của một vị hộ pháp hiển nhiên là cũng có chút thủ đoạn. Hắn chẳng những dễ dàng dựa vào Húc Nhật thập tam kiếm đánh bại người thứ mười lăm Lâm Tuân, mà so với Đoạn Thanh Vân còn thâm hậu hơn rất nhiều. Sau đó, hắn với cảnh giới Cử nhược trọng khinh khiêu chiến thành công Công Dương Vũ, tiến lên vị trí thứ mười ba.

Trong những trận chiến đấu, Lục Thanh cũng được chứng kiến hai đại tuyệt chiêu còn lại của Húc Nhật thập tam kiếm với thức thứ mười hai Tàn Vân Phá Hiểu và thức thứ mười ba Húc Nhật Đông Thăng. Mặc dù cũng có chút lĩnh ngộ nhưng cũng không sâu lắm. Lục Thanh biết đó là do kiếm pháp của hắn tích lũy còn chưa đủ nên có vài thứ không thể bù đắp.

Mà cho đến lúc này, những trận chiến đấu mới thực sự kích động lòng người.

Lục Thanh cũng có một chút háo hức. Theo như lời Đoạn Thanh Vân nói thì mười người đứng đầu thấp nhất cũng đạt tới Kiếm Khách tiểu thiên vị. Luyện tiên thiên cũng đã đạt được lực lượng cơ bản của bản thân.

“Bọn họ có được những khả năng như thế nào?” - Ánh mắt Lục Thanh nhìn chăm chú lên kiếm đài.

- Đứng thứ mười, Chư Cát Vũ - Kiếm Khách tiểu thiên vị tu luyện Tử Tiêu Thanh Vân kiếm, khiêu chiến người đứng vị trí thứ chín - Thái Vân, Kiếm Khách tiểu tiên vị, tu luyện Cửu Toàn Xích Hỏa kiếm.

Thanh âm già nua của Trường Mi hộ pháp vừa dứt, Thái Vân liền rút một thanh trường kiếm đỏ sẫm từ sau lưng. Trên thân kiếm thoáng có một chút ánh sáng màu đỏ di động. Nhìn thấy cảnh tượng đó, Lục Thanh cảm thấy chấn động bởi phẩm chất của thanh kiếm rất cao. Mũi hắn có thể ngửi thấy mùi khét trong không

trung khiến cho hấn giật mình. Hiển nhiên là thanh kiếm này có cả bách niên hỏa kim, một loại tài liệu để chú tạo Thanh Phàm thần kiếm.

Theo Lục Thanh được biết thì trong Thập Vạn đại sơn có rất ít hỏa kim. Chúng hoàn toàn là do lưu tinh từ bên ngoài rơi vào trong núi lửa. Sau khi hấp thu ngọn lửa trong lòng đất khoảng trăm năm là có thể dùng để chú tạo Thanh Phàm thần kiếm. Mà ngàn năm là có thể chế tạo Kim Thiên thần kiếm. Thanh Niệm Vân kiếm trong tay Lục Thanh chính là do hỏa kim ngàn năm chú tạo thành.

Bởi vì không có dụng cụ nhất định nên Lục Thanh cũng không thể phán đoán được chính xác cấp độ thanh kiếm của Thái Vân. Chỉ có điều, trên thân kiếm cũng không có ánh sáng màu xanh của thanh phàm thần kiếm. Lục Thanh đoán chừng người chú tạo thanh kiếm này có cấp bậc không thấp. Toàn thể thanh kiếm không hề có một chút gợn. Trên thân kiếm có dấu vết của ngọn lửa thiêu đốt, nhưng lại không có dấu vết của việc cố ý tạo hình. Hiển nhiên, hình dạng của nó là do thiên nhiên tạo ra. Đánh giá sơ bộ nó phải đạt tới bát phẩm. Còn có cao hơn hay không thì Lục Thanh cũng không biết.

Tuy nhiên, Lục Thanh cũng không đoán sai. Thanh Xích Viêm kiếm trong tay Thái Vân chính là do sự phụ của hấn - Tam hộ pháp Khánh Thiên truyền lại. Hôm nay sự phụ hấn đang bế quan nên không có mặt ở đây. Phẩm chất của thanh kiếm đạt tới bát phẩm. Vì để chuẩn bị cho luận kiếm lần này hấn đã tới mượn sự phụ.

Lúc này, về mặt hấn hăng hái. Chân điểm nhẹ một cái, liền nhẹ nhàng bay lên kiếm đài. Xích Viêm kiếm chỉ ngang sang một bên. Trong tích tắc, không khí chợt trở nên nóng nực. Một điểm ánh sáng màu hồng bất chợt xuất hiện rồi trong nháy mắt bị Xích Viêm kiếm hấp thu. Khí thể trên người Thái Vân càng lúc càng nóng khiến cho không khí bên người hấn cũng phải vận vạo.

Vào lúc này, Chư Cát Vũ đang đối diện với hấn chợt biến sắc. Thanh trường kiếm màu đỏ trong tay giơ lên chắn trước ngực. Đồng thời, từ vị trí của hấn chợt có một luồng gió nổi lên, xua tan hơi nóng xung quanh.

Vù...

Vù...

Không để cho Chư Cát Vũ kịp chuẩn bị, Thái Vân liền phát tay chém xuống. Nhất thời ba đạo kiếm khí đỏ rực từ trên thanh kiếm bay ra. Chúng hợp lại với nhau thành hình tam giao, bao phủ đầu và ngực Chư Cát Vũ.

- Hả? Kiếm khí hệ hỏa?

- Đúng thế! Không ngờ Thái Vân sư huynh có thể dung hợp thành công lực lượng cơ bản mà tạo thành kiếm khí hệ hỏa.

- Mong rằng có một ngày, ta cũng có thể phát ra kiếm khí có uy lực như thế.

“Kiếm khí hệ hỏa? Lực lượng cơ bản?” - Lục Thanh nghe thấy mà ngơ ngác. Hôm nay, do cảnh giới của hấn còn thấp nên đối với mấy thứ này cũng không hiểu lắm.

“Kiếm khí hệ hỏa có lẽ cũng giống với việc ta hấp thu lôi điện từ thú đàn mà tạo thành Tử Điện kiếm khí. Bên trong chúng cũng đều ẩn chứa oai linh của trời đất hay sao?” - Lục Thanh thầm đoán. Nếu mà như vậy thì kiếm khí hệ hỏa của gã hình thành như nào? Lực lượng cơ bản là cái gì mà có thể khiến cho kiếm khí có được lực lượng như vậy?

Mà Chư Cát Vũ thì trái lại, hiển nhiên là hấn chưa dung hợp được lực lượng cơ bản. Mặc dù trên người đã có một chút oai linh của thiên địa nhưng muốn thể hiện ra thì còn cần một thời gian nữa. Khiêu chiến lần này đối với hấn mà nói thì cũng chỉ là một lần luận bàn mà thôi. Hấn biết bản thân không phải là đối thủ của Thái Vân, đệ tử của Tam hộ pháp. Còn về vị trí của hấn hôm nay cũng là do hấn đã nhiều tuổi, thời gian tu luyện cao nhất mà có. Bây giờ, hấn đã hai mươi tám tuổi, nếu không thể đột phá đến Kiếm Khách thì lúc ban đầu hấn cũng chẳng thể vượt qua được kiểm tra nhập môn.

Chỉ có thể nói là ngộ tính hậu thiên của hấn quá kém. Cho dù tư chất tiên thiên của hấn thuộc trong nhóm đứng đầu nhưng đáng tiếc cũng không phải là một kẻ thông tuệ. Rất nhiều người chỉ cần luyện tới ba lần là có thể học được kiếm pháp cơ bản, nhưng hấn thì phải cần tới năm lần, thậm chí là sáu lần. Đột phá cảnh

giới thì nhiều lúc người khác chỉ cần dựa vào lĩnh ngộ thì hẳn phải chờ tới khi tu vi đạt tới đỉnh điểm mới có thể lĩnh ngộ. Phần lớn đều nhờ vào những cuộc tọa đàm nửa tháng một lần. Vì vậy mà địa vị của hắn hôm nay đều là dựa vào sự tích lũy mà thành. Như hôm nay, hắn cũng chỉ muốn có thêm một chút kinh nghiệm mà thôi, không hề có ý định vượt vị trí. Đồng thời cũng không muốn bị thua quá dễ dàng.

Nhưng tình huống thực tế lại vượt ra khỏi dự tính của hắn. Không ngờ được Thái Vân mới tiến vào Kiếm Khách tiểu thiên vị, luyện tiên thiên mới được một năm mà có thể dung hợp được lực lượng cơ bản tạo ra kiếm khí hệ hỏa. Điều này khiến cho thực lực giữa hắn và Thái Vân vốn không kém mấy liền bị tách hẳn ra xa.

Hắn cố gắng né tránh kiếm khí đỏ rực đang phóng tới. Một tiếng nổ vang lên, trong ánh mắt của mọi người, ba đạo kiếm khí đã chặt đứt một thanh Hắc Thiết kiếm, hơi nóng của chúng khiến cho những mảnh vỡ đỏ rực suýt chảy ra thành nước.

“Kiếm khí bá đạo” - Lục Thanh thất kinh kêu lên. Hắn biết Tử Điện kiếm khí của bản thân vẫn còn kém hơn một phần. Bởi đó chính là thực lực của Kiếm Khách. Vào lúc này, Thái Vân coi Chư Cát Vũ chẳng khác gì tảng đá lót đường cho hắn mà dẫm lên. Hơn nữa, Xích Viêm kiếm trong tay gần đạt tới cửu phẩm nên mới có thể có được năng lực thần kỳ như vậy khiến cho kiếm khí hệ hỏa thi triển hết sức thoải mái.

Kiếm khí nóng rực cơ bản chẳng quan tâm tới Húc Nhật kiếm khí do Thanh Phong kiếm phát ra. Gần như mỗi một đạo kiếm khí đều khiến cho Chư Cát Vũ phải cố hết sức mới có thể ngăn cản. Nhưng kiếm khí liên miên bất tuyệt khiến cho Chư Cát Vũ hoảng hốt né tránh. Nét mặt Thái Vân hết sức tiêu sái, tự tin đứng trên kiếm đài, chẳng khác gì mèo vờn chuột, tùy ý mà bắn ra vài đạo kiếm khí. Sau khi quan sát tiếp mới lại bắn ra đạo kiếm khí nữa nhằm bức Chư Cát Vũ không thể xuất kiếm.

Lúc này, bên dưới cũng chia ra làm hai nhóm người. Một nhóm do Công Dương Vũ đứng đầu tập hơn bên cạnh Thái Vân thì đang than ngắn thở dài rằng tu vi và ngộ tính của Thái Vân quá cao. Với kiếm khí hỏa hệ thực lực của hắn lại tăng lên một bậc. Mà một nửa khác thì trêu chọc, châm biếm Thái Vân.

Cuối cùng, Thái Vân chợt mở miệng nói một câu, ánh mắt có chút châm biếm:

- Cửu Toàn Xích Hỏa kiếm, thức thứ hai Trảm Viêm kiếm.

Từ mũi của Xích Viêm kiếm bắn ra một đoạn kiếm khí hệ hỏa dài năm tấc. Thân hình Thái Vân nhanh chóng di động phát ra những tiếng gió vù vù. Sau khi Chư Cát Vũ cố gắng ngăn cản một lượt kiếm khí hệ hỏa thứ tư thì Xích Viêm Kiếm đã bổ xuống một đường vòng cung tuyệt đẹp chém về phía Chư Cát Vũ.

- Cẩn thận.

Những tiếng hô kinh hãi vang lên. Một kiếm của Thái Vân chẳng hề lưu tình như thể muốn đoạt mạng của Chư Cát Vũ.

Bất luận là Trường Mi bên cạnh kiếm đài hay ba người La Thiên Hữu đều biến sắc. Tiểu tử này từ trước tới nay vẫn ý vào việc được Khánh Thiên yêu mến mà kiêu ngạo. Hôm nay hắn lại dùng kiếm khí hệ hỏa mới dung nhập, trong tình trạng chưa thu phát tự nhiên mà xuất ra chiêu thức kiếm pháp tinh thâm như thế. Nếu mà kiếm đó thực sự chém xuống thì Chư Cát Vũ nhẹ nhất cũng bị tàn phế. Như thế luận kiếm đã đi ngược lại tiêu chí ban đầu của nó.

Luận kiếm không tránh việc bị thương. Nhưng ở đây cũng không có ai là kẻ ngu. Một kiếm của Thái Vân mục đích chỉ để thể hiện mà thôi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

42. Chương 41: Khẩn Cấp Triệu Tập.

- Tha được thì nên tha. - Trường Mi diu Chư Cát Vũ gần như không còn tí sức nào, bình tĩnh nhìn Thái Vân mà nói. Tuy nhiên, Thái Vân cảm nhận được một ý tứ cảnh cáo trong ánh mắt của lão.

- Sự thúc hiểu lắm rồi! Đệ tử chỉ nhất thời muốn thi triển kiếm pháp mà không tìm được thôi. Đệ tử xin được tạ lỗi với Chư Cát sư đệ. - Nói xong, Thái Vân ôm kiếm nhẹ nhàng xá Chư Cát Vũ một cái. Trường Mi nhượng mảy nhưng sau đó liền giãn ra một chút.

“Hừ! Mấy lão già kia! Các người sống cũng lâu như thế? Cuộc sống có bao nhiêu cái hay mà không một ai chú ý.” - Trong nháy mắt khi Thái Vân cúi đầu, một tia âm độc chợt lóe lên rồi biến mất.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Lục Thanh. Những trận khiêu chiến tiếp theo đều nằm trong dự đoán của hắn, Thái Vân tu luyện thành công, xuất ra được kiếm khí hệ hỏa khiến cho gã có thể mạnh mẽ mà bước tiếp. Hơn nữa, trên tay hắn còn có bát phẩm Xích Viêm kiếm hiển nhiên là ngay cả Dư Cập Hóa đứng ở vị trí thứ bảy do chưa dung hợp được lực lượng cơ bản rất khó có thể đỡ được kiếm khí hệ hỏa hùng hực của Thái Vân. Khổ chiến sau hơn ba mươi chiêu liền bại trận.

Tới vị trí thứ sáu, Thái Vân cũng biết tự lượng sức mình. Hơn nữa, kiếm nguyên trong cơ thể hắn tiêu hao vì vậy mà không tiếp tục khiêu chiến nữa. Có điều khi hắn từ trên đài đi xuống nét mặt hết sức kiêu ngạo.

Tiếp theo chính là cuộc chiến của những người đứng đầu. Lục Thanh há hức muốn được chứng kiến cảnh giới Cử khinh nhược trọng xem nó như thế nào.

- Lục sư huynh! Lục sư huynh!

Sau lưng chợt có một tiếng gọi nho nhỏ vang lên. Lục Thanh mới nghe thấy liền sững sốt nhưng vội quay đầu lại. Nhất thời, hắn vẫn chưa thích ứng với thân phận sư huynh của mình. Đưa mắt nhìn quanh thì thấy một gã đệ tử ngoại môn hơn hắn vài tuổi đang ở vòng ngoài gọi mình. Cảm thấy ngạc nhiên, Lục Thanh đi ra ngoài, nói:

- Có chuyện gì thế.

Nét mặt người đó cung kính, đáp:

- Vừa rồi ở bên ngoài Triều Dương cung có một người xưng là Dịch Vân lão nhân. Người đó nói là người trong nhà của huynh, có việc gấp cần gặp. - Nói xong, liền im lặng, nhưng nét mặt tỏ rõ sự tôn sùng với Lục Thanh.

Mà hiển nhiên là vào lúc này, Lục Thanh cũng chẳng có sức để ý tới chuyện đó. Dịch Vân... Đó chính là tổng quản của Lục gia, phụ trách sinh hoạt hàng ngày của Lục gia ở Triều Dương trấn. Ngày thường lão có rất nhiều việc vậy mà hôm nay tự mình lên núi chắc chắn là có việc khẩn cấp.

Hắn vội vàng nói cho Đoạn Thanh Vân đang đứng trước đó một tiếng rồi Lục Thanh nhanh chóng đi về phía đại môn của Triều Dương cung. Mà Lục Thanh cũng không biết rằng sau khi hắn rời đi, ánh mắt Huyền Thanh vẫn nhìn theo lưng hắn đến khi khuất sau đại môn mới thôi.

- Thiếu chủ! Cuối cùng thì người cũng tới. - Ngoài Triều Dương cung, một lão nhân mặc bộ quần áo mộc mạc nhưng dáng vẻ nhanh nhẹn, nhìn thấy Lục Thanh đi ra liền vội vàng nghênh đón. Tuổi của lão nhân ước chừng sáu mươi, trên mặt đầy nếp nhăn.

Lục Thanh vội vàng tiến lên đỡ lấy lão nhân. Hai người tránh sang một bên rồi Lục Thanh mở miệng nói:

- Dịch lão không nên khách khí. Cuối cùng thì có chuyện gì xảy ra?

Nhìn nét mặt bình tĩnh của Lục Thanh, Dịch Vân liền mở miệng nói:

- Mới có nửa năm mà thiếu chủ thay đổi nhiều quá. Xem ra, Huyền phong chủ tôn không ít tâm tư giúp thiếu chủ có được tâm cảnh như vậy. Sau này, chắc chắn thiếu chủ có thể chống đỡ được hưng thịnh của Lục gia rồi.

Dừng lại một chút, lão nhân lại nói tiếp:

- Năm trăm năm trước, Lục gia chúng ta tách ra hai tiểu gia tộc, vẫn sinh sống dựa vào Triều Dương phong. Năm trăm năm qua chưa từng gặp gỡ, nhưng lần này nghe nói gia chủ mất đi, bọn họ liền có ý định với cơ nghiệp ngàn năm của Lục gia chúng ta ở Triều Dương trấn. Hứa gia vẫn ở Triều Dương trấn chúng ta đã mấy lần giao thiệp với chủ mẫu muốn kế thừa đại nghiệp của Lục gia chúng ta.

- A! - Lục Thanh nghe thấy vậy, trong mắt liền lóe lên tinh quang.

- Hai cái tiểu gia tộc này ta cũng đã từng nghe mẫu thân nhắc qua. Có điều với thực lực của họ hình như là không có lá gan lớn đến vậy.

Nét mặt có chút cảm khái, Dịch lão nói:

- Không ngờ thiếu chủ lại có thể trưởng thành nhanh như vậy. Đúng là như thế! Hàng ngày ta ra vào Triều Dương thành quan sát có thể thấy hình như là có bóng dáng của Hoàng Phủ gia.

- Hoàng Phủ gia? - Lục Thanh nhướng mày.

- Hoàng Phủ gia của Triều Dương thành, một trong năm đại gia tộc?

Nét mặt có chút nặng nề, Dịch lão gật đầu nói:

- Vì vậy mà lần này cũng không phải là tranh đoạt quyền lợi gia tộc bình thường. Chỉ sợ là lần này, Lục gia chúng ta gặp phải nguy cơ lớn. Vì vậy mà chủ mẫu mới phái ta lên núi đưa thiếu chủ về. Hy vọng người xác định thân phận liền có thể tạm thời ngăn chặn động tác của bọn họ từ đó mà tìm ra được người giết đây phía sau.

Lục Thanh gật đầu rồi nói:

- Được rồi! Ta đi thu xếp một chút. Dịch lão chờ thêm chút nữa. - Nói xong, Lục Thanh xoay người đi về phía Triều Dương cung. Hắn nói thủ vệ bên ngoài bắt chuyện với Dịch lão một chút rồi đi về Tử Trúc viện.

Hắn lấy vải bố bọc Niệm Vân kiểm lại rồi đeo sau lưng. Để Niệm Vân kiểm ở lại Tử Trúc viện, Lục Thanh không yên tâm. Tất nhiên không phải là không tin mấy người Đoàn Thanh Vân mà là chỉ sợ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Sau đó, Lục Thanh lại đi tới chú kiểm ốc nơi hậu cung. Một lát sau, Lục Thanh liền khoác thêm một thanh gươm đó được bọc trong vải bố đi ra. Đến ngoài Triều Dương cung, hắn thấy Dịch lão đang được hai gã đệ tử ngoại môn tiếp chuyện. Ngoài ra còn có một gã đệ tử ngoại môn đang cầm nước trà và hoa quả.

- Đa tạ các người! - Lục Thanh tiến tới lên tiếng cảm tạ.

Ba gã đệ tử cũng chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, thấy động tác của Lục Thanh vội vàng đáp lễ:

- Sư huynh không nên khách khí! Đây là việc chúng ta phải làm.

Lục Thanh ngăn người nhưng rồi bất đắc dĩ lắc đầu. Đệ tử nội tông và ngoại tông có một sự ngăn cách và chênh lệch quá lớn. Cái này chính là do thời gian lâu dài tạo nên.

Không nấn ná thêm nữa, Dịch lão vừa mới nhìn thấy Lục Thanh đi ra cũng đứng dậy. Hai người đi tới đầu sơn đạo đã có một cái kiệu chờ sẵn ở đó. Sau khi đỡ Dịch lão lên kiệu, Lục Thanh cũng không lên một cái kiệu khác mà lặng lẽ theo sát một bên.

- Tại sao thiếu chủ không lên kiệu? - Dịch Vân ngơ ngác hỏi.

Ngẩng đầu nhìn mặt trời đang chệch về phía tây, Lục Thanh nhỏ giọng nói:

- Cha đã từng nói rằng những gì không làm mà hưởng cũng đều khiến cho người ta trở nên hư hỏng.

Đầu tiên Dịch lão sửng sốt rồi thở dài, không nói gì nữa. Tuy nhiên, ánh mắt của lão vẫn có một chút đau thương, như nhớ lại một chút gì đó trong ký ức.

Tốc độ động tác của sơn phu rất nhanh, đến nửa buổi chiều đã xuống tới chân của Triều Dương phong. Đoàn người chỉ hơi dừng lại một chút rồi lại tiếp tục lên đường. Khoảng cách từ đây tới Triều Dương trấn cũng chỉ còn bốn, năm dặm nữa mà thôi. Trên đường bọn họ phải đi qua một bãi đá. Nơi đây vốn là một khu quảng mả Hắc Thiết. Do khai thác nhiều năm nên tới nay đã không còn gì nữa. Vì vậy mà nó bị bỏ hoang phế từ đó đến giờ. Thường ngày vẫn có một đám trẻ nhỏ đến đây đùa giỡn. Trước đây, Lục Thanh cũng đến chơi mấy lần vì vậy mà hết sức quen thuộc với nơi này.

Trong đám loạn thạch có một con đường nhỏ rộng khoảng bốn người. Hai bên đường có những tảng đá cao đến mấy trượng. Con đường chỉ đủ cho một cái kiệu đi vừa, hai cái kiệu nối đuôi nhau đi vào. Không gian

xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ chỉ có tiếng bước chân của mấy người và tiếng gió thổi qua kẽ đá giống như tiếng trẻ con khóc. Có điều, mọi người cũng đều là sơn phu khỏe mạnh nên cũng chẳng có ai cảm thấy sợ chưa cần nói tới Lục Thanh.

Sau khi đã trải qua tinh thần lột xác, tâm cảnh Lục Thanh mặc dù không phải đến mức thay đổi kinh người nhưng cũng có thể nói là vững như bàn thạch. Chút động tĩnh đó hẳn chẳng thêm để ý.

Đoạn đường xuyên qua bãi loạn thạch khoảng hai dặm, có thể tưởng tượng khi đó khu mỏ quặng rộng đến thế nào. Một lát sau mặt trời hoàn toàn lặn xuống khỏi rặng núi, loạn thạch nhất thời hoàn toàn không có một tiếng động. Thi thoảng chỉ có tiếng chim đi ăn đêm phát ra những tiếng kêu chói tai.

Trên đường đi, tiếng bước chân người vọng vào vách đá cùng với tiếng kiệu kéo kẹt vang lên khiến cho khung cảnh có chút gì đó dị thường.

Ngẩng đầu nhìn những đám mây đen trên bầu trời, tựa lại rồi thay đổi giống như sương khói vậy. Trong lòng Lục Thanh luôn có một cảm giác bất an. Từ sau khi Trúc Cơ tụ nguyên đến giờ, tinh thần của Lục Thanh hết sức minh mẫn. Nếu có ai chú ý tới chắc hẳn có thể cảm ứng được. Thậm chí là người nào có ác ý cũng có thể cảm nhận được.

Vào lúc này, tâm thần của hắn thoáng động, trong lòng chợt xuất hiện cảm giác bồn chồn khiến cho bản thân cảnh giác. Bước chân vẫn hết sức nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt của Lục Thanh tập trung, Luyện Hồn quyết vận chuyển khiến cho dòng khí mát mẻ trong thức hải nhanh chóng tản ra xung quanh, tới mười dặm trường liền không thể tiến thêm được nữa.

Tuy nhiên, như vậy cũng đủ rồi. Trong thần thức của Lục Thanh, có ba bóng người tỏa ra sát khí đang nằm sắp trước đó mười trường ở hai bên loạn thạch. Từ khi thể mà bọn họ tỏa ra, Lục Thanh có thể khẳng định được bọn họ đều là Kiếm Giả đã Trúc Cơ. Một người có thực lực Kiếm Giả trung thiên vị còn hai người kia là tiểu thiên vị.

Mấy người này nằm đây rõ ràng là muốn giết bọn họ. Một tia sáng lạnh lẽo lên trong mắt Lục Thanh.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

43. Chương 42: Giết! Một Kiếm Độc Chiến.

- Chậm đã... - Lục Thanh đột nhiên dừng lại, mở miệng nói.

- Có chuyện gì vậy thiếu chủ? - Dịch lão đang ngồi trên kiệu nghi hoặc hỏi. Nhưng khi thấy nét mặt nghiêm trọng của Lục Thanh, lão nghĩ ra gì đó liền cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh. Mặc dù không phát hiện ra gì khác lạ nhưng lão vẫn phát tay cho sơn phu dừng lại.

Dẫn nhẹ chân một cái, hắn nhẹ nhàng vọt lên cao ba trường, lướt qua cái kiệu mà hạ xuống phía trước mọi người. Ánh mắt Lục Thanh nhìn chằm chằm về đám loạn thạch phía trước mà nói một cách lạnh lùng:

- Nếu đã tới thì hiện thân đi.

- Cái gì? Có người? - Dịch lão kinh ngạc hỏi. Vừa hỏi Lục Thanh, ánh mắt của lão vừa nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mặt. Ánh mắt chợt trở nên sắc bén. Sự thay đổi đột ngột của lão khiến cho Lục Thanh sửng sốt, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy yên tâm. Hắn vẫn biết Dịch lão không phải người bình thường. Vào lúc này, thần thức của Lục Thanh thoáng đảo qua liền phát hiện, thực lực của Dịch lão cũng là Kiếm Giả tiểu thiên vị.

- Không ngờ lại bị người phát hiện. - Lúc này, từ hai tảng đá lớn trong đám loạn thạch có ba gã mặc đồ đen nhảy xuống. Trong tay cả ba người đều cầm trường kiếm màu đen, bên trên thi thoảng lại lóe lên ánh sáng sắc lẹm. Mũi kiếm sáng loáng hiển nhiên là giết người rất ngọt.

Lục Thanh nhìn chằm chằm trường kiếm trong tay ba người. Với ánh mắt của hắn, mấy thanh kiếm này do Hắc Thiết trộn lẫn với một chút hàn thiết mà chú tạo thành. Nếu xét về phẩm chất thì nhiều lắm cũng

chỉ đạt tới tứ phẩm. Nhưng hàn thiết có tác dụng làm đông máu huyết. Loại kiếm này chính là thứ mà sát thủ thích dùng nhất.

Vào lúc này, gã áo đen cầm đầu, nhìn Lục Thanh chăm chăm mở miệng nói:

- Mặc dù ta cảm thấy ngạc nhiên không biết tại sao một tên Kiếm Thị như ngươi lại có thể phát hiện ra hành tung của chúng ta. Nhưng cho dù thế nào thì kết quả của các ngươi cũng đã định.

- Khụ khụ! - Lúc này, Dịch lão cũng từ trong kiệu chui ra. Lão lấy ra một cái túi gấm màu tím, vất cho người áo đen cầm đầu, nói:

- Các vị anh hùng xin hãy nhận lấy chút lễ mọn. Đây là tất cả những gì chúng ta có. Hy vọng các vị có thể chấp nhận.

Lúc này, bốn gã sơn phu phía sau cũng thở phào một cái. Bọn họ chỉ là kiệu phu tạm thời mà thôi. Bình thường vốn vẫn là nông dân, đã bao giờ gặp qua cảnh tượng như thế này. Vì vậy mà sau khi thấy Dịch lão đưa tiền ra liền thở phào một cái.

Nhưng tình huống lại không được như nguyện. Cầm cái túi nhắc nhắc mấy cái, bên trong có những tiếng va chạm leng keng vang lên. Gã áo đen thủ lĩnh mỉm cười, nói:

- Đáng tiếc thật! Chúng ta cũng vui vì ngọc tề của các ngươi, nhưng đồng thời cũng muốn lấy mạng sống của các ngươi nữa.

Nhếch mép cười khổ, Dịch lão mở miệng nói:

- Quả nhiên, các ngươi là sát thủ. Nói cho chúng ta biết là bên nào ra giá, chúng ta chấp nhận trả gấp đôi.

Lúc này, một gã mặc áo đen đứng bên cạnh nói:

- Nếu ngươi biết chúng ta là sát thủ vậy thì ngươi cũng có thể biết quy định của chúng ta. Không cần nói linh tinh nữa. Bọn ta biết ngươi có tu vi Kiếm Giả tiểu thiên vị. Đến đây, đánh với bọn ta một trận cho khỏi phí công ngươi Trúc Cơ tự nguyện bước vào cảnh giới Kiếm Giả. Lúc chết, bọn ta hứa sẽ để cho ngươi được toàn thân mà xuống mồ.

Trầm mặt xuống, Dịch lão biết không thể đàm phán được nữa bèn nói:

- Thiếu chủ! Đợi một lát lão nô sẽ cố gắng ngăn cản bọn họ. Ngươi cố gắng chạy trốn về trấn. Với tu vi Kiếm Thị của ngươi chắc chắn là có thể về đến nơi. Ở đó có trấn vệ của Lục gia chúng ta, ngươi sẽ được an toàn. Chỉ cần....

Dịch lão còn chưa nói hết câu, Lục Thanh đã khoát tay áo ngăn lại, nói:

- Dịch lão yên tâm! Chỉ với ba người này không thể ngăn cản được chúng ta. Chưa kể.... - Lục Thanh vừa nói, trong mắt thể hiện rõ một sự quyết tâm:

- Lục gia ta không có kẻ nào là người nhu nhược.

- Thiếu chủ! - Nghe Lục Thanh nói vậy, đôi mắt của Dịch lão có chút ươn ướt. Lão vội lấy tay lau đi, thân thể hơi còng xuống liền đứng lên thẳng tắp. Lão đưa tay vỗ về phía sau một cái, nhất thời, tay vịn bên phải của kiệu trúc liền vỡ nát. Dịch lão rút từ đó ra một thanh trường kiếm màu đen rộng một tấc. Thanh kiếm dài gần bốn thước, bên trên thoáng tỏa ra một chút hơi nóng.

- Ha ha! Cuối cùng thì cũng có một chút hình dáng. - Gã thủ lĩnh mặc áo đen cất giọng khàn khàn. Đồng thời, từ ba người cũng tỏa ra sát khí lạnh toát. Bước chân ba người đan vào với nhau khiến cho ba luồng sát khí dung hợp lại một chỗ theo một cách thức quái dị làm bốc lên một đám bụi đất mù mịt cuốn về phía Dịch lão.

Sắc mặt hết sức nghiêm trọng, Dịch lão vừa mới có động tác đã thấy Lục Thanh nhắc chân lên chắn trước mặt.

- Thiếu chủ! Cẩn thận! - Dịch lão kinh hãi kêu lên một tiếng. Vừa dứt lời đã cảm thấy trên người Lục Thanh chợt xuất hiện một luồng khí thể hùng hậu. Thanh kiếm sau lưng vừa mới rút ra nửa tấc đã phát ra một tiếng ngân trong trẻo.

- Đây là...

Dịch lão cảm thấy kinh ngạc, đồng thời cảm thấy phấn chấn. Nét mặt của lão vào lúc này đã rất nhiều năm chưa hề thấy. Bởi lão có thể cảm nhận được khí thể trên người Lục Thanh còn mạnh hơn bản thân rất nhiều. Khí thể đó hiển nhiên cũng thuộc về Kiếm Giả.

Khí thể hai bên va chạm với nhau khiến cho trong không trung phát ra những tiếng rít. Đồng thời, xuất hiện hai luồng khí thổi về hai bên.

- Hãy!

Trên người Lục Thanh đột nhiên xuất hiện những tia kiếm khí dài tới ba tấc. Hắn cũng chẳng thèm lùi lại cứ thế mà bước đi trong luồng khí đang khuếch tán. Dưới chân hắn, đá vụn bị dẫm thành bột phấn. Khí thể trên người hắn càng lúc càng mạnh. Luận kiếm lúc này, hắn chủ động bỏ qua không tiếp tục khiêu chiến. Do chưa hề thất bại nên khí thể mà hắn tích lũy được cũng vẫn chưa biến mất. Lúc này, nhân theo khí thể đó, Lục Thanh lại đẩy cho nó lên tới đỉnh điểm.

Ba gã áo đen cứng đờ người. Kể cả gã thủ lĩnh cũng bị khí thể của Lục Thanh làm cho phải chùn bước.

- Tiểu tử này không ngờ lại có tu vi Kiếm Giả tiểu thiên vị đỉnh. Đúng là quái lạ.

- Ghê thật! Ta muốn giết chết cái tên cung cấp tin tức kia.

Hai gã mặc áo đen bên cạnh tức giận mở miệng mắng. Lúc này, Lục Thanh nhân theo khí thể mà tinh thần càng thêm hăng hái. Luyện Tâm kiếm hóa thành một luồng điện quang màu tím. Tử điện kiếm khí dài ba tấc không hề che giấu mang theo lôi điện bá đạo chém về phía ba người.

Nhìn thanh cự kiếm đang âm ầm chém xuống, gã thủ lĩnh áo đen lùi lại một bước. Thanh trường kiếm xuất ra kiếm khí dài năm tấc màu lam nhạt. Kiếm khí tỏa ra một luồng hơi lạnh lẽo. Đồng thời, hai người bên cạnh cũng ra tay. Cả hai tu vi giống nhau cũng phát ra kiếm khí dài hai tấc.

- Kiếm Giả trung thiên vị! - Dịch lão thấy gã mặc áo đen thủ lĩnh phát ra kiếm khí liền hô lên một tiếng. Đồng thời, lão đang định chuẩn bị dịch người lên để đón tiếp. Hai tay phát lực, Lục Thanh chẳng thèm để ý tới sự ba người liên thủ. Luyện tâm kiếm chém thành một một đường vòng cung.

- Bình...bình....

Dịch lão thờ người ra khi nhìn thấy cự kiếm của Lục Thanh bẻ gãy kiếm khí của ba người.

- Tránh mau! - Gã thủ lĩnh mặc áo đeo kính sợ rống lên một tiếng. Hắn nhanh chóng lui lại. Nhưng hai người còn lại thì không nhanh được như thế.

- A! - Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên. Cổ tay của hai gã áo đen bị chặt đến tận gốc rơi trên mặt đất. Con đau thấu tim khiến cho hai người kêu lên thảm thiết. Lục Thanh nhân cơ hội, xoay người đá ra hai cước khiến cho hai gã bắt ra ngoài.

- Dịch lão tiếp lấy! - Lục Thanh cũng chẳng quay đầu lại mà nói. Sau đó, hắn nhanh chóng đuổi theo tên thủ lĩnh áo đen.

- Khốn kiếp! - Gã thủ lĩnh áo đen hô lên một tiếng, nhưng cũng chẳng trốn tránh. Trường kiếm trong tay giống như một con độc xà điểm vào ngực Lục Thanh. Lục Thanh giơ ngang kiếm cản lại.

- Không hay! - Nguyên bản thanh trường kiếm sắp sửa va chạm với Luyện Tâm kiếm chợt đảo theo một đường vòng cung, vọt lên trên thân của Luyện Tâm kiếm. Mũi kiếm vẫn như trước điểm vào ngực Lục Thanh.

Trong lòng cả kinh, Lục Thanh vội vàng xoay ngược cổ tay. Luyện Tâm kiếm đang dính với thân trường kiếm của đối phương nhanh chóng chuyển động. Tử Điện kiếm khí phá vỡ kiếm khí trên thân kiếm của đối phương. Cự kiếm miết trên thanh trường kiếm bắn ra những tia lửa. Đồng thời, hắn nhanh chóng thi triển Húc Nhặt thập tam kiếm. Tinh thần hết sức bình tĩnh mà thi triển cảnh giới Cử nhược trọng khinh.

Gã thủ lĩnh áo đen chợt cảm thấy áp lực từ phía đối diện tăng lên rất nhiều. Kiếm khí của đối phương quá sức quỷ dị, bên trong lại ẩn chứa cả lôi điện bá đạo khiến cho hắn mặc dù có tu vi cao hơn một thiên vị cũng

không có cách nào ngăn cản. Hơn nữa, sau khi giao thủ hai chiêu, hấn cảm nhận được kiếm pháp của đối phương hết sức chuẩn xác, không ngờ lại còn đạt tới cả cảnh giới Cử nhược trọng khinh. Thậm chí, kiếm pháp của đối phương còn áp chế cả Huyết Sát thập thức của hấn. Tên tiểu tử này có phải là một thiếu niên chưa tới mười ba tuổi hay không? Nhất thời, gã thủ lĩnh áo đen có chút do dự.

Tuy nhiên, đây cũng là lần đầu tiên Lục Thanh gặp phải một đối thủ như thế này. Mặc dù, cảnh giới kiếm pháp của đối phương không bằng hấn, nhưng bộ kiếm pháp đó lại hết sức quỷ dị. Mỗi một lần đánh tới vào lúc cuối cùng lại biến hóa một cách quỷ dị chỉ chực dồn người ta vào chỗ chết. Loại kiếm pháp này hiển nhiên là được sáng tạo ra bởi một người có lòng dạ độc ác. Mỗi chiêu gần như là lấy mạng đổi mạng, ngay vào lúc hấn gờ kiếm ngăn cản lại đột ngột biến chiêu.

Phía bên kia, hai gã áo đen bị cụt tay phải nhanh chóng bị Dịch lão chế trụ, phong bế kinh mạch rồi giao cho sơn phu. Lúc này, Dịch lão chăm chú quan sát cuộc chiến đấu giữa hai người trên sơn đạo. Kiếm khí trong cuộc chiến bay rợp trời thì thoảng lại có một tảng đá bị vỡ vụn. Nét mặt Dịch lão điểm một nụ cười tươi. Tay lão nắm chặt trường kiếm trong tay, sẵn sàng tiến lên hỗ trợ.

Trong nháy mắt, Lục Thanh và gã thủ lĩnh mặc áo đen đã giao thủ hơn hai mươi chiêu. Nhất thời cũng chẳng có người nào áp chế được đối phương. Lúc này, gã thủ lĩnh cũng chỉ muốn nhanh chóng thoát thân bởi tình thế đối với hấn đã hết sức bất lợi. Tên thiếu niên quái dị trước mắt hấn không thể chiến thắng được một cách dễ dàng.

Mà Lục Thanh sau khi chiến đấu một thời gian dài vẫn chưa đánh bại được đối thủ, khí thế của hấn cũng từ từ giảm đi. Nhìn tia sáng lóe lên trong mắt đối phương, Lục Thanh biết gã thủ lĩnh cũng bắt đầu có ý muốn chạy. Nếu như không hạ gục hấn sớm thì chỉ sợ hấn sẽ nhân cơ hội mà chạy thoát.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

44. Chương 43: Sát Lục Kiếm Đạo (kiếm Đạo Giết Chóc).

Cánh tay run rẩy, mà trong lòng gã thủ lĩnh áo đen cảm thấy kinh hãi. Kiếm khí trên Luyện Tâm kiếm của Lục Thanh chợt dài thêm một tấc. Tử Điện kiếm khí dài bốn tấc chợt lóe lên rồi biến mất, kích thích toàn bộ lõi điện ra ngoài. Gần như trong khoảng khắc gã thủ lĩnh áo đen vẫn còn đang kinh ngạc, Luyện Tâm kiếm phát ra những tiếng nổ lách tách, chặt đứt chuỗi kiếm trong tay khiến cho thanh trường kiếm rơi xuống đất. Kiếm khí trên thân kiếm của Lục Thanh chợt biến mất, rồi vỡ mạnh xuống.

Một tiếng “huych” vang lên. Gã thủ lĩnh áo đen bị đánh bay tới đám loạn thạch, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Lăn trong máu có cả một chút nội tạng. Hiển nhiên là hấn không thể chịu nổi lực công kích của Lục Thanh. Nếu không phải vào lúc cuối cùng, hấn kịp vận chuyển kiếm khí hộ thân thì gân cốt đã bị gãy nát. Mà cho dù như vậy thì gã thủ lĩnh áo đen cũng đã mất đi khả năng hành động.

Lục Thanh bước tới, xách đầu hấn lên, nét mặt hung dữ, nói:

- Nói! Là ai sai các người tới? - Nói xong, hấn giật khăn trùm đầu của gã thủ lĩnh. Chỉ thấy đó là một người có bộ râu quai nón, ánh mắt toàn tơ máu.

Lúc này, Dịch lão cũng bước lên nói:

- Nếu như người đồng ý với điều kiện lúc trước của ta thì nó vẫn còn hiệu lực.

Cất tiếng cười mỉa mai, gã thủ lĩnh lại phun ra một búng máu nữa rồi nói:

- Người đã biết thân phận chúng ta thì cũng biết bọn ta tu luyện loại kiếm đạo nào. Nói nhiều vô ích.

Thở dài một tiếng, Dịch lão nói:

- Thế này vậy. Người đến giết ta lại bị bắt thì coi như tính mạng đã phụ thuộc vào bọn ta. Nếu như người chấp nhận vì chúng ta đi ám sát một lần thì chuyện hôm nay chúng ta sẽ xóa bỏ.

- Nói nhiều! Lão già thì ra là có ý đó. - Gã thủ lĩnh áo đen mỉm cười nói:

- Nhưng hôm nay bị người bắt được, mà kiếm đạo của ta tu luyện chính là giết chóc nên đồng ý cũng không có gì. Nói đi! Là người nào? Về chuyện có thành công hay không thì còn phải để ta xem xét đã.

- Đây chính là điều ta muốn. - Dịch lão kéo Lục Thanh lui lại hai bước nói:

- Về phần người muốn giết thì người cũng biết. Đó chính là hai gia chủ của hai nhánh nhỏ thuộc Lục gia. - Nói tới đây, Dịch lão nhìn chăm chăm vào tròng mắt của gã thủ lĩnh áo đen mà quan sát.

Có điều, hiển nhiên là gã thủ lĩnh cũng đã đoán được nên lắc đầu, nói:

- Người có thử dò xét cũng vô ích. Việc này chúng ta có thể nhận được. Tuy nhiên, chúng ta còn cần thời gian dưỡng thương. Ít nhất cũng phải một tháng, người cứ chờ tin tức đi.

Biết gã thủ lĩnh áo đen cảnh giác, Dịch lão cũng chẳng thể làm thế nào khác được. Lão phát tay cho đám sơn phu cưỡi trời cho hai người kia. Mà hiển nhiên, Dịch lão cũng chẳng muốn tính mạng của họ nên ngay cả chỗ cổ tay bị chặt đứt của hai người cũng được lão sử dụng kiếm khí phong bế. Nếu không chỉ thêm lúc nữa là cả hai sẽ bị chảy hết máu mà chết.

Hai gã đó diu nhau về bên cạnh gã thủ lĩnh áo đen. Sau khi nhặt hai cánh tay bị chặt đứt, ánh mắt bọn chúng hết sức bình thản đứng im, nét mặt vẫn lạnh lùng như cũ. Hiển nhiên là tâm cảnh của hai người cũng có được sự đột phá nhất định. Coi như là thất bại hôm nay cũng khiến cho bọn họ có được một chút thu hoạch.

Đột nhiên, gã thủ lĩnh áo đen đưa mắt nhìn Lục Thanh, ánh mắt có chút tán thưởng, nói:

- Người đứng là một nhân vật thiên tài, tương lai chắc chắn sẽ là một đối thủ tốt. Có thể chúng ta không thể ngăn cản nổi bước tiến của người. Và sau này, khu vực Tử Hà tông cũng sẽ trở thành một mảng trời riêng của người.

- Hẹn sau này gặp lại. - Ôm quyền với Lục Thanh, sau đó ba gã áo đen diu nhau rời đi.

Nhìn bóng ba người đi xa dần, ánh mắt Lục Thanh có một chút tán thưởng. Ba người này có một chút khí khái. Đối với người luyện kiếm mà nói thì từ đầu đến cuối, bọn họ không hề hạ thấp khí thế của bản thân mình.

Nhìn ba người rời đi, Dịch lão quay đầu nhìn về phía bốn gã sơn phu, ánh mắt có một tia sát khí. Nhìn ánh mắt của lão, chân của bốn gã run run mà không nói được một tiếng nào. Nhưng chỉ một lát sau, lão liền thu liễm. Thở dài một tiếng, Dịch lão nói:

- Hôm nay cũng do ta làm liên lụy tới các người. Nếu giết các người thì ta cũng chẳng biết ăn nói thế nào với vợ con các người. Thôi! Các người lấy Kiếm Thần ra thề. Việc này chúng ta không nhắc đến nữa.

Bốn gã sơn phu được đại xá vội vàng quỳ xuống đất lấy ngón trỏ, cắt huyết rồi hướng về phía Kiếm Thần sơn lập lời thề. Hôm nay sau khi Trúc Cơ tự nguyện trở thành kiếm giả, Lục Thanh lại một lần nữa đối mặt với giọt máu tỏa ra kim quang. Hắn cũng chỉ cảm thấy trong giọt máu tản ra một làn hơi thở mệnh môn. Mặc dù chỉ có một tia, nhưng cũng suýt chút nữa khiến cho thần thức của Lục Thanh phân tán.

Kinh hãi, Lục Thanh vội vàng thu thần thức về trong Thức Hải. Tuy nhiên, sắc mặt hắn cũng có chút tái nhợt. Điều này khiến cho Dịch lão đứng bên cảm thấy lo lắng. Tuy nhiên, Lục Thanh cũng không mở miệng vì vậy mà lão cũng chẳng hỏi.

- Được rồi! Dịch lão chắc đã nhận ra thân phận của ba người đó. Cuối cùng thì bọn họ là ai? - Cuối cùng thì Lục Thanh cũng nói ra thắc mắc trong lòng.

- Sát Bạng! Bọn họ đều là những người gia nhập vào trong Sát Bạng. - Nói đến đây, dịch lão có chút ngập ngừng.

- Sát Bạng! Thực ra chính là một tông môn. - Dừng lại một chút, Dịch lão lại nói tiếp:

- Tông môn đó có một chút đặc biệt. Bọn họ còn gọi là Sinh Tử môn. Được lập ra vào bao giờ cũng không ai rõ. Đạo mà bọn họ tu luyện chính là giết chóc.

- Đạo giết chóc? - Lục Thanh nghi hoặc hỏi lại.

Dịch lão mỉm cười, nói:

- Thiếu chủ thiên tư hơn người, ngộ tính thật tốt. Nhưng dù sao thì thời gian tiếp xúc với kiếm đạo cũng vẫn còn ngắn, nên rất nhiều chuyện không biết cũng là điều bình thường. Tuy nhiên, nói tới đạo giết chóc đó thì Tử Hà Kiếm Hoàng có nói: "Con đường kiếm đạo có hàng nghìn lối đi. Thiên đạo có ba nghìn, kiếm đạo cũng có ba nghìn, mỗi người đều có thể chọn lấy một. Cũng giống như Tử Hà tông chúng ta tu hành kiếm đạo thuộc về ngũ hành trong trời đất. Nên biết rằng, Kiếm Nguyên công chẳng những chia làm bốn đẳng cấp Nhân, Địa, Thiên, Hoàng mà còn chia ra theo ngũ hành cơ bản của thiên địa. Mà kiếm pháp cũng đồng dạng như thế. Như thiếu chủ ở Triều Dương phong tu luyện Nhân cấp Kiếm Nguyên Công Húc Nhật tâm kinh thiên về dương cương. Vì vậy mà sau này, khi thiếu chủ Luyện tiên thiên đạt tới Kiếm Khách cũng không thể tu luyện kiếm pháp hệ thủy. Nếu không sau này, Kiếm Nguyên sẽ đấu tranh với nhau làm cho tu vi chẳng những không tiến thêm mà còn khiến cho Nguyên tán mà người vong.

- Mà con đường kiếm đạo của mỗi người phần lớn là dựa theo sau khi đạt tới Kiếm Sư xuất ra được Kiếm Chung mới có thể xác định được chính xác. Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì cuối cùng người có được Kiếm Nguyên hệ hỏa sẽ tu luyện kiếm đạo hệ hỏa. Kiếm Nguyên hệ thủy sẽ tu luyện kiếm đạo hệ Thủy...loại nào tu loại đấy. Mà ngoại trừ kiếm đạo về ngũ hành ra, trong trời đất vẫn còn có một số lực lượng quái dị.

- Lực lượng khác? Như thế nào... - Lúc này, Lục Thanh đã bị lời nói của Dịch lão thu hút.

Lắc đầu, Dịch lão cười khỏ, nói:

- Mấy thứ này quá mức huyền ảo, không phải là một tên Kiếm Giả nhỏ nhỏ như ta có thể hiểu hết. Tuy nhiên, Kiếm Hoàng đã từng nói trời đất vốn lấy ngũ hành làm trụ cột, sau đó biến hóa ra một số thứ khác như gió, lôi điện, băng và một chút lực lượng quái dị khác. Ngoại trừ những cái đó ra còn có một số loại kiếm đạo biến hóa từ nhân đạo như giết chóc mà tu kiếm. Đạo này dựa vào việc giết vô số mạng người mà tu luyện thành.

Lục Thanh gật đầu, nói:

- Thứ kiếm đạo này không có nhân tính. Nếu muốn tu luyện nó tới mức đại thành chắc phải máu chảy thành sông. - Sau đó, Lục Thanh lại thắc mắc:

- Nhưng nếu Dịch lão nói thực lực của bọn họ mạnh mẽ thì sao không được xếp trong nhóm Thanh Phàm, Kim Thiên, Bạch Linh, Tử Hoàng tông môn?

- Tông phái đó theo đạo giết chóc nên không nằm trong sự quản giáo của Kiếm Thần điện vì vậy không xếp theo cấp bậc đó. Hơn nữa, môn nhân đệ tử của họ cho dù nhiều nhưng lại phân tán ở khắp nơi. Chưa kể đến vị trí của nó hết sức thần bí. Ngay cả Kiếm Thần điện cũng không thể tìm ra. Tuy nhiên, với những gì mà bọn họ thể hiện ra ngoài thì ít nhất cũng phải tương đương với tông môn cấp Bạch Linh.

- Đến hôm nay, Sinh Tử môn vì tu luyện đạo giết chóc nên mới lập ra Sát Bảng. Bọn họ dựa theo thực lực mà sắp xếp địa vị của một vạn đệ tử trong tông môn, từ đó mà phân người tiếp nhận các khu vực đánh thuê. Sau đó, căn cứ vào việc giết chóc nhiều hay ít mà tăng địa vị. Như ba người vừa rồi, trên người tỏa ra huyết khí, cùng với kiếm khí đặc biệt của bọn họ mà có thể đoán ra được. Mặc dù Kiếm Nguyên công của họ tu luyện thuộc về hệ Thủy, nhưng lại có một sự lạnh lẽo và tanh mùi máu. Đây cũng chính là Kiếm Nguyên Công nổi danh của Sinh Tử Môn - Huyết Thủy kiếm khí. Khi tu luyện đến tầng thứ sáu cao nhất thì kiếm khí giống như Huyết thủy, tỏa ra từng làn gió tanh tươi khiến cho người ta mê muội.

- Nói chung là bọn họ rất nổi danh. Người của Sát Bảng trải khắp đại lục. Bọn họ cũng là đám người mà các tông phái hết sức e ngại. Vì vậy mà sau này thiếu chủ gặp phải nếu trốn được thì trốn. Bọn họ ra tay một lần không thành công sẽ không ra tay nữa. Tông phái đó tuy tôn sùng đạo giết chóc nhưng bọn họ hết sức đoàn kết. Giết một người trong Sát Bảng cho dù bất cứ lý do gì cũng đều bị bọn họ đuổi giết. - Dịch lão nói xong mà trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, im lặng nhìn Lục Thanh.

Lục Thanh nghe xong cũng hết sức kinh ngạc. Thế lực của bọn họ thực đáng sợ. Nhớ lại cuộc chiến vừa rồi, Lục Thanh sức nhớ tới kiếm khí của đối phương tỏa ra một làn khí âm lãnh. Tuy nhiên, nó lại bị Tử Điện kiếm khí phát ra lôi điện luyện hóa vì vậy mà lúc đó hắn cũng không để ý lắm.

Bây giờ nghĩ lại, nếu như Kiếm Giả như nhau chắc chắn sẽ bị hơi thở âm lãnh đó chấn nhiếp. Bản thân hắn

cảm thấy may mắn vì có được Tử Điện kiếm khí. Lục Thanh thầm nghĩ bản thân có được Tử Điện kiếm nguyên nên cũng đã xác định được Kiếm Nguyên tương ứng với bản thân. Của hắn là thuộc về lôi điện một loại lực lượng khác trong trời đất. Cũng chỉ có lôi điện ẩn chứa chính khí bá đạo của thiên địa mới có thể dễ dàng luyện hóa Huyết Thủy kiếm khí của đối phương.

Vào lúc này, Lục Thanh cảm thấy bản thân hết sức may mắn khi tìm được thú đan của Lôi Mãng. Tuy nhiên, hắn lại vì sự tu luyện sau này mà cảm thấy hoang mang. Bản thân khi Luyện Tiên thiên nên chọn loại kiếm pháp gì đây? Trên Triều Dương phong không có kiếm pháp lôi hệ. Mà sau này khi trở thành Kiếm Sư, bản thân làm thế nào để có được Kiếm Nguyên? Bao nhiêu vấn đề từ từ hiện ra trong đầu hắn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

45. Chương 44: Giận Mà Chém! (thượng).

Sau khi giải quyết ba người của Sát Bảng, đoàn người Lục Thanh lại tiếp tục lên đường. Cuối cùng khi trăng lên đến đỉnh đầu cũng về đến Triều Dương trấn.

Vào lúc này, Triều Dương trấn hoàn toàn yên tĩnh. Những cột khói bếp từ mỗi nhà đã nhạt dần. Tuy nhiên ánh sáng từ các ngọn đèn trong mỗi căn nhà lại đang tỏa sáng. Lúc này đã bắt đầu mùa đông, Triều Dương trấn hết sức lạnh lẽo. Dưới mái hiên, trên hàng rào tuyết được vun thành một đống. Từ trên một cành cây một cái nhũ băng rủ xuống từng luồng hơi lạnh. Ban ngày mặt đất đọng một vũng nước, nhưng chỉ qua một cơn gió lạnh liền bị đông cứng.

Dưới trời đông giá rét, Triều Dương trấn vào ban đêm không hề náo nhiệt. Thi thoảng có một cái tủ lâu vẫn mở cửa, bên trong phát ra âm thanh chén bát va chạm. Thậm chí còn có cả tiếng tiểu nhị vừa bê thức ăn vừa hát. Cái cảm giác quen thuộc bao trùm khiến cho Lục Thanh cảm khái. Đây là lần đầu tiên hắn rời nhà lâu nhất vì vậy mà khi trở lại Triều Dương trấn trong lòng chợt có cảm giác ấm áp. Cái cảm giác đó cứ tự nhiên mà sinh ra, đồng thời trong lòng cũng có cảm giác muốn gặp lại mẫu thân.

Sau khi trả tiền cho bốn gã sơn phu, Dịch lão và Lục Thanh liền đi về phía Lục phủ. Trên đường, người qua lại rất thưa thớt. Chỉ có trấn vệ lưng đeo trường kiếm đội gió rét mà đi dò xét các nơi. Hôm nay, sự cung phụng của Triều Dương trấn hoàn toàn thuộc về Lục gia. Cho nên nói bây giờ trấn thủ Triều Dương trấn chính là Lục Thanh. Nhưng thức tiếp nhận thì phải chờ tới khi hắn đủ mười sáu tuổi. Bây giờ, thì mẫu thân Nhan Như Ngọc quản lý.

- Đó không phải là Dịch tổng quản hay sao?

- Hình như là thiếu trấn chủ.

Cổ lẽ do Luyện Tâm kiếm sau lưng Lục Thanh quá mức thu hút nên hai người dẫn đầu đội trấn vệ liền phát hiện ra.

Từ nửa năm trước, sau khi Lục Vân mất đi. Nhưng do được Tử Hà tông phong thưởng nên địa vị của Lục gia lại tăng lên tương ứng. Hàng ngày, Dịch tổng quản chỉ quản lý Lục gia thì bây giờ còn có trách nhiệm trông nom cả Triều Dương trấn. Bất luận là phường thị, buôn bán, dân trên trấn đều được Nhan Như Ngọc giao cho lão.

- Trấn quản đại nhân! Có chuyện không hay. - Hai gã trấn vệ đầu lĩnh chạy về phía hai người Lục Thanh, nét mặt lo lắng.

Sắc mặt của Dịch lão và Lục Thanh cùng thay đổi. Chẳng lẽ mẫu thân có chuyện gì xảy ra hay sa? Lục Thanh cảm thấy quýnh lên. Cho đến hôm nay, trong lòng hắn lúc nào cũng nhớ tới mẫu thân, bởi đó cũng là người thân duy nhất lúc này của hắn. Sắc mặt Lục Thanh âm trầm, đưa tay nắm lấy bả vai của tên đầu lĩnh, nói:

- Cuối cùng là có chuyện gì?

Gã trấn vệ bị Lục Thanh nắm lấy, thân là Kiếm Giả, theo tiềm thức cổ giấy ra khỏi tay hắn. Nhưng hắn chợt cảm thấy, bàn tay Lục Thanh giống như gọng kìm nắm chặt lấy hai vai của mình, không thể thoát ra được. Cảm giác hơi đau làm hắn tỉnh táo vội vàng đáp:

- Vừa rồi gia chủ Hứa gia dẫn hơn mười người vào Lục phủ. Trong số đó có mấy người lạ đứng lại, canh giữ bên ngoài cửa lớn. Mấy huynh đệ chúng ta lo lắng cho sự an toàn của chủ mẫu nên muốn đến xem xét. Tuy nhiên, bọn ta bị mấy người kia nói là có chuyện trong gia tộc mà chặn lại.

- Cái gì? - Dịch lão nghe thấy vậy liền giận dữ.

- Một cái Hứa gia nho nhỏ mà dám can rõ như vậy. Lúc đầu, Lục gia ta còn chưa tiếp nhận Triều Dương trấn bọn họ luôn cung kính, không dám vượt mặt. Chẳng ngờ, lão gia vừa đi liền dám dẫn người ngoài tới. Thật là tiểu nhân lòng lang dạ sói khó lòng phòng bị.

- Các người đi theo ta. Ta muốn xem ai dám ngăn cản ta và thiếu chủ. - Dịch lão liền dẫn đoàn người nhanh chóng đi về Lục phủ. Nét mặt Lục Thanh âm trầm đi về phía trước. Lục gia của hắn ở Triều Dương trấn dựa vào việc chú kiếm để sống, cũng không chú trọng tới vũ lực. Vì vậy mà trong gia tộc cũng không bồi dưỡng kiếm giả. Ngày thường cũng chỉ nắm giữ ba đội trấn vệ của trấn. Nhưng không ngờ, hôm nay lại có người dám tới ăn hiếp. Cả ba gia tộc dám liên thủ tiến vào Lục phủ của hắn. Lúc này, trong phủ cũng chỉ có mẫu thân Nhan Như Ngọc và chưa tới mười thị nữ. Ngoài ra cũng chỉ có mấy tên Kiếm Thị canh gác mà thôi. Điều này khiến cho Lục Thanh nổi giận. Bọn chúng dám coi Lục gia chúng ta không có người hay sao?

Đoàn người nhanh chóng xuyên qua mấy cái hẻm nhỏ mà đi. Thoáng cái đã tới được Lục phủ. Lúc này, trước cửa trang viện có rất nhiều người. Lục Thanh nhận ra trong số đó có cả những nhà văn giao dịch với Lục gia. Bao gồm Chú Kiếm sư của năm nhà bán kiếm, Bình Giám sư của ba nhà bán khoáng thạch. Thậm chí còn có cả chương quỹ của hai tử lâu. Tất cả đều là những nhà mà bao năm qua Lục gia hắn đã hết lòng bồi dưỡng, chịu ân nghĩa của Lục gia. Lần này, bọn họ nghe thấy Lục phủ bị người ngoài tiến vào liền chạy tới hỗ trợ, nhưng lại bị bốn gã xa lạ chặn lại. Trong lúc nhất thời, tức giận mà không làm thế nào được.

Đúng lúc này, có người thấy Lục Thanh đang đi tới liền hô lớn:

- Mọi người tránh đường. Dịch tổng quản và thiếu chủ đã trở về.

Tiếng hô nhất thời thu hút sự chú ý của mọi người, tuy nhiên phần lớn là tập trung về phía Lục Thanh. Cũng chẳng làm thế nào khác, sau lưng hắn là thanh Luyện Tâm kiếm có kích thước khổng lồ, muốn người ta không để ý đúng là quá khó. Đồng thời, sau này, Lục Thanh cũng chính là người trấn thủ Triều Dương trấn. Mặc dù còn phải chờ Lục Thanh đón nhận lễ trưởng thành, nhưng bọn họ vốn đều là những người chứng kiến Lục Thanh lớn lên ở Lục gia nên vẫn có hảo cảm với vị thiếu chủ tốt bụng. Trong lòng bọn họ đều hết sức ủng hộ thiếu chủ. Đồng thời, đối với hai gia tộc kia không hề có chút hảo cảm.

Mọi người nhanh chóng tránh đường để cho Lục Thanh đi vào. Bốn gã thanh niên đứng chặn cửa cũng biết không ổn. Một gã trong số đó âm thầm phát tay. Người đứng phía sau hiểu ý liền xoay người đi vào trong thông báo.

- Chạy đi đâu! - Ánh mắt Lục Thanh nhanh như điện đã phát hiện động tác của hai người. Chân phải hắn dậm mạnh xuống đất khiến cho mặt đất xuất hiện một vết nứt. Tất cả những người đứng xung quanh chỉ cảm thấy thân thể chấn động mà mắt đã thấy Lục Thanh giống như một con chim ưng khổng lồ vọt qua khoảng cách ba trượng, phát tay về phía trước. Người kia không kịp phòng ngự chỉ thấy trời đất tối sầm mà ngã quỵ xuống đất.

Ba người kia liếc mắt nhìn nhau, cùng rút kiếm ra khỏi vỏ chuẩn bị tấn công Lục Thanh. Thần thức của Lục Thanh thoáng đảo qua liền biết tu vi của ba người mới chỉ là Kiếm Thị. Hơn nữa, Kiếm Nguyên khí còn chưa sung mãn, hiển nhiên mới chỉ ở mức độ trung bình. Vì vậy mà Lục Thanh cũng chẳng thèm xuất kiếm, thân hình giống như một con cá, lách qua ba người. Ánh mắt hắn có thể nhìn rõ động tác của cả ba. Hai tay hắn khua lên một cái, đầu ngón tay xuất hiện Tử Điện kiếm khí, xuyên thủng Kiếm Nguyên khí của cả ba mà phong bế kinh mạch của bọn họ. Sau đó, hắn ném cả ba ra ngoài.

Trước phủ, ngoại trừ Dịch lão, tất cả những người còn lại đều cảm thấy sững sờ. Thiếu chủ mới lên Triều Dương phong mấy tháng mà bây giờ đã trở nên lợi hại như vậy. Bốn gã Kiếm Thị không hề có một chút

phản kháng đã bị ném ra ngoài. Thế này là có thực lực như thế nào? Trong số những người xung quanh cũng có người có tu vi Kiếm Thị, nhưng không ai dám ra tay là biết được bốn người đó lợi hại như thế nào. Vậy mà Lục Thanh chỉ cần nhấc tay một cái đã giải quyết cả bốn.

Để lại mấy người trông giữ bốn người đó. Có Dịch lão và Lục Thanh trở về, mọi người đều cảm thấy hưng phấn. Trong số mấy người trấn vệ cũng có người nhanh chóng đi triệu tập hai đội trấn vệ khác. Hơn hai mươi người theo sát hai người Lục Thanh mà tiến vào trong phủ.

Lúc này, trong đại viện của Lục phủ có hai hàng người đứng đối diện với nhau. Một bên là một phụ nhân lưng đeo kiếm cùng với mấy tên hạ nhân. Ngoài ra còn có vài vị Kiếm Giả mặc nhụy giáp bằng gia thú. Phụ nhân đó đúng là Nhan Như Ngọc.

Còn bên kia là ba gã trung niên đứng song song với nhau. Sau lưng ba người là mười gã Kiếm Giả. Ngoài ra còn có một gã thanh niên mặc bạch sam, lưng đeo bội kiếm cùng với một cô có nét mặt kiêu mị cùng với vóc dáng lả lướt.

- Phụ nhân tại sao lại không hiểu tình lý như thế? Ba nhà chúng ta cùng đồng tông đồng mạch với nhau. Hôm nay, Triều Dương trấn không có chủ. Ta lo lắng sợ có người ngoài nhòm ngó nên mới bỏ qua cơ nghiệp ở Triều Dương thành mà về đây, muốn bảo vệ cơ nghiệp ngàn năm của Lục gia. Vì sao phụ nhân lại tìm mọi cách ngăn cản? - Lúc này, một gã trung niên râu dài, vừa nói vừa đưa tay vuốt râu.

- Lục Tẫn huynh nói rất đúng. Xin phụ nhân giao lại Lục gia cho chúng ta. Mặc dù phụ nhân là cao thủ có tu vi Kiếm Khách nhưng dù sao cũng chỉ là nữ lưu, có rất nhiều chuyện không thể tự mình xử lý. Cứ giao mọi chuyện cho ta. Chắc chắn, ta không phụ uy danh của tổ tiên, làm cho Lục gia càng thêm hưng thịnh. - Một gã trung niên đứng ở bên trái, mỉm cười, nét mặt có vẻ thành khẩn. Tuy nhiên, ánh mắt hằn lại không ngừng đảo qua đảo lại trên thân thể của Nhan Như Ngọc. Hiển nhiên, hai người vừa mở miệng chính là hai chi còn lại của Lục gia.

Nhìn sang phía đối diện lúc này, Nhan Như Ngọc đang cau mày. Mặc dù tình thế hôm nay hoàn toàn bức ngoài, nhưng nàng vẫn không hề nhượng bộ. Ánh mắt nàng đảo qua đám người trước mắt. Lục Tẫn bắt gặp ánh mắt của nàng, toàn thân cảm giác như có ngàn vạn thanh kiếm sắc bén xuyên qua khiến cho hắn toát mồ hôi hột. Tuy nhiên, hình như hắn vẫn có điều gì đó để dựa lưng nên ánh mắt vẫn kiên quyết như cũ.

Sau khi Nhan Như Ngọc nhìn đến gã trung niên cuối cùng bên trái liền lạnh lùng nói:

- Hôm nay, ở đây là việc của Lục gia. Hứa gia chủ xin hãy đi đi là tốt nhất.

- Việc này không cần phụ nhân phải bận tâm. Hôm nay, nữ nhi của Hứa Vân ta đã gả cho trưởng tử Lục Thiên của Lục Khang gia chủ, có thể coi như là nửa người của Lục gia. Như thế thì làm sao ta có thể đặt mình ra ngoài sự hưng thịnh sau này của Triều Dương trấn được cơ chứ? - Nét mặt trung niên vẫn thản nhiên, giọng nói không loạn. Hai gã gia chủ đứng bên cùng vuốt râu mà gật đầu.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

46. Chương 44: Giận Mà Chém! (hạ).

Cất tiếng cười lạnh lùng, Nhan Như Ngọc nhìn ba người chằm chằm nói:

- Hình như ba vị đã quên, Lục gia ta còn có Lục Thanh. Hắn là người được tông chủ đại nhân chấp nhận là gia chủ Lục gia, hộ pháp của tông môn. Chẳng lẽ các ngươi muốn thay thế hay sao? - Nói tới đây, thanh âm của Nhan Như Ngọc chợt trở nên sắc bén. Khí thế凛冽 của Kiếm Khách tràn khắp Lục phủ, ép về phía ba người.

Như cảm nhận được sự thay đổi của Nhan Như Ngọc, mười tên Kiếm Giả phía sau cùng bước về phía trước, hoặc phía sau. Khí thế của Nhan Như Ngọc vừa tới trước mặt ba người liền giống như gặp phải một bức tường, biến mất một cách vô hình.

- Kiểm trận? - Nhan Như Ngọc nhíu mày. Thì ra là bọn họ đã chuẩn bị từ trước mới đến. Nàng lập tức âm thầm vận chuyển Kiếm Nguyên để phòng đối phương động thủ.

Lục Tẫn ha hả cười to, ánh mắt chẳng khác kẻ đang chơi đùa nhìn Nhan Như Ngọc:

- Phu nhân nói sau rồi. Lục Thanh ái chất (cháu) vẫn còn là thiếu niên, còn chưa trưởng thành nên rất nhiều việc chưa hiểu biết được. Chưa nói tới hẳn không hiểu chuyện kinh doanh của gia tộc. Chính vì vậy mà ta mới đến đây, hy vọng phu nhân nghĩ tới truyền thừa ngàn năm của Lục gia mà buông tay. Ta cam đoan đến khi Lục ái chất có đủ khả năng quản lý sẽ trả lại cho nó.

Cát tiếng cười giễu cợt, ánh mắt Nhan Như Ngọc như trâu tặc, nói:

- Hay cho câu tới ngày có đủ khả năng đảm đương. Chẳng biết cái kỳ hạn đó dài bao lâu?

Đúng lúc này, cô gái kiều mị đứng sau lưng ba người Lục Tẫn không nhin được nữa, kéo tay người thanh niên đang đứng bên cạnh bước ra trước đám người. Nàng giơ tay chỉ Nhan Như Ngọc mắng:

- Người đứng là một kẻ rắc rối. Dù sao thì người cũng chỉ là một quả phụ mà thôi. Chúng ta thay người kinh doanh Lục gia đã là nghĩ tới mối quan hệ với Lục gia từ năm trăm năm trước. Vậy mà không biết tốt xấu. Người nên ngoan ngoãn mà giao Chuy lệnh gia chủ ra đây, không chừng bọn ta còn thương tình hai mẹ con các người mà cho người một vị hôn phu.

Lời nói của nàng đã phá vỡ sự cố gắng duy trì của hai bên từ nãy tới giờ.

- Người...người... - Không ngờ một cô gái kiều mị lại ăn nói thâm độc như thế, nhất thời cơn tức trong lòng Nhan Như Ngọc bốc lên. Nàng giơ tay chỉ thẳng vào mặt cô gái mà mặt đỏ bừng. Mấy người phía sau lại càng cảm phẫn. Thậm chí vài tên trấn vệ tay còn nắm chặt chuôi kiếm, chỉ chờ ra tay.

Nhưng đã có người ra tay còn nhanh hơn so với bọn hắn.

- Con mụ lão toét! - Một bóng người trong mắt từ hành lang bên cạnh bắn ra. Nhất thời một cơn cuồng phong nổi lên. Chỉ thấy một thanh cự kiếm màu xanh dường như chẻ đôi hư không mà chém vào đầu cô gái.

Đúng lúc đám người Lục Thanh vừa đi tới đại viện liền nghe thấy cô gái mở miệng nói nên không giữ được bình tĩnh nữa. Trong khu vực của Tử Hà tông không kỵ nam tử lấy thê, nhưng nữ tử thì lại chỉ có thể lấy một. Nếu không cuối cùng sẽ bị người ta coi là không chung thủy, phóng đảng. Vậy cô gái nói thẳng ra những điều cấm kỵ, làm nhục mẫu thân, làm nhục tiên phụ khiến cho Lục Thanh nổi giận.

- Cẩn thận! - Công kích bất ngờ khiến cho Hứa gia chủ đứng sau cô gái hết sức hoảng sợ. Cô gái đó chính là nữ nhi Hứa Vân. Nàng tiến lên nói như vậy cũng là đã có sự chuẩn bị từ trước. Tuy nhiên biến cố lúc này khiến cho hắn ứng phó không kịp.

Đối mặt với một kiếm bá đạo của Lục Thanh, người thanh niên bên cạnh Hứa Vân mặc dù kinh hãi, nhưng vẫn phản ứng rất nhanh. Chỉ thấy trên người hắn xuất hiện một lớp kiếm khí màu vàng khoảng một tấc. Đồng thời thanh trường kiếm trong tay nhanh chóng được bao bởi một lớp kiếm khí màu vàng mạnh mẽ. Hắn giơ kiếm lên chắn ngang trước ngực.

Tuy nhiên, một kiếm của Lục Thanh làm sao có thể dễ dàng đón tiếp như thế? Bốn năm tập luyện Đại Diễn tam thập lục chuy đã giúp cho thân thể hắn vô cùng cứng cỏi. Đặc biệt là nửa năm vừa rồi luyện kiếm trong Minh Nguyệt đầm, dưới xung lực của thác nước, hắn dùng Luyện Tâm kiếm mà luyện Đại Diễn tam thập lục chuy. Cho đến hôm nay, hai tay của hắn chẳng khác gì người trưởng thành có thể nâng được một trăm mười cân. Nửa năm qua, thân thể hắn tăng trưởng nhanh chóng tiến vào thời kỳ phát triển của thân thể. Đồng thời, khí lực cũng tăng lên rất nhanh. Bây giờ ước chừng cũng có khoảng hai đến ba trăm cân lực khí lực. Luyện Tâm kiếm hắn có thể cầm hết sức nhẹ nhàng.

Lúc này, Lục Thanh tức giận cũng chẳng để ý tới kiếm pháp thế nào. Thậm chí, hắn cũng chẳng hề nhớ tới cảnh giới Cử nhược trọng khinh, thuận tụy cây mạnh đánh xuống. Thấy thanh niên ngăn cản trước mặt, hắn thầm cười lạnh. Cơ bắp toàn thân căng cứng, hai tay gần như to lên thêm một phần. Trên thân Luyện Tâm kiếm chợt xuất hiện Tử Điện kiếm khí dài ba tấc mà tiếp tục nện xuống.

Trong nháy mắt kiếm khí bao phủ trên thân kiếm của người thanh niên tan biến. Chỉ nghe một tiếng va chạm giữa hai thanh kiếm vang lên, Luyện Tâm kiếm nện thẳng vào cả hai người.

“Hự!” - Cả hai cùng phun ra một ngụm máu tươi mà bay ngược ra ngoài.

Diễn biến quá nhanh khiến cho ba người Lục Tẫn chỉ có thể trơ mắt mà nhìn cả hai bay ngược trở lại. Cũng may, người thanh niên đã Trúc Cơ tự nguyên thành công, nên cho dù bị Lục Thanh phá vỡ kiếm khí mà nện vào thân thể nhưng do trải qua Kiếm Nô luyện cân cốt nên khi trưởng thành so với thân thể của một tráng hán cũng chẳng kém là mấy. Vì vậy mà một kiếm của Lục Thanh khoảng ba trăm cân khí lực đánh xuống cũng chỉ chặt đứt bảy đến tám đoạn xương sườn. Chỉ cần điều dưỡng nửa năm là có thể khôi phục.

Tuy nhiên, Hứa Vân thì không được như vậy. Một kiếm tức giận của Lục Thanh phần lớn là do lời nói của nàng, cho nên hắn cũng chỉ sử dụng thân kiếm mà phá sự ngăn cản của người thanh niên, còn lực lượng đã được khống chế một cách chuẩn xác. Mà Hứa Vân trời sinh cũng không có tư chất tu luyện. Tuy nói nàng là người có tư chất tiên thiên bình thường nhưng cũng chỉ có nhân tài mới có khả năng luyện xuất Kiếm Nguyên khí mà đạt tới Kiếm Giả.

Đáng tiếc, Hứa Vân không phải là người như vậy nên bây giờ vẫn chỉ là Kiếm Nô đỉnh phong, không thể cảm ứng được nguyên khí trong thiên địa. Vì vậy làm sao mà có thể ngăn cản được một kiếm dụng hết khí lực toàn thân của Lục Thanh.

Sau khi tiếp được nữ nhi, Hứa gia chủ chỉ thấy lồng ngực của nàng lõm xuống. Mấy cái xương sườn cắm vào tim. Sắc mặt nàng tái nhợt hiển nhiên là máu không thể lên não được nữa. Chỉ trong chốc lát cũng ngừng thở.

Một kiếm của Lục Thanh đã chém chết cô gái ngang ngược ngay tại chỗ. Đây cũng là lần đầu tiên hắn giết người. Tuy nhiên do đã trải qua kinh nghiệm sinh tử nên tâm trí của hắn đã trở nên vững vàng.

- Mẫu thân... - Lục Thanh thở nhẹ một hơi, thanh âm có chút run rẩy. Vào lúc này, Nhan Như Ngọc cũng vừa vui mừng vừa sợ hãi. Sợ hãi là do bất ngờ trước việc trở về của Lục Thanh là do Dịch lão không báo mà tự tiện hành động. Còn vui là do tu vi của Lục Thanh đã có sự tiến bộ rõ ràng. Sự tiến bộ của hắn như vậy khiến cho nàng mừng rỡ, trong lòng có chút an ủi. Tuy nhiên, chỉ trong chốc lát, trái tim nàng lại cảm thấy đau đớn. Hải tử mới có bằng đó tuổi đã có được tiến bộ như vậy thì phải cố gắng như thế nào đây? Bản thân nàng cũng tu luyện đến thực lực Kiếm Khách nên biết rõ sự tiến bộ của Kiếm Giả khó như thế nào.

Vào lúc này, hiển nhiên cũng không phải là lúc mà mẹ con nói chuyện với nhau. Ngay sau khi Nhan Như Ngọc đỡ lấy Lục Thanh, Hứa Định Thư và Lục Khung vì nữ nhi tử vong, ái tử trọng thương mà rít lên:

- Ta muốn các ngươi phải chết... - Sắc mặt hai người cũng tái mét.

- Ta xem người nào dám động thủ. - Lúc này, âm thanh già nua của Dịch lão lại vang lên. Hơn ba mươi trấn vệ nhanh chóng tràn vào đại viện, khiến cho hai bên rơi vào thế giằng co.

Luyện Hồn quyết của Lục Thanh nhanh chóng vận chuyển, phóng ra thần thức. Sau khi quét qua chu vi mười lăm trượng, Lục Thanh liền biết rõ thực lực hai bên. Ba gã gia chủ tước mặt thì Hứa Định Thư có thực lực Kiếm Giả đại thiên vị, còn hai gia chủ của hai chi Lục gia thì không thể nhìn ra là có thực lực thế nào. Từ sau khi biết mình có được thần thức, Lục Thanh cẩn thận tra xét Húc Nhật tâm kinh nên biết thần thức có thể dò xét người có cùng cảnh giới kiếm đạo.

Vì vậy mà hắn biết hai người kia ít nhất cũng tới cảnh giới Kiếm Nguyên. Tuy nhiên với sự cảm nhận của thần thức thì hơi thở của bọn họ cũng không mạnh như Nhan Như Ngọc ngọc có tu vi Kiếm Khách trung thiên vị mà yếu hơn rất nhiều. Hiển nhiên là hai người đó có tu vi Kiếm Khách tiểu thiên vị.

Tuy nhiên đám thủ hạ xếp sau lưng ba người tạo thành trận thế lại khiến cho Lục Thanh cả kinh. Tu vi của bọn họ thống nhất như nhau đều là Kiếm Giả tiểu thiên vị, hiển nhiên là được huấn luyện đặc biệt mà ra. Lục Thanh đã hai lần nhìn thấy uy lực của kiếm trận nên trong lòng rất e ngại. Bên hắn, ngoại trừ bản thân và mẫu thân ra cũng tính cả Dịch lão cùng với mấy vị Kiếm Giả trong Lục phủ ra cũng chỉ còn có ba gã ngũ trượng trấn vệ. Có thể thấy thực lực hai bên chênh lệch không nhỏ.

Tuy nhiên, Lục Thanh cũng chẳng e ngại lắm. Bởi nhìn đám người trước mắt cũng chỉ là tiểu nhân lắm lời, chỉ thừa dịp mà lên mặt. Đối với bọn họ chỉ có lấy thể sét đánh không kịp bưng tai mới có thể chế ngự.

Luyện Tâm kiếm chỉ thẳng vào mặt Hứa Định Thư, Lục Thanh lớn tiếng nói:

- Hứa Định Thư! Người cầu kết với ngoại tặc làm loạn Triều Dương trấn. Có con mà không dạy, lại còn dung túng cho nó. Đến đây, ta cho ngươi cơ hội báo thù. - Nói xong, khí thể hiên ngang lập tức tán phát toàn thân Lục Thanh. Quần áo trên người bay phần phật, Luyện Tâm kiếm chỉ thẳng về phía Hứa Định Thư mà phát ra khiêu chiến sinh tử.

Hai mắt đỏ như máu, Hứa Định Thư giận quá hóa cười, nói:

- Tiểu tử được lắm! Hôm nay ngươi dám giết chết ái nữ của ta. Nếu không khiến cho ngươi nằm xuống, thì đúng là uống công làm cha của ta. - Nói xong, hần rút thanh trường kiếm dài bốn thước màu đỏ phía sau lưng. Trên thân kiếm tỏa ra từng luồng hơi nóng.

Hai mắt Lục Thanh sáng ngời. Thanh kiếm của lão hiển nhiên là pha trộn Hỏa đồng cùng với Hoàng đồng mà chú tạo. Mặc dù Hỏa đồng không khó tìm như Hỏa kim nhưng nó cũng là quặng mỏ ở gần núi lửa, sau nhiều năm hấp thu ngọn lửa trong lòng đất mà tạo thành. Nó là vật liệu để chú tạo ngũ phẩm đến cửu phẩm kiếm khí thượng giai.

Lục Thanh nhận định, thanh kiếm này không hề kém hơn so với Luyện Tâm kiếm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

47. Chương 45: Âm Toán! Cường Viện Bất Ngờ.

Thấy Lục Thanh khiêu chiến Hứa Định Thư, lửa giận trong lòng Lục Khung cũng tạm thời lắng xuống. Hần cười lạnh trong lòng. Dù sao thì cũng chỉ là một tên Kiếm Giả tiểu thiên vị mà thôi. Đối chiến với đại thiên vị gần tới đỉnh phong như Hứa Định Thư thì đúng là ghé con không sợ cộp, muốn chết đây mà.

Trong mắt mọi người, từ thanh trường kiếm của Hứa Định Thư xuất ra kiếm khí dài tám tấc, tỏa ra hơi nóng. Tuy nhiên, Lục Thanh cũng biết không phải do đối phương tiến vào Kiếm Khách mà có được lực lượng cơ bản của chính mình để sinh ra kiếm khí như thế. Đó là do trên thân kiếm của đối phương có chất liệu đặc biệt tạo ra mà thôi. Tuy nhiên, nó không hề có chút uy hiếp đối với Tử Điện kiếm khí của bản thân.

Dậm mạnh chân một cái, hần đạp vỡ cả tảng đá dưới chân. Tu vi của đối thủ cao hơn mình nên Lục Thanh không dám chậm trễ. Trên người hần bao phủ một tầng Tử Điện kiếm khí dày ba tấc. Toàn bộ lôi điện đều được kích phát ra ngoài. Lớp Tử Điện kiếm khí trên người Lục Thanh lóe lên lôi điện liên tục. Đồng dạng, Luyện Tâm kiếm đang từ màu xanh sẫm chuyển thành màu tím. Một luồng khí thể mạnh mẽ cứng rắn theo kiếm khí của hần cũng vọt lên.

Tất cả mọi người đều chấn động. Đây là loại kiếm khí nào mà lại có được uy lực như thế? Lúc này, Kiếm khí do Lục Thanh phóng ra không hề bị khí thể của Hứa Định Thư áp đảo, thậm chí nó còn nghênh tiếp trực diện.

Tại sao lại có thể như thế? Hứa Định Thư cảm thấy cả kinh. Không thể để cho hần vượt qua được. Nghĩ như vậy, trường kiếm của Hứa Định Thư chột run run, mũi kiếm giống như một con linh xà với cái lưỡi đang thò ra thụt vào mà bắn về phía hai mắt của Lục Thanh.

Linh Xà thập tuyệt thức! Hai mắt Lục Thanh sáng ngời. Đây là thứ kiếm pháp cao thâm mà Kiếm Thần điện ở Triều Dương thành phát ra để cho Kiếm Giả sau khi Trúc Cơ tự nguyện có thể luyện tập. Trong các đại tông môn trên đại lục, mặc dù thứ kiếm pháp này không được xếp vào nhóm đầu nhưng vẫn có thể cho vào đẳng cấp trung bình. Dù sao thì nó cũng có điểm độc đáo riêng. Đối với Kiếm Giả không gia nhập tông môn mà nói thì có được nó đã là tốt lắm rồi.

Linh Xà thập tuyệt thức! Tên như chiêu thức. Kiếm pháp thì triển ra giống như linh xà xuất động. Tốc độ xuất kiếm cực nhanh vì vậy mà yêu cầu đối với sự biến hóa của nó là rất cao.

Vào lúc này, nhìn Hứa Định Thư thi triển, thanh trường kiếm linh hoạt mềm mại chẳng khác gì một tấm lụa. Kiếm khí thò ra thụt vào nơi mũi kiếm giống hệt như lưỡi rắn. Từng chiêu từng thức bao quanh Lục Thanh chỉ chực cắn một nhát. Bất luận là lực đạo hay tốc độ cũng đều đạt tới tốc độ cực hạn của mắt người.

Cái này đã gần đạt tới cảnh giới Cử nhược trọng khinh tuy nhiên đáng tiếc là hấn lại gặp phải Lục Thanh, một trong số những cao thủ lĩnh ngộ được cảnh giới Cử nhược trọng khinh. Mặc dù tu vi thấp hơn một thiên vị nhưng với Tử Điện kiếm khí mạnh mẽ, cùng với Húc Nhật thập tam kiếm của Triều Dương phong làm sao có thể để cho hấn công kích một cách dễ dàng.

Tinh thần hết sức chăm chú theo dõi. Đây cũng là lần đầu tiên mà hấn giao đấu với người có tu vi cao hơn. Dòng khí trong Thức Hải theo lộ tuyến vận chuyển của Luyện Hồn quyết mà khuếch tán ra ngoài khiến cho mỗi sự biến hóa xung quanh đều hiện ra trong đầu hấn.

Húc Nhật thập tam kiếm có tất cả mười ba kiếm. Ngoại trừ ba tuyệt chiêu cuối cùng ra thì mười thức còn lại bao gồm: Vân Biệt Nguyệt Trầm, Thiên Liệt Ngư Bạch, Đại Nhật Như Luân, Vân Quang Đảo Ảnh, Kim Lân Hà Úy, Thần Tinh Ấn Nguyệt, Thiên Mạc Nhật Khai, Kim Dương Hưởng Vũ, Lưu Quang Tế Lũ, Vân Khai Vụ Tán.

Đến lúc này, ngoại trừ ba đại tuyệt chiêu ra Lục Thanh dựa vào cảnh giới Cử nhược trọng khinh đã lĩnh ngộ được toàn bộ mười chiêu đầu tiên. Lúc này, Luyện Tâm kiếm nhẹ nhàng chẳng khác gì một cây gậy gỗ mà vẽ ra một vòng tròn rất rộng tỏa ra ánh sáng màu tím, ngăn chặn lại kiếm của Hứa Định Thư. Đây chính là thức thứ ba Đại Nhật Như Luân. Một chiêu thức phòng thủ tốt nhất trong Húc Nhật thập tam kiếm. Cũng do kích thước khổng lồ của Luyện Tâm kiếm mà mỗi khi huy động lại khiến cho trong không khí xuất hiện một làn gió cuốn bay bụi đất về phía Hứa Định Thư.

Hứa Định Thư cả kinh. Hấn biết đó chính là Húc Nhật thập tam kiếm của Triều Dương phong. Tuy nhiên, do ý vào tu vi cao hơn so với Lục Thanh một thiên vị nên hấn cũng chẳng e ngại. Trường kiếm đâm thẳng vào thân của Luyện Tâm kiếm. Mặc dù, một phần lớn kiếm khí đã bị Tử Điện kiếm khí của Lục Thanh phá vỡ, nhưng với tu vi Kiếm Giả đại thiên vị vẫn khiến cho cổ tay Lục Thanh tê dại.

Cuối cùng thì cũng vẫn có sự chênh lệch, Lục Thanh thâm nghĩ trong đầu. Hấn không phòng thủ nữa mà triển khai một thức Thiên Mạc Nhật Khai. Chân trái hấn dẫm nhẹ vào không trung, đùi phải hơi trùng xuống. Cả người hấn giống như một người khổng lồ đang giơ cao Khai Sơn phủ. Luyện Tâm kiếm vẽ thành một đường cong chém xuống.

Trong mắt của Hứa Định Thư, một kiếm này của Lục Thanh có quỹ tích như xuất hiện từ giữa không trung, mà cho đến lúc hạ xuống hấn vẫn không thể cảm nhận được. Trong lòng chỉ cảm thấy một sự run sợ trước luồng gió mạnh mẽ đang kéo đến.

- Không hay! - Một thức đang giáng xuống khiến cho Hứa Định Thư sợ hãi kêu lên một tiếng. Hấn bất chấp sát ý trong lòng, vội vàng nâng kiếm lên ngăn cản, đồng thời nhanh chóng lui lại phía sau.

Choang Choang...

Hai kiếm va chạm với nhau bắn lên vô số tia lửa. Lục Thanh cảm thấy Kiếm Nguyên của đối phương hết sức hùng hậu đột nhiên bắn ra kiếm khí dài bảy tấc phá vỡ Tử Điện kiếm khí dài bốn tấc. Sau đó, hấn lui lại hai bước, hóa giải lực phản chấn từ kiếm khí của đối phương. Còn Hứa Định Thư thì loạng choạng lui lại sáu bước. Mặc dù tu vi cảnh giới của hấn cao hơn Lục Thanh một thiên vị, nhưng Tử Điện kiếm khí của đối phương lại quá bá đạo, sau khi phá vỡ kiếm khí còn chấn cho hấn phải lui lại. Hơn nữa, mấy năm qua Lục Thanh đã tu luyện thân thể có được khí lực rất mạnh nên cũng làm cho hai tay của hấn tê dại.

Lần va chạm này, mặc dù Lục Thanh không thể đỡ thương Hứa Định Thư nhưng cũng không bị thương tổn. Có thể nói là cả hai ngang tay. Tuy nhiên, điều này lại khiến cho Nhan Như Ngọc và những người đứng bên chân động. Hôm nay, Lục Thanh trở về với thực lực như vậy làm sao bọn họ có thể giữ được bình tĩnh. Dù sao thì Triều Dương trấn cũng được Lục gia che chở hơn ngàn năm, ai cũng không muốn nó bị phá vỡ.

- Không ngờ tên tiểu tử này lại có thể lĩnh ngộ được cảnh giới Cử nhược trọng khinh. - Lục Khung đứng bên không nhìn được phải kêu lên, đồng thời trong ánh mắt hấn xuất hiện một sự tàn nhẫn. Tiểu tử này

mới có bằng đó tuổi mà đã có được ngộ tính như thế thì sau này chắc chắn sẽ là mối họa lớn. Nếu hôm nay đã trở mặt như thế thì làm cho tới cùng, không thể lưu lại đại họa.

Lập tức, lão liếc nhìn Lục Tẫn rồi nói với Hứa Định Thư:

- Hứa gia chủ! Không nên khiêu chiến với hắn nữa. Nếu bọn họ đã không biết điều thì chúng ta cũng chẳng cần nói nhiều nữa. Tất cả động thủ bắt họ lại rồi tính tiếp.

Đưa tay ra sau lưng rút Tử Vân kiếm, Nhan Như Ngọc lạnh lùng, nói:

- Các người nghĩ rằng chỉ bằng mấy người các người có thể bắt được chúng ta hay sao?

Đồng dạng rút kiếm của bản thân ra, nét mặt Lục Tẫn vẫn đang điểm nụ cười âm áp chợt trở nên lạnh lẽo:

- Người nghĩ rằng mất đi một vị Kiếm Khách là người thì bọn họ còn làm được gì?

- Cái gì? - Nhan Như Ngọc cả kinh. Lục Thanh đứng bên cũng cảm thấy có chút gì đó quái dị liền vội vàng lui lại vài bước đứng bên mẫu thân.

Ánh mắt có chút tà dị, Lục Khung nói:

- Tất nhiên! Người có thể vận chuyển Kiếm Nguyên thử xem. Ta phải mất bao công sức mới mua được Cẩm Nguyên tán từ phường thị trong Triều Dương thành làm sao không có chút hiệu quả nào chứ?

- Không hay! Quả nhiên khi Nhan Như Ngọc vận chuyển Kiếm Nguyên liền cảm thấy trong kinh mạch như có một thứ gì đó chặn cứng khiến cho Kiếm Nguyên không thể di chuyển. Mặc kệ Nhan Như Ngọc có cố thế nào nó vẫn như tảng đá bất động. Thậm chí do cố gắng quá mà kinh mạch có chút đau đớn.

- Mẫu thân! Người làm sao vậy? - Lục Thanh vội vàng đỡ lấy Nhan Như Ngọc. Tay hắn xuất ra một đạo Tử Điện kiếm nguyên tiến vào trong kinh mạch của mẫu thân. Ngay lập tức hắn phát hiện ra một thứ chất lỏng bầy nhầy màu đen. Tuy nhiên, thứ chất lỏng đó như e ngại Tử Điện kiếm nguyên của Lục Thanh, nên khi tiếp xúc liền chậm rãi tiêu tán. Tuy nhiên, tốc độ tan biến của nó cũng không nhanh. Mà vào lúc này, hiển nhiên là đám người Lục Khung cũng không để cho Nhan Như Ngọc có thời gian khu trừ Cẩm Nguyên tán.

Vô số suy nghĩ nhanh chóng xuất hiện trong đầu, nhưng nhất thời, Lục Thanh cũng không có cách nào. Nhiều người tới đây vì bản thân như vậy, hắn cũng không thể vất bỏ bọn họ mà đưa mẫu thân bỏ trốn. Mà không trốn thì lại không có phần thắng, chỉ có một kết quả duy nhất là toàn quân bị diệt mà thôi.

- Hừ! Không còn cách nào nữa đâu. - Lục Tẫn cười lạnh một tiếng, đồng thời, ánh mắt nhìn về phía hai mẹ con Lục Thanh và đám người Dịch lão mà nói:

- Các người chẳng phải rất hay đó sao? Chẳng phải các người đi mời người sao? Để xem ta bắt giữ các người, các người còn có bản lĩnh gì mà mời người đến cứu.

- Chúng ta tới cứu thì sao? - Đúng lúc này, một thanh âm lười biếng từ ngoài hành lang vọng vào. Thanh âm đó khiến cho Lục Thanh phải ngẩng người. Nhíp Thanh Thiên đang cầm một bình Thanh Dương liệt tửu, đặc sản của Triều Dương trấn, mà từ từ đi tới. Phía sau hắn là Triệu Thiên Diệp, Dư Cấp Hóa và Đoạn Thanh Vân cùng đi tới bên cạnh Lục Thanh.

- Các người.... - Lục Thanh nói một cách ngập ngừng.

Đoạn Thanh Vân vỗ mạnh vào bả vai của Lục Thanh. Lúc trước, hắn bị thương trong người nên nét mặt vẫn tái nhợt. Mà vào lúc này, sau khi trải qua một đoạn đường dài tới đây, sắc mặt hắn còn tái hơn nữa. Tuy nhiên, hắn như chẳng cảm thấy điều đó, nói:

- Thấy người đi vội vã như vậy, ta biết ngay có chuyện xảy ra. Luận kiếm vừa dứt, bốn người chúng ta liền bám theo tới đây. Cũng may là ta đã tới Triều Dương trấn mấy lần, nếu không thì cũng không thể tìm được chính xác.

Nói xong, nét mặt Đoạn Thanh Vân tái thêm một chút lại nói:

- Người không biết, ba người kia, ngoại trừ Nhíp Thanh Thiên ra còn lại đều là những tên ngốc. Nếu không ta có thể không tới đây kịp. Đợi lát nữa mọi chuyện giải quyết xong, người cần phải mời mấy người bạn ta

tới Triệu Dương hiền. Từ lâu, ta đã nghe nói ở đó có món Bích Ngọc kê rất tuyệt. Nhưng trước đây do có nhiệm vụ trong người nên vẫn không được nếm nó. Bây giờ, đây là địa bàn của người nên phải chiêu đãi chúng ta thật tốt đấy. - Vừa nói, Đoạn Thanh Vân vừa há to miệng, ánh mắt tỏ rõ một sự thèm thuồng.

Ba người Nhiếp Thanh Thiên đứng bên cạnh nghe Đoạn Thanh Vân nói mà không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ. Bọn họ thầm mắng mạp mạp một tiếng. Ngay cả Triệu Thiên Diệp ngày thường vẫn lạnh lùng như bây giờ nghe Đoạn Thanh Vân nói vậy cũng phải nhăn mặt.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

48. Chương 46: Chiến! Bắt!

Nhưng nói gì thì nói, vào lúc này khó khăn nhất vẫn là đám người Lục Tẫn. Từ khi bốn người Nhiếp Thanh Thiên đi vào, ánh mắt bọn họ vẫn tập trung quan sát bốn người đó. Đoạn Thanh Vân không có vấn đề gì nhưng Dư Cập Hóa và Triệu Thiên Diệp khiến cho bọn họ dựng tóc gáy. Cảnh giới tâm thần, ý thức cũng đều cùng cấp bậc. Vào lúc này, hai bên thực lực coi như ngang bằng nhau. Mà khi nhìn thấy Nhiếp Thanh Thiên, ba người Lục Tẫn lại càng choáng váng, chẳng khác gì như đối mặt chính là một vách núi đang tỏa ra hơi lạnh thấu tận xương tủy.

Đây là một cao thủ có thực lực vượt qua cả ba người, ít nhất cũng phải tới Kiếm Sư. Cả ba gia chủ cùng cười khổ trong lòng. Cường viện của đối phương đến khiến cho bọn họ hoàn toàn mất đi ưu thế.

“Khốn kiếp! Cái tên kia lại còn muốn làm cho chúng ta lương bại câu thương!” - Mặc dù ái tử bị thương, nhưng Lục Khung lại có thể nhìn thấu tình hình, nghĩ ra một vài thứ.

Hai mắt đảo liên tục, Lục Khung thầm tính toán trong lòng. Hắn cười ha hả, nói:

- Nếu Lục ái chất đã cho ta thấy tu vi kiếm pháp như thế chúng ta đã có thể đảm đương được trách nhiệm chấn hưng tổ tiên Lục gia. Như thế, ta cũng không cảm thấy lo lắng nữa. Chỉ đáng tiếc là ái nữ của Hứa gia chủ, để sau hôm nay chúng ta sẽ tổ chức hậu táng. - Nói xong, hắn đưa mắt nhìn Hứa Định Thư đang đỡ Hứa Vân trong lòng mà nét mặt đau khổ.

Hai người Lục Tẫn và Hứa Định Thư cùng sửng sốt, giống như lần đầu tiên hiểu được Lục Khung. Tuy nhiên, sự phản ứng của bọn họ cũng nhanh, thoáng cái cũng thể hiện sự đau lòng.

Lục Thanh đứng đối diện ngăn người nhưng rồi cười lạnh, nói:

- Từ bé ta đã đọc những điều mà thượng cổ thánh hiền viết có nói người tiểu nhân gặp phải bức vách sẵn sàng hạ lễ nhưng vẫn không hiểu lắm. Cuối cùng thì hôm nay ta cũng hiểu được rồi.

Giọng nói của hắn chợt thay đổi:

- Nhưng các ngươi tưởng có thể yên lành mà đi ra hay sao? Các ngươi nghĩ Lục gia của ta có thể tùy tiện ức hiếp hay sao? Bắt lại.

Nói xong, Lục Thanh bước tới phía trước với một tốc độ rất nhanh khiến cho mặt đất vang lên những tiếng động liên tiếp. Lúc này, Lục Thanh đã chiếm được địa lợi, nhân hòa còn thiên thời cũng chẳng hề ảnh hưởng. Khí thể phần chấn của hắn càng lúc càng tăng lên. Luyện Tâm kiếm nhanh chóng vẽ ra thứ thứ nhất Vân Khai Vụ Tán. Tử Điện kiếm khí được dốc toàn lực mà chém về phía Hứa Định Thư.

Bốn người Nhiếp Thanh Thiên cũng gần như cùng một lúc. Quanh người Nhiếp Thanh Thiên xuất hiện một cơn cuồng phong, trường kiếm màu xanh được bao phủ bởi một lớp kiếm khí màu tím đánh về phía mười tên Kiếm Giả đang lập thành kiếm trận sau lưng Lục Tẫn. Khí thể mạnh mẽ của hắn trong nháy mắt bao phủ toàn bộ không gian.

Triệu Thiên Diệp cũng không hề chậm hơn. Phong Lô kiếm xuất vỏ cũng phát ra Húc Nhật kiếm khí dài bốn tấc mà công về phía Lục Khung. Kiếm khí tỏa ra từng làn hơi thở hủy diệt khiến cho Lục Khung cảm thấy khiếp sợ, vội vã vừa rút kiếm vừa lui lại.

Dư Cập Hóa cũng không chịu kém. Trường kiếm trong tay hắn chỉ về hướng Lục Tẩn mà phát ra ba đạo kiếm khí. Cuối cùng, Đoạn Thanh Vân kết hợp với Lục Thanh vây công Hứa Định Thư. Nhất thời, không khí trong đại viện trở nên hỗn loạn, kinh khí và kiếm khí bắn ra bốn phía xung quanh.

- Bảo vệ chủ mẫu! - Dịch lão nhanh chóng đưa ra mệnh lệnh. Ngay lập tức đoàn người che chắn cho Nhan Như Ngọc mà lui vào trong nội sảnh. Cẩm Nguyên tán cũng không có độc tính mà chỉ phong bế sự vận chuyển của Kiếm Nguyên trong kinh mạch mà thôi. Vì vậy mà vào lúc này, Lục Thanh cũng không hề nóng.

Lại nói về Hứa Định Thư. Sau khi hắn nhìn thấy khí thế Kiếm Sư của Nhiếp Thanh Thiên bao phủ toàn trường đã cảm thấy khiếp sợ. Vì vậy mà khi phải đối mặt với Lục Thanh liền rơi vào hạ phong. Tốc độ xuất kiếm của Lục Thanh như gió, cự kiếm vận dụng cảnh giới Cử nhược trọng khinh mà xuất ra uy lực chính thức của Húc Nhật thập tam kiếm.

Hứa Định Thư cảm thấy lo lắng trong lòng nên khí thế không ổn định. Mà dưới thần thức của mình, Lục Thanh nhanh chóng phát hiện ra điều đó. Luyện Tâm kiếm như hóa thành một cơn gió mà đi vào bên hông của Hứa Định Thư. Hứa Định Thư cũng biết Lục Thanh cậy mạnh, nhưng do cảnh giới kiếm pháp không bằng đối phương nên không thể nắm được đường kiếm của Lục Thanh. Hắn chỉ cố gắng tử thủ, vận dụng kiếm pháp để ngăn cản. Tuy nhiên, do tu vi chênh lệch nên mặc dù luống cuống chân tay, nhưng Lục Thanh cũng không làm gì được Hứa Định Thư.

Trong đại viện, đối mặt với một cao thủ Kiếm Sư như Nhiếp Thanh Thiên, mười tên Kiếm Giả gần như không thể chịu nổi. Tuy nhiên, cũng nhờ có trận pháp nên cả mười người hỗ trợ lẫn nhau khiến cho xung quanh xuất hiện một làn khí màu đỏ trong suốt. Mặc cho kiếm khí của Nhiếp Thanh Thiên công kích thế nào cũng chỉ làm cho nó rung lên một chút mà thôi.

Nhiếp Thanh Thiên cũng nhận thấy rõ điều đó. Mặc dù mười người có tu vi rất thấp so với hắn, nhưng kiếm trận của bọn họ lại có thể vây khốn được một kẻ có tu vi Kiếm Khách. Với sự công kích của hắn, kiếm trận của bọn họ chỉ có thể bảo vệ bản thân mà không thể phát động được công kích. Hơn nữa, một lần kiếm khí của hắn va chạm là cả mười người lại chấn động.

Đúng vào lúc này, sau khi bắn ra một đạo kiếm khí, một tia sáng trong mắt của Nhiếp Thanh Thiên lóe lên, chân hắn điểm nhẹ lên mặt đất rồi bắn lên cao. Trong nháy mắt đã vọt lên năm, sáu trượng lửng không tới phía trên mười người.

Túy Thanh Phong! Chiêu thức đối phó với bạo hùng sáu tai mà Lục Thanh đã chứng kiến lúc trước lại xuất hiện. Một cơn lốc xoáy nhanh chóng được hình thành mang theo cả những tia kiếm khí ẩn chứa trong đó, nhanh chóng khuấy động bầu không khí. Trường kiếm của Nhiếp Thanh Thiên run lên, cơn lốc xoáy từ trên trời hạ xuống.

Ầm...ầm...

Dưới khí thế như chẻ tre của cơn lốc, vòng kiếm khí màu đỏ nhạt do mười người cố gắng duy trì không còn chút tác dụng nhanh chóng bị đánh nát. Cơn lốc xoáy giáng thẳng vào giữa mười người lập tức cuốn bốn người vào trong đó. Thoáng cái, bốn người đó đã nát ra thành phần. Sáu người còn lại thì bị kinh lực mạnh mẽ đánh cho văng thẳng vào bức tường xung quanh. Gân cốt trong người ít nhất cũng phải gãy tới mười cái, tất cả hôn mê bất tỉnh.

Triệu Thiên Diệp bên cạnh cũng không hề chịu kém thế. Phong Lôi kiếm trong tay hắn chẳng khác một tảng đá mà giáng xuống. Không khí xung quanh Phong Lôi kiếm bị biến dạng, thoáng nhìn chẳng khác gì một làn khói.

- Lôi Đình sơ hiện.

Quát khe một tiếng, Phong Lôi kiếm chợt tỏa ra tử quang mãnh liệt. Trường kiếm vẽ theo một quỹ tích kỳ dị, trong nháy mắt đã tạo ra một luồng kiếm khí to bằng đầu người. Hai mắt Lục Thanh chợt tỏa sáng khi nghe thấy thấp thoáng có tiếng sét vang lên trong không trung.

Bàn tay của Triệu Thiên Diệp đánh mạnh vào chuôi kiếm. Ngay lập tức luồng kiếm khí chẳng khác gì một tia sét, đánh thẳng lên người Lục Khung.

Kêu lên một tiếng thảm thiết, quần áo trên người Lục Khung trong nháy mắt hóa thành tro bụi, cả người hắn bắn ngược ra ngoài mười trượng, đụng gãy cả tay vịn hành lang mà rơi xuống đất. Từ người hắn bốc lên những làn khói xanh lẫn theo cả mùi thịt cháy khét mà không còn lực chiến đấu nữa.

Cách đó không xa, bên cạnh hòn non bộ, Lục Tẫn đang du đấu với Dư Cập Hóa liếc mắt nhìn thấy mà cả kinh khiến cho kiếm pháp trong tay mất đi sự liên lạc. Hơn nữa, tu vi của hắn và Dư Cập Hóa vốn tương đương. Cả hai đều lĩnh ngộ cảnh giới Cửu nhược trọng khinh, chỉ hơn kém nhau một chút mà thôi nên vẫn cố gắng chịu đựng được. Nhưng do tâm thần bị loạn nên để Dư Cập Hóa nắm được thời cơ.

- Tử Tiêu Lăng Vân! - Hét lớn một tiếng, khí thể trên người Dư Cập Hóa chợt tăng cao. Thanh Vân kiếm chợt hóa ra mười đạo tàn ảnh. Thân kiếm được Húc Nhật kiếm khí che chắn giống như một đám mây đang tụ lại trên bầu trời.

Thấy vậy, Lục Tẫn kinh hãi nhanh chóng huy động trường kiếm. Từ thanh kiếm của hắn bắn ra vô số đạo kiếm khí nhưng xuất ra bao nhiêu lại biến mất bấy nhiêu. Hắn nhanh chóng lui lại. Tuy nhiên Dư Cập Hóa vẫn như bóng với hình, kiếm chiêu bao phủ quanh người Lục Tẫn.

- A...! - Kêu lên một tiếng đau đớn, đại huyết của Lục Tẫn đã bị Dư Cập Hóa đâm trúng. Kiếm Nguyên trong cơ thể nháy mắt đình chỉ. Sau đó, bị Dư Cập Hóa đá cho một cước, bay tới bên người Lục Khung.

- Cái gì?

Hứa Định Thư hoàn toàn choáng váng khi chứng kiến đám người Lục Tẫn bị đánh bại, sinh tử không biết thế nào. Bị hai người Lục Thanh và Đoạn Thanh Vân bao vây khiến cho hắn luống cuống chân tay. Hai người đó cũng đều lĩnh ngộ được cảnh giới Cửu nhược trọng khinh nên cho dù tu vi của Hứa Định Thư cao hơn hai người một thiên vị nhưng cũng đành bất lực. Cơ bản hắn không thể nắm được đường kiếm của hai người như thế nào. Cố gắng đến lúc này cũng là do tu vi của hắn cao hơn hai người mà thôi.

- Kết thúc thôi.

Lục Thanh và Đoạn Thanh Vân liếc mắt nhìn nhau, cùng hiểu ý đối phương.

Húc Nhật thập tam kiếm, thức thứ mười Vân Khai Vụ Tấn!

Húc Nhật thập tam kiếm thức thứ mười một Tử Khí Đông Lai!

Hai chiêu thức cực mạnh nhanh chóng được thi triển. Lục Thanh với Tử Điện kiếm khí bá đạo và lực lượng thân thể mạnh mẽ. Đoạn Thanh Vân sử dụng tuyệt chiêu vô cùng nhuần nhuyễn. Trong nháy mắt, khí thể của hai người đã đạt tới đỉnh, dung hợp lại với nhau. Khí thể mạnh mẽ khiến cho ba người Nhiếp Thanh Thiên đã đánh xong, đứng bên cũng phải biến sắc.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

49. Chương 47: Chặn Giết! Diệt Cỏ Giết Tận Gốc.

- Ủm! - Dư Cập Hóa gạt đầu.

- Khí thể mạnh như vậy không thua gì người mới đặt chân vào cảnh giới Kiếm Nguyên. Mà cho dù là người mới đạt tới Kiếm Khách cũng không thể so sánh được. - Gạt đầu đồng ý, Triệu Thiên Diệp cũng nói:

- Lôi hỏa...hỏa lôi... Đoạn Thanh Vân xuất thân từ đó nên trên người hiển nhiên là có khí tức của Hỏa hệ. Như vậy là ngũ hành trong thiên địa nếu dung nhập với Kiếm Nguyên khí của các loại dị lực sẽ tạo ra khí thể khó lường. Với cảnh giới của chúng ta bây giờ cũng mới chỉ nhận ra điều đó. Căn nguyên cụ thể của nó thì chúng ta vẫn chưa thể hiểu nổi.

Hai người Nhiếp Thanh Thiên cùng thở dài. Kiếm đạo vô cùng rộng lớn. Đến hôm nay, bọn họ cũng mới chỉ tiếp xúc được một chút với nó mà thôi. Đại đạo chính thức đối với bọn họ vẫn còn quá mông lung và huyền bí.

Trong lúc cả ba người đang cảm khái về kiếm đạo thì khí thế của hai người Đoạn Thanh Vân và Lục Thanh cũng đã hoàn toàn dung hợp thành một thứ vừa nóng vừa bá đạo. Trong nháy mắt đã bao phủ hoàn toàn Hứa Định Thư. Tâm thần hắn giống như bị mất mà ngơ ngẩn đứng đó.

Phốc...

Thanh kiếm trong tay hai người Lục Thanh cùng hạ xuống. Hứa Định Thư trong lúc sững sờ, đầu hắn bị một kiếm của Lục Thanh chém thành hai nửa. Sau đó lại bị Tử Khí Đông Lai của Đoạn Thanh Vân làm cho nát bét.

- Tốt lắm! Cuối cùng thì cũng giải quyết xong. - Vỗ vỗ ngực, Đoạn Thanh Vân thu kiếm lại. Tuy nhiên, sắc mặt hắn lại tái thêm một chút, hiển nhiên là do thương thế trong người bị chấn động nên nặng thêm một chút. Lục Thanh nhìn Đoạn Thanh Vân mà cảm động. Tuy nhiên bây giờ không phải là lúc quan tâm tới nhau.

Mọi người đi tới bên cạnh hai người Lục Tẫn đang bị trọng thương. Từ trong nội sảnh, Dịch lão thấy cuộc chiến đấu đã chấm dứt liền dìu Nhan Như Ngọc ra ngoài. Lúc này, ánh mắt của những người khác nhìn Lục Thanh đã hoàn toàn thay đổi. Nhan Như Ngọc và Dịch lão thì vui sướng mà những người còn lại thì không thể che giấu một sự khiếp sợ. Từ từ sự khiếp sợ đó thay thế bằng từ kính sợ thì đúng hơn.

- Đưa giải dược của Cẩm Nguyên tán ra đây. - Nhìn hai người Lục Tẫn đang rách rưới như xơ mướp, Lục Thanh nói với giọng lạnh lùng.

Nhìn thiếu niên trầm ổn trước mặt, Lục Tẫn cố chống tay xuống mà ngồi dậy:

- Không ngờ chúng ta đã tính sai.

Dừng lại một chút, nhìn ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo của Lục Thanh, Lục Tẫn cúi đầu, nói:

- Cẩm Nguyên tán là do Hoàng Phủ Dự cầm tới. Giải dược là sâm vương đã ba trăm năm. Lúc đầu, hắn đem tới bán cho bọn ta ở phường thị của Triều Dương thành, đồng thời còn khích động chúng ta nữa. - Nói xong, một tia sáng lạnh lẽo trong mắt Lục Tẫn lại hiện lên. Hoàng Phủ Dự, người đừng mơ tưởng ngồi yên mà xem chúng ta đánh nhau.

- Hoàng Phủ Dự? - Đoạn Thanh Vân nhướng mày.

- Cái tên tam thiếu gia của Hoàng Phủ gia ở Triều Dương thành à?

“Quả nhiên là như thế?” - Lục Thanh nghĩ trong đầu. Nét mặt hắn vẫn bình tĩnh, nhìn chằm chằm Lục Tẫn nói:

- Nói cụ thể kế hoạch của các ngươi ra cho ta. - Trong lòng hắn hoàn toàn bình tĩnh. Sâm vương ba trăm năm hắn không có chứ chín trăm năm thì hắn có một ít.

Vào lúc này, Lục Tẫn đã rơi vào bước đường cùng nhưng vẫn nói một cách hết sức thành thật:

- Ba tháng trước, hai nhà chúng ta có liên kết với nhau quản lý một cái đại hội bình kiếm ở Triều Dương thành nhưng bị người ta chèn ép. Lúc đầu, bọn họ cũng muốn hợp tác với bọn ta, nhưng lại muốn chúng ta phải đưa ra bí mật chú kiếm của tổ tiên. Tuy nhiên do chúng ta không chịu nên bị bọn họ sử dụng các mối quan hệ mà ngăn cản. Đồng thời cũng cắt đứt phần lớn khách hàng của bọn ta. Trong lúc bọn ta không biết làm thế nào thì thứ tử của Hoàng Phủ gia tộc đến cửa hàng tìm chúng ta. Hắn bán Cẩm Nguyên tán cho bọn ta rồi đề nghị cùng hành động.

- Đúng thế... - Lúc này, Lục Khung đang nằm bên cạnh cũng gắng gượng mở miệng nói.

- Khụ! Khụ! Lúc bấy giờ, hắn ở trong trang viện của Hứa gia nói chuẩn bị tiếp nhận việc gì đó. Mười tên Kiếm Giả này là do hắn bí mật bồi dưỡng làm thủ hạ. Bây giờ, bên cạnh hắn chỉ còn có hai Kiếm Giả trung thiên vị. Các người đuổi theo vẫn còn kịp.

- Giải cho cái tên thứ tử của Hoàng Phủ gia tộc. Không ngờ lại dám để ý tới cơ nghiệp ngàn năm của Lục gia chúng ta. - Ánh mắt Nhan Như Ngọc sắc như dao, cắn hận nói.

- Lục gia chúng ta không thích tranh đấu, không bồi dưỡng thế lực của gia tộc. Nếu không thì làm sao mà hôm nay dám tiểu nhân các người có thể nhân cơ hội.

Lục Thanh suy nghĩ. Chuyện lần này có thể dẫn tới sự tranh chấp của hai nhà Lục gia và Hoàng Phủ. Mà nhìn một cái tên thứ tử của Hoàng Phủ gia đã có thực lực như thế thì Lục gia lúc này không thể chống lại. Đột nhiên, Lục Thanh chợt nghĩ tới một khả năng liên hồi Lục Tẫn:

- Chuyện này là ý của cả Hoàng Phủ gia hay sao?

- Không phải! - Hiểu suy nghĩ của Lục Thanh, Lục Tẫn suy nghĩ một chút rồi lại nói:

- Hẳn chỉ là thứ tử của Hoàng Phủ gia mà thôi, hơn nữa cũng chẳng có thiên phú trở thành Kiếm Giả. Hôm nay hai mươi tuổi mà đã Trúc Cơ thất bại hai lần, nên cũng không được gia tộc coi trọng. Ta nghĩ là lần này hẳn muốn âm thầm làm một việc đại sự để thu hút sự chú ý của gia tộc. Mà bọn ta chính là chỗ dựa của hắn vì vậy mà lần này hắn mới lên hành động. Thậm chí, ngoại trừ bọn ta cũng không có người nào biết hắn ở Triều Dương trấn.

“Thì ra là thế” - Lục Thanh suy nghĩ một chút, trong lòng chợt nảy ra sát ý. Bản thân mình tu luyện không có thời gian để dành cho những việc khác. Vì vậy mà chuyện lần này phải giải quyết cho dứt khoát. Nếu lần này Hoàng Phủ Dự tự tiện động thủ thì đừng trách hắn.

- Thanh Vân! Người ở đây trông chừng bọn họ. - Sắc mặt Lục Thanh âm trầm. Sau đó, hắn nhìn ba người Nhiếp Thanh Thiên mà nói:

- Xin ba vị sư huynh theo ta một chuyến.

Mà ba người Nhiếp Thanh Thiên hiển nhiên cũng cảm nhận được ý định giết người trong lời nói của Lục Thanh. Bọn họ cũng không lên tiếng mà theo hắn đi ra khỏi Lục phủ.

Nhìn Lục Thanh rời đi, Nhan Như Ngọc chợt phát hiện hôm nay nhi tử của mình đã thay đổi nhiều lắm. Một thiếu niên vốn chỉ biết nghiền ngẫm cổ thư và chú kiếm thế mà chỉ trong nửa năm đã trở thành một người quyết đoán. Tâm cảnh trầm ổn không còn cảm giác non nớt nữa. Mới gần mười ba tuổi mà hắn đã đảm đương được nhiều lắm.

Trong lúc Nhan Như Ngọc đang suy nghĩ thì bốn người Lục Thanh cũng ra khỏi cổng phủ. Tốc độ của bọn họ cực nhanh đi về phía trang viện của Hứa gia.

Lúc này, khuôn viên của Hứa gia hết sức yên tĩnh, bên trong chỉ có mấy ngọn đèn dầu đang tỏa ánh sáng. Lúc này, đại môn đột nhiên mở rộng rồi ba người từ trong đó đi ra. Cầm đầu là một gã thanh niên, sắc mặt tức giận đang cầm một thanh kiếm trong tay:

- Ba cái tên phế vật đó tới giờ này vẫn chưa có tin tức gì. Lục gia quả nhiên không phải là người dễ chọc. Chúng ta đi thôi, tránh có chuyện gì không hay.

Trước cửa đã có một chiếc xe do một con Ô Huyết mã thượng đẳng kéo được chuẩn bị sẵn. Bên cạnh gã là hai người có khuôn mặt giống nhau cầm kiếm bảo hộ, đi hai bên xa. Chiếc xe ngựa nhanh chóng chuyển động đi ra khỏi trấn.

Trên con đường cách Triều Dương trấn một đoạn không xa, bốn người Lục Thanh đang đứng yên mà đợi. Thấy chiếc xe từ xa đi tới, bốn người gần như đồng thời ra Tay. Trường kiếm trong tay Nhiếp Thanh Thiên trong nháy mắt đã điểm ra. Nhất thời, năm đạo kiếm khí giống như cơn lốc bắn về phía chiếc xe. Triệu Thiên Diệp và Dư Cập Hóa cũng đồng thời phát ra kiếm khí. Tuy nhiên, kiếm khí của hai người hoàn toàn khác với Nhiếp Thanh Thiên. Lục Thanh cảm thấy trong kiếm khí của Triệu Thiên Diệp có một hơi thở bá đạo, mang theo khí thế hủy diệt. Hơi thở đó chính là của lôi điện.

Dư Cập Hóa lại càng yếu hơn. Trên kiếm khí của hắn chỉ mang theo tiếng rít nho nhỏ của gió. So với Nhiếp Thanh Thiên hoàn toàn cách biệt. Tuy nhiên so với kiếm khí của kiếm giả thì bất luận là uy lực hay sự ngưng tụ cũng đều cao hơn mấy lần. Đây chính là do bọn họ hiểu được lực lượng cơ bản. Lục Thanh thâm nghĩ trong lòng. Tuy nhiên cái khiến cho hắn để ý đó chính là kiếm khí của Triệu Thiên Diệp bởi nó có lực lượng giống bản thân.

Tuy nhiên, bây giờ không phải là lúc quá chú tâm vào việc đó. Động tác của Lục Thanh cũng chẳng chậm hơn. Mặc dù hắn còn chưa đạt tới thực lực Kiếm Khác nên kiếm khí cách không vẫn chưa thể đả thương người. Vận dụng một nửa Tử Điện kiếm khí trong đan điền, Lục Thanh giữa người bộc phát toàn bộ sức mạnh thân thể. Trên thân Luyện Tâm kiếm trong nháy mắt hiện ra Tử Điện kiếm khí với khí thế vượt qua cả ba người. Lục Thanh hét lớn một tiếng, chém mạnh về phía chiếc xe. Trong không trung giống như có một đạo tử điện đánh xuống, đuổi theo kiếm khí của ba người Nhiếp Thanh Thiên.

- Không hay! Thiếu gia chạy mau... Hai gã Kiếm Giả hộ vệ vẫn luôn cảnh giác. Vì vậy mà lúc này đột nhiên bốn làn hơi thở phát ra khiến cho cả hai hoảng sợ. Hai người vội vã nắm lấy cánh tay người thanh niên rồi nhảy lên cao.

Tuy nhiên, tu vi của ba người cũng chỉ sánh với Lục Thanh thì làm sao có thể thoát khỏi sự liên thủ của bốn người.

Ầm...

Trong nháy mắt chiếc xe vỡ nát, đồng thời ba tiếng kêu thảm thiết cũng vang lên. Cả ba người gần như cùng một lúc bị bốn người Lục Thanh đánh chết.

Lục Thanh tiến tới, dùng Luyện Tâm kiếm gạt đất đá ra để xem xét. Cuối cùng thì hắn cũng thở phào nhẹ nhõm vì đã diệt được hậu hoạn. Sau khi bốn người trở lại Lục phủ, mọi người vẫn chưa tản đi. Tuy nhiên, đồng đồ nát trong đại viện đã được trấn vệ thu dọn sạch sẽ. Lục Tẫn và Lục Khung cùng với sáu gã Kiếm Giả sống sót đều bị mọi người trói lại.

Thấy bốn người Lục Thanh tiến vào, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía họ.

- Giết chưa? - Mặc dù trong lòng đã đoán được nhưng Nhan Như Ngọc vẫn phải hỏi lại.

Lục Thanh gật đầu, nét mặt bình tĩnh nói:

- Vâng! Đã giết.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

50. Chương 48: Tiếng Chùy! Kiếm Ý.

- Người trưởng thành rồi.

Nét mặt ôn hòa, Lục Thanh nhìn mẫu thân rồi nói:

- Con trưởng thành.

Những người xung quanh nhìn thấy vậy đều mỉm cười. Bọn họ đều hy vọng vào vị trấn thủ tương lai đang đứng trước mặt.

Nhìn về phía Lục Tẫn, Lục Thanh thở dài nói:

- Năm trăm năm trước, vì nguyên nhân đấu kiếm với Thanh Phàm Chú Kiếm sư của Thanh Ngọc tông thất bại mà Tiên Tinh minh công tình nguyện trục xuất chứ không để danh dự của Lục gia bị rơi xuống. Năm trăm năm qua, mặc dù huyết thống giữa chúng ta nhạt dần nhưng cuối cùng vẫn có chung tổ tiên. Người xưa từng có câu: “vốn cùng một gốc rễ, tại sao lại phải tranh đấu với nhau”, chưa kể đến việc liên kết với ngoại nhân mưu đồ tổ nghiệp ngàn năm của Lục gia.

Dừng lại một chút, Lục Thanh lại nói:

- Ta cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt để cho Tiên Tinh minh công dưới suối vàng lại không được yên nghỉ. Các người lập lời thề Kiếm Thần, ta sẽ để cho các người đi.

Lời thề Kiếm Thần, nhờ Kiếm Thần làm chứng. Người luyện kiếm mà vi phạm thì vĩnh viễn không thể tăng tiến tu vi, phải chịu hình phạt hình thần câu diệt. Hơn năm vạn năm qua, chưa từng có một người nào may

mắn chạy thoát. Tất cả đều bị ứng nghiệm. Đây là lời thề nghiêm khắc nhất trên thập vạn đại sơn. Trong khoảng khắc khi người ta vi phạm, người có tu vi dưới cảnh giới Kiếm Hồn sẽ bị lời thề bộc phát mà tan nát hồn phách. Chưa cần phải nói tới vô số cao thủ của Kiếm Thần điện đuổi giết. Điều này còn đáng sợ hơn là chết.

Dù sao thì người chết, hồn phách không tiêu tán còn có thể tiến vào luân hồi. Nhưng người vi phạm lời thề Kiếm Thần cho dù có tự sát thì hồn phách cũng bị Kiếm Thần điện tìm bằng được mà đánh nát. Ngay cả tư cách tiến vào luân hồi cũng không còn. Vì vậy mà lời thề Kiếm Thần có thể nói là linh nghiệm nhất trên Thập Vạn đại sơn.

Hai người Lục Tẫn mới nghe thấy vậy cảm thấy sững sốt, nét mặt chợt già đi mấy phần. Cả hai chẳng nói thêm câu nào cũng quỳ xuống trước mặt mọi người lập lời thề Kiếm Thần. Đồng dạng, Lục Thanh lại một lần nữa thấy được ý chí mạnh mẽ của Kiếm Thần. Đám người Đoạn Thanh Vân đứng bên, ánh mắt ngưng trọng. Tu vi của bọn họ cũng có thể cảm nhận được uy năng của Kiếm Thần.

Sau đó, Lục Thanh nhìn về phía sáu gã Kiếm Giả do Hoàng Phủ Dự bí mật bồi dưỡng. Như cảm thấy bị Lục Thanh nhìn thấu suy nghĩ, cả sáu gã lập tức đưa ra lời thề Kiếm Thần, đồng ý ở lại, thủ vệ Lục gia. Cuối cùng thì nguy cơ lần này cũng đã được giải quyết xong.

Sau đó, bọn họ cưỡi trời cho hai người Lục Tẫn rời đi. Khi đi ra, Lục Khung cũng âm thầm cả thi thể nhĩ tử Lục Thiên. Do hấn trước đại viện bị kinh khí trong lúc chiến đấu bắn ra xung quanh lan tới nên tử vong. Vào lúc này, Lục Khung không còn khí thế như lúc ban đầu nữa, chỉ còn bóng lưng cô độc từ từ biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Sau đó, Lục Thanh nhìn về phía đám người Dịch lão, cảm kích mà nói:

- Đa tạ các vị! Trong lúc Lục gia gặp nguy đã không để ý đến nguy hiểm mà cứu viện. Lục gia chúng ta vô cùng cảm kích. - Nói xong, hấn vái mọi người một cái thật sâu. Đám trấn vệ cũng vội vàng hoàn lễ. Vào lúc này, Lục Thanh cũng biết sau khi phụ thân Lục Vân của hấn qua đời, toàn bộ Triều Dương trấn đã hoàn toàn quy phục.

Sau khi xử lý xong tất cả mọi chuyện Triều Dương trấn cũng từ từ trở lại bình thường. Lục Thanh và bốn người Đoạn Thanh Vân ở Lục gia uống rượu đến sáng. Đám người Đoạn Thanh Vân cũng được ném Bích Ngọc kê cùng với Thanh Dương liệt tửu. Sau khi Đoạn Thanh Vân biết đó là tửu lâu của Lục gia hấn càng gọi thả cửa khiến cho mọi người phải đỏ mặt đỏ tai.

Đến ngày hôm sau, đám người Đoạn Thanh Vân lần lượt rời đi. Còn chưa tới mười ngày nữa là hết năm, đám đệ tử trên ngũ phong cũng từ từ xuống núi. Dù sao thì tu luyện kiếm đạo cũng không phải là tu luyện vô tình đạo. Luân thường đạo lý hàng ngày cũng được ẩn dấu trong kiếm đạo. Sau hôm đó, Lục Thanh nhanh chóng nắm giữ toàn bộ Hứa gia ở Triều Dương trấn. Hứa gia cũng hoàn toàn suy yếu thành một gia đình bình thường. Mà Lục Thanh đọc thi thư từ bé nên cũng không đuổi tận giết tuyệt. Hơn nữa, không có Hứa Định Thư - Một gã Kiếm Giả duy nhất thì bọn họ làm sao có lực mà phản kháng.

Đến lúc này, toàn bộ Triều Dương coi như đã nằm trong tay Lục gia.

Hai ngày sau, Lục Thanh ngồi bên cạnh mẫu thân Nhan Như Ngọc mà kể lại những gì đã gặp trong nửa năm qua. Nhan Như Ngọc ngồi yên lặng lắng nghe, Mỗi khi đến những chỗ nguy hiểm, nàng chỉ lặng lẽ rơi lệ. Đồng thời, nàng cũng cảm ơn liệt tổ liệt tông phù hộ nên khí vận của Lục gia vẫn chưa đứt.

Cứ thế hai ngày qua đi, tâm cảnh của Lục Thanh hoàn toàn tĩnh lặng. Được sống trong khung cảnh ấm áp của gia đình, thần niệm lại càng thông suốt. Ngay cả Luyện Hồn quyết trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó cũng có sự thăng tiến. Hôm nay nếu hấn phát tán thần thức ra ngoài cũng đã bao phủ khoảng cách mười bảy, mười tám trượng. Tuy nhiên vẫn chưa đột phá tới cảnh giới Dương Hồn. Cẩm Nguyên tán trên người Nhan Như Ngọc đã được Lục Thanh dùng một mẫu nhân sâm cùng với Tử Điện kiếm nguyên mà hóa giải.

Đến ngày thứ ba, Lục Thanh đeo cái bao bố mà Hoàng lão phó thác, cưỡi Ô Huyết mã ngày đi năm trăm dặm của Hứa gia mà chạy về phía Triều Dương thành.

Triều Dương thành là một trong năm thành lớn của Tử Hà tông, nó thuộc về Triều Dương phong. Xung quanh thành có một số tiểu trấn, gần chục cái thôn. Thành chủ là một trong số các hộ pháp của Triều

Dương phong, Hộ pháp Viêm Liệt.

Là một trong năm thành lớn của Tử Hà tông, Triều Dương thành có cả ngàn năm lịch sử. Những viên gạch trên tường thành cũng bám đầy lớp rêu xanh. Tường thành cao hơn mười trượng, cho dù là Kiếm Khách cũng khó có thể vượt qua. Cuối Ô Huyết mã, Lục Thanh nhìn dấu vết loang lổ trên tường thành mà cảm nhận sự trang nghiêm, cổ kính của nó.

Đây là ý chí tích lũy hàng ngàn năm của một ngôi thành cổ, cái mà Triều Dương trấn không thể nào so sánh được. Lục Thanh cảm thán một tiếng. Hắn nhìn người gác cổng thành cũng có tu vi Kiếm Nô, thậm chí trong số đó còn có cả hai gã Kiếm Thị.

Sau khi đưa ra yêu bài chứng minh thân phận của bản thân, Lục Thanh liền dắt Ô Huyết mã đi vào thành. Triều Dương thành rất lớn, ước chừng phải có chu vi tới mười dặm. Bên trong thành tiếng người huyên náo, nhộn nhịp. Các loại quán xá mọc lên san sát ven đường thành một hàng dài không nhìn thấy điểm cuối.

Tuy nhiên Lục Thanh cũng chẳng để ý lắm. Hắn đi thẳng về phía thành Nam. Đó là nơi tập trung phường thị của Triều Dương thành. Nơi đây, người người qua lại tấp nập. Phường thị là nơi chuyên dành cho việc giao dịch, mua bán. Ở lối vào có một tòa lầu cao tới hai mươi trượng. Sau khi gửi ngựa, Lục Thanh liền đi vào trong.

Ở đây có đủ các loại cửa hàng mua bán. So với phường thị ở Triều Dương trấn thì nó nhiều hơn gấp mấy lần. Tuy nhiên, Lục Thanh phát hiện ra cửa hàng chú kiếm và cửa hàng khoánh thạch đã chiếm tới năm phần. Những cửa hàng đó rất to và rộng, bên trong có đủ các chủng loại nhưng không khiến cho Lục Thanh chú ý. Hắn đi thẳng về phía Bắc của phường thị.

Tới nơi, có thể thấy đây là một vị trí không tốt. Người qua lại nơi đây cũng không đông mà cửa hàng cũng thưa thớt. Nhiều chỗ còn gần như bị bỏ hoang, trên cánh cửa đầy bụi và mạng nhện chứng tỏ rất lâu không có người ra vào.

Hắn đi thẳng vào một cái ngõ nhỏ rộng khoảng chừng năm, sáu người. Bên trong ngõ có thể nghe thấy loáng thoáng thành âm của tiếng chày đập sắt. Đúng là nơi này rồi. Lục Thanh sờ sờ cái bao sau lưng rồi bước vào trong.

Trong ngõ hoàn toàn khác với bên ngoài. Nó rất sạch sẽ. Trên mặt đá còn có dấu vết của nước, hiển nhiên là có người dùng nước để rửa. Tuy nhiên có thể do trời đông giá rét nên hơn nửa bị ngưng kết thành một lớp băng mỏng, trơn trượt.

Tuy nhiên đó cũng không phải là điều mà Lục Thanh quan tâm. Với tu vi và khả năng khống chế lực đạo của hắn lúc này thì đi trên mặt đường trong ngõ hoàn toàn vững vàng. Cái duy nhất khiến cho hắn để ý chính là tiếng chày đang vang vọng trong ngõ.

Trong tiếng chày xé gió phẳng phất như có một thứ lực lượng kỳ dị, chậm rãi bao trùm tâm thần của Lục Thanh khiến cho hắn như muốn chìm đắm vào trong đó. Đến hôm nay, tâm cảnh của hắn đã được lột xác nên tâm thần cũng có thể nói là hết sức ổn định.

Tuy nhiên càng đi sâu vào trong ngõ, tiếng chày xé gió càng lúc càng nhiều. Âm thanh vang vọng trong đó từ từ gây ra một thứ áp lực cho tinh thần. Lục Thanh chỉ cảm thấy Thức Hải của mình như dừng lại, thần thức biến thành dòng khí mát mẻ như gặp phải kẻ địch cứ run run. Trong lòng Lục Thanh cũng không biết tại sao cứ cảm thấy lạnh gáy.

“Người này cuối cùng là ai? Chẳng lẽ Hoàng lão muốn ta tìm người đó sao? Thật đáng sợ.” - Lục Thanh thầm nghĩ.

Trước mặt hắn khoảng mười trượng có một căn phòng dùng để chú kiếm. Căn phòng đó cũng chỉ được xây từ đá mà thôi. Tuy nhiên do thời gian lâu rồi nên trên bức tường có một màu xám nhạt khiến cho người ta có cảm giác nặng nề. Ở trên nóc nhà, từng làn khí màu xám từ từ chui qua nóc bay lên.

Đúng là nơi này. Sau khi Lục Thanh tới gần, Luyện Tâm kiếm sau lưng hắn gần như mất đi sự khống chế, bắt đầu run rẩy. Đồng thời nó phát ra những tiếng ngân nho nhỏ. Sau khi Lục Thanh vượt qua khoảng cách mười trượng, tiếng kiếm ngân không ngừng dứt đoạn mà còn cao hơn nữa. Thậm chí, Lục Thanh còn cảm thấy Luyện Tâm kiếm ở sau lưng bắt đầu nóng lên.

Niệm Vân kiếm được bọc trong tấm vải bố cũng có chút dao động. Một luồng kiếm khí mang theo hơi nóng từ phía sau lưng hắn bốc lên nhưng bị Lục Thanh cố gắng kìm nén. Lúc này, trong lòng Lục Thanh cảm thấy kinh hãi. Bởi hắn đột nhiên nghĩ tới trong Húc Nhật tâm kinh có một câu nói:

Người có được kiếm ý, có thể thông qua thần niệm mà kết nối với ý thức của kiếm.

“Đây là phản ứng của Luyện Tâm và Niệm Vân hay sao?” - Lục Thanh thầm nghĩ trong đầu. Lúc này, mỗi bước chân của hắn đều hết sức khó khăn. Trong lòng hắn như có một tảng đá nặng. Không khí xung quanh gần như ngưng kết không hề lưu động. Tiếng chùy vẫn vang lên như trước, mặc dù nghe thông thả nhưng có thể cảm thấy lực đạo của nó đã tăng lên.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

51. Chương 49: Kiếm Ý Luyện Tiên Thiên.

“Ta còn chưa thể bảo vệ được di kiếm của tiên phụ, chưa tái hiện được sự huy hoàng của Lục gia, kiếm đạo vô thượng cũng còn chưa chạm đến thì làm sao người có thể khiến ta phải cúi đầu ở đây được”. Nhất thời, trong đan điền của Lục Thanh, Tử Điện kiếm khí giống như thoát thai hoá cốt trở nên trong suốt. Thậm chí, trên Kiếm Nguyên còn xuất hiện một chút kiếm khí lóe lên. Tuy nhiên, hơi thở bá đạo mặc dù mạnh hơn trước nhưng trong đó có một thứ tinh khiết đang chậm chậm sinh ra.

Trong nháy mắt, Thức Hải của Lục Thanh thoát ly khỏi sự áp chế mà nhanh chóng xoay chuyển theo Luyện Hồn quyết. Qua mấy lần hô hấp, tốc độ của nó đã đạt tới cực hạn.

Nơi huyết Bách Hội trên đỉnh đầu, Lục Thanh cảm thấy có một luồng hơi nóng từ từ bốc lên khiến cho huyết Bách Hội trở nên phồng phồng như một con gà đang chuẩn bị phá trứng mà chui ra. Tuy nhiên, một lúc lâu nó vẫn không thể phá được lớp màng mỏng. Lớp màng đó giống như một tấm da thú chắc chắn bịt lên trên. Nhưng Tử Điện kiếm khí đang lột xác lại không cam chịu kết quả như vậy. Trong nháy mắt nó chợt trở nên cuộn cuộn giống như một cơn đại hồng thủy chảy theo kinh mạch mà vọt lên.

Ầm...

Trong nháy mắt, huyết Bách Hội bị một thứ lực mạnh mẽ mở tung. Luồng hơi nóng được sinh ra trước đó liền xông ra ngoài. Vào lúc này, Lục Thanh chợt cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng giống như không còn sức nặng, có thể bay lên bất cứ lúc nào. Tuy nhiên Lục Thanh cũng biết đó chỉ là cảm giác mà thôi.

Vào thời điểm này, nếu có một người luyện kiếm nào nhìn thấy Lục Thanh sẽ thấy bên ngoài thân thể hắn có những tia điện màu tím. Da thịt của hắn gần như trong suốt như ngọc, toàn thân tỏa ra một luồng hơi thở mát mẻ giống như một đứa trẻ con mới sinh còn đang chứa đầy khí tiên thiên trong cơ thể, vô cùng tinh khiết. Nguyên khí trong thiên địa như cảm thấy hài lòng, thích thú mà tụ tập xung quanh người Lục Thanh. Sau đó, chúng thông qua lỗ chân lông trên cơ thể hắn mà chui vào.

Chung quanh người Lục Thanh, nguyên khí trong thiên địa tụ tập quá nhanh, tạo nên một cơn lốc xoay tròn, nâng thân thể hắn lên khỏi mặt đất khoảng ba tấc.

Trong khoảng khắc ngắn ngủi, Lục Thanh cảm thấy tâm thần hết sức tĩnh lặng, giống như xung quanh không hề có một thứ gì tồn tại. Ngay cả kiếm ý khiến cho hắn hô hấp khó khăn cũng đột nhiên biến mất. Lúc này, hắn như lần đầu tiên cảm nhận được một khoảng đất trời xung quanh.

Hai mắt hắn lại mở ra. Lần này quan sát, Lục Thanh có thể cảm thấy thế giới xung quanh một cách rõ ràng. Bất luận là những đường vân trên bức tường đá hay mái hiên hai bên ngõ nhỏ, từng đường nét hiện rõ trước mắt Lục Thanh. Lúc này, cảm giác hoàn toàn khác với việc sử dụng thần thức để quan sát bởi gần như hắn đang sử dụng chính đôi mắt của mình.

Đây là Húc Nhật tâm kinh tầng thứ tư theo như lời luyện tiên thiên, thoát thai tẩy nguyên đây hay sao? Thì ra ý nghĩa chân chính của nó chính là thế này. Trong nháy mắt khi Lục Thanh tỉnh lại đã biết sự thay đổi của bản thân như thế nào. Dưới áp lực của Kiếm ý, hắn dựa vào ý chí tích lũy được qua những lần sinh

tử mà đọc thấu bản tâm. Thần thức tự lại đẩy tạp chất trong cơ thể ra ngoài. Sau đó, Tử Điện kiểm khí lột xác đã khi thông huyết Bách Hội, giúp cơ thể nối thông với trời đất. Đó cũng là mơ tưởng của rất nhiều người cầu có thể đạt được cảnh giới Kiếm Nguyên, đạt một chân vào tu vi Kiếm Khách tiểu thiên vị.

Lục Thanh cũng là một kẻ may mắn. Theo những gì mà Húc Nhật tâm kinh tầng thứ ba nói thì Kiếm Giả bắt đầu xuất hiện thần thức nhưng không có cách nào phóng ra ngoài, chỉ có thể tích lũy từng bước một. Khi đạt tới Kiếm Giả đại thiên vị đỉnh phong, thần thức ngưng tụ thành dòng chảy mới có thể thử khám phá bản tâm, lợi dụng thần thức mà đẩy tạp chất trong cơ thể ra ngoài. Sau đó, mượn sự lột xác của Kiếm Nguyên mà khai thông huyết Bách Hội nối với thiên địa.

Đối với ba điểm đó phải nói là hắc vô cùng may mắn. Thần thức thì không nói. Hắc tu luyện Luyện Hồn quyết nên có được thần thức rất mạnh, có thể so với Kiếm Khách. Mà Tử Điện kiểm nguyên vốn chính là một thứ uy lực đặc biệt của thiên địa, sau khi lột xác hoàn toàn hơn hẳn Kiếm Giả đại thiên vị. Mà trước đó do đã trải qua kinh nghiệm sinh tử lại thêm áp lực của kiếm ý hôm nay nên việc khám phá bản tâm hoàn toàn là thành tựu của bản thân hắc.

Vì vậy mà sự đột phá một cách may mắn của hắc hôm nay, người khác không thể nào ngờ tới. Sau khi cảm thụ một chút sự linh hoạt của cơ thể, khả năng thu phát tự nhiên đối với Tử Điện kiểm khí, Lục Thanh mở miệng mỉm cười. Mặc dù vẫn là Kiếm Giả trung thiên vị, nhưng chỉ cần cho hắc thời gian để tích lũy lực lượng nữa là đủ. Hơn nữa, trong người hắc còn có nhân sâm và linh chi. Hắc tin tưởng chỉ trong khoảng thời gian ngắn sẽ đạt tới tu vi Kiếm Khách tiểu thiên vị.

Sau khi thần thức bộc phát, dưới sự dẫn dắt của Luyện Hồn quyết, nó lại nhanh chóng ngưng tụ. Lúc này, Lục Thanh có thể cảm nhận được bản thân đã đạt tới đỉnh phong của Dưỡng Hồn. Trong phạm vi hai mươi trượng đều nằm dưới sự bao phủ thần thức của hắc. Hơn nữa, hắc biết chỉ cần cố thêm một tháng không chừng có khả năng đột phá mà tiến thêm một bước.

Vào lúc này, nét mặt Lục Thanh hoàn toàn kiên định. Hắc biết bản thân đang từ từ tiến tới mục tiêu.

Cảm thụ bốn phía vốn tràn ngập kiếm ý vào lúc này đã hoàn toàn biến mất. Tiếng chày vang lên trong phòng cũng chẳng biết dừng lại từ lúc nào. Lục Thanh vô cùng cảm kích. Hắc biết người đó đã sử dụng kiếm ý giúp mình phá vỡ bức màn che mà nhìn thẳng vào bản tâm. Đồng thời đó cũng là người mà Hoàng lão phó thác mình đến gặp.

Bước vào trong căn phòng chú kiếm, bên trong hết sức đơn giản. Chu vi của nó khoảng chừng năm trượng, chẳng khác gì một nơi của Chú Kiếm sư mới nhập môn. Một cái lò được làm từ hắc thiết. Một cái ghế dài được làm bằng gỗ đặt bên cạnh một cái bàn bát giác. Trên bàn có đặt một hồ rượu. Nơi góc tường đặt một cái giường gỗ hết sức đơn giản, ngay cả cái chiếu cũng không có.

Lúc này, trên cái lò chỉ còn một ngọn lửa đỏ rực cùng với một làn bụi. Một lão nhân có khuôn mặt hiền lành đang lẳng lặng ngồi bên cạnh đang cầm một cái tẩu thuốc bằng đồng. Một làn khói xanh bay ra từ miệng lão nhân.

Khung cảnh hết sức bình thường. Nếu không phải vừa mới tự mình cảm nhận, thì Lục Thanh không thể tin nổi lão nhân mặc cái áo bố màu xanh trước mắt chính là người vừa mới phát ra kiếm ý với một luồng uy áp nặng như núi của cường giả kiếm đạo.

Vái lão nhân một cái thật sâu, nét mặt Lục Thanh hết sức thành khẩn, nói:

- Đa tạ tiền bối trợ giúp. Lục Thanh chẳng biết lấy gì báo đáp.

Đặt cái tẩu xuống, lão nhân nói:

- Đó là do tâm trí của ngươi kiên định. Tuổi còn nhỏ mà đã trải qua sinh tử, lại có nghị lực lớn. Ta cũng chỉ là một lão già đưa thuyền, giúp đỡ một chút mà thôi.

Dừng lại một chút, lão nhân lại nói:

- Ngươi về nói với Hoàng Thiết Tâm là Quý lão vẫn tốt lắm.

Nói xong, lão đứng dậy hất nhẹ tay. Lục Thanh cảm thấy trên người nhẹ hắc. Thì ra cái bao Hoàng lão giao cho hắc đã bay thẳng vào tay của lão nhân.

Lục Thanh biết rằng đó là do lão nhân chỉ sử dụng thần thức mạnh mẽ của mình mà nâng cái bao lên. Thần thức mạnh như vậy khiến cho Lục Thanh cảm thấy kinh hãi. Sợ rằng bản thân có tu luyện Luyện Hồn quyết tới giai đoạn Ngưng Hồn cũng không thể mạnh được như lão. Tu vi của lão nhân là thể nào? Kiếm Sư? Kiếm Chủ? Hay là....

Như đoán được suy nghĩ của Lục Thanh, lão nhân thở dài nói:

- Con đường tu luyện kiếm đạo vô cùng rộng lớn. Cho dù với tu vi của ta bây giờ cũng mới chỉ nhìn thấy một góc của ngọn núi mà thôi. Nhưng nếu đã bước lên con đường tu kiếm thì mặc dù không phải là đại trí tuệ nhưng cũng phải có được nghị lực lớn. Năm vạn năm qua, rất nhiều chuyện đã biến mất. Ngay cả thượng cổ thánh hiền cũng xuống dốc. Nhưng kiếm đạo vẫn trường thịnh không suy là có đạo lý của nó. Đó là thiên đạo mà cũng chính là thiên mệnh.

Đưa ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh, trong khoảng khắc, hắn như có cảm giác bị nhìn thấu đến từng góc ngách trong cơ thể. Đôi mắt của lão nhân như muốn hút tất cả ánh sáng vào trong đó.

Giữ vững tâm linh, vào lúc này trong lòng Lục Thanh hoàn toàn trong sáng không hề có bất cứ suy nghĩ nào. Hắn chỉ dùng một thứ ánh mắt bình thường mà đối mặt với lão nhân.

- Được! Người có tư cách ở lại. Ba ngày sau, người theo ta mà luyện sắt.

Lục Thanh sửng sốt. Luyện sắt...từ khi hắn tám tuổi đã xem qua các loại điển tịch chú kiếm. Tất cả các bước: Xem xét, tính toán, phân biệt, ghi nhớ không gì là hắn không biết. Sau tám tuổi, hắn bắt đầu theo phụ thân học chú kiếm. Bài tập đầu tiên chính là luyện sắt. Bất luận là tinh luyện, tôi luyện, tạo hình, dung hợp hắn đều đã luyện mấy vạn lần, mấy vạn canh giờ. Đến bây giờ có thể nói là vô cùng thuần thục. Hơn nữa, tuyệt chiêu của Lục gia là Đại Diễn tam thập lục chùy là thứ chùy pháp tinh thâm. Phương pháp sử dụng chùy pháp rất đặc biệt, nên đến lúc này hắn chẳng kém gì so với Chú Kiếm sư ngũ, lục phẩm. Thậm chí so với Hoàng lão cũng không kém hơn nhiều lắm. Vậy mà bây giờ Quý lão lại muốn hắn theo học luyện thiết. Điều này bảo sao hắn lại không sửng sờ.

Không nói gì, lão nhân xoay người cầm lấy một cái chùy bằng đồng nặng chừng hai mươi cân. Sau đó, lão xoay người nắm lấy cái kiếm được đặt bên cạnh lò rồi kẹp một khối quặng hắc thiết mà đặt vào trong ngọn lửa. Cái chùy vẽ theo một đường vòng cung rồi hạ xuống.

“Choang...”.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

52. Chương 50: Vạn Pháp Quy Tông.

Choang...

Choang....

Những tiếng chùy xé gió vang lên khiến cho Lục Thanh đột nhiên ngẩn người. Trong mắt hắn, cái chùy bằng đồng trong tay lão nhân giống như hóa thành một thanh kiếm sắc bén cứ từng kiếm từng kiếm mà đâm vào chỗ quặng Hắc Thiết. Tuy nhiên, thanh kiếm đó cũng rất kỳ lạ. Nhìn tốc độ hạ xuống của nó vô cùng nặng nề chẳng khác gì một thanh cự kiếm từ trên trời giáng xuống với uy thế không thể tưởng tượng nổi. Vậy mà khi hạ xuống lại nhẹ nhàng tựa như một cánh chim.

Cái cự chùy chẳng khác gì một thanh trường kiếm trong tay một vị Kiếm Giả tuyệt thế. Nó liên tục biến đổi từ âm sang dương rồi ngược lại, xuất ra vô số chiêu thức ảo diệu. Từ từ một luồng kiếm ý uy nghiêm mang theo một làn hơi nóng tỏa ra xung quanh. Kiếm ý mạnh mẽ khiến cho ngay cả trong căn phòng cũng nổi lên những cơn gió nhẹ.

Tuy nhiên, hôm nay, Lục Thanh đã luyện tiên thiên thành công nên bất luận là ý chí tinh thần hay là thần thức từ Kiếm Nguyên cũng thoát thai hoá cốt nên mặc dù áp lực của kiếm ý rất mạnh hắn vẫn có thể chịu đựng được.

Vào giờ phút này, cái mà Lục Thanh khiếp sợ không phải là uy thế của kiếm ý mà là do hắn nhận ra rằng kiếm ý được phát ra từ trên chiếc chùy. Từ cán của cự chùy tỏa ra những luồng khí thể mạnh mẽ khiến cho hắn có cảm giác chỉ cần một vật nào đó tới gần sẽ bị nó đập cho nát ra thành phần.

Chùy pháp này...kiếm ý....

Lục Thanh có một thứ cảm giác gì đó. Tuy nhiên ngay lập tức hắn nghĩ tới việc bản thân sử dụng Đại Diễn tam thập lục chùy thành kiếm pháp đã tạo ra một thứ kiếm pháp bao hàm cả gió và lôi điện, vừa nhu vừa cương, hoàn toàn khác biệt với bất cứ một thứ kiếm pháp nào. Chẳng lẽ trên đời này chùy pháp cũng có thể dùng vào trong kiếm pháp hay sao?

Dưới ánh mắt chăm chú của Lục Thanh, cây chùy trong tay lão nhân liên tục nên xuống khối hắc thiết làm cho ánh sáng của nó thay đổi. Vốn ban đầu nó có màu đen đục từ từ biến thành màu ngăm đen. Đó là do tạp chất trong quặng đã được luyện đến mức độ gần như không còn chút nào. Tuy nhiên, lão nhân vẫn không dừng lại mà tiếp tục vun chùy. Những tiếng chùy vang lên theo một thứ âm luật nào đó vọng ra ngoài. Dần dần, Lục Thanh có thể cảm nhận được sự chuyển đổi âm dương trong đó.

Cuối cùng, khối hắc thiết trên lò lửa chỉ còn bằng nắm tay của trẻ con. Màu ngăm đen biến thành một màu đen như mực. Ngay cả màu sắc ban đầu của quặng mỏ cũng hoàn toàn biến mất.

Là người tinh thông việc chú luyện nên Lục Thanh biết rõ đó là do khoáng thạch đã không còn tạp chất, gần như đạt tới mức cơ bản nhất. Thậm chí nếu dùng nó để chế tạo chắc chắn sẽ tạo ra một thanh kiếm có cấp bậc vượt qua khả năng vốn có của nó. Tuy nhiên, muốn đạt tới mức độ như vậy lại vô cùng khó khăn. Ngay cả phụ thân của hắn dùng hết cả đời chú tạo, thậm chí đến phút cuối cùng dùng máu huyết của trái tim để tôi kiếm cũng không thể đạt tới mức độ của lão nhân.

Lão nhân chắc chắn là một cao thủ thâm tàng bất lộ, Lục Thanh thầm nghĩ. Không thể ngờ được trong Triều Dương thành, ở một nơi hẻo lánh, nghèo túng như thế này lại có một người như thế. Kiếm ý rồi chùy pháp không có cái nào không phải là cao thủ số một trong khu vực Tử Hà tông.

- Nhìn có hiểu gì không? - Tiếng chùy đột nhiên ngừng lại. Lão nhân dùng kiếm kẹp khối hắc thiết để vào trong một cái sọt bằng gỗ. Lò lửa vẫn đỏ rực như trước, không hề thấy nó có chút yếu bớt.

Nét mặt có chút trầm tư, đối với câu hỏi của lão nhân, Lục Thanh sững sốt một lúc rồi nhường mày, ngắt đầu nói:

- Chỉ hiểu được một chút, nhưng cũng là chút bề ngoài mà thôi.

- A... - Lão nhân nhíu mày, như gặp được chuyện gì đó hết sức thú vị mà hỏi:

- Vậy người cho ta biết người hiểu được một chút bề ngoài đó là cái gì?

- Thứ chùy pháp này hình như có thể sử dụng được giống như kiếm pháp.

Lão nhân nghe thấy vậy đột nhiên thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc. Đôi mắt của lão chợt lóe lên một tia sáng rồi trở lại bình thường. Lão liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, nói:

- Người nói rất đúng. Rất đúng.

- Thời gian ba ngày luyện sát với ta, ta hy vọng người có thể lĩnh ngộ được điều gì đó.

Từ đó, trong ba ngày Lục Thanh liền bắt đầu theo Quý lão luyện tập việc luyện sát. Cũng chẳng biết Quý lão lấy từ đâu ra một cái lò bằng hắc thiết và một cây chùy bằng đồng nữa. Lục Thanh cầm cây chùy trong tay có cảm giác hơi nhẹ. So với trước đó hắn cầm cây đại chùy bằng tinh thiết nặng năm mươi cân thì chẳng thấm vào đâu. Việc nó khiến cho Lục Thanh cảm giác không quen tay. Tuy nhiên lão nhân lại không đồng ý cho Lục Thanh một cây búa nặng hơn. Lục Thanh bất đắc dĩ chẳng còn cách nào khác là phải sử dụng nó.

Thời gian ba ngày có thể nói chỉ là một thoáng, cơ bản là như chưa có một chút cảm giác gì. Ban ngày Lục Thanh theo lão nhân ở trong phòng luyện sát. Từ lúc bắt đầu, hắn sử dụng kinh nghiệm có được từ trước đó mà rèn luyện. Tuy nhiên, hắn lại bị lão nhân ngăn cản và bắt hắn phải làm theo các động tác vận lực của lão.

Lúc bắt đầu, Lục Thanh cảm giác hết sức ngượng ngập. Cho dù hắn sử dụng cảnh giới Cử nhược trọng khinh vào việc sử dụng chùy pháp nhưng khi hua chùy theo cách của lão nhân vẫn thấy hết sức khó khăn, chẳng khác gì một đứa trẻ cố gắng giơ một tảng đá nặng trăm cân vậy. Cơ bản là hắn không thể khống chế được phương hướng, thậm chí khi hạ xuống còn suýt bị nó làm cho trọng thương.

Tuy nhiên, Lục Thanh vốn là người có trái tim kiên định. Điều đó có thể thấy qua việc hắn điều khiển lửa giúp phụ thân chú kiếm. Việc bỏ dở giữa chừng đối với hắn mà nói cơ bản là chuyện không hề có. Điều này cũng là thứ mà hắn học được từ trong các loại thư tịch từ thời thượng cổ. Người học tập cho dù đối diện với một dòng chảy xiết cũng phải bước vào, ý chí quyết tâm mạnh mẽ.

Ý chí đó của hắn khiến cho lão nhân đứng bên cũng phải gật đầu hài lòng. Lão mở miệng chỉ điểm cách vận lực, tư thế, bước chân, sự thay đổi của tâm cảnh. Từ đó giúp cho Lục Thanh từ từ cảm nhận việc thi triển chùy pháp mà phát ra kiếm ý. Sau đó dưới sự bao phủ của kiếm ý bắt đầu rèn luyện.

Sau khi kiếm ý tỏa ra, Lục Thanh cảm thấy cây chùy trong tay mình thoáng cái đã nặng mấy trăm cân, gần như đã đạt tới cực hạn của thân thể hắn. Điều này cũng cho hắn biết được dụng ý ban đầu của lão nhân. Thì ra ngay từ đầu, lão nhân đã nhận ra mức độ cực hạn của thân thể hắn. Vì vậy mà nếu đưa cho hắn một cây chùy quá nặng thì đến lúc này chỉ sợ hắn bị gãy xương mà trọng thương cũng nên.

Mà cho dù như vậy thì dưới sự bao phủ của kiếm ý do lão nhân phát ra, không khí trong căn phòng như bị cô đọng mà vậy chặt lấy người Lục Thanh khiến cho hắn cử động hết sức khó khăn. Tuy nhiên, vào thời điểm này, Lục Thanh hoàn toàn bình tĩnh. Hắn như nhớ lại lúc tu luyện trong Minh Nguyệt đầm trên Triều Dương phong. Cái cảm giác bị cả ngọn thác dội xuống người mang đến một nguồn áp lực mãnh mẽ cũng giống hệt bây giờ. Chỉ có điều, kiếm ý còn có thêm sự áp lực của tinh thần.

Đó là sự khảo nghiệm đối với ý chí của người luyện kiếm. Tuy nhiên tới thời điểm này, nó không thể lay động ý chí trong đầu Lục Thanh. Mà đến lúc này, Lục Thanh cũng hoàn toàn bình tĩnh, quỹ tích của cây chùy trong tay lão nhân cũng đã rõ hơn rất nhiều.

Cứ như vậy, ba ngày sau, Lục Thanh cảm nhận được khí thể của bản thân đã khác trước rất nhiều. Nếu như trước đó, gã chỉ là một người mới bước vào cảnh giới thứ hai của Kiếm đạo, Kiếm Nguyên biến đổi về chất. Nếu như trước đó khí thể của hắn mạnh mẽ là nhờ Tử Điện kiếm khí trong cơ thể thì vào lúc này, toàn thân của hắn đều có cảm giác giống như một thanh kiếm. Người đứng trước mặt hắn đều có thể cảm nhận được hơi thở của kiếm, giống như một thanh kiếm vừa mới được tôi xong, mặc dù còn non nớt nhưng vẫn có một thứ khí chất đặc biệt của kiếm.

Lúc này đã là sáng sớm ngày thứ tư. Trong tiết đông giá rét lại chợt xuất hiện chút ánh nắng ấm áp của mặt trời. Một vài tia nắng len lỏi qua những đám mây trên bầu trời mà chiếu xuống bức tường trong ngõ nhỏ khiến cho không khí trong cái ngõ trên nên ôn hòa hơn rất nhiều.

Trong căn phòng chú kiếm, hai tiếng chùy luân phiên nhau vang lên. Một tiếng vừa nhu vừa tinh tế vang lên giống như những giọt mưa xuân rơi xuống mái hiên, thấm đậm vào lòng người. Một âm thanh khác thì non nớt tuy nhiên đã có một sự phối hợp giữa cương và nhu. Mặc dù nghe kỹ vẫn còn thiếu một chút gì đó, giống như một thứ rượu đục chưa được tinh khiết cho lắm.

Đột nhiên âm thanh của hai tiếng chùy dừng lại. Ánh mắt lão nhân bình thản, cất giọng ôn hòa, nói:

- Ba ngày qua, sự tiến bộ của ngươi vượt qua tưởng tượng của ta. Mặc dù tư chất tiên thiên của ngươi cũng chỉ hơn người một chút, nhưng ngộ tính của ngươi phải nói là hiếm có trong thiên hạ. Điều này có lẽ là do thần thức mạnh mẽ của ngươi tạo ra.

Trải qua ba ngày, khí chất của Lục Thanh càng thêm thuần khiết. Lúc trước, trên người hắn phát ra kiếm khí không thể thu liễm thì bây giờ đã biến mất toàn bộ. Thoáng nhìn qua giống hệt như một gã thiếu niên của một thế gia.

- Đa tạ ân chỉ điểm của tiền bối. Sau này, Lục Thanh luôn nhớ ân dạy dỗ hôm nay. - Buông cây chùy trong tay xuống, Lục Thanh khom người quay về phía lão nhân mà bái ba cái. Qua ba ngày, hắn đã hiểu ra được rất nhiều thứ. Hắn cũng biết được chùy pháp của lão nhân chắc chắn là một bộ kiếm pháp thượng thừa. Tuy nhiên, đến cái thứ ba thì hắn bị lão nhân sử dụng kiếm ý ngăn cản, không cho bái nữa.

- Người có thể tới đây thì đó là duyên phận. Học được kiếm pháp của ta cũng là do người có ngộ tính hơn người, không cần phải nói nữa.

Dừng lại một chút, lão nhân lại nói:

- Bây giờ người nói cho ta biết trong ba ngày qua sử dụng chùy pháp để luyện sắt, người lĩnh ngộ được cái gì?

Cúi đầu suy nghĩ một lúc, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt, Lục Thanh ngẩng đầu nói:

- Kiếm pháp, chùy pháp hay tất cả mọi vật trên thế gian thực ra đều có thể biến đổi cho nhau. Ta nhớ đã từng đọc qua một cuốn đạo đức kinh từ thời cổ có nói đạo sinh ra một, rồi hóa làm hai, hai lại hóa thành ba rồi ba biến thành vô vàn thứ. Nói chung là vạn vật trên thế gian này đều có một mối liên hệ lẫn nhau có thể hợp lại thành một.

Ánh mắt có một chút kinh dị, lão nhân nhìn về xa xăm như đang nhớ đến một cái gì đó. Sau đó, lão thở nhẹ một hơi, nói:

- Đúng vậy. Thiên đạo hóa kiếm đạo. Kiếm đạo cũng bao hàm cả thiên đạo. Từ một cái ban đầu mà hóa thành hai, ba rồi vạn loại kiếm pháp. Nhưng tất cả cũng có thể quy về một mối. Kiếm giả tu luyện đến một mức nào đó lại cầu cho được bốn chữ vạn pháp quy tông.

Vạn pháp quy tông!

Tinh thần Lục Thanh chấn động. Trong đầu hần giống như mở ra một cánh cửa mới. Tuy nhiên, cánh cửa đó lại bị thứ ánh sáng chói lóa che khuất. ánh mắt hần cơ bản là không thể nhìn rõ, hay phân biệt được phương hướng. Mất một lúc, hần mới bình tĩnh lại được. Lúc này, mồ hôi của hần đầy đầu, tinh thần thông suốt.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

53. Chương 51: Cuối Năm.

Lục Thanh cười Ô Huyết mã đứng lặng trên con đường lớn. Nhìn Triều Dương trấn lặng im trong cơn gió lạnh, Lục Thanh cảm thấy trong lòng có một sự yên tĩnh. Hần như hòa nhập vào trong bầu không khí chung quanh. Bất luận là cây cối hay cát bụi, hay những cánh chim kiếm ăn giữa trời đông lạnh giá cũng hoàn toàn hòa nhập với nhau.

Đây là ngày thứ hai sau khi Lục Thanh rời khỏi Triều Dương thành. Lần này tới Triều Dương thành, hần đã thu hoạch được một kết quả lớn tới không ngờ. Chẳng những thành công khám phá bản tâm mà còn luyện hóa tiên thiên đạt tới cảnh giới Kiếm Nguyên. Chỉ cần có thời gian tích lũy là có thể đạt tới cảnh giới Kiếm Khách tiểu thiên vị. Hơn nữa, ba ngày qua luyện thiết cũng có sự ảnh hưởng cực lớn đối với hần. Khả năng nắm giữ lực đạo của hần hoàn toàn thay đổi.

Lục Thanh học được chùy pháp của lão nhân đồng thời cũng học được khả năng khống chế lực nặng nhẹ của chùy pháp, nói một cách chính xác thì đó chính là cảnh giới Tự hóa khinh trọng. Đây là một cảnh giới tinh thâm của kiếm pháp. Nhưng do hần mới chỉ lĩnh ngộ được cảnh giới Cử nhược trọng khinh nên cũng không thể vận dụng chính thức cảnh giới đó. Nhưng cho dù như vậy thì sự lĩnh ngộ của Lục Thanh đối với cảnh giới Cử nhược trọng khinh cũng tăng vọt. Nó giống như một người bắt đầu thử gơ lên một tảng đá nặng ngàn cân mà không thể được. Nhưng sau một thời gian luyện tập hần có thể gơ lên một cách dễ dàng tảng đá một trăm cân.

- Giá... - Cắt dòng suy nghĩ, Lục Thanh cười Ô Huyết mã vào trong trấn. Hôm nay chỉ còn cách thời điểm cuối năm có ba ngày. Không khí của Triều Dương trấn cũng bắt đầu náo nhiệt, đồng thời đây cũng là lúc mà sự mua bán của phường thị tốt nhất. Tất cả mọi nhà đều chuẩn bị đồ vật để đón năm mới.

Đón năm mới là một truyền thống đã được lưu truyền trên Kiếm Thần đại lục hơn năm vạn năm qua. Mục đích chủ yếu của đón năm mới là tế bái tổ tiên, dâng hương tưởng nhớ tới hồn phách của tổ tiên đã mất đi.

Mặc dù mọi người cũng không biết thế giới u minh sau khi chết như thế nào, nhưng sự thờ phụng bao nhiêu năm qua đã trở thành truyền thống không thể nào quên trong lòng mọi người.

Lúc này, nơi ngã tư đường trong Triều Dương trấn có một đám trẻ khoảng bốn, năm tuổi đang nô đùa. Đối với chúng mà nói thì năm mới có nghĩa là chúng được ăn những thứ thật ngon, có nhiều quần áo mới. Nói chung là cái gì cũng mới. Đây là vấn đề mà chúng quan tâm nhất. Việc cúng tế tổ tiên đối với bọn chúng mà nói không bằng mùi thơm tỏa ra từ bếp.

Nhìn hình ảnh âm áp trước mắt, Lục Thanh nở một nụ cười. Tuy nhiên, nụ cười của hắn nhanh chóng biến mất bởi đó đều là dân của Triều Dương trấn đồng thời cũng là dân của hắn. Mặc dù hắn chưa chính thức trở thành trấn thủ, nhưng chờ qua năm mới thì cũng chỉ còn ba năm nữa mà thôi.

Hắn muốn cho bọn họ được an cư lạc nghiệp. Vào lúc này, Lục Thanh nhìn những khuôn mặt ngây thơ trước mắt mà thầm nói với chính bản thân.

Dắt Ô Huyết mã bước đi về phía Lục phủ. Trên đường có rất nhiều người nhận ra, hành lễ đối với hắn. Thậm chí còn có cả người dân thuần phác vừa mới trở về liền đem con gà nòi cho hắn. Đó là những người vẫn nhìn hắn lớn lên từng ngày ở Triều Dương trấn. Bên cạnh đó có một số đoàn xe dừng chân quanh đó cũng tò mò nhìn Lục Thanh. Mặc dù vào lúc này, tâm cảnh của Lục Thanh đã được ngưng luyện, nhưng cũng không muốn để cho mọi người chú ý. Hắn rẽ ngay vào một cái ngõ nhỏ mà đi về Lục phủ.

Mới sáng sớm, Dịch lão đã ra trước cửa phân phó hạ nhân dắt ngựa đi vào cho hắn. Sau đó, khi Dịch lão để ý tới Lục Thanh chợt ngẩn người. Lão phát hiện ra hơi thở của Lục Thanh hoàn toàn thay đổi. Khí thể mạnh mẽ lúc trước hoàn toàn biến mất, chẳng khác gì một người bình thường. Da thịt hắn trong suốt giống như ngọc. Trên người tỏa ra một mùi hương mà ai cũng chỉ muốn được đứng bên cạnh hắn.

Tất nhiên, Lục Thanh không thể là người bình thường. Mà như thế thì chỉ có một khả năng đó là...

Không thể tin được vào mắt mình, thanh âm Dịch lão run run, nói:

- Kiểm giả luyện tiên thiên, sau khi thoát thai tủy nguyên, trong một khoảng thời gian ngắn, trên người sẽ có một mùi thơm giống như của trẻ con. Thiếu chủ! Người...

Gật đầu khẳng định, Lục Thanh nói:

- Đúng vậy! Ta đã đạt tới.

- Đây.... - Dịch lão vẫn không thể tin nổi. Mặc dù đã đoán ra sự thật nhưng vào lúc này, nghe Lục Thanh chính miệng nói ra lại càng thêm chấn động.

Đích xác nếu như hôm nay đám đệ tử nội tông của Tử Hà tông thì đám Kiểm Giả Trúc Cơ tụ nguyên có gần hai ngàn người. Nhưng trong số đó lượng người đạt tới cảnh giới thứ hai của kiểm đạo, đạt tới Kiểm Khách cũng chỉ có hơn trăm người. Còn lại một ngàn chín trăm người nữa thì có tới gần bốn đến năm trăm người bị dừng lại ở cảnh giới Kiểm Giả đại thiên vị mà không thể đột phá. Bởi vì bọn họ không thể khám phá được bản tâm của chính mình, sử dụng thần thức dẫn Kiểm Nguyên mở thông huyết Bách Hội.

Điều đó khiến cho mỗi một người có thể trở thành Kiểm Khách đều có được địa vị rất cao. Như trên Tử Hà tông, tất cả chấp sự cũng đều cần phải có tu vi ít nhất là Kiểm Khách. Mà chức vụ hộ pháp cần phải có tu vi ít nhất là Kiểm Sư. Tất cả những người đó đều là nhân vật có thực quyền, nắm giữ quyền sinh sát trong tay.

Vì vậy mà trong tất cả các thế gia phụ thuộc Tử Hà tông cũng đều có ít nhất một vị Kiểm Khách hoặc thậm chí là Kiểm Sư tọa trấn. Như hôm nay, năm đại thế gia xung quanh khu vực Tử Hà tông đều có một gã Kiểm Sư nên mới có được địa vị như ngày hôm nay.

Vào hôm nay, gia chủ Lục Vân của Lục gia có tu vi Kiểm Sư đã qua đời. Vì vậy mà thế gia chú kiểm tồn tại cả ngàn năm của Tử Hà tông có rất nhiều người nhìn trộm. Cho dù có Nhan Như Ngọc với tu vi Kiểm Khách trung thiên vị trấn áp cũng vẫn để cho thứ tử của Hoàng Phủ gia tộc mơ ước. Nhưng đến lúc này thì mọi chuyện không còn như thế nữa. Lục Thanh còn trẻ như vậy mà đã có tu vi Kiểm Khách thì trước tiên tuy chưa thể uy hiếp toàn bộ thành trấn xung quanh, nhưng ít ra thì cũng có thể giảm bớt những người

dám để mắt tới Lục gia. Ít nhất thì năm đại thế gia muốn động tới Lục gia cũng phải xuất ra Kiếm Sư mới được.

Đưa Lục Thanh vào trong nhà mà nét mặt khiếp sợ của Dịch lão vẫn chưa biến mất. Tuy nhiên, trên đó đã xuất hiện một chút kích động. Thời điểm này, thế lực của Lục gia không được ổn định, có rất nhiều chuyện xảy ra. Ngay cả những nơi làm ăn cũng bị chèn ép. Nhưng chỉ cần tu vi Kiếm Khách của Lục Thanh được truyền ra chắc chắn mọi chuyện sẽ lại yên ổn. Có lẽ chẳng có người nào đồng ý đối nghịch với một người đang lên như điều gặp gió trong tông môn.

Đi qua mấy cái hành lang, một đám hạ nhân đang bận rộn quét dọn, thay đi những bức bình phong cũ. Rất nhiều thứ cũng được thay mới. Chỉ duy nhất có căn phòng chú kiếm là đã được căn dặn trước nên không có người nào di chuyển bất cứ thứ đồ đạc gì trong đó. Cánh cửa gỗ vốn mục nát từ sau khi Lục Vân ra đi được sửa lại. Lục Thanh nhìn màu sắc loang lổ trên bức tường mà cảm thấy xúc động. Hắn đẩy cửa đi vào.

Cái lò vẫn còn nguyên đó. Hỏa ngọc chùy nặng trăm cân cũng được đặt một bên. Kiếm, khuôn chú tạo, ao tôi luyện vẫn ở nguyên vị trí, không hề xê dịch lấy một chút.

Tất cả những thứ này chắc chắn là do mẫu thân căn dặn, Lục Thanh thầm nghĩ. Mặc dù, lúc đầu mẫu thân cũng có oán giận với việc phụ thân say mê chú kiếm. Nhưng bao nhiêu năm tình nghĩa sâu nặng như vậy, làm sao có thể vì một chút oán giận mà gạt bỏ được cơ chứ.

Sau khi nhìn chung quanh, Lục Thanh liền nhẹ nhàng đóng cửa mà đi ra ngoài. Dịch lão đi theo phía sau thở dài một hơi. Từ nhỏ, lão đã đi theo Lục gia chứng kiến Lục Vân lớn lên nên coi hắn như con mình, thay hắn trông coi tất cả mọi chuyện của Lục gia, để cho hắn có thời gian mà chìm đắm vào trong việc chú kiếm không phải lo nghĩ tới chuyện khác. Cho tới bây giờ, đã nửa năm trôi qua mà cảnh còn, người mất. Thế sự thay đổi khiến cho lão cảm thấy buồn bã.

Một lúc sau, khi Nhan Như Ngọc nhìn thấy Lục Thanh cũng phải vì sự thay đổi của Lục Thanh mà cảm thấy kinh ngạc. Nàng cảm thấy vui quá phát khóc, khóc vì Lục Thanh còn nhỏ như vậy mà đã phải trải qua bao nhiêu chuyện. Trong lịch sử của Tử Hà tông người nào khám phá được bản tâm mà không phải trải qua bao nhiêu kinh nghiệm, nhân tình thế thái. Cho dù là đệ tử nội tông cũng phải trải qua những kinh nghiệm như thế mới có thể đột phá. Vậy mà hôm nay, Lục Thanh mới có mười ba tuổi đã có được thành tựu như vậy thì có thể tưởng tượng hắn phải trải qua những chuyện như thế nào?

Thời gian ba ngày thoáng cái đã trôi qua. Năm mới cũng đã đến. Nơi từ đường của Lục gia, Lục Thanh dâng hương, lễ phẩm, tế bái... Sau đó lại theo Nhan Như Ngọc tiếp đãi mọi người ở phần đất bên ngoài cửa hàng của Lục gia. Tất cả những việc đó, Lục Thanh không hề có một câu oán thán. Hắn biết đó đều là những việc mà ba năm sau bản thân phải tiếp xúc.

Sau năm mới mười ngày, Lục Thanh mới được trở lại bình thường. Trong lúc này, Lục Thanh cũng đã củng cố được cảnh giới vừa mới đột phá. Mùi thơm ngát của trẻ con sau khi luyện tiên thiên xương cũng từ từ tiêu tán. Vào buổi tối, hắn lại sử dụng nhân sâm cùng với linh chi để tăng Kiếm Nguyên lực khiến cho tu vi tiến triển cực nhanh. Sau nửa tháng, tu vi của hắn đã tăng lên tới Kiếm Giả đại thiên vị, hơn nữa còn nắm giữ kiếm khí lý thể.

Bởi vì kiếm khí lý thể là năng lực sau khi người ta tiến vào cảnh giới kiếm đạo thứ hai - Kiếm Nguyên mới có thể có được. Đó là do huyết Bách Hội được đả thông khiến cho con người có thể giao tiếp được với nguyên khí trong thiên địa. Vì vậy mà có thể mượn nguyên khí trong thiên địa khôi phục Kiếm Nguyên. Vì vậy mà người có tu vi Kiếm Khách thường được xưng là tiên thiên Kiếm Khách. Kiếm khí lý thể chính là do Kiếm Khách lợi dụng năng lực khôi phục mạnh mẽ do hấp thu nguyên khí trong thiên địa mà bắn ra ngoài cơ thể. Cũng chỉ có đạt tới Kiếm Khách mới có thể vận dụng được năng lực đó. Không có nổi thông được với thiên địa thì Kiếm Giả đại thiên vị có dụng hết Kiếm Nguyên trong cơ thể thì cũng chỉ bắn ra được một đạo kiếm khí là sẽ kiệt sức.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

54. Chương 52: Trở Lại Triều Dương Phong.

Luyện Tâm kiếm sau lưng hần chợt rung nhẹ. Đột nhiên, Lục Thanh mở hai mắt, hai tia sáng màu tím chợt lóe lên rồi biến mất. Luyện Tâm kiếm ngấm lên một tiếng rồi ra khỏi vỏ, được Lục Thanh nắm chặt trong tay. Khí thể của hần chợt có một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. Nguyên khí trong thiên đại như bị hút về phía Lục Thanh. Cánh tay hần di động, chợt co lại. Lục Thanh cúi đầu nhìn lướt qua thân Luyện Tâm kiếm, cánh tay đẩy mạnh về phía trước.

Một tiếng kiếm ngân thanh thúy vang lên. Một tia kiếm khí màu tím dài khoảng một thước, xung quanh có một tia điện màu tím thì thoảng lóe lên, chợt vọt ra trong không trung. Ngay lập tức một tấm đá cao chừng sáu trượng, dày khoảng vài thước ở phía trước liền vang lên một tiếng nổ ầm ầm. Trên tấm đá chợt xuất hiện một dấu vết dài một thước rất sâu, xung quanh có rất nhiều vết nứt lan rộng.

Nét mặt Lục Thanh có một sự hài lòng. Hôm nay hần đã tiến tới tu vi Kiếm Khách, Tử Điện kiếm nguyên lột xác khiến cho những tia tử điện trên kiếm khí càng thêm rõ ràng. Mấy ngày qua, với những gì mà hần thấy thì uy lực của Tử Điện kiếm khí dường như chỉ có những người đã hoàn toàn dung hợp lực lượng cơ bản hình thành kiếm khí hỏa hệ của Thái Vân cùng với Tồn Phong kiếm khí của Nhiếp Thanh Thiên mới có được hiện tượng như thế. Hơn nữa, Lục Thanh vô cùng tự tin Tử Điện kiếm khí của bản thân có uy lực không kém hơn so với bọn họ, thậm chí còn vượt lên mà bá đạo hơn.

Cho tới bây giờ, uy lực của kiếm khí dị chủng đã thực sự lộ ra ngoài. Tuy nhiên, Lục Thanh vẫn có một sự hoang mang đó chính là bản thân hôm nay đã đạt tới tu vi Kiếm Khách, nếu muốn có sự tiến bộ thì phải lựa chọn được một bộ kiếm pháp tinh thâm phù hợp. Vì vậy mà bản thân hần không biết lựa chọn thế nào.

Theo những gì mà Húc Nhật tâm kinh tầng thứ tư viết thì người luyện kiếm có tu vi Kiếm Khách sau khi có được một bộ kiếm pháp phù hợp, một ngày phải lấy Kiếm Nguyên lực mà tập luyện có thể giúp cho việc cảm ngộ ý cảnh ẩn chứa bên trong kiếm pháp. Thông qua ý cảnh đó mà cảm nhận được lực lượng tương ứng với bản thân, đồng thời cũng qua huyết Bách Hội đã được khai thông mà đón tiếp thứ lực lượng đó từ trong thiên địa để tích tụ trong Đan Điền hình thành thứ lực lượng cơ bản của thiên địa.

Điều quan trọng lúc này chính là lựa chọn được một bộ kiếm pháp tinh thâm. Bản thân có được dị chủng kiếm khí mang thuộc tính lôi điện. Nếu không có được bộ kiếm pháp lôi hệ thì bản thân cũng chỉ có thể lựa chọn việc tu luyện Đại Diễn tam thập lục chuy gia truyền của gia tộc mà diễn hóa kiếm pháp để mà dẫn dắt lực lượng của lôi điện và phong hệ. Tuy nhiên không biết có thể dung hợp với lực lượng khác hay không. Đây là một vấn đề khiến cho hần phải đau đầu.

Thoảng cái, Lục Thanh đã tỉnh táo lại. Mấy thứ này có vội vàng cũng không được. Đặc biệt là việc lựa chọn kiếm pháp tương ứng hoàn toàn quyết định tương lai của bản thân. Lục Thanh quyết định chờ trở lại Triều Dương phong rồi sẽ tới Tàng Kinh các để xem xét. Hần có nghĩ tới một kiếm ngày đó của Triệu Thiên Diệp. Mặc dù lôi điện của gã không thể tinh thuần được như bản thân nhưng nó cũng vẫn là lôi điện.

Sau đó, Lục Thanh lại tiếp tục diễn luyện lại một lần tất cả sở học của bản thân. Ngoại trừ Triều Dương thất thức và Đằng Vân cửu kiếm, hai thứ kiếm pháp cơ bản ra còn có thứ kiếm pháp cao thâm dành cho Kiếm Giả tập luyện - Húc Nhật thập tam kiếm. Có lẽ nhờ ba ngày đi theo Quý lão tiếp xúc với cảnh giới Tự Hóa Khinh Trọng mà Lục Thanh lĩnh ngộ thật sâu đối với cảnh giới Cử nhược trọng khinh. Lúc này, đối với cảnh giới Cử nhược trọng khinh, hần gần như đã đạt tới đỉnh. Lúc này, thi triển Húc Nhật thập tam kiếm hết sức dễ dàng và thuận lợi. Ngay cả ba đại tuyệt chiêu cuối cùng cũng không phải là vấn đề khó khăn. Trong lúc nhất thời, trong phòng diễn võ tràn ngập tử điện. Lúc thì tử điện kiếm khí ngưng tụ thành một đường khi thì tản ra vô số tia kiếm khí nhỏ bé đánh vào trên tấm đá to trong căn phòng. Khiến cho trên tấm đá xuất hiện chi chít những lỗ nhỏ.

Sau khi diễn luyện Đại Diễn tam thập lục chuy mà hần gọi là Đại Diễn phong lôi kiếm, Lục Thanh không dám vận dụng Kiếm Nguyên để thi triển mà chỉ dám dùng lực lượng thân thể để thi triển. Từ sau khi hần thoát thai tẩy nguyên, lực lượng cơ thể cũng tăng lên rất nhiều nhưng cũng chỉ thi triển được tới thức thứ sáu là hết lực. Hần ngồi xuống luôn trong đại sảnh, vẫn chuyển Kiếm Nguyên kích thích gân cốt cơ thể để khôi phục sức khỏe. Một lát sau, Lục Thanh đứng thẳng dậy đi ra khỏi phòng luyện võ.

- Con muốn đi vào Kiếm trì.

Trong nội sảnh của Lục gia, Nhan Như Ngọc nghe Lục Thanh nói vậy mà cau mày. Một lúc sau, nàng mở miệng nói:

- Kiểm trì là trọng địa của gia tộc. Ta biết ngươi muốn mượn nguyên khí tinh thuần của thiên địa trong đó để tăng tu vi. Nhưng bây giờ, ngươi vẫn không thể vào được.

- Không thể vào được? - Lục Thanh cảm thấy nghi hoặc.

- Ừm! Bây giờ ngươi không thể vào được. - Nhan Như Ngọc khẳng định.

- Đi vào Kiểm Trì thì điều kiện đầu tiên là kiểm giả phải đạt tới Kiểm Sư mới có thể mở ra. Nếu không kiểm giả sẽ bị kiểm khí ẩn giấu bên trong Kiểm Trì phản kích lại mà bị thương. Đây là do tổ tiên đã lập kiểm trận bảo vệ.

Nghe thấy thanh âm của Nhan Như Ngọc từ từ nhỏ dần, Lục Thanh hiển nhiên biết mẫu thân đang nghĩ gì. Tuy nhiên, hắn cũng không nói thêm bởi nỗi nhớ của mẫu thân không thể an ủi mà bớt đi được.

Tuy nhiên, ý định sử dụng kiểm trì của hắn để tăng tiến tu vi cũng hoàn toàn thất bại. Chỉ còn nửa năm nữa là đến luận kiếm tiến vào Kiểm Trì của tông môn. Lục Thanh trầm nghĩ trong lòng. Hôm nay gia tộc đã không còn chỗ nào có thể giúp hắn tăng tiến tu vi mà chuyện hàng ngày của gia tộc tạm thời để cho mẫu thân và Dịch lão phụ trách không cần hắn phải động tay. Đến lúc quay về Triều Dương phong rồi, Lục Thanh trầm nghĩ.

- Ngươi phải đi? - Hiển nhiên là mẫu thân cũng cảm giác được suy nghĩ trong lòng Lục Thanh mà mở miệng.

Lục Thanh gật đầu, nói:

- Mặc dù bây giờ con đã có sự tiến bộ nhưng kiếm đạo càng đi lại càng khó. Nếu như con không gặp được những kỳ ngộ từ trước đến nay thì cho dù có khổ tu đến mấy cũng không có được thành tựu nhanh như vậy. Chưa kể trên các núi khác còn có rất nhiều nhân vật thiên tài cũng đang tiến bộ từng ngày. Con không thể lười biếng được.

Đứng thẳng dậy, Nhan Như Ngọc đi tới bên cạnh Lục Thanh. Hôm nay, Lục Thanh cũng đã cao tới sáu thước, so với Nhan Như Ngọc cũng hơn nửa cái đầu. Nàng đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt con trai, ánh mắt bình tĩnh nói:

- Cho dù thế nào thì mẫu thân cũng luôn ủng hộ ngươi. Cả Lục gia cũng sẽ ủng hộ ngươi.

Ba ngày sau, cuối cùng thì Lục Thanh cũng lên đường. Trong ba ngày qua hắn hoàn toàn ổn định tâm thần, bình tĩnh mà đặt chân vào con đường bước lên Triều Dương phong. Hắn cũng chẳng cười Ô Huyết mã. Theo suy nghĩ của Lục Thanh thì đi bộ cũng là một loại tu hành. Bởi hắn đã từng đọc trong một cuốn cổ thư có tên là Tu Tâm ký. Mặc dù nó không có người đề tên nhưng cũng giúp cho Lục Thanh hiểu được rất nhiều điều. Mà hôm nay do tu vi và tâm cảnh đều có sự biến hóa nên càng hiểu rõ hơn nữa.

Mà trong đó có nhắc tới, đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường thấu hiểu nhân tình thế thái mà xem thế giới rộng lớn.

Bây giờ, tu luyện kiếm đạo không ngừng nghỉ mỗi ngày, hàng tháng không hề dứt, mỗi năm chưa hề nghỉ lấy một ngày khiến cho cảnh giới có thể cao hơn người khác một chút.

Lục Thanh đi rất nhanh nhưng cũng không phải là chạy. Mỗi bước của hắn giữ khoảng cách rất đều, tinh thần hoàn toàn chìm trong cảnh giới vô niệm, không hề có một suy nghĩ gì trong đầu. Mỗi khi thoáng thấy cây cối xung quanh, quái thạch, chim bay thì trong đầu sự nảy ra một ý nào đó mà thôi. Vào thời điểm này tiết trời lạnh thêm rất nhiều. Những bông tuyết rơi đầy trên người Lục Thanh. Mặc dù rất lạnh, nhưng Lục Thanh cũng không gạt đi mà cứ để cho chúng bám lên. Sau khi Lục Thanh xuyên qua đám loạn thạch mà bước vào sơn đạo lên núi, toàn thân chẳng khác gì một người tuyết, chìm vào trong thế giới băng tuyết. Tinh thần của Lục Thanh càng lúc càng thêm ngưng luyện. Bất tri bất giác, Luyện Thân quyết đã đạt tới cảnh giới thứ hai là Luyện Thân. Thân thức lúc này đã bao phủ khoảng cách năm mươi trượng.

Tuy nhiên vào lúc này, tinh thần Lục Thanh cũng không hề có chút dao động, không buồn không vui. Trong đầu hắn lúc này, tất cả mọi thứ đều giống nhau.

Tầng thứ tư của Húc Nhật tâm kinh bất chợt tự động vận chuyển khiến cho nguyên khí trong thiên địa tụ tập đến với tốc độ nhanh hơn rất nhiều lần so với ngày thường. Sau đó, chúng được hấp thu vào rồi chuyển hóa thành Tử Điện kiếm nguyên mà bổ sung cho vị trí còn trống trong Đan Điền.

Khi tới được Triều Dương cung thì trời cũng đã tới. Ánh sáng lúc chạng vạng đã chìm vòng lòng đất hắt lên một vầng sáng đỏ rực, tạo cho người ta một cảm giác ấm áp.

Đến lúc này, Lục Thanh đã hoàn toàn ngưng luyện được tâm thần ở tu vi Kiếm Khách. Hơn nữa, hắn còn có một chút cảm ứng đối với thế giới xung quanh, hiểu được một chút về chúng.

Mà tới cảnh giới tâm thần của Lục Thanh thì cũng ít có người có thể khiến cho hắn mất bình tĩnh. Vào lúc này, sắc mặt của Lục Thanh trắng như ngọc, có chút gì đó long lanh. Toàn thân tĩnh lặng, vững chãi như núi. Mỗi cái nhấc tay, nhấc chân khiến cho người ta muốn thân cận.

Đây cũng là thu hoạch lớn nhất của Lục Thanh. Người khác đi du lịch hoặc kiếm trận để hiểu được nhân tình thế thái mà khám phá bản tâm, khai thông huyết Bách Hội. Nhưng hắn lại lấy cảm giác Sinh Tử để mà tạo ra nghị lực để khám phá bản tâm. Mức độ đó đâu chỉ cao hơn một mức độ chứ?

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

55. Chương 53: Rửa Nhục.

Đắm chìm trong ánh trời chiều nơi Triều Dương cung, Lục Thanh từ từ cảm giác được nơi đây giống như một con quái vật lớn có khí thế mạnh mẽ. Cảm nhận thật kỳ lạ thấy nó chẳng khác gì một thanh thân kiếm dựng đứng trên đỉnh núi khiến cho Lục Thanh sùng kính.

- Kia hình như là Lục Thanh sư huynh thì phải? - Trước cửa Triều Dương cung một gã đệ tử ngoại môn đang đứng gác quay sang người bên cạnh hỏi.

- Đúng thế! Vào lúc này, ngoài Nhiếp Thanh Thiên sư huynh ra thì Lục Thanh sư huynh chính là một đóa kỳ hoa thứ hai của Triều Dương cung chúng ta. Mới nửa năm mà đã vọt lên hơn hai mươi người. Cũng chỉ có đại sư huynh mới có được thành tích như thế. - Một tên đệ tử khác ước chừng hai mươi tuổi nói một cách cảm khái.

- Ủm! Không chừng còn xuất sắc hơn. Dù sao thì hôm nay Lục sư huynh mới có mười ba tuổi. Sau này chắc chắn sẽ được phong chủ trọng dụng. Thậm chí có khả năng trở thành phong chủ ngoại phong cũng có thể. Chuyện này không có gì đoán trước được. - Người đệ tử nói trước sau khi suy nghĩ một chút lại lẩm bẩm.

- Điều đó cũng chưa chắc. Tên tiểu tử đó được đại sư huynh chiếu cố nên bản thân hắn làm gì có bản lĩnh gì. Chẳng qua là dựa vào người khác mà thôi.

- Công Dương sư huynh! - Hai gã đệ tử ngoại môn cả kinh. Công Dương Vũ cùng với hai gã đệ tử nội tông từ trong cung đi ra nghe được bọn họ nói chuyện. Đến lúc này, bất cứ người nào trên Triều Dương cung cũng biết vào ngày thứ hai mà Lục Thanh lên núi đã bị Công Dương Vũ dẫm lên mặt mà làm nhục. Mặc dù tất cả đều biết trong đó có liên quan đến ân oán giữa Thái Vân và Đoạn Thanh Vân, nhưng người ra tay lại là Công Dương Vũ. Vì vậy mà phần lớn ân oán cuối cùng đổ hết lên người hắn.

Gần đây, Công Dương Vũ không được bình tĩnh. Cảm thấy luận kiếm cạnh tranh khốc liệt, mà do nửa năm qua hắn đi theo thất sư huynh Thái Vân nên lười biếng tu luyện vì vậy nên trong lúc luận kiếm chỉ thủ giữ vị trí của mình chứ không khiêu chiến. Vì vậy mà khi hắn về gia tộc đón năm mới liền bị Hoàng Phủ Hư - Người đứng thứ tư trên Triều Dương phong làm xấu mặt trước các vị trưởng bối của hai nhà Hoàng Phủ và Công Dương.

Điều đó làm sao mà không khiến cho hắn cảm thấy oán hận. Nhưng do nhà Công Dương của hắn tại Triều Dương thành mặc dù có mạnh nhưng trong nhà cũng chỉ có được hai gã tiên thiên Kiếm Khách vẫn không thể so sánh được với họ Hoàng Phủ, vốn là đại gia tộc đã truyền thừa ngàn năm. Đồng thời, thực lực của hắn lại không thể sánh với đối phương nên vì mặt mũi và địa vị của gia tộc nên không thể phát tiết.

Hoàng Phủ Hư là trưởng tử của nhà Hoàng Phủ đồng thời cũng là một trong ba gã đệ tử của gia tộc có tu vi cao nhất bái vào Triều Dương phong. Hắn có thực lực Kiếm Khách tiểu thiên vị, tu luyện Nhiên Mộc kiếm khí. Hơn nữa, bản thân hắn cũng đã dung hợp lực lượng cơ bản mà phát ra được kiếm khí hệ hỏa. Đồng thời hắn còn lĩnh ngộ được cảnh giới thứ hai của kiếm pháp là Cử khinh nhược trọng

Trước sự chế nhạo của hắn, Công Dương Vũ chỉ có ngậm đắng mà im lặng. Đó là do chênh lệch của thực lực và địa vị gây nên. Đồng thời, hắn cũng bị rất nhiều người trong gia tộc răn dạy. Thân là thiếu chủ của nhà Công Dương nên gánh nặng trên lưng hắn có rất nhiều.

Tuy nhiên vào lúc này, sau khi trở lại Triều Dương cung đã mấy ngày mà tâm tình của hắn vẫn không thể bình tĩnh được. Vì vậy mà hắn dẫn hai gã đệ tử vẫn quan hệ tốt với mình đến sau núi săn bắn vài con để giải khuây. Không ngờ mới nghe đến cửa cung đã nghe thấy vậy liền lên tiếng phản bác.

Đối với sự biến hiện của Lục Thanh trong luận kiếm đã thu hút sự chú ý của tất cả đệ tử nội tông trên Triều Dương cung. Đặc biệt là các thế lực sau lưng họ cũng tìm hiểu tin tức về Lục Thanh. Vì vậy mà bọn họ đã tìm được rất nhiều tung tích về hắn. Một phần cũng do hắn không hề có ý giấu diếm.

Tuy nhiên, thân phận tân gia chủ của Lục gia một thế gia chú kiếm đã ngàn năm khiến cho mọi người cảm thấy kinh hãi. Dù sao thì đó cũng là một gia tộc mà cả khu vực Tử Hà tông thậm chí công nhận có thực lực tương đương với năm đại thế gia. Mặc dù, đại gia chủ Lục Vân nửa năm trước vì việc chú tạo Kim Thiên thần kiếm mà mất đi, Lục gia mất đi một gã cao thủ Kiếm Sư bảo vệ, nhưng lạc đà gãy vẫn còn hơn ngựa béo. Lúc này, gia chủ phụ nhân Nhan Như Ngọc có tu vi Kiếm Khách trung thiên vị, trong lịch sử kiếm giả nhờ Lục gia chú kiếm có rất nhiều. Chỉ cần Lục gia mở miệng là có thể tập hợp được lực lượng sánh được với hai gia tộc trong năm đại thế gia liên hợp.

Không nên xem thường một gia tộc đã tạo ra Thanh Phàm Chú Kiếm sư thậm chí là trong ngàn năm qua bọn họ còn có cả Kim Thiên Chú Kiếm sư. Bất luận là sự tích lũy hay lực hiệu triệu cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể tưởng tượng. Không nên nghi ngờ vị trí của Chú Kiếm sư trên Kiếm Thần đại lục.

Sau khi nhận được mấy tin tức này, Công Dương Vũ có chút kinh hoàng. Dù sao thì thời gian qua, Lục Thanh chột nổi lên, với tốc độ tăng tiến như vậy chắc chắn sẽ được cả Tử Hà tông coi trọng. Đến lúc đó nếu bị trả thù thì hắn có thể tưởng tượng được kết quả của bản thân. Bởi vì việc lần trước, chính hắn là người động thủ. Mà hắn cũng hiểu được nỗi nhục đối với một kẻ mới mười hai tuổi, nhưng tránh nhiệm chủ trì gia tộc lớn đến thế nào.

Đồng thời, hắn cũng căm tức vì địa vị và thực lực của Lục Thanh tăng lên. Đặc biệt là nhân duyên của Lục Thanh không ngờ lại có thể kết giao một cách dễ dàng đối với Nhiếp Thanh Thiên. Chưa kể trong Tử Trúc viện còn có ba gã cũng thuộc loại quái vật của Triều Dương phong che chở khiến cho hắn không dám làm gì Lục Thanh. Thậm chí khi gặp mặt còn phải giả vờ mỉm cười. Việc này khiến cho hắn buồn bực mãi không thôi.

Sau khi thấy ba người Công Dương Vũ, Lục Thanh cũng không hề có phản ứng. Nhưng Công Dương Vũ nhìn thấy Lục Thanh đi tới cửa cung mà cảm thấy chấn động. Hơi thở của tên tiểu tử này làm sao lại thay đổi như thế, giống như hoàn toàn biến mất. Hơn nữa, da tay hắn cũng trở nên trong suốt như ngọc. Cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra?

Không thể như thế... Trong nháy mắt, Công Dương Vũ cố gạt bỏ suy nghĩ trong lòng. Mặc dù điều đó hắn vẫn thấy trên người Thái Vân và mười người xếp đầu trên Triều Dương phong nhưng không thể tưởng tượng được cũng nhìn thấy ở Lục Thanh, một gã thiếu niên mới mười ba tuổi.

Hôm nay, Lục Thanh mới mười hai tuổi đã có tu vi Kiếm Giả tiểu thiên vị đỉnh đã khiến cho người ta giật mình, nhưng vẫn còn có thể khiến cho người ta chấp nhận. Dù sao thì với điều đó, trên Triều Dương phong vẫn còn có hai người vượt qua Lục Thanh. Nhưng mới qua năm mới Lục Thanh đã đạt tới tu vi tiên thiên Kiếm Khách, thoát thai tủy nguyên thì có chết Công Dương Vũ cũng không tin.

Những suy nghĩ trong đầu hắn thay đổi một cách nhanh chóng. Ánh mắt của Công Dương Vũ có một chút hàn học. Hắn không thể tin được cái tiên tiểu tử mới ngày nào bị hắn dẫm dưới chân lại có thể vượt qua mình.

“Hừ! Một cái gia tộc chỉ còn sót lại một tiên thiên Kiếm Khách còn chưa thể so với Công Dương gia tộc của ta. Thực lực và địa vị của ta kém hơn so với Hoàng Phủ Hư nhưng chẳng lẽ lại sợ một gia chủ của gia tộc đang xuống dốc như ngươi hay sao? Ngươi đã muốn ngóc đầu, ta đánh cho ngươi chết từ trong trứng nước”.

Sự tàn nhẫn trên mặt hắn càng lúc càng nhiều. Hai gã đệ tử nội tông bên cạnh cũng nhận ra được nét mặt thay đổi của Công Dương Vũ. Khi bọn họ nhìn thấy Lục Thanh trên sơn đạo cũng không khỏi biến sắc. Hai người bọn họ cũng trong số bốn người ức hiếp Lục Thanh lúc trước. Sự biến đổi của Lục Thanh trong mắt bọn họ cũng chẳng khác gì Công Dương Vũ. Bọn họ không tin trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Lục Thanh lại có được sự đột phá. Nếu có thì chỉ có một khả năng đó là hắn ăn được linh dược cải biến thể chất mà thôi.

Lúc này, Lục Thanh đang bị khí thế của Triều Dương cung thu hút mà chìm đắm vào trong đó, cảm thụ sự hùng vĩ ngàn năm toát ra từ nó nên cũng không để ý tới ba người Công Dương Vũ đang đứng ở cửa cung.

Tuy nhiên, sau khi phát hiện có ba bóng đen ngăn cản tầm mắt của mình, Lục Thanh mới nhìn lại và phát hiện ra sự có mặt của họ. Mặc dù vậy thì ánh mắt của hắn vẫn vô cùng bình tĩnh, không hề có chút sợ hãi. Nhưng Công Dương Vũ thì lại không thể chịu nổi ánh mắt như vậy. Trong suy nghĩ của hắn thì ánh mắt đó của Lục Thanh chỉ có một mối hận. Mặc dù không động thủ nhưng gã cảm giác ánh mắt của Lục Thanh lạnh như băng lại có chút gì đó khinh thường. Ánh mắt của Lục Thanh đã khơi dậy nỗi đau cùng với sự kiêu ngạo trong lòng Công Dương Vũ. Việc này quả thực so với việc Lục Thanh mở miệng còn có hiệu quả hơn rất nhiều.

Trước kia, tên tiểu tử này chênh lệch so với hắn như thế nào? Thậm chí hắn còn chẳng thèm để ý tới đối phương. Nhưng mới có nửa năm ngắn ngủi, mặc dù tên tiểu tử chưa mang lại sự uy hiếp cho hắn, nhưng cũng không còn cách xa nữa.

Vào thời điểm này, hai người bên cạnh Công Dương Vũ có chút xấu hổ. Vị trí của bọn họ đứng trước Lục Thanh có vài người. Trong suy nghĩ của hai người thì thực lực của Lục Thanh cũng không hề kém bản thân chỉ là tu vi còn thiếu nữa thôi. Việc ra tay giáo huấn lúc đầu cũng là bất đắc dĩ. Nhưng sau lần luận kiếm thông qua tin tức của các gia tộc, bọn họ cũng biết được thân phận của Lục Thanh. Hai người bọn họ chỉ là thành viên của một tiểu gia tộc, không có sự hậu thuẫn của gia tộc mạnh như Công Dương Vũ vì vậy cũng không muốn đối mặt với Lục Thanh. Hai người chỉ hy vọng đối phương đã quên hoặc có thể hòa giải. Nhưng bây giờ, đi theo Công Dương Vũ nên cả hai không còn cách nào khác mà phải đối mặt với Lục Thanh một lần nữa.

- Khí thế của Triều Dương cung, ngươi có cảm nhận được không? - Ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo, Công Dương Vũ chấp hai tay sau lưng, mở miệng nói trước. Thời điểm này, Lục Thanh vẫn đang trong thời kỳ phát triển, gân cốt vẫn chưa cứng cáp nên hắn vẫn còn cao hơn Lục Thanh cả tấc. Vì vậy mà nhìn hắn cúi đầu xuống nói, chẳng khác nào trưởng bối đang nói cho vãn bối nghe.

Không nói gì, Lục Thanh chỉ lẳng lặng nhìn ba người trước mặt, như không hề quen biết. Tu vi tăng lên khiến cho tâm cảnh của Lục Thanh có một sự thay đổi long trời lở đất. Vì vậy mà đối với sự khiêu khích của Công Dương Vũ hắn cũng chẳng thèm quan tâm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

56. Chương 54: Một Chiêu Rửa Nhục.

Nhìn vẻ mặt của đối phương mà Công Dương Vũ giận tím ruột. Nhưng hắn cố gắng kìm chế. Dù sao thì nơi đây cũng là trước cửa cung, nếu làm quá mức sẽ tới tai chấp pháp thì không được tốt lắm. Đặc biệt lúc này chấp pháp lại đang là Triệu Thiên Diệp của Tử Trúc viện.

- Lục sư đệ! Công Dương sư huynh muốn nói chuyện với ngươi. Đây là thái độ của ngươi đối với sư huynh hay sao? - Một gã đệ tử thấy thế liền bước lên nói. Lục Thanh liếc mắt nhìn hắn một cái chỉ thấy đối phương đang nhảy nháy mắt như muốn nhắc nhở hắn.

Mặc dù biết ý của đối phương là gì, Lục Thanh thầm cười lạnh trong lòng. Người này đúng là rất thực tế. Thấy thực lực không bằng người ta liền quay sang đưa đẩy. Tuy nhiên, với tâm cảnh của Lục Thanh bây giờ cũng chẳng muốn tính toán với hắn.

Hắn liền lắc đầu nói:

- Ta có hiểu hay không thì cũng là việc của ta. Mấy vị sư huynh có việc thì cứ đi trước. Ta còn có chuyện nên không thể nói chuyện, xin các vị cứ tự nhiên. - Nói xong, Lục Thanh liền lách sang một bên định đi qua ba người.

Có thể do Lục Thanh đứng đã lâu nên không còn cảm giác được những cơn gió thổi. Tuy nhiên, lớp vải bố bọc Niệm Vân kiếm sau lưng bị thổi bay lên một chút để lộ ra thanh kiếm màu hồng tía.

- Chờ một chút... - Công Dương Vũ chợt đưa tay cản Lục Thanh, nhìn chằm chằm vào chuôi Niệm Vân kiếm sau lưng Lục Thanh.

- Nghe nói Lục sư đệ được gia truyền thuật chú kiếm có một không hai trong khu vực Tử Hà tông. Trong ngàn năm qua, gia tộc các người chú tạo hơn mười thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm. Không biết thanh kiếm sau lưng Lục sư đệ có mấy sao? Sư huynh thấy chuôi kiếm là nhận ra điểm đặc biệt của nó.

Lục Thanh nghe thấy vậy chợt rung mình, biết đối phương đã nổi lên sự thèm muốn. Hắn nói một cách lạnh nhạt:

- Chỉ là một thanh kiếm mà tiên phụ lưu lại mà thôi. Không có gì đáng nhắc tới.

- A? - Ánh mắt Công Dương Vũ chớp chớp:

- Nghe nói tài chú kiếm của gia chủ Lục gia trên Tử Hà tông chúng ta là nhân vật tuyệt đỉnh, như thế thì vật để lại cũng không thể là vật bình thường. Không biết sư đệ...có thể cho ta mượn để xem hay không?

Hai người bên cạnh cũng nghĩ đến chuyện gì đó, ánh mắt có sự tham lam. Lúc này, cả hai đã đặt sự đổ kỵ trước đó sang một bên. Nếu như đúng như những gì mà họ nghĩ thì chịu một ít nguy hiểm cũng đáng giá.

Lục Thanh cười lạnh. Quả nhiên là báu vật động lòng người, càng không nói tới thần kiếm vốn là thứ khó kiếm. Biết không thể yên được nữa, Lục Thanh cũng chẳng chịu nhún. Hắn biết nếu mà nhường chắc chắn sẽ bị bọn họ được voi đòi tiên. Trong suy nghĩ của mình, hắn nảy ra ý định giết chết ba người này.

Nét mặt vẫn thản nhiên, Lục Thanh lui lại hai bước, lạnh lùng nói:

- Đây là di vật của tiên phụ không thể để cho người khác tùy tiện xem xét. Mong sư huynh tự trọng.

- Không thể xem xét? - Thanh âm của Công Dương Vũ chợt cao lên:

- Ta nghĩ là vật ăn trộm ở đâu đó. Người cho rằng có thể qua mặt được người khác hay sao? Mặc dù ta không phải là chấp pháp nhưng chuyện như vậy cũng không thể bỏ qua.

- Đúng thế! Nếu hôm nay Công Dương sư huynh không tinh mắt thì chẳng phải là người qua mặt hay sao. Mau giao ra đây, đừng để cho chúng ta động thủ thì còn nhẹ nhàng, thậm chí còn che giấu giúp người. Dù sao cũng đều là sư huynh đệ cùng núi, chúng ta cũng không muốn người thân bại danh liệt. - Thanh niên mới nháy mắt với Lục Thanh chợt thay đổi giọng nói. Về mặt của hắn thay đổi nhanh chóng khiến cho Lục Thanh không còn nhận thấy một chút nào của nét mặt lúc trước.

Một tia sáng trong mắt Lục Thanh chợt hiện lên. Hắn liếc mắt nhìn ba người khiến cho bọn họ chợt có cảm giác như bị nhìn xuyên qua cơ thể. Thân thể vẫn được Kiếm Nguyên bảo vệ chợt có cảm giác ớn lạnh.

Đột nhiên, Lục Thanh ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng, mở miệng nói với ba người:

- Hay...hay cho cái ý nghĩ đó là vật bất chính. Mọi người cứ nói tiểu nhân mờ nhạt thật chẳng sai. Hôm nay, ta muốn xem thử kiếm trong tay ta ai có bản lĩnh thì tới mà lấy. Đừng cố tỏ ra như vậy mà để người ta cười cho.

Hôm nay, cảnh giới của Lục Thanh đã tăng lên. Đặc biệt là quãng đường trong tuyết vừa rồi khiến cho hắn thể ngộ được rất nhiều điều. Tâm cảnh trong trạng thái bình thản hòa nhập vào với thiên địa. Nguyên khí

trong thiên địa tụ tập khiến cho hần đang có tu vi Kiếm Giả đại thiên vị tăng lên tới Kiếm Khách tiểu thiên vị. Đến lúc này, hần đã chính thức trở thành một gã tiên thiên kiếm khách.

Thực lực biến hóa khiến cho tâm tính của hần cũng thay đổi. Mặc dù tâm cảnh vẫn bình lặng như cũ, nhưng đối với sự khiêu khích và âm mưu, hần cũng chẳng ngại mà ra tay.

“Đến bây giờ, ta cũng giống như bọn họ rồi hay sao?” - Cảm nhận sự thay đổi của bản thân, Lục Thanh tự hỏi.

“Không! Có được thực lực cũng chẳng có gì là xấu. Xấu là ở người sử dụng nó. Quân tử lấy đức mà tiếp đãi, mọi việc đều phải nắm được một cách chắc chắn. Cũng chỉ có không ngừng mạnh lên mới có thể khiến cho kẻ khác không thể làm nhục. Chỉ có điều không được dựa vào nó mà ngông cuồng, bởi đó chính là ý thể hiếp người”.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Lục Thanh lại thêm kiên định. Nếu đã không đi được vậy thì sự sỉ nhục trước đây cũng nên trả lại cho người ta.

- Người... Được! Được lắm. - Công Dương Vũ giận tới tái mặt. Không ngờ chưa được bao lâu, cái tên tiểu tử mà hần mới đâm lên mặt đã có can đảm nói chuyện với mình như vậy. Hần cũng không ngờ được Lục Thanh lại có sự thay đổi như vậy.

- Đừng tưởng rằng đạt tới Kiếm Giả tiểu thiên vị đỉnh cùng với một thanh cự kiếm và một chút Cử nhược trọng khinh là có thể kiêu ngạo trước mặt ta. Hôm nay, ta sẽ cho người biết tiểu thiên vị và đại thiên vị chênh lệch như thế nào. - Nói xong, Công Dương Vũ rút thanh trường kiếm sau lưng ra. Trên người hần hiện lên một chút ánh sáng tím mờ nhạt. Khí thể mạnh mẽ trên người hần chợt phun ra, thổi bay lớp tuyết trước mặt về phía Lục Thanh.

Tâm thần Lục Thanh vẫn bình tĩnh. Với cảnh giới của hần lúc này cũng chẳng thêm để ý tới chút khí thể đó. Từ sau khi huyết Bách Hội khai thông, thân thể giao hòa với trời đất, Lục Thanh vẫn chìm đắm vào trong việc tìm hiểu đại thể của thiên nhiên nên chẳng cần để ý tới chút khí thể của đối phương.

Để cảm giác chìm vào trong trời đất, vào lúc này hơi thở Lục Thanh như biến mất, hòa nhập với thiên địa, hết sức ổn định.

Hai gã đệ tử nội tông còn lại thấy Công Dương Vũ ra tay liền lùi tới bên hai gã đệ tử ngoại tông. Ánh mắt của bọn họ lộ rõ sự cảnh cáo khiến cho hai gã đệ tử ngoại tông e ngại, cúi đầu không dám lên tiếng.

Nói tới Công Dương Vũ, hần không thể ngờ được khí thể của Lục Thanh lại thay đổi đột ngột như thế. Trong lòng hần chợt có cảm giác trong lòng như có một tảng đá đè nặng.

“Đây chẳng lẽ là thực lực tiên thiên Kiếm Khách, thần thức hòa nhập với thiên địa? Không thể như thế được”. - Ánh mắt của hần có một chút khiếp sợ và không tin. Hung quang chợt lóe lên trong mắt Công Dương Vũ, trên mũi kiếm của hần chợt phát ra tiếng nổ rồi hiện lên một đoạn kiếm khí dài tám tấc. Cánh tay phải thoáng động tạo ra mấy đạo tàn ảnh. Tuy nhiên trên mỗi đạo tàn ảnh lại mang theo một chút kiếm khí rất mạnh.

Thứ thứ mười một của Húc Nhật thập tam kiếm: Tàn Vân Phá Hiểu.

Lần này, Công Dương Vũ ra tay chẳng hề có sự lưu tình. Hần sử dụng ngay một trong ba đại tuyệt chiêu của Húc Nhật thập tam kiếm. Khoảng cách ba trượng giữa hai người trong nháy mắt đã bị thu hẹp. Mấy đạo kiếm khí chế đôi không khí mà bao phủ toàn thân Lục Thanh. Những tiếng rít gió vang lên khiến cho vô số bông tuyết đang lất phất bay trong gió chợt nát vụn.

“Thế này là muốn phế bỏ tu vi của mình, thậm chí không cần thận còn mất luôn mạng”.

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt Lục Thanh.

“Vù...”

Trong nháy mắt, Luyện Tâm kiếm được rút ra rồi chém về phía trước. Thân kiếm cực to nhưng khi chém xuống lại tạo cho người ta một thứ cảm giác nhẹ nhàng. Đó là do trong quãng thời gian qua, cùng với sự

lĩnh ngộ của quãng đường trong tuyết khiến cho Lục Thanh hiểu thêm rất nhiều về kiếm pháp, gần như đã chạm tới cánh cửa Cử khinh nhược trọng. Vì vậy mà nhất chém đầu tiên hấn cũng vô ý thức thi triển.

Trong ánh mắt khiếp sợ của bốn người sau lưng Công Dương Vũ. Một đạo Tử Điện kiếm khí dài một thước từ cự kiếm trong tay Lục Thanh bay ra, với một tốc độ cực nhanh đánh vào bóng kiếm của Công Dương vũ.

” Ầm...”

Đây là lần đầu tiên Tử Điện kiếm khí xuất hiện trước mặt mọi người, cũng là lần đầu tiên nó thể hiện uy lực mạnh mẽ của nó. Tử Điện bá đạo chém nát bóng kiếm của Công Dương Vũ rồi va chạm với thân kiếm của hấn mà phát ra những tiếng nổ ầm ầm.

Công Dương Vũ giống như một đạo lưu tinh bay người ra phía sau, nện lưng xuống bậc thềm của Triều Dương cung. Lớp tuyết phủ trên bậc thềm chợt xuất hiện một vết lõm thật sâu.

“Hự” một tiếng, Công Dương Vũ phun ra một ngụm máu tươi đỏ cả lớp tuyết trước mặt. Những giọt máu nóng rơi vào tuyết từ từ thấm xuống.

Công Dương Vũ vẫn không thể tin nổi vào mắt mình. Lúc này, hấn chỉ cảm thấy gân cốt chực gãy nát, da thịt tê dại. Toàn thân không có một chút khí lực. Kiếm Nguyên lực trong Đan Điền bị đánh cho tán loạn.

Nhìn xuống thanh Hỏa Vân kiếm đặt tới ngũ phẩm trong tay lúc này đã xuất hiện một vết nứt nhỏ trên thân. Ánh mắt của Công Dương Vũ từ từ trở nên khiếp sợ. Hấn nhìn chăm chăm về phía Lục Thanh. Tuy nhiên, nhìn nét mặt vẫn bình thản của đối phương, hấn có chút chán nản nhìn xuống hai tay mình:

- Ta thua!

Nhưng Lục Thanh vẫn không dừng lại. Trong tai nghe thấy hai tiếng thốt ra từ miệng của Công Dương Vũ, hấn từ từ đi về phía bốn người trước cửa cung. Lúc này, bốn người kia vẫn còn đang thờ người mà suy nghĩ.

Khoảng khắc bước chân vào trong Triều Dương cung, đầu óc Lục Thanh hoàn toàn bình tĩnh. Hấn chỉ cảm thấy ý niệm và thần thức của bản thân rõ ràng hơn rất nhiều. Muốn sử dụng thần niệm vô cùng dễ dàng không hề có chút trắc trở.

Vào lúc này, Lục Thanh đã trả được một nhục lúc trước. Trong lòng không còn áp lực nữa.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

57. Chương 55: Hâm Rượu Luận Kiếm (1).

Trở lại Tử Trúc viện, trên đường số người đi lại rất ít. Ngoại trừ một số đệ tử ngoại môn phụ trách công việc hàng ngày ra thì đám đệ tử nội tông gần như không nhìn thấy một người. Dù sao có thể trở thành đệ tử nội tông, người đó cũng phải có một chút thể lực gia tộc. Mà cũng chỉ có những gia tộc như vậy mới có đủ sức để bồi dưỡng ra nhiều tộc nhân có tư chất đến thế. Những người dân bình thường cho dù có tư chất hơn người nhưng có tu luyện đến mấy cũng không thể đuổi kịp đám đệ tử của gia tộc.

Cho đến lúc này, phần lớn đệ tử nội tông ở trong nhà. Mỗi lần đến năm mới, rất nhiều gia tộc đều tổ chức những bữa tiệc, thậm chí là luận kiếm. Phần lớn, sau năm mới phải nửa tháng, đám đệ tử nội tông mới từ từ trở lại Triều Dương phong. Sau khi kiểm tra nhân số xong, bọn họ mới có thể lựa chọn ở lại Triều Dương phong tu luyện hay đến Ngoại sự đường của Tử Hà phong mà nhận nhiệm vụ tích lũy tích phân (đóng góp).

Hôm nay, bị đám Công Dương Vũ phát hiện ra Niệm Vân kiếm, Lục Thanh lo lắng để nó lại trong Tử Trúc viện. Mặc dù, hấn đã dùng thực lực của mình đánh bại Công Dương Vũ, nhưng chẳng đảm bảo được sau này bọn họ còn có hành động nào khác. Dù sao, thì sự hấp dẫn của thần kiếm không phải ai cũng vượt qua được. Đặc biệt là một số thần kiếm do vật liệu và cách thức chú tạo mà có được một số năng lực đặc biệt, gần như có thể tăng thực lực của một người lên rất nhiều. Khả năng đó khiến cho vô số người phải thêm muốn.

Trở lại Tử Trúc viện, khung cảnh vẫn chẳng có gì thay đổi. Có chăng chỉ có mỗi cái sân là bị phủ bởi một màu trắng của tuyết. Trên mỗi một cái lá trúc cũng được trang điểm một vài hạt tuyết. Hai màu tím và trắng đan xen lẫn nhau khiến cho Lục Thanh phải đứng lại mà nhìn.

Đến lúc này, Lục Thanh mới biết đám người Đoạn Thanh Vân còn chưa về. Khoảng thời gian qua tu vi và thần thức đều có sự đột phá nhưng tối hôm đó hắn vẫn không nghỉ, tiếp tục tu luyện. Mà quãng đường đi lên đây, Lục Thanh hiểu thêm được về trời đất xung quanh, tu vi sau khi đột phá đã được củng cố. Kiểm Nguyên vận chuyển hết sức dễ dàng.

Đột nhiên, hai mắt Lục Thanh mở to rồi nhanh chóng tránh sang ngang vài thước. Đồng thời, tay trái của hắn cũng kẹp lại làm kiếm chỉ nhanh chóng diểm về phía sau. Nơi đầu ngón tay của hắn xuất ra đạo Tử Điện kiếm khí dài mấy thước.

- A... Đúng là có sự đột phá. - Phía sau Lục Thanh, một gã thanh niên mặc bộ đồ trắng như tuyết đang cầm một cái bầu rượu bằng bạch ngọc. Khuôn mặt tuấn tú có chút kinh ngạc nhìn ba đạo Tử Điện kiếm khí đang lao tới. Ngón tay hắn cũng biến thành kiếm chỉ bắn ra ba cơn lốc màu xanh, so với Lục Thanh thì có một chút tùy ý do không kiếm chế được.

Tuy nhiên kiếm khí hết sức chuẩn xác. Gần như cùng một lúc ba đạo Tồn Phong kiếm khí va chạm với Tử Điện kiếm khí của Lục Thanh. Giữa không trung nhất thời nổ tung một gợn sóng màu tím khiến cho rừng trúc rung lên xào xạc.

Lúc này, Lục Thanh cũng đã nhìn thấy rõ người đó. Hiển nhiên chính là Nhiếp Thanh Thiên, trong tay lúc nào cũng có bầu rượu và bộ trang phục như vậy. Đối với câu hỏi của Nhiếp Thanh Thiên, Lục Thanh cũng không trả lời. Luyện Tâm kiếm sau lưng nhanh chóng được rút ra rồi chém về phía trước một đạo Tử Điện kiếm khí. Kiếm khí bay sát mặt đất tạo ra trên lớp tuyết một cái rãnh thật sâu. Những vụn tuyết văng đầy không trung, che khuất tầm mắt.

- Được! - Nhìn thấy động tác của Lục Thanh, trong mắt Nhiếp Thanh Thiên chợt có một tia sáng hiện lên. Nhưng hắn cũng không rút kiếm. Ngón tay của hắn duỗi ra, bên trên nhanh chóng xuất hiện một đạo Tồn Phong kiếm khí màu xanh tía dài ba thước. Kiếm khí giống như một dòng nước chẳng khác gì một thanh trường kiếm. Từng luồng gió mạnh nhanh chóng xuất hiện bên người Nhiếp Thanh Thiên.

Nét mặt Lục Thanh vẫn thản nhiên nhìn động tác của Nhiếp Thanh Thiên. Lục Thanh cũng biết bản thân đã xuất ra thực lực Kiếm Khách tiểu thiên vị. Tất cả những gì linh ngộ và đột phá trong những ngày qua hoàn toàn bộc lộ ra hết trước mặt Nhiếp Thanh Thiên.

Lúc này, những dòng khí xung quanh Lục Thanh cũng bắt đầu khởi động. Những luồng điện quang màu tím nhạt hiện lên bên ngoài thân thể. Lớp tuyết giữa hai người bị dồn lại thành một đống. Đối mặt với Nhiếp Thanh Thiên, Lục Thanh không hề dậm lùi thủ. Chân hắn dậm nhẹ một cái, nhanh chóng vượt qua khoảng cách mấy trượng, phá tan đống tuyết giữa hai người.

Trong nháy mắt Húc Nhật thập tam kiếm đã được thi triển. Vào lúc này, Lục Thanh mới có thể thi triển Húc Nhật thập tam kiếm với uy lực cao nhất của nó. Sau khi linh ngộ với kiếm pháp của Lục Thanh tăng lên, bản thân gần như đã chạm tay vào cánh cửa Cử Khinh nhược trọng. Mỗi động tác đều hết sức nhẹ nhàng như ý. Tuy nhiên, kiếm thức xuất ra kinh lực lại mạnh hơn trước rất nhiều.

Sự kinh ngạc trong hai mắt của Nhiếp Thanh Thiên tăng lên. Với nhãn quan của hắn hiển nhiên là nhận ra được kiếm pháp của Lục Thanh đã đạt tới mức độ nào. Nếu như nói tu vi thì còn có thể sử dụng linh được hay thứ gì đó để tăng tiến hay là nhờ một nơi nào đó có nguyên khí tụ tập rất nhiều mà tu luyện. Nhưng sự linh ngộ kiếm pháp lại không phải là chuyện một sớm một chiều. Nó phải do cả một quá trình thực chiến, tích lũy mới có được sự linh ngộ. Ngoài ra còn phải có được ngộ tính nhất định.

Lúc này, kiếm pháp của Lục Thanh đã có một chút cảnh giới Cử khinh nhược trọng. Việc này so với cảnh giới Cử trọng nhược khinh vào thời điểm luận kiếm trước thêm năm mới hoàn toàn chênh lệch. Bản thân hắn, sau khi tiến vào cảnh giới Cử trọng nhược khinh cũng phải trải qua hai năm du ngoạn và chiến đấu mới có thể bước vào cảnh giới cử khinh nhược trọng. Chuyện này giúp cho hắn đạt tới vị trí thứ ba trong số mười cao thủ trẻ nhất của tông môn.

Những suy nghĩ trong đầu diễn ra rất nhanh nhưng động tác của Nhiếp Thanh Thiên cũng không chậm. Mặc dù không thi triển Thanh Phong túy kiếm, nhưng Húc Nhật thập tam kiếm bộc phát nơi đầu ngón tay hẳn một thứ kinh lực rất mạnh. Hơn nữa, kiếm chỉ vô cùng linh hoạt khiến cho Lục Thanh cảm thấy Tồn Phong kiếm khí dài ba thước trước mặt chẳng hề kém hơn Luyện Tâm kiếm. Uy thế của nó mang tới một cảm giác nặng nề làm cho Lục Thanh cảm giác được Luyện Tâm kiếm còn nhẹ hơn rất nhiều.

Cho dù như vậy thì tâm cảnh của Lục Thanh vẫn hết sức bình tĩnh. Việc này cũng nhờ bao nhiêu năm chú luyện cùng với một chuyến tới Triều Dương thành đã khiến cho tâm cảnh của hắn có sự thay đổi rất lớn. Đến lúc này, cho dù phải đối mặt với vô số kẻ thù cũng khó có thể làm cho hắn dao động.

Nhiếp Thanh Thiên cũng không xuất toàn bộ thực lực. Lục Thanh có cảm giác kiếm pháp của gã như đang giải thích cảnh giới Cửu kinh nhược trọng cho bản thân. Vì vậy mà uy áp của kiếm thức rất lớn nhưng chỉ giữ nguyên ở một mức độ đó mà không tăng lên đồng thời khiến cho Lục Thanh có thể cảm nhận rất tốt việc vận dụng cảnh giới của kiếm pháp.

Những bông tuyết bay đầy trời, nhưng trong Tử Trúc viện kiếm khí bay lượn đầy chúng ra ngoài phạm vi mười trượng. Lớp tuyết phủ trên mặt đất bị khí thể của hai người khuấy động bốc lên mù mịt. Từ xa nhìn lại giống như có một cơn lốc cao mấy trượng đang cuộn cuộn cuốn đi lớp tuyết. Đồng thời, xung quanh cơn lốc đó thì thoảng lại có một tia chớp lóe lên.

Ngoài Tử Trúc viện, hai gã đệ tử ngoại môn đi ngang qua ngơ ngác đứng lại. Cả hai không thể tin nổi vào mắt mình. Cái sọt đang bê trên tay chẳng biết rơi xuống đất từ lúc nào.

- Đó là...đó là đại sư huynh. - Một trong hai người sau một lúc sững sờ liền lắp bắp nói.

- Người đang so kiếm với đại sư huynh hình như là Lục sư huynh xếp thứ hai mươi tư đúng không? - Một đệ tử ngoại môn khác mang theo nét mặt kính sợ, mở miệng hỏi:

- Đến lúc nào ta mới có thể có được thực lực như vậy?

Đối với đám đệ tử ngoại môn như bọn họ mà nói thì khung cảnh trong Tử Trúc viện lúc này là điều từ trước đến nay chưa hề dám tưởng tượng. Kiếm khí bay lượn rợp trời khiến cho không thể dùng mắt thường phân biệt.

Hơn nữa, ở trong sân, mặc dù Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên đã giao thủ hai mươi chiêu nhưng hai người cũng biết ý không sử dụng khả năng kiếm khí ly thể mà công kích. Cho dù như vậy thì mặt đất cũng bị hai người làm cho lún xuống liên tiếp. Trong phạm vi mười trượng xuất hiện vô số dấu vết.

Tới thời điểm này, Lục Thanh cũng chính thức lĩnh hội được sự mạnh mẽ của tiên thiên Kiếm Khách. Huyệt Bách Hội khai thông khiến cho nguyên khí trong cơ thể kiếm khách có thể thông với trời đất, giúp cho bất cứ lúc nào cũng có thể hấp thu nguyên khí mà khôi phục Kiếm Nguyên trong cơ thể. Nó hoàn toàn không giống với trước đó cứ phải ngồi xuống đả tọa mới có thể khôi phục. Vì vậy mà hôm nay Lục Thanh giao thủ hơn hai mươi chiêu nhưng do trên Triều Dương phong tập trung rất nhiều nguyên khí nên gần như không hề tiêu hao. Ngược lại, sự vận dụng đối với Kiếm Nguyên của hắn lại càng thêm như ý.

- Có người thấy. Dùng chiêu thức cực mạnh của người đi.

Một chút thần thức dao động lan đến. Lục Thanh nhìn thấy môi của Nhiếp Thanh Thiên khẽ nhúc nhích rồi trong đầu nghe thấy tiếng nói của hắn.

“Dùng thần thức truyền âm muốn kết thúc à?” - Hai mắt Lục Thanh sáng ngời.

Dẫn mạnh một cái xuống đất, Lục Thanh vọt lên cao mấy trượng. Nơi bàn chân hắn dậm xuống xuất hiện một cái hố sâu, đất cát bắn lên tung tóe.

Luyện Tâm kiếm xuất ra một tư thế, Tử Điện kiếm nguyên trong cơ thể Lục Thanh nhanh chóng vận chuyển. Trên thân của Luyện Tâm kiếm có một dòng lôi điện bao phủ chẳng khác gì kiếm khí của Lôi Thần trên chín tầng trời lạc xuống nhân gian mà tỏa ra hơi thở hủy diệt.

Nhiếp Thanh Thiên đứng đối diện ánh mắt trở nên nghiêm túc. Kiếm chỉ khẽ huy động, Tồn Phong kiếm khí nhanh chóng tạo ra trước mặt một màn kiếm khí màu xanh tía. Bên trên đó có vô số cơn lốc xoáy nhỏ đang di động.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

58. Chương 56: Hâm Rượu Luận Kiếm (2).

Đúng như tên gọi, khi Lục Thanh xuất kiếm trên mặt đất giống như có một vầng mặt trời mới mọc, xung quanh lấp lóe những tia chớp. Vầng mặt trời tỏa ra một luồng áp lực bao phủ Nhiếp Thanh Thiên.

Một kiếm xuất ra, Lục Thanh có cảm giác vô cùng thoải mái. Tâm thần dao động theo kiếm. Vào lúc này, Lục Thanh như nhớ tới quãng thời gian luyện thiết ở Triều Dương thành. Mỗi khi mặt trời mọc lên ở hướng đông, trong căn ngõ nhỏ lại vang lên hai loại thanh âm luyện sắt. Tiếng chùy rít gió mạnh, yếu hết sức tự nhiên.

Trong đầu, hình ảnh Quý lão tùy ý huy động cây chùy như xuất hiện trước mắt. Mỗi một chùy hạ xuống đều hết sức rõ ràng. Mức độ thay đổi lực của mỗi chùy như thế nào đến lúc này, Lục Thanh đều có thể nhìn rõ.

Tay phải của hắn vô tình thực hiện theo quỹ tích của cây chùy. Nhưng dù cho có cố thể nào cũng không thể thực hiện được một cách tự nhiên.

Cho dù như thế thì một kiếm của Lục Thanh trong mắt Nhiếp Thanh Thiên đã có một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. Nếu như trước đó một kiếm đó mới dung nhập một chút cảnh giới Cửu khinh nhược trọng thì vào lúc này chiêu Húc Nhật Đông Thăng như hóa thành một vầng mặt trời mới mọc thực sự. Nó tỏa ra một sự uy nghiêm. Vào lúc này, Nhiếp Thanh Thiên không thể nhìn ra quỹ tích một kiếm của Lục Thanh.

- Tốt! - Hét lên một tiếng, hai tay Nhiếp Thanh Thiên điểm về phía trước. Tồn Phong kiếm khí liền bắn ra. Trong nháy mắt một làn khí tỏa ra ánh sáng màu xanh tím rực rỡ che chắn trước người Nhiếp Thanh Thiên. Trên làn khí những cơn lốc xoáy xoay tròn nhưng muốn bóp nát tất cả những gì mà nó gặp phải.

Trong nháy mắt, vầng mặt trời và làn khí đã chạm vào nhau. Ngay lập tức, trong không trung chấn động phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Không khí giữa hai người như bị một thứ gì đó cắt nát. Tồn Phong và Tử Điện kiếm khí thi nhau đục khoét phát ra những tiếng nổ kinh người. Thậm chí, bên cạnh hai người còn xuất hiện những tia sét nhỏ đánh xuống.

Gần như cùng một lúc, Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên cùng lui lại mấy bước. Sự tàn phá của Tử Điện kiếm khí và Tồn Phong kiếm khí khiến cho Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên có phần sững sờ. Cả hai cùng giơ tay điểm về phía trước liên tiếp, bắn ra vô số đạo kiếm khí phá hủy những đạo kiếm khí đang tán loạn trong không trung.

Nhưng cho dù như vậy thì toàn bộ những thứ có trên sân cũng không còn nguyên vẹn. Tất cả bàn ghế bằng trúc trong Tử Trúc viện đã bị kiếm khí cắt nát.

- Đây... - Nhiếp Thanh Thiên nhìn khoảng sân bừa bộn một chút rồi đưa mắt nhìn quanh:

- Hai người các ngươi lại đây.

Hai người ngoài sân nghe thấy thanh âm của hắn vội vàng đi vào, vâng vâng dạ dạ đứng một bên. Mặc dù tuổi của họ phải hơn Nhiếp Thanh Thiên gần mười tuổi, nhưng bất luận là khí chất hay thực lực cũng đều không thể so sánh.

- Ngài có gì cứ nói. Chỉ cần chúng ta có thể làm được sẽ cố gắng làm thật tốt. - Một người trung niên hơi lớn tuổi mở miệng nói. Đối mặt với đệ nhất cao thủ trong số đệ tử của Triều Dương phong, hắn xưng hô hết sức cung kính.

Như đã quen với cách xưng hô đó, Nhiếp Thanh Thiên cũng chẳng để ý, nói:

- Thu dọn ở đây cho chúng ta một chút. Chấp sự có hỏi thì cứ nói đây là yêu cầu của ta.

- Vâng! Ngài cứ yên tâm. Chúng ta sẽ làm thật tốt.

- Được! Đi thôi.

Hai người nghe thấy vậy liền cung kính rồi lui ra ngoài.

- A...chuyện hôm nay các người nhìn thấy ta không muốn truyền ra ngoài. Đây chỉ là chút luận bàn của chúng ta mà thôi.

Hai người đã đi ra khỏi Tử Trúc viện nghe thấy Nhiếp Thanh Thiên nói vậy liền gật đầu lia lịa, hứa sẽ không nói ra ngoài. Sau đó, cả hai nhanh chóng đi xuống.

- Đi thôi! Đến Thanh Phong viện của ta uống rượu. Nơi đây sẽ có người tới thu dọn. - Nhiếp Thanh Thiên quay sang nói với Lục Thanh rồi đi trước dẫn đường.

Thanh Phong viện cách Tử Trúc viện không xa. Nó nằm ở một góc phía nam của Triều Dương cung. Nơi đây hết sức yên tĩnh hoàn toàn khác với Tử Trúc viện. Trong Thanh Phong viện trồng toàn một thứ trúc xanh biếc giống như ngọc. Trong không gian tỏa ra một chút mùi thơm của cây cỏ. Tất cả mọi thứ vào lúc này bị tuyết bao phủ toàn bộ. So với Tử Trúc viện thì tốt hơn rất nhiều.

Trong căn viện, có một cái bàn đá. Trên bàn có hai cái bồn đang cháy hừng hực. Bên trên có đặt hai bầu rượu màu lục biếc. Nắp bầu mở sẵn tỏa ra một mùi thơm nức mũi.

Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên ngồi đối diện với nhau. Trước mặt hai người đều có một cái bát bằng ngọc, bên trong rót đầy một loại rượu màu xanh biếc.

- Sự tiến bộ của người khiến cho người ta không thể tin được. - Nhiếp Thanh Thiên hớp một chút rượu rồi chép chép miệng mà nói.

- Mặc dù không biết người làm thế nào nhưng thực lực của người là sự thật. Ta sẽ chờ đến ngày người trưởng thành để xem thế nào. Uy lực Tử Điện kiếm khí của người khiến cho người ta phải kinh hãi. Sau khi ngưng kết Kiếm Chung chắc chắn không hề thua kém so với bốn mạng Tồn Phong kiếm khí của ta.

- Tuy nhiên, người cũng cần phải chú ý rằng thứ kiếm khí đặc biệt của người trong Thập Vạn đại sơn ta cũng chẳng biết có nhiều hay không. Nhưng ít ra trong khu vực Tử Hà tông chúng ta kể cả vài tông môn đẳng cấp Thanh Phàm xung quanh cũng không hề có. Mà hôm nay, người đã đặt chân vào Kiếm Khách phải lựa chọn thuộc tính kiếm pháp, dẫn dắt lực lượng cơ bản nhập thể. Về phần kiếm pháp lõi hệ thì người không cần phải lo lắng.

- Kiếm pháp lõi hệ trên Triều Dương phong chúng ta cũng có? - Lục Thanh vui vẻ hỏi.

- Ừm! - Gật đầu, Nhiếp Thanh Thiên nói tiếp:

- Trong số các loại kiếm pháp tinh thâm, ngoại trừ Kim, Mộc, Thủy, Thổ, Hỏa ra thì các lực lượng khác có rất ít. Trong cơ thể chúng ta thì tâm thuộc về hỏa, phổi thuộc về Kim, gan thuộc Mộc, lá lách thuộc Thổ, thận thuộc Thủy vì vậy mà đối với việc lĩnh ngộ lực lượng ngũ hành trong trời đất cũng dễ dàng hơn so với các loại lực lượng khác. Nhưng lực lượng khác mà lĩnh ngộ được thì có được uy lực vượt qua ngũ hành.

Nói xong, Nhiếp Thanh Thiên nhìn Lục Thanh rồi nói tiếp:

- Giống như Tử Điện kiếm khí của người, Tồn Phong kiếm khí của ta và Phong Lôi kiếm khí của Triệu Thiên Diệp.

- Phong Lôi kiếm khí? - Lục Thanh giật mình.

- Kiếm khí bao hàm cả hai loại lực lượng hay sao?

- Đúng! Kiếm Khách có thể lĩnh ngộ nhiều loại lực lượng. Đó hoàn toàn nhờ vào ngộ tính của mỗi người đối với việc cảm ngộ thiên đạo. Có được nhiều loại kiếm khí hoàn toàn hơn hẳn chỉ có một loại. Nhưng mức độ khó khăn sẽ tăng lên rất nhiều, yêu cầu thời gian cũng dài hơn. Tuy nhiên, những người như thế rất được Tông môn coi trọng. Bởi vì sau thời gian dài, lực chiến đấu của họ có thể đoán được.

- Sự lựa chọn tốt nhất của người chính là Phong Lôi kiếm pháp của Triệu Thiên Diệp.

Hai người ngồi bàn luận với nhau. Nhiếp Thanh Thiên dùng hai chậu than bên cạnh để hâm rượu. Sau khi rót ra bát, hớp một chút có cảm giác man mát nhưng ngay lập tức lại nóng rực nơi cổ. Đồng thời thân thể

của Lục Thanh cũng nóng hổi lên. Tử Điện kiểm nguyên trong Đan Điền của Lục Thanh cũng bắt đầu dao động. Xung quanh hai người những bông tuyết vẫn tuyết tục rơi xuống nhưng bị hơi nóng của họ đẩy ra xa.

- Lai lịch của Tử Tiêu Phong Lô kiểm mặc dù được tông môn quản lý hết sức nghiêm khắc nhưng chắc là người cũng biết.

Nét mặt hết sức bình tĩnh, Lục Thanh mở miệng nói:

- Tử Tiêu Phong Lô kiểm cách đây năm trăm năm trước do Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư sáng tạo.

Nét mặt lộ ra sự kính trọng, Nhiếp Thanh Thiên nói:

- Năm đó, Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư gặp được cảnh tượng ngàn năm khó gặp đó là từ trong sấm chấp sinh ra một hạt châu. Sau khi nuốt Thiên Lô châu liền có được cơ thể thuộc lô hệ. Mà Tử Tiêu Phong kiểm khí mặc dù không bài xích lô điện, nhưng cả hai cũng không thể dung hợp được với nhau. Sau đó, Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư lúc đó mới có tu vi Kiếm Khách đã một mình một kiếm mà xâm nhập vào Thú Khư cạnh Lạc Nhật thành. Cuối cùng thì người cũng sáng tạo ra một bộ kiếm pháp tinh thâm có một không hai của tông môn. Đó chính là Tử Tiêu Phong Lô kiểm.

Dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên sau đó, Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư độ Lô kiếp thất bại, Tử Hà tông chúng ta không còn ai có thể cùng cảm nhận được hai loại kiếm khí Phong Lô. Đồng thời cũng khiến cho bộ kiếm pháp tinh thâm đó phải cất vào trong góc. Mãi cho đến khi cách đây hai năm Triệu Thiên Diệp đã bắt chấp mà lựa chọn nó.

- Hẳn thành công đúng không? - Lục Thanh nhớ tới cảnh tượng ngày đó ở đại viện của Lục gia. Một thức cuối cùng của Triệu Thiên Diệp phát ra kiếm khí Phong Lô bá đạo. Tuy nhiên hình như Triệu Thiên Diệp vẫn còn chưa thể dung nhập Phong Lô vào trong kiếm khí. Giống như khi Lục Thanh còn ở Kiếm Giả, lô điện vẫn chưa dung nhập hoàn toàn vào Kiếm Khí, hay thu liễm. Nhưng khi vừa đặt chân vào cảnh giới Kiếm Nguyên. Sau khi Kiếm Khách luyện tiên thiên, Kiếm Nguyên hoàn toàn lột xác, lô điện mới hoàn toàn dung nhập vào trong Kiếm Nguyên chính thức thành tựu Tử Điện kiếm khí.

Chẳng trách trước đây Dư Cập Hóa nói với mình cần phải lựa chọn kiếm pháp thích hợp. Lục Thanh thâm nghĩ trong đầu. Hẳn nghĩ chắc chắn Triệu Thiên Diệp đã có ý định tự mình dạy hẳn Tử Tiêu Phong Lô kiểm.

- Được rồi! Chiêu Húc Nhật Đông Thăng lúc này của ngươi ta cảm nhận được một chút cảnh giới Cử Nhược Trọng Khinh. - Sau khi uống một ngụm rượu, Nhiếp Thanh Thiên chợt nhớ tới cảnh vừa rồi mà nói với Lục Thanh một cách nghiêm nghị.

- Đó là Tự Hóa Khinh Trọng. Trước đây, ta vô tình nhìn thấy một vị tiên bối thi triển. Nhưng đáng tiếc rằng chỉ có thể bắt chước. Cảnh giới còn kém nhiều lắm. - Lục Thanh suy nghĩ một chút rồi nói. Quý lão sinh hoạt ở một nơi như vậy hiển nhiên là không muốn bị người khác quấy rầy. Vì vậy mà Lục Thanh cũng không để lộ, chỉ nói như vậy mà thôi.

Hiển nhiên là Nhiếp Thanh Thiên cũng hiểu ý. Nhưng hai người có vốn tâm giao nên chỉ mỉm cười rồi trở lại bình thường.

Sau đó, hai người lại tiếp tục luận bàn một số kinh nghiệm kiếm pháp. Mà thực ra chỉ có Nhiếp Thanh Thiên nói là chính còn Lục Thanh thì nghe. Nhất thời, Lục Thanh thu hoạch được tương đối nhiều. Mà Nhiếp Thanh Thiên cũng từ sự miêu tả của Lục Thanh mà hiểu được một chút về cảnh giới Tự Hóa Khinh Trọng. Sau đó đối chiếu với cảnh giới của mình mà ngộ thêm được một chút.

Hai người vừa hâm rượu vừa luận kiếm, bầu rượu trên bàn cứ nổi tiếp nhau. Thoáng cái, một đêm đã trôi qua.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

59. Chương 57: Huyền Thanh Triệu Kiến.

Sáng sớm hôm sau, hai người Lục Thanh chỉ ngồi xuống vận chuyển Kiếm Nguyên công một lúc, đẩy hơi rượu trong cơ thể ra ngoài. Vào lúc này đã tờ mờ sáng, hai người thu dọn một chút rồi Nhiếp Thanh Thiên nói:

- Đã lâu rồi ta không đi thần luyện. Mặc dù không quy định phải đi, nhưng dù sao thì đó cũng là truyền thống trên núi. Hôm nay chúng ta cùng đi một lần.

Lục Thanh gật đầu. Hai người liền đi tới mảnh sân rộng trước đại điện của Triều Dương phong. Tới hôm nay đã có đệ tử nội tông lục tục trở về núi. Trên đường đi, hai người gặp được không ít. Lục Thanh được một số đệ tử xưng hô hần là sư huynh. Từ đó cho thấy hần đã không còn là một vị tiểu sư đệ mới lên núi được nửa năm nữa. Đến hôm nay, hần đã khám phá bản tâm trở thành một gã tiên thiên Kiếm Khách, bước chân vào nhóm người đứng đầu Triều Dương cung. Cho dù trên khắp cả tông cũng thuộc những đệ tử được mọi người chú ý. Tất nhiên không tính tuổi của hần.

Khi đi tới sân, lượng người có mặt cũng không nhiều. Lục Thanh điểm qua một chút thấy chỉ tới hai mươi đệ tử, phần lớn là những người xếp sau hần. Có thể hiểu được, những người xếp sau là do thể lực của gia tộc yếu vì vậy mà không nhận được nhiều sự bồi dưỡng như các gia tộc lớn. Mà những tiểu gia tộc thì thời gian năm mới cũng không được dài.

Lục Thanh thấy những người xếp trên hần chỉ có khoảng hai tới ba người. Ngày thường cũng rất ít chạm mặt, chưa nói tới quan hệ. Về phần ba người Công Dương vũ cũng không xuất hiện.

Khi hai người Lục Thanh đến, đám đệ tử cùng tránh đường cho hai người đi tới. Mấy vị đệ tử xếp trên hần sắc mặt hơi thay đổi. Với ánh mắt của bọn họ hiển nhiên là nhận ra sự thay đổi của Lục Thanh. Tất cả bọn họ đều kinh hãi đồng thời không thể tin được vào sự thật trước mắt. Tuy nhiên, tất cả chỉ im lặng. Bởi bọn họ cũng đã được chứng kiến sự thể hiện của Lục Thanh trong thời gian diễn ra luận kiếm.

Đồng thời tin tức sau đó cũng khiến cho bọn họ kinh ngạc. Chẳng trách mà sư phụ Huyền Thanh tự mình dẫn vào tông môn. Bây giờ, rất nhiều người đang nghĩ làm sao có thể kết giao với Lục Thanh. Dù sau thì bây giờ, bất luận là thực lực hay thế lực gia tộc sau lưng đều có tư cách để cho bọn họ kết giao.

Nhìn biểu hiện của bọn họ, Lục Thanh cười lạnh trong lòng. “Đây là thực lực mang tới sự thay đổi hay sao?” Nhìn mấy nụ cười của bọn họ mà hần sinh ra chút phản cảm. Trong lòng hần thầm nghĩ, những người này không đáng kết giao.

Trong suy nghĩ của Lục Thanh thì chỉ có những người ngay từ đầu không để ý tới thực lực của hần, không coi thường hần mới chính là quân tử. Mà như mấy người Đoạn Thanh Vân cố gắng giúp đỡ mình mới đáng để cho hần kết giao làm bằng hữu.

Lại thêm việc xảy ra vào thời điểm cuối năm ở Lục gia càng khiến cho cái nhìn của hần đối với mấy người Đoạn Thanh Vân sâu hơn. Đó mới thực sự là bằng hữu.

Gần hai mươi người dựa theo thứ tự sau cuộc luận kiếm mà sắp xếp lại vị trí. Mặc dù có chút thay đổi, nhưng vẫn có rất nhiều người đứng ở vị trí cũ của mình. Bao nhiêu năm qua, cũng đã hơn mười lần luận kiếm nên mọi người hoàn toàn hiểu rõ thực lực của nhau. Vì vậy mà có thay đổi thì cũng không nhiều lắm.

Sau một đêm trao đổi với Nhiếp Thanh Thiên, Lục Thanh cũng biết được kết quả cuối cùng sau khi luận kiếm kết thúc. Có lẽ do hiểu rõ thực lực của nhau nên từ vị trí thứ sáu bắt đầu bỏ qua cơ hội khiêu chiến. Cho đến vị trí thứ ba của Triệu Thiên Diệp có lẽ do bị sự ảnh hưởng của Nhiếp Thanh Thiên mà sau khi bề quan hần cũng thuận lợi đột phá từ Kiếm Khách tiểu thiên vị đỉnh phong đạt tới trung thiên vị.

Mặc dù Triệu Thiên Diệp chưa thể dung hợp hoàn toàn lực lượng cơ bản hai loại kiếm khí Phong, Lôi. Nhưng bằng vào hai luồng kiếm khí trước đó đã có thể xếp vị trí thứ ba. Đối mặt với sự khiêu chiến của Triệu Thiên Diệp, ngoài dự đoán của mọi người chính là Lăng Tiêu đứng vị trí thứ hai lại lựa chọn bỏ cuộc khiến cho tất cả đều cảm thấy hoang mang.

Kế tiếp Triệu Thiên Diệp đã mở miệng khiêu chiến Nhiếp Thanh Thiên khiến cho bầu không khí trở nên sôi động. Ngồi trên đài, ngoại trừ Huyền Thanh ra, ba gã hộ pháp cũng đều giật mình. Nhưng sau đó, thực

lực của Triệu Thiên Diệp khiến cho bọn họ kinh ngạc. Đối mặt với Nhiếp Thanh Thiên có tu vi Kiếm Sư tiểu thiên vị, Triệu Thiên Diệp nhân Phong Lôi kiếm có sự đột phá mà thi triển ra thức thứ tám và thức thứ chín trong mười tám chiêu thức của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm.

Bộ kiếm pháp do Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư sáng tạo cũng chưa được hoàn thiện, tuy nhiên có thể nói là thức kiếm pháp tinh thâm hàng đầu. Đến bây giờ, mọi người lại được chứng kiến uy lực chính thức của nó. Trong khoảng khắc giữa đài luận kiếm sấm và gió nổi lên cuộn cuộn, ngay cả Túy Phong kiếm của Nhiếp Thanh Thiên phối hợp với Thanh Phong kiếm cũng chỉ cố gắng phá được bước đầu của Phong Lôi kiếm khí. Thực lực mạnh mẽ của Triệu Thiên Diệp khiến cho trận tỷ thí trở nên không xác định được kết quả. Để đề phòng hai người rơi vào thế lưỡng bại câu thương, ảnh hưởng tới việc lựa chọn người vào kiểm trì sau nửa năm nữa. Huyền Thanh tự mình tách hai người ra.

Vốn cuộc chiến đang ở thế ngang bằng nhưng Triệu Thiên Diệp lấy lý do kiếm nguyên bị tiêu hao mà nhận vị trí thứ hai. Đến lúc này, mọi người mới hiểu được tại sao Lăng Tiêu không cố giữ vị trí của mình. Thì ra là hắn đã biết được Triệu Thiên Diệp có sự đột phá. Chênh lệch lớn như vậy mà cố chiến thì chỉ rước lấy nhục mà thôi.

Sau khi nghe Nhiếp Thanh Thiên kể lại, Lục Thanh đặt niềm tin rất lớn vào Tử Tiêu Phong Lôi kiếm. Đồng thời, hắn càng thêm cảm phục đối với Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư. Cho dù thế nào thì trên người Lục Thiên Thư cũng chảy dòng máu của Lục gia.

Sau khi mọi người ổn định xong, thần luyện chính thức bắt đầu. Vẫn như trước, bắt đầu là Triều Dương thất thức. Đến hôm nay, Lục Thanh thi triển bộ kiếm pháp đó so với thời điểm mới lên núi đã hoàn toàn cách nhau một trời một vực. Luyện Tâm kiếm trong tay hắn hoàn toàn không chế trong phạm vi một trượng. Lục Thanh cũng không sử dụng Kiếm Nguyên lực.

Cứ như vậy, Lục Thanh chỉ dựa vào lực lượng cơ thể mà thi triển Triều Dương thất thức một cách nhuần nhuyễn. Chân đạp lên lớp tuyết mềm, mặt quay về phía mặt trời đang từ từ xuất hiện trên bầu trời. Tâm của Lục Thanh hoàn toàn tĩnh lặng. Lúc này, mỗi một cử động của hắn đều pha một chút cảnh giới Cử khinh nhược trọng. Kiếm thức chuyển đổi từ nặng sang nhẹ hết sức khoan thai, thay đổi hoàn toàn như ý. Thanh cự kiếm trong tay chẳng khác gì một cành trúc.

Lúc này hơn mười người đệ tử phía sau cũng bắt đầu chú ý tới Lục Thanh. Khi nhìn thấy kiếm pháp của hắn, bọn họ cũng hoảng sợ thất sắc. Thậm chí một vị sư huynh bên cạnh cũng đã dừng lại nhìn chằm chằm động tác của Lục Thanh, hai tay của hắn thi thoảng lại thực hiện những động tác tương tự nhưng vẫn không nắm được điểm quan trọng. Mặc dù thế thì hắn vẫn không từ bỏ tiếp tục thực hiện theo Lục Thanh.

Mà hiển nhiên Lục Thanh cũng cảm giác được sự thay đổi chung quanh. Tuy nhiên, với tâm cảnh của hắn bây giờ cũng chẳng để ý. Động tác trong tay hắn vẫn như trước hoàn toàn chìm vào trong cảnh giới của bản thân. Suốt một đêm bàn luận đã khiến cho hắn hiểu được rất nhiều. Vì vậy mà bây giờ, kiếm thức dưới sự diễn luyện của hắn không ngừng được điều chỉnh động tác, tiêu hóa những gì ngộ được sau trận chiến hôm qua.

- Sau thần luyện đến đại diện gặp ta.

“Sư phụ” - Lục Thanh bình tĩnh. Huyền Thanh vào lúc này đang ở trong Triều Dương đại diện đã dụng thần thức truyền âm cho hắn.

Lần này, lâu lắm Nhiếp Thanh Thiên mới tham gia thần luyện nên dẫn luyện tới hơn mười lần mới dừng lại. Lúc này, ngoại trừ một số ít đệ tử của các gia tộc chú ý tới Lục Thanh ra, ánh mắt của mọi người tập trung về phía Nhiếp Thanh Thiên. Kiếm pháp của Nhiếp Thanh Thiên uyển chuyển nhẹ nhàng như nổi lên bầu trời với mặt đất. Một thân bạch y trắng như tuyết với Thanh Phong kiếm trong tay gần như thi triển toàn bộ tinh túy của Triều Dương thất thức. Mỗi đường kiếm đều ẩn chứa cảnh giới Cử khinh nhược trọng tinh thâm. Hắn cũng không sử dụng Kiếm Nguyên nhưng so với khí thế hùng hậu của Lăng Tiêu khi dẫn kiếm thì khí thế của hắn còn rung động lòng người hơn.

Thần luyện chấm dứt, Lục Thanh đi về phía Triều Dương đại diện. Hắn không biết rằng cách đó không xa, ánh mắt Nhiếp Thanh Thiên đang nhìn về phía mình hoàn toàn khác trước. Ánh mắt của hắn có một chút gì đó ngưng trọng, thậm chí còn có một tia sáng hung dữ lóe lên.

So với cách đây nửa năm khi mới bước chân vào Triều Dương địa điện, lúc này trong lòng Lục Thanh không còn sợ hãi. Hôm nay, tu vi của hắn đã là tiên thiên Kiếm Khách trên Tử Hà tông cũng có thể tính là một cao thủ. Thực lực thay đổi cũng khiến cho tâm cảnh của Lục Thanh càng thêm cứng cỏi, chưa kể trước đó đã trải qua sinh tử nên rất khó dao động.

- Vào đi... - Vào lúc này, Huyền Thanh đang ngồi yên lặng trước bàn. Trước kia cảnh giới của Lục Thanh không đủ, nhưng bây giờ đã tiến vào cảnh giới Kiếm Nguyên hắn có cảm giác sư phụ Huyền Thanh như hòa vào với thiên địa. Từng nhịp hô hấp cũng nhịp với sự dao động xung quanh. Nhìn sư phụ, hắn có cảm giác sâu không thể lường được.

Từ từ, hai mắt Huyền Thanh mở ra. Lúc này, trong mắt của Huyền Thanh không hề có một tia sáng nhưng Lục Thanh lại cảm thấy được ngay cả những cây hương đang đốt trong đại điện cũng chợt ảm đảm. Giống như trong đại điện, tất cả ánh sáng bị đôi mắt đó hút mất.

- Sự tiến bộ của ngươi khiến cho ta giật mình. Không ngờ mới có nửa năm mà ngươi đã có được sự tiến bộ như vậy.

Thanh âm Huyền Thanh rất nhỏ nhưng vang lên bên tai Lục Thanh hết sức rõ ràng. Lục Thanh khom người thi lễ rồi nói:

- Sư phụ!

- Được rồi! Ngồi đi.

Lục Thanh cũng không từ chối, đi tới cái bồ đoàn đặt trước mặt sư phụ mà ngồi xuống.

- Mặc dù không biết người làm thế nào để tăng lên, nhưng đến bây giờ ngươi đủ tư cách để tông môn cho người một chút gì đó. - Huyền Thanh nhìn sâu vào đôi mắt của Lục Thanh mà nói một cách trịnh trọng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

60. Chương 58: Tử Tiêu Phong Lô Kiếm.

Điều đó cũng hoàn toàn dễ hiểu. Bây giờ trên Thập Vạn đại sơn thì Kiếm Thần sơn chính là tâm điểm không ngừng khuếch tán ra khắp nơi. Mà càng đến gần Kiếm Thần sơn thì bất luận là nguyên khí trong thiên địa hay quặng mỏ cũng đều hết sức phong phú. Nói một cách tương đối thì cấp bậc của tông môn càng cao thực lực cũng càng mạnh.

Trên cả đại lục đều lưu hành quy tắc đó thì bản thân mình còn hy vọng được cái gì đây? Giữ vững được bản tâm của chính mình đã là tốt lắm rồi. Ánh mắt của Lục Thanh chớp chớp rồi nhanh chóng trở lại bình thường, đứng im chờ đợi câu nói của sư phụ.

Trầm tư một lúc lâu, Huyền Thanh mới nói:

- Bây giờ ta có thể cam đoan nếu như tới hai mươi tuổi mà ngươi có thể có được Kiếm Chung, đạt tới Kiếm Sư thì phong thưởng đối với Lục gia của ngươi sẽ không bị thu hồi.

- Còn về chuyện Niệm Văn kiếm thì nó liên quan đến đại sự thăng cấp của tông môn cho nên không thể ưu đãi cho ngươi. Chỉ có thể dựa vào thực lực mới có thể có được. Ta cả chỉ có thể giúp ngươi hết sức mà thôi.

- Đa tạ sư phụ! Như thế Lục Thanh cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

- Ừm! Hôm nay ngươi đã bước chân vào Kiếm Khách. Mặc dù ta thấy cảnh giới của ngươi đã được củng cố nhưng cũng nên xuống núi lịch lãm mấy tháng. Tuổi ngươi còn trẻ chắc chắn là kinh nghiệm cuộc sống vẫn còn ít. Chờ hai ngày nữa nhân số trên núi đầy đủ thì tới Tử Hà phong chọn một nhiệm vụ mà xuống núi.

Gật đầu, Lục Thanh nói:

- Vâng! Sư phụ.

- Đi đi!

Bên ngoài Triều Dương đại điện, Đoạn Thanh Vân và Dư Cập Hóa đang đứng ở đó mà đợi.

- Ta đã nói với Dư Cập Hóa rằng Nhiếp Thanh Thiên sẽ không lừa dối chúng ta. - Đoạn Thanh Vân không chịu đứng yên, quay đầu sang hỏi Dư Cập Hóa:

- Chuyện này quả thực làm cho ta không thể tin được. Nếu đúng là như thế thì sau khi luận kiếm chẳng phải ta đã trở thành sư đệ rồi hay sao?

Nhìn hai má nung núc thịt của Đoạn Thanh Vân, Dư Cập Hóa cảm thấy buồn cười nhưng hắn cũng cảm thấy nghi hoặc. Tuy nhiên vào lúc này, khi cánh cửa đại điện từ từ mở ra đã cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Lục Thanh chậm rãi từ trong đại điện đi ra. Hơi thở trên người hắn như có như không, giống như hòa nhập với thiên địa. Làn da trong như ngọc không hề có một chút tạp chất. Toàn thân hắn có cảm giác hết sức nhẹ nhàng.

Ngơ ngác nhìn Lục Thanh đang đi tới, Đoạn Thanh Vân thờ người, trong miệng lẩm bẩm:

- Yêu nghiệt. Đúng là quái vật rồi.

Sắc mặt có chút ngưng trọng nhìn Lục Thanh, Dư Cập Hóa nói:

- Đúng là không thể tin được vào mắt mình. Có lẽ bây giờ người đã có thể sánh ngang với ta. Nhìn động tác của người chắc là đã chạm vào cánh cửa Cử khinh nhược trọng.

Nét mặt vẫn bình tĩnh, Lục Thanh nói:

- Gặp được kỳ ngộ ngoài ý muốn mà thôi. Cho dù nói thế nào thì chúng ta cũng đều là bằng hữu có phải không?

Dư Cập Hóa sửng sốt nhưng ngay lập tức mỉm cười:

- Xem ra cảnh giới của người đã tăng lên không ít. Coi như hôm nay ta không bằng được người.

Nét mặt điểm một nụ cười, Lục Thanh nhìn Đoạn Thanh Vân, thấy hắn vẫn đang cau có, trong miệng cứ lẩm bẩm “sư huynh, sư đệ” trông rất buồn cười.

- Được rồi! Đừng đứng ở đây làm trò cười nữa. Đi thôi. - Dư Cập Hóa thấy vậy đỡ khốc đỡ cười, bước tới vỗ vai Đoạn Thanh Vân khiến cho gã sực tỉnh.

- Thôi! Quên đi! - Đoạn Thanh Vân thở phào nhẹ nhõm tiến tới vỗ vai Lục Thanh.

- Tiểu tử mạnh mẽ hơn ta thì sau này người là sư huynh. Ta sẽ dựa vào người. Nếu có người bắt nạt ta thì người phải giúp ta đó.

Lục Thanh và Dư Cập Hóa cùng sửng sốt sau đó liền cười ha hả. Tiếng cười của họ khiến cho một số đệ tử ngoại môn phải quay lại nhìn. Đoạn Thanh Vân cũng chẳng thèm để ý tới việc đó.

Hai ngày trôi qua, Lục Thanh lại tới Minh Nguyệt đầm. Tuy nhiên có thể do thời tiết mùa đông quá lạnh nên ngọn thác cao trăm trượng bị đóng băng hoàn toàn. Cả Minh Nguyệt đầm phủ kín bởi một lớp băng trong suốt. Mà tảng đá đen trong đầm cũng bị đóng băng trong dòng thác.

Ngày hôm qua, Triệu Thiên Diệp cũng về tới Triều Dương cung. Khi nhìn thấy Lục Thanh, hắn liền chẳng nói chẳng rằng, ra tay ngay lập tức. Tuy nhiên, hắn cũng áp chế tu vi ở mức Kiểm Khách tiểu thiên vị. Kiểm pháp của hắn và Lục Thanh giống nhau, chỉ dùng Húc Nhật thập tam kiếm. Tuy nhiên biểu hiện của Lục Thanh khiến cho hai người Đoạn Thanh Vân đứng đó cũng phải giật mình mà chăm chú quan sát Tử Điện kiếm khí tung hoành và chạm triệt tiêu với Phong Lôi kiếm khí của Triệu Thiên Diệp. Trong không khí như có tiếng sấm vang lên liên tiếp. Kiếm khí tỏa ra những tia chớp khiến cho mặt đất xuất hiện những cái hố. Đồng thời, bùn đất bắn văng khắp nơi.

Sau cuộc luận bàn với Nhiếp Thanh Thiên, kiếm pháp của Lục Thanh đã thoát bước vào cảnh giới Cử khinh nhược trọng. Vì vậy mà tốc độ biến hóa của chiêu thức cũng nhanh hơn rất nhiều. Thanh Luyện Tâm kiếm trong tay hết sức nhẹ nhàng. Có điều hai người Đoạn Thanh Vân đứng bên quan sát biết rằng đó là do cảnh giới của bọn họ kém hơn nên sinh ra cảm giác đó mà thôi. Đến lúc này, Dư Cập Hóa có muốn không thừa nhận cũng không được. Kiếm pháp của Lục Thanh đã hoàn toàn vượt qua hắn.

Đối mặt với Phong Lô kiếm khí của Triệu Thiên Diệp, Lục Thanh chỉ cảm thấy rằng Tử Điện kiếm khí của hắn cuối cùng cũng gặp được đối thủ. Ngay cả Tồn Phong kiếm khí của Nhiếp Thanh Thiên khi đối mặt với Tử Điện kiếm khí của hắn cũng phải tăng thêm một chút mới có thể áp chế. Mà hôm nay, mặc dù Triệu Thiên Diệp còn chưa dung hợp được Phong Lô hai loại kiếm khí, nhưng như thế cũng đã không hề kém hơn Tử Điện kiếm khí của Lục Thanh. Thậm chí Triệu Thiên Diệp đối phó với Lục Thanh còn dễ dàng hơn so với Nhiếp Thanh Thiên một chút. Đó chính là do sự khác biệt của kiếm khí.

Tất nhiên, cho dù Lục Thanh có tiến bộ nhanh chóng đến mấy thì cũng chưa phải là đối thủ của Triệu Thiên Diệp. Hai người giao thủ khoảng chừng một nén nhang. Cho dù, Lục Thanh có dốc hết toàn lực thì vẫn bị Triệu Thiên Diệp dùng Phong Lô kiếm hóa giải từng chiêu một.

Tới hôm nay, đệ tử nội tông cũng cơ bản đã trở về đông đủ. Sau khi đệ tử ngoại môn phụ trách ghi chép hết thì Lục Thanh liền có ý định đi tới Ngoại sự đường của Tử Hà phong.

Vào lúc này, bốn người Lục Thanh đều ở Minh Nguyệt đàm tu luyện. Bây giờ, Minh Nguyệt đàm bị đóng băng nhưng lại có tác dụng rất tốt đối với việc rèn luyện kiếm pháp và nắm giữ lực đạo. Mặc băng trơn trượt nhưng bốn người Lục Thanh vẫn siêng năng luyện tập kiếm pháp. Mà từ sau khi thấy được sự tiến bộ của Lục Thanh, Đoạn Thanh Vân cũng bắt đầu chăm chỉ, đi theo ba người khổ luyện kiếm pháp.

Đến giữa trưa, lớp tuyết dày cũng đã tan đi một chút do bị ánh nắng mặt trời sưởi ấm. Do Minh Nguyệt đàm bị đóng băng nên mấy người không thể bắt được Tuyết ngư để ăn. Nhưng Đoạn Thanh Vân vẫn nghĩ ra được biện pháp. Hắn bắt mấy con thỏ tuyết rồi đem nướng. Sau đó mấy người lấy một chút rượu mạnh ra rồi ăn uống.

- Đi theo ta. - Triệu Thiên Diệp đứng lên rồi đi về phía một khoảng đất trống cách đó không xa.

Lục Thanh và Dư Cập Hóa nhìn nhau rồi đi theo.

- Người đã lựa chọn Tử Điện kiếm khí vậy thì bây giờ, người chỉ có thể luyện tập kiếm pháp lôi hệ. Nếu không sẽ bị lực lượng khác biệt tranh đấu dẫn đến bạo thể mà chết. - Triệu Thiên Diệp im lặng nhìn Lục Thanh mà nói.

Bình tĩnh nhìn Triệu Thiên Diệp, Lục Thanh nói:

- Sư huynh muốn truyền cho đệ Tử Tiêu Phong Lô kiếm?

- Đúng thế. Mặc dù người cũng có thể lấy được nó từ Tàng Vũ các nhưng nếu không có sự chỉ dẫn thì đối với việc cảm ngộ kiếm pháp để dẫn hai loại khí Phong, Lô nhập thể là rất nguy hiểm. Trước đây, những đệ tử nội tông thất bại đều bị tán công. Thậm chí có người còn không chịu nổi việc hai loại khí Phong, Lô tàn phá kinh mạch mà chết.

Lục Thanh rung mình. Hắn biết Tử Tiêu Phong Lô kiếm không phải là thứ đơn giản. Mặc dù lúc đầu, Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư nhờ nó mà tung hoành thiên hạ, uy lực không gì sánh nổi. Cho đến hôm nay, Triệu Thiên Diệp cố gắng tu luyện nên khó khăn rất nhiều.

- Nhưng người thì khác. - Giọng nói của Triệu Thiên Diệp thay đổi.

- Người trải qua sinh tử nên có được kiếm khí dị chủng thuộc lôi hệ. Bản thân đã có được ưu thế mà người khác không có vì vậy mà dẫn dắt lực lượng cơ bản của Lô khí cũng không phải e ngại. Chỉ cần phải chú ý khi dẫn Tồn Phong khí mà thôi. Nhưng dù sao thì tình trạng của người trước đây cũng chưa có người nào có vì vậy cần thận vẫn hơn. Nếu người muốn xuống núi thì ta sẽ làm hộ pháp cho người. Chờ sau khi người tiếp nhận hai khí Phong Lô xong hãy đi.

Kế tiếp, Triệu Thiên Diệp liền đọc từng câu khẩu quyết của các chiêu thức cho Lục Thanh nghe. Nhưng Triệu Thiên Diệp càng đọc càng nhiều thì Lục Thanh càng cảm thấy sợ hãi. Không ngờ với tâm cảnh của hắn lúc này mà cũng không giữ được bình tĩnh.

Bởi vì, sau khi nghe Triệu Thiên Diệp đọc một lúc, hắn phát hiện ra rằng khẩu quyết của Tử Tiêu phong lôi kiếm cũng chính là khẩu quyết của Đại Diễn tam thập lục chuy của Lục gia. Chỉ có một số chỗ được đơn giản đi mà thôi.

“Cuối cùng thì đây là thế nào?” - Lục Thanh suy nghĩ thật nhanh. Hắn vẫn biết rằng Đại Diễn tam thập lục chuy của Lục gia là một bộ kiếm pháp khó lường. Nhưng cho dù thế nào thì hắn cũng không thể ngờ được nó lại biến thành một loại kiếm pháp trên Tử Hà tông mà năm trăm năm qua có vô số người từng thử tu luyện. Mà cho tới bây giờ mới có một người may mắn tu luyện thành công.

Tuy nhiên sau khoảng khắc khiếp sợ, Lục Thanh liền trở lại bình thường. Đúng là lúc đầu, Lục Thiên Thư đã bị trục xuất khỏi Lục gia nhưng do đơn truyền nên chắc chắn được truyền thụ Đại Diễn tam thập lục chuy. Nhưng sau đó, Lục Thanh lại cảm thấy nghi hoặc. Tại sao trong vô số điển tịch của Lục gia lại không nói rõ? Chẳng lẽ bao nhiêu năm qua, ngoại trừ Lục Thiên Thư không còn có người nào khác phát hiện ra hay sao?

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

61. Chương 59: Phong Lô Kiếm Khí.

Nhưng ngay lập tức, sau khi Triệu Thiên Diệp đọc xong toàn bộ khẩu quyết Lục Thanh liền phát hiện ra Tử Tiêu Phong Lô kiếm không được đầy đủ. Đại Diễn tam thập lục chuy đúng như tên của nó có tất cả ba mươi sáu thức. Như vậy thì khi hóa thành kiếm pháp cũng phải có bằng đó. Nhưng bây giờ, Tử Tiêu Phong Lô kiếm lại chỉ có khẩu quyết của mười tám thức cũng tương đương với thức thứ mười tám của Đại Diễn tam thập lục chuy mà thôi.

Điều đó khiến cho Lục Thanh sửng sốt. Nhưng hắn cũng không nói ra. Tất nhiên, hắn không thể đem khẩu quyết của Đại Diễn tam thập lục chuy nói cho Triệu Thiên Diệp biết được. Đây là tuyệt kỹ chú tạo đơn truyền trong Lục gia của hắn, có gia quy định rõ. Chỉ có huyết mạch mới có thể được truyền. Vì vậy mà Lục Thanh không thể đi ngược lại tổ huấn.

- Được rồi! Khẩu quyết đã nhớ kỹ chưa?

- Ừm! Nhớ rồi. - Lục Thanh gật đầu.

- Được rồi. Người thử thì triển thức thứ nhất xem. Với cảnh giới kiếm pháp của người bây giờ chắc là không có vấn đề. Chỉ cần thi triển thành công, huyết Bách Hội của người đã được khai thông nên chắc chắn sẽ cảm ứng được Phong Lô khí trong thiên địa. Người thử dụng thần thức dẫn chúng tiến vào trong đan điền. Nhớ kỹ, bởi vì người đã có Tử Điện kiếm nguyên nên Tôn Phong khí phải chiếm bảy phần mới được. - Triệu Thiên Diệp trầm ngâm một chút rồi mở miệng nói.

- Nhưng đó cũng chỉ là sự suy đoán của ta mà thôi. Còn tình huống cụ thể thì phải căn cứ vào sự thay đổi trong cơ thể người. Ta sẽ đứng bên quan sát. Một khi không ổn ta sẽ cắt đứng sự tiếp thu của người. - Sau đó, Triệu Thiên Diệp suy nghĩ một chút rồi nói một cách nghiêm túc.

Gật đầu, Lục Thanh đi tới trên mặt bằng của Minh Nguyệt đàm. Luyện Tâm kiếm cầm tay, trong đầu nhớ lại một chút thức thứ nhất của Tử Tiêu Phong Lô kiếm và khẩu quyết hội tụ Phong Lô. Cái này và thức thứ nhất của Đại Diễn tam thập lục chuy không hề có chút gì khác nhau. Lúc đầu, khi Lục Thanh còn là Kiếm Giả tiểu thiên vị đã có thể thi triển ba thức. Bây giờ, Triệu Thiên Diệp bảo hắn thi triển thức thứ nhất là chuyện quá đơn giản.

Tuy nhiên, đây cũng là lần đầu tiên sau khi tu vi của hắn đạt tới Kiếm Khách mới thi triển kiếm pháp tinh thâm. Lúc đầu, do cảnh giới của hắn chưa đủ, huyết Bách Hội còn bế tắc nên vận dụng kiếm nguyên cũng không thể cảm nhận được lực lượng trong thiên địa.

Do trước đó đã có nhiều vết xe đổ nên Lục Thanh rất cẩn thận. Một lúc sau, một tia sáng màu tím chợt lóe lên trong mắt hắn, xung quanh cơ thể từ từ xuất hiện một làn gió. Thân thể Lục Thanh giống như cây cung. Luyện Tâm kiếm co lại rồi theo lộ tuyến của Tử Tiêu Phong Lô kiếm mà tiến ra. Nhất thời, trên thân kiếm phát ra những tiếng sấm nổ. Những tia chớp trên đó lóe lên, đồng thời Tử Điện kiếm khí xuất hiện. Một thước Tử Điện kiếm khí thò ra thụt vào nơi đầu mũi kiếm kèm theo những tia địa quán xung quanh.

Tuy nhiên, bây giờ với trước kia hoàn toàn khác nhau. Trong những tia tử điện bám trên kiếm khí lại có một chút điểm xanh đang phát sáng, từ từ hội tụ tới kiếm khí. Đồng thời, do huyết Bách Hội đã được khai thông nên nguyên khí trong thiên địa bắt đầu bị thu hút. Từ từ từng chút nguyên khí trong trời đất bị hút vào trong cơ thể của Lục Thanh. Lúc này hoàn toàn khác với trước. Thần thức của Lục Thanh tản mát ra bên ngoài cơ thể có thể phát hiện thấy xung quanh người hắn có rất nhiều điểm màu tím và những điểm sáng màu xanh đang lóe lên. Trong đó, những điểm sáng màu tím tạo cảm giác giống hệt như lúc luyện hóa thú đan.

Trên những điểm sáng màu tím, Lục Thanh cảm thấy chút gì đó tê tê cùng với một hơi thở hủy diệt. Mà trên những điểm sáng màu xanh, Lục Thanh lại có cảm giác mát mẻ, giống như đang đứng trên một đỉnh núi giữa mùa hè, hết sức sảng khoái.

“Thì ra đây chính là Phong Lôi nhị khí”. - Lục Thanh thầm nghĩ. Đồng thời, Luyện Tâm kiếm trong tay chợt đâm ra. Trong phút chốc, không khí trước mặt chợt sôi lên sùng sục. Tử điện nổ lách tách đồng thời những điểm sáng màu xanh nhanh chóng tụ tập lại thành mấy lưỡi đao gió màu xanh. Những lưỡi đao gió cắt qua không khí phát ra những tiếng vù vù.

Đạo Tử Điện kiếm khí dài một thước hợp với mấy lưỡi đao gió màu xanh. Chúng bắn về phía một cây đại thụ to chừng bốn người ôm cách đó khoảng mười trượng.

“Ầm...”

Đoạn Thanh Vân đứng cách đó không xa trợn mắt há mồm mà nhìn. Một lớp băng tuyết dày bám trên cây đại thụ bắn văng ra xung quanh. Trong phạm vi mười trượng xung quanh cây đại thụ trở nên mù mịt, phải mất một lúc mới tan hết. Tuy nhiên nơi đó chỉ còn lại một cái hố và một cái cọc. Phần bên trên giống như bị tia sét bổ trúng bị cháy đen, vẫn còn có khói bốc lên.

Nhưng lúc này, hiển nhiên là Lục Thanh không có thời gian cảm thán về uy lực của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm. Trong nháy mắt khi xuất ra một kiếm đó hắn liền khuếch tán thần thức tiếp xúc với khoảng không gian xung quanh, hòa lẫn với những điểm sáng màu tím và màu xanh xung quanh. Trong phút chốc Lục Thanh cảm thấy đầu óc hoàn toàn sáng sủa. Còn dưới ánh mắt của Đoạn Thanh Vân và Dư Cập Hóa thì sau khi Lục Thanh chém ra một kiếm kinh người đó liền ngồi xuống trên mặt băng.

Do đã có kinh nghiệm trước nên Dư Cập Hóa biết đó là Lục Thanh muốn tiếp đón lực lượng cơ bản.

Nhưng Triệu Thiên Diệp đứng một bên quan sát thì biến sắc. Hắn vội đi tới bên cạnh Lục Thanh mà nhìn chăm chú.

Vào lúc này, khắp người Lục Thanh tỏa ra một vầng ánh sáng màu xanh nhạt. Tuy nhiên màu tím thì lại rất mạnh khiến cho sắc xanh yếu ớt hẳn đi. Lục Thanh cảm thấy bản thân vô cùng đau đớn. Sau khi hắn thu hồi thần thức, vô số điểm sáng màu xanh cũng theo thần thức qua huyết Bách Hội mà chui vào trong thân thể.

Sau khi những điểm sáng tiến vào, Lục Thanh cũng biết đằng sau cái đẹp của nó là sức phá hoại như thế nào. Kinh mạch của hắn giống như bị dao cắt, đau tới tận xương tủy.

Cũng may là Lục Thanh đã tập luyện Đại Diễn tam thập lục chuy nên gân cốt, cơ bắp cứng cáp hơn xa người bình thường. Đồng thời kinh mạch của hắn cũng rất cứng cỏi. Đặc biệt là sau khi luyện hóa thú đan, lôi điện của nó cũng làm cho kinh mạch của hắn mở rộng ra rất nhiều và tăng thêm độ cứng cỏi.

Đồng thời ý chí của Lục Thanh rất vững vàng. Vì vậy mà sau khi đau đớn một lúc, hắn liền phát hiện ra vấn đề. Cơn đau của hắn chính là do những điểm sáng màu xanh gây ra. Chúng nó giống như những lưỡi đao bằng gió xé rách kinh mạch mà đi.

Còn những điểm sáng màu tím hiển nhiên chính là lực lượng cơ bản của Lôi khí. Do Lục Thanh có Tử Điện kiếm nguyên từ trước nên không hề có gì khó chịu mà còn cảm thấy toàn thân tê dại, ảm áp.

- Gia tăng Tồn Phong khí lên bảy phần. - Triệu Thiên Diệp nhìn ánh sáng trên thân thể Lục Thanh liền quát lên. Thanh âm của hắn có sự hỗ trợ của thần thức mạnh mẽ truyền vào trong thức hải của Lục Thanh.

Tinh thần Lục Thanh chấn động, lập tức ý thức được điểm sai lầm. Vào lúc này, trong đan điền của hắc màu tím của Tử Điện kiểm soát toàn bộ những điểm sáng màu tím và màu xanh đang chui vào trong cơ thể. Lôi khí màu tím khi tiến vào đan điền thì bị Tử Điện kiểm soát đồng hóa mà từ từ tăng trưởng. Tuy nhiên, Tồn Phong khí màu xanh lại không được hòa hợp như thế. Nó bị dồn lại một góc rồi chậm chậm dung nhập. Thậm chí mỗi khi nó bị Tử Điện kiểm soát nguyên va chạm liên tiếp tán đi rất nhiều. Mặc dù không biến thành mây khói nhưng cũng hóa thành vô số điểm sáng tán loạn, giống như những lưỡi dao gió bé nhỏ bay loạn công kích trong đan điền.

Chỉ trong chớp lát, đan điền bắt đầu có sự dao động rất nhỏ. Vội vàng tập trung tinh thần, Lục Thanh lại tiếp tục khuếch tán thần thức ra ngoài. Nhưng lần này hắc không để cho thần thức tiếp xúc nhiều với Lôi khí màu tím mà để cho bảy phần thần thức hòa vào với Tồn Phong khí màu xanh mà tiếp đón chúng.

Trong ánh mắt của ba người Đoạn Thanh Vân, trên đỉnh đầu Lục Thanh khoảng ba trượng từ từ xuất hiện một cơn lốc xoáy màu xanh, xung quanh có những tia điện màu tím tỏa ra chút hơi thở hủy diệt.

- Phong Lôi nhị khí mạnh thật. - Dư Cập Hóa nhìn Triệu Thiên Diệp đang đứng bên cạnh Lục Thanh mà nói:

- Chỉ sợ là lúc đầu khi Thiên Diệp đón tiếp Phong Lôi nhị khí cũng không có được thanh thế mạnh như Lục Thanh.

Nhìn cảnh tượng hoành tráng trước mắt, Đoạn Thanh Vân đang há hốc miệng từ từ trở nên trịnh trọng. Bàn tay cầm Liệt Hỏa kiếm cũng nắm chặt hơn rất nhiều. Cuối cùng khi nhìn thấy Lục Thanh đón tiếp lực lượng cơ bản tạo ra cảnh tượng như vậy khiến cho lần đầu tiên Đoạn Thanh Vân có một khát vọng với thực lực mạnh mẽ.

Sau khi Lục Thanh thay đổi thần thức để tiếp đón, tình cảnh bên trong đan điền của Lục Thanh cũng có sự thay đổi. Tồn Phong khí có được một lượng lớn đến viện trợ từ từ ngưng tụ thành từng giọt chất lỏng màu xanh, chậm chậm chui vào trong Tử Điện kiểm soát nguyên. Mà hiển nhiên là với tính tình bá đạo của Tử Điện kiểm soát nguyên cơ bản là không chấp nhận một kẻ lạ mặt nên muốn ép nó ra ngoài. Tuy nhiên do Lôi khí được đưa vào trong cơ thể rất ít nên không đạt được ý định. Vì vậy mà nó chỉ có thể dựa vào Tử Điện kiểm soát nguyên có từ trước mà chống cự.

Điều này khiến cho Lục Thanh đau đớn. Hai thứ đó giằng co với nhau khiến cho đan điền của hắc như muốn nứt ra. Trên mặt hắc chảy đầy mồ hôi. Đồng thời, trên người hắc xuất hiện rất nhiều những làn khói trắng.

- Không tốt. - Triệu Thiên Diệp và Dư Cập Hóa đứng cách đó không xa cùng kinh hãi. Nếu nhiệt khí xuất ra quá nhiều thì Lục Thanh chắc chắn sẽ phải mất mạng.

Triệu Thiên Diệp liền nâng tay lên chuẩn bị động thủ. “A...”

Trong làn khói trắng bốc ra từ cơ thể của Lục Thanh thoáng có một ánh sáng màu hồng. Triệu Thiên Diệp nghi hoặc tập trung nhìn kỹ. Khói trắng từ từ tản đi để lộ ra thân hình của Lục Thanh. Lúc này, mặc dù khuôn mặt của hắc hơi tái nhưng cũng không còn mồ hôi chảy ra nữa. Sắc mặt của Lục Thanh cũng đã trở lại bình thường, màu xanh và màu tím cùng lưu chuyển trên người. Triệu Thiên Diệp có thể nhìn thấy chúng từ từ dung hợp lại với nhau biến thành một màu xanh tím thuần túy. Đồng thời, một luồng khí thể mạnh mẽ của Phong Lôi khí từ trong cơ thể Lục Thanh tỏa ra.

Khí thể của nó cuộn cuộn như thủy triều chẳng khác nào một con cự thú đang chạy trên mặt đất. Thoáng cái, cơn lốc xoáy trên bầu trời tản ra. Đồng thời, Dư Cập Hóa cũng nhận thấy nét mặt của Triệu Thiên Diệp có chút mừng rỡ. Hắc biết rằng Phong Lôi kiểm soát khí đã hình thành được bước đầu.

Hơn nữa, Dư Cập Hóa cũng biết lúc ban đầu Triệu Thiên Diệp hình thành Phong Lôi kiểm soát khí hoàn toàn khác biệt. Còn Lục Thanh bởi vì đã dung hợp được lôi điện của thú đan mà tạo thành Tử Điện kiểm soát nguyên nên so với Triệu Thiên Diệp còn nhanh hơn một chút. Sau này chỉ cần lĩnh ngộ, dung hợp thêm Tồn Phong khí là có thể chính thức luyện thành Phong Lôi kiểm soát khí.

Bất Diệt Kiểm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

62. Chương 60: Kiểm Kiều Ba Nghìn Trọng.

Trên mặt băng của Minh Nguyệt đầm, lấy Lục Thanh làm trung tâm, trong phạm vi vài trượng băng bắt đầu bị hòa tan. Dòng nước lạnh ngắt chậm chậm chảy trên mặt băng, thấm ướt giấy của Triệu Thiên Diệp. Nhưng Triệu Thiên Diệp cũng chẳng quan tâm vẫn nhìn chăm chăm vào sự thay đổi của Lục Thanh.

Sau nửa giờ, ánh sáng màu xanh tím trên người Lục Thanh cuối cùng cũng biến mất. Một lát sau, Lục Thanh mở hai mắt. Hai người Đoạn Thanh Vân và Dư Cập Hóa đứng cách đó một đoạn cũng cảm thấy hai tia sáng màu xanh và tím lóe lên. Mà đối với Dư Cập Hóa có cùng tu vi với Vương Lâm, trong nháy mắt cảm giác có một thứ áp lực rất nặng.

Điều đó chứng tỏ Lục Thanh đối với hắn có sự uy hiếp.

Đứng thẳng người lên, Lục Thanh nhìn xuống dưới chân thì thấy giống như một cái đầm nhỏ. Nửa bắp chân của hắn ngập trong nước. Chân phải hắn dẫm nhẹ một cái cả người liền bay thẳng lên cao, đồng thời tay phải hắn rút luôn cả Luyện Tâm kiếm đang cắm trong lớp băng. Sau khi vọt lên tới sáu trượng, hắn vùng kiếm chém một cái.

“Vù...”

Một luồng kiếm khí màu xanh tím dài cả thước rít lên rồi bay ra. Tốc độ của nó cực nhanh, ngay cả Đoạn Thanh Vân cũng khó phân biệt được. Thoáng cái, nó đã xuyên qua cây đại thụ to mấy người ôm.

“Ầm...ầm...ầm...”

Giữa cái cây xuất hiện một cái lỗ rộng vài thước. Nước trong thân cây bị bốc hơi tỏa ra một làn khói mỏng màu xanh.

Sau khi rơi xuống đầm, ánh mắt Lục Thanh có sự kinh ngạc. Phong Lôi kiếm khí quả nhiên là lợi hại. Khi chưa có được Phong Lôi nhị khí nhập thể, bản thân hắn phải cần ít nhất hai đạo kiếm khí mới có thể đạt được hiệu quả tương tự. Nhưng sau khi có thêm sự gia nhập của Tồn Phong kiếm khí, mức độ phá hoại và xuyên thấu tăng lên rất nhiều.

- Trên người ngươi luôn có rất nhiều chuyện khiến cho ta phải kinh ngạc. - Triệu Thiên Diệp chẳng biết đi tới bên cạnh Lục Thanh từ lúc nào, ánh mắt nhìn hắn chăm chú.

- Chỉ sợ bây giờ ta cũng không còn là đối thủ của ngươi nữa. - Dư Cập Hóa cũng đi lại.

- Phong Lôi kiếm khí của ngươi so với Thiên Diệp còn đáng sợ hơn.

- Bây giờ ngươi có cảm giác thế nào? - Triệu Thiên Diệp mở miệng nói.

Lục Thanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lôi khí đã hoàn toàn dung nhập. Nhưng Tồn Phong khí thì vừa mới vào nên vẫn chưa quen thuộc. Mới chỉ dung hợp được một chút mà thôi.

Gật đầu, Triệu Thiên Diệp nói:

- Hắn là do ngươi có Tử Điện kiếm nguyên từ trước nên bản thân có được thiên phú mà người khác không có. Vì vậy mà Lôi khí không cần phải vất vả thuần phục như chúng ta. Sau này chỉ cần liên tục làm quen với Tồn Phong khí, cho đến khi dung hợp được hoàn toàn thì Phong Lôi kiếm khí của ngươi cũng chính thức hình thành. Uy lực của nó bây giờ cũng mới chỉ được một nửa mà thôi.

- Một nửa? - Lục Thanh và Dư Cập Hóa cùng cảm thấy kinh hãi.

- Đúng thế. - Triệu Thiên Diệp gật đầu khẳng định.

- Không nên xem thường bất cứ một thứ lực lượng nào ngoài ngũ hành. Đặc biệt là hai loại thuộc tính kết hợp. Chỉ cần chúng không tương khắc với nhau thì một khi kết hợp, uy lực của nó sẽ tăng gấp đôi.

Dừng lại một chút, hắn nói tiếp:

- Mà Lôi điện vốn nổi tiếng về mức độ phá hoại. Tồn Phong lại nổi tiếng về tốc độ. Tồn Phong thì không nói làm gì, nhưng Lôi khí lại là thứ được tất cả mọi người trên Thập Vạn đại sơn công nhận là thứ lực lượng khó tiếp nhận nhất. Hai thứ này kết hợp với nhau thì uy lực có nó rất khó có thể xác định.

Tuy nhiên, lúc này, Lục Thanh cũng không để ý tới việc đó. Hắn vẫn còn bị cảnh tượng vừa rồi mê hoặc. Vốn đan điền của hắn đã chứa gần như tới cực hạn chỉ chờ Triệu Thiên Diệp đang đứng làm hộ pháp bên người ra tay cắt đứt sự hấp thu hai khí Phong Lôi nhập thể. Nhưng bất ngờ, trong đan điền lại xuất hiện một thanh trường kiếm cổ có màu đỏ như máu giống hệt như khi hắn Trúc Cơ. Chỉ khác với thời điểm đó là lần này nó xuất hiện trực tiếp trong đan điền.

Khi thanh trường kiếm có màu đỏ như máu đó xuất hiện, Tồn Phong khí như gặp phải chuyện gì đáng sợ trở nên rất ngoan ngoãn, để mặc cho Kiếm Nguyên nuốt. Cho đến khi Tồn Phong khí bị nuốt hết thì thanh trường kiếm giống như bị một thứ gì đó nghiền nát mà biến mất.

Thanh trường kiếm đó không đơn giản. Lục Thanh thầm nghĩ. Tuy nhiên sau đó hắn lại không thể tìm thấy một chút bóng dáng của nó khiến cho bản thân cảm thấy nghi hoặc. Người thần bí, trường kiếm đỏ như máu lại còn có Quý lão thần bí cũng có thể xuất ra kiếm ý trú trong phường thị của Triều Dương thành. Bất giác, Lục Thanh nhớ tới cái ngõ nhỏ sâu hun hút và lão nhân tầm thường có thực lực sâu không thể lường được.

- Được rồi! Nếu Lục Thanh đã tiếp thu được lực lượng cơ bản thì chúng ta chuẩn bị một chút. Hai ngày nữa sẽ xuất phát. - Dư Cập Hóa mở miệng nói.

- Xuất phát? - Lục Thanh sửng sốt.

- Các người...

Gật đầu, Dư Cập Hóa đi tới vị trí của Đoạn Thanh Vân và nói:

- Theo tin tức mà chúng ta nhận được thì thời điểm Thú Khư bạo động sau năm năm một lần sắp bắt đầu rồi. Ngoại Sự đường cùng với Kiếm Thần điện đã phối hợp phát hành các nhiệm vụ ở Lạc Nhật thành. Bất luận kẻ nào có tu vi Kiếm Thị và ngoài Kiếm Giả cũng đều có thể tiếp nhận.

- Bạo động? - Lục Thanh ngơ ngác hỏi lại. Việc này hắn cũng đã nghe nhiều người nói đến nhưng dù sao thì cũng mới có mười ba tuổi nên còn có rất nhiều chuyện cần phải tích lũy. Mà lần này đó cũng chính là nguyên nhân sư phụ muốn hắn xuống núi.

- Đúng thế. Thú Khư bạo động chính là ở gần Lạc Nhật thành. - Dư Cập Hóa gật đầu. Đồng thời, nét mặt hắn có chút thận trọng:

- Thú Khư là nơi tiếp giáp giữa Tử Hà tông chúng ta và Thanh Ngọc tông. Nó là nơi linh thú tụ tập. Chu vi của nó khoảng gần trăm dặm. Phần lớn linh thú trong đó đều chỉ là nhất giai. Một số ít có thể tới nhị giai hay tam giai. Còn linh thú tứ giai trong Thú Khư gần như là không có. Tuy nhiên, trước năm mới có phát hiện một con Lôi Mãng, coi như là suốt mười năm qua mới thấy.

- Còn bạo động thì cho đến nay vẫn không rõ nguyên nhân. Cứ cách năm năm bên trong đó, linh thú sẽ được một hoặc là hai con linh thú tam giai dẫn dắt mà dầy xéo với cái thôn trấn xung quanh Lạc Nhật thành. Nơi chúng đi qua, gà chó không còn. Việc này đã kéo dài suốt trăm năm qua. Vì vậy mà cứ năm năm, Ngoại Sự đường lại phát hành nhiệm vụ tới đó. Tích phân cũng được tăng lên hai lần. Hơn nữa, linh thú do người giết chết được toàn quyền xử lý.

Triệu Thiên Diệp gật đầu, nói:

- Linh thú hấp thu các loại linh khí khác lạ trong trời đất nên có được những năng lực mà chúng ta không thể tưởng tượng được. Đặc biệt là linh huyết của chúng. Trước khi đạt tới ngũ giai, tinh hoa trong cơ thể chúng được giữ trong máu. Đối với tiên thiên Kiếm Khách tiếp nhận lực lượng cơ bản như chúng ta mà nói thì giết chết một con linh thú có thuộc tính giống với bản thân thì linh huyết của chúng có sự giúp đỡ rất nhiều.

- Đúng thế! Hơn nữa chiến đấu với linh thú còn là một biện pháp rèn luyện rất tốt đối với tu vi và kiếm pháp của chúng ta. Nó có thể giúp tích lũy đủ kinh nghiệm. Thậm chí so với việc chúng ta khổ tu còn nhanh hơn

rất nhiều. - Đoạn Thanh Vân nghiêm túc mở miệng nói. Lời nói của hắn khiến cho ba người Lục Thanh có sự kinh ngạc. “Đây có phải là Đoạn Thanh Vân hay không?” - Tuy nhiên ba người cũng chẳng nghĩ nhiều. Ngay cả Dư Cập Hóa cũng chỉ liếc nhìn Đoạn Thanh Vân một chút mà thôi.

Sau đó, mọi người về chuẩn bị một vài thứ. Trong lúc đó, Lục Thanh đi tới nơi chú kiếm, đem cái hộp gỗ mà Quý lão đưa cho hắn tới giao cho Hoàng lão. Khi gặp hắn, Hoàng lão cứ tấm tắc khen mãi. Sau khi quan sát hắn tới nửa nén nhang mới cho hắn đi.

Một ngày sau, bốn người ra khỏi Triều Dương cung mà đi về phía đỉnh núi. Trước cửa cung, Nhiếp Thanh Thiên mặc một bộ võ phục màu trắng nghiêng người dựa vai vào tường. Trong tay hắn cầm một hồ lô bằng ngọc đang đưa lên miệng mà uống. Miệng hắn điểm một nụ cười. Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của hai gã đệ tử ngoại môn, hắn như hóa thành một luồng sáng trắng mà bay về phía đỉnh núi.

Một lát sau, năm cái bóng trắng đập trên tuyết mà leo lên đỉnh Triều Dương phong. Ở nơi đây quanh năm có mây mù bao phủ. Nếu đứng trên nhìn xuống thì thậm chí còn có cảm giác như đang giẫm trên mây mù. Mấy người đó đúng là đám Lục Thanh. Sự có mặt của Nhiếp Thanh Thiên trong đó, ban đầu khi hắn đuổi tới khiến cho bọn họ giật mình. Tuy nhiên, khi nhìn thấy ý chí chiến đấu tỏa ra trong mắt hắn, bốn người liền hiểu ngay.

Trên đỉnh núi có một căn nhà đá nhỏ. Bên cạnh căn nhà có một lão nhân ước chừng bảy mươi tuổi ngồi xếp bằng trên mặt tuyết. Có một điều khiến cho người ta cảm thấy ngạc nhiên là lớp tuyết xung quanh vị trí lão ngồi không hề bị tan chảy, giống như nó là một tảng băng vậy.

- Các người muốn đi qua Kiếm kiều? - Hai mắt vẫn nhắm, lão nhân mở miệng nói.

- Vâng! Xin Tứ hộ pháp mở kiếm trận. Đây là yêu bài của chúng ta. - Dư Cập Hóa tiến lên khom người nói. Đồng thời, năm cái yêu bài chứng tỏ thân phận xuất hiện trong tay.

- Ừm... - Gật đầu, lão nhân vung tay lên. Nhất thời, một luồng kiếm khí hệ hỏa nóng rực tỏa ra màu sắc đỏ tươi, dài khoảng một trượng bắn vào bên sườn núi. Dưới ánh mắt của đám người Lục Thanh, khi đạo kiếm khí lao ra đến vách núi liền giống như một giọt nước rơi vào trong hồ. Trong không trung xuất hiện một làn sóng rung động. Cảnh tượng xuất hiện phía trước khiến cho Lục Thanh khiếp sợ.

Mặc dù trước đó hắn có nghe nói trên đỉnh núi có cây cầu thông sang Tử Hà phong. Nhưng bây giờ chứng kiến tận mắt hoàn toàn khiến cho hắn ngây ngất. Nơi này nào có phải là một cây cầu thiên nhiên mà rõ ràng là cây cầu bằng kiếm thì đúng hơn.

Cây cầu vắt ngang trong mây mù có một màu đen tuyền. Toàn bộ do một thanh Hắc Thiết kiếm tạo nên. Mũi kiếm và chuôi kiếm nối giữa hai vách đá. Cả cây cầu dài khoảng chừng ba ngàn trượng, toàn thân tỏa ra một vầng sáng màu tím nhạt. Lục Thanh biết đó là do kiếm trận được bố trí trên nó phát ra.

Từ xa nhìn lại, thanh cự kiếm vắt ngang giữa hai ngọn núi. Toàn thân tỏa ra một luồng kiếm khí kinh người. Tuy nhiên lại không phát tán, chỉ có ở trên mặt kiếm mà thôi. Nhưng tới tu vi của mấy người Lục Thanh đã luyện hóa tiên thiên, thần thức của bọn họ có thể cảm giác được uy thế của kiếm kiều.

Sợ rằng một khi vận dụng kiếm trận thì uy lực của nó đủ kinh thiên động địa.

Đây là một thủ đoạn của tông môn sắp tiến lên cấp Kim Thiên.

Làm ra được như thế này đúng là thần tích.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

63. Chương 61: Gặp Lại Minh Tuyệt Nhi.

Năm người Lục Thanh bước trên kiếm kiều mà không hề có một chút lay động. Kiếm kiều vững như bàn thạch, sừng sững trong không trung. Cả năm người im lặng mà đắm chìm trong việc cảm ngộ đối với Kiếm kiều.

Mỗi bước chân Lục Thanh dẫm lên trên Hắc Thiết kiếm, tâm của hắn như dung nhập vào với cây cầu. Mỗi một hơi thở, một nhịp đập của trái tim hình như tương ứng với nhịp đập của Kiếm kiều. Tâm thần của hắn như đắm chìm trong một dòng suối, cảm giác vô cùng dễ chịu.

Trên đỉnh của Thập Vạn đại sơn phong, trước căn nhà đá, lão nhân được gọi là Tứ hộ pháp sau khi năm người Lục Thanh bước lên kiếm kiều được một lát, chợt mở mắt. Đôi mắt thâm thúy của hắn gần như không thấy màu trắng, giống như muốn hút tất cả ánh sáng xung quanh vào trong đó.

- Đây là hơi thở của Phong Lôi kiếm khí. - Lão nhân lầm bầm nói.

- Hơn nữa, mức độ dung hợp rất cao. Phong Lôi khí xuất hiện liên tục quanh người. Kẻ đó là ai?

Nhưng như nghĩ ra điều gì đó, hai mắt của lão liền nhắm lại. Thân hình vẫn không nhúc nhích. Trong không trung vào lúc này tuyết rơi xuống càng lúc càng dày. Ánh mắt trời chui hẳn vào trong mây. Chỉ trong chớp lát, lão nhân đã bị tuyết phủ kín toàn thân mà biến thành một pho tượng tuyết.

So với sự ước đoán của Lục Thanh thì chiều dài của kiếm kiều cũng không lệch nhiều lắm. Ước chừng ba ngàn trượng. Năm người bước đi trên mặt cầu, xung quanh từng làn gió núi thổi tới, dưới chân là chỉ toàn thấy mây và mây cùng với sương mù bao phủ. Nếu bị rơi xuống đó, chắc chắn đến cả xương cũng không còn.

Từ trên cầu quan sát những rặng núi xung quanh, trong khu vực của Tử Hà tông thì năm ngọn núi cao nhất. Vì vậy mà đứng trên Kiếm kiều có thể bao quát toàn bộ cảnh vật xung quanh.

Những cơn gió mạnh rít lên từng hồi, cuốn theo băng tuyết bay mù mịt. Tuy nhiên, trên đỉnh đầu năm người Lục Thanh cách khoảng một trượng lại giống như có một lớp lá chắn khiến cho gió tách sang hai bên. Trên kiếm kiều cũng không hề có một hạt tuyết. Ngay cả tính tình sôi nổi như Đoạn Thanh Vân mà lúc này cũng chỉ im lặng, nhắm hai mắt lại. Mỗi người đều chìm vào việc cảm ngộ đối với kiếm kiều.

Khoảng cách ba ngàn trượng cả năm người di chuyển hết sức chậm rãi. Mất tới nửa canh giờ, bọn họ mới sang được tới bên kia. Quả nhiên ở đây, hình dạng của cây cầu bắt đầu thu nhỏ lại giống như một bộ phận của lưỡi kiếm. Đồng thời khí thế tập trung ở đây cũng là mạnh nhất.

Phía trước mũi kiếm chính là đỉnh của Tử Hà phong. Tử Hà phong chính là ngọn núi đứng đầu trong năm ngọn của Tử Hà tông. Nơi đây cũng là vị trí quan trọng của Tử Hà tông, Tử Hà đại điện được đặt ở đây. Từ trước đến nay, Tử Hà phong do chính tông chủ quản lý, cũng là nơi có quyền lực cao nhất trong khu vực Tử Hà tông.

Năm người đặt chân lên tới đỉnh núi mới hoàn toàn tỉnh táo.

- Mỗi lần đi qua kiếm kiều ta đều có một cảm giác khác nhau. - Đoạn Thanh Vân thở ra một hơi thật dài rồi nói.

- Ủm! Kiếm kiều là do Tổ sư khai sơn của tông môn chúng ta, Kiếm Hoàng Tử Hà sử dụng thực lực của bản thân mà bày ra Tứ Phương Huyền Diệt trận. Bốn cây kiếm kiều nối liền với chủ phong có được lực lượng khổng lồ. Kiếm Hoàng là cảnh giới như thế nào cơ chứ? - Ánh mắt của Dư Cập Hóa chỉ có một sự kính sợ.

Triệu Thiên Diệp như nhớ lại một cái gì đó liền tiếp lời:

- Đúng vậy! Nghe đồn khi Tử Hà tông chúng ta mới khai tông bị một con Ngũ giai Hỏa Thần ưng xâm nhập. Nhưng nó bị bốn cây kiếm kiều hợp thành Tứ Phương Huyền Diệt trận phát ra bốn đạo kiếm cương dài trăm trượng mà chém nát.

- Đúng thế! Các ngươi cũng biết rất nhiều chuyện đấy chứ. - Lúc này, một thanh âm sang sảng vang lên. Cả năm cùng xoay lại mà nhìn thì thấy đó chính là người thủ hộ kiếm kiều. Nhìn kiếm ấn màu bạc đeo trước ngực có thể biết được đó chính là một vị hộ pháp. Người đó tuổi chừng trung niên, thân thể cường tráng. Lại thêm bộ áo bào màu lam khiến cho khí thế của hắn lại càng thêm mạnh mẽ.

Năm người thấy vậy liền hơi khom người, thi lễ. Trong tông môn, ngoại trừ tông chủ và các vị trưởng lão ra thì hộ pháp chính là những người tiếp theo. Vì vậy mà năm người có một sự tôn trọng cần thiết.

- Ủm! Các người đến để tiếp nhận nhiệm vụ đóng ở Lạc Nhật thành hay sao? - Nhìn năm người Lục Thanh, ánh mắt vị hộ pháp trung niên sáng ngời.

- Năm người các người rất mạnh. Người là Nhiếp Thanh Thiên đúng không? - Vị trung niên nhìn Nhiếp Thanh Thiên đang cầm bầu rượu mà híp mắt lại.

Đúng là với độ tuổi và thực lực của Nhiếp Thanh Thiên cùng với phong cách lúc nào cũng cầm bầu rượu của hắn thì người khác không biết cũng khó.

Có phần ngượng ngùng, sờ sờ mũi, Nhiếp Thanh Thiên hiểu ý tứ của trung niên, xấu hổ mà trả lời:

- Hộ pháp đại nhân quả là tinh tường.

Khóe miệng cười cười, hiển nhiên là vị hộ pháp chỉ đùa một chút mà thôi. Tuy nhiên, khi ánh mắt của hắn lướt qua người Lục Thanh liền thốt lên:

- A! Làm sao mà có thể? - Vị hộ pháp trợn mắt mà nhìn. Lập tức Lục Thanh cảm nhận được một đạo thần thức mạnh mẽ đảo qua người hắn.

- Kiểm Khách tiểu thiên vị. Làm thế nào chứ? - Vị hộ pháp bước tới gần Lục Thanh quan sát kỹ càng.

- Kiểm kiều của Triều Dương phong ta vẫn phụ trách. Nhìn mặt người thì cũng chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi mà đã có tu vi như vậy. Một nhân vật thiên tài thế này mà Triều Dương phong các người lại dám cất giấu. - Câu nói của cùng đường như là nói với Nhiếp Thanh Thiên thì đúng hơn.

Vào lúc Nhiếp Thanh Thiên đang định mở miệng trả lời.

- A! Thì ra là tên gốc nhà người cũng tới à? - Một giọng con gái thanh thúy như chim hót vang lên. Cả sáu người cùng quay đầu lại nhìn thì thấy có một số người đang từ xa đi tới. Trong đó, người đi đầu tiên mặc một bộ võ phục xanh biếc, sau lưng đeo một thanh kiếm màu lam. Người đó chẳng phải là Minh Tuyết Nhi thì là ai?

Vẫn giữ nét tinh nghịch vốn có, Minh Tuyết Nhi bước tới bên cạnh Lục Thanh nhìn từ trên xuống dưới, sau đó nghi hoặc nói:

- Làm sao mà ta có cảm giác rằng khí chất của người đã thay đổi rất nhiều? Tại sao da tay cũng trắng nõn như vậy?

Không biết tại sao, thấy Minh Tuyết Nhi tới trước mặt mình, trái tim của Lục Thanh chợt đập mạnh mấy cái. Trong lòng hắn có chút hoảng hốt. Tuy nhiên, tâm cảnh của hắn rất cao nên nhanh chóng bình phục lại như thường.

Năm người đi sau Minh Tuyết Nhi cũng không phải ngây thơ, khờ khạo như nàng. Trong số đó có một người mà Lục Thanh đã từng gặp mặt. Đó chính là đại đệ tử của Phiêu Miểu phong, Dịch Nhược vũ. Tam đệ tử Tổ Vân và một người nữa có dáng vóc mê hồn cùng với hai gã thanh niên hơn hai mươi tuổi. Một trong hai người thanh niên đó cũng mặc một bộ võ phục trắng giống như Nhiếp Thanh Thiên. Sau lưng hắn đeo một thanh trường kiếm màu tím, toàn thân tỏa ra uy thế mạnh mẽ, thu hút sự chú ý của người xung quanh.

Vào lúc này, với ánh mắt của năm người kia hoàn toàn khác với Minh Tuyết Nhi. Bọn họ chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra tu vi của Lục Thanh. Họ có thể thấy được bản thân hắn như hòa cùng với thiên địa chung quanh. Cảm giác đó hiển nhiên là có được từ người đã luyện tiên thiên tiến vào cảnh giới Kiểm Nguyên - Tiên thiên Kiểm Khách.

- Không thể như thế. - Tổ Vân là người không nhận được phải thốt lên đầu tiên.

- Có chuyện gì thế? - Lạc Tâm Vũ có chút kinh ngạc. Thân là nhị tử của tông chủ nên ngày thường hắn phải tu luyện hết sức vất vả. Hôm nay mới gặp được Minh Tuyết Nhi tới Tử Hà phong liền chuẩn bị cùng với Ngũ sư đệ đi cùng các nàng tới Lạc Nhật thành. Dọc đường đi, ngoại trừ Minh Tuyết Nhi tinh nghịch ra thì mấy người giữ lễ với nhau nên nói chuyện rất vui. Vì vậy mà khi thấy sự kinh ngạc của Tổ Vân khiến cho hắn cảm thấy tò mò.

- Hắn đã đạt tới Kiểm Khách rồi. - Tổ Vân không kìm được lại mở miệng.

- Kiếm Khách! Ừm! Vị sư đệ này có thiên phú rất tốt. Bây giờ mới chỉ khoảng chừng mười bốn, mười lăm tuổi. Nhưng nhìn mặt không quen, có lẽ là thiên tài được Huyền Thanh sư thúc cất giấu. - Lạc Tâm Vũ từ chối cho ý kiến. Đồng thời, ánh mắt của hắn liếc nhìn Nhiếp Thanh Thiên. Tuy nhiên, Nhiếp Thanh Thiên cũng chẳng để ý. Hắn vẫn cầm lấy bầu rượu, thi thoảng lại đưa lên uống một ngụm.

- Không... mới ba tháng trước hắn còn chưa đạt tới Kiếm Thị đỉnh phong. - Lúc này Tổ Vân cũng đã bình phục lại, thanh âm có phần ngưng trọng.

- Cái gì?

Ngoại trừ năm người Lạc Thanh ra thì tất cả đều kinh ngạc, không thể tin được vào cái mình vừa nghe mà nhìn Lạc Thanh chằm chằm. Lạc Tâm Vũ vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng lúc này chẳng khác gì có một cơn bão.

“Sư thúc! Đây chẳng lẽ lại chính là người mà ngài bố trí mấy năm qua hay sao?” Ánh mắt Lạc Tâm Vũ đảo liên tục, nhưng rất nhanh thu liễm.

Đôi mắt đẹp của Dịch Nhược Vũ cứ nhìn chằm chằm về phía Lạc Thanh. Nhưng cho dù nàng có cố thế nào thì cũng không thể tìm ra được lý do Lạc Thanh không phải là Kiếm Khách. Mà nếu để cho thần thức tản ra thì không giữ được lịch sự.

Nhìn lại Minh Tuyết Nhi, lúc này đôi môi anh đào của nàng mở rộng. Đôi mắt trong veo mở to:

- Tên ngốc! Không thể như thế được. - Thanh âm của Minh Tuyết Nhi có phần yếu ớt. Thân là con gái của phong chủ Phiêu Miểu phong mặc dù ham chơi không thường xuyên tu luyện. Nhưng ngày thường vẫn ở bên cạnh mẫu thân nên biết rất nhiều thứ. Vì vậy mà vào lúc này nhìn Lạc Thanh nàng biết rõ là đã luyện tiên thiên, bước vào cảnh giới Kiếm Khách. Mặc dù như vậy thì nàng vẫn cố không tin đó là sự thật.

Tiếng kêu kinh ngạc do mọi người thốt ra mặc dù không to, nhưng Ngoại Sư đường trên Tử Hà phong thường ngày vẫn có đệ tử các nơi lui tới thường xuyên. Chưa nói gì tới khoảng thời gian này chính là thời điểm bạo động của Thú Khư sắp xảy ra. Vì vậy mà bốn cây Kiếm kiều số lượng người xuất hiện liên tục. Hơn nữa Kiếm giả phần lớn là tự thân tu luyện, một khi Trúc Cơ tự nguyên thì hai tai đều rất rõ ràng. Vì vậy mà đám đệ tử đang tới đều nghe thấy mà nhìn về phía nơi này.

Mà hiển nhiên là những người bọn họ đang đứng ở đây có một số người chỉ cần liếc mắt là nhận ra.

- Đó là Tử Hà kiếm Lạc Tâm Vũ, Hỏa Vân kiếm Mạnh Phong, Tốn Phong kiếm Nhiếp Thanh Thiên, Phong Lôi kiếm Triệu Thiên Diệp, Ánh Tuyết kiếm Dịch Nhược Vũ, Hàn Băng kiếm Tổ Vân và tiểu công chúa Minh Tuyết Nhi.

- Không ngờ bọn họ cùng đi với nhau. Xem ra lần này nhiệm vụ đóng ở Lạc Nhật thành, chúng ta chỉ có thể nhật nhạn được một chút mà thôi.

- Đúng thế, nếu như chúng ta có thể đi cùng họ thì tốt biết mấy.

- Đừng có nói nữa. Với địa vị của gia tộc chúng ta thì đừng mong mà với tới bọn họ. - Cách đó không xa, hai gã kiếm giả mặc bộ y phục màu đen đi ngang qua, cúi đầu nói chuyện với nhau.

Nghe những thanh âm vang lên xung quanh, Dịch Nhược Vũ mỉm cười, nói:

- Tuyết Nhi! Hay là chúng ta tìm một chỗ nào đó để tìm một chỗ ôn chuyện đi.

Nét mặt Minh Tuyết Nhi còn kinh ngạc nhưng vẫn gật đầu. Tất cả đều nhìn về phía vị hộ pháp. Chỉ thấy hắn gật đầu, nói:

- Đi đi. - Mặc dù nói vậy, nhưng ánh mắt của hắn vẫn nhìn về phía Lạc Thanh. Ánh mắt khiếp sợ của hắn đã bán đứng giọng nói bình tĩnh của mình.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

64. Chương 62: Khiêu Khích.

Đỉnh Tử Hà phong có diện tích rộng lớn. Đỉnh núi được san phẳng thành một khoảng đất rộng bằng phẳng ước chừng khoảng ngàn trượng. Ngoại trừ Tử Hà điện ở giữa là cao nhất, các kiến trúc còn lại nối nhau san sát. Mặt sau cũng có một vài ngôi lầu. Thậm chí còn có vài dòng suối nước nóng tỏa ra từng làn khói trắng len lỏi qua các khe đá. Từng luồng hơi nóng làm cho những bông tuyết rơi xuống gần đến nơi bị tan chảy.

Do thường xuyên tiếp đón đệ tử đến từ bốn đỉnh núi khác nên Ngoại Sự đường được xây dựng trên một cái hồ băng, cách Tử Hà điện không xa. Từ bờ ra đến nơi, người ta phải đi qua một cây cầu gỗ. Ngoại Sự đường cao hơn mười trượng, có tất cả ba tầng. Cả kiến trúc được làm hoàn toàn bằng gỗ sam rắn chắc.

Nói là Ngoại Sự đường như thực ra bên trong nó chẳng khác gì một cái trà lâu. Tầng một đám đệ tử ngoại môn có thể đứng. Còn tầng hai và tầng ba thì chỉ có đệ tử nội tông hoặc thậm chí là nhân tài mới có thể tới.

Lúc này, trên tầng thứ ba cũng không có nhiều người. Trong ý thức của mọi người thì nơi đây chỉ dành cho những nhân vật đứng đầu nội tông. Đối với đám đệ tử nội tông bình thường mà nói thì được đặt chân vào tầng thứ ba cơ bản chính là những người có địa vị rất cao. Tuy nhiên, cũng chẳng có người nào mà thực lực thấp dám bước chân vào đây. Bởi rất nhiều sự kiện cho họ biết làm như vậy cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Mười một người có cả Lục Thanh chia ra ngồi hai bên một cái bàn được làm bằng gỗ lim. Đệ tử ngoại môn phụ trách nhận ra Lạc Tâm Vũ nên tranh thủ dâng nước trà và chút hoa quả.

Lần đầu tiên đặt chân vào đây nên Lục Thanh có chút hồi hộp. Một phần cũng bởi ánh mắt của tiểu công chúa cứ nhìn hẩn chằm chằm. Xung quanh cũng có rất nhiều người để ý tới hẩn. Một số ánh mắt sau khi có chút kinh ngạc liền quay đi. Còn một số thì lại hứng thú với hẩn. Lục Thanh để ý có thể thấy hơi thở tỏa ra từ người bọn họ cũng không kém hơn hẩn, hiển nhiên là cũng cùng tu vi với mình.

Hơn nữa, sau khi đi vào, đưa mắt nhìn quanh, hẩn phát hiện ra những người có mặt ở đây thì thấp nhất cũng có thực lực Kiếm Giả đại thiên vị. Bọn họ đúng là những nhân vật quan trọng, độ tuổi phần lớn không vượt quá hai mươi.

Bầu không khí có một chút yên tĩnh. Chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn sắc sảo của Minh Tuyết Nhi vẫn có một sự nghi hoặc cứ nghiêng đầu nhìn Lục Thanh. Giống như nàng muốn tìm ra một điểm gì đó trên khuôn mặt bình tĩnh của hẩn.

Cuối cùng, Dịch Nhược Vũ cũng lên tiếng trước:

- Được rồi! Mọi người không nên làm khó Lục sư đệ nữa. Hôm nay, Lục sư đệ có được thực lực thể này cũng là cơ duyên của hẩn. Chúng ta cần gì phải xét nét như vậy?

Trong số những người đầu tiên, Lạc Tâm Vũ là người đầu tiên sững sốt. Sau đó, hẩn cười ha hả nói:

- Đúng là tâm sáng như ánh tuyết. Để Dịch sư muội hiểu ra trước, chúng ta đúng là quá kém cỏi.

- Lục sư huynh khen nhầm rồi. Nhược Vũ chỉ nói thật mà thôi. - Dịch Nhược Vũ thoáng mỉm cười. Nụ cười của nàng khiến cho khuôn mặt giống như một đóa sen trắng nở rộ khiến cho đất trời cũng phải biến sắc.

Nhất thời, vô số người có mặt trên tầng ba như quên mất bản thân đang làm gì, cứ ngơ ngẩn mà nhìn về phía Dịch Nhược Vũ. Vốn vẫn có những tiếng rì rào trong căn lầu thì giờ phút này hoàn toàn yên tĩnh. Ngay cả ánh mắt của Lục Thanh cũng hơi sững lại một chút nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Tuy nhiên việc đó khiến cho Dịch Nhược Vũ hơi cảm thấy kinh ngạc.

Còn Dư Cập Hóa và Triệu Thiên Diệp ngồi bên Lục Thanh mặc dù cũng sững sốt nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Còn Nhiếp Thanh Thiên vẫn cầm bầu rượu trong tay mà uống. Nghe âm thanh lọc xọc trong bầu rượu cũng có thể biết được không còn nhiều lắm.

Còn Đoạn Thanh Vân thì đang nhấp từng ngụm trà một. Khuôn mặt béo múp của hẩn lúc này càng tròn thêm giống hệt như cái đĩa. Khóe miệng của hẩn còn dính một chút điểm tâm. Lúc này, toàn bộ tầng ba chỉ có tiếng chóp chép do Đoạn Thanh Vân phát ra.

- Khụ...khụ... - Lạc Tâm Vũ ngồi bên cạnh ngũ sư đệ ho khan hai tiếng. Tiếng ho của hắn khiến cho mọi người búng tỉnh. Thoảng cái những ánh mắt liền thu lại. Có sự nhắc nhở mà vẫn nhìn chăm chăm thì không phải là ngắm nhìn nữa mà biến thành thất lễ. Thanh âm nói chuyện lại tiếp tục vang lên.

- Ý chí của Liệt Phong huynh đúng là rất cao. - Tổ Vân ngồi một bên lên tiếng.

- Tổ Vân sư tỷ quá khen. Liệt Phong thẹn không dám nhận. - Liệt Phong vội vàng cười nói. Tuy nhiên một tia sáng hơi lóe lên trong mắt hắn vẫn bị Lục Thanh nhìn thấy. Điều đó chứng tỏ hắn cảm thấy hài lòng.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lục Thanh, Liệt Phong liền nhìn thẳng vào ánh mắt của Lục Thanh. Ánh mắt của hắn có chút gì đó lạnh lẽo nhưng nhanh chóng biết mất.

Nhưng với sự hiểu biết của Lục Thanh bây giờ, hắn hiểu ngay đối phương có địch ý với mình. Nhưng hắn cũng không thể hiểu được bản thân có điểm nào khiến cho đối phương khó chịu. Từ đầu đến giờ, hắn vẫn chưa hề mở miệng nói một tiếng nào.

- Được rồi! Nếu chúng ta đã quen thuộc với nhau vậy thì sau khi tiếp nhận nhiệm vụ nên nhập lại thành một đội. Đến lúc đó với thực lực của chúng ta, nhiệm vụ lần này chắc chắn sẽ có được kết quả rất lớn. - Dịch Nhược Vũ mở miệng nói.

Nghe thấy như vậy, ánh mắt của mọi người liền trên nên sáng ngời. Dịch Nhược Vũ nói đúng. Với thực lực của bọn họ nếu tập trung lại với nhau thì đừng nói là linh thú nhất giai hay nhị gia mà thậm chí cả linh thú tam giai dẫn đầu cũng có hy vọng giết được.

- Ta nghĩ chuyện đó cũng có thể được. - Dư Cập Hóa suy nghĩ một chút rồi vừa mở miệng nói, vừa nhìn bốn người bên mình. Thấy bốn người không phản ứng, hắn liền nói:

- Được. Nhưng không biết nếu chúng ta kết hợp lại thì phân chia như thế nào?

Lạc Tâm Vũ mỉm cười rồi nói:

- Việc phân chia ta nghĩ là căn cứ vào công sức của người đó. Như vậy thì ta nghĩ sẽ không có người nào ý kiến. Về phần giết được linh thú có thuộc tính nhưng không phải do bản thân mình giết thì có thể thương lượng để trao đổi. Nếu trao đổi không được thì có thể dùng ngọc tặc để mua. Tất nhiên là phải căn cứ vào việc có người đồng ý mới được. Mọi người thấy vậy có được không?

Năm người Lục Thanh liếc mắt nhìn nhau rồi cùng gật đầu. Ý kiến của Lạc Tâm Vũ rất thực tế khiến cho suy nghĩ của Lục Thanh về hắn cao hơn một chút. Vừa rồi trên đường mọi người đã nói thân phận của mình. Khi Lạc Tâm Vũ báo danh khiến cho Lục Thanh hơi kinh ngạc. Chẳng trách mà hắn cảm nhận được từ trên người đối phương có một thứ áp lực vô hình. Đây là do sự chênh lệch thực lực quá nhiều nên mới có cảm giác như vậy.

Vào lúc này, Liệt Phong đang ngồi bên cạnh Lạc Tâm Vũ chợt mỉm cười nhìn về phía Lục Thanh:

- Đây chắc là sư đệ Lục Thanh. Không ngờ tuổi còn trẻ mà đã đạt được thành tựu như vậy đúng là khiến cho ta cảm thấy xấu hổ. Nhưng lần này đến Lạc Nhật thành cũng không phải là chuyện bình thường. Nếu tu vi không đủ thậm chí có thể bị nguy hiểm. Ta thấy Lục sư đệ mới đạt tới Kiềm Khách như vậy cảnh giới vẫn còn chưa được củng cố. Hay là cứ ở trên núi mà tĩnh tu thêm. Dù sao thì linh thú khó kiếm nhưng tính mạng cũng phải giữ. Không nên nổi hứng nhất thời.

“Hắn lại nhằm vào mình” - Ánh mắt Lục Thanh thay đổi. Hắn không tin đối phương không nhận thấy khí thế trên người mình được nội liễm. Thần nối với thiên địa. Điều đó chứng tỏ cảnh giới của hắn đã được củng cố. Hắn chỉ liếc mắt cũng có thể thấy đối phương cũng có cùng đẳng cấp với mình. Còn về phần thiên vị thì không đoán được rõ.

Đoạn Thanh Vân và Dư Cập Hóa ngồi bên nghe thấy vậy liền biến sắc. Ánh mắt hai người nhìn Liệt Phong có phần khó chịu. Còn Triệu Thiên Diệp và Nhiếp Thanh Thiên đang ngồi uống rượu vẫn thản nhiên.

- A! - Minh Tuyết Nhi ngồi đối diện với Lục Thanh cũng nhíu mày. Mặc dù nàng vốn tinh nghịch nhưng cũng có thể phát hiện ra chút địch ý trong lời nói của Liệt Phong. Nàng liền quay đầu lại nói với hắn:

- Tu vi của tên ngốc chắc chắn là không sao. Ta thấy cứ để cho hắn đi.

Lúc này, Lạc Tâm Vũ ngồi bên cạnh Liệt Phong cũng không lên tiếng, chỉ ngồi im quan sát khiến cho người ta không đoán được hắn nghĩ gì. Nghe thấy lời nói của Minh Tuyết Nhi, Liệt Phong liền nở nụ cười thân mật, nói:

- Chuyện tính mạng không thể nói đùa. Bất cứ ai sinh ra và lớn lên cũng chịu ơn cha mẹ. Nếu bị làm sao thì không hay lắm. - Nói xong, hắn hơi nhướn mày lên với Lạc Thanh nhưng trong mắt vẫn giữ chút cười cười.

- Người... - Đoạn Thanh Vân ngồi bên nhin không được, vỗ tay lên mặt bàn khiến cho hoa quả trong đĩa lăn lông lốc.

- Lạc Thanh! Người... - Đúng lúc Đoạn Thanh Vân định mở miệng mắng thì bị Lạc Thanh níu tay áo. Thấy ánh mắt bình tĩnh của Lạc Thanh, hắn liền cố nhìn mà ngồi xuống.

Nhìn Liệt Phong ngồi đối diện, nét mặt Lạc Thanh vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng cảm thấy hơi giận. “Phụ thân đã từng nói: Người kính ta một thước, ta nhường cho người một trượng. Nhưng người khinh ta một trượng thì ta cũng trả lại cho người như thế.” - Vào lúc này, Lạc Thanh mới hiểu được ý nghĩa câu nói của phụ thân. Đúng là ngựa lành thì để cho người ta cưỡi, mà người hiền thì bị người ta bắt nạt. Bây giờ, Liệt Phong vô cớ khiêu khích, nếu cứ nhún nhường có thể sẽ bị hắn được đằng chân lân đằng đầu.

Nét mặt Lạc Thanh vẫn bình tĩnh khiến cho mấy người Lạc Tâm Vũ đang ngồi đối diện thăm cảm thấy kinh ngạc. Nhíu mày nhìn Liệt Phong đang ngồi trước mặt, Lạc Thanh mở miệng nói:

- Không biết Liệt sư huynh nghĩ thực lực của ta phải tới mức độ nào mới được?

Lời nói của hắn vừa dứt khiến cho Tố Vân và Dịch Nhược Vũ đang ngồi đối diện đều ngẩn người. Đây chẳng phải là muốn khiêu chiến hay sao? Nữ đệ tử còn lại vẫn ngồi đằng sau, nàng mặc một bộ trang phục màu lam cũng cảm thấy tò mò. Ánh mắt của nàng sáng lên nhìn Lạc Thanh chăm chăm.

Lạc Tâm Vũ nhếch mép cười cười nhưng vẫn không nói gì. Còn Đoạn Thanh Vân ngồi bên cạnh Lạc Thanh thì giống như phát hiện ra một thế giới mới. Đôi mắt của hắn mở to một cách kinh ngạc mà nhìn Lạc Thanh vẫn bình tĩnh đang ngồi bên cạnh.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

65. Chương 63: Cự Kiếm Phong Lôi.

Bây giờ Lạc Thanh đã không còn là thiếu niên không có sức phản kháng để cho người ta tùy ý làm nhục như trước đây nữa. Cũng không phải là một tên Kiếm Thị nhỏ nhỏ để cho Minh Tuyết Nhi lựa chọn khiêu chiến. Bây giờ, tu vi của hắn đã là Kiếm Khách, bản thân đã đứng vào trong số ít những người có thực lực và địa vị tương đối trong Tử Hà tông.

Nghe thấy Lạc Thanh nói vậy, ánh mắt Liệt Phong có một chút gì đó như đang chế nhạo. “Ta là Kiếm Khách tiểu thiên vị đỉnh, cảnh giới kiếm pháp cũng gần đạt tới mức cao nhất của Cử trọng nhược khinh, bản thân đã hình thành kiếm khí hệ hỏa chẳng lẽ lại không đánh nổi một tên mới bước chân vào Kiếm Khách tiểu thiên vị hay sao? Người muốn mua lấy rắc rối, ta sẽ giúp cho được thỏa nguyện.”

Liệt Phong hoàn toàn bình tĩnh, khe liếc qua khuôn mặt không vui của Minh Tuyết Nhi. Trong lòng hắn chợt cảm giác khó chịu không muốn ánh mắt của nàng nhìn về phía tên tiểu tử kia.

Sau đó, nét cười trong mắt Liệt Phong biến mất, trịnh trọng nói:

- Nếu sư đệ đã quyết như thế thì hai chúng ta xuống khoảng đất trống dưới lầu luận bàn một chút. Người và ta có cùng đẳng cấp, thiên vị ta nghĩ chấp pháp khi biết cũng không nói gì. Như thế có được không?

Dừng lại một chút rồi hắn nói tiếp:

- Chỉ cần người có thể qua được mười chiêu, ta chấp nhận người có đủ tư cách đi cùng với bọn ta.

- Tên ngốc! Người không được đồng ý. Người không phải là đối thủ của hần. - Minh Tuyết Nhi nghe thấy vậy liền không giữ được bình tĩnh nói với Lục Thanh. Đồng thời, nàng quay đầu nhìn Liệt Phong:

- Phong ca! Người không nên làm khó cho tên ngốc. Chẳng phải ta cũng chưa đạt tới Kiếm Khách hay sao? Ta có thể đi tại sao tên ngốc lại còn phải khảo nghiệm?

- Người có sự bảo vệ của chúng ta nên không có vấn đề gì. Đến lúc xảy ra nguy hiểm, chúng ta cũng không rảnh tay để mà quan tâm tới hần. Không cần nói nhiều nữa. Phong ca đã có quyết định. Người cứ đứng một bên mà xem. Yên tâm! Ta sẽ không làm hần bị thương. - Liệt Phong lắc đầu, không đồng ý.

Lục Thanh cũng chẳng nói nửa lời, đứng dậy đi xuống dưới lầu. Sau hần, mấy người Đoạn Thanh Vân cũng đứng dậy đi theo. Khi đứng dậy, Đoạn Thanh Vân trừng mắt nhìn Liệt Phong một cái. Tuy nhiên, Liệt Phong cũng chẳng thèm để ý tới Đoạn Thanh Vân. Mấy người theo nhau xuống lầu, Lạc Tâm Vũ đi sau nở một nụ cười khó hiểu. Tuy nhiên, do hần đi cuối cùng nên cũng không có người nào nhìn thấy.

Bên ngoài Ngoại Sự đường, cạnh hồ băng có một vị trí tương đối trống trải và rộng rãi. Lục Thanh và Liệt Phong đứng đối diện với nhau. Chín người Đoạn Thanh Vân đứng một bên. Lạc Tâm Vũ đi tới trước mặt hai người, nói:

- Có một chút quy định cũng không cần phải nói nhiều. Đây chỉ coi như một lần luận bàn bình thường, không thể gây hại đến tính mạng của người khác. Quy định đó của tông môn các người cũng nên biết. Nếu một bên nhận thua thì coi như chấm dứt. - Nói xong, Lạc Tâm Vũ lui lại, dành một khoảng trống chừng mười trượng cho hai người.

- Nhìn xem! Đó chẳng phải là người đứng thứ năm trên Tử Hà phong, Hỏa Vân kiếm Liệt Phong hay sao?

- Đúng vậy! Nhìn thế kia chắc là hần muốn luận kiếm với người khác.

- Không thể nhầm được. Người đứng bên cạnh là một trong số mười đại ca thủ trẻ tuổi đứng đầu - Tử Hà kiếm Lạc Tâm Vũ. Bên cạnh còn có người đứng thứ ba - Tồn Phong kiếm Nhiếp Thanh Thiên và Ánh Tuyết kiếm Dịch Nhược Vũ đứng thứ chín. Cơ hội hiếm có, chúng ta xuống nhanh nào.

Qua các cửa sổ của Ngoại Sự đường, có rất nhiều người phát hiện ra cảnh tượng bên ngoài. Vì vậy mà bọn họ nhanh chóng tràn xuống. Chỉ trong chốc lát đã có gần trăm người chạy đến chăm chú quan sát hai người trong sân. Trong Tử Hà tông cấm đồng môn tàn sát lẫn nhau, cấm người có tu vi cao hơn ra tay với người có tu vi thấp. Nhưng người có thực lực tương đương thì lại có thể luận bàn. Chỉ cần không làm hại đến tính mạng của nhau là được.

- Người đứng đối diện với Hỏa Vân kiếm Liệt Phong là ai? Thanh kiếm của hần không ngờ to đến vậy. Tại sao chúng ta lại chưa từng nhìn thấy?

- Đúng thế! Còn trẻ như vậy chỉ sợ chưa đến tuổi trưởng thành. Không ngờ đã có được thực lực Kiếm Khách. Không biết là thiên tài của núi nào mà đến bây giờ chúng ta cũng không biết?

- Ủm! Tuy nhiên, chắc chắn hần không thể thắng được. Lúc trước, người đứng thứ mười của Lạc Nhật phong là Kim kiếm Tiêu Ngôn thắng được Liệt Phong một cách chật vật. Tiểu tử này cho dù có là thiên tài thì tuổi còn trẻ như vậy chỉ sợ vẫn chưa đủ kinh nghiệm. - Những thanh âm bàn tán liên tục vang lên.

- Ra tay đi. - Liệt Phong tùy ý rút Hỏa Vân kiếm sau lưng. Bộ y phục màu xám tôn thêm khiến cho dáng người của hần rất cao. Khuôn mặt tuấn tú khiến cho một ít nữ đệ tử vây xung quanh bị thu hút.

Nghe giọng nói hời hợt của Liệt Phong, Lục Thanh cười lạnh trong lòng. Hần cũng chẳng khách khí, Luyện Tâm kiếm liền ra khỏi vỏ.

“Vù...”

Lục Thanh vọt lên cao rồi chém xuống một kiếm. Một đạo Phong Lôi kiếm khí dài một thước liền rít gió mà lao về phía Liệt Phong. Sự mạnh mẽ của Lôi điện khiến cho trong không khí vang lên những tiếng lách tách. Đạo kiếm khí còn được bao bọc bởi một vầng sáng xanh nhàn nhạt.

- Cái gì? Đây là Phong Lôi kiếm khí. - Liệt Phong thất kinh. Kiếm khí của đối phương hoàn toàn giống với kiếm khí của Triệu Thiên Diệp. Tuy nhiên, mức độ dung hợp lực lượng cơ bản còn cao hơn so với Triệu

Thiên Diệp một bậc.

“Sao có thể như vậy?” - Liệt Phong cảm thấy khiếp sợ. Tuy nhiên, động tác của hắn cũng không chậm. Hỏa Vân kiếm màu đỏ chém ra ba cái. Nhất thời, ba đạo kiếm khí hệ hỏa dài một thước tỏa ra hơi nóng bay về phía Phong Lôi kiếm khí của Lục Thanh.

“Ừnh...”

Một làn khí mạnh do kiếm khí hệ hỏa tan vỡ, tỏa ra xung quanh khiến cho lớp tuyết trên mặt đất bốc lên mù mịt. Không gian xung quanh chìm ngập trong một màu trắng tinh khiết.

Đúng vào lúc này, Lục Thanh và Liệt Phong cùng di chuyển. Cả hai hóa thành một đạo tàn ảnh rồi chui vào trong làn tuyết trắng. Thần thức của Lục Thanh tỏa ra xung quanh quan sát toàn bộ trong phạm vi hơn mười trượng.

- Ở đâu?

Chân phải Lục Thanh dậm mạnh một cái, thân thể giống như một cánh cung bắn vọt lên cao. Luyện Tâm kiếm phát ra Phong Lôi kiếm khí mạnh mẽ chém vào trong một khoảng tuyết mù mịt trước mặt.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, thức thứ nhất: Lôi đình hội tụ.

Trong làn tuyết trắng, Liệt Phong chợt cảm giác có một sự nguy hiểm từ bên trái lao tới. Đồng thời, thần thức của hắn cũng có thể cảm nhận được thần thức của Lục Thanh đang tản ra. Nguyên khí trong thiên địa lập tức bị khuấy động. Cánh tay hắn huy động liên tục khiến cho Hỏa Vân kiếm tạo ra vô số bóng kiếm. Kiếm khí của hắn ngưng tụ trước mặt tạo ra một cái thuẫn rộng vài thước. Mặt trên của cái thuẫn có một ngọn lửa đang cháy bùng bùng. Làn tuyết đang bay mù mịt xung quanh trong nháy mắt bị bốc hơi thành một làn hơi nước.

“Ầm...”

Chút ngăn cản mỏng mang đó bị Lục Thanh sử dụng một thức Lôi đình hội tụ đánh cho tan nát. Đồng thời, hắn nương theo đà, Luyện Tâm kiếm mang theo cả Phong Lôi kiếm nguyên âm ầm ầm giáng xuống.

“Xoẹt...”

Một kiếm chém xuống của Lục Thanh khiến cho Phong Lôi kiếm khí biến thành một lưỡi đao sắc bén. Lớp tuyết mù mịt bị đẩy dạt ra xung quanh tạo thành một lộ hổng dài mười trượng. Đồng thời, Liệt Phong cũng từ trong đó bay ngược ra.

- Cái gì?

Sự xuất hiện của Liệt Phong khiến cho mọi người thất kinh. Tuy nhiên, sự biểu hiện của Lục Thanh càng khiến cho mọi người choáng váng.

Lục Thanh cũng từ trong làn tuyết mù mịt mà bám chặt lấy Liệt Phong. Thân thể hắn xoay một vòng trong không trung, cự kiếm theo một đường vòng cung tiếp tục chém xuống.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, thức thứ hai: Phong Lôi sơ hiện.

Những tia chớp lóe lên dữ dội xung quanh thân của Luyện Tâm kiếm. Đồng thời, còn có cả một dòng lốc xoáy bao phủ bên ngoài. Những tia chớp dung nhập vào trong lốc xoáy giống như sấm chớp và cuồng phong trong cơn giông bão làm cho người ta có cảm giác hô hấp khó khăn.

Vào lúc này, sắc mặt của Liệt Phong biến đổi hoàn toàn. Phong Lôi kiếm khí phát ra từ trên thân kiếm của Lục Thanh hoàn toàn che lấp kiếm khí hệ hỏa của hắn. Chưa kể thể lực của Lục Thanh rất mạnh cộng với sức nặng của cự kiếm khiến cho hai tay của hắn tê dại.

Hai người cùng có tu vi Kiếm Khách tiểu thiên vị. Mặc dù Liệt Phong đang ở mức độ đỉnh phong nhưng từ khi Lục Thanh gặp được cơ duyên nên cũng đã bước một chút vào cánh cửa Cử khinh nhược trọng. Tổng hợp tất cả những thứ đó thì làm sao Liệt Phong có thể so sánh.

Vội và lui lại phía sau, Liệt Phong phá nát cả vòng bảo hộ xung quanh. Nhất thời, cả hai tiến tới sát mép băng. Mới đặt chân lên mặt băng trơn trượt, thân thể Liệt Phong liền mất đi sự ổn định. Vừa mới cố gắng đứng vững thì cự kiếm của Lục Thanh đã chém tới.

Bất đắc dĩ, tay phải Liệt Phong giơ ngang, đồng thời tay trái của hắn nâng mũi kiếm. Kiếm nguyên hệ hỏa trong người ào ạt tuôn ra. Nhất thời, trên mũi của Hỏa Vân kiếm xuất hiện một luồng kiếm khí dài cả thước đang bốc cháy.

“Cheng...”

Hai thanh kiếm va chạm vào nhau phát ra một tiếng động. Cách đó không xa, ba gã hộ pháp nghe thấy thanh âm chạy tới đứng ở bờ bên kia để theo dõi cuộc chiến.

- Phong Lôi kiếm khí.

- Không ngờ ngoài Triệu tiểu tử còn có người luyện được. Mà tiểu tử này vẫn còn trẻ như thế.

- Ha ha! Luận kiếm bốn năm sau có lẽ sẽ có rất nhiều sự thay đổi. - Hai nam một nữ cứ thế đứng bàn luận với nhau.

Rắc...rắc...

Liệt Phong cố gắng chịu đựng một kiếm của Lục Thanh. Khóe miệng của hắn xuất hiện một vết máu. Trong chốc lát, hắn cảm thấy nửa người giống như bị sét đánh trúng mà mất đi cảm giác. Mặt băng dưới chân làm sao có thể chịu nổi uy lực một kiếm của Lục Thanh. Dưới chân của Liệt Phong xuất hiện những vết nứt lan rộng ra xung quanh.

Kiểm Nguyên nhanh chóng dồn xuống lòng bàn chân, Liệt Phong hét lớn một tiếng rồi lui lại. Tuy nhiên, do nửa người bị tê dại nên tốc độ không thể nhanh được như Lục Thanh. Lục Thanh xuất cước. Do e ngại luật lệ của Tông môn nên Lục Thanh cũng chỉ tăng thêm một chút Kiếm Nguyên mà thôi.

Thịch...thịch..

Liệt Phong cảm thấy bụng đau nhói. Kiếm Nguyên hệ hỏa trong đan điền bị một đạo Phong Lôi kiếm nguyên mạnh mẽ công kích. Nhất thời, thân thể hắn như một tảng đá bay thẳng về phía bờ. Đồng thời, Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh khẽ động, Hỏa Vân kiếm của Liệt Phong cắm lên cầu gỗ. Thân kiếm rung lên bần bật mãi không dừng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

66. Chương 64: Hộ Pháp Chấp Pháp.

Lúc này, trong ba gã hộ pháp đứng bên bờ, một gã hộ pháp trung niên đỡ lấy Liệt Phong đang bay đến, triệt tiêu lực đạo còn trên người hắn. Sau khi thả xuống, ánh mắt Liệt Phong hoàn toàn thần thờ.

- Ta...ta thua....thua... - Liệt Phong vẫn không thể tin được sự thật, đặc biệt là việc này lại diễn ra trước mặt nhiều người như vậy. Mà gần như hắn không còn lực hoàn thủ đã bị đối phương đánh cho bay kiếm, một cước đánh cho Kiếm Nguyên tan nát. Cho dù là ngày thường vẫn hết sức bình tĩnh thì vào lúc này, Liệt Phong cũng không thể giữ nổi. Đặc biệt là chuyện này còn diễn ra trước mặt Minh Tuyết Nhi.

- Không ngờ người đó lại lợi hại tới mức mà Hỏa Vân kiếm Liệt Phong không có được cơ hội phản kích.

- Không ngờ lại có được Phong Lôi kiếm khí và Tử Tiêu Phong Lôi kiếm. Vị sư huynh này đúng là có nghị lực lớn và dũng khí.

- Nghị lực lớn. Can đảm... Không ngờ chúng ta lại có thể xuất hiện hai con quái vật như vậy.

- Phong Lôi kiếm khí... Truyền thuyết năm đó, Triệu sư huynh mới tu luyện được nó đã có thể chống đỡ với một người cao hơn hắn một thiên vị. Kiếm khí có thuộc tính bình thường cho dù là dung hợp hoàn toàn lực lượng cơ bản thì cũng không đủ.

- Đó là chuyện tất nhiên. Nếu không năm đó làm sao mà Kiếm Hoàng tổ sư có thể nhờ vào nó để tung hoành thiên hạ. Đáng tiếc là chúng ta không có đủ can đảm để tu luyện nó. - Trong số những người đứng xem, hai người có khuôn mặt giống nhau cảm thán. Nhất thời khung cảnh chỉ còn những tiếng bàn tán về thực lực của Lục Thanh.

- Sao lại có thể như vậy? Không ngờ tên ngốc lại trở nên lợi hại thế này. - Đôi môi anh đào của Minh Tuyết Nhi hé ra mà hít một hơi thật sâu. Thanh âm của nàng có chút gì đó kinh ngạc. Ánh mắt nàng đảo liên tục nhìn quanh người Lục Thanh. Sau khi nhìn tới Luyện Tâm kiếm một lúc, nàng đột nhiên quát to một tiếng:

- Được! Ta quyết định rồi. Sau này ta muốn luyện một thanh kiếm to thế này. Chắc chắn sẽ rất lợi hại.

Câu nói của Minh Tuyết Nhi khiến cho Lục Thanh có phần choáng váng. Đặc biệt là ánh mắt tò mò của nàng khiến cho hắn chợt đoán ra nguyên nhân mà Liệt Phong vô cớ khiêu khích chính mình có thể là do Minh Tuyết Nhi.

- Không ngờ Lục sư đệ lại có thể tu luyện được Phong Lôi kiếm khí. Can đảm như vậy đúng là không thể ngờ được. - Dịch Nhược Vũ từ từ đi tới, ánh mắt có chút kinh ngạc. Phía sau nàng, Tổ Văn và người con gái còn lại đều sợ hãi.

Nét mặt cũng có chút choáng váng, nhưng hai mắt của Lục Tâm Vũ lại đảo liên tục. Hắn thấy rõ là mặc dù có được tuyết mù khiến cho Lục Thanh chiếm được tiên cơ, hơn nữa uy lực của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm quá mạnh khiến cho Liệt Phong không có cơ hội triển khai Hỏa Vân kiếm. Nhưng không thể phủ nhận một điều đó là Liệt Phong có phần không thể sánh với Lục Thanh. Bất luận là kiếm pháp hay kiếm khí. Thậm chí hắn còn cảm giác được thần thức của đối phương cũng không yếu hơn mình là bao.

Điều đó khiến cho hắn cảm thấy ngạc nhiên. Theo đạo lý mà nói thì thần thức không thể tu luyện mà chỉ tăng lên theo tu vi. Nhưng không ngờ thần thức của Lục Thanh lại chỉ yếu hơn hắn một chút. Nghĩ tới đây, hắn chợt quay sang liếc nhìn Nhiếp Thanh Thiên vẫn đang uống rượu.

Tuy nhiên, hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, đi tới trước mặt Lục Thanh, nói:

- Kiếm pháp và kiếm khí của Lục sư đệ đã vào hàng nhất lưu, có lẽ đã đứng trong số mười đại cao thủ của tông môn. Ta nghĩ chẳng lâu nữa có thể nhìn thấy tên của Lục sư đệ trên Long Phượng bảng.

- Lục Thanh của chúng ta làm sao mà Liệt Phong có thể đánh bại. - Đoạn Thanh Vân ngẩng đầu, mỉm cười một cách kiêu ngạo. Ra đến ngoài, bị một đệ tử khác núi đánh bại, người khác sẽ nghĩ thực lực của nơi các người yếu kém. Vì vậy mà nói thì hôm nay Lục Thanh đã chiếm được thể diện cho Triều Dương phong.

Nét mặt trầm xuống, Lục Tâm Vũ liếc Đoạn Thanh Vân một cái. Nhất thời, Đoạn Thanh Vân cảm thấy trong ánh mắt của đối phương có hai thanh cự kiếm ngất trời mà hồng sấm tỏa ra khí thế uy nghiêm. Đoạn Thanh Vân vội im lặng. Hắn biết bản thân mở miệng có thể quá lời. Tuy nhiên, trong lòng hắn cả thấy hoảng sợ bởi ánh mắt của Lục Tâm Vũ. Sự uy nghiêm đó, hắn chưa từng cảm nhận được trên người Nhiếp Thanh Thiên.

- Long Phượng bảng. - Lục Thanh hỏi lại.

- Người không biết? - Lục Tâm Vũ kinh ngạc, nhưng hắn nhanh chóng phản ứng, than thở nói:

- Thì ra là sư đệ toàn tâm tu luyện, không để ý tới chuyện khác.

Dừng lại một chút, Lục Tâm Vũ nói:

- Long Phượng bảng là một quyển sách sắp xếp vị trí do Ngoại Sư đường lập ra. Trong đó ghi chép năm mươi người kiệt xuất nhất trong Tử Hà tông chúng ta. Những người có tên trên Long Phượng bảng phải đạt yêu cầu dưới ba mươi tuổi đã có tu vi Kiếm Khách. Sau đó, Ngoại sư đường căn cứ vào chiến tích, Kiếm Nguyên công của người đó, cảnh giới kiếm pháp, thuộc tính kiếm khí rồi tổng hợp mà xếp vị trí. Cứ mỗi tháng chỉnh sửa một lần. Có thể nói đó là bảng đánh giá cao nhất của Tử Hà tông chúng ta. Ngoài ra, còn có Đăng Vân bảng cũng ghi lại năm mươi người yêu cầu dưới sáu mươi tuổi. Nhưng điều kiện của nó rất cao đó là phải đạt tới tu vi Kiếm Sư.

“Thì ra là thế.” - Lục Thanh thầm gật đầu. Mặc dù tông môn có quy định không cho tư đấu tương tàn nhưng lại sử dụng một phương pháp khác để cổ vũ đó là khiêu chiến, mục đích cũng là thông qua đó để khai quật nhân tài. Một phần cũng là do trên Thập Vạn đại sơn vào lúc này, thậm chí là trong phạm vi hai trăm dặm ngoài Tử Hà tông không hề có chuyện bình yên. Nếu không làm thế sẽ khiến cho tông môn rơi vào sự trì trệ mà bị cả đại lục đầu loại.

- Được rồi. Giải tán đi. - Một thanh âm nghiêm khắc vang lên. Ba gã hộ pháp dẫn Liệt Phong đang thờ người đi tới. Đám đệ tử nhìn thấy ba vị hộ pháp đang đi đến, thậm chí có người nghe thấy thanh âm của họ mà run rẩy. Không người nào có đủ can đảm phản đối nên chỉ trong khoảng khắc đã tản đi hết.

- Phong Lô kiểm khí! Tiểu tử ngươi rất thú vị. Với tuổi của ngươi cũng đủ để kiêu ngạo. - Vị hộ pháp trung niên thả Liệt Phong ra cho Lạc Tâm Vũ đi rồi nói với Lục Thanh, ánh mắt có chút tán thưởng.

Nhưng mấy người Đoạn Thanh Vân, Dư Cập Hóa thậm chí là cả Nhược Dịch Vũ đứng sau lưng Lục Thanh đều biến sắc. Bọn họ đã nhận ra ba người trước mặt. Bọn họ chính là hộ pháp tuần tra bình thường hàng ngày. Thậm chí trong số đó có một người mà Dịch Nhược Vũ cũng biết. Trên Tử Hà tông, nữ tử luyện kiếm chỉ có từ Phiêu Miểu phong. Tất cả các nữ tử nhập tông đều vào Phiêu Miểu phong. Đây là một thói quen đã được hình thành hơn ngàn năm. Vì vậy mà Dịch Nhược Vũ cũng biết nữ hộ pháp kia.

Nhưng quan trọng là bây giờ, người mở miệng nói chuyện là Hộ pháp chấp pháp của Tử Hà phong - Lệ Kinh Sanh, Kiểm chủ tiểu thiên vị, đứng thứ mười chín trên Đăng Vân bảng. Hẳn tu luyện bộ kiếm pháp tinh thâm của Tử Hà phong đó là Đại Nhật luân hồi kiếm, sử dụng cửu phẩm Chân Dương kiếm. Người này chẳng những tu vi cực cao mà còn rất nghiêm khắc. Chưa từng có một người nào thoát khỏi bàn tay của hắn. Mà mỗi người bị hắn bắt được, cuối cùng đều hết sức ngoan ngoãn. Vì vậy mà không có người nào mà không sợ hắn, cho dù là Lạc Tâm Vũ cũng có một chút e ngại.

Quả nhiên, sau câu khen ngợi, sắc mặt Lệ Kinh Sanh chợt biến đổi, ánh mắt trở nên dữ dội, nói:

- Mặc dù tông môn không cấm đồng môn luận bàn. Nhưng các ngươi lại dám công khai trước mọi người mà so kiếm làm nhiều loạn trật tự hàng ngày của Tử Hà phong, phá hủy kiến trúc. Ta cần phải xử lý các ngươi một chút.

Nói xong, ánh mắt hắn liền nhìn về phía Liệt Phong, phát ra tiếng cười nhạo:

- Hừ! Ngươi đứng thứ mười trên Long Phụng bảng, được gọi là Hỏa Vân kiếm đúng không? Ta nghĩ ngươi nên đổi tên thành Hỏa Miêu kiếm thì hơn. Có chút khó khăn đó mà đã không đứng nổi. Ta thấy ngươi tu luyện mấy năm qua chẳng khác gì một con chó.

- Ngươi... - Liệt Phong bị Lục Thanh đánh bại vẫn còn căm giận. Giờ lại thêm Lệ Kinh Sanh nói một câu, nhất thời lửa giận công tâm, thậm chí quên luôn bản thân từng bị trừng phạt. Hắn xoay người ôm lấy Hỏa Vân kiếm mà vọt ra. Một đạo kiếm khí hỏa hệ cháy rừng rực xuất hiện:

- Xem kiếm!

- Không thể!

- Mau dừng lại!

- Sư đệ không thể! - Mấy người Dịch Nhược Vũ vội vã lên tiếng. Lạc Tâm Vũ cũng cảm thấy quỳnh lên. Hắn đứng cùng một chỗ với Liệt Phong chứng tỏ hai người quan hệ rất tốt. Nếu không với tính tình của hắn chắc chắn sẽ không để cho sự việc này xảy ra. Vào lúc này, thấy Liệt Phong mất trí ra tay vội la lên. Luật lệ của Tử Hà tông đó là đệ tử không được vô cớ chất vấn hộ pháp, tất cả đều phải chờ người có thân phận xử lý. Người vi phạm, nhẹ thì diện bích. Nặng thì phế bỏ tu vi mà trục xuất khỏi nội tông.

Mà với tính tình của Lệ Kinh Sanh chỉ sợ là sẽ chọn điều thứ hai.

Đối mặt với đạo kiếm khí của Liệt Phong, Lệ Kinh Sanh nhíu mày. Tay phải hắn chém nhẹ một cái. Lục Thanh đứng bên mà như thấy được một tòa núi nguy nga xuất hiện trên tay gã. Kiếm chỉ mới chém nhẹ liền bắn ra một đạo kiếm khí màu hồng. Kiếm khí cũng chỉ dài có ba thước, nhưng hơi nóng của nó khiến cho không khí bị thiêu đốt mà vẩn vọ, phát ra những tiếng nổ lép lép.

Một chút ngăn cản cũng không có, đạo kiếm khí của Liệt Phong trong nháy mắt bị nghiền nát. Mà đạo kiếm khí của Lệ Kinh Sanh đánh thẳng vào thân Hỏa Vân kiếm trên tay Liệt Phong.

“Hự...”

Liệt Phong liền phun ra một ngụm máu tươi. Hỏa Vân kiếm bị một nguồn lực cực mạnh đánh trúng giống như tảng đá nặng ngàn cân khiến cho hắn văng ra ngoài, rơi xuống trước cửa Ngoại Sự đường. Chấn động quá mạnh khiến cho Liệt Phong lại phun ra một ngụm máu nữa. Hắn muốn đứng lên nhưng cảm giác chân tay nặng nề vô lực. Vì vậy mà chỉ có thể nắm chặt lấy Hỏa Vân kiếm, căm giận nhìn Lệ Kinh Sanh.

- Không biết tự lượng sức mình... - Nhìn Liệt Phong rơi xuống đất, ánh mắt Lệ Kinh Sanh có chút gì đó cười cợt. Sắc mặt Lạc Tâm Vũ trở nên âm trầm, không nói tiếng nào đi về phía Liệt Phong. Bởi trên tất cả các hộ pháp trên các núi đối với những đệ tử không tuân theo quy định có toàn quyền quản lý, cho dù là dựa vào tu vi mà ra tay.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

67. Chương 65: Ý Chí Chiến Đấu Ngát Trời.

- Hộ pháp đại nhân! Chúng ta cũng chỉ vô tình....

- Câm miệng! Ở đây không có chỗ cho ngươi lên tiếng. - Không để Đoạn Thanh Vân nói xong, Lệ Kinh Sanh đã trừng mắt, ngất lời. Trừng mắt nhìn Đoạn Thanh Vân một cái. Đoạn Thanh Vân cảm thấy ngực như bị một cây chùy lớn gõ trúng, không chịu nổi phải lui lại hai bước.

Lục Thanh biến sắc tiến lên chắn trước mặt Đoạn Thanh Vân. Hai người Dư Cập Hóa đứng bên cũng đi tới. Nhiếp Thanh Thiên vẫn đứng đó thản nhiên mà uống một chút rượu. Tuy nhiên, tay hắn nắm bầu rượu có phần chặt hơn.

Dịch Nhược Vũ đứng bên cũng biến sắc, quay đầu nhìn nữ hộ pháp đứng sau Lệ Kinh Sanh thì nhận được một cái lắc đầu. Biết không thể làm gì được, nàng khẽ thở dài rồi nhìn Lục Thanh. Không biết vì sao mà nàng có cảm giác hắn không tầm thường. Đó cũng là cái cảm giác khi nàng nhìn thấy hắn lần đầu tiên trên Triều Dương cung.

- Không biết hộ pháp đại nhân định xử phạt như thế nào? - Thanh âm của Lục Thanh không kiêu ngạo, cũng không nịnh nọt nói một cách bình tĩnh.

Lệ Kinh Sanh thấy thế nhướng mày, nhưng giãn ra ngay mà nói:

- Tiểu tử! Tâm tính của ngươi rất được. Ta cũng chẳng làm khó ngươi. Mà tên tiểu tử Liệt Phong kia ta cũng có thể bỏ qua. Nhưng có một điều kiện...

Lục Thanh nghe thấy vậy liền hỏi:

- Điều kiện gì?

- Ừm! - Sau khi trầm tư một chút, Lệ Kinh Sanh nói:

- Ta thấy kiếm pháp của ngươi uyển chuyển, không chế có mức độ chứng tỏ đã bước vào cảnh giới Cử khinh nhược trọng. Hơn nữa kiếp pháp Phong Lôi kiếm khí của ngươi cũng đủ chống lại Kiếm Khách trung thiên vị có kiếm khí một thuộc tính trong ngũ hành. Như thế này...chỉ cần ngươi có thể đứng vững được sau ba đạo kiếm khí hệ hỏa của ta thì chuyện hôm nay ta bỏ qua.

- Cái gì?

Tất cả những người có mặt đều cả kinh. Chống lại Kiếm Chủ đứng trong Đàng Vân bằng chẳng phải muốn chết hay sao? Cho dù chỉ là ba đạo kiếm khí nhưng kiếm khí của Kiếm Chủ đâu có phải chuyện bình thường mà tiếp dễ dàng như vậy? Chưa nói hôm nay Lục Thanh cũng chỉ là Kiếm Khách tiểu thiên vị mà thôi. Phong Lôi kiếm khí cho dù có mạnh đến mấy thì cũng không thể bù được sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực.

- Hộ pháp đại nhân. - Triệu Thiên Diệp đứng sau Lục Thanh bước lên hai bước tới ngang Lục Thanh:

- Tu vi của sư đệ còn thấp, thực sự không phải là đối thủ của đại nhân. Ba kiếm này có thể để cho đệ tử tiếp được không?

Lục Thanh nghe thấy vậy liền ngẩn người, trong lòng hơi cảm động. Nhưng hắn cũng không lui lại. Bất luận làm chuyện gì thì bản thân cũng phải có dũng khí đối đầu. Trốn sau lưng người khác, Lục Thanh không thể làm được điều đó.

- Người! - Thấy ánh mắt kiên định của Lục Thanh, nét mặt lạnh lùng của Triệu Thiên Diệp hơi mỉm cười, vỗ vỗ bả vai của hắn nói:

- Nếu cảm thấy không đỡ được thì hãy lui lại.

Gật đầu, Lục Thanh nhìn về phía Lệ Kinh Sanh. Nhìn cảnh tượng trước mặt, Lệ Kinh Sanh hơi gật đầu nói với Lục Thanh:

- Người yên tâm. Ta không ý vào tu vi để bắt nạt người. Kiếm khí của ta cũng chỉ dùng tới Kiếm Khách trung thiên vị. Người có thể sử dụng bất cứ chiêu thức gì để ngăn cản.

- Được rồi! Bắt đầu thôi.

Nghe thấy Lệ Kinh Sanh nói, mấy người Đoạn Thanh Vân đều thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên bọn họ lại nhanh chóng cảm thấy lo lắng. Cho dù Lệ hộ pháp chỉ dùng tới tu vi Kiếm Khách trung thiên vị nhưng đó chính là kiếm khí hệ hỏa tinh thuần. Bất luận là mức độ ngưng luyện hay uy lực cũng hơn kiếm khí của Liệt Phong rất nhiều.

Tất cả lùi ra, để lại khoảng trống cho hai người. Cách đó không xa, trên mấy căn lầu của Ngoại Sự đường có rất nhiều ánh mắt đang chăm chú theo dõi.

- Có chuyện gì xảy ra? Người này điên rồi sao?

- Cho dù tu vi của hắn cũng được nhưng mới chỉ là Kiếm Khách, sao dám đối kháng với Lệ hộ pháp?

- Hắn muốn khiêu chiến với Lệ hộ pháp? Chẳng lẽ muốn chết hay sao?

- Đừng nói nữa. Tất cả im lặng mà nhìn. Trận so đấu đẳng cấp thế này không phải có thể thấy được dễ dàng đâu.

- Đúng vậy! Lệ hộ pháp là cường giả Kiếm Chủ trên Đàng Vân bảng. Không biết uy lực Kiếm Chủ như thế nào?

- Cuộc đời ta mà có thể đạt tới Kiếm Chủ thì cho dù chết ngay cũng chẳng hối tiếc.

Trong lúc mọi người đứng trên lầu bàn tán, hai gã hộ pháp đứng sau Lệ Kinh Sanh cũng lui lại nhường khoảng trống cho hai người.

Luyện Tâm kiếm được nắm chặt trong tay. Mũi kiếm chỉ xéo sang một bên. Vào lúc này, trên người Lục Thanh tỏa ra một thứ ý chí chiến đấu rất mạnh mà đối diện với Lệ Kinh Sanh gần như chẳng hề có chút sơ hở trước mặt. Đây là lần đầu tiên mà hắn gặp phải một kiếm giả cực mạnh. Nhưng mặc dù phải đối mặt với một đối thủ như vậy, cho dù chỉ phải tiếp ba đạo kiếm khí cũng làm cho máu nóng trong người hắn tưởng chừng như sôi lên.

Ý chí chiến đấu mạnh mẽ không ngừng tăng lên. Nhưng bông tuyết đang rơi xung quanh từ từ lay động. Quanh người Lục Thanh như nổi lên một trận cuồng phong khiến cho tuyết rơi trở nên cuộn cuộn, tản ra một bên. Đồng thời, quần áo của hắn và mái tóc cũng tự bay.

Nhìn sự thay đổi của Lục Thanh, Lệ Kinh Sanh có chút kinh ngạc. Ý chí chiến đấu của tiểu tử mạnh thật.

Mấy người Đoạn Thanh Vân đứng bên cũng cảm thấy khiếp sợ chứ chưa nói tới Minh Tuyết Nhi giống như lần đầu tiên hiểu được Lục Thanh. Đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm về phía hắn, ánh mắt có chút ngơ ngẩn.

Nhiếp Thanh Thiên đang đứng bên cạnh chợt vùng tay lên, bầu rượu trong tay nhất thời bay ra ngoài:

- Tiếp lấy!

Tay trái Lục Thanh bắt lấy bầu rượu, ngửa đầu dốc nốt chỗ rượu vào trong miệng. Dòng rượu hóa thành một ngọn lửa ấm chảy vào trong lòng khiến cho ý chí của Lục Thanh đạt tới mức cao nhất. Trên thân Luyện Tâm kiếm tràn ngập một màu tím và những tia chớp.

Chẳng để ý tới chút rượu bên mép tràn ra, hắn ném trả bầu rượu cho Nhiếp Thanh Thiên. Đồng thời, chân phải Lục Thanh dẫm mạnh một cái khiến cho lớp tuyết trong phạm vi mấy trượng trên mặt đất chấn động mạnh. Ngay cả đám đệ tử trên Ngoại sự đường cũng cảm giác được rõ ràng.

Toàn thân được bao phủ bởi một lớp kiếm khí màu xanh tím, thân hình Lục Thanh uốn cong như cây cung. Nhìn vào mắt hắn có thể thấy rõ ý chí chiến đấu đang hùng hực bốc cháy. Trên thân Luyện Tâm kiếm, một thước Phong Lô kiếm khí kéo dài. Uy lực của hai loại kiếm khí kết hợp khiến cho những lớp tuyết đọng xung quanh bị hòa tan.

Vào lúc này, mặc dù toàn thân đang hùng hực ý chí chiến đấu, nhưng Thức Hải của Lục Thanh vẫn hết sức minh mẫn. Luyện Hồn quyết vận chuyển bảo vệ chặt chẽ tâm thần của hắn.

Chứng kiến uy thế của Lục Thanh, cuối cùng nét mặt Lệ Kinh Sanh cũng có một chút trịnh trọng:

- Kiểm thứ nhất. Kiểm Khách tiểu thiên vị đỉnh.

Sau tiếng quát khê của Lệ Kinh Sanh chỉ thấy kiếm chỉ nơi tay hắn vung lên, bắn ra một đạo kiếm khí màu hồng dài ba thước chiếu sáng cả mười trượng xung quanh. Trên mặt đất, lớp tuyết đọng đã được hòa tan. Những người đang đứng xem chung quanh đều biết kiếm khí có màu hồng kia là do kiếm giả đã vượt qua Nguyên Khí kiếp rồi tiếp tục ngưng luyện một lần nữa thành kiếm khí có thuộc tính. Cơ bản không phải là thứ mà kiếm khí có thuộc tính bình thường sánh được.

Gần như chỉ trong tích tắc, kiếm khí làm cho không khí phải biến dạng đã bắn tới trước mặt Lục Thanh.

Nhìn kiếm khí đang lao đến trước mặt, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Lục Thanh. Thân hình của hắn đang căng như cây cung trong nháy mắt thẳng tắp. Đồng thời, Luyện Tâm kiếm phát ra những tiếng gió và sét đánh chém về phía trước.

Đúng là thức thứ nhất của Tử Tiêu Phong Lô kiếm: Phong Lô hội tụ.

“Ầm...”

Nhất thời, mặt đất bằng phẳng xuất hiện một làn khí mạnh mẽ. Cùng lúc đó những tia chớp và ngọn lửa bắn ra xung quanh khiến cho lớp tuyết biến mất, để lại mặt đất xen lẫn giữa những tảng đá. Chút kiếm khí bắn đến đám người Đoạn Thanh Vân cũng bị bọn họ sử dụng kiếm khí hộ thân đánh nát. Tuy nhiên, lực đạo mạnh mẽ vẫn khiến cho bọn họ phải biến sắc. Minh Tuyết Nhi cũng bị Nhược Dịch Vũ đẩy ra phía sau. Tất cả cùng tiếp tục lui lại thêm mấy trượng nữa. Uy lực của sự va chạm giữa hai người đã vượt qua khỏi sự tưởng tượng của bọn họ.

“Thịch...thịch” - Lục Thanh bị kiếm khí mạnh mẽ đẩy lùi hai bước. Tuy nhiên kiếm khí của Lệ Kinh Sanh cũng bị phá nát. Lục Thanh nhanh chóng đề nén một chút khí huyết đang bốc lên rồi ngẩng đầu nhìn về phía Lệ Kinh Sanh.

- Tốt! - Trước ý chí mạnh mẽ của Lục Thanh và uy lực của Phong Lô kiếm khí, Lệ Kinh Sanh cũng hô lớn một tiếng, ánh mắt có sự tán thưởng:

- Tiếp theo! Kiểm thứ hai! Kiểm Khách trung thiên vị.

Sau lời nhắc nhở của Lệ Kinh Sanh, mọi người chỉ thấy hai ngón tay hắn điểm ba cái về phía trước. Nhất thời, ba đạo kiếm khí dài bốn thước bắn ra. Đạo kiếm khí phía sau đuổi theo đạo kiếm khí phía trước. Khi tới giữa hai người, chúng dung hợp thành một đạo kiếm khí rộng khoảng một tấc, dài hơn trượng màu hồng. Uy thế của nó cực mạnh khiến cho không khí theo đà lao đến của nó bị dồn nén mà ép về phía Lục Thanh.

Cảm giác sức ép, nét mặt của Lục Thanh trở nên ngưng trọng. Ý chí càng thêm thiêu đốt. Đồng thời, cự kiếm trong tay vẽ theo một đường vòng cung. Nhìn rất nhẹ nhàng nhưng tốc độ lại cực nhanh mà chém về phía trước.

Trong nháy mắt, Phong Lôi kiếm khí trên mũi kiếm đã va chạm với đạo kiếm khí dài gần trượng đang bay tới. Thời gian giống như chợt ngừng lại. Hai luồng kiếm khí va chạm giữa không trung khiến cho không khí như bị đốt khô rồi cháy lên một ngọn lửa màu lam nhạt. Không khí chung quanh nổ lách tách, một cơn sóng bằng khí tiếp tục khuếch tán ra xung quanh.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

68. Chương 66: Dương Danh Tử Hà Phong (1).

- Cẩn thận!

- Dư Cập Hóa hét lớn một tiếng rồi cùng với Triệu Thiên Diệp bảo vệ Đoạn Thanh Vân lui lại phía sau. Uy lực như vậy mà bọn họ đã bị ảnh hưởng thì những người có tu vi Kiếm Giả mà để lan tới thì chắc chắn sẽ bị thương.

Phía bên kia, Dịch Nhược Vũ bảo vệ Minh Tuyết Nhi tiếp tục lui lại. Chỉ có Lạc Tâm Vũ đang dìu Liệt Phong và Nhiếp Thanh Thiên đang cầm bầu rượu là vẫn đứng nguyên. Trên người bọn họ cùng xuất hiện vòng kiếm khí màu tím bảo hộ. Làn khí khuếch tán tới cách cơ thể chừng hơn thước cùng với những kiếm khí còn sót lại tới cũng chỉ khiến nó rung nhẹ.

Cách đó không xa, trên lầu của Ngoại Sự đường, đám đệ tử đang đứng xem cuộc chiến đã chật ních. Chứng kiến kiếm khí của hai người tỏa ra kinh khí mãnh liệt khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi. Không ngờ người đó lại có thể tiếp được kiếm khí mức Kiếm Khách trung thiên vị của Lệ hộ pháp. Mặc dù không phải sử dụng kiếm chiêu để phát ra, nhưng nó cũng không hề kém so với một người mới bước chân tới Kiếm Khách trung thiên vị.

Tại một góc cửa sổ, một vài tên thanh niên mặc võ phục màu xanh, sắc mặt nặng nề đang nhìn chằm chằm cuộc chiến đấu phía dưới. Bọn họ chính là đệ tử của Lạc Nhật phong. Võ phục màu xanh trên Lạc Nhật phong là những người đã bước chân vào cảnh giới Kiếm Nguyên. Hôm nay, vốn bọn họ chỉ đến Ngoại Sự đường để tiếp nhận một số nhiệm vụ, không ngờ lại được xem hai trận chiến đấu như thế này.

- Sư huynh! Xem ra nửa năm sau, Long Phượng băng sẽ lại thay đổi. - Một người búi tóc quay sang nói với một gã lưng đeo một thanh cự kiếm dài bốn thước có khuôn mặt trắng.

- Đúng vậy! Đánh một trận này, người đó xem như đã dương danh trên Tử Hà tông chúng ta. Ta nghĩ tháng sau, khi Long Phượng băng được đưa ra, chắc chắn sẽ có tên của hắn. Đến lúc đó chỉ sợ còn nhiều chuyện thú vị nữa.

- Nhưng ta cũng muốn xem xem như thế nào. Người có được ý chí chiến đấu mạnh như thế gần như là rất khó gặp. Đó chính là những người mà trời sinh ra để làm kiếm giả. - Thanh niên đeo cự kiếm nhếch mép cười. Thậm chí, sự dè của hắn còn cảm nhận được ý chí chiến đấu hiện lên trên mặt hắn.

Trở lại giữa sân, sắc mặt Lục Thanh vẫn hết sức bình tĩnh. Toàn thân hắn cơ bắp nổi lên cuộn cuộn. Nhìn kiếm khí màu hồng trước mặt, tất cả Phong Lôi kiếm nguyên của hắn bộc phát toàn bộ:

- Phá cho ta.

Sau tiếng rống to của Lục Thanh, Phong Lôi kiếm khí trên thân Luyện Tâm kiếm lại dài thêm một tấc nữa. Mọi người chỉ nghe thấy những tiếng nổ lục đục vang lên. Phong Lôi kiếm khí trên thân Luyện Tâm kiếm cùng với kiếm khí hệ hỏa cùng bị nghiền nát. Một luồng kinh lực cực mạnh từ trên thân Luyện Tâm kiếm truyền về phía Lục Thanh.

Giống như bị một làn nước mạnh cuốn trôi. Thân thể Lục Thanh vẫn đứng yên nhưng hai chân lại cày trên mặt đất một dấu thật sâu tới mấy trượng. Khi hai chân đứng yên, Lục Thanh cảm thấy ruột gan chấn động. Gân cốt toàn thân như muốn rời ra từng khúc. Máu trong người cứ chực trào lên khiến cho hắn phải cắn răng mà cố đứng vững.

- Không cần phải nói nữa. Kiếm thứ ba, ta sẽ không xuất. Các người chỉ cần đi diện tích một năm, ta sẽ không để ý tới mọi chuyện nữa. - Với nhân lực của Lệ Kinh Sanh tất nhiên là nhận ra tình huống trong cơ thể của Lục Thanh. Vào lúc này, hắn có cảm giác rất tốt đối với Lục Thanh nên mới mở miệng ra nói.

Hắn vừa dứt lời, hai gã hộ pháp khác vẫn đứng một bên quan sát liền đưa mắt nhìn nhau. Từ trong mắt của đối phương, bọn họ cảm nhận được một sự kinh ngạc. Hộ pháp chấp pháp Lệ Kinh Sanh vốn nổi tiếng là vô tình, cứng rắn. Hắn chưa từng để ý xem tên đệ tử đó là người thể nào mà hạ thủ lưu tình. Cho dù là Lạc Tâm Vũ, thân là nhi tử của tông chủ vậy mà năm đó khi còn trẻ do không biết, dám đi vào trong cấm địa dạo chơi. Sau đó, bị hắn phạt lên nhìn sơn đạo. Nhưng hôm nay, thể này chứng tỏ là hắn đã hạ thủ lưu tình.

Đúng thế, với hành động vừa rồi của Liệt Phong thì với tính tình của Lệ Kinh Sanh chắc chắn sẽ báo với phong chủ mà phạt thật nặng. Nhẹ nhất cũng phải quay mặt vào sườn núi mà ngồi đó hai tới ba năm. Nhưng hôm nay...

Nhưng mặc dù trong lòng cảm thấy nghi hoặc nhưng mấy người Dư Cập Hóa vẫn cảm thấy vui mừng và sợ hãi. Đoạn Thanh Văn vội vàng nói:

- Nhanh nhận thua đi. Người không tiếp nổi một kiếm cuối cùng đâu. Yên tâm. Sau này đến Tư Quả Nhai ta sẽ đi cùng người.

- Đúng thế! Tên ngốc. Nhanh trở về đi. Nếu tiếp kiếm thứ ba, người không chết thì cũng bị trọng thương. - Minh Tuyết Nhi đứng một bên vội vàng nói. Tuy nhiên, nàng không nhận ra rằng Liệt Phong đang đứng dựa vào Lạc Tâm Vũ chợt có chút gì đó cô đơn.

Vào lúc này, Lục Thanh cúi đầu. Luyện Tâm kiếm chống trên mặt đất. Trong cơ thể Húc Nhật tâm kinh tầng thứ tư nhanh chóng lưu chuyển, thu nạp nguyên khí trong thiên địa vào trong cơ thể khôi phục kiếm nguyên bị tiêu hao. Dù sao đối với kiếm pháp tinh thâm thì đó cũng là thứ kiếm pháp duy nhất mà hắn có sau khi bước chân vào cảnh giới Kiếm Nguyên. Mà với Lục Thanh vừa bước chân vào cảnh giới Kiếm Khách tiểu thiên vị mà nói thì đó là một gánh nặng không nhỏ.

Sau khoảng chừng mười lần hô hấp, Lục Thanh lại ngẩng đầu lên. Tuy nhiên, nét mặt hắn vẫn lộ rõ sự quyết tâm. Một năm diện tích ở Tư Quả Nhai cũng đồng thời với việc chặt đứt cơ hội bước chân vào kiếm trì của hắn. Việc này đối với một người đang muốn tăng thực lực nhanh chóng như hắn mà nói thì không thể chấp nhận được.

Lúc trước, bản thân đối mặt với sự mạnh mẽ của đám người Công Dương Vũ đã lựa chọn lùi bước. Nhưng bây giờ, chẳng lẽ lại làm thế hay sao?

Ý chí chiến đấu vẫn cuộn cuộn chảy trên người. Vào lúc này, khí thế của Lục Thanh lại tiếp tục tăng lên. Quần áo trên người bị một luồng kiếm khí vô hình làm cho bay phất phơ, đồng thời cũng khiến cho đám người Đoạn Thanh Văn cảm thấy kinh ngạc.

Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức! (Lẽ trời luôn biến đổi, người quân tử cũng phải luôn cố gắng).

Như hiểu được ý định của Lục Thanh, Triệu Thiên Diệp gật đầu một cái thật mạnh. Đồng thời, nét mặt của Nhiếp Thanh Thiên cũng trịnh trọng hẳn lên. Cảm nhận khí thế đang tiếp tục tăng lên của Lục Thanh, bầu rượu trong tay đã bị hắn dụng Tồn Phong kiếm khí bóp nát thành phần.

Vào lúc này, bất luận là Dịch Nhược Vũ hay Lạc Tâm Vũ cũng đều bị ý chí chiến đấu bất khuất của Lục Thanh ảnh hưởng. Chưa bao giờ, trong lòng Lạc Tâm Vũ lại cảm thấy coi trọng một người đến vậy. Nhìn Lục Thanh trước mặt hắn chợt có ý nghĩ: Người này chỉ nên quan hệ tốt mà tránh quan hệ xấu. Nếu như bị một người như vậy oán hận thì một khi không thể giết chết sẽ tạo ra rất nhiều rắc rối.

Trên lầu của Ngoại Sự đường với tu vi của đám đệ tử cũng đều cảm nhận được sự thay đổi trong phạm vi mười trượng. Nhưng vào lúc này, sự ương ngạnh của Lục Thanh khiến cho bọn họ cảm thấy bất ngờ. Đồng thời, máu trong người họ cũng bắt đầu sôi lên sùng sục chảy trong cơ thể.

- Mời hộ pháp đại nhân xuất kiếm thứ ba. - Thanh âm của Lục Thanh vang lên. Ánh mắt của hắn chỉ có một sự kiên định mà từ trước đến nay chưa hề có. Vào lúc này, với Lục Thanh không chỉ tránh khỏi sự

trừng phạt mà đánh. Đó còn do từ nhỏ Lục Thanh đã bị nhiễm tư tưởng của thánh hiền, bất cứ thứ gì cũng thắng người mà đối mặt. Ngoài ra còn có câu nói của phụ thân lúc nào cũng vang vọng trong đầu:

- Đầu có thể rơi nhưng sống lưng của người Lục gia chúng ta không thể bị gập.

Thấy việc khó liền lui lại, khư khư giữ lấy thân đó là một sự sỉ nhục đối với huyết mạch ngàn năm của Lục gia. Hơn nữa, trên thế giới này cũng không phải bất cứ sự việc gì cũng cần tới khi người có đủ thực lực mới đi làm. Bởi thời gian không đợi người.

- Tốt! Một kiếm này, cho dù người tiếp được hay không thì sự trừng phạt đối với các người cũng được miễn. Tiểu tử! Với ý chí chiến đấu của người, không tới mười năm là có thể tỏa sáng. Lúc đó mới thực sự có được tâm niệm của kiếm giả. - Cảm nhận khí thế của Lục Thanh đang tăng lên, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Lệ Kinh Sanh. Hấn quát lớn:

- Tiếp kiếm thứ ba.

Hai Lệ Kinh Sanh tay tạo ra vô số ảo ảnh. Trong mắt của Lục Thanh, những ảo ảnh trước người Lệ Kinh Sanh tỏa ra một ngọn lửa nóng rực. Ngọn lửa đó từ từ kéo dài ra bên ngoài rồi biến thành một đạo kiếm khí dài sáu thước. Mặc dù thân kiếm có chút hư ảo nhưng ngọn lửa màu lam cao khoảng một tấc trên đó làm cho không khí như bị bốc cháy.

Hai tay Lệ Kinh Sanh đẩy mạnh một cái, kiếm khí từ từ bắn ra. Tốc độ của đạo kiếm khí rất chậm nhưng nói nó đi qua, không khí trở nên rung động. Những nơi không khí tiếp xúc với mũi kiếm giống như bị cháy đen. Một luồng áp lực cực mạnh nhanh chóng phủ xuống người Lục Thanh.

Trong nháy mắt, Lục Thanh như trở về với khung cảnh trong cái ngõ nhỏ cùng với những tiếng chùy xé gió. Áp lực cực mạnh như muốn ép nát gân cốt trong người. Nhưng bây giờ cảm giác của hắn đối với nó hoàn toàn khác trước. Đạo kiếm khí gây cho hắn áp lực chỉ đối với thân thể chứ đối với linh hồn thì sau khi Lục Thanh đã khám phá được bản tâm làm sao có thể dễ dàng khuất phục.

Luyện Tâm kiếm trong tay tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt. Thanh cự kiếm chuyển động theo một quỹ tích quái dị. Phong Lô kiếm khí với hai màu xanh, tím đang xen bao phủ thân kiếm. Nơi mũi kiếm nhanh chóng xuất hiện một luồng kiếm khí to bằng đầu người, bên trên có những tia điện chằng chịt. Thậm chí xung quanh lại còn có cả mấy lưới đao gió ẩn chứa cả những tia điện bên trong.

Đây chẳng lẽ là...

Tử Tiêu Phong Lô kiếm, thức thứ tư: Lô Đình sơ hiện?

Triệu Thiên Diệp không thể tin được vào mắt mình. Hấn biệt bộ kiếm pháp do Kiếm Hoàng sáng tạo rất khó lĩnh ngộ. Nếu không thì bây giờ hắn cũng không chỉ mới nắm được tới thức thứ chín. Lúc đầu, với kinh nghiệm và ngộ tính của hắn, để lĩnh ngộ tới thức thứ tư phải mất một năm. Vậy mà bây giờ, Lục Thanh lại có thể thi triển được thức thứ tư trong khi hắn mới giao Tử Tiêu Phong Lô kiếm cho ba ngày trước.

Hơn nữa, nhìn xu thế của Lục Thanh thì động tác hình như có chút khác biệt, vẫn chưa thuần thục. Nhưng uy thế một kiếm đó tích súc so với hắn khi thi triển ở đại viện của Lục gia còn mạnh hơn mấy phần. Phải biết rằng, lúc đó, hắn đã đột phá tới cảnh giới Kiếm Khách trung thiên vị nhưng. Mặc dù chỉ vận dụng có mấy thành Kiếm Nguyên nhưng cũng hơn Lục Thanh rất nhiều.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

69. Chương 67: Dương Danh Tử Hà Phong (2).

Vào lúc này, Lục Thanh ý thức được đạo kiếm khí của đối phương có uy lực đã vượt qua thức thứ ba của Tử Tiêu Phong Lô kiếm. Vận dụng thức thứ tư, phải nói chính xác là thức thứ tư của Đại Diễn tam thập lục chuy chưa qua cải biến, uy lực càng mạnh thêm. Nhưng do sự chênh lệch không nhiều nên cũng không lo Triệu Thiên Diệp phát hiện ra điểm khác biệt. Nhưng cho dù như thế cũng khiến cho Triệu Thiên Diệp giật mình.

Lúc này, Phong Lôi kiếm nguyên lưu chuyển toàn thân Lục Thanh. Phong Lôi kiếm nguyên giống như làn nước, chảy về phía Luyện Tâm kiếm, chẳng khác gì trăm sông chảy về biển mà hội tụ ở đây. Lục Thanh đã vận chuyển toàn bộ Kiếm Nguyên lực của bản thân mà dốc hết vào một chiêu này.

Được toàn bộ Phong Lôi kiếm nguyên của Lục Thanh quán nhập, quả cầu kiếm khí trước Luyện Tâm kiếm nhanh chóng tăng trưởng. Chỉ trong chốc lát đã to bằng hai cái đầu người. Những tia điện cuồng bạo cùng với những lưỡi đạo gió màu xanh khiến cho không khí xung quanh phát ra những tiếng rít.

Tay phải của hắn đang cầm kiếm chợt co lại rồi sau đó nó giống như một con sóng lớn đẩy về phía trước. Luyện Tâm kiếm đâm mạnh ra. Trong nháy mắt, trong đầu Lục Thanh chợt xuất hiện quỹ tích một chùy của Quý lão. Cái quỹ tích của Tự Hóa khinh trọng đó chợt hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

Lặng lặng nhắm hai mắt lại, Lục Thanh chậm chậm phát ra một thức. Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, một kiếm của Lục Thanh chợt trở nên phiêu hốt. Tia kiếm khí có hai màu xanh tím thoát ra khỏi Luyện Tâm kiếm cũng như vậy. Ngay cả Nhiếp Thanh Thiên đứng bên, hai mắt cũng lóe lên tinh quang nhìn chăm chăm sự biến hóa của quả cầu kiếm khí kia.

- Sao có thể như vậy? - Dịch Nhược Vũ không kìm được kêu lên. Biến hóa như vậy nàng đã từng thấy khi sư phụ của nàng Bích Thủy kiếm Minh Tịnh Nguyệt thi triển. Mà sự biến hóa đó được sư phụ nàng gọi là Tự hóa khinh trọng.

Tự hóa khinh trọng!

Lạc Tâm Vũ không thể tin nổi vào mắt mình. Thân là cao thủ thứ hai của Tử Hà tông, con trai duy nhất của Kiếm Tông Lạc Thiên Phong, hắn đã nhìn thấy kiếm pháp của phụ thân. Sự biến hóa trong kiếm pháp của phụ thân cũng giống hệt như một kiếm của Lục Thanh đang thi triển. Có lẽ mức độ huyền ảo vẫn không thể bằng phụ thân hắn, nhưng vẫn đủ khiến cho hắn không thể nắm được quỹ tích của nó. Cho dù hắn có thể dùng tu vi mạnh hơn để phá vỡ, nhưng khi tu vi của Lục Thanh không kém hắn nhiều lắm thì người phải bó tay bó chân cũng chính là hắn.

Tiểu tử này chui ở đâu ra mà lại đáng sợ như vậy? Cho hắn thêm thời gian mười năm, với tốc độ tiến bộ như thế thì trong số những người trẻ tuổi sẽ chẳng còn ai là đối thủ của hắn. Chưa bao giờ, Lạc Tâm Vũ lại cảm thấy nguy cơ mạnh đến như vậy. Cảm giác này đã lâu hắn chưa từng được cảm nhận qua. Cho dù người đứng vị trí thứ hai là Lăng Vân kiếm Cổ Kiếm Vân cũng không tạo cho hắn áp lực mạnh đến vậy.

Thần quang trong mắt Lạc Tâm Vũ lưu chuyển. Lúc thì lộ ra ý chí chiến đấu nóng bỏng lúc thì lại xuất hiện ý muốn giết người nồng nặc. Các loại suy nghĩ không ngừng hiện ra khiến cho Lạc Tâm Vũ không khỏi cười khổ. Ánh mắt hắn nhìn về phía Lục Thanh đang đứng trong sân mà nổi lên ý giết người. Tuy nhiên, nó nhanh chóng biết mất.

Giữa sân, sau khi phát ra đạo kiếm khí cuối cùng, Lệ Kinh Sanh nhìn chăm chăm về phía Lục Thanh mới xuất ra kiếm khí. Cái quỹ tích đó chính là điều mà hắn vẫn theo đuổi. Mặc dù bây giờ mới chỉ được chút vỏ ngoài nhưng cũng đủ khiến cho hắn kinh ngạc. Nghĩ tới tuổi của Lục Thanh, cùng với Phong Lôi kiếm nguyên lẫn trong hơi thở của Húc Nhật tâm kinh, ánh mắt hắn có chút mờ mịt. Tuy nhiên, chỉ trong chốc lát, hắn lại nhìn về phía Lục Thanh.

Quả cầu kiếm khí va chạm với kiếm khí của hắn. Một ngọn lửa màu lam nhạt nhất thời, bao phủ hai người. Không khí bị dồn nén tạo ra một làn sóng không khí tỏa ra xung quanh. Tất cả những người đứng xem cuộc chiến đều biến sắc. Trên người bọn họ lại xuất hiện một vòng kiếm khí bảo hộ. Đặc biệt khiến cho người ta chú ý chính là vòng kiếm khí bảo hộ của Lạc Tâm Vũ. Toàn thân hắn được bao phủ bởi một màu vàng tím, có một ngọn lửa màu vàng nhạt bao quanh. Không khí xung quanh như những sợi tơ tạo thành một hình người rồi bốc cháy.

Vòng kiếm khí bảo hộ xuất ra bên ngoài cơ thể vài thước bảo vệ Lạc Tâm Vũ và Liệt Phong vào bên trong. Khi làn khí mạnh mẽ đánh tới gần như không có một chút dao động, giống như bị vòng bảo vệ của hắn thôn phệ.

Người khác không thể tưởng tượng được, trong khoảng thời gian ngắn ngủi khi quả cầu kiếm khí của Lục Thanh va chạm với kiếm khí của Lệ Kinh Sanh liền dung hợp với nhau, hóa thành một quả cầu kiếm khí cháy hừng hực một ngọn lửa màu hồng. Quả cầu bắt đầu to lên.

- Tiểu tử tránh mau... - Lệ Kinh Sanh thấy vậy biến sắc mà hô lên cho Lục Thanh. Đồng thời, hần nhanh chóng biến thành một luồng sáng màu đỏ đậm vọt về phía quả cầu.

- Âm...

Một tiếng nổ rung trời vang vọng xung quanh. Rất nhiều người nghe thấy mà chạy tới. Sau khi nghe tiếng kêu của Lệ Kinh Sanh, Lục Thanh vội vã lui lại phía sau. Trong tầm mắt hần một lần sóng kiếm khí đang bốc lên ngọn lửa màu hồng cùng với những tia kiếm khí màu xanh tím khuếch tán ra xung quanh.

Húc Nhật tâm kinh nhanh chóng vận chuyển. Thần thức của hần liền cảm ứng nguyên khí trong trời đất rồi hút vào cơ thể thông qua huyết Bách Hội để bổ sung cho Đan Điền trống trải. Cuối cùng trước khi làn sóng kiếm khí lan tới cũng luyện hóa được một đạo kiếm nguyên. Phong Lôi kiếm khí nhanh chóng bao phủ toàn thân Lục Thanh.

“Vù...”

Khi làn sóng kiếm khí đó chạm tới người, Lục Thanh mới cảm nhận được uy lực của nó. Gần như không hề gặp một chút trở ngại, làn sóng kiếm khí nhanh chóng cắt nát kiếm khí hộ thể của Lục Thanh. Vào lúc quan trọng đó, Lục Thanh nhanh chóng đưa Luyện Tâm kiếm chắn ngang trước ngực.

Giống như bị một cây chùy lớn đập trúng, Luyện Tâm kiếm bị kiếm khí oanh kích liền đập mạnh vào ngực của Lục Thanh. Lục Thanh như cảm thấy toàn thân bị bóp nát, ngực như có thứ gì đó chen lấn khiến cho hô hấp khó khăn. Cả người hần giống như một ngôi sao băng bắn ngược ra sau, nện lưng xuống mặt hồ đang đóng băng.

Rắc...rắc...

Mặt hồ bị Lục Thanh van chạm liền xuất hiện vô số những vết nứt. Rơi xuống mặt băng, Lục Thanh liền phun ra một ngụm máu, nét mặt tái nhợt.

- Lục Thanh... - Dư Cập Hóa và Đoạn Thanh Vân cùng kêu lên. Nhưng vào lúc này, bọn họ bị sóng kiếm khí lan tới nên bị đẩy về phía sau, cơ bên không thể tiến lên được. Nhiếp Thanh Thiên cũng phát hiện ra điều đó, nhưng vào lúc hần đang định di chuyển thì làn sóng kiếm khí đã lan tới ngăn cản. Cho tới khi hần phá được thì đã cứu không kịp.

Còn Lệ Kinh Sanh trong nháy mắt khi tới phía trên quả cầu kiếm khí, hần lơ lửng ở đó. Ngay sau khi quả cầu khuếch tán, kiếm chỉ của hần liền xuất hiện một đạo kiếm khí dài tám trượng rộng tới một thước. Đạo kiếm khí cắm mạnh vào giữa quả cầu rồi xuyên thẳng qua.

- Phá cho ta... - Sau tiếng quát của Lệ Kinh Sanh, luồng kiếm khí xoắn mạnh một cái khiến cho quả cầu kiếm khí bị nghiền nát rồi chậm chậm tiêu tán.

Lao tới bên người Lục Thanh, Nhiếp Thanh Thiên lấy từ trong người ra một cái hộp ngọc. Sau đó, hần lấy từ trong hộp ngọc ra một chút nhân sâm cho Lục Thanh ăn. Cố gắng nhịn đau ngồi xuống, Lục Thanh vận chuyển Húc Nhật tâm kinh.

Thần thức nhanh chóng bao phủ quanh người Lục Thanh, Lệ Kinh Sanh biết được nội phủ của hần bị chấn thương nghiêm trọng. Nhưng có thể do vừa được dùng được vật nên vào lúc này đang có một luồng nguyên khí tinh thuần xoa dịu tim phổi của hần. Đồng thời, nó cùng với Nguyên khí trong thiên địa chui qua huyết Bách Hội mà chậm chậm bị luyện hóa thành Kiếm Nguyên bổ sung cho đan điền.

Suy nghĩ một chút, Lệ Kinh Sanh móc từ trong người ra một cái bình ngọc rồi lấy một viên dược hoàn màu vàng nhạt có mùi cay cay đưa cho Nhiếp Thanh Thiên:

- Chờ lát nữa cho hần nuốt viên Dưỡng Thân đan này. Thương thế của hần sẽ nhanh chóng bình phục.

Khi đi ngang qua người Lạc Tâm Vũ, hần nói với Liệt Phong đang cố gắng đứng thẳng:

- Tiểu tử! Vận khí của ngươi hôm nay rất tốt. Nếu như tâm của ngươi còn nóng nảy như vậy ta nghĩ kiếm đạo sau này rất khó có thành tựu. Nói thể thôi! Chuyện lúc này ta không tính nữa. Tất cả tự thu xếp.

Không chờ Liệt Phong mở miệng, Lệ Kinh Sanh liếc mắt nhìn hần một cái rồi bước đi. Mà hai gã hộ pháp còn lại thì đưa mắt nhìn Lục Thanh đang khoanh chân ngồi đó. Hôm nay, Lục Thanh từ một gã thiếu niên

chưa có tên tuổi đã làm cho bọn họ hết sức kinh ngạc. Sau hôm nay, chắc chắn tháng sau, trên Long Phượng bảng, mọi người sẽ biết tới cái tên Lục Thanh.

Trên lầu của Ngoại Sự đường, những tiếng bàn luận cứ liên tiếp vang lên.

- Tử Tiêu Phong Lôi kiếm lợi hại thật. Thực lực của người đó không ngờ lại mạnh đến thế.
- Đúng vậy! Cảnh giới kiếm pháp đã vượt qua Cử trọng nhược khinh đạt tới Cử khinh nhược trọng thì phải.
- Không biết! Nhưng cơ bản là không thể nhìn thấy một đường kiếm kia...

Hai gã đệ tử Lạc Nhật phong đứng một góc cũng không nên được sự kinh hãi. Vốn bọn họ chỉ có ý đánh giá và quan sát đối với một người mới xuất hiện như Lục Thanh. Nhưng vào lúc này, ánh mắt họ chỉ có một sự hoảng sợ.

- Ta khẳng định, chỉ sau ba năm mươi vị trí đầu tiên trong Long Phượng bảng sẽ có tên của hắn. - Người được gọi là sư huynh, đeo thanh cự kiếm nói:

- Xem ra! Thú Khư bạo động lần này, chúng ta lại có thêm một đối thủ.

- Ủm! Có lẽ chúng ta nên sắp xếp một chút. - Nói xong, hai người nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Vào lúc này, gần như toàn bộ Tử Hà phong đã trở nên huyền ảo. Nhưng do có mấy người Lạc Tâm Vũ nên cũng không có người nào dám bước lên. Hơn nữa, do có Lệ Kinh Sanh nên cũng chỉ dám đứng ở xa mà xem, hay là tùm nập ba trong ngoại sự đường mà hỏi đám đệ tử quan sát từ đầu.

Sau khi đánh một trận với hộ pháp, chấp pháp Lệ Kinh Sanh, Lục Thanh đã chính thức nổi danh khắp cả Tử Hà phong.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

70. Chương 68: Tu Dưỡng.

Tử Hà phong được bao bọc bởi bốn ngọn Triều Dương, Lạc Nhật, Phiêu Miểu, Vân Vụ. Đồng thời nó được Tứ Phương Huyền Diệt trận tạo thành bốn cây kiếm kiêu nổi với bốn ngọn kia. Một khi có tình huống khẩn cấp xảy ra, bốn ngọn núi khác đều có thể nhanh chóng chi viện.

Tử Hà phong được chia làm Tử Hà ngoại cung và Tử Hà nội cung. Ngoại cung có bốn góc nối tiếp với bốn cây kiếm kiêu. Nó là nơi giải quyết các sự việc quan trọng của tông môn, bao gồm những nơi như Tử Hà điện, Ngoại Sự đường, Linh Thú điện, Chấp pháp điện. Nó cũng là nơi mà đệ tử của cả năm ngọn núi tề tụ. Còn nội cung nằm giữa là nơi để cho đệ tử của Tử Hà phong tu luyện hàng ngày và sinh sống. Bố trí bên trong so với Triều Dương cung cơ bản là giống nhau, chỉ có một chút khác biệt.

Lúc này, trong Tử Hà cung, trong một căn phòng giành cho khách, Lục Thanh khoan chân ngồi trên giường. Trên người hắn vàng sáng hai màu xanh, tím lưu chuyển liên tục, tản ra ngoài gần một thước. Nó giống như một quả cầu có hai màu xanh tím bao phủ Lục Thanh vào bên trong. Nguyên khí trong thiên địa ở nơi đây có rất nhiều. Từ từ, nguyên khí không màu của thiên địa được hút tới đây rồi chui vào qua huyết Bách Hội mà vào trong cơ thể Lục Thanh.

Hôm nay đã qua ba ngày kể từ hôm tiếp Lệ Kinh Sanh ba kiếm. Lục Thanh được Nhiếp Thanh Thiên cho sử dụng nhân sâm và Dưỡng Thân đan của Lệ Kinh Sanh, thân thể đã hồi phục lại như cũ. Đây cũng là lần đầu tiên Lục Thanh được sử dụng được hoàn dành cho kiếm giả. Trước kia ở Triều Dương trấn, nhiều nhất hắn cũng chỉ thấy một ít loại dược trị liệu một số loại bệnh thông thường hay là đau nhức và một số vết thương nhẹ. Nhưng Dưỡng Thân đan có mùi cay nồng của Lệ Kinh Sanh lại hoàn toàn khác.

Sau khi Lục Thanh ăn viên thuốc vào, nó phát ra một loại nguyên khí tinh khiết còn nhẹ nhàng hơn nhân sâm rất nhiều. Nó nhẹ nhẹ xoa dịu nội tạng. Ngoài ra còn có một phần tách ra rồi thẩm thấu vào trong da thịt, xương cốt. Nhất thời, thân thể vốn tê dại không có chút sức lực nào của Lục Thanh bắt đầu khôi phục

lực lượng. Mà lồng ngực bị va chạm khiến cho xương có vết nứt được luồng nguyên khí do được liệu phát ra từ từ khép lại.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, thân thể của Lục Thanh đã trở lại bình thường. Hơn nữa hắn còn cảm thấy thân thể của bản thân sau khi bị thương lại càng thêm cứng cõi. Lực lượng thân thể tăng lên rất nhiều. Có lẽ đó chính là nguyên lý phá rồi lại lập.

Còn thời gian đi tới Lạc Nhật thành đã được đám Dư Cập Hóa dự định là ba ngày sau, cũng chính là sáng sớm ngày mai. Vì vậy mà Lục Thanh còn có một đêm để tĩnh tu. Hắn nhân cơ hội mà sắp xếp lại những gì đã hiểu được trong quá trình tiếp ba kiếm của Lệ Kinh Sanh. Lúc đó có thể là do bản thân có được một sự hưng phấn nhất định. Cho dù hôm nay hắn tiếp lại ba kiếm đó cũng chẳng dám chắc có thể làm tốt hơn hôm đó.

Lúc này, kiếm nguyên được Lục Thanh dẫn theo lộ tuyến của Húc Nhật tâm kinh cứ vận chuyển liên tục mà bồi dưỡng kinh mạch, chữa trị nội tạng bị thương. Thời điểm này, Lục Thanh đã tu luyện Húc Nhật tâm kinh tới tầng thứ tư, tương đương với cấp độ Kiếm Khách. Nó chính là loại Kiếm Nguyên công do tổ sư đời thứ ba của Triều Dương cung sáng tạo. Tổ sư đời thứ ba có tu vi Kiếm Tông mạnh mẽ. Vì vậy mà mặc dù mới sáng tạo ra Húc Nhật tâm kinh chỉ có sáu tầng nhưng mức độ tinh thuần của Kiếm Nguyên không hề kém hơn so với Kiếm Nguyên công có chín tầng.

Nếu tập trung tu luyện Húc Nhật tâm kinh sẽ giúp ích rất nhiều đối với việc lĩnh ngộ lực lượng hỏa hệ. Bởi vì ban đầu khi vị tổ sư sáng tạo chính là dựa vào sự cảm ngộ đối với quá trình mặt trời mọc. Cảm nhận chút hơi ấm từ từ xuất hiện trong không trung mà sáng tạo ra Húc Nhật tâm kinh. Vì vậy mà khi tu luyện nó luyện xuất ra kiếm nguyên khí nghiêng về hệ hỏa.

Nhưng cũng có ngoại lệ. Giống như Lục Thanh do cơ duyên may mắn mà có được Tử Điện kiếm khí vì thế mà có được sự hòa hợp với Lôi khí. Hơn nữa, do lựa chọn kiếm pháp tinh thâm có thuộc tính Phong, Lôi nên cuối cùng lại biến thành Phong Lôi kiếm nguyên.

Nhưng như thế sẽ khiến cho Kiếm Nguyên công và thuộc tính không tương thích. Lúc đầu còn không có vấn đề, nhưng khi độ Nguyên Khí kiếp sẽ bị thuộc tính tương khắc mà khiến cho không thể chuyển hòa hoàn toàn thuộc tính của Kiếm Nguyên, vì vậy mà tán công, tử vong.

Đây là điều mà Lục Thanh đã đọc được ở cuối của Húc Nhật tâm kinh. Sau đó, hắn cũng hỏi Dư Cập Hóa và biết được vấn đề này sau hơn vạn năm phát triển Kiếm đạo đã được các đời tiền bối giải quyết. Trải qua biết bao thử nghiệm, chỉ cần thuộc tính của Kiếm nguyên và Kiếm Nguyên công không hợp thì chỉ cần đến Kiếm Sư đại thiên vị, chuyển sang tu luyện một loại Kiếm Nguyên công có cùng thuộc tính là được. Nhưng yêu cầu nhất định phải tới Kiếm Sư đại thiên vị. Chỉ tới lúc đó, thân thể của kiếm giả qua bao năm được Kiếm Nguyên rèn luyện đã tiến vào giai đoạn đầu của Kiếm Chủ. Kinh mạch cứng cõi cùng với Kiếm Nguyên tinh thuần mới có thể chống cự được việc Kiếm Nguyên công chuyển đổi công phá.

Vì thế mà Lục Thanh cũng chẳng lo lắng. Bởi cuối cùng, Dư Cập Hóa cũng nói cho hắn, năm đó Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư đã từng để lại một quyển Kiếm Nguyên công: Phong Lôi quyết. Mặc dù rất quý nhưng không người nào có thể chịu được Lôi khí mạnh mẽ và Tồn Phong cùng vào trong cơ thể. Vì vậy mà nó vẫn bị cất vào một góc. Chỉ cần đến lúc đó, nắm với sự phụ Huyền Thanh chắc chắn sẽ được truyền thụ. Mà chẳng ai có thể bỏ qua được uy lực cực mạnh của Phong Lôi kiếm khí.

Lúc này đã dần tới khuya, Dịch Nhược Vũ và đám Dư Cập Hóa đang ở trong các phòng bên cạnh. Dưới sự cảm ứng bằng thần thức của Lục Thanh có thể thấy nguyên khí trong thiên địa đang dao động. Chứng tỏ lúc này bọn họ đang tu luyện. Điều đó khiến cho Lục Thanh phải cảm thán. Muốn trở thành cao thủ thực sự cho dù thiên phú có tốt đến mấy thì cũng phải khổ tu mới được. Đặc biệt là những người như Dịch Nhược Vũ và Nhiếp Thanh Thiên là cao thủ trong Long Phượng bang đều là những người có thiên tư. Đồng thời bọn họ cũng phải tốn rất nhiều công sức mới có được thanh danh như ngày hôm nay.

Một đêm cứ thế mà trôi đi. Tới sáng sớm, tiếng chuông báo hiệu thần luyện vang lên trên Tử Hà phong. Kiếm quang đang lưu chuyển quanh người Lục Thanh cũng tản đi. Hắn mở hai mắt ra mà có chút bất đắc dĩ. Bản thân đã có một bước tiến dài. Thì ra ngày hôm qua, trong lúc hắn nhớ lại ba kiếm của Lệ Kinh Sanh cuối cùng đã làm cho cảnh giới kiếm pháp vượt tới Cử khinh nhược trọng. Chính thức nhập môn.

Nhưng sau đó, khi hắn nhớ lại cảm ngộ về một kiếm cuối cùng, trong đầu thỉnh thoảng lại xuất hiện cảnh giới Tự hóa khinh trọng.

Nhưng đáng tiếc là, cho dù hắn cố gắng bắt chước cũng không thể thi triển ra được những gì như ngày hôm đó. Thậm chí vì cố gắng nên thiếu chút nữa mà bị lực đạo thay đổi làm cho gãy tay. Lúc đó hắn mới sực nhận ra cảnh giới bản thân vẫn còn chưa đủ, chưa có tư cách lĩnh ngộ cảnh giới đó.

Mặc dù cảm thấy đáng tiếc, nhưng kết quả lần này cũng khiến cho Lục Thanh hài lòng. Chẳng những bước vào cảnh giới Cử khinh nhược trọng mà còn cho bản thân có được sự cảm ngộ sâu sắc đối với kiếm giả cấp bậc Kiếm Chủ. Hắn tin rằng nếu như Lệ Kinh Sanh muốn giết mình thì bản thân đừng mong đỡ nổi một kiếm. Thậm chí ngay cả chút phản ứng cũng khó.

Ra khỏi phòng, bốn người Dư Cập Hóa đã chờ hắn ở trước cửa. Thấy Lục Thanh đi ra, Đoạn Thanh Vân hơi lo lắng, hỏi:

- Thế nào? Thương thế có vấn đề gì không? Nếu vẫn còn thì cứ để bọn họ đi trước. Ta ở lại với ngươi.

Lục Thanh có chút cảm động. Mặc dù mấy người Dư Cập Hóa không mở miệng, nhưng ánh mắt của họ đã nói ra sự quan tâm đối với mình. Gật đầu một cái, Lục Thanh nói:

- Không việc gì. Nội thương của ta đã tốt rồi.

Thở phào một cái, Đoạn Thanh Vân vỗ vỗ ngực nói:

- Ta biết tiểu tử ngươi sẽ không gục dễ thế mà.

- Ngươi lại có tiến bộ? - Triệu Thiên Diệp đang đứng bên chợt mở miệng. Kiếm pháp của Lục Thanh có sự tiến bộ khiến cho khí chất trên người cũng có chút thay đổi. Có lẽ tu vi của Đoạn Thanh Vân không đủ nhưng ba người Triệu Thiên Diệp có thể nhận ra dễ dàng.

- Không thể như thế. - Đoạn Thanh Vân nghe thấy vậy kêu lên một tiếng. Nhưng hắn nhìn Lục Thanh thở dài:

- Ngươi là một con quái vật. Không ngờ lại dám tiếp ba kiếm của Lệ Kinh Sag.

Tất cả mọi người nghe thấy vậy cùng cười ha hả. Dư Cập Hóa mở miệng nói:

- Tốt lắm! Nếu Lục Thanh đã bình phục, chúng ta tới sơn đạo gặp mọi người đi.

Lục Thanh gật đầu. Năm người đi xuyên qua nội cung. Khi đi ngang qua khoảng sân rộng trong nội cung, có thể thấy trăm người cùng đang diễn luyện kiếm pháp cơ bản của Từ Hà phong - Từ Hà bát kiếm. Khí thế của mọi người cùng tỏa ra mạnh mẽ. Động tác nhịp nhàng khiến cho người ta có cảm giác không thể chống đỡ.

Thở dài một tiếng, Dư Cập Hóa mở miệng nói:

- Đến bao giờ Triều Dương phong của ta mới có được khí thế như thế này? - Mọi người nghỉ chân một lúc rồi lại đi tiếp. Có thể do nghĩ tới việc đệ tử trên Triều Dương phong thừa thót nên suốt đường đi không có ai lên tiếng. Nhịp Thanh Thiên thì vẫn cầm bầu rượu trắng, thi thoảng lại ngâm một câu. Ánh mắt của hắn bình thản nhìn về phía trước.

Sau khi ra khỏi nội cung, trước mặt chính là Ngoại Sự đường. Mấy người Dịch Nhược Vũ đứng ngay cửa lớn bên ngoài ngoại cung. Về phần nhiệm vụ tới Lạc Nhật thành, sau khi Lệ Kinh Sanh rời đi được Dịch Nhược Vũ lo liệu hết nên đám người Lục Thanh cũng không lo lắng.

Trên đường đi, đệ tử của năm ngọn núi đi lại liên tục. Lúc này, gần như tất cả các đệ tử đều chọn nhiệm vụ. Ngoại cung mặc dù lớn nhưng vào thời điểm này cũng có tới hơn ngàn người nên đám người Lục Thanh gặp liên tục.

Gần như không hề có ngoại lệ. Bất cứ ai gặp bọn họ cũng đều nhìn Lục Thanh một chút. Lúc đầu, Lục Thanh còn tưởng rằng đó là do Luyện Tâm kiếm sau lưng hắn, quá to. Nhưng sau đó khi hắn đi qua có thể thấy được sự kính ngạc, hâm mộ, đó kỳ còn có cả sự kính sợ. Lúc đó hắn mới rõ có lẽ bản thân đã thực sự nổi danh.

Bất luận là đánh một trận với Hỏa Vân kiếm Liệt phong hay tiếp ba kiếm của Hộ pháp Lệ Kinh Sanh. Cho dù cuối cùng bản thân bị trọng thương nhưng cũng không thể phủ nhận Lục Thanh đủ tư cách để bước vào Long Phượng băng. Thử hỏi, ba đạo kiếm khí của cao thủ Kiếm Chủ có bao nhiêu người can đảm dám đón? Do dù có đủ dũng cảm thì có bao nhiêu người có được thực lực như vậy.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

71. Chương 69: Lang Khẩu Thôn.

Bất luận là đánh một trận với Hỏa Vân kiếm Liệt phong hay tiếp ba kiếm của Hộ pháp Lệ Kinh Sanh. Cho dù cuối cùng bản thân bị trọng thương nhưng cũng không thể phủ nhận Lục Thanh đủ tư cách để bước vào Long Phượng băng. Thử hỏi, ba đạo kiếm khí của cao thủ Kiếm Chủ có bao nhiêu người can đảm dám đón? Do dù có đủ dũng cảm thì có bao nhiêu người có được thực lực như vậy?

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 10 Điểm khi đọc bài viết này:

***** :

Ngoài cửa cung, mấy người Dịch Nhược vũ và cả Lạc Tâm Vũ cùng với Liệt Phong cũng đứng chờ ở đó. Giống như chưa hề có việc gì xảy ra, vào lúc này, Liệt Phong và Minh Tuyết Nhi đang cười nói với nhau. Liệt Phong như đang nói một chuyện gì đó thú vị khiến cho Minh Tuyết Nhi cười khanh khách.

Một lúc sau, khi Lục Thanh tới cửa cung. Vừa thấy Lục Thanh, sắc mặt Liệt Phong liền mất đi sự tự nhiên. Nhận thấy sự thay đổi của Liệt Phong, Minh Tuyết Nhi quay đầu lại nhìn thì thấy năm người Lục Thanh.

- A! Tên ngốc cuối cùng cũng tới. Vết thương của ngươi thế nào rồi? - Minh Tuyết Nhi nhảy chân sáo tới trước mặt Lục Thanh. Đôi mắt trong veo của nàng chớp chớp mà hỏi.

Đoạn Thanh Vân thấy vậy liền nhếch miệng, trừng mắt với Lục Thanh, khiến cho hắn cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng hắn vẫn trả lời:

- Tốt rồi! Không còn việc gì nữa.

- Vậy là tốt rồi. - Minh Tuyết Nhi suy nghĩ một chút rồi đôi mắt tròn xoe đảo đảo. Sau đó, nhướn miệng cười, chỉ vào Luyện Tâm kiếm sau lưng Lục Thanh hỏi:

- Được rồi! Thanh kiếm này của ngươi tên là gì?

Lục Thanh ngăn người lập tức nhớ tới câu nói của Hoàng lão. Hắn ngập ngừng một chút rồi nói:

- Kiếm tên Luyện Tâm. Luyện kiếm cũng chính là để luyện tâm.

- Luyện Tâm. - Minh Tuyết Nhi làm như đang nghĩ tới bóng dáng của một người nào đó. Phía sau nàng ba người con gái trong đám Dịch Nhược Vũ hai mắt sáng ngời, ánh mắt nhìn Lục Thanh có một chút thay đổi. Tuy nhiên, trong ánh mắt của Lạc Tâm Vũ lại có một tia sáng bí hiểm lóe lên. Mà Liệt Phong từ lúc Minh Tuyết Nhi đi tới chỗ Lục Thanh vẫn âm trầm. Cho dù nghe thấy lời nói của Lục Thanh, nét mặt hắn vẫn không có gì thay đổi.

Mấy người Dư Cập Hóa nghe thấy Lục Thanh nói vậy cũng hiểu ra điều gì đó. Nhiếp Thanh Thiên thì đang đưa bầu rượu lên miệng cũng hơi dừng lại một chút, tùm tùm nhìn Lục Thanh. Còn Đoạn Thanh Vân thì đã trở về chỗ cũ. Mặc dù im lặng không nói nhưng mấy ngày hôm nay hắn đã thay đổi rất nhiều, vẫn uể oải như vậy, nhưng tính tình đã trầm ổn hơn trước, cũng để tâm tới việc tu luyện nhiều hơn.

Sau khi ngẫm nghĩ một lúc, Minh Tuyết Nhi ngẩng khuôn mặt tươi tắn, cười nói:

- Có thể cho ta mượn nó xem một chút được không?

Nhìn nét mặt như muốn lấy lòng của Minh Tuyết Nhi, Lục Thanh không nghĩ ra lý do gì để từ chối đành rút Luyện tâm kiếm đưa cho nàng, nói:

- Cẩn thận đấy. Nó nặng lắm.

Minh Tuyết Nhi thấy Lục Thanh đồng ý liền đưa tay đón lấy. Không ngờ khi Lục Thanh vừa mới buông tay, nàng liền bị trọng lượng trăm cân của nó làm cho thấp người xuống.

- A! Nặng quá...

Trên tay Minh Tuyết Nhi xuất hiện một vầng sáng màu lam nhạt mới có thể cố gắng nhấc được chuôi kiếm lên. Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt lấy nó, chỉ sợ đánh rơi xuống đất. Nét mặt căng thẳng của nàng khiến cho mọi người không nhìn được cười. Ngay cả sắc mặt âm trầm của Liệt Phong cũng giãn ra rất nhiều.

- Tuyết Nhi không nên cố gắng. - Dịch Nhược Vũ thấy vậy lắc đầu, cười nói. Mà đám đệ tử khác đi qua đó cũng đưa mắt nhìn. Thấy điệu bộ của Minh Tuyết Nhi, bọn họ hơi cảm thấy hả hê. Tiểu công chúa vốn tính nghịch nổi tiếng trên cả năm ngọn núi. Không ít người bị nàng trêu đùa. Có thể thấy nàng như vậy đúng là chuyện thích thú.

- Ta không.... - Minh Tuyết Nhi cố mở miệng, tức giận nói. Vào lúc này, nàng chợt nổi chút háo thắng, trở tay đưa kiếm ra sau lưng, thiếu chút nữa thì ngã sấp mặt xuống. Làm cho Dịch Nhược Vũ cảm thấy đau đầu. Hai nàng Tố Vân đứng sau lưng thấy vậy liền che miệng cười nhưng không dám phát ra tiếng, sợ bị tiểu công chúa nghe thấy.

Sau đó, đoàn người bắt đầu lên đường. Theo quy luật Thú Khư bạo động thì thời gian còn khoảng chừng nửa tháng nữa. Khoảng thời gian đó cũng đủ cho bọn họ tới được Lạc Nhật thành. Tất cả mọi người đều có tu vi ngoài Kiếm Giả nên chẳng cần phải ai yêu cầu đều di chuyển rất nhanh.

Trên đường đi, thân hình mảnh khảnh của Minh Tuyết Nhi bị Luyện Tâm kiếm che khuất. So với dáng người thon thả của Minh Tuyết Nhi thì Luyện Tâm kiếm chẳng khác gì tòa núi nhỏ đặt trên lưng. Liệt Phong đã nói mấy lần nhưng Minh Tuyết Nhi vẫn cương quyết khiến cho Liệt Phong không làm cách nào được. Trên đường đi, có một lần Đoạn Thanh Vân không cẩn thận cười ra thành tiếng khiến cho Minh Tuyết Nhi từ đó cứ đối đầu với hắn.

Rất nhiều lần, nàng khiến cho Đoạn Thanh Vân dựng tóc gáy. Từ đó, hắn có thể cảm nhận được tại sao mà rất nhiều đệ tử ngoại tông hay nội tông khi nhìn thấy Minh Tuyết Nhi đều chỉ muốn chạy thật nhanh.

Theo kinh nghiệm của Đoạn Thanh Vân thì vào lúc buổi tối, khi người ngủ sau đột nhiên có một con côn trùng đầy lông cấn lên cổ người một cái khiến cho người phải nhảy lên tới mấy trượng. Sau đó cho dù nhìn thấy Minh Tuyết Nhi đang cười đắc ý nhưng người chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi mà không dám trả thù. Cũng chẳng thể làm thế nào được. Người ta là con gái của phong chủ Phiêu Miêu phong Minh Tịnh Nguyệt. Chọc giận người đó, Đoạn Thanh Vân cũng chẳng biết bản thân sẽ đi tới đâu.

Trên đường đi, thi thoảng Đoạn Thanh Vân lại bị một trận khiếp vía. Sau sáu ngày, mười một người đã xuyên qua sơn đạo tới được Lạc Nhật thành. Xung quanh Lạc Nhật thành có tới tất cả mười một thôn trấn. Tất cả đều nương tựa vào Lạc Nhật phong. Bởi giáp với Thú Khư nên hàng năm vẫn bị dã thú, thậm chí là linh thú uy hiếp. Vì vậy dân chúng quanh đây rất mạnh mẽ. Chỉ cần là người trưởng thành phần lớn đều có học qua một chút kiếm pháp, nên có thể nói là dân chúng có lực chiến đấu cao nhất trong năm ngọn núi.

Đồng thời, do mọi người đều cường tráng nên rất ít có tâm cơ. Phần lớn đều là những người rộng rãi. Sau khi tiến vào khu vực của Lạc Nhật thành, mọi người nghỉ chân trong mấy quán trà lớn. Sau khi nghe Lục Thanh nói là đệ tử nội tông tới trú đóng ở đây, bọn họ cũng nhiệt tình lấy ra rượu mạnh được ủ kỹ. Giống như tính tình hào phóng của bọn họ, rượu ở đây cũng tương đối mạnh. Nó khiến cho Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên phải sáng mắt. Không thể không nói loại rượu này rất tốt, Lục Thanh cũng thích mùi vị của nó.

Lúc này vào đúng giữa trưa, mọi người vào quán trà mà nghỉ tạm. Chủ quán nhanh chóng đem rượu và rau thịt lên. Một lúc sau lại mang tới hai cái chậu than rồi đặt hai bầu rượu lên trên. Ngoài trời vẫn có tuyết rơi, cùng với những cơn gió lạnh lẽo. Chỉ có điều đối với tu vi của đám người Lục Thanh mà nói thì hết sức bình thường.

Quán trà cũng không to. Trong tiết trời đông lạnh giá nên khách cũng không nhiều. Vì vậy mà sau khi chuẩn bị hết mọi thứ cho đoàn người Lục Thanh, hai vợ chồng chủ quán cũng ngồi xuống. Qua nói chuyện, Lục Thanh biết được hai người sống tại Lang Khẩu thôn cách đó hai dặm.

Sở dĩ có tên là Lang Khẩu thôn là bởi vì nó dựa lưng vào Lang Nha sơn giáp với Thú Khư. Trên núi có nhiều đàn sói thường xuyên tới tập kích thôn, giết chết gia súc. Tuy nhiên cũng may sau khi báo lên, Lạc Nhật thành đã phái hai gã Kiếm Giả và một đội hơn mười Kiếm Thị tới đó vì vậy mà có được lực hoàn thủ. Hai ba năm qua không hề bị xâm phạm. Dân cư sinh sống hết sức yên ổn. Điều đó khiến cho dân của Lang Khẩu thôn cảm động rơi nước mắt trước hành động của tông môn. Hàng năm, gần như bọn họ là những người cung phụng nhiều nhất so với những thôn xung quanh.

Trong lúc mọi người đang ngồi trò chuyện vui vẻ thì trên đường chợt có tiếng vó ngựa dồn dập. Tất cả cùng quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy cách đó không xa, một gã thanh niên mặc bộ quần áo bằng da thú, cưỡi một con ngựa màu nâu đỏ đang nhanh chóng lao tới. Trên mặt hắn có ba vết thương dài, máu chảy đầm đìa có lẫn có một vài cái lông thú.

Thấy vậy, sắc mặt hai vợ chồng hán tử biến đổi. Mà thanh âm của thanh niên cũng từ xa vọng tới:

- Vân thúc! Không hay rồi. Bầy sói tấn công thôn...

- Cái gì?

Nhất thời, hai vợ chồng cảm thấy kinh hãi, vội chạy ra ngoài quán đón. Người thanh niên vội vã nhảy xuống, nói:

- Vân thúc! Bọn họ không ngăn cản được nên đã cho người dẫn mọi người rút lui về hướng bắc tới Ngọc Sơn trấn. Bây giờ, mọi người đang phải chạy trốn chết bởi bầy sói tấn công quá mạnh.

- Sao lại như thế? - Thanh âm của hán tử cũng vội vàng.

- Hai vị đại nhân mà cũng không thể chống được?

- Không biết. Trong bầy sói đột nhiên xuất hiện hai con Lang vương và hai con lang vệ nhất giai. Hai vị đại nhân không thể chống được. Công Tôn đại nhân bị thương nặng không còn lực chiến đấu. Vân thúc! Bây giờ, chúng ta phải làm sao? - Thanh niên lo lắng hỏi. Cha mẹ hắn bây giờ đang phải chạy trốn chết cùng với mọi người.

Đám người Lục Thanh ở bên cũng nghe rõ tình hình. Minh Tuyết Nhi chợt cảm thấy sau lưng nhẹ hẫng liền phát hiện ra Luyện Tâm đã đổi chủ. Đồng thời, tất cả mọi người nhanh chóng chạy đi.

Minh Tuyết Nhi còn đang sửng sốt thì bị Dịch Nhược Vũ nắm tay. Mười một người tỏa ra đủ mọi màu kiếm khí nhanh chóng lao về phía Lang Khẩu thôn.

- Này... - Gã thanh niên cảm thấy giật mình. Nhưng hai vợ chồng hán tử lại cảm thấy vui mừng. Họ biết đoàn người Lục Thanh chạy đi cứu viện. Cả ba người vội vàng lên ngựa rồi đuổi theo đoàn người Lục Thanh.

Nắm chặt Luyện Tâm kiếm trong tay, hai chân của Lục Thanh di chuyển với tốc độ cực nhanh. Hắn biết, bản thân đến sớm chút nào thì dân của Lang Khẩu thôn sẽ chết ít đi chút đó. Mà sau khi hắn tu luyện được Phong Lôi kiếm nguyên, tốc độ cũng tăng lên rất nhanh. Bởi vì Phong Lôi đều là những thứ có tốc độ không tưởng. Nhanh như tia chớp, đó chính là lời mà năm đó Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư đã mô tả. Vì vậy mà bây giờ, tu vi không bằng nhưng tốc độ của Lục Thanh và Triệu Thiên Diệp cũng có thể sánh ngang với Nhiếp Thanh Thiên đứng trong hàng ngũ mười cao thủ đứng đầu của Long Phụng băng.

Hai dặm nhanh chóng vượt qua. Hàng rào bằng gỗ của Lang Khẩu thôn đã xuất hiện trước mặt. Đồng thời, mùi máu tanh từ xa cũng có thể ngửi thấy.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

72. Chương 70: Trường Nha Lang.

Đó là một đám Trường Nha lang có bộ lông dài màu xanh. Đôi mắt của chúng đỏ ngầu, dữ tợn. Đặc biệt, trong miệng của chúng có một đôi răng nanh dài hơn thước, bên trên dính cả máu tươi.

Lúc này, bọn chúng đang thè những cái lưỡi nóng bỏng đỏ như máu, chậm rãi đuổi theo. Đối với chúng mà nói thì trước khi để con mồi chết, chúng thích vờn một lúc.

- Phụ...mẫu.... Mọi người đang ở đâu? Tiểu Quân sợ lắm. - Dưới một đồng cỏ nơi cửa thôn, một tiểu cô nương mặc bộ quần áo màu vàng đang cuộn mình. Cô bé khoảng chừng năm, sáu tuổi. Đôi mắt to đầy lệ, đang nức nhe. Đôi bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt lấy một góc của đồng cỏ.

Rõ ràng là cô bé không thể chạy trốn như những người khác nên sợ hãi. Phần lớn những người bỏ chạy là người già, phụ nữ. Còn đám thanh niên có thể thấy đa số đang nằm trong vũng máu dưới đất. Để có được thời gian cho người già và trẻ nhỏ trong nhà chạy trốn, bọn họ cố gắng ngăn cản, nhưng không thể chống lại bầy sói dữ. Đặc biệt là trong đó còn có ba con linh thú.

Chẳng người nào để ý đến cô gái. Hai con Trường Nha lang đã phát hiện ra con mồi nhỏ bé liền ngửa đầu tru lên một tiếng. Chúng rời khỏi đội ngũ chạy về phía cô bé. Sau vài bước, chúng như ngửi thấy mùi thơm của máu thịt còn tươi khiến cho máu đỏ trong mắt càng đậm, nước dãi chảy ra rờn rờn.

Tiểu cô nương đang khóc chột cảm thấy trước mặt tối đi. Bàn tay nhỏ bé khẽ dụi dụi mắt liền thấy được hai cái bóng đen to lớn đang đứng trước mặt. Hơi thở nóng hổi của chúng phả lên mặt khiến cho cô bé nín thở. Cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng.

“Oa...”

Tiếng khóc sợ hãi vang lên. Hai con trường nha lang cao lớn chột sững sốt, nhưng sau đó ánh mắt trở nên thích thú.

“Graooo...”

- Nghiệt súc! Người dám....

Lục Thanh đi đầu tiên nên nhìn thấy được cảnh đó. Tốc độ của hắn tăng lên một chút, thân hình giống như một cánh chim bay lên cao mấy trượng mà vượt qua đám thôn dân đang chạy trốn. Đám kiếm giả đang ngăn cản liền cảm thấy kinh ngạc. Nhất thời, một đạo Phong Lôi kiếm khí dài hơn một thước bay ra. Tử điện và tổn phong khí quán quanh chém về phía hai con trường nha lang.

“Vù...”

Một tên Kiếm Giả mặc bộ giáp màu vàng, trên trường kiếm của hắn có một đạo kiếm khí dài sáu tấc màu vang, cảm thấy kinh ngạc. Một trong hai con Trường Nha lang vừa mới há cái miệng đỏ lòm liền bị Phong Lôi kiếm khí xuyên qua người rồi chui vào một con còn lại.

“Phịch...”

Hai con sói tru lên một tiếng thê lương, cơ thể bị chia làm hai. Máu từ người chúng chảy ra xối xả. Nhìn cảnh tượng sợ hãi trước mặt, tiểu cô nương ngẩn người, ánh mắt ngơ ngác. Nàng không hiểu tại sao chút ánh sáng màu xanh đỏ vừa xuất hiện lại có thể khiến cho hai con Trường Nha lang hung dữ bị cắt làm đôi.

- Có các vị đại nhân nội tông tới. Các huynh đệ cố gắng chống cự... - Kiếm Giả cầm đầu vừa cảm thấy sợ hãi, vừa vui mừng. Trong ánh mắt của hắn, mười bóng người xẹt qua đầu bọn họ. Đồng thời, sáu tới bảy đạo kiếm khí với đủ loại màu sắc chém hơn mười con Trường Nha lang ở phía trước ra làm hai nửa.

Ở cửa thôn, Minh Tuyết Nhi được Dịch Nhược Vũ đặt ở đó. Do chưa từng nhìn thấy cảnh giết chóc nên lúc này nàng bị mùi máu tanh ở trong thôn làm cho sợ ngây người. Máu của bầy sói chảy trên mặt đất cùng với những thi thể rách nát của những hán tử do bị vô số vết cào xé. Cảnh tượng cùng với mùi tanh khiến cho nàng cảm thấy buồn nôn. Nàng quay lưng lại cố gắng không muốn nghĩ tới nữa, nhưng tiếng kiếm khí rít lên trong gió cùng với tiếng sói tru khiến cho hai tai nàng không thể làm ngơ.

- Chú ý tới tiểu cô nương. - Đột nhiên, thanh âm của Lục Thanh vang lên bên cạnh nàng.

Minh Tuyết Nhi quay lại nhìn, Lục Thanh đang ôm một cô bé đáng yêu, mắt vẫn còn ngẩn lệ đi tới trước mặt nàng. Nét mặt đau đớn của cô bé khiến cho nàng cảm thấy rất thương liền đưa tay ôm lấy. Còn Lục Thanh lại quay người tiến vào trong bầy sói.

Số lượng của bầy sói rất nhiều. Đưa mắt nhìn qua cũng phải tới chừng hai, ba trăm con. Chúng đứng đầy các con đường trong thôn. Những tiếng sói tru liên tiếp không ngừng vang lên. Thi thoảng lại có tiếng súc vật bị chúng tìm được kêu lên.

- Các người thủ ở cửa thôn, phòng có con chạy ra. Ở đây giao cho chúng ta. - Dừng lại bên vị Kiếm Giả thủ lĩnh nơi này, nói một câu rồi Lục Thanh lại hóa thành một luồng sáng mà lao vào giữa bầy sói.

Vị thủ lĩnh Kiếm Giả kia mặc dù có chút sửng sốt nhưng sau đó cũng hiểu được câu nói của Lục Thanh. Đám người liền lui lại thủ nơi cửa thôn, phòng ngừa có một con nào đó tự mình đuổi theo, gây nguy hiểm cho thôn dân đang chạy bên ngoài.

Mà ngoại trừ Minh Tuyết Nhi ra, những người còn lại cũng đều chui vào giữa bầy sói. Đối với những con dã thú giết người tùy ý, đoàn người Lục Thanh không có bất cứ một chút thương tiếc. Giờ Luyện Tâm kiếm trong tay, Lục Thanh nhanh chóng lao tới. Phong Lôi kiếm khí tỏa ra trên thân kiếm không hề có một chút hoa mỹ. Mặc dù hàm răng của Trường Nha Lang rất sắc nhưng thần thức của Lục Thanh có thể phát hiện ra một cách dễ dàng.

Với kích thước khổng lồ, Luyện Tâm kiếm quét một vòng xung quanh khiến cho bầy tới tám con Trường Nha lang bị đánh bay ra ngoài. Xương cốt của chúng gãy vụn, đâm vào nội tạng mà chết. Mà cho dù không bị đánh bay thì cũng bị Phong Lôi kiếm khí trên mũi Luyện Tâm kiếm cắt làm đôi.

Đoàn người tung hoành trong bầy sói mà giết chóc. Ngoại trừ Đoàn Thanh Vân hơi chật vật ra những người khác đều có tu vi Tiên thiên kiếm khách trở lên. Ngay cả người con gái vẫn đi cùng với Tổ Vân cũng có tu vi Tiên thiên Kiếm Khách. Thanh trường kiếm của nàng tỏa ra từng làn sương lạnh. Kiếm khí có màu trắng tinh khiến tản ra khiến cho người ta cảm thấy một sự lạnh lẽo. Mỗi khi giết chết một con Trường Nha lang, kiếm khí lạnh lẽo đóng băng ngay vết thương của nó. Toàn thân con sói cũng từ từ xuất hiện một làn sương trắng.

“Kiếm khí thật lợi hại”. Lục Thanh thầm nghĩ. Lực lượng của kiếm khí kia như không thuộc về Thủy hệ trong ngũ hành. Thủy hệ không có uy lực mạnh như vậy được.

Sau một hồi chém giết, bầy sói để lại gần trăm cái thi thể ở trong thôn.

Đột nhiên, một con Trường Nha lang lẩn trong đó chột ngựa mặt lên trời, tru lên một tiếng. Lập tức gần hai trăm con Trường Nha lang còn lại cũng tru lên theo. Bầy sói dừng bước nhìn chằm chằm vào mười người trước mặt.

Mười người Lục Thanh tụ tập lại với nhau. Lạc Tâm Vũ và Nhiếp Thanh Thiên ở chính giữa. Nét mặt Triệu Thiên Diệp ngưng trọng nói:

- Bọn chúng đang gọi Lang vương và lang vệ.

Mọi người nghe vậy đều cảm thấy căng thẳng. Dù sao thì đó cũng là Lang Vương, linh thú nhị giai. Là một vương giả trong đàn sói gần như so với linh thú cùng loại bao giờ nó cũng mạnh hơn, thậm chí còn có được một số năng lực đặc biệt. Nếu như đám linh thú nhị giai bình thường tương đương với Kiếm Khách đỉnh thì Lang vương ít nhất cũng phải tương đương với Kiếm Sư tiểu thiên vị. Chưa kể, có thể nó còn có được lực lượng không thuộc về ngũ hành. Như vậy lại càng khó đối phó. Mà ngoài Lang vương, Lang vệ cũng hơn hẳn đám linh thú nhất giai. Truyện “Bất Diệt Kiếm Thể” được copy từ n ương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Trong ánh mắt của mọi người, bầy sói từ từ phân làm hai. Từ bên trong đi ra ba con Trường Nha lang lớn gấp hai lần những con bình thường. Kích thước của chúng chẳng khác gì một con nghé. Trong ba con Trường Nha lang đó do một con có bộ lông màu trắng cầm đầu. Hai con đi hai bên có bộ lông màu lam, kích thước của chúng nhỏ hơn Lang vương một chút.

Trong mắt nó chỉ có ý muốn giết người, đôi con người của Lang vương tỏa ra những tia sáng nhìn chằm chằm đám người Lục Thanh. Đồng thời, xung quanh Lang vương từng trận băng tuyết bốc lên. Những bông tuyết lạnh lẽo bay về phía đám người Lục Thanh.

- Hừ...! - Lạc Tâm Vũ đang đứng ở giữa chột hừ lạnh một tiếng. Trên người hắn xuất hiện một tầng kiếm khí màu vàng tím. Đồng thời, kiếm khí chọc thiêu đốt tất cả lớp tuyết trên mặt đất, phản kích lại khí thể của Lang vương.

Đứng một bên, đây cũng là lần đầu tiên Lục Thanh chú ý tới kiếm khí của Lạc Tâm Vũ. Nó có nét gì đó giống như kiếm khí hệ hỏa nóng rực. Nhưng so với kiếm khí hệ hỏa nó còn nóng hơn rất nhiều. Ngoài ra, nó còn mang tới cảm giác hủy diệt. Hơi thở hủy diệt đó không hề thua kém Phong Lôi kiếm khí. Thậm chí, so với Phong Lôi kiếm khí vẫn chưa hoàn toàn dung hợp của hắn còn cao hơn một bậc.

“Vù...”

Giữa người và sói, lớp tuyết đọng trong phạm vi ba trượng bị khí thế của hai người đánh cho tan nát để lộ ra mặt đất màu vàng. Mà hình như khí thế của Lạc Tâm Vũ còn mạnh hơn một bậc. Mặc dù khí thế hủy diệt nóng bỏng đã tiêu tán rất nhiều nhưng vẫn ép tới thân Lang vương.

“Graoooooooo...”

Hai con lang vệ đứng bên cạnh Lang vương thấy thế nổi giận, gầm lên một tiếng. Trên người chúng chợt xuất hiện một vầng sáng màu lam tới vài thước. Hai vầng sáng dung hợp lại với nhau tạo thành một làn ánh sáng, chắn trước mặt Lang vương.

Khí thế của Lạc Tâm Vũ đánh vào làn ánh sáng. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, làn ánh sáng cũng chỉ rung rung một chút, sau đó tan biến.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

73. Chương 71: Thực Lực Của Lạc Tâm Vũ.

- Khá lắm. Không ngờ được hai con Lang vệ lại hiểu được việc phối hợp với nhau. Linh lực Thủy hệ cũng vận dụng tương đối thuần thực. - Dư Cập Hóa không khỏi than thở một tiếng.

- Ủm! - Triệu Thiên Diệp gật đầu.

- Hai con lang vệ liên thủ có thể sánh với một gã Kiếm Khách tiểu thiên vị bình thường.

- Nhưng nó cũng chỉ là hai con súc sinh mà thôi. Sư huynh! Lang vương giao cho người. Còn hai con lang vệ để ta. Linh lực thủy hệ cũng bị kiếm khí hệ hỏa của ta khắc chế. - Liệt Phong nhếch miệng tỏ vẻ khinh thường. Hỏa Vân kiếm rung nhẹ, phát ra một tiếng kiếm ngân.

- Được! - Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Lạc Tâm Vũ. Hắn nhìn Lang Vương chằm chằm, nói:

- Có dám đánh với ta một trận hay không?

Thân là linh thú, trí tuệ của chúng có thể nói cũng không hề kém con người. Càng không cần phải nói tới Lang vương chính là vương giả trong đàn. Vì vậy mà nó thừa hiểu lời khiêu chiến của Lạc Tâm Vũ. Đồng thời hai con lang vệ bên cạnh cũng tru lên một tiếng với Liệt Phong.

“Graoooooooo...”

Lang Vương quay sang rống lên một tiếng. Thân là vương giả của chủng tộc hiển nhiên nó không thể để bị coi thường. Bầy sói chung quanh nhanh chóng lui lại. Rất nhanh chúng đã để lại một khoảng không gian rộng chừng hai mươi trượng cho Lang vương và hai Lang vệ khiêu chiến sinh tử với hai người Lạc Tâm Vũ.

Mặc dù Lang vương dẫn theo bầy sói tàn sát thôn dân của Lang Khẩu thôn. Nhưng vào lúc này, nó hoàn toàn có đủ sự dũng cảm của một vị kiếm giả. Điều đó khiến cho mấy người Lục Thanh cảm thấy kính nể. Mặc dù khoắc loại nhưng cũng không phải không có điểm chung.

Đồng thời, mấy người Lục Thanh cũng liếc mắt nhìn nhau rồi lùi lại hơn mười trượng, để lại một khoảng trống cho hai người Lạc Tâm Vũ. Vào lúc này, tất cả mọi người cũng đều muốn nhìn xem đệ nhất Long Phượng băng, Tử Hà kiếm Lạc Tâm Vũ như thế nào. Mà Lục Thanh cũng có chút tò mò đối với kiếm khí màu vàng nhạt của Lạc Tâm Vũ, muốn xem uy lực của nó ra sao. Dù sao thì ở trong lòng hắn, đệ nhất cao thủ trên Long Phượng băng chính là đối thủ cực mạnh trong bốn năm tới của hắn.

Vào lúc này, vị Kiếm Giả trung niên mặc bộ giáp màu tím cũng chính là thủ lĩnh ở đây. Trong khoảng khắc chiến đấu ngắn ngủi vừa rồi, hắn cũng hiểu được một chút về thực lực của đoàn người Lục Thanh. Kết quả đó làm cho hắn hoảng sợ. Bởi vì, hắn phát hiện, ngoại trừ Đoàn Thanh Vân là một gã Kiếm Giả ra, thực lực của chín người còn lại đều có thể khiến cho kiếm khí rời khỏi cơ thể công kích. Cả chín người đều có thực lực ít nhất là tiên thiên Kiếm Khách.

Đây là một thứ lực lượng mạnh tới mức độ nào? Hơn nữa, những người đó vẫn còn quá trẻ. Đặc biệt là người vừa mới vượt qua hắn có thanh cự kiếm kia. Nhìn hắn vẫn còn chưa trưởng thành, chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi. Vậy mà không ngờ hắn cũng là một gã tiên thiên Kiếm Khách. Cuối cùng thì tông môn xuất hiện một gã thiên tài như vậy từ khi nào? Hắn nhớ rõ gần trong Long Phượng băng gần đây nhất cũng không miêu tả.

Lúc này ở giữa thôn chỉ còn lại hai người và ba con sói. Hai con Lang vệ đi sang một bên, tách khỏi vị trí với Lang vương. Đối thủ của chúng chính là Liệt Phong. Còn Lang vương, thân là linh thú nên nó có thể cảm nhận được trên người Lạc Tâm Vũ có một thứ lực lượng cực mạnh đang tiềm ẩn. Đôi mắt của nó cảnh giác nhìn Lạc Tâm Vũ chăm chăm. Hai chân trước của nó xuất hiện mấy cái móng vuốt tỏa ra hơi lạnh. Cơ bắp toàn thân nó căng cứng. Trên người cự lang như xuất hiện một thanh cự kiếm tỏa ra một khí thế mạnh mẽ.

Đối mặt với Lang vương, Lạc Tâm Vũ cũng chẳng quan tâm nhiều lắm. Hắn đưa tay nắm lấy chuôi kiếm màu tím sau lưng từ từ rút nó ra khỏi vỏ. Theo động tác rút kiếm của hắn, khí thế trên người cũng càng lúc càng mạnh. Trên bộ võ phục màu trắng từ từ có một vầng ánh sáng màu vàng nhạt của kiếm khí. Thân kiếm cũng từ từ ra khỏi vỏ, lộ ra những ánh sáng có màu vàng tím. Trên thân kiếm có đầy những đường vân cổ.

- Từ Hà kiếm! Đúng là Từ Hà kiếm. - Vị Kiếm Giả trung niên thấy vậy mà kinh ngạc. Không ngờ được trong số những người này lại có cả người đứng đầu trên Long Phượng băng, Từ Hà kiếm Lạc Tâm Vũ. Từ Hà kiếm... Trên Long Phượng băng có miêu tả thanh kiếm của Lạc Tâm Vũ. Nó được chú tạo bởi Từ Hỏa tinh thiết và Kim tinh. Năm đó, nó được sử dụng bởi tông chủ Lạc Thiên Phong. Cấp bậc của nó đạt tới cửu phẩm.

Sau khi Lạc Thiên Phong trở thành tông chủ, kế thừa Liệt Dương kiếm của tông chủ liền truyền thanh kiếm đó cho Lạc Tâm Vũ. Nó cũng là một trong những nguyên nhân giúp cho Lạc Tâm Vũ mới có mười chín tuổi đang đứng đầu Long Phượng băng. Từ đó tới nay đã ba năm nhưng không có người nào có thể lay chuyển vị trí của hắn.

Vì vậy mà cho tới bây giờ, do đứng ở vị trí cao đã lâu nên Lạc Tâm Vũ đã tích lũy được một khí thế mạnh mẽ. Lúc này, khi Từ Hà kiếm xuất ra, khí chất của cả người hắn thay đổi, trở nên vô cùng uy nghiêm. Cho dù là Lục Thanh có tâm trí kiên định thì cũng bị ảnh hưởng nhất định. Đây là do một người đứng lâu ngày ở một vị trí cao đã nảy sinh sự uy nghiêm. Nó hoàn toàn khác với khí thế và tu vi. Mỗi khi phát ra, từng cử chỉ hành động cũng có thể khiến cho người có tâm trí không vững vàng bị khuất phục.

Luyện Hồn quyết vận chuyển. Thần thức ở giai đoạn Luyện Hồn nhanh chóng làm cho tâm trí bình tĩnh trở lại. Thoáng cái, ánh mắt của Lục Thanh trở lại trong sáng như cũ. Mà lúc này, Lạc Tâm Vũ cũng hoàn toàn xuất kiếm. Từ Hà kiếm bắn ra một luồng kiếm khí màu vàng nhạt chói mắt. Giống như trong không trung đột nhiên xuất hiện một vầng mặt trời tỏa ra hơi nóng làm tan lớp tuyết trên mặt đất một cách nhanh chóng.

Như cảm nhận được sự uy hiếp, Lang vương hóa thành một dải lụa trắng, chân trước với những cái vuốt sắc bén chộp vào ngực của Lạc Tâm Vũ. Móng vuốt của nó bén nhọn mang theo hơi lạnh khiến cho kiếm khí nóng rực của Lạc Tâm Vũ bị tách ra làm đôi. Theo động tác của Lang vương, hơi lạnh nhanh chóng xuyên qua làn hơi nóng đang bao phủ Luyện Tâm Vũ mà lan tới người hắn.

- Cẩn thận... - Đoàn Thanh Vân không kìm được kêu lên một tiếng.

Hai chân Lạc Tâm Vũ trượt sang bên vài thước. Đồng thời, Từ Hà kiếm kéo theo một đoạn kiếm khí màu vàng nhạt dài cả trượng chém về phía Lang vương. Một kiếm đó hoàn toàn nằm ngoài sự dự đoán của mọi người. Tốc độ kiếm chiêu của Lạc Tâm Vũ nhanh như tia chớp. Lang vương đang ở giữa không trung cơ bản không thể trốn tránh. Nó chỉ kịp lách người sang một bên, rồi đưa móng vuốt lên chắn trước người.

“Keng...”

Kiểm khí và vuốt sói va chạm với nhau phát ra tiếng kim loại va chạm. Cảm thấy hơi lạnh truyền qua thân Tử Hà kiếm, Lạc Tâm Vũ hừ một tiếng. Cánh tay phải đang được bao bọc bởi làn ánh sáng màu vàng nhạt đột nhiên những tia sáng dài ra. Nhất thời, Tử Hà kiếm khí tăng vọt lên hơn trước. Chẳng hề có chút hoa mỹ, Tử Hà kiếm đề mạnh xuống.

“Graooooo...”

Một tiếng kêu đau đớn vang lên. Móng vuốt của Lang vương bị kiếm khí xẹt qua cắt đứt tới tận gốc. Đồng thời nó tiếp tục chém vào ngực của Lang Vương. Lực đạo mạnh mẽ khiến cho Lang vương bị đánh bay xa hơn mười trượng, rơi xuống mặt đất.

Khi nó đứng dậy, mấy người Lục Thanh liền thấy, Lang vương vẫn không bị chém thành hai nửa. Một kiếm đó chỉ để lại một vết thương dài khoảng thước. Dòng máu bốc lên một chút khí lạnh màu trắng, nhỏ ra khỏi vết thương.

Lang vương cất tiếng gầm nhẹ, miệng vết thương chợt có những tia sáng trắng. Có thể thấy bằng mắt thường, vết thương đang từ từ khép lại. Về phần chỗ vết thương bị kiếm khí đốt cháy cũng từ từ bong ra.

Lạc Tâm Vũ hơi biến sắc. Lang vương giống như có năng lực tự chữa thương. Nếu như không thể một đòn giết nó chết ngay thì không biết khi nào mới có thể giết được nó. Mà đối với Lạc Tâm Vũ mà nói, không thể giết chết được một con linh thú có cấp bậc thấp hơn mình thì đúng là quá mất mặt. Cho dù nó có là vương giả đi chăng nữa.

Mà bên kia, Liệt Phong lại không có biện pháp nào đối phó với hai con Lang vệ. Có lẽ thực lực thực sự của chúng không thể bằng hân. Nhưng hợp lực giữa chúng tạo ra vầng ánh sáng màu lam lại vô cùng cứng cỏi. Cho dù Liệt Phong có phóng kiếm khí nóng tới đâu thì chúng vẫn ngăn cản dễ dàng. Hơn nữa, thi thoảng từ miệng của hai con Lang vệ còn phun ra hai luồng nước màu lam. Tốc độ của nó cực nhanh lại rất nguy hiểm. Mỗi khi Liệt Phong chuẩn bị sức lực chuẩn bị xuất ra chiêu thức lại bị hai con Lang vệ dùng cách đó để cắt đứt khiến cho hân vô cùng căm tức.

Trước cửa thôn vào lúc này, Kiếm Giả trung niên cùng với đám Kiếm Thị thấy vậy cũng đều khao khát. Chưa bao giờ bọn họ được thấy một trận chiến tới đẳng cấp này. Kiếm khí bay loạn trên mặt đất tạo ra những cái hố sâu. Đá vụn cùng với những đám tuyết bay tán loạn trong không trung. Khí thế mạnh mẽ cùng với kiếm pháp tinh thâm khiến cho bọn họ cảm thán. Thậm chí, tay của một số người cổ cử động theo. Nhưng đáng tiếc, cảnh giới kém quá nhiều nên không thể mở ra được cánh cửa.

Ánh mắt từ từ trở nên hung dữ, vào lúc này Lạc Tâm Vũ đã nổi ý giết người. Tay phải hân giờ ngang Tử Hà kiếm. Tay trái đưa lên sát thân kiếm. Kiếm khí trên người tỏa ra bùng bùng. Tử Hà kiếm xoay ngược hướng, bên trên thân kiếm có kiếm khí bao phủ. Trong nháy mắt đã tạo ra được một cái vòng tròn kiếm khí màu vàng nhạt. Kiếm khí trên thân Tử Hà kiếm cắt qua không khí phát ra những tiếng vù vù.

Đồng thời, thần thức của Lạc Tâm Vũ cũng xuất thể, chăm chú theo dõi Lang vương. Lúc này, Lang vương có thể thấy đôi mắt của Lạc Tâm Vũ như chỉ có ánh sáng vàng nhạt, không hề có một chút tình cảm. Cảm giác có một sự uy hiếp, nó phát ra một tiếng rống tức giận. Nó cảm thấy vòng tròn ánh sáng màu vàng như tập trung vào bản thân. Đồng thời, nó cũng cảm giác được một hơi thở hủy diệt và tử vong.

- Cuối cùng thì cũng tập trung hơn... - Lúc này, thấy sự thay đổi của Lạc Tâm Vũ, Dư Cập Hóa mở miệng nói.

- Cái gì? - Lục Thanh đứng bên hỏi lại.

- Đó chính là Tử Dương thất tuyệt kiếm. Một trong những bộ kiếm pháp tinh thâm trên Tử Hà phong. Nó cần phải phối hợp với một loại Kiếm Nguyên công của Tử Hà phong là Tử Dương chân kinh. Chờ tới khi người có tu vi Kiếm Khách tu luyện xuất ra được Tử Dương kiếm khí mới có thể thi triển.

Lục Thanh cảm thấy thư thái. Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích tại sao Lạc Tâm Vũ di chuyển một cách quái dị như vậy trong không trung. Cũng nhờ Kiếm Nguyên công cấp bậc cao mà hân mới có được bộ pháp. Tuy nhiên, Lục Thanh vẫn cảm thấy không hiểu nên hỏi tiếp:

- Kiếm khí màu vàng nhạt kia hình như không giống với kiếm khí hệ hỏa.

- Ủ! Đó là Tử Dương kiếm khí đón tiếp ánh sáng mặt trời mới mọc mà hình thành ngọn lửa. Nó đã thoát khỏi nhóm hệ hỏa. Truyền thuyết sau khi tu thành Tử Dương kiếm cương, ngọn lửa của nó có thể làm cho tan chảy sắt.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

74. Chương 72: Tiếng Địch Quái Dị.

“Graooooo...”

Đối mặt với tử vong, cuối cùng Lang Vương cũng bộc phát lực lượng cực mạnh. Cái miệng của nó mở ra, trong đó có một điểm sáng trắng xuất hiện. Đám người Lục Thanh có thể nhìn thấy một cách rõ ràng. Xung quanh Lang Vương, băng tuyết cứ thế chảy ra, giống như có từng điểm trắng từ trong băng tuyết bay ra rồi bị Lang vương nuốt vào trong miệng.

Gần như chỉ khoảng một nhịp hơi thở, từ trong miệng Lang Vương hình thành một quả cầu màu trắng to khoảng cái bát, tỏa ra hơi lạnh thấu xương. Hơi lạnh khiến cho xung quanh Lang Vương bao phủ bởi một làn sương trắng, ánh mắt cảm tức nhìn Lạc Tâm Vũ. Những tia sáng trắng hiện ra trên người Lang vương. Tất cả chúng nhanh chóng hội tụ vào miệng làm cho quả cầu băng lại to hơn một phần.

“Muốn liều mạng”. Thấy động tác của Lang Vương, đám người Lục Thanh biết nó đã tập trung toàn bộ lực lượng để đánh một kích cuối cùng.

“Graooooo...”

Tiếng rống của Lang Vương vang vọng khắp thôn. Quả cầu băng bắn về phía Lạc Tâm Vũ. Nơi nó đi qua, không khí bị ngưng kết lại thành những hạt băng nhỏ, bám quanh quả cầu băng. Nó giống như vô số ngôi sao vây xung quanh mặt trăng. Vào lúc này, quả cầu băng như muốn đóng băng tất cả mọi thứ.

Nét mặt có một sự khinh thường, Lạc Tâm Vũ mở hai mắt. Trong mắt hắn, một tia sáng vàng nhạt xuất hiện. Nhất thời, vòng kiếm khí đang xoay trong tay tỏa sáng rực rỡ. Xung quanh vòng kiếm khí chợt xuất hiện một ngọn lửa màu vàng nhạt, chẳng khác gì mặt trời vừa mới mọc đang tỏa ra ngọn lửa của chính nó.

Rầm...

Rầm..

Rầm...

Đối mặt với quả cầu băng do Lang vương phun ra, vòng kiếm khí của Lạc Tâm Vũ chợt bắn ra vô số đạo Tử Dương kiếm khí. Kiếm khí cắt qua không khí phát ra những âm thanh sắc ngọt, rợp trời bay về phía Lang vương.

Uỳnh...

Một đạo kiếm khí đánh vào quả cầu băng liền biến mất. Nhưng quả cầu băng cũng nhỏ đi một chút. Sau đó, vô số kiếm khí liên tục công kích lên bề mặt khiến cho quả cầu băng không thể tới cách Lạc Tâm Vũ ba trượng. Mà động tác của Lạc Tâm Vũ cũng không chậm. Thậm chí còn xuất hiện những ảo ảnh. Tử Dương kiếm khí từ trên vòng kiếm cuộn cuộn bắn về phía Lang vương.

“Gruuuu...”

Thấy quả cầu băng biến mất, Lang vương đứng không vững. Đối mặt với kiếm khí tử vong đang lao tới, nó ngửa mặt lên trời tru lên một tiếng thảm thiết. Bầy sói như cảm giác được tình cảnh của Lang vương, từng con cũng đều ngẩng đầu lên trời mà tru lên những tiếng đau thương. Nhưng không có một con nào tiến lên ngăn cản. Bất luận là trong thế giới của dã thú hay linh thú, chúng không bao giờ ngăn cản chiến đấu chém giết. Nếu ngăn cản đó chính là sỉ nhục đối với con đang chiến đấu.

Ầm...

Không hề có chút phản kháng, Lang vương bị một làn sóng thủy triều kiếm khí bao phủ. Mặt đất phát ra những tiếng động liên tiếp. Vô số tuyết trắng bay tán loạn. Không trung chỉ toàn tuyết là tuyết, che lấp mấy trượng xung quanh Lang vương.

Khi lớp bụi tuyết tan hết, trước mặt mọi người xuất hiện một cái hố rộng chừng ba trượng. Xung quanh hố như bị một ngọn lửa mạnh đốt cháy chỉ còn lại một màu đen. Từng làn khói đen từ trong hố bốc lên. Cái xác của Lang vương đang nằm trong hố. Bộ lông trắng muốt của nó đã cháy đen, không còn sự uy phong như trước. Trên người nó, mùi thịt cháy khét lẹt bay lên.

Bầy sói lại phát ra những tiếng kêu thảm thiết. Chúng nhìn thấy Lang vương chết trước mặt nên ánh mắt nhìn đám người Lạc Tâm Vũ chỉ có một sự hung dữ. Nhưng chúng ngại sự mạnh mẽ của Lạc Tâm Vũ nên chỉ dám lấy móng vuốt sắc bén mà cào xuống tuyết chứ không có con nào dám đứng lên.

Đứng bên xem xét, bất luận là Lục Thanh hay là những người khác đều có một nét mặt ngưng trọng. Bởi trong bọn họ không người nào nắm chắc có thể tránh được một kiếm đó. Ngay cả Nhiếp Thanh Thiên cũng nhíu mày, không giữ được nét bình tĩnh vốn có.

Xem ra con đường mà bản thân còn phải đi vẫn không phải là ít. Vào lúc này, Lục Thanh đã hiểu ra rất nhiều thứ, cũng nhận được vị trí của bản thân mình. Nói thực ra gần đây, sự tiến bộ của thực lực và những chiến tích khiến cho hắn cảm thấy hài lòng. Vì vậy mà bất giác, ánh mắt cũng có chút kiêu ngạo. Dù sao với tuổi của hắn như thế mà đã có được thực lực như vậy trong ngàn năm qua Tử Hà tông cũng không có mấy người.

Đến hôm nay, thông qua trận đánh của Lạc Tâm Vũ và Lang vương. Mặc dù Lạc Tâm Vũ mới chỉ lộ ra một chút thực lực nhưng cũng giúp cho Lục Thanh sự tỉnh, nhận ra vị trí của bản thân. Hắn không còn tư cách kiêu ngạo nữa. Cho dù là thiên tài cũng phải có thành tích cao nhất mới được. Chưa kể, Lục Thanh biết rõ bản thân mình không phải thiên tài. Sở dĩ hắn có được thực lực như ngày hôm nay cũng đều là do hắn có nhiều lần kỳ ngộ. Nếu chỉ với sự khổ tu, hắn cũng không thể có được sự tiến bộ như thế này.

Giữa sân, Lạc Tâm Vũ thu kiếm đứng nhìn về phía bên kia. Liệt Phong vẫn bị sự phối hợp của hai con Lang vệ làm cho không thể tạo được thế công làm cho hắn phải nhíu mày. Tay phải hắn khép lại thành kiếm chỉ điểm nhẹ một cái. Nhất thời, hai đạo Tử Dương kiếm khí xuyên qua không trung tới trước mặt hai con Lang vệ.

“Phụp...”

Làn ánh sáng khiến cho Liệt Phong phải bó tay bị Tử Dương kiếm khí nghiền nát, không hề có một chút phòng ngự. Hai con Lang vệ chỉ cảm thấy mi tâm đau đớn rồi khung cảnh trước mặt mờ dần. Liệt Phong thấy vậy liền đưa Hỏa Vân kiếm chém ngang một cái. Hai cái đầu sói liền bay ra ngoài, rơi vào giữa bầy sói.

Đám người Dư Cập Hóa sững sốt nhưng vẫn im lặng. Lục Thanh nhìn thấy cảnh đó hơi nhăn mày lại, nhưng nhanh chóng khống chế bản thân. Cảm giác không tốt đối với Lạc Tâm Vũ lúc này lại càng tăng lên.

Thấy hai con Lang Vệ tiếp tục chết đi, bầy sói thực sự nổi điên. Gần hai trăm con Trường Nha lang rít lên mà vọt về phía Lạc Tâm Vũ và Liệt Phong. Đám Lục Thanh đứng đằng sau liền siết chặt kiếm trong tay. Linh thú cầm đầu đã bị giết, chỉ với mấy con dã thú tầm thường cơ bản không phải là đối thủ của mọi người. Tiếp đó cuộc chiến hoàn toàn nghiêng về một bên. Tuy nhiên, bọn họ cũng không có cảm giác tàn nhẫn bởi có bao nhiêu tính mạng của thôn dân đã chết đi thì chúng cũng phải dùng tính mạng để đền lại.

Ngay vào lúc mấy người Lục Thanh chuẩn bị ra tay, bầy sói đột nhiên dừng lại. Những tiếng tru vang lên liên tiếp. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bầy sói không sợ chết chột đổi hướng phóng về phía Lang Nha sơn.

- Chờ một chút. Các người nghe xem... - Lục Thanh vận chuyển Luyện Hồn quyết liền phát hiện từ hướng Lang Nha sơn có tiếng địch đau thương vọng tới. Sự đau thương có thể cảm nhận một cách rõ ràng qua tiếng địch khiến cho người ta phải rơi lệ, làm cho Lục Thanh phải rung động.

Những người khác nghe thấy vậy liền tập trung lắng nghe. Một lát sau, Dịch Nhược Vũ cau mày, sắc mặt trở nên nghiêm túc:

- Tiếng địch này vọng đến từ Lang Nha sơn. Chẳng lẽ nó gọi đàn Trường Nha lang trở về?

Dư Cập Hóa nghe thấy vậy, ánh mắt chợt sáng ngời, xoay người quay về vị Kiếm Giả trung niên đang đứng ở cửa thôn mà vậy. Thấy Dư Cập Hóa gọi, Kiếm Giả trung niên có chút sợ hãi, vội vàng đi đến:

- Đại nhân có gì chỉ bảo? - Thanh âm của hắn hết sức cung kính. Bởi theo tục lệ của Tử Hà phong, một gã tiên thiên Kiếm Khách có địa vị tương đương với trấn thủ. Một ngũ trưởng của Lạc Nhật thành như hắn không thể sánh được.

Chưa cần phải nói mấy người trước mặt còn trẻ như vậy. Thậm chí còn có cả nhi tử của tông chủ, người đứng đầu trên Long Phượng bang Lạc Tâm Vũ càng khiến cho hắn cảm thấy không yên tâm. Chỉ sợ lời nói có gì không chính xác khiến cho bọn họ tức giận.

- Cứ bao lâu bày sói này lại tấn công thôn một lần?

Nghe Dư Cập Hóa hỏi, Kiếm Giả trung niên sửng sốt rồi trả lời:

- Trong ba năm qua thì đây là lần đầu tiên. Ba năm trước, ta phụng mệnh tới đóng ở đây đã đẩy lùi sự tấn công của chúng. Khi đó, bọn ta cũng đánh lén, chém chết một con Lang vương nhất giai. Sau đó, chúng không tới đây nữa. Mỗi họa từ bày sói cũng kết thúc. Không ngờ hôm nay chúng quay trở lại.

- Thì ra... - Nét mặt Dư Cập Hóa trở nên nặng nề, liếc nhìn những người khác.

Lục Thanh vừa mới nghĩ ra một chuyện thì Dịch Nhược Vũ đã mở miệng:

- Bầy sói này có người điều khiển. Hơn nữa, hắn lại chọn thời gian vào đúng thời điểm Thú Khư bạo động. Xem ra hai việc này có thể có sự liên quan với nhau.

Lạc Tâm Vũ đứng một bên nghe vậy liền ngắt người. Hắn suy nghĩ một chút rồi nét mặt trầm xuống:

- Đúng thế! Ta từng nghe phụ thân nói rằng sự bạo động của Thú Khư mới bắt đầu cách đây trăm năm. Về phần nguyên nhân của nó thì đã có rất nhiều vị tiên bối đi vào Thú Khư để dò xét nhưng không tìm ra. Bởi vì thường ngày đám linh thú ở đó hết sức bình thường. Chỉ tới thời điểm năm năm một lần bạo động mới giống như bị điên mà tấn công xung quanh Lạc Nhật thành. Điều đó chứng tỏ chuyện ở đây có thể thực sự có chút gì đó kỳ quái.

- Còn bảy ngày nữa thời gian bạo động sẽ bắt đầu. Ở đây hiển nhiên là có người sử dụng tiếng địch để điều khiển bày sói. Nếu không phải tu vi của chúng ta cao hơn thì với khoảng cách xa như vậy, với tu vi của kiếm giả đóng ở đây chắc chắn không thể nghe được. Vì thế mà tiếng địch chỉ để cho đàn sói nghe mà thôi.

- Ánh mắt Dư Cập Hóa nhìn về phía Lang Nha sơn, trầm giọng nói.

Nắm chặt Luyện Tâm kiếm trong tay, Lục Thanh cũng nói:

- Chúng ta có thể phát hiện ra một cái âm mưu dài tới trăm năm hay không?

- Đuổi theo... - Lạc Tâm Vũ quát khê. Mấy người liền hóa thành mấy đạo ánh sáng đuổi theo bày .

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

75. Chương 73: Kiếm Trận Vô Hình.

- Bực thật! Dám để ta một mình ở đây. - Thấy mấy người Lục Thanh đã đi xa. Minh Tuyết Nhi nắm tay cô bé con, cắn chặt răng. Nhưng sau khi nhìn thấy máu tanh trên đường, sắc mặt nàng lại hơi tái mà quay đầu đi không dám nhìn.

Lục Thanh vẫn giữ nguyên tốc độ phi hành. So với những người khác, hắn chỉ dựa vào thể lực và tu vi để mà duy trì thôi. Lạc Tâm Vũ và ba người con gái còn lại thì hết sức nhàn nhã, bước chân khoan thai, nhưng mỗi bước đều vượt qua mấy trượng. Điều đó khiến cho Lục Thanh thầm đoán thân phận của người con gái kia. Ngoại trừ Minh Tuyết Nhi ra, khinh thân thuật của nàng hình như giống với Minh Tuyết Nhi.

Mà ngày đó, khi Minh Tuyết Nhi thi triển Phiêu Miểu bộ, sau đó hẳn mới được Đoạn Thanh Vân nói cho biết.

Nhờ đó mà hẳn mới biết tới sự tồn tại của thân pháp. Vì vậy mà hẳn rất mong được tiếp xúc với Phong Lô quyết. Đoàn người ra khỏi Lang Khẩu thôn, theo dấu chân bầy sói để lại trên tuyết mà đuổi theo. Lang Nha sơn cách Lang Khẩu thôn chỉ khoảng vài dặm đường. Vì vậy mà từ xa có thể thấy bóng dáng chân núi của Lang Nha sơn.

Vào lúc này, trong lòng mọi người đều cảm thấy nặng nề. Nếu như việc Thú Khư bạo động đúng là có âm mưu thì đó chẳng khác nào Tử Hà tông tích lũy cả ngàn năm bị cho một cái bạt tai. Hơn trăm năm qua, việc Thú Khư bạo động đã có bao nhiêu là người chết. Biết bao người dân của tông môn đã nằm xuống. Chỉ sợ là phải hơn mười vạn.

Thi thể của mười vạn người đủ để chất thành một ngọn núi. Máu chảy đủ thấm cả dòng sông rộng trăm trượng. Trăm năm qua không biết có bao nhiêu người dân của Lạc Nhật thành đã phải chết đi.

Cả đám Lục Thanh đều biết một khi phát hiện người đó chắc chắn không chỉ lột da, róc xương là có thể giải quyết được vấn đề. Cho dù là khiến cho hẳn ngay cả linh hồn cũng bị tan nát cũng là một chuyện quá nhẹ.

Sau khoảng nửa nén nhang, mọi người tới được chân Lang Nha sơn. Lang Nha sơn nằm ngoài Thú Khư, cao ước chừng năm, sáu trăm trượng. Trên núi bao phủ bởi một màu xanh của cây cối rậm rạp. Tuy nhiên khiến cho Lục Thanh cảnh giác chính là Lang Nha sơn như có một lớp sương trắng mỏng bao phủ. Nhìn qua khiến cho người ta có cảm giác âm u. Người ta vẫn thường nói gặp rừng chó vào, nhưng mấy người Lục Thanh toàn là những người gan to mật lớn nên cũng chẳng để ý tới chuyện đó.

Lúc này, bầy sói đã lên núi. Sơn đạo đầy bùn đất nhanh chóng che dấu vết chân của chúng.

Lạc Tâm Vũ nhướn mày, nói:

- Ngọn núi này rất lớn. Chúng ta chia tay nhau hành động. Một khi phát hiện được mục tiêu thì hú dài một tiếng để báo hiệu cho mọi người nhanh chóng hội hợp. Không thể để cho hẳn chạy thoát. - Nói tới đây, nét mặt Lạc Tâm Vũ hiện lên đầy sát khí. Mặc dù Tử Hà tông có địa vị cách biệt, nhưng dù sao thì trong khu vực hai trăm dặm quanh tông môn cũng đều là dân chúng phụ thuộc. Trải qua ngàn năm sinh sống mới có thể tạo ra được một số lượng dân cư đông đúc như vậy.

Rất nhanh, mọi người chia làm hai phía. Vẫn như trước, năm người Lục Thanh thành một nhóm còn ba người Dịch Nhược Vũ cùng với Lạc Tâm Vũ, Liệt Phong thành một nhóm. Trên đường đi, bọn họ để ý dấu chân của bầy sói. Nhưng từ sau khi bầy sói lên núi, tiếng địch đau thương kia cũng biết mất. Nhưng với tu vi của đám người Lục Thanh cũng có thể đoán ra được tiếng địch từ giữa sườn núi hoặc cao hơn phát ra. Rất có thể người đó đang ở trên đỉnh núi.

Mà vào lúc này, trên đỉnh của Lang Nha sơn, trên một vách núi có băng tuyết phủ quanh năm, một người con gái mặc một bộ quần áo trắng như tuyết đang đứng im trên vách đá. Có một điều khiến cho người ta kinh ngạc đó là nhìn khuôn mặt của nàng cũng chỉ ước chừng hai mươi nhưng mái tóc lại bạc trắng như tuyết. Khuôn mặt của nàng vô cùng xinh đẹp. Chỉ có điều ánh mắt của nàng lại hết sức lạnh lẽo giống như ngọn núi phủ băng cả ngàn năm tỏa ra hơi lạnh thấu xương.

Trong tay nàng đang cầm một thanh đoản kiếm dài khoảng một thước. Thanh kiếm đen bóng, trên thân có rất nhiều lỗ nhỏ khiến cho mỗi khi có trận gió núi thổi qua lại phát ra thanh âm của tiếng địch.

Đây chính là một cây địch có hình giống như thanh kiếm. Không biết nó được người ta dùng thứ gì để chú tạo thành. Nhìn qua nó khiến cho người ta có một cảm giác quỷ dị. Cho dù chỉ là gió núi thổi vào mà phát ra tiếng nhưng cũng giống như muốn hút lấy linh hồn của người nghe.

- Tới rồi sao? - Người con gái chợt mở miệng lẩm bẩm. Lúc này, sau lưng nàng có hai con Trường Nha lang trắng như tuyết. Từ người chúng tỏa ra những luồng hơi lạnh, giống như hơi lạnh thấu xương của băng tuyết trên đỉnh núi.

Cả hai con Trường Nha lang giống hệt như con Lang vương nhị giai mà Lạc Tâm Vũ giết chết lúc trước. Thân hình chúng hình như còn lớn hơn so với Lang vương một chút. Đối diện với người con gái trên vách

đá, chúng không hề có khí thế của Lang Vương khi đối đầu với Lạc Tâm Vũ. Cả hai con đầu nằm trên mặt đất, ánh mắt có chút gì đó sợ hãi.

- Nếu đã tới vậy thì phải chiêu đãi cho thật tốt. Các người đi đi... - Thanh âm lạnh lùng sau khi im lặng một lúc lại vang lên. Hai con Lang vương nghe thấy liền đứng dậy rồi nhanh chóng biến mất khỏi vách núi.

Người con gái liền quay đầu lại, lạnh lùng nhìn về phía năm ngọn núi của Tử Hà tông. Sự lạnh lẽo trong mắt nàng càng lúc càng nhiều. Xung quanh nàng, lớp tuyết mềm mại từ từ rã dần. Một lát sau, trên vách núi biến thành một thế giới toàn băng trong suốt.

Giữa cánh rừng trên núi, năm người Lục Thanh phóng theo một con đường lên núi.

- Chờ một chút... - Dư Cập Hóa đột nhiên dừng lại. Bốn người Lục Thanh nghe thấy vậy cũng đứng lại theo, cùng nhìn về phía Dư Cập Hóa. Chỉ thấy hắn đi tới một gốc cây đại thụ cúi người nghe ngóng. Sau đó, hắn đứng dậy nói:

- Ở chỗ này phân sói vẫn còn mới. Có lẽ chúng đi qua chưa lâu.

- Phân sói? - Lục Thanh nghe vậy cảm thấy sững sốt. Ánh mắt của Đoạn Thanh Vân nhìn Dư Cập Hóa cũng có chút khác lạ. Dư Cập Hóa thấy vậy liền giải thích:

- Khi còn bé, ta từng theo thợ săn lên núi. Có những người rất am hiểu việc đuổi theo những con sói đơn độc. Vì vậy mà ta cũng hiểu được một chút.

- Ủm! Đuổi theo mau, không để cho chúng chạy thoát. - Triệu Thiên Diệp trầm giọng nói. Mấy người lại tiếp tục đứng dậy, tiến vào trong rừng rậm. Không bao lâu, quả nhiên có thể nghe thấy tiếng đàn sói đang chạy phía trước.

Húc Nhật tâm kinh vận chuyển trong kinh mạch với một tốc độ cực nhanh. Lục Thanh như hóa thành một luồng sáng xanh, xuyên qua rừng cây. Tất cả những cành lá chạm vào người hắn đều bị Phong Lôi kiếm khí của hắn làm cho tan nát, mở ra một con đường. Bốn người Đoạn Thanh Vân liếc mắt nhìn nhau rồi tỏa ra kiếm khí bám theo con đường mà Lục Thanh tạo ra.

Thanh âm của đàn sói càng lúc càng rõ ràng. Cuối cùng, sau khi vượt qua cánh rừng liền xuất hiện một khoảng trống tới tận đỉnh núi. Một đám ước chừng mười con Trương Nha lang đang chạy nhanh lên đỉnh núi. Hình như phát hiện ra năm người Lục Thanh, một tiếng sói tru vang lên. Tốc độ của bảy sói chợt gia tăng. Là dã thú sinh ra trong chốn núi rừng nên đối mặt với núi đá, bảy sói không hề bị ảnh hưởng.

Lớp tuyết trên mặt đất với năm người Lục Thanh có một chút trở ngại. Nhưng đối với bảy sói lại chẳng khác gì trên đất bằng. Khoảng cách mười trượng nhanh chóng bị kéo gần. Một tia sáng chợt hiện lên trong mắt, Lục Thanh tung người, vung Luyện Tâm kiếm bổ về phía trước. Nhất thời, một đạo Phong Lôi kiếm khí bắn về phía bảy sói.

- Cái gì?

Trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, trong bảy sói đang chạy trốn chợt xuất hiện hai con sói trắng như tuyết, giống hệt Lang Vương. Chẳng biết chúng ẩn trong bảy sói từ lúc nào, mà lúc này chợt xuất hiện lao về phía Lục Thanh. Ánh mắt của con cự lang giống như trêu tức khiến cho Lục Thanh cảm thấy căng thẳng.

Đột ngột, trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, bảy sói đột nhiên biến mất trong lớp tuyết trước mặt. Mà đạo Phong Lôi kiếm khí do Lục Thanh phóng ra tới gần bảy sói chợt biến mất không thấy tăm tích.

Khi kiếm khí biến mất, mấy người liền dừng lại. Triệu Thiên Diệp nhăn mày, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu như ta đoán không nhầm thì nơi này có một cái kiếm trận.

- Kiếm trận... - Lục Thanh thì thào một câu. Hắn nghĩ tới bốn cây kiếm kiêu trên Tử Hà tông. Truyền thuyết về uy lực của Tứ Phương huyền diệt trận đủ để long trời lở đất. Không ngờ ở đây có một cái kiếm trận. Nhưng chỉ có khả năng thần kỳ của kiếm trận mới có thể giải thích được cảnh tượng kỳ dị trước mắt.

- Kiếm trận? - Đoạn Thanh Vân không tin được phải hỏi lại.

- Nơi này rõ ràng không có thứ gì mà. - Nói xong, hắn đưa tay ra trước mặt chực vươn tới khoảng không gian trước mặt.

- Dừng tay! - Phía sau, Nhiếp Thanh Thiên chợt quát lên một tiếng. Lục Thanh nghe thấy vậy vội giơ tay kéo Đoạn Thanh Vân lại. Tuy nhiên vẫn chậm một chút. Mặc dù Lục Thanh kéo được Đoạn Thanh Vân nhưng cũng cảm nhận được một lực hút cực mạnh khiến cho hắn không tự chủ được lao về phía trước. Mà Lục Thanh gần như không hề có một chút năng lực chống cự, chỉ cảm thấy thân thể như tiến vào trong làn nước rồi lọt vào một cái thế giới kỳ

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

76. Chương 74: Thiên Địa Thần Bí.

- Nơi đây chẳng lẽ là Kiếm Trì? - Đoạn Thanh Vân đứng bên chợt kêu lên.

- Kiếm Trì? - Lục Thanh cũng cảm thấy kinh hãi. Nhưng sau khi thần thức của hắn tản ra, hơn trăm thanh trường kiếm liền tỏa ra ánh sáng màu xanh. Đồng thời, một trăm đạo kiếm khí màu xanh cũng bắn về phía Lục Thanh đang ở giữa không trung.

Trong nháy mắt, nét mặt Lục Thanh tái nhợt. Hắn hơi lui lại phía sau hai bước, phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

- Người làm sao vậy? - Đoạn Thanh Vân đứng bên thấy Lục Thanh phun máu liền cảm thấy kinh hoàng. Dù sao thì cũng bởi vì sự nhanh nhẩu của hắn mà kéo của Lục Thanh vào đây.

- Ta đã quá coi thường. Kiếm khí nơi đây chính là Tồn Phong kiếm khí. Nó có thể công kích thần thức mà ta tản ra. - Lục Thanh ngồi xuống, vận chuyển Luyện Hồn quyết, nhanh chóng chữa trị thần thức bị thương. Đúng là Kiếm Nguyên công của kiếm giả thời thượng cổ lưu lại. Mặc dù chỉ là bản thiếu nhưng đối với việc vận dụng và tu luyện thần thức hoàn toàn vượt qua rất nhiều loại Kiếm Nguyên công. Sau một hồi vận chuyển, Lục Thanh cảm thấy thần thức trong Thức Hải vốn bị cắn nát thành vô số mảnh bây giờ từ từ dung hợp lại với nhau, trở lại hình dạng ban đầu.

Sau nửa canh giờ, Lục Thanh đang ngồi xếp bằng liền mở mắt. Cảm giác một chút, hắn phát hiện, thần thức bị đánh nát đã ngưng tụ lại như cũ. Thậm chí mức độ ngưng tụ còn tốt hơn trước rất nhiều. Còn Đoạn Thanh Vân vẫn đang đứng hộ vệ trước mặt Lục Thanh. Ánh mắt hắn cảnh giác nhìn trăm thanh trường kiếm trước mặt. Liệt Hỏa kiếm thủ trước ngực.

Thấy Lục Thanh mở mắt, Đoạn Thanh Vân thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Thương thế sao rồi? - Mặc dù hắn không thể phóng thần thức ra ngoài, nhưng tu luyện kiếm đạo nhiều năm cũng biết thần thức bị thương nghiêm trọng như thế nào. Chuyện như vậy rất khó để hồi phục.

- Không có vấn đề gì nữa. - Lục Thanh lên tiếng trả lời. Nếu nói đã tốt thì chắc chắn sẽ khiến cho Đoạn Thanh Vân hoài nghi. Dù sao, hắn đã từng hạ lời thề Kiếm Thần, không để chuyện hắn tu luyện Kiếm Hồn kinh lộ ra ngoài.

- Nơi này không phải Kiếm Trì. - Lục Thanh lên tiếng nói.

- Cái gì? - Đoạn Thanh Vân nghe thấy vậy mà sửng sốt.

- Nguyên khí của thiên địa ở đây không có nhiều. Ngược lại đều bị kiếm khí hấp thu. Nếu nơi này là Kiếm Trì thì cơ bản là chúng ta không thể hấp thu được một chút nguyên khí trong thiên địa. - Sắc mặt Lục Thanh trở nên nghiêm trọng. Mặc dù vừa rồi thần thức bị tán, nhưng trong nháy mắt hắn cũng phát hiện được một số điểm khác thường.

Đoạn Thanh Vân nghe vậy lại ngẩn người, đồng thời, sắc mặt của hắn cũng trở nên trầm trọng. Nếu không có nguyên khí của thiên địa để khôi phục tu vi mà chỉ dựa vào Kiếm Nguyên công để khôi phục cần gấp đôi thời gian. Mà trong cái kiếm trận quái dị này, như thế sẽ mất rất nhiều thời cơ.

Thấy tình hình quái dị, hai người không đi tiếp. Lục Thanh nói:

- Nếu nơi này không phải Kiếm Trì thì chắc chắn cũng không phải là Kiếm Trùng.

Đoạn Thanh Vân gật đầu. Hắn cũng biết bất luận là Kiếm Trì hay Kiếm Trùng cũng đều có rất nhiều nguyên khí tinh thuần. Nếu không đại hội luận kiếm nửa năm nữa cũng không phải tính để tranh đoạt danh sách.

Lúc này, nhìn quanh mọi thứ vẫn không có gì thay đổi, ngay cả thanh âm cũng không có. Đoạn Thanh Vân hét lên vài tiếng, chẳng khác gì đứng trên đỉnh núi. Thanh âm vọng lại nhưng không hề có tiếng trả lời.

- Có lẽ bọn họ không nghe được. - Lục Thanh ngăn cản động tác của Đoạn Thanh Vân.

- Tâm tính của tiểu tử tốt thật. Đến bây giờ mà vẫn còn trấn định như vậy.

- Người nào? - Đoạn Thanh Vân thất kinh, quay ngược người lại. Kiếm khí trên thân Liệt Hỏa kiếm xuất hiện, nhìn chăm chăm về phía bầu trời. Thanh âm đó không biết từ đâu vọng tới.

Thanh âm lạnh như băng nhưng vẫn có thể biết được đó là của một người con gái. Hơn nữa, tuổi cũng không vượt quá ba mươi.

Tiến lên hai bước, kéo Đoạn Thanh Vân, Lục Thanh mở miệng nói:

- Ta là đệ tử Triều Dương cung của Tử Hà tông đuổi theo bầy sói đến đây. Nếu như mạo phạm sự tinh tu của cô nương thì xin thứ lỗi. Hy vọng cô nương có thể thả bọn ta ra ngoài.

Mặc dù, Lục Thanh đoán nàng chính là người thổi笛 điều khiển bầy sói. Nhưng cũng không ngoại trừ có tiền bối cao nhân ẩn cư ở đây. Dù sao, trên đời có rất nhiều cao thủ dốc lòng truy tìm kiếm đạo, không muốn để lộ thanh danh nên ẩn cư trong núi rừng hoặc giữa những người bình thường.

- Tha cho các người đi? Xin lỗi! Nơi đây không phải do ta bố trí. Mà ta cũng không biết làm thế nào để ra khỏi. Nếu vào được vậy thì cầu phúc cho các người. Môn hạ của Triều Dương cung, môn hạ của Triều Dương cung..... - Nói tới đây, nàng cất lên tiếng cười phóng dăng, vang vọng trong kiếm trận.

Hai người Lục Thanh không chịu nổi phải ngồi xuống, nhanh chóng vận chuyển Húc Nhật tâm kinh, phong bế thính lực. Tuy nhiên, âm thanh có sức xuyên thấu rất mạnh. Cho dù hai người không nghe thấy gì nhưng tinh thần vẫn bị chấn động. Nội tạng trong cơ thể có cảm giác khó chịu. Lục Thanh còn đỡ bởi hắn đã bước chân vào cánh cửa Kiếm Khách hậu thiên, Nguyên khí tẩy luyện toàn thân. Bất luận là thân thể hay nội tạng cũng đều mạnh hơn rất nhiều. Hơn nữa, Kiếm Khách có kiếm nguyên thâm hậu nên vẫn có thể chống cự.

Nhưng Đoạn Thanh Vân mới gần tới Kiếm Giả trung thiên vị đỉnh. Mặc dù đã gần tới mức đột phá nhưng vẫn không thể ngăn cản. Chỉ trong chớp lát, mặt hắn đã đỏ bừng. Máu dồn lên mặt chỉ chực phun ra ngoài.

Lục Thanh biến sắc. Hắn đưa tay áp vào lưng Đoạn Thanh Vân, từ trong Khí Hải phân ra một đạo Phong Lôi kiếm nguyên tiến vào trong cơ thể Đoạn Thanh Vân. Trong da thịt của hắn hình thành một lớp khí ngăn cản sóng âm. Lục Thanh hơi cắn môi mới có thể cố gắng chịu được. Tuy nhiên, trong lòng càng thêm hoảng sợ. Chẳng biết có tu vi cao tới đâu mà có thể phát ra tiếng cười kinh khủng như vậy. Kiếm Chủ? Hay là cấp cao nhất?

Nhưng vào lúc này cũng không phải là thời điểm thắc mắc. Tiếng cười vẫn chưa dứt, chẳng khác gì những con sóng lớn vô cùng vô tận, đánh vào tâm thần và thân thể của hai người Lục Thanh.

Sau khoảng nửa nén nhang, Đoạn Thanh Vân là người đầu tiên không chịu nổi ngất đi. Còn Lục Thanh, mặc dù tu vi tới tiên thiên Kiếm Khách nhưng cũng không thể chống lại trong thời gian quá dài. Sau khoảng nửa canh giờ, hắn cũng mất đi tri giác.

Vào lúc này, ở bên ngoài kiếm trận, ba người Dư Cập Hóa đang chau mày. Mặt đất xung quanh giống như có một trận thảm họa, bị sụt xuống cả tấc, xuất hiện lớp bùn nhão. Núi rừng hai bên cũng vậy, chẳng khác gì bị một cơn mưa gió sấm sét đánh cho cháy đen.

- Làm sao bây giờ? - Nét mặt Dư Cập Hóa có chút bất đắc dĩ.

- Mặc dù đã từng đọc qua điển tịch ở Tàng Thư các về một số loại kiếm trận có thể dùng sức để phá. Nhưng bây giờ, mức độ chịu đựng của kiếm trận này đã vượt qua dự tính của chúng ta.

Một bên, Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp cầm kiếm đứng đó, hơi thở không ổn định. Hiển nhiên, quang cảnh xung quanh là do bọn họ làm ra. Cau mày, nét mặt Nhiếp Thanh Thiên trở nên nghiêm trọng, nói tiếp:

- Không nên chậm trễ. Gọi tất cả những người khác lại đây. Tập trung tất cả chúng ta thử một lần. Nếu không chỉ có cách phá người trở về cầu viện. Việc này không phải là chuyện đơn giản.

Đúng là bên ngoài Thú Khư xuất hiện một kiếm trận quái dị thể này chính là chuyện khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi. Cho dù có cao nhân ẩn cư bày ra thì khi nghe thấy hành động của bọn họ cũng đã hiện thân. Vậy mà mất một lúc lâu không có gì đáp lại, chứng tỏ đó là địch chứ không phải bạn.

Dừng lại một chút, Nhiếp Thanh Thiên ngửa mặt lên trời, hú lên một tiếng thật dài. Tiếng hú vang vọng, khiến cho cây cối xung quanh cũng phải rung rinh. Thanh âm của hắn vọt lên tận chín tầng mây, nhanh chóng khuếch tán cả Lang Nha sơn.

Một lát sau, liền nghe thấy tiếng hú của năm người Lạc Tâm Vũ đuổi đến. Sau khi nghe Dư Cập Hóa thuật lại, nét mặt mọi người đều trở nên nghiêm trọng. Chưa có người nào chú ý tới ánh mắt Liệt Phong có một sự tàn nhẫn.

Tiếp đó, tám người cũng ra tay. Kiếm thức mạnh mẽ và kiếm khí oanh kích vào mảng không gian trước mặt giống như giọt nước rơi vào trong hồ, không hề có chút rung động, hay tiếng động. Mà mọi người cũng không dám chạm tay vào khoảng không đó. Một lúc sau bọn họ cảm thấy sợ hãi, bởi vì tất cả cũng không nằm trong lòng bàn tay của bọn họ. Sau đó, tám người bàn luận một chút rồi quyết định Nhiếp Thanh Thiên có được Tồn Phong kiếm khí nên tốc độ nhanh nhất sẽ tới Lạc Nhật thành cầu viện. Còn những người khác ở lại đây, đề phòng có chuyện xảy ra, đồng thời giám sát Lang Nha sơn. Dù sao thì tất cả mọi chuyện hôm nay cũng đều ẩn chứa một âm mưu.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

77. Chương 75: Huyết Tế. Niệm Vân Hiện Thế.

Nếu như trước kia trong kiếm trận thần bí không hề có một chút gió, chỉ có một khoảng không tĩnh lặng. Trên mặt đất cảm hơn trăm thanh trường kiếm thì vào lúc này, lại có sự thay đổi. Chỉ thấy ánh sáng trên các thanh kiếm tỏa ra rực rỡ. Nhất thời, trên bầu trời, vô số điểm ánh sáng tỏa ra những tia sáng màu bạc. Mỗi một tia sáng ứng với một thanh trường kiếm. Nhìn kỹ mới thấy số lượng điểm sáng trên bầu trời tương ứng với số lượng thanh kiếm trên mặt đất.

Vào lúc này, những thanh kiếm trên mặt đất cùng với điểm sáng trên bầu trời như tiếp xúc với nhau. Trên mặt đất xuất hiện một làn sương bạc, lan tới chỗ hai người Lục Thanh đang nằm trên mặt đất. Những tia sáng bạc như nước chảy dung nhập vào trong cơ thể hai người. Một lúc sau, cả hai cùng mở mắt vừa đúng lúc thấy cảnh tượng khác thường trước mắt.

- Đây là cái gì...? - Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đoạn Thanh Vân cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Nó đã vượt ra ngoài trí tưởng tượng của hắn. Cuối cùng phải có tu vi và thần thông như thế nào mới có thể bố trí được cảnh tượng hoành tráng như vậy?

Lục Thanh đứng bên sau khi cảm nhận một chút liền phát hiện bản thân vì ngăn cản thanh âm của người con gái mà tu vi bị tiêu hao, bây giờ đã khôi phục lại như cũ. Trong làn ánh sáng trước mắt, hắn có thể cảm nhận được một luồng kiếm khí tinh khiết. Cho tới bây giờ hắn chưa từng gặp được kiếm khí nào tinh thuần, không có một chút tạp chất nào như vậy. Nếu như đem Phong Lô kiếm khí của hắn mà so sánh với thì chẳng khác nào nước bùn.

Có điều, sau đó, hắn lại cảm thấy hết sức tiếc nuối. Bởi hắn phát hiện ra kiếm khí không hề bị Húc Nhật tâm kinh của bản thân vận chuyển thu hút. Nó cứ rời rạc trong không gian. Tuy nhiên, khi lướt qua thân

thể của hắn, hơi thở tinh khiết của nó cũng khiến cho Kiếm Nguyên của hắn no đủ, tinh thần sáng suốt.

“Đây rốt cuộc là nơi nào?” - Lục Thanh cảm thấy nghi hoặc. Nhưng hắn lại nghĩ ngay tới đám Dư Cập Hóa đang ở bên ngoài, không biết bây giờ bọn họ đã đi cầu viện hay chưa? Không biết tại sao, Lục Thanh không hy vọng nhiều vào bọn họ, thậm chí là chẳng có chút hy vọng nào thì đúng hơn. Lúc này, hắn ở trong khoảng không gian này càng dài lại càng cảm nhận được sự thần bí của nơi đây cùng với một lực lượng khổng lồ của nó.

Thậm chí, hắn còn suy đoán, nếu như toàn bộ kiếm khí nơi này mà bộc phát thì chỉ sợ rằng trong phạm vi vài dặm xung quanh Lang Nha sơn không thể thoát khỏi. Mặc dù không thể tin được nhưng kiếm khí lướt qua thân thể khiến cho bản thân hắn hoàn toàn tin vào điều đó.

- Thế nào? Thế giới ở đây làm cho các người hài lòng chứ? - Lúc này, thanh âm của nữ tử vốn biến mất lại vang lên.

- Là người? - Trên mặt Đoạn Thanh Vân xuất hiện một chút hoảng sợ hiếm thấy. Hắn kêu lên:

- Cuối cùng thì người muốn thế nào?

- Thế nào? Ta muốn thế nào? Ta có thể muốn thế nào đây? - Thanh âm lạnh như băng của nữ tử trở nên dồn dập.

- Thật buồn cười. Lúc đầu, ta nghĩ bọn họ hỏi mình thế nào? Chẳng lẽ ta ngây thơ, khờ khạo sao? Đúng vậy, mình quá ngây thơ rồi.

Nói tới đây, nữ tử chợt sáng giọng nói:

- Các người ngoan ngoãn chờ ở đây. Sau khi những Vực tinh phóng thích hết kiếm khí, thì chính là lúc mà ta bắt các người Huyết tể.

Huyết tể!

Lục Thanh nghe thấy vậy mà rùng mình. Hắn đã đọc qua rất nhiều loại điển tịch nên từng thấy trong đó ghi lại có một số nơi hoang dã có những người được gọi là Huyết Dã nhân sinh sống. Bọn họ không tu kiếm đạo, cũng chẳng biết tu dưỡng cái gì. Bọn họ có một số đạo sinh tồn khiến cho người ta

Mà trong đó thì Huyết tể chính là phương pháp mà người ở Man Hoang bắt dã thú còn sống đem thả ở một nơi rộng rãi. Sau đó, họ đợi tới lúc trăng tròn sẽ dùng để tế bái trời đất. Cầu thần linh có thể phù hộ cho bọn họ không chịu Mưa, Gió, Sấm, Sét, bệnh tật.

Vào lúc này, nữ tử muốn bắt bọn họ huyết tể đó chính là muốn tính mạng của họ.

Không thể ngồi đợi chết, Lục Thanh chợt nảy ra một ý nghĩ. Cho dù có thể có cứu viện đến nhưng hai người bản thân cũng không thể chờ chết. Cũng chẳng cần biết thực lực hơn kém nhau bao nhiêu, nhưng với ý chí chiến đấu của Lục gia thì không có người ngồi chờ chết.

- Công kích kiếm khí này. - Lục Thanh chợt trầm giọng nói.

- Cái gì? - Đoạn Thanh Vân đứng bên cạnh nghe thấy vậy mà sửng sốt.

- Nàng nói Vực tinh chắc hẳn chính là những tia sáng màu bạc đang thả ra kiếm khí kia. Những tia sáng đó liên quan tới kiếm khí nhất định là có mục đích. Chỉ cần phá hủy được kiếm khí kia, ta nghĩ cho dù trận pháp này không bị phá vỡ thì cũng bị ảnh hưởng.

Hai mắt Đoạn Thanh Vân sáng ngời. Hắn nắm lấy Liệt Hỏa kiếm, ngưng tụ toàn bộ Kiếm Nguyên trong cơ thể tới Liệt Hỏa kiếm. Vào lúc này, đối diện với cái chết, Đoạn Thanh Vân hết sức tập trung. Chỉ thấy ngọn lửa trên thân kiếm kéo dài ra sáu tắc Húc Nhật kiếm khí. Kiếm khí màu tím rung rung tỏa ra một chút hơi nóng.

Đột nhiên, ánh sáng màu tím trong mắt Đoạn Thanh Vân lóe lên. Kiếm khí nơi mũi Liệt Hỏa kiếm dài thêm một tắc nữa, đạt tới bảy tắc. Ánh mắt của Lục Thanh cũng sáng ngời. Hắn biết vào thời điểm quan trọng, Đoạn Thanh Vân đã chiến thắng được bản thân. Tu vi của hắn vốn ở Kiếm Giả trung thiên vị đỉnh

phong đã đột phá, chính thức bước vào Kiếm Giả đại thiên vị. Chỉ cần có thể qua được lần nguy hiểm này, chỉ trong hai ba năm, hắn sẽ có cơ hội đột phá cảnh giới Kiếm Khách.

Trong mắt hắn xuất hiện một ý chí chiến đấu cực mạnh. Mặc kệ kết quả thế nào thì cũng đều phải thử qua mới biết được.

- Có lẽ ta đã coi thường mấy tên tiểu tử các ngươi. - Thanh âm lạnh lùng của nữ tử lại vang lên.
- Nhưng các ngươi có thể thử xem. Trước khi các ngươi trở thành tể phẩm, ta cho phép các ngươi muốn thử thế nào cũng được.
- Khốn kiếp. - Đoạn Thanh Vân nổi giận gầm lên một tiếng. Liệt Hỏa kiếm chuyển động tạo ra một cơn gió. Trong không trung, nó vẽ thành một cái vòng tròn. Húc Nhật kiếm khí được rút vào bên trong, hình thành tại đầu kiếm khí một cái vòng tròn kiếm khí. Kiếm khí xoay tròn phá tan bầu không khí yên tĩnh.

Húc Nhật thập tam kiếm, thức thứ mười hai: Tử Khí Đông Lai.

Đoạn Thanh Vân gần như trong nháy mắt vượt qua khoảng cách sáu trượng, dốc hết sức đâm vào một thanh trường kiếm trước mặt. Kiếm khí màu tím xoay tròn, cắt lên thân của thanh trường kiếm.

- Cái gì?

Trong ánh mắt hoảng sợ của Đoạn Thanh Vân, Tồn Phong kiếm khí đang bao phủ thanh trường kiếm chợt tỏa ra ánh sáng xanh rực rỡ. Tử Khí Đông Lai được hình thành trong nháy mắt bị cắt ra thành vô số mảnh nhỏ. Một lực đạo cực mạnh bắn ngược trở lại, khiến cho bàn tay của Đoạn Thanh Vân rung mạnh. Nhất thời, Liệt Hỏa kiếm bay ra khỏi tay, đồng thời hắn cũng bị đánh văng ra ngoài.

Lao tới đón lấy Đoạn Thanh Vân, Lục Thanh cũng phải lui lại hai bước. Nhìn hốc khẩu của Đoạn Thanh Vân bị rách, hắn nở một nụ cười bất đắc dĩ. Tinh thần của Lục Thanh chưa bao giờ nặng nề như thế này. Chỉ thấy, hắn giơ Luyện Tâm kiếm trong tay lên. Hắn giơ tay vuốt nhẹ nó mấy cái rồi rút vào sau lưng.

Sau đó, hắn rút Niệm Vân kiếm từ sau lưng ra. Hôm nay, đối diện với sinh tử, chỉ có sử dụng lực lượng mạnh nhất mới có thể tìm được một con đường sống. Hơn nữa, Lục Thanh hoàn toàn tin tưởng Đoạn Thanh Vân.

Hắn mở vỏ bao bọc bên ngoài, lộ ra cái chuôi của Niệm Vân kiếm màu tím. Như cảm nhận được ý chí chiến đấu bất chấp sinh tử của Lục Thanh, Niệm Vân kiếm bắt đầu tỏa ra ánh sáng vàng nhạt. Thân kiếm bắt đầu run run, tỏa ra một luồng khí thế cực mạnh bao quanh người Lục Thanh.

- Đây là.... - Đoạn Thanh Vân không nhận được nuốt một ngụm nước bọt. Nhìn Niệm Vân kiếm được bọc trong lớp bao da:
- Kim Thiên thần kiếm.

Thực ra, Đoạn Thanh Vân đối với cái thanh kiếm vẫn được bọc trong vỏ sau lưng Lục Thanh luôn cảm thấy tò mò. Những Lục Thanh chưa bao giờ lấy ra. Mà cho dù là đối với đám Dư Cập Hóa hắn cũng khó tiết lộ. Dù sao, mỗi người đều có bí mật của bản thân. Nếu Lục Thanh chưa nói thì chắc chắn là chưa đến lúc.

Nhưng vào lúc này, sự xuất hiện của Kim Thiên thần kiếm khiến cho hắn thất kinh. Trong cả Tử Hà tông cũng chỉ có thanh Liệt Dương kiếm của tông chủ là Kim Thiên thần kiếm. Tông chủ Lạc Thiên Phong từng dựa vào Liệt Dương kiếm chém chết một gã kiếm đạo đại sư cấp Kiếm Vương đến khiêu khích. Vì thế mà trong phạm vi ngàn dặm xung quanh có được thanh danh hiển hách. Mà ngay lúc đó, tông chủ Lạc Thiên Phong cũng là Kiếm Vương đồng thời cũng làm cho người ta hiểu được thần kiếm Kim Thiên mạnh như thế nào.

Vào lúc này, Lục Thanh đột nhiên lấy ra Kim Thiên thần kiếm khiến cho tinh thần của Đoạn Thanh Vân vốn sa sút chợt tăng lên. Dù sao thì uy thế của thần kiếm cùng với Phong Lôi kiếm khí mạnh mẽ của Lục Thanh không chừng có thể phá được kiếm trận này.

- A? Không ngờ lại có được cả Kim Thiên thần kiếm. Linh tính của thanh kiếm này mạnh thật. Tiểu tử ngươi có thân phận như thế nào? - Thanh âm nữ tử lại vang lên. Mặc dù vẫn lạnh lùng như trước nhưng cũng có một chút kinh ngạc.

Niệm Vân kiếm nằm trong tay Lục Thanh tỏa ra ánh sáng mờ mờ như đáp lại ý chí chiến đấu của hắn. Lục Thanh nhất thời có cảm giác kiêu ngạo. Kim Thiên thần kiếm trên cả Kiếm Thần đại lục có mấy người có thể chú tạo ra? Huống chi Lục gia của hắn lại có thể chú tạo được hai thanh. Mà Lục gia của hắn trong ngàn năm qua cũng có được hơn hai mươi thanh Thanh Phàm thần kiếm.

Yên lặng nhìn ánh sáng kiếm khí bao phủ không gian, rồi phương hướng của âm thanh nữ tử thần bí truyền đến. Âm thanh của Lục Thanh không có một chút siểm nịnh hay kiêu ngạo, chỉ có một sự tự hào, cao giọng nói:

- Triều Dương trấn, Lục gia. Gia chủ đời thứ hai mươi mốt: Lục Thanh.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

78. Chương 76: Dòng Chảy Ngâm Bất Đầu.

Niệm Vân kiếm nằm trong tay Lục Thanh tỏa ra ánh sáng mờ mờ như đáp lại ý chí chiến đấu của hắn. Lục Thanh nhất thời có cảm giác kiêu ngạo. Kim Thiên thần kiếm trên cả Kiếm Thần đại lục có mấy người có thể chú tạo ra? Huống chi Lục gia của hắn lại có thể chú tạo được hai thanh. Mà Lục gia của hắn trong ngàn năm qua cũng có được hơn hai mươi thanh Thanh Phàm thần kiếm.

Yên lặng nhìn ánh sáng kiếm khí bao phủ không gian, rồi phương hướng của âm thanh nữ tử thần bí truyền đến. Âm thanh của Lục Thanh không có một chút siểm nịnh hay kiêu ngạo, chỉ có một sự tự hào, cao giọng nói:

- Triều Dương trấn, Lục gia. Gia chủ đời thứ hai mươi mốt: Lục Thanh.

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 10 Điểm khi đọc bài viết này:

***** :

Trong lúc hai người Lục Thanh bị nhốt trong trận, ở đại điện của Tử Hà tông, Lạc Thiên Phong cùng với năm phong chủ đều tề tựu đông đủ. Năm người lặng lẽ đứng tại chỗ, quay mặt về phía bức họa của Tổ sư. Nét mặt mỗi người đều không giữ được bình tĩnh. Với tu vi của năm người đáng lẽ không thể để lộ ra vui buồn nhưng vào lúc này không ai giữ được.

Bức họa của Tổ sư vẽ một người mặc áo màu tím, phía sau lưng có một thanh kiếm dài bốn thước có màu vàng tím. Mặc dù chỉ là một bức tranh nhưng khí thế tuyệt đỉnh của kiếm giả vẫn không hiện rõ. Nếu người đối mặt mà có tu vi yếu kém chỉ sợ là không giữ vững được tinh thần.

Vào lúc này, bốn người kể cả sư phụ Huyền Thanh của Lục Thanh đều đang mấp máy miệng nhưng không hề có âm thanh nào phát ra. Hiển nhiên là bọn họ đang sử dụng thần thức để truyền âm.

Một lát sau, Lạc Thiên Phong xoay người, âm thanh trầm thấp nhưng hết sức chắc chắn:

- Ta đã bẩm báo sư thúc. Hơn nữa, Lạc Nhật thành vừa mới truyền tin tức miêu tả nên sư thúc đã khẳng định thứ đồ vật đó chắc chắn sẽ xuất thế.

Sau lời khẳng định của Lạc Thiên Phong, hơi thở của bốn người khác cũng trở nên nặng nề. Vào lúc này, Huyền Thanh cũng không còn giữ được sự bình tĩnh như trước. Chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm Lạc Thiên Phong, nói:

- Vậy ý của tông chủ là...

- Lệnh cho bên dưới lập tức phong tỏa tin tức. Năm người chúng ta đi trước đề phòng có chuyện xấu phát sinh. Đối với Tử Hà tông mà nói, đây chính là một kỳ ngộ ngàn năm khó gặp.

- Xuất phát.

Lạc Thiên Phong dứt lời, năm người liền hóa thành năm đạo kiếm quang, vọt lên trời, bay về hướng Lạc Nhật thành.

Lúc này, trong một ngôi nhà của người dân ở ngoại ô Lạc Nhật thành, có hai người đang đối mặt nói chuyện với nhau. Nếu như Lục Thanh có mặt ở đây sẽ nhận ra hai người đó chính là Thái Vân và Công Dương Vũ. Lúc này, ánh mắt của Công Dương Vũ âm trầm, vừa nghe tiếng bước chân ồn ào ngoài cửa, vừa nói:

- Sư huynh! Tin tức thế nào?

Khóe miệng của Thái Vân vẫn điểm một nụ cười nhạt, nói:

- Tin tức đã truyền đi, chắc chắn sẽ có người tới đây. Đến lúc đó hai chúng ta chẳng những có thể thuận lợi rời khỏi Tử Hà tông mà còn nắm được quyền lực và địa vị. Lần này, có thể nói là công lao của chúng ta rất lớn.

- Ủm! - Công Dương Vũ gật đầu, nói:

- Nghe nói hai tên kia cùng bị nhốt trong kiếm trận. Đúng là trời muốn giết hắn. Để ta xem lần này hắn làm thế nào mà thoát ra.

Nghe Công Dương Vũ nói tới đây, một tia sáng cũng lóe lên trong mắt Thái Vân:

- Đúng vậy! Đặc biệt là tiểu tử Đoạn Thanh Vân, từ khi nhập môn đến giờ, nếu không phải e ngại gia tộc sau lưng hắn ta đã.... Có điều hắn cũng chẳng còn sống được lâu nữa.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cất tiếng cười ha hả. Một làn khí lạnh lẽo chợt tỏa ra khắp phòng.

Lang Nha sơn, trong kiếm trận.

- Người nói người là gia của của Lục gia của Triều Dương trấn? - Âm thanh của nữ tử chợt cao hơn rồi cất tiếng cười thê lương:

- Tốt lắm! Gia chủ Lục gia. Không ngờ được hậu nhân của người hôm nay lại rơi vào tay ta. Yên tâm! Ta sẽ khiến cho hắn chảy từng giọt máu cho hắn nhắm nhắm hơi vị tử vong.

Nghe đối phương nói vậy, Lục Thanh biết là có chuyện không hay. Bởi lời nói của nữ tử như có cừu oán với tổ tiên, ông cha của hắn.

Ngay lập tức, âm thanh của nữ tử lại vang lên:

- Tiểu tử! Người không phải là người của Lục gia. Hôm nay, ta bỏ qua cho người. Cút đi...

Đoạn Thanh Vân đang đứng chợt cảm thấy từ trong không gian xuất hiện một lực đẩy cực mạnh khiến cho hắn không tự chủ được mà bay người ra ngoài. Lập tức trong không khí xuất hiện một sự dao động, Đoạn Thanh Vân liền biến mất.

Thấy như vậy, Lục Thanh thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất thì hắn cũng thấy Đoạn Thanh Vân có thể giữ được một mạng. Có điều, hình như tất cả cơn giận của đối phương đều tập trung trên người mình.

- Hừ! Tiểu tử tiếp tục giãy dụa đi. Còn có nửa canh giờ nữa. Chờ ta bố trí xong tất cả sẽ bắt người huyết tể. Sau khi ta thành công sẽ tới huyết tể Tử Hà phong của người. Chết tiệt! Không ngờ lại dám mời cứu binh tới. Nếu không bố trí thì không thể cố thủ được. Trước tiên ta giết hết đám người kia. - Âm thanh nữ tử chợt biến mất.

Ngoài kiếm trận vào lúc này đám người Lạc Tâm Vũ không nhàn rỗi. Bởi vì sau khi Nhiếp Thanh Thiên rời đi không lâu, một đàn sói khổng lồ gần ngàn con đã công kích bọn họ. Thậm chí trong đó còn có hai con Lang Vương. Lang vệ có tới hơn mười con.

Đoàn người bị vây quanh kiếm trận nên không thể lui lại, chỉ có bị động phòng ngự. Nhưng với thực lực của đám người Lạc Tâm Vũ, chỉ cần không có linh thú tam giai, còn hai con Lang Vương nhị giai cũng không làm gì được bọn họ.

Nóng rực và lạnh lẽo...mấy đạo kiếm khí có thuộc tính bắn về phía trước đánh cho bảy sói thành một đồng thịt nát. Gần như chưa tới nửa canh giờ, trước mặt mọi người đã có gần tám trăm cái xác. Trong đó có một con lang vệ và một con Lang Vương nhị giai. Nhưng mùi máu trong không trung lại càng kích thích thú tính của bảy sói. Những tiếng sói tru vang lên liên tiếp. Thậm chí đám người Lạc Tâm Vũ còn hoài

nghe có phải tất cả bảy sói quanh đây cùng tới hay không? Cho dù đã giết nhiều như vậy, nhưng ánh mắt vẫn nhìn thấy còn nhiều hơn lúc đầu.

Đột nhiên, không trung phía sau mọi người chợt có một sự dao động. Sau đó, thân hình to lớn của Đoạn Thanh Vân bị quăng ra ngoài, rơi xuống bên cạnh mấy người. Dư Cập Hóa vui vẻ bước lên kéo hắn nói:

- Mập mập! Lục Thanh đâu?

- Lục Thanh? - Đoạn Thanh Vân ngơ ngác. Vừa rồi, lực đẩy quá mạnh khiến cho hắn suýt ngã. Nhưng ngay lập tức hắn tỉnh táo nói:

- Lục Thanh vẫn còn ở bên trong. Ở đó có một nữ nhân bị diên. Nàng muốn bắt Lục Thanh để huyết tể.

- Huyết tể? - Dịch Nhược Vũ đứng bên kêu lên, nét mặt tái mét.

- Huyết tể là cái gì? - Mấy người Lạc Tâm Vũ chém ra mấy đạo kiếm khí ngăn cản bảy sói rồi quay đầu lại hỏi.

- Huyết tể! Ta từng đọc được một quyển sách trong Tàng Thư các giới thiệu về trận pháp. Trong đó có nói, trên thế giới này ngoại trừ một số phương pháp dụng kiếm trận để dẫn động lực của trời đất thì vẫn còn có một vài loại kiếm trận sử dụng thủ pháp tàn nhẫn. Huyết tể chính là một trong số đó. Loại trận pháp này được gọi chung là Tà kiếm trận. Chúng cần một lượng lớn máu tươi để bố trí đường nét của trận pháp. Cuối cùng phải cần một gã có cảnh giới Kiếm Nguyên để huyết tể. Khi kiếm trận hình thành, trong vòng trăm dặm ngay cả ngọn cỏ tới nguyên khí cũng không còn.

- Cái gì?

Tất cả mấy người cũng biến sắc. Nơi này rất gần Lạc Nhật thành. Thậm chí phạm vi của kiếm trận còn lan cả tới hai thành trong khu vực của tông môn. Một khi kiếm trận có thể bố trí xong, mười vạn tông dân quanh Lạc Nhật thành chỉ sợ là chết hơn nửa.

- Nữ nhân đáng chết. Cuối cùng thì nàng là ai? - Liệt Phong cảm thấy tức giận. Vào lúc này, hắn vì kiếm trận mà quên mất ân oán với Lục Thanh. Bởi vì gia tộc của hắn đã sinh sống ngàn năm ở Lạc Nhật thành. Một khi kiếm trận hình thành, Liệt gia của hắn không có khả năng thoát khỏi phạm vi của kiếm trận.

- Nhìn kia... - Tổ Vân đang phóng thích kiếm khí chợt hét lên mừng rỡ.

- Là tông chủ. - Tất cả cùng ngẩng đầu lên nhìn. Từ hướng Tử Hà tông, năm đạo kiếm quang ầm ầm phóng tới. Đồng thời, trên bầu trời xuất hiện những tiếng động long trời lở đất. Đó là do Kiếm Cương của năm người xuyên qua không khí mà phát ra những tiếng nổ giống như tiếng sấm.

Vào lúc này, phong chủ của năm ngọn thuộc Tử Hà tông cùng xuất hiện. Vào lúc này, đám người Lạc Tâm Vũ cùng thở dài một hơi. Dù sao thì có năm vị kiếm đạo đại sư đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn ở đây.

Kiếm quang giống như tia chớp, chẳng khác gì sao băng từ trên trời hạ xuống. Hiển nhiên là năm người đã phát hiện được tung tích của mấy người Lạc Tâm Vũ. Chỉ khoảng hơn mười nhịp hô hấp, năm người đã vượt qua khoảng cách vài dặm để tới nơi.

- Nghiệt súc! Cút.

Lạc Thiên Phong nhìn bảy sói bên dưới, trong mắt ánh sáng màu vàng tím bắn ra ngoài. Đồng thời, hai ngón tay của lão điểm xuống. Nhất thời, hơn mười đạo Kiếm Cương màu vàng tím lao xuống. Dưới sự oanh kích của Kiếm Cương, trong bảy sói phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Vô số đất đá bắn lên cao. Từ trong bảy sói phát ra những tiếng tru thê lương. Đồng thời, trong không khí tràn ngập hơi nóng.

Mỗi một đạo Kiếm Cương đánh lên mặt đất liền tạo ra một cái hố rộng mấy trượng. Thậm chí bùn đất bên dưới còn bị hơi nóng của Kiếm Cương làm cho bốc hơi. Trường Nha lang chạm phải ngọn lửa của Kiếm Cương liền bị đốt cháy. Mười đạo kiếm khí của Lạc Thiên Phong phóng xuống, trên Lang Nha sơn xuất hiện vô số các cái hố. Cây cối bao trùm xung quanh bị đốt thành tro bụi.

Như lần đầu tiên nhìn thấy tông chủ Lạc Thiên Phong ra tay. Ngoại trừ Lạc Tâm Vũ, những người khác đều bị uy thế của nó làm cho ngất người. Kiếm giả của thực lực đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn, gần như chỉ

tùy ý bắn ra vài đạo Kiếm Cường liền có thể tạo ra mức độ phá hoại tưởng chừng có thể đánh sập một ngọn núi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

79. Chương 77: Cường Giả Tề Tụ.

Càng khiến cho đám Dư Cập Hóa hoảng sợ đó là mặt tuyết trước mặt bị đào lên những cái hố to, nhưng không hề có một hạt tuyết hay làn khí lan tới bọn họ. Năng lực khổng lồ như vậy, bọn họ không dám tưởng tượng.

Một lát sau, bụi tuyết tan hết, xuất hiện trước mặt mọi người là gần ngàn cái xác sói cháy đen. Trong số đó có cả những đám tro, chứng tỏ đợt công kích vừa rồi Trường Nha lang chết phải nhiều hơn rất nhiều.

Bầy sói bị năm người trên bầu trời chấn nhiếp. Nhìn thi thể của đồng loại cháy đen trước mặt chúng tru lên những tiếng thê lương. Sau đó, bầy sói như thủy triều rút đi. Chỉ trong chớp mắt, biến mất không còn chút bóng dáng.

Năm người từ trên không trung hạ xuống, nhẹ nhàng như một cách chim hạ xuống đất, không bốc lên một chút bụi. Chín người bước lên trước thi lễ. Nét mặt Lạc Tâm Vũ lạnh nhạt, bước tới khom người trước Lạc Thiên Phong nói:

- Cha.

Nhìn Lạc Tâm Vũ cung kính trước mặt, Lạc Thiên Phong gật đầu hài lòng. Vị trí đứng đầu Long Phượng băng của con trai đã làm cho hắn mở mày mở mặt. Sau đó, Lạc Tâm Vũ quay sang bốn vị phong chủ, hành lễ:

- Bốn vị sư thúc mạnh khỏe. - Đám người Dư Cập Hóa cũng tiến lên hành lễ.

- Nhược Vũ! Tuyết Nhi đâu? - Minh Tịch Nguyệt nhướn mày hỏi. Nhưng do đó là đệ tử của mình nên giọng nói cũng không quá lạnh nhạt.

Dịch Nhược Vũ nghe thấy vậy không dám chậm trễ, đáp:

- Sư muội tuổi còn trẻ, lại chưa thấy máu bao giờ. Nên con để sư muội ở Lang Khẩu thôn, không đưa tới đây.

Nhướn mày, Minh Tịch Nguyệt đang định nói gì đó thì Tứ trưởng lão Huyền Minh đã mở miệng:

- Nếu không còn vấn đề gì nữa, thì hãy nói cho chúng ta rõ chuyện ở đây.

Bốn người kể cả Lạc Thiên Phong cùng gật đầu, nhìn về phía Lạc Tâm Vũ.

- Vũ nhi! Người nói lại tình hình cụ thể cho chúng ta.

Đối mặt với ánh mắt của năm vị đại sư kiếm đạo, Lạc Tâm Vũ hơi mất bình tĩnh. Nhưng do ở chung nhiều năm với phụ thân Lạc Thiên Phong nên cũng giúp cho hắn nhanh chóng ổn định. Hắn liền nói lại tất cả tình huống trong khoảng thời gian gần đây. Khi nói tới chuyện huyết tể, thanh âm có chút hoảng sợ. Dù sao thì kiếm trận ác độc như vậy khiến cho người ta khó có thể chấp nhận.

- Cái gì?

Lạc Tâm Vũ nói xong, năm người Lạc Thiên Phong nhìn nhau rồi nhìn về phía kiếm trận. Trong lòng mỗi người đều cảm thấy một sự khiếp sợ.

- Đây là lực lượng của nó sao? - Lạc Thiên Phong lẩm bẩm nói:

- Không ngờ lại không thể phát hiện được. - Nhưng ngay lập tức, năm người cùng nở nụ cười. Nếu như chiếm được thứ đó thì chuyện tông môn quật khởi đã nằm trong tầm tay.

- Bây giờ là làm thế nào mới có thể chiếm được đồ vật đó vào trong tay. - Trong năm người, ngoại trừ Minh Tinh Nguyệt còn có duy nhất một gã trung niên hán tử. Lúc này, hắn mở miệng ra nói. Hán tử mặc một bộ võ phục màu tím, chòm râu trên mặt khiến cho khuôn mặt hắn hết sức hiền lành. Nhưng không một ai dám coi thường hắn. Bởi hắn chính là một trong số các phong chủ của Tử Hà tông, phong chủ Tầm Thiên Kính. Tu vi của hắn chính là một trong sáu vị kiếm đạo đại sư đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn. Đồng thời cũng là một trong hai trưởng lão của tông môn, có được quyền cao chức trọng.

Lạc Thiên Phong trầm tư một lúc, rồi nhìn về phía chín người Lạc Tâm Vũ, nói:

- Các người về trước đi. Chuyện ở đây, các người không thể can thiệp được.

- Nhưng tông chủ... Lục Thanh vẫn còn đang ở trong trận. - Mặc dù không hiểu mấy người Lạc Thiên Phong nói gì, nhưng nghe yêu cầu rời đi khiến cho Đoàn Thanh Vân không giữ được bình tĩnh.

- Thanh Vân. - Dư Cập Hóa kéo tay Đoàn Thanh Vân. Nhưng hai người cảm thấy kinh ngạc khi Triệu Thiên Diệp đứng bên lại tiến lên hai bước, bái một cái thật sâu đối với Lạc Thiên Phong và Huyền Thanh:

- Mong tông chủ đại nhân và sư phụ có thể cứu mạng của Lục sư đệ.

Mấy người Dư Cập Hóa không thể ngờ được Triệu Thiên Diệp vẫn luôn lạnh lùng, vào lúc này lại có thể vì Lục Thanh mà thỉnh cầu mấy người tông chủ. Phải biết rằng, ngoại trừ lúc đầu lên núi bái sư, sau đó mặc kệ người nào, Triệu Thiên Diệp cũng chỉ khom người một chút mà thôi. Nói tóm lại trời sanh hắn có tính kiêu ngạo. Ngay cả mấy người Lạc Tâm Vũ cũng biết điều đó. Mà vào lúc này, hắn lại mở miệng vì Lục Thanh khiến cho bọn họ cảm thấy giật mình vì quan hệ của Triệu Thiên Diệp với Lục Thanh.

- Lục Thanh! - Lạc Thiên Phong than nhẹ một tiếng.

- Lục Thanh cũng vì bảo vệ Lạc Nhật thành mà rơi vào hiểm cảnh. Tông môn sẽ không để cho hắn phải thất vọng. Chưa kể ta còn nghe nói sự tiến bộ của hắn trong vòng trăm năm qua chưa từng xuất hiện người nào như thế.

Huyền Minh đứng bên cạnh mỉm cười đối với Huyền Thanh:

- Đây là ái đồ mà Huyền phong chủ tự mình dẫn lên núi. Có thể có được tốc độ tu luyện như thế cũng có nguyên nhân. Huyền Thanh sư huynh phải bảo vệ hắn cho tốt mới được.

Người sáng suốt nghe thấy vậy cũng có thể hiểu được Huyền Minh không có hảo ý đối với Huyền Thanh. Ba người Lạc Thiên Phong như đã quen nên nét mặt vẫn thản nhiên. Trước mặt đám tiểu bối như Lạc Tâm Vũ tất nhiên là không tiện mở miệng. Huyền Thanh trở nên âm trầm một cách đáng sợ. Nhưng vẫn khẽch mép mỉm cười, nói:

- Phú quý do trời, sinh tử do mệnh. Có thể làm gì ta sẽ dốc hết sức ra để làm. Còn sống hay chết là do tạo hóa của hắn.

Sau khi có được sự cam đoan của Lạc Thiên Phong và Huyền Thanh, ba người Đoàn Thanh Vân cảm thấy yên tâm mà đi xuống. Khi tới chân núi, bọn họ nhanh chóng chạy tới gặp Nhiếp Thanh Thiên và ba vị hộ pháp. Sau khi nghe thấy tông chủ và bốn vị phong chủ tới đó, bọn họ liền thay đổi hướng. Nhưng sau khi Nhiếp Thanh Thiên biết được tình cảnh của Lục Thanh, bầu rượu bên hông bị hắn bóp nát.

Nhưng hắn cũng chẳng biết làm cách nào. Nếu ngay cả tông chủ và bốn vị phong chủ mà cũng không thể giải cứu thì bọn họ có đi cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Vào lúc này, chín người Lạc Tâm Vũ đứng im ở một nơi. Lớp tuyết đọng trên mặt đất đã được kiếm khí trong cuộc chiến quét sạch. Chỉ còn lại mặt đất màu vàng.

Nhìn trước mặt không hề có chút lực lượng dao động, nét mặt Lạc Thiên Phong trở nên nghiêm trọng. Hắn giơ hai ngón tay làm kiếm. Đầu ngón tay xuất hiện Kiếm Cương mà vàng tím dài mười trượng. Kiếm Cương như có cùng nguồn gốc với kiếm khí của Lạc Tâm Vũ. Nhưng so với kiếm khí thì nó ngưng tụ hơn rất nhiều, đồng thời cũng linh động hơn.

Vào lúc này, quanh đầu ngón tay của Lạc Thiên Phong có một ngọn lửa màu vàng bao phủ, như muốn đốt cháy cả không khí. Không gian xung quanh cũng bắt đầu vặn vẹo. Nhưng bốn người Huyền Thanh đứng

bên cạnh lại không cảm thấy có một chút hơi nóng. Mặc dù bốn người không mở miệng, nhưng trên mặt cũng hơi tái. Chứng tỏ trong lòng họ đang bị chấn nhiếp. Tu vi và lực không chế như vậy đã vượt qua bọn họ. Đồng thời, nguyên bản trong lòng bốn người vốn hờ hững thì nay lại thêm một chút kính sợ.

Chỉ thấy Lạc Thiên Phong giơ tay phải lên. Kiếm Cương dài mười trượng ở đầu ngón tay của hắn chợt biến đổi. Chỉ trong nháy mắt nó hóa thành một thanh kiếm dài mười trượng, rộng vài thước bị bao phủ bởi một ngọn lửa.

- Đi...

Lạc Thiên Phong quá khê một tiếng, tay phải chặt xuống. Vào lúc này, cánh tay phải của Lạc Thiên Phong chợt trở nên mơ hồ khiến cho bốn người Huyền Thanh cũng không nhận rõ vị trí. Thanh kiếm màu vàng tím như xuyên qua không gian, chỉ để lại một chút ảo ảnh bay vào khoảng không gian mà hai người Lục Thanh và Đoạn Thanh Văn bị hút vào trong.

- Sao lại như thế?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thanh kiếm chém vào khoảng không mà không hề gặp một chút trở ngại, thậm chí là một chút gợn sóng. Chỉ có nơi mũi kiếm cắm vào một chút dao động trong không khí tản ra. Nơi nó đi qua, không khí dao động. Bất luận là nó động tới núi đá hay đại thụ chúng cũng đều biến thành bột phấn. Dao động lan tới hơn mười trượng mới dừng lại.

Lạc Thiên Phong nhíu mày, mở miệng nói:

- Ta đã sử dụng tám phần lực lượng của Tử Dương kiếm vẫn không làm gì được nó. Các người thử kết hợp với ta xem sao. Ta đoán tất cả chúng ta phải dốc toàn lực mới có thể mở ra được một con đường.

Vừa dứt lời, hắn chợt quát lên:

- Người nào?

Lạc Thiên Phong nhíu mày, cả năm người cùng nhìn vào không trung về phía Thú Khư trên bầu trời xa xa.

Trong tầm mắt của bọn họ, sáu đạo kiếm quang đang bay tới cực nhanh. Kiếm quang đó không phải do Kiếm Chủ cố gắng ngự không mà hoàn toàn do kiếm khí có thuộc tính tinh khiết tạo thành sáu đạo Kiếm Cương. Sáu đạo Kiếm Cương phá không mà tới so với năm người Lạc Thiên Phong còn mạnh hơn một bậc.

Có thể bởi vì do nguyên nhân tốc độ quá nhanh, nên bên ngoài Kiếm Cương xuất hiện một cái lồng bằng lửa. Ánh sáng của nó tỏa ra chẳng khác nào mặt trời chói chang.

- Là Thanh Ngọc tam lão và Phù vân tam kiếm. Làm sao mà sáu lão già này lại có được tin tức? - Trên trán Tầm Thiên Kính nổi gân xanh, nhìn chằm chằm vào sáu đạo kiếm quang đang bay đến, giọng nói chẳng hề khách khí.

Hừ lạnh một tiếng, Lạc Thiên Phong nói:

- Hai tông này luôn mơ ước địa vị của tông môn chúng ta. Vì vậy mà bọn họ sắp đặt gian tế vào cũng là chuyện bình thường. Chờ sau khi lấy được đồ vật đó trở về sẽ điều tra một lần. Phạm là người của bọn họ ngay cả cửu tộc, già trẻ nam nữ đều không bỏ sót. - Từ âm thanh của Lạc Thiên Phong, bốn người còn lại biết hắn đã nổi giận. Lần này, bọn họ được sư thúc Thái Thượng trưởng lão chỉ điểm, tìm kiếm thứ đồ vật đó.

Hôm nay, sáu người kia đến đây, mặc dù bọn họ không cảm thấy e ngại nhưng nếu không ai biết thì vẫn tốt hơn. Chẳng may nó rơi vào tay sáu người đó thì Tử Hả tông sau mấy năm sẽ lâm vào thế vạ kiếp bất phục.

Mà từ khi Nhiếp Thanh Thiên đến Lạc Nhật thành cầu viện mới chỉ có mấy canh giờ. Vậy mà sáu người này có thể thu được tin tức, kịp thời chạy tới. Tốc độ truyền tin của gian tế quá nhanh khiến cho năm người tức giận.

- Ha ha! Mấy năm không gặp, mấy vị vẫn khỏe chứ? - Lúc này, một thanh âm già nua từ xa vang lên. Thanh âm vang vọng khắp không gian xung quanh đó.

Sau khoảng một nhịp hô hấp, sáu người đó liền xuất hiện trước mặt năm người Lạc Thiên Phong. Sau người hơi chưa làm hai bên. Một bên là ba người mặc trường sam màu trắng, lưng đeo Thanh Phàm thần kiếm tỏa ra ánh sáng màu vàng. Nhìn ba người đó khiến cho người khác phải ngạc nhiên vì dáng vẻ trung niên của họ. Mà khuôn mặt của họ giống nhau như đúc. Ba người đứng cùng một chỗ với nhau khiến cho người ta không biết đó.

Bất Diệt Kiếm Thế

Quyển 1: Tử Hà tông

80. Chương 78: Bạch Phát Ma Nữ.

Ba người đứng chung một chỗ, khí thế dung hợp khiến cho người ta không tìm được một chút sơ hở. So với Thanh Hạc tam lão bên cạnh thì Lạc Thiên Phong coi trọng Phù Vân tam kiếm này hơn. Bọn họ trời sinh tam bào thai, vừa sinh ra đã có tâm ý tương thông. Sau đó lại được tổ sư của Phù Vân tông dẫn vào nội tông tu hành. Tư chất tiên thiên thuộc loại thượng giai. Bọn họ tu luyện cùng nhau khiến cho nguyên khí trong thiên địa tụ tập lại càng nhiều, tu luyện càng thêm nhanh chóng. Hơn nữa, tu vi của ba người này hết sức đồng nhất.

Chỉ cần một người đột phá, tâm ý tương thông là hai người khác cũng có thể cảm nhận được quá trình đột phá, chẳng khác nào kinh nghiệm của bản thân. Vì vậy mà cho tới hôm nay, đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn cũng là do có một người đi trước đột phá sau đó dẫn động hai người khác đột phá theo. Có thể nói, Phù Vân tông không bị loại khỏi danh sách tông môn cấp Thanh Phàm chính là do có ba huynh đệ bọn họ chống đỡ. Hơn nữa, do tâm ý tương thông nên bọn họ còn có một bộ kiếm trận. Mặc dù cả ba chỉ là Kiếm Vương tiểu thiên vị nhưng ngay cả Kiếm Vương đại thiên vị cũng không muốn động tới.

- Không biết hôm nay sáu vị tới đây có việc gì? Căn cứ vào khu vực do Kiếm Thần điện ban bố thì tiếp giáp với Thú Khư trong vòng năm mươi dặm chính là lãnh thổ của Tử Hà tông chúng ta. Sáu vị Kiếm Vương không có bất thiếp tự tiện đặt chân tới đây chỉ sợ là không hợp lẽ. - Lạc Thiên Phong nheo mắt khiến cho người ta không thể nhìn rõ ánh mắt của hắn.

Thanh Ngọc tam lão và Phù Vân tam kiếm nghe thấy vậy cũng hơi xấu hổ. Đúng là do cao thủ Kiếm Hồn có sự phá hoại quá lớn, đối diện với vạn Kiếm Thị cũng là chuyện bình thường. Một khi tiến vào khu vực của tông môn mà phá hoại thì sẽ gây ra một sự tổn thất rất lớn. Vì vậy mà Kiếm Thần điện đã ban bố quy định về khu vực của tông môn. Một kiếm đạo đại sư có cảnh giới Kiếm Hồn muốn tiến vào khu vực của tông môn phải dâng bất thiếp. Mặc dù đó chỉ là hình thức nhưng cũng chứng tỏ được thành ý của người đó, đồng thời cũng giúp cho tông môn có sự chuẩn bị.

Vào lúc này, bọn họ chẳng hề có chút tin tức mà lại tự tiện tới đây đúng là đã phạm vào điều kiêng kỵ của Tử Hà tông. Nhưng cũng chẳng cần phải để ý nhiều như vậy. Nếu như có thể chiếm được thứ đồ vật đó thì cho dù trở mặt với Tử Hà tông cũng chẳng sao.

Trên mặt xuất hiện một nụ cười lạnh, một lão già tóc dài đứng đầu Thanh Vân tam lão mở miệng nói:

- Lạc tông chủ chẳng lẽ đến bây giờ còn giấu diếm hay sao? Bảo vật như vậy xuất hiện làm sao chúng ta có thể ngồi yên trong tông môn mà nhìn?

- Giấu diếm? - Tầm Thiên Kính đứng bên, hai mắt tóe lửa, thanh âm đầy sát khí nói:

- Ta cũng rất hứng thú đối với người đã truyền tin cho các ngươi. Các ngươi cũng không nên giấu diếm mà nói cho chúng ta biết chứ? - Không thể không nói khuôn mặt và tính tình của phong chủ Văn Vụ phong hoàn toàn không hợp với nhau. Nhưng lời nói của hắn cũng hoàn toàn phù hợp với tâm lý của bốn người Lạc Thiên Phong.

Đối mặt với câu nói của Tầm Thiên Kính, Phù Vân tam lão liền mở miệng.

- Không có chuyện chúng ta rút đi.

- Tất cả mọi người đều có quyền được tìm kiếm bảo vật.

- Bảo vật xuất thế có thể tìm bằng mọi phương pháp.

Ba người mở miệng đồng loạt, lời ít nhưng đủ ý. Hình như bọn họ không muốn nói thừa tới một chữ, nhưng ý tứ lại hết sức rõ ràng.

- Người... - Tầm Thiên Kính nghe thấy vậy nổi giận đang định ra tay.

- Thiên Kính lui ra! - Trước mặt người ngoài, đây là lần đầu tiên Lạc Thiên Phong gọi tên của Tầm Thiên Kính mà không gọi là nhị trưởng lão.

- Vâng! Tông chủ. - Tầm Thiên Kính nghe thấy vậy cũng biết bản thân mất bình tĩnh. Hắn lui lại hai bước nhưng vẫn tức giận nhìn chằm chằm sáu người trước mặt.

Ánh mắt của Lạc Thiên Phong đầy thâm ý, liếc mắt nhìn sáu người, nói:

- Được! Ta đồng ý. - Chuyện này cũng chẳng còn cách nào khác. Mặc dù với thực lực của năm người bọn họ hoàn toàn có thể đánh cho sáu người trọng thương hoặc giết chết. Nhưng nếu thời gian kéo dài để cho nữ nhân kia phát động kiếm trận thì như vậy Tử Hà tông của hắn sẽ chết không biết bao nhiêu là tông dân. Đối với mỗi một tông môn mà nói thì tông dân chính là gốc rễ sinh tồn của nó.

- Tông chủ. - Tầm Thiên Kính nghe thấy vậy liền không giữ được bình tĩnh. Nhưng Huyền Thanh đứng bên cạnh đã kéo hắn lại.

- Tông chủ tự có tính toán. Người không nên lo lắng. - Nghe thấy Huyền Thanh truyền âm, Tầm Thiên Kính mới cố gắng bình tĩnh, nhìn về phía tông chủ Lạc Thiên Phong.

Lạc Thiên Phong liếc mắt nhìn sau người. Mặc dù không hề tỏa ra chút khí thế nhưng vẫn khiến cho sáu người cảm thấy kinh hãi. Đồng thời sự cảnh giác đối với Lạc Thiên Phong cũng tăng lên. Dù sao thì là tông chủ của một tông môn, với tu vi của Lạc Thiên Phong, bọn họ cũng hiểu rõ. Vì vậy mà trong số năm người đối phương, bọn họ e ngại nhất là Lạc Thiên Phong.

- Như vậy kể tiếp, các vị phải cùng chúng ta toàn lực công phá khu vực này. - Lạc Thiên Phong vừa nói vừa chỉ ngón tay về phía khoảng không mà Lạc Thanh bị giam giữ.

Ánh mắt của cả sáu người đều nghiêm túc. Đồng dạng, bọn họ cũng không phát hiện ra điều gì lạ thường. Nhưng ngay sau đó, một cơn gió núi thổi qua cuốn bay vô số đất cát. Nhưng khoảng không trước mặt lại vẫn yên tĩnh như trước. Lớp tuyết đọng, lá rụng vẫn không hề có gì thay đổi.

Quả nhiên cả sáu người đều cùng mừng rỡ. Cũng chỉ có đồ vật như thế mới có thể tránh khỏi thần thức của bọn họ dò xét.

- Động thủ!

Theo tiếng hét lớn của Lạc Thiên Phong, mười một người chia ra làm hai bên cùng ra tay. Mười một đạo Kiếm Cương cùng chém qua không trung. Trong đó, Thanh Ngọc tam lão có hai người phát ra Kiếm Cương màu xanh biếc ẩn chứa một sức sống vô cùng vô tận của hệ Mộc. Lão già còn lại thì trên người có những tia sáng xám bao phủ. Một đạo Kiếm Cương màu xám dài gần hai mươi trượng chém về phía khoảng không. Nhưng đám người Lạc Thiên Phong đều có thể cảm nhận được trên Kiếm Cương có một làn tử khí giống như của một kẻ đã chết.

Mà Phù Vân tam kiếm bên cạnh cũng không hổ là ba huynh đệ. Ngay cả thuộc tính của Kiếm Cương cũng giống nhau như đúc. Đồng dạng đều là Kiếm Cương có màu xanh của Tồn Phong. Ba đạo Kiếm Cương của bọn họ hợp thành chữ phẩm bất đi. Thậm chí ba đạo Tồn Phong kiếm cương còn có xu thế dung hợp với nhau, giống như bị ba huynh đệ khống chế. Chỉ riêng việc như vậy, Kiếm Cương của ba huynh đệ đã vượt qua Thanh Ngọc tam lão một bậc.

Nhìn sang đám Lạc Thiên Phong, Kiếm Cương của Huyền Thanh có màu đỏ rực. Kiếm Cương của Minh Tịnh Nguyệt thì lạnh lẽo như tuyết. Kiếm Cương của Tầm Thiên Kính có màu xanh của Tồn Phong. Kiếm Cương của Huyền Minh bao phủ bởi một ngọn lửa màu đỏ. Lạc Thiên Phong xuất ra Kiếm Cương dài gần năm mươi trượng có màu vàng sậm. Hắn rút từ sau lưng thanh trường kiếm màu vàng rồi chém xuống. Trên thanh kiếm ngọn lửa kiếm khí như động lại thành vật thể thực khiến cho không gian vặn vẹo. So với trước đó sử dụng kiếm chỉ để phát ra còn mạnh hơn.

Trong không trung xuất hiện một tiếng kiếm ngân xé gió. Mười một đạo Kiếm Cường xuyên tới, không tung nổi lên những dao động. Một vòng sóng gợn khuếch tán về bốn phương tám hướng. Núi động, mặt đất rung chuyển. Nơi sóng gợn đi qua, mặt đất xuất hiện những khe nứt. Lớp tuyết đọng trên mặt đất nhanh chóng bị bốc hơi. Ngay cả hơi nước cũng không còn lại lấy một chút. Tại Lang Khẩu thôn cách Lang Nha sơn không xa, Đoạn Thanh Vân nhìn về phía Lang Nha sơn. Mặt đất chấn động khiến cho rất nhiều thôn dân không còn đứng vững.

Đưa mắt nhìn lại, nơi sườn của Lang Nha sơn, toàn bộ cây cối đều biến mất hơn. Đồng thời, tiếng kiếm ngân xé gió vang xa hơn mười dặm. Đoạn Thanh Vân mới chỉ có tu vi Kiếm Giả nên cảm thấy trong lòng như có một ngọn núi lớn đè trĩu, cảm giác hết sức khó chịu. Thậm chí ngay cả niềm tin rút kiếm cũng bị áp chế. Ngay cả Lạc Tâm Vũ cũng phải ngồi xuống. Mấy người vận chuyển Kiếm Nguyên công, thủ chặt tâm thần. Ngược lại, đám thôn dân chỉ cảm thấy có chút áp lực, hành động hết sức tự nhiên.

Quay lại chỗ mười một người Lạc Thiên Phong. Khoảng không trước mặt bị Kiếm Cường của mọi người oanh kích liên có sự vặn vẹo. Mười một người Lạc Thiên Phong hơi mỉm cười. Bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được khoảng không trước mặt đã mất đi sự ổn định. Chỉ cần một hai lần oanh kích nữa là có thể mở ra một con đường đi thẳng tới trung tâm. Không giống như Lục Thanh bị động để cho nó hút vào rồi nhốt ở bên trong.

Đúng vào lúc mấy người Lạc Thiên Phong chuẩn bị ra tay, một làn hơi thở khiến cho người ta phải chấn động đột nhiên từ khoảng không xuất hiện. Ngoại trừ Lạc Thiên Phong, tất những người khác đều cảm thấy trong lòng như có một tảng đá lớn rất khó chịu. Điều đó chứng tỏ tu vi của đối phương hơn xa bọn họ.

- Xuất hiện rồi... - Lạc Thiên Phong trầm trầm.

Vào lúc hơi thở đó xuất hiện, khoảng không trước mặt hơi có chút gợn sóng. Một thân hình lạnh như băng xuất hiện trước mặt mọi người. Mái tóc bạc trắng, khuôn mặt lạnh lùng nhưng lại vô cùng xinh đẹp. Trong tay cầm một cây địch kiếm màu đen dài chừng một thước. Bộ trang phục trắng muốt đứng trong gió mà không hề có một chút lay động.

Bốn người Lạc Thiên Phong không nhận được thăm so sánh sự lạnh lùng đó với hơi thở của Minh Tĩnh Nguyệt. Nhưng bọn họ lại phát hiện ra hai nét mặt hoàn toàn khác biệt. Nếu như Minh Tĩnh Nguyệt chỉ có một sự lạnh lùng, thì ở đây lại không hề có một chút nhân tính. Giống như một tảng băng ngàn năm dưới lòng đất. Một khi xuất hiện sẽ khiến cho tất cả mọi thứ xung quanh biến thành băng.

Nữ nhân đó giống hệt như một ma nữ. Từ khi nàng xuất hiện tới bây giờ, trong không khí xuất hiện một sự lạnh lẽo. Không trung bắt đầu xuất hiện những hạt băng xoay tròn trong phạm vi mười trượng quanh người nữ nhân.

“Đúng là Bạch phát ma nữ!” - Lạc Thiên Phong than thở, bên cạnh đó hắt hắt sức cảnh giác. Bởi vì, mặc dù hắt hắt không cảm thấy áp lực giống như bọn Huyền Thanh nhưng cũng cảm thấy một sự uy hiếp rất lớn. Nếu như không cẩn thận rất dễ bị người ta nhân cơ hội. Hơn nữa, vừa rồi khi Lạc Thiên Phong phóng thần thức ra, quanh người ma nữ như có một tầng băng dày. Ngay cả thần thức vô hình mà cũng bị đông lạnh không thể đi tới. Vì vậy mà không thể dò xét được tu vi của ma nữ.

Quyển 1: Tử Hà tông

81. Chương 79 Ngọc Kiếm Thần Bí.

- Hừ! Mấy con kiến hôi như các ngươi mà cũng muốn chạm vào thứ đó hay sao? - Nhìn quanh một vòng, ánh mắt nữ tử hết sức lạnh lẽo.

- Huyết tể sắp bắt đầu. Các ngươi một người cũng đừng mong chạy thoát.

Năm người Lạc Thiên Phong nghe thấy vậy liền cảm thấy hết sức hoảng sợ trước tâm địa tàn nhẫn của nữ nhân.

- Không tranh luận với nàng nữa. Động thủ.

Với kinh nghiệm của Thanh Ngọc tam lão và Phù Vân tam kiếm tất nhiên biết hai chữ Huyết Tế có nghĩa là gì. Một khi Huyết Tế thành công thì cho dù bọn họ có thoát được cũng nhất định bị thương nặng.

Mười một người cùng rút kiếm ra khỏi vỏ. Khí thể mạnh mẽ hỗn hợp với nhau khiến cho trong phạm vi xung quanh, mặt đất, cây cối như bị lôi lên không trung. Thậm chí trên bầu trời bắt đầu có những đám mây đen hội tụ. Trên tầng mây có cả những tia chớp lóe lên như một con giao long màu tím tỏa ra khí thể mạnh mẽ.

Khí thể của mười một vị Kiếm Hồn đại sư liên thủ đã tạo ra dị tượng trong trời đất. Tại Lang Khẩu thôn, vô số thôn dân đứng thẳng người, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn về phía Lang Nha sơn. Trong tai nghe thấy những tiếng nổ long trời lở đất mà biến sắc.

Vào lúc này khi đám người Lạc Thiên Phong khai chiến cùng với nữ tử, Lục Thanh cũng rơi vào giữa nguy hiểm. Chưa từng có lúc nào Lục Thanh lại cảm thấy bất lực. Cảm nhận máu trong người cứ từng giọt một chảy xuống. Kiếm Nguyên trong Khí Hải bị một đạo Kiếm Cường phong ấn không thể động đậy. Chỉ có thể cảm nhận bản thân từng chút từng chút một yếu dần đi.

Khắp không gian chỉ có một màu đỏ như máu. Xung quanh vẫn như trước có hơn trăm thanh trường kiếm. Chỉ có điều không biết từ lúc nào, màu sắc của chúng cũng biến thành một màu máu. Trên mặt đất lúc này xuất hiện những đường nét kỳ lạ, bên trong mỗi nét có đầy máu. Tuy nhiên, từ những đường nét đó lại tỏa ra một làn hơi nóng, giống như đang sôi lên vậy. Lúc này, Lục Thanh đang nằm ở giữa những thanh kiếm. Bên cạnh hắn có một cái ao nhỏ rộng chừng hơn thước.

Lúc này trong cái ao nhỏ, tràn ngập một làn hơi thở mạnh mẽ. Trong ao có một lớp chất lỏng sâu khoảng một ngón tay. Giữa cái ao có một thanh tiểu kiếm dài ba tấc bằng ngọc. Thanh ngọc kiếm được chú tạo từ Thanh ngọc, trong suốt long lanh. Trên thân kiếm ẩn hiện một chút khí tức của Tồn Phong.

Mà vào lúc này, cổ tay phải của Lục Thanh đang xuyên thẳng vào trong đó. Chất lỏng lạnh lẽo chẳng khác gì kiếm khí khiến cho bàn tay phải của Lục Thanh ngâm trong đó mất hết máu thịt chỉ còn lại những đoạn xương. Máu tươi từ cơ thể hắn không ngừng chảy vào trong chất lỏng. Đồng thời tất cả những đường gân cũng đều có một đầu thông thối cái áo này. Thử nước máu từ trong các đường gân chậm chậm chảy vào trong ao biến chất lỏng thành một màu đỏ.

Thanh ngọc kiếm hình như không thích màu đỏ như máu xung quanh. Nó tản ra tồn phong khí ngăn cách toàn bộ thân kiếm. Nhưng khi thời gian trôi đi, tầng Tồn Phong khí cũng dần bị ăn mòn mà ảm đạm dần. Thanh ngọc kiếm hiển nhiên là nổi giận, nó ngân lên một tiếng chấn động trời đất. Thần trí của Lục Thanh gần như bị đoạt đi trong nháy mắt.

Mà thanh ngọc kiếm mặc dù phát ra tiếng ngân vang dội cũng với uy nghiêm của nó thì cũng chỉ lực bất tòng tâm. Ánh sáng trên thân kiếm chỉ lóe lên một chút rồi lại ảm đạm. Một lúc sau, màu đỏ như máu bắt đầu tiếp xúc với thân kiếm giống như một thứ giòi bọ bắt đầu nhanh chóng leo lên.

Cho đến khi Lục Thanh tỉnh lại, màu đỏ đã lan tới gần nửa thanh kiếm. Mà vào lúc này, Lục Thanh cũng càng thêm yếu ớt. Mặc dù bị phong ấn Kiếm Nguyên và thân thể nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng máu trong cơ thể đang từ từ mất đi. Chỉ khoảng thời gian nữa, bản thân sẽ chết chắc.

Đưa mắt nhìn quanh, vào lúc này, Niệm Vân kiếm đang nằm bên người. Thân kiếm có chút run run. Màu vàng nhạt trên thân kiếm tỏa ra như đang lo lắng cho hắn.

- Cha! Là người phải không?

Lục Thanh thấp giọng kêu gọi. Đồng thời trong lòng hắn không thể hiểu nổi nữ nhân kia có cừ oán gì với Lục gia mà khi vừa tổng Đoạn Thanh Vân ra ngoài liền phong bế toàn thân hắn rồi ném vào giữa những thanh kiếm này. Đến bây giờ, hắn vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng khi người đó xuất hiện trước mặt mình, toàn thân hắn giống như bị đóng băng. Đồng thời còn có cảm chế với áp lực cực lớn khiến cho hắn không thể chống cự. Chênh lệch như vậy khiến cho hắn không thể nhúc nhích, mất đi khả năng hành động để cho bị phong ấn Kiếm Nguyên và thân thể.

- Đây là huyết tế sao? - Vào lúc này, ngay cả khả năng tự suy nghĩ của Lục Thanh cũng có chút khó khăn. Trong Thức Hải, luồng khí lưu thần thức có màu bạc cũng nhạt hơn rất nhiều. Cho dù Luyện Hồn quyết

có vận chuyển như thế nào cũng không làm cho nó sáng hơn được. Lục Thanh biết đó là do máu huyết của bản thân mất đi quá nhiều đã không thể chống đỡ nổi sức sống nữa.

- Tiểu tử! Người vẫn còn chưa chết hả? - Lúc này, một thanh âm già nua, yếu ớt chọt vọng tới tai Lục Thanh.

- Người nào? - Thanh âm của Lục Thanh cũng yếu không kém. Hai mắt hắn nhìn xung quanh nhưng không phát hiện ra một bóng người.

- Chẳng lẽ ta nghe lầm? - Lục Thanh cảm thấy nghi hoặc. Lại nhìn quanh một lần nữa đúng là không có bất cứ người nào.

- Không cần nhìn! Ta ở trong thanh ngọc kiếm đang cầm trước mặt người. Thần thức của người có thể chịu đựng thêm một lúc nữa, chúng ta dụng thần thức nói chuyện.

- Cái gì? - Lục Thanh hơi kinh ngạc nhìn thanh ngọc kiếm đã bị làn nước đỏ như máu ăn mòn mất một nửa trong ao. Hắn không thể tưởng tượng nổi trong đó lại còn có một người.

- Người là ai? - Lục Thanh cố gắng để thần thức ra khỏi mi tâm, tiếp xúc với ngọc kiếm.

- Bây giờ ta là ai cũng không quan trọng. Quan trọng là bây giờ hai người chúng ta đều cần phải sống. Chuyện khác tạm thời bỏ qua một bên.

Lục Thanh nghe thấy vậy, hai mắt sáng ngời, dụng thần thức truyền âm, nói:

- Chẳng lẽ người có biện pháp? - Nghe người này nói thì hình như vẫn còn có một con đường sống. Nửa năm qua, bất luận là tâm cảnh hay tu vi của Lục Thanh đều có một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. Sinh tử đối với hắn bây giờ không phải là một chuyện uy hiếp. Nhưng hắn vẫn còn chuyện chưa hoàn thành nên cũng không muốn chết. Chỉ cần có một chút hy vọng, hắn liền sẽ cố gắng hết sức.

- Không nói chuyện khác. Bây giờ ta chính là một cái hồn phách vô hình, cũng chính là chủ nhân ban đầu của thanh ngọc kiếm này. Lúc đầu, nữ nhân điên kia thừa dịp ta trọng thương muốn đoạt ngọc kiếm của ta. Nhưng bị ta bày kiếm trận nên không thể tới gần. Vì vậy mà mục ta mới muốn sử dụng Huyết Sát kiếm trận để ăn mòn thân xác ta. Một khi bị nó ăn mòn, hồn phách của ta phi tán. Vì vậy, ta muốn người giúp đỡ. Mà người giúp đỡ ta thì bản thân cũng có thể thoát chết.

“Quả nhiên là có biện pháp” - Lục Thanh thầm nghĩ. Bây giờ mọi sự không phải do hắn. Sống hay chết chỉ có một con đường mà thôi.

- Tiền bối cứ nói! Nếu có thể làm, vạn bất sẽ cố hết sức. - Đối với một cái hồn phách có khả năng tồn tại, Lục Thanh tôn trọng mà dùng những từ ngữ thành kính.

- Đừng! Tâm tính của tiểu tử người rất tốt. Lúc trước người ở bên ngoài khu vực của lão phu bị lôi kéo vào vậy mà vẫn không buông tay chứng tỏ người là một người trọng tình nghĩa. Nếu không cho dù lão phu bị phá hủy ngọc kiếm, hồn phi phách tán cũng không muốn nói chuyện với người.

- Bây giờ, ta dụng thần thức truyền cho người một thiên Kiếm Nguyên công, đồng thời cũng giúp người phá phong ấn trên người. Sau đó, người dựa theo Kiếm Nguyên công đó mà bắt đầu tu luyện. Sau đó, nhanh chóng luyện hóa Huyết Sát. Sau khi lão phu thoát vậy, người mang bản thể ngọc kiếm của lão phu, lão phu sẽ chỉ điểm cho người đường chạy trốn.

- Kiếm Nguyên công? - Lục Thanh nghi hoặc hỏi.

- Đừng nghĩ nữa. Tiểu tử người kiến thức còn quá ít. Yên tâm, loại Kiếm Nguyên công này cũng không tu Kiếm Nguyên.

Không để cho Lục Thanh phản ứng, một lượng văn tự theo thần thức nhanh chóng chui vào trong Thức Hải của hắn. Thoáng cái hắn đã xem qua một lần. Lục Thanh cảm thấy khiếp sợ, lại càng thêm bội phục. Tên của loại Kiếm Nguyên công này là Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Nó có tất cả mười ba tầng. Nội dung của nó làm cho hắn hoàn toàn kinh hãi. Đúng như lời lão nhân nói, loại Kiếm Nguyên công này không tu Kiếm Nguyên mà dựa theo lộ tuyến đặc biệt của nó mà thu nạp tinh nguyên của linh vật, hóa thành Kiếm Nguyên để tu luyện thân thể, tăng cường lực lượng. Trên đó có nói khi tu luyện tới tầng thứ sáu có thể

dựa vào thân thể mà chống lại thần kiếm cấp Thanh Phàm. Thân thể chắc khác gì thần kiếm có thể bắn ra kiếm khí ác liệt.

Hơn nữa, nó không hề xung đột với Húc Nhật tâm kinh mà hắn đã tu luyện. Cũng không cần phải lo chuyện thân thể không chịu nổi việc chuyển sang tu luyện Kiếm Nguyên công có thuộc tính khác mà công tán, người vong. Bởi vì, loại Kiếm Nguyên công này chỉ đơn thuần lợi dụng tinh nguyên của linh vật chuyển hóa Kiếm Nguyên tu luyện thân thể kinh mạch. Thậm chí còn có thể khiến cho tu vi tăng lên nhanh chóng.

- Tiểu tử chuẩn bị cho tốt. Nếu không để mất máu quá nhiều, cho dù ngươi muốn sống thì cũng không có sức lực mà vận chuyển Kiếm Nguyên công đâu. - Thanh âm của lão nhân sau mười tức lại vang lên một lần. Đồng thời, Lục Thanh cũng thấy một đạo kiếm khí tinh thuần từ trên thân kiếm bắn ra, trong nháy mắt chui vào thân thể hắn. Kiếm Cương mà nữ nhân đó đưa vào trong cơ thể hắn bị xé nát chẳng khác gì bùn đất, không hề có một chút lực ngăn cản.

Sau khi kiếm khí đó giải trừ cấm chế đối với thân thể của hắn xong liền bay thẳng về phía Đan Điền. Đồng dạng cũng không hề có chút lực chống cự, Kiếm Cương giống như tảng băng như bị mặt trời chiếu sáng mà tan ra nhanh chóng

Quyển 1: Tử Hà tông

82. Chương 80 Hoàng Kiếm Thân Kinh.

- Tiểu tử đứng nhúc nhích.

- Cái gì? - Lục Thanh nghe thấy vậy sửng sốt.

- Ngọc kiếm của ta thu nạp nguyên khí trong trời đất cả trăm năm đã sinh ra chất dịch Kiếm Nguyên bản mệnh tinh khiết. Mặc dù bị người phụ nữ điên lấy máu tươi của mười vạn người ngưng tụ thành Huyết Sát để làm ô uế nhưng đối với người tu luyện Hoàng Kiếm thân kinh vẫn cực tốt. Ngươi cho cả hai tay vào trong đó, vận chuyển công pháp tầng thứ nhất. Đợi cho Huyết Sát không ăn mòn lão phu nữa, ta có biện pháp cho ngươi mang chúng đi theo.

Không dám chậm trễ, Lục Thanh vội cho cả tay trái vào trong. Nhất thời, cổ tay cảm thấy đau đớn. Khí thể mạnh mẽ của Kiếm Nguyên dịch biến dị một lần nữa cắt qua tay trái. Mất thấy máu tươi bắt đầu chảy vào trong chất dịch Kiếm Nguyên, Lục Thanh liền vận chuyển Hoàng Kiếm thân kinh tầng thứ nhất.

Chỉ thấy Phong Lô kiếm khí tuôn ra khỏi bàn tay của Lục Thanh, từ từ tại huyết Lao Cung ở hai lòng bàn tay hình thành một dòng suối chảy quỹ dị màu xanh, chất dịch Kiếm Nguyên màu đỏ giống như bị một thứ gì đó lôi cuốn liền hút vào đó. Trong nháy mắt, Lục Thanh cảm thấy bàn tay đau nhức giống như có vô số con kiến đang cắn. Nhưng có thể nhìn thấy được bàn tay vốn chỉ còn xương, sau khi hấp thu chất dịch đó liền bắt đầu xuất hiện thịt. Còn lỗ hổng nơi cánh tay trái vừa bị phá vỡ cũng liền khép lại.

Ánh mắt có một chút vui mừng lẫn sợ hãi. Đồng thời, Lục Thanh cảm thấy sau khi chất dịch Kiếm Nguyên đang chui vào cơ thể có vô số Huyết sát khiến cho máu tươi bị chảy ra khỏi cơ thể hắn chợt trở lại như cũ. Ngay cả khí huyết của bản thân cũng tăng thêm vài lần.

Hơn nữa, sau khi hắn vận chuyển Hoàng kiếm thân kinh tầng thứ nhất, Huyết Sát vẫn bám trên ngọc kiếm giống như bị thu hút liền từ từ lui xuống.

- Hừ! Cuối cùng thì cái thứ đáng chết đó cũng chịu rời khỏi người lão phu. Nếu không phải lão phu vận chuyển Luân Hồi bản nguyên khiến cho lực lượng toàn thân bị nhốt trong luân hồi thì một cái kiếm trận nhỏ này làm gì được ta. - Trong đầu Lục Thanh vang lên thanh âm của Ngọc kiếm lão nhân. Lục Thanh cũng biết tới lúc này, tất cả chuyện đều diễn ra hết sức thuận lợi. Vì vậy mà hắn tập trung toàn bộ tinh thần vào việc vận chuyển tầng thứ nhất của Hoàng kiếm thân kinh.

Không thể không nói, Hoàng kiếm thân kinh thực sự rất mạnh. Mặc dù không biết tại sao lại có một loại Kiếm Nguyên công không tu Kiếm Nguyên như vậy, nhưng nó có thể cắn nuốt tất cả tinh nguyên linh vật cũng khiến cho người ta phải sửng sốt. Lục Thanh dựa theo những lời miêu tả trong đầu quyển kinh có viết, tu luyện Hoàng kiếm thân kinh chỉ cần tới được một cảnh giới nào đó có thể cắn nuốt vô hạn tinh nguyên

linh vật để rèn luyện thân thể kinh mạch, đồng thời cũng có thể phối hợp với Kiếm Nguyên công tu luyện Kiếm Nguyên có thuộc tính để tăng cường tu vi. Loại công pháp này đúng là kỳ công nghịch thiên.

Hơn nữa, sau đó, Lục Thanh còn thấy được những điều không thể tưởng tượng nổi với những uy lực vô cùng lớn của các thần thông trong kiếm đạo. Nhưng đáng tiếc, thời gian quá vội nên hắn cũng không kịp xem kỹ. Lúc này, hắn đang toàn lực vận chuyển tầng cơ bản thứ nhất.

Theo những gì giảng giải về tầng thứ nhất thì có tác dụng đoán cân luyện cốt, nó cũng là phần cơ bản trụ cột. Tu luyện tầng thứ nhất cần tối thiểu linh vật đã ngoài ngàn năm như thiên niên nhân sâm, Tử Hoàng linh chi mười lá, hoặc là một ít loại ngoài ngàn năm như thiên niên địa tâm nhũ, thụ tâm hoặc là máu huyết của linh thú sống hơn ngàn năm. Thậm chí là cả tinh hoa máu huyết của một gã cường giả Kiếm Chủ.

Không nói tới máu huyết của linh thú, chỉ riêng chúng sống cả ngàn năm, tối thiểu cũng phải tới tứ giai. Chỉ có linh thú tứ giai mới có thể sống trên hai ngàn năm. Mà linh thú tứ giai cho dù bình thường cũng phải tương đương với một gã Kiếm Chủ đại thiên vị, gần như chạm tới kiếm đạo đại sư có cảnh giới Kiếm Hồn. Hơn nữa, linh thú có được rất nhiều lực lượng kỳ dị, cùng với những thần thông khó tin. Cùng một đẳng cấp như nhau, nếu muốn chạy trốn, cho dù là cảnh giới thấp nhất của Kiếm Hồn là Kiếm Vương cũng khó giữ lại được chúng.

Còn cường giả Kiếm Chủ thì lại không cần phải nói. Cho dù Tử Hà tông đứng đầu trong số các tông môn đẳng cấp thanh phạm thì cũng chỉ có sáu vị kiếm đạo đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Mà Kiếm Chủ có thể nói chính là lực lượng ngoài cảnh giới Kiếm Hồn để đánh giá thực lực của một tông môn. Trong số bọn họ bất cứ người nào cũng có khả năng là người kế tiếp đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn đại sư. Như Tử Hà tông, cường giả Kiếm Chủ cũng không tới ba mươi người. Người nào có đủ can đảm để giết chết một gã Kiếm Chủ để hấp thu tinh nguyên mà Trúc Cơ?

Không thể không nói Lục Thanh may mắn tới mức độ nào. Bạch phát ma nữ tốn cả trăm năm thu thập máu huyết của cả mười vạn người rồi dung hợp lại thành Huyết Sát sau đó rót vào trong cái ao. Mặc dù kích thước của nó rộng chưa tới hai thước, sâu chưa được ba tấc nhưng có thể áp súc máu huyết của cả mười vạn người có thể tưởng tượng Huyết Sát như thế nào. Hơn nữa, trong đó lại còn có cả chất dịch Kiếm Nguyên do ngọc kiếm sinh ra hơn trăm năm.

Mặc dù lúc đầu, Lục Thanh bị phong ấn thân thể và đan điền nhưng thần thức của hắn vẫn có thể cảm nhận được chất dịch trong cái ao nhỏ chính là một loại Kiếm Nguyên thuần túy không hề có bất cứ một thuộc tính nào. Mức độ tinh thuần của nó thì lại càng không phải nói. Vào lúc này, đan điền chứa Phong Lôi kiếm nguyên của hắn giống như một quả trứng nhỏ màu xanh, chất dịch trong ao cứ thế mà chảy vào đó.

Có thể nói thu được cả hai thứ này chẳng khác gì tinh nguyên của một số linh vật ngàn năm. Như thế này thì cuối cùng tầng thứ nhất đoán cân luyện cốt của Lục Thanh sẽ đạt tới mức độ như thế nào? Căn cứ vào những gì ghi chép của tầng thứ nhất thì sau khi Trúc Cơ hoàn thành, tinh khí đầy đủ, bộ xương sẽ trở nên trong suốt như ngọc, gân cốt da thịt cứng cỏi, có thể sánh với ngũ phẩm kiếm khí đồng thời thân thể có được cả ngàn cân lực.

Sau khi Lục Thanh hấp thu chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát vào trong cơ thể, rồi vận chuyển tầng thứ nhất của tâm pháp mà biến đổi nó thành Kiếm Nguyên lực tinh thuần không mang bất kỳ thuộc tính nào. Sau đó, nó bị Phong Lôi kiếm nguyên đồng hóa liên hóa thành một quả cầu nhỏ Phong Lôi kiếm nguyên tinh thuần. Rồi sau đó nó khuếch tán khắp toàn thân Lục Thanh.

Trên mặt hắn từ từ xuất hiện những giọt mồ hôi to như hạt đậu. Từng làn Phong Lôi kiếm nguyên dưới sự dẫn dắt của tầng thứ nhất Hoàng Kiếm thân kinh tản ra khắp toàn bộ gân cốt, da thịt. Lục Thanh cảm thấy toàn thân không có chỗ nào là không đau giống như bị người ta cầm tay chân kéo căng, kèm thêm có vô số cây chùy đập lên người. Từ từ, toàn thân Lục Thanh tản mát ra điện quang màu tím và Tồn Phong màu xanh.

Điện quang và Tồn Phong lưu chuyển trên thân thể của Lục Thanh, rèn luyện thân thể hắn mạnh thêm. Tuy nhiên, chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát trong cái ao có quá nhiều tinh hoa. Cho dù Lục Thanh có cố gắng hấp thu cũng không hề thấy giảm xuống một chút. Chỉ có theo sự vận chuyển tam pháp của hắn,

Huyết Sát trên thân ngọc kiếm tụt xuống hơn nửa về trong ao rồi chui vào cơ thể Lục Thanh qua lòng bàn tay.

Giữ vững tinh thần, Lục Thanh cố gắng chịu được Phong Lô kiếm nguyên đang rèn luyện gân cốt. Toàn thân của hắn phát ra những tiếng răng rắc. Đồng thời, ngoài thân thể Lục Thanh những đường kinh mạch cũng nổi rõ. Máu đen từ trong cơ thể theo các lỗ chân lông thẩm ra ngoài khiến cho Lục Thanh biến thành một người máu. Chung quanh thân thể hắn có một lớp máu đen hôi thối lan khắp chu vi vài thước.

Mặc dù vào lúc này, máu bản trong cơ thể Lục Thanh bị đẩy ra ngoài, nhưng chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát vẫn tiến vào người hắn qua huyết Lao Cung bổ sung lại lượng máu huyết bị mất. Cứ như vậy, kinh mạch của hắn bị Phong Lô kiếm nguyên xé rách lại nhanh chóng được chữa trị.

Từ từ, ngay cả kinh mạch cũng xuất hiện một màu xanh càng lúc càng trở nên cứng cỏi, đồng thời được mở rộng ra nhiều hơn. Lục Thanh tin tưởng rằng sau khi tu luyện xong tầng thứ nhất, tốc độ vận chuyển Kiếm Nguyên của hắn sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Vào lúc này, thể chất của Lục Thanh dưới sự giúp đỡ của chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. Vô số tạp chất tồn đọng bị đẩy ra ngoài cơ thể. Thân thể hắn càng lúc càng trở nên tinh khiết, giống như một viên ngọc chưa được mài giũa từ từ tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dịu.

Nếu vào lúc này có người ở đây chắc chắn sẽ phát hiện thân thể của Lục Thanh đang thay đổi rất nhanh. Trong khoảng nửa canh giờ hắn đã cao hơn cả tấc. Da thịt toàn thân xuất hiện những cơ bắp. Mặc dù không đến mức rõ ràng nhưng cũng khiến người ta có cảm giác nó ẩn chứa rất nhiều sức mạnh.

Sau khoảng chừng một canh giờ, Lục Thanh rút hai tay ra khỏi cái ao. Nhưng lúc này chất dịch trong ao đã bị thu hút hội tụ xung quanh người mà rót vào trong thân thể hắn, không cần phải thông qua bàn tay nữa. Nhìn bây giờ, Lục Thanh chẳng khác gì một dòng xoáy như muốn hút tất cả những thứ gì xung quanh vào trong thân thể.

Trong cái ao bây giờ không còn bất cứ thứ gì, chỉ có thanh ngọc kiếm kiêu hãnh đứng đó một mình. Trên thân kiếm màu xanh lưu chuyển. Toàn bộ Huyết Sát đã mất hết, bị Lục Thanh dụng Hoàng Kiếm thân kinh hút vào trong người.

Mà cho tới bây giờ, nét mặt Lục Thanh đã trở lại bình tĩnh. Toàn thân hắn tỏa ra một hơi thở mạnh mẽ, đồng thời có một làn sáng màu xanh lưu chuyển toàn thân. So với Phong Lô kiếm nguyên của Lục Thanh lại càng thêm mượt mà. Hai màu xanh và tím hòa vào với nhau không thể phân biệt được rõ ràng.

Lúc này, trong lòng Lục Thanh tràn ngập sự tự tin. Chưa có bao giờ, hắn cảm thấy bản thân mạnh như vậy, giống như chỉ cần giơ tay nhắc chân có thể làm cho vỡ đá nứt đất.

Khi mở hai mắt, một đạo kiếm khí màu xanh từ trong mắt Lục Thanh lóe lên rồi biến mất.

Quyển 1: Tử Hà tông

83. Chương 81 Thoát Ra.

Mà dường như việc hấp thu chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát đối với thần thức có điểm hữu dụng. Sau khi chúng tiến vào trong cơ thể, có một phần bị Thức Hải hấp thu làm cho nguyên bản luồng khí thần thức do mất máu quá nhiều mà nhạt đi, sau khi dung hợp chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát đã trở lại như cũ.

Lúc này, do đã tiến lên cảnh giới Luyện Thần nên luồng khí lưu tỏa ra một chút ánh sáng màu bạc. Nó giống như một biển sao vây xung quanh một điểm, chẳng khác gì một dòng suối.

Thân thể hắn bây giờ cũng có một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất khiến cho Lục Thanh cảm thấy một sự mạnh mẽ. Hắn tin rằng bây giờ, cho dù không thể đánh thắng được Triệu Thiên Diệp nhưng vẫn có thể bảo vệ được bản thân.

Tuy nhiên lúc này chưa phải là lúc để nghĩ tới chuyện đó. Hoàng kiếm thân kinh tầng thứ nhất đoán cân luyện cốt vừa mới viên mãn đã bắt đầu bước vào tầng thứ hai. Tầng thứ hai mới chính thức là bắt đầu rèn

luyện thân thể, nó hoàn toàn khác với tầng thứ nhất. Đáng tiếc nguyên khí trong trời đất đã bị hơn trăm thanh trường kiếm màu xanh hút mất

Tuy nhiên vào lúc Lục Thanh chuyển hóa Phong Lô kiếm nguyên theo phương thức của tầng thứ hai khuếch tán ra toàn cơ thể. Cả người bị Kiếm Nguyên bao phủ nhất thời run rẩy, thân thể như to hơn một chút.

“Bụp...”

“Bụp...”

Trên thân thể không còn chút quần áo chợt xuất hiện vài giọt máu khiến cho Lục Thanh cả kinh. Hắn vội vàng đình chỉ vận chuyển tâm pháp tầng thứ hai. Hắn biết đó là do bản thân Trúc Cơ quá vội vàng, chưa kịp củng cố đã chuyển sang tầng thứ hai khiến cho cơ thể không kịp thích ứng dẫn tới có thể bạo thể mà chết.

Nhưng vấn đề trước mắt đó là Huyết Sát kiếm trận do nữ nhân tóc trắng vẫn chưa bị phá hủy. Một khi hắn đình chỉ tu luyện chắc chắn Huyết Sát sẽ lại ăn mòn ngọc kiếm nơi mà hồn phách của lão nhân ký thân.

Mặc dù hai người chỉ có quan hệ giúp đỡ nhau, nhưng lão nhân không chỉ tạo cho hắn một con đường sống mà còn truyền thụ cho hắn Kiếm Nguyên công Hoàng giai với mười ba tầng công pháp. Có thể đó là do lão nhân xuất phát từ việc tự cứu bản thân nhưng Lục Thanh cũng muốn bảo vệ lão. Ngay vào thời khắc nguy hiểm, âm thanh của lão nhân lại truyền đến.

- Được rồi! Chỉ một lúc nữa ta cũng có thể cố gắng ngưng tụ được một ít lực lượng, hẳn là có thể giúp cho hai chúng ta thoát ra ngoài. Bây giờ, người vận chuyển tầng tâm pháp thứ nhất. Tất cả những việc còn lại cứ giao cho ta.

- Ngưng thần tĩnh khí.

Thanh âm của lão nhân vừa dứt thì đồng thời thanh ngọc kiếm cắm giữa ao cũng bay lên, kèm theo một làn sóng màu xanh từ mũi kiếm tản ra. Lục Thanh có thể cảm giác được nó cũng không phải là kiếm khí. Mặc dù tỏa ra một áp lực vô hình nhưng không hề tác dụng lên bản thân hắn.

Làn sóng đó giống như một vật có ý thức, sau khi thoát ly khỏi thân kiếm liền bao phủ Lục Thanh và chất dịch Kiếm Nguyên cùng với Huyết Sát đang bị hắn hấp thu. Lục Thanh cảm thấy kinh ngạc bởi trước đó cho dù hắn có hấp thu như thế nào cũng không có giảm bớt chút nào. Vậy mà bây giờ, chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết sát lại nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Lục Thanh cảm thấy nghi hoặc. Nhưng hôm nay, Hoàng Kiếm Thân kinh của hắn đã Trúc Cơ thành công, mức độ thân thể đã đạt tới một mức độ khiến cho kẻ khác lú lẫm. Rõ ràng hắn cảm ứng được chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát cũng không bị hắn hấp thu mà không biết được lão nhân dùng biện pháp gì mà giấu hết vào trong cơ thể hắn. Sau đó, trong tai Lục Thanh vang lên tiếng thở dốc của lão nhân.

- Được rồi! Bây giờ trên người người có tinh hoa máu huyết của gần mười vạn người, lại còn có thể cả Kiếm Nguyên dịch mà lão phu đã tạo ra qua trăm năm. Cho dù người tu luyện tới tầng thứ sáu cũng hoàn toàn đầy đủ. Lúc trước, ngay cả lão phu cũng phải lần từng bước mà đi lên. Bây giờ, lão phu rất muốn chờ xem tiến cảnh của người sau này.

Lúc này, nguy hiểm đã được loại bỏ, Lục Thanh đứng dậy, cử động chân tay khiến cho toàn thân phát ra những tiếng kêu răng rắc. Nắm tay lại Lục Thanh có thể cảm nhận được lực một quyền của hắn cũng hơn trước mấy lần. Cho dù là một tảng đá nặng ngàn cân hắn tự tin chỉ bằng một quyền cũng có thể đánh nát. Chắp tay vái ngọc kiếm đang lơ lửng trước mặt một cái, Lục Thanh nói:

- Đa tạ ân tái tạo của tiền bối.

- Được rồi! Không cần phải gọi lão phu là tiền bối này tiền bối nọ. Tính tình của tiểu tử ta rất tích. Sau này cứ gọi ta là Diệp lão. - Ý tứ của lão nhân hết sức thẳng thắn, khiến cho Lục Thanh nảy sinh một cảm giác rất tốt.

- Diệp lão! Vậy bây giờ làm thế nào để đi ra? - Lục Thanh liền sửa cách xưng hô.

Dừng một chút, thanh âm Diệp lão lại vang lên:

- Bên ngoài ma nữ đang khổ chiến với mười một người có cảnh giới Kiếm Hồn. Ta nghe thấy hình như trong đó có tông chủ của tông môn người và bốn vị trưởng lão.

Lục Thanh nghe thấy vậy giật mình:

- Tông chủ và mọi người đã tới. Nhưng sáu người còn lại là ai?

- Không biết! Nhưng bây giờ quan trọng nhất là để cho người thoát thân, còn ta không thể xuất hiện trước mặt họ. Cụ thể ra sao thì sau này ta sẽ nói chuyện với người. Huyết Sát kiếm trận không còn Huyết Sát thì không thể mở ra được. Ta sẽ bỏ phạm vi ngăn cách rồi trốn vào sau lưng thanh cự kiếm của người. Cho dù thế nào người cũng không được tiết lộ hành tung của ta, còn ta sẽ phân ra một phân thân dẫn người thoát khỏi tầm mắt của họ, giúp người bảo vệ tính mạng. Lúc người mới đến ta nghe thấy người phụ nữ diện hình như có cừu hận gì đó với Lục gia của người.

Gật đầu, Lục Thanh nói:

- Diệp lão yên tâm. Ta quyết không lộ ra nửa câu. - Nói xong, Lục Thanh liền giơ tay lên dụng kiếm khí cắt ngón trở, nhưng bị Diệp lão ở trong ngọc kiếm ngăn cản.

- Lão phu tin người là tin người. Lão phu tung hoành Thập Vạn đại sơn bao nhiêu năm, chút ánh mắt nhìn người không phải không có. Chưa kể, ta cũng không tin Kiếm Thần lắm. - Thanh âm của lão nhân lại vang lên trong đầu Lục Thanh. mấy câu đầu tiên khiến cho Lục Thanh cảm thấy ảm áp, nhưng một câu cuối cùng lại tỏ rõ sự bất kính đối với Kiếm Thần khiến cho Lục Thanh tò mò thăm đoán thân phận của lão nhân. Có cảm đảm không thêm để ý tới tín ngưỡng Kiếm Thần cùng với những cảnh tượng trước đó khiến cho Lục Thanh không biết giải thích thế nào.

Thân phận của Diệp lão chắc chắn không phải đơn giản. Lục Thanh thầm nghĩ, nhưng vào lúc này hẳn cũng không đi hỏi bởi chưa phải lúc

- Chuẩn bị cho tốt. Không gian ngăn cách mất đi, người liền trốn theo hướng tông môn của người rồi tìm chỗ ẩn nấp. - Thanh âm của Diệp lão vang lên. Thanh ngọc kiếm đang lơ lửng giữa không trung tản ra một làn ánh sáng chói mắt rồi hóa thành một tia chớp bắn thẳng lên cao.

“Vù vù...”

Một tiếng kiếm ngân chấn động linh hồn vang lên, Lục Thanh có thể cảm nhận được một cách rõ ràng không gian xung quanh chậm chậm rung rung. Đồng thời, thanh tiểu kiếm bắt đầu thả ra một gợn sóng màu xanh. Hơn trăm thanh trường kiếm đang cắm trên mặt đất bị gợn sóng đó lướt qua liền hóa thành tro bụi. Sau đó hơn trăm cái bóng kiếm trong suốt từ đồng vụn trên mặt đất hiện ra.

“Nhiếp”

Sau tiếng quát hơn trăm bóng kiếm liền hóa thành từng làn tia sáng màu xanh rồi bị tiểu kiếm thu lấy. Ngay lập tức, Lục Thanh chỉ cảm thấy một luồng kiếm ý cuộn cuộn như biển rộng xuất hiện khiến cho Niệm Vân và Luyện Tâm ở sau lưng cũng phát ra những tiếng rung rung giống như thần phục.

Cùng một lúc, một vầng sáng chói như mặt trời bao phủ toàn bộ khoảng không, Lục Thanh chỉ nghe thấy một số tiếng động vang lên, bản thân hơi chấn động một chút rồi nghe thấy thanh âm của Diệp lão:

- Tiểu tử! Ta ở trong thanh cự kiếm của người. Chuẩn bị cho tốt.

Lục Thanh nghe thấy vậy lập tức tinh thần ngưng tụ. Một lát sau, ánh sáng chói mắt mất đi. Nhất thời, Lục Thanh cảm thấy nguyên khí trong trời đất lại phủ quanh thân thể, cảnh tượng của Lang Nha sơn cũng chậm chậm hiện ra trước mắt.

Lúc này, đám người Lạc Thiên Phong đang cùng nhau vây công nữ tử tóc bạc. Người phụ nữ đó giống như kẻ không hề có một chút cảm tình chỉ biết giết chóc mà thôi. Thực lực cường hãn của người phụ nữ đó sau một lúc giao thủ, tất cả mọi người cũng đã được biết.

Kiểm Hoàng! Đó là một người có thực lực Kiếm Hoàng, nhân vật đứng đầu trong cảnh giới Kiếm Hồn.

Thanh đoản kiếm trong tay nữ tử giống như đến từ địa ngục tản ra một làn hơi lạnh. Đồng thời, động tác của nàng khiến cho thanh đoản kiếm như khuấy động trời đất. Từng đạo băng kiếm dài mười trượng, rộng mấy trượng cứ vậy xuất hiện giữa không trung rồi bao phủ lấy mười một người vào bên trong.

Ngoại trừ Lạc Thiên Phong và Phù Vân tam kiếm đã kết thành kiếm trận ra, mấy người còn lại phải dốc toàn lực mới có thể đánh nát được mấy đạo băng kiếm kia. Nhưng mỗi một đạo băng kiếm tưởng chừng phải nặng tới ngàn cân, nhẹ nhàng phóng tới phát ra một luồng kinh lực khổng lồ làm cho mọi người phải loạng choạng lui lại. Sự chênh lệch thực lực khiến cho đám người Lạc Thiên Phong hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Mười một người chỉ cố gắng ngăn cản. Như trong Thanh Ngọc tam lão thì hai gã Kiếm Vương tu luyện Kiếm Cương có thuộc tính ngũ hành thì uy lực không bằng những người khác, thậm chí khóe miệng còn có cả máu tươi, nội phủ bị chấn động mạnh. Còn Lạc Thiên Phong cùng với lão già có được Kiếm Cương quý dị của Thanh Ngọc tông thì không có một chút tác dụng. Mặc dù Kiếm Cương của họ rất mạnh và quái dị nhưng ma nữ chỉ cần nhắc tay nhắc chân liền dễ dàng đánh nát.

Quyển 1: Tử Hà tông

84. Chương 82 Kiếm Hoàng Tử Hà Tông.

“Ầm..ầm...uỳnh...”

Ủ nhân tóc bạc biến sắc.

- Tại sao lại như vậy?

Chình mình đã phát động Huyết Sát kiếm trận làm sao mà khu vực này lại còn chấn động như thế? Đột nhiên, trong đầu nữ nhân xuất hiện hình ảnh Lục Thanh, người bị nàng bắt được ngày từ lúc đầu Huyết Tế, vẫn không cất một tiếng cầu xin. “Không thể như thế” - Trong nháy mắt nàng liền loại Lục Thanh ra khỏi đầu. Bởi vì hắn đã bị huyền băng Kiếm Cương phong ấn toàn thân, không có khả năng làm được điều gì khác. Chẳng lẽ là...

Nét mặt nữ nhân có chút tức giận. Nàng đương nhiên phát hiện ra khu vực ngăn cách đã biến mất.

Bất luận là năm người Lạc Thiên Phong, Thanh Ngọc tam lão hay là Phù Vân tam kiếm nhìn thấy nữ nhân tóc bạc ngậy người trong chốc lát liền đồng loạt phát động chiêu thức mạnh nhất của bản thân.

- Tồn Phong diệt không... - Phù Vân tam lão bước lên từng bước, ba thanh trường kiếm phàm cấp đột nhiên tỏa ra những cơn lốc cực mạnh. Tồn Phong kiếm cương bắn ra dài mười trượng cùng với động tác của ba người dung hợp lại một chỗ một cách quỷ dị. Sau đó nó hóa thành một đạo Kiếm Cương dài gần năm mươi trượng, xung quanh có những cơn lốc khổng lồ đâm về phía ngực nữ nhân. Nơi Kiếm Cương đi qua, không khí bị đẩy dạt sang hai bên.

- Thanh Mộc sinh tử luân... - Thanh Ngọc tam lão cũng cùng ra tay. Hai người trong đó lấy lão nhân mặc áo đen làm trung tâm, Kiếm Cương màu xanh biếc giống như một sợi dây leo quấn quanh Kiếm Cương màu xám của lão nhân mặc áo đen. Dưới sự dẫn dắt của lão nhân mặc áo đen, Kiếm Cương nhanh chóng xoay tròn trở thành một kiếm luân màu xanh xám, xung quanh có Sinh Tử khí quấn lấy. Nó giống như sự đại diện của luân hồi giữa cái sống và cái chết.

Kiếm luân chậm rãi ép về phía nữ nhân áo trắng khiến cho không khí trước mũi kiếm như bị động lại. Khí thế mạnh mẽ bao phủ toàn thân nữ nhân.

Nơi kiếm luân đi qua, mặt đất bị kiếm khí vô hình tạo ra một cái rãnh rộng mấy trượng. Đám lá cây đang bay trong không trung nát ra thành phần.

Kiếm thức cực mạnh khiến cho năm người Lạc Thiên Phong đứng đó phải giật mình. Nếu như dung hợp hai loại kiếm ý khác nhau thì cho dù tu vi của bọn họ chỉ là Kiếm Vương nhưng uy lực cũng không hề kém cường giả Kiếm Tông tu luyện thuộc tính ngũ hành.

Phải biết rằng Kiếm đạo càng đi về sau, chênh lệch giai vị dẫn tới thực lực hơn kém nhau càng lớn. Ngay cả khác thiên vị khiêu chiến cũng hết sức khó khăn càng không cần phải nói tới ba người liên thủ phóng xuất ra có uy lực không thua gì Kiếm Tông dốc hết sức.

Ánh mắt Lạc Thiên Phong lóe ra quang mang nhưng động tác trên tay cũng không chậm. Bốn người Huyền Thanh cũng phối hợp chuẩn bị vận dụng kiếm thức.

Đột nhiên, một tiếng kêu từ phía dưới vang lên:

- Sư phụ...

Nghe thấy âm thanh đó, ánh mắt Huyền Thanh xuất hiện một sự vui mừng lẫn sợ hãi. Lão cúi đầu xuống nhìn xem. Cuối cùng những dao động trong không gian bên dưới cũng tản đi, đồng thời tại nơi vốn bị ngăn cách, thân hình Lục Thanh hiện ra.

Mà ở phía sau Lục Thanh một thanh tiểu kiếm tản ra ánh sáng bắn nhanh về phía xa.

“Chạy đi đâu?”

Nghe thấy thanh âm của Thanh Ngọc tam lão, Phù Vân tam kiếm cũng nhìn thấy cái chuỗi kiếm mà Diệp lão gọi là phân thân.

- Đuổi theo. - Lạc Thiên Phong hét lớn một tiếng cũng chẳng thêm để ý tới sáu người Thanh Ngọc tam lão đang vây công ma nữ. Cả năm người cùng lao về phía thanh ngọc kiếm đang chạy trốn.

- Tất cả các người đi tìm chết.

Vừa mới nghe âm thanh của Lục Thanh, nữ nhân tóc trắng biết ngay là không hay. Vào lúc này, nhìn thấy ngọc kiếm bỏ chạy, làm sao mà nàng không biết Huyết Sát kiếm trận do mình bố trí trăm năm đã bị phá hủy. Cơn giận bốc lên khiến cho gương mặt lạnh lẽo biến dạng.

Thanh đoản kiếm trong tay lóe lên vô số tia sáng tỏa ra hàn khí quanh thân nữ nhân. Trong khoảng khắc một nửa Lang Nha sơn đã bị bao phủ bởi một tầng băng tuyết trắng. Nhiệt độ vốn đã lạnh vào giờ phút này chẳng khác gì ngâm mình trong băng. Cây cối, nam thạch bị băng tuyết bao phủ sau khi có cơn gió thổi qua liền vỡ vụn, hóa thành vô số khối băng nhỏ.

Đoản kiếm xoay ngang về phía trước, một tinh thể băng băng nhanh chóng xuất hiện quanh thân nữ nhân. Vào lúc này, khắp đất trời cũng bắt đầu chấn động, trên bầu trời xuất hiện những tiếng kiếm ngân xé gió. Thanh Ngọc tam lão và Phù Vân tam kiếm đều biến sắc. Bọn họ phát hiện toàn thân như bị lực lượng của trời đất trên Lang Nha sơn tập trung, tản mát ra một luồng uy áp ép vào lòng mỗi người.

“Hự...”

Sáu người không nhìn được phun ra một ngụm máu tươi, thân thể chao đảo trong không trung chực ngã.

Hai chiêu kiếm thức cực mạnh của sáu người hợp lực tấn công nữ nhân sau khi nàng chém ra một kiếm chột ngừng lại giữa không trung. Mà trên thanh đoản kiếm của nữ nhân chột xuất hiện một thanh băng kiếm dài cả trăm trượng. Đồng thời một luồng kiếm ý đóng băng trời đất từ trên thanh kiếm băng xuất hiện ép về phía sáu người Thanh Ngọc tam lão.

“Thịch...”

Kiếm luân và kiếm cương đối mặt với luồng kiếm ý giống như gặp phải thiên địch của nhau liền phát ra những tiếng ngân mà vỡ nát, biến thành những mảnh kiếm cương bắn ra xung quanh.

- Trốn. - Lão nhân áo đen trầm giọng quát lên một tiếng rồi lao đi. Năm người bên cạnh đối mặt với một kiếm của nữ nhân đã mất đi ý chí chiến đấu. Sau khi nghe thấy vậy liền tản ra, chạy về sáu hướng khác nhau. Bọn họ rất rõ ràng làm như vậy nữ nhân tóc bạc cũng chỉ đuổi theo được một người. Mà chưa kể, tình hình như vậy là không có khả năng.

Đúng như những gì mà họ suy nghĩ, nữ nhân tóc bạc sau khi ngưng tụ kiếm băng khổng lồ liền lui nhanh đuổi theo mấy người Lạc Thiên Phong.

Tại Lang Khẩu thôn, trong ánh mắt kinh hãi của Lạc Tâm Vũ, một thanh kiếm băng dài trăm trượng xuất hiện trên Lang Nha sơn phát ra những tiếng rít kinh người, chém xuống đỉnh Lang Nha sơn cao hơn hai trăm trượng.

“Ầm...”

Vào lúc này, mặt đất rung chuyển khiến cho những ngôi nhà không được xây dựng chắc chắn trong Lang Khẩu thôn ầm ầm sập xuống. Cũng may, tất cả thôn dân sau cuộc giết chóc đã chạy hết, vì vậy không hề có ai bị thương, chỉ khiến cho người ta kinh hãi ma fthooi.

“Lục Thanh! Người chắc là còn sống...”

Nhìn Lang Nha sơn sập xuống, Đoạn Thanh Vân cảm thấy run rẩy.

Vào lúc này, Lục Thanh đang được cảm nhận cái cảm giác phi hành lần đầu tiên từ khi bước chân vào kiếm đạo. Mặc dù hắn được sư phụ Huyền Thanh cấp theo nhưng quan sát cây rừng dưới chân cứ trôi qua vùn vụt, kìm với tiếng Kiếm Cương đang bao quanh của sư phụ rít lên trong gió, Lục Thanh cảm thấy hưng phấn. Hắn thầm nhủ sau này bản thân có làm được chuyện như thế này hay không?

- Tiểu tử ngươi cần gì phải để ý tới điểm đó. - Trong đầu, âm thanh khinh thường của Diệp lão vang lên.

- Cứ tu luyện tốt Tử Hoàng Kiếm Thân kinh mà lão phu truyền cho, lại thêm sự chỉ điểm của lão phu, đừng nói ngươi đột phá cảnh giới Kiếm Phách mà ngay cả cảnh giới Kiếm Hồn cũng chẳng có vấn đề.

Lục Thanh nghe thấy vậy liền tỉnh táo lại, không ngờ được Diệp lão lại có thể hiểu được suy nghĩ của hắn. Hắn chần chừ không biết có nên dụng thần thức truyền âm hay không. Dù sao vào lúc này, hắn đang được sư phụ Huyền Thanh mang theo phi hành trong không trung, nếu bị phát hiện hắn chẳng biết có kết quả như thế nào.

- Yên tâm! Ngươi cứ việc lên tiếng trong Thức Hải là ta có thể nghe thấy. Chỉ với mấy người sư phụ của ngươi không thể phát hiện được sự tồn tại của ta.

Lục Thanh sửng sốt liền lên tiếng trong Thức Hải:

- Bây giờ phải làm sao? Người đàn bà điên sắp đuổi tới rồi. - Khóe mắt Lục Thanh có thể nhìn thấy một đạo kiếm quang màu trắng đang đuổi theo phía sau. Thậm chí hắn còn có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của nữ tử xuyên qua không khí mà chiếu tới bọn họ.

- Phân thân kia chỉ có một tia thần thức của ta. Lực lượng cũng không thể bằng một trăm phần trăm của bản thể nên không thể thoát khỏi mấy người sư phụ các ngươi. Ta sẽ tìm cách cho nó tự bạo một cách hợp lý....

- A? Lại có một gã Kiếm Hoàng nữa tới... - Diệp lão chợt mở miệng nói, thanh âm có chút kinh ngạc.

- Nhìn qua thì hình như là người bên sư phụ ngươi bởi hơi thở giống nhau.

Quả nhiên, sau khi Diệp lão mở miệng, một điểm sáng màu vàng sậm từ xa bay tới. Trong nháy mắt đã xuất hiện cách đó trăm trượng.

- Sư thúc!

Năm người Lạc Thiên Phong đều lộ ra thần sắc vui mừng lẫn sợ hãi. Lục Thanh giương mắt nhìn thì thấy đó là một lão nhân mặt áo xám có tướng mạo tầm thường. Sắc mặt lão nhân hồng hào, mái tóc hoa râm, lưng đeo một thanh cự kiếm tỏa ra kiếm quang màu đỏ. Mặc dù không to như Luyện Tâm của Lục Thanh nhưng nó cũng dài năm thước, rộng hai thước.

Vào lúc này, lão nhân áo xám đứng giữa không trung, thân thể như dung hợp với trời đất xung quanh. Trong mắt Lục Thanh, lão giống như một thanh cự kiếm thấu hiểu thiên địa, tản ra hơi thở uy nghiêm.

Đây là vị Kiếm Hoàng của Tử Hà tông chưa bao giờ lộ diện, có được thực lực mãnh mẽ. Lục Thanh cảm thấy cho dù là nữ nhân tóc trắng cũng không phải là đối thủ của lão nhân. Mặc dù không biết tại sao nhưng trong lòng hắn lại có cảm giác như thế.

Nhìn thành tiểu kiếm đang phóng tới, trong tay lão nhân chợt xuất hiện một vầng sáng màu vàng tía. Từ năm ngón tay của lão xuất hiện một đoạn Kiếm Cương dài khoảng tấc. Chỉ trong nháy mắt nó hóa thành một bàn tay to, chụp về phía ngọc kiếm.

Quyển 1: Tử Hà tông

85. Chương 83 Trần Ai Lạc Định.

- Sư thúc! Chúng ta đi ngăn cản. - Nhìn qua nữ nhân đang đuổi theo, Lạc Thiên Phong mở miệng nói.

Khoát tay áo một cái, lão nhân nói:

- Không cần. Lần này nàng sẽ không lưu thủ. Uy nghiêm của Kiếm Hoàng không phải là thứ mà các người vừa mới thấy. - Nói xong, trên người lão ánh sáng vàng tía bùng lên rồi lao theo thanh tiểu kiếm.

Thấy lão nhân đến, nữ nhân tóc bạc hơi biến sắc nhưng nhanh chóng lạnh như băng. Thậm chí sự lạnh lùng còn nhiều hơn trước.

Lúc này, sắc trời đang tối dần, bầu trời âm u xuất hiện rất nhiều bông tuyết. Cả Thù Khư, dãy núi như phủ một lớp áo trắng, thi thoảng có thể nghe thấy tiếng linh thú rống lên vang vọng trong núi.

Thần sắc Lục Thanh bình tĩnh, nhìn tất cả mọi thứ. Hắn cũng không lo lắng bởi vì đã biết trước kết quả.

Quả nhiên khi lão nhân và nữ nhân tóc trắng cùng cách thanh tiểu kiếm một khoảng cách nhất định, tốc độ của cả hai người đều tăng lên cực nhanh. Khi khoảng cách đến gần, cả hai đồng loạt sử dụng Kiếm Cương hóa thành hai bàn tay to ẩn chứa oai của trời đất. Cả hai không đuổi theo thanh ngọc kiếm mà đối chiêu với nhau.

Hai cái bàn tay di chuyển theo một quỹ tích mà Lục Thanh không thể nhìn thấy rõ. Mỗi một kích như chọc thủng không gian mà xuất hiện giữa hai người, khiến cho cả bầu trời Thù Khư chỉ có hai màu vàng tía và trắng như tuyết. Đồng thời, trên bầu trời xuất hiện gần trăm thanh cự kiếm màu vàng cùng với kiếm băng trắng như tuyết. Hơi nóng và lạnh giống như ý chí của hai mùa đông, hè của thiên nhiên bắt đầu giằng co giữa hai người.

Mỗi một thanh cự kiếm đang bốc cháy cùng với kiếm băng đều dài hơn mười trượng, che lấp bầu trời. Cánh tay của hai người huy động khiến cho chúng cũng bắt đầu va chạm với nhau.

Ầm

Ầm

Ầm

Hỏa kiếm và băng kiếm mang theo lực lượng có thuộc tính tương khắc va chạm phát ra những tiếng nổ kinh thiên động địa giống như tiếng sét giữa không gian. Đồng thời, vô số những tia Kiếm Cương tản ra khiến cho đất đá bên dưới bắn lên tung tóe, chẳng biết đã giết chết bao nhiêu loại thú. Chỉ có thể nghe thấy những tiếng rống, tiếng kêu thê lương vang lên liên tiếp.

Lục Thanh đang bị Huyền Thanh nắm trong tay, nghe thấy những tiếng nổ đó mà sắc mặt tái nhợt, tinh thần chấn động. Điều này khiến cho Huyền Thanh đang cầm lấy tay hắn cảm thấy kinh ngạc bởi uy lực như thế cho dù là Kiếm Sư cũng bị ép cho phải ngất đi mà Lục Thanh chỉ có sắc mặt là hơi thay đổi một chút mà thôi.

Lão cũng không biết Lục Thanh tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh đã thành công được tầng thứ nhất. Thân thể có thể nói là thoát thai hoán cốt, được cường hóa thêm nhiều lần. Những tiếng động đó mặc dù to nhưng cũng không làm gì được thân thể cứng cỏi của Lục Thanh. Ngoại trừ đôi mắt là chỗ yếu nhất ra, Lục Thanh có thể chịu nổi ngũ phẩm kiếm khí chém lên người. Nói cách khác, thân thể hắn chẳng khác gì một thanh ngũ phẩm kiếm khí.

Chưa kể hắn dùng chính chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát mà ngay cả Diệp lão cũng phải than thở về Trúc Cơ, khiến cho thân thể so với những gì Tử Hoàng Kiếm Thân kinh miêu tả còn cao hơn một chút. Vì

vậy mà làm sao có thể bị mấy âm thanh đó làm cho ngắt được? Tất nhiên, Lục Thanh không thể nói cho Huyền Thanh biết được.

Mà Tử Hoàng Kiếm Thân kinh cũng thật thần kỳ, Lục Thanh mới chỉ tu luyện thành công tầng thứ nhất, thân thể có một chút biến hóa nhưng vẫn không hề hiểu biện ra bên ngoài.

Nhìn sang trận chiến của lão nhân và nữ tử tóc trắng, mỗi một lần vung tay lên theo một quỹ tích trong trời đất liền có băng, hỏa tương trợ. Mặc dù, Lục Thanh nhìn xem không hiểu nhưng cũng có thể quan sát, học tập khiến cho tâm cảnh của hắn tăng lên rất nhiều. Thậm chí cảnh giới Cử khinh nhược trọng cũng có được một số sự lĩnh ngộ.

Thấy Lục Thanh như đang lĩnh ngộ được điều gì đó, mấy người Lạc Thiên Phong đều có một sự kinh ngạc. Vào lúc này, bọn họ mới để ý tới tu vi của Lục Thanh chính là Kiếm Khách tiểu thiên vị. Trên người còn ẩn chứa hai loại Phong Lôi kiếm nguyên không phải kiếm nguyên có thuộc tính ngũ hành. Hơn nữa, kiếm nguyên của hắn rất mượt mà như đã hoàn toàn dung hợp hai khí Phong Lôi.

Đối với mấy người bọn họ phần lớn đã sống hơn năm mươi năm nên kiến thức có rất nhiều. Mà chính vì như thế nên bọn họ cũng biết có thể đón tiếp được một loại không thuộc ngũ hành khó khăn như thế nào, chưa nói tới việc hai loại không thuộc ngũ hành. Tạm thời không nói tới việc tiếp đón chỉ việc dung hợp được hoàn toàn cũng cần phải xem cơ duyên của mỗi người.

Mặc dù có cổ tịch ghi lại, ở một tông môn khác có một tên đệ tử kiệt xuất giác ngộ hai loại lực lượng cơ bản là Tồn Phong và Huyền Băng sau đó dung hợp thành Băng Phong kiếm khí mạnh mẽ. Như ở Tử Hà tông bọn họ không có ví dụ như vậy. Mặc dù nói lĩnh ngộ, tiếp đón thành công hai loại thuộc tính cũng có mấy người nhưng đã ba năm vẫn còn chưa dung hợp được hoàn toàn.

Nhưng cho dù như thế thì mấy người đó ở Long Phượng bang cũng giữ vị trí đầu. Bọn họ sở hữu hai loại thuộc tính kiếm khí vượt qua kiếm khí ngũ hành. Dù chỉ sở hữu một loại thì kiếm khí ngũ hành cũng không thể sánh bằng. Cùng những người đó chiến đấu nếu như cảnh giới kiếm pháp giống nhau thì ít nhất cũng phải có tu vi cao hơn họ một thiên vị.

Vào lúc này, bốn người Lạc Thiên Phong đã nhìn ra thực lực chính thức của Lục Thanh. Ngay cả hắn như đang dung nhập vào trong cảnh giới kiếm pháp của bản thân cũng không ngoại lệ.

Tất nhiên, sau khi cảm nhận được thần thức của bốn người Lạc Thiên Phong quét qua, Huyền Thanh liền phát hiện ra sự khác biệt của Lục Thanh. Nhưng ngay lập tức, bọn họ cũng không chú ý tới hắn nữa.

Xa xa, lão nhân và nữ nhân tóc trắng cứ thế tiến tới gần, chỉ còn cách thanh tiểu kiếm không tới hai mươi trượng. Đã có tính toán từ trước, đến lúc này, Diệp lão mới ra tay.

Chỉ thấy một khí thế áp bức chợt từ trên thân kiếm phát ra. Đồng thời, thanh tiểu kiếm bắt đầu run rẩy, một hơi thở chấn áp linh hồn nhanh chóng lan tỏa.

Vào lúc này, năm người Lạc Thiên Phong đều cảm thấy linh hồn của bản thân run rẩy, thân thể trên không trung chao đảo như muốn ngã. Mà Lục Thanh do được sự bảo vệ của Diệp lão nên không cảm nhận được làn hơi thở đó. Nhưng dưới sự chỉ điểm của Diệp lão, Lục Thanh liền vận chuyển thần thức làm cho bản thân hôn mê để cho năm người Lạc Thiên Phong không cảm thấy hoài nghi.

Cũng không biết bao lâu, Lục Thanh mới tỉnh lại. Khi mở mắt ra, hắn phát hiện bản thân đang nằm trên một đỉnh núi. Nơi đây không hề có gió tuyết làn đến. Bên cạnh đó, hắn phát hiện ngoài sự phụ Huyền Thanh còn có mấy người tông chủ đang khoanh chân ngồi trên tuyết, trên người bọn họ bao phủ các loại Kiếm Cương. Xung quanh bọn họ, Nguyên khí trong trời đất đang nhanh chóng tụ tập với tốc độ kinh người. Nơi khóe miệng bọn họ đều có dấu máu, chứng tỏ là bị thương.

Trên vách núi phía trước năm người, Lục Thanh thấy lão nhân Kiếm Hoàng đang chấp hai tay sau lưng, đứng thẳng người. Nhìn lão như hòa nhập với ngọn núi, không hề có một chút gì khác biệt.

Như cảm nhận được ánh mắt của Lục Thanh, lão nhân chậm chậm xoay người lại.

Trong ánh mắt của lão nhân, hắn như thấy được một sự mệnh mông như biển cả, toàn bộ những nhân tình thế thái của thế gian đều có ở trong đó. Làm cho Lục Thanh không tìm được phải tự hỏi.

Đột nhiên, một làn khí mát lạnh đột nhiên khuếch tán trong đầu. Lục Thanh chỉ cảm thấy toàn thân chấn động rồi nhanh chóng tỉnh táo lại. Lúc này, lưng hắn chảy đầy mồ hôi, mà bình tĩnh lại. Đây là do Luyện Hồn quyết vào thời điểm quan trọng tự động vận chuyển khiến cho hắn thức tỉnh, nếu không cứ để cho hắn chìm vào trong ánh mắt của lão nhân thì chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

“Lão nhân này rất đáng sợ”.

- Người rất được. - lúc này, cuối cùng thì lão nhân cũng mở miệng nói. Trong mắt không hề che dấu sự khen ngợi.

Đứng dậy, Lục Thanh khom người, hành lễ với lão nhân, nói:

- Triều Dương phong, đệ tử thứ mười sáu Lục Thanh bái kiến tổ sư. - Lúc trước, hắn nghe mấy người Lạc Thiên Phong gọi lão nhân là sư thúc hiển nhiên bối phận cao hơn Lục Thanh hai bậc.

Nhìn thấy động tác của Lục Thanh không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, lão nhân cảm thấy hài lòng, gật đầu.

- Cứ tiếp tục cố gắng. Ta sẽ chờ người bước vào cảnh giới Kiếm Hồn.

Lục Thanh nghe thấy vậy mà ngẩn người. Nhưng vào lúc này, năm người Lạc Thiên Phong đang ngồi trên tuyết cũng tỉnh táo lại. Sau khi nghe thấy mấy lời đó, bọn họ cảm thấy kinh ngạc. Chưa bao giờ, sư thúc lại có một sự đánh giá cao như vậy đối với mấy tên đồ tôn. Thậm chí Lạc Thiên Phong còn nhớ rõ rằng ban đầu con trai của hắn là Lạc Tâm Vũ đi theo tới bái kiến sư thúc cũng chỉ dành được một lời khen ngợi rằng có hy vọng bước vào cảnh giới Kiếm Hồn.

Nhưng vào lúc này, bọn họ mới bắt đầu nhìn kỹ thiếu niên có thân phận gia chủ của Lục gia trong tương lai, một thiếu niên mới chỉ có mười ba tuổi.

- Chuẩn bị quay về núi. - Không để ý tới vẻ mặt năm người, lão nhân nói một cách bình thản.

- Sư thúc! Vậy thứ đồ vật đó thì sao? - Lạc Thiên Phong có chút ngập ngừng.

Liếc mắt nhìn cả năm người một cái khiến cho bọn họ nhìn lão nhân càng thêm cung kính.

- Đồ vật đó không có. - Vị Kiếm Hoàng sau khi nói xong, ánh mắt có chút tiếc nuối.

- Bảo vật như vậy chỉ có thể dựa vào vận may chứ không thể cưỡng cầu.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

86. Chương 84: Niềm Băn Khoản Và Sự Thay Đổi Của Lục Thanh.

- Thiên Kính không được vô lễ! - Lạc Thiên Phong đứng bên biển sắc.

- Không! Cứ để cho hắn nói. Tông môn có thể có được trưởng lão dám mở miệng nói thẳng chính là một chuyện may mắn. - Lão nhân khoát tay nói.

Tầm Thiên Kính nghe thấy vậy sững sốt sau đó sắc mặt lại càng thêm kiên định, nói:

- Sư thúc! Tông dân là gốc rễ của tông môn. Hôm nay, Tử Hà tông chúng ta có hơn hai trăm vạn người. Trăm năm trước thống kê tổng cộng có tất cả hai trăm hai mươi ba vạn. Mà Tử Hà tông chúng ta cũng không đòi hỏi phải cung phụng cao, tất cả đều vì cơm no áo ấm ủa tông dân. Trăm năm trước, mỗi năm đều có gần vạn trẻ con được sinh ra, trong số đó có thể Trúc Cơ thành công trở thành Kiếm Giả cũng có gần trăm người.

Dừng lại một chút, nét mặt Tầm Thiên Kính có chút hậm hực:

- Việc Thú Khư bạo động trong trăm năm qua, cứ năm năm lại tổn thất các loại tài sản không dưới trăm vạn Tử ngọc tị. Đó cũng là gần nửa năm cung phụng của cả tông chúng ta. Đồng thời, trong các cuộc chiến,

số lượng Kiếm Giả và cao thủ ngoài Kiếm Giả lại rất lớn. Trong khi đó, mỗi năm chúng ta cũng chỉ xuất hiện hơn mười người.

- Chưa kể đến mỗi lần bạo động, dân trong các trấn xung quanh Lạc Nhật thành lại vô cùng hoảng sợ. Rất nhiều người vì lý do đó mà trôi dạt khắp nơi. Dân cư của Lạc Nhật thành cho tới bây giờ không còn tới một nửa, cung phụng cũng không được ba phần của trăm năm trước. Cứ như vậy mà tính ra thì trăm năm qua, lượng kiếm giả trưởng thành và già đi của Tử Hà tông chúng ta, tổng số cũng giảm bớt đi một phần.

Bốn người Lạc Thiên Phong nghe thấy vậy ánh mắt cũng trở nên nặng nề. Ngay cả Lục Thanh đứng bên cũng biết con số đó có ý nghĩa như thế nào. Đến hôm nay, Tử Hà tông có thể nói là cực mạnh, đệ tử nội tông có hơn hai ngàn người. Hơn nữa, phân bố tại năm thành lớn và một số ngọn núi bên ngoài cùng với các quảng mỗ. Tính tổng cộng cũng phải xấp xỉ gần ba nghìn người. Vậy mà so với trước đây còn ít hơn một phần thì đó chính là đã mất đi ba trăm kiếm giả.

Đây là một con số lớn thế nào? Đối với một tông môn số lượng kiếm giả chính là để đánh giá lực lượng cơ bản của tông môn. Mà trong trăm năm qua, những tông môn khác có thể có được sự tăng trưởng không nhỏ, vậy mà Tử Hà tông lại giảm đi. Điều đó vô hình đã thu hẹp khoảng cách của Thanh Ngọc và Phù Vân nhị tông. Trăm năm qua, hai tông đó số lượng kiếm giả cơ bản có thể tăng lên rất nhiều.

Nghe xong Tầm Thiên Kính nói, bầu không khí chợt trở nên nặng nề.

Một lúc lâu sau, lão già mới thở dài một hơi, nói:

- Chuyện Thú Khư sau này cũng sẽ không lặp lại. Còn chuyện về nữ nhân đó thì các người quên đi, đó là do Tử Hà tông chúng ta đã làm hại tới nàng.

“Làm hại?”

Mấy người Lạc Thiên Phong kể cả Lục Thanh cũng đều sửng sốt. Lạc Thiên Phong vội mở miệng nói:

- Sư thúc tại sao không nói cho ta mà lại cần tới tính mạng của mười vạn tông dân để đền bù?

Lục Thanh cũng cảm thấy căng thẳng. Hắn rất muốn biết, nữ nhân đó và Lục gia hắn có cừ oán gì.

Nhưng lão nhân cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ, chỉ lắc đầu nói:

- Người cũng không cần phải hỏi. Nhưng các người có thể biết, đền bù cả trăm năm qua cũng vẫn không đủ.

Dừng lại một chút, lão nhân lại nói:

- Nhưng các người cứ yên tâm. Sau này nàng sẽ không xuất hiện trong khu vực tông môn chúng ta. Chuyện Thú Khư kết thúc, tất cả hãy để cho nó vào dĩ vãng đi.

Tầm Thiên Kính còn muốn nói gì đó nhưng thấy lão nhân xoay người sang chỗ khác cũng chỉ đành thở dài.

Lục Thanh đứng bên cũng cười khổ một tiếng, chuyện Lục gia của hắn và nữ nhân cũng không được biết.

- Thế nào? Tiểu tử! Người muốn biết người phụ nữ điên kia cùng với Lục gia các người có ân oán gì hay sao? - Đột nhiên, thanh âm im ắng của Diệp lão lại vang lên trong đầu Lục Thanh.

- Diệp lão cũng biết Lục gia chúng ta? - Lục Thanh sửng sốt liền vội vàng hỏi:

- Xin Diệp lão nói cho ta biết nữ nhân đó và Lục gia chúng ta có cừ oán gì?

Cũng chẳng trách được sự lo lắng của Lục Thanh. Thay mặt cả một gia tộc mà biết được gia tộc mình bị một gã Kiếm Hoàng căm hận thì đó chính là một điều kiện đủ để diệt tộc. Lục Thanh biết thực lực của gia tộc mình. Chỉ sợ nàng tiện tay cho một đạo kiếm cương là san phẳng tất cả.

- Bây giờ cũng chưa thể nói cho người...

- Tại sao? - Lục Thanh hỏi.

- Chưa tới lúc. - Thanh âm Diệp lão lại vang lên:

- Bây giờ nói cho người biết thì đó chỉ là gánh nặng của người. Có thể khiến cho người không yên tâm mà ảnh hưởng tới sự đột phá. Hơn nữa, ta cảm giác được trong lòng người đang có một cái trọng trách. Bây giờ còn gấn thêm thì với tâm cảnh của người vẫn còn chưa đủ.

Sau khi nghe Diệp lão nói, Lục Thanh từ từ bình tĩnh lại, nói:

- Phải đợi tới lúc nào mới biết được? Nếu nữ nhân đó mà đi diệt Lục gia chúng ta vào lúc này thì chỉ sợ là không ai có thể ngăn cản.

- Điều đó người không cần phải lo lắng. Nếu trong trăm năm qua mà nàng không động thủ thì bây giờ cũng sẽ không đi diệt Lục gia của người. Hơn nữa, ta bị nàng đuổi theo gần trăm năm cũng hiểu rõ được một vài chuyện. Nàng không thể ra tay với Lục gia của người, trừ phi người rơi vào tay nàng như trước. Về phần lúc nào nói cho người vậy thì để xem khi nào người có thể giác ngộ trở thành cường giả Kiếm Hồn.

- Cảnh giới Kiếm Hồn? - Lục Thanh cả kinh. Mặc dù bây giờ hắn có rất nhiều lợi thế nhưng đối với cảnh giới Kiếm Hồn vẫn chỉ có thể ngước nhìn. Dù sao trước đó chẳng biết có bao nhiêu người mà vẫn không thể đột phá. Ngay cả Tử Hà tông của hắn có hai trăm vạn người mà trong hai trăm năm cũng chỉ có năm người sư phụ Huyền Thanh. Điều đó cho thấy một sự khó khăn như thế nào, cả năm mươi vạn năm cũng khó có được một người.

Nhưng tiếp đó, Diệp lão dừng lại một chút rồi nói:

- Điều này có thể vẫn còn chưa đủ. Ít nhất người phải tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh đến tầng thứ tám, đồng thời đạt tới Kiếm Tông mới có thể chắc chắn giữ được tính mạng của mình.

Lục Thanh nghe thấy vậy liền cảm thấy rùng mình. Xem ra, Lục gia của hắn còn có nhiều bí mật ít người biết. Nhưng bây giờ xem ra vị tổ sư của hắn cũng biết được khá nhiều.

Nghĩ tới đây, Lục Thanh không kìm được liền ngẩng đầu lên nhìn lão nhân. Nhưng lúc này lão nhân như đang nhớ lại một số chuyện nên không nhận ra ánh mắt của hắn, vì vậy mà không có phản ứng.

- Lục Thanh! Bây giờ, người kể cho chúng ta cảnh ngộ lúc đó. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? - Năm người Huyền Thanh hiển nhiên là vẫn chưa từ bỏ ý định. Lúc này, bọn họ liền chuyển sự chú ý sang Lục Thanh.

"Đến rồi..."

Đối mặt với vấn đề của sư phụ Huyền Thanh cũng với ánh mắt của năm vị kiếm đạo đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, Lục Thanh cảm thấy áp lực. Nhưng may mắn cho hắn là trải qua sự việc vừa rồi, tâm cảnh của hắn không còn sự non nớt của một thiếu niên nữa. Sau khi bình tĩnh lại, Lục Thanh từ từ nói những gì mình gặp ra.

Tất cả mọi chuyện đều bị hắn đổ lên đầu Diệp lão ẩn giấu trong thân ngọc kiếm. Đối với việc hấp thu chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát hắn cũng không giấu diếm. Nếu không Kiếm Nguyên của hắn thay đổi chắc chắn sẽ bị mấy người Lục Thanh nghi ngờ. Dù sao, một người bị Huyết Tế không hề có chuyện nguyên khí bị thương mà ngược lại còn dư thừa, tu vi tinh tiến. Điều đó hoàn toàn không hợp lý.

Nghe Lục Thanh kể lại xong, mấy người Huyền Thanh cũng cảm thấy tin tưởng. Bọn họ thăm than thở về sự may mắn của Lục Thanh. Mặc dù có nguy hiểm, nhưng việc phá rồi lại lập mà hắn gặp phải khiến cho người khác phải thêm muốn. Đặc biệt là chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát cả năm người đều biết. Nét mặt Tầm Thiên Kính càng cảm thấy rõ được sự hâm mộ. Điều đó khiến cho Lục Thanh cảm thấy kinh ngạc bởi thứ có thể làm cho đại sư cảnh giới Kiếm Hồn thêm muốn như vậy thì chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi Lục Thanh nói xong, Lạc Thiên Phong trầm tư một chốc rồi móc từ trong người ra một cục đá trong suốt long lanh, có mười đường vân màu bạc. Hắn nói với Lục Thanh:

- Người đặt tay lên đó cho chúng ta xem một chút.

Lục Thanh cũng biết hòn đá này. Nó có tên là đá Nguyên Khí gì đó. Thực ra nó chẳng hề có ích lợi gì hết, chỉ có thể xem như một hòn đá đẹp mà thôi. Nhưng nó lại có một loại công dụng đặc biệt đó chính là kiểm tra tư chất tiên thiên của một người như thế nào, cũng chính là mức độ hấp thu nguyên khí trong thiên địa

do trời sinh như thế nào. Nó căn cứ theo mức độ cao thấp từ tầng một tới tầng mười, đá nguyên khí sẽ tỏa ra mấy đường vân.

Khi Lục Thanh chín tuổi, lần đầu tiên tiếp xúc với kiểm tra kiểm đạo đã từng làm như vậy. Lúc đó đá nguyên khí đã sáng lên tới bốn vân, gần tới năm vân. Vào lúc này, Lục Thanh cũng mong mỏi với sự thành công của Tử Hoàng Kiểm Thân kinh tầng thứ nhất, thể chất của hắn đã có sự thay đổi. Tư chất tiên thiên cũng theo đó tăng lên. Cứ mỗi một tầng lại có sự cải thiện. Đặc biệt tầng thứ nhất do Trúc Cơ cơ bản nên có sự thay đổi lớn nhất.

Trước ánh mắt của năm người Lạc Thiên Phong, Lục Thanh từ từ đưa tay phải tới nhưng vẫn không có gì phản ứng. Năm người Lạc Thiên Phong cũng chẳng nóng nảy vì chắc chắn sau đó sẽ có sự thay đổi. Quả nhiên, chỉ sau hai lần hô hấp, đá Nguyên Khí chợt tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt, chiếu sáng trong phạm vi mười trượng.

Dưới sự quan sát của Lục Thanh và năm người Lạc Thiên Phong, ánh sáng trắng bắt đầu từ đường vân đầu tiên tăng lên. Chỉ trong chớp lát liền đạt tới mức độ bốn vân. Sau đó tốc độ của nó hơi chậm lại nhưng vẫn vượt qua đường vân thứ năm, vượt qua cả đường vân thứ sáu. Trong ánh mắt khiếp sợ của Lục Thanh và sự chăm chú của mấy người Lạc Thiên Phong, ánh sáng đã tới gần vân thứ bảy thì tốc độ liền chậm lại. Nhưng vẫn có thể nhìn thấy được ánh sáng trắng vẫn tiếp tục được đẩy lên.

Bất Diệt Kiểm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

87. Chương 85: Kế Thừa Chức Vụ Hộ Pháp.

- Đây... - Lục Thanh có phần không thể tin được vào sự thay đổi đó. Mặc dù đã đoán trước tư chất tiên thiên có sự thay đổi nhưng kết quả trước mắt vẫn làm cho hắn phải trở mắt mà nhìn. Vốn hắn chỉ có tư chất gần năm phần nhưng vào lúc này đột nhiên thay đổi nhiều như vậy mà đạt tới bảy phần, trở thành người có tư chất thiên tài. Điều đó khiến cho Lục Thanh không thể tin vào được sự thật trước mắt.

Nhưng nghĩ kỹ đến chất dịch Kiểm Nguyên và Huyết Sát cung cấp nhiều như vậy, hơn nữa là có Tử Hoàng Kiểm Thân kinh làm cho thoát thai hoá cốt thì có được kết quả như vậy cũng là chuyện có thể.

- Quả nhiên... - Nhìn kết quả của Lục Thanh, Lạc Thiên Phong liếc nhìn Lục Thanh:

- Truyền thuyết rằng thứ vật đó có thể tăng cường tư chất tiên thiên với công hiệu nghịch thiên. Người có được nó cũng là do phúc phận của người.

Dừng lại một chút, Lạc Thiên Phong lại mở miệng ra nói:

- Lúc trước, sư phụ ngươi đã nói lại tình hình của ngươi cho ta. Hắn đã nói tất cả những gì mà ta đã đồng ý. Bây giờ, ta có thể ban cho ngươi một số quyền lợi.

Lục Thanh nghe thấy vậy mà thầm cười tự giễu. Xem ra, muốn được thứ gì đều cần phải dựa vào thực lực, vô duyên vô cớ chẳng có người nào tùy ý thí cho người.

Vào lúc này, ngoại trừ Huyền Thanh ra ba người Huyền Minh đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì. Hiển nhiên là bọn họ cũng chấp nhận lời nói của Lạc Thiên Phong.

Suy nghĩ một chút, Lạc Thiên Phong lên tiếng:

- Đối với những gì phong thưởng cho Lục gia của người sẽ không thu hồi. Mà chức vị hộ pháp cho người kế thừa, ta cũng ban cho người. Từ bây giờ, người có được những đặc quyền của hộ pháp còn cụ thể như thế nào sư phụ ngươi khi về sẽ nói rõ cho người.

Huyền Minh đứng bên chợt mở miệng nói:

- Tông chủ! Ta nghĩ chuyện đó cũng không có gì. Nhưng nếu để cho Lục sư diệt đảm nhiệm chức vụ hộ pháp sớm như vậy sẽ khiến cho bên dưới có nhiều người không phục.

Lắc đầu, Lạc Thiên Phong không đồng ý với suy nghĩ của Huyền Minh:

- Quy định là chết, người mới là sống. Người nào có ý phản đối thì có thể để cho tới gặp ta. Bây giờ cứ làm như thế. Nhưng Lục Thanh...

Giọng nói của lão chợt thay đổi, nhìn chằm chằm về phía Lục Thanh:

- Người phải biết rằng giá trị quyết định địa vị cơ bản của một người. Vì vậy ta hy vọng người không nên kiêu ngạo tự mãn. Luận kiếm giữa năm núi vào bốn năm sau, người muốn giữ lại thần kiếm Niệm Vân của phụ thân người thì cần phải đoạt được vị trí số một mới được.

Gật đầu, Lục Thanh mở miệng nói:

- Tông chủ yên tâm. Lục Thanh hiểu rõ.

Sau đó, được Huyền Thanh đưa đi, Lục Thanh chỉ phương hướng cho mọi người trở về Lang Khẩu thôn. Lục Thanh để ý thì thấy tổ sư bay thẳng về hướng năm ngọn núi của Tử Hà tông, chứng tỏ lão nhân không muốn xuất đầu lộ diện.

Lúc này, khi về tới Lang Khẩu thôn đã gần tối. Sau khi được mọi người cọ rửa sạch sẽ, thi thể trong thôn cũng được thu dọn xong. Những thôn dân có người thân bị chết đều trở về an táng. Những người bất hạnh bị cắn nát người thì được tập trung lại bên ngoài thôn mà hỏa táng. Sau đó, tro cốt được cho hết vào trong một cái huyệt lớn ở sau thôn.

Ở cửa thôn vào lúc này được đốt một đồng lửa to. Đám người Đoạn Thanh Vân ngồi vây quanh đồng lửa nướng một con Trườn Nha lang. Đoạn Thanh Vân cũng chẳng có hứng thú nên chỉ làm sạch rồi rắc lên đó một chút gia vị để nướng.

Ngoại trừ Đoạn Thanh Vân ra, những người còn lại cũng không hề có hứng thú. Ngay cả Minh Tuyết Nhi luôn hoạt bát nhưng sau khi nhìn thấy trận chiến hôm nay cũng yên lặng hơn rất nhiều. Bên cạnh nàng, tiểu cô nương được Lục Thanh cứu vẫn chưa hết hoảng sợ, đôi tay nhỏ bé vẫn nắm chặt lấy vạt áo của Minh Tuyết Nhi.

Không khí có chút lạnh lẽo. Ba gã hộ pháp trung niên được Nhiếp Thanh Thiên mời tới cũng vẫn ở đó, cùng đợi với mọi người. Lúc xế chiều, uy lực hủy thiên diệt địa ở Thụ Khư khiến cho bọn họ rung động. Từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên, bọn họ được nhìn một trận quyết đấu như vậy đồng thời cũng đoán được năm người đứng đầu tông môn gặp phải một đối thủ như thế nào.

Sự nghi hoặc của bọn họ cũng chẳng được lâu, trên bầu trời nhanh chóng xuất hiện năm đạo kiếm quang. Bởi vì bầu trời đã bị bóng đêm bao phủ nên năm luồng kiếm quang giống như năm ngôi sao nhanh chóng lao về phía mọi người.

- Mẹ...! - Minh Tuyết Nhi kêu to một tiếng rồi bé tiểu cô nương đứng dậy. Tất cả những người khác cũng đều đứng lên. Thoáng cái, năm người Lạc Thiên Phong đã hạ xuống.

- Bái kiến tông chủ, bốn vị trưởng lão. - Ba gã hộ pháp khom người hành lễ. Lục Thanh phát hiện ánh mắt bọn họ lơ đãng liếc về phía mình và Huyền Minh đang đứng bên.

Nhưng ngay lập tức, sự chú ý của hắn chuyển về phía mấy người Đoạn Thanh Vân. Do có mấy người tông chủ ở đây nên bọn họ cũng không dám mở miệng, chỉ đưa mắt quan sát Lục Thanh. Thấy hắn không bị thương, sắc mặt hồng hào, khí huyết sung túc mới yên tâm.

Phất tay ngăn cả Đoạn Thanh Vân đang định hành lễ, Lạc Thiên Phong nói với ba gã hộ pháp:

- Chuyện đã giải quyết. Các người về chuyển cáo tới Ô điện chủ của Kiếm Thần điện để hắn hủy bỏ nhiệm vụ đóng ở đây.

Mọi người nghe thấy vậy đều ngẩn người. Một gã hộ pháp ngáp ngừng nói:

- Ý tông chủ là.... - Mặc dù hơi đoán ra được kết quả nhưng hắn vẫn không dám khẳng định.

Lạc Thiên Phong gật đầu khẳng định:

- Nguồn gốc của bạo động đã được giải quyết.

Thở phào nhẹ nhõm, ba gã hộ pháp cũng không hỏi cụ thể mà nhanh chóng cáo lỗi rồi quay về Lạc Nhật thành.

- Chờ một chút. - Lạc Thiên Phong trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, dịch sang một bên để cho Lục Thanh đi ra.

- Đây là Lục Thanh! Hộ pháp mới của Triều Dương phong.

“Đây là Lục Thanh! Hộ pháp mới của Triều Dương phong”.

Tổng cộng chỉ có mấy chữ nhưng chẳng khác gì một tảng đá lớn rơi vào lòng mọi người. Điều đó có nghĩa là gì tất cả bọn họ đều biết. Một hộ pháp còn trẻ như vậy đã vượt qua yêu cầu của các đời hộ pháp trong Tử Hà tông. Chưa kể vào lúc này, tông chủ còn trịnh trọng giới thiệu thì có thể tưởng tượng được bây giờ Lục Thanh đã được coi trọng như thế nào.

Lạc Tâm Vũ đứng trước mọi người hơi lặng đi, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi. Còn mấy người Đoạn Thanh Vân thì ánh mắt chỉ có một sự vui mừng lẫn sợ hãi. Ngày đó, sau trận đánh ở Triều Dương trấn, bọn họ cũng biết Lục gia được tông môn phong thưởng một chuyện đó là để cho hắn được kế thừa chức vụ hộ pháp của phụ thân Lục Vân, chỉ có điều tu vi vẫn còn chưa đủ mà thôi. Nhưng nhìn tình hình lúc này, bọn họ cũng không cảm nhận được hơi thở Lục Thanh mạnh hơn bao nhiêu, chứng tỏ tông môn đã có sự nhượng bộ đối với hắn.

Quả nhiên, sau đó, Lạc Thiên Phong lại nói tiếp:

- Lục Thanh phá Huyết Tế tà kiếm trận có công, tránh được cho Tử Hà tông đại nạn nên được hưởng chức vụ đó sớm.

Thanh âm của lão chợt thay đổi, nhìn quanh:

- Chỉ cần có công với tông môn, tông môn sẽ không tiếc tặng phẩm. Nhưng đồng dạng có tội cũng sẽ bị phạt. Hy vọng các người có thể nhớ kỹ trong lòng.

- Vâng... - Mọi người nghe thấy vậy cùng khom người đáp.

Vừa rồi, do năm người Lạc Thiên Phong tới gây ra sự chú ý nên ở cửa thôn vào lúc này có không ít tông dân. Gặp được tông chủ và bốn vị trưởng lão tự mình tới, bọn họ đều cảm động rơi lệ. Thậm chí còn có mấy người già dập đầu với năm người.

- A! - Đúng lúc này, Minh Tịnh Nguyệt thốt lên một tiếng kinh ngạc. Ánh mắt nhìn chằm chằm tiểu cô nương trong lòng Minh Tuyết Nhi. Tiểu cô nương bị ánh mắt của Minh Tịnh Nguyệt dọa khiến cho sợ hãi mà nép chặt sau lưng Minh Tuyết Nhi, chỉ thò ra một chút mà nhìn.

- Mẹ! Người đừng có làm cho người ta sợ hãi. - Minh Tuyết Nhi không nhịn được gắt lên. Vào lúc này, khi Minh Tịnh Nguyệt đến nàng trở lại hoạt bát như trước.

Minh Tịnh Nguyệt không lên tiếng, chợt biến mất rồi xuất hiện sau lưng Minh Tuyết Nhi. Bàn tay trắng muốt đặt lên đầu tiểu cô nương. Vào lúc này, tiểu cô nương giống như bị trói chặt không hề nhúc nhích. Minh Tuyết Nhi xoay người để lộ ra khuôn mặt sợ hãi của tiểu cô nương trước mặt mọi người.

Vào lúc này, bàn tay của Minh Tịnh Nguyệt bao phủ bởi Kiếm Cương tỏa ra một hơi thở lạnh lẽo. Thôn dân ở cửa thôn không có chút tu vi liền không chịu nổi mà lùi vào giữa thôn.

Trong ánh mắt ngơ ngác của đám người Lục Thanh, trên người tiểu cô nương cũng tỏa ra một luồng ánh sáng màu trắng giống như bàn tay của Minh Tịnh Nguyệt. Ánh sáng mặc dù nhạt nhưng nhìn lớp khói trắng bên người chứng tỏ nó lạnh như thế nào.

Rõ ràng bàn tay của Minh Tịnh Nguyệt đặt trên đầu tiểu cô nương nhưng không hề có một chút Kiếm Cương nào chui vào trong cơ thể cô bé. Điều đó khiến cho mọi người biết được ánh sáng trắng đó do tiểu cô nương tự phát ra.

- Đúng là thân thể có được tiên thiên huyền băng. - Minh Tịnh Nguyệt thì thầm nói. Nét mặt lạnh lẽo xuất hiện một nụ cười.

Sau khi nghe thấy câu nói đó, bốn người Lạc Thiên Phong liếc mắt nhìn nhau đều cười khỏ. Ngay lập tức, cả bốn người cùng nói với Minh Tịnh Nguyệt:

- Chúc mừng sư muội có được đồ đệ như ý.

Đến lúc này, đám người Lạc Thanh mới biết được động tác của Minh Tịnh Nguyệt có tác dụng gì. Thì ra là bà kiểm tra xem có đáng để thu đồ đệ hay không.

Sau đó, biết được cha mẹ cô bé đều chết trong cuộc tập kích của bầy sói, không còn ai thân thích. Minh Tịnh Nguyệt liền bế nàng cùng với bốn người Lạc Thiên Phong rời đi. Dù sao, thì năm ngọn núi vẫn còn bọn họ trấn thủ bởi đó là gốc rễ hàng ngàn năm của Tử Hà tông.

Về phần Huyền Minh, thân là phong chủ của Lạc Nhật phong, sau khi Thú Khư bạo động còn có một số công việc cần phải xử lý. Mà tất cả mọi người đối với việc làm của Minh Tịnh Nguyệt không hề có ý kiến. Bọn họ biết đối với tiểu cô nương đó mà nói thì đó chính là cách tốt nhất.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

88. Chương 86: Lạc Nhật Thành.

Mà biểu hiện tiếp theo của Huyền Minh càng khiến cho mấy người Lạc Thanh giật mình. Lão vất bỏ thân phận phong chủ của Lạc Nhật phong, một trong năm đại trưởng lão của tông môn mà dụng lễ tiếp đãi thôn dân đang có mặt ở cửa thôn. Hắn còn đưa một vị lão nhân ước chừng tám, chín mươi tuổi về nhà. Biểu hiện gần gũi của hắn khiến cho rất nhiều thôn dân cảm động ứa nước mắt. Nhưng Lạc Thanh đang ngồi bên đồng lửa lại nhíu mày. Hắn vẫn có cảm giác vị Huyền Minh sư thúc như có điều gì đó giấu diếm.

Bên kia, Huyền Minh hết lòng trấn an thôn dân còn bên này từ sau khi Lạc Thanh trở về, Đoạn Thanh Vân liền xuất hiện nụ cười, chăm chú nhìn thịt sói. Hắn còn tìm kiếm từ trong những gốc cây, bụi cỏ xung quanh một số loại cây. Sau khi nghiền nát, hắn liền rắc đều lên bề mặt của tảng thịt khiến cho một mùi thơm phức bốc lên.

Tất cả mọi người đều sáng mắt bởi thường chỉ được ăn một chút thịt sói được chế biến sơ sài. Bốn người con gái bên Minh Tuyết Nhi đều nhíu mày. Bởi vì sau khi bị bầy sói tập kích tất cả gia súc trong thôn đều không còn vì vậy mà chỉ có thi thể bầy sói là thực vật duy nhất.

Sau đó liền bắt đầu đến tiết mục phân chia thịt. Lúc này thứ tự không có gì thay đổi, nhưng Lạc Thanh lại trở thành người thứ hai được nhận. Người thứ nhất tất nhiên là Lạc Tâm Vũ, bởi vì hắn không chỉ có vị trí số một trên Long Phương bảng, thậm chí còn leo lên vị trí thứ bốn mươi trên Đẳng Vân bảng. Điều quan trọng là tới hôm nay, hắn chính là hộ pháp trẻ nhất của Tử Hà tông, tất nhiên đó là trước khi Lạc Thanh được giữ chức.

Thân phận và địa vị thay đổi nên lúc phân phối cũng thể hiện rõ ưu thế. Mặc dù Lạc Thanh không để ý tới điều đó nhưng nhiều người vẫn chú ý. Trước mặt mọi người, sau khi nhận lấy miếng thịt rồi cắn một miếng to, Minh Tuyết Nhi đưa tay quệt cái miệng nhỏ nhắn. Hiển nhiên là nàng vẫn còn tức giận bởi vì mẫu thân đã quên mình. Nhưng tất cả mọi người đều biết tính tình của nàng nên cũng chẳng ai quá để ý.

Trong quá trình ăn, với câu hỏi của Dịch Nhược Vũ và Đoạn Thanh Vân, Lạc Thanh thuật lại một số chuyện mà mình đã gặp được trong kiếm trận. Lời nói của hắn hoàn toàn giống với những gì đã nói với mấy người tông chủ Lạc Thiên Phong, tuy nhiên không nhắc tới chuyện kiểm tra tư chất tiên thiên sau đó. Nói chuyện đó ra chẳng những không có ý nghĩa mà còn dễ khiến cho người ta đổ kỵ.

Nhưng cho dù như thế, vận may của Lạc Thanh cũng vẫn khiến cho mọi người kinh ngạc. Tuy nhiên cũng chẳng có ai thèm muốn bởi vì những chuyện sinh tử mà hắn gặp phải chẳng có người nào chấp nhận nếm thử.

Một lúc sau, sau khi trấn an toàn bộ thôn dân, Huyền Minh hóa thành một đạo kiếm quang màu đỏ vọt về phía Lạc Nhật thành. Nhìn phía Huyền Minh rời đi, ánh mắt của mấy người Lạc Thanh đều xuất hiện một sự ao ước. Đúng là đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn đại sư, có thể nhìn ăn, nuốt nguyên khí mà phi hành

cả ngàn dặm không mệt. Khoảng cách từ đây tới Lạc Nhật thành đối với người có cảnh giới Kiếm Hồn chỉ khoảng thời gian một nén nhang mà thôi.

Nhưng mơ ước thì cũng chỉ là mơ ước, có một số mơ ước không bao giờ có thể đạt được. Đêm hôm đó, mấy người Lục Thanh chia ra ở trong một số chỗ trong căn nhà đá.

Sáng sớm ngày hôm sau, bầu trời trở nên trong sáng. Sau mấy ngày chém giết và gặp gỡ ly kỳ, Lục Thanh cảm thấy ánh nắng mặt trời thật ấm áp.

- Thế nào? Tiểu tử ngươi mới có vậy mà đã cảm khái rồi hay sao? - Thanh âm của Diệp lão vang lên trong đầu.

- Muốn tu luyện kiếm đạo có được thành tựu, thậm chí còn truy tìm một cảnh giới trong mơ thì sinh tử đối với ngươi sẽ chẳng khác gì một trò chơi. Bởi vì, sau này nó sẽ là kinh nghiệm thường xuyên của ngươi.

Lục Thanh ngẩn người, thầm nói trong đầu:

- Đa tạ Diệp lão chỉ điểm. Lục Thanh hiểu rồi.

- Ngươi làm sao vậy?

Lục Thanh quay đầu lại nhìn. Chẳng biết từ lúc nào, Triệu Thiên Diệp đã tới sau lưng hắn, sắc mặt bình thản lên tiếng. Nhưng trong ánh mắt của hắn, Lục Thanh có thể thấy một sự vui mừng.

- Ta cảm giác được Phong Lôi nhị khí của ngươi đã hoàn toàn dung hợp. - Không để Lục Thanh lên tiếng, Triệu Thiên Diệp mở miệng nói:

- Những thay đổi trong nửa năm qua của ngươi khiến cho người ta phải giật mình. Ta muốn xem sau này khi ngươi trưởng thành, trở về núi chúng ta luận bàn một chút.

- Đúng thế. Luận bàn đó làm sao có thể thiếu được ta. - Nhiếp Thanh Thiên cũng từ trong phòng đi ra. Hắn lấy hai hồ rượu mà thôn dân tặng, vắt cho Triệu Thiên Diệp và Lục Thanh. Một ngụm rượu nóng bỏng chảy xuống bụng làm cho Lục Thanh cảm thấy nóng người. Nhìn ánh mắt chân thành của Triệu Thiên Diệp và Nhiếp Thanh Thiên, nhiệt huyết trong lòng hắn bốc lên, nói lớn:

- Được.

Vào lúc này, sau khi nghỉ ngơi một đêm, đám người Dịch Nhược Vũ cũng lục tục đi ra. Thấy ba người Lục Thanh đứng trong gió uống rượu, nét mặt bọn họ có một chút gì đó khác lạ. Khi Lạc Tâm Vũ và Liệt Phong cùng nhau đi ra, nét mặt Lạc Tâm Vũ vẫn bình thản không thấy có một chút thay đổi. Hắn chào hỏi với mọi người biểu hiện một phong độ tốt đẹp của một thế gia. Còn Liệt Phong bên cạnh thì nét mặt vẫn chẳng thay đổi, cứ lạnh lùng như thế.

Đây là sự thay đổi có từ hôm qua sau khi Lục Thanh trở về. Tất cả mọi người cũng đoán ra nguyên nhân, nhưng cũng chẳng ai nói ra. Mà Đoạn Thanh Vân và bốn người Triệu Thiên Diệp cũng chẳng để ý tới Liệt Phong, cũng không đáp lại lời của hắn. Cả đoàn người tách ra thành ba khối, năm người Lục Thanh vào một nhóm, hai người Lạc Tâm Vũ và bốn người con gái bên Dịch Nhược Vũ đứng ở giữa. Nếu như không có các nàng chỉ sợ năm người Lục Thanh đã tách ra khỏi với hai người Lạc Tâm Vũ.

Theo lời nói của Đoạn Thanh Vân thì năm người bọn họ thật lòng giao tiếp với nhau. Còn hai người Lạc Tâm Vũ lại chính là tâm cơ. Nói một cách khác là bất đồng suy nghĩ.

Đoàn người được thôn dân tiễn đưa một đoạn đường. Đội kiếm giả vẫn lưu lại ở đó như trước để phòng ngừa trường hợp bất đắc dĩ. Bọn họ phải chờ tới khi bạo động của Thú Khư qua đi mới trở về Lạc Nhật thành báo cáo.

Dẫm trên lớp tuyết mềm mại, đoàn người chạy về phía Lạc Nhật thành. Hôm qua, khi Huyền Minh rời đi đã yêu cầu bọn họ tới phủ chủ của Lạc Nhật thành tập trung. Thân là văn bối nên bọn họ không thể từ chối, mặt khác cũng nhân cơ hội này tới phường thị nơi Lạc Nhật thành để xem một chút.

Bởi vì, hàng năm Lạc Nhật thành bị Thú Khư uy hiếp nên nơi này số lượng kiếm giả có thể nói là nhiều nhất trong năm ngôi thành lớn. Tương ứng, phường thị ở đây cũng buôn bán tốt nhất, mà những đồ vật tốt cũng có rất nhiều. Thậm chí hơn mười năm trước ở đây còn đấu giá một thanh thần kiếm cấp Thanh

Phạm vô chủ, gây ra một sự chấn động lớn. Cuối cùng nó được một gã cường giả Kiếm Chủ ẩn tu mua với giá hai mươi vạn Tử ngọc tệ. Cho tới bây giờ, việc đó vẫn lưu truyền trong khu vực Tử Hà tông như một giai thoại.

Xuất phát từ sáng sớm, mọi người xuyên qua hai ngọn núi nhỏ, tới tận tối mới tới được Lạc Nhật thành. Lục Thanh cảm nhận được không khí ở đây hoàn toàn khác với sự trang nghiêm của Triều Dương thành. Khắp cả Lạc Nhật thành tỏa ra một mùi tanh, tường thành cao tới trăm trượng gần như gấp đôi của Triều Dương thành. Trên lớp đá trắng của bức tường xuất hiện những vết máu loang lổ, thậm chí có cả vết đỏ sẫm còn mới.

Toàn bộ cửa thành được chú tạo bằng đồng, trên đó có rất nhiều vết kiếm. Những vết kiếm lõm vào trong đều dính cả vết máu. Cánh cổng thành cao hơn mười trượng chẳng khác gì một cái cây có rất nhiều mạch máu.

Minh Tuyết Nhi đi sau Dịch Nhược Vũ co rúm người lại. Hiển nhiên đây là lần đầu tiên nàng tới Lạc Nhật thành nên chưa thể thích ứng với không khí ở đây, ánh mắt hơi có chút sợ hãi. Điều đó khiến cho Đoạn Thanh Vân cảm thấy thư thái. Cuối cùng thì hẳn cũng thấy được tiểu ma nữ thích hành hạ người khác cũng có sợ một cái gì đó. Ít nhất, máu tanh khiến cho nàng sợ hãi.

- Ai? - Bốn gã thủ vệ mặc thiết giáp màu đen, trên lưng đều đeo Hắc Thiết kiếm sắc bén. Lục Thanh quan sát liền cảm nhận được mấy thanh kiếm đó rất thích hợp đối với việc chém giết trong đám đông. Vì vậy mà đối với sự uy hiếp của Thú Khư rất có tác dụng.

Không nói tiếng nào, Lạc Tâm Vũ đi tới trước, móc trong người ra một thanh tiểu kiếm màu bạc dài khoảng tấc, đưa cho đám thủ vệ.

- Kiếm ấn của hộ pháp.

Gã kiếm giả thủ vệ cảm thấy hoảng sợ. Tại Tử Hà tông, kiếm ấn được chia thành ba loại. Thấp nhất là kiếm ấn của chấp sự được làm bằng đồng. Sau đó đến kiếm ấn màu bạc của hộ pháp. Ngoài ra còn có kiếm ấn màu vàng của thành chủ năm ngôi thành lớn và phong chủ ngoại phong. Mặc dù không thể so sánh với thành chủ và phong chủ ngoại phong nhưng cho dù là ngũ đại gia tộc nhìn thấy cũng phải khom người hành lễ. Trong khu vực Tử Hà tông, hộ pháp đã thuộc về một tầng lớp rất cao.

Sau đó, đám người Lục Thanh đều lấy ra yêu bài xác định thân phận. Thủ vệ thấy vậy cũng không có nhiều lời, tránh sang một bên. Sau khi đoàn người Lục Thanh đi qua, bọn họ lại tiếp tục kiểm tra những người qua đường.

Tiến vào trong Lạc Nhật thành, ánh mắt mấy người Lục Thanh sáng ngời. Mặc dù trời vẫn còn chưa tối, nhưng lúc này, Lạc Nhật thành đã rực rỡ ánh đèn dầu. Trên những con đường có vô số ngọn đèn lồng soi sáng cùng với dòng người qua lại tấp nập. Nhưng người đó phần lớn lưng đeo trường kiếm, mặc võ phục hoặc quần áo bằng da thú. Phần lớn võ phục đều có màu xám.

Đây là quy định của Kiếm Thần điện. Người có tu vi khác nhau thì mặc võ phục khác nhau. Như loại màu xám chứng tỏ bọn họ có tu vi Kiếm Thị. Còn lúc này, Lục Thanh mặc bộ võ phục màu xanh chính là thuộc về Kiếm Khách. Còn Nhiếp Thanh Thiên và Lạc Tâm Vũ thì mặc một bộ võ phục màu trắng thể hiện tu vi của bọn họ ít nhất là Kiếm Sư.

Tất nhiên, với mấy người con gái bên Dịch Nhược Vũ mà nói thì có thể lựa chọn mấy bộ võ phục có màu sắc bắt mắt. Chỉ cần không trái với quy định của Kiếm Thần điện là được. Mà hiển nhiên, đoàn người Lục Thanh đột nhiên xuất hiện trong thành thị đã thu hút phần lớn ánh mắt của mọi người.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

89. Chương 87: Tông Dân Mất Tích.

- Người xem! Hai người đi trước có tu vi Kiếm Sư, chắc là đại sư huynh của chủ phong. Ta nghe nói chỉ có đại sư huynh của chủ phong mới có tu vi như vậy.

Trong đám người, những tiếng xì xào bàn tán vang lên. Mặc dù vào lúc này âm thanh rất huyền ảo nhưng với tu vi của mấy người Lục Thanh có thể nghe rất rõ ràng bọn họ đang nói tới hai người Lạc Tâm Vũ và Nhiếp Thanh Thiên. Với tâm cảnh của bọn họ cũng chẳng để ý xem mọi người nói gì cứ vậy mà xuyên qua giữa đám đông.

Phủ thành chủ của Lạc Nhật thành ở vị trí trung tâm. Mọi người đi dọc theo con đường lớn, kiến trúc hai bên có một số đặc sắc. Phần lớn phòng ốc đều có màu đá, còn các cửa sổ có một tấm lưới sắt bao quanh với những chốt mở. Có thể thấy được mức độ nghiêm trọng của Thú Khư xâm nhập vào đây như thế nào. Đồng thời, cũng có thể căn cứ vào lớp bảo vệ mà đoán được địa vị và thân phận của chủ nhà. Tông dân bình thường thì cánh cửa được bảo vệ bởi hắc thiết hoặc hoàng đồng bình thường. Càng lên cao, thậm chí Lục Thanh còn thấy được cả vật liệu để chế tạo tứ phẩm kiếm khí, ngoài ra còn có vô số các loại vật liệu khác.

Đồng thời, mức độ mạnh mẽ của tông dân ở Lạc Nhật thành cũng đạt tới mức độ cao nhất. Khắp nơi có kiếm giả đánh loi đài, thậm chí chỉ cần một lời không hợp là quyết đấu sinh tử. Trên đường đi, đám người Lục Thanh có thể thấy được hai đám như vậy. Nhưng phần lớn những người đó có tu vi không cao, chỉ cấp độ Kiếm Thị nên tu vi tâm cảnh cũng tương đương. Vì vậy mà bọn họ mới dễ dàng đánh cuộc sinh tử.

- Có nghe nói gì không?

- Chuyện gì?

- Gần đây, bên trong thành có một chuyện ly kỳ xảy ra.

- Người nói xem...

- Ừm! Sáng hôm nay, thành vệ kiểm tra tông dân thường trú phá hiện có khoảng mười hộ, tổng cộng khoảng ba mươi người biến mất.

- Thành chủ đại nhân cũng chẳng có cách nào tra ra chút đầu mối. Cũng may là tới giờ mới chỉ có một số tông dân, chẳng biết bao giờ sẽ tới lượt chúng ta.

- Quên đi! Chúng ta là những người sống độc thân. Tính mạng của gia đình là quan trọng, ta còn muốn giữ tính mạng này để lấy một lão bà.

Trong một cái tửu lâu, mọi người nghe thấy hai gã trung niên hán tử ăn mặc rách rưới, lưng đeo thanh hắc thiết kiếm to nói vậy.

“Hình như, Lạc Nhật thành xảy ra chuyện gì đó không bình thường”. - Lục Thanh thầm nghĩ.

Mọi người đi khoảng chừng thời gian một nén nhang đã tới được một phủ đệ hùng vĩ. Phủ đệ không nằm ở vị trí cao nhất của Lạc Nhật thành nhưng chiếm vị trí lớn nhất, chu vi ước chừng mười mẫu. Xung quanh phủ đệ được bao bọc bởi một cái tường được xây bằng đá trắng, cao tới mấy trượng. Trước cửa được chú tạo hai con giao long bằng hắc thiết giống hệt nhau. Sau hai con giao long là bốn gã phủ vệ có tu vi Kiếm Thị đứng thẳng tắp giống như một pho tượng.

“Khí thế uy nghiêm thật”. - Lục Thanh thầm khen một tiếng, đúng là nơi đứng đầu của cả thành.

Thấy đoàn người Lục Thanh đi tới, một gã phủ vệ tiến lên vài bước, cung kính nói:

- Các vị đi theo ta. Thành chủ đại nhân đang bày tiệc tiếp đãi các vị ở phòng làm việc. Xin mời... - Nói xong, hắn đi trước dẫn đường.

Đám người Lục Thanh liếc nhau liền biết là sư thúc Huyền Minh đã sắp xếp rất tốt, vì vậy mà bọn họ cũng không kinh ngạc đi vào bên trong.

Bên trong hoàn toàn khác với sự uy nghiêm bên ngoài, bố trí hết sức đơn giản. Dọc theo hành lang, khung cảnh ít nhất mười năm vẫn chưa được sửa sang. Trên mặt đất lộ ra những tảng đá bị mài nhẵn bóng, chẳng biết đã có bao nhiêu bàn chân giẫm lên đó mới được như vậy. Điều đó, khiến cho Lục Thanh chưa gặp mặt thành chủ Lạc Nhật thành có một chút hy vọng.

Phòng làm việc chính ở trong một trang viện, bên trong trồng một số loại hoa cỏ, có đủ bốn mùa. Sau khi dẫn mọi người tới phòng làm việc chính, phủ vệ chủ động rút lui.

Vừa đi vào phòng làm việc, mọi người liền thấy ở giữa có đặt một cái bàn gỗ lim, xung quanh có khắc các loại hoa, chim, cá... đường nét rất cổ. Trên mặt bàn đã dọn một ít thức ăn và rượu. Tại vị trí chủ vị, phong chủ Lạc Nhật phong Huyền Minh đang ngồi yên lặng. Bên trái hán là một người trung niên mặc một bộ võ phục màu trắng, lưng đeo cự kiếm màu đỏ, toát ra một khí thế mạnh mẽ mà uy nghiêm.

Bên phải bàn tiệc cũng có một gã trung niên mặc bạch y, nhưng dáng vẻ có chút gì đó lôi thôi. Trên cái áo trắng còn có một vài dấu vết màu xám. Nhưng Lục Thanh chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra đó là do chú kiếm sử dụng than mà ám khói.

“Người này chắc chắn là một Chú Kiếm sư” - Lục Thanh thầm khẳng định.

Cất tiếng cười ha hả, Huyền Minh mở miệng trước:

- Lần này, Thú Khư bạo động, mấy vị sư diệt đã loại bỏ được mối lo lớn nhất trong lòng ta. Hôm nay, mở tiệc rượu để cảm tạ. Tất cả vào ngồi đi.

- Sư thúc nói quá rồi. Đây là việc chúng ta phải làm. - Lạc Tâm Vũ mở miệng nói.

- Được rồi! Hôm nay không nói tới việc đó nữa. Tất cả nhanh ngồi đi. Ở đây đã chuẩn bị đặc sản của Lạc Nhật thành cùng với Tịch Dương túy để chiêu đãi các người. - Huyền Minh cười, vừa đưa tay vuốt chòm râu hoa râm.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Huyền Minh mới giới thiệu:

- Bên trái ta là thành chủ Cổ Kiếm Phong của Lạc Nhật thành. Còn bên phải ta là Ô Thiết - Ô điện chủ của Kiếm Thần điện ở Lạc Nhật thành. Ô điện chủ sau mê Chú Kiếm. Lục Thanh! Người là truyền nhân của Chú Kiếm lục gia, có điều kiện thì ở bên cạnh Ô đại nhân mà tham khảo.

Mọi người nghe vậy cùng đứng lên chào. Sau khi nghe thấy lời giới thiệu về Lục Thanh, Ô Thiết nhìn hán chăm chú hơn, một tia sáng lóe lên trong mắt rồi biến mất. Cổ Kiếm Phong ngồi bên cạnh cũng nhìn Lục Thanh vài lần, ánh mắt có chút tán thưởng.

Tiệc rượu nhanh chóng bắt đầu. Do Huyền Minh đã bước chân vào cảnh giới Kiếm Hồn nên cũng không có nhu cầu với thực vật, chỉ uống vài chén Tịch Dương túy rồi rời đi. Mọi người không ai dám nói gì, đó là do thân phận có sự khác biệt.

Ngược lại, sau khi Huyền Minh đi khỏi, không khí bữa tiệc sôi nổi hơn rất nhiều. Dù sao thì bất cứ sự có mặt của một vị kiếm đạo đại sư, cho dù người đó thu liễm hơi thở nhưng mỗi hành động cũng tạo ra cho người khác cảm giác áp lực. Lục Thanh phải vẫn chuyển thần thức mấy lần mới thoải mái hơn.

Tịch Dương túy được rót ra liên tục. Sau khi Huyền Minh rời đi, tất cả mọi người đều thả lỏng. Tính tình hào sảng của Cổ Kiếm Phong và Ô Thiết nhanh chóng chiếm được cảm tình của đám người Đoạn Thanh Vân, ly rượu cứ được nâng lên liên tục, trên mặt đất nhanh chóng xuất hiện hơn mười một cái bình trống trơn.

Hai người Lạc Tâm Vũ và Liệt Phong mặc dù tu vi không tầm thường nhưng tửu lượng kém. Tuy có thể dựa vào tu vi để bức rượu ra, nhưng việc đó rất dễ bị phát hiện. Vì vậy mà sau khi uống mấy chén, hai người liền cáo lỗi rồi dừng lại chuyển sang nói chuyện với bốn người con gái về một chút phong tục, con người ở Lạc Nhật thành cùng với những tin đồn thú vị. Minh Tuyết Nhi nghe thấy vậy, tròn mắt, tò mò lắng nghe.

- Thành chủ đại nhân! Không hay rồi.... - Mọi người đang trong bữa tiệc vui thì một thanh âm thất thanh vang lên. Ngay sau đó, một gã thành vệ mặc tử giáp từ ngoài vọt vào.

Cổ Phong Kiếm nhướng mày, khiển trách:

- Tư Đồ thành vệ trưởng. Người không biết chút quy củ, thông báo một tiếng hay sao? Người không để thành chủ với ta vào mắt hả? - Lúc này, Ô Thiết đang cao hứng bị cắt đứt liền nổi giận, nhìn đại hán chăm chăm.

- Hai vị đại nhân! - Hán tử không để ý tới nét mặt hai người, vội vàng nói:

- Vừa rồi ở thành Nam nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết. Người của ba nhà biến mất. Ta đã hạ lệnh giới nghiêm toàn bộ phạm vi xung quanh.

- Cái gì? - Cổ Kiếm Phong và Ô Thiết cùng kêu lên một tiếng kinh hãi. Trong nháy mắt, trên hai người cùng xuất hiện một vầng kiếm khí màu đỏ sậm, mùi rượu nhanh chóng bốc hơi. Ngay sau đó, cả hai nhanh chóng tỉnh táo lại.

Hiển nhiên, đám người Đoạn Thanh Vân cũng biết tình hình không ổn nên vận khởi Kiếm Nguyên làm cho hơi rượu bốc sạch sẽ. Hai người Cổ Kiếm Phong và Ô Thiết đã hóa thành hai làn ảo ảnh chạy ra ngoài. Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên tử lượng lớn nên cũng chẳng bức rượu ra mà đuổi theo đầu tiên. Phía sau là Lạc Tâm Vũ, Liệt Phong và ba người Dịch Nhược Vũ bám theo. Minh Tuyết Nhi biết tốc độ của bản thân không kịp mọi người nên dặm chân, nhưng vẫn bám theo.

Lúc này, tu vi của mọi người đã được thể hiện. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Cổ Kiếm Phong hóa thành một làn kiếm quang mà đỏ sậm, ngự không bay nhanh về phía thành Nam. Còn Ô Thiết thì phi thân trên nóc nhà, mỗi một lần dặm chân cũng vượt qua khoảng cách mười trượng. Hiển nhiên là hắn quen thuộc địa hình của Lạc Nhật thành nên đi thẳng tắp.

Phía sau hắn, Lục Thanh, Triệu Thiên Diệp, Lạc Tâm Vũ và Nhiếp Thanh Thiên bám theo rất sát. Dịch Nhược Vũ chậm hơn một chút, sau đó mới tới Dư Cập Hóa và hai người Tổ Vân. Rơi lại cuối cùng hiển nhiên là Đoạn Thanh Vân và Minh Tuyết Nhi.

Thấy Minh Tuyết Nhi muốn đi theo, hai nàng Tổ Vân dừng lại đưa đi. Với tốc độ của mọi người rất nhanh đã tới thành nam.

Lúc này ở thành nam có một số lượng thành vệ cực lớn tập trung. Nơi này hiển nhiên là nơi tông dân bình thường sinh sống. Những căn nhà hết sức đơn giản. Khoảng chừng hơn ba trăm thành vệ bao vây chặt ba căn nhà đá, ngăn cản những người đến xem.

Khi mấy người Lục Thanh đến, Cổ Kiếm Phong đang cau mày đứng trước căn nhà đá. Nhìn thấy Ô Thiết cùng với mấy người Lục Thanh đi với nhau, đám thành vệ cũng không ngăn cản, tránh ra một lối cho bọn họ vào.

- Thế nào? - Ô Thiết trầm giọng hỏi.

Gật đầu, Cổ Kiếm Phong mở miệng nói:

- Lần này có thể tìm ra một số đầu mối.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

90. Chương 88: Đuổi Theo Dưới Lòng Đất (thượng).

Nhú mào, Cổ Kiếm Phong nói:

- Gần một tháng nay có chuyện xảy ra. Cứ khoảng hai, ba ngày lại có tông dân đang ở trong nhà của mình, mất tích một cách bí ẩn. Nhưng thành vệ lại không thể phát hiện được một dấu vết gì trong nhà của họ. Thậm chí ngay cả một dấu vết chống cự cũng không có.

- Chẳng lẽ là cao thủ kiếm đạo làm? - Lạc Tâm Vũ nghi hoặc hỏi.

Cổ Kiếm Phong lắc đầu nói:

- Ban đầu ta cũng tưởng có kiếm đạo cao thủ của tông môn khác muốn tiêu diệt bớt số lượng tông dân của ta. Nhưng suốt một tháng, thành vệ tuần tra ngày đêm, đồng thời đêm nào ta cũng ở trong thành dò xét, không hề cảm giác được bất cứ hơi thở nào.

Đúng là có Cổ Kiếm Phong, một cường giả Kiếm Chủ ở đây, nếu một cao thủ cùng giai hoặc thấp hơn tới gần, chỉ cần động thủ tạo ra sự dao động của Kiếm Nguyên chắc chắn sẽ khiến cho hắn cảm nhận được. Mà Kiếm đạo đại sư có cảnh giới Kiếm Hồn thì không làm như vậy. Thực lực chênh lệch tuyệt đối không khiến cho bọn họ phải tự mình ra tay.

- Đó là... - Lục Thanh nhìn qua Cổ Kiếm Phong thấy được bên cạnh hắn có một thanh hắc thiết kiếm rất to. Nếu như hắn nhớ không nhầm thì thanh cự kiếm này khi họ đi ngang qua cửa tửu lâu lúc trước đã gặp được hai vị Kiếm Giả rách rưới. Một trong hai người sử dụng vải trắng để bọc lấy chuôi kiếm. Bởi vì câu chuyện của hai người thu hút nên Lục Thanh để ý rất kỹ.

Lúc này, thanh kiếm bị chém thành hai đoạn. Xung quanh đoạn kiếm còn có một vũng máu tươi. Hiển nhiên là sự việc diễn ra chưa quá thời gian hai nén nhang. Rất có thể lúc đó đã chống cự lại, nhưng nhìn tình hình bây giờ, hiển nhiên là lành ít dữ nhiều.

Cổ Kiếm Phong gật đầu, nói:

- Đây là một đôi huynh đệ nổi tiếng nghèo túng trong đám tông dân. Mặc dù bọn họ có tu vi Kiếm Thị nhưng bởi vì tổ tiên may mắn tìm được một quyển Lương Nghi kiếm trận rồi họ học được. Vì vậy mà Kiếm Giả bình thường cũng không dám chọc vào bọn họ. Ngày thường, bọn họ sinh sống bằng việc bảo vệ cho một số cửa hàng để sinh sống, nói chung thu nhập cũng tương đối. Nhưng hai người lại say mê cờ bạc nên vẫn nghèo túng, chỉ có thể ở khu tông dân bình thường thế này.

- Mà vừa rồi, có thể người kia đánh giá sai thực lực của bọn họ nên mới để cho phản kháng. - Cổ Kiếm Phong bình tĩnh nói, nhưng nét mặt lại rất tức giận.

- Chết tiệt! Người này chuyên chọn những tông dân bình thường hoặc là người có thực lực yếu để ra tay. Hơn nữa, hành tung bí mật và không để lại bất cứ sơ hở nào.

Vào lúc này, lại có một đội thành vệ chạy tới, sơ tán tông dân. Tư Đồ thành vệ trưởng cũng đi tới.

- Thế nào rồi? - Cổ Kiếm Phong mở miệng hỏi.

Hán tử lắc đầu, nói:

- Không có! Tất cả người mai phục ở khu tông dân bình thường đều đã được huy động nhưng vẫn không phát hiện được gì. Bốn cửa thành cũng không phát hiện ra người nào khả nghi, hoàn toàn giống như trước.

- Ô huynh có phát hiện gì không? - Cổ Kiếm Phong nhìn sang Điện chủ Ô Thiết của Kiếm Thần điện đang từ trong một căn nhà đá đi ra.

Cũng lắc đầu, Ô Thiết cười khổ nói:

- Không có! Ngoại trừ một chút đồ vỡ còn lại không có gì. Không thể tưởng tượng nổi chuyện như thế này lại có thể xảy ra.

Ô Thiết phát tay, thở dài một hơi, nói:

- Trở về thôi. Phong chủ cũng không có bất cứ phản ứng gì chứng tỏ không có sự của Kiếm Đạo đại sư cảnh giới Kiếm Hồn.

- Nhưng bẩm thành chủ. Đến hôm nay, khắp trong thành đã nghe phong phanh về chuyện này. Khu vực tông dân bình thường đã hết sức hoảng sợ, có không ít tông dân bắt đầu di chuyển. Lòng tin với phủ thành chủ cũng bắt đầu dao động. Cứ thế này thì Lạc Nhật thành sẽ bị nguy mất.

Trầm mặc một lúc, Cổ Kiếm Phong mở miệng nói:

- Đã có bao nhiêu người mất tích rồi?

- Tính cả hôm nay thì tổng cộng là chín mươi bảy hộ, ba trăm lẻ sáu người.

- Bắt đầu từ bây giờ, giới nghiêm toàn bộ, đóng hết tất cả cửa thành lại. Nếu không được sự cho phép của phủ thành chủ, bất kể người nào cũng không được ra ngoài thành. Tất cả thành vệ tuần tra toàn thành, nếu không có mệnh lệnh của ta, không ai được về nhà nghỉ. Mặt khác, thông báo cho gia chủ Tư Đồ Hạo Minh của gia tộc Tư Đồ để cho hắn điều động người trong gia tộc tham dự tuần tra. Ta cũng không nói nhiều, hy vọng người có thể hiểu.

- Vâng! Thành chủ yên tâm. Gia tộc Tư Đồ của chúng ta không đặt mình ra ngoài sự việc. - Hán tử Tư Đồ lên tiếng.

“Gia tộc Tư Đồ?” - Lục Thanh chú ý lắng nghe. Có thể khiến cho Cổ Kiếm Phong, một vị cường giả Kiếm Chủ, thành chủ của một thành coi trọng như vậy chỉ sợ là một trong năm đại gia tộc. Triều Dương thành, gia tộc Hoàng Phủ. Phiêu Miểu thành, gia tộc Tây Môn. Gia tộc họ Diệp ở Vân Vụ thành. Nhạc gia ở Tử Hà thành và gia tộc Tư Đồ ở Lạc Nhật thành.

- Cổ thành chủ! Nếu như không ngại thì hai người huynh đệ chúng ta muốn tham gia tuần tra, hy vọng có thể giúp đỡ một chút sức lực. - Lạc Tâm Vũ đang đứng một bên chợt mở miệng.

Nghe thấy vậy, Cổ Kiếm Phong mừng rỡ, mở miệng nói:

- Làm phiền hai vị.

Đám người Lục Thanh đứng bên cũng mở miệng giúp đỡ khiến cho Cổ Kiếm Phong vui vẻ. Tất nhiên, hẳn có thể nhìn ra tu vi của đoàn người Lục Thanh mạnh tới đâu. Bọn họ gần như đều là những nhân vật kiệt xuất của tông môn. Có sự giúp đỡ của bọn họ, nếu gặp phải chuyện gì bất ngờ cũng có thể có chút tác dụng.

Cuối cùng, ngoại trừ Minh Tuyết Nhi bị khuyên giải trở về, mọi người chia nhau ra, theo đám thành vệ tới mười nơi trong khu vực của đám tông dân bình thường. Ở Thiết cũng trở về Kiếm Thần điện, điều khiển điện vệ. Nhất thời, không khí cả Lạc Nhật thành trở nên nặng nề.

Lục Thanh được Cổ Kiếm Phong lưu lại khu vực này để tuần tra. Khu vực tông dân bình thường ở đây cũng không rộng, chỉ khoảng hơn mười mẫu. Trên đường hoàn toàn yên tĩnh. Còn về đám tông dân thì bởi vì lệnh giới nghiêm nên đã về hết nhà. Lúc này, chỉ còn lại Lục Thanh và một đội có mười thành vệ.

Bây giờ, Lục Thanh đang cau mày, những suy nghĩ xuất hiện thật nhanh trong đầu.

- Tiểu tử phát hiện thấy cái gì? - Đột nhiên, thanh âm của Diệp lão vang lên trong óc Lục Thanh.

- Diệp lão đã khỏe? - Lục Thanh cảm thấy vui vẻ. Từ sáng sớm tới bây giờ, Diệp lão không hề nói một tiếng, cũng dặn Lục Thanh không quấy rầy lão. Lão nói để hồi phục lại lực lượng đã mất đi. Nhưng bây giờ lại đột nhiên mở miệng, chứng tỏ đã có sự tiến triển.

Lầm bầm gì đó, Diệp lão nói:

- Làm sao mà nhanh thế được. Người cho rằng đó chỉ là tổn thương bình thường hay sao? Lần này bị nữ nhân điên đó sử dụng tà kiếm trận khiến cho ta không thể thu hồi Kiếm Nguyên. Nếu muốn hồi phục lại cũng phải mất tới mười năm. Bây giờ, chỉ có thể thở ra một chút mà thôi.

Lục Thanh nghe vậy cảm thấy sững sốt. Hắn vội vàng nói:

- Diệp lão cứu ta thoát khỏi nguy hiểm. Nếu có gì có thể giúp ngài nhanh hồi phục thì cứ nói. Lục Thanh nhất định sẽ dốc toàn lực.

Thở dài một tiếng, Diệp lão nói:

- Tiểu tử có lòng như vậy chúng ta không nhìn lầm người. Nhưng bây giờ, người chưa giúp gì được cho ta. Trước mắt, người cần cố gắng tăng tiến tu vi, để sau này hãy hay. Bây giờ, ta phụ thuộc trong Luyện Tâm kiếm của người hết sức an toàn, không có vấn đề gì hết.

Dừng lại một chút, Diệp lão lại nói tiếp:

- Tiểu tử! Người rời khỏi mấy người này, quay về chỗ căn nhà lúc này. Ở đó, hình như ta cảm nhận được một thứ gì đó quen thuộc.

Gật gật, Lục Thanh không nói gì nữa mà xoay người nó với đám thành vệ đi sau:

- Các người đi dọc theo lối này dò xét. Ta tới đó xem một chút. - Chỉ tay vào một cái ngõ nhỏ, rồi Lục Thanh đi vào bên trong.

Đối với sự phân phó của Lục Thanh, đám thành vệ không dám từ chối. Bọn họ đã nhìn thấy Lục Thanh tới đây như thế nào. Đặc biệt là bộ võ phục của Lục Thanh bây giờ có màu xanh xám. Mặc dù tuổi còn trẻ tới mức khó tin, nhưng sự thật trước mắt, cùng với thanh thể của Phong Lôi kiếm khí khiến cho bọn họ không thể không tin.

Sau khi đi vào ngõ nhỏ, Lục Thanh hóa thành một đạo tàn ảnh, thu liễm Kiếm Nguyên lực, nhanh chóng về tới căn nhà đá của đôi huynh đệ nghèo kia.

Vào lúc này, vết máu trước căn nhà đã đông lại. Đoạn chuôi kiếm vẫn còn ở đó, không có ai có ý định lấy đi. Lục Thanh lắc đầu, xem ra thường ngày, đôi huynh đệ này cũng không được lòng người lắm.

- Thấy cái gì? - Diệp lão mở miệng hỏi.

- Vâng! - Lục Thanh gật đầu, nói:

- Lục gia của ta có một quyển chú tạo kỳ thư tên là Tàn Kiếm kinh. Bên trong kể lại chi tiết nguyên nhân khiến cho các loại kiếm bị gãy. Ở trong đó có miêu tả về trường hợp ở đây.

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh nói tiếp:

- Mặt kiếm bị gãy mặc dù bóng, nhìn như bị một thanh kiếm sắc chặt đứt. Nhưng thực ra không phải. Chỗ mặt vỡ gần thân kiếm đường vân vân vẹo, hơn nữa nhìn kỹ cũng không phải là một đường. Nguyên nhân gãy ra điều đó cũng chỉ có một đó là do thanh kiếm này bị người ta dùng sức làm gãy.

- Người nói rất đúng. Không ngờ Lục gia của người lại còn có kỳ học như vậy. Nhưng bây giờ, người nhìn kỹ chỗ gãy của nó. - Diệp lão than thở một câu rồi nhắc nhở.

- Đây là? - Lục Thanh nghe thấy vậy liền cầm nửa đoạn kiếm lên nhìn. Hắn phát hiện, một mặt vốn do hắc tinh luyện chế ra vào lúc này đang có những tiếng lách tách rất nhỏ. Nếu không phải đêm khuya không người hết sức yên tĩnh thì không thể nghe được. Chỗ gãy giống như bị mài mòn, từ từ lõm xuống. Một chút bụi trắng nhẹ nhàng bay ra khỏi chỗ lõm.

- Làm sao lại như vậy? - Lục Thanh ngẩn người.

- Ôi... - Lúc này, Diệp lão chợt thở dài:

- Thì ra là đàn súc sinh này. Không ngờ lại xuất hiện chúng ở đây.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

91. Chương 89: Đuổi Theo Dưới Lòng Đất(2).

- Không ngờ lại có loại linh thú như vậy. - Lục Thanh cảm thấy khiếp sợ. Trong trí nhớ của hắn thì Tử Hà linh thú phổ không hề ghi lại. Xem ra trên thế gian này chủng loại linh thú nhiều vô số, một quyển sách không thể ghi lại được tất cả.

- Ý của Diệp lão là tông dân mất tích chính là do Địa Huyết Ma Chu gây nên? - Lục Thanh lên tiếng hỏi.

- Chắc chắn không thể nhầm được. Đoạn kiếm này rõ ràng là bị hàm răng sắc bén cùng với chất độc ăn mòn cắn đứt. Không ngờ, lúc trước chúng bị cả đại lục liên thủ vậy mà bây giờ vẫn còn.

- Cả đại lục liên thủ? - Lục Thanh kinh ngạc hỏi:

- Loài Ma Chu có thật lợi hại như vậy hay sao?

Dừng lại một chút, âm thanh của Diệp lão lại vang lên trong đầu Lục Thanh:

- Xét riêng thực lực của chúng cũng không mạnh mẽ, nhưng ngoại trừ năng lực bỏ chạy vào trong lòng đất đáng sợ ra, thì chúng còn có khả năng sinh sản rất mạnh. Lúc trước, chỉ cần Ma Chu tới một tông môn nào thì tông dân bình thường của tông môn đó sẽ phải chịu tai ương. Sau khi chúng sinh sản ra vô số, những con trưởng thành sẽ ra tay với kiếm giả. Bất luận là máu thịt và nguyên khí của kiếm giả cũng đều là thứ mà chúng yêu thích nhất.

- Vì vậy mà hơn hai vạn năm trước, sau khi hơn mười tông môn bình thường cùng với mấy tông môn cấp Thanh Phạm bị Ma Chu diệt, Kiếm Thần diện mới phát ra lệnh diệt tộc. Tập hợp toàn bộ lực lượng trong Thập Vạn đại sơn tiêu diệt đàn Ma Chu, loại bỏ cho loại người một thứ thiên địch.

Nghe tới đây, Lục Thanh cũng phải than thở. Trong năm vạn năm lịch sử không ngờ lại tồn tại một chủng tộc linh thú đáng sợ như vậy, đúng là không ngờ được. Như vậy có thể giải thích được chuyện diễn ra ở đây một cách dễ dàng. Nếu như là từ dưới đất chui lên thì đúng là không để lại bất cứ dấu vết gì, đồng thời cũng có thể chạy trốn dễ dàng. Mà đám người Cổ Kiếm Phong làm sao có thể dụng thần thức để thăm dò dưới nền đất?

Trước tiên, mặt đất đối với thần thức của kiếm giả không linh ngộ hệ Thổ mà nói thì có lực cản rất lớn. Đó cũng là điều cơ bản khiến cho đám người Cổ Kiếm Phong không thể dò xét. Lục Thanh đã từng thử dụng thần thức dò xét dưới đất. Bây giờ, thần thức của hắn có thể bao phủ trong phạm vi năm mươi trượng, nhưng khi dò xét xuống đất lại không đủ năm trượng. Hơn nữa, thần thức tiêu hao cực nhanh, chỉ có thể chịu đựng hơn mười lần hô hấp là đã cạn kiệt.

- Tuy nhiên bây giờ lại có một việc rất tốt đang đợi người. - Âm thanh Diệp lão lại vang lên một lần nữa:

- Mỗi lần Ma Chu đi săn xong liền có một, hai ngày hôn mê để tiêu hóa. Chuyện này được người ta phát hiện ra sau bao nhiêu kiếm giả bỏ mình. Trong khoảng thời gian này, chúng phong bế toàn bộ lực thức, cho dù cầm kiếm đâm chúng cũng không tỉnh lại ngay.

- Ý của Diệp lão là? - Lục Thanh hỏi.

- Lén vào hang của Ma Chu, thừa dịp chúng hôn mê mà giết chết toàn bộ. Theo tình hình bây giờ, thì Ma Chu có thể có một số đang ấp trứng. Số lượng cũng chỉ có khoảng chừng bảy, tám con. Vì vậy mà tông dân mất tích trong một tháng qua mới chỉ có ba trăm.

- Nếu như thêm một tháng nữa, để cho chúng tích sức đủ nguyên khí dẫn tới tất cả Ma Chu được nở ra thì sẽ rất khó đối phó. Ta có thể đoán chắc bên trong căn nhà đá còn có cửa hang mà Ma Chu để lại. Người đi nhanh rồi quay về. Ma Chu đi săn chắc chắn sào huyết không xa ngôi thành. Nếu thuận lợi thì chỉ hai canh giờ có thể trở về.

Gật đầu, Lục Thanh đi vào trong căn nhà đá. Sau khi đóng cửa lại, hắn tới bên giường, mở một cái cánh cửa bằng hắc thiết ngăn cách với mặt đất ra. Sau đó, quanh người hắn hiện lên một vầng kiếm khí màu xanh tím rồi đi xuống theo thêm đá.

- Phía bên trái.

Lục Thanh quay đầu lại nhìn có thể thấy vách đất bên trái có chút khác biệt. Tuy nhiên, nếu không phải do Diệp lão biết về Địa Huyệt Ma Chu thì Lục Thanh không để ý gì tới nó. Dù sao thì đây cũng là một cái hầm, mặt đất có vài chỗ bị ướt cũng là chuyện bình thường.

Tập trung một chút, đầu ngón tay của Lục Thanh xuất hiện Phong Lôi kiếm khí dài một thước. Hiển nhiên, sau khi Tồn Phong khí dung hợp hoàn toàn, tu vi của hắn tăng lên một chút.

Phong Lôi kiếm khí giống như cắt vào đậu hũ, xuyên qua lớp đất. Kiếm khí chỉ xoay ngược một cái, một cái động rộng chừng ba thước đã xuất hiện. Bên trong tỏa ra một mùi máu tanh tươi, hiển nhiên là Ma Chu mới đi chưa lâu. Thân thể của Lục Thanh được kiếm khí ngăn cản với lớp đất thấm đẫm máu tươi. Sau khi đi được mấy trượng, Lục Thanh tới được một đường hầm cao khoảng hai trượng.

Với tu vi Kiếm Khách, Lục Thanh có thể thấy được trong bóng đêm khoảng chừng mười trượng. Có thêm kiếm khí chiếu sáng, có thể nhìn thấy được ba mươi trượng. Nhìn xung quanh có thể thấy trên mặt đất có hai đoạn kiếm dính đầy máu tươi và vài đốt ngón tay dính trong bùn đất.

Quả nhiên là người còn lại cũng không chạy thoát. Nghĩ tới hai huynh đệ nói chuyện trong tửu lâu, Lục Thanh thở dài.

Tốc độ di chuyển của hắn cực nhanh. Rất may là con đường hầm cũng chỉ có một lối, giúp cho Lục Thanh không phải phân biệt phương hướng. Nhưng dọc theo đường đi thường xuyên xuất hiện những bộ hài cốt khiến cho Lục Thanh nhúu mày. Đi được khoảng vài dặm, trên đường đi có hơn mười bộ xương. Mỗi một bộ xương đều có dấu vết cắn xé.

Cuối cùng, sau nửa nén nhang, Lục Thanh tới cuối con đường, hắn ước chừng bản thân cũng đi được năm dặm. Căn cứ theo phương hướng thì nơi này cũng gần với tường của khu thành nam. Trước mặt có một

tảng đá nặng ước chừng mấy ngàn cân. Hiển nhiên là do Địa Huyệt Ma Chu cố tình để lại.

Khi Lục Thanh đang chuyển bị sử dụng kiếm khí đánh nát, âm thanh Diệp lão lại vang lên trong đầu:

- Không được sử dụng Kiếm Nguyên. Phía sau nó không xa chính là sào huyệt của Ma Chu. Tiếng động quá lớn sẽ khiến cho chúng tỉnh lại, mà ở dưới đất thì người cơ bản không phải là đối thủ của chúng.

Lục Thanh sửng sốt. Chẳng lẽ lại bắt hắn dùng sức?

- Ôi! Quả nhiên là còn thiếu kinh nghiệm. - Thấy Lục Thanh nghi hoặc, Diệp lão thở dài.

- Coi tảng đá như Luyện Tâm kiếm của ngươi, dùng cách mà ngươi sử dụng Luyện Tâm kiếm. Với tảng thứ nhất của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, lay động mấy ngàn cân cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Lục Thanh nghe vậy liền cúi đầu suy nghĩ, rồi chợt hiểu ra. Hắn bước tới trước tảng đá. Lục Thanh hít một hơi thật sâu, trong mắt lóe lên tia sáng màu xanh tím. Hắn vận chuyển Luyện Hồn quyết giúp cho tinh thần bình tĩnh. Trong mắt hắn, tảng đá đang nhanh chóng thu nhỏ lại, từ từ hóa thành hình dáng của Luyện Tâm kiếm.

Từ từ đặt tay lên tảng đá, Lục Thanh có cảm giác như đang nắm lấy chuôi của Luyện Tâm kiếm, những cảnh tượng luyện kiếm lúc trước lại hiện ra trong đầu. Đặc biệt là đoạn thời gian dài luyện kiếm dưới Minh Nguyệt đầm, vận dụng mọi cách để giảm bớt áp lực của dòng chảy ngầm trong đầm hoàn toàn hiện rõ trong đầu Lục Thanh.

Nếu có một người đứng bên cạnh sẽ phát hiện ra bây giờ, trên mặt Lục Thanh có một tầng ánh sáng màu xanh nhạt, đồng thời có một chút ánh tím lưu chuyển. Khí thể cực mạnh từ bao phủ toàn thân. Tuy nhiên, khí thể đó lại không hề ẩn chứa một chút khí tức của Kiếm Nguyên, nó gây cho người ta cảm giác lực lượng cơ thể thuần túy.

Giống như người khổng lồ trong truyền thuyết từ thời viễn cổ, trời sinh có được sức mạnh vô hạn. Hai tay Lục Thanh giống như đang cuộn sóng. Tại vị trí mà bàn tay của Lục Thanh đặt lên tảng đá, một chút bụi khuếch tán ra ngoài.

“Hãy...”

Một tiếng quát của Lục Thanh vang lên, mặt đất hơi rung động. Trên đầu, bụi đất rơi xuống đầy đầu hắn. Tảng đá lớn bị hai tay của Lục Thanh đẩy bắt đầu di động, từ từ lộ ra một con đường.

Sau khi lộ ra một cái khe đủ cho một người đi qua, Lục Thanh ngừng lại, cúi đầu nhìn hai tay của mình, trong lòng hiểu ra điều gì đó. Nhưng thoáng cái, hắn liền tỉnh táo lại, bởi lúc này chưa phải lúc. Lục Thanh nghĩ vậy, rồi nhanh chóng đi qua tảng đá.

Đôi lông mày khẽ nhíu lại, bởi sau khi đi qua tảng đá, Lục Thanh có thể ngửi thấy một mùi thối khiến cho người ta phải buồn nôn, đồng thời còn có cả mùi máu tươi tràn ngập cả đường hầm. Khi nhìn về phía trước, ở chỗ khúc quanh còn có ánh sáng màu vàng nhạt, pha lẫn với cả ánh sáng đỏ như máu. Nhưng tiếng thở trầm thấp vang lên liên tiếp.

Ở một góc còn lộ ra nửa cái đầu nhỏ. Cuối cùng thì Lục Thanh cũng biết được Địa Huyệt Ma Chu mà Diệp lão nói có hình dạng như thế nào.

Đây là một cái huyệt rất rộng, rộng khoảng mười trượng, cao cũng mười trượng. Trong động có khoảng tám con nhện cao chừng một trượng đang nhắm mắt.

Lớp vỏ của chúng đen nhánh, với mười cái chân sắc bén. Mỗi cái chân cũng phải to bằng bắp đùi của người thường, dài gần hai mươi trượng. Gây ra sự chú ý của Lục Thanh chính là cặp răng nhọn đang chảy ra một thứ chất lỏng màu đen khiến cho hắn có cảm giác nguy hiểm.

Chung quanh tám con ma chu có vô số bộ xương, vẫn còn sót cả thịt nát phủ kín mặt đất. Mặt đất trong động bị nhuộm một màu đỏ sẫm. Chỉ sợ là người bình thường tới đây, hay kiếm giả có tâm cảnh không đủ chắc chắn đều phải ngất xỉu.

Bất Diệt Kiếm Thể

92. Chương 90: Đá Hệ Thổ.

- Đây là cái gì? - Lục Thanh cất tiếng hỏi trong đầu.

Trong đầu hân vang lên tiếng cười hưng phấn của Diệp lão:

- Quả nhiên giống với những gì ghi chép. Địa Huyệt Ma Chu sinh ra tiên thiên linh bảo, đá hệ Thổ. Cuối cùng hôm nay ta cũng được nhìn thấy.

- Đá hệ thổ? Nó là cái gì? - Lục Thanh có cảm giác hòn đá đó không đơn giản.

- Đá hệ thổ chịu ảnh hưởng bởi hơi thổ tinh khiết từ Ma Chu cùng với nguyên khí tiên thiên thuộc về hệ thổ do mặt đất sinh ra. Hơi thổ của nó rất nặng, có thể dung nạp sinh lực mạnh mẽ của vạn vật. Vì vậy mà bất cứ thương tích nào cũng chỉ cần có đá hệ thổ là có thể chữa trị rất nhanh. Mặt khác nó có tác dụng đuổi tà, trong khi tu luyện có thể dùng nó để ổn định tinh thần, xua đuổi ngoại ma. Đối với thân thức cũng có tác dụng xoa dịu rất mạnh.

- Tất nhiên. Nếu là người lĩnh ngộ kiếm khí hệ thổ khi tu luyện có thể phát huy công dụng của nó. Có đá hệ thổ bên người, chẳng những có thể từ từ thay đổi thể chất của hân, tăng cường tư chất tiên thiên ra, còn có thể hấp thu nguyên khí tinh thuần thuộc về hệ thổ đến để tu luyện. Tốc độ gần như tăng lên tới mấy lần.

- Không ngờ lại có bảo vật này. - Lục Thanh khiếp sợ nói.

Diệp lão cười hắc hắc:

- Thế nào? Tiểu tử ngươi kiến thức vẫn còn quá ít. Đáng tiếc Ma Chu ở đây không nhiều, cái động này được tạo ra cũng chưa lâu. Nếu không thì cũng không chỉ có một viên. Mà như vậy cũng đủ rồi. Tiểu tử! Việc còn lại để cho ngươi.

Lục Thanh nghe thấy vậy mà rung mình. Hân đưa mắt nhìn kỹ. Toàn thân tám con Địa Huyệt Ma Chu cứng rần, như không có một điểm trí mạng. Một lúc sau, Lục Thanh chợt chăm chú nhìn thẳng vào con Ma Chu. Từ cái đầu đen của nó xuống đến mặt rồi ở sau gáy lên đến đầu có một cái đường màu xám.

Lục Thanh nhớ lại trong Tử Hà linh thú phổ có giảng giải về linh thú thuộc loài nhện liền nhận ra một điểm yếu chung của chúng. Mặc dù, cái đầu là chỗ cứng rắn nhất nhưng hai điểm trí mạng cũng nằm ở đây.

Dậm chân xuống đất, Lục Thanh phi vào bên trong động. Trong không trung chỉ thấy một tia sáng màu xanh tím lóe lên, Lục Thanh đã xuất hiện phía trên tám con Địa Huyệt Ma Chu. Hai mắt sáng như sao, ngón tay của Lục Thanh khép lại thành kiếm chỉ điểm một cái. Nhất thời, tám đạo phong lôi kiếm khí dài gần hai thước xuất hiện, vọt tới đỉnh đầu của tám Ma Chu đang hôn mê.

“Hí...”

“Chít...chít...”

Những tiếng kêu the thé vang lên. Phong Lôi kiếm khí bá đạo không hề có bất cứ chút trở ngại, xuyên qua đỉnh đầu của tám con Địa Huyệt ma chu. Máu xanh biếc của Ma Chu bắn ra xung quanh. Cuối cùng thì cả tám con cũng đều tỉnh lại, ngửa mặt lên trời kêu lên đau đớn.

Mười cái chân cứng rần khua loạn, tạo ra vô số những cái lỗ trên mặt đất. Những bộ xương bên cạnh bay tán loạn. Lục Thanh sau khi bắn ra kiếm khí xuyên thủng đầu Ma Chu liền nhanh chóng bay tới một góc của cái động.

“Ầm...ầm...”

Cả cái động dưới sự giãy dụa của tám con Ma Chu cũng phải rung chuyển. Từ đỉnh động, những dòng bụi rơi xuống. Toàn thân Lục Thanh tỏa ra kiếm quang đã nói rõ cho tám con Ma Chu biết là có người lên vào đây.

Địa Huyệt Ma Chu nổi giận đứng dậy, cao tới ba trượng. Chiều cao của chúng hoàn toàn vượt qua suy nghĩ của Lục Thanh. Khí thể của linh thú nhị giai ép về phía Lục Thanh. Nhưng Lục Thanh cũng chẳng lo lắng bởi vì hắn cảm nhận được sự suy yếu của Ma Chu. Mặc dù khí thể của chúng mạnh như vậy nhưng thực ra chỉ đe dọa được một chút mà thôi.

“Thịch...”

Một con Ma Chu đột nhiên nhảy qua hơn mười trượng, vọt về phía Lục Thanh. Nhưng đáng tiếc mới được nửa đoạn đường đã rơi xuống, làm gãy mấy đoạn xương. Bấy con Ma Chu còn lại cũng đều đánh về phía hắn. Thậm chí còn có một con phun ra độc dịch đen ngòm. Nhưng đáng tiếc, tốc độ của Lục Thanh đã vượt qua Kiểm Khách. Cho dù là Kiểm Sư cũng chẳng hề thua kém bao nhiêu.

Công kích như vậy tất nhiên là không uy hiếp được hắn, thoáng cái hắn đã thoát khỏi sự vây công của bảy con Ma Chu.

Ầm...

Ầm...

Có hai con Ma Chu từ từ mất đi sức mạnh, không khống chế được phương hướng, lao thẳng vào phía vách đất mà Lục Thanh vừa mới dựa lưng. Sau cú va chạm, cái đầu đã bị thùng của chúng nổ tung, não và máu xanh của chúng bắn ra tung tóe.

Bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mặt, Lục Thanh không hề có lấy một chút thương xót. Loại linh thú giết mấy trăm tông dân của Tử Hà tông thực sự là chết không đáng tiếc. Nếu như thành chủ Lạc Nhật thành Cổ Kiếm Phong có mặt ở đây, thì chặt tám con Ma Chu ra thành từng mảnh cũng là chuyện có thể.

Sau khoảng mười lần hô hấp, con Địa Huyệt Ma Chu cuối cùng cũng ngã xuống cách Lục Thanh sáu thước. Lần này, chiến tích của Lục Thanh có thể nói là bất ngờ. Với tu vi Kiểm Khách tiểu thiên vị có thể giết chế tám con linh thú nhị giai tương đối khó chơi như Địa Huyệt Ma Chu. Nhưng Lục Thanh cũng không tự mãn, bởi hắn biết rõ rằng phần lớn là nhờ có sự chỉ dẫn của Diệp lão. Hắn chỉ đơn thuần đánh lén mà thôi.

- Tiểu tử! Làm tốt lắm. Vốn nghĩ ngươi phải tốn một chút sức lực nhưng không ngờ có thể tìm được nhược điểm của chúng nhanh như vậy. - Sau khi trận chiến kết thúc, âm thanh của Diệp lão lại vang lên trong đầu Lục Thanh.

- Được rồi! Nhanh nhất đá hệ Thổ đi. Ta còn phải hạ thêm mấy tầng phong ấn, nếu không sau khi ra khỏi đây ánh sáng của nó mà lộ ra ngoài thì tiểu tử ngươi sẽ gặp vô số rắc rối. Bảo vật thể này là điều mơ ước của biết bao nhiêu người đấy.

Gật đầu, Lục Thanh lướt qua thi thể của mấy con Ma Chu, tới giữa động. Trong một cái hố lõm xuống, đá hệ Thổ nằm ở đó. Cảm nhận được hơi thở tỏa ra từ nó, Lục Thanh thấy tinh thần hết sức thoải mái. Ngay cả Kiểm Nguyên vận chuyển trong cơ thể cũng nhanh hơn một chút. Nếu như mang bên người lâu ngày chắc chắn sẽ có hiệu quả không tưởng.

Cầm lên tay, đá hệ Thổ tỏa ra một làn hơi ấm, giống như noãn ngọc ngàn năm, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Luyện Tâm kiếm sau lưng Lục Thanh chợt run nhẹ, bắn ra một tia sáng vào đá hệ Thổ.

“Vù...vù...”

Như cảm thấy một sự uy hiếp, đá hệ Thổ nằm trong tay Lục Thanh run run, phát ra những tiếng động.

Không ngờ đá hệ Thổ lại như có được linh tính khiến cho Lục Thanh cảm thấy kinh ngạc. Đồng thời, hắn càng cảm nhận được sự cao thâm khó lường của Diệp lão. Ngay cả linh vật thể này cũng có thể để lão tìm được một cách dễ dàng, hơn nữa ý tứ hết sức đơn giản, giống như biến nó thành một viên đá bình thường có thể trị thương mà thôi.

Mà hiển nhiên là sự phản kháng của đá hệ Thổ không hề có tác dụng. Đối với tia sáng của Diệp lão khiến cho ngay cả Lục Thanh cũng phải chấn động mà nói, ánh sáng bên ngoài viên đá chợt yếu dần rồi cuối cùng biến mất. Ngay cả hơi thở nặng nề và âm áp của nó cũng biến mất không còn. Vào lúc này, đá hệ Thổ giống như một viên ngọc màu vàng bình thường mà thôi. Muốn cùng các huynh đệ khác thảo luận về truyện này mời ghé vào đây:

Vào lúc tia sáng bắn ra, Lục Thanh cảm nhận được một hơi thở hủy diệt, hai chân mềm nhũn chỉ chực quỵ xuống. Nhưng hắn cố gắng cắn răng mà chịu đựng.

“Đó là kiếm khí hay sao?” - Lục Thanh chưa từng nhìn thấy một đạo kiếm khí nào lại có được uy thế như vậy. Cho dù là phải tiếp ba đạo kiếm khí của Lệ Kinh Sanh cũng không có cảm giác đó. “Đây là thực lực của Diệp lão sao?” - Lục Thanh thầm nghĩ. Chút hồn phách còn sót lại không ngờ đã có được uy lực như thế, vậy thì khi còn sống Diệp lão là một người như thế nào? Lục Thanh thầm suy đoán.

Một tiếng động nhỏ vang lên khiến cho Lục Thanh tỉnh táo lại. Lúc này, đá hệ Thổ bị xuyên thủng một lỗ nhỏ to bằng cái đũa. Cái lỗ bóng loáng giống như bị một nhà điêu khắc có nhiều năm kinh nghiệm tạo ra.

- Đeo nó lên. Sau này, người chỉ cần đeo Luyện Tâm kiếm trên lưng là ta cũng có thể hấp thu được sinh khí do đá hệ Thổ phát ra mà hồi phục. - Sau khi bắn ra hai tia sáng, âm thanh của Diệp lão mỗi một hơn nhiều.

Lục Thanh nghe vậy mới hiểu ý định của Diệp lão. Hắn nắm thật chặt đá hệ Thổ trong tay, cảm nhận mức độ cứng rắn. Lục Thanh cũng không chắc có thể sử dụng Phong Lôi kiếm khí phá hủy nó.

Hắn rút từ trên áo ra một vài sợi tơ rồi bện lại. Sau đó, hắn xỏ qua đá hệ Thổ rồi đeo lên cổ.

Nhất thời, hơi thở ấm áp và hơi nặng lại xuất hiện. Hơn nữa nó còn mạnh hơn vài phần, khiến cho thân thể hắn có cảm giác dễ chịu. Thậm chí có một chút còn chui vào trong Thức Hải của hắn rồi dung hợp, khiến cho thần thức vận chuyển với một tốc độ nhanh chóng.

Hắn cũng phát hiện ra sau khi hơi thở tiến vào trong cơ thể liền chia ra làm hai. Một cái thì quanh quẩn bên thân thể của hắn rồi chui vào trong Luyện Tâm kiếm. Chắc là do Diệp lão lợi dụng nó để khôi phục lại lực lượng đã mất.

Sau khi xem xét chung quanh cũng không còn một con Ma Chu nào nữa. Lục Thanh cảm nhận được tám con Ma Chu nằm trên mặt đất đã hoàn toàn tử vong mà yên lòng. Sau này chắc chắn sẽ không còn xảy ra chuyện tông dân mất tích nữa. Lục Thanh suy nghĩ một chút rồi hóa thành một luồng sáng màu xanh đậm chạy về phía đường hầm. Lúc này, ước chừng đã qua một canh giờ, trở về chắc chắn vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

Sau nửa canh giờ, Lục Thanh chẳng hề lo lắng sử dụng kiếm khí đánh nát tảng đá ngăn cản rồi lao sang đường hầm. Sau khi suy nghĩ một chút, Lục Thanh dùng bùn đất bịt kín miệng cái động lại. Sau khi nhìn kỹ không còn thứ gì khác mới trở về, tiếp tục tuần tra.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

93. Chương 91: Quan Sát Độ Nguyên Kiếp. (thượng).

Nguyên nhân của việc đó, Lục Thanh là người biết rõ nhất, nhưng hiển nhiên là hắn sẽ không nói ra. Bởi việc này có liên quan tới rất nhiều thứ. Một lời giải thích không rõ ràng sẽ mang tới cho hắn vô vàng rắc rối. Vì vậy mà hắn quyết định giấu kín chứ không nói ra làm gì.

Cho tới mười ngày sau, thời gian Thú Khư bạo động đã tới. Mặc dù, tông chủ Lạc Thiên Phong đã khẳng định bạo động sẽ không xảy ra, nhưng Cổ Kiếm Phong vẫn ra lệnh cho toàn thành đề phòng. Dù sao thì cẩn thận cũng vẫn hơn. Thân là người đứng đầu một thành, hắn phải lo lắng cho toàn bộ tông dân.

Lại thêm năm ngày nữa, bốn cửa thành liên tục đóng chặt nhưng bên ngoài vẫn hoàn toàn yên tĩnh. Ngay cả khoảng bình nguyên tiếp giáp với vùng núi của Thú Khư cũng chỉ có một vài bóng chim bay lượn, không hề có bóng dáng của một con thú.

- Xem ra lời tông chủ nói là thật. - Đứng trên tường thành, Cổ Kiếm Phong mặc một bộ giáp bạc, mái tóc bó lại gọn gàng.

Ô Thiết đứng bên cạnh, mặc dù không mặc như vậy nhưng cũng là một bộ nguyên giáp bằng da thú màu xanh.

- Đúng thế! Từ mười bảy năm trước, ta tiếp nhận vị trí điện chủ đã hai lần tham gia chống lại bạo động. Mặc dù chỉ là hai lần, nhưng ta thực sự không muốn được thấy lần thứ ba. Chỉ cần nghĩ tới cái cảnh máu chảy thành sông đó ta lại thấy đau lòng nhưng không làm sao ngăn cản được. Cái cảm giác đó suốt mười bảy năm qua cứ thường xuyên quanh quẩn trong đầu.

- Đúng vậy! - Cổ Kiếm Phong thở dài một hơi:

- Cũng bởi như vậy mà người không dám độ nguyên kiếp, sợ tâm ma thừa dịp quấy nhiễu. Mà ta vẫn ở cảnh giới Kiếm Chủ tiểu thiên vị đã mười năm vẫn không tiến thêm.

Đưa mắt nhìn ráng chiều ở phía xa, Ô Thiết nói:

- Có đôi khi, địa vị cũng trở thành một gánh nặng. Nó ngăn cản chúng ta đi tiếp con đường của bản thân.

- Con đường kiếm đạo muốn toàn tâm toàn ý, cho dù không nhất định phải đoạn tuyệt tình nghĩa nhưng cũng phải không còn gì lo lắng mới được. Ô huynh... - Nói tới đây, Cổ Kiếm Phong ngừng đầu đối mắt với Ô Thiết.

- Hai chúng ta đều không có gia thất, nên kết bạn mà tìm kiếm. - Như cảm nhận được suy nghĩ của đối phương, cả hai cùng mở miệng.

Lúc này, Lục Thanh đứng một bên nghe thấy vậy, hai mắt liền sáng lên. Hẳn hiểu được ý định của hai người bọn họ đến lúc này đã hoàn toàn yên tâm, tập trung vào con đường kiếm đạo mù mịt phía trước.

Vào lúc này, quanh hai người vẫn tỏa ra hơi thở giết chóc tanh tưởi đã hoàn toàn biến mất, gần như không còn. Thay thế vào đó chính là một sự bình tĩnh, như không còn thứ gì quan hệ tới bọn họ.

Sự thay đổi của hai người tất nhiên là không thể gạt được những người khác. Vào lúc này, Lạc Tâm Vũ và mấy người Đoạn Thanh Vân đứng ở trên tường thành đều khom người:

- Chúc mừng hai vị đại nhân gạt bỏ được tất cả những lo lắng trong lòng.

Lúc này, mặc dù vẻ mặt của Cổ Kiếm Phong vẫn có một sự phóng khoáng như trước, nhưng trong mắt một người lại có một sự yên lặng, ôn hòa. Đồng thời, Ô Thiết bên cạnh cũng có ánh mắt như vậy. Ngay cả Lục Thanh và tất cả những người có tu vi Kiếm Khách cũng đều phát hiện, nguyên khí trong trời đất quanh người Ô Thiết bắt đầu cuộn cuộn giống như những con sóng, chẳng khác gì bị một vật nào đó làm mất đi sự yên tĩnh.

Đây là hiện tượng nguyên khí dao động khi Kiếm Sư chuẩn bị tiến lên tu vi Kiếm Chủ, độ nguyên kiếp gây ra.

Lục Thanh nhớ rõ ở tầng thứ năm của Húc Nhật tâm kinh có miêu tả về điều đó. Nhìn trạng thái của Ô Thiết lúc này, chỉ sợ là chưa tới nửa tháng đã có thể chính thức độ kiếp số đầu tiên trên con đường kiếm đạo dài đằng dặc.

Ban đêm, Lục Thanh yên lặng ngồi ở một căn phòng trong phủ thành chủ. Trong đầu hần hoi tưởng lại sự thay đổi của Cổ Kiếm Phong và Ô Thiết lúc ban chiều.

- Có phải đang nghĩ rằng bản thân có rất nhiều vấn đề dễ ảnh hưởng tới bước tiến trên con đường kiếm đạo hay không? - Nhưng cảm nhận được suy nghĩ của Lục Thanh, âm thanh Diệp lão lại vang lên trong đầu.

Yên lặng không nói gì, Lục Thanh gật nhẹ. Đúng là hần đang suy nghĩ về điều đó. Sống trong Thập Vạn đại sơn, cường giả kiếm đạo xuất hiện liên tục khiến cho không có người nào từ nhỏ lại không mơ ước trở thành một kiếm giả có thực lực mạnh. Cho dù là sinh ra ở một thế gia chú kiếm như Lục Thanh cũng có suy nghĩ như vậy. Chỉ có điều bây giờ, bất luận là di kiếm của phụ thân thay gia nghiệp của Lục gia cũng đều là trách nhiệm nặng nề mà hần không thể bỏ.

Mặc dù trọng trách của hần lúc này là tăng cường thực lực để có thể bảo vệ tổ nghiệp ngàn năm của Lục gia cùng với dân trong trấn. Nhưng không thể nghĩ ngờ một điều rằng trong lòng hần có những chuyện không thể bỏ đi được. Mặc dù tu vi bây giờ tăng tiến rất nhanh, nhưng hần biết đó là do có được một số cơ duyên, thậm chí là do đánh cược mà đoạt được. Nếu chỉ dựa vào khổ tu thì tu vi của hần chỉ sợ là không thể nào vượt qua được Đoạn Thanh Vân.

- Hừ! Tên tiểu tử này đang suy nghĩ linh tinh gì đó? Mà bây giờ, trên Kiếm Thần đại lục còn truyền bá cái lý luận kiếm đạo chết tiệt về điều trói buộc cái gì? Ai nói có điều ràng buộc thì sẽ khiến cho sự tiến bộ của kiếm đạo gặp trở ngại, sẽ làm cho độ kiếp gặp phải tâm ma. Đúng là một lũ ngu. - Diệp lão mở miệng mắng chửi, âm thanh có một sự tức giận và khinh thường.

- Cái gì? - Lục Thanh ngẩn người. Đối với lời nói của Diệp lão, hẳn quả thực là không hiểu. Ngay từ ngày đầu tiên khi hắn tiếp xúc với kiếm đạo đã được nghe rằng, luyện kiếm phải khiến cho tâm và kiếm tương thông. Chỉ có thể toàn tâm toàn ý, không thể có một chút phân tâm. Mà sau khi hắn tới được cảnh giới này, trong Húc Nhật tâm kinh có một số chú giải khiến cho hắn hiểu rất sâu về điều đó. Chỉ có một lòng truy cầu kiếm đạo mới có thể chạm tới được con đường thực sự.

- Ta nói các người hoàn toàn sai lầm. - Vào lúc này, âm thanh của Diệp lão lại trầm xuống.

- Bất luận là sự ràng buộc hay trọng trách cũng đều là một thứ trách nhiệm. Làm người có trách nhiệm, người sẽ hiểu được ý nghĩa chính thức của việc theo đuổi kiếm đạo đó chính là thủ hộ.

- Thủ hộ? - Lục Thanh lẩm bẩm.

- Đúng! Chính là thủ hộ. Sau khi người có thể hiểu được điều đó sẽ có tiềm chất trở thành Kiếm Thánh.

- Kiếm Thánh? - Lục Thanh không tin được vào tai mình. Trong mắt của hắn, trên Kiếm Thần đại lục, Kiếm Thánh là một cái truyền thuyết đã biến mất hàng vạn năm, chỉ có một số được ghi chép trong cổ tịch. Hiện nay, cả đại lục cũng chỉ có năm thánh địa kiếm đạo cấp Tử Hoàng là có tuyệt thế kiếm giả có tu vi Kiếm Tổ. Về phần Kiếm Thánh cũng chỉ có trong truyền thuyết mà thôi.

- Đúng thế! Vốn ta không muốn nói với người chuyện này quá sớm, mà để sau này cho người lĩnh ngộ sẽ có hiệu quả rất tốt, đồng thời khắc sâu vào trong lòng người. Nhưng hôm nay, hai tên tiểu tử kia làm rối loạn tinh thần của người nên nếu ta không làm cho người hiểu ra thì rất có thể sẽ dẫn người đi vào ngõ cụt. - Thở dài một tiếng, Diệp lão giải thích.

Trong lời nói của Diệp lão, Lục Thanh có thể thấy được một sự quan tâm chân thành. Cặp lông mày giãn ra, Lục Thanh mỉm cười, nói:

- Bảo vệ! Ta nghĩ ta hiểu được một ít. Diệp lão cứ yên tâm. Ta sẽ giữ vững tâm của mình.

- Như thế là tốt rồi. Người phải nhớ kỹ rằng hai tên tiểu tử kia mặc dù bây giờ nhìn như buông xuống, nhưng thực ra cái mà họ bỏ đi chỉ là rất nhỏ nên thành tựu cũng rất thấp. Đương nhiên, nếu bây giờ bọn họ đã lựa chọn thì cũng chỉ có cách đó. Còn người tu luyện Tử Hoàng kiếm thân kinh thì lão phu có thể coi như một nửa sự phụ của người. Nếu sau này người có được thành tựu lớn cũng có thể giúp được ta rất nhiều. - Thanh âm của Diệp lão có một chút gì đó mong muốn.

Mặc dù không chế rất tốt, nhưng do truyền âm trong đầu Lục Thanh nên vẫn để cho hắn cảm nhận được rõ ràng. Trong lòng cảm thấy ấm áp, hắn liền quỳ trên giường, cung kính dập đầu lạy ba cái, nói:

- Sư phụ.

- Tốt...tốt! - Thanh âm run rẩy của Diệp lão lại vang lên trong đầu Lục Thanh.

- Không ngờ ta cố gắng kéo dài hơi thở bao nhiêu năm lại còn có thể thu được một đồ đệ tốt như vậy. Thực sự là đáng mừng, đáng mừng. - Tiếng cười sung sướng vang lên tới nửa nén nhang mới dừng lại.

- Người yên tâm. Chỉ cần sau này người nghe theo sự chỉ dẫn của vi sư, giữ vững bản tâm đi theo một con đường. Một khi người chính thức thoả mái bước theo nó, đến lúc đó cũng chính là thời khắc mà người đạt được thành tựu. Hơn nữa, với sự trợ giúp của ta, khả năng kết Kiếm Phách có thể chắc chắn tới chín, mười phần. Cho dù là Kiếm Thánh cũng nắm chắc được hai phần. - Thanh âm của Diệp lão có một sự tự tin lạ thường, ảnh hưởng tới sự tự tin của Lục Thanh.

Cơ bản hẳn chẳng có gì đáng để cho lão nhân phải thêm muốn. Hơn nữa, lời nói của lão nhân hết sức thẳng thắn khiến cho hai người trở nên gần gũi. Mặc dù, lão nhân vẫn giấu thân phận không chịu nói ra, nhưng Lục Thanh vẫn hết sức tin tưởng.

Sau sự chỉ điểm của lão nhân, Lục Thanh chậm rãi hấp thu chất dịch Kiềm Nguyên và Huyết Sát trong cơ thể để củng cố tầng thứ nhất của Tử Hoàng Kiềm Thân kinh. Không thể không nói rằng chất dịch Kiềm Nguyên và Huyết Sát quả là rất mạnh. Theo lời nói của Diệp lão thì hiệu quả của tầng thứ nhất đối với Lục Thanh bây giờ hơn năm đó lão Trúc Cơ dùng thạch nhũ địa tâm tám ngàn năm rất nhiều.

Nửa tháng trôi đi, trong khoảng thời gian này, lệnh giới nghiêm của Lạc Nhật thành cũng từ từ được tháo bỏ. Sau khi công bố tin tức không còn bạo động, cả Lạc Nhật thành dường như sôi trào. Tất cả tông dân đều đốt đèn, nhảy múa bên đồng lửa ăn mừng tới mấy ngày mấy đêm.

Sau nửa tháng, với yêu cầu của Ô Thiết, đoàn người Lục Thanh ở lại Lạc Nhật thành xem lễ độ nguyên kiếp. Địa điểm được đặt tại bên ngoài Lạc Nhật thành, cách khoảng năm dặm. Nơi đó có tên là Vọng Nguyệt sơn ở bên cạnh Thú Khư. Thời gian vào lúc giữa trưa.

Bất Diệt Kiềm Thể

Quyển 1: Tử Hà tông

94. Chương 92: Quan Sát Độ Nguyên Kiếp. (2).

Nguyên khí kiếp chính là do kiềm giả khi đạt tới đỉnh cao của Kiềm Sư, kiềm chủng (thuộc tính của kiềm khí) trong Đan Điền đã hoàn toàn thành thực, thân thể cũng đã đủ mức độ cứng cõi. Do trong kiềm khí có tồn tại một thuộc tính nào đó nên dẫn động nguyên khí trong thiên địa vì vậy mà nghênh đón thiên kiếp của nguyên khí có thuộc tính đó. Thiên kiếp sử dụng các loại hình thái ngưng kết, ẩn chứa nguyên khí có thuộc tính tinh khiết. Một khi vượt qua được, thuộc tính của kiềm khí được tẩy luyện, chính thức có được kiềm khí mang thuộc tính tinh khiết.

Trên đường đi, ánh mắt mỗi người đều có một sự mong đợi. Đoàn người có thể nói là những nhân vật đứng đầu thay mặt tông môn, sau này cũng có cơ hội đột phá tới cảnh giới Kiềm Chủ. Hôm nay có cơ hội quan sát một gã Kiềm Sư độ nguyên kiếp đối với bọn họ chính là một kinh nghiệm quý báu trên con đường tu luyện. Dù sao thì trong cả khu vực Tử Hà tông, số lượng Kiềm Chủ cũng chỉ hơn ba mươi người. Gần như cứ mười năm mới có thể nhìn thấy một gã Kiềm Sư độ kiếp.

Mà đối mặt với thể công của nguyên kiếp mạnh như vậy cũng không phải một Kiềm Sư bình thường có thể vượt qua. Đại khái rằng mười người Kiềm Sư độ nguyên kiếp chỉ có một nửa có thể vượt qua. Những người không độ kiếp thành công thì cho dù không chết cũng bị tán công mà trở thành một tên phế nhân. Đối với một gã kiềm giả đặc biệt là kiềm giả có tu vi Kiềm Sư đỉnh mà nói thì cái kết quả đó chẳng khác gì sống không bằng chết.

Nhưng dựa theo những lời Diệp lão nói thì trên kiềm đạo luôn có sinh có tử. Muốn có sinh thì phải tử trước, cũng có nghĩa là phá rồi lại lập, đặt mình vào trong chỗ chết rồi tái sinh. Chỉ có đối mặt với cái chết, kiềm giả mới có thể bộc phát ra được thực lực tiềm ẩn của mình.

Vọng Nguyệt sơn ở bên ngoài Thú Khư. Hai bên nó có hai con đường, cao ước chừng hai trăm trượng. Do ngày xưa có nhiều đàn sói ngửa mặt ngắm trăng mà tru lên nên mới có tên là Vọng Nguyệt sơn.

Hôm nay, dưới chân Vọng Nguyệt sơn có một đội hơn mười thành vệ đang đứng quanh, phong tỏa đường lên núi, ngăn cản những người có ý định đi lên, ảnh hưởng tới việc độ kiếp của Ô Thiết. Đi tới chân núi, đám người Lục Thanh đưa thiếp mời rồi tiếp tục đi lên đỉnh núi.

Giữa sườn núi, bọn họ lại gặp một đội kiềm giả chừng mười người mặc võ phục màu đen. Trên áo của họ có thêu một ngọn núi màu xanh. Ngọn núi trời sinh có hình dạng giống như một thanh kiếm. Mặc dù chỉ là một hình thêu nhưng vẫn mang tới cho người ta một cái cảm giác uy nghiêm.

“Đây là kiềm giả hộ vệ của Kiềm Thần điện” - Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Nhìn võ phục và hơi thở tỏa ra từ người bọn họ có thể cảm nhận được đều có tu vi Kiềm Giả. Đây hoàn toàn là người của Kiềm Thần điện ở Lạc Nhật thành. Mà Lục Thanh cũng không biết đây đã phải là tất cả lực lượng của họ hay chưa. Nghĩ tới việc trong cả Thập Vạn đại sơn, mỗi một tông môn đều có phân điện của Kiềm Thần điện thì có thể tưởng tượng được mức độ khổng lồ của nó thế nào.

Thoảng cái, mọi người tới trên đỉnh núi. Đây là một cái bình đài rộng chừng bảy mươi trượng. Mặc đất không hề có một ngọn cỏ, chứng tỏ đã bị nhổ sạch từ trước. Trên mặt đất có một dòng suối nhỏ. Ở giữa bình đài, Ô Thiết mặt nguyên giáp màu xanh bằng da thú, đeo một thanh trường kiếm màu đen, lẳng lẳng ngồi dưới đất.

Mấy người Lục Thanh cảm giác được xung quanh người có nguyên khí của trời đất dao động rất mạnh. Thậm chí còn có thể nghe được những tiếng động nhỏ do sự dao động của nguyên khí gây ra. Đồng thời, hơi thở trên người Ô Thiết càng lúc càng nặng nề, giống như đang ẩn giấu một lực lượng cực mạnh, không xuất ra ngoài.

Cách đó không xa có đặt một lễ đài, được tạo thành từ đá. Lúc này, trên đó có không ít người. Ngoại trừ thành chủ Cổ Kiếm Phong mặc võ phục màu trắng đứng đầu tiên, bên cạnh hắn cũng có một người trung niên mặc võ phục màu trắng. Cả hai đang nói chuyện với nhau một cách bình tĩnh. Nhưng nhìn nét mặt của người trung niên có thể thấy một chút gì đó như đang lấy lòng.

Thấy đoàn người Lục Thanh tới, nét mặt bình tĩnh của Cổ Kiếm Phong vốn bình tĩnh liền nở nụ cười, rồi lên tiếng:

- Hôm nay mọi người tới hơi chậm một chút. Độ kiếp của Ô huynh sắp bắt đầu rồi. Mau lên đây.

Trung niên mặc áo trắng cùng với hơn hai mươi người phía sau đều chuyển sự chú ý tới đoàn người Lục Thanh. Nhóm người này có thể có được sự yêu cầu của Ô Thiết, bọn họ đều là nhân vật có vai vế ở Lạc Nhật thành. Phần lớn là mặc võ phục màu đen, cũng có hai tới ba người mặc võ phục màu xanh xám của Kiếm Khách.

Mấy ngày qua, đoàn người Lục Thanh trợ giúp Cổ Kiếm Phong tuần tra trong thành, giám sát Thú Khư, muốn không bị người ta chú ý cũng khó. Mà những người này cũng đều có cơ nghiệp ngoài trăm năm ở Lạc Nhật thành, gia nghiệp không phải nhỏ nên một số tin tức cũng nắm được.

Lúc này, thấy Cổ Kiếm Phong chào hỏi, ngoại trừ trung niên nhân mặc áo trắng, những người khác đều ôm quyền hỏi han đối với đoàn người Lục Thanh. Đồng thời bọn họ cũng tránh ra một vị trí để cho đoàn người Lục Thanh đi lên.

- Đến đây giới thiệu một chút. Vị này chính là đại trưởng lão Tư Đồ Trọng của gia tộc Tư Đồ, đệ nhất gia tộc của Lạc Nhật thành. - Cổ Kiếm Phong nhìn đám người Lục Thanh đi lên, bên giới thiệu trung niên mặc áo trắng đứng bên cạnh.

- Thì ra là Tư Đồ đại trưởng lão. Văn bối Lạc Tâm Vũ có quen với Tư Dư sư đệ. Bây giờ sư đệ đang ở chỗ của văn bối. - Lạc Tâm Vũ mỉm cười rồi khom người thi lễ.

Hiển nhiên là tất cả những người phía sau đều biết thanh danh của Lạc Tâm Vũ nên lúc này đều nhìn về phía trung niên mặc áo trắng mà ao ước.

- Hiền chất! Không cần... - Tư Đồ Trọng mỉm cười, vội vã nâng Lạc Tâm Vũ dậy. Đoàn Thanh Vân đứng bên hơi nhếch mép, nhưng cũng không mở miệng.

Đột nhiên giữa bình đài, trên người Ô Thiết chợt tỏa ra ánh sáng màu hồng. Kiếm khí hệ hỏa có màu đỏ bắn ra khiến cho những tảng đá xung quanh xuất hiện vô số cái khe sâu. Mọi người cảm nhận được xu thế như vậy đều rung mình, xoay người tập trung quan sát Ô Thiết.

- Nguyên kiếp chuẩn bị bắt đầu rồi. - Lúc này, âm thanh của Diệp lão vang lên, dặn dò Lục Thanh:

- Mặc dù chỉ là Hỏa nguyên kiếp bình thường không tương xứng với thuộc tính của ngươi nhưng vẫn có thể giúp ngươi có một chút linh ngộ đối với thuộc tính bản nguyên. Ngươi hãy quan sát cẩn thận, sau này sẽ có tác dụng đối với việc độ kiếp của ngươi.

Lục Thanh chăm chú, tập trung toàn bộ tinh thần để quan sát. Trong Thức Hải dòng khí thần thức màu bạc dưới sự vận chuyển của Luyện Hồn quyết nhanh chóng xoay tròn. Đồng thời, một chút thần thức mà người khác không thể phát hiện, hóa thành một làn sóng vô hình tản về phía Ô Thiết.

Nhưng Lục Thanh không nhận ra rằng, Nhiếp Thanh Thiên đứng cách đó không xa giật mình mà hơi nhúu mày.

Dưới sự khuếch tán của thần thức, Lục Thanh cảm nhận từng chút không gian xung quanh người Ô Thiết. Nhưng tình hình có chút nằm ngoài dự đoán của hắn. Quanh người Ô Thiết không còn yên tĩnh nữa mà dao động cực mạnh. Dao động rất mạnh khiến cho thần thức của Lục Thanh mới chạm tới quanh người Ô Thiết khoảng mười trượng liền bị cản nát. Sắc mặt Lục Thanh tái nhợt vì thần thức của bản thân bị chấn động.

Lục Thanh cười khổ một tiếng. Hắn cứ tưởng rằng sau khi tu luyện Luyện Hồn quyết tới giai đoạn Luyện Thần, thần thức có thể so sánh với Kiếm Sư tiểu thiên vị là có thể dò xét được nguyên khí quanh người Ô Thiết. Không ngờ được rằng vào lúc này một khi nguyên khí mất đi sự ổn định khiến cho ngay cả thần thức cũng bị thương. Đồng thời, hắn cũng không phát hiện được thần thức của Cổ Kiếm Phong và những người khác ở xung quanh.

Xem ra, kinh nghiệm còn thiếu quá nhiều. Lục Thanh nhếch mép cười khổ. Đám người Cổ Kiếm Phong đã biết kết quả như vậy từ sớm, nhưng hắn không biết tự lượng sức mình mà dụng thần thức quan sát nguyên kiếp.

- Chỉ là Nguyên Khí kiếp mà thôi. Tiểu tử, ta giúp ngươi. Ngươi cứ yên tâm mà quan sát. - Âm thanh của Diệp lão có chút khinh thường, mở miệng nói. Đồng thời, Lục Thanh chợt cảm thấy trong Thức Hải chợt xuất hiện một làn sáng như hòa màu xanh. Đối diện với ánh sáng đó Lục Thanh cảm thấy linh hồn mình cũng phải run rẩy. Làn khí lưu màu bạc của thần thức gần như trong nháy mắt dừng lại.

“Vù...”

Trong nháy mắt, vàng sáng màu xanh dung nhập với dòng khí lưu trong thần thức của Lục Thanh.

Một đạo thần thức không biết mạnh hơn trước bao nhiêu từ trong Thức Hải của Lục Thanh tản ra. Trong nháy mắt đã bao phủ chu vi mười trượng trên đỉnh núi. Thậm chí còn khuếch tán ra vài dặm xung quanh, nhét tất cả những cảnh tượng vào đầu Lục Thanh.

Vào lúc này, Lục Thanh cảm giác bản thân như có thêm hai con mắt từ trên trời cao quan sát tất cả mọi thứ. Tất cả hình ảnh Ô Thiết ngồi giữa bình đài, đám người Cổ Kiếm Phong, Đoạn Thanh Vân...ngay cả Nhiếp Thanh Thiên đang nhíu mày nghi hoặc và bản thân hắn cũng đều xuất hiện trong đầu. Lục Thanh cảm giác bản thân như có thể quyết định tất cả sinh tử. Chỉ cần một cái ánh mắt là có thể khiến cho mọi người hồn phi phách tán.

- Thủ vững bản tâm, không để những vật bên ngoài ảnh hưởng. Tĩnh lại nhanh cho lão phu.

Một tiếng hét lớn vang lên trong óc khiến cho Lục Thanh giật mình, ánh mắt tỉnh táo lại như cũ. Lúc này, mấy người Đoạn Thanh Vân đã tập trung chú ý nguyên khí dao động quanh người Ô Thiết nên không có người nào phát hiện ra trạng thái khác thường của Lục Thanh. Muốn cùng các huynh đệ khác thảo luận về truyện này mới ghé vào đây:

- Đa tạ sự phụ... - Lục Thanh lên tiếng tạ ơn, nhưng toàn thân vẫn toát mồ hôi. Đây là lần đầu tiên hắn tự mình cảm nhận thực lực của Diệp lão. Thiếu chút nữa hắn bị lạc giữa ảo giác. Mà đây cũng chỉ là một chút lực lượng tùy ý của Diệp lão mà thôi. Vào lúc này, Lục Thanh cảm nhận thật sâu vị sự phụ không muốn tiết lộ tên họ, chỉ còn một chút hồn phách đáng sợ như thế nào.

Lục Thanh có thể tưởng tượng khi Diệp lão vẫn còn thân thể có thực lực mạnh tới như thế nào. Nó đã vượt ra khỏi sự hiểu biết của hắn.

Có lực lượng của Diệp lão, Lục Thanh hoàn toàn nắm được sự thay đổi của Ô Thiết. Cho dù vào lúc này, nguyên khí quanh người Ô Thiết dao động rất mạnh cũng không ảnh hưởng tới thần thức của Lục Thanh.

“Phù...”

Cuối cùng, Ô Thiết đang ngồi xếp bằng trên mặt đất xuất hiện sự thay đổi.

kedochanh

Quyển 1: Tử Hà tông

95. Chương 93 : Hỏa Nguyên Kiếp. Ý Chí Của Trời Đất.

Không khí xung quanh như bị tưới lên một lớp mỡ khiến cho quanh thân Ô Thiết hơn mười trượng chợt bùng lên một ngọn lửa màu đỏ. Không khí bắt đầu vận vẹo. Nhìn xuyên qua khoảng không gian chỗ Ô Thiết, toàn bộ mây mù bao phủ quanh ngọn núi bắt đầu cuộn cuộn.

Không khí từ từ trở nên nặng nề. Vào lúc này, nơi đỉnh núi vốn vẫn có những cơn gió chợt biến mất. Không khí trở nên yên lặng một cách đáng sợ. Trong ánh mắt mọi người, trong phạm vi mười trượng quanh Ô Thiết, không khí vận vẹo thành một dòng xoáy, màu sắc của nó từ trong suốt dần chuyển thành màu đỏ.

Vòng xoáy không khí có chu vi khoảng hai mươi trượng. Trong nháy mắt khi vòng xoáy xuất hiện, hơi nóng từ trên cao ép xuống bình đài.

“Vù...”

Dòng suối nhỏ trên mặt đất thoáng cái đã bốc hơi toàn bộ. Tất cả những người đứng trên lễ đài hơi biến sắc. Mặc dù bọn họ không ở giữa bình đài nhưng hơi nóng tấp vào mặt chẳng khác gì một chén nước sôi.

Chịu không nổi trước tiên chính là Minh Tuyết Nhi mới bước chân vào Kiếm Giả. Chỉ thấy hai hàng răng nàng cắn nhẹ, ánh mắt quật cường cố gắng chịu đựng. Đồng thời, trên người nàng xuất hiện một tầng kiếm khí màu lam tỏa ra hàn khí, cố gắng ngăn cản hơi nóng.

Dư Quang đứng bên cạnh Nhược Dịch Vũ liếc thấy, nét mặt liền có chút kinh ngạc. Chỗ khác, vài tên kiếm giả có tu vi yếu nhược cũng không chịu nổi, trên người tỏa ra ánh sáng kiếm khí nhàn nhạt.

Nhưng Cổ Kiếm Phong đứng đầu, Nhiếp Thanh Thiên, Lạc Tâm Vũ và Tư Đồ Trọng vẫn bình tĩnh, chứng tỏ hơi nóng không hề có một chút ảnh hưởng tới bọn họ. Còn Triệu Thiên Diệp, Dịch Nhược Vũ, Liệt Phong và Dư Cập Hóa có tu vi Kiếm Khách nên mặc dù hơi nhăn mặt, nhưng cũng không quá mức để ý.

Vào lúc này, Lục Thanh đứng sau Cổ Kiếm Phong một chút đang tập trung toàn bộ tinh thần chìm vào việc cảm ngộ. Sau khi có được sự trợ giúp của Diệp lão, kiếm khí quanh người Ô Thiết tỏa ra. Nguyên khí cũng bắt đầu dao động mạnh. Đồng thời, một điểm ánh sáng màu đỏ từ từ tách ra khỏi nguyên khí trong thiên địa.

Trong điểm ánh sáng màu đỏ đó, Lục Thanh cảm thấy một cách rõ ràng Hỏa khí tinh thuần như thế nào. Cho dù lúc đầu, hắn nhìn thấy kiếm khí hệ của của Lê Kinh Sanh cũng không thể sánh được với nó. Lục Thanh biết rằng đó là nguyên khí hệ hỏa thuần túy trong trời đất, tách ra từ trong vô vàn các loại nguyên khí khác nhau.

Điểm sáng màu đỏ vừa tách ra liền bị một cái gì đó kéo dặt bắt đầu bay lên, tụ tập trên bầu trời. Chúng chậm rãi dung hợp, xoay tròn, trở thành một quả cầu lửa. Ngay vào lúc quả cầu không khí màu đỏ hình thành, Lục Thanh cảm nhận được một sự dao động lan tới thần thức của hắn.

Nhưng thần thức của hắn có được sự giúp đỡ của Diệp lão đã trở nên rất mạnh. Vì vậy mà cũng chỉ hơi run run một chút rồi trở lại bình thường.

Đồng thời, Ô Thiết đang ngồi xếp bằng cũng đứng dậy. Có thể cảm nhận được trên người hắn có một ý chí chiến đấu mạnh mẽ phát ra. Trong ý chí đó có một niềm tin cố chấp với con đường kiếm đạo. Lục Thanh có thể nhìn thấy trong ánh mắt kiên định của Ô Thiết điều đó, nhiệt huyết trong người hắn cũng bốc lên mạnh mẽ.

Ô Thiết từ từ rút thanh trường kiếm màu đen đang đeo sau lưng. Được kiếm nguyên của Ô Thiết rót vào, thanh kiếm từ từ tỏa ra ánh sáng màu vàng nóng rực.

- Kim Dương thạch. - Lục Thanh cảm thấy kinh ngạc. Vốn hắn vẫn cảm thấy thanh trường kiếm có chút gì đó đặc biệt, nhưng hắn cũng không nhận ra nó được tạo ra từ thứ gì. Tình trạng này gần như rất ít thấy. Nhưng bây giờ, dưới sự biến hóa của nó, cuối cùng thì hắn cũng nhận ra.

Kim Dương thạch chính là đem một khối hắc thiết tinh luyện đặt ở một nơi có ánh sáng mặt trời chiếu rọi. Trải qua trăm năm hấp thu hơi nóng từ mặt trời mà hình thành. Nó có tác dụng tăng cường kiếm khí hệ hỏa cho kiếm giả, có thể gần đạt tới thần kiếm đẳng cấp Thanh Phàm.

Thanh kiếm này phải tới bát phẩm, thậm chí là cửu phẩm. Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Dù Kim Dương thạch, cho dù là nhất phẩm Chú Kiếm sư sau khi trải qua điều kiện chú kiếm khốc liệt cũng có thể làm ra một thanh lục phẩm kiếm khí. Mà nhìn thanh kiếm này hình dáng hài hòa, đường nét rõ ràng hiển nhiên là sản phẩm của một vị Chú Kiếm sư ngoài ngũ phẩm. Đương nhiên, tất cả cũng chỉ là bản thân Lục Thanh đánh giá mà thôi.

“Phùng...”

Trong ánh mắt ngưng trọng của mọi người, luồng không khí chợt bốc lên một ngọn lửa tỏa ra ánh sáng chói mắt. Từ trên tường thành của Lạc Nhật thành, đám thành vệ có thể nhìn thấy trên bầu trời Vọng Nguyệt sơn như xuất hiện một vàng mặt trời. Ánh sáng của nó lan tới mặt có cảm giác ấm áp.

Vào lúc này, trong lòng Lục Thanh chợt hiểu ra. Quả cầu do nguyên khí hệ hỏa dung hợp lại chính là nguyên khí kiếp. Mặc dù nó do thuộc tính kiếm nguyên của Ô Thiết đạt tới mức cao nhất dẫn ra, nhưng nó lại hình thành do ý chí của thiên địa. Cái này cũng có thể coi như sự khảo nghiệm đối với một gã kiếm giả.

Nguyên khí kiếp! Lục Thanh hơi mỉm cười. Đồng thời, trong mắt hắn xuất hiện một ý chí chiến đấu, nhưng bị hắn thu liễm. Vào lúc này, Ô Thiết độ kiếp, nếu như để ý chí chiến đấu của hắn quấy nhiễu sẽ không tốt lắm.

“Xoẹt...”

Cuối cùng, nguyên khí kiếp chuyển động. Một cột ánh sáng màu đỏ từ nguyên khí kiếp bao phủ xuống phía dưới, bọc Ô Thiết vào bên trong.

- Đây là nguyên khí kiếp tạo ra nguyên khí bao vây. - Vào lúc này, Cổ Kiếm Phong chợt mở miệng nói.

- Nguyên khí bao vây, không người nào được can thiệp tới người độ kiếp. Nếu không cũng sẽ bị đối xử ngang nhau.

Vừa dứt lời khiến cho tất cả những người phía sau vẫn ôm một mối hi vọng chợt có vẻ chán nản. Đúng là nếu như có thể hỗ trợ mà nói thì cho dù tốn bao nhiêu đi chăng nữa, chỉ cần mời một gã Kiếm Chủ hộ pháp là có thể vượt qua. Nhưng hiển nhiên là trời đất vốn có mắt, bất cứ thì gì giả tạo đều không được chấp nhận.

- Nguyên khí kiếp chia làm ba lần nguyên khí công kích. Trong hai lần nguyên khí công kích đầu tiên có một đạo nguyên khí thử nghiệm tâm cảnh, hay có thể nói chính là tâm ma công kích. - Cổ Kiếm Phong giải thích. Nơi này chỉ có hắn là người duy nhất vượt qua Nguyên khí kiếp trở thành Kiếm Chủ, cũng là người đứng ra giải thích cho mọi người. Hắn không hề có một chút lo lắng cho Ô Thiết đang ở trong vòng bao vây của nguyên khí.

Quả nhiên, Cổ Kiếm Phong vừa dứt lời, nguyên khí kiếp đã động.

“Vù...”

Một ngọn lửa đỏ rực từ trong nguyên khí kiếp bay xuống. Bên ngoài ngọn lửa có màu đỏ rực, nhưng bên trong lại có màu lam.

Đồng thời, có một luồng khí thể không hề kém hơn so với Kiếm Sư đại thiên vị từ trong ngọn lửa xuất hiện, ép xuống Ô Thiết.

Ngọn lửa thứ nhất mặc dù rất nóng nhưng đối với Ô Thiết mà nói cũng không ảnh hưởng nhiều lắm. Hắn chẳng vận dụng bất cứ một chiêu thức nào, chỉ gơ thanh trường kiếm đã chuyển thành màu vàng về phía ngọn lửa. Một đạo kiếm khí dài chín trượng có màu đỏ nhưng lại pha thêm ánh sáng màu vàng từ mũi kiếm bắn ra.

Mặc dù thấy kiếm khí của Ô Thiết bao phủ ngọn lửa nhưng tất cả mọi người cũng không ai nghĩ rằng hắn có được không phải là kiếm khí thuộc ngũ hành. Bởi vì kiếm khí có thuộc tính gì sẽ dẫn động nguyên khí kiếp thuộc tính đó. Đây cũng chính là luật của kiếm đạo. Mà hiển nhiên, nguyên khí kiếp của Ô Thiết chính là kiếm khí hệ Hỏa thuần túy. Có thể có được kiếm khí như vậy chỉ có thể giải thích thanh kiếm trong tay hắn không phải vật bình thường.

Quả nhiên, nhìn thấy Ô Thiết ra tay, Tư Đồ Trọng đứng bên cạnh Cổ Kiếm Phong than thở:

- Từng nghe nói thanh cữu phẩm Kim Dương kiếm của Ô diện chủ có thể phát ra kiếm khí dung hợp ngọn lửa của mặt trời. Kiếm khí ác liệt có thể làm tan chảy sắt đá. Hôm nay tận mắt chứng kiến quả nhiên không phải là bình thường.

Cữu phẩm! Lục Thanh giật mình bởi bản thân vẫn còn đánh giá thấp phẩm chất của thanh kiếm. Có lẽ trong nó còn có thêm một số quặng mỏ hi hữu.

Với ý chí chiến đấu mạnh mẽ của Ô Thiết cùng với kiếm khí nóng bỏng như mặt trời, đạo kiếm khí dài chín trượng liền va chạm với ngọn lửa.

“Ầm...”

Một làn khí từ trong vòng nguyên khí bao vây tản ra, nhưng lại không thể làm cho vắng sáng mỏng manh màu hồng dao động. Tuy nhiên, mặt đất dưới chân mọi người chấn động đã chứng tỏ làn khí mạnh như thế nào.

Giống như bị ý chí chiến đấu và kiếm khí của Ô Thiết chọc giận, Hỏa nguyên kiếp nhanh chóng xoay tròn. Hơi nóng tản ra xung quanh khiến thời thời tiết đầu xuân, không khí vẫn rét lạnh nhưng toàn bộ không gian quanh Vọng Nguyệt sơn chẳng khác gì ở trong một cái lò lửa. Từ làn hơi nóng phả vào mặt.

Đến lúc này, cho dù là Dư Cập Hóa, Triệu Thiên Diệp có tu vi Kiếm Khách cũng không chịu được phải phát ra tầng kiếm khí hộ thân. Mà Minh Tuyết Nhi vốn cố gắng chịu đựng đã được Dịch Nhược Vũ kéo vào trong vòng bảo vệ của kiếm khí.

Lục Thanh vẫn không cần phát ra kiếm khí. Với thành tựu tầng thứ nhất của Tử Hoàng kiếm thân kinh, chút hơi nóng đó không hề ảnh hưởng tới thân thể của hắn. Dù cho hơi nóng có tăng lên gấp đôi, hắn cũng tự tin có thể ngăn cản. Nhưng vì không để cho người khác hoài nghi, hắn vẫn phát ra một chút Phong Lôi kiếm khí mỏng manh.

Lúc này, đám kiếm giả của các thế lực ở Lạc Nhật thành đang đứng phía sau đã hoàn toàn kinh hãi. Tử Dương kiếm khí của Lạc Tâm Vũ, Tồn Phong kiếm khí của Nhiếp Thanh Thiên, kiếm khí lạnh lẽo của nữ tử vô danh vẫn đi theo mấy người Dịch Nhược Vũ và Tổ Vân...mà làm cho bọn họ thêm sợ hãi chính là Triệu Thiên Diệp và Lục Thanh, trên người xuất hiện một tầng tử điện và tồn phong kiếm khí.

- Phong Lôi kiếm khí! Hai người này là ai? - Sau lưng Lục Thanh vang lên những tiếng bàn luận.

- Nhìn thanh cự kiếm của thiếu niên kia. Hình như đó chính là người thứ mười lăm trên Long Phượng bảng: Luyện Tâm kiếm Lục Thanh.

kedochanh

Quyển 1: Tử Hà tông

96. Chương 94 : Độ Kiếp Thành Công! Tin Tức Phường Thị.

- Đúng vậy! Nghe nói năm nay mới xuất hiện. Nhưng bất luận là tu vi hay chiến tích cũng đều khiến cho người ta bất ngờ.

- Đột một chút. Hình như là ta nhớ ra rồi. Trên Long Phượng bảng đầu tháng có miêu tả một thiếu niên. Nhưng Hàn huynh, chẳng lẽ tu vi như vậy mà cũng có thể được sao?

Người họ Hàn có tu vi Kiếm Khách đứng bên cạnh thanh niên mặc võ phục màu xám lên tiếng:

- Nếu như nghe người ta nói, ta cũng không tin. Nhưng người đã từng thấy Long Phượng bảng nói sai bao giờ chưa?

Kiểm giả trung niên nghe thấy vậy sửng sốt, rồi thở dài, nói:

- Người như vậy, Lục gia có hưng thịnh trăm năm nữa cũng chẳng có bất cứ vấn đề gì.

- Đúng vậy! Người như vậy không nên dối đầu. Nhưng theo ta được biết thì gần đây phường thị cũng không yên ổn. Những người đó cũng đáng tới lúc bị giáo huấn. - Kiếm Khách họ Hàn nói bóng gió, ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh đang ở trong Phong Lô kiếm khí, nét mặt có chút than thở.

Hắn cũng không biết rằng vào lúc này, Lục Thanh có được sự trợ giúp của Diệp lão nên thần thức bao phủ toàn bộ vài dặm chung quanh Vọng Nguyệt sơn. Đoạn nói chuyện đó của bọn họ làm sao có thể thoát khỏi tai hần.

“Phường thị?” - Lục Thanh có chút suy tư. Lục gia của hắn tại phường thị ở năm thành lớn đều có cửa hàng. Đặc biệt là Lạc Nhật thành do rất gần Thú Khư nên có rất nhiều kiếm giả qua lại. Phường thị trong thành là chỗ tốt nhất để bổ sung tiếp tế. Vì vậy mà Lục gia của hắn dựa vào uy danh ngàn năm của gia tộc chú kiếm khiến cho lợi nhuận của cửa hàng ở đây rất tốt. Tiền lãi gần như chiếm tới bốn phần thu nhập hàng năm của Lục gia.

Sau khi tới Lạc Nhật thành bởi vì sự xuất hiện của Địa Huyệt ma chu và chuyện phòng ngự Thú Khư bạo động mà hắn vẫn chưa có thời gian tới cửa hàng của Lục gia. Vào lúc này, nghe thấy Kiếm Khách họ Hàn nói vậy, hắn biết được hình như cửa hàng của Lục gia có chuyện không hay xảy ra.

Có lẽ, cũng phải tới đó để xem tình hình.

Lục Thanh trầm nghĩ trong đầu. Đồng thời, trong mắt hắn lóe lên một tia sáng. Lục gia của hắn bao đời vẫn tuân thủ lời dạy không tham gia tranh quyền đoạt lợi. Nếu không, với thực lực bao năm của Lục gia, muốn tạo ra một gia tộc lớn như năm đại gia tộc mặc dù không phải chuyện dễ dàng nhưng cũng không phải là việc khó. Nhưng như vậy lại khiến cho có nhiều người thích bỏ đá xuống giếng.

“Lục gia của ta đã quá nhân từ!”

“Đã như thế, phải cho các người một chút giáo huấn” - Trong mắt Lục Thanh xuất hiện chút sát khí.

Sau đó, hắn lại tập trung toàn bộ tinh thần vào việc độ kiếp của Ô Thiết.

Nương theo tốc độ xoay tròn của dòng xoáy Hỏa nguyên kiếp, khí thể và uy nghiêm tỏa ra càng lúc càng mạnh. Vào lúc này, Hỏa nguyên kiếp như thay mặt trời cao, phát ra cơn giận của chính mình.

Cuối cùng thì lần công kích thứ hai cũng xuất hiện.

“Phùng...”

Một ngọn lửa màu lam sậm từ trong nguyên kiếp hạ xuống. Ngọn lửa màu lam có độ nóng cực cao. Lục Thanh biết cho dù là chú kiếm có được loại than tốt nhất thì cũng phải cần có người thổi gió mới có thể đạt được hơi nóng như thế này. Hơi nóng của ngọn lửa cho dù là huyền thiết cũng rắn chạm vào một lúc sau cũng phải chảy ra thành nước.

Mặc dù ngọn lửa đó chỉ dài khoảng một thước nhưng uy thế của nó vượt qua thực lực Kiếm Sư đỉnh phong của Ô Thiết. Trên đường nó bay xuống, không khí tỏa ra những làn sóng gợn, chẳng khác gì một bình nước sôi.

Đến lúc này, nét mặt Ô Thiết vô cùng nghiêm túc. Hắn biết, lượt công kích cuối cùng chính là thí luyện tâm cảnh. Nếu như bị thương quá nặng rất dễ khiến cho tinh thần không ổn định vì vậy mà tâm cảnh không có được sự phòng ngự tốt nhất. Tới lúc đó, chắc chắn thành tựu bao năm khổ tu chắc chắn sẽ xuôi theo dòng nước.

Trên người Ô Thiết tỏa ra kiếm khí màu đỏ, trường kiếm chắn trước mặt. Kiếm khí mang theo hơi nóng của mặt trời thò ra thụt vào ở mũi kiếm. Lục Thanh dụng thần thức cảm nhận có thể thấy thanh trường kiếm chọt rung rung rất mạnh rồi chia ra thành ba bóng kiếm. Trường kiếm của Ô Thiết lay động, ba đạo bóng kiếm xoay tròn phát ra tiếng gió rít.

“Kiếm pháp tinh thâm! Uy thế như vậy chắc chắn không thể nhầm được.” - Ánh mắt Lục Thanh nhìn động tác của Ô Thiết một cách chăm chú. Đồng thời, một chút thần thức của hắn vẫn chú ý tới Hỏa nguyên kiếp trên cao. Ngọn lửa màu lam sậm trong ánh mắt của hắn cũng ẩn chứa cái cảnh giới Cử khinh nhược trọng.

Mặc dù chỉ là ngọn lửa dài một thước, nhưng trong mắt của kiếm giả trên sân đã lĩnh ngộ được cảnh giới cử khinh nhược trọng mà nói nó chẳng khác gì một con rắn lửa dài mười trượng. Cái lưỡi của nó đang phun ra rồi lại nuốt vào một ngọn lửa màu lam có thể đốt cháy tất cả.

“Rắc rắc...”

Không để cho ngọn lửa hạ xuống, hai chân Ô Thiết dậm mạnh một cái xuống đất rồi bay lên trời. Mặt đất chỗ hần vừa đứng liền xuất hiện một khe nứt. Trong nháy mắt, Ô Thiết đã vọt lên cao mấy trượng, đồng thời, bóng kiếm xoay tròn trong tay chợt tạo thành một vòng tròn. Cảnh tượng giống hệt như vòng nguyên khí bao vây vừa rồi, kiếm khí màu da cam tỏa ra một hơi nóng cực mạnh, thôn phệ ngọn lửa màu lam của Hỏa nguyên kiếp.

“Vù vù..”

Sau khi Ô Thiết tạo ra vòng tròn bao vây bằng kiếm khí, trong không trung chợt xuất hiện những tiếng gió rít vù vù. Đồng thời, vòng bao vây màu cam chợt xuất hiện ánh sáng màu lam nhạt. Có thể nói lúc này, ngọn lửa màu lam sậm đang cố giãy dụa.

“Phá...”

Trên mặt Ô Thiết nổi đầy gân xanh, quanh người hần tỏa ra kiếm khí hệ hỏa dài cả trượng. Khí thể mạnh mẽ khiến cho cả mặt đất cũng phải chấn động. Mặt đất bị nguyên khí bao bọc chợt xuất hiện những khe nứt.

“Ầm...”

Kiếm khí bay xung quanh tan nát, đồng thời ngọn lửa màu lam cũng tan theo. Những điểm sáng màu lam tản ra giống như ánh sao đêm trên bầu trời. Nhưng khi chúng đụng chạm vào vòng nguyên khí đang bao phủ liền dung nhập một cách kỳ dị vào trong đó.

“Bịch...bịch...bịch...”

Ô Thiết rơi xuống đất liền lui lại mấy bước, tay hần khua kiếm ngăn chặn những đốm lửa màu lam. Khóe miệng hần tràn ra một dòng máu, sắc mặt hơi tái. Tuy nhiên, nét mặt hần vẫn không có một chút bối rối. Bị thương thế này vẫn nằm trong sự kiểm soát của hần.

“Đúng là điện chủ của Kiếm Thần điện” - Lục Thanh cảm thán. Sau khi được Diệp lão giúp đỡ, hần có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của ngọn lửa chẳng khác gì khí thể của Lệ Kinh Sanh. Vậy mà Ô Thiết có thể ngăn cản, chỉ bị thương nhẹ. Chẳng những cảnh giới kiếm pháp của hần rất cao mà cảnh giới cử khinh nhược trọng của hần, Lục Thanh cũng chỉ có thể nắm được một chút quỹ tích. Kiếm pháp của hần đúng là một thứ kiếm pháp tinh thâm, không có gì phải nghi ngờ.

Ngay lập tức, Ô Thiết lại gơ trường kiếm đặt lên đầu gối mà ngồi xuống đất. Hai mắt của hần nhắm lại, khí thể và hơi thở toàn thân được thu liễm.

Tốc độ xoay tròn của Hỏa nguyên kiếp sau khi xuất ra hai ngọn lửa màu lam liền chậm lại. Trong ánh mắt nặng nề của đám người Cổ Kiếm Phong, một cột sáng màu hồng từ giữa nguyên kiếp bắn ra. Trong nháy mắt, nó liền chui vào mi tâm của Ô Thiết.

“Phù...”

Sau khi bắn ra cột sáng, Hỏa nguyên kiếp và vòng nguyên khí bao vây Ô Thiết liền biến mất, chỉ để lại một mình hần đang ngồi xếp bằng tại đó.

- Mọi người không nên gây ra động tĩnh. Công kích cuối cùng luyện tâm rất nguy hiểm. Nếu bị kinh động chắc chắn là bị tán công mà chết. - Ánh mắt của Cổ Kiếm Phong dữ tợn, trầm giọng nói một câu. Đồng thời, hần chậm rãi đi tới bên người Ô Thiết đang xếp bằng. Hiển nhiên vào lúc quan trọng, Cổ Kiếm Phong vì lo lắng mà tới gần để làm hộ pháp.

Thời gian chậm rãi trôi đi. Đạo tâm ma cuối cùng, Lục Thanh không thể dò xét. Ngay cả Diệp lão khôi phục cũng không có cách nào giúp cho thần thức của hần tiến vào trong Thức Hải của người khác. Chưa kể, hôm nay, hần có tu vi Kiếm Khách tiểu thiên vị, nếu như tiến vào Thức Hải của Ô Thiết chắc chắn sẽ

phải chịu cùng tâm ma tác động. Mà điều đó với tâm cảnh của hần bây giờ sẽ rất nguy hiểm, không biết có chuyện gì xảy ra.

Lục Thanh và những người khác cùng nhau ngồi xuống, thu hồi thần thức. Làn khí lưu màu xanh dung nhập trong thần thức của hần cũng chui ra ngoài. Lục Thanh cảm thấy được thần thức của hần lại trở lại như cũ. Cảm giác mạnh mẽ vừa rồi giảm đi mấy phần.

Cẩn thận tiêu hóa những gì vừa mới cảm ngộ được đối với Hỏa Nguyên kiếp, hần có thể hiểu được mơ hồ, đồng thời có một ít lĩnh ngộ đối với lực lượng bản nguyên của Hỏa nguyên kiếp. Có thể do Lục Thanh không phải là người có được kiểm khí hệ hỏa nên lĩnh ngộ có chút khó khăn. Mặc dù vậy thì cũng có thể coi như lĩnh ngộ được một loại bản nguyên. Nếu tích lũy đủ cũng có thể khai thông đối với loại khác. Lục Thanh cũng không nản chí, tinh thần yên lặng. Vào lúc này, hần cảm giác được tâm cảnh lại tăng lên mấy phần.

Thời gian từng chút một trôi đi. Cho tới mấy canh giờ sau, trời chiều từ từ buồn xuống. Ô Thiết vẫn đang ngồi xếp bằng trên mặt đất chợt tản ra một làn khí hệ hỏa tinh thuần. Đồng thời, trên người một vầng kiểm khí màu đỏ từ từ xuất hiện. Khí thể mạnh mẽ làm xuất hiện một cơn lốc nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Cặp mắt chợt mở ra khiến cho mọi người chỉ cảm thấy trong mắt của hần lóe lên hai luồng ánh sáng màu hồng dài cả thước khiến cho người ta sợ hãi. Khí thể mạnh mẽ cứ từ từ tăng lên trên người hần. Đồng thời, hần đứng dậy, ngón tay tạo thành kiểm chỉ bổ về phía trước. Nhất thời, một đạo kiểm khí màu đỏ dài tám trượng bắn về phía một tảng đá nặng ngàn cân trên sườn núi.

- Âm...

Tảng đá lớn bị sương gió mài mòn bao nhiêu năm trở nên vô cùng cứng rắn nát ra thành từng mảnh. Mỗi một mảnh đá vụn hơi đỏ lên một chút, giống như bị ngọn lửa thiêu đốt vậy.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, có người nào lại không biết Ô Thiết đã thành công vượt qua tâm ma, tiến vào cảnh giới Kiểm Chủ. Kiểm khí tinh thuần và mạnh mẽ như vậy chỉ có sau khi trải qua nguyên khí kiếp mới có được mà thôi.

- Chúc mừng Ô huynh độ kiếp thuận lợi, đạt tới Kiểm Chủ. - Cổ Kiếm Phong cười lớn, rồi lên tiếng chúc mừng.

- Chúc mừng Ô điện chủ độ kiếp thuận lợi, đạt tới Kiểm Chủ. - Đồng thời, các thế lực của Lạc Nhật thành và đoàn người Lục Thanh đứng xem trên lễ đài đều cung kính hành lễ.

Ngay cả Lạc Tâm Vũ cũng xuất hiện một sự thèm muốn. Trong khu vực Tử Hà tông, ngoại trừ tông chủ và bốn vị phong chủ ra thì Kiểm Chủ có thể tương đương với Phong Chủ ngoại phong và thành chủ.

Trong Thập Vạn đại sơn, từ trước đến nay đã có một quy định bất thành văn như vậy. Kiểm giả đạt tới cảnh giới Kiểm Hồn sẽ được gọi là Kiểm Đạo đại sư. Đạt tới cảnh giới Kiểm Phách thì được gọi là kiểm đạo tông sư. Còn Kiểm Chủ sau khi trải qua nguyên khí kiếp cũng được gọi là chuẩn đại sư. Có thể thấy được địa vị của bọn họ là rất cao.

Quyển 1: Tử Hà tông

97. Chương 95 : Giết Gà Dọa Khỉ (thượng).

Ô Thiết sau khi vượt qua Hỏa nguyên kiếp đã bước vào cấp bậc Kiểm Chủ. Chẳng những kiểm khí được gột rửa hoàn toàn trở nên tinh khiết mà ngay cả tâm cảnh cũng có một sự lột xác lớn. Sau khi trải qua sự khảo nghiệm của trời đất, Lục Thanh có thể thấy trên người hần có một thứ khí chất mơ hồ, ánh mắt nhìn mọi người cũng ôn hòa hơn.

- Đa tạ Cổ huynh hộ pháp. Các vị có thể nể mặt tới xem lễ, Ô mỗ cảm thấy rất an ủi. - Ô Thiết xoay người ôm quyền rồi nói với Cổ Kiếm Phong và đám người Lục Thanh.

- Ô huynh không nên khách khí. Hai chúng ta kết bạn với nhau, chút chuyện đó chính là thành tâm của Cổ mỗ. - Cổ Kiếm Phong lắc đầu nói. Hai người nhìn nhau cũng cất tiếng cười.

Những người thuộc các thế lực trong Lạc Nhật thành sau khi nghe thấy hai người nói chuyện với nhau đều hơi biến sắc, nhưng không ai dám mở miệng. Mãn đêm buông xuống, trong phủ thành chủ, Cổ Kiếm Phong mở tiệc rượu, lệnh cho đầu bếp tốt nhất trong thành tự tay nấu nướng, chiêu đãi tất cả mọi người tới xem lễ. Đồng thời trước mặt mọi người và Ô Thiết tuyên bố thoái vị.

Mặc dù đã nghe thấy từ trước, nhưng vào lúc này, nghe chính miệng hai người nói ra vẫn khiến cho mọi người cảm thấy chấn động. Bởi vì như vậy sẽ lại có thành chủ và điện chủ mới tới đây. Điều đó sẽ khiến cho các thế lực trong Lạc Nhật thành có một sự thay đổi, các mối quan hệ và lợi ích trong đó không phải thoáng cái là xong.

- Cổ đại nhân! Mấy năm nay, dưới sự dẫn dắt của ngài và Ô đại nhân, tông dân Lạc Nhật thành cùng chung sức. Tất cả những vấn đề an ninh hay sinh sống của tông dân cũng được cải thiện rất nhiều. Tất cả chúng ta đều cần hai vị đại nhân. Tông dân của Lạc Nhật thành cũng cần hai vị đại nhân. - Có mấy thế lực nhỏ vẫn chưa bỏ ý định, liền lên tiếng trong bữa tiệc.

Cổ Kiếm Phong cất tiếng cười nhạt rồi nói:

- Trước đây vẫn chưa thoái vị là bởi vì Huyền phong chủ tín nhiệm ta. Hơn nữa, lại có việc Thú Khư bạo động sắp xảy ra, nếu có một vị thành chủ mới tới chỉ sợ rằng khó có thể nắm trong tay một khu vực lớn như Lạc Nhật thành, thậm chí còn có thể gây ra tổn thất lớn.

Âm thanh chợt thay đổi, Cổ Kiếm Phong lại nói tiếp:

- Nhưng bây giờ thì khác, nguyên nhân dẫn tới việc Thú Khư bạo động đã được tông chủ và bốn vị phong chủ giải quyết triệt để. Sau này, Lạc Nhật thành không còn lo lắng bị Thú Khư uy hiếp, mà ta cũng có thể gỡ được gánh nặng trên vai xuống, chuyên tâm truy tìm đỉnh cao của kiếm đạo. Ta nghĩ các vị cũng có thể hiểu được suy nghĩ của một kiếm giả như ta.

Kể từ đó, tất cả mọi người thuộc các thế lực ở Lạc Nhật thành không dám mở miệng ngăn cản. Bọn họ đã biết ý định của hai người Cổ Kiếm Phong nên việc cần làm bây giờ là phải chuẩn bị sẵn sàng để đón thành chủ và điện chủ mới tới, nhằm bảo vệ gia nghiệp của bản thân, không để cho các thế lực khác nuốt mất.

Đêm khuya yên tĩnh, Lục Thanh ngồi ngay ngắn trong phòng, vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân kinh mà không tu luyện Húc Nhật tâm kinh. Theo lời Diệp lão nói thì hẳn nên chờ sau nửa tháng, củng cố vững chắc tầng thứ nhất của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, đồng thời dựa vào đó mà cần nuốt Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên trong cơ thể để tăng tu vi.

Mà dựa theo tâm cảnh và thần thức của hắn, Diệp lão nói hẳn có thể tăng lên tới Kiếm Khách đại thiên vị mà không cần phải lo lắng bất cứ vấn đề gì, còn thân thể lại càng không cần phải lo. Thân thể của hắn có thể ngăn cản ngũ phẩm kiếm khí chém lên người thì cho dù là Kiếm Chủ cũng không thể sánh được.

Điều này cũng khiến cho Lục Thanh hiểu thêm một chút về mức độ nghịch thiên của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Mà Diệp lão cũng nói cho hắn rằng Tử Hoàng Kiếm Thân kinh thực tế chính là một bộ Kiếm Nguyên công hoàng cấp. Điều này không hề nằm ngoài suy đoán của Lục Thanh. Phạm cấp có sáu tầng, địa cấp có chín tầng, thiên cấp có mười hai tầng mà hoàng cấp có mười ba tầng. Đây là kiến thức cơ bản mà mỗi một kiếm giả tu luyện Kiếm Nguyên công đều phải biết.

Nhưng theo lời nói của Diệp lão thì Tử Hoàng Kiếm Thân kinh quá mức nghịch thiên nên tu luyện cần phải hấp thu tinh nguyên linh vật cực nhiều. Gần như không một người nào có thể tu luyện tới tầng thứ mười ba. Vì vậy mà nhiều lúc nó chỉ trở thành một thứ để tẩy căn phạt tủy, cải thiện thể chất để trợ giúp cho Kiếm Nguyên công.

Bởi vì mức độ tu luyện của nó khó khăn như vậy nên một khi luyện tới tầng thứ sáu, đối mặt với kiếm giả cùng đẳng cấp, cho dù là chênh lệch mấy thiên vị cũng đều có thể chiến thắng. Thậm chí là khiêu chiến vượt cấp cũng có khả năng.

Vì vậy mà bây giờ, Lục Thanh đã hoàn toàn bỏ qua sự tu luyện Húc Nhật tâm kinh, chuyển sang tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Trong cơ thể của hắn có Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên đủ tới tầng thứ sáu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Thanh tỉnh lại. Ngày mai, bọn họ sẽ trở về Triều Dương phong, bắt đầu chuẩn bị cho lần luận kiếm giữa năm. Lần luận kiếm này có một ý nghĩa rất lớn. Chỉ cần có thể bước vào trong số hai mươi người dẫn đầu là có thể có được cơ hội đi vào trong Kiếm Trì tu luyện. Đối với Lục Thanh mà nói thì cho dù trong cơ thể hắn có rất nhiều chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát cho Tử Hoàng Kiếm Thân kinh cần nuốt nhưng đối với bất cứ thứ gì có thể tăng cường tu vi, Lục Thanh cũng đều không bỏ qua.

Ra khỏi phủ thành chủ, Lục Thanh không để cho đám Đoàn Thanh Vân biết. Hôm nay là ngày cuối cùng bọn họ ở Lạc Nhật thành nên hắn muốn đi xem cửa hàng của Lục gia ở đây. Những việc này vốn vẫn do Dịch lão để ý, nhưng bây giờ đang ở đây nên hắn cũng cần đi xem một chút.

Chưa kể, hôm qua hắn còn hai thấy hai người kia nói chuyện với nhau. Nếu không đi xem xét, hắn cảm thấy không yên tâm.

Tất cả các cửa hàng của Lục gia đều kinh doanh về kiếm, đồng thời bồi dưỡng một số Chú Kiếm sư chú tạo kiếm. Ngoài ra còn có một số loại tài liệu quý giá, dụng cụ chú kiếm... Do thanh danh của Lục gia về chú kiếm rất cao, hơn nữa với cùng một loại tài liệu, phẩm chất kiếm khí do Lục gia chú tạo ra lại cao hơn một bậc so với Chú Kiếm sư khác. Vì vậy mà lợi nhuận có thể nói là rất tốt.

Phường thị của Lạc Nhật thành có diện tích rất lớn, nằm ở góc đông bắc. Quanh phường thị có một bức tường đá cao ba trượng bao lấy. Ngoài cửa lớn có sáu gã thành vệ mặc giáp da thú, ánh mắt dò xét mọi người qua lại. Ngoài ý muốn của Lục Thanh chính là sáu người đó lúc trước đã theo hắn tuần tra ở khu tông dân bình thường sinh sống.

Nhìn thấy Lục Thanh đi tới, sáu gã thành vệ cung kính. Một người cầm đầu tiến lên, thi lễ, nói:

- Đại nhân tới phường thị muốn mua vật gì? Để ta cho người dẫn đường, như vậy thương gia cũng không dám nói giá lung tung. - Nói xong, tên thành vệ quay sang một người khác rồi nháy mắt.

Lục Thanh mỉm cười, nói:

- Các người có nhiệm vụ của mình. Nói cho ta biết cửa hàng bán kiếm của Lục gia ở đâu là được. Ta tự mình tới đó.

Thành vệ cầm đầu nghe thấy vậy liền sửng sốt, nét mặt có chút khó khăn. Lục Thanh thấy thế nhướng mày, nói:

- Thế nào? Có vấn đề gì hay sao?

- Chuyện này... - Gã thành vệ nhìn quanh. Lục Thanh hiểu ý, đi với hắn tới một góc, nói:

- Bây giờ người có thể nói được rồi.

Có chút lo lắng, thành vệ mở miệng nói:

- Đại nhân không biết, gần đây không thể tới cửa hàng của Lục gia.

Lục Thanh nghe thấy vậy liền cảm thấy căng thẳng. Quả nhiên là có chuyện xảy ra, nét mặt hắn vẫn không thay đổi, hỏi:

- Tại sao lại không tới được?

- Đại nhân không biết. Gần đây, gia tộc Tư Đồ muốn mua lại hai gian hàng của Lục gia. Vì vậy mà bây giờ, không có người nào tới cửa hàng kiếm của Lục gia.

- Muốn mua? - Lục Thanh trợn mắt. Tên thành vệ liền cảm nhận được một áp lực vô hình đánh thẳng vào tinh thần. Nét mặt hắn đầy mồ hôi hột, hai chân run run chuẩn bị quỳ xuống.

Tuy nhiên, Lục Thanh nhanh chóng bình tĩnh, nói tiếp:

- Việc mua cửa hàng cùng với việc đi tới đó có gì liên quan? Chẳng lẽ bây giờ đã mua được rồi hay sao?

- Chuyện này... Thực ra cửa hàng của Lục gia cũng không đồng ý bán. Nhưng thế lực của gia tộc Tư Đồ quá lớn. Mà bây giờ, gia chủ của Lục gia đã qua đời, thế lực của Lục gia giảm mạnh. Mà miếng thịt béo của gia tộc Tư Đồ từ rất lâu vẫn luôn để ý. Bây giờ, vừa lúc có được cơ hội.

Lục Thanh nghe thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Gia tộc Tư Đồ nghĩ Lục gia dễ như vậy sao? Không ngờ dám thừa nước đục mà thả câu.

Gã thành vệ cũng thở dài một tiếng, nói:

- Đó là do Lục gia không có Kiếm Sư bảo vệ nên thực lực không mạnh. Vậy mà bọn họ lại có được những cửa hàng béo như vậy thì làm sao gia tộc Tư Đồ lại không nhòm ngó? Có thể chờ tới bây giờ cũng là đã nhin lâu lắm rồi.

- Thực lực? - Lục Thanh cười lạnh:

- Ta muốn xem hôm nay, ai dám cản ta tới cửa hàng của Lục gia.

Gã thành vệ thấy âm thanh của Lục Thanh trở nên lạnh lẽo thâm nghĩ không hay. Vị tiểu đại nhân mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng tính tình lại rất mạnh. Vì vậy mà hắn có lòng tốt nhắc nhở:

- Đại nhân không biết rằng gia tộc Tư Đồ vì quá nhiều sự buôn bán của Lục gia, mỗi ngày đều có một vị trưởng lão có tu vi Kiếm Khách ở tại cửa hàng kiếm của gia tộc Tư Đồ, đối diện với cửa hàng của Lục gia. Chỉ cần có người can đảm tới cửa hàng mua kiếm sẽ bị hắn khiêu chiến.

Dừng lại một chút, thành vệ ngẩng đầu nhìn Lục Thanh, nói:

- Hôm nay, đã có Kiếm Giả trung thiên vị của Lục gia ở Lạc Nhật thành, bốn vị Kiếm Giả, hơn mười Kiếm Thị bị hắn đả thương. Vì vậy mà cơ bản không có người nào dám tới cửa hàng kiếm của Lục gia. Đại nhân! Hay là tới một cửa hàng kiếm khác? Chẳng cần phải vì một cái cửa hàng của Lục gia mà kết oán với gia tộc Tư Đồ.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Lục Thanh. hiển nhiên vừa rồi, lời nói của thành vệ đã chạm tới cảm kị của lòng hắn. Trong đầu nghĩ tới đại trưởng lão Tư Đồ Trọng của gia tộc Tư Đồ. Người đã để ý tới gia nghiệp của Lục gia thì chờ trách ta không nể mặt người.

Lục Thanh lắc đầu, nói:

- Nói cho ta biết vị trí của hàng kiếm của Lục gia.

- Đại nhân vì sao...

- Vị trí... - Âm thanh của Lục Thanh cao lên.

Gã thành vệ chợt cảm thấy Lục Thanh hoàn toàn thay đổi. Mặc dù khí thế vẫn không lộ ra như trước nhưng vẫn khiến cho hắn cảm thấy áp lực.

- Góc phía Nam...hai cửa hàng ở chính giữa cái phố phồn hoa nhất trong Lạc Nhật thành. - Không chịu nổi không khí như vậy, gã thành vệ mở miệng nói. Nhất thời, hắn ngẩng đầu nhìn, Lục Thanh xoay người đi vào trong phường thị.

Một câu nói từ xa vọng tới:

- Bởi vì ta tên là Lục Thanh.

Quyển 1: Tử Hà tông

98. Chương 96 : Giết Gà Dọa Khỉ (trung).

- Lục Thanh! Hắn nói hắn tên là Lục Thanh. - Gã thành vệ nghe thấy vậy liền ngăn người, rồi chợt nhớ ra điều gì đó, gã vỗ đầu:

- Đúng rồi. Đáng ra ta phải nghĩ ra từ sớm về Long Phượng bằng ra tháng này chứ. - Nói xong, ánh mắt hắn nhìn về phía Lục Thanh vừa biến mất, thanh Luyện Tâm kiếm trong mắt gã thành vệ to hơn rất nhiều.

Ở phía nam của phường thị, bầu không khí ở đây vô cùng nặng nề. Trong cửa hàng kiếm của Lục gia, Lục Triển đang buồn bã ngồi bên bàn. Thuở nhỏ, hắn là cô nhi được Lục gia nuôi dưỡng rồi cho lấy họ Lục. Cho tới bây giờ đã hơn bốn mươi năm, hắn cũng không còn trẻ nữa. Mặc dù không có tư chất để trở thành

kiếm giả bởi tới tận bây giờ vẫn chỉ là Kiếm Nô nhưng vì là người trung hậu thật thà nên được bổ nhiệm tới cửa hàng kiếm ở Lạc Nhật thành làm chủ cửa hàng.

Nhưng gần đây, vô số chuyện cứ thế xảy ra khiến cho hắn không thể tránh được. Mặc dù bọn họ đã cố hết sức chống lại, nhưng kể cả bằng hữu tốt của hắn đồng thời cũng là thực khách được cung phụng của Lục gia, Kiếm Giả trung thiên vị Thúc Nguyên cũng bị trọng thương. Hôm nay, cửa hàng bị phong tỏa, đã nửa tháng không có tiền lãi.

Hắn cũng đã sử dụng bồ câu đưa tin tới Lục gia ở Triều Dương trấn, nhưng biết là chẳng có tác dụng. Năm vị Kiếm Giả được cung phụng của Lục gia đều trấn thủ cửa hàng kiếm ở năm thành lớn. Còn chủ mẫu mặc dù có tu vi Kiếm Khách trung thiên vị, nhưng phải ở lại tổ nghiệp của Lục gia. Vì vậy mà nhiều nhất cũng chỉ có Dịch lão tới đây, nhưng cơ bản là cũng chẳng làm nên chuyện gì.

Chẳng lẽ đành để cửa hàng kiếm đã kinh doanh mấy trăm năm của gia tộc cho người ta? Lục Triển không biết làm thế nào. Cửa hàng kiếm của gia tộc sắp mất đi trong tay hắn, điều đó khiến cho hắn cảm thấy phụ mười năm dưỡng dục của gia tộc. Mà căn cứ vào tình hình bây giờ, chỉ cần nửa tháng nữa, cửa hàng kiếm vì không có lợi nhuận mà tê liệt.

Trong lúc Lục Triển đang cau mày, ánh sáng trước mặt chợt tối hơn. Một bóng kiếm to lớn xuất hiện trên mặt đất trước mặt hắn.

- Thiếu chủ... - Nét mặt Lục Triển xuất hiện sự khiếp sợ. Bởi vì thanh Luyện Tâm kiếm trên lưng hắn thực sự quá to. Hơn nữa, vào dịp năm mới, Lục Triển cũng đã từng được gặp mặt Lục Thanh một lần nên nhận ra.

Sắc mặt Lục Thanh vẫn bình tĩnh, nhưng trong mắt Lục Triển lại cảm giác có được một sự uy nghiêm nào đó, giống hệt như khi hắn đối mặt với gia chủ quá cố Lục Vân. Nhìn vẻ mặt không được vui vẻ của Lục Triển, Lục Thanh mở miệng nói:

- Có chuyện gì? - Không quanh co lòng vòng, Lục Thanh hỏi luôn vào vấn đề.

- Chuyện này... - Lục Triển nói có chút bất đắc dĩ. Sau khi nghĩ một chút, hắn mở miệng nói:

- Thiếu chủ! Hay là theo ta tới hậu đường. Tới đó chúng ta nói chuyện hay hơn.

Lục Thanh nhướng mày, nói:

- Ta ở Lục gia chẳng lẽ không nhận ra người nào hay sao? Làm sao phải tới hậu đường?

- Thiếu chủ không biết...

- Cứ ở đây mà nói... - Thanh âm Lục Thanh có một sự kiên quyết khiến cho Lục Triển cảm thấy áp lực. Nhưng như thế lại khiến cho Lục Triển cảm thấy an tâm bởi thiếu chủ và gia chủ quá cố rất giống nhau.

- Là gia tộc Tư Đồ. - Bị sự kiên quyết của Lục Thanh ảnh hưởng, Lục Triển cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, trầm giọng nói:

- Gia tộc Tư Đồ thềm muốn lợi nhuận của chúng ta nên muốn mua cửa hàng. Lúc trước, gia chủ vẫn còn nên chúng không dám xuống tay vì sợ dẫn tới việc trả thù. Nhưng bây giờ, chúng chẳng ngại gì nữa. Mặc dù không cướp đoạt nhưng cũng chẳng kém là mấy.

- Hôm nay, tam trưởng lão của gia tộc Tư Đồ là Tư Đồ Long. Gần đây, hắn mới đột phá tu vi tới Kiếm Khách tiểu thiên vị. Lúc này, hắn đang ở cửa hàng kiếm của gia tộc Tư Đồ phía đối diện. Tất cả khách hàng của cửa hàng chúng ta đều bị hắn đuổi đi. Đã nửa tháng qua không hề có một chút lợi nhuận. Hơn nữa, Tư Đồ Long còn đưa ra thời hạn, sau nửa tháng nếu như không đồng ý bán cửa hàng sẽ xóa sổ Lục gia của chúng ta ở Lạc Nhật thành. - Giọng nói của Lục Triển có một sự tức giận.

Nhưng sau đó, Lục Triển lại có chút khẩn cầu:

- Thiếu chủ! Bây giờ, chúng ta đều biết người có thiên tư hơn người trong việc tu luyện kiếm đạo. Tu vi bây giờ cũng đã đạt tới Kiếm Khách tiểu thiên vị, nhưng vẫn chưa thể tranh đấu được với họ. Gia tộc Tư Đồ là một trong số năm đại gia tộc có được căn cơ lâu đời. Đặc biệt là số lượng kiếm giả của bọn họ hơn chúng

ta rất nhiều. Chúng ta chỉ có thể nhẫn nại. Đợi tới khi thiếu chủ có thể đạt tới Kiếm Sư là có thể đoạt lại tất cả những gì đã mất.

Lắc đầu, trong mắt Lục Thanh lóe lên một tia sáng lạnh lẽo:

- Ngựa lành để cho người ta cưỡi, người lành bị người ta chà đạp. Từ sau khi cha ta qua đời, ta đã thấy được việc này rất nhiều. Bây giờ, Lục gia của chúng ta cũng không thích hợp với việc yên lặng như trước kia nữa. Chỉ có thể lấy tranh chấp đổi lại tranh chấp, dụng vũ lực ngăn cản vũ lực mới có thể khiến cho người ta không còn nhòm ngó tới gia nghiệp của chúng ta.

Lục Triển nghe thấy vậy mà sững sốt. Nhưng hắn lập tức lo lắng, nói:

- Nhưng thiếu chủ còn không đối phó được với Tư Đồ Long. Bọn họ lại còn có đại trưởng lão với tu vi Kiếm Sư tiểu thiên vị. Lục gia của ta cơ bản không địch lại nổi.

Khẽ cười, Lục Thanh nói một cách lạnh nhạt:

- Không thử làm sao biết. - Từ sau khi tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, theo sự suy đoán của Diệp lão thì tầng thứ nhất của hắn cùng với Phong Lôi kiếm khí có uy lực bất phàm thì chỉ cần cảnh giới kiếm pháp không cao hơn hắn thì cho dù là kiếm giả có tu vi Kiếm Khách đại thiên vị cũng có thể chống lại, thậm chí đánh bại.

- Hay lắm... Không thử thì làm sao biết... - Một âm thanh cao ngạo từ trước cửa hàng vang lên.

- Là người? - Lục Triển nhìn thấy người đó đầu tiên liền biến sắc:

- Thiếu chủ! Hắn chính là Tư Đồ Long.

Lục Thanh xoay người quan sát người đó. Đối phương cũng mặc bộ võ phục màu xanh xám, ước chừng hơn bốn mươi tuổi. Lưng hắn đeo một thanh trường kiếm màu bạc. Trước khi hắn mở miệng, Lục Thanh có thể cảm nhận được có một luồng khí thể đang di chuyển tới đây. Hắn hiểu rằng Tư Đồ Long vừa mới đột phá nên vẫn chưa thể thu liễm khí thể của bản thân.

Trong lúc Lục Thanh đang đánh giá hắn thì Tư Đồ Long cũng quan sát lại. Ngay sau đó, Tư Đồ Long hừ lạnh một tiếng:

- Vốn tưởng rằng vị trí mười lăm mới xuất hiện trên Long Phượng bản là một kẻ kinh thiên động địa, khiến cho đại trưởng lão của ta cũng phải than thở. Nhưng không ngờ chỉ là một gã thiếu niên miệng còn hơi sữa. Có thể tiếp được ba đạo kiếm khí của Lệ hộ pháp mà không chết đúng là may mắn thôi.

Long Phượng bằng chẳng những ghi chép tu vi cùng với thông tin cơ bản mà còn có cả những chiến tích của người đó. Vì vậy mà Tư Đồ Long mới biết được chuyện lúc trước trên Tử Hà phong. Đương nhiên, hắn vẫn không tin đó là thật. Trong suy nghĩ của hắn, với tuổi của Lục Thanh mà làm được chuyện đó là điều không thể. Có thể đạt tới tu vi Kiếm Khách đã là chuyện không thể tưởng tượng rồi. Vì vậy mà chuyện hắn đánh bại Liệt Phong, tiếp được ba đạo kiếm khí của cường giả đẳng cấp Kiếm Chủ như Lệ Kinh Sanh chỉ có thể là do hai người đó mẫn tài mà nhường cho thôi.

Phần lớn mỗi một người đều có tâm lý ghen ghét ẩn chứa trong lòng. Tư chất thiên tài của Tư Đồ Long cũng không cao. Có thể đạt tới tu vi thể này cũng gần như là cực hạn của hắn. Vì vậy mà với tuổi của Lục Thanh đã đạt được thành tích như vậy khiến cho hắn cảm giác rất khó chịu.

Đối mặt với sự cao ngạo của Tư Đồ Long, hiển nhiên là Lục Thanh không lùi bước. Hắn lạnh lùng nhìn đối phương rồi nói:

- Ta không có thời gian nói linh tinh với ngươi. Dừng tất cả mọi hành động đối với cửa hàng, ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra. Hai bên vẫn như cũ, nước sông không chạm tới nước giếng. Còn không thì lập giấy sinh tử, hôm nay ngươi để mạng lại đây.

Một khi giấy sinh tử được lập, sinh tử hai bên sẽ do trời, bất luận kẻ nào cũng không được trả thù. Đây chính là luật lệ được lưu truyền trong Thập Vạn đại sơn.

- Được! Tiểu tử ngươi muốn chết, ta sẽ giúp. - Tư Đồ Long giận dữ cười lớn, to giọng trả lời khiến cho người đi trên đường Lạc Nhật cũng đều có thể nghe thấy.

- Tư Đồ Long lại muốn khiêu chiến. Cửa hàng của Lục gia, nhanh....

- Không biết người nào lại xui xẻo như vậy. Một chút kiến thức và con mắt cũng không có hay sao mà còn tới cửa hàng của Lục gia? - Lúc này, có thể nghe thấy một số âm thanh bàn luận của tông dân trên con đường Lạc Nhật gọi nhau tới xem náo nhiệt. Vô số bóng áo xám hoặc áo đen cũng bắt đầu tụ tập về phía cửa hàng của Lục gia. Dù sao thì có thể thấy được kiếm giả có tu vi Kiếm Khách ra tay cũng là chuyện hiếm thấy.

- Thiếu chủ! Không thể được. - Lục Triển hoảng sợ, vội vàng kéo Lục Thanh khuyên nhủ.

- Mời thiếu chủ rời đi thôi. - Vào lúc này, một âm thanh yếu ớt từ trong hậu đường vọng ra.

- Thúc Nguyên! Người... - Ánh mắt của Lục Triển vội vàng nhìn lại lão bằng hữu phía sau. Vào lúc này, Thúc Nguyên nét mặt tái nhợt, bước đi tập tễnh. Hiển nhiên là bị nội thương.

“Vù...”

Lục Thanh chợt biến thành một đạo tàn ảnh, thoáng cái đã xuất hiện bên cạnh Thúc Nguyên.

“Nhanh thật!”

Đồng tử trong mắt Tư Đồ Long co lại, nét mặt trở nên ngưng trọng. Tốc độ như vậy, hẳn mới chỉ nhìn thấy ở Đại trưởng lão. Vào lúc này, hẳn mới nhớ tới trên Long Phượng bảng có một câu ghi về Lục Thanh: Lục Thanh! Kiếm khí không thuộc ngũ hành mà là Phong Lôi kiếm khí. Tốc độ cực nhanh có thể so với Kiếm Sư tiểu thiên vị.

Vào lúc này, sau khi nhìn thấy tốc độ của Lục Thanh, Tư Đồ Long không còn ý nghĩ coi thường nữa. Trong lòng hắn vào lúc này đối với việc đồng ý ký vào giấy sinh tử chiến với Lục Thanh chợt có một cảm giác hồi hộp. Nhưng nghĩ tới tu vi vừa mới đột phá, hắn tự tin có thể vượt qua tất cả.

Lục Thanh đưa tay phải đặt lên lưng Thúc Nguyên. Trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Triển và Tư Đồ Long, sắc mặt tái nhợt của Thúc Nguyên từ từ hồng lên. Đó là do Lục Thanh vận Tử Hoàng Kiếm Thân kinh bức ra một chút chất dịch kiếm nguyên và Huyết Sát trong cơ thể mà truyền sang cho Thúc Nguyên, chuyển hóa nó thành kiếm nguyên tinh khiết, xoa dịu kinh mạch và nội tạng của hắn.

Sau khoảng nửa nén nhang, Thúc Nguyên đứng thẳng dậy, hành lễ với Lục Thanh:

- Đa tạ thiếu chủ trị thương giúp ta. - Vào lúc này, hắn càng thêm tò mò và kính sợ đối với Lục Thanh. Vừa rồi, hắn cảm nhận được mức độ Kiếm Nguyên của Lục Thanh chui vào cơ thể tinh thuần như thế nào, đồng thời lại đồng dạng với Kim Cương kiếm nguyên của hắn. Chuyện này đúng là không thể tin nổi.

Quyển 1: Tử Hà tông

99. Chương 97 : Giết Gà Dọa Khỉ (hạ).

Long Phượng bảng và Đằng Vân bảng là do ngoại sự đường của Tử Hà tông thu thập tin tức. Chúng đều được bán ở cả năm thành lớn. Nhưng giá tiền mỗi quyển cũng không phải rẻ. Mỗi một quyển Long Phượng bảng và Đằng Vân bảng đều có giá một bạch ngọc tệ. Nhưng cho dù vậy thì vẫn có rất nhiều người mua.

Lúc trước, Thúc Nguyên có mượn xem Long Phượng bảng mới ra nên biết được thiếu chủ Lục Thanh của Lục gia hắn đã trở thành một nhân vật khó lường. Mới chỉ gần mười ba tuổi đã có thể đột phát được cánh cửa cảnh giới Kiếm Nguyên mà rất nhiều kiếm giả cả đời cũng không vượt qua được, đạt tới cấp bậc Kiếm Khách. Thành tựu như vậy gần như có thể lưu danh trong lịch sử của Tử Hà tông.

Nhưng Thúc Nguyên nhớ rõ trên Long Phượng bảng có viết, thiếu chủ Lục Thanh sử dụng thanh trọng kiếm lục phẩm. Thuộc tính kiếm khí không thuộc ngũ hành mà là Phong, Lôi. Tuy nhiên, vừa rồi khi kiếm nguyên tiến vào trong cơ thể hắn là giống với Kim Cương kiếm nguyên của hắn. Kim Cương Kiếm Nguyên là do hắn tu luyện Kiếm Nguyên công Kim Cương quyết do Kiếm Thần điện công bố. Chẳng lẽ thiếu chủ tu luyện không phải chỉ có Phong Lôi kiếm khí?

Nhưng vào lúc này cũng không phải là lúc để suy nghĩ. Lục Thanh và Tư Đồ Long đã đi ra khỏi cửa hàng. Thúc Nguyên vội vàng kéo Lục Triển đang ngơ ngác:

- Còn đứng ở đây làm gì? Nhanh đuổi theo.

Lục Triển biết bây giờ đã không còn cách nào khác. Chỉ biết dậm chân rồi chạy theo Thúc Nguyên.

Bởi vì kiếm giả so đấu với nhau, bất kể là luận bàn hay giải quyết ân oán cá nhân cũng đều cần tới vị trí. Vì vậy mà tránh quấy nhiễu phường thị, ở góc Tây Bắc có lập hai cái lòi dãi. Một cái dùng để luận kiếm, dành cho kiếm giả luận bàn, so đấu với nhau. Còn cái kia dùng cho việc quyết đấu sinh tử. Một khi bước lên đó, sống chết nhường hết cho số phận, tương đương với ký kết vào giấy sinh tử.

Lục Thanh và Tư Đồ Long đi qua hai dãy phố. Nhưng do Luyện Tâm kiếm của Lục Thanh quá thu hút sự chú ý, hơn nữa Long Phượng băng cũng đã ra được nửa tháng nên chỉ cần là kiếm giả có chút kiến thức đều nhận ra hẳn.

- Ta đang hỏi là ai không có mắt. Thì ra là thiếu chủ của Lục gia đích thân tới.

- Đúng vậy. Xếp thứ mười lăm trên Long Phượng băng không ngờ còn trẻ tuổi như vậy.

- Thực sự hẳn chỉ có mười ba tuổi thôi sao? Ta thấy ít nhất hẳn cũng phải tới mười lăm, mười sáu tuổi. - Trên đường đi, vô số những tiếng bàn tán cứ thế vang lên.

Đúng là sau khi được chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát cải tạo, cùng với việc tăng thứ nhất của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh thành công khiến cho Lục Thanh bây giờ nhìn không khác gì một gã thiếu niên trưởng thành.

Những hiển nhiên là vào lúc này, Lục Thanh cũng chẳng thêm để ý tới những lời xì xầm đó. Với hẳn, những lời nói đó chẳng có chút ý nghĩa nào cả mà chỉ có thực lực mới là chuyện quan trọng. Có được thực lực, không có kẻ nào dám coi thường người. Có thực lực, sẽ không phải chịu ánh mắt khinh thường của kẻ khác. Vào lúc này, chỉ cần thể hiện được thực lực có thể khiến cho tất cả các gia tộc đang nhòm ngó Lục gia của hẳn phải suy nghĩ một cách cẩn thận.

Nửa năm qua, những chuyện xảy ra khiến cho suy nghĩ của Lục Thanh đã thay đổi rất nhiều. Mặc dù hẳn vẫn không ủng hộ quan điểm thực lực là tối cao, nhưng suy nghĩ của hẳn cũng không còn như trước. Ít nhất, sau khi biết được hành động của gia tộc Tư Đồ, Lục Thanh hiểu được nếu không có thực lực, bản thân muốn làm gì cũng khó. Không có thực lực không thể bảo vệ được bất cứ người nào.

Sinh Tử đài có chui vi khoảng chừng mười trượng, được xây dựng toàn bằng đá xám. Trên đài có rất nhiều vết kiếm chứng tỏ có rất nhiều người lên đài.

Cả hai cùng lên Sinh Tử đài đứng đối diện với nhau. Lúc này, dưới đài tụ tập gần trăm người. Phần lớn đều là kiếm giả. Thậm chí trong đó, Lục Thanh còn thấy được một gã trung niên Kiếm Khách mặc một bộ võ phục màu xanh xám. Xung quanh hẳn khoảng nửa trượng không hề có một người nào tới gần. Nhìn hẳn, Lục Thanh có cảm giác như một đồng băng tuyết tồn tại ngàn năm, không hề có một chút sát khí.

“Lạnh lùng thật” - Lục Thanh thầm nghĩ.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lục Thanh, trong lòng Tư Đồ Long có chút gì đó lạnh lạnh. Tên tiểu tử đối mặt với nhiều người như vậy mà vẫn giữ được bình tĩnh, chỉ riêng tâm tính đã hơn hẳn người bình thường. Tư Đồ Long là một trưởng lão trong số năm đại gia tộc nên biết Long Phượng băng không hề ghi chép sai lầm về tuổi tác.

“Người này không thể để được!”

Vào lúc này, trong mắt Tư Đồ Long xuất hiện một sự lạnh lẽo. Hẳn quyết dốc toàn lực giết chết Lục Thanh. Đối với việc mua lấy cửa hàng của Lục gia đã được tăng lớp có địa vị cao trong gia tộc Tư Đồ thảo luận, không thể thu lại được. Nhưng vào lúc này, sự xuất hiện của Lục Thanh khiến cho Tư Đồ Long cảm thấy một sự nguy hiểm bởi sự tiến bộ của đối phương quá đáng sợ.

Dưới đài, sắc mặt Lục Triển rất lo lắng. Thúc Nguyên đứng cạnh thấy vậy liền mở miệng an ủi:

- Người yên tâm đi. Với tu vi của thiếu gia cho dù kém hơn một thiên vị nhưng bảo vệ tính mạng là chuyện có thể. Chưa kể, thiếu gia cũng không chỉ có vậy. - Nói tới đây, Thúc Nguyên ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thanh.

Vào lúc này, mặc dù đang cố gắng kìm nén cơn giận, nhưng đầu óc Lục Thanh vẫn hết sức tỉnh táo. Luyện Hồn quyết lưu chuyển khiến cho dòng khí lưu màu bạc trong Thúc Hải giống như một dải ngân hà đang xoay tròn, tỏa ra ánh sáng mờ mờ chiếu sáng cả Thúc Hải.

- Người ra tay đi. - Lục Thanh lạnh nhạt nói.

- Tiểu tử không biết xấu hổ. - Mắt Tư Đồ Long lạnh lẽo, từ từ rút Huyền Kim kiếm đang đeo sau lưng. Tư Đồ Long tu luyện chính là nhân cấp Kiếm Nguyên công Lục Kim kiếm lục mà gia tộc kiếm được. Tới thời điểm này, bước vào cảnh giới trung thiên vị hần đã dung hợp được lực lượng cơ bản, có được kiếm khí hệ Kim thực sự.

Huyền Kim kiếm từ từ tỏa ra một làn ánh sáng màu vàng. Một đạo kiếm khí hệ Kim dài bốn thước xuất ra khỏi mũi kiếm. Một tiếng động vang lên, trên mặt đá xuất hiện một cái khe sâu cả thước.

- Kiếm khí hệ Kim có khí thế mạnh mẽ thật. - Dưới đài, một kiếm giả lên tiếng khe ngợi.

- Trong các loại kiếm khí ngũ hành thì kiếm khí hệ Kim có lực công phá mạnh nhất. - Một kiếm giả mặc võ phục màu đen mở miệng nói.

- Nhưng Lục Thanh lại có được Phong Lôi kiếm khí. Cho dù chênh lệch một thiên vị nhưng vẫn có thể giữ được thể không bại.

Do Lục Thanh mới xuất hiện trên Long Phượng bồng. Mặc dù vị trí của hần tăng lên như một con ngựa ô nhưng không ai nghĩ hần có thể giành được thắng lợi.

“Vù...”

Tư Đồ Long đã ra tay. Người tu luyện kiếm khí hệ Kim dường như không có thói quen sử dụng kiếm khí hộ thân. Tư Đồ Long cũng vậy. Vào lúc này, hần cũng chỉ có bắn ra kiếm khí dài bốn thước nơi đầu mũi kiếm. Thoáng cái, hần đã vượt qua khoảng cách giữa hai người mà chém vào cổ Lục Thanh.

- Tránh ra! Thiếu chủ. - Đứng dưới đài, Lục Triển không kìm được kêu lên. Bởi hần thấy từ khi Tư Đồ Long ra tay tới khi cách Lục Thanh còn một trượng mà hần vẫn đứng im, bình tĩnh nhìn kiếm khí hệ Kim đang lao tới.

“Tiểu tử còn làm trò với ta à?” - Ánh mắt Tư Đồ Long có chút tức giận. Tốc độ của Huyền Kim kiếm tăng lên thêm một chút. Đồng thời, hơi thở trên thân kiếm thay đổi, thi triển cảnh giới Cử khinh nhược trọng.

- Tiểu tử xong rồi. Nghe nói kiếm pháp của Tư Đồ Long đã bước chân vào cảnh giới Cử trọng nhược khinh đã bốn năm rồi. Lục Thanh không dùng lối du đấu mà lại muốn đón đỡ. Đúng là tuổi trẻ cuồng vọng quá.

- Cái gì? - Một gã Kiếm Thị vừa mới mở miệng, chợt nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin nổi vào mắt mình.

Khi Huyền Kim kiếm của Tư Đồ Long còn cách cổ Lục Thanh khoảng ba tấc, hần vẫn đứng yên. Nhưng trong nháy mắt thân thể hần tránh sang bên phải, đồng thời kiếm chỉ bắn ra một đạo kiếm khí mà xanh tím.

“Đinh...”

Ngón trỏ của Lục Thanh và Huyền Kim kiếm va chạm với nhau, phát ra những tiếng động giống như sự va chạm của sắt thép. Đồng thời, Phong Lôi kiếm khí bao phủ ngón tay của Lục Thanh trong nháy mắt xé rách kiếm khí hệ Kim của Tư Đồ Long.

Trong phút chốc, Tư Đồ Long cảm thấy hồ khẩu rung mạnh, thân kiếm như bị một tảng đá ngàn cân đập phải. Lực va chạm quá mạnh khiến cho hần hoảng sợ. Hơn nữa, hần gần như không nắm được sự di chuyển của ngón tay kia.

Cử khinh nhược trọng.

Trong khoảng khắc thân kiếm bị đẩy ra, một tia sáng chột lóe lên trong đầu Tư Đồ Long. Hắn vội vàng lui lại mấy trượng. Nhưng làm sao Lục Thanh có thể để cho hắn được như ý, ngay lập tức bám sát theo không rời. Đầu ngón tay di động khiến cho kiếm khí màu xanh tím vẽ đi theo một quỹ tích không thể đoán trước.

“Keng...”

“Keng...”

“Keng...”

Tiếng sắt thép va chạm vang lên liên tiếp. Mỗi một lần vang lên, hổ khẩu của Tư Đồ Long lại rung mạnh. Tư Đồ Long cảm nhận được tay mình có chút ướt ướt. Hắn muốn lui lại để thi triển kiếm pháp tinh thâm của bản thân, nhưng tốc độ của Lục Thanh quá nhanh nên không thể rời rộng khoảng cách.

“Hắn có còn là người không?” - Tư Đồ Long cảm thấy hoảng sợ. Chỉ cần kiếm khí bao lấy ngón trỏ đã dễ dàng phá được kiếm khí hệ Kim của mình bao phủ trên thân của Huyền Kim kiếm. Lực ngón tay của đối phương chẳng khác gì một con bọ hùng sáu tai vậy.

Tư Đồ Long liên tục lui lại, mỗi bước của hắn để lại một dấu thật sâu trên Sinh Tử đài. Những giọt máu tươi từ trên tay cầm kiếm của hắn nhỏ xuống đất, kéo dài tới bốn, năm trượng.

Lúc này, Lục Thanh nhàn nhã, bước đi lững thững. Một tay của hắn hóa ra thành vô số ảo ảnh. Chỉ một ngón tay đã khiến cho Tư Đồ Long hơn hắn hẳn một thiên vị rơi vào thế hạ phong. Thậm chí tay trái vẫn chấp sau lưng chưa thềm dừng tới.

Dưới đài, đám kiếm giả thấy vậy mà trợn mắt, há mồm. Bọn họ không ngờ Lục Thanh lại có thể khiến cho Tư Đồ Long có được kiếm khí hệ kim rơi vào thế hạ phong, không hề hoàn thủ được lấy một lần. Chẳng lẽ đó chính là uy lực của Phong Lô kiếm khí hay sao? Mỗi một chỉ của Lục Thanh phá vỡ kiếm khí trên thân kiếm của Tư Đồ Long, trái tim mỗi người lại nhảy mạnh một cái.

Quyển 1: Tử Hà tông

100. Chương 98 : Sát Khí Của Tư Đồ Trọng.

Trong đám người, sắc mặt của Kiếm Khách trung niên vẫn được Lục Thanh để ý trở nên ngưng trọng. Hai mắt hắn nhìn chăm chăm động tác của Lục Thanh. Những tia sáng lóe lên liên tục trong mắt để lộ ra một sự khó hiểu.

- Đây...đây.. - Thanh âm Lục Triển có chút lắp bắp nhưng không che giấu được sự mừng rỡ.

Tuy nhiên vào lúc này, hắn không chú ý thấy Thúc Nguyên đứng bên cạnh, nét mặt hoàn toàn ngưng ngác.

Trên đài Sinh Tử vào lúc này, Tư Đồ Long đã không còn lực phản kháng. Lục Thanh tùy ý cũng khiến cho hắn bây giờ phải cố gắng cầm thanh Huyền Kim kiếm trong tay. Máu tươi chảy ròng ròng lên chuôi kiếm.

Tư Đồ Long nổi giận gầm lên một tiếng. Toàn thân hắn tỏa ra kiếm khí hệ Kim dài bốn thước. Trong không khí xuất hiện những tiếng xoẹt xoẹt. Lúc này, Tư Đồ Long như biến thành một quả cầu to màu vàng.

Nhếch mép cười khinh bỉ, kiếm chỉ của Lục Thanh giơ lên, bắn ra một đạo Phong Lô kiếm khí dài gần hai thước. Kiếm khí Tử điện và Tồn Phong quấn lấy nhau, phá tan kiếm khí hộ thể của Tư Đồ Long.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người dưới đài, kiếm khí hộ thân của Tư Đồ Long bị xuyên thủng. Đồng thời, Lục Thanh bước lên một bước, kiếm chỉ nhanh chóng chọc thẳng vào đan điền của đối phương.

Kêu lên một tiếng đau đớn, Tư Đồ Long giống như bị sét đánh bay ngược ra ngoài, rơi xuống dưới Sinh Tử đài.

- Người! Người! - Tư Đồ Long lắp bắp. Máu tiếng từ miệng hắn phun ra ngoài. Tay phải hắn chốc Huyền Kim kiếm cố gắng giữ vững thân mình. Đôi mắt nhìn Lục Thanh chăm chăm.

Lục Thanh lặng lẽ nhìn Tư Đồ Long đứng dưới đài, nói:

- Hôm nay chỉ phé đi tu vi của người. Trở về nói với Tư Đồ Trọng rằng gia nghiệp của Lục gia không phải là thứ mà hần có thể mơ ước. Nếu không nói, ta sẽ cho gia tộc Tư Đồ của người máu chảy thành sông.

Ánh mắt hần sáng như sao, nhìn quanh dưới đài, lạnh lùng nói:

- Ngay cả các người cũng vậy. - Trong đám người này chắc chắn có cả thể lực khác cũng tới để xem. Nhân dịp, Lục Thanh cũng cảnh cáo luôn. Tới khi có việc xảy ra, hần cũng chẳng cần phải nhiều lời.

Sau khi đi xuống Sinh Tử đài, Lục Thanh chẳng thèm để ý tới Tư Đồ Long đang đau đớn đứng đó, mà đi thẳng về cửa hàng kiếm của Lục gia.

Đám người đứng xem cũng từ từ tản đi. Nhìn hai gã người hầu tới nâng Tư Đồ Long, tất cả kiếm giả đều thở dài. Đối với một kiếm giả mà nói thì điều quan trọng nhất không phải tính mạng mà chính là tu vi của bản thân. Vào lúc này, Lục Thanh phé bỏ Đan Điền của Tư Đồ Long, còn khiến cho hần đau khổ hơn là chết. Từ nay về sau, Tư Đồ Long cũng chỉ có thể làm một người bình thường, sống trong gia tộc cho đến hết đời mà thôi.

Sau khi trở lại cửa hàng kiếm của Lục gia, Lục Thanh ngồi xếp bằng ở hậu đường. Thứ nhất, nếu gia tộc Tư Đồ muốn trả thù thì hôm nay chắc chắn sẽ tới. Thứ hai, trận chiến với Tư Đồ Long giúp hần cảm ngộ được một chút.

Đây là trận chiến đầu tiên từ sau khi hần tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Trong đầu điểm lại diễn biến của cuộc chiến mấy lần, Lục Thanh vui mừng lẫn sợ hãi khi phát hiện ra sau khi tăng thứ nhất của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh thành tựu, chẳng những tốc độ vận chuyển Kiếm Nguyên tăng lên mà ngay cả tốc độ thân thể cũng tăng lên rất nhiều. Sau khi thân thể được tăng cường mạnh, đối mặt với kiếm khí hệ Kim của Tư Đồ Long, hần còn có thể đứng yên mặc cho kiếm khí chém lên người.

Ngũ phẩm kiếm khí không thể làm cho thân thể bị thương đúng là quá mạnh nói gì tới kiếm khí của Tư Đồ Long. Mà Lục Thanh vốn chú kiếm nên hiểu rất rõ, nếu chỉ dựa vào kiếm khí để mà chặt đứt được thanh kiếm phát ra được ngũ phẩm kiếm khí thì tối thiểu cũng phải có tu vi Kiếm Khách đại thiên vị. Đương nhiên, đó cũng chỉ là kiếm khí bình thường thuộc ngũ hành. Thậm chí nhiều kiếm khí có thuộc tính khác thì uy lực cũng không đồng nhất, nên rất khó phán đoán.

Nhưng cho dù như thế thì bây giờ, Lục Thanh cũng tự tin có thể đánh một trận với Kiếm Khách đại thiên vị. Chỉ cần cảnh giới kiếm pháp của đối phương không vượt qua là hần có thể nắm chắc bảy phần đánh thắng được đối phương.

Vào lúc này, trong đầu Lục Thanh chợt xuất hiện hình ảnh của Triệu Thiên Diệp. Không biết bây giờ bản thân và hần chênh lệch như thế nào. Lúc trước, Triệu Thiên Diệp hoàn toàn vượt qua Lục Thanh. Tu vi và cảnh giới kiếm pháp của Lục Thanh không thể bằng Triệu Thiên Diệp. Nhưng sau khi hoàn toàn dung hợp Phong Lô nhị khí thì Phong Lô kiếm khí lại mạnh hơn Triệu Thiên Diệp một phần. Hơn nữa, bây giờ, Lục Thanh còn tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh nên đã hoàn toàn khác biệt.

“Có lẽ vẫn còn kém hơn một chút”. - Sau khi suy nghĩ một lúc, Lục Thanh lẩm bẩm. Bởi vì cảnh giới Kiếm Nguyên có thể thi triển kiếm pháp tinh thâm, trong khi đó hần lĩnh ngộ chiêu thức của Tử Tiêu Phong Lô kiếm không bằng Triệu Thiên Diệp. Mà chiêu thức của kiếm pháp tinh thâm càng về sau, uy lực càng mạnh. Nhưng hần chưa có thời gian để nghiên cứu cẩn thận.

Trong trận đánh với Tư Đồ Long, nếu ngay từ đầu đối phương đã sử dụng chiêu thức của kiếm pháp tinh thâm thì Lục Thanh cũng phải tốn rất nhiều công sức. Nhưng đáng tiếc, Tư Đồ Long coi thường Lục Thanh còn trẻ, lĩnh ngộ kiếm pháp không cao nên ra chiêu tùy ý. Vì vậy mà để cho Lục Thanh chiếm được cơ hội từng bước ép sát, làm cho bó chân bó tay. Nếu không, gã cũng không bị thảm bại như vậy.

Vào lúc này, phía trước hậu đường, Lục Triển và Thúc Nguyên lẳng lặng đứng gác. Đồng thời cả hai phân phó hạ nhân không được quấy rầy. Lúc này, trong cửa hàng kiếm, kể cả hai người còn có hai gã Chú Kiếm sư mới chạy tới. Nét mặt hai người đó đều kích động, bởi vì bọn họ cảm nhận được từ người Lục Thanh một hy vọng chấn hưng Lục gia mạnh mẽ.

Bọn họ đều là người được Lục gia nuôi dưỡng từ nhỏ, vì vậy mà hoàn toàn trung thành và tận tâm với gia tộc. Mà gia tộc cũng chẳng để ý tới thân phận người ngoài mà truyền cho tuyệt học. Vì vậy mà trong lòng

bọn họ, Lục gia chính là nhà của mình. Bởi vì Lục gia có sự ảnh hưởng của tổ huấn nên không có việc nội chiến tranh quyền đoạt lợi. Đó cũng là nguyên nhân tại sao mà hai nhánh của Lục gia ở Triều Dương trấn tới bức, mọi người lại đồng lòng chống lại.

Thời gian thoáng cái đã tới giữa trưa. Vào lúc này, không khí trên con phố Lạc Nhật rất nặng nề. Tất cả cửa hàng vào lúc này đều lắng tai quan sát. Bọn họ biết, gia tộc Tư Đồ chắc chắn sẽ có hành động. Dù sao thì gia tộc số một ở Lạc Nhật thành, chưa từng có người nào dám phớt bỏ tu vi của một vị trưởng lão của bọn họ như Lục Thanh. Điều này chắc chắn đã xúc phạm vào uy nghiêm tích lũy bao năm của Lục gia.

Phủ đệ của gia tộc Tư Đồ nằm gần với phủ thành chủ, trong khu vực của các thế lực quyền thế. Nơi đây, vòng quanh phủ thành chủ toàn là các thế lực lớn. Trong đó có một ngôi nhà lớn được xây toàn bằng đá trắng dài hai thước. Xung quanh nó có hơn mười ngôi nhà có kích thước khác nhau bao quanh. Đó đúng là gia tộc số một ở Lạc Nhật thành, khu nhà cao cấp của gia tộc Tư Đồ.

Trong đại sảnh vào lúc này tụ tập hơn mười người có quyền cao nhất của gia tộc Tư Đồ. Tư Đồ Long bị Lục Thanh phớt bỏ tu vi, sắc mặt tái nhợt, thất thần ngồi trên cái ghế thứ ba ở đầu. Ở giữa chính là đại trưởng lão Tư Đồ Trọng của gia tộc Tư Đồ mà bọn họ đã gặp vào lúc Ô Thiết độ nguyên kiếp.

Vào lúc này, nét mặt của Tư Đồ Trọng nghiêm túc đang nghe lời của dạ nhân diu Tư Đồ Trọng trở về nói lại. Sau khi nghe xong, nét mặt của hắn vẫn như vậy. Ngồi bên cạnh hắn lúc này kể cả Tư Đồ Long nữa là ba gã trung niên. Bọn họ chính là bốn đại trưởng lão của gia tộc Tư Đồ.

Tại gia tộc Tư Đồ thì trưởng lão có quyền lực cao hơn cả gia chủ. Gia chủ chỉ có nhiệm vụ đối ngoại mà thôi.

- Đại trưởng lão! Ra tay đi. Đối phương đã nói nếu như gia tộc Tư Đồ chúng ta mà không đáp ứng thì sau này uy tín của chúng ta ở Lạc Nhật thành sẽ rơi xuống ngàn trượng. Đây là vấn đề thể diện của gia tộc chúng ta. - Một người trung niên có bộ râu ngắn ngồi ở ghế đầu tiên mở miệng nói. Đây đúng là gia chủ Tư Đồ Cơ của gia tộc Tư Đồ.

Hắn nói không sai. Đối với một đại gia tộc như bọn họ mà nói thì điều quan trọng nhất chính là thể diện. Vào lúc này, âm mưu đoạt gia nghiệp của người ta không được, nếu như lùi bước như lời đối phương nói, chắc chắn sẽ bị các thế lực khác nhạo báng. Về phần âm mưu đoạt gia nghiệp của Lục gia thì được làm vua, thua làm giặc. Cường giả được tôn trọng đó là pháp tắc tuần hoàn. Gia tộc Tư Đồ của hắn cứ từng bước như vậy mà đi lên.

- Gia chủ nói đúng. Đại trưởng lão quyết định đi. - Một gã trưởng lão mà Tư Đồ Long đang dựa vào cũng mở miệng.

- Đúng vậy, xin đại trưởng lão giữ uy tín ngàn năm của gia tộc Tư Đồ chúng ta. - Nhất thời, tất cả những người phía dưới đều nhao nhao nói. Lúc này, ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía Tư Đồ Trọng.

Trầm ngâm một chút, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Tư Đồ Trọng:

- Lục Thanh không phải là kẻ đơn giản, có thể nói là loại người quyết đoán. Mặc dù Tư Đồ được bái làm đệ tử của Lạc tông chủ nhưng vẫn không bằng hắn.

Dừng một chút, chợt trên người Tư Đồ Trọng nổi lên một luồng sát khí khiến cho người ta cảm thấy căng thẳng, ánh mắt nhìn hắn càng thêm kính sợ.

- Lục Thanh không chết thì với tốc độ tăng tiến của hắn chắc chắn sẽ đối đầu với gia tộc Tư Đồ chúng ta. Nếu hôm nay đã nói toạc ra như vậy thì phải một nhát giết chết hắn mới có thể trừ được hậu họa vĩnh viễn. - Cuối cùng thì Tư Đồ Trọng cũng đưa ra được quyết định.

Đưa mắt nhìn về phía Tư Đồ Cơ, suy nghĩ một chút, Tư Đồ Trọng lại mở miệng nói:

- Ngũ đệ! Người lấy cho ta hai thanh Lân Nguyệt kiếm cừu phẩm cất giấu trong bảo khố của gia tộc rồi mang tới Tử Hà phong và Lạc Nhật phong bái kiến Lạc Tông chủ và Huyền phong chủ. Mặc dù chỉ là một gã đệ tử nội tông như với thiên tư như vậy, chắc chắn hắn sẽ được phong chủ Triều Dương phong - Huyền Thanh coi trọng. Đến lúc đó, phải nhờ hai vị đại nhân ra mặt mới được.

- Vâng! - Tư Đồ Cơ lên tiếng rồi dẫn theo một người nữa đi ra ngoài.

Trong đại sảnh lúc này chỉ còn lại bốn gã trưởng lão. Sắc mặt Tư Đồ Trọng trở nên âm trầm, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài. Nét mặt hiện lên một sự tàn nhẫn.

Quyển 1: Tử Hà tông

101. Chương 99 : Đối Chọi Tương Đối

Mặt trời ngả về Tây, vào giờ phút này, trận đánh của Lục Thanh và Tư Đồ Long đã qua được hai canh giờ. Không khí của con đường Lạc Nhật có chút nặng nề. Tiếng huyền não ngày thường cũng giảm đi mấy phần. Tất cả mọi người đều đang đợi...

- Cái tên tiểu tử này hôm nay làm sao lại mất bình tĩnh như vậy? - Vào lúc này, bốn người Đoạn Thanh Vân đang chạy từ phủ thành chủ tới phường thị. Vừa rồi, thành chủ Cổ Kiếm Phong nhận được tin tức của thành vệ liền chuyển cho bọn họ. Đồng thời, hắn cũng đi theo. Mặc dù Đoạn Thanh Vân đang tức giận mà mắng, nhưng âm thanh thể hiện một sự lo lắng.

- Cổ đại nhân. Việc này còn có đường hòa giải không? - Không để ý tới Đoạn Thanh Vân, Dư Cập Hóa mở miệng hỏi.

Nét mặt cười khở, Cổ Kiếm Phong nói:

- Chuyện này cũng khó nói. Ta chỉ có thể cố hết sức. Dù sao thì đối với một gia tộc, thể diện là rất quan trọng. Hơn nữa, gia tộc Tư Đồ cũng không đơn giản như vậy. - Nói tới đây, nét mặt Cổ Kiếm Phong trở nên âm trầm.

Triệu Thiên Diệp đi bên cạnh không nói gì, nhưng ánh mắt cũng có chút ngưng trọng.

Cổ Kiếm Phong lại nói:

- Mặc dù các ngươi là đệ tử nội tông nhưng gia tộc Tư Đồ đối với Lạc Nhật thành, thậm chí cả tông môn cũng đều quan trọng. Vì vậy mà có giết một hai gã đệ tử nội tông bình thường, tông môn cũng không truy cứu.

- Chết tiệt! Gia tộc Tư Đồ để ý tới của hàng của Lục gia, sử dụng thủ đoạn hèn hạ không nói, chẳng lẽ lại còn muốn đuổi tận giết tuyệt hay sao? - Đoạn Thanh Vân cả giận nói.

- Không! Tình huống của Lục Thanh lại không giống. - Cổ Kiếm Phong lắc đầu:

- Lục gia là một gia tộc chú kiếm, cũng là gia tộc cung ứng kiếm lớn nhất của tông môn. Nếu như Lục Thanh bị giết chết rất có thể dẫn tới lửa giận của Lục gia. Mặc dù bây giờ, Lục gia chỉ có Nhan Như Ngọc có tu vi Kiếm Khách nhưng một khi tất cả Chú Kiếm sư bãi công thì đối với thu nhập của tông môn sẽ ảnh hưởng nặng nề. Ta nghĩ Tư Đồ Trọng chắc chắn phải nghĩ tới vấn đề này.

- Vì vậy mà trước mắt thì điều quan trọng chính là giải quyết chuyện hôm nay thế nào. Lục gia sẽ bỏ ra một cái giá như thế nào mà thôi. - Trầm ngâm một lúc, Cổ Kiếm Phong mở miệng nói.

- Trả giá? Nguyên nhân tất cả là do gia tộc Tư Đồ. Tại sao lại bắt Lục gia phải trả giá? - Đoạn Thanh Vân không đồng ý, nói.

Cổ Kiếm Phong trầm trọng nhìn Đoạn Thanh Vân, nói:

- Thực lực! Tất cả chỉ là thực lực. Tiểu tử ngươi cũng cần phải nhìn rõ rằng mặc dù Tử Hà tông chúng ta không giống một số tông môn khác duy trì mạnh được yếu thua. Nhưng đồng dạng cũng tôn sùng chuyện cường giả có tiếng nói. Việc xung đột lợi ích giữa các gia tộc, tông môn sẽ không để ý tới chuyện ai đúng ai sai. Nếu như dính líu tới thì Tử Hà tông của chúng ta đã biến mất từ hơn ngàn năm về trước.

Đoạn Thanh Vân ngẩn người. Dư Cập Hóa đi bên cũng trở nên trầm tư. Còn Triệu Thiên Diệp và Nhiếp Thanh Thiên vẫn giữ nguyên nét mặt nhưng đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện. Chỉ có điều, trong ánh mắt vẫn giữ một chút nhẫn nại mà thôi.

Như nhận ra điểm đó, Cổ Kiếm Phong mở miệng nói:

- Tốt nhất là các người không nên ra tay. Nếu như chuyện bói tung lên thì ngay cả các người cũng không chống đỡ được.

- Chẳng lẽ... - Triệu Thiên Diệp nghe thấy vậy liền sửng sốt.

Gật đầu, Cổ Kiếm Phong trầm giọng nói:

- Vì vậy ta nghĩ các người không nên mất bình tĩnh. Mặc dù ta với Ô huynh phải rời khỏi Lạc Nhật thành nhưng ta vẫn có một chút tiếng nói với Tư Đồ Trọng. Nhưng kết quả như thế nào thì còn phải căn cứ vào tình hình.

Dư Cập Hóa đi bên nghĩ tới việc gì đó liền gật đầu. Mà Đoạn Thanh Vân hiển nhiên cũng hiểu được ẩn ý trong câu nói của Cổ Kiếm Phong, nét mặt có chút khiếp sợ.

Được tên thành vệ mà Lục Thanh đã hỏi thăm tin tức dẫn đường, năm người đi tới con đường Lạc Nhật. Cảm nhận bầu không khí khẩn trương ở đây, Cổ Kiếm Phong nhíu mày nhưng không nói gì. Một lúc sau, tên thành vệ dẫn mọi người tới cửa hàng kiếm của Lục gia.

- Thành chủ đại nhân! - Bốn người Lục Triển không ngờ Cổ Kiếm Phong tới đây vội khom người hành lễ.

- Miễn lễ. Lục Thanh đâu? - Cổ Kiếm Phong hỏi.

- Chuyện này.. - Lục Triển có chút ngập ngừng, nhìn bốn người Đoạn Thanh Vân đi sau lưng Cổ Kiếm Phong.

Cổ Kiếm Phong thấy vậy liền mở miệng nói:

- Người yên tâm. Đây là bốn vị sư huynh đệ của Lục Thanh.

Hai mắt hắn sáng lên, kể cả ba người Thúc Nguyên phía sau lưng cũng cảm thấy phấn chấn. Nếu có sự giúp đỡ của mấy người đó, bọn họ cũng chẳng cần phải lo lắng tới sự trả thù của gia tộc Tư Đồ.

- Thành chủ đại nhân chờ một chút. Để tiểu nhân đi thông báo. - Lục Triển lên tiếng rồi, nói với Thúc Nguyên:

- Nhanh đi nói hạ nhân chuẩn bị trà.

- Trà không cần. Gia tộc Tư Đồ chúng ta không dùng nổi đâu. - Chợt một âm thanh lạnh lẽo trước cửa hàng vang lên.

- Tư Đồ đại trưởng lão. Cuối cùng thì người cũng đã tới. - Cảm nhận được hơi thở của Tư Đồ Trọng, Cổ Kiếm Phong quay đầu nói.

Bốn người Lục Triển biến sắc. Vào lúc này, phía sau Tư Đồ Trọng là hai gã trung niên kiếm giả. Ngoài ra, ngoại trừ Tư Đồ Long, ba gã trưởng lão còn lại cũng tới đây.

- Thành chủ đại nhân. Chẳng lẽ mấy vị cũng muốn nhúng tay vào hay sao? - Nhìn năm người Cổ Kiếm Phong, Tư Đồ Trọng trầm giọng nói.

- Người... - Đoạn Thanh Vân vừa định lên tiếng thì bị Cổ Kiếm Phong nắm vai. Một đạo kiếm nguyên bắn ra, khóa cứng người hắn lại.

- Tư Đồ Đại trưởng lão có thể cho mỗ một chút mặt mũi không. Việc này tới đây như vậy là thôi. Ta sẽ nói Lục Thanh ra nhận lỗi với người. - Cổ Kiếm Phong vừa dứt lời, một âm thanh bình tĩnh chợt vang lên.

- Chuyện này không thể được.

Âm thanh mặc dù bình tĩnh nhưng tràn ngập một sự kiên định. Lúc này, Lục Thanh đang chậm chậm đi ra từ hậu đường.

- Ha ha... - Cất tiếng cười lớn, Tư Đồ Trọng giận dữ nói:

- Thành chủ đại nhân. Các người thấy được là hắn không muốn. Đã như thế cho dù Tư Đồ Trọng ta có lấy lớn hiếp nhỏ cũng không cho hắn một cơ hội.

- Tiểu tử ngươi... - Cổ Kiếm Phong không biết nói thế nào. Đối với một thiếu niên uống rượu thoải mái, lại có được thực lực như thế này, Cổ Kiếm Phong rất thích. Nếu không bây giờ, hắn cũng chẳng làm việc này, bởi nó chẳng có gì tốt đối với hắn.

- Lục Thanh... - Dư Cập Hóa trầm giọng, hiển nhiên là đang trách Lục Thanh không biết nặng nhẹ.

Lục Thanh lắc đầu, mở miệng nói:

- Đại nhân! Ý tốt của ngài, Lục Thanh xin ghi nhớ. Mặc dù Lục gia của ta đời đời tuân theo gia huấn không tranh giành, nhưng cũng không phải có thể để cho người ta tùy tiện ăn hiếp. Cho dù thế nào thì Lục gia của ta cũng không cúi đầu trước bất cứ ai.

- Chưa kể... - Lục Thanh nói tới đây liền ngừng lại. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tư Đồ Trọng:

- Cho dù muốn mua lấy cửa hàng cũng không thể dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy. Gia tộc Tư Đồ các người thấy phụ thân ta qua đời nên coi Lục gia chúng ta không có người nào hay sao?

Vào lúc này, từ Lục Thanh chợt tỏa ra một thứ khí thế mạnh mẽ, không chịu lùi bước.

- Tốt lắm! Đúng là nghe con không sợ cọp. - Ánh mắt Tư Đồ Trọng lạnh lẽo, nói:

- Nhưng tiểu tử ngươi có biết rằng, đôi khi nếu không có được thực lực mạnh mẽ mà đưa đầu ra thì chỉ có thể thảm bại. Thậm chí là mất mạng cũng nên.

Cất tiếng cười lạnh lùng, Lục Thanh ngẩng đầu nhìn lên cao như nghĩ tới việc gì đó. Sau một chút, hắn mới trầm giọng nói:

- Ngươi Lục gia chúng ta cho dù gặp phải chuyện gì, thà chịu chết chứ không chịu nhục.

Ngươi Lục gia chúng ta cho dù gặp phải chuyện gì, thà chịu chết chứ không chịu nhục.

Ngươi Lục gia chúng ta cho dù gặp phải chuyện gì, thà chịu chết chứ không chịu nhục.

Đám người Lục Triển phía sau cảm thấy như có một dòng máu nóng cuộn cuộn chảy trong lồng ngực. Bọn họ không nhịn được cùng mở miệng nói:

- Thiếu chủ.

Vào lúc này, trong đầu mấy người Đoạn Thanh Vân cũng vang vọng một câu nói đó. Nhíp Thanh Thiên cất tiếng cười ha hả, tháo bầu rượu bên hông vất cho Lục Thanh:

- Hay cho câu thà chịu chết chứ không chịu nhục. Nhíp Thanh Thiên ta không kết giao làm với ngươi. Uống cạn một chén lớn.

Nói xong, hắn cầm bầu rượu trên tay dốc thẳng vào miệng. Chẳng thềm để ý tới rượu thấm ướt vạt áo, nói:

- Ngươi yên tâm. Mặc kệ chuyện gì xảy ra, bốn người chúng ta cũng đều hết sức bảo vệ Lục gia của ngươi. Cứ việc đánh đi, cho ta xem thực lực thực sự của ngươi.

Triệu Thiên Diệp đứng bên cũng cảm thán nói:

- Ngươi thực sự đã trưởng thành rồi. Hơn nửa năm qua, ngươi làm cho chúng ta biết bao nhiêu lần kinh ngạc. Cứ thoải mái mà đánh, cho chúng ta thấy ngươi mạnh tới mức độ nào rồi.

Sau khi nhận được tin tức của thành vệ, bất luận là bọn hắn hay Cổ Kiếm Phong cũng đều ngăn người. Khi nghe Lục Thanh ngay cả Luyện Tâm kiếm cũng không dùng, chỉ dùng hai ngón tay cũng đánh cho tam trưởng lão Tư Đồ Long của gia tộc Tư Đồ rơi vào thế hạ phong đều cảm thấy chấn động.

Cổ Kiếm Phong khiếp sợ chính là thực lực của Lục Thanh. Còn bốn người Đoạn Thanh Vân khiếp sợ chính là sự tiến bộ của hắn. Lúc trước, ở Tử Hà phong đánh một trận với Liệt Phong có tu vi Kiếm Khách tiểu thiên vị, Lục Thanh gần như phải dốc toàn lực. Vậy mà hôm nay, đối mặt với Tư Đồ Long có tu vi Kiếm Khách trung thiên vị, chỉ cần phát tay cũng có thể đánh bại dễ dàng. Khoảng thời gian đó vẫn chưa tới hai tháng.

Đồng thời, bốn người bọn họ cảm thấy rất tò mò đối với việc Lục Thanh trải qua sự kiện Huyết Tế có được thực lực thế nào. Căn cứ vào sự miêu tả của thành vệ thì bọn họ biết được thân thể của Lục Thanh đã đạt tới một mức độ khó tin. Nhưng chắc chắn đó không phải là điểm quan trọng khi đánh với Tư Đồ Long.

Gật đầu, Lục Thanh nhắc nhắc bầu rượu trong tay, sau đó uống một hơi liền vắt cho Lục Triển. Hắn nhìn sắc mặt xanh mét của Tư Đồ Trọng mà nói:

- Người với ta đánh một trận, xong là hết.

- Đại ca! Hay là cho Tư Đồ...

Nâng tay ngăn câu nói của nhị trưởng lão lại, Tư Đồ Trọng lạnh lùng nói:

- Nếu tam đệ bị phế thì làm sao có thể để cho tiểu bối ra tay. Ta là đại ca không thể vô trách nhiệm như vậy được.

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn Lục Thanh, chợt mỉm cười, nói:

- Buổi trưa ngày kia ở trên đài sinh tử. Hy vọng lúc đó, người vẫn còn dũng khí như hôm nay. Chúng ta đi.

- Nói xong, hắn dẫn hai gã trưởng lão, thi lễ với Cổ Kiếm Phong rồi xoay người bỏ đi.

Quyển 1: Tử Hà tông

102. Chương 100 :tăng Lên Tới Cực Hạn

Một ngày trôi qua, Lục Thanh vẫn đóng cửa tu luyện. Đám người Đoạn Thanh Vân không muốn ảnh hưởng đến Lục Thanh, cùng Cổ Kiếm Phong trở về phủ thành chủ.

- Cái gì? Tên ngốc muốn cùng Tư Đồ đại trưởng lão quyết đấu sinh tử hay sao? - Bên trong phủ thành chủ, Minh Tuyết Nhi không thể tin được vào tai mình mà hét to. Đám người Đoạn Thanh Vân nghe vậy cũng chỉ biết cười khở. Ngay cả bọn họ cũng không biết vì sao Minh Tuyết Nhi gọi Lục Thanh là tên ngốc, rồi từ đó về sau dường như cũng không thay đổi.

Nhưng hiển nhiên tới giờ phút này đám người Dịch Nhược Vũ cũng không có thì giờ để ý chuyện bên này. Bởi vì họ đã nắm được tin tức Lục Thanh đánh bại Tư Đồ Long trước đó. Hơn nữa qua người đã chứng kiến miêu tả, khiến cho bọn họ rất có hứng thú với Lục Thanh. Thân thể mạnh như vậy dường như không kém gì với sức mạnh tấn công cũng như phòng ngự của nhị giai linh thú .

Liệt Phong đứng bên ánh mắt đảo liên tục. Hắn không ngờ sau khi đã trải qua sinh tử của lần huyết tế mà Lục Thanh lại tiến bộ như vậy. Lúc này, hắn sức nhớ tới Lục Thanh nói tình cờ ăn Thiên địa kỳ trân nào đó, cũng tăng cường sức mạnh cùng thể chất một bậc.

Vốn hắn còn có chút khinh thường, dù sao hôm nay Thiên địa kỳ trân tại Thập vạn đại sơn có thể nói là vô cùng hiếm có, Lục Thanh đâu có thể dễ dàng có được. Chỉ sợ nhiều nhất cũng chỉ là một ít loại Linh tuyến địa nhũ, linh vật bình thường thôi.

Sau khi nghe thấy chiến tích hôm qua của Lục Thanh, mới biết rằng bản thân vẫn đánh giá thấp đối phương. Nếu nói ngày đó tại Tử hà phong nguyên nhân do hắn khinh xuất, không dốc toàn lực đối phó ngay từ đầu, để cho Lục Thanh bằng vào tốc độ và sức mạnh từng bước áp sát mà thua trận.

Nhưng bây giờ, hắn còn xa mới là đối thủ của Lục Thanh. Dù sao gia tộc Tư Đồ cũng là một trong năm gia tộc lớn, nên có được số lượng Kiếm nguyên công cùng với kiếm pháp tinh thâm cũng không kém năm ngọn núi chính là bao nhiêu. Vậy mà Tư đồ long bị Lục Thanh đánh bại một cách tuyệt đối. Như thế thì cho dù hôm nay hắn dốc toàn lực ứng phó, sợ rằng kết quả cũng không khác hơn.

Làm thế nào tiểu tử này lại có thể có được may mắn ghê gớm như vậy?

Trong lòng Liệt phong giờ phút này chỉ có một sự đổ kỵ. Mặc dù ở nơi này thực lực của hắn không phải là cao nhất, nhưng là tại trước kia với vị trí thứ mười sáu trong Long phượng bang, mọi người cũng phải để mắt tới hắn. Nhưng bây giờ, ánh mắt mọi người chỉ tập trung vào tên tiểu tử kia. Còn bản thân mình thì

trở thành một tảng đá lót được cho tên tiểu tử đó. Trận thua của hắn đã trở thành chiến tích của tên tiểu tử đó.

Trầm ngâm chốc lát, Lạc Tâm Vũ mở miệng nói:

- Chờ ngày mai thôi. Nếu đó là sự thật, chúng ta cũng không có biện pháp gì thay đổi, chỉ mong Lục sư đệ có thể bảo toàn tính mạng. - Nói xong thoáng liếc mắt nhìn bốn người Đoàn Thanh Vân một cái, cuối cùng dừng lại trên mặt Nhiếp Thanh thiên trong chốc lát. Sau đó, mọi người đều tự động tán đi.

- Nhược Vũ! Người hiểu rõ Lục Thanh kia sao? - Ngay khi chỉ còn lại Dịch Nhược Vũ và ba cô gái vẫn đi theo, nữ tử xinh đẹp vẫn đi sau Tổ Vân mở miệng hỏi.

- Không rõ ràng lắm, nhưng người này có thể nói là bất phàm. Bất luận là chiến đấu hay hòa khí cũng hơn người. Tóm lại, Nhược Vũ cảm giác trên người hắn tựa hồ ẩn chứa một bí mật nào đó không thể hiểu được.

- Nghe được câu hỏi của nữ tử, Dịch Nhược Vũ vội trả lời ngay, thậm chí lời nói còn chứa đựng vạn phần cung kính. Lúc này Minh Tuyết Nhi ở một bên cũng đã chớp mắt dè dặt nhìn.

Mà nhìn qua nữ tử tuổi này cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, không ngờ làm cho một đại đệ tử như Dịch Nhược Vũ cung kính như thế. Ba người Dịch Nhược Vũ kể cả Minh Tuyết Nhi ngày thường cũng không đề cập đến nàng một chút nào. Vì vậy mà cho nên đến hôm nay đám người Đoàn Thanh Vân cũng không biết tên của nàng.

Mà giờ phút này trong cửa hàng kiếm của Lục gia, Lục Thanh đang đến gần thời điểm quyết định. Trong căn phòng, Lục Thanh ngồi xếp bằng trên giường, cả người tỏa ra hào quang lờ mờ đỏ như máu. Trong các tia sáng đó mập mờ ẩn chứa phong lôi kiếm khí màu xanh tím. Tồn phong cùng tia sét quần xung quanh.

Lúc này, nhìn Lục Thanh giống như chiến thần từ thừa xa xưa giáng trần, mái tóc dài trên đầu phát phơ, tỏa ra một khí thế thần bí. Theo thời gian, khí thế trên người Lục Thanh càng ngày càng mạnh. Những tia chớp to như ngón tay lóe lên liên tục trên người Lục Thanh. Tồn Phong có màu xanh vờn quanh, cả cả phòng cũng bắt đầu có chút rung chuyển.

- Tiểu tử chuẩn bị tốt chưa? - Trong đầu Lục Thanh, thanh âm Diệp Lão có chút ngưng trọng vang lên.

- Chuẩn bị tốt rồi. - Lục Thanh đáp lại

Hôm qua, khi cùng Tư Đồ Trọng ước hẹn, Lục Thanh cũng đã có ý định như vậy. Hắn muốn dựa vào Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tăng tu vi lên trước thời hạn. Ít nhất thực lực có được Kiếm khách đại thiên mới có thể chắc chắn đánh bại Tư Đồ Trọng có tu vi Kiếm Sư tiểu thiên vị. Đây là hôm qua trước khi đi Cổ Kiếm Phong nói cho Lục Thanh biết. Đồng thời hắn còn nhắc nhở Lục Thanh đặc biệt phải cẩn thận với kiếm khí hệ Kim cùng kiếm pháp tinh thâm Huyền kim đại chân kiếm.

Với sự phỏng đoán của Diệp Lão, thì hôm nay Phong lôi kiếm khí của Lục Thanh chỉ có thể chống lại một chiêu của Kiếm sư tiểu thiên vị tu luyện kiếm khí thuộc ngũ hành. Nhưng mà so với sức công phá cực mạnh của Kim hành kiếm khí còn chưa đủ. Hơn nữa đối phương đã ngưng tụ đủ Kiếm Chủng trở thành Kiếm Sư nên kiếm nguyên còn hùng hậu hơn tám lần. Phong lôi kiếm khí thật sự là rất khó công phá kiếm khí hệ thể của Tư Đồ Trọng.

Trầm ngâm chốc lát Diệp Lão mở miệng nói:

- Người đã quyết định rồi thì hãy làm đi, ta sẽ hết sức bảo vệ người. Nhưng người phải chuẩn bị sẵn sàng rằng thân thể người vẫn chưa đạt tới mức có thể vận dụng Tử hoàng thân kiếm kinh tăng lên tu vi lên. Bây giờ tăng lên sớm sẽ làm người mất ít nhất nửa năm nữa để củng cố thân thể, thậm chí còn có thể bị thương tổn. Tu vi tạm thời cũng không thể tăng lên nữa.

- Nửa năm sao? - Lục Thanh lẩm bẩm nói, gần nửa năm vẫn chưa vượt qua điểm mấu chốt. Ánh mắt tỏ ra kiên định:

- Ta quyết định rồi! Diệp lão.

Trong phút chốc, những tia sáng đỏ như máu kèm theo Tử điện và Tồn Phong hoàn toàn biến mất. Trên làn da của Lục Thanh có thể nhìn thấy chúng chui vào bên trong thân thể. Vào lúc này, thân thể hắn chợt phát ra những tiếng rầm rầm, toàn thân đột nhiên to lên thêm một phần. Một dòng khí vô hình lưu chuyển

khiến cho làn da của Lục Thanh cũng phập phồng theo, giống như có một con măng xà đang xuyên dưới da của hắn vậy.

Cả sương phòng phía tây lúc này phát ra những tiếng ong ong , dường như sau phút chốc sẽ sụp đổ vậy. Điều này làm cho Thúc Nguyên canh giữ ở cửa cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Bởi vì hắn cảm nhận được trong sương phòng, khí thể Lục Thanh đang tăng lên với tốc độ nhanh khủng khiếp.

Chỉ hơn mười lần hít thở sau, trên mặt Thúc Nguyên đầy mồ hôi, sắc mặt cũng bắt đầu tái đi vì bị khí thể Lục Thanh dồn ép. Hắn mới gần đạt đến cảnh giới tu vi Kiếm giả trung thiên vị nên cơ bản là không thể chịu đựng được, lão đảo lùi ra hơn mười trượng. Thúc Nguyên không dám tới gần căn phòng nữa, chỉ đứng từ xa chờ đợi, trong lòng đầy kính sợ. Đối với hắn, vị thiếu chủ thần bí nói không chừng thực sự có thể tạo lên kì tích.

Lúc này phía trong căn phòng phía Tây, không khí không ngừng chuyển động, bất luận từ âm chén, bàn ghế cũng bắt đầu bay lên. Kể cả Lục Thanh rõ ràng ngồi xếp bằng trên giường cũng bay dờ khỏi mặt đất chừng ba tấc.

Rắc rắc.

Mái tóc của Lục Thanh bay phát phơ. Trên mặt đất xuất hiện những tia Phong Lô kiếm khí. Một luồng kiếm khí mạnh mẽ từ thân thể Lục Thanh bắn ra ngoài.

Âm...

Không chịu nổi áp lực từ Lục Thanh phát ra, trong nháy mắt chiếc giường vỡ vụn, bay toán loạn.

Nhưng Lục Thanh không bị ảnh hưởng một chút nào, vẫn bồng bềnh trên không. Y phục vốn bó chặt trên người vào lúc này phồng lên. Toàn bộ tinh thần của Lục Thanh tập trung vào đan điền, chăm chú theo dõi quả cầu phong lô kiếm nguyên đang xoay tròn. Vô số những tia Phong Lô kiếm nguyên tinh khiết từ trong đan điền chui vào trong quả cầu.

Lúc này, hắn vận chuyển toàn lực Tử Hoàng kiếm thân kinh đưa chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát trong cơ thể chui ra, sau đó chuyển hóa thành kiếm nguyên để tăng tu vi. Vào lúc này, tu vi của Lục Thanh tăng lên với một tốc độ rất nhanh.

Thời gian từ từ trôi đi. Trong căn phòng của Lục Thanh, tất cả mọi thứ đều chậm rãi xoay tròn. Thân thể Lục Thanh cũng xoay tròn theo hướng ngược lại. Khí thể của hắn ngưng tụ thành một cơn lốc cao khoảng trượng rồi phóng lên cao.

Âm..

Mái nhà của căn phòng bị đục thủng một lỗ to. Cánh cửa sổ rung lên bần bật. Đồng thời, toàn bộ kiếm giả đã Trúc Cơ thành công chợt cảm thấy một luồng uy áp vô hình từ hậu đường của cửa hàng Lục gia dâng lên, giống như có một ngọn núi cao ép lên người họ.

Phốc....

Phốc....

Mấy kiếm giả mới đạt tới cảnh giới tiểu thiên vị không chịu nổi áp lực như vậy, tâm thần chấn thương phun ra máu tươi.

Phũ thành chủ, Kiếm Thần Điện.

Cổ Kiếm Phong cùng Ô Thiết Đồng cùng ngẩng đầu lên, nhìn về hướng phương thị, hai mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Trong cửa hàng của Lục gia, tu vi của Lục Thanh nhanh chóng tăng lên, không lâu sau đã đột phá tiểu thiên vị đạt tới trung thiên vị. Nhưng vẫn không có bị dừng lại như trước, trong cơ thể hắn tàng trữ dịch chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát có thể nói là vô tận. Phong lô kiếm nguyên không ngừng bị chuyển hóa đưa vào đan điền.

Ba canh giờ sau, Lục Thanh đang ngồi xếp bằng, thân thể đột nhiên run nhẹ. Lục Thanh cảm thấy thân thể dường như xuất hiện một sự tán loạn, hắn biết do tu vi của mình tăng lên quá nhanh nên đành dừng

lại. Hắn vận chuyển tầng thứ nhất Tử hoàng thân kiếm kinh để củng cố, ổn định lại sự run rẩy của thân thể. Nếu như hắn dựa theo phương pháp của Diệp Lão, củng cố trong nửa tháng nữa sẽ không gặp phải tình huống như vậy rồi.

Nhưng trong thời khắc này hắn không còn sự lựa chọn nào khác. Nếu như không chèn ép xu thế của gia tộc Tử Đồ ngay từ hôm nay thì rồi sẽ có thể lực thứ hai sẽ ra tay với sản nghiệp của Lục gia. Lục gia của hắn có nghiệp chú kiếm khiến cho các gia tộc khác phải đổ mắt. Trong Thập Vạn đại sơn, kiếm chính là trụ cột cơ bản, thậm chí trong gia đình của một tông dân bình thường cũng có một hai thanh kiếm. Cho dù đó chỉ là kiếm sắt rẻ nhất.

Vì vậy mà cho dù thế nào thì Lục Thanh cũng phải dập tắt hiểm họa ngay từ trong trứng nước.

Quyển 1: Tử Hà tông

103. Chương 101 : Lực Mạnh Không Ngờ. Phong Lôi Tung Hoàn (thượng)

Toàn bộ con đường Lạc Nhật gần như kín hết chỗ. Trên đường, vô số kiếm giả nghe được việc này mà đến. Đối với vô số kiếm giả có tu vi Kiếm Thị mà nói thì có thể nhìn thấy đại trưởng lão của gia tộc số một trong Lạc Nhật thành ra tay, mà còn lại trước mặt công chúng chiến đấu sinh tử có lẽ trong đời cũng chỉ được một lần này mà thôi.

Sau khi kiếm giả có tu vi đạt tới cảnh giới Kiếm Nguyên, tiến vào cấp bậc Kiếm Khách thì phần lớn là không so đấu với người khác trước mặt công chúng. Bởi cùng với việc khám phá được bản tâm, tu vi tâm cảnh tăng lên thì đối với mặt mũi mình càng thêm chú ý.

Vì vậy mà nói thì cho dù bọn họ có so đấu với người khác thì ngay cả những người đứng xem cũng đều có sự lựa chọn. Đối với người có thực lực thấp hơn họ, bình thường đều không có ý định ra tay.

Mà đối với Lục Thanh, thông qua sự miêu tả của Tử Đồ Long, Tử Đồ Trọng đã đặt hắn ở một vị trí rất cao, có thể so sánh với Kiếm Khách đại thiên vị tu luyện ngũ hành kiếm khí. Đặc biệt là Phong Lôi kiếm khí sắc bén của Lục Thanh càng làm cho hắn coi trọng. Dù sao thì uy danh của Phong Lôi kiếm khí khi xưa cũng từng danh chấn cả Thập Vạn đại sơn.

Trước khi tên tuổi của Lục Thanh chưa xuất hiện, Phong Lôi kiếm Triệu Thiên Diệp, đứng thứ mười ba trên Long Phượng bảng đã nổi danh với đạo Phong Lôi kiếm khí bá đạo. Truyền thuyết rằng khi Phong Lôi kiếm của Triệu Thiên Diệp ra khỏi vỏ, uy thế của nó có thể so với sấm chớp trong mùa hè. Điều đó có thể thấy được sự đánh giá với Phong Lôi kiếm khí cao như thế nào.

- Tại sao lại vẫn chưa đến? - Dưới Sinh Tử đài, Minh Tuyết Nhi nhìn quanh vẫn không thấy bóng dáng của Lục Thanh.

Trên Sinh Tử đài, Tử Đồ Trọng đứng lẳng lặng, hai mắt khép hờ. Bên người hắn, một thanh trường kiếm màu vàng không có vỏ, cài bên người. Thanh kiếm có chút trong suốt, tỏa ra từng làn khí thể mạnh mẽ.

- Có thể thấy Tử Đồ Trọng rất coi trọng Lục Thanh nên tĩnh tâm chờ tới cuộc chiến. Hai năm qua, ta chưa từng thấy hắn như vậy. - Dưới đài, sắc mặt Cổ Kiếm Phong nghiêm túc, lên tiếng. Phía sau hắn là đám người Đoạn Thanh Vân. Những người đứng xem tự động đứng cách họ vài thước.

Đồng dạng, ở một số vị trí khác cũng có một số thế lực của các gia tộc trong Lạc Nhật thành. Cuộc chiến đấu của Tử Đồ Trọng với Lục Thanh cũng gây cho họ một sự chú ý thật lớn. Thậm chí, trong sông bạc tại phường thị còn mở ra đánh cuộc xem ai thắng ai thua. Tất nhiên, nó cũng chỉ là đánh cuộc chơi mà thôi.

Nếu như các gia tộc khác cũng tham dự vào đánh cuộc mà sau này để Tử Đồ Trọng biết bản thân bị người ta đưa ra làm vật đánh cuộc thì cơn giận của gia tộc Tử Đồ không một người nào có thể chịu nổi.

Gần tới buổi trưa, xung quanh đài Sinh Tử hoàn toàn yên tĩnh. Tới lúc này xung quanh cũng chỉ còn kiếm giả. Tông dân bình thường không thể nào tiến vào được. Ở phía sau, nơi đầu phố thì thoáng lại có kiếm giả đi tới.

Còn khoảng nửa nén nhang nữa, kiếm giả tới xem cuộc chiến đạt tới gần ngàn người. Mặc dù trong số đó đa phần là Kiếm Thị nhưng cũng có gần trăm người mặc võ phục màu đen. Số Kiếm Giả đó đa phần là sau khi hoàn thành nhiệm Thú Khư bạo động vì một số nguyên nhân mà ở lại đây.

Đối với cái tên Lục Thanh - Đệ tử của Triều Dương phong mới nổi danh, bọn họ hết sức tò mò. Chỉ sau một trận đánh trên Tử Hà phong, hắn đã có thể vinh dự được xếp thứ mười lăm trên Long Phượng bảng. Hôm nay tại Lạc Nhật thành lại gây nên chuyện lớn, khiêu chiến đệ nhất cao thủ của gia tộc Tư Đồ, Tư Đồ Trọng có tu vi Kiếm Sư tiểu thiên vị. Hắn tưởng rằng bản thân mình là một trong số mười đại cao thủ trẻ tuổi hay sao chứ?

- Tại sao vẫn chưa đến? Chẳng lẽ hắn sợ hay sao?

- Hừ! Sao lại thế được. Người có nhìn thấy Lục Thanh chiến đấu không? Chỉ một cánh tay... - Trong đám người, một gã Kiếm Thị giơ một cánh tay phải lên với gã vừa thắc mắc:

- Mà thực ra là một ngón tay có thể khiến cho người trong nháy mắt bị thua.

Cổ Kiếm Phong đang đứng phía trước, tươi cười:

- Nghe thấy không? Gần đây, tiểu tử đó tích lũy được không ít thanh danh.

Đám người Đoạn Thanh Vân đứng phía sau cũng nghe thấy lời bàn tán của hai gã Kiếm Thị cách đó không xa. Vì vậy mà nghe Cổ Kiếm Phong nói ra, bọn họ đều mỉm cười. Tuy nhiên, sắc mặt Liệt Phong lại trở nên âm trầm một cách đáng sợ. Lạc Tâm Vũ đứng cạnh nhận ra liền đặt tay lên vai hắn mà lắc đầu.

Thấy ánh mắt của Lạc Tâm Vũ, Liệt Phong túa ra mồ hôi. Vừa rồi, suýt chút nữa thì hắn vì sự đồ kị mà mất đi bình tĩnh. Nếu không có sự chú ý của Lạc Tâm Vũ, hậu quả đúng là không thể tưởng tượng được. Thở dài một hơi, ánh mắt Liệt Phong có chút phức tạp nhìn về phía Tư Đồ Trọng đang đứng trên đài.

Khi nén hương dưới Sinh Tử đài cháy đến đoạn cuối cùng, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Cổ Kiếm Phong:

- Tới rồi.

“Hãy...”

Một tiếng hú vang lên, trong ánh mắt hoảng sợ của những người đứng xem, một bóng kiếm màu đen xuyên qua không trung, từ ngoài đám người gần hai mươi trượng, bắn về phía Sinh Tử đài. Đồng thời, một bóng người mặc áo màu xanh xám bám sát theo sau, để lại trong không trung một đạo tàn ảnh.

“Phập...”

Bóng kiếm to lớn cắm sâu vào mặt đá trên Sinh Tử đài tới cả thước. Nó khiến cho Sinh Tử đài cũng phải chấn động. Mà chẳng biết từ lúc nào, khi bóng kiếm chém xuống, một bóng người liền từ từ hiện ra bên cạnh thanh kiếm.

- Đúng là Lục Thanh... - Thân kiếm khổng lồ của Luyện Tâm làm cho mọi người nhanh chóng nhận ra hắn.

- Có chuyện gì xảy ra? - Dư Cập Hóa nhíu mày.

- Làm sao mà ta cảm nhận được hơi thở của Lục Thanh lại có sự thay đổi. Hình như có một thứ lực lượng muốn bộc phát ra làm cho người ta sợ hãi.

Gật đầu, nét mặt Triệu Thiên Diệp có chút ngưng trọng, pha lẫn chút kinh hãi, nói:

- Đúng thế. Ta cũng không cảm nhận được rõ hơi thở của hắn.

Ngay cả Nhiếp Thanh Thiên và Lạc Tâm Vũ cũng đều nhìn về phía Cổ Kiếm Phong. Chỉ thấy nét mặt hắn có chút sáng ngời, nói:

- Đúng là hắn.

Thấy mọi người ngạc nhiên, Cổ Kiếm Phong lắc đầu, nói:

- Cứ chờ xem. Trận tỉ thí này ta cũng không thể đoán trước được.

Trên Sinh Tử đài, Tư Đồ Trọng đang nhắm mắt liền mở ra. Trong mắt hắn thoáng có một chút hoảng sợ mà nhìn Lục Thanh, sắc mặt hơi biến. Còn Lục Thanh lúc này cũng chỉ nhìn chăm chăm về phía Luyện Tâm kiếm đang cắm trên mặt đất.

Bất chợt, một vầng sáng màu xanh tím nhàn nhạt lưu chuyển trên người hắn. Ngẩng đầu lên, Lục Thanh nhìn thẳng về phía Tư Đồ Trọng. Tư Đồ Trọng đang ngẩn người, bởi vì vừa rồi, thần thức của hắn định dò xét thì bị vầng ánh sáng màu xanh tím quanh người đối phương cản lại, không thể tiến vào trong.

Đồng thời, hắn cũng không thể biết được tu vi của Lục Thanh lúc này như thế nào. Việc này hoàn toàn khác với việc đối phương có tu vi cao hơn khiến cho thần thức của hắn không thể dò xét. Mà quả thực là thần thức của hắn bị thân thể của Lục Thanh cản trở.

Trong đầu Lục Thanh vang lên tiếng cười lạnh của Diệp lão:

- Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của lão phu một khi đã Trúc Cơ thì chỉ có cao hơn một cảnh giới kiếm đạo mới có thể dò xét được sự khống chế hoàn mỹ với thân thể để mà phát hiện ra tu vi. Nếu như bị một cái tên Kiếm Sư nhỏ bé như ngươi đột phá thì lão phu đi tìm nữ nhân điên kia mà hiến thân cho rồi. Không biết lượng sức mình.

Tư Đồ Trọng đứng đối diện, mặc dù có chút cảnh giác nhưng vẫn hoàn toàn tự tin. Hắn không tin đối phương chỉ có hai tháng có thể từ Kiếm Khách tiểu thiên vị đạt tới cảnh giới tương đương với mình. Nhiều nhất là cũng chỉ lên tới tiểu thiên vị đỉnh là cùng. Nhìn Lục Thanh đang đứng đối diện, Tư Đồ Trọng bình tĩnh lại rồi mở miệng nói:

- Trận chiến này đánh cuộc cửa hàng kiếm của Lục gia người ở Lạc Nhật thành. Sinh tử do mệnh.

Cười lạnh một tiếng, Lục Thanh nói:

- Người nghĩ ta là trẻ con hay sao? Thắng thua, sinh tử cũng liên quan tới Lục gia của ta, còn gia tộc Tư Đồ các người chẳng lẽ chỉ nói không vậy à?

- Đúng vậy! Tại sao chỉ có Lục gia phải đánh cuộc?

- Chẳng lẽ đại trưởng lão của gia tộc Tư Đồ lại sợ thất bại hay sao?

- Đúng là... Nếu đã sao đâu thì nên công bằng một chút chứ.

Trong tai vang lên những tiếng xôn xao khiến cho Tư Đồ Trọng sửng sốt, rồi lạnh lùng nói:

- Được! Nếu Tư Đồ Trọng ta mà thua thì đồng ý bồi thường cho Lục gia của người mười vạn Tử Ngọc tệ. Từ nay về sau không đối địch với Lục gia của người.

- Mười vạn Tử Ngọc Tệ.... - Đám đông dường như nổ tung. Mười vạn Tử Ngọc tệ gần như tương đương với thu nhập năm năm của gia tộc Tư Đồ. Mà đối với một vài gia tộc trung bình thì đó gần như là toàn bộ gia sản.

Ánh mắt Cổ Kiếm Phong nhìn chăm chú. Hắn nhận ra được Tư Đồ Trọng đã nảy ý định giết người.

- Được rồi! - Lục Thanh cười lớn:

- Nếu như vậy thì trận chiến này người sẽ phải thua. - Lời nói của Lục Thanh thể hiện một sự tự tin mãnh liệt.

Đồng thời, tay phải Lục Thanh duỗi về phía trước. Luyện Tâm kiếm đang cắm trên mặt đất vang lên những tiếng ong ong. Sau đó, thân kiếm từ từ chui lên khỏi mặt đất từng tấc, từng tấc một. Bước về phía trước một bước, mặt đất giống như bị một con mãnh thú dẫm lên mà chấn động. Dưới chân Lục Thanh, mặt đất liền xuất hiện vết nứt, lan rộng tới vài thước. Nhưng mảnh đá vụn liền rơi vào trong những cái khe.

- Hắn có còn là người không? - Dưới đài, Đoạn Thanh Vân trừng mắt, lẩm bẩm nói. Một bước của Lục Thanh không hề có một chút Kiếm Nguyên dao động. Điều đó chứng tỏ, hắn chỉ dựa vào thể lực của bản thân mà thôi. Mức độ phá hoại như vậy cũng phải tới mấy ngàn cân. Hơn nữa, thân thể phải đạt tới một mức độ nhất định, nếu không không thể chịu nổi lực phản chấn.

Sau khi Lục Thanh dẫm chân xuống, dưới đài, những kiếm giả có kinh nghiệm nhanh chóng đưa ra nhận xét như vậy.

- Đúng là một con dã thú. - Minh Tuyệt Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn. Nàng chợt nhớ tới trận đánh tức tởm với Lục Thanh ở Triều Dương đại điện.

Quyển 1: Tử Hà tông

104. Chương 102 : Lực Mạnh Không Ngờ. Phong Lôi Tung Hoàn (2)

Luyện Hồn quyết lưu chuyển khiến cho thần thức nhanh chóng tỏa ra ngoài, bao phủ toàn bộ Sinh Tử đài vào bên trong. Đồng thời, Lục Thanh cũng phát hiện ra thần thức của Tư Đồ Trọng dao động trong không khí, nhờ đó mà hắn cẩn thận tránh né. Tư Đồ Trọng cũng không biết được điều đó.

Đây là lần đầu tiên sau khi Lục Thanh tu luyện Luyện Hồn quyết tới cảnh giới Dưỡng Hồn vô ý phát hiện ra. Chỉ cần không cùng thần thức của người khác va chạm với nhau thì không ai có thể phát hiện ra thần thức của hắn.

Trong đầu hoàn toàn yên tĩnh. Húc Nhật tâm kinh vận chuyển khiến cho một luồng kiếm nguyên mệnh mỏng hơn trước cuộn cuộn chảy trong kinh mạch.

Trong cảm giác của Tư Đồ Trọng, từ phía Lục Thanh chợt bốc lên một hơi thở mạnh mẽ mang theo một sự hủy diệt, ép về phía hắn.

Cất tiếng hừ lạnh, trên người Tư Đồ Trọng cũng xuất hiện khí thế mạnh mẽ. Trong luồng khí thế đó cũng có một cảm giác không gì không thể phá được. Đồng thời Kiếm Nguyên hệ Kim của Kiếm Sư cũng vận chuyển. Trong cảm ứng của tất cả mọi người, khí thế Tư Đồ Trọng tăng lên rất nhanh rồi vượt quá khí thế Kiếm Khách tiểu thiên vị của Lục Thanh. Cho đến khi khí thế của Kiếm Sư bộc phát toàn bộ, xung quanh Tư Đồ Trọng không khí như bị vô số lưỡi dao sắc bén cắt nát phát ra những tiếng vù vù.

Một vầng ánh sáng vàng xuất hiện trên người Tư Đồ Trọng. Do biết được Lục Thanh không phải là kiếm khí thuộc ngũ hành nên đây là lần đầu tiên, Tư Đồ Trọng sử dụng kiếm khí hộ thân. Lúc này, Tư Đồ Trọng chẳng khác gì một vị chiến thần từ thời cổ giáng thế, khí thế toàn thân đã tăng tới đỉnh.

Đoạn Thanh Vân nắm chặt tay lại. Đám người Dư Cập Hóa cũng nhận ra vào lúc này khí thế Kiếm Khách tiểu thiên vị của Lục Thanh hoàn toàn yếu hơn Tư Đồ Trọng. Cho dù Phong Lôi kiếm khí của hắn vô cùng cứng cỏi nhưng sự chênh lệch tu vi là rất lớn.

Ngay từ đầu khí thế đã thấp hơn khiến cho tâm lý của những người đang xem đều nghiêng về phía Tư Đồ Trọng.

Nhưng chẳng để bọn họ phải chờ lâu, trên người Lục Thanh cũng xuất hiện một vầng kiếm khí màu xanh tím. Phong Lôi kiếm khí bá đạo mang theo hơi thở hủy diệt của tia chớp. Đồng thời, quanh người Lục Thanh từ từ xuất hiện một luồng gió màu xanh khiến cho những mảnh đá vụn dưới chân cũng bị cuốn lên theo.

- Đây mới chính thức là Phong Lôi kiếm khí.

Triệu Thiên Diệp mở miệng nói, ánh mắt có chút sáng ngời. Mà đám người Dịch Nhược Vũ và Cổ Kiếm Phong đều cảm thấy thất kinh đối với uy thế của Phong Lôi kiếm khí. Bọn họ có thể nhận ra rằng màu sắc của Phong Lôi kiếm khí rất hài hòa, không hề có chút rối loạn. Điều đó chứng tỏ chúng đã hòa hợp với nhau.

Điều này chứng tỏ rằng Lục Thanh đã hoàn toàn dung hợp được hai loại khí Phong Lôi.

Trong vô số kiếm giả thành tựu về kiếm khí không thuộc ngũ hành thì nhanh nhất cũng phải mất một đến hai năm mới có thể dung hợp. Vậy mà Lục Thanh có được hai loại kiếm khí mang hai thuộc tính lại có thể nhanh chóng dung hợp như vậy. Điều này hoàn toàn vượt ra ngoài suy nghĩ của mọi người.

Sau khi Lục Thanh xuất ra kiếm khí hộ thân, khí thế trên người lại tiếp tục tăng lên. Trong ánh mắt của mọi người, khí thế của Lục Thanh cứ vậy tăng lên, trong nháy mắt vượt qua tiểu thiên vị đạt tới trung thiên

vị. Nhưng nó vẫn không dừng lại, nhanh chóng tăng lên đạt tới đỉnh của trung thiên vị. Rồi trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, khí thể đạt tới đại thiên vị.

“Vù...”

Ánh sáng Phong Lô kiếm khí trên người Lục Thanh hiện lên. Trong nháy mắt, khí thể bá đạo của Phong Lô kiếm khí đẩy ngược khí thể của Tư Đồ Trọng lại.

Cảm nhận được khí thể của Lục Thanh thay đổi, tinh thần của Tư Đồ Trọng chấn động. Đồng thời, ý định giết người trong lòng hắn cũng tăng lên tới mức cao nhất.

“Không thể để tên tiểu tử này được”.

Sự tàn nhẫn lóe lên trong mắt Tư Đồ Trọng. Đồng thời, tay phải hắn để lại một đạo tàn ảnh trong không trung. Thanh Tinh Kim kiếm bất phẩm đang cắm trên mặt đất tỏa ra ánh sáng chói mắt. Hơn mười hai đạo kiếm khí hệ Kim dài cả trượng rít lên bay về phía Lục Thanh.

Đài Sinh Tử rộng chỉ hơn mười trượng nên kiếm khí của Tư Đồ Trọng đã chặn kín trước mặt của Lục Thanh. Nếu hắn lui lại sau sẽ rơi xuống đài.

Nhưng đã bước chân lên Sinh Tử đài, phần lớn đều bỏ qua sinh tử. Nếu lùi bước xuống dưới đài nhận thua sẽ khiến cho người khác xem thường. Mà Lục Thanh lại còn không thể thua được.

Đối mặt với mười đạo kiếm khí bay tới, ý chí chiến đấu mạnh mẽ xuất hiện trong mắt Lục Thanh. Chân trái của hắn hơi lùi lại, xoay người một vòng. Đồng thời, Luyện Tâm kiếm đi theo một đường vòng cung, chém về phía trước.

“Vù...”

Một đạo Phong Lô kiếm khí dài gần bảy thước bắn ra. Đồng thời, sức nặng và tốc độ của Luyện Tâm kiếm khiến cho không khí bị nén, tạo ra một lưỡi đao gió dài mấy trượng. Lưỡi đao gió được Phong Lô kiếm khí dung nhập tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt.

Ầm...

Giữa Sinh Tử đài vang lên những tiếng động ầm ầm. Kiếm khí của Tư Đồ Trọng va chạm với lưỡi đao gió và Phong Lô kiếm khí cùng nhau tan biến. Một gợn sóng không khí tản ra xung quanh.

Rắc...rắc...

Mặt đá cứng rắn chịu đựng bao cuộc chiến sinh tử vào lúc này chợt nứt thành mấy cái khe.

- Nhanh tản ra! - Cổ Kiếm Phong đứng dưới đài trầm giọng quát. Hắn không ngờ được Lục Thanh và Tư Đồ Trọng mới giao thủ chiêu đầu tiên đã tạo ra uy lực mạnh như vậy.

Lúc này, làn khí nhanh chóng lan rộng. Dưới đài, phân nửa số người cũng đều có khả năng phán đoán, vì vậy mà sau khi thấy Lục Thanh ra tay liền lui lại phía sau. Tuy nhiên, sau tiếng nhắc nhở của Cổ Kiếm Phong một số kiếm giả vẫn trốn không kịp.

Rất nhiều người mới chỉ chạy được mấy trượng đã bị làn khí ập tới vì vậy mà vội vàng phát ra kiếm khí hộ thân. Tuy nhiên, lớp kiếm khí đó cũng nhanh chóng bị nghiền nát. Ngoại trừ một số kiếm giả đạt tới cảnh giới Kiếm Nguyên, dốc hết sức kiếm khí toàn thân mới cố gắng chịu được ra thì những người khác bị đánh bay ra ngoài. Bọn họ bị thương cũng không nhẹ.

Trên Sinh Tử đài, Lục Thanh và Tư Đồ Trọng cũng chẳng để ý tới điều đó. Cả hai đều tập trung vào đối phương. Gần như cả hai liền hóa thành một đạo tàn ảnh, va chạm với nhau ở giữa Sinh Tử đài.

Ánh sáng xanh tím và màu vàng pha trộn với nhau. Thoáng cái, Lục Thanh và Tư Đồ Trọng đã giao thủ mười chiêu. Những làn sóng khí từ nơi mũi kiếm của cả hai va chạm tản ra ngoài. Lần này, tất cả mọi người đã có kinh nghiệm. Ngoại trừ Cổ Kiếm Phong có được thực lực, còn lại đều lùi ra cách Sinh Tử đài hơn mười trượng. Phần lớn mọi người không thể ngăn cản được sóng khí do hai người giao đấu với nhau tạo ra.

Trên Sinh Tử đài, lúc này, Lục Thanh và Tư Đồ Trọng cũng chẳng vận dụng kiếm pháp tinh thâm. Bọn họ chỉ dựa vào kiếm pháp bản thân lĩnh ngộ mà ra chiêu một cách tùy ý. Nhưng mức độ sắc bén cũng chẳng hề kém so với các loại kiếm pháp tinh thâm.

Sau hơn mười chiêu, cả hai đều hiểu rõ thực lực của đối phương. Trong mười chiêu đó, Lục Thanh cảm nhận được kiếm pháp của Tư Đồ Trọng cũng đã đạt tới cảnh giới Cử khinh nhược trọng. Chỉ có thời gian lĩnh ngộ và tu luyện là dài hơn hẳn một, hai phần nhưng sự chênh lệch cũng không lớn. Đường kiếm của Tư Đồ Trọng cơ bản hẳn cũng không nắm chắc.

Về kiếm khí thì kiếm khí hệ Kim của đối phương vô cùng sắc bén. Mặc dù tu vi so với hắn thâm hậu gần gấp đôi, nhưng nhờ Phong Lô kiếm khí cũng vẫn có thể ngăn cản được. Sự tiêu hao của cả hai cũng không khác nhau nhiều lắm.

Tư Đồ Trọng thì lại thầm kêu khổ. Cho tới tận lúc giao thủ, hắn mới biết được bản thân đã đánh giá thấp thực lực của Lục Thanh. Đặc biệt lực lượng thân thể của Lục Thanh quá kinh khủng. Mỗi một lần mũi kiếm va chạm đều có một nguồn lực rất mạnh truyền qua Tinh Kim kiếm khiến cho cánh tay hắn tê dại. Nếu không kịp thời vận chuyển Kiếm Nguyên ngăn cản, gân cốt cánh tay đã bị gãy ngay vào lần va chạm đầu tiên.

Đồng thời, những người dưới đài cũng khiếp sợ nhìn mỗi bước chân của Lục Thanh. Nơi nào mà hắn bước qua, mặt đá bị dẫm vỡ chẳng khác gì một con thú hoang dã dẫm lên vậy.

Thịch...thịch....

Trong phạm vi mây trượng của Sinh Tử đài, Tử Điện, Tồn Phong cùng với Kim khí xuyên qua giao đấu với nhau. Những làn khí tản ra ngoài khiến cho những cái đèn lồng treo trên các lầu cao vỡ nát. Không có một chủ nhà nào dám đi ra chỉ trích.

Giữa không trung, Lục Thanh hú lên một tiếng thật dài. Tiếng hú giống như tiếng sấm lan ra vài dặm, vang vọng không dứt.

Gần như trong cả Lạc Nhật thành, tất cả mọi người đều bị tiếng hú của Lục Thanh thu hút tới đây. Có nhiều người khổ tu không biết tin tức nghe được tiếng hú đó liền dừng tu luyện mà chạy về phía này.

Trên Sinh Tử đài, Lục Thanh từ trên cao hạ xuống, chân phải đạp nhẹ một cái rồi lui lại. Mặt đá vỡ ra theo từng bước chân của hắn. Bên kia, tốc độ của Tư Đồ Trọng nhanh hơn. Sau khi hai chân chạm đất hiển nhiên là không đứng vững được, loạng choạng lùi lại ba, bốn bước. Mỗi bước chân cũng để trên mặt đá một dấu chân sâu chừng hai tấc.

Hai người đứng nhìn nhau. Tay phải của Tư Đồ Trọng cầm kiếm mà cứ run run.

Vừa rồi, cả hai giao thủ với nhau cũng không nhiều. Ngoại trừ Cổ Kiếm Phong và mấy người Triệu Thiên Diệp có thể thấy rõ ràng. Tuy nhiên vào lúc này, cảnh tượng trên đài mọi người đều nhìn rõ.

- Có thấy không? Không ngờ Đại trưởng lão của gia tộc Tư Đồ lại rơi vào thế hạ phong.

- Mà Tư Đồ Trọng lại là Kiếm Sư tiểu thiên vị. Mặc dù Lục Thanh cũng là Kiếm Khách đại thiên vị nhưng cũng không tới mức như vậy chứ?

Trong đám người dưới đài, tiếng bàn luận của vô số kiếm giả vang lên. Điều khiến cho bọn họ kinh ngạc đó là tu vi của Lục Thanh so với sự ghi chép trong Long Phượng bảng ra đầu tháng còn cao hơn hai thiên vị. Phong Lô kiếm khí tung hoành cùng với lực thân thể không thể tưởng tượng được, chẳng khác gì người khổng lồ viễn cổ trong truyền thuyết, mà tốc độ của Lục Thanh cũng không hề chậm chạp.

105. Chương 103 :huyền Kim Đại Chân Kiếm! Chiến Thắng

Dư Cập Hóa và Đoạn Thanh Vân đứng sau cũng nắm chặt tay. Ánh mắt bọn họ nhìn chăm chăm về phía Sinh Tử đài. Thần sắc của Triệu Thiên Diệp lại càng thêm phức tạp, nhưng ánh mắt hắn nhìn Lục Thanh trên đài cũng càng sáng thêm.

Còn Nhiếp Thanh Thiên thì vẫn uống rượu như trước. Có cảm giác như hần chẳng hề lo lắng cho bất cứ thứ gì. Cho dù ở đâu, không khí xung quanh Nhiếp Thanh Thiên cũng chỉ có mùi rượu thơm mát.

Dịch Nhược Vũ hơi nghiêng đầu thấy nét mặt Nhiếp Thanh Thiên không hề có chút lo lắng liền chợt nghĩ tới một người nào đó mà quay đầu đi, quan sát hai người Lục Thanh. Cuộc chiến trước mặt đối với nàng cũng thu được rất nhiều kinh nghiệm. Mặc dù vẫn có chút gì đó không tin, nhưng nàng không thể không thừa nhận rằng bây giờ, Lục Thanh đã hoàn toàn vượt qua nàng. Khí thế mạnh mẽ và ý chí chiến đấu đó, nàng không thể nào sánh được.

Vào lúc này, Minh Tuyết Nhi đứng sau sự bảo hộ của Cổ Kiếm Phong há to cái miệng nhỏ nhắn mà nhìn Lục Thanh. Nàng không thể tin được rằng cái tên Kiếm Thị lúc trước, tu vi còn xa mới đuổi kịp nàng vậy mà chỉ trong nửa năm ngắn ngủi lại có được thực lực như vậy.

Cũng có ý nghĩ như vậy không chỉ có một mình nàng. Bên cạnh Lạc Tâm Vũ, Liệt Phong chán nản. Hần chợt phát hiện, thiếu niên đã đánh bại hần lúc trước, bây giờ đã vượt xa bản thân mình quá nhiều.

- Thực lực của người đã vượt qua sự tưởng tượng của ta. Phong Lôi kiếm khí đúng là kiếm khí số một trong ngàn năm qua của Tử Hà tông chúng ta. Ta thừa nhận, người có thực lực sánh ngang với ta. - Mặc dù trong lòng tràn ngập sát khí, nhưng thân là một kiếm giả, Tư Đồ Trọng không hề khinh thị bất cứ đối thủ nào có được thực lực. Trái lại, hần luôn tôn trọng.

- Tiếp Huyền Kim Đại Chân kiếm của ta.

Tư Đồ Trọng quát lên một tiếng. Từ trên Tinh Kim kiếm phát ra một luồng kiếm khí hệ Kim chói mắt. Vừa mới ra khỏi kiếm, kiếm khí hệ kim nhanh chóng lan rộng. Vốn chỉ rộng có hai tấc, dài gần bốn thước, vậy mà bây giờ nó biến thành rộng gần một trượng, dài gần hai thước.

- Thúc thứ năm! Huyền Kim trảm.

Hần vọt lên không trung, để lại một đạo tàn ảnh. Trong mắt Tư Đồ Trọng chỉ có sát khí, chém về phía Lục Thanh.

“Vù...”

Không khí bị khí thế mạnh mẽ của kiếm khí hệ kim cắt qua phát ra những tiếng rít gió chói tai. Khi kiếm khí đi qua, mặt đá bị cắt thành một cái rãnh sâu gần thước, nhanh chóng kéo về phía Lục Thanh.

Ánh mắt Lục Thanh trở nên ngưng trọng. Cuối cùng thì Huyền Kim đại chân kiếm của Tư Đồ Trọng cũng xuất hiện. Kiếm khí hệ Kim do nó ngưng tụ tỏa ra hơi thở mạnh mẽ dường như có thể cắt đứt tất cả mọi thứ, làm cho Lục Thanh cảm giác được một sự nguy hiểm.

Không dám chậm trễ, Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh tỏa ra những tia sáng màu xanh tím. Thanh cự kiếm có Phong Lôi kiếm khí quán quanh, từ từ đưa theo một quỹ tích kỳ lạ. Trên mũi của Luyện Tâm kiếm nhanh chóng xuất hiện một quả cầu kiếm khí màu xanh tím to bằng đầu người. Những tia chớp lóe lên liên tục trên quả cầu, xung quanh còn có mấy lưỡi đao gió màu xanh ẩn chứa cả tia chớp.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, thúc thứ tư: Lôi Đình Sơ hiện.

Lúc này, Phong Lôi khí đã hoàn toàn dung hợp, Lục Thanh lại một lần nữa thi triển thúc thứ tư. Mặc dù không so với lúc ngẫu nhiên dung nhập cảnh giới Tự Hóa khinh trọng huyền ảo khiến cho người khác không thể nhìn thấy đường kiếm. Nhưng bây giờ, tu vi của Lục Thanh đã tăng lên hai thiên vị, Kiếm Nguyên nhiều hơn trước bốn lần. Nén giờ phút này, xét riêng về uy thế và lực lượng đã vượt xa khi còn ở trên Tử Hà phong.

Được toàn bộ Phong Lôi kiếm nguyên quán nhập, kích thước của quả cầu kiếm khí ở mũi Luyện Tâm kiếm trong nháy mắt tăng lên. Chỉ trong chớp lát, tử điện hỗn loạn và những lưỡi đao gió màu xanh cắt không khí xung quanh thành những mảnh nhỏ, phát ra những tiếng rít gió.

Tay phải cầm kiếm của Lục Thanh hơi co lại rồi đẩy mạnh về phía trước. Luyện Tâm kiếm đón lấy Tư Đồ Trọng đang lao tới.

- Mau lui lại.

Thấy chiêu thức của hai người, cho dù là Cổ Kiếm Phong vẫn trấn định cũng cảm thấy hoảng sợ. Lục Thanh và Tư Đồ Trọng thực sự đã tiến vào trận đại chiến sinh tử, không còn quan tâm tới bất cứ thứ gì xung quanh. Hai người ra tay đã không còn một chút gì e ngại.

Uỳnh...

Hoàn toàn khác với tiếng nổ lúc trước. Vào lúc này, kiếm khí được chiêu thức mạnh mẽ của hai người phát ra và chạm với nhau giữa không trung. Quả cầu kiếm khí của Lục Thanh và kiếm khí ngưng kết của Tư Đồ Trọng không ai nhường ai. Dưới chân Lục Thanh, mặt đất xuất hiện vô số khe nứt. Sắc mặt Tư Đồ Trọng cũng trở nên nghiêm túc, tư thế của hắn vẫn giữ nguyên như cũ giữa không trung.

Vù...vù

Gần như chỉ trong nháy mắt, khi chiêu thức của hai người va chạm, một làn sóng không khí màu vàng chanh khuếch tán ra xung quanh. Trong nháy mắt, không khí bị xé rách phát ra những tiếng động kinh người.

Không chút do dự, quanh người Cổ Kiếm Phong chợt xuất hiện một vòng ánh sáng chói mắt, kiếm khí hệ Hỏa trong nháy mắt bao phủ quanh người hắn thành một quả cầu. Hắn nhanh chóng di chuyển, vòng quanh phạm vi Sinh Tử đài hơn mười trượng. Cổ Kiếm Phong tạo thành một dải lụa màu hồng, bao quanh Sinh Tử đài. Làn khí khuếch tán ra xung quanh, chạm phải giải lụa do Cổ Kiếm Phong tạo ra liền biến mất.

Còn Sinh Tử đài sau khi Lục Thanh và Tư Đồ Trọng sử dụng kiếm pháp tinh thâm và chạm với nhau cũng bắt đầu rung chuyển. Mặt đất cứng rắn từ chân của Lục Thanh nhanh chóng nứt rộng ra bốn phía. Lớp đá vụn bị luồng khí do chiêu thức mạnh mẽ của hai người thoát ra bao lấy mà bay vòng quanh hai người.

Cả hai không ai nhường ai gần như trút toàn bộ Kiếm Nguyên của bản thân vào chiêu thức. Đồng thời, nguyên khí trong trời đất xung quanh cũng bắt đầu di chuyển, nhanh chóng chảy vào huyết Bách Hội trên đỉnh đầu hai người, bổ sung Kiếm Nguyên bị tiêu hao.

Không chỉ dừng lại ở đó, Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của Lục Thanh tiếp tục vận chuyển khiến cho chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát nhanh chóng chuyển hóa thành Phong Lôi kiếm nguyên tinh thuần, chảy vào trong đan điền. Có thể nói rằng Tư Đồ Trọng định so mức độ tiêu hao Kiếm Nguyên đối với Lục Thanh. Với tu vi Kiếm Sư của hắn đã ngưng kết thành công Kiếm Chung thì tốc độ hồi phục Kiếm Nguyên còn nhanh hơn cấp độ Kiếm Khách của Lục Thanh gấp mấy lần. Nhưng trong cơ thể Lục Thanh lại tàng trữ một số lượng lớn chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát có thể so sánh được.

Nếu như nói bây giờ Lục Thanh có năng lực gì mạnh nhất thì đó chính là khả năng khôi phục Kiếm Nguyên. Có được chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát hẳn chẳng khác nào được nuốt Linh dược năm ngàn năm. Chỉ cần có được chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát thì hẳn chẳng hề lo lắng vì so đấu với người khác mà Kiếm Nguyên khô kiệt.

Sau khoảng mười nhịp hô hấp, Tư Đồ Trọng trên không trung thấy sắc mặt Lục Thanh vẫn bình tĩnh không hề có biểu hiện của việc Kiếm Nguyên bị tiêu hao khiến cho hắn cảm thấy kinh ngạc.

Mà vào lúc này, tất cả kiếm giả đến đây xem cuộc chiến đều kinh hãi. Trận chiến đấu của hai người đúng là bao nhiêu năm mới gặp được một lần ở Lạc Nhật thành. Uy thế mạnh mẽ và mức độ tàn phá của làn khí khiến cho bọn họ không hề nghi ngờ rằng nếu không có sự ngăn cản của thành chủ Cổ Kiếm Phong thì tất cả kiếm giả có tu vi dưới Kiếm Khách đều bị trọng thương.

Sau khoảng chừng hai mươi lần hô hấp, Sinh Tử đại bắt đầu sụp xuống khiến cho mặt đất chấn động nhưng hai người Lục Thanh vẫn ra tay không dừng lại. Phong Lôi kiếm khí dài bảy thước và kiếm khí hệ Kim dài hai trượng lộ ra nơi đầu ngón tay của hai người. Cả hai vẫn đứng bất động, kiếm pháp tiếp tục được thi triển.

Phong Lôi kiếm khí mạnh mẽ cùng với kiếm khí hệ Kim bắn ra xung quanh khiến cho Sinh Tử đại đang sụp xuống liền xuất hiện những cái hố to chừng một thước. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên không ngừng, trên mặt đất bốc lên một đám bụi màu vàng.

- Tiểu tử giải quyết nhanh lên một chút. Sự phụ người muốn ngủ cũng không được yên. - Trong đầu Lục Thanh chợt vang lên âm thanh của Diệp lão.

Nét mặt trở nên nghiêm túc, thân thể Lục Thanh chợt cao lên hơn một tấc, gân xanh nổi lên cuộn cuộn. Tầng thứ nhất của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh trong nháy mắt được lưu chuyển tới cực hạn khiến cho từ thân thể hắn tỏa ra một khí thế mạnh mẽ.

Tay trái đang công kích liền dừng lại, Lục Thanh để mặc cho kiếm khí của Tư Đồ Trọng chém lên người.

“Đinh...”

Một tiếng sắt thép va chạm vang lên khiến cho Tư Đồ Trọng hoảng sợ. Hắn cảm nhận được rõ ràng đạo kiếm khí của mình chỉ rạch được một chút trên da thịt của Lục Thanh mà thôi chứ không tạo thành vết thương thực sự.

“Tại sao mà thân thể của hắn lại có thể mạnh tới vậy?” - Tư Đồ Trọng kêu thầm.

Sau khi, Lục Thanh kêu lên một tiếng đau đớn cũng không cho đối phương thời gian suy nghĩ. Cánh tay phải của hắn giống như một con sóng xô lên bờ, xuất ra một nguồn lực vô cùng mạnh truyền qua thân Luyện Tâm kiếm. Bên kia, sắc mặt Tư Đồ Trọng đại biến. Từ trên thân Tinh Kim kiếm của hắn chợt có một luồng lực mạnh hơn trước mấy lần. Luồng sức mạnh đó hoàn toàn là sức mạnh của cơ thể, trong nháy mắt đã truyền tới cánh tay hắn.

“Thịch thịch...”

Một đóa hoa máu bay lên, cánh tay phải của Tư Đồ Trọng đột nhiên to hơn một phần rồi nổ tung. Hắn kêu lên một tiếng thảm thiết. Tất cả mọi người xung quanh đều không thể tin nổi vào mắt mình. Thân là đệ nhất cao thủ của gia tộc Tư Đồ, Tư Đồ Trọng có tu vi Kiếm Sư tiểu thiên vị lại bị đánh bay ra ngoài.

Ầm...

Không còn Kiếm Nguyên của Tư Đồ Trọng duy trì, kiếm khí do Tinh Kim kiếm tạo ra bị nghiền nát. Kiếm khí hệ Kim bắn ra xung quanh khiến cho Sinh Tử đài sập xuống toàn bộ. Cánh tay Lục Thanh rung lên, một quả cầu kiếm khí bay ra đuổi theo Tư Đồ Trọng.

Quyển 1: Tử Hà tông

106. Chương 104 : Tư Đồ Lão Tổ Trở Về

Quả cầu kiếm khí đi qua khiến cho không khí xuất hiện sự dao động. Bất cứ người nào đứng xem cũng có cảm giác chỉ cần tới gần chắc chắn sẽ bị làn khí dao động ép cho thành từng mảnh vụn.

- Thăng... - Đoạn Thanh Vân không tin vào mắt mình khi nhìn thấy Tư Đồ Trọng bay ngược ra ngoài. Tất cả mọi người đều rõ ràng cánh tay của Tư Đồ Trọng đã mất, thua một cách thảm bại. Khiến cho mọi người thêm thở dài chính là sau này Tư Đồ Trọng cũng chỉ có thể dùng tay trái để thi triển kiếm pháp. Điều này đối với một kiếm giả bao năm quen sử dụng tay phải mà nói có thể khiến cho cả đời cũng khó tiến thêm được một bước nào.

Đúng vào lúc, Cổ Kiếm Phong chuẩn bị ra tay ngăn cản quả cầu kiếm khí của Lục Thanh, thì đột nhiên biến sắc. Một bóng người đột ngột xuất hiện trước Tư Đồ Trọng. Đó là một lão nhân râu tóc bạc phơ, mặc một bộ trường bào màu trắng, xuất hiện không một tiếng động.

“Kiếm Chủ!”

Lục Thanh cảm thấy kinh ngạc. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lão nhân bình tĩnh giơ tay phải, trên tay có một vầng kiếm khí hệ Kim nhàn nhạt, tóm lấy một thức Lôi Đình sơ hiện của Lục Thanh.

“Phụp..”

Chẳng khác gì một cái bong bóng nổ tung, Phong Lôi kiếm khí do Lục Thanh toàn lực thi triển lại bị lão nhân nhẹ nhàng phá hủy. Trong không khí không hề có một tia kiếm khí, tất cả biến mất trong lòng bàn tay của lão nhân.

- Lão tổ tông! Trọng vô dụng, làm mất thể diện của gia tộc Tư Đồ. - Tư Đồ Trọng đứng trên mặt đất, tay trái phong bế kinh mạch nơi vai phải, khàn khàn lên tiếng. Máu tươi chảy ra từ miệng hắn không ngớt. Hiển nhiên vừa rồi, Lục Thanh chẳng những phá hủy cách tay phải của hắn mà ngay cả phủ tạng cũng bị chấn động.

Lão nhân cũng không quay đầu lại, tay trái bóp nát một cái bình ngọc, lấy ra một viên thuốc màu đỏ tỏa ra mùi thơm mát. Lão phất tay một cái, bắn viên thuốc vào trong miệng hắn, sau đó ánh mắt nhìn Lục Thanh đang đứng ở Sinh Tử đài mà mở miệng:

- Tiểu tử rất được. - Nói xong, lão xoay người, ôm lấy Tư Đồ Trọng, hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng mà biến mất.

Âm thanh của lão nhân từ xa vọng lại:

- Gia tộc Tư Đồ của ta sẽ giữ đúng lời hứa.

Vừa rồi, áp lực của lão nhân khiến cho tất cả những người có mặt đều không dám mở miệng. Sau khi lão rời đi, không gian xung quanh Sinh Tử đài như nổ tung.

- Vừa rồi hình như là Kiếm Chủ. Chắc chắn là cường giả Kiếm Chủ, Chuẩn đại sư.

- Không ngờ, truyền thuyết về gia tộc Tư Đồ lại là sự thực. - Tiếp theo, những người có mặt không ngừng than thở.

Mặc dù vừa rồi nhìn Tư Đồ Trọng thất bại, nhưng bọn họ đều biết rằng sau trận chiến này, uy danh của gia tộc Tư Đồ chẳng những không tổn thất mà còn lan tới cả bốn thành khác. Dù sao thì một gã Kiếm Chủ chuẩn đại sư có thực lực thế nào, mọi người cũng đều biết. Có thể nói vào thời điểm này, địa vị của gia tộc Tư Đồ ở Lạc Nhật thành hoàn toàn vững chắc. Cho dù là thành chủ và điện chủ mới có tới cũng không hề ảnh hưởng. Thậm chí bọn họ còn mất nhiều sức để trấn an.

Nhìn phía lão nhân rời đi, Cổ Kiếm Phong như nghĩ tới một người nào đó. Phía sau hắn, đám người Đoạn Thanh Vân có chút khiếp sợ. Mặc dù đã đoán được từ trước nhưng khi tận mắt cảm nhận uy thế của cường giả Kiếm Chủ vẫn không giữ được bình tĩnh.

Lạc Tâm Vũ đứng bên lên tiếng:

- Không ngờ được ngoài nội tông ra trong một gia tộc lớn lại có thể sản sinh được một vị Kiếm Chủ chuẩn đại sư. Xem ra, tông môn cần phải coi trọng các gia tộc lớn hơn nữa.

Dịch Nhược Vũ cũng gật đầu đồng ý. Nhưng ngay lập tức, ánh mắt của mọi người lại nhìn về phía Lục Thanh. Trận đấu hôm nay, Lục Thanh đã gây cho họ biết bao nhiêu là sự kinh ngạc. Bất luận là tu vi đạt tới Kiếm Khách tiểu thiên vị hay là thân thể cứng như sắt thép của hắn cùng với sức mạnh cơ thể giống như của người khổng lồ từ thời viễn cổ đều làm cho mọi người khiếp sợ.

Vào lúc này, mặc dù sắc mặt Lục Thanh hơi tái, nhưng vẫn hơi mỉm cười. Người đầu tiên chào đón hắn không phải ai khác mà chính là Minh Tuyết Nhi vẫn được che chở từ đầu tới giờ. Nét mặt của nàng nghi hoặc, đi quanh Lục Thanh vài vòng sau đó cấu tay của hắn, nói:

- Không phải là bằng sắt. Mềm nhũn như thế này sao vừa rồi lại có âm thanh như vậy?

Lục Thanh nghe vậy không khỏi dở khóc dở cười. Nhưng đối với sự ngây thơ của Minh Tuyết Nhi, hắn không hề cảm thấy khó chịu. Nhiều nhất là ngày thường nàng chỉ tinh nghịch một chút chứ không hề có suy nghĩ gì khác, chẳng khác gì một đứa trẻ khiến cho Lục Thanh cảm thấy rất quý nàng. Vì vậy mà đối với động tác của nàng, hắn chẳng còn cách nào khác mà phải trốn tránh.

Cho tới khi đám người Đoạn Thanh Vân đi tới, Minh Tuyết Nhi mới buông tha cho Lục Thanh.

- Thế nào? Bị thương có nặng hay không? - Đoạn Thanh Vân nhìn chỗ áo rách bên ngực trái của Lục Thanh, ở đó vẫn có một chút vết máu.

- Không việc gì. Chỉ là nội phủ chấn động một chút mà thôi. Không có gì đáng ngại. - Lục Thanh lắc đầu nói.

- Vậy là tốt rồi. - Đoạn Thanh Vân thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt lại trở nên phức tạp, nhìn Lục Thanh:

- Tiểu tử người bỏ ta lại càng ngày càng xa.

Lục Thanh nghe thấy vậy sững sốt. Nhưng ngay lập tức, sắc mặt Đoạn Thanh Vân trầm xuống, hung dữ nói:

- Sau này đừng có xuất hiện cái ý định xoi tái ta đó. - Nói xong, Đoạn Thanh Vân cũng không nhịn được mà cất tiếng cười ha hả. Đến lúc này, Lục Thanh mới có phản ứng, mỉm cười.

Đưa mắt nhìn Triệu Thiên Diệp, cả hai nhìn nhau một lúc lâu rồi Triệu Thiên Diệp mở miệng:

- Luận kiếm sắp tới hãy cùng ta tranh tài một lúc.

Vào lúc này, trong ánh mắt của Triệu Thiên Diệp, Lục Thanh có thể thấy được ý chí chiến đấu tràn ngập. Thậm chí hắn cũng phát hiện ra Nhiếp Thanh Thiên đang đứng ở bên, ánh mắt nhìn mình cũng lóe lên tia sáng.

Cuối cùng, Lục Thanh nhìn về phía bốn người Lục Triển vẫn đứng. Ngoài hai lão Chú Kiếm sư còn có cả hạ nhân của cửa hàng. Vào lúc này, nét mặt bọn họ có chút kính sợ mà nhìn hắn. Bọn họ biết, trận đánh của Lục Thanh sẽ nhanh chóng truyền khắp năm ngõi thành lớn trong khu vực Tử Hà tông. Với thực lực của Lục Thanh có thể đánh bại Kiếm Sư tiểu thiên vị, mặc dù vẫn còn kém phụ thân Lục Vân của hắn những cũng không xa lắm.

Đặc biệt lần này, Lục Thanh lại lấy đại trưởng lão của gia tộc Tư Đồ, một trong năm đại gia tộc để lập uy. Sau này, gần như không còn thế lực nào dám dễ dàng chạm tới nữa. Điều này cũng gián tiếp xác định địa vị của Lục gia trong khu vực Tử Hà tông, bước đầu ổn định lại.

- Tiểu tử! Người khiến cho ta phải kinh ngạc. - Lúc này, Cổ Kiếm Phong cũng đi tới. Sau khi đánh giá Lục Thanh một chút, hắn nói:

- Nếu không phải bây giờ người mới đạt tới cảnh giới Kiếm Khách mà là Kiếm Sư thì ta cũng không muốn bỏ qua tỉ thí với người.

Dừng lại một chút, Cổ Kiếm Phong nói:

- Ta bắt đầu muốn nhìn thấy thành quả của người. Lần này từ biệt, ta và Ô huynh sẽ cùng nhau ngao du để ngộ kiếm. Luận kiếm giữa năm ngọn núi vào bốn năm nữa nhất định chúng ta sẽ tới xem. Hy vọng tới lúc đó, lại có thể nhìn thấy người khiến chúng ta phải kinh ngạc. Người đứng là một vị kiếm giả trời sinh.

Vừa nói xong, không để cho đám người Lục Thanh lên tiếng, Cổ Kiếm Phong hóa thành một luồng sáng màu hồng bay về phía chân trời. Đồng thời, từ phía Kiếm Thần điện cũng có một luồng khí thể kinh người dâng lên. Ngay lập tức, trong ánh mắt của mọi người, hai đạo kiếm khí màu đỏ hội tụ trên bầu trời rồi bắn nhanh về phía xa.

- Bọn họ đi rồi. - Minh Tuyết Nhi mở miệng nói. Nhìn hai điểm sáng màu hồng biến mất trên trời, khuôn mặt nàng có chút ao ước.

Cuối cùng thì trong sự chú ý của đông đảo mọi người, Lục Thanh và đám người Lục Triển trở về cửa hàng kiếm của Lục gia. Sau đó, mọi người cũng giải tán. Bọn họ đều biết một sự tranh chấp mới lại sắp bắt đầu trong Lạc Nhật thành.

Sau khi trở lại cửa hàng, Lục Thanh liền đi vào hậu đường. Đám người Đoạn Thanh Vân được Lục Triển sắp xếp cho ở tiểu viện phía sau.

Đêm đến, trong căn phòng phía Đông, Lục Thanh ngồi xếp bằng trên giường. Vầng sáng màu xanh tím lưu chuyển trên người, đồng thời hơi thở dao động không ngừng quanh người hắn khiến cho nguyên khí trong trời đất cũng dao động theo. Một lúc lâu sau, Lục Thanh mở hai mắt. Hắn kéo áo bên ngực trái xuống. Trên ngực, vết thương dài ba tấc đã không còn một chút dấu vết.

- Thế nào? Khả năng khôi phục của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của sư phụ ra sao? - Trong đầu, âm thanh đặc ý của Diệp lão vang lên.

Lục Thanh gật đầu. Mức độ hồi phục quá mạnh. Mặc dù vết thương như thế này cũng không nặng nhưng dùng thuốc điều trị cũng phải mất nửa tháng mới có được hiệu quả như vậy. Nhưng hôm nay, chỉ cần mấy canh giờ đã trở lại bình thường. Điều này khiến cho Lục Thanh càng hiểu thêm về mức độ mạnh mẽ của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh.

Nhưng sau đó, nét mặt Lục Thanh lại có chút bất đắc dĩ. Bởi vì trước đó đã để cho lực lượng thân thể bộc phát toàn bộ, khiến cho tu vi của hắn tăng lên. Vì vậy mà thời gian củng cố và tu dưỡng lại nhiều hơn một tháng.

Sáng ngày hôm sau, vết thương của Lục Thanh đã hoàn toàn khỏi hẳn. Ngay cả nội phủ chấn động cũng không còn cảm thấy nữa. Điều đó khiến cho mọi người lại thêm kinh ngạc, càng thêm thèm muốn với may mắn mà hắn gặp được trong Huyết Tế tà kiếm trận. Nếu như có thể được kết quả như của Lục Thanh bây giờ, dù cho tính mạng bị nguy hiểm cũng hoàn toàn xứng đáng.

Tính cả thời gian từ trước đến nay, mọi người đã rời khỏi Tử Hà phong gần hai tháng. Sau đó, từ chối Lục Triền giữ lại, đoàn người ra khỏi Lạc Nhật thành rồi chia làm ba hướng trở về sư môn.

Quyển 1: Tử Hà tông

107. Chương 105 : Thanh Danh! Lễ Phong Hộ Pháp

Sau năm ngày trèo đèo lội suối, cuối cùng năm người Lục Thanh trở về tới chân núi của Triều Dương phong. Vào lúc này, tuyết đã tan chảy thành dòng suối từ trên sườn núi xuống sông. Mặt sông đóng băng cũng bắt đầu tan dưới ánh nắng mặt trời. Từng tảng băng trôi trong dòng nước va chạm với nhau vỡ thành vô số những mảnh nhỏ.

Lúc này, dưới ánh mặt trời, mỗi một tảng băng như một tấm kính, phản xạ ánh nắng mặt trời chói chang. Năm người đi dọc theo con đường núi mà đi lên trên, trên đường đi gặp được rất nhiều đệ tử ngoại môn. Sau lưng đám đệ tử ngoại môn đeo gùi trúc đựng đầy các loại rau quả.

Đoạn Thanh Vân ngạc nhiên, túm lấy một gã đệ tử ngoại môn:

- Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ trên núi có lễ cúng tế gì hay sao?

Đúng là trên mỗi núi vào đầu tháng đều có người ở các phường thị đưa đồ vật lên. Nếu như không có đại sự gì thì cơ bản là không cần phải mua với một lượng lớn như vậy.

Tên đệ tử ngoại môn tuổi cũng còn trẻ tương đương với Đoạn Thanh Vân. Nhìn thấy mấy người sau lưng Đoạn Thanh Vân, nét mặt hắn có chút khấn trương và e ngại. Hắn biết trước mặt mình toàn là những nhân vật đứng đầu nội tông.

“Chát...” - Thấy ánh mắt của tên đệ tử ngoại môn, Đoạn Thanh Vân vỗ trán, còn bốn người Lục Thanh cũng nhú mày. Bọn họ biết cuống như vậy là do thực lực và địa vị chênh lệch, nhưng nếu chỉ sợ hãi cũng không tới mức độ này.

- Người trả lời cho đi, chúng ta sẽ không làm khó người. - Dư Cập Hóa bước tới, gỡ cánh tay của tên đệ tử ngoại môn đang bị Đoạn Thanh Vân nắm, nói một cách ôn hòa.

Thấy năm người trước mặt không có ác ý, tên đệ tử ngoại môn mới run rẩy nói:

- Nghe nói trong nội tông có một vị sư huynh tên là Lục Thanh được mở lễ phong chức hộ pháp. Vì vậy mà chấp sự đại nhân phụ trách mọi việc trong ngày sau chúng ta xuống núi mua một ít đồ dùng. Chấp sự nói rằng lễ phong hộ pháp phải dùng toàn đồ mới, không thể dùng những thứ đã đưa lên từ trước.

Nói xong, tên đệ tử ngoại môn vô thức nhìn về phía Lục Thanh mấy lần. Nhìn thế nào hắn cũng có cảm giác người đó hơi quen thuộc, hình như gần đây có nghe thấy chuyện gì đó liên quan.

- Tốt lắm! Người có thể đi. - Dư Cập Hóa phát tay nói.

- Vâng! - Vâng dạ một tiếng, tên đệ tử ngoại môn vội vàng đuổi theo đám người phía trước.

- Đợi một chút...- Suy nghĩ gì đó, Dư Cập Hóa lại mở miệng nói.

Vội vã đứng lại, tên đệ tử ngoại môn xoay người nói:

- Các vị sư huynh! Ta chỉ biết có vậy, xin các người để cho ta đi.

Thở dài, Dư Cập Hóa mở miệng nói:

- Sau này nếu có người làm khó dễ cho người thì cứ nói tên của Lục hộ pháp. - Nói xong hắn đưa mắt nhìn Lục Thanh.

- Lục hộ pháp? - Tên đệ tử ngoại môn nghe thấy vậy mà sửng sốt, rồi nhìn về phía Lục Thanh. Sau khi thấy tuổi của Lục Thanh không khác với mình nhiều lắm, hắn chợt bừng tỉnh. Đồng thời thanh kiếm khổng lồ đeo sau lưng làm cho hắn nhớ ra một người.

Lục hộ pháp! Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có vị sư huynh sắp được phong làm hộ pháp mà thôi. Trên núi không hề có mặt vị hộ pháp họ Lục đó, đồng thời ở đây người này cũng có khuôn mặt trẻ như vậy. Thậm chí lại còn có cùng cái tên nổi danh tương đương với đại sư huynh Nhiếp Thanh Thiên, trở thành một trong hai truyền kỳ trên Triều Dương phong.

Ánh mắt hắn không còn giữ được sự bình tĩnh. Sau đó, tên đệ tử ngoại môn quay về phía Lục Thanh thì lễ, nói:

- Đa tạ hộ pháp. - Sau đó, cảm thấy như vậy vẫn còn chưa đủ, liền quay sang bốn người Dư Cập Hóa thì lễ rồi mới quay người mà đi.

- Có phải đang hỏi tại sao ta làm như vậy đúng không? - Sau khi tên đệ tử ngoại môn đi xa, Dư Cập Hóa mới mở miệng nói.

Lục Thanh gật đầu cũng nói theo:

- Tại sao hắn lại sợ chúng ta như vậy?

- Bởi vì chúng ta là đệ tử nội tông. - Dư Cập Hóa trầm giọng nói:

- Người mới lên núi, hơn nữa bình thường cũng chỉ tu luyện nên có nhiều chuyện không biết.

Dừng một chút, Dư Cập Hóa nói tiếp:

- Trên năm ngọn núi chính đệ tử nội tông và ngoại môn có một sự chênh lệch rất lớn. Mặc dù vẫn gọi là sư huynh đệ, nhưng quan hệ lại chẳng khác nào chủ tớ. Cũng giống như trong nội tông chúng ta, do các thể lực khác nhau nên cũng tạo thành những khu vực khác nhau. Chẳng hạn bốn người chúng ta ta, lại thêm Nhiếp Thanh Thiên có thể nói là một thể lực cực mạnh. Nếu huynh đệ muốn truyền ra nhanh hơn, mời vào đây đăng ký góp sức cùng chúng tôi:

- Mà một khi có được thể lực sẽ có sự phân tranh khiến cho rất nhiều đệ tử ngoại môn cũng bị liên lụy. Mặt khác do thực lực yếu nên đệ tử ngoại môn cũng không được coi trọng. Rất nhiều lúc trở thành đối tượng bị ăn hiếp. Việc này đã trở thành chuyện bình thường trên cả năm ngọn núi.

- Chẳng lẽ tông môn không có quy định bảo vệ đệ tử ngoại tông hay không? - Lục Thanh nhíu mày hỏi.

Dư Cập Hóa lắc đầu, nói:

- Đệ tử ngoại tông bị quen gọi là đệ tử ngoại môn chính là do bọn họ không thể nào bước vào cánh cửa kiểm đạo. Thử hỏi như thế thì bọn họ có điều gì có thể khiến cho tông môn đặt ra quy định?

- Vì vậy mà chúng ta cũng không thể thay đổi được, nhưng vẫn có thể giúp một chút. Dù sao thì bọn họ cũng không được thoải mái. Cho dù là chúng ta cũng có đôi khi vấp ngã cần phải có người dìu dắt nữa cơ mà. Một đời làm ác không thể bằng một đời làm điều thiện. - Giống như nghĩ tới điều gì đó, âm thanh của Dư Cập Hóa có chút thâm trầm.

Mấy lời của Dư Cập Hóa mới gợi cho Lục Thanh nhớ ra. Nếu không có Đoạn Thanh Vân thì hắn chẳng biết bị đưa tới đâu. Mà tất cả những cơ may của hắn cũng đều xuất phát từ Minh Nguyệt đầm. Nếu như không có sự giúp đỡ của mấy người Đoạn Thanh Vân thì cơ bản hắn không thể có được thành tựu như lúc này.

Trên đường đi tiếp, năm người hoàn toàn im lặng. Sau khi đi tới cửa Triều Dương cung, vẫn có hai gã đệ tử ngoại tông đứng đó. Nhìn thấy năm người Lục Thanh xuất hiện trên con đường, hai người đó vội vàng bước tới. Một gã đệ tử cúi người hành lễ với Lục Thanh, nói:

- Xin mời hộ pháp đại nhân tới sân trước đại điện để chuẩn bị lễ phong. Buổi lễ đã được chuẩn bị xong. Phong chủ và các vị hộ pháp đều ở trên sân chờ ngài.
- Các vị sư huynh cũng mời tới đó. - Nói xong, gã lại quay sang bốn người nói tiếp.

Lục Thanh và bốn người Đoạn Thanh Vân nhìn nhau. Tốc độ tin tức nhanh thật, ngay cả thời gian bọn họ quay về lúc nào cũng biết rõ, lại còn chuẩn bị đầy đủ khiến cho người ta khiếp sợ.

Năm người bước vào Triều Dương cung, tới thẳng trước đại điện. Vào lúc này, trên khoảng sân rộng trước đại điện đã tụ tập rất nhiều người, đám đệ tử nội tông đã tới đông đủ. Do nhiệm vụ Thú Khư hủy bỏ nên rất nhiều người trở về, bắt đầu chuẩn bị cho lần luận kiếm sắp tới. Bởi vì lần luận kiếm này có ý nghĩa khác biệt, nó quyết định người nào đi vào trong Kiếm Trì nên tất cả đều dốc toàn lực để chuẩn bị.

Lục Thanh thấy trên Diệu Dương đài rộng khoảng chừng sáu thước có một cái hương án. Bên trên có bày hoa quả còn rất tươi. Mỗi bên cắm một ngọn nến to, ở giữa là một cái lư đồng tỏa ra mùi hương thơm mát.

Phong chủ Huyền Thanh và năm vị hộ pháp mặc võ phục màu trắng theo thứ tự ngồi xếp bằng trên Diệu Dương đài. Phía sau bọn họ, đệ tử ngoại tông đeo kiếm đứng yên lặng. Mà đám đệ tử ngoại tông lại càng không dám lên tiếng, đứng xung quanh.

Tiếng bước chân của năm người Lục Thanh, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

- Lục Thanh! Lên Diệu Dương đài. - Âm thanh bình tĩnh, uy nghiêm của Huyền Thanh vang lên.

Ánh mắt bình tĩnh, Lục Thanh vận chuyển Luyện Hồn quyết giữ vững tinh thần, ngẩng đầu đi tới Diệu Dương đài.

Vào lúc này, hắn không khỏi nhớ tới lần đầu tiên bản thân tham gia thần luyện đã nói chuyện với Thúc Vũ.

- Lục sư đệ! Người vừa mới tới nên không biết. Thần luyện là truyền thống ngàn năm của Triều Dương phong, chỉ có thể xem như khởi động làm nóng người mỗi ngày mà thôi. Tu luyện chính thức phải chờ sau khi thần luyện xong, mọi người tự tìm nơi riêng biệt. Bất luận là khu rừng bên cạnh Triều Dương cung hay là phía sau núi đều được. Mà sư phụ cũng không phải ngày nào cũng tới. Đại khái mỗi tháng tới khoảng một hai lần.
- Còn cái đài xây bằng đá trước mặt có tên là Diệu Dương đài. Năm đó Tổ sư gia ngẩng mặt trời mà sáng tạo ra Diệu Dương kiếm thức. Mỗi buổi thần luyện đều do đại sư huynh dẫn kiếm. Chỉ có điều bây giờ do đại sư huynh đang cảm ngộ kiếm đạo nên sư phụ cho phép không phải tới thần luyện. Bây giờ, do nhị sư huynh dẫn kiếm.

Nửa năm trước, hắn vẫn còn đứng cùng với Thúc Vũ ngưỡng mộ nhìn Diệu Dương đài. Nửa năm qua đi, Thúc Vũ vẫn ở vị trí đó mà hắn chẳng những thực lực tăng lên, thậm chí bây giờ trong ánh mắt của mọi người bước lên Diệu Dương đài.

Đúng là duyên phận của mỗi người đều không thể nói trước.

Trong lòng cảm thán một chút, Lục Thanh dẹp bỏ suy nghĩ, thông thả đi xuyên qua đám đệ tử. Khi đi qua hai hàng đầu tiên, hắn cảm nhận được những ánh mắt sững sờ đang nhìn mình. Một trong số những ánh mắt đó chính là của Công Dương vũ. Mà một ánh mắt khác chính là của Thái Vân đã chiếm vị trí của Dư Cập Hóa.

Vào lúc này, không ai có thể cảm nhận được suy nghĩ của Công Dương Vũ và Thái Vân như thế nào đối với cái tên tiểu tử mới hôm nào còn bị họ dẫm dưới chân, nhưng chỉ qua nửa năm chẳng những có được thực lực mạnh mà còn sắp trở thành một vị hộ pháp.

Vì thế mà tới tham gia buổi lễ khiến cho bọn họ khó có thể chấp nhận nỗi sự thực trước mắt.

108. Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm – Chương 1: Luyện Tâm Viện! Sâm Vương Đan

Cười thầm một cách lạnh lùng, Lục Thanh cũng chẳng để ý tới bọn họ làm gì. Trong con mắt của hắn thì tu vi của hai người đó chỉ được cái vỏ ngoài, không có được sự tôn trọng của người khác, không có chút tu dưỡng, chỉ thích ý mạnh hiếp yếu. Không xứng đáng là người để Lục Thanh coi là đối thủ.

Bước lên trên Diệu Dương đài, nhìn Huyền Thanh và năm vị hộ pháp, Lục Thanh phát hiện có hai vị hộ pháp mà hắn chưa nhìn thấy bao giờ. Ba người còn lại đều có mặt trong lần luận kiếm trước đây. Tuy nhiên, trong số này lại không có đại hộ pháp Trường Mi đã chủ trì luận kiếm.

- Lục Thanh nghe phong... - Huyền Thanh mở hai mắt, nói một cách bình tĩnh.

- Vâng! - Lục Thanh khom người hành lễ.

- Do biểu hiện kiệt xuất của người ở Lang Nha sơn đã cứu cho tông môn thoát khỏi nguy hiểm. Qua sự thảo luận của ta và tông chủ nay quyết định phong trước chức vị hộ pháp truyền thừa cho ngươi. Thân là hộ pháp phải duy trì quy định của tông môn, sáng suốt, đại nghĩa. Ngươi có thể làm được không?

- Đệ tử có thể! - Ánh mắt của Lục Thanh có một sự kiên định.

- Tốt... - Huyền Thanh mỉm cười. Sắc mặt lão chợt trở nên nghiêm nghị, nói:

- Dâng hương! Bái tế linh hồn các vị tổ sư trên trời. Các đệ tử quỳ lễ.

- Bái tế linh hồn tổ sư...

Trên sân rộng, tất cả đệ tử ngoại môn hay nội tông cũng đều quỳ lạy, dập đầu về phía hương án. Không khí trên cả khoảng sân rộng trở nên nghiêm túc.

Châm cây hương lên trên ngọn nến, hai ngón tay Lục Thanh khép lại giống như kiếm chỉ, xoay mặt về phía lư hương bái chín cái sau đó mới cắm que hương.

Một làn khói xanh từ từ bay lên. Trên khoảng sân lúc này không có gió nên làn khói xanh từ từ lan rộng ra khắp sân.

- Lễ xong! Tất cả đứng dậy. - Sau đó, Huyền Thanh mở miệng nói. Mặc dù âm thanh của lão không cao nhưng vẫn truyền khắp mọi góc ngách trên sân.

Nhìn Lục Thanh đang đứng trước mặt, Huyền Thanh trầm ngâm một lúc rồi mở miệng nói:

- Trước đây, hộ pháp trên Triều Dương phong chúng ta đã có mười một người. Bây giờ, Lục Thanh trở thành hộ pháp sẽ đứng thứ mười hai. Ban thưởng cho ngươi một thanh kiếm ẩn màu trắng, một ngôi viện có thể tùy ý lựa chọn, đồng thời còn có bổng lộc của hộ pháp hàng năm của Triều Dương phong, cùng với việc có thể xem tất cả các loại kiếm pháp tinh thâm. Ngoài ra còn có tư cách sử dụng cái động thứ ba mươi để bế quan. Ngươi có yêu cầu gì khác thì cứ nói ra.

- Đệ tử không có yêu cầu gì khác. - Lục Thanh không hề do dự mở miệng. Hắn biết những điều kiện đó đã là hết sức ưu đãi. Nếu còn có thêm yêu cầu thì đúng là quá đáng.

Huyền Thanh thấy vậy hài lòng gật đầu. Năm vị hộ pháp ở bên cạnh cũng mỉm cười. Ngay sau đó, Huyền Thanh phát tay cho đám đệ tử giải tán, rồi giới thiệu cho Lục Thanh năm vị hộ pháp để cho hắn chào hỏi.

Khác với trước đây, hôm nay Lục Thanh cũng đã là hộ pháp. Ngoại trừ Phong chủ, tông chủ cùng với kiếm chủ có được kiếm ẩn màu vàng ra. Còn lại hắn chỉ cần chào ngang hàng với các hộ pháp khác. Còn đám sư huynh đệ trước đây lại phải hành lễ với hắn. Đây là do sự chênh lệch địa vị tạo nên.

Trong tông môn, thân phận thay đổi bắt đầu từ đệ tử nội tông sau đó đến chấp sự có kiếm ẩn bằng đồng. Trên chấp sự là hộ pháp có được kiếm ẩn màu trắng. Còn cuối cùng là Kiếm Chủ - Chuẩn đại sư và thành chủ nắm giữ kiếm ẩn màu vàng. Tất cả chức vụ tăng lên đều do thực lực mà thay đổi. Đồng thời nó cũng là mục tiêu của tất cả đệ tử theo đuổi.

Sau nửa tháng...

Bên cạnh Tử Trúc viện, trong một căn viện có tên là Luyện Tâm, Lục Thanh tĩnh lặng ngồi trong rừng trúc. Luyện Tâm viện là do Lục Thanh lựa chọn bên cạnh Tử Trúc viện một trang viện vắng đi, sau đó tu sửa lại rồi được hán đổi tên.

Vào lúc này, Lục Thanh đang cầm trong tay một cái bình ngọc màu tím được chế tạo tinh xảo. Cái bình được chế tạo có tới ba tay cầm, cái nắp được làm bằng gỗ tử đàn thơm ngát. Mở bình ngọc ra, Lục Thanh dốc ra một viên đan được màu xanh to bằng ngón cái. Viên đan được tỏa ra một mùi hương thâm nhè nhẹ, cùng với một số loại dược liệu khác. Nhưng Lục Thanh cũng không tinh tường tới mức có thể phân biệt được.

Viên đan dược này có tên là Sâm Vương đan. Sáng sớm hôm nay, Huyền Thanh phái đệ tử ngoại môn đưa tới. Bên cạnh đó còn có một quyển bản luận một chút về các loại đan dược. Những ghi chép về đan dược trong đó khiến cho Lục Thanh cảm thấy kinh ngạc.

Căn cứ vào những gì trong đó ghi lại, Lục Thanh biết được đan dược thực ra là được người ta sử dụng tinh hoa của dược liệu để chế thành. Đối với kiếm giả mà nói, nếu chỉ dùng dược liệu quý báu để bồi nguyên thì đúng là có thể làm cho Kiếm Nguyên trong cơ thể lớn mạnh, đạt được mục đích tăng trưởng tu vi. Nhưng nếu chỉ là dược liệu đơn thuần sinh trưởng trong trời đất thì vẫn có tạp chất. Nếu dùng lâu ngày sẽ từ từ tạo ra độc dược trong cơ thể, ảnh hưởng tới sự tiến bộ của tu vi, thậm chí còn bị thụt lùi.

Mà thuật luyện chế đan dược chính là nhằm để loại bỏ tạp chất. Qua bao sự nghiên cứu của vô số dược sư, cuối cùng cũng tạo ra được một con đường luyện đan.

Như viên Sâm Vương đan trong tay Lục Thanh, theo những gì trong quyển thư tịch miêu tả thì nó được dùng sâm vương trăm năm, cùng với một số dược liệu hơn mười năm mà luyện chế thành. Nó có công hiệu làm cho tu vi của kiếm giả dưới Kiếm Chủ tăng tiến.

Lục Thanh tin rằng nếu như một lọ Sâm Vương đan thất lạc tới phường thị dưới núi chắc chắn sẽ xảy ra đại loạn. Có thể nói, Sâm Vương đan chính là chí bảo của kiếm giả. Không biết có bao nhiêu người có thể thoát khỏi sự hấp dẫn của nó.

Nhưng ngay lập tức Lục Thanh lại lắc đầu. Điều đó là chuyện không thể. Một lọ Sâm Vương đan chính là số lượng một năm của hắn, có thể thấy được mức độ quý báu như thế nào. Mà cũng phải trở thành hộ pháp mới có thể có được điều đó. Dược liệu ngoài trăm năm cũng chỉ có tông môn mới có thể thu thập để luyện chế. Đan dược quý như vậy làm sao có thể để nó thất lạc ra ngoài.

Mà đan dược cũng có sự khác nhau. Dưới trăm năm, đan dược không có chút phẩm chất, chỉ có tác dụng đối với người Trúc Cơ đạt tới tu vi Kiếm Giả. Sử dụng dược liệu từ trăm năm tới năm trăm năm có thể xem như là hạ phẩm, sử dụng cho kiếm giả có tu vi dưới Kiếm Chủ dùng. Còn từ năm trăm năm tới một ngàn năm thì rất quý, thuộc về trung phẩm, thích hợp cho Kiếm Chủ tăng tu vi. Còn dưới Kiếm Chủ, chỉ cần cảnh giới và mức độ thân thể có thể chịu đựng được thì nó cũng giúp cho Kiếm Nguyên tăng lên rất nhanh.

Cuối cùng chính là đan dược thượng phẩm có giá trị vô giá. Nó được dùng dược liệu ít nhất ngàn năm tuổi để luyện chế. Linh dược ngàn năm, ngoại trừ một số tông môn truyền thừa ngàn năm ra cũng ít có được nơi nào có. Vào thời điểm này, trong Thập Vạn đại sơn rất khó tìm được.

Cũng bởi vì như vậy mà công hiệu của nó phải nói là kinh người, gần như có thể dùng cho kiếm đạo đại sư có cảnh giới Kiếm Hồn tăng tu vi. Còn kiếm giả cảnh giới Kiếm Nguyên nếu thân thể có thể chịu đựng nổi thì thậm chí nó còn tăng lên cả một thiên vị.

Tới cảnh giới Kiếm Nguyên, ngoại trừ một số kiếm giả có tư chất thiên tài ra, muốn tăng lên một thiên vị phần lớn phải cần tới hơn hai năm. Một viên đan dược bé nhỏ có thể tiết kiệm hai năm thì quý tới mức độ nào?

Phần giới thiệu cuối cùng, người viết có đoán, đan dược thượng phẩm cho dù là tông môn cấp Kim Thiên cũng khó mà có được. Đại khái là phải tới cấp Bạch Linh, truyền thừa ngàn năm mới có được một ít.

Lật tới cuối quyển sách cũng có một số ghi chép về vài loại đan dược nhưng phần lớn chỉ là hạ phẩm với không có cấp bậc. Trung phẩm có hơn mười loại. Còn thượng phẩm đan dược có thể là do người viết chưa được tận mắt nhìn thấy nên không ghi lại.

Đặt quyển sách sang một bên, Lục Thanh lại thả Sâm Vương đan vào trong bình ngọc. Đối với hắn mà nói thì bây giờ dùng Sâm Vương đan vẫn chưa phải lúc. Tu vi của hắn khi ở Lạc Nhật thành đã tăng lên. Ít nhất phải cần tới nửa năm để củng cố thân thể và kiếm nguyên. Vào lúc này, sử dụng đan dược chẳng những tu vi không tăng lên mà còn khiến cho hắn mất nhiều thời gian củng cố hơn, thậm chí còn khiến cho thân thể bị tổn thương.

Sau đó, Lục Thanh lại cầm hai cái bình khác. Trong cái bình này có Dưỡng Thân đan không hề có cấp bậc. Nó cũng chính là loại đan dược mà ban đầu Lệ Kinh Sanh đã đưa cho hắn để chữa thương. Loại đan dược này có hiệu quả rất tốt đối với nội thương. Ngoài ra còn có một loại khác đó là Cố Nguyên đan, nuôi dưỡng kinh mạch, xương thịt, củng cố Kiếm Nguyên. Nó đúng là loại mà Lục Thanh đang cần.

Do đây là hai loại đan dược không có cấp độ nên số lượng trong bình cũng nhiều hơn. Đại khái mỗi bình có khoảng chừng hai mươi viên. Bởi vì kiếm giả mưu cầu tu luyện kiếm đạo vô thượng nên phần lớn chỉ luyện ra đan dược tăng tiến tu vi. Những loại đan dược có công hiệu khác rất ít xuất hiện. Mà cơ bản là đan dược dưới hạ phẩm có rất ít.

Đặt một viên Cố Nguyên đan vào trong miệng. Mới dính chút nước bọt, Cố Nguyên đan liền tan rã, chảy xuống qua yết hầu. Sau đó nó nhanh chóng khuếch tán thành vô số dòng chảy vào trong xương thịt hoặc kinh mạch.

Sau khoảng một khắc cảm giác mát lạnh chợt thay đổi, chẳng khác gì nhảy vào giữa giòng nước nóng. Toàn thân có cảm giác ấm áp. Lục Thanh có thể cảm nhận được một cách rõ ràng thân thể hơi thư thái. Kinh mạch giãn rộng do Kiếm Nguyên tăng lên quá nhanh vẫn có cảm giác đau đớn cũng dịu đi rất nhiều.

Đồng thời, Lục Thanh cũng vận chuyển tầng thứ nhất của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, thu nạp một chút chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát để điều hòa kinh mạch trong thân thể chứ không chuyển hóa thành Kiếm Nguyên để tu luyện.

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua từng ngày một. Không khí trên Triều Dương phong cũng bắt đầu nóng lên, gần như mỗi ngày đều có thể nghe thấy vô số những tiếng rít xé gió, cả tiếng kiếm ra khỏi vỏ vang lên. Luận kiếm giữa năm sắp tới đối với đệ tử nội tông rất quan trọng. Bởi nó xác định được người nào đủ tư cách đi vào trong kiếm trì thần thánh để tu luyện. Tất cả đều chờ vào lần luận kiếm sắp tới.

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

109. Chương 2: Cố Nguyên Đan

Một tháng trôi qua. Trong tháng qua, mỗi ngày, Lục Thanh đều dùng một viên Cố Nguyên đan, lại thêm sự phối hợp của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tiếp tục củng cố. Theo lời Diệp lão nói thì nếu như có thêm một lọ nữa thì có khả năng trước khi luận kiếm diễn ra, thân thể của hắn hoàn toàn bình phục.

Sau đó, Lục Thanh suy nghĩ một chút. Cố Nguyên đan không phải là loại đan dược có cấp bậc, không quý như loại đan dược hạ phẩm Sâm Vương đan. Mà Cố Nguyên đan đối với các hộ pháp khác cũng không tới mức quá cần thiết như hắn. Vì vậy chắc chắn sẽ có hộ pháp cất giữ. Nếu như hắn mang Sâm Vương đan đi trao đổi chắc chắn là có thể được.

Nhưng vấn đề là bây giờ, hắn cần phải tìm ai để trao đổi? Suy nghĩ một lúc, Lục Thanh cũng không biết phải đi tìm ai. Bản thân không hề có chút giao tình nào với mười một vị hộ pháp còn lại nên không thể mở miệng.

Dừng lại một chút, hắn chợt nhớ tới Hoàng lão trong phòng chú kiếm. Hoàng lão chính là một vị chú kiếm sư bát phẩm duy nhất trên Triều Dương cung. Nghe đám Đoàn Thanh Vân nói thì tu vi của Hoàng lão cũng không kém so với đại hộ pháp. Thậm chí đôi khi hộ pháp mời lão chú kiếm cũng phải rất khách khí. Điều này thì Lục Thanh có thể hiểu được vì kiếm, đặc biệt là kiếm đạt tới thất phẩm có thể nói là rất quý.

Ở cửa hàng kiếm của Lục gia, một thanh kiếm lục phẩm phải bán được một ngàn tử ngọc tệ. Mà một ngàn tử ngọc tệ cũng đủ cho hơn một trăm hộ dân bình thường có ba miệng ăn sống cả đời. Mà đó cũng mới chỉ là giá tiền cơ bản. Nếu như đem đi đấu giá thì còn cao hơn nữa, chứ chưa phải nói tới những thanh kiếm

đạt tới thất phẩm. Nếu không có được năm ngàn tử ngọc tộ thì đừng hòng chạm tay được vào nó. Mà Chú Kiếm sư đạt tới thất phẩm có địa vị rất cao. Hơn nữa Chú Kiếm sư đạt tới mức độ đó rất ít.

Vì vậy, bổng lộc của Hoàng lão chắc chắn sẽ không thấp như đám hộ pháp bọn hắn.

Nghĩ tới đây, Lục Thanh liền đi ra ngoài. Lúc này đã vào đêm, phần lớn trong các trang viện đều đang dùng bữa tối. Trên đường đi, Lục Thanh thấy rất nhiều đệ tử ngoại môn đang đi đưa cơm khiến cho không khí tỏa ra một mùi thức ăn thơm phức.

Điều đó khiến cho Lục Thanh nhớ tới kỹ thuật nấu ăn của Đoạn Thanh Vân. Nhưng rất có thể là do sự ảnh hưởng của hắn nên ngay sau khi lễ phong chức kết thúc. Bốn người Đoạn Thanh Vân cũng được Huyền Thanh ban cho bốn năm sử dụng cái động thứ ba mươi.

Vào lúc này, cả bốn người đều bước vào giai đoạn bế quan. Ngay cả Đoạn Thanh Vân cũng không ngoại lệ. Nghe nói ngoại trừ thời gian Trúc Cơ, đây là lần thứ hai hắn bước vào bế quan. Bây giờ, không khí trong Tử Trúc viện rất lạnh lẽo. Vì vậy mà Lục Thanh cũng chỉ đi qua đó mà thôi.

- Bái kiến Lục hộ pháp.

- Hộ pháp đại nhân...

- Đại nhân...

Trên đường đi thi thoảng lại có đệ tử ngoại môn hoặc nội tông hành lễ với Lục Thanh. Mặc dù cảm thấy không quen nhưng Lục Thanh vẫn đáp lại.

Tới nơi, phòng chú kiếm hết sức yên tĩnh. Khi hắn bước chân trên con đường rải đá trắng, không hề gặp một đệ tử ngoại tông nào qua lại. Nơi đây vẫn phủ đầy một màu xanh như trước chỉ có điều những loài hoa có lẽ vẫn chưa tới thời điểm trở bông nên chỉ có một màu xanh của lá mà thôi.

Cái ao chứa toàn nước của Bích Hàn đầm vẫn tỏa ra từng làn khói trắng lạnh lẽo. Bên cạnh cái ao là một lớp băng dày. Khung cảnh nơi đây lúc nào cũng như mùa đông, có thể cảm nhận được từng làn hơi lạnh trong không khí.

Chưa tới phòng chú kiếm nhưng Lục Thanh có thể nhìn thấy Hoàng lão đang ngồi trên sân. Trước mặt lão là một cái bàn đặt một ít thức ăn và một bầu rượu.

Lúc này, Hoàng lão hết sức nhàn nhã, một chân đặt lên cái ghế đá dài, vừa cười hà hà. Lão vừa uống rượu vừa thưởng thức chỗ thức ăn. Sự xuất hiện của Lục Thanh làm cho lão hơi kinh ngạc.

- Sao Lục hộ pháp lại rảnh rỗi tới đây. Người làm cho Hoàng lão nhi sợ đấy.

Lục Thanh nghe thấy vậy cười khỏ, nói:

- Lão nhân gia chẳng lẽ bắt ta phải giả vờ hay sao. Cứ gọi ta như trước là được rồi.

- Ha ha! Đúng thế. - Hoàng lão nhìn từ đầu tới chân Lục Thanh, ánh mắt tán thưởng nói:

- Không bị địa vị làm mất bản tính. Tính tình của tiểu tử ngươi rất tốt. Đến đây uống với lão nhân gia một chén rượu. Đây là rượu mà lão đã ủ suốt hai mươi năm. Bình thường lão nhi đừng hòng cho ai một giọt.

Nói xong, lão lấy một cái bát không rồi bảo Lục Thanh ngồi xuống đối diện. Lại nhìn Lục Thanh mấy lần, Hoàng lão mở miệng nói:

- Khả khả! Tiểu tử ngươi đúng là quái vật. Chẳng lẽ lão gia hỏa kia lợi hại như vậy hay sao? Sau khi từ đó trở về sự tiến bộ của ngươi càng khiến cho người ta khó có thể chịu đựng nổi.

Lục Thanh biết Hoàng lão nói tới người nào. Nếu như lúc đầu, không có thời gian rèn luyện kiếm ý với Quý lão, hắn cũng không có được thành tựu như bây giờ. Nghĩ lại, hắn càng thêm sợ hãi trước thực lực của Quý lão. Cho dù bây giờ, bản thân có thể chống lại kiếm giả có thực lực Kiếm Sư tiểu thiên vị nhưng hắn vẫn không chắc có thể qua nổi một chiêu của Quý lão.

Cảnh giới tu vi tiến bộ càng nhanh lại càng có thể cảm nhận được vị trí của bản thân. Đó cũng là do tâm nhìn cũng tăng lên theo.

Hai người uống với nhau khoảng chừng ba tuần rượu. Trong khoảng thời gian đó, hai người liền đem một số kinh nghiệm chú kiếm của bản thân ra thảo luận. Một người là bát phẩm Chú Kiếm sư, một người là truyền nhân thừa hưởng bao nhiêu điển tịch của gia tộc chú kiếm, đối với vấn đề chú kiếm đều có những hiểu biết không ngờ. Đặc biệt là Lục Thanh do trước kia tu vi còn thấp, nhưng trong lần này, sau khi hai người trao đổi, Hoàng lão nói thẳng rằng bây giờ hắn đã có đủ trình độ chú kiếm, tương đương với bát phẩm. Chỉ có điều kinh nghiệm vẫn còn chưa đủ, phải thực tế nhiều hơn mới được.

Sau một hồi thảo luận cả hai người đều lĩnh ngộ thêm được một chút. Đặc biệt là Hoàng lão, nếu không phải Lục Thanh vẫn còn ở đây, lão đã chạy ngay vào phòng chú kiếm mà thử nghiệm một lúc. Cố gắng bình tĩnh lại, Hoàng lão mở miệng nói:

- Nói đi! Hôm nay ngươi có chuyện gì mà tới đây thăm ta? Ta nghe nói ngươi là một tên cuồng tu luyện. Từ sau khi trở về nói vẫn chưa ra khỏi cửa.

Nét mặt trở nên đỏ bừng, Lục Thanh ngập ngừng một chút rồi nói:

- Ta muốn trao đổi với Hoàng lão một chút đan dược.

- Đan dược? - Hoàng lão nghe thấy vậy liền sững sốt rồi mở miệng nói:

- Chẳng lẽ ngươi đã dùng hết Sâm Vương đan rồi hay sao? Ngươi nên biết rằng đan dược chỉ là một chút nông cạn. Dược lực của đan dược mặc dù rất tinh khiết, dễ hấp thu nhưng phải có sự khống chế mới được. Dù sao thì mượn lực từ bên ngoài cũng không phải là con đường chính.

Lục Thanh nghe Hoàng lão nói tới điều này liền biết hàng năm lão cũng được phân phối vài loại đan dược. Bình tĩnh lại, Lục Thanh không hề có một chút hờn giận với Hoàng lão, mở miệng nói:

- Ta muốn trao đổi với Hoàng lão vài nguyên Cổ Nguyên đan.

- Cổ Nguyên đan? - Hoàng lão ngăn người sau đó chợt hiểu ra, liền nói:

- Thế nào? Tu vi tăng lên quá nhanh nên thân thể không thích ứng được hay sao?

Lục Thanh im lặng. Mặc dù Hoàng lão chỉ là phỏng đoán nhưng cũng không sai nhiều lắm. Thấy Lục Thanh im lặng, nét mặt già nua trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ngươi cần bao nhiêu viên?

- Ba mươi viên.

- Ba mươi viên? - Hoàng lão nghe thấy vậy liền đứng dậy đi vào phòng. Một lát sau, lão cầm một cái bình bằng Tử Ngọc, đưa cho Lục Thanh, nói:

- Cầm lấy đi. Không cần phải đổi. Lão gì này tu vi cũng tới mức cao nhất rồi, cơ bản không cần Cổ Nguyên đan nữa. Chỉ cần sau này, ngươi hay tới đây chơi, nói cho lão đầu một chút về thuật chú kiếm của Lục gia ngươi là được rồi.

- Chuyện này... - Lục Thanh hơi do dự. Làm thế này khiến cho Lục Thanh cảm thấy xấu hổ. Dù sao thì trao đổi thuật chú kiếm thì cả hai người đều được lợi.

- Không cần phải nghĩ ngợi. Lão đầu nhi cảm thấy thích ngươi. Ngươi không lấy sau này đừng tới tìm ta, ta cũng coi như chưa bao giờ biết ngươi.

Thấy Hoàng lão nói vậy, Lục Thanh cũng không dám làm trái ý lão, chỉ gật đầu, nhớ kỹ tấm lòng của lão.

Sau đó, hai người lại tiếp tục uống rượu, nói chuyện suốt một đêm.

Sáng sớm hôm sau, sau khi trở lại Luyện Tâm viện, Lục Thanh mở bình tử ngọc ra nhìn chỉ thấy bên trong có chừng một trăm viên Cổ Nguyên đan. Hắn cảm thấy sững sốt, nhưng một lúc sau, nét mặt xuất hiện một sự cảm kích.

Nửa tháng trôi qua, sau khi sử dụng hơn bốn mươi hạt Cổ Nguyên đan, cuối cùng Lục Thanh cũng củng cố được hoàn toàn tầng thứ nhất của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Hơn nữa, sau khi dùng nhiều Cổ Nguyên

đan như vậy, vẫn có một chút được lực chui vào trong Kiếm Nguyên. Mà trong Cổ Nguyên đan vẫn có vài vị dược liệu có tác dụng tăng thêm nguyên khí.

Vì vậy mà tới bây giờ, Lục Thanh có thể phóng ra luồng Phong Lô kiếm khí dài tám thước, khoảng cách tới Kiếm Khách đỉnh phong có được kiếm khí dài chín thước đã không còn xa nữa.

Lúc này, thời gian tới lần luận kiếm còn nửa tháng nữa. Lục Thanh quyết định lĩnh ngộ Tử Tiêu Phong Lô kiếm. Tất nhiên, Tử Tiêu Phong Lô kiếm cũng không phải thứ mà Triệu Thiên Diệp tu luyện. Do bị tổ tiên Lục gia trục xuất nên Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư lưu lại mười tám thức Tử Tiêu Phong Lô kiếm do hần biến hóa từ Đại Diễn tam thập lục chuy. Mặc dù chiêu thức có chút khác biệt nhưng lại càng thêm ảo diệu.

Cho tới bây giờ, Lục Thanh vẫn như trước kia mới chỉ lĩnh ngộ tới thức thứ tư, một phần do giới hạn tu vi, một phần do cảnh giới kiếm pháp có hạn, căn bản là không có năng lực thi triển. Một phần nữa là do có nhiều chuyện xảy ra nên khiến cho hần không có thì giờ thực sự để tĩnh tâm tìm hiểu.

Lúc này đã gần tới luận kiếm không phải là thời gian để tu luyện tầng thứ hai của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Tu vi của hần bây giờ đã tới Kiếm Khách đại thiên vị. Còn về việc đột phá Kiếm Sư hần vẫn chưa nắm chắc. Vì vậy mà vào lúc này, việc duy nhất mà hần có thể làm là tìm hiểu kiếm pháp.

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

110. Chương 3: Trở Ngại Của Kiếm Pháp

Khung cảnh Minh Nguyệt đầm vẫn yên lặng như trước. Vào lúc này, nhiệt độ không khí đã ấm lên, từng làn gió nhẹ thổi qua khiến cho mặt đầm xuất hiện những con sóng lăn tăn. Thác nước từ trên cao đổ xuống làm bắn tung tóe những giọt nước trắng xóa.

Qua bao nhiêu năm, được thác nước mài dũa khiến cho tảng đá đen bóng loáng. Trên tảng đá có một thiếu niên rất cao đang ngồi yên ở đó. Trên người hần không hề có một chút hơi thở giống như một pho tượng đã ngồi ở đó nhiều năm vậy, để mặc cho thác nước cao trăm trượng đổ xuống nhưng vẫn không hề dao động.

Trước tảng đá lớn có một thanh kiếm to màu xanh đậm dài gần sáu thước, cắm trong đầm, chỉ để lộ ra chuôi kiếm. Trên thanh kiếm có một điểm sáng khi ẩn khi hiện tạo cho người ta một cái cảm giác khó lường. Bất chợt, thanh cự kiếm phát ra một tiếng ngân xé gió. Thân kiếm cắm trong đầm rung mạnh.

“Phù...”

Gần như cùng một lúc, thiếu niên đang ngồi xếp bằng cũng cử động cùng với thanh cự kiếm. Một tay hần nắm lấy chuôi kiếm, hai chân đạp trên mặt nước. Mỗi bước chân của hần chìm vào trong nước khoảng chừng nửa tấc. Sau đó, một tia sáng màu xanh tím lóe lên, nhất thời, thiếu niên bay lên khoảng chừng một trượng giống như một con nhện đang chạy trên mặt nước. Thân hình hần hóa thành một đạo tàn ảnh rơi xuống khoảng đất trống trước đầm.

Chân phải đạp ngược một cái, khiến cho tảng đá dưới chân xuất hiện một dấu chân. Từ người thiếu niên chợt nổi lên một luồng khí thể mạnh mẽ, bá đạo vô cùng.

“Vù...vù...”

Xung quanh người hần chợt có một lớp bụi đất lan ra như một con sóng, lộ ra dưới chân hần một tảng đá. Khí thể của thiếu niên cứ tiếp tục tăng lên khiến cho bộ võ phục của hần từ từ lay động, mái tóc đen trên đầu không có gió cứ bay phất phơ. Giơ thanh kiếm lên cao, hai chân thiếu niên đứng thành hình chữ bát, hai tay nắm chặt chuôi kiếm.

Trong mắt hần một tia ánh sáng màu xanh tím chợt lóe lên. Trên hai tay hần, chợt lưu chuyển một vầng kiếm khí mà xanh tím. Trong vầng kiếm khí thi thoảng lại lóe lên những tia chớp. Không khí quanh người dao động rất mạnh, phát ra những tiếng vù vù. Trong ánh mắt chăm chú của hần, kiếm khí thâm hậu theo cánh tay chảy vào trong thanh kiếm.

“Xoẹt...”

Từ mũi của thanh cự kiếm, một đạo kiếm khí dài tám thước màu xanh tím xuất hiện. Đồng thời, kiếm khí cũng bao phủ toàn thân kiếm, nhanh chóng tạo ra một tia chớp dài tám thước. Thanh cự kiếm trong tay thiếu niên vào lúc này như không phải là một thanh kiếm nữa mà biến thành một thanh binh khí thường thiện phạt ác của Lôi thần. Những tia chớp xuất hiện xung quanh phát ra những tiếng lách tách. Tồn Phong khí hóa thành một con ốc xoáy màu xanh bao quanh đạo kiếm khí. Nếu huynh đệ muốn truyện ra nhanh hơn, mời vào đây đăng ký góp sức cùng chúng tôi:

Đột nhiên đôi mắt của hắn mở ra. Vào lúc này, khí thế của hắn đã đạt tới mức cao nhất khiến cho tảng đá bên cạnh người trong tích tắc nát vụn. Nhìn xuống đồng đá dưới chân, thanh cự kiếm của thiếu niên từ từ chém xuống.

Mặc dù chém xuống với tốc độ rất chậm nhưng phía sau đường kiếm vẫn xuất hiện tàn ảnh. Thanh cự kiếm nặng nề trong tay thiếu niên như không còn sức nặng, thi triển một cách tự nhiên.

“Ầm...”

Đạo kiếm khí màu xanh tím giống như một tia chớp bay ra, cắt đôi làn nước trong đầm thành hai mảnh để lộ cả lớp đất cát dưới đáy. Đạo kiếm khí có cả tia chớp và ốc xoáy màu xanh chém vào tảng đá đen.

“Ừnh...”

Đá vụn bay tán loạn trong không trung. Trong tích tắc, trên tảng đá xuất hiện một cái lỗ sâu chừng một tấc, rộng một trượng. Đồng thời, làn sóng không khí do kiếm khí tạo ra khiến cho mặt đầm xuất hiện mấy cột nước trắng xóa.

Sau đó, gần như chỉ trong chốc lát, thanh cự kiếm trong tay thiếu niên lại xuất hiện một tia chớp thật lớn do kiếm khí tạo thành. Lần này, thiếu niên không để cho kiếm khí phát ra mà giơ thanh kiếm bắt đầu thi triển kiếm pháp. Đá vụn trên mặt đất bị kiếm khí kéo lên, bay theo sự di chuyển của thiếu niên trong phạm vi ba mươi trượng.

Bất luận là núi đá hay cây cối xung quanh bị tia chớp do thiếu niên ngưng kết đều bị nghiền nát. Trên mặt đất xuất hiện những cái rãnh sâu cả thước. Thậm chí những khúc cây bị còn bị tia chớp đốt cháy, bốc lên từng cụm khói đen.

Sau khoảng nửa nén nhang, thiếu niên dừng lại. Kiếm khí trên thanh cự kiếm biến mất. Nhìn cây đại thụ đang bốc cháy bên cạnh, thiếu niên chẳng hề lo lắng, lại cầm thanh kiếm vào trong đầm. Trên người hắn chợt tản ra một làn hơi thở mạnh mẽ. Chân hắn dậm lên mặt đất một cái phát ra một tiếng nổ rồi cánh tay đang nắm thanh kiếm chợt vung ngược về phía sau. Lập tức một cột nước rộng hơn trượng bay lên, lao về phía cây đại thụ đang bốc cháy.

“Ầo...”

Một làn hơi nước bốc lên không trung. Trong nháy mắt, ngọn lửa bị dập tắt. Làn hơi nước tiếp tục bay lên cao, cuối cùng bị gió núi thổi tản đi, chỉ để lại còn một chút gỗ vụn cháy đan phát ra những tiếng lách tách.

Thiếu niên lẳng lặng đứng nhìn, nét mặt bình tĩnh không hề có chút biến động.

Thiếu niên đó hiển nhiên chính là Lục Thanh. Tám ngày qua, hắn luôn ở Minh Nguyệt đầm để tu luyện Tử Tiêu Phong Lôi kiếm. Qua tám ngày, cuối cùng hắn cũng lĩnh ngộ Tử Tiêu Phong Lôi kiếm tới thức thứ sáu, tương đương với mức độ luyện tập Đại Diễn tam thập lục chuy của hắn lúc trước. Tuy nhiên, khi chuyển nó thành kiếm pháp thi triển khó khăn hơn nhiều. Bây giờ, Lục Thanh có thể thi triển Đại Diễn tam thập lục chuy tới chùy thứ mười, nhưng chuyển sang kiếm thì mới chỉ tới thức thứ sáu. Đó cũng chính là Phong Lôi trảm mà hắn vừa mới thi triển.

Tuy nhiên, khi bắt đầu lĩnh ngộ thức thứ bảy, hắn lại lĩnh ngộ được rất ít. Mỗi khi thi triển, máu trong người lại bốc lên, Kiếm Nguyên rối loạn. Ngay cả thân thể cũng suýt chút nữa bị thương. Từ khi bắt đầu lĩnh ngộ chùy thứ bảy tới nay cũng đã bốn ngày, đồng thời cũng là bốn ngày hắn không nghỉ ngơi. Mỗi khi mệt mỏi, hắn chỉ ăn mấy con Tuyết Ngư rồi lại ngồi xuống bắt đầu cảm ngộ.

Nhưng cho dù thời gian có trôi đi thì hắn vẫn không hề có chút kết quả. Sự lĩnh ngộ của hắn vẫn y nguyên như bốn ngày trước. Thậm chí qua mấy ngày, tâm trí của hắn tiêu hao cũng rất nhiều. Dù sao, hắn vẫn

chưa đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn, chưa có được khả năng ăn khói uống sương như kiếm đạo đại sư.

Cho dù Luyện Hồn quyết lưu chuyển không ngừng, nhưng qua bốn ngày, tâm lực tiêu hao quá lớn nên cũng không thể bù đắp nổi. Lục Thanh cũng đã thử hỏi Diệp lão nhưng không hề nhận được một câu trả lời thuyết phục. Diệp lão trong Luyện Tâm kiếm giống như biến mất. Nếu không phải do vẫn cảm nhận được hơi thở do đá hệ Thổ đang đeo trên ngực phát ra vẫn bị Luyện Tâm kiếm hút vào thì hẳn đã nghĩ Diệp lão chết rồi.

Nhìn những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước và thác nước cao trăm trượng đổ xuống với những bọt nước bắn tung tóe, Lục Thanh cười khổ một tiếng. Đúng là hắn hơi ỷ lại vào Diệp lão. Mặc dù thời gian ở chung với Diệp lão cũng không dài nhưng sự mạnh mẽ và thần bí của lão nhân đã khiến cho hắn mỗi khi gặp phải sự khó khăn là lại tìm sự giúp đỡ. Trong suy nghĩ của hắn thì như là không có chuyện gì mà Diệp lão lại không làm được.

Vì vậy nhiều lúc, hắn quá ỷ lại. Mặc dù hắn cũng cố gắng nhưng vẫn chỉ khiến cho thân thể bị thương.

“Có lẽ bản thân cần phải thay đổi!” - Lục Thanh trầm nghĩ. Diệp lão sẽ không theo hắn cả đời. Chắc chắn đến một lúc nào đó, Diệp lão nhất định có thể tìm được biện pháp khôi phục thân thể. Tất nhiên, đó cũng là sự hy vọng của hắn. Nếu chuyện gì cũng đi tìm sự giúp đỡ thì nó hoàn toàn mất đi ý nghĩa phấn đấu.

Kiếm giả bước lên con đường kiếm đạo chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình, cho dù người khác có nói thế nào cũng không thích hợp.

Sau khi hiểu ra điều này, tâm trí của Lục Thanh có chút thoải mái. Hắn ngồi xuống đất, không vận chuyển Kiếm Nguyên tu luyện, chỉ nghỉ ngơi mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, Lục Thanh chợt mở hai mắt. Sau một đêm nghỉ ngơi, cuối cùng thì hắn cũng hồi phục lại được tâm lực đã tiêu hao, toàn thân thoải mái hơn rất nhiều. Hắn đứng dậy, định tới lầu hai của Tầng thư các để xem một số kiếm pháp, may ra có chút gì đó lĩnh ngộ. Hắn nhớ trước đây Dư Cập Hóa có nói: Đến bước đường cùng phải thay đổi, thay đổi sẽ giúp cho thông suốt, thông suốt rồi sẽ lại bước tiếp. Câu nói đó làm cho hắn bừng tỉnh.

Trở lại Triều Dương cung, bây giờ đúng vào thời điểm thần luyện. Từ khi trở thành hộ pháp, hắn không cần phải tham gia thần luyện nữa. Vào lúc này, nhìn đám đệ tử nội tông thi triển Triều Dương thất thức, trong lòng Lục Thanh chợt có một cảm giác không được hòa hợp, xa lánh. Tuy nhiên hắn nhanh chóng bỏ qua cảm giác đó. Tu vi và địa vị thay đổi thì phải có một số thứ mất đi. Tuy nhiên, Lục Thanh tin tưởng bản thân có thể bảo vệ được tâm địa của mình.

Vào lúc này, số lượng đệ tử nội tông tham gia thần luyện cũng không nhiều, ước chừng ba mươi người. Hai mươi đệ tử xếp đầu gần như không tham gia thần luyện. Mà một số vị trí sát với hai mươi người đứng đầu cũng không xuất hiện, hiển nhiên vào lúc này, bọn họ đang tự mình tu luyện, hoặc tìm hiểu kiếm pháp. Cũng có thể đang bế quan thử đột phá. Bởi vì nếu như không có gì ngoài ý muốn, thì tiến vào Kiếm Trì đều có thể là một người trong số họ.

Dừng chân lại một lúc, Lục Thanh phát hiện nửa năm qua có rất nhiều người tiến bộ. So với thời điểm khi hắn đặt chân lên Triều Dương phong, bây giờ có rất nhiều người có được sự đột phá. Ít nhất cũng hơn mười người đã đột phá được một thiên vị.

Cũng không thể trách được. Mặc dù Triều Dương phong thu đệ tử không nhiều, nhưng phong chủ Huyền Thanh cũng không phải thu bừa. Vì vậy mà cho dù đệ tử nội tông rất ít, nhưng chắc chắn năm mươi người bây giờ chắc chắn đều là đệ tử tinh anh khó kiếm. So với năm mươi đệ tử đứng đầu của bốn ngọn núi còn lại, bọn họ cũng có chút gì đó vượt trội.

Tất cả mọi người đều tập trung nên không ai phát hiện ra Lục Thanh. Mà hắn cũng không có ý định quấy rầy. Sau đó, hắn đi vòng qua sân rộng, tới Tầng thư các.

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

111. Chương 4 : Bản Chất Kiểm Pháp

Khi tới Tàng Thư các, do vẫn còn sáng sớm nên đệ tử ra vào cũng không nhiều. Tất cả cũng chỉ là một số đệ tử ngoại môn. So với đệ tử nội tông, ngày thường đệ tử ngoại môn tu luyện có gì khó khăn thì chỉ tới Tàng Thư các. Còn đệ tử nội tông có rất nhiều người không chịu tốn thời gian chỉ đi tìm cho đệ tử ngoại môn.

Luận đàm nửa tháng một lần được lập ra cho đệ tử nội tông cũng không phải cho đệ tử ngoại môn. Vì vậy mà nhiều lúc Tàng thư các chính là nơi mà đệ tử ngoại môn thụ nghiệp ân sư. Bên trong có rất nhiều tâm đắc của các vị tiền bối đã mang lại cho họ ân huệ quá lớn.

Vì vậy mà người nào cũng biết rằng nói về tu vi, đệ tử nội tông chắc chắn vượt xa. Nhưng nếu nói về lịch sử của Triều Dương phong hay các đời tiền bối thì đệ tử nội tông còn lâu mới bằng đệ tử ngoại môn.

Bước vào tàng thư các, Lục Thanh đi thẳng tới lối lên lầu hai. Hai gã đệ tử ngoại môn đứng gác vội vàng hành lễ:

- Bái kiến Lục hộ pháp.

Câu nói của hai người thu hút một số ánh mắt của đám đệ tử ngoại môn tới đây sớm. Trong ánh mắt của họ, Lục Thanh nhận thấy một sự hâm mộ và kính sợ. Thậm chí, Lục Thanh còn phát hiện ra một ánh mắt nóng bỏng. Liếc mắt nhìn qua, hắn thấy được một chuyện dở khóc dở cười.

Sau lưng mấy người đó cũng đeo một thanh Hắc Thiết kiếm giống như Luyện Tâm kiếm mà Lục Thanh đeo. Có thể do lực lượng không đủ, nên kích thước của thanh kiếm so với Luyện Tâm của Lục Thanh cũng nhỏ hơn một chút, ước chừng dài năm thước, rộng ba tấc. Lục Thanh đoán cũng phải chừng năm mươi cân.

Xem ra cũng không chỉ đơn thuần bắt chước chính mình. Đối với người bình thường mà nói thì dùng một cánh tay có thể hua được thanh trường kiếm nặng hai mươi cân. Đối với một số thợ săn hay Chú Kiếm sư bình thường có thể sử dụng được tới ba mươi cân. Rất ít người có được chùy pháp gia truyền như của hắn để tu luyện thân thể. Còn đám đệ tử ngoại môn ngày thường tu luyện cũng chỉ sử dụng bảy, tám cân mà thôi.

Bây giờ, thay bằng một thanh Hắc Thiết kiếm nặng như vậy, thân thể chắc chắn không cảm thấy thoải mái nhưng rõ ràng là hạ quyết tâm rất lớn. Lục Thanh tin tưởng rằng nếu như bọn họ có thể sử dụng thanh kiếm này một cách tự nhiên khiến cho lực lượng cơ thể tăng lên nhiều thì lĩnh ngộ kiếm pháp và nắm vững lực đạo cũng có một sự thay đổi lớn.

Gật đầu với mấy người một cái, Lục Thanh liền đi lên lầu hai.

- Thấy không? Lục hộ pháp gật đầu với ta.

- Ai nói là gật đầu với người? Đó là gật đầu với ta.

- Làm sao lại với người? Rõ ràng là với ta. - Lục Thanh vừa đi khỏi, hai gã đệ tử ngoại môn đeo thanh kiếm lớn liền tranh luận với nhau. Cả hai ước chừng khoảng hai mươi tuổi, hiển nhiên là vẫn còn có thể Trúc Cơ. Đối với yêu cầu của đệ tử nội tông thì chỉ cần trước ba mươi tuổi có thể Trúc Cơ thành công là có thể được xếp vào trong nhóm đệ tử nội tông. Đó cũng là một sự hy vọng dành cho đệ tử ngoại môn.

- Đừng ầm ĩ nữa. Lục hộ pháp gật đầu với tất cả chúng ta. - Một đệ tử ngoại môn khác cũng đeo một thanh kiếm nặng đứng bên cạnh, không nhịn được mở miệng nói:

- Nếu chúng ta đã lựa chọn trọng kiếm giống Lục hộ pháp thì không thể để nhục cho danh tiếng của ngài. Nhất định phải cố gắng. Ở đây cãi cọ với nhau, các người cảm giác hay lắm à?

Hai người đó nghe tên đệ tử nói xong liền giật mình. Nhưng ngay lập tức ánh mắt cả hai trở nên kiên định, cúi người thi lễ với vị đệ tử kia rồi rời đi. Mà vị đệ tử ngoại môn kia cũng hơi sững sốt trước hành động của hai người đó, tuy nhiên, ánh mắt nhanh chóng xuất hiện một sự kiên định, đi theo.

Cảnh tượng đó làm cho đám đệ tử ngoại môn khác có chút giật mình. Tuy nhiên, nét mặt bọn họ nhanh chóng chuyển sang hâm mộ. Trong số bọn họ rất nhiều người vào độ tuổi ba mươi. Đối với bọn họ thì Trúc

Cơ đã trở thành một giấc mộng xa xôi. Nhưng vào lúc này, nghe ba người nói chuyện với nhau, trong lòng mỗi người lại như có một ngọn lửa thiêu đốt.

Khi Lục Thanh lên tới lầu hai của Tầng thư các, trấn thủ ở đây vẫn là vị hộ pháp tuổi khoảng chừng sáu mươi. Bây giờ đang là sáng sớm nên trên lầu hai chưa có người nào. Vì vậy mà lão nhân chỉ lẳng lặng ngồi bên bàn gỗ, nhắm mắt dưỡng thần.

- Bái kiến Lăng hộ pháp. - Lục Thanh cúi đầu hành lễ. Đối với vị lão nhân đó, Lục Thanh vẫn giữ một thái độ tôn kính.

Từ từ mở hai mắt, ánh mắt của lão nhân hơi có chút mỉm cười và kinh ngạc:

- Hai chúng ta đều là hộ pháp, không cần phải làm lễ như vậy.

Lắc đầu, Lục Thanh nói:

- Hộ pháp chỉ là một cái hư danh mà thôi. Ngài và sư phụ đều là sư huynh đệ, cũng chính là sư thúc. Lục Thanh không thể thất lễ. - Vào buổi lễ phong chức, Huyền Thanh cũng đã giới thiệu cho Lục Thanh sáu vị hộ pháp khác không tới. Trong số đó có tứ hộ pháp Lăng Thông. Xét về bối phận thì là và sư phụ Huyền Thanh chính là sư huynh đệ với nhau.

Liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, Lăng Thông có chút cảm khái:

- Không vì địa vị mà đánh mất bản tính. Tuổi còn trẻ mà đã có tâm tính và tu vi như vậy, cùng với tốc độ tiến bộ của người khiến cho ta nhớ tới Tử Hà tổ sư.

Dừng một chút, Lăng Thông mở miệng nói:

- Hôm nay người đã thành hộ pháp. Trong lầu hai còn có lầu ba với một số kiếm trận. Phương pháp ra vào nơi đó, người cũng có tư cách được biết rồi. Người hãy nhớ cho kỹ, ta sẽ dụng thần thức truyền cho người. - Sau đó, Lục Thanh cảm thấy một đạo thần thức từ phía lão nhân bắn ra ngoài.

“Thần thức mạnh thật” - Lục Thanh cảm kích. Từ trong đạo thần thức đó, Lục Thanh có thể cảm nhận được một sự uy áp rất mạnh. Hẳn biết đó là do lão nhân đã cố gắng thu liễm, nếu không thần thức của hắn rất có thể bị thương.

Điều đó khiến cho Lục Thanh không tự chủ được, thầm đoán thực lực của lão nhân. Tuy nhiên, ngay lập tức hắn bị sự giảng giải của lão nhân đối với phương pháp ra vào kiếm trận thu hút. Mặc dù không biết phương pháp bố trí kiếm trận, nhưng chỉ cần nhìn phương pháp ra vào cũng hiểu ra được rất nhiều. Thậm trí có kiếm trận trên lầu ba, để mở ra còn cần phải tới cảnh giới Cửu Khinh nhược trọng, từ đó mới có thể nắm được lực độ trong tay mà không để kiếm khí của kiếm trận gây thương tích.

Lăng Thông giảng giải hết chừng nửa canh giờ, sau đó, Lục Thanh lại phải mất thêm nửa canh giờ để nhớ kỹ. Sau khi hiểu được một chút mới cáo lỗi một tiếng với Lăng Thông rồi đi vào trong Võ các. Nhìn bóng Lục Thanh đi xa, Lăng Thông gật nhẹ đầu rồi lại tiếp tục nhắm mắt.

Sau khi đi vào Võ các, Lục Thanh đi tới giá sách kiếm pháp cơ bản. Đối với mặt này, ngoại trừ kiếm pháp cơ bản nhất định như Triều Dương thất thức, Đằng Vân cửu kiếm ngoài ra còn có một số kiếm pháp cơ bản lưu truyền trong khu vực của tông môn như Nghiễm Phiếm điện cơ kiếm pháp, Nhạn Đãng cửu kiếm, Đoạn Kim lục thức, Khai Sơn ngũ kiếm, Hành Vân kiếm pháp.... Chỉ có điều các loại kiếm pháp đó quá mức bình thường vì vậy mà cũng không được cất kỹ. Chúng được đặt bên Triều Dương thất thức và Đằng Vân cửu kiếm để tham khảo.

Sau khi xem qua các loại kiếm pháp đó, Lục Thanh phát hiện kiếm pháp cơ bản mặc dù không được như kiếm pháp tinh thâm mang thuộc tính khác biệt nhưng trong đó cũng có ẩn chứa một chút thuộc tính. Điều đó có thể thấy được qua tên của kiếm pháp.

Nhớ lại một lượt bộ Húc Nhật thập tam kiếm, Lục Thanh cảm giác được rõ ràng trong bộ kiếm pháp đó, lực lượng thuộc tính lại càng thêm mạnh. Chỉ có điều vẫn chưa tới mức dẫn động được lực lượng của một loại thuộc tính nào đó mà thôi.

“Thì ra là như vậy.” - Lục Thanh cẩn thận suy nghĩ một lúc rồi nhớ lại bộ Tử Tiêu Phong Lôi kiếm. Thực ra cấp bậc của kiếm pháp dựa theo lực lượng thuộc tính ẩn chứa trong đó mạnh hay yếu mà phân chia. Thực ra nó cũng là một quá trình dẫn dắt đối với một gã kiếm giả từ yếu tới mạnh. Mới bắt đầu kiếm giả thường tu luyện kiếm pháp cơ bản, từng bước hiểu được lực lượng các thuộc tính. Cuối cùng mới đến tập luyện kiếm pháp có thuộc tính. Từ đó có thể thành công dẫn động lực lượng cơ bản của một loại thuộc tính nào đó vào trong cơ thể. Đương nhiên điều kiện đầu tiên là người phải chọn kiếm pháp tinh thâm có thuộc tính tương đương với thứ mà trước đó người đã luyện tập.

Nói cách khác, lựa chọn kiếm pháp tinh thâm có thuộc tính khác chính là thay đổi điểm khởi đầu. Phát hiện bất ngờ đó làm cho Lục Thanh cảm thấy đối với sự linh ngộ bản chất của kiếm pháp có một bước chuyển biến. Tất nhiên, nó chỉ giới hạn trong kiếm pháp tinh thâm và thấp hơn mà thôi. Về phần kiếm pháp thuộc về cường giả cảnh giới kiếm hồn, hắn vẫn chưa thể hiểu được. Tuy nhiên, tới bước này, Lục Thanh cũng từ từ hiểu được đạo lý đó chính là cấp độ của bản thân tương đương với mức độ giải thích.

Sau đó, Lục Thanh không dừng lại nữa mà đi thẳng tới kiếm trận đang bảo vệ giá sách đặt kiếm pháp tinh thâm. Căn cứ vào những gì trước đó Lăng Thông đã giảng giải cho hắn thì trận pháp này có tên là Diệu Dương kiếm trận. Nghe tên có thể đoán được nó đúng là do vị phong chủ đời thứ nhất, người sáng tạo ra Diệu Dương kiếm thức đã bày ra.

Căn cứ vào những gì mà Lăng Thông miêu tả cho Lục Thanh thì Diệu Dương kiếm trận mà bị người nào đó tùy ý chạm vào sẽ phát ra Diệu Dương kiếm khí tương đương với Kiếm Chủ đại thiên vị. Tu vi của kiếm giả chưa tới Kiếm Chủ gần như không có khả năng tránh thoát. Còn nếu ngoại nhân xâm nhập vào trong đó, kiếm trận sẽ tự khởi động. Cho dù là cảnh giới đầu tiên của Kiếm Hồn là Kiếm Vương cũng có thể bị bỏ mạng trong đó.

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

112. Chương 5 : Phong Lôi Bộ (thượng)

Với kiếm trận, Lăng Thông cũng không giảng cho Lục Thanh nhiều lắm, chỉ nói một chút về cấp bậc của nó. Phân chia cấp bậc của kiếm trận giống như là Kiếm Nguyên công, cũng chia thành Nhân cấp, Địa cấp, Thiên cấp và Hoàng cấp. Ngoài ra còn một số cách phân chia cụ thể, căn cứ vào trận pháp cơ bản. Lục Thanh cũng không nghe thấy lão nhân nói rõ.

Nhìn giá sách cách đó mấy trượng, Lục Thanh từ từ vươn tay phải lên. Bốn bóng tay xuất hiện ở bốn vị trí khác nhau. Đồng thời, Lục Thanh cũng bắn ra bốn đạo Phong Lôi kiếm khí dài chừng một tấc.

“Vù vù...”

Trong không trung nhất thời xuất hiện bốn điểm gợn sóng, một trận gió ấm áp thổi vào mặt báo cho Lục Thanh biết Diệu Dương kiếm trận đã được mở ra.

Đi tới trước giá sách, Lục Thanh quan sát một chút. Số lượng trên giá cũng không nhiều, chỉ có khoảng chừng mười lăm quyển. Dưới mỗi quyển sách đều có ghi chú rõ ràng. Lục Thanh quan sát thì thấy trong số mười lăm quyển sách thì phần lớn chỉ là kiếm pháp tinh thâm thuộc về ngũ hành. Trong đó thì hệ Hỏa có Cửu Huyền Xích Dương kiếm, Chân Dương Ngưng Hòa kiếm, Nhiên Mộc Khí Toàn trảm. Hệ Thủy có Bách Hải Huyền Thủy kiếm. Hệ Thổ có Hậu Thổ kiếm, Thái Huyền kiếm. Hệ Mộc có Thanh Mộc kiếm, Khô Mộc Phùng Sanh kiếm.

Còn những loại kiếm pháp không thuộc ngũ hành thì có thuộc Phong là Tử Tiêu Thanh Vân kiếm, Thanh Phong túy kiếm, chân Hỏa có Diệu Dương kiếm thức, Địa Hỏa Chân Tuyết kiếm. Và cuối cùng chỉ còn lại hai hệ Phong, Lôi song hành đó là Tử Tiêu Phong Lôi kiếm. Tuy nhiên, do trong Võ các đã có các loại kiếm pháp phong hệ tinh thâm nên nó được đưa về nhóm kiếm pháp Lôi hệ. Mà đây cũng là một bộ kiếm pháp lôi hệ tinh thâm duy nhất trong khu vực Tử Hà tông.

Đương nhiên, ngoại trừ Triều Dương phong, bốn núi khác cũng có Tàng thư các cất dấu các loại kiếm pháp. Tuy nhiên cũng như Triều Dương phong, các loại kiếm pháp không thuộc ngũ hành cũng không nhiều lắm.

Dù sao thì các loại kiếm pháp này vô cùng quý báu. Tử Hà tông lập nên đã được một ngàn sáu trăm năm, cơ bản là không thể sánh với tông môn cấp Kim Thiên hay Bạch Linh.

Lật xem tất cả các loại kiếm pháp tinh thâm một lần, trong lòng Lục Thanh đã có một sự hiểu biết đối với ngũ hành. Hắn hiểu được Hỏa đốt cháy, phá hủy tất cả dính vào nó. Thủy sinh sôi, giọt nước xuyên đá liên miên không dứt. Thổ sinh trưởng, rất nặng, bao phủ vạn vật. Kim phá hủy, sắc bén không gì không phá nổi. Cuối cùng thì Mộc trường sinh giống như dòng nước không bao giờ đứt đoạn.

Về phần không phải ngũ hành thì đối với Phong hệ Lục Thanh cũng hiểu được một chút. Tuy nhiên hai cái Diệt Dương kiếm thức và Địa Hỏa Chân tuyệt kiếm thuộc về chân hỏa thì hắn không hiểu. Chân Hỏa nhìn qua thì giống với hệ Hỏa nhưng nó lại hấp thu Thái Dương chân hỏa và Địa mạch chân hỏa. Hai loại chân hỏa này Lục Thanh chưa bao giờ gặp nên không hiểu được.

Cuối cùng, Lục Thanh lấy Tử Tiêu Phong lời kiếm đặt ở chỗ cao nhất xuống. Mặc dù năm trăm năm qua chỉ có hắn và Triệu Thiên Diệp tu luyện được nhưng cuốn sách này lại bị lật xem nhiều nhất. Không có một đệ tử nội tông nào lại không có ý nghĩ tu luyện Tử Tiêu Phong Lời kiếm. Cho dù năm trăm năm qua vô số thất bại và tàn phế mà cảm thấy sợ hãi. Nhưng mức ảnh hưởng của nó vẫn khiến đám đệ tử sùng kính.

Gần như mỗi một đệ tử tiến giai tới Kiếm Khách khi tới đây đều phải lật xem một lần. Khiến cho bây giờ, khi Lục Thanh cầm đến thì những trang giấy của nó đã biến thành màu vàng.

Mở ra, Lục Thanh phát hiện, ngoại trừ khẩu quyết mà Triệu Thiên Diệp đã truyền cho hắn thì cuối cùng còn có rất nhiều lời chú giải. Tất nhiên, phần lớn là những người trong năm trăm năm qua dẫn dắt lực lượng cơ bản của hai hệ Phong, Lôi thất bại để lại. Trong đó, phần lớn là mất hết tu vi của bản thân than khóc. Còn một phần nhỏ là những đệ tử có lòng tốt ghi lại để người sau có thể thành công dẫn dắt hai loại Phong Lôi khí. Bọn họ kể lại toàn bộ quá trình mở huyết Bách Hội đón tiếp hai loại khí Phong Lôi một cách chi tiết.

Trong đó phần lớn kết luận là do kinh mạch không đủ mạch, không thể chịu nổi sự công kích của hai loại khí đó. Đồng thời còn có khi Phong Lôi khí vào trong cơ thể, không thoát khỏi tâm ma.

Cuối cùng, một số lời miêu tả về Phong Lôi khí khiến cho Lục Thanh có thể hiểu được một chút: Phong mặc dù vô hình nhưng lại có hình. Lôi tuy có hình nhưng lại vô hình. Phong là tốc độ, phá hoại. Lôi đại diện cho trời, đại diện cho sự hủy diệt. Vì vậy mà Phong Lôi khí đều có tốc độ cực nhanh.

Một đoạn ghi chép gần như đã tổng kết được toàn bộ đặc điểm của hai loại khí. Mặc dù ngày thường, Lục Thanh cũng có cảm ngộ như vậy, nhưng khi nhìn thấy tận mắt những lời ghi chép của mọi người, khiến cho hắn càng thêm hiểu rõ.

Vào lúc này, Lục Thanh hoàn toàn bị Phong Lôi kiếm khí thu hút, không còn để ý tới một điều gì khác. Ở đây rất dễ bị quấy rầy, nên hắn quay trở về. Trên đường đi ra, Lục Thanh cũng không cáo từ với Lăng Thông. Hắn sợ một khi mở miệng, cái cảm giác trong lòng sẽ biến mất.

Như cảm giác được Lục Thanh đang rời đi, Lăng Thông chậm rãi mở hai mắt. Ánh mắt lão nhìn về phía Lục Thanh có chút ngơ ngác, bởi từ trên người hắn, lão cảm nhận được một cái gì đó quen thuộc.

Trên đường đi, Lục Thanh cũng không trả lời bất cứ kẻ nào khiến cho đám đệ tử nội tông và ngoại môn đều cảm thấy ngạc nhiên. Bọn họ có thể thấy ánh mắt của Lục Thanh có chút thất thần, nhưng trong đồng tử lại có một chút ánh sáng màu xanh tím khiến cho những người nhìn thấy đều chấn động, đồng thời đều cảm sợ đối với tu vi của hắn.

Vào lúc này, đám đệ tử bất luận là nội tông hay ngoại môn đều không hề có một chút thắc mắc đối với Lục Thanh. Có lẽ lúc đầu khi Lục Thanh được phong thưởng còn có chút mẫu thuẫn hoặc không phục, nhưng sau một tháng, khi Long Phượng băng mới nhất được ban hành, không còn người nào dám hoài nghi nữa.

Bởi vì những điều ghi chép về Lục Thanh trong đó đã nói rõ: Lục Thanh! Sử dụng Luyện Tâm kiếm. Mười ba tuổi. Tu vi Kiếm Khách đại thiên vị, có Phong Lôi kiếm khí, tu luyện Tử Tiêu Phong Lời kiếm. Đã có ba trận đánh. Một trận với Hỏa Vân kiếm Liệt Phong của Tử Hà tông, Kiếm Khách tiểu thiên vị. Trận chiến thứ hai với Tam trưởng lão Tư Đồ Long của gia tộc Tư đồ ở Lạc Nhật thành có tu vi Kiếm Khách trung thiên vị. Trận thứ ba là với đại trưởng lão Tư Đồ Trọng, tu vi Kiếm Sư tiểu thiên vị của gia tộc Tư

Đồ. Tất cả đều thẳng. Hắn đứng thứ sáu trên Long Phương bảng, một trong số mười đại cao thủ trẻ tuổi của Tử Hà tông.

Còn hai người đứng thứ chín và thứ mười trên Long Phương bảng tháng trước đã bị đẩy lùi. Bởi vì, ngoại trừ Lục Thanh ra, Triệu Thiên Diệp nhờ chiến tích cuối cùng với Nhiếp Thanh Thiên trong lần luận kiếm trước mà từ vị trí thứ mười hai, nhảy lên tới vị trí thứ năm. Đây là thành tích tốt nhất của Triều Dương phong trong gần năm trăm năm qua, có tới ba người đứng trong số mười đại cao thủ. Điều này khiến cho tất cả ánh mắt của mọi người từ bốn ngọn núi khác đều chú ý về đây. Vô số lời đồn đại trong nổi tông cũng nổi lên.

Tuy nhiên chuyện đó bây giờ cũng chẳng hề quan hệ tới Lục Thanh. Ra khỏi Tầng Thư các, Lục Thanh vô thức vận khởi Phong Lô kiếm nguyên, hóa thành một tia sáng màu xanh tím mà lao về phía Luyện Tâm viện. Trên đường đi rất nhiều đệ tử chỉ chợt thấy một tia sáng lóe lên rồi biến mất.

Giờ phút này, trong đầu Lục Thanh chỉ có một tia chớp màu tím và một ngọn tón phong màu xanh đang di chuyển. Cả hai thứ quyện vào với nhau, di chuyển trong đầu với tốc độ cực nhanh. Mỗi một lần xuất hiện, chỉ để lại trong đầu Lục Thanh một đạo tàn ảnh. Trong chớp lát, Lục Thanh chỉ thấy trong đầu mình tràn ngập hai màu xanh tím.

Hơn nữa, vô số đạo Phong, Lô khí cứ mỗi một khác lại xuất hiện một hình dạng khác nhau. Hơi thở của mỗi một đạo đều giống nhau nhau đúc. Nhìn đạo tàn ảnh còn sót lại của đạo Phong Lô khí ban đầu, Lục Thanh chợt di chuyển theo quỹ tích đó.

Lúc này, ba gã đệ tử nội tông đang đi cùng nhau chợt thấy phía trước xuất hiện một cảnh tượng kinh người. Một bóng người mặc bộ võ phục màu xanh xám, tỏa ra ánh sáng mà xanh tím đang từng bước một đi tới. Tốc độ của người đó rất chậm, nhưng mỗi bước lại giống như xuyên qua không gian mà xuất hiện cách vị trí cũ mấy trượng. Phía sau hắn có một cái bóng màu xanh tím rất lâu mới không tan biến. Mãi cho tới khi xuất hiện ba bóng người, cái bóng đầu tiên mới dao động.

Mà cho tới khi người đó đi được năm bước, cái bóng đầu tiên mới tản ra thành vô số điểm sáng màu xanh tím. Chỉ có năm bước đã vượt qua khoảng cách mười trượng giữa người đó và ba người.

- Lục hộ pháp! - Cả ba cùng kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Nhưng thoáng cái bọn họ đã phát hiện ra có điều gì đó không bình thường. Bởi vì sau năm bước, Lục Thanh vọt ra sau họ hai trượng rồi cứ thế càng lúc càng xa. Khi bọn họ quay lại nhìn cái bóng người trước mặt, chỉ thấy ánh mắt của Lục Thanh đang ngơ ngác như không hề có hồn phách. Nhìn kỹ vào trong mắt chỉ thấy từ đồng tử đang tỏa ra một tia sáng màu xanh tím, như muốn xuyên vào linh hồn của họ.

Nhìn tư thế của cái bóng trước mặt khiến cho trong lòng bọn họ chợt có cảm giác giống như bị một tảng đá lớn đè nặng, khí huyết lưu chuyển không thông. Ngay cả đầu óc cũng không giữ được sự sáng suốt. Mặc dù cảm giác đó rất rõ ràng nhưng ánh mắt bọn họ lại không thể rời khỏi cái bóng đó.

Mãi cho tới khi cái bóng biến mất, cả ba mới hoàn hồn. Liếc mắt nhìn nhau, cả ba đều cảm thấy một sự sợ hãi.

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

113. Chương 6: Phong Lô Bộ (hạ).

Lục Thanh cứ căn cứ theo quỹ tích của Phong Lô khí trong đầu khiến cho bước chân vốn cực nhanh liền biến thành chậm rãi giống như thường nhân. Tuy nhiên, tốc độ của hắn vẫn như trước thậm chí còn nhanh hơn một bậc. Mỗi một bước hạ xuống giống như vượt qua không gian vậy.

Thời gian từ từ trôi đi, cước bộ của Lục Thanh cũng càng lúc càng tự nhiên. Quỹ tích của bước chân càng lúc càng giống với quỹ tích của Phong Lô khí trong đầu. Lục Thanh có cảm giác giống như hắn dung nhập vào giữ Phong, Lô; cảm thụ được Phong Lô bộ.

Lúc này, ánh sáng mặt trời đã lên cao, cơ bản tất cả đệ tử bắt đầu bước vào một ngày tu hành. Vì vậy mà vào lúc này, trên khắp các nẻo đường trong Triều Dương cũng đều có đệ tử qua lại. Hiển nhiên là bọn họ

cũng thấy được sự quái dị của Lục Thanh, đặc biệt là thân hình bao phủ bởi một lớp Phong Lôi kiếm khí màu xanh tím, loại kiếm khí được gần như tất cả các đệ tử trên Triều Dương cung nhớ kỹ nhất.

- Có chuyện gì xảy ra? Đó là thân pháp gì mà có được tốc độ lớn như vậy?

- Nhìn nó giống như Súc Địa Thành Thốn vậy. - Nếu như Lục Thanh tỉnh táo mà nói thì vào lúc này trong số những người đang đứng bên đường bàn tán có cả người mà hắn từng giao thủ lúc trước - Thúc vũ. Bên cạnh hắn còn có một gã đệ tử nội tông khác đi cùng.

- Chẳng lẽ đó là bộ pháp? - Thúc Vũ chợt nghĩ tới cái gì đó, nét mặt xuất hiện một sự kinh hãi.

Tên đệ tử bên cạnh nghe thấy vậy cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói:

- Rất có thể. Nhưng không biết Lục hộ pháp tu luyện là bộ pháp gì. Theo những gì mà ta biết thì hình như trước đây Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư có để lại một quyển Kiếm Nguyên công có tên là Phong Lôi quyết. Chẳng lẽ Lục hộ pháp đã được truyền thụ rồi hay sao?

Nói xong, cả hai cùng đồng ý với kết quả này, trong lòng có một sự ao ước. Đúng là đối với bọn họ từ sau khi trở thành đệ tử nội tông mà nói thì Địa cấp Kiếm Nguyên công đúng là một mục tiêu xa xôi. Phải tới Kiếm Sư, sau đó được sư phụ Huyền Thanh cho phép mới có thể truyền.

Trước tiên chưa nói tới thái độ của sư phụ Huyền Thanh, chỉ riêng tu vi Kiếm Sư đối với bọn họ mới bước chân vào cảnh giới Kiếm Giả mà nói thì ít nhất cũng phải tới mười năm. Hai người không dám nghĩ tới tốc độ tu luyện và tiến bộ như điên của Lục Thanh. Hơn mười năm đối với họ đã là quá thuận lợi rồi.

Trong sự suy đoán của bọn họ thì bây giờ, tư chất tiên thiên của Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên giống nhau, đều ngoài bảy phần. Tất nhiên, suy nghĩ của họ vào lúc này cũng hoàn toàn chính xác, Lục Thanh cũng không hề phản bác. Bởi vì sau khi được tăng thứ nhất của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tẩy căn phật tử, tư chất tiên thiên của Lục Thanh đã được cải thiện một cách nghiêng trời lệch đất. Còn về phần tư chất tiên thiên của hắn trước đó thế nào thì ngoại trừ mẹ hắn ra cũng chỉ còn Huyền Thanh đưa hắn lên núi và bốn người Lạc Thiên Phong biết mà thôi.

Lục Thanh đi trên đường, bộ pháp thần dị của hắn đã kinh động không biết bao nhiêu người. Rất nhanh, tin tức đã truyền tới tai Huyền Thanh đang ngồi trong đại điện.

Nghe thấy vậy, Huyền Thanh kinh ngạc, không thể để ý tới tên đệ tử vừa đến đưa tin mà biến mất, khiến cho tên đệ tử vừa kinh sợ vừa hâm mộ.

Còn Lục Thanh, mặc dù dung nhập vào trong Phong Lôi khí trong đầu, những bước chân của hắn vẫn theo ký ức mà về tới Luyện Tâm viện. Đến nơi, Lục Thanh liền đi thẳng vào trong rừng trúc.

Nhất thời, trong phạm vi hai mươi trượng của rừng trúc xanh xuất hiện năm, sáu bóng người. Trên mỗi một cái bóng đều có Phong Lôi kiếm khí bao phủ.

Lúc này, hai mắt Lục Thanh đã nhắm lại, tinh thần hoàn toàn chìm vào trong đầu. Đạo Phong Lôi kiếm khí khiến cho hắn có cảm giác hết sức thân thiết. Căn cứ theo quỹ tích của nó, hắn cứ bước theo từng bước một mà không đụng chạm tới bất kỳ một cây trúc. Từ từ, Tử Điện và Tồn Phong hoàn toàn thu vào trong Phong Lôi kiếm khí.

Nếu nhìn Phong Lôi kiếm khí của hắn bây giờ, nó hoàn toàn không còn sự bá đạo. Tuy nhiên với Huyền Thanh vừa mới xuất hiện, thì hơi thở càng nội liễm thì mức độ bá đạo, hủy diệt tiềm ẩn càng tăng lên.

Lặng im không một tiếng động, Huyền Thanh cứ lẳng lẳng nhìn Lục Thanh đang thất thần, ánh mắt có sự kinh ngạc, vui mừng, thậm chí cả một chút hâm mộ. Bởi vì lão nhận ra không biết vì nguyên nhân gì mà Lục Thanh lại có thể đồn ngộ.

Đồn ngộ là một cảnh giới thần bí không thể nói rõ. Nó không có bất cứ một chút liên quan gì tới tư chất, không có người nào có thể cam đoan rằng bản thân nhất định sẽ có được sự đồn ngộ. Chỉ có thể nói đồn ngộ là vận may của mỗi người. Một khi có được sự đồn ngộ ít nhất là tu vi tiến bộ, thậm chí là đột phá cảnh giới.

Nhìn cảnh tượng trước mắt thì bây giờ Lục Thanh lĩnh ngộ một bộ pháp thần kỳ nào đó. Bộ pháp này của hắn như dung nhập Phong Lô khí, có được tốc độ của Phong, Lô.

Nhìn động tác của Lục Thanh trong rừng trúc, Huyền Thanh từ từ nhận ra đặc điểm bộ pháp của hắn. Vốn hắn biết nhờ Phong Lô kiếm khí nên tốc độ của Lục Thanh nhanh hơn của kiếm giả có cùng thiên vị rất nhiều, có thể tương đương với mức độ của Kiếm Sư tiểu thiên vị. Mà vào lúc này, khi thi triển bộ pháp, hắn như có được tốc độ của Kiếm Sư trung thiên vị. Tất nhiên là chỉ giới hạn trong Kiếm Sư có thuộc tính ngũ hành bình thường mà thôi.

Sau thời gian khoảng một nén nhang, Lục Thanh mới ngừng lại, đứng lặng trong rừng trúc, hai mắt vẫn không mở ra. Đồng thời, Phong Lô kiếm khí trên người hắn tỏa ra ánh sáng màu xanh tím dịu dịu, có một chút gì đó hài hòa với rừng trúc xung quanh.

Cứ đứng thẳng như vậy, Lục Thanh từ từ dung nhập vào khu rừng, không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Mà Huyền Thanh cũng không hề mất kiên nhẫn, cứ lẳng lặng đứng im ở ngoài rừng trúc. Mặt trời lên rồi mặt trời lặn, trăng hiện ra rồi lại mất đi. Cứ như vậy, một ngày một đêm qua đi, Phong Lô kiếm khí trên người Lục Thanh từ từ nhạt dần. Cho tới sáng sớm ngày thứ hai mới hoàn toàn biến mất.

Lúc này, Huyền Thanh có cảm giác, hơi thở trên người Lục Thanh có một sự thay đổi. Nếu như bản thân hắn do có được Phong Lô kiếm khí nên trên người vẫn ẩn chứa một luồng hơi thở hủy diệt bá đạo thì vào lúc này, hơi thở đó đã nhạt đi rất nhiều. Thậm chí trong hơi thở có chút gì đó huyền bí.

Lục Thanh từ từ mở hai mắt. Ánh mắt của hắn mới đầu vẫn còn sự thất thần như trước, nhưng nhanh chóng trở lại tỉnh táo. Hơn nữa, trong ánh mắt từ từ giống như đã hiểu ra một điều gì đó.

Hơi mỉm cười một chút, Lục Thanh biết nhờ một câu ghi chép trong Tử Tiêu Phong Lô kiếm phổ đã khiến cho bản thân vô tình bước vào trạng thái đốn ngộ. Cũng giống hệt như trận đánh với Minh Tuyết Nhi, hắn lĩnh ngộ được cảnh giới Cử trọng nhược khinh.

Lúc này, nhờ vào hình ảnh Phong Lô nhị khí đầu tiên khi mới dung nhập vẫn còn lưu lại mà hắn hiểu được quỹ tích vận hành của Phong Lô. Chẳng những hắn hiểu được sâu hơn với năng lượng bản nguyên của Phong Lô mà còn nhờ vào đó bắt chước được quỹ tích của Phong Lô mà tự ngộ ra một thứ bộ pháp.

- Nếu là quỹ tích của Phong Lô thì cứ gọi là Phong Lô bộ đi. - Lục Thanh lẩm bẩm nói:

- Không biết bộ pháp này của ta có thể so được với bộ pháp ghi trong Địa cấp Kiếm Nguyên công hay không?

- Về mức độ tinh diệu thì không, nhưng tốc độ thì vô song. Mới đầu đã có được mức độ như vậy là tốt lắm rồi.

- Sư phụ! - Lục Thanh cả kinh khi nghe thấy tiếng nói của Huyền Thanh.

- Người có biết rằng mình vừa mới làm một chuyện đủ để khai tông lập phái hay không? - Bước tới trước mặt Lục Thanh, Huyền Thanh mở miệng nói.

- Khai tông lập phái... - Lục Thanh nghe vậy mà ngẩn người. Hắn không ngờ được rằng chẳng lẽ bản thân vừa mới sáng lập ra được bước đầu tiên của Phong Lô bộ.

Nhưng sau đó, Huyền Thanh lại giải thích:

- Kiếm Nguyên công được chia ra là Nhân, Địa, Thiên, Hoàng bốn cấp. Chúng được chia ra căn cứ theo tu vi cao thấp của các vị tiên bối. Loại tâm pháp có sáu tầng thì phải cường giả Kiếm Chủ mới có thể sáng tạo. Đồng dạng, Kiếm Nguyên công có chín tầng phải đạt tới Kiếm Hoàng đại sư. Kiếm Nguyên công mười hai tầng thì phải tông sư Kiếm Tổ mới được. Còn về phần Kiếm Nguyên Hoàng cấp mười ba tầng cũng chỉ có Kiếm Thánh chí cường giả mới có thể sáng tạo.

Dừng một chút, Huyền Thanh nhìn Lục Thanh nói một cách trịnh trọng:

- Còn Kiếm Nguyên công địa cấp mới có thể có được bộ pháp thì phải tới ít nhất là Kiếm Đạo đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mới có đủ sự lĩnh ngộ với thuộc tính mà sáng tạo ra. Vì vậy mà việc người vừa mới làm cũng

chỉ có đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mới có thể. Mà đối với người, mức độ linh ngộ đối với lực lượng của thuộc tính đã đạt tới một mức độ rất cao.

Nghe tới đây, Lục Thanh giật mình. Chẳng lẽ bản thân lại có ngộ tính mạnh đến vậy?

- Tất nhiên là không phải. - Lúc này, trong đầu hần chợt vang lên âm thanh của Diệp lão. Nhưng âm thanh đó có chút run run, yếu ớt.

- Sư phụ! - Lục Thanh kêu lên ở trong đầu. Vị sư phụ này hoàn toàn khác với Huyền Thanh. Mặc dù Huyền Thanh đối với Lục Thanh cũng là sư phụ nhưng trên danh nghĩa vẫn còn kém Diệp lão một ít. Dù sao thì như Diệp lão nói thì đã coi hần như đệ tử chính thức của mình. Mà kiếm giả khi bái sư cũng không hề có gì ước thúc, chỉ cần không phản bội sư môn thì có bái bao nhiêu sư phụ cũng được.

- Nói chuyện với sư phụ của người đi.

Lục Thanh nghe thấy vậy liền hồi phục tinh thần. Bởi vì hai người nói chuyện với nhau trực tiếp trong Thức Hải của Lục Thanh nên cũng không sợ Huyền Thanh phát hiện. Vì vậy mà cho dù thấy Lục Thanh hơi sững sốt một chút nhưng Huyền Thanh cũng chỉ nghĩ là hần bất ngờ khi nghe tới chuyện này mà thôi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

114. Chương 7: Diệp Lão Ngủ Say.

- Chỉ nửa năm ngắn ngủi, không ngờ người lại có được sự thay đổi lớn đến vậy. Mỗi người cũng đều có bí mật chính mình, nhưng người phải nhớ rõ một câu nói, chúng ta sinh ra tại Tử Hà tông thì người sống là người của Tử Hà tông, chết cũng là quỷ của Tử Hà tông...

- Sống là người của Tử Hà tông, chết cũng là quỷ của Tử Hà tông. - Lục Thanh lẩm bẩm. Hần hiểu ý Huyền Thanh định nói cái gì. Đúng là lúc đầu, chưa trải qua chuyện Huyết tề tà kiếm trận, bản thân mới chỉ là người có tư chất thiên tiên hơn người một chút, nhưng tốc độ tiến bộ lại khiến cho người ta không thể tưởng tượng được. Điều này gần như thoát sự tưởng tượng của người bình thường đối với mức độ tăng tu vi của kiếm giả. Nếu như nói phía sau lưng hần không có người nào giúp đỡ thì chắc chắn không có ai tin tưởng.

Điểm quan trọng nữa là cảnh giới kiếm pháp của hần tiến bộ với một tốc độ quá nhanh. Cảnh giới kiếm pháp cần phải có một sự tích lũy đối với kiếm pháp tới một mức độ nhất định mới có thể đột phá. Trước đó, hần linh ngộ cảnh giới Cử trọng nhược khinh trước mặt bao nhiêu người nên cũng không có ai nghi ngờ. Nhưng sau đó hần nhờ vào ba trận chiến mà thành danh, chưa tới ba tháng sau lại linh ngộ cảnh giới Cử khinh nhược trọng, một cảnh giới mà cho dù trong số Kiếm Khách cũng có ít người linh ngộ được.

Thậm chí ở Tử Hà phong, hần còn tiếp ba đạo kiếm khí của hộ pháp Lệ Kinh Sinh lại còn dùng tới một chút cảnh giới Tự Hóa khinh trọng. Nếu như nói đây là do Lục Thanh tự mình linh ngộ thì đó là điều không thể. Cảnh giới kiếm pháp không quan hệ tới tư chất, nó do một quá trình tích lũy lâu dài mà tạo nên.

Nét mặt trở nên trịnh trọng, Lục Thanh mở miệng nói:

- Sư phụ yên tâm! Đệ tử là người hiểu nghĩa. Lục gia của đệ tử đời đời sinh sống dưới chân Triều Dương phong, ngàn năm qua lúc nào cũng đối với tông môn tận tâm tận sức. Ngay cả hôm nay, chỉ cần đệ tử còn sống một ngày cũng không làm chuyện có hại đối với tông môn. Thề có Kiếm Thần làm chứng, nếu không con đường kiếm đạo của đệ tử chấm dứt, hồn phi phách tán.

Nói tới đây, Lục Thanh cắn đầu ngón tay một cái, nhất thời, một giọt máu từ ngón tay hần xuất hiện, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, giống như đang phân biệt phương hướng. Ngay sau đó, giọt máu liền tỏa ra một vầng sáng chói mắt rồi chia làm hai. Một nửa giọt không một tiếng động bay vào mi tâm của Lục Thanh, chỉ mang tới một chút cảm giác mát lạnh. Còn nửa giọt khác thì bay vào trong không gian rồi biến mất.

Huyền Thanh bị hành động cuối cùng của Lục Thanh làm cho giật mình. Một lát sau, ánh mắt lão như đang nghĩ tới một người nào đó, liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái rồi xoay người rời đi. Khi tới hàng rào bên ngoài, Huyền Thanh liền ngừng lại.

- Phong Lôi bộ còn phải hoàn thiện nhiều hơn, như thế sẽ giúp cho người rất nhiều trong luận kiếm giữa ngũ phong. Không nên coi thường bởi vì luận kiếm giữa năm ngọn núi lần này không phải chuyện đơn giản.

Dừng lại một chút, Huyền Thanh lại nói:

- Nội đan của Lôi Mãng người cũng nên sử dụng cho tốt. Bây giờ, Phong Lôi nhị khí của người đều đã dung hợp, không cần lo lắng tới chuyện chỉ hấp thu một thứ lực lượng mà dẫn tới sự mất cân bằng.

Nhìn Huyền Thanh từ từ đi khuất, sắc mặt Lục Thanh trở nên chăm chú. Hắn biết rằng nội đan Lôi hệ mà hắn có chắc chắn chính là nội đan của Lôi Mãng. Sau đó hắn nhờ nó mà có được lực lượng của lôi hệ, xuất ra được Tử điện kiếm khí. Viên nội đan đó hắn vẫn đặt trong thạch động sau thác nước trong Minh Nguyệt đầm.

Chuyện này cũng khó giấu được năm nhân vật đứng đầu ngũ phong. Lục Thanh biết bản thân vẫn đánh giá thấp Huyền Thanh. Đối với Huyền Thanh, hắn vẫn có cảm giác mang ơn, nếu không có lão thì đến giờ phút này, Niệm Vân kiếm đã không còn trên lưng của hắn.

Mà vừa rồi do hiểu được ý tứ của Huyền Thanh nên hắn mới phát lời thề Kiếm Thần. Vì vậy mà cuối cùng Huyền Thanh tin tưởng hắn, nên cũng giống với ba người Triệu Thiên Diệp, lão cũng chấp nhận chuyện hắn có được nội đan của Lôi Mãng.

- Thế nào? Tiểu tử không sao chứ? Ta nghe thấy người còn có nội đan hay sao? - Lúc này, âm thanh yếu ớt nhưng không giấu được sự kinh ngạc của Diệp lão vang lên.

Chẳng hề giấu diếm, Lục Thanh kể lại tất cả mọi chuyện từ khi có được nội đan, thanh công phát ra được Tử Điện kiếm khí. Như một phản xạ, hắn không nói chuyện người thần bí và trường kiếm đỏ như máu ra. Bất giác, chuyện này đã trở thành một bí mật khó giải trong lòng hắn.

- Thì ra là vậy. Tiểu tử quay lại thôn phệ thú đan. Một viên nội đan của Lôi Mãng mới bước chân vào ngũ giai, hoàn toàn tương thích với thuộc tính Kiếm Nguyên của người. Chắc chắn là nhờ nó người có thể thuận lợi đột phá tới tầng thứ hai của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh mà không cần phải củng cố. - Diệp lão trầm ngâm một chút rồi mở miệng nói.

Lục Thanh gật đầu, xử lý thú đan như vậy là biện pháp tốt nhất nhưng sau đó, Lục Thanh lại có chút lo lắng, hỏi:

- Diệp lão! Ngài làm sao vậy? Tại sao âm thanh của ngài lại yếu đi như thế?

- Yếu đi một phần cũng do người. Để cho người nhìn thấy hình ảnh hoàn mỹ của Phong Lôi khí, ta đã phải tốn rất nhiều sức lực. Nếu không người nghĩ rằng trong đầu người lại tự nhiên xuất hiện cảnh đó hay sao?

Cảm động dâng lên, Lục Thanh mở miệng hỏi:

- Vậy sư phụ có việc gì không?

Yên tĩnh một lúc, Diệp lão mới mở miệng nói:

- Chim ưng cuối cùng cũng phải tự mình bay lượn. Câu nói này chắc người hiểu được ý nghĩa của nó. Sở dĩ lúc trước khi người gặp phải trở ngại trong kiếm đạo không trả lời là vì muốn cho người hiểu được điều này. Cho dù là chuyện gì thì chỉ có dùng sức của mình mới có thể thu được kết quả lớn.

- Năng lượng bản nguyên của ta tiêu hao quá nhiều nên cần phải ngủ say. Tiểu tử tự thu xếp. Cho dù thế nào thì người cũng đều phải nhớ kỹ cho ta, chỉ có dựa vào sự cố gắng của chính bản thân mình thì thứ có được mới thực sự thuộc về mình. - Âm thanh của Diệp lão càng lúc càng yếu. Mấy lời cuối cùng hết sức nhỏ, có phần không rõ.

Cảm giác hơi thở của Diệp lão trên Luyện Tâm kiếm biến mất, ánh mắt của Lục Thanh trở nên kiên định. Từ bây giờ trở đi, cuối cùng Lục Thanh cũng hiểu được rõ ràng sự ỷ lại của bản thân mình.

Nhìn về phía sau rừng trúc, nơi đó có một tấm bia đá cao chừng sáu thước, được tạo ra từ đá xanh cứng rắn, các góc vuông vắn. Bên trên có khắc hai câu: “Thiên Hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức. Địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tái vạn vật”. (Lễ trời luôn thay đổi, người quân tử phải luôn luôn tự phấn đấu. Mặt đất bao la, người quân tử lấy đức mà đối với mọi hoàn cảnh).

Hai câu nói này chính là của Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư ở Tử Trúc viện, sau đó Lục Thanh tới Luyện Tâm viện liền lệnh cho một gã đệ tử ngoại môn, tìm một tảng đá rồi dùng ngón tay khắc hai câu đó lên trên.

- Tự mình phần đầu... - Lục Thanh chậm rãi đọc, nét mặt tự nhiên.

- Đúng vậy! Chỉ có tự mình phần đầu, mạnh tới mức độ nào cũng đều phải dựa vào chính mình mới được. Vật bên ngoài có thể mạnh những cuối cùng cũng không phải là của chính mình.

Bấy ngày tiếp theo, Lục Thanh dốc hết sức vào việc lĩnh ngộ Tử Tiêu Phong Lô kiếm. Có thể do hiểu được hình ảnh ban đầu của hai loại khí Phong Lô nên bây giờ sự hiểu biết của hắn đối với chúng đã đạt tới một tầng mới. Mà kiếm pháp được gọi là tinh thâm đó là do nó có thể thi triển được toàn bộ lực lượng thuộc tính. Đối với kiếm pháp tinh thâm thì lực lượng của một loại thuộc tính tương ứng chính là điều căn bản.

Đồng thời, đối với sự lĩnh ngộ đối với lực lượng của thuộc tính trở nên sâu sắc, lĩnh ngộ kiếm pháp cũng trở nên dễ dàng. Gần như trong một ngày, Lục Thanh đã lĩnh ngộ được thức thứ bảy của Tử Tiêu Phong Lô kiếm. Trong sáu ngày tiếp theo, gần như mỗi ngày lĩnh ngộ được một thức. Mãi cho tới thức thứ mười ba, do tu vi không đủ nên không thể thi triển.

Nhưng với sự lĩnh ngộ của Lục Thanh đối với hai loại khí Phong Lô mà nói thì chỉ cần đột phá tới Kiếm Sư chắc chắn có thể sử dụng được thức thứ mười ba. Mặc dù như vậy thì với trình độ của hắn vào lúc này cũng vượt qua Triệu Thiên Diệp.

Đến thời điểm này, ngoại trừ cảnh giới kiếm pháp còn kém một chút ra, bất luận là tu vi hay lĩnh ngộ kiếm thức của hắn và mức độ dung hợp hai khí Phong Lô đều vượt lên trên Triệu Thiên Diệp. Bây giờ, Lục Thanh có thể tự tin đánh với hắn một trận và giành được thắng lợi.

Nói cách khác bây giờ, Lục Thanh hoàn toàn có được thực lực thứ năm trên Long Phượng bảng.

Nghĩ tới luận kiếm lần này, Lục Thanh đang ngồi trên giường, hai mắt chợt bắn ra một tia sáng, trong đầu không kìm được xuất hiện một bóng người.

Một đêm trôi qua, Lục Thanh không hề tu luyện hay tìm hiểu, cứ lẳng lặng ngồi trên giường, tu dưỡng tâm thần. Bây giờ tiết trời đã vào mùa hạ, những cơn gió đêm thổi nhẹ khiến cho rừng trúc vang lên những tiếng xào xạc. Lục Thanh ngồi đối diện với cửa sổ khiến cho ánh trăng sáng quắc trong đêm chiếu thẳng vào người.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi những tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu qua cửa sổ, Lục Thanh mở mắt. Sắc mặt hắn bình tĩnh, rút Luyện Tâm kiếm sau lưng, giờ ngang trước ngực. Hắn lấy một miếng vải màu đen lau một cách chậm chậm.

Toàn thân Luyện Tâm kiếm màu xanh, bên trên có một dòng khí vô hình lưu chuyển, ngăn cách với không khí xung quanh. Lục Thanh cảm nhận như từ sau khi Diệp lão chui vào trong, Luyện Tâm kiếm có một sự thay đổi nào đó. Với con mắt của Chú Kiếm sư, Lục Thanh có thể thấy được bây giờ, Luyện Tâm kiếm đã đạt tới thất phẩm.

Mặc dù trên thân Luyện Tâm kiếm không hề có lấy một hạt bụi, nhưng Lục Thanh vẫn lau một cách cẩn thận rồi mới cắm vào sau lưng. Đây là thói quen của hắn từ sau khi Diệp lão ẩn thân vào trong thanh kiếm. Nó cũng là một cách biểu hiện sự tôn kính của Lục Thanh đối với Diệp lão.

Đứng dậy ra khỏi phòng, cảm nhận bầu không khí tươi mát, Lục Thanh có thể phát hiện trong đó có một thứ hơi thở không bình thường. Trong viện không hề có lấy một ngọn gió, không khí có phần lắng đọng.

Lục Thanh biết đó là do ý chí chiến đấu của đông đảo đệ tử và khí thế của Triệu Dương cung khiến cho những làn gió không thể tiến vào.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

115. Chương 8: Tụ Tập Tại Kiếm Đài.

Ra khỏi Luyện Tâm viện, Lục Thanh đi về hướng khoảng sân nơi diễn ra luận kiếm. Bước chân của Lục Thanh thông thả, trên đường đi không hề gặp một người nào. Hắn biết mình đi muộn, nên vào lúc này chỉ còn một số đệ tử ngoại môn đang di chuyển vội vã.

Thấy Lục Thanh đi trên đường, đám đệ tử ngoại môn tỏ thái độ kính sợ, cung kính hành lễ với hắn. Tới bây giờ, Lục Thanh cũng thích nghi với hành động đó nên chỉ hơi gật đầu.

Trên khoảng sân rộng trước Triều Dương đại điện có một khoảng đất trống có màu sắc hơi khác, rộng ước chừng hai mươi trượng. Lốp đất đá mới được dọn sạch. Lúc này, toàn bộ đệ tử nội tông và ngoại môn đều tụ tập ở đây.

Khoảng đất trống chính là địa điểm diễn ra luận kiếm cứ nửa năm một lần của Triều Dương cung. Do kiếm khí của đệ tử nội tông nên mỗi năm đất ở đây lại bị xới lên, để lộ ra lớp đá mới.

Vào lúc này, không khí trên sân hết sức nghiêm túc. Đông đảo đệ tử ngoại môn đứng thành một vòng tròn chu vi năm mươi trượng. Giữa vòng tròn là gần bốn mươi đệ tử nội tông. Mỗi người trong số họ đều có một ý chí chiến đấu rất mạnh. Khí thế vô hình từ người họ tỏa rộng khắp khoảng sân rộng trăm trượng. Một số đệ tử ngoại môn tu vi còn kém không chịu nổi phải lui ra mấy trượng mới giảm được áp lực.

Số người từ từ kéo tới đông đủ. Trước mặt mọi người, Huyền Thanh và sáu vị hộ pháp đứng im. Nếu người nào để ý sẽ thấy sáu vị hộ pháp đều là sư phụ của sáu gã đệ tử nội tông, bao gồm ngũ hộ pháp La Thiên Hữu, tam hộ pháp Khách Thiên, nhị hộ pháp Lạc Thành Ngọc, lục hộ pháp Hồ Lạc Phong, tam hộ pháp Hải Sanh, thập hộ pháp Lâm Thanh.

Có thể thấy lần này sáu vị hộ pháp rất quan tâm tới đệ tử của mình, dù sao thì luận kiếm lần này cũng liên quan tới danh sách đi vào Kiếm Trì, địa điểm quan trọng của tông môn. Ngay cả bọn họ, cho dù trước đó cũng chỉ có một lần may mắn được đi vào, nhưng cũng không trụ nổi quá một tháng. Mặc dù vậy thì thời gian một tháng ngắn ngủi cũng giúp cho tu vi của bọn họ rút ngắn được một năm tu luyện. Nơi đó tràn ngập nguyên khí tinh thuần trong trời đất, khiến cho đến bây giờ, bọn họ cũng không thể quên được.

Lần này vì chuẩn bị cho luận kiếm giữ năm ngọn núi vào bốn năm sau, tông môn quyết định mở Kiếm Trì để cho hai mươi đệ tử đứng đầu trên mỗi ngọn núi, tổng cộng là một trăm người tiến vào trong đó tu luyện nửa năm. Nếu như phát triển tốt, bất cứ một tên đệ tử nào bước vào đó cũng có thể đột phá một tới hai thiên vị. Thậm chí cao nhất có thể đột phá tới một đẳng cấp cũng là chuyện có thể.

Mà tất cả đệ tử nội tông đều biết điều này cho nên cho dù là những người có vị trí xếp sau thì trong nửa năm qua cũng điên cuồng tu luyện. Bất chấp việc có được cơ hội hay không cũng đều muốn thử một lần. Đặc biệt là hai mươi đệ tử đứng đầu, gần đây lại càng khổ luyện bất kể ngày đêm. Bọn họ là những người có hy vọng nhiều nhất mà cũng là những đối tượng bị nhiều nguy hiểm nhất.

Giữa đám đệ tử nội tông đứng đầu, Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp sóng vai đứng cạnh nhau. Bên cạnh bọn họ, ánh mắt Lăng Tiêu có chút bất đắc dĩ, bởi vì vừa mới tới hắn đã cảm nhận được hơi thở của hai người đó lại mạnh thêm. Đặc biệt là Triệu Thiên Diệp, nửa năm trước mặc dù hắn có cảm giác không địch được thì cũng vẫn còn có một chút gì đó nắm chắc. Nhưng bây giờ, cảm nhận lại vô cùng nguy hiểm.

Đồng thời, khí thế của Dư Cập Hóa cũng có sự tăng cường. Ngay cả Đoạn Thanh Vân, sau ba tháng không gặp vào lúc này đã gầy đi một phần, không còn như trước nữa. Bây giờ, hắn cũng chỉ giống như một tên mập bình thường, khuôn mặt cũng bình thường hơn rất nhiều.

Người thay đổi nhiều nhất phải nói chính là hắn. Mấy tên đệ tử đứng quanh hắn cảm giác rất áp lực. Bây giờ, Đoạn Thanh Vân đứng đó so với trước cũng trầm ổn hơn rất nhiều, hoàn toàn khác so với nửa năm trước.

Làm sao mà mỗi người trong Tử Trúc viện lại quái vật như vậy?

Cách Đoạn Thanh Vân một tên đệ tử, ánh mắt của Công Dương Vũ có một sự ghen tỵ rất đậm. Hắn không hiểu tại sao bản thân lại không có được may mắn như vậy. Tại sao bất cứ vận may nào cũng đều do bọn Đoạn Thanh Vân gặp phải. Đặc biệt là cái tên Lục Thanh đang sống một mình trong Luyện Tâm viện.

Nghĩ tới Lục Thanh, ánh mắt Công Dương Vũ chỉ có một sự tức giận. Lúc đầu, khi mới lên núi, gã vẫn còn bị hấn dẫm dưới chân. Vậy mà mới có nửa năm trôi qua, tu vi đã hoàn toàn vượt qua hấn, lại còn có được địa vị mà hấn không thể so sánh. Thậm chí bây giờ, gặp Lục Thanh, hấn còn phải cung kính hành lễ. Điều đó khiến cho hấn không muốn đổi mặt.

Chính vì vậy mà cho tới bây giờ, sau ba tháng, Lục Thanh vẫn chưa gặp mặt với Công Dương Vũ một lần nào. Một phần do Lục Thanh vội vàng sử dụng Cổ Nguyên đan để củng cố thân thể và tìm hiểu Tử Tiêu Phong Lô kiếm. Thứ hai là do Công Dương Vũ cũng cố ý tránh Lục Thanh.

Ánh mặt trời từ từ lên cao, sáng sủa rực rỡ trải khắp toàn bộ mặt sân. Nhưng trong cảm giác của đám đệ tử ngoại môn, ánh mặt trời như bị ý chí chiến đấu mãnh liệt của đệ tử nội tông đóng băng khiến cho bọn họ có cảm giác ngay cả tia nắng chiếu lên người cũng có chút gì đó hơi lạnh.

Đúng lúc này, cách đó hơn năm mươi trượng có một tên đệ tử đang đi tới chỗ này. Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp đang đứng thẳng trước đám đệ tử nội tông liền cử động.

- Tới rồi...

Hai người vừa dứt lời, liền tỏa ra hai luồng ý chí chiến đấu mạnh mẽ, ép về phía một tên đệ tử đang đi tới.

Ý chí chiến đấu đột nhiên xuất hiện khiến cho đám đệ tử nội tông xung quanh phản ứng không kịp. Cảm nhận ý chí nóng bỏng của hai người, ngay cả Lăng Tiêu và mấy tên đệ tử có tu vi Kiếm Khách bên cạnh cũng phải tránh sang hai bước.

Vị đệ tử nội tông trẻ tuổi đầu tiên cảm thấy ngạc nhiên khi ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình. Ngay lập tức, hấn cảm thấy hai làn ý chí chiến đấu mạnh mẽ đang vọt tới...

Trong nháy mắt, mặt hấn đỏ lên, bản thân không kịp được bộc phát Kiếm Nguyên khắp toàn thân. Quanh thân thể hấn xuất hiện một lớp Húc Nhật kiếm khí dày hai tấc, nhưng vẫn không chống đỡ nổi làn khí thể đang ép tới mà lùi lại năm, sáu bước.

Vào lúc hấn sắp không thể chịu nổi, đặt mông ngồi xuống đất thì một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt. Nhìn thanh kiếm to màu xanh sẫm dài năm thước, tên đệ tử thâm kêu xui xẻo. Hấn biết, khí thể kia là để dành cho Lục hộ pháp, chỉ vì bản thân chắn đường mà thôi.

Nhưng hiển nhiên là lúc này, ánh mắt mọi người đều bị Lục Thanh ở trước mặt hấn thu hút. Đối diện với khí thể của Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp, Lục Thanh cũng tỏa ra ý chí chiến đấu mãnh mẽ, bước về phía trước một bước.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trên người Lục Thanh chợt lóe lên một vầng ánh sáng màu xanh tím rồi đột ngột xuất hiện cách đó mười trượng. Sau đó, hấn lướt nhẹ sang ngang rồi tiếp tục bước về phía trước. Vào lúc này, Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp chỉ cảm thấy khí thể của bản thân chợt nhẹ đi, Lục Thanh đã thoát ra khỏi sự bao vây của hai người.

Nét mặt cả hai đều xuất hiện một sự kinh ngạc. Mặc dù hôm qua, khi xuất quan cũng nghe tin đồn Lục Thanh có được bộ pháp thần bí. Nhưng vào lúc này, chính mắt nhìn thấy vẫn khiến cho bọn họ khiếp sợ, bởi bộ pháp đó chẳng khác gì Súc Địa Thành Thốn. Sau bốn bước, Lục Thanh cũng xuất hiện giữa đám đệ tử nội tông, đi tới vị trí thứ hai mươi bốn.

Đối với sự xuất hiện một cách quái dị của Lục Thanh, chẳng khác nào vẫn đứng ở đó, đám đệ tử nội tông xung quanh không thể tin được vào mắt mình. Tuy nhiên, bọn họ cũng không phải là người không có kiến thức nên biết rằng đó là do tu vi của mình chưa đủ, đồng thời tốc độ của Lục Thanh thực sự quá nhanh nên mắt họ không nhìn kịp.

Đặc biệt là Trác Bất Phàm đang đứng bên cạnh Lục Thanh, ánh mắt lại càng thêm phức tạp, nhưng nhanh chóng nghĩ thông suốt nên thần sắc trở lại bình thường.

Nhìn thấy Lục Thanh xuất hiện, ánh mắt của sáu vị hộ pháp cũng xuất hiện một sự ngưng trọng, do tốc độ của Lục Thanh quá nhanh. Cho dù là sáu người bọn họ cũng chỉ có Lâm Thanh tu luyện Tồn Phong kiếm khí với tu vi Kiếm Sư tiểu thiên vị mới có thể sánh được. Điều này thực sự là đáng sợ. Cho dù, bây giờ, tu

vi của Lục Thanh chỉ là Kiếm Khách đại thiên vị, nhưng từng đánh bại Tư Đồ Trọng ở Lạc Nhật thành. Vì vậy mà ngay từ đầu, khi Lục Thanh kế thừa chức vụ hộ pháp bọn họ hoàn toàn coi trọng.

Thấy tất cả mọi người đã đến, Huyền Thanh cũng không lên tiếng, tay phải nhấc lên. Cái thùng gỗ đựng Hắc Thiết kiếm trên sân rung mạnh phát ra những tiếng kiếm ngân. Sau đó, từ hai ngón tay của hắn một tia sáng màu hồng chợt lóe lên. Nhất thời, cái thùng kiếm bay lên không, xoay quanh trên đỉnh đầu mọi người.

Vào lúc này, Lục Thanh có cảm nhận khác hoàn toàn so với nửa năm trước. Trên những cây Hắc Thiết kiếm đang xoay xung quanh có một thứ lực lượng nóng rực vô hình. Tuy nhiên, nó cũng không ngừng tụ. Nếu không, Lục Thanh thậm chí đoán, nếu thứ lực lượng đó mà hạ xuống thì cả đám đệ tử có thể sống được tới mười người cũng là nhiều.

Hắc Thiết Kiếm đang xoay xung quanh nhanh chóng tạo thành một cái vòng tròn bằng kiếm. Hai ngón tay của Huyền Thanh chém mạnh xuống đất khiến cho tất cả những thanh Hắc Thiết kiếm rít lên rồi lao xuống.

“Phập...phập...”

Hắc Thiết kiếm cắm xuống mặt đất, tạo thành một cái kiếm đài rộng khoảng ba mươi trượng, lớn hơn nửa năm trước rất nhiều. Lúc này, để tạo ra kiếm đài cần khoảng hai trăm thanh kiếm. Lục Thanh liếc mắt nhìn quan thì thấy phần lớn chúng đều đạt tới nhị phẩm.

Nhưng trong nháy mắt hắn liền hiểu ra ngay. Với sự tiến bộ của rất nhiều đệ tử, nhất phẩm Hắc Thiết kiếm bây giờ không còn chịu nổi trận chiến của bọn họ. Sau đó, khi Lục Thanh nhìn Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp, hắn thậm chí nghĩ chỉ sợ là nhị phẩm cũng không chịu nổi tới khi luận kiếm chấm dứt.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

116. Chương 9: Kịch Chiến Trên Chiến Đài.

Đưa mắt nhìn đám đệ tử ngoại môn một lượt, sau đó nhìn về phía đệ tử nội tông một chút, Huyền Thanh mở miệng nói:

- Quy định ta không cần phải nói nữa. Đây là lần luận kiếm giữa năm, khảo nghiệm sự tiến bộ trong nửa năm qua của người, đồng thời cũng để sắp xếp lại thứ tự trong số các sư huynh đệ các người. Vẫn là câu nói đó, Triều Dương phong chúng ta và trong cả Tử Hà tông không bao giờ có sư đệ mãi mãi mà cũng không có ai là sư huynh mãi mãi. Tất cả đều căn cứ vào sự biểu hiện của người.

- Mặt khác, chắc các người cũng đã nhận được tin tức, lần này tông môn muốn chọn ra hai mươi người đứng đầu của mỗi núi để tiến vào Kiếm Trì trong nửa năm. Ai được đi vào thì còn phải xem vào bản lĩnh của mỗi người. Nhưng ở đây, ta còn muốn nói một câu, nếu vì vị trí đó mà đồng môn tương tàn, hạ sát thủ, lập tức sẽ bị trục xuất khỏi tông môn, sống một cuộc sống lưu vong.

Vào lúc này, tất cả mọi người bị câu nói của Huyền Thanh thu hút. “Kiếm Trì! Đó chính là đi vào Kiếm Trì”. Đệ tử ngoại môn đều là những người tinh thông lịch sử, thậm chí bọn họ còn rõ hơn đám đệ tử nội tông, tác dụng của Kiếm Trì lớn đến đâu. Đối với kiếm giả mà nói thì đó chính là thánh địa tu luyện.

Đúng lúc này, đột nhiên một gã đệ tử đứng cuối hàng thứ hai cắn răng rồi mở miệng nói:

- Bẩm sư phụ! Đệ tử có chuyện muốn nói.

Vào lúc này, khoảng sân hoàn toàn yên tĩnh nên câu nói của hắn thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người. Tuy nhiên, hắn vẫn bình tĩnh trước ánh mắt của mọi người, nói:

- Lục sư huynh đã trở thành hộ pháp tại sao vẫn còn muốn tranh một suất đi vào Kiếm Trì?

Dứt lời, mọi người liền hiểu ngay suy nghĩ của hắn. Tên đệ tử đó tên là Hồng Dự đứng thứ hai mươi. Hiển nhiên là đối với việc giữ vị trí của mình trong số hai mươi người đầu tiên cũng không có chút tin tưởng.

Không thể trách được, vì việc quy định số lượng người nên đối với những người đứng trước có chút nguy hiểm. Hắn có thể nói ra được như vậy rõ ràng là đã hạ quyết tâm rất cao.

Huyền Thanh nghe thấy vậy cũng chỉ nhú mào, nói:

- Mặc dù Lục Thanh trở thành hộ pháp nhưng hắn vẫn là đệ tử, vị trí của hắn vẫn đứng ở thứ hai mươi tư. Việc này không cần phải nói nữa.

Nghe Huyền Thanh nói như vậy, Hồng Dự cũng biết không thể nói được liền im lặng.

Lục Thanh đứng ở phía sau cũng không để ý. Người đó có suy nghĩ như vậy cũng là chuyện bình thường vì vậy mà Lục Thanh cũng không trách.

Do mức độ quan trọng của lần này cho nên Huyền Thanh tự mình chủ trì, đảm nhiệm việc phán định. Tất nhiên cũng là vì để tránh sáu vị hộ pháp cũng có đệ tử tham gia.

Cầm trong tay miếng ngọc, Huyền Thanh mở miệng nói:

- Trận đầu! Đứng thứ năm mươi bốn Thúc Vũ, Kiếm Giả tiểu thiên vị, khiêu chiến người thứ năm mươi ba Hoàng Tông Việt, Kiếm Giả tiểu thiên vị.

Vừa dứt lời, hai gã đệ tử tuổi còn trẻ từ cuối hàng đi lên. Trong hai người đó có một người từng là đối thủ của Lục Thanh khi hắn tham gia luận kiếm lần đầu tiên, đồng thời cũng là người đầu tiên bị hắn đánh bại. Đã qua nửa năm, Lục Thanh cảm nhận được Thúc Vũ đã trưởng thành hơn rất nhiều, khí thế gần đạt tới mức cao nhất của Kiếm Giả tiểu thiên vị. Hiển nhiên là nửa năm qua, sự cố gắng của hắn không phải là nhỏ.

Cả hai người nhảy lên trên kiếm đài. Dưới chân Thúc Vũ, Hắc Thiết kiếm lắc lư vài cái rồi đứng yên, hiển nhiên là hắn đã có sự tiến bộ khá lớn đối với việc khống chế lực đạo.

Cả hai cũng không ôm hy vọng bản thân đứng trong số hai mươi người đầu tiên. Bọn họ đều biết rằng đó là chuyện không thể, trừ khi họ cũng có được tốc độ tiến bộ giống như Lục Thanh. Nhưng cho dù như vậy thì cả hai cũng dốc toàn lực. Húc Nhật thập tam kiếm được hai người thi triển hóa thành vô số bóng kiếm. Quan sát từ thức thứ nhất Vân Biệt Nguyệt Trầm đến thức thứ tám Kim Dương Hướng Vũ có thể thấy so với nửa năm trước, Thúc Vũ đã có một sự đột phá không nhỏ đối với Húc Nhật thập tam kiếm.

“Vù...”

“Vù...”

Húc Nhật kiếm khí cắt qua không khí phát ra những tiếng rít. Hai người trên kiếm đài lần lượt thay đổi vị trí. Hắc Thiết kiếm dưới chân cũng vang lên những tiếng động liên tiếp.

Sau khoảng nửa nén nhang, cả hai đều dùng công đối công nên Kiếm Nguyên tiêu hao rất nhiều. Cả hai cũng biết đã tới lúc nên nhất thời, mũi kiếm giao với nhau rồi lui lại mấy bước. Trường kiếm trong tay bọn họ tỏa ra Húc Nhật kiếm khí màu tím chói mắt.

- Lưu Quang Tế Lũ... - Một tia sáng trong mắt lóe lên, trường kiếm trong tay Thúc Vũ chợt bắn ra Húc Nhật kiếm khí dài ba tấc. Cánh tay run nhẹ, thân hình bắn lên cao cả trượng. Nhất thời, trước mặt mọi người xuất hiện hơn mười bóng kiếm màu tím bao phủ về phía Hoàng Tông Việt.

Dưới kiếm đài có chút xôn xao. Tất cả đều có chút kinh ngạc đối với việc Thúc Vũ có thể sử dụng thức thứ chín trong Húc Nhật thập tam kiếm. Nói cách khác, ngoại trừ người cá biệt ra thì tất cả gần như phải tới Kiếm Giả trung thiên vị mới lĩnh ngộ được đến thức thứ mười. Tiểu thiên vị như nhau thì chỉ tới thức thứ bảy là cùng.

Nhìn biểu hiện của Thúc Vũ, dưới kiếm đài, Huyền Thanh và sáu vị hộ pháp đều vuốt cằm. Thúc Vũ bây giờ mới có mười tám tuổi, như thế cũng có thể coi như một nhân tài.

Đối diện với một kiếm ác liệt của Thúc Vũ, Hoàng Tông Việt cũng không mất bình tĩnh. Thanh nhị phẩm Hắc Thiết kiếm trong tay tỏa ra ánh sáng màu tím rực rỡ, chém về phía trước. Làn kiếm màu tím xuất hiện trước người bắn ra Húc Nhật kiếm khí.

Húc Nhật thập tam kiếm, thứ tám: Kim Dương Hường Vũ.

“Uỳnh...”

Bóng kiếm và làn kiếm khí va chạm với nhau tảo ra vô số tia lửa. Đồng thời, có một cơn gió từ vị trí hai người tản ra xung quanh.

Nhưng chút khí đó đối với mọi người dưới đài không hề ảnh hưởng. Đám người Nhiếp Thanh Thiên đứng trước, quần áo chỉ hơi lay động nhẹ một cái mà thôi.

“Vù...”

Trên kiếm đài, Thúc Vũ và Hoàng Tông Việt do sự va chạm mà bắn ra ngoài, nhanh chóng lướt trên kiếm đài rồi rơi xuống đất.

Cả hai liếc mắt nhìn nhau rồi ôm quyền mỉm cười. Khóe miệng xuất hiện một vết máu.

“Ngang tay” - Tất cả mọi người đều thâm gặt đầu. Thực lực của cả hai không kém nhau nhiều lắm. Kết quả như vậy là hoàn toàn chính xác.

Nhưng cho dù như vậy thì bởi vì Thúc Vũ là người khiêu chiến cho nên Hoàng Tông Việt phải nhường lại vị trí.

Ngay trận chiến đầu tiên đã đặc sắc như thế khiến cho đám đệ tử nội tông dưới đài cảm thấy nôn nóng. Mà đám đệ tử ngoại môn vây chung quanh lại càng mở to hai mắt. Luận kiếm lần này, mức độ tiến bộ của đệ tử nội tông gần như có thể sánh với hai lần trong những năm trước đây.

Tiếp theo, chiến đấu cứ thế tiếp tục. Thỉnh thoảng lại có đệ tử vượt cấp khiêu chiến kiếm giả có cùng thiên vị. Đến giữa trưa, khiêu chiến tới vị trí thứ mười bảy. Ba tuyệt chiêu cuối cùng của Húc Nhật thập tam kiếm đã được thi triển tới năm sáu lần. Hồng Dự, người mở miệng ngăn cản Lục Thanh, cũng có chút bản lĩnh, bảo vệ được vị trí của mình. Như sau đó khiêu chiến một trận bị bại khiến cho hắn cảm thấy uể oải.

Bởi vì hắn có thể thấy đến bây giờ, Lục Thanh vẫn còn chưa có khiêu chiến. Mà người trước đó bị hắn đánh bại đang xếp hạng phía sau là Tần Thiên Họa cũng không có can đảm khiêu chiến Lục Thanh mà lựa chọn gã đệ tử nội tông thứ mười tám. Với tu vi mới đột phá tới Kiếm Giả đại thiên vị, cùng với cảnh giới mới là Cử trọng nhược khinh, hắn có thể giành thắng lợi dễ dàng.

Điều này khiến cho Hồng Dự lại bị đẩy xuống vị trí thứ hai mươi. Mà sau đó, chắc chắn Lục Thanh sẽ khiêu chiến làm cho vị trí thứ hai mươi bị đẩy xuống một nấc. Nói cách khác, việc bảo vệ vị trí của chính mình mặc dù tiến bộ hơn nhưng vẫn vô duyên với Kiếm Trì.

Không ai có thể hiểu được suy nghĩ của Hồng Dự lúc này. Chỉ thấy hắn cúi đầu, hai tay hơi siết chặt. Không người nào để ý thấy vào lúc này, ánh mắt hắn chỉ có một sự căm hận, thậm chí đồng tử còn có vài sợi tơ máu. Tuy nhiên, do ánh mắt của mọi người đều bị hút về phía kiếm đài nên không ai nhận ra.

Trên kiếm đài, Đoạn Thanh Vân đứng thẳng trên hai chuôi kiếm, tay phải hắn nắm Liệt Hỏa kiếm đang tỏa ra ánh sáng màu hồng. Khí thể tỏa ra từ người nặng như núi. So với nửa năm trước, mọi người có thể thấy khí chất của Đoạn Thanh Vân hoàn toàn thay đổi. Ngày xưa, khí thể của hắn có một chút hòa khí pha trộn chút gì đó phóng đảng ham chơi, chưa bao giờ tập trung tu luyện khiến cho ai trông thấy cũng bất bình. Nếu không lúc đầu cũng không gây oán với Thái Vân.

Thậm chí, hắn còn có được sự cổ vũ của đám đệ tử ngoại môn khiến cho mọi người lại càng có cảm giác trầm ổn. Mới nửa năm mà có được sự thay đổi như vậy khiến cho bọn họ không thể tin được.

Dưới kiếm đài, kể cả Lục Thanh, Nhiếp Thanh Thiên, Dư Cập Hóa và Triệu Thiên Diệp đều chăm chú quan sát. Nửa năm qua, bọn họ cũng cảm nhận được sự thay đổi của Đoạn Thanh Vân một cách rõ ràng. Có thể là đã bị Lục Thanh kích thích khiến cho lời nói của Đoạn Thanh Vân so với trước đây cũng thu liễm hơn rất nhiều. Vào buổi tối thường có thể cảm nhận được sự dao động của nguyên khí trong phòng hắn vẫn duy trì cho tới tận sáng mới tiêu tan.

Mà cho tới lúc này, Đoạn Thanh Vân lại càng không hề có một câu than vãn, đi vào Triều Dương động bế quan ba tháng. Trong khi lần bế quan Trúc Cơ cũng chỉ nửa tháng mà thôi. Cả bốn người đều biết được

tới bây giờ, Đoạn Thanh Vân thực sự đã có ý nghĩ về cường giả.

Bây giờ, mập mạp chuẩn bị thể hiện cho mọi người thấy thành quả sau lần bế quan ba tháng vừa qua, khiến cho ánh mắt Dư Cập Hóa có một chút gì đó mong đợi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

117. Chương 10: Húc Nhật Đông Thăng.

Đối mặt với Đoạn Thanh Vân trầm ổn một cách tự nhiên, phía bên kia kiếm đài, Công Dương Vũ không được bình tĩnh như vậy. Nhìn Đoạn Thanh Vân trước mặt, hắn có cảm giác nguy hiểm rất mạnh. Trong ánh mắt bình thản của đối phương, hắn như thấy một chút gì đó cấm hặn.

Điều đó khiến cho Công Dương Vũ có chút tức giận. Năm trước, hắn đứng vị trí thứ mười ba nhưng đáng tiếc bị đệ tử của nhị hộ pháp là Nghiêm Viên Dịch cùng với đệ tử của bát hộ pháp là Lâm Tuấn lần lượt vượt qua. Từ trên người Đoạn Thanh Vân, hắn cảm nhận được một hơi thở nguy hiểm. Một cái cảm giác mà chỉ khi đối mặt với kiếm giả đồng thiên vị mới có.

Đưa tay rút thanh Viêm Vân kiếm ngũ phẩm mới được chú tạo, trong lòng Công Dương Vũ có một loại áp lực khiến cho không nên được cơn giận. Lúc trước, thanh Hỏa Vân kiếm ngũ phẩm của hắn bị một đạo kiếm khí của Lục Thanh làm cho bị nứt. Đối với một vị kiếm giả mà nói thì kiếm bị địch nhân chặt đứt chính là một sự sỉ nhục. Nhưng hắn lại không có khả năng báo thù. Cho dù là đánh lén cũng không nắm chắc.

Chưa kể luật lệ của tông môn quy định, trừ phi là người của nội tông phạm tội lớn mà bị trục xuất. Còn không, từ đệ tử nội tông trở lên đều không thể tự giết lẫn nhau. Nếu không, sẽ bị trục xuất khỏi tông môn. Mà một khi bị trục xuất khỏi tông môn sẽ bị toàn bộ tông môn trong Thập Vạn đại sơn chửi bới.

- Người muốn khiêu chiến với ta, ta cũng không hạ thủ lưu tình. Chiêu thức không có mắt, ta không không chế được mà để cho người bị thương thì chớ có trách ta đấy. - Trên thân Viêm Vân kiếm xuất hiện một đạo Húc Nhật kiếm khí dài tám tấc, giống như cái lưỡi rắn phun ra nuốt vào không ngừng. Ánh mắt Công Dương Vũ không hề có chút tốt đẹp nhìn Đoạn Thanh Vân mà nói.

Vừa dứt lời, cặp mắt của Đoạn Thanh Vân trợn lên, trong nháy mắt chuyển động.

“Vù...”

Với tốc độ không tương xứng với vóc dáng, Đoạn Thanh Vân chẳng khác gì một con mãnh hổ đang tăng tốc. Đồng thời, trên thân Liệt Hỏa kiếm xuất hiện một đoạn Húc Nhật kiếm khí dài tám tấc, trên đó tỏa ra một làn hơi nóng. Với sự phụ trợ từ Húc Nhật kiếm khí màu tím, Liệt Hỏa kiếm bốc lên một ngọn lửa khiến cho không khí nơi mũi kiếm đi qua liền vẩn vèo.

Đây là....

Lục Thanh cảm nhận một cách cẩn thận thì phát hiện ra cái mà hắn vẫn thắc mắc là tại sao kiếm khí của Đoạn Thanh Vân lại có hơi nóng thuộc về hệ Hỏa, thì ra là do Liệt Hỏa kiếm do gã sử dụng mà có.

Khác với một số loại kiếm mà Lục Thanh đã thấy trước đây, thanh Liệt Hỏa kiếm hoàn toàn không hề có điểm đặc biệt. Nó được chế tạo từ hỏa kim trăm năm, sau khi tinh luyện liền chú tạo thành. Mặc dù hắn vẫn thắc mắc là tại sao như vậy vẫn có được hơi nóng của hệ Hỏa giống như Xích Dương kiếm của Thái Vân, hay Hỏa Vân kiếm của Liệt Phong, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Nhưng vào lúc này, sau khi hắn hiểu được hình ảnh nguyên thủy của Phong Lô khí khiến cho cái nhìn của bản thân đối với các hệ khác cũng tăng lên. Vào lúc này, dưới ánh mắt của hắn, một khi Đoạn Thanh Vân kích phát kiếm khí, Liệt Hỏa kiếm sẽ xuất ra một luồng khí hệ Hỏa lẫn vào trong đó. Mặc dù không thể khiến cho Húc Nhật kiếm khí của gã biến thành kiếm khí hệ hỏa, nhưng cũng làm tăng không ít uy lực.

“Tại sao lại có chuyện này?” - Điều này đã phá vỡ những gì hiểu biết của Lục Thanh trong việc chú kiếm. Nếu như nói Liệt Hỏa kiếm là một thanh thần kiếm thì Lục Thanh còn có thể chấp nhận, dù sao thì thần

kiếm cũng có được một số năng lực đặc biệt mà hắn không thể giải thích. Nhưng bây giờ, thanh Liệt Hỏa kiếm trước mặt hắn mới chỉ là một thanh kiếm đạt tới lực phẩm...

Lắc đầu, Lục Thanh lại tập trung sự chú ý vào trận chiến đấu giữa hai người.

Ngay từ đầu, hai người không hề nhường nhau, toàn lực thi triển Húc Nhật thập tam kiếm. Mười hai thức đầu tiên được cả hai thi triển hết sức tự nhiên khiến cho Hắc Thiết kiếm dưới chân cả hai thi thoảng lại lún xuống cả tắc.

Dưới kiếm đài, phần lớn ánh mắt của đệ tử nội tông cũng đều nhìn chăm chăm vào động tác của hai người. Dù sao thì với thực lực của cả hai cũng đều gần đạt tới tầng lớp số một trong nội tông. Không thể không thừa nhận, Húc Nhật thập tam kiếm của Công Dương Vũ đã được hắn tu luyện rất nhuần nhuyễn. Từ sự chuyển đổi chiêu thức tới việc nghiêng tiếp đều gần như là hoàn mỹ. Cảnh giới Cử trọng nhược khinh của hắn cũng vô cùng thuần thực.

Tuy nhiên, cảnh giới Cử trọng nhược khinh của Đoạn Thanh Vân cũng khéo léo vô cùng. Húc Nhật thập tam kiếm lại càng chặt chẽ. Kiếm khí ác liệt khiến cho cánh tay Công Dương Vũ sau mỗi lần va chạm đều cảm thấy tê dại. Kiếm khí phá không khiến cho trên kiếm đài liên tục có những tiếng vù vù.

Vào lúc này, thực lực của Đoạn Thanh Vân và Công Dương Vũ cơ bản là tương đương nhau.

Nhấc chân đá bay một thanh Hắc Thiết kiếm, ngăn cản động tác của Đoạn Thanh Vân, Công Dương Vũ lui lại hai bước, trầm giọng nói:

- Sự tiến bộ của ngươi đúng là rất lớn. Nhưng người cũng biết rằng cùng cấp bậc Kiếm Giả, ngoại trừ tu vi và cảnh giới kiếm pháp ra thì còn so sánh chính là sự linh ngộ đối với kiếm pháp tinh thâm. Ta không tin trong nửa năm qua, ngay cả Húc Nhật thập tam kiếm ngươi cũng có thời gian để tu luyện. Tiếp ta thức này!

Toàn thân Công Dương Vũ xuất hiện một vầng Húc Nhật kiếm khí tinh thuần. Kiếm khí trên Viêm Vân kiếm lóe ra ngoài, mũi kiếm nhanh chóng vẽ về phía Đoạn Thanh Vân một đường vòng cung. Trong tích tắc một đường vòng cung màu tím xuất hiện theo hướng đó. Gần như chỉ trong một nhịp hô hấp, vầng ánh sáng chẳng khác gì một mặt trời màu tím liền hiện ra trong không trung. Khí thế mạnh mẽ cuộn cuộn tỏa ra, ép về phía Đoạn Thanh Vân.

Tử Khí Đông Lai!

Húc Nhật thập tam kiếm, thức thứ mười hai cũng chính là tuyệt chiêu Tử Khí Đông Lai. Trong ánh mắt sợ hãi của phần lớn đám đệ tử, Công Dương Vũ với tu vi cao nhất của Kiếm Giả đã tạo ra bốn đường vòng cung, dung hợp bốn chiêu Tử Khí Đông Lai lại làm một. Điều này đã hoàn toàn vượt qua lực công kích mạnh nhất của Kiếm Giả đỉnh phong.

Nét mặt hoàn toàn nghiêm trọng, Đoạn Thanh Vân cảm thấy từ vòng tròn trước mặt phát ra một sự áp bức khiến cho hắn hít thở không hề thoải mái. Bốn thức Tử Khí Đông Lai dung hợp với nhau chứng tỏ Công Dương Vũ đã chuẩn bị rất lâu cho chiêu thức này.

Mặc dù sắc mặt hoàn toàn nghiêm trọng, nhưng Đoạn Thanh Vân vẫn không hề có chút bối rối. Hắn cũng chẳng kinh hoảng, chỉ lui lại hai bước. Chân phải dậm mạnh một cái khiến cho thanh Hắc Thiết kiếm dưới chân oằn xuống nửa thước. Thân thể hắn hơi nghiêng sang một bên, Liệt Hỏa kiếm trong tay cùng với thân hình tạo thành một tư thế kỳ dị.

- Cái gì?

Dưới kiếm đài, rất nhiều đệ tử nội tông phải sửng sốt. Tư thế của Đoạn Thanh Vân mang tới cho họ một cảm giác quen thuộc, đồng thời nó cũng là một tư thế mà phần lớn đệ tử nội tông đều đang cố gắng luyện tập. Thậm chí còn có vài đệ tử nội tông sau khi tiến giai đến Kiếm Khách, nhờ vào việc mở ra được huyệt Bách Hội, thân dung nhập được vào trong trời đất mới có thể từ từ lĩnh ngộ.

Húc Nhật thập tam kiếm, một thức cuối cùng: Húc Nhật Đông Thăng.

Đây cũng là chiêu thức tinh hoa nhất trong số mười ba chiêu của Húc Nhật thập tam kiếm. Một thức cuối cùng này đã dung nhập hoàn toàn ý cảnh của kiếm pháp, nếu không nó cũng không lấy tên là Húc Nhật.

Nó chính là chiêu thức bao trùm toàn bộ kiếm chiêu trong bộ kiếm pháp.

Cảm nhận từ người Đoạn Thanh Vân đang bốc lên một luồng khí thể mạnh mẽ, Công Dương Vũ biến sắc. Không dám chần chừ, Viêm Vân kiếm nhanh chóng chỉ thẳng vào vàng mặt trời màu tím do bốn thức Tử Khí Đông Lai dung hợp lại với nhau.

“Vù...”

Trong ánh mắt lo lắng của đám đệ tử ngoại môn vây xung quanh, vàng mặt trời màu tím tỏa ra những tiếng gió rít. Húc Nhật kiếm khí xoay tròn như có thể cắt đứt kim loại làm cho không khí phát ra những âm thanh chói tai.

“Vù...vù...”

“Vù...vù...”

“Vù...vù...”

Trên đường vàng mặt trời đi qua, hơn mười thanh Hắc Thiết kiếm bị chặt đứt. Không khí cũng bị khí thể khổng lồ của nó nén lại khiến cho giữa hai người vang lên những tiếng nổ nho nhỏ.

Nhéch mép cười mỉa mai, khí thể trên người Đoạn Thanh Vân chợt bốc lên hùng hực. Ông tay áo trên cánh tay phải trong nháy mắt hóa thành tro bụi, để lộ ra làn da trắng nõn như tay con gái. Húc Nhật kiếm khí nhanh chóng lưu chuyển đến rót vào trong thân Liệt Hỏa kiếm.

“Keng....keng...”

Liệt Hỏa kiếm cũng vang lên những tiếng kêu. Cánh tay phải của Đoạn Thanh Vân chợt vẫy nhẹ. Trong tích tắc, giống như có một vàng mặt trời màu tím mọc lên. Ánh sáng chói mắt của nó tỏa ra trong phạm vi chừng ba thước, bên trên đó Húc Nhật kiếm khí lưu chuyển cực nhanh khiến cho không khí xung quanh như bị cắt nát. Mọi người đều có thể nhìn thấy, gần vị trí mà vàng mặt trời màu tím mới xuất hiện, có một vòng sáng màu xám nhạt, giống như ngay cả ánh sáng cũng bị kiếm khí làm cho biến mất.

“Vù...vù...”

“Vù...vù...”

“Vù...vù...”

So với khí thể đang tăng lên của Công Dương Vũ, vàng mặt trời màu tím mới mọc nhanh chóng khoét ra một khoảng đất rộng ba thước. Tất cả Hắc Thiết kiếm trong phạm vi đó nát vụn, bắn ra xung quanh. Cũng may là đám đệ tử ngoại môn đứng cách đó khá xa, những mảnh nhỏ chỉ bắn ra khoảng hai mươi trượng rồi rơi xuống. Nếu mà đứng trong phạm vi hai mươi trượng đó, với tu vi của đám đệ tử ngoại môn phần lớn là Kiếm Thị rất khó mà tránh được.

“Ầm...”

Giữa kiếm đài vang lên một tiếng nổ. Làn sóng không khí từ vụ nổ tản ra khiến cho Hắc Thiết kiếm dưới chân vang lên những tiếng kêu. Giữa Đoạn Thanh Vân và Công Dương Vũ một quả cầu kiếm khí màu tím chợt tỏa ra.

Hoàn toàn khác với ánh mắt của Đoạn Thanh Vân, phía bên kia, sắc mặt Công Dương Vũ hết sức khó coi. Đồng thời, hắn nhanh chóng vận chuyển Kiếm Nguyên công trong cơ thể, cố gắng hồi phục lại một chút kiếm nguyên. Dung hợp Tử Khí Đông lai khiến cho hắn tiêu hao gần hết sáu tầng kiếm nguyên vậy mà không ngờ Đoạn Thanh Vân lại có thể lĩnh ngộ được toàn bộ mười ba chiêu của Húc Nhật thập tam kiếm.

Trong khoảng khắc, nét mặt Công Dương Vũ nhăn nhúm. Mới đầu, Lục Thanh đã dè bẹp hắn, bây giờ lại tới Đoạn Thanh Vân nhanh hơn hắn lĩnh ngộ được toàn bộ Húc Nhật thập tam kiếm.

“Chẳng lẽ trời sinh ta ra chỉ để làm tảng đá lót đường hay sao?”

Trong lúc Công Dương Vũ đang cảm thấy tức giận thì Tử Khí Đông Lai của hắn đã bị vàng mặt trời của Đoạn Thanh Vân nuốt hết. Mặc dù kích thước nhỏ đi một thước nhưng uy thế của nó vẫn khiến cho người ta chần động, lao thẳng về phía Công Dương Vũ.

Nét mặt có một sự không cam lòng. Vào lúc này, khí thể bị áp lực lâu ngày dồn nén đã hoàn toàn bộc phát. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, sắc mặt Công Dương Vũ trở nên dữ tợn. Ánh mắt của hắn đỏ bừng khiến cho người ta sợ hãi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

118. Chương 11: Nhập Ma.

Nhập ma! Hắn nhập ma rồi. - Không biết người nào nhận ra đầu tiên, quát lên.

Gần như trong nháy mắt, từ trên người Công Dương Vũ bộc phát Húc Nhật kiếm khí cực mạnh. Tuy nhiên, kiếm khí lúc này của hắn hoàn toàn khác trước, nó biến thành một màu hồng tía, có chút gì đó điên cuồng.

- Chết đi! - Ánh mắt chỉ còn sát ý, Công Dương Vũ nhìn vầng mặt trời đang bay tới, Viêm Vân kiếm phát ra một đạo kiếm khí màu tía dài chín tấc. Vào lúc này, tu vi của Công Dương Vũ tăng lên một cách quái dị, đạt tới mức độ Kiếm Giả đại thiên vị.

Ầm...

Kiếm khí chém mạnh vào vầng mặt trời màu tím vang lên một tiếng động. Từ giữa kiếm đài một làn sóng không khí khuếch tán ra xung quanh. Vầng mặt trời màu tím và kiếm khí màu tía của Công Dương Vũ giằng co với nhau một chút rồi tan vỡ.

Giữa kiếm đài giống như có một tảng đá lớn rơi xuống nước khiến cho mặt nước bị lôm xướng. Trong phạm vi vài thước giữa kiếm đài, hơn mười thanh Hắc Thiết kiếm không chịu nổi kiếm khí bộc phát, trong nháy mắt vỡ nát thành từng mảnh mà rơi xuống đất.

Nhìn Công Dương Vũ trước mặt chẳng khác gì một con mãnh thú, Đoạn Thanh Vân cảm thấy ớn lạnh. Hai con mắt đỏ như máu của hắn như muốn cắt đứt thủ ra thành từng mảnh nhỏ khiến cho Đoạn Thanh Vân cảm thấy có điều gì đó không ổn. Cho tới khi hắn nghe dưới đài có người quát lên mới tỉnh ra.

Nhập ma! Không ngờ Công Dương Vũ đột nhiên nhập ma.

Gần như lúc mà hai luồng kiếm khí của Đoạn Thanh Vân và Công Dương Vũ phát nổ, trong tích tắc đó, Huyền Thanh đứng dưới đài cũng biến mất. Nháy mắt lão đã xuất hiện bên người Công Dương Vũ. Hai ngón tay của lão điểm nhẹ lên cổ hắn. Đầu ngón tay xuất hiện một chút Kiếm Cương mà hồng, đâm vào cổ Công Dương Vũ.

Đối mặt với Huyền Thanh, Công Dương Vũ không hề có khả năng chống cự. Trong nháy mắt Kiếm Cương của Huyền Thanh đã phong bế đan điền khiến cho hắn không thể động đậy, chỉ còn đôi mắt giống như kẻ điên nữa mà thôi.

- Mau tỉnh lại. - Huyền Thanh chợt hét lên một tiếng. Âm thanh của lão giống như một tiếng sét vang lên bên tai mọi người khiến cho tinh thần tất cả chấn động. Đồng thời, tu vi của đám đệ tử nội tông đã đạt tới cảnh giới Kiếm Nguyên như mấy người Lục Thanh và cả sáu gã hộ pháp cũng đều cảm thấy một thứ áp lực xuất hiện trong linh hồn.

Luyện Hồn quyết vận chuyển ngược chiều khiến cho Lục Thanh phải nhắm mắt, hơn mười nhịp hô hấp mới trở lại bình thường. Lúc này, Công Dương Vũ đã bị Huyền Thanh nhắc xuống dưới đài. Vào lúc này, ánh mắt của hắn ngơ ngác, nhìn xung quanh. Thấy ánh mắt mọi người nhìn mình, hắn lại càng thêm thắc mắc.

- Sư phụ! Ta vừa mới....

Liếc mắt nhìn Công Dương Vũ một cái, Huyền Thanh mở miệng nói:

- Cái tâm của kiếm giả dung nạp vạn vật. Một người có lòng dạ hẹp hòi vĩnh viễn không thể bước trên con đường kiếm đạo. Cho dù cố gắng bước đi cũng sẽ không có được thành tựu. Hy vọng người có thể hiểu.

Công Dương Vũ nghe vậy sửng sốt, nhưng rồi lập tức sắc mặt tái mét. Hiển nhiên, hắn hiểu ngay sự phụ đã biết được suy nghĩ của bản thân hắn. Nhưng Huyền Thanh không truy cứu khiến cho hắn thở phào.

- Đệ tử hiểu. - Công Dương Vũ vội vàng cung kính nói.

Gật đầu, Huyền Thanh nói:

- Đan điền của người vừa mới bị ta phong bế, mất một lúc mới giải được. Đến lúc đó, người tới Triều Dương động bế quan đi. Thương thế nếu để lâu sẽ làm cho đan điền của người bị hao tổn.

Công Dương Vũ ngẩn người, lập tức thử một chút liền cảm thấy đan điền đau quặn. Hắn cảm thấy kinh hãi. Mặc dù không biết tại sao, nhưng cũng đoán được có liên quan tới việc thay đổi của hắn vừa rồi. Bây giờ, hắn chỉ nhớ lảng máng về trận đánh với Đoạn Thanh Vân, những hình ảnh khi vàng mặt trời màu tím xuất hiện. Sau đó xảy ra chuyện gì thì hắn không thể nhớ được.

- Đệ tử cáo lui. - Công Dương Vũ không dám dừng lại, cúi người hành lễ với Huyền Thanh rồi bỏ đi.

Còn Đoạn Thanh Vân do Công Dương Vũ bị nhập mà được lên vị trí mười lăm.

Sau khi nghe những lời bàn tán xung quanh, cuối cùng thì Lục Thanh cũng biết được đại khái nguyên nhân của việc nhập ma.

Nhập ma là do thất tình lục dục trong lòng kiếm giả gây ra. Một khi những thứ dục vọng đó đạt tới đỉnh, rất có khả năng tiến vào hoàn cảnh nhập ma. Khi đã nhập ma, kiếm giả sẽ đánh mất bản thân, trong lòng chỉ có một thứ dục vọng, khiến cho trở nên điên cuồng. Đặc biệt có khi trong khoảng khắc kiếm giả nhập ma, tu vi của họ đều tăng lên nhanh chóng.

Trong đó một số người đột phá một thiên vị, thậm chí nhiều người có thể trong khoảng thời gian ngắn ngủi tăng lên một cái giai vị. Vừa rồi, nếu Huyền Thanh không ngăn cản kịp thời, thậm chí Công Dương Vũ có thể trong thời gian ngắn mở ra được huyết Bách Hội mà bước vào cấp bậc Kiếm Khách.

Tất nhiên, hậu quả của việc đó rất nghiêm trọng. Tu vi tăng lên càng cao, sau khi tỉnh táo lại, thân thể bị thương càng nặng. Thậm chí có nhiều kiếm giả vào lúc đối mặt với sinh tử mà nhập ma tăng tu vi. Sau khi giết sạch toàn bộ kẻ địch, nhưng do mất quá nhiều tuổi thọ mà già đi trong nháy mắt. Đồng thời, chưa tới một ngày cũng chết theo.

Vì vậy, nếu vừa rồi, Huyền Thanh không kịp thời, Công Dương Vũ còn có thể trở thành phế nhân. Thậm chí còn bị chết trong một sự đau đớn không thể tưởng tượng.

Sau đó, Đoạn Thanh Vân bước xuống kiếm đài. Bởi vì, Công Dương Vũ chợt mạnh lên, có thể dung hợp bốn thức Tử Khí Đông Lai nên Đoạn Thanh Vân không thể không xuất ra tuyệt chiêu của bản thân. Vào lúc này, kiếm nguyên trong cơ thể hắn còn chưa tới hai tầng.

Nhưng cho dù như vậy, thì mọi người cũng biết được thực lực của hắn. Cảnh giới kiếm pháp Cử trọng nhược khinh, tu vi Kiếm Giả đại thiên vị. Hơn nữa hoàn toàn lĩnh ngộ Húc Nhật thập tam kiếm, có thực lực đứng đầu trong số những người có tu vi Kiếm Giả của nội tông.

Tiếp đó là Nghiêm Viên Dịch và Lâm Tuân. Cả hai đều là đệ tử của hai vị hộ pháp. Đối với Nghiêm Viên Dịch, Lục Thanh nhớ kỹ rằng vị Nghiêm sư huynh lúc đầu cảnh cáo hắn cũng chính là đệ tử của nhị hộ pháp Lạc Thành Ngọc.

Hiển nhiên là cả hai đã có sự thương lượng từ trước nên cũng không sử dụng toàn lực, chỉ tùy ý luận bàn hơn mười chiêu. Nhưng dưới đài, mọi người cũng đều nhận ra được tu vi của cả hai đều là Kiếm Giả đại thiên vị. Cảnh giới kiếm pháp của cả hai đều lĩnh ngộ tới cảnh giới Cử trọng nhược khinh. Nếu như không có tuyệt chiêu thì cuối cùng cũng chỉ có một kết quả lưỡng bại câu thương. Cho dù may mắn thắng lợi thì cũng bị thương nặng, không có lợi cho việc đi vào kiếm trì.

Vì vậy mà sau mười chiêu, Nghiêm Viên Dịch dụng cảnh giới Cử trọng nhược khinh thi triển một thức Tàn Vân Phá Hiếu đánh bay Lâm Tuân ra khỏi kiếm đài. Mặc dù chỉ là ngăn cản một cách bị động, nhưng hiển nhiên Nghiêm Viên Dịch không dùng một thành kiếm nguyên nào hết khiến cho Lâm Tuân chẳng có vấn đề gì. Cả hai ôm quyền cười rồi đi về trong nhóm đệ tử nội tông.

Sau đó, một gã đệ tử nội tông đứng ở vị trí thứ mười hai có tu vi Kiếm Giả đại thiên vị tự động bỏ qua cơ hội khiêu chiến. Tuy nhiên điều đó cũng chẳng ai nói gì. Kiếm Giả đi khiêu chiến Kiếm Khách không phải là một chuyện sáng suốt. Vì vậy mà vị trí của hắn, trừ khi có thể bước chân vào cảnh giới Kiếm Khách nếu không cũng chỉ có thể dừng lại ở vị trí này.

Vào lúc này, đại chiến chính thức cũng sắp bắt đầu. Bởi vì kể cả Lục Thanh chưa tiến hành khiêu chiến ra, tổng cộng còn lại mười hai người. Tất cả đều có tu vi từ Kiếm Khách trở lên. Đại chiến như vậy với mỗi lần luận kiếm đều là điểm quan trọng.

Đặc biệt là luận kiếm lần này, tất cả đệ tử ngoại môn, thậm chí là đệ tử nội tông cũng đều mong đợi. Vào lúc này, ánh mắt của hai cũng bắt đầu nhìn về phía Lục Thanh, Nhiếp Thanh Thiên, Triệu Thiên Diệp. Cả ba đều đứng trong số mười đại cao thủ trẻ tuổi của Tử Hà tông. Đại chiến của bọn họ đúng là một chuyện khiến cho người ta phải háo hức.

Đúng vào lúc đại chiến giữa đẳng cấp Kiếm Khách sắp bắt đầu, đột nhiên một gã đệ tử ngoại môn đi tới bên cạnh Huyền Thanh nói vài câu. Lập tức Huyền Thanh nhíu mày, nhưng nhanh chóng giãn ra nói:

- Để cho bọn họ lại đây.

Ngay lập tức, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, từ ngoài cửa cung có rất nhiều đệ tử của bốn ngọn núi khác xuất hiện. Đại khái cũng khoảng chừng bốn trăm người. Nhưng phần lớn là một số đệ tử ngoại môn, đệ tử nội tông cũng không có nhiều lắm. Đây là chuyện chưa từng xảy ra, hiển nhiên bọn họ tới đây là vì Lục Thanh và Triệu Thiên Diệp. Bởi vì từ lúc mà họ xuất hiện tới bây giờ, ánh mắt vẫn tập trung về phía hai người đó.

Ngược lại, do đã biết Nhiếp Thanh Thiên từ trước, nên bọn họ cũng không chú ý nhiều lắm.

Đến lúc này, mọi người đều biết được nguyên nhân. Đúng là bởi vì trong vòng nửa năm trên Triều Dương phong liên tục xuất hiện hai người đứng trong số mười đại cao thủ trẻ tuổi, gây ra một sự chấn động. Một núi có ba người đứng trong số mười đại cao thủ ngoại trừ thánh địa Tử Hà phong có được hai lần ra, bốn đỉnh núi khác cho tới bây giờ cũng chỉ có Triều Dương phong.

Vì vậy mà sau khi luận kiếm bắt đầu, đám đệ tử ngoại môn đều lần lượt tới Tử Hà phong rồi đi qua kiếm kiều mà tới Triều Dương phong. Mà một số đệ tử nội tông đã bỏ qua khiêu chiến hoặc là khiêu chiến thành công nghe thấy vậy cũng đi theo. Tất cả đệ tử của bốn đỉnh núi còn lại đều có mặt. Đặc biệt là đám nữ đệ tử của Phiêu Miểu phong. Bọn họ có người khuôn mặt sáng sủa, dịu dàng quyến rũ. Số lượng bọn họ khoảng chừng năm mươi người, được hơn ba trăm nam đệ tử bảo vệ xung quanh.

Người tới chính là khách. Vì vậy mà đám đệ tử ngoại môn đang vây quanh kiếm đài liền tránh sang một lối, rồi mở rộng vòng tròn ra thêm một vòng, dung nạp toàn bộ đám đệ tử từ nơi khác đến. Trong số đó, có khoảng chừng gần trăm tên đệ tử nội tông đi tới bên đám người Lục Thanh. Bọn họ chia làm hai hàng.

Mỗi hàng có số người hoàn toàn khác biệt. Trong đó đệ tử của Tử Hà phong nhiều nhất, hơn ba mươi người. Đệ tử của Phiêu Miểu phong ít nhất, chỉ có hơn hai mươi người. Trong số đó, Lục Thanh nhận ra sự có mặt của Minh Tuyết Nhi. Nàng mặc một bộ võ phục màu xanh biếc. Lưng đeo thanh Lam Ngọc kiếm. Đôi mắt trong sáng của nàng nhìn quanh, nét mặt không giấu nổi sự thích thú.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

119. Chương 12: Địa Hỏa Chân Tuyệt Kiếm (1).

Bầu không khí trên sân có chút nặng nề. Không khí bị khí thế của đông đảo kiếm giả ảnh hưởng lan tới cả kiếm đài. Lúc này đã là giữa buổi trưa, mặt trời bắt đầu dịch chuyển về phía Tây. Xa xa, chủ phong khuất trong mây mù, dưới ánh mặt trời vàng rực như khoác một tấm áo choàng màu vàng.

- Người thứ mười một Thác Bạt Minh, Kiếm Khách tiểu thiên vị khiên chiến người thứ mười, Chư Cát Vũ, Kiếm Khách tiểu thiên vị. - Âm thanh của Huyền Thanh bình tĩnh vang lên một cách rõ ràng.

- Ta bỏ qua. - Huyền Thanh vừa nói xong, một người thanh niên ước chừng hai mươi tuổi đứng cuối hàng thứ nhất lên tiếng.

Người đó chính là Thác Bạt Minh. Lục Thanh đưa mắt quan sát một chút liền hiểu rõ, Thác Bạt Minh mới tiến vào cảnh giới Kiếm Khách tiểu thiên vị được chừng một tháng nên Kiếm Nguyên trên người dao động rất mạnh. Khuôn mặt hắn trong suốt như ngọc, toàn thân tràn ngập cảm giác hòa hợp với trời đất. Đây chính là hiện tượng vừa mới đột phá xong. Nếu thêm khoảng chừng hai, ba tháng nữa thì cũng có thể củng cố xong.

Lúc này, sự bỏ cuộc của hắn đã nằm trong sự dự đoán của mọi người. Một người vừa mới đột phá còn chưa lựa chọn kiếm pháp tinh thâm để dẫn đạo lực lượng cơ bản của Kiếm Khách. Ngoại trừ việc kiếm khí có thể phát ra thì cũng chỉ coi như một gã Kiếm Giả có Kiếm Nguyên hùng hậu mà thôi. Một người như vậy, Chư Cát Vũ có thể thắng được ba người.

Vì vậy, việc khiêu chiến của Thác Bạt Minh không hề có ý nghĩa. Chênh lệch tuyệt đối khiến cho hắn cơ bản không thể thu hoạch được điều gì. Mà nếu cố gắng khiêu chiến dẫn tới bị thương thì rất có thể sẽ ảnh hưởng tới việc đi vào Kiếm Trì.

Suy nghĩ như vậy, tất cả đám đệ tử nội tông đều hiểu rõ. Vì vậy mà cũng không ai nói gì. Chỉ có điều trong đám đệ tử ngoại môn đã xuất hiện những tiếng bàn tán không nhỏ.

- Sao mà trận đầu tiên đã có người khiếp sợ không dám đánh?

- Không biết! Xem ra Thác Bạt Minh cũng bình thường. Không ngờ trước mặt đông người như vậy lại mất bình tĩnh, làm giảm sự coi trọng của ta đối với hắn.

Đám đệ tử nội tông cũng không để ý tới lời nói của đệ tử ngoại môn. Thứ nhất là bọn họ không có đủ ánh mắt để xem xét bản chất tại sao Thác Bạt Minh từ bỏ. Thứ hai là thân phận chênh lệch cùng với tu vi khác biệt khiến cho bọn họ không thêm để ý.

Mà sau đó, kể cả Chư Cát Vũ cũng bỏ qua cơ hội khiêu chiến. So với việc đi vào Kiếm Trì mà nói thì kết quả của lần luận kiếm này đối với bọn họ không hề có ý nghĩa. Thậm chí, bọn họ còn cần tránh để bị thương, để tới lúc đó, tận dụng tốt cơ hội tu luyện.

Vào lúc này, người khiêu chiến đã tới lượt Dư Cập Hóa.

- Người đứng thứ chín Kiếm Khách tiểu thiên vị Vũ Văn Nộ khiêu chiến người đứng thứ tám Dư Cập Hóa, Kiếm Khách tiểu thiên vị.

- Người đứng thứ chín Kiếm Khách tiểu thiên vị Vũ Văn Nộ khiêu chiến người đứng thứ tám Dư Cập Hóa, Kiếm Khách tiểu thiên vị.

Âm thanh của Huyền Thanh lại vang lên một lần nữa. Mặc dù hắn cũng hiểu được suy nghĩ của đám đệ tử nhưng vào lúc này có nhiều đệ tử từ các nơi khác đến như vậy khiến cho sắc mặt hơi tối lại.

Tuy nhiên, Dư Cập Hóa cũng không có ý định bỏ cuộc. Chỉ thấy hắn dậm chân xuống mặt đất, nhẹ nhàng bay lên, lướt qua khoảng cách năm trượng rơi xuống một bên của kiếm đài. Như có một cơn gió nhẹ thổi qua, thanh kiếm dưới chân hắn chỉ hơi rung rung một chút rồi ổn định.

Đồng thời, từ bên ngoài, một thanh niên có thân thể cường tráng nhảy lên. Tư thế của hắn giống như một cách chim ưng lao đang giang cánh lao thẳng về phía kiếm đài.

Cả hai đều bình tĩnh, gần như cùng một lúc rút kiếm ra khỏi vỏ.

Khung cảnh như thế đủ khiến cho Lục Thanh cảm thấy hứng thú. Trong mắt của hắn thì Thanh Vân kiếm của Dư Cập Hóa khoảng chừng thất phẩm. Một thanh kiếm tốt khó kiếm, có thể thấy được bên ngoài các thể gia đúng là chuyện khó khăn. Nhưng do mấy người bọn họ đối xử với nhau bằng tấm lòng nên cũng không có nhắc tới thân thể của mình vì vậy mà Lục Thanh cũng không rõ lắm.

Tuy nhiên, ngay lập tức, ánh mắt của hắn liền bị khí thể cường hãn của Vũ Văn Nộ hấp dẫn. Người này đúng như tên gọi, có thể nói là một người hiếu chiến. Vừa mới lên đài, cặp mắt hồ đã tỏa ra ý chí chiến đấu rất mạnh. Đôi mắt trong suốt còn ẩn chứa một thứ gì đó bí mật.

Từ ánh mắt của Vũ Văn Nộ, Lục Thanh thấy được một đôi mắt hoàn toàn trong sáng, chẳng khác gì tâm tính của đứa trẻ. Nhìn vào đôi mắt đó Lục Thanh mới hiểu được câu nói, ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn.

Nhưng điều khiến cho Lục Thanh cảm thấy ngạc nhiên đó là hơi thở của gã. Với tu vi bây giờ, Lục Thanh rất miễn cảm đối với lực lượng mang thuộc tính. Vào lúc này, hắn cảm nhận được trên người Vũ Văn Nộ có một hơi thở hệ Hỏa rất mạnh. Nhưng có điều lạ đó là hơi thở đó so với Liệt Phong hay Lệ Kinh Sanh lại có sự khác biệt. Trong luồng hơi thở đó có một thứ gì dữ dội, giống như một ngọn núi lửa ẩn mình mấy vạn năm chỉ chờ phun ra bất cứ lúc nào.

Trong tay Vũ Văn Nộ là một thanh trường kiếm màu đỏ sậm. Màu sắc của nó giống như một đồng than hồng khiến cho Lục Thanh nhìn qua một cái có thể biết được nó chính là đồng có ở núi lửa.

Loại đồng này không hề giống với đồng bình thường. Nó là một thứ đồng tinh khiết, do nằm trong nham thạch nóng chảy của núi lửa mười năm mới có thể tạo ra. Sử dụng nó gần như có thể chú tạo ra thanh kiếm đạt tới bát, cửu phẩm. Nhưng Lục Thanh nhìn thanh kiếm kia thì thấy được người chú kiếm có trình độ cũng không cao, nhiều nhất chỉ tới ngũ phẩm. Mà như vậy thì thanh kiếm cũng chỉ có thể đạt tới lục, hoặc thất phẩm là cùng.

“Đúng là phí phạm tài liệu”. - Lục Thanh không khỏi than thở. Là truyền nhân của một thế gia chú kiếm, Lục Thanh cũng bị sự ảnh hưởng của phụ thân nên không bao giờ thích thú đối với việc lãng phí tài liệu.

Cuối cùng thì cũng có người khiêu chiến. Sau khi Dư Cập Hóa và Vũ Văn Nộ lên đài, không khí trở nên yên tĩnh. Điều đó khiến cho sắc mặt đang tối sầm của Huyền Thanh trở nên tươi hơn. Mà trong sáu hộ pháp đứng bên cũng có người mở miệng.

Người lên tiếng chính là Tam Hộ pháp Khách Thiên:

- Hồ sư đệ! Đệ tử của ngươi hình như đã dung hợp thành công Địa hỏa. Đúng là không phải chuyện đơn giản. Không tốn công nửa năm qua ngươi đưa hắn, tới núi lửa. Bây giờ, kiếm khí địa hỏa đã thành cũng đủ so với các loại kiếm khí không thuộc ngũ hành.

Lục hộ pháp Hồ Lạc Phong nghe thấy vậy cũng mỉm cười. Vũ Văn Nộ được hắn nhận vào làm đệ tử chân truyền. Do trời sinh nóng tính nên sau khi bước vào Kiếm Khách liền cố ý lựa chọn Địa Hỏa Chân tuyệt kiếm chỉ thấp hơn Diệu Dương kiếm thức mà thôi. Thứ kiếm pháp này đem so sánh với Diệu Dương kiếm thức cũng không thể biết nó chênh lệch bao nhiêu. Nhưng do địa hỏa dữ dội nên mặc dù không bằng Phong Lôi kiếm khí nhưng trong hai trăm năm qua cũng chưa có người nào luyện thành.

Tuy nhiên, đệ tử của hắn trời sinh đã mang mệnh Hỏa nên có thể tiếp đón lực lượng cơ bản của địa hỏa thành công. Nửa năm qua, tu luyện trên miệng núi lửa đã hoàn toàn dung hợp địa hỏa, tạo ra được kiếm khí địa hỏa dữ dội.

Như thế cũng đủ để bước chân vào một trong số hai mươi người đứng đầu trên Long Phượng bảng, làm sao không khiến cho Hồ Lạc Phong vui vẻ. Đối với đám hộ pháp như họ mà nói thì trước khi thu đệ tử, tu vi của bản thân chính là thể diện. Mà sau khi thu đệ tử thì đệ tử chính là thể diện của mình.

- Chuẩn bị bắt đầu rồi... - Đúng lúc này, ngũ hộ pháp La Thiên Hữu mở miệng nói. Ánh mắt của sáu đại hộ pháp lại tập trung về kiếm đài.

Lúc này, trên kiếm đài, hai luồng hơi thở khác nhau đã lan rộng. Một là của Vũ Văn Nộ khuếch tán ra xung quanh, khiến cho nửa kiếm đài nóng rực. Luồng hơi thở dữ dội như muốn đốt tất cả những gì nó tiếp xúc thành tro.

Phía bên kia, nửa kiếm đài quanh người Dư Cập Hóa chợt nổi lên một làn gió nhẹ. Ngay sau đó, làn gió chợt biến thành một cơn gió lớn khiến cho quanh người Dư Cập Hóa xuất hiện những tiếng gió thổi vù vù. Hắc Thiết kiếm trên mặt đất cũng rung động theo.

“Tổn Phong kiếm khí!”

Lục Thanh cảm thấy vui vẻ. Hắn biết Dư Cập Hóa tu luyện chính là Tử Tiêu Thanh Vân kiếm, nhưng vẫn chưa thể dung hợp được hoàn toàn Tổn Phong khí. Không ngờ sau ba tháng bế quan lại có thể dung hợp thành công, điều đó khiến cho Lục Thanh cảm thấy cao hứng.

Tuy nhiên, cơn giận của Vũ Văn Nộ bộc phát khiến cho Lục Thanh chợt nhớ tới một bộ kiếm pháp tinh thâm. Đó chính là bộ kiếm pháp có cùng đẳng cấp với Diệu Dương kiếm thức, Địa Hỏa chân tuyệt kiếm. Trên đó có miêu tả: Kiếm giả tu luyện Địa Hỏa chân tuyệt kiếm cần phải thận trọng bởi địa hỏa nóng cháy dữ dội, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị địa hỏa đốt chết không còn đường sống. Cứ trăm năm, trong Tử Hà tông chúng ta thì mười người cũng khó có một người luyện thành.

Cảm nhận được mức độ dữ dội từ sự tức giận của Vũ Văn Nộ, Lục Thanh thầm đoán chẳng lẽ đối phương tu luyện chính là Địa Hỏa chân tuyệt kiếm? Nhưng sau đó, Lục Thanh lại thầm gật đầu bởi nếu Vũ Văn Nộ có thể quyết tâm tu luyện Địa Hỏa Chân tuyệt kiếm thì chính là một người có can đảm. Mà nhìn cảnh tượng bây giờ, rõ ràng là hắn đã dung hợp thành công địa hỏa.

“Kiếm khí Địa Hỏa là loại kiếm khí thế nào?” - Lục Thanh thì thầm một câu, ánh mắt nhìn Vũ Văn Nộ có một sự mong đợi.

- Dư sự đệ! Không ngờ tới hôm nay ngươi cũng đã dung hợp được Tồn Phong khí. Nhưng cho dù kiếm khí Tồn Phong của ngươi đã thành thì ta cũng chẳng e ngại. Hai chúng ta đều hiểu rõ nhau, cứ đánh thẳng một trận. - Cảm nhận được Tồn Phong khí lưu chuyển, sự hưng phấn của Vũ Văn Nộ tăng lên.

Mà lúc này, mặc dù nét mặt của Dư Cập Hóa cũng tỏ ra sự ngưng trọng, nhưng chiến ý mạnh mẽ không hề kém Vũ Văn Nộ.

- Được! Trực tiếp quyết chiến. - Dư Cập Hóa lên tiếng. Trận quyết chiến này chính là sử dụng kiếm pháp tinh thâm để phân thắng bại.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

120. Chương 13: Địa Hỏa Chân Tuyệt Kiếm (2).

“Xoẹt...”

Vừa dứt lời, trên người Vũ Văn Nộ chợt xuất hiện một tầng kiếm khí màu da cam, loáng thoáng như có cả một ngọn lửa thiêu đốt. Kiếm khí vừa xuất hiện, từ vị trí của Vũ Văn Nộ trong phạm vi vài thước, hắc thiết kiếm nhanh chóng chuyển sang màu đỏ giống như sắp sửa tan chảy. Mà Hắc Thiết kiếm cắm lên mặt đất chẳng khác gì cắm lên miệng đậu khiến cho hai thanh Hắc Thiết kiếm dưới chân Vũ Văn Nộ từ từ hạ xuống.

Vào lúc này, dưới kiếm đài mọi người chỉ thấy Vũ Văn Nộ giống như một quả cầu nóng rực như muốn đốt sạch mọi thứ xung quanh.

- Địa Hỏa kiếm khí. Đúng là địa hỏa kiếm khí.

Trong số đệ tử của bốn ngọn núi khác rất nhiều người kêu lên. Địa Hỏa kiếm khí vừa xuất hiện đã nói lên rất nhiều điều.

- Hắn tu luyện chính là Địa Hỏa chân tuyệt kiếm.

Một vài tên đệ tử của Tử Hà phong không kìm được lên tiếng. Nhưng đám đệ tử của Phiêu Miểu phong lại cảm thấy không thích. Nhìn lên kiếm đài lúc này Vũ Văn Nộ giống như một vị Hỏa thần, mấy người đó đều nhủ thầm. Phần lớn đệ tử Phiêu Miểu phong tu luyện Kiếm Nguyên công hệ Thủy mà nói thì không hề thích kiếm khí Địa Hỏa của Vũ Văn Nộ. Mà so với đám đệ tử tu luyện hệ Hỏa, kiếm khí địa hỏa của Vũ Văn Nộ thuộc về chân hỏa càng khiến cho các nàng không thoải mái.

Mà vào lúc này, một số đệ tử của bốn ngọn núi còn lại cũng bắt đầu nhớ tới một số điển tịch. Địa Hỏa chân tuyệt kiếm và kiếm pháp trấn phong Diệu Dương kiếm thức đều là chân hỏa kiếm pháp. Ngoài địa hỏa kiếm khí áp đảo các loại kiếm khí hệ hỏa, nó còn có thể tan vàng chảy thép.

Đây là những gì bọn họ đọc được về Địa Hỏa chân tuyệt kiếm. Hơn nữa, trong điển tịch có ghi lại, hai trăm năm qua chưa có người nào luyện thành. Vậy mà không ngờ đến bây giờ nó lại xuất hiện một lần nữa. Điều

này khiến cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc, tuy nhiên họ cũng nhanh chóng trở lại bình thường. Ngay cả Phong Lô kiếm khi còn có hai người thì Địa Hỏa chân tuyệt kiếm có xuất hiện cũng là chuyện bình thường.

Nhìn lên kiếm đài, đối mặt với Vũ Văn Nộ đang tỏa ra hơi nóng kinh người, Dư Cập Hóa vẫn không chịu thua. Trên người hắn cũng xuất hiện tổn phong khí. Hai màu xanh đỏ giằng co một nửa kiếm đài không bên nào chịu nhường bên nào.

“Keng...”

Gần như trong nháy mắt, khi mũi kiếm hai người va chạm với nhau liền phát ra một tiếng động. Vô số những đốm lửa từ mũi kiếm của cả hai bắn ra xung quanh. Hai người cùng lùi lại mấy bước, kiếm khí của hai người đều có kiếm khí của đối phương. Lưu chuyển Địa Hỏa kiếm nguyên làm tiêu tán Tổn Phong kiếm khí đang bám trên thân kiếm, Vũ Văn Nộ nhìn về phía Dư Cập Hóa, sắc mặt ngưng trọng.

Đồng thời, hơi thở trên người hắn cũng lan rộng hơn một phần. Địa Hỏa kiếm trong tay xoay tròn một vòng, từ mũi kiếm xuất ra kiếm khí Địa Hỏa dài ba thước khiến cho không khí xung quanh nhanh chóng bốc lên.

“Vù...”

“Vù...”

“Vù...”

Vũ Văn Nộ trừng mắt, Địa Hỏa kiếm dài bốn thước nhanh chóng huy động. Thủ pháp của hắn nhẹ nhàng giống như vũ nữ đang múa với một dải lụa nhẹ nhàng bay lượn. Thế ngộ cảnh giới Cử trọng nhược khinh tới mức này khiến cho mấy người Lục Thanh đứng dưới đài đều gật đầu.

Trong sự huy động Địa Hỏa kiếm của Vũ Văn Nộ, hơn mười đạo Địa Hỏa kiếm khí dài ba thước bắn ra. Kiếm khí giống như những đạo lưu tinh kéo theo một dải đuôi màu đỏ dài cả trượng. Trên đường đi của nó, không khí bị đốt nóng chẳng khác gì mặt hồ yên lặng bị một tảng đá ném vào làm mất đi sự yên tĩnh.

Nét mặt hoàn toàn trấn định, Thanh Vân kiếm trong tay Dư Cập Hóa phát ra một trận cuồng phong. Theo động tác của hắn từng đạo Tổn Phong kiếm khí dài ba thước có vô số những dòng xoáy nhỏ bao quanh, phản công về phía kiếm khí Địa Hỏa của Vũ Văn Nộ.

“Ầm...”

“Ầm...”

“Ầm...”

“Ầm...”

Giữa kiếm đài vang lên những tiếng nổ kèm theo từng cơn sóng khí tản ra ngoài. Đồng thời, kiếm khí do sự va chạm của hai người bắn ra xung quanh khiến cho vô số Hắc Thiết kiếm gãy rời. Tuy nhiên, cả hai vẫn còn tiếp tục giao đấu khiến cho nguyên khí trong trời đất tiếp tục hội tụ, đồng thời, những tia kiếm khí vẫn liên tiếp bắn ra xung quanh.

“Uỳnh...”

“Uỳnh...”

“Uỳnh...”

Trong ánh mắt sáng ngời của đám đệ tử, Dư Cập Hóa và Vũ Văn Nộ chiến đấu làm cho kiếm đài xuất hiện rất nhiều khoảng trống do Hắc Thiết kiếm bị vỡ nát. Ngay cả mặt đất cũng bị nứt ra mà xuất hiện cả bùn đất bên trong.

Kiếm khí của cả hai va chạm với nhau tạo ra những gợn sóng không khí đẩy hai người sang hai bên. Khi cả hai tách ra khoảng mấy trượng, sắp tới bên rìa kiếm đài, liền đồng loạt biến chiêu.

Trên chân xuất hiện một đạo kiếm khí màu đỏ, Vũ Văn Nộ đập gãy một thanh Hắc Thiết kiếm rồi vọt lên cao. Kiếm khí Địa Hỏa tràn ngập bao phủ Địa Hỏa kiếm tạo thành một thanh kiếm dài bảy thước, rộng ba tấc, có màu đỏ, chém vào đầu Dư Cập Hóa.

- Tiếp Địa Hỏa chân tuyết trăm của ta. - Giữa không trung, Vũ Văn Nộ hét lớn một tiếng chẳng khác gì một ngọn núi đè xuống.

- Tử Tiêu tổn phong thuần! - Đối mặt với một kiếm của Vũ Văn Nộ, Thanh Vân kiếm của Dư Cập Hóa nổi lên vàng ánh sáng màu xanh, Tổn Phong kiếm khí nhanh chóng bao phủ thân kiếm cũng tạo thành một thanh kiếm dài bảy thước. Chân trái hất lùi lại phía sau, Dư Cập Hóa khép hai ngón tay chỉ ra thành kiếm. Trên kiếm chỉ cũng có một vàng Tổn phong kiếm khí bao phủ, một ngón tay cắm vào chuôi kiếm mà xoay tròn.

“Vù...”

“Vù...”

Theo động tác của Dư Cập Hóa, Tổn phong kiếm khí liền hóa thành một bức màn khí màu xanh chứa đầy Tổn Phong kiếm khí. Sau đó, nó nhanh chóng tạo thành một lốc xoáy rộng một trượng đón tiếp đạo Địa Hỏa chân tuyết kiếm của Vũ Văn Nộ đagn chém xuống.

Tay phải Lục Thanh nắm chặt lại. Cả hai người trên kiếm đài cho dù tu vi hay cảnh giới kiếm pháp cũng đều không kém nhau là mấy lại cùng không phải là kiếm khí thuộc ngũ hành vì vậy mà hẳn không thể đoán được ai thắng ai bại. Vào lúc này, khi hai người cùng ra tay, thắng bại chẳng thể nói trước.

“Phụp...”

Địa Hỏa chân tuyết trăm chém mạnh vào lốc xoáy màu xanh. Trong tích tắc, Vũ Văn Nộ liền cảm thấy được một thứ lực lượng rất mạnh từ trên Địa Hỏa kiếm truyền tới, giống như muốn làm cho kiếm khí do hắn ngưng kết phải tan vỡ trong lốc xoáy.

Tuy nhiên Vũ Văn Nộ không hề cảm thấy tức giận, nét mặt có chút hưng phấn, hét lớn một tiếng. Địa Hỏa chân tuyết trăm dài bảy thước chợt tỏa ra ánh sáng đỏ rực của ngọn lửa, giống như chẻ tre tiến vào trong lốc xoáy. Từ từ, lốc xoáy màu xanh bị hất làm cho tách ra làm hai.

Khi hai chân của Vũ Văn Nộ chạm đất Địa Hỏa chân tuyết trăm và kiếm chỉ của Dư Cập Hóa tọa thành Tử Tiêu tổn phong thuần mới va chạm với nhau.

“Đinh...”

“Đinh...”

“Đinh...”

Mũi kiếm va chạm với nhau vang lên những tiếng động. Địa Hỏa kiếm khí và Tổn Phong kiếm khí từ vị trí của hai người bắn ra xung quanh. Hơi nhúu mảy, Huyền Thanh giơ tay điểm một cái vào hư không. Trên đầu ngón tay, một tia sáng màu hồng chợt xuất hiện khiến cho kiếm khí từ trên kiếm đài đang bắn ra dừng lại giữa không trung. Huyền Thanh nắm chặt tay lại, chúng liền vỡ nát thành những điểm sáng màu xanh hoặc màu đỏ rồi biến mất.

Trên kiếm đài, Dư Cập Hóa và Vũ Văn Nộ đang va chạm với nhau. Do Vũ Văn Nộ từ trên ép xuống nên Hắc Thiết kiếm dưới chân Dư Cập Hóa từ từ chui xuống đất.

Lục Thanh thấy vậy biến sắc. Tình cảnh của hai người lúc này giống hệt như hắn với Tư Đồ Trọng đều chuyển sang so đấu kiếm nguyên. Chuyện này tương đối nguy hiểm, nếu không cẩn thận chắc chắn sẽ có kết quả kiếm hủy người vong. Lục Thanh không ngờ cả hai lại biến thành như thế này.

Xung quanh hai người nguyên khí trong trời đất chia làm hai loại chui vào trong cơ thể họ. Khoảng không trên kiếm đài do nguyên khí trong trời đất hội tụ nhanh chóng làm phát ra những tiếng sấm rền. Tiếng sấm ầm ầm cùng với trận đấu của hai người khiến cho tất cả đệ tử dưới đài đều chấn động.

- Tiểu tử này quá lỗ mãng. - Lục hộ pháp Hồ Lạc Phong vẻ mặt tức giận rồi có chút gì đó không thể tránh được. Đệ tử của hắn trời sinh vốn là một kẻ hiếu chiến. Một khi so đấu với người khác, đặc biệt là người ngang sức với bản thân, cho dù phải dốc hết toàn lực có trọng thương cũng không tiếc.

Nhưng bây giờ đã sắp bước vào kiếm trì, nếu bị thương nặng mà nói thì tu vi chắc chắn sẽ bị hạ xuống một khoảng lớn. Hồ Lạc Phong đã bước vào kiếm trì nên hiểu rõ hiệu quả tu luyện ở đó. Thậm chí do nguyên

khí trong đó quá mức tinh khiết khiến cho hiện tượng tâm ma do tu luyện tiến giai cũng giảm đi rất nhiều. Nơi đó đúng là địa điểm quý báu của người tu luyện.

Sau sự suy đoán của Hồ Lạc Phong, ở trong đó một tháng cũng tương đương với tu luyện một năm. Nửa năm hoàn toàn tương đương với thời gian sáu năm tu luyện. Hắn tin rằng chỉ cần Vũ Văn Nộ đi vào trong đó chắc chắn có thể đạt tới đỉnh phong của Kiếm Khách.

Thậm chí nếu phát triển tốt mà nói, có thể sự chỉ điểm toàn lực của hắn, hắn nắm chắc trong hai năm sẽ tiến vào Kiếm Sư. Đến lúc đó, với uy thế của kiếm khí Địa Hỏa, cho dù tiến vào vị trí mười người đứng đầu trên Long Phương bảng cũng là chuyện có khả năng.

Nếu cứ tiếp tục như thế kia sẽ chỉ dẫn tới kết quả lưỡng bại câu thương. Dưới kiếm đài, tất cả đám đệ tử cũng đều nhận ra trạng thái của Dư Cập Hóa và Vũ Văn Nộ.

Cũng may, Huyền Thanh làm người duy trì nhanh chóng đưa ra quyết định. Lão phá vỡ kiếm khí giữa hai người. Mỗi một đạo kiếm khí động vào người hắn liền hóa thành vô số điểm sáng. Trên ngón trỏ của Huyền Thanh chợt nổi lên một đạo kiếm cương màu hồng. Kiếm Cương như ngưng đọng, dưới sự khống chế của Huyền Thanh không hề tỏa ra một chút hơi thở. Mà tất nhiên, ở đây cũng không người nào có thể chịu nổi hơi thở do nó bộc phát.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

121. Chương 14: Phong Lô Bao Phủ (1).

Một cái điểm nhẹ đó trong mắt Lục Thanh, ngón tay lão như biến thành một thanh cự kiếm mà hồng. Uy thế mạnh mẽ đè nặng lên tâm lý của mỗi người đã ngoài Kiếm Giả không thể diễn tả bằng lời. Ngay cả sáu vị hộ pháp cũng cảm nhận được một loại áp lực. Cũng may uy thế đó không hề có địch ý cũng như nhằm vào bất cứ một người nào, nên mặc dù cảm thấy áp lực nhưng không có ai bị thương.

Ngón tay của Huyền Thanh điểm tới, vừa tiếp xúc với Địa Hỏa chân tuyệt trảm và Tử Tiêu tổn phong thuần, đầu ngón tay liền xuất hiện tia sáng màu hồng.

Một tiếng nổ vang lên, bất luận là Địa Hỏa Chân tuyệt trảm và Tử Tiêu tổn phong thuần trong nháy mắt bị nghiền nát. Cả hai đều bị đẩy bắn ra khỏi kiếm đài.

“Thịch...”

“Thịch...”

“Thịch...”

Sau khi rơi xuống đất, cả hai cùng lui lại sáu bước, khoe miệng xuất hiện một vết máu.

Nhưng cũng may là do Huyền Thanh ra tay, mà với tu vi Kiếm Đạo đại sư, cảnh giới Kiếm Hồn cùng với việc sử dụng lực đạo chuẩn xác nên hai người cũng chỉ bị thương mà thôi. Chỉ cần tu dưỡng hai, ba ngày là khỏi. Cả hai gượng đứng dậy, hành lễ với Huyền Thanh rồi nhìn nhau cười, sau đó đi về trong đám đệ tử nội tông.

Hồ Lạc Phong cũng thở phào nhẹ nhõm. Đối với Vũ Văn Nộ, hắn đã tốn rất nhiều công sức. Do biết tu vi của mình khó tiến thêm nên hắn dành hết mọi hy vọng cho Vũ Văn Nộ. Với tư chất thượng giai của Vũ Văn Nộ, lại được hắn chỉ dạy hết lòng, tuy không dám nói đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn đại sư nhưng ít nhất cũng có hy vọng tiến vào Kiếm Chủ.

Vào lúc này, khi hai người Dư Cập Hóa hành lễ, Huyền Thanh cũng không nói gì thêm. Nhưng người nào để ý sẽ thấy được trong mắt hắn chợt lóe lên một chút vui mừng rồi biến mất.

Có thể do bị hai người Dư Cập Hóa và Vũ Văn Nộ ảnh hưởng nên sau đó, người đứng thứ bảy là Thái Vân...thậm chí cả người đứng thứ năm và thứ tư, ngay cả thứ ba như Lăng Tiên cũng bỏ qua cơ hội khiêu chiến.

Dù sao, so với việc thứ tự trong luận kiếm thì việc đi vào Kiếm Trì tu luyện quá quan trọng.

Kết quả như vậy khiến cho đệ tử bốn ngọn núi khác đều cảm thấy có chút thất vọng. Nhau sau đó bọn họ lại cảm thấy hưng phấn bởi vì tiếp theo sẽ được xem ba người xếp trong mười vị trí đầu tiên của Long Phượng bảng quyết đấu.

Lúc vừa mới đến, bọn họ được biết Lục Thanh vẫn chưa hề khiêu chiến. Mà Huyền Thanh cũng như quên mất việc sắp xếp Lục Thanh khiêu chiến.

Đối với Lục Thanh mà nói, khiêu chiến đệ tử nội tông cấp bậc Kiếm Giả đã không còn ý nghĩa. Với vị trí của hắn trên Long Phượng bảng cũng chẳng có người nào dị nghị. Bởi vì hắn có tư cách và thực lực như vậy. Tất cả mọi người đều biết, hôm nay, trên Triều Dương phong, xét về mặt tu vi, ngoại trừ Kiếm Sư tiểu thiên vị Nhiếp Thanh Thiên ra, người tiếp theo chính là Lục Thanh.

Nhưng đồng thời, đệ tử bốn ngọn núi kia cũng có chút lo lắng rằng ba người Lục Thanh cũng như những người trước bỏ qua cơ hội khiêu chiến. Nếu như vậy thì bao công sức chạy tới đây chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng đám đệ tử của Triều Dương phong lại chẳng hề lo lắng. Trước khi luận kiếm bắt đầu, Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp tỏ ra ý chí chiến đấu đã nói lên tất cả. Bởi khi Lục Thanh đến, bọn họ phát ra khí thế cũng chính là khiêu chiến.

Quả nhiên, sau khi nhìn quanh một chút Huyền Thanh mở miệng nói:

- Khiêu chiến tiếp theo tự các ngươi lựa chọn. Nhưng nếu không muốn để bị thương để cho thời gian trong Kiếm Trì bị mọi người đuổi kịp thì không nên dốc toàn lực là tốt nhất. - Câu nói đó hiển nhiên là dành cho ba người Lục Thanh. Mà ba người Lục Thanh sau khi nghe thấy vậy cũng khom người thi lễ với Huyền Thanh.

Gần như trong nháy mắt khi cả ba đứng dậy, một luồng ý chí chiến đấu kinh người tỏa ra. Trong ánh mắt hoảng sợ của đệ tử bốn ngọn núi khác, ba cơn gió lốc do khí thế của ba người tạo ra nhanh chóng thổi ra xung quanh.

Đã đoán trước nên khi khí thế của cả ba người bộc phát, tất cả đệ tử nội tông đều lui lại mười trượng, nhường lại khoảng không cho ba người. Đồng thời, ánh mắt bọn họ nhìn ba người có một sự hâm mộ và mong đợi. Đối với đệ tử nội tông còn trẻ mà nói thì thanh danh và thực lực là thứ mà bọn họ theo đuổi.

Vào lúc này, nhìn mọi người xung quanh, Lục Thanh chợt cảm thấy hoảng hốt. Mới một năm trước, hắn mới chỉ có tu vi Kiếm Thị, ở trong tông môn không hề có chút thực lực và địa vị, để cho đám người Công Dương Vũ tùy ý lăng nhục. Vậy mà sau một năm, chẳng những hắn có thực lực đứng trong mười người đầu tiên của Long Phượng bảng mà còn được kế thừa sớm vị trí hộ pháp. Tất cả mọi thứ diễn ra quá nhanh.

Cho tới bây giờ, hắn còn nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên tới Triều Dương cung, nghe Dư Cập Hóa giới thiệu về Nhiếp Thanh Thiên:

- Đại sư huynh Nhiếp Thanh Thiên mười ba tuổi nhập môn, bắt đầu tu luyện Húc Nhật tâm kinh của Triều Dương phong chúng ta. Mười bốn tuổi Trúc Cơ thành công trở thành Kiếm Giả. Hai năm sau, sử dụng Húc Nhật thập tam kiếm tỏa sáng trong luận kiếm cứ nửa năm một lần, trở thành ngũ sư huynh. Sau đó hai tháng tu vi của hắn lại tiếp tục đột phá, phá vỡ cảnh giới kiếm đạo thứ hai bước chân vào Kiếm Khách. Sau đó vào lần luận kiếm tiếp theo sử dụng Thanh Phong túy kiếm chấn áp mọi người, trở thành đại sư huynh của Triều Dương phong chúng ta. Sau đó ba năm, dưới sự chỉ điểm của sư phụ lại một lần nữa phá tan rào cản Kiếm Sư, đứng vị trí thứ ba trong số mười đại cao thủ của Tử Hà tông. Mãi cho tới trước luận kiếm một tháng chưa có người nào có thể chịu nổi quá năm mươi chiêu của Đại sư huynh.

Hắn còn nhớ rõ cảm nhận sau khi nghe thấy điều đó chính là khiếp sợ, hâm mộ, bàng hoàng và lại còn có cả đố kỵ. Điều đó khiến cho bản thân đối với luận kiếm năm năm sau trở nên mong lung. Nhưng mới có một năm, hắn đã có một sự thay đổi thoát thai hoán cốt. Bây giờ, hắn đã có được thực lực mạnh mẽ làm cho mọi người phải chú ý.

Cảm nhận Phong Lô kiếm nguyên cuộn cuộn trong kinh mạch, sự tự tin của Lục Thanh chợt tăng mạnh. Trên người hắn, khí thế lại tăng lên một phần, ngăn cản khí thế của hai người Triệu Thiên Diệp ra làm đôi.

Vào lúc này, gần như tất cả mọi người đều cảm nhận được sự tự tin mạnh mẽ của Lục Thanh như không một người nào có thể ngăn cản bước chân của hắn.

Lúc này, sáu vị hộ pháp lại càng thêm khiếp sợ. Bọn họ không thể hiểu được tại sao Lục Thanh lại có được khí thế mạnh như vậy, tâm cảnh bình tĩnh không hề sợ hãi mà đối mặt với hai người Triệu Thiên Diệp.

- Muốn trở thành kiếm đạo đại sư cần phải có sự tin tưởng và khí thế như vậy. Đây là đại thể của một kiếm giả chính thức, không hề có gì pha trộn, chỉ có một sự bất khuất, không sợ sinh tử, không sợ thất bại. - Chẳng biết Huyền Thanh tới bên cạnh từ lúc này, mở miệng nói với sáu người.

Cả sáu nghe thấy vậy đều ngẩn người, suy nghĩ về câu nói của Huyền Thanh, nhất thời đều có chút linh ngộ. Đồng thời, ánh mắt của bọn họ nhìn Lục Thanh cũng trở nên trịnh trọng. Cuối cùng thì sáu trong lòng họ cũng chấp nhận việc Lục Thanh mới chỉ có mười ba tuổi mà có thể trở thành hộ pháp ngang hàng với bọn họ.

Cảm nhận khí thế trên người Lục Thanh, Triệu Thiên Diệp và Nhiếp Thanh Thiên đều trở nên ngưng trọng.

- Ta lên trước.

Nhiếp Thanh Thiên quay đầu lại nhìn chỉ thấy ánh mắt của Triệu Thiên Diệp cũng bình tĩnh, yên lặng nhìn hắn. Mỉm cười, Nhiếp Thanh Thiên nhún vai, mở bầu rượu, nói:

- Như vậy người tới trước đi. - Nói xong, Nhiếp Thanh Thiên lui lại năm sáu trượng tới trước mặt đám đệ tử.

Nhìn Lục Thanh, Triệu Thiên Diệp mở miệng nói:

- Còn nhớ lúc trước đồng ý với ta không?

Lục Thanh nghe vậy cũng gật đầu, nói:

- Nhớ kỹ! Trở về núi, đánh một trận với người.

- Nếu thế thì chiến đi.

- Đánh! - Cả hai đều hiểu suy nghĩ trong mắt đối phương. Triệu Thiên Diệp chợt hóa thành một tia chớp màu xanh, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách mười trượng, đứng trên kiếm đài. Hắc thiết kiếm dưới chân không hề có chút lay động.

Tiếp đó, ngoại trừ Huyền Thanh, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người Lục Thanh lững thững bước đi. Một tia sáng màu xanh tím chợt lóe lên, hắn đã xuất hiện trên kiếm đài. Mà bóng người phía dưới mãi sau một nhịp hô hấp mới biến mất.

Không nói đệ tử của bốn ngọn núi khác chưa hề nhìn thấy, ngay cả đệ tử Triều Dương phong cũng vẫn không thể tin được vào mắt mình. Sắc mặt sáu vị hộ pháp cũng ngưng trọng. Với kiến thức của bọn họ tất nhiên là biết Lục Thanh đã thi triển một thứ bộ pháp cao thâm. Chẳng lẽ Lục Thanh đã được truyền bộ pháp của Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư: Phong Lôi bộ? Nhưng ngay lập tức bọn họ lại cảm thấy bình thường. Vì với địa vị của Lục Thanh bây giờ, được truyền thụ bộ pháp đó sớm một chút cũng không có vấn đề gì.

Đồng thời, bọn họ cũng nhận ra sự hài lòng trong mắt của Huyền Thanh nên càng thêm chắc chắn. Nhưng bọn họ không biết rằng sự hài lòng của Huyền Thanh chính là bởi vì sự khổng lồ của Lục Thanh đối với Phong Lôi bộ chính thức trở thành người sáng tạo.

Mà vào lúc này, tốc độ của Lục Thanh so với lúc ban đầu mới lĩnh ngộ chỉ tương đương với Kiếm Sư trung thiên vị thì bây giờ đã gần đạt tới Kiếm Sư đại thiên vị rồi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

122. Chương 15: Phong Lôi Bao Phủ (2).

Ánh mắt có chút khác lạ, Triệu Thiên Diệp không nói thêm mà chỉ bộc phát khí thể của bản thân.

Kiểm Khách trung thiên vị đỉnh phong! Một tia sáng lóe lên trong mắt Lục Thanh. Vào lúc này, trên người Triệu Thiên Diệp hiện lên một vầng Phong Lôi kiếm khí bá đạo. Màu tím của tia chớp lưu chuyển cùng với màu xanh của Tồn Phong bao phủ khiến cho Hắc Thiết kiếm dưới chân rung động.

Nhìn Triệu Thiên Diệp lúc này, đặc biệt là tầng Phong Lôi kiếm khí mạnh mẽ của hắn, Lục Thanh nhận ra được hắn đã hoàn toàn dung nhập được tồn phong khí. Chỉ có Lôi khí là khiếm khuyết một chút mà thôi. Nhưng cho dù như vậy thì uy lực của Phong Lôi kiếm khí cũng không kém mình là bao nhiêu.

Đối mặt với khí thể mệnh môn giống như dòng trường giang, Lục Thanh nắm lấy chuỗi Luyện Tâm kiếm. Đồng thời, trên người hắn cũng từ từ hiện lên một tầng kiếm khí màu xanh tím không hề có bất cứ một tia điện hay tồn phong, nhưng vẫn khiến cho Triệu Thiên Diệp cảm thấy đáng sợ. Gã có cảm giác thanh kiếm trong tay Lục Thanh giống như một con mãnh thú đang bị nhốt, một khi thả ra thì không thể có người nào ngăn cản được nó.

Có được điều đó là do Lục Thanh hiểu được hình ảnh ban đầu của Phong Lôi khí. Hôm nay hắn đã có thể khống chế hai loại khí thu liễm một cách tự do, chẳng những tiết kiệm được kiếm khí mà còn hoàn toàn trôi buộc được hai loại khí đó trong kiếm khí làm cho uy lực càng thêm tập trung.

Quả nhiên, khi Phong Lôi kiếm khí của Lục Thanh tăng lên, một luồng khí thể bá đạo cũng bốc lên theo. Khí thể của hai người va chạm với nhau trên kiếm đài làm xuất hiện một cơn gió mạnh. Ngoài ra còn có một cột sét đột nhiên xuất hiện trên đầu hai người. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bầu trời trong phạm vi trăm trượng trở nên u ám.

Một đám mây đen ước chừng mười trượng hội tụ lại trên đầu cả hai. Trên đám mây thi thoảng lại có một tia chớp to bằng cánh tay, tỏa ra áp lực xuống phía dưới. Tất cả đệ tử vào lúc này đều cảm nhận được luồng áp lực đó, chẳng khác nào bọn họ không phải đối mặt với khí thể của hai người Lục Thanh mà là oai nghiêm của trời đất.

- Không ngờ lại có thể dẫn động nguyên khí trong trời đất ngưng kết thành mây, chớp. - La Thiên Hữu không thể tin được vào mắt mình phải mở miệng. Sắc mặt của năm vị hộ pháp còn lại cũng không được tốt lắm. Cho dù là bọn họ cũng không thể làm được như vậy, nhưng khí thể của hai người Lục Thanh mới chỉ bộc phát đã gây ra mức độ này khiến cho bọn họ lại có thể một sự hiểu biết mới với uy thế của Phong Lôi kiếm khí. Đồng thời, lại càng thêm kính sợ với Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư.

Từ từ rút Phong Lôi kiếm ra khỏi vỏ, sắc mặt của Triệu Thiên Diệp trở nên chăm chú. Kiếm khí Phong Lôi trên người nhanh chóng hội tụ vào Phong Lôi kiếm. Trong phút chốc trên mũi của Phong Lôi kiếm xuất hiện một đạo kiếm khí màu xanh tím dài sáu thước, đồng thời bao phủ toàn bộ thân kiếm. Kiếm khí màu xanh tím lưu chuyển với tốc độ rất nhanh, tạo ra một tia chớp dài sáu thước. Lúc này, Triệu Thiên Diệp như không phải nắm Phong Lôi kiếm mà là một thanh thần khí Phong Lôi. Quanh tia chớp có những tia chớp nổ lách tách đồng thời Tồn Phong khí hóa thành một cơn lốc xoáy bao quanh thân kiếm.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, thức thứ sáu: Phong Lôi trảm.

Hiển nhiên vừa rồi bước chân của Lục Thanh làm cho Triệu Thiên Diệp thêm cảnh giác, không hề do dự dùng ngay chiêu thức sáu của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm.

“Vù...”

“Xoẹt...”

Trong nháy mắt Phong Lôi kiếm của Triệu Thiên Diệp hóa thành vô số bóng kiếm. Hơn mười đạo kiếm khí màu xanh tím giống như tia chớp xuất hiện cách Lục Thanh ba trượng. Kiếm khí rít lên như cắt không khí ra thành từng mảnh nhỏ, phát ra những tiếng nổ.

Không hề do dự, Lục Thanh bước sang bên phải một bước, giống như xuyên qua không gian, trong nháy mắt đã xuất hiện cách bên trái Triệu Thiên Diệp sáu trượng. Những tia kiếm khí do Triệu Thiên Diệp phát ra trong nháy mắt xuyên qua cái bóng của Lục Thanh vẫn còn ở đó.

- A! - Dưới kiếm dài, Minh Tuyết Nhi giơ tay bịt cái miệng nhỏ nhắn. Những sau đó nàng nhận ra kiếm khí xuyên qua thân thể Lục Thanh không hề có vết máu. Chỉ có điều trong nháy mắt cái bóng của hắn đã bị cắt nát.

Điểm nhẹ một cái lên chuôi kiếm dưới chân, Triệu Thiên Diệp vọt đi mấy trượng. Tia chớp kiếm khí trong tay chém xuống đầu Lục Thanh. Tiếp tục nhắc chân một cái, thân hình Lục Thanh lại xuất hiện ở phía trên bên trái của Triệu Thiên Diệp. Ánh mắt chăm chú, Triệu Thiên Diệp đập nát một thanh thiết kiếm dưới chân, đuổi theo Lục Thanh.

Trong lúc nhất thời, trên kiếm dài tràn ngập kiếm khí. Những tia chớp lóe lên gần như bao phủ khắp nơi.

“Ầm...”

“Ầm...”

“Ầm...”

Kiếm dài nhanh chóng bị phá hủy. Vô số thanh Hắc thiết kiếm bị biến thành mảnh vụn. Chỉ trong khoảng thời gian mười lần hô hấp, kiếm dài chỉ còn lại chưa tới năm mươi thanh Hắc Thiết kiếm. Uy thế bây giờ còn hơn xa khí thế của Dư Cập Hóa và Vũ Văn Nộ cộng lại. Trên bầu trời, mây đen cuộn cuộn, tử điện và tổn phong xuất hiện liên tục khiến cho những đám mây xung quanh biến mất.

Mà Triệu Thiên Diệp làm sao có thể kịp được tốc độ của Kiếm Sư tiểu thiên vị đỉnh. Từ lúc bắt đầu cuộc chiến tới giờ, Lục Thanh chậm chậm làm quen dần với Phong Lô bộ. Mỗi khi kiếm khí của Triệu Thiên Diệp tới gần liền vọt ra ngoài mấy trượng, bước chân càng lúc càng thành thực. Có một đối thủ mạnh mẽ như Triệu Thiên Diệp bám đuổi, Phong Lô bộ của Lục Thanh nhanh chóng thích ứng với chiến đấu.

Sau hơn mười lần hô hấp, Triệu Thiên Diệp cũng phát hiện ra điều đó. Hắn nhanh chóng lui lại mấy trượng, đứng thẳng ở một góc của kiếm dài. Đồng thời, Phong Lô kiếm khí hoàn toàn thu liễm. Duy trì chiêu thứ sáu Phong Lô trăm trong khoảng thời gian vừa rồi đã làm mất của hắn ba thành Phong Lô kiếm nguyên. Cho dù Kiếm Khách sau khi luyện tiên thiên có thể nhờ vào huyết Bách Hội hấp thu nguyên khí trong trời đất để hồi phục thì mức độ tiêu hao kiếm nguyên khi sử dụng kiếm pháp tinh thâm vẫn là quá nhanh. Cơ bản một kiếm giả mới có tu vi Kiếm Khách không thể thi triển trong một thời gian dài.

Nhìn Lục Thanh đứng trên kiếm dài cách đó không xa vẫn cầm nguyên Luyện Tâm kiếm như trước, Triệu Thiên Diệp hừ lạnh một tiếng. Phong Lô kiếm chợt bắn ra một tia sáng màu xanh tím chói mắt. Hai chân hắn đột nhiên dậm mạnh xuống thanh kiếm dưới chân làm phát ra hai tiếng động. Triệu Thiên Diệp giống như một tia sáng màu xanh tím vọt lên gần hai mươi trượng. Chân phải của hắn dậm lên chân trái, thân thể dừng lại từ trên cao nhìn xuống kiếm dài.

Vào lúc này, Lục Thanh đứng trên kiếm dài, nét mặt cũng trở nên nghiêm túc. Hắn hiểu được tiếp theo, Triệu Thiên Diệp muốn dùng chiêu thức nào. Từ Tiêu Phong Lô kiếm do Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư để lại không hề có một chiêu thủ. Mỗi một chiêu đều là chiêu thức công kích, lấy công thay thủ, tiên phát chế nhân khiến cho địch nhân không kịp ra tay công kích. Vì vậy mà cũng không cần phòng ngự.

Vào lúc này, dưới kiếm dài, ba người La Thiên Hữu trải qua mấy lần luận kiếm trước, nét mặt đều có chút sợ hãi. Vì bọn họ nhớ rõ lần đầu tiên khi Triệu Thiên Diệp thi triển chiêu thức đó đã khiến cho cả mọi người chấn động. Cho dù là bọn họ nếu không chuẩn bị kỹ cũng sẽ bị thương.

Trên thân Luyện Tâm kiếm có một tầng Phong Lô kiếm khí nhàn nhạt được Lục Thanh nắm trên tay. Đồng thời, trên bầu trời, như bị chiêu thức của Triệu Thiên Diệp dẫn động mây đen cuộn cuộn tỏa ra những tia chớp và tổn phong càng mạnh thêm. Nhìn cuối cùng Lục Thanh cũng phải rút Luyện Tâm kiếm, Triệu Thiên Diệp hơi mỉm cười. Hắn nghiêm mặt, hai ngón tay cũng khép lại thành kiếm chỉ đặt lên chuôi kiếm.

- Chiêu thứ chín: Phong Lô Mật Bối. - Triệu Thiên Diệp quát lên một tiếng, chỉ thấy từ kiếm chỉ của hắn xuất hiện một chút Phong Lô kiếm khí dài khoảng tấc. Đầu ngón tay đang đặt lên chuôi kiếm nhanh chóng vẽ thành một cái vòng tròn.

“Vù...”

Dưới kiếm dài, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Phong Lô kiếm đột nhiên xoay tròn. Trong nháy mắt, xung quanh Phong Lô kiếm xuất hiện rất nhiều những điểm sáng màu xanh hoặc màu tím. Những điểm sáng đó nhanh chóng ngưng tụ, tới khi độ cao của Triệu Thiên Diệp giảm xuống hai trượng liền tạo thành một cột xoáy màu xanh tím. Tử điện và Tồn Phong ẩn chứa trong cột xoáy tủa ra một luồng khí thể hủy diệt, lao thẳng xuống kiếm dài.

Dưới kiếm dài, bầu rượu trong tay Nhiếp Thanh Thiên bị hấn bóp nát. Sau đó, nó lại bị Tồn Phong kiếm khí làm cho hóa thành một cột khói màu xanh bay ra khỏi kẽ tay của Nhiếp Thanh Thiên. Nhìn Triệu Thiên Diệp đang đứng giữa không trung, cặp mắt của hắn hơi nheo lại. Nhiếp Thanh Thiên có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, chiêu Phong Lô Mật Bố của hắn so với nửa năm trước đã mạnh hơn, thi triển càng thêm tự nhiên.

Hoàn toàn khác so với lần trước. Sau nửa năm, tu vi của Triệu Thiên Diệp cũng có tăng lên, nên Nhiếp Thanh Thiên đoán uy lực của chiêu này ít nhất phải mạnh hơn trước hai thành. Cho dù hắn tự mình ra tay chỉ sợ cũng phải bị thương nhẹ.

- Tiếp lấy... - Triệu Thiên Diệp hét lớn một tiếng nhắc nhở. Đồng thời, hai ngón tay hắn đang khép lại đặt vào giữa của cột xoáy.

“Vù...”

“Vù...”

“Vù...”

Trong ánh mắt hoảng sợ của đệ tử bốn ngọn núi khác, cột xoáy trong nháy mắt phát nổ, hóa thành mấy trăm đạo Phong Lô kiếm khí dài cả thước, phủ xuống kiếm dài. Trên mỗi đạo Phong Lô kiếm khí có những tia điện nho nhỏ và gió lốc hỗn loạn. Số lượng kiếm khí khổng lồ gần như phủ kín toàn bộ kiếm dài.

Với tốc độ của Lục Thanh chắc chắn có thể trước khi kiếm khí tới đã rời khỏi kiếm dài. Nhưng đó không phải là chuyện mà hắn muốn. Vì vậy mà tới lúc này, cuối cùng Lục Thanh cũng ra tay.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

123. Chương 16: Trận Chiến Cuối Cùng (1).

Luyện Tâm kiếm trong tay phát ra những tiếng động. Lục Thanh nhanh chóng đưa ra quyết định. Hắn sử dụng Phong Lô bộ, thoáng cái đã xuất hiện giữa kiếm dài.

Nhìn thấy động tác của Lục Thanh, Triệu Thiên Diệp đang hạ xuống từ trên cao cảm thấy kinh ngạc: “Chẳng lẽ hắn đã lĩnh ngộ tới thứ thứ chín?” Hắn không ngờ được vào lúc này, Lục Thanh chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra vị trí công kích yếu nhất của chiêu Phong Lô mật bố, đồng thời cũng lựa chọn được địa điểm phòng ngự tốt nhất.

Đối mặt với Phong Lô kiếm khí đang lao xuống chẳng khác gì một cơn mưa, Phong Lô kiếm nguyên trong đan điền của Lục Thanh nhanh chóng lưu chuyển. Kèm theo một tiếng kiếm ngân vang lên, kích thước khổng lồ của Luyện Tâm kiếm chợt hóa thành vô số bóng kiếm màu xanh tím. Phong Lô kiếm khí nhanh chóng khuếch tán tạo thành một vầng kiếm dày đặc bao phủ quanh người Lục Thanh.

Húc Nhật thập tam kiếm, thức thứ ba: Đại Nhật Như Luân.

“Keng...”

“Keng...”

“Keng...”

Hơn mười đạo Phong Lô kiếm khí giáng lên màn kiếm của Lục Thanh phát ra những tiếng động. Đồng thời, Phong Lô kiếm khí va chạm vào nhau khiến cho trên bầu trời xuất hiện vô số đốm lửa. Cả kiếm dài

lúc này chỉ còn mỗi vị trí của Lục Thanh, do được vàng kiếm của hắn bảo vệ là còn được chín thanh Hắc Thiết kiếm. Những thanh Hắc Thiết kiếm khác bị Phong Lô kiếm khí bá đạo đánh cho nát vụn.

Trong cảm giác của Lục Thanh, mỗi một đạo Phong Lô kiếm khí đánh lên thân Luyện Tâm kiếm đều bị Phong Lô kiếm khí trên thân kiếm của hắn đồng hóa vì vậy mà lực đạo thực sự khiến cho hắn phải chịu cũng không nhiều. Thân thể chỉ cần dịch chuyển một chút là chịu được.

Tất nhiên, một phần cũng là do Lô khí của Triệu Thiên Diệp vẫn chưa hoàn toàn dung hợp. Nếu như Lô khí của hắn mà dung hợp hoàn toàn thì Lục Thanh sẽ không thể dễ dàng như vậy. Cũng may do hắn luyện tập cũng là Tử Tiêu Phong Lô kiếm nên đối với chiêu thức công kích có thể đưa ra được cách né tránh nhanh nhất.

“Uỳnh...”

Từ giữa không trung hạ xuống, Triệu Thiên Diệp nhanh chóng tạo thành một tia chớp dài cả trượng, đánh xuống đầu Lục Thanh.

Mũi kiếm giao nhau, lực đạo truyền sang bị Lục Thanh chuyển dưới dưới chân khiến cho một thanh Hắc Thiết kiếm gãy vụn. Còn Triệu Thiên Diệp cũng nhân dịp mà đứng vững trên hai thanh kiếm. Vào lúc này, cả hai người chỉ so đấu trong phạm vi khoảng chừng một trượng. Lục Thanh cũng tạo thành một đoạn tia chớp dài một trượng. Nhưng khác với Triệu Thiên Diệp ở chỗ, tử điện và tổn phong khí trên chuôi kiếm của Lục Thanh hoàn toàn thu liễm vào trong kiếm khí.

Mỗi một lần mũi kiếm chạm nhau, ngoại trừ những đốm lửa văng ra khắp nơi, Triệu Thiên Diệp đều cảm thấy hai tay tê dại. Ngoại trừ lực lượng mạnh mẽ của thân thể Lục Thanh, hắn còn cảm thấy từ trên thân Phong Lô kiếm của hắn còn có một luồng lực nội liễm càng thêm bá đạo. Nếu như không phải do hắn có cùng Phong Lô kiếm khí mà tu luyện ngũ hành kiếm khí thì chỉ sợ đã bị hai loại khí Phong Lô đốt cháy phủ tạng.

Dưới kiếm đài, tất cả mọi người đều chăm chú theo dõi không chớp mắt. Khí thế trận chiến của cả hai đã ảnh hưởng tới mọi người. Trong ánh mắt của tất cả chỉ thấy hai tia chớp, dưới sự khống chế của hai người thi triển những chiêu kiếm pháp tinh thâm. Ngoại trừ một số ít người ra, không ai có thể nhìn thấy đường kiếm của cả hai người. Chỉ có thể thấy bóng kiếm rợp trời, không thể nhìn rõ đâu là thật đâu là ảo.

Mà cho dù có chút đáng tiếc, nhưng phần lớn đệ tử đứng xem cuộc chiến đều biết đó là do cảnh giới kiếm pháp của bản thân còn quá kém. Chỉ có một số đệ tử linh ngộ được một chút cảnh giới Cử trọng nhược khinh mới có thể nhìn thấy một chút biến hóa. Điều đó khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi. Đối với tu vi mạnh mẽ và kiếm pháp của hai người đó, bọn họ không biết phải hình dung như thế nào.

Lúc này, Vũ Văn Nộ đứng bên cạnh Dư Cập Hóa trừng đôi mắt hổ, nhìn Dư Cập Hóa hỏi:

- Tiểu tử này tu luyện thể nào? Với thực lực của hắn bây giờ mà muốn giết ta chỉ sợ là chẳng cần tới kiếm thứ hai. Tu vi không nói, ngay cả cảnh giới kiếm pháp cũng có sự chênh lệch lớn như vậy đúng là không thể phòng ngự.

Dư Cập Hóa nghe thấy vậy cũng chỉ biết cười khổ, nói:

- Tóm lại là ngươi cứ từ từ thích ứng. Đến bây giờ, ta cũng vẫn không thể tin nổi mới tám tháng trước, ta vẫn còn chỉ điểm kiếm pháp cho hắn. Bây giờ, ngay cả đường kiếm của hắn ta cũng không nhìn thấy.

- Đây là thực lực của mười người đứng đầu trên Long Phượng bảng hay sao? Không biết chín năm nữa ta có thể leo lên vị trí này hay không? - Nhìn trận chiến đấu của hai người, Vũ Văn Nộ thấp giọng lầm bầm nói.

Mà lời nói đó cũng là suy nghĩ của đám đệ tử nội tông đông đảo xung quanh. gần như trong mắt người nào cũng tràn ngập một sự tham vọng. Điều đó khiến cho Huyền Thanh đứng cách đó không xa thầm gật đầu. Hắn hiểu rõ, có được tham vọng như vậy, sau này mọi người cùng cố gắng mà tăng thực lực. Trận đánh của ba người Lục Thanh hôm nay có thể nói đối với Triệu Dương phong chính là một sự kích thích hay khích lệ cũng được.

Kiểm giả trẻ tuổi chưa người nào lại không muốn có thực lực càng mạnh. Không người nào lại không nghĩ tới địa vị và danh vọng càng cao. Tất cả những điều đó gần như là mơ ước từ nhỏ của tất cả kiếm giả trong

Thập Vạn đại Sơn. Chỉ tới khi bọn họ chính thức bước chân trên con đường đó, mới phát hiện được rằng mọi chuyện cũng không phải đơn giản như vậy.

Nhưng cho dù khó khăn đến mấy cũng không ngăn được họ ngừng phấn đấu. Chỉ cần có hy vọng, tính mạng và thời gian là vẫn còn.

Quay lại với trận chiến trên kiếm đài chỉ còn chu vi khoảng một trượng. Từng làn khí do sự va chạm giữa hai thanh kiếm cứ thế khuếch tán ra xung quanh. Trên khoảng đất bằng phẳng xuất hiện một trận cuồng phong, cuốn bay tất cả những mảnh vụn của Hắc Thiết kiếm nằm trên mặt đất về bốn phương tám hướng.

Mọi người đang định khua kiếm ngăn cản thì Huyền Thanh đã vung tay khiến cho tất cả những mảnh vỡ thay đổi phương hướng, tập trung về phía tay phải của lão. Trên bàn tay đó ánh sáng màu hồng lưu chuyển, Huyền Thanh nắm chặt tay lại khiến cho tất cả mảnh vỡ nhanh chóng tập hợp thành một quả cầu bằng hắc thiết rồi rơi xuống đất.

Cảnh tượng đó cũng chẳng khiến cho người ta giật mình. Nếu như kiếm đạo đại sư cảnh giới Kiếm Hồn không có được thực lực như vậy mới khiến cho bọn họ ngạc nhiên. Bởi theo suy nghĩ của bọn họ, Kiếm Hồn đại sư có thực hiện những việc khó tin nào thì cũng là chuyện bình thường.

Vào lúc này, trận đấu giữa Lục Thanh và Triệu Thiên Diệp lại càng thêm kịch liệt. Gần như toàn bộ những thanh kiếm đeo sau lưng mọi người cũng đều run rẩy do bị khí thế của hai người ảnh hưởng. Một chút đá vụn trên mặt đất cũng chậm rãi bay lên cao.

Đột nhiên, Triệu Thiên Diệp vung kiếm bổ thẳng vào thân kiếm của Lục Thanh. Một tiếng nổ vang lên, giữa hai thanh kiếm chợt xuất hiện mấy tia chớp to bằng cánh tay cùng với vài lưỡi đao gió màu xanh bắn thẳng ra xung quanh.

Những tiếng nổ không ngừng vang lên, khu vực ba mươi trượng của kiếm đài xuất hiện một lớp bụi đá màu trắng, mặt đất cũng phải rung rinh. Trong lúc mọi người đang chăm chú quan sát, một cái bóng người màu xám từ trong đó bắn ra ngoài.

- Cái gì?

Tất cả mọi người đều không nhận được kêu lên một tiếng sợ hãi. Bởi vì cái bóng người đó chính là Triệu Thiên Diệp. Mặc dù vừa rồi hai người chiến đấu không thể phân biệt được người nào nhỉnh hơn, nhưng tất cả mọi người vẫn coi trọng Triệu Thiên Diệp. Vì dù sao thì trước đó, hắn cũng có thể đấu ngang tay với Nhiếp Thanh Thiên thì tu vi cũng có thể tính là tương đương với Kiếm Sư tiểu thiên vị có được kiếm khí thuộc ngũ hành.

Lộn người một vòng trên không trung rồi đứng vững trên mặt đất. Triệu Thiên Diệp đứng im trong lớp bụi đá, nét mặt vẫn bình thản. Tuy nhiên, tất cả mọi người đều nhận ra, Triệu Thiên Diệp cũng không bị thương.

Sau hơn mười lần hô hấp, lớp bụi đá tản đi để lộ ra một bóng người đứng thẳng cùng với một thanh kiếm khổng lồ dài sáu thước cắm trên mặt đất. Đồng thời, nét mặt Lục Thanh cũng chỉ hơi ửng đỏ do trận chiến mà không bị thương. Cả hai người bình tĩnh đối mặt với nhau.

Một lúc sau, Triệu Thiên Diệp mỉm cười, nói:

- Nếu như ta đoán không nhầm thì ngươi đã lĩnh ngộ thức thứ chín. Mà nói cho cùng thì ta cũng không bằng ngươi.

Nhưng ngay lập tức, sắc mặt Triệu Thiên Diệp lại trở nên trịnh trọng:

- Nhưng ta sẽ không để ngươi vượt quá xa. Chờ sau khi tu luyện ở Kiếm Trì ra, ta với ngươi đánh lại một trận. Đến lúc đó, không cần phải để ý đến thương tích.

Nhìn ánh mắt Triệu Thiên Diệp chứa đầy ý chí chiến đấu, Lục Thanh cũng nghiêm mặt nói:

- Được! Tu luyện ở Kiếm Trì xong, ta với ngươi đánh lại một trận. Đến lúc đó, bị thương cũng không sao.

Tiếp tục mỉm cười, Triệu Thiên Diệp xoay người đi về phía Nhiếp Thanh Thiên, nói:

- Đến người...

Tới bên cạnh Nhiếp Thanh Thiên, Triệu Thiên Diệp thản nhiên nói:

- Ta biết lần trước ngươi vẫn chưa vận dụng toàn lực. Túc Thanh phong mới chỉ đến thức thứ tám mà thôi.

Nhiếp Thanh Thiên nghe thấy vậy sửng sốt, nhưng Triệu Thiên Diệp lại nói tiếp:

- Để trả nợ chuyện ngươi dám lừa ta, phải bức cho hắc xuất ra toàn bộ thực lực. Để ta được thấy cuối cùng thì Tử Tiêu Phong Lôi kiếm của hắc đã tới mức nào.

- A... - Nhiếp Thanh Thiên vội ho lên một tiếng:

- Chuyện này ngươi cứ yên tâm.

Nói xong, Nhiếp Thanh Thiên vội vàng bước ra khỏi chỗ. Phía sau, Triệu Thiên Diệp hừ lạnh một tiếng làm cho Nhiếp Thanh Thiên cảm thấy lạnh lưng. Bước chân của hắc vội vàng tăng thêm một chút. Khi tới cách Lục Thanh sáu trượng, hắc đứng im mở miệng nói:

- Hồi phục lại một chút Kiếm Nguyên đi. Chút lợi thế đó ta không muốn mua.

Liếc mắt nhìn Nhiếp Thanh Thiên một cái, Lục Thanh cũng không khách khí, ngồi xuống. Phong Lôi kiếm nguyên vận chuyển vài vòng. Thực ra vào lúc này, Phong Lôi kiếm nguyên của hắc đã hoàn toàn khôi phục. Có được một lượng lớn Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên, cơ bản hắc chẳng cần phải để ý tới chuyện tiêu hao Kiếm Nguyên. Nhưng vì không muốn cho mọi người hoài nghi, hắc vẫn ngồi xuống thở nấp khoảng nửa canh giờ.

Khoảng sân rộng lại một lần nữa trở nên yên tĩnh. Sự thua trận của Triệu Thiên Diệp, tất cả mọi người vẫn chưa hoàn toàn tin vào điều đó. Nhưng trận chiến tiếp theo lại khiến cho mọi người hết sức háo hức. Rất nhiều đệ tử của bốn đỉnh núi khác vào lúc này cùng có chút gì đó nôn nóng. Lần này, mọi người tập trung tại Triều Dương phong có một nửa nguyên nhân là vì Lục Thanh. Cái tên đó nhanh chóng nổi lên trong số mười người đứng đầu của Long Phượng bang. Còn về phần Triệu Thiên Diệp thì vốn rất nổi danh trong số những người trẻ tuổi của Tử Hà tông, trước đó cũng đã gần đứng trong số mười người đứng đầu của Long Phượng bang. Vì vậy mà bây giờ tiến lên vị trí đó cũng không khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

124. Chương 17: Trận Chiến Cuối Cùng (2).

Nhưng Lục Thanh trong nửa năm qua với những chiến tích kinh người, nhanh chóng nổi lên trong lớp trẻ của Tử Hà tông. Những chiến tích của hắc cùng với uy lực của Phong Lôi kiếm khí xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Điều quan trọng là tuổi của hắc, một người mới chỉ có mười ba tuổi. Vào độ tuổi đó, phần lớn đệ tử nội tông đều đang tích lũy Kiếm Nguyên khí với tu vi Kiếm Thập, vậy mà hắc đã đạt tới cảnh giới mà có rất nhiều đệ tử nội tông cả đời cũng không đạt được.

Cũng giống như Nhiếp Thanh Thiên, sự tiến bộ của hắc khiến cho người ta phải sợ hãi. Đối với kiếm giả như sinh ra đã được ông trời chiếu cố, luôn có sự chú ý rất lớn. Nhưng bọn họ cũng không biết, tư chất của Lục Thanh lúc đầu như thế nào. Mặc dù không phải tầm thường nhưng cũng chỉ hơn người một chút, còn xa mới tới thiên tài số một. Nhưng bây giờ, hắc lại bị mọi người hiểu nhầm. Nếu như Huyền Thanh và tông chủ Lạc Thiên phong không nói ra thì việc này sẽ bị giấu vĩnh viễn.

Tuy nhiên, tới thời điểm này cũng chẳng cần thiết bởi thực lực của Lục Thanh bây giờ là nhờ tu luyện mới có. Công bố ra chuyện đó lại khiến cho người khác đổ kỵ. Cho dù bây giờ đã có không ít người ghen ghét với thành tựu của Lục Thanh nhưng cũng có không ít người lấy hắc làm mục tiêu phấn đấu của mình.

Chỉ trong mấy tháng khi cái tên Lục Thanh xuất hiện trong Long Phượng bang, thân thể và quá trình tu luyện khắc khổ của hắc đã bị người để ý tới. Tất nhiên có công sức đi làm những việc đó đều là đám đệ tử ngoại môn. Do tu vi khó có thể tiến thêm nên bọn họ nhiều lúc chỉ dành thời gian vào những việc như vậy. Bất luận là việc đọc lịch sử hay những chuyện kỳ lạ, cũng đều là thứ để bọn họ giao tiếp với nhau.

Vì vậy mà nhờ vào sự tìm hiểu của họ, rất nhiều người mới có thể hiểu rõ Lục Thanh. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, tầng lớp trẻ tuổi của Tử Hà tông đã nổi lên một cơn sóng tu luyện. Mặc dù một phần nguyên nhân là do việc đi vào Kiếm Trì, nhưng sự ảnh hưởng của Lục Thanh cũng là không nhỏ. Có thể thấy rất nhiều đệ tử ngoại môn hoặc thậm chí là đệ tử nội tông cũng bắt đầu đeo cự kiếm. Tất nhiên, kích thước không thể bằng với Luyện Tâm kiếm của Lục Thanh, nhưng cũng đủ khiến cho bọn họ hiểu rõ được thanh kiếm vẫn nằm trên lưng của hắn. Đồng thời cũng hiểu được hắn có một thứ nghị lực lớn và sự kiên trì tới mức độ nào.

Vào lúc này, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên, không hề có ai lên tiếng. Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua nửa canh giờ. Thậm chí nhiều người còn hy vọng thời gian dài thêm một chút để Lục Thanh có thể khôi phục đến trạng thái cao nhất mà đánh với Nhiếp Thanh Thiên một trận.

Lục Thanh đứng dậy, ánh mắt hắn sâu thẳm thể hiện một sự bình tĩnh. Phất nhẹ tay một cái, hắn phát ra mấy đạo Phong Lô kiếm khí đánh nát toàn bộ số Hắc Thiết kiếm còn lại rồi nói với Nhiếp Thanh Thiên:

- Chúng ta lấy mười chiêu làm giới hạn. Người nào lui lại phía sau trước hay bị thương là thua.

Nhiếp Thanh Thiên nghe thấy vậy sững sốt rồi hiểu ngay ý định của Lục Thanh. Làm như vậy có thể đạt tới mức cao nhất mà tránh cho hai người có thể trọng thương, không ảnh hưởng tới việc tu luyện trong Kiếm Trì. Hơn nữa, với thực lực của hai người muốn trong mười chiêu phân thắng bại hiển nhiên là Lục Thanh có ý định dốc toàn lực.

- Được! - Nhiếp Thanh Thiên gật đầu.

Thấy Nhiếp Thanh Thiên gật đầu, Lục Thanh liền sử dụng Phong Lô bộ, chân phải di chuyển theo một quỹ đạo kỳ dị, lui lại một bước. Trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện ở phía sau mười trượng. Nhiếp Thanh Thiên thấy vậy, trong mắt liền lóe lên một tia sáng. Tổn Phong kiếm khí lóe lên trên người rồi với tốc độ chẳng kém gì Lục Thanh cũng lui lại mười trượng, để lại một chút tàn ảnh.

Cả hai người đứng đối diện với nhau. Nhiếp Thanh Thiên chậm rãi rút Tổn Phong kiếm sau lưng, ánh mắt vẫn nhìn Lục Thanh chăm chú. Từ cơ thể hắn một luồng ý chí chiến đấu từ từ tỏa ra, khiến cho quanh người Nhiếp Thanh Thiên nhanh chóng xuất hiện một cột lốc xoáy màu xanh. Không khí chung quanh nhanh chóng bị đẩy ra ngoài, chỉ còn lại một mình cơn lốc xoáy tạo nên những tiếng rít chói tai.

Đối mặt với ý chí chiến đấu mạnh mẽ của Nhiếp Thanh Thiên, Lục Thanh cảm thấy máu huyết trong người như sôi sùng sục. Một luồng ý chí chiến đấu của hắn cũng bốc lên cao, xung quanh Lục Thanh liền xuất hiện một cột lốc xoáy màu xanh, nhưng trong cột xoáy đó còn có những tia chớp to bằng ngón cái di chuyển, phát ra những tiếng động.

- Không ngờ hai người lại có được sự linh ngộ đối với thuộc tính của bản thân lớn như vậy. Đúng là không thể tin được. - Tam hộ pháp Khánh Thiên nghiêm túc nói.

- Đúng vậy! Ngay cả chúng ta linh ngộ thuộc tính của bản thân cũng không cao so với bọn hắn nhiều lắm. Gần như không hề có chút ưu thế. - Mỉm cười một cách chế giễu, La Thiên Hữu mở miệng nói.

Lúc này, ánh mắt của cả sáu đại hộ pháp nhìn hai người cũng trở nên chăm chú. Nếu như lúc trước, trận chiến của Lục Thanh và Triệu Thiên Diệp chỉ khiến cho bọn họ cảm thấy hứng thú thì bây giờ, trận chiến của Nhiếp Thanh Thiên với Lục Thanh lại có hiệu quả lớn đối với họ. Đặc biệt là mức độ khổng lồ chế và linh ngộ đối với thuộc tính chắc chắn sẽ mang lại cho họ lợi ích không nhỏ.

Giữa sân, Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên đứng nhìn nhau. Ý chí chiến đấu của cả hai va chạm giữa không trung khiến cho xuất hiện vô số những tia chớp nhỏ và những cơn gió rít lên.

Trong phạm vi hai mươi trượng xung quanh hai người, vô số đá vụn bị khí thể của hai người làm cho bay lên, lơ lửng cách mặt đất vài trượng. Vào lúc mà những viên đá bay lên tới bắp đùi, cả hai người gần như cùng di động.

“Ầm...”

Một gợn sóng màu xanh tím tản ra xung quanh. Trong ánh mắt kinh hãi của đám đệ tử, chỉ thấy một tia sáng màu xanh kéo theo đằng sau vô số tàn ảnh hình người, xuất hiện khắp trong phạm vi ba mươi trượng. Mỗi vị trí tàn ảnh xuất hiện là lại có một gợn sóng mạnh mẽ tản ra xung quanh.

Huyền Thanh thấy vậy liền nhú mào, phát tay một cái. Sáu đại hộ pháp chỉ cảm thấy trên lưng nhẹ đi mới phát hiện kiếm của mình bị Huyền Thanh lấy đi. Lão quát lên một tiếng, sáu thanh kiếm thấp nhất cũng là thất phẩm như bị một bàn tay vô hình túm lấy mà bay lên cao.

Sau đó, lão vươn ngón trỏ chỉ một cái, mỗi một thanh kiếm đều tỏa ra ánh sáng màu hồng chói mắt. Rồi ngón tay của lão chỉ về sáu vị trí quanh Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên. Trong nháy mắt, sáu thanh kiếm từ trên cao hạ xuống, cắm xuống mặt đất ở các vị trí đã định.

Nhất thời, một đạo kiếm cương màu hồng tỏa ra. Chỉ khoảng chừng một nhịp hô hấp, kiếm cương đã nổi lên cả sáu thanh kiếm. Một sự dao động kỳ lạ tản ra xung quanh, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một vầng sáng màu hồng từ từ xuất hiện, bao Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên vào bên trong.

Vào lúc này, những làn sóng không khí do hai người giao thủ tạo ra, gặp phải vầng sáng liền giống như một giọt nước rơi xuống mặt hồ, chỉ hơi tạo ra chút rung động rồi biến mất. Nhưng tất cả mọi người vẫn đều nhận ra sự đáng sợ của những làn sóng không khí đó. Bên trong vầng sáng, tất cả những gì gặp phải chúng, cho dù là mảnh vụn của Hắc Thiết kiếm hay đá vụn trong không trung đều biến thành bột phấn.

- Kiếm trận!

Trong đám đệ tử chợt có người nhận ra mà hô lên. Có thể có được năng lực như vậy cũng chỉ có kiếm trận mà thôi.

Sau khi nghe thấy tiếng hô, tất cả mọi người cũng đều xôn xao. Chỉ một cái phát tay đã bố trí được kiếm trận có uy lực như vậy khiến cho bọn họ lại càng thêm kính sợ Huyền Thanh.

Dù sao thì với phần lớn đệ tử nội tông mà nói, tu luyện kiếm đạo không thể có một chút phân tâm. Vì vậy mà đối với kiếm trận, phần lớn đệ tử nội tông cũng mới chỉ biết đến bốn cây kiếm kiêu tạo thành Tứ Phương huyền diệt trận. Chỉ có đệ tử ngoại môn không có hy vọng với việc tiến giai mới đọc tới chúng. Nhưng do cảnh giới kiếm đạo của họ quá thấp nên cũng không thể đạt được thành tựu lớn.

Nhìn thấy động tác của Huyền Thanh, hai người Lục Thanh đều cảm thấy vui vẻ. Kiếm Nguyên lại càng tuôn vào trong thân kiếm. Mặc kệ làn sóng không khí có mạnh tới đâu cũng đều không thể xuyên qua vầng sáng ngăn cản.

Bóng dáng của hai người lần lượt thay đổi giữa không trung. Mũi kiếm chạm nhau phát ra vô số những đốm lửa. Nhiếp Thanh Thiên bắn ra kiếm nhận rồi nương theo lực đạo phát ra từ Luyện Tâm kiếm mà lui lại sau mấy trượng. Đồng thời, Tồn Phong kiếm trong tay, nhanh chóng vẽ thành một vòng tròn. Dưới sự chuyển động của Tồn Phong kiếm, trước mũi kiếm nhanh chóng xuất hiện một cột lốc xoáy màu xanh cao ba trượng. Tiếng gió rít càng lúc càng cao. Cột lốc xoáy cũng to lên vài phần so với trước, bên trên còn có những đạo kiếm khí màu xanh lưu chuyển.

- Thứ thứ tám: Túy Thanh Phong! - Nhiếp Thanh Thiên trầm giọng quát lên một tiếng. Tồn Phong kiếm nguyên cuộn cuộn tràn vào trong Tồn Phong kiếm khiến cho cột xoáy to vài thước lại phình ra thêm một phần khoảng chừng hai cái cối. Sau đó, Tồn Phong kiếm của Nhiếp Thanh Thiên đẩy mạnh về phía trước, cột lốc xoáy liền lao về phía Lục Thanh.

“Xoẹt...”

Cột xoáy tới gần khiến cho đá trên mặt đất giống như bị kim loại cắt nát, để lại một cái vòng tròn sâu cả thước. Những cơn gió mạnh tản ra xung quanh thổi bay những hòn đá.

Nét mặt trở nên nghiêm túc, bởi Lục Thanh có thể cảm nhận được vào lúc này, khí thế của Nhiếp Thanh Thiên đã tập trung hết vào hắn. Luyện Hồn quyết nhanh chóng vận chuyển khiến cho toàn bộ khung cảnh trong phạm vi mười trượng hiện lên rõ ràng trong đầu. Hôm nay, mặc dù thần thức của Lục Thanh có thể tản ra ngoài năm mươi trượng, nhưng trong phạm vi mười trượng vẫn là nơi mà hắn nắm rõ nhất. Cho dù là một con kiến cũng đừng mong thoát khỏi thần thức của hắn.

Vào lúc này, trong Thức Hải của hắn có thể thấy rõ, cột xoáy do Nhiếp Thanh Thiên phát ra đã xuất hiện trước mặt. Cho dù, cảnh giới kiếm pháp của Nhiếp Thanh Thiên chỉ cao hơn hắn một chút, nhưng hắn cũng không thể nắm được quỹ tích của cột xoáy đó. Mặc dù vậy thì hắn vẫn có thể phán đoán được thời gian mà nó tới gần.

“Vù...”

Khí thể trên người Lục Thanh chợt tăng lên một phần. Mũi của Luyện Tâm kiếm chợt xuất hiện một tia Phong Lôi kiếm khí dài tám thước. Khuỷu tay trái hắn hơi nâng lên, chân phải lui lại một bước nhỏ. Toàn thân Lục Thanh tạo thành một cái tư thế kỳ dị.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

125. Chương 18: Phong Lôi Dẫn, Tồn Phong Phá.

- Đây chẳng lẽ là....

Ngoài vầng sáng của kiếm trận, Triệu Thiên Diệp cảm thấy choáng váng. Cũng tu luyện Tử Tiêu Phong Lôi kiếm nên hắn biết động tác của Lục Thanh có ý nghĩa gì. Bởi đó cũng chính là chướng ngại trước mắt mà hắn chưa thể đột phá.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, thứ thứ mười: Phong Lôi dẫn.

Từ động tác của Lục Thanh, quanh Luyện Tâm kiếm chợt xuất hiện vô số điểm sáng màu xanh tím. Cho dù Lục Thanh có lĩnh ngộ nhưng đây cũng là lần đầu tiên thi triển toàn lực. Không dám chậm trễ, Lục Thanh tập trung toàn bộ tinh thần vào Luyện Tâm kiếm. Cảm nhận hai loại khí Phong Lôi nhanh chóng tụ tập, Lục Thanh cảm thấy những điểm sáng màu xanh và tím như có sinh mệnh. Hắn có thể cảm nhận được chúng có nét gì đó tinh nghịch giống như những đứa trẻ đang nhảy nhót lại đây.

Trong phút chốc, toàn thân Lục Thanh tỏa ra Phong Lôi kiếm khí vô cùng mạnh. Mặt đất dưới chân bị kiếm khí làm cho xuất hiện những kẽ nứt, nhanh chóng tản ra xung quanh. Nhưng hòn đá vỡ trên mặt đất bay lên cao. Đồng thời, trên mỗi một hòn đá cũng bắt đầu xuất hiện những điểm sáng màu xanh hoặc tím.

Hét lớn một tiếng, Lục Thanh giơ ngang Luyện Tâm kiếm khiến cho một số điểm sáng còn cách đó nhanh chóng tụ lại. Chỉ trong tích tắc, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người một cột sét dài chừng sáu thước bao phủ toàn bộ Luyện Tâm kiếm. Xung quanh cột sét còn có những lưỡi đao gió màu xanh nhạt lóe lên, khiến cho không khí xung quanh như bị cắt nát.

“Đúng là Phong Lôi dẫn”.

Ánh mắt Triệu Thiên Diệp trở nên ngưng trọng, nhìn chằm chằm từng động tác của Lục Thanh. Phong Lôi dẫn chính là dẫn động hai loại khí Phong, Lôi trong trời đất mà hình thành kinh khí Phong Lôi vô cùng mạnh, sau đó còn dung nhập thêm Phong Lôi kiếm khí mà tiến hành công kích. Mặc dù nói dễ dàng như vậy, nhưng trong nửa năm qua, cho dù Triệu Thiên Diệp có thử thế nào cũng không thể tụ tập đủ hai loại khí Phong Lôi. Thậm chí, cho dù hắn có dùng thần thức mà cố gắng thu lấy cũng bị sự cuồng bạo của hai loại khí phản lại làm cho Thức Hải bị thương. Phải tới cách đây một tháng, hắn mới bình phục lại được.

Triệu Thiên Diệp biết đó là cho bản thân chưa hiểu rõ được hai loại khí vì vậy mà không thể làm cho chúng hội tụ đầy đủ để thi triển Phong Lôi dẫn. Các lực lượng có thuộc tính có hàng nghìn hàng vạn. Cho dù là thuộc tính ngũ hành cũng đã không thể lĩnh ngộ một cách dễ dàng, càng chưa nói tới không phải thuộc tính ngũ hành càng thêm bí ẩn, rất khó không chế. Trong khi đó, hắn tu luyện lại còn là hai loại thuộc tính không nằm trong ngũ hành - Phong Lôi kiếm khí. Sự khó khăn khi dung hợp hai loại khí đó tới mức độ nào, hoàn toàn có thể hiểu được.

Trong tích tắc, ý nghĩ của Triệu Thiên Diệp xuất hiện trong đầu, một đạo tử điện kèm theo phong nhận bổ mạnh vào cột lốc xoáy.

“Ầm...”

Với thể như chẻ tre, Tử điện kèm theo tổn phong nhanh chóng cắt rách cột lốc xoáy. Được Lục Thanh rót thêm Phong Lô kiếm nguyên càng lúc càng nhiều, hai loại khí Phong Lô trong trời đất càng nhanh chóng tụ lại trên thân Luyện Tâm kiếm. Không khí bị cắt nát thì thoáng phát ra những tiếng nổ.

Nhìn cột lốc xoáy bị cắt nát, nét mặt Nhiếp Thanh Thiên trở nên ngưng trọng hơn bao giờ hết. Mũi kiếm chỉ lên trời, hai tay Nhiếp Thanh Thiên xoa nhẹ một cái, Tổn Phong kiếm liền nhanh chóng xoay tròn. Vươn tay phải chop mạnh một cái về phía trước, Nhiếp Thanh Thiên cầm kiếm xoay người, thanh kiếm trong tay vẽ theo một cái quỹ đạo kỳ dị. Lập tức, bên ngoài vòng sáng, mọi người liền thấy được vô số điểm sáng mà xanh nhanh chóng hội tụ trên thân Tổn Phong kiếm. Trong phút chốc, một lưỡi đao gió dài chừng bảy trượng, rộng cả thước bao phủ Tổn Phong kiếm.

Lưỡi đao gió trong suốt, phát ra tiếng gió lưu chuyển.

- Tổn Phong phá! - Quát lên một tiếng, Nhiếp Thanh Thiên đối diện với đao tử điện và Tổn Phong đang đánh xuống, chân phải nhấc lên dẫm mạnh xuống đất để lại một cái lỗ sâu ba tấc. Một tia sáng xanh lóe lên trong mắt, Tổn Phong kiếm đâm về phía Lục Thanh với một tốc độ rất nhanh.

“Vù...”

Lưỡi đao gió xuyên qua không khí mà không hề có bất cứ một tiếng động. Không khí bị lưỡi đao gió đẩy sang hai bên. Đầu lưỡi đao, những tia sáng màu xanh cứ lóe lên liên tục.

“Uỳnh...”

Trong nháy mắt, trong không khí bắn tung tóe vô số tia chớp. Bất luận là Tử Điện và Tổn Phong do Lục Thanh ngưng kết hay lưỡi đao gió do Nhiếp Thanh Thiên ngưng tụ cũng tan vỡ. Từng đạo lôi điện và những lưỡi đao gió dài bằng cánh tay tản ra xung quanh.

Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh nhanh chóng huy vũ tạo ra trước mặt một làn kiếm dày đặc. Những lưỡi đao gió và tử điện va vào làn kiếm phát ra những tiếng nổ. Lực đạo mạnh mẽ đẩy Lục Thanh văng ra ngoài.

Nhiếp Thanh Thiên cũng biến sắc, nhanh chóng lui lại. Đồng thời, Tổn Phong kiếm trong tay cũng chuyển động nhanh chóng. Tổn Phong kiếm khí tạo ra trước mặt một vầng sáng màu xanh, bên trên có vô số cột xoáy nhỏ.

Những tiếng nổ không ngừng vang lên. Gần như cùng một lúc, cả hai người cùng bị những đạo tử điện và lưỡi đao gió đánh bay ra ngoài, văng lên vầng sáng màu hồng đang bao phủ xung quanh. Mấy trăm đạo tử điện và lưỡi đao gió cũng lao tới vầng sáng.

“Ầm...ầm...”

Trên vầng sáng màu hồng cao chừng mười trượng như có vô số tảng đá vụn ném xuống mặt nước, tạo nên những vòng nhỏ rung động. Bên ngoài vầng sáng, sáu thanh kiếm tạo nên kiếm trận cũng rung rung, mãi cho tới mười lần hô hấp mới đứng yên được.

Mà mặt sân được lát đá trắng cũng bị vô số tia điện màu tím và lưỡi đao gió đánh lên khiến cho xuất hiện một cái hố to rộng vài thước.

Một lớp bụi màu trắng bốc lên khiến cho vầng sáng trở nên mù mịt. Đợi cho tới khi lớp bụi tan hết mọi người mới nhìn thấy tình cảnh bên trong vầng sáng. Tất cả đám đệ tử ngoại môn đều há to miệng. Còn đám đệ tử nội tông thì cho dù tinh thần ổn định hơn nhưng vẫn không giấu được sự kinh hãi.

Vào lúc này, khoảng sân trắng trước mặt họ chỉ còn một màu đen. So với bên ngoài vầng sáng, phía bên trong, mặt đất bị bóc đi một lớp dày cả tấc. Toàn bộ lớp đá trắng trên mặt biến thành bột phấn, trộn lẫn với bùn đất phía dưới.

Cả Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên đều có một chút tổn hại. Đặc biệt là Nhiếp Thanh Thiên, bộ võ phục màu trắng của hắn biến thành màu đen, bên trên còn có năm sáu lỗ hồng. Tuy nhiên, trên người hắn không hề có vết máu, chỉ có sắc mặt hơi tái nhợt một chút mà thôi.

Còn Lục Thanh cũng không tốt hơn Nhiếp Thanh Thiên là bao nhiêu. Bộ võ phục màu xanh xám của hắn cũng bị bám đầy một lớp bụi đen xì, tuy nhiên trên áo có hơn mười cái lỗ hồng đã nói lên một vài thứ.

- Kiếm Nguyên của ngươi cũng tiêu hao tương đối. - Nhiếp Thanh Thiên mỉm cười.

- Hơn nữa trước khi giao thủ đã giới hạn mười chiêu, có đánh tiếp cũng không đạt được kết quả. Ta không thể nhìn ra được lực lượng trong cơ thể ngươi còn đến mức nào. Mặc dù ta còn khoảng ba đến bốn thành Kiếm Nguyên, nhưng muốn phân thắng bại, chắc chắn sẽ dẫn tới lưỡng bại câu thương. Lần này tới đây thôi.

Dừng một chút, Nhiếp Thanh Thiên lại nói tiếp:

- Chờ sau khi tu luyện ở Kiếm Trì xong, hai chúng ta lại tái chiến. Thanh Phong túy kiếm còn có một chiêu nữa, ta vẫn chưa vận dụng. Nhưng ta cảm giác được với mức độ linh ngộ đối với hai khí Phong Lôi thì đây cũng chưa phải là tuyệt chiêu cuối cùng của ngươi. - Nét mặt Nhiếp Thanh Thiên nhìn Lục Thanh có một chút gì đó thỏa mãn.

Lục Thanh mới nghe thấy vậy sửng sốt, nhưng lại gật đầu, nói:

- Được! Sau khi tu luyện ở Kiếm Trì xong, hai chúng ta đánh lại. - Tới bây giờ, Lục Thanh cũng không nói gì nữa. Thực ra với chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát trong cơ thể không ngừng bổ sung nên vào lúc này, Kiếm Nguyên của hắn đã khôi phục bảy thành. Nếu như đánh tiếp, hắn có khả năng làm cho Kiếm Nguyên của Nhiếp Thanh Thiên tiêu hao sạch sẽ mà giành thắng lợi. Nhưng đó lại không phải là điều hắn muốn.

Sử dụng chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát để giành thắng lợi, Lục Thanh cũng biết cần phải làm với ai. Đối với địch nhân thì hiển nhiên không cần phải băn khoăn, nhưng chỉ đơn thuần luận kiếm thì Lục Thanh không muốn dựa vào nó. Nếu làm thế để chiến thắng thì chẳng còn ý nghĩa nào nữa, thậm chí còn làm cho tâm trí bị trói buộc khiến cho tu vi khó có thể tiến thêm.

Vì vậy, nếu như Lục Thanh không cần chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát để hồi phục Kiếm Nguyên thì cũng có thể cố gắng xuất chiêu thứ mười một. Hơn nữa, thân thể hắn vốn mạnh mẽ có thể so với một thanh kiếm ngũ phẩm thì ai thắng ai thua cũng còn chưa biết được. Vì vậy, mà Lục Thanh cũng chẳng hề do dự trước lời đề nghị của Nhiếp Thanh Thiên.

Bên ngoài kiếm trận, tất cả mọi người đều rất thính mà Nhiếp Thanh Thiên lại không dụng thần thức truyền âm nên ai cũng nghe được cuộc nói chuyện của hai người. Có lẽ do cảnh tượng trước đó đã đủ khiếp sợ nên vào lúc này mọi người cũng không quá giật mình. Tuy nhiên, tất cả mọi người đều biết được đó chính là nửa năm trước, Nhiếp Thanh Thiên đánh với Triệu Thiên Diệp cũng chưa dụng hết thực lực.

Mà vào lúc này, cho dù dụng tới chiêu thức cuối cùng, Nhiếp Thanh Thiên cũng không chắc chắn có thể thắng được Lục Thanh.

Rõ ràng là Lục Thanh có được thực lực sánh được với Nhiếp Thanh Thiên.

Phất tay một cái, Huyền Thanh thu lại sáu thanh kiếm đang cắm trên mặt đất, trả lại cho sáu người La Thiên Hữu. Mà vào lúc này, cả sáu người bọn họ đều đang nghĩ tới một thứ gì đó. Hiển nhiên, là cuộc chiến giữa hai người Lục Thanh đã khiến cho bọn họ có được sự thể ngộ không nhỏ.

Đồng thời, bọn họ cũng cảm thấy sợ hãi trước ngộ tính của hai người. Ngộ tính trong kiếm đạo mặc dù có thể do kiếm giả hậu thiên tích lũy lâu ngày, nhưng ở một mức độ nhất định cũng bị sự thông minh của mỗi người ảnh hưởng. Cùng tích lũy như nhau, thường thì người thông minh có thể lĩnh ngộ nhiều hơn một cái gì đó, đồng thời cũng tốn ít thời gian hơn.

Sau nửa canh giờ, tất cả đệ tử từ bốn đỉnh núi khác đều cảm thấy hài lòng mà rời đi. Thậm chí rất nhiều đệ tử nội tông tới lúc này cũng có được những điều cảm ngộ, một số kiếm pháp lúc trước gặp phải khó khăn thì bây giờ như hiện ra trước mắt. Điều đó khiến cho bọn họ vô cùng mừng rỡ, nhanh chóng rời khỏi Triều Dương cung, chạy về núi của mình. Bọn họ tính rằng chỉ cần bế quan mấy ngày, nhất định có thể vượt qua trở ngại kiếm pháp.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

126. Chương 19 Truyền Thuyết Thần Kiếm

Trong khoảng rừng toàn trúc xanh, có một cái bàn được làm bằng đá trắng. Lục Thanh, Đoạn Thanh Vân, Dư Cập Hóa, Triệu Thiên Diệp và Nhiếp Thanh Thiên đang ngồi xung quanh cái bàn. Trên bàn có một vài hồ Thanh Ngọc nhường mà Đoạn Thanh Vân xin của Nhiếp Thanh Thiên. Vào lúc này, năm người đang bàn luận một chút lịch sử của cả năm ngọn núi.

Hôm nay đã qua luận kiếm được hai ngày. Theo tin tức từ Tử Hà phong đưa tới thì thời gian tiến vào kiếm trì sẽ là mười ngày sau. Đến lúc đó, tất cả đệ tử đạt yêu cầu của năm núi sẽ tập trung tại Tử Hà đại điện trên Tử Hà phong, sau đó sẽ do tông chủ Lạc Thiên phong tự mình dẫn vào Kiếm Trì.

Mấy ngày qua, năm người Lục Thanh cũng không hề tiến hành bất cứ một sự tu luyện. Mỗi ngày chỉ uống rượu luận kiếm hoặc là nói một số chuyện về các loại linh thú, thả lỏng tinh thần đợi tới ngày đi vào Kiếm Trì.

Điểm này, cho dù là tu luyện không ngừng nghỉ như Lục Thanh cũng đồng ý. Muốn chuyên tâm tu luyện trong mười ngày này là điều không thể. Mà để tinh thần không được ổn định đi vào Kiếm Trì cũng không hề tốt. Thậm chí còn ảnh hưởng tới tâm cảnh và mức độ dung hợp với trời đất, ngăn cản sự tiến bộ của tâm cảnh, cuối cùng không thể đột phá chướng ngại mà tăng tiến tu vi.

- Được rồi! Các người có ai biết gì về Kiếm Trì của tông môn chúng ta hay không? - Năm người đang ngồi nói chuyện với nhau, Đoạn Thanh Vân chợt nghĩ ra chuyện gì đó liền mở miệng hỏi.

- Kiếm trì... - Nhiếp Thanh Thiên nghe thấy vậy, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chuyện này thực ra ta cũng chỉ nghe được một số tin tức. Về phần thật giả thế nào cũng không thể biết được.

- Là cái gì? - Ánh mắt Đoạn Thanh Vân đảo đảo, có chút tò mò. Cả ba người còn lại cũng đều nhìn về phía Nhiếp Thanh Thiên.

- Kiếm Trì là nơi thai nghén của kiếm cũng là chỗ để giấu kiếm. Ở đó có một thanh thần kiếm cấp thấp nhất làm chủ, xung quanh tràn ngập nguyên khí của trời đất. Toàn bộ những thanh kiếm cắm trong đó đều theo thể vận kiếm quy tông để tụ nguyên khí trong trời đất mà nuôi dưỡng thân kiếm. Thời gian trôi đi, mức độ của chúng cũng tăng lên tới một phẩm chất nhất định. Cũng có thể nói nó chính là một kho bình khí lâu dài. Trên Kiếm Thần đại lục, kiếm trì chính là gốc rễ cơ bản để thành lập tông môn.

Dừng lại một chút, Nhiếp Thanh Thiên nói tiếp:

- Căn cứ theo truyền thuyết thì trong kiếm trì của Tử Hà tông chúng ta có một thanh Bạch Linh thần kiếm.

- Thần kiếm cấp Bạch Linh? - Đoạn Thanh Vân không kìm được phải kêu lên. Mà Dư Cập Hóa và Triệu Thiên Diệp cũng đều không giấu được sự khiếp sợ. Cho dù là Lục Thanh với thân phận của một thể gia chú kiếm cũng không hơn là bao nhiêu.

Thần kiếm cấp Bạch Linh gần như chỉ có trong truyền thuyết, nó tương ứng với bậc của tông môn. Thực ra, trong kiếm trì của mỗi tông môn cũng đều có những điểm khác nhau. Tông môn cấp Thanh Phàm cũng chỉ có một thanh thần kiếm đẳng cấp Thanh Phàm làm chủ kiếm trì, nuôi dưỡng vận kiếm. Chỉ có một số tông môn mới có được thần kiếm đẳng cấp Kim Thiên. Giống như Tử Hà tông vậy. Mà đương nhiên, đa phần cũng chỉ có tông môn cấp Kim Thiên mới có được thần kiếm đẳng cấp đó.

Còn Bạch Linh thần kiếm gần như chỉ có trong tông môn đẳng cấp Bạch Linh truyền thừa cả ngàn năm. Còn như Tử Hà tông thì cho dù là bọn Lục Thanh cũng chỉ có thể hy vọng càng về sau sẽ càng mạnh chứ còn thần kiếm cấp Bạch Linh hay là chuyện khác đều không dám nghĩ tới.

Lục gia chú kiếm bao nhiêu năm nên Lục Thanh hoàn toàn hiểu rõ việc chú tạo thần kiếm như thế nào. Thanh Phàm và Kim Thiên thì khác, nhiều nhất cũng có một số công năng phụ trợ khá mạnh. chẳng hạn như tăng mức độ Kiếm Nguyên, công kích, hoặc là có một số năng lực trời buộc đặc biệt.

Nhưng tới đẳng cấp Bạch Linh thì lại khác hẳn. Trong Thập Vạn đại sơn lưu truyền những lời nói về thần kiếm cấp Bạch Linh. Ban đầu, khi thần kiếm đạt tới cấp Bạch Linh thì bản thân thanh kiếm sinh ra linh

trí, hay còn gọi là kiếm linh.

- Thần kiếm cấp Bạch Linh. - Đoạn Thanh Vân không thể tin được vào tai, mở miệng nhắc lại. Nhưng hần chợt nghĩ ra điều gì đó, quay đầu lại nói với Lục Thanh:

- Lục Thanh! Lục gia của người nổi tiếng về việc chú kiếm thì chắc người hiểu rõ về thần kiếm cấp Bạch Linh. Nhanh nói cho chúng ta biết một chút.

Nghe Đoạn Thanh Vân nói vậy, ánh mắt ba người còn lại đều sáng ngời. Nói tới kiếm, trong cả khu vực Tử Hà tông chỉ sợ không có người nào dám nói tinh thông hơn Lục gia. Chưa kể, một năm trước, gia chủ trước đó của Lục gia, cũng chính là phụ thân Lục Vân của hắn lại một lần nữa chú tạo ra thanh kiếm cấp Kim Thiên. Mặc dù Lục Thanh không nói gì, nhưng sau khi thân phận của hắn bị bốn người biết được, bọn họ liền đoán ngay thanh kiếm vô danh vẫn được Lục Thanh đeo sau lưng không lấy ra dùng chính là thanh thần kiếm cấp Kim Thiên mà chưa một lần nào xuất hiện.

Tất nhiên, nếu Lục Thanh không nói thì bọn họ cũng chẳng hỏi. Nhưng sau khi trải qua kiếp nạn trong Huyết Tế, Đoạn Thanh Vân đã được nhìn thấy Niệm Vân kiếm như thế nào. Nhưng tới bây giờ, Đoạn Thanh Vân cũng không hề nói với ai.

Mà với thực lực của Lục Thanh, trong cả khu vực Tử Hà tông, những người có thể uy hiếp hay ra tay cướp đoạt cũng không nhiều lắm. Mà những người đó nếu không phải là hộ pháp số một của môn phái thì cũng là một số nhân vật Kiếm Chủ chuẩn đại sư hiếm có. Với thân phận của họ chắc chắn không thể ra tay với Lục Thanh. Hơn nữa, với mức độ quan trọng của Lục gia đối với tông môn, tông môn cũng không thể để cho họ có nguy cơ bị diệt. Nói cách khác, Lục Thanh là truyền nhân của Lục gia chắc chắn là được tông môn che chở.

Vì vậy Lục Thanh cũng không hề lo lắng có người ra tay với mình. Trước tiên chưa nói bây giờ hắn đã trở thành hộ pháp của tông môn. Chỉ đợi sau khi tu luyện trong Kiếm Trì xong, hắn hoàn toàn tự tin có thể làm cho tu vi của bản thân nâng đến một mức độ mới. Đến lúc đó, cho dù có người biết được sự tồn tại của Niệm Vân kiếm mà nảy ý cướp đoạt thì cũng phải suy nghĩ xem có đủ thực lực hay không.

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh nhớ lại một số điển tịch của gia tộc ghi lại về bốn loại đẳng cấp Thanh Phàm, Kim Thiên, Bạch Linh, Tử Hoàng của thần kiếm rồi mở miệng nói:

- Bắt đầu từ cấp Thanh Phàm, kiếm đã có được linh tính nhất định. Chút linh tính đó có thể coi như là một ít thần trí ban đầu, hay nói là tính mạng sơ khai cũng được. Vì vậy mà mới khiến cho trời đất xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ, đồng thời cũng khiến cho kiếm được gọi là thần kiếm.

- Căn cứ vào mức độ hình thành linh tính lúc đầu, thần kiếm mới được chia ra thành bốn loại cấp độ là Thanh Phàm, Kim Thiên, Bạch Linh, Tử Hoàng. Trước Bạch Linh, mặc dù thần kiếm cũng mạnh, đa số có một chút năng lực phụ trợ, hoặc là một vài năng lực thần kỳ khác nhưng cũng không có gì chênh lệch lắm. Nhưng tới Bạch Linh thì lại không giống nữa.

- Trong cả Thập Vạn đại sơn vẫn lưu truyền rằng thần kiếm có linh tính thực ra chính là nói thần kiếm cấp Bạch Linh. Ban đầu khi thần kiếm cấp Bạch Linh sinh ra, linh tính trong nó đã có đầy đủ thần trí, có thể coi như là một sinh mạng đầy đủ. Cho tới bây giờ, mọi người gọi linh tính của nó chính là Kiếm Linh.

- Kiếm Linh? - Bốn người Đoạn Thanh Vân nghe thấy vậy mà sửng sốt. Hiển nhiên là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy chuyện này.

Lục Thanh gật đầu rồi nói tiếp:

- Kiếm Linh có thể nói là chúa tể của thần kiếm. Tới mức độ này, thần kiếm cấp Bạch Linh có được lực lượng mạnh tới một mức độ khó tính. Kiếm giả có nó trong tay thậm chí có thể dễ dàng khiêu chiến vượt bậc. đương nhiên, điều kiện đầu tiên là kiếm giả phải có được sự chấp nhận của thần kiếm. Bởi vì một khi đã có kiếm linh, thần kiếm có được khả năng lựa chọn. Vì vậy, kiếm giả muốn có được nó thì phải được nó nhận chủ. Nhưng thần kiếm Bạch Linh sinh ra tình cảnh khác nhau, nên quá trình nhận chủ cũng khác.

- Còn về thần kiếm cấp Tử Hoàng thì trong truyền thuyết, nó đã thoát ly khỏi phạm trù của kiếm. Kiếm Linh hoàn toàn trưởng thành, thậm chí còn có thể hóa thành hình người. Tới khi đó, thần kiếm Tử Hoàng sau khi nhận chủ liền có thể tự mình công kích. Đồng thời, nó còn có những năng lực mạnh tới một mức

độ khó tin. Có thể nói, mỗi một thành thần kiếm cấp Tử Hoàng đều không hề kém hơn kiếm đạo đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Với sự tồn tại đặc biệt của chúng, gần như không một người nào có thể hủy diệt được chúng.

Nghe Lục Thanh nói, bốn người Nhiếp Thanh Thiên cũng hiểu thêm được về thần kiếm. Nhưng ngay lập tức, Đoạn Thanh Vân lại nghi hoặc hỏi:

- Theo lời người nói thì năm thánh địa kiếm đạo tích lũy mấy vạn năm, chú tạo ra năm, mười thanh thần kiếm cấp Tử Hoàng thì chẳng phải là có thể chia đại lục này ra làm năm phần, cần gì phải có nhiều tông môn đến vậy?

Nhiếp Thanh Thiên ngồi bên lắc đầu rồi mở miệng nói:

- Đó là chuyện không thể được Kiếm Thần điện cho phép. Nhờ đó mà Thập Vạn đại sơn có thể hòa bình năm ngàn năm, tông dân sinh sống yên bình, an cư lạc nghiệp giữ vững hòa bình. Cho dù là năm thánh địa kiếm đạo cấp Tử Hoàng cũng bị Kiếm Thần điện ước thúc. Trong năm ngàn năm qua, Kiếm Thần điện vẫn lập chí để giữ vững hòa bình của đại lục. Một số tông môn đánh lẫn nhau, bọn họ sẽ không để ý. Nhưng một khi có ý định nổ ra chiến tranh đại lục, chắc chắn bọn họ sẽ không để yên.

- Dù sao, Kiếm Thần điện cũng nằm dưới sự chỉ dẫn của Kiếm Thần đại nhân. Trong năm ngàn năm qua, bọn họ tích lũy được một lực lượng khổng lồ như thế nào thì người bình thường không thể tưởng tượng được. Hơn nữa, ta nghĩ, thần kiếm cấp Tử Hoàng mạnh như vậy thì chắc chắn cũng không phải chú tạo một cách dễ dàng. - Nói xong, ánh mắt Nhiếp Thanh Thiên lại nhìn về phía Lục Thanh.

Gật đầu khẳng định, Lục Thanh nói:

- Thần kiếm cấp Tử Hoàng, hay thần kiếm cấp Bạch Linh đều không phải Lục gia của ta không thể đánh đáng đến, ở đây chỉ là do có một số yêu cầu trong vấn đề chú tạo. Trong Chú Kiếm lục có ghi lại một số yêu cầu đối với việc chế tạo thần kiếm. Không nói đến tài liệu chú tạo mà ngay cả tu vi của Chú Kiếm sư cũng có yêu cầu nhất định.

Trong đó, thì chú tạo thần kiếm cấp Thanh Phàm và Kim Thiên chỉ cần tu vi Kiếm Nguyên cảnh là đủ. Nhưng tới cấp Bạch Linh thì ít nhất cũng cần phải có cảnh giới Kiếm Hồn. Về phần chú tạo như thế nào và nguyên nhân cũng không nói rõ. Chưa kể tới thần kiếm cấp Tử Hoàng. Ít nhất thì Chú Kiếm sư cũng phải đạt tới cảnh giới Kiếm Phách, ngoài ra còn một số yêu cầu khác và điều kiện chú tạo khó khăn. Cho dù năm thánh địa kiếm đạo tích lũy bao nhiêu năm thì thần kiếm cấp Tử Hoàng có được một hai thanh cũng là chuyện động trời rồi. Làm thế nào mà còn có thể dùng nó để tranh giành thiên hạ?

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

127. Chương 20 Thôn Phệ Thú Đan

- Chờ một chút... - Lục Thanh chợt mở miệng nói.

- Chuyện gì? - Bốn người Đoạn Thanh Vân nghe thấy vậy đều sửng sốt nhìn Lục Thanh.

Lục Thanh đưa tay móc trong áo ra bốn cái bình ngọc nhỏ, đưa cho bốn người. Trong bốn cái bình ngọc đó, Lục Thanh đều để hai viên Sâm Vương đan và bốn hạt Dưỡng Thân đan. Có Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên, cho dù hắn có nuốt hết toàn bộ Sâm Vương đan cũng chỉ tương đương với một nửa Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên. Mà bản thân tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thần kinh nên lại càng có thể chữa trị nội phủ. Vì vậy mà tốt hơn hết là chia chúng cho bốn người Đoạn Thanh Vân. Bởi sự giúp đỡ của cả bốn người, Lục Thanh vẫn luôn ghi nhớ.

Mở nắp bình. Đoạn Thanh Vân liền ngửi thấy hai loại mùi thơm mát. Nhìn bên trong bình có hai viên màu xanh và bốn viên đan được màu vàng nhạt, Đoạn Thanh Vân biến sắc. Thân là đệ tử nội tông nên hắn cũng có nghe nói tới một chút về đan dược.

- Đây chẳng lẽ là đan dược? - Đoạn Thanh Vân không tin vào mắt mình, mở miệng hỏi lại.

Gật đầu, Lục Thanh nói:

- Trong đó có hai viên hạ phẩm Sâm Vương đan có thể dùng để tăng tu vi. Còn bốn viên khác là Dưỡng Thân đan không có cấp độ, có thể trị liệu một số nội thương không quá mức nghiêm trọng.

Nghe Lục Thanh nói vậy, cho dù là Nhiếp Thanh Thiên cũng hơi biến sắc. Đan dược là một thứ bảo vật quý báu được lưu truyền trong tông môn. Cho dù là chấp sự bình thường cũng khó mà có được. Chỉ tới địa vị hộ pháp như Lục Thanh thì hàng năm mới được cung cấp một ít. Vì vậy mà có thể hiểu được mức độ quý báu của chúng như thế nào. Cho dù là đệ tử chân truyền thì hộ pháp cũng không nỡ ban cho.

- Chỗ đan dược này chỉ sợ một năm, người cũng chỉ có vài viên. Chúng ta không thể lấy được. - Nuốt một ngụm nước bọt, Đoạn Thanh Vân là người đầu tiên trả bình ngọc lại cho Lục Thanh. Sau đó ba người Nhiếp Thanh Thiên cũng làm theo.

Lắc đầu, Lục Thanh mở miệng nói:

- Các người yên tâm. Mấy thứ đan dược này ta vẫn còn giữ một ít. Hơn nữa, khi ta mới nhập Triều Dương cung, vào lúc khó khăn nhất các người vẫn giúp đỡ, chỉ điểm cho ta. Nếu không có các người, Lục Thanh cũng không có được như ngày hôm nay. Chỗ đan dược này nếu các người không lấy, ta cảm thấy rất khó xử.

Liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái, ánh mắt Nhiếp Thanh Thiên sâu thăm thẳm, không nhìn ra một chút biểu hiện. Một lúc sau, hắn nói:

- Được rồi! Lần này chúng ta nhận.

- Nhưng... - Triệu Thiên Diệp chợt nói:

- Nếu như người thực sự coi trọng tình bằng hữu giữa chúng ta thì sau này đừng có vội làm thế này. Để cho ta nhận đan dược thì tốt hơn hết sau này người cứ đánh với ta vài trận còn thực tế hơn.

Lục Thanh nghe thấy vậy liền sững sốt. Nhưng thấy ba người Nhiếp Thanh Thiên cũng đều gật đầu. Đoạn Thanh Vân còn cúi đầu thấp hơn nói:

- Nếu người thực sự muốn cảm tạ ta thì sau này chỉ điểm cho ta nhiều hơn một chút, để ta sớm đạt tới cảnh giới Kiểm Khách. Nhìn các người xem, người nào cũng vượt ta xa như vậy rồi.

Sự ử rử của Đoạn Thanh Vân làm cho bốn người Lục Thanh sững sốt sau đó tất cả không nhận được phải bật cười ha hả. Sau đó, năm người dừng lại trong chốc lát rồi tới Tử Trúc viện. Mấy bình rượu ngon của Đoạn Thanh Vân vẫn giấu hàng năm bị họ lấy ra hết. Điều đó khiến cho Đoạn Thanh Vân cần nhẫn nại không thôi, nhưng rồi biết không thể làm gì được đành phải lấy ra hết. Nhưng thật ra, phần lớn chỗ rượu đó đều chui vào trong bụng hắn. Cuối cùng, hắn loạng choạng được ba người Dư Cập Hóa dìu về.

Năm ngày tiếp theo, Lục Thanh chỉ ở trong Luyện Tâm viện dưỡng tâm hoặc là đến phòng chú kiếm để trao đổi với Hoàng Lão một chút về thuật chú kiếm. Hoàng lão đối với con đường chú kiếm cũng có nhiều điều làm cho Lục Thanh được hưởng lợi. Có lẽ Lục Thanh sinh ra trong một thế gia chú kiếm nên có được một số tinh túy chú kiếm mà Hoàng lão không thể so sánh. Nhưng trên một số mặt thì hắn lại không thể bằng được Hoàng lão.

Vì vậy mà mỗi lần đến trao đổi với Hoàng lão, Lục Thanh lại có một chút lĩnh ngộ đối với thuật chú kiếm, nhờ đó mà từ từ hoàn thiện kỹ thuật chú kiếm của bản thân. Dù sao, một Chú Kiếm sư luôn luôn là người cẩn thận. Có đôi khi chỉ cần một khuyết điểm nho nhỏ là có thể làm cho việc chú kiếm thất bại, dẫn tới phẩm chất của kiếm bị giảm xuống.

Hoàng lão cũng chẳng hề có gì giấu diếm. Cho dù Lục Thanh có hỏi vấn đề gì, lão cũng giảng giải một cách tường tận khiến cho hắn vô cùng cảm kích. Đồng thời, hắn cũng lấy một số thứ có liên quan tới chú kiếm của gia tộc vốn không được truyền ra ngoài nói cho Hoàng lão. Điều đó khiến cho Hoàng lão càng thêm vui vẻ.

Thi thoảng, hai người lại vào trong phòng để luyện tay. Đến hôm nay, do tu vi của Lục Thanh đã tăng lên, Tử Tiêu Phong Lôi kiếm cũng đã lĩnh ngộ tới thức thứ mười ba, đồng thời, Đại Diễn tam thập lục chuy

cũng có đột phá lớn. Tới bây giờ, hắn đã có thể thi triển được mười bốn chùy. Lần đầu tiên thử tay, hắn còn từ một khối Hắc Thiết bình thường mà tạo thành một thanh kiếm tam phẩm.

Điều đó khiến cho Hoàng lão rất kinh ngạc, càng thêm khen ngợi đối với Đại Diễn tam thập lục chùy của Lục gia. Mặc dù, Lục Thanh nhận ra Hoàng lão rất mong có được Đại Diễn tam thập lục chùy, nhưng ngại quy định của gia tộc nên Lục Thanh không thể truyền thụ cho lão.

Khi chỉ còn ba ngày, Lục Thanh quyết định mang viên thú đan giấu ở Minh Nguyệt đầm để hấp thu. Đến lúc đó, tiến vào Kiếm Trì, hắn có thể lợi dụng lực lượng lôi điện ẩn chứa trong đó để đột phá tới tầng thứ hai của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Sau đó, dựa vào lực lượng mạnh mẽ của thân thể hắn càng thêm chắc chắn trong việc ngưng kết Kiếm Chủng. Dù sao thì lực lượng của Phong Lôi kiếm nguyên vô cùng bá đạo. Nếu không cẩn có thể sẽ khiến cho thân thể nổ tung mà chết.

Hôm nay đã vào Hạ, Minh Nguyệt đầm tràn ngập những cơn gió mát. Có rất nhiều những con chim nhỏ xuống đây uống nước và nô đùa. Thậm chí, khi Lục Thanh đến còn thấy một con gấu đen bốn tai.

Gấu đen bốn tai là loại linh thú nhất giai, phổ biến trong Thập Vạn đại sơn, có được thuộc tính Thổ trong ngũ hành. Nó có thể sử dụng lực lượng hệ Thổ trong thân thể để tạo ra một lớp áo giáp, đồng thời có được lực lượng rất mạnh. Nếu như có thể tiến giai, nó sẽ trở thành linh thú nhị giai - Bạo hùng sáu tai. Nhược điểm của chúng là vóc dáng khổng lồ, di chuyển chậm chạp.

Mà hiển nhiên, con gấu đen bốn tai tính tình cũng không phải hiền lành. Nhìn thấy Lục Thanh đến, nó rống lên một tiếng, đứng thẳng người dậy. Thân thể khổng lồ của nó giống như một ngọn núi bằng thịt đè xuống đầu Lục Thanh.

“Gràooooooooo..”

Con gấu đen bốn tai rống lên giận dữ. Cái đầu của nó chợt xuất hiện một vầng ánh sáng màu vàng đất. Bàn tay đầy móng vuốt của nó vung lên trong không khí phát ra tiếng gió vù vù, chụp vào đầu Lục Thanh.

Lục Thanh lắc đầu, chân phải di chuyển theo một quỹ tích kỳ dị, để lại ở vị trí cũ một cái bóng. Trong nháy mắt Lục Thanh đã xuất hiện phía sau con gấu, chân phải bước lên, tay phải chụp vào đầu nó.

“Gràooooooooo..”

Một tiếng “Huych” vang lên. Con gấu đen bốn tai nặng gần ngàn cân rống lên một tiếng đau đớn, bay về phía trước. Thân hình to lớn của nó đụng gãy cả một cái cây đại thụ ba người ôm rồi mới rơi xuống đất. Hoảng sợ bỏ chạy, con gấu đen như cảm thấy đầu bị một tảng đá lớn đập trúng, vẫn còn choáng váng. Nó đứng thẳng dậy, bước đi loạng choạng.

Cho tới khi cách xa Lục Thanh, con gấu trở nên sợ hãi. Nó không hiểu tại sao mà một người nhỏ như vậy là có được sức mạnh đến thế. Trong mắt của nó thì Lục Thanh hoàn toàn có thể sánh với linh thú nhị giai.

Đó chính là sự nhạy cảm của linh thú. Mới đầu, sau khi tức giận công kích nó đã cảm nhận được trên người Lục Thanh một làn hơi thở kinh khủng. Thân là linh thú, nó biết rằng đó là hơi thở của người có đẳng cấp cao hơn mình. Cảm nhận được hơi thở đó không phát ra nữa, con gấu bốn tai không hề do dự, bỏ chạy sâu vào trong núi.

Mà Lục Thanh cũng chẳng đuổi theo. Thời gian này hắn đang định tâm để chuẩn bị đi vào Kiếm Trì. Nếu mà giết chóc chắc chắn sẽ làm cho tinh thần không giữ được sự bình tĩnh cần thiết. Nói cách khác với thực lực của hắn bây giờ, Phong Lôi kiếm khí hoàn toàn có thể xuyên thủng não con gấu.

Bước tới Minh Nguyệt đầm, trên người Lục Thanh nổi lên một tầng Phong Lôi kiếm khí hộ thể. Thi triển Phong Lôi bộ, trong nháy mắt hắn đã xuất hiện trên tầng đá màu đen. Vào lúc này, mặc dù dòng thác đổ lên người làm cho Lục Thanh hơi cảm thấy chút áp lực, nhưng cũng không quá chú ý. Đứng dưới thác nước, Lục Thanh biết rằng với thân thể có được ngàn cân lực, sánh với thanh kiếm ngũ phẩm, rèn luyện ở đây cũng không còn nhiều hiệu quả.

Cho dù là tập luyện Đại Diễn tam thập lục chùy cũng không thể nhanh bằng Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Sau khi tiến vào thác nước, Lục Thanh cảm nhận được một làn hơi thở Lôi điện ôn hòa. Lớp da bọc bên ngoài trở nên mỡ màng hiển nhiên là được hơi thở của thú đan thẩm thấu.

Mở lớp da, viên thú đan to bằng cái đầu trẻ con xuất hiện trước mắt hắn. Toàn thân thú đan tím sẫm, bóng loáng như ngọc, chẳng khác gì một viên minh châu. Nhưng với những cảm nhận của Lục Thanh về hai loại khí Phong Lôi thì có thể cảm giác được trong thú đan ẩn chứa Lôi khí rất mạnh. So với Phong Lôi kiếm nguyên trong đan điền của hắn chẳng khác nào một vùng biển mênh mông rộng lớn với cái hồ rộng vài dặm trên đại lục.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

128. Chương 21 Ngẫu Nhiên Lĩnh Ngộ

Từ động tác của Lục Thanh, viên thú đan trong tay hắn cũng chậm chậm bay lên, tỏa ra một vầng ánh sáng màu tím, bên trên có những tia chớp màu tím lóe lên. Những tia chớp đó mặc dù rất nhỏ nhưng lại vô cùng tinh khiết giống như một viên ngọc trong suốt, không hề lẫn một chút tạp chất.

Ánh mắt chăm chú, Lục Thanh quát khẽ một tiếng. Dòng xoáy trong lòng bàn tay của hắn khuếch tán, bao phủ toàn bộ thú đan vào bên trong. Bằng mắt thường có thể nhìn thấy được những tia lửa điện lóe lên rồi chui qua dòng xoáy, tiến vào huyết Lao Cung trong lòng bàn tay.

Một tia sáng màu xanh tím lóe lên trong mắt, Lục Thanh cảm nhận hai hai dòng Tử điện nguyên khí chui qua lòng bàn tay tiến vào trong kinh mạch. Kinh mạch của hắn bây giờ đã được Phong Lôi kiếm nguyên rèn luyện nên mức độ cứng cõi hẳn hẳn Kiếm Sư. Vào lúc này, Tử Điện nguyên khí cuộn cuộn chui vào bên trong chẳng khác gì một đứa bé ngoan ngoãn, chảy trong kinh mạch có chút Phong Lôi khí thân thiết với nó.

Không dám chậm trễ, Lục Thanh căn cứ theo phương pháp mà Diệt lão đã nói trước đó, từ từ để cho Tử Điện nguyên khí tản vào trong thịt khắp người. Bức tường kinh mạch hoàn toàn mở rộng, để mặc cho Tử Điện nguyên khí chảy ra ngoài.

“Xoẹt...”

Bộ võ phục trên người Lục Thanh trong nháy mắt biến thành tro bụi để lộ ra thân hình trắng nõn, đồng thời có vô số những tia lửa điện xuyên qua. Chúng giống như những con giao long chui ra từ trong da thịt rồi lại chui vào gân cốt.

“Vù...”

Tử Điện nguyên khí từ trong thú đan cuộn cuộn chui vào khiến cho thân thể Lục Thanh chợt to thêm một vòng. Bắp thịt trên người hắn nổi cuộn cuộn giống như một vị Lôi thần đến từ thời viễn cổ. Đồng thời, một đạo kiếm khí từ người hắn bộc phát ra ngoài. Phong Lôi kiếm khí bá đạo giống như bị Tử Điện đang cuộn cuộn chui vào trong Kiếm Nguyên dẫn ra, nổi lên trong đan điền của Lục Thanh.

Từ thân thể của Lục Thanh trong phút chốc bắn ra hơn trăm đạo Phong Lôi kiếm khí dài một thước, oanh kích trong phạm vi cái động đá rộng hơn trượng.

Những tiếng nổ ầm ầm vang lên trong động đá. Âm thanh lan qua thác nước, đồng thời có vô số tảng đá vụn từ rơi xuống đầu Lục Thanh, sau đó chúng liền bị những tia chớp đánh cho thành bột phấn.

Nếu như vào lúc này, có người đứng bên Minh Nguyệt đầm sẽ thấy thác nước trăm trượng chảy xuống chợt bắn tung vô số giọt nước. Vô số đạo kiếm khí màu xanh tím bắn ra khiến cho mặt đầm bắn lên những cột nước cao mấy trượng khiến cho đám chim chóc đang nhàn nhã uống nước bên đầm hoảng sợ bay tán loạn. Cũng có con chạy không kịp bị kiếm khí làm cho nổ tung, bắn đầy thịt vụn ra xung quanh. Muốn thảo luận về truyện này mời vào đây: ([Fforum/forumdisplay.php?f=127](http://forum/forumdisplay.php?f=127))

Trong động đá, không gian thoáng cái đã mở rộng ra gấp đôi. Lục Thanh vẫn ngồi trên mặt đất không hề xây xước. Trong lòng hai bàn tay của hắn, viên thú đan to bằng đầu người từ từ nhỏ đi. Hai tay của hắn hơi ngứa, dòng xoáy trong lòng bàn tay lại to thêm một chút. Hai dòng xoáy cứ thế bao lấy viên thú đan đang từ từ thu nhỏ. Trong động đá, thi thoảng lại vang lên những tiếng động liên tiếp.

Tâm thần hoàn toàn bình tĩnh, Lục Thanh vận khởi Luyện Hồn quyết, thần thức mạnh mẽ đảo qua khắp thân thể xem xét từng chút da thịt ẩn chứa những giọt Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch đang tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Đúng vào lúc này, từng đạo Tử Điện nguyên khí chen vào bên cạnh. Mặc dù chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát cũng không đẩy ra, nhưng cũng không nhường chỗ.

Sực nghĩ ra một ý gì đó, Lục Thanh sử dụng thần thức nhanh chóng điều khiển tử điện nguyên khí tinh thuần bắt đầu áp súc. Từ từ, từng đạo tử điện nguyên khí màu tím nhanh chóng ngưng kết, dưới sự áp súc của Lục Thanh nó chậm chậm hóa thành một giọt chất lỏng màu tím. Trong chất lỏng tím đó như có một tia tử điện, từ từ chen vào bên cạnh Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên mà không xâm phạm lẫn nhau.

Tuy nhiên, việc áp súc Tử Điện nguyên khí khiến cho thần thức của Lục Thanh tiêu hao quá nhanh. Dòng khí trong Thức Hải nhanh chóng mờ đi. Sau khi áp súc khoảng năm mươi giọt, Lục Thanh khó có thể tiếp tục. Bất đắc dĩ, hắn đành phải ngừng việc thôn phệ.

Vào lúc này, cả quá trình đã diễn ra khoảng hai canh giờ. Viên thú đan cũng đã nhỏ đi một phần, chỉ còn bằng một cái bát nhỏ. Hai dòng xoáy trong tay hắn biến mất khiến cho những tia chớp xuất hiện trên thú đan cũng lặn theo. Lục Thanh vận khởi Luyện Hồn quyết nhanh chóng khôi phục thần thức trong Thức Hải.

Thời gian từ từ trôi đi, dòng khí thần thức trong Thức Hải của Lục Thanh giống như một biển sao nhanh chóng xoay tròn, di chuyển theo một quỹ đạo khó hiểu. Mỗi một vòng xoay, dòng khí thần thức của hắn lại tăng lên, từ từ bồi bổ những thứ tiêu hao.

Sau hai canh giờ, Lục Thanh mở hai mắt. Nếu Đoạn Thanh Vân ở đây vào lúc này, sẽ phát hiện, hai mắt của Lục Thanh tỏa ra một làn ánh sáng trắng chói mắt. Ánh sáng đó như muốn hút lấy linh hồn người đối diện vào bên trong.

Mỉm cười, Lục Thanh phát hiện qua sự áp súc và tiêu hao, sau khi hồi phục lại có một chút tăng trưởng. Hơn nữa, năng lực khống chế thần thức của hắn cũng tăng thêm một phần.

Tiếp theo, Lục Thanh dốc toàn lực vào việc hấp thu thú đan. Thời gian chậm chậm trôi đi, thoáng cái đã qua hai ngày. Trong hai ngày, Lục Thanh hoàn toàn đắm chìm vào việc áp súc Tử Điện nguyên khí và không phục thần thức. Trong máu thịt của hắn, số lượng chất dịch Tử điện càng lúc càng nhiều, tới hơn sáu trăm giọt. Mặc dù không thể so sánh với hơn vạn giọt Huyết Sát và chất dịch kiếm nguyên cũng mức độ tinh khiết. Nhưng sau khi hòa hợp với thân thể, một khi Lục Thanh lợi dụng nó để đột phá tầng thứ hai của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh chắc chắn sẽ không gặp bất cứ một sự trở ngại. Thậm chí ngay cả củng cố cũng không cần.

Mãi cho tới tối ngày thứ ba, Lục Thanh mới hấp thu xong toàn bộ viên nội đan của Lô Mãng. Vào lúc này, trong máu thịt của hắn có những giọt chất lỏng màu tím trong suốt với số lượng khoảng chừng bảy trăm giọt. Mặc dù không hề dính dáng tới chất dịch Kiếm Nguyên và Huyết Sát nhưng cũng làm cho Lục Thanh yên tâm.

Tuy nhiên, đó cũng chỉ là do Lục Thanh quá mức cẩn thận. Tử Hoàng Kiếm Thân kinh vốn dựa vào việc hấp thu tinh nguyên của linh vật để nuôi dưỡng thân thể, đạt tới mục đích tẩy cân dịch tủy, đoán cốt luyện thần. Nếu như ngay cả điểm đó cũng làm cho người ta lo lắng, thì nó không xứng với Kiếm Nguyên công Hoàng cấp.

Ban đêm, Lục Thanh bình tĩnh nằm trên giường, thả lỏng tinh thần, để mặc cho từng cơn gió mát từ ngoài cửa sổ thổi lên người. Chẳng biết, hắn chìm vào giấc ngủ từ lúc nào. Ngày mai, bắt đầu bước chân vào cuộc sống trong Kiếm Trì, nên đêm nay, Lục Thanh thả lỏng toàn bộ tinh thần để cho tâm cảnh được yên tĩnh chờ tới khi tiến vào Kiếm Trì mà đột phá.

Ngoài cửa sổ, ánh trúc đông đưa khiến cho ánh trăng trong phòng xuất hiện những cái bóng loang lổ. Hai mắt nhắm lại, Lục Thanh cứ vậy mà thiếp đi, để mặc cho thân thể cảm nhận hơi ấm của chiếc giường. Tay phải hắn nắm Niệm Vân kiếm, tay trái cầm chặt Luyện Tâm kiếm. Vào lúc này, dưới ánh trăng, nếu Lục Thanh mở mắt sẽ phải sửng sốt khi nhìn thấy ánh trăng như bị hút lại thành một cột sáng màu vàng, rót vào thân của Luyện Tâm kiếm.

Trên thân Luyện Tâm kiếm cũng hiện lên một vầng ánh sáng màu vàng. Những tia sáng vàng bao phủ lấy thân của Luyện Tâm kiếm, thò ra thụt vào theo một quy luật kỳ dị. Nếu người nào đó nhìn qua sẽ có cảm giác nó như có được linh tính.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi bên ngoài vang lên những tiếng chim hót, Lục Thanh mở hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Vào lúc này, ánh mặt trời đang chậm chậm dâng lên biến cả khoảng rừng trúc xanh nhuộm một màu đỏ. Những con chim đang đậu trên cành trúc thì thoảng lại dụi đầu vào thân cây rồi lòi ra một con sâu lớn màu vàng. Những con chim bên cạnh thấy vậy cũng cất tiếng kêu riu rít vui vẻ.

Lục Thanh đứng im nhìn cảnh tượng trước mắt. Từ từ, nét mặt hắn như hiểu ra một điều gì đó, lẩm bẩm nói:

- Thì ra đây là cuộc sống tự nhiên. Chim sống bằng sâu bọ, sâu bọ lại sống dựa vào những thân trúc. Mà những cây trúc kia lại nhờ vào bầy chim bắt sâu để sống, mọi việc cứ thế tuần hoàn.

Bước ra khỏi căn phòng, Phong Lô bộ lóe lên, Lục Thanh liền bẻ một cành trúc dài ba thước, từ từ huy động. Không hề có một chút kiếm khí, vào lúc này, cành trúc trong tay Lục Thanh giống hệt như Luyện Tâm kiếm tản ra một làn khí thể hùng hậu. Lục Thanh chỉ thi triển Triều Dương thất thức thứ kiếm pháp cơ bản của Triều Dương phong. Loại kiếm pháp cơ bản này trải qua bao đời tiền bối hoàn thiện có thể coi như tinh hoa trong các loại kiếm pháp cơ bản.

Vào lúc này, trong tay Lục Thanh, cành trúc như biến thành một vầng mặt trời đỏ rực đang từ từ chui lên khỏi đường chân trời. Thậm chí nó còn tỏa ra một làn hơi nóng mà trước đây chưa hề có. Thi triển liên tiếp hết bảy thức, kiếm chiêu của Lục Thanh liền biến đổi chẳng hề theo thứ tự chiêu thức, tùy ý thi triển bất kỳ.

Vào lúc này, Triều Dương thất thức trong tay Lục Thanh như theo một thứ ý cảnh khác. Nguyên bản Triều Dương thất thức có tên Triều Dương chính là như mặt trời đang lên. Nhưng bây giờ, dưới sự thi triển của Lục Thanh, nó lại giống như mặt trời hạ xuống phía chân trời phía Tây. Từ ánh mặt trời mới lên mà tới khi hạ xuống trời tây, hai loại ý cảnh cứ thế diễn ra tuần tự trong chiêu thức của Lục Thanh, liên miên bất tuyệt khiến cho người ta không muốn ngừng lại.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

129. Chương 22 Kiếm Trì (thượng)

Sau nửa canh giờ, Lục Thanh ngừng lại, ánh mắt có chút gì đó thâm thúy, lẩm bẩm:

- Thì ra đây là kiếm pháp liên miên bất tuyệt, tới cùng liền biến đổi, biến đổi trở nên thông suốt, thông suốt tới vô cùng vô tận. Thực ra có thể nói nói chính là sinh sôi, chỉ có sinh sôi không dứt mới có thể đạt tới sự dài lâu.

Lục Thanh biết vào lúc này, kiếm pháp của bản thân đã có một sự tiến bộ cực lớn. Từ sau khi chính thức bước vào cảnh giới Cử khinh nhược trọng tới bây giờ, sự tiến bộ của hắn vẫn không tiến triển. Mặc dù so với người bình thường, thậm chí một số người có ngộ tính hay kiếm giả thượng giai mà nói thì thời gian của Lục Thanh mới chỉ có mấy tháng thời gian. Nhưng đối với một người mà cảnh giới vẫn luôn đột phá như hắn mà nói thì khoảng thời gian đó lại quá dài.

Đến lúc này, Lục Thanh mới chính thức hiểu rõ cảnh giới cử khinh nhược trọng. Cho tới bây giờ, sự lĩnh ngộ của hắn đã đuổi kịp Triệu Thiên Diệp và Nhiếp Thanh Thiên. Chỉ cần thêm một khoảng thời gian cũng cố nữa chắc chắn sẽ hoàn toàn ổn định.

Bước ra khỏi Luyện Tâm viện, mặt trời đã lên được non nửa, tỏa ánh sáng nóng bức xuống mặt đất. Tuy nhiên, hai bên rừng cây, hoa cỏ vẫn được đám đệ tử ngoại môn chăm sóc nên lớp đất xung quanh vẫn ướt đầm. Không ít loài hoa vào lúc sáng sớm đã nở khiến cho cả khoảng không gian thoang thoang một mùi thơm.

Ra khỏi Triều Dương cung, Lục Thanh bước thẳng về phía đỉnh núi. Hai mươi đệ tử xếp đầu cũng đều tụ tập trên đỉnh núi, đi qua kiểm kiều tụ họp với đệ tử của bốn ngọn núi khác tại Tử Hà điện vào lúc buổi trưa. Sau đó, dưới sự sắp xếp mà đi vào Kiểm Trì.

Sau khi tới đỉnh núi, cơ bản mọi người đã đến đầy đủ. Nhìn thấy Lục Thanh tới, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía hắn. Hiển nhiên là dư âm của buổi luận kiếm vẫn chưa tan hẳn. Đối với việc Lục Thanh có thể đánh ngang tay với Nhiếp Thanh Thiên thì cho dù Thái Vân và Công Dương Vũ có ghen ghét hắn đến mấy cũng vẫn phải đưa mắt mà nhìn.

Vào lúc này, cho dù đối mặt với hai người đó, hay đám đệ tử tinh anh của Triều Dương phong, thì Lục Thanh vẫn không hề cảm thấy hồi hộp. Bây giờ, đối với một số hoàn cảnh, Lục Thanh hoàn toàn có thể giữ được sự bình tĩnh. Dù sao, một năm gần gũi những hắn cũng đã trải qua quá nhiều chuyện, nên ánh mắt và kinh nghiệm cũng đã khác trước rất nhiều.

Lúc này, hai mươi người đứng xếp thành hai hàng. Lục Thanh đi thẳng tới hàng thứ nhất. Giữa Triều Thiên Diệp và Nhiếp Thanh Thiên đã để lại một vị trí cho hắn. Bởi vì trong cuộc luận kiếm tới lúc mà hắn và Nhiếp Thanh Thiên thu tay, cuộc chiến cũng chỉ là ngang sức. Nhưng do Huyền Thanh không tuyên bố nên nó chỉ là một kết thúc không có kết quả.

Từ khi Lục Thanh đến, đợi thêm nửa canh giờ nữa, cuối cùng thì hai gã đệ tử cuối cùng cũng tới. Mà lúc này, Huyền Thanh cũng tự mình đến. Sau khi tứ hộ pháp Lăng Thông hành lễ với Huyền Thanh liền phát tay, phát ra một đạo kiếm khí hệ hỏa đỏ rực mở con đường kiếm kiều đi qua vách núi.

Sau một thoáng dao động, khoảng không trên vách núi nhất thời xuất hiện một trận cuồng phong. Nhưng mọi người ở đây đều có tu vi nhất định nên không hề bị ảnh hưởng bởi trận gió đó.

Từ trong trận gió núi, kiếm kiều vắt qua khe núi cũng xuất hiện trước mắt mọi người. Cây cầu toàn một màu đen, do những thanh Hắc Thiết kiếm liên kết với nhau tạo nên. Mũi kiếm và chuôi kiếm của chúng nối với nhau, tại vách núi hình thành một cái chuôi kiếm dài mấy trượng. Toàn thân kiếm tỏa ra một vàng sáng màu tím nhạt. Chiều dài của thân kiếm chỉ sợ là cũng phải tới ba nghìn trượng.

Mặc dù trước đây đã nhìn thấy một lần, nhưng bây giờ Lục Thanh vẫn còn nguyên cảm giác khiếp sợ trong lòng. Khi trước, tứ hộ pháp Lăng Thông truyền cho hắn một số phương pháp ra vào trận pháp cũng không có nói về Tứ Phương Huyền Diệt trận. Theo những gì Lăng Thông nói thì đó là một trận pháp khổng lồ mang theo uy thế của Kiếm Hoàng. Một khi cả bốn cây kiếm kiều được phát động nó sẽ do bốn phong chủ có cảnh giới Kiếm Hồn làm chủ đạo. Uy lực của nó vào lúc đó, cho dù là Kiếm Hoàng cũng phải lùi ba bước.

Huyền Thanh tự mình đi trước, Lục Thanh bám theo bước lên kiếm kiều. Một lần nữa đặt chân lên thân kiếm, Lục Thanh lại có cảm giác hoàn toàn khác với trước đây. Vào lúc này, khi hắn đạt tới cảnh giới Kiếm Khách đại thiên vị, đối với lực lượng các thuộc tính và thể ngũ dưới sự giúp đỡ của Diệp lão đang thẳng tiến tới cảnh giới Kiếm Hồn đại sư, đồng thời hắn lại còn sáng chế ra Phong Lôi bước.

Vào lúc này, toàn bộ tinh thần tập trung vào kiếm kiều, Lục Thanh cảm ứng được một điều gì đó mà trước kia không thấy. Bước chân trên thân kiếm, Lục Thanh cảm nhận được một cách rõ ràng trong thân của nó có một luồng hơi nóng của ngọn lửa tồn tại trong chuôi của mỗi thanh Hắc Thiết kiếm.

Theo sự phán đoán của Lục Thanh thì thanh Hắc Thiết kiếm qua sự rèn luyện của luồng khí nóng đó mặc dù không biểu hiện sự thay đổi, những căn cứ vào cảm giác dưới chân, Lục Thanh nghĩ nó không hề kém một thanh kiếm khí tứ phẩm.

Nói cách khác, Tứ Phương Huyền Diệt trận do bốn cây kiếm kiều với chiều dài tổng cộng một vạn hai ngàn trượng, do khoảng chừng mấy vạn thanh kiếm tứ phẩm tạo thành. Mỗi thanh kiếm tứ phẩm nếu đem tới các phương thị, chắc cũng phải kiếm được gần trăm Tử ngọc tệ. Thế mà ở đây lại có tới mấy vạn thanh. Cho dù đây là do Tứ Phương Huyền Diệt kiếm trận qua bao nhiêu năm nuôi dưỡng mà tạo ra nhưng vẫn làm cho Lục Thanh cảm thấy giật mình.

Sau đó, Lục Thanh chìm vào việc cảm ngộ cây cầu. Mỗi bước chân đặt lên từng thân những thanh Hắc Thiết kiếm, Lục Thanh giống như dung nhập vào trong nó. Mỗi một nhịp thở của hắn, trái tim lại đập mạnh nhưng cùng nhịp với cây cầu. Tinh thần giống như đứng giữa dòng nước trong vắt, từ từ gột rửa mà

trở nên dễ chịu. Theo từng bước chân của hắn, ngọn lửa trong thân cầu như nghênh đón, hòa hợp với mỗi bước đi mà từ từ rung động.

Vào lúc này, ngoại trừ Huyền Thanh ra Lục Thanh và tất cả mọi người đều nhắm hai mắt. Huyền Thanh đang đi ở phía trước bất chợt dừng lại, rồi như không có chuyện gì xảy ra, lão lại tiếp tục đi về phía trước. Chiều dài ba ngàn trượng của cây cầu so với lần trước, Lục Thanh lại đi càng lâu hơn. Gần như phải tới một canh giờ, cuối cùng mới đến được đỉnh của Tử Hà phong.

Được lệnh của tông chủ Lạc Thiên Phong, đã có một gã hộ pháp đứng ngay ở đầu của kiếm kiêu. Nhìn thấy Huyền Thanh bước lên đỉnh Tử Hà phong, hắn liền thi lễ với lão rồi dẫn mọi người đi tới Tử Hà điện.

Trên đường đi, gã hộ pháp trung niên có mái tóc bạc thi thoảng lại liếc nhìn Lục Thanh. Dù sao thì thanh Luyện Tâm kiếm trên lưng Lục Thanh ở Triều Dương phong cũng là độc nhất vô nhị. Chưa kể, hơn mười ngày trước, đám đệ tử quan sát trận chiến đã đưa tin tức về lại càng khiến cho sự chú ý của mọi người đổ dồn về phía Triều Dương phong.

Cách đây khoảng chừng nửa năm, bọn họ mới bắt đầu nghe nói tới Lục Thanh. Nhưng đối với Nhiếp Thanh Thiên, bọn họ hoàn toàn hiểu rõ. Một trong số mười vị cao thủ đứng đầu trên Long Phượng bang, Nhiếp Thanh Thiên là người duy nhất dựa vào khiêu chiến để tiến vào vị trí đó. Bọn họ còn nhớ rõ hai năm trước, trận đại chiến trên kiếm đài của Tử Hà phong, Nhiếp Thanh Thiên đã đánh một trận mà thành danh. Với thực lực tuyệt đối, Nhiếp Thanh Thiên với Thanh Phong túy kiếm đã đoạt lấy vị trí thứ ba trên Long Phượng bang, đẩy Tư Đồ Tư Dư của Lạc Nhật phong xuống vị trí thứ tư. Mãi cho tới bây giờ, vị trí của Tư Đồ Tư Dư cũng vẫn giữ nguyên thì đủ biết là thực lực của hắn mạnh tới mức độ nào.

Nhưng căn cứ vào những gì mà đám đệ tử trở về miêu tả thì Lục Thanh sau khi đánh bại Triệu Thiên Diệp đã cùng với Nhiếp Thanh Thiên đánh một trận. Mặc dù không phân thắng bại, nhưng sau đó, Nhiếp Thanh Thiên nói thắng cũng không hề chắc chắn thắng được hắn. Điều đó cũng tương đương với sự thừa nhận của Nhiếp Thanh Thiên rằng Lục Thanh hoàn toàn có thực lực ngang với hắn.

Tuổi còn trẻ như thế thì cho dù là Tử Hà kiếm Lạc Tâm Vũ cũng không thể so sánh. Đứng số một trên Long Phượng bang, ngay từ khi chưa sinh ra, Lạc Tâm vũ đã được tông chủ Lạc Thiên Phong dùng linh dược dưỡng thai. Đồng thời, lão còn sử dụng cảnh giới Kiếm Hồn để mà kích thích khí tiên thiên khiến cho khi sinh ra, hắn đã có được tư chất thiên tài đạt tới tám phần tiên thiên.

Nhưng cho dù như vậy, lại thêm tự tay Lạc Thiên Phong chỉ dạy thì tới tuổi của Lục Thanh, Lạc Tâm Vũ mới bước vào cảnh giới Kiếm Nguyên, tu vi mới đạt tới Kiếm Khách tiểu thiên vị. Có thể nói, hắn cũng là nhân vật duy nhất trong năm trăm năm qua của Tử Hà tông.

Nhưng so với thành tích của Lục Thanh thì điều đó cũng vẫn chưa là cái gì. Trong khoảng thời gian này, chuyện được nhắc tới nhiều nhất trong nội tông chính là chuyện hơn năm trăm năm trước, Kiếm Hoàng Lạc Thiên Thư. Mà những người để ý sau khi tra duyệt sử tịch của tông môn, ngay cả thân phận thuộc về Lục gia của Lạc Thiên Thư cũng bị moi ra.

Mặc dù cho tới bây giờ, tầng lớp cao trong môn phái vẫn chưa thừa nhận chuyện đó, nhưng trong tông môn đã xuất hiện rất nhiều giả thuyết. Có nhiều người đoán rằng tông môn không hề có phản ứng gì có thể là đã thừa nhận. Dù sao thì lúc đầu, khi Kiếm Hoàng bị trục xuất khỏi Lục gia nếu tông môn thừa nhận thì sẽ ảnh hưởng tới danh dự của Kiếm Hoàng trong tông môn. Mà trong lịch sử của tông môn, mới chỉ có hai vị Kiếm Hoàng nên địa vị của họ vô cùng quan trọng.

Sau đó, lại có không ít người đi tra xét điển tịch của tông môn. Mặc dù không có sự phản ứng của tông môn, nhưng vô số những điều ghi chép cũng đã chứng thực lời đồn lúc trước. Mà tới bây giờ, có lẽ Lục Thanh cũng không biết rằng mình đã bị gắn với thân phận hậu duệ của Kiếm Hoàng.

Sự chú ý của tên hộ pháp, Lục Thanh cũng nhận ra. Nhưng hắn có thể cảm giác được ánh mắt đó chỉ có sự tò mò chứ không hề có sát khí vài ý đối địch vì vậy cũng không để ý. Một lúc sau, sau khi đi qua ngoại sự đường, mọi người tới trước một cái đại điện cổ kính. Trên cửa đại điện có một tấm biển làm bằng gỗ lim có khắc ba chữ Tử Hà điện. Nét bút chẳng khác nào rồng bay phượng múa giống như tự nhiên mà thành, không hề có một chút dấu vết điêu khắc.

Lần đầu tiên nhìn thấy ba chữ đó, ánh mắt của Lục Thanh liền có sự thay đổi....

130. Chương 23 Kiếm Trì (trung)

Trong mắt của hắn, tấm biển to như đang bị một ngọn lửa màu tím thiêu đốt khiến cho không khí xung quanh cũng bị vặn vẹo. Đường như phát hiện ra ánh mắt của Lục Thanh, ngọn lửa đó như có sự sống, rít lên rồi lao về phía hắn. Cùng với ngọn lửa màu tím đang lao đến còn có một luồng kiếm ý mênh mông từ trong ngọn lửa tỏa ra.

Đúng là kiếm ý... Nó hoàn toàn giống với kiếm ý của Quý lão mà Lục Thanh đã gặp ở Triều Dương thành. Tuy nhiên, so với Quý lão, luồng kiếm ý này lại càng thêm bá đạo, ẩn chứa bên trong là một làn hơi nóng không tưởng mà kiếm ý của Quý lão không thể sánh được.

Đó chính là khí tức của chân hỏa.

Lục Thanh nhìn thấy vậy mà rung mình. Lực lượng thuộc tính trong ngọn lửa đó hắn đã từng cảm nhận được từ sư phụ Huyền Thanh. Ngoài ra nó hoàn toàn giống với hơi thở tỏa ra từ Địa Hỏa chân tuyệt kiếm của Vũ Văn Nộ. Cảm cảm giác đó nó giống như một ngọn lửa bất kham, không hề giống như ngọn lửa bình thường.

Tâm cảnh vẫn giữ nguyên sự trong sáng như lúc ban đầu, Lục Thanh giữ chặt tinh thần, bình tĩnh nhìn vào ngọn lửa tím đang lan tới. Tuy nhiên, do sự áp bách của kiếm ý mà bước chân của hắn phải ngừng lại. Vào lúc này, giống như một phản ứng dây chuyền, xung quanh Lục Thanh, ngoại trừ Huyền Thanh ra tất cả các thanh kiếm của mọi người đều phát ra những tiếng ngân rất nhỏ, đồng thời cũng rung rung theo.

Ánh mắt của Huyền Thanh đang đứng phía trước liền thay đổi. Gần như trong tích tắc, lão đã nhận ra ánh mắt của Lục Thanh đang nhìn thẳng vào tấm biển. Mặc dù sắc mặt của Lục Thanh hơi tái, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh chứng tỏ tinh thần của hắn hoàn toàn vững vàng.

Nhưng hiển nhiên đây cũng không phải là chỗ để dừng lại. Trong nháy mắt, Huyền Thanh đã xuất hiện bên cạnh Lục Thanh, bàn tay phải tỏa ra ánh sáng màu hồng từ từ chụp lên đầu hắn. Sau đó, Lục Thanh cảm thấy tầm mắt như bị một vầng ánh sáng màu hồng che khuất khiến cho không còn nhìn thấy gì nữa.

- Không ngờ người lại có thể lĩnh ngộ lực lượng các thuộc tính tới mức độ có thể dẫn phát được sự phản ứng của tấm biển như vậy. Có thể nói, sự lĩnh ngộ của người đối với lực lượng các thuộc tính đã gần đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn. - Vào lúc này, trong đầu Lục Thanh chợt vang lên âm thanh của Huyền Thanh.

- Nhưng bây giờ, chưa phải lúc. Vì vậy đừng nên nhìn nữa... - Huyền Thanh vừa dứt lời, lập tức Lục Thanh liền thấy vầng sáng màu hồng trước mặt biến mất. Hắn vô thức hạ ánh mắt xuống nhìn về phía cách cửa sắt có điêu khắc hình long phượng.

Xung quanh hắn, kể cả kiếm của Nhiếp Thanh Thiên, Triệu Thiên Diệp và đám đệ tử nội tông cũng đều trở lại bình thường. Tuy nhiên, động tác vừa rồi của Huyền Thanh đã nói rõ điều đó là do Lục Thanh gây ra. Chỉ có Nhiếp Thanh Thiên và một số người khác hơi đoán ra được điều gì đó, ánh mắt cũng liếc lên cao nhưng lại không gây ra phản ứng gì. Chỉ có ánh mắt của Nhiếp Thanh Thiên hơi có chút khác lạ, nhưng lập tức trở lại bình thường.

Bởi vì vào lúc này, cánh cửa lớn của Tử Hà điện đã vang lên một tiếng kéo kẹt rồi từ từ mở ra. Âm thanh của Lạc Thiên Phong vang lên:

- Tất cả vào đi. - Âm thanh không cao nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy nói như nói với chính mình. Chẳng khác nào tông chủ đang đứng trước mặt mình vậy.

Đoàn người chỉnh tề đi vào trong. Lục Thanh có thể thấy được Tử Hà đại điện so với Triều Dương đại điện phải lớn gấp hai, ba lần. Hai bên đốt hai hàng nến đỏ sáng ngời. Trên đầu của đại điện có một cái án rộng khoảng chừng ba trượng, đang bốc lên một làn khói xanh thơm mát. Ở giữa án có bức hình của tổ sư khai sơn, Kiếm Hoàng Tử Hà.

Đó là một nam tử trung niên mặc áo màu tím, mái tóc như một vầng mây tía. Phía sau lưng là một thanh trường kiếm màu vàng tím dài bốn thước. Mặc dù chỉ là một bức họa, nhưng khí thế của một vị kiếm giả tuyệt đỉnh vẫn tỏa ra hết sức rõ nét. Nhìn chăm chăm một lúc, Lục Thanh phát hiện trên đó lại như bắt đầu có một ngọn lửa màu tím lóe lên. Hắn vội vàng giữ vững tinh thần, nhìn sang chỗ khác, thầm cười khổ. Xem ra, linh ngộ nhiều lắm cũng không phải là chuyện tốt.

Nhưng Lục Thanh không ngờ vào lúc này, hắn lại đang bị mọi người chú ý bởi việc quay đầu đi chỗ khác. Nhìn sang một bên, hắn thấy bên cạnh có thờ một cái đỉnh cao bên trong cũng đốt đầy hương khói. Trước cái đỉnh có dựng một tấm bài vị, trên có khắc năm chữ to: Kiếm Thần sơn Kiếm Thần.

“Kiếm Thần?” - Lục Thanh sửng sốt nhưng cũng hiểu ngay. Kiếm Thần sơn chính là nơi ở của Kiếm Thần. Mặc dù Kiếm Thần chưa bao giờ xuất hiện, nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới địa vị của bản thân trong lòng vô số kiếm giả và tông môn. Huống chi, tới hôm nay còn rất nhiều chuyện chưa giải thích được chẳng hạn như lời thề Kiếm Thần.

Vì thế mà cung phụng hương khói cũng là chuyện bình thường. Dù sao thì Kiếm Thần cũng là vị thần linh duy nhất trên đại lục. Kiếm đạo đạt tới cảnh giới của thần, hay nhân vật thần thoại thì chuyện tiếp nhận hương khói của các tông môn cũng là chuyện hợp tình hợp lý. T

Hôm nay, trên Kiếm Thần đại lục, Kiếm Thần có địa vị chí cao vô thượng. Mặc dù chưa bao giờ xuất hiện, nhưng oai danh của Kiếm Thần vẫn luôn in sâu trong lòng mỗi kiếm giả.

Vào lúc này, cái quay đầu của Lục Thanh đã thu hút sự chú ý của mọi người. Tất cả đệ tử của các nơi khác cũng đã tới chia thành bốn nhóm mà đứng. Ba vị phong chủ chia nhau ngồi hai bên của Lạc Thiên Phong. Đợi sau khi đám người Lục Thanh đứng yên ổn, Huyền Thanh cũng tới ngồi ở vị trí thứ hai bên tay trái của Lạc Thiên Phong, bên cạnh phong chủ Minh Tịnh Nguyệt của Phiêu Miểu phong.

Khoảng khắc mà tất cả mọi người đã ổn định, Lục Thanh cảm nhận được có hơn mười ánh mắt cùng nhìn về phía mình. Trong mười ánh mắt đó, đa phần là sự khiêu khích rất mạnh, ngoài ra là ý chí chiến đấu hừng hực.

Chẳng thêm để ý tới chuyện đó, bởi trước khi đến đây, Lục Thanh đã đoán trước được điều đó. Tuy nhiên vẫn có chút ngoài dự đoán của hắn đó là không ngờ lại có nhiều sự chú ý tới mình như vậy. Thậm chí có một số ánh mắt còn khiến cho hắn muốn đáp trả lại ngay. Điều đó chứng tỏ rằng thực lực của bọn họ rất mạnh, cho dù không bằng hắn cũng không kém nhiều lắm.

Mà khiến cho Lục Thanh có chút kinh ngạc chính là việc Minh Tuyết Nhi cũng xuất hiện giữa đám đệ tử của Phiêu Miểu phong. Số lượng nữ đệ tử của Phiêu Miểu phong cũng không phải hai mươi mà là hai mươi mốt người, Minh Tuyết Nhi đứng ở cuối cùng. Tuy nhiên, Lục Thanh cũng hiểu ra ngay. Cơ hội tu luyện trong Kiếm Trì như vậy làm sao phong chủ Minh Tịnh Nguyệt của Phiêu Miểu phong lại có thể gạt nữ nhi của mình ra ngoài. Cho dù Minh Tuyết Nhi không đạt yêu cầu thì với thân phận Minh Tịnh Nguyệt và tư chất của Minh Tuyết Nhi cũng đủ chiếm được một vị trí.

- Được rồi! - Lạc Thiên Phong im lặng một lúc rồi mở miệng:

- Các ngươi cũng biết lần này tông môn quyết định mở cửa Kiếm Trì cho các ngươi đi vào đó nửa năm. Kiếm Trì là gốc rễ lập tông của Tử Hà tông chúng ta. Lần này mở ra sẽ làm cho trong đó tổn thất nguyên khí trăm năm. Chắc các ngươi cũng hiểu ý nghĩ của điều đó. Bởi nó nói lên rằng trăm năm tiếp theo, Kiếm Trì không thể giúp đỡ bất cứ chút nào cho tông môn. Bất luận là việc nuôi dưỡng kiếm hay là tụ hội nguyên khí trong trời đất đều phải dừng lại hơn trăm năm.

- Trong thời gian trăm năm tới, nguyên khí trong trời đất trên năm ngọn núi trong Tử Hà sơn cũng trở lại mức độ của linh sơn. Tất cả những điều đó chỉ để tăng tu vi của các ngươi trong nửa năm tới. Vì vậy, ở đây, ta muốn đưa ra một yêu cầu. Thời gian nửa năm trong Kiếm Trì để tùy cho các ngươi tu luyện. Nhưng ta có một câu, nửa năm sau, một trăm người các ngươi thì người ít nhất cũng phải tăng lên cho ta một tiểu thiên vị.

Dừng lại một chút, Lạc Thiên Phong liếc mắt nhìn một vòng. Ánh mắt dữ dội của lão khiến cho người ta không dám nhìn thẳng:

- Ta không cần biết các người đang ở chỗ nào hay là vì nguyên nhân gì. Tông môn bồi dưỡng cho các người để các người có được thực lực và địa vị hôm nay. Nhưng đến lúc này, tông môn cũng gặp phải đại sự tiến cấp, nếu như các người không thể giúp cho tông môn thì không xứng đáng là đệ tử nội tông của chúng ta.

- Không có bất cứ lý do gì ở đây. Sau nửa năm nữa, ta sẽ ở ngoài Kiếm Trì đợi kết quả. Chỉ cần người nào không đạt được yêu cầu, cho dù là con của ta cũng bị trục xuất khỏi nội tông. Vĩnh viễn không tiếp nhận. - Lời nói của Lạc Thiên Phong hết sức trịnh trọng khiến cho không một ai dám nghi ngờ. Ngay cả Lạc Tâm Vũ cũng bị đuổi đi thì mọi người có thể hiểu được sự quyết tâm của Lạc Thiên Phong tới mức độ nào. Đồng thời, mọi người cũng hiểu được quyết tâm của tông môn trong việc tiến cấp lên Kim Thiên.

Tuy nhiên ở đây không người nào có chút sợ hãi. Bọn họ thay mặt biết bao nhiêu đệ tử nội tông, nếu như tiến vào trong Kiếm Trì nửa năm mà ngay cả một thiên vị cũng không đột phá thì chắc chắn chẳng còn mặt mũi nào mà đứng ở trong tông. Cho dù là một số đệ tử đang dừng chân ở vị trí đỉnh phong cũng có suy nghĩ như vậy. Nếu như tu luyện trong Kiếm Trì mà không đột phá vậy thì ở bên ngoài cũng chẳng có hy vọng. Mà như thế thì chẳng bằng rời khỏi nội tông cho sớm còn hơn để sau này bị cười nhạo.

Nhìn thấy không người nào có biểu hiện sợ hãi, trái ngược còn có rất nhiều người nổi lên một sự kiên quyết, Lạc Thiên Phong gật đầu hài lòng. Nhìn ánh mặt trời đã lên tới đỉnh đầu đang tỏa ánh nắng chói chang ngoài điện, lão trầm giọng nói:

- Đã tới giờ. Tiến vào Kiếm Trì

tien139

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

131. Chương 24 Kiếm Trì (hạ)

Cánh cửa của Tử Hà điện mở ra, dưới sự dẫn đầu của Lạc Thiên Phong, bốn vị phong chủ tiếp sau rồi đến đám đệ tử cùng nhau đi xuống núi.

Mãi cho tới khi đến bên ngoài Kiếm Trì, đám người Lục Thanh mới biết được vị trí cụ thể của nó. Năm người Lạc Thiên Phong dẫn đám đệ tử đi giữa ánh mắt hâm mộ của mọi người, theo con đường núi uốn lượn tới một vách núi hẻo lánh. Con đường kéo tới dưới chân vách núi thì dừng lại.

Mãi cho tới khi năm người Lạc Thiên Phong dừng chân trước vách núi, đám đệ tử mới biết là đã tới nơi. Lục Thanh nhìn chằm chằm vách núi một lúc liền phát hiện có điều gì đó khác thường. So với vách đá bên cạnh bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt trở nên trắng bệch thì trong phạm vi mấy trượng, màu sắc của vách núi lại có chút khác biệt. Mặc dù cũng hết sức khô ráo, nhưng trên màu trắng của đá lại có một chút ánh sáng vàng có thể nhìn thấy dưới ánh nắng mặt trời.

Chờ đến khi mọi người hoàn toàn ổn định, trên người Lạc Thiên Phong chợt tỏa ra một ngọn lửa màu vàng tím. Loáng một cái, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Lạc Thiên Phong biến thành bảy cái bóng. Mỗi một cái bóng đều từ từ trở nên rõ ràng. Đồng thời trên mỗi một cái đều tỏa ra một ngọn lửa màu vàng tím khiến cho người ta không phân biệt được thật giả.

- Mở!

Gần như cùng một lúc, bảy cái bóng đều vang lên tiếng quát. Đồng thời, bảy Lạc Thiên Phong cùng giơ hai ngón tay. Trong nháy mắt, từ đầu ngón tay bắn ra bảy đạo Kiếm Cương màu vàng tím dài một trượng. Mặc dù mọi người đều không cảm thấy một chút hơi nóng, nhưng nơi Kiếm Cương đi qua vẫn có thể thấy không khí có chút gì đó vặn vẹo. Ngọn lửa bao phủ quanh đạo Kiếm Cương đó nóng tới đâu mà có thể thu liễm toàn bộ hơi nóng không lộ ra ngoài? Điều này lại càng chứng tỏ sự khổng lồ của tông chủ Lạc Thiên Phong đối với Kiếm Nguyên mang lực lượng các thuộc tính.

Bảy đạo Kiếm Cương bắn lên vách núi giống như chìm vào trong dòng nước sâu. Trong nháy mắt khi bảy đạo Kiếm Cương đánh lên vách núi liền xuất hiện bảy dòng xoáy màu vàng, hút lấy Kiếm Cương vào bên trong. Dưới ánh mắt của mọi người, những gợn sóng bắt đầu xuất hiện từ từ tản ra xung quanh.

Vào lúc này, xuất hiện trước mắt mọi người không còn là vách núi mưa mà là một cái động tắm tối cao khoảng chừng ba trượng. Phía trên động đá có một chỗ bị khoét vào sâu chừng một tấc. Bên trên có khắc hai chữ Kiếm Trì thật to. Cảm nhận khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ hai chữ đó có thể đoán được hai chữ này được vị kiếm giả tiền bối nào đó lấy kiếm khắc lên.

Nhưng Lục Thanh cũng không nhìn hai chữ đó lâu. Bây giờ, đang có nhiều người, chẳng may xuất hiện tình trạng bất thường sẽ rất bất tiện. Cứ để lúc không có người nào, trở lại quan sát một chút. Trải qua hai lần trước, Lục Thanh đã biết, những gì do kiếm giả tiền bối lưu lại bên trên đều có ẩn ký của họ. Tất nhiên, hậu bối phải lĩnh ngộ tới một mức nhất định mới có thể ngộ ra được điều đó.

Nhớ tới đây, Lục Thanh lại sức nghĩ ra trong Tử Trúc viện còn hai câu của Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư để lại. Với sự lĩnh ngộ và các thuộc tính bây giờ của hắn, chắc chắn có thể nhận ra một chút gì đó. Lục Thanh quyết định sau khi tu luyện ở Kiếm Trì xong sẽ tới đó nhìn một chút xem có thể ngộ ra được điều gì hay không.

Sau hai lần nhìn thấy kiếm ý, Lục Thanh cũng chậm chậm hiểu được uy thế của nó. Cũng giống như Nhiếp Thanh Thiên, hắn đã bắt đầu định hình được một chút về kiếm ý. Nhưng do thời gian còn quá ngắn nên muốn trước khi đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn mà có thể lĩnh ngộ được kiếm ý thì không phải là chuyện đơn giản. Nếu không, với tư chất của Nhiếp Thanh Thiên không phải tới tận bây giờ vẫn chưa hiểu được. Hơn nữa, Lục Thanh cũng chưa nghe nói thấy người nào trong số mười người đứng đầu của Long Phượng bang lại lĩnh ngộ được điều đó.

Nhưng hắn có ý nghĩ như vậy thì trong số mười người đứng đầu của Long Phượng bang cũng đều có ý nghĩ tương tự. Một khi có người nào lĩnh ngộ được kiếm ý trước thì chắc chắn sẽ trở thành nhân vật số một trong đám đệ tử nội tông.

Mà nói tới người đứng đầu, Lục Thanh liền nghĩ ngay tới Lạc Tâm Vũ. Lúc tại Lang Khẩu thân, khi đánh một trận với Lang Vương, Lạc Tâm Vũ mới chỉ vận dụng một chút thực lực. Tuy nhiên, do thực lực của hai người chênh lệch quá nhiều nên Lục Thanh cũng không biết được thực lực của Lạc Tâm Vũ như thế nào. Nhưng hắn cũng từng nghe Nhiếp Thanh Thiên nói một câu: Đối với Lạc Tâm Vũ, ba người như ta cũng không thể hơn.

Với tu vi của Nhiếp Thanh Thiên mà nói như vậy thì cho dù trước đó chẳng biết hai người có giao thủ với nhau hay không nhưng nếu được hắn đánh giá như vậy thì thực lực của Lạc Tâm Vũ chắc chắn là rất mạnh. Có thể chiếm lấy vị trí đệ nhất trên Long Phượng bang, thậm chí còn đứng trong Đẳng Vân bang thì mặc dù chỉ là vị trí hơn ba mươi nhưng cao thủ cấp bậc Kiếm Sư cơ bản là đều giữ vị trí hộ pháp. Mà những người đó cũng đều không dưới sáu mươi tuổi. Bởi vậy có thể thấy được cuối cùng Lạc Tâm Vũ mạnh như thế nào.

Như cảm nhận được ánh mắt của Lục Thanh, Lạc Tâm Vũ hơi liếc mắt lại. Ánh mắt của cả hai đối diện với nhau. Có một điều khiến cho Lục Thanh cảm thấy ngạc nhiên đó là trong ánh mắt của Lạc Tâm Vũ lại lóe lên một chút gì đó thiện ý.

Dù sao thì khi trước động thủ với Liệt Phong thì theo lý thuyết chính là không nể mặt Lạc Tâm Vũ. Vậy mà bây giờ, ánh mắt của hắn lại có chút thiện ý như vậy, nếu như không có suy nghĩ gì thì đúng quá tốt bụng. Nhưng Lục Thanh cũng không dám cả tin bởi Lạc Tâm Vũ và Liệt Phong là sư huynh đệ với nhau khiến cho sâu trong lòng hắn có chút gì đó chối bỏ. Bởi nhìn bề ngoài hắn rất quân tử, đối với người nào cũng có một thái độ giống nhau khiến cho người ta không thể hiểu rõ như thế nào.

So ra thì Lục Thanh lại thích ở cùng một chỗ với đám Đoạn Thanh Vân hơn. Bởi vì khi đó, hắn không hề cảm thấy áp lực, lại hết sức thoải mái.

- Nhanh bám theo.

- Sau khi cửa động xuất hiện được khoảng chừng nửa nén nhang, Lạc Thiên Phong mới lên tiếng sau đó đi vào trong động.

Khi mọi người tới gần cửa động liền có thể cảm nhận được một luồng nguyên khí của trời đất phả vào mắt. Luồng nguyên khí đó hoàn toàn khác với những gì mà họ vẫn thường hấp thu bởi mức độ tinh thuần của nó khó có thể tưởng tượng. Nếu như ví nguyên khí bình thường mà bọn họ vẫn hấp thu là quãng mở Hắc

Thiết thì nguyên khí ở đây chính là tinh thiết sau khi đã trải qua trăm lần tôi luyện. Mà giường như có thứ gì đó hạn chế khiến cho nguyên khí không thể lan ra khỏi cửa động.

Rất nhiều đệ tử không kìm được phải hít một hơi thật sâu cho luồng nguyên khí tinh khiết chui vào trong cơ thể. Trong phút chốc những tên đệ tử đó đều ngẩn người bởi có thể cảm giác được Kiếm Nguyên trong đan điền chỉ sau một nhịp hô hấp đã tăng lên một chút. Mặc dù chỉ là một chút nhưng so với ngày trước thì bọn họ phải mất thời gian tới một nén nhang.

Nơi này đúng là một nơi cực tốt để tu luyện. Ngay cả Lục Thanh cũng không nén được phải than thở rồi bước vào trong động.

Không khí trong động do có nguyên khí thiên địa rất nồng nên vô cùng mát mẻ, không hề khiến cho người ta có ý nghĩ phải nín thở. Đi thêm thời gian một nén nhang, đoán chừng đã tới giữa lòng núi, Lạc Thiên Phong mới dừng lại.

Lúc này, trước mặt mọi người xuất hiện một cánh cửa lớn cổ kính. Trước cửa có hai lão nhân râu tóc bạc trắng đang lặng lẽ ngồi im. Tuy nhiên, Lục Thanh vẫn có thể cảm nhận được từ hai người đó sự dao động đáng sợ của lực lượng mang thuộc tính.

- Xin hai vị sư huynh mở Kiếm Trì. - Lạc Thiên Phong trầm giọng nói một câu rồi rút sau lưng một thanh trường kiếm màu vàng phóng tới trước mặt hai người. Gần như cùng một lúc, ngón trỏ của hai lão nhân cùng điểm tới thân kiếm với tốc độ cực nhanh. Lục Thanh chỉ thấy được có một chút bóng của ngón tay khiến cho bản thân đánh giá hai lão lại cao thêm một tầng.

Tất cả mọi người đều thấy được thanh trường kiếm trong tay Lạc Thiên Phong đúng là thanh bội kiếm cấp Kim Thiên thuộc về các đời tông chủ: Liệt Dương

Giống như đang kiểm nghiệm, một lúc lâu sau, ngón tay của hai lão nhân thu hồi rồi đưa tay về sau vỗ một cái. Trong nháy mắt, lòng bàn tay của hai người tỏa ra ánh sáng của kiếm khí hệ Kim đánh lên cánh cửa. Liên tiếp chín lần khiến cho mọi người cảm thấy mặt đất dưới chân cũng rung chuyển, trường kiếm sau lưng phát ra những tiếng lách cách.

Sau chín lần, cánh cửa từ từ tỏa ra ánh sáng màu tím giống như bị bao phủ bởi một ngọn lửa rồi từ từ biến thành một thứ chất dịch màu tím, bị một vị lão nhân hút vào trong tay.

Nhất thời, một luồng thiên địa nguyên khí tinh thuần còn mạnh hơn trước mấy lần từ trong đó tản ra. Mà nguyên khí gần như ngưng tụ lại thành giọt khiến cho không khí cũng có chút ẩm ướt.

Trong ánh mắt của mọi người, nơi cánh cửa đi vào kiếm trì có một vầng ánh sáng màu trắng ngăn cản khiến cho người ta không thể nhìn rõ bên trong.

Lúc này, Lạc Thiên Phong lại quay đầu, mở miệng nói:

- Kiếm Trì được lập ra theo thể vận kiếm quy tông, bên trong tự hình thành kiếm trận. Mỗi người các ngươi sẽ bị di chuyển đến một khu vực nào đó của Kiếm Trì, ở đó đã có một lọ đựng sáu viên Sâm Vương đan. Mỗi một viên có thể thay thế thực vật cho các người trong vòng một tháng, đồng thời cũng có thể tăng tu vi đến một mức nhất định. Cuối cùng, ta vẫn muốn các ngươi hiểu rằng, tu luyện phải biết lượng sức mình không thể liều lĩnh một cách vội vàng. Các ngươi nghe rõ không?

- Rõ! - Đám đệ tử cùng đồng thanh trả lời.

Gật đầu, Lạc Thiên Phong hít một hơi thật sâu, nói:

- Sau sáu tháng, ta sẽ mở trận pháp để các ngươi đi ra. Bây giờ, các ngươi đi vào đi.

- Vào kiếm trì.

- Vào kiếm trì.

- Vào kiếm trì.

- Vào kiếm trì.

Dưới sự dẫn đầu của đám đệ tử Tử Hà phong, đệ tử của bốn ngọn núi khác cũng theo thứ tự hết lên. Triều Dương phong xếp vị trí thứ tư. Sau khi Huyền Thanh mở miệng, Lục Thanh đi sau Nhiếp Thanh Thiên bước vào trong vầng ánh sáng màu trắng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

132. Chương 25 Phong Lô Kiếm Chứng (thượng)

Vừa đặt chân vào trong làn ánh sáng, Lục Thanh liền cảm thấy toàn thân bị bao phủ bởi một thứ lực lượng mềm mại. Xung quanh chỉ có một màu trắng. Ánh sáng trắng giống như nước chảy cứ thế trôi về phía sau. Đồng thời, Lục Thanh cảm nhận từ bốn phương tám hướng truyền đến những lực kéo khiến cho thân thể của hắn đang giẫm chân trên làn ánh sáng trắng từ từ bay lên.

Nhưng lực kéo đó cũng không phải quá mạnh, theo Lục Thanh đoán chừng thì chỉ cần Trúc Cơ đạt tới Kiếm Giả là hoàn toàn có thể chịu được chứ chưa cần phải nói tới hắn. Lực kéo đó đối với hắn chẳng khác nào gãi ngứa.

Sau khoảng chừng một nhịp hô hấp, Lục Thanh cảm thấy toàn thân được thả lỏng, hạ xuống một chỗ cứng rắn. Ánh sáng trắng xung quanh lóe lên rồi biến mất, làm cho trước mắt tất cả mọi thứ đều trở nên rõ ràng.

- Đây là Kiếm Trì!

Lục Thanh bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng. Trước mắt hắn là một cái không gian rộng chừng mười trượng. Khắp nơi trên mặt đất cắm những thanh kiếm có hình dạng khác nhau. Mỗi một thanh kiếm đều cắm thẳng tắp bên trên có một tầng nguyên khí đậm đặc lưu chuyển, tỏa ra ánh sáng khiến cho người ta hoa mắt.

Đồng thời, Lục Thanh có thể cảm nhận được trong mỗi thanh kiếm đó đều ẩn dấu khí thể rất mạnh. Mà trong làn khí thể đó, Lục Thanh không hề cảm nhận được bất cứ một thứ lực lượng. Nói cách khác mỗi thanh kiếm đều thích hợp cho bất cứ kiếm giả nào sử dụng.

Là truyền nhân của một thế gia chú kiếm, Lục Thanh có năng lực phán đoán với mỗi thanh kiếm đều không dưới phụ thân hắn. Vào lúc này, sau khi hắn nhìn kỹ mấy trăm thanh kiếm có thể thấy không một thanh nào thấp hơn ngũ phẩm, khoảng chừng tám phần là ngũ phẩm, gần hai thành đạt tới lục phẩm. Và có khoảng mười thanh đạt tới thất phẩm.

Trong tầm mắt của Lục Thanh, phía xa hoàn toàn bị sương mù che phủ. Lục Thanh giơ tay lên có thể cảm nhận được sự ẩm ướt trong không khí. Bước đi được mấy bước, hắn sợ nhớ ra điều gì đó liền trở về chỗ cũ.

Xem ra tu luyện trong Kiếm Trì, mỗi người đều có một vị trí cố định. Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Thực ra như vậy cũng tốt, bởi trong tình huống không bị người nào quấy rầy có thể toàn tâm toàn ý mà đột phá. Nếu như tất cả mọi người đều ở cùng một chỗ thì một khi có người đột phá, chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều nguyên khí trong trời đất làm ảnh hưởng tới người khác. Thậm chí nếu kém may mắn còn có thể tẩu hỏa nhập ma.

Tất nhiên, một mình tu luyện cũng có điểm không tốt đó là một khi bị tẩu hỏa nhập ma sẽ không hề có một người nào đến giúp, chỉ có thể dựa vào chính mình vượt qua mà khiến cho tu vi tiến nhanh. Nhưng nếu không cẩn thận lại có thể bị tàn phế, thậm chí còn mất mạng. Tuy nhiên, xác suất xảy ra chuyện đó là rất nhỏ, bởi trong Kiếm Trì nguyên khí tinh thuần rất dày khiến cho thiên ma bên ngoài rất khó xâm nhập. Cho dù may mắn vào được thì cũng bị Kiếm Trì nổi giận mà làm cho tan vỡ.

Lục Thanh đi tới vị trí trung tâm khu vực của mình. Ở nơi đó có một khoảng đất trống rộng chừng một trượng. Trên khoảng đất trống có đặt một cái bình ngọc màu tím, bên dưới có đặt một tờ giấy.

Lục Thanh biết trong chiếc bình ngọc chính là Sâm Vương đan. Hắn nhặt mảnh giấy trên mặt đất lên xem thì thấy có viết một số loại dược tính đơn giản của Sâm Vương đan và cách dùng. Những chuyện này, Lục Thanh đã biết nên cũng không xem kỹ.

Mở cái nắp bình cũng làm bằng bạch ngọc, Lục Thanh cũng biết vì phòng ngừa được lực tan biến nên đối với đan dược và một số dược liệu quý hiếm chỉ có dùng linh ngọc mới có thể giữ cho được lực không biến mất. Mà trong các loại ngọc thì ngọc tím là quý nhất, tác dụng bảo tồn của nó cũng là tốt nhất.

Hắn đổ ra một viên Sâm Vương đan mà xanh mà ăn. Một luồng nguyên khí tinh khiết từ từ chảy xuống đan điền. Một phần của luồng nguyên khí dung nhập vào trong thân thể, nhất thời khiến cho Lục Thanh cảm thấy lực phủ ngũ tạng ấm áp, giống như có một dòng nước nóng chảy vào.

Một lát sau, Lục Thanh mở hai mắt chỉ cảm thấy sức sống toàn thân tăng lên một phần. Cảm nhận một chút hắn biết luồng sức sống đó đại khái có thể giúp cho bản thân một tháng không ăn uống. Tất nhiên, thực ra với chất dịch Kiềm Nguyên và Huyết Sát có trong cơ thể lục thanh hoàn toàn có thể chuyển hóa thành luồng sinh cơ nguyên khí để duy trì sự sống. Nhưng nếu tông môn đã cấp Sâm Vương đan thì cứ dùng nó là tốt nhất. Dù sao, mức độ quý báu của Huyết Sát và chất dịch Kiềm Nguyên có thể sánh với linh dược ngàn năm. Mặc dù số lượng còn rất nhiều, nhưng cũng không thể luyện chế lại được giống như Sâm Vương đan.

Nguyên khí, máu huyết của hơn mười vạn người... Một trận tàn sát như vậy ở trong Thập Vạn đại sơn có thể nói là vô cùng ít, mà Lục Thanh cũng không có khả năng làm được như ma nữ tóc trắng, chẳng hề để ý tới tính mạng của người khác. Trong ánh mắt của Lục Thanh thì mỗi người đều có quyền được sống, không có người nào được cướp đoạt tính mạng của người khác. Đặc biệt là các tông dân bình thường không hề có một chút tu vi.

Có lẽ trong mắt rất nhiều kiếm giả hàng đầu, tông dân bình thường chẳng khác gì một con kiến hôi có thể giết chết một cách thoải mái. Nhưng có người nào sinh ra đã là kiếm giả đứng đầu. Mỗi một kiếm giả cũng đều phải bắt đầu từ một con kiến hôi mà trưởng thành. Nhưng đến bây giờ, có bao nhiêu người nhớ tới những gian khổ ban đầu?

Thở dài, Lục Thanh tĩnh tâm không để cho bản thân suy nghĩ. Việc cần làm lúc này là trong vòng nửa năm quý giá phải cố gắng hết sức để tăng tu vi. Cơ hội như vậy đối với một ít kiếm giả bình thường mà nói thì có thể cả đời cũng không có cơ hội.

Cảm thụ được trong Kiềm Trì đậm đặc nguyên khí tinh thuần, Lục Thanh quyết định làm cho tu vi tăng lên tới đỉnh phong của Kiềm Khách. Với tâm cảnh và sự linh ngộ của bản thân hắn, nếu như không phải còn có chướng ngại với cảnh giới Kiềm Sư thì hoàn toàn có thể trong thời gian ngắn tăng lên tới mức độ Kiềm Sư đại thiên vị.

Hơn mười ngày trước, trao đổi kiếm đạo với đám người Nhiếp Thanh Thiên, Lục Thanh cũng biết đại khái phương hướng tu luyện của kiếm giả đạt tới cảnh giới Kiềm Nguyên. Tới cảnh giới Kiềm Nguyên, kiếm giả bắt đầu tiếp xúc với ngũ hành và các loại lực khác trong trời đất. Đồng thời cũng bắt đầu thử diễn hóa lực lượng dung nhập vào kiếm đạo của mình tạo ra được kiếm khí mang thuộc tính của bản thân. Kiếm khí có thuộc tính ẩn chứa lực lượng của trời đất vì vậy so với kiếm giả trước đó chỉ hấp thu nguyên khí để tu luyện xuất ra kiếm khí không có thuộc tính lại càng mạnh và tinh thuần hơn.

Vì vậy, sau khi kiếm giả bước chân vào cảnh giới Kiềm Nguyên điểm quan trọng chính là linh ngộ đối với lực lượng của các thuộc tính. Có rất nhiều kiếm giả dừng chân ở cảnh giới Kiềm Khách hay Kiềm Sư mà không đột phá, thực ra chính là do sự linh ngộ đối với lực lượng các thuộc tính còn chưa đủ khiến cho khi ngưng kết Kiếm Chủng không thể trói buộc lực lượng có thuộc tính cuồng bạo vào trong kiếm khí vì thế mà để cho nó phá tan đan điền, nổ tung kinh mạch.

Kiểm Sư cũng như vậy chẳng những ảo ảnh tâm ma cuối cùng của Nguyên Khí kiếp mà trước đó còn có nguyên khí có thuộc tính biến đổi công kích. Phải có một sự linh ngộ rất sâu mới có thể nắm chắc trụ được sau mỗi lần công kích. Bởi vì khi độ nguyên kiếp không người nào được phép giúp đỡ, tất cả đều phải dựa vào bản thân. Ý chí của trời đất sẽ không cho phép người nào can thiệp vào sự khảo nghiệm của nó.

Nhưng Lục Thanh thì hoàn toàn khác, quá trình linh ngộ trong Tàng Thư các của hắn đều do Diệp lão moi hình ảnh ban đầu của Phong Lôi ra ngoài khiến cho Lục Thanh linh ngộ đối với hai loại khí Phong Lôi vượt qua cả cảnh giới của bản thân. Thậm chí còn sáng chế ra được Phong Lôi bộ, một điều mà rất nhiều vị Kiếm Hồn đại sư không thể làm được. Ngay cả một số linh ngộ của hắn đối với những thuộc tính khác cũng đạt tới một trình độ rất cao.

Vì vậy mà bây giờ, Lục Thanh chỉ cần có thể nuôi dưỡng được Kiếm Chủng của Kiếm Sư và bậc thêm độ nguyên kiếp là cứ thế mà tăng tu vi, không cần phải lo lắng bất cứ chuyện cảnh giới không yên.

Bình tĩnh ổn định tinh thần, Lục Thanh từ từ vươn hai tay. Trong bàn tay của hắn nhanh chóng xuất hiện hai dòng xoáy. Trong nháy mắt khi hai dòng xoáy xuất hiện, nguyên khí trong trời đất giống như trăm dòng sông chảy về biển nhanh chóng vọt vào lòng bàn tay của Lục Thanh.

Lợi dụng Tử Hoàng Kiếm Thân kinh hấp thu, Lục Thanh hoàn toàn có thể bỏ qua hạn chế tư chất của bản thân, gần ba thành nguyên khí trong trời đất không thể hấp thu nhưng với Tử Hoàng Kiếm Thân kinh nó không thể thoát khỏi.

Vào lúc này, xung quanh Lục Thanh do nguyên khí tụ tập quá nhiều nên từ từ xuất hiện một làn hơi nước. Hơi nước bao phủ quanh người Lục Thanh, chuyển động quanh người hắn rồi nhanh chóng tụ tập vào lòng bàn tay.

Nửa canh giờ trôi đi, với nguyên khí nồng đậm trong Kiếm Trì cùng với khả năng hấp thu của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, Lục Thanh đã hấp thu được một lượng tương đương với nửa tháng tu luyện bình thường. Hơn nữa, mức độ tinh thuần của nguyên khí mặc dù kém Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên nhưng sau khi chuyển hóa thành Phong Lô kiếm nguyên cũng không kém nhiều lắm.

Phong Lô kiếm nguyên tinh khiết chảy vào trong đan điền khiến cho quả cầu Phong Lô kiếm nguyên màu xanh tím tỏa ra ánh sáng chói mắt. Từng luồng Phong Lô kiếm nguyên tinh khiết đi vào khiến cho Kiếm Nguyên to bằng đầu người nhanh chóng to lên, ánh sáng tỏa ra càng lúc càng mạnh.

Ở mặt ngoài của Kiếm Nguyên, hai loại khí Phong Lô đã thu liễm lại hiện ra một lần nữa. Phong Lô di chuyển lóe lên vô số tia chớp. Lục Thanh như có thể nghe thấy trong đan điền có vô số tiếng sét đánh vang lên, ngoài ra lại còn có cả một cơn tốn phong nổi lên bao phủ tử điện như những cơn rồng nhỏ vào bên trong.

Nguyên khí không ngừng chuyển hóa khiến cho Lục Thanh đang ngồi xếp bằng, xung quanh liền xuất hiện một cột xoáy màu xanh nhạt. Mới đầu nó cũng không rõ ràng, nhưng khi thời gian cứ thế trôi đi, cột xoáy cũng từ từ trở nên rõ ràng hơn. Những tiếng gió rít vù vù vang lên trong kiếm trì. Mà hình như cảm nhận thấy Lục Thanh đang hấp thu nguyên khí trong trời đất, những thanh kiếm đang cắm trên mặt đất cũng bắt đầu rung run.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

133. Chương 26 Phong Lô Kiếm Chủng (trung)

Không biết đã nhận ra chuyện gì nhưng Luyện Tâm kiếm sau lưng Lục Thanh, nơi chuôi kiếm cũng tự động hình thành một dòng suối vô hình hấp thu nguyên khí trong trời đất.

Gần như bỏ quên thời gian, vào lúc này, Lục Thanh chỉ tập trung chuyển hóa nguyên khí tăng cường tu vi. Những thanh kiếm quanh khu vực của hắn cũng vẫn rung rung, mãi không ngừng lại. Cơn lốc xoáy dẫn nguyên khí trong trời đất tự động tập hợp lại bảo vệ quanh người Lục Thanh, ngăn cách toàn bộ âm thanh bên ngoài.

Bầu trời phía trên khoảng chừng trăm trượng bị sương trắng bao phủ dày đặc. Nhưng vào lúc này, trên đầu Lục Thanh, đám sương trắng lại từ từ xoay tròn tạo thành một dòng xoáy vài trượng liền kết với cột xoáy bên dưới.

Khoảng chừng hơn mười ngày, cột lốc xoáy quanh người Lục Thanh mới từ từ thu nhỏ lại để lộ ra thân hình của hắn. Mà những thanh kiếm đang cắm trên mặt đất vàng cứng rắn như bảo nhau sau khi rung rung hai ngày cũng liền im lặng. Giống như chấp nhận Lục Thanh xuất hiện ở đây.

Đợi cho đến khi Tổn Phong hoàn toàn biến mất, thân thể Lục Thanh mới từ từ xuất hiện. Từ trên người hắn không hề có bất kỳ một hơi thở, chỉ có một sự điềm tĩnh. Hắn chậm chậm mở hai mắt, ánh mắt bình tĩnh chẳng khác gì một kẻ bình thường.

Lục Thanh giơ tay phải, ngón trỏ và ngón giữa khép lại với nhau. “Vù..” Một đạo Phong Lôi kiếm khí trong suốt bắn ra. Đạo kiếm khí có chiều dài chín thước, trong suốt như ngọc, không hề có một chút tạp chất. Khó hơn là kiếm khí không hề có một chút khí Phong Lôi nào tiết ra ngoài, chỉ có kinh khí mà thôi.

“Uỳnh...”

Kiếm khí đánh lên mặt đất, khoét ra một cái hố to bằng cái bát. Không nên xem thường uy lực của Phong Lôi kiếm khí. Trước khi bước chân vào Kiếm Trì, Lục Thanh đã từng dùng kiếm khí thử một chút. Ngay bên phải của hắn vẫn còn một cái hố to bằng nắm tay, chứng tỏ sự cứng rắn của mặt đất nơi đây như thế nào.

Nhìn tình huống bay giờ, Phong Lôi kiếm khí của Lục Thanh đã đạt tới độ dài cao nhất của Kiếm Khách - Chín thước. Hơn nữa, cảnh giới cũng hoàn toàn cứng cố. Nhìn kích thước của cái hố trên mặt đất to hơn trước một vòng chứng tỏ tiến bộ không ít.

Cảm nhận nguyên khí xung quanh gần như vẫn còn nguyên, Lục Thanh phải tắc lưỡi. Nguyên khí do Kiếm Trì sinh ra trong ngàn năm đứng là khiến cho người ta phải sợ hãi.

- Tiếp tục cứng cố hai ngày là có thể tiến hành đột phá. - Ngẩng đầu nhìn làn sương trắng trên đầu, Lục Thanh mở miệng thì thào.

Hôm nay, Lục Thanh đã đạt tới đỉnh phong của Kiếm Khách. Bước đột phá tiếp theo, tu vi của hắn đã đạt tới mức chính thức của hộ pháp trong tông môn. Mặc dù thực lực thực sự của Lục Thanh không hề kém Kiếm Sư, nhưng tu vi vẫn còn là Kiếm Khách. Có thể nói trong số năm mươi vị hộ pháp của tông môn, trường hợp của hắn là độc nhất vô nhị. Mặc dù người khác không nói, nhưng Lục Thanh vẫn quyết định nhanh chóng tăng tu vi.

Gần như chỉ cần là chuyện liên quan tới phụ thân và gia tộc, hắn không cho phép bất cứ một người nào có chút hoài nghi.

Hắn vẫn chưa được truyền thụ Phong Lôi quyết, lại chưa đạt tới cảnh giới Kiếm Sư đại thiên vị nên cho dù bất luận là thân thể hay kinh mạch hoàn toàn có thể chuyển qua tu luyện Phong Lôi quyết mà không có vấn đề gì nhưng dù sao vẫn chưa thử qua. Để tăng thêm tính ổn thỏa, Lục Thanh vẫn quyết định sau khi đạt tới Kiếm Sư đại thiên vị, hắn mới chuyển sang tu luyện. Hắn hoàn toàn tự tin trước thời hạn ngũ phong luận kiếm có thể đạt tới cảnh giới đó. Dù sao thì trước cảnh giới Kiếm Chủ, cách thức tu luyện của kiếm giả cũng không kém nhiều lắm.

Cẩn thận nhắm lại toàn bộ gần trăm chữ quan trọng nói về việc đột phá trong Húc Nhật tâm kinh, ánh mắt Lục Thanh chớp chớp. Căn cứ vào những gì nói trên Húc Nhật tâm kinh thì Kiếm Chủng chính là làm cho Kiếm Nguyên ở trạng thái lỏng áp súc lại thành một cái thân kiếm. Làm cho toàn bộ Kiếm Nguyên trong cơ thể hóa rắn nhờ đó mà tiết kiệm được khoảng không trong đan điền. Sau khi ngưng kết, mặc dù mức độ tinh khiết của Kiếm Nguyên cũng không thay đổi nhiều nhưng ổn định hơn trước kia một bậc. Xét một mức độ nào đó thì có thể coi như là một lần tẩy luyện đối với kiếm nguyên.

Nhưng đối với nhiều người thì việc áp súc mặc dù nói thì rất đơn giản nhưng khi bắt đầu lại vô cùng khó khăn. Đầu tiên, lực lượng của thuộc tính nào đó cho dù đã dung hợp nhưng vẫn giống như lúc đầu không hề ngoan ngoãn. Muốn áp súc được chúng phải hiểu được và có năng lực khống chế. Hơn nữa, muốn áp súc Kiếm Nguyên thành hình dạng kiếm cũng không dễ dàng, phải cần tới thần thức mạnh mẽ mới có thể nắm được điều đó.

Vì vậy mà nói cảnh giới Kiếm Sư cũng không phải đột phá dễ như vậy. Chỉ cần bất cứ một điểm không đạt được thì cơ bản là không thể thành công. Hơn nữa, con đường tu luyện càng đi càng nguy hiểm. Có lẽ chỉ vào lúc Trúc Cơ, sau khi đón nhận kiếm khí vào người cho dù thất bại thì cũng chỉ trọng thương, đợi sau khi hồi phục là có thể thử tiếp.

Nhưng tới cảnh giới Kiếm Nguyên thì hoàn toàn khác biệt. Sau khi mở huyết Bách Hội bước vào cảnh giới Kiếm Khách, đón tiếp lực lượng mang một thuộc tính nào đó có thể nói là đã thực sự bước chân vào kiếm đạo. Đến khi đó, kiếm đạo mới chính thức lộ rõ sự tàn nhẫn của nó. Trong quá trình tu luyện không được vội vàng, chỉ cần bất cẩn một chút thì nhẹ là trọng thương mà nặng thì tán công, người chết.

Nhưng cho dù như vậy thì Lục Thanh cũng vẫn chẳng hề bối rối. Với sự lĩnh ngộ lực lượng thuộc tính của hắc mà nói nếu như không thể làm cho kiếm nguyên có thuộc tính ngoan ngoãn thì không ai có thể thành công.

Mà một năm trước, Huyền Thanh truyền thụ cho hắc Kiếm Hồn kinh đã từng nói: Điểm quan trọng khi tu vi đột phá chính là tu vi Kiếm Nguyên và lĩnh ngộ cảnh giới kiếm pháp. Nhưng nếu thần thức không đủ, hay yếu thì khi đột phá sẽ vô cùng khó khăn. Cũng giống như nước vậy, nếu cái thùng không đủ thì chắc chắn nước sẽ bị tràn ra ngoài. Vì vậy mà Kiếm Hồn kinh tu luyện hồn có rất nhiều điểm ích lợi đối với tinh thần lực của linh hồn.

Một năm trước đó, hắc tu luyện Kiếm Hồn kinh chọn lấy Luyện Hồn quyết nên tới hôm nay đã đột phá tới cảnh giới thứ hai là giai đoạn Luyện Thần khiến cho thần thức không hề kém Kiếm Sư. Vì vậy, Lục Thanh hoàn toàn tự tin có thể ngưng kết Kiếm Chung.

Hai ngày sau, Lục Thanh hoàn toàn củng cố được tu vi Kiếm Khách đỉnh phong làm cho Kiếm Nguyên hoàn toàn ổn định chẳng khác gì mặt nước ban đêm nơi Minh Nguyệt đầm.

- Đến lúc... - Hai ngày sau, Lục Thanh đang ngồi dưới đất chợt mở hai mắt. Hai tia sáng màu xanh tím nhàn nhạt bắn ra từ trong mắt khiến cho không khí xung quanh lưu chuyển rất nhanh.

Đồng thời, trên người Lục Thanh chợt tỏa ra một thứ khí thể khiến cho người ta phải sợ hãi. Phong Lôi kiếm khí đầy đặc phát ra từ người Lục Thanh rồi như bị một thứ gì đó hấp dẫn nhanh chóng hội tụ về phía bụng của hắc. Ngay lập tức, Lục Thanh đang ngồi trên mặt đất giống như không còn sức nặng, từ từ bay lên.

Tinh thần hoàn toàn chìm vào trong đan điền cảm nhận Phong Lôi kiếm nguyên tụ tập, Lục Thanh toàn lực vận khởi Luyện Hồn quyết khiến cho trong thức hải, dòng khí thần thức xoay tròn rồi theo một quỹ tích kỳ lạ, giống như xuyên qua khoảng không.

Tốc độ không ngừng tăng lên khiến cho trong thức hải chợt xuất hiện một vòng ánh sáng tròn như cái đĩa. Trong nháy mắt, một cột sáng thần thức từ trong thức hải chiếu thẳng xuống đan điền. Nó nhanh chóng hóa thành một vòng sáng màu bạc, bao phủ quả cầu Phong Lôi kiếm nguyên vào bên trong. Sau đó, Lục Thanh nhờ vào Luyện Hồn quyết làm cho nó nhanh chóng co lại.

Mà như cảm nhận được thần thức của Lục Thanh thúc ép khiến cho Phong Lôi kiếm nguyên nổi giận. Phong Lôi khí chợt xuất hiện, khiến cho trong đan điền của Lục Thanh chẳng khác gì giữa một cơn giông tố. Những tiếng sấm chớp vang lên không ngừng, thậm chí lại còn có cả tiếng gió rít lên vù vù.

Không hề kinh hoàng, tinh thần Lục Thanh chìm vào trong đan điền, chậm rãi chui vào giữa Phong Lôi kiếm nguyên. Mà Phong Lôi khí sau khi tinh thần của Lục Thanh chui vào lại giống như gặp được người thân, nhanh chóng tụ tập. Những tiếng sấm chớp và tiếng gió chợt biến mất, chỉ còn lại những tiếng rên rỉ giống như tổ cáo mình bị kẻ khác bắt nạt.

Không hề trấn an, Lục Thanh tập trung dung nhập vào trong Phong Lôi khí, cảm ngộ tình cảm của chúng. Thân là Phong Lôi khí sinh ra trong trời đất, nên với những gì đã hiểu được về hình ảnh của hai loại khí Phong Lôi, Lục Thanh từ từ hiểu ra từng chút hơi thở của chúng.

Vạn vật đều có tình cảm, đó là điều mà Lục Thanh rút ra được đối với lực lượng các thuộc tính. Cảm nhận tình cảm của chúng có thể khiến cho hắc và hai loại khí Phong Lôi càng thêm thân thiết. Khi Phong Lôi khí gần gũi với bản thân hơn, hắc lại càng có thể tiến gần đến quỹ tích của chúng. Vì vậy mà khi trước sáng tạo ra Phong Lôi bộ cũng đã khiến cho Huyền Thanh phải tấm tắc khen mãi không thôi.

Cũng nhờ sự cảm ngộ đó mà giúp cho hắc có được năng lực khống chế hai loại khí Phong Lôi gần như hoàn mỹ. Giống như bây giờ, khi tinh thần của Lục Thanh dung nhập, chúng nhanh chóng từ trạng thái nổi giận trở nên ngoan ngoãn. Tinh thần hai bên gắn chặt với nhau khiến cho hai loại khí Phong Lôi cũng cảm nhận được ý nghĩ của Lục Thanh.

Mặc dù trong lòng không muốn, nhưng Phong Lôi khí vẫn lựa chọn tin tưởng Lục Thanh. Hơn nữa, từ tình cảm của hắc, chúng có thể thấy được hắc không có ý tiêu diệt chúng, mà thậm chí còn giúp cho chúng tốt hơn. Chỉ có điều sự ngưng tụ đó có thể sẽ rất đau đớn

134. Chương 27 Phong Lô Kiếm Chứng (hạ)

Khi hai loại khí Phong Lô không còn chống cự, nên sự áp súc chỉ còn do thần thức. Mặc dù Phong Lô kiếm nguyên mạnh hơn rất nhiều so với Kiếm Nguyên cùng loại nhưng với thần thức có thể sánh với Kiếm Sư của Lục Thanh cũng có thể cố gắng đảm nhiệm việc đó.

Ánh sáng bạc chói mắt tràn ngập trong đan điền của Lục Thanh. Quả cầu ánh sáng màu bạc lơ lửng trong đan điền tối om, khi thì co lại giống như đang sinh ra một cái gì đó.

Cứ mỗi lần quả cầu ánh sáng co lại rồi phình ra, kích thước của nó cũng giảm đi một chút. Loáng thoáng trong quả cầu ánh sáng bạc có ánh sáng màu xanh tím xuất hiện. Ánh sáng đó rất mạnh như chục phá tan sự trói buộc nhưng vẫn có một chút gì đó e ngại nên để nguyên.

Trong Kiếm Trì, do hoàn toàn chìm vào trong đột phá nên Lục Thanh không phát hiện ra, nguyên khí trong trời đất tụ tập quanh người hắn. Nơi ngực hắn, một điểm ánh sáng màu vàng xuất hiện.

Có thể thấy được rõ ràng, nguyên khí trong trời đất hội tụ thành dòng chảy khiến cho không khí nơi nó đi qua bị vẩn vơ. Sau khi tụ tập lại trước ngực Lục Thanh nó lại bị tia sáng màu vàng không hề khách khí hấp thu. Đồng thời, thanh Luyện Tâm kiếm sau lưng Lục Thanh cũng xuất hiện chuyển tượng tự.

Hai dòng chảy nguyên khí cứ như vậy mà sinh ra. Cũng may, tốc độ hấp thu của chúng không quá nhanh nên cũng không ảnh hưởng tới Lục Thanh. Chỉ có điều, xung quanh Lục Thanh không biết từ lúc nào đã bị bao phủ bởi một vầng ánh sáng màu xanh nhạt. Vầng sáng đó xuất hiện cách Lục Thanh một thước tạo thành một quả cầu, chụp lấy hắn vào bên trong.

Trong Kiếm Trì không hề có ngày hay đêm, chỉ có một màn sương trắng vô cùng vô tận và những thanh kiếm trên mặt đất. Ngoài ra còn có nguyên khí trong thiên địa gần như nhưng tụ thành hình khiến cho trong khoảng không gian chẳng khác nào Thủy Hương trấn chìm trong sương sớm.

Trong đan điền, thần thức của Lục Thanh vẫn dốc hết sức mà áp súc Phong Lô kiếm nguyên ở dạng chất lỏng. Mà cho dù kiếm nguyên ở bên trong, nhưng quả cầu ánh sáng màu bạc vẫn tiếp tục thu nhỏ khiến cho có thể thấy rõ ràng ánh sáng màu xanh tím. Việc áp súc vẫn đang tiến hành một cách thuận lợi.

Mặc dù không có sự chống cự của Phong Lô kiếm nguyên nhưng thân là kiếm nguyên có hai thuộc tính cực mạnh ngoài ngũ hành, việc áp súc diễn ra cũng không phải là chuyện dễ dàng. Phong Lô kiếm nguyên mạnh mẽ so với kiếm nguyên có một thuộc tính là càng thêm chắc chắn. Việc áp súc đòi hỏi kiếm giả phải mất gấp đôi công sức.

Cũng may, thần thức của hắn rất mạnh, nếu không cơ bản sẽ không thể hoàn thành được quá trình áp súc do bị tiêu hao hết thần thức mà uống phí công sức.

Chẳng biết qua bao lâu, trong đan điền của Lục Thanh chỉ còn lại quả cầu ánh sáng bạc bé bằng nắm tay trẻ con. Vào lúc này, mặt ngoài quả cầu ánh sáng, thần thức trở nên mờ nhạt. Nhưng Lục Thanh vẫn có cảm giác rằng trong vòng ánh sáng của thần thức kiếm nguyên chẳng khác nào một viên ngọc xanh tím đang tản ra kiếm khí mạnh mẽ.

Kiếm Nguyên so với trước lại càng thêm dày đặc, trông giống hệt như một viên ngọc do thiên nhiên tạo ra. Mặt ngoài của nó bóng loáng, tỏa ra ánh sáng màu xanh tím.

Tiếp đó, chính là quá trình Kiếm Chứng thành hình. Căn cứ vào những gì miêu tả trong Húc Nhật tâm kinh thì sau khi tạo hình Kiếm Nguyên như ý định là không thể sửa đổi. Về phần sử dụng Kiếm Chứng, Húc Nhật tâm kinh cũng không có giảng giải, chỉ nói đại khái một chút mà thôi.

Thời gian cũng chẳng có nhiều lắm cho Lục Thanh suy nghĩ. Sau một khắc, hắn quyết định căn cứ theo hình dạng của Luyện Tâm kiếm để thành hình cho kiếm chứng.

Trong lòng đưa ra được quyết định, Lục Thanh liền khống chế thần thức từ từ chìm vào giữa Phong Lô kiếm nguyên. Vào lúc này, cuối cùng thì hình dạng của Phong Lô kiếm nguyên cũng hoàn toàn hiện ra.

Nó chẳng khác gì một viên ngọc tròn trịa, trong suốt, bên trên có những tia chớp thi thoảng lại lóe lên. Đồng thời, nó cũng tản ra một làn hơi thở ác liệt khiến cho người ta sợ hãi. Lục Thanh cũng cảm thấy Phong Lô kiếm nguyên hóa rắn so với trước lại càng thêm ổn định, mang tới một sự gì đó hùng hậu. Hai loại khí Phong Lô như thành một thể, giao hòa với nhau khiến cho ánh sáng màu xanh tím càng đậm thêm vài phần.

Lục Thanh khống chế thần thức khiến cho Phong Lô kiếm nguyên to bằng nắm tay trẻ con chợt tỏa ra ánh sáng chói mắt. Nó vốn đang cứng rắn chợt như mềm đi bắt đầu xuất hiện sự dao động.

Phong Lô kiếm nguyên từ từ rung động, lóe lên những tia sáng màu tím. Phong Lô kiếm nguyên vừa mới ngưng tụ bây giờ lại bị từ từ kéo ra dài tới ba tấc, chẳng khác nào đang chú kiếm.

Phôi kiếm vừa mới được hình thành, Lục Thanh chợt hiểu ra điều gì đó. Gần như vô thức, toàn bộ thần thức của hắn liền chui ra rồi tập trung lại trong thức hải. Chỉ trong chớp mắt, một cái chùy chú tạo dài bốn tấc xuất hiện. Hình dạng của chiếc chùy giống hệt như Hỏa ngọc chùy của Lục gia.

Có thể do hình dạng của nó in sâu trong đầu Lục Thanh nên Hỏa Ngọc chùy được tạo ra hết sức rõ ràng tới từng đường nét. Thậm chí trên chuôi của nó còn có bốn vết ngón tay lõm vào, giống như đang đợi người nào cầm đến.

Khi Hỏa Ngọc chùy đã được tạo thành, Lục Thanh cũng chẳng hề băn khoăn, nhanh chóng thi triển Đại Diễn tam thập lục chuy trong Thức Hải.

“Vù...vù...”

Dưới sự khống chế của thần thức, Hỏa Ngọc chùy liền nện xuống theo một quỹ tích huyền bí. Trong tích tắc đầu chùy nện xuống phôi kiếm liền có vô số đốm lửa văng ra khắp nơi. Trong hư không nhất thời vang lên những tiếng rít vù vù khiến cho ánh sáng màu tím như dòng nước trong đan điền cũng phải dao động.

Cảm nhận sự chấn động của đan điền, tinh thần Lục Thanh cũng rung chuyển. Hắn cắn răng lại. Nếu chùy thứ nhất đã hạ xuống thì không có lý do gì dừng lại, chùy thứ hai của Lục Thanh lại tiếp tục xuất ra.

“Vù...vù...”

Không gian lại một lần nữa chấn động. Lục Thanh cũng chẳng để ý tới nó, chỉ để cho tâm cảnh hoàn toàn trong sáng, tinh thần yên tĩnh dung nhập vào trong Hỏa Ngọc chùy. Mặc dù nó chỉ do thần thức ngưng kết thành, nhưng Lục Thanh vẫn có cảm giác như đang nắm trong tay. Giống như vào lúc này, hắn không phải đang ngưng kết kiếm chủng mà về tới phòng chú kiếm của Lục gia. Tất cả cảnh tượng quen thuộc xuất hiện trong mắt: Ngọn lửa màu lam cháy hừng hực trong lò, đồng than gỗ tĩnh khiết lại còn có hơi lạnh của nước Bích Hàn đầm.

Từng chùy nối tiếp nhau giáng xuống khiến cho không gian trong đan điền vang lên những tiếng vù vù liên tục. Bất chợt, Lục Thanh như nhớ lại quãng thời gian sống với Quý lão. Đến lúc này, mặc dù vẫn là Đại Diễn tam thập lục chuy nhưng từ từ đã không còn cảm giác lực đạo mạnh mẽ như trước mà ngược lại có cảm giác nhu hòa.

Nơi đầu chùy không còn chút hơi thở nóng rực. Tiếng chùy khi thì như sấm nổ ầm ầm, khi thì như tiếng suối chảy róc rách qua khe đá. Tất cả giống như theo ý niệm của hắn mà thay đổi.

Cảm nhận được sự biến hóa của Lục Thanh, Luyện Tâm kiếm và đá hệ Thổ đang hấp thu nguyên khí của trời đất liền dừng lại. Trên thân thể của Lục Thanh từ từ xuất hiện một vầng ánh sáng màu tím. Đồng thời một làn hơi thở bá đạo cũng bao trùm thân thể Lục Thanh, nhưng không khuếch tán. Mặt đất xung quanh cũng bắt đầu tả ra những con gió, dao động theo một quy luật nào đó.

“Phù...”

Chẳng biết bao lâu, bất chợt, Lục Thanh chợt há miệng, từ trong đó vang lên một tiếng kiếm ngân. Tiếng kiếm ngân đó cứ thế ủa ra chẳng khác nào những trận mưa phùn rải khắp đầu xuân. Rồi từ từ nó biến thành một trận mưa to với những tiếng sấm ầm ầm cùng với những trận cuồng phong.

Cuối cùng, tiếng kiếm ngân từ trong cơ thể Lục Thanh vang lên dồn dập như những con sóng biển, đánh vào làn sương trắng xung quanh. Những thanh kiếm cắm trên mặt đất sau khi nghe thấy tiếng gầm của Lục Thanh lại càng phát ra những tiếng ngân xé gió.

“Ầm...”

Trong phút chốc, toàn thân Lục Thanh bắn ra vô số đạo Phong Lôi kiếm khí dài cả trượng. Phong Lôi kiếm khí trong suốt như ngọc nhưng lực lượng lại càng cuồng bạo hơn trước. Mặt đất quanh Lục Thanh trong phạm vi mấy trượng thoáng cái đã xuất hiện hơn mười cái hố to bằng đầu người.

Đồng thời, sau khi Lục Thanh phát ra kiếm khí, nguyên khí trong trời đất lại bắt đầu nhanh chóng tụ tập về phía Lục Thanh. Nguyên khí menh mông ngưng tụ lại thành một dòng chảy lớn thẩm thấu qua từng tác da thịt của hắn mà vào trong cơ thể.

Như một cái hồ sâu bị cạn lâu ngày, Lục Thanh vội vã hấp thu nguyên khí xung quanh. Hơn nữa, hai bàn tay đang úp xuống đất cũng ngửa lên, rồi trong nháy mắt xuất hiện hai dòng xoáy. Càng lúc càng có nhiều nguyên khí bị hút về đây, chui qua hai huyết Lao Cung của Lục Thanh rồi vào trong cơ thể.

Vào lúc này, khu vực kiếm trì quanh Lục Thanh trở nên điên cuồng. Làn sương trắng trên bầu trời dao động cuộn cuộn phát ra những tiếng gió vù vù. Đồng thời, mấy trăm thanh kiếm cũng ngân lên liên tiếp.

Bất Diệt Kiếm Thể

135. Chương 28 Thanh Kiếm Lục Phẩm

Một vầng Phong Lôi kiếm khí bao phủ toàn bộ thân thể Lục Thanh. Vào lúc này, nếu có đệ tử khác sẽ thấy nét mặt Lục Thanh rất thoải mái. Phong Lôi kiếm khí bao phủ khiến cho hắn chẳng khác nào một bức tượng điêu khắc sống động.

Sau khoảng ba canh giờ, nguyên khí trong trời đất mới từ từ trở lại bình thường. Còn vầng ánh sáng màu xanh bao phủ quanh người Lục Thanh chẳng biết biến mất từ lúc nào. Một lát sau, Lục Thanh từ từ hạ xuống đất.

“Vù...”

Bất chợt, Lục Thanh mở mắt. Một đạo kiếm khí màu xanh tím bắn ra, khiến cho trên mặt đất xuất hiện hai ngón cái.

Nhìn hai cái lỗ nhỏ trước mặt, Lục Thanh mỉm cười. Đây là do hắn vừa mới có được khả năng mục tụ thành kiếm, cũng là khả năng khi kiếm giả đạt tới Kiếm Sư.

Giống như không có sức nặng, thân thể Lục Thanh bay lên vài thước rồi đứng thẳng dậy. Ánh mắt hắn nhìn hai thanh kiếm cách đó không xa có một khoảng đất trống. Trong nháy mắt kiếm chỉ của hắn điểm nhẹ.

“Vù...”

Ba đạo Phong Lôi kiếm khí dài một trượng bắn ra ngoài. Phong Lôi kiếm khí trong suốt hoàn toàn thu liễm hơi thở nhưng uy thế của nó lại càng chứng tỏ không gì có thể ngăn cản. Nơi nó đi qua, không khí bốc lên những đốm lửa màu lam nhạt, rồi không chịu nổi Phong Lôi kiếm khí của Kiếm Sư, trong nháy mắt phát ra những tiếng nổ.

“Ầm...”

Lớp đất vàng bắn tung ra xung quanh những cục đất to bằng ngón tay út. Một lớp bụi vàng bốc lên rồi nhanh chóng tản đi, để lộ bên trong một cái hố chừng nửa thước.

Lục Thanh thầm đoán sau khi tiến vào Kiếm Sư, Phong Lôi kiếm khí càng thêm nhiều. Mặc dù mức độ tinh thuần không tăng lên là bao nhiêu nhưng uy lực thì tăng lên là điều hiển nhiên. Chẳng trách là lúc đầu, cho dù Nhiếp Thanh Thiên có được Tồn Phong kiếm khí nhưng vẫn chặn lại được Phong Lôi kiếm khí của hắn. Có thể nói, ngưng tụ Kiếm Nguyên thật sự là rất quan trọng.

Để tinh thần chìm vào đan điền. Trong Khí Hải một viên Kiềm Chủng màu xanh tím đang lơ lửng. Kiềm Chủng là do Phong Lôĩ kiềm nguyên động lại mà thành, toàn thân trong suốt giống như một viên ngọc cao cấp, tỏa ra một làn hơi thở huyền bí.

Kiềm Chủng dài ba tấc có hình dạng giống Luyện Tâm kiềm của Lục Thanh như đúc, mặt ngoài tỏa ra những tia sáng màu xanh, văng vẳng những tiếng sấm vang lên. Thoáng nhìn, nó giống như một thanh kiềm thực sự. Bất luận là chuôi, sống hay mũi kiềm cũng đều rõ ràng.

Vào lúc này, nguyên khí tinh thuần qua huyết Bách Hội chui vào đan điền rồi bị Kiềm Chủng hấp thu, sau đó chuyển hóa thành Phong Lôĩ kiềm nguyên tinh khiết tỏa ra các kinh mạch. Hơn nữa, Lục Thanh phát hiện, dường như do hình dạng hần tạo ra nên Đan Điền rộng hơn trước vài phần.

Cử động thân thể, Lục Thanh phát hiện bản thân quá đói. Ngấm một chút, thì hiệu quả của Sâm Vương đan đã qua vài ngày. Không chút do dự, Lục Thanh liền dùng tiếp một viên nữa. Cảm giác nguyên khí ầm ập đi vào khiến cho cơ thể trở nên dễ chịu. Lục Thanh than thở một chút. Cuối cùng, chưa tới cảnh giới Kiềm Hồn đại sư thì cho dù là Chuẩn đại sư Kiềm Chủ vẫn chưa thể Ích Cốc nhưng cũng cơ bản không còn nhu cầu ăn uống nhiều lắm.

Ba tháng tiếp theo, mỗi ngày Lục Thanh đều ngồi hấp thu nguyên khí để nuôi dưỡng Kiềm Chủng. Căn cứ vào những gì ghi chép trong Húc Nhật tam kinh thì trong vòng hai, ba năm sau khi Kiềm Sư ngưng kết Kiềm Chủng, nó vô cùng yếu ớt nên đòi hỏi phải tốn rất nhiều thời gian để củng cố. Một khi Kiềm Chủng bị vỡ nát thì không có khả năng ngưng kết. Vì vậy trong khoảng thời gian một đến hai năm bước vào Kiềm Sư, mọi người đều cố gắng tránh giao chiến cùng với kiềm giả có tu vi tương đương hoặc là cao hơn. Chỉ cần qua khoảng thời gian đó, đến khi vào thời điểm nuôi dưỡng sẽ không còn chuyện gì nữa.

Mà lúc này, trong Kiềm Trì, nguyên khí dày đặc và tinh khiết đã giúp cho Lục Thanh rút được những lo lắng. Hấp thu một lượng lớn nguyên khí khiến cho Phong Lôĩ kiềm chủng của hần được chăm sóc một cách thuận lợi. Mặc dù hai loại khí Phong Lôĩ vô cùng bá đạo, nhưng dưới sự ước thúc của Lục Thanh nên trong thời gian củng cố không có bất cứ tình huống gì phát sinh. Gần ba tháng, Phong Lôĩ kiềm chủng đã được củng cố.

Sau đó khoảng nửa tháng, cho tới khi Kiềm Chủng củng cố hoàn toàn, Lục Thanh mới quyết định nhờ nguyên khí tinh thuần nơi đây để đột phá tầng thứ hai của Tử Hoàng Kiềm Thân kinh.

Đạt tới tầng thứ hai của Tử Hoàng Kiềm Thân kinh, kinh mạch trong cơ thể càng thêm chắc chắn. Một khi thành công, ngay cả một thanh kiềm lục phẩm cũng khó làm cho cơ thể bị thương. Đồng thời, lực lượng thân thể cũng tăng lên trên diện rộng. Hơn nữa, sau đó tu luyện kiềm khí, người tu luyện đón tiếp lực lượng có thuộc tính càng thêm dễ dàng, có tác dụng rất lớn đối với sự thể ngộ một thuộc tính nào đó.

Có thể nói, Tử Hoàng Kiềm Thân kinh tiến bộ thì sự lĩnh ngộ của kiềm giả đối với lực lượng một thuộc tính nào đó càng thêm dễ dàng. Mà theo cảnh giới đột phá, kiềm giả có được thực lực mạnh lại càng dễ có được nhiều tinh nguyên linh vật. Có thể nói cả hai cái đều hỗ trợ lẫn nhau.

Trong Kiềm Trì không hề có ngày đêm nên Lục Thanh cũng chỉ ước chừng khoảng bao nhiêu ngày. Tuy nhiên, hần cũng không thể biết được bây giờ đang là đêm hay ngày nữa. Khắp nơi chỉ có thể nhìn thấy những thanh kiềm cắm trên mặt đất cùng với sương trắng vô tận. Xung quanh yên tĩnh một cách đáng sợ. Nhưng trong hoàn cảnh không một tiếng động này lại tạo cho kiềm giả một khu vực có thể an tâm tu luyện.

Tiếp tục ăn một viên Sâm Vương đan, Lục Thanh ngồi xuống. Sau khi bước vào cảnh giới Kiềm Sư, tinh thần của Lục Thanh chẳng những thêm bình tĩnh mà tâm cảnh lại càng thêm chắc chắn. Trong Thức Hải của hần, dòng khí lưu thần thức vốn tụ thành một dòng suối, chảy theo quỹ tích của Luyện Hồn quyết thì bây giờ, màu sắc của nó lại càng đậm thêm.

Tần thần thức ra, nhất thời toàn bộ phạm vi sáu mươi trượng xung quanh liền hiện lên rõ ràng trong đầu. Trong toàn bộ phạm vi đó, thậm chí còn thấy rõ cả hướng mà nguyên khí lưu chuyển trên mỗi thanh kiềm. Hần tự tin, cho dù có kẻ nào muốn đi vào trong phạm vi sáu mươi trượng đó đều không thể giấu được.

Thần thức di chuyển một vòng rồi thu vào trong người, tỏa ra từng tấc da thịt trên thân thể. Vào lúc này, trong lớp da thịt cứng rắn cùng với gân cốt, Huyết Sắc và chất dịch màu tím đang tồn tại. Trong đó, Huyết

Sắc và chất dịch kiếm nguyên chiếm đan số. Tử Điện nguyên khí trong thú đan chiếm chưa tới một phần, nhưng nó lại phù hợp với thuộc tính kiếm nguyên của Lục Thanh nên dễ dàng cho thân thể hấp thu.

Tầng thứ hai của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh so với tầng thứ nhất lại càng thêm phức tạp. Mức độ rèn luyện da thịt và số lượng kinh mạch nhỏ lại càng nhiều hơn tầng thứ nhất. Lục Thanh soát lại quỹ tích vận chuyển của nó một lần.

Sau khi xác định không còn bất cứ vấn đề gì, bên ngoài thân thể của Lục Thanh chợt xuất hiện vô số tia chớp to bằng cánh tay của trẻ con. Những tia chớp bao phủ tầng tầng lớp lớp quanh y phục của hắn.

“Vù...”

Hơn mười tia chớp trong nháy mắt xuyên thủng lớp vải rồi bắn ra xung quanh.

“Uỳnh...”

“Uỳnh...”

“Uỳnh...”

Tia chớp oanh kích mặt đất và những thanh kiếm phát ra những tiếng nổ mạnh. Mặt đất bị tia chớp khoét ra mấy cái hố sâu, đồng thời lớp đất xung quanh cũng bị cháy đen. Vài thanh kiếm đạt tới ngũ phẩm cũng không chịu nổi uy lực của tử điện mà gãy rời.

Chất dịch do Tử Điện nguyên khí biến thành so với sự tưởng tượng của Lục Thanh còn tinh khiết hơn nhiều. Nhưng đồng thời, tầng thứ hai của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh lại đòi hỏi mức độ linh khí tinh khiết còn hơn xa sự tưởng tượng của hắn. Với, một lượng bình thường của tầng thứ nhất, hắn chỉ có thể rèn luyện được hai phần da thịt và kinh mạch của bản thân.

Nói cách khác, thời gian rèn luyện cũng cần dài hơn nhiều.

Mà Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tu luyện vô cùng đau đớn. Những tia chớp cuồng bạo thay đổi thật nhanh, hóa thành Phong Lôi kiếm khí rồi theo quỹ tích của tâm pháp tầng thứ hai bắt đầu rèn luyện da thịt gân cốt. Đồng thời nó cũng chui vào trong lục phủ ngũ tạng làm tăng cường máu huyết và khí lực của bản thân.

Mỗi một sợi tơ Phong Lôi kiếm khí chui qua da thịt, Lục Thanh chỉ cảm thấy co rúm người. Những bắp thịt trên người hắn nổi lên cuộn cuộn. Kiếm khí rèn luyện gân cốt làm xuất hiện cảm giác đau nhức, ngứa ngáy. Chẳng khác gì trong xương có những con giòi bò đang đục khoét rồi chui ra, vô cùng khó chịu.

Nhưng Lục Thanh cũng biết, muốn có được thực lực mạnh thì phải chịu khó khăn và đau đớn là điều hiển nhiên. Còn nếu không làm mà hưởng thì chỉ tạo thành chướng ngại cho con đường tu luyện kiếm đạo.

Không biết bao lâu, tử điện trên người Lục Thanh biến mất, chỉ còn lại thấp thoáng những tia chớp lóe lên trên da thịt của Lục Thanh. Sắc mặt của hắn từ tái nhợt trở nên hồng hào. Đồng thời, xung quanh người hắn có một lớp màu đen. Ngay cả quần áo của hắn cũng vậy.

Đúng vào lúc này, sương trắng trong Kiếm Trì đột nhiên trở nên cuộn cuộn. Một làn kinh khí lạ lùng bắt đầu lan tràn ra xung quanh. Từ trước mặt Lục Thanh hơn mười trượng, sương trắng bắt đầu từ từ tản ra hai bên, để lộ ra một cái lỗ hổng nhỏ. Một vầng ánh sáng màu trắng lại xuất hiện trước mắt.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

136. Chương 29: Hai Năm

Cánh cửa màu trắng vẫn như trước, tới hôm nay lại mở ra. Ánh sáng màu trắng lưu chuyển trên vầng sáng. Ở hai bên, hai lão nhân vẫn nhắm mắt ngồi xếp bằng, chẳng khác gì hai pho tượng đá.

Trước vầng sáng, Lạc Thiên Phong và bốn vị phong chủ đang đứng im. Vào lúc này, mặc dù nét mặt của họ vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn có một chút gì đó mong đợi. Ngay cả sắc mặt vốn lạnh như băng của Minh Tĩnh Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Cả năm người cứ đứng như vậy chờ ở bên ngoài. Đương nhiên, cho dù với tâm trạng của năm người thì cũng đều hy vọng đệ tử của mình có thể vượt hơn so với những nơi khác. Bọn họ biết rằng, nửa năm tu luyện trong Kiếm Trì thời gian tu luyện rút ngắn so với bình thường nên khó tránh khỏi căn cơ không ổn định hoặc có gì đó sai lầm. Vì vậy mà chắc chắn đệ tử của các nơi ra khỏi Kiếm Trì chắc chắn sẽ có sự tổn hại.

- Người thứ nhất... - Huyền Minh đứng ở bên trái Lạc Thiên Phong trầm giọng nói.

Từ cánh cửa, vầng ánh sáng màu trắng chợt có chút rung động rồi một bóng người mặc một bộ võ phục màu trắng bước ra. Người đó đúng là Lạc Tâm Vũ. Lúc này, trên người Lạc Tâm Vũ có một ngọn lửa màu vàng nhạt đang bốc cháy. Mỗi bước chân của hắn để lại một vết đen trên mặt đất. Tuy nhiên, hơi nóng của nó lại không hề tản ra xung quanh.

- Kiếm Sư đại thiên vị đỉnh. - Lạc Thiên Phong không mở miệng nhưng Huyền Minh lại nói lên tu vi của Lạc Tâm Vũ.

- Mỗi bước vào Kiếm Sư trung thiên vị, sau nửa năm tăng lên gần hai thiên vị. Vượt qua kiểm tra.

- Trở về nghỉ ngơi. Hai năm tiếp theo xuống núi lịch lãm. Kiếm trận để luyện tâm không cần nữa. - Lạc Thiên Phong mở miệng nói. Nhưng bốn người còn lại cũng đều biết rằng từ khi còn nhỏ, Lạc Thiên Phong đã yêu cầu rất nghiêm khắc đối với Lạc Tâm Vũ. Cho dù có được thành tích cao thì cũng chỉ khích lệ một, hai câu mà thôi. Ngược lại, sắc mặt lão vẫn luôn bình tĩnh, giọng nói lạnh nhạt.

- Vâng... - Lạc Tâm Vũ vẫn giữ nguyên sự bình tĩnh. Sau đó thi lễ với bốn người Huyền Minh rồi rời đi.

- Nhiếp Thanh Thiên! Kiếm Sư đại thiên vị. Nửa năm tăng hai thiên vị. Vượt qua kiểm tra. - Người thứ hai đi ra chính là Nhiếp Thanh Thiên. Đối với cao thủ trẻ tuổi nhanh chóng nổi lên của Triều Dương phong, bọn họ cũng đều biết đến. Đồng thời, đối với tư chất của hắn cũng phải than thở. Vào lúc này, đột phá hai thiên vị đối với bọn họ cũng không kinh ngạc nhiều lắm. Dù sao, nếu như Lạc Tâm Vũ không gặp phải sự hạn chế, chạm phải kiếp nạn đầu tiên của kiếm giả là Nguyên Khí kiếp thì chắc chắn mức độ tăng lên cũng không kém hơn Nhiếp Thanh Thiên.

Cũng thi lễ với năm người xong, Nhiếp Thanh Thiên liền rời đi giống như Lạc Tâm Vũ.

- Diệp Cô Hàn! Kiếm Sư đại thiên vị. - Nửa năm tăng lên hai thiên vị. Vượt qua kiểm tra. - Vào lúc này, Huyền Minh đảm nhiệm vai trò giám sát. Mỗi một người đi ra, đều được hắn thông báo. Tất nhiên là vượt qua hay không thì bốn người khác cũng đều nhận ra được.

Tất cả mọi người đều nhanh chóng rời khỏi. Diệp Cô Hàn cũng mặc một bộ võ phục màu trắng, khuôn mặt tuấn tú nhưng ánh mắt lại có một sự lạnh nhạt, giống như chẳng hề để tâm đến thứ gì khác. Sau khi thi lễ với Tầm Thiên Kính, hắn liền khom người vắn an bốn người Lạc Thiên Phong rồi theo bước chân của Lạc Tâm Vũ và Nhiếp Thanh Thiên mà đi ra.

- Long Tuyết! Kiếm Sư tiểu thiên vị. Nửa năm tăng lên ba thiên vị. - Nếu như Lạc Thanh ở đây chắc chắn sẽ nhận ra người này chính là nữ kiếm giả xinh đẹp vẫn đi theo đám người Nhược Tâm Vũ trong lần tới Lang Khẩu thôn.

Mà vào lúc này, đối mặt với bốn người Lạc Thiên Phong, nàng chỉ mỉm cười rồi hơi thi lễ với bọn họ. Mà cả năm người Lạc Thiên Phong cũng vội vàng trả lễ, không dám chậm trễ.

Nét mặt hơi có chút nhợt nhạt, điểm một nụ cười rồi nàng xoay người đi ra khỏi Kiếm Trì.

- Tư Đồ Tư Đồ! Kiếm Sư trung thiên vị. Nửa năm tăng lên gần hai thiên vị, vượt qua kiểm tra.

- Dịch Nhược Vũ! Kiếm Sư tiểu thiên vị. Nửa năm tăng lên một thiên vị. Đột phá đẳng cấp, vượt qua kiểm tra.

- Triệu Thiên Diệp! Kiếm Khách đại thiên vị đỉnh. Nửa năm tăng lên một thiên vị, vượt qua kiểm tra.

- Tây Môn Vô Ngân! Kiếm Khách đại thiên vị. Nửa năm tăng lên một thiên vị, vượt qua kiểm tra.

Tiếp đó, đám đệ tử cứ lần lượt đi ra khỏi Kiếm Trì. Rất nhanh, một ngày trôi qua. Trong ngày đầu tiên khi Kiếm Trì mở lại, có hơn ba mươi đệ tử đi ra. Tất cả mọi người ít nhất cũng đạt được yêu cầu mà Lạc Thiên Phong đưa ra.

Ngày thứ hai, lại có hơn ba mươi người đi ra. Nhưng trong số ba mươi người đó lại có gần mười người không đạt được yêu cầu. Ngoại trừ một gã Kiếm Khách tiểu thiên vị, những người khác đều do đột phá tới cảnh giới Kiếm Khách mà thất bại. Cả chín người còn lại tu vi bị phế. Trong số đó thì hai người bị tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch bị đứt chỉ còn có thể cố gắng mà ra khỏi Kiếm Trì.

Kể cả tên Kiếm Khách của Lạc Nhật phong, Lạc Thiên Phong không hề lưu tình, trục xuất cả mười người ra khỏi nội tông. Nhưng trước khi họ đi vẫn cho mỗi người một vụn tử ngọc tề. Về phần sau này, mười người đó như thế nào cũng không còn là chuyện của nội tông nữa.

Mà trong nhóm đệ tử thứ hai, Đoạn Thanh Vân và Dư Cập Hóa cũng đi ra. Trong đó, Đoạn Thanh Vân thuận lợi đột phá tới Kiếm Khách tiểu thiên vị. Dư Cập Hóa cũng đạt tới Kiếm Khách trung thiên vị đỉnh.

Ngày thứ ba, cả năm người đều nhú mào. Bởi vì, mười người đứng đầu Long Phượng bảng đều đã ra hết ngay ngày đầu tiên, chỉ còn lại Lạc Thanh vẫn chưa đi ra.

“Chẳng lẽ đã chết?”

Mấy người Huyền Thanh thầm nhủ trong lòng. Dù sao thì chuyện kiếm giả đột phá không được mà bị tẩu hỏa nhập ma rồi chết cũng có khi xảy ra. Ở trong tông, hàng năm đều có những chuyện như vậy.

Nhưng trong suy nghĩ của bọn họ, Lạc Thanh hoàn toàn có thể so với Lạc Thiên Vũ. Nếu như bị như vậy thì đúng là tông môn tổn thất quá lớn. Dù sao ngay cả vị sư thúc của bọn họ cũng rất coi trọng hắn. Nếu không có chuyện gì xảy ra trong tương lai, tông môn có một gã Kiếm Chủ chuẩn đại sư có được Phong Lôi kiếm khí là chuyện chắc chắn.

Nhưng bây giờ, thực sự là làm cho người ta cảm thấy thất vọng. Nét mặt của năm người Lạc Thiên Phong thoáng có chút không vui. Tiếp đó, hơn ba mươi tên đệ tử cuối cùng cũng lục tục đi ra. những mãi cho tới khi mặt trời ngả về Tây, vẫn không hề thấy bóng dáng.

- Đáng lẽ hắn cũng phải đi ra rồi. - Huyền Minh trầm giọng nói:

- Chúng ta đi vào nhật xác.

Đến bây giờ, năm người ước chừng hơn một trăm người đi vào thì vượt qua kiểm tra khoảng bảy mươi người. Trong đó, mức độ tăng tiến tu vi khiến cho cả năm người đều hài lòng. Đối với luận kiếm vào ba năm sau giữa ngũ phong, cả năm người đều có đầy sự tự tin. Thanh Ngọc, Phù Vân cuối cùng cũng thấp hơn Tử Hà tông một bậc.

- Vào đi thôi! - Âm thanh bình thản, Lạc Thiên Phong đi vào vàng sáng.

Đúng vào lúc cả năm người mới bước được hai bước:

- Chờ một chút. - Lạc Thiên Phong đột nhiên quát khê.

Trong ánh mắt của năm người, vàng sáng lại một lần nữa dao động. Một bóng người cao lớn từ trong đó đi ra.

- Lạc Thanh! - Cả năm người đều nhìn chăm chú. Thanh Luyện Tâm kiểm độc nhất vô nhị chỉ có duy nhất của một mình hắn không còn có của ai khác.

Ánh mắt năm người di chuyển khắp từ đầu đến chân khiến cho Lạc Thanh có cảm giác bị soi mói, tuy nhiên lại không hề cảm nhận thấy bất cứ một chút thần thức nào. Tuy nhiên, hắn cũng không mở miệng, chỉ khom người thi lễ với năm người.

- Lạc Thanh! Kiếm Sư tiểu thiên vị đỉnh! Kiếm Chủng cũng cố viên mãn. Tăng lên gần hai thiên vị. Vượt qua kiểm tra. - Lần này do tông chủ Lạc Thiên Phong tự mình nói. Ngoại trừ Huyền Thanh, ngay cả bốn người Lạc Thiên Phong đều có chút kinh ngạc. Lúc trước đi ra có mấy người đạt tới Kiếm Sư tiểu thiên vị nhưng Kiếm Chủng đều không củng cố.

Tuy nhiên, Huyền Thanh biết Lạc Thanh lĩnh ngộ rất sâu đối với lực lượng có thuộc tính. Vì vậy có thể đạt tới mức độ này hắn đã đoán được. Liếc mắt nhìn Lạc Thanh một cái thật sâu, Lạc Thiên Phong nói:

- Được rồi! Người đi đi.

Sau đó, năm người Lạc Thiên Phong đi vào giữa Kiếm Trì. Một lát sau, năm người mang theo mấy người đi ra. Những người đó đã chết được vài ngày, nhưng do trong Kiếm Trì nguyên khí dày đặc nên vẫn giữ thi thể của họ không bị thối rữa. Mặc dù nét mặt vẫn còn hồng nhưng làn da đã hoàn toàn cứng ngắt.

Đến bây giờ, thời gian nửa năm tu luyện trong Kiếm Trì đã kết thúc. Gần một trăm người đi vào thì có sáu mươi tám người vượt qua kiểm tra. Hai mươi người không đạt yêu cầu bị trục xuất khỏi nội tông. Trong số hai mươi người đó có hai Kiếm Khách tiểu thiên vị. Sáu người tu vi bị phế. Mười ba người còn lại thì đều bị tẩu hỏa nhập ma, kiếm nguyên bạo phá mà chết. Trong số mười ba người đó còn có hai nữ đệ tử của Phiêu Miểu phong.

Sau đó, không khí trên năm ngọn núi lại trở lại bình thường. Sau khi Thú Khư bạo động không còn, Ngoại Sự đường cũng không phát ra một nhiệm vụ nào nữa. Tất cả đệ tử đều chìm vào trong sự tu luyện. Lúc này ở trong tông, sự phân hóa giữa mạnh và yếu đã càng thêm nghiêm trọng. Người mạnh càng mạnh mà người yếu thì dù có dốc hết sức đuổi theo, nhưng do tư chất và thời gian nửa năm trong Kiếm Trì lại càng cách xa.

Cứ như vậy, luận kiếm giữa năm ngọn núi càng lúc càng tới gần. Thời gian hai năm thoáng cái đã trôi qua.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

137. Chương 30: Đại Lễ Kế Vị

Những bông tuyết trắng bay đầy trong không trung.

Những cơn gió Bắc thổi xuống khiến cho bông tuyết rải đầy khắp núi đá, khe suối, động ruộng... Tất cả chỉ có một lớp tuyết trắng tinh bao phủ. Bất luận là thứ gì lộ ra bên ngoài đều chuyển thành màu trắng. Mặt đất phủ một lớp tuyết dày tới cả thước. Năm nay, khu vực Tử Hà tông so với năm ngoài lại càng lạnh hơn.

- Đại sư huynh! - Nơi đại môn của Triều Dương cung, hai gã đệ tử ngoại môn đứng canh cửa khom người, hành lễ với một thanh niên mặc một bộ võ phục màu trắng. Ánh mắt bọn họ có chút kính sợ. Sau lưng thanh niên có đeo một thanh kiếm to màu đen.

Phất phất tay, người thanh niên hơi mỉm cười với hai người rồi đi xuống núi. Nhìn theo bóng lưng của người thanh niên, hai gã đệ tử phát hiện, nơi hắn đi qua, trên mặt đất chỉ xuất hiện một dấu chân sâu nửa tấc. Mà vào lúc này, tuyết vẫn vẫn rơi dày như trước, nhưng thời gian mới chỉ chừng một nhịp hô hấp.

Bước trên lớp tuyết dày, Lục Thanh thử đem Tấn Lôi bộ trong Phong Lôi quyết vào Phong Lôi bộ. Bước chân của hắn hết sức nhẹ nhàng, như vượt qua không gian mà dẫm lên mặt tuyết chỉ để lại một dấu chân mờ nhạt.

Ngoại trừ Luyện Tâm kiếm sau lưng, bộ trang phục màu trắng của Lục Thanh như hòa vào với quang cảnh xung quanh. Tốc độ của Lục Thanh từ từ nhanh dần lên khiến cho khoảng cách giữa hai bước chân từ từ đạt tới mười trượng, để lại phía sau một cái bóng rõ ràng.

Khi dừng chân ở chân núi, Lục Thanh từ từ thoát ra khỏi trạng thái lĩnh ngộ. Tấn Lôi bộ vốn khác Phong Lôi bộ nhưng lại có cùng hiệu quả. Chỉ có điều Tấn Lôi bộ theo đuổi cực nhanh mà Phong Lôi bộ lại đi theo sự biến ảo, tốc độ chậm hơn một chút. Nhưng bây giờ, tham khảo một chút Tấn Lôi bộ lại có thể giải quyết được cái bóng sau lưng. Coi như có thu hoạch được một chút.

Lắm bầm vài câu, Lục Thanh quay đầu nhìn về phía Triều Dương phong, nói:

- Hai năm rồi...

Hai năm trôi qua kể từ sau khoảng thời gian tu luyện trong Kiếm Trì. Trong hai năm, khu vực Tử Hà tông không hề có chuyện gì lớn xảy ra. Ngược lại, do luận kiếm giữa năm ngọn núi sắp đến nên tất cả đệ tử đều chìm vào tu luyện.

Còn Lục Thanh vào một năm trước, trong buổi luận kiếm đã thắng Nhiếp Thanh Thiên, đành lấy được thân phận Đại sư huynh của Triều Dương phong. Thật sự là do hắn còn trẻ nên từ sau đó, tất cả đệ tử Triều

Dương cung, ngoại trừ lễ tiết ra còn đều gọi hần là Đại sư huynh. Mà Lục Thanh nghe cách xưng hô như vậy liền cảm thấy thoải mái hơn nên cũng vui vẻ đón nhận.

Di chuyển một đoạn được dài, cuối cùng vào lúc màn đêm buông xuống, Lục Thanh cũng về đến Triều Dương trấn.

Năm nay có một ý nghĩa quan trọng đối với Lục Thanh. Bởi vì qua năm mới cũng chính là lúc mà hần tới tuổi trưởng thành, đủ tuổi để kế thừa vị trí gia chủ Lục gia. Với tâm cảnh của Lục Thanh cũng không khỏi cảm thán.

- Trấn thủ đại nhân. - Một số trấn dân đang bày hàng trên đất biết Lục Thanh nên khi nhìn thấy hần trở về đều nhiệt tình bắt chuyện.

Từ nhỏ sống ở trong trấn nên Lục Thanh hiểu rõ do không có được mười bách ngọc tệ nên bọn họ không thể tiến vào trong phường thị để mà mua bán.

Đối với bọn họ, Lục Thanh chẳng hề có chút phân biệt. Bất cứ người nào cũng trả lời một câu khiến cho rất nhiều chủ quán càng có cảm giác tốt hơn đối với Lục Thanh.

Thực ra, trong trí nhớ của một số lão nhân thì người của Lục gia hoàn toàn khác với những gia tộc khác vẫn hay khinh người. Trái lại, nhiều lúc, người của Lục gia xuất hiện cũng không bao giờ lần ắt kẻ khác. Mà bây giờ, Lục Thanh cũng lại tiếp theo cách đối xử đó.

- Thiếu chủ! Người đã về. - Trên tảng đá trước trang viện của Lục gia, Dịch lão và hai gã người hầu đứng đợi ở đó từ lúc nào. Hiển nhiên, là bọn họ đã biết thời gian trở về của Lục Thanh.

- Phu nhân ở trong đại viện chờ thiếu chủ lâu rồi.

Lục Thanh nghe thấy vậy ngẩn người, nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh. Hần gật đầu rồi đi về phía đại viện. Sau lưng, nét mặt Dịch lão của chút vui mừng: “Lão gia! Thiếu chủ càng lúc càng giống ngài”.

Xuyên qua vài cái hành lang, có lẽ do sang năm mới còn có đại lễ kế vị nên tất cả lan can và xà chính đều thay đổi. Ngay cả đá trên mặt đất ở một số nơi cũng được tu sửa.

Đi tới đại viện, vào lúc này, tuyết đã ngừng rơi. Nhưng Nhan Như Ngọc đã đứng ở trong sân chờ hần từ lúc nào. Nàng khoác một bộ áo lông cừu, trên đó dính đầy những bông tuyết. Mái tóc đen trên đầu cũng dính đầy tuyết nhưng với nhan sắc của Lục Thanh vẫn thấy được vài sợi tóc bạc.

Trong lòng cảm thấy hơi đau xót, bởi Lục Thanh biết mấy năm qua, toàn bộ Triều Dương trấn đều được mẹ hần và Dịch lão quan tâm. Gia nghiệp lớn như vậy đặc biệt là năm đầu tiên không có sự chống đỡ của phụ thân nên có rất nhiều thế lực bên ngoài nhòm ngó. Bất luận ở phường thị hay các phương diện khác cũng đều chen ép sản nghiệp của Lục Thanh. Mãi cho tới khi hần ở Lạc Nhật thành đánh bại Tư Đồ Trọng rồi bước vào vị trí thứ mười trên Long Phượng bảng, mới có thể khiến cho các thế lực đó từ từ bỏ đi ý định.

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh lấy Luyện Tâm kiếm và Niệm Vân kiếm đặt lên lan can. Đây là lần đầu tiên trong ba năm qua, hần không hề e ngại mà gỡ kiếm xuống. Bởi vì, hần hoàn toàn tự tin vào thực lực của mình.

- Mẹ... - Lục Thanh lên tiếng.

Quay đầu lại, Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Về rồi à?

Vừa đi tới gần, Lục Thanh gật đầu nói:

- Đã về.

Mặc dù chỉ ngắn gọn vài chữ nhưng trong đó là chứa đầy tình cảm khiến cho Lục Thanh cảm thấy ấm áp.

- Qua năm mới... - Dừng lại một chút, Nhan Như Ngọc mới mở miệng nói:

- Người chuẩn bị tốt chưa?

Mỉm cười, Lục Thanh nhìn những nếp nhăn trên khuôn mặt mẫu thân rồi nói:

- Mẫu thân yên tâm. Con chuẩn bị tốt rồi.

Thời gian từng ngày trôi đi, năm mới nhanh chóng tới gần, không khí trong Triều Dương trấn càng lúc càng náo nhiệt. Sau mười ngày, cuối cùng thì năm mới cũng tới trong một trời đầy tuyết. Không thể nghi ngờ rằng đây chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong năm của Triều Dương trấn. Nó làm cho người ta như sống lại lúc còn bé, vui vẻ không hề có chút lo lắng.

Sau khi năm mới qua được vài ngày, Triều Dương trấn chợt náo nhiệt hẳn lên so với bình thường. Nơi đây có rất nhiều người lạ mặt xuất hiện. Bọn họ hoàn toàn khác với những người vẫn đến mua bán. Trong số họ, có rất nhiều người ăn mặc lịch sự, lại còn có cả kiếm giả khí thế kinh người. Một số người dân trong trấn còn phát hiện ra rằng ngay cả những trấn vệ cũng phải cung kính với họ.

Đồng thời, họ cũng biết rằng mấy ngày nữa là tới đại lễ kế vị gia chủ Lục gia. Tất cả những người đó đều tới Triều Dương hiên để ở.

Mãi cho tới ngày thứ ba, ngoài trang viện của Lục gia treo hai cái đèn lồng màu hồng rất to. Trước cửa có một cái bồn được làm bằng tử ngọc, bên trong đựng nước suối Bích Hàn đàm. Mỗi một khách nhân đều tự giác lách sang một bên.

- Hoàng Phủ gia tộc, Tam trưởng lão Hoảng Phủ Dục đến. Hạ lễ một vạn tử ngọc tệ, một thanh Hỏa Ngọc kiếm bát phẩm. Một tác tử ngọc tâm tỳ.

- Gia tộc Tây Môn! Nhị trưởng lão Tây Môn Tín đến. Hạ lễ năm nghìn tử ngọc tệ. Ba thanh Hàn Thiết kiếm thất phẩm. Hai cây nhân sâm tám mươi năm.

- Tứ trưởng lão Diệp Khai của Diệp gia đến. Hạ lễ một vạn tử ngọc tệ. Hai thanh Trầm Ngân kiếm thất phẩm. Hai khối phục linh chín mươi năm.

- Tam trưởng lão Nhạc Sơn của Nhạc gia đến. Hạ lễ một vạn năm ngàn tử ngọc tệ. Ba thanh Hỏa Đồng kiếm bát phẩm.

- Nhị trưởng lão Tư Đồ Ngân của gia tộc Tư Đồ đến. Hạ lễ bốn thanh Huyền Kim kiếm bát phẩm. Một cây sâm vương trăm năm.

- Gia tộc Tư Đồ? - Đứng trong đại sảnh, Lục Thanh nghe thấy vậy mà sửng sốt. Bốn đại gia tộc khác đến không sao, nhưng không ngờ gia tộc Tư Đồ cũng phái người đến. Nhưng lập tức hắn liền nhếch mép cười lạnh. Hắn biết đây là gia tộc Tư Đồ có ý cầu. Nhưng nếu như hắn không có thực lực và tiềm lực thì chỉ sợ không có được chuyện này.

Nhưng lần này, gia tộc Tư Đồ đưa lễ cũng lớn. Mặc dù không có tử ngọc tệ, nhưng sau khi Lục Thanh đánh bại Tử Đồ Trọng đã lấy của bọn họ mười vạn Tử Ngọc Tệ. Lục Thanh còn nhớ rõ lúc đấy, lão tổng quản của gia tộc Tư Đồ đau lòng thế nào.

Mà hôm nay, bốn thanh Huyền Kim kiếm bát phẩm cũng tương đương với năm vạn Tử ngọc tệ. Chưa kể trong đó còn có một cây sâm vương trăm năm, có thể bán trong khu vực Tử Hà tông được mấy vạn Tử ngọc tệ.

Nói chung, lần này, gia tộc Tư Đồ rất có thành ý. Cho dù không có hảo cảm nhưng hôm nay là đại lễ kế vị, ngoài ra lại còn lão già Kiếm Chủ của gia tộc Tư Đồ vẫn khiến hắn hơi e ngại.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

138. Chương 31: Mượn Kiếm Tiên Tiếp Kiếm (thượng)

Hôm nay, Lục Thanh mặc một bộ võ phục màu trắng, trước ngực đeo kiếm ấn hộ pháp. Mái tóc dài tới vai được chải cẩn thận rồi được cột lại bằng một sợi dây trắng. Dù sao thì Lục Thanh cũng không phải là con một sách. Mặc dù hắn cũng thuộc rất nhiều kinh thư của thánh hiền, nhưng dù sao thì cũng vẫn là một kiếm giả thực sự đồng thời cũng là Chú Kiếm sư. Bất hấn đội mũ chắc chắn sẽ không phù hợp.

Phía sau lưng hắn mà một hương án thơm mát, có đặt bài vị của liệt tổ liệt tông Lục gia. Đặt trên hương án là Luyện Tâm kiếm và Niệm Vân kiếm. Để tỏ rõ sự tôn trọng, đây là lần đầu tiên, Lục Thanh mở lớp vải bọc của Niệm Vân kiếm, để lộ cái vỏ kiếm bằng da hươu, tỏa ra ánh sáng màu tím lơ mờ của Niệm Vân kiếm.

- Lục gia chủ đúng là còn trẻ. - Tam trưởng lão Hoàng Phủ Dục của gia tộc Hoàng Phủ cười dài một tiếng mà nói.

Hoàng Phủ Dục khoảng chừng bốn mươi tuổi, khí thể bản thân cũng có chút bất phàm. Mặc dù không tản thần thức nhưng Lục Thanh cũng cảm nhận được từ hơi thở và thuộc tính tu luyện của hắn mà phán đoán được tu vi đang ở Kiếm Khách trung thiên vị. Một gã trưởng lão cấp bậc Kiếm Khách tới đây, có thể thấy gia tộc Hoàng Phủ coi trọng Lục gia như thế nào.

Mà nhìn nụ cười của hắn mặc dù tỏ vẻ chân thành, nhưng khi Lục Thanh nhìn sâu vào trong mắt hắn thì lại không hề thấy điều đó.

Nghĩ đến đây, Lục Thanh cũng không tin chuyện Hoàng Phủ Dự mất tích mà gia tộc Hoàng Phủ không điều tra. Mặc dù chỉ là con thứ, không có thiên tư kiếm giả, không chiếm được sự sủng ái nhưng vẫn là con của gia chủ. Chuyện lớn như vậy ở Triều Dương trấn, chỉ cần gia tộc Hoàng Phủ phái người dò xét một chút là biết.

Sự thật cũng đúng là như thế, được Dịch lão đón tiếp đưa tới ngồi bên bữa tiệc, ánh mắt Hoàng Phủ Dục nhìn Lục Thanh có chút khác lạ. Lúc đầu, hai gã gia chủ ở hai nhánh của Lục gia trở lại Triều Dương thành, không ít thế lực cảm thấy ngạc nhiên. Dù sao thì với một số bí quyết chú kiếm mà tổ tiên để lại, hai nhà đó ở Triều Dương thành cũng vẫn được chú ý. Với thân phận đệ nhất thế gia ở Triều Dương thành, hiển nhiên là gia tộc Hoàng Phủ cũng sẽ biết được điều gì đó.

Tuy nhiên, sự tiến bộ của Lục Thanh khiến cho người ta quá mức sợ hãi. Vốn lúc đó, điều tra thấy tu vi của Lục Thanh đã bước vào cảnh giới Kiếm Khách khiến cho gia tộc Hoàng Phủ kinh hãi. Nhưng do lo lắng phản ứng của tông môn nên tầng lớp cao trong gia tộc cũng chưa đưa ra quyết định nào. Nhưng không lâu sau, lại từ Long Phượng bang thấy được vị trí của Lục Thanh. Tiếp sau đó, hắn còn đánh bại đại trưởng lão Tư Đồ Trọng của gia tộc Tư Đồ của Lạc Nhật thành.

Đối với Tư Đồ Trọng, gia tộc Hoàng Phủ là một trong năm đại gia tộc làm sao lại không hiểu. Kể từ đó, bọn họ không còn ý định dùng vũ lực đối với Lục Thanh. Đồng thời, trận chiến đó còn lôi ra lão tổ có tu vi Kiếm Chủ vẫn ẩn nấp của gia tộc Tư Đồ khiến cho thanh danh của họ cũng đứng đầu trong năm đại gia tộc.

Sau đó, Lục Thanh kế thừa chức vị hộ pháp của tông môn. Gia tộc Hoàng Phủ đã nhanh chóng quyết định vĩnh viễn chôn vùi câu chuyện về Hoàng Phủ Dự. Dù sao thì vì một đứa con thứ vô dụng để kiếm lấy một địch nhân có thực lực mạnh là chuyện không hề sáng suốt.

- Tại hạ Tư Đồ Ngân! Bái kiến Lục gia chủ. - Trên đại sảnh, Tư Đồ Ngân hơi thi lễ nói với Lục Thanh. Dù sao thì Lục Thanh cũng là hộ pháp của tông môn nên là một trưởng lão của một trong số năm đại gia tộc, chuyện này là điều nên làm.

Gật đầu, Lục Thanh giơ tay vẫy về phía Hoàng Phủ Dục và mấy đại gia tộc khác.

- Tư Đồ trưởng lão xin theo ta. - Dịch lão đứng bên tiến lên, mở miệng.

Đối với sự lạnh nhạt của Lục Thanh, Tư Đồ Ngân cũng chẳng để ý hay mất hy vọng. Mặc dù trong lòng không muốn, nhưng hắn vẫn thấp giọng nói với Lục Thanh:

- Lúc trước, gia tộc Tư Đồ chúng ta gây ra lỗi, mong Lục gia chủ có thể bỏ qua. Hai nhà chúng ta từ nay sẽ không xâm phạm lẫn nhau.

Nghe thấy vậy, Lục Thanh liền quay đầu nhìn về phía Tư Đồ Ngân. Dưới cái nhìn của hắn, Tư Đồ Ngân chỉ cảm thấy một thứ uy áp từ trong mắt đối phương bắn ra. Uy áp quá mạnh như vậy, hắn mới chỉ cảm nhận một lần từ lão tổ của gia tộc hắn.

“Người này có tu vi thật mạnh!”

Tư Đồ Ngân cảm thấy kinh hãi. Nhưng Lục Thanh chỉ hơi thả uy áp ra một chút rồi thu liễm lại, không đẩy Tư Đồ Ngân vào tình trạng xấu. Cố gắng đứng vững, Tư Đồ Ngân gắng giữ phong độ của một vị trưởng lão, thấp giọng nói:

- Lão tổ của ta sai ta đến đây để vấn an Lục gia chủ. Người hy vọng ngài có thể nhận rõ tình thế. Mọi người hòa thuận sống chung với nhau mới là cách hay nhất.

- Hay nhất? Chung sống hòa thuận? - Lục Thanh nghe thấy vậy cười lạnh.

- Tư Đồ trưởng lão không cảm thấy những lời nói đó buồn cười hay sao?

Tư Đồ Ngân nghe thấy vậy, khuôn mặt già nua cũng ửng đỏ. Lục Thanh lại nói tiếp:

- Người cũng chuyển lại lời nói của ta tới lão tổ người một câu rằng: Chờ sau khi ta đột phá tới Kiếm Chủ, khi thẩm tra Kiếm Chủ trong khu vực của tông môn bắt đầu luận kiếm, đến lúc đó mong lão nhân gia của người tới chỉ giáo. Xin mời.

Lục Thanh nói xong cũng không để ý tới khuôn mặt tái mét của Tư Đồ Ngân, đi xuống phía dưới nghênh tiếp đám gia chủ của các thế lực nhỏ.

Hừ lạnh một tiếng. Mặc dù đã đoán từ trước, nhưng Tư Đồ Ngân vẫn cảm thấy ứ họng, đồng thời có chút giật mình. Chẳng lẽ Lục Thanh có thể nắm chắc bản thân đột phá được tới Kiếm Chủ, chuẩn đại sư?

Qua khoảng hai canh giờ, các thế lực nhỏ cơ bản đều tới đông đủ. Do tông môn e ngại mấy đại gia tộc cùng với đám đệ tử tông môn cấu kết nên mấy người Đoạn Thanh Vân cũng không xuất hiện.

Mẫu thân Nhan Như Ngọc của hắn vẫn lẳng lặng ngồi trên, sắc mặt bình tĩnh nhìn mọi việc. Nàng thể hiện một sự ung dung. Ngay cả thanh kiếm tùy thân cũng dựng bên ghế. Năm đại gia tộc dẫn đầu hơn hai mươi thế lực cũng đều làm theo, thể hiện sự tôn trọng.

- Đã đến giờ! Bái tế liệt tổ liệt tông! - Khi mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, Dịch lão cao giọng hô.

Sắc mặt Lục Thanh trở nên trịnh trọng, tiến nhận của hạ nhân một cây hương, tới đốt ở cây nến cắm trên hương án. Lục Thanh chậm rãi quỳ gối lên cái bô đoàn được may bằng chỉ hồng.

- Nhất bái trời đất...

- Nhị bái liệt tổ liệt tông...

- Tam bái tổ sư Tử Hà...

- Lễ thành nhập đàn...

Cầm trong tay ba cây hương cắm vào trong bát hương, Lục Thanh nhìn về phía Nhan Như Ngọc.

- Lục Thanh tiếp lệnh! - Nhan Như Ngọc quát khẽ rồi lấy ra một cái chùy chú tạo to bằng ba nắm tay, toàn thân trong suốt màu đỏ.

- Từ bây giờ, người thấy cây chùy này như thấy gia chủ.

- Vâng! - Phía dưới, mười mấy chuông quỹ các sản nghiệp của Lục gia ở các nơi cùng lên tiếng.

Giơ tay tiếp nhận cây chùy tượng trưng cho thân phận gia chủ, Lục Thanh xoay người về phía trước.

- Bái kiến gia chủ! - Kể cả Dịch lão và tất cả mọi người của Lục gia đều khom người bái. Mà tất cả các thế lực chứng kiến cũng đều đứng dậy.

Xong xuôi, ánh mắt Lục Thanh nhìn khắp tất cả các thế lực, nói:

- Đầu tiên, ta xin cảm tạ các vị có thể đến đây dự lễ đón nhận gia chủ của ta. Lục Thanh hết sức hoan nghênh. Chúng ta đã mở tiệc rượu ở Triều Dương hiên, xin các vị chờ một chút tới đó uống chén rượu nhạt.

- Lục gia chủ khách khí rồi.

- Lục gia chủ còn trẻ như vậy mà đã kế thừa vị trí gia chủ, đúng là tấm gương cho đám hậu bối của gia tộc ta.

Các thế lực cũng khách khí đáp lại. Chỉ có năm đại gia tộc là giữ thân phận, không tham dự vào chuyện đó, đứng im một bên quan sát.

- Nhưng nếu hôm nay, các vị đã tới Lục gia của ta, thì ta có vài điều muốn nói. - Sau khi mọi người yên tĩnh, Lục Thanh lại mở miệng:

- Lục gia của ta luôn theo lời dạy của tổ tiên là không tranh đoạt với các thế lực khác, chỉ giữ thân phận chú kiếm mà thôi. Đồng thời, cũng vì Chú Kiếm phương của tông môn mà bồi dưỡng một số Chú Kiếm sư ưu tú. Lục gia của ta chỉ đơn thuần là muốn làm rõ ràng việc Chú kiếm. Các người có khi nào nhìn thấy Lục gia của ta và một thế lực nào khác tranh đoạt, hay chèn ép, hủy diệt một gia tộc nào chưa?

Dừng lại một chút, Lục Thanh nhìn xung quanh. Một luồng uy áp mạnh mẽ vô hình khuếch tán, bao phủ toàn bộ các thế lực trong đại sảnh. Ngoại trừ người của Lục gia, tất cả mọi người đều cảm nhận được có một khí thế bá đạo từ trên trời ép xuống. Nhất thời, nhiều kiếm giả khách khanh bảo vệ gia chủ biến sắc, tiến lên đứng chắn trước mặt gia chủ của mình.

Tuy nhiên, bọn họ dù sao cũng chỉ là khách khanh của một gia tộc nhỏ thì tu vi nhiều lắm cũng chỉ tới Kiếm Giả đỉnh phong. Một hai gia tộc có thể có được khách khanh có tu vi Kiếm Khách. Nhưng với thực lực bây giờ của Lục Thanh, khí thế của hắn làm sao bọn họ có thể chịu nổi.

Gần như chỉ trong nháy mắt, tất cả khách khanh và trưởng lão của năm đại gia tộc đều biến sắc, loạng choạng lui lại mấy bước. Đám khách khanh có tu vi Kiếm Giả, sắc mặt tái nhợt, máu chỉ chực dâng lên cổ. Trước mặt bọn họ, thân hình của Lục Thanh trong phút chốc chột biến thành Ma thần, tỏa ra khí thế như một ngọn núi lớn đè nặng trong lòng bọn họ.

Thấy đã đạt được hiệu quả, khí thế của Lục Thanh cũng lập tức thu hồi. Ánh mắt hắn lại nhìn quanh một vòng. Dưới ánh mắt ác liệt của Lục Thanh, ngay cả trưởng lão của năm đại gia tộc đang cảm thấy tức giận, chuẩn bị mở miệng liền nuốt ngay lời xuống ruột. Năm người bọn họ cảm thấy ánh mắt của Lục Thanh, chẳng khác gì một thanh cự kiếm, xuyên thấu tinh thần bọn họ. giống như, chỉ cần họ có động tác gì là hơi thở đó chẳng hề do dự biến họ thành những hạt bụi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

139. Chương 32: Mượn Kiếm Tiên Tiếp Kiếm (trung)

Ánh mắt sắc như dao, chọc vào tâm lý của mọi người. Lục Thanh lại nói tiếp:

- Lục Thanh ta còn trẻ, kiến thức nông cạn, cũng không giỏi mưu lược, mà cũng không muốn bị kéo vào trong những việc khác. Vì vậy mà ở đây, ta muốn nói rõ với các vị, đồng thời chuyển tới các thế lực không tới đây rằng, lời dạy Lục gia chúng ta không tranh giành vẫn luôn được giữ vững. Nhưng nếu có một thế lực hay một người nào đó trong khu vực tông môn ăn hiếp Lục gia của ta thì cho dù tu vi của Lục Thanh không cao, nhưng cũng sẽ dùng Luyện Tâm kiếm để hỏi tới các vị.

Uy hiếp! Đây là một sự uy hiếp trắng trợn. Bao nhiêu thế lực nơi đây cùng với năm vị trưởng lão đều cảm thấy khó chịu. Nhưng bọn họ cũng đều hiểu, Lục Thanh nói không có gì quá. Ngoại trừ gia tộc Tư Đồ, bốn đại gia tộc khác lúc đầu cũng có hành động, chỉ có điều không quá mức như gia tộc Tư Đồ mà thôi. Vì vậy mà sau khi Lục Thanh nổi lên nhanh chóng, bọn họ liền dừng lại tất cả những hoạt động trước đó.

Dịch lão đứng bên lạnh lùng nhìn tất cả mọi người. Mà đông đảo chưởng quỹ của Lục gia cũng gật đầu. Mặc dù vào lúc này, Lục Thanh làm vậy có chút quá khích, thậm chí không nể mặt. Nhưng chỉ cần Lục Thanh còn một ngày vậy thì có thể chắc chắn một điều rằng từ nay tới lúc đó, Lục gia luôn thuận buồm xuôi gió.

Cho tới bây giờ, trong khu vực của tông môn, các thế lực nhỏ bé có người nào mà không biết Lục gia xuất hiện một người với tư chất có thể sánh với người đứng đầu Long Phượng đệ nhất bang, Tử Hà kiếm Lạc Tâm Vũ, một kiếm giả thiên tài. Đồng thời, hắn còn kế thừa Phong Lôi kiếm khí của Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư. Đặc biệt là trong nội tông, danh tiếng của Lục Thanh bây giờ cũng chẳng kém so với Lạc Tâm

Vũ đang chuẩn bị độ nguyên kiếp là bao nhiêu. Thanh Luyện Tâm kiếm dài sáu thước bị đông đảo đệ tử ngoại môn bắt chước. Thậm trí trong số đệ tử ngoại môn của Triều Dương phong, hai năm qua có hơn mười người Trúc Cơ thành công, trở thành đệ tử nội tông.

Trong lúc các thế lực đang xấu hổ, một hạ nhân đột nhiên từ bên ngoài đi vào. Sau khi thì thầm bên tai Dịch lão mấy câu, dưới ánh mắt của mọi người, sắc mặt lão trở nên khó coi.

- Có chuyện gì? - Lục Thanh trầm giọng hỏi. Dịch lão quản lý Lục gia nhiều năm, việc có thể khiến cho lão biến sắc như vậy chắc chắn không thể bình thường. Nhan Như Ngọc cũng đã đứng dậy, tay phải sờ vào thanh Thủy Vân kiếm đang dựa bên ghế.

Cuối cùng thì sắc mặt của Dịch lão nhanh chóng hồi phục, nhưng âm thanh lại trở nên nghiêm trọng.

- Là Mạc Can, đệ nhất Chú Kiếm sư cấp thanh phạm của Thanh Ngọc tông.

- Đúng là Mạc mỗ! Nhưng đệ nhất thì không dám nhận. - Lúc này, một âm thanh kiêu ngạo từ bên ngoài vang lên, rồi có hai người xuất hiện. Người đi trước chừng hơn năm mươi, mặc một bộ áo đen. Người đó có mái tóc hoa râm, mái tóc mai trắng xóa. Gần như ngay cả ria mép cũng vậy. Hắn sải bước đi vào trong, đồng thời, một luồng khí thể nóng rực phả tới mặt mọi người.

Phía sau hắn là một gã thanh niên tu vi Kiếm Khách, đeo một cái đai lưng làm bằng da gấu. Sau lưng hắn là một thanh trường kiếm màu xanh. Chỉ có điều, gương mặt tuấn tú lại có một chút kiêu ngạo khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

- Không biết Mạc sư phụ từ Thanh Ngọc tông xa xôi tới đây. Dịch lão dâng trà. - Lục Thanh vẫn thản nhiên, nhắc nhở Dịch lão.

Đối với Mạc Can, Lục Thanh hiển nhiên là biết. Từ khi hắn mới tám tuổi, Mạc Can vượt đường xa tới khiêu chiến với phụ thân của hắn. Chỉ tiếc rằng lúc đó, Mạc Can vừa mới đạt tới Chú Kiếm sư cấp thanh phạm nên kinh nghiệm và thủ pháp còn chưa vững chắc. Vì vậy mà khi khiêu chiến với phụ thân hắn bị thất bại. Hơn nữa, hắn còn phải đem thanh thần kiếm Mộc Tinh kiếm cho phụ thân Lục Thanh.

Nhưng trước khi bỏ đi, Mạc Can cũng để lại một câu rằng: Đợi tới khi kỹ thuật thành thực sẽ trở về so tài lần nữa, đoạt lại Mộc Tinh kiếm.

Nhưng hôm nay, vào lúc Lục Thanh kế thừa vị trí gia chủ, hắn lại xuất hiện. Vì vậy mà mới khiến cho người ta hoài nghi ý đồ của hắn.

Quả nhiên, sau khi nghe Lục Thanh nói, Mạc Can khoát tay áo, nói:

- Ngồi, và trà không cần. Hôm nay ta đến đây là để lấy lại Mộc Tinh kiếm.

Vừa dứt lời, một số người biết sự tình năm đó, đặc biệt là năm vị trưởng lão của năm đại gia tộc đều đưa mắt nhìn nhau. Trận đấu đó bọn họ đều biết. Mặc dù không có kiếm khí tung hoành nhưng trận đấu đó của hai người chính lại đại diện cho Chú Kiếm của hai tông. Lục Vân thất cũng khiến cho Thanh Ngọc tông mất đi một chút mặt mũi.

Nhưng bọn họ không tin chuyện Lục Vân vì chú tạo thần kiếm cấp Kim Thiên mà bỏ mạng, Thanh Ngọc tông lại không truyền ra ngoài. Vì vậy mà việc Mạc Can nhân dịp này tới đây nói vậy mà bảo là không có ý đồ thì bọn họ không tin.

- Mộc Tinh kiếm? - Lục Thanh nhướn mày nói:

- Tiên phụ đã qua đời gần bốn năm. Mạc sư phụ tới sợ rằng không đúng lúc.

- Mạc trưởng lão của chúng ta trong năm năm qua đã du lịch rất nhiều khu vực của các tông môn, tài nghệ chú kiếm ngày càng tinh tiến. Hôm nay trở về bốn tông, cha người sớm qua đời chẳng lẽ lại không có di chúc gì hay sao? - Người thanh niên vẫn đứng bên Mạc Can liền mở miệng nói không hề khách khí.

- Người... - Dịch lão nghe vậy râu tóc dựng đứng. Mắt lão trợn ngược không thể giấu được cơn tức giận. Nhan Như Ngọc cũng nhíu mày, nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn Lục Thanh.

- Người là ai?

Chẳng hề có chút tức giận, Lục Thanh đưa tay cản Dịch lão lại. Hai năm qua, kiếm pháp của Lục Thanh tinh tiến nên ngay cả cách cư xử cùng từ từ có sự thay đổi. Đồng thời, do kinh nghiệm tăng lên nên lời nói so với trước kia lại càng thêm sắc bén.

- Người... - Gã thanh niên xanh mặt. Mạc Can nhướng mày, giới thiệu thân phận của gã thanh niên.

- Đây là Tần Mộc, ngoại tôn của tông chủ chúng ta.

- Ngoại tôn của tông chủ? - Lục Thanh nhìn Tần Mộc, nhếch mép cười:

- Ta còn tưởng rằng người nằm ngửa dựa hơi cha thì ra là dựa hơi ông.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sửng sốt, ngay cả trưởng lão của năm đại gia tộc cũng cười khở. Lời nói của Lục Thanh quá cay độc. Bọn họ biết đối với những nhân vật ở tầng lớp cao trong tông môn thì điều kiêng nhất không phải là sự nhục mà là nghi ngờ thực lực. Gần như tất cả các đệ tử của mỗi thể lực, ngay từ nhỏ đã được dạy dỗ một cách nghiêm khắc. Bọn họ kiêng nhất là bị người khác coi như dựa vào thể lực của gia tộc, ăn chơi trác táng.

Tần Mộc thân là ngoại tôn của tông chủ Thanh Ngọc tông nên e ngại điều đó cũng là chuyện hiển nhiên. Mà rõ ràng, Tần Mộc cũng không phải là một kẻ ăn chơi trác táng. Bây giờ, hắn mới mười chín tuổi, từ nhỏ đã được ngoại công dạy dỗ nghiêm khắc nên có được thực lực Kiếm Khách đại thiên vị đỉnh phong. Trong số những người trẻ tuổi của Thanh Ngọc tông, hắn đứng trong số năm người đầu tiên. Mà trong cùng lứa tuổi, lại càng không có người nào có thể sánh với hắn. Cũng giống như Lạc Tâm Vũ, Tần Mộc cũng là nhân vật thiên tài mấy trăm năm mới có của Thanh Ngọc tông.

Vì vậy, câu nói của Lục Thanh đối với Tần Mộc chắc chắn là sự sỉ nhục đầu tiên trong đời của hắn.

- Tiểu tử muốn chết! - Cho dù có bình tĩnh đến đâu thì vào lúc này, Tần Mộc cũng không thể dằn được cơn giận. Gần như trong nháy mắt thanh Mộc kiếm sau lưng đã ra khỏi vỏ. Một đạo kiếm khí màu trắng dài chính thước phóng thẳng tới ngực của Lục Thanh.

- Trường sanh kiếm khí. - Những kiếm giả có kiến thức của các thể lực kêu lên kinh ngạc. Đây là Mộc chân kiếm khí nổi danh của Thanh Ngọc tông.

Thanh kiếm của Tần Mộc nhanh như tia chớp, nhưng lại vẫn để cho người ta nhìn thấy rõ thân kiếm màu trắng. Cảm giác trái ngược đó khiến cho mười một người tu vi Kiếm Giả có mặt muốn học máu. Còn năm vị trưởng lão thì cũng nghiêm trọng, có chút khiếp sợ nhìn Tần Mộc ra tay. Mà bên cạnh Tần Mộc, Mạc Can vẫn đứng im.

Cảnh giới cử khinh nhược trọng! Lục Thanh liếc mắt một cái đã nhận ra kiếm pháp này huyền ảo thế nào. Nhưng rõ ràng là do mới bước vào cảnh giới Cử khinh nhược trọng nên Tần Mộc vẫn còn ngượng ngịu, chưa tới mức thành thục.

Vào lúc này, sau lưng Lục Thanh là hương án có đặt bài vị của liệt tổ liệt tông khiến cho hắn không thể tránh.

Lấy tay làm kiếm, đầu ngón tay xuất hiện một điểm sáng mờ mờ màu xanh tím. Lục Thanh từ từ điểm về phía trước. Chẳng hề có tiếng kiếm khí cắt gió vang lên, cũng không giống như sự tưởng tượng của mọi người về Phong Lô kiếm khí. Ngón tay của hắn trong mắt mọi người hết sức thông thả, giống như một ngọn núi cao nằm trên mặt đất. Tuy nhiên tốc độ lại cực nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước Trường Sinh kiếm khí của Tần Mộc.

“Vù...”

Giống như một con sóng bắn tung những bọt nước. Đạo Trường Sinh kiếm khí của Tần Mộc trong nháy mắt vỡ thành vô số điểm trắng nhỏ, rồi bị Lục Thanh vung tay làm cho tan biến.

Đến lúc này, sắc mặt Mạc Can cuối cùng cũng trở nên nghiêm trọng. Trên đường đi xuyên qua khu vực Tử Hà tông, hắn thường nghe được một số kiếm giả bàn luận sự tích của Lục Thanh. Thậm chí, họ còn nói hắn có thực lực đứng đầu trong số người trẻ tuổi của Tử Hà tông. Nhưng cho dù nghe thấy vậy, hắn vẫn nghĩ dù sao thì cũng chỉ là một thiếu niên mới trưởng thành, cho dù lợi hại đến mấy cũng không thể có kinh nghiệm chiến đấu và cảnh giới kiếm pháp cao hơn hắn được.

Thậm chí, hần còn hoài nghi có phải Tử Hà tông đang muốn tăng uy vọng trong khu vực nên cố ý thổi phồng. Vào lúc này, hần mới phát hiện bản thân đã sai lầm, hơn nữa còn sai trầm trọng. Một chỉ vừa rồi của Lục Thanh đã thể hiện cảnh giới Cử khinh nhược trọng thành thực như thế nào. Ý cảnh trong đó sinh sôi không ngừng, ngay cả hần cũng phải chịu thua. Hơn nữa, một chỉ của Lục Thanh hết sức thoải mái chứng tỏ tu vi của hần đã đạt tới cấp bậc Kiếm Sư.

- Lục gia chủ có kiếm pháp và tu vi cao thật. - Kéo Tần Mộc đang kinh ngạc sang một bên, Mạc Can bước lên mỉm cười. Đồng thời, hần thầm thở dài. Chẳng trách mà trước khi đi, tông chủ đã nói với hần rằng Tần Mộc còn thiếu kinh nghiệm nhiều lắm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

140. Chương 33: Mượn Kiếm Tiên Tiếp Kiếm (hạ)

Lục Thanh mỉm cười, dắt chùy lệnh tượng trưng cho thân phận gia chủ vừa mới nhận vào bên hông, nói:

- Không nói tới tu vi kiếm pháp. Con đường kiếm đạo, Lục Thanh ta mới chỉ là một đứa trẻ mới tập tễnh đang học bước, vẫn còn chưa vững, càng chưa dám nói tới việc chạy.

Mạc Can nghe thấy vậy mà cứng người. Xem ra hôm nay Lục Thanh cũng không có ý định bỏ qua hần, chỉ sợ sẽ có chút phiền phức.

Âm thanh của Lục Thanh lại thay đổi, nói:

- Mới nghe nói Mạc sư phụ trong năm năm qua đã du lịch rất nhiều khu vực của các tông môn, kỹ nghệ Chú Kiếm ngày càng tinh tiến. Không biết đã đạt tới mức độ Kim Thiên hay chưa?

- Cấp độ Kim Thiên? - Mạc Can nghe thấy vậy mà sửng sốt, nhưng ngay lập tức nét mặt trở nên kiêu ngạo:

- Mặc dù còn chưa đạt tới Kim Thiên, nhưng tài liệu chú tạo Thần kiếm Kim Thiên đã được lão phu chuẩn bị đầy đủ. Chỉ chờ lão phu ôn lại những kiến thức sau năm năm du lịch là có thể mở lò, chú kiếm. Đột phá tới đẳng cấp Kim Thiên.

Nhưng lời vừa mới thốt lên, Mạc Can cảm thấy có gì đó không ổn. Quả nhiên, chỉ thấy Lục Thanh khẽ cười, nói:

- Ta nghĩ chư vị cũng đã nghe thấy. Mạc sư phụ! Mời về đi.

- Người chê lão phu không làm được? - Mạc Can nghe vậy, sắc mặt trở nên âm trầm. Một luồng hơi thở nóng bỏng tỏa ra xung quanh. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của những người đang có mặt, trong lòng hần trầm hần xuống.

Lắc đầu, Lục Thanh trịnh trọng nhìn Mạc Can nói:

- Mạc sư phụ! Xin lỗi! Nhưng người lại thua rồi. Cách đây bốn năm, tiên phụ đã đạt tới đẳng cấp Kim Thiên.

Câu nói vọng vào tai chẳng khác nào một tiếng sét, khiến cho Mạc Can sửng sốt. Bởi vì chuyện đó cũng rất lâu nên khi hần trở về tông môn cũng không nghe nói tới chuyện thần kiếm Kim Thiên của Tử Hà tông. Mà năm đó, mặc dù Lục Vân gây ra dị tượng của thần kiếm cấp Kim Thiên, nhưng cuối cùng lại phải chết. Vì vậy mà ngoại trừ Huyền Thanh và một số người ra cũng không có người nào nhìn thấy thần kiếm Kim Thiên của Lục gia. Đa phần mọi người trong lòng đều công nhận, nhưng lại không hề nói ra.

Hơn nữa, khi Lục Vân mới mất, Lục gia không còn vị cao thủ Kiếm Sư trấn giữ nên sợ gây ra chuyện người khác tới tranh đoạt vì vậy mà cũng im lặng không công bố chuyện đó ra ngoài. Vì vậy mà tới bây giờ cũng không có nhiều người biết được tên của Niệm Vân kiếm.

Mãi cho tới hôm nay, sau khi Lục Thanh tiếp nhận vị trí gia chủ, mới mở Niệm Vân kiếm ra. Mà vào lúc hần dâng hương, các thể lực cũng nhìn thấy rõ, bên cạnh thân của Luyện Tâm kiếm còn có một thanh thần

kiếm cấp Kim Thiên đang tỏa ra ánh sáng màu vàng. Mặc dù thần kiếm vẫn còn trong vỏ, nhưng một chút hơi thở của nó mang tới cho người ta một cái cảm giác vô lực.

Thần kiếm Niệm Vân cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

- Chuyện này là thật? - Ánh mắt Mạc Can có chút thất thần. Khi hắn vừa mới bước vào đại sảnh đã cảm nhận được một hơi thở có linh tính thuộc về thần kiếm. Làn hơi thở đó mạnh hơn nhiều so với những thanh thần kiếm thanh phàm mà hắn đã gặp. Chỉ có điều do chưa tận mắt nhìn thấy nên hắn cũng không chắc chắn cho lắm.

Lục Thanh bước sang bên cạnh hai bước để lộ ra Luyện Tâm kiếm và Niệm Vân kiếm sau lưng.

- Thần kiếm Kim Thiên! - Mạc Can hô lên một tiếng kinh ngạc, vọt tới định chớp lấy.

- Mạc sư phụ tự trọng! - Không thấy động tác của Lục Thanh nhưng thế nào, chỉ thấy chân trái của hắn hơi dịch chuyển một chút, liền đột ngột xuất hiện cách đó một thước, chặn Mạc Can lại. Mà ngay tại vị trí cũ của hắn vẫn còn một cái bóng, sau một nhịp hô hấp mới biến mất.

Hiển nhiên là Mạc Can cũng không cam lòng. Thân hình hắn hóa thành một cái bóng, thậm chí trên người còn có lờ mờ một vàng kiếm khí hệ Hỏa. Nhưng Lục Thanh vẫn như quỷ mị, chẳng khác nào như bóng với hình. Cho dù Mạc Can xuất hiện ở đâu, hắn cũng luôn chắn trước mặt hắn. Trước mắt Mạc Can lúc này có một cái bóng như vượt qua sự hạn chế của không gian, di chuyển theo một quỹ tích huyền ảo.

Các thể lực đông đảo trong sân không ai có thể thấy rõ động tác của hai người. Tốc độ di chuyển của họ để lại vô số cái bóng khiến cho mọi người biết rằng đó là do tốc độ quá nhanh gây nên. Chỉ cần sau này, tu vi của họ có thể đạt tới mức độ đó thì cũng làm được tương tự.

Lục Thanh không hề giống với Mạc Can. Trên người hắn không hề có một chút kiếm khí. Thoáng nhìn thì hắn chẳng khác gì một người bình thường, bước đi một cách thong thả. Nhưng mỗi bước chân của hắn lại vượt qua khoảng cách rất xa giống như một thước chỉ còn lại chừng nửa thước. Cái cảm giác mâu thuẫn lần lượt xuất hiện trong lòng mỗi người.

- Đó là bộ pháp? - Trên chân tỏa ra chút ánh sáng màu hồng, Mạc Can dẫm vỡ một tảng đá trên mặt đất, lùi lại hai thước, lên tiếng hỏi.

Lục Thanh gật đầu, chẳng hề có ý định giấu diếm. Với thực lực của hắn bây giờ cũng chẳng cần phải giấu làm gì.

Nét mặt trở nên trịnh trọng, Mạc Can nói:

- Không ngờ người còn trẻ như vậy mà đã được truyền thụ Kiếm Nguyên công Địa cấp. Lão phu thấy người còn nhỏ, chỉ nghĩ có chút hư danh. Thì ra, ta đã tính sai người Tử Hà tông các người.

Âm thanh của chột thay đổi, Mạc Can lại nói:

- Làm sao ta có thể tin tưởng thanh thần kiếm Kim Thiên này là do phụ thân người chú tạo ra? Dù sao thì Lục gia của người cũng là một gia tộc chú kiếm. Nếu như có cất giấu một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên cũng là chuyện có thể.

Sắc mặt nghiêm túc, Lục Thanh mở miệng nói:

- Chẳng lẽ Mạc sư phụ nghi ngờ danh dự của Lục gia chúng ta?

Cất tiếng cười lạnh, Mạc Can phất tay áo, nói:

- Ta là người của tông môn khác. Danh dự của Lục gia các người ra khỏi tông môn chẳng có người nào tin tưởng. Nói không có bằng chứng. Hãy đưa chứng cứ ra đây. - Lời nói của Mạc Can thể hiện một thái độ ương ngạnh. Thực ra, hắn cũng chẳng có cách nào khác. Lần này, cho dù thế nào, hắn cũng phải lấy lại Mộc Tinh kiếm bởi nó có liên quan đến một chuyện trọng đại. Vì vậy mà vào lúc này, hắn không thể không lộ da đối phó với một tên tiểu bối như Lục Thanh.

Hôm nay là ngày bản thân thụ lễ kế vị, cho nên Lục Thanh vẫn giữ nguyên sự trấn định. Hơn nữa, trước bài vị của liệt tổ liệt tông, tránh động kiếm khí hay đổ máu. Nhưng vào lúc này, Mạc Can lại thừa dịp tới đây khiến cho sự kìm nén của hắn có chút lung lay.

Có gắng đè cơn tức xuống, Lục Thanh trầm giọng nói:

- Kiếm này tên là Niệm Vân, do chính tiên phụ chú tạo, trên đó có dấu vết của Đại Diễn tam thập lục chuy của Lục gia. Nhưng hôm nay là ngày tế tổ nên không thể động kiếm. Vì vậy, hãy để qua hôm nay, ta có thể để cho Mạc sư phụ xem một chút.

Lắc lắc đầu, Mạc Can mở miệng nói:

- Đại Diễn tam thập lục chuy là kỹ thuật truyền thừa của Lục gia các người. Các đời tổ tiên của người đều dùng nó để chú kiếm nên trên thân kiếm có dấu vết là chuyện bình thường.

Sắc mặt Lục Thanh trở nên lạnh lẽo, mà những người đứng quanh cũng đều sững sờ. Tới lúc này, tất cả mọi người đều nhận ra Mạc Can tới đây không phải với ý tốt. Chỉ sợ rằng việc hôm nay diễn ra không được lành cho lắm.

- Vậy Mạc sư phụ muốn như thế nào? - Sắc mặt Lục Thanh tối sầm lại.

Nhìn Niệm Vân đang nằm bên cạnh Luyện Tâm kiếm, ánh mắt Mạc Can lóe lên một tia sáng:

- Phụ thân của người đã qua đời, vậy thì chuyện năm đó bỏ đi. Còn thanh thần kiếm Kim Thiên của người cũng không đủ khiến cho ta tin tưởng. Trận tỷ thí, đánh cuộc thanh thần kiếm thanh phạm, lão phu cũng không yêu cầu Lục gia các người. Chỉ cần người trả lại thanh Mộc Tinh kiếm cho lão phu, đồng thời, đưa thanh Niệm Vân cho ta nghiên cứu mấy tháng thì mọi việc sẽ xóa bỏ.

Mạc Can vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngẩn người. Chưa ai đã từng thấy một ý tưởng hoang đường như vậy.

Sau khi nói xong, ngay cả khuôn mặt của Mạc Can cũng có chút ửng hồng, trong lòng cười khổ.

Ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, Lục Thanh nhìn Mạc Can sáng giọng nói:

- Mạc Can! Người coi thường ta là đùa trẻ lên ba hay sao? Lúc trước ta kính người là trưởng lão của Thanh Ngọc tông, một vị tiền bối Chú Kiếm sư, nhưng không ngờ người lại chẳng nề mặt, còn muốn mượn kiếm....

Hừ lạnh một tiếng, bộ võ phục màu trắng của Lục Thanh chợt bay phàn phật:

- Muốn có điều đó thì phải tiếp được của ta một kiếm.

Vừa dứt lời, Lục Thanh sử dụng Phong Lô bộ, thoảng cái đã vượt qua khoảng cách ba trượng giữa hai người. Hai ngón tay hắn khép lại thành kiếm, một đạo Phong Lô kiếm khí dài một tấc chui ra ngoài. Ngón tay của hắn điểm nhẹ một cái. Trong phút chốc, cánh tay của Lục Thanh như hóa thành một cột sét, chỉ để lại một cái bóng màu xanh tím trong không khí. Gần như cũng vào lúc Mạc Can kịp phản ứng, Phong Lô kiếm khí cũng tới trước mặt.

Đã đến mức này, cho dù có cố gắng chịu đựng thì cũng không phải là người quân tử, mà chính là giả tượng phu. Cho dù năm người Tư Đồ Ngân thì cũng hiểu bản thân không thể làm được tốt hơn Lục Thanh. Dù sao thì trong đại lễ kế vị của mình, nếu là bọn họ chỉ sợ trước khi Mạc Can mở miệng thì cũng đã trở mặt rồi. Lục Thanh có thể chịu đến bây giờ, đối với bọn họ đúng là chuyện khó tin.

Đối mặt với ngón tay của Lục Thanh, Mạc Can chỉ hơi thấy một cái quỹ tích kéo dài khiến cho trong lòng cảm thấy kinh hãi. Lão nhanh chóng vận khởi Kiếm Nguyên hệ Hỏa khắc toàn thân, dầm mạnh một cái xuống đất.

“Uỳnh...”

Hơn mười viên đá xanh bị một cước hất tung lên khỏi mặt đất. Một vầng kiếm khí hệ Hỏa cực nóng xuất hiện, ngăn cản Lục Thanh.

Không hề có ý định tránh né, kiếm chỉ của Lục Thanh chợt xoay tròn. Trên đầu ngón tay của hắn, nhất thời xuất hiện một ngọn lốc xoáy màu xanh. Lốc xoáy hơi tỏa ra những tia sáng màu xanh, chứa đầy Tồn Phong khí.

Phốc - -

Phốc - -

Phốc - -

Lốc xoáy màu xanh trong nháy mắt nghiền nát mười viên đá xanh thành bụi phấn rồi hút vào bên trong. Trong không khí vang lên những tiếng rít chói tai.

- Tiểu bối chớ có can rở! - Ngay và lúc Mạc Can kéo Tần Mộc nhanh chóng lui lại, một âm thanh tức giận từ ngoài sảnh vọng vào, tạo ra những tiếng vọng đình tai nhức óc.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ Phong Luận Kiếm

141. Chương 34: Khí Kiếm Chỉ! Đoạn Kiếm!

Đồng thời, một đạo kiếm khí hệ Mộc dài bảy trượng màu xanh biếc từ ngoài sảnh bắn vào. Trong nháy mắt, nó vượt qua Mạc Can mà lao tới Lục Thanh.

Hừ lạnh một tiếng, kiếm chỉ trên tay phải Lục Thanh vẫn giữ nguyên, tay trái điểm về phía trước. Nhất thời, một đạo Phong Lôi kiếm khí dài bảy trượng bắn ra khỏi đầu ngón tay của hắn. Trong mắt mọi người, đạo Phong Lôi kiếm khí do Lục Thanh bắn ra lao thẳng vào đạo kiếm khí hệ Mộc xanh biếc.

“Vù...”

Không hề có chút trở ngại, đạo kiếm khí hệ Mộc của đối phương chẳng khác nào lớp đất xốp, bị Phong Lôi kiếm khí nghiền nát. Sau đó, nó còn nương theo đường đi của đối phương mà phản công.

Mạc Can vẫn bị Lục Thanh bám lấy chỉ cảm thấy một luồng uy áp khổng lồ từ trên trời giáng xuống, quây chặt lấy thân hình, khiến cho lão hoảng sợ. Không ngờ thần thức của Lục Thanh lại mạnh đến vậy. Thần thức của hắn gần như bị Lục Thanh ép cho chỉ tỏa ra được chừng một trượng, cơ bản không thể nắm được cục diện.

Tay phải của Mạc Can đưa lên, hút lấy thanh Xích Hỏa kiếm đang đeo sau lưng, chém thẳng vào kiếm chỉ của Lục Thanh đang điểm đến trước ngực. Đồng thời, trên thân kiếm nhanh chóng được bao phủ bởi một vàng kiếm khí hệ Hỏa. Lưỡi kiếm đi tới đâu, không khí nơi đó trở nên vụn vụn. Nhìn uy thế một kiếm và cảnh giới của hắn thì rõ ràng là Mạc Can cũng đạt tới đỉnh phong của cảnh giới Cử khinh nhược trọng.

- Thanh nhi! Cẩn thận! - Nhan Như Ngọc vội kêu lên. Hai người gần sát với nhau, một kiếm của Mạc Can lại vô vùng nhanh. Mặc dù, kiếm chỉ của Lục Thanh được Phong Lôi kiếm khí bao phủ, nhưng cũng không thể đỡ được một kiếm này. Nhan Như Ngọc liếc mắt có thể thấy thanh Xích Hỏa kiếm của Mạc Can tỏa ra ánh sáng tinh khiết, chắc chắn phải tới bát phẩm.

“Xoẹt...”

Những đốm lửa bắn ra xung quanh. Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, kiếm chỉ của Lục Thanh ngang nhiên kẹp lấy Xích Hỏa kiếm của Mạc Can. Vào lúc này, Mạc Can chỉ cảm thấy Xích Hỏa kiếm như bị kẹp chặt trong một tảng đá rắn, không thể động đậy.

Sau khi kẹp lấy Xích Hỏa kiếm, trong mắt Lục Thanh chợt lóe lên chút ánh sáng. Trên cánh tay phải, một thứ kinh khí vô hình bắt đầu xuất hiện, trong nháy mắt lan tới kiếm chỉ.

“Ừnh...”

Trong ánh mắt kinh hãi của Mạc Can, thanh Xích Hỏa kiếm làm bạn với lão hơn mười năm, từ khi bắt đầu bước vào cánh cửa Chú Kiếm sư liền được hắn liên tục chú tạo lại. Cho tới hôm nay đã đạt tới bát phẩm.

Mặc dù trước đó, lão cũng chú tạo ra hai thanh thần kiếm Thanh Phàm, nhưng vẫn không thích bằng nó. Vậy mà vào lúc này, nó lại bị Lục Thanh dùng hai ngón tay kẹp gãy.

Ngay vào lúc, kẹp gãy thanh kiếm, Phong Lô kiếm khí đang bao phủ hai ngón tay của hắn, chợt bắn ra theo ngón trở.

“Bụp...”

Mạc Can trợn to mắt, nửa thanh kiếm bị gãy bắn ngược trở lại, xuyên thấu qua ngực phải của lão. Lực đạo của nó còn làm cho lão bắn ngược ra sau. Đồng thời, từ bên ngoài cũng vang lên một tiếng nổ ầm ầm cùng với một tiếng quát.

Tần Mộc đứng bên vẫn không thể tin vào mắt mình khi thấy Mạc Can bay ngược ra ngoài. Trên đường đi tới đây, hắn vẫn nhớ, Lục Thanh còn ít tuổi hơn hắn, khoảng chừng mười sáu tuổi. Vậy mà cảnh tượng trước mắt đã cho thấy thực lực mạnh mẽ của gã. Trong ấn tượng của hắn, trưởng lão Mạc Can có tu Kiếm Sư trung thiên vị đỉnh là một người rất mạnh.

Hai tháng trước, sau khi trở lại Thanh Ngọc tông, lão từng sử dụng kiếm pháp tinh thâm, phối hợp với Xích Viêm kiếm, cùng với cảnh giới Cửu khinh nhược trọng, đánh bại vị hộ pháp thứ mười một của tông môn. Nhờ đó mà vượt qua những lời đồn Chú Kiếm sư có thực lực không mạnh để leo lên vị trí trưởng lão của tông môn.

Tần Mộc không ngờ được rằng ngay cả một ngón tay của Lục Thanh mà Mạc Can cũng không đón được, lại còn bị trọng thương. Kẹp gãy thanh Xích Hỏa kiếm bát phẩm cần phải có một lực mạnh như thế nào? Tên tiểu tử này có còn là người hay không?

Vào lúc này, gần như trong đầu mọi người đều xuất hiện câu nói đó. Thân thể mạnh như vậy có lẽ chỉ có linh thú hệ Thổ, chuyên về phòng ngự mới sánh được.

“Bụp...”

Sau khi đoạn kiếm xuyên qua Mạc Can liền xuyên thấu cả lan can, để lại một cái lỗ thật sâu trên tường đá. Mà vị kiếm giả bắn ra đạo kiếm khí hệ Mộc, cũng từ ngoài cửa bay vào, đón lấy Mạc Can rồi hạ xuống phía sau Tần Mộc.

Lúc này, tất cả mọi người đều thấy được khuôn mặt của hắn. Đó là một người trung niên, mặc một bộ võ phục màu trắng, cao ước chừng sáu thước. Khuôn mặt của hắn rất anh tuấn, ánh mắt sáng như sao, trong tay cầm một thanh trường kiếm màu xanh dài bốn thước. Lúc này, nét mặt hắn hoàn toàn ngưng trọng nhìn chằm chằm về phía Lục Thanh. Đồng thời, hắn lấy một cái bình ngọc đưa cho Tần Mộc.

Cuối cùng thì sinh ra trong gia đình của tông chủ, cho dù kinh nghiệm chưa đủ, nhưng nhãn lực và kiến thức cũng đều rất mạnh. Vào lúc này, thấy người trung niên đi vào, nét mặt hắn cũng trở nên bình tĩnh, đưa tay mở nắp bình ngọc ra. Sau đó, hắn đổ ra một viên dược hoàn màu vàng rồi cho Mạc Can nuốt. Đồng thời, hắn cũng vận khởi Trường Sinh kiếm nguyên, phong bế kinh mạch trên ngực phải của Mạc Can làm cho ngừng chảy máu.

- Đan dược... - Lúc này, trong mấy thế lực nhỏ có tiếng kêu vang lên khiến cho ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía tay của Tần Mộc.

Cũng không thể trách được. Đan dược quá quý hiếm nên bọn họ cũng không thể có được một cách dễ dàng. Chỉ sợ cho dù bọn họ có xuất ra vô số Tử ngọc tệ, hay là những thanh kiếm đạt tới thất, bát phẩm thì cũng khó mà đổi được từ đám hộ pháp của tông môn hay phong chủ ngoại phong.

Trong số bọn họ, ngoại trừ một vài đại gia tộc ra, những thế lực nhỏ cơ bản không hề dám mơ tới đan dược. Cho dù người có thứ gì để đổi, nhưng thân phận khác biệt, nếu không phi là một vật phẩm quý hiếm đang rất cần thì hộ pháp của tông môn cũng không thèm để ý tới.

Nhưng ngay lập tức, mọi người lại nhìn về phía Lục Thanh. Lục Thanh sáng giọng nói:

- Người là ai?

Cho dù Lục Thanh mới xuất ra thực lực kinh người, nhưng người trung niên cũng từng trải rất nhiều, ánh mắt vẫn bình tĩnh, nói:

- Tại hạ là tam hộ pháp Hàn Phỉ của chủ phong trong Thanh Ngọc tông. Các hạ cũng là hộ pháp của Tử Hà tông không biết vì sao lại ra tay đánh trọng thương trưởng lão của tông môn chúng ta? Nếu như các hạ không nói ra lý do thỏa đáng, Hàn Phỉ nhất định phải lên Tử Hà phong các người, lý luận với Lạc tông chủ một chút...

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt, Lục Thanh cười lạnh một tiếng:

- Nói? Các hạ ẩn núp ngoài đó lâu như vậy, với tu vi Kiểm Sư đại thiên vị chắc rằng không tới mức độ nơi này xảy ra chuyện gì cũng hông biết. Đến bây giờ, Lục Thanh ta cũng không biết là các người vô ý tới đây gây rối, hay là các người đã có âm mưu từ trước.

Rùng mình một cái, Hàn Phỉ không ngờ đối phương lại biết hẩn ẩn nấp ngoài đại sảnh. Có thể không bị thần thức của hẩn phát hiện, chứng tỏ tu vi của đối phương đã vượt hơn hẩn rất nhiều. Hơn nữa, vừa tiếp một đạo Phong Lô kiếm khí của Lục Thanh, hẩn phải thi triển một thức kiếm pháp tinh thâm mới có thể cố gắng ngăn cản. Nhưng cánh tay phải cầm kiếm cũng trở nên tê dại.

Phong Lô kiếm khí bá đạo, không thể suy đoán được uy lực. Vốn nghĩ với hai vị Kiểm Sư bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ đòi lại công đạo mà tông chủ giao cho. Nhưng không ngờ, Lục Thanh còn trẻ mà đã có được thực lực mạnh như vậy. Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hẩn.

Mà vào lúc này, bị Lục Thanh nói toẹt trước mặt mọi người, Hàn Phỉ vẫn không bối rối, mở miệng nói:

- Mạc trưởng lão ở Thanh Ngọc tông chúng ta có địa vị và thân phận cao. Hôm nay, lão cùng với Tần Mộc tới quý tông. Để đảm bảo an toàn, tông chủ đại nhân phái ta đi theo để đề phòng bất trắc.

Lời nói của hẩn khiến cho đông đảo thế lực đều cảm thấy rùng mình. Lời nói của Hàn Phỉ cũng rất đúng. Tử Hà tông và Thanh Ngọc tông đều là tông môn cấp thanh phạm, có khu vực giáp nhau. Hai tông quan hệ với nhau có thể coi như hòa thuận. Nhưng nếu hôm nay, Lục Thanh mất bình tĩnh mà giết ba người này, thì cho dù đúng hay sai, Thanh Ngọc tông cũng nhất định tới để nói chuyện.

Mà giữa ba người, ngoại trừ Hàn Phỉ ra, hai người còn lại cũng không phải bình thường. Chưa nói tới Tần Mộc, chỉ riêng Mạc Can vừa là trưởng lão của Thanh Ngọc tông vừa là vị Chú Kiểm sư cấp thanh phạm duy nhất. Một khi lão chết ở Lục gia, thì tầng lớp của Thanh Ngọc tông chắc chắn sẽ tức giận. Vạn nhất mà khơi mào cho cuộc chiến giữa hai tông môn thì với việc tiến cấp lên Kim Thiên của tông môn, trong vòng trong năm Tử Hà tông không thể bùng phát chiến tranh. Đến lúc đó, để dẹp cơn giận của Thanh Ngọc tông, cho dù là Lục gia có quan trọng thì chỉ sợ tông môn cũng phải nhịn đau mà vất bỏ.

Dịch lão và Nhan Như Ngọc cũng đều biến sắc. Lục Thanh liền nhận được thần thức truyền âm của mẫu thân. Ngay sau đó, Lục Thanh nhướng mày, nhìn ba người Hàn Phỉ:

- Các người đi thôi. Việc này không cần phải nói nữa.

- Người đả thương Mạc... - Thấy câu nói của Lục Thanh có chút e ngại, Tần Mộc há miệng định nói. Thân là nhân vật đứng đầu trong số những người trẻ tuổi của tông môn, hôm nay hẩn hoàn toàn bị gạt sang một bên. Vì vậy vào lúc này, không đợi Hàn Phỉ lên tiếng, hẩn liền mở miệng.

Nhưng hẩn cũng chưa kịp nói hết câu. Không phải hẩn không muốn nói mà là không thể nói tiếp được. Từ trên người Lục Thanh, vào lúc này, chợt dâng lên một làn khí thế mạnh mẽ khiến cho không khí xung quanh xao động mạnh. Các thế lực đông đảo đứng trước Lục Thanh chỉ cảm thấy trong lòng như có một tảng đá lớn đè nặng. Vào lúc này, bọn họ có cảm giác như bước trong đầm lầy, không thể khống chế được thân thể, đứng im không nhúc nhích.

Đồng thời, một luồng ý niệm bá đạo, đâm thẳng vào tinh thần của bọn họ. Trên hương án sau lưng, Luyện Tâm và Niệm Vân cùng với những thanh kiếm trên lưng mọi người bắt đầu phát ra những tiếng leng keng. Tiếng kiếm ngân càng lúc càng cao, càng rõ, hòa lẫn vào với nhau.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

142. Chương 35 : Quyết Định

Ba người Tần Mộc đứng đối diện tinh thần chấn động, cho dù tay đặt trên kiếm nhưng thế nào cũng không thể nắm chặt.

Cố gắng đẩy hai người Tần Mộc ra phía sau, Hàn Phỉ cảm thấy di chuyển hết sức khó khăn.

“Đây chẳng lẽ là...?”

Hàn Phỉ không dám tin vào điều đó. Nếu như vào lúc này, Lục Thanh muốn giết hắn mà nói thì chỉ sợ rằng bản thân không ngăn cản nổi một chiêu.

Cùng là Kiếm Sư đại thiên vị mà không ngờ thực lực lại chênh lệch lớn đến thế. Chưa ra tay đã làm cho người ta đánh mất ý chí chiến đấu, như vậy thì chỉ có thể là....

- Kiếm ý... - Chẳng để ý tới kiếm khí hệ Mộc bị ép chặt lại bên người, Hàn Phỉ gắng gượng nhìn Lục Thanh chằm chằm mà hỏi.

Lắc đầu, nét mặt Lục Thanh vẫn bình thản:

- Cho các ngươi thời gian mười lần hô hấp, mau chóng ra khỏi Lục gia.

Hàn Phỉ biến sắc, ánh mắt có chút gì đó sững sờ. Hắn không nói nửa lời, che chở cho Tần Mộc và Mạc Can ra khỏi đại sảnh. Mạc Can vừa chịu ảnh hưởng thêm một lần nữa nên bị thương càng nặng thêm, sắp sửa hôn mê, chỉ cố gắng dựa vào Tần Mộc mà đi.

Tiếng kiếm ngân xé gió biến mất, mấy người nhà Lục gia sau lưng Lục Thanh vẫn bình thường, chỉ có sắc mặt hơi đỏ một chút. Mà người của các thế lực khác, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi tuôn như mưa. Trong số bọn họ thì người có tu vi cao nhất cũng chỉ tới Kiếm Khách. Vì vậy mà sau khi Lục Thanh thu khí thể lại, bọn họ cùng thở phào. Thậm chí còn có mấy người thuộc các thế lực nhỏ có tu vi Kiếm Thi, thậm chí Kiếm Nô do kiếm giả khách khanh của gia tộc còn bận lo cho bản thân nên vào lúc này đều mặt vàng như nghệ, bị thương nặng.

Nhưng không ai dám mở miệng. Vào lúc này, cho dù là năm người Tư Đồ Ngân cũng không ai muốn làm cho Lục Thanh nổi giận. Thực lực của Lục Thanh sau hai năm một lần nữa khiến cho bọn họ choáng váng.

Kiếm Sư đại thiên vị, đánh bại hai gã Kiếm Sư trung thiên vị và một gã cũng là Kiếm Sư đại thiên vị. Cho dù cuối cùng Hàn Phỉ không ra tay, nhưng với biểu hiện của Lục Thanh, gã đang cố gắng chống đỡ chắc chắn không đủ sức phản kháng.

Nói cách khác Kiếm Sư đại thiên vị bình thường đã không còn là đối thủ của Lục Thanh. Điều đó khiến cho Tư Đồ Ngân và bốn vị trưởng lão còn lại càng thêm sợ hãi. Căn cứ theo tình hình hôm nay thì cho dù là vũ lực của Lục gia yếu nhưng chỉ cần có Lục Thanh thì cũng đủ giúp cho thực lực của Lục gia ngang hàng với năm đại gia tộc. Thậm chí còn vượt qua.

Bởi vì Lục gia ngoại trừ sản nghiệp ở phương thì, lại còn phụ trách cả Chú Kiếm phương, bồi dưỡng Chú Kiếm sư, mỗi năm cung phụng cho dù cả năm đại gia tộc cũng không bằng. Vì vậy, trong suy nghĩ của năm người Tư Đồ Ngân, ngoại trừ thanh danh ra, Lục gia bây giờ còn cường thịnh hơn so với đời trước.

Nhìn ba người Hàn Phỉ rời đi, ánh mắt của Lục Thanh bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng lại không yên. Cuối cùng thì vẫn là do không có đủ thực lực, nếu không hẳn chẳng ngại mà không giết chết cả ba người cũng chẳng lo Thanh Ngọc tông trả thù. Còn Tử Hà tông của hắn cũng chẳng vì cơn giận của Tử Hà tông mà vất bỏ Lục gia. Thêm một người đặt tới cảnh giới Kiếm Hồn hoàn toàn có thể ngăn chặn Thanh Ngọc tông.

Tóm lại thực lực vẫn còn chưa đủ.

Lục Thanh còn nhớ rõ những lời nói của Huyền Thanh trước khi đi vào kiếm trì đối với mình. Tới hôm nay chỉ còn cách đại hội luận kiếm giữa năm núi một năm rưỡi. Chung quy hẳn cảm giác sẽ có một trận giông bão, giống như đại hội luận kiếm giữa năm ngọn núi lần này cũng không chỉ đơn giản là tích trữ lực lượng cho việc tiến cấp. Còn về việc không bình thường ở đâu thì Lục Thanh cũng không lần ra được đầu mối.

Nhưng hắn còn có thời gian một năm rưỡi. Trong khoảng thời gian này, hắn muốn toàn lực tăng tiến tu vi. Gần đây có tin tức nói rằng ở Thiên Vũ nhai trong Thú Khư xuất hiện một đám mây màu vàng tím. Kiếm giả tu vi thấp có lẽ không hiểu rõ lắm nhưng với Lục Thanh đã bước vào cảnh giới cao của Kiếm Nguyên thì biết rất rõ có Kiếm Sư độ nguyên kiếp.

Kiếp vân màu vàng tím chỉ sợ có Lạc Tâm Vũ tu luyện Tử Dương kiếm khí mới có thể gây ra, bởi đó rõ ràng là nguyên kiếp Dương Hỏa. Vì Dương Hỏa thực ra chính là Thái Dương chân hỏa, tiếp đón hoàn toàn khác với các loại lửa khác. Thái Dương chân hỏa cực nóng, bá đạo tới mức có thể so với kiếm khí có hai thuộc tính không thuộc ngũ hành cũng chẳng kém bao nhiêu. Cho dù là Lục Thanh cũng không nghĩ rằng Phong Lôi kiếm khí của bản thân có thể mạnh hơn. Mặc dù chênh có thể có nhưng chắc chắn không nhiều.

Ngoài ra còn có Diệp Cô Hàn đứng thứ hai trên Long Phượng bảng của Vân Vụ phong. Nửa năm trước, hắn đã đạt tới Kiếm Sư đỉnh phong, xuống núi tăng kinh nghiệm nên cũng rất có khả năng vượt qua nguyên khí kiếp đạt tới Kiếm Chủ. Đây là hai đại kinh địch của Lục Thanh trong đại hội luận kiếm sắp tới. Hơn nữa, cho tới bây giờ cả ba như cùng ăn ý với nhau chưa lần nào giao thủ. Hiển nhiên, cả ba đều chú tâm tới đại hội luận kiếm giữa năm ngọn núi sắp tới.

Sau khi ba người Mạc Can đến phá rối, Lục Thanh không còn có tâm mà tới Triều Dương hiền để uống rượu. Mà các thế lực khác cũng đều có mất, thấy thế đều đứng dậy, viện các lý do lần lượt rời đi. Không bao lâu sau, ngay cả năm đại gia tộc cũng đều đi hết, để lại đại sảnh trống trơn, cùng với một chút bữa bộn do trận giao thủ vừa rồi gây ra.

- Thanh nhi... - Nhan Như Ngọc cau mày đi tới bên cạnh Lục Thanh:

- Người có điều gì thì cứ quyết định. Bây giờ, người là gia chủ của Lục gia, cho dù người có quyết định gì thì tất cả cũng đều ủng hộ cho người.

- Bắt đầu bồi dưỡng vũ lực cho gia tộc. - Sau khi cho tất cả ra ngoài, chỉ để lại Dịch lão, suy nghĩ một chút, cuối cùng Lục Thanh cũng mở miệng ra nói.

- Vũ lực của gia tộc? - Nhan Như Ngọc nghe thấy vậy sửng sốt, nhưng rồi lập tức gật đầu. Dịch lão đứng bên cạnh chỉ hơi nhíu mày rồi trở lại bình thường.

Lục Thanh gật đầu rồi nói tiếp:

- Tổ huấn của Lục gia chúng ta là không tranh giành. Nhưng bây giờ, chỉ sợ là tình thế có chút thay đổi. Mặc dù chúng ta không tranh giành như trước, nhưng cũng không thể để cho người ta ăn hiếp và thâu tóm. Không tranh giành nhưng cũng không thể có thực lực. Lục gia cũng không thể dựa vào một mình ta để chống đỡ.

- Hơn nữa... - Lục Thanh dừng lại một chút:

- Ta cảm thấy mấy năm nay, không khí trong khu vực của tông môn có chút gì đó nặng nề. Cho dù một phần là do đại hội luận kiếm giữa năm ngọn núi sắp tới, nhưng ở đây lại có một chút gì đó không bình thường. Mặc dù không thể khẳng định có chuyện gì xảy ra, nhưng cứ chuẩn bị trước cũng không sao.

Điều này thì Nhan Như Ngọc và Dịch lão cũng đều không hoài nghi lời Lục Thanh. Thân là hộ pháp, nắm giữ tình hình của tông môn, thêm nữa, hàng năm sống trên chủ phong nên Lục Thanh hiểu hơn họ rất nhiều. Hơn nữa, với sự hiểu biết từ nhỏ của họ đối với Lục Thanh thì nếu không có gì chần chừ, hắn không bao giờ nói ra như vậy.

- Vậy bây giờ phải làm thế nào? - Nhan Như Ngọc hỏi.

Ánh mắt có một chút gì đó thâm thúy, Lục Thanh mở miệng nói:

- Trước đây, tông môn đã hạ quyết tâm mở Kiếm Trì để cho kiếm giả tu luyện rút ngắn thời gian, thì bây giờ, Kiếm Trì của Lục gia chúng ta cũng mở ra.

- Kiếm Trì... - Dịch lão hơi ngập ngừng:

- Kiếm Trì là gốc rễ của gia tộc chúng ta. - Nhan Như Ngọc mặc dù không nói gì, nhưng nét mặt cũng đồng ý.

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh hỏi:

- Dịch lão! Bây giờ, trong toàn Lục gia chúng ta tới các cửa hàng ở mỗi phường thị có bao nhiêu kiếm giả dưới ba mươi tuổi tu vi đã tới Kiếm Trì hoặc là Kiếm Giả?

Soát kỹ một lượt, Dịch lão mở miệng nói:

- Kiếm Giả có hai người. Kiếm Trì có hai mươi người.

- Trong số những người từ nhỏ được Lục gia nuôi dưỡng có bao nhiêu người nguyện chết vì Lục gia?

- Hai gã Kiếm Giả đều vậy. Còn trong số Kiếm Trì có mười lăm người. - Dịch lão chẳng hề do dự đáp. Quản lý Lục gia bao nhiêu năm, chưa có người nào quen thuộc với người của Lục gia hơn lão.

- Như vậy là mười bảy người. Ở Lạc Nhật thành còn có Thúc Nguyên, tổng cộng là mười tám người có thể tuyển chọn để đi vào Kiếm Trì. - Lục Thanh suy nghĩ một chút. Lúc trước, Thúc Nguyên được hắc sử dụng Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên để chữa vết thương nhưng cũng có chút tác dụng cải thiện tư chất. Hơn nữa, lúc đầu, đối phương vì bảo vệ cửa hàng kiếm rồi bị thương nên chuyện trung thành chắc chắn là không có vấn đề.

Dừng lại một chút, Lục Thanh lại nói:

- Về chuyện Kiếm Trì hai người không cần phải lo lắng. Hai năm trước, ta theo bí lục về trận phổ đi vào trong đó nên biết rằng Kiếm Trì của Lục gia chúng ta có Kiếm trận phong tỏa nên cũng không giống như Kiếm Trì của tông môn. Nhiều năm qua tích lũy vô số nguyên khí trong trời đất, theo như ta ước chừng thì cũng không kém với nguyên khí trong Kiếm Trì của tông môn là bao nhiêu.

- Vì vậy, nếu như chỉ có mười tám người đi vào đó một năm thì sự tổn thất nguyên khí đối với Kiếm Trì cũng không nhiều lắm. Nhiều nhất thì Kiếm Trì cũng chỉ cần mười năm sẽ trở lại nguyên trạng. Nói cách khác kiếm trì của Lục gia có thể cứ mười năm mở ra một lần. - Lục Thanh suy nghĩ một chút rồi nói.

Sau khi nghe Lục Thanh nói vậy, cuối cùng thì Nhan Như Ngọc và Dịch lão cũng gật đầu.

Một lát sau, trong đại sảnh chỉ còn lại Nhan Như Ngọc và Dịch lão.

- Phu nhân! Lục gia giao cho Thiếu chủ thật là đúng đắn. - Nét mặt già nua của Dịch lão xuất hiện sự cảm khái:

- Từ trên người thiếu chủ, càng lúc ta càng cảm nhận được hơi thở của lão gia chủ.

- Đúng vậy! - Nhan Như Ngọc gật đầu.

- Không biết từ lúc nào mà Thanh nhi đã trưởng thành như vậy. So với cha nó năm đó càng mạnh hơn. Mặc dù tới bây giờ, ta không thể nhìn thấu hắc, nhưng có một thứ duy nhất mà ta biết đó chính là trái tim của nó.

- Trái tim của thiếu chủ vẫn là của Lục gia.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

143. Chương 36 : Huyết Sát Kiếm Khí (thượng)

Một ngày trôi qua, Lục Thanh ngồi xếp bằng ở trong phòng. Trên người hắn có một dòng khí vô hình đang lưu chuyển khiến cho trong không khí như có một trận gió nhẹ. Trên làn da của hắn có một chút ánh sáng màu xanh tím, tản mát ra một chút khí thể sắc bén.

Trong Đan Điền, thanh Kiếm Chung dài chín tấc đang lơ lửng. Nguyên khí trong thiên địa từ từ bị nó hấp thu rồi lại phun ra, sau đó biến thành một sợi tơ Phong Lôi kiếm nguyên trong suốt như ngọc. Hôm nay, nhìn qua Phong Lôi kiếm nguyên có chút gì đó linh động hơn so với hai năm trước.

Lúc đầu, Kiếm Chung dài ba tấc nhưng tới bây giờ cũng đã dài tới chín tấc, đạt tới cực hạn. Nói cách khác bây giờ, Lục Thanh chính thức đã có tu vi Kiếm Sư đại thiên vị đỉnh.

Tinh thần chìm vào giữa da thịt, gân cốt, Lục Thanh có thể thấy được tử diện bá đạo màu tím và Tồn Phong khí mạnh mẽ có trong mỗi tấc da thịt, gân cốt, khiến cho từng thớ thịt giống như sắt thép. Đồng thời, bên trong còn có một tia Phong Lôi kiếm khí ẩn nấp. Nếu như không nhìn vào Lục Thanh, chỉ dựa vào cảm giác thì còn tưởng rằng đó là một thanh kiếm thượng phẩm do Thiên Lôi rèn luyện.

Sau hai canh giờ, đã tới nửa đêm, Lục Thanh từ từ mở hai mắt.

- Bây giờ, tu vi đã đạt tới Kiếm Sư đỉnh phong. Mặc dù Tử Hoàng Kiếm Thân kinh gần đây mới đột phá tới tầng thứ tư, nhưng thân thể vẫn chịu nổi một thanh kiếm cấp tám. Hơn nữa, chút Kiếm ý ngộ được từ tảng đá do Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư lưu lại trong Tử Trúc Viện, có lẽ có thể chống lại Kiếm Chủ tiểu thiên vị.

Lắm bảm một câu, Lục Thanh lại nhíu mày:

- Mặc dù nhờ vào sự hiểu biết sâu về hai loại khí Phong Lôi mà lĩnh ngộ ra Phong Lôi kiếm ý. Nhưng dù sao thì đó cũng chỉ là bất chước Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư, không thể kéo dài. Hơn nữa, nó cũng quá yếu, cùng lắm chỉ ngăn chặn được kiếm giả đồng thiên vị. Một khi bị Kiếm Chủ, cho dù chỉ mới vào tiểu thiên vị, sử dụng khí thể công kích chắc chắn sẽ tan vỡ. Chỉ khi nào lĩnh ngộ được Phong Lôi kiếm ý thuộc về chính mình thì mới chắc chắn, sử dụng của người khác cũng chỉ làm cho bản thân bị dừng lại, không thể tiến thêm.

- Nhưng cuối cùng thì còn thiếu điều gì? - Lục Thanh cảm thấy khó hiểu. Với sự hiểu biết của hắn đối với hai loại khí Phong Lôi, từ một năm trước đã chạm tới cánh cửa Phong Lôi kiếm ý. Nhưng không biết còn thiếu điều gì đó mà không thể đặt chân qua cánh cửa đó, cuối cùng không biết làm gì hơn là trước tiên dựa theo bút tích của Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư mà tạo ra giả Phong Lôi kiếm ý. Mặc dù, thần thức của Lục Thanh rất mạnh, nhưng cuối cùng do căn cơ không vững, nên hết sức yếu ớt.

Tuy nhiên, đối với việc lĩnh ngộ kiếm ý cũng không thể cưỡng cầu. Giống như Nhấp Thanh Thiên lúc trước để lĩnh ngộ kiếm ý thường bế quan khổ tu. Nhưng thứ nhất là do sự lĩnh ngộ đối với lực lượng của thuộc tính không đủ, thứ hai là trong lòng có chấp niệm, tinh thần không trong sáng mới chặn kiếm ý ở ngoài cửa.

Tĩnh tọa giây lát, Lục Thanh soát lại toàn bộ sở học của bản thân, liền phát hiện gần như toàn bộ đạt tới một chương ngại.

Đầu tiên, tu vi vào ba tháng trước, thông qua Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên đã đạt tới Kiếm Sư đỉnh, hôm nay gặp phải khảo nghiệm đầu tiên quan trọng nhất của trời đất đối với kiếm giả: Độ nguyên kiếp. Mà theo những gì Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư miêu tả trong Phong Lôi quyết thì cái mà hắn phải độ không phải là nguyên khí kiếp thuộc ngũ hành mà bị hắn gọi là Phong Lôi kiếp. Trước tiên không nói huyền cảnh do tâm ma sinh ra, chỉ riêng hai đạo phong và uy lực của thiên lôi đã gần như có thể sánh với Kiếm Chủ tiểu thiên vị dốc toàn lực.

Mà thông qua những gì Lục Thiên Thư ghi lại, Lục Thanh cũng biết ý chí của trời đất xem xét rất cẩn thận. Hai đạo công kích của nguyên khí kiếp cũng không phải căn cứ theo tu vi cao thấp của kiếm giả mà trời đất căn cứ đối với thực lực của người mà đánh xuống. Tất nhiên, một số sự giúp đỡ của ngoại vật cũng không tính. Cho dù như thế thì đạo tâm ma huyền cảnh. Có thể vượt qua nguyên khí kiếp thì trong mười người có một.

Cho dù như vậy thì Lục Thanh vẫn hoàn toàn tự tin vượt qua nguyên khí kiếp. Chỉ có điều hắn vừa mới đột phá tầng thứ tư của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh nên còn cần mấy tháng nữa mới củng cố được.

Thứ hai, không cần phải nói tới Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, cảnh giới kiếm pháp của Lục Thanh cũng đã đạt tới cảnh giới Cử khinh trọng đỉnh phong. Giống như là kiếm ý, bởi vì lúc đầu theo Quý lão luyện sát mà lĩnh ngộ một chút với Tự hóa khinh trọng nên Lục Thanh cũng dễ dàng chạm tới cánh cửa, nhưng vẫn còn cách một lớp màn chắn không thể bước qua.

Cuối cùng, sự lĩnh ngộ của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, Lục Thanh hoàn toàn dựa theo Đại Diễn tam thập lục chuy gia truyền của gia tộc mà diễn hóa. Đến hôm nay đã đạt tới chiều thứ mười tám và dậm chân tại chỗ.

Về phần Phong Lôi bộ thì không tính đến. Bộ pháp này mặc dù đã được Lục Thanh nghiên cứu suốt hai năm qua nên ngày càng hoàn thiện. Những dù sao thì bộ pháp cũng chỉ là một nhánh nhỏ, trừ khi người có thể nhanh hơn thần thức của đối phương, nếu không rất dễ dàng bị người ta ngăn cản. Cũng giống như lần đầu tiên gặp Minh Tuyết Nhi, kiếm giả có tu vi Kiếm Giả, thần thức không thể ngưng tụ rồi xuất ra khỏi thân thể nên sau khi có được bộ pháp thì vẫn chiếm được ưu thế nhất định. Nếu không có thể nói là nhiều khi chạy trốn chết vẫn có tác dụng.

- Ai?

Trong lúc Lục Thanh đang tự ngắm tình trạng của bản thân, trong phạm vi thần thức của hắn bao phủ chợt xuất hiện một bóng người xa lạ. Người đó mặc một bộ võ phục màu đen, sau lưng đeo một thanh kiếm mà ngay cả vỏ cũng đỏ như máu. Tuy nhiên, do hắn đeo một miếng vải đen che mặt nên không thể nhìn rõ.

Mà hơi thở của người đo thu liễm không tản ra tới một chút khiến cho không thể nhận biết được thuộc tính.

- Không phải ba người Mạc Can? - Lục Thanh sửng sốt. Chuyện xảy ra ngày hôm qua có chút quái dị. Năm đó, hắn đi theo phụ thân đã từng gặp Mạc Can nên vẫn nhớ rằng khi đó lão có chút ngạo khí nhưng vẫn sáng khoái, cương trực. Thậm chí, lúc so đấu, cho dù thiếu một khối Tử kim nhưng cũng không nhận của phụ thân mình. Hoàn toàn ngược hẳn với người ngày hôm qua, mồm mép không thể phân biệt được.

Việc này khiến cho hắn vẫn cảm thấy nghi ngờ. Đối phương không buông Mộc Tinh kiếm nên hiển nhiên có chuyện nào đó. Vì vậy mà từ hôm qua tới giờ, hắn vẫn không rời khỏi Lục gia nửa bước. Nếu Mộc Tinh kiếm quan trọng với Mạc Can như vậy thì chắc chắn lão sẽ quay lại. Đến lúc đó, cho dù có nguyên nhân gì, hắn cũng chẳng e ngại mà giết chết.

Mà hôm qua nhiều người như vậy, nếu hắn giết chết ba người sẽ có quá nhiều người chứng kiến. Mà bao nhiêu thế lực như vậy, chắc chắn sẽ khó tránh khỏi có người ném đá giấu tay.

Nhưng hôm nay, ba người Mạc Can chưa tới mà đã xuất hiện một người bịt mặt lạ hoắc. Điều đó khiến cho Lục Thanh cảm thấy bất ngờ, chẳng lẽ đối phương còn có người giúp

Không hề do dự, Lục Thanh bước ra khỏi phòng. Trong phạm vi thần thức của hắn, tốc độ của người che mặt kia cực nhanh, sau khi đi vào Lục phủ liền hóa thành một cái bóng mờ. Do tốc độ quá nhanh, nên hạ nhân tuần tra trong phủ, chỉ cảm thấy có một cơn gió thổi qua mà thôi.

Dường như, đối phương hoàn toàn quen thuộc với địa hình của Lục gia nên không hề đi nhầm. Khi đến những ngã tư, hắn chỉ hơi dừng lại một chút rồi lại lao thẳng về phía kho kiếm của Lục gia.

Kho kiếm của Lục gia ở hậu viện, nó được chú tạo hoàn toàn bằng Hắc thiết tinh luyện. Trước cửa có hai gã trấn vệ có tu vi Kiếm Thị đứng gác.

Gần như chẳng có gì do dự, người bịt mặt nhanh chóng di chuyển, kiếm chỉ hai tay xuất hiện một tia sáng màu hồng điểm về phía yết hầu của hai gã trấn vệ.

- Các hạ là ai?

Hai gã trấn vệ và người bịt mặt cùng cả kinh bởi trước cửa của kho kiếm chợt xuất hiện một người mặc áo màu trắng. Cũng chẳng phải ai khác, người đó đúng là Lục Thanh.

Người bịt mặt cả kinh, vội lùi lại mấy trượng. Sau khi hai gã trấn vệ thấy rõ thân ảnh người bịt mặt mới biết hai người bọn họ vừa mới lướt qua Quỷ Môn quan, sau lưng chảy đầy mồ hôi.

- Các người lui trước đi. - Lục Thanh mở miệng nói.

Hai gã trấn vệ nghe thấy vậy giống như được ân xá, vội vàng rời đi, để lại Lục Thanh và người bịt mặt ở lại. Mặc dù, hai người không bộc phát khí thế, nhưng uy áp trên người kiếm giả có đẳng cấp cao thực sự làm cho hai người không thể chịu nổi.

- Giao Mộc Tinh kiếm ra đây, tha cho người khỏi chết. - Âm thanh của người bịt mặt âm trầm giống như một người trung niên.

- Cái gì? - Lục Thanh chưa kịp trả lời, người bịt mắt kêu lên một tiếng kinh ngạc. Bởi vì khi hần tận thần thức ra dò xét tu vi của Lục Thanh thì giống như gặp một bức tường khí vô hình, cho dù thần thức của hần có biến đổi thế nào cũng không thể rót xuyên qua.

Thấy người bịt mắt chưa từ bỏ ý định, Lục Thanh hừ lạnh một tiếng, quanh người xuất hiện một vầng ánh sáng đỏ như máu.

Kêu lên một tiếng đau đớn, người bịt mắt vội vàng lui lại:

- Tại sao trong cơ thể ngươi lại có Huyết Sát nhiều như vậy? - Trong trí nhớ của của hần thì cũng chỉ có cao thủ Kiếm Chủ mới có Huyết Sát trong thân thể nhiều như vậy. Mà Huyết Sát là do máu huyết ngưng kết. Có được Huyết Sát có thể phòng ngừa người khác dò xét và phản kích.

Tất nhiên, Lục Thanh cũng không nói Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên cho đối phương. Thực ra hiệu quả của Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên trong một lần luận bàn, vô tình đã bị Triệu Thiên Diệp phát hiện. Lần đầu tiên bị trúng chiêu, thần thức của Triệu Thiên Diệp bị ăn mòn một tầng. Phải mất nhiều tháng mới từ từ hồi phục khiến cho Lục Thanh cảm thấy áy náy. Mặc dù sau đó, Triệu Thiên Diệp không nói gì, nhưng sau đó Lục Thanh cũng không thử lại. Trong suy nghĩ của hần, Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên chỉ dùng để đối phó với địch nhân.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

144. Chương 37 : Huyết Sát Kiếm Khí (hạ)

Thấy Lục Thanh không nói lời nào, người bịt mắt nổi giận, miếng vải che mặt chợt lóe lên ánh sáng màu hồng có thể nhìn thấy rõ trán của người đó. Thần thức vừa mới bị thương nên sắc mặt tái nhợt thoáng cái đã trở lại bình thường.

Sắc mặt Lục Thanh cũng trở nên ngưng trọng. Bởi vì khi thần thức của hần dò xét thân thể người bịt mắt cũng nhận ra một tầng huyết quang mỏng. Mặc dù nó còn xa mới bằng Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên, nhưng thần thức của hần cũng không thể chạm vào được.

- Không ngờ thần thức của ngươi so với tu vi còn mạnh hơn. Cho ngươi một cơ hội nữa, giao Mộc Tinh kiếm ra đây, bổn tọa tha cho ngươi khỏi chết. - Âm thanh của người bịt mắt trở nên lạnh lẽo. Đồng thời, trong hai mắt có một tia sáng đỏ như máu lóe lên khiến cho người ta sợ hãi.

Sắc mặt trở nên ngưng trọng, Lục Thanh giờ tay nắm lấy Luyện Tâm kiếm sau lưng. Vào lúc này, cả hai đều không thể dò xét tu vi của đối phương. Nhưng do đều là kiếm giả tu vi cao nên hai người đều có thể mơ hồ cảm nhận được trên người của đối phương hơi thở của cường giả nên không dám coi thường.

Lúc này, người bịt mắt hơi liếc mắt một chút thấy vô số ảnh lửa nên biết bên ngoài đã có người tụ tập. Mặc dù với tu vi của hần cũng không ngại, nhưng nếu thời gian quá lâu, cao thủ khác của Tử Hà tông tới thì rất phiền.

- Tiểu tử! Nhận lấy cái chết.

Trong ánh mắt của Lục Thanh, một đạo kiếm khí đỏ như máu tỏa ra mùi tanh nồng, như một tia chớp lao đến. Đồng thời, trong tay người bịt mắt, một đạo tia chớp cũng đỏ như máu, bám sát theo kiếm khí.

Kiểm pháp và bộ pháp nhanh thật.

Không dám chậm trễ, Luyện Tâm kiếm trong nháy mắt ra khỏi vỏ. Không hề có tiếng rít gió, một quả cầu Phong Lôi kiếm khí trong suốt như ngọc, nháy mắt xuất hiện trước mũi kiếm nghênh đón trước người.

“Xoẹt...”

Cất tiếng cười lạnh, thân hình người bịt mắt nhoáng lên một cái rồi đột nhiên hóa thành mấy cái bóng. Phong Lôi kiếm khí trong nháy mắt xuyên qua ngực của một cái bóng.

“Ầm...”

Đoạn tường đá sau lưng người bị mặt bị kiếm khí đánh cho nát bấy.

Cùng lúc khi mấy cái bóng của người bị mặt xuất hiện, Luyện Hồn quyết của Lục Thanh nhanh chóng vận chuyển ngược lại, trong nháy mắt khuếch tán thần thức.

Hừ lạnh một tiếng, sáu đạo kiếm khí đỏ như máu biến thành sáu đường ánh sáng màu đỏ, vung lên rồi chém xuống.

“Vù...”

Vào lúc này, Lục Thanh cảm thấy trước mặt như không phải là sáu đạo kiếm khí đỏ như máu mà là một cái đầm đầy máu đang phập phồng. Bên trên đó có một mùi tanh tưởi khiến cho người khác phải buồn nôn. Đồng thời, vô số oan hồn bay lượn trên bầu trời chợt phát hiện ra có một kẻ ngoài như Lục Thanh liền lao về phía hắn.

Vù...vù...

Bất chợt, từ ngực Lục Thanh, một điểm sáng màu vàng chợt xuất hiện, bắn vào trong Thức Hải của hắn. Tất cả những ảo giác mà hắn đang nhìn thấy bất chợt biến mất.

“Vù...”

Cánh tay vừa động, Luyện Tâm kiếm trước người liền hóa thành một vòng mặt trời trong suốt màu xanh tím, ánh mắt Lục Thanh trở nên hết sức nghiêm túc.

“Uỳnh...”

“Uỳnh...”

“Uỳnh...”

Sáu đạo kiếm khí đỏ như máu liên tiếp đánh lên vòng mặt trời. Trong nháy mắt Lục Thanh cảm nhận trên thân Luyện Tâm kiếm như bị một thứ gì đó bám vào đang bắt đầu ăn mòn. Ngay lập tức vòng mặt trời trên cao bộc phát ra vô số tia chớp to bằng ngón tay cái.

Những tiếng kêu răng rắc vang lên liên tục. Hai loại kiếm khí xuất ra vô số tia sét và mùi máu khiến cho xung quanh xuất hiện vô số những cái lỗ.

Lục Thanh biến sắc, nhanh chóng lui lại mấy bước. Mỗi bước chân của hắn để lại trên mặt đất một dấu chân sâu cả tấc. Cuối cùng một chân của hắn dẫm lên bức tường sắt của kho kiếm phát ra tiếng động mạnh.

- Kiếm Chủ! - Sắc mặt của Lục Thanh trở nên nặng nề, không ngờ đối phương lại là một Kiếm Chủ. Nhìn về phía người bị mặt cùng với thanh kiếm đỏ như máu trong tay hắn, nhất thời, Lục Thanh nhớ tới cảnh nơi đông loạn thạch trước đây.

Vào cái lần mà hắn đi theo Dịch lão xuống núi.

- Huyết Thủy kiếm khí. Người là người trong Sát bảng? - Lục Thanh kinh ngạc.

- Hừ! Có chút kiên thức. Không ngờ tiểu tử ngươi lại có được đá hệ Thổ như vậy giúp cho thần thức mạnh hơn Kiếm Sư bình thường rất nhiều. Ngay cả ta cũng xui xẻo, nếu không thì vừa rồi ngươi chắc chắn bỏ mạng. - Giọng nói của người bị mặt có chút kinh ngạc.

- Đúng là Phong Lô kiếm khí của Kiếm Hoàng. Cho dù có tu vi ngang nhau, tất cả những loại kiếm khí khác khi gặp ta cũng bị Huyết Sát kiếm khí của ta ăn mòn. Không ngờ, ngươi lại có thể ngăn cản được. Nhưng cũng chỉ mới có vậy mà thôi.

- Huyết Sát trảm.

Cất tiếng cười lạnh lùng. Thanh kiếm đỏ như máu trong tay người bị mặt run nhẹ, xuất hiện một tia Huyết Sát kiếm khí ngay đầu mũi kiếm. Nó rộng chừng một ngón tay, tỏa ra mùi máu tanh tưởi. Cây cối xung quanh bị mùi tanh dính phải đồng loạt héo rũ rồi trong nháy mắt, chúng hóa thành một bãi chất nhầy màu đen.

- Đúng lúc này. - Một tia sáng lóe lên trong mắt Lục Thanh. Một luồng Phong Lô kiếm ý bá đạo xuất hiện, ép về phía người bị mặt.

Người bị mặt biến sắc, trên trán trong nháy mắt đỏ ửng. Những tia sáng đỏ như máu trên thân kiếm liên tục ra.

Lục Thanh sử dụng Phong Lô bộ cử thể bước đi từng bước. Trong ánh mắt kinh hãi của người bị mặt, rõ ràng là Lục Thanh đang bước từng bước tới trước mặt hắn nhưng trong thần thức thì tốc độ của đối phương lại nhanh đến đáng sợ, không thể nhìn ra đường đi.

Thần thức lưu chuyển một cách điên cuồng, nhưng đạo Phong Lô kiếm ý giống như những con sóng giam chặt tâm thần của hắn. Khóe miệng xuất hiện chút máu, thấm ướt cả miếng vải đen che mắt. Bởi vì trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tâm thần của hắn bị đoạt nên vào lúc này, hắn chỉ có thể điều động hai thành Kiếm Nguyên rồi đưa Huyết Sát kiếm chặn trước mặt.

Nhếch mép cười lạnh, toàn thân Lục Thanh xuất hiện một vầng kiếm khí màu xanh tím. Thân thể hắn chợt to hơn một vòng khiến cho hai ống tay áo nát vụn, để lộ bên trong những tia chớp đang chạy đầy trên cánh tay.

“Vù...”

Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh chém thẳng về phía người bị mặt. Lúc này, đôi tay của hắn lại to thêm một vòng khiến cho Lục Thanh cao khoảng chừng gần tám thước. Đối với người bị mặt chỉ cao chừng sáu thước mà nói thì hắn chẳng khác nào một người khổng lồ. Phong Lô kiếm khí mạnh mẽ, chưa đến nói như cũng khiến cho miếng vải đen trên mặt người kia tách ra làm hai, để lộ khuôn mặt hoảng sợ của hắn.

“Uỳnh...”

Hai thanh kiếm va chạm với nhau, người bị mặt cảm thấy mình như bị một con địa long tứ giai húc phải. Thanh Huyết Sát kiếm cứng rắn trong nháy mắt bị ấn xuống, muốn đạo lực mạnh kinh người truyền vào hai tay.

“Phụt...”

“Phụt...”

Hai bùm máu bắn lên cao, người bị mặt kêu lên một tiếng thảm thiết rồi bay ngược ra ngoài. Lục Thanh tiếp tục sử dụng Phong Lô bộ đuổi theo.

- Chết đi.

Giữa không trung, khuôn mặt xa lạ của người đó xuất hiện sự tàn nhẫn. Hai mắt hắn bắn ra một tia máu dài cả thước. Đồng thời, song chưởng của hắn chợt xuất hiện một làn sương máu, khiến cho Huyết Sát kiếm khí hình thành một quả cầu đỏ như máu.

Lục Thanh biến sắc, vội vàng sử dụng Phong Lô bộ nhanh chóng lui lại.

“Vù..”

“Vù..”

“Vù..”

Gần trăm đạo kiếm khí đỏ như máu dài bảy trượng, to bằng ngón tay cái do quả cầu nổ tung, bắn ra xung quanh.

Huyết Sát kiếm khí có khả năng ăn mòn rất mạnh. Cho dù bây giờ, thân thể của Lục Thanh có thể sánh với một thanh kiếm bất phẩm nhưng cũng không dám đón đỡ. Luyện Tâm kiếm huy động thành một quả cầu, nhanh chóng tạo ra trước mặt một làn kiếm. Phong Lô kiếm khí trong suốt bao quanh khiến cho Lục Thanh biến thành một quả cầu màu xanh tím.

“Uỳnh...”

Sau khi đạo Huyết Sát kiếm khí chạm phải màn kiếm, là đạo thứ hai, ba... Vô số đạo Huyết Sát kiếm khí ập tới.

Trong làn kiếm, Lục Thanh cảm thấy Luyện Tâm kiếm như bị vô số cây chùy lớn liên tục nện trúng. Đồng thời, một làn khí tanh tươi đang cố gắng ăn mòn. Một lát sau, Phong Lô kiếm khí màu xanh chợt biến thành đỏ như máu.

Cất tiếng cười khỏ, Phong Lô kiếm nguyên tinh thuần trên người hắn bộc phát toàn bộ. Trên làn kiếm đỏ như máu chợt xuất hiện mười tai chớp to bằng cánh tay trẻ con. Những tiếng xòen xọet vang lên liên tục khiến cho làn khí đỏ như máu nhanh chóng bốc lên, rồi từ từ tiêu tán.

Màn kiếm tản đi, chỉ thấy khoe miệng của Lục Thanh xuất hiện một chút máu. Huyết khí không phải là Huyết Sát và chất dịch Kiếm Nguyên nên Lục Thanh không thể vận dụng Tử Hoàng Kiếm Thân kinh hấp thu. Hắn chỉ có thể dựa vào Phong Lô kiếm khí mà chống cự. Nhưng một kích liều mạng của Kiếm Chủ đâu có phải dễ tiếp. Huyết khí quá mạnh, cho dù là nội phủ của Lục Thanh được hiệu quả rèn luyện tương đương với một thanh kiếm bất phẩm nhưng vẫn bị chấn thương.

Nhìn người trung niên nhân hóa thành một đạo kiếm quang đỏ như máu biến mất phía chân trời. Lục Thanh biết bản thân không thể đuổi theo. Kiếm Chủ có thể phi hành trong một khoảng thời gian ngắn, hơn nữa, nhìn đạo kiếm khí dài bảy trượng của người trung niên cũng đã đạt tới Kiếm Chủ tiểu thiên vị đỉnh.

Đạt tới Kiếm Chủ, một khi muốn chạy trốn, ngoại trừ kiếm đạo đại sư cảnh giới Kiếm Hồn ra, cơ bản không người nào có thể đuổi được.

Hơn nữa, Lục Thanh cũng biết, nhờ đối phương không biết được hắn có Kiếm Ý, nên không phòng bị, sử dụng kiếm pháp tinh thâm, mới để cho hắn áp chế được tinh thần. Kiếm Nguyên vận chuyển không được, cản trở lại khiến cho gã bị thương.

Hơn nữa, đây cũng là lần đầu tiên Lục Thanh nhìn thấy Phong Lô kiếm khí của hắn, chống lại kiếm khí một thuộc tính không thuộc ngũ hành.

- Huyết Sát kiếm khí. - Nhìn mặt đất trong phạm vi mười trượng bị huyết khí ăn mòn. Lục Thanh nhú mày.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

145. Chương 38 : Mang Kiếm Quay Về Núi

Theo đạo lý mà nói thì không phải kiếm khí có một thuộc tính thuộc ngũ hành thì không thể chống lại kiếm khí có hai thuộc tính. Nhưng hôm nay, gặp được tên sát thủ của Sát Bảng mới có thêm sự hiểu biết.

- Lễ thường không nhất định chính xác toàn bộ. - Lục Thanh đứng đó lẩm bẩm.

- Thanh nhi! Là ai vậy? - Lúc này, Nhan Như Ngọc và Dịch lão từ sau bức tường bị phá hủy dẫn theo đội trấn vệ hơn mười người.

Thực sự là Lục Thanh và người bịt mặt ra tay quá nhanh. Với kiếm giả có tu vi cao như Lục Thanh thì thắng bại thường chỉ diễn ra trong chốc lát, chỉ cần thực lực có chút chênh lệch thì kết quả chỉ có tử vong mà thôi.

Vì vậy, khi mấy người Nhan Như Ngọc chỉ chạy tới sau khoảng mười nhịp hô hấp, trận chiến đã kết thúc. Thấy vết máu tươi nơi khoe miệng của Lục Thanh, Nhan Như Ngọc và Dịch lão đều cả kinh. Hôm qua, bọn họ đã thấy Lục Thanh dễ dàng đánh bại hai gã cao thủ Kiếm Sư của Thanh Ngọc tông. Cho dù Kiếm Sư đại thiên vị như Hàn Phỉ cũng không chắc có thể chạy thoát khỏi tay của Lục Thanh.

Nhưng vào lúc này chỉ có một người, làm sao mà lại khiến cho Lục Thanh bị thương?

- Là người Sát Bảng. - Lục Thanh trầm giọng nói:

- Vì Mộc Tinh kiếm.

- Mộc Tinh kiếm? - Nét mặt Nhan Như Ngọc và Dịch lão cùng xuất hiện sự tức giận.
- Mạc Can đúng là không biết xấu hổ. - Dịch lão râu tóc dựng đứng:
- Không ngờ động tới người Sát Bạng tới đây đoạt kiếm.

Lục Thanh lắc đầu nói:

- Chuyện này sợ rằng không đơn giản như vậy. Mộc Tinh kiếm mặc dù là thần kiếm cấp thanh phàm, nhưng nếu đối với Mạc Can quan trọng như vậy, hẳn sẽ không lấy ra mà đánh cuộc. Ta nhớ, lúc đầu, Mạc Can đến đây có mang theo hai thanh thần kiếm cấp thanh phàm.

Gật đầu, Nhan Như Ngọc cũng đồng ý:

- Đúng vậy, lần này Mạc Can khác hẳn lần trước. Nếu như không phải do thời gian gần đây, tính cách người đó thay đổi quá nhiều thì chắc chắn là Mộc Tinh kiếm có chuyện.

Phất tay cho đám trấn vệ lui ra ngoài, nét mặt Nhan Như Ngọc có chút lo lắng, hỏi:

- Vậy Thanh nhi định thế nào bây giờ? Vừa rồi là cao thủ Sát Bạng...
- Là một gã Kiếm Chủ, nhưng chỉ là tiểu thiên vị. - Ánh mắt Lục Thanh bình tĩnh.
- Hẳn muốn chạy trốn, ta không thể đuổi theo.

Nhan Như Ngọc và Dịch lão liếc mắt nhìn nhau, cả hai cùng có chút vui mừng lẫn sợ hãi trong mắt. Sợ hãi chính là không ngờ đối phương lại động tới cao thủ cấp bậc Kiếm Chủ trong Sát Bạng. Trả một cái giá lớn như vậy cho một thanh thần kiếm cấp thanh phàm. Dù sao cao thủ Sát Bạng chỉ là muốn giết chóc, không phải sát thủ. Vì vậy muốn mời được những người có thực lực và tu vi càng cao trong số họ, luôn phải trả một cái giá lớn.

Vui mừng chính là vì hôm nay cho dù Lục Thanh bị thương nhưng cũng khiến cao thủ Kiếm Chủ kia bỏ chạy. Mặc dù đó chỉ là tiểu thiên vị, nhưng nếu truyền ra ngoài cũng đủ để cho Lục Thanh một lần nữa gây chấn động khu vực Tử Hà tông.

Suy nghĩ trong chốc lát, Lục Thanh mở miệng nói:

- Lấy Mộc Tinh kiếm, ta đưa nó về Triều Dương phong. Chờ sau khi ta đi rồi, hai người thả tin tức. Ta nghĩ cho dù còn người vẫn để ý tới nó thì cũng không dám dễ dàng lên Tử Hà tông. Đến lúc đó, ta cũng sẽ bắt với sự phụ về việc này để cho người chủ trì công đạo. Nghĩ rằng, bây giờ, sự phụ cũng đã biết được tin tức.

Nghe phương pháp của Lục Thanh, hai người Nhan Như Ngọc cũng không có ý kiến. Đây là biện pháp tốt nhất vào lúc này, có thể hướng mũi dùi về phía Triều Dương phong. Nếu như thực sự có chuyện gì, với sự có mặt của Huyền Thanh với tu vi Kiếm Hồn đại sư, chắc chắn cũng có thể giữ được cục diện.

Nếu như Mộc Tinh kiếm còn ở lại Lục gia thì hai người cũng không dám chắc rằng với vũ lực của Lục gia, sau khi Lục Thanh đi có thể phòng ngự được bước chân của kiếm giả cấp cao.

Lục gia hôm nay, cho dù có vũ lực của Lục Thanh củng cố, nhưng đang trong giai đoạn phát triển. Nếu như bị một kiếm giả cao cấp để ý, mỗi ngày tới mấy lần thì không ai có thể khẳng định sẽ có tổn thất như thế nào.

- Được rồi! Nhưng Thanh nhi vẫn phải cẩn thận. Mặc dù bây giờ, người có bản lĩnh lớn như vậy, nhưng chưa nói tới tông môn khác, chỉ riêng trong khu vực Tử Hà tông chúng ta cũng có không ít hạng người. Người không thể coi thường kiếm giả trong thiên hạ. Phải biết rằng, trong kiếm đạo có nhiều thứ tương sinh tương khắc, có ngàn vạn chủng loại, không có gì là tuyệt đối. Phong Lôi kiếm khí của người mặc dù mạnh mẽ, bá đạo, nhưng cũng không được quá tự tin, nếu không chắc chắn sẽ có lúc xảy chân.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Lục Thanh quyết định một mình cầm Mộc Tinh kiếm đi, nên mở miệng nhắc nhở. Cho dù Lục Thanh không có ý kiêu ngạo hay tự mãn, nhưng năng vẫn phải nói.

Mỉm cười, Lục Thanh nói:

- Mẹ cứ yên tâm. Con sẽ nhớ kỹ. - Chẳng cần phải nói đâu xa, hần vừa mới gặp được một loại kiếm khí có thể chống đỡ được với Phong Lôi kiếm khí.

Huyết Sát kiếm khí! Lục Thanh nhớ kỹ cái tên đó vào trong đầu.

Kéo kẹt - -

Cánh cửa kho kiếm được Dịch lão mở ra, để lộ bên trong một khoảng không ước chừng hai mươi trượng. Dưới ánh sáng ngọn nến, hiện ra trước mặt ba người khoảng hai mươi cái giá để kiếm bằng đồng. Mỗi cái giá đặt kiếm cao hơn trượng, chia làm bốn tầng. Mỗi một tầng đều đặt một thanh kiếm không vỏ.

Vô số hơi thở khác nhau đập vào mặt khiến cho Lục Thanh cảm nhận rõ ràng trong số đó có hơi thở nóng của lửa, khí hệ Thổ rất nặng, khí hệ Thủy nhu hòa, khí thể mạnh mẽ của hệ Kim, khí hệ Mộc đầy sức sống. Khí địa hỏa rừng rực bá đạo, khí tôn phong nhẹ nhàng... Ngoài ra cũng có một số mà Lục Thanh không xác định được chính xác. Cuối cùng chính là một ít hơi thở sắc bén.

Lục Thanh biết đó là do những thanh kiếm được chú tạo từ các loại tài liệu khác nhau mà nên. Trong Thập Vạn đại sơn, chỉ cần có một chút may mắn, hoặc do trời đất sinh ra, cũng có thể vì một nguyên nhân nào đó mà tạo ra quặng mỏ có thuộc tính. Sau khi Chú Kiếm sư phối hợp hợp lý sẽ trở thành một thanh kiếm có thuộc tính nào đó.

Nhưng do tình hình chung nên quặng mỏ có thuộc tính cũng khó có được. Vì vậy mà để chú tạo ra một thanh kiếm chỉ cần không phải do chú kiếm sư dưới tam phẩm chú tạo thì đều có thể đạt tới ngũ phẩm.

Những thanh kiếm có thuộc tính có một điểm tốt đó là chỉ cần kiếm giả tu luyện có thuộc tính giống nó thì kiếm khí phát ra sẽ có uy lực mạnh hơn một bậc, do tác dụng tăng phúc. Mà tùy theo cấp độ của thanh kiếm mà mức độ tăng phúc càng lớn.

Chỉ cần thuộc tính không xung đột thì đều có thể sử dụng nó phát ra kiếm khí có một chút hơi thở của một hệ nào đó. Như trước đây, mặc dù Đoạn Thanh Vân chỉ là Kiếm Giả nhưng sử dụng Liệt Hỏa kiếm cũng có thể xuất ra kiếm khí ẩn chứa khí hệ Hỏa.

Nhưng nếu thuộc tính xung đột, chẳng hạn như nước với lửa... Một khi sử dụng, chẳng những không có hiệu quả tăng phúc, mà còn bị suy yếu uy lực của kiếm khí.

Vì vậy mà một gã kiếm giả sau khi hình thành kiếm khí mang thuộc tính nào đó thì việc lựa chọn cho mình một thanh kiếm thích hợp là điều hết sức quan trọng.

Như Luyện Tâm kiếm của Lục Thanh vốn không có thuộc tính, nhưng sau nhiều lần được hần quán nhập Phong Lôi kiếm khí cũng từ từ có một chút hơi thở của hai loại khí Phong Lôi. Hơn nữa, từ sau khi Diệp lão chui vào trong Luyện Tâm kiếm, mặc dù vẫn đang ngủ say, nhưng cấp độ và phẩm chất của nó cũng đang từ từ tăng lên. Vào nửa năm trước đã đạt tới cửu phẩm. Với ánh mắt Chú Kiếm sư của Lục Thanh thì sự thay đổi của Luyện Tâm kiếm hình như không có dừng lại.

Ba người đi thẳng về phía cuối của kho kiếm. Tới cuối cùng có một kiếm đài bằng ngọc cao chừng nửa trượng, bên trên đặt một thanh Mộc kiếm dài bốn thước, tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt. Trên thân kiếm không hề có bất cứ một đường vân nào. Khi ba người tới gần liền cảm nhận được một sức sống rất mạnh, giống như vô cùng vô tận.

Đưa thanh kiếm cho Lục Thanh, Nhan Như Ngọc mở miệng nói:

- Bởi vì, Mộc Tinh kiếm không phải do Lục gia chúng ta chú tạo nên lúc đầu, cha người cũng không đem xuống chỗ để thần kiếm dưới đất mà chỉ đặt ở đây thôi.

Cảm thụ sức sống mạnh mẽ trên thân kiếm, Lục Thanh nói:

- Mộc Tinh kiếm đúng là bất phàm, dùng tứ giai linh thú Mộc Tinh để làm tâm kiếm. Mặc dù là Mộc kiếm nhưng lại rắn chắc chẳng khác nào kim thiết, nước lửa không làm gì được nó. Mang nó bên người còn có hiệu quả tinh tâm. Trong số thần kiếm thanh phàm thì thanh Mộc Tinh kiếm này xứng đáng là thượng phẩm.

Mặc dù hai người Nhan Như Ngọc không được truyền thừa tuyệt nghệ chú kiếm của Lục gia, nhưng ngày thường cũng có nghiên cứu về chú kiếm nên kiến thức cũng đều đạt tới trình độ của Chú Kiếm sư thất phẩm. Vì vậy mà sau khi nghe Lục Thanh nói vậy cũng đều gật đầu.

Sau đó, ba người ra khỏi kho kiếm, tăng cường lực lượng bảo vệ, còn phải cả một đội trấn vệ mười người tới đây canh gác.

Sau một ngày, để tránh đêm dài lắm mộng, Lục Thanh cáo biệt hai người, trở lại Triều Dương phong. Về phần Lục gia, mặc dù bây giờ do Lục Thanh nắm giữ, nhưng trước khi tới đại hội luận kiếm giữa năm núi vẫn do hai người Nhan Như Ngọc quản lý.

Sau khi Lục Thanh đi được ba ngày, hai người Nhan Như Ngọc cũng thông qua các sản nghiệp của gia tộc ở năm ngôi thành lớn mà phát tán tin tức Lục Thanh mang theo Mộc Tinh kiếm trở về Triều Dương phong. Quả nhiên, sau đó một tháng, Lục gia hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng mặc dù phiền toái của gia tộc được giải trừ, nhưng càng khiến cho Nhan Như Ngọc thêm khẳng định một điều đó là trong Mộc Tinh kiếm chắc chắn có ẩn giấu một bí mật trọng đại. Thậm chí còn có thể là một cái âm mưu bí mật. Bởi vì căn cứ vào tình huống trước mắt thì cái giá của nó đã vượt qua một thanh thần kiếm thanh phẩm.

Vào lúc này, hai người không khỏi thêm lo lắng cho Lục Thanh ở Triều Dương phong.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

146. Chương 39 : Hai Đạo Thiên Nhân. Bán Kiếm (1)

- Đại sư huynh! Sư phụ ở Triều Dương đại điện chờ người. Người đến ngay đó. - Hai gã đệ tử ngoại môn gác cửa thấy Lục Thanh trở về liền lên tiếng.

Gật đầu, Lục Thanh đi thẳng về phía Triều Dương đại điện. Phía sau, hai gã đệ tử ngoại môn nhìn theo lưng hắn, ánh mắt tỏ rõ sự ngưỡng mộ. Bây giờ, Lục Thanh đã trở thành thần tượng của các đệ tử trên Triều Dương phong, nói tiếp Nhiếp Thanh Thiên là một thiên tài luyện kiếm.

- Sư phụ. - Trước Triều Dương đại điện, Lục Thanh khom người nói.

- Vào đi. - Từ trong đại điện, âm thanh của Huyền Thanh vọng ra ngoài, khiến cho Lục Thanh càng thêm kính sợ đối với cảnh giới Kiếm Hồn đại sư. Bởi khi tiếng nói vọng ra, ngay cả chút thần thức dao động, hắn cũng không cảm giác được.

Đẩy cửa điện, Lục Thanh bước vào bên trong. Triều Dương đại điện xét theo một khía cạnh nào đó thì có thể nói là nơi để Huyền Thanh bế quan. Kiếm giả đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn có thể xem nhưng cường giả hàng đầu trên kiếm đạo. Trên cả đại lục, mỗi cao thủ cảnh giới Kiếm Hồn đều có địa vị rất cao.

Hơn nữa, tới cảnh giới Kiếm Hồn nếu chỉ hấp thu nguyên khí trong trời đất đã không còn tác dụng. Chỉ có hiểu thông đạo lý thì tu vi mới có thể tăng lên. Bởi một khi đã hiểu thì thực lực tăng lên gần như chỉ trong khoảng khắc.

Vì vậy mà Huyền Thanh và các phong chủ khác cũng đều lựa chọn đại điện trên mỗi núi để bế quan. Nơi đây ẩn chứa hơi thở của bao đời phong chủ, ngay cả hơi thở của đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng rất sung túc. Vì vậy mà ở đây mà ngộ cảnh giới, thường nhận được ân huệ của người đi trước nên càng dễ dàng dung nhập vào trong cảnh giới hơn.

- Ngồi... - Huyền Thanh phát tay, một cái bồ đoàn rơi xuống trước mặt hắn một trượng mà không hề phát ra tiếng động. Lục Thanh nhìn Huyền Thanh chỉ cảm nhận được hơi thở của lão có chút gì đó mỏng lung, không thể phân biệt được rõ ràng.

Hai năm trước, Lục Thanh còn có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực từ người Huyền Thanh. Nhưng đến hôm nay, cho dù tới gần thế này, hắn cũng chỉ cảm nhận được một chút hơi thở nhẹ nhàng. Phải biết rằng,

hai năm qua, Lục Thanh tiến bộ không ngừng nhưng chẳng ngờ sư phụ của hắn cũng không hề dậm chân. Tất nhiên, sự tiến bộ của cảnh giới Kiếm Hồn thì kiếm giả chưa đạt tới không thể đoán được.

Nhưng ngay sau đó, Lục Thanh cũng hiểu có người nào đồn ngộ Kiếm Hồn trở thành Kiếm Vương mà không phải là thiên tài, có được sự may mắn và năng lực linh ngộ không tưởng. Nếu không thì làm sao có thể vượt qua vô vàn người để trở thành một vị kiếm đạo đại sư.

- Mộc Tinh kiếm người đã mang về? - Hai mắt Huyền Thanh đang nhắm từ từ mở ra. Tới hôm nay, Lục Thanh lên núi đã được ba năm, nhưng vóc dáng của Huyền Thanh vẫn không có gì thay đổi, chỉ duy nhất đôi mắt là trở nên thâm thúy hơn xưa, khiến cho người ta không thể nhận ra điều gì từ đó.

- Vâng. - Lục Thanh đáp một cách thần nhiên. Hắn biết, Triều Dương trấn ở ngay dưới chân Triều Dương phong nên chuyện Mộc Tinh kiếm chắc chắn Huyền Thanh sẽ biết đầu tiên.

Trầm ngâm một lúc, Huyền Thanh mở miệng nói:

- Chuyện không đơn giản như vậy.

“Quả nhiên!”

Hai mắt Lục Thanh sáng ngời, sau đó lại nghe Huyền Thanh mở miệng nói tiếp:

- Xem ra, Thanh Ngọc và Phù Vân tông cũng biết một chút bí ẩn trong đó.

- Phù Vân tông? - Lục Thanh có chút kinh ngạc. Phù Vân tông cũng giống như Thanh Ngọc tông đều là tông môn cấp thanh phạm giống như Tử Hà tông. Cả hai đều cách Tử Hà tông một con sông rộng. Phù Vân tông cũng giống như Thanh Ngọc tông đều có quan hệ buôn bán với Tử Hà tông, đồng thời cũng đều có Thú Khư ngăn cản.

Gật đầu, Huyền Thanh mở miệng nói:

- Có một số việc, các người còn chưa đến lúc biết.

Nói xong, như nghĩ tới chuyện gì đó, ánh mắt Huyền Thanh có chút hài lòng, cười rồi nói với Lục Thanh:

- Một ngày trước, tên Kiếm Chủ Sát Bảng bị người đánh lui, ta cảm nhận hơi thở của hắn rất yếu, không ngờ người đã làm hắn bị thương nặng.

Lục Thanh nghe thấy vậy, ánh mắt trở nên chăm chú. Hắn không ngờ xa như vậy mà thần thức của Huyền Thanh còn có thể biết được, thậm chí còn cảm ứng được cả tình huống của một gã Kiếm Chủ. Chẳng lẽ đó chính là thần thông của Kiếm Hồn đại sư?

Như đoán được suy nghĩ của Lục Thanh, Huyền Thanh giải thích:

- Kiếm Chủ vượt qua nguyên kiếp, được sự chấp nhận của trời đất nên trên người tự có một hơi thở cơ bản của thuộc tính nào đó. Nếu chưa hiểu được một chút nào về Kiếm Hồn hay không có kỹ năng thu liễm hơi thở thì không thể che dấu. Chỉ cần xuất hiện trong phạm vi trảm dậm quanh cường giả cảnh giới Kiếm Hồn là không thể tránh được.

Lục Thanh hiểu ra. Chẳng trách mà trong tầng thứ sáu của Phong Lô quyết lại có một pháp môn liễm tức, thì ra là để tránh sự cảm ứng của Kiếm Hồn đại sư. Thân là một gã Kiếm Chủ, chuẩn đại sư mà luôn bị người ta cảm ứng được thì cho dù là ai cũng không có cảm giác an toàn.

Nghe Huyền Thanh nói, Lục Thanh lắc đầu:

- Nếu như không phải do đệ tử bất ngờ sử dụng Kiếm Ý thì muốn làm hắn trọng thương là không có khả năng, nhiều nhất thì chỉ ngang tay mà thôi.

- Ngang tay... - Huyền Thanh thở dài một tiếng:

- Ngang tay là tốt rồi. Kiếm giả trong Sát Bảng bình thường đều mạnh hơn kiếm giả cùng tu vi rất nhiều. Người có thể nắm chắc rằng ngang tay là rất tốt. Dù sao thì người cũng chỉ là Kiếm Sư đỉnh mà thôi. Năm đó, cho dù là tông chủ, khi tu vi ở Kiếm Sư đỉnh cũng chỉ có thể cố gắng đánh bại một gã Kiếm Chủ tiểu thiên vị bình thường.

“Tông chủ?” - Lục Thanh nghe thấy vậy, trong đầu lại hiện lên một bóng người, cả hai đều có chung một dòng máu.

Nhưng Lục Thanh nhanh chóng bình tĩnh lại, hỏi:

- Sự phụ biết người trong Sát Bảng tu luyện Huyết Thủy kiếm khí biến thành Huyết Sát kiếm khí có thuộc tính như thế nào mà có thể chống đỡ được với Phong Lôi kiếm khí.

Đây là điều mà Lục Thanh vẫn thắc mắc, bởi nó phá vỡ quy tắc kiếm khí.

Nghe Lục Thanh nói tới Huyết Sát kiếm khí, nét mặt Huyền Thanh xuất hiện một chút ngưng trọng. Trầm ngâm một lúc, lão mở miệng nói:

- Kiếm đạo chia ra làm hai đạo thiên, nhân. Kiếm khí cũng chia ra như vậy.

- Hai đạo thiên nhân? - Hiển nhiên là Lục Thanh chưa nghe nói tới cách phân chia này.

Huyền Thanh nhanh chóng giải thích cho Lục Thanh nghe:

- Trong hai đạo thiên nhân thì Thiên đạo bao gồm năm loại Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ do trời đất sinh ra, mà hình thành năng lượng bản nguyên. Như kiếm khí của ta, có thể nói là thuộc về Thiên Đạo kiếm khí.

- Còn Nhân đạo, thì vào thời kỳ thượng cổ, một số người có tư chất tiên thiên thấp, nhưng có tài năng quỷ dị đã chủ định đi từ Nhân đạo vào kiếm đạo. Lấy bảy loại tâm tình cơ bản của con người là Hỉ(mừng), Nộ(giận), Ai(đau thương), Cù(sợ hãi), Ái(yêu), Ác(hung ác), Dục(dục vọng, ham muốn) làm cơ sở để sáng tạo ra các loại kiếm pháp, pháp môn. Trong đó, Huyết Sát kiếm khí thì giết chóc càng nhiều, uy lực càng mạnh. Có thể khi mới bắt đầu, chỉ ngang với kiếm khí thuộc ngũ hành, nhưng sức phát triển của nó là vô tận.

- Mà kiếm kinh do tổ sư Tử Hà để lại có nhắc tới kiếm giả tu luyện kiếm khí thuộc nhân đạo, càng là người có chấp niệm với bảy thứ tình cảm thì mức độ thành tựu càng dễ dàng. Sau này, người có thể tới Tầng Thứ các để xem kiếm kinh. Mặc dù nó chỉ là một quyển ghi lại những thứ linh tinh về kiếm đạo, nhưng trong đó cũng có rất nhiều thứ giải thích đối với những gì cơ bản của kiếm đạo. Có thể người sẽ hiểu được chút gì đó.

Lục Thanh gật đầu, đối với kiếm kinh, trước đây hắn đã xem qua một ít, nhưng trong đó có nhiều thứ khó hiểu, nên từ sau khi đi theo Huyền Thanh lên Triều Dương phong liền không đọc nữa. Hôm nay, nghe Huyền Thanh nhắc tới, Lục Thanh chợt nhớ ra, rồi quyết định sẽ tới đó xem một lần.

Sau đó, Huyền Thanh trầm tư một lúc rồi lại mở miệng nói:

- Mộc Tinh kiếm đã bị Thanh Ngọc và Phù Vân tông để ý hiển nhiên là họ biết vài thứ. Để phòng ngừa, ta hy vọng Lục gia các người có thể đưa cho tông môn giữ. Mặc dù tông môn cũng có những thanh kiếm hệ Mộc nhưng nếu có thể tặng cho tông môn thì quá tốt. Tất nhiên, tông môn sẽ không lấy không. Cho dù, Mộc Tinh kiếm chỉ là thần kiếm cấp thanh phạm, nhưng sau này sẽ có chỗ dùng đến. Ta có thể đứng lên làm chủ, cấp cho Lục gia người bốn mươi vạn Tử ngọc tệ.

Bốn mươi vạn Tử ngọc tệ... Cho dù là lần đầu giá một thanh thần kiếm cấp thanh phạm duy nhất ở Lạc Nhật thành cũng chỉ tới hai mươi vạn. Hôm nay, Huyền Thanh đưa ra cái giá gấp đôi, mặc cho Mộc Tinh kiếm khó có thì giá tiền cũng hoàn toàn vượt qua.

Trầm ngâm một lúc. Lục Thanh không phải là kẻ ngu, hắn có thể nghe thấy một chút ý tứ trong lời nói của Huyền Thanh. Mặc dù không biết điều bí ẩn đó là gì, nhưng cũng biết rằng thanh kiếm này rất quan trọng đối với Thanh Ngọc và Phù Vân tông. Chỉ cần nó còn ở Lục gia, đối phương chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định. Hơn nữa, Mộc Tinh kiếm cũng không phải do Lục gia chú tạo, bán cho tông môn cũng chẳng có gì.

So với việc lúc nào cũng phải nắm trong tay, chẳng bằng giao cho tông môn là tốt nhất. Lục Thanh không sợ hai tông phái cao thủ đối phó với hắn. Với tu vi của hắn bây giờ, chỉ cần không phải cao thủ Kiếm Hồn, hắn hoàn toàn tự tin giữ được tính mạng. Chỉ sợ rằng đối phương lấy Lục gia ra uy hiếp hắn. Chỉ cần giao cho tông môn, hai tông kia sẽ không để ý tới Lục gia nữa.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng Lục Thanh đồng ý nói:

- Tất cả do sự phụ làm chủ. Về phần Mộc Tinh kiếm, Lục gia của đệ tử cũng không cần nhiều như vậy, ba mươi vạn là đủ rồi.

Tất nhiên là Lục Thanh không ở phía tông môn mà buôn bán. Cho dù sự phụ không nói gì, nhưng tông chủ Lạc Thiên Phong và ba vị phong chủ khác cũng khó tránh khỏi suy nghĩ. Mà Mộc tinh kiếm trong sổ thần kiếm Thanh phạm thuộc về thượng phẩm thì cũng chỉ có thể đấu giá tới hai mươi lăm vạn Tử ngọc tệ. Vì thế mà ba mươi vạn thì Lục gia cũng là buôn bán có lời rồi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

147. Chương 40 : Hai Đạo Thiên Nhân. Bán Kiếm (2)

Nét mặt có chút thay đổi, Huyền Thanh mỉm cười, nói:

- Tốt lắm. Không tham là có phong thái của một đại gia tộc. Xem ra, Lục gia trong tay người sẽ không hề suy thoái. Ta có thể tưởng tượng, tương lai Lục gia của người sẽ huy hoàng như thế nào. Nhưng...

Âm thanh của Huyền Thanh thay đổi:

- Lục gia của người lấy chú kiếm làm đầu. Người có nắm chắc trước bốn mươi tuổi trở thành Chú Kiếm sư cấp Thanh Phạm hay không?

- Đệ tử chắc chắn. - Lục Thanh bình tĩnh nói.

- Vậy là được rồi. Kiếm đạo của người tiến bộ tới mức này cũng không phải là chuyện dễ dàng. Trong Thập Vạn đại sơn, cao thủ giống như cá chép vượt vũ môn, cho dù là Kiếm Chủ thì sau vạn năm bị Kiếm Thần điện áp chế trong hòa bình chỉ sợ không tới được một vạn. Mà không tới Kiếm Hồn thì cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi. Vì vậy mà giữa chú kiếm và tu luyện, người phải phân chia một cách cụ thể.

- Đệ tử hiểu. - Thần quang lóe lên trong mắt Lục Thanh, âm thanh tỏ rõ sự kiên định.

- Được rồi. Bây giờ, người cứ về đi. Đới Nhiếp Thanh Thiên, Triệu Thiên Diệp và Lăng Thiên về núi, các người cùng nhau tới đây. Đến lúc đó, có việc giao cho các người.

- Vâng... - Lục Thanh lên tiếng rồi đứng dậy. Hắn tháo Mộc Tinh kiếm giao cho Huyền Thanh rồi ra khỏi Triều Dương đại điện. Nhìn chằm chằm cửa điện. Lục Thanh hít một hơi thật sâu, rồi đi về Luyện Tâm viện.

Tính ra năm mới cũng qua được gần nửa tháng, đệ tử nội tông bắt đầu lục tục trở về, những đến bây giờ mới lác đác được mấy người.

Mùa đông ở Triều Dương phong rất lạnh, mà năm nay, tuyết lại rơi sớm. Nên dù cho vài ngày trước đã có ánh nắng mặt trời, nhưng lớp tuyết trên Triều Dương phong vẫn chẳng ít hơn là bao nhiêu. Ngược lại, trên mái nhà, cành cây, thậm chí là hàng rào ngoài sân cũng đều có những nhũ băng trong suốt cứng rắn. Thậm chí bên trong còn có cả những đường vân.

Nhũ băng đã xuất hiện băng vân thì mức độ cứng rắn, không hề thua sắt thép. Băng đó cũng đủ thấy được cái lạnh của năm nay như thế nào. Nhưng sinh sống trên Triều Dương phong cũng không có ai là người bình thường.

Lắc đầu, chẳng để ý tới việc đó nữa, Lục Thanh đi thẳng về Luyện Tâm viện. Hai năm qua đi, khung cảnh của Luyện Tâm viện vẫn y nguyên, chỉ có điều chu vi so với trước đây tăng thêm một phần. Vấn đề đệ tử phụ trách còn muốn thay hàng rào thành gỗ lim cứng rắn nhưng bị Lục Thanh từ chối. Bởi theo suy nghĩ của hắn thì quá chú ý vào đó sẽ mất đi ý nghĩa Luyện Tâm.

Vào lúc này, trong Luyện Tâm viện đã mở ra một con đường nhỏ uốn lượn. Trên con đường đó, tất cả tuyết đọng đều được quét sạch sẽ.

Luyện Tâm viện vẫn ngoại môn đệ tử phụ trách quét dọn. Người đệ tử đó cũng chính là người mà khi năm người Lục Thanh trở về từ Lạc Nhật thành đã gặp, sau đó dựa vào danh tiếng của Lục Thanh mà không

ai dám ăn hiếp hắn. Cảm nhận được ân tình đó, tên đệ tử này chủ động nhận nhiệm vụ quét dọn sân của Luyện Tâm viện. Có đôi khi, Lục Thanh thấy thái độ của hắn chăm chỉ, cũng chỉ điểm cho một, hai chiêu kiếm pháp. Do thường xuyên gặp nên Lục Thanh chỉ định hắn làm hộ pháp kiếm thị.

Hộ pháp kiếm thị. Đó là quyền lực của hộ pháp có thể yêu cầu hai gã đệ tử ngoại môn làm bồi bàn, xử lý một số tạp vụ hàng ngày. So với đám đệ tử ngoại môn khác thì cũng tốt hơn nhiều. Vì để cho nơi ở đẹp để nên các hộ pháp đều lựa chọn trong số đệ tử ngoại môn có tiềm chất. Đồng thời, ngày thường lúc cao hứng cũng sẽ chỉ điểm cho một chút...

Mặc dù đối với hộ pháp mà nói thì đó cũng chẳng có gì. Nhưng đối với đệ tử ngoại môn đang cố gắng mà vẫn không được coi trọng thì đó là một cơ hội tốt đẹp. Đồng thời, trong lịch sử, đám đệ tử ngoại môn có thể trở thành đệ tử nội tông đa phần là xuất phát từ hộ pháp kiếm thị.

Tên đệ tử trẻ tuổi đó ở Luyện Tâm viện hai năm, mỗi ngày đều học Lục Thanh đeo trọng kiếm để luyện thể lực, không ngừng khổ tu. Cuối cùng mấy tháng trước đã vượt qua cánh cửa ngoại môn, bước vào hàng ngũ đệ tử nội tông. Mặc dù xếp cuối cùng, nhưng thân phận so với trước đó đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Cho dù như thế thì hắn vẫn xin quét dọn sân của Luyện Tâm viện. Mặc dù có chút ý tứ núp bóng nhưng cũng may người này có ý thành thực nên Lục Thanh cũng không ngăn cản.

Bước vào Luyện Tâm viện, quay đầu nhìn sang phía rừng trúc xanh, tảng đá vuông vẫn còn đó với hai câu nói. Chẳng biết nó được xóa đi rồi viết lại bao nhiêu lần, nhưng vốn tấm bia đá dày nửa thước, bây giờ chỉ còn lại ba tác.

Trong con mắt của Lục Thanh, nét bút của hai câu nói đó tràn ngập Phong Lô khí bá đạo, một luồng kiếm ý xông lên tận chín tầng mây nhưng muốn làm cho tất cả những thứ nó đối diện phải tan biến.

Đây là do Lục Thanh so sánh với tấm biển trong Tử Trúc viện do Kiếm Hoàng viết, mỗi khi ngộ ra điều gì đó lại dùng kiếm chỉ xóa đi rồi khắc lại. Qua hai năm, nét viết càng lúc càng gần với kiếm ý của Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư. Chỉ có điều do bất chước nên khó tránh khỏi có chút thiếu sót.

Ánh mắt nhìn lên cao, lúc này tầng trúc xanh bao phủ bởi một lớp tuyết đọng. Cảnh trúc màu xanh và tuyết trắng hòa lẫn với nhau khiến cho Lục Thanh càng thêm điềm tĩnh.

Không khí hơi lạnh lạnh. Những cơn gió thổi qua khiến cho bộ võ phục sạch sẽ của Lục Thanh phát ra những tiếng phần phật. Vào lúc này, Lục Thanh như cùng với rừng trúc xung quanh, tấm bia đá, lớp tuyết đọng vốn như là một thể với nhau bây giờ tách ra làm mấy phần thân mà thôi.

Lúc này, trên người Lục Thanh từ từ xuất hiện một vầng Phong Lô kiếm khí trong suốt mỏng manh. Phong Lô kiếm khí màu xanh tím giống như một miếng ngọc tỏa ra ánh sáng mờ mờ nhưng không hề lộ ra chút hơi thở nào.

- Thì ra là thế. - Từ từ, Lục Thanh bắt đầu mỉm cười.

- Ta vẫn giải thích như vậy nhưng lại không vận dụng vào trong kiếm đạo.

Vào lúc này, khí chất trên người Lục Thanh chợt xảy ra sự biến hóa. Vốn khí chất của Lục Thanh trong hai năm qua đã có sự giải thích thật sâu đối với hai loại khí Phong Lô, từ từ khiến cho mỗi cái nhấc tay nhấc chân đều toát ra một áp lực bá đạo. Điều này cũng biểu hiện giữa sự quyết đấu giữa Lục Thanh và cao thủ. Không ra thì thôi, một khi đã xuất thì giống như chớp giật, không thể đón đỡ. Giống như Tử Tiêu Phong Lô kiếm lấy công làm thủ, không hề có đến một chiêu phòng ngự.

Nhưng vào lúc này, nhìn Lục Thanh lại càng giống như một người bình thường. Ngay cả luồng khí chất bá đạo ẩn giấu trong người cũng đã biến mất hơn một nửa. Phối hợp với bộ võ phục màu trắng của Lục Thanh, từ từ hắn càng lúc càng có cái cảm giác nho nhã, giống như một văn nhân.

Nhưng Lục Thanh cũng biết rằng đó không đại biểu cho việc lĩnh ngộ của hắn đối với Phong Lô khí biến mất mà trái ngược, vì sự lĩnh ngộ của hắn đã kích phát tâm tính của bản thân. Khí chất bá đạo vốn bị bản tính đè nén bây giờ đã xâm nhập vào trong cốt tủy.

Nếu lúc này, Lục Thanh nhìn kỹ sẽ phát hiện mỗi đầu khớp xương của hắn đều tản ra ánh sáng màu xanh tím mờ nhạt. Tử điện bá đạo cùng với Tồn Phong không ngừng chui vào giữa các đốt xương. Vốn chúng đã được Tử Hoàng Kiếm Thân kinh rèn luyện cứng rắn như sắt thép, bây giờ đang chậm chậm chuyển hóa những sắc xanh tím thì thoảng lại lóe lên Phong Lô kiếm khí.

Khí chất Phong Lô vốn tiềm ẩn trong cơ thể Lục Thanh vào lúc này cũng ngưng tụ mà xuất hiện. Khí chất bá đạo chui vào trong xương tủy, Phong Lô khí bản nguyên chui vào trong đó khiến cho Lục Thanh cảm thấy bản thân cùng với chúng càng thêm gần gũi. Hắn mơ hồ có thể cảm ứng được trong trời đất, hai loại khí Phong Lô mà trước đây chỉ khi nào hắn thi triển Tử Tiêu Phong Lô kiếm mới cảm nhận được.

Vù...

Ngay lúc Lục Thanh nhắm mắt cảm nhận sự thay đổi của thân thể, phía sau lưng hắn chợt có tiếng kiếm rít xé gió vang lên. Đồng thời, một cơn lốc mạnh mẽ xoay tròn đập vào tai Lục Thanh. Nó khiến cho lớp tuyết đọng trên những cành trúc chẳng biết bị thứ gì hấp dẫn mà rơi xuống, lao về phía sau lưng Lục Thanh.

Lục Thanh cảm nhận được một luồng Tồn Phong khí hùng hậu nhanh chóng hội tụ sau người. Đồng thời, một luồng kiếm ý Tồn Phong rợp trời bắt đầu đè xuống đầu Lục Thanh.

Không khí trong nháy mắt trở nên nặng nề. Lớp băng đọng trên mặt đất thoảng cái bị nghiền nát thành những mảnh vụn, bay lên cao. Trên mỗi một mảnh băng đều có một tầng Tồn Phong khí màu xanh nhạt. Tồn Phong khí ngưng kết lại thành lưới đao gió, bao lấy những tảng băng vào trong.

Chẳng hề để ý, tầng Phong Lô kiếm khí mỏng manh chỉ thoảng dao động một chút rồi trở lại bình thường. Vẫn không mở mắt, Lục Thanh từ từ xoay người lại, Phong Lô kiếm khí trong nháy mắt chui vào trong người. Mà Phong Lô kiếm khí biết mất khiến cho Tồn Phong kiếm ý đang phát ra những tiếng rít cũng bình ổn lại, không hề dao động nữa.

Một tiếng kêu nho nhỏ từ trong cơn lốc màu xanh phát ra. Trên cơn lốc đó, Tồn Phong kiếm khí ác liệt xuất hiện liên tục, cắt nát không khí từ từ đè xuống Lục Thanh. Đồng thời, Tồn Phong kiếm ý cũng tập trung hết về phía Lục Thanh.

Khi cơn lốc tới gần, những cây trúc xanh sau lưng Lục Thanh cũng oằn cả xuống. Những cành trúc nhỏ lay động mạnh, những chiếc lá màu vàng đều rơi hết xuống đất. Phía sau lưng Lục Thanh xuất hiện một cơn mưa lá. Những mảnh băng do phong nhận bao phủ, cuốn theo cơn lốc rồi lao về phía Lục Thanh.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

148. Chương 41 : Đưa Kiếm Thiếp

Khí thể mạnh mẽ đó khiến cho khí thể của Triều Dương cung cũng thay đổi.

Trong nháy mắt, đám đại hộ pháp cùng mở mắt. Trong mắt bọn họ đều xuất hiện một sự kinh hãi. Bước chân trên kiếm đạo bao nhiêu năm, bọn họ thừa biết dòng khí đang lưu chuyển trên bầu trời Triều Dương cung có ý nghĩa gì.

Luồng khí lưu mạnh mẽ từ trên bầu trời Triều Dương cung hội tụ về phía nơi ở của đám đệ tử, ẩn chứa kiếm ý cuồng bạo. Mặc dù mới chỉ là bước ban đầu, nhưng với đám hộ pháp bọn họ vẫn là cái mà bao nhiêu năm khó có thể vượt qua.

Vào lúc này, nét mặt mấy người đều có chút gì đó cô đơn. Nhưng không người nào lại chấp nhận bỏ qua cơ hội như vậy. Tất cả đều lưu chuyển Kiếm Nguyên, giữ vững tinh thần, cảm ngộ dòng khí lưu hội tụ trên bầu trời do Kiếm Ý. Còn về phần Kiếm Ý, bọn họ cũng không tập trung vào đó, bởi vì nếu làm thế sẽ khiến cho tinh thần đối phương bị nhiễu loạn, thì đúng là gây ra tội lớn.

Trong Triều Dương đại điện, Huyền Thanh đang lặng lẽ ngồi xếp bằng chợt mở mắt. Hai đạo kiếm cương màu hồng từ trong mắt bắn ra ngoài khiến cho tảng đá trơn nhẵn trước mặt xuất hiện hai cái lỗ to. Đôi mắt của Huyền Thanh sâu thăm thẳm, hơi mỉm cười, lạnh băng:

- Không ngờ lại có thể linh ngộ nhanh như vậy.

Sau đó, lão lại nhắm mắt, như không hề có chuyện xảy ra. Triều Dương đại diện một lần nữa trở lại im lặng, chỉ còn có hai cái lỗ to trước mặt Huyền Thanh.

Trong Luyện Tâm viện, sắc mặt Lục Thanh bình tĩnh, lạnh nhạt. Ngón tay làm kiếm, xuất ra một điểm Phong Lô kiếm khí trong suốt. Một tia sáng lóe lên trong mắt, Lục Thanh điểm một cái vào hư không.

“Keng...”

“Keng...”

“Keng...”

Kiếm chỉ và mảnh băng va chạm vào nhau, ngay cả lưỡi dao gió khi chạm tới đầu ngón tay Lục Thanh liền vang lên tiếng sắt thép va chạm. Sau một khắc, tất cả mảnh băng đều bị Lục Thanh làm cho hóa thành bột phấn. Giữa hai người, kính khí dao động khiến cho những mảnh băng vụn không kịp rơi xuống đất lại tiếp tục bay lên.

Mà trên người Lục Thanh cũng lần nữa xuất hiện ánh sáng màu xanh tím. Nhưng hoàn toàn khác trước. Vào lúc này, ánh sáng bó sát vào da thịt của Lục Thanh, giống như chỉ lộ ra dưới lớp kính. Đồng thời, một đạo kiếm ý bá đạo phóng lên cao.

Trên bầu trời Triều Dương cung, đám mây mù đang tụ tập trong nháy mắt bị cắt nát. Luồng kiếm ý đó hết sức ngưng tụ, bên trên nồng nặc Phong Lô khí. Nếu như trước đó, Phong Lô kiếm ý của Lục Thanh là do bất chúc của Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư, không phải của mình nên không thể kéo dài, đồng thời cũng không thể để cho thần thức của mình bám theo nên hết sức yếu ớt.

Nhưng vào lúc này, Phong Lô kiếm ý do Lục Thanh phát ra lại liên tục, giống như dòng nước trường giang, liên miên không dứt. Đồng thời, Phong Lô kiếm ý vô cùng chắc chắn khiến cho trong không gian cũng thấp thoáng những tia chớp, vô số sợi gió nhỏ xuất hiện đột ngột khiến cho những mảnh đá vụn do cơn lốc đối diện cuốn lên, nát bấy.

Trong cơn lốc, một người thanh niên cũng mặc võ phục màu trắng, hơi biến sắc. Trong nháy mắt hần cảm giác được Tổn Phong kiếm ý mới sinh ra nhưng gặp phải một dòng sông rót từ trên chín tầng trời xuống mà bị đánh tan.

“Vù...”

Không hề có bất cứ động tác gì, trong chớp mắt cơn lốc tới trước mặt Lục Thanh liền vỡ vụn hóa thành những lưỡi dao gió. Do Phong Lô kiếm ý của Lục Thanh vẫn còn nguyên nên những lưỡi dao gió đó cũng không còn giữ được nguyên hình, hóa thành những cơn gió thổi ra xung quanh.

- Người cũng linh ngộ? - Cơn lốc biến mất liền xuất hiện một bóng người với vẻ mặt bất đắc dĩ. Người đó không phải ai khác mà chính là Nhiếp Thanh Thiên. Ngoại trừ Nhiếp Thanh Thiên, trên Triều Dương phong chỉ sợ không còn người nào có được Tổn Phong kiếm khí mạnh như vậy, thậm chí lại có cả Tổn Phong kiếm ý vừa mới được sinh ra.

Lắc đầu, Lục Thanh cảm thán nói:

- Đây cũng không phải là linh ngộ. Nếu nói ngộ, ta đã ngộ từ lâu rồi, chỉ có điều mắc phải sai lầm. Bây giờ, chỉ sửa lại sai lầm đó mà thôi.

Điều đó hiển nhiên là thực. Bởi hần vẫn nghĩ như vậy, nhưng lại không làm theo như thế.

Trên miệng xuất hiện một nụ cười khổ, Nhiếp Thanh Thiên nói:

- Cứ tưởng sẽ lại vượt qua người, không ngờ người vẫn dẫn trước. - Mặc dù nói như vậy, nhưng Lục Thanh không hề thấy trong mắt Nhiếp Thanh Thiên có chút gì ghen ghét hay cô độc. Ngược lại, còn có một thứ ý chí chiến đấu xuất hiện. Hai người nhìn nhau, cùng cười ha ha.

Ban đêm, hai người ngồi trong rừng trúc, hâm rượu luận kiếm, ẩn chứa một số giải thích đối với kiếm ý. Theo lời nói của Huyền Thanh lúc trước thì Kiếm Ý thức ra chính là sự hiểu biết nhất định đối với năng

lượng cơ bản của một thuộc tính nào đó, rồi kết hợp với thần thức của bản thân, rót thêm cả ý chí đối với kiếm đạo mới hình thành Kiếm Ý.

Mà vào lúc này, cái khó đạt nhất chính là hiểu biết đối với năng lượng cơ bản của một hệ nào đó. Sở dĩ, trước khi đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn, kiếm giả lĩnh ngộ kiếm ý vô cùng khó khăn chính là do sự lĩnh ngộ đối với lực lượng thuộc tính chưa đủ.

Căn cứ vào những gì mà Huyền Thanh nói thì một khi có được Kiếm Hồn, tâm thần được năng lượng bản nguyên thuộc tính tẩy rửa, chẳng những kiếm khí thoát thai trở nên rắn chắc mà bản nguyên thuộc tính cũng tự động rót vào trong tâm thần. Hơn nữa, thần thức của cảnh giới Kiếm Hồn rất mạnh, rót thêm ý chí kiếm đạo vào đó là chuyện quá mức đơn giản.

Mà trước cảnh giới Kiếm Hồn, muốn chỉ dựa vào sự lĩnh ngộ của bản thân mà đạt được Kiếm Ý thì phải nói là vô vàn khó khăn.

Vì vậy mà bao nhiêu hộ pháp trong Triều Dương cung khi cảm nhận được luồng kiếm ý trên bầu trời của Luyện Tâm viện đều có phản ứng khiếp sợ như vậy. Đúng là khó có thể tưởng tượng, trên Triều Dương cung tới thời điểm này cũng chỉ có gần sáu mươi đệ tử nội tông vậy mà có hai người chưa tới cảnh giới Kiếm Hồn đã lĩnh ngộ được Kiếm Ý của bản thân.

“Có phải là ý trời?”

Bọn họ cũng không thể đoán được. Chỉ có điều, vào lúc này, ánh mắt họ nhìn Huyền Thanh lại càng thêm bội phục. Hoàn toàn khác với đệ tử phải qua sự khảo nghiệm, Nhiếp Thanh Thiên và Lục Thanh đều do Huyền Thanh tự mình dẫn lên núi. Vì vậy mà trong Tử Hà tông, không thể không nói, ánh mắt của Huyền Thanh quá cao.

Một đêm tâm sự, với tu vi của Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên cho dù có nói chuyện liên tiếp mấy ngày cũng chẳng có vấn đề gì. Lục Thanh tu luyện Luyện Hồn quyết ngày càng sâu, càng đạt tới mức không ăn không ngủ.

Mà đối với sự lĩnh ngộ lực lượng thuộc tính, Nhiếp Thanh Thiên lĩnh ngộ vô cùng sâu. Theo lời nói của hắn, thì ban đầu, khi sư phụ đưa lên núi có nói thân thể của hắn được trời phú cho hệ Phong. Nếu không khác biệt lắm thì có thể xem như một nửa thân thể Tồn Phong. Ngay cả Thanh Phong tủy kiếm hôm nay do hắn tu luyện cũng là do Huyền Thanh tự mình lựa chọn.

Nhưng so với Lục Thanh tự mình lĩnh ngộ thông qua hình ảnh ban đầu của hai loại khí Phong Lôi thì có sự chênh lệch rất lớn. Vì vậy mà nhiều lúc chỉ toàn Lục Thanh nói, còn Nhiếp Thanh Thiên ở bên nghe. Mỗi khi đến chỗ nào đó tinh thâm, hai người lại sử dụng kiếm chỉ thực hành để tăng thêm sự lĩnh ngộ.

Cho đến khi mặt trời bắt đầu nhô lên tỏa ánh sáng ấm áp vào trong rừng trúc, hai người mới bừng tỉnh.

- Đi gặp sư phụ thôi! Có lẽ hôm nay, Thiên Diệp và Lăng Tiêu cũng đều trở về rồi. - Nhìn ánh sáng rực rỡ xuyên qua tán trúc, Lục Thanh mở miệng nói.

Gật đầu, hai người uống cạn hai chén rượu mạnh cuối cùng rồi đứng dậy ra khỏi Luyện Tâm viện. Tới Tử Trúc viện, Triệu Thiên Diệp đang đứng lặng giữa sân. Thấy hai người đi vào, ánh mắt hắn có chút khác lạ.

- Đi thôi! - Không nói gì thêm, Triệu Thiên Diệp đi qua giữa hai người.

Sờ sờ mũi, Nhiếp Thanh Thiên bắt đầu đã lắc đầu, Lục Thanh biết, Triệu Thiên Diệp đã nhận ra sự thay đổi của họ. So với bọn họ thì ước muốn trở nên mạnh hơn của Triệu Thiên Diệp càng thêm mạnh. Vào lúc này, cảm nhận được Kiếm Ý hơi phát ra từ hai người, làm sao mà hắn không đoán ra. Mà với sự kiêu ngạo của Triệu Thiên Diệp mặc dù vui vì hai người nhưng cũng không bao giờ nói ra miệng.

Vào lúc này, Dư Cập Hóa và Đoạn Thanh Vân vẫn chưa trở về. Cả ba người gặp Lăng Tiêu rồi cùng đi về phía Triều Dương đại điện. Tất nhiên, sự thay đổi của hai người Lục Thanh cũng không thể giấu được hắn. Điểm một nụ cười khổ, Lăng Tiêu mở miệng chúc mừng hai người Lục Thanh. Nhưng trong tích tắc, cả ba người vẫn phát hiện trong mắt Lăng Tiêu có một sự mất mát.

- Vào đi. - Cánh cửa Triều Dương đại điện từ từ mở ra. Âm thanh của Huyền Thanh nhẹ nhàng vọng ra ngoài.

Bốn người nhìn nhau, bước vào trong đại điện.

Vào lúc này, Huyền Thanh xoay lưng về phía bốn người, quay mặt nhìn bức họa Tử Hà tổ sư và bài vị tổ sư Triều Dương phong, trên người không hề có một chút khí thế. Trong ánh mắt của bốn người Lục Thanh, vào lúc này Huyền Thanh chẳng khác gì một lão nhân bình thường, không hề có sự uy nghiêm của cảnh giới Kiếm Hồn.

Quay đầu lại, Huyền Thanh nhìn bốn người, ánh mắt có sự hài lòng, nói:

- Bốn người các ngươi có thể nói là bốn đệ tử kiệt xuất nhất của Triều Dương phong chúng ta trong ngàn năm qua. Còn có thời gian nửa năm, hy vọng các ngươi có thể nắm chắc.
- Vâng... - Cả bốn người cùng lên tiếng. Không ngờ một người rất kiệm lời như Huyền Thanh vào lúc này lại đánh giá bọn họ cao đến vậy.

Dừng lại một chút, Huyền Thanh nói tiếp:

- Nhận lệnh của tông chủ, mỗi một phong phải gửi bốn đệ tử đứng đầu tới các tông để đưa Kiếm thiếp. Triều Dương phong chúng ta được phân đến Phù Vân tông. Ngoài ra còn có Kiếm môn, Liệt Hỏa tông và Thanh Thủy môn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

149. Chương 42 : Bên Bờ Lệ Thủy

Kiếm thiếp chính là thiếp mời của tông môn. Hôm nay, Tử Hà tông xuất ra kiếm thiếp chắc chắn là để dành cho đại hội luận kiếm vào một năm rưỡi nữa.

Việc phái bốn đệ tử đứng đầu mỗi phong để đưa kiếm thiếp, hiển nhiên là cũng có ý phô trương thực lực của tông môn. Dù sao thì ngày thường vốn ít khi trao đổi, nên chắc chắn đám Lục Thanh sẽ bị lớp trẻ của các tông môn khiêu chiến.

Nếu như tùy tiện phái vài tên đệ tử thì nội tông của các tông khác không như Tử Hà tông bồi dưỡng trong một thời gian dài, nhưng chắc chắn cũng có vài tên đệ tử tỏa sáng. Vì vậy mà cho dù có thắng thì cũng là thắng thảm. Nhưng một khi mà thua thì sẽ đánh mất hết thể diện của tông môn. Đối với Tử Hà tông, một tông môn sắp tiến giai lên Kim Thiên, cho dù là thua bởi Thanh Ngọc, Phù Vân tông cũng đều mất thể diện.

Dù sao thì việc bồi dưỡng và chuẩn bị cho đại hội luận kiếm mười năm một lần, Tử Hà tông đã trả giá quá nhiều. Đám đệ tử nội tông so với tuổi bình thường cũng đều phải cao hơn đến hai tiểu thiên vị vì vậy mà nếu như đưa thiếp cũng làm mất mặt tông môn thì đại hội luận kiếm giữa ngũ phong cũng không cần phải cử hành nữa.

Các tông môn trong Thập Vạn đại sơn, ngoại trừ một số tông môn sinh sống ở bên ngoài ra thì thể diện chính là tất cả. Mà thể diện cũng tương đương với việc có đủ thực lực chống đỡ.

Căn cứ theo sự sắp xếp của Huyền Thanh, Lục Thanh mang theo kiếm thiếp đến Phù Vân tông, Nhiếp Thanh Thiên đưa kiếm thiếp tới Kiếm môn, Triệu Thiên Diệp tới Liệt Hỏa tông và cuối cùng thì Lăng Tiêu tới Thanh Thủy môn. Thực ra, sự sắp xếp đó cũng đều căn cứ theo thực lực của từng người và tông môn. Không thể nghi ngờ, Phù Vân tông cấp thanh phạm thì đệ tử nội tông có tu vi cao nhất, vì vậy mà Huyền Thanh để cho Lục Thanh tới đó.

Bốn người đi đưa thiếp trong thời gian nửa năm. Sau nửa năm, quay về Triều Dương phong phục mệnh.

Cầm kiếm thiếp Huyền Thanh đưa cho, Lục Thanh thấy nó được làm bằng Tử ngọc rồi dùng tơ vàng tếp lại thành một bức thư bằng ngọc. Phía bên trên, bị Huyền Thanh dùng tay khắc lên hai chữ Kiếm thiếp, tỏa ra một luồng Kiếm ý hùng lực. Cũng may, trong lúc viết, Huyền Thanh không hề có địch ý vì vậy mà kiếm ý ẩn chứa trong hai chữ đó mặc dù mạnh, nhưng lại hết sức ôn hòa, không hề có ý đả thương người.

Sau đó, bốn người đều trở về chuẩn bị một chút. Dư Cập Hóa và Đoạn Thanh Vân cũng đã về núi. Hoàn toàn khác với hai năm trước, Dư Cập Hóa thực ra không có gì thay đổi, nhưng Đoạn Thanh Vân thì như hoàn toàn lột xác. Sau khi bước vào cảnh giới Kiếm Khách, được nguyên khí trong trời đất tẩy luyện nên theo sự tiến bộ của tu vi, vóc dáng của hắn cũng từ từ trở lại bình thường.

Bây giờ, hắn có một vầng trán thanh tú, hai má núc ních đã biến mất. Thanh Liệt Hỏa kiếm vẫn đeo trên lưng, hướng thẳng lên trời, tỏa ra khí thể hùng hực. Hai năm qua, Đoạn Thanh Vân tu luyện ngày đêm không nghỉ, hoàn toàn không còn chút bóng dáng ham chơi nào nữa. Vì vậy mà tới hôm nay, hắn cũng có tu vi Kiếm Khách trung thiên vị đỉnh, tu luyện kiếm pháp tinh thâm Nhiên Mộc khí toàn trăm.

Sau khi biết ba người Lục Thanh sắp đi xa, tối hôm đó cả năm người ở Tử Trúc Viện uống một trận. Đoạn Thanh Vân mang thứ rượu mạnh nhất mà hắn chôn trong Tử Trúc lâm để uống. Cho đến ngày hôm sau, sau khi ba người rời đi, nhìn vào rượu nằm ngổn ngang trên mặt đất, hắn vỗ trán kêu lên thảm thiết, khiến cho Dư Cập Hóa không nhịn được cười ha hả. Muốn thảo luận mời ghé vào đây:

Lệ Thủy ở phía bắc của Tử Hà tông, kéo dài cả ngàn dặm, rộng tới mấy trăm trượng. Nó xuyên qua rất nhiều khu vực của các tông môn. Dòng Lệ Thủy uốn lượn như một dải lụa, hiền hòa không hề có chút hung dữ. Trên sông, có những loài tôm cực to, nghêu sò ốc hến đủ cả, vô số các loại thủy sản. Hàng năm, quanh khu vực sông có rất nhiều ngư dân sinh sống, hình thành vô số thôn xóm.

Sông Lệ Thủy rất yên tĩnh, bất kể là ngày hay đêm, gần như chỉ có chút sóng vỗ ì oạp do những con thuyền đánh cá bữa lưới gây nên. Ngoài ra còn có những con thuyền nhỏ chuyên dùng để qua sông, di chuyển liên tục giữa hai bên bờ.

- Ái chà! Hôm nay người qua sông hình như nhiều hơn bình thường thì phải. - Tới bờ sông Lệ Thủy gần Triều Dương phong, trên cái bến được làm bằng gỗ thông, một cô gái mặc cái áo vải màu xanh, cầm cái giỏ thức ăn, đang khom người xuống để lộ ra cái vòng eo thanh mảnh. Một chiếc thuyền bằng thứ gỗ gì đó màu vàng đang đậu sát bên, bên trên có một hán tử trung niên.

Hán tử trung niên ước chừng hơn ba mươi tuổi, đang cởi trần, để lộ một lớp da rám nắng. Dường như do sinh sống hàng năm bên bờ sông Lệ Thủy nên đỉnh đầu hán tử không có tóc, vào lúc này do dùng sức nên đang chảy ra vài giọt mồ hôi.

Ngẩng đầu nhìn cô gái xinh đẹp, hán tử có vẻ mặt đôn hậu, sờ sờ gáy cười nói:

- Đúng thế. Vừa qua năm mới, phường thị từ từ trở nên náo nhiệt nên thương gia qua lại cũng bắt đầu nhiều lên.

- Được rồi! Mẹ ngươi ở trong thôn có khỏe không?

Gật đầu, cô gái nhảy lên thuyền, mở miệng nói:

- Mẹ khỏe lắm, đang ở trong sân dệt, nói nhanh thì ngày mai có thể xuống sông.

Nét mặt xuất hiện chút yêu thương, hán tử đưa tay sờ mái tóc đen trên đầu cô gái, nói:

- Chờ một năm nữa, cha có thể tích góp được một Tử ngọc tề, đến lúc đó đưa ngươi tới Kiếm Thần điện ở Triều Dương thành cầu lấy cho ngươi một bộ Kiếm Nguyên công và một bộ kiếm pháp cơ bản.

Đối với những tông dân bình thường như bọn họ mà nói, mặc dù Kiếm Thần điện mở ra Kiếm Nguyên công và kiếm pháp, nhưng muốn có cũng phải có số lượng ngọc tề nhất định. Mặc dù đối với những người giàu mà nói thì chẳng đáng là bao, nhưng đối với những nhà bình thường như hán tử mà nói thì cũng phải cần mấy năm mới có được.

Cô gái đại khái khoảng chừng mười hai, mười ba tuổi, hiển nhiên là đối với những đứa trẻ bắt đầu tu luyện từ khi mới tám, chín tuổi đã quá ba năm. Nhưng sau khi nghe hán tử nói, nét mặt vẫn không giấu được sự vui sướng liền nhảy đến ôm lấy hán tử, rồi hôn một cái lên mặt.

- Cha ăn cơm đi. Hôm nay mẹ nấu Thúy ngư mà cha yêu thích nhất đấy. - Như nghĩ ra điều gì đó, cô gái nhảy tới bên giỏ, lấy thức ăn nóng hổi bên trong ra ngoài.

Sau khi hán tử nghe thấy vậy, nhất thời cảm thấy vui vui, cầm lấy bầu rượu ở đầu thuyền, ngồi đối diện cái bát xanh như ngọc đang tỏa ra mùi cá nấu thơm nức. Còn cô gái thì ở bên, thì thoảng lại giơ ngón tay làm kiếm đánh xuống mặt sông, làm xuất hiện một chút bọt nước, nhìn khuôn mặt hết sức mê mẩn. Hán tử cũng chẳng để ý, chỉ cười ha ha.

- Nhà thuyền. Chúng ta muốn qua sông. - Trên bến thuyền, đột nhiên có bốn người hạ xuống khiến cho cô gái cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy đó là bốn vị kiếm giả thanh niên có khuôn mặt tuấn tú. Trong đó có một người trẻ nhất, trên lưng đeo một thanh kiếm cực to khiến cho cô gái lú lẫm. Nhưng sau khi cảm nhận không thấy từ bốn người có khí thế cường hãn của cao thủ, cô liền cảm thấy nghi hoặc.

Chỉ sợ bốn gã chỉ là đệ tử thế gia có tư chất tiên thiên kém cỏi. Nhìn bốn người mặc một bộ võ phục màu lam nhạt bằng tơ tằm, cô gái thầm đoán. Mỗi ngày, cô cùng với cha đều gặp không ít kiếm giả. Trong số đó có cả đám đệ tử thế gia tư chất thấp kém nhưng để tăng thêm khí thế liền dùng gỗ đen làm thành một thanh cự kiếm dài năm thước. Nhưng khi qua sông, tranh chấp với kiếm giả bị người ta chặt đứt, xấu hổ mà bỏ đi.

Vào lúc này, bốn người xuất hiện trước mặt cô gái đúng là bốn người Lục Thanh vừa mới từ Triều Dương phong đến. Bốn tông môn kia cũng đều nằm bên Lệ Thủy cho nên bọn họ đồng hành một đoạn đường. Bởi vì, bộ võ phục màu trắng của Kiếm Sư quá thu hút, đặc biệt bốn người lại đi cùng nhau nên trước ánh mắt của mọi người, bọn họ cảm thấy khó chịu.

Bất đắc dĩ, bốn người liền tìm một vị trí nào đó mặc một bộ võ phục màu lam nhạt không nằm trong cách phân chia màu sắc của kiếm giả. Không ngờ lại bị cô gái hiểu nhầm thành đệ tử thế gia không có tư chất.

Tất nhiên, ý nghĩ của cô, bốn người Lục Thanh cũng không biết được. Nhìn thấy có khách qua sông, mà trông đánh vẻ thì như con nhà thế gia, hán tử vội buông tay xuống rồi cưỡi thuyền, nhắc bốn người Lục Thanh lên thuyền.

Cái đồ ngang cũng không rộng lắm, ước chừng dài bốn trượng, rộng hơn trượng. Sáu người Lục Thanh ngồi lên cũng không đến mức chật chội lắm. Tay chèo của hán tử rất tốt, khiến cho chiếc đồ nhanh chóng lướt sang bờ bên kia.

- Bốn vị công tử muốn đi sang bên kia? - Để bắt chuyện, hán tử nghiêng đầu hỏi. Bên cạnh, cô gái thản nhiên ngồi bên mạn thuyền, ngón tay bắt chước kiếm liên tục vẽ xuống mặt sông.

- Hướng đi của chúng ta không giống nhau. - Không trả lời cụ thể, Lăng Tiêu mỉm cười đáp.

Trên mặt có chút kinh ngạc, chẳng lẽ bốn người này không cùng một thế gia? Động tác của cô gái hơi dừng lại nhưng rồi lại tiếp tục. Chuyện đó cũng chẳng liên quan gì tới cô. Vào lúc này trong đầu nàng chỉ nghĩ tới làm thế nào có thể cầm được thanh Hắc Thiết kiếm mà tổ thượng để lại.

“Vù...”

Trên sông chợt vang lên tiếng địch hùng hậu, khiến cho bốn người Lục Thanh sửng sốt. Bọn họ có thể nghe được người thổi có tu vi kiếm thị đỉnh, kiếm nguyên khí hùng hậu, khiến cho tiếng địch bao trùm hơn phạm vi trăm trượng.

Bọn họ thấy rõ, phía bên trái, trên mặt sông có ba chiếc thuyền đen bao quanh một chiếc thuyền lớn cao ba trượng, nhanh chóng di chuyển về phía họ. Đồng thời, bọn họ cũng phát hiện, khi tiếng địch vang lên, sắc mặt của hai cha con cô gái cũng trở nên khó khăn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

150. Chương 43 : Thủy Tặc

- Cha! Đúng là thủy tặc của Tự Ác trang! - Cô gái cắn răng nói một cách oán hận.

Hán tử vội vã che miệng cô gái:

- Nha đầu bốt nói đi. Một lúc nữa, người không được mở miệng, cứ để đó cho cha.

Nói xong, hán tử nhìn về phía bốn người Lục Thanh, lo lắng nói:

- Bốn vị công tử có mang theo ngọc tề hay vật gì đáng giá hay không?

- Có chuyện gì? - Lục Thanh nhíu mày, nhìn về phía mấy điểm đang trên mặt sông đang tới gần.

Hán tử quay đầu lại nhìn ba điểm đen còn cách một khoảng mới mở miệng nói:

- Bốn vị công tử có lẽ lần đầu tiên qua sông Lệ Thủy nên không biết Tụ Ác trang đáng sợ như thế nào.

- Tụ Ác trang là một khu vực khoảng chừng mười dặm trên sông Lệ Thủy, cũng là con đường duy nhất. Ở nơi đó chủ yếu do những người phạm tội với tông môn, hoặc bị tông môn trục xuất tụ tập lại mà thành. Trong số bọn họ có rất nhiều cao thủ. Mấy năm trước bọn họ tụ tập ở đây xưng là Tụ Hiền trang, ngày thường vẫn đóng thuyền, đánh cướp hoặc đòi tiền hối lộ với các thương thuyền qua lại. Ngay cả mấy cái đồ ngang nhỏ của chúng ta ở đây cũng không thể tránh.

- Hơn nữa, bọn họ ra tay tàn nhẫn, chỉ cần có chút không hài lòng là sẽ hạ độc thủ. Vì vậy mà bọn ta vẫn gọi lén là Tụ Ác trang. Mà vừa mới qua năm mới, thương gia vận chuyển hàng hóa rất nhiều nên vốn bọn họ cứ một tháng ra ngoài một lần thì bây giờ đổi thành hai tới ba ngày ra ngoài.

Thấy bốn người Lục Thanh không hề sợ hãi, hán tử lo lắng nói:

- Bốn vị công tử đến lúc đó chớ nói ra gia tộc hoặc đệ tử của đại nhân nào đó. Đám thủy tặc kia hận nhất những người như vậy. Gần như mỗi lần đều đuổi tận giết tuyệt, chờ sau khi giao ngọc tề rồi tổ giặc sau cũng được.

Lăng Tiêu ngạc nhiên, hỏi:

- Xung quanh sông Lệ Thủy đều là khu vực biên giới của các tông môn. Chẳng lẽ bọn họ để kệ cho thủy tặc hoành hành hay sao? Bao nhiêu năm như vậy, bọn họ giết không biết bao nhiêu người, lại còn làm không ít chuyện ác?

Hán tử lắc đầu:

- Tất nhiên là để ý, nhưng trong số thủy tặc có nhiều kiếm giả bản lĩnh cao. Thậm chí nghe nói trong trang còn có ba đại trang chủ đều có tu vi Kiếm Sư, xuất thân từ Phù Vân tông, Liệt Hỏa tông và Thanh Thủy môn. Trước đó bọn họ đều là hộ pháp của tông môn nhưng không biết phạm phải tội gì mà bị trục xuất khỏi tông môn vì vậy mà các thế lực bình thường không dám trêu chọc. Hơn nữa, khi gặp phải thương thuyền của các tông môn, bọn họ cũng không động tới. Vì vậy mà cho tới bây giờ, không có người nào của tông môn ra tay đối phó với bọn họ.

Lăng Tiêu gật đầu, quay sang nói với ba người Lục Thanh:

- Không có Kiếm Chủ.

“Không có Kiếm Chủ?”

Câu nói bất ngờ của Lăng Tiêu làm cho cô gái và hán tử đều sững sờ. Cái gì mà không có Kiếm Chủ? Có Kiếm Chủ chỉ sợ là cần một ánh mắt, một đạo kiếm khí tùy ý là có thể khiến cho cái đồ nhỏ của họ chìm xuống sông.

“Thực là bốn tên tiểu tử không biết trời cao đất dày”. Tất nhiên, hán tử và cô gái cũng không nói ra khỏi miệng, bởi ba con thuyền đã tới cách hơn mười trượng. Mỗi con thuyền cao chừng ba trượng, dài mười lăm mười sáu trượng. Cột buồm cao và cả thân thuyền đều được bọc bởi một lớp da mỏng cho nên ăn nước hơi sâu. Nếu không có lẽ nó cũng phải cao tới gần năm trượng.

- Lão ngư! Tiền thặng này đâu? - Ở chính giữa chiếc thuyền lớn, một gã trung niên tóc ngắn để phanh ngực, lớn tiếng nói. Bên cạnh hắn là hai gã mặc áo da thú, trẻ tuổi đang nhếch mép cười lạnh, sau lưng đeo Hắc Thiết kiếm. Tất cả mọi người đều thấy trên mũi kiếm còn dính mấy giọt máu đen.

Nghe thấy âm thanh đó, sắc mặt của hai cha con liền thay đổi, hán tử cười tươi, nói:

- Tam Đà chủ đại nhân. Chắc ngài đã quên. Tiền tháng này, tiểu nhân đã giao ngay đầu tháng.

Hơi nhú mày, trung niên tóc ngắn hừ lạnh một tiếng, nói:

- Năm nay thì khác. Gần đây, thuyền chở nhiều, người còn muốn lệ phí giống như trước? Một cái dò ngang của người ta cũng không cần nhiều, năm bạch ngọc tệ là được rồi.

Hán tử nghe thấy vậy ngăn người, tỏ vẻ cầu khẩn, nói:

- Tam Đà chủ đại nhân khai ân. Cho dù thuyền chở được nhiều nhưng cái dò nhỏ của ta cũng phải hai, ba tháng mới có được như vậy. Mà nhà ta còn có ba người ăn. Mong đại nhân xét cho ta, mỗi tháng tới lệ giao một lần, bỏ qua cho một lần.

- Bỏ qua cho một lần? - Lúc này, người thanh niên bên cạnh, cất tiếng cười to, để lộ cả mảng răng vàng:

- Bỏ qua cho người một lần thì huynh đệ chúng ta ăn cái gì? Uống gió để sống hay sao?

- Nói ít thôi. Mau giao ra đây.

- Giao ra đây! - Lúc này, hai chiến thuyền bên cạnh cũng xuất hiện vô số lâu la đang nhe răng cười, ánh mắt không còn chút nhân tính.

- Được rồi! Bốn tên tiểu tử này cũng giao ngọc tệ và những đồ đáng giá ra đây. Hôm nay, Đà chủ chúng ta vui vẻ nên tha cho cái mạng của các người. - Vào lúc này, người thanh niên nhìn về phải bốn người Lục Thanh, ánh mắt có chút tức giận như đang nhìn bốn con cá béo.

- Bốn thanh kiếm của các người cũng để lại cho ta. Tên tiểu tử kia, cái bọc vải sau lưng người bọc bảo kiếm gì mà chưa giao ra? - Ánh mắt người tuổi trẻ nhìn chằm chằm về phía Lục Thanh. Hàng năm tung hoành trên sông, ánh mắt ác độc của hắn đã phát hiện ra được Niệm Vân kiếm.

Lục Thanh liếc mắt nhìn người thanh niên đó một cái, chẳng hề có chút tức giận hay khiếp đảm, cũng chẳng hề có tia sáng nào lóe lên trong mắt nhưng vẫn khiến cho người thanh niên cảm thấy áp lực mà tái mặt.

- Tả Nhị! Người làm sao vậy? - Người trung niên nhận ra sự khác lạ liền hỏi.

Lắc đầu, cố gắng gạt cảm giác đó ra khỏi đầu, người thanh niên miễn cưỡng, nói

- Đà chủ không cần lo lắng. Tiểu nhân không sao.

- Không sao? Chắc tối hôm qua bị Hồng nương đánh bại? Ha ha... - Trên chiếc thuyền bên trái, một đại hán trung niên, cầm trong tay thanh cự kiếm, nói một cách nham nhở.

Nhất thời, tiếng cười ha hả vang lên khắp cả ba chiếc thuyền khiến cho người thanh niên có chút thẹn quá hóa giận. Nhưng địa vị người đó so với hắn cao hơn, nên không dám nói.

- Phì! Một đám cầm thú. - Trên dò ngang, cô gái nhỏ giọng mắng một câu, khiến cho hán tử bên cạnh nghe thấy mà biến sắc.

Đám thủy tặc trên thuyền cũng có chút bản lĩnh mà lúc này thuyền lại cách chiếc dò ngang không tới mười trượng nên cho dù âm thanh của cô gái rất nhỏ nhưng vẫn có rất nhiều người nghe thấy. Gần như tất cả ánh mắt đều nhìn về phía cô gái.

- Chắc chắn! Không ngờ con gái của lão ngư càng lúc càng xinh như vậy. Chắc chỉ một, hai năm nữa là sẽ trưởng thành rồi. - Bị đám thủy tặc cười nhạo, người thanh niên mở miệng. Mà đám thủy tặc khác nghe thấy cũng đều phát ra những tiếng khen ngợi, đồng ý.

Trong khu vực của các tông môn thuộc Thập Vạn đại sơn, đặc biệt là một số nhà bình thường, con gái thường đến mười bốn, mười lăm tuổi là trưởng thành tới lúc lập gia đình. Mà hôm nay, tuổi cô gái cũng không còn kém nhiều lắm, thân thể bắt đầu nảy nở. Hơn nữa, con gái của ngư dân vốn tinh khiết nên làm cho đám thủy tặc thâm nuốt nước bọt.

Nhìn thấy cảnh này, hán tử chèo dò hốt hoảng, kéo cô gái ra sau lưng, nói:

- Tiểu nữ không hiểu gì, mạo phạm các vị đại nhân, mong các vị tha thứ. Đừng chấp nó làm gì.

- Tất nhiên không chấp với nàng. Khụ khụ! Thế này nhé. - Người thanh niên tỏ vẻ nghiêm túc nói:

- Ta là một trong ba mươi sáu vị hộ pháp của Tụ Hiền trang. Hôm nay chưa kết hôn, cũng xứng đôi với con gái người. Cứ để ta đưa nàng về, chờ hai năm nữa thành hôn. Lão đầu người sẽ trở thành cha vợ của ta thì tiền lệ phí này sẽ miễn hết cho người được không?

Trên dò ngang, hán tử và cô gái cùng biến sắc. Hán tử cười khở, vội vàng bái lạy, run giọng nói:

- Tiểu nữ tuổi còn nhỏ. Lại đã cùng với Hứa gia ở lân thôn hứa hôn. Thật sự xin lỗi Hộ pháp đại nhân, tiểu nữ không có phúc phận. Tiền chúng ta xin giao, tiểu nhân sẽ quay về lấy ngay. - Hán tử không dám nói nữa, sợ chọc giận bọn chúng.

- Hừ! - Người thanh niên hừ lạnh một tiếng:

- Chẳng lẽ lão đầu thấy ta hai mươi sáu tuổi, đã lớn rồi nên cố tình từ chối.

Âm thanh của người thanh niên như tiếng sấm nổ bên tai hán tử khiến cho thân thể hắn chấn động. Trong tai ù đặc, choáng váng. Cô gái sợ hãi, đỡ lấy hán tử, cầm hận nhìn người thanh niên

- Không được làm hại cha ta.

- A! Còn nhỏ mà dữ thế? - Người thanh niên cất giọng đùa cợt.

Trên dò ngang, bốn người Lục Thanh đều nhú mày.

Người trung niên được gọi là tam Đà chủ thấy bốn người có sự khó chịu liền cười lạnh trong lòng. Mấy cái tên đệ tử thế gia không có tư chất mà cũng dám liều lĩnh. Hắn nhận thấy trên cả bốn người đều không có nguyên khí dao động, thần thức không phát hiện ra điều gì khác, cùng lắm chỉ là Kiếm Nô, thực sự không có tác dụng. Chỉ sợ là lúc này ngoài mặt thì cố gắng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang run rẩy.

- Tả Nhị! Nói ít thôi. Chúng ta là thủy tặc, thích thì đoạt. Người còn muốn đem kiệu lớn đến rước người ta hay sao? - Người trung niên quát to một tiếng:

- Còn bốn tên tiểu tử kia, ném hết xuống sông cho ta. Trang chủ đang đợi trở về phục mệnh, còn đây đưa, ta cắt đầu người.

- Vâng! - Người thanh niên giật mình, khoát tay ra lệnh cho ba gã lâu la. Bốn người nhảy lên cao, đáp xuống dò ngang.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

151. Chương 44: Linh Thú Xuất Hiện

Hàng năm di chuyển trên sông, giúp cho đôi tay của hán tử có tới mấy trăm cân lực. Vào lúc này, nắm lấy mái chèo quá mạnh, hiển nhiên cũng làm xuất hiện tiếng gió rít. Người thanh niên vẫn bình tĩnh, còn ba gã lâu la phía sau thì rút Hắc Thiết kiếm cậy mạnh bỏ xuống dưới.

Rõ ràng là ba người không hề có chút tu vi, nhiều nhất cũng chỉ là Kiếm Nô luyện gân cốt, nhưng hàng năm đứng trên thuyền nên có được hạ bàn vững chắc. Mặc dù chém xuống không hề có bóng dáng biến hóa, nhưng kiếm pháp cơ bản cũng hết sức thú vị.

“Bìnhh...”

Ba thanh Hắc Thiết kiếm gần như cùng một lúc bỏ lên mái chèo. Một tiếng rống vang lên, hán tử đôn hậu vào lúc này chợt có sức lực vượt xa bình thường. Ba gã lâu la bị dây thuyền làm cho chấn động mạnh, hơn nữa, hắc thiết kiếm chế tạo thô sơ nên không đủ sắc, bị đánh bay về phía chiếc thuyền. Mái chèo trong tay hán tử lại quất về phía thất lưng của Tả Nhị.

Cát tiếng cười lạnh, Tả Nhị ở giữa không trung chợt quát lên:

- Lão đầu muốn chết. - Sau tiếng quát, thanh nhị phẩm Hắc Thiết kiếm sau lưng được Tả Nhị rút ra, một đạo kiếm khí màu lam xuất hiện nơi mũi kiếm.

- Kiếm khí! - Bên cạnh hán tử, cô gái há to miệng kêu lên kinh hãi. Trong tích tắc, Hắc thiết kiếm trong tay Tả Nhị hạ xuống, kiếm khí mạnh mẽ chém sợi dây thuyền đứt làm ba đoạn khiến cho hán tử ngã ngửa ra sau khiến cho con đò ngang nhỏ bé rung rinh.

Hai chân dẫm lên đầu thuyền, Tả Nhị nhe răng cười, lật lật thanh Hắc Thiết kiếm trong tay. Kiếm khí nơi mũi kiếm xuyên thủng mạn thuyền.

- Lão đầu ngu! Người dám ra tay với bọn ta đúng là chán sống. Nhưng con gái của người theo ta nên ta cũng không giết người. Chỉ có điều hai tay của người thì không thể để.

Đúng lúc này, âm thanh của Lăng Tiêu vang lên:

- Làm sao bây giờ?

- Tai họa của tông dân, giết hết. - Âm thanh của Triệu Thiên Diệp lạnh như băng.

Nhiếp Thanh Thiên cũng chỉ nhún vai, đưa mắt nhìn Lục Thanh.

- Giết sạch. - Lục Thanh sáng giọng, hết sức kiên quyết.

Kể cả Tả Nhị, tam Đà chủ trên thuyền cũng đều sửng sốt rồi cười ha hả.

- Các huynh đệ nghe thấy không? Bốn tên tiểu tử mặt trắng này nói muốn giết sạch chúng ta.

- Trên người chúng không hề có chút nguyên khí dao động, chỉ sợ là tư chất quá kém, ngay cả Kiếm Nguyên khí cũng không có. Vậy mà còn muốn giết chúng ta. Các huynh đệ sợ hay sao? - Tên đại hán đầu lĩnh bên thuyền trái lại mở miệng nói. Đồng thời thanh cự kiếm trong tay xuất hiện một đạo kiếm khí màu đỏ dài năm tấc, lăm lẹt chém về phía khối sắt bảo vệ mạn thuyền một cái.

“Cheng...”

Những đốm lửa sáng ngời, bắn tung lên khắp nơi. Trong tiếng khen ngợi của đám lâu la, khối hắc thiết bị chém một vết sâu nửa tấc khiến cho sắc mặt hai cha con người lái đò càng thêm khó coi.

- Bốn vị công tử không nên cậy mạnh. Nghe lời khuyên của ta, các người cứ làm theo lời của họ, giữ lại mạng sống còn hơn là chết dưới đáy sông. - Hán tử nâng cô con gái dậy, quay sang bốn người Lục Thanh nói một tiếng.

Lục Thanh lắc đầu, nói:

- Không nên lãng phí thời gian. Động thủ... - Gần như chỉ trong nháy mắt, Lục Thanh bắt đầu bước đi. Trong ánh mắt hoảng sợ của lũ lâu la, Lục Thanh giống như một bóng ma xuất hiện ở độ cao sáu trượng, ngay trên đầu tên Đà chủ trung niên.

Sắc mặt trong phút chốc thay đổi, người trung niên hét lớn:

- Mau lui lại. - Đồng thời, động tác trên tay cũng không chậm, nhanh chóng rút một thanh kiếm sắc màu bạc. Trên thân kiếm xuất hiện một vầng kiếm khí hệ Kim. Nơi mũi kiếm một đạo kiếm khí dài bốn thước bắn ra, chém về phía Lục Thanh trong không trung.

Người trung niên cũng không hề có ý nghĩ so đấu với Lục Thanh. Vừa mới rồi, bước chân của đối phương đã làm cho hán tử hãi kinh. “Bộ pháp! Đó chắc chắn là bộ pháp!” Có thể thi triển bộ pháp khiến cho thân thức Kiếm Khách tiểu thiên vị của hán tử không thể bám theo thì cơ bản là hán tử không thể chống cự được.

Dưới chân nổi lên một vầng ánh sáng vàng, người trung niên dẫm nát một bên mạn thuyền nhanh chóng lui về phía đám lâu la.

Nhưng trong ánh mắt khiếp sợ của hán tử, Lục Thanh đang lơ lửng trên không chộp xuống. Kiếm khí hệ Kim vẫn làm cho hán tử kiêu hãnh nhất thời bị nghiền nát. Đồng thời, kiếm chỉ của Lục Thanh vẫn điểm về phía trước. Một đạo Phong Lô kiếm khí dài một trượng, để lại trong không trung một dải ánh sáng màu xanh

tím, xuyên qua ngực trái của người trung niên. Hơn nữa, nó vẫn không dừng lại, tiếp tục xuyên qua mấy tên lâu la sau lưng hắn rồi chặt đứt một cây cột buồm.

Cây buồm cao bảy trượng nghiêng ngã rồi đổ xuống, đè chết mấy tên lâu la chưa kịp trốn.

- Tam Đà chủ chết rồi. - Những tiếng hô náo loạn nổi lên trên cả ba con thuyền.

- Chèo thuyền, nhanh chèo thuyền. - Trên chiếc thuyền bên trái, tên đại hán hoảng sợ mà la hét. Hắn bắt chặp những lời nói trước đó, nên vội vã gọi người chèo thuyền.

Hắn biết rất rõ thực lực của tam Đà chủ trên chiếc thuyền chính như thế nào. Tự Hiền tranh thành lập được bao nhiêu năm cũng từ từ phân chia thành các thế lực. Với sự cầm đầu của ba đại trang chủ, dưới có sáu đại đà chủ. Mỗi Đà chủ lại quản lý sáu người, tổng cộng là ba mươi sáu hộ pháp. Mỗi một hộ pháp lại có hơn mười người.

Mà phân chia theo cấp bậc đó lại căn cứ vào thực lực. Như hắn là một gã hộ pháp thì ít nhất cần phải có tu vi Kiếm Giả, càng chưa cần nói tới Đà chủ. Mà trong số đám người tiên thiên Kiếm Khách có thể phát ra kiếm khí thì tam Đà chủ lại càng mạnh.

Cho dù như vậy thì vẫn bị một đạo kiếm khí của Lục Thanh dễ dàng xuyên qua ngực. Tất cả mọi người đều nhìn rõ, đạo kiếm khí dài cả trượng đó chỉ có của Kiếm Sư, mà trong trang chỉ trang chủ mới có được.

Chuyện xảy ra tiếp theo càng làm cho hai cha con người lái đò thêm khiếp sợ. Cùng với động tác của Lục Thanh, ba người Nhíp Thanh Thiên cũng không chậm hơn, đều nhảy lên không trung. Phong Lôi kiếm khí màu xanh tím cùng với Tồn Phong kiếm khí từ đầu ngón tay của ba người bắn ra không dứt.

Mỗi đạo kiếm khí dài chừng một trượng. Hơn trăm tên lâu la trên ba chiếc thuyền đa số là không tu luyện Kiếm Nguyên khí mà chỉ hiểu một số chiêu thức cơ bản của Kiếm Nô. Chỉ có khoảng hai mươi người mới tu luyện được một chút Kiếm Nguyên khí thì làm sao mà có thể ngăn cản, ngay cả trốn tránh cũng không kịp.

Gần như cùng một lúc với tam Đà chủ, Tả Nhị đứng trên đầu thuyền bị Phong Lôi kiếm khí của Triệu Thiên Diệp băm nát. Thân của ba chiếc thuyền thì thoảng lại bị kiếm khí xuyên thủng, khiến cho nước sông nhanh chóng tràn vào thuyền.

- Huyền Thủy đại nhân cứu ta. - Đại hán Kiếm Giả đang vừa chạy trốn qua giữa một đám lâu la thì bị đạo Tồn Phong kiếm khí của Lăng Tiêu xuyên thủng năm tên lâu la mà đánh vào vai trái. Nhưng cuối cùng thì hắn cũng tới được đuôi thuyền, nhìn về phía không trung mà hô lên một tiếng.

Bốn người Lục Thanh đang bắn ra kiếm khí chém giết đám lâu la liền đưa mắt nhìn về phía đại hán.

“Ầm...”

Bước chân của bốn người Lục Thanh hơi dừng lại một chút. Chiếc thuyền dưới chân như chạm phải một cái gì đó. Thân thuyền vốn đã bị thủng lỗ chỗ do kiếm khí của bốn người gây nên, sau cú va chạm liền vỡ vụn. Cả bốn người cùng vọt lên, Phong Lôi kiếm khí từ ngón tay Lục Thanh vọt về phía gã đại hán duy nhất còn sống.

“Rầm...”

Trong ánh mắt kinh ngạc của bốn người, một cái đuôi khổng lồ màu xanh chọt nhô lên khỏi mặt sông, quần lấy đại hán rồi nhanh như một tia chớp lại chui vào trong nước.

“Ầm...”

Phong Lôi kiếm khí đánh trúng mặt sông khiến cho mặt sông lõm xuống trong phạm vi mấy trượng. Một con sóng cao dựng lên trên mặt sông khiến cho chiếc đò ngang nghiêng ngã. Cũng may hai cha con người lái đò điều khiển thuyền thuận thực nên dựa vào một mái chèo, giữ ổn định chiếc đò.

Bốn người Lục Thanh từ từ rơi xuống chiếc thuyền. Sắc mặt bốn người ngưng trọng, liếc mắt nhìn quanh.

- Hình như là tam giai linh thú Huyền Thủy mãng. - Lục Thanh nhìn chằm chằm mặt sông đang cuộn sóng, trầm giọng nói.

Lục Thanh vừa dứt lời, mặt nước trong phạm vi mười trượng quanh chiếc thuyền đột xuất hiện ánh sáng màu lam nhạt. Ngay lập tức, mấy trăm mũi tên nước màu lam, xuyên từ dưới mặt sông, phóng về phía bốn người.

“Vù...”

“Vù...”

“Vù...”

Những mũi tên nước bắn lên thân kiếm khiến cho Lục Thanh cảm thấy Thủy khí dày đặc. Hắn đã đọc qua Tử Hà linh thú phổ nên biết linh thú rất giỏi hấp thu các loại năng lượng bản nguyên mà hình thành các đòn công kích mạnh.

Trong bốn người thì hắn chính là người hiểu sâu nhất đối với lực lượng thuộc tính những cũng chỉ khi nào thi triển kiếm pháp tinh thâm mới có thể có gắng tụ tập được một chút khí mang thuộc tính của bản thân. Ngày thường mặc dù rõ ràng có thể cảm ứng được nhưng muốn điều động một cách tự nhiên lại không thể.

Đúng là linh thú do trời đất sinh ra. Nó thoát ly hoàn toàn khỏi kiếp dã thú, bắt đầu hấp thu lực lượng có thuộc tính để tăng cường thực lực bản thân.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng động tác của Lục Thanh và ba người Lăng Tiêu cũng không hề chậm. Kiếm khí trong suốt như ngọc, gần như trong nháy mắt xuất hiện bao quanh thân thể mỗi người. Kiếm khí mạnh mẽ tỏa ra xung quanh, bao gồm cả những tia chớp to bằng cánh tay, những lưỡi đao gió rộng bằng bàn tay, bắn ra xung quanh.

152. Chương 45 : Huyền Thủy Mãng

Thủy tiễn và phong nhận, tử điện va chạm với nhau phát ra những tiếng nổ lớn. Sông Lệ Thủy vào lúc này chợt xuất hiện những con sóng cao cả trượng. Trên con đò ngang, hán tử và cô gái vẫn còn nguyên đó. Cho dù vào lúc này, con thuyền như cánh lục bình chao đảo trên sóng, những hai người vẫn giữ cho nó không bị chìm. Đồng thời con đò ngang vẫn luôn duy trì khoảng cách ba mươi trượng với chiếc chiến thuyền.

Bốn người tỏa thần thức chui vào trong nước. Lục Thanh vận chuyển Luyện Hồn quyết khiến cho thần thức chui sâu xuống dưới mặt nước mười trượng, phát hiện ra dấu vết của Huyền Thủy mãng đầu tiên.

Huyền Thủy mãng là linh thú tam giai, thường sinh sống ở những sông, hồ lớn. Nó có kích thước to lớn, khi trưởng thành toàn thân được bao phủ bởi một lớp vảy màu xanh sẫm, to như một cái thùng đựng nước, dài hơn hai mươi trượng. Cái miệng nó tương chừng có thể nuốt chửng cả một con trâu, có thể khống chế năng lượng hệ Thủy trong trời đất. Linh thú tam giai sinh sống trong sông hồ, ngay cả Kiếm Chủ cũng khó làm cho nó bị thương.

Đây là những điều mà Lục Thanh đọc được về Huyền Thủy mãng trong Tử Hà linh thú phổ. Tuy nhiên, khi tận mắt chứng kiến vẫn khiến cho người ta phải giật mình. Từ từ, dưới làn nước sâu, thân thể dài hơn hai mươi trượng của con cự mãng đang dong đưa. Cái thân to như cái thùng của nó tỏa ra một ít ánh sáng màu lam nhạt. Những con cá sấu khổng lồ xung quanh bị cái miệng khổng lồ của nó nuốt chửng. Mà mỗi khi nó há miệng, chỉ cần hút một cái là toàn bộ tôm cá xung quanh không có một con nào chạy thoát.

Cái đuôi của Huyền Thủy mãng đang cuốn lấy gã đại hán. Vốn sinh trưởng ở ven sông nên gã rất giỏi thủy tính. Hơn nữa, với tu vi kiếm giả, nên cho dù ở dưới nước rất lâu nhưng vẫn tỉnh táo.

Như cảm nhận được bốn người Lục Thanh đang quan sát, Huyền Thủy mãng đang ở trong nước rống lên một tiếng. Trong cái miệng đỏ lòm của nó, một đạo thủy tiễn màu lam dài chừng một trượng nhanh chóng xuất hiện. Nó gần như không chịu lực cản của dòng nước, lao thẳng về phía bốn người Lục Thanh đang đứng trên chiến thuyền.

Sắc mặt bốn người đều thay đổi.

- Động thủ! Nếu để cho nó đánh nát thuyền, chúng ta rơi xuống nước lực chiến đấu sẽ giảm mạnh. Đến lúc đó, cơ bản không thể chiếu cố hai cha con kia. - Lục Thanh hét lớn. Cả bốn người nhanh chóng lưu chuyển

Kiểm Nguyên, khiến cho chiếc chiến thuyền đang từ từ chìm xuống bị kiếm khí khoét thủng một cái lỗ to. Những mảnh sắt, gỗ vụn bay tán loạn rồi rơi xuống dòng nước.

Kiểm khí hộ thân co lại quanh người chỉ còn chừa một tấc, bốn người nhảy lên cao gần hai mươi trượng. Sắc mặt người nào cũng nghiêm túc, gần như cùng một lúc bốn thanh kiếm cũng đồng loạt rút ra khỏi vỏ.

“Vù...”

Thanh Vân kiếm trên tay Lăng Tiêu xuất ra hai đạo Tồn Phong kiếm khí dài hai trượng. Tồn Phong khí ngưng tụ xung quanh kiếm khí từ từ hình thành một lưỡi đao kiếm khí dài hai trượng. Lưỡi đao gió bao lấy kiếm khí bắn thẳng xuống mặt sông. Những con sóng lớn bị sức ép của kiếm khí mà biến mất.

Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp cũng đồng thời cử động. Một luồng Tồn Phong kiếm ý cực mạnh trong nháy mắt ngưng tụ, ép xuống mặt sông.

“Ầm...”

Trong nháy mắt, mặt sông bị ép lõm xuống gần một trượng.

- Thanh Phong túy... - Gần như trong tích tắc, Nhiếp Thanh Thiên đã xuất ra chiêu thức thích hợp nhất.

Một cột lốc xoáy cao bảy, tám trượng nhanh chóng xuất hiện. Tồn Phong kiếm khí mạnh mẽ dung nhập vào trong đó. Màu xanh của Tồn Phong khí từ từ lẫn át màu tím vốn có của Húc Nhật tâm kinh. Những tia sáng màu xanh lưu chuyển rất nhanh quanh cột xoáy rồi ngưng tụ lại thành hình dạng một mũi kiếm, xuyên thủng mặt sông.

Mà trên kiếm khí của Triệu Thiên Diệp và Lục Thanh, chút ánh sáng của hai loại khí Phong Lôi cũng nhanh chóng ngưng kết. Gần như ngay sau khi Nhiếp Thanh Thiên xuất chiêu, hai đạo tử diện to bằng bắp đùi, dài hơn mười trượng xuất hiện, đồng thời, xung quanh nó, những lưỡi đao gió do Tồn Phong kiếm khí ngưng tụ cũng xuất hiện.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, thức thứ mười: Phong Lôi dẫn.

Đồng thời, trên người Lục Thanh cũng tỏa ra một luồng Phong Lôi kiếm ý cực mạnh. Phong Lôi kiếm ý bạo ngược, giống như nước sông, cuộn cuộn không ngừng. Thậm chí, trong không trung cũng xuất hiện những tia chớp lờ mờ, vô số những sợi gió nhỏ xuất hiện, khiến cho mặt sông trong phạm vi mười trượng phía dưới bị lõm xuống mấy trượng.

“Graooo...”

Dưới mặt nước đột nhiên vang lên tiếng rống đau đớn của Huyền Thủy mãng. Mặt sông lõm xuống tạo ra một luồng áp lực cực lớn khiến cho tầng phòng ngự của Huyền Thủy mãng, sau khi bắn ra một cây cự tiễn nên vốn chỉ còn một chút ánh sáng màu lam nhạt liền vỡ nát. Áp lực cực mạnh chẳng hề để ý tới lớp vảy của nó, xuyên thẳng vào trong phủ tạng khiến cho nó đau đớn.

Mà đại hán vốn bị nó dùng đuôi cuốn lấy vào lúc này cũng chỉ còn một đồng thịt nát. Mùi máu tươi lan trong nước khiến cho Huyền Thủy mãng nổi hung tính.

“Uỳnh...”

Chiếc thuyền sắt vỡ vụn. Cây thủy tiễn màu lam, xu thế không hề giảm tiếp tục lao thẳng vào đạo kiếm khí của Lăng Tiêu.

“Ầm...”

Trên mặt sông chợt vang lên một tiếng nổ lớn. Một gợn sóng màu xanh lam nhanh chóng khuếch tán. Từ dưới chân bốn người, trong nháy mắt dòng khí đã thổi qua phạm vi hai mươi trượng trên sông, đồng thời một nửa chiếc thuyền còn sót lại cũng nổ tung. Trên mặt sông xuất hiện một con sóng trắng xóa cao hơn mười trượng, đẩy con đò ngang của cha con hai người lái đò xa thêm mười trượng nữa.

Đối diện với một đòn đó, Lăng Tiêu bị ảnh hưởng nặng bắn lên cao hơn mười trượng, sắc mặt hơi tái. Dù sao thì Huyền Thủy mãng cũng là linh thú tam giai, có thực lực tương đương với Kiếm Sư đỉnh. Trong hai

năm qua, mặc dù Lăng Tiêu đã đạt tới Kiếm Sư tiểu thiên vị, nhưng cũng vừa mới cũng cố nên mới có thể thi triển Tử Tiêu thanh vân kiếm tiếp được một đòn của Huyền Thủy mãng đã là tốt lắm rồi.

Ngay lập tức, Triệu Thiên Diệp sử dụng Phong Lô bộ, di chuyển đỡ lấy Lăng Tiêu, bay về phía con đò ngang.

Về phần Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên, thần thức của hai người điều khiển Kiếm ý tập trung về phía Huyền Thủy mãng. Đối mặt với kiếm giả có được Kiếm ý, Huyền Thủy mãng chỉ cảm thấy vào lúc này, năng lượng hệ Thủy bên người nó cũng bị áp chế, điều động khó khăn hơn trước rất nhiều.

Khí thể của hai đạo Kiếm ý càng làm cho nó cảm thấy tính mạng bị uy hiếp. Những đạo ý chí bá đạo chui qua các khiếu huyệt của nó.

Trong đầu nó hiện lên cái ký ức từ khi còn là một con rắn nhỏ mới sinh. Phong Lô khí gần như có mặt khắp mọi ngõ ngách xung quanh nó, nước sông cuộn cuộn phản chiếu những đám mây đen đang hội tụ trên trời. Nó nhìn cha mẹ của nó có thực lực Tứ giai Huyền Thủy long khi đó đối mặt với thiên uy lại vô cùng yếu ớt. Tiếng gió rít lên dữ dội, những tia chớp giống như mưa từ trên trời giáng xuống người cha mẹ nó.

Còn nó, do được sinh ra vào lúc đó mà cha mẹ vượt khỏi kiếp tiêu hao quá nhiều nguyên khí bản mệnh, khiến cho nó không đủ nguyên khí mà bị biến thành tam giai Huyền Thủy mãng. Tự mình trải qua cảnh tượng đó nên nó hết sức sợ hãi đối với Phong Lô khí.

Cho dù mạnh như cha mẹ nó mà cuối cùng cũng không thể chịu nổi, bị những tia chớp đầy trời đánh nát. Vì vậy mà lúc này trong đầu nó cảm nhận sự xuất hiện của Phong Lô khí, Huyền Thủy mãng sợ hãi mở to mắt.

“Rầm...”

Cự mãng quẫy mạnh khiến cho mặt sông xuất hiện những con sóng trắng xóa. Trên con đò ngang, hai cha con người lái đò hoảng sợ mà nhìn tất cả mọi sự diễn biến. Gần như họ vẫn chưa thể tin vào mắt mình. Bốn người mà bọn họ vẫn nghĩ là đệ tử thế gia không đủ tư chất thì vào lúc này lại biến thành kiếm giả có thần thông tuyệt thế.

“Xoẹt...”

Phong Lô kiếm khí có tử điện và tổn phong bao quanh do Triệu Thiên Diệp xuất ra vừa mới vào trong nước liền nhanh chóng khuếch tán. Trong nháy mắt phạm vi mặt nước chừng mười trượng biến thành một khoảng màu xanh tím.

“Graooo...”

Một tiếng rống sợ hãi từ dưới sông vang lên. Huyền Thủy mãng nhanh chóng lặn xuống dưới. Làn nước xung quanh vị trí của nó lúc này, xuất hiện đầy những tia chớp to bằng ngón cái khiến cho nó tê dại. Nó chợt xuất hiện một cái cảm giác vô lực...

Cho dù cố gắng tạo ra một cái lồng bảo vệ bằng năng lượng hệ Thủy nhưng vẫn không thể ngăn cản tử điện. Trên mặt sông, thần thức của Lục Thanh bám vào Phong Lô kiếm khí, giữ chặt tử điện và Tổn phong, ngưng tụ không cho tiêu tán. Phong Lô kiếm khí cùng với cột xoáy của Nhiếp Thanh Thiên lao về phía Huyền Thủy mãng.

Cảm thấy mối nguy hiểm đang tới gần, Huyền Thủy mãng vội vàng điều động toàn bộ năng lượng hệ Thủy, đôi mắt của nó xuất hiện những tia sáng đỏ như máu. Nó quẫy mạnh người một cái, trên cái đuôi dài năm trượng của nó tỏa ra một vầng ánh sáng màu lam khiến cho tử điện đang bám trên người bị đẩy ra. Năng lượng hệ Thủy nhanh chóng hội tụ thành một lưỡi đao nước bao quanh cái đuôi rồi bỏ về phía đạo Tử điện và Tổn phong đang kéo tới.

Đồng thời, nương theo kinh lực, Huyền Thủy mãng nhanh chóng lặn sâu xuống dưới.

Trên mặt sông, hai người Lục Thanh từ từ hạ xuống, Kiếm Nguyên trong cơ thể tụ tập hết vào thanh kiếm trong tay.

Ầm...

Mặt sông giống như sinh ra một đám mây bạo ngược, tiếng sấm, tiếng gió nổ âm âm, liên miên không dứt.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

153. Chương 46 : Tụ Ác Thủy Tặc

Một kiếm của Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên được quán chú toàn bộ Kiếm Nguyên của bản thân. Tử Điện và Tồn Phong tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Kiếm ý mạnh mẽ làm cho thanh kiếm trong tay Triệu Thiên Diệp và Lăng Tiêu đang đứng trên đò ngang cũng cất lên những tiếng ngân, khiến cho hai người hoảng sợ. Trong hai luồng kiếm ý thì kiếm ý của Nhiếp Thanh Thiên có thể nói là rất mạnh. Mặc dù Tồn Phong kiếm ý không hướng về phía bọn họ, nhưng hai người vẫn có thể cảm nhận thấy khí thế mạnh mẽ của nó như có thể làm vỡ mọi thứ.

Còn Phong Lô kiếm ý của Lục Thanh, Triệu Thiên Diệp cùng tu luyện Phong Lô kiếm khí nên cảm nhận rõ ràng nhất. Phong Lô vốn bá đạo, khó có thể kéo dài, nhưng trong tay Lục Thanh, Phong Lô kiếm ý chẳng khác gì một dòng sông kéo dài không dứt khiến cho Phong Lô kiếm nguyên trong đan điền của hắn bị áp chế một nửa, không thể điều động. Nếu là địch nhân, Triệu Thiên Diệp biết không thể ngăn được một chiêu của Lục Thanh.

Vào lúc này, mặt sông đột nhiên cuộn sóng, vô số các loại tôm cá bắn lên khỏi mặt sông. Cho tới khi rơi xuống, chúng đều choáng váng, nổi hết trên mặt nước. Đồng thời, trên người chúng lóe lên một vài tia chớp, một mùi thịt thơm tỏa ra trong phạm vi vài dặm.

“Uỳnh...”

Một tiếng động xuất hiện trên mặt nước, trong ánh mắt kinh ngạc của hai cha con người lái đò, dưới chân Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên một làn máu đỏ lan rộng trong nước khắp phạm vi mười trượng. Một đoạn đuôi dài ba trượng, một người ôm không hết nổi lên mặt nước. Hai người Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên liền hạ xuống đó.

- Giải cho con linh thú giảo hoạt, để cho nó trốn thoát. - Lục Thanh nhướng mày. Vừa rồi, khi Kiếm ý của hắn và Nhiếp Thanh Thiên đánh xuống, Nhiếp Thanh Thiên cản trở lưỡi đao nước của Huyền Thủy mãng, còn hắn thì toàn lực định giết chết nó. Nhưng không ngờ vào thời điểm quan trọng, Huyền Thủy mãng lại có thể cắt đuôi để tránh né sự công kích. Bây giờ, nó đã trốn ra khỏi phạm vi thần thức.

- Ủm! Nhưng Tụ Ác trang cũng không đơn giản. - Nhiếp Thanh Thiên gật đầu, ánh mắt có chút suy tư.

- Đúng thế! Huyền Thủy mãng ở dưới nước, cho dù kiếm khí hay Kiếm ý xuống nước cũng bị giảm uy lực, không thể truy kích. Đúng là một con tam giai linh thú khó chơi nhất. Muốn hàng phục nó, Kiếm Sư không thể làm được. Mà căn cứ vào tình hình vừa rồi thì rõ ràng là nó âm thầm bảo vệ ba chiếc thuyền kia. Điều đó chứng tỏ, Huyền Thủy mãng đã bị người ta lập kế ước trở thành linh thú bảo vệ. - Nét mặt Lục Thanh có chút ngưng trọng.

- Muốn thu phục nó thì tối thiểu cũng phải có tu vi Kiếm Chủ tiểu thiên vị, đồng thời phải có được kiếm khí không thuộc ngũ hành. Còn nếu Kiếm Chủ tu luyện kiếm khí thuộc ngũ hành thì chỉ có thể đả thương, muốn giết chết hay thu phục nó là điều rất khó khăn. - Nhiếp Thanh Thiên trầm ngâm một chút rồi nói.

Nhìn đoạn đuôi dưới chân, ánh mắt Lục Thanh sáng ngời như đang nghĩ đến một người nào đó

- Xem ra, cả Tử Hà tông và các tông khác xung quanh đều không muốn động tới, chắc chắn là có điều gì đó. Mà xung quanh khu vực giáp ranh với sông Lệ Thủy, Tử Hà tông chúng ta cũng không muốn ra tay hộ các tông khác. Hơn nữa, Tụ Ác trang không trêu chọc đến các tông nên vẫn tồn tại đến giờ.

Nghe Lục Thanh nói, Nhiếp Thanh Thiên gật đầu đồng ý, nói:

- Chắc là như thế. Vốn định tới cái ổ đó một chuyến nhưng xem ra tạm thời, chúng ta chưa có đủ thực lực. Việc này phải chờ nửa năm sau quay lại.

Gật đầu, hai người điểm nhẹ chân, Nhiếp Thanh Thiên như một cơn gió nhẹ vượt qua khoảng cách mười trượng rồi mũi chân lại điểm nhẹ lên mặt sông sau đó lướt thẳng tới con đò ngang.

Còn Lục Thanh lại sử dụng Phong Lô bộ, trong nháy mắt xuất hiện trên đò ngang mười trượng. Trên đoạn đuôi vẫn còn lại một đạo tàn ảnh, khiến cho cô gái trên đò ngang càng thêm sợ hãi.

Khi hai người rơi xuống đò ngang, thần thức nhanh chóng trao đổi với hai người Triệu Thiên Diệp. Khiến cho cả hai người đều bỏ qua ý định tới chỗ của Tụ Ác trang.

Lúc này, hai cha con người chèo đò liếc nhìn nhau, bái tạ bốn người Lục Thanh:

- Đa tạ bốn vị đại nhân cứu mạng.

Phất tay, sử dụng Kiếm Nguyên nhẹ nhàng nâng hai người dậy, Lăng Tiêu mở miệng nói:

- Không cần khách khí. Tiếp tục đưa chúng ta qua sông. - Lăng Tiêu cũng không muốn nói chuyện thêm với hai người, thật sự là thân phận hai bên chênh lệch quá lớn. Nhưng cha con người lái đò cũng không để ý, vẫn giữ nguyên sự cung kính.

Trận chiến vừa rồi gây ra tiếng động quá lớn khiến cho từ xa có không ít đội thuyền nghe thấy chạy tới. Khi đi ngang qua đoạn đuôi, Lục Thanh đưa tay nắm lấy nó. Đoạn đuôi của Huyền Thủy măng dài ba trượng, trên từng cái vẩy lóe lên những tia sáng màu lam. Hiển nhiên là mỗi ngày Huyền Thủy măng đều hấp thu năng lượng hệ Thủy khiến cho ngay cả những cái vẩy cũng ẩn chứa khí hệ Thủy.

Với ánh mắt của Lục Thanh, những cái vẩy này là tài liệu tốt nhất để chú tào những thanh kiếm đạt tới thất phẩm. Với số lượng này chỉ sợ là đủ để chú tào ra ba, bốn mươi thanh. Tổng giá trị cũng có thể sánh với một thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm bình thường.

Mà ba người Lăng Tiêu hiển nhiên là cũng biết ý nghĩ của Lục Thanh nên không ai để ý. Sau nửa nén nhang, bốn người tới được bờ. Lục Thanh cầm đoạn đuôi nặng tới mấy ngàn cân ném lên mặt đất. Lục cánh tay của hắn làm cho Lăng Tiêu lú lẫm. Gã không phải là Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp. Trong hai năm qua, hai người đó đã quen với việc thể lực của Lục Thanh tăng lên nhanh chóng. Đường như sau trận chiến ở Lang Nha sơn, lực lượng cơ thể của Lục Thanh bắt đầu tăng lên với tốc độ cực nhanh khiến cho hai người quen dần.

Thậm chí, gần đây, Lục Thanh chỉ với lực lượng cơ thể, lấy tay làm kiếm dễ dàng ngăn chặn thanh Phong Lô kiếm bát phẩm của Triệu Thiên Diệp. Nếu như cuối cùng Triệu Thiên Diệp không sử dụng Tử Tiêu Phong Lô kiếm thì Lục Thanh cũng chẳng thêm dùng tới cả Kiếm Nguyên.

Sau trận chiến đấu, Lục Thanh đứng ở đó, Đoạn Thanh Vân tò mò sử dụng Liệt Hỏa kiếm nhưng không thể làm cho hắn xước lấy một chút da. Điều đó khiến cho Đoạn Thanh Vân lẩm bầm là yêu quái mãi.

Đầu ngón tay xuất hiện Phong Lô kiếm khí dài chừng một trượng, cánh tay phải Lục Thanh biến mất chỉ còn lại một vầng sáng trong suốt màu xanh tím. Ngay sau đó, vầng sáng bao phủ cả cái đuôi dài ba trượng.

“Keng...”

“Keng...”

“Keng...”

Từng cái vẩy nhanh chóng rơi xuống. Chỉ trong chốc lát, một cái đồng vẩy nhỏ rộng năm sáu thước, cao nửa trượng xuất hiện. Suy nghĩ một chút, Lục Thanh cầm lấy một cái vẩy, đầu ngón tay xuất hiện một điểm Phong Lô kiếm khí trong suốt, khắc lên trên cái vẩy. Chỉ chốc lát sau, một thanh chùy chú tào xuất hiện trên cái vẩy, nét vẽ sâu đều như nhau, không hề có chút ngập ngừng khiến cho Lăng Tiêu đứng cạnh phải rùng mình trước sự khổng lồ chế lực của hắn.

Đưa cái vẩy cho hán tử, Lục Thanh lại lấy hai viên bạch ngọc tẻ đưa ra, nói:

- Giúp ta đưa cái vẩy này đến Lục gia ở Triều Dương trấn cách đây hai mươi dặm. Nói bọn họ trong vòng hai ngày phải phái người tới đây.

Tiếp nhận cái vẩy, hán tử không cầm ngọc tẻ mà Lục Thanh đưa cho, nói:

- Đại nhân đã cứu tính mạng hai cha con ta. Chút việc nhỏ đó, ta làm sao có thể lấy ngọc tề của đại nhân. Đại nhân yên tâm, việc này ta sẽ làm tốt. - Nói xong, hần căn dặn cô gái ở đây hầu hạ bốn người Lục Thanh, sau đó liền lên đò ngang đưa tin cho Lục Thanh.

- Chúng ta ở đây hai ngày. - Lục Thanh nói với ba người Lăng Tiêu. Cả ba cũng không hề có ý kiến. Dù sao thì Huyền Thanh cũng cho bọn họ thời gian nửa năm, mà bốn tông đó đều ở quanh Tử Hà tông. Nếu đi bộ chỉ cần thời gian bốn tháng là có thể đi về. Thời gian hoàn toàn có thừa.

Bốn người cũng hiểu, thời gian nửa năm thực tế là để cho bọn họ du lịch, tích lũy một số kinh nghiệm. Đồng thời, cũng có ý để họ đảm đương một mình. Dù sao thì tương lai trăm năm của tông môn đều dựa vào bọn họ.

Bốn người tìm một khoảng đất trống có bốn cây quế. Nơi hán tử cập bờ là một rừng cây nên không hề có bóng người. Vào lúc này, mặt trời đã từ từ hạ xuống phía Tây, không khí dần trở nên lạnh lẽo. Bây giờ đã bắt đầu vào xuân, tiết lạnh giá của mùa đông đang dần biến mất.

Bốn người Lục Thanh không nói gì, nhưng cô gái chủ động đi vào rừng cây, kiếm một ít cành cây khô, đặt giữa bãi đất trống. Sau đó, nàng lấy đá đánh lửa ra để nhóm. Có thể do khí trời ẩm ướt nên, nàng chỉ có thể làm bắn ra mấy tia lửa mà thôi.

- Để cho ta. - Không biết từ lúc nào, Lục Thanh đã xuất hiện bên cạnh cô gái. Âm thanh bất ngờ vang lên khiến cho cô gái giật mình, nhảy phắt dậy. Sau khi nhìn thấy rõ Lục Thanh, mặt nàng liền đỏ ửng.

Giơ tay điểm một cái, từ đầu ngón tay của Lục Thanh, một tia chớp to bằng ngón tay út bắn ra, chui vào giữa đồng cây khô. Một tiếng động nhỏ vang lên, ngay sau đó một ngọn lửa bốc lên giữa bãi đất trống, khiến cho không khí trở nên ấm áp.

Ánh mắt của cô gái trở nên sáng ngời, nhưng trong lòng rất thắc mắc. Nàng không hiểu tại sao Lục Thanh lại làm được như vậy. “Chẳng phải Kiếm Giả chỉ có thể phát ra kiếm khí hay sao? Làm sao lại còn có tia chớp kỳ lạ như vậy?”

Mặc dù thấy sự thắc mắc trong mắt cô gái, nhưng Lục Thanh cũng không giải thích cho nàng. Chưa đạt tới cảnh giới của hần, có một sự hiểu biết đối với lực lượng thuộc tính thì cơ bản không thể hiểu được động tác của hần. Vì vậy, chẳng để ý tới sự thắc mắc của cô gái, Lục Thanh huy động kiếm khí, chặt đuôi rắn đã bị lột hết vảy ra làm năm đoạn. Hần cầm một đoạn đuôi dài ba thước ra bờ sông để rửa.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

154. Chương 47 : Bái Sư

Cô gái thấy vậy cắn răng, từ từ đi tới. Vốn tưởng Lục Thanh có tu vi kiếm đạo cao thâm như vậy thì không biết làm những việc khác. Nhưng không ngờ, Lục Thanh làm thịt rắn hết sức thuần thục. Cô gái hỏi hần rất nhiều, chỉ cần không phải là vấn đề thuộc về kiếm đạo quá cao không thể giải thích, còn lại, Lục Thanh cũng đều giảng giải qua cho nàng.

Nói chuyện với nhau một lúc, Lục Thanh cũng biết tên cô gái là Hoàng Linh nhi. Trong một cái thôn xóm quanh khu vực sông Lệ Thủy mà có được cái tên như vậy có thể nói là rất đẹp. Theo lời Hoàng Linh nhi nói thì tên của nàng là do một lão văn sĩ ở ẩn trong thôn đặt cho.

- Để ta giúp. - Thấy Lục Thanh làm thịt rắn rất tốt, Hoàng Linh nhi cũng rút một thanh kiếm nhỏ dài ba tấc, bước tới để giúp. Thấy nàng tích cực như vậy, Lục Thanh cũng không nói gì. Tuy nhiên, sau đó, Hoàng Linh nhi dùng hết sức lực của bản thân cũng chỉ có thể khoét được cái lỗ sâu một tấc trên thịt rắn.

Thấy cố gắng bao nhiêu mà hiệu quả chỉ được có vậy, Hoàng Linh nhi thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện vài giọt mồ hôi:

- Tại sao lại như vậy?

Lắc đầu, Lục Thanh cầm lấy tảng thịt, đầu ngón tay xuất Phong Lô kiếm khí, chia nó thành năm phần, nói:

- Huyền Thủy mãng là linh thú tam giai, da thịt cứng rắn. Bên trong da thịt nó có cả khí hệ Thủy phong phú, chỉ có dùng lửa nướng mới có thể khiến cho chúng tan hết, thịt mới mềm ra được.

Hoàng Linh nhi gật đầu, hỏi:

- Vậy linh thú là gì?

Lục Thanh sững sốt rồi bật cười. Tông dân quanh khu vực Lệ Thủy dựa vào sông để sống nên không giỏi vũ lực, đồng thời cũng không có nhiều người biết chữ nên một số điển tích cũng không biết. Vốn Lục Thanh cũng không định giải thích, nhưng nhìn đôi mắt của Hoàng Linh nhi, hần lại mềm lòng, nói:

- Trên Kiếm Thần đại lục có một loại động vật khác với dã thú. Chúng có thể hấp thu nguyên khí trong trời đất, hoặc là thiên tài địa bảo để tiến hóa nên có được những khả năng không ngờ như: Nuốt mây phun sương, nắm giữ Hỏa, điều khiển nước... Cho đến nay cũng không ai biết hết được khả năng của chúng. Đồng thời, do trời sinh linh trí nên chúng hoàn toàn có khả năng hiểu và suy nghĩ hơn xa dã thú bình thường, vì vậy mà mọi người gọi là linh thú.

- Căn cứ vào lực lượng do chúng nắm giữ mà các vị kiếm giả tiền bối chia chúng thành mười cấp. Một con linh thú nhất giai trưởng thành tương đương với thực lực Kiếm Giả đỉnh phong. Sau đó, mỗi bậc lại theo thứ tự tăng lên, cho tới linh thú thập giai trong truyền thuyết. Nghe nói nó có thực lực tương đương với Kiếm Tổ đỉnh phong. Tuy nhiên, trong Thập Vạn đại sơn chưa từng có ai nhìn thấy.

Lục Thanh vừa giải thích vừa lấy một nhánh cây xiên thịt gác lên trên đồng lửa. Nhiếp Thanh Thiên tháo bầu rượu vẫn đeo bên hông đưa cho Lục Thanh. Vẩy một chút rượu lên trên thịt rắn, Lục Thanh còn tìm thêm một số loại cây cỏ trong rừng. Do vẫn còn đang giá lạnh, nên một số cây cỏ gia vị cũng không mọc. Tìm quanh một vòng, Lục Thanh chỉ tìm được có bốn, năm loại.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Lăng Tiêu và Hoàng Linh nhi, Lục Thanh đem chỗ cỏ đó về rồi cùng với Nhiếp Thanh Thiên đập nát, sau đó rắc lên miếng thịt. Chỉ sau một lúc, một mùi thơm của thịt nướng tỏa ra xung quanh.

Hoàng Linh nhi và Lăng Tiêu chưa bao giờ được ăn thế này. Bọn họ không biết, tất cả mọi người trong Tử Trúc viện đều biết làm chút đồ nướng. Mặc dù còn kém so với Đoạn Thanh Vân, nhưng ngày thường cũng có thể tự mình làm được một chút.

Chờ tới khi thịt rắn chín, Lục Thanh đưa một tảng thịt cho Hoàng Linh nhi. Thấy nàng có chút do dự, Lục Thanh mở miệng nói:

- Linh thú tam giai có nhiều người muốn ăn mà không được. Chưa kể, linh khí hệ Thủy trong thịt của Huyền Thủy mãng có tác dụng rất tốt cho nội phủ, tăng thêm nguyên khí.

Thấy Lục Thanh nói vậy, Hoàng Linh nhi ngập ngừng một chút rồi mới đưa lên miệng. Vừa cắn một miếng, nàng liền cảm thấy một mùi thịt thơm phức xông lên mũi, thấm qua lưỡi. Thịt rắn vừa chui xuống dạ dày liền hóa thành một luồng hơi nóng, tỏa ra khắp người. Vào lúc này, Hoàng Linh nhi như cảm thấy toàn thân đầy sức lực. Nàng tự tin bây giờ có thể giơ được cái tảng đá nặng mười cân mà phụ thân vẫn rèn luyện lên một cách dễ dàng.

Tác dụng của nó tốt như vậy, Hoàng Linh nhi cũng quên luôn chuyện từ trước đến giờ vẫn sợ rắn, đưa miếng thịt lên cắn tiếp.

Bốn người Lục Thanh thấy vậy thì nhìn nhau cười, lấy rượu tùy thân ra uống với nhau. Đồng thời, cả bốn người bắt đầu thảo luận một số điều về kiếm pháp. Với cảnh giới của bốn người, cho dù Hoàng Linh nhi có chăm chú đến mấy vẫn không thể hiểu nổi. Nàng chỉ cảm thấy những điều đó so với những gì vị sư phụ có tu vi Kiếm Nhô trong thôn nói là hoàn toàn khác. Mặc dù có những điều nàng nghe cảm thấy rất đúng, nhưng lại không thể giải thích.

Cho dù nhưng thế thì nàng vẫn cố gắng ghi nhớ. Nàng biết, bốn người trước mặt đều là kiếm giả có bản lĩnh lớn. Cho tới bây giờ, cảnh tượng cuộc chiến trên sông vẫn hiện rõ trong đầu nàng. Kiếm khí tung hoành,

mặt sông nổi sóng. Lại còn thêm cái đuôi khổng lồ giống như giao long mà mọi người gọi là Huyền Thủy mãng, một con linh thú tam giai. Toàn bộ những thứ đó bình thường nàng chưa bao giờ gặp qu.

Chưa có bao giờ, nàng lại có sự khao khát đối với kiếm đạo lớn như vậy. Nhưng nhìn bốn người nói chuyện với nhau có chút gì đó trang trọng khiến cho nàng muốn nói lại thôi.

Tu vi của bốn người đều thâm hậu. Sau khi đạt tới Kiếm khách, thần dung nhập vào trời đất đã không còn sợ lạnh nữa. Vì vậy ngồi nói chuyện một đêm hoàn toàn thoải mái. Nhưng Hoàng Linh nhi chỉ là một cô gái con nhà đánh cá bình thường, cơ bản không thể chịu nổi. Cố gắng nghe tới nửa đêm, tai và mắt đều mờ tịt, hơn nữa vị trí này hoàn toàn kín gió lại thêm đồng lửa ấm áp, liền lăn ra ngủ.

- Các người mang tất cả những thứ này lên thuyền. Tổng cộng là ba trăm sáu mươi miếng. Không được thiếu của ta một miếng nào.

Ngày hôm sau, trong lúc Hoàng Linh nhi đang mơ mơ màng màng liền nghe thấy tiếng quát. Nàng vội vàng đứng dậy, liền thấy phụ thân dẫn một đội khoảng chừng mười người tới. Những người đó người nào khí thế cũng phi phàm, chỉ cần nhìn cũng biết được là người của đại gia tộc.

Nhìn lên bầu trời, lúc này mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, hiển nhiên là đã vào giữa trưa. Mặc dù tức giận bản thân sao lại ngủ quên, lãng phí một cơ hội nghe thấy những kinh nghiệm quý báu, nhưng Hoàng Linh nhi vẫn nhanh chóng đi tới. Thấy Hoàng Linh nhi tỉnh lại, bốn người Lục Thanh mỉm cười gật đầu. Cô gái ngoan ngoãn khiến cho bốn người đều cảm thấy rất quý.

Dịch lão tự mình dẫn một đội trấn vệ chạy tới đây. Vào lúc sáng sớm, gặp được hán tử mang tới ấn ký của gia chủ cùng với một cái vẩy xanh có thể so với một thanh kiếm thất phẩm, Dịch lão không dám chậm trễ, dẫn theo một đội trấn vệ, cưỡi khoái mã chạy tới đây. Vào lúc này, bên bờ sông có một chiếc thuyền to, hán tử đang giúp mang những miếng vẩy lên thuyền.

- Lục Thanh! Người có nhiều vẩy rắn như vậy, Tồn Phong kiếm của ta sau này dựa vào người. - Nhiếp Thanh Thiên đứng bên vừa uống rượu vừa nói với Lục Thanh.

Lục Thanh sửng sốt, nhưng ngay sau đó mỉm cười nói:

- Chuyện này không thành vấn đề. Ta sẽ giúp người đúc lại. Nhưng Tồn Phong kiếm của người đã đạt tới bát phẩm, nên phải chờ sau luận kiếm, ta cần nghiên cứu một khoảng thời gian.

- Còn ta! - Triệu Thiên Diệp cũng mở miệng nói. Hắn cũng biết các đời truyền nhân của Lục gia không có một gia chủ nào là không đạt tới cấp bậc Chú Kiếm sư cấp thanh phẩm. Bây giờ, Lục Thanh đang tập trung vào kiếm đạo, đợi khi hán chú ý tới việc chú kiếm, tất nhiên là cũng sẽ tăng lên rất nhanh.

Gật đầu, Lục Thanh đồng ý rồi ngồi xuống. Lăng Tiêu đứng bên hơi ngáp ngừng. Hắn và ba người Lục Thanh cũng không thể nói là thân quen vì vậy cũng không tiện mở miệng. Tuy nhiên, Lục Thanh cũng mở miệng nói với Lăng Tiêu:

- Nếu như Lăng sư đệ có thanh kiếm nào muốn chú tạo thì cũng có thể tới tìm ta. Nhưng phải chờ sau khi luận kiếm mới được.

Lăng Tiêu nghe vậy, hai mắt trở nên sáng ngời. Hắn biết lời hứa của Lục Thanh có sức nặng như thế nào trong giới Chú kiếm của tông môn. Hắn cũng chẳng hề lo chuyện trong tương lai Lục Thanh không thể trở thành một Chú Kiếm sư cấp thanh phẩm.

Một lát sau, ba trăm sáu mươi miếng vẩy được hán tử và các trấn vệ khênh lên thuyền.

- Gia chủ! Đã xong rồi. - Dịch lão khom người nói. Trước mặt người ngoài, Dịch lão tự mình giữ quan hệ chủ tớ với Lục Thanh.

"Thì ra hán là gia chủ". - Hoàng Linh nhi nhìn tầm lưng Lục Thanh, lẩm bẩm.

Sau đó, Dịch lão và đám trấn vệ lên chiếc thuyền mà Lục gia thuê, chạy sang bờ bên kia.

- Linh nhi! Chúng ta cũng đi thôi. - Hán tử lau mồ hôi trên mặt, thì lễ lần nữa với bốn người Lục Thanh rồi nói với Hoàng Linh nhi.

Hoàng Linh nhi cắn răng bước tới.

- Bây giờ đã tới khu vực, chúng ta chia tay ở đây. - Liếc mắt nhìn ba người, Lục Thanh mở miệng nói. Ba người đều đồng ý.

- Chia tay nửa năm, mọi người đều phải cẩn thận.

- Linh nhi! Con muốn làm gì....

Vào lúc bốn người Lục Thanh đang từ biệt, sau lưng chợt vang lên tiếng gọi âm ỉ của hán tử. Bốn người sững sốt cùng quay đầu lại, thì thấy Hoàng Linh nhi chạy như bay tới, quỳ gối trước mặt Lục Thanh.

- Xin sư phụ nhận ta làm đồ đệ.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

155. Chương 48 : Thu Đồ Đệ. Âm Ảnh

- Xin sư phụ nhận ta làm đồ đệ.

Câu nói đó khiến cho tất cả mọi người giật mình. Ngay cả Nhiếp Thanh Thiên đang đưa bầu rượu lên mép cũng sững người. Nhưng hán lập tức mỉm cười khi thấy con mắt của tiểu nha đầu thật độc đáo.

Triệu Thiên Diệp và Lăng Tiêu dĩ khốc dĩ cười, nhìn về phía Lục Thanh. Bọn họ biết, Lục Thanh nhìn thì như mười tám, mười chín tuổi nhưng cũng chỉ vừa mới trưởng thành. Thế mà nhận một nữ đệ tử mười hai, mười ba tuổi? Tuy nhiên, không chừng đúng là có thể dậy ra một con quái vật khác. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được ý nghĩ đó trong mắt đối phương.

Về phần Lục Thanh chỉ biết lắc đầu. Dù sao thì hán cũng chỉ thực sự tiếp xúc với kiếm đạo mấy năm, mặc dù gặp gỡ nhiều người có tu vi cao thâm nhưng chuyện thu đồ đệ thì chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhưng lúc này, thời gian tới lần tuyển người của tông môn cứ mười lăm năm một lần cũng không còn xa nữa. Với thân phận hộ pháp của Lục Thanh hoàn toàn có tư cách thu nhận đệ tử chính thức. Nhưng bây giờ, trong tông cũng chỉ có Phiêu Miểu phong mới thu nhận nữ đệ tử. Mặc dù tông môn không quy định các phong khác không được thu nhận nữ đệ tử, nhưng cũng không có nơi nào thu nhận. Đây cũng là một vấn đề.

Thấy Lục Thanh sững sờ, Hoàng Linh nhi lại tưởng hán không để ý tới mình. Đôi mắt nàng lập tức đầy nước mắt, vội vã dập đầu nói:

- Xin sư phụ nhận ta. Đệ tử nhất định sẽ khổ tu, phụng dưỡng sư phụ. Chắc chắn không để sư phụ phải mất mặt.

Hán tử đứng bên cạnh, nét mặt có chút gì đó không đành lòng, nhưng cũng không mở miệng. Hàng năm chèo đò trên sông, gặp biết bao hạng người nên hán nhận ra thân phận của bốn người không đơn giản. Mà từ việc bốn người Lục Thanh ra tay với Tụ Ác trang có thể thấy bốn người ghét ác như cừu. Hơn nữa, với thân thủ của họ có thể thấy đều là những cao nhân trong kiếm đạo.

Nếu con gái có thể bá làm đệ tử của họ thì so với việc đi theo mình và mẹ nó kham khổ còn tốt hơn nhiều. Dù sao thì hán cũng không có bản lĩnh gì, cho dù vị sư phụ tu vi Kiếm Nô trong thông nói tư chất của con hán bất phàm, nhưng với khả năng của hán cho tới bây giờ, không thể góp đủ ngọc tể để đưa con gái tới Kiếm Thần điện đổi lấy một quyển Kiếm Nguyên công nhân cấp.

Nhìn ánh mắt của hai cha con người lái đò, Lục Thanh bình tĩnh, phát ra một đạo Phong Lô kiếm nguyên, ngăn cản Hoàng Linh nhi, rồi nói:

- Các ngươi cũng biết kiếm đạo không chỉ cần có sự thành khẩn. Nếu như không có tư chất thì cho dù tu luyện cả đời, cũng không thể có được một chút Kiếm Nguyên khí.

Như nắm được một sợi dây, hai mắt hán tử sáng ngời, vội mở miệng nói:

- Vị sư phụ trong thôn chúng ta có nói, Linh nhi có cốt cách rất lạ, nguyên khí sung túc, chắc chắn là một người có tư chất tốt.

- Sư phụ trong thôn? - Lục Thanh sững sốt.

Gật đầu, hán tử nói:

- Đó là vị sư phụ duy nhất trong thôn chúng ta, từng được Kiếm Thần điện phát cho võ phục màu xám của Kiếm Nô. - Nói tới đây, nét mặt hán tử xuất hiện một sự sùng kính.

“Thì ra là vậy!” Lục Thanh trầm nghĩ. Muốn trong một cái ngư thôn mà xuất hiện một kiếm giả cao cấp là chuyện không thể. Chỉ dựa vào một lời nói không thể lấy gì làm chuẩn, chưa nói đó là một kiếm giả có tu vi Kiếm Nô. Nhưng vào lúc này, đối diện với sự khẩn cầu của hai cha con, Lục Thanh cũng không cự tuyệt.

- Nếu thế thì để cho nàng kiểm tra một chút. - Thấy Lục Thanh khó xử, Lăng Tiêu mở miệng nói. Hắn móc ra một viên đá Nguyên Khí to bằng nắm tay, đưa tới trước mặt Hoàng Linh nhi.

- Đặt tay lên đây.

Nghe Lăng Tiêu nói, Hoàng Linh nhi cảm thấy tò mò nhưng vẫn đặt tay lên.

Gần như chỉ trong phút chốc, một vầng ánh sáng trắng tỏa ra chói mắt khiến cho Hoàng Linh nhi sợ hãi.

- Bình tĩnh. Không được thả tay ra. - Lục Thanh quát lên một tiếng.

Nghe thấy Lục Thanh nói, Hoàng Linh nhi ngẩn người, bình tĩnh lại. Ánh mắt nhìn xuống viên đá trong tay.

Trong mắt của nàng, ánh sáng trắng tiếp tục tăng lên, chỉ trong chốc lát đã lấp đầy bốn đường vân. Tốc độ tăng lên của nó hơi chậm một chút, nhưng vẫn tiếp tục.

- Năm vân, năm vân rưỡi. Năm vân tám phân... - Hoàng Linh nhi nghe thấy tiếng Lăng Tiêu trong miệng vang lên liên tiếp.

- Sáu vân! - Lăng Tiêu thốt lên một tiếng kinh ngạc. Ánh sáng trắng vượt qua sáu đường vân, tốc độ tiếp tục giảm, nhưng vẫn không dừng lại.

“Tại sao có thể như vậy?”

Vào lúc này, cả bốn người Lục Thanh đều cảm thấy kinh ngạc. Theo đạo lý mà nói thì Hoàng Linh nhi không phải là đệ tử thế gia, nên huyết mạch truyền thừa cũng không có được sự tinh túy. Tư chất tiên thiên nếu nói thì cùng lắm chỉ đạt tới bốn phần, càng chưa cần nói tới sáu phần. Chuyện này đối với một gia đình bình thường quả thực không thể ngờ được. Chẳng biết kiếp trước ăn ở phúc đức thế nào mà có được điều đó.

Vào lúc này, Hoàng Linh nhi thực sự khiến cho cả bốn người vừa vui mừng, vừa sợ hãi.

Mắt thấy ánh sáng đột phá sáu vân rưỡi, Lục Thanh cũng phải dao động. Mặc dù hắn chưa chuẩn bị sẵn sàng để thu đồ đệ, nhưng tư chất thế này không thể làm lơ nổi.

Cuối cùng, trong ánh mắt kinh ngạc của bốn người, ánh sáng đột phá đường vân thứ bảy, từ từ kéo lên tới một nửa mới dừng lại.

Bảy vân rưỡi tương đương với tư chất thiên tài.

Vào lúc này, cho dù là ba người Lăng Tiêu cũng xuất hiện ý nghĩ thu đồ đệ. Dù sao, với tu vi của bọn họ, muốn trở thành hộ pháp là chuyện quá đơn giản. Nhưng Hoàng Linh nhi đã mở miệng với Lục Thanh trước nên bọn họ cũng không tiện nói gì. Hơn nữa, thực lực và cảnh giới của Lục Thanh đều vượt qua bọn họ.

- Nhận đi! - Vào lúc này, Nhiếp Thanh Thiên hạ bầu rượu xuống, mở miệng nói. Đồng thời, nét mặt hắn trở nên trịnh trọng.

Lục Thanh cũng hiểu ý của Nhiếp Thanh Thiên. Nhận Hoàng Linh nhi đối với hắn chỉ có lợi mà không hề có hại. Đối với một gã kiếm giả mà nói thì trên con đường tu luyện có hai chuyện quan trọng. Một là tu vi

và thực lực tăng lên, thứ hai chính là tu vi và thực lực của truyền nhân. Có đôi khi tu vi không cao nhưng có được một đồ đệ tốt thì thường ổn định cho tới lúc hết đời.

Tất nhiên, với Lục Thanh mà nói thì hẳn chẳng hề lo lắng tới tu vi hay truyền dạy. Với thực lực của hắn và địa vị ở Tử Hà tông bây giờ, có vô số người muốn trở thành đệ tử của hắn.

Nhưng Hoàng Linh nhi có tư chất như vậy đúng là khó tìm. Vào lúc này, Lục Thanh cũng không còn chút ý nghĩ né tránh. Nếu còn cố né tránh, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới tâm cảnh của hắn.

- Được rồi! Ta nhận ngươi làm đồ đệ. - Lục Thanh nhìn Hoàng Linh nhi rồi đồng ý.

Trên mặt không giấu khỏi sự vui mừng lẫn sợ hãi, Hoàng Linh nhi vẫn chưa tin được vào tai mình. Vốn nàng cũng không ôm nhiều hy vọng. Chỉ có điều từ nhỏ nhìn vị sư phụ trong thôn nên trong lòng hết sức si mê đối với kiếm đạo, khiến cho nàng không chấp nhận bỏ qua một cơ hội bá tử tốt đẹp. Không ngờ được, sau khi nàng chạm tay vào hòn đá kia, liền được chấp nhận.

Ngày hôm qua, nàng nhận ra cho dù bốn người nói chuyện gì thì hình như Lục Thanh cũng đứng đầu. Mặc dù Lục Thanh còn trẻ, nhưng từ sau khi xem trận đại chiến nàng cảm nhận thực lực của hắn cực mạnh. Cho tới bây giờ, nàng còn nhớ rõ, Tử điện kinh người và những cơn lốc mạnh như thế nào. Chưa kể, thanh Luyện Tâm kiếm cực to của hắn khi chém xuống mang theo uy thế mạnh mẽ và ý niệm, đúng là thứ mà nàng truy tìm.

Vì vậy mà cuối cùng, nàng đã lựa chọn Lục Thanh.

Hán tử đứng bên cũng không giấu được sự vui mừng lẫn sợ hãi. Từ lúc theo Dịch lão và đám trấn vệ đi tới đây, hắn loáng thoáng nghe được sự bàn luận của họ đối với người thanh niên trẻ tuổi trước mặt nên cũng biết đó là một nhân vật lớn. Bây giờ, con gái trở thành đệ tử của người ta khiến cho hắn không giấu được sự xúc động. Cả ba đời nhà họ Hoàng của hắn làm nghề đánh cá, cho tới bây giờ có được một vị kiếm giả có thể nói là chuyện rạng rỡ tổ tiên.

- Linh nhi! Không mau dập đầu. - Hán tử vội vàng nói.

Hoàng Linh nhi sực tỉnh vội vàng cung kính dập đầu ba cái rồi bái chín cái. Lục Thanh cũng đồng ý nên thân nhiên nhận lễ của nàng.

Sau đó, hắn nghiêm mặt nói:

- Bước vào con đường tu luyện phải chịu rất nhiều đau khổ. Kiếm đạo vô cùng khó khăn gian khổ, muốn thành tựu, ngoại trừ tư chất còn phải có sự kiên nhẫn. Nếu sau này, ngươi lười biếng hay coi nhẹ, đừng trách ta trục xuất ngươi.

Có được cơ hội như vậy, Hoàng Linh nhi làm sao dám không nghe, vội vã gật đầu, vâng dạ.

- Chúc mừng sư huynh nhận được đồ đệ tốt. - Ba người Lăng Tiêu nhìn nhau, cùng lên tiếng chúc mừng, không hề vì tuổi tác mà mất đi tự nhiên. Trên con đường kiếm đạo, người có được thành tựu luôn đứng đầu.

Thấy ba người Lăng Tiêu nói vậy, hán tử càng thêm vui mừng, thầm nghĩ ánh mắt con gái hoàn toàn chính xác. Hắn không biết rằng nếu Hoàng Linh nhi không có tư chất, thì Lục Thanh cũng không đưa ra quyết định nhanh như vậy.

Sau đó, Lục Thanh truyền ba tầng Húc Nhật tâm kinh cùng với khẩu quyết kiếm pháp Triều Dương thất thức cho nữ đệ tử. Sau khi hỏi han gia cảnh, hắn liền lấy một mảnh vỏ quế, viết lên đó vài câu, rồi dẫn cả nhà chuyển đến Triều Dương trấn, để cho Dịch lão sắp xếp. Hành động đó của hắn khiến cho cha con Hoàng Linh nhi vô cùng cảm động.

Nhìn hai cha con đệ tử lên đồ ngang rồi đi, mấy người Lục Thanh cũng lần lượt đi tới tông môn cần phải đưa thiệp.

Sau khi mọi người đi chưa lâu, dòng sông đang yên lặng, chợt xuất hiện một bóng đen dài hơn mười trượng. Sau khi, không thấy có gì khác lạ, bóng đen thổi một đám bọt trắng rồi bơi về phía xa.

Bất Diệt Kiếm Thể

156. Chương 49 : Trấn Trấn Đồng

Địa điểm giao giữa ba tông Phù Vân, Liệt Hỏa, Thanh Thủy rất gần với Phù Vân tông.

Trấn Trấn Đồng được bao quanh bởi một làn nước biếc. Nó nằm giữa một cái hồ lớn có tên là Hỉ Thuộc, với chu vi hơn mười trượng. Bởi đây là vị trí tiếp giáp giữa ba tông nên có thuyền qua lại thường xuyên. Thuyền đánh lại càng đông đúc, thi thoảng lại vang lên tiếng hát cả những ngư dân. Một cơn chim ưng màu xanh nhận được lệnh, vỗ cánh chui vào trong nước, làm bắn lên một đám bọt trắng xóa.

Trên hồ lúc này có một chiếc thuyền nhỏ đang lướt đi về phía trấn Trấn Đồng. Trên thuyền, Lục Thanh bình tĩnh đứng thẳng, ngắm nhìn làn nước biếc. Không thể phủ nhận vị trí của trấn Trấn Đồng chiếm một nơi linh mạch của trời đất. Nơi đây sức sống dồi dào, nguyên khí trong trời đất cũng không kém linh sơn nhiều lắm.

- Vị công tử này có phải là lần đầu tiên tới trấn Trấn Đồng của chúng ta? - Một gã thuyền phu trẻ tuổi vừa đẩy mái chèo vừa quay đầu hỏi.

Lục Thanh gật đầu. Gã thuyền phu trẻ tuổi, nói tiếp:

- Ta thấy công tử cũng là người thế gia, tại sao lại tới trấn Trấn Đồng một mình?

- Có chuyện gì không được hay sao? - Lục Thanh mở miệng hỏi.

- Nghe giọng nói của công tử chắc là người của Tử Hà tông. - Hiển nhiên là thuyền phu cũng đã gặp nhiều loại người, nên chỉ nghe tiếng đã nhận ra.

- Công tử không biết, trấn Trấn Đồng là mảnh đất giữa ba tông, do cả ba tông quản lý. Ngày thường ở đây có rất nhiều kiếm giả của các thế lực. Hơn nữa, đây là trấn quan trọng giao thương giữa ba tông nên cũng không phải là chốn bình yên. Nếu công tử tới đây một mình, lại để cho người ta chú ý thì bản lĩnh có cao tới đâu cũng phải cẩn thận.

Thuyền phu đã gặp qua nhiều chuyện nên mới thật tình nói cho Lục Thanh.

Lục Thanh cười nhạt cũng chẳng nói gì thêm. Thuyền phu thấy vậy cũng chỉ lắc đầu. Hắn đã thấy nhiều công tử của các gia tộc vốn luôn cao ngạo. Nhưng vị công tử trước mặt vốn hết sức hiền lành, nếu không hắn cũng chẳng mở miệng.

Sau đó, thuyền phu lại giới thiệu cho Lục Thanh một số chuyện về trấn Trấn Đồng.

- Tới trấn Trấn Đồng, công tử không thể không tới tháp Thủy Vân, Lộc Minh cư, lầu Bát Tiên. Tại lầu Bát Tiên có tám món đặc trưng của trấn Trấn Đồng đó là Đoán Giải, Thanh Hà, Giáp Ngư, Ngân Ngư, Tứ Hỉ, Loa Bối, Thủy Cầm, Thủy Sơ công tử nên ném qua. Cửa hiệu Lộc Minh do gia tộc chú kiếm số một của Phù Vân tông là Mạc gia mở ra. Trong đó có vô số các loại kiếm, ngoài ra còn có một ít thuốc trị thương quý báu. Đó là nơi tiếp tế lớn nhất cho kiếm giả ở trấn Trấn Đồng.

- Còn về tháp Thủy Vân là chỗ mà một số ít văn sĩ tìm hiểu về cổ thư. Đồng thời, nó cũng là chỗ uống trà, ngắm cảnh rất tốt. Nhưng gần đây công tử không nên đến đó.

- Tại sao? - Nghe thấy vậy, Lục Thanh lên tiếng hỏi.

Chỉ thấy thuyền phu hơi thất thần, sau đó nói tiếp:

- Gần đây ở chân tháp không biết có một quái nhân ở đâu tới, chặn ngay ở đó. Do phong cảnh của trấn Trấn Đồng rất đẹp nên một ít văn sĩ của ba tông vẫn hội tụ ở đây, bên người cũng có một số kiếm giả hộ vệ. Nhưng bây giờ, tám ngày qua không ai có thể leo lên.

Một tia sáng lóe lên trong mắt, Lục Thanh hỏi:

- Người đó là Kiếm Khách hay Kiếm Sư? - Trong suy nghĩ của Lục Thanh nhiều nhất cũng chỉ đạt tới cấp độ đó. Còn cao thủ Kiếm Chủ chỉ sợ rằng không tới mức đến chặn một tòa tháp của đám văn sĩ.

Thuyền phu mở to mắt nhìn xem có phải mình bị hoa mắt hay không mà mắt người đó lại có thể sáng lên. Sau đó, hần lắc đầu nói:

- Không biết! Người đó hình như không phải là kiếm giả. Mỗi ngày đều ôm một cây cổ cầm ngồi ở đó. Nhưng nghe nói, có nhiều kiếm giả tới đó cũng bị học máu trọng thương, không ai tới gần được người đó trong phạm vi ba trượng.

Suy nghĩ một chút thuyền phu lại nói:

- Nhưng nghe người ta nói thì tiếng đàn của quái nhân đó rất hay. Mỗi người nghe thấy đều khen mãi không thôi. - Đường như cũng từng đi qua đó nên nét mặt thuyền phu không tránh khỏi sự bồi hồi.

Lời nói của thuyền phu đã làm dậy lên sự tò mò trong lòng hần. Nhìn về phía tòa tháp cao trăm trượng bên bờ hồ trong trấn, Lục Thanh cảm thấy hào hứng.

Lấy hai miếng Thanh ngọc tề đưa cho thuyền phu, Lục Thanh bước lên bờ. Bên bờ có rất nhiều thuyền buôn, thi thoảng lại có những người chuyên bốc vác qua lại, hoặc có một số kiếm giả mặc áo màu đen hoặc màu xám.

Đưa mắt quan sát, Lục Thanh cũng thấy được hơn mười kiếm giả Trúc Cơ, hoặc là hộ vệ của một gia tộc nào đó đang bốc dỡ hàng hóa hay bảo vệ một số gia quyến tới để xem xét. Mức độ náo nhiệt chẳng biết hơn Triều Dương trấn bao nhiêu lần.

Nơi cửa trấn, sau khi nộp một miếng Thanh ngọc tề, Lục Thanh trước ánh mắt tò mò của hai gã trấn vệ thuộc hai tông khác nhau, bước vào trong trấn. Một phần do hần đeo Luyện Tâm kiếm, nhưng lại không mặc võ phục có màu sắc theo quy định nên không tránh khỏi cho người ta cảm giác khó hiểu.

Trong trấn hết sức náo nhiệt. Trên mặt đất được lót một lớp đá to. Dấu vết sương đêm vẫn còn đọng lại trên mặt đá nên có cảm giác ẩm ướt. Những tiếng rao vang lên liên tiếp, người qua đường giống như mắc cửi, lại thêm một số kiếm giả ra vào phường thị. Ngay đầu phường thị có một cái quầy bày bán thuốc trị thương, thu hút không ít kiếm giả vây quanh.

Qua trấn Trần Đồng sẽ bước vào trong khu vực của Phù Vân tông. Trên đường đi, Lục Thanh căn cứ theo tấm bản đồ mà Dịch lão sư tầm được xuyên qua hai dãy núi khoảng chừng ba trăm dặm. Mất chừng hơn nửa tháng, hần tới được trấn Trần Đồng. Thời gian vẫn còn rất nhiều, hơn nữa nơi đây cũng không phải chỗ bình thường nên Lục Thanh quyết định dừng chân hai, ba ngày để nghỉ ngơi. Nửa tháng đi lại trong núi nên lâu rồi không được ngửi thấy mùi rượu.

Vừa rồi ở trên thuyền, thuyền phu cũng đã chỉ dẫn cho Lục Thanh một số nơi nên sau khi vào trấn, Lục Thanh liền tìm thẳng về hướng lầu Bát Tiên. Lầu Bát Tiên nằm trên lối vào phường thị. Do vị trí của nó như vậy nên mỗi ngày đều kín người.

Khi Lục Thanh tới nơi đã gần giữa trưa. Ba tầng của lầu Bát Tiên gần như kín khách. Nơi cửa sổ tầng hai, tầng ba thi thoảng lại có người thò đầu ra ngắm nhìn cảnh tượng của trấn. Thậm chí còn có một số kiếm giả đang đấu rượu với nhau. Mùi rượu thơm nồng cùng với mùi thức ăn xông vào mũi Lục Thanh.

- Công tử! Xin mời vào bên trong. - Mới đặt chân lên bậc thang, một gã tửu bảo trông cửa thấy Lục Thanh liền đón đả đi tới:

- Gần cửa sổ lầu ba còn có một chỗ trống, công tử mời theo ta.

Theo tửu bảo lên lầu, đám thực khách nhìn thấy Lục Thanh không khỏi mở miệng bàn tán. Chẳng có cách nào khác, Luyện Tâm kiếm của hần quá bắt mắt. Tuy nhiên, có một số kiếm giả cũng nhận ra sự khác lạ của Luyện Tâm kiếm. Đa số những người đó đều là kiếm giả đã Trúc Cơ, thần thức đã sinh ra trong Thúc Hải nên cảm nhận được một hơi thở ác liệt.

Mà Lục Thanh cũng để ý tới những người đó. Trên ngực bọn họ cũng có một số dấu hiệu của các gia tộc, chứng tỏ xuất thân từ những thế gia vọng tộc. Đa phần những người đó đều còn trẻ tuổi, khoảng chừng hơn hai mươi. Thậm chí, khi đi qua lầu hai, Lục Thanh còn thấy một gã Kiếm Khách mặc một bộ võ phục màu xám. Tên Kiếm Khách đó khoảng chừng hơn ba mươi tuổi. Chẳng cần tỏa thần thức, chỉ bằng sự cảm ứng

đối với lực lượng thuộc tính quanh người, Lục Thanh biết gã đó tu luyện kiếm khí hệ Thổ, có tu vi Kiếm Khách trung thiên vị.

Ngồi bên hắn có ba nam nữ còn trẻ, tuổi khoảng chừng mười tám, mười chín. Có một điều khiến cho Lục Thanh kinh ngạc đó là bọn họ cũng đều đạt tới Kiếm Giả. Gã thanh niên trong số đó có tu vi cao nhất cũng đạt tới Kiếm Giả đại thiên vị.

Khi Lục Thanh để ý thì bốn người cũng chú ý tới Lục Thanh. Gã Kiếm Khách trung niên khi nhìn thấy hắn liền ngưng thần, rồi mỉm cười gật đầu với Lục Thanh. Mà Lục Thanh cũng mỉm cười đáp lại.

- Đại sư huynh! Sao lại gật đầu với tiểu tử đó? Cùng lắm chỉ là một Kiếm Nô mà thôi, lại còn đeo một thanh kiếm to để làm dáng nữa. - Trong số ba người, nữ tử xinh xắn duy nhất mặc một bộ võ phục màu vàng, sẵn giọng nói với Kiếm Khách trung niên. Đồng thời, nàng nhìn về phía cầu thang, nét mặt có chút chán ghét. Người như vậy, trên đường đi nàng thấy rất nhiều.

Kiếm Khách trung niên lắc đầu, mỉm cười nói:

- Con mắt các ngươi còn chưa đủ. Người này không hề đơn giản.

- Không đơn giản? - Nữ nhân xinh đẹp nghe thấy vậy mà sửng sốt. Hai gã thanh niên ngồi bên cũng không giấu được sự kinh ngạc.

Kiếm Khách trung niên gật đầu, nói tiếp:

- Người đó thu liễm hơi thở rất tốt, chứng tỏ là không chế Kiếm Nguyên khí hơn xa các ngươi. Ngay cả ta cũng không thể phát hiện được. Hơn nữa, khi hắn bước đi, mỗi bước chân bao gồm cả công và thủ, hiển nhiên là cảnh giới kiếm pháp rất cao. Ta đoán, tu vi của người đó có lẽ cũng khoảng chừng Kiếm Khách.

- Không thể như thế. - Cả ba đều có chút gì đó không tin.

Kiếm Khách trung niên nghiêm mặt nói:

- Không có chuyện gì là không thể. Trên kiếm đạo, có rất nhiều chuyện không thể căn cứ vào con mắt của mình. Ngay cả như ta, nếu không sử dụng thần thức cũng không thể xác định được tu vi của người đó. Nếu như các ngươi theo ta mà vẫn chỉ học được cách dùng mắt để phán đoán thì ta chỉ còn cách bấm bảo chi tiết với sự phụ mà thôi.

Nghe Kiếm Khách trung niên giáo huấn, cả ba đều có chút xấu hổ. Họ đang định mở miệng, dưới lầu chợt vang lên âm thanh ồn ào, rồi nhanh chóng lan lên tận lầu trên.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

157. Chương 50 : Cút!

- Ngươi dám nói ta không còn chỗ? - Câu nói như quát vang lên tận lầu hai, kèm theo một chút tức giận. Đám khách đều quay đầu nhìn người đến sau đó là ai. Ngoại trừ một đám kiếm giả mặc võ phục màu đen vẫn bình thản, phần lớn tất cả đều im lặng.

Người vừa quát chính là tam thiếu gia Mạc Đồ của Mạc gia. Hắn cũng chính là đệ tử kiệt xuất của gia tộc họ Mạc, bá làm đệ tử Lục hộ pháp trong nội tông của Phù Vân tông. Năm nay, hắn hai mươi tuổi có thực lực Kiếm Giả đỉnh phong. Gần đây, hắn tới cơ sở của gia tộc ở trấn Trần Đồng để du lịch. Mặc dù là người phóng khoáng nhưng tính tình nóng nảy, chỉ cần một lời không vừa ý là ra tay. Hắn tới trấn Trần Đồng được nửa tháng nhận được cả khen lẫn chê. Nhưng có gia tộc họ Mạc đứng sau lưng nên người bình thường không dám trêu chọc.

Vào lúc này, Mạc Đồ rất tức giận. Hôm qua, hắn và người bạn của một gia tộc khác đã đặt trước một vị trí, nhưng không ngờ từ bảo lại để cho người khác. Nếu như trước thì cũng chẳng có gì, nhưng hắn với người bạn tốt của mình nói chuyện vốn rất dài, vậy mà vào lúc này ngay cả một chỗ ngồi cũng không tìm được thì với thể lực và địa vị của gia tộc họ Mạc ở trấn Trần Đồng chẳng phải là mất mặt lắm hay sao?

Ông chủ của lầu Bát Tiên - Lương Tiểu đang đi theo cũng thuộc về thế lực của Phù Vân tông, liên kết với gia tộc họ Mạc mà mở ra lầu Bát Tiên ở trấn Trấn Đồng. Hôm nay, tam thiếu gia họ Mạc đến lầu Bát Tiên của hắn mà bị thế này, thì làm sao mà không tức giận.

Tên tử bảo ở lầu một, trước đó bắt chuyện với Lục Thanh đã bị hai gã tử bảo khác đuổi ra ngoài cùng với tất cả những người liên quan tới hắn. Bất chấp hắn có cầu xin thế nào, hay không biết việc này, thì để hạ cơn giận của Mạc Đồ, Lương Tiểu cũng phải làm như vậy.

- Tam thiếu gia. Người thấy ta đã đuổi tên tiểu tử đó đi rồi. Thực sự là tiểu tử đó mới tới nên không biết quy định. Tam thiếu gia là người rộng lượng để ý tới hắn làm gì. Ta sẽ đi lấy lại chỗ cho ngài ngay.

Nghe Lương Tiểu nói như vậy, sắc mặt Mạc Đồ mới tốt hơn một chút. Hắn quay đầu lại nhìn liền bắt gặp ngay bốn người trung niên Kiếm Khách.

- Thì ra là mấy vị đệ tử của Hồng sư phụ. Không ngờ lại gặp ở đây, đúng là điều may mắn của tại hạ. Ta đã hẹn Lục sư huynh ở chủ phong Phù Vân tông. Nếu đã gặp, mọi người cùng uống vài chén rượu. - Nét mặt Mạc Đồ có chút vui mừng lẫn sợ hãi, bước tới chấp tay nói.

Bốn người bên Kiếm Khách trung niên, hắn thừa biết. Bốn người đó chính là bốn vị đồ đệ của vị Kiếm Chủ, chuẩn đại sư Hồng Thiên vừa mới nổi lên trong nội tông Phù Vân tông. Trong bốn người đó, thì vị Kiếm Khách trung niên chính là con cả Hồng Thiên - Hồng Kiếm Nghiêm. Ba người khác cũng đều là các đệ tử thế gia mới được nhận vào làm đệ tử, mỗi người cũng có tư chất hơn người. Hai gã nam đệ tử là Tiêu Hà và Tiêu Dụng. Nữ đệ tử là Hồ Tiêm Vân. Cả ba đều có tu vi Kiếm Giả.

Kiếm Chủ Hồng Thiên có quan hệ khá tốt với gia tộc của hắn vì vậy mà trước đó cả năm người đều đã gặp nhau mấy lần.

Thấy Mạc Đồ đi lên, sắc mặt bốn người Hồng Kiếm Nghiêm đang khó chịu trở nên dở khóc dở cười. Vốn tưởng đệ tử gia tộc nào đó không tốt, không ngờ được lại là bảo vật trong nội tông. Nhưng sư phụ bọn họ mới được nâng lên làm hộ pháp trong nội tông nên vào lúc này cũng không từ chối yêu cầu của Mạc Đồ.

- Nếu thế cung kính không bằng tuân mệnh. - Hồng Kiếm Nghiêm ôm quyền mỉm cười.

- Xin mời!

- Xin mời!

Năm người cùng với Lương Tiểu và một lão tử bảo bước lên lầu ba.

Trên lầu ba, bên cái bàn cạnh cửa sổ, Lục Thanh đặt Luyện Tâm kiếm và Niệm Vân lên bàn mà thưởng thức tám loại món ăn ngon về cá. Đặc biệt là Tứ Hỷ thực ra chỉ là bốn loại cá chép, Bạch Ngư, Thanh ngư, Ngang thứ được đầu bếp lầu Bát Tiên chế biến theo một phương pháp đặc biệt nên có vị hoàn toàn khác với Tuyệt Ngư nướng của Đoạn Thanh Vân.

Mấy món khác như Đoán Giải, Giáp Ngư, Thanh Hà, Ngân Ngư cũng mang tới cho Lục Thanh một mùi vị đặc biệt. Hắn vừa ăn, vừa rót một loại rượu năm mươi năm của Hỷ Thước hồ có tên là Bích Ngọc thanh, vừa nhìn ngắm sự náo nhiệt bên ngoài. Thức ăn và rượu khiến cho mồm miệng của Lục Thanh sau nửa tháng đã trở lại bình thường.

Tuy nhiên, chén nhỏ uống không được thoải mái.

- Tử bảo... - Lục Thanh cao giọng gọi.

- Tới đây...

- Mang cho ta một vò rượu khác và một cái bát tới đây.

Tử bảo nghe thấy vậy mà sửng sốt: “Vò, bát uống rượu?”

Hắn nhìn cái bầu rượu trên bàn thì thấy đó chính là Bích Ngọc thanh năm mươi năm. Chưa nói tới việc một bình Bích Ngọc thanh năm mươi năm có giá rất đắt, mười Bạch ngọc tể mới được một bình nhỏ mà nồng độ của nó rất mạnh, hoàn toàn khác với các loại rượu mạnh khác. Một người có tử lượng cao, hay

một kiếm giả bình thường uống một bình nhỏ đó đã say, vậy mà người thanh niên kia lại còn muốn một vò. Nó chính là mười bình nhỏ.

Thấy tửu bảo do dự, Lục Thanh cũng biết hắn đang nghĩ gì, nói:

- Người yên tâm. Tiền rượu không thiếu của người. - Nói xong, hắn vắt một Tử ngọc tẹt lên bàn.

- Ông chủ! Là chỗ này... - Đúng vào lúc tên tửu bảo xấu hổ cầm lấy Tử ngọc tẹt, sau lưng hắn vang lên tiếng nói. Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, ông chủ Lương Tiểu dẫn theo tam thiếu gia của gia tộc họ Mạc cùng với mấy người nữa đi đến.

- Là hắn... - Khi thấy Lục Thanh, bốn người Hồng Kiếm Nghiêm đều thầm kêu lên một tiếng. Đặc biệt là Hồ Tiêm Vân, nét mặt lúc này có chút cười cười. Nàng cũng biết tính tình của Mạc Đồ, vừa đúng lúc để thử xem Lục Thanh thế nào. Trước đó bị đại sư huynh giáo huấn cho một trận khiến cho bốn người biết con mắt của mình còn quá thấp, Hồ Tiêm Vân cảm thấy hết sức tò mò đối với thân phận và thực lực của Lục Thanh.

Tất nhiên, cho dù Mạc Đồ tính tình táo bạo nhưng cũng không phải là người không biết phải trái. Chỉ thấy hắn bước tới, móc ra mười Tử ngọc tẹt đặt lên bàn rồi nói:

- Cái bàn này vốn do ta đặt trước. Vị huynh đệ! Tiền rượu và thức ăn ta trả. Người đi đi.

Lục Thanh nghe thấy vậy nhướng mày, nhìn ông chủ Lương Tiểu:

- Người là ông chủ?

Không biết vì sao, nghe câu hỏi của Lục Thanh, Lương Tiểu lại có cảm giác sợ hãi như đối mặt với gia chủ của nhà họ Mạc. Hắn không tự chủ được nói:

- Là tại hạ.

Lục Thanh vừa mới mở miệng, năm người Mạc Đồ đứng bên đều cảm thấy cả kinh. Bởi từ trên người Lục Thanh, bọn họ cảm nhận được phong thái của một người có địa vị rất cao.

Nhưng ý nghĩ đó vừa mới xuất hiện đã bị bọn họ gạt phắt. Lục Thanh lại mở miệng nói:

- Người để cho ta ngồi ở đâu. - Hôm nay, tâm trạng của Lục Thanh rất thoải mái nên chút việc nhỏ ấy hắn cũng chẳng để ý.

Nhưng vào lúc này, lầu Bát Tiên đang là lúc đông khách nhất, làm gì còn vị trí nào nữa. Lương Tiểu cảm nhận được sự khác thường của Lục Thanh, vội cười làm lành nói:

- Mạc thiếu gia nói đúng. Vị trí này đúng là do hắn đặt trước. Nhưng do trước đó...

Lương Tiểu còn chưa nói hết, Lục Thanh đã lắc đầu:

- Không cần phải nói lý do. Trách nhiệm của các người không thể bắt ta phải chịu.

Câu nói của hắn khiến cho Lương Tiểu cứng họng. Thái độ bình tĩnh của Lục Thanh khiến cho Mạc Đồ cảm thấy rất tức giận. Thân là tam thiếu gia của gia tộc số một trong khu vực Phù Vân tông, tới trấn Trần Đồng làm sao có thể để dây dưa như vậy? Chưa nói tới việc thân phận người bằng hữu của hắn không phải bình thường mà chỉ cần bốn người Hồng Kiếm Nghiêm đang đứng trước mặt cũng đủ để hắn không thể đánh mất thể diện.

- Mạc thiếu gia. Vị huynh đệ này không muốn đổi thì thôi. Vị trí của chúng ta ở lầu hai vẫn đang còn. - Hồng Kiếm Nghiêm đứng một bên mở miệng nói. Vào lúc này, hắn càng lúc càng cảm thấy sự bất phàm của Lục Thanh. Ngay cả cách ăn nói cũng có chút gì đó giống như cha hắn bình thường vẫn răn dạy. Mà trấn Trần Đồng thuộc khu vực tiếp giáp giữa ba tông nên khó tránh khỏi có một số nhân vật rất khó giải quyết. Vì vậy mà hắn mới nhắc nhở Mạc Đồ một câu.

Nhưng câu nói đó lại càng khiến cho Mạc Đồ thêm xấu hổ. Vào lúc này, trên lầu ba có rất nhiều người đang chú ý tới đây. Hắn đường đường là Tam thiếu gia của gia tộc họ Mạc ở một cái tửu lâu mà gia tộc mình hợp tác với người ta mà ngay cả một vị trí cũng không có. Việc này, nếu để truyền ra ngoài thì thể diện của hắn sẽ mất hết, ngay cả danh tiếng của gia tộc cũng bị người ta nghi ngờ.

- Không ngờ tiểu tử ngươi lại không biết điều. - Mạc Đồ nhìn Lục Thanh, sắc mặt tối lại. Một cơn tức bùng lên trong lòng, hần lạnh lùng nói:

- Đi ra ngoài, cha ngươi chẳng lẽ không dạy người phải biết quan sát, chỗ nào có thể hay không thể động vào...

- Cút...

Toàn bộ lầu ba chợt trở nên yên tĩnh, tưởng chừng như một cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Mạc Đồ không thể tin được vào tai mình. Hần vừa nghe được cái gì? Trước mặt nhiều người như vậy mà tên tiểu tử này dám bảo mình cút?

Giận quá hóa cười, Mạc Đồ cất tiếng cười ha hả, không còn kiêng nể gì nữa. Bốn người Hồng Kiếm Nghiêm và Lương Tiểu đều biết tính nóng của Mạc Đồ. Một khi hần đã nóng lên thì có mười con trâu kéo cũng không cản được.

- Mạc thiếu cẩn thận. - Năm người lùi lại phía sau. Trong lòng cảm thấy không hay nên Hồng Kiếm Nghiêm truyền âm dặn dò Mạc Đồ một câu. Phía sau hần, Hồ Tiêm Vân và hai vị sư huynh của nàng liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt có chút hưng phấn.

Đưa tay nắm lấy thành Hỏa Vân kiếm thất phẩm sau lưng. Mặc dù đang trong cơn giận, nhưng khi bàn tay chạm tới thanh kiếm, Mạc Đồ cố gắng bình tĩnh lại. Lục Thanh vẫn ngồi nguyên tại chỗ, không hề có ý định động tới Luyện Tâm kiếm, chỉ có sắc mặt trở nên lạnh lùng.

Đối phương vừa mới động tới cha hần, khiến cho Lục Thanh cảm thấy tức giận. Hơn nữa, hần cũng ghét cái loại công tử chỉ biết vênh mặt, sai khiến người khác. Mặc dù hần cũng sinh trong một gia tộc, nhưng Lục gia dạy dỗ nghiêm khắc. Lại thêm, Lục Thanh từ nhỏ đọc các loại thi thư cất trong gia tộc nên không bị cái phong cách cao ngạo đó ảnh hưởng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

158. Chương 51 : Võ Kiếm. Tiếng Đàn

- Tiểu tử! Cầm kiếm của ngươi lên. - Áp chế cơn giận trong lòng, Mạc Đồ cắn răng lên tiếng.

Lục Thanh liếc mắt nhìn hần, như có chút gì đó mờ mịt. Chỉ một cái liếc mắt đó khiến cho Mạc Đồ cảm thấy như bị hạ nhục. Thậm chí quên luôn cái cảm giác lạnh lẽo do cái nhìn đó mang tới. Cơn giận trong lòng đã dâng lên tới mức cao nhất:

- Tiểu tử cuồng vọng. Tiếp của ta một kiếm.

Hỏa Vân kiếm trong tay Mạc Đồ xuất hiện một đạo kiếm khí dài chín tấc màu đỏ sậm, nóng rực. Mạc Đồ quay một vòng, Hỏa Vân kiếm để lại một đường bóng kiếm màu đỏ. Kiếm khí cắt qua không khí, phát ra những tiếng động.

Đồng thời, từ trên người Mạc Đồ tỏa ra khí thế của cảnh giới Cử trọng nhược khinh. Một làn khí tỏa ra xung quanh khiến cho những cái bàn trên lầu ba cứ rung rung. Chỉ duy nhất cái bàn của Lục Thanh là vẫn giữ nguyên.

Mọi người trong gia tộc họ Mạc được truyền thụ bộ kiếm pháp tinh thâm Liệt Kiếm cửu thức. Bốn người Hồng Kiếm Nghiêm và một số kiếm giả trên lầu ba có được thực lực, hai mắt đều sáng ngời. Hồng Kiếm Nghiêm lại càng hiểu rõ, mặc dù Mạc Đồ nóng tính nhưng trời sinh cũng là người luyện kiếm. Năng lực lĩnh ngộ kiếm pháp của hần vẫn được phụ thân Hồng Thiên khen ngợi không dứt.

Quan sát có thể thấy Mạc Đồ lĩnh ngộ cảnh giới kiếm pháp Cử trọng nhược khinh cũng đã được một thời gian, mức độ biến hóa hoàn toàn tự nhiên. Vào lúc này, một chiêu mà hần thi triển cũng chính là thức thứ tám trong Liệt Kiếm cửu thức của gia tộc: Hỏa Vân Phúc Thiên.

“Tiểu tử này cũng phô trương quá mức.”

Trong tích tắc, Hồng Kiếm Nghiêm cũng cảm thấy Lục Thanh quá mức cuồng vọng. Cho dù là hắn, nếu cứ ngồi yên mà đợi một chiêu của Mạc Đồ trước khi phản công thì không chết cũng bị thương. Một khi thời cơ mất đi, muốn ra tay sau mà khắc chế được đối thủ thì cũng còn phải xem.

Sau khi Mạc Đồ xuất Hỏa Vân kiếm liên hóa thành một đám mây hồng. Kiếm khí ác liệt khiến cho những kiếm giả có tu vi thấp lạnh người. Có thể thấy được một kiếm của Mạc Đồ, ngoại trừ Hồng Kiếm Nghiêm ra thì chỉ có rất ít người.

Thấy Lục Thanh vẫn cầm bầu rượu như cũ, Mạc Đồ cảm thấy có chút gì đó... Mũi kiếm hơi chệch hướng từ đỉnh đầu Lục Thanh hạ xuống vai.

Vào lúc này, Lục Thanh cũng đã động. Hai ngón tay trái hắn khép lại làm kiếm, nhưng không hề xuất hiện một chút kiếm khí, từ từ đưa về phía trước. Gần như trong nháy mắt, sắc mặt Hồng Kiếm Nghiêm biến đổi, hét lớn:

- Mạc thiếu! Tránh ngay.

Nhưng đã xuất chiêu làm sao có thể thu hồi dễ dàng? Chưa nói, nếu Lục Thanh đã ra tay làm sau có thể để cho hắn được như ý. Kiếm chỉ xoay tròn, từ đầu ngón tay Lục Thanh từ từ xuất hiện một ngọn sóng vô hình khiến cho không khí vụn vụn. Đồng thời, tốc độ của kiếm chỉ chợt tăng lên gấp đôi phát ra tiếng rít.

Trong ánh mắt kinh hãi của Hồng Kiếm Nghiêm và đám kiếm giả xung quanh, kiếm chỉ của Lục Thanh như một ngọn núi cao đánh thẳng lên kiếm khí của Mạc Đồ.

- Bình!

Tiếng kiếm khí bị nghiền nát vang lên rất to.

Mạc Đồ chỉ cảm thấy một luồng lực cực mạnh từ trên thân kiếm truyền tới. Đạo lực đó giống như một con sóng lớn, phá vỡ Kiếm Nguyên trong lòng bàn tay hắn.

Một tiếng động rền rĩ vang lên. Trên thân Hỏa Vân kiếm của Mạc Đồ xuất hiện vô số vết nứt. Sau một khắc, nó vỡ vụn thành những mảnh màu đỏ. Bản thân Mạc Đồ thì cánh tay phải bắn tung một chùm máu. Hắn như bị một tảng đá nện trúng, bay ngược ra phía sau.

Vội vã tiến lên, Hồng Kiếm Nghiêm bất chấp bản thân đang khiếp sợ, đón lấy Mạc Đồ. Nhưng ngay khi hắn chạm vào người gã, sắc mặt liền trở nên hết sức khó coi. Ngay lập tức Kiếm Nguyên hệ thổ màu vàng bộc phát, xuyên thủng cả vách lầu.

“Ầm...”

“Ầm...”

“Ầm...”

Trong nháy mắt toàn bộ Bát Tiên lầu chấn động, nhưng Lương Tiểu cũng không để ý tới việc đó. Mặc dù đau lòng, nhưng hắn cũng lo Mạc Đồ xảy ra chuyện. Ở trấn Trần Đồng, nếu chuyện đó xảy ra thì hắn không thể nào bưng bít. Vạn nhất, gia tộc họ Mạc nổi giận thì ngay cả cái mạng nhỏ của hắn cũng mất.

Nương theo dòng khí do kiếm khí tạo ra, Hồng Kiếm Nghiêm rơi xuống đất, loạng choạng lui lại mấy bước. Mỗi một bước đạp nát cả một tấm ván gỗ. Mất sáu bước, hắn mới cố gắng dừng lại, nhưng nét mặt trắng bệch.

- Đây...

Hồ Tiêm Vân không thể tin vào mắt mình. Thực lực thế nào mà không ngờ ngay cả kiếm khí không cần cũng có thể đánh bại Mạc Đồ. Nàng cũng nhận ra được đại sư huynh Hồng Kiếm Nghiêm chắc chắn không phải là đối thủ. Đối phương chỉ búng nhẹ tay một cái mà đại sư huynh phải dùng tới kiếm khí mới có thể hóa giải. Điều đó chứng tỏ thực lực hai người hoàn toàn chênh lệch.

Mà vừa rồi, nàng nhìn vào đôi mắt của Lục Thanh chỉ thấy ánh mắt hắn như muốn hút toàn bộ ánh sáng vào trong, không hề có chút thần quang dao động, nhưng lại khiến cho nàng có cảm giác sợ hãi. Mà điều này nàng mới chỉ nhìn thấy ở sư phụ Hồng Thiên của mình.

Trên lầu ba vào lúc này, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Lục Thanh, thăm đoán thân phận hắn. Mặc dù không biết nhưng họ đều ghi nhớ thanh Luyện Tâm kiếm khổng lồ của hắn.

Phun ra một ngụm máu, mặt Mạc Đồ đỏ như gấc, tay trái ôm lấy cánh tay phải bị gãy. Người nào tinh mắt cũng đều nhận ra được kinh mạch trên cánh tay phải của hắn đều bị đứt. Muốn hồi phục, không mất nửa năm thì đừng mong mà cầm kiếm.

- Các hạ là người của tông môn nào? Đệ tử nội tông của Phù Vân tông và gia tộc họ Mạc - Mạc Đồ xin thỉnh giáo.

Mặc dù trúng đòn nặng của Lục Thanh, nhưng Mạc Đồ vẫn có thể coi như một hán tử. Cho dù xương cốt như muốn gãy rời, nhưng hắn vẫn cố gắng đứng thẳng dậy.

Ánh mắt có chút khen ngợi, Lục Thanh mở miệng nói:

- Tử Hà tông, nội tông, Lục Thanh.

- Lục Thanh? - Mạc Đồ ngẩn người. Nhưng Hồng Kiếm Nghiêm đứng bên cạnh lại biến sắc, ánh mắt đảo qua Luyện Tâm kiếm mà Lục Thanh đang đặt trên bàn rồi bước tới, chấp tay nói:

- Thì ra là Lục hộ pháp. Sớm đã nghe thấy gia phụ nói qua uy danh của hộ pháp. Hôm nay lỗ mãng xông tới đây, mong Lục hộ pháp thứ lỗi.

Gần ba năm trước, hắn từng nghe phụ thân Hồng Thiên nói về cao thủ trẻ tuổi của Tử Hà tông. Khi đó cũng là lúc mà Lục Thanh mới quật khởi. Lúc đó, cha hắn đã từng đưa ra một câu nhận xét không thể ngờ:

- Người này không cần tới mười năm chắc chắn có thể trở thành một cao thủ Kiếm Chủ, chuẩn đại sư của Tử Hà tông.

Tới hôm nay đã qua ba năm, lúc đó người này có thực lực Kiếm Khách đại thiên vị, nhưng bây giờ không biết có thực lực thế nào. Hồng Kiếm Nghiêm cũng không đoán được chính xác. Nhưng hắn có thể khẳng định, một chỉ vừa rồi, Kiếm Khách không thể làm được.

Đến lúc này, Hồng Kiếm Nghiêm hơi hối hận đi theo Mạc Đồ lên lầu ba, chọc phải một cao thủ như vậy. Đây đúng là một chuyện hết sức phiền toái. Nhưng vừa rồi khi Lục Thanh nghiền nát thanh kiếm thất phẩm chứng tỏ hoàn toàn có thể một chiêu giết chết Mạc Đồ, nhưng lại không làm. Điều đó có thể thấy hắn cũng không phải là một kẻ thích giết người. Vì vậy mà Hồng Kiếm Nghiêm thầm hy vọng, Lục Thanh cũng không quá mức chấp nhặt.

Tất nhiên, hắn không biết, nếu không phải một kiếm vừa rồi của Mạc Đồ hơi chuyển hướng thì chỉ sợ bây giờ cũng không chỉ phế đi một cánh tay như thế mà thôi.

Thốt lên một tiếng nho nhỏ, Lục Thanh không ngờ ở đây lại có người nhận ra hắn. Nhưng nghĩ lại cũng thấy, với vị trí trên Long Phượng bảng thì ở nội tông của Phù Vân tông chắc chắn cũng có thể nghe thấy.

- Phụ thân của người là...

- Gia phụ là Hồng Thiên của Phù Vân tông.

- Hồng Thiên! Kiếm Chủ Hồng Thiên. - Nơi đây là trấn Trấn Đồng rất gần với Phù Vân tông nên danh tiếng của Kiếm Chủ Hồng Thiên vang dội hơn của Lục Thanh rất nhiều. Dù sao thì lão cũng là cao thủ kiếm đạo thành danh nhiều năm. Năm ngoái lại thành công vượt qua Thổ nguyên kiếm, trở thành một trong số ít Kiếm Chủ chuẩn đại sư của Phù Vân tông. Tin tức đó truyền tới trấn Trấn Đồng giống như sấm nổ bên tai.

“À” một tiếng nho nhỏ. Lục Thanh từ những lời bình luận xung quanh cũng biết được một số tin tức về Hồng Thiên một Kiếm Chủ tiểu thiên vị tu luyện kiếm khí thuộc ngũ hành. Người như vậy, hắn nắm chắc có thể đánh bại.

Thấy phản ứng của Lục Thanh, Hồng Kiếm Nghiêm cũng không để ý, cười nói:

- Mạc thiếu ở Phù Vân tông chúng ta là tam thiếu gia của gia tộc họ Mạc, bình thường tính hơi nóng nảy một chút. Hôm nay có nhiều điều mạo phạm, mong Lục hộ pháp thứ lỗi. Mạc thiếu....

Hồng Kiếm Nghiêm quát khê một tiếng. Mạc Đồ đứng bên cạnh, cố gắng bước lên mấy bước bái một cái. Mặc dù hắn rất coi trọng thể diện, nhưng vào lúc này đối diện với một cường gia, hắn cũng là người hiểu biết nên bái xong rồi nói:

- Đa tạ Lục hộ pháp hạ thủ lưu tình.

Bình tĩnh liếc mắt nhìn Mạc Đồ, Lục Thanh đang định mở miệng...

Tĩnh...

Một tiếng đàn du dương như thấm thấu vào linh hồn từ bên ngoài vọng vào.

- Là tiếng đàn của quái nhân. - Nhất thời, có nhiều người hoảng hốt la lên, nét mặt trở nên sợ hãi.

Trong nháy mắt, sắc mặt Lục Thanh cũng trở nên ngưng trọng. Bởi tiếng đàn khiến cho thần thức trong Thức Hải của hắn vốn đang yên tĩnh, chợt dao động.

“Có chuyện gì?”

Ánh mắt Lục Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nhanh chóng vận chuyển Luyện Hồn quyết, đè nén thần thức đang dao động xuống.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

159. Chương 52 : Nhân Đạo Sơ Hiện. Mười Ngón Cầm Kiếm

- Quái nhân đó lại bắt đầu tác quái rồi. - Trên lầu ba, ngoại trừ Lục Thanh cũng chỉ còn đám kiếm giả Trúc Cơ tự nguyện. Những kiếm giả có tu vi thấp kém đều bất tỉnh nhân sự, giống như bị bắt mất hồn phách.

Lục Thanh đưa mắt nhìn quanh một vòng thì thấy những người bình thường thậm chí còn không hề bị ảnh hưởng một chút nào, ngược lại còn lắng nghe tiếng đàn một cách say mê. Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt, Lục Thanh chợt cảm nhận được trong tiếng đàn có một thứ khí thế mạnh mẽ, ngoài ra còn có một luồng khí mang theo thuộc tính nào đó mà hắn chưa từng cảm nhận qua.

Chẳng hề do dự, chân trái Lục Thanh khẽ động, sử dụng Phong Lôi bộ, trong nháy mắt biến mất. Mất một nhịp hô hấp, phát hiện ra cái bóng người còn lưu lại, mấy người Hồng Kiếm Nghiêm mới có phản ứng.

- Đáng sợ thật. Đó chính là bộ pháp. - Âm thanh của Hồng Kiếm Nghiêm trở nên ngưng trọng. Vào lúc này, thực lực của Lục Thanh trong lòng hắn lại cao hơn một bậc. Tốc độ như vậy, cho dù là phụ thân hắn cũng không thể làm được.

Sắc mặt Mạc Đồ tái nhợt. Đến lúc này, hắn mới biết nếu vừa rồi Lục Thanh muốn giết hắn, cơ bản chẳng cần tiếp một kiếm của mình. Với tốc độ của Lục Thanh, hoàn toàn có thể trước khi thanh kiếm của hắn tới mặt đã di chuyển ra sau lưng. Đến lúc đó thì ngay cả vì sao bị chết hắn cũng không biết.

Vỗ vỗ bả vai Mạc Đồ, Hồng Kiếm Nghiêm trầm giọng nói:

- Mạc thiếu! Hai nhà chúng ta có giao tình với nhau nên ta nói có chút không phải: Sau này, tính tình của người cần phải kìm chế một chút. Trong thế giới này có vô số cao thủ kiếm đạo, không phải người nào cũng hạ thủ lưu tình như Lục hộ pháp.

Vào lúc này, Mạc Đồ cũng đã hiểu ra. Với thực lực của Lục Thanh, thì với tính tình của hắn chỉ sợ rằng chính mình đã bị một kiếm phân thân. Mạc Đồ cắn răng, gật đầu.

Vào lúc này, cuối cùng Mạc Đồ cũng dứt bỏ thể diện, nhận ra mình đang đứng ở vị trí nào. Với tính tình của hắn mà còn tồn tại được đến hôm nay hoàn toàn là nhờ vào gia tộc đứng sau lưng. Nếu như vất bỏ chuyện đó thì cho dù là địa vị và tu vi của hắn cũng đều không giữ được nữa.

Trên mặt hắn hiện lên một tầng ánh sáng lờ mờ. Nguyên khí trong trời đất nồng đậm vào lúc này từ bốn phương tám hướng hội tụ về phía Mạc Đồ.

- Cái gì? Khám phá bản tâm bước vào tiên thiên? - Trên mặt Hồng Kiềm Nghiêm có chút khiếp sợ. Nhưng ngay lập tức hần bình tĩnh trở lại, nét mặt trở nên vui mừng.

- Hần chuẩn bị vào tiên thiên. - Hồ Tiêm Vân không tin vào mắt mình. Bị người ta đánh cho trọng thương nhưng không ngờ hần lại có thể hiểu ra được tâm trí của mình. Hai vị sư huynh của nàng, đặc biệt là Tiêu Hà có tu vi Kiềm Giả đại thiên vị liền có điều ngộ. Nhưng giữa khoảng cách đó như có một tấm lụa mỏng, muốn hiểu hết là chuyện không thể.

- Không phải của người muốn lấy cũng không làm được gì. Cái người cần chính là khám phá tâm trí của chính mình. - Như cảm nhận được sự thay đổi của Tiêu Hà, Hồng Kiềm Nghiêm xoay người quát khẽ.

Hai mắt Tiêu Hà trở nên sáng ngời, quay sang bái Hồng Kiềm Nguyên một cái, nói:

- Đa tạ sư huynh chỉ điểm.

Phất tay áo, Hồng Kiềm Nghiêm mở miệng nói:

- Tiêm Vân! Người đến Lộc Minh cư báo cho người của gia tộc họ Mạc. Hai người Tiêu Hà ở đây bảo hộ Mạc Thiếu, đừng để cho người ta tới gần hần. Nếu không, người ta bị kính khí gây thương tích là nhỏ, Mạc thiếu đột phá thất bại thì hậu quả mới nghiêm trọng.

- Vâng! - Mặc dù không muốn nhưng Hồ Tiêm Vân vẫn làm theo. Cặp mắt của những kiếm giả khác ở lâu ba đều sáng ngời. Đám kiếm giả ở lâu một, lâu hai nghe thấy có người đột phá cảnh giới Kiềm Khách đều đi lên. Đối với bọn họ mà nói, có thể nhìn thấy sự xuất hiện của một cao thủ Kiềm Khách, chắc chắn có sự trợ giúp rất lớn đối với việc đột phá của họ.

Mọi người đều biết thân phận của Mạc Đồ nên khi lên quan sát cũng đều giữ im lặng. Hồng Kiềm Nghiêm hài lòng, gật đầu với mọi người. Sau đó, hần ra khỏi lâu, chạy về phía tháp Thủy Vân.

Vào lúc này, ngoại trừ ở lâu Bát Tiên có Mạc Đồ đột phá dẫn đến sự dao động của nguyên khí trong trời đất khiến cho tiếng đàn bị đứt quãng ra, những nơi khác đều có thể nghe thấy tiếng đàn. Kiếm giả có tu vi dưới Kiềm Giả ý chí chưa vững nên đều cảm thấy mơ màng. Cho dù là người có tu vi Kiềm Giả thì càng tới gần tháp Thủy Vân càng không khống chế được ý chí của bản thân, thân thể trở nên nặng nề.

Lục Thanh xuyên qua dòng người, lao về phía đám người đang hội tụ trước ngọn tháp. Đa phần trong số đó đều là người dân bình thường trong trấn. Về phần kiếm giả, chỉ có một số người có tu vi từ Kiềm Giả trở lên là chạy về phía ngọn tháp. Trong số đó, Lục Thanh còn phát hiện ra có khoảng ba, bốn gã Kiềm Khách tiên thiên.

Thi triển Phong Lôi bước tới cực hạn khiến cho Lục Thanh như hóa thành một làn khói xanh, gần như không người nào có thể nhìn thấy hần đang xuyên qua dòng người như thế nào. Mỗi một cái bóng cứ bất thành linh xuất hiện bên một đám người nào đó rồi ngay lập tức lại thấy xuất hiện cách đó một đoạn rất xa.

Tiếng đàn du dương vang lên rõ mồn một, mang tới một cảm giác êm dịu, tĩnh lặng. Những nốt nhạc giống như tiếng một giọt nước rơi xuống dòng suối, có đầy linh tính. Nhưng với thần thức mạnh mẽ của Lục Thanh lại thoáng cảm nhận được trong đó có một thứ gì đó phóng khoáng, dường như tiếng đàn có thể biến thành một trận mưa to gió lớn có thể phá hủy tất cả.

Tháp Thủy Vân có chín tầng được kiến tạo bằng gỗ lim cứng rắn. Cả ngôi tháp được phủ bởi một lớp sơn màu vàng nhạt. Từng ngọn tháp có những tấm bảng ngọc rộng một trượng bao quanh, bên trên có khắc một số câu văn của văn sĩ nổi tiếng. Tất nhiên, bây giờ mọi người đi theo con đường kiếm giả nên coi thường chuyện đó. Trong cả Thập Vạn đại sơn thì thực lực là trên hết vì vậy mà văn sĩ trói gà không chặt có địa vị rất thấp, chỉ cao hơn tông dân bình thường một chút.

Nếu không còn giữ một số thư tịch, chỉ sợ rằng văn sĩ đã vắng bóng trên Kiềm Thần đại lục. Một chút còn giữ lại sau năm ngàn năm có thể nói là tốt lắm rồi.

Vào lúc này, dưới tháp Thủy Vân có gần ngàn người đang tụ tập. Bên ngoài là những người dân bình thường trong trấn bị thu hút bởi tiếng đàn mà tìm đến. Bên trong có khoảng chừng hơn ba mươi kiếm giả. Đối diện với đám đông là một người đang ngồi xếp bằng bên cửa tháp. Đó là một thanh niên tuấn tú, mặc một chiếc áo bào trắng đang gầy còm.

Tất cả kiếm giả đối mặt với người thanh niên đều giống như gặp phải kẻ địch. Đám kiếm giả đó phần lớn là mặc võ phục màu đen. Trong đó có năm người mặc võ phục màu xanh xám.

- Các hạ là truyền nhân của tông môn nào, tại sao lại tới khu vực của khu vực Thiên đạo chúng ta? - Một lão Kiếm Khách ước chừng năm mươi tuổi trầm giọng quát. Ánh mắt lão nhìn người thanh niên đầy sự cảnh giác.

“Khu vực tông môn tu luyện Nhân đạo?”

Vừa mới cố gắng len vào trong đám người, Lục Thanh nghe thấy vậy mà sửng sốt. Thời gian gần đây, trên đường đi hắn đọc kỹ kiếm kinh do Kiếm Hoàng Tử Hà để lại nên cũng biết được cách phân chia trong kiếm đạo. Kiếm giả tu luyện Thiên đạo chủ yếu cảm ngộ trời đất, nhờ nguyên khí trong trời đất mà rèn luyện bản thân. Cấp độ Kiếm Khách tiếp thu mầm mống cơ bản của ngoại lực, cũng là thứ do trời đất sinh ra.

Còn kiếm giả tu luyện Nhân đạo lại lấy bản thân làm chính. Người tu luyện cảm ngộ bảy thứ tình cảm của con người, hấp thu thứ lực lượng quái dị để rèn luyện thân thể. Cấp bậc Kiếm Khách cũng đón tiếp thứ lực lượng mầm mống như vậy. Kiếm khí do bọn họ phát ra có uy lực vô hạn, giống như Huyết Sát khí mà Lục Thanh đã gặp trước đây.

Căn cứ vào những gì mà tổ sư Tử Hà ghi lại thì kiếm giả Nhân đạo để có thành tựu thường rất thoải mái, không hề trời buộc. Sống chết hay sinh tử đều do tâm, không thể coi như chính đạo. Kiếm giả Thiên đạo thường gọi họ là ma đạo nên mặc dù uy lực của họ rất mạnh, nhưng cũng không muốn giao lưu.

Bởi có cách phân chia như vậy mà các khu vực tông môn cũng từ từ hình thành khu vực tông môn Thiên đạo và khu vực tông môn Nhân đạo. Bình thường, kiếm giả của hai khu vực không hề qua lại với nhau. Bởi vì do kiếm đạo khác biệt nên chỉ cần một chút xích mích là sẽ xảy ra chém giết, phần lớn là không chết không thôi.

Lục Thanh chăm chú nhìn vào khoảng sân. Cùng lúc với lão Kiếm Khách mở miệng, người thanh niên chợt ngừng đầu. Hai tia sáng trong mắt hắn chợt bắn ra:

- Coi thường Nhân đạo. Chết!

Âm thanh của hắn lạnh lẽo như vọng lên từ dưới địa ngục. Lục Thanh nhìn thấy người thanh niên có một đôi tay trắng như bạch ngọc đang đặt lên bảy cái dây đàn trắng muốt, tương phản hoàn toàn với cây cổ cầm đen trũi.

Trong phút chốc, tiếng đàn đang êm ả giống như thâm cốc chợt thay đổi, chỗ nên dồn dập. Hai tay người thanh niên múa trên dây đàn khiến cho tiếng đàn trở nên liên tục. Khí thế mạnh mẽ của tiếng đàn khiến cho Lục Thanh cảm nhận được một loại thuộc tính đang tỏa ra nhanh chóng.

Ngoại trừ năm tên Kiếm Khách, sắc mặt đám kiếm giả khác đều trở nên trắng bệch, thân thể chao đảo chực ngã. Một điểm màu hồng từ từ xuất hiện trên người đám kiếm giả đó.

- Thần thức của bọn họ mới xuất hiện, không chịu nổi tiếng đàn ẩn chứa công phu tu luyện Nhân đạo. Chúng ta động thủ. Chỉ cần không để cho tay hắn được rảnh, chắc chắn sẽ trở lại bình thường. - Lão Kiếm Khách có kinh nghiệm rất nhiều liền truyền âm đối với bốn gã Kiếm Khách còn lại.

Gần như cùng một lúc, thanh kiếm sau lưng năm người đều ra khỏi vỏ. Năm đạo kiếm khí khác nhau bắn về phía người thanh niên áo trắng. Trong phút chốc, tiếng kiếm khí rít trong gió hòa lẫn cùng với tiếng đàn.

Năm đạo kiếm khí thì có hai đạo kiếm khí hệ Hỏa, một đạo kiếm khí hệ Thủy, một đạo kiếm khí hệ Kim và hai đạo kiếm khí hệ Thổ. Trong đó tu vi của lão Kiếm Khách cao nhất nên đạo kiếm khí dài chín thước. Ngoài ra có hai gã Kiếm Khách trung thiên vị và hai gã Kiếm Khách tiểu thiên vị.

Đối mặt với năm đạo kiếm khí đang lao đến, người thanh niên áo trắng cười lạnh một tiếng. Mười ngón tay thon dài huy động càng nhanh tạo thành vô số ảo ảnh.

“Đinh...”

Trong nháy mắt năm đàn tiếng hòa làm một.

“Xoẹt...”

Trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, năm đạo kiếm khí vô hình bắn ra từ cây đàn của người thanh niên.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

160. Chương 53 : Âm Sát Kiếm Khí

Năm đạo kiếm khí vô hình khiến cho không khí xung quanh dao động dữ dội. Xung quanh kiếm khí xuất hiện một làn sóng không khí mờ mờ. Quan sát bằng thần thức, Lục Thanh có thể phát hiện đạo kiếm khí vô hình đó dài chừng tám trượng. Nói cách khác, người thanh niên trước mặt có tu vi Kiếm Sư đại thiên vị.

Sợ rằng ngay cả Lạc Tâm Vũ cũng không thể sánh được. Lục Thanh thầm nhủ:” Bây giờ, Lạc Tâm Vũ hai mươi bốn tuổi nhưng khi cùng tuổi với người thanh niên trước mặt chắc chắn không thể mạnh bằng”. Tất nhiên, bây giờ Lạc Tâm Vũ đã đạt tới Kiếm Chủ, mặc dù trong nội tông và Long Phượng băng không công bố, nhưng Lục Thanh hoàn toàn có thể khẳng định điều đó.

Nhìn chăm chú động tác của người thanh niên áo trắng, dòng khí lưu thần thức trong Thức Hải của Lục Thanh xoay tròn như một dòng xoáy, đẩy những tiếng đàn chui vào trong đầu ra ngoài. Từ đạo kiếm khí do người thanh niên sử dụng cây cầm phát ra, Lục Thanh cảm nhận được một loại thuộc tính kỳ dị.

Thứ thuộc tính đó hoàn toàn khác với năng lượng do trời đất sinh ra có dấu ấn của trời đất, nên khi người ta tiếp xúc sẽ cảm nhận được uy nghiêm của trời đất. Ngược lại, thứ thuộc tính kia lại khiến cho người ta cảm nhận một thứ hơi thở của sinh mạng. Nó có một tiếng vang nho nhỏ giống như tiếng trẻ con vừa mới sinh, khiến cho người ta phải đắm chìm vào trong đó.

Vù...vù...

Trong Thức Hải của Lục Thanh, dòng khí lưu đang lẳng lặng xoay tròn chợt tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Ngay lập tức, một cảm giác lạnh thấu xương tấn ra khắp toàn thân.

“Nguy hiểm thật!” Ánh mắt Lục Thanh trở lại bình tĩnh. Không ngờ, chỉ cảm ứng đạo hạnh của người đó một chút mà thiếu chút nữa khiến cho tinh thần của hắn thất thủ.

Lục Thanh không chú ý tới thứ đó nữa. Nhưng đúng vào lúc hắn bình tĩnh, ánh mắt người thanh niên áo trắng đang ngồi xếp bằng lơ đãng liếc về phía hắn một cái.

“Uỳnh...”

Năm đạo kiếm khí vô hình trong nháy mắt va chạm với năm đạo kiếm khí ngũ hành. Ngay lập tức, năm đạo kiếm khí vô hình chợt chấn động, rồi một tiếng động chói tai vang lên. Năm đạo kiếm khí ngũ hành lập tức tan vỡ, còn năm đạo kiếm khí vô hình vẫn tiếp tục lao về phía năm vị Kiếm Khách.

- Mọi người cẩn thận. Kiếm khí vô hình của kiếm giả Ma đạo chính là Âm Sát kiếm khí. Mọi người chú ý âm thanh và không khí. - Hiển nhiên là lão Kiếm Khách có kinh nghiệm phong phú nên chỉ một câu nói đã chỉ rõ tên loại kiếm khí của người thanh niên.

“Âm Sát kiếm khí!”

Một tia sáng trong mắt Lục Thanh lóe lên, nhìn chằm chằm động tác của người thanh niên. Kiếm khí của gã hình như có tác dụng đối với tinh thần của đối phương. So với Huyết Sát kiếm khí mà hắn đã gặp trước kia càng khiến cho tâm trí người ta bị mê hoặc, tuy nhiên không biết uy lực của nó thế nào. Bất chợt, Lục Thanh đem so sánh người thanh niên đang gây cảm với mình liền phát hiện, ngay cả hắn cũng không thể đoán được ai thắng ai bại.

“Mình đã quá coi thường người trong thiên hạ!” - Lục Thanh thầm nhủ. Cứ tưởng rằng với tu vi và thực lực của hắn bây giờ, dựa vào Tử Hoàng Kiếm Thân kinh và chất dịch Kiếm Nguyên cùng Huyết Sát, lại thêm Phong Lôi kiếm khí với uy thế của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm là có thể tung hoành trong số Kiếm Sư mà không gặp địch thủ. Cho dù Lạc Tâm Vũ trước khi độ kiếm, hắn cũng tự tin có thể đánh một trận và giành chiến thắng.

Nhưng khi nhìn thấy đạo kiếm khí quái dị của người khác, chút cao ngạo trong lòng Lục Thanh liền giảm xuống. Không người nào chú ý thấy, vào lúc này, hơi thở trên người Lục Thanh thu liễm hơn rất nhiều. Nếu như không phải do Luyện Tâm kiếm và hình dạng tuần tú của hắn thì chỉ sợ rằng không còn ai chú ý tới hắn nữa.

Vào lúc này, trước mặt người thanh niên chỉ còn lại năm tên Kiếm Khách. Ba mươi kiếm giả khác cơ bản không chịu nổi tiếng đàn của người thanh niên nên mất hết lực chiến đấu. Có tham chiến thì cũng chỉ làm vướng chân, vướng tay của người khác mà không thể ngăn cản được một đạo Âm Sát kiếm khí của người thanh niên.

Thân pháp của năm vị Kiếm Khách phát huy tới cực hạn. Quanh người họ được bao phủ bởi một lớp kiếm khí dày đặc di chuyển, trốn tránh trong phạm vi mười trượng. Còn người thanh niên áo trắng thì hết sức bình tĩnh, thi thoảng hai tay lại kéo đàn theo một tư thế kỳ dị. Từng đạo Âm Sát kiếm khí rít lên mà lao ra, bao phủ khu vực hơn mười trượng.

Năm người bị ngăn chặn hoàn toàn. Lục Thanh nhận ra năm người đó bị thua chỉ là chuyện sớm hay muộn. Hơn nữa, người thanh niên mới chỉ sử dụng kiếm khí công kích, còn kiếm pháp của kiếm giả tu luyện Nhân đạo vẫn chưa hề thi triển lấy một thức.

Đây thực sự chỉ là một chút chơi đùa đối với hắn. Sau khi lão Kiếm Khách né tránh hai đạo kiếm khí cũng phát hiện ra điều đó mà nổi giận, nói:

- Giải cho tên tiểu tử Ma đạo. Đầu tiên ngươi bắt chấp lý do, tự tiện chiếm lấy tháp Thủy Vân của trấn Trấn Đồng chúng ta. Mấy ngày nay lại đả thương mười mấy kiếm giả Thiên đạo, bây giờ lại còn trêu chọc chúng ta. Ngươi khinh Thiên đạo không có người nào hay sao?

- Tiếp một chiêu Kim Dương phá của ta.

Trên mặt lão Kiếm Khách chợt ửng hồng, toàn thân to thêm vài phần. Từ trên người hắn chợt tỏa ra một vầng kiếm khí hệ Kim mạnh mẽ. Nguyên bản lão chỉ là Kiếm Khách đỉnh thì bây giờ khí thế chợt tăng lên tới Kiếm Sư tiêu thiên vị.

-Mạc lão! Không được.

Bốn gã Kiếm Khách khác thấy thế quát lên. Bọn họ đều là người phụ trách của mỗi một thế lực ở trấn Trấn Đồng. Ngay cả hai tông Liệt Hỏa và Thanh Thủy cũng từng nghe nói tới tính tình cương liệt của Mạc Câu ở Lộc Minh cư. Không ngờ lần đầu tiên liên thủ đối địch lại xảy ra tình trạng như vậy. Đối mặt với sự kiêu ngạo của người thanh niên áo trắng, bốn gã Kiếm Khách cũng bị ảnh hưởng bởi lão Kiếm Khách.

- Thủy tích thạch xuyên...

- Liệt Hỏa Phần Nguyên...

Gần như cùng một lúc cả bốn người đều thi triển kiếm pháp tinh thâm của chính bản thân mình. Ngay lập tức khí ngũ hành trong trời đất như hội tụ. Lấy lão Kiếm Khách làm chính, bầu trời trên đầu năm người từ từ hiện lên bốn vầng sáng Hồng, Kim, Lam, Vàng. Bốn vầng sáng giao tiếp với nhau, trong đó thì ánh sáng vàng kim là sáng nhất còn ba thứ ánh sáng kia thì mạnh yếu khác nhau. Lục Thanh quan sát thấy cuối bốn vầng sáng thoáng xuất hiện một điểm sáng màu lục.

Năm đạo kiếm khí cuộn cuộn hội tụ lại với nhau. Dưới sự dẫn đầu của lão Kiếm Khách, thanh trường kiếm màu vàng tím phun ra một đạo kiếm khí hệ Kim dài hai trượng. Kiếm khí hệ Kim ngưng tụ lại, cắt nát cả không khí xung quanh. Bốn đạo kiếm khí khác cái thì thành một dòng xoáy, cái thì ngưng tụ thành đạo kiếm khí dài ba tấc, cái thì có dạng vòng tròn kiếm khí. Tất cả cùng nhau hội tụ bên người lão Kiếm Khách, rồi oanh kích về phía ngực của người thanh niên.

“Thì ra...”

Thấy động tác của lão Kiếm Khách, Lục Thanh biết lão đã nghiền nát Đan Điền của mình, mượn Kiếm Nguyên nổ tung mà tăng tu vi lên trong thời gian ngắn, thậm chí đạt tới mức độ của Kiếm Sư tiêu thiên vị. Nhưng Lục Thanh cũng biết sau một chiêu này, lão chắc chắn không thể chịu nổi chuyện Kiếm Nguyên nổ tung, kinh mạch đứt đoạn mà chết.

Thở dài một tiếng, sự cương liệt của lão Kiềm Khách khiến cho Lục Thanh phải động lòng. Cảnh tượng này cũng giống như khi hắn bảo vệ cửa hàng kiếm của Lục gia. Hôm nay, lão Kiềm Khách cũng vì danh dự của kiếm giả Thiên đạo mà đánh. Đặc biệt hôm nay, trận chiến này thực sự thất bại mà bị truyền ra ngoài thì có thể nói ngay cả Tử Hà tông và toàn bộ các tông môn trong phạm vi ngàn dặm cũng đều không còn mặt mũi.

- Mạc trưởng lão! Ta đến giúp ngài. - Lúc này, Hồng Kiềm Nghiêm cũng đã chạy tới. Sau khi nhìn thấy hình dạng của lão Kiềm Khách, hắn liền nổi giận. Do mối quan hệ giữa gia tộc họ Hồng và gia tộc họ Mạc nên từ khi còn trẻ, phụ thân Hồng Thiên của hắn từng xuất ngoại để đốt phá nên đã dẫn hắn tới giao cho nhị trưởng lão Mạc Câu. Vì vậy mà những năm còn nhỏ, tu vi và kiếm pháp của hắn hầu như là do lão chỉ điểm.

Vào lúc này, chứng kiến uy thế trên người và khuôn mặt đỏ hồng, hắn hiểu ngay có chuyện gì xảy ra. Trong nháy mắt thanh kiếm thất phẩm màu vàng liền ra khỏi vỏ. Nhất thời, một lớp kiếm khí hệ Thổ bao phủ toàn bộ thanh kiếm. Những tia sáng màu vàng tỏa ra rực rỡ, trên mũi kiếm xuất hiện một đạo kiếm khí hệ Thổ dài sáu thước. Một thứ khí thể nặng như núi từ trên người hắn tỏa ra, kéo theo một trận gió. Hồng Kiềm Nghiêm chợt hóa thành một vô số cái bóng màu vàng, lao về phía năm người lão Kiềm Khách. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, Liệt Thổ kiếm chém ra một đạo kiếm khí trong suốt như ngọc.

Đối diện với sáu người trong đó có năm Kiềm Khách, một Kiềm Sư tiểu thiên vị dốc toàn lực, sắc mặt của người thanh niên áo trắng vẫn bình thản, thậm chí còn có chút châm chọc.

Lúc này, mặt đất trong phạm vi trăm trượng quanh ngọn tháp bị bao phủ hoàn toàn bởi khí thể mạnh mẽ. Đám dân trong trấn đang tụ tập xem náo nhiệt, không chịu nổi đành phải bỏ đi. Bất luận là các sạp hàng, quán trà đều trống trơn. Lúc này, trước ngọn tháp còn lại mấy trăm vị kiếm giả vừa mới chạy đến, tất cả đều lui lại tránh kình khí do khí thể tạo ra.

Còn Lục Thanh đứng bên cạnh đám kiếm giả. Mặc dù thanh Luyện Tâm kiếm của hắn rất bắt mắt nhưng vào lúc này, ánh mắt mọi người đều tập trung vào trận đấu trong sân nên không để ý xem Lục Thanh có chịu nổi khí thể đang tràn ngập không gian hay không.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, gần như tất cả kiếm giả có mặt đều biết tới phân chia Thiên đạo và Nhân đạo. Ánh mắt mọi người nhìn về phía người thanh niên áo trắng không hề có chút tốt đẹp. Vốn khu vực của Phù Vân tông trong khu vực các tông môn Thiên đạo không tiếp giáp với khu vực tông môn Nhân đạo nên kiếm giả không biết nhiều tới sự mâu thuẫn giữa hai bên Thiên đạo và Nhân đạo. Nhưng sau hôm nay, trong khu vực ngàn dặm quanh đây chắc chắn chuyện này sẽ lan rộng.

Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm động tác của người thanh niên. Chỉ thấy hắn có chút gì đó khinh thường, trên hai tay chợt bao phủ bởi một vầng Âm Sát kiếm khí vô hình. Một lần sát khí khiến người ta run sợ tản ra xung quanh. Mười ngón tay thon dài của hắn chợt hóa ra hai luồng tàn ảnh, đánh lên bảy cái dây đàn trắng như sữa. Một làn âm thanh chợt vang lên khiến cho trong không khí xuất hiện vô số gợn sóng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

161. Chương 54 Cuộc Chiến Trên Đỉnh Tháp (thượng)

“Bình...”

“Bình...”

“Bình...”

Lớp đá trắng trên mặt đất, trước mặt người thanh niên áo trắng vỡ vụn rồi bị Âm Sát kiếm khí vô hình nhắc lên, hóa thành một gợn sóng bằng đá cao hơn mười trượng. Gợn sóng đá cuộn cuộn nối tiếp nhau, dưới sự hỗ trợ của Âm Sát kiếm khí, chúng lao đi khiến cho không khí phát ra những tiếng nổ.

Ầm...ầm...uỳnh...

Trên mặt đất vang lên những tiếng động, kiếm pháp tinh thâm được sáu người Hồng Kiếm Nghiêm dốc toàn lực va chạm với kiếm khí của người thanh niên. Lớp đá cao mười trượng trong nháy mắt bị nghiền nát, tỏa ra một lớp bụi phấn mù mịt, che khuất tầm mắt của mọi người.

“Không hay!”

Lục Thanh đang đứng thẳm kêu một tiếng, sử dụng Phong Lô bộ mà lao đi.

Trong đám bụi phấn mù mịt, chợt vang lên một tiếng kiếm ngân. Một đạo kiếm khí màu xanh tím trong suốt, dài bảy trượng bắn ra từ trong làn bụi. Chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, lớp bụi phấn tản ra xung quanh, để lộ thân hình của những người bên trong.

- Là hần!

Lúc này, mấy tên kiếm giả đứng cạnh Lục Thanh quay sang bên người nhìn mới thấy cái bóng của hần từ từ biến mất.

Giữa sân, Lục Thanh đưa tay nắm lấy bả vai lão Kiếm Khách, Phong Lô Kiếm Nguyên lóe lên trong bàn tay, nháy mắt phong bế Kiếm Nguyên hệ Kim đang tàn phá cơ thể lão, rồi giao cho Hồng Kiếm Nghiêm, nói:

- Kiếm Nguyên của lão chỉ phong bế tạm thời. Cứu như thế nào thì tùy thuộc vào các người.

Nét mặt Hồng Kiếm Nghiêm vô cùng cảm kích, nói:

- Đa tạ Lục hộ pháp cứu giúp Mạc lão. Kiếm Nghiêm cảm kích vô cùng.

Vào lúc này, bốn gã Kiếm Khách bên cạnh thì nghi hoặc nhìn Lục Thanh, không biết ở đâu lại chui ra một vị cao thủ như vậy. Bọn họ biết rõ một kích uy lực của người thanh niên áo trắng chẳng những phá nát kiếm pháp của bọn họ mà uy lực vẫn không hề giảm sút đi chút nào. Chắc chắn hần có tu vi Kiếm Sư đại thiên vị. Vậy mà thanh niên này ra tay... Mặc dù lúc đó có bụi phấn mù mịt, không thấy rõ, nhưng có thể thấy được một đạo kiếm khí màu xanh tím.

Thần thức của bốn người nhanh chóng trao đổi với Hồng Kiếm Nghiêm. Đối với hần, bọn họ cũng biết một chút.

Rất nhanh, bọn họ đã nắm được thân phận của Lục Thanh. Thậm chí hai người trước đó đã nghe nói tới lại càng thêm chấn động. Nhưng cho dù thế nào thì bây giờ đã có Lục Thanh ra tay, ý chí quyết tử của họ cũng giảm xuống.

Hồng Kiếm Nghiêm dìu Mạc Câu nhanh chóng đi ra.

- Khoan...khoan...

Lúc này, lão kiếm khách mặt vàng như nghệ không hề có chút hồng hào, cố gắng mở hai mắt. Ánh mắt lão có phần cầu khẩn nhìn về phía Lục Thanh:

- Ta biết Lục hộ pháp tu vi cao thâm. Mong Lục hộ pháp có thể nghĩ tới giao tình giữa hai tông bao nhiêu năm, cùng với các tông lân cận. Chúng ta đều nằm trong khu vực tông môn Thiên đạo không thể để cho Kiếm giả Ma đạo ở đây ra tay chẳng hề kiêng nể. Xin Lục hộ pháp...ra tay.

Nói xong, lão Kiếm Khách như hết toàn bộ sức lực, khuôn mặt già đi mấy phần, hôn mê.

Gật đầu, Lục Thanh chẳng hề do dự liền đồng ý. Lúc này, nếu hần đã ở đây mà không đánh chỉ sợ sau này danh dự của Tử Hà tông sẽ mất hết. Hơn nữa, trong lòng hần cũng rất muốn có trận chiến này, bởi đó là dịp vọng đối mặt với cao thủ có thực lực tương đương.

Kiếm giả muốn tiến bộ thì không thể cứ suốt ngày đóng cửa ngồi trong nhà. Chỉ có trải qua vô số trận chiến mới có thể lần ra được bản chất của Thiên đạo vốn hết sức mù mịt.

Hơn nữa, thể ngộ năng lượng bản nguyên của các thuộc tính khác cũng có tác dụng kích thích. Đặc biệt vào lúc này, Lục Thanh gặp được Âm Sát kiếm khí, ngoài việc quý dị ra, nó còn hơn xa Huyết Sát kiếm khí. Điều đó khiến cho ý chí chiến đấu của Lục Thanh nhanh chóng bùng phát.

Vào lúc này, thấy Lục Thanh đồng ý một cách thoải mái, Hồng Kiếm Nghiêm và mấy vị Kiếm Khách đều nảy sinh hảo cảm đối với hắn. Lại nói, trong thế giới kiếm giả, đa số mọi người đều có lòng dạ ngay thẳng. Lục Thanh trả lời như vậy khiến cho năm người cảm thấy gần gũi hơn.

Năm người đó đứng sang một bên, nhường lại vị trí cho Lục Thanh. Còn đám kiếm giả đứng xem lúc này cũng bắt đầu thăm đoán thân phận hắn. Có lẽ, bọn họ cũng thông qua thanh kiếm to sau lưng hắn mà nghĩ ra điều gì đó. Có một số kiếm giả hàng năm vẫn du lịch qua khu vực của các tông môn liền đoán ra thân phận của Lục Thanh.

- Là Lục Thanh của Tử Hà tông. - Chỉ một lát sau, mọi người đều biết thân phận và những chiến tích công khai của hắn. Đặc biệt là trận đánh với Tư Đồ Trọng ở Lạc Nhật thành đã được đám kiếm giả chứng kiến mô tả như truyền thuyết, bây giờ cũng được những người nghe thấy nói ra.

Nhưng cho dù thế nào thì lòng tin của mọi người đối với Lục Thanh cũng từ từ tăng lên. Cùng với năm người Hồng Kiếm Nghiêm che chở lão Kiếm Khách tránh sang một bên, ánh mắt của Lục Thanh và người thanh niên áo trắng đối chọi với nhau. Không trung nhất thời trở nên nặng nề.

Từ trong ánh mắt của Lục Thanh, người thanh niên thấy được ý chí chiến đấu rất mạnh. Cảm nhận hơi thở của đối phương thu liễm, hắn cười nhạt:

- Cuối cùng thì cũng có một chút đáng chú ý. - Mặc dù nói như vậy, nhưng hắn cũng không còn sự lạnh nhạt nữa, khuôn mặt trở nên ngưng trọng.

- Mặc dù ta không biết tại sao các hạ lại phải chặn lấy cửa tháp, lại dùng tiếng đàn làm mất đi sự yên bình của trấn Trấn Đồng. Điều này, chắc chắn các hạ cũng có lý do của mình, nhưng ta cũng chẳng hỏi nhiều. Tuy nhiên, nơi đây là khu vực các tông môn Thiên đạo, không phải chỗ để các hạ thích làm gì thì làm. - Ý chí chiến đấu trong mắt Lục Thanh càng lúc càng mạnh.

- Tốt! Người so với những người đó còn dứt khoát và lễ phép hơn nhiều. - Nét mặt người thanh niên có chút tán thưởng. Đồng thời, trong mắt cũng xuất hiện một sự dao động vô hình. Một lần sát khí do ý chí chiến đấu hóa thành từ từ tản ra.

- Lui!

Mấy người Hồng Kiếm Nghiêm biến sắc. Bọn họ cảm thấy thần thức trong Thức Hải dao động mạnh nên vội vàng lui lại. Mấy trăm kiếm giả phía sau, sắc mặt cũng đại biến, nhanh chóng lui theo. Mấy tên Kiếm Thị thì sắc mặt tái nhợt, phun ra máu tươi.

Đến lúc này, mấy người Hồng Kiếm Nguyên mới biết được lúc trước cho dù đối mặt với việc Mạc Câu tự hủy hoại thân mình để công kích, gã cũng vẫn chưa xuất ra thực lực thực sự. Bởi chỉ riêng khí thể đó cùng với sự quý dị của Âm Sát kiếm khí, nếu bọn họ đi tới chỉ sợ một chiêu đã không còn mạng.

Trao đổi thần thức với bốn người, Hồng Kiếm Nghiêm đưa lão Kiếm Khách Mạc Câu đi trước để cầu cứu, bốn người bọn họ ở lại áp trận. Nét mặt có chút lo lắng, Hồng Kiếm Nghiêm nhìn Lục Thanh trong sân rồi cắn răng, đưa lão Kiếm Khách ra khỏi chiến trường.

- Đánh đi! - Cả hai gần như cùng mở miệng nói.

- Ha ha ha! - Người thanh niên áo trắng sững sốt, cười to mấy tiếng:

- Đúng là một người thú vị. Trận đánh hôm nay, ta sẽ không giết người.

Nhìn Lục Thanh, đột nhiên người thanh niên lại nói tiếp:

- Bình thường, gặp phải Kiếm Sư Thiên đạo ta chỉ một chiêu là giết chết. Người cứ ra tay đi.

- A... - Lục Thanh nhú mày, khẩu khí người này thật lớn.

Dậm mạnh một cái, lớp đá dưới chân hấn trong phạm vi mười trượng liền vỡ vụn. Đồng thời, từ trên người Lục Thanh chọt tỏa ra một luồng khí thể của Kiếm Sư đỉnh phong. Những mảnh đá vụn bị khí thể bao phủ, từ từ bay lên.

Đồng tử trong mắt co lại, người thanh niên nghi hoặc, nói:

- Kiếm giả bây giờ làm sao lại có được thân thể mạnh như vậy? - Vào lúc này, hấn thoáng cảm nhận trên người Lục Thanh một thứ gì đó nguy hiểm.

Mặc dù không xác định rõ, nhưng hấn tin trực giác của bản thân không hề sai. Ngón tay thon dài của hấn không dám chậm trễ, từ từ dè lên dây đàn.

Thấy phản ứng của người thanh niên, sắc mặt của Lục Thanh cũng trở nên trịnh trọng. Tay phải hấn kẹp lại thành kiếm, một đoạn Phong Lô kiếm khí trong suốt thò ra thụt vào, đồng thời vang lên những tiếng sấm và tiếng gió rít. Tiếng sấm, gió đang vang lên chọt lặng xuống như có dấu hiệu tiêu tán.

- Đây là... - Cuối cùng thì trong mắt người thanh niên áo trắng cũng có sự khiếp sợ. Hấn nhìn Phong Lô kiếm khí được những tia chớp bao phủ, xung quanh còn có cả Tồn Phong màu xanh hội tụ:

- Đây không phải là kiếm khí có hai thuộc tính trong ngũ hành.

- Không ngờ lại có thể đồng thời dung hợp hai loại khí Phong Lô. - Cuối cùng thì người thanh niên áo trắng cũng chịu để ý Lục Thanh một cách kỹ càng. Cho dù tông môn của hấn tiếp giáp với khu vực các tông môn Thiên đạo nhưng kiếm giả có thể đón được hai loại khí cứng đầu như thế theo hấn biết cũng chỉ khoảng mười người. Càng không cần phải nói tới đồng thời tiếp đón cả hai loại một lúc.

Xem ra mấy cái tiểu tông môn cũng không phải không có nhân tài. Ánh mắt chăm chú, trên người thanh niên cũng xuất hiện một luồng khí thể mạnh mẽ. Trong không khí, tiếng gió rít vù vù vang lên, cộng hưởng với tiếng sấm và tiếng gió trong phạm vi mười trượng, từ từ đối kháng với nhau.

Một tia sáng lóe lên trong mắt, Lục Thanh có thể cảm nhận được từ người thanh niên khí thể của một Kiếm Sư đỉnh phong. Nói cách khác, tu vi và cảnh giới của người đó hoàn toàn giống với hấn.

Ý chí chiến đấu càng lúc càng tăng lên, Lục Thanh quát lớn một tiếng, bộc phát Phong Lô kiếm khí làm vang lên những tiếng sấm. Trong nháy mắt, kiếm khí bao lấy một đám đá vụn. Hai ngón tay của hấn xoay tròn rồi chỉ thẳng về phía người thanh niên.

“Vù...”

Một đạo Phong Lô kiếm khí rộng bằng hai ngón tay, dài chín trượng bắn ra ngoài. Kiếm khí cũng xoay tròn, bao quanh nó là khí Tồn Phong. Trong phút chốc nó liền hóa thành một đạo lốc xoáy rộng nửa trượng, dài bảy tám trượng. Xung quanh đạo lốc xoáy thì thoáng lại lóe lên những tia chớp.

Tử Tiêu Phong Lô kiếm, thức thứ mười: Phong Lô dẫn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

162. Chương 55 Cuộc Chiến Trên Đỉnh Tháp (trung)

- Thuộc tính hội tụ, hư không sinh vật. - Người thanh niên áo bào trắng thở ra một hơi, ánh mắt nhìn Lục Thanh trở nên hết sức ngưng trọng. Muốn làm cho thuộc tính của bản thân ngưng tụ không khó, chỉ cần đạt tới Kiếm Khách, sử dụng kiếm pháp tinh thâm là có thể làm được. Chỉ có điều, khi tu vi tăng lên mức độ hội tụ cũng tăng lên theo.

Nhưng “Hư không sinh vật” thì không đơn giản như vậy. “Hư không sinh vật” phải có ít nhất hai gã có kiếm khí cùng thuộc tính. Thấp nhất cũng phải là khí thể của Kiếm Khách cọ xát với nhau mới sinh ra được hiện tượng trên trời như vậy. Nhưng muốn làm như Lục Thanh, một mình có thể tạo ra thì cần phải lĩnh ngộ đối với thuộc tính của bản thân cực sâu. Người thanh niên áo bào trắng cũng biết cho dù tư chất và ngộ tính của hấn thì cũng phải cố gắng lắm mới làm được điều đó.

Mà căn cứ vào tình huống như nhau thì “Hư không sinh vật” phải là Kiếm Chủ trung thiên vị mới có thể tạo ra. Vào lúc này, người trung niên áo trắng không còn một chút khinh thường, coi Lục Thanh như là kình địch chính thức.

“Vù...”

“Vù...”

“Vù...”

Theo động tác của Lục Thanh, đám đá vụn đang lơ lửng bị Phong Lô kiếm khí bao bọc, kéo dắt lao về phía người thanh niên. Uy thế mạnh tới mức khiến cho bốn gã Kiếm Khách đang đứng xem phải lú lẫm.

Trong số đó, đặc biệt là hai gã Kiếm Khách của Liệt Hỏa và Thanh Thủy tông nhìn Lục Thanh ra tay lại càng thêm choáng váng. Khí thế uy nghiêm như vậy đã hoàn toàn so với thực lực của trưởng lão trong mấy tông môn dưới Thanh Phàm như bọn họ.

Hai gã Kiếm Khách của Phù Vân tông cũng chấn động không kém. Tử Hà tông đúng là tông môn đứng đầu trong số những tông môn cấp Thanh Phàm, gần như mỗi đời đều có vô số những nhân tài xuất hiện. Nhìn uy thế của Lục Thanh bây giờ cũng chẳng hề thua nhiều cao thủ tiền bối Kiếm Sư, thậm chí còn vượt qua.

Mấy năm gần đây các tông môn xung quanh đều cảm thấy một sức ép rất mạnh đang được tích trữ từ phía Tử Hà tông. Đặc biệt hai năm trước bọn họ còn cho đệ tử vào trong Kiếm Trì tu luyện, hơn hai ngàn đệ tử tham gia luận kiếm không thể giấu được các tông môn xung quanh. Đối với quyết tâm của Tử Hà tông, các tông môn lớn đều cảm thấy khiếp sợ. Cứ nhìn Lục Thanh đang ra tay là biết, mọi sự chuẩn bị của Tử Hà tông từ hai năm trước đã từ từ thành thực.

Nhìn lại giữa sân, người thanh niên áo trắng đang ngồi xếp bằng, hai tay giống như múa. Mười ngón tay giống như ngọc, không hề có chút tì vết, khiến cho bao nhiêu cô gái phải ao ước. Một quả cầu Âm Sát kiếm khí vô hình xuất hiện nơi đầu ngón tay rồi chạm vào dây đàn.

“Tinh...”

Từ âm thanh đầu tiên, tiếng đàn nhanh chóng nâng cao, giống như có ngàn vạn con mãnh thú đang bỏ chạy khiến cho mặt đất rung chuyển. Vốn cây cầm có bảy màu thì vào lúc này chợt tỏa ra ánh sáng chói mắt. Từ bảy cái dây đàn màu trắng, mỗi khi đầu ngón tay người thanh niên chạm vào lại xuất hiện vô số những vòng tròn quái dị.

Những luồng Âm Sát kiếm khí từ dây đàn bắn ra ngoài, ngưng kết lại thành một thanh kiếm rộng ba tấc dài chín trượng trong không trung. Một làn hơi thở giết chóc bao trùm khắp phạm vi trăm trượng.

Không người nào có thể chịu nổi khí thế của hai người phóng ra ngoài. Đám kiếm giả và cả bốn gã Kiếm Khách đều lui lại hơn mười trượng nữa.

“Ầm...”

“Ầm...”

“Ầm...”

Đám đá vụn và kiếm khí va chạm với nhau. Phong Lô dẫn đón lấy Âm Sát kiếm khí mang đầy sự chết chóc. Những tiếng nổ vang lên liên tục, khoảng đất trống giữa hai người, lớp đá đã bị vỡ vụn thì bây giờ chỉ còn lại toàn là bột. Mặt đất lún xuống cả tấc. Một làn bụi bay lên mù mịt. Âm Sát kiếm khí xẹt qua trong đó liền biến thành một màu trắng mờ.

Những đạo Âm Sát kiếm khí bắn ra liên tiếp từ dây đàn. Đồng thời âm thanh chết chóc càng lúc càng mạnh. Độ cao trăm trượng trên đỉnh đầu người thanh niên như có một thứ lực lượng vô hình cuộn lại thành quả cầu. Không khí xung quanh nó dao động mạnh, đối chọi với Tử Điện và Tồn Phong không chịu nhường nhịn. Mỗi thứ chiếm một nửa khoảng không trên bầu trời.

Tại vị trí giữa hai người, một vòng khí màu xanh tím tản ra, cắt vụn những đám mây xung quanh. Đồng thời, trong lúc đó, Phong Lô dẫn dài bảy, tám trượng cuối cùng cũng đỡ không được sự công kích liên tục của Âm Sát kiếm khí, tản ra thành vô số đạo Phong Lô kiếm khí dài mấy trượng.

Làn sóng không khí tản ra xung quanh khiến cho Lục Thanh cảm nhận được một cách rõ ràng khi Phong Lô kiếm khí và Âm Sát kiếm khí va chạm với nhau, ngay lập tức có một luồng lực cực mạnh truyền lên trên Phong Lô kiếm khí. Nó khiến cho hai loại khí Phong Lô quán quanh đạo kiếm khí trở nên xơ xác.

Tất nhiên là Tử Điện và Tồn Phong bá đạo cũng không hề yếu thế. Mặc dù bị Âm Sát kiếm khí chấn động, nhưng Phong Lô khí mạnh mẽ và bá đạo cũng tác động mạnh vào cơn sóng chấn động trên. Hai bên không bên nào chiếm lợi thế, cùng vỡ vụn giữa không trung. Vô số đạo kiếm khí nhỏ bé bắn ra xung quanh, khiến cho mặt đất xuất hiện vô số những cái lỗ.

Lục Thanh nhướng mày. Kiếm giả Nhân đạo đúng là khó chơi. Âm Sát kiếm khí quái dị phối hợp với âm thanh chét chóc của cây cổ cầm khiến cho hắn phải vận chuyển Luyện Hồn quyết liên tục bảo vệ thần thức trong Thức Hải, ngăn chặn tiếng đàn chui vào trong tâm thần.

Bước theo quỹ tích kỳ dị của Phong Lô bộ, trong nháy mắt Lục Thanh đã xuất hiện trước mặt thanh niên áo trắng khoảng một trượng.

- Muốn chết!

“Từng...”

Dường như đã đoán trước nên khi thân hình Lục Thanh thoáng hiện ra, tay phải người thanh niên lướt mạnh qua bốn dây đàn, kéo chúng về phía sau rồi thả ra. Nhất thời, bốn đạo Âm Sát kiếm khí như một tia chớp xuất hiện ngay trước mặt Lục Thanh.

Lục Thanh vẫn bình thản, không hề bối rối. Hai ngón tay khép lại thành kiếm xuất hiện một đạo Phong Lô kiếm khí dài khoảng thước nhanh chóng điểm vào hai đạo Âm Sát kiếm khí. Một tiếng động vang lên, hai đạo kiếm khí vỡ nát. Đối mặt với hai đạo kiếm khí còn lại, thân thể Lục Thanh chợt phình to, hai ống tay áo trong nháy mắt nát vụn thành vô số mảnh vãi. Một vầng Phong Lô kiếm khí nhàn nhạt lưu chuyển trên hai tay. Nhìn qua lớp kiếm khí có thể thấy cả những mạch máu.

Một thứ hơi thở giống như một con mãnh thú từ thời viễn cổ tỏa ra xung quanh. Đó hoàn toàn là hơi thở của thân thể. Lực lượng mạnh mẽ đó khiến cho đám kiếm giả đang đứng ở xa quan sát cảm thấy hô hấp khó khăn. Hai tay được bao phủ bởi một lớp Phong Lô kiếm khí cùng với khí thể mạnh mẽ, giống như đôi tay của một người khổng lồ, liền vươn về phía trước chụp lấy hai đạo Âm Sát kiếm khí.

“Keng...”

“Keng...”

Khi kiếm khí chạm vào hai tay của Lục Thanh, người thanh niên áo trắng liền nghe thấy tiếng sắt thép va chạm vang lên.

“Sao lại có thể như vậy?” Người thanh niên cảm thấy choáng váng. Hắn biết rất rõ, Âm Sát kiếm khí do bản thân có được linh ngộ rất sâu đối với Âm Sát nên uy lực của nó tăng lên rất nhiều. Cho tới bây giờ có thể dễ dàng chặt đứt thanh kiếm thất phẩm. Mặc dù còn chưa chặt đứt được một thanh kiếm bát phẩm nhưng hắn tự tin chỉ cần một đến hai năm sau, khi hắn hiểu biết tường tận về lực lượng Âm Sát, vượt qua Âm Sát kiếp chắc chắn sẽ làm cho Âm Sát kiếm khí tăng lên một mức độ mới.

Nhưng cho dù như vậy thì bây giờ, Âm Sát kiếm khí của hắn cũng đã vượt qua được kiếm giả Thiên đạo có tu vi như nhau. Nhưng tới hôm nay, hắn lại bị một kiếm giả xa lạ có kiếm khí hai thuộc tính không thuộc ngũ hành chặn lại. Tuy nhiên, cuối cùng hắn cũng hiểu được bởi trước đó đã từng linh giác qua hai người có được Tử Điện kiếm khí nên biết rõ kiếm khí Lô hệ khó chơi thế nào.

Mà vào lúc này, trong ánh mắt khiếp sợ của người thanh niên áo trắng, Lục Thanh từng bước một bị Âm Sát kiếm khí đẩy lùi ra ngoài. Tuy nhiên, tiếng sắt thép va chạm vẫn vang lên chứng tỏ phòng ngự vẫn chưa bị phá vỡ.

Một thân thể mạnh như vậy làm sao lại xuất hiện ở một con người? Điều này người thanh niên áo trắng nghĩ nát óc cũng không hiểu. Trong sự hiểu biết của hắn thì chỉ có thân thể mạnh mẽ của linh thú mới được như vậy. Hơn nữa, nhìn thân thể đối phương tỏa ra Phong Lô kiếm khí chứng tỏ nó đã dung nhập vào trong máu thịt của hắn, chính thức trở thành một bộ phận của thân thể.

Người thanh niên còn đang ngơ ngác, Lục Thanh chợt đạp mạnh chân trái một cái xuống đất khiến cho lớp đá vụn dưới chân bị Phong Lôi kiếm khí nghiền nát thành bột.

“Hãy...”

Trong mắt chợt bắn ra một đạo kiếm khí màu xanh tím dài cả thước, Lục Thanh quát khẽ một tiếng, âm thanh ầm ầm giống như tiếng sấm, chấn động xung quanh. Đồng thời, hắn siết chặt hai đạo Âm Sát kiếm khí trong tay.

“Bùm...”

Trong ánh mắt kinh hãi của đám kiếm giả đứng xem, hai đạo Âm Sát kiếm khí bị Lục Thanh bóp vỡ. Ổn định thân hình, Lục Thanh nhanh chóng hồi phục trở lại. Mặc dù, Âm Sát kiếm khí không gây tổn thương da thịt của hắn nhưng chấn động của âm thanh lại có thể xâm nhập vào trong người hắn. Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của hắn vẫn chưa luyện tới tầng thứ sáu nên thân thể trong ngoài vẫn chưa được như một. Vì vậy mà không phòng ngự được hoàn toàn đối với Âm Sát kiếm khí.

Nếu chỉ có tám hay mười đạo thì không sao. Nhưng nhiều hơn thì chắc chắn nội phủ của hắn sẽ bị chấn thương.

Ánh mắt bình tĩnh, Lục Thanh nhìn về phía người thanh niên áo trắng đang nghi hoặc.

- Ta thu lại lời nói trước đây. Người hoàn toàn có thực lực quyết định thắng bại đối với ta. - Đột nhiên, sắc mặt người thanh niên áo trắng trở nên trịnh trọng:

- Không ngờ trong khu vực nhỏ nhỏ của một cái tông môn cấp Thanh Phàm này lại có thể gặp được một cao thủ trẻ tuổi như người. Hai chúng ta lên đỉnh tháp đánh một trận.

Dừng một chút, người thanh niên áo trắng đưa mắt nhìn đám kiếm giả đang đứng quan sát từ xa:

- Mấy con kiến hôi này còn chưa xứng được nhìn thấy thực lực thực sự của ta.

Nói xong, thân thể người áo trắng nhẹ nhàng vọt lên mười trượng. Bàn chân khẽ động, thân thể hắn lại tiếp tục vọt lên bảy, tám trượng, chạm vào mái ngói của tầng tháp đầu tiên.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

163. Chương 55 Cuộc Chiến Trên Đỉnh Tháp (hạ)

- Đây... - Đám kiếm giả đứng xem đều có đôi tai rất tốt. Mặc dù cách hơn mười trượng nhưng vẫn nghe thấy rõ ràng câu nói của người thanh niên. Câu nói của hắn khiến cho bọn họ cảm thấy giận dữ, nhưng lại không biết làm thế nào. Đúng là tu vi của họ còn xa mới bằng người thanh niên áo trắng, nếu như thực sự làm cho hắn nổi giận thì chỉ sợ không ai có thể ngăn cản.

Ánh mắt bốn gã Kiếm Khách đều nhìn về phía Lục Thanh. Vào lúc này, hắn là niềm hy vọng duy nhất của họ. Lúc trước, bọn họ cũng không để ý tới người thanh niên, chỉ nghĩ đó là một Kiếm Khách bình thường. Mãi tới khi có một gã thuộc hạ tu vi Kiếm Giả đỉnh phong bị thương, bọn họ mới tới mời nhị trưởng lão Mạc Câu của Mạc gia đi cùng. Nhưng vào lúc này, muốn chạy đi báo cho cường giả thân quen đã không còn kịp nữa rồi.

Hơn nữa, nhìn trận đấu của hai người chỉ sợ rằng phải có Kiếm Chủ chuẩn đại sư tới đây mới có thể chế trụ. Nhưng trong phạm vi mười dặm quanh đây không có cường giả như vậy.

Vì vậy mà vào lúc này, cho dù cũng không tin tưởng hoàn toàn vào Lục Thanh nhưng bọn họ cũng mang toàn bộ lợi thế đặt hết lên người hắn. Nhưng nói đi nói lại thì bọn họ cũng chẳng có gì đáng giá.

Dưới ngọn tháp, nhìn thân hình người thanh niên áo trắng không ngừng lên cao, chỉ còn lại một điểm nhỏ nhỏ, một tia sáng lóe lên trong mắt Lục Thanh. Hắn sử dụng Phong Lôi bộ, chân bước theo một quỹ đạo kỳ dị, trong nháy mắt xuất hiện ở độ cao mười trượng, dẫm lên mái của tầng một.

Lên tới tầng sáu, người thanh niên áo trắng liếc xuống, nét mặt xuất hiện sự tán thưởng. Lúc trước không nhìn kỹ nên cho đến bây giờ mới thấy thân pháp Lục Thanh thi triển giống như Súc Địa Thành Thốn đang bay lên.

Tiếng gió vù vù thổi qua bên tai. Trong khoảng khắc đón gió mà lên này, tâm thần Lục Thanh hoàn toàn yên tĩnh. Từ mặt đất lên tới tầng một của tháp Thủy Vân, tâm của hắn hoàn toàn dung nhập vào trong Phong Lô bộ. Trong Thức Hải, dòng xoáy thần thức chợt xuất hiện một luồng ánh sáng bạc. Hình ảnh đầu tiên của Phong Lô khí lại chợt hiện lên trong đầu.

Lúc này, trong ánh mắt của Lục Thanh chợt lóe lên hai điểm sáng màu xanh tím. Thế giới trước mặt hắn chợt thay đổi. Quanh người hắn lại được bao phủ bởi Tử Điện và Tồn Phong quen thuộc, đi theo một quỹ tích huyền ảo, xuyên qua không trung để lại sau lưng một đường tàn ảnh.

Hoàn toàn khác với hai năm trước, vào lúc này xuất hiện trước mắt Lục Thanh chính là hình ảnh của hai đạo Phong Lô khí, ngoài ra còn có một số quỹ tích khác biệt. Bước theo quỹ tích đó không hề có tàn ảnh sau lưng mà chỉ có tốc độ cực nhanh mà thôi.

Trong không trung, một đạo Tồn Phong đang vây quanh tia chớp lao thẳng về phía trước. Phía sau lưng chỉ để lại một dải ánh sáng dài màu xanh tím.

Bình tĩnh nhìn hai đường Phong Lô khí đang di chuyển, trong lòng Lục Thanh chợt có cảm giác xúc động. Ánh mắt hắn nhìn về phía hình ảnh của đạo Phong Lô khí quen thuộc, ánh sáng màu xanh tím trong mắt càng lúc càng sáng. Hắn biết đạo Phong Lô khí đó chính là cái mà hắn đã dựa theo để lĩnh ngộ Phong Lô bộ.

Mà đạo còn lại cũng là hình ảnh của Phong Lô khí. Như vậy thì chỉ có một khả năng... Nhìn luồng ánh sáng biến mất, Lục Thanh chợt mỉm cười. Tấn Lô bộ! Luồng ánh sáng đó chắc chắn biểu hiện cho Tấn Lô bộ.

Ngay vào lúc, Lục Thanh lĩnh ngộ hình ảnh hai luồng khí đại diện cho hai bộ pháp, khoảng không đen tối trước mắt hắn chợt lóe lên tia sáng chiếu rọi tâm linh. Trong đầu Lục Thanh nhất thời hiện lên những câu khẩu quyết khó hiểu của Tấn Lô bộ: “Phong Lô khí, bay vào chín tầng trời, Phong Lô nơi chín tầng trời. Chín tầng trời, sấm chớp di chuyển”.

Những lời nói đó chính là ý cảnh của Phong Lô. Mặc dù Lục Thanh có sự hiểu biết rất sâu đối với hai loại khí Phong Lô nhưng ý cảnh vẫn hư vô mờ mịt không tìm được cánh cửa mà vào. Mãi cho đến lúc này, bay thẳng lên tháp Thủy Vân, hắn mới từ từ hiểu được ý cảnh mà Kiếm Hoàng ghi lại, khiến cho hình ảnh Phong Lô khí càng thêm to và rõ ràng hơn.

Chưa có lúc nào, Lục Thanh lại cảm thấy hai loại khí Phong Lô thân thiết với hắn như vậy. Thông qua hình ảnh của chúng, hắn như thấy được một tia chớp đang chạy giữa chín tầng mây cùng với những cơn gió lồng lộng. Cái hình ảnh chẳng kiêng nể gì của hai loại khí vào lúc này in sâu trong lòng Lục Thanh.

Đồng thời, hai luồng Phong Lô khí như bị sự ảnh hưởng của Lục Thanh nên từ từ dung hợp giữa không trung. Lục Thanh chợt hiểu ra một điều gì đó. Vốn trong mắt đầy ánh sáng xanh tím bây giờ từ từ mất đi.

Một thứ hơi thở huyền ảo từ trên người Lục Thanh nhanh chóng tản ra xung quanh làm cho không khí xuất hiện một vòng khí vô hình. Giống như một cơn gió bất chợt nổi lên giữa không trung. Trong ánh mắt kinh ngạc của đám kiếm giả dưới tháp, một cơn lốc xoáy màu xanh xuất hiện nơi tầng năm. Nó giống như một con rồng lớn màu xanh, bắn nhanh về phía đỉnh tháp. Kèm theo nó là những tiếng sấm ầm ầm rung chuyển cùng với những tiếng gió rít.

Người thanh niên đã lên tới tầng bảy, sắc mặt chợt thay đổi, nhìn xuống phía dưới:

- Sao có thể như vậy? Một gã Kiếm Sư thi triển bộ pháp làm sao có thể tụ tập nhiều khí mang thuộc tính của bản thân thế được?

Hắn thực sự không nghĩ ra nguyên nhân. Nhưng tiếp đó, ánh mắt của hắn thực sự hoảng sợ. Vốn tốc độ của Lục Thanh chỉ nhanh hơn hắn một chút đột nhiên tăng gấp hai. Không khí nhanh chóng bị xuyên thủng, phát ra những tiếng rít.

Chỉ sau khoảng hai lần hô hấp, khoảng cách ba mươi trượng giữa hai người đã bị san phẳng. Giữa không trung, cả hai nhìn nhau. Trên người Lục Thanh bao phủ bởi một vầng Phong Lôi kiếm khí. Phong Lôi khí mạnh mẽ hội tụ xung quanh. Dưới chân Lục Thanh có hơn mười tia chớp to bằng ngón út đang quần quanh. Trên mỗi một tia chớp lại có một tầng Tồn Phong màu xanh bao phủ.

Cảnh tượng quái dị đó khiến cho người thanh niên nhớ lại sự phụ tùng miêu tả qua một cảnh giới của bộ pháp.

- Hư không sinh lực! Đây là cảnh giới Hư Không Sinh Lực.

“Hư Không Sinh Lực” cũng giống như “Hư Không Sinh Vật”, ít nhất cũng đều phải tới cảnh giới Kiếm Chủ mới có thể lĩnh ngộ được cảnh giới của bộ pháp. Thậm chí yêu cầu của nó còn cao hơn, không có được sự lĩnh ngộ của đại thiên vị với lực lượng mang thuộc tính của bản thân thì cơ bản là không thể làm được. Cho dù là hắc cũng chưa thể lĩnh ngộ đối với thuộc tính bản thân tu luyện đến như vậy. Bằng không, khi hắc lĩnh ngộ được ý cảnh của Âm bộ thì chẳng chắc bây giờ đã như nước chảy mây trôi.

Mặc dù trong đầu đang suy nghĩ, nhưng bộ pháp dưới chân không hề chậm lại. Chẳng bao lâu, hai người đã lên tới đỉnh của tháp Thủy Vân.

Chín tầng tháp Thủy Vân hết sức chắc chắn. Vì để phòng ngừa mưa gió, sấm chớp nên đỉnh tháp đều dùng gỗ lim cứng như thép để xây nên. Mấy ngàn năm qua, nó càng thêm bóng.

Vào lúc này, hai người đứng trên đỉnh tháp có chu vi khoảng chừng hai mươi trượng. Xung quanh chỉ có tiếng gió mà không hề có lấy một chút âm thanh của con người.

Nhìn Lục Thanh đang đứng cách mười trượng, không biết tại sao người thanh niên áo trắng chợt cảm nhận được một hơi thở nguy hiểm. Hơi thở đó so với khi ở dưới chân tháp còn rõ hơn rất nhiều.

“Không thể để như vậy.” Người thanh niên thầm nghĩ. Mặc dù hằng ngày, hắc vốn nghĩ bản thân rất cao nhưng cũng không hề kiêu ngạo. Vào lúc này, hắc hoàn toàn tỉnh táo mà nhận ra, nếu như để Lục Thanh ảnh hưởng, chắc chắn hắc sẽ không thể địch lại nổi khí thế mà đối phương đã tích súc. Mà một khi đại thể bị mất thì bất luận là tiếng đàn hay Âm Sát kiếm khí của hắc đều giảm uy lực.

Tu luyện Nhân đạo thì điều quan trọng nhất là tích súc xu thế. Một khi đại thể bị mất, uy lực của kiếm đạo sẽ giảm xuống một hai phần. Đến lúc đó hoàn toàn bất lợi.

Ánh mắt tập trung, vào lúc này, người thanh niên đã có quyết định. Chỉ thấy khí thế trên người hắc thay đổi. Khiến cho tiếng gió quanh người hắc hoàn toàn biến mất. Tuy nhiên, thần thức mạnh mẽ của Lục Thanh lại phát hiện ra không khí xung quanh từ từ dao động.

- Tiếp của ta một chiêu này. Nếu tiếp được, ngươi thắng. - Ánh mắt của người thanh niên áo trắng trở nên nghiêm túc. Hắc không nói thêm một tiếng nào, hai tay trịnh trọng xoa nhẹ bảy cái dây đàn. Ngay vào lúc ngón cái của hắc chạm vào sợi dây, cây cổ cầm tỏa ra ánh sáng từ trước đến giờ chưa hề có. Một làn khí thế giết chóc từ cây cổ cầm bốc lên.

Chân hắc dậm thủng một lỗ trên đỉnh tháp, thân hình của hắc chợt chia làm bảy cái bóng. Không hề có một chút gió nổi lên, mấy cái bóng trở nên rõ ràng bao quanh Lục Thanh.

- Nhiếp Hồn thức! - Tám tiếng quát cũng vang lên chẳng khác gì những tiếng gầm ép về phía Lục Thanh. Cùng với lúc tiếng quát vang lên, Âm Sát kiếm khí theo đầu ngón tay người thanh niên rót vào dây đàn.

“Tinh...”

Bảy dây đàn cùng bị kích thích. Trong mắt Lục Thanh xuất hiện tám đạo Âm Sát kiếm khí cao trăm trượng, bao phủ toàn bộ không gian xung quanh hắc. Một luồng áp lực khiến cho kẻ khác hô hấp khó khăn đập vào mặt.

Sắc mặt vẫn hoàn toàn bình tĩnh, trong Thức Hải của Lục Thanh, dòng khí lưu đang xoay tròn chợt tản ra ngăn cản âm thanh nhiếp hồn xâm nhập.

Một vầng Phong Lôi kiếm khí rất dày từ từ hiện lên trên người Lục Thanh. Đối mặt với áp lực mạnh như vậy, ý chí chiến đấu của hắc cũng đạt tới đỉnh. Nhìn tám đạo kiếm khí cao trăm trượng đang ép xuống, Lục

Thanh nhếch mép: “Có thật là cao trăm trượng hay không?”

“Vù...”

Vào lúc này, Luyện Tâm kiếm ở sau lưng cuối cùng cũng ra khỏi vỏ. Thân kiếm khổng lồ trong nháy mắt lóe lên một vầng ánh sáng màu xanh tím chói mắt. Phong Lô kiếm khí xoẹt một tiếng phun ra một đạo dài chín trượng. Sau một khắc, trong ánh mắt kinh hãi của người thanh niên, một luồng Phong Lô kiếm ý từ trên người Lục Thanh chui ra.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

164. Chương 57 Đại Sư Nhân Đạo

Trên bầu trời, tình trạng đối kháng trong nháy mắt thay đổi. Tử Điện và Tồn Phong bị sự ảnh hưởng của Phong Lô kiếm ý nên nhanh chóng ngưng kết lại thành một đám mây điện rất lớn. Những tia lửa điện to bằng cánh tay trẻ con xuyên qua xuyên lại trên tầng mây, cùng với những cơn Tồn Phong điên cuồng. Không trung đang bị chấn động bởi tiếng đàn của người thanh niên bị đám mây điện nghiền nát.

Trong mắt của Lục Thanh, tám đạo kiếm khí cao trăm trượng đang chậm rãi ép xuống chột thu nhỏ lại còn khoảng tám mươi trượng. Khí thể chết chóc tỏa ra từ người thanh niên chột yếu đi.

Ngay vào lúc này, từ trong mắt Lục Thanh bắn ra một đạo Phong Lô kiếm khí dài một thước. Trong không khí một chút Phong Lô khí hội tụ khiến cho đạo Phong Lô kiếm khí của hắn vốn dài chín trượng chột tăng lên đến mười trượng, rộng hai thước. Trong tay Lục Thanh như không phải là Luyện Tâm kiếm mà là một thanh thần kiếm với khí thể ngút trời.

Trên thanh kiếm vô số những tia lửa điện rung động, từng đạo Tồn Phong khí lóe lên, cắt nát không khí.

Tử Tiêu Phong Lô kiếm, thức thứ mười sáu: Phong Lô tụ.

Có thể nhìn ra được, nắm giữ được càng nhiều về Tử Tiêu Phong Lô kiếm thì khi thi triển kiếm thức càng có thể hội tụ khí Phong Lô nhiều hơn. Đồng thời, linh ngộ lực lượng của chúng càng nhiều thì càng có thể nhanh chóng lĩnh ngộ tính túy của Tử Tiêu Phong Lô kiếm.

Trải qua một khắc lĩnh ngộ đối với hình ảnh Phong Lô khí, Lục Thanh thoáng hình dung ra một chút với thức thứ mười tám.

Lúc này, dưới ngọn tháp sự lo lắng của bốn gã Kiếm Khách và đám kiếm giả xung quanh hoàn toàn biến mất. Bởi vì bọn họ cảm nhận được một luồng kiếm ý. Phong Lô kiếm ý cuộn cuộn giống như dòng nước, liên miên không dứt. Cho dù bọn họ ở dưới chân tháp nhưng Kiếm Nguyên cũng bị áp chế, nói gì tới người thanh niên áo trắng.

“Kiếm Ý! Đúng là Kiếm ý.”

Ánh mắt bốn gã Kiếm Khách trao đổi với nhau. Từ ánh mắt của nhau, bọn họ thấy được một sự hoảng sợ và khó tin. Mặt khác, trong lòng đang lo lắng cũng từ từ buông lỏng.

Đồng thời, lúc này, mọi ánh mắt trong trấn Trấn Đồng đều hội tụ nơi đỉnh tháp Thủy Vân. Đặc biệt là sự xuất hiện của thanh kiếm cao hai mươi trượng càng khiến cho người ta rung động. Tiếng sấm chớp ầm ầm cùng với tiếng gió rít khiến cho ở hồ Hỉ Thước cũng nghe thấy được. Hơn nữa, những thanh kiếm ở trấn Trấn Đồng cũng chột ngân lên khe khẽ.

Người có Kiếm ý, tụ thần tinh ý, thông với linh hồn của kiếm.

Phong Lô kiếm ý bộc phát khiến cho những thanh kiếm trong phạm vi vài dặm đều cảm ứng được.

Tuy nhiên, người thanh niên bị vây trong những cơn gió thì không được may mắn như vậy. “Kiếm Ý!” Căn bản hắn không nghĩ người thanh niên trước mặt lại có thể lĩnh ngộ được Kiếm ý.

Nhìn tám đạo Âm Sát kiếm khí xung quanh, ý chí chiến đấu bùng nổ trên người Lục Thanh:

- Phá!

Những tiếng sấm vang tới tận mây xanh. Phong Lô hội tụ giống như một ngọn núi cao vạn trượng giáng về phía trước. Đồng thời, Phong Lô kiếm ý mạnh mẽ, cuộn cuộn như thủy triều khuếch tán ra xung quanh, áp chế âm thanh nhiếp hồn của người thanh niên ngược trở lại.

“Ầm...”

Một âm thanh chấn động vang lên. Tám cái bóng của người thanh niên áo trắng trong nháy mắt hợp lại làm một. Ngay cả mấy đạo kiếm khí cao tám mươi trượng cũng hiện nguyên hình chỉ còn chín trượng. Tám đạo Âm Sát kiếm khí va chạm với Phong Lô tụ của Lục Thanh.

“Hự...”

Phun ra một búng máu tươi, người thanh niên bay ngược về phía sau. Còn Phong Lô tụ của Lục Thanh thì dù sao cũng chỉ là Phong Lô khí hội tụ lại, không có tính vững chắc nên cũng bị tám đạo Âm Sát kiếm khí của người thanh niên làm cho tản mát.

Một gợn sóng không khí nhanh chóng tản ra trên đỉnh tháp.

“Uỳnh...”

Luyện Tâm kiếm chắn ngang trước ngực, Lục Thanh cũng bị dòng khí đánh bay ra ngoài giống như người thanh niên. Cả hai cùng bật khỏi đỉnh tháp.

“Tinh...”

Một tiếng đàn vang lên như muốn xâm nhập vào linh hồn. Lục Thanh chỉ cảm thấy từ phía sau chợt xuất hiện một đạo lực mềm mại. Hắn có thể cảm nhận được từ đạo lực đó một thứ hơi thở giống như của người thanh niên.

Tuy nhiên nếu đem nó so với hơi thở của người thanh niên thì chẳng khác nào đại thụ và một con kiến bé nhỏ. Đặc biệt, trong tiếng đàn còn ẩn chứa một thứ hủy thiên diệt địa. Vào lúc này, Lục Thanh cảm thấy tiếng đàn giống như những thanh kiếm sắc đâm vào trong Thức Hải của hắn.

Trong lòng cả kinh, Lục Thanh dốc hết sức vận chuyển Luyện Hồn quyết. Trong Thức Hải, dòng khí lưu màu bạc xoay tròn, từ từ xuất hiện một tia sét. Tia sét đó nhanh chóng nghiền nát toàn bộ tiếng đàn vô hình vừa mới xâm nhập vào trong. Trong Thức Hải của Lục Thanh lúc này giống như đang nổi sóng khiến cho cả đầu hắn chấn động.

- A... - Chẳng biết âm thanh đó vang lên từ đâu bởi Lục Thanh cũng chẳng để ý. Lúc này, hắn cố gắng ổn định tâm thần, một lần nữa rơi xuống đỉnh tháp. Từ trên người Lục Thanh từ từ tản ra một làn ánh sáng mờ nhạt của thần thức và lực lượng mạnh mẽ của hắn.

Một lát sau, Lục Thanh từ từ mở hai mắt liền giật mình khi thấy hai bóng người xa lạ.

Trong đó có một người trung niên mặc một bộ quần áo màu xanh, mái tóc cột gọn sau lưng. Trong tay hắn cũng cầm một cây cổ cầm. Tuy nhiên, cây cổ cầm đó hoàn toàn khác với của người thanh niên, nó mang lại cho Lục Thanh một cái cảm giác nguy hiểm. Thân của nó có màu vàng, giống hệt như màu sắc của tháp Thủy Vân. Tuy nhiên, trên cây cầm lại tỏa ra một vàng ánh sáng màu vàng với sáu cái dây đàn có màu sắc khác nhau. Ngoại trừ một dây có màu trắng trong suốt, năm dây khác có các màu vàng kim, lục, lam, hồng, vàng tản ra khí tức của ngũ hành.

Người còn lại là một lão già ăn mặc lôi thôi. Cái áo trắng bằng vải bố của lão dính một chút mỡ. Tuy nhiên, màu sắc của vết mỡ đó vẫn còn mới. Trong tay lão già cầm một cái hồ lô bằng ngọc màu xanh, như miễn cưỡng ngồi ở mép ngọn tháp. Lão cứ từng ngậm từng ngậm dốc ngược cái bầu vào miệng. Mùi rượu thơm ngát bay khắp nơi. Lục Thanh có thể ngửi thấy rõ ràng đó chính là mùi của Bích Ngọc thanh.

Phía sau hai người, thanh niên áo trắng đang lẳng lặng ngồi đó. Trên người hắn tràn ngập Âm Sát kiếm nguyên vô hình, tuy nhiên có chút rối loạn, hiển nhiên là bị nội thương nặng.

Cuối cùng thì người trung niên mặc áo xanh cũng mở miệng. Ánh mắt nhìn Lục Thanh có sự khen ngợi:

- Không ngờ hai chúng ta mãi ngắm cảnh đẹp trên hồ để xảy ra trận quyết đấu này. Tuy nhiên, kiếm đạo của tiểu huynh đệ đúng là phi phàm, thần thức cũng rất mạnh. Tin rằng đệ tử của ta sau trận đánh này cũng sẽ bớt cuồng vọng hơn trước. Điều này, mỗi phải đa tạ người.

“Là sư phụ của người kia.” Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Nhưng lời nói của người đó không hề có ý thay mặt đệ tử, ngược lại còn tràn ngập một sự thiện cảm đối với hắn.

Như cảm nhận ý nghĩ của Lục Thanh, người trung niên mặc áo xanh cười, nói:

- Bại chính là bại. Đó là chuyện của hắn, để cho hắn tự tìm lại chiến thắng. Ta sẽ không tùy ý đứng chắn trên con đường của hắn làm gì.

Lục Thanh nghe vậy mà ngỡ ngàng. Từ trên người đối phương, hắn cảm nhận được khí chất của một vị đại sư. Thậm chí so với tông chủ Lạc Thiên Phong của hắn còn mạnh hơn rất nhiều. Hơn nữa, mặc dù hắn không tỏa thần thức của mình ra, nhưng với sự linh ngộ về thuộc tính của bản thân, hắn phát hiện từ trên người của đối phương có một sự dao động như đang giao tiếp cùng với trời đất. Giống như, chỉ cần người đó động thủ sẽ khiến cho cả trời đất phải dao động theo.

“Kiếm Chủ không thể làm được thế này. Điều này chỉ có một khả năng.... Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn! Người đó là đại sư có cảnh giới Kiếm Hồn”. Lục Thanh thất kinh.

- Thì ra là đại sư Nhân đạo giảng lâm. Văn bối là Lục Thanh, hộ pháp của Tử Hà tông, bá kiến tiền bối.

- Lục Thanh cúi người thi lễ. Mặc dù giữa Thiên đạo và Nhân đạo có sự tranh chấp, nhưng đối với đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, Lục Thanh hoàn toàn tôn kính.

- Tốt! - Người trung niên cất tiếng khen ngợi. Ánh mắt của lão già đang uống Bích Ngọc Thanh cũng nhìn về phía Lục Thanh:

- Kiếm ý của tiểu tử người rất được. Mà người cũng không hề kém.

Ánh mắt lão lại nhìn xuống đám kiếm giả dưới chân tháp đang rục rịch. Từ sau khi tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ngọn tháp không còn một tiếng động nào nữa. Bốn gã Kiếm Khách có chút không chịu nổi định lên đỉnh tháp dò xét.

Người trung niên cười nhạt, kiếm chỉ của tay phải hóa thành sáu cái bóng. Nhất thời, sáu đạo Âm Sát kiếm cương dài hơn mười trượng, rộng một trượng xuất hiện. Kiếm Cương ác liệt ngưng tụ thành hình một thanh kiếm, khiến cho không gian chợt xuất hiện một gợn sóng mờ.

- Đáng sợ thật.

Lục Thanh thất kinh, nhưng cũng vội vàng nói:

- Tiền bối lưu tình.

Vừa dứt lời, sáu đạo Âm Sát kiếm cương biến mất. Đồng thời, dưới chân tháp chợt xuất hiện mấy cái hố rộng vài trượng. Biến cố xảy ra bất ngờ khiến cho đám kiếm giả đứng xem đang định tới gần liền hoảng hốt, vội vàng lui lại.

Ngay lập tức, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, một bức tường khí vô hình nhanh chóng dựng lên quanh tháp Thủy Vân. Một gã Kiếm Khách vùng kiếm bỏ ra một đạo kiếm khí hệ Hỏa nóng rực đánh vào bức tường khí nhưng giống như một giọt nước rơi xuống biển, không hề có hiện tượng gì xảy ra.

- Có chuyện gì? Chẳng lẽ đây là kiếm trận? - Một gã Kiếm Khách có chút kiến thức, hoảng sợ kêu lên.

- Ở trên đó là người nào? - Vừa rồi, sáu đạo Âm Sát kiếm cương có tốc độ quá nhanh khiến cho bọn họ chỉ cảm giác được một thứ hơi thở cực mạnh. Nhưng có một điểm có thể khẳng định đó là trên đỉnh tháp vào lúc này không chỉ có Lục Thanh và người thanh niên áo trắng nữa.

Trên đỉnh tháp, sau khi người trung niên phát tay bố trí kiếm trận liền nhìn Lục Thanh, nói:

- Đã có duyên nên cho người ở lại xem cuộc chiến. Tề nhi bị thương, người ở lại đây nhìn đi.

Bất Diệt Kiếm Thể

165. Chương 58 Cuộc Chiến Tuyệt Đỉnh (thượng)

Lục Thanh nghe thấy vậy sững sốt, nét mặt trở nên vui mừng. Có thể chứng kiến hai đại sư cảnh giới Kiếm Hồn quyết đấu, cho dù là đại sư Nhân đạo thì với hắn cũng thu được rất nhiều điều.

- Đa tạ tiền bối... - Lục Thanh khom người thi lễ. Bởi hắn biết, trong Thập Vạn đại sơn nếu không phải người thân cận hoặc có sự tín nhiệm thì sẽ không được cho xem cuộc chiến. Thứ nhất để phòng người khác sinh ác ý, thứ hai là không muốn cho người khác thấy tuyệt học của mình.

Bây giờ, hai vị đại sư Nhân đạo có thể cho hắn xem cuộc chiến, là đã có sự tin tưởng nhân phẩm của hắn. Tác phong của đại sư Nhân đạo đúng là không thể đoán được.

Phất tay phát ra một đạo Kiếm Nguyên đưa Lục Thanh và người thanh niên áo trắng sang một bên. Người trung niên áo xanh nhìn về phía lão nhân, cười nói:

- Ta nói lão Tử quỷ người, đường đường là một Tử Kiếm Hoàng lại không chịu tích phúc. Đồ tử đồ tôn mà có một vị tổ sư như người đúng là đen đủi.

Tử Kiếm Hoàng! Kiếm Hoàng.

Lục Thanh chấn động trong lòng. Nghe người thanh niên nói thì lão nhân đang ngồi bên cạnh tháp chẳng những là một đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mà còn vượt qua Lôi kiếp, đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng.

Nhất thời Lục Thanh hiểu ra. Cũng chỉ có hai gã Kiếm Hoàng mới dám đường hoàng ở tại một trấn quan trọng trong khu vực của tông môn cấp thanh phạm, để cho đồ đệ chặn cửa tháp như vậy.

Nghe người trung niên nói, nét mặt lão nhân có chút khinh thường, nói:

- Con người Tông Thiện ta chính trực, ngay thẳng. Chỉ cần lúc nào cũng còn điều đó thì cần gì phải tích phúc. Còn Cầm kiếm tông các ngươi, trăm năm gần đây giết chóc quá nhiều. Ta nói Nhân đạo chúng ta sở dĩ vẫn không được Thiên đạo chấp nhận chính là do những người như ngươi phá hủy căn cơ.

Sắc mặt người trung niên xanh mét, trách mắng:

- Giỏi cho lão tử quỷ người. Uống của ta Bích Ngọc Thanh trăm năm mà dám nói ta như vậy. Chúng ta vốn thuận theo tình hình mà làm, chẳng quan trọng tới việc giết chóc. Thế gian này đầy rẫy loại người dối trá, hiểm ác. Những loại người đó có giết hết cũng hoàn toàn bình thường.

Nghe giọng nói của người thanh niên chợt trở nên sắc bén, Lục Thanh cảm thấy kinh ngạc. Đồng thời, trong lòng nhớ kỹ hai cái tên Cầm Kiếm tông và Tử Kiếm Hoàng.

- Không cần phải kinh ngạc. Những lần quyết đấu trước, bọn họ cũng đều phải tranh luận mất một lúc. - Bất chợt, âm thanh của người thanh niên vang lên bên tai Lục Thanh.

Lục Thanh quay đầu lại nhìn người thanh niên.

- Huynh đệ gọi ta là Liên Tề. Trận đánh hôm nay, Liên Tề hoàn toàn tâm phục khẩu phục. - Cố gắng đứng dậy, người thanh niên áo trắng nói hết sức thực lòng, không hề có chút tức giận do bị đánh bại.

Lục Thanh sững sốt nhưng rồi cũng mỉm cười. Hôm nay hắn mới thấy, kiếm giả Nhân đạo ngoại trừ kiếm pháp quỷ dị ra thì cũng giống như kiếm giả Thiên đạo. Thậm chí, tính tình phóng khoáng, không hề bị những chuyện bình thường ước thúc.

Chợt nhớ ra gì đó, Lục Thanh móc từ trong người ra một bình ngọc màu xanh, nói:

- Trong này có hai viên Dưỡng Thân đan, có thể trị nội thương. Liên huynh nuốt vào để chữa thương.

Nét mặt có chút vui mừng, Liên Tề chẳng hề khách sáo, đón lấy rồi nói:

- Từ lâu đã nghe sư phụ nói Thiên đạo luyện chế linh dược vượt qua Nhân đạo rất xa. Hôm nay, ta phải thử xem thế nào.

Nhưng ngay lập tức, Liên Tề lại thả chiếc bình xuống:

- Có lẽ đợi hai người đấu với nhau xong. - Hiển nhiên, ngay cả Liên Tề cũng không muốn bỏ qua trận đấu của hai đại Kiếm Hoàng. Những trận đấu như thế này, chẳng ai lại chê là xem quá nhiều cả.

Nghe thấy Liên Tề nói vậy, Lục Thanh cũng không để ý, nhìn về phía giữa đỉnh tháp. Bây giờ, hai người không còn có ý định nói chuyện nữa. Nơi đỉnh tháp, hai làn khí thể khiến cho người ta cảm thấy áp lực từ từ tràn ra. Nhưng Lục Thanh cũng cảm thấy, hai làn khí thể đó khi tới gần hai người bọn họ liền tản sang hai bên. Hiển nhiên là hai vị đại sư Kiếm Hoàng không chế.

Vào lúc này, lão nhân không còn dáng vẻ uể oải như trước nữa mà đứng thẳng người. Thân hình của lão cao tới sáu thước. Uống xong chút rượu cuối cùng, nét mặt lão hồng hồng, bình tĩnh nhìn người trung niên, nói:

- Ra tay đi. Để cho ta xem Cầm Hoàng sử dụng chí bảo Lục hành Cầm kiếm cấp Kim Thiên vẫn được Cầm kiếm tông sùng đã đạt tới mức độ gì?

Nét mặt có chút ngưng trọng, người trung niên không hề yếu thế nói:

- Vậy người hay xem tiếp. Trưng Hỏa thức.

Quát khê một tiếng, quanh người thanh niên chợt xuất hiện một làn gió vô hình, âm thanh của nó như xâm nhập vào linh hồn. Cả đất trời vào lúc này như chấn động theo. Trên trời cao mấy trăm trượng, trong phạm vi vài dặm, bất luận là mây hay chim chóc đều bị tiếng gió đánh nát.

Nhưng cũng may, luồng khí thể đó chỉ nhằm vào lão nhân nên đám kiếm giả đứng dưới tháp không hề bị thương. Mặc dù như vậy thì bọn họ cũng vẫn cảm nhận được một thứ áp lực trong linh hồn. Áp lực đó trong nháy mắt ngăn cản toàn bộ Kiếm Nguyên trong Đan Điền của họ. Thậm chí một số Kiếm Thị, bao nhiêu Kiếm Nguyên khí vất vả tu luyện liền tản mát hết.

- Lui lại mau. - Bốn gã Kiếm Khách vọt vàng quát lên, nhanh chóng lui về phía trấn Trần Đồng. Vào lúc này, bọn họ biết đỉnh tháp Thủy Vân đã thoát ra khỏi sự kiểm soát của mình, không phải chỗ có thể nhúng tay vào.

Lui ra tận ngoài trấn Trần Đồng, đám kiếm giả mới từ từ hồi phục tu vi. Bốn gã Kiếm Khách nhanh chóng phát lệnh, kiếm giả của ba tông cũng bắt đầu đưa người tới đám Kiếm Chủ thành chủ xung quanh để cầu viện, đồng thời nhanh chóng bẩm báo về tông môn chuyện kiếm giả Nhân đạo lần này. Bây giờ, có lẽ cũng chỉ có cao thủ Kiếm Chủ của tông môn mới có thể can thiệp.

- Đó là cái gì? - Đột nhiên, đám dân đang đứng ngoài trấn chợt hô lên kinh ngạc. Tất cả kiếm giả đều ngừng đầu nhìn về phía tháp Thủy Vân. Trong ánh mắt kinh hãi của họ, hơn mười thanh kiếm lửa dài ba, bốn mươi trượng, rộng mấy trượng nhanh chóng xuất hiện trên bầu trời ngọn tháp. Ngọn lửa nóng bỏng trên thân kiếm khiến cho tiết trời đầu xuân trong trấn chợt thay đổi. Rất nhiều người dân không chịu nổi phải cởi áo.

Vào lúc này, trên đỉnh tháp, Lục Thanh há hốc mồm mà nhìn những thanh kiếm lửa. Kiếm Cương hệ Hỏa? Kiếm giả Nhân đạo làm sao có thể xuất ra một Kiếm Cương hệ Hỏa đại biểu cho năng lượng bản nguyên của Thiên đạo?

Nhưng ngay lập tức, qua những gì hiểu biết đối với lực lượng các thuộc tính, Lục Thanh nhìn kỹ từng đạo Kiếm Cương hệ Hỏa liền cảm thấy không giống. Mặt ngoài của Kiếm Cương, chẳng những có ngọn lửa mà còn có một vầng ánh sáng đang lưu chuyển.

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh hiểu bản chất của nó vẫn thuộc về Âm Sát Kiếm Cương của Nhân đạo. Thông qua sức cảm ứng mạnh mẽ đối với khí của các hệ, Lục Thanh phát hiện Kiếm Cương hệ hỏa chỉ có vẻ ngoài mà thôi. Giữa đám lửa đó thực ra chính là đạo Âm Sát kiếm cương vô hình. Chỉ có điều, không biết người trung niên sử dụng cách nào mà có thể tụ tập được nhiều khí hệ Hỏa đến vậy, khiến cho nó còn có cả khả năng tổn thương giống như bản nguyên của Thiên đạo.

Vào lúc này, ánh mắt Lục Thanh nhìn về phía người trung niên đang gầy đàn. Trong sáu dây đàn khác nhau thì hắn đang gảy đàn màu hồng.

Chẳng lẽ, Lục Thanh nhanh chóng nhìn qua năm dây đàn khác, nhưng còn chưa kịp nghĩ thì người trung niên đã tấn công.

“Vù...”

“Vù...”

“Vù...”

Tiếng Kiếm Cương xé gió hòa với nhau. Bằng mắt thường có thể thấy được nơi Kiếm Cương đi qua, không gian trở nên rung động. Lục Thanh biết cho dù là thanh kiếm cửu phẩm, rơi vào đó cũng phải nát vụn. Kiếm Cương được bọc bởi ngọn lửa, bắn thẳng về phía đỉnh đầu lão nhân.

Trên mặt có một vầng ánh sáng trắng nhạt. Đối diện với Kiếm Cương công kích của người trung niên, mặc dù nét mặt lão nhân vẫn bình thản, nhưng ánh mắt lại hết sức ngưng trọng. Lão rút từ sau lưng một thanh trường kiếm màu xanh nhạt, bên trên có một vầng ánh sáng vàng đại biểu cho thần kiếm cấp Kim Thiên. Trên thân kiếm còn có một vầng huyết quang màu hồng.

Nhưng từ trên ánh sáng đỏ như máu đó Lục Thanh lại không hề cảm thấy một mùi tanh của máu. Ngược lại, nó khiến cho máu huyết trong cơ thể hắn phản ứng, chảy cuồn cuồn trong mạch máu, xuyên qua lục phủ ngũ tạng. Một cảm giác sợ hãi bất chợt xuất hiện trong lòng hắn.

- Thanh kiếm này có tên là Bích Huyết. Lấy máu huyết của người có tâm lòng trung, chém hết người bất trung bất nghĩa trong thiên hạ. - Lão nhân hét lớn một tiếng, một luồng khí chính trực chợt bộc phát với khí thế mạnh mẽ.

Đồng thời, trong mắt lão nhân xuất hiện một sự uy nghiêm. Thứ uy nghiêm đó giống như con mắt quan sát, đánh giá thiên hạ. Những con sấm chợt xuất hiện, nổ ầm ầm đón tiếp tâm ý của lão nhân.

- Phù! - Từ trong miệng lão nhân, một ngụm rượu phun thẳng vào thanh thần kiếm Bích Huyết trên tay.

“Xoẹt...”

Ánh sáng màu đỏ từ trên thần kiếm chợt tỏa ra chói lọi.

Vung kiếm chém xuống. Trong nháy mắt thần kiếm Bích Huyết đã phát ra mười đạo Kiếm Cương trắng đục. Kiếm Cương như xuyên qua không trung, biến hóa một cách tự do khiến cho người ta không nắm được quỹ tích. Trong chớp mắt, chúng liền đón lấy mười đạo Âm Sát kiếm cương của người trung niên.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

166. Chương 59 Cuộc Chiến Tuyệt Đỉnh (hạ)

Trước luồng kiếm ý mang theo khí thế ngay thẳng của lão nhân, Lục Thanh cảm thấy bản thân thật nhỏ bé. Nghĩ tới Phong Lôi kiếm ý của mình, mặc dù cũng rất mạnh nhưng so với kiếm ý chính trực của Kiếm Hoàng chẳng khác nào đom đóm so với trăng rằm.

Vào lúc này, cho dù kiếm ý của lão nhân không hướng về phía hai người, nhưng Lục Thanh vẫn cảm thấy linh hồn run rẩy. Trong Thức Hải, dòng khí thần thức vẫn xoay tròn dường như bị áp chế, ánh sáng của nó trở nên ảm đạm. Luyện Hồn quyết vận chuyển không còn tác dụng.

“Bụp...”

“Bụp...”

“Bụp...”

Như tiếng những bọt nước nổ tung, Kiếm Cương trắng như sữa chuẩn xác đánh trúng từng đạo Âm Sát kiếm cương được bao bọc trong ngọn lửa. Cả hai loại Kiếm Cương cùng vỡ nát, hóa thành những điểm sáng màu đỏ hoặc màu trắng, nhưng không hề có một làn khí nào xuất hiện.

Lực không chế Kiếm Nguyên thực là đáng sợ.

Một tia sáng chột lóe lên trong mắt, hai bàn tay người trung niên bao phủ bởi Âm Sát kiếm cương nhanh chóng gậy lên hai dây đàn màu vàng và màu xanh:

- Thương Kim thức và Giác Mộc thức.

“Vù...vù..”

Tiếng đàn tản ra xung quanh, vượt qua hai người Lục Thanh tiếp tục lan rộng.

“Ầm...”

Trong ánh mắt hoảng sợ của Lục Thanh, mặt hồ rộng vài dặm xung quanh trấn Trấn Đồng chợt xuất hiện con sóng cao mười trượng, lật sập mấy chiếc thuyền đánh cá vừa mới đi qua. Thuyền phụ bắt chợt rơi xuống nước, vừa vui mừng vừa sợ hãi khi phát hiện ra trên mặt hồ có rất nhiều cá. Ngay lập tức, mọi người lao vào tranh cướp.

Đồng dạng, sau khi người trung niên gậy dây đàn, hai loại khí hệ Mộc và hệ Kim nhanh chóng hội tụ. Một đạo Âm Sát kiếm cương dài bốn, năm mươi trượng được bao phủ bởi khí hệ Mộc nhanh chóng xuất hiện, che khuất bầu trời trên đỉnh tháp.

- Vẫn chưa từ bỏ ý định. Xuất cả ngũ hành ra đi. Nếu chỉ như thế thì người còn lâu mới làm gì được ta. Hạo Nhiên Kiếm Cương! Tụ! - Lão nhân quát khẽ một tiếng, Thần kiếm Bích Huyết trong tay tỏa ra ánh sáng chói mắt. Lục Thanh nhướng mày. Hắn có thể cảm nhận được trong cơ thể lão nhân, một thứ hơi thở cứng rắn nhanh chóng hội tụ. Một nửa trong số đó là của bản thân lão nhân, một nửa khác đến từ ngọn tháp Thủy Vân.

Từ trong làn hơi thở đó, Lục Thanh cảm nhận được một thứ chính trực. Chẳng lẽ Kiếm Cương của Tửu Kiếm Hoàng tu luyện chính là sự chính trực? Lục Thanh sửng sốt, không ngờ được một thứ như vậy lại có thể hóa thành lực lượng để tu luyện.

Vào lúc này, Lục Thanh càng thêm tò mò đối với nhân đạo. Như Hạo Nhiên Kiếm Cương của lão nhân mệnh mệnh như biển rộng, không hề kém với kiếm giả Thiên Đạo hội tụ oai linh của trời đất. Hơn nữa, bên trong làn Kiếm Cương của lão còn đậm một thứ tình cảm con người khiến cho Lục Thanh cảm thấy thân cận. Đồng thời, máu huyết trong người hắn cũng chảy nhanh hơn.

Mà vào lúc này, quanh thân thần kiếm Bích Huyết được bao phủ bởi một đạo Hạo Nhiên Kiếm Cương dài bảy mươi trượng màu trắng sữa. Đồng thời, khi Kiếm Cương của lão nhân hội tụ, từ ngọn tháp Thủy Vân cũng tỏa ra những tia sáng trắng.

Trên trấn, một số văn sĩ đang hành tẩu trên đường hay đang nhàn nhã đọc bút ký đều mở to mắt, sợ hãi nhìn về phía ngọn tháp Thủy Vân. Tất cả đều lảo đảo, như không thể tin vào mắt mình.

- Sao lại như vậy? Cuối cùng thì vị đại học sĩ nào giảng lâm mà có thể làm cho Hạo Nhiên chính khí tích đọng cả ngàn năm tỏa ra như vậy? - Bên những cánh cửa sổ của lầu Bát Tiên, một vài vị văn sĩ già run rẩy đứng thẳng lên, nét mặt có một sự sùng kính.

Trên đỉnh tháp, người trung niên mặt áo xanh kinh ngạc:

- Mới nửa năm không gặp mà người lại có thể có được Hạo Nhiên Chính khí lớn như vậy.

Ánh mắt có chút lạnh nhạt, từ trong đôi mắt của lão nhân lóe lên tia sáng, Kiếm Cương cũng bắt đầu chuyển động:

- Làm thiện chính là nuôi dưỡng hạo nhiên chính khí của bản thân.

Âm thanh như tiếng sấm vọt lên tận chín tầng trời. Nhất thời, khí thế của người thanh niên áo lam bị đẩy xuống dưới.

“Vù...”

Hơn mười đạo Hạo Nhiên Kiếm Cương chẳng hề để ý tới Âm Sát Kiếm Cương nhiều hay ít, có bao nhiêu khí hệ Mộc và hệ Kim, cứ thế lao tới, va chạm trực tiếp với nhau.

“Ầm...”

“Ầm...”

“Ầm...”

Những tiếng động kịch liệt vang lên. Khoảng không trong phạm vi mười trượng trên đỉnh tháp, một vòng khí vô hình khuếch tán ra xung quanh. Nơi dòng khí đi qua, không trung tiếp tục có những gợn sóng.

“Uỳnh...”

Trong ánh mắt kinh hãi của hai người Lục Thanh, gợn sóng đánh lên cái đài tế trời đất, tổ tiên của trần Trần Đồng. Chỉ trong chớp mắt, một phần hơn mười trượng của tế đàn biến thành bột phấn, bay mù mịt khắp trời đất.

Khí thể của lão nhân và người trung niên tiếp tục tăng lên. Những âm thanh xé gió cùng với Hạo Nhiên Chính Khí màu trắng sữa so đấu với nhau ở độ cao mấy trăm trượng trên bầu trời. Trong phạm vi vài dặm không hề có một gợn mây, chỉ nghe thấy những tiếng sấm ầm ầm vang lên liên tục.

Rắc...rắc...

Dưới sự so đấu khí thể của hai người, đỉnh tháp làm bằng gỗ lim cứng rắn xuất hiện mấy vết nứt dài một trượng. Mà hai người lão nhân cũng từ từ bay lên cao hơn đỉnh tháp khoảng mười trượng.

Hai người Lục Thanh thở phào một cái. Nói thật, dù khí thể của hai người kia chỉ lướt qua hai người, nhưng đứng gần như vậy, tinh thần của họ vẫn như có một tảng đá đè nặng, hết sức khó chịu.

Hai người cũng biết, đó là do Kiếm Nguyên của hai người kia xuất hiện, lại tản mát ra hơi thở của đại sư gây ra. Bây giờ, khoảng cách giãn ra xa khiến cho hai người nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Đứng trên không, trên mặt người trung niên xuất hiện một vầng Âm Sát kiếm cương vô hình, nói:

- Ngũ hành tề xuất ta mới luyện được chưa lâu. Lão tửu quỷ nhớ cẩn thận.

Nghe thấy lời nói của người trung niên, ánh mắt lão nhân trở nên ngưng trọng. Hiển nhiên, lão biết uy lực khi ngũ hành cùng hiện mà người thanh niên nói như thế nào.

- Ngũ Hành Tề Xuất? - Nghe thấy lời nói của người trung niên, ánh mắt Lục Thanh ngơ ngác.

- Ngũ Hành Tề Xuất ta cũng không hiểu nhiều lắm. - Liên Tề đứng bên mở miệng:

- Chỉ nghe sư phụ nói thì hình như nó có một chút liên hệ với việc tương sinh tương khắc trong ngũ hành của Thiên đạo.

- Ngũ hành tương sinh, tương khắc? - Lục Thanh nghĩ tới một chuyện gì đó rồi gật đầu. Ánh mắt hai người lại nhìn về phía cuộc chiến.

Chỉ thấy người trung niên hú lên một tiếng thật dài. Mấy ngón tay thon của hắn xuất hiện vô số ảo ảnh. Đồng thời, một làn kiếm ý chết chóc bộc phát. Hai ngón tay hắn gảy lên cả năm dây đàn có màu tượng trưng cho ngũ hành. Những tiếng đàn vang lên một cách dồn dập, trong nháy mắt truyền khắp trong phạm vi mười dặm. Những nơi tiếng đàn đi qua, một số những con chim ở nơi đó không chịu nổi, thân mình phình to rồi thành linh nổ tung.

Nương theo Kiếm ý chết chóc đó, năm đạo Kiếm Cương với những màu sắc tượng trưng cho ngũ hành ngưng tụ trên không trung. Nóng rực của lửa, mạnh mẽ của Kim, nặng của Thổ, mềm mại của hệ Thủy và liên miên của hệ Mộc. Năm đạo Kiếm Cương xuất hiện theo một thứ tự nào đó.

- Hợp! - Người trung niên áo xanh chợt quát, năm đạo Âm Sát kiếm cương được bao bọc bởi năm loại khí ngũ hành liền ngưng tụ. Trong phút chốc một trận cuồng phong từ vị trí của người trung niên tản ra xung quanh.

Ngay lập tức, một tiếng kiếm ngân chợt vang lên. Rồi trong ánh mắt khiếp sợ của hai người Lục Thanh, một thanh Kiếm Cương rộng năm, sáu trượng, dài sáu mươi trượng hình thành. Bên trên nó có ánh sáng

của ngũ hành bao phủ. Âm Sát kiếm khí nguyên bản liên tục chấn động rồi phân tán thành vô số điểm sáng, di chuyển theo một quỹ tích kỳ dị, tuần hoàn từ đầu đến cuối Kiếm Cương.

Đồng thời, một luồng khí thể còn mạnh hơn trước mười lần bộc phát khiến cho cả trấn Trần Đồng bắt đầu run rẩy. Tất cả mọi người đều thấy được trên bầu trời của tháp Thủy Vân như bị tách ra thành năm màu.

Bên ngoài trấn Trần Đồng, bốn gã Kiếm Khách không đoán được người nào xuất hiện trên đỉnh tháp.

- Kiếm Cương! Đó là Kiếm Cương. - Nhưng tiếng hô lớn liên tiếp vang lên. Mấy trăm kiếm giả nhìn về phía hai cái chấm đen bên trên tháp Thủy Vân mà hoảng sợ. Cơ bản, bọn họ không nghĩ ra ngày hôm nay lại được chứng kiến hai đại sư cảnh giới Kiếm Hồn quyết đấu.

Trên đỉnh tháp Thủy Vân, hai người Lục Thanh ngồi xuống. Kiếm Chung trong cơ thể phun ra Kiếm Nguyên rồi lại nuốt vào. Hai người giữ vững tinh thần, ngăn cản sự ảnh hưởng do hai luồng Kiếm Ý va chạm trên bầu trời. Trong ánh mắt hai người, một đạo Âm Sát kiếm cương lẫn cả khí của ngũ hành, với khí thể hủy thiên diệt địa đâm về phía lão nhân.

Xung quanh đạo Kiếm Cương là một vàng sáng năm màu rất dày. Nó đi tới đâu khiến cho không khí chấn động đến đó. Từng gợn sóng nối tiếp nhau xuất hiện. Không khí bị ép mạnh, như một bức tường lao về phía lão nhân.

“Uỳnh...”

Bức tường khí lướt qua đỉnh tháp, một đoạn mây trượng bị thổi bay, hóa thành những mảnh gỗ vụn rơi lả tả xuống đất.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

167. Chương 60 Ngũ Hành Kiếm Cương! Lượng Thiên Kiếm Xích!

Một thức Ngũ Hành Tề Xuất với uy thế tuyệt luân của người trung niên, cùng với tiếng đàn chết chóc tràn ngập không gian như đang nhằm vào linh hồn của đối phương khiến cho khí thể bị lão nhân đoạt đi trước đó từ từ quay lại.

- Tốt! - Đối mặt với một đạo Kiếm Cương đó, lão nhân hét lớn một tiếng. Thần kiếm Bích Huyết trong tay nhanh chóng huy động. Mỗi đường kiếm đều hết sức huyền ảo, nặng nhẹ tự nhiên. Cho dù hai người Lục Thanh đều mở to mắt ra nhìn nhưng do cảnh giới kiếm pháp kém quá nhiều nên chỉ thoáng thấy một chút dấu vết mà thôi.

Nhưng cho dù như vậy thì chỉ cần cảm thụ cũng giúp cho hai người thu được rất nhiều điều bổ ích. Ngồi xếp bằng trên mặt đất, Lục Thanh thậm chí còn cảm thấy bản thân vốn ngừng lại trong cảnh giới Cử Khinh Nhược Trọng cũng bắt đầu nhúc nhích. Mặc dù mức độ không phải lớn, nhưng hẳn vẫn cảm nhận rất rõ.

- Hay cho chiêu Ngũ Hành Tề Xuất. Liên lão tiểu tử! Người cùng tiếp một chiêu Lượng Thiên Chính Kiếm của ta. - Lão nhân chợt cắn lưỡi phun một chút máu lên thanh thần kiếm Bích Huyết. Nhận được giọt máu đó, ánh sáng của thanh thần kiếm liền trở nên chói mắt. Đồng thời, ngay cả tháp Thủy Vân cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Mỗi một phiến ngọc thư cũng đều tản mát ra ánh sáng màu trắng sữa.

“Vù...”

“Vù...”

“Vù...”

Khí thể của lão nhân tăng vọt. Từ trên mỗi tấm ngọc thư, ánh sáng màu trắng sữa bắn ra, hội tụ trước mặt lão nhân.

- Lượng Thiên Kiếm Xích!

Một thứ uy nghiêm tản ra xung quanh khiến cho Lục Thanh khiếp sợ. Lượng Thiên Kiếm Xích! Chiêu kiếm bá đạo đúng như tên gọi, vừa có dũng khí lại vừa có sự bao dung như trời biển. Hẳn chẳng hề nghi ngờ, nếu mấy vị sư phụ cảnh giới Kiếm Hồn đại sư mà có mặt ở đây, khi nghe nói tới tên chiêu thức này chắc chắn đều tức giận mà rút kiếm. Mặc dù tu vi cảnh giới của bọn họ dường như còn chưa đủ.

Tuy nhiên, trong lòng Lục Thanh lại xuất hiện một thân hình già nua, cô độc. Lão nhân Kiếm Hoàng mà hắn từng gặp một lần đó có lẽ có thể tranh cao thấp với hai người này.

Mặc dù những suy nghĩ đó diễn ra rất nhanh, nhưng tinh thần Lục Thanh vẫn tập trung quan sát hai người trên đỉnh tháp. Tiếng quát uy nghiêm của lão nhân vang khắp mười dặm. Hạo Nhiên Chính Khí cũng hội tụ tới thân thể lão nhân.

Một đạo Hạo Nhiên kiếm ý mạnh hơn trước rất nhiều chợt bộc phát. Đồng thời, thanh kiếm trong tay lão nhân cũng bắt đầu thi triển.

“Xoẹt...”

“Xoẹt...”

“Xoẹt...”

Trên thanh thần kiếm Bích Huyết vào lúc này cũng được bao phủ bởi một vầng Hạo Nhiên kiếm cương rất dày. Vô số đạo Hạo Nhiên kiếm cương bắn ra ngoài, mỗi một đạo dài hơn sáu mươi trượng, rộng mấy trượng. Chỉ trong nháy mắt, tất cả những đạo Hạo Nhiên Kiếm Cương đó theo một quỹ đạo huyền ảo dung hợp lại với nhau, tạo thành một thanh Hạo Nhiên kiếm rộng chín trượng, dài bảy mươi trượng. Một luồng chính khí chợt bao phủ khắp cả trấn Trấn Đồng.

- Hả...

- Ghê thật!

Đang ngồi xếp bằng, Lục Thanh biến sắc. Ánh mắt hắn nhìn quanh trấn Trấn Đồng liền phát hiện ở vài nơi chợt tản ra một mùi máu rất đậm, khiến cho cả trấn hỗn loạn.

- Huyết Sát kiếm khí! - Lục Thanh bàng hoàng. Cái đám người trong Sát Bảng của Sinh Tử môn này không chỗ nào là không có. Nhưng đến lúc này, Lục Thanh cũng hiểu rõ, Tửu Kiếm Hoàng tu luyện Hạo Nhiên kiếm cương, tiếp đón chính là Hạo Nhiên chánh khí. Mặc dù không biết Hạo Nhiên chính khí có tồn tại trong trời đất hay không, nhưng sự thật đang diễn ra trước mắt khiến cho hắn không thể không tin.

Mà Sinh Tử môn tu luyện kiếm đạo giết chóc. Lấy giết chóc để bước vào kiếm đạo, không phân biệt thiện ác tất nhiên là không thể chịu nổi Hạo Nhiên Chính Khí bộc phát như vậy. Lần này, động tác của tửu Kiếm Hoàng đã giúp cho trấn Trấn Đồng lòi ra chỗ ẩn nấp của mấy con chuột.

Sau khi nhìn quanh một vòng, ánh mắt Lục Thanh lại nhìn về trận đấu. Trong nháy mắt khi Lượng Thiên Kiếm Xích của lão nhân hình thành, trên bầu trời tháp Thủy Vân không gian phát ra những tiếng rít. Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng hai người Lục Thanh vẫn có thể nghe được.

Ở độ cao mấy trăm trượng, vào lúc này Phong Lôi hội tụ tạo ra những tiếng nổ âm ầm.

“Vù...”

Lượng Thiên Kiếm Xích chém xuống, mang theo Hạo Nhiên kiếm cương cắt nát không khí. Không khí giao động mạnh phát ra những tiếng rít. Một làn gió nhẹ từ trong không trung chợt tản ra xung quanh. Lục Thanh biến sắc, phát ra một vầng Phong Lôi kiếm khí rộng hai trượng, bảo hộ hắn vào Liên Tề.

“Uỳnh...”

“Uỳnh...”

Một trận cuồng phong đánh lên bề mặt Phong Lôi kiếm khí khiến cho nó rung chuyển, đồng thời Lục Thanh cũng phải lùi hai bước, trong lòng cảm thấy khiếp sợ. Ở đây mà còn có uy lực như vậy thì hẳn có thể tưởng tượng được trên bầu trời kia hai đạo Kiếm Cương che phủ bầu trời có uy lực như thế nào.

Có thể chưa tới mức bổ đôi quả núi, nhưng nếu biến quả núi thành một quả đồi là chuyện có thể.

“Đinh..”

Không hề có một tiếng nổ phát ra như trong tưởng tượng. Hai thanh kiếm va chạm với nhau, phát ra một tiếng động nhỏ.

Mới đầu còn chưa có gì xảy ra. Tuy nhiên tiếng động vẫn không tắt mà bắt đầu tăng dần lên. Chưa tới một nhịp hô hấp, tiếng kiếm ngân xông thẳng lên tới tận trời xanh. Trong trấn Trấn Đông, tất cả những thanh kiếm nhất phẩm, nhị phẩm trong nháy mắt gãy làm đôi. Những thanh kiếm tam phẩm phát ra tiếng rung mạnh. Chỉ có những thanh kiếm tứ phẩm trở lên mới không hề bị ảnh hưởng.

Trên tháp Thủy Vân, hai người Lục Thanh kinh hãi nhìn cảnh tượng trên bầu trời. Nơi Kiếm Cương nằm màu và Lượng Thiên kiếm xích va chạm, vô số vòng sóng không khí tản ra xung quanh giống như mặt biển.

Mặt biển không khí đó nhanh chóng tản ra...

- Lão tửu quỷ! Chạy nhanh. - Trong không trung, người trung niên quát lớn. Lão nhân cũng biến sắc. Gần như cùng một lúc cả hai người xuyên qua không trung, trong nháy mắt đã tới bên cạnh hai người Lục Thanh.

Trong ánh mắt hoảng sợ của hắn, lão nhân vỗ nát Phong Lôi kiếm khí hộ thân của hắn rồi cùng với người trung niên, mỗi người xách một người bắn nhanh ra ngoài trấn. Tốc độ của Kiếm Hoàng vượt xa sự tưởng tượng của Lục Thanh. Chỉ trong vòng hai nhịp hô hấp đã cách hồ Hỉ Thuộc vài dặm.

Lục Thanh và Liên Tề nhanh chóng nhìn về phía ngọn tháp. Lúc này, vòng sóng khuếch tán ra xung quanh. Mặc dù chỉ theo chiều ngang nhưng do tháp Thủy Vân quá gần nên bắt đầu từ đỉnh tháp cùng với hai tầng tám, chín bị nó làm cho nát bấy.

“Đó là cái gì?”

Mặt biển không khí khuếch tán cực nhanh khiến cho trong phạm vi mười dặm không còn một bóng mây. Tất cả đều bị nó nuốt chửng. Vào lúc này, nơi ngũ hành Kiếm Cương và Lượng Thiên Kiếm Xích hiện ra một điểm nhỏ màu đen.

Lục Thanh kinh ngạc, không hiểu điểm đen đó là cái gì. Hắn có thể cảm nhận được từ điểm đen một lực hút rất mạnh mà hắn chưa hề gặp phải. Điểm đen đó gần như hút tất cả ánh sáng vào bên trong.

Trong khoảng khắc điểm đen xuất hiện, bất luận là ngũ hành Kiếm Cương hay Lượng Thiên Kiếm Xích cũng đều phát ra những tiếng rít. Nguyên khí trong trời đất ở xung quanh rung chuyển, rồi biến thành một cơn lốc nguyên khí. Nhưng vừa mới hình thành nó cũng phát ra những tiếng rít, giống như bị một thứ gì đó lôi kéo nó liên tục về phía điểm đen to bằng cái đầu người.

Trong khoảng khắc cơn lốc tới gần, ngũ hành Kiếm Cương và Lượng Thiên Kiếm Xích phát ra một tiếng động cuối cùng rồi lóe lên một điểm sáng. Sau đó chúng bị điểm đen hút vào bên trong, không hề bỏ sót bất cứ một thứ gì.

Chỉ khoảng chừng một nhịp hô hấp, bầu trời tháp Thủy Vân chỉ còn lại điểm đen và vòng sóng đang khuếch tán. Đường như không tìm thấy thứ gì để nuốt, điểm đen chán nản từ từ thu nhỏ lại rồi biến mất. Sau khi điểm đen biến mất, mặt biển không khí cũng từ từ giảm đi, chỉ còn gợn sóng. Sau đó, không gian chỉ hơi rung động rồi trở lại bình thường.

- Đang muốn hỏi điểm đen đó là gì đúng không? - Lão nhân đang nắm lấy Lục Thanh chợt mở miệng hỏi. Hiển nhiên là lão cũng đoán được sự thắc mắc của Lục Thanh.

Lục Thanh gật đầu rồi nhìn lão nhân.

- Đó là do không gian bị vỡ mà biến thành cái lỗ không gian.

- Cái lỗ không gian? - Lục Thanh ngơ ngác. Hắn chưa từng nghe nói tới điều này.

Vào lúc này, nghe lão nhân nói cho Lục Thanh về cái lỗ không gian, nét mặt người trung niên có chút khác lạ. Nhưng như nghĩ ra điều gì đó, hắn liền mỉm cười. Còn Liên Tề đang bị hắn nắm lấy cũng vênh tai ra để nghe. Cái lỗ không gian hắn cũng nghe thấy nhưng chưa hiểu rõ. Chỉ có điều, sự phụ hắn ngại cảnh giới của hắn thấp nên vẫn không nói cho hắn nghe. Bây giờ có cơ hội, làm sao hắn chịu bỏ qua.

Nhưng hiển nhiên, ý định của hắn không thoát khỏi ánh mắt của người trung niên. Ngón tay điểm nhẹ một cái khiến cho Liên Tề sửng sốt nhưng không còn nghe thấy gì nữa. Sắc mặt hắn trở nên đau khổ. Liên Tề biết đó là do sự phụ phong bế thính giác của mình. Ánh mắt hắn có chút cầu khẩn nhìn người trung niên, nhưng không hề được đoái hoài. Ánh mắt người trung niên lúc này đang bình tĩnh nhìn về phía hai người Lục Thanh.

Thở dài một cái, Liên Tề cũng nhìn về phía Lục Thanh, ánh mắt có chút hâm mộ, không còn sự lạnh nhạt và bình tĩnh như ở tháp Thủy Vân.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

168. Chương 61 Trần Ai Lạc Định

” Động Hư Không Gian (cái lỗ không gian) là một thế giới đen tối có rất nhiều không gian loạn lưu. Đó là một thế giới kì diệu. Trong truyền thuyết, ở trong đó có rất nhiều bảo vật quý hiếm, tài liệu trân quý để rèn Thần Kiếm. Nhưng để đi vào Động Hư Không Gian, ít nhất thì phải có tu vi Kiếm Hoàng như chúng ta. Đạt tới cấp độ Kiếm Hoàng giống chúng ta, thì có thể sử dụng lực lượng mạnh mẽ để mở ra Động Hư Không Gian.”

“Nhưng mà có thể thực sự tự do tung hoành trong đó thì phải đạt tới Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách mới được. Nguyên nhân là vì trong Động Hư Không Gian có các loại lực lượng rất mạnh, vô cùng hỗn loạn, cho nên Động Hư Không Gian cũng rất bá đạo. Chỉ cần chúng ta phá mở ra, thì Động Hư Không Gian sẽ hút tất cả những thứ ở gần, cho đến khi lực lượng phá vỡ nó yếu bớt đi, mới chậm rãi biến mất.”

Nét mặt không dấu được sự kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Lục Thanh nghe được đến Động Hư Không Gian. Phải sau một lúc, hắn mới có thể bình tĩnh được. Qua lời nói của lão nhân thì muốn tiếp xúc đến Động Hư Không Gian, ít nhất cũng phải là Kiếm Hoàng mới được. Hắn ư! Còn kém quá xa.

Bất quá lập tức, trong mắt Lục Thanh xuất hiện một sự tin tưởng mãnh liệt. Hắn tin chỉ cần hắn nỗ lực cố gắng, nhất định một ngày nào đó hắn cũng sẽ đạt tới độ cao như vậy. Bởi hắn có nhiều cái để dựa vào. Không nói đến bản thân tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy, Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch phụ trợ, hắn còn có Diệp lão đang ngủ say trợ giúp hướng dẫn. Được trợ giúp nhiều như vậy, mà hắn còn không đạt được đến cảnh giới Kiếm Hồn, thì chính hắn cũng phải khinh thường bản thân.

Mà nhìn thấy biến hóa của Lục Thanh, trong mắt lão đầu có sự khen ngợi. Lúc này, người trung niên mở miệng nói:

- Tiểu huynh đệ! Chúng ta phải đi rồi. Đạo chơi đến tận đây, cũng không còn thời gian nữa. Nếu có duyên chúng ta sẽ còn gặp lại.

Người trung niên vung tay giải khai cấm chế cho Liên Tề, Liên Tề nhìn về phía Lục Thanh, trong mắt lóe ra ánh sáng, mở miệng nói:

- Lục huynh! Sau này, chúng ta sẽ còn gặp lại. Thất bại ngày hôm nay, Liên mỗ nhất định sẽ tự mình đòi lại.

Thanh âm Liên Tề trầm trọng, nét mặt chân thành cùng ý chí chiến đấu bừng bừng khiến cho Lục Thanh hơi sửng sốt, lập tức cũng ôm quyền nói:

- Tử Hà tông Lục Thanh, tùy thời xin đợi!

- Tốt! - Lão đầu quát lên một tiếng. Giống như đã có trao đổi trước cùng người trung niên mặc áo xanh liền lấy ra một Tử Kim ấn. Trong tay người trung niên mặc áo xanh là một chiếc đàn cổ hình dạng nhỏ nhắn, nhìn giống hệt Lục Chỉ Cầm kiếm vừa sử dụng, mà của lão đầu là một thanh tiểu kiếm kiếm ấn. Hai người cùng đưa Tử Kim ấn cho Lục Thanh.

- Về sau tiểu huynh đệ tới Cầm Kiếm Tông của ta, chỉ cần đưa ra cầm kiếm ấn này, sẽ không ai làm khó. Sẽ có người đưa người đi tới gặp ta. Tiểu huynh đệ hãy giữ thật tốt.

Gật gật đầu, lão đầu nói tiếp:

- Đến Hạo Nhiên Tông ta cũng giống như thế. Tuy rằng chúng ta tu luyện Thiên Nhân hai đạo khác nhau, nhưng Hạo Nhiên Tông vẫn hoan nghênh Kiếm Giả có nhiệt huyết và đầy chính khí như ngươi. - Nói xong, lão đầu liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái, ánh mắt giống như muốn đâm vào trong linh hồn của hắn.

Ánh mắt thần nhiên, đang ở trong không trung nên không thể hành lễ, Lục Thanh chấp tay nghiêm mặt nói:

- Vãn bối tạ ơn hai vị tiền bối đã ưu ái.

Lão đầu cùng người trung niên mặc áo xanh liếc nhìn nhau.

- Vậy sau này còn gặp lại !

Lập tức, Lục Thanh liền cảm thấy trên người chợt có một luồng Kiếm Nguyên nhu hòa, nâng thân thể hắn lên, bay về phía bờ hồ Hỉ Thước ở ngoài trấn Trấn Đồng .

- Nhìn kìa ——

- Là Lục hộ pháp!

Bốn gã Kiếm Khách dẫn dắt đám Kiếm Giả đứng ở bên ngoài Trấn Đồng trấn. Bọn họ cũng thấy rõ ràng ba người người trung niên mặc áo xanh đi cùng với Lục Thanh. Bất quá bởi vì bốn người bay rất cao, lại thêm tiếng gió thổi vù vù, cho nên không ai nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ. Bằng không giờ phút này thái độ đối với Lục Thanh sẽ khác hẳn.

Rơi xuống dưới đất, Lục Thanh bị đông đảo Kiếm Giả vây quanh.

- Lục hộ pháp! Không biết người cùng với Nhân đạo ma sư quyết đấu là vị đại sư của tông môn nào? - Một gã Kiếm Khách nói thẳng vào vấn đề, trên mặt đầy sự mong đợi.

Tuy rằng không biết vì cái gì mà vị đại sư kia lại có thể đồng thời vận dụng Ngũ Hành Kiếm Cương, nhưng là từ dư thế của trận chiến, bọn họ cũng phỏng đoán được đó phải là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn ra tay. Vì vậy, bọn họ cũng không có nghiên cứu quá nhiều chi tiết.

Mà Lục Thanh nghe vậy cũng sửng sốt, không nghĩ tới bọn họ lại nói người trung niên mặc áo xanh trở thành Thiên Đạo đại sư. Nhưng cũng khó trách, Lục Chỉ Cầm Kiếm thật sự quá mức quý dị. Với kiến thức của những người này cùng với lý giải đối với Hành Chúc lực, thật sự là khó có thể hiểu được. Nhưng cái cách bọn họ gọi Tửu Kiếm Hoàng cũng khiến Lục Thanh có chút sửng sốt. Nhân Đạo ma sư? Lục Thanh không nghĩ tới đối với Nhân Đạo đại sư, những người này còn có xưng hô như vậy.

Bất quá này đó cũng không phải chuyện của hắn, Lục Thanh cũng không nói ra, mở miệng nói:

- Không biết! Tiền bối kia cũng không nói cho ta biết.

Kiếm Khách kia muốn nói lại thôi, một gã Kiếm Khách khác bên cạnh lại hỏi:

- Không biết là Thiên Đạo đại sư chúng ta thắng, hay là Nhân đạo ma sư thắng?"

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói:

- Bọn họ cũng không phân thắng bại."

Nghe được Lục Thanh nói như vậy, mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, lại có kiếm giả mở miệng nói: "Không biết Lục hộ pháp cùng với tên nhân đạo kia thắng bại như thế nào?"

Lục Thanh nhướng mày, tuy rằng hắn có thể lý giải tâm lý chung của kiếm giả. Nhưng là những câu hỏi liên miên không dứt, lại không có chút bận tâm đến xem hắn có thương tích gì không, thật sự khiến hắn có chút phản cảm.

Xoay người rời đi, Lục Thanh lãnh đạm nói:

- Thắng nhỏ mà thôi. - Tuy rằng có chút không vui, nhưng nghĩ đến danh dự tông môn, hắn vẫn trả lời những người đó.

Theo thân hình Lục Thanh rời đi, đám kiếm giả liền xông xáo. Tuy rằng Lục Thanh vì bọn họ giành được thắng lợi, nhưng không thể nghi ngờ cũng làm mất đi thể diện của bọn họ. Lại nói tiếp, Trần Đồng trấn là vùng mà ba tông liên hợp cùng xây dựng, hiện giờ bọn họ lại cần một người của tông khác đến thay bọn họ chiến đấu. Tuy rằng cùng là tông môn Thiên Đạo, nhưng không ai cho rằng đây là một kiện vinh quang. Có vài người còn để ở trong lòng, nhưng một số nóng nảy không cách nào khống chế được miệng của mình:

- Người này nghĩ mình là ai vậy? Sao nói đi là đi, không thèm để ý mặt mũi mọi người?

- Thanh niên còn trẻ tuổi, vẫn là quá mức kiêu ngạo.

Nguyên bản Lục Thanh đang rời đi đột nhiên dừng lại. Một lần Phong Lô Kiếm Ý cuồng bạo hóa thành hai đạo bắn đi rất nhanh. Nhất thời, hai người vừa mở miệng cảm thấy trong một khắc giống như lâm vào giữa cuồng phong, Kiếm Ý trong nháy mắt chế trụ Kiếm Nguyên trong cơ thể hai người. Trong lòng giống như có một tòa núi lớn đè lên khó chịu, mồ hôi không ngừng chảy ra từ trên mặt hai người.

- Các người làm sao vậy? - Kiếm giả ở bên cạnh chú ý đến hai người đều sửng sốt. Hai người này tuy rằng không phải tiên thiên Kiếm Khách, nhưng đều có tu vi Kiếm Giả trung thiên vị, lệ thuộc Phù Vân tông, tại Trần Đồng trấn cũng rất có thanh danh.

Nhưng là Phong Lô Kiếm Ý của Lục Thanh chỉ nhằm vào hai người. Nếu hắn không muốn, thì những người khác cũng không cảm giác được.

Ngay tại thời điểm, người bên cạnh định đỡ hai người đó, bỗng sau lưng hai người, hai thanh kiếm tứ phẩm đột nhiên phát ra một tiếng động, rồi gãy thành hai đoạn. Biến hóa xảy ra thình lình khiến tất cả mọi người sửng sốt, nhưng bốn gã Kiếm Khách hiển nhiên có chút kiên thức, mơ hồ đoán được điều gì đó. Nhưng khi bọn họ quay đầu nhìn lên, Lục Thanh đã đi xa.

Mà nhìn lại hai người thì giờ phút này hơi thở suy yếu, cả người gần như xụi lơ trên mặt đất. Mặt họ tái nhợt, tâm thần rõ ràng đã bị áp bách rất lớn, sợ không có nửa tháng tu dưỡng là không thể khôi phục lại.

Sau khi được đỡ lấy, cả hai kinh hãi nhìn phương hướng Lục Thanh rời đi, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nếu vừa rồi Lục Thanh thả ra Phong Lô Kiếm Ý lâu hơn một khắc, hai người bọn họ chỉ sợ phải gặp nhau ở hoàng tuyền.

Giờ phút này, mọi người làm sao còn không biết là Lục Thanh đã ra tay. Rốt cuộc cũng không ai có gan nói thêm cái gì. Đến giờ bọn họ mới nghĩ lại, thanh niên tuần tú biểu lộ vẻ cương nghị chính là hộ pháp trẻ tuổi nhất của Tử Hà tông, có được thực lực đại thiên vị Kiếm Sư mà bọn họ không thể với tới.

Trên đường, Lục Thanh lắc lắc đầu, xem ra làm người tốt thật khó. Trên thế giới này, luôn có một ít người có thói quen ăn cháo đá bát.

Loại bỏ ý niệm ra khỏi đầu, Lục Thanh về tới lầu Bát Tiên. Lầu Bát Tiên chẳng những là tửu lâu, mặt sau cũng đồng dạng kinh doanh khách điểm. Sau khi dùng hai Tử Ngọc tệ thuê một gian phòng riêng biệt, Lục Thanh liền ở trong phòng bế quan hơn mười ngày.

Trong thời gian này, thứ nhất hắn muốn đem những thể ngộ mà hắn lĩnh hội từ cuộc chiến. Thứ hai, cũng đem dung hợp Tấn Lô Bộ cùng Phong Lô Bộ, tiến hành sửa sang lại cùng củng cố. Hiện giờ sau khi dung hợp Tấn Lô Bộ, Lục Thanh thi triển Phong Lô Bộ chẳng những có được tốc độ chuyển dịch vị trí cao, còn cực nhanh giống Tấn Lô Bộ. So với gần ba năm trước, Phong Lô Bộ cuối cùng cũng sơ bộ đại thành.

Mà đối với kiếm pháp của hai vị nhân đạo đại sư, bỏ đi cảm âm kiếm pháp của Cầm Hoàng, còn kiếm pháp của Tửu Kiếm Hoàng đã đạt tới cảnh giới Tự Hóa Kinh Trọng cực cao, tựa hồ so với Quý lão lúc trước càng thêm tinh thâm ảo diệu.

Hiện giờ Lục Thanh đã đạt tới đỉnh cao của cảnh giới Cử Kinh Nhược Trọng. Thông qua lần này quan sát đã gần bước chân vào cảnh giới mới. Trong mười ngày liên tiếp Lục Thanh mới hoàn toàn dung hợp vào trong kiếm pháp của mình, tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn đặt chân vào, nhưng Lục Thanh rõ ràng cảm thấy, chỉ cách một rào cản nhỏ là có thể thực sự bước vào. Chỉ cần lại có cơ hội, hắn có thể thuận lợi phá vỡ bình cảnh mà vào tầng cảnh giới mới Tự Hóa Kinh Trọng.

Bất Diệt Kiếm Thể

169. Chương 62 Thần Phong Ứng, Sát Khí Sơ Hiện

Ở trấn Trấn Đông hơn mười ngày, Lục Thanh mới bước ra khỏi phòng. Ra khỏi lầu Bát Tiên, Lục Thanh liền nghe được một tiếng chuông trầm vang lên. Trên đường lớn, mỗi cửa hàng đều treo lên một tấm vải trắng.

Nghe người đi đường nói chuyện, Lục Thanh cũng biết, lão Kiếm Khách Mạc Câu của gia tộc họ Mạc đã chết. Do lúc trước hắn tạm thời phong bế kinh mạch bị Kiếm Nguyên nghịch chuyển tàn phá, cho nên mới có thể chống đỡ được vài ngày.

Lắc lắc đầu, lại nhớ đến bộ dáng của Mạc Đồ. Người của gia tộc họ Mạc tính tình thật đúng là gia truyền. Mạc Câu tuổi cũng khá cao, không nghĩ tới tính tình so với Mạc Đồ còn nóng nảy hơn. Nhưng nghĩ lại thì lão Kiếm Khách cũng là vì giữ gìn danh dự của Phù Vân tông mà thôi. Chỉ có điều người như vậy phải chết, thật là làm người ta có chút tiếc hận.

Còn nghĩ đến Liên Tề, Lục Thanh cũng chỉ có thể thở dài một hơi. Người ta là công bình quyết đấu, bên mình lại có năm người, ngoại trừ một chút kiêu ngạo, hắn cũng không có cái gì sai. Huống hồ, lúc trước hắn cũng không thể ra tay giết chết Liên Tề. Hắn cũng không tin hai Kiếm Hoàng tới đúng lúc cứu Liên Tề. Rõ ràng, hai người đã sớm ẩn nấp ở một bên nhìn thật lâu, một khi hắn toàn lực đánh chết Liên Tề, chỉ sợ hắn hiện tại cũng chỉ còn lại một khối thi thể.

Ra khỏi trấn Trấn Đông, Lục Thanh thực sự tiến nhập phạm vi khu vực Phù Vân tông. Không thể không nói, Phù Vân tông có cảnh trí thật sự là đẹp hơn Tử Hà tông. Một con đường núi thẳng tắp, hai bên thanh sơn nước biếc, thời tiết sáng sủa, hương thơm thảo mộc tràn ngập cả không gian.

Bên đường, thỉnh thoảng lại có thương đội, xe ngựa đi ngang qua. Cũng có một ít kiếm giả khổ tu trong núi rừng sơn dã, bồi dưỡng tâm cảnh, lĩnh ngộ Kiếm Đạo. Những người này phần lớn là một ít Kiếm Giả đã Trúc Cơ, đang dừng ở giai đoạn khám phá bản tâm, có thể không muốn lợi dụng ảo cảnh Kiếm Trận của tông môn để đột phá, cũng có thể là do không có điều kiện. Tóm lại, dọc theo đường đi Kiếm Giả như vậy Lục Thanh cũng chỉ gặp được hơn mười người, ngoại trừ hai người hơn hai mươi tuổi, còn lại đều đã có tuổi.

Cứ như vậy, đi khoảng năm ngày, sau khi Lục Thanh đi ngang qua một hai thành trấn, cũng không có dừng lại, tiến thẳng đến thành trấn gần Phù Vân tông nhất là Thanh Hà thành. Nhưng không biết vì sao, từ khi ra khỏi trấn Trấn Đông, Lục Thanh liền cảm thấy phía sau giống như có người đang nhìn trộm mình. Bắt quả đạo cho hắn thả ra thần thức, thì cảm giác nhìn trộm lại biến mất không thấy.

Lục Thanh đương nhiên sẽ không tưởng mình có ảo giác, lập tức cẩn thận ngưng thần. Trên đường đi qua vài thành trấn, cũng không có tình huống gì xuất hiện, nhưng Lục Thanh vẫn không hề buông lỏng. Bởi cảm giác của hắn, cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm. Kiếm giả đạt tới cấp độ như hắn, rất nhiều thời điểm cảm giác được trước nguy hiểm.

Cho nên Lục Thanh không dám chậm trễ, trên đường đi luôn hết sức tập trung. Kể cả khi buổi tối ngồi xuống nghỉ ngơi, cũng đem thần thức khuếch tán, dò xét chung quanh hơn mười trượng. Chỉ cần một cơn gió thổi, một chiếc cỏ lay động liền lập tức đứng dậy, nhưng vẫn như trước không thấy kẻ nhìn trộm hiện thân.

Trên đường đi tới Thanh Hà thành, có một tòa núi lớn bị tách ra làm đôi. Nghe người đi ngang qua nói chuyện, tựa hồ là vào năm đó Phù Vân tông cảm thấy di chuyển trong khu vực tông môn khó khăn, nên phái ra mười mấy Kiếm Khách trải qua mấy năm mới mở ra được. Trong khe sâu có thể nghe được loáng thoáng tiếng Kiếm Khí. Cũng bởi vậy mà cái khe sâu này mà được kêu là Kiếm Khí hạp, trở thành địa danh nổi tiếng ở Phù Vân tông.

Cái khe ước chừng có sáu bảy trăm trượng cao, vừa bước vào bên trong một bước, Lục Thanh liền cảm nhận được ở hai bên vách núi đá loang lổ, tản ra một chút khí tức của thuộc tính. Trong đó Ngũ Hành khí đều có, còn có cả khí chân hỏa và Phong hệ. Ngoài ra còn có một cỗ khí tức thập phần quái dị, mặt trên đồng thời quần quanh Phong Hỏa nhị khí. Gió giúp sức lửa khiến cho làn hơi thở này rất mạnh và cuồng bạo.

Phong Hỏa hai thuộc tính, Lục Thanh ánh mắt ngưng trọng. Trong loại kiếm khí này có một loại thuộc ngũ hành. Nói như vậy so với kiếm khí chỉ có một thuộc tính ngũ hành thì mạnh hơn, mà so với toàn bộ kiếm khí hai thuộc tính không thuộc ngũ hành lại kém hơn một ít, nhưng cũng không phải tuyệt đối. Có một vài loại kiếm khí một thuộc tính có uy lực rất lớn. Giống như Tử Dương Kiếm Khí của Lạc Tâm Vũ, hấp thu tiếp dẫn chính là chân hỏa bá đạo nóng cháy tới cực điểm - Thái Dương Chân Hỏa.

Mà ở mặt khác, thì chính là những loại giống như Phong Hỏa Kiếm Khí, nếu thuộc tính có thể hỗ trợ lẫn nhau, uy lực sẽ không yếu hơn so với kiếm khí song thuộc tính không thuộc ngũ hành.

Đạt tới cảnh giới hiện tại của Lục Thanh, vừa bước vào trong Kiếm Khí hạp, liền cảm nhận được chung quanh có vô cùng vô tận khí của các loại thuộc tính, đây đều là do lúc trước các vị kiếm giả tiền bối mở khe lưu lại một tia dấu vết trên vách đá. Nếu không phải do có quá nhiều các loại thuộc tính, mà chỉ có một thì nơi này có thể trở thành một thánh địa để Kiếm Khách lĩnh ngộ cùng tiếp dẫn lực lượng thuộc tính cơ bản. Nhưng ngay từ đầu ai có thể nghĩ như vậy đâu?

Vừa cảm thụ các loại khí trong cốc, Lục Thanh vừa bước đi. Lúc này đã gần tối, thương đội và người đi đường đã dừng lại ở các thôn trấn, nên trong khe sâu chỉ có một mình Lục Thanh. Nơi đây rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió núi vù vù thỉnh thoảng lại thổi qua. Không biết vì sao, từ khi hắn vừa tiến Kiếm Khí hạp, cảm giác bị nhìn trộm liền biến mất không thấy. Nhưng Lục Thanh lại cảm giác tinh thần của mình so với thường ngày dao động càng mạnh thêm.

Trong Đan Điền, Phong Lô Kiếm Chung dài chín tắc tản ra ánh sáng xanh tím sắc sỡ, chợt vang lên một tiếng động nhỏ. Lục Thanh càng thêm cảnh giác. Tuy nhiên trên mặt, lại biểu hiện đang đắm chìm vào các loại thuộc tính trong Kiếm Khí hạp.

Hắn không tin kẻ nhìn trộm kia có thể ẩn nhẫn được lâu. Đi theo hắn lâu như vậy mà không muốn cướp thứ gì trên người hắn, thì chính là đến lấy tính mạng của hắn. Một khi đợi cho hắn đi qua Kiếm Khí hạp tới Thanh Hà thành, tiến nhập vào trung tâm Phù Vân tông, đến lúc đó trước mắt bao người, khẳng định sẽ không động thủ được. Nếu động thủ còn có thể dẫn Kiếm Giả có tu vi cao của Phù Vân tông tới. Cho nên cho tới bây giờ, Kiếm Khí hạp chính là nơi động thủ tốt nhất.

Hơn nữa, đối phương có thể khiến hắn cảm nhận được nguy hiểm, như vậy tu vi tuyệt đối ở trên hắn. Vì vậy mà thấy hắn đang chìm đắm trong việc cảm nhận khẳng định sẽ tin là thực. Bởi vì đối phương tuyệt đối sẽ không biết mức độ lĩnh ngộ đối với các loại thuộc tính của hắn, có thể thoát ly hấp dẫn nhanh như vậy.

Quả nhiên, ngay tại lúc Lục Thanh đi vào hơn nghìn trượng trong Kiếm Khí hạp, trên bầu trời chợt có bóng đen nhanh chóng to lên. Một tiếng rít chói tai vang lên, trong giây lát bóng đen đã đến. Đồng thời, một luồng áp lực phô thiên cái địa trên cao ép xuống.

Ánh mắt ngưng trọng, hai chân Lục Thanh sử dụng Phong Lô Bộ bước nhanh hai bước, cơ hồ trong phút chốc, hắn đã vượt qua khoảng cách năm mươi trượng trong nháy mắt.

- Oanh ——

- Oanh ——

- Oanh ——

Ở trong ánh mắt của Lục Thanh, hơn mười tảng đá lớn nặng mấy ngàn cân nện về vị trí hắn vừa đứng lúc trước, khiến mặt đất bị khoan thành một đám lỗ hổng phạm vi mấy trượng. Đá vụn bay đầy trời. Lục Thanh có thể tưởng tượng được, nếu hắn thật sự đắm chìm với các loại khí trong Kiếm Khí hạp không có tỉnh táo. Thì với phạm vi oanh kích của những tảng đá lớn thế kia, cho dù hắn vừa đột phá dung hợp Phong Lô Bộ, nếu không có chuẩn bị cũng không thể tránh được.

”Người này là tới để giết mình!” Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng, hơn nữa tâm tư đối phương rất kín đáo. Nếu là Kiếm Chủ tiểu thiên vị bình thường, cho dù là ngự không chạy trốn đều không kịp!

- Thu ——

Ngay tại trong nháy mắt, một cơn lốc mạnh đập vào mặt Lục Thanh, bụi đất nổi lên cuộn cuộn đầy trời che mất tầm mắt. Sau một tiếng kiếm minh vang đến tận trời, Lục Thanh liền tán thần thức trong làn bụi.

Hắn liền cảm nhận được luồng Tồn Phong khí đang dao động. Đồng tử co rụt lại, Lục Thanh chỉ kịp rút Luyện Tâm, mới đánh ra được đến một nửa chiêu, Phong Nhận màu xanh rợp trời đã đến gần.

- Đinh ——

- Đinh ——

Ngoại trừ số ít vài đạo Phong Nhận đánh lên thân Luyện Tâm kiếm, còn lại hơn mười đạo Phong Nhận toàn sắc bén, mũi rộng hai thước đánh lên người Lục Thanh. Lực đạo cực mạnh đánh bay Lục Thanh ra ngoài.

- Oanh ——

Thân thể lún sâu trên vách núi đá, chung quanh vô số những vết nứt giống như mạng nhện lan tràn tứ phía dài đến năm trượng.

Quát lên một tiếng lớn, từ trên người Lục Thanh, Phong Lôi Kiếm Khí xuất hiện, khiến vách núi chung quanh nhất thời vỡ vụn. Đập nát một khối đá lớn mấy trăm cân, Lục Thanh thi triển Phong Lôi Bộ đến cực hạn, trong chớp mắt xuất hiện ở độ cao ba mươi trượng trên không trung.

- Thần Phong ứng! - Lục Thanh nhìn chằm chằm về phía trước. Ở đó có một con chim ưng màu xanh đang xòe cánh rộng chừng bảy tám trượng.

Thần Phong ứng, là tam giai Linh Thú. Trong Tử Hà Linh Thú phổ có ghi lại. Nó có được thuộc tính Phong, khổng chế khí Tồn Phong trong trời đất, tạo ra Phong Nhận công kích rất mạnh, hoặc là một ít thể công mạnh mẽ khác.

Vừa mới đánh lên Lục Thanh, hiển nhiên chính là con Thần Phong ứng này. Tam giai Linh Thú, đặc biệt là có Phong hệ như Thần Phong ứng, phát ra Phong Nhận đủ để đánh tan một thanh kiếm lục phẩm. Công kích dày đặc như thế, cho dù là thanh kiếm thất phẩm, đều phải bị hao tổn. Nếu là Kiếm Sư cùng Kiếm Chủ bình thường, hẳn là phải chết.

Không dám có chút chậm trễ, Phong Lôi Kiếm Ý xuất hiện. Luyện Tâm kiếm không lồ nháy mắt tỏa ra kiếm quang xanh tím chói mắt. Đầu mũi kiếm có một đạo Phong Lôi Kiếm Khí dài chín trượng. Phong Lôi khí nhanh chóng tụ tập khiến cho Lục Thanh Phong Lôi Kiếm Khí lại tăng lên mười trượng, rộng hai thước, tạo thành hình một cây cự kiếm. Những tia Tử Điện lóe lên cùng với Tồn Phong khí ở thân kiếm hình thành những tia gió. Phong Nhận sắc bén không một tiếng động như cắt đứt không khí.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm thức thứ mười sáu: Phong Lôi Tụ.

Phong Lôi Kiếm Ý cuộn cuộn bá đạo cơ hồ khiến cho Thần Phong ứng sợ vỡ mật. Một tiếng kêu thê lương vang lên!

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

170. Chương 63: Kích Đấu, Đuổi Giết

Đối mặt với Phong Lôi Kiếm Ý mà Lục Thanh thi triển, toàn thân Thần Phong ứng đột nhiên cảm thấy căng thẳng. Bộ lông màu xanh dán chặt vào người, thân thể giống như bị rơi vào đầm lầy. Lực lượng Tồn Phong ở trong thức hải bị áp chế, không thể điều động lên được.

Lúc này, ở phía sau Lục Thanh mười trượng, đột nhiên xuất hiện một người mặc võ y màu đen, trên tay cầm một thanh trường kiếm màu hồng tím dài ba thước. Bên trên thanh kiếm bốc lên một đạo Kiếm Khí hệ Hỏa dài năm trượng. Gần như trong nháy mắt, kiếm khí đã đánh tới phía sau lưng Lục Thanh khoảng ba thước.

Trong mắt Lục Thanh chợt lóe sáng, ở giữa không trung hắn gầm lên một tiếng: “Cuối cùng thì ngươi cũng đã xuất hiện!”

Đồng thời, Luyện Tâm kiếm đang đánh về phía Thần Phong ứng bỗng nhiên đột ngột đổi hướng đánh thẳng về phía sau, đón tiếp đạo Kiếm Khí hệ Hỏa đang đánh lên.

- Oanh —

Lục Thanh bị đẩy ngược về sau, giống như một đạo lưu tinh, khảm sâu vào vách núi đến gần thước. Mà người mặc áo đen vừa đánh lên cũng lùi lại hơn mười trượng. Trên thanh trường kiếm, Kiếm Khí hệ Hỏa mơ hồ có dấu hiệu bị tán loạn.

-Phốc —

Lục Thanh phun ra một ngụm máu tươi, nhìn chăm chăm vào chỗ Thần Phong ưng đang bay lượn. Ở bên cạnh nó có một người mặc quần áo màu đen, đó là một đại hán dáng người cường tráng, trên mặt đầy râu ria, mặt hiện lên vẻ âm lãnh.

”Kiếm Chủ Trung thiên vị!” Trên người Lục Thanh, Phong Lôi Kiếm Khí phóng ra, phá tung vách núi mà đứng thẳng dậy. Sắc mặt nhìn về phía đại hán vô cùng ngưng trọng. Hiện tại, hắn còn không đủ thực lực để chống lại Kiếm Chủ trung thiên vị. Kiếm Chủ cho dù chỉ tu luyện một loại thuộc tính Ngũ Hành Kiếm Khí, khi đã trải qua nguyên khí kiếp tẩy luyện, thì Ngũ Hành Kiếm Khí đơn thuần cũng đủ để bằng được Kiếm Khí không thuộc ngũ hành chưa qua tẩy luyện. Hơn nữa, Kiếm Chủ trung thiên vị có Kiếm Nguyên thâm hậu gấp mấy lần hắn. Sự chênh lệch đó mà không phải là thứ mà Phong Lôi Kiếm Khí của hắn có thể lấp nổi.

Hơn nữa, vừa mới cùng đối phương giao thủ một kiếm, Lục Thanh cảm thấy, kiếm pháp của đối phương cũng đã đạt tới cảnh giới Cử Khinh Nhược Trọng đại thành, sinh sôi không ngừng. Mà bên cạnh hắn còn có một con tam giai linh thú Thần Phong ưng, đủ để so sánh với một Kiếm Sư đỉnh phong.

Bất quá, đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp được đối thủ có thực lực cao như vậy. Mà đây lại không phải luận bàn, mà là bị đuổi giết.

“Các hạ vì sao phải đuổi giết tại hạ? Hình như tại hạ cùng với các hạ cũng không có quen biết.” Sắc mặt bình tĩnh, Lục Thanh nói.

Cười lạnh một tiếng, đại hán cười lạnh, nói: “Ta chưa bao giờ nói cho người chết biết nguyên nhân phải chết. Tiểu tử! Người trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn chịu chết đi.”

Tiếng nói vừa dứt, trường kiếm trên tay hắn hiện lên một vầng Kiếm Khí hệ Hỏa nóng cháy, khí hệ Hỏa chung quanh tụ tập rất nhanh. Ở trên kiếm khí, có một ngọn lửa cực nóng, làm cho không khí ở chung quanh vận vẹo liên tục. Sát khí tràn ngập cả không gian.

- Hưu —

Đại hán cũng rõ ràng có được bộ pháp. Thân hình hắn hóa thành một cái bóng màu hồng, trong chớp mắt đã tới trước người Lục Thanh. Trong mắt chợt lóe lên một tia sáng, Lục Thanh vận khởi toàn bộ Kiếm Nguyên, Phong Lôi Kiếm Chủ trong khí hải phóng xuất ra vô số Phong Lôi Kiếm Nguyên, cùng đại hán tiến hành cận chiến.

Cận chiến, là thiên hạ của kiếm pháp cao thâm, Lục Thanh toàn lực thi triển Húc Nhật Thập Tam kiếm. Trên khe núi, nhất thời có những tiếng động vang lên cuộn cuộn, kiếm thức liên miên không dứt, làm cho người ta có một cảm giác tuần hoàn sinh sôi không ngừng. Mà đại hán hiển nhiên có kinh nghiệm trải qua rất nhiều cuộc chiến, tuy rằng cảnh giới kiếm pháp còn thấp hơn Lục Thanh một ít, nhưng đối với sự linh ngộ kiếm thức rõ ràng đã vượt qua Lục Thanh. Trên cơ bản, hắn đều vút bỏ tất cả chiêu thức đẹp đẽ, mỗi một chiêu kiếm đều giống như khuyết thiếu một cái gì đó, nhưng giao thủ qua mười chiêu, lại khiến Lục Thanh cảm thấy lạnh người.

Người này hình như thường xuyên chiến đấu mà luyện thành kiếm thức, chiêu thức âm hiểm luôn nhằm điểm yếu hại tấn công. Lục Thanh từ kiếm pháp của đại hán nhất thời có phán đoán, trong quá trình theo đuổi cảnh giới kiếm pháp, người này tựa hồ đã cố gắng tăng lên kiếm chiêu công kích. Thậm chí đối phương đánh ra một bộ kiếm pháp không tên làm cho hắn có cảm giác rợn tóc gáy.

Đồng thời lúc hai người giao thủ. Thần Phong ưng vẫy cánh bay lên giữa không trung, thỉnh thoảng lại phát ra một hai đạo Phong Nhận cản trở động tác của Lục Thanh. Phong Nhận tuy rằng không thể tổn thương đến Lục Thanh, nhưng lại có lực khá lớn, dễ dàng ảnh hưởng đến động tác của hắn.

Phong Lôi Bộ triển khai, xê dịch cực nhanh trong phạm vi mấy trượng. Đại hán thi triển bộ pháp cũng cực kỳ thần diệu, nhưng vẫn kém hơn Phong Lôi bộ của Lục Thanh. Sau khi đã dung hợp với Tấn Lôi bộ thì Phong Lôi bộ đã có xu thế thoát ra khỏi phạm trù địa giai. Trong phạm vi mấy trượng nhỏ, thân hình Lục Thanh giống như quỷ mị, nháy mắt biến mất, lại nháy mắt xuất hiện ở một chỗ khác. Mà trong khoảng thời gian nháy mắt này, cũng đủ cho Lục Thanh dùng để hồi phục kiếm nguyên.

Kiểm Khí hệ Hỏa của đối phương được kiếm nguyên hùng hậu chống đỡ, sắp đột phá phòng tuyến của Phong Lôi Kiếm Khí, đánh vào trong kinh mạch trên cánh tay hán.

Nhưng giờ phút này, trong lòng đại hán cũng khiếp sợ. Trừ bỏ Phong Lôi Kiếm Khí tinh thuần cùng mạnh mẽ của Lục Thanh đã vượt qua khả năng mà hán đã đoán trước, mà một thân thể cường hãn có thể so với thất bát phẩm kiếm khí cũng khiến hán có chút nghẹn họng chỉ biết nhìn trân trối. Mỗi một kiếm của hán, tuy rằng Lục Thanh đều cố gắng hết sức mới ngăn cản được. Nhưng từ trên kiếm của hán, lại truyền đến một cỗ lực lượng đến mấy ngàn cân, phối hợp với Phong Lôi Kiếm Khí, khiến Kiếm Nguyên của hán có dấu hiệu tán loạn, cánh tay phải hơi hơi run lên.

Quả nhiên không hổ là người thừa kế Phong Lôi Kiếm Khí. Trong lòng đại hán đối với Lục Thanh ở tuổi còn trẻ như vậy đã có được thành tựu như thế, cũng sinh ra ý cảm thán. Bất quá lập tức chút cảm thán đó đã bị một luồng sát khí mãnh liệt thay thế. Người này không trừ, ngày sau tất thành họa lớn! Ánh mắt của hán hán sẽ không thể sai lầm.

Sát ý sắc bén trên người đại hán không hề che dấu, nhanh chóng bộc phát ra. Kiếm nguyên hệ Hỏa bắt đầu khởi động, trong phút chốc đánh bay Lục Thanh ra ngoài.

Thân thể ở giữa không trung vừa xoay chuyển. Lục Thanh thét dài một tiếng. Luyện Tâm kiếm di chuyển theo một đạo quỹ tích kì quái. Nhất thời, Phong Lôi nhị khí rất nhanh tụ tập. Trong nháy mắt, vô số đạo Tử điện to bằng cánh tay, cùng với Phong Nhận hình thành ở trước mặt Lục Thanh. Mà Lục Thanh trên người vận khởi Phong Lôi Kiếm Nguyên phóng ra từng đạo Phong Lôi Kiếm Khí.

Trên mặt đất, đá vụn bị khí thế to lớn bao vây, trôi nổi giữa Lục Thanh cùng đại hán. Cánh tay phải Lục Thanh giống như linh xà chuyển động, cổ tay lắc nhẹ, trong nháy mắt Phong Lôi Kiếm Nguyên toàn thân đều bạo phát.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm thức thứ mười bảy: Phong Lôi Sâu Vũ!

-Hư ——

-Hư ——

-Hư ——

Mấy trăm đạo Tử Điện và Phong Nhận gần như bao phủ hơn phân nửa khe núi. Khí kinh khiến cho mặt đất xuất hiện vô số cái lỗ. Phong Lôi Kiếm Khí có Tử Điện cùng Phong Nhận tập trung đánh tới đại hán cùng với đầu Thần Phong ứng.

Đá vụn cùng bụi đất bị Tử Điện cùng Phong Nhận đánh bay loạn đầy trời, hướng thẳng về phía một người một ứng.

Trên mặt trở nên ngưng trọng, thanh trường kiếm trong tay đại hán giống như biến thành một vòng tròn đỏ đậm Kiếm Khí. Mỗi một vòng tròn kiếm khí đều ngưng tụ một vầng lửa nóng cháy. Chỉ trong thời gian một hơi thở, gần hai trăm đạo Kiếm Khí đã được ngưng tụ.

- Oanh ——

- Oanh ——

- Oanh ——

Ở giữa đại hán cùng Lục Thanh, trong phạm vi hơn mười trượng, mặt đất xuất hiện những vết nứt. Từng cái khe rãnh hiện lên hút những tảng đá vụn vào bên trong. Bụi đất bay mù mịt, bao phủ cả nửa bầu trời.

Trường kiếm được bao bọc bởi Kiếm Khí hệ Hỏa hăng hái vũ động, đánh tan hơn mười đạo Tử Điện Phong Nhận, thân hình đại hán tại hư không trôi đi hơn mười trượng.

“Không tốt!” dừng lại một chút, nét mặt đại hán có sự tức giận. Hắn đã nghĩ ra vì sao mà Lục Thanh tập trung công kích hắn, đồng thời còn tập trung đánh vào mặt đất ở trước mặt hắn. Hóa ra chính là vì muốn làm hỗn loạn tầm mắt của hắn, khiến hắn không kịp thả thần thức ra tra xét.

Giờ phút này Lục Thanh, dĩ nhiên không ở trong phạm vi trăm trượng mà thần thức của hắn có khả năng tra xét .

- “ Tiểu tử thật giỏi hoạt!” Đại hán nhảy lên lưng Thần Phong ưng, quát: “Đuổi theo mau!”

Kêu lên một tiếng dài, quanh người Thần Phong ưng rất nhanh tụ tập một tầng sáng xanh nhàn nhạt. Hai cánh to của nó vỗ mạnh. Nhất thời xuất hiện hai đạo cơn lốc mà bay thẳng lên không.

Nương theo lực đạo oanh kích, Thần Phong ưng chở đại hán hóa làm một hư ảnh, hướng về đầu khe sâu bên kia truy kích.

Không có chút bối rối, Lục Thanh biết chính mình không phải là đối thủ của đại hán. Nếu mà tiếp tục chiến đấu, cho dù hắn có Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch bổ sung Kiếm Nguyên, cũng bù lại không được chênh lệch tu vi quá lớn, khó tránh khỏi kết cục phải chết. Không minh không bạch tự nhiên bị giết, Lục Thanh cũng không muốn phải chết uất ức như vậy.

Phong Lô Bộ gần như thi triển tới cực hạn. Hiệu quả sau khi dung hợp Tấn Lô bộ hiện ra. Gần như mỗi một bước, đều vượt qua khoảng cách ba mươi trượng. Hơn nữa cước bộ không cần thời gian dồn sức, cũng so với lúc trước nhanh hơn nhiều .

Điều này làm cho đại hán ở phía sau đang đuổi theo, trong lòng không khỏi thảm mắng. Hắn đã nhìn ra, cho dù là hắn thi triển toàn lực bộ pháp truy kích, tốc độ so với Lục Thanh vẫn còn kém nhiều. Nếu không phải hắn cẩn thận mang theo hộ thân Linh Thú Thần Phong ưng, ngày hôm nay khó tránh khỏi để cho Lục Thanh chạy thoát.

Mà Thần Phong ưng tuy rằng chỉ là tam giai, nhưng là một con Linh Thú Phong hệ phi hành, có thiên phú thần thông chuyên về tốc độ. Tốc độ nó có được, ngang với Kiếm Chủ trung thiên vị tu luyện kiếm khí thuộc tính Phong.

Ánh mắt nhìn lại, nguyên bản Lục Thanh đã thoát ra hơn một trăm năm mươi trượng khoảng cách chậm rãi bị Thần Phong ưng đuổi gần. Kiếm Khí hấp dài nghìn trượng đã qua khỏi hơn phân nửa, khoảng cách hai người lúc này chỉ còn lại không đủ năm mươi trượng.

- Ngâm ——

Không có chút nào giữ lại, từ trên người Lục Thanh Phong Lô Kiếm Ý nhanh chóng xuất ra ra, đánh về phía sau.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

171. Chương 64: Manh Mối, Thư Sinh

- Thu ——

Đại hán chỉ cảm thấy một luồng Kiếm Ý kéo dài, bá đạo dị thường. Mặc dù Kiếm ý nhanh chóng áp chế thần thức cùng đan điền của hắn, nhưng với tu vi Kiếm Chủ trung thiên vị đỉnh phong, liền dễ dàng hóa giải.

Mà Thần Phong ưng lại khác hẳn. Phong Lô Kiếm Ý mạnh mẽ mặc dù ở cách xa hơn mười trượng, nhưng nó vẫn bị áp chế. Kiếm Ý sắc bén khiến nó rên rỉ một tiếng, hai cánh chấn động, tốc độ nháy mắt giảm xuống.

” Xú tiểu tử thật đáng chết! Ta muốn giết ngươi!” Đại hán nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng Lục Thanh đã lại rời đi trên dưới một trăm trượng, khoảng cách lại lại kéo giãn ra. Bất quá ra ngoài trăm trượng, Kiếm Ý của Lục Thanh liền suy yếu dần. Tới hai trăm trượng gần như không còn ảnh hưởng đến Thần Phong ứng .

Cứ như thế, đại hán lại không chế Thần Phong ứng đuổi theo Lục Thanh. Tuy nhiên cứ mỗi khi gần đến, Lục Thanh lại thi triển một đạo Phong Lôi Kiếm Ý làm kinh sợ Thần Phong ứng khiến khoảng cách lại giãn ra. Sau hai lần, hai mắt Lục Thanh sáng ngời, khi nhìn thấy lối ra của Kiếm Khí hạp.

Còn đại hán cười Thần Phong ứng, mặc dù đang ở phía sau nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng là lại không có biện pháp đuổi kịp Lục Thanh. Thần Phong ứng sau vài lần bị Phong Lôi Kiếm Ý công kích, có chút lão đảo. Trên chiếc mỏ sắc nhọn của nó chảy ra một ít máu đỏ tươi. Còn tốc độ, tuy rằng vẫn nhanh hơn so với Lục Thanh, nhưng là so với lúc trước lại kém hẳn một bậc .

Ra khỏi Kiếm Khí hạp, là một mảnh bình nguyên bằng phẳng, mặt đất đầy cỏ xanh, còn có dòng suối trong vắt. Trong phạm vi ba mươi dặm trên bình nguyên, liếc mắt một cái có thể thấy thấp thoáng năm sáu cái thôn xóm, ngoài ra còn có một cái trấn hơi có điểm phong cách cổ xưa.

Đợi cho ra khỏi Kiếm Khí hạp, đại hán cười Thần Phong ứng dừng lại giữa không trung. Không biết vì nguyên nhân gì, hán cũng không có truy kích lên, mà chỉ oán hận nhìn Lục Thanh thoáng, rồi quay đầu trở lại Kiếm Khí hạp.

Tuy rằng đã thấy được đại hán rời đi, nhưng kiêng kị đại hán bố trí cạm bẫy, Lục Thanh cũng không dám chậm trễ. Phong Lôi Bộ vận chuyển như trước, cả người phẳng phất như quỷ mị, biến mất, rồi lại lại xuất hiện ở cách chỗ cũ hơn mười trượng.

Đợi cho Kiếm Nguyên tiêu hao hết, Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch trong da thịt liền được Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh chuyển hóa thành Phong Lôi Kiếm Nguyên, rót vào giữa Kiếm Chủng đang khô cạn. Phong Lôi Kiếm Kiếm Chủng màu xanh tím, hiện giờ đã có hình dạng giống hệt Luyện Tâm, nhìn như một thanh kiếm tinh xảo được điêu khắc bằng ngọc. Bất quá mặt trên lại có hoa văn huyền ảo, khiến cho người ta cảm thấy bất phàm.

Mà thẳng đến hai năm nay Lục Thanh lật xem điển tịch trong tàng thư các, mới biết được Phong Lôi Kiếm Chủng cùng Kiếm Chủng của người bình thường có gì khác nhau. Bình thường Kiếm Sư sơ bộ ngưng kết Kiếm Chủng, thì cũng chỉ được hình dáng kiếm phôi. Chỉ có theo tu vi ngày càng cao, thẳng đến Kiếm Sư đỉnh phong, mới có thể hoàn toàn có được hình dạng của kiếm. Mà muốn thực sự hóa thành trạng thái của một thanh kiếm, phải vượt qua nguyên khí kiếp, khi đó Kiếm Chủng mới được hình thành.

Nhưng khi Lục Thanh ở trong Kiếm Trì, do hiểu biết về các giai đoạn Kiếm Đạo không sâu, cho nên có đột phát ý nghĩ muốn thần thức diễn biến thành Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy rèn luyện Kiếm Chủng. Phải biết rằng, Kiếm Chủng mới hình thành thực sự rất yếu ớt, nếu không phải lúc trước hán đối với Phong Lôi nhị khí lĩnh ngộ sâu xa, sợ là hiện tại cũng chỉ là nắm xương.

Này đây, cho tới bây giờ Lục Thanh nhớ tới đến, vẫn còn có chút sợ hãi, nhưng hán cũng không hối hận. Hán đã làm xong việc mà Kiếm Chủ phải làm. Tuy rằng đến bây giờ xem ra Kiếm Chủng của hán cũng không có cái gì đặc biệt, nhưng là hán tin tưởng, đợi cho về sau, theo tu vi ngày càng cao, nhất định sẽ hiện rõ.

Lướt qua hơn phân nửa bình nguyên, Lục Thanh mới dừng lại. Lúc này, nắng chiều đã hoàn toàn biến mất, không gian trở nên âm đạm. Trên trời cao, ánh sao bắt đầu xuất hiện, ánh trăng dịu dịu từ chiếu xuống mặt đất.

Dừng lại, Lục Thanh tìm một chỗ ngồi xếp bằng. Xác định không có cảm giác bị nhìn trộm, hán mới yên tâm ngồi xuống. Bình nguyên hoàn toàn trống trải nên hán cũng không sợ đối phương tiếp cận mà không thể phát hiện.

Từ trong lòng lấy ra một lọ Dưỡng Thân Đan, rồi nuốt hai viên. Ban đầu, hán bị đại hán dốc toàn lực đánh một thức kiếm pháp tinh thâm nên nội phủ bị chấn thương. May mắn là hán, nếu thay đổi Triệu Thiên Diệp cho dù có đồng dạng tu vi, thì bị một kiếm đánh lên kia cũng đủ để cho nội phủ vỡ vụn mà chết.

Dược lực ôn hòa theo yết hầu chui vào trong cơ thể, chậm rãi rót vào đến giữa ngũ tạng lục phủ. Sau đó,

chúng được thần thức của Lục Thanh dẫn đường, đem từ từ đả thông khí huyết ứ đọng. Lục phủ ngũ tạng chính là phần quan trọng của thân thể, một khi đã bị chấn thương khiến cho khí huyết tích ứ, nếu trị liệu trễ, chẳng những tổn thất tinh khí, còn có thể làm kinh mạch héo rút, Kiếm Nguyên vận chuyển không nhanh, trong khoảng thời gian ngắn thực lực giảm xuống.

Bất quá nội phủ của Lục Thanh rất mạnh mẽ, vượt qua người bình thường. Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh không ngừng đột phá, khiến cho năng lực khôi phục cũng càng ngày càng mạnh. Cho dù không cần uống Dưỡng Thân Đan, thì cũng chỉ cần hai canh giờ là không còn gì lo lắng.

Hai mắt vừa mở, hai đạo Phong Lô Kiếm Khí sắc bén bắn ra thật nhanh, khiến cho mặt đất xuất hiện 2 lỗ thủng to bằng miệng bát, sâu không biết bao nhiêu. Lúc này, trong hai mắt Lục Thanh, lúc này thần quang dày đặc. Hai loại khí Phong Lô lượn lờ, hiển nhiên đã khôi phục lại.

Nhưng mà giờ phút này lông mày Lục Thanh nhíu lại, bởi vì hắn vẫn không hiểu đại hán kia vì sao phải đuổi giết mình. Suy nghĩ một chút, nếu là chuyện Mộc Tinh Kiếm thì chắc chắn việc hắn đem kiếm bán cho tông môn khẳng định đã truyền ra ngoài. Với thể lực của các tông môn không có khả năng đến bây giờ còn không biết được, lại còn cho cao thủ Kiếm Chủ giai tiến đến đuổi giết.

Hơn nữa xem bộ dáng phía trước của đại hán, cũng không giống như là đến đoạt kiếm, ngược lại như là tới giết người diệt khẩu.

Không sai, chính là tới giết người diệt khẩu!

Ánh mắt Lục Thanh đột nhiên sáng ngời. Hắn chợt nghĩ tới con linh thú Huyền Thủy mãng đã bỏ chạy ở sông Lệ Thủy. Với lực lượng Linh Thú tam giai, đã hoàn toàn có thể cùng chủ nhân tiến hành trao đổi thần thức. Nếu đó là Tụ Ác trang, như vậy cũng có thể.

Bị bốn người bọn họ phát hiện ra manh mối, đối phương liền có ý giết người diệt khẩu. Nếu bị bọn họ thông báo trở về, như vậy nội tông Tử Hà tông chắc chắn sẽ có động tác. Đến lúc đó phải ra vài tên Kiếm Chủ chuẩn đại sư, cơ nghiệp gần mười năm của Tụ Ác trang sẽ bị hủy chỉ trong chốc lát, hoặc là có cái gì bí ẩn không thể cho ai biết, cũng sẽ bị công bố ra.

- “Nếu thực là Tụ Ác trang, như vậy sẽ thật sự coi trọng.” Lục Thanh lẩm bẩm nói, - “Một gã Kiếm Chủ chuẩn đại sư, còn tới trung thiên vị đỉnh phong, hơn nữa có tam giai Thần Phong ưng. Lại còn thêm cả tam giai Huyền Thủy mãng, sau lưng nó chắc chắn còn có một gã Kiếm Chủ chuẩn đại sư. Như vậy, đám Thiên Diệp, chắc chắn cũng có người đuổi giết.”

Lục Thanh phỏng chừng, nếu chặn giết ba người Triệu Thiên Diệp, ít nhất đối phương cũng muốn phái ra một gã Kiếm Chủ, hai gã Kiếm Sư đỉnh phong mới được. Kiếm Sư đối với Kiếm Sư, muốn đánh bại thì dễ dàng nhưng đánh chết lại hết sức khó khăn.

Huống chi, luận kiếm giữa ngũ phong sau một năm rưỡi, bọn họ nếu đạt tới Kiếm Sư, được truyền Kiếm Nguyên công địa cấp. Tuy rằng Triệu Thiên Diệp cùng Lăng Tiêu hai người chưa thể tu luyện, nhưng là bộ pháp trong đó, cũng đều học xong. Nếu một lòng chạy trốn, thì Kiếm Sư bình thường căn bản đuổi không kịp.

Cho nên Lục Thanh cũng không lo lắng cho hai người đó lắm. Nhưng đối với Niếp Thanh Thiên, nếu đối phương muốn giết, khẳng định phải phái ra là Kiếm Chủ. Nếu người đó cũng giống đại hán như hôm nay, Lục Thanh thật sự có chút lo lắng. Bất quá hắn hiện tại lo lắng cũng vô dụng, nếu thật sự như hắn đoán trước, ba người hiện tại khẳng định cũng đã muốn bị tập kích.

Trong mắt một đạo sát khí thoáng hiện, Tụ Ác trang, cái tên đó đã bị Lục Thanh ghi tạc thật sâu trong lòng.

Thở phào nhẹ nhõm, Lục Thanh đứng dậy. Những đêm đầu mùa xuân, rất nhiều loại thú đều đi kiếm ăn. Trong thời gian tàn nén hương, Lục Thanh cầm một con hỏa kê nhất giai linh thú. Đứng nhìn này hỏa kê chỉ to gấp hai lần gà rừng mà coi thường, ngọn lửa mà nó phun ra đủ để luyện kim thiết. Cho dù là Lục Thanh, cũng không dám để dính.

Nhưng dù sao cũng chỉ là nhất giai Linh Thú, số lần phát động công kích cũng không nhiều. Hơn nữa với tốc độ của Lục Thanh, hỏa kê chỉ cảm thấy đến trước mắt có bóng người bỗng nhiên biến mất. Sau một

chút, trong ánh mắt của nó liền thấy được thân thể không đều của chính mình vẫn đang ngơ ngác đứng thẳng ở tại chỗ.

Tìm một dòng suối đem hỏa kê vặt lông rửa sạch, sau đó chọn bờ một chỗ. Nhưng do không tìm được gia vị, hẳn bắt dế dĩ lắc lắc đầu, trở lại tại chỗ, nhóm lên một đồng lửa, đặt hỏa kê lên trên.

Rốt cuộc là Linh Thú. Tuy rằng không có gia vị, nhưng do nó hấp thu linh khí có thuộc tính của bản thân nên máu thịt đều chứa đầy linh khí. Mới nướng được một chút, liền tỏa ra một mùi hương thơm phức. Hít nhẹ một cái liền cảm thấy thoải mái.

”Mộng đồng bất tri trích tinh sự, trực đảo lưu huỳnh vũ thành miên (U mê chẳng hiểu luật tinh sao. Đom đóm thoáng lượn mộng mới vào.) Cảnh đẹp quá!” Ngay tại thời điểm Lục Thanh chuẩn bị ăn, một tiếng ngâm thơ từ xa xa truyền đến. Ban đêm yên tĩnh, nên nghe rất rõ ràng.

Chăm chú nhìn về phía đó, trong tầm mắt của Lục Thanh, cách đó khoảng chừng năm sáu mươi trượng, xuất hiện một người thanh niên mặc áo dài trắng. Nhưng người này lại khiến Lục Thanh có chút sững sờ. Theo cảnh giới của Lục Thanh, tuy rằng cách xa hơn mười trượng, vẫn cảm nhận được trong cơ thể đối phương Kiếm Nguyên vừa mới sinh ra. Rõ ràng đây là một Kiếm Giả mới Trúc Cơ.

Bất quá đối phương mặc áo dài trắng, trên đầu vấn khăn thư sinh văn sĩ, đặc biệt có búi tóc lại khiến Lục Thanh có chút ngây ngẫn cả người. Hơn nữa trong tay trái còn cầm lấy cây quạt, đồng thời tay phải còn cầm lấy một bầu rượu, sắc mặt hơi hồng, nghiễm nhiên là đã có chút hơi men.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

172. Chương 65: Thảo Thanh Hà

Vì vậy mà Lục Thanh khó mà tưởng tượng được, lại có một thanh niên mới trên dưới hai mươi tuổi, là kiếm giả đã thành công Trúc Cơ, lại có cách ăn mặc như vậy. Tuy rằng chính bản thân Lục Thanh đối với thượng cổ thánh hiền cũng có sự tôn kính. Nhưng mà bất hủ mặc quần áo văn sĩ rộng thùng thình, hẳn cũng không chịu.

Đợi cho đến gần hơn mười trượng, thanh niên cũng nhìn thấy Lục Thanh. Trong bóng đêm đồng lửa sáng rực, đặc biệt còn có mùi gà nướng thơm lừng, khiến cho người thanh niên không thể cưỡng lại được hương vị đó liền đi tới.

Hơi hơi lắc đầu, Lục Thanh đối với người thanh niên này quả thực có chút dở khóc dở cười. Chẳng những hẳn không mặc võ y đã mặc quần áo của đám văn sĩ, mà ngay cả kiếm tùy thân cũng không mang một thanh. Ở bình nguyên này tuy rằng không có nhiều Linh Thú, nhưng chúng đối với Kiếm Giả mới Trúc Cơ vẫn có lực uy hiếp rất lớn. Đúng là liều mạng.

Hơn nữa, người thanh niên này còn không có sự cảnh giác của một Kiếm Giả phải có, thân hình lắc lư lao đảo. Nhìn dáng vẻ của hắn, hình như là đang say rượu. Trong lòng Lục Thanh thở dài, nếu không phải gặp được mình, mà là một số Kiếm Giả chuyên giết người cướp của hay là kẻ trộm cắp, thì đồ đạc cùng tính mạng của gã khó có thể giữ được.

“Vị đại ca này cũng là người biết thưởng thức a.” thanh niên loạng choạng đi tới trước mặt Lục Thanh, lên tiếng chẳng hề ngượng ngập.

Lúc này, Lục Thanh cũng thấy rõ hình dáng của người thanh niên. Trên người hắn có một khí chất nho nhã, bộ mặt tuấn tú. Ánh mắt tuy rằng mơ màng, nhưng lộ ra vẻ lạnh lợi thông minh, khiến trong lòng Lục Thanh cũng có một chút hảo cảm, cũng không đành lòng đuổi hắn đi. Hắn mỉm cười, mở miệng nói: “Vị huynh đệ này ngồi đi.”

Nghe được lời nói của Lục Thanh, thanh niên cũng không khách khí, loạng choạng ngồi xuống cách Lục Thanh ba thước. Ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng sáng trên bầu trời, lắc lắc bầu rượu trong tay, miệng khẽ ngâm: - “Nâng chén mời trăng sáng, đối bóng thành ba người. Thi nhân thượng cổ nói hay thật. đêm nay có trăng sáng, có vị huynh đệ này. Chúng ta ở đây cũng là ba người. Nào... Uống!”

Nói xong ngửa mặt lên trời uống một ngụm rượu lớn. Sau đó, hắn lại cởi một bầu rượu khác ở trên hông xuống. Mở nắp bình ra, nhất thời một hương thơm ngào ngạt mát lạnh xông vào mũi. Người thấy mùi rượu, Lục Thanh biết, rượu này ít nhất cũng ủ được năm mươi năm, mới có thể tạo ra hương vị say lòng người như vậy.

“Gặp nhau đã là hữu duyên. Huynh đệ! Uống!” Thanh niên không chút do dự đem bầu rượu quý đưa cho Lục Thanh. Tuy rằng trên mặt hắn lộ vẻ say rượu, nhưng nói một tiếng gặp nhau đã là hữu duyên lại cực kỳ chân thành sáng khoái.

Giống như bị câu nói không hề có tâm cơ của thanh niên cảm nhiễm, Lục Thanh cũng không từ chối, một tay đón nhận lấy, uống luôn một ngụm. Dòng rượu mát lạnh, mới vừa xuống bụng, cả người liền cảm thấy sáng khoái. Uống một ngụm rượu này, Lục Thanh cảm giác giống như vừa uống không phải là rượu, mà là một dòng nước mát lạnh lấy từ trên ngọn núi cao nghìn trượng.

“Thế nào? Rượu Băng Hà của Thanh Hà thành chúng ta ủ có làm huynh đệ vừa lòng không?” Thanh niên say lờ đờ, đầu lắc lư, miệng lung nói.

Gật gật đầu, Lục Thanh nhìn nhìn thanh niên. Đột nhiên ngón tay hắn điểm nhẹ. Với cảnh giới tu vi của Lục Thanh, một chỉ của hắn không phải là Kiếm Giả vừa mới Trúc Cơ có thể ngăn cản được. Lúc này, người thanh niên bị ngón tay Lục Thanh điểm lên ngực, Phong Lô Kiếm Nguyên theo sự khống chế của Lục Thanh trở nên nhu hòa, trong nháy mắt chạy vào toàn thân thanh niên, đẩy hết hơi rượu ra khỏi cơ thể gã.

Trong lúc nhất thời, từ trên người thanh niên, một làn sương trắng toàn mùi rượu nhẹ nhẹ bốc lên. Sắc mặt đỏ bừng của người thanh niên, theo mùi rượu tản mát, dần khôi phục về trắng nõn.

Tĩnh táo lại, người thanh niên nhìn về phía Lục Thanh, trên mặt ngoài chút xấu hổ, nhưng ánh mắt chân thành làm người ta cảm thấy thân thiết, -“Đa tạ huynh đệ ra tay. Ta là người của Thanh Hà thành, tên là Thảo Thanh Hà.”

Thanh niên tự động nói ra tên họ khiến cho Lục Thanh hơi sửng sốt. Họ Thảo? Khi hắn ở trấn Trần Đồng cũng từng nghe người ta nói, trong tam đại gia tộc của Phù Vân tông, Phù Vân thành có Mạc gia, Minh Tâm thành có Ô gia, còn lại Thanh Hà thành là Thảo gia. Mà thanh niên trước mặt này có thể có được tu vi Kiếm Giả, kể cả từ khí chất cùng học thức, Lục Thanh đã có thể kết luận :

“Gia tộc họ Thảo của Thanh Hà thành?”

Cười khở một tiếng, Thảo Thanh Hà nói: “Ta nghe giọng nói của huynh đệ hình như là người bên ngoài. Gia tộc ta nổi danh như vậy sao?” Từ ngôn ngữ của hắn, Lục Thanh nghe ra được một cảm giác bất đắc dĩ.

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Ta tên Lục Thanh, người của Triều Dương trấn thuộc Tử Hà tông.”

“Tử Hà tông, Triều Dương trấn. Ta nghe nói nơi đó có một thế gia là gia tộc chú kiếm sô một của Tử Hà tông, cũng có họ Lục. Chẳng lẽ huynh đệ ——” Thảo Thanh Hà liếc mắt đánh giá Lục Thanh một cái. Đợi cho nhìn đến khi Lục Thanh có chút tươi cười, nhất thời tỉnh ngộ. Hai người cùng nhìn nhau, đều cất cười ha hả.

Đến bây giờ, Lục Thanh cũng hiểu được lúc trước Thảo Thanh Hà nói rất có đạo lý. Gặp nhau, đã là hữu duyên.

“Không biết Lục huynh đệ một mình lẻ loi trèo non lội suối đến Phù Vân tông ta có chuyện gì quan trọng? Đường đi tới đây, sợ là không dễ dàng.” Thảo Thanh Hà nhìn nhìn trên người Lục Thanh, quần áo có vẻ có chút nhàu nát, có nhiều chỗ rách. Đêm qua cũng phải có hơn chục cái, rõ ràng chính là vừa trải qua một trận đại chiến.

Gật gật đầu, sát khí ẩn sâu trong mắt Lục Thanh chợt lóe lên rồi biến mất. Đúng thật là không dễ dàng, tính mạng hắn thiếu chút nữa đã nằm lại ở Kiếm Khí hạp.

Gật bỏ suy nghĩ đó, Lục Thanh nhìn con gà đang nướng ở trên đồng lửa. Thời gian nướng dài như vậy, nó cũng đã chín vàng ươm. Không hề sợ bị bỏng, Lục Thanh lấy tay gỡ xuống, xé thành hai nửa, đưa cho người thanh niên.

Thảo Thanh Hà cũng không nhiều lời, tiện tay cầm lấy. Nhưng khi hần vừa nhìn đến trên mào gà có một ít điểm nhưng ngọn lửa, mới kinh ngạc hô ra tiếng: “Nhất giai Linh Thú Hỏa Kê!”

Nhất giai Linh Thú Hỏa Kê, trong ấn tượng của Thảo Thanh Hà, cho dù là đại ca của hần Kiếm Giả trung thiên vị đỉnh phong nhìn thấy, cũng phải sử dụng đến lục phẩm Thanh Thủy kiếm mới có thể miễn cưỡng đánh ngang tay. Hơn nữa, cho dù là dùng Linh Thú để ăn, cũng không phải ăn như vậy. Để giữ được hiệu quả tốt nhất, đều phải có phương pháp, không thể đốt nướng. Nếu đem nướng sẽ làm thất thoát hơn nửa linh khí tinh hoa của Linh Thú. Mà Linh Thú có một thân máu huyết, hấp thu năng lượng của trời đất nên đối với Kiếm Giả, đặc biệt Kiếm Khách có công dụng rất lớn .

Nhưng xem nhìn Lục Thanh, chỉ sợ cũng chẳng làm cái gì phức tạp, cứ đem nướng như vậy, thật sự là ——

Về mặt Thảo Thanh Hà lộ vẻ xót của, nhìn Lục Thanh nói: “Ta xem Lục huynh một thân võ y lam lũ, sợ là đã cùng với hỏa kê đại chiến, mới vất vả chém giết được. Tại sao chẳng quý trọng sự quý giá của Linh Thú?”

Lục Thanh nghe vậy sửng sốt, nhưng cũng không nghĩ giải thích gì nhiều, chỉ cười cười. Mà nhìn thấy Lục Thanh mỉm cười, Thảo Thanh Hà lại tưởng Lục Thanh cam chịu. Tiếp đó, hần liền giảng giải một hồi cho Lục Thanh về công dụng của Linh Thú. Làm đồ bổ, chế giáp, chú kiếm, khế ước, thậm chí như thế nào để lợi dụng Linh Huyết phối hợp tu luyện để tăng tiến tu vi. Rất nhiều chuyện Lục Thanh đều chưa từng biết được, nên cũng kiên nhẫn nghe giảng giải gần nửa canh giờ.

Tuy rằng chỉ nghe có ngắn ngủn nửa canh giờ, Lục Thanh lại phát hiện Thảo Thanh Hà có học thức cực kỳ uyên bác. Hơn nữa Lục Thanh còn phát hiện, trong ngôn ngữ Thảo Thanh Hà, thường thích dẫn chứng một ít câu nói của thánh hiền từ thời thượng cổ, lấy thí từ ca phú là nhiều. Hần ngâm thơ với vẻ mặt mê say, thường thường tự chìm đắm trong đó một lúc lâu, không thể tự tỉnh được.

Đối mặt với một Kiếm Giả như vậy, Lục Thanh cũng không biết như thế có tốt hay không.

Bỗng nhiên, lỗ tai Lục Thanh vừa động, đột ngột quát: “Cẩn thận!”

Lục Thanh vừa dứt lời, liền thấy một con sói hoang toàn thân màu xám, cao gần sáu thước từ bên cạnh nhảy ra. Mục tiêu của nó đúng là Thảo Thanh Hà. Hiển nhiên, con sói hoang này là do bị hấp dẫn bởi mùi thịt Hỏa Kê nướng. Bởi vì lúc trước còn mãi nói, nên giờ phút này trong tay Thảo Thanh Hà vẫn còn giữ lại một nửa miếng thịt gà chưa ăn xong.

Thảo Thanh Hà đã bị hoảng sợ. Thân thể nhảy dựng lên, cả người lui về phía sau gần một trượng, tránh thoát khỏi sự tấn công của con sói. Nhưng bước chân của hần lại có vẻ yếu ớt, thân hình hơi lảo đảo, đối với khả năng khổng chế lực đạo khiến Lục Thanh cũng phải kinh ngạc. Hần thậm chí còn không bằng một gã Kiếm Nô đã khổ luyện được hai năm .

- “Thú có thú đạo, người há có thể đoạt thức ăn của ta!” Thảo Thanh Hà bối rối quát lên một tiếng. Nhưng hiển nhiên, con sói hoang này cũng không phải là Linh Thú, linh trí chưa mở, chỉ có phản ứng theo bản năng. Nhìn thấy Thảo Thanh Hà như vậy, nó chỉ nhẹ răng trợn mắt, răng nanh nghiêng kéo kẹt, hai chân sau vừa động, lại vồ về phía Thảo Thanh Hà.

Khép hờ hai mắt, từ trên người Thảo Thanh Hà, khí thể của Kiếm Giả không ngừng bộc phát ra. Hai ngón tay hần điểm nhẹ. Một đạo Kiếm Khí màu xanh lam hiện lên, dao động không ngừng. Thảo Thanh Hà huy động liên tục, miễn cưỡng mới tạo ra một lưới kiếm. Ánh sáng màu xanh lam lưu chuyển, lập tức đánh lên đã lang đang vồ tới.

Ngao ——

Kiếm Khí sắc bén trong nháy mắt đánh lên đầu và ngực của con sói hoang để lại hơn mười lỗ thủng. Thân thể con sói lập tức bị Kiếm khí ở đầu ngón tay Thảo Thanh Hà phá nát, tiếng sói tru thê lương truyền ra xa .

Mà bị thân thể nặng đến mấy trăm cân của con sói va chạm, Thảo Thanh Hà té ngã về phía sau, trên người dính đầy bụi đất.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

173. Chương 66: Thanh Hà Kiếm Trận (thượng)

Từ trên mặt đất đứng lên, Thảo Thanh Hà nhìn thi thể con sói hoang nằm trên mặt đất, thở ra một hơi, lắc lắc đầu, nói: “Ta đã nói thú có thú đạo. Đáng thương người linh trí chưa mở, chỉ biết ăn tươi nuốt sống. Vì bảo vệ mạng của mình, ta cũng chỉ còn cách lấy tính mạng của người.”

Ngồi ở trước lửa trại, Lục Thanh quả thực có chút không dám tưởng tượng, trên thế gian này thế nhưng còn có nhân vật thú vị như thế. Sợ là hắn đã đem điển lục của thượng cổ thánh hiền thấm vào tư tưởng. Nếu người này mà được vị học sĩ cao tuổi nào nhìn thấy, nhất định sẽ vui mừng mà dốc lòng truyền thụ.

Mà tu vi của hắn mới bước vào Kiếm Giả, nhưng Lục Thanh thật sự khó có thể tưởng tượng, hắn lại không biết đến cả kiếm pháp cơ bản. Như vậy khẳng định là có một ít nguyên nhân.

Về phần Thảo Thanh Hà, giờ phút này cũng phát hiện ánh mắt Lục Thanh nhìn về phía hắn có vẻ quái dị, không khỏi sắc mặt đỏ lên, ngồi lại vị trí cũ. - “Đa tạ Lục huynh nhắc nhở, bằng không tại hạ sẽ phải rơi vào miệng con sói hoang này.”

Mỉm cười, lắc lắc đầu, Lục Thanh mở miệng nói: - “Thảo huynh sinh ra ở danh môn vọng tộc, nhưng một thân tu vi mà lại không thể thi triển được một chiêu cơ bản kiếm pháp? Đã xuất hành ra ngoài, lại không có một thanh kiếm nào để phòng thân. Cho dù đây là vùng gần với Thanh Hà thành, cũng có rất nhiều nguy hiểm, Thảo huynh chắc chắn không phải không biết điều đó.”

Ngượng ngùng cười, nhưng lập tức ánh mắt Thảo Thanh Hà lại trở lên kiên định, ngẩng đầu nhìn vào vầng trăng sáng, trầm giọng nói: - “Con đường ta đi, sẽ không ngừng lại.”

Trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, Lục Thanh nói: “Trên con đường này, người làm sao giữ được lấy thân? Với gia thế của người, chỉ sợ cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Nghe được Lục Thanh nói như thế, trên mặt Thảo Thanh Hà lộ ra một thần sắc cô đơn, nói: “Đúng vậy! Sinh ra ở một thế gia, rất nhiều sự việc mà muốn cũng không thể làm được. Ta không tập trung tu luyện, cha ta cũng mắng ta liên tục. Nhưng ta vẫn kiên định với con đường mình muốn đi.”

Trong mắt Thảo Thanh Hà bắn ra một đạo thần quang. Từ ánh mắt của hắn, Lục Thanh thấy được sự kiên định mà hắn chưa bao giờ thấy. Đó là một loại cố chấp theo đuổi mục tiêu của mình, tuy rằng đạo của hắn không phải là Kiếm Đạo, nhưng vẫn cảm nhiễm thật sâu đến Lục Thanh.

Vạn Pháp Quy Tông, trên con đường Kiếm Đạo làm sao không phải như thế.

Từ ánh mắt Thảo Thanh Hà, Lục Thanh thấy được đạo tâm kiên định một lòng truy cầu của hắn.

“Chỉ mong lúc còn sống, ta có thể thực sự bước trên văn đạo, không cầu nghe thấy, chỉ cầu hiểu được thân mình.” Thảo Mỗi lời nói của Thanh Hà đều tràn ngập sự khao khát. Rồi hắn liền nhìn Lục Thanh, ngượng ngùng cười: “Khiến Lục huynh chê cười.”

Trên mặt lộ ra thần sắc trịnh trọng, Lục Thanh nói: “Như thế nào lại dám chê cười. Đạo tâm Thảo huynh thật sự là làm ta chấn động. Thảo huynh có thể kiên trì, thực ra đã là bước trên con đường đó rồi. Lục mỗi lúc này cũng mong ước Thảo huynh sớm ngày hoàn thành chí nguyện.”

“Nhưng là...” Lục Thanh lại chuyển đề tài: - “Theo đuổi văn đạo, thảo huynh phải còn phải du lịch khắp thiên hạ để tích lũy. Nếu không có vũ lực phòng thân, thật sự là không có bảo đảm, vẫn là nên tập luyện một phần, cũng có thể cường thân kiện thể, phòng ngừa ốm đau.”

Lắc lắc đầu, Thảo Thanh Hà cười nói: “Đa tạ Lục huynh khuyên nhủ, nhưng mà nếu Thảo mỗi đã lựa chọn văn đạo, thì không còn gì lưu luyến đối với Kiếm Đạo. Cái gọi là quái, lực, loạn, thần, cứ việc tồn tại hậu thế. Nhưng khi Thảo mỗi còn sống, tâm chỉ hướng về văn đạo.”

Thở dài, mỗi người có một chí hướng, Lục Thanh cũng không nói thêm cái gì.

“Nhị đệ! Nhị đệ!”

Phương xa chợt mơ hồ truyền đến một thanh âm ẩn chứa Kiếm Nguyên khí. Âm thanh vang xa vọng khắp phạm vi vài dặm.

“Là gia huynh Thảo Thanh Lưu.” Thảo Thanh Hà nghe vậy sững sốt, nói với Lục Thanh. Lục Thanh từ trên mặt hắc, rõ ràng thấy được một cái gì đó không được tự nhiên.

Cho dù như thế, Thảo Thanh Hà vẫn vận khởi Kiếm Nguyên đáp lại một tiếng. Thoáng cái, ở phương xa mờ nhạt, dần xuất hiện thân hình của bốn người.

Cầm đầu chính là một thanh niên mặc võ y màu đen, sau lưng đeo một thanh trường kiếm màu lam nhạt, thân kiếm nhàn nhạt có tầng thủy khí dày, rõ ràng là một thanh kiếm hệ Thủy. Thanh niên ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Ở phía sau hắn, còn có ba Kiếm Giả tầm hơn ba mươi tuổi, trên người mặc áo đen có hoa văn thống nhất, rõ ràng là hộ vệ của một gia tộc. Tu vi của ba người cũng đều là Kiếm Giả.

“Đại ca.” Nhìn thấy bốn người đi tới, Thảo Thanh Hà mở miệng kêu lên với thanh niên cầm đầu, đây là đại ca của hắc Thảo Thanh Lưu.

“Nhị đệ! Người thật sự không biết phụ thân rất khổ tâm?” Không để ý đến sự có mặt của Lục Thanh, Thảo Thanh Lưu trực tiếp trách mắng đối với Thảo Thanh Hà, - “Vì cái gì người không thể quyết tâm nghiên cứu Kiếm Đạo? Suốt ngày chỉ đi tìm hiểu thượng cổ ca phú, thi từ nhã chí, cả ngày mặc niệm lẩm bẩm. Người có biết rằng gia tộc bởi vì người mà đã bị bao nhiêu người bên ngoài cười nhạo.”

Nhưng vừa nói xong, thanh âm Thảo Thanh Lưu cũng nhỏ xuống. Ở trong mắt hắc, Lục Thanh thấy được một niềm thương tiếc thật sâu.

“Phụ thân thật vất vả mời tới Dược Sư tốt nhất ở nội tông, giúp người lấy phương thuốc đoán cân luyện cốt. Lại thi triển bí thuật Ngưng Nguyên thuật giúp người Trúc Cơ, cho người đạt tới Kiếm Giả. Người có biết phụ thân phải trả giá rất nhiều không? Nhị đệ, người có thể thông cảm cho phụ thân một chút được không? Người ra ngoài một mình như vậy, ngày thường lại không tu luyện kiếm pháp. Nếu như có xảy ra chuyện gì, người bảo ta cùng với phụ thân nói với mẹ chúng ta như thế nào?”

Nói tới đây, trong mắt ba gã hộ vệ đều không giấu được sự tiếc rẻ, đúng là rèn sắt không thành thép. Đúng vậy, hiện nay Kiếm Đạo đang hưng thịnh. Văn đạo trong mắt mọi người, đặc biệt là trong mắt một ít thế gia vọng tộc, ngoại trừ thường ngày dùng để tiêu khiển một chút, thì địa vị của Văn Sĩ cùng với gã sai vặt ở trong quán trà cũng giống nhau, đều bị xem thường.

Trên mặt Thảo Thanh Hà lúc này lộ ra thần sắc thống khổ. Thảo Thanh Lưu nói đã động tới tiếng lòng của hắn, hắn thật sự là không biết nên đáp lại như thế nào mới tốt. Nhưng không phải người cùng chí hướng với hắn, thì làm sao biết được sự cố chấp của hắn đối với văn đạo. Lúc này, ánh mắt hắc ẩn ẩn nhìn về phía Lục Thanh, đây là người duy nhất tỏ vẻ đồng tình với con đường của hắn.

Đương nhiên, đây cũng là do Lục Thanh từ nhỏ đã đọc sách vở của thượng cổ thánh hiền, tuy rằng không phải là ủng hộ toàn bộ, nhưng là khẳng định được đạo tâm của Thảo Thanh Hà.

- “Tại hạ Thanh Hà thành, Thảo Thanh Lưu, vị huynh đệ này là ——” Lúc này, bốn người Thảo Thanh Lưu mới chú ý tới Lục Thanh. Thoáng cái đồng tử trong mắt họ co rụt lại. Thảo Thanh Lưu đưa mắt đảo qua sau lưng Lục Thanh đang đeo Luyện Tâm kiếm. Tuy rằng không cảm thụ được Kiếm Nguyên dao động, nhưng hắn cũng sẽ không cho rằng Lục Thanh không có một chút tu vi nào. Người đã có gan lẻ loi một mình ở thảo nguyên trong đêm tối, thì không thể là người bình thường.

Nhìn không thấu, chứng tỏ người này tu vi tuyệt đối không thua hắn.

- “Lục Thanh, người của Tử Hà tông.” Lục Thanh mở miệng nói. Hắn không có thói quen đem thân phận chính mình nói ra hết. Trong suy nghĩ của hắn đó là biểu hiện có ý tứ khoe khoang.

“Tử Hà tông ——” Thảo Thanh Lưu thì thào một câu, trong mắt có chút giật mình, vừa muốn nói cái gì thì :

- Ngao ô ——

- Ngao ô ——

- Ngao ô ——

Đột nhiên, từ phương xa thỉnh thoảng lại truyền đến vô số tiếng sói tru. Lục Thanh nhường mày, từ rất nhiều tiếng sói tru, hẳn cảm nhận được ba luồng khí tức cường hãn, trong đó có một luồng khí tức Nhị giai. Hai luồng khí tức còn lại cũng có trình độ nhất giai Linh Thú.

Là bầy sói, ít nhất có năm sáu trăm con! Nháy mắt, Lục Thanh liền có phán đoán.

- “Không tốt, là bầy sói!” Thảo Thanh Lưu biến sắc, thấy được trên mặt đất có xác chết một con sói. Từ miệng vết thương, hiển nhiên chính là Nhị đệ hấn động thủ, để lộ tiếng sói tru lên trước khi chết. Đặc biệt là bầy sói trên thảo nguyên có thù rất dai.

- “Thiếu chủ, người cùng nhị Thiếu chủ đi trước đi, nơi này có chúng ta cản phía sau!” Ba gã Kiếm Giả hộ vệ cũng đồng dạng biến sắc, gấp gáp mở miệng nói.

“Lục huynh đệ!” Thảo Thanh Hà hướng tới Lục Thanh gọi một tiếng.

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Không còn kịp rồi.”

Quả nhiên, trong ánh mắt khiếp sợ của bốn người Thảo Thanh Lưu, từ bốn phương tám hướng, dần hiện lên rất nhiều bóng đen. Mỗi một cái bóng đen, đều lóe ra hai điểm sáng âm u. Tiếng sói tru thê lương từ xa xa rất nhanh đến gần.

Mà trong đàn sói, lại có ba con sói đặc biệt to lớn. Đứng đầu là một con sói lớn màu xanh to lớn cao gần trượng. Bộ lông màu xanh sáng bóng, bên trên có di động một tầng Tồn Phong khí, con người màu đỏ lộ ra khí thế hung ác. Nó vừa mới xuất hiện, một luồng khí thế hung lệ liền tập trung đến mấy người Thảo Thanh Lưu, đặc biệt là Thảo Thanh Hà trên người hiện giờ còn có dính nhiều vết máu.

Một tiếng tru vang lên, trong bóng đêm hóa thành tiếng gầm cuộn cuộn khuếch tán ra xung quanh, tiếng vang đến vài dặm. Đồng thời, ở bên người nó, còn có hai con sói màu xanh có hình thể nhỏ hơn một ít, đồng dạng cũng có Tồn Phong khí bao vây quanh người. Chúng đi qua nơi nào đều gây nên tiếng gió gào thét.

Khi con sói đứng đầu kêu lên, hai con bên cạnh cũng tru lên một tiếng dài. Sát khí lạnh thấu xương đích hóa làm một trận gió hướng về sáu người Lục Thanh thổi đến.

“Là Tồn Phong Lang Vương nhị giai Linh Thú cùng với nhất giai Tồn Phong lang!” Thảo Thanh Lưu gầm lên một tiếng, “Đáng chết! Bầy sói này không phải chỉ ở gần Kiếm Khí hạp sao? Như thế nào hôm nay lại tới đây, thực là thấy quỷ.”

Người nói vô tình, người nghe có ý, một bên Lục Thanh cũng ngẩn ra, lập tức có chút ngưng ngưng sờ sờ cái mũi. Nói không chừng, bầy sói này là bị chính hấn đưa tới. Lúc trước tại Kiếm Khí hạp cùng đại hán chiến đấu, không nói bọn họ có khí thế của Kiếm Chủ cùng Kiếm Sư, đều là tương đương với tam giai cùng tứ giai Linh Thú tồn tại, chỉ riêng tam giai Linh Thú Thần Phong ưng, cũng đủ dọa cho bầy sói hoảng sợ chạy đi. Như vậy thì bầy sói đi đến nơi này cũng không kỳ quái.

Đương nhiên, tuy rằng đoán được nguyên nhân, Lục Thanh cũng không có mở miệng. Chuyện này thật sự là khó có thể giải thích, hơn nữa, còn có thể làm đả thảo kinh xà.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

174. Chương 67: Thanh Hà Kiếm Trận (hạ)

“Thiếu chủ, hiện tại không phải lúc do dự. Chúng ta bày ra Thanh Hà Kiếm Trận, phá vây về phía Thanh Hà thành. Ta tin tưởng trong thời gian ngắn, gia chủ sẽ cảm nhận thấy khí tức chiến đấu của chúng ta.” Ba gã hộ vệ đồng thời xông tới, đứng vây quanh hai huynh đệ Thảo Thanh Hà.

“Lục huynh đệ!” Thảo Thanh Hà vội vàng kêu một tiếng, lại bị Thảo Thanh Lưu ngăn cản.

“Đại ca!” Trên mặt Thảo Thanh Hà hiện lên vẻ tức giận.

“Không cần liều lĩnh! Thanh Hà Kiếm Trận nhiều nhất chỉ có thể bảo vệ được hai người. Chẳng lẽ người muốn cho ba vị thúc thúc phải chết sao!” Thảo Thanh Lưu nổi giận nói.

Hắn ôm quyền đối với Lục Thanh nói: “Ta có chỗ khó xử, mong rằng Lục huynh có thể thứ lỗi. Ta thấy Lục huynh cũng không phải là người bình thường, tin tưởng Lục huynh nhất định có thể tự bảo vệ mình. Chúng ta đi!”

Nói xong hắn ôm lấy Thảo Thanh Hà ở bên cạnh, mặc kệ đệ đệ giãy dụa. Một đạo Kiếm Nguyên từ trên tay hắn tiến vào đan điền Thảo Thanh Hà chế trụ Kiếm Nguyên. Sau đó, dưới sự bảo vệ của ba gã hộ vệ hướng về phương hướng Thanh Hà thành bỏ chạy.

Sắc mặt không có một chút oán giận. Lục Thanh biết nếu là hắn trong tình huống này, cũng sẽ lựa chọn làm như vậy. Dù sao hai người không thân cũng chẳng quen biết. Mặc dù như thế, đối với phản ứng vừa rồi của Thảo Thanh Hà, Lục Thanh vẫn ghi tạc trong lòng. Người này, thật sự là một người tốt.

- Ngao ô ——

Rõ ràng, bảy sói vẫn theo dõi năm người Thảo Thanh Hà. Con sói đã chết là do Thảo Thanh Hà giết, trên người vẫn còn lưu lại khí tức. Tồn Phong Lang Vương là linh thú đã mở ra linh trí, đương nhiên phán đoán chuẩn xác .

Bảy sói rất nhanh tiếp cận hơn mười trượng. Vào lúc này, bảy sói đứng đầy xung quanh khiến cho Thảo Thanh Lưu cùng với ba gã hộ vệ đều âm thầm kêu khổ, nhìn qua bảy sói sợ là có đến nghìn con. Gần nghìn đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm năm người, cho dù là bốn người Thảo Thanh Lưu đều có tu vi Kiếm Giả, cũng phải cảm thấy rùng mình .

“Thanh Hà Kiếm Trận, phát động!”

“Khảm thanh vị!”

“Khảm hà vị!”

“Khảm thị, quy vị!”

Ba gã hộ vệ chân bước theo một quỹ tích huyền ảo, trên chân họ Kiếm Khí màu lam co duỗi. Đồng thời, trong tay ba người đều cầm một thanh trường kiếm màu đen tuyền giống hệt nhau. Mỗi thanh kiếm có chiều rộng gần một tấc, dài hơn ba thước, mặt trên đồng dạng có một làn khí hệ Thủy nhàn nhạt. Theo ba người vũ động, mũi kiếm phát ra một luồng kiếm khí dài tám tấc.

Kiếm Khí hệ Thủy màu xanh lam cắt qua không khí, nhìn như không hề có kết cấu, nhưng lại khiến Lục Thanh cảm nhận được một dao động kì dị, đó là ——

Trong mắt Lục Thanh không giấu được sự kinh dị. Hắn cảm nhận được khí hệ Thủy nhàn nhạt trong trời đất bắt đầu hướng về phương hướng ba người tụ tập rất nhanh. Trong không khí, thậm chí ngưng tụ ra vô số giọt nước màu lam to bằng ngón tay, mặt trên có thủy quang chớp động. Ngoài ra còn có một tầng hơi nước màu trắng, nhìn qua rất mỹ lệ.

Ngay sau khi những giọt nước màu lam trong suốt ngưng kết, liền xoay tròn chung quanh ba gã hộ vệ. Giữa không trung, chúng nhanh chóng tạo ra một tầng sương trắng bao bọc năm người vào giữa, rồi trong nháy mắt co rút lại.

- Ngâm ——

- Ngâm ——

- Ngâm ——

Theo ba tiếng kiếm ngâm réo rất vang lên, thân hình năm người lại lần nữa hiện ra. Chính là giờ phút này chung quanh năm người lại xuất hiện biến hóa, một quang sáng màu lam bao bọc xung quanh bọn họ, vừa vặn cách ba gã hộ vệ ba tấc. Đúng theo như lời Thảo Thanh Lưu, nếu thêm Lục Thanh vào nữa, thì Kiếm Trận căn bản bảo hộ không được ba người.

Phía sau quang sáng màu xanh lam khoảng hai tấc, có một vầng nước lỏng lánh lưu chuyển. Ngoài ra, còn có từng đạo kiếm khí dài chín tấc bám vào mặt trên, làm người ta không chút nghi ngờ, nếu đánh vào Kiếm Trận, khẳng định sẽ bị Kiếm Khí sắc bén đánh thành mảnh vụn.

Ngay thời điểm quang sáng hình thành, tốc độ năm người Thảo Thanh Lưu lại tăng nhanh hơn. Trường kiếm của ba gã hộ vệ vươn một nửa ra ngoài quang sáng. Quang sáng màu lam tạo thành hình một mũi nhọn, bên trên có kiếm khí màu lam bao phủ, tiến vào giữa bầy sói .

- Ô ——

Rất nhiều tiếng tru thê lương vang lên, hơn mười con sói đã bị kiếm khí sắc bén trên quang sáng, trong phút chốc đánh thành một khối thịt nát. Máu huyết bay lên đầy trời, mặt đất bị nhuộm đỏ ối. Nhưng như thế lại càng thêm khơi dậy hung tính của bầy sói. Chỉ nao núng một chút ngẩn ngui, bầy sói lại điên cuồng xông lên.

Quang sáng của Kiếm trận bao phủ phạm vi gần một trượng, trong màn đêm ảm đạm giống như một chiếc đèn sáng, hấp dẫn ánh mắt của bầy sói.

- Rống ——

Ngay tại lúc ba gã hộ vệ dựa vào Kiếm Trận che chở cho hai huynh đệ Thảo Thanh Lưu tiến vào trong bầy sói được mấy trượng. Một tiếng rống to giống như hổ gầm ở sau bốn người vang lên, đồng thời, một luồng khí tức hung lệ đập vào mặt. Ba gã hộ vệ đồng thời biến sắc, xoay chuyển ánh mắt, liền nhìn thấy ba một đạo Phong Nhận màu xanh sắc bén đang lao tới. Trong số đó có một đạo dài ba thước và hai đạo khác dài gần thước, đánh thẳng vào quang sáng Kiếm Trận.

- Xuy ——

Ngay tại lúc ba đạo Phong Nhận toàn đánh lên quang sáng, nhưng đạo kiếm khí đang lưu chuyển trên quang sáng liền có một đạo oanh kích lên Phong Nhận. Mà nguyên bản ba gã hộ vệ đang bảo vệ hai huynh đệ Thảo Thanh Lưu cước bộ lão đảo một cái, sắc mặt tái nhợt. Ánh sáng trên trường kiếm của ba người tối đi. Kiếm Nguyên trong cơ thể bọn họ lập tức vận chuyển, liền miên truyền vào trong thân kiếm, rồi lại nhập vào trên quang sáng Kiếm Trận. Có được Kiếm Nguyên của ba người tương trợ, nhất thời lam mang đại thịnh, rốt cục đem ba đạo Phong Nhận phá vỡ .

Trong lúc năm người Thảo Thanh Lưu còn chưa lo xong thân mình, bầy sói cũng chia ra khoảng trăm con nhằm về phía Lục Thanh. Không thể không nói, bầy sói hàng năm đều sống ở Kiếm Khí hạp là vùng thảo nguyên phì nhiêu, mỗi một con đều có thân hình to như con nghé con, trong miệng đỏ lỏm, thậm chí còn có thể nhìn thấy một ít thịt nát ở giữa hàm răng. Những cái nanh sói sắc nhọn lóe ra chút tia sáng sắc lẹm.

Bị trên dưới một trăm con sói tấn công, cho dù là có tu vi Kiếm Giả giai, nếu ứng phó không cẩn thận đều có thể bị thương. Nhưng mà thực đáng tiếc, chúng nó gặp được lại chính là Lục Thanh, một kiếm giả có tu vi Kiếm Sư.

Lục Thanh thần nhiên ngồi một chỗ, ngón tay điểm ra liên tiếp. Trên đầu ngón tay hiện lên một ít Phong Lôi Kiếm Khí, vẽ trong không trung từng đạo quỹ tích mơ hồ, không hề có một chút bóng dáng kiếm pháp. Ánh mắt hần thần nhiên, thậm chí cả thần thức cũng đều bị Lục Thanh thu về, chỉ đơn thuần nghe tiếng gió mà đánh .

Cơ bản của kiếm pháp là phách, khảm, liêu, thứ, tá, băng, ngự, tổng cộng bảy đường. Với cảnh giới kiếm pháp của Lục Thanh hiện giờ thì triển những thứ đó, cho dù là nước mưa cũng không lọt. Bầy sói bị cản trở ở bên ngoài. Mỗi một con sói vừa tấn công đến cũng chỉ kịp thấy trước mặt một chút tinh mang xanh tím hiện lên, liền cảm thấy mi tâm đau đớn, rồi bị Lục Thanh thi triển Phong Lôi Kiếm Nguyên phá tan xương đầu. Đến một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp kêu lên, trên mặt đất tràn đầy xác sói .

Chính vì như thế, mới không khiến cho Lang Vương chú ý đến hắn. Xác sói cứ như tre già măng mọc đổ xuống trước mặt Lục Thanh. Chậm rãi, thi thể sói tích tụ càng nhiều, hơn mười thi thể cơ hồ đã đem thân hình Lục Thanh che lại.

Mà đám người Thảo Thanh Lưu ở bên này, giờ phút này lại gặp phải nguy cơ chưa từng có. Thanh Hà Kiếm Trận do ba gã hộ vệ có tu vi Kiếm Giả đại thiên vị thi triển, tuy rằng không sợ bị Kiếm Khách bình thường phá vỡ. Nhưng Tồn Phong Lang Vương lại là Linh Thú nhị giai, tương đương với Kiếm Khách đỉnh phong. Thân là vương giả của bầy sói, thực lực của nó thậm chí còn cao hơn Kiếm Khách đỉnh phong bình thường, đạt tới trình độ của Kiếm Sư tiểu thiên vị.

- Ô ——

Ba cái móng vuốt sắc nhọn bắn ra phong nhận, nồng đậm Tồn Phong khí quanh quẩn, hung hăng đánh lên quang sáng Kiếm Trận .

Nhất thời, quang sáng rung động mạnh, kể cả hai người Thảo Thanh Lưu ở giữa kiếm trận cũng bị lão đảo, cùng ba gã hộ vệ tính cả quang sáng bị đẩy lui liên tục mấy bước. Ở một góc của quang sáng, bị móng vuốt sắc bén xâm nhập gần một tấc. Quang sáng rung động liên tục không ngừng, kiếm khí màu lam lưu chuyển trên quang sáng rất nhanh bị phá vỡ.

Nhưng lúc này, năm người Thảo Thanh Lưu còn chưa có chạy được trăm trượng. Giờ phút này đối mặt với công kích của Lang Vương, gần như không thể di chuyển .

“Thanh Hà Lưu Thủy!” Ba gã hộ vệ đồng thời hét lớn một tiếng, vận chuyển Kiếm Nguyên. Khí hệ Thủy ngưng tụ rất nhanh, khiến cho quang sáng Kiếm Trận đang ảm đạm lại sáng lên .

- Hưu ——

- Hưu ——

- Hưu ——

Hơn mười đạo khí hệ Thủy hỗn hợp, trong đó có chứa Kiếm Khí hệ Thủy sắc bén từ trên quang sáng bắn ra về phía Lang Vương cùng hai con sói bên cạnh .

- “Thừa dịp hiện tại ——”

Ba gã hộ vệ gầm lên một tiếng, kiếm khí từ trên quang sáng bắn ra, đem đánh chết hơn mười con sói bình thường ở phía sau, mở ra một lỗ hổng giữa bầy sói. Đồng thời, quang sáng trên Kiếm Trận mãnh liệt lao vào.

Trong mắt Lang Vương đang lộ vẻ khinh thường, nhưng vừa nhìn đến động tác của ba gã hộ vệ, Lang Vương liền nổi giận. Cái miệng rộng của nó hé ra, rất nhanh hình thành một luồng lốc xoáy nhỏ màu xanh, rồi trong tiếng gầm của Lang Vương nó lao về phía trước. Đạo lốc xoáy nhỏ khoảng một thước, đầu mũi nhọn hiện ra gần tấc lập tức bắn nhanh đi ra ngoài. Con lốc xoáy gặp gió liền nhanh chóng bành trướng, khí Tồn Phong ngưng tụ, chỉ trong phút chốc liền hóa thành một cột xoáy dài hai trượng. Con lốc xoáy màu xanh mang theo khí Tồn Phong gào thét, hướng về phương hướng quang sáng Kiếm Trận, mà lao nhanh đến.

- Phốc ——

- Phốc ——

Nguyên bản Kiếm Khí đánh vào giữa cơn lốc, nhất thời bị Tồn Phong khí vận vẹo xé rách. Dư thế của nó vẫn không giảm, tiếp tục thổi quét hướng về quang sáng Kiếm Trận mà đi.

Cảm nhận được trên cơn lốc xoáy phát ra khí tức dao động khủng bố. Hai con sói nhất giai Linh Thú bên cạnh, cũng phối hợp nhả ra hai đạo Tồn Phong mang khí to bằng đầu người, theo sát long quyển, mang theo kinh phong sắc bén hướng về năm người Thảo Thanh Lưu đánh úp lại.

Sắc mặt tái nhợt, ba gã hộ vệ gần như đồng thời ra tay, ôm lấy hai người Thảo Thanh Lưu ném thẳng ra ngoài Kiếm Trận.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

175. Chương 68: Chém Giết!

“Thiếu chủ! Hai người đi mau, chúng ta ở đây giữ chân ba con súc sinh này!”

-“Không!” Thảo Thanh Hà ở giữa không trung hét lớn một tiếng, tuy rằng Kiếm Nguyên toàn thân hấn bị kiếm chế, nhưng vẫn cố gắng dựa.

“Nhị đệ, không thể để ba vị thúc thúc phải chết oan uổng được!” Thảo Thanh Lưu giận dữ kêu lên một tiếng, đánh một chưởng lên đầu làm Thảo Thanh Hà hôn mê. Ít nhất thì như vậy có thể làm cho tay chân hắn có thể hoạt động thoải mái hơn một chút. Thảo Thanh Hà đối với hắn mà nói chỉ là gánh nặng, tuy có tu vi mà lại không hiểu được cách vận dụng, thật sự còn đánh không hơn được hai ba con sói.

Thanh Thủy kiếm màu lam nhạt trên tay hắn kêu lên một tiếng nho nhỏ rồi phun ra một đường Kiếm Khí sắc bén dài chừng sáu tấc. Thân kiếm uốn lượn, tạo ra từng đạo bóng kiếm liên miên như dòng nước. Khi mới đâm ra một nửa, lại bỗng nhiên kịch liệt vũ động, bóng kiếm giống như hóa thành trường giang cuộn cuộn, khiến cho vài con sói ở gần biến thành đồng thịt vụn. Thảo Thanh Lưu phát huy kiếm pháp gia truyền Thanh Hà Thập Kiếm đến cực hạn, tiến vào giữa bầy sói.

Hơn nữa vừa rồi được ba gã hộ vệ ném ra một khoảng cách dài, Thảo Thanh Lưu chân đạp lên mấy đầu sói, rốt cục cũng thoát ra. Hai chân hắn di chuyển cực nhanh, mỗi một bước đều bước ra một trượng dài, Kiếm Nguyên trong khắp cơ thể vận chuyển không ngừng, bỏ chạy về phía Thanh Hà thành.

- Ngao ô ——

Bầy sói phát ra những tiếng tru mãnh liệt, mấy trăm con sói thoát ly khỏi bầy sói, hướng về phía hai người Thảo Thanh Lưu đang bỏ chạy đuổi theo.

Một tiếng động giống như ngọc thạch vỡ vụn, quanh quẩn trên bầu trời đêm. Thảo Thanh Hà nhin không được quay đầu lại nhìn, nhất thời nhìn thấy quang sáng kiếm trận mà ba gã hộ vệ thi triển như bọt nước bị đánh vỡ nát. Trường kiếm trong tay ba người trong nháy mắt hóa thành mảnh nhỏ, bắn ngược về toàn thân ba người.

“Ba vị thúc thúc!” Đôi mắt Thảo Thanh Lưu đỏ ngầu, khe quát lên một tiếng, bắt buộc chính mình phải quay đầu đi. Bởi vì hắn biết, chỉ có thoát được tánh mạng, mới có thể báo thù được.

- Rống ——

Lang Vương ngẩng cao đầu rống lên một tiếng. Hiển nhiên, nó cảm thấy hưng phấn vì đã bắt được ba tên địch nhân này. Con người to lớn lộ ra sắc thái điên cuồng, Lang Vương quyết định phải làm cho ba con mỗi này thịt nát xương tan.

“Đại ca! Nhị ca! Lần này, chúng ta xem như đồng sinh cộng tử.” Ba gã hộ vệ nằm trên mặt đất, cố gắng quay đầu, nói với hai người bên cạnh.

“Đúng vậy, hy vọng Thiếu chủ có thể thuận lợi chạy thoát khỏi kiếp nạn này. Yên tâm, gia chủ sẽ vì chúng ta mà báo thù.”

“Không sai, đàn súc sinh này sẽ tồn tại không được bao lâu nữa.” Ánh mắt hai người kia lộ ra vẻ kiên định.

- Ô ——

Thân hình to lớn của Lang Vương xuất hiện ở trước mặt ba người. Bên cạnh nó hai con Tồn Phong Lang nhất giai vẫn đi theo. Huyết khí dày đặc tràn ngập cả mấy trượng không gian. Trong vòng mấy trượng, tất cả bầy sói đều lui ra ngoài, cùng đội vương của chúng nó đến xé xác con mồi.

Lợi trảo lóe lên phong mang nhàn nhạt giờ lên, hai mắt Lang Vương tràn ngập vẻ hung dữ vô cùng.

- Hừ ——

- Hừ ——

- Hừ ——

Đột nhiên, một tiếng Kiếm khí xé gió cuồng bạo vang lên, Lang Vương sửng sốt, quay đầu lại nhìn. Trong ánh mắt kinh hãi của nó cùng ba gã hộ vệ, ở vùng đất nơi Lục Thanh đứng lúc này bỗng hiện lên vô số đạo kiếm khí xanh tím.

Mỗi đạo kiếm khí đều trong suốt như ngọc, dài đến bảy trượng, mặt trên có khí Phong Lôi màu xanh tím lưu chuyển. Gần trăm con sói lúc này tấn công Lục Thanh, hiện giờ đã chết sạch không còn một con. Xác

chết chất chồng thành núi, bị kiếm khí đánh cho huyết vụ bay đầy trời. Tử Điện lóe lên, cùng với Tồn Phong khí sắc bén, tản ra bốn phương tám hướng.

Đây là kiếm khí gì vậy?

Trong mắt ba gã hộ vệ hiện lên một tia mê hoặc. Đồng thời, bọn họ cũng mơ hồ nhìn thấy Lục Thanh ở giữa đồng xác sói trên người không dính một hạt bụi. Tuy rằng quần áo của hắn có chút nhàu nát, nhưng từng đạo kiếm khí xanh tím trong suốt dài đến bảy trượng đã thuyết minh được hai điểm.

Kiếm khí không thuộc Ngũ Hành, Kiếm Sư đại thiên vị!

Khóe miệng cười khổ, một người hộ vệ nằm giữa nói: “Không nghĩ tới chúng ta đúng là có mắt không thấy Thái Sơn. Đường đường một Kiếm Sư đại thiên vị, mà lại bị chúng ta xem nhẹ.”

Ai nói không phải đâu? Hai người khác cũng cười khổ lắc đầu. Cũng không có thể trách bọn họ được, kiếm giả tuổi trẻ như thế mà đã có tu vi cao như vậy, bọn họ rất ít khi nhìn thấy. Hơn nữa lúc trước Lục Thanh mặc quần áo lam lũ, khí tức lại nội liễm, không gây sự chú ý cho bọn họ. Tuy rằng cũng thấy Lục Thanh có chút bất phàm, nhưng là không có quá mức chú ý đến. Nếu không hiện giờ chỉ cần ở bên người hắn, thì tình huống đã khác.

Nhưng lập tức ba người lại cùng lắc đầu. Nếu cho họ lựa chọn một lần nữa, bọn họ vẫn sẽ lựa chọn như cũ. Tính mạng của hai người Thiếu chủ, bọn họ thật sự không thoải mái mà giao cho một người xa lạ.

Lúc này trong ánh mắt của ba người, Lục Thanh chậm rãi bước đi, nhưng thân hình lại giống như vượt qua không gian, trong nháy mắt khi hiện ra đã tiến về phía trước ba mươi trượng. Tốc độ giống như là quỷ mị, chỉ có bước ra ba bốn đã đi tới trước mặt bọn họ hơn mười trượng.

- Ngao ô ——

Lang Vương ngửa mặt lên trời tru lên một tiếng phẫn nộ, một làn khí thể mạnh mẽ của Linh Thú Nhị giai bộc phát. Khí Tồn Phong màu xanh rất nhanh ngưng kết. Đồng thời, bên cạnh nó hai con Tồn Phong lang nhất giai cũng thấp giọng phát ra một tiếng rống.

- Hô ——

Hơn mười đạo Phong Nhận do Lang Vương cùng hai con sói bên cạnh thi triển rất nhanh ngưng tụ, lao về phía Lục Thanh vừa xuất hiện. Phong Nhận sắc bén vô thanh vô tức cắt vỡ không khí, ở không trung hiện lên từng đạo tàn ảnh.

Trong ánh mắt lộ vẻ kinh hãi, ba gã hộ vệ trợn mắt há hốc mồm. Chỉ thấy ngón tay Lục Thanh khẽ điểm nhẹ, đầu ngón tay vẽ ra từng đạo quỹ tích mơ hồ không nhìn rõ. Đồng thời, trên đầu ngón tay hiện lên một chút ánh sáng Kiếm Khí, trong đêm tối giống như lưu tinh xẹt qua bầu trời.

Mỗi một chỉ, đều chuẩn xác đánh trúng vào giữa mũi Phong Nhận đang công kích tới.

- Phốc ——

- Phốc ——

- Phốc ——

Thanh âm giống như tiếng xé vải, Phong Nhận màu xanh trong suốt bị ngón tay Lục Thanh điểm trúng, bỗng nhiên bị phá ra một lỗ thủng lớn, khí Tồn Phong thoát ra ngoài khiến cho Phong Nhận cũng đồng thời tán loạn, tiêu tán vào trong trời đất.

Trong nháy mắt đã hóa giải được thế công như thế, ở trong trí nhớ của ba gã hộ vệ, tựa hồ cũng chỉ có gia chủ của bọn họ, đồng thời cũng là thành chủ của Thanh Hà thành, thành chủ Thảo Ngôn Tâm mới có thể làm được. Hơn nữa thời khắc này, bọn họ nhận thấy, tựa hồ kiếm pháp của Lục Thanh rất thoải mái tự nhiên, không hề có chút ngập ngừng. Tuy rằng nói tu vi chênh lệch kém hơn gia chủ bọn họ, nhưng mà sự lĩnh ngộ cảnh giới kiếm pháp, bọn họ đều có cảm giác như ngược nhìn một tòa núi cao nghìn trượng. Điều này cho dù là Thảo Ngôn Tâm, bọn họ cũng chưa bao giờ thấy qua.

Đột nhiên, ánh mắt Lục Thanh lóe lên ánh sáng khiến cho người ta không thể nhìn thẳng. Hai đạo kiếm khí bạo phát ra ngoài, đồng thời chậm rãi bước đi.

- Hưu ——

Tựa hồ là theo bản năng, đang đối mặt với Lục Thanh, lông trên người Tồn Phong Lang Vương dựng đứng mà xoay người lại. Nhưng đợi nó kịp quay đầu lại, chỉ kịp cảm thấy một đạo hào quang lóe lên, lát sau liền kinh ngạc phát hiện thân thể không đầu của chính mình đang ngơ ngác đứng thẳng tại chỗ. Đồng dạng hai con nhất giai Tồn Phong Lang, đều có một kết cục như thế.

Ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm về phía Lục Thanh đang đứng bên cạnh thân thể chúng nó, ý thức bắt đầu chậm rãi tán đi. Mặc dù như thế, thân là Linh Thú, dĩ nhiên đã mở ra linh trí nên ý thức còn có thể bảo trì trong thời gian nửa nén hương mà không bị tiêu tan. Tất nhiên, phải với điều kiện là không ai di động thân thể chúng nó.

Há mồm muốn phát ra một tiếng tru bi thương, nhưng Lục Thanh lại không có để cho chúng có cơ hội, tùy ý phát tay đánh ra ba đạo Phong Lôi Kiếm Khí, nhất thời đánh tan luôn ý thức cuối của ba con Tồn Phong lang.

- Ngao ô ——

Mà sau khi ba con sói đầu đàn chết, đàn sói phát ra tiếng kêu hoảng sợ. Có con còn nhớ lại, khí thế làm chúng hoảng sợ bỏ chạy lúc chạng vạng tối, tựa hồ còn có của người trước mặt này.

Không khí tràn ngập sợ hãi, ánh mắt Lục Thanh nhìn quét qua một cái, mấy trăm con sói đều không kìm được hoảng sợ run lên, quay đầu hướng về Kiếm Khí hạp bỏ chạy.

Có một con đi đầu, đàn sói nhất thời loạn cả lên. Mặc dù có con còn thèm nhỏ dãi thi thể của Lang Vương cùng Lang Vệ, bởi vì chúng nó biết, nếu ăn thịt được ba con Linh Thú đồng loại, Linh Huyết có thể giúp chúng nó đột phá hạn chế, mở ra linh trí, tiến hóa thành Linh Thú. Đây là bản năng ý thức của chúng, nhưng sau khi nhìn Lục Thanh vài lần, rốt cục đành chấp nhận bỏ qua cái ý tưởng không thực tế này, đuổi theo bầy sói mà chạy.

Trong lúc nhất thời, trên cả thảo nguyên tiếng sói tru nổi lên bốn phía, nhưng so với lúc mới đến hừng hỏ thì lại khác hẳn. Giờ phút này trong tiếng tru tràn đầy bất an cùng hoảng sợ, nguyên bản hơn trăm con sói đang đuổi theo hai huynh đệ Thảo Thanh Lưu, cũng mau chóng buông tha. Bầy sói nhanh chóng tập trung rồi chạy về phía Kiếm Khí hạp.

Trong cơ thể Lục Thanh Kiếm Ý bắt đầu khởi động. Lục Thanh giơ tay ra, nhưng mảnh kiếm vỡ trên cơ thể ba gã hộ vệ bị Kiếm Ý hấp dẫn, nhất thời tụ tập đến lòng bàn tay Lục Thanh. Sau đó, bị hấn nắm chặt một cái, liền biến thành một quả cầu sắt màu đen, rơi lên mặt đất. Đồng thời, Lục Thanh phát tay bắn ra ba đạo Phong Lôi Kiếm Nguyên, che lại miệng vết thương đang đổ máu trên cơ thể ba người. Sau đó, hấn đi về phía Thanh Hà thành, mỗi bước chân vượt qua khoảng cách hơn hai mươi trượng.

Cố gắng ngồi xuống xếp bằng, ba gã hộ vệ liếc nhau, trên mặt đều lộ ra thần sắc phức tạp, nhớ lại tình huống lúc trước.

- “Người này thật là người phi thường, khó trách nhị Thiếu chủ hôm nay vừa mới gặp, liền quan tâm đến sự sống chết của hấn.” Ba người trong lòng có cùng ý tưởng.

Nhưng mà kỳ thật bọn họ lại không biết, nguyên nhân của chuyện ngày hôm nay chính là do Lục Thanh gây lên. Hôm nay hấn đã gieo nhân, thì quả cũng phải do chính hấn kết thúc, liên lụy đến người vô tội không phải là tác phong của hấn. Ngoài ra, cứu ba gã hộ vệ cũng là do hấn tình nguyện. Có thể trung thành hộ chủ như thế, khiến cho hấn nảy sinh sự kính trọng. Đặc biệt là hiện giờ hấn đang kế nhiệm chức vụ gia chủ, càng nhận thức được người trung thành đối với một gia tộc quan trọng tới mức độ nào.

Lúc này, hấn không có vội vã mở ra Kiếm Trì để bồi dưỡng thực lực cho gia tộc. Số hộ vệ lúc trước tuyển mộ cho gia tộc, đều tập trung ở Triều Dương trấn. Mà trong thời gian nửa năm hấn đi ra tặng kiếm thiếp, thì cũng là giai đoạn khảo nghiệm cuối cùng để tuyển hộ vệ.

Bất Diệt Kiếm Thể

176. Chương 68(2): Tảng Đá Kì Dị

Thanh Hà thành.

Đầu mùa xuân, Thanh Hà thành vẫn như thường ngày, sừng sững đứng ở đó. trừ bỏ hoa và cây cối hai bên đường đang đâm chồi nảy lộc, nhìn thế nào cũng không thấy được không khí từng bừng của đầu xuân.

Sáng sớm, từng bông tuyết từ trên trời nhẹ nhàng rơi xuống đất. Chỉ sau nửa canh giờ, cả Thanh Hà thành liền bị bao phủ trong một màu tuyết trắng, vô luận là trên mái ngói từng nhà, lầu cao trên phố, hay tường thành lát dày đặc những tấm đá, đều bị tuyết phủ trắng xóa.

Mở cửa sổ ra, vào lúc này Lục Thanh đã thay một bộ võ y màu xanh. Sau khi tắm rửa, tẩy đi hết bụi bặm đi đường. Hiện giờ khách điểm mà hắn thuê ở khu vực trung tâm Thanh Hà thành. Ngay trung tâm của Thanh Hà thành có một dòng sông nhỏ được người ta đặt tên là Băng Hà, chảy ngầm xuyên qua toàn thành. Bởi vì mấy trăm năm trước, ở đây có xảy trận chiến đấu của hai Kiếm Chủ, khiến cho mặt đất bị phá vỡ, trào lên một dòng nước ngầm tạo thành một con sông nhỏ.

Mà sở dĩ gọi tên dòng sông này là Băng Hà, bởi vì dòng nước đó rất lạnh giống như là nước đá, suốt ngày có sương trắng bao phủ. Nước sông Băng Hà ngoài điểm rất lạnh ra, còn là nguyên liệu tốt nhất để sản xuất rượu ngon, hay là loại nước tốt nhất để hạ nhiệt trong lúc rèn kiếm. Cho nên con sông Băng Hà này mới được giữ lại, còn phủ đệ cũ của chủ thành được chuyển từ trung tâm thành tới phía Bắc thành.

Hiện giờ bông tuyết bay tán loạn, qua cửa sổ trong phòng Lục Thanh, có thể nhìn thấy dòng Băng Hà. Con sông Băng hà, ước chừng có chiều rộng bốn năm trượng, vắt ngang hơn phân nửa Thanh Hà thành. Hai bên bờ sông được tu bổ, hết sức chỉnh tề. Thậm chí dọc theo bờ sông thì cứ cách xa nhau hơn mười trượng lại có một gã thành vệ đứng gác, hiển nhiên là phòng ngừa có người lấy trộm nước sông Băng Hà.

Đứng ở vị trí của Lục Thanh mà xem, dòng sông giống như một sợi đai lưng màu xanh lam bằng ngọc quấn quanh tòa thành. Giờ phút này lại có từng bông tuyết trắng xóa rơi xuống, dung nhập vào giữa làn sương trắng, không còn vết tích.

Nhìn khung cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ, tâm thần Lục Thanh trở nên yên lặng. Chậm rãi, thần thức ở trong Thức Hải chậm rãi thả ra từng luồng khí bàng bạc. Thần thức vô hình khuếch tán ra xung quanh, dần bao phủ phạm vi trăm trượng trong thành.

Không để thần thức đụng chạm đến người nào, Lục Thanh vận dụng Luyện Hồn quyết làm thần thức lắng lặng quay chung quanh thành quan sát người đi đường qua lại. Từ thương nhân hay người bán hàng rong, phụ nữ và trẻ em lão ấu, thậm chí khi thì có một nhóm kiếm giả đi ngang qua. Hắn có thể cảm thụ sức sống dao động từ người bọn họ truyền đến. Trong lòng Lục Thanh dâng lên một cảm giác bình thản, dần lan khắp toàn thân. Cho dù giờ phút này không có ánh mặt trời chiếu đến, nhưng vẫn có cảm giác toàn thân đều trở ấm áp như đứng dưới ánh nắng mặt trời.

Sau thời gian một nén hương, Lục Thanh thu hồi lại thần thức. Lúc này, hắn cảm thụ thấy thần thức ở trong thần đình thức, dòng xoáy so với lúc trước tựa hồ càng thêm tinh thuần. Tại dòng xoáy, thậm chí còn sinh ra một vầng ánh sáng nhàn nhạt màu bạc. Giờ phút này, Lục Thanh cảm thấy Luyện Hồn quyết mà rất lâu nay hắn không thể đột phá chậm rãi có một chút dao động. Tuy rằng không lớn, cũng khiến Lục Thanh cảm nhận được rõ ràng.

Khóe miệng nổi lên một nụ cười, Lục Thanh biết, hắn tu luyện Luyện Hồn quyết sắp đột phá đến giai đoạn thứ ba.

- “Cũng chỉ có chân chính dung nhập thể gian để hiểu được cuộc sống con người, mới có thể có được thu hoạch thực sự. Kiếm Trận tuy huyền ảo, nhưng cũng không sinh ra được sức sống. Mà sức sống, mới là này gốc rễ của thể gian.” Lục Thanh trầm ngâm nói. Lúc này, rốt cục hắn biết vì sao lúc trước khi hắn đột phá đến Kiếm Khách, sư phụ Huyền Thanh cũng không có cho hắn vào Kiếm Trận trong Triều Dương động để trải nghiệm ảo cảnh cùng tích lũy tâm cảnh, mà lại bắt hắn xuống núi đi lịch lãm.

Xuống núi lịch lãm, tuy rằng có nguy hiểm, nhưng là tâm thần lại hoàn toàn được tẩy luyện, tích lũy đủ, tâm cảnh được củng cố, căn bản không phải thứ mà thông qua Kiếm Trận ảo cảnh có khả năng so sánh với được. Cho nên Lục Thanh cùng với mấy người Niếp Thanh Thiên, đều thà rằng tốn thời gian tiếp nhiệm vụ để ra ngoài lịch lãm, cũng không muốn tiến vào ảo cảnh Kiếm Trận trong Triều Dương động để tăng lên cảnh giới, cho tới bây giờ Lục Thanh cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu.

Nuông chiều sẽ làm cho hư, không phải là chính đạo.

Bất quá nói lại, đây cũng là một việc làm bất đắc dĩ, đời người ngắn ngủn có trên dưới một trăm năm, muốn đại thành Kiếm Đạo, làm sao có nhiều thời gian để cho người tiêu hao tại nơi hồng trần thế tục. Mà Lục Thanh cũng hiểu, chỉ có đạt tới tu vi Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách, mới có thể có sống đến hơn bốn trăm năm. Nếu không cho dù là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, cũng trốn không được thời hạn trăm năm. Nhiều người đều bởi vì có tu vi không đủ, đại đa số đều sống trên dưới một trăm năm thôi. Cho nên đối với kiếm giả mà nói, thời gian là quan trọng nhất.

Đi ra khỏi khách điểm, Lục Thanh đi về phía sông Băng Hà. Thời tiết rét lạnh, rất nhiều người dân đều mặc áo bông thật dày. Cũng có kiếm giả giống như Lục Thanh, mặc võ y mỏng manh, cứ như vậy mà đi ở trên mặt tuyết lạnh giá. Kỳ thật chỉ cần đạt tới Kiếm Thị, Kiếm Nguyên khí bước đầu ngưng tụ, coi như có thể làm cho hàn khí không xâm nhập được, cho nên cũng không có cái gì kỳ quái.

Gần tới đến bờ sông Băng Hà, Lục Thanh lại càng cảm thấy nhiệt độ xung quanh lại giảm đi một phần. Tuy rằng không có gì, nhưng đợi cho hắt đi tới sát bờ sông băng hà, cái lạnh khiến cho người dân bình thường không thể chịu được lâu dài. Sương mù lạnh như băng tràn ngập ở trên mặt sông. Dòng nước Băng Hà màu lam trong vắt.

Mà ở phía xa xa gần con sông Băng Hà, còn có một ít cửa hàng dành cho kiếm giả đi đến đây du lịch, có buôn bán một ít thứ như là kiếm, giáp y, kiếm pháp cơ bản, các vật dụng linh tinh. Thậm chí Lục Thanh còn thấy được hai kiếm giả đã Trúc Cơ mặc võ y màu đen, cũng đồng dạng xen lẫn ở trong số đó. Ở quầy hàng trước mặt bọn họ, thậm chí còn có buôn bán Kiếm Nguyên công. Mặt khác, còn có một ít khoáng thạch thạch kì lạ có các loại màu sắc, cùng với một ít kỹ thuật vật phẩm phổ thông.

Trong lòng vừa động, Lục Thanh đi tới gần quầy hàng. Hắn cũng không có che dấu thân hình, hơn nữa thanh Luyện Tâm kiếm của hắn cũng thật sự chói mắt. Hắn mới vừa đi đến phụ cận dòng Băng Hà, các kiếm giả ở quầy hàng đã phát hiện ra hắn.

Bọn họ hàng năm vào Nam ra Bắc nên phát hiện ngay Lục Thanh có chỗ không tầm thường. Tuy rằng bởi vì Lục Thanh có tu vi cảnh giới cao thâm, khí tức thu liễm giống như người thường bình thường, nhưng trong mắt những người tại đây, vẫn là xuất hiện rất nhiều chỗ bất phàm. Kể cả là Lục Thanh có thái độ bình tĩnh, hay là lúc giờ tay nhắc chân đều ẩn chứa một thứ khí thế, làm cho mắt bọn họ sáng ngời.

Đây là một con cá lớn!

Kết quả là, khi Lục Thanh đi tới gần hai gã kiếm giả đang trầm mặc bên cạnh quầy hàng, vị kiếm giả chủ cửa hàng bên cạnh lập tức hét to rao hàng.

”Kim Cương thiết do Hứa đại sư phía Nam thành luyện trăm lần, có thể rèn tam phẩm kiếm khí.”

“Còn đây là sách thượng cổ ghi lại cách luyện tập để rèn Thần Kiếm, có cả tranh ảnh tư liệu, bản ghi chép vào thời kì thượng cổ bàn về phương pháp rèn Thần Kiếm. tuyệt đối là hàng thật giá thật, nếu không phải đang cần tiền gấp, chắc chắn sẽ không bán!”

“Cái đó đã là cái gì? Ở đây, ta còn có bộ da của nhất giai Linh Thú Phong Lộc đây.”

Vài tên Kiếm Giả bên cạnh cùng hướng Lục Thanh đề cử chính mình có gì đó. Bất quá thực đáng tiếc, Lục Thanh sinh ra ở gia tộc chuyên rèn kiếm, ngày thường vẫn học cách phân biệt các loại khoáng thạch, kiếm khí, nên khả năng xem hàng của hắn làm sao các đệ tử thế gia khác có thể sánh bằng.

Cái gì mà Kim Cương thiết một trăm lần luyện, rõ ràng chính là cho thêm một ít kim ngân vào trong lúc luyện Hắc Thiết, cũng đích xác có thể rèn thành tam phẩm kiếm khí, bất quá phải ít nhất cần Chú Kiếm Sư đạt tới bát phẩm mới rèn được. Hơn nữa tiền công mỗi bát phẩm Chú Kiếm Sư đúc kiếm, cho dù là dùng giá trị hơn mười khối lượng đó đều không đủ.

Về phần cái gọi là sách thượng cổ ghi lại cách luyện tập rèn Thần Kiếm cùng tranh ảnh tư liệu. Nếu là thật, chỉ cần hiến cho một tông môn, thì vinh hoa phú quý, quyền lực địa vị cái gì mà chả có, làm sao còn phải ở đây gân cổ rao hàng khô cả họng.

Lại càng không nói đến bộ da của nhất giai Linh Thú Phong Lộc, xem hoa văn ở trên bộ da, thì biết là của một con ấu lộc mới sinh không quá hai năm. Nếu không chỉ bằng vào tên chủ quán tu vi Kiếm Thị mà gặp được nhất giai Linh Thú còn có mạng để ở đây ba hoa sao? Cho nên nói, bộ da này nhiều nhất chỉ có công dụng làm túi cất chứa, thậm chí với một thanh nhất phẩm Hắc Thiết kiếm chỉ cần dùng chút lực là có thể phá ra dễ dàng.

Không có chút gì để ý tới, Lục Thanh chậm rãi đi tới quầy hàng của hai gã kiếm giả mặc quần áo đen, hai gã ngẩng đầu liếc nhìn Lục Thanh một cái, cơ hồ đồng thời nói: “Nói giá một lần, không hề hai lời.”

Trên mặt lộ ra một ít dị sắc, Lục Thanh cảm thụ một chút, hai người đều có tu vi là Kiếm Giả tiểu thiên vị đỉnh phong, tầm trên dưới ba mươi tuổi. Đối với Kiếm Giả tự tu luyện mà nói, đạt tới mức đó đã là tốt lắm rồi. Hơn nữa trong cơ thể hai người Kiếm Nguyên tản ra thuộc tính hệ Mộc nhàn nhạt, Kiếm Nguyên công rõ ràng thuộc hệ Mộc, đã bắt đầu đi đúng hướng. Hơn nữa mức độ tinh thuần của nó cũng rất hiếm thấy. Nếu bọn họ có thể tiến giai đến Kiếm Khách, lại có được một môn kiếm pháp tinh thâm thuộc tính Mộc, hẳn là tiếp dẫn lực lượng mầm mống có bảy tám phần nắm chắc.

Chỉ trong một hơi thở, Lục Thanh liền có phán đoán đối với hai người. Ánh mắt hắn nhìn trên quầy hàng của hai người. Các đồ vật này nọ xếp đặt chỉnh tề trên một tấm vải trắng, ước chừng có hơn mười thứ. Trong số đó có năm khối khoáng thạch, đều là có thể đúc ra tứ phẩm kiếm khí. Thậm chí trong này còn có một khối Huyền Thiết to bằng nắm tay, rất khó tìm được, giá cả là năm mươi Tử Ngọc tệ.

Ngoài ra, còn có sáu quyển sách, hai quyển sách chú giải dành cho kiếm giả, giảng giải chính là một ít yếu điểm tu luyện của Kiếm Giả. Đối với Kiếm Giả, đặc biệt là tân tu kiếm giả, thật ra lại có tác dụng rất lớn. Còn có ba quyển ghi lại kiếm pháp cơ bản rất bình thường. Lục Thanh chỉ cần liếc mắt một cái liền nhớ kỹ toàn bộ. Cuối cùng chính là một quyển tên là Liệt Hỏa quyết là Kiếm Nguyên công Nhân cấp. Nhìn qua vài lần, Lục Thanh chỉ biết Kiếm Nguyên công chính là mặt hàng bình thường, đại khái kém hơn Kiêm Nguyên Công nhân cấp mà Kiếm Thần Điện công bố đem bán vài phần. Chẳng trách người này lấy ra bán, chào giá chỉ có mười Tử Ngọc tệ.

“Đây là ——” Ánh mắt Lục Thanh chuyển hướng nhìn vào quầy hàng của kiếm giả còn lại bên cạnh, trong mắt hắn liền thấy được một tảng đá màu xám trong suốt. Tảng đá này ước chừng to bằng nắm tay trẻ con, ở giữa tảng đá trong suốt này, có chứa một luồng sương mù màu xám. Tuy rằng màu sắc khó coi, nhưng là phối hợp sự kỳ diệu ở bên trong, lại có một hương vị khác .

Đương nhiên, đây không phải vấn đề mấu chốt nhất, ngay tại thời điểm Lục Thanh nhìn đến, trên mặt hơi nhần lại một chút. Vốn cũng không có chuyện gì, nhưng lập tức, ở sau lưng hắn, nguyên bản Luyện Tâm gân ba năm nay không có phản ứng gì, đột nhiên trở nên có chút nóng bỏng. Điều này khiến cho Lục Thanh đang bình tĩnh nhìn tảng đá, tâm thần không thể ức chế mà giữ được bình tĩnh nữa.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

177. Chương 69: Khói Xanh Xuất, Ngọc Giao Long Hiện (Thượng)

“Tảng đá này không dùng làm gì. Chỉ là ngẫu nhiên phát hiện được, có một chút tác dụng làm cho lòng yên tĩnh hơn mà thôi, nhưng hiệu quả không lớn, chỉ cần một Tử Ngọc tệ.”

Trong lòng vừa động, Lục Thanh hỏi: “Chỉ có một khối này sao?”

Có chút kỳ quái nhìn Lục Thanh liếc mắt một cái, vị kiếm giả lại nói: “Tảng đá này chỉ là do chúng ta ngẫu nhiên thấy được ở trong một ngôi mộ bị thú hoang đào lên, chỉ có một khối mà thôi. Nếu người ngại hiệu quả quá ít ta cũng không có cách nào khác.” Hiển nhiên đối phương hiểu lầm ý tứ của Lục Thanh .

Nhưng mà như thế lại rất tốt, Lục Thanh cũng chẳng muốn nói thẳng ra làm gì. Hắn lại nhìn thấy trên bàn tay của Kiếm Giả đó cầm một miếng da nhỏ, miếng da này dường như là da người, có màu sắc trong suốt. Với nhãn lực của Lục Thanh mà cũng không thể nhận ra đó là thứ gì.

- Cũng là thứ tìm được ở trong phần mộ đó. Đáng tiếc chỉ có một miếng nhỏ như vậy, cái gì cũng đều không làm được. Nhưng cho dù có dùng một thanh kiếm ngũ phẩm cũng khó có thể làm tổn hại đến nó. Hơn nữa, Thủy Hoả bất xâm. - Nói tới đây, trong mắt kiếm giả có chút tiếc nuối. Đúng là thế, một khối nhỏ như vậy cũng không thể làm được cái gì hữu dụng.

Mỉm cười, Lục Thanh nói:

- Ta đối với những đồ kì dị luôn có hứng thú. Không biết cả hai thứ này giá bao nhiêu?"

Vị kiếm giả sững sốt, đánh giá Lục Thanh một chút. Lúc sau, hắn liền trở lại bình thường. Hắn cũng đã gặp qua kiếm giả có ham mê giống như vậy. Mà trên thực tế, hắn cũng không có hy vọng có thể bán được hai thứ này đi. Nếu hiện giờ có người mở miệng muốn mua, tất nhiên là hắn không thể bỏ qua.

- Mười Tử Ngọc tệ. Lấy hai thứ đó đi.

Nhướng mày, Lục Thanh nói:

- Hai thứ này ngoại trừ dùng để ngắm, cũng chẳng có tác dụng gì khác, nhiều nhất là hơn một Tử Ngọc tệ. Bằng hữu! không cần phải nói thách. - Nói xong Lục Thanh liếc mắt nhìn Kiếm Giả một cái thật sâu.

Hắn đã phát giác hai kiện đồ vật này có chỗ bất phàm, nhưng không muốn làm cho người khác phải để ý đến.

Mà Kiếm Giả kia bị Lục Thanh nhìn như thế, chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị nhìn thấu. Một chút lạnh người không hiểu tại sao tự nhiên xuất hiện trong lòng. Tuy rằng Lục Thanh thu liễm toàn bộ khí tức tu vi, nhưng là Kiếm Giả có tu vi cao dù chỉ hơi tản mát ra khí thế, thì một kiếm giả mới Trúc Cơ sao không cảm thấy trong lòng khẩn trương.

Tuy rằng không biết sự hồi hộp này đến từ đâu, nhưng vị kiếm giả đó cũng là người có kinh nghiệm nên biết Lục Thanh chỉ mới liếc mắt một cái đã khiến cho chính mình cảm thấy tim đập nhanh hơn, thì tu vi chắc chắn ở trên hắn. Người này hắn không thể trêu vào. Chỉ trong vòng một hơi thở, vị kiếm giả đã đưa ra được quyết định.

- Được rồi! Vậy hai Tử Ngọc tệ đi. Dù sao huynh đệ chúng ta lúc ấy tiến vào trong ngôi mộ cũng không phải chuyện dễ dàng, lại còn mất một ít đồ vật. - Kiếm Giả cắn răng nói.

Cũng không cần phải tính toán nhiều, Lục Thanh cảm nhận được khi người này nói hết sức bình tĩnh, xem ra cũng không có nói dối. Sau khi đưa hai Tử Ngọc tệ, Lục Thanh cất tảng đá và miếng da, rồi xoay người đi về khách điểm.

Sau khi bảo tiểu nhị nếu không được Lục Thanh cho phép không được cho ai đi vào. Hắn liền đóng cửa phòng lại rồi lấy hai thứ vừa mua ra xem xét.

Đầu tiên, Lục Thanh lấy tảng đá màu xám nhìn nhìn. Cầm nó trên tay có cảm giác lạnh lẽo như nước, dường như nhiệt độ của nó vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Sau khi nắm tảng đá trong phút chốc, Lục Thanh cảm thấy từ trên tảng đá, tựa hồ chảy ra một dòng khí nhàn nhạt. Dòng khí này rất nhỏ bé, nhưng khi truyền vào trong thân thể, Lục Thanh liền cảm thấy tâm thần hơi hơi ổn định. Nếu không phải hắn đã trải qua sinh tử, đối với tâm thần có lực khống chế cực cao, căn bản không thể nhận thấy được.

Thử đưa một đạo Phong Lôi Kiếm Nguyên tiến vào, nhưng không hề có tác dụng gì. Kiếm Nguyên giống như bị một tầng lực lượng cản trở, lưu chuyển ở trên mặt ngoài tảng đá trong chốc lát, rồi chậm rãi tiêu tán trong không khí. Nhướng mày, Lục Thanh lại thả ra thần thức, muốn chui vào bên trong tảng đá tra xét.

"Vào không được." Lục Thanh hơi sững sốt. Hắn thi triển Luyện Hồn quyết, khi thần thức chạm vào tảng đá, giống như đụng phải tường đồng vách sắt. Cho dù thần thức của hắn có mạnh đến mấy, thậm chí hiện giờ sắp đột phá giai đoạn Luyện Thần, cũng không hề yếu hơn Kiếm Chủ bình thường, nhưng là vẫn không thể chui vào trong tảng đá này. Chẳng sợ ít hay nhiều, tảng đá dường như sau khi được sinh ra liền có năng lực cản trở thần thức.

Trong lòng bàn tay, Phong Lô Kiếm Khí sắc bén bộc phát khiến cho trong không khí giống như nổi lên một trận dông tố.

Quầng sáng kiếm khí chậm rãi tản đi, ở trước mặt Lục Thanh, tảng đá không hề có một chút tổn hại. Trên bề mặt tảng đá có một tầng sáng lưu chuyển, chậm rãi tản mát ra ánh sáng màu xám.

Mà ngay tại lúc Lục Thanh thúc thủ vô sách - bó tay không có biện pháp, Luyện Tâm kiếm đeo sau lưng hắn lại trở nên nóng bỏng, lúc này đây còn mạnh hơn nhiều lúc ở quầy hàng. Trong giây lát, thân kiếm liền trở nên nóng bỏng giống như một ngọn lửa khiến cho lớp áo sau lưng hắn gần như trong nháy mắt liền hóa thành một mảng tro bụi.

Hai mắt sáng lên, Lục Thanh rút ra Luyện Tâm kiếm. Hiện giờ thân thể hắn đã đạt tới mức độ của một thanh kiếm bát phẩm, đối với ngọn lửa bình thường cũng không có gì e ngại. Nên vừa mới rồi Luyện Tâm kiếm phản ứng tuy rằng đột ngột, nhưng Lục Thanh cũng không có bị thương tổn.

Đặt Luyện Tâm kiếm ngang trước mặt, Lục Thanh cẩn thận quan sát biến hóa trên thân kiếm. Giờ khắc này, ở chung quanh thân kiếm, không khí chậm rãi trở lên vặn vẹo, chẳng khác nào không khí bên cạnh cái lò nóng rực. Chúng giống như một làn khói vô hình, vặn vẹo lượn lờ dâng lên.

Không khí không ngừng bị vặn vẹo thêm, rồi đột nhiên, ở chung quanh thân kiếm, chợt bốc lên một ngọn lửa màu lam hồng. Ngọn lửa tỏa ra nhiệt độ khủng bố khiến không khí rung động. Đến bây giờ, Lục Thanh cũng đành buông lỏng Luyện Tâm kiếm ra, mà lùi lại gần một trượng. Ngọn lửa màu lam hồng đã có nhiệt độ đủ để hòa tan một thanh kiếm tám chín phẩm, nên Lục Thanh cũng không dám đứng ở gần quá.

Sau khi rời khỏi bàn tay của Lục Thanh, Luyện Tâm kiếm cũng không hề rơi xuống mặt đất, ngược lại giống như bị một cổ lực lượng vô hình nâng lên huyền phù ở giữa không trung. Một loại khí tức không hiểu từ trên thân Luyện Tâm kiếm khuếch tán, bao phủ toàn bộ căn phòng.

Về phần Lục Thanh, hắn cảm nhận được một làn áp lực mệnh mông. Áp lực đó cũng không phải là khí thế, mà là một loại uy áp thuần túy ép lên linh hồn. Bất quá cũng may khí tức này cũng không có nhằm vào bất luận kẻ nào, cho nên Lục Thanh cũng không có bị thương tổn.

Ông ——

Rồi đột nhiên, Luyện Tâm kiếm phát ra một tiếng ngâm dài. Tiếng kiếm ngâm, giống như từ trên chín tầng trời mà đến, vang lên trong linh hồn Lục Thanh. Lập tức, tảng đá màu xám trong tay Lục Thanh bị dất đi, từ trong tay Lục Thanh bay về phía Luyện Tâm kiếm.

Trong nháy mắt tiếp xúc với nhau, tầng sương mù xám vốn cất chứa trong tảng đá chợt bắt đầu chuyển động. Nó dễ dàng đột phá hạn chế của tảng đá, dung nhập tới giữa thân kiếm. Mà theo làn sương xám không ngừng dung nhập, Lục Thanh rõ ràng cảm thấy, một luồng sinh khí nhàn nhạt từ Luyện Tâm kiếm bốc lên.

Đồng thời, Lục Thanh còn cảm nhận được một làn khí tức của linh hồn. Thứ khí tức này hắn rất quen thuộc, ngoại trừ Diệp lão đang ngủ say, hắn chưa bao giờ cảm nhận được trên những người khác. Trên mặt lộ ra vẻ vui sướng, Lục Thanh đối với tảng đá màu xám này càng thêm tò mò. Một khối tảng đá nho nhỏ, cư nhiên khiến cho Diệp lão gần ba năm vẫn ngủ say chợt nhúc nhích thì không cần nghĩ cũng biết, nó là một thứ cực quý.

Lúc này, sương mù màu xám giống như vô cùng vô tận, cuộn cuộn không ngừng chui vào Luyện Tâm kiếm, vượt qua số lượng mà Lục Thanh nhìn thấy trong tảng đá. Mãi sau thời gian tàn nén hương, sương mù màu xám trong tảng đá mới bị hút hết khiến cho tảng đá trở nên trong suốt. Một tiếng răng rắc vang lên, tảng đá vỡ thành hai nửa rồi từ trên thân Luyện Tâm kiếm rơi xuống. Chưa rơi xuống đất nó liền hóa thành một chùm bột phấn màu trắng, rơi lả tả trên mặt đất.

- Ô ——

Ngọn lửa trên thân Luyện Tâm kiếm lại tăng vọt, hoàn toàn hóa thành màu lam nhạt. Ngọn lửa nóng cháy trong nháy mắt thu lại. Cho đến cuối cùng, chúng ngưng tụ thành một quả cầu lửa màu lam khiến người nhìn thấy, cảm giác tim đập liên hồi. Quả cầu lửa màu lam bao phủ toàn bộ Luyện Tâm kiếm.

Thanh âm ì ùng không ngừng, bên trong tầng hỏa diễm màu lam, xuất hiện ra một đạo Tử Điện màu tím, mặt trên có Tồn Phong màu xanh nhạt quần quanh. Lục Thanh biết, đây là do trong ba năm nay hắn dùng nhiều thời gian sử dụng Kiếm Nguyên nuôi dưỡng. Được Phong Lôi Kiếm Nguyên rèn luyện cho thân kiếm, khiến cho Luyện Tâm kiếm có được thuộc tính Phong Lôi. Chính là bởi vì do không phải được quặng mỏ có thuộc tính Phong Lôi rèn thành, cho nên thuộc tính còn chưa rõ ràng. Nhưng giờ phút này bị ngọn lửa thiêu đốt, vẫn là bộc lộ đầu tiên.

Chậm rãi, trong ánh mắt trở lên kinh ngạc của Lục Thanh, làn khói nhẹ màu xám nhạt bắt đầu từ trên thân Luyện Tâm kiếm bay thẳng lên. Làn khói nhẹ không ngừng quần quanh thân kiếm, biến thành hình dạng giống như một con giao long. Phía trên thân kiếm còn xuất hiện một làn sương mù màu xanh, thậm chí còn truyền ra từng tiếng long ngâm văng vẳng. Giờ khắc này, nguyên bản Niệm Vân kiếm ở trong bao cũng bắt đầu chậm rãi rung động.

- Ngâm ——

Tiếng kiếm ngâm rất nhỏ từ trên Luyện Tâm kiếm bay lên.

Cơ hồ cùng lúc đó, tất cả đồ vật làm từ khoáng thạch trong phòng, từ chậu than bằng đồng xanh, lư hương bằng sắt, ... đều vang lên tiếng động rất nhỏ. Trong phạm vi vài dặm xung quanh, cơ hồ tất cả các thanh kiếm đều hô ứng phát ra tiếng kiếm ngâm réo rắt.

Trong đại viện của phủ thành chủ, một gã trung niên ngồi xếp bằng trên mặt đất, thân mặc võ y màu trắng, trên mặt đầy râu ria trông rất uy mãnh. Bỗng nhiên hắn mở hai mắt. Từ trong đôi mắt bắn ra từng đạo quang mang khiếp người. Trước mặt hắn, một người thanh niên đang quỳ, chính là Thảo Thanh Hà lúc trước cùng Lục Thanh từng có gặp mặt một lần. Một bên, Thảo Thanh Lưu đang đứng thẳng với vẻ mặt cung kính .

- Ông ——

- Sao lại thế này? - Chợt Thảo Thanh Lưu cảm thấy Thanh Thủy kiếm lục phẩm sau lưng rung mạnh. Thảo Thanh Lưu còn đang ngơ ngác thì phát hiện, chung quanh hết thấy đồ vật làm bằng khoáng thạch, cũng đều rung nhẹ.

Đứng thẳng dậy, trong mắt trung niên nhân lộ ra thần sắc vô cùng ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía xa xa trong không trung, chỉ nghe hắn nói từng chữ một: “Thanh Phàm Thần Kiếm xuất thế, thanh yên thành ngọc giao long hiện!”

“Thanh Phàm Thần Kiếm xuất thế, khói xanh xuất ngọc giao long hiện!” Thảo Thanh Lưu lẩm bẩm, trong mắt có sự khiếp sợ.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

178. Chương 70: Khói Xanh Xuất, Ngọc Giao Long Hiện (Hạ)

Làn khói màu xám nhạt theo thời gian dần trôi chậm rãi biến thành màu xanh ngọc, màu xanh ngọc này so với Thanh Ngọc quý giá còn tinh khiết hơn vài phần. Một vầng ánh sáng bắt đầu hiện ra trên thân Luyện Tâm kiếm .

“Này chẳng lẽ là... Tiến hóa?” Trong mắt Lục Thanh hiện lên một tia kinh hãi xen lẫn vui mừng. Bản thân hắn là truyền nhân của một gia tộc chú kiếm, đương nhiên đối với sự tiến hóa của mỗi thanh kiếm đều biết rất rõ. Vào lúc này, hắn có thể kết luận, Luyện Tâm kiếm đúng là đang ở thời điểm tiến hóa.

Căn cứ theo hiểu biết của hắn, từ lục phẩm kiếm khí trở lên, đều nhất định có thể tiến hóa thành Thần Kiếm cấp Thanh Phàm. Tuy rằng mười phần gian nan, nhưng vẫn còn có rất nhiều phương thức, chỉ là xác suất thành công rất nhỏ bé thôi.

Nhưng là giờ phút này, Lục Thanh có thể khẳng định, Luyện Tâm kiếm chắc chắn sẽ tiến hóa thành công. Lúc trước cha hắn rèn tổng cộng năm thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm , trừ bỏ cái thứ nhất hắn còn

chưa sinh ra, bốn cái khác hẳn đều đứng ở một bên nhìn. Cho nên nói đến dị tượng khi Thần Kiếm cấp Thanh Phàm xuất thế, hẳn vô cùng quen thuộc.

Hắn đã chứng kiến bốn thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm xuất thế, nhưng lần khói xuất hiện khi đó cũng không có cô đọng tinh khiết như của Luyện Tâm kiếm vào lúc này. Có thể tưởng tượng được, đợi cho Luyện Tâm kiếm hoàn thành tiến hóa, phẩm chất khẳng định là rất cao.

- Graooo ———

Trong giây lát, một tiếng long ngâm kinh thiên vang lên. Ở phía trên Luyện Tâm kiếm, làn khói nhẹ xoay quanh tản mát ra một làn dao động huyền bí, lát sau nó ngưng tụ thành một con giao long màu xanh ngọc dài gần mười trượng. Giao long có bốn trảo, mỗi trảo có bốn ngón, trên người long lân đầy đặc. Cái đầu của nó cực lớn, một đôi mắt màu xanh đầy khí thế ngạo ngễ thiên hạ trông rất sống động. Chỉ thấy ở phía đuôi giao long, nổi lên một làn Tử Điện màu tím, đồng thời trên bốn trảo có khí Tồn Phong màu xanh phập phồng, hướng về trên nóc khách điểm bay đi.

- Oanh ———

Nóc nhà cứng rắn làm bằng gỗ trong nháy mắt bị xuyên thủng một lỗ lớn. Giao long phát ra một tiếng long ngâm dài, bay lên.

- Graooo ———

Tiếng long ngâm vang lên chấn động trời đất. Vào lúc này, tất cả mọi ánh mắt trong Thanh Hà thành đều bị tập trung tới nơi này. Người dân trong thành tuy rằng chưa hề nhìn thấy giao long bậc, nhưng là phần lớn vẫn là có nghe nói đến. Giờ phút này nhìn thấy chỗ Lục Thanh ở Thanh Hà khách điểm xuất hiện chuyện lạ, làm sao còn có thể yên tĩnh được. Vô số người dân bắt đầu hướng về trong thành đi tới.

Mà con giao long màu xanh sau khi bay ra khỏi khách điểm, thuần túy là do khói ngưng tụ thành, xoay vòng trên bầu trời. Khí thế uy nghiêm của nó tản ra bốn phương tám hướng.

- Như thế nào có thể, đó là giao long! - Một ít Kiếm Giả trên mặt không giấu được sự hoảng sợ. Nhưng là có một số ít Kiếm Giả kiến thức rất nhiều, nắm lấy thanh kiếm đang run rẩy của mình hơi đoán được một cái gì đó. Ánh mắt của họ đều lộ ra sự tham lam.

Ngoài ra, từ phương hướng thành Nam, có ba gã Chú Kiếm Sư trên tay quơ đại chùy, chạy về hướng khách điểm Thanh Hà. Cả ba người đều đã gần sáu mươi tuổi, toàn bộ vận khởi Kiếm Nguyên, phi thân bước trên đầu nhiều người dân, tiến nhanh về phía giao long đang xoay quanh trên bầu trời.

Chỉ trong khoảng thời gian mười hơi thở từ khi giao long bay lên, trước cửa Thanh Hà khách điểm liền tụ tập mấy ngàn người dân vây xem. Đứng ở phía trước là gần trăm tên Kiếm Giả. Tuy rằng đều rất tò mò, nhưng cũng không ai muốn làm chim đầu đàn, không người nào mất kiểm chế mà đi vào khách điểm. Nhưng không khí càng ngày càng ngưng trọng, khiến chướng quây và tiểu nhị tránh ở trong khách điểm mồ hôi chảy đầy mặt. Bọn họ không thể tới gần phòng của Lục Thanh được, bởi bên ngoài phòng bao phủ khí tức của Thần Kiếm. Mà với khí tức đó bọn họ căn bản không thể chịu được.

- Hô ———

Trong thời điểm mọi người đứng xem đang do dự không quyết, khoảng không trên khách điểm, đột nhiên hiện lên một đạo lam mang chói mắt. Lát sau một thân ảnh màu trắng lẳng không đứng ở trước mặt mọi người, xung quanh người có một làn khí hệ Thủy nhàn nhạt.

- “Thành chủ đại nhân!” Tất cả mọi người ở bên dưới đều mở miệng hô lên kinh ngạc, ánh mắt đầy vẻ kính sợ. Chuẩn Đại Sư cảnh giới Kiếm Chủ, đối với bọn họ mà nói, là một vị trí cao không thể với tới. Đặc biệt là những kiếm giả có mưu đồ, trong lòng càng thêm không yên. Đến thành chủ cũng phải xuất động, cơ hội bọn họ đạt được thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm này càng thêm nhỏ bé.

Mà ở trong phòng, thần thức Lục Thanh khuếch tán ra ngoài, cũng đồng dạng phát hiện trung niên áo trắng bay ở trên không khách điểm, và nghe được tiếng người bên ngoài gọi âm ỉ. Hắn nghĩ một chút cũng biết, đó chính là Thảo Ngôn Tâm thành chủ Thanh Hà thành, cũng chính là gia chủ của Thảo gia.

”Người này cũng có tu vi tốt thật” - Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Chỉ cần có thể vượt qua nguyên khí kiếp, vượt qua được khảo nghiệm của trời đất, là có thể có được vị trí cao hơn nhiều.

Trên bầu trời, Thảo Ngôn Tâm nhìn quét qua phía dưới. Cũng may không có người nào đi vào quấy rầy. Đang chú kiếm tối kị bị phân tâm quấy rầy, nếu bị những người này đi vào phá đám, thực có thể làm cho một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm phải chết non.

Đồng thời, ở trong phòng, Lục Thanh còn cảm nhận được ba cỗ khí tức tương đối mạnh đang nhanh chóng đến gần. Trong thần thức của Lục Thanh ba luồng khí tức đó mơ hồ cùng thiên địa ẩn ẩn hòa hợp thành một, rõ ràng chính là ba gã tiên thiên Kiếm Khách. Hơn nữa, từ trên người cả ba, Lục Thanh đều cảm nhận được khí hệ Hỏa nóng cháy như muốn làm tan rã hết thấy.

Ba người này đều đến từ cùng một thế lực. Một tia sáng lóe lên trong mắt Lục Thanh, nhưng hắn vẫn không rời khỏi Luyện Tâm kiếm đang lơ lửng giữa phòng. Giờ phút này, ở trên thân Luyện Tâm kiếm, làn khói nhẹ giống như vô cùng vô tận theo thân kiếm bay thẳng lên cao.

- Graooo ——

Một tiếng long ngâm uy nghiêm lại vang lên. Ở trong ánh mắt ngưng trọng của Lục Thanh, lại một con giao long màu xanh ngưng tụ, theo đường giao long phía trước lưu lại mà bay lên, gầm rống giữa không trung.

- Con thứ hai! - Lục Thanh mở miệng lẩm bẩm nói. Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, xem phẩm chất, chính là xem khi Thần Kiếm này mới rèn thành có mấy con giao long hiện ra. Ba con là hạ phẩm, sáu con là trung phẩm, chín con là thượng phẩm. Còn có trong truyền thuyết Cửu Long tụ, hợp hóa thành chân long, chính là cực phẩm Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, ở rất nhiều phương diện, gần như không thua gì Thần Kiếm cấp Kim Thiên bình thường. Bất quá đó là trong truyền thuyết, Lục Thanh chỉ đọc được trong điển tịch chú kiếm của gia tộc.

- Là người phương nào đang rèn kiếm?

- Người ở nơi nào?

- Nói mau!

Giờ phút này, ba gã Chú Kiếm Sư đập trên đầu người, vô cùng lo lắng nhảy đến trước cửa khách điểm.

- Ở tầng ba! - Cầm đầu là một lão Chú Kiếm Sư, bỗng nhiên giơ tay bắt lấy một gã kiếm giả. Thần quang trong mắt lão lóe lên, con người gần như máu khiến cho gã kiếm giả hoảng sợ nói.

- Ba vị đại sư! - Thảo Ngôn Tâm đang đứng giữa hư không, khẽ nhíu mày, quát khẽ nói.

Bất quá hiển nhiên giờ phút này ba người gần như không còn lí trí, cây trùy đúc nặng hơn mười cân trong tay gã đứng đầu không ngừng huy vũ.

- Nhị long xuất thế! Mau, bằng không không kịp nhìn nữa!

Ba người đồng thời hét lớn một tiếng, thân hình nhanh như gió. Trên người Kiếm Khí trắng hồng lưu chuyển, lao thẳng vào khách điểm Thanh Hà.

Cảm thụ được thân ảnh ba người tới gần, Lục Thanh nhượng mày. Ba người này rất lỗ mãng. Nếu để cho bọn họ tiến vào, sẽ kinh động khói xanh ngưng kết thành giao long. Như thế Luyện Tâm kiếm tiến hóa sẽ hoàn toàn thất bại, thậm chí sẽ có nguy hiểm tụt phẩm chất.

Không có chút do dự, tay trái Lục Thanh vung lên, nhất thời một đạo Phong Lôi Kiếm Khí dài bảy trượng rít lên mà bay ra ngoài. Đạo kiếm khí hóa thành một đạo hào quang xanh tím trong suốt cắt ngang không trung.

Trên không Thanh Hà khách điểm, sắc mặt Thảo Ngôn Tâm đột nhiên biến đổi. Chỉ thấy tay phải hắn điểm ra kiếm chỉ xuống phía dưới. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người bên ngoài, một đạo Kiếm Khí hệ Thủy dài năm trượng lạnh lẽo giống như nước sông Băng Hà, phát ra một tiếng động, phá vỡ vào một bên tầng cao nhất của khách điểm.

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, ba gã bát phẩm Chú Kiếm Sư ở Thanh Hà thành oai phong một cõi, giống như một tảng đá bị ném đi. Thân hình họ đánh vỡ cửa sổ khách điểm, bay ngược ra ngoài. Bịch! Một tiếng động vang lên, cả ba rớt vào khoảng đất trống trước mặt mọi người, đem mặt đất tạo ra vài vết rạn nứt.

Sắc mặt đỏ lên, ba người có chút phần nộ đứng dậy, bất quá cũng không dám tiến lên lần nữa. Bọn họ cũng đã thấy rõ, đạo Phong Lô Kiếm Khí kia đánh ra, nếu không phải thành chủ Thảo Ngôn Tâm ra tay trợ giúp, cả ba không chết cũng trọng thương.

Giờ phút này hồi tưởng lại, cũng đúng là do bọn họ quá nôn nóng, nếu bị bọn họ quấy nhiễu, thực có thể làm cho quá trình chú kiếm thất bại. Nhưng cứ nghĩ đến cách rèn Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, trong tâm bọn họ vẫn là không thể ức chế được.

“Ba vị đại sư dừng hành động lỗ mãng, nếu không Thảo mỗ sẽ không giúp nữa đâu.” Giữa không trung, Thảo Ngôn Tâm lại mở miệng nói.

Mà ba người nghe vậy nhìn nhau, ánh mắt lộ ra thần sắc bất đắc dĩ. Bọn họ thấy rõ, đạo kiếm khí đó dài bảy trượng, phải là tu vi Kiếm Sư đại thiên vị mới có được. Nếu còn tiếp tục cố vào trong, người kia chỉ sợ cũng sẽ không khoan dung. Đến lúc đó, sợ là sẽ trực tiếp vận dụng kiếm pháp tinh thâm, một kiếm giết chết bọn họ.

- Graooo ——

Lại một tiếng long ngâm nữa phóng lên cao, một con giao long dài mười trượng tiếp tục bay lên. Ba con giao long ở giữa không trung xoay quanh, trên thân chúng có những tia Tử Điện lóe lên liên tục, cùng với khí Tồn Phong trên bốn trảo cũng không ngừng phát ra những tiếng rít.

Kế tiếp, tiếng long ngâm càng lúc càng nhanh, chính là chỉ khoảng nửa khắc, lại có ba con giao long nữa bay lên. Sáu con giao long gần như bao phủ toàn bộ không trung Thanh Hà khách điểm, Thảo Ngôn Tâm cũng bị bức thối lui gần trăm bước đến phía trên đám người .

- Graooo ——

Giống như là cảm thấy được khuyết thiếu cái gì đó, sáu con giao long có linh tính cùng phát ra long ngâm kêu gọi. lát sau, một con giao long to lớn ngưng tụ, toàn thân nó đều do Tử Điện ngưng kết, còn bốn long trảo hoàn toàn do Tồn Phong ngưng tụ, khí thế vương giả vô cùng bá đạo tỏa ra.

- Graoooo ——

Tiếng long ngâm đầy khi phách uy nghiêm vang ra xa. Sáu con giao long giống như bị gọi về, gầm lên nhào vào trong người Tử Điện giao long. Bằng mắt thường có thể thấy được tốc độ thân mình Tử Điện giao long nhanh chóng tăng lên sáu lần. Một con giao long to lớn dài đến sáu bảy mươi trượng xuất hiện. Nơi đỉnh đầu, thấp thoáng một cặp sừng rồng với hình thức ban đầu, chân long khí như có như không tỏa ra áp lực. Ba gã Chú Kiếm Sư lui về phía sau liên tục, nét mặt giống như người điên.

-“Chân long sơ hiện, thượng phẩm Thần Kiếm cấp Thanh Phàm!”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

179. Chương 71: Diệt Lão Thức Tỉnh

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, toàn thân của con giao long màu tím bao phủ bởi hai loại khí Phong Lô. Cái miệng khổng lồ của nó mở ra, cất lên một tiếng ngâm xé gió.

“Ầm...”

Thân rồng hạ xuống khiến cho mái của khách sạn nát thành từng mảnh nhỏ. Lốp gỗ cứng chắc bay tán loạn.

Trong ánh mắt vui mừng pha lẫn sợ hãi, Lục Thanh không tin được vào mắt mình bởi hắn không ngờ được rằng lại có thể tiến hóa thành một thanh thượng phẩm Thần Kiếm cấp Thanh Phàm. Cho dù là cha hắn khi còn sống rèn năm thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm cũng chỉ có một thanh đạt tới trung phẩm. Vậy mà hôm nay, Luyện Tâm kiếm có thể đạt tới thượng phẩm, làm sao mà hắn không khiếp sợ.

Mắt thấy giao long màu tím dầm trên khí Tồn Phong, chui vào trong Luyện tâm kiếm. Nhất thời, những tia sáng màu xanh tím chói mắt tỏa ra từ trong lòng của Luyện Tâm cùng với một làn hơi thở mạnh mẽ tràn ngập cả căn phòng. Làn hơi thở cứ thế khuếch tán ra ngoài, đẩy toàn bộ những người đứng xem tiếp tục lùi ra xa.

Ánh sáng tản đi để lại trước mặt Lục Thanh là Luyện Tâm kiếm màu xanh tím. Xung quanh thân kiếm có một vầng ánh sáng nhàn nhạt màu xanh tỏa ra. Đồng thời, Phong Lô kiếm khí cũng tự nhiên xuất hiện, lưu chuyển trên thân kiếm. Mà kích thước của Luyện Tâm kiếm cũng thu nhỏ. Vốn dài năm thước, sáu tấc thì bây giờ chỉ còn bốn thước chín tấc. Chiều rộng của nó cũng chỉ còn ba tấc bảy phân. Mặc dù nhìn vẫn to lớn nhưng đã nằm trong phạm vi mà người bình thường có thể chấp nhận.

Nắm lấy chuôi kiếm, Lục Thanh cảm nhận thấy sức nặng của nó chẳng những không giảm mà còn từ một trăm mười cân tăng lên đến hai trăm cân. Tuy nhiên, với cân nặng đó lại đối với Lục Thanh lại rất vừa tay. Dù sao thì Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của hắn cũng đã đột phá nên khí lực của bản thân cũng tăng lên đến mấy ngàn cân. Vì vậy mà trước đây cầm Luyện Tâm kiếm cảm thấy hơi nhẹ tay, nhưng bây giờ thì hoàn toàn phù hợp.

Vốn hắn định sau cuộc luận kiếm giữa ngũ phong sẽ nghĩ cách tìm kiếm khoáng thạch cấp Thanh Phàm để rèn lại Luyện Tâm kiếm. Dù sao thì đến lúc đó, Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của hắn chắc chắn cũng đột phá tới tầng thứ năm, thân mình tương đương với một thanh kiếm cửu phẩm. Mà như vậy, thì một thanh kiếm cửu phẩm đối với hắn chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng sự thay đổi vào lúc này đã giải quyết sớm vấn đề của hắn. Cầm Luyện Tâm kiếm trong tay, cảm giác độ nặng nhẹ của nó rồi hắn từ từ chém về phía trước. Một đạo Phong Lô kiếm khí dài ba thước rít lên mà bắn ra ngoài khiến cho cái cột đá vốn là khung nhà còn sót lại vỡ thành từng mảnh vụn.

Nét mặt hắn không giấu được sự khiếp sợ. Một kiếm vừa rồi, cơ bản Lục Thanh không sử dụng một chút Kiếm Nguyên nào. Nói cách khác, Phong Lô kiếm khí hoàn toàn là thần thông của Luyện Tâm kiếm. Cầm thụ hai loại khí Phong Lô hội tụ trên thân kiếm, Lục Thanh hiểu ra điều gì đó. Nếu như thế này, cho dù là một tông dân bình thường, chỉ cần biết một chút kiếm pháp cũng có được thực lực tương đương với kiếm giả có tu vi Kiếm Khách. Nhưng kiếm giả có tu vi như nhau thì cho dù là kiếm giả mới vào Kiếm Khách cũng không thể đỡ được Phong Lô kiếm khí liên miên không dứt như vậy.

Rót vào trong thân kiếm một chút Kiếm Nguyên. “Xoẹt” trên mũi kiếm liền bắn ra một đạo Phong Lô kiếm khí dài chín trượng. Nét mặt hắn tràn ngập sự mừng rỡ. Kiếm Nguyên rót vào Luyện Tâm kiếm, nếu cùng một uy lực sẽ tiết kiệm cho hắn gần nửa Kiếm Nguyên.

Hơn nữa, nắm Luyện Tâm kiếm trong tay, Lục Thanh cảm thấy sự cảm ứng của hắn đối với hai loại khí Phong Lô trong trời đất cũng tăng lên gấp bội. Nếu hắn muốn, thậm chí chỉ trong nháy mắt là có thể ngưng tụ được Tử Điện và Tồn Phong để công kích.

- Thế nào? Bây giờ kiếm đã vừa tay chưa? - Đột nhiên, một âm thanh già nua quen thuộc vang lên trong đầu Lục Thanh.

- Sư phụ! - Không giấu được sự vui mừng, hắn bật thốt lên một tiếng.

- Cuối cùng thì người cũng tỉnh dậy.

- Ủm! Không biết cái vận *** chó của ngươi thế nào mà lại tìm được một viên Hồn thạch. Nếu không, lão phu phải mất tới hai năm mới có thể tỉnh lại, càng chưa cần nói tới việc Luyện Tâm kiếm của ngươi đột phá hạn chế mà đạt tới Thanh Phàm.

- Hồn thạch? Vậy hòn đá đó... - Lục Thanh hơi ngáp ngừng.

- Hồn thạch là một viên đá mà ít nhất phải do cường giả cảnh giới Kiếm Hồn mới có thể ngưng kết ra. Bên trong nó chỉ có lực linh hồn, là vật quan trọng để chú tạo thần kiếm cấp Bạch Linh. Ngoài ra, nó còn có

thể chữa trị linh hồn, hồi phục thần thức, hay luyện chế đan dược. Nói chung, nó có rất nhiều tác dụng.

Trên mặt lại xuất hiện sự khiếp sợ, Lục Thanh mở miệng nói:

- Đây chắc chắn là vật của Kiếm Hoàng để lại?

- Đúng thế! Đó chính là Hồn thạch hạ phẩm do Kiếm Hoàng để lại. Vì vậy mà hấp thu toàn bộ mới có thể làm cho ta hồi phục hoàn toàn đồng thời có một nửa tiện nghi cho người.

Nhưng ngay lập tức, Diệp lão có chút gì đó nghi hoặc, nói:

- Mặc dù bây giờ bất luận là sự tiến bộ của tu vi hay thực lực của người cũng đều làm cho lão phu hài lòng. Thậm chí thực lực của người bây giờ cũng chẳng hề sợ Kiếm Chủ tiểu thiên vị. Nhưng mà hồn thạch này rõ ràng không phải do trời đất sinh ra mà cũng chẳng thể do Kiếm Hoàng vất đi được.

- Trời đất sinh ra? Hồn thạch còn có thể do trời đất sinh ra nữa?

Diệp lão khẽ cười, nói:

- Bây giờ, người mới chỉ trong một cái giếng, chỉ tiếp xúc một chút với sự huyền ảo của trời đất. Đại lục Kiếm Thần rất rộng, thậm chí chỉ trong khu vực Thập Vạn đại sơn người cũng phải mất thời gian trăm năm mới có thể đi hết. Còn chưa kể tới ba nghìn hòn đảo nơi hải ngoại có rất nhiều cảnh đẹp huyền bí. Tầm mắt của người bây giờ còn nhỏ lắm.

- Hồn thạch cũng có thể do trời đất sinh ra. Nhưng điều kiện để có được nó là rất khó khăn. Thậm chí chỉ có một số địa điểm đặc biệt mới có thể sản sinh ra nó. Nhưng phần lớn những nơi đó lại bị năm thánh địa Kiếm đạo nắm lấy. Chỉ có một số vị trí nhỏ mới rơi vào tay của mấy tông môn cấp Bạch Linh. Muốn tới được những nơi đó có thể nói là hết sức khó khăn.

Lục Thanh gật đầu. Bây giờ hắn mới biết bản thân may mắn như thế nào. Nếu không phải do Diệp lão ở trong Luyện Tâm kiếm phát hiện thì chỉ sợ hắn cũng đã bỏ qua Hồn thạch một loại chí bảo của các tông môn.

- Được rồi. Chuyện đó để nói sau, bây giờ bên ngoài còn có rất nhiều người. Bọn họ ngóng người đã lâu lắm rồi. - Diệp lão chợt thay đổi chủ đề. Lục Thanh nghe thấy vậy chỉ cười lạnh trong đầu.

Sau đó, hắn gật đầu rồi thay đổi một bộ võ phục màu xanh. Cũng may lúc trước, hắn đã dặn tiểu nhị mua cho hắn hai bộ. Nếu không bây giờ mà bước ra ngoài chắc chắn sẽ làm trò cười cho mọi người.

Sau khi dùng vải áo quần Luyện Tâm kiếm lại, hắn liền đeo nó lên lưng. Thân kiếm áp vào lưng khiến cho Luyện Tâm kiếm cảm nhận được một làn hơi thở ấm áp. Đồng thời, hai loại khí Phong Lôi trong trời đất liên tục chăm sóc thân kiếm một cách ân cần.

Chậm rãi đi xuống lầu, Lục Thanh bình thản bước ra ngoài khách sạn.

- Sao lại còn trẻ thế này? - Ba gã Chú Kiếm sư đứng đầu, đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy nghi ngờ. Với con mắt của họ chỉ cần nhìn qua là có thể nhận ra sự đặc biệt của Lục Thanh. Cả ba người đều có tu vi Kiếm Khách nên cho dù không cần thần thức nhưng vẫn làm cho bọn họ cảm nhận không được thì chỉ có một điều đó là tu vi của đối phương hoàn toàn hơn mình.

“Nhưng người thanh niên này là ai?” Cả ba người đều cảm thấy thắc mắc. Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có tu vi Kiếm Sư đại thiên vị, thì cho dù ba người sống đã lâu nhưng vẫn chưa hề nhìn thấy. Mà bọn họ mới chỉ nhìn thấy trong khu vực của tông môn thì cao thủ trẻ tuổi số một trên Thanh Vân bảng cũng chỉ mới có tu vi Kiếm Sư trung thiên vị.

- Tiểu tử! Người là người ở đâu?

- Thân kiếm cấp Thanh Phàm sau lưng người là ở đâu?

- Trong khách điểm còn có ai không?

Ngay vào lúc Luyện Tâm kiếm bước ra khỏi cánh cửa khách điểm, những tiếng hỏi tới tấp vang lên. Nhưng không một người nào tin rằng, Lục Thanh mới chỉ là một gã thanh niên mười tám, mười chín tuổi lại có

thể là một Chú Kiếm sư cấp Thanh Phàm. Hơn nữa, bọn họ không hề cảm nhận trên người Lục Thanh có Kiếm Nguyên dao động cùng với khí thể của cường giả.

Về phần ba gã Chú Kiếm sư đứng đầu, tất nhiên là họ cũng chẳng nói những gì mà mình đã gặp ra cho người khác. Cho dù là ai, nhưng chưa kịp nhìn thấy đối phương đã bị một đạo kiếm khí đánh bay ra ngoài cũng đều làm như vậy.

Ánh mắt sắc như dao của Lục Thanh nhìn qua toàn bộ đám kiếm giả đang tụ tập. Mấy người này không muốn tự thân mình tu luyện để tu vi tăng tiến mà lại có âm mưu muốn đoạt Luyện Tâm kiếm của hắn. Đúng là một đám tiểu nhân.

Nhếch mép cười lạnh, Lục Thanh chẳng thèm để ý, quay người đi về phía chưởng quỹ và đám tiểu nhị của khách điếm. Hắn móc trong người ra một cái ngọc ẩn màu tím rồi búng nhẹ. Cái ngọc ẩn như một thanh kiếm sắc bay thẳng đến trước mặt chưởng quỹ liền chậm lại rồi rơi vào tay hắn.

- Đây là một ngàn tử ngọc tề đền bù tổn thất của các người. - Nói xong, Lục Thanh cũng chẳng thèm để ý đến ai, cứ thế bước đi.

- Tiểu tử có ý gì? Nhiều người chúng ta ở đây như vậy. Ba vị đại sư còn chưa kiểm tra nó thuộc sở hữu của ai mà ngươi đã muốn mang thần kiếm đi hay sao. Chẳng lẽ sự chờ đợi của bọn ta là vô nghĩa? - Đột nhiên, một gã kiếm giả mặc võ phục màu đen lên tiếng. Lục Thanh liếc mắt liền nhận ra hắn có tu vi Kiếm Giải đại thiên vị. Sau đó đám kiếm giả vây quanh cũng nhao nhao lên tiếng.

- Kiếm của ta! - Dừng lại, ánh mắt Lục Thanh hoàn toàn bình tĩnh lên tiếng.

Nhưng kiếm giả trung niên đó vẫn không có ý định bỏ qua cho Lục Thanh. Chỉ nghe hắn cười nhạo một tiếng, nét mặt khinh thường, nói:

- Ngươi nói nó là của ngươi, ta nói là ta đã mất nhiều năm để nuôi dưỡng...

- Cẩn thận! - Lão Chú Kiếm sư đứng đầu có tu vi cao nhất, vươn tay đuổi kiếm chỉ. Một đạo kiếm khí màu đỏ dài bảy thước bắn ra ngoài. Nhưng trong nháy mắt, hắn kinh hãi khi thấy Lục Thanh chẳng khác gì một bóng ma đã xuất hiện cách mặt hắn ba thước. Phong Lôi kiếm khí bao phủ bàn tay trái tạo ra áp lực, đập với kiếm khí của lão Chú Kiếm sư. Tiếp đó, trong nháy mắt tay hắn chụp thẳng vào cây búa lớn đang chắn trước ngực lão.

“Bình...”

Lão Chú Kiếm sư giống như một bao cát bắn ra ngoài. Cây búa lớn trong tay lão bị nghiền nát.

- Lục hộ pháp. - Lúc này, trên bầu trời chợt vang lên tiếng của Thảo Ngôn Tâm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

180. Chương 72: Tru Sát! Uy Hiếp

- Lục hộ pháp! - Lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng gọi của Thảo Ngôn Tâm.

Đồng thời, Thảo Ngôn Tâm đang đứng giữa không trung liền biến thành một dải nước giống như cầu vồng, bắn về phía Lục Thanh.

Trong mắt hiện lên chút sát khí, Lục Thanh hừ lạnh một tiếng. Chân phải bước về phía trước. Nơi bàn chân hắn bắt chợt xuất hiện những tia chớp và khí Tồn Phong. Kiếm giả trung niên, ngay cả kiếm cũng không kịp rút liền biến mất cùng với Lục Thanh.

“Nhanh thật!”

Một tia sáng lóe lên trong mắt Thảo Ngôn Tâm. Gần như vào lúc Luyện Tâm kiếm biến mất, hắn cũng xuất hiện ở vị trí của người kiếm giả trung niên.

Bên hồ bằng có hơn mười cây cột đá cao chừng ba, bốn trượng với chiều rộng phải ba, bốn người ôm không hết. Chúng được dùng để thờ phụng, hương khói.

Lục Thanh sau khi biến mất cùng với kiếm giả trung niên đột nhiên xuất hiện trước một cây cột đá.

Trong mắt kiếm giả trung niên chỉ có một sự sợ hãi:

- Người không thể giết ta. Sự phụ của ta là Kiếm Sư Lư Luân sẽ không bỏ qua cho người. Tốt nhất, người nên lo lắng...

Không để gã kịp nói xong, Lục Thanh nắm hàm gã bóp mạnh. Chỉ nghe “rắc” một tiếng. Xương hàm của kiếm giả trung niên cùng với hai hàm răng nát bét.

Khê nhắc chân, thân hình Lục Thanh lại biến mất.

“Ầm...”

“Ầm...”

“Ầm...”

Giữa mười cây cột đá chợt phát lên những tiếng động, đồng thời đá vụn bay đầy trời. Từng cây cột đá một cứ thế sập xuống, cho tới tận cây cột đá cuối cùng.

“Bình...”

Kiếm giả trung niên lún sâu vào trong cây cột đá. Khuôn mặt hắc trắng bệch, gãy nhẹ vài cái. Tất cả mọi người chứng kiến không khỏi hít một hơi. Bọn họ đều thấy gân cốt toàn thân kiếm giả trung niên vỡ vụn. Mà lúc này, gã cũng chỉ còn đang há miệng, hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều.

Chưa được hai lần hô hấp, kiếm giả trung niên nghẹn cổ, ngừng thở. Lúc này, cổ của hắn gấp xuống, toàn thân như gãy thành mấy khúc.

Còn Lục Thanh chẳng hề dính lấy một hạt bụi, nhẹ nhàng hạ xuống đất.

- Tiểu tử! Người khinh người quá đáng. - Lúc này, đám kiếm giả đứng xem sau một lúc kinh hãi, lại nhao nhao lên. Hai gã Chú Kiếm sư còn lại, nâng lão Chú Kiếm sư bị gãy sườn phần nộ nhìn Lục Thanh. Ánh mắt bọn họ như muốn ăn tươi nuốt sống hắn ngay lập tức.

- Câm mồm! - Thảo Ngôn Tâm chợt quát lên. Khí thế của Kiếm Chủ chuẩn đại sư mạnh mẽ tỏa ra khắp toàn trường khiến cho đám người im lặng. Lúc này, toàn bộ tông dân bình thường trước khách điểm đã bỏ đi. Khí thế nơi này không phải là thứ mà bọn họ có thể chịu.

Nhưng hiển nhiên, trong nhóm người, địa vị của ba gã Chú Kiếm sư không hề thấp, đồng thời cũng có chỗ dựa. Vì vậy mà vào lúc này, Thảo Ngôn Tâm chỉ nhằm vào phần lớn kiếm giả dưới cảnh giới Kiếm Nguyên mà phát ra khí thế chấn áp, chứ không ảnh hưởng nhiều tới bọn họ.

Một trong hai gã Chú Kiếm sư giờ tay phải, lớn tiếng nói:

- Thảo thành chủ! Người này vô cớ đã thương sự phụ ta, không thể để cho hắn bỏ đi. Hơn nữa, lai lịch của hắn không rõ ràng, mong Thảo thành chủ đoạt lại thanh kiếm của hắn, đưa hắn vào đại lao, từ từ thẩm vấn.

- Đúng! Đoạt lại thanh kiếm rồi cho hắn vào đại lao. - Giống như được sự ủng hộ của gã Chú Kiếm sư, đám kiếm giả đứng xem vốn bị khí thế của Thảo Ngôn Tâm chấn áp liền nhao nhao hưởng ứng.

Thảo Ngôn Tâm nhướng mày, trừng mắt nhìn gã Chú Kiếm sư. Ba vị Chú Kiếm sư bát phẩm này vốn là ba người mà bình thường hắn không thể nắm trong tay. Bởi vì, cả ba người có tình đồng môn với Cổ Hà - vị Chú Kiếm sư cấp Thanh Phàm của tông môn. Hơn nữa, cả ba cũng là đại sư chú kiếm nên ở Thanh Hà thành chưa bao giờ kiêng nể một ai. Cho dù một vị thành chủ có tu vi Kiếm Chủ như hắn cũng chỉ khiến cho bọn họ e ngại một chút.

Vào lúc này, ý tứ của vị Chú Kiếm sư thế nào, làm sao mà hắn không hiểu. Đây là biện pháp của họ nhằm bắt hắn giữ lại thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm. Thần Kiếm cấp Thanh Phàm đối với ba vị Chú Kiếm sư

mà nói có sức hút quá lớn. Mà phần lớn đám kiếm giả ở đây đều có quan hệ với ba vị Chú Kiếm sư. Có thể đó là mối quan hệ về chuyện rèn kiếm, có thể là chuyện buôn bán, hoặc một số thế lực nhỏ muốn mượn sức.

Nhưng đêm hôm qua, sau khi hai con trai cùng với ba gã hộ vệ trở về, hắn đã nhận được tin tức của Lục Thanh. Với thân phận thành chủ một thành, làm sao hắn không biết tới thế hệ trẻ của Tử Hà tông?

Huống chi, hạc truyền thư của Tử Hà tông tới Phù Vân tông của hắn đã nói rõ, Lục Thanh mang kiếm thiếp tới. Vì vậy mà từ đầu tháng, trong nội tông đã phát ra mệnh lệnh, yêu cầu ba đại thành chủ chiêu đãi thật tốt, không được chậm trễ.

Đang định mở miệng nói tiếp thì Lục Thanh chợt dậm chân xuống. Một luồng Phong Lôi kiếm ý mạnh mẽ từ trên người Lục Thanh bộc phát. Phong Lôi kiếm ý cuộn cuộn giống như dòng trường giang, liên miên không dứt, ngưng tụ vô cùng vững chắc. Trong không trung xuất hiện vô số những tia điện to bằng cánh tay cùng với những lưỡi đao gió rộng cả tấc. Trong khu vực mười trượng, không khí gần như dừng lại.

“Leng keng...”

Vô số những thanh kiếm bắt đầu phát ra những tiếng động. Kiếm ý áp bức quá mạnh khiến cho những người ở đây không thể làm cho Kiếm Nguyên nhúc nhích lấy một chút. Thậm chí, động tác rút kiếm cũng không thể hoàn thành. Xung quanh thân thể mỗi người như có một thứ gì đó vô hình giam giữ. Một số kiếm giả có tu vi Kiếm Thi phải quỳ cả xuống đất.

“Bụp...”

“Bụp...”

“Bụp...”

Hai tới ba mươi thanh kiếm chưa đạt tới tam phẩm trong nháy mắt vỡ vụn. Ngay cả những thanh kiếm đạt tới tam phẩm cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt. Trong ánh mắt của mọi người, vào lúc này Lục Thanh như hóa thành một thanh kiếm bằng tử điện thông tới tận trời, xung quanh được bao phủ bởi vô số tổn phong. Khí thế cuộn cuộn mang tới uy áp khiến cho huyết mạch của mỗi người căng phồng, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Đây là...”

Thảo Ngôn Tâm không thể tin nổi vào mắt mình. Kiếm Ý! Đây chính là Phong Lôi Kiếm Ý trong truyền thuyết vậy mà lúc này đang sờ sờ hiện ra trước mặt hắn. Đồng thời, uy áp của nó như tác động vào linh hồn, áp chế hơn nửa thần thức của hắn. Ngay cả Kiếm Chủng hệ Thủy trong Đan Điền cũng phải run rẩy khiến cho Kiếm Nguyên của Kiếm Chủ tiểu thiên vị đỉnh phong bị áp chế một nửa.

- Ta đứng đây. Ai muốn lấy kiếm có thể bước lên.

- Ta đứng đây. Ai muốn lấy kiếm có thể bước lên.

Âm thanh của Lục Thanh hết sức lạnh nhạt, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy lạnh tóc gáy. Đến lúc này, mọi người mới biết được người thanh niên nhìn có vẻ yếu ớt trước mặt lại mạnh đến mức độ nào. Không có người nào đủ can đảm tiến lên, bởi bọn họ biết nếu như mình đi tới, chắc chắn mạng sống không còn được đến ngày mai.

Vào lúc này, Thảo Ngôn Tâm chỉ biết thở dài một tiếng. Xem ra, sự chênh lệch giữa Phù Vân tông của hắn và Tử Hà tông càng lúc càng lớn. Hắn có thể tưởng tượng được cho dù người đứng số một trong Thanh Vân bảng của Phù Vân tông mà động thủ với Lục Thanh thì sẽ có kết quả như thế nào.

Nhưng cho dù có nghĩ thế nào thì tình hình trước mặt vẫn đang chờ hắn giải quyết.

- Xin Lục hộ pháp thu lại Kiếm Ý! Đây chỉ là hiểu lầm mà thôi. Tại hạ là Thủy Ngôn Tâm, thành chủ Thanh Hà thành. Ta còn phải đa tạ Lục hộ pháp đêm qua đã cứu hai đứa nhỏ nhà ta. Thảo mỗ hết sức cảm kích. - Vừa nói, Thảo Ngôn Tâm vừa thi lễ với Lục Thanh.

Cho tới lúc này, đám kiếm giả mới nhớ tới trước đó Thảo Ngôn Tâm đã gọi người thanh niên trước mặt là Lục hộ pháp. Nhưng vì lúc đó, không ai để ý nên bây giờ nhớ lại mới bắt đầu suy đoán thân phận Lục Thanh.

Kiểm Ý rút lui nhanh chóng khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, giống như vừa mới chìm trong nước được ngoi lên bờ. Cho dù là Kiểm Giả, Kiểm Thị hay vài tên tiên thiên Kiểm Khách cũng vội vàng hít thở không khí trong lành. Lúc này, chưa có người nào dám lấy chuyện thanh kiếm ra để bức hấn nữa.

- Thế nào? Lão phu nói không sai chứ? Khi đối diện với thực lực vượt xa mình, tất cả những ngôn từ khéo léo hay âm mưu cũng đều không có tác dụng. Chúng chỉ là một đám tiểu nhân mà thôi. Nếu như người không phải ở trong tông môn thì ta đã nói người giết hết chúng. Cái đám này cho dù chết cũng chưa đỡ tức.
- Âm thanh Diệp lão lại vang lên trong đầu Lục Thanh.

Sau đó, lão nói tiếp:

- Người còn chưa hiểu được lời nói của lão phu về sinh mạng trên thế gian này. Cuộc sống chính là như vậy. Nếu đã bước trên kiếm đạo thì lúc nào cũng phải chuẩn bị bỏ mạng. Chờ khi nào người ra khỏi thế giới nhỏ bé của Tử Hà tông, người mới hiểu cái đại lực này tàn khốc tới mức độ nào. Những chuyện đổi trắng thay đen, bất cứ giờ khắc nào cũng xảy ra. Càng chưa nói tới những kẻ nhòm ngó tới thân kiếm của người. Người nào cũng đều có sự tham lam, nên những chuyện như vậy không phải là hiếm.
- Nên với những chuyện như vậy, người nên nhớ kỹ cho lão phu rằng sau này người chỉ có hai lựa chọn. Nếu như thực lực thấp kém thì chỉ có cách mai danh ẩn tính, che giấu tung tích. Nếu như thực lực mà đủ thì ra tay như chớp chắn niếp hoặc là giết hết. Đến lúc đó, cho dù có nói thế nào thì thực lực mạnh mẽ vẫn là đạo lý.

Lục Thanh thầm gật đầu. Lời nói của Diệp lão đã được kiểm chứng một cách rõ ràng ngay tại đây.

- Lục hộ pháp đến từ Tử Hà tông chính là khách quý của tông môn chúng ta, không phải không có thân phận. Các người có thể đi. - Ánh mắt của Thảo Ngôn Tâm dữ dội nhìn đám kiếm giả xung quanh. Đặc biệt là ba gã Chú Kiếm sư, ánh mắt của hắn còn có một chút cảnh cáo.

Hít một hơi thật sâu, ánh mắt của lão Chú Kiếm sư có chút cô đơn, nói một cách khàn khàn:

- Già rồi! Đi thôi! Đi thôi.

Thấy lão Chú Kiếm sư lên tiếng, hai gã Chú Kiếm sư trung niên chỉ biết oán hận nhìn Lục Thanh một cái rồi cúi đầu Chú Kiếm sư rời đi. Thấy ba nhân vật quan trọng rời khỏi, gần trăm tên kiếm giả đứng quanh cũng chẳng lo lắng. Không có một ai lên tiếng, tất cả nhanh chóng giải tán

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

181. Chương 73: Dãy Núi Liên Vân

“Cuối cùng thì vẫn có phong độ của người đứng đầu!” Lục Thanh cười lạnh trong lòng. Nếu như khi hắn vừa đi ra, Thảo Ngôn Tâm lên tiếng ngay thì cũng không để chuyện diễn ra như thế này. Cũng bởi vì muốn nhìn xem thực lực của hắn như thế nào nên bây giờ, tình hình không còn trong sự khống chế của hắn.

- Chuyện hôm nay, Thảo mỗ xin tạ lỗi. Mong Lục hộ pháp nể mối giao hảo giữa hai tông môn mà bỏ qua. Về phần Kiếm Sư Lư Luân, Lục hộ pháp yên tâm. Thảo mỗ sẽ cảnh cáo hắn, không để hắn gây rắc rối cho Lục hộ pháp. - Thảo Ngôn Tâm nói một cách thành khẩn, đồng thời bước tới trước mặt Lục Thanh.

Người ta nói không đánh với người đang cười, nên Lục Thanh cũng không muốn quá chấp với gã. Hắn chỉ hơi liếc nhìn Thảo Ngôn Tâm một cái rồi nói:

- Thảo thành chủ nói quá lời. Lục Thanh không phải là người lạm sát. Chỉ cần không động đến ta, chuyện gì cũng có thể nói chuyện được.

Thảo Ngôn Tâm hơi xấu hổ. Hắn có thể hiểu được câu nói của Lục Thanh. Nhưng việc đã đến nước này, hắn cũng chẳng thể làm cho thời gian quay ngược trở lại. Tuy nhiên, Thảo Ngôn Tâm vẫn mỉm cười, nói:

- Không nói chuyện đó nữa. Tiểu nhi Thanh Hà và Thanh Lưu đã được sự giúp đỡ của Lục Thanh, Thảo mỗ cũng không biết báo đáp thế nào. Vốn vẫn nghe nhắc đến Lục hộ pháp, xin mời hộ pháp tới phủ thành chủ để cho Thảo mỗ được trọn tình chủ nhà. Hơn nữa, cũng để cho hai tiểu nhi Thanh Hà và Thanh Lưu dâng rượu cảm tạ.

Nhìn vào ánh mắt chân thành của Thảo Ngôn Tâm, Lục Thanh cũng cảm nhận được sự thành tâm của gã, nhưng hắn vẫn lắc đầu, nói:

- Chỉ nhắc chân nhắc tay một chút mà thôi, không phải chuyện đáng để ý. Tại hạ còn có chuyện quan trọng cần làm nên phải rời khỏi đây ngay. Ý tốt của Thảo thành chủ chỉ có thể tâm linh.

- Như vậy... - Trong mắt Thảo Ngôn Tâm xuất hiện sự thất vọng, nhưng hắn lại nhanh chóng mỉm cười, nói:

- Vậy cũng được! Đợi sau khi Lục hộ pháp đưa kiếm thiếp xong, khi trở về mong rằng có thể ghé qua phủ thành chủ của ta trong chốc lát để thỏa lòng mong mỏi của chúng ta.

Thấy Thảo Ngôn Tâm nói vậy, Lục Thanh cũng chỉ gật đầu. Chưa nói, hắn rất có hảo cảm với Thảo Thanh Hà, nên gặp một chút cũng được.

Nghĩ tới Thảo Thanh Hà, Lục Thanh chợt nhớ ra một chuyện liền nói:

- Thảo thành chủ...

- Xin Lục hộ pháp cứ nói. - Thảo Ngôn Tâm mỉm cười.

- Mỗi người đều có sự lựa chọn của mình. Cho dù nó là cao quý hay thấp hèn, chỉ cần không phải đi theo con đường xấu thì cũng đều đáng tôn trọng. Mong Thảo thành chủ không nên quá bức bách. Bởi vì vạn pháp quy tông, tất cả cuối cùng đều giống nhau. - Nói xong, Lục Thanh cũng không để cho Thảo Ngôn Tâm hết sững sờ mà rời đi.

- Vạn pháp quy tông... Vạn pháp quy tông... - Thảo Ngôn Tâm đứng ở đó lẩm bẩm, bất chợt nghĩ tới người nào đó liền nhìn về phía Lục Thanh vừa đi mà mỉm cười.

Vào lúc này, đi trong Thanh Hà thành, Lục Thanh thu hút ánh mắt của tất cả kiếm giả. Ánh mắt của họ vẫn chăm chú vào thanh Luyện Tâm kiếm sau lưng Lục Thanh. Mặc dù bây giờ, Luyện Tâm kiếm đã thu nhỏ một phần, không còn to như trước nhưng trên thanh kiếm lại tỏa ra một vàng sáng xanh của thần kiếm càng khiến cho người ta chú ý.

Nhưng cũng không một người nào có can đảm bước tới để hỏi. Chuyện lúc này, sau khi đám kiếm giả tản đi đã truyền ra khắp Thanh Hà thành. Vì vậy mà bây giờ, chưa có ai muốn mạng của mình quá ngắn.

Lục Thanh hoàn toàn bình tĩnh bước ra khỏi Thanh Hà thành.

- Hai người đó đi về phương Bắc. - Âm thanh của Diệp lão lại vang lên trong đầu.

Ánh mắt trở nên chăm chú, Lục Thanh sử dụng Phong Lôi bộ nhanh chóng lao về phía Bắc.

Mặt Bắc của Thanh Hà thành là dãy núi Liên Vân. Dãy núi Liên Vân không hề có chủ, trong đó linh thú hoành hành chiếm cứ một phạm vi mấy trăm dặm. Nó là nơi đầu tiên trong phạm vi ngàn dặm quanh Tử Hà tông mà không có chủ. Trong dãy núi có tất cả ba mươi ngọn núi cao, còn lại có bao nhiêu thì cũng không thể biết hết. Tuy nhiên, trong bản đồ mà Dịch lão đưa cho có ghi chú hai chữ “Nguy hiểm”.

Mà theo lời của Dịch lão thì cái bản đồ đó là do một gã tiên thiên Kiếm Khách tự mình tu luyện vẽ nên. Tiên thiên Kiếm Khách ghi chú nguy hiểm chứng tỏ trong đó ít nhất có linh thú tam giai trở nên. Nếu không, với thực lực của tiên thiên Kiếm Khách, gặp phải linh thú nhị giai nếu muốn chạy thì hết sức đơn giản.

Tất nhiên, chuyện đó Lục Thanh cũng không để ý. Với linh ngộ của hắn đối với Phong Lôi bộ, cho dù là Kiếm Chủ trong thiên vị thì tốc độ của hắn khi chạy trời chết vẫn chẳng có vấn đề gì.

Dưới sự chỉ dẫn của Diệp lão, Lục Thanh đi về phía dãy núi Liên Vân. Hai loại khí Phong Lôi trong trời đất như được sự dẫn động của Phong Lôi bộ mà xuất hiện. Nguyên khí trong trời đất cuộn cuộn chảy vào

huyệt Bách Hội của Lục Thanh, sau đó liền hóa thành Phong Lôi kiếm nguyên tinh thuần, hội tụ vào trong Kiếm Chủng.

Hôm nay, Lục Thanh đã tu luyện tới tầng thứ tư của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh có thể hấp thu nguyên khí trong trời đất tới tám phần. Với thể chất của hắn bây giờ, cho dù trong số thiên tài cũng có thể xếp giữa.

Thể chất hấp thu nguyên khí trong trời đất được tám phần, mặc dù còn chưa thể bù lại sự tiêu hao bởi Phong Lôi bộ, nhưng cũng không còn kém là mấy. Lục Thanh tự tin đợi tới khi Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của hắn đột phá tầng thứ năm, thân thể tương đương với một thanh kiếm cửu phẩm, Phong Lôi bộ của hắn sẽ như được chấp thêm cánh. Đến lúc đó, ngày đi ngàn dặm chẳng hề kém một con ngựa quý.

Sau một ngày, trên một ngọn núi cao ngàn trượng bên ngoài dãy núi Liên Vân xuất hiện hai gã kiếm giả mặc áo đen cưỡi hai con tuấn mã màu nâu đỏ, dừng ở đó.

- Nhị đệ! Có đúng là đi từ đây vào núi hay không? - Một trong hai gã kiếm giả lên tiếng.

Gã kiếm giả áo đen khác gật đầu, nhìn xung quanh rồi nói:

- Đúng thế! Chính là đi từ đây vào núi. Lúc đầu, ta có cảm giác nơi đó không bình thường cho nên khi trở về cố gắng nhớ kỹ đường, chắc chắn không thể nhầm được.

- Ừm! Vậy là tốt rồi. - Gã kiếm giả áo đen lớn tuổi hơn, xuống ngựa, lấy lương khô rồi thở dài nói:

- Không ngờ người đó là là hộ pháp của Tử Hà tông. Nghe nói thanh danh của hắn nổi lên như cồn ở trấn Trấn Đồng, không ngờ lại lừa lấy hai thứ bảo vật của chúng ta.

- Đúng vậy! - Vị kiếm giả kia cũng tháo kiếm và lương khô, vừa nói một cách oán hận:

- Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy. Vừa mua của chúng ta hòn đá và mảnh da vậy mà khi trở về khách điểm, thanh kiếm của hắn liền tiến hóa thành thần kiếm cấp Thanh Phàm. Mà lúc đầu, ta không thấy trên người hắn có loại khoáng thạch nào khác.

- Được rồi! Nói ít thôi. Nhanh vào núi. Cũng may lúc đó chúng ta không nói thêm điều gì, nếu không bây giờ đã gặp rắc rối rồi. - Hai người không nói thêm lời nào, giấu hai con ngựa vào trong một hốc núi bí mật rồi đi theo một con đường núi nhỏ hẹp vào trong dãy núi Liên Vân.

Sau đó một chút, cách con đường núi một đoạn không xa, không khí hơi dao động một chút rồi Lục Thanh xuất hiện.

Hắn thấy rõ hai người đi vào núi chính là hai gã kiếm giả bán hàng bên bờ sông Băng Hà. Lúc ở khách điểm, bọn họ như nhận ra điều gì đó nên sau khi Lục Thanh đi ra liền nhanh chóng rời đi. Nếu không phải có sự nhắc nhở của Diệp lão khiến cho hắn phát hiện ra viên Hồn thạch hạ phẩm, Lục Thanh cũng không để ý tới họ.

Vì vậy mà lúc này ẩn nấp ở gần, sau khi nghe hai người nói chuyện hắn biết được trước đó bọn họ không hề nói thật. Nhưng Lục Thanh cũng chẳng trách hai người. Dù sao, mới gặp mặt lần đầu, nếu nói thật thì chỉ có kẻ ngu mới làm. Mà hai người đó hiển nhiên là không phải người sinh sống trong khu vực tông môn nên không thể không có tâm lý đề phòng. Vì vậy mà cách làm của hai người cũng không hề sai.

Đi theo hai người vào trong núi, với tu vi của Lục Thanh, cho dù bọn họ có cảnh giác đến mấy cũng không thể phát hiện được.

Nơi hai người phát hiện ra là một con đường núi hẻo lánh, cây cối, cỏ dại xung quanh gần như không hề có ai tác động. Cả hai vùng kiếm mở đường, căn cứ theo một cái bản đồ vẽ trên tấm da hổ mà đi vào trong dãy núi Liên Vân.

Đi vào giữa khu vực núi non, Lục Thanh cảm thấy nguyên khí trong trời đất có rất nhiều. Theo lời nói của Diệp lão thì nơi đây có thể ẩn giấu một cái linh mạch nào đó. Mặc dù không lớn nhưng nó cũng đủ giúp cho linh thú ở đây tu luyện và tiến cấp. Cho dù là kiếm giả tự mình tu luyện, thì một cái sơn động ở đây cũng là một chỗ tu luyện rất tốt để đột phá.

Sau khoảng chừng ba canh giờ, hai người đi qua ngọn núi nhỏ tiến vào trong một cánh rừng rậm. Nơi đây, thi thoảng lại vang lên những tiếng chim lẻ loi. Tiếng chim vọng vào tai hai người có chút gì đó như khó chịu.

- Nhị đệ! Tấm bản đồ này có bị nhầm không? Chúng ta đã đi qua hai ngọn núi, nếu còn đi tiếp vào trong sẽ gặp phải linh thú. - Kiếm giả thân là đại ca bắt đầu có sự nôn nóng.

- Sắp tới rồi. Đại ca yên tâm. Tấm bản đồ này là do ta tự vẽ. Cách đây không xa có một cái sơn cốc. - Kiếm giả là nhị đệ chậm rãi nói.

Hai người tiếp tục phát cây, mở ra một con đường mà đi về một phía.

- Tới rồi! - Cuối cùng, sau khi chặt đứt một loạt dây leo, một cái cửa động xuất hiện trước mặt hai người. Cái động đó không hề sâu. Từ xa có thể nhìn thấy một điểm sáng ở cuối động.

Hai người không hề do dự đi vào trong. Ngay sau đó, Lục Thanh xuất hiện nơi cửa động

- Tiểu tử! Cẩn thận. Ta cảm giác được trong động như có trận pháp với cả Kiếm Ý, nhưng hình như chúng bị vật gì đó che chắn. Nếu như thương thế của lão phu khỏi hẳn thì có thể giúp người phá vỡ cái trận đó mà dò xét. Nhưng vào lúc này, chỉ có thể dựa vào mình người.

Nghe thấy Diệp lão nói vậy, Lục Thanh rung mình, càng thêm cẩn thận. Luyện Hồn quyết nhanh chóng vận chuyển, tỏa thần thức ra xung quanh trong phạm vi mười trượng. Sau khi quan sát toàn bộ, Lục Thanh từ từ bước vào trong động.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

182. Chương 74:kiếm Cốt! Kiếm Thi

Nhưng Lục Thanh còn chưa vào đến cuối hang đã nghe thấy hai tiếng kêu sợ hãi.

Gần như trong nháy mắt, thân hình Lục Thanh như một tia chớp xuyên qua ánh sáng ở cuối hang.

Trước mặt hắn hiện ra một cái sơn cốc tuyệt đẹp, khắp nơi trải đầy hoa. Lục Thanh kinh ngạc khi nhận ra rằng bản thân không hề biết bất cứ một loài hoa nào mọc ở đây. Có vô vàn loài hoa với đủ loại màu sắc tím, đỏ, lam nhạt. Hương hoa thơm ngát tỏa ra xung quanh khiến cho lòng người ngây ngất. Đồng thời, nguyên khí trong trời đất bao phủ quanh mỗi gốc cây, không hề tiêu tán.

Nguyên khí trong trời đất dày đặc thật!

Lục Thanh cảm thấy khiếp sợ. Mức độ dày đặc của nguyên khí ở đây không hề kém nguyên khí ngưng tụ trong Triều Dương động sau Triều Dương cung.

Chu vi của sơn cốc không lớn lắm, ước chừng ba dặm. Lục Thanh đưa mắt nhìn có thể thấy trước mặt hắn khoảng chừng ba mươi trượng có một bức tượng đá màu vàng. Bức tượng được điêu khắc hình dáng của một người trẻ tuổi. Hai mắt của người đó hơi nhắm lại, võ phục có chút rách rưới. Tay phải hắn đang chống lên một thanh kiếm dài ba thước sáu tấc. Nhìn kỹ, có cảm giác pho tượng đá vô cùng sống động.

Có một điều khiến cho Lục Thanh chú ý chính là ở mi tâm của pho tượng có một viên Hồn thạch to bằng quả trứng gà. Viên Hồn thạch đó lớn gấp hai lần viên Hồn thạch hạ phẩm, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Nhìn xuống dưới, Lục Thanh phát hiện hai gã kiếm giả đi vào trước hắn đã hóa thành một đồng thịt vụn, được che phủ bởi lớp quần áo rách. Cách hắn không xa có một miếng lụa màu vàng có dính mấy vết máu đang nằm trên mặt đất. Bên cạnh đó là tấm bản đồ da hổ dính đầy máu tươi. Không khí trong sơn cốc khiến cho Lục Thanh cảm thấy có chút gì đó quái dị.

Lục Thanh bước đến, nhặt gó lụa, mở ra. Quả nhiên, bên trong là một viên Hồn thạch hạ phẩm giống hệt như viên Lục Thanh đã mua. Bên trong viên đá cũng có một lớp sương mù màu xám lưu chuyển.

Bước tới chỗ mảnh da hổ, Lục Thanh thấy vị trí cuối của tấm bản đồ chính là pho tượng. Bên cạnh pho tượng còn đánh dấu một điểm màu đỏ, chứng tỏ trước đây hai người đã từng đến đó.

Dưới thân pho tượng vào lúc này, ngoại trừ hai cốt của hai người còn có một năm bộ hài cốt bằng ngọc. Có bộ màu vàng, có bộ đỏ như lửa, lại có bộ có màu lam nhạt... Tổng cộng có tất cả năm bộ hài cốt. Trên mỗi một bộ, Lục Thanh cảm nhận được một luồng khí mang thuộc tính rất mạnh. Thậm chí từ những bộ hài cốt đó, Lục Thanh còn cảm thấy có một thứ gì đó tạo ra áp lực cho linh hồn.

“Cái này cuối cùng là cái gì?” Trong lòng Lục Thanh không giữ được sự bình tĩnh. Hắn từ từ đi tới trước một bộ hài cốt màu xanh, vươn tay nắm lấy một cái xương đùi. Mới phát lực, một vầng Tồn Phong chợt xuất hiện. Khí Tồn Phong mềm mại nhẹ nhàng đẩy ngón tay của Lục Thanh ra ngoài.

Mức độ cứng rắn của khúc xương đùi khiến cho Lục Thanh khiếp sợ. Nếu như trong khúc xương tích trữ nhiều loại khí có thuộc tính hơn nữa, chỉ sợ là có thể dễ dàng rèn ra được một thanh kiếm cửu phẩm. Cho dù là thần kiếm cấp Thanh Phàm cũng không phải là vấn đề quá lớn.

Những người này là những người nào mà hai cốt lại có được uy lực mạnh như vậy? Lục Thanh có thể tưởng tượng nếu như bọn họ còn sống, chắc chắn đều là những người có thể hô mưa gọi gió.

- Không ngờ lại có nhiều Kiếm cốt đến vậy. - Trong đầu hắn chợt vang lên giọng nói kinh ngạc của Diệp lão.

- Kiếm cốt... - Lục Thanh nhìn bộ hài cốt một chút rồi gật đầu đồng ý. Trên mỗi một bộ hài cốt đều có khí thế mạnh mẽ. Nếu như là một kiếm giả bình thường cho dù có tu vi Kiếm Khách sử dụng Kiếm Nguyên cũng khó tránh khỏi bị thương tổn.

Sau đó, Diệp lão bắt đầu giải thích:

- Kiếm cốt thực ra chính là hai cốt của Kiếm Hoàng để lại. Tất nhiên, Kiếm Hoàng là yêu cầu thấp nhất. Sau khi trải qua Lôi kiếp, toàn bộ khí mang thuộc tính của bản thân được tia chớp tẩy luyện, ép vào giữa gân tủy, nhờ đó mà xương cốt có thể sánh được với thần kiếm. Sau đó, khi tu vi tăng lên, mỗi bộ Kiếm cốt sẽ lại càng mạnh thêm.

Lục Thanh gật đầu, rồi nghĩ tới xương cốt của mình bây giờ đã có màu xanh tím liền mở miệng nói:

- Xương của con bây giờ...

Nghe thấy câu nói của Lục Thanh, Diệp lão nói một cách khinh thường:

- Tất nhiên của ngươi cũng là Kiếm cốt nhưng vẫn chưa thành thực. Một khi thành thực thì mấy cái Kiếm cốt bình thường này làm sao có thể so sánh. Đến lúc đó, khi thần thông sinh ra, không dám nói ngươi có tấm thân bất tử nhưng chỉ cần không phải hình thần câu diệt thì chuyện khôi phục là hoàn toàn dễ dàng.

- Nhưng... - Diệp lão lại nói:

- Ngươi phải tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của lão phu tới tầng thứ sáu mới được. Nếu không Kiếm cốt cũng chỉ chịu được kiếm giả đồng cấp chém mà thôi.

Không lúc nào, Diệp lão không dùng cách nói đó để cho hắn phải luôn cố gắng. Có một vị sư phụ như vậy, Lục Thanh cảm thấy bản thân hết sức may mắn. Đồng thời, hắn càng thêm quyết tâm làm cho Diệp lão có lại thân thể.

- Được rồi! Sư phụ! Kiếm cốt có thể rèn kiếm được không?

- Rèn kiếm? - Âm thanh của Diệp lão sừng sốt rồi mỉm cười:

- Tiểu tử thôi! Cuối cùng cũng truyền nhân của gia tộc chú kiếm. Đúng! Kiếm cốt đúng là có thể dùng để rèn kiếm. Hơn nữa, khi rèn được, thanh kiếm thấp nhất cũng đạt tới cấp Thanh Phàm.

- Cấp Thanh Phàm? - Lục Thanh ngạc nhiên khi thấy lời nói của Diệp lão hoàn toàn bình tĩnh.

- Đúng thế! - Diệp lão trịnh trọng nói:

- Kiếm cốt cũng có thể gọi là ngạo cốt. Nó chẳng những tích trữ rất nhiều khí mang thuộc tính, cũng là của mỗi một kiếm giả đạt tới Kiếm Hoàng nên có được ý chí bản nguyên bất khuất của kiếm giả. Cho dù

kiếm giả hồn phi phách tán thì ý chí đó vẫn còn, ẩn giấu sâu trong kiếm cốt. Nếu như thế mà không rèn ra được thần kiếm thì với ý chí kiên ngạo của Kiếm Hoàng, cho dù tan xương nát thịt cũng không thể để lại cho hậu thế một thứ tầm thường.

- Ý của người... - Lục Thanh đã hiểu ý của Diệp lão.

- Đúng thế! Nếu dùng Kiếm cốt mà không rèn được thần kiếm thì nó sẽ tự động hóa thành tro bụi.

Liếc mắt nhìn năm bộ hài cốt đang nằm trên mặt đất, Lục Thanh không giấu được sự cảm thán. Cho dù chỉ còn lại một bộ hài cốt, nhưng cũng có được ngạo cốt. Cái oai của Kiếm Hoàng đúng là có thể chấn động trời đất. Cho dù lúc nào, trên mỗi một khúc xương cũng không hề có một hạt bụi bám vào.

Tạm thời không động vào năm bộ hài cốt, Lục Thanh bước tên bên cạnh đồng thịt của hai gã kiếm giả vừa mới chết. Bên cạnh hai đồng thịt còn có ba viên Hồn thạch hạ phẩm. Tính cả viên Lục Thanh đang cầm trong tay và một viên trước đó, tổng cộng vừa đúng năm viên Hồn thạch hạ phẩm. Nói cách khác, năm viên Hồn thạch chính là của chủ nhân năm bộ hài cốt để lại.

- Nhưng còn đây có phải là Hồn thạch trung phẩm? - Lục Thanh nhìn viên Hồn thạch ở mi tâm của pho tượng, hỏi.

- Để ta cảm nhận một chút. - Đường như đang quan sát xung quanh, nên sau khi Lục Thanh mở miệng, Diệp lão mới chú ý tới pho tượng.

- Hồn thạch trung phẩm! Tốt quá. - Âm thanh của Diệp lão không giấu được sự vui mừng.

- Khoan đã! Đây là...

Lục Thanh cảm thấy một sự dao động rất khó phát hiện phát ra từ Luyện Tâm kiếm. Hắn biết đó là Diệp lão đang tiến hành quan sát.

- Mẹ nó! Không ngờ lại là Kiếm thi. - Sau khoảng một nhịp hô hấp, Diệp lão phát ra tiếng chửi. Trong đầu, Lục Thanh có thể cảm nhận rõ ràng sự khiếp sợ của Diệp lão.

Không để Lục Thanh phải hỏi, Diệp lão tự nói:

- Ta đang bảo làm sao cái trận này quen thuộc như vậy. Thì ra là Tụ Nguyên Dưỡng Thi trận của Thi Kiếm tông.

- Được rồi! Tiểu tử! Tạm thời ngươi không nên chạm vào Kiếm thi. Kiếm thi có Hồn thạch trung phẩm, thực lực gần như tương đương với Kiếm Hoàng. - Diệp lão cảm thán, nói:

- Hai con kiến hôi kia tham lam muốn lấy bảo vật đó. Chẳng ngờ một chuyến không công, cuối cùng phải bỏ mạng.

- Kiếm Hoàng! - Sau khi nghe Diệp lão nói, Lục Thanh không kìm nổi kêu lên một tiếng kinh ngạc, quan sát pho tượng thật kĩ. Thật khó có thể tưởng tượng được một pho tượng đá không hề có chút khí thế lại có được thực lực mạnh đến vậy. Nếu như thế, người nào có được nó chẳng phải tương đương với có một vị Kiếm Hoàng bảo vệ hay sao?

Vào lúc này, cho dù tâm thần của Lục Thanh vẫn luôn bình lặng cũng không giữ nổi sự bình tĩnh. Ánh mắt hắn nhìn về phía pho tượng không giấu nổi một sự ham muốn.

Tất nhiên, hắn vẫn không hề có ý nghĩ lại vào nó. Hắn vẫn đủ tỉnh táo để biết rằng chỉ có thực lực thực sự của bản thân thì mới hoàn toàn thuộc về mình. Nếu quá dựa vào thứ khác chỉ cản trở sự tiến bộ của bản thân mà thôi.

Ý nghĩ của hắn là nếu Lục gia có được một vật như thế để bảo vệ gia tộc thì hắn không còn phải lo lắng gì nữa. Mà Lục gia của hắn cũng chỉ cần sau này không xuất hiện kẻ ngu ngốc thì hoàn toàn có thể mãi mãi hưng thịnh.

Như đoán được suy nghĩ của Lục Thanh, Diệp lão trầm mặc một lúc rồi nói:

- Việc này ta có thể giúp ngươi. Nhưng phải chờ ta hấp thu đủ bốn viên Hồn thạch, khôi phục một ít năng lượng cơ bản mới được. Ít nhất nhất cũng phải mất thời gian một tháng.

- Nhưng ta có một yêu cầu, hi vọng người có thể đồng ý.

Ánh mắt Lục Thanh trở nên chăm chú:

- Sư phụ cứ nói.

Trầm ngâm một chút, Diệp lão mới lên tiếng:

- Với tình hình như thế này, sau ba năm ta đoán chừng việc nhà của người cũng có thể ổn định. Ta hi vọng lúc đó, người có thể ra ngoài. Việc đó là vì người và cũng là vì ta.

- Ra khỏi khu vực Tử Hà tông. - Âm thanh Diệp lão trở nên trịnh trọng. Lục Thanh nghe thấy mà ngẩn người, nhưng lập tức một tia sáng lóe lên trong mắt hắn:

- Được! Tất cả xin nghe lời sư phụ.

Diệp lão nói không hề sai. Thực ra sau khi Lục Thanh gặp được năm bộ hải cốt thì trong lòng cũng có ý định như vậy. Sau ba năm, nếu như thuận lợi mà nói thì hắn có thể đạt tới Kiếm Chủ đỉnh phong. Đến lúc đó, muốn giác ngộ cảnh giới Kiếm Hồn thì chỉ có đi du ngoạn thật nhiều mới có thể làm được.

Mà Tử Hà tông của hắn cho dù là tông môn cấp Thanh Phàm có phạm vi tương đối rộng lớn. Nhưng trong khu vực của Thập Vạn đại sơn nó vẫn còn quá nhỏ. Ba năm trước đây, ở Lạc Nhật thành, thành chủ Cổ Kiếm Phong và điện chủ Kiếm Thần điện Ô Thiết đã kết bạn chính là vì nguyên nhân này, nhằm có thể giác ngộ Kiếm Hồn. Không có du lịch, trải nghiệm nhiều mà muốn giác ngộ thì đó là chuyện quá khó khăn

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

183. Chương 75:tông Sư Nhân Đạo (thượng)

Sau hai năm nữa, với năm bộ Kiếm cốt này, hắn chỉ cần nghiên cứu thuật rèn kiếm trong vòng nửa năm, lại thêm trình độ của hắn đối với Đại Diễn tam thập lục chuy muốn rèn một thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm hoàn toàn không phải là chuyện khó khăn. Cứ như vậy, thanh danh gia tộc chú kiếm số một của Tử Hà tông không hề giảm xuống.

Đến lúc đó, hắn cũng chẳng còn gì vướng bận, có thể yên tâm du ngoạn để mà giác ngộ. Dù sao thì cho tới bây giờ, hắn nhận được sự giúp đỡ của Diệp lão nhiều như vậy, lại còn nhận hắn làm đồ đệ. Mặc dù Diệp lão chưa hề nói, nhưng hắn vẫn luôn nghĩ làm thế nào để giúp sư phụ khôi phục thân thể. Không biết có phương pháp hay không, nhưng đại lục Kiếm Thần rộng lớn có vô số chuyện có thể xảy ra. Vì vậy mà hắn muốn dốc hết sức thử một lần xem sao.

Nghe Lục Thanh nói vậy, Diệp lão cũng cảm thấy vui mừng. Luyện Tâm kiếm đang từ trên lưng Lục Thanh chột bay ra ngoài. Sau đó, viên Hồn thạch trong tay Lục Thanh và ba viên đang nằm trên mặt đất bị thứ gì đó hút lấy, dính vào thân của Luyện Tâm kiếm.

“Vù...”

Trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, Diệp lão không chế Luyện Tâm kiếm bay về phía cửa động. Hơn mười tia sáng màu xanh nhỏ như sợi tóc từ mũi Luyện Tâm kiếm tản ra ngoài, quần quanh cửa động theo một quỹ tích huyền ảo nhưng không hề chui vào trong vách đá. Trong ánh mắt của Lục Thanh, một tấm chắn vô hình nhanh chóng xuất hiện nơi cửa động. Mà nơi cửa động vào lúc này, không gian chợt thay đổi rồi hóa thành vách núi giống hệt xung quanh, không hề có điểm gì khác biệt.

Cho dù Lục Thanh có thả thần thức, dốc hết sức cảm nhận nhưng vẫn không phát hiện ra một điểm khác biệt. Thủ pháp như vậy chỉ có tận mắt nhìn thấy mới biết.

- Đây là trận pháp nhưng bây giờ chưa phải là lúc dạy cho người. Kiếm đạo của người đang tăng tiến, không nên vội vàng tiếp xúc với thứ khác. Đợi sau này, khi tu vi lên cao hãy trở lại nghiên cứu mấy thứ này. Lúc đó, tích lũy được một số lượng lớn cũng có thể có tác dụng. - Diệp lão giải thích.

Rồi ngay lập tức, từ trên thân Luyện Tâm kiếm tỏa ra một làn dao động vô hình. Dao động đó giống như một làn gió nhẹ thổi qua, không hề có cảm giác khác lạ. Nhưng năm bộ Kiếm cốt đang phân tán lại bay về năm vị trí khác nhau trong rừng hoa, rồi hạ xuống, bao quanh một khu vực vài thước.

Sau khi Kiếm Cốt rơi xuống, Lục Thanh cảm thấy nguyên khí trong biển hoa từ từ tụ lại. Trên năm bộ Kiếm cốt chậm rãi xuất hiện ánh sáng của các loại thuộc tính. Năm vầng sáng chậm chậm giao tiếp với nhau tạo thành một cái lồng sáng hình tròn. Nhưng không biết tại sao, Lục Thanh cảm thấy ánh sáng đó có một điều gì đó chưa được hài hòa.

Sau khi bố trí xong, Diệp lão bay lại, cất tiếng thở dài, nói:

- Đáng tiếc là thiếu một bộ Kiếm cốt hệ Thổ. Nếu không, có thể bày được Kiếm trận Ngũ Hành Hồn giúp cho người có được sự linh ngộ nhanh chóng đối với các loại năng lượng. Bây giờ chỉ có thể bày ra một cái Ngũ Hành tụ nguyên trận bình thường mà thôi. Mặc dù hiệu quả kém hơn so với Kiếm trận Ngũ Hành Hồn một mức, nhưng đối với việc độ kiếp sau này của người cũng giúp ích rất nhiều. Tiểu tử! Bắt đầu đi.

Nói xong, Diệp lão im lặng bay lên trên đầu pho tượng khoảng mấy trượng. Đồng thời, Hồn lực màu xám trong bốn viên Hồn thạch hạ phẩm bắt đầu cuộn cuộn chảy vào trong Luyện Tâm kiếm khiến cho nó phát ra những tiếng động. Mỗi một âm thanh vang lên, dường như chui sâu vào trong linh hồn. Từ từ, Lục Thanh cảm thấy thần thức của hắn càng lúc càng trở nên ổn định.

Không dám chậm trễ, thân hình Lục Thanh lóe lên rồi xuất hiện ở khoảng trống trong Tụ Nguyên trận. Trong nháy mắt khi Lục Thanh ngồi xuống, năm bộ Kiếm cốt cùng tỏa ra ánh sáng chói mắt của các hệ. Khí hệ Hỏa nóng rực, khí hệ Thủy nhu hòa, khí hệ Kim mạnh mẽ, khí hệ Mộc liên miên bất tuyệt. Đồng thời còn có cả khí của Phong hệ... Vào lúc này, tất cả đan xen với nhau cùng một chỗ, hóa thành một nửa quả cầu trong suốt với năm màu sắc, bao phủ Lục Thanh vào bên trong.

Trong sơn cốc, ngoại trừ những loài hoa kỳ lạ không còn một sự sống nào khác. Vào lúc này, không gian chỉ còn những tiếng gió quanh quẩn. Một hơi thở huyền ảo bắt đầu xuất hiện khiến cho nguyên khí của trời đất cũng dao động. Cơn gió nhanh chóng xuất hiện trong sơn cốc bị phong bế, cuốn bay những giọt sương sớm trên những cánh hoa rồi từ từ tụ tập xung quanh người Lục Thanh.

Nguyên khí dày đặc tỏa ra những tia sáng gần như ngưng tụ thành thực thể. Lục Thanh ngồi xếp bằng, hai tay ngửa lên trời. Trên bàn tay của hắn hai dòng xoáy vô hình hút lấy nguyên khí trong trời đất, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Vào lúc này, Luyện Hồn quyết chuyển động theo một quỹ tích huyền ảo khiến cho thần thức trong Thức Hải xoay tròn giống như một dải ngân hà. Thần thức vô hình từ từ tản ra ngoài, dung nhập vào trong vầng sáng năm màu xung quanh. Trước mắt Lục Thanh như xuất hiện một cái thế giới với năm màu sắc. Ngọn lửa nóng rực biến thành núi lửa, nước chảy biến thành những con sóng cao ngất trời. Khí hệ Kim biến thành vô số những thanh kiếm sắc. Khí hệ Mộc ngưng tụ thành một cái cây khổng lồ, chắn hết cả bầu trời. Còn khí Tồn Phong thì biến thành một cơn lốc bao phủ trời đất. Bản thân Lục Thanh thì đứng giữa đất trời, chịu đựng năm loại kiếp nạn.

Một tháng sau, trên người Lục Thanh bao phủ bởi vô số những tia Tử Điện và Tồn Phong mà biến thành một quả cầu sáng màu xanh tím. Từng làn hơi thở huyền ảo tỏa ra như giao tiếp với trời đất. Xung quanh còn có năm loại khí khác nhau xoay tròn. Mỗi loại khí gần như ngưng tụ thành thực thể, nhưng lại giống như sợ hãi một thứ gì đó mà không chịu ngưng tụ thành hình.

Thân hình Lục Thanh từ từ bay lên. Trên thân thể của hắn một luồng không khí màu xanh nâng đỡ, khiến cho hắn chậm chậm bay lên bầu trời. Mãi cho tới khi ra khỏi vầng sáng năm màu, làn khí đó mới mỏng đi. Rồi như không còn nâng đỡ sức nặng của Lục Thanh, nó từ từ tiêu tán.

Rơi xuống mặt đất, Lục Thanh từ từ mở hai mắt. Mặc dù từ trong mắt hắn không hề có một tia sáng nào lóe ra ngoài, nhưng cũng có thể nhìn ra trong đó có một sự vui mừng vô bờ bến.

Giơ tay phải lên, hai ngón tay hắn khép lại rồi điểm nhẹ về phía trước. Một hiện tượng kỳ dị nhanh chóng xuất hiện. Vô số điểm sáng màu tím hội tụ cực nhanh trước mặt Lục Thanh rồi hóa thành một tia chớp dài hai thước, to bằng cánh tay. Sau đó, tia chớp đó nhanh chóng biến thành hình một thanh kiếm. Mặc dù thanh kiếm đó dao động rất mạnh, nhưng vẫn cố gắng giữ được hình dạng.

“Xoẹt...”

Ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, thanh kiếm Tử Điện biến mất khỏi đầu ngón tay Lục Thanh. Một đường ánh sáng màu tím bắn thẳng vào tảng đá mấy trăm cân gần đó.

“Ầm...”

Những tia chớp bắn ra xung quanh gần như chắn toàn bộ tầm mắt. Mãi cho tới khi ánh sáng của chúng biến mất, ở vị trí đó chỉ còn lại chút vụn đá cháy đen, còn đang bốc khói.

Sau đó, đầu ngón tay của Lục Thanh lại xuất hiện một thanh kiếm bằng gió. Thanh kiếm gió chẳng hề gặp chút trở ngại, cắt một tảng đá to thành hai nửa.

Tiếp theo, trong mắt Lục Thanh chợt lóe lên những tia sáng màu xanh tím. Trên đầu ngón tay của hắn đồng thời xuất hiện một thanh kiếm bằng tử điện và một thanh kiếm bằng gió. Cả hai thanh kiếm từ từ dịch lại gần nhau.

“Bụp...”

Nhưng đúng vào lúc này, động tác của hắn bị thất bại. Trong khoảng khắc thanh kiếm bằng Tử Điện và thanh kiếm gió chạm vào nhau, sắc mặt Lục Thanh tái nhợt. Hai thanh kiếm liền dao động mạnh rồi hóa thành những điểm sáng màu xanh và tím rồi biến mất trong không khí.

- Thần thức và tu vi vẫn còn chưa đủ. - Lục Thanh chỉ biết cảm thán một tiếng.

Mặc dù thần thức của hắn bây giờ chưa thể so với Kiếm Chủ tiểu thiên vị đã trải qua Nguyên Khí kiếp, nhưng cũng có thể khiến cho khí mang thuộc tính bản thân thay đổi. Nhưng nếu muốn hợp hai loại khí có thuộc tính khác nhau lại thì vẫn chưa được.

Cho dù như vậy thì lần này sự thu hoạch của hắn là rất lớn. Qua một tháng, sự linh ngộ của hắn đối với lực lượng của các thuộc tính là tiến lên một bậc thang mới. Vốn trước đó chỉ có thể cảm ứng và ngưng tụ được một ít Phong Lôi khí nhưng cho tới bây giờ đã có thể làm cho chúng biến hình rồi công kích.

Hơn nữa, trong một tháng qua, nhờ vào Tử Hoàng Kiếm Thân kinh cùng với Ngũ Hành tụ nguyên trận, Lục Thanh có cảm giác như ở trong Kiếm Trì trước đây. Do ở đây chẳng có gì e ngại nên Lục Thanh thoải mái hấp thu nguyên khí của trời đất. Trong máu thịt của hắn đã ngưng tụ được gần vạn giọt nguyên khí màu trắng sữa, có thể nói là thu hoạch quá nhiều.

Lục Thanh đưa mắt nhìn về phía pho tượng thì thấy Luyện Tâm kiếm đang cắm sâu trên đỉnh đầu pho tượng. Mà vào lúc này, từ trên pho tượng bắt đầu tỏa ra một làn khí hệ Thổ rất mạnh và nặng nề. Ngoài ra, trong đó ẩn chứa cả khí tức linh hồn khác với Diệp lão. Mặc dù chút khí tức đó yếu hơn của Diệp lão rất nhiều nhưng vẫn khiến cho Lục Thanh hít thở không thoải mái.

Vù...vù...

Bất chợt, Luyện Tâm kiếm đang cắm trên đỉnh đầu pho tượng chợt vang lên những tiếng động chói tai. Rồi trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, pho tượng chợt tỏa ra một vầng ánh sáng màu vàng đất. Vầng sáng lưu chuyển, giống như nước chảy ra từ trên pho tượng.

Trước mặt Lục Thanh chợt xuất hiện một gã thanh niên còn sống sờ sờ. Trên tay gã đang nắm một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, được bao phủ bởi một lớp khí hệ Thổ rất dày. Mặc dù gã thanh niên chưa mở mắt nhưng Lục Thanh cũng cảm thấy được không khí xung quanh như ngừng lại. Phong Lôi kiếm ý vốn tưởng đã có thể điều động một cách tự nhiên, tự ý thu lại. Mặc cho Lục Thanh có làm thế nào nó cũng chỉ bám trên da thịt, không hề tản ra được thêm lấy một tấc.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

184. Chương 76:tông Sư Nhân Đạo (hạ)

- Đúng thế! Thi Kiếm Tông đúng là bắt người sống để luyện Kiếm Thi. - Âm thanh của Diệp lão hoàn toàn bình thản, giống như đây là chuyện hết sức bình thường.

- Sư phụ! Người...

- Người thấy ta rất lạnh lùng đúng không? - Diệp lão chẳng hề e ngại, nói luôn:

- Trên thế giới này thực ra không hề có cái gì là thiện ác hay đúng sai. Thậm chí ngay cả hai đường Thiên, Nhân cũng không phải là tuyệt đối. Trong lòng mỗi người đều khác nhau. Đến một lúc nào đó, người sẽ hiểu được tại sao ta lại như vậy.

Lục Thanh sửng sốt, nhưng sau đó nghĩ ra điều gì đó liền gật đầu. Có thể để cho Diệp lão nói như vậy có nghĩa là hắn còn chưa tới mức để hiểu được những điều đó.

Luyện Tâm kiếm từ từ bay ra khỏi đỉnh đầu của Kiếm Thi. Đồng thời, viên Hồn thạch ở mi tâm của nó cũng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, rồi dung nhập vào trong Thần Đình của người thanh niên.

Ngay lập tức, thanh thần kiếm cấp Kim Thiên trên tay gã như bị thứ gì đó hấp dẫn, chui vào trong lòng bàn tay. Sau đó, một tia sáng vàng lóe lên, hơi thở của người thanh niên từ từ biến mất. Vào lúc này, Lục Thanh chỉ thấy Kiếm Thi giống như một người thanh niên bình thường, thậm chí ngay cả một chút tu vi cũng không có. Gã mặc một bộ võ phục màu đen nhìn có vẻ lam lũ, chỉ duy nhất khí chất trên người lại mang tới cho người ta một cái cảm giác lạnh lẽo.

Sau đó, dưới sự chỉ dẫn của Diệp lão, Lục Thanh nhỏ một giọt máu tươi lên Thần Đình của người thanh niên để nhận chủ. Ngay lập tức, Lục Thanh cảm thấy huyệt Thần Đình của mình như tiếp xúc với một khoảng biển rộng khiến cho hắn càng hiểu thêm sức mạnh của Kiếm Thi như thế nào.

- Được rồi! Người lùi đến cửa động đi. Tự Nguyên Dương thi trận đã có hơn sáu trăm năm nhưng vẫn ở trong trạng thái bị đóng. Nếu bên trong có người thì bây giờ cũng đã chết rồi. Đợt sau khi ta phá trận xong, không chừng còn có thể tìm được thứ gì đó rất tốt.

Lục Thanh nghe theo lời, lùi lại nơi cửa động. Ánh mắt của hắn chăm chú theo dõi Luyện Tâm kiếm đang lơ lửng giữa không trung. Lúc này, Kiếm Thi cũng bám sát theo sau, chủ động bảo vệ cho hắn.

Một tiếng kiếm ngân vang lên nhưng muốn xuyên vào linh hồn của Lục Thanh. Trong ánh mắt của hắn, Luyện Tâm kiếm từ từ chém xuống, nhanh chóng hội tụ một đạo khí Tồn Phong kỳ dị. Luồng khí Tồn Phong đó Lục Thanh chưa hề cảm nhận thấy bao giờ. Đối diện với nó, hắn cảm thấy linh hồn của mình đang run rẩy một cách sợ hãi. Sự sợ hãi đó giống như là một bản tính trời sinh đã có. Thậm chí, hắn còn cảm thấy trong Đan Điền của mình, lực lượng Tồn Phong do Kiếm Chung sinh ra cũng đang dao động. Trong sự dao động đó có một cái gì đó sợ hãi, kích động. Thậm chí còn pha lẫn cả một chút hưng phấn khiến cho Lục Thanh không thể hiểu được.

“Xoẹt...”

Nhưng ngay lập tức, Lục Thanh cũng chẳng còn thời gian để mà suy nghĩ bởi vì Diệp lão đã khống chế Luyện Tâm kiếm chém xuống. Một cái Động Hư không gian đen như mực, dài hơn mười trượng, rộng nửa thước xuất hiện. Xung quanh không gian Động Hư có một vòng Kiếm quang màu xanh vây lấy. Khiếp sợ nhìn vòng kiếm quang, Lục Thanh cảm thấy chỉ cần một tia sáng nhỏ hơn sợi tóc từ nó cũng đủ giết chết hắn.

“Vù...”

Trong ánh mắt hoảng sợ của Lục Thanh, không gian Động Hư liền bổ về phía cuối sơn cốc. Khí thế kinh khủng của nó khiến cho những đóa hoa kỳ lạ trên mặt đất nát vụn. Nhưng cánh hoa bị nghiền nát tụ lại với nhau rồi bị hút vào trong không gian Động Hư. Ngay cả mặt đất cũng xuất hiện một vết nứt rộng ba thước, để lộ bùn đất ướt át.

Vù...vù...

Vào lúc mà không gian Động Hư di chuyển được ngoài sáu trăm trượng, không gian xung quanh liền xuất hiện những trận cuồng phong. Một vầng sáng màu đen nhất thời xuất hiện. Từ trên vầng sáng đó, Lục Thanh cảm thấy một làn hơi thở lạnh lẽo, trong đó như có vô số oan hồn ẩn nấp, tản ra oán niệm ngút trời.

Vù...

Lúc này, trên thân thể Kiếm Thi đang đứng bên cạnh Lục Thanh chợt hiện lên một vầng khí đen nhạt. Những luồng khí đen tỏa ra từ trên vầng sáng màu đen lập tức bị hút lại đây, hội tụ trên người Kiếm Thi. Nó phát ra một tiếng gầm nhỏ sung sướng rồi sau đó làn khí đen chợt tăng lên mấy phần, chui vào trong cơ thể. Lục Thanh cảm thấy khoảng biển rộng tiếp xúc với Thần Đình của hắn dường như rộng hơn trước một phần.

“Rộp...”

Dưới lực hút của không gian Động Hư, vầng ánh sáng màu đen rung chuyển, phát ra những tiếng lách tách. Sau đó, nó lập tức vỡ nát để lộ bên trong một cái động lớn tối đen. Từ trong động, những làn khí đen tỏa ra ngoài khiến cho Kiếm Thi đứng bên cạnh Lục Thanh có chút dao động.

Đến lúc này, với việc Kiếm Thi hấp thu oán niệm khiến cho Lục Thanh có chút phản cảm vì vậy mà hắn không cho nó đi theo. Chờ sau khi bước chân vào trong động, Lục Thanh chợt cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Những làn khí đen như hóa thành một đám oan hồn, lác lác bên tai, trước mặt. Ngay căn thần thức cũng như bị áp chế, không thể tản ra ngoài.

- Giữ chặt tinh thần. Chút oan hồn đó cũng chẳng có gì. Nhưng không nên thả thần thức ra. Thần thức của người không chịu nổi khi bị oán niệm ăn mòn đâu. - Âm thanh của Diệp lão vang lên trong đầu.

Ngay thấy vậy, Lục Thanh cảm thấy chấn động, nhanh chóng vận chuyển Luyện Hồn quyết. Dải ngân hà trong Thức Hải chợt sáng chói, xuất ra cả những tia sáng trên trán của Lục Thanh. Nhất thời, khí đen trước mặt hắn mất đi tác dụng. Đồng thời, đá hệ Thổ trước ngực Lục Thanh cũng tỏa ra ánh sáng màu vàng. Khí đen như bị khắc chế, vội vàng lui lại phía sau khiến cho cảnh tượng trước mặt hiện ra. Chỉ cần đi chưa tới hai mươi trượng là tới cuối động.

- Đây là...

Lục Thanh kinh ngạc nhìn bóng người nơi đồng đá phía trước. Hôm nay, người đó đã hóa thành một bộ Kiếm cốt màu đen, đang ngồi xếp bằng trên bãi đá. Nhưng từ trên bộ Kiếm cốt, Lục Thanh cảm nhận được một uy thế vượt qua năm bộ Kiếm cốt trước đó. Trên bề mặt của nó nồng nặc khí đen cùng với oán niệm vô tận phát ra những tiếng kêu khóc khiến cho người ta sợ hãi.

Luyện Tâm kiếm bay quanh một vòng, sau đó Diệp lão cất tiếng thở dài.

- Thì ra ra Tông Sư Kiếm Đế của Thi Kiếm Tông. Không ngờ lại bỏ mạng ở một nơi núi non hẻo lánh thế này. Đúng là tạo hóa trên người.

- Kiếm Đế? - Tất cả những chuyện nhìn thấy trong thời gian gần đây đã vượt qua sự tưởng tượng của Lục Thanh. Đầu tiên là Kiếm Thi, Kiếm Cốt và bây giờ là Kiếm Cốt của một vị Tông Sư kiếm đạo. Hắn thật sự không thể ngờ nổi những thứ đó lại có thể có ở một cái nơi nhỏ bé như thế này.

Nhưng ngẫm kỹ thì tông môn có thể có được một vị Kiếm Đế không biết đã đạt tới cấp độ gì?

Vào lúc này, Diệp lão như đang nhớ lại, từ từ kể:

- Thi Kiếm Tông là tông môn cấp Bạch Linh trong Nhân đạo. Chủ nhân của bộ Kiếm Cốt này được gọi là Kiếm Đế Vạn Thi, trong số Kiếm Đế có thể coi là cao thủ hàng đầu. Hắn là một nhân vật tàn nhẫn, đồng thời cũng là nhân vật cấp Tông Sư duy nhất của Thi Kiếm Tông. Không thể ngờ được một vị Tông Sư của Nhân đạo lại bỏ mạng ở đây. Xem ra, Thi Kiếm Tông chắc chắn đã tụt dốc.

Âm thanh của Diệp lão tràn ngập sự cảm thán. Nhưng ngay lập tức, lão chợt thốt lên một tiếng nho nhỏ, rồi Luyện Tâm kiếm cắm vào giữa bộ hài cốt lộ ra hai thứ đồ vật. Một thứ là Hồn thạch trung phẩm do vị Tông Sư sau khi chết đi để lại. Thứ còn lại là một hạt châu trong suốt, lóng lánh đang tỏa ra một thứ ánh sáng mê người. Không biết vì sao, nhưng Lục Thanh cảm nhận được trên hạt châu có hơi thở của không gian Động Hư.

- Tiểu tử! Người đứng là may mắn, cái Không giới này cho người. - Diệp lão đưa hạt châu cho hần.

- Không giới? Đó là cái gì? - Lục Thanh ngơ ngác.

- Không giới, đó là thứ mà sau khi hồn phách của tông sư cảnh giới Kiếm Phách tan ra mới bắt đầu có thể tụ thành một cái không gian Động Hư nhỏ, sau đó nó dung nhập vào trong Không minh châu. Nó có thể coi như là một cái không gian Động Hư độc lập, có thể dùng để chứa đồ vật.

Không thể tưởng tượng được trên thế gian lại còn có bảo vật như vậy. Nhưng thoáng cái, Lục Thanh cũng chấp nhận. Dù sao thì hần cũng đã gặp qua không ít chuyện không tưởng thì nói gì tới Không giới đang xuất hiện sờ sờ trước mặt hần.

- Lấy máu nhận chủ đi, xem bên trong nó có thứ gì? - Âm thanh của Diệp lão không giấu được sự mong đợi. Hiển nhiên, lão cũng rất tò mò đối với Không giới của một vị Tông sư kiếm đạo.

Rạch một vết nhỏ lên đầu ngón tay, Lục Thanh nhỏ một giọt máu lên trên Không giới.

Vù...vù...

Gần như trong nháy mắt, Không giới tỏa ra một thứ dao động vô hình, nhưng không hề có một chút lực phá hoại, có thể nói là hết sức ổn định. Thần thức tản ra ngoài. Mới tiếp xúc với hạt châu, Lục Thanh liền thấy cảnh vật trước mặt mình thay đổi, xuất hiện trong một không gian cao hai trượng, rộng ước chừng mười trượng có màu sắc rực rỡ.

Trong khoảng không gian đó, đập vào mắt đầu tiên là một đồng ước chừng hơn trăm hòn đá. Từ trong những hòn đá đó, Lục Thanh phát hiện có cả đá hệ Thổ. Sau khi cảm nhận những hòn đá khác một chút, Lục Thanh có thể khẳng định chúng cũng giống như đá hệ Thổ. Ở đây có cả đá hệ Kim, đá hệ Mộc, đá hệ Phong, đá hệ Hỏa, đá hệ Thủy... Thậm chí, Lục Thanh còn phát hiện ra một hòn đá màu vàng tím, tỏa ra khí Chân Hỏa nóng rực. Hơi thổ đó hoàn toàn giống với tông chủ Lạc Thiên Phong và Lạc Tâm Vũ.

Ngoài ra, trong đó có gần hai mươi viên Hồn thạch. Mặc dù tất cả đều là hạ phẩm, nhưng Lục Thanh cảm thấy chúng có sự khác biệt so với mấy viên Hồn thạch mà năm vị Kiếm Hoàng để lại.

Ngoài ra, còn có năm thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm, một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên. Tuy nhiên, hơi thở của những thanh thần kiếm đó rất quái dị, xem ra đã áp dụng thuộc tính của kiếm giả Nhân đạo.

Cuối cùng, ở trong một góc có mười bình ngọc trắng cùng với ba bình ngọc tím đang trôi nổi. Tuy nhiên, trong mấy bình ngọc trắng hoàn toàn trống rỗng, không hề có gì bên trong. Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, ba bình ngọc tím bay theo ánh mắt Lục Thanh ra ngoài động

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

185. Chương 77:cỏ Trường Sinh

- Không ngờ thần kỳ như vậy. - Lục Thanh nói một cách kinh ngạc. Quả thực, đối với hần, Không giới quá huyền ảo. Hần không thể nghĩ ra được làm thế nào mà có thể tạo ra được một vật như vậy, cũng giống như phương pháp chú tạo thần kiếm cấp Tử Hoàng, hoàn toàn không có đầu mối.

Mở một cái hộp ngọc màu tím, trong đó là một viên Thú đan thất giai. Quanh viên thú đan tỏa ra một làn hơi nước mỏng khiến cho không khí xung quanh ẩm ướt. Đồng thời, nó còn phát ra một làn dao động huyền bí khiến cho khí hệ Thủy ngoài động trong nháy mắt vọt qua cửa động đầy khí đen và oán niệm mà hội tụ bên cạnh viên Thú đan.

- Đây là thú đan của linh thú Huyền Quy thất giai. Ha ha! Tiểu tử! Vận may của người quá cao. Chờ đến khi người hấp thu toàn bộ chất dịch Huyết Sát Kiếm Nguyên, viên thú đan này đủ giúp người đạt tới tầng thứ bảy của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. - Trong âm thanh của Diệp lão không giấu được sự vui vẻ.

Mà Lục Thanh cũng vui vẻ không kém. Bây giờ, với sự tiến bộ của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, chất dịch Huyết Sát Kiếm Nguyên chỉ còn khoảng bảy ngàn giọt. Mà càng về sau, Tử Hoàng Kiếm Thân kinh càng

hấp thu nhiều tinh nguyên linh vật hơn nữa. Đợi tới khi đột phá tới tầng thứ sáu, tương đương với một thanh kiếm cấp Thanh Phàm, chất dịch Huyết Sát kiếm nguyên sẽ gần như không còn. Mà cho tới lúc đó, tìm kiếm tinh nguyên linh vật là chuyện phải làm. Nếu không, chỉ dựa vào việc hấp thu nguyên khí trong trời đất thì ngàn giọt chất dịch nguyên khí mới có thể so được với một giọt chất dịch Huyết Sát Kiếm Nguyên. Như thế thì tốc độ quá chậm.

Tiếp tục mở cái hộp ngọc tím thứ hai, bên trong là một viên đan dược màu xanh ngọc tỏa ra nguyên khí dày đặc. Trên viên đan dược to bằng ngón cái đỏ có bảy đường vân, phân bố đều trên bề mặt.

- Không ngờ là một viên Ngưng Phách đan. Tiểu tử ngươi đúng là có phúc. - Với tâm cảnh của Diệp lão mà cũng không nhận được phải cất tiếng khen khiến cho Lục Thanh lập tức coi trọng viên đan dược.

- Nhưng bây giờ, ngươi chưa dùng được. - Không để Lục Thanh kịp hỏi, Diệp lão đã gạt ngay ý nghĩ đang hình thành trong đầu hắn:

- Ngưng Phách đan là một loại đan dược thượng phẩm được dùng khi kiếm giả ở cảnh giới Kiếm Hoàng đỉnh phong, đặt chân vào cảnh giới giả Phách đang chuẩn bị đột phá cảnh giới Kiếm Phách. Khi đó, sử dụng nó sẽ tăng thêm ba phần cơ hội ngưng Phách. Nhưng bây giờ, ngươi chưa đạt tới cảnh giới đó, nếu dùng chỉ có một kết quả đó là thân thể nổ tung mà chết. Hơn nữa, dưới sự tác động của dược lực, bảy vía của ngươi còn yếu chắc chắn sẽ bị hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có.

Nghe đến đây mà lú lẫm, Lục Thanh chỉ biết cúi nhìn Ngưng Phách đan, kìm nén sự hấp dẫn của nó mà đóng hộp ngọc lại, thu vào trong Không giới.

Mở nắp chiếc hộp ngọc cuối cùng, Lục Thanh ngẩn người khi thấy trong đó có một ngọn cỏ.

Trong cái hộp ngọc đó, một ngọn cỏ xanh mướt dài ba tấc đang nằm ngủ. Quanh thân cây không hề có một chút linh khí của loại thảo dược, cũng không hề có nguyên khí của trời đất tụ tập. Mà hình như nó mới được hái rồi bỏ vào trong hộp, trên thân vẫn còn hai, ba giọt sương sớm.

Nhưng vào lúc này, âm thanh của Diệp lão lại run run, không còn sự bình thản nữa:

- Đây....đây...đây...

Qua âm thanh của Diệp lão, Lục Thanh có thể biết được lão đang kích động như thế nào.

Một lúc lâu sau, sự rung động của Luyện Tâm kiếm theo sự kích động của Diệp lão mới ổn định. Tiếp theo, âm thanh của Diệp lão lại vang lên:

- Không ngờ, trước đây lão phu lang bạt khắp nơi mấy trăm năm mà vẫn không có duyên. Mới theo người có chưa tới ba năm mà đã gặp phải nó. Cỏ trường sinh...cỏ trường sinh. Cuối cùng thì lão phu cũng tìm thấy nó.

Âm thanh của Diệp lão giống như người điên, nhưng trong đó lại toát ra một sự chua xót khiến cho Lục Thanh chấn động. Mấy trăm năm ở trong trạng thái hồn phách rời bị ép phải ký thác vào trong thân của thanh tiểu kiếm bằng ngọc, nếu như đổi lại đó là Lục Thanh, cơ bản hẳn không biết mình sẽ biến thành cái gì nữa. Chắc chắn sẽ không được như Diệp lão bây giờ vẫn giữ được thần chí tỉnh táo như cũ, thậm chí vẫn còn giữ nguyên được uy thế của mình.

Đến lúc này, đối với thực lực của Diệp lão, Lục Thanh mới nhận ra được một chút. Căn cứ vào không gian Động hư vừa rồi. Theo lời của Tiểu Kiếm Hoàng thì chỉ khi nào tu vi đạt tới Kiếm Hoàng mới có thể mở được không gian Động hư. Mà trận đấu lúc đó của hai người, cho dù hợp lực của chỉ phá ra được một điểm không gian Động Hư, sau đó còn phải tránh đi.

Vậy mà vừa rồi, Diệp lão mở nó ra một cách dễ dàng, sau đó lại còn dụng không gian Động Hư ngưng hợp với kiếm quang để mà công kích. Thủ đoạn như vậy, tối thiểu phải có tu vi Kiếm Đế tông sư. Thậm chí có thể còn cao hơn. Dù sao bây giờ, Diệp lão cũng chỉ còn lại hồn phách mà thôi.

Một lúc sau, Diệp lão mới bình tĩnh lại tâm cảnh của mình, mở miệng nói:

- Lục tiểu tử! Cắt ngọn cỏ Trường sinh này đi. Ta sợ ta nhìn tiếp sẽ không giữ được tâm thần nữa.

Không nói gì, Lục Thanh khép chiếc hộp lại rồi thu vào trong Không giới. Sau đó, hạt châu không gian chậm rãi dung nhập vào giữa lòng bàn tay của Lục Thanh. Mặc dù Lục Thanh không nhìn được nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của hạt châu.

Đợi sau khi Lục Thanh thu hồi, Diệp lão cũng bắt đầu giới thiệu về cở Trường Sinh:

- Cở Trường Sinh mất ba ngàn năm mới được một tác. Muốn đủ ba tác cần phải tới một vạn năm. Nó chính là bảo vật trong hệ Mộc. Nó có sinh khí cực mạnh, có thể làm sống lại người chết. Chỉ cần hồn phách chưa mất, không cần biết chết bao lâu cũng có thể khởi tử hồi sinh, tăng thêm trăm năm tuổi thọ.

- Cái gì? - Lục Thanh cảm thấy khiếp sợ. Không ngờ được một cái ngọn cở bình thường như thế mà lại có tác dụng nghịch thiên như vậy. Điều này quả thực...

- Nhưng... - Lục Thanh vẫn còn chưa hiểu.

- Không có nhưng gì cả. Con mắt của lão phu không thể nhầm được. Linh dược có vạn năm tuổi cũng giống như chúng ta đạt tới cảnh giới nhất định trên kiếm đạo, tất cả đều giống nhau. Nếu không dùng, hoặc là không sử dụng phương pháp luyện đan để kích thích thì không thể nhận ra điểm đặc biệt của nó.

Lục Thanh gật đầu, nói:

- Sư phụ yên tâm! Ngọn cở trường sinh này dành cho người. Không biết đến lúc nào người mới có thể có được thân thể?

- Có được thân thể? - Âm thanh của Diệp lão có chút gì đó kích động, nhưng rồi nhanh chóng trấn áp:

- Muốn có được thân thể thì một ngọn cở Trường Sinh này còn chưa đủ. Dù sao bây giờ, hồn phách của ta cũng bị thương nặng, hơn nữa, tình trạng có chút đặc biệt nên cần phải tìm hai loại linh dược chí bảo khác nữa mới được.

- Hai bảo vật nữa?

- Đúng! Trong hệ Mộc còn có hai loại bảo vật nữa đó là cở Hoàn Hồn vạn năm cùng với gốc Bát Tử vạn năm. - Nói tới đây, âm thanh của Diệp lão đầy sự cảm khái:

- Hi vọng đi theo tiểu tử ngươi còn có được vận khí tiếp như ngày hôm nay. Có như vậy, lão phu mới có thể thoát ra khỏi tình trạng này.

Từ trong lời nói của Diệp lão, Lục Thanh nghe được một sự mong đợi, tuy nhiên ẩn giấu thật sâu là sự bất đắc dĩ. Hắn liền trình trọng nói:

- Sư phụ yên tâm! Sau này chỉ cần gặp được hai loại bảo vật đó, Lục Thanh nhất định sẽ dốc hết sức lấy nó về cho người.

- Được! Được! - Diệp lão nói liên tiếp hai tiếng. Nhưng ngay lập tức, lão lại nói tiếp:

- Ngươi có tấm lòng như vậy, ta rất vui. Nhưng mọi việc đều phải lượng sức mà làm, không nên liều mạng. Ngươi là đồ đệ duy nhất của ta từ trước đến giờ. Cho dù ta có phải chết thì ngươi cũng cần phải sống cho ta để truyền thừa Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của ta cho đời sau.

Không nói gì, Lục Thanh chỉ gật đầu một cái thật mạnh.

- Được rồi! Đi thôi! Lúc trước, ngươi chẳng bảo phải đem cái Kiếm thiếp gì đó hay sao? Xuất phát đi. Nơi này có kiếm trận của ta, không ai có thể phát hiện. Sau này, nếu muốn vẫn có thể quay lại. - Diệp lão mở miệng nói.

Tiếp theo, Diệp lão tự tay phong ấn Kiếm Cốt của Kiếm Đế Vạn Thi thuộc Thi Kiếm tông. Lão thu toàn bộ khí đen đầy oán niệm vào trong bộ hài cốt. Sau đó, toàn bộ năm bộ Kiếm cốt ngoài động cùng với Kiếm Thi đều bị Lục Thanh thu vào trong Không giới. Suy nghĩ một chút, Lục Thanh cũng thu Niệm Vân kiếm vào bên trong. Còn Diệp lão biến thành thanh ngọc kiếm cũng thoát ra khỏi Luyện Tâm kiếm rồi chui vào bên trong Không giới, hấp thu đồng Hồn thạch.

Theo sự phân biệt của Diệp lão thì mười chín viên Hồn thạch hoàn toàn là Hồn thạch hạ phẩm do trời đất sinh ra. Bên trong mỗi một viên, linh hồn lực mặc dù có tạp chất nhưng cứ ba viên là có thể sánh với một

viên mà Kiếm Hoàng để lại. Về phần viên Hồn thạch trung phẩm do Kiếm Đế Vạn Thi để lại thì Diệp lão đặt một bên, chưa động tới. Mà Lục Thanh cũng chẳng để ý. Bởi trong ý nghĩ của hắn, cho dù Diệp lão hấp thu cũng chẳng có gì cả. Dù sao thì tất cả những gì mà bây giờ hắn có, đều có thể coi như là do Diệp lão tặng cho.

Sau khi bọc Luyện Tâm kiếm lại toàn bộ, Lục Thanh đeo nó lên lưng. Bây giờ, Luyện Tâm kiếm đã tiến hóa trở thành một thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm, nếu cứ để lộ ra ngoài chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của người khác, khiến cho họ nổi lòng tham. Mặc dù Lục Thanh không hề ngại, nhưng tránh bớt một chút rắc rối là tốt nhất. Nếu gây ra quá nhiều sự chết chóc, thì quan hệ giữa hai tông sẽ trở nên không được tốt đẹp cho lắm.

Quay đầu nhìn lại cái cửa động đã hoàn toàn biến thành vách núi, Lục Thanh thầm cảm thấy bản thân quá may mắn giúp cho chuyến đi tới Phù Vân tông của hắn thu hoạch được quá lớn. Thế sự thật khó lường, không bao giờ có thể đoán trước được điều gì.

Phong Lô bộ nhanh chóng được thi triển. Lúc này, dưới chân của Lục Thanh có Tử Điện và Tồn Phong bao phủ khiến cho mỗi bước chân gần như cách mặt đất khoảng chừng nửa tấc. Mỗi một bước chẳng khác gì một tia chớp, trong vòng một nhịp hô hấp đã vượt qua khoảng cách hơn mười trượng. Lục Thanh lĩnh ngộ lực lượng các thuộc tính càng sâu thì Phong Lô bộ càng nhanh hơn nữa. Tốc độ bây giờ của hắn, nếu như không tính đến chuyện Kiếm Nguyên tiêu hao thì cho dù là bảo mã ngày đi ngàn dặm cũng không thể sánh bằng.

Trên đường đi, Lục Thanh cũng không rẽ vào các thành trấn. Khát thì uống nước suối, đói thì ăn hoa quả, linh thú. Trên đường đi, bất cứ nơi nào Lục Thanh đi qua là gà bay chó chạy. Vô số linh thú nhất giai, nhị giai đều vào bụng của hắn, đồng thời cũng giúp cho hắn tích lũy thêm một ít chất lỏng tinh huyết.

Trong lúc đối phó với linh thú, Lục Thanh chẳng thèm vận dụng một chút Kiếm Nguyên nào. Chỉ dựa vào khí thể mạnh mẽ của Luyện Tâm kiếm mà rèn luyện kiếm pháp. Đồng thời, giúp cho cảm giác đối với Luyện Tâm kiếm càng thêm thuần thực. Nửa tháng trôi qua, Lục Thanh cảm thấy khoảng cách cảnh giới kiếm pháp đột phá càng lúc càng gần.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

186. Chương 78: Lần Đầu Đến Núi Phù Vân

Núi Phù Vân...

Ba ngọn núi chính trong dãy Phù Vân cũng chính là nơi đặt quyền lực cao nhất của Phù Vân tông.

Núi Phù Vân cao bốn ngàn trượng, có thể xem như là một trong số ít những ngọn núi cao nhất trong phạm vi ngàn dặm quanh Tử Hà tông. Quanh năm, hơn một nửa ngọn núi luôn chìm trong mây khiến cho người ta có một cảm giác thần bí.

Đứng ở chân núi, Lục Thanh nhìn lên ngọn núi chính của một tông môn cấp Thanh Phàm khác. Lúc này, đã vào mùa xuân, toàn bộ đỉnh Phù Vân được khoác một lớp áo mảnh xanh nhạt, tỏa ra hương thơm của cây cỏ.

Trong ánh mắt của Lục Thanh, ngọn Phù Vân tỏa ra một khí thể hùng hậu và mạnh mẽ. Nó khiến cho bản thân hắn mặc dù tu vi đạt tới mức độ cao nhất trong cảnh giới Kiếm Nguyên nhưng vẫn cảm giác được một thứ áp lực vô hình tác động tới tận linh hồn.

Hơi mỉm cười, bàn tay Lục Thanh khẽ ngửa lên, kiếm thiếp bằng ngọc liền xuất hiện. Sau đó, hắn bước từng bước lên mỗi bậc đá của con đường lên núi.

Không hề vận dụng một chút Kiếm Nguyên và bộ pháp, Lục Thanh cứ thế mà đi lên đỉnh Phù Vân. Đây có thể nói đó chính là một sự tôn trọng của hắn.

Phù Vân cung tọa lạc ngay gần đỉnh ngọn Phù Vân. Trước cửa cung, ba vị trung niên có khuôn mặt giống nhau đứng quanh một vị lão nhân mặc áo tía. Nếu như Lục Thanh có mặt ở đây sẽ phát hiện ra ba người đó chính là Phù Vân tam kiếm đã tham gia tranh đoạt Diệp lão ở Lang Nha sơn. Mà người có thể khiến cho bọn họ cung kính như vậy cũng chỉ có một người.

- Tông chủ
- Tên tiểu tử đó
- Đang lên núi.

Ba người, mỗi người nói vài chữ, lắp ghép hoàn chỉnh thành một câu nói. Nhưng cũng không ai vì thế mà bật cười. Chưa nói tới trí thông minh của ba người bọn họ, chỉ riêng xung quanh người đã có khí thế của một vị đại sư bao phủ, ảnh hưởng tới tất cả. Như vậy, chỉ trừ khi là ai đó muốn chết, nếu không, đi chê cười ba gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn thì đúng là một chuyện không hề sáng suốt.

Lão nhân mặc áo tím gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn xuống dưới núi. Ánh mắt đó như xuyên thấu qua không gian mà nhìn lên người Lục Thanh.

Như cảm nhận được có ai đó đang nhìn mình, Lục Thanh đang bước trên bậc đá chợt ngừng đầu nhìn lên đỉnh núi. Trong đôi mắt của hắn hiện lên những tia Tử Điện và Tồn Phong rất dày. Ánh sáng của chúng lóe ra khỏi mắt. Chợt nảy ra một ý, Lục Thanh thử giao tiếp với hai loại khí Phong Lôi vô hình trong trời đất. Trong mắt hắn, những tia sáng màu xanh tím chợt tỏa ra rực rỡ. Vào lúc này, trước mặt hắn, không gian chợt có màu xanh tím, đồng thời, khoảng cách phía trước như bị kéo gần lại.

Lục Thanh thấp thoáng thấy được bốn bóng người lơ lửng. Trong bốn người đó có một người đang nhìn về phía hắn.

“Cảnh giới Kiếm Hồn!” Lục Thanh cảm thấy chấn động. Trong mắt hắn, qua không gian màu xanh, bốn người đó như bốn cái không gian Động Hư. Hắn không thể nhìn ra một điểm nào đó từ trên người bọn họ. Hắn chỉ có thể thoáng cảm giác được một thứ áp lực ẩn chứa lực lượng của thuộc tính cùng với uy áp từ linh hồn.

Hắn cũng không biết rằng, phản ứng của mình cũng khiến cho bốn người đứng trước Phù Vân tông cảm thấy chấn động.

- Sự linh ngộ của Lục Thanh
- Đối với lực lượng các thuộc tính
- Không ngờ tới mức độ như thế.

Hít một hơi thật sâu, sau khi vuốt chòm râu trắng, lão nhân mặc áo bào tím, mở miệng nói:

- Đúng vậy! Hoàn Chân không thể bằng hắn.
- Muốn tới được trình độ của hắn
- Không tới năm năm

- Thì không được. - Phù Vân tam kiếm nói thẳng. Lão nhân áo tím không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại còn gật đầu khẳng định.

Dừng lại một chút, lão nhân mặc áo tím lại mở miệng nói:

- Cho những người đang chuẩn bị lập kiếm trận phía dưới rút lui đi. Nếu những tin tức truyền tới gần đây là đúng thì bọn họ không thể ngăn cản được. Lạc Thiên Phong ơ là Lạc Thiên phong. Cuối cùng thì ý định của Tử Hà tông các ngươi là gì? Chẳng lẽ lại muốn tiến lên Kim Thiên? Phù Vân tông của ta làm sao để cho các ngươi được như ý?

Ngay lập tức, từ trên người Phù Vân tam kiếm chợt có một sự dao động tản ra ngoài. Một lát sau...

- Tông chủ
- Tất cả các vị trí

- Đều đã rút lui.

Lão nhân mặc áo tím lên tiếng rồi xoay người đi vào trong cung:

- Đi thôi! Triệu tập toàn bộ đệ tử trong Thanh Vân bằng lại đây. Mặc dù kém hơn Lục Thanh nhưng cũng không thể để cho khí thế yếu đi được.

- Vâng! - Phù Vân tam kiếm cùng lên tiếng.

Thấy bốn người trong mắt bắt đầu di chuyển rồi biến mất, Lục Thanh cũng không nhìn nữa. Vừa rồi, ánh mắt của bốn người đã làm cho hắn nảy ra một ý định. Lực lượng các thuộc tính thực ra có rất nhiều tác dụng, đồng thời có rất nhiều cách vận dụng. Giống như vừa rồi, có thể nhờ sự giao tiếp với lực lượng các thuộc tính trong trời đất để kéo dài tầm nhìn. Những chuyện như thế hoàn toàn thực dụng.

Vào lúc này, Lục Thanh quyết định sau này phải luyện tập nhiều hơn về mặt này. Nếu chỉ để hai loại khí Phong Lôi trong việc công kích thực sự là quá đơn điệu.

Ngay lập tức, Lục Thanh lại tiếp tục đi lên đỉnh núi. Đưa mắt nhìn quanh một vòng, Lục Thanh cảm thấy vô số ánh mắt nhìn trộm lúc trước vào lúc này đang rút lui cực nhanh. Việc đó khiến cho hắn có chút sững sốt. Xem ra, phản ứng của hắn trước đó khiến cho bốn vị đại sư nhận ra điều gì đó.

Nhưng như vậy cũng tốt. Không cần phải động thủ thì thôi. Đối với những đối thủ chưa đạt tới cảnh giới Kiếm Nguyên, hắn thực sự không muốn ra tay.

Khoảng cách tới đỉnh núi càng lúc càng gần, bầu không khí chợt trở nên nặng nề. Lục Thanh biết tin tức hắn lên núi chắc chắn đã được tất cả những người trong Phù Vân tông biết đến. Bởi vì từ lúc hắn bắt đầu đặt chân lên con đường nhỏ vẫn không nhìn thấy một ai. Chuyện này có thể nói là hết sức bất thường. Điều đó chỉ chứng tỏ một chuyện đó là vào lúc này, tất cả mọi người đang chờ hắn.

Lục Thanh chẳng hề bối rối, sắc mặt vẫn hoàn toàn bình tĩnh. Trong tay hắn, kiếm thiếp bằng ngọc tỏa ra ánh sáng màu tím nhạt. Càng đi lên, mây mù xung quanh người hắn càng lúc càng nhiều. Không khí từ từ trở nên trắng đục, xuất hiện cả những giọt hơi nước,

Quanh người Lục Thanh chợt xuất hiện chút điểm sáng màu xanh. Đồng thời, một tiếng gió nhẹ vang lên, đẩy sương mù xung quanh ra chừng một tấc.

Sau nửa canh giờ, Lục Thanh cũng dẫm chân lên cái bậc đá cuối cùng. Lúc này, sương mù quanh người biến mất không còn chút bóng dáng.

- Lục hộ pháp! Mời đi theo chúng tôi. - Trước mặt Lục Thanh xuất hiện một bức tường bằng đá trắng cao mấy trượng. Trước cửa cung, hai gã đệ tử mặc võ phục màu đen, thấy Lục Thanh đi lên liền khom người thi lễ, đồng thời mở miệng nói. Ánh mắt của cả hai thi thoảng lại quan sát Lục Thanh, trong đó không giấu được sự hâm mộ, khâm phục. Thậm chí còn có cả một chút nghi hoặc.

Hai người này ước chừng hai mươi tuổi, kiến thức cũng có thể nói là tương đối. Chính vì như vậy mà bọn họ hiểu rất rõ sự tiến bộ trên kiếm đạo khó khăn như thế nào. Bọn họ không thể tưởng tượng được tại sao một người chưa tới hai mươi tuổi lại có thể đạt tới một mức độ như vậy. Đặc biệt gần đây, tin tức từ trấn Trấn Đồng cùng với thành chủ Thanh Hà thành đưa về khiến cho gần như tất cả đệ tử nội tông của Phù Vân tông đều biết tới người thanh niên trước mặt.

Mà hai người bọn họ cũng không hề ngoại lệ. Nhưng vào lúc này, cả hai chỉ thấy Lục Thanh so với kiếm giả bình thường chẳng có gì khác. Thậm chí, hắn so với người bình thường còn giống hơn. Từ trên người hắn, hơi thở hoàn toàn bình thản, khiến cho bọn họ còn có cảm giác gần gũi.

- Làm phiền hai vị. - Lục Thanh lên tiếng đáp lại. Ngẩng đầu lên, hắn có thể thấy trước cửa cung có một tấm biển đá. Trên tấm biển có khắc ba chữ Phù Vân cung rất to. Từ ba chữ đó tỏa ra một làn kiếm ý nhàn nhạt, mang theo uy áp.

Lục Thanh cúi xuống, không muốn để vào lúc này lại có hiện tượng khác lạ xảy ra. Bởi như thế có thể coi như là một việc thất lễ.

Theo hai người đi vào Phù Vân cung. Bước qua cánh cửa, đập vào mắt hần là những ngôi lầu nối nhau san sát. Ở giữa còn có một dòng suối, thi thoảng lại có một cây cầu gỗ bắc ngang qua đó. tiếng chim hót vang lên bên tai riu rít, hoàn toàn không giống như một đỉnh núi cao tới mấy ngàn trượng mà giống như một sơn trang vào mùa hè thì đúng hơn.

Nhưng Lục Thanh nhanh chóng phát hiện ra có điểm khác lạ. Đứng ở đây, sau khi cảm nhận cẩn thận, hần phát hiện có các loại khí tràn ngập xung quanh. Trong đó khí hệ Phong làm chủ, hệ Hỏa là phụ. Chúng hòa hợp với nhau thành một thể. Các loại khí dày đặc ẩn giấu không lộ ra nhưng vẫn khiến cho Lục Thanh cảm thấy một sự uy hiếp.

“Là trận pháp!”

Lục Thanh trầm nghĩ. Có thể có tác dụng như vậy cũng chỉ có trận pháp. Vào lúc này, nhìn quanh Phù Vân cung, ánh mắt của Lục Thanh trở nên ngưng trọng. Cuối cùng thì vẫn là tông môn cấp Thanh Phàm. Cho dù kém Tử Hà tông của hần, nhưng cũng không thể coi thường. Như trận pháp ở đây, Tử Hà tông của hần không hề có. Tất nhiên, Tứ Phương Huyền Diệt trận cùng với kiếm kiêu dài ba ngàn trượng của Tử Hà tông, Phù Vân tông cũng không có.

Trên đường đi, vô số đệ tử nội tông đứng hai bên đường. Mặc dù khí thế của họ không đồng nhất nhưng cũng giúp cho Lục Thanh hiểu rõ hơn về Phù Vân tông. Đi tới trước điện Phù Vân nằm ở giữa của Phù Vân cung, Lục Thanh thấy trước cửa điện có hai gã kiếm giả thủ vệ. Cả hai mặc võ phục màu xanh xám của tiên thiên Kiếm Khách.

Đến lúc này, Lục Thanh hiểu được Phù Vân tông lợi dụng khí thế của đám đệ tử nội tông cùng với cảnh tượng xung quanh để gây áp lực cho hần. Hy vọng điều đó có thể khiến cho tinh thần của hần không yên mà chiếm lấy thượng phong.

“Đúng là rắc rối!” Lục Thanh cảm thán trong lòng. Đối với một tông môn thực sự là có quá nhiều chuyện phải quan tâm. Trong đó, chỉ vì chút thể diện cũng phải phí bao nhiêu là công sức.

Thấy Lục Thanh đến, hai gã đệ tử có tu vi Kiếm Khách quan sát hần một chút. Sau đó, cả hai vung tay về phía sau. Kiếm Nguyên hùng hậu của hai người đẩy vào cánh cửa lớn cao năm sáu trượng, phát ra một tiếng động nặng nề.

“Kẹt...”

Từ từ, cánh cửa mở rộng để lộ ra một lối đi rộng ba thước.

- Hộ pháp Lục Thanh của Tử Hà tông tới đây bái kiến. - Không để cho hai gã Kiếm Khách lên tiếng, Lục Thanh đã mở miệng. Lời nói của hần cũng chẳng hề vận dụng một chút Kiếm Nguyên, nhưng âm thanh giống như tiếng sấm, kéo dài không dứt, bay thẳng qua cánh cửa.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

187. Chương 79: Ninh Hoàn Chân

- Lục hộ pháp! Mời vào. - Một âm thanh già nua mà uy nghiêm từ trong đại điện vọng ra ngoài.

Hai gã tiên thiên Kiếm Khách trước cửa liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt vẫn thản nhiên rồi cả hai thì lễ đối với Lục Thanh. Bất luận là kiếm đạo thay địa vị hộ pháp của đối phương đều cao hơn họ một bậc.

Lục Thanh bình tĩnh, hai tay nâng kiếm thiếp, chậm rãi bước vào trong đại điện.

Xuyên qua cánh cửa tối om, bước vào trong đại điện khung cảnh liền sáng lên. Ánh sáng nhu hòa khiến cho đại điện sáng như ban ngày. Hơi ngẩng đầu, Lục Thanh phát hiện trên đỉnh của đại điện có một viên Dạ minh châu đang tỏa ra ánh sáng từ trên cao. Ánh sáng của nó chiếu lên người, khiến cho hần còn có cảm giác ấm áp, ngay cả tinh thần cũng sáng khoái hơn rất nhiều.

Nhanh chóng thích ứng với ánh sáng ở đây, Lục Thanh đưa mắt quan sát. Đại diện của Phù Vân tông rất trống trải. Hai bên có bốn mươi đệ tử đứng thành hai hàng. Đứng trên đầu chính là Phù Vân tam kiếm. Ngoài ra, phía trước bọn họ là một lão nhân mặc áo bào tía.

Người đó chính là tông chủ Phù Vân tông, Kiếm Tông Hàn Kiến Tâm.

Vừa nhìn thấy lão nhân, Lục Thanh thầm nhẩm tên lão trong đầu.

“Sắp xếp cẩn thận thật!” Lục Thanh thoáng cảm thấy một không khí áp bức ngưng tụ ở hai hàng đệ tử. Gần như toàn bộ đám đệ tử đều mặc áo màu xanh xám của tiên thiên Kiếm Khách. Chỉ có bốn người đứng đầu là mặc võ phục màu trắng của Kiếm Sư. Lúc này, ánh mắt của cả bốn người cùng nhìn về phía Lục Thanh. Hắn có thể cảm nhận được từ mỗi người đó ẩn chứa một ý chí chiến đấu mạnh tới mức độ nào.

- Hộ pháp Lục Thanh của Triều Dương phong thuộc Tử Hà tông, bá kiến Hàn tông chủ. Hôm nay, theo lệnh của tông chủ chúng ta đến đây đưa kiếm thiếp. - Tiến lên hai bước, Lục Thanh khom người với lão nhân mặc áo tía mà thi lễ.

- Lục hộ pháp! Miễn lễ! - Hàn Kiến Tâm nhìn Lục Thanh thật sâu, rồi mở miệng nói. Đồng thời, lão đưa tay vẫy một cái, kiếm thiếp đang được Lục Thanh nâng trên hai tay liền bay về phía Hàn Kiến Tâm. Lục Thanh chỉ cảm thấy một chút khí Tồn Phong thổi nhẹ trên hai tay, kiếm thiếp liền biến mất.

Búng nhẹ lên sợi dây vàng buộc trên kiếm thiếp, Hàn Kiến Tâm mở nó ra.

Vù...vù...

Một tiếng kiếm ngân vang lên. Trên kiếm thiếp, chợt bốc lên một vầng ánh sáng màu hồng, nóng rực. Đồng thời, một luồng kiếm ý cũng bùng phát, tản ra xung quanh.

Ánh mắt Hàn Kiến Tâm chăm chú, nắm lấy kiếm thiếp. Hai ngón tay phải khép lại, chỉ lên trên đó.

Tất cả mọi người đều thấy được rõ ràng một ngọn lửa màu hồng hiện lên trên kiếm thiếp, sau khi ngón tay của Hàn Kiến Tâm đè xuống, ngọn lửa đó run rẩy, không khí xung quanh cũng bị biến thành làn khói xanh.

Bất chợt, đầu ngón tay của Hàn Kiến Tâm tỏa ra một chút ánh sáng màu xanh chói mắt. Ánh sáng khiến cho ngay cả Lục Thanh cũng phải nheo mắt lại chứ chưa nói tới hai hàng đệ tử Phù Vân tông đứng hai bên. Tất cả bọn họ đều nhắm chặt mắt.

Sau khoảng chừng một nhịp hô hấp, ánh sáng biến mất, kiếm thiếp cũng trở lại bình thường. Mà kiếm ý đang chuẩn bị bộc phát cũng bị Hàn Kiến Tâm ép xuống, không khuếch tán ra ngoài được nữa. Nếu không với Kiếm Ý của Huyền Thanh - Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, ở đây ngoại trừ Phù Vân tam kiếm và Hàn Kiến Tâm ra, gần như không người nào có thể chịu nổi.

- Không ngờ mới mười năm không gặp, tu vi kiếm ý của quý sư lại có sự đột phá lớn như vậy. Thật là đáng mừng. - Hàn Kiến Tâm đọc rất nhanh. Gần như chỉ trong tích tắc đã xem xong hết toàn bộ nội dung trên Kiếm thiếp.

Sau đó, lão lại nói:

- Thay ta chuyển lời tới quý tông chủ, luận kiếm giữa năm núi của Tử Hà tông, Phù Vân tông chúng ta nhất định sẽ tới. Mong rằng tới lúc đó, hẳn chuẩn bị mọi thứ cho thật tốt. Hai tông chúng ta thực ra lâu lắm cũng chưa gặp nhau.

- Hàn tông chủ yên tâm. Lục Thanh nhất định sẽ chuyển lời. - Lục Thanh khom người, lên tiếng.

- Tốt! Bộ Nam đâu? - Hàn Kiến Tâm vuốt cằm cười, nói. Đồng thời, lão vẫy tay về phía đám đệ tử bên tay phải.

- Có đệ tử! - Từ phía cuối hàng bên phải, một gã đệ tử có tu vi Kiếm Khách bước ra.

- Lục hộ pháp đi đường xa mệt mỏi. Người hãy dẫn Lục hộ pháp đi nghỉ ngơi. Ngày mai dẫn Lục hộ pháp thăm quan cảnh tượng trên chủ phong của chúng ta một chút.

Dừng lại một chút, Hàn Kiến Tâm nói:

- Sau đó, người đi nhắc nội đường đem ba trái Bích Vân quả tới cho Lục hộ pháp thưởng thức, không được chậm trễ. Nếu có yêu cầu gì, Lục hộ pháp cứ nói cho Bộ Nam. - Nửa câu sau là nói cho Lục Thanh nghe.

- Đa tạ Hàn tông chủ. - Không hề chối từ, Lục Thanh lên tiếng cảm tạ.

Nhưng hần nhận thấy, sau khi Hàn Kiến Tâm nói đến Bích Vân quả, hai hàng đệ tử của Phù Vân tông đều hơi biến sắc. Ngay cả bốn gã Kiếm Sư đứng đầu cũng vậy. Hiển nhiên là Bích Vân quả có tác dụng gì đó. Thậm chí có thể nó còn có tác dụng rất lớn. Nếu không, sắc mặt của đám đệ tử nội tông cũng không như vậy.

Lục Thanh cảm thấy rung mình một tiếng, hần biết tiếp đó có thể sẽ có chuyện xảy ra. Tuy nhiên, hần vẫn xoay người đi theo Bộ Nam ra khỏi đại điện.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán. Hần mới đi được ba bước, một âm thanh hùng hậu vang lên sau lưng”

- Xin Lục hộ pháp dừng bước.

“Bắt đầu rồi!”

Chẳng hề do dự, Lục Thanh liền dừng chân. Xoay người lại, hần nhìn thấy lúc này một gã thanh niên mặc võ phục trắng đã bước ra giữa. Người thanh niên đó đeo một thanh trường kiếm màu xanh, mắt sáng mảy kiếm, ước chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi. Chỉ thấy hần hơi thi lễ đối với Lục Thanh rồi xoay người nhìn bốn người Hàn Kiến Tâm, tiếp tục thi lễ.

- Mấy ngày gần đây, đệ tử đều nghe thấy sự tích của Lục hộ pháp, nên trong lòng rất mong mỏi. Đặc biệt, Lục hộ pháp ở trấn Trấn Đồng khuất phục Kiếm Sư ma đạo, giữ thể diện cho Phù Vân tông chúng ta, thực sự là làm cho đệ tử cảm thấy xấu hổ. Hôm nay cả gan, mong sư phụ có thể cho phép đệ tử cùng với Lục hộ pháp luận bàn một chút. Đồng thời, có thể giao lưu giữa hai tông chúng ta. Hy vọng sư phụ có thể chấp nhận.

Hàn Kiến Tâm nhướng mày, ánh mắt nhìn chăm chú về phía tên đệ tử phía dưới chỉ thấy ánh mắt của hần hết sức kiên định, tinh thần không hề bối rối hoàn toàn khác với ngày thường khi đối diện với mình. Điều đó khiến cho Hàn Kiến Tâm phải tự hỏi trong lòng, chẳng lẽ bản thân đã mắc phải sai lầm hay sao?

Lão lại nghĩ tới lời căn dặn của mình vừa mới rồi.

- Lần này, Lục Thanh của Tử Hà tông đến có tu vi cực cao. Theo tin tức mà Thảo thành chủ của Thanh Hà thành đưa về, thì người này đã lĩnh ngộ Kiếm ý, thực lực có thể đánh lại với một Kiếm Chủ tiểu thiên vị. Về phần khiêu chiến, tốt nhất là không nên phát ra. Điều đó chẳng được ích gì mà còn đánh mất thể diện.

“Chẳng lẽ mình mắc phải sai lầm hay sao?” Hàn Kiến Tâm cười khổ trong lòng. “Chẳng lẽ mình chỉ nghĩ đến thể diện của tông môn?”

- Đúng là

- Làm càn..

- Khoan! - Không để Phù Vân tam kiếm nói xong, Hàn Kiến Tâm mở miệng. Sắc mặt của Phù Vân tam kiếm hơi thay đổi, nhưng đều im lặng.

- Có đúng là người muốn khiêu chiến đối với Lục hộ pháp? - Ánh mắt Hàn Kiến Tâm bình thản.

Ninh Hoàn Chân gật đầu, ý chí chiến đấu từ từ tràn ngập trong mắt:

- Mặc dù biết tu vi không bằng, nhưng vẫn muốn được thấy tu vi kiếm đạo của Lục hộ pháp. Thắng thua chẳng hề có ý nghĩa. Thân là kiếm giả chỉ muốn nhanh chóng tăng tiến. Cho dù có thua thì cũng chỉ là một sự trải nghiệm mà thôi. Mong sư phụ có thể chấp nhận.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Kiến Tâm lại nhìn tên đệ tử yêu mến một chút. Cuối cùng, đôi mày đang nhíu của lão mới giãn ra một chút rồi nói:

- Được! Hôm nay ta đồng ý cho người khiêu chiến với Lục hộ pháp. Nhưng còn phải xem ý của Lục hộ pháp thế nào. Nếu Lục hộ pháp không muốn thì người cũng không được oán hận.

- Đa tạ sư phụ! - Ninh Hoàn Chân cúi đầu thi lễ rồi xoay người nhìn về phía Lục Thanh cũng cúi người.
- Đệ tử nội tông Ninh Hoàn Chân của Phù Vân tông mong Lục hộ pháp có thể cho ta cơ hội.
- Đệ tử nội tông Ninh Hoàn Chân của Phù Vân tông mong Lục hộ pháp có thể cho ta cơ hội.

Vào lúc này, từ trong mắt của Ninh Hoàn Chân, Lục Thanh như cảm thấy cái tâm bất khuất của một kiếm giả. Ý chí chiến đấu nóng bỏng của đối phương cũng làm sôi lên bầu máu nóng trong người hắn. Vốn tưởng rằng đó là do nguyên nhân Bích Vân quả, nhưng vào lúc này, Lục Thanh cảm giác như không phải vậy. Hắn tin tưởng vào cảm giác của mình.

Từ trên người Ninh Hoàn Chân tỏa ra một sự kiên định, không hề có chút dao động. Điều đó khiến cho hắn như thấy được hình ảnh của mình trước đây. Chỉ có điều, sau khi tu vi của hắn tinh tiến, tâm cảnh cũng bình ổn hơn rất nhiều. Nếu không gặp phải đối thủ ngang tầm, rất khó làm cho hắn xuất hiện ý chí chiến đấu. Nhưng vào lúc này, đối thủ cũng chỉ là Kiếm Sư trung thiên vị nhưng ý chí chiến đấu của Lục Thanh cũng đang tăng lên một cách nhanh chóng.

- Được! Người với ta cùng tranh tài một chút. - Âm thanh của Lục Thanh cũng hoàn toàn kiên định, trong mắt tỏa ra ý chí chiến đấu nhìn thẳng về phía Ninh Hoàn Chân.

- Lui lại! - Hàn Kiến Tâm quát khẽ một tiếng. Đám đệ tử đang đứng hai bên nhanh chóng tản ra, để lại một phạm vi ước chừng ba mươi trượng.

Vẫy tay một cái, ba thanh thần kiếm cấp thanh phạm đang cắm sau lưng Phù Vân tam kiếm bay lên, trôi nổi trên đỉnh đầu Hàn Kiến Tâm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

188. Chương 80: Cửu Thiên Phong Cương Kiếm (thượng)

“Vù...”

“Vù...”

“Vù...”

Kiếm chỉ hai tay Hàn Kiến Tâm điểm nhẹ khiến cho vô số đạo Tồn Phong kiếm cương bắn ra thật nhanh. Mặt đất xung quanh Lục Thanh và Ninh Hoàn Chân xuất hiện mười cái hố nằm theo một thứ tự khác lạ vừa xuất hiện, liền tỏa ra một làn hơi thở huyền ảo.

- Đi! - Một tiếng quát vang lên, ba thanh thần kiếm cấp Thanh Phạm màu vàng dưới sự dẫn dắt của Hàn Kiến Tâm, rơi xuống quanh hai người Lục Thanh.

“Vù...”

Sau khi ba thanh thần kiếm rơi vào ba cái hố trên mặt đất, ba cơn lốc màu xanh đột nhiên xuất hiện từ trên thân kiếm, phát ra những tiếng rít. Sau đó, chúng nhanh chóng bốc lên cao, tạo thành một vòng tròn trong suốt màu xanh, bọc hai người vào giữa.

Làn ánh sáng đó kéo dài lên trên, tới cách ba mươi trượng trên đỉnh đầu hai người mới hợp lại. Ngay cả mặt đất dưới chân cả hai cũng xuất hiện ánh sáng màu xanh. Toàn bộ vàng sáng như cắt hai người ra khỏi đại diện.

Khí thể vốn bị đè nén trên người Ninh Hoàn Chân chợt bùng phát.

“Vù...”

Từ hai chân của Ninh Hoàn Chân một cơn gió màu trắng bốc lên. Cơn gió đó hoàn toàn khác với cơn gió do khí Tồn phong tạo ra. Trong con mắt của Lục Thanh, nó càng thêm mạnh và bá đạo. Ngay cả mức độ ngưng tụ của nó, khí Tồn Phong không thể sánh được.

Ánh mắt nóng bỏng nhìn Lục Thanh, Ninh Hoàn Chân rút thanh kiếm sắc bén sau lưng, nói:

- Thanh Cương kiếm bát phẩm, dài ba thước tám tấc, tu luyện Cương Phong kiếm khí.

- Cương Phong kiếm khí. - Lục Thanh thì trào trong miệng. Ngay lập tức, một tia sáng lóe lên trong mắt hắn. Cương Phong kiếm khí hình như cũng thuộc về kiếm khí phong hệ. Nhưng nhìn thì thấy dường như uy lực của nó còn mạnh hơn. Tuy nhiên, Lục Thanh có được Phong Lôi kiếm khí nên cũng chẳng e ngại.

Tay phải của hắn cũng khép thành kiếm chỉ chắn ngang trước ngực. Lục Thanh mở miệng nói:

- Dùng kiếm chỉ. Tu luyện Phong Lôi kiếm khí.

Thấy Lục Thanh không rút kiếm, đám đệ tử Phù Vân tông cảm thấy tức giận. Cho dù là Hàn Kiến Tâm và Phù Vân tam kiếm cũng phải nhú mày.

- Lục hộ pháp coi thường tại hạ sao mà ngay cả kiếm cũng không rút ra? - Ninh Hoàn Chân sững sốt, sau đó hơi thở của hắn hơi dồn dập. Mặc dù âm thanh vẫn lạnh nhạt nhưng ai cũng có thể cảm nhận được cơn giận của hắn.

Lục Thanh lắc đầu, nói:

- Ta không muốn chiếm lợi thế đối với người. Luyện Tâm kiếm của ta cách đây không lâu đã trở thành thần kiếm cấp Thanh phạm.

- Thần kiếm cấp Thanh Phạm? - Ninh Hoàn Chân lẩm bẩm. Ngay lập tức, hắn nghĩ tới hình như tin tức từ Thanh Hà thành đưa về có nói rằng Lục Thanh có được một thanh thần kiếm Thanh Phạm thượng phẩm.

- Nếu vậy, Ninh mỗ cũng không muốn chiếm lợi thế so với Lục hộ pháp. Nói xong, Ninh Hoàn Chân liền muốn thu Thanh Cương kiếm lại.

- Khoan đã! - Lục Thanh chợt mở miệng ngăn cản, sau đó kiếm chỉ của tay phải run nhẹ một cái. Nhất thời, một tiếng kiếm ngân vang lên. Xung quanh kiếm chỉ của Lục Thanh, một làn khí thể nhẹ tựa ra khiến cho ngay cả không khí cũng bị xao động.

Vào lúc này, ánh mắt mọi người đang nhìn Lục Thanh chợt có sự thay đổi. Bởi trong mắt họ, Lục Thanh dường như không còn là một con người nữa mà là một thanh kiếm tuyệt hảo.

- Đây... - Ánh mắt Ninh Hoàn Chân ngơ ngác. Mà đứng ở phía trên, Hàn Kiến Tâm và Phù Vân tam kiếm nhìn nhau rồi nói:

- Hoàn Chân! Người cứ dùng Thanh Cương kiếm bàn luận cùng với Lục hộ pháp mấy chiêu.

- Vâng! - Mặc dù còn chút ngập ngừng, nhưng Ninh Hoàn Chân cũng là người có con mắt tinh tường. Hắn có thể nhận ra động tác vừa rồi của Lục Thanh có ý nghĩa gì: Điều đó chứng tỏ đối phương có lực lượng thân thể rất mạnh. Mặc dù không biết tại sao Lục Thanh lại có được như vậy, nhưng hắn cũng hiểu nếu mà không cần tới kiếm, vậy thì không thể giao thủ được với Lục Thanh. Lực lượng thân thể mạnh như vậy, cơ bản hắn không thể chịu nổi.

Ánh mắt Ninh Hoàn Chân tập trung nhìn lên thân Thanh Cương kiếm. Một làn gió màu trắng do kiếm khí gây ra bắt đầu xuất hiện, nó khiến cho không khí chung quanh cũng phải xao động, phát ra những tiếng vù vù. Chân phải hắn đạp về phía sau, khí thể toàn thân như hòa hợp thành một thể với đại điện Phù Vân. Một luồng khí thể mênh mông từ trong không trung, ép về phía Lục Thanh.

Ý chí chiến đấu của Lục Thanh cũng chẳng hề kém. Kiếm chỉ của hắn dựng thẳng trước ngực. Từ đầu ngón tay, Phong Lôi kiếm khí xoẹt một tiếng bắn ra một đoạn dài bốn thước. Không khí xung quanh người hắn có một ít điểm sáng màu xanh và màu tím ngưng tụ. Ngay lập tức, trên kiếm chỉ của hắn xuất hiện những tia sét nhỏ cùng với khí Tồn Phong màu xanh xoay vòng quanh hai ngón tay.

Gần như trong nháy mắt, hai người cùng biến mất tại chỗ.

“Ừnh..”

Một làn khí mạnh mẽ tản ra bốn phương tám hướng.

“Keng...”

Một tiếng kiếm va chạm vang lên. Giữa vòng sáng của kiếm trận, Ninh Hoàn Chân giống như một đạo kiếm khí bắn ngược về phía sau. Còn Lục Thanh cũng lui lại mấy bước. Phong Lôi kiếm khí trên kiếm chỉ cùng với Cương Phong kiếm khí trên Thanh Cương kiếm của Ninh Hoàn Chân cùng biến mất. Nhưng sau đó được Kiếm Nguyên của hai người rót vào, chúng lại xuất hiện.

Trong lòng Lục Thanh hơi cảm thấy kinh ngạc. Hắn không ngờ được Cương Phong kiếm khí của đối phương lại bá đạo như vậy, gần như không hề kém Phong Lôi kiếm khí của hắn. Cơ bản Tồn Phong kiếm khí bình thường không thể sánh được.

Cương Phong kiếm khí! Lục Thanh lại biết thêm một loại kiếm khí nữa của Thiên đạo. Với thứ kiếm khí này, ngoài khí thể mạnh mẽ có thể sánh với kiếm khí hệ Kim, sự cuồng bạo của nó lại càng vượt qua Tồn Phong kiếm khí. Mặc dù còn chưa uy hiếp được đối với hắn nhưng cũng có thể chống lại.

Mặc dù không chế tu vi ở Kiếm Sư trung thiên vị, nhưng đối với Ninh Hoàn Chân, Lục Thanh hoàn toàn chỉ cần một chiêu là có thể đánh bại. Nhưng vì muốn hiểu rõ loại kiếm khí trước đây chưa từng gặp nên hắn chưa ra tay hết sức.

Dưới chân dày đặc Cương Phong kiếm khí, Ninh Hoàn Chân như đắm trên ánh sáng, biến mất cùng với Lục Thanh.

Lần này, cả hai cùng thi triển kiếm pháp cao thâm. Lục Thanh sử dụng Húc Nhật thập tam kiếm liên miên không dứt. Ý cảnh của kiếm pháp tuần hoàn không ngừng nghỉ khiến cho một vòng mặt trời màu xanh tím mọc lên nơi đầu ngón tay của hắn. Nó cứ dâng lên rồi hạ xuống. Đồng thời, cảnh giới Cửu Trọng Nhược Khinh sinh sôi không ngừng, phát huy tới cực hạn. Thậm chí, trong đó còn có một chút biến hóa khác, bao phủ toàn bộ những điểm yếu hại của Ninh Hoàn Chân.

Ninh Hoàn Chân thì trái lại. Kiếm pháp giống như một cơn cuồng phong, mạnh mẽ không dứt. Mặc dù cảnh giới kiếm pháp cũng đạt tới Cửu Khinh Nhược Trọng đại thành nhưng so với Lục Thanh vẫn có một sự chênh lệch.

Thời gian mà Lục Thanh thi triển kiếm pháp càng dài, sự thể ngộ kiếm pháp của hắn trong thời gian qua cũng từ từ hiện ra trong đầu. Mỗi một đường kiếm khiến cho không khí biến hóa đang từ từ dung hợp với sự linh ngộ trong quá khứ. Kiếm pháp của Ninh Hoàn Chân mặc dù rất mạnh, nhưng vẫn như trước không thể phá nổi vầng mặt trời của Lục Thanh.

Kiếm chỉ và Thanh Cương kiếm va chạm với nhau liên tục. Những tia Phong Lôi kiếm khí cùng với Cương Phong kiếm khí bị nghiền nát bắn ra xung quanh khiến cho vòng sáng của kiếm trận rung động. Nhưng cũng may có vòng sáng đó mới khiến cho kiếm khí của hai người không bắn ra ngoài cùng với mặt đất không bị cày xới.

Ngoài kiếm trận, đám đệ tử Phù Vân tông đều mở to hai mắt để nhìn trận quyết đấu trong vòng sáng. Nhưng do tốc độ của hai người quá nhanh, chưa nói Phong Lôi bộ của Lục Thanh biến ảo khó lường, tốc độ không tưởng. Bộ pháp của Ninh Hoàn Chân cũng rất nhanh, gần bằng với bước chân của Lục Thanh.

Cả hai gần như không dừng lại ở một chỗ nào tới nửa nhịp hô hấp. Cho dù tất cả số đệ tử đứng đây cũng đều vinh hạnh được đứng trong Thanh Vân bảng, nhưng chỉ có rất ít người thấy được hình ảnh của hai người. Còn nếu sử dụng thần thức thì vòng sáng của kiếm trận che chắn tất cả sự dò xét. Cho dù là thần thức cũng không thể xuyên vào trong đó.

Đặc biệt ba gã Kiếm Sư đệ tử đứng đầu, bao gồm hai nam một nữ. Lúc này, ánh mắt của họ đều chăm chú. Những tia sáng lóe ra trong mắt, toàn bộ tinh thần cả ba người đều tập trung vào cuộc chiến khiến cho trên trán cũng xuất hiện một vài giọt mồ hôi.

Còn đứng ở phía trên, Hàn Kiến Tâm và Phù Vân tam kiếm nhíu mày thật chặt. Tất nhiên là bọn họ có thể nhận ra Lục Thanh không dụng hết sức. Biểu hiện của hắn vào lúc này khiến cho bọn họ có thể thấy được một chút trình độ kiếm pháp của Lục Thanh. Xung quanh người hắn, bằng mắt thường có thể nhìn thấy hai loại khí Phong Lôi hội tụ, hiển nhiên là có một chút đột phá tới cảnh giới Tự Hóa Khinh Trọng.

Nhưng đó cũng chưa phải là cái khiến cho bọn họ quá chú ý. Cái mà họ để ý nhất vào lúc này đó là thân thể của Lục Thanh có còn phải là của con người nữa không? Cho dù là linh thú hệ Thổ tam gia chuyên tập trung vào phòng ngự cũng không thể ngăn cản được một thanh kiếm bát phẩm chém vào người.

Còn Lục Thanh có thể nói hẳn là một người lai với linh thú thì đúng hơn. Ba người Hàn Kiến Tâm cảm nhận được lực lượng cơ thể mệnh mông của Lục Thanh vẫn chưa dùng hết. Nếu không, cho dù chỉ cần sử dụng tu vi ngang nhau, Ninh Hoàn Chân cũng không thể chịu nổi tới chiêu thứ ba.

Bọn họ cũng không nghĩ rằng, lúc này Luyện Tâm kiếm đang làm cho hai loại khí Phong Lôi hiện hình. Còn về mức độ linh ngộ kiếm pháp tinh thâm thì cho dù thế nào, lần này Ninh Hoàn Chân khiêu chiến đều không có lấy một cửa thắng.

Quay lại giữa sân, trong ánh mắt của Ninh Hoàn Chân, đường kiếm của Lục Thanh càng lúc càng mơ hồ, gần như thoát khỏi bàn tay của hắn. Quan sát thấy nét mặt lạnh nhạt của Lục Thanh và ánh mắt như hiểu ra điều gì đó, Ninh Hoàn Chân làm sao mà không đoán ra được ý định của Lục Thanh đang mượn hắn để luyện kiếm.

Chẳng hề do dự, Ninh Hoàn Chân dốc toàn lực vào Phong Cương bộ, nhanh chóng lui lại hai mươi trượng, để lại một dải tàn ảnh.

“Vù...”

Trong ánh mắt của Lục Thanh, Thanh Cương kiếm trong tay Ninh Hoàn Chân nhanh chóng huy động. Trước mũi của Thanh Cương kiếm, không khí trong nháy mắt như cô đọng, một cơn gió màu trắng đột nhiên xuất hiện, khiến cho không khí trong kiếm trận bị cắt nát thành từng mảnh. Còn Ninh Hoàn Chân vào lúc này, toàn thân được bao phủ trong một trận gió màu trắng, cao mười trượng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

189. Chương 81: Cửu Thiên Phong Cương Kiếm (hạ)

Về mặt ngưng trọng, Lục Thanh cảm thấy uy thế của Ninh Hoàn Chân tăng lên rất nhanh, đã tiến đến mức độ Kiếm Sư đại thiên vị, mà vẫn còn có xu hướng tăng thêm. Không hề động thủ, Lục Thanh đứng yên lặng tại chỗ, tự mình cảm thụ khí Cương Phong đang ngưng tụ trong không gian. Khí Cương Phong có uy lực vượt xa khí Tồn Phong bình thường. Dưới sự thi triển của, Ninh Hoàn Chân Khí Cương Phong màu trắng xé rách không khí, tiếng gió rít nổi lên vù vù.

Ngay cả không khí quanh người Lục Thanh cũng bị xé rách, trở lên loãng ra. Bất quá đối với kiếm giả có tu vi cao mà nói thì cũng chẳng ảnh hưởng. Kiếm giả khi đạt tới cảnh giới Trúc Cơ tự nhiên, Đan Điền khí hải thông qua huyết Bách Hội mở ra nối tiếp với trời đất. Chỉ cần nguyên khí trời đất cùng với Kiếm Nguyên ở trong đan điền không bị khô kiệt, như vậy thì việc hô hấp đối với kiếm giả có tu vi cao mà nói, cũng không hề trở ngại.

Xuy ——

Trong giây lát, khí Cương Phong màu trắng cao gần mười trượng bao phủ xung quanh Ninh Hoàn Chân co lại, hóa thành một cơn lốc xoáy Cương Phong cao đến mười trượng. Cương Phong màu trắng cũng trở nên trong suốt như Bạch Ngọc. Mặt trên long quyển, thỉnh thoảng lại có Cương Phong Kiếm Khí từ bên trong bắn ra, cắt vỡ không khí phát ra tiếng chấn động vang dội.

Giờ phút này quang sáng màu xanh của kiếm trận cũng trở lên run rẩy, lại càng không nói đến Lục Thanh đứng đối diện. Khí thể cuồng bạo mãnh liệt thật giống như một con mãnh thú hoang dã há cái miệng đầy máu, răng nanh sắc bén đang nhắm vào hắn, sẵn sàng xông lên cắn xé hắn thành từng mảnh vụn.

Khí thể trên người Lục Thanh chợt thu liễm lại. Sau thời gian một hơi thở, từ trên người hắn, đột nhiên bộc phát ra một làn khí thể mệnh mông. Ở ngoài thân thể Lục Thanh một tác, một tầng khí kinh sắc bén khiến cho không khí chấn động tạo thành những gợn sóng. Bàn tay hắn nắm chặt, trong không khí nhất

thời ngưng tụ ra vô số điểm sáng màu tím ở trước mặt Lục Thanh. Chỉ trong phút chốc, một thanh cự kiếm Tử Điện to lớn dài gần một trượng, đầu mũi kiếm rộng ba tấc, được Lục Thanh nắm tới trong tay.

Tuy rằng trên Tử Điện cự kiếm dao động khá bất ổn, nhưng từ trên người Lục Thanh tầng khí kinh bất đầu khởi động quán chú vào thân kiếm, lại phát ra một tiếng kiếm ngâm bá đạo.

” Lực lượng thuộc tính hóa hình!” Hàn Kiến Tâm cùng Phù Vân tam kiếm không kìm được kêu lên. Tuy rằng bọn họ đánh giá đối với Lục Thanh rất cao, nhưng tới lúc này mới biết vẫn còn xem nhẹ hắn. Trình độ lĩnh ngộ lực lượng thuộc tính cao như vậy, đã không thua gì Kiếm Chủ đại thiên vị. Bởi vì, bình thường chỉ có tu vi đạt tới Kiếm Chủ đại thiên vị, mới có thể lĩnh ngộ và ngưng tụ khí thuộc tính hóa hình để tiến hành công kích.

Hơn nữa, Lục Thanh mới là Kiếm Sư đỉnh phong mà đã có thể dùng ra thủ đoạn như thế cũng nói lên rằng thần thức của Lục Thanh rất mạnh, gần như không thua gì Kiếm Chủ tiểu thiên vị bình thường.

Mọi người đều biết, kiếm giả tu luyện thì thần thức tăng lên đều là theo tu vi cảnh giới. Bốn người Hàn Kiến Tâm còn chưa nhìn thấy ai giống như Lục Thanh có thần thức vượt qua tu vi cảnh giới. Nhưng sự thật xảy ra trước mặt bốn người, làm bọn họ không thể không tin.

“Tông chủ.”

“Tiểu tử này lúc trước có thể.”

“có được sự kỳ ngộ nào đó.” Thanh âm Phù Vân tam kiếm vang lên ở trong đầu Hàn Kiến Tâm.

“Ân, tương lai người này chắc chắn có thành tựu to lớn, Phù Vân tông ta mặc dù mỗi thế hệ mới đều liên tục xuất hiện, nhưng so với Tử Hà tông, rốt cuộc là vẫn còn kém một bậc.” Hàn Kiến Tâm cảm thán nói.

“Tông chủ.”

“Muốn hay không.”

“Chúng ta ——”

“Không được, ” Hàn Kiến Tâm đương nhiên hiểu được ý định ba người. Lão không cần phải nghĩ ngợi liền phản đối ngay. -“Giờ phút này đúng là thời điểm mấu chốt, động đến Lục Thanh sẽ khiến Lạc Thiên Phong trở mặt với chúng ta ngay. Như thế đối với Phù Vân tông ta hay là về vấn đề kia, đều là chuyện mất nhiều hơn được.”

“Hơn nữa, nếu thật sự muốn làm như thế, chúng ta cũng không nên động thủ. Huống chi, ở Tử Hà tông, Lục Thanh hình như vẫn chưa phải là số một trong lớp trẻ.”

“Tông chủ ý nói ——”

“Tử Hà kiếm.”

“Lạc Tâm Vũ.”

Trong mắt đầy sự cảm thán, Hàn Kiến Tâm nói: -“Đúng vậy! Năm đó là Tử Hà kiếm Lạc Thiên Phong, hiện giờ là Tử Hà kiếm Lạc Tâm Vũ. Hai cha con bọn họ, mới là đối thủ cuối cùng của Phù Vân tông chúng ta. Lục Thanh cho dù được truyền thừa Phong Lôi Kiếm Khí của Kiếm Hoàng Lạc Thiên Thư, nhưng ngày sau hắn muốn ngộ đạo đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn cũng là muôn vàn khó khăn. Không giống với Lạc Tâm Vũ, có Lạc Thiên Phong ở sau lưng, lại được Tử Hà tông toàn lực bồi dưỡng. Chúng ta cần phải chú ý đến hắn nhiều nhất.”

“Hơn nữa! Chắc các người hắn đã nghe tới một câu nói mười phần chính xác?” Khóe miệng Hàn Kiến Tâm nổi lên một nụ cười khó hiểu.

“Tông chủ.”

“Mời nói.”

“Một núi không thể có hai con hổ.”

“Nhưng mà tông chủ.”

“vội hiểu biết của chúng ta.”

-“Hiểu biết của các người?” Hàn Kiến Tâm khẽ cười một tiếng nói tiếp: - “Có một số việc không thể chỉ nhìn ở bề ngoài. Không lột bỏ lớp da, thì không ai biết ở bên trong đến cùng là cái gì.”

Phù Vân tam kiếm nghe vậy, trên mặt nhất thời lộ ra một chút đăm chiêu. Không nói chuyện nữa, ánh mắt bốn người lại nhìn về phía giữa sân.

“Điều này sao có thể?” Nữ tử duy nhất trong ba đệ tử có tu vi Kiếm Sư mặc áo trắng cầm đầu kêu lên. Người con gái đó có cổ tay trắng như tuyết, khuôn mặt giống như ngọc, sống mũi thẳng tắp, một đôi môi anh đào mê người, hơn nữa dáng người lả lướt, làm người ta chỉ muốn cắn một cái lên khuôn mặt bầu bĩnh kia.

Mà hai gã thanh niên Kiếm Sư ở bên cạnh, ánh mắt cũng tràn ngập kinh hãi. Bọn họ đều đã ngưng kết Kiếm Chủng đạt tới cảnh giới Kiếm Sư. Bắt đầu từ cảnh giới Kiếm Sư, muốn đột phá tu vi chẳng những phải xem sự trưởng thành của Kiếm Chủng, còn phải xem trình độ lĩnh ngộ đối với khí thuộc tính. Nếu lĩnh ngộ không đủ, mà cố đột phá giai vị có thể dẫn tới tẩu hỏa nhập ma.

Hơn nữa, tới trình độ của bọn họ, quyết định thắng bại thường chính là khả năng lĩnh ngộ kiếm pháp tinh thâm. Lĩnh ngộ khí thuộc tính càng cao, đối với kiếm pháp tinh thâm lĩnh ngộ lại càng cao. Mà càng về sau, uy lực của kiếm pháp tinh thâm cũng càng lúc càng lớn. Đồng dạng, sự khó khăn khi lĩnh ngộ cũng dần gia tăng lên.

Đặc biệt là đạt tới cảnh giới Kiếm Sư, sự lĩnh ngộ đối với lực lượng thuộc tính càng thêm khó khăn. Thường thường muốn lĩnh ngộ được một chiêu kiếm thức tinh thâm, phải mất mấy tháng thậm chí đến nửa năm. Về phần Lục Thanh không hề có thi triển kiếm pháp tinh thâm mà có thể trực tiếp ngưng kết lực lượng thuộc tính để giao chiến. Bọn họ chưa nghe chưa thấy. Khó có thể tưởng tượng, muốn làm được điều đó cần lĩnh ngộ lực lượng thuộc tính sâu đến mức nào!

“Hãy!” Lục Thanh hét to một tiếng, không khí ở chung quanh hắn, đột nhiên động lại. Cho dù để mặc cho hấp lực của cơn lốc Cương Phong do Ninh Hoàn Chân thi triển hết mức, cũng không có thể lại làm dao động bầu không khí bên người Lục Thanh.

Ngâm ——

Lập tức, một tiếng kiếm ngâm kinh thiên từ trên người Lục Thanh vang lên. Lát sau một luồng Phong Lôi Kiếm Ý từ trong cơ thể hắn cuộn cuộn phóng ra. Một cơn lốc vô hình từ trên người Lục Thanh tản ra xung quanh.

Ông ——

Giờ khắc này, ngoại trừ ba thanh Thanh Phàm Thần Kiếm đang duy trì Kiếm Trận, tất cả những thanh kiếm ở sau lưng đám đệ tử Phù Vân tông có mặt ở đây đều phát ra tiếng kiếm ngâm rất nhỏ. Tuy rằng Kiếm Ý không thoát ra khỏi quang sáng Kiếm Trận, nhưng kiếm vốn có linh tính nên có thể cảm ứng được.

Phần đông đệ tử của Phù Vân tông đều tu luyện kiếm pháp trong nhiều năm. Thời gian gần bó cùng với kiếm của mình đều khá lâu, nên đều có ít nhiều liên hệ với thanh kiếm của mình. Giờ phút này, bọn họ rõ ràng cảm ứng được, thanh kiếm ở sau lưng mình truyền tới ý niệm sợ hãi cùng thuần phục.

Đây là Kiếm Ý!

Giờ khắc này, cơ hồ tất cả mọi người đều có ý nghĩ như vậy, ánh mắt tập trung nhìn hai người đang đứng trong Kiếm Trận.

Mà Ninh Hoàn Chân ở trong Kiếm Trận là người chịu ảnh hưởng mạnh nhất. Phong Lôi Kiếm Ý cuộn cuộn, mà lại bá đạo mạnh mẽ gần như trong nháy mắt đã đột phá cột lốc xoáy Cương Phong mà hắn thi triển, hướng về thức hải của hắn gây ra áp chế.

Oanh ——

Giống như bị một cái búa lớn đánh lên người. Trong nháy mắt, Ninh Hoàn Chân chỉ cảm thấy toàn thân rung mạnh. Kiếm Chủng trong Đan Điền đã bị áp chế, khiến cho chỉ trong chốc lát Kiếm Nguyên đã bị áp

ché đến tám phần. Cương Phong Kiếm Chủng trong đàn điền hán giờ phút này phát ra tiếng kéo kẹt, dường như chống đỡ không được áp bách của Phong Lôi Kiếm Ý.

Biết là không tốt, Ninh Hoàn Chân quyết định thật nhanh. Thanh Cương kiếm trên tay hất vung lên dẫn đường cho cột xoắn xoáy Cương Phong đánh về phía trước. Cột xoắn Cương Phong sắc bén phá vỡ tầng sáng bảo vệ mặt đất. Vô số đá vụn bắn lên. Trong phút chốc cả không gian trong Kiếm Trận tràn ngập đầy bụi đất.

”Ừnh!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Cả Phù Vân đại diện rung chuyển, nhưng không có ai thêm để ý. Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều nhìn thẳng vào làn bụi đang dần tán đi trong Kiếm Trận.

“Đại sư huynh ——” Nữ Kiếm Sư nhìn thấy ở trong Kiếm Trận xuất hiện hai bóng người, môi anh đào hé ra lắm bầm nói.

Lúc này, xuất hiện ở trong mắt mọi người là hai người đang đứng thẳng đối diện nhau. Lục Thanh vẫn giống như trước. Thậm chí trên người hán ngay cả một chút bụi đất cũng không có. Nhưng là hiện tại, vẻ mặt hán cũng trở nên trịnh trọng mà nhìn Ninh Hoàn Chân đứng ở đối diện.

Hiển nhiên, giờ phút này Ninh Hoàn Chân cũng không còn thông dong giống như thời điểm ban đầu. Bộ võ phục màu trắng mặc trên người nguyên bản trắng như tuyết, bây giờ lại có vài vết máu nhàn nhạt. Tóc tai của hán tán loạn. Bất quá khiến Lục Thanh phải nghiêm nghị nhìn chính là cho dù gã đã bị Phong Lôi Kiếm Ý đột kích, thần thức cùng Kiếm Chủng lại đồng thời bị áp bách nhưng không ngã xuống, mà vẫn hiên ngang đứng thẳng.

Lục Thanh rất rõ ràng uy thế hiện giờ của Phong Lôi Kiếm Ý. Cho dù Kiếm Chủ tiểu thiên vị bình thường, cũng phải bị áp chế gần nửa Kiếm Nguyên cùng thần thức, lại càng không nói đến Ninh Hoàn Chân. Dựa theo tu vi của hán mà nói, giờ phút này hán phải cả người trở nên vô lực mới đúng. Nhưng là trong tay hán vẫn nắm chặt Thanh Cương kiếm, đứng thẳng trên mặt đất.

Mọi người đều thấy rõ ràng, hai tay Ninh Hoàn Chân đang trở lên run rẩy. Cho dù là Thanh Cương kiếm nằm trong tay hán, cũng phải rung động theo.

“Đại sư huynh!”

“Đại sư huynh!” Giờ phút này, theo một tiếng kêu nhẹ của nữ Kiếm Sư, tất cả đệ tử của Phù Vân tông đều la lên. Lục Thanh thấy được thanh âm trong lời nói của bọn họ có vẻ đặc hơn, tiếng gọi tràn ngập sự phần nộ khiến bầu không khí bên ngoài Kiếm Trận xao động.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

190. Chương 82: Tiếng Vang Tận Trời

“Đại sư huynh!” Nữ Kiếm Sư bước lên hai bước đi tới trước mặt Ninh Hoàn Chân.

“Không cần đỡ ta, ta có thể tự đứng được.” Trong ánh mắt hiện lên vẻ kiên định, thanh âm Ninh Hoàn Chân run rẩy, nhưng khẩu khí hoàn toàn tự tin.

Trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng, Hàn Kiến Tâm bước vài bước đi xuống.

” Tu vi của Lục hộ pháp rất cao, Ninh Hoàn Chân ta cam bái hạ phong.”

Nhìn thấy ánh mắt trong sáng của Ninh Hoàn Chân. sâu bên trong lộ ra vẻ kiên định, khiến cho trong lòng Lục Thanh không khỏi sinh ra một cỗ nhiệt huyết. Bước lên hai bước, trong ánh mắt kinh ngạc của Ninh Hoàn Chân, Lục Thanh vươn hai tay ra đỡ lấy hán, nói: “Kiếm pháp Cửu Thiên Cương Phong kiếm của ngươi cũng có uy lực rất mạnh. Nếu không có Kiếm Ý, ta muốn chiến thắng ngươi cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Từ trong ánh mắt của Lục Thanh, Ninh Hoàn Chân thấy được sự chân thành. Hai người nhìn nhau, trên mặt đồng thời lộ ra vẻ tươi cười.

Mà nhìn thấy hai người Lục Thanh có vẻ thân thiện như thế, bốn người Hàn Kiến Tâm cũng vuốt cằm gật đầu. Thở dài một hơi, Hàn Kiến Tâm nói: - “Thấy các người như thế, ta cũng an tâm. Tương lai tông vực thậm chí là cả Thập Vạn Đại Sơn, cũng là thiên hạ của người trẻ tuổi các người.”

“Diệc Nguyệt Qua.”

” Có đệ tử.”

“Đỡ sư huynh người trở về đi, thuận tiện ghé qua hậu đường lĩnh nửa bình An Thần đan.”

“Dạ!” Sắc mặt có chút ửng đỏ, nữ tử có cảnh giới Kiếm Sư tiến lên một bước, đỡ lấy Ninh Hoàn Chân, đi ra khỏi điện. Lục Thanh chú ý tới, trong khoảnh khắc được nữ tử Diệc Nguyệt Qua đỡ lấy, Ninh Hoàn Chân khẽ cau mày, bất quá lập tức lại giãn ra.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Khi ánh nắng mặt trời đầu tiên chiếu thẳng vào căn phòng, Lục Thanh đang ngồi xếp bằng ở trên giường mở hai mắt ra. Đẩy cửa phòng, nhìn mặt trời ở phương xa đang dần lên cao, trong lòng Lục Thanh trở lên yên lặng dị thường. Nơi này là phòng dành cho khách ở sau Phù Vân tông. Chỗ này có một mảnh sân riêng, bên trong khá trống trải, ở hai bên dựng đứng hai cái giá kiếm. Trên mỗi giá kiếm cắm chín thanh kiếm, nhưng thật ra lại có ý tứ “cửu cửu quy nhất”.

Chín chuôi kiếm hoặc là được tinh luyện từ Hắc Thiết, hoặc là Thanh Đồng, ô kim đúc, thấp nhất cũng từ nhị phẩm đến tam phẩm. Ở góc tối bên trái, thậm chí còn cắm một thanh Thanh Mộc Kiếm.

Cảm thụ được sự ấm áp của làn gió xuân, Lục Thanh cầm lấy chuôi Thanh Mộc Kiếm. Hắn cũng không có thi triển chiêu thức kiếm pháp, chỉ tiện tay thi triển vài đường kiếm cơ bản. Thanh Mộc Kiếm ở trong tay Lục Thanh hóa thành một lưỡi kiếm quay tròn. Đường kiếm khi thì thông thả, khi thì nhanh chóng. Lúc thông thả thì Thanh Mộc kiếm giống như hóa thành tảng đá ngàn cân, không khí xung quanh bị áp bách về phía trước hình thành một đạo sóng khí vô hình. Lúc nhanh chóng thì bóng kiếm trong tay lả lướt nhẹ nhàng giống như một sợi lông, đường kiếm kéo dài giống như vô cùng vô tận.

Chậm rãi, tâm thần Lục Thanh rung động mãnh liệt. Luyện Hồn quyết ở trong thức hải tự động vận chuyển khiến cho vòng xoáy thần thức sáng lên. Giờ khắc này, ở trong đầu Lục Thanh, những cảnh tượng mà vài năm nay luyện kiếm rất nhanh tuần hoàn hiện lên. Như thể đền đáp lại, chậm rãi, Lục Thanh cảm thấy trong đầu có cảm giác như bị một thứ gì đó đè ép lên. Trong lồng ngực có cảm giác bế tắc, không biết nên làm thế nào để thở ra, mà miệng mũi lại không có trở ngại gì.

Thanh Mộc Kiếm trong tay hắn thi triển càng ngày càng nhanh chóng khiến cho trong không khí vang lên tiếng gió rít mãnh liệt. Thanh Mộc Kiếm xẹt qua không khí, phát ra tiếng vang vù vù. Hai bên thân kiếm, lại bốc lên một ngọn lửa do thân kiếm ma sát với không khí tạo nên.

“Hãy!”

Một tiếng vỡ vụn vang lên, Thanh Mộc Kiếm chợt đánh xuống mặt đất.

Phốc ——

Một làn khí mạnh mẽ tự động tụ tập đến trên thân Thanh Mộc Kiếm. Không khí ở mũi kiếm trong nháy mắt bị đè ép thành một lưỡi đao gió đánh thẳng lên trên mặt đất. Mặt đất được lát bằng đá trắng cứng rắn trong nháy mắt bị phá vỡ, xuất hiện một cái rãnh dài gần trọn vẹn.

Mà một kiếm đã thi triển không thể thu lại được. Giờ phút này, Lục Thanh thi triển kiếm pháp càng thêm điên cuồng. Phong Nhận sắc bén bắn ra bốn phía. Thân hình hắn giống như hóa làm một trận cuồng phong, khiến cho tất cả những đồ vật ở gần đều bị hắn cắt nát hoặc phá vỡ.

Động tĩnh lớn như thế lập tức kinh động đến một gã đệ tử Phù Vân tông đang đi tuần ở bên ngoài. Kkhi người này chạy tới ngoài sân liền nhìn thấy Lục Thanh đang luyện kiếm. Vốn đang định mở miệng nói,

nhưng nghĩ đến những lời đồn đãi hôm qua về Lục Thanh thì lại thôi. Người đệ tử của Phù Vân tông này nhất thời mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào động tác của Lục Thanh.

Bất quá chỉ nhìn có thời gian một hơi thở, hần liền cảm thấy hai mắt của chính mình đau đớn. Bởi vì ánh mắt hần căn bản theo không kịp động tác của Lục Thanh. Cho dù một chút quỹ tích của kiếm pháp, hần đều không thể nhìn ra. Chỉ là cảm thấy được theo thời gian trôi qua, kiếm pháp của Lục Thanh lại trở nên càng ngày càng mâu thuẫn.

Có đôi khi một kiếm đánh xuống khi nhẹ nhàng như tơ liễu, lại ở nửa đường tốc độ đột ngột tăng lên, giống như núi lớn áp chế, lôi đình vạn quân. Hay là khi thu lại, đường kiếm đang rất nặng đột nhiên trở nên nhẹ nhàng. Kinh phong sắc bén tụ tán vô thường, nhưng uy thế thì càng ngày càng sắc bén bá đạo. Trên mặt đất từng cái rãnh hiện lên càng lúc càng dài, cũng càng lúc càng sâu.

Cho dù như thế, người đệ tử này vẫn cố gắng nhìn chăm chăm vào các động tác của Lục Thanh. Hần biết, cơ hội như vậy chỉ có một lần mà thôi. Hơn nữa xem bộ dáng của Lục Thanh giờ phút này, tựa hồ chính là đang vào thời điểm lĩnh ngộ đột phá. Cơ hội để nhìn chăm chú người khác đột phá, mà còn là người có thể thẳng áp đảo đệ nhất cao thủ trên Thanh Vân bảng, đối với hần mà nói thực sự là quá quý giá.

Nước mắt không ngừng trào ra từ khóe mắt, cảm giác đau đớn tràn ngập cả hốc mắt. Đến cuối cùng, người đệ tử này chỉ có thể dựa vào cảm giác để cảm ứng động tác của Lục Thanh. Ghi nhớ những hình ảnh thấp thoáng kia vào trong lòng.

Cho đến một lúc lâu sau, mặt trời đã lên cao, ánh nắng rực rỡ chiếu khắp mặt đất. Đồng thời, đã bị ánh mặt trời chiếu vào, bóng kiếm mà Lục Thanh thi triển từ từ rõ ràng hơn, rồi bị ánh mặt trời nhuộm thành màu vàng kim.

Đột nhiên, thân thể Lục Thanh hơi dừng lại một chút. Hai mắt mở ra thấy được vầng mặt trời chói chang trên cao. Trong phút chốc, ở trong thức hải của Lục Thanh, giống như có đồ vật gì đó bị phá khai, nguyên bản sự uất ức ở trong lòng lập tức được giải phóng.

Một tiếng huýt dài vang lên tận trời. Tiếng huýt gió giống như Phong Lôi cuộn cuộn, lấy Lục Thanh làm trung tâm, tản ra bốn phương tám hướng. Mà theo một tiếng thét dài của Lục Thanh vang lên, trên bầu trời đồng thời xuất hiện sáu chớp, gió bão đột nhiên nổi lên. Gần như trong phút chốc, mọi ánh mắt trong Phù Vân tông đều hướng về chỗ Lục Thanh đang đứng.

Bên trong Phù Vân điện.

Bốn người Hàn Kiến Tâm cùng Phù Vân tam kiếm ngồi xếp bằng trên mặt đất đồng thời mở hai mắt.

“Hảo một cái Luyện Tâm kiếm Lục Thanh, dĩ nhiên ở Phù Vân tông chúng ta lại có đột phá. Kiếm Ý mà hàng nghìn hàng vạn kiếm giả khó thành lại được hần lĩnh ngộ. Hôm qua, hần còn mượn Hoàn Chân để luyện kiếm, ở trong một ngày đã đột phá chướng ngại. Kiếm pháp đến tận đây đã thông thần, đạt tới Tự Hóa Khinh Trọng.”

“Tông chủ.”

“Lục Thanh này.”

“Thiên phú ngộ tính rất đáng sợ!”

- “Đáng sợ!” Hàn Kiến Tâm khóe miệng ý cười thâm trầm. - “Đáng sợ, lại càng tốt. Hần càng đáng sợ, đối với chúng ta mới có lợi.”

Ở phía nam Phù Vân cung, trong một sân viện độc lập, có hai người đứng lẳng lặng bên trong.

“Luyện Tâm kiếm Lục Thanh.” Diệc Nguyệt Qua đứng ở phía sau Ninh Hoàn Chân, trên mặt mang theo thần sắc kinh hãi.

“Đúng vậy!” So với Diệc Nguyệt Qua, Ninh Hoàn Chân bình tĩnh hơn rất nhiều. Chỉ thấy hần ngẩng đầu nhìn lên tầng mây bầu trời bây giờ bị đánh cho tan nát. Hần lộ vẻ cảm thán nói: - “Luyện Tâm kiếm Lục Thanh, rốt cuộc cũng là hậu nhân của một thể hệ Kiếm Hoàng, phong thái tác phong đều là chuẩn mực.”

Trên mặt lộ ra một tia đau lòng, Diệc Nguyệt Qua nhìn không được tiến lên từng bước, rồi lại ngừng bước, nói nhỏ: “Người nhất định sẽ vượt qua hần.”

Không nói gì, Ninh Hoàn Chân chỉ yên lặng đứng nhìn khoảng không trống trải trên bầu trời.

Lại nhìn đến chỗ Lục Thanh đang đứng. Cả người hần hiện ra một tầng phong mang nhàn nhạt. Phong mang này cũng không sắc bén, ngược lại mười phần ôn hòa. Bất quá ở ngoài sân, kiếm giả trẻ tuổi đang đứng xem lại cảm nhận rõ ràng một thứ lực lượng hủy diệt. Chỉ cần một chút lực lượng đó thôi, cũng có thể làm hần không kịp có phản ứng gì đã bị đánh thành tro bụi.

Ngâm ——

Nguyên bản đang đứng im, Lục Thanh lại ra tay. Thanh Mộc Kiếm run lên, nhất thời phát ra một tiếng kiếm ngâm rõ ràng. Mũi kiếm giống như nước chảy đầm về phía trước. Đường kiếm nhẹ nhàng mềm mại như không xương khiến cho không khí hai bên mũi kiếm giống như cũng hóa thành dòng suối, vụn vụn về phía sau róc rách chảy xuôi.

Ô ——

Rồi đột nhiên, ở thời điểm Lục Thanh duỗi cánh tay đến một nửa, tốc độ Thanh Mộc Kiếm đầm ra đột nhiên trở nên ngưng trệ, không khí chung quanh mũi kiếm dao động mạnh. Tiếng vang kéo dài giống như tảng đá ngàn cân rơi từ trên núi cao vụn vỡ xuống tạo ra tiếng vang khủng bố chấn động lòng người.

Mà ở ngoài sân, người đệ tử rốt cục không thể nhìn tiếp được nữa. Ở trong mắt của hần, giờ phút này thanh kiếm trong tay Lục Thanh đã không định hình được nữa rồi. Đường kiếm của hần lúc thì như dòng suối rồi lại chợt hóa làm núi cao, sự biến hóa khiến tâm thần gã rung mạnh. Rốt cuộc không kìm được phun ra một ngụm máu tươi, cả người uể oải nằm trên mặt đất.

Oanh ——

Mà kiếm pháp Lục Thanh đang thi triển đột nhiên biến hóa, Thanh Mộc Kiếm có phẩm chất gần tương đương với một thanh kiếm nhị phẩm nhất thời vỡ nát. Vô số mảnh vỡ hướng về phía trước bắn nhanh ra ngoài. Mỗi một mảnh kiếm vỡ, đều có một đạo Phong Nhận vô hình sắc bén bao vây lấy, đánh mạnh vào hồn giả sơn cách đó bảy trượng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

191. Chương 83: Bích Vân Quả. Thiên Địa Ý Chí

Phốc ——

Phốc ——

Ngọn giả sơn có chiều cao mấy trượng, ước chừng nặng gần một vạn cân bị đánh nát, đá vụn bay đầy trời che lấp hơn phân nửa mảnh sân.

Nhìn đến Thanh Mộc Kiếm chỉ còn sót lại chuôi kiếm ở trong tay, khoe miệng Lục Thanh xuất hiện một nụ cười: “Tự Hóa Khinh Trọng, kỳ thật mấu chốt nằm ở chỗ chuyển đổi nặng nhẹ. Kể cả là Cử Trọng Nhược Khinh, hay Cử Khinh Nhược Trọng, đều có đạo lý giống nhau.”

Vung tay ném ra, chuôi kiếm trong tay hần nhất thời hóa làm một đạo ảo ảnh cắm vào giá kiếm ở phía Tây mà không có một tiếng động vang lên. Khả năng khống chế lực tới mức khiến người ta khó thể tin.

Nhìn lại phía sau, thấy người đệ tử vừa đứng xem đang ngồi xếp bằng ở ngoài sân. Lục Thanh trong nháy mắt đã đi đến bên người hần. Trên đầu ngón tay Lục Thanh hiện lên một giọt Nguyên Khí dịch tinh khiết, điểm lên đầu vai của gã đệ tử. Nhất thời, nguyên khí cả trời đất tỏa ra, rót vào trong cơ thể của gã đệ tử.

Lượng nguyên khí đó phải tương đương với Lục Thanh ngồi xuống hấp thu mất ba ngày. Dòng nguyên khí lập tức tiến vào trong cơ thể của gã đệ tử hóa thành dòng khí nhẹ không ngừng di chuyển trong kinh mạch của gã. Thiên địa nguyên khí liên miên không ngừng bổ sung vào trong Đan Điền. Mặt khác còn có một bộ

phận được thần thức của Lục Thanh khổng chế, tiến vào bên trong gân mạch phủ tạng của gã đệ tử, làm dịu đi nội thương của hắn.

Sau nửa canh giờ, sắc mặt người đệ tử nguyên bản đang tái nhợt dần trở nên hồng hào. Còn Lục Thanh đang lặng lẽ đứng ở bên cạnh.

Mặc dù thời gian chỉ ngắn ngủn chừng nửa canh giờ, nhưng gần như là khoảng thời gian khiến gã đệ tử vui mừng nhất kể từ lúc bắt đầu luyện kiếm. Bởi vì hắn có chăm chỉ tu luyện một năm cũng không bằng thời gian nửa canh giờ đó. Nguyên khí của đất trời mà Lục Thanh truyền sang vô cùng tinh khiết. Nguyên bản phủ tạng của gã đệ tử đã bị tổn thương, mà chỉ sau thời gian ngắn ngủn liền khôi phục như lúc ban đầu. Số nguyên khí còn thừa lại tiến vào Đan Điền, khiến tu vi của gã lấy mất thường cũng có thể thấy được tốc độ đang tăng lên. Nguyên bản ở nửa năm trước gã đã vừa đạt tới Kiềm Giả trung thiên vị, nhưng chỉ sau nửa canh giờ liền hoàn toàn đạt tới trung thiên vị đỉnh phong. Nếu không phải sự lĩnh ngộ cảnh giới còn thấp, nếu không hắn đã đột phá đến đại thiên vị.

Mở hai mắt, nhìn thấy Lục Thanh đứng bên người. Hắn làm sao còn không biết vừa mới rồi chính là Lục Thanh đã ra tay tương trợ. Hắn vội vàng đứng dậy thi lễ với Lục Thanh, âm thanh cung kính, nói: “Đệ tử nội tông Phù Vân tông Kha Minh, đa tạ Lục hộ pháp giúp đỡ.”

Lắc đầu cười, Lục Thanh nói: “Người đã có thể nhìn thấy ta đột phá tức là có duyên. Đây chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.”

Tuy rằng Lục Thanh nói như thế, nhưng Kha Minh làm sao không biết vừa mới rồi đã chiếm bao nhiêu ưu đãi. Điều này cơ hồ là khó có thể tưởng tượng được. Nó đối với chuyện sau này đột phá cảnh giới kiếm pháp của hắn chắc chắn là có sự trợ giúp to lớn. Đợi cho hắn đem những đường kiếm mà Lục Thanh thi triển nhớ ở trong đầu hẳn lý giải rõ ràng, kiếm pháp muốn từ từ mà tiến cũng không được. Thậm chí hiện tại, Kha Minh cũng đã cảm nhận được chính mình đã bước đến cánh cửa vào cảnh giới Cử Trọng Nhược Khinh. Chỉ cần tập trung tu luyện, hẳn tin tưởng có thể thuận lợi đột phá.

Lại khom người hướng về Lục Thanh thi lễ thật sâu. Kha Minh giống như nghĩ tới cái gì, liền lấy từ trong người ra một chiếc hộp ngọc màu tím. Xem màu sắc của chiếc hộp ngọc, cũng là được làm từ ngọc tím, thuộc loại ngọc trân quý nhất.

“Đây là ——” Lục Thanh tiếp nhận lấy hộp ngọc mà Kha Minh đưa cho, nghi hoặc nói.

“Đây là tông chủ phân phó hậu đường, tặng cho ngài Bích Vân Quả.”

“Bích Vân Quả?”

Trên mặt không chút nào che dấu ý hâm mộ, Kha Minh giải thích nói: “Lục hộ pháp có điều không biết. Bích Vân Quả chính là quả của gốc cây linh mộc dị chủng duy nhất của Phù Vân tông chúng ta, đến nay đã có hơn hai ngàn tuổi. Nó được tổ sư khai tông của Phù Vân tông chúng ta đích thân lấy về. Cây này trời sinh đã có thể hấp thu nguyên khí của trời đất mà trưởng thành. Mà Bích Vân Quả, chính là do nó thai nghén sinh ra. Ba mươi năm mới nở hoa, ba mươi năm kết quả. Có thể dùng trực tiếp để tăng tiến tu vi, hoặc là đột phá cảnh giới thiên vị. Được hiệu của nó không thua gì linh dược ba bốn trăm năm.”

“Mà một tháng trước, đúng là ngày kết quả, tổng cộng được hơn trăm quả. Những hộ pháp bình thường đều không hề có phần.” Kha Minh cố gắng giải thích. Hắn muốn khiến Lục Thanh hiểu được tâm ý của Hàn Kiến Tâm, thậm chí là của cả Phù Vân tông đối với hắn rất coi trọng cùng ưu đãi.

“Vậy thay ta đa tạ Hàn tông chủ.” Lục Thanh lạnh nhạt nói.

“Lục hộ pháp yên tâm! Ta nhất định sẽ chuyển lời. Kha Minh xin cáo lui!” Kha Minh vội vàng đáp ứng. Lúc này, hắn chỉ muốn khẩn cấp đi lĩnh ngộ những gì vừa mới thu hoạch.

Cảm nhận được trong cơ thể Kha Minh bốc lên nhiệt huyết cùng tâm thần đang dao động của hắn. Lục Thanh làm sao còn không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, liền khoát tay áo bảo hắn lui đi.

Trở lại bên trong căn phòng, Lục Thanh mở chiếc hộp ngọc ra. Chỉ thấy bên trong có ba trái Bích Vân quả tròn nhỏ màu ngọc bích, tỏa ra một mùi hương nồng đậm. Bên trong mùi hương, ẩn chứa nguyên khí trời

đất. Vỏ trái cây bóng loáng ở bên trên có giọt nước ngưng kết. Mỗi quả chỉ to bằng nắm tay, trông giống như bảo châu ngọc thạch trân quý.

“Đây là Bích Vân Quả?” Lục Thanh có chút kinh ngạc. Trên mỗi một trái Bích Vân Quả, hẳn đều cảm nhận được một làn linh khí mà trước kia hẳn chỉ thấy được ở tứ phẩm Tử Linh Chi. Ba trái Bích Vân Quả, tương đương với ba cây tứ phẩm Tử Linh Chi. Mỗi một trái nếu đem tới phường thị mà bán, chỉ sợ đều có thể bán ra mấy vạn Tử Ngọc tệ. Một lần đưa tặng như thế, cũng chỉ có tài lực của một tông môn mới có thể xuất ra được.

Lục Thanh cười nhạt. Hẳn biết đây là do bản thân có thân phận là sứ giả của tông môn. Nếu không, linh quả trân quý như vậy đừng nói ba quả, cho dù chỉ có một quả cũng đã tốt lắm rồi. Dù sao linh quả giống như vậy rất khó có được, Phù Vân tông khẳng định chỉ dùng để luyện chế đan dược.

Nghĩ một lúc, Lục Thanh cũng không có động đến ba trái Bích Vân Quả. Với tu vi của hắn thì tác dụng của Bích Vân Quả này cũng không có nhiều, nhiều nhất cũng chỉ là gia tăng một ít Kiếm Nguyên mà thôi. Mà tư chất của hắn hiện giờ, ngồi xuống tu luyện mười ngày liền có được hiệu quả tương đương với khi dùng một trái Bích Vân Quả.

Nếu lại dùng Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh tu luyện, cũng tương đương với gia tăng thêm hai ba giọt Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch. Giờ phút này, cho dù Bích Vân Quả ở trong mắt những đệ tử của Phù Vân tông đều là chí bảo, nhưng tới tay Lục Thanh thì ngược lại cũng chỉ trở thành đồ vật bình thường mà thôi.

Lục Thanh bắt đầu dĩ đóng hộp ngọc lại rồi thu hộp ngọc vào trong Không Giới. Hẳn chuẩn bị sau khi trở lại nội tông, sẽ nghĩ biện pháp xem có thể tìm được Dược Sư đem luyện chế thành đan dược hay không.

Giờ khắc này, hẳn nhớ tới cô bé Hoàng Linh Nhi mà lúc ở bờ sông Lệ Thủy hẳn đã thu làm đồ đệ. Hoàng Linh Nhi có tư chất thiên tài, lại có lòng kiên tâm với Kiếm Đạo. Nếu được hắn tận tâm chỉ dạy, tin tưởng tốc độ tu luyện sẽ rất nhanh. Sau đó hẳn lại đem những loại đan dược mà hắn không dùng đến, như là hai bình hạ phẩm Sâm Vương Đan mà hai năm nay hắn được tông môn phát cho để tăng tu vi của Hoàng Linh Nhi lên. Như thế tin tưởng có thể tạo ra một Kiếm Khách trong ba năm là không thành vấn đề.

Đến lúc đó, đợi cho hắn ra khỏi Tử Hà tông bắt đầu đi lịch lãm. Hoàng Linh Nhi sẽ trở thành trụ cột lớn của Lục gia thay hắn. Dù sao, Kiếm Thi lúc trước lấy được đã trở thành thứ để cam đoan cho gia tộc có thể tồn tại tiếp tục truyền thừa. Nếu chuyện gì cũng đều phải sử dụng tới Kiếm Thi sẽ làm cho mọi người và tông môn sợ hãi. Bởi một gã Kiếm Hoàng đã đủ để thống trị một tông môn.

Thứ hai, nói không chừng ngày nào đó Kiếm Thi sẽ bị một ít Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn hay thậm chí là Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách phát hiện, sẽ nổi lòng tham. Dù sao một tên Kiếm Thi tương đương với Kiếm Hoàng, mức độ quý báu của nó không phải là tiền tài cùng bảo vật bình thường có khả năng sánh được.

Cho nên, không đến thời khắc mấu chốt, không thể sử dụng Kiếm Thi. Mà Hoàng Linh Nhi, là một đối tượng thay thế rất tốt. Tuy rằng hiện tại tu vi của nàng chưa vào đâu, nhưng với tư chất tiên thiên đó thì ngoại trừ hắn, ở trong gia tộc không ai có thể so sánh được. Kể cả là đi tới nội tông cũng xếp ở vị trí đứng đầu. Muốn đột phá Kiếm Khách căn bản không thành vấn đề. Hơn nữa được hắn bồi dưỡng, tin tưởng chỉ cần thời gian ngắn ngủn khoảng hai ba năm, là có thể trưởng thành.

Lúc này, Lục Thanh mơ hồ đã định ra chủ ý. Mà hiện tại Hoàng Linh Nhi thân ở trong gia tộc họ Lục ở Triều Dương trấn còn không biết, sư phụ Lục Thanh của nàng lúc này đã an bài cho tương lai vài năm tới của nàng.

Mấy ngày kế tiếp gió êm sóng lặng. Chẳng qua từ ngày Lục Thanh đạt tới cảnh giới kiếm pháp Tự Hóa Khinh Trọng, tiếng vang tận trời. Ở trong Phù Vân cung, tất cả những đệ tử nhìn thấy hắn, trên mặt đều tràn ngập vẻ kính sợ. Mà Trữ Hoàn Chân, trong mấy ngày nay thường xuyên đến cùng Lục Thanh bàn luận về Kiếm Đạo. Rốt cuộc hắn cũng là đứng ở vị trí số một trên Thanh Vân bảng của Phù Vân tông. Cho dù là Lục Thanh có tu vi cùng cảnh giới kiếm pháp đều cao hơn hắn, nhưng ở một số mặt vẫn là không bằng Trữ Hoàn Chân. Hẳn đã có thời gian theo đuổi Kiếm Đạo rất nhiều năm. Vì vậy mà hai người cùng bàn luận mười phần hòa hợp, có nhiều điều tâm đắc.

Mà trong mấy ngày nay, ngoại trừ việc cùng Trữ Hoàn Chân bàn luận Kiếm Đạo. Được Trữ Hoàn Chân dẫn dắt, Lục Thanh cũng thăm thú được phong cảnh ba ngọn núi chính của Phù Vân tông. Đồng thời, Lục Thanh cũng sửa sang lại những suy nghĩ và thu hoạch của chính mình trong thời gian qua.

Lại nói tiếp, hành trình lần này của hắn đến Phù Vân tông nhưng thật ra lại có thu hoạch phong phú. Chẳng những thành công dung hợp Phong Lôi Bộ cùng Tấn Lôi Bộ, bộ pháp đạt đến đại thành. Kiếm pháp lại thuận lợi đột phá vượt qua cảnh giới Cử Khinh Nhược Trọng. Mà thu hoạch lớn nhất, chính là ở rặng núi Liên Vân nơi Kiếm Đế ngã xuống đã chiếm được rất nhiều bảo vật. Phần đông những bảo vật, hay Kiếm Thi, đều có thể khiến cho tất cả các tông môn phải rung chuyển.

Mấy ngày nay, hắn mỗi ngày tĩnh tọa, hấp thu nguyên khí trời đất rèn luyện Kiếm Nguyên. Hắn có một ít cảm ứng, trong trời đất tựa hồ có một đôi mắt, đang chăm chú nhìn mình. Bất quá cảm giác tựa hồ đã bị cái gì chế ước, nên nó không thể buông xuống dưới. Đến bây giờ, Lục Thanh cũng rõ, đây là do ý chí của thiên địa đốc thúc hắn, tiếp dẫn nguyên khí kiếp buông xuống.

Dù sao, hắn đạt tới Kiếm Sư đỉnh phong đã gần nửa năm, từ lâu đã hoàn thành củng cố cảnh giới. Với sự linh ngộ của hắn đối với hai khí Phong Lôi, đã sớm đạt trình độ cảm ứng thuộc tính trong trời đất. Chậm trễ không tiếp dẫn nguyên khí kiếp, cho dù là ý chí thiên địa, cũng phải đốc thúc.

“Giờ là thời điểm phải trở về.”

Sáu ngày sau, Lục Thanh hướng Hàn Kiến Tâm chào từ biệt. Hàn Kiến Tâm cũng không có giữ lại. Với ánh mắt của lão, đương nhiên đã nhận ra kia một lần ý chí đang vờn quanh bên người Lục Thanh. Tuy nhiên, lão chỉ phái Trữ Hoàn Chân tiễn Lục Thanh một đoạn đường đi xuống khỏi núi Phù Vân.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

192. Chương 84: Đồng Hành, Nghi Hoặc

Gần nhất, độ nguyên khí kiếp không phải việc nhỏ. Nguyên khí kiếp, là sinh tử kiếp nạn đầu tiên mà kiếm giả tu vi cao gặp phải. Nếu không vượt qua nhẹ thì tàn phế, tu vi mất hết, nặng thì chết, xương cốt không còn. Từ trước đến nay kiếm giả thành công cũng không nhiều lắm, có chừng năm phần cơ hội vượt qua. Cho dù là Lục Thanh đối với chính mình rất tự tin, nhưng vẫn muốn chuẩn bị thật đầy đủ. Ít nhất, hắn nếu có thể buông lỏng tâm thần, cho lòng như gương sáng mới được. Nếu không, ở thời điểm phải đối mặt với tâm ma ảo cảnh, có thể làm cho tâm thần bị hỗn loạn.

Cho nên nói, tuy rằng hiện giờ ý chí thiên địa đã đốc thúc nhưng hắn vẫn quyết định phải giải quyết hết những chuyện tình trước mắt. Rồi mới đến tiếp dẫn nguyên khí kiếp. Nguyên khí kiếp mà hắn phải độ cũng giống như Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư đều là Phong Lôi Kiếp.

Đầu tiên, hắn muốn đi về trước để xác định an nguy của ba người Niếp Thanh Thiên sau đó đi tới chỗ sư phụ Huyền Thanh để phục mệnh. Còn có chuẩn bị cho người của gia tộc tiến vào Kiếm Trì tu luyện. Ngay đồ đệ mới thu Hoàng Linh Nhi, hắn cũng muốn có sự an bài kĩ lưỡng mới có thể hoàn toàn yên lòng. Những điều này nếu không giải quyết hết, thật sự khó có thể khiến hắn yên tâm mà độ nguyên khí kiếp.

Mà dựa theo lời nói của Diệp lão, tâm thần mà không trấn định, đi độ kiếp đó là muốn chết. Điều này cùng tu vi cảnh giới không quan hệ, tâm ma ảo cảnh hoàn toàn là khảo nghiệm ý chí của kiếm giả.

Nửa tháng sau, Lục Thanh lại đi tới vùng phụ cận Thanh Hà thành. Suy nghĩ một chút, hắn cũng không có đi vào. Nghĩ đến lúc trước Thảo Ngôn Tâm nghe xong hắn nói hai câu đó, với kiến thức của kiếm giả đã đạt tới cảnh giới Kiếm Chủ, hắn là có thể linh ngộ. Đối với lòng theo đuổi văn đạo của Thảo Thanh Hà, Lục Thanh nghĩ lại vẫn tràn đầy cảm xúc. Thật ra, hắn cũng hy vọng Thảo Thanh Hà có thể kiên trì được với mục tiêu của mình.

“Nghe nói không, nhị Thiếu chủ của Thảo gia bị bắt đi rồi.”

“Đúng vậy, nghe nói Thảo thành chủ đuổi theo hai ngày hai đêm vẫn không tìm được người! Cuối cùng đành phải đau đớn trở về với hai bàn tay trắng.”

“Ai nói không phải đâu? Nhưng ta không hiểu, nhị Thiếu chủ của Thảo gia là người si mê văn đạo, không hề có ý truy cầu Kiếm Đạo. Người này bắt đi đại thiếu chủ Thảo Thanh Lưu ta còn có thể lý giải. Không biết trong này là có gì huyền diệu a.”

“Đúng vậy, đại thiếu chủ của Thảo gia có tư chất rất tốt. Gần như đã được nhận định là gia chủ của gia tộc họ Thảo đời tiếp theo, bắt hấn mới có thể có lợi ích. Không biết người này rốt cuộc muốn cái gì?” Đứng ở cách cửa thành hơn mười trượng, Lục Thanh bỗng nghe được tin tức như vậy.

Ánh mắt nhìn về phía xa xa, không gian phía trước trong mắt Lục Thanh nhất thời xuất hiện nhiều quang điểm nhàn nhạt màu xanh tím. Khoảng cách hơn mười trượng giống như bị kéo đến gần trước mắt. Đây là một đám kiếm giả kết thành đội đi đường. Sau lưng mỗi người đều có dụng cụ đi săn, nhìn là biết, bọn họ đang tính toán đi săn bắn.

Hơn nữa, trong đội kiếm giả có mười một người, lại có một gã tiên thiên Kiếm Khách. Đồng thời còn có bốn gã kiếm giả mặc võ phục màu đen đã Trúc Cơ đạt tới cảnh giới Kiếm Giả. So sánh với thực lực của những kiếm giả không môn phái mà nói, đội ngũ này khá mạnh. Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng bọn họ là người của gia tộc nào hoặc là thành viên của một thế lực. Tuy rằng bọn họ đều không có đeo huy hiệu gia tộc trên người.

Mười một người này ra khỏi Thanh Hà thành, liền cách cửa thành không xa nói chuyện, hiển nhiên là đang chờ người nào đó.

Một lát sau, gã Kiếm Khách duy nhất trong đội ngũ, tầm tuổi trung niên mở miệng nói: “Mộc Kiếm Nghiêm, người nói người kia là ai?”

Lúc này, đứng ở bên hấn là một gã Kiếm Thị trẻ tuổi, vẻ mặt đau khổ nói: “Nhị thúc! Ta cũng không biết. Tên kia đã đáp ứng giờ phút này sẽ đến.” Hấn nghe người trung niên Kiếm Khách gọi đầy đủ tên mình, thì biết Nhị thúc thật sự có chút tức giận.

Nhú mảy, trung niên Kiếm Khách trầm giọng nói: “Chẳng lẽ trừ hấn ra, không có ai biết đường đi tới Tử Hà tông sao?”

Trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, Mộc Kiếm Nghiêm nói: “Bản đồ đi tới Tử Hà tông của chúng ta cũng không có vấn đề gì, nhưng lại phải phí nhiều thời gian để dò đường. Hôm nay chúng ta xuất phát chậm, nhưng kiếm giả nhận lời dẫn đường kia lại là kẻ mê rượu thịt như mạng.”

Hấn nói tuy rằng còn có ngụ ý, nhưng hiển nhiên những người khác cũng đều nghe hiểu được ý tứ của hấn. Tuy rằng đó cũng chỉ là lời suy đoán của Mộc Kiếm Nghiêm, nhưng bọn hấn đều nghĩ thì cũng chỉ có nguyên nhân này.

“Đáng giận, thời gian của chúng ta cấp bách, không thể có sự trì hoãn được!” Một gã kiếm giả mặc áo đen diện mạo thô tục nói.

“Đi! Kiếm Nghiêm! Chúng ta trở về bắt hấn ra đây.” Lại một gã Kiếm Thị mở miệng nói, trên mặt đầy tức giận.

“Nhưng mà, nơi tên kia ở luôn luôn thay đổi. Lúc trước phải vất vả lắm mới tìm được hấn. Hiện tại đi tìm, sợ là tìm tới một ngày cũng khó mà tìm được.” Mộc Kiếm Nghiêm nắm chặt nắm tay nói. Nếu không phải bởi vì chuyện của hấn, khiến cho thời gian bị chậm, thì cũng không phải tìm người dẫn đường. Hiện tại lại khiến mọi người dừng lại không thể xuất phát, thật sự khiến hấn cảm thấy áy náy trong lòng.

“Các vị muốn đi đến Tử Hà tông sao?” Không biết từ khi nào, một gã thanh niên trẻ tuổi đã đứng ở trước mặt hấn.

Mộc Kiếm Nghiêm đánh giá trên dưới một chút, người này trên người không hề có Kiếm Nguyên dao động. Nhưng diện mạo cùng khí chất cũng không sai, dường như là người có bối cảnh.

“Không biết các hạ là ——” Mộc Kiếm Nghiêm có chút chần chờ nói.

“Tại hạ là đệ tử của Tử Hà tông. Vừa rồi nghe nói các vị muốn đi tới Tử Hà tông. Nếu thuận tiện, tại hạ có thể làm người dẫn đường.” Thanh niên này không phải ai khác, chính là Lục Thanh.

“Đệ tử của Tử Hà tông?” Hai mắt Mộc Kiếm Nghiêm sáng ngời, nói: “Tốt, chúng ta thuê người, không biết người muốn trả bao nhiêu.”

Lắc đầu, Lục Thanh nói: “Chỉ là tiện đường mà thôi, ta không cần tiền.”

Trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc. Bất quá hần lập tức đánh giá lại Lục Thanh vài lần, cũng không nói thêm cái gì. Bọn họ căn bản nhìn không ra tu vi của Lục Thanh, chỉ nghĩ Lục Thanh chỉ là một gã Kiếm Nô còn chưa tu luyện được kiếm nguyên khí. Như vậy, việc hần muốn dẫn đường cho bọn họ, chỉ sợ là muốn nhờ bọn họ che chở trên đường đi mà thôi. Hai bên đều có nhu cầu, cũng không có nói thêm lời vô nghĩa.

Lúc này, trung niên Kiếm Khách lập tức đồng ý ngay. Lục Thanh liền cùng với mười một người này kết bạn đồng hành hướng về Tử Hà tông mà đi.

Trên đường, Lục Thanh cũng biết một chút về mười một người này. Trung niên Kiếm Khách là người cầm đầu đội ngũ, bọn họ đến Lạc Nhật thành để săn một loại linh thú hiếm thấy là nhất giai Linh Thú Hỏa Luyện Xà. Về việc dùng để làm cái gì, hần cũng không biết được.

Mười một người này đều là thành viên cùng một gia tộc. Ngoại trừ Mộc Kiếm Nghiêm cùng với Nhị thúc hần là Mộc Phong, còn chín người khác đều là đệ tử nhánh phụ của gia tộc. Trên đường đi Lục Thanh nhìn ra được, những người này có quan hệ rất hòa hợp, cũng không phân chia cái gì chủ yếu và thứ yếu. Ngoại trừ đối với Mộc Phong có một ít sợ hãi, bình thường cũng đều nói chuyện tự nhiên.

Có lẽ duyên cớ là được Lục Thanh giải vây, Mộc Kiếm Nghiêm đối với Lục Thanh cũng rất khách khí. Buổi tối, mọi người ngừng lại ở một thôn trang cách Kiếm Khí hạp hơn mười dặm. Hai gã kiếm giả ra tay, thoáng cái đã bắt được tám con thỏ và sáu con gà rừng. Sau khi mổ xẻ sạch sẽ, liền đốt lửa ngay tại chỗ để nướng ăn.

“Vân Thanh, ăn đi.” Mộc Kiếm Nghiêm đưa một phần gà nướng cùng một bình rượu nhỏ cho Lục Thanh. Về phần cái tên Vân Thanh, là do Lục Thanh sợ bọn họ nhận ra mình mà cố ý nói ra tên giả. Cũng chỉ là hần muốn hưởng thụ cảm giác bạn hữu đồng hành mà thôi, không có ý gì khác. Những người của Thanh Hà thành chắc chắn đều đã nghe tên hần, nếu bị nhận ra, chỉ sợ tất cả mọi người ở trước mặt hần đều trở lên câu nệ. Đó không phải là ý muốn của hần.

Lục Thanh tiếp nhận gà nướng cùng bình rượu, mà Mộc Kiếm Nghiêm cũng cầm nửa con thỏ nướng ngồi xuống bên cạnh Lục Thanh. Mỗi người một câu tán gẫu.

“Đúng rồi, Kiếm Nghiêm, người có biết chuyện xảy ra ở trong Thanh Hà thành không?” Mộc Kiếm Nghiêm tuy rằng có chút gầy yếu, nhưng là người sáng khoái. Chỉ nói chuyện hai ba câu, liền khiến Lục Thanh gọi thẳng tên hần là Kiếm Nghiêm.

“Chuyện gì?”

“Chính là việc nhị thiếu chủ của Thảo gia bị cao nhân bắt đi.”

“Người là nói chuyện này?” Trên mặt Mộc Kiếm Nghiêm lộ ra thần sắc nghi hoặc. - “Chuyện này ta cũng không rõ lắm. Bất quá nghe đồn, bắt đi Thảo Thanh Hà chính là một lão nhân ăn mặc lôi thôi, bên người có mang theo một hồ lô rượu. Còn chuyện như thế nào ta cũng không rõ ràng. Vân Thanh người có quen biết Thảo Thanh Hà?”

Gật gật đầu, Lục Thanh cũng không có giấu diếm: “Gặp mặt một lần mà thôi.” Tuy rằng nói thế, nhưng trong lòng Lục Thanh cũng tràn ngập nghi hoặc. Nghe Mộc Kiếm Nghiêm miêu tả, hần làm sao còn không biết là ai cướp đi Thảo Thanh Hà? Trừ Tửu Kiếm Hoàng mới có cách ăn mặc như thế, còn có thể là ai? Hơn nữa, có thể từ trên tay Kiếm Chủ bắt người, cũng chỉ có đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mới làm được.

Bất quá, mục đích Tửu Kiếm Hoàng mang Thảo Thanh Hà đi cuối cùng là vì cái gì? Lục Thanh nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể rõ ràng. Đương nhiên, hần cũng không có ý tứ đuổi theo. Kiếm Chủ đã đuổi không kịp, hần có đi cũng chỉ uống công. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước hần không tiến vào Thanh Hà thành.

Mà hiện tại biết là Tửu Kiếm Hoàng mang Thảo Thanh Hà đi, Lục Thanh cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Ít nhất thì hần cũng biết, trên người Tửu Kiếm Hoàng tràn ngập đây Hạo Nhiên Chính Khí, Thảo Thanh Hà ở trong tay lão chắc sẽ không bị thương.

Sau khi ăn xong, cơ hồ tất cả mọi người đều ngồi xuống tại chỗ. Mà Mộc Kiếm Nghiêm chủ động tự nguyện phụ trách gác đêm. Lục Thanh không có đi ngủ, chỉ ngồi xếp bằng tĩnh tu ngưng thần. Thiên địa ý chí vẫn luôn quanh quẩn bên người, khiến hắn cảm thấy hơi có chút phiền toái. Thật giống như bị gông xiềng vô hình đeo trên người cả ngày khiến Lục Thanh có cảm giác bó tay bó chân, làm cái gì đều giống như bị người khác nhìn trộm, rất khó chịu.

Hắn biết, đây là thiên địa ý chí thúc giục hắn mau chóng độ kiếp. Bất quá hắn cũng sẽ không bị tác động bởi thiên địa ý chí. Tâm cảnh còn chưa bình ổn, hắn tuyệt đối sẽ không tùy tiện dẫn động nguyên khí kiếp. Xung động thì chỉ mang tới thất bại.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

193. Chương 85: Ma Chu Tái Hiện (thượng)

Mở hai mắt, Lục Thanh gạt hết phiền muộn trong lòng ra ngoài, tùy ý để thiên địa ý chí bao quanh bên người, không để ý tới nữa. Trong thức hải của hắn, vòng xoáy thần thức sáng lên. Dựa theo Luyện Hồn quyết vận chuyển, nó tạo nên một quỹ tích huyền ảo, bảo vệ cả thức hải, không để cho ý chí thiên địa quấy nhiễu.

Giờ phút này, Lục Thanh phát hiện, Mộc Kiếm Nghiêm một mình ngồi bên ngoài bãi cỏ. Hắn đang giương mắt nhìn lên vầng trăng sáng trên bầu trời, ánh mắt có một chút ngưng ngẩn.

Cầm lấy bình rượu cạnh người còn một nửa, Lục Thanh đứng dậy đi đến ngồi xuống bên cạnh Mộc Kiếm Nghiêm. Hắn đưa bầu rượu ra, rồi nói: “Suy nghĩ cái gì vậy?”

Nhếch môi cười cười, bất quá lập tức chính Mộc Kiếm Nghiêm cũng phát hiện, nụ cười của hắn rất là gượng gạo.

“Cha ta trúng độc. Nó là một loại Hoả Độc rất bá đạo.” Lập tức, thanh âm Mộc Kiếm Nghiêm trầm thấp vang lên.

“Hoả Độc.” Lục Thanh thì thào một câu. Dường như từ trên điển lục của tông môn, hắn đã thấy qua một chút miêu tả về Hoả Độc. Hoả Độc thực ra chính là bởi vì trong cơ thể tích ứ quá nhiều khí hệ Hỏa mà sinh ra. Loại độc này rất mạnh, không trị liệu mà để lâu dài sẽ đốt cháy lục phủ ngũ tạng, thậm chí bị đốt cháy toàn thân mà chết.

“Sao lại thế?” Lục Thanh hỏi. Bởi vì căn cứ theo ghi chép trong điển lục, Hoả Độc tuy rằng nguy hiểm, nhưng chỉ cần có một gã kiếm giả tu luyện Kiếm Khí hệ Thủy đạt tới cảnh giới Kiếm Khách, lấy Kiếm Nguyên sẵn sóc ân cần, là có thể đuổi đi Hoả Độc trong cơ thể. Mà xem gia thế của Mộc Kiếm Nghiêm, như thế nào mà không mời nổi một kiếm giả đạt tới tiên thiên Kiếm Khách tu luyện Kiếm Khí hệ Thủy.

Dù sao những kiếm giả tu luyện Kiếm Khí Ngũ Hành vẫn chiếm bộ phận lớn nhất. Trên cơ bản cứ mười Kiếm Khách tiếp dẫn lực lượng mầm mống, thì có chín người là tu luyện Kiếm Khí. Ngũ Hành. Cho nên nói, kiếm giả tu luyện Kiếm Khí hệ Thủy là có rất nhiều.

Thở dài, Mộc Kiếm Nghiêm nói: “Nếu chỉ là Hoả Độc bình thường thì tốt rồi, đáng tiếc gia phụ bị Hoả Độc là bởi vì tiếp dẫn Địa Hỏa nhập thể mà sinh ra. Bị khí Địa Hỏa xâm nhập vào xương tủy. Hiện giờ, người chỉ có thể được Dược Sư cho dùng thuốc và kim châm duy trì tạm thời, chỉ còn lại thời gian nửa năm mà thôi.”

“Địa Hỏa? Cha ngươi muốn tu luyện kiếm pháp tinh thâm Chân Hỏa hệ sao?” Lục Thanh có chút ngạc nhiên nói.

“Vân Thanh ngươi cũng biết không ít a.” Mộc Kiếm Nghiêm nói một cách kinh ngạc, lập tức cầm lấy bình rượu Lục Thanh đưa qua uống một ngụm, rồi nói tiếp: - “Khí Địa Hỏa căn bản khó có thể loại trừ, hơn nữa đã xâm nhập đến xương tủy. Cho dù là Kiếm Sư chúng ta đều đã mời qua, nhưng căn bản không thể trừ hết được.”

“Mà cho đến khi một Dược Sư tra cứu sách cổ. Nói là phải lấy Hỏa Luyện Xà chỉ có ở Tử Hà tông làm thuốc dẫn, lại phối hợp với mấy vị dược liệu hiếm có pha chế thành nước thuốc, có lẽ có thể có tác dụng. Vì vậy mà chúng ta mới phải gấp rút khởi hành. Bất quá rốt cuộc giải pháp đó có hiệu quả hay không vẫn không biết được.”

Nói tới đây, Lục Thanh cũng không biết nên nói gì. Kiểm Khách tiếp dẫn lực lượng mầm móng, họa phúc thật sự là khó có thể đoán trước. Đặc biệt là thuộc tính không thuộc Ngũ Hành. Không phải có thể chất thích hợp, tùy tiện tiếp dẫn thử, thực có thể đánh mất tính mạng. Tuy rằng không biết phụ thân Mộc Kiếm Nghiêm là như thế nào, nhưng nếu đã lựa chọn tiếp dẫn Địa Hỏa, như vậy sống chết đều phải có chuẩn bị tâm lý trước.

Thức gần hết đêm, đến gần sáng Mộc Kiếm Nghiêm vẫn không thể kháng cự được cơn buồn ngủ. Sau khi uống hết nửa bình rượu còn lại, cuối cùng cũng nằm xuống ngủ. Mà Lục Thanh hiện giờ có tu vi cảnh giới cao thâm, mười ngày nửa tháng không ngủ, căn bản cũng không có vấn đề gì. Huống chi hắn lại tu luyện Luyện Hồn quyết, buổi tối không ngủ cũng chẳng hề ảnh hưởng. Vì thế Lục Thanh liền thay thế Mộc Kiếm Nghiêm gác đêm.

Ngày hôm sau, mới tảng sáng, mọi người đều đã tỉnh giấc. Nhìn đến Mộc Kiếm Nghiêm vẫn còn nằm ngủ say, Mộc Phong không khỏi lắc đầu, trong mắt không giấu được sự đau lòng, trầm giọng nói: “Đánh hấn thức dậy.”

“Nhị thúc.” Một gã kiếm giả đứng bên cạnh chần chờ nói.

“Tự tiện rời khỏi vị trí, đánh thức hấn dậy!” Thanh âm Mộc Phong tỏ rõ sự kiên quyết, đồng thời nhìn sang Lục Thanh đang ngồi bên cạnh Mộc Kiếm Nghiêm nói: “Đa tạ Vân tiểu ca.”

Không có cách nào, kiếm giả kia liền đi đến bên cạnh Mộc Kiếm Nghiêm. Bàn tay hấn vung lên, một đạo Kiếm Nguyên màu vàng đất xuất hiện, đánh thẳng vào lưng Mộc Kiếm Nghiêm.

Giật mình kêu lên một tiếng, Mộc Kiếm Nghiêm liền nhảy dựng lên. Khi nhìn thấy tất cả mọi người đang trợn mắt nhìn mình, hấn lập tức tỉnh ngủ hấn, sắc mặt nhất thời có chút khó coi. Ánh mắt hấn hoàn toàn uể oải.

“Người nhìn xem người hiện tại như thế nào?” Sắc mặt Mộc Phong âm trầm, đánh ra một chưởng. Lòng bàn tay lóe lên Kiếm Nguyên hệ Thổ màu vàng đất, đánh bay Mộc Kiếm Nghiêm ra ngoài.

Lần hai vòng trên mặt đất, Mộc Kiếm Nghiêm chậm rãi đứng dậy. Mà Lục Thanh đứng ở một bên nhìn. Hấn nhận ra, kể cả là gã đệ tử Mộc Thiên Hành vừa ra tay, hay là Mộc Phong, đều không có đánh thật. Chỉ là đánh ra chưởng phong đem Mộc Kiếm Nghiêm đánh bay đi mà thôi.

“Người phải biết rằng, người là gia chủ tiếp theo của gia tộc họ Mộc chúng ta. Bất kể như thế nào, người cũng không thể lười biếng, cũng không thể để cho tinh thần suy sụp. Gánh vác trên vai người, chính là tương lai của gia tộc chúng ta. Nếu người còn như thế, không nói Nhị thúc ta không dạy nổi người, cho dù là tất cả mọi người kể cả là người của gia tộc cũng sẽ đều xem thường người.”

“Xem thường?” Mộc Kiếm Nghiêm cười khổ một tiếng. “Hiện tại chính ta cũng bắt đầu xem thường chính mình. Mười tám tuổi, ta đã được mười tám tuổi a! Chín tuổi luyện kiếm, cho tới bây giờ suốt chín năm, ta cũng vẫn chỉ ở cảnh giới Kiếm Thị. Nhị thúc người bảo ta làm sao không coi thường chính mình!”

Trong lời nói của Mộc Kiếm Nghiêm mang theo một sự đau đớn thật sâu. Hấn có tư chất tiên thiên không cao, chỉ ở tầm trung, hơn nữa trời sinh lại có chút ngốc nghếch. Cho dù là bốn gã huynh đệ thuộc nhánh phụ cũng có tư chất tiên thiên giống hấn, nhưng từ lúc mười sáu tuổi đã hoàn thành Trúc Cơ. Mà chỉ có hấn, cho tới bây giờ đã là lần thứ ba tiến hành Trúc Cơ, mà vẫn không thể thành công.

Mà kiếm giả khi Trúc Cơ, lần đầu tiên là quan trọng nhất, khả năng thành công cũng là cao nhất. Càng về sau cơ hội lại càng nhỏ. Mà qua ba lần, thì trên cơ bản khả năng có thể Trúc Cơ là rất nhỏ bé. Như thế nào mà không khiến Mộc Kiếm Nghiêm chán nản. Huống chi, hấn lại là người nối dõi duy nhất của gia tộc, cũng là người kế vị duy nhất vị trí gia chủ. Mà tu vi của hấn lại như thế thì sao có thể khiến hấn có được tự tin.

Kể cả không có ai cười nhạo hần, thậm chí tất cả huynh đệ tỷ muội đều giúp hần, cổ vũ hần. Nhưng cũng bởi vì như thế, hần càng cảm nhận được chính mình thật sự là kẻ vô dụng.

Mà nghe được Mộc Kiếm Nghiêm nói như vậy, Mộc Phong trợn mắt, một đạo chưởng phong hung hăng đánh xuống.

”Bốp”

Lúc này đây, Mộc Phong rõ ràng đã dùng tới vài phần lực lượng. Mộc Kiếm Nghiêm giống như bao cát bay thẳng ra ngoài, khoe miệng đã tràn ra máu tươi.

“Lần đầu không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần. Chỉ cần còn sống một ngày, sẽ càng không ngừng cố gắng. Nói cho ta biết, ngày đầu tiên ngươi cầm kiếm, ta đã nói qua với ngươi cái gì?” sắc mặt Mộc Phong trầm xuống, từng bước một đi tới bên người Mộc Kiếm Nghiêm. Khí thế của Kiếm Khách đè ép khiến cho Mộc Kiếm Nghiêm nhất thời cảm thấy một làn áp lực nặng như núi đập vào mặt mà đến.

“Nói cho ta biết! Ngày đầu tiên ngươi cầm kiếm ta đã nói qua với ngươi cái gì?” Thanh âm của Mộc Phong càng ngày càng cao. Mấy gã kiếm giả bên cạnh, kể cả hai nữ Kiếm Thị nét mặt đều có chút không đành lòng. Nhưng là không có ai bước lên ngăn cản. Bởi vì bọn họ biết, nhị thúc Mộc Phong chỉ muốn tốt cho Mộc Kiếm Nguyên.

“Vĩnh viễn không than thở! Vĩnh viễn không buông tha!” sắc mặt Mộc Kiếm Nghiêm âm đạm, nhưng âm thanh đã trở nên kiên định hơn.

“Thì ra ngươi còn không có quên.” Mộc Phong ngừng lại. - “Không có quên là tốt rồi! Không có quên là tốt rồi!”

Thở nhẹ một hơi, Mộc Phong nói: “Thôi đi đi.” Nói xong lão đi thẳng về phía trước. Biến hóa cực nhanh khiến mọi người một mất một lúc đều không có phản ứng gì.

Liếc mắt nhìn Mộc Kiếm Nghiêm thật sâu, Lục Thanh cũng đứng lên bước đi. Giờ phút này nhìn đến Mộc Kiếm Nghiêm lại khiến hần nhớ tới mình lúc mới đến Triều Dương phong. Lần đầu, Triệu Thiên Diệp cũng là dùng cách nói như vậy để giáo huấn hần. Thậm chí lúc trước, hần còn đối với Triệu Thiên Diệp sinh ra oán giận. Nhưng giờ nhớ lại, cũng là hần không phải.

Trên đường đi lúc sau, Mộc Kiếm Nghiêm trở nên hoàn toàn trầm mặc, không hề nói một câu. Bất quá khi nhàn hạ, Lục Thanh lại phát hiện, hần đều ở trong một góc ngồi xuống tu luyện, không có nửa điểm dừng lại. Mà tới thời điểm hần phải gác đêm, cho dù là phải gác qua một đêm, sáng hôm sau ánh mắt hần vẫn rất tỉnh táo.

Tuy rằng Mộc Phong không nói gì thêm, nhưng Lục Thanh lại phát hiện trong mắt hần không giấu được sự vui mừng.

Trong thời gian hai ngày, bọn họ xuyên qua Kiếm Khí hạp, vượt qua Hỉ Thước hồ. Đi đến đây núi cách bờ sông Lệ Thủy gần một trăm dặm. Khu vực này rất rộng lớn, cho dù là Lục Thanh lúc trước một mình một người, cũng phải mất nửa tháng mới vượt qua hơn mười dãy núi, chính thức qua được đoạn đường này.

Nhưng lúc trước Lục Thanh là dựa vào bản đồ để đi. Hiện giờ đã đi qua một lần, nên quen thuộc, cũng không giống như trước bị đi nhầm đường phải quay lại. Tốc độ so với lần đầu tiên đi, xem như nhanh hơn rất nhiều. Bất quá hiện giờ có mười hai người, cũng không thể có tốc độ chạy nhanh như hần được.

Đám người Mộc Phong trong chuyến đi này nếu không gặp được Lục Thanh thì sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Vùng đồi núi này có tên là Tứ Giới Sơn Mạch, khắp nơi đều là cây cối, từng dãy núi nối liền san sát. Thiên địa nguyên khí rất dày, cho nên có rất nhiều Linh Thú. Bất quá phần lớn đều là nhất giai Linh Thú. Về phần trên nhất giai Linh Thú, đa số đã bị kiếm giả của mấy tông môn xung quanh là Phù Vân, Liệt Hỏa, Thanh Thủy, Tử Hà bắt hoặc giết sạch.

Nhưng cho dù như thế, nhất giai Linh Thú cũng đủ để cho đám người Mộc Phong gặp phải khó khăn. Dù sao bọn họ nơi này chỉ có Mộc Phong đạt tới cảnh giới Kiếm Khách. Nếu nhất giai Linh Thú có số lượng lớn, bọn họ cũng không thể ứng phó nổi. Cho nên dọc theo đường đi, bọn họ phải cẩn thận hơn lúc Lục Thanh đi một mình rất nhiều.

Bảy ngày sau, bọn họ đã tới vùng trung tâm của Tứ Giới Sơn Mạch. Giữa trưa, Mộc Phong tự mình ra tay, bắt được mười con chim trĩ cùng một con lợn rừng đang kiếm ăn. Tới nơi này, Mộc Phong cũng không hề yên tâm khi để bọn Mộc Thiên Hành đi săn bắn.

Chim trĩ cùng lợn rừng rất nhanh được mổ xẻ tẩy rửa sạch sẽ. Nội tạng cùng máu loãng bị đám người Mộc Thiên Hành đào hố đất chôn đi, để phòng ngừa mùi máu hấp dẫn dã thú thậm chí là Linh Thú tới.

“Thu ——” Đột nhiên, một tiếng kêu sắc nhọn mà khàn khàn từ xa vang lên, làm chim chóc bay lên tán loạn.

“Làm sao vậy?” Hai nữ tử có cảnh giới Kiếm Thị lập tức cảnh giác lên.

“Không đáng ngại. ” Mộc Phong nhìn về phương xa nơi đàn chim vừa bay lên. - “Chỉ là hai con hổ đánh nhau, làm kinh động mà thôi.”

Mộc Phong vừa từ phương hướng thanh âm vừa truyền đến mà trở lại. Sau khi nghe được lời hắn nói, hiển nhiên là đã phát hiện sớm nên tinh thần mọi người cũng đều thả lỏng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

194. Chương 86: Ma Chu Tái Hiện (hạ)

Nhướng mây, đột nhiên Lục Thanh cảm thấy rung mình. Ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phương hướng phía trước. Trong thức hải của hắn, vòng xoáy thần thức tỏa ra một làn dao động vô hình tản ra xung quanh.

Bất quá có thể là khoảng cách quá xa. Thần thức của hắn ra ngoài trăm trượng, vẫn chưa tới nơi vừa phát ra tiếng động. Mà lập tức, Mộc Phong đã phát hiện không đúng.

“Mọi người cẩn thận!” Mộc Phong kêu to một tiếng. Đồng thời bàn tay hắn chém ra một đạo Kiếm Nguyên khí dập tắt đồng lửa.

Nghe được lời cảnh cáo của Mộc Phong, tất cả mọi người đứng lên, nhanh chóng rút kiếm ở sau lưng ra. Mộc Kiếm Nghiêm tay phải nắm chặt thanh tứ phẩm Xích Đồng kiếm, chắn trước mặt Lục Thanh.

Lục Thanh đầu tiên là sửng sốt, khóe miệng lập tức lộ ra một nụ cười. Bất quá bởi vì bị bóng dáng Mộc Kiếm Nghiêm che khuất, cho nên không ai nhìn đến nét mặt của Lục Thanh hiện tại. Bằng không khẳng định trong lòng họ sẽ sinh ra nghi hoặc.

Ngay tại thời điểm mọi người vừa đứng dậy, chỉ trong thời gian một hơi thở, không khí liền trở nên nặng nề. Thanh âm chim chóc cũng đã biến mất, cả vùng rừng núi lập tức trở lên im lặng đến đáng sợ.

Chậm rãi, sắc mặt Mộc Phong dần trở nên ngưng trọng. Bởi vì hắn cảm nhận được một cỗ sát khí hung lệ từ xa đang tập trung vào hắn. Ngay cả bốn gã đã đạt tới cảnh giới Kiếm Giả trong đoàn cũng cảm thấy toàn thân căng thẳng, mồ hôi lạnh chảy đầy sau lưng.

“Là Nhị giai Linh Thú!” Thanh âm Mộc Phong trở nên trầm trọng. “Tại sao nó lại có khí tức hung lệ chẳng khác gì ma thú như vậy?”

Do Lục Thanh thu liễm tu vi khí tức toàn thân, cho nên cỗ sát khí kia cũng không có tập trung vào hắn. Cẩn thận cảm giác một chút, Lục Thanh bỗng nhiên từ trong khí tức nhận ra một cảm giác quen thuộc. Về phần ở nơi nào đã cảm thụ qua, trong nhất thời hắn cũng không nhớ được.

“Nhị thú!” Một nữ tử cảnh giới Kiếm Thị thở nhẹ nói: “Nhị giai Linh Thú, chúng ta không phải là đối thủ!”

Lắc lắc đầu, Mộc Phong trầm trọng nói: “Trốn không thoát được! Không phải chỉ có một con Nhị giai Linh Thú, còn có ba con khác đồng thời tập trung vào ta. Hơn nữa khí tức của chúng ở ngay tại chung quanh. Một khi lui bước khí thế của chúng ta sẽ yếu đi, khiến cho chúng nó tấn công. Đến lúc đó chúng ta một người cũng không trốn được.”

“Thiên Hành!”

“Dạ!”

“Chúng ta lập tức ngăn trở mấy con Linh Thú này. Người cùng Thiên Hợp nhân cơ hội lập tức che chở Thiếu chủ quay trở về khu vực của tông môn.”

“Nhưng mà, Nhị thúc!”

“Không có nhưng mà cái gì!” Âm thanh của Mộc Phong hết sức uy nghiêm, tiếp tục nói: - “Mộc gia không thể dứt mạch trong tay chúng ta được!”

Nghe được Mộc Phong quát lên một cách nghiêm khắc. Trong khóe mắt hai huynh đệ Mộc Thiên Hành cùng Mộc Thiên Hợp đều hơi ươn ướt. Bất quá rất nhanh bọn họ vận khởi lên Kiếm Nguyên, đồng thời, ánh mắt bọn họ trở nên kiên quyết. Hai người bước tới bên người Mộc Kiếm Nghiêm.

Mà giờ phút này, Lục Thanh phát hiện, Mộc Kiếm Nghiêm vẫn không nói gì, bất quá hai vai cùng cánh tay hẳn lại bắt đầu run rẩy. Thần thức của Lục Thanh nhạy bén nên cảm nhận được, trong lòng của Mộc Kiếm Nghiêm giờ phút này đang có một sự dao động.

Lúc này Lục Thanh lại càng thêm nghi hoặc. Bởi vì trong phạm vi thần thức của hắn, cũng không có Linh Thú nào tiến vào. Tuy nhiên hẳn lại cảm nhận được khí tức hung lệ kia đang không ngừng đến gần. Điều này rất kỳ quái!

Hí hí sách sách ——

Từ không khí chung quanh, đột nhiên vang lên tiếng kêu khó nghe, khiến người khác cảm thấy tim đập thình thịch. Từ trong tiếng kêu, đám người Lục Thanh nhận ra được sự hưng phấn. Hiển nhiên, đây là do Linh Thú phát hiện ra con mồi mà phát ra tiếng kêu sung sướng.

Nhưng rơi vào trong lỗ tai đám người Mộc Phong, tiếng kêu giống như là âm thanh dự báo giết chóc. Tất cả mọi người đều trở nên khẩn trương, bởi vì tiếng kêu này đều từ bốn phương tám hướng xung quanh vọng đến. Mỗi một phương hướng, Mộc Phong đều cảm nhận được một cỗ khí tức mạnh mẽ.

“Đáng giận! Cuối cùng thì ở đâu?” Ánh mắt Mộc Phong nhìn lại. Trong phạm vi năm mươi trượng, không hề có một cái bóng xuất hiện. Nhưng khí tức nguy hiểm kia đã tiến nhập trong khoảng cách năm mươi trượng, bầu không khí trở nên rất quỷ dị.

“Chẳng lẽ là Thổ Liệt Thử chui dưới đất?” Mộc Phong thấp giọng nói, bất quá rất nhanh lại bị chính hắn phủ định: “Không phải! Thổ Liệt Thử chỉ là nhất giai Linh Thú, mọi người cẩn thận dưới đất!”

Nghe được Mộc Phong cảnh cáo, bọn người Mộc Thiên Hành trong lòng rung mình nhìn chằm chằm xuống mặt đất ở chung quanh.

Từ từ.. dưới đất...

Trong lòng Lục Thanh giống như nổi sóng. Hắn cảm thụ một cách kỹ lưỡng thứ khí tức hung lệ mà quen thuộc kia đang rất nhanh đến gần. Cuối cùng, Lục Thanh cũng xác định được chủng loại của chúng.

“Đây là Địa Huyệt Ma Chu!” Trong mắt Lục Thanh hiện lên một tia sáng, cất tiếng cảnh cáo.

“Địa Huyệt Ma Chu?” Mộc Phong sửng sốt. Hắn chưa bao giờ nghe nói tới loại Linh Thú này.

“Địa Huyệt Ma Chu, Nhị giai Linh Thú, nhưng những người biết nó đều gọi là ma thú. Chúng có năng lực của hệ Thổ rất hiếm thấy. Nó có thể xâm nhập vào lòng đất hơn mười trượng mà di chuyển rất nhanh. Hơn nữa có lớp vỏ cứng rắn có thể so với Hắc Thiết luyện trăm lần, khí lực rất lớn, thích quần cư. Trong số Linh Thú Nhị giai thuộc loại khó chơi nhất.”

“Mà quan trọng nhất là, bọn nó lấy con người làm thức ăn!”

“Cái gì?”

Giờ phút này, cho dù là Mộc Phong, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi. Tuy rằng không biết Lục Thanh làm sao mà phán đoán được. Nhưng là giờ phút này xem ra, cũng không có gì phải nói dối. Hơn nữa, một

câu nói cuối cùng Lục Thanh rằng chúng lấy con người làm thức ăn, khiến cho sắc mặt hai nữ tử trong đoàn trở nên trắng nhợt.

Nhưng là hiện tại, đã không có thời gian để hai nàng đi sợ hãi .

Ầm ầm ——

Ở chung quanh mọi người mấy trượng, mặt đất bỗng nhiên chấn động. lát sau năm con quái vật to lớn cao gần hai trượng chui lên từ dưới đất, trong phút chốc xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Quả nhiên!

Trong mắt Lục Thanh , năm con Địa Huyết Ma Chu to lớn toàn thân màu đen sẫm. Lớp vỏ đen nhánh. Hơn mười cẳng chân có vuốt sắc bén cắm vào mặt đất, mỗi một cái chân đều to bằng chân một người trưởng thành, dài đến gần hai trượng. Đôi mắt của chúng hung dữ, trên hàm răng sắc nhọn còn chảy ra chất dịch nhầy màu đen có tính ăn mòn. Chúng há cái miệng to lớn phát ra tiếng kêu chói tai.

Đồng thời, ánh sáng màu vàng đất ở trên lớp vỏ lúc ẩn lúc hiện. Khí thể mạnh mẽ mãnh liệt tỏa về phía đám người Lục Thanh hung hăng áp chế. Trên mặt đất, xuất hiện một trận cuồng phong.

Cho dù là Mộc Phong, giờ phút này bị khí thể cường đại áp bách lên người, cũng cảm thấy không còn chút sức lực. Lại càng không nói đến đám người Mộc Thiên Hành khi phải đứng đối mặt với Linh Thú hung lệ như vậy. Mấy con quái vật có hình thể to lớn tỏa ra uy thế mạnh mẽ đã làm bọn họ giảm đi hơn phân nửa ý chí chiến đấu. Huống chi, địch nhân lại có thực lực còn vượt xa khả năng của bọn họ.

Đến bây giờ, Mộc Phong mới phát hiện ý tưởng muốn tranh thủ cơ hội để Mộc Kiếm Nghiêm có thể chạy trốn viễn vông như thế nào. Tình huống như bây giờ, bọn họ đã không thể đánh ra toàn bộ thực lực. Cấp bậc chênh lệch tuyệt đối khiến cho ngoại trừ Mộc Phong, năm tên Kiếm Giả và năm gã Kiếm Thị còn lại tay chân đều trở lên mềm nhũn. Kiếm Nguyên khí trong đan điền bị khí thể của ma chu áp bách, vận chuyển lưu động giống như bị rơi vào giữa bùn lầy.

Sắc mặt buồn bã, Mộc Phong cảm thấy đau đớn: “Chẳng lẽ trời muốn tuyệt đường của Mộc gia ta sao?” Nổi giận gầm lên một tiếng, Mộc Phong rút ra trường kiếm ở sau lưng. Thanh trường kiếm dài ba thước rút lên trong không khí rồi chém xuống. Một đạo Kiếm Khí hệ Thổ dài gần bảy thước cắt qua không khí, chém lên lớp vỏ của ma chu.

“Choang”.

Một làn khí màu vàng đất chợt lóe lên. Trong ánh mắt khiếp sợ của Mộc Phong, đạo Kiếm Khí do hấn dốc hết sức chém ra đã bị ma chu dễ dàng tụ tập khí hệ Thổ ngăn cản lại. Mà nhìn đôi mắt khép hờ của ma chu, rõ ràng là ánh mắt trên tức.

Hiển nhiên, năm con ma chu đều nghĩ, đoàn người Mộc Phong thật sự là quá yếu. Ngoại trừ Mộc Phong có lẽ phải phí một chút sức lực, những người khác chỉ cần mấy trào là có thể thuận lợi giải quyết .

Đến bây giờ, Lục Thanh cũng không có giấu diếm thân phận của mình nữa. Sắc mặt hần lạnh lùng, cũng không có nói gì, nhẹ nhàng đi xuyên qua đoàn người, tới bên cạnh người Mộc Phong .

“Tiểu huynh đệ, mau lui lại đi!” Mộc Phong khiển trách một tiếng, đồng thời trên mặt có một chút áy náy. Mặc kệ như thế nào, Lục Thanh đi theo bọn họ. Hiện tại có cảnh ngộ như vậy, bọn họ phải có trách nhiệm lớn nhất. Tuy rằng trách nhiệm này có thể trong một khắc nữa sẽ bị bọn họ mang đến hoàng tuyền.

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Người hộ pháp cho bọn họ thật tốt vào, ma chu có thể phun ra nọc độc có khả năng ăn mòn, phải phòng ngừa vạn nhất.”

Giờ khắc này, ở trong mắt Mộc Phong, khí chất cả người Lục Thanh bỗng nhiên thay đổi nhanh chóng. Nguyên bản đang bình thường bỗng nhiên từ thân thể hần chậm rãi phát ra một một thứ uy áp rất mạnh và uy nghiêm. Gần như trong nháy mắt nó tỏa ra xung quanh. Vô số những điểm sáng màu tím nhanh chóng ngưng tụ quanh thân thể Lục Thanh .

Trong mắt không giấu được khiếp sợ, Mộc Phong quả thực có chút không thể tin được hai mắt của mình. Ở chung quanh người Lục Thanh, Tử Điện xuất hiện phát ra những tiếng loẹt xoẹt, khí thể bá đạo tỏa ra

bốn phía.

Không hề động thủ, cư nhiên liền tụ tập nhiều như vậy khí thuộc tính, quả thực khó có thể tưởng tượng. Mộc Phong cẩn thận chú ý nhìn Tử Điện ngưng tụ xung quanh người Lục Thanh. Trong đầu hắn nhất thời giống như bị sét đánh trúng, cái miệng há hốc, rồi lại bị hắn cố gắng khép lại.

Tê ——

Cơ hồ ở thời điểm Lục Thanh tỏa ra khí thế, ánh mắt năm con ma chu đều tập trung về phía hắn. Khí thế trên người Lục Thanh đang dần tăng lên, làm chúng nó cảm thấy bị uy hiếp. Chiếc miệng đầy răng nhọn mở ra, phát ra tiếng rít chói tai.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

195. Chương 87: Tru Sát

Mười cái chân đen nhánh sắc nhọn bổ về phía Lục Thanh. Tiếng không khí xé gió vang lên vù vù. Năm con Địa Huyết Ma Chu chẳng thèm chú ý tới Mộc Phong, triển khai công kích với Lục Thanh. Mà đám người Mộc Phong tuy rằng ở sau lưng Lục Thanh, nhưng cũng ở trong phạm vi bị công kích.

Bàn tay Lục Thanh nắm chặt. Trong ánh mắt ngỗ ngược của Mộc Kiếm Nghiêm, khí Tử Điện ở chung quanh Lục Thanh nhanh chóng ngưng tụ thành hình ở trên bàn tay hắn, hóa thành một thanh Tử Điện kiếm to lớn, dài gần trượng. Tử Điện mạnh mẽ xé rách không khí, khiến cho trong không khí bốc lên làn khói đen nhàn nhạt.

Phong Lôi Bộ được Lục Thanh thi triển. Chỉ thấy một vòng sáng xanh tím hiện lên chạy quanh một vòng, liền có năm tiếng kêu chói tai vang lên. Khí hệ Thổ màu vàng đất cùng với máu huyết bắn tung tóe đầy trời. Năm con Địa Huyết Ma Chu hoảng sợ đập lên mặt đất, nhất thời mặt đất bị xuyên thủng vang lên những tiếng động ầm ầm.

Đám người Mộc Phong nhìn thấy có mười đoạn chân sắc nhọn từ không trung rơi xuống, khiến cho bụi đất bay mù mịt. Sau khi rơi xuống đất, tuy rằng đã bị cát đứt, nhưng giống như còn có một chút liên hệ cùng ma chu nên chúng vẫn dây dụa.

“Nghịch súc!” Mộc Thiên Hành quát một tiếng. Ngũ phẩm Huyền Thiết kiếm trong tay hắn phát ra Kiếm Khí dài ba tấc, hung hăng bổ vào mấy đoạn chân nằm trên mặt đất.

Đinh ——

Nhưng khiến người khác kinh hãi chính là, đoạn chân bị thanh kiếm bằng Huyền Thiết chém vào, lại bắn lên những tia lửa đỏ. Thậm chí còn có tiếng sắt thép va chạm vang lên. Mà Mộc Thiên Hành, bị một luồng lực phản hồi khiến cho phải lui về sau mấy bước, cánh tay phải đang cầm kiếm trở lên run rẩy.

Sao có thể cứng rắn như thế?

Ngoại trừ Mộc Phong, mọi người đều nhìn mấy đoạn chân mà kinh hãi. Năng lực phòng ngự của Địa Huyết Ma Chu thật quá đáng sợ. Đồng thời, bọn họ nhìn về phía Lục Thanh đang đứng, bên người hắn có một luồng ánh sáng màu xanh tím lưu chuyển quanh người khiến cho tất cả đều chấn động.

Ông ——

Năm con Địa Huyết Ma Chu giờ phút này đều sợ vỡ mật. Trong thức hải khí hệ Thổ toàn lực vận động, nhất thời trên lớp vỏ đen nhánh của chúng tỏa ra ánh sáng màu vàng đất rực rỡ. Chỉ trong nháy mắt liền ngưng kết ra một tầng giáp dày gần tấc.

Phốc ——

Phốc ——

Phốc ——

Đồng thời, để cản trở Lục Thanh tiến đến gần. Từ trong miệng chúng nó liên tục phun ra nọc độc màu đen vào đạo ánh sáng màu xanh tím đang lưu chuyển kia.

Nở một nụ cười lạnh, Lục Thanh huy động Tử Điện kiếm, thi triển Phong Lô Bộ đạo qua một vòng. Sau đó hần xuất hiện ở giữa không trung. Tất cả nọc độc màu đen mà năm con ma chu vừa phun ra, đều bị Lục Thanh tụ tập lại trên đầu mũi kiếm. Khả năng khống chế lực đạo khiến đám người Mộc Thiên Hành phía dưới trợn mắt cứng lưỡi.

Xuy ——

Một tia chớp cuồng bạo hiện lên, nọc độc nhất thời bị bốc hơi thành một đoàn khói nhẹ. Lập tức, trong ánh mắt của đám người Mộc Phong, hai chân Lục Thanh xuất hiện một đạo Tử Điện màu tím, còn có khí Tồn Phong màu xanh quần quanh. Hai chân hần đập vào hư không, rồi biến mất.

Hô ——

Từ trên người Lục Thanh, bộc phát khí tức Kiếm Nguyên khí mạnh mẽ. Không khí bị đè ép hình thành một trận gió to khuếch tán ra bốn phía. Làn gió tản ra khiến cho cặp mắt đám người Mộc Phong đều hơi híp lại một chút. Ở trong mắt họ thấy có năm thân ảnh Lục Thanh giống nhau như đúc từ không trung chậm rãi hạ xuống.

“Sao lại thế này?” Một nữ tử có cảnh giới Kiếm Thị trong đoàn ánh mắt mơ màng. Cảnh tượng trước mắt đúng thật là nàng chưa bao giờ gặp được. Mà với cảnh giới của Mộc Phong cũng mơ hồ đoán được một ít, nhưng lại không dám khẳng định.

Mà năm con Địa Huyệt Ma Chu giờ phút này đều kinh hãi. Trên mấy cái chân đều xuất hiện một vầng sáng màu vàng đất. Mặt đất cùng bùn đất giống như biến thành cát chảy, thân thể ma chu nhanh chóng chìm xuống. Còn chưa yên tâm, trên người năm con ma chu xuất hiện năm quả cầu màu vàng đất. Khí hệ Thổ tràn ngập trên mỗi quả cầu, nhanh chóng chảy về phía năm con vật đang chậm rãi chìm xuống.

Nhéch mép cười lạnh, Lục Thanh không hề có ý lui bước. Tử Điện kiếm to lớn vẽ theo một đường kiếm huyền ảo, chém xuống bên dưới.

Tử Điện kiếm ở trong không trung xẹt qua mấy đường, tạo lên rất nhiều bóng kiếm. Bóng kiếm nhẹ nhàng như lá rụng, nhưng không ai trong đám người Mộc Phong có thể thấy rõ quỹ tích của đường kiếm. Cho dù chỉ lơ đãng có một khắc, thì rõ ràng vừa nhìn thấy bóng kiếm đánh tới nơi này, nhưng ngay sau đó, bóng kiếm lại giống như quỷ mỵ biến mất ở trong tầm mắt. Kể cả là Mộc Phong đều có kết quả như thế.

Phốc ——

Giống như là đậu hũ, năm quả cầu ánh sáng bị Tử Điện kiếm chém phân thành hai nửa. Hóa thành rất nhiều khí hệ Thổ tiêu tán trong không khí. Mà Tử Điện kiếm trong tay Lục Thanh cũng không có dừng lại. Sau khi phá vỡ quả cầu, chợt trở nên bạo ngược. Tử Điện quần quanh thân kiếm chợt trở lên dữ dội. Nguyên bản đường kiếm đang nhẹ nhàng trong nháy mắt đột ngột thay đổi, trở nên trầm trọng như một tòa núi lớn. Khí thế bá đạo khuếch tán, làm cho khí hệ Thổ ở trong thức hải của mấy con Địa Huyệt Ma Chu đều trở lên ngưng trệ. Mà khí hệ Thổ ở trên mấy cái chân của ma chu bắt đầu trở lên tán loạn.

Nhìn chằm chằm năm con Địa Huyệt Ma Chu dữ tợn, Tử Điện trong tay Lục Thanh hung hăng đánh xuống.

Gần như ngay cả tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra, đầu của năm con ma chu đã vỡ toác ra. Thân thể bị kiếm khí chém thành mấy mảnh, phạm vi mười trượng xung quanh nhuộm đỏ toàn là máu.

“Mau, thu thập Linh Huyết!” Tình huống biến hóa khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm. Nhưng rất nhanh Mộc Phong liền bình tĩnh lại, hô lên với đám người Mộc Thiên Hành. Hiểu được ý tứ trong lời nói Mộc Phong, mấy người mới có phản ứng lại. Bọn họ cuống quýt đem nước cùng rượu đựng trong bình da dự trữ bên người đổ hết ra rồi nhanh chóng đi tới bên cạnh thi thể năm con ma chu đã ngập một nửa vào trong mặt đất. Từ trên miệng vết thương, chảy ra rất nhiều máu tươi. Trong máu có rất nhiều điểm sáng màu vàng đất. Mấy người nhanh chóng góp nhặt lại hết.

Thân hình chậm rãi hạ xuống mặt đất, Lục Thanh nhớ lại đòn công kích vừa rồi của mình. Khi ở giữa không trung, hắn đột nhiên nhớ tới lúc cùng Liên Tề chiến đấu ở đỉnh Thủy Vân tháp. Lúc đó Liên Tề đã thi triển chiêu thức chia ra làm tám phân thân để công kích hắn. Tuy rằng hắn không có phương pháp làm ảnh hưởng đến thần thức quỷ dị như Liên Tề. Nhưng dựa vào tốc độ của Phong Lô Bộ, cũng không cần pháp môn liên tục tiếp thi triển ra được năm phân thân.

Có thể nói, với tốc độ của Phong Lô Bộ, năm đạo phân thân đều là người thật. Cho nên vừa mới rồi năm kiếm đánh ra đều là công kích thật sự, cũng không phải là tàn ảnh. Thực ra, cũng chỉ là lợi dụng tốc độ cực nhanh đánh ra năm lần liên kích mà thôi. Nhưng lại giúp Lục Thanh có một ít điều hiểu ra.

Dù sao có một số thời điểm, thậm chí đại bộ phận thời điểm hắn đều có thể gặp phải kiếm giả, thậm chí là Linh Thú có tu vi thực lực không bằng hắn nhưng có số lượng đông đảo. Nếu đều chỉ cần một lần giải quyết được ngay, sẽ rất tiết kiệm thời gian cùng sức lực. Như năm con Địa Huyết Ma Chu này chính là minh chứng tốt nhất.

Trong chiến đấu, vẫn là cần không ngừng tích lũy kinh nghiệm. Phải phân bổ Kiếm Nguyên như thế nào, mỗi một đạo kiếm khí khi dùng cần bao nhiêu là đủ, đó không phải là việc dễ dàng. Nhưng có đôi khi, thi triển một vài thủ đoạn nhỏ lại khiến đối phương không kịp phản ứng, do đó tiết kiệm được Kiếm Nguyên cùng thời gian quý giá.

Trong lòng Lục Thanh đã hiểu ra như vậy. Tử Điện kiếm trên tay hắn một lần nữa hóa thành nhiều điểm sáng màu tím, tiêu tán vào bên trong không khí.

Mà ngay tại thời điểm đám người Mộc Thiên Hành đang vội vàng thu thập máu của ma chu. Ở một khu vực cách đó vài dặm, đột nhiên vọng ra tiếng rống thê lương. Nơi một ngọn núi đá nhỏ cao hơn mười trượng đột nhiên rung chuyển, rất nhiều đá vụn rơi xuống bên dưới.

Hưu ——

Hưu ——

Hưu ——

Sau một lúc, vô số đạo Kiếm Khí sắc bén sắc sỡ từ trên sườn núi bắn ra. Chỉ sau thời gian một hơi thở, trong một tiếng nổ ầm ầm, ngọn núi nhỏ nhất thời nổ tung thành mấy mảnh, đất đá vỡ tung bay ra bốn phía.

Mà khiến người khác phải kinh hãi chính là, những tảng đá núi trong quá trình bị nổ tung bay đi, thế nhưng lấy mắt thường có thể thấy được kích thước đang dần thu nhỏ lại. Đợi cho đến lúc rơi xuống đất, có thể thấy rõ ràng, mỗi một tảng đá, đều giống như bị thứ gì đó ăn mòn. Bên trên bề mặt còn có một tầng sương mù màu nhàn nhạt không ngừng lan tràn ra xung quanh. Nguyên bản một tảng núi đá to lớn, sau một thời gian rơi xuống đất, liền hoàn toàn biến mất, như chưa bao giờ tồn tại.

Khói bụi tan hết, thân ảnh một người tóc tai bù xù xuất hiện ở giữa không trung. Không hề có cái gì chống đỡ nhưng thân thể hắn vẫn đứng giữa không trung. Khuôn mặt hắn bị che khuất bởi mái tóc bù xù màu xám, bất quá nghe thanh âm và nhìn thân hình thì chắc là một người tầm tuổi trung niên.

Giờ phút này, trên người quái nhân tản ra một mùi hôi nhàn nhạt. Trên bộ trường bào màu xám rách nát có dính nhiều bùn đất, hiển nhiên vừa mới chui ra từ trong lòng đất. Chỉ thấy hắn ở giữa không trung vung tay vung chân, giống như kẻ điên. Kiếm Khí sắc sỡ phóng ra xung quanh một cách quỷ dị, làm mặt đất phía dưới thủng lỗ chỗ.

“Là ai?” Quái nhân ngửa mặt lên trời hét lớn. Cho dù không thấy rõ khuôn mặt hắn, nhưng nghe thanh âm cũng có thể tưởng tượng được khuôn mặt lúc này hắn rất dữ tợn.

Sau khi phát tiết cơn phẫn nộ, động tác của quái nhân ngừng lại. Mái tóc màu xám không gió tự động tung bay, lộ ra khuôn mặt tái xanh ở bên trong. Đó là khuôn mặt thế nào a! Thật giống như mặt của một xác chết đã chết đi nhiều tháng được giữ lại, cơ mặt cứng ngắc, toàn bộ khuôn mặt đều có màu tái xanh.

Đặc biệt là đôi con ngươi kì dị, bên trong có ánh sáng sắc sỡ lóe ra. Kiếm Khí từ trong đồng tử bắn ra, cắt không khí theo một quỹ tích rõ ràng. Sau tiếng rống của quái nhân, ở mi tâm hắn khuếch tán ra một cỗ

sóng gợn vô hình, phóng thẳng tới phía núi rừng cách đó vài trượng.

Lát sau, thời khắc khiến người xem kinh dị xuất hiện.

Oa —— oa ——

Vô số tiếng rít của rắn rết ở khắp núi rừng vang lên, nhanh chóng lan về phía xa xa. Tiếng rắn rết, côn trùng kêu vang giống như lập tức đã tới thời điểm giữa trưa hè. Trong phạm vi núi rừng quanh đó một dặm, một ít dã thú thậm chí cả Linh Thú đều nhận ra, phát ra tiếng kêu bất an.

Lát sau, quái nhân đình chỉ động tác, hai mắt đột nhiên trợn lên. Hai đạo ánh mắt hung lệ như muốn giết người hiện lên: “Ở nơi này!”

Tiếng nói vừa dứt, thân hình quái nhân nhất thời trở lên vụn vụn. Giống như một con rắn lớn, ở trên không trung tạo ra một đường quỹ tích mơ hồ, hướng về phía núi rừng xa xa phóng nhanh mà đi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

196. Chương 88: Dọa Lui

“Người đó là ai?” Giọng nói của Mộc Phong không giấu được sự kinh hãi. - “Như thế nào lại có thanh thể to lớn như thế!”

Ánh mắt Lục Thanh cũng trở nên ngưng trọng lên. Bởi vì, khí thể kia đang đến gần rất nhanh. Trên không trung cách bảy tám dặm, một bóng người tản ra Kiếm Khí rất nhanh xuất hiện ở trong mắt hắn.

“Kiếm Chủ!” Mộc Phong không thể ức chế được hô lên một tiếng kinh ngạc. Mà đám người Mộc Kiếm Nghiêm cũng mơ hồ thấy được ở trên bầu trời có một bóng người đang ngự không bay tới. Trên mặt nhất thời đều lộ ra vẻ sâu thẳm, bởi vì bên trong cỗ hung lệ khí kia rõ ràng mang theo sát ý.

Nhưng lập tức, ánh mắt bọn họ lại đồng loạt nhìn về phía Lục Thanh. Giờ phút này, bọn họ cũng chỉ biết dựa vào Lục Thanh. Kiếm Chủ muốn giết người, bọn họ đều là kiếm giả tu vi thấp kém, cao nhất chỉ có Mộc Phong mới đạt tới cảnh giới Kiếm Khách, thực lực như vậy chỉ có thể bị giết mà thôi.

“Vân. . . . Thanh!” Mộc Kiếm Nghiêm có chút chần chờ nói, trong ánh mắt có chút cảm kích. Nhưng đồng thời Lục Thanh cũng phát hiện, bên trong còn có thần sắc kính sợ. Chỉ trong thời gian ngắn, Mộc Kiếm Nghiêm cùng hắn nói chuyện đã không còn tùy ý thoải mái như trước nữa. Mà những người khác, thậm chí cả Mộc Phong giờ phút này, đều là dùng ánh mắt có chút kính sợ mà nhìn hắn.

Trong lòng thở dài một hơi, Lục Thanh cũng không có phản ứng gì. Hắn đã sớm đoán được kết quả như vậy, nhưng tình huống đó hắn không thể không ra tay. Nếu không chỉ sợ bọn họ giờ phút này đều ở trong bụng năm con ma chu.

“Lục hộ pháp ——” giờ phút này tình thế nguy cấp, Mộc Phong cũng không do dự nữa, thi lễ với Lục Thanh nói.

Hơi hơi sửng sốt, Lục Thanh liền biết Mộc Phong đã nhìn ra thân phận của hắn, cũng không có để ý, chỉ trầm giọng nói: - “Các ngươi đi trước đi, nơi này đã có ta cản lại.” Tuy nói như thế, nhưng Lục Thanh lại cảm thấy máu huyết trong cơ thể sôi lên, một cỗ chiến ý bùng bùng nổi lên.

Quay đầu nhìn lại Mộc Kiếm Nghiêm, Mộc Phong cuối cùng cắn răng một cái rồi nói: “Cái ân hôm nay của Lục hộ pháp, về sau nếu có chút việc cần, gia tộc họ Mộc của Thanh Hà thành sẽ dốc hết sức để giúp đỡ!”

“Đi!” Không có nhiều lời, Mộc Phong ôm lấy Mộc Kiếm Nghiêm. Mấy người nhanh chóng theo đường vòng chui vào bên trong rừng. Mà Lục Thanh phát hiện, trong thời khắc bỏ chạy, Mộc Kiếm Nghiêm quay đầu nhìn về phía hắn, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc khó hiểu.

Tuy thấy Lục Thanh không có chú ý đến. Nhưng lúc đám người Mộc Phong bỏ chạy, cũng để lại tất cả bình da chứa máu huyết của Địa Huyết Ma Chu, không ai mang đi cả. Điều đó khiến cho Lục Thanh đối với gia tộc họ Mộc sinh ra không ít hảo cảm.

Lúc này, sau khi đoàn người Mộc Phong bỏ chạy vào sâu trong rừng. Từ trên người Lục Thanh, chợt bộc phát ra ý chí chiến đấu chấn động trời đất. Chiến ý mạnh mẽ trong nháy mắt dẫn động khí Phong Lô trong trời đất. Tử Điện màu tím rít lên, cùng với khí Tồn Phong hình thành một cơn lốc, tản ra bốn phía.

Lục Thanh bước về phía trước từng bước, khí Phong Lô ở lòng bàn chân hiện lên. Thân hình Lục Thanh trong nháy mắt đã xuất hiện trên ngọn cây của một gốc đại thụ cao gần mười trượng. Yên lặng nhìn đạo kiếm quang trên bầu trời đang dần đến gần.

Mà rõ ràng, đối phương cũng cảm nhận được trên người Lục Thanh tràn ngập ý chí chiến đấu lập tức tốc độ cũng tăng lên mấy phần, khiến cho trong không khí vang lên tiếng rít gió rất mạnh.

Hưu ——

Lát sau, màn kiếm quang sắc sỡ cũng đã tới trước mặt Lục Thanh, cách chỗ hắn đứng khoảng mười trượng. Kiếm quang tán đi, rốt cục Lục Thanh cũng thấy rõ bộ dạng của người kia. Hắn không khỏi nhướng mày vì sự lôi thôi của người đó. Thậm chí nói lôi thôi còn phải cân nhắc, bởi cái mùi tanh hôi khiến Lục Thanh hơi có chút không quen phải cau cau cái mũi. Lại nhìn đến khuôn mặt tái xanh như xác chết của quái nhân, hai con ngươi tản ra ánh sáng, quả thực trông quỷ dị tới cực điểm.

Người này cũng không phải là người trong Thiên Đạo!

Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Kiếm giả Thiên Đạo, hấp thu chính là căn nguyên lực lượng của trời đất thành tựu thuộc tính Kiếm Khí, cho nên Kiếm Khí đường hoàng chính đại. Không hề có chút quỷ dị.

Cũng chỉ có kiếm giả Nhân Đạo, mới có hình dạng quái dị như vậy. Từ trên người quái nhân, Lục Thanh cảm nhận được một cỗ thuộc tính lực lượng kì quái có chút tanh hôi, thật giống như là kịch độc. Làm người ta khó có thể chịu được.

“Tiểu tử khốn kiếp! Là ngươi đã giết bảo bối của ta?” Thanh âm của quái nhân cũng rất khó nghe. Tiếng nói giống như là từ trong bụng phát, nghe rất mơ hồ. Tuy rằng là câu hỏi, nhưng hình như trong ngữ khí cũng sớm khẳng định kẻ đó chính là Lục Thanh.

Nhếch mép cười lạnh, Lục Thanh nói: “Chẳng lẽ các hạ không biết Địa Huyết Ma Chu là một thứ nguy hiểm hay sao? Thế nhưng còn dám công khai nuôi dưỡng, còn để chúng tùy ý giết người!”

“Cạc cạc dát ——”

Quái nhân phát ra một tiếng cười quái dị, trong tiếng cười rõ ràng mang theo tức giận: “Tốt! Một tên tiểu tử mới ráo máu đầu! Ngươi cũng biết ngươi và ta có tu vi chênh lệch như thế nào, thế nhưng còn dám giáo huấn ta sao? Ngươi cho là mình hôm nay còn có thể đi được sao? Ta muốn xem, tiểu tử ngươi dựa vào cái gì mà dám nói với ta như vậy?”

Bàn tay hắn đặt lên eo lưng rồi kéo nhẹ. Trong ánh mắt kinh dị của Lục Thanh, một thanh nhuyễn kiếm màu sắc sắc sỡ ở bên hông hắn được rút ra. Từ trên thanh nhuyễn kiếm, Lục Thanh cảm nhận được một khí tức kì dị.

Xuy ——

Được quái nhân truyền Kiếm Nguyên vào, thanh nhuyễn kiếm nhất thời trở nên cứng rắn. Một đạo Kiếm Khí sắc sỡ năm màu ở mũi kiếm phun ra nuốt vào. Lục Thanh thấy rõ ràng, tại nơi Kiếm Khí đó đi qua, bầu không khí chung quanh liền dâng lên làn khói nhẹ nhàn nhạt. Rõ ràng trong Kiếm Khí có kịch độc, đến không khí cũng đều bị ăn mòn.

” Kiếm giả Nhân Đạo!” Lục Thanh trầm giọng nói.

Hừ lạnh một tiếng, quái nhân mở miệng nói: - “Tiểu tử ngươi thật ra có chút kiến thức, cũng khó trách có thể có khí thế cùng ý chí chiến đấu như vậy. Sợ là Kiếm Sư đại thiên vị bình thường đều không thể bì kịp ngươi. Có thể bóp chết một nhân vật như ngươi, bổn tọa rất cao hứng.”

Lập tức, Lục Thanh cảm thấy một đạo thần thức rất mạnh tản ra. Đạo thần thức này so với hắn còn mạnh hơn một phần. Nói cách khác, quái nhân này có tu vi ít nhất cũng là Kiếm Chủ trung thiên vị.

Trong lòng vừa động, Lục Thanh liền điều động Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch trong cơ thể. Một tầng huyết quang hiện lên, ở dưới làn da Lục Thanh bày ra một tầng phòng ngự.

Quả nhiên, chỉ trong khoảnh khắc, quái nhân liền kêu thảm một tiếng. Thân hình trong không trung thối lui hơn mười trượng, hoảng sợ nhìn Lục Thanh. Đồng thời, khuôn mặt màu xanh nhợt chợt trở thành màu xanh thẫm, một dòng máu tươi từ khóe miệng hắt tràn ra.

“Đáng giận, ngươi là Kiếm Chủ của Sinh Tử Môn. Ngươi và ta đều là kiếm giả Nhân Đạo, không cừu không oán, vì sao phải làm ta khó xử!” Quái nhân vừa nói vừa không giấu được một sự e ngại.

Trong mắt hắn, hắn phát hiện được trên người Lục Thanh chỉ có tu vi là Kiếm Sư đỉnh phong. Nhưng vào lúc này Lục Thanh lại có được khí Huyết Sát mà chỉ có Kiếm Chủ của Sinh Tử Môn mới có thể ngưng kết được. Điều đó cũng đã nói lên, người trước mặt có tu vi cao hơn hắn, tối thiểu cũng là cảnh giới Kiếm Chủ trung thiên vị. Giờ phút này, tuy rằng trong lòng quái nhân rất phẫn nộ, nhưng cũng đã không dám đến gần Lục Thanh.

Không nói lúc này thần thức của hắn bị tổn thương. Cho dù lúc trước hắn không bị thương, lấy hiểu biết của hắn về thực lực của Kiếm Chủ trung thiên vị của Sinh Tử Môn tu luyện Huyết Sát Kiếm Khí, cũng cần hắn phải liên thủ cùng năm con ma chu mới có thể miễn cưỡng chiến đấu. Mà giờ phút này năm con ma chu dẫn đầu đã bị giết, hơn nữa thần thức của hắn lại bị thương, nếu có ý định động thủ đó là muốn chết.

Mà ở đối diện hắn, Lục Thanh cũng rất sửng sốt. Nhưng lập tức liền nghĩ thông suốt, lúc trước hắn cùng với người của Sinh Tử Môn chiến đấu, từng nghe người này nhắc tới Huyết Sát. Giờ phút này dường như quái nhân đã coi hắn thành một vị Kiếm Chủ của Sinh Tử Môn, sinh ra sự e ngại.

Nhưng đó cũng phù hợp với tâm ý của Lục Thanh. Hắn phát hiện quái nhân này có tu vi cao cường. Lục Thanh biết mình không địch lại được. Nếu cho thời gian hơn một tháng, hắn có thể dùng chỗ chôn cất thi thể của Kiếm Đế, lĩnh ngộ ra thức thứ mười tám của Tử Tiêu Phong Lô kiếm thì khẳng định có thể đánh trọng thương được quái nhân. Nhưng là giờ phút này, nhiều nhất hắn cũng chỉ chống đỡ một lát mà thôi.

Tinh thần thay đổi thật nhanh, Lục Thanh cười lạnh nói: “Không cừu không oán, vậy ngươi vì sao cho năm con Địa Huyết Ma Chu tiến đến công kích ta?”

Quái nhân sửng sốt, lập tức cười khổ trong lòng. Cho dù ma chu có linh trí cao tới đâu, lại như thế nào có thể phát hiện một gã Kiếm Chủ ẩn tàng tu vi. Tổn thất như thế quả thực làm hắn đau lòng vô cùng. Nhưng là giờ phút này lại không dám động thủ.

Một lát sau, cảm nhận được chiến ý trên người Lục Thanh càng lúc càng thịnh. Quái nhân cuối cùng cắn chặt răng, hét lên một tiếng, cả người hóa làm một đạo kiếm quang sắc sỡ mà bay đi.

Ý chí chiến đấu trên người nháy mắt biến mất, Lục Thanh nhìn thấy thân ảnh quái nhân dần biến mất trong tầm mắt, khóe miệng nổi lên một nụ cười khó hiểu.

“Lục tiểu tử! Ngươi làm tốt lắm!” Tay phải Lục Thanh hơi hơi rung động một chút, lập tức thanh âm của Diệp lão ở trong đầu Lục Thanh vang lên.

“Diệp lão! Người đã tỉnh?” Hai mắt Lục Thanh sáng ngời, nói.

“Ừ! Là bị độc khí của Ngũ Độc Kiếm Khí làm tỉnh lại.” Trong thanh âm của Diệp lão tràn ngập cảm khái. - “Vốn đang nghĩ vào thời điểm quan trọng giúp ngươi cản lại một kiếm. Không ngờ tới tên tiểu tử kia quanh năm ở dưới lòng đất, đến đâu óc cũng bị chôn theo, mới dọa như vậy đã bỏ chạy rồi.”

“Chỉ là may mắn mà thôi, ” Lục Thanh không hề có ý kể công. Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch, vốn chính là của Diệp lão.

Sau đó, Lục Thanh nghi hoặc nói: “Ngũ Độc Kiếm Khí này là loại Kiếm Khí gì?”

“Ngũ Độc Kiếm Khí.” Diệp lão trầm ngâm một lát, mở miệng nói. - “Ngũ Độc Kiếm Khí, là một môn Kiếm Khí trong Nhân Đạo rất độc ác bá đạo. Nó do kiếm giả hấp thu năm loại độc khí quán chú lên kiếm khí mà thành. Năm loại độc khí đó rất nguy hiểm, nhưng lại khiến tu vi tăng lên rất nhanh. Giống người này có tu vi Kiếm Chủ trung thiên vị, trên Kiếm Khí có Ngũ Độc khí đã sắp ngưng tụ thành hình. Trừ phi đạt tới Kiếm Hồn cảnh, nếu không bị Ngũ Độc trên Kiếm Khí của hắn xâm thể, là chuyện rất rắc rối.”

197. Chương 89: Trở Về

Trong lòng Lục Thanh thất kinh, không ngờ Ngũ Độc Kiếm Khí lại ác độc như vậy. Nếu vừa mới rồi hắn tùy tiện cùng quái nhân kia chiến đấu, không biết chính mình có thể ngăn cản nổi một đạo Kiếm Khí của quái nhân hay không.

“Đương nhiên, Ngũ Độc Kiếm Khí tuy rằng ác độc bá đạo, nhưng là không phải không thể kháng trụ được. Chỉ cần người vượt qua nguyên khí kiếp, tiên thiên Phong Lôi khí nhập thể, Kiếm Nguyên được tẩy luyện. Lấy Lôi khí bá đạo trong khí Phong Lôi, chút khí Ngũ Độc ấy không kháng cự được bị nó luyện hóa.” Diệp lão ngẫm nghĩ rồi nói.

“Từ từ ——” Diệp lão giống như phát hiện ra cái gì. Một cổ dao động linh hồn vô hình tỏa ra một vòng. - “Đáng giận, tên hồn đản này dám tự tiện nâng độ phì của đất trong hang của ma chu. Chắc hẳn từ nơi đó mà có được ma chu.”

Từ trong lời nói của Diệp lão, Lục Thanh lần đầu tiên thấy lão phẫn nộ.

“Chẳng lẽ có cái gì không hay?” Lục Thanh cũng cảnh giác lên.

“Rất nguy hiểm!” Thanh âm Diệp lão trở lên trầm trọng. - “Ta nhớ rõ lúc trước tất cả chủng loại ma chu đều bị tập trung tiêu diệt, các tông môn trên Đại Lục liên hợp tìm tòi mất trăm năm, phá hủy toàn bộ hang ổ của ma chu. Kể cả là ở tuyệt địa, chỉ cần tồn tại ma chu, cho dù chỉ là Linh Thú loài nhện bình thường, cũng bị tàn sát không còn. Cho nên hiện giờ không cần phải nói đến Địa Huyệt Ma Chu, chỉ Linh Thú loài nhện thôi cũng có thể coi như tuyệt chủng.”

Lục Thanh nghe ra ý tứ trong lời nói của Diệp lão. Ma chu này căn bản không được tồn tại đến hậu thế.

“Nhưng tới bây giờ Địa Huyệt Ma Chu lại xuất hiện trên Đại Lục. Tuy rằng xem ra chỉ là ngẫu nhiên xuất hiện hai lần, nhưng mà lấy năng lực sinh sản kinh người của ma chu, khẳng định còn có nữa. Hơn nữa dựa theo dấu hiệu hiện tại mà xem, chắc chắn là chúng ở trong tay kiếm giả Nhân Đạo. Đáng giận! Bọn họ chẳng lẽ đã quên giáo huấn hơn hai vạn năm trước rồi sao?” Trong lời nói Diệp lão có sát khí khiến Lục Thanh cảm thấy rùng mình.

“Diệp lão! Ý của người là ——” Lục Thanh mở miệng nói.

“Có người muốn Địa Huyệt Ma Chu này sinh sôi nảy nở với số lượng lớn. Tuy rằng không rõ mục đích, nhưng là dụng tâm nhất định cực kỳ hiểm ác. Phải biết rằng, Địa Huyệt Ma Chu muốn trưởng thành, phải cần rất nhiều máu thịt làm lương thực. Mà muốn thực sự trưởng thành, nhất định phải ăn thịt hơn trăm người trưởng thành. Nếu không, cho dù là dùng tam giai Linh Thú nuôi nấng, đều không được. Đó cũng là nguyên nhân lúc trước Đại Lục quyết tâm tiêu diệt ma chu. Địa Huyệt Ma Chu là thiên địch trời sinh của con người. Không có con người, chúng nó căn bản không thể trưởng thành.”

Nét mặt trở nên ngưng trọng, Lục Thanh ngẫm nghĩ, hỏi: - “Ta có nên đem chuyện này báo cho tông môn không? Ta nghĩ nếu để tông môn phái người đến tra rõ việc này, hẳn là có thể phát hiện một ít manh mối.”

“Có thể. Dù sao việc này quan hệ đến sống còn của toàn bộ loài người trên Kiếm Thần đại lục. Nếu cho ma chu có thời gian sinh sản số lượng lớn, tản ra khắp cả Thập Vạn Đại Sơn thì đó là một tai nạn khủng khiếp. Hiện giờ còn có người cả gan nuôi dưỡng ma chu, chứng tỏ số lượng ma chu còn chưa nhiều. Phải giải quyết sớm, tránh xảy ra biến cố gì đó ngoài mong muốn.”

Gật gật đầu, Lục Thanh nhảy xuống mặt đất, đem nhưng bình da có chứa máu tươi của ma chu thu vào Không Giới. Ngẫm nghĩ một lúc, Lục Thanh lại thu vào thi thể của một con ma chu. Còn thi thể các con khác bị Lục Thanh sử dụng kiếm khí tiêu hủy.

Hắn cũng không đi tìm đám người Mộc Phong. Trong mấy ngày qua, đường đi tới Tử Hà tông hắn đã giảng giải kỹ lưỡng cho bọn họ. Không có hắn, đám người Mộc Phong vẫn có thể đi tiếp được. Giờ phút này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hắn phải mau chóng chạy về Triều Dương phong.

Mơ hồ trong lòng Lục Thanh như cảm thấy bồn chồn lo lắng. Giống như có đồ vật gì đó nghẹn ở trong lòng. Điều này làm cho Lục Thanh cảm thấy không thoải mái, mà lại không biết vì sao. Mà thiên địa ý chí vào lúc này cũng không hề thúc giục Lục Thanh. Giống như không khí bình thường, chỉ lặng lẽ bao quanh bên người Lục Thanh.

Lục Thanh toàn lực thi triển Phong Lôi bộ mà chạy đi. Vùng Tứ Giới Sơn Mạch rộng lớn mà hắn chỉ mất ba ngày đã vượt qua. Sáng sớm ngày thứ tư, hắn đã tới bờ sông Lệ Thủy, rồi lên một chiếc thuyền nhỏ để qua sông.

Ngồi ở đầu mũi thuyền, Lục Thanh khép hờ hai mắt dưỡng thần. Ba ngày liên tục thi triển Phong Lôi Bộ, khiến cho tâm thần của hắn cũng tiêu hao một chút.

“Lão Hoàng! Chăm chỉ như vậy, tháng này ngọc tề thu được không ít nha.” Lúc này nhìn đến cách đó không xa trên mặt sông, một chiếc thuyền đánh cá không lớn hơn thuyền Lục Thanh đang ngồi bao nhiêu chậm rãi đi tới gần. Trên thuyền là một người đánh cá cưỡi trần, tuổi tầm trung niên. Hắn đang thu lại lưới đánh cá đã đầy lại, đồng thời nói với lão nhân chèo đò.

Cười sang sảng vài tiếng, lão nhân hiển nhiên cũng đang cao hứng, dùng sức đẩy mái chèo. Đầu hai chiếc thuyền nhất thời tựa vào nhau.

“Đúng vậy, từ sau ngày hôm đó, cường đạo của Tụ Ác trang cũng không dám ... nữa đi ra. Nếu ngày nào cũng bị bọn chúng cướp đoạt, thì làm sao có thể sống yên ổn được!” Trong lời nói của lão nhân mang theo cảm thán.

Trên mặt người đánh cá cũng lộ ra vẻ cảm khái vẻ, nói: “Thực là ông trời có mắt, giáng xuống Thiên Lôi và gió lốc trừng trị bọn ác đạo. Lão Hoàng người không biết, lúc trước chúng ta chạy tới bên bờ sông, trên mặt nước nổi lên rất nhiều cá.” Người đánh cá đứng trên thuyền khoa chân múa tay hưng phấn nói.

“Lúc đó phải có đến mấy ngàn con cá lớn, tới mấy vạn cân! Chúng ta dùng hơn mười chiếc thuyền đều còn không chở hết được. Mặc dù có rất nhiều con đã bị Thiên Lôi đánh chết, nhưng vẫn là có rất nhiều con chỉ bị hôn mê. Gần ngàn con cá sống, là có thể có được mấy chục Tử Ngọc tề đấy.”

Nhìn thấy Hoàng lão đầu có vẻ hâm mộ, người đánh cá nói tiếp: - “Có điều không ngờ nữa là ở phía sau, người không biết, có trên dưới một trăm tên ác đạo! Thi thể bọn chúng đều cháy đen nổi trên mặt nước. Người nói, không phải ông trời trừng phạt thì là cái gì? Đó là báo ứng!”

“Đúng vậy, mười năm nay, chúng ta bị bọn họ cướp đoạt rất nhiều. Hiện giờ có kết cục như vậy, cũng là do bọn họ gieo gió gặt bão. Ông trời có mắt, mới thay chúng ta trừng phạt bọn chúng.”

“Đúng vậy! Hiện tại mỗi nhà đều có hương khói thờ cúng trời đất. Người xem, hiện tại ông trời có hủy diệt tiếp bọn ác đạo này nữa không? Trước đó vài ngày ta nghe Hàn lão đầu nói chuyện, Tụ Ác trang cũng im lặng rất lâu. Tất cả đều co đầu rút cổ ở trong trang, không có một ai dám ra ngoài!” Người đánh cá có chút hả hê nói.

“Ha ha, thực là sướng khoái nhân tâm a! Ta nói này, hôm nay buổi tối đến chỗ ta. Ta chuẩn bị rượu ngon, chúng ta uống vài chén. Người có đi không?”

“Đi! Đương nhiên đi!” Hai mắt người đánh cá nhất thời tỏa sáng, hiển nhiên rượu của lão nhân đối với hắn rất hấp dẫn.

Hai thuyền lại tách ra rồi vượt qua nhau. Mà từ trong lời nói của hai người, Lục Thanh nghe ra được Tụ Ác trang hiện giờ đã thu liễm lại. Có lẽ cũng bởi vì lúc trước bọn hắn đã ra tay. Hắn vẫn có cảm giác đang có âm mưu nào đó sắp nổi lên. Lục Thanh nghĩ đến nhưng có chút không rõ ràng, chuyện này chắc chắn không bình thường.

Nhưng thông qua câu chuyện vừa rồi giữa lão nhân cùng người đánh cá nói chuyện với nhau, cũng khiến Lục Thanh có chút kinh ngạc. Ngư dân cùng thôn dân thuần phác bên bờ sông, không ngờ lại đem chuyện lúc

trước bọn hần thi triển kiếm pháp tinh thâm đánh giết đám cường đạo cùng Huyền Thủy mãng trở thành là do ông trời trừng phạt. Bất quá hần cũng chẳng giải thích. Những kẻ cận bã đó thì ai giết đều giống nhau.

Một ngày sau.

Triêu Dương trấn, trong sân viện của gia tộc họ Lục, một cô gái nhỏ tuổi mặc võ y màu xám đang cố gắng huy động một thanh Hắc Thiết kiếm dài gần bốn thước. Thanh Hắc Thiết kiếm này có bản rất rộng, cơ hồ rộng gần hai tấc, không sai biệt lắm phải nặng đến hơn ba mươi cân. Giờ phút này Hắc Thiết kiếm được cô gái huy động, xẹt qua không khí phát ra tiếng gió.

Lúc này nhìn chiêu thức của cô gái tuy rằng còn rất non nớt. Nhưng đường kiếm rất liền mạch, bắt đầu đã có quy luật. Không cần phải nói, cô gái này đúng là nữ đồ đệ mà lúc ở bờ sông Lệ Thủy, Lục Thanh đã thu làm đệ tử. Hoàng Linh Nhi.

Mà đứng ở bậc thanh trước sân, Nhan Như Ngọc mỉm cười đứng yên, thỉnh thoảng lại lên tiếng chỉ điểm vài kiếm thức, hoặc là tư thế biến hóa. Nhìn trên khuôn mặt non nớt của Hoàng Linh Nhi chảy đầy mồ hôi, trong mắt Nhan Như Ngọc có chút thương xót, nhưng không có mở miệng.

Thân là một Kiếm Khách, lúc trước nàng cũng phải bước từng bước một như vậy. Nàng biết rất rõ, giờ phút này mà có ý thương tiếc, có thể khiến cho trụ cột cơ bản của Hoàng Linh Nhi bất ổn, lại càng không nói về sau tiếp xúc đến kiếm pháp cao thâm. Muốn luyện kiếm pháp cao thâm mà không kiên trì cũng cố trụ cột thì tuyệt đối luyện không thành.

Cho dù là lúc trước Lục Thanh tu luyện. Nhan Như Ngọc cũng nhớ rõ, trong ba năm ban đầu khi Lục Thanh mới tiếp xúc với Kiếm Đạo, dưới sự đốc thúc của nàng, hần phải chịu rất nhiều đau khổ. Cơ hồ một đường kiếm cơ bản, mỗi một ngày đều phải luyện tập mấy ngàn lần, cho đến khi hoàn toàn nắm giữ được mới thôi.

Tới lúc tiếp xúc với bộ kiếm pháp nền tảng đầu tiên là Triêu Dương Thất Thức, thậm chí có thời điểm, Lục Thanh vì rèn luyện một chiêu kiếm pháp, mà hai ngày liên tục không có chớp mắt, mà không ngừng quơ kiếm. Hần mãi mê đến nỗi bàn tay rách toạc, chảy đầy máu cũng không thêm để ý, kệ cho máu tự động ngưng kết mới thôi.

Nó cùng với cha của nó là Lục Vân giống nhau, đều là người tính tình cương cường. Giờ phút này, nghĩ đến Lục Thanh, khóe miệng Nhan Như Ngọc nở nụ cười mỉm, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Trong đại viện, động tác của Hoàng Linh Nhi đã ngừng lại. Chân phải nàng hơi hơi lui ra phía sau nửa bước. Đồng thời, ở trên người chậm rãi hiện ra một tầng Kiếm Nguyên khí màu tím, tuy rằng rất loãng, nhưng cũng rất tinh thuần. Trên người Hoàng Linh Nhi khí thể dần trở lên trầm ổn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

198. Chương 90: Hoàng Linh Nhi

Xuy ——

Một trận tia lửa chói mắt tóe ra. Hắc Thiết kiếm chém thẳng vào một khối Hắc Thiết để ở trước mặt Hoàng Linh Nhi, để lại một vết kiếm rõ ràng.

Mà một kiếm này đã tiêu hao phần lớn Kiếm Nguyên khí của Hoàng Linh Nhi. Thu kiếm lại mà đứng, trên mặt nàng mồ hôi càng chảy ra nhiều hơn. Cái miệng nhỏ nhắn thở hổn hển, Bộ võ phục mặc trên người ướt đầm, lộ ra những đường cong lá lướn vẫn còn hơi non nớt.

“Tốt lắm! Linh nhi! Nghỉ ngơi một chút đi.” Lúc này, Nhan Như Ngọc rốt cục mở miệng nói. Nàng cũng nhận ra lúc này Hoàng Linh Nhi đã không còn thể lực nữa. Lại nhìn đến thanh Hắc Thiết kiếm nặng ba mươi cân trong tay, trong lòng Nhan Như Ngọc không khỏi cười khổ. Một nữ nhân chân yếu tay mềm lại sử dụng thanh kiếm nặng như thế, thật sự là có chút tự hành hạ mình. Tuy rằng nàng biết đây là Hoàng Linh Nhi rèn luyện khả năng khống chế lực đạo. Nhưng mà đứng nhìn, thật sự là làm người ta đau lòng.

Chần chờ một chút, Hoàng Linh Nhi vẫn gật gật đầu. Ngồi xuống tại chỗ xếp bằng, vận chuyển Húc Nhật tâm kinh tầng thứ hai. Một tầng Kiếm Nguyên khí màu tím nhạt ôn hòa xoay quanh người, ngăn cản cái nóng bức của ánh nắng mặt trời.

Sau nửa canh giờ, Hoàng Linh Nhi lại mở mắt. Không có chút do dự, lại cầm lên thanh Hắc Thiết kiếm tiếp tục tập luyện Triều Dương Thất Thức. Nhìn thấy Hoàng Linh Nhi như thế, Nhan Như Ngọc không khỏi lắc đầu. Đồng thời trong lòng cũng có chút cảm thán về chuyện đi của con trai. Không nói thu được một nữ đồ đệ, mà ngay cả tính nết của cả hai cũng giống nhau. Vốn cũng nghĩ chính mình phải đốc thúc nhiều hơn, nhưng hiện tại xem ra, suy nghĩ đó thật ra lại là dư thừa.

Thực ra nàng không biết, Hoàng Linh Nhi đối với Kiếm Đạo si mê như thế nào. Nhìn thanh Hắc Thiết kiếm nắm trong tay, Hoàng Linh Nhi không khỏi nhớ lại lúc trước. Khi đó nàng thích nhất chính là mỗi ngày ôm chuôi kiếm mà tổ tiên để lại mà chìm vào giấc ngủ. Cùng với mỗi ngày lúc sáng sớm, đi đến chỗ vị sư phụ trong thôn xem luyện kiếm.

Cho nên, tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là có thể trở thành một kiếm giả. Hiện giờ cuối cùng thì mong muốn của nàng đã được đền đáp, bái làm đệ tử của Lục Thanh. Mà trong mấy tháng này, cũng đủ để nàng hiểu biết về vị sư phụ trẻ tuổi đó. Nàng hiểu biết càng nhiều, thì đối với sư phụ lại càng thêm tò mò cùng kính sợ. Kể cả là thực lực đủ để chống lại Kiếm Chủ, hay là tốc độ tu luyện cùng với chiến tích, đều khiến nàng sợ hãi.

Hiện giờ nàng, đã không phải là cô gái thiếu hiểu biết ở làng chài nhỏ nữa. Với sự chỉ điểm cùng giảng giải của sư tổ mẫu, nàng đối với việc phân chia thực lực kiếm giả cũng đã có hiểu biết rõ ràng. Nhờ đó, nàng mới biết được sư phụ nàng có bao nhiêu lợi hại.

Kiểm Sư đỉnh phong, đó là cảnh giới mà bao nhiêu người cả đời đều không đạt được. Mà sư phụ của nàng, chỉ mới mười sáu tuổi đã đạt tới. Tuy rằng đến bây giờ nàng đối với tuổi tác của Lục Thanh có chút hoài nghi. Dù sao lúc trước nhìn Lục Thanh kể cả lúc gơ tay nhắc chân, diện mạo hoặc là ngôn ngữ uy nghiêm, cũng không giống với một gã thanh niên vừa mới làm lễ trưởng thành.

Mà càng biết được Lục Thanh lợi hại bao nhiêu, thì nàng càng thêm biết được chính mình hiện giờ có được cơ hội quý giá như thế nào. Vì vậy mà nàng cũng không dám lười biếng. Lúc trước Lục Thanh lưu lại yêu cầu tu luyện, mỗi ngày nàng đều gần như hoàn thành hai lần. Mà tiến bộ của nàng, cũng khiến tất cả mọi người ngỡ ngàng. Chỉ trong thời gian ba tháng ngắn ngủi, nàng đã thành công luyện được một tia Kiếm Nguyên khí, cũng trong nửa tháng rất nhanh trở lên lớn mạnh.

Tốc độ tu luyện như thế khiến mười tám người được tuyển làm hộ vệ của gia tộc trợn mắt há hốc mồm. Bất quá lập tức bọn họ nghĩ đến đó là đệ tử của gia chủ Lục Thanh, cũng không dám đoán loạn thêm nữa. Nếu không có một chút đặc thù, thì với gia chủ có thực lực cùng địa vị như vậy, làm sao có thể tùy ý thu đồ đệ.

Trong đại viện của gia tộc họ Lục, giờ phút này tiếng kiếm vang lên soàn soạt. Hắc Thiết kiếm nặng đến hơn ba mươi cân lướt trong không khí, phát ra tiếng xé gió vù vù. Trên người Hoàng Linh Nhi, Kiếm Nguyên khí màu tím nhạt tinh thuần không tỳ vết. Triều Dương Thất Thức bắt đầu từ thức thứ nhất là Bát Vân Kiển Nhật, sau này phân biệt là Triều Dương Sơ Hiện, Vân Chưng Hà Ủy, Quang Mang Vạn Trượng, Ánh Nhật Sơn Hà, Vân Tiêu Vụ Tán, Dương Quang Phổ Chiếu. Liên tiếp bảy thức, từ từ được Hoàng Linh Nhi thi triển.

Học kiếm nhanh như vậy! Nhan Như Ngọc tuy rằng ngoài miệng không nói gì thêm, nhưng trong lòng cũng cảm thán. Nếu đúng như Lục Thanh đã chuyển lời về, thì dựa theo tốc độ tiến bộ của Hoàng Linh Nhi lúc này, không cần năm năm, chỉ sợ cũng có thể thuận lợi đạt tới cảnh giới Kiếm Khách.

Lúc này, vào thời điểm Hoàng Linh Nhi thi triển kiếm thức đến thức thứ sáu Vân Tiêu Vụ Tán, sắc mặt đột nhiên tái nhợt. Lát sau Kiếm Nguyên khí trên người nàng phát ra một tiếng động rồi tán loạn, ngã xuống mặt đất.

“Linh nhi!” Nhan Như Ngọc biến sắc, nhắc chân muốn tiến lên. Nhưng nàng lập tức ngừng lại. Bởi vì ở bên người Hoàng Linh Nhi, giờ phút này không khí hơi hơi vận vẹo một chút, thân ảnh Lục Thanh xuất hiện.

Nhượng mày, Nhan Như Ngọc phát hiện, Niệm Vân kiếm thường đeo sau lưng Lục Thanh đã biến mất không thấy. Lúc này trên lưng hắn đeo một thanh cự kiếm xa lạ, vừa nhìn đã biết không phải. Tâm trạng Nhan

Như Ngọc lập tức trầm xuống, lẳng lặng đứng thẳng tại chỗ, đợi lát nữa nghe Lục Thanh giải thích.

Lại nhìn Lục Thanh, giờ phút này ngón tay hắn điểm nhẹ. Trên đầu ngón tay xuất hiện một chút ánh sáng màu trắng trong suốt. Ngón tay vừa điểm vào sau lưng Hoàng Linh Nhi, Nguyên Khí dịch tinh khiết liền được Lục Thanh rót một giọt vào trong cơ thể nàng. Thần thức của hắn tỏa ra, không chế giọt Nguyên Khí dịch đó. Đối với Hoàng Linh Nhi mà nói thì đây là lượng nguyên khí khổng lồ, làm dịu đi kinh mạch đang khô cạn, cùng với thân thể đầy vết bầm tím.

Trong thần thức của Lục Thanh, có thể nhìn thấy rõ ràng mọi diễn biến. Toàn thân Hoàng Linh Nhi có rất nhiều vết thương rất nhỏ. Tuy rằng mỗi vết thương đều bé nhỏ không đáng kể, nhưng xét về số lượng thì không thể tưởng tượng nổi.

Nguyên Khí dịch được Lục Thanh không chế, đầu tiên làm dịu đi đan điền của Hoàng Linh Nhi. Nguyên Khí dịch ở trong đan điền của Hoàng Linh Nhi tan ra, rót vào trong Kiếm Nguyên khí mới chỉ to bằng đầu ngón tay. Giống như nắng hạn gặp mưa rào, quả cầu Kiếm Nguyên khí bắt đầu tham lam hấp thu chất dịch Nguyên Khí. Mà ý thức của Hoàng Linh Nhi đang uể oải cũng dần tỉnh táo lại.

Biết có người giúp nàng, Hoàng Linh Nhi không dám chậm trễ. Vội vàng vận chuyển Húc Nhật tâm kinh tầng thứ hai thúc dục đan điền vận lên Kiếm Nguyên khí. Tốc độ hấp thu Nguyên Khí dịch nhất thời tăng lên mấy lần. Ngoài ra, một nửa Nguyên Khí dịch còn lại được Lục Thanh dẫn dắt, dần rót vào trong da thịt Hoàng Linh Nhi, chữa trị những vết thương nhỏ.

Giờ khắc này, Hoàng Linh Nhi cảm thấy bản thân giống như đang được ngâm mình trong dòng nước ấm áp. Mỗi một lỗ chân lông trên thân thể đều mở ra. Chưa bao giờ nàng cảm thấy được chính mình có sự thoải mái như thế. Không có chút áp lực, thật giống như đứng trong đám mây, không khí mát lạnh xung quanh khiến nàng say mê.

“Tĩnh tâm ngưng khí! Không nghe thấy ngoại vật! Giữ cho lòng yên tĩnh! Tập trung tinh thần!” Ngay tại thời điểm Hoàng Linh Nhi sắp mất đi sự tỉnh táo, một tiếng quát trầm trọng như tiếng chuông vang lên trong đầu nàng. Thanh âm mặc dù có chút hơi xa lạ, nhưng lại giống như được khắc sâu trong trí nhớ. Khiến ý thức Hoàng Linh Nhi sắp bị chìm đắm trong nháy mắt liền tỉnh táo.

Là sư phụ!

Trong lòng Hoàng Linh Nhi vang lên tiếng kêu kích động, lập tức ý thức lại dao động một chút. Không dám phân tâm nữa, đem tâm thần hoàn toàn tập trung, toàn lực vận chuyển Húc Nhật tâm kinh. Phối hợp với Lục Thanh hấp thu một giọt Kiếm Nguyên dịch mà cơ hồ tương đương với toàn bộ Kiếm Nguyên khí của một gã Kiếm Thị đỉnh phong.

Thời gian chậm rãi trôi qua, từ trên người Hoàng Linh Nhi chậm rãi hiện lên một tầng Kiếm Nguyên khí màu tím. Kiếm Nguyên khí bây giờ so với lúc trước càng thêm tinh khiết. Nhìn nó chẳng khác gì thủy tinh trong suốt, tỏa ra ánh sáng mỹ lệ. Hơn nữa, ở trên người Hoàng Linh Nhi, nguyên bản chỉ là mới vào cảnh giới Kiếm Thị, khí tức rất nhanh tăng lên. Chỉ trong một lát, liền đạt tới Kiếm Thị trung kỳ, vẫn còn tiếp tục có xu thế tăng dần lên.

Sau thời gian tàn nửa nén hương, trên người Hoàng Linh Nhi hiện lên một tầng Kiếm Nguyên khí một màu tím. Kiếm Nguyên khí nồng đậm bao phủ cả thân thể, lưu chuyển không ngừng, khiến cho những giọt mồ hôi còn đọng lại trên người bốc thành hơi. Trên đỉnh đầu Hoàng Linh Nhi ngưng kết, hội tụ thành một quả cầu sương mù màu trắng, bị gió thổi qua, liền tản ra bốn phía.

Gần nửa canh giờ sau, Kiếm Nguyên khí trên người Hoàng Linh Nhi chậm rãi thu liễm. Trên mặt nàng lộ ra một tầng khí tím nhạt nhạt, mặc dù còn không rõ ràng, nhưng đã có thể nhìn thấy.

Mở mắt ra, Hoàng Linh Nhi liếc mắt một cái liền thấy được Lục Thanh đứng bên cạnh.

“Sư phụ!” Trên mặt Hoàng Linh Nhi lộ ra thần sắc kích động.

Gật gật đầu, sắc mặt Lục Thanh đột nhiên trầm xuống, mở miệng nói: “Người đã biết sai chưa?”

Hoàng Linh Nhi nghe vậy sửng sốt, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, khép nép nói: “Linh nhi biết sai rồi.”

Hơi nhướng mày, Lục Thanh tiếp tục nói: “Kiếm Đạo phải khổ luyện là đúng. Nhưng không hiểu điều dưỡng mà chỉ biết khổ luyện chính là sai lầm to lớn. Con đường Kiếm Đạo, ngoại trừ lúc ngồi xuống luyện kiếm khí, đồng dạng phải rèn luyện thân thể. Chỉ có thân thể cùng tu vi phối hợp, mới có thể đạt tới viên mãn. Nếu người nào cũng giống như ngươi, gần như tự mình hại mình đi tu luyện. Tới ngày Trúc Cơ, sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, tu vi bị phế bỏ.”

Giờ phút này Lục Thanh nghiêm khắc quát lớn khiến Hoàng Linh Nhi có chút ủy khuất. Cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên, trong khóe mắt xuất hiện làn nước mắt trong suốt.

“Lau nước mắt của ngươi đi” Sắc mặt Lục Thanh trầm xuống. “Kiếm giả coi trọng kiên nhẫn, đừng mất tinh tiến. Nếu chỉ có chút rần dlay đó ngươi đều chịu không nổi, như vậy tương lai của ngươi trên Kiếm Đạo ta đã có thể thấy rõ rồi.”

“Phải nhớ kỹ! Kiếm Giả đổ máu, không đổ lệ!”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

199. Chương 91: An Nguy Của Ba Người

Thấy ánh mắt của Lục Thanh kiên quyết, cuối cùng Hoàng Linh Nhi cũng cố nhìn cơn nấc xuống. Mặc dù đôi mắt vẫn còn hồng nhưng ánh mắt trở nên vững vàng hơn trước rất nhiều.

Lúc này, Lục Thanh cũng đã nhận ra sự khác lạ của mẫu thân, liền đưa tay vỗ vỗ đầu Hoàng Linh Nhi, nói:

- Được rồi! Nghỉ ngơi đi. Hôm nay dừng lại ở đây. Luyện kiếm cũng phải từ từ, cần có thời gian mới được.
- Vâng! - Cố gắng gặt đầu, Hoàng Linh Nhi chần chờ, đi ra khỏi đại viện.
- Mẹ! - Lục Thanh quay đầu nhìn Nhan Như Ngọc, kêu lên một tiếng nho nhỏ. Không biết vì sao, hẳn cảm thấy mẫu thân có gì đó khác lạ.

Nhan Như Ngọc nhướng mày, mở miệng nói:

- Niệm Vân kiếm đâu?

Lục Thanh sửng sốt nhưng nhanh chóng phản ứng đi vào phòng trong của đại viện. Nhan Như Ngọc biết nhi tử muốn giải thích cho mình liền đi theo.

Vung nhẹ tay phải một cái, trên tay Lục Thanh có một ngọn khí Tồn Phong màu xanh nhạt bay ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

- Đây là... - Nhan Như Ngọc sửng sốt. Nàng không hiểu tại sao mà Lục Thanh có thể làm được điều đó. Muốn điều động khí của thuộc tính cần phải có sự linh ngộ đối với chúng sâu như thế nào mới có thể làm nổi? Nhan Như Ngọc cũng không thể đoán nổi.

Nhưng nàng có thể khẳng định, trong ba tháng qua, Lục Thanh có sự tiến bộ vượt bậc.

Rồi ngay lập tức, trong ánh mắt khiếp sợ của Nhan Như Ngọc, trên tay phải của Lục Thanh có một thứ gì vô hình đang dao động. Sau đó, mũi thanh Niệm Vân từ từ chui ra khỏi lòng bàn tay hắn. Sau khoảng chừng một nhịp hô hấp, thanh Niệm Vân kiếm cứ vậy mà chui ra khỏi tay của Lục Thanh.

Không để mẫu thân lên tiếng hỏi, Lục Thanh nói toàn bộ những gì gặp phải trên đường tới Phù Vân tông. Tất nhiên, về chuyện Diệp lão và Hồn thạch Lục Thanh không hề nhắc đến. Nhưng chuyện Kiếm Cốt và Kiếm Thi cùng với Không Giới hắn đều kể lại toàn bộ.

Một lúc lâu sau, sắc mặt Nhan Như Ngọc trở nên ngưng trọng, nói:

- Không ngờ ra ngoài mấy tháng mà ngươi có thể chiếm được nhiều bảo vật đến vậy. Nhưng bảo bối không thể để lộ ra ngoài. Nếu mấy thứ đó mà để cho người khác biết thì cho dù là tông môn cũng bất chấp mà tới đây. Gia tộc họ Lục chúng ta sinh sống ở Tử Hà tông, nếu không có chuyện vạn bất đắc dĩ, không nên xung đột với tông môn.

Lục Thanh gật đầu, nói:

- Chuyện này con biết. Mẫu thân cứ yên tâm.

Dừng một chút, Lục Thanh liền gọi Kiếm Thi ra ngoài. Mặc dù đã nghe Lục Thanh nói, nhưng vào lúc này nhìn thấy tận mắt, cảm nhận uy áp của Kiếm Thi, Nhan Như Ngọc vẫn phải sững sờ. Ngoại trừ việc không thể nói, Kiếm Thi chẳng khác nào một người bình thường, khiến cho người ta rất khó có thể đối xử với nó như một con rối.

Điểm nhẹ một cái lên mi tâm Kiếm Thi, Lục Thanh thu lại giọt máu mà hắn đã rót vào Hồn Thạch trong huyết Thần Đình của Kiếm Thi, sau đó để cho Nhan Như Ngọc nhận chủ. Mặc dù lúc đầu, Nhan Như Ngọc không quen khi để Thức Hải của mình tiếp xúc với Thức Hải của một Kiếm Hoàng như vậy. Nhưng ngay lập tức, nàng phát hiện, sau khi thành lập mối liên lạc với Kiếm Thi, Thức Hải của nàng từ từ lớn mạnh. Thậm chí còn có một thứ hơi thở huyền ảo truyền vào trong đầu nàng khiến cho nàng đối với một số điều còn mơ hồ trong việc tu luyện trước đây liền có dấu hiệu đột phá.

Với việc Kiếm Thi nhận chủ thì đây cũng là một điều tốt. Sau đó, Nhan Như Ngọc để cho Kiếm Thi vào trong Kiếm Khố. Nàng làm theo lời nói của Lục Thanh, Kiếm Thi đó nếu không tới thời điểm sinh tồn thì không nên dùng.

Tiếp theo, Lục Thanh cũng không ở nhà lâu mà lên thẳng Triều Dương phong. Nếu như hấn tính không nhằm thì ba người Nhiếp Thanh Thiên cũng bị tập kích. Nếu bình an vô sự, chắc chắn bọn họ cũng nhanh chóng trở về.

Ngày hôm sau, cuối con đường lên núi của Triều Dương phong, thân hình Lục Thanh từ từ hiện ra.

- Đại sư huynh! - Hai gã đệ tử ngoại môn, khom người nói.

- Các người có thấy Nhiếp Thanh Thiên, Triệu Thiên Diệp và Lăng Tiêu về chưa? - Lục Thanh hỏi.

Nét mặt hai gã đệ tử ngoại môn cổ quái, cùng nói:

- Đều về rồi.

- Có chuyện gì vậy? - Thấy nét mặt hai người, Lục Thanh lên tiếng.

- Bởi vì ba vị sư huynh đó khi trở về cũng hỏi như ngài. - Một gã đệ tử ngoại môn mở miệng nói.

Hơi sững sốt, Lục Thanh liền mỉm cười. Ba người đó không việc gì, hấn cũng cảm thấy yên tâm. Nhưng đồng thời điều đó cũng củng cố rằng ba người cũng bị tập kích. Nói cách với đường đi của ba người không có lý do gì về sớm hơn hấn.

- Nhưng hình như tình trạng của Lăng Sư huynh không được tốt lắm. - Một gã đệ tử ngoại môn khác sau khi suy nghĩ một chút cũng mở miệng nói.

- Cái gì? - Lục Thanh rùng mình, vội vàng lên tiếng.

Sự thay đổi của Lục Thanh khiến cho hai gã đệ tử ngoại môn cảm thấy căng thẳng. Vào lúc này, như có một thứ gì đó uy nghiêm bao phủ quanh người họ. Thứ uy nghiêm đó khiến cho bọn họ nảy sinh sự kính sợ như đối với phong chủ.

“Thực lực của Đại sư huynh lại tiến bộ!” Đó là ý nghĩ cùng xuất hiện trong lòng hai người. Cả hai vội vàng nói:

- Cánh tay trái của Lăng sư huynh bị chặt đứt. Hơn nữa, nghe nói tu vi cũng bị ảnh hưởng khiến cho tính tình không được tốt cho lắm.

“Quả nhiên...”

Lục Thanh hiểu ngay ra vấn đề. Trong số ba người thì người mà hấn lo nhất chính là Lăng Tiêu. Mặc dù Lăng Tiêu cũng có thực lực Kiếm Sư tiểu thiên vị, hơn nữa trong hai năm qua cũng hoàn toàn củng cố. Nhưng kiếm khí hệ Phong và cảnh giới kiếm pháp của hấn cũng chỉ có thể chống lại Kiếm Sư trung thiên vị có kiếm khí ngũ hành, đồng thời sự linh ngộ đối với lực lượng không vượt qua hấn mới được. Nếu như gặp

phải Kiếm Sư đại thiên vị, cho dù chỉ có kiếm khí Ngũ Hành, Lăng Tiêu muốn trốn cũng khó khăn. Thậm chí khả năng bị đánh chết còn lớn hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, hôm nay hắn cũng trở về. Mặc dù bị chặt đứt một cánh tay, tu vi bị tổn hại, nhưng chỉ cần còn sống thì nhất định sẽ có cách. Tinh thần Lục Thanh từ từ yên ổn. Sau khi biết ba người Nhiếp Thanh Thiên vô sự, tinh thần của hắn thoải mái hơn rất nhiều. Thậm chí vào lúc này, hắn còn thoáng cảm ứng được tâm thần như tỏa sáng, niệm thần trở nên sáng bóng không hề có một chút tì vết.

Bước vào trong cung Triều Dương, Lục Thanh đi thẳng tới đại điện. Chưa kịp gõ cửa, âm thanh của Huyền Thanh đã vang lên:

- Vào đi! - Ngay lập tức, Lục Thanh cảm nhận được một luồng khí Chân Hỏa nóng rực bốc lên sau cánh cửa. Cánh cửa lớn như bị một thứ gì đó tác động, từ từ mở sang hai bên.

Bước vào trong đại điện, Lục Thanh liền thấy ba bóng người đang ngồi dưới đất. Ba người đó chính là đám người Nhiếp Thanh Thiên.

Đập vào mắt hắn là cánh tay trái trống không của Lăng Tiêu cùng với khuôn mặt tái nhợt. Mặc dù nét mặt vẫn như bình thường, nhưng Lục Thanh lại có thể cảm nhận được trên người hắn một làn dao động rất mạnh. Hiển nhiên, tinh thần Lăng Tiêu bị tổn thương rất mạnh. Hơn nữa, Lục Thanh còn cảm giác được hơi thở của hắn yếu ớt, thậm chí so với Kiếm Sư vừa mới ngưng kết Kiếm Chủng còn yếu hơn một phần.

Sau đó, nhìn sáng Nhiếp Thanh Thiên, đồng tử trong mắt Lục Thanh chợt co lại. Bởi vì, hắn không thể nhìn thấu tu vi của gã. Cẩn thận cảm nhận một chút, Lục Thanh phát hiện, hơi thở của Nhiếp Thanh Thiên không kém so với Thảo thành chủ của Thanh Hà thành. Chỉ có điều, hơi thở của gã dao động rất mạnh, chứng tỏ cảnh giới vẫn chưa được củng cố.

Hơn nữa, lúc này, ý chí của trời đất vẫn bao phủ quanh người Lục Thanh khiến cho hắn càng thêm miễn cảm với sự đặc biệt của nó. Vì vậy mà từ trên người Nhiếp Thanh Thiên, hắn cảm ứng được ý chí của trời đất vẫn chưa hoàn toàn mất hết. Mà lúc này, ý chí của trời đất vẫn còn quanh quẩn bên người hắn cũng cảm ứng được điều đó, sau mấy ngày yên lặng lại bắt đầu rung động.

- Người độ kiếp rồi? - Lục Thanh hơi ngáp ngừng, lên tiếng hỏi. Cảnh giới của Nhiếp Thanh Thiên trước đó hắn biết rất rõ. Bởi vì chuyển tu Kiếm Nguyên công địa cấp của hệ Phong nên cần phải tới nửa năm nữa mới có thể củng cố vững chắc, làm sao đã có thể độ Nguyên khí kiếp nhanh như vậy?

Trên mặt xuất hiện một nụ cười khổ, Nhiếp Thanh Thiên nói:

- Không còn cách nào khác. Lúc đầu, người đuổi giết ta có tu vi Kiếm Chủ tiểu thiên vị đỉnh phong. Hơn nữa, kiếm khí cũng là hệ Phong. Cho dù ta dốc hết sức chạy trốn, thậm chí sử dụng Kiếm Ý áp chế cũng không thể ngăn cản sự truy đuổi của hắn. Chẳng còn cách nào khác, ta đành vội vàng dẫn động Phong kiếp, nhờ ý chí của trời đất để ngăn cản sự công kích của hắn. Cũng may là mạng của ta còn lớn, nhờ có hai viên Sâm Vương đan mà trước đây người đưa cho nên cố gắng vượt qua, nhất lại được cái mạng.

- Nhưng do vội vàng độ kiếp, nên sau khi vượt qua Nguyên Khí kiếp cũng khiến cho tinh thần của ta bị hao tổn rất nhiều. Chỉ sợ không mất một năm, khó có thể hồi phục. - Nhiếp Thanh Thiên thở dài nói.

Nhưng Lục Thanh không hề nhận thấy trên mặt Nhiếp Thanh Thiên có một chút suy sụp. Dù sao, mất thời gian một năm tu luyện, nhưng cũng vượt qua được Nguyên khí kiếp thì cũng có thể coi như một sự thu hoạch.

- Sư phụ! - Lục Thanh khom người, nói với Huyền Thanh.

- Ngồi.

Chờ sau khi Lục Thanh ngồi xuống bô đoàn, bốn đại đệ tử của núi Triều Dương cũng tề tụ đủ ở đại điện.

Người mở miệng đầu tiên là Triệu Thiên Diệp.

- Đám thủy tộc này nhất định phải diệt. - Chỉ một câu nói, mọi người đã nhận ra sự quyết tâm của Triệu Thiên Diệp.

Huyền Thanh gật đầu, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nghe những gì các người gặp phải, chỗ eo sông đó chắc chắn có người ẩn nấp. Vốn bên trong Tụ Ác trang có cả người của Tử Hà tông chúng ta, nhưng không còn đường về. Hơn nữa, bọn họ cũng chưa hề phá hoại kế lớn của tông môn chúng ta vì vậy mà một số chuyện do bọn họ làm vẫn không hề để ý. Nhưng vào lúc này, nếu chúng đã có dã tâm như vậy, thì coi như tự tìm đường chết.

Giọng nói của Huyền Thanh bình thản, nhưng bốn người Lục Thanh lại cảm nhận được sát khí khiến cho bọn họ run rẩy. Đây là lần đầu tiên, trên người Huyền Thanh xuất hiện sát khí như vậy khiến cho bốn người như rơi vào giữa trời đông giá rét.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

200. Chương 92: Phản Ứng Của Tông Môn

- Việc tiếp theo không cần các người phải nhúng tay. Tông môn sẽ đòi lại công đạo cho các người. Trong thời gian tiếp theo, các người chỉ có một việc chính là dốc hết sức vào tu luyện. Bốn người các người, ta cho phép không cần phải tham gia luận kiếm trong cung vào giữa năm. Còn tu luyện như thế nào thì tự các người sắp xếp.

Dừng lại một chút, Huyền Thanh nhìn Lăng Tiêu, ánh mắt có phần trù mẫn, nói:

- Chỉ là đứt một cánh tay mà thôi, làm sao phải như vậy? Năm đó, tổ sư đời thứ năm là Mạnh Dương cũng bị mất cánh tay phải, nhưng có ai thấy người như vậy đâu. Sau đó, người lại dựa vào nghị lực của mình mà tu luyện tay trái sử dụng kiếm, thành công giác ngộ Kiếm Hồn, đứng vào hàng ngũ số một trong khu vực của tông môn. Người có hiểu không?

Nét mặt Lăng Tiêu vốn đang chán nản, nghe vậy liền sững sốt. Nhưng ngay lập tức, ánh sáng trong mắt hắn tỏa ra rực rỡ. Mặc dù không nói gì, nhưng mấy người Lục Thanh vẫn cảm nhận được khí thế của bản thân hắn thay đổi, đang từ từ tăng lên. Hiển nhiên, câu nói của Huyền Thanh đã kích thích lòng kiêu ngạo của Lăng Tiêu.

Kiểm giả có thể tu luyện đến tu vi Kiếm Sư có người nào là không có ý chí sắt thép. Chút đã kích ngấn gối đó với họ cũng chưa có gì nghiêm trọng.

- Sư phụ! - Lục Thanh chợt mở miệng nói.

Đưa mắt nhìn sang, Huyền Thanh nói:

- Nói đi.

Sắc mặt Lục Thanh trở nên ngưng trọng, mở miệng nói:

- Không biết sư phụ đã nghe nói đến một loại linh thú có tên là Địa Huyệt Ma Chu?

- Địa Huyệt Ma Chu? - Huyền Thanh sững sốt nhưng ngay lập tức nhú mày. Một lát sau, lão mở mắt, trong mắt tỏa ra thần quang đáng sợ:

- Địa Huyệt Ma Chu? Người nói tới Địa Huyệt Ma chu đã bị diệt tộc cách đây hai vạn năm trước?

- Đúng vậy. - Lục Thanh gật đầu.

- Có chuyện gì? - Đôi mày của Huyền Thanh nhíu lại càng lúc càng sâu, gần như thành một đường thẳng. Ánh mắt của lão không giấu nổi một sự trịnh trọng. Lão biết, nếu không có chuyện, không bao giờ, Lục Thanh lại nhắc đến thú linh thú mà hiếm người biết như vậy.

- Địa Huyệt Ma Chu lại xuất hiện. - Lục Thanh trầm giọng nói.

“Vù...”

Trong nháy mắt, từ người Huyền Thanh một luồng uy áp tỏa rộng ra xung quanh. Kiếm Nguyên dao động giống như những con sóng thần ngoài biển, bao phủ quanh người Lục Thanh. Vào lúc này, Lục Thanh cảm thấy bản thân như một chiếc thuyền độc mộc đang chao đảo giữa biển khơi, lúc nào cũng có thể bị lật úp.

- Chuyện người nói là sự thật? Có phải là linh thú nhị giai hệ Thổ, Địa Huyệt Ma Chu? - Lời nói của Huyền Thanh mang theo một sự uy nghiêm khiến cho người ta sợ hãi.

Gật đầu khẳng định, Lục Thanh nói:

- Xác của Ma Chu con đã cho người chuyển lên núi. Giờ này chắc là cũng tới cửa cung rồi.

Liếc mắt nhìn Lục Thanh rồi không thấy Huyền Thanh làm thế nào, nhưng chỉ một lát sau, cánh cửa đại điện lại mở ra. Bốn gã đệ tử ngoại môn khênh một cái thùng gỗ rộng khoảng trượng đi vào.

Lục Thanh cảm thấy chấn động. Đúng là cảnh giới Kiếm Hồn đại sư. Thần thức truyền âm mà hắn không hề cảm nhận được một chút dao động.

Đưa tay chộp vào khoảng không, từ trong tay của Huyền Thanh, một ngọn lửa lóe lên sau đó, cái thùng gỗ bay lên cao, toàn bộ những thứ bên trong đều rơi xuống đất.

Bịch

Một cái xác của Ma Chu từ trên đó rơi xuống. Thân thể khổng lồ cùng với cái đầu lâu dữ tợn của nó khiến cho ba người Lăng Tiêu rung mình. Đặc biệt cái đầu của nó bị chẻ làm đôi, bên trên còn dính một chút máu màu xanh đen. Mặc dù Ma Chu đã chết nhưng nhìn cái vỏ đen bóng của nó như vậy cũng cảm nhận được lúc còn sống, nó khó chơi như thế nào.

Nhìn thấy cái xác của Địa Huyệt Ma Chu, Kiếm Nguyên trên người Huyền Thanh dao động càng mạnh thêm chứng tỏ tinh thần lão không còn giữ được sự bình tĩnh. Một lúc lâu sau mới ổn định lại được, nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của ba người Lăng Tiêu, Huyền Thanh nói:

- Có phải các người nghĩ một con linh thú nhị giai hệ Thổ không đủ nguy hiểm đúng không?

Không để cho ba người Lăng Tiêu kịp nói, Huyền Thanh nói tiếp:

- Địa Huyệt Ma Chu là linh thú nhị giai. Nhưng người biết tới nó thường gọi nó là Ma Thú. Con linh thú này hấp thu hệ Thổ trong ngũ hành, có thể đi lại dưới đất hơn mười trượng với tốc độ rất nhanh. Hơn nữa, lớp vỏ cứng rắn của nó có thể so với Hắc Thiết đã luyện trăm lần. Chúng sống thành đàn, và là một loại linh thú nhị giai vô cùng nguy hiểm. Điều quan trọng là chúng thích ăn thịt con người để sinh sống.

- Mỗi một con Ma Chu để trưởng thành cần phải ăn một trăm con người mới được. Có thể nói, chúng chính là thiên địch đối với con người sinh sống trong Thập Vạn đại sơn.

Nghe được lời giải thích của Huyền Thanh, ba người Lăng Tiêu cảm thấy khiếp sợ. Nếu đúng như Huyền Thanh nói thì Địa Huyệt Ma Chu quả thực là đáng sợ.

Sau đó, Lục Thanh mới kể lại từ lúc hắn đánh chết Địa Huyệt Ma Chu ở Lạc Nhật thành cho tới đá hệ Thổ hắn cũng không hề giấu. Nếu như tông môn thực sự muốn cướp của hắn thì đúng là chẳng còn gì để nói nữa.

Đồng thời, hắn kể tiếp chuyện gặp phải trong dãy núi ở bốn tông môn, sự xuất hiện của kiếm giả đó. Về phần chuyện chất dịch Huyết Sát Kiếm Nguyên, Huyền Thanh và mấy vị phong chủ đều đã biết được nên cũng chẳng cần phải giấu diếm.

Nghe Lục Thanh nói, ánh mắt của Huyền Thanh càng lúc càng tối lại. Đến cuối cùng, lão vẫn bình tĩnh, thở dài rồi nói:

- Người làm tốt lắm. Công tích của người, tông môn sẽ ghi nhớ. Việc này, ta sẽ bẩm báo với tông chủ, không cần các người phải nhúng tay. Các người nhớ kỹ, luận kiếm giữ năm núi mới là chuyện quan trọng nhất. Cho dù trời sập xuống, cũng có tông môn chống đỡ. Việc bây giờ của các người là dốc hết sức tu luyện. Đi đi.

Bốn người Lục Thanh nhìn nhau, cùng đứng dậy, cáo lui.

Ra khỏi đại điện Triều Dương, Lục Thanh và ba người Nhiếp Thanh Thiên nói chuyện với nhau một lúc. Sau đó, hắn cùng với hai người Nhiếp Thanh Thiên đi gặp Đoạn Thanh Vân và Dư Cập Hóa. Gần bốn

tháng, tu vi của hai người đó có sự tiến bộ khác nhau. Dư Cập Hóa đã đạt tới đỉnh phong của Kiếm Khách, tự tin chỉ cần củng cố mấy tháng là có thể thử đột phá Kiếm Sư.

Mà sự tiến bộ của Đoạn Thanh Vân còn lớn hơn. Trong bốn tháng qua, hắn tu luyện một cách khắc khổ, thuận lợi đột phá tới Kiếm Khách đại thiên vị. Mặc dù chỉ mới đặt chân tới nhưng như vậy cũng rất đáng khen.

Thấy ba người Lục Thanh trở về, hai người Dư Cập Hóa rất vui vẻ. Sau khi năm người nói chuyện với nhau một lúc, liền tản đi. Lúc này, thời gian tu luyện rất quý giá, năm người không muốn lãng phí thời gian.

- Người muốn độ kiếp? - Trong Luyện Tâm viện, Nhiếp Thanh Thiên nhìn Lục Thanh chằm chằm, cất tiếng hỏi.

Không hề cảm thấy kinh ngạc, Lục Thanh gật đầu nói:

- Ý chí của trời đất vẫn bám theo ta từ Phù Vân tông tới giờ. Nếu không độ kiếp ta chỉ sợ có chuyện xấu. Lần này xuống núi xử lý xong một số chuyện của gia tộc xong, ta sẽ tìm một chỗ để độ kiếp.

- Được! - Nghe Lục Thanh nói vậy, Nhiếp Thanh Thiên mỉm cười:

- Đợi đến luận kiếm giữa năm núi, chúng ta phải đánh một trận. Lúc đó, người sẽ thấy kiếm của ta có sự thay đổi như thế nào.

Không để Lục Thanh lên tiếng, Nhiếp Thanh Thiên cười hai tiếng, xoay người rời đi.

Cất tiếng cười ha hả, Lục Thanh cũng không ở lại cung Triều Dương mà đi thăm Hoàng lão. Cho tới bây giờ, Lục Thanh có thể cảm nhận được tu vi của Hoàng lão là Kiếm Sư trung thiên vị. Nhìn thấy Lục Thanh, Hoàng lão vui vẻ, lôi hắn vào nói chuyện một lúc lâu mới để cho Lục Thanh đi.

Sau đó, Lục Thanh cũng không ở lại cung Triều Dương tới một ngày mà nhanh chóng xuống núi.

Núi Tử Hà vẫn còn nguyên dáng vẻ như cũ. Nhưng trong điện Tử Hà, không khí có phần nặng nề. Cái xác của con Ma Chu do Lục Thanh mang lên cung Triều Dương đang nằm trên mặt đất trong điện.

- Chẳng lẽ sắp loạn rồi hay sao? - Ánh mắt Lạc Thiên Phong đảo qua đảo lại, nhìn cái xác Ma Chu trên mặt đất.

- Kiếm giả ma đạo cứ nghĩ rằng có thể uy hiếp chúng ta hay sao?

- Tông chủ! Chuyện đã đến mức này chẳng lẽ lại đưa người ra giao thủ với chúng hay sao? - Huyền Minh nói có chút lo lắng.

- Chẳng lẽ Tử Hà tông chúng ta còn sợ bọn họ. Ta đang hỏi tại sao trong hai năm gần đây, có người báo tông dân mất tích vô cớ. Nhưng do thời gian quá lâu, ta cũng không chú ý. Bây giờ, nhớ lại, chắc chắn là đám người kia gây ra. Huyền Phong chủ! Chẳng lẽ chúng ta để cho bao nhiêu tông dân phải chết như vậy? Nợ máu phải trả bằng máu... - Tầm Thiên Kính tức giận, nói chuyện không hề khách khí.

- Nhưng tông môn của chúng ta bây giờ...

- Không nói nữa. - Lạc Thiên Phong lên tiếng, ngắt lời hai người. Ánh mắt lão nhìn Huyền Thanh, nói:

- Việc này do Huyền sư đệ đưa ra. Ta nghĩ, Huyền sư đệ chắc chắn có chủ ý.

Nghe Lạc Thiên Phong nói vậy, ánh mắt ba người Minh Tinh Nguyệt đều nhìn về phía Huyền Thanh.

Ngần đầu nhìn Lạc Thiên Phong, Huyền Thanh trầm giọng nói:

- Ta nghĩ việc này phải điều tra mới được. Hơn nữa, không riêng gì Tử Hà tông chúng ta mà cả Phù Vân, Thanh Ngọc và các tông môn thuộc Thiên đạo cũng đều phải vào cuộc.

- A...

Trong mắt Lạc Thiên Phong lóe lên một tia sáng.

Sau đó, Huyền Thanh lại nói tiếp:

- Hiển nhiên, Địa Huyệt Ma Chu phá hoại cơ bản của chúng ta. Mà đám thủy tộc Tụ Ác trang ở giữa nên chắc chắn cũng có bàn tay của chúng. Hôm nay, mục đích của họ đã rất rõ ràng. Nếu như bây giờ mặc kệ, đợi tới khi toàn bộ Địa Huyệt Ma Chu trưởng thành thì chỉ sợ hiệp nghị mà chúng ta ký kết trước đây lại phải thỏa thuận lại.

- Không nói tới Tử Hà tông chúng ta, cho dù là tông môn cấp Kim Thiên cũng không thể chịu nổi sự uy hiếp như vậy. - Huyền Thanh nhấn mạnh từng từ từng chữ khiến cho ba người Minh Tinh Nguyệt đầu gật đầu.

Vào lúc này, mặc dù ánh mắt của Huyền Minh không hài lòng, nhưng cũng không nói thêm câu gì nữa. Bởi hẳn biết, Huyền Thanh nói chẳng sai. Đối với đại sự của tông môn, không thể có chút nương nhẹ.

Trong lúc năm người Lạc Thiên Phong bàn cách hành động ở điện Tử Hà thì Lục Thanh cũng về tới Lục phủ ở trấn Triều Dương.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

201. Chương 93: Phong Lôi Kiếp (thượng)

Vào lúc này, tính cả Thúc Nguyên nữa là mười tám kiếm giả đã tập trung ở hậu viện của Lục gia.

- Chắc Dịch lão đã nói với các người không ít. Sau này, các người chính là kiếm giả do gia tộc chúng ta dốc sức bồi dưỡng. Một số bí mật của gia tộc cũng sẽ hé lộ cho các người, có lẽ các người cũng hiểu được điều đó có ý nghĩa gì. Lục gia của chúng ta, ngàn năm không tranh đấu, nhưng tới hôm nay, khắp nơi tôn trọng cường giả. Vì vậy mà Lục gia chúng ta cũng bắt đầu bồi dưỡng vũ lực để bảo vệ gia tộc nhưng không phải để tranh giành. Tất nhiên, điều đó cũng cần các người phải tuyệt đối trung thành.

- Bây giờ, nếu các người muốn rời đi có thể nói ra. Nếu không sau này, các người có hối hận cũng không còn kịp nữa. Đối với người phản bội, Lục gia chúng ta sẽ không nương tay, nhất định đuổi tận giết tuyệt. - Lục Thanh bình tĩnh đứng trước mặt mười tám người. Uy áp của kiếm giả có tu vi cao tấn ra xung quanh khiến cho không khí trong hậu viện có chút nặng nề.

- Thúc Nguyên thề trung thành với gia tộc. - Không hề do dự, Thúc Nguyên quỳ một gối trên mặt đất.

- Thề trung thành với gia chủ. - Tiếp đó, mười bảy người khác cũng quỳ xuống đất mà thề.

Sau đó, dưới sự dẫn đầu của Thúc Nguyên, tất cả mọi người đều phát ra lời thề Kiếm Thần. Rồi dưới sự chỉ định của Lục Thanh, mười tám người chỉ làm ba đội. Thúc Nguyên với hai gã kiếm giả hộ vệ làm đội trưởng, trở thành lực lượng bảo vệ Lục gia.

Từ đường của Lục gia, bên trong thờ phụng bài vị của liệt tổ liệt tông. Ngày nào nơi đây cũng có hương khói nghi ngút, do Nhan Như Ngọc tự tay quét dọn.

Cánh cửa sát rất nặng đẩy ra, sau khi đóng lại, Lục Thanh quỳ xuống, hành lễ với hơn mười bài vị trước mặt:

- Đệ tử đời sau của Lục gia là Lục Thanh, quấy rầy sự nghỉ ngơi, mong được thứ tội.

Đồng thời, đám người Thúc Nguyên đứng sau Lục Thanh cũng quỳ xuống hành lễ, biểu lộ sự tôn trọng.

Vừa đứng dậy, khí thế trên người Lục Thanh chợt thu liễm, kiếm chỉ hai tay lần lượt thay đổi khiến cho trong không gian xuất hiện vô số bóng kiếm. Hơn mười đạo Phong Lôi kiếm khí bắn vào vách tường bên trên bài vị.

Vù vù...

Tiếng gió vang lên trong căn phòng, bức tường trắng sau bài vị chợt vụn vụn, nuốt chửng toàn bộ Kiếm Nguyên vào bên trong.

Ngay sau đó, trên bức tường trắng, một vòng tròn giống như nước tản rộng ra xung quanh. Từ trên vách tường, vang lên những tiếng động âm âm. Vòng tròn di chuyển giữa mấy cái bài vị tỏa ra sự dao động giống như hai bàn tay to, đẩy chúng sang hai bên.

Khoảng trống ở giữa chợt xuất hiện một lỗ hổng cao vài trượng, để lộ một lối đi xuống dưới.

Lục Thanh đi trước dẫn đường. Phía sau, mấy người Thúc Nguyên liếc mắt nhìn nhau rồi không hề do dự đi theo.

Bước hết mấy trăm cái bậc thang, ước chừng xuống sâu hơn mười trượng, đám người Thúc Nguyên mới đứng trên mặt đất bằng phẳng. Xung quanh thì thoảng lại có một tia sét màu tím lóe lên, soi sáng cảnh tượng xung quanh.

Đây là một cái động có chu vi khoảng chừng mười trượng. Vách tường xung quanh có đặt một số ngọn đèn được đốt bằng mỡ thú đang tỏa ra ánh sáng màu vàng. Trong động tràn ngập một mùi mỡ thơm nhàn nhạt.

Quay đầu nhìn lại mười tám người Thúc Nguyên, Lục Thanh trầm giọng nói:

- Đây là trọng địa truyền thừa của Lục gia chúng ta. Kiếm Trì.

- Kiếm Trì! - Mấy người Thúc Nguyên nghe thấy mà hoảng sợ. Bọn họ không ngờ Lục Thanh lại dẫn mình tới một nơi như vậy. Lục gia có được Kiếm Trì! Tin tức này mà truyền ra ngoài chắc chắn sẽ khiến cho các thế lực trong Tử Hà tông chấn động.

Nhưng thoáng cái, bọn họ đã trở lại bình thường. Với ngàn năm tích lũy của Lục gia ở Tử Hà tông, có được mấy thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm là chuyện hết sức đơn giản. Vẫn phần tạo ra Kiếm Trì, bọn họ liền nghĩ tới tin đồn mấy năm nay vẫn nghe về mối liên hệ giữa Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư và Lục gia.

Nhưng bọn họ cũng không biết rằng ngay cả Lục Thanh cũng không biết ai tạo ra Kiếm Trì này. Chỉ nghe mẫu thân Nhan Như Ngọc của hắn nói lại rằng, ngay từ đời thứ nhất của Lục gia, Kiếm Trì đã xuất hiện. Về phần nó do ai tạo ra thì hậu nhân của Lục gia cũng không được biết. Cho tới này, nó chính là một cái bí mật truyền thừa không biết gốc tích của Lục gia.

- Ta hy vọng các ngươi có thể chuẩn bị sẵn sàng. Gia tộc quyết định mở Kiếm Trì cho các ngươi vào đó tu luyện một năm. Về phần có được thành tựu gì hay không thì phải dựa vào các ngươi. - Lời nói tiếp theo của Lục Thanh càng khiến cho đám người Thúc Nguyên thêm chấn động.

Bước vào Kiếm Trì là một cơ hội rất lớn. Kiếm Trì có vạn kiếm quy tông, chẳng những có được nguyên khí rất dày mà khí thể mệnh mạng của Kiếm Trì còn có thể loại bỏ rất nhiều tâm ma, tạp niệm. Nó thực sự là thánh địa tu luyện của kiếm giả. Bọn họ không thể ngờ được rằng trong cuộc đời của mình lại có được cơ hội bước chân vào Kiếm Trì.

Cảm nhận sự dao động của đám người Thúc Nguyên, Lục Thanh khẽ thở dài. Tâm cảnh của bọn họ vẫn chưa đủ vững chãi, nhưng bây giờ cũng không còn thời gian để trì hoãn nữa. Bất luận là thủy tặc của Tụ Ác trang hay là Địa Huyết Ma Chu cũng đều cho hắn cảm thấy không yên tâm. Đường như có một âm mưu động trời đang từ từ nổi lên, chỉ chờ nhả chìm của Tử Hà tông.

Sau khoảng chừng nửa nén nhang, đám người Thúc Nguyên mới cố gắng khống chế được bản thân. Dưới sự nhắc nhở của Lục Thanh, bọn họ ngồi tĩnh tọa một lúc, ổn định tinh thần chuẩn bị bước vào trong Kiếm Trì.

Bọn họ vừa mở mắt, trong động nhất thời nổi lên những tia sáng màu xanh tím. Ánh sáng của mấy ngọn đèn dầu bị ánh sáng đó lấn át. Tuy nhiên, chút ánh sáng đó chỉ lóe lên một chút rồi biến mất. Đám người Thúc Nguyên trừng mắt nhìn, cứ nghĩ ảo giác xuất hiện trước mắt mình.

Chẳng để ý tới sự kinh ngạc của đám người Thúc Nguyên, Lục Thanh đi tới cuối động. Ở đây có một cánh cửa đá tỏa ra ánh sáng màu vàng, bên trên có khắc một bức tranh với những đường nét quái dị. Nhưng đường nét đó nối với nhau, tại mỗi vị trí giao tiếp có gắn một hạt châu trong suốt to bằng ngón cái.

Những hạt châu đó có đủ mọi loại màu sắc, tỏa ra các loại khí dày đặc. Ánh mắt tập trung, Lục Thanh vươn kiếm chỉ điểm liên tiếp. Phong Lôi kiếm khí ở đầu ngón tay ngưng tụ thành thực thể điểm lên mỗi một hạt châu. Mỗi khi ngón tay của hắn chạm tới, hạt châu liền tỏa ánh sáng rực rỡ, ngay cả những đường nét

trên đá cũng tỏa ra ánh sáng tương tự. Cho đến khi kiếm chỉ của Lục Thanh hóa thành ảo ảnh khiến cho chín viên bảo châu tỏa sáng, những đường nét trên đá cũng sáng lên hết, tạo thành một bức tranh huyền ảo.

Sau đó, cánh cửa đá cũng tỏa ra ánh sáng vàng, tụt vào bên trong. Mất một lúc, một làn sương trắng đậm tỏa ra, nuốt chửng cánh cửa đá. Ngay lập tức, một làn nguyên khí của trời đất tinh khiết khiến tản ra xung quanh khiến cho mấy người Thúc Nguyên ngẩn ngơ. Cho dù chỉ hít một hơi, bọn họ cũng cảm nhận được Kiếm Nguyên khí trong cơ thể tăng lên nhanh chóng.

- Bên trong đã chuẩn bị sẵn lương khô cho các người trong vòng một năm. Mỗi người các người sẽ được đưa đến một vị trí khác nhau. Đợi sau một năm, ta sẽ mở Kiếm Trì cho các người ra. Còn về thành tựu như thế nào thì phải dựa vào chính bản thân các người.

Không người nào lên tiếng, dưới sự dẫn đầu của ba người Thúc Nguyên, mỗi người cung kính thi lễ với Lục Thanh rồi bước vào trong Kiếm Trì. Sau khi nhìn thấy người cuối cùng chìm hẳn vào trong màn sương, Lục Thanh mới thở phào nhẹ nhõm. Về chuyện một năm sau, có bao nhiêu người có thể đột phá thì còn phải xem số phận của họ.

Ngày hôm sau, trong đại viện của Lục gia.

- Người cứ yên tâm đi. Chuyện gia tộc có mẫu thân và Dịch lão trông coi. Người cứ yên tâm mà độ kiếp.

Nhan Như Ngọc nhìn Lục Thanh đang đứng trước mặt nói một cách ân cần. Không ngờ, con trai của nàng cũng đạt được tới mức độ như ngày hôm nay.

“Vân! Chàng ở trên cao nếu thấy được cũng đang mỉm cười đúng không?” Sắc mặt Nhan Như Ngọc có chút mất bình tĩnh, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

Lục Thanh gật đầu nhìn về phía Hoàng Linh Nhi, nói:

- Mặc dù tu vi của người do hấp thu một giọt chất dịch Kiếm Nguyên mà đạt tới Kiếm Thị đỉnh phong, nhưng sự linh ngộ với kiếm pháp và tâm cảnh vẫn còn thiếu rất nhiều. Ta sẽ đi hai tháng, người cần tu luyện kiếm pháp, đồng thời cũng phải đọc thêm cả sách vở của thánh hiền. Chỉ khi nào tâm cảnh đã tăng lên thì đột phá mới đạt được hiệu quả tốt nhất.

- Đồ nhi rồi! - Hoàng Linh Nhi khom người nói với Lục Thanh. Dưới sự chỉ dạy của Nhan Như Ngọc, hôm nay, Hoàng Linh Nhi cũng không còn ngây thơ như trước, lễ tiết khi tiếp xúc với người ngoài cũng có sự tiến bộ. Hơn nữa, do tính tình cứng cỏi giống như nam nhân khiến cho Lục Thanh cảm thấy vui mừng.

Tới lúc này, Lục Thanh cảm thấy tinh thần của mình từ từ trở nên bình ổn. Một điểm sáng chậm chậm xuất hiện trong tâm thần khiến cho niệm thần tỏa ra ánh sáng từ trước tới nay chưa giờ có. Thứ ánh sáng đó ngay cả Lục Thanh cũng không khống chế được. Từ trên người Lục Thanh một vầng ánh sáng màu xanh tím không phải những tia kiếm khí, tỏa ra xung quanh. Ý chí của trời đất nhanh chóng dao động, tản ra một sự uy nghiêm.

Sắc mặt Nhan Như Ngọc tái nhợt, nhưng chưa kịp tỏa ra kiếm khí hộ thể, Lục Thanh đã biến mất.

Nhất thời, trong một khu phố ở khu vực phía Bắc của thành Triều Dương, trong một cái ngõ nhỏ, một lão nhân mặc áo bằng vải bố màu xanh đang đứng lặng nơi đầu ngõ, ánh mắt nhìn về phía trấn Triều Dương, lẩm bẩm nói:

- Độ kiếp rồi sao? Tốt! Tốt.

Sau đó, chẳng thấy lão nhân có động tác gì, cứ vậy mà biến mất.

Sau chừng nửa nén hương, trong một cánh rừng ngoài trấn Triều Dương, Lục Thanh như hóa thành một luồng sáng màu xanh tím. Phong Lôi kiếm khí bá đạo hiện lên bên ngoài thân thể của hắn. Nó chẳng thèm quan tâm tới bất cứ thứ gì xung quanh, bất luận là cây cối hay bụi gai, tảng đá đều bị nó làm cho nát bét.

Gruuuuu.

Ngao...

Khí thể kinh người của hắn khiến cho vô số dã thú bắt đầu chạy trốn. Mà linh thú nhất giai hay nhị giai lại càng hoảng sợ. Từ trên người Lục Thanh, chúng cảm nhận được một sự uy hiếp khiến cho sợ hãi mà ngã ra đất, không dám nhúc nhích.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

202. Chương 94 : Phong Lô Kiếm (trung)

Trong Đan Điền, Phong Lô Kiếm Chủng tỏa ra sự dao động kinh người của Kiếm Nguyên. Phong Lô Kiếm Nguyên cuộn cuộn chảy trong kinh mạch rộng lớn, cứng rắn. Ngay cả huyết mạch trong cơ thể vào lúc này cũng dường như bắt đầu sôi lên.

Phóng thích toàn bộ khí thể của bản thân khiến cho Lục Thanh cảm thấy thoải mái. Trong Thức Hải, thần thức xoay tròn giống như dải Ngân Hà đang tỏa ra ánh sáng chói mắt. Lục Thanh không nhận được hú lên một tiếng thật dài. Tiếng hú cuộn cuộn giống như tiếng gầm tản ra xung quanh khiến cho vô số những thân cây to bằng bắp đùi vỡ nát. Trên mặt đất, những mảnh đá vụn chạy tán loạn.

Lúc này, trên đỉnh đầu Lục Thanh khoảng chừng ngàn trượng, những tia chớp màu tím xuất hiện kèm theo tiếng sét nổ vang trời. Một luồng thiên uy mệnh mông phủ xuống dưới khiến cho trong khu rừng, tất cả linh thú cũng đều cảm nhận được mà ngẩng mặt lên nhìn những tia chớp trên bầu trời, ánh mắt không giấu được sự sợ hãi.

Đồng thời, sau khi tiếng hú vừa ra khỏi miệng, ý chí của trời đất vẫn bao phủ quanh người Lục Thanh cũng bắt đầu dao động. Bởi vì nó đã cảm nhận được quyết tâm muốn độ kiếp của Lục Thanh. Chờ đợi thời gian dài như thế gần như đã mài nhẵn sự kiên nhẫn của nó. Vì thế, khi nhận ra được tâm ý của Lục Thanh, sóng gió xung quanh liền biến chuyển.

Ý chí mạnh mẽ của trời đất đang bao phủ bên người Lục Thanh chợt phóng lên cao, tàn phá không trung. Những nơi mà Lục Thanh đi qua, vô số dã thú không chịu nổi ý chí của trời đất mà nổ tung, để lại một làn mưa máu.

Với ý chí bùng bùng hưng phấn, từ trong lòng Lục Thanh cũng xuất hiện một ý chí chiến đấu mạnh mẽ khiến cho khí thể của hắn tưởng chừng đã đạt tới đỉnh lại tiếp tục tăng lên.

“Keng...”

Một tiếng kiếm ngân bá đạo từ trên người Lục Thanh phát ra. Ngay lập tức, Phong Lô Kiếm Ý điên cuồng chui ra khỏi cơ thể. Đồng thời, Phong Lô khí do trời đất sinh ra cũng bắt đầu mất đi sự ổn định. Vô số ánh sáng màu xanh tím hội tụ trên đầu Lục Thanh. Những tia chớp cùng với Tồn Phong vào lúc này chợt dung hợp với nhau, tạo thành một thanh Phong Lô kiếm to nửa thước, rộng ba trượng. Khí thể cường hãn của nó tỏa ra khiến cho không khí xung quanh thanh kiếm cũng phải dao động.

Quát lên một tiếng giận dữ, những múi thịt trên người Lục Thanh nổi lên cuộn cuộn. Bộ quần áo trên người hắn rách ra từng miếng, để lộ những cơ bắp bên trong. Đồng thời, những dòng khí vô hình lưu chuyển quanh người hắn như cắt không khí ra thành từng mảnh vụn.

Bàn tay giơ lên rồi nắm chặt lại, trong mắt Lục Thanh, Phong Lô kiếm khí bá đạo bắt ra những tia dài ba thước. Không hề vận dụng tới một chút cảnh giới kiếm pháp và linh ngộ. Giữa không trung, chúng ngưng tụ lại thành một thanh Phong Lô kiếm chém xuống một nhát đơn giản.

“Vù...”

Những đạo ánh sáng màu xanh tím chói mắt vẽ trong không gian khiến cho không khí dao động giống như một dòng nước, tản sang hai bên. Tiếng kiếm khí rít lên chói tai. Đồng thời, trong không trung, khí Tồn Phong tụ lại thành một lưỡi dao gió màu xanh được bao phủ bởi một tia chớp, lao theo thanh kiếm Phong Lô mà bổ xuống một ngọn đồi nhỏ cách đó mười trượng.

“Ầm...”

Bụi đất bốc lên mù mịt. Vô số những tia chớp to bằng cánh tay, tản ra xung quanh lại còn thêm cả khí Tồn Phong ngưng tụ lại thành một cơn lốc mạnh màu xanh, cuốn hết bụi đất vào bên trong. Sau khi, Lục Thanh vượt qua được khoảng cách mười trượng, ngọn đồi mới hiện ra. Vốn lúc trước nó cao tới mười trượng thì bây giờ chỉ còn chưa tới năm trượng. Tất cả những gì lúc trước có bên trên nó giờ chỉ còn lại tro bụi. Có chăng, chỉ còn sót lại một đồng hồ hỗn độn trong cái hố rất to.

Mảnh rừng núi đó ở bên ngoài Triều Dương trấn, không thuộc khu vực của Tử Hà tông cũng chẳng thuộc nơi nào. Nó chiếm một phạm vi khoảng chừng trăm dặm. Bởi vì ở đây ít có linh thú qua lại, cũng như không có nhiều quặng mỏ nên bây giờ ngay cả tên cũng không có. Nhưng những loại thú bình thường lại có rất nhiều, trở thành một khu vực trời cho để săn bắn của tông dân Tử Hà tông. Còn đám kiếm giả thì không đi vào đây vì vậy mà Lục Thanh chọn nó làm chỗ độ kiếp.

Dốc hết sức thi triển Phong Lôi bộ, nguyên khí của trời đất bị Phong Lôi quyết nhanh chóng hút vào trong cơ thể. Thậm chí, trên huyết Bách Hội, còn xuất hiện một dòng xoáy nguyên khí. Đồng thời, chất dịch nguyên khí trong da thịt cũng vỡ ra từng giọt, từng giọt một bổ sung vào phần mà nguyên khí trong trời đất không thể bù đắp.

Trải qua hai canh giờ, với tốc độ như thế, Lục Thanh vượt qua hơn bảy mươi dặm đường núi, tới một ngọn núi vô danh cao ước chừng mấy trăm trượng.

Đưa mắt nhìn lên, trên sườn núi không hề có một bóng cây, ngọn cỏ. Khắp nơi chỉ là nham thạch cứng rắn, với vô số những tổ chim. Thi thoảng lại có tiếng chim kêu lên rất to, tạo cho khung cảnh một cái cảm giác uy nghiêm nhưng vắng vẻ. Nơi này đúng là chỗ mà Lục Thanh chọn làm nơi độ kiếp.

Căn cứ theo những gì Phong Lôi quyết ghi lại thì lúc đầu, nơi đây chính là nơi mà Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư độ Phong Lôi kiếp. Mà lần đó đối với Kiếm Hoàng cũng đúng là cử tử nhất sinh. Kiếp vận do Phong Lôi khí ngưng tụ mạnh hơn nguyên khí kiếp thuộc ngũ hành gấp mấy lần. Mỗi một cú đánh của tử điện vào Tồn Phong cũng có uy lực thấp nhất tương đương với Kiếm Chủ tiểu thiên vị. Nếu không phải do lúc đầu Kiếm Hoàng may mắn dung hợp hạt châu Thiên Lôi có được thân thể Thiên Lôi thì đã bị đánh nát dưới Phong Lôi mạnh mẽ như vậy.

Nhưng Lục Thanh lại hoàn toàn tự tin vào bản thân mình. Mặc dù thân thể Thiên Lôi của Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư rất mạnh nhưng bây giờ hắn tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh có được thân thể tương đương với một thanh kiếm bát phẩm cũng không hề kém chút nào. Thậm chí cũng có thể hắn còn mạnh hơn. Từ trước đến giờ, hắn chưa từng nghe nói tới khoảng thời gian trước khi độ kiếp, Kiếm Hoàng chỉ bằng thân thể mà ngăn được một thanh kiếm bát phẩm bổ vào người. Điều đó chứng tỏ rằng hôm nay hắn còn mạnh hơn của Kiếm Hoàng.

Dậm mạnh chân phải một cái xuống đất, khiến cho lớp đá cứng rắn dưới chân xuất hiện một vết nứt. Thân hình Lục Thanh giống như một cánh chim ưng bay thẳng lên cao, trong nháy mắt xuất hiện trên không trung chừng ba mươi trượng. Chân trái của hắn lại bước tiếp một bước, dẫm lên tảng đá trên núi hoang khiến cho nó vỡ ngay thành hai nửa rồi tiếp tục bay lên hai mươi trượng. Liên tục mượn lực như vậy chừng mười lần, hắn đã lên được tới đỉnh núi.

Nếu sườn núi đầy những tảng đá thì trên đỉnh núi hoàn toàn trống không. Bao nhiêu năm được sương gió, mưa tuyết mài mòn khiến cho đỉnh núi nhẵn thín. Thấy Lục Thanh bay lên, hai con ưng đen từ trong tổ sợ hãi bay ra ngoài. Từ trên người Lục Thanh, chúng cảm nhận được hơi thở kinh người của sấm chớp.

Đưa mắt nhìn quanh một vòng, Lục Thanh cảm thấy hài lòng. Trong phạm vi ba mươi trượng trên đỉnh núi hoàn toàn yên tĩnh không có một tiếng động, không hề có gì quấy nhiễu. Lục Thanh hoàn toàn có thể yên tâm dẫn động Phong Lôi kiếp mà bản thân luôn mong đợi.

Như hiểu được suy nghĩ trong đầu Lục Thanh, ý chí của trời đất vẫn đang sôi lên sùng sục phóng hắn lên cao, xua tan toàn bộ mây mù trong phạm vi mấy trăm dặm, để lộ ra khoảng trời xanh biếc.

Ngồi xuống giữa đỉnh núi, Lục Thanh nhắm mắt lại. Hai loại khí Phong Lôi vẫn dao động quanh người chọt yên lặng khiến cho không gian xung quanh yên tĩnh tới một cách đáng sợ.

Tinh thần của hắn chìm vào trong Đan Điền để quan sát. Trong khoảng không rộng lớn của Đan Điền một thanh Phong Lôi Kiếm Chung dài chín tấc đang lơ lửng, thi thoảng lại lóe lên những tia sáng màu xanh tím.

Kiểm Nguyên dao động cứ thế mà khuếch tán ra xung quanh.

Một ý nghĩ vừa xuất hiện, Kiểm Chung đang tỏa ra khí thể mạnh mẽ chợt ảm đạm. Vào lúc này, nhìn Phong Lôi Kiểm Chung chẳng khác gì một thanh đoản kiếm thực sự màu xanh tím, thi thoảng lại lóe lên một tia sáng sắc bén.

Vận chuyển Phong Lôi quyết tăng thức năm, Phong Lôi Kiểm Nguyên mạnh mẽ trong kinh mạch bắt đầu di chuyển theo một quỹ đạo đặc biệt. Vào lúc này, Lục Thanh đang ngồi xếp bằng giữa đỉnh núi từ từ tỏa ra một vầng ánh sáng màu xanh tím với khí thể mạnh mẽ.

Làn khí thể đó vừa mới tản ra, khiến cho không khí nơi đỉnh núi lập tức ngưng lại, giống như bị đóng băng. Trên trời cao mấy trăm trượng, mây gió bắt đầu thay đổi kèm theo những tiếng sấm chớp ầm ầm. Oai nghiêm của trời trong nháy mắt tỏa khắp khu vực mười dặm.

Trong đại viện của Lục gia, Nhan Như Ngọc đứng một mình trong sân. Những tiếng sấm thoảng qua bên tai khiến cho trái tim của nàng cũng nhảy lên giống hệt như bốn năm về trước. Đầu óc của nàng rối tung chỉ biết đứng nhìn chăm chú về phía sắc trời đang từ từ thay đổi.

Ở một góc sau lưng nàng, Hoàng Linh Nhi đang đứng nấp cũng nhìn chằm chằm về phía bầu trời ở đằng xa. Trong đầu cô bé cảm thấy có chút mê mang. Độ kiếp đối với nàng vẫn là một thứ gì đó quá xa xôi. Vừa mới tiếp xúc với kiếm đạo chưa lâu nên chưa hiểu nhiều lắm về nguyên khí kiếp. Tuy nhiên trong lòng nàng vẫn còn nguyên hình ảnh trên dòng Lệ Thủy khi đó. Lục Thanh mạnh mẽ chẳng khác gì thiên thần đã in sâu vào trong lòng nàng.

Trong cung Triều Dương.

Huyền Thanh đang ngồi xếp bằng trong đại điện chợt mở mắt. Ánh mắt sâu thẳm thẳm của lão nhìn thẳng lên bầu trời bên ngoài đại điện. Một lúc sau, phát ra một tiếng thở dài.

Ngoài thành Lạc Nhật, ở khu vực trung tâm của Thú Khư, một gã thanh niên đang lơ lửng trên không trung. Trong đôi mắt hắn chợt bắn ra một tia sáng màu tía nhìn về hướng núi Triều Dương, nét mặt dần trở nên nghiêm túc.

- Độ kiếp rồi hay sao?

Theo thời gian trôi đi, giữa đỉnh núi hoang, Lục Thanh đang ngồi xếp bằng chợt từ từ bay lên tới khi cách mặt đất chừng một trượng mới dừng lại. Quanh người hắn trong phạm vi mười trượng chỉ có những tia chớp màu tím cùng với khí Tồn Phong cuộn cuộn khiến cho không khí xung quanh ngọn núi cũng mất đi sự ổn định. Ngay cả cây cối xung quanh cũng đứt ra từng khúc, sông suối cuộn lại thành một vòng tròn. Ngay cả vô số những gò núi cũng biến mất.

Trên trời cao mấy trăm trượng, trong tiếng sấm chớp ầm ầm từ từ xuất hiện một đám mây thật lớn màu xanh tím. Một tia chớp to bằng cái bát lóe lên ngoài đám mây khiến cho không khí xung quanh cũng phải vận vẹo.

Ngay lúc, đám mây ngưng tụ, một tiếng vang chấn động linh hồn vang lên trong óc. Lục Thanh mở mắt, từ trên người tỏa ra một làn hơi thở huyền ảo. Đồng thời, Phong Lôi kiếm ý bá đạo chui ra ngoài khiêu chiến với Phong Lôi kiếp trên bầu trời.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

203. Chương 95 : Phong Lôi Kiếp (hạ)

“Xoẹt...”

Phong Lôi kiếm ý bá đạo vọt lên tận trời. Kiếm ý vô hình khiến cho không khí dao động, lao thẳng về phía Phong Lôi kiếp đang ngưng tụ.

“Ừnh...”

Một tiếng nổ vang lên, Kiếm Ý với ý chí kiên định lao thẳng vào giữa đám mây. Trong nháy mắt, Phong Lô kiếp như bị đóng băng. Những tia chớp vào con lốc Tồn Phong thu vào trong kiếp vân. Toàn bộ nguyên khí kiếp trở thành giống như một đám mây màu bình thường, tỏa ra ánh sáng mê người.

“Rắc...”

Sau khoảng chừng một nhịp hô hấp, toàn bộ nguyên khí kiếp tỏa ra ánh sáng màu tím chói mắt. Vô số tia điện to bằng cái bát xuyên qua không trung mà đánh xuống đỉnh núi và những cánh rừng xung quanh.

Ầm - -

Những tiếng nổ vang lên liên tiếp. Trong phút chốc, toàn bộ khu vực rừng rậm và núi hoang xung quanh bị phá hủy một khu vực rộng tới vài dặm. Những làn khói xanh bốc lên, cùng với trên mặt đất xuất hiện những cái hố to tới cả trượng.

Những tiếng động lớn như thế khiến cho ngay cả ở núi Triều Dương cũng có thể nghe thấy. Oai nghiêm của trời đất như vậy khiến cho trong cung Triều Dương, tất cả kiếm giả đạt tới cảnh giới Kiếm Nguyên trở lên đang từ trong tu luyện đều tỉnh lại. Trên khoảng sân rộng trước đại điện nhanh chóng xuất hiện rất nhiều người.

Nhìn bầu trời phía xa biến thành màu xanh tím, cùng với những tiếng sấm sét ầm ầm khiến cho họ dù cách rất xa nhưng vẫn cảm ứng được.

- Độ kiếp? - Trên mặt Vũ Văn Nộ không giấu được sự kính sợ.
- Cuối cùng cũng có ba người. - Chư Cát Vũ đứng bên cạnh, nét mặt cũng cảm thán:
- Con đường kiếm đạo bọn họ đã bước lên trước chờ chúng ta.

Vào lúc này, trên khoảng sân rộng có hơn mười người. Mấy năm không gặp, nhưng Thái Vân vẫn giống như trước, chỉ có điều khí thế trên người có một sự thay đổi nghiêng trời, lệch đất. Bên cạnh hắn, Công Dương Vũ cũng thế. Tuy nhiên, ánh mắt âm trầm của hắn hoàn toàn biến mất chỉ có một chút phức tạp nhìn về phía bầu trời xa xa.

Trên đỉnh núi, Lục Thanh hoàn toàn lạnh lùng, vận chuyển tầng tâm pháp thứ năm của Phong Lô quyết tới mức cao nhất. Chút ngăn cách mỏng manh được duy trì từ trước tới giờ trong nháy mắt bị phá hỏng.

“Vù...vù...”

Từ trong Kiếm Chung, Kiếm Nguyên được xuất ra một cách mạnh mẽ. Rất nhiều kinh mạch lúc bình thường không được chú ý đến hay nhưng kinh mạch bí ẩn trong nháy mắt được dẫn thông. Quá trình đó mặc dù đau đớn nhưng vẫn chẳng khiến cho Lục Thanh phải nhíu mày. Ý chí kiên định của hắn để cho Phong Lô quyết bước vào tầng thứ khiến cho trong đầu hắn trong nháy mắt tỏa ra ánh sáng. Đồng thời, một làn dao động kỳ dị từ trong ý niệm của hắn bắn ra ngoài, tạo ra một sự dao động vô hình bắn vào trong kiếp vân.

Bên rìa kiếp vân, ánh sáng màu xanh tím tỏa ra rực rỡ. Một cái lồng nguyên khí trong suốt từ trên trời giáng xuống bao phủ Lục Thanh vào bên trong.

Ở trong vào giam của nguyên khí, tất cả mọi thứ bị ngăn cách khiến cho Lục Thanh có cảm giác kỳ dị. Đưa mắt nhìn ra bên ngoài vòng giam chỉ thấy một ngọn lửa thiêu cháy trong phạm vi mấy dặm. Cũng may, khu vực này được bao bọc bởi một dòng suối nên ngọn lửa đó cũng không phá hủy được toàn bộ khu rừng.

Hôm nay, Lục Thanh đã cảm nhận hoàn toàn hơi nóng xung quanh. Đứng trong vòng giam của nguyên khí, hắn cảm thấy từ trong nguyên khí kiếp phía trên có một thứ oai nghiêm mệnh mông của khí Phong Lô khiến cho tinh thần của hắn phải chấn động. Cảm giác như vậy hắn mới chỉ gặp phải lúc nguy hiểm.

” Phong Lô kiếp!” Lục Thanh thì thào mấy tiếng. Trong mắt hắn ý chí chiến đấu bốc lên bùng bùng. Làn sóng nguyên khí công kích đầu tiên còn chưa hạ xuống mà đã khiến cho hắn chịu áp lực lớn như vậy khiến cho ý chí chiến đấu của hắn đang nằm im chợt tăng lên tới mức cao nhất.

Lúc này, trên đỉnh núi hoang, ngoài vòng giam nguyên khí, những tia lửa điện đang lóe lên trong không trung, nhanh chóng tụ tập còn kéo theo cả những lưỡi đao Tồn Phong khiến cho đỉnh núi trơn nhẵn, cứng rắn phải biến dạng.

“Rắc...”

Không hề có một chút gì báo trước, một tia chớp to bằng cái thùng từ trên cao mấy trăm trượng giáng xuống. Trong khoảng khắc nó ra khỏi kiếp vân, tia chớp đó nhanh chóng ngưng tụ hóa thành một thanh cự kiếm rộng ba thước, dài mười trượng. Thanh kiếm xẹt qua không khí khiến cho nó cũng bị vụn vẹo, xuất hiện một làn khói đen nơi mũi kiếm.

Đồng thời, từ trên thanh kiếm bằng tử điện đó, một luồng Kiếm Ý bá đạo tỏa ra ý chí hủy diệt tất cả mọi thứ lao thẳng xuống Lục Thanh.

Lục Thanh ngẩn người không ngờ được rằng kiếp vân lại tiếp nhận Phong Lô Kiếm Ý vừa mới khiêu khích của hắn mà phát ra Tử Điện Kiếm Ý đơn thuần. Nhưng tại sao lại như thế?

Một tiếng kiếm ngân chấn động trời đất vang lên, trong nháy mắt, Luyện Tâm kiếm sau lưng Lục Thanh ra khỏi vỏ. Những tia sáng màu xanh lưu động quanh thân kiếm rồi hóa thành cái bóng của một con giao long. Nó rống lên một tiếng rồi quẫy đuôi, chui vào trong thân Luyện Tâm kiếm.

Chẳng hề có chút Kiếm Nguyên nào rót vào nhưng Luyện Tâm kiếm vẫn phát ra một tiếng rỗng gầm kinh khủng. Đồng thời, từ trong không trung chợt xuất hiện một tia chớp to bằng cánh tay. Trên người Lục Thanh cũng xuất hiện Phong Lô kiếm khí trong suốt như ngọc, bên cạnh đó khí Phong Lô nhanh chóng tụ tập về phía Luyện Tâm kiếm.

Đồng thời, Lục Thanh cũng vận chuyển Phong Lô quyết, rót Phong Lô Kiếm Nguyên vào trong Luyện Tâm kiếm. Trong phút chốc, trên mũi của Luyện Tâm kiếm xuất hiện một đoạn Phong Lô kiếm khí dài chín trượng, bao phủ toàn bộ thanh kiếm. Kiếm khí màu xanh tím lưu chuyển nhanh chóng ngưng kết thành một tia chớp dài chín trượng, bắt đầu từ chuôi kiếm. Trong tay Lục Thanh lúc này như không phải nắm một thanh kiếm được ngưng tụ bởi Phong Lô mà là một thanh thần khí Phong Lô tuyệt thế vô song.

Dưới sự di chuyển của hai loại khí Phong Lô, vô số điểm sáng màu xanh tím trong phút chốc dung hợp vào thành kiếm. Đồng thời, có Phong Lô Kiếm Ý bá đạo quán chú, thanh cự kiếm dài thêm một trượng. Khí thế kinh khủng của nó khiến cho vòng vây của nguyên khí xung quanh cũng trở nên rung động.

Tử Tiêu Phong Lô kiếm, thứ thứ sáu: Phong Lô trảm.

Đã hai năm trôi qua, một chiêu Phong Lô trảm được Lục Thanh thi triển tỏa ra uy thế kinh người.

Hai thanh cự kiếm va chạm với nhau ở độ cao trăm trượng.

“Ầm...”

Toàn bộ ngọn núi rung chuyển, những tảng đá lăn lông lốc từ trên vách núi xuống dưới.

Nhưng Lục Thanh chẳng khác gì một cái cọc bằng sắt, hai chân dính chặt trên mặt đất, thân thể không hề lắc lư. Một làn sóng không khí màu xanh tím tản ra tới cách người Lục Thanh một thước liền bị một tầng khí thể vô hình phá vỡ, chẳng hề tác động tới một sợi lông của hắn.

Đối mặt với nguyên khí kiếp, Lục Thanh không hề dám chậm trễ. Chất dịch nguyên khí được sự vận chuyển của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh nhanh chóng chuyển hóa thành Phong Lô kiếm nguyên tinh khiết rót vào Kiếm Chủng trong đan điền. Gần như sau khi Phong Lô trảm được chém ra một khắc, hai thành Kiếm Nguyên bị mất liền hồi phục.

Không ngoài sự dự đoán của Lục Thanh, lần công kích thứ hai không hề có một giây gián đoạn nhanh chóng hạ xuống. Đồng thời, Tồn Phong Kiếm Ý cuồng bạo cũng ẩn chứa trong đó. So với Tồn Phong Kiếm Ý của Nhiếp Thanh Thiên, Tồn Phong Kiếm Ý do trời sinh còn tinh tú hơn nhiều. Kiếm Ý nhanh chóng lao thẳng vào Thức Hải của Lục Thanh.

Lúc này, hắn đã vận chuyển Luyện Hồn quyết tới mức cao nhất khiến cho dải ngân hà thần thức tỏa ra ánh sáng trước nay chưa từng có. Đường nhu bị ý chí của trời đất bấp bực, khiến cho dải ngân hà như có một sự lột xác.

Ánh sáng chói mắt của thần thức ngăn cản Tồn Phong kiếm ý bên ngoài Thức Hải. Lần công kích thứ hai chỉ mạnh hơn lần công kích thứ nhất nhưng vẫn chưa đạt tới mức độ Kiếm Chủ trung thiên vị. Phong Lô

kiếp cũng chỉ dựa theo thực lực của Lục Thanh để công kích, xuất ra cũng không quá mạnh.

Cũng vẫn là một chiêu Phong Lôi trăm, nhưng lần này nó tiêu hao của Lục Thanh tới năm thành Kiếm Nguyên. Đối với đòn công kích như vậy, những chiêu kiếm khác của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm mặc dù cũng mạnh nhưng với mười bảy chiêu mà Lục Thanh đang có được thì uy lực ngưng tụ của Phong Lôi trăm vẫn có hiệu quả tốt nhất.

Đợi sau khi lần công kích thứ hai biến mất, Lục Thanh cảm thấy tầng tâm pháp thứ sáu của Phong Lôi quyết vận chuyển càng lúc càng nhanh, Phong Lôi Kiếm Nguyên như xuất hiện thêm một đường di chuyển mới trong cơ thể. Trong không gian của Đan Điền, Phong Lôi Kiếm Chủng tỏa ra ánh sáng càng lúc càng rực rỡ, gần như chiếu sáng cả Đan Điền.

Lục Thanh lại tiếp tục ngồi xuống. Sau khi chất dịch nguyên khí tiêu hao mấy trăm giọt, Kiếm Nguyên lại được phục hồi. Tiếp theo chính là ảo cảnh do tâm ma gây ra. Tâm ma do nguyên khí kiếp tạo ra vô cùng quái dị. Lúc trước, điện chủ Ô Thiết của Kiếm Thần điện độ kiếp, Lục Thanh có sự bảo vệ của Diệp lão cũng không thể tìm ra được một chút bí ẩn. Vì vậy mà vào lúc này, Lục Thanh tập trung toàn bộ tinh thần. Đối với những gì không biết, cho dù với tâm cảnh bây giờ, Lục Thanh vẫn có chút hồi hộp.

Cuối cùng, dưới ánh mắt đang tỏa ra ánh sáng của Lục Thanh một luồng ánh sáng chói mắt giống như mặt trời từ trong Phong Lôi kiếp vận hạ xuống. Cột sáng đó chỉ to bằng ngón cái nhưng không vào trong Thức Hải của Lục Thanh.

Một tiếng động vang lên, sau khi cột sáng đó bắn ra, vòng giam nguyên khí đang bao quanh người Lục Thanh trong nháy mắt biến mất. Mà kiếp vận vào lúc này chợt có sự thay đổi. Bằng mắt thường có thể thấy được kiếp vận to lớn nhanh chóng thu nhỏ lại. Sau khoảng một nhịp hô hấp, một quả cầu ánh sáng màu xanh tím xuất hiện trên không trung. Quả cầu ánh sáng như ngưng đọng thành thực thể, bên ngoài có ánh sáng màu xanh tím dao động giống như mặt nước.

Giống như xuyên qua không gian, trong nháy mắt, quả cầu sáng từ độ cao trăm trượng trên không trung trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu Lục Thanh. Thoáng cái, nó như nuốt chửng Lục Thanh vào bên trong.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

204. Chương 96 : Tiên Thiên Phong Lôi Châu

“Đây là đâu?”

Quang cảnh trước mặt Lục Thanh hoàn toàn biến mất. Xuất hiện trước mặt hắn là một thế giới chỉ có lôi điện và khí Tồn Phong.

Trong không gian vô tận, những tia chớp điên cuồng xuất hiện trên bầu trời, phát ra những tiếng nổ. Trong khoảng không mấy vạn trượng có vô số những cơn lốc màu xanh đập vào mắt. Mỗi một cơn lốc cũng phải cao tới mấy trăm trượng. Thi thoảng chúng lại cuốn một tia chớp to bằng cái thùng vào bên trong.

Mặt đất bóng loáng dưới chân hoàn toàn do hai loại khí Phong Lôi ngưng kết thành. Chẳng biết mặt đất màu xanh tím, trong suốt đó dày tới đâu. Trong không gian rộng lớn đó chỉ có một mình Lục Thanh đứng yên.

“Đây là ảo cảnh do tâm ma gây ra?”

Ánh mắt Lục Thanh không giấu được sự khiếp sợ bởi sự chân thực của thế giới trước mặt. Cảm nhận từ đạo lôi điện màu tím và Tồn Phong với khí thể hủy diệt trời đất, Lục Thanh chỉ biết trốn tránh. Mỗi một đạo lôi điện đánh xuống mặt đất đều để lại một cái hố sâu và rộng tới mấy trượng. Nếu như đối mặt với công kích đó chắc chắn chỉ cần một đạo cũng đủ đánh cho hắn tan thành bụi phấn.

“Đây chính là ảo cảnh hay sao?”

Nhưng tia sét tán loạn trong không khí đánh lên người khiến cho Lục Thanh cảm thấy tê dại. Hắn không dám nếm thử, mặc dù trong lòng cảm thấy rất nghi hoặc. Áo cảnh do tâm ma gây ra cuối cùng muốn khảo nghiệm tâm địa ý chí và nghị lực của hắn hay là như thế nào?

Lục Thanh nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi. Thần thức của hắn chìm vào giữa Không Giới trên tay phải. Tất cả những thứ trong đó vẫn còn nguyên. Ngay cả hồn phách của Diệp lão trong thanh tiểu kiếm cũng đang trôi nổi giữa mười chín khối Hồn thạch do trời đất sinh ra. Một sự oai nghiêm từ linh hồn tỏa ra khắp cả Không Giới. Mấy ngày không gặp, hồn phách của Diệp lão càng lúc càng mạnh. Chỉ cần một chút khí từ linh hồn tản ra cũng khiến cho Lục Thanh cảm thấy rất áp lực.

Diệp lão đang ở trong sự tỉnh dưỡng nên Lục Thanh cũng không muốn quấy rầy. Thần thức của hắn rời khỏi Không Giới rồi rút Luyện Tâm kiếm ra nắm chắc trong tay. Biến hóa bất ngờ khiến cho Lục Thanh không hiểu như thế nào. Chẳng phải hắn đang ở trên đỉnh ngọn núi hoang độ kiếp hay sao? Làm sao mà lại tới một nơi quái dị như thế này?

Trong trí nhớ của Lục Thanh, những gì mà Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư miêu tả trong Phong Lôi quyết không hề giống như thế này. Bất luận là nguyên khí kiếp hay cái cánh cửa cuối cùng tâm ma kiếp này. Mà tâm ma kiếp đang diễn ra trong Thức Hải, tạo ra ảo giác nhưng người độ kiếp vẫn có thể cảm ứng được thân thể của mình.

Nhưng tình hình bây giờ lại thoát ly khỏi trạng thái bình thường. Tại sao quá trình độ kiếp của hắn lại diễn ra ở một nơi như thế này? Lục Thanh có thể cảm nhận được một cách rõ ràng sự tồn tại của thân thể hắn hoàn toàn là thực. Hắn có thể biết được chính xác từng sự thay đổi nhỏ trên cơ thể.

Trong Đan Điền, Phong Lôi Kiếm Chung sinh sôi khiến cho toàn thân hắn tỏa ra những tia sáng màu xanh tím. Phong Lôi quyết tầng thứ sáu cũng vận chuyển liên tục, đồng thời có một luồng khí Phong Lôi tinh khiết xoay tròn xung quanh Kiếm Chung, từ từ rót vào trong đó. Mà tốc độ thu nhỏ của Kiếm Chung có thể nhìn thấy một cách rõ ràng, màu sắc của nó càng lúc càng tinh khiết, trong suốt giống như là nước mưa vậy.

Tu vi của hắn đang tăng lên với một tốc độ không thể tưởng tượng. Chất dịch Nguyên Khí tàng trữ trong da thịt nhanh chóng tiêu hao, chuyển hóa thành Phong Lôi Kiếm Nguyên tinh khiết. Sau đó thông qua một đạo khí Phong Lôi, màu sắc của nó chỉ còn lại hai màu xanh và tím. Phong Lôi Kiếm Nguyên vào lúc này, từ từ lột xác thành Kiếm Nguyên hoàn toàn tinh khiết.

“Có chuyện gì xảy ra?” Lục Thanh không hiểu thế nào. Bản thân hắn còn đang trải qua tâm ma kiếp làm sao lại được khí tiên thiên Phong Lôi tẩy luyện, Kiếm Nguyên trở nên chân thực. Tất cả mọi chuyện diễn ra một cách quái dị. Cảm nhận sự thay đổi trong Đan Điền một cách kỹ càng, Lục Thanh cẩn thận né tránh những tia sét cũng với cơn lốc xung quanh mà bước về phía trước.

Không biết vì sao nhưng hắn cứ cảm thấy ở phía trước như có thứ gì đó đang vẫy gọi. Nó mang tới cho hắn một cái cảm giác vô cùng quen thuộc, từ từ còn làm cho trong lòng hắn xuất hiện sự xúc động. Cho dù hắn cố gắng tĩnh tâm nhưng không thể đè nén nổi.

Bộ võ phục của hắn đã bị những tia chớp đánh nát thành những mảnh vụn để lộ ra thân thể hắn được bao phủ bởi một thứ khí thể mạnh mẽ. Những tia sét và Tồn Phong đánh lên người vang lên những tiếng lụp bụp.

Mấy lần Lục Thanh muốn dừng lại, nhưng đôi chân không nghe theo ý hắn, cứ đi thẳng về phía trước. Từ từ, thế giới trước mắt càng lúc càng sáng, xuất hiện một khu vực bị bao phủ bởi tử điện và những cơn lốc. Lục Thanh có thể cảm ứng được một cách rõ ràng sự vẫy gọi đó đang nằm ngay ở bên trong khu vực này.

Trong lúc Lục Thanh đang chần chừ, những tiếng ầm ầm chột vang lên trên bầu trời. Tử Điện và những cơn lốc bắt đầu dao động mạnh, rồi trong ánh mắt hoảng sợ của Lục Thanh, cách hắn mấy trăm trượng, Tử Điện và những cơn lốc từ từ tách sang hai bên để lộ ra một con đường rộng hai trượng.

Lục Thanh ngăn người, ánh mắt trở nên sắc bén. Mặc dù mọi chuyện diễn ra không như bình thường, nhưng hắn cũng không muốn lùi bước. Việc bị kéo dãn vừa rồi, mặc dù chỉ diễn ra trong chốc lát nhưng cũng khiến hắn tức giận.

“Để ta xem ngươi là cái gì.”

Bước chân nhanh hơn, Lục Thanh đi thẳng vào con đường hẹp đó. Hai bên đường là những tia chớp cũng với những cơn lốc cao ngàn trượng quấn lấy cả những tia tử điện. Khí thể hủy diệt khiến cho Lục Thanh đem nó so sánh với Phong Lôi Kiếm Ý. Hắn cảm thấy bất đắc dĩ khi phát hiện ra rằng nếu thực sự Phong Lôi Kiếm Ý của hắn mà gặp phải khí thể như vậy chỉ sợ rằng không chịu nổi được một lúc.

Nhưng cơn lốc vô cùng vô tận cùng với những tia tử điện lại có thêm cả oai nghiêm của trời đất hòa quyện cùng với nhau khiến cho Lục Thanh có cảm giác tự ti. Bước đi khoảng chừng mấy trăm trượng, tiếng gọi vang lên càng lúc càng rõ trong lòng Lục Thanh. Ngay cả không gian hai bên vào lúc này cũng phải run rẩy.

“Đây là...”

Lục Thanh tiến vào thật sâu, trước mặt liền xuất hiện một điểm ánh sáng màu xanh tím. Ánh sáng đó hoàn toàn tinh khiết không hề có một chút pha tạp. Cho dù là Kiếm Chủng trong Đan Điền của hắn có được khí tiên thiên Phong Lôi tẩy luyện nhưng màu sắc của nó cũng không được tinh khiết như vậy. Khí Phong Lôi từ điểm sáng chậm chậm tản ra, dung nhập vào giữa không gian. Khi nó thổi qua người Lục Thanh mang tới cho hắn một cảm giác ấm áp.

“Đây là cái gì?” Cho tới khi đến gần, xuất hiện trước mặt là một hạt châu to bằng nắm tay. Từ trên hạt châu tỏa ra một vầng ánh sáng màu xanh tím, đang quay tròn, lơ lửng trên không trung. Phía sau nó có một cái không gian Động Hư tuy nhiên khiến cho Lục Thanh cảm thấy ngạc nhiên đó là không hề cảm nhận được một lực hút nào phát ra từ đó. Nó giống như là bị hạt châu trấn áp.

Vào lúc này, Diệp lão đang lơ lửng trong Không Giới liền trôi ra ngoài. Như cảm nhận được sự tồn tại của Diệp lão, trên hạt châu chợt xuất hiện mấy tia Tử Điện nhỏ như sợi tóc, cùng với những tia gió màu xanh kéo dài. Đáng sợ nhất là, đằng sau Tử Điện và tia gió đó, không gian Động Hư cũng há miệng phát ra khí thể kinh khủng nhằm vào thanh tiểu kiếm bằng ngọc đang trôi nổi bên người Lục Thanh.

- Mẹ nó! Không ngờ lại là tiên thiên linh châu. - Âm thanh của Diệp lão vang lên trong đầu Lục Thanh. Đồng thời, thanh tiểu kiếm trồn ngay ra sau lưng hắn. Rõ ràng, Diệp lão cũng có chút e ngại đối với hạt châu trước mặt.

Vừa mới khuất sau lưng Luyện Tâm kiếm, hạt châu liền bình tĩnh trở lại.

- Quả nhiên là Tiên Thiên Phong Lôi châu không hề làm thương tổn ngươi. - Âm thanh ngạc nhiên của Diệp lão vang lên:

- Tiểu tử ngươi độ kiếp làm sao lại lòi ra thứ bảo vật như vậy? Chà! Chẳng lẽ cái tên tiểu tử ngươi sinh ra đã được trời cao chiếu cố?

- Tiên thiên Linh châu? - Không để ý tới lời nói của Diệp lão. Lục Thanh mở miệng hỏi.

- Ủ! Đây chính là tiên thiên Linh châu. Mẹ nó! Nếu không bị mất thân thể thì ta cũng phải đoạt với ngươi.

- Âm thanh của Diệp lão không giấu được sự hâm mộ. Nhưng ngay lập tức, lão liền giải thích:

- Tiên thiên linh châu là cho khí bản nguyên của một loại thuộc tính nào đó do trời đất ngưng tụ thành. Gần như ngàn năm mới xuất hiện vài viên. Bản thân nó khi sinh ra đã có linh trí, và có đại thần thông. Thần thông của nó căn cứ vào thuộc tính của nó mà xuất hiện. Cái quý nhất của tiên thiên linh châu đó là trời sinh ra đã có được Linh vực. Trong Linh vực đó lúc nào có được khí tiên thiên bản nguyên của thuộc tính. Đối với kiếm giả mà nói thì nó là bảo vật tối cao. Chỉ cần có được một chút tương đối về thuộc tính đó thì sự linh ngộ đối với thuộc tính sẽ tăng mạnh.

Tác dụng của tiên thiên linh châu được Diệp lão giảng giải tỉ mỉ cho Lục Thanh. Mà hạt châu trước mặt lại có cùng thuộc tính Phong Lôi với hắn. Nhìn tiên thiên Phong Lôi châu, Lục Thanh cảm thấy linh hồn của mình cũng bắt đầu dao động, một cảm giác quen thuộc trở dậy trong lòng.

Gần như vô thức, Lục Thanh đưa tay lên về phía hạt châu.

- Tiểu tử dừng tay. - Một tiếng rống giận giữ vang lên, thanh tiểu kiếm đang lùi liền tiến lên.

Vù vù...

Một vầng ánh sáng màu xanh tím từ hạt châu tiên thiên Phong Lô tỏa ra bao phủ Lục Thanh vào bên trong. Ngay lập tức, thanh tiểu kiếm va chạm với vòng sáng.

Một loạt những tiếng động vang lên khiến cho không gian dao động mạnh, phá vỡ cả không gian Động Hư.

Một tiếng động rền rĩ vang lên sau đó, thanh tiểu kiếm bị đẩy lùi mấy trượng.

- Chết tiệt! Tiểu tử đừng sờ loạn. - Âm thanh Diệp lão vang lên từ trong thanh tiểu kiếm. Nhưng hiển nhiên vầng sáng đang bao vây Lục Thanh cũng ngăn cách âm thanh. Chỉ trong nháy mắt, ngón tay của Lục Thanh đã chạm vào Phong Lô châu.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

205. Chương 97 : Kiếm Chủ - Chuẩn Đại Sư

Một tiếng ngâm khê vang lên từ hạt châu Phong Lô. Âm thanh mặc dù rất nhỏ nhưng giống như vang lên giữa linh hồn. Vào lúc này, Lục Thanh chỉ cảm thấy hồn phách của mình cũng bắt đầu run rẩy. Mà trong sự run rẩy đó có cả chút hưng phấn nhưng hẳn cũng không hiểu tại sao.

Tiên thiên Phong Lô châu tỏa ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng đó nhuộm toàn bộ không gian xung quanh thành một màu xanh tím. Ngoài ánh sáng, thanh tiểu kiếm tản ra một vầng ánh sáng màu xanh nhạt, ngăn cản ánh sáng màu xanh tím ở bên ngoài.

Một lúc sau, ánh sáng biến mất để lộ ra thân hình Lục Thanh đang ngồi xếp bằng trên mặt đất. Mà hạt châu Phong Lô cũng biến mất không còn dấu vết. Đồng thời, không gian Động Hư phía sau nó cũng tan biến hoàn toàn.

Thanh tiểu kiếm run rẩy, tỏa ra những tia sáng màu xanh, biểu lộ sự kinh ngạc của Diệp lão.

Sau chừng một nén hương, từ trên người Lục Thanh tỏa ra một làn khí Phong Lô vô cùng tinh khiết. Làn khí Phong Lô đó trong con mắt của Diệp lão, mặc dù mức độ tinh khiết chưa được bằng khí tiên thiên của Phong Lô nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Đồng thời, từ trên người Lục Thanh, một làn Kiếm Nguyên dao động mạnh mẽ tản ra ngoài. So với trước đó, Kiếm Nguyên dao động còn mạnh hơn trước mấy lần, hơn nữa lại càng thêm ngưng đọng. Ngay cả Phong Lô kiếm khí hiện ra so với trước đó, màu sắc trong suốt như ngọc của nó chẳng khác gì thủy tinh, tỏa ra những tia sáng nhàn nhạt.

Không hề có cái gì tác động, Lục Thanh từ từ bay lên tới tận trăm trượng. Tử Điện và cơn lốc xung quanh tự động tránh sang hai bên. Mặc dù đang nhắm mắt, nhưng khí thể của Lục Thanh tản ra càng lúc càng thịnh, vượt qua trạng thái Kiếm Sư đỉnh phong của hắn trước đó.

Khí thể mạnh mẽ giống như một con ngựa hoang tuốt cương, bám theo Lục Thanh mà bốc lên trời cao. Nhất thời, Tử Điện và những cơn lốc từ xa bị hút lại khiến cho phía trên Lục Thanh mười trượng xuất hiện một đám mây sấm rộ hơn mười trượng. Hơi nước bốc lên mù mịt, giống như sắp sửa có một trận mưa to.

Lúc này, Luyện Tâm kiếm đang nằm ngang chột bay lên, phát ra một tiếng rỗng gầm. Ngay sau đó, hình ảnh một con giao long từ thân kiếm bay lên, quấn lấy Lục Thanh vào bên trong.

Đột nhiên, hai mắt Lục Thanh chột mở, bắn ra hai đạo Phong Lô kiếm khí dài cả trượng đánh nát cả những tia sét và khí Tổn Phong ở phía trước.

Đôi môi khê động, từ trong miệng Lục Thanh chột vang lên một tiếng hú dài. Mới bắt đầu, tiếng hú giống như một dòng suối nhỏ đang chảy cuộn cuộn. Nhưng sau đó, khi âm thanh tiếng hú tăng cao liền chẳng khác gì một tiếng gầm. Tiếng hú cuộn cuộn giống như một dòng sông rộng đang chảy xiết.

Mất thời gian khoảng chừng nửa nén nhang, tiếng hú mới từ từ im bật. Một làn Kiếm Ý như muốn chẻ đôi trời đất từ trên người Lục Thanh bay ra ngoài. Làn Kiếm Ý đó so với khi Lục Thanh chưa độ kiếp càng thêm bá đạo. Trong đó ẩn chứa sự bạo ngược của sấm chớp cùng với sự nhẹ nhàng của gió nhưng không

kém phần cuồng bạo. Kiếm Ý vô hình dẫn theo khí Phong Lôi dày đặc trong không trung, hóa thành một thanh kiếm cao hơn mười trượng, cắt nát đám mây trên đầu Lục Thanh.

Ý thức chìm vào trong Đan Điền. Vào lúc này, không gian trong đó vốn mờ mịt đã biến thành một thế giới với hai màu xanh tím. Phía trên Kiếm Chủng, tiên thiên Phong Lôi châu đang lơ lửng, xoay theo một quỹ tích vòng tròn xung quanh Kiếm Chủng. Thi thoảng, nó lại phun ra một đạo khí tiên thiên Phong Lôi để rèn luyện Kiếm Chủng.

Phong Lôi Kiếm Chủng lúc này vô cùng thật. Nó thu nhỏ lại chỉ còn bảy tấc, bên trong Phong Lôi Kiếm Nguyên ẩn chứa. Thấp thoáng có cả Phong Lôi Kiếm Ý từ trong Kiếm Chủng phát ra. Bây giờ, Phong Lôi Kiếm Chủng chẳng khác gì một thanh thần kiếm, đang tỏa ra khí thể kinh người.

Quỹ tích vận chuyển theo tầng thứ sáu của Phong Lôi quyết hoàn toàn thông suốt. Phong Lôi Kiếm Nguyên đi theo con đường mới mở ra những kinh mạch bí mật, làm cho thân thể dễ chịu. Vào lúc này, Lục Thanh cảm thấy thân thể tương đương với một thanh kiếm bát phẩm còn mạnh hơn vài phần, gần như mức cuối cùng của bát phẩm. Nội phủ ngũ tạng lại càng thêm cứng rắn. Mức độ cứng rắn phải nói tới Kim thiết nhưng bây giờ, chúng cũng không còn kém nhiều lắm.

“Đây là lực lượng của Kiếm Chủ hay sao?” Lục Thanh cảm nhận sự thay đổi của thân thể. Vào lúc này, mặt đất chẳng còn có sự trôi buộc khiến cho hắn cứ lơ lửng trong trời đất. Ý thức của bản thân thoải mái mà tản ra xa.

Trong Thức Hải, dải ngân hà của thần thức lại mở rộng ra một vòng. Chỉ với thần thức bây giờ, mặc dù chưa đột phá giai đoạn Luyện Thần nhưng cũng đã vượt qua phần lớn Kiếm Chủ trung thiên vị. Tuy còn chưa tới Kiếm Chủ đại thiên vị nhưng cũng không còn kém xa nữa.

Mặc dù không rõ lắm tại sao lại không có tâm ma kiếp cũng đã tiến cấp nhưng vào lúc này, Kiếm Nguyên tinh khiết cùng với Kiếm Chủng đã nói rõ tất cả. Tuy nhiên, đối với tiên thiên Phong Lôi châu đang lơ lửng bên trên Kiếm Chủng, Lục Thanh không hề có biện pháp. Mặc dù hắn vẫn cảm thấy bản thân đối với nó có một mối liên lạc nào đó, bản thân có thể thoát khỏi khu vực Phong Lôi này lúc này cũng được. Nhưng nếu muốn có động tác khác hay là xuất nó ra ngoài đều không được.

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, Lục Thanh liền hạ xuống. Thanh tiểu kiếm có Diệp lão liền bắn tới, nhưng Lục Thanh không hề có phản ứng để mặc cho Diệp lão vòng quanh người mấy vòng.

- Làm sao lại có thể như vậy? Không ngờ lại có thể tự động nhận chủ. - Âm thanh của Diệp lão chỉ có một sự quái dị và khó hiểu. Đồng thời còn có một chút yếu ớt.

- Sư phụ! Ngài làm sao vậy? - Lục Thanh cảm thấy sự khác lạ của Diệp lão, vội vàng hỏi.

- Hừ! - Diệp lão có chút tức giận:

- Tại cái tên tiểu tử ngươi bộp chộp làm hại lão phu phải liều mạng với tiên thiên Phong Lôi châu một nhát, khiến cho lực lượng mới hồi phục được một thành đã bị đánh tan hơn nữa.

Mặc dù âm thanh của Diệp lão như vậy, nhưng Lục Thanh vẫn cảm nhận được sự quan tâm ẩn giấu sâu trong đó. Nét mặt hắn hiện rõ sự xin lỗi, nói:

- Con sai rồi.

- Không! - Diệp lão ngăn Lục Thanh lại, rồi mở miệng nói:

- Trước đây, ngươi chưa bao giờ như vậy. Nhưng trạng thái của ngươi lúc trước lại không thật. Có chuyện gì xảy ra?

Không hề giấu diếm, Lục Thanh kể lại toàn bộ quá trình từ lúc hắn nghe thấy tiếng kêu gọi, cho tới tình hình trong Đan Điền đều nói ra hết.

- A... - Diệp lão thốt lên một tiếng rồi im lặng. Tuy nhiên, Lục Thanh chợt nhìn thấy trên thân kiếm tỏa ra chút ánh sáng rồi biến mất.

Không hề có phản ứng nào khác, thanh tiểu kiếm trở mình rồi tự động chui vào Không Giới trong bàn tay phải của Lục Thanh. Đối với Không Giới, Diệp lão chẳng cần Lục Thanh phải tác động vẫn có thể tự mình chui vào bên trong.

Thấy tình hình như vậy, Lục Thanh cũng biết Diệp lão đã phát hiện ra điều gì đó, nhưng nhìn phản ứng của lão thì rõ ràng là không muốn nói ra. Lục Thanh cũng không cất tiếng hỏi. Nếu như tiên thiên Phong Lô châu đã coi Đan Điền hắc là nhà thì Lục Thanh cũng chẳng còn cách nào khác. Ít nhất bây giờ, cũng chưa có chuyện gì rắc rối xảy ra, thậm chí nó còn giúp hắn tinh luyện Kiếm Chủng và Kiếm Nguyên.

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, Lục Thanh liền thúc dục Phong Lô châu. Trong phút chốc, hắn cảm thấy thần thức của mình giống như bị một cái không gian Động Hư hút lấy, thoáng cái đã mất đi bốn thành.

Lục Thanh cả kinh vội vàng vận chuyển Luyện Hồn quyết, bổ sung thần thức bị tiêu hao. Cũng may, thần thức của hắn chỉ bị mất tới sáu thành liền dừng lại. Mà lúc này, Phong Lô châu đang lơ lửng trên Kiếm Chủng chợt tỏa ra ánh sáng chói mắt. Lục Thanh chỉ cảm thấy hai mắt nhòa đi một cái, thế giới trước mặt liền thay đổi.

Hiện ra trước mặt hắn vẫn là đỉnh núi hoang như trước, chỉ có không khí xung quanh bị đốt nóng. Ngọn lửa vẫn đang đốt cháy khu rừng xung quanh. Tuy nhiên, dòng suối bao quanh khu vực đã ngăn chặn sự lan tràn của nó.

Vào lúc này, nhìn thế giới xung quanh, Lục Thanh cảm thấy dường như mọi thứ trở nên phong phú hơn rất nhiều. Từ ngọn lửa đang cháy hừng hực xung quanh, hắn có thể thấy mờ mờ làn khí hệ Hỏa màu hồng. Trên mặt đất, cho dù dưới chân hắn đang là đỉnh núi cũng tỏa ra ánh sáng màu vàng đất yếu ớt. Cây cối xung quanh cũng tỏa ra ánh sáng màu xanh mờ nhạt như sắp sửa bị dập tắt. Còn dòng suối thì bốc lên một làn khí màu lam.

Nếu như trước kia, cho dù với sự linh ngộ đối với các loại thuộc tính của Lục Thanh cũng có thể cảm nhận được. Nhưng nếu không sử dụng thần thức, với đôi mắt thường thì hắn không thể nhìn thấy.

Hôm nay, sau khi vượt qua Phong Lô kiếp, mặc dù tình trạng có chút quái dị, nhưng tu vi và cảnh giới Kiếm Chủ đã thực sự đột phá. Sau khi trải qua sự khảo nghiệm của trời đất, cho dù chỉ với đôi mắt thường, hắn cũng có thể nhìn thấy các loại khí một cách rõ ràng. Tuy nhiên, các Kiếm Chủ khác có như vậy hay không thì Lục Thanh cũng không dám khẳng định. Bởi vì, sự linh ngộ của hắn đối với lực lượng các thuộc tính hoàn toàn không tương xứng với cảnh giới.

Cảm nhận một cách cẩn thận thế giới xung quanh, ý chí của trời đất vẫn bám lấy hắn đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một chút hơi thở rất mỏng. Kiếm Nguyên mạnh mẽ từ trong thân thể bốc lên. Từ vị trí của Lục Thanh một cơn lốc xoáy màu xanh cao mấy trượng tản ra xung quanh, đánh nát toàn bộ chút ý chí của trời đất còn sót lại.

Ầm... Ầm...

Trên bầu trời, một tiếng sấm vang lên, rõ ràng trời đất có chút không hài lòng đối với hành động của Lục Thanh, nhưng cũng không có hành động nào khác. Theo lời nói của Diệp lão thì trời đất có pháp tắc. Cho dù ý chí của trời đất có muốn mạnh lên thì cũng phải căn cứ theo pháp tắc.

Thân thể lúc này hết sức nhẹ nhàng. Lục Thanh liền từ từ bay lên cao. Đây cũng là thần thông của Kiếm Chủ - Chuẩn đại sư.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

206. Chương 98 : Cầu Kiếm

Triều Dương trấn.

Trong đại sảnh của Lục gia, Nhan Như Ngọc lẳng lặng ngồi trên vị trí chủ vị. Trên khuôn mặt của nàng có một vầng ánh sáng màu lam di chuyển. Hôm nay, tính từ khi Lục Thanh độ Phong Lô kiếp đã được mười

ngày. Do áp lực cùng với sự lo lắng, lại có thêm cả mối liên hệ với Kiếm Thi giúp cho Nhan Như Ngọc đột phá bức tường lâu ngày, đạt tới cảnh giới Kiếm Khách đại thiên vị.

Mặc dù rất yên tâm đối với thực lực của Lục Thanh nhưng dù sao thì nàng cũng là một người mẹ. Lúc này, con mình đang gặp phải sự khảo nghiệm của trời đất, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ tẩu hỏa nhập ma, tu vi mất hết hoặc là gục ngã. Điều đó làm sao khiến cho nàng không khỏi lo lắng.

Sự bình tĩnh trước khi Lục Thanh đi của nàng cũng chỉ là sự giả vờ mà thôi.

Tính đến bây giờ đã là mười ngày, thậm chí Nhan Như Ngọc còn đang định phái người đi tìm.

- Sư tổ mẫu. - Ngoài đại sảnh, Hoàng Linh Nhi đeo Hắc Thiết kiếm bước vào. Nhìn khuôn mặt chảy đầy mồ hôi cũng biết vừa rồi nàng đã tu luyện khắc khổ tới mức nào.

Thấy Hoàng Linh Nhi bước vào, Nhan Như Ngọc mỉm cười, đứng dậy kéo cô bé rồi nói:

- Linh nhi đi rửa mặt đi. Mỗi ngày đều luyện kiếm như vậy xong phải thư giãn. Nhiều mồ hôi không tiện cho việc tĩnh tâm đọc sách.

Hoàng Linh Nhi gật đầu, nói một cách ngoan ngoãn:

- Linh nhi biết! Sư tổ mẫu không cần phải lo lắng. Sư phụ chắc chắn không có việc gì.

Nhìn đôi mắt trong vắt của Hoàng Linh Nhi, ánh mắt Nhan Như Ngọc hiền từ, xoa đầu nàng rồi nói:

- Hải tử ngoan.

Đối với cái xoa đầu của Nhan Như Ngọc, Hoàng Linh Nhi cảm thấy rất thoải mái. Mặc dù mới chỉ sống bên cạnh bốn tháng, nhưng ân huệ của Nhan Như Ngọc đối với cả nàng khiến cho Hoàng Linh Nhi cảm thấy rất yêu quý Lục gia. Bây giờ, cha mẹ nàng cũng đều ở Lục gia, thậm chí còn có người hầu hạ. Mặc dù chưa quen lắm, nhưng cũng không còn phải vất vả như lúc còn sống bên bờ Lệ Thủy. Từ nay về sau có thể yên tâm mà an hưởng tuổi già.

Về phần Nhan Như Ngọc, từ sau khi nàng tới Lục gia, sư tổ mẫu luôn quan tâm, chỉ dẫn cho nàng. Bất luận là những điều liên quan tới kiếm đạo hay là cuộc sống. Lại còn có Dịch Vân gia gia hiền lành. Mỗi bộ quần áo nàng mặc trên người cũng đều do lão nhân phái người may cẩn thận.

Bốn tháng qua cũng đủ khiến cho Hoàng Linh Nhi thích ứng đối với Lục gia. Nơi này dường như đã trở thành ngôi nhà của nàng. Từ người hầu cho tới chủ nhân cũng đều rất tốt khiến cho nàng cảm thấy bất được Lục Thanh làm sư phụ là một điều may mắn vì vậy mà càng cố gắng tu luyện.

Trong lúc, Hoàng Linh Nhi nép vào người Nhan Như Ngọc mà nghĩ linh tinh thì bên ngoài có âm thanh của hai người hầu vọng vào:

- Thái phu nhân! Phong chủ núi Thanh Lộc - Phó Thanh Phong cầu kiến.

- Phó Thanh Phong? - Nhan Như Ngọc sửng sốt. Phó Thanh Phong là Phong chủ núi Thanh Lộc, một trong số mười lăm ngọn núi bên ngoài Tử Hà tông.

Mười lăm ngọn núi lớn bên ngoài của Tử Hà tông đều do Kiếm Chủ chuẩn đại sư trong nội tông giữ chức vụ phong chủ. Ngoại trừ việc trông coi những quảng mỗ ở đó, thì đồng thời đó cũng là nơi để cho họ tu luyện. Địa vị của phong chủ các ngọn núi bên ngoài cũng tương đương với thành chủ, còn trên cả hộ pháp. Cung phụng hàng năm vượt xa hộ pháp rất nhiều.

- Đưa Phó đại nhân đến phòng chính. Ta sẽ tới ngay.

- Vâng!

Cúi đầu nhìn Hoàng Linh Nhi, Nhan Như Ngọc nói:

- Đi! Linh nhi! Theo ta đi gặp vị Kiếm Chủ chuẩn đại sư đó.

- Sư tổ mẫu... - Hoàng Linh Nhi hơi ngập ngừng.

Nhan Như Ngọc mỉm cười, nói:

- Không có gì phải sợ. Người là đồ đệ của Thanh nhi, cũng phải công bố với mọi người. Biết thêm một chút cũng là cách để tăng thêm kinh nghiệm. Đặc biệt, Kiểm Chủ chuẩn đại sư đều là những người ngày thường khó gặp.

- Vâng! - Nghe Nhan Như Ngọc nói vậy, lại còn nhắc đến sư phụ Lục Thanh, sắc mặt Hoàng Linh Nhi trở nên vững vàng, lên tiếng.

Vào lúc này, Phó Thanh Phong đang ngồi trong phòng chính của Lục gia. Đứng bên cạnh gã là một gã thanh niên ước chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, nét mặt kiêu ngạo. Tuy nhiên khí thế của hắn cũng rất hùng hậu, chứng tỏ tu vi không phải tầm thường. Chẳng trách mà có ánh mắt như vậy.

Trên tay hắn còn cầm một cái bọc bằng lụa vàng, không biết bên trong có cái gì.

Ngón tay miết nhẹ lên miệng chén trà, ánh mắt của Phó Thanh Phong có chút uể oải. Hơn sáu mươi tuổi, chiếm cứ cả một ngọn Thanh Lộc, nhưng lòng hiếu thắng của lão đã mất đi từ nhiều năm trước. Bây giờ, lão chỉ toàn tâm toàn ý nghiên cứu kiếm đạo, hoặc là cùng với mấy vị bằng hữu bàn luận một chút cảnh giới kiếm pháp. Cuộc sống của lão có thể nói là hết sức tiêu điều tự tại.

Nhưng mãi tới khi lão sáu mươi tuổi mới thu được một đồ đệ có tư chất thượng giai. Lão chẳng hề nghĩ tới bản thân, hao phí Kiếm Nguyên tẩy căn phạt tủy, rồi bao nhiêu thứ được cấp hàng năm cũng đều trao hết cho đồ đệ. Mà tên đồ đệ đó cũng không làm cho lão thất vọng, mới hai mươi bốn tuổi đã có tu vi Kiếm Sư tiểu thiên vị.

Một năm sau diễn ra luận kiếm giữa năm ngọn núi, đệ tử của một vị phong chủ của một ngọn núi bên ngoài như lão cũng có tư cách tham gia. Gần đây, ngoại trừ việc hàng ngày vẫn đốc thúc tu luyện, Phó Thanh Phong còn tới gặp mấy vị bằng hữu, cầu được vài khối Khoáng thạch hệ Mộc để rèn một thanh kiếm cửu phẩm, chuẩn bị cho luận kiếm sắp tới.

Nghĩ đi nghĩ lại, lão quyết định tới Lục gia. Thứ nhất muốn xem Luyện Tâm kiếm đang nổi lên như cồn trong tông môn, thứ hai muốn tìm một chút may mắn. Dù sao thì trên phương diện rèn kiếm, gia tộc họ Lục hoàn toàn chiếm vị trí đầu.

Trong khu vực của tông môn cũng có một vị Chú Kiếm sư cấp Thanh Phàm ẩn dật, nhưng hai năm gần đây, hắn dạo chơi không hề có tung tích. Vì vậy mà cho dù Phó Thanh Phong muốn tìm cũng không có cách.

Vào lúc mà ngón tay Phó Thanh Phong miết tới vòng thứ chín, Nhan Như Ngọc liền dẫn Hoàng Linh Nhi từ trong đi ra.

- Không biết Phó đại nhân tới đây, Lục gia không tiếp đón được từ xa, mong Phó đại nhân không cảm thấy phiền lòng. - Nhan Như Ngọc mỉm cười, khí thế trầm ổn, tỏa ra phong cách của một gia tộc lớn.

Nhìn thấy khuôn mặt Nhan Như Ngọc thấp thoáng ánh sáng màu lam, Phó Thanh Phong đứng dậy, chấp tay nói:

- Không ngờ Thủy Vân kiếm lại có sự đột phá. Phó mỗ xin chúc mừng.

- Phó đại nhân chê cười rồi. Chút thành tựu đó của Như Ngọc làm sao có thể sánh với Phó đại nhân. - Nhan Như Ngọc cười nhạt.

- Phu nhân khiêm nhường. - Phó Thanh Phong vuốt chòm râu hoa râm, nhìn sang người thanh niên, nói:

- Đây là tiểu đồ Phó Ngọc Thư. Ngọc Thư! Còn không mau bái kiến Lục phu nhân.

Chấp tay quay về phía Nhan Như Ngọc, Phó Ngọc Thư nói:

- Bái kiến Lục phu nhân.

Hơi nhíu mày, Nhan Như Ngọc quay sang nói với Hoàng Linh Nhi:

- Linh nhi! Đây là Phó đại nhân - Phong chủ núi Thanh Lộc.

- Hoàng Linh Nhi bái kiến Phó đại nhân. - Hoàng Linh Nhi bước lên, khom người nói.

Hai mắt Phó Thanh Phong sáng lên, nhìn Hoàng Linh Nhi trước mặt ước chừng mười ba tuổi. Thần thức đảo qua thì tu vi mới chỉ tới Kiếm Thệ. Mặc dù Kiếm Nguyên khí còn chưa ổn định, nhưng chắc chắn trong vòng hai năm hẳn có thể Trúc Cơ.

- Người là... - Phó Thanh Phong nhìn Hoàng Linh Nhi rồi lên tiếng. Trong trí nhớ của hắn, Lục gia dường như chỉ có một mình Lục Thanh.

- Gia sư là Lục Thanh. - Chẳng hề do dự, Hoàng Linh Nhi nói luôn thân phận của mình.

- A... - Vào lúc này, cho dù bình tĩnh nhưng nét mặt của Phó Thanh Phong cũng phải thay đổi. Không ngờ Lục Thanh lại thu đồ đệ. Tốc độ tu luyện cùng với việc thu đồ đệ nhanh như vậy, sợ rằng trong mười sáu hộ pháp cũng chỉ có hắn là nhanh nhất.

Có điều với tu vi và danh vọng của Lục Thanh, cho dù mới trưởng thành, Phó Thanh Phong không hề nghi ngờ tư cách làm sư phụ của hắn. Một khi đã nổi danh không phải là kẻ rỗng tuếch. Trên kiếm đạo, không hề có hai chữ khoe khoang.

Lúc này, Phó Ngọc Thư đứng bên cạnh cũng hơi giật mình. Nhưng chỉ nhìn qua Hoàng Linh Nhi một cái liền nhếch mép cười. Luyện Tâm kiếm là đề tài mà hắn được nghe nói nhiều nhất trong mấy năm nay. Đối với những người có tu vi cao nhưng vẫn chưa để lộ như Phó Ngọc Thư mà nói thì mỗi một lần Lục Thanh so đấu cũng chỉ là do đối phương cố ý để nâng cao thanh danh của mình mà thôi.

Vì vậy cho tới bây giờ, cho dù nghe nói tu vi của Lục Thanh cao hơn hắn hai thiên vị, nhưng hắn vẫn khinh thường. Đồng thời, hắn hoàn toàn tự tin vào bản thân tu luyện Chân Mộc Khô Mộc kiếm khí. Hơn nữa, mức độ linh ngộ của hắn đối với kiếm pháp tinh thâm cho dù là Kiếm Sư trung thiên vị hắn cũng có thể đánh bại.

Vì vậy mà so với Lục Thanh thì cũng chẳng kém quá xa.

Lúc này, nếu như không phải do Phó Thanh Phong muốn thì hắn cũng chẳng tới Lục gia làm gì. Với nguyên nhân cơ bản đó, hắn không cho rằng với tuổi của Lục Thanh lại có thể có được thành tựu trên kiếm đạo và trong việc chú kiếm cao như nhau. Bởi vì cả hai không thể kiếm tu cùng lúc với nhau được. Vì vậy mà hắn tới đây để xem Lục Thanh xấu hổ như thế nào.

Nụ cười lạnh của Phó Ngọc Thư không thoát khỏi ánh mắt của Nhan Như Ngọc, nhưng nàng cũng không để ý. Dù sao với tuổi của Lục Thanh mà có được thành tựu như vậy đã vượt qua phần lớn ước nguyện của kiếm giả. Bị người ta đổ kỵ, thậm chí là oán hận cũng là chuyện hết sức bình thường.

- Không biết hôm nay Phó đại nhân tới thăm là có việc gì quan trọng? - Nhan Như Ngọc mỉm cười hỏi.

- Lục gia chủ có ở nhà không? - Ánh mắt Phó Thanh Phong nhìn quanh, rồi cau mày nói.

Nhan Như Ngọc gật đầu rồi nói:

- Thanh nhi có chuyện quan trọng cần làm đã mười ngày chưa về. Nếu như Phó đại nhân có chuyện gì thì cứ nói. Chỉ cần không phải là đại sự của gia tộc thì Như Ngọc có thể làm chủ.

- Như vậy hả? - Phó Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi phất tay, mở bọc vải trong tay Phó Ngọc Thư, để lộ ra một ít khoáng thạch đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

- Ta muốn nhờ Lục gia rèn cho ta một thanh kiếm cửu phẩm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

207. Chương 99 : Khiêu Khích! Trở Về

- Ta muốn nhờ Lục gia rèn cho ta một thanh kiếm cửu phẩm...

Câu nói của Phó Thanh Phong khiến cho Nhan Như Ngọc phải nhướn mày. Thực ra ngay từ lúc nhìn thấy cái gói trên tay Phó Ngọc Thư, nàng đã có cảm giác. Nhưng tới giờ khi nghe Phó Thanh Phong nói thẳng, khiến cho nàng cảm thấy đau đầu.

Trong Chú Kiếm phương của tông môn, Lục gia của nàng cũng có ba gã Chú Kiếm sư bát phẩm. Nhưng muốn rèn được một thanh kiếm cửu phẩm lại không hề chắc chắn. Còn Thanh nhi một lòng tu luyện kiếm đạo chỉ sợ đối với chú kiếm cũng không có nhiều tiến bộ. Cho dù có được sáu thức Đại Diễn tam thập lục chuy thì cũng chỉ có thể tương đương với một gã Chú Kiếm sư lục phẩm.

Vào lúc này, Lục gia lại không có được một gã Chú Kiếm sư cửu phẩm. Nhưng Nhan Như Ngọc làm sao có thể trả lời được rằng Lục gia của mình không thể, để cho họ mời người khác cao hơn.

Chỉ sợ rằng lời nói đó mà truyền ra ngoài, thì ngày hôm sau, danh dự của Lục gia sẽ mất hết. Mặc dù không ngại người khác dám khinh nhờn đối với Lục gia, nhưng thanh danh chú kiếm bao năm của gia tộc chỉ sợ sẽ trôi theo dòng nước.

Nhận ra được sự do dự của Nhan Như Ngọc, Phó Thanh Phong thở dài, nói:

- Quả nhiên là Lục gia chủ dốc sức cho kiếm đạo nên không có thời gian cho chú kiếm.

Đối với lời nói của Phó Thanh Phong, Nhan Như Ngọc chỉ biết cười khổ trong lòng, nhưng đối phương đã giữ mặt mũi cho gia tộc, nàng cũng không tiện có ý kiến khác.

- Lục Thanh không làm được, chẳng lẽ Lục gia không còn người nào khác nữa sao? - Phó Ngọc Thư cười nhạo một tiếng, mở miệng hỏi.

Câu nói sỗ toét khiến cho sắc mặt của Nhan Như Ngọc không giấu được sự tức giận. Hoàng Linh Nhi đứng bên, mặc dù không hiểu rõ ý nghĩa của câu nói do thời gian ở Lục gia vẫn còn ít, nhưng nhìn sắc mặt của Nhan Như Ngọc như vậy, đôi mắt liền mở to nhìn chăm chăm Phó Ngọc Thư.

- Ngọc Thư làm càn. - Phó Thanh Phong quát lên:

- Tên họ của Lục gia chủ có thể để cho người gọi một cách thoải mái hay sao?

Phó Thanh Phong không thể ngờ được rằng tên đồ đệ của mình hôm nay lại khác thường như vậy. Mặc dù bình thường lão cũng biết tên đồ đệ đó có sự bất mãn đối với Lục Thanh, nhưng không ngờ lại tới mức độ này.

Tất cả mọi việc vẫn để lại một đường nhưng không ngờ Phó Ngọc Thư lại gây sự.

Thấy sư phụ của mình giữ gìn chút thể diện cho Luyện Tâm kiếm, khóe miệng của Phó Ngọc Thư giật giật. Tuy nhiên, trong mắt hắn chợt có sự cố chấp, nói:

- Sư phụ! Con nói cũng không có gì sai. Căn cứ theo bối phận thì con cùng với Lục Thanh hẳn là cùng tương đương chức vụ hộ pháp. Hơn nữa, nói về tu vi, con cũng là Kiếm Sư. Mặc dù thiên vị khác nhau nhưng cũng chẳng cần phải giữ lễ cho kẻ vãn bối bên ngoài. Chưa nói, yêu cầu của con cũng chẳng có gì quá đáng. Nếu kỹ thuật của Lục Thanh chưa tinh thì để cho một vị Chú Kiếm sư khác của Lục gia đến để rèn. Chẳng lẽ, đường đường là đệ nhất gia tộc rèn kiếm của Tử Hà tông, sau khi gia chủ qua đời, ngay cả một thanh kiếm cửu phẩm cũng không có người nào rèn được hay sao?

Lời nói của Phó Ngọc Thư coi như là chẳng còn gì nể mặt, không để cho người ta một con đường sống.

- Người! - Nhan Như Ngọc cảm thấy uất nghẹn. Tinh thần mất bình tĩnh suốt mười ngày qua càng nặng thêm. Ngay cả Kiếm Nguyên hệ Thủy trong Đan Điền cũng thoáng mất đi sự khống chế.

Vốn sự đột phá của Nhan Như Ngọc rất vội vàng, cộng thêm lo lắng kéo dài khiến cho nàng không thể yên tâm mà củng cố tu vi. Vào lúc này, thêm một câu nói của Phó Ngọc Thư, Kiếm Nguyên có xu thế mất đi khống chế.

- Nghịch đồ! Người còn dám mở miệng. - Ngay cả Phó Thanh Phong cũng cảm thấy tức giận. Uy nghiêm của Kiếm Chủ khiến cho Phó Ngọc Thư cảm thấy không khí xung quanh như đứng lại. Mặc dù không đến mức trời buộc, nhưng cũng khiến cho động tác của hắn trở nên khó khăn.

Phó Thanh Phong thực sự không ngờ khi tới Lục gia lại gặp phải chuyện như vậy. Không nói tới chuyện khác, tổ tiên của lão từng chịu ân rên kiếm của tiền bối Lục gia. Ngay cả thanh Xuân Mộc kiếm trên lưng vào lúc này cũng là do Lục Vân rên cho lão. Vì vậy mà đối với Lục gia, lão có tình cảm rất tốt. Cho nên cho dù không có nhiều hy vọng, nhưng lão vẫn đem khoáng thạch tới Lục gia.

Nhưng không ngờ việc làm của lão lại khiến cho sự việc xảy ra thế này, làm sao không khiến cho lão tức giận.

- Theo ta đi về. - Phó Thanh Phong đứng dậy quát:

- Lòng dạ như thế thì mấy năm du ngoạn của người vất cho chó gặm rồi phải không?

Xoay người về phía Nhan Như Ngọc, Phó Thanh Phong khom người, xin lỗi:

- Tiểu đồ đắc tội, mong phu nhân thứ lỗi. Lão phu trở về nhất định sẽ nghiêm trị.

Thấy Phó Thanh Phong như vậy, Nhan Như Ngọc vội vã đứng dậy đáp lễ, cười nói:

- Không sao! Cũng là do Lục gia làm cho Phó đại nhân phải thất vọng.

Phó Thanh Phong thở dài không còn mặt mũi ở đây, xoay người nói:

- Đi.

Phó Ngọc Thư còn muốn nói gì đó nhưng toàn thân bị khí thể uy nghiêm của Kiếm Chủ bao phủ, ép chặt yết hầu khiến cho muốn nói cũng không được.

Bất đắc dĩ, không còn cách nào khác, hắn đành đi theo Phó Thanh Phong ra ngoài.

Tuy nhiên, vào lúc Phó Thanh Phong đặt chân tới cửa, đang định bước tiếp chợt dừng lại. Đồng thời, sắc mặt lão trở nên ngưng trọng.

Trong lúc Phó Ngọc Thư cảm thấy ngạc nhiên, một luồng Kiếm Ý như muốn chẻ đôi trời đất từ trên cao giáng xuống. Ý chí mạnh mẽ trong nháy mắt bao phủ cả hai thầy trò.

Phó Thanh Phong nhanh chóng chắn trước mặt Phó Ngọc Thư. Trên người hắn cũng nhanh chóng bộc phát khí thể mạnh mẽ. Kiếm khí hệ Mộc bao phủ, nhưng do bị áp chế nên chỉ dao động quanh người lão mà thôi.

Sắc mặt không giấu được sự kinh hãi. Từ trong làn kiếm ý mênh mông, Phó Thanh Phong cảm nhận được sự uy hiếp của tử vong. Cho dù là tu vi Kiếm Chủ trung thiên vị đã được mấy năm nhưng cũng bị áp chế hơn nửa.

Trong làn Kiếm Ý đó, Phó Thanh Phong cảm nhận được khí Lôi bá đạo cùng với khí Tồn Phong. Hơn nữa, trong Kiếm Ý ẩn tàng thần thức cực mạnh gần như áp đảo lão.

- Là Thanh nhi! - Lúc này, nét mặt Nhan Như Ngọc không giấu được sự mừng rỡ. Ngay cả Hoàng Linh Nhi đang đứng bên cạnh nàng cũng vậy. Phong Lôi Kiếm Ý của Lục Thanh nàng đã được nhìn thấy. Mặc dù chỉ có một lần nhưng hình ảnh trận đại chiến đã khắc sâu vào trong đầu.

- Sư phụ! - Hoàng Linh Nhi cũng kêu lên.

Ngay lập tức, trong ánh mắt khiếp sợ của thầy trò Phó Thanh Phong, một bóng người từ trên cao rơi xuống, tới trên cánh cửa chừng một trượng liền lơ lửng ở đó.

- Kiếm Chủ! - Sắc mặt Phó Thanh Phong trở nên ngưng trọng, nhìn người thanh niên mặc bộ võ phục màu xanh trước mặt. Thanh kiếm to không có vỏ sau lưng tỏa ra một làn khí rất mạnh. Đặc biệt trên mũi kiếm của những tia sáng màu xanh, chứng tỏ đó là một thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm.

- Xem ra những gì ghi chép trên Long Phương bảng cũng chưa đúng. Kiếm Chủ tiểu thiên vị lại còn có thần thức mạnh như vậy. Lục sư phụ! Bái kiến. - Phó Thanh Phong cảm thán, đồng thời, ôm quyền hành lễ với Lục Thanh.

Từ trên không trung hạ xuống, Lục Thanh cũng chẳng đáp lễ, ánh mắt nhìn về phía Phó Ngọc Thư. Mặc dù ánh mắt của Lục Thanh hết sức bình thản, thậm chí không hề lóe ra chút ánh sáng nhưng Phó Ngọc

Thư cảm thấy rất áp lực. Hơn nữa, Phong Lô Kiếm Ý áp chế khiến cho Kiếm Chủng trong Đan Điền của hắn hoàn toàn bị ngăn chặn, cho dù là một tia Kiếm Nguyên cũng không thể sử dụng.

Cho tới bây giờ, Phó Ngọc Thư mới biết suy nghĩ của mình lúc trước đáng buồn cười như thế nào. Nếu bây giờ, Lục Thanh muốn giết hắn thì chỉ sợ một kiếm cũng vẫn thừa. Nét mặt hắn không giấu được sự sợ hãi, nhìn sư phụ đang đứng trước mặt. Vào lúc này, trong lòng hắn có chút áy náy.

Nhưng đồng thời, cảm nhận được phong thái đại sư của Lục Thanh, trong lòng Phó Ngọc Thư muốn bùng cháy. Trước đây, cứ mỗi lần nghe người khác nhắc đến Lục Thanh, hắn đều tự bảo lòng rằng bản thân không được may mắn như Lục Thanh. Nhưng vào lúc này, sự chênh lệch giữa hai người đã là quá lớn. Khiến cho một người cao ngạo như Phó Ngọc Thư không thể chấp nhận nổi.

“Vù...”

Phong Lô kiếm ý mạnh mẽ như một cơn thủy triều rút đi. Hai sư đồ Phó Thanh Phong cảm thấy trên người nhẹ hẫng, Kiếm Nguyên trở lại bình thường. Tuy nhiên, uy nghiêm và áp lực của Lục Thanh vẫn bao phủ quanh hai người.

Phó Thanh Phong không ngờ được. Nhìn trên mặt Lục Thanh vẫn còn khí Phong Lô màu xanh tím rất dày chứng tỏ là vừa mới củng cố cảnh giới Kiếm Chủ tiểu thiên vị. Nhưng khí thế uy nghiêm của hắn đã vượt xa Kiếm Chủ tiểu thiên vị bình thường. Ngay cả lão cũng không dám khinh thường.

Kiếm Chủng hệ Mộc trong cơ thể cũng có chút run rẩy. Phó Thanh Phong thầm nghĩ trong lòng: “Đây là uy thế của Phong Lô kiếm khí hay sao?”

Tới lúc này, cuối cùng Lục Thanh cũng mở miệng:

- Người nói Lục gia của ta không có người nào có thể rèn được thanh kiếm cửu phẩm hay sao?

Âm thanh của Lục Thanh bình thản nhưng lại khiến cho người nghe là Phó Ngọc Thư cảm thấy áp lực. Hắn có cảm giác câu nói đó giống như của trưởng bối đang mắng vãn bối. Chẳng biết ăn được can đảm ở đâu, Phó Ngọc Thư mở miệng nói:

- Đúng.

- Ngọc Thư. - Phó Thanh Phong cuống lên, kiếm chỉ của tay phải xuất hiện kiếm khí điểm vào vết hằn của Phó Ngọc Thư.

Chợt có hai ngón tay như xuyên thủng không gian, đột nhiên xuất hiện trước kiếm chỉ của Phó Thanh Phong vừa đúng nơi đầu ngón tay.

Bốn ngón tay chạm nhau, sắc mặt của Phó Thanh Phong trong nháy mắt thay đổi. Trên kiếm chỉ kiếm khí hệ Mộc chợt hiện ra rất dày.

“Đinh...”

Giữa kiếm chỉ của hai người, một làn khí vô hình giống như một thanh kiếm sắc bổ ra. Hai tiếng động vang lên, trên hai cánh cửa dày nhất thời xuất hiện hai vết dài ba thước, sâu tới một tấc.

Phó Thanh Phong chỉ cảm thấy từ trên đầu ngón tay một đạo lực rất mạnh tràn tới khiến cho bản thân phải lùi lại hai bước, hoảng sợ mà nhìn Lục Thanh. Còn về phần Lục Thanh, sau khi ngăn cản Phó Thanh Phong ra tay liền dừng bước.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

208. Chương 100 : Thần Mộc Kiếm Cửu Phẩm (thượng)

- Người để cho hắn nói. Ta có thể nghe. - Âm thanh của Lục Thanh lạnh nhạt, nhưng uy nghiêm ẩn chứa trong đó bao phủ cả trang viện của Lục gia. Khí thế vô hình khiến cho Phó Thanh Phong cảm thấy áp bức rất nặng.

- Lục sư phụ! - Âm thanh của Phó Thanh Phong trở nên trầm thấp, nhưng ánh mắt kiên định lại khiến cho người ta rung động.

Liếc mắt nhìn lão, Lục Thanh nói:

- Danh dự của Lục gia không thể dễ dàng ném bỏ. - Một thứ khí thể kiên định còn hơn so với Phó Thanh Phong bốc lên. Thậm chí, trên bầu trời còn xuất hiện những tiếng sầm rền cùng với tiếng gió.

Đạt tới cảnh giới của Lục Thanh bây giờ, với sự linh ngộ đối với hai loại khí Phong Lôi, chỉ cần giơ tay nhấc chân là có thể khiến cho thiên tượng xuất hiện. Trong đó còn ẩn chứa xu thế lớn lao của Phong Lôi.

- Cuối cùng thì Lục sư phụ muốn thế nào? - Chỉ dựa vào một lần va chạm vừa rồi, Phó Thanh Phong đã nhận ra sự đáng sợ của Lục Thanh. Vào lúc này, lão đặt Lục Thanh lên làm đối thủ ngang hàng. Mà sự ảnh hưởng của đối phương với lực lượng thuộc tính còn xa lão mới bằng.

- Thanh kiếm này ta rèn. Nếu ta không rèn được thì tấm biển Lục gia người có thể mang đi, từ nay về sau Lục gia của ta không còn một người nào chú kiếm nữa. Nhưng nếu ta rèn được...

Lục Thanh nhìn về phía Phó Ngọc Thư, ánh mắt trở nên ác liệt. Tia sáng trong mắt hằn như muốn xuyên thủng vào lòng đối phương:

- Người sẽ ở trước cánh cửa của Lục gia chúng ta và Từ đường mà dập đầu ba cái.

- Người!

Đôi mắt của Phó Ngọc Thư đỏ ửng. Nếu như hấn mà thua, thì làm gì còn chút thể diện nào nữa? Sau này làm sao mà đặt chân trong khu vực của tông môn?

- Thế nào? Lấy danh dự của Lục gia chúng ta đánh cược với danh dự của người, người không dám sao? Thực ra theo ý của ta thì cơ bản người không xứng đáng. - Ánh mắt của Lục Thanh có chút chế nhạo càng khiến cho Phó Ngọc Thư thêm giận dữ.

- Lục sư phụ! Nếu tha được thì cứ tha. - Sắc mặt của Phó Thanh Phong trở nên âm trầm.

Lục Thanh cười to hai tiếng, ánh mắt sắc bén:

- Tha được người thì cứ tha? Vừa rồi ta ở trên cao có nghe thấy miệng hấn có tha cho người đâu? Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về lời nói của mình.

Nhìn hai sư đồ đối phương, Lục Thanh trầm giọng nói:

- Hôm nay các người không thể không đánh cược. Nếu không đừng mơ tưởng bước ra khỏi Lục gia của ta.

- Lục Thanh! Người đang uy hiếp ta? - Đến lúc này, sắc mặt Phó Thanh Phong cũng trở nên ác liệt. Uy nghiêm của Kiếm Chủ lại một lần nữa tản ra. Mỗi một kiếm giả đạt tới cảnh giới Kiếm Chủ chuẩn đại sư, sau khi trải qua sự khảo nghiệm của trời đất thì trên người họ có sẵn uy nghiêm của thiên địa.

Không hề lùi bước, Lục Thanh đối lại:

- Người nghĩ rằng chỉ với tu vi trung thiên vị, dưới sự áp bức bởi Kiếm Ý của ta, người có thể điều động Kiếm Nguyên nhiều hơn không? Chỉ bằng với kiếm khí hệ Mộc bình thường của người, chưa nói tới linh ngộ đối với thuộc tính và cảnh giới kiếm pháp, giữ lại hai thầy trò các người chẳng phí của ta bao nhiêu Kiếm Nguyên.

Trong nháy mắt, khí thể trên người Phó Thanh Phong bộc phát. Kiếm Khí hệ Mộc như những sợi dây leo từ dưới chân Phó Thanh Phong tỏa ra. Tuy nhiên, khi chúng tới trước mặt Lục Thanh lại giống như gặp phải một thanh cự kiếm liên tách sang hai bên. Mặt đất dưới sự va chạm khí thể của hai người phải chấn động. Những tảng đá dưới chân cả hai nhanh chóng xuất hiện những vết nứt.

- Xem ra phải động tay động chân một chút rồi. - Ánh mắt Lục Thanh không hề che giấu sát khí.

- Thanh nhi! - Nhan Như Ngọc không kìm được phải kêu lên một tiếng. Nàng thực sự có chút lo lắng. Dù sao thì Lục Thanh vừa mới đột phá, lúc trước đã mất mười ngày bán loạn, nên vào lúc này thực sự nàng không muốn nhìn Lục Thanh đấu với người ta.

Lục Thanh mỉm cười, nói:

- Mẹ! Mẹ cứ yên tâm. Chẳng mất nhiều thời gian đâu.

Lục Thanh nhìn về phía Phó Thanh Phong:

- Đến đây đi. - Dẫm nhẹ một cái lên mặt đất, rồi trong ánh mắt ngưng trọng của Phó Thanh Phong, thân hình Lục Thanh từ từ trở nên mờ nhạt. Phải sau một nhịp hô hấp mới biến mất.

- Đây... - Phó Ngọc Thư không tin nổi vào mắt mình. Sự khổ sở trong lòng càng lúc càng lớn. Tốc độ như thế đúng là khiến cho hắn được mở rộng tầm mắt.

- Sư phụ! - Phó Ngọc Thư cảm thấy lo lắng, lên tiếng.

- Ngọc Thư! - Ánh mắt Phó Thanh Phong có sự phức tạp nhìn hắn một cái thật sâu, rồi thở dài. Sau đó, lão hóa thành một tia sáng màu xanh biếc, bay lên cao.

Trên độ cao mấy trăm trượng, Lục Thanh và Phó Thanh Phong đứng đối diện với nhau. Từ trang viện của Lục gia mà ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy hai điểm đen nhỏ bé. Vào lúc này, bị khí thế của hai vị Kiếm Chủ chuẩn đại sư đánh động, một đội trấn vệ của Lục gia nhanh chóng đi tới trước mặt Nhan Như Ngọc, bảo vệ hai người. Về phần Phó Ngọc Thư thì đứng ở giữa sân, nét mặt nặng nề nhìn lên trên. Lúc này, ở đây cũng chỉ có mình hắn là có thể thấy thấp thoáng được hai người bên trên.

Khí thế của hai đại Kiếm Chủ trong nháy mắt bao phủ toàn bộ trấn Triều Dương. Gần như mỗi Kiếm Giả đạt tới Kiếm Thị cũng đều cảm thấy linh hồn run sợ. Uy thế to lớn khiến cho ngay cả những cơn gió trong trấn Triều Dương cũng biến mất.

Mà ở phía trên hai người Lục Thanh, mây gió biến sắc. Tử Điện bạo ngược cùng với Tồn Phong xuất hiện, ngưng tụ trên không trung thành một đám mây sẫm lớn. Những tia chớp to bằng cái bát lóe lên bên ngoài đám mây. Tiếng sấm chớp ầm ầm khiến cho mọi người cảm thấy lông tóc dựng đứng, động tác trên tay ngừng lại mà nhìn lên bầu trời.

“Xoẹt...”

Một cơn gió xanh ác liệt trong nháy mắt cắt khí hệ Mộc xanh biếc ở nửa bên kia trên bầu trời. Giống như một gốc cây cổ thụ, khí hệ Mộc run rẩy. Dưới sự bá đạo của khí Lôi, khí hệ Mộc mất đi sự phản kháng để mặc cho lưỡi đao gió màu xanh cắt qua. Đại thể trong nháy mắt bị Lục Thanh áp đảo.

Phó Thanh Phong biến sắc. Nếu còn tiếp tục như vậy, thì chưa cần so đấu, lão đã rơi vào thế hạ phong. Sự lĩnh ngộ của Lục Thanh đối với Phong Lôi thật đáng sợ.

Trong nháy mắt vượt qua hai mươi trượng không gian, thanh Xuân Mộc kiếm cửu phẩm phát ra kiếm khí hệ Mộc dài bốn trượng. Thanh kiếm dài ba thước, rộng bảy tấc vào lúc này như biến thành một cây cổ thụ cao trăm trượng. Áp lực khổng lồ theo mũi kiếm bổ thẳng xuống đầu Lục Thanh.

- Cừ khinh nhược trọng à? - Lục Thanh thì thào một câu. Rồi từ trên người, Kiếm Ý Phong Lôi bộc phát, áp chế gần nửa Kiếm Nguyên của Phó Thanh Phong. Thậm chí quanh người lão, không khí cũng nhanh chóng dồn về ngăn cản động tác, chỉ chực trói buộc lão.

Tức giận quát lên một tiếng, xương cốt trên người Phó Thanh Phong kêu răng rắc. Kiếm khí hệ Mộc trên thân Xuân Mộc kiếm cố gắng mạnh mẽ trở lại. Kiếm cảnh gần như viên mãn cứ sinh sôi không ngừng. Nếu là một Kiếm Chủ tiểu thiên vị khác thì có tiếp được một kiếm này cũng không phải là chuyện dễ dàng. Đáng tiếc, hắn lại gặp phải Lục Thanh.

“Keng...”

Một tiếng rền gầm chấn động trời đất vang lên. Trong mắt Phó Thanh Phong, thanh Luyện Tâm kiếm khổng lồ sau lưng Lục Thanh trở nên nhẹ nhàng giống như một cánh lục bình. Tuy nhiên, thanh kiếm vẫn nặng như trước tỏa ra uy thế áp lực khiến cho người ta sợ hãi.

Khí thế bá đạo khiến cho Phó Thanh Phong phải chùn bước.

- Tự hóa khinh trọng! - Kêu lên một tiếng kinh hãi, Phó Thanh Phong nhanh chóng lùi lại. Đôi mắt của lão đã không còn có thể phân biệt được đường kiếm của Lục Thanh. Kiếm khí cuồng bạo gần như muốn xé nát lão ra thành mấy mảnh.

“Giỏi cho Phong Lôi kiếm khí” ánh mắt Phó Thanh Phong trở nên ngưng trọng tới mức cao nhất. Cảm giác như vậy, suốt đời hắn mới chỉ gặp duy nhất một lần khi gặp phải linh thú tứ giai.

“Phụt...”

Một chùm máu chợt tỏa ra giữa không trung. Cho dù Phó Thanh Phong kịp thời phản ứng, nhưng Phong Lôi kiếm khí vẫn kịp cắt qua cánh tay lão khiến cho vài cái gân bị đứt. Máu tươi chảy ra ướt đầm cả cánh tay phải của lão.

Tiếc rằng, tốc độ của Phó Thanh Phong mặc dù nhanh nhưng làm sao có thể nhanh hơn Lục Thanh. Cho dù là Kiếm Nguyên của lão không bị áp chế thì Phong Lôi bộ của Lục Thanh, lão cũng không thể sánh được. Một chiêu đắc thủ, Lục Thanh không lùi mà tiếp tục tiến lên. Bước một bước theo quỹ tích của Phong Lôi bộ, dưới chân Lục Thanh chợt xuất hiện một quả cầu hỗn hợp khí Lôi và khí Tồn Phong.

“Cái gì?”

Thấy Lục Thanh trong nháy mắt xuất hiện trước mặt, Phó Thanh Phong đang chuẩn bị thi triển kiếm pháp tinh thâm liền rối loạn. Nhưng cuối cùng cũng là cao thủ nhiều năm đứng trên Đẳng Vân bảng, cho dù là xếp vị trí thứ mười lăm nhưng kinh nghiệm so đấu cũng rất phong phú.

Tất nhiên, một đối thủ như Lục Thanh cũng là lần đầu tiên mà lão gặp phải.

Trong nháy mắt, Xuân Mộc kiếm hóa thành một bức màn kiếm. Kiếm khí hệ Mộc sinh sôi liên tục, bao phủ Phó Thanh Phong vào bên trong. Biết cảnh giới kiếm pháp của mình kém Lục Thanh quá xa, Phó Thanh Phong cũng chỉ biết phòng ngự. Nếu như không kéo dài được khoảng cách để thi triển kiếm pháp tinh thâm mà so kiếm chỉ với Lục Thanh thì chỉ sợ rằng ngay cả mười chiêu lão cũng không chịu nổi.

Lục Thanh cười lạnh một tiếng. Từ trên người, chợt tản ra vô số những tia sáng sắc bén. Toàn thân hắn vào lúc này như hóa thành một thanh kiếm mạnh mẽ. Không khí xung quanh bị mũi kiếm cắt nát.

Rồi trong ánh mắt khiếp sợ của Phó Thanh Phong, thân hình Lục Thanh chợt cao lên cả tấc. Bộ võ phục trên người nứt ra mấy cái lỗ hổng, ống tay áo nát vụn. Đồng thời, một làn khí thể mạnh mẽ từ trên người Lục Thanh tản ra.

Thậm chí, Phó Thanh Phong còn có thể nhìn thấy rõ ràng, tử điện xuất hiện trên cánh tay Lục Thanh. Nó cùng với một đoạn gân xanh giống như đôi rồng ra biển vậy.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

209. Chương 101 : Thần Mộc Kiếm Cửu Phẩm (trung)

Vù ——

Theo cánh tay phải của Lục Thanh vung lên, Luyện Tâm kiếm ở trong không trung vẽ lên từng đường kiếm liên miên như cơn sóng. Không khí bị phá vỡ, vang lên những tiếng ầm ầm như tiếng sóng biển vỗ vào bờ. Ở trong mắt của Phó Thanh Phong, Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh đột nhiên trở nên vụn vụn, xuất ra một đường kiếm có quỹ tích kì dị làm hắn không thể nhìn rõ được phương hướng đánh tới của đường kiếm.

Một kiếm nhanh như vậy, làm Phó Thanh Phong không thể kịp biến chiêu. Hắn chỉ có thể vội vàng thu nhỏ lại lưới kiếm, cố gắng bảo vệ toàn thân.

Từ trên thân Luyện Tâm kiếm, một tầng Phong Lôi Kiếm Khí chói mắt chợt lóe lên rồi biến mất. Luyện Tâm kiếm chém thẳng vào lưới kiếm mà Phó Thanh Phong thi triển.

Từ khoe miệng Phó Thanh Phong chảy ra một dòng máu tươi. Lưỡi kiếm liên miên màu xanh biếc trong nháy mắt đã bị phá vỡ. Một tiếng xương cốt vỡ vụn rắc vang lên. Phó Thanh Phong chỉ cảm thấy từ trên cánh tay của mình truyền đến một đạo lực mạnh khủng khiếp. giống như bị một con thú hoang dã khổng lồ húc vào. Xương cốt cánh tay phải của hắn trong nháy mắt bị vỡ vụn. Thanh Xuân Mộc kiếm trên tay Phó Thanh Phong bắn ngược trở về, chuôi kiếm đập thẳng vào ngực hắn.

Lập tức, trong ánh mắt không thể tin của Phó Ngọc Thư, Phó Thanh Phong giống như một viên đá bị ném đi, bắn ra hơn mười trượng rồi mới rơi xuống mặt đất. Thân thể Phó Thanh Phong rơi vào giữa sân viện, lập tức găng gượng đứng dậy. Mà Lục Thanh, trong giây lát đã hạ xuống, đứng trên mặt đất.

“Sư phụ!” Phó Ngọc Thư hô một tiếng kinh ngạc, thân hình chợt lóe lên rồi lao ra đỡ thân hình lung lay sắp đổ của Phó Thanh Phong. Nhìn thấy cánh tay phải bị đánh gãy của Phó Thanh Phong, sắc mặt Phó Ngọc Thư đỏ bừng. Nhưng hắn cũng không biết nên làm cái gì cho phải. Đến bây giờ, hắn mới phát hiện sự đáng sợ của Lục Thanh, trong lòng rất hối hận.

“Quả nhiên không hổ là Luyện Tâm kiếm. Tự Hóa Khinh Trọng! Lão phu thua cũng không oan uổng.” Phó Thanh Phong ngẩng đầu lên nói. Trên cánh tay phải hiện lên Kiếm Nguyên màu xanh biếc rồi chỉ trong khoảng nửa khắc đã khôi phục bình thường. Đương nhiên, đây cũng chỉ là mặt ngoài mà thôi, muốn chữa trị xương cốt vỡ vụn còn phải tốn rất nhiều thời gian. Tới cảnh giới Kiếm Chủ, đã trải qua khảo nghiệm của ý chí trời đất, tiên thiên Kiếm Khí, lực lượng thuộc tính cũng như thân thể đều được tẩy luyện. Kiếm giả liền có được năng lực khôi phục khủng bố. Thân thể da thịt cứng rắn không thua gì một thanh kiếm tam phẩm.

Cứ cho là như thế, thì thương thế của Phó Thanh Phong cũng phải điều trị mấy ngày mới có thể khôi phục lại như lúc ban đầu. Giờ phút này cánh tay phải bị phế, hắn đã mất đi hơn phân nửa lực chiến đấu. Hơn nữa nội phủ của hắn cũng bị Xuân Mộc kiếm bắn ngược lại mà bị chấn động. Thần thức của Phó Thanh Phong lưu chuyển một vòng liên biết, nội tạng của hắn bị chấn động mạnh, cần phải điều dưỡng một thời gian mới khỏi hẳn.

Lặng lặng nhìn lại Lục Thanh, ánh mắt Phó Thanh Phong có chút âm trầm, mở miệng nói: “Nếu ta đã thua. Ngọc Thư, người cực cùng hắn đi.”

Nói tới đây, Phó Thanh Phong rốt cuộc nhịn không được, lại phun ra một ngụm máu. Ngụm máu này, là do uất nghẹn tích ứ trong người mà phun ra. Hiện giờ hắn lại bị một gã mới tiến giai lên cảnh giới Kiếm Chủ đánh bại một cách dễ dàng. Thanh danh hơn mười năm qua của hắn, hôm nay coi như mất sạch.

Sắc mặt phức tạp nhìn lại Lục Thanh, Phó Ngọc Thư oán hận nói: “Tốt! Ta cực cùng người!” Nhưng ai cũng nghe ra được, trong lời nói của Phó Ngọc Thư chứa đầy sự phẫn nộ cùng không cam tâm.

“Dem Thanh Hỏa Tinh Kim lô đến đây!” Lục Thanh trầm giọng nói.

“Là ——”

Rất nhanh, một lò màu xanh vàng trông rất nặng nề được vài tên hộ vệ khiêng ra. Chiếc lò rộng chừng tám thước vuông, cao gần bằng một người trưởng thành. Cái lò này không biết dùng loại tài liệu nào để đúc thành, xung quanh có vầng ánh sáng kì dị, bề mặt bóng loáng giống như thủy tinh phản xạ ra nhiều màu sắc khác nhau. Miệng lò hình tròn có đường kính một thước, thành lò xung quanh dày gần một tấc.

Thanh Hỏa Tinh Kim lô, đây là một cái lò thượng phẩm đã truyền thừa ngàn năm qua của gia tộc họ Lục. Trong nhiều tông môn ở phạm vi nghìn dặm xung quanh, chỉ có duy nhất một chiếc lò này mà thôi.

Giờ phút này nhìn đến Thanh Hỏa Tinh Kim lô được nâng ra, trong khóe mắt của Nhan Như Ngọc mơ hồ có vài giọt nước mắt. Hiên nhiên, nàng đang nghĩ tới Lục Vân. Lúc trước Lục Vân, kể cả khi nằm ngủ cũng nằm bên cạnh Thanh Hỏa Tinh Kim lô. Hiện giờ đã bốn năm trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày nó xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Hỏa Ngọc Chùy cũng được đưa tới. Còn có chiếc kiếm bằng Hàn Ngọc, một thùng nước màu xanh trong vắt, đó là nước lấy từ trong Bích Hàn đầm dùng để làm lạnh trong lúc rèn. Dần dần, từng nguyên liệu tốt nhất để rèn kiếm đều được đưa ra, như than tím, Hắc Thạch có công dụng làm tăng nhiệt độ ngọn lửa...

Lục Thanh một tay xốc lên Thanh Hỏa Tinh Kim lô . Mấy trăm cân nặng đối với hắn hiện giờ mà nói căn bản không có ý nghĩa gì. Vài viên than tím được mấy tên hộ vệ chậm rãi nhồi hơn phân nửa vào trong lò đúc. Thần sắc Lục Thanh ngưng trọng. Dưới ánh mắt của mọi người, bên trong lò đúc, đột nhiên bạo xuất vô số điểm khí Tử Điện thật nhỏ. Nhiệt độ trong lò đúc trong nháy mắt tăng lên, những cục than tím bên trong lò bốc lên một ngọn lửa màu tím nóng bừng làm cho nhiệt độ chung quanh đột ngột tăng lên.

Chiêu thức dùng lực lượng thuộc tính hóa hình, khiến cho Phó Thanh Phong đứng ở một bên, trong lòng không kìm được thở dài. Cho dù là hắn theo đuổi Kiếm Đạo nhiều năm như vậy, cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm được như thế. Nhưng muốn làm giống như Lục Thanh nhẹ nhàng tự nhiên như vậy, thì hắn không thể nào làm được.

Mà Phó Ngọc Thư đứng bên cạnh cũng cắn chặt hàm răng. Nhìn bộ dáng nhẹ nhàng thoải mái của Lục Thanh, trong lòng hắn càng thêm bất an. Thậm chí hắn còn có cảm giác, Lục Thanh thật sự có thể rèn được thanh kiếm cửu phẩm. Theo thời gian trôi qua, loại cảm giác này lại càng thêm mãnh liệt.

Bàn tay Lục Thanh giơ lên. Cái túi vải màu vàng mà Phó Ngọc Thư đặt ở trên mặt đất, bỗng nhiên bị một thứ lực lượng vô hình lay động, bay lên rơi xuống trước mặt Lục Thanh. Túi vải được mở ra, lộ ra bên trong có ba khối khoáng thạch tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt màu xanh lục.

“Thần Mộc thiết.” Lục Thanh kêu lên một tiếng kinh dị. Hắn không ngờ, Phó Thanh Phong lại có thể có được tài liệu rèn kiếm như vậy.

Thần Mộc thiết, do một loại cây tên là Thần Mộc sinh thành. Cây Thần Mộc cũng không phải linh bảo của trời đất, chỉ là bởi vì nó có thể sinh trưởng trong những mạch quặng sắt. Nó không hề cần đất và nước, vẫn có thể tự sinh trưởng lớn lên. Mà nổi danh nhất chính là, ở chỗ rễ cây, cứ cách trăm năm lại có thể sinh ra một khối Thần Mộc thiết. Thần Mộc thiết tụ tập linh khí hệ Mộc mà cây Thần Mộc mất thời gian trăm năm để hấp thu. Là tài liệu thượng phẩm để rèn kiếm thuộc hệ Mộc.

Hơn nữa, giờ phút này xem ánh sáng trên ba khối Thần Mộc thiết đã có màu xanh lục nhàn nhạt. Nếu lại có hơn mười năm thai nghén, màu sắc sẽ trở thành thuần màu xanh biếc, có thể đạt tới trình độ để làm tài liệu rèn Thần Kiếm cấp Thanh Phàm.

Nhưng mà lúc này khuyết thiếu này hơn mười năm thai nghén, linh khí Mộc hệ chưa đầy đủ, cũng chỉ dừng lại ở tài liệu rèn kiếm cửu phẩm mà thôi.

Lục Thanh cầm một khối Thần Mộc thiết lên. Tuy rằng gọi là thiết, nhưng mà Thần Mộc thiết này lại nhẹ nhàng như gỗ mộc, cứng rắn hơn cả Huyền Thiết, rất kì lạ .

Lục Thanh quay đầu nhìn vào trong lò. Ngọn lửa màu lam trong miệng lò không ngừng phun ra nuốt vào. Không khí chung quanh miệng lò bị nhiệt độ tỏa ra từ ngọn lửa làm cho vặn vẹo, bốc lên từng làn khói đen nhàn nhạt. Chỉ nhìn thôi cũng có thể thấy được nhiệt độ ở bên trong lò rất cao. Những quặng sắt bình thường cho vào bên trong lò, trong khoảnh khắc liền bị tan chảy.

Một đội hộ vệ thay phiên nhau quạt gió, không có sử dụng dụng cụ gì cả. Bọn họ đều sử dụng bàn tay được bao bọc Kiếm Nguyên khí, thậm chí Kiếm Nguyên để quạt gió. Làm như vậy thì khi tài liệu ngưng tụ thành kiếm hình sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Thần Mộc thiết tiến vào bên trong ngọn lửa, nhất thời tản mát ra một mùi hương thảo mộc tươi mát. Thời gian trôi qua gần tàn nửa nén hương, Thần Mộc thiết mới bắt đầu chậm rãi bị tan chảy.

“Hãy ——” Lục Thanh hét lên một tiếng. Hỏa Ngọc Chùy trên tay xẹt qua không khí vẽ nên một đường hình cung, đánh thẳng vào mặt trên của Thần Mộc thiết. Lực phản chấn làm cho Hỏa Ngọc Chùy bắn ngược trở lại. Lập tức thân hình Lục Thanh liền thuận thể xoay chuyển, hai chân dính chặt vào mặt đất. Cả thân mình cong lên như một chiếc cung lớn đang căng ra. Suu.. một tiếng, Hỏa Ngọc Chùy lại nện xuống.

Chùy thứ nhất đánh ra, khí thế cả người Lục Thanh liền ngưng tụ. Ở trong mắt của Lục Thanh, khối Thần Mộc thiết không có Kiếm Nguyên gì dao động. Nhưng Hỏa Ngọc Chùy trên tay hắn lại tản mát ra quang mang màu hồng tím, mặt trên còn có Tử Điện rất quần quanh. Theo chùy thứ nhất đánh xuống, Lục Thanh cảm giác được Thần Mộc thiết này như đang sợ hãi.

Đích xác, trên thế gian này, lại có mấy người không sợ Thiên Lôi. Thiên Lôi chính là đại biểu cho uy nghiêm cùng lửa giận của trời đất. Chọc giận trời đất, vậy sẽ bị ngọn lửa vô tận của Thiên Lôi đốt cháy.

Mà Lục Thanh vừa ra tay, ánh mắt Nhan Như Ngọc liền sáng lên. Bởi vì nàng phát hiện, Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy mà Lục Thanh vừa thi triển không thua gì cha hấn Lục Vân. Cũng không biết đã muốn nắm giữ tới chùy thứ mấy. Nhưng xem uy thế của chùy thứ nhất vừa rồi. Nhan Như Ngọc có thể khẳng định, Lục Thanh tối thiểu đã nắm giữ đến chùy thứ mười hai. Như vậy thì, rèn thanh kiếm cửu phẩm hẳn là không thành vấn đề.

Đứng bên cạnh Nhan Như Ngọc, Hoàng Linh Nhi cũng chớp đôi mắt to, nhìn chăm chăm vào các động tác của Lục Thanh. Trong lòng nàng, sự phụ Lục Thanh tựa hồ là không gì không làm được. Hình ảnh khi Lục Thanh huy động Hỏa Ngọc chùy đầy cao ngạo, giờ phút này đã khắc thật sâu vào trong lòng Hoàng Linh Nhi. Lúc này, tay phải của Hoàng Linh Nhi nắm thật chặt lấy thanh Hắc Thiết kiếm, trong lòng kích động vô cùng.

Lại nhìn đến Lục Thanh. Hỏa Ngọc Chùy trên tay hấn huy động càng lúc càng nhanh. Mặt chùy cùng Thần Mộc thiết va chạm vào nhau, tiếng sắt thép va chạm không ngừng vang lên. Mặt chùy sau khi va chạm vào Thần Mộc thiết lập tức thu lại, quay lại độ cao lúc trước rồi lại nện xuống. Tiếng va chạm vang lên, tuân theo một loại tiết tấu rõ ràng mà kì dị. Mỗi tiếng chùy đánh xuống, đều như khảm thật sâu vào trong tâm trí mọi người.

Theo Hỏa Ngọc chùy không ngừng đánh lên. Thần Mộc thiết rất nhanh hình thành hình dạng kiếm phôi. Tay phải Lục Thanh lại vung lên, lại một khối Thần Mộc thiết tiến nhập vào giữa ngọn lửa. Hỏa Ngọc chùy lại vung lên, thế nhưng rất nhanh bị hòa tan, rót vào trong kiếm phôi.

Mỗi chùy đánh ra, chùy sau đều mạnh hơn chùy trước. Toàn thân Lục Thanh xoay chuyển, tạo thành từng đạo tàn ảnh xoay quanh lò. Mỗi một chùy đánh ra, lực phản chấn đều bị tâm pháp độc đáo của Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy chuyển hóa lên thân chùy, chống chọi đến chùy sau. Tốc độ đập chùy xuống của Lục Thanh càng lúc càng nhanh. Lực đạo của mỗi một chùy không ngừng chống chọi lên. Dần dần không khí xung quanh Lục Thanh vang lên tiếng rung động. Một đạo khí Tồn Phong bốc lên, ngưng tụ thành một long quyển (lốc xoáy) cao gần hai trượng, vây xung quanh Lục Thanh.

Tám chùy, chín chùy, Mười một chùy, mười hai chùy. Trong ánh mắt kinh hãi của Nhan Như Ngọc, Lục Thanh đã thi triển Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy đến chùy thứ mười ba. Lúc này, được Hỏa ngọc chùy không ngừng đánh xuống, nguyên bản hình dạng của kiếm phôi còn chưa thành hình đã dần hiện ra hình dạng cơ bản của một thanh kiếm. Mà một khối Thần Mộc thiết cuối cùng cũng theo Hỏa Ngọc chùy trên tay Lục Thanh hóa thành thép lỏng chảy lên kiếm phôi.

Giờ phút này, nhiệt độ của Thanh Hỏa Tinh Kim lô đã đạt tới mức độ rất lớn. Ngoại trừ ba gã hộ vệ có tu vi Kiếm Thị đỉnh phong, còn toàn bộ những hộ vệ còn lại đều thối lui đến một bên. Mắt thấy kiếm phôi dưới chùy pháp kinh người của Lục Thanh đã dần thành hình, sắc mặt Phó Ngọc Thư trở nên tái nhợt.

Nhưng lập tức hấn lại trấn định xuống. Kiếm khí có thể hay không đạt tới cửu phẩm còn không nhất định. Một thanh kiếm Thất phẩm là kiếm, thanh kiếm bát phẩm cũng đồng dạng là kiếm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

210. Chương 102 : Thần Mộc Kiếm Cửu Phẩm (hạ)

Tiếng chùy vang lên liên miên không dứt. Rồi một tiếng kiếm ngâm vang lên, trong ngọn lửa trên lò đúc, một thanh trường kiếm dần ngưng tụ thành hình. Hỏa Ngọc Chùy đập lên liên tục, dần dần, chuôi kiếm cũng thành hình, hoa văn trên thân kiếm cũng từ từ xuất hiện.

Mười sáu chùy, mười bảy chùy. Trong ánh mắt kinh ngạc và vui mừng của Nhan Như Ngọc, chùy thứ mười tám cũng được Lục Thanh đánh ra. Đến lúc này, quanh thân Lục Thanh đã có rất nhiều đạo Tử Điện nhỏ. Cho dù có tu vi cảnh giới Kiếm Giả mà tới gần, trong nháy mắt cũng bị đánh thành khói bụi.

Hỏa Ngọc Chùy cùng trường kiếm va chạm nhau. Tiếng kiếm minh càng ngày càng thanh thúy. Đến cuối cùng, tiếng vang giống như là tiếng châu ngọc va chạm. Tiếng vang tuy rằng nhẹ nhàng, nhưng lại truyền khắp cả phủ viện. Đợi cho chùy thứ mười tám đánh xong, thân hình Lục Thanh xoay chuyển, bắt đầu lại từ chùy thứ nhất đánh xuống. Thình thoảng lại thay đổi hướng chùy đánh ra, trên thân kiếm dần hiện lên từng đạo hoa văn có phong cách cổ xưa. Hoa văn giống như từng chiếc lá cây chi chít trên cổ thụ, hiện lên ở hai bên thân kiếm.

Mà ở hai bên mũi kiếm, cũng hiện ra phong mang. Phong mang dày đặc bắn ra bốn phía, khiến cho không khí vang lên tiếng rít bén nhọn. Cho dù là cách mấy trượng xa, cũng có thể rõ ràng cảm nhận được. Tuy rằng không hiểu về rèn kiếm, nhưng Phó Thanh Phong vẫn có chút hiểu biết. Chỉ dùng chùy để đánh lên mà hai bên mũi kiếm đã hiện lên phong mang. Thì thanh kiếm này sau khi được rèn xong chắc chắn sẽ sắc bén vô cùng, đủ để chém sắt như chém bùn.

Giờ phút này, từ hai bên trường kiếm, hiện lên một làn khói màu xám. Đây là những tạp chất trong tài liệu chú kiếm bị đẩy ra ngoài. Theo từng chùy Lục Thanh đánh ra, làn khói màu xám chậm rãi đổi màu. Trong làn khói màu xám, còn có hỗn loạn xen lẫn một ít màu xanh nhàn nhạt. Tất cả những người xung quanh đứng xem đều trở lên rung động.

“Này ——” Trong lòng Nhan Như Ngọc trở lên khiếp sợ. Nàng biết rõ nguyên nhân tại sao. Trong làn khói mà có một ít màu xanh, đó là phẩm chất của kiếm đã gần tiếp cận cấp Thanh Phàm hoặc là sắp đột phá đến cấp Thanh Phàm mà sinh ra biến hóa. Nói cách khác, Hỏa Ngọc chùy của Lục Thanh đang không ngừng đánh lên, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thanh kiếm này chắc chắn đạt tới cửu phẩm, thậm chí còn là mức cao nhất trong cửu phẩm.

Theo thời gian trôi qua, động tác của Lục Thanh càng ngày càng chậm. Mỗi một chùy, đều như là trải qua cân nhắc thật kỹ lưỡng mới đánh xuống. Lần chú kiếm này, đó là tất cả những gì mà Lục Thanh đã trải qua bốn năm rèn luyện, lĩnh ngộ Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy đến chùy thứ mười tám. Lúc này, có thể xem như hần chính thức khai chùy lần đầu tiên.

Bất quá hần cũng không có gì lo lắng. Trong hai năm gần đây, ngoại trừ lúc hần lúc tu luyện, cũng thường đi tới chỗ Hoàng lão. Hai người thường cùng nhau nghiêm cứu về chú kiếm. Đến năm ngoái, Hoàng lão đã chính thức tiến nhập cảnh giới cửu phẩm Chú Kiếm Sư. Mà hần, tuy rằng không có kinh nghiệm như Hoàng lão, nhưng hần lại có Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy gia truyền, đến Hoàng lão cũng phải hâm mộ không thôi.

Cầm lấy chiếc kiếm bằng Hàn Ngọc kẹp thanh kiếm lên. Hai bên thân kiếm, đều đã rèn thành hình. Thanh kiếm có màu xanh lục nhàn nhạt, giống như màu xanh của chồi non. Hai bên thân kiếm còn có hoa văn mang phong cách cổ xưa bao quanh. Chính thanh trường kiếm lật lại, tiếng xèo xèo vang lên không ngớt. Phó Thanh Phong chỉ nhìn qua thân kiếm đã có cảm giác thanh kiếm này không hề tầm thường.

Xuân Mộc kiếm của hần, lúc trước khi chú luyện, bên trong cũng được cho vào một khối Thần Mộc thiết. Mà lúc này, Phó Thanh Phong lại cảm nhận được Xuân Mộc kiếm đeo sau lưng hần có một chút run rẩy. Mặc dù rất nhỏ nhưng hần vẫn cảm nhận được. Kiếm đều có linh tính, có thể khiến Xuân Mộc kiếm có phản ứng như vậy, ít nhất cũng phải là có cùng cấp bậc với nó.

Sắc mặt hần dần trở lên trắng nhợt. Ngay từ đầu Phó Thanh Phong đã không tin, nếu không có nắm chắc Lục Thanh sẽ không lấy danh dự ngàn năm của gia tộc để đặt cược. Thanh kiếm cửu phẩm, thật sự là một thanh niên mới mười sáu tuổi có thể rèn được thật sao? Phải biết rằng, hần còn là một Kiếm Chủ a! Rốt cuộc thì thiên phú của hần như thế nào? Phó Thanh Phong không thể đoán được.

Phó Thanh Phong chín tuổi luyện kiếm. Hơn năm mươi năm qua, ngoại trừ Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, Lục Thanh là một trong số ít những người mà hần nhìn không ra. Chỉ mới tiếp xúc một thời gian ngắn ngủi, mà lại gây cho hần nhiều khiếp sợ như vậy.

Lúc Lục Thanh chủ động muốn đánh cược, Phó Thanh Phong chỉ biết có gì đó không ổn. Vốn hần nghĩ dựa vào thực lực áp đảo để ép buộc. Nhưng lúc này xem ra, hần còn không có thực lực để làm vậy. Khi kiếm được tột vào nước lạnh, Phó Thanh Phong quay đầu nhìn sang Phó Ngọc Thư đứng bên cạnh. Lúc này trên mặt Phó Ngọc Thư chỉ có một sự buồn bã.

Đinh ——

Hỏa Ngọc Chùy vẽ lên một quỹ tích hình cung, từ trên không trung đánh xuống. Tử Điện màu tím lấp lóe ở trên bề mặt chùy. Mặt chùy đánh thẳng vào mặt trên ở mũi kiếm, làm cho khối góc cạnh cuối cùng trở nên bằng phẳng.

Xuy ——

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Khi mũi kiếm thành hình, một đạo phong mang vô hình từ trên mũi kiếm bắn ra, đánh vào thành của Thanh Hỏa Tinh Kim lô.

Ông ——

Một tiếng kiếm ngân vang lên. Tiếng kiếm ngân giống như tiếng chuông đồng ong ong vang lên. Một trận sóng âm vang lên khuếch tán ra bốn phía, trong nháy mắt đã truyền khắp cả trấn Triều Dương.

Đã bốn năm, từ trong phủ đệ của gia tộc họ Lục lại truyền ra âm thanh tiết tấu kì dị mà chỉ Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy mới có thể tạo ra. Khiến tất cả mọi người dân trong Triều Dương trấn đều trở lên vui sướng. Gần như ánh mắt của mọi người dân đều tập trung về phía phủ đệ của Lục gia.

Lục Thanh xoay tay đặt Hỏa Ngọc Chùy lên trên Thanh Hỏa Tinh Kim lô. Dùng chiếc kiếm bằng hàn ngọc kẹp lấy thanh kiếm nhắc lên. Một gã hộ vệ thấy thế liền mang thùng chứa nước Bích Hàn đàm đặt tới bên cạnh. Sắc mặt Lục Thanh ngưng trọng, lập tức đem thanh kiếm nhúng vào thùng nước .

Xuy ——

Cuốn cuộn khói trắng bốc lên cuộn cuộn, chậm rãi tụ tập về giữa.

Lúc này, thần sắc mọi người đều trở lên ngưng trọng, nhìn chăm chăm vào làn khói trắng đang không ngừng bốc lên. Chỉ sau chốc lát, làn khói trắng hoàn toàn tập trung trong không gian rộng hơn một thước. Trong nháy mắt, làn khói trắng đột nhiên bị phá vỡ mà tản ra. Làn khói tản ra trong nháy mắt tụ tập thành chín cụm khói thuần màu trắng không tỳ vết lơ lửng bên trên thân kiếm.

Giống như tìm được mục tiêu, chín cụm khói trắng rất nhanh ngưng kết lại rồi chậm rãi ở trước mặt mọi người hiện lên hình thái. Đó là chín đóa hoa sen màu trắng ngà, mặt trên còn mang theo lưu quang màu xanh nhè nhẹ, ẩn ẩn có một tầng Kiếm Khí màu xanh lục nhàn nhạt bao phủ.

“Kiếm Liên cửu phẩm, đây là thanh kiếm cửu phẩm!” Sắc mặt Phó Ngọc Thư trở lên nhợt nhạt. Chút kiến thức về phẩm chất của kiếm khi rèn xong hẳn cũng biết một chút. Giờ phút này Kiếm Liên ngưng tụ hiện ra chín đóa, rõ ràng đó là dị tượng chỉ một thanh kiếm cửu phẩm mới có. Hơn nữa, xem mặt trên còn có lưu quang màu xanh nhàn nhạt, chỉ sợ trong số những thanh kiếm cửu phẩm, cũng là đứng đầu.

Một lát sau, Kiếm Liên tán đi. Không có chút gì tác động vào, thanh kiếm tự động bay lên, bị Lục Thanh cầm trong tay. Nhìn kỹ thanh kiếm có thể thấy thân kiếm dài ba thước năm tấc, lưỡi kiếm rộng gần một tấc. Ở chuôi kiếm phẳng phát như có sợi dây leo màu xanh quấn quanh. Mặt trên có tầng sáng xanh lục lưu chuyển, màu sắc giống như màu của chồi non. Hoa văn cổ kính hướng về hai bên kéo dài ra hai tấc, đọng lại ở hai bên mũi kiếm.

Chuôi kiếm thon dài có phong cách cổ xưa. Từ trên thân kiếm phát ra nồng đậm khí hệ Mộc. Hai bên mũi kiếm sắc bén, có phong mang khí lưu chuyển. Không khí chung quanh, cho dù là cách gần một ngón tay, cũng muốn bị cắt thành hai đoạn.

Cầm thanh kiếm cửu phẩm này trong tay, trong lòng Lục Thanh cảm thấy mừng rỡ. Hiện giờ đã qua bốn năm, rốt cục hắn cũng lấy lại tên tuổi chủ kiếm của gia tộc. Chỉ riêng chuôi cửu phẩm Thần Mộc Kiếm này đem ra, chỉ cần cao phẩm Chú Kiếm Sư đến xem, khẳng định sẽ hiểu được. Nếu không phải do tài liệu có hạn, thanh Thần Mộc Kiếm này chỉ sợ cũng là thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm đầu tiên mà Lục Thanh rèn được.

“Thanh kiếm cửu phẩm.” Nhan Như Ngọc lẩm bẩm nói, mắt nhìn chăm chăm Lục Thanh.

- Thanh nhi! Cuối cùng thì ngươi có thể đúc được một thanh kiếm cửu phẩm.

Cho dù Hoàng Linh Nhi không hiểu lắm, nhưng lúc này cũng cảm giác được tâm tình của sư tổ mẫu đang mất đi sự bình tĩnh. Gần như là theo bản năng, nàng vươn tay ra nắm chặt tay của Nhan Như Ngọc. Mà được tay của Hoàng Linh Nhi nắm chặt, Nhan Như Ngọc cũng dần bình tĩnh lại, quay đầu mỉm cười với Hoàng Linh Nhi.

Xoay người nhìn về phía Phó Ngọc Thư, ánh mắt Lục Thanh bình tĩnh, mở miệng nói: “Người thua!”

“Thua! ” Ánh mắt Phó Ngọc Thư có chút ngậy đại ra.

“Là ta thua!” Mà Phó Thanh Phong đứng một bên thấy thế không có chút do dự, một chưởng đánh thẳng vào gáy Phó Ngọc Thư, làm hắn hôn mê bất tỉnh.

Hơi nhíu mày, Lục Thanh nhìn về phía Phó Thanh Phong.

“Tâm thần Ngọc Thư đã đại loạn!” Trên mặt Phó Thanh Phong không giấu được sự đau lòng mà nói. Lão đứng thẳng dậy, giơ tay đỡ lấy Phó Ngọc Thư. Đứng ở vị trí Lục Thanh mà xem, hiện giờ Phó Thanh Phong đã hoàn toàn không có khí thế cùng uy nghiêm như lúc trước nữa. Nhìn lão như một vị trưởng bối bình thường, ánh mắt thương xót nhìn Phó Ngọc Thư cũng khiến trong lòng Lục Thanh rung động.

Lập tức, dường như là nghĩ tới cái gì, Phó Thanh Phong nhìn về phía Lục Thanh, thần sắc trở nên tiêu điều, rồi lại vô cùng kiên định, run giọng nói: “Ta biết, tâm cảnh Ngọc Thư còn chưa đủ. Lòng đồ kị của hắn đã động tới danh dự gia tộc của Lục đại sư. Ta cũng đã có tuổi, mà con đường về sau của Ngọc Thư còn dài. Lần đánh cuộc này, xin để cho ta đến thay thế.”

Nói tới đây, trên người Phó Thanh Phong đã không còn khí thế gì nữa, bước về cửa vào phủ đệ của gia tộc họ Lục.

“Thanh nhi!” Lúc này, Nhan Như Ngọc đột nhiên mở miệng nói.

“Mẹ.”

“Để bọn họ đi thôi!” Nhan Như Ngọc thở dài một hơi.

“Con người không phải thánh hiền, không chuyện gì cũng có thể hoàn hảo được.”

Nhìn thấy ánh mắt của Nhan Như Ngọc. Một lúc sau, khí thế trên người Lục Thanh giảm xuống, quay đầu nhìn về phía Phó Thanh Phong, nói:

“Các người đi đi.”

“Cái gì ——” Phó Thanh Phong có chút ngậy ngẫn cả người. Giờ phút này hắn đã không còn bộ dáng của Kiếm Chủ Chuẩn Đại Sư lúc trước nữa. Trông hắn càng ngày càng giống một lão nhân già nua bình thường, đến cả phản ứng cũng trở nên chậm chạp.

“Đi trước khi ta còn chưa thay đổi chủ ý!” Thanh âm của Lục Thanh trầm xuống, nhìn nhìn Thần Mộc Kiếm ở trong tay, nói tiếp: - “Thanh Thần Mộc Kiếm này, dùng để thay thế.”

Liếc mắt một cái thật sâu nhìn Lục Thanh, Phó Thanh Phong không do dự nữa, xoay người về phía Nhan Như Ngọc đứng khom người thi lễ. Rồi lão lập tức bay lên trời, mang theo Phó Ngọc Thư hướng về núi Thanh Lộc bay đi. Rất nhanh, trên bầu trời cũng chỉ còn lại một điểm đen nhỏ.

Không dừng lại, Lục Thanh hướng về cửa lớn đi đến. Nhan Như Ngọc cùng Hoàng Linh Nhi có chút kỳ quái, cả những hộ vệ, toàn bộ đều đi theo.

Trước cửa lớn của gia tộc họ Lục không có trang trí đồ vật gì, kể cả tượng đá Linh Thú giữ cửa cũng không có. Lục Thanh đi đến trước cửa, trầm ngâm một lát, lật tay đánh ra. Cửu phẩm Thần Mộc Kiếm trong tay hắn nhất thời khảm thật sâu vào trong phiến đá trước cửa. Chỉ để lại một nửa chuôi kiếm lộ ra bên ngoài.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

211. Chương 103 : Kiếm Dụ, Chu Họa!

Chỉ trong vòng nửa tháng, tin tức đương nhiệm gia chủ Lục Thanh của gia tộc họ Lục một lần nữa khai lò chú kiếm đã truyền khắp cả tông vực của Tử Hà tông.

Đương nhiên, lúc mới đầu cũng có người không tin. Nhưng khi những kiếm giả đi ngang qua cửa phủ đệ của gia tộc họ Lục, nhìn thấy chuỗi Thần Mộc kiếm cắm một nửa trên phiến đá gần cửa, đã đem hình dáng của thanh cửu phẩm Thần Mộc Kiếm lan truyền ra. Đến lúc này, mọi người mới tin là thật. Lúc này, cơ hồ ngày nào cũng có rất nhiều kiếm giả đến phủ đệ của gia tộc họ Lục để cầu chú kiếm.

Từng có một gã tiên thiên Kiếm Khách dùng thanh kiếm ngũ phẩm của hắn đánh thử vào Thần Mộc kiếm. Thậm chí kiếm của hắn còn chưa chạm vào Thần Mộc kiếm, thanh kiếm ngũ phẩm của hắn trong nháy mắt đã gãy thành hai nửa. Bắt đầu từ lúc đó trước cửa phủ đệ của gia tộc họ Lục lại đông như trẩy hội. Mà những người dân của Triều Dương trấn cũng không kinh ngạc nhiều lắm. Bởi vì trong mắt bọn họ, tình cảnh như vậy cũng bình thường. Chỉ là đã bốn năm qua chưa thấy mà thôi. Hiện giờ đã khôi phục bình thường cũng khiến trong lòng bọn họ cảm thấy cao hứng.

Về phần lai lịch của thanh cửu phẩm Thần Mộc Kiếm. Sau khi tin tức được truyền ra ngoài, mọi người đều kinh ngạc ồ lên.

Nói đến Thần Mộc Kiếm, đó là thanh kiếm cửu phẩm đỉnh cấp. Nếu đem tới khu phố phường buôn bán, hơn nữa với danh tiếng của gia tộc họ Lục, sợ là sẽ có giá bảy tám vạn Tử Ngọc tệ. Bảo kiếm như thế, đương nhiên sẽ có kiếm giả sinh ra lòng tham. Nhưng khi thấy một gã kiếm giả tán tu có cảnh giới Kiếm Khách bị Phong Lô Kiếm Khí chém thành hai nửa, không còn ai dám động vào chuỗi Thần Mộc Kiếm cắm ở trước cửa phủ đệ của gia tộc họ Lục nữa.

Mà chuỗi Thần Mộc Kiếm này, cũng thành thứ đánh dấu gia tộc họ Lục là gia tộc chú kiếm số một của Tử Hà tông quật khởi trở lại.

Một tháng dần trôi qua. Trong một tháng, Lục Thanh tiến hành củng cố tu vi cảnh giới Kiếm Chủ. Ngoài ra hắn còn chỉ dạy kiếm pháp cho Hoàng Linh Nhi. Lấy cảnh giới kiếm pháp hiện giờ của Lục Thanh, rất nhiều kiếm pháp chỉ cần liếc mắt nhìn một cái liền thấy bản chất. Hiện giờ Hoàng Linh Nhi tập luyện chính là Đằng Vân Cửu Kiếm. Dưới sự chỉ dạy của Lục Thanh, chỉ trong thời gian một tháng, Hoàng Linh Nhi đã có thể vận dụng tự nhiên.

Đối với những kiếm giả đến cầu chú kiếm, Lục Thanh đều phân phó người từ chối hết. Hiện giờ sắp tới thời điểm ngũ phong luận kiếm, hắn cũng không có thời gian để chú kiếm. Bất quá hắn vẫn ra một cái kỳ hạn. Hai năm sau, khi mọi việc đã được giải quyết yên ổn, gia tộc họ Lục sẽ mở cửa chú kiếm.

Mà sau khi nghe Lục Thanh nói như vậy, những kiếm giả đến cầu chú kiếm cũng chỉ có bất đắc dĩ trở về. Nhưng thật ra không ai dám ở trong Lục phủ gây sự. Dù sao uy nghiêm của Kiếm Chủ không ai dám cả gan đi trêu chọc.

Một tháng sau, Lục Thanh đã cơ bản củng cố tu vi cảnh giới Kiếm Chủ tiểu thiên vị. Được như vậy cũng phải nói đến tiên thiên Phong Lô châu trong Đan Điền của hắn. Mặc dù hắn vẫn không thể khống chế được nó nhưng thỉnh thoảng lại có khí Phong Lô tinh thuần từ Phong Lô châu tràn ra, tinh luyện Kiếm Chủng. Thậm chí có khi có một tia tiên thiên Phong Lô khí tràn ra, lại khiến Lục Thanh được lợi rất nhiều. Nếu không, dựa theo việc tu luyện bình thường, ít nhất phải hai tháng nữa Lục Thanh mới có thể làm cho tu vi củng cố hoàn toàn.

Nhưng không biết vì sao, trong thời gian một tháng này, Lục Thanh lại cảm thấy tâm thần có chút bất an. Giống như là có chuyện gì đó sắp sửa xảy ra. Hắn cũng không cho rằng đó là ảo giác. Kiếm giả đạt tới cảnh giới Kiếm Nguyên, cũng chính là kiếm giả có tu vi cao, đã có thể mơ hồ biết trước họa phúc của chính mình.

Càng không cần phải nói đến cảnh giới Kiếm Chủ. Khi đã trải qua khảo nghiệm của trời đất là nguyên khí kiếp, đã có thể mơ hồ cảm ứng được uy nghiêm trời đất. Huyết Bách Hội nối liền với trời đất càng thêm chặt chẽ. Thần thức mãnh mẽ khiến cho bọn họ có thể có phản ứng nhạy bén với chuyện sẽ phát sinh trong tương lai.

Mà gần nhất cách đây vài ngày, thứ cảm giác bất an này càng lúc càng rõ ràng. Khiến Lục Thanh không thể không cảnh giác lên. Có chuyện gì xảy ra? Hẳn nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra được.

Bất quá cũng không có khiến Lục Thanh phải chờ lâu. Trong giờ Ngọ ngày thứ ba, từ phương hướng của năm ngọn núi chính của Tử Hà tông, đột nhiên vang lên tiếng kiếm ngâm kinh thiên. lát sau, trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người trong phạm vi tông vực của Tử Hà tông. Ở trên năm ngọn núi chính của Tử Hà Tông, đồng thời dâng lên năm đạo Kiếm Cương cao hơn mười trượng. Năm đạo Kiếm Cương màu sắc khác nhau với nồng đậm lực lượng thuộc tính. Ở trong không khí ngưng tụ thành hàn băng, chân hỏa cùng với cơn lốc.

Năm đạo Kiếm Cương phóng thẳng lên trời, hình thành sáu chữ to uy vũ sáng lấp lóe trong không trung: ”Đệ tử ngũ phong, về nhanh!”

”Đệ tử ngũ phong về nhanh?” Thần sắc của Lục Thanh ngưng trọng hẳn lên. Xảy ra chuyện gì, mà khiến cho năm vị Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn làm ra hành động như vậy? Mọi đều ngược lên trời nhìn sáu chữ to mà lòng cảm thấy bất an.

Không một chút chậm trễ, Lục Thanh báo cho người nhà một tiếng. Sau đó , Lục Thanh bay lên trời, bay về phương hướng núi Triều Dương.

Trong cung Triều Dương, trên quảng trường trước đại điện Triều Dương, phong chủ Huyền Thanh đứng thẳng, toát ra vẻ uy nghiêm. Còn có hai mươi một gã đệ tử đang chia ra đứng hai bên Huyền Thanh, tất cả đều đạt tới cảnh giới Kiếm Khách. Còn về phần những đệ tử chưa đạt tới cảnh giới Kiếm Khách, Huyền Thanh đều bảo cho bọn họ trở về.

Niếp Thanh Thiên, Lăng Tiêu, Triệu Thiên Diệp đứng bên trong số hai mươi một đệ tử. Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều vô cùng ngưng trọng. Bởi vì bọn họ còn chưa bao giờ nhìn thấy Huyền Thanh có vẻ mặt ngưng trọng như vậy. Năm ngọn núi chính lại đồng thời phát ra kiếm dụ, chỉ sợ trong trăm năm trở lại đây, đây là lần đầu. Mọi người đều biết rõ ràng, lần phát ra kiếm dụ gần đây nhất, chính là trăm năm trước khi khu vực Thú Khư phát sinh bạo động.

Như vậy lúc này đây, là có đại sự gì xảy ra?

Ánh mắt nhìn quét qua hai mươi một người, Huyền Thanh mở miệng nói: “Lần này triệu tập các người _____”

Đột nhiên thanh âm của Huyền Thanh ngừng lại, ánh mắt nhìn lên bầu trời. Trong mắt, có một tia thần quang chớp người chớp động: “Đã trở lại.”

Từ ánh mắt của Huyền Thanh, ngoại trừ vài tên hộ pháp và mấy người bọn Niếp Thanh Thiên, trong mắt những người khác đều toát lên thần sắc kinh ngạc. Bởi vì bọn họ nhìn đến trên bầu trời, có một đạo kiếm quang màu xanh tím với tốc độ cực nhanh, nhắm thẳng ngọn núi Triều Dương mà đến.

Lại cảm nhận được trong màn kiếm quang truyền đến khí Phong Lôi nồng đậm, bọn họ làm sao còn không biết người đến là ai.

“Đại sư huynh!” Các đệ tử đều kêu lên một tiếng. Lục Thanh đã làm cho bọn họ kinh ngạc rất nhiều. Hiện giờ hẳn tiến giai thành Kiếm Chủ, mặc dù khó có thể chấp nhận, nhưng cũng không chấn kinh nhiều lắm.

Từ không trung hạ xuống, Lục Thanh hướng tới Huyền Thanh cúi người hành lễ, nói: “Đệ tử đến chậm.”

Gật gật đầu, Huyền Thanh nói: “Đến đây là tốt rồi.”

Ánh mắt đánh giá trên dưới Lục Thanh vài lần, trên mặt Huyền Thanh lập tức hiện lên vẻ kinh dị, “Không nghĩ tới người nhanh như vậy đã củng cố cảnh giới. Tốt lắm, như vậy cũng có nhiều người hơn.”

Lục Thanh lui ra phía sau đứng ở bên cạnh Niếp Thanh Thiên, ở vị trí đầu tiên. Ánh mắt mọi người lại chuyển dời đến trên người Huyền Thanh.

Trầm ngâm một lát, Huyền Thanh mới mở miệng nói: “Trong Thập Vạn Đại Sơn, có một loại Linh Thú đã bị diệt sạch vào hai vạn năm trước, tên là Địa Huyết Ma Chu. Chúng là Nhị giai Linh Thú, nhưng những người biết nó đều gọi là ma thú. Con thú này có thuộc tính Thổ, có năng lực của hệ Thổ rất hiếm thấy. Nó

có thể xâm nhập vào lòng đất hơn mười trượng mà đi rất nhanh. Hơn nữa toàn thân có lớp vỏ cứng rắn có thể so với Hắc Thiết trăm lần luyện, khí lực rất lớn, thích quần cư. Trong Nhị giai Linh Thú thuộc loại khó chơi nhất.”

Địa Huyệt Ma Chu? Lục Thanh sửng sốt, rồi sau đó liền cảnh giác. Địa Huyệt Ma Chu nếu chui vào dưới lòng đất, cho dù là hắc có tu vi như hiện giờ, cũng rất khó đánh chết. Chẳng lẽ là kiếm giả Nhân Đạo?

Giờ phút này, ngoại trừ ba người Niếp Thanh Thiên, những người khác đều lộ vẻ kinh hãi. Bọn họ thật sự khó có thể tưởng tượng, trên thế gian này còn có Linh Thú hung lệ như vậy. Nhưng lập tức, trong lòng mọi người đều nhảy dựng lên. Chẳng lẽ ——

Đã thấy Huyền Thanh trầm giọng nói: “Đúng như các ngươi đoán. Địa Huyệt Ma Chu, lại một lần nữa sống lại bởi sự thao túng của mấy đại tông môn Nhân Đạo. Bắt đầu tiến hành cắn nuốt ở phạm vi khu vực tông môn trong Thiên Đạo chúng ta.”

Dừng một chút, Huyền Thanh lại nói: “Hiện giờ, tất cả các tông môn chung quanh đều bị cuốn vào. Một đàn mấy ngàn con Địa Huyệt Ma Chu trưởng thành đã bắt đầu tàn sát ở trong khu vực của Thanh Ngọc, Phù Vân hai tông. Hai tông môn cấp Thanh Phàm, và bảy đại tông môn bình thường bị đánh bất ngờ. Mà theo vài Kiếm Chủ vừa mới truyền tin tức đến, đã có một đàn gần ngàn con Địa Huyệt Ma Chu trưởng thành đã bắt đầu tập kết xung quanh khu vực tông môn chúng ta.”

Tin tức này đối với Lục Thanh mà nói, không thể nghi ngờ mang đến chấn động cực lớn. Như thế nào mà có nhiều ma chu đã trưởng thành như vậy? Dựa theo số lượng trăm người mà ma chu phải ăn thịt để trưởng thành thì đã có hơn mười vạn tính mạng người đã chết. Vì cái gì mà đến bây giờ mới bị phát hiện?

Nhiều nghi vấn ở trong đầu Lục Thanh hiện lên. Bất quá giờ phút này hiển nhiên không phải lúc để lo lắng. Gần một nghìn con Địa Huyệt Ma Chu tập kết, vậy tương đương với gần một nghìn tiên thiên Kiếm Khách đỉnh phong. Thậm chí còn khó đối phó hơn nhiều. Lúc này đây, nếu xử lý không tốt, thậm chí sẽ có nguy cơ tông môn bị tiêu diệt.

Tính đến tích lũy của nội tông trong hai năm nay, kiếm giả tu vi cao có tầm hơn hai trăm. Hơn nữa trong tông vực có một ít tán tu, cộng thêm cũng được tầm trên dưới ba trăm kiếm giả. Nhưng thực sự có thể tạo thanh uy hiếp với ma chu, thì cũng không đủ trăm người. Tu vi thấp nhất phải đạt tới Kiếm Sư mới được, mà Kiếm Khách chỉ có thể miễn cưỡng có thể chống lại cùng kiếm chế. Muốn đánh chết ma chu khó khăn rất lớn.

Cũng khó trách tông môn lại thả ra kiếm dụ. Chỉ có tập hợp hết tất cả lực lượng, mới đủ để bảo vệ biên giới tông môn.

Huyền Thanh lại tiếp tục mở miệng nói: “Nửa canh giờ trước, ta nhận được lệnh dụ của tông chủ. Lúc này tình huống khẩn cấp, núi Triều Dương chúng ta sẽ phụ trách bảo hộ biên giới Lệ Thủy trấn trên dưới một trăm dặm. Đồng thời phụ trách tìm sào huyệt của ma chu, và kiếm giả Nhân Đạo đứng sau lưng. Có thể thì bắt sống, nếu không lập tức giết chết. Không thể để đàn ma chu tiến vào bên trong khu vực tông môn được. Nếu không hậu quả rất nghiêm trọng. Giờ phút này, tông môn cần các người. Hơn hai trăm vạn người dân cũng cần các người. Nói cho ta biết, các người có lựa chọn như thế nào?”

Nói tới đây, ánh mắt của Huyền Thanh trở nên sắc bén. Trong đôi con ngươi lóe lên thần quang, giống như muốn chiếu đến trong lòng mọi người.

“Người phạm khu vực tông môn ta! Giết!” Thân là đại sư huynh, lại nhìn đến ánh mắt của Huyền Thanh, Lục Thanh liền mở miệng nói đầu tiên. Sát khí lạnh thấu xương khuếch tán ra, khơi dậy một cơn gió lạnh.

“Người phạm khu vực tông môn ta! Giết!”

“Người phạm khu vực tông môn ta! Giết!”

“Người phạm khu vực tông môn ta! Giết!” Sát khí lạnh như băng từ trên người đám đệ tử truyền ra. Cả quảng trường của Triều Dương, nhất thời giống như về tới mùa đông khắc nghiệt, từng cơn gió lạnh leo buốt xương xuất hiện.

Bất Diệt Kiếm Thể

212. Chương 104 : Phong Chủ Liệt Diễm Sơn

Lục Thanh bay trên bầu trời cao. Từng cơn gió mãnh liệt thổi qua khiến thân hình hắn nghiêng ngả. Tuy rằng không phải là lần đầu tiên ngự không phi hành, nhưng hiện giờ bay trên bầu trời cao gần một trăm trượng, khiến cho Lục Thanh sinh ra chút cảm khái. Lúc ban đầu khi hắn mới lên núi Triều Dương, làm sao có thể nghĩ đến, có một ngày hắn cũng có thể bay lượn trên trời giống như thần tiên thế này?

Thời gian bốn năm, hắn đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nhưng hiện giờ, do hắn tiếp xúc với những thứ khác trước, những thứ nhìn được càng ngày càng cao thâm, khiến tâm trí của hắn cũng có biến hóa to lớn.

Nhìn ngọn núi Triều Dương đang xa dần, trong lòng Lục Thanh lại trở nên trầm trọng. Hắn cùng với Niếp Thanh Thiên xuất phát trước, đến khu vực biên giới trấn Lệ Thủy để cùng hội hợp với ba gã phong chủ ba ngọn núi bên ngoài của núi Triều Dương. Sau đó, phối hợp để toàn lực tra xét sào huyệt của đàn ma chu và chỗ ẩn thân của kiếm giả Nhân Đạo.

Hai mươi đệ tử còn lại của núi Triều Dương, chia làm hai đội. Do Lăng Tiêu cùng Triệu Thiên Diệp làm đội trưởng, đồng dạng hướng về trấn Lệ Thủy mà đi.

Về phần đám hộ pháp thì đã đi trước đến khu vực Linh Thú tiến hành tra xét. Khu vực Thú Khư có rất nhiều chỗ bí ẩn, nhân thủ của núi Lạc Nhật rõ ràng không đủ. Ngoài ra còn có vài tên hộ pháp ở lại trấn giữ núi Triều Dương. Bản thân Huyền Thanh cũng nắm vị phong chủ của năm ngọn núi lớn và tông chủ đi đến tra xét phạm vi tông vực của năm tông môn đã bị ma chu tấn công. Năm tông vực của năm tông môn này cùng với hai tông môn Thanh Ngọc, Phù Vân tông, đều ở xung quanh khu vực của Tử Hà tông. Một khi đều bị thất thủ, như vậy bốn phía của Tử Hà tông đều có địch, rất khó để có thể phòng thủ.

Hiện giờ sau khi đạt tới cảnh giới Kiếm Chủ, Lục Thanh khi thi triển Phong Lôi Bộ thì Kiếm Nguyên bị tiêu hao đã có thể thông qua huyết Bách Hội nối tiếp với trời đất, hấp thu được nguyên khí trời đất tương đương với số bị tiêu hao. Mà cho dù số Kiếm Nguyên bị tiêu hao lớn hơn một chút, nhưng Lục Thanh lại có Nguyên Khí dịch bổ sung, nên cũng chẳng có vấn đề gì.

Mà lúc này thương thế của Niếp Thanh Thiên chưa khôi phục hẳn, không chế Kiếm Chủng cũng chưa được như ý lắm nên khi thi triển Tổn Phong bộ tiêu hao lớn hơn nhiều so với hấp thu nguyên khí trời đất.

Ngự không phi hành, đối với cảnh giới Kiếm Chủ tiêu hao Kiếm Nguyên vẫn là rất lớn. Cho dù là Lục Thanh, sau khi phi hành hơn hai mươi dặm hơn, Kiếm Nguyên cũng tiêu hao khá nhiều. Hắn cùng Niếp Thanh Thiên liền hạ xuống đất nghỉ ngơi. Chỉ sau nửa canh giờ, Kiếm Nguyên cũng đã khôi phục như lúc ban đầu. Có thể thấy được năng lực khôi phục mạnh mẽ của kiếm giả có cảnh giới Kiếm Chủ.

Kế tiếp hai người cũng không ngự không phi hành nữa, mà thi triển bộ pháp hướng về trấn Lệ Thủy chạy đi. Không hề có chút trở ngại, gặp được sông núi ngăn trở đường đi, hai người bay vọt qua. Chỉ hơn nửa ngày, đã đi đến trấn Lệ Thủy.

“Người nào?” Ở trên con đường duy nhất đi thông đến trấn Lệ Thủy, có bố trí một trạm kiểm soát. Hai gã kiếm giả mặc áo giáp màu đen nhìn thấy hai người Lục Thanh thì quát lên. Tuy rằng bọn họ thấy Niếp Thanh Thiên mặc võ y màu trắng đại biểu cho kiếm giả ít nhất đạt tới cảnh giới Kiếm Sư. Nhưng hai người cũng không có sợ hãi. Sự gan dạ và cảnh giác của hai người, khiến Lục Thanh và Niếp Thanh Thiên đều âm thầm gật đầu.

Không có nhiều lời, Lục Thanh đem kiếm ấn đại biểu cho thân phận hộ pháp ra.

“Bái kiến hộ pháp đại nhân!” Hai gã kiếm giả hiển nhiên có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới Lục Thanh nhìn qua giống như không hề có chút tu vi, mà lại là hộ pháp của tông môn. Nhưng đây cũng không phải mà điều bọn họ phải lo lắng.

“Mang ta đi gặp nhóm ba vị phong chủ ngoại phong.”

“Vâng!”

Ở gần bờ sông Lệ Thủy, lúc này có ba người ngồi xếp bằng. Cả ba người đều có tuổi tác không sai biệt lắm đều là lão nhân tầm tuổi sáu mươi. Ngồi ở giữa là một lão nhân sau lưng có đeo một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm màu đỏ. Trên thân kiếm giống như có ngọn lửa màu hồng thiêu đốt, tản ra phong mang sắc bén.

“Đã đến rồi!” Gần như cùng một lúc, ánh mắt ba lão nhân đều mở ra. Cả ba người lập tức đứng thẳng dậy, nhìn về phía xa.

Từ rất xa, hai người Lục Thanh đã thấy được thân hình của ba lão nhân. Liếc nhìn nhau, hai người lập tức đi tới.

“Núi Triều Dương Lục Thanh, Niếp Thanh Thiên bái kiến ba vị phong chủ đại nhân.” Hai người cùng mở miệng nói.

“Tốt lắm!” ba lão nhân liếc mắt nhìn hai người một cái, trên mặt đồng thời lộ ra vẻ tán thưởng.

“Không nghĩ tới a! Mới vài năm không trở về, núi Triều Dương chúng ta lại có được hai gã đệ tử hậu bối kiệt xuất như vậy. Cảnh giới Kiếm Chủ a! Hai Kiếm Chủ a! Ta xem trong thế hệ trẻ còn có ngọn núi nào có thể sánh với núi Triều Dương chúng ta.” Một lão nhân có bộ râu dài trắng như tuyết đứng bên trái, trên mặt lộ ra vẻ cảm thán nói.

“Đúng vậy, tương lai của núi Triều Dương chúng ta, đều đặt trên người các ngươi. Chỉ khoảng hơn mười năm nữa, khi chúng ta về với đất, trọng trách sẽ giao lên người các ngươi.” Một lão nhân bên phải có diện mạo hiền hòa, tươi cười mở miệng nói. Nghe ngữ khí của lão lại có vẻ rất hiền lành.

Mà ngay tại lúc hai người Lục Thanh vừa muốn nói chuyện. Một đạo thần thức mạnh mẽ vô cùng lan đến, không hề có chút e ngại. Cau mày, hai người Lục Thanh cảm giác được, đạo thần thức này là từ trên người lão nhân đứng giữa phát ra. Mặc dù có thể là cố ý, nhưng Lục Thanh cũng không có hành động gì, Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch cũng không có thả ra, tùy ý để lão nhân tra xét tu vi.

“Liệt lão!” Hai lão nhân bên cạnh hiển nhiên cũng phát hiện thần thức của lão nhân đứng giữa, mở miệng nói.

“Không sao.” Lão nhân cũng lắc lắc đầu nói: “Thời điểm mấu chốt! Ta cũng không làm gì quá đáng.”

Nói xong, cũng không để ý tới hai gã lão nhân. Ánh mắt xoay chuyển nhìn đến hai người Lục Thanh, cuối cùng nhìn thẳng vào Lục Thanh nói: - “Người chính là Lục Thanh?”

Là nhắm vào ta!

Ánh mắt Lục Thanh ngưng trọng hẳn lên. Trong giọng nói của đối phương rõ ràng có ý giáo huấn, khiến trong lòng hắn không thoải mái. Nhưng vẫn mở miệng nói: - “Đúng là văn bối.”

“Tốt! Người biết ta là ai không?” Thanh âm của lão nhân đề cao lên vài phần. Đến cả Niếp Thanh Thiên luôn lãnh đạm cũng phải nhíu mày. Người này có ý tứ gì?

“Ngoại phong phong chủ của Liệt Diễm sơn: Liệt Quang.” Thanh âm bình tĩnh, Lục Thanh hồi đáp.

“Tốt lắm, nói vậy trước khi cung chủ đại nhân phái các ngươi đến cũng đã nói qua.” Ánh mắt Liệt Quang sắc bén, tiếp tục nói: - “Vậy người cũng biết, ta cùng với phong chủ của núi Thanh Lộc, Phó Thanh Phong có quan hệ gì?”

Nói đến nơi đây, Lục Thanh làm sao còn không hiểu được Liệt Quang rốt cuộc là muốn cái gì. Ánh mắt lập tức lạnh xuống: “Như thế nào? Tiền bối muốn thay hai thầy trò bọn họ lấy lại thể diện?”

“Tốt! Khẩu khí thật lớn!” Hiển nhiên Liệt Quang bị lời nói của Lục Thanh chọc giận. Trên đầu hắn, mái tóc dài màu đỏ không gió tự động tung bay, khí thế mãnh liệt bộc phát. Hai lão nhân đứng bên cạnh thấy thế vội lui lại sang một bên.

“Lục Thanh.” Niếp Thanh Thiên vẫn đứng yên, nói.

“Thanh Thiên! Nội thương của ngươi còn chưa lành hẳn. Nơi này giao cho ta đi.” Trên mặt Lục Thanh lộ ra thần sắc lạnh lẽo nói.

Mà cảm nhận được khí thể từ trên người Lục Thanh. Niếp Thanh Thiên gật đầu, thối lui đứng sang một bên.

Ánh mắt nhìn chăm chăm Lục Thanh, Liệt Quang giận dữ: “Như thế nào? Còn muốn động thủ với ta sao? Phó lão đệ vì tên tiểu bối người mà hiện giờ phong kiếm ở núi Thanh Lộc. Hắn không chịu mở miệng nói gì cả. Ta! Người làm anh kết nghĩa muốn nhìn xem, tên tiểu bối người rốt cuộc có bao uy phong. Ta thật muốn nhìn xem, gia tộc họ Lục rốt cuộc như thế nào mà sinh ra một tên tiểu bối không phân biệt tôn ti như người!”

Ánh mắt bình tĩnh, Lục Thanh lạnh lùng nói:

“Tôn ti cao thấp! Bởi vì tôn ti cao thấp, gia tộc ta phải để hai thầy trò bọn họ có thể tùy ý nhục mạ hay sao? Nếu là như vậy, thực xin lỗi! Lục Thanh ta không chấp nhận tôn ti, chỉ biết tới đúng sai!”

“Người!” Liệt Quang nhíu mày, hừ lạnh một tiếng:

“Đừng tưởng rằng người đã tiến giai đến cảnh giới Kiếm Chủ, là không ai có thể chế ngự được người. Ta muốn nhìn xem, người làm như thế nào, mới may mắn thắng được Phó lão đệ.”

“Liệt phong chủ!” Lúc này, lão nhân râu dài đứng một bên trầm giọng nói.

“Lúc này chính là thời điểm quan trọng. Ta hy vọng người không hành động theo cảm tình. Chẳng may bị tổn thương, để cho kiếm giả ma đạo thừa cơ hội. Chúng ta sẽ thành tội nhân của tông môn.”

Quay đầu nhìn hai người liếc mắt một cái, Liệt Quang nói: “Tính tình của ta các người cũng biết. Phó lão đệ là người như thế nào hẳn các người cũng biết. Về phần hài tử Ngọc Thư, hẳn hiện giờ cũng đã hoàn toàn mất đi ý chí. Cục tức này ta nuốt không trôi. Mặc kệ ai đúng ai sai, hôm nay không giáo huấn tên tiểu bối này một chút, ta sẽ không bỏ qua.”

Nói xong, Liệt Quang ánh mắt chuyển hướng nhìn Lục Thanh:

“Đừng nói ta không có cho người cơ hội, nhường cho người xuất kiếm trước.”

Tuy nói như thế, nhưng Liệt Quang cũng không dám chậm trễ, chậm rãi rút thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm ở sau lưng ra. Trong không khí từng điểm khí hệ Hỏa hiện lên bắt đầu tụ tập lại. Khí thể bạo liệt từ trên người Liệt Quang cứ thế bốc lên.

Giận dữ cười, ở chung quanh Lục Thanh, những điểm sáng xanh tím tụ tập rất nhanh. Từng đạo Tử Điện to bằng cổ tay nhất thời tràn ngập phạm vi hơn mười trượng, cùng với long quyển (lốc xoáy) màu xanh cao mấy trượng dựng lên, khiến cho bụi đất bay đầy trời.

Cảnh giới không xem uy thế. Mà hai lão nhân cùng với Niếp Thanh Thiên đứng xem đều có cảnh giới Kiếm Chủ. Bọn họ xem chính đường lối. Thủ đoạn sử dụng lực lượng thuộc tính hóa hình để công kích, chỉ có đạt tới cảnh giới Kiếm Chủ trung thiên vị mới có thể vận dụng tự nhiên. Mà xem động tác hiện giờ của Lục Thanh, dẫn động khí Phong Lôi thoải mái như vậy. Giống như là vận chuyển Kiếm Nguyên phát ra Kiếm Khí bình thường đã hoàn toàn tự nhiên.

Trình độ linh ngộ như vậy, cũng khiến ba người mặc cảm. Đồng thời, ba người cũng hiểu được một chút, chỉ cần Lục Thanh tích lũy đủ Kiếm Nguyên, thì hẳn đột phá thiên vị không thành vấn đề. Cảnh giới đã đạt tới, Kiếm Nguyên cần tích lũy chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Khí thể của hai người không ngừng tản ra xung quanh. Mà bị khí thể của hai người áp bách, ba người Niếp Thanh Thiên đứng xem lại lùi ra hơn mười trượng nữa.

Giữa sân, ánh mắt Lục Thanh lạnh lùng giống như hàn băng. Từng đạo thần quang màu xanh tím không ngừng lưu động xung quanh người hắn. Lục Thanh nhìn chăm chăm Liệt Quang đứng trước mặt, nói:

“Ta kính trọng người là một vị tiền bối Kiếm Chủ. Lại không nghĩ rằng người chẳng biết phân biệt trắng đen. Một khi đã như vậy, hôm nay ta sẽ mượn người để lập uy, cảnh tỉnh những kẻ muốn gây phiền toái.”

Tiếng nói vừa dứt, khí thể trên người Lục Thanh liền bạo phát. Mặt đất dưới chân hắn nhất thời nứt ra từng cái khe rãnh không biết sâu bao nhiêu. Vô số đá vụn to bằng nắm tay bay lên không trung. Đồng

thời, bộ võ y màu xanh trên người Lục Thanh nát vụn. Hai ống tay áo bị phong mang khí sắc bén phóng ra trong nháy mắt hóa thành bụi phấn .

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

213. Chương 105 : Đại Chiến

Lục Thanh xoay tay cầm lấy Luyện Tâm kiếm, một lần kiếm ý mạnh mẽ mà bá đạo đủ để rung chuyển trời đất từ trong cơ thể hần phóng ra, Phong Lôi Kiếm ý vừa xuất hiện trong một khắc, toàn bộ những viên đá vụn đang bay lơ lửng trong không trung liền vỡ vụn. Trên bầu trời xuất hiện từng đám Lôi Vân (mây tích điện) cùng với từng cơn lốc thổi qua, khiến cho bầu trời trở nên tối sầm.

Tử Điện cùng cơn lốc hình thành xung quanh người Lục Thanh, rồi bất nhanh khuếch tán vào không gian chung quanh. Khí Phng Lôi giống như trăm sông đổ về một biển hướng về phía Lục Thanh mà tụ tập lại.

Giờ khắc này, Lục Thanh bỗng phát hiện, ở đan điền của hắn, Kiếm Chủng cùng với tiên thiên Phong Lôi châu tản mát ra từng luồng sáng màu xanh tím nhàn nhạt. Mà sự cảm ứng cùng khả năng khống chế của hắn đối với khí Phong Lôi trong trời đất, trong nháy mắt đã cao hơn trước gần hai lần.

Tử Điện bá đạo lưu chuyển quanh người Lục Thanh, còn có cơn lốc long quyền cuồng bạo gào thét bên cạnh. Con sông Lệ Thủy cách đó không xa cũng bị dẫn động, dâng lên từng cuộn sóng, bầu không khí bị áp bách giống như bị cô đặc lại, cho dù hai lão nhân cũng giống Liệt Quang đều là ngoại phong phong chủ, nhưng cả hai đều áp lực đè ép lên rất lớn.

“Phong Lôi Kiếm Ý thật đáng sợ!” Ánh mắt lão nhân râu dài lộ ra vẻ kinh hãi. Giờ khắc này, cho dù là Lục Thanh không có nhằm vào bọn họ, nhưng họ vẫn cảm thấy Kiếm Chủng trong đan điền mình hơi run rẩy. Kiếm Nguyên vận chuyển trở nên trì trệ, vận chuyển một vòng gần như phải sử dụng đến thời gian gấp đôi bình thường.

Ngay lúc Lục Thanh vừa phóng ra Kiếm Ý, ba người Niếp Thanh Thiên đồng thời bay lên trời, lui ra phía sau hơn mười trượng, rồi hạ xuống một tảng đá ngầm nổi trên mặt nước sông Lệ Thủy.

Ở phía trên đỉnh đầu Lục Thanh, Kiếm ý vô hình dẫn theo khí Phong Lôi nồng đậm trong không gian ngưng tụ thành ảo ảnh một thanh kiếm lớn, dài hơn mười trượng, nhắm thẳng về Liệt Quang mà chém xuống.

Hư ảnh thanh cự kiếm như hữu hình mà lại vô hình, Vô hình chính là Kiếm ý và thần thức ngưng tụ, hữu hình chính là khí Phong Lôi ngưng tụ, Thanh cự kiếm chém xuống, Liệt Quang bỗng cảm thấy không gian xung quanh mình bị giam cầm.

Trên mặt hần lộ ra thần sắc ngưng trọng, nhìn thấy uy thế mà Lục Thanh vừa ra tay, Liệt Quang mới biết vì sao lúc trước Phó Thanh Phong lại nhất quyết không chịu mở miệng. Đối với Lục Thanh đã không thể dùng tu vi giai vị để xem xét thực lực nữa. Lúc này cho dù là hần có tu vi cảnh giới Kiếm Chủ trung thiên vị đỉnh phong, Kiếm Nguyên vẫn bị áp chế hơn bốn thành.

Phong Lôi Kiếm Ý của Lục Thanh bá đạo vượt quá sự tưởng tượng của hắn. Từ trong hư ảnh cự kiếm đang đánh tới, hần cảm thấy một cỗ thần thức mạnh mẽ không hề thua kém hần chút nào. Mà cỗ thần thức này còn tinh tú và ngưng thắt hơn của hần nhiều. Khí thế áp bách to lớn khiến Liệt Quang không dám dấn điểm thực lực. Lập tức hần toàn lực vận chuyển Kiếm Nguyên, một luồng Kiếm khí hệ hỏa bốc lên quanh thân thể Liệt Quang, không gian bị giam cầm xung quanh hần trong phút chốc bị phá vỡ. Trên thân kiếm khí hệ Hỏa nhanh chóng ngưng kết, một ngọn lửa đỏ đậm nóng cháy bốc lên, ngọn lửa trong nháy mắt áp súc, co rút lại rồi dần chuyển sang màu vàng chói mắt. Trên ngọn lửa toả ra nhiệt lượng khiến cho không khí xung quanh bốc lên từng đợt khói đen nhàn nhạt.

Xuy

Một đạo Kiếm khí hệ Hỏa ngưng đọng như thực bắn ra, nó dài gần hai trượng, trong suốt sáng bóng giống như viên ngọc màu vàng óng ánh. Không khí xung quanh bị áp bách thành từng cuộn sóng liên miên khuếch tán ra bốn phía. Tiếng rít gió bén nhọn khiến những kiếm giả đứng xa xa không nhận được liên tục lùi lại.

May mắn là trong khoảng thời gian này, những người dân bình thường đã bị kiếm giả của cung Triều Dương đưa đến một nơi an toàn. Nếu không, bị khí thể tản ra của hai Kiếm Chủ chiến đấu, sẽ khó mà tránh khỏi bị trọng thương hoặc chết.

Phanh

Đạo kiếm khí hệ Hoả cùng với ảo ảnh cự kiếm va chạm nhau ở giữa không trung. Một cơn sóng khí màu hồng tím từ chỗ va chạm làm trung tâm trong nháy mắt khuếch tán ra bốn phía. Tuy đã phá ngăn được công kích của Lục Thanh nhưng Liệt Quang vẫn không dám buông lỏng cảnh giác. Bởi vì hần cảm giác luồng Kiếm ý vô hình kia đang nhanh chóng xuyên qua tầng sóng khí, đánh thẳng vào hần.

Sau khi đạt tới cảnh giới Kiếm chủ, Lục Thanh đã có thể lợi dụng thần thức mạnh mẽ mà sử dụng Kiếm ý để công kích. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào hư ảnh cự kiếm đang dần tan rã. Thần thức của Lục Thanh theo sát phía sau, thúc dục Kiếm Ý hướng thẳng về thức hải của Liệt Quang mà áp bách.

Không một chút do dự, khi bị Kiếm Ý của Lục Thanh công kích tới, Liệt Quang biết mình không thể tránh được liền vận khởi thần thức của bản thân xoay tròn. Trước mặt hần hình thành một tấm khiên vô hình bằng thần thức, nhanh chóng đón tiếp Phong Lôi Kiếm ý đang phóng tới.

Ông

Thân thể hai người đồng thời nhoáng lên, thần thức vô hình hình thành một cơn sóng tản ra bốn phía.

“Không hay !” Ba người Niếp Thanh Thiên cả kinh. Bọn họ vội vàng lao tới túm lấy hơn mười trăn vệ đang đứng xem cách đó không xa, phóng nhanh ra khỏi phạm vi mười trượng. Mặc kệ mấy gã trăn vệ đang sưng sốt, không biết chuyện gì đang xảy ra. Ba người đều biết, nếu bị thần thức của hai người Lục Thanh quét đến, với tu vi của mấy tên trăn vệ cao nhất cũng chỉ có cảnh giới Kiếm Giả, chỉ sợ trong chớp lát thức hải sẽ vỡ tan mà chết.

Liệt Quang lui về sau mấy trượng, sắc mặt trở nên tái nhợt, tuy hần đã chặn được Kiếm Ý của Lục Thanh công kích tới, nhưng hần lại chưa lĩnh ngộ được Kiếm Ý, chỉ dùng thần thức để ngăn cản, vẫn bị thua thiệt không ít. Mà thần thức của Lục Thanh dẫn theo Kiếm ý công kích, đã có phong mang sắc bén của Kiếm khí. Chỉ đơn giản mà dùng thần thức ngăn cản, chắc chắn tất nhiên sẽ bị thương tổn.

Cảm giác bị Kiếm ý áp bức rất khó chịu, bốn thành Kiếm Nguyên không thể điều động được. Mà Kiếm Nguyên của Liệt Quang cũng chỉ hơn Lục Thanh một bậc mà thôi. Sau khi đã tiếp ba lần công kích bằng Kiếm Ý của Lục Thanh, Liệt Quang quyết định thật nhanh, cả người hần hoá thành một quả cầu lửa nóng bùng, bay thẳng không trung.

Đồng thời Lục Thanh cũng thi triển Phong lôi bộ. Thân hình vừa loé lên, đã xuất hiện phía trên Liệt Quang mấy trượng. Luyện Tâm Kiếm trên tay phóng ra quang mang chói mắt. Một đạo Phong Lôi Kiếm Khí dài hơn bảy trượng hiện ra trên thân kiếm. Lục Thanh liền huy động Luyện Tâm kiếm hường chém thẳng về phía Liệt Quang.

Kiếm khí dài bảy trượng cắt qua không trung, trong hư không ngưng tụ ra từng đạo Tử Điện màu tím cùng với vòng tròn Phong Nhận màu xanh phát ra những tiếng rít trong phạm vi xung quanh mấy trượng.

Đối với tốc độ của Lục Thanh, Liệt Quang hơi hoảng sợ. Nhưng làm hần cảm thấy kinh hãi hơn chính là cảnh giới kiếm pháp của Lục Thanh. Tuy rằng Lục Thanh chỉ đánh ra một chiêu kiếm cơ bản có bao hàm Phong Lôi Kiếm Khí. Nhưng Liệt Quang lại phát hiện mình không thể nhìn rõ được quỹ tích của đường kiếm. Thanh Luyện Tâm Kiếm ở trong mắt hần khi thì nặng tựa núi cao, khi thì như cơn gió nhẹ nhàng thổi qua. Khả năng khống chế lực lượng của Lục Thanh, căn bản hần không thể bằng được.

Tự Hoá Khinh Trọng, giờ phút này, rốt cục hần đã biết Phó Thanh Phong bị Lục Thanh đánh bại như thế nào. Không nói tới Kiếm Ý cùng với trình độ lĩnh ngộ lực lượng thuộc tính, chỉ xem tốc độ và cảnh giới kiếm pháp mà Lục Thanh vừa thi triển ra. Một khi bị áp sát, chỉ sợ đến ba chiêu cũng không đỡ được.

Liệt Quang cấp tốc huy động thanh kiếm. Khí hệ Hoả xoay quanh người hần nhưng tụ lại hình thành một quả cầu lửa lớn bao trọn thân mình. Từ quả cầu lửa phát ra nhiệt lượng, như muốn tan chảy mọi thứ. Trên bầu trời lúc này, quả cầu lửa trông giống như một mặt trời thứ hai. Giờ phút này, Liệt Quang đang thi triển chính là Húc Nhật Thập tam Kiếm, kiếm pháp cao thâm bí truyền của núi Triều Dương.

Chiêu thủ duy nhất trong Húc Nhật Thập Tam Kiếm. Thứ thứ ba, Đại Nhật Như Luân!.

Kiểm Khí hệ hoả xoay quanh người Liệt Quang càng lúc càng nhanh, bắn ra vô số đóm lửa. Nhưng đám mây đen đang che khuất mặt trời nhất thời bị kiếm khí bắn ra xuyên qua. Ánh nắng mặt trời bị che khuất khá lâu lại chiếu xuống mặt đất.

Mà cả người Liệt Quang đột nhiên xoay chuyển, lao xuống phía dưới rất nhanh. Nhưng không ai phát hiện, khoé miệng của hắn đột nhiên lộ ra nụ cười âm hiểm. Về phần Lục Thanh, thân thể hắn do va chạm vào tầng sóng khí mà bị đẩy lên phía trên mấy trượng.

Ánh mắt Lục Thanh trở lên ngưng trọng, rốt cuộc Liệt Quang cũng là chuẩn Đại Sư cảnh giới Kiếm Chủ, đã thành danh hơn mười năm nay. Hắn so với Phó Thanh Phong chỉ có hơn chứ không kém.

Không có đuổi theo xuống dưới. Cánh tay Lục Thanh bắt đầu khởi động, thân hình ở giữa không trung xoay chuyển. Cánh tay phải của hắn giống như linh xà di chuyển, trong nháy mắt từ trên cánh tay có năm thành Kiếm Nguyên bạo phát ra.

Từ Tiêu Phong Lôi kiếm thức thứ mười bảy : Phong Lôi Sâu Vũ!

Hưu

Hưu

Hưu

Trong phạm vi gần trăm trượng gần như bị bao phủ bởi gần nghìn đạo Tử Điện cùng Phong Nhận. Khí kinh sắc bén làm không khí bị xé rách phát ra tiếng rít kịch liệt. Phong Lôi Kiếm Khí dẫn theo Tử Điện cùng Phong Nhận hoàn nhanh chóng tập trung đánh vào chỗ Liệt Quang vừa hạ xuống.

“Tiểu tử thật đáng giận!” Cảm nhận được công kích của Lục Thanh từ phía trên đang nhanh chóng đánh đến, Liệt Quang nhin không được mắng một tiếng. Thân hình hắn gần hạ xuống lập tức ngừng lại cách mặt đất mấy trượng, Liệt Quang cấp tốc huy động kiếm, bên người huyền hoá ra từng đạo ảo ảnh đỏ đậm. Vô số khí hệ hoả tụ tập lại, ngay sau đó một quả cầu lửa nóng cháy lại xuất hiện. Quả cầu lửa nóng cháy bùng bùng màu đỏ sậm xen lẫn màu lam tản ra nhiệt lượng khủng bố như muốn làm tan chảy hết thủy vạn vật trên thế gian.

Từng khối cầu lửa dần được ngưng kết thành. Trong nháy mắt đã ngưng kết ra gần trăm khối cầu lửa, bên trong ẩn chứa từng đạo Kiếm Khí hệ Hoả trong suốt dài gần một tấc. Theo tiếng gầm giận dữ của Liệt Quang, chúng bắn thẳng lên trên nghênh tiếp công kích của Lục Thanh.

Uy thế to lớn của trận chiến khiến cho đám trấn vệ đứng xem ở xa xa đều sợ điếng hồn. Giờ phút này, trong mắt bọn họ Lục Thanh và Liệt Quang đã không còn thuộc phạm trù con người. Đối với kiếm giả đang còn giãy dụa ở cảnh giới Kiếm Thể mà nói, Lục Thanh và Liệt Quang chẳng khác gì thần tiên.

Cả mặt đất đều bị chấn động, giống như có địa chấn xảy ra. Trên hư không cách mặt đất hơn mười trượng như biến thành địa ngục. Trong không gian rộng gần mẫu có vô số Tử Điện cùng cơn lốc không ngừng gào thét, lại còn có cả những ngọn lửa nóng cháy. Mặt đất ở phía bên dưới bị đánh thành một mảnh hỗn loạn, bụi đất bay đầy trời.

Lúc này ba người Niếp Thanh Thiên cơ hồ quên hết thủy mọi việc, nhìn chăm chăm vào hư không. Trên bầu trời, có hai bóng người đang đứng thẳng hiện lên. Từ trên người cả hai đều phát ra khí thế mãnh liệt. Không hề có chút suy nhược.

Mà trên con đường đi thông tới trấn Lệ Thủy, đoàn người của Triệu Thiên Diệp đột nhiên dừng lại.

“Đó là cái gì!” Nét mặt Gia Cát Vũ nghi hoặc và khiếp sợ. Bọn họ nhìn thấy ở trên bầu trời cách đó mười dặm, đột nhiên nổi lên nhiều luồng sáng màu hồng tím. Đồng thời còn có rất nhiều tiếng nổ rung chuyển động chuyển trời đất vọng đến.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

214. Chương 106 : Tử Tiêu Phong Lôi Dẫn

“ Mau ! Toàn lực chạy đến đó!” Triệu Thiên Diệp khẽ quát một tiếng. Hai mươi người đều ngẩn ra, nhưng lập tức liền hiểu được. Chỗ đó rõ ràng là ở bên bờ sông Lệ Thủy, là biên giới của khu vực của tông môn. Cảm thụ uy thế của trận đại chiến kia, cho dù là ở cách hơn mười dặm, bọn họ đều cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Đoàn người tập tức tăng hết tốc độ chạy tới. Triệu Thiên Diệp và mấy đệ tử đạt tới cảnh giới Kiếm Sư lại cảm thấy có chút gì đó không đúng, bởi vì bọn họ cảm nhận được trận đại chiến kia có toả ra khí Phong Lôi cùng với khí hệ Hoả nóng chảy. Hình như đó là hai kiếm giả Thiên Đạo chiến đấu. Mà có thể phát ra khí Phong Lôi thì chỉ có Lục Thanh mà thôi.

Chẳng lẽ

Có chút khiếp sợ, tốc độ của mấy người càng tăng hơn. Kiếm Chủng trong đan điền không ngừng phun ra nuốt vào Kiếm Nguyên, triển khai hết tốc lực thăng hướng trấn Lệ Thủy mà chạy.

Mà ngay tại bờ sông Lệ Thủy, khí thể trên người Lục Thanh và Liệt Quang càng lúc càng thịnh. Giữa hai người, một cuộc chiêu Phong Lôi Sâu Vũ của Lục Thanh vẫn mạnh mẽ hơn một bậc. Phong Lôi Kiếm Khí cuồng bạo nhanh chóng đánh tan gần trăm khối cầu lửa rồi bắn thẳng về phía Liệt Quang.

Không hề có chút bối rối, khuôn mặt Liệt Quang đột nhiên trở nên đỏ bừng. Mái tóc đỏ như lửa sau lưng hắn tự động tung bay. Hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Phong Lôi Kiếm khí đang đánh tới.

Ngâm

Một tiếng kiếm ngâm bén nhọn vang lên. Sắc mặt Liệt Quang vô cùng trịnh trọng, thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm trong tay đâm ra liên tiếp. Tiếng kiếm xé gió vang lên không ngừng. Không khí bị kiếm khí sắc bén phá vỡ, liên tục phát ra những tiếng động.

Trên mũi kiếm của Liệt Quang, mỗi một kiếm sau khi đâm ra đều ngưng kết ra một quả cầu lửa nhỏ có màu lam nhạt, toả ra nhiệt lượng kinh người. Kiếm chiêu đánh ra liên miên, trên không trung hình thành từng đạo lưu quang. Từng cơn sóng khí mang theo nhiệt độ kinh người khuếch tán ra xung quanh.

Mặt biến sắc, lão nhân râu dài trầm giọng nói: “ Đây là chiêu cuối cùng của Chân Dương Ngưng Hoả Kiếm, Ngưng Hoả Chân Dương Phá. Đã gần mười năm không thấy. Hôm nay nhìn lại, tuy rằng Kiếm Nguyên của Liệt Quang bị áp chế nhưng uy thế này vẫn vượt xa năm xưa.”

Sắc mặt lão nhân bên cạnh cũng trở nên ngưng trọng. Không ai so với hắn rõ ràng hơn về uy lực của chiêu kiếm Ngưng Hoả Chân Dương Phá này bởi lúc trước, chính hắn đã phải đối đầu với chiêu kiếm đó. Khi đó, dường như ngay cả việc hắn di chuyển cũng trở nên khó khăn. Đương nhiên, lúc đó hắn chỉ có tu vi Kiếm Chủ tiểu thiên vị, lại chưa lĩnh ngộ hoàn toàn kiếm pháp tinh thâm. Cho nên mới bị Liệt Quang khi đó vừa đạt đến Kiếm Chủ trung thiên vị đánh bại.

Kể cả là như vậy thì uy lực của chiêu Ngưng Hoả Chân Dương Phá cũng không thể bàn cãi. Chiêu thức này được đánh giá là một trong những kiếm pháp tinh thâm mạnh mẽ nhất của Tử Hà Tông. Bằng vào chiêu kiếm này, Liệt Quang đã chiếm được vị trí thứ năm trên Đẳng Vân bảng.

Phốc

Phốc

Phốc

Phong Lôi Kiếm Khí đánh vào trên mặt hoả cầu, nhất thời giống như bị hà tan. Mà sau khi hoà tan Phong Lôi Kiếm Khí, quả cầu lửa lại trở nên lớn hơn trước một phần. Thậm chí trên bề mặt còn có một chút Tử Điện cùng Tồn Phong lấp lánh.

Khoé miệng cười lạnh, động tác trên tay Liệt Quang càng lúc càng nhanh. Dần dần động tác của hắn không thể nhìn rõ được nữa, chỉ còn nghe thấy những tiếng rít gió kịch liệt. Không gian quanh người Liệt Quang như bị đọng lại, không khí bị kiếm khí phá vỡ hình thành một phạm vi chân không rộng hơn một trượng.

Mà lúc này, ở trước người hần đã có mấy ngàn khối cầu lửa nhỏ bằng nắm tay đang ngưng tụ. Ở trung tâm mỗi một khối cầu lửa đều có một ngọn lửa nhỏ màu lam nhạt toả ra nhiệt độ kinh người, cơ hồ làm hơi nước trong không khí bốc hơi hết. Cho dù mấy người Niếp Thanh Thiên đứng ở phía xa xa, cũng đều cảm thấy không khí chung quanh đột nhiên trở nên khô ráo, nóng bức giống như đang ở giữa trưa hè.

“ Hy vọng Lục Thanh có thể lĩnh ngộ đủ Tử Tiêu Phong Lô Kiếm. Uy lực chiêu kiếm này của Liệt Quang quá lớn, chúng ta không thể ngăn cản bọn họ lại được. Nếu tùy tiện ra tay ngăn cản thì không chết cũng trọng thương “ Lão nhân râu dài trầm trọng nói, còn ánh mắt thì nhìn chằm chằm từng động tác của Liệt Quang.

Lúc này, ba người đều không thể ngăn cản lại hai người Lục Thanh. Nếu không may xảy ra chuyện gì, kể cả Lục Thanh hay Liệt Quang may bị trọng thương thì bọn họ lại mất đi một Kiếm Chủ. Mà cả khu vực dọc bờ sông Lệ Thủy dài đến trăm dặm, rộng lớn. Bọn họ muốn dò xét hết toàn bộ thì ít nhất cần phải có năm Kiếm Chủ mới được. Nếu mà cứ tiếp tục như thế này, cho dù không bị địch nhân thừa cơ tập kích thì cũng coi như mở một lỗ hổng cho đối phương tiến vào.

Đột nhiên Niếp Thanh Thiên quay đầu nhìn lại. Ở ngoài xa mấy trăm trượng, Triệu Thiên Diệp đang dẫn đầu mang theo đám đệ tử của núi Triều Dương chạy đến.

“ Đó là ...” Đoàn người dừng lại, không thể tin nhìn chằm chằm lên bầu trời chỗ hai người Lục Thanh và Liệt Quang đang lửng không đứng. Khí thế cường đại phát ra từ hai người khiến bọn họ không dám đến gần chút nào. Từ trên người Lục Thanh, phong Lô Kiếm Ý cuồng bạo giống như muốn xé rách trời đất đang không ngừng xoay quanh thân thể hần, tiến hành áp chế Kiếm nguyên và thần thức của Liệt Quang.

“ Đó là Kiếm ý !” Không biết là ai hô nhỏ lên một tiếng. Trừ Triệu Thiên Diệp đã biết từ trước, còn trong mắt những người khác đều lộ ra vẻ hâm mộ. Kiếm Ý ! Đó là thần thông cao nhất mà kiếm giả có cảnh giới dưới Kiếm Hồn có thể có được. Kiếm Ý! Một gã kiếm giả mà có được Kiếm Ý sẽ được mọi người thừa nhận. Kiếm giả lĩnh ngộ Kiếm ý, còn được gọi một tên khác là Chân ý Kiếm Giả, do tâm niệm ý chí cùng tâm thần ngưng tụ mà thành Kiếm ý. Đó chính là minh chứng tốt nhất của sự kiên tâm theo đuổi Kiếm Đạo.

Mà đối với phong chủ của núi Liệt Diễm, bọn họ cũng đã nghe nói qua. Nhìn uy thế Liệt quang ra tay cũng làm cho bọn họ cảm thấy hoảng sợ. Mỗi một khối cầu lửa màu lam trước mặt Liệt quang đều toả ra hơi nóng khiến bọn họ sợ hãi. Mà lại có đến mấy ngàn khối như vậy. Nhìn đến không khí xung quanh đó không ngừng bốc lên từng đạo khói đen nhàn nhạt, ai cũng cảm thấy trong lòng lạnh toát.

Ở bên rong mỗi quả cầu lửa đó đều có một đạo Kiếm Khí Hệ Hoả ngưng tụ thành một quả cầu Kiếm Khí thật nhỏ làm trung tâm. Từng luồng khí nóng kinh người không ngừng toả ra như muốn thiêu đốt tất cả vạn vật trên thế gian. Trong khoảnh khắc tất cả quả cầu lửa đều tụ tập lại nhắm thẳng về phía Lục Thanh bắn đi.

“ Người cũng chỉ có từng đấy bản lĩnh thôi sao?” Lạnh lùng nhìn về phía Liệt Quang đang đứng, Lục Thanh mở miệng nói.

Sửng sốt một chút, Liệt quang lập tức giận dữ, cười rộ: “ Vốn ta nghĩ sẽ nương tay, không làm cho người bị trọng thương. Nhưng người đã muốn tự tìm đường chết thì ta cũng chiều ý người.”

Gầm lên một tiếng, toàn thân Liệt Quang bộc phát ra Kiếm Khí hệ Hoả nóng chảy, rồi rót toàn bộ vào bên trong những khối cầu lửa trước mặt hần.

Hô

Bằng mắt thường có thể thấy được những khối hoả cầu lại bành trướng lớn hơn trước gấp đôi. Hơi thở của Liệt quang lúc này đã có chút dồn dập.

Một cơn sóng khí nóng bức khuếch tán ra. Mặt đất dưới chân hai người, toàn bộ cây cối đều trở nên héo rũ. Thậm chí trên mặt đất hiện lên từng vết nứt nẻ khô ráo như gặp nắng hạn. Bị luồng sóng nhiệt tản ra, tư vị của đoàn người Triệu Thiên Diệp không đủ phải lùi về phía sau vài trượng.

Thanh kiếm trong tay Liệt Quang hướng về phía trước đẩy đi. Tất cả những quả cầu lửa ngưng tụ lại thành một quả cầu lửa màu lam nhạt to lớn đường kính gần hai trượng, tản ra khí thế bức người. Không khí bị

thiên đốt trở nên vụn vụn, từng đạo khói đen nhàn nhạt toả ra. Quả cầu lửa to lớn trong nháy mắt ngưng tụ, rồi phóng thẳng về phía Lục Thanh với tốc độ rất nhanh.

Niếp Thanh Thiên nắm chặt Tồn Phong kiếm trong tay, nhìn chăm chăm lên bầu trời, trong ánh mắt của hắn còn hiện lên một chút sát khí. Lão nhân bên cạnh kìm không được thở dài. Hắn biết, chỉ sợ lần tra xét này sẽ không thuận lợi như dự kiến.

Lúc này ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung tới Lục Thanh. Họ biết Liệt Quang thành danh đã lâu. Nhưng nghĩ đến những chiến tích mấy năm nay của Lục Thanh, đám đệ tử của cung Triều Dương cũng trở nên an tâm hơn.

Đứng trên bầu trời, Lục Thanh nhìn chăm chú quả cầu lửa do Kiếm Khí hệ Hoả ngưng tụ mà thành đang phóng tới. Trong mắt hắn lộ ra vẻ dứt khoát, đột nhiên cả người tản ra phòng mang khí sắc bén. Một cỗ Kiếm Ý còn mạnh mẽ hơn cả lúc trước phóng ra. Trên bầu trời, khí Phong Lôi nhanh chóng tụ tập gào thét xung quanh Lục Thanh, chiếm cứ hơn phân nửa bầu trời.

Chân phải bước lên một bước, một tầng sóng gợn không khí nhìn rõ ràng khuếch tán ra. Tâm thần của Lục Thanh đắm chìm trong một loại cảnh giới khó hiểu. Thần thức Lục Thanh khuếch tán ra ngoài. Hắn có cảm giác như có sự kêu gọi từ đám Lôi Vân trên bầu trời. Trong đầu có cảm giác tê dại kì lạ dâng lên. Luyện Tâm kiếm trên tay Lục Thanh chậm rãi dựng lên một tư thế kì quái.

Những người xem chỉ cảm thấy Lục Thanh bộc phát ra khí thế mà thôi. Nhưng Triệu Thiên Diệp lại lộ vẻ ngưng trọng, nhìn chăm chăm vào động tác của Lục Thanh. Có lẽ người khác không biết là cái gì nhưng Triệu Thiên Diệp cũng tu luyện Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm nên biết được tư thế này của Lục Thanh là đại biểu cho cái gì.

Thức cuối cùng của Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm: Tử Tiêu Phong Lôi Dẫn!

Tuy rằng thức thứ mười của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm cũng tên là Phong Lôi Dẫn nhưng lại khác biệt nhiều với chiêu cuối cùng này. Triệu Thiên Diệp cũng biết sự khác biệt đó chính là trời và đất.

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người. Lôi Vân phía bên trên đầu Lục Thanh đột nhiên có biến hoá quỷ dị, nhanh chóng xoay tròn tản ra từng luồng sáng màu xanh tím.

Ầm...!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Một đạo thiên lôi thô to đột nhiên từ trong Lôi vân đánh xuống. Trong nháy mắt bao phủ cả thân người Lục Thanh.

Đám hộ vệ và kiếm giả đứng xa xa quan sát không nhận được kinh hô. lát sau bọn họ đều há hốc mồm ra không ngậm lại được. Trong mắt họ, đạo Thiên Lôi màu tím kia không có biến mất sau khi đánh xuống mà lại tích trữ ở trên bầu trời.

Ngâm

Một tiếng long ngâm vang lên. Từ bên trong đạo Thiên Lôi màu tím đột nhiên xuất hiện hư ảnh một con giao long dài hơn mười trượng còn đạo Thiên Lôi lại xoay quanh hư ảnh giao long. Cơ hồ chỉ trong thời gian một hơi thở đã ngưng tụ thành một thanh cự kiếm có hình dáng giống hệt Luyện Tâm kiếm nhưng to lớn hơn nhiều. Thiên Lôi cự kiếm dài đến hơn ba mươi trượng gào thét trên bầu trời. Lúc này thân hình của Lục Thanh lại hiện ra. Toàn thân hắn bao phủ bởi từng đạo lôi quang màu tím như thực chất. Nhìn khí thế uy nghiêm của hắn giống như là Lôi Thần giáng lâm vậy.

Luyện Tâm kiếm nối tiếp với phần chuôi của Thiên Lôi cự kiếm được Lục Thanh nắm chặt trong tay. Toàn thân hắn đều có vô số đạo thiên lôi màu tím nhỏ lưu chuyển. Khí thế bá đạo mà uy nghiêm tản ra khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng vào mặt hắn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

215. Chương 107 : Bồ Trí, Quái Nhân

Ở phía bên dưới, tâm thần Liệt Quang rung động không thôi. Hắn thật sự không ngờ, Lục Thanh lại dám bằng vào thân thể xác thịt mà tiếp dẫn Thiên Lô. Đây không phải là Lô khí bình thường ngưng kết, mà chân chính là Thiên lô đến từ lô vân. Nghe đồn đó là hình phạt của trời đất khi Kiếm Hoàng độ lô kiếp.

“Điều này sao có thể.” Không riêng gì hai lão nhân, Niếp Thanh Thiên đứng bên cạnh cũng kinh hãi. Chiêu kiếm này của Lục Thanh thật bá đạo.

Không khí xung quanh Thiên Lô cự kiếm liên tục bị chấn nát, lộ ra một mảnh chân không, Thiên Lô vừa xẹt qua, khí hệ Hoả trong không trung liền bị tiêu tán.

Hồ

Quả cầu lửa màu lam do Kiếm khí hệ Hoả ngưng tụ thành trong nháy mắt bị chém thành hai nửa. Lại bị Thiên Lô xẹt qua, chưa kịp tan ra đã tiêu biến mất trong hư vô.

Phốc

Lôi kiếm phóng tới như tia chớp. Nhất thời máu huyết bay tung toé, Liệt Quang đến phản ứng còn chưa có đã bị Thiên Lô cự kiếm xẹt qua, đánh bay đi.

Thiên Lô cự kiếm thế không giảm, đánh thẳng vào mặt đất bên dưới.

Oanh

Trên mặt đất xuất hiện đầy lô diện tán loạn. Ở trước mặt mọi người xuất hiện một khe rãnh không biết sâu bao nhiêu, dài hơn năm mươi trượng, rộng đến mấy trượng, khe rãnh kéo dài đến tận bờ sông Lệ Thủy, để lại chung quanh mặt đất nứt nẻ khô cằn.

Lôi quang tán đi, Lục Thanh từ trên không trung hạ xuống. Sắc mặt hắn có chút tái nhợt, trên khoé miệng còn có một chút máu chảy ra. Chiêu thức Tử Tiêu Phong Lô Dẫn này chính là thành quả hơn một tháng hắn ở nhà linh ngộ ra. Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thi triển. Vốn Lục Thanh tưởng rằng bằng vào thân thể có thể so sánh với thanh kiếm bát phẩm, đủ để tiếp dẫn Thiên Lô. Nhưng không nghĩ đến hắn vẫn xem nhẹ sự bá đạo của Thiên Lô. Trong khoảng khắc, khi bị Thiên Lô nhập thể, kinh mạch toàn thân của hắn đã bị tổn thương.

Nhưng may mắn hắn tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh. Lại sử dụng hai giọt Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch là dịu đi kinh mạch bị thương. Nhưng uy lực của chiêu Tử Tiêu Phong Lô Dẫn này vẫn khiến Lục Thanh rất hài lòng. Chỉ mới tiếp dẫn Thiên Lô đã có hiệu quả như thế, đợi cho thân thể hắn đạt tới trình độ cửu phẩm hắc có thể đồng thời tiếp dẫn cả Thiên Lô cùng Thiên Phong. Đến lúc đó cho dù gặp phải Kiếm chủ đại thiên vị, hắn cũng vô vốn liếng để liều mạng.

Lục Thanh ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Liệt Quang ở cách đó không xa. Lúc này trông Liệt Quang thâm trầm vô cùng, bộ võ y trên người toàn bộ nát vụn, một cánh tay trái không cánh mà bay. Trên mặt hắn lộ vẻ không cam lòng nhưng ánh mắt vẫn rất bình tĩnh.

“Hôm nay ta phế một cánh tay của ngươi để khiển trách. Cho dù ngươi là tiền bối của ta thì cũng phải lấy lý mà xem việc. Nếu còn có lần sau, chỉ dù bị trục xuất tông môn, ta cũng sẽ dùng toàn lực giết ngươi!” Ánh mắt Lục Thanh loé lên, lời nói lộ ra vẻ quyết tâm.

Hừ lạnh một tiếng, Liệt Quang cố gắng đứng dậy nói: “Nếu ta đã bị đánh bại, về sau tất nhiên sẽ không tìm ngươi gay phiền toái nữa. Chỉ cần Lục Thanh ngươi đi đến chỗ nào, thì Liệt Quang ta nhất định nhượng bộ thoái lui.” Trên đầu ngón tay hắn loé ra Kiếm Nguyên, che lại kinh mạch bị đứt của cánh tay trái.

Không ai mở miệng nhiều lời, đội nhân mã của Triều Thiên Diệp lập tức đi tới gần.

Chỉ mới ngồi sắp bằng một lúc, Lục Thanh và Liệt Quang đã đồng thời đứng dậy. Sau đó những người có mặt được chia làm năm tổ, mỗi tổ có bốn người, do năm vị sư huynh có tu vi cao nhất làm đội trưởng. Rất nhanh đoàn người đã chia ra năm phương hướng mà đi. Mọi người ước định lấy Kiếm Khí để làm báo hiệu. Nếu cần triệu tập khẩn cấp thì phát ra ba đạo Kiếm khí. Mà bọn Lục Thanh, Niếp Thanh Thiên năm Kiếm chủ sẽ phụ trách quan sát và bảo vệ khu vực trên không của năm khu vực tra xét.

Mà để phòng ngừa hai người Lục Thanh cùng Liệt Quang có xung đột, hai người lão nhân râu dài là Tần Minh – phong chủ của núi Thuỷ Vi cùng vị còn lại là Dịch Thuỷ - phong chủ của núi Thiên Thuỷ đều phân công tách ra. Niếp Thanh Thiên được phân công ở khu vực bên trái khu vực của Lục Thanh.

Sau khi Lục Thanh và Liệt Quang chiến đấu, ánh mắt hai vị phong chủ Tần Minh và Dịch Thuỷ nhìn về phía Lục Thanh khác hẳn. Đó là sự nhìn nhận chân chính cùng kiêng kỵ đối với cường giả. Tuy rằng bọn họ tiếp xúc cùng Lục Thanh không lâu nhưng sự quyết đoán của hắn cũng khiến bọn họ ghi tạc trong lòng.

Hiện giờ là thời điểm quan trọng nên sau khi phân phối công việc xong mọi người đều lập tức xuất phát đến vị trí nhiệm vụ của mình. Những tên trấn vệ cũng được phái đi bảo vệ nhiều khu vực phạm vi lớn. Vốn không phải làm như vậy nhưng Địa Huyệt Ma Chu lại có năng lực di chuyển trong lòng đất nên đây núi liên miên đối với chúng không hề có chút trở ngại. Để phòng ngừa tình huống bất ngờ, kể cả một ít ngọn núi cùng với khu vực rừng cây lớn đều bị đưa vào phạm vi phải tra xét.

Về phần đám thành vệ ước chừng có trăm người, cũng chia làm năm tổ, đều tự đi theo đám đệ tử nội tông.

Lập tức, Lục Thanh cùng Niếp Thanh Thiên hướng về phía Tây bay đi. Hai người bay cao không quá năm mươi trượng, đó cũng là độ cao tốt nhất để giám thị mặt đất, nếu bay cao hơn nữa thì sẽ ra khỏi phạm vi thần thức của hai người.

Phi hành hơn nửa canh giờ, hai người mới hạ xuống đất nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục. Lúc này Lục Thanh cảm thấy kinh mạch bị tổn thương lúc trước đã không còn có trở ngại nữa. Hiện giờ hắn đã tiến vào cảnh giới Kiếm Chủ, thân thể vốn cường hãn của hắn được tuyền thiên Phong Lô khí tẩy luyện, năng lực khôi phục đã đạt tới một mức độ không tưởng.

Nhìn xuống bên dưới, trên mặt đất có một đội kiếm giả thành vệ. Bên đường còn có một ít người dân sống ven sông ngoan cố không chịu di dời. Trầm ngâm một lúc, Lục Thanh nói: “Tại sao không thấy người của Kiếm Thần Điện. Chẳng lẽ phát sinh chuyện lớn như vậy mà họ không can thiệp vào?”

“Kiếm Thần Điện?” Niếp Thanh Thiên nghe vậy sửng sốt, lập tức lắc đầu nói: “Kiếm Thần điện chính là nơi duy trì để Kiếm Đạo truyền bá. Bọn họ có thể trở giúp chống đỡ các thiên tai lớn. Nhưng sự tranh chấp chinh phạt của các công môn thì họ sẽ không nhúng tay vào.”

“Vì cái gì?”

“Trong Thập Vạn Đại Sơn các tông môn đâu chỉ có hơn một nghìn. Muốn có hoà bình là khó có khả năng. Việc này khó mà nói rõ ràng được. Tuy rằng Kiếm Thần Điện rất mạnh nhưng không thể chiếu cố hết mọi việc được. Cho nên chỉ cần không phải trên hai mươi tông môn chinh phạt lẫn nhau và không có tông môn trên cấp Kim Thiên nhúng tay vào thì Kiếm Thần Điện sẽ không nhúng tay vào. Mấy vạn năm qua đó đã thành cách đối xử của Kiếm Thần Điện.” Niếp Thanh Thiên nói một cách đầy thâm ý.

Lục Thanh nghe cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của Niếp Thanh Thiên. Ở thế giới lấy Kiếm Đạo làm hàng đầu thì sự hoà bình cũng chỉ trở ngại cho sự phát triển của Kiếm Đạo mà thôi. Chỉ có chiến đấu không ngừng thì Kiếm giả mới không ngừng vươn lên, mới có được thu hoạch to lớn.

Trải qua nửa ngày ngựa không phi hành, rốt cuộc Lục Thanh cũng đã tới khu vực mà hắn phụ trách. Đây là khu vực đầu nguồn của sông Lệ Thuỷ. Hai bên là núi rừng rậm rạp uốn lượn chập trùng. Lúc trước ở đây cũng có hai thôn trang nhỏ, nhưng sau khi người dân tạm thời chuyển đi thì chỗ này trở thành chỗ bọn Lục Thanh dừng lại nghỉ chân.

Một đội thành vệ liền tản ra vào trong thôn nhỏ tìm đồ ăn. Bởi vì người dân vội vàng di dời cho nên trong thôn còn rất nhiều lương thực, nên bọn họ dễ dàng tìm được. Sau khi ăn cơm xong, đám đệ tử nội tông bắt đầu dắt đội thành vệ tiến hành tuần tra phạm vi khu vực hai mươi dặm. Trong đội ngũ đệ tử đi theo Lục Thanh có Triệu Thiên Diệp cầm đầu, còn có Dư Cập Hoá, Vũ Văn Nộ và Đoạn Thanh Vân. Cầm đầu đội ngũ tra xét khu vực cùng Lục Thanh chính là Triệu Thiên Diệp, mà Vũ Văn Nộ cũng xin đi theo. Hắn cùng với Dư Cập Háo đã nảy sinh tình bằng hữu sau khi trải qua trận đấu lúc trước.

Đứng trên bầu trời, chờ cho mọi người tản đi hết, Lục Thanh mới lấy từ trong người ra ba viên đá hệ Thổ tản ra khí hệ Thổ mệnh môn. Trên bàn tay Lục Thanh bỗng hiện lên một đạo Phong Lô Kiếm Khí sắc

bén, rồi soa hai tay vào nhau, bị Lục Thanh sử dụng đến mấy ngàn cân lực lượng tác động vào, ba khối đá hệ Thổ cứng rắn liền hoá thành bụi phấn.

Dựa theo lời của Diệp lão, Địa Huyệt Ma Chu có thể sinh ra đá hệ Thổ. Mà đồng dạng đá hệ Thổ cũng có lực hấp dẫn rất lớn đối với chúng nó. Lục Thanh lập tức rải bụi phấn đá hệ Thổ vào khu vực vài dặm bên dưới. Nếu ma chu mà ở gần đây thì nhất định sẽ bị hấp dẫn. Lục Thanh tin nếu có động tĩnh gì thì với tốc độ của hắn có thể tới rất nhanh.

Mà ngay tại thời điểm mọi người còn đang bố trí nhân thủ. Ở cách bờ sông Lệ Thủy khoảng mười dặm, trong Tứ Giới Sơn Mạch, có một quái nhân đang lơ lửng đứng giữa không trung, trên đỉnh một ngọn núi cao gần trăm trượng. Quái nhân này mặc một bộ quần áo màu xám rách nát, bên trên còn dính đầy bùn đất. Nhìn hắn giống như bị chôn ở trong lòng đất mấy tháng vậy.

Đặc biệt khuôn mặt của hắn tái xanh trông như khuôn mặt người chết. Cơ mặt cứng ngắc, không có biểu tình giống như một cương thi. Nếu lúc này Lục Thanh ở đây thì có thể nhận ra ngay quái nhân này chính là gã kiếm giả Nhân Đạo tu luyện Ngũ Độc Kiếm khí đã bị hắn dọa cho bỏ chạy.

Trên mặt quái nhân lộ ra nụ cười dữ tợn. Ngay sau đó, từ giữa mi tâm hắn bỗng có một tầng sóng gợn vô hình khếch tán ra núi rừng xung quanh.

Lát sau, một khung cảnh khiến người xem kinh dị xuất hiện.

Oa _____ oa _____

Vô số tiếng rít của rắn rết ở khắp núi rừng vang lên, nhanh chóng lan xa. Tiếng rắn rết, còn trùng vang lên giống như lập tức đã tới thời điểm giữa trưa hè. Trong phạm vi núi rừng quanh đó một dặm, một ít dã thú thậm chí cả Linh thú đều nhận ra, phát ra tiếng kêu bất an.

Một lát sau, quái nhân từ trên không trung hạ xuống trên đỉnh núi. Quét mắt nhìn xung quanh, trong mắt hắn lộ ra từng đạo ánh sáng sắc sỡ.

“ Hắc hắc! Đã có người phát hiện ra chúng ta. Ta liền chơi đùa với các ngươi một chút!” Trong miệng quái nhân phát ra tiếng cười quái dị, lẩm bẩm nói. Đồng thời từ trên người hắn hiện lên một tầng Kiếm khí năm màu sắc sỡ. Cỏ cây xung quanh đang mơn mớn bỗng trở nên héo rũ.

“ Các bảo bối! Có trò chơi cho các ngươi rồi.”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

216. Chương 108 : Ngũ Độc Tái Hiện

Sau tiếng quát của quái nhân, mặt đất ở khu rừng bên cạnh bỗng trở nên chấn động, cây cối xung quanh phát ra tiếng vang lách tách. Lát sau, từng con quái vật to lớn cao gần hai trượng, toàn thân đen nhánh dần dần trôi lên khỏi mặt đất. Chúng chính là Địa Huyệt ma Chu.

Trong miệng mỗi con ma chu đều có hàm răng nhọn hoắt, bên trên một cái răng còn có chất dịch nhầy đen nhánh nhỏ lên mặt đất phát ra tiếng xèo xèo, rõ ràng là kịch độc có tính ăn mòn rất mạnh. Nhìn quanh ước chừng có khoảng ba trăm con. Sau khi nghe được lời kêu gọi của quái nhân, chúng đều phát ra tiếng rít hưng phấn.

Nhất thời thanh âm chói tai truyền đi cả phạm vi chung quanh đó vài dặm. Tất cả dã thú quanh đó kể cả một ít Linh Thú đều cảm thấy sợ hãi, nhanh chóng bỏ chạy ra xa. Cả Tứ Giới Sơn Mạch trong chớp lát đều trở nên hỗn loạn.

Một lát sau, từ từ mi tâm của quái nhân phát ra một làn dao động kì dị. Đàn Địa Huyệt ma Chu lại bắt đầu chui vào trong lòng đất. Lúc mới đầu còn có tiếng động vang lên, nhưng lúc sau không gian hoàn toàn im ắng. Đến mặt đất cũng được đàn ma chu phát ra lực hệ Thổ khôi phục lại như lúc ban đầu. Mặt đất bằng phẳng khiến không ai có thể nghĩ được vừa có gần ba trăm con ma chu to lớn vừa chui lên.

Trên đỉnh núi, quái nhân bước lên một bước, thân hình hần liền xuất hiện trong khu rừng cách đỉnh núi mấy chục trượng. Trước mặt hần lúc này có một con ma chu to lớn hơn hần những con ma chu khác. Đây chính là Địa Huyệt Ma Chu Vương. Toàn thân con ma chu này còn có màu đen sẫm, lớp vỏ đen nhánh. Hơn mười cẳng chân có vuốt sắc bén cắm vào mặt đất, mỗi một cái chân đều to bằng chân một người trưởng thành, dài đến gần hai trượng. Thoáng nhìn trông nó giống như một hung khí tạo ra chỉ để giết người vậy.

Nhìn thấy quái nhân đi đến, con ma chu phát ra tiếng rít hưng phấn. Từ trên người nó khí hệ thổ tụ tập rất nhanh, rồi mặt đất bên dưới giống như bùn lầy từ từ mở ra. Quái nhân cười hai tiếng quái dị rồi nhảy lên lưng ma chu. Chỉ thoáng cái, bóng dáng một người một thú biến mất.

Ở đầu nguồn sông Lệ Thủy, Lục Thanh đứng thẳng người trên không, hai mắt hần nhìn chăm chăm khoảng núi rừng trước mặt. Nơi này thuộc phạm vi bên ngoài của Tứ Giới Sơn Mạch, nếu Địa Huyệt ma Chu muốn đi vào tông vực thì phải đi qua chỗ này. Nếu không, phải khoan đến chỗ sâu mấy trăm trượng mới có thể đi qua bờ sông Lệ Thủy.

Đợi cho Kiếm Nguyên tiêu hao gần một nửa, Lục Thanh mới hạ xuống đất nghỉ ngơi. Sau khi Kiếm nguyên khôi phục, lại lập tức bay lên. Chỉ cần ma chu xuất hiện ở gần khu vực mà hần đã rải ra đá hệ Thổ khoảng mười dặm chắc chắn sẽ không kháng cự nổi hấp dẫn mà đi đến. Linh thú tuy rằng đã có linh trí, nhưng không có trải qua cuộc sống phức tạp, nên sự giáo hoạt và cơ trí kém hơn con người rất nhiều.

Trong lòng đất, quái nhân đứng trên lưng ma chu vương chỉ huy đàn ma chu hướng về bờ sông Lệ Thủy đi tới. Không thể không nói năng lực vận thổ của Địa Huyệt ma chu thật sự rất mạnh mẽ. Chỉ sau hai canh giờ đã vượt qua mười dặm đất đá, đi đến khu vực lòng đất bên dưới bờ sông lệ Thủy.

“ Cho dù các người đã biết thì làm được gì? Chỉ cần bảo bối của ta không hiện lên mặt đất, các người làm thế nào có thể phát hiện ra được.” Quái nhân cười lạnh, nghĩ thầm.

Mật độ đất đá bên dưới lòng sông Lệ Thủy dày đặc hơn chỗ khác rất nhiều. Đất đá dè ép phải có đến trăm triệu cân, nhưng Địa Huyệt Ma Chu vẫn có thể di chuyển dưới lòng đất một cách dễ dàng.

Quái nhân bắt đầu thả ra thần thức, thần thức rất nhanh khuếch tán ra. Rất nhiều động vật sống trong lòng đất phát ra tiếng kêu sợ hãi. Thần thức của quái nhân thoáng cái đã lên tới mặt đất.

“ Là hần!” Sắc mặt quái nhân lập tức biến hoá, như hần lại nghi hoặc lẩm bẩm:” Như thế nào mà Kiếm Chủ của Sinh tử môn lại công khai bảo vệ Tử Hà Tông, chẳng lẽ bọn họ _____”

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, trên mặt quái nhân thần sắc biến đổi không ngừng rồi càng lúc càng âm trầm.

Nhưng có nghĩ như thế nào hần cũng không thể tưởng tượng được nhữn kì ngộ mà Lục Thanh gặp được. Nếu lần này quái nhân không chết, thì Sinh Tử môn rất có thể sẽ bị oan uổng lớn.

Một lát sau, quái nhân lộ ra vẻ dữ tợn nói :” Hừ ! Sinh Tử môn thì đã sao ? Nếu người của Sinh Tử môn các người dám ra tay, thì người của Kiếm Thần điện sẽ đối phó các người. Cho dù Sinh Tử môn các người có mạnh mẽ thế nào. Không phải bị Kiếm Thần điện bức bách cho co đầu rút cổ gần vạn năm sao?”

Lập tức Địa Huyệt Ma Chu Vương phát ra tiếng rít bén nhọn, ra lệnh cho đàn ma chu tiếp tục tiến lên.

Đứng trên hư không, Lục Thanh nghi hoặc nhìn bốn phía. Hần tu luyện Luyện Hồn quyết, chẳng những thần thức mạnh mẽ, mà đến cảm giác cũng nhạy bén hơn kiếm giả bình thường rất nhiều. Lúc này hần có cảm giác như bị ai đó nhìn chăm chăm, nhưng trong phạm vi thần thức của hần lại không hề có ai.

Trong lòng đất, quái nhân đứng trên lưng Địa huyệt Ma Chu Vương, chỉ huy đàn ma chu hướng thẳng về phía Tử Hà Tông mà đi.

Chi_____

Bỗng nhiên, cả đàn ma chu đều phát ra tiếng rít hưng phấn. Mà đôi mắt Địa Huyệt ma Chu Vương dưới chân quái nhân cũng trở nên đỏ bừng. Quái nhân cảm thấy trong tiếng rít của đàn ma chu đầy vui sướng.

“Khốn kiếp! Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Quái nhân quát lên một câu giận dữ. Lập tức hần thả ra thần thức dò xét.

“Cái gì? Đá hệ Thổ?” Quái nhân có chút sửng sốt nhưng lập tức phản ứng lại: “ Không được ! Không được đi, đó là cái bẫy!”

Quái nhân rõ ràng đã coi thường sự hấp dẫn của Đá hệ Thổ đối với Địa Huyệt Ma Chu. Một khối đá hệ Thổ đủ để một con ma chu từ nhị giai Linh Thú đạt đến tam giai. Nếu như Địa Huyệt ma Chu Vương có mười khối thì có thể tiến hoá lên tứ giai trở thành Địa Huyệt Ma Chu Hoàng.

Mà lúc này từ khí tức trên mặt đất truyền đến, lại có ba khối đá hệ Thổ. Như thế nào mà không khiến cho đàn ma chu trở nên điên cuồng, cho dù Địa Huyệt ma Chu Vương cũng vậy. mà mấy năm gần đây, nó cũng đã sử dụng được sáu bảy khối đá hệ Thổ do đàn ma chu sinh ra. Nếu nó có thể có được ba khối ở trên mặt đất rất có thể nó sẽ thuận lợi tiến hoá thành Địa Huyệt Ma Chu Hoàng.

Trong miệng Địa Huyệt Ma Chu Vương phát ra tiếng kêu hưng phấn. Mặc kệ quái nhân có kêu gọi như thế nào, dưới chân nó nhanh chóng tụ tập khí hệ Thổ màu vàng đất. Mặt đất trước mặt nó nhanh chóng mở ra, đàn ma chu lập tức phóng thẳng lên mặt đất.

Sắc mặt trở nên khó coi, trong mắt quái nhân bùng bùng lửa giận :” Tiểu tử đáng ghét! Lần trước đã giết mất năm bảo bối của mình. Lần này lại muốn phá hỏng chuyện tốt của ta. Hôm nay, dù như thế nào cũng phải bắt người chết dưới kiếm của ta.”

Quái nhân rút thanh nhuyễn kiếm sắc sỡ đeo ở bên hông ra. Không khí xung quanh nhất thời phát ra tiếng xuy xuy chói tai. Quái nhân quát lên một tiếng. Thân thể hắn lập tức theo Địa Huyệt Ma Chu Vương phóng thẳng lên mặt đất.

Ầm ầm _____

Một lát sau, mặt đất dưới chân Lục Thanh đột nhiên chấn động mạnh. Trong mắt loé lên một tia sáng, Lục Thanh xoay người lại :

“ Ở nơi này! “

Lập tức Lục Thanh vùng tay phóng ra ba đạo Phong lôi Kiếm Khí thẳng lên không trung. Lần lượt từng đạo kiếm khí ở bầu trời phía xa được phóng lên.

Lập tức lục Thanh hoá thành một luồng sáng xanh tím nhắm thẳng chỗ mặt đất vừa chấn động phóng tới.

Phốc_____

Phốc _____

Ở trước đầu nguồn sông Lệ Thủy, mặt đất lần lượt bị phá vỡ hiện lên từng thân hình đen nhánh của đàn ma chu. Tiếng rít bén nhọn chói tai trong nháy mắt truyền khắp phạm vi xung quanh vài dặm.

Sau khi đàn ma chu chui ra khỏi mặt đất cũng không có hành động. Chúng chỉ đứng yên một chỗ rít gào, giống như kêu gọi ai đó.

Oanh_____

Ở giữa đàn ma chu, đột nhiên trên mặt đất hiện ra một cái động lớn. Một con ma chu đen nhánh to lớn gấp hai lần những con khác hiện lên. Con ma chu này vừa xuất hiện liền rít lên một tiếng, phun ra một đạo chất nhầy đen sẫm lên mặt đất bên cạnh. mặt đất bị chất nhầy bắn lên, nhất thời tản mát ra khói đen nhàn nhạt mang theo mùi hôi tanh tưởi. Trong giây lát, một huyệt động lớn rộng một thước đã hình thành.

Trên người con ma chu phát ra khí hệt hung lệ. Đồng thời ba trăm con ma chu xung đều phủ phục xuống phát ra tiếng rít sợ hãi.

“ Địa Huyệt Ma Chu Vương, tam giai linh thú, từ nhị giai Địa Huyệt ma Chu tiến hoá thành. Mà ma chu muốn tiến hoá thì ngoại trừ việc phải tích lũy đủ khí hệ Thổ, còn cần phải ăn thịt ít nhất một nghìn người trưởng thành. Trong mắt Lục Thanh con ma chu này rõ ràng là đã tiến hoá thành Linh Thú tam giai.

Con Đại Huyệt Ma Chu Vương này không biết đã giết chết bao nhiêu người. Sát ý trong mắt Lục Thanh cơ hồ ngưng tụ thành thực chất. Như lời của Diệp lão, Địa Huyệt Ma Chu tiến hoá hoàn toàn là dùng thi thể con người mà bước đi.

Hét lên một tiếng giận dữ, Lục Thanh rút Luyện Tâm kiếm đeo sau lưng ra khỏi vỏ. Một tiếng rít gió cùng tiếng sấm ùng ùng vang lên. Trên bầu trời, khí Phong Lôi ngưng tụ, nhất thời một đám Lôi Vân xuất hiện. Xung quanh đám mây có Tử Điện to bằng cánh tay chớp động, cùng với từng cơn lốc xoáy quanh.

Tiếng sấm ầm ầm giống như thiên uy khiến đàn ma chu trở nên hỗn loạn. Chúng cảm thụ được từ trên người Lục Thanh tràn ngập đầy khí Phong Lôi bá đạo, còn có sát khí lạnh thấu xương khiến kẻ khác sợ hãi. Rất nhiều con ma chu nhịn không được phát ra tiếng kêu hoảng sợ.

Lục Thanh huy động Luyện Tâm kiếm đâm ra liên tục tạo lên vô số đạo tàn ảnh. Phong Lôi Kiếm Khí liên miên phóng ra, hướng thẳng về giữa đàn ma chu chém xuống.

Hưu _____

Hưu _____

Hưu _____

Phong Lôi Kiếm Khí phóng tới gần một nửa quãng đường. Con Địa Huyết Ma Chu Vương còn đang kinh hãi thì một đạo Kiếm Khí từ bên người nó phóng ra chặn lại Phong Lôi Kiếm Khí đang đánh tới.

Oanh _____

Hai đạo Kiếm Khí va chạm vào nhau đồng thời tan vỡ. Một tầng sóng khí vô hình từ trung tâm cán quét qua bốn phía. Một lát sau, một bóng người quen thuộc hiện lên, đứng giữa đám ma chu.

“Ngũ Độc Kiếm Khí!” Trong mắt Lục Thanh lộ vẻ bình tĩnh, mở miệng nói.

“Người cũng biết Ngũ Độc Kiếm Khí của ta?” Quái nhân hơi giật mình, nhưng lập tức lạnh như băng nói: “Tiểu tử, chẳng lẽ Sinh Tử Môn các ngươi muốn nhúng tay vào tranh chấp của tông môn hay sao? Tại sao ngươi lại muốn phá hỏng việc lớn của ta?”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

217. Chương 109 : Chiến Đấu Kịch Liệt

Lạnh lùng nhìn quái nhân đứng trước mặt, Lục Thanh mở miệng nói: “Ta vốn là đệ tử của Tử Hà Tông, chỉ là do gặp kì ngộ mà có được Huyết Sát Kiếm Nguyên mà thôi. Phá hỏng việc lớn của ngươi, chính là việc mà ta phải làm!” Lời nói của Lục Thanh đanh thép, sát ý trong mắt chẳng hề che dấu.

Quái nhân sửng sốt một lúc mới giận dữ mở miệng nói: “Hóa ra hôm đó ngươi lừa ta.”

Cười nhạt một tiếng, Lục Thanh mở miệng trả lời: “Hình như ta chưa bao giờ từng nói mình là Kiếm chủ của Sinh Tử Môn. Chỉ là ngươi tự mình phán đoán mà thôi.”

Sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm quái nhân mở miệng nói: “Tiểu tử! Từ lúc ta đạt đến cảnh giới Kiếm chủ, ngươi là kẻ đầu tiên có gan nói với ta như vậy. Ta xem ngươi hiện giờ cũng chỉ là mới đạt đến cảnh giới Kiếm chủ tiểu thiên vị, vậy mà dám to gan như thế. Hôm nay ta sẽ bắt ngươi phải chết dưới ngũ Độc Thần Kiếm của ta. Tiểu tử! Chịu chết đi!”

Tiếng nói vừa dứt, quái nhân liền hóa thành một đạo ảo ảnh. Trong chớp mắt đã xuất hiện ở phía trên Lục Thanh mấy trượng. Trong tay hắn, Ngũ Độc Nhuyễn Kiếm được Kiếm nguyên truyền vào trở nên trắng tấp. Trên thân kiếm bốc lên một đạo Ngũ Độc Kiếm khí dài ba trượng sắc sỡ. Kiếm khí nhanh chóng hướng vào cổ Lục Thanh chém tới.

Vừa mới rời Kiếm khí của hai người va chạm. Lục Thanh biết Ngũ Độc Kiếm Khí của quái nhân không hề thua kém Phong Lôi Kiếm Khí của hắn, chưa nói hắn còn phải đề phòng năm loại độc trên Kiếm khí của quái nhân. Tuy rằng hiện giờ đã tiến giai đến cảnh giới Kiếm chủ, nhưng nếu bị dính phải năm loại độc cũng có phiền toái không nhỏ.

Lục Thanh lập tức thi triển Phong Lô Bộ khiến cho quái nhân chỉ kịp chém vào tàn ảnh của Lục Thanh. Hấn rùng mình thầm nghĩ :” Tốc độ nhanh thật!”

Lúc này, đám người Triệu Thiên Diệp cũng đã chạy đến. Không một chút do dự bốn người Triệu Thiên Diệp, Đoạn Thanh Vân, Dư Cập Hóa và Vũ Văn Nộ cầm đầu liền xông thẳng về phía đàn ma chu. Triệu Thiên Diệp lao thẳng đến chỗ Địa Huyệt Ma Chu Vương. Ba người còn lại hợp thành một kiếm trận đơn giản Tam Tài trận, xông thẳng vào giữa đàn ma chu. Còn số thành vệ không thể xen vào trận chiến được, chỉ đứng ngoài quan sát.

Khí thể của gần ba trăm con ma chu hợp lại, tản ra thất giống như một con mãnh thú thượng cổ hung mãnh đang trợn mắt. Bầu không khí tràn ngập một sự chết chóc.

Nhưng không có một gã thành vệ nào lui bước. Bọn họ chẳng những là thành vệ của thành Triệu Dương, mà mỗi người đều là kiếm giả. Kể cả tu vi cảnh giới của họ có như thế nào, thì giờ phút này bọn họ cũng không có người nào lui bước.

Lúc đầu, đàn ma chu bị đám người Triệu Thiên Diệp tấn công bất ngờ nên hơi hỗn loạn. Nhưng chỉ lát sau đàn ma chu đã khôi phục lại như trước. Tất cả chúng nó đều trở nên giận dữ. Chẳng những bởi vì những kẻ trước mắt mà chúng coi là đồ ăn này dám phản kháng, mà còn bởi vì chúng phát hiện ba khối đá hệ Thổ chỉ còn lại bụi phấn. Khát vọng tiến hóa tan thành bọt nước khiến chúng đều trở nên cuồng nộ.

Chi —

Tiếng rít phần nộ sắc nhọn vang lên đình tại nhức óc. Đàn ma chu lập tức trở nên loạn động. Hơn mười con Địa huyệt Ma Chu tách ra khỏi đàn, bao vây xung quanh hai mươi gã thành vệ.

Lúc này, trên bầu trời đầy kiếm Khí càn quét ngang dọc. Quái nhân thi triển ra một bộ pháp quái dị có tốc độ không hề thua kém với Phong Lô bộ của Lục Thanh. Lục Thanh toàn lực thi triển công kích quái nhân. Tuy rằng lực lượng thân thể hấn cùng với kiếm pháp cảnh giới Tự Hóa Kinh Trọng cũng khiến quái nhân khiếp sợ không thôi. Nhưng bộ pháp của quái nhân rất quỷ dị, luôn né tránh được trong đường tơ kẽ tóc.

Hai thanh thần Kiếm cấp Thanh Phàm va chạm nhau bắn ra tia lửa tung tóe. Kiếm Khí sắc bén làm không khí xung quanh bị dập nát hình thành một vùng chân không. Sát khí tỏa ra từ hai người như hóa thành thực chất. Trong không khí từng cơn gió lạnh thổi qua, thể nhưng lại làm cho hơi nước trong không khí tụ tập thành băng tuyết. Sau khi đạt tới cảnh giới Kiếm Chủ, khi kiếm giả phóng ra khí thể đã có thể tạo ra một ít ảnh hưởng tới hoàn cảnh xung quanh.

Giao đấu qua mấy chiêu, kiếm pháp của quái nhân càng lúc càng quỷ dị. Tuy rằng cảnh giới kiếm pháp của quái nhân chỉ đạt tới Cử Khing Nhược Trọng, thậm chí còn chưa đại thành. Nhưng kiếm pháp quỷ dị như vậy lại là lần đầu tiên Lục Thanh gặp phải. Trong nhất thời hấn bị quái nhân bức phải thối lui liên tục.

Lúc này, Lục Thanh chỉ cảm thấy Kiếm Chủng ở trong đan điền run rẩy rất mạnh. Lục Thanh liền phóng ra Phong Lô Kiếm Ý. Trên bầu trời vang lên từng tiếng sấm đì đùng, Kiếm Ý vô hình trong nháy mắt gây ra áp chế với quái nhân.

Lúc này thần sắc của quái nhân cũng trở nên kinh hãi. Kiếm Khí trên thanh Ngũ Độc nhuộm kiếm trong tay hấn lập tức ngắn đi hơn phân nửa. Thần thức cùng Kiếm Nguyên của quái nhân cũng bị Kiếm Ý áp chế. Mà đóa Lô Vân trên bầu trời cũng chậm chậm xoay tròn.

Oanh

Hai thanh kiếm lại va chạm vào nhau vang lên tiếng nổ đieác tai. Toàn thân Lục Thanh bộc phát ra vô số phong mang khí. Trên cánh tay hấn hiện lên từng đường gân xanh chằng chịt. Rồi từ trên Luyện Tâm kiếm bỗng bộc phát ra một lực lượng khủng bố.

Sắc mặt quái nhân trở nên tái nhợt. Hấn chỉ cảm thấy từ trên Ngũ Độc nhuộm kiếm truyền đến một thứ lực lượng to lớn. Giống như bị một tảng đá lớn nặng mấy ngàn cân đập vào, cả người quái nhân như lưu tinh bị đánh bay xuống dưới.

Trên mặt đất , bụi đất bay tán loạn. Thân hình quái nhân khảm sâu vào trong mặt đất đến vài thước. Trong miệng hấn phn ra một ngụm máu tươi. Không chút ngừng tay, Lục Thanh huy động Luyện Tâm kiếm

chém ra bổ đạo Phong Lôi Kiếm khí nhắm thẳng vào quái nhân đánh xuống.

“Đừng hòng!” Quái nhân hét lên một tiếng. Ngũ Độc Kiếm khí lóe ra, phá vỡ đất đá chung quanh người, tạo ra một cái hố to sâu gần trượng. Thân thể quái nhân nhanh chóng phóng ra, tránh thoát bổ đạo Kiếm Khí của Lục Thanh nhắm vào kinh mạch trên tứ chi hắn.

Thân thể của quái nhân này thất rần chắc. Trong mắt Lục Thanh hiện lên vẻ kinh dị. Để điều khiển tốt đàn ma chu, hắn đã phải tự đem bản thân chôn xuống đất để hấp thu tinh khí của năm loại độc. Hiện giờ toàn thân hắn không hề có khí tức của con người tản ra. Vì thế hắn mới có thể dễ dàng điều khiển ma chu. Mà trải qua thời gian dài được năm loại độc khí rèn luyện, thân thể hắn đã có thể so với thanh kiếm tứ phẩm.

Chính vì thế mà quái nhân mới không bị một kiếm của Lục Thanh đánh nát cánh tay phải. Nhưng lúc này hắn cũng không hề cảm thấy dễ chịu. Cánh tay phải của hắn giống như đã mất đi phản ứng. Kiếm Nguyên vận chuyển tới kinh mạch trên cánh tay phải cũng rất khó khăn.

Trên mi tâm của quái nhân bỗng tản ra một cỗ sóng gợn vô hình, nhanh chóng phóng tới đàn ma chu. Thần sắc Lục Thanh trở nên ngưng trọng. Thần thức của quái nhân này rất cổ quái, tự hồ còn có tiết tấu kì dị.

Chi

Đã không còn sự hấp dẫn của đá hệ Thổ, đàn ma chu khi nhận được mệnh lệnh của quái nhân liền làm theo ngay. Trên người mỗi con ma chu đều tản mát ra khí hệ Thổ, nhanh chóng chạy vào trong lòng đất. Quái nhân cũng cấp tốc bay về phía ma chu vương. Đồng thời hắn vung tay bắn một đạo Ngũ Độc Kiếm Khí sắc sỡ đánh về Triệu Thiên Diệp đang chiến đấu cùng ma chu vương.

Biến sắc, lục Thanh cấp tốc thi triển toàn lực Phong Lôi bộ. Trong nháy mắt hắn đã xuất hiện sau lưng quái nhân mấy trượng. Luyện Tâm kiếm trên tay Lục Thanh nhanh chóng bổ vào lưng quái nhân.

“Khốn khiếp!” Quái nhân nhin không được mở miệng mắng. Tốc độ của Lục Thanh thật sự khiến hắn đau đầu. Cho dù Hóa Xà bộ của hắn thì cũng chỉ có thể tranh đua trong cự li gần mà thôi. Bị Lục Thanh quần đến, hắn không có cách nào thoát ra được.

Mà phía dưới chân hai người, kiếm khí bay tán loạn. Có Địa Hỏa Kiếm khí nóng chảy, Tồn Phong Kiếm khí sắc bén, còn có Phong Lôi Kiếm Khí bá đạo mà Triệu Thiên Diệp thi triển. Mấy người Triệu Thiên Diệp đều toàn lực thi triển kiếm pháp tinh thâm, nhưng tự ra Tử Điện, Phong Nhận hoàn, Địa Hỏa, Liệt Diễm.

Đặc biệt là Phong lôi Kiếm Khí của Triệu Thiên Diệp, khiến cho Địa Huyết Ma Chu Vương rất kiêng kị. Tuy rằng Triệu Thiên Diệp chỉ có cảnh giới Kiếm sư trung thiên vị. Nhưng hắn bằng vào uy lực của Phong Lôi Kiếm khí, đã có thể đánh ngang với Kiếm Sư đỉnh phong bình thường. mà trong phong Lôi Kiếm Khí có ẩn chứa Lôi khí, chính là khắc tinh của ma chu. Khiến cho khi ma chu vương công kích cũng trở nên rụt rè, không dám đánh ra toàn lực.

Mà ba người Đoạn Thanh Vân tạo thành Tam tài kiếm trận cũng không kém. Cả ba đều có tu vi Kiếm Khách trung thiên vị, lại phối hợp khá ăn ý. Chỉ trong chớp lát đã đánh chết được hơn mười con ma chu.

Nhưng đội thành vệ lại không may mắn như vậy. Tuy rằng bọn họ không hề sợ hãi lui bước, nhưng thực lực lại quá yếu. Chỉ trong chớp lát đã bị mười con ma chu giết sạch.

Trên bầu trời, quái nhân không ngừng tránh né công kích của Lục Thanh. Hắn không dám để cho Lục Thanh đến gần người lần nữa. Nhưng tốc độ Lục Thanh quá nhanh, hắn chỉ có thể miễn cưỡng thi triển Hóa Xà bộ tránh né không cho Lục Thanh áp sát. Trong lúc nhất thời, hai người giằng co nhau trên không trung.

Quái nhân dần cảm thấy ở phương xa có bốn luồng khí tức mạnh mẽ, rõ ràng là có bốn Kiếm Chủ đang đi tới. trong lòng hắn không khỏi sợ hãi. Tuy rằng hắn không nhìn thấy nhưng bản thân hắn đã đạt tới Kiếm Chủ trung thiên vị, cảm ứng với nguy hiểm rất nhạy bén. Lúc này bốn người Niếp Thanh Thiên đang toàn lực bay tới mà bọn họ cũng không hề che dấu khí tức. Còn quái nhân cũng không hề cho rằng đó là người tới trợ giúp mình.

Lúc này, toàn bộ đàn Địa Huyết Ma Chu đã chui vào trong lòng đất. Không còn mục tiêu, ba người Dư Cập Hóa lập tức tham gia vây công ma chu vương. Lúc này Địa huyết Ma Chu Vương đang chờ đợi quái nhân, không theo đàn ma chu chui vào lòng đất. Trên người nó, khí hết Thổ ngưng kết thành một tầng giáp bảo vệ. Đồng thời nó thể hiện ra khả năng dịch chuyển kinh người để né tránh công kích của mấy người Triệu Thiên Diệp.

“Tiểu tử! Người để cho ta rời đi. Ta tặng người một lọ linh dược có thể so sánh với Địa Tâm Nhũ ngàn năm. Chẳng những có thể cải thiện thể chất, còn có thể luyện chế trung phẩm đan dược. Sử dụng vào có thể giúp người tiết kiệm ba năm để tiến giai vào cảnh giới Kiếm Chủ đại thiên vị.” Bỗng nhiên lời nói của quái nhân vang lên trong đầu Lục Thanh. Trong lời nói của hắn tràn ngập hấp dẫn.

Không thèm truyền âm lại, Lục Thanh cười lạnh nói: “Chỉ cần giết người, ta cũng có thể có được đồ vật như vậy.” Lục Thanh không hề bị mê hoặc bởi lời dụ dỗ của quái nhân. Dưới chân hắn, khí Phong Lôi ngưng tụ thành hình, Tử Điện cùng với Tồn Phong quán quanh bàn chân. Trông giống như hắn đang dẫm lên hai đóa Lôi Vân mà bay vậy.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

218. Chương 110 : Bất, Toàn Diệt

“Chưa chắc. Địa Tâm Nhũ ngàn năm ta không hề mang theo trên người. Nếu người để cho ta một con đường sống, chỉ cần người định ra địa điểm và thời gian, ta chắc chắn sẽ mang tới cho người, tuyệt không nuốt lời. Nếu không tin, ta có thể lập ra Kiếm thần thệ ước.” Nhìn thấy Lục Thanh không hề có vẻ động lòng, lại cảm thụ khí tức của bốn Kiếm Chủ không ngừng tới gần. Quái nhân cắn răng truyền âm nói.

Kiếm Thần thệ ước. Quái nhân này thực sự muốn dùng thứ này để đổi lấy tính mạng. Lục Thanh ngửa mặt lên trời cười rộ, trong mắt hiện lên sát khí điên cuồng: “Nếu ta đáp ứng người, thì ngày sau ta làm sao dám nhìn mặt cha ta cùng liệt tổ liệt tông dưới cửu tuyền. Lục Thanh ta không thể đại biểu cho chính đạo, nhưng hôm nay ta cũng phải đem những tên ma đạo coi mạng người như cỏ rác các người diệt trừ sạch sẽ. Chịu chết đi ! Người trốn không thoát đâu.”

Kiếm Chủng trong đan điền Lục Thanh giống như cảm nhận được tâm ý của hắn, bỗng nhiên phóng ra ánh sáng xanh tím chói mắt. Ở phía bên trên Kiếm chủng, tiên thiên Phong Lôi Châu lại ọng ọng run rẩy lên. Lúc này, Lục Thanh cảm nhận được, liên hệ giữa hắn và Phong Lôi châu lại trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Nghĩ kĩ Lục Thanh liền hiểu được. Hắn có được chính là Phong Lôi Kiếm Khí. Trong đó Lôi Khí chính là đại biểu cho uy nghiêm của trời đất, cái cần đó là chính khí. Mà lúc này, hắn vừa mới thể hiện ra chính khí của bản thân, lập tức mối liên hệ cùng Lôi khí trở nên chặt chẽ hơn nhiều. Tuy rằng uy lực của Phong Lôi Kiếm Khí không có tăng lên, nhưng cùng Lôi Khí có liên hệ cũng khiến khả năng khống chế Phong Lôi Kiếm Khí của Lục Thanh tăng lên rất nhiều. Khi thi triển ra cũng thuận lợi tự nhiên hơn.

Nếu nói lúc trước phải cần mười phần lực để không chế, thì bây giờ chỉ cần chín phần. Tuy rằng hơn kém không nhiều lắm, nhưng đó cũng coi là một loại thực lực được tăng lên.

Trên không trung, bóng dáng hai người di chuyển nhanh chóng để lại vô số đạo tàn ảnh. Khi thì lại có đạo Kiếm Khí xẹt qua ảo ảnh của hai người đánh xuống mặt đất, tạo thành từng hố sâu rộng đến vài thước. Lục Thanh có Nguyên khí dịch có thể khôi phục Kiếm Nguyên rất nhanh. Còn quái nhân hiển nhiên là không có biện pháp để khôi phục Kiếm Nguyên. Chiến đấu thời gian dài như vậy trên không trung, căn bản hắn không thể chống đỡ được. Chỉ qua thời gian tàn nén hương, Kiếm nguyên của quái nhân đã tiêu hao hơn phân nửa.

Ở phương xa, hai đạo ánh sáng màu xanh và màu lam nhanh chóng hiện lên, thoáng cái đã phóng tới chỗ hai người Lục Thanh đứng mấy trăm trượng. Sau một lát, hai luồng khí thể đã tập trung vào người quái nhân.

Áp lực từ hai vị Kiếm chủ khiến quái nhân hơi dừng lại một chút. Trong mắt Lục Thanh lóe lên một tia sáng. Luyện Tâm kiếm trên tay hắn bỗng nhiên bay ra.

Hưu

Bị mấy ngàn cân lực lượng tác dụng vào, Luyện Tâm kiếm liền hóa thành một luồng sáng xanh tím bắn ra. Tiếng kiếm xé gió vang lên đỉnh tai nhức óc. Luyện tâm kiếm giống như xuyên qua không gian, để lại một đạo tàn ảnh. Ngay sau đó xuất hiện tại một chỗ cách đó mấy trượng.

Lục Thanh bỗng nhiên quăng kiếm công kích khiến cho quái nhân không kịp trở tay. Liền bị Luyện Tâm kiếm xẹt qua người. Thân hình hắn lóe ra lui lại. Lúc này ở trên ngực phải của quái nhân đã bị Luyện Tâm kiếm xuyên qua tạo thành một lỗ thủng, máu tươi bay ra tung tóe.

Hưu

Hưu

Không để cho quái nhân có cơ hội gì. Lục Thanh liền đánh ra hai đạo Kiếm Khí, trong nháy mắt hai cánh tay của quái nhân đã bị chặt đứt. kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình quái nhân không tự chủ được rơi thẳng xuống đất.

Thân hình Lục Thanh lại lóe lên, đã tới bên cạnh chỗ quái nhân vừa rơi xuống. Hai ngón tay hắn liên tiếp điểm ra, che lại kinh mạch trước ngực và hai cánh tay quái nhân. Tuy rằng quái nhân bị thương rất nặng. nhưng với năng lực khôi phục mạnh mẽ của Kiếm chủ cùng với thân thể mạnh mẽ của hắn, thì tính mạng hắn cũng không có gì nguy hiểm.

Sau khi chế trụ lại đan điền cùng thức hải của quái nhân. Lục Thanh liền đem hắn giao cho Niếp Thanh Thiên cùng với phong chủ Thiên Thủy của núi Dịch Thủy.

Thân hình vừa động , Lục Thanh lại vọt tới chỗ Địa Huyệt ma Chu vương. Trong mắt hắn nồng nặc đầy sát khí. Hai tay phát lên bắn ra hai đạo Phong Lôi Kiếm Khí. Đồng thời Phong Lôi Kiếm Ý từ trên người hắn phóng ra nhắm thẳng về phía ma chu vương.

Chi

Cảm nhận được uy hiếp tử vong, mười cặp chân của ma chu vương bộc phát ra lực lượng kinh người. Cả thân hình khổng lồ của nó nhanh chóng bắn ra xa hơn mười trượng, đồng thời phát ra tiếng rít sắc nhọn.

Phốc_____

Phốc_____

Phốc_____

Nguyên bản đàn ma chu đã chui vào trong lòng đất chờ mệnh lệnh lập tức phá vỡ mặt đất chui lên. Bốn người Triệu Thiên Diệp thấy thế vội lui sang một bên. Mà Niếp Thanh Thiên cùng Dịch Thủy lại đồng thời ra tay. Khí thể hai Kiếm Chủ phóng ra như chẻ tre. Tồn Phong Kiếm Khí sắc bén cùng với Kiếm Khí hệ Thủy tỏa ra khí lạnh thấu xương. Mỗi một đạo Kiếm Khí bắn ra đều có một con ma chu bị chém thành hai nửa.

Rút thành Luyện Tâm Kiếm cắm trên mặt đất ra, Kiếm Ý của Lục Thanh tập trung vào Địa Huyệt Ma Chu vương. Tuy rằng ma chu không phải kiếm giả, nhưng vẫn bị Kiếm Ý bá đạo áp chế toàn diện khiến cho lực lượng hệ Thổ trong thức hải của nó không thể vận chuyển lên được.

Trên người ma chu vương chậm rãi tản ra khí hệ Thổ màu vàng đất. Thân hình chậm rãi lún vào trong lòng đất chạy trốn. Địa Huyệt Ma Chu vương thân là vương giả của bảy ma chu, đây là lần đầu nó cảm thấy sợ hãi trước một người. Lôi khí nồng đậm quanh người Lục Thanh khiến cho nó sợ vỡ mặt.

“ Trốn chỗ nào!” Lục Thanh sao có thể bỏ qua dễ dàng cho con Địa Huyệt Ma Chu vương đã giết đến hơn nghìn người được. Khí Phong Lôi trong trời đất rất nhanh tụ tập trên Luyện Tâm Kiếm. Một đạo Tử điện to bằng cánh tay dài hơn mười trượng hình thành, chung quanh còn có khí Tồn Phong ngưng tụ thành Phong Nhận hoàn sắc bén. Trong nháy mắt bụi đất bay đầy trời.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm thức thứ mười : Phong Lôi Dẫn.

Luyện Tâm Kiếm trên tay Lục Thanh chém ra, đồng thời hần thi triển Phong Lôi Bộ lao đến ma chu vương. Hơn mười con ma chu đứng gần đó bị chiêu kiếm Phong Lôi dẫn đánh thành tro bụi. Uy thế chiêu thức không tiêu tan hướng thẳng ma chu vương mà đến. Trong nháy mắt Phong Nhận hoàn cùng Tử Điện đã tới trước mặt Địa Huyệt ma Chu vương.

Khi thân thể của Địa Huyệt Ma chu vương vừa mới chìm vào lòng đất được một nửa, nó chợt há mồm phun ra một quả cầu khí hệ Thổ màu vàng đất. Lập tức ma chu vương nương theo lực đạo bắn ngược trở lại chui lên khỏi mặt đất. Thân thể không lờ trong nháy mắt đã linh hoạt tránh về phía sau.

Oanh _____

Quả cầu khí hệ Thổ mà ma chu phun ra nhanh chóng phát nổ. Nhưng cũng chỉ làm cho uy thế của chiêu Phong Lôi Dẫn giảm đi một ít mà thôi. Mà tốc độ của Lục Thanh làm sao ma chu vương có thể bằng được. Trong nháy mắt thân hình Lục Thanh đã đến bên cạnh ma chu vương.

Trên mặt đất, trong mắt Đại Huyệt Ma Chu vương hiện lên vẻ sợ hãi. Nó chỉ kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, cả người đã bị cuốn vào trong cơn lốc Phong Nhận Hoàn cùng Tử Điện. Trong nháy mắt bắn ra vô số máu tươi cùng những mảnh thịt vụn.

Sau khi đánh chết ma chu vương, Lục Thanh lại huy động Luyện Tâm Kiếm hướng về đàn ma chu đánh tới. Trong nhất thời, khắp nơi toàn là Tử Điện cùng Phong Nhận hoàn. Trong nháy mắt đã có hơn mười con ma chu bị đánh thành tro bụi. Mà dưới sự công kích của ba Kiếm Chủ, không con ma chu nào kịp thời chạy vào trong lòng đất. Chỉ trong giây lát, toàn bộ bầy ma chu gần ba trăm con đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Về phần quái nhân bị chế trụ ở một bên. Trong mắt hần hiện lên vẻ xót xa, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm vào Lục Thanh. Thất bại lần này của quái nhân, có thể nói rằng toàn bộ là do Lục Thanh gây nên.

Một lát sau, bụi đất dần tán đo. Lục Thanh thu hồi Luyện tâm kiếm đứng im tại chỗ. Mặt hần trở nên tái nhợt, hơi thở có chút dồn dập. Hần đã dẫn động nhiều khí Phong Lôi như vậy để thi triển Phong Lôi Dẫn khiến cho Kiếm Nguyên tiêu hao rất lớn. may mắn hần có nguyên Khí dịch để bổ sung Kiếm Nguyên. Nhưng vấn đề là hần lại sử dụng thần thức khổng chế khí Phong Lôi, không để cho chiêu Phong Lôi Dẫn tán loạn. Lúc này vòng xoáy thần thức ở trong thức hải của hần đã trở nên ảm đạm. không còn ánh sáng như trước nữa.

Lục Thanh lập tức ngồi xuống xếp bằng tại chỗ, vận chuyển Luyện Hồn quyết. Vòng xoáy thần thức trong thức hải chậm rãi xoay chuyển. Cho tới bây giờ Lục Thanh cũng không biết vòng xoáy thần thức được hình thành như thế nào. Từ sau khi hần đạt tới giai đoạn Luyện Thần, thần thức liên tục tự động ngưng tụ thành vòng xoáy, chuyển động theo một quỹ tích huyền ảo khó hiểu. Tuy rằng không có gì đặc biệt, nhưng khi hần gặp phải tình huống nguy hiểm thì đều phát ra một ít tác dụng thần kì. Về phần vòng xoáy thần thức này có năng lực thế nào, thì hần còn phải tìm hiểu nhiều.

Không biết bao lâu, khi thần thức đã khôi phục lại toàn bộ. Lục Thanh mở hai mắt ra nhìn thì phát hiện toàn bộ để tử nội tông đều đã tập trung đông đủ. Lúc này, quái nhân bị bốn người Tần Minh vây quanh, không biết đang tra hỏi cái gì. Bất quá quái nhân lại mím chặt đôi môi không hề phát ra tiếng nào.

Sau khi quái nhân nhìn thấy Lục Thanh tỉnh lại, đôi mắt lộ ra vẻ oán độc nhìn chằm chằm vào Lục Thanh. Ánh mắt của hần, như muốn ăn tươi nuốt sống Lục Thanh vậy.

“Đại sư huynh!” Nhìn thấy Lục Thanh mở mắt ra, Vũ Văn Nộ cùng Gia Cát vũ đứng bên cạnh mở miệng nói.

Hơi gật đầu với hai người, Lục Thanh đi tới bên cạnh bốn người Tần Minh. Lấy thực lực cùng địa vị của hần và Niếp Thanh Thiên, thì trừ mấy người ra, không ai ở đây có bối phận hơn hần.

Mà nhìn thấy Lục Thanh đi tới, Liệt Quang hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không nói thêm gì. Bất kể như thế nào, thì lần này đều là Lục Thanh lập công đầu.

“ Thế nào rồi?” Lục Thanh mở miệng hỏi.

Chỉ thấy Niếp Thanh Thiên lắc đầu đáp:” Chỉ lục soát trên người hắn một khối lệnh bài cho thân phận hộ pháp cho Ngũ độc tông, là một tông môn cấp Thanh Phàm. Ngoài ra cũng chỉ có mấy bình đan dược cùng độc dược mà thôi. Còn gã này vẫn không chịu mở miệng nói gì cả.”

“ Ngũ độc Tông?” Lục Thanh sửng sốt một chút, rồi tiếp tục hỏi:” Trong phạm vi nghìn dặm quanh Tử Hà Tông chúng ta làm gì có một tông môn cấp Thanh Phàm như vậy?”

“ Đúng vậy ! Ngũ Độc Tông cũng không phải nằm trong phạm vi nghìn dặm của Tử Hà Tông ta. Nó là một tông môn thuộc khu vực tông môn Nhân Đạo, cách cũng xa khoảng hơn ba nghìn dặm. Thực lực của Ngũ Độc Tông này rất mạnh mẽ.” Nhìn quái nhân ở trước mặt, Tần Minh trầm giọng nói.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

219. Chương 111 : Khai Nhận. Sát Khí

- Biết là tốt rồi. Nhanh chóng thả ta ra. Nếu không toàn bộ ma chu của các tông môn Nhân đạo chúng ta thả ra hết thì gốc rễ của tông môn các ngươi hoàn toàn đoạn tuyệt. - Quái nhân phát ra tiếng cười quái dị, giống như tìm được chỗ dựa, nét mặt trở nên kiêu ngạo.

Lục Thanh biến sắc, giơ chân lên, chẳng hề do dự đập mạnh xuống một cái.

Một tiếng răng rắc vang lên. Với mấy ngàn cân sức mạnh, thân thể của gã quái nhân làm sao có thể sánh được với một thanh kiếm bát phẩm. Mà cho dù là một thanh kiếm bát phẩm cũng bị đập gãy chứ nói gì thân thể quái nhân.

Cái chân phải của quái nhân sau cú đập của Lục Thanh liền nát bét. Một làn máu màu xanh biết chảy ra đất. Tuy nhiên, quái nhân vẫn ương ngạnh, cắn chặt răng không thốt ra một tiếng.

Bốn người Tần Minh đứng bên cạnh thấy động tác của Lục Thanh chẳng hề thương xót. Nếu như đó là bọn họ thì còn tàn nhẫn hơn Lục Thanh gấp mấy lần.

- Nói mau! Đàn ma chu khác của các ngươi muốn qua đâu để vào Tử Hà tông? - Liệt Quang quát lên.

- Muốn ta nói cho các ngươi? Nằm mơ à? Sớm muộn gì cũng chết, tại sao ta phải nói cho các ngươi. - Cất tiếng cười giễu cợt, khuôn mặt tái xanh của quái nhân hơi co quắp rồi quay đầu đi.

- Ngươi! - Nhất thời, Liệt Quang tức muốn nghẹn thở, mặt đỏ bừng. Chân phải của hắn xuất hiện kiếm khí hệ Hỏa đang định đâm xuống chân khác của quái nhân.

- Khoan đã.

- Ngươi muốn thế nào? - Sắc mặt Liệt Quang hơi khó chịu, nhìn Lục Thanh chằm chằm.

- Ta có cách làm cho hắn mở miệng.

- Ngươi có... - Mấy người Liệt Quang sửng sốt. Dù sao thì quái nhân cũng là Kiếm Chủ. Ý chí của Kiếm Chủ đâu có thể phá hủy một cách dễ dàng. Vì vậy mà khi Lục Thanh nói có cách khiến cho bốn người bọn họ cảm thấy kinh ngạc.

Bước lên từng bước, rồi trong ánh mắt khó hiểu của bốn người Tần Minh, Lục Thanh vươn hai tay. Trong không khí nhất thời hội tụ vô số điểm sáng màu tím.

- Dừng tay! Ngươi dừng tay lại cho ta. - Chẳng ngờ vào lúc này, quái nhân lại hoảng sợ như vậy. Đôi mắt của hắn sợ hãi nhìn quả cầu sét màu tím đang xuất hiện giữa hai tay Lục Thanh. Khí Lôi nhất thời xuất hiện đầy đặc trong phạm vi không gian một trượng.

“Quả nhiên!”

Nhìn trên người quái nhân từ từ bốc lên một làn khói xanh, Lục Thanh cười lạnh trong lòng. Diệp lão vừa mới nói cho hắn, kiếm giả tu luyện Ngũ Độc Kiếm Khí, thậm chí là kiếm giả Nhân đạo không tu luyện năng lượng bản nguyên của trời đất luôn có một sự sợ hãi bẩm sinh đối với Lôi khí. Đặc biệt là một ít Kiếm

Nguyên công tàn độc thì rất nhiều Lôi khí đủ khiến cho kẻ đó hình thần câu diệt, ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có.

Cái chết có lẽ cũng không đáng sợ, nhưng hình thần câu diệt thì thực sự biến mất trong trời đất. Cho dù có là Kiếm Chủ chuẩn đại sư cũng phải suy nghĩ. Hơn nữa, vào lúc này, nhìn vẻ mặt của quái nhân vừa rồi ngay cả bàn chân nát bét cũng chẳng rên lên một tiếng nhưng khi nhìn thấy quả cầu sét trong tay Lục Thanh lại đau đớn một cách khó hiểu thì có thể tưởng tượng được quái nhân phải chịu đau khổ thế nào.

Với kiến thức vài chục năm của ba người Tần Minh cũng có thể đoán ra được một chút. Ánh mắt của họ nhìn Lục Thanh đã hoàn toàn thay đổi. Mà đây cũng là lần đầu tiên, ánh mắt Nhiếp Thanh Thiên nhìn Lục Thanh có chút khác lạ. Bởi đây cũng là lần thứ nhất, hắn không thể nhìn thấu được Lục Thanh.

Đối mặt với uy hiếp hình thần câu diệt, cuối cùng thì sự cao ngạo của quái nhân cũng phải gục xuống.

- Khu vực tông môn Nhân đạo các người tại sao lại động thủ đối với Tử Hà tông chúng ta và khu vực tông môn Thiên đạo xung quanh?

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn Dịch Thủy một cái, quái nhân mở miệng nói:

- Việc này thì phải hỏi tông chủ các người xem các cuối cùng các người chiếm được cái gì mà làm cho bốn đại tông môn cấp Thanh Phàm chúng ta phải vất vả bỏ tị hiềm trước đây hợp tác lại với nhau để chinh phạt các người.

- Bảo vật quan trọng? - Năm người Lục Thanh đều sửng sốt. Bọn họ chưa từng nghe thấy lời đồn như vậy. Nhưng ngay lập tức, ánh mắt của năm người có sự thay đổi. Lời nói của quái nhân có thể rất đúng. Chinh phạt khu vực tông môn cần phải tốn rất nhiều công sức. Nếu như không thu hoạch được cái gì thì người ta sẽ không dại gì mà bỏ ra một cái giá lớn để xuất binh. Chưa kể, khu vực tông môn Thiên đạo cùng với khu vực tông môn Nhân đạo luôn không hề qua lại với nhau. Lần này làm như vậy, chắc chắn là có nguyên nhân.

- Đàn ma chu khác của các người để ở đâu? Tin tức mà chúng ta có được thì lần này tới Tử Hà tông chúng ta có tới gần ngàn con. - Âm thanh của Lục Thanh lạnh lẽo. Nghĩ tới số lượng Địa Huyệt Ma Chu nhiều như vậy có nghĩa là đã có tính mạng của vạn người chui vào miệng chúng. Loại ma thú tàn nhẫn như vậy nhất định phải giết hết mới được.

- Gần ngàn con? Làm gì có nhiều như vậy? - Quái nhân tự cười giễu cợt.

- Đó chỉ là tin tức mà liên minh mấy tông môn cố ý thả ra để hù dọa các người. Địa Huyệt Ma Chu nuôi dưỡng đâu phải dễ dàng. Cho dù tông môn chúng ta nuôi dưỡng bao nhiêu năm những cũng mới chỉ có được ba ngàn con, làm sao có thể xuất ra hết. Chúng ta chỉ muốn mượn điều đó để gây áp lực đối với các người mà thôi. Ngoại trừ hai trăm chín mươi lăm con ở đây ra cũng chỉ còn gần trăm con khác đang bí mật vào từ hướng Đông.

- Phía Đông? - Lục Thanh biến sắc. Phía Đông đúng là hướng của trấn Triều Dương. Quả cầu sét trong tay suýt chút nữa thì tẩn ra khiến cho quái nhân run lấy bẫy.

- Nói! Từ phía Đông làm gì? - Thấy thần sắc của Lục Thanh thay đổi, bốn người Nhiếp Thanh Thiên cũng biết hắn đang lo lắng, đều trợn mắt nhìn quái nhân.

Bị bốn đại Kiếm Chủ nhìn như vậy cho dù cũng là Kiếm Chủ nhưng quái nhân vẫn cảm thấy sợ hãi, ngoan ngoãn mở miệng nói:

- Còn có thể làm gì? Theo kế hoạch thì hai Kiếm Chủ chúng ta làm tiên phong, phối hợp theo hai hướng, cùng phá hủy thành Triều Dương và các thôn trấn xung quanh. Căn cứ theo thời gian thì với tốc độ của lão bất tử đó cũng có lẽ đến...

- Người...

Quái nhân còn chưa nói xong, trên người Lục Thanh đã tỏa ra sát khí nồng nặc. Trong tay phải hắn nhanh chóng ngưng tụ một quả cầu sét màu tím, rồi chẳng hề do dự ấn thẳng lên người quái nhân.

“Xoẹt...”

Trong ánh mắt hoảng sợ của đám đệ tử nội tông, quái nhân hét lên một tiếng thảm thiết rồi khắp người tỏa ra những tia chớp rồi bốc lên từng làn khói xanh đen.

Lục Thanh nắm chặt tay phải, quả cầu sét nổ tung khiến cho thân thể quái nhân cũng phát nổ theo.

Dẫm mạnh lên mặt đất một cái khiến cho mặt đất xuất hiện mấy vết nứt dài cả trượng. Phong Lô kiểm khi bộc phát mạnh mẽ khiến cho Lục Thanh bay lên trời, nhanh chóng lao về phía trấn Triều Dương, chẳng hề để lại một câu.

Đứng ở đó, Nhiếp Thanh Thiên đảo mắt nhìn đám đệ tử nội tông, Triệu Thiên Diệp, Đoạn Thanh Vân, Dư Cập Hóa và Vũ Văn Nộ cùng với Lăng Tiêu rồi lao lên đuổi theo Lục Thanh.

- Chúng ta đi! Các người đuổi theo sau. - Tần Minh trầm giọng quát lên đối với những người còn lại sau đó cùng với hai người Liệt Quang phóng lên không trung đuổi theo Lục Thanh.

Lục Thanh thi triển Phong Lô bộ tới cực hạn. Chất dịch Kiếm Nguyên trong người chẳng hề tiếc cứ thế dốc vào trong Đan Điền, bổ sung Kiếm Nguyên tiêu hao. Cứ như vậy, tốc độ của Lục Thanh như một tia chớp lao thẳng về phía trấn Triều Dương.

Phía sau, sau vài nhịp hô hấp, bốn người Tần Minh chỉ còn thấy thấp thoáng bóng dáng của Lục Thanh. Cả bốn người nhìn nhau mà hoảng sợ. Đây là lần đầu tiên, bọn họ được thấy Lục Thanh dốc hết sức thi triển Phong Lô bộ. Cho dù là Nhiếp Thanh Thiên cũng là lần đầu tiên thấy được Lục Thanh có tốc độ như vậy. Ngay cả Tổn Phong bộ của hắn cũng không thể sánh bằng.

Trên bầu trời một vết sáng màu xanh tím lướt qua để lại phía sau những tiếng nổ kinh người.

Vào lúc này, cánh trấn Triều Dương một khoảng ba dặm, trên một sườn dốc có một người quần một tấm vải màu đen, lưng đeo một thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm cũng màu đen đang đứng im. Không khí xung quanh dường như sợ hãi đối với người đó. Bên ngoài người hán có một làn khói đen bao phủ khiến cho không một ai có thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn như thế nào. Tuy nhiên, nhìn thân hình cũng có thể đoán đó là một người trung niên.

Một lúc lâu sau, kiếm giả mặc đồ đen quay đầu nhìn về phía sông Lệ Thủy phát ra một tiếng hừ lạnh:

- Tên tiểu tử thôi không dám tới sao? Như vậy bao nhiêu đồ ăn ngon ở đây, bảo bối của ta sẽ hưởng hết.

Âm thanh của kiếm giả mặc đồ đen hùng hậu khiến cho người ta không thể phán đoán được tuổi tác. Nhưng qua âm thanh hùng dữ của hắn có cảm giác như không phải thực sự là con người. Nếu như không nhìn hình dạng của hắn mà chỉ bằng vào sự cảm ứng thì chỉ sợ rằng đó chính là một con mãnh thú đang đói.

Đồng thời, một đạo thần thức quái dị dao động từ mi tâm của kiếm giả áo đen truyền ra xung quanh khiến cho trên sườn dốc ngay cả những ngọn cỏ cũng phải run rẩy. Rồi lập tức, một con Địa Huyệt Ma Chu cao hai trượng từ dưới đất chui lên. Cái đầu lâu dữ tợn của nó cùng với đôi mắt đỏ như máu không giấu được sự hưng phấn. Hai cái răng nanh trên miệng cứ đập vào nhau phát ra những tiếng động giống như sự va chạm của sắt thép. Từng giọt nước bọt thối hoắc từ trong miệng nó rơi xuống đất khiến cho mặt đất xuất hiện những cái hố cùng với mùi hôi kinh người.

- Các bảo bối, cứ tận tình mà thưởng thức đi. - Kiếm giả áo đen chẳng hề kiêng nể, cất tiếng cười điên cuồng. Thân hình lão từ từ nâng lên không trung, rồi rơi xuống trên một con Địa Huyệt Ma Chu Vương.

“Chít...”

Địa Huyệt Ma Chu Vương vừa phát ra miệng tiếng kêu chói tai, gần trăm con ma chu cũng đồng loạt xuất hiện. Những cái chân cứng cỏi dài hơn trượng đủ giúp chúng có khả năng nhảy xa kinh người. Mỗi một con Địa Huyệt Ma Chu có thể bật xa tới mười trượng, cao bảy tám trượng. Con Địa Huyệt Ma Chu Vương lại càng mạnh hơn. Thân thể cao bốn trượng của nó chỉ cần khẽ động là trên mặt đất xuất hiện bốn đám bụi, bùn đất bay tung tóe mà vượt qua hai mươi trượng. Hơi thở hùng dữ của nó chẳng hề che giấu cứ vậy mà tỏa ra xung quanh.

Tiếng kêu hùng dữ của trăm con Địa Huyệt Ma Chu gần như trong chốc lát truyền khắp các thôn trấn trong phạm vi vài dặm xung quanh.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

220. Chương 112 : Nổi Trận Lôi Đình

Trần Triều Dương. Trong đại sảnh của Lục gia, Nhan Như Ngọc đang chỉ điểm kiếm pháp cho Hoàng Linh Nhi chợt biến sắc:

- Có chuyện gì xảy ra?

Hoàng Linh Nhi còn chưa có thần thức nên không thể có được sự cảm giác như của Nhan Như Ngọc. Nhưng tiếng rít hung dữ đó, nàng cũng có thể nghe được.

- Đó là cái gì? - Hoàng Linh Nhi lo lắng nhìn Nhan Như Ngọc.

Nhan Như Ngọc lắc đầu, nói:

- Chúng ta đi.

Hai người vừa mới ra khỏi sân, một đội trấn vệ đã chạy tới.

- Phu nhân! Không hay rồi. Có một đám Địa Huyết Ma Chu đang theo đường lớn tới thành Triều Dương sắp qua đây. - Đội trưởng đám trấn vệ không giấu được sự lo lắng.

- Các tông dân dời từ bờ sông Lệ Thủy tới đây trước đó thế nào? - Nhan Như Ngọc cố gắng bình tĩnh, mở miệng nói.

- Không phát hiện ra các tông dân khác. Nhưng đám ma chu rất hung dữ. Từ Mộc gia trang cách đây hai dặm vọng tới những tiếng kêu thảm thiết. Dân trong trấn đã bắt đầu bỏ chạy. Ngay cả các tông dân rời tới cũng đều hoảng sợ, gần như động thủ cả với chúng ta. - Tên đội trưởng trấn vệ nói liền một hơi.

- Phân ra hai đội trấn vệ nhanh chóng đưa dân trong trấn tới thành Triều Dương. Một đội trấn vệ ở lại đây, chúng ta sẽ cản sau.

- Phu nhân!

Nhan Như Ngọc khoát tay, nét mặt thể hiện sự kiên quyết:

- Không cần phải nói nhiều. Nơi này là chỗ tổ tiên của gia tộc họ Lục chúng ta. Nếu đã sinh ra ở đây thì cũng phải chết ở đây.

Tên đội trưởng trấn vệ không nói thêm nữa, cùng với tám gã trấn vệ sau lưng, khom người thi lễ với Nhan Như Ngọc:

- Phu nhân! Hãy bảo trọng.

- Khoan đã. - Như nhớ ra điều gì đó, Nhan Như Ngọc gọi tên đội trưởng đang định rời đi:

- Đưa Linh Nhi cũng với cha mẹ của nó theo.

- Sư tổ mẫu! Con... - Không để cho Hoàng Linh Nhi phản kháng, Nhan Như Ngọc giơ tay đánh ngất cô bé rồi giao cho viên đội trưởng.

- Thời gian không còn nhiều đâu. Đi mau.

- Vâng.

Đón lấy Hoàng Linh Nhi, gã đội trưởng trấn vệ nhanh chóng chạy ra ngoài.

Sau khoảng chừng nửa nén nhang, trong trang viện của Lục gia chỉ còn duy nhất ba gã kiếm giả được Dịch Vân triệu tập đứng trước mặt Nhan Như Ngọc. Trong ba gã kiếm giả có hai gã Kiếm Giả trung thiên vị. Một gã Kiếm Thị đỉnh phong. Ba người này đối với đàn Ma Chu sắp tới chẳng hề có chút ý nghĩ.

- Thân là gia thần của gia tộc, các người cũng có vợ con. Đi đi thôi. - Nhan Như Ngọc mở miệng nói.

- Phu nhân! - Ba gã kiếm giả ngập ngừng.

- Đi thôi. Các người ở đây không có tác dụng, chỉ mất mạng vô nghĩa mà thôi. - Nhan Như Ngọc chẳng hề có chút khó chịu đối với sự ngập ngừng của ba người. Dù sao trên thế gian này, ai cũng đều như vậy cả.

- Sự rộng lượng của phu nhân ba chúng ta chẳng mơ tưởng báo đáp. Ngày sau, nếu Lục gia còn cần đến, chúng ta nhất định sẽ dốc hết sức. Cáo từ. - Gã hán tử trung niên và hai người khác vái ba cái rồi không chần chừ nữa, xoay người mà đi.

Nhan Như Ngọc cũng biết, lần này chẳng cần biết Lục gia của nàng có thể vượt qua được cửa ải này hay không, nhưng ba người đó chắc chắn không còn ở Lục gia nữa. Mặc dù tình nghĩa vẫn còn đó nhưng đại nghĩa thì không thể lấy lại.

Cho tới cuối cùng, trong phủ của Lục gia vẫn còn có hai mươi lăm tên hạ nhân kiên quyết không chịu rời đi. Điều đó khiến cho Nhan Như Ngọc cảm thấy vui mừng, dẫn bọn họ đi vào từ đường của Lục gia. Đồng thời, thần thức của Nhan Như Ngọc nhanh chóng liên lạc với kiếm thi.

Kiểm Thi mặc dù rất mạnh, nhưng chưa tới thời khắc cuối cùng, Nhan Như Ngọc sẽ không sử dụng tới nó. Nếu như tới thời điểm như vậy thì cũng là lúc mà Lục gia của nàng thoát ly khỏi Tử Hà tông. Bởi vì tới thời điểm đó, Tử Hà tông cũng không thể để cho Lục gia của nàng có được một con quái vật như vậy.

Đàn Địa Huyệt Ma Chu gần trăm con quả là đáng sợ. Mấy thôn trang gần với trấn Triều Dương gần như chẳng mất bao nhiêu thời gian đã bị dọn sạch.

Trong vòng nửa canh giờ, từ hướng của Mộc gia trang, lan tới một mùi máu tanh tươi đồng thời mặt đất cũng rung chuyển cùng với những tiếng rít chói tan vọng tới. Không khí trở nên ngưng trọng bởi mùi tanh của máu khiến cho người ta hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Bên cạnh Nhan Như Ngọc, mặc dù hai bà vú sợ tới mức run rẩy, nhưng vẫn đứng nguyên bên cạnh Nhan Như Ngọc. Hình như hai người quên mất Nhan Như Ngọc còn có sức chiến đấu hơn mình rất nhiều.

Cánh cửa bằng đá kiên cố, cao tám trượng của trấn trong nháy mắt bị đập đổ. Gã kiếm giả áo đen đứng trên lưng Địa Huyệt Ma Chu Vương đi vào mảnh đất trấn Triều Dương. Trước khi dời đi, trấn Triều Dương có tới mấy vạn người. Trong nửa canh giờ ngắn ngủi làm sao họ có thể rời đi hết được. Cho tới khi đàn Ma Chu vào trong trấn vẫn còn hơn vạn người chưa thể trốn thoát.

- Cha...mẹ... - Đứa trẻ lạc trong đám người ngã xuống đất khiến cho khuôn mặt thơ ngây của nó dính lấm lem. Phần lớn số người trong đó là những người vừa mới dời tới từ bờ sông Lệ Thủy. Quá trình di chuyển trước đó khiến cho bọn họ quá mệt mỏi nên bây giờ bị rơi lại phía sau.

Mười cái bóng đen khổng lồ từ trên trời rơi xuống khiến cho tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp thôn trấn. Những dòng máu bắn tung tóe trong không trung. Gần trăm con Địa Huyệt Ma Chu hưng phấn cực độ. Mấy trận cắn giết trước đó đã khiến cho hung tính của chúng bị kìm chế lâu ngày hoàn toàn bộc phát. Những cái răng nanh dài cả thước cứ há ra là nuốt hơn nửa người. Nửa người còn lại bị nước bọt của chúng nhỏ ra trong nháy mắt bị chảy thành nước.

- Cha...mẹ! Con sợ! - Đứa bé trai cố gắng ngồi dậy liền thấy đôi mắt đỏ lôm, hung dữ của con Địa Huyệt Ma Chu Vương.

- Bảo bối! Thứ người thích nhất đấy. Cứ tận tình mà thưởng thức đi. Ha ha ha... - Gã kiếm giả áo đen gần như phát điên. Cánh tay hấn phát liên tục. Đồng thời, con Địa Huyệt Ma Chu vương dưới chân hấn nhe mấy cái nanh dài vài thước phát ra tiếng rít chói tai.

“Phụp...”

Trong ánh mắt hoảng sợ của đứa bé, cái răng nanh nhọn hấn xuyên qua thân thể nó. Chưa kịp cảm thấy đau đớn, nhưng trong tích tắc một đạo lực cực mạnh làm cho nó chỉ kịp phát lên tiếng rên rồi bị xé ra làm đôi.

Con Ma Chu vương phun vài khúc xương từ trong miệng ra ngoài, rồi kêu lên một tiếng hài lòng. Những con Địa Huyệt Ma Chu khác nghe thấy tiếng kêu của Ma Chu Vương lại càng thêm hưng phấn. Vào lúc

này, trăm con Địa Huyệt Ma Chu không chỉ đơn giản là cắn xé mà đã biết thành tàn sát. Rất nhiều thi thể bị chúng cắn đứt đôi người, vắt trên mặt đất.

Phun ra một đám tơ nhện màu trắng, bao vây cả đám người, sau đó cuốn họ lại thành một cái kén. Thoáng cái, phía sau mỗi một con ma chu đều kéo theo mười cái kén trắng lớn như vậy.

- Làm được lắm. - Đám khói đen trên người gã kiếm giả áo đen trở nên cuộn cuộn, cất tiếng:

- Hình như trấn Triều Dương này có một gia tộc chú kiếm. Nơi đó chắc chắn có rất nhiều đồ tốt. Bảo bối! Chúng ta đi.

“Chít!”

Rít lên một tiếng chói tai, con Địa Huyệt Ma Chu Vương đập mạnh một cái, tạo ra một tiếng gió rồi lao về phía giữa trấn.

Uỳnh...

Cánh cửa lớn của Lục gia bị Ma Chu Vương húc nát.

- Tới rồi! - Nhan Như Ngọc hơi rùng mình, rút thanh Thủy Vân Kiếm màu lam sau lưng, bước tới phía trước năm tên người hầu.

“Chít...”

- Cái gì? Người nói ở đây còn có hơi người? - Giọng nói của gã kiếm giả áo đen không giấu được sự kinh ngạc. Rồi sau đó, gã hừ lạnh:

- Không thèm bỏ chạy đúng là có chút can đảm. Bảo bối! Chúng ta đi.

Trong từ đường của Lục gia, Nhan Như Ngọc nhìn chăm chăm cánh cửa sắt phía trước.

- Ở đây? - Gã kiếm giả áo đen ngẩng đầu nhìn tám biển phía trên:

- Từ đường của Lục gia? Bắt đầu từ hôm nay, nó sẽ phải biến mất.

Kiểm chỉ của hắn vung lên, một đạo kiếm khí dài khoảng trượng màu đen bắn ra. Đạo kiếm khí trong suốt xung quanh bốc lên khói đen. Những nơi nó đi qua, trong phát chớp, không khí bị ăn mòn, bốc lên mùi thối.

Uỳnh...

Đạo kiếm khí đánh thẳng vào tám biển gỗ khiến cho nó nát vụn. Những mảnh gỗ rơi trong không trung bốc lên một làn khói đen nhạt. Cho tới khi chúng rơi xuống đất, khói đen tan hết thì trên mặt đất cũng chẳng còn chút dấu vết.

Địa Huyệt Ma Chu vương há miệng phun ra một quả cầu hệ Thổ. Nó vừa cắn răng lại một cái, quả cầu hệ Thổ liền xuyên qua không khí đập lên cánh cửa sắt.

“Ầm...”

Cho dù có cứng rắn như sắt thì cũng làm sao có thể chịu nổi sức mạnh của một con Địa Huyệt Ma Chu Vương là linh thú tam giai với thực lực tương đương với Kiếm Sư đỉnh phong. Trong ánh mắt kinh hãi của năm tên người hầu, cánh cửa bằng sắt cao mấy trượng vỡ nát, bắn thẳng về phía bọn họ.

Quát lên một tiếng, Thủy Vân kiếm trong tay Nhan Như Ngọc tạo ra một làn kiếm màu lam. Kiếm khí hệ Thủy dày đặc chuyển động trên thân kiếm tạo ra một cái thuẫn rộng gần hai trượng. Những mảnh sắt vỡ đập lên tám thuẫn liền bắn sang hai bên.

- Chậc! Không ngờ ở đây vẫn còn một phụ nữ đẹp như vậy. Chẳng lẽ nàng đang đợi ta sao? - Gã kiếm giả áo đen không chế Địa Huyệt Ma Chu Vương bò qua cửa mà vào.

Nhan Như Ngọc tức giận đến đỏ mặt, nói:

- Vô sỉ.

Mặc dù gã kiếm giả áo đen bị bao phủ trong làn khói đen nhưng với nhãn lực Kiếm Khách đại thiên vị của Nhan Như Ngọc vẫn có thể thấy được thấp thoáng hình dáng của hắn. Chưa nói vào lúc này, gã còn phát ra tiếng cười âm thầm.

- Ta vô sỉ thì đã sao? - Đối với câu mắt của Nhan Như Ngọc, gã kiếm giả áo đen chẳng hề tức giận, cúi xuống, xoa xoa đầu Ma Chu Vương, nói:

- Nhanh thôi! Nơi này sẽ biến thành khói trên tay ta.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

221. Chương 113 : Nỗi Trận Lôi Đình 2

“Người dám ?” Mặc dù đối diện với gã kiếm giả áo đen, Nhan Như Ngọc cảm thấy rất áp lực. Đặc biệt là từ con Địa Huyệt ma Chu vương dưới chân hắn toả ra hơi thở hung dữ gần như khiến cho tinh thần của Nhan Như Ngọc thất thủ. Nhưng thân là một kiếm giả, thần thức của Nhan Như Ngọc trước đến nay chưa lúc nào ngưng tụ đến vậy.

Kiểm khí hệ Thuỷ từ trên thân Thuỷ Vân kiếm kéo dài ra bảy thước. Thân kiếm khuấy động không khí, thu hút một lượng lớn khí hệ Thuỷ. Đối diện với Địa Huyệt Ma Chu vương, Nhan Như Ngọc dung hợp một đạo kiếm khí hệ Thuỷ dài cả trượng. Thân của thanh bảo kiếm màu lam toả ra khí thể sắc bén khiến cho khí thể của Nhan Như Ngọc đạt tới đỉnh.

Cất tiếng cười giễu cợt, gã kiếm giả áo đen tỏ rõ sự khinh thường. Kiếm chỉ của hắn điểm nhẹ về phía trước hắn ra một đạo kiếm khí màu đen giống như cái đuôi con bọ cạp, trong nháy mắt đâm thẳng vào mũi thanh cự kiếm màu lam.

Uỳnh !

Một làn khí màu đen và lam tản ra xung quanh khiến cho không khí cũng bị ăn mòn. Nhan như Ngọc biến sắc, kiếm pháp tinh thâm của nàng bị một đạo kiếm khí của đối phương phá hủy, Kiếm Nguyên bị cản trở khiến cho kinh mạch chấn động. Kiếm khí hệ Thuỷ nhất thời tản ra bên ngoài thân thể vài thước, ngăn cản kiếm khí màu đen ở phía sau. Trong năm tên người hầu phía sau, có ba lão nô bộc thấy thế hét lớn, nhào tới. Trên người bọn họ Kiếm Nguyên khí màu đỏ đậm bốc lên ngàn ngạt.

“Cẩn thận !” Nhan Như Ngọc kêu lên một tiếng kinh hãi.

Gần như chỉ trong hai bước cả ba đã tới trước mặt Địa Huyệt Ma Chu vương, ba thanh kiếm bằng huyền thiết về ra kiếm quang ác liệt được bao phủ bởi Kiếm Nguyên khí màu đỏ. Dòng khí màu lam đen đánh vào ba người phát ra những tiếng động.

“Phu nhân!” Ba vị lão bộc hét lớn một tiếng. thanh kiếm bằng huyền thiết đâm vào gã kiếm giả mặc áo đen đang đứng trên lưng Địa Huyệt Ma Chu vương, trên mũi kiếm của họ toả ra Kiếm Nguyên mệnh mỏng.

Gã kiếm giả áo đen thấy nét mặt ba người ửng hồng, tầm tắc cất tiếng khen :” Không ngờ dám tự nổ Đan Điền. Nhưng đúng là ba tên nô tài trung thành. “

“Chít!”

Ba cái chân của con Ma Chu đâm ra như một tia chớp, để lại trong không khí ba đạo tàn ảnh.

“Phụp...”

“Phụp...”

“Phụp...”

Ba cái chân cứng rắn chẳng hề có chút trở ngại đâm thẳng vào cơ thể ba người. Tiếp sau đó, trong ánh mắt kinh sợ của Nhan Như Ngọc, thi thể của ba lão bộc nhanh chóng thu nhỏ lại. Từng làn khí hôi thối bốc lên từ thân thể của ba người.

Ngay sau đó, trên mỗi cái chân Ma chu chỉ còn lại một đồng nước đen ngòm.

Tới thời điểm như thế này, hai bà vú sau lưng Nhan Như Ngọc đều hét lên một tiếng cảm phần. Trong số ba lão bộc có hai người là bạn già của hai bà. Sống với nhau bao nhiêu năm, bây giờ, nhưng thấy người của mình chết một cách thảm thiết, đôi mắt của hai bà lão đỏ bừng. Cho dù là đối diện với uy áp của linh thú tam giai, hai bà vú vẫn sử dụng chút Kiếm Nguyên yếu ớt của mình.

“Không được” Nhan Như Ngọc nắm chặt lấy cánh tay hai người.

Cất tiếng cười to, gã kiếm giả áo đen nhìn ba người Nhan Như Ngọc đang đứng trước mặt: “Lúc nào cũng có những kẻ liều mạng. Nói đi, kho kiếm ở đâu? Nếu có thần kiếm khiến ta hài lòng thì có thể lão nhân gia cao hứng sẽ tha cho ba người các ngươi một con được sống.

“ Mơ tưởng. Lục gia chúng ta trải qua ngàn năm, những thanh kiếm do các bậc tiền bối rèn ra làm sao có thể để cho loại người như ngươi động vào? “ Nhan Như Ngọc quát lớn. Thân là một vị phu nhân của một gia tộc ngàn năm, sự uy nghiêm của nàng cũng khiến cho gã kiếm giả áo đen ngẩn người.

Nhưng ngay lập tức, gã kiếm giả áo đen ngửa cổ lên trời, cười to mấy tiếng. Khói đen trên người hắn tan hết để lộ ra khuôn mặt vẫn ẩn giấu. Đó là một lão nhân có vóc người cường tráng, nhưng sắc mặt lại có màu đen quái dị. Ngay cả đôi con ngươi cũng có màu sắc như vậy.

“Hay cho một phụ nữ trinh liệt. Hôm nay, chỉ cần những lời này của ngươi, lão phu cho các ngươi chết được toàn thây!” Gã kiếm giả vươn kiếm chỉ. Từ trên ngón tay của hắn xuất hiện một điểm kiếm khí màu đen.

Trong thức hải của Nhan Như Ngọc cuối cùng cũng chạm tới sự liên lạc với mặt biển thần thức vô cùng vô tận.

“ Ầm...”

Trong nháy mắt, một làn hơi thở khiến cho gã kiếm giả áo đen sợ hãi lan khắp lục phủ.

“Là ai ?” Vào lúc này, sắc mặt gã kiếm giả áo đen tái nhợt. Kiếm khí trên đầu ngón tay nhanh chóng tản mất. Nhưng ngay vào lúc đó, một tiếng hú động trời cùng với tiếng gió và tiếng sấm chột từ bầu trời phía xa vọng tới.

“ Thanh nhi !” Ánh mắt xuất hiện sự vui mừng, Nhan Như Ngọc lập tức chặt đứt mối liên lạc đối với Kiếm Thi. Ngay vào thời điểm quan trọng, cuối cùng thì Lục Thanh cũng trở về tới trấn Triều Dương.

Trên núi Tử Hà.

Trong đại điện Tử Hà, không gian chợt vận vẹo rồi một thân hình giả nua chợt xuất hiện giữa đại điện. Lão nhân đó mặc áo xám, lơ lửng giữa không trung, như hoà nhập vào với trời đất, chẳng khác gì một thanh kiếm lớn toả ra hơi thở uy nghiêm.

Đưa mắt nhìn ra ngoài điện, một lúc lâu sau, ánh mắt lão lộ rõ sự nghi hoặc, lẩm bẩm: “ Cuối cùng là ai mà có khả năng ẩn nấp mà ngay cả ta cũng không thể phát hiện?”

Tiếp tục cảm ứng thêm một lúc nữa, lão nhân chỉ biết lắc đầu. Rồi trong không gian trở nên vận vẹo, xuất hiện một cái không gian Động Hư bao lấy lão nhân vào bên trong. Sau đó, chẳng hề có một chút động tĩnh, lão nhân biến mất.

Mặc dù hơi thở đáng sợ đó chỉ phát ra trong tích tắc, nhưng ruột gan lão nhân mặc áo đen chỉ chực nứt ra. Hơi thở đó hắn đã từng cảm nhận qua. Với thân phận nguyên lão hai đời của hắn có địa vị trong tông rất cao, Đồng thời cũng là người gặp qua nhiều vị đại sư của tông môn nhất. Thậm chí, cũng bởi vì điều đó mà với thực lực của lão cũng được ban cho thân phận trưởng lão ngoại tông.

Hơi thở như vậy, năm đó, khi hắn bước chân vào cảnh giới Kiếm Chủ đã từng cảm nhận qua. Đó chính là của thái Thượng trưởng lão Ngũ Độc tông của hắn. Cũng hơi thở như vậy, gần như chỉ một cái ánh mắt cũng khiến cho tinh thần hắn tưởng như tan biến. Cho dù bây giờ, hắn đã tiến vào cảnh giới Kiếm Chủ đại thiên vị cũng không thể nào ngăn cản được ánh mắt đó.

Chẳng hề có bất cứ sự do dự, trong tích tắc khi hơi thở biến mất, hắn chẳng thềm để ý tới Địa Huyệt ma chu dưới chân biến thành một đạo kiếm quang, phá nóc nhà mà bay lên.

Lục Thanh đang vội vàng quay trở về, từ xa đã thấy được bóng dáng của Địa Huyệt ma Chu trong trần Chiêu Dương. Những tiếng kêu thảm thiết vang lên khiến cho tinh thần hắn chấn động. Luyện Hồn quyết nhanh chóng vận chuyển cố gắng đè nén cơn giận gần như muốn điên của hắn. Cho dù như vậy thì đôi mắt của hắn trong chớp mắt vẫn đỏ bừng.

Trên đoạn tường bằng đá của trần vào lúc này có đầy vết máu và não người dính bên trên. Mùi tanh ngợp trời cho dù xa mười dặm vẫn có thể ngửi thấy. Lục Thanh chẳng hề kiềm chế Phong Lôi bộ khiến cho khoảng cách một dặm mà hắn chỉ cần chưa tới bảy, tám nhịp hô hấp.

Đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng cánh cổng vỡ nát của Lục Gia đập vào trong mắt, đồng thời, một làn hơi thở mạnh mẽ trong cảm ứng của Lục Thanh chợt phá tung nóc nhà rồi vọt lên không trung.

Đồng thời, trong khoảng khắc nóc nhà bị đục thủng, Lục Thanh ngửi thấy một mùi tanh bay lên từ trong từ đường.

Vào lúc này, trong ánh mắt của Lục Thanh không hề có một bóng người trong Lục phủ.

Hắn rú lên một tiếng bi phẫn khiến cho trên bầu trời trần Triều Dương vang lên những tiếng sấm nổ ầm ầm. Lục Thanh gần như xuyên qua không gian, trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu lão nhân áo đen. Ngay lập tức, Phong Lôi Kiếm khí bá đạo kéo theo tiếng sấm, tiếng gió ầm ầm chém xuống. Từ khi Lục Thanh xuất hiện trong vòng chớp mắt, thân hình hắn bành tương to hơn trước một vòng. Gân xanh nổi lên trên người giống như cũng con giao long. Thậm chí ngay cả trên trần của hắn cũng có.

Nét mặt lão nhân mặc áo đen có chút hoảng sợ vì không ngờ tốc độ của Lục Thanh lại nhanh như vậy. nhưng cuối cùng thì lão cũng chẳng hề bối rối. Thanh trường kiếm màu đen thỉnh thoảng loá lên ánh sáng màu lam chợt bao phủ bởi một vàng kiếm khí màu lam đen rồi chém lên trên.

Nắm chắc đường kiếm của Lục Thanh, hai thanh thắt kiếm áp Thanh Phàm va chạm với nhau.

“Cheng...”

Một khoản không rộng lớn bị nghiền nát, xuất hiện một vùng chân không rộng mười trượng. Làn sóng không khí mênh mông tản ra xung quanh vũng với những mẫu kiếm khí. Thần sắc Lục Thanh trở nên ngưng trọng khi phát hiện ra rằng, trên tầng Phong Lôi Kiếm khí của hắn có một làn khói màu đen đang dao động, cố gắng ăn mòn bên ngoài kiếm khí.

Còn Lục Thanh thì bị lực phản chấn từ đối phương đánh bay ra ngoài. Phong Lôi Kiếm Chung rung chuyển, cùng với khí huyết bốc ngược lên đầu.

“Kiếm Chủ đại thiên vị.”

Có thể áp chế hắn hoàn toàn như vậy, cũng chỉ có tu vi Kiếm chủ đại thiên vị. mà lão kiếm giả áo đen cũng chẳng khá hơn. Cho dù tu vi của Lục Thanh còn lâu mới bằng lão, nhưng sự cường hãn của hai loại khí Phong Lôi lại vừa vặn khắc chế thuộc tính kiếm khí của hắn. Hơn nữa, từ thanh thần kiếm của đối phương còn có một đạo lực rất mạnh lan tới mấy ngàn cân khiến cho dù là Kiếm Nguyên có mạnh tới mấy cũng phải giảm bớt. Đồng thời, nó cũng khiến cho cánh tay của lão tê dại, thân hình giống như sao chổi bắn ngược ra ngoài.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

222. Chương 114 : Độc Hạt ! Thiên Lôi.

“ Ầm...”

Mấy căn nhà đá của tông dân trong chốc lát bị nát vụn ra thành bụi phấn. Thân thể của lão nhân lơ lửng, thần thức khổng lồ tàn ra rất nhanh, tập trung vào người Lục Thanh. Thanh thần kiếm cấp Thanh phạm màu đen chém xuống, bắn ra một đạo kiếm khí màu đen dài cả trượng.

Đạo Kiếm khí màu đen so với Ngũ Độc Kiếm khí của quái nhân mà Lục Thanh giết chết lúc trước còn muốn độc hơn vài phần. Thứ kiếm khí kia ẩn chứa khói đen giống như một loại giòi bọ, cho dù không bị dính lấy, nhưng sau đó vẫn có những tiếng động lách tách giống như ngọn lửa, đồng thời có một làn khói xanh bốc lên.

Bước một bước trong không trung, Lục Thanh chợt xuất hiện ở phía sau lão nhân mặc áo đen khoảng sáu trượng. Một đạo Phong Lôi kiếm khí với những tiếng động mạnh phá vỡ chân không lao về phía lão nhân.

Lão nhân mặc áo đen vũ lộng thanh thần kiếm trong tay ngưng kết một vầng kiếm khí màu đen trên thân kiếm. Lúc này, thanh kiếm chẳng khác gì một viên ngọc quý màu đen được lão giơ lên, chắn trước ngực.

“ Keng ...”

Luyện Tâm kiếm điểm lên thân kiếm của lão nhân, phát ra tiếng động chói tai. Kiếm nguyên và sức mạnh thân thể lại va chạm với nhau khiến cho hai người tiếp tục bắn ngược ra đằng sau. Đến lúc này, cả hai mới phát hiện cảnh giới kiếm pháp của họ không hơn kém nhau là mấy.

Kiểm Nguyên nhanh chóng làm dịu đi cánh tay đang tê dại. Lão nhân không còn có ý định tiếp xúc với thanh kiếm của Lục Thanh nữa. Bước chân của lão di chuyển theo một quỹ tích quái dị khiến cho không trung xuất hiện vô số ảo ảnh. Mỗi một cái bóng người của lão giống hệt như thật, đồng thời, tốc độ di chuyển của lão càng lúc càng tăng lên.

Đôi mắt Lục Thanh đỏ như máu, không hề có ý định lùi bước. Chất dịch nguyên khí trong cơ thể bắt đầu tiêu hao mà cung cấp cho Kiếm chủng trong Đan điền để hắn thi triển Phong Lôi bộ bát sát theo sau. Tuy nhiên, bộ pháp của lão nhân áo đen cũng hết sức quái dị. Chưa nói tốc độ của lão chỉ nhanh hơn Lục Thanh một chút, mà những cái bóng do bộ pháp tạo ra cũng có hơi thở giống thực thể như đúc. Cho dù thần thức của Lục Thanh cũng phải quan sát cẩn thận mới có thể phân biệt được một chút. Hai người cứ thế truy đuổi nhau trong không trung mất gần nửa nén nhang.

Lão nhân áo đen cất tiếng cười điên cuồng. Từ những cái bóng của lão bắn ra vài đạo kiếm khí màu lam đen dài cả trượng, ngăn cản động tác của Lục Thanh. Đồng thời, sau khi cảm nhận hơi thở của Kiếm thi, Địa Huyệt ma chu vương liền phát ra tiếng rít chói tai khiến cho bảy Ma Chu bỏ qua sự cắn nuốt, chỉ còn giết chóc mà thôi. Dưới sự dẫn đầu của Ma Chu Vương, đàn ma chu no căng bụng bắt đầu ra tay giết hại tông dân.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên càng lúc càng nhiều.

Đưa mắt nhìn quanh, đôi mắt của Lục Thanh gần như muốn nứt toác. Vào lúc này, trong trần Triều Dương dường như trở thành địa ngục. Đàn ma chu chắn lấy hai cửa trấn, dồn tất cả những người sống sót vào bên trong, sau đó chúng bổ vào giữa đám người. Vào lúc này, chúng nó giết chóc điên cuồng, phát huy toàn bộ hung tính đã tích lũy vạn năm. Tất cả những cái chân của mỗi một con ma chu đều biến thành màu đỏ của máu tươi.

Nhìn chúng bây giờ, chẳng khác gì mấy con nhện lửa khổng lồ màu đỏ đang tàn phá trong trần. Cho dù trốn trong nhà đá, dưới sự cảm ứng của Ma Chu cũng khó tránh khỏi cái chết. Tất cả những căn phòng đều bị húc đổ, hàng rào bị phá vỡ, ngay cả hầm dưới đất cũng bị cụng bới tung. Tất cả những nơi có thể ẩn nấp đều không trốn khỏi lũ Ma Chu.

Chỉ có Lục phủ từ sau khi Kiếm Thi tản ra hơi thở là không có một con Ma Chu nào đủ can đảm xâm nhập. Thậm chí tới gần chúng cũng không dám.

Phong Lôi Kiếm Nguyên trong cơ thể như chịu ảnh hưởng bởi cơn giận của Lục Thanh cũng dao động theo. Phong Lôi Kiếm chủng run rẩy phát ra Phong Lôi Kiếm ý đầy thịnh nộ.

Một tiếng kiếm ngâm chấn động trời đất vang lên từ người Lục Thanh. Trên bầu trời, Phong Lôi hội tụ, rồi Phong Lôi Kiếm ý với mức tàn phá kinh khủng cũng xuất hiện. Những cái bóng của lão nhân mặc áo đen trong nháy mắt bị bóp nát.

“Kiếm ý.” Mặc dù sắc mặt không giấu được sự hoảng sợ nhưng lão nhân áo đen cũng chẳng hề bối rối. Bất chấp Kiếm nguyên trong cơ thể bị áp chế hai thành nhưng so với Lục Thanh vẫn có sự chênh lệch.

Lão nhân áo đen khom người, gập thắt lưng rồi từ trên thân thanh thần kiếm màu đen xuất ra một con giao long màu đen không có sừng dài mấy trượng. Con giao long màu đen ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng, cái đuôi của nó vẩy qua lại giữa không trung. Đồng thời, cổ tay phải của lão nhân rung rung với tốc độ cực nhanh khiến cho từ thanh thần kiếm xuất ra vô số bóng kiếm. Ngay sau đó trong không trung, một đám sương mù màu đen rộng cả mẫu ngưng tụ. Làn sương mù màu đen cuộn cuộn trên đầu lão nhân, cuối cùng hóa thành một con bọ cạp độc.

Con bọ cạp độc đó có cái đuôi dài bảy tám trượng. Trên cái đuôi của nó có một vầng sáng màu đen lưu chuyển, cùng với một thứ kiếm khí quái dị bao phủ toàn thân nó tạo ra một làn hơi thở ma quái.

Khi con bọ cạp độc xuất hiện, lão nhân áo đen liền chui vào trong bụng nó. Trong phút chốc, đôi mắt không có thần của nó chợt bắn ra ánh sáng. Đồng thời, kiếm ý mà Lục Thanh vẫn duy trì trên người lão chợt không còn cảm ứng được nữa. Con bọ cạp độc ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng như tiếng sấm.

Âm thanh đó vừa như tiếng trâu rống lại vừa như tiếng ếch kêu. Nhưng cảm nhận kỳ lạ giống như tiếng cầu chúa sơn lâm đang tức giận, tạo ra một thứ oai nghiêm hoàn toàn khác biệt với trời đất.

“Thế nào? Tiểu tử kia! Đây là chiêu kiếm bọ cạp mà lão phu mất bao nhiêu công sức, gần đây mới có thể lĩnh ngộ. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn phát ra lời thề Kiếm Thần chịu thuận phục ta thì hôm nay ta sẽ tạm tha cho tính mạng của ngươi. Đã mấy trăm năm ta chưa từng gặp một nhân vật thiên tài như thế này. Tuy nhiên, đáng tiếc rằng ngươi còn chưa có trưởng thành. Ta chỉ nói một lần thôi. Mặc dù tu vi của ta và ngươi không chênh lệch nhiều lắm, nhưng cho dù thế nào ngươi cũng không có khả năng thắng được ta.” Từ cái miệng đang há của con bọ cạp, vọng ra âm thanh của lão nhân.

Vào lúc này, Lục Thanh phải chịu một thứ áp lực mà trước nay chưa từng có. Nhưng hắn cũng không muốn cầu đến sự giúp đỡ của Diệp lão. Chẳng những trong lòng hắn, cơn giận đang dâng lên mà thậm chí chiến đấu cũng đang thiêu đốt khiến cho dòng máu trong người hắn sôi sùng sục. Trên người Lục Thanh, những tia điện ngưng tụ phát ra những tiếng động lách tách, cùng với khí Tổn Phong bao quanh người. Trong phút chốc, một thanh cự kiếm do Phong Lô ngưng tụ hiện ra bao quanh người Lục Thanh.

Luyện Tâm kiếm khê run nhẹ bắn ra trăm thanh thần kiếm Phong Lô về phía con bọ cạp độc.

“Không biết lượng sức mình.” Lão nhân cất tiếng cười điên cuồng. Đồng thời, hai cái cang của con bọ cạp giơ lên, phát ra một đạo kiếm khí quái dị màu đen.

Những tiếng động vang lên liên tiếp. Không khí giữa Lục Thanh và con bọ cạp độc do lão nhân mặc áo đen biến thành bị nát vụn, xuất hiện một vùng chân không. Khoảng không đó hút cả mấy con chim đang chạy trốn vào bên trong rồi ép cho chúng thành một cơn mưa máu.

Vào lúc này, Lục Thanh lùi lại hơn mười trượng. Ánh mắt lộ rõ sự khiên quyết, những tia khí bén nhọn cứ thế bắn ra từ người hắn. Một đạo Phong Lô kiếm ý còn mạnh hơn trước bộc phát khiến cho Phong Lô trên bầu trời xao động. Tiếng sấm rền vang cùng với tiếng gió rít vang vọng trời đất.

Trong trấn Triều Dương, đàn ma chu đang bộc phát sự hung dữ liên loạn cả lên. Cho dù là Đại Huyết ma Chu vương hung ác như thế cũng phải hoảng sợ. Những tia sét với khí Tổn Phong từ trên bầu trời đang hạ xuống giống như oai nghiêm của trời, chẳng khác gì Lô Thần giáng lâm. Khí thế oai nghiêm vô cùng vô tận khiến cho chúng cảm thấy bị uy hiếp bởi cái chết.

Chân phải bước một bước trong không trung khiến cho một vòng sóng không khí tản ra xung quanh. Toàn thân Lục Thanh như chìm vào trong một thứ cảnh giới khó hiểu. Tâm thần đang tích súc trong cơ thể hắn chợt phóng đại tới vô cùng, nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, như hướng ứng với đám mây sét đang ngưng tụ trên bầu trời. Trong đầu xuất hiện một chút cảm giác tê dại, thanh Luyện Tâm kiếm đang được Lục Thanh nắm trong tay chợt dựng lên theo một tư thế quái dị.

Trong đan điền, Phong Lô Kiếm chủng tỏa ra ánh sáng chói màu xanh tím chói mắt. Toàn bộ Phong Lô Kiếm nguyên xuất ra cuộn cuộn. Trong da thịt, gân cốt, chất dịch Kiếm Nguyên được tích lũy từ trước cũng như một cơn lũ đổ vào đan điền để bổ sung.

Từ trên người Lục Thanh, Phong Lô Kiếm khí bá đạo tản ra bên ngoài cơ thể, ngưng tụ thành một quả cầu kiếm khí rộng vài trượng. Những tia điện to bằng bắp đùi được bao phủ bởi thần thức nhanh chóng hội

tụ, quần quanh quả cầu kiếm khí.

Vào lúc này, mặc dù trong thân thể của con bò cạp độc, lão nhân mặc áo đen cũng cảm thấy kinh hoàng. Làm sao mà lão lại không hiểu được Lục Thanh đang muốn xuất ra chiêu thức kiếm pháp tinh thần chấn động trời đất. Con bò cạp độc liền bỏ mạnh đôi càng của nó về phía trước bắn ra mười đạo kiếm khí màu lam đen dài mười trượng.

Nhưng Lục Thanh làm sao có thể để cho lão được như ý. Quả cầu kiếm khí vốn đang bao quanh người hắn nhanh chóng xoay tròn. Những tia chớp chạy trên bề mặt quả cầu theo một quỹ tích khó hiểu. Nhìn nó như một con rồng đang cuộn tròn bảo vệ Lục Thanh vào bên trong.

Chiêu thức thủ duy nhất trong Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm, thức thứ mười bốn: Đại Nhật Phong Lôi.

“Xoẹt” Lục Thanh lại bị đẩy lùi hơn mười trượng. Mấy đạo kiếm khí màu đen đâm vào trên quả cầu kiếm khí phát ra những tiếng động cùng với sự ăn mòn. Tuy nhiên, những tia điện giống như những con rắn khổng lồ nhanh chóng lao đến phát ra những tiếng nổ đìc tai.

Ngay vào lúc này, đám mây sét đang ngưng tụ trên đầu Lục Thanh chợt xuất hiện một màu xanh tím quái dị, cũng nhanh chóng xoay tròn. Một điểm sáng màu tím tinh khiết của tia chớp chợt xuất hiện giữa đám mây.

“Ồn...”

Một tiếng nổ chấn động trời đất vang lên. Đồng thời, một tia sét to bằng cái thùng từ giữa đám mây đánh xuống, bao phủ thân hình Lục Thanh giữa không trung. Ngay lập tức, mấy đạo kiếm khí màu lam đen đang quần lấy Lục Thanh liền bốc khói rồi biến mất.

Không khí bị đẩy dạt ra ngoài tạo ra một vùng chân không nhanh chóng lan rộng. Lão nhân mặc áo đen khổng lồ con bò cạp độc lùi ra mười trượng. Với tu vi của lão cho dù vào lúc này cũng không dám đứng trong vùng chân không đó bởi áp lực nơi đó rất khó chịu.

Graoooo.....

Ngay vào lúc lão nhân áo đen lui lại, một tiếng rền gầm vang lên. Từ trong cột sét màu tím chợt xuất hiện cái bóng con giao long dài hơn mười trượng.

Còn cột sét đó, ngay vào lúc giao long xuất hiện nó liền biến thành hình dạng của Luyện Tâm kiếm. Lần này thanh kiếm thiên lôi to lớn kinh khủng, đạt tới bốn mươi trượng. Ở phía chuôi của thanh kiếm chợt xuất hiện thân hình của Lục Thanh. Toàn thân hắn như bị bao phủ trong ánh sáng màu tím của những tia chớp, chẳng khác gì một vị Lôi Thần, tỏa ra oai nghiêm vô tận.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

223. Chương 115 : Để Cho Con Được Diên

Những tia điện màu tím bao quanh khiến cho khuôn mặt của Lục Thanh không thể nhìn rõ. Toàn thân hắn bao phủ bởi một vầng ánh sáng tinh khiết của những tia chớp. Thử ánh sáng tinh khiết đó cho dù là khoảng chân không rộng cả mẫu xung quanh cũng không có cách nào tiêu diệt.

Thanh cự kiếm Thiên Lôi dài bốn mươi trượng trong tay Lục Thanh tỏa ra khí thế mạnh mẽ, dung hợp với Phong Lôi kiếm ý bá đạo, chém mạnh về phía con bò cạp. Không hề có chút hoa mỹ, chỉ là một đường kiếm chém thẳng xuống nhưng đại thể mà thanh kiếm Thiên Lôi ngưng tụ bao phủ con bò cạp vào giữa.

Chưa từng có lúc nào, lão nhân áo đen lại có cảm giác cái chết đến gần như vậy. Lão thực sự không thể ngờ người thanh niên trước mắt lại có thể đón nhận một cột sét mạnh đến thế. Chỉ sợ rằng sau một chiến này, ngay cả hắn cũng chết.

Nếu như dốc hết sức, lão nhân áo đen tự tin có thể tiếp được một chiêu kiếm đó. Nhưng như thế chắc chắn sẽ bị trọng thương, tu vi thụt lùi. Không có nhiều thời gian để suy nghĩ, lão nhân quyết định thật nhanh.

Con bọ cạp màu đen to lớn đang đứng trong không trung toả ra ánh sáng màu đen kinh người, chẳng khác gì một cái gai nhọn, bắn ra vô số đạo kiếm khí màu đen.

Mấy đạo kiếm khí dồn nén không khí thành một bức tường cao mười trượng. Con bọ cạp độc xông về phía Lục Thanh. Cái đuôi đầy chất độc của nó xoẹt về phía trước để lại một dải ánh sáng màu đen trong không trung. Khoảng chân không xuất hiện một con đường nối thẳng tới Lục Thanh.

“Hãy...”

Không thấy rõ Lục Thanh làm động tác như thế nào, chỉ nghe thấy một tiếng gần như rung chuyển trời đất. Thanh kiếm Thiên Lô dài bốn mươi trượng phát nát không khí chém xuống đầu con bọ cạp.

Một tiếng kiếm ngân vang lên, tản ra xung quanh. Mặc dù tiếng kiếm ngâm trầm thấp nhưng cứ nha vang lên ngay trong linh hồn mà tản ra xa.

Trên bầu trời cách đó một khoảng mười dặm, bốn người Liệt Quang đang phi hành liền ngừng lại, nhìn đám mây sét đang cuộn cuộn trên bầu trời toả ra khí thế uy nghiêm. Cho dù khoảng cách xa như vậy, nhưng họ vẫn có thể cảm nhận một cách rõ ràng.

- Hẳn gặp người nào mà lại dùng tới chiêu kiếm đó? - Liệt Quang trầm giọng nói. Đối với chiêu Phong Lô dẫn của tên tiểu tử Lục Thanh, lão là người duy nhất được thưởng thức qua nên biết rõ uy thế của thanh cự kiếm Thiên Lô đó như thế nào. Cho dù lão có thể đột phá tới cảnh giới Kiếm Chủ đại thiên vị thì cũng không dám đón đỡ chiêu kiếm đó.

Huống chi, vào lúc này, lão có thể cảm nhận được chiêu thức do Lục Thanh đang phát ra còn mạnh hơn khi động thủ với mình rất nhiều. Hiển nhiên, là lúc trước, Lục Thanh động thủ với lão cũng chưa dùng hết sức.

- Đi mau. - Nhíp Thanh Thiên quát khê một tiếng, sử dụng hết khả năng của Tồn Phong bộ, lao về hướng trấn Triều Dương với tốc độ cực nhanh. Hắn cũng đã thấy, lúc trước, khi Lục Thanh phát ra chiêu Phong Lô dẫn, mặc dù chưa đạt tới mức như thế này nhưng cũng đã bị thương. Vào lúc này, không biết địch nhân mạnh tới mức độ nào mà có thể bức hắn tới mức như vậy. Không dám chậm trễ, ba người Tần Minh gạt đầu với nhau rồi thi triển bộ pháp với tốc độ cao nhất.

Ngoài từ đường của Lục gia, Nhan Như Ngọc và hai lão bà nhìn Lục Thanh trên bầu trời chằm chằm. Vào lúc này, trong mắt họ, Lục Thanh giống hệt như một vị thần, in sâu vào trong óc ba n. Chưa có lúc nào, Nhan Như Ngọc là thấy được Lục Thanh mạnh đến vậy. Bao nhiêu lần gặp con, nàng cũng hiểu không ít. Nàng cũng biết Lục Thanh có thể mạnh tới mức độ này hoàn toàn không phải là do những kỳ ngộ gần đây.

Nhan Như Ngọc cũng hiểu, kỳ ngộ chỉ là một cái cơ hội của mỗi người. Chỉ có cố gắng một cách gian khổ thì một kiếm giả mới có thể trưởng thành.

Vào lúc này, trong trấn Triều Dương, gần trăm con ma chu dưới uy áp của Thiên Lô khiến cho ngay cả sự di chuyển cũng trở nên khó khăn. Chúng tê liệt nằm trên mặt đất phát ra những tiếng rít nhỏ nhỏ. Cho dù Địa Huyệt Ma Chu vương là linh thú tam giai nhưng đối mặt với thanh kiếm Thiên Lô khổng lồ cũng cảm giác sợ hãi, tinh thần muốn tan biến. Vô số Lô khí tụ tập khiến cho đàn ma chu cảm giác được cái chết đang đến gần.

- Mọi người. Giết chết lũ súc sinh này. - Trong đám người đang chạy loạn, cũng có tông dân do người nhà bị chết mà trở nên điên cuồng. Bây giờ, đàn ma chu gần như đã mất hết khả năng chống cự. Hơn mười người thanh niên khoẻ mạnh cầm kiếm, lao về phía đàn ma chu đang nằm trên đất.

- Giết lũ súc sinh này. - Số lượng tông dân còn lại chưa tới ngàn người. Nhưng vào lúc này, tất cả đều hô lên một cách đồng loạt. Bất luận là ông già hay phụ nữ, thậm chí là những đứa bé mới chỉ mười tuổi cũng hét lên. Khuôn mặt mỗi người đều đầm lệ. Vừa rồi, không biết đàn ma chu đã giết chết bao nhiêu người nuốt chửng biết bao người thân của họ.

Mọi người nhặt lấy tất cả những gì có thể làm vũ khí. Từ hòn đá, côn gỗ, búa sắt, cái cuốc, thậm chí là miếng đá để giặt quần áo cũng đều được mọi người vơ lấy rồn lao về phía đàn ma chu. Lúc trước tất cả chỉ có một sự sợ hãi bao phủ thì bây giờ sau giây lát an toàn sự sợ hãi đã biến thành một ngọn lửa căm hận. Vào lúc này, cho dù đàn ma chu chỉ có bộc phát sự hung dữ như trước thì chỉ sợ rằng cũng không có người nào lùi bước.

Cửu hận ... cửu hận ngưng trời khiến cho đôi mắt của mỗi người đều đỏ như máu.

Những thanh kiếm sắc bén bổ vào các đốt của đám ma chu phát ra những tia lửa. Cho dù mất đi sự phản kháng thì phòng ngự của chúng cũng có thể so với thanh kiếm tứ phẩm.

Nhưng những người thanh niên khoẻ mạnh với kinh nghiệm săn bắn bao năm trong núi rừng chỉ cần quan sát một chút liền phát hiện trên đầu lũ ma chu có một đường màu xám. Nền đã có cái đó thì chắc chắn nó có ý nghĩa.

- Mọi người nhắm vào cái đường màu xám mà chém. - Một gã thanh niên thợ săn khàn khàn lên tiếng. Chỉ vừa trước đây, vợ con của hắn đã bị đàn ma chu vô tình nuốt vào bụng. Thậm chí do đã no từ trước, khiến cho trong bụng chúng giữ không nổi nên sau khi dùng răng nanh xé nát thi thể vợ con hắn, chúng lại phun ra ngoài. Nửa phần thi thể còn lại nhanh chóng bị nước bọt của chúng ăn mòn biến thành nước, chỉ còn lại làn máu đỏ tươi chảy đầy mặt đất.

Cái gì có thể sánh với cảnh tượng người thân của mình chết một cách thảm thiết ngay trước mặt trong sự bất lực và đau đớn của bản thân. Nỗi đau xé lòng như muốn cào rách lồng ngực của hắn, chỉ còn lại một dòng máu sôi sục. Trống ngực như ngừng lại, chỉ còn lại sự căm hận thấu trời cao.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Sát khí ngùn ngụt bốc lên tận trời, ngưng đọng trên khoảng không của trấn Triều Dương. Bầu trời đang nắng trong nháy mắt trở nên âm u. Chỗ còn lại có đám mây sét của Lục Thanh đang tản ra oai nghiêm vô cùng vô tận của trời đất.

Những đám mây đen kéo đến đầy trời kéo theo hơi lạnh thấu xương từ phía chân trời lan tới. Hơi nước trong không khí nhất mất biến mất, để lại trong không trung những bông tuyết xuất hiện một cách đột ngột giữa tiết trời tháng sáu.

Bông tuyết bay tán loạn, rơi xuống mặt đất nhanh chóng hoà tan những vũng máu. Trên khắp nẻo đường của trấn Triều Dương, thi thể không đầy đủ của mấy ngàn người đang nằm trên mặt đất. Máu tươi gần như cuộn lại thành sông khiến cho những bông tuyết rơi xuống đất cũng bị hoà lẫn vào dòng sông máu mà không còn chút dấu vết.

Phát hiện ra điểm yếu của chúng, những thanh kiếm, hòn đá, côn gỗ ... điên cuồng giáng xuống đầu ma chu. Thậm chí còn có người chẳng hề để ý tới cái tay cụt của mình, đập cái côn gỗ xuống đất cho gãy tạo thành mũi nhọn rồi điên cuồng đâm vào miệng ma chu.

Máu tươi màu xanh biếc bắn tung toé. Từng con ma chu một phát ra những tiếng kêu thê thảm. Những tiếng kêu của chúng làm thủng luôn cả màng nhĩ của những người dân bình thường. Nước bọt từ răng của chúng ăn mòn cánh tay của họ. Thậm chí bởi vì cái đau kéo dài khiến cho những cánh tay đang điên cuồng đâm vào miệng chúng bị chúng cố gắng dùng sức cắn đứt.

Ngoại trừ tiếng kêu thảm thiết, sự điên cuồng lại càng tăng thêm nữa. Tay phải bị chặt đứt còn có tay trái, hai tay bị cắn đứt còn có hai chân. Mà cho dù bị chặt đứt cả hai chân thì người dân cũng dùng tay lê mình trên đất mà bò về phía ma chu. Cho dù chỉ cần cắn được một cái thì bọn họ cũng mãn nguyện. (dài dòng kinh, mà sao 1 kiếm mà xảy ra nhiều việc thế nhỉ!!!)

Mà ở trên cao hơn mười trượng, thanh kiếm Thiên Lô khổng lồ chém mạnh xuống đầu con bọ cạp. Một đạo kiếm khí màu lam đen bắn ra đánh vào thân thanh kiếm. Cho dù là chân không xung quanh thì vào lúc này cũng phải rung chuyển.

Mặc dù từ khoe mắt hắn vẫn thấy được mẫu thân đang đứng trước từ đường. Nhưng mùi máu tanh hít đầy trong mũi, trong phổi khiến cho sát khí của Lục Thanh nhanh chóng ngưng tụ. Sự thảm thiết của trấn Triều Dương, cái nơi mà hắn sinh ra. Thậm chí ở đây vào lúc này vẫn còn những người chưa kịp bỏ chạy, với đôi mắt đỏ ngầu đang gào thét giống như người điên.

Tay trái chợt nâng lên, Lục Thanh chuẩn bị thực hiện một động tác nào đó.

- Tiểu tử! Người điên rồi. – Âm thanh của Diệp lão quát lên trong đầu hắn:

- Nếu dẫn động Thiên Phong, thì thân thể tương đương với thanh kiếm bát phẩm của ngươi cũng bị thương nặng.

Không ngờ Lục Thanh chẳng hề có ý hối hận, chỉ nói:

- Hãy để cho con được diện một lần.

Tay trái hắn vẫn không dừng lại, tiếp tục đuổi thẳng trong hư không.

Rắc...

Bên cạnh đám mây sét đang hội tụ lại có một cơn lốc xoáy do khí Tồn Phong hội tụ cao năm mươi trượng được hình thành trong chớp mắt. Cơn lốc xoáy đó chỉ có một màu xanh. Sau khi một tiếng nổ vang lên, một đạo Thiên Phong màu trắng từ trong cơn lốc thổi xuống.

Nương theo một khoảng chân không vừa xuất hiện, Thiên Phong nhanh chóng quần quanh thanh kiếm Thiên Lô khổng lồ. Có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, kích thước của thanh kiếm nhanh chóng tăng lên. Màu tím tinh khiết lúc trước cũng biến thành màu trắng xen lẫn màu tím. Chỉ trong chốc lát, thanh kiếm khổng lồ cao bốn mươi trượng liền biến thành một thanh thần kiếm Phong Lô cao sáu mươi trượng.

Thanh thần kiếm Phong Lô hình thành chỉ trong khoảng thời gian hai nhịp hô hấp. Từ trên người Lục Thanh liên tục có những tiếng động vang lên. Đồng thời, máu tươi của hắn chảy ướt đầm thân mình.

Hai bà lão kia không thể nhìn thấy điều đó nhưng Nhan Như Ngọc thì thấy rất rõ. Nước mắt nhất thời chậm chậm chảy ra từ trong mắt. Nàng cắn chặt răng, không dám phát ra một tiếng khóc. Bởi nàng biết, một người nếu trong khi xuất chiêu kiếm pháp tinh thâm, nếu tinh thần bị quấy nhiễu, nhẹ thì kiếm nguyên di chuyển ngược, kinh mạch tổn thương. Nặng thì đan điền bị nghiền nát, công phu bị mất, và người thì tử vong.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

224. Chương 116 : Hồi Sinh Sau Kiếp Nạn

Trên bầu trời cách đó năm dặm, bốn người Liệt Quang dừng lại.

Từ đây họ có thể thấy được nơi khoảng không trên trần Triều Dương hội tụ ánh sáng chói mắt màu trắng, tím. Khí thể đáng sợ so với trước đó tăng lên gấp đôi. Cũng chỉ khi đặt tới Kiếm Chủ mới có thể cảm nhận được khí thể ẩn chứa trong đó. Ba người kia sắc mặt trở nên ngưng trọng, duy nhất chỉ có sắc mặt của Liệt Quang hoàn toàn tái nhợt. Lão có thể cảm nhận được trên bầu trời của trần Triều Dương hội tụ một lực lượng đáng sợ đến mức độ nào.

Vốn lúc trước vẫn còn một chút tự tin thì vào lúc này, Liệt Quang biết cho dù có độ phá tới cảnh giới Kiếm Chủ đại thiên vị, thì dưới một kiếm đó cũng phải chết.

Quát lên một tiếng tức giận, bộ võ phục trên người Lục Thanh nát vụn, để lộ ra những bắp thịt cuộn cuộn. Một đường gân xanh vỡ nát khiến cho máu tươi chảy ướt đầm thân người Lục Thanh.

Một tiếng động rung chuyển trời đất vang lên, ánh mắt hung ác của con bọ cạp chợt mất đi ánh sáng. Cái đuôi bám đầy khói đen của nó chợt phát ra một cái động khổng lồ. Lão già áo đen hoảng sợ trốn vào trong đó.

“Phốc...”

Lối khí tàn phá mạnh mẽ cùng với cơn giận của Thiên Phong hội tụ thành Phong Lô kiếm khí. Thúc thứ mười tám Phong Lô dẫn đã bộc phát toàn bộ uy lực của nó vào thời điểm này.

Con bọ cạp độc màu đen trong nháy mắt biến thành màu trắng và tím. Một làn nguyên khí dao động kinh người tản ra xung quanh. Vô số nguyên khí trong trời đất, bị khoảng chân không dồn nén, sau đó lại bị Lô

khí hung tàn làm cho nổ tung. Những tiếng nổ rung chuyển trời đất, vang lên trong khoảng không xung quanh người Lục Thanh.

“Oành...”

Con bọ cạp độc bị biến thành màu trắng vài tím bị nguyên khí dồn ép liền tan biến. Mà thanh thần kiếm Phong Lô trong tay Lục Thanh cũng thu nhỏ mười trượng. Lúc này, thanh thần kiếm Phong Lô chỉ còn năm mươi trượng tiếp tục với uy thế kinh người chém vào đầu lão nhân mặc áo đen ở cách đó ba mươi trượng.

Đối mặt với cái chết uy hiếp, lão nhân áo đen bất chấp tất cả. Chỉ thấy khuôn mặt màu lam đen của lão chợt xuất hiện một tia máu quái dị. Đồng thời, những lỗ chân lông trên thân thể lão cũng trào ra từng giọt máu. Trong phút chốc, toàn bộ thân thể của lão nhân bị bao vây trong một quả cầu đỏ như máu.

Một làn ánh sáng màu hồng chói mắt loé lên. Đồng thời, thanh thần kiếm Phong Lô cũng chém lên trên quả cầu máu.

“Vù...”

Lão nhân kêu lên một tiếng thảm thiết, nương theo một vệt sáng đỏ như máu loé lên phía chân trời rồi biến mất. Trên bầu trời chỉ còn lại một chum mưa máu nóng bỏng. Khí thế vẫn không giảm, thanh thần kiếm Phong Lô chuyển hướng về phía con đường lớn trong trấn Triều Dương, bổ về phía Địa Huyệt Ma Chu vương.

- Tránh ra mau. – Âm thanh của Lục Thanh vang lên mang theo một thứ uy nghiêm của Phong Lô. Vào lúc này, đám tông dân nghe thấy lời nói của hãn chưởng khác nào tiếng nói của một vị thần từ trên cao vọng xuống.

- Là trấn thủ đại nhân. – Đám dân trong trấn nhận ra tiếng nói của Lục Thanh lại trào nước mắt. Bọn họ vùng thanh kiếm trong tay, đưa đám tông dân cũng đang khóc nức nở ra cách mười trượng theo đường tắt.

“Chít...”

Đối mặt với uy áp mệnh mông như biển rộng của thanh thần kiếm Phong Lô, đặc biệt là Lô khí mạnh mẽ trong đó khiến cho Địa Huyệt Ma Chu vương chẳng còn sức mà gơ chân lên, chỉ có thể gằm rít nhìn thanh thần kiếm Phong Lô đang hạ xuống. Trong ánh mắt hận thù của đám tông dân, ánh sáng màu tím của tia sét cùng với cơn gió trời màu trắng quấn quanh Địa Huyệt Ma Chu vương vào bên trong. Thậm chí ngay cả một tiếng rít thảm thiết cũng không hề có, thanh thần kiếm Phong Lô cứ thế mà chém xuống mặt đất con đường lớn trong trấn Triều Dương.

“Ầm...”

Mặt đất xuất hiện vô số khe nứt, đất đá bay đầy trời. Đồng thời, một làn khí khuếch tán ra xung quanh khiến cho những căn nhà đá, gỗ kiên cố xung quanh cũng nghiêng ngã. Thanh thần kiếm Phong Lô dài năm mươi trượng chém sâu vào trong lòng đất.

Nơi mũi kiếm, một khe nứt kéo dài về phía trước, thẳng đến tận cửa trấn mới dừng lại.

Lúc này, bốn tiếng rít gió từ ngoài trấn vọng tới. Cho dù cách xa tới mấy trăm trượng nhưng bốn người Nhiếp Thanh Thiên vẫn thấy rõ đợng thanh thần kiếm khổng lồ cùng với những tiếng nổ, gió rít ầm ầm trên bầu trời.

Kinh hãi trong giây lát trước chiêu kiếm mạnh mẽ của Lục Thanh, bốn người bọn họ liền thấy đợc những bông tuyết đang pháp pháo bay trong không trung cùng với một màu đỏ nhuộm khắc trấn Triều Dương.

Trấn Triều Dương vào lúc này, chính xác giống như màu hồng của mặt trời đang lên. Chỉ có điều màu hồng đó không phải do ánh nắng mặt trời mà là máu tươi của mấy ngàn người nhuộm lấy. Mùi máu tanh nồng nặc cùng với sát khí của chưa tới ngàn tông dân hợp lại một chỗ khiến cho tâm cảnh của bốn vị Kiếm Chủ cũng phải dao động.

Có lẽ cái chết chẳng có gì đáng sợ. Bốn người Liệt Quang, cho dù là Nhiếp Thanh Thiên cũng có thể thản nhiên đối mặt với nó. Nhưng thảm cảnh của trấn Triều Dương lúc này, khắc nơi đây thi thể nằm la liệt. Tất

cả đều là những tính mạng vô tội thì cho dù thần nhìn thấy chỉ sợ cũng phải nổi giận.

Liệt Quang tu luyện kiếm khí hệ Hoả, tính tình nóng nảy. Trong nháy mắt đôi mắt của lão đỏ như máu, nhìn toàn thân Lục Thanh nhuộm đầy máu, trong lòng lão lần đầu tiên cảm thấy xấu hổ.

- Đám súc sinh này chết đi. – Kiếm khí hệ Hoả bốc lên ngàn ngút, toàn thân Liệt Quang toả ra ánh sáng màu hồng, phóng về phía trấn Triều Dương. Ba người Nhiếp Thanh Thiên cũng nổi giận gầm lên, hướng về phía đàn Địa Huyết Ma Chu đang hấp hối mà huy động kiếm khí.

Cả ba đều dốc hết sức ứng phó. Bởi vì bọn họ biết rằng, chỉ cần chậm có tích tắc thôi là có biết bao nhiêu tông dân bị Địa Huyết Ma Chu trước khi chết cố giãy dụa mà nằm xuống. Bao nhiêu thi thể dân trong trấn phủ trên mặt đất như thế là quá đủ rồi.

Trong thời gian gần nửa nén nhanh, gần trăm con Địa Huyết Ma Chu đã đền tội tất cả. Khoảng khắc mà con Địa Huyết Ma Chu cuối cùng bị giết, tất cả tông dân đều ngã quỵ trên mặt đất, cất tiếng khóc khản đặc.

- Báo thù. Mẹ! Con đã báo thù cho người rồi. - Một gã đàn ông bị cụt chân, nước mắt đỏ như máu, vung cây côn gỗ trong tay, cứ thế mà đập lên cái đầu cẩu con ma chu đã bị chẻ làm đôi. Bên cạnh hắn, vô số tông dân vẫn không chịu bỏ qua cái xác của ma chu, dùng hết sức mà chặt chém. Cho dù là ma chu đã bị chém thành hai mảnh thì cũng bị họ đập cho tới khi nát bét.

- Thanh nhi. – Nhan Như Ngọc dẫn theo hai bà lão chạy tới đầu con đường lớn. Vào lúc này, Lục Thanh ngay cả việc ngồi xếp bằng cũng không làm được. Kinh mạch toàn thân hắn vốn cứng rắn là thế mà bây giờ cũng nứt hết tất cả. Khắp người hắn nhuộm đầy máu tươi, chỉ cần cử động nhẹ là có cảm giác cơ bắp trên người như bị xé rách.

Trong đan điền, Phong Lô kiếm chủng vốn luôn toả ra ánh sáng thì bây giờ hoàn toàn tắt tối, không còn một chút kiếm nguyên nào bên trong. Điều động khí Phong Lô như vậy, cho dù bây giờ, thần thức của Lục Thanh gần tương đương với Kiếm Chủ đại thiên vị cũng gần như mất hết. Thậm chí, dải ngân hà thần thức vốn luôn sáng chói cũng gần như tan biến.

Có thể nói, tình hình của Lục Thanh lúc này hoàn toàn không ổn. Phát ra hết mức có thể của chiêu kiếm Phong Lô dẫn ngay cả tâm niệm của hắn cũng dường như cạn kiệt, dường như có ý nghĩ vận chuyển kiếm nguyên công để hồi phục. Cho dù hắn muốn thì cũng chẳng còn sức.

Cổ gằng gằng đầu, Lục Thanh mỉm cười, nói:

- Mẹ! Con không có việc gì.

- Làm sao mà không việc gì? – Hai mắt Nhan Như Ngọc đầm lệ, vuốt ve gò má của Lục Thanh:

- Cha con đi. Mẹ chỉ còn lại có mình con là thân thiết. Con không thể để mẹ lại một mình.

Hai ba vì nhìn Lục Thanh lớn lên từ bé cũng không kìm được đưa tay lên lau nước mắt.

Bốn đạo kiếm quang hiện lên, Nhiếp Thanh Thiên lao tới. Hắn đưa tay nắm lấy tay phải của Lục Thanh, tản ra thần thức. Một lát sau, hắn thở phào nhẹ nhõm.

- Thế nào? – Nhan Như Ngọc vội vàng hỏi.

- Bá mẫu yên tâm. Lục sư huynh có được kỳ ngộ trước đây, nên trong cơ thể đã có một thứ lực lượng tinh khiết chữa trị kinh mạch. Chỉ có điều, kiếm nguyên trong kiếm chủng của hắn gần mất hết, chỉ còn lại cái vỏ. Cần phải chờ Triệu sư đệ tới đây, nhờ Phong Lô kiếm khí của hắn dẫn động kiếm khí bản nguyên trong kiếm chủng. Nếu không, cứ để kiếm chủng co khoảng không lại trong một thời gian càng lâu càng bất lợi.

- Chúng ta đi tìm Triệu Thiên Diệp nhanh. - Mặc dù Nhan Như Ngọc cũng là kiếm giả nhưng vào lúc này cũng không còn có được sự bình tĩnh, cúi người định ôm lấy Lục Thanh.

- Bá mẫu không nên. – Nhiếp Thanh Thiên giữ lấy thân thể Lục Thanh:

- Vào lúc này, cho dù là tinh thần, ý niệm trong đầu của Lục sư huynh đều gần như không còn, sẽ không chịu đựng nổi di chuyển. Triệu sư đệ đang đi sau chúng ta, sẽ tới rất nhanh.

Nghe Nhiếp Thanh Thiên nói vậy, Nhan Như Ngọc mới sững sờ đứng lên. Lúc này, nàng còn đâu sự uy nghiêm của một vị phu nhân trong một gia tộc lớn.

Cảnh tượng nhất thời trở nên an tĩnh. Có không ít tông dân nén khóc, tập tễnh từ xa đi lại, quỳ xuống trước mặt Lục Thanh. Rồi từ từ, mọi người từ các phương hướng trong trấn Triều Dương tụ lại đây. Không ai nói một tiếng, chỉ lẳng lặng quỳ xuống. Thoảng cái, gần ngàn người sống sót đều quỳ xuống trước mặt Lục Thanh.

- Này... - Liệt Quang cảm thấy kinh ngạc nhìn đám đông tông dân trước mặt mà không biết nói gì.

Tần Minh chỉ thở dài một cái thật sâu, nhưng không ngăn cản, lên tiếng:

- Đây là bọn họ tạ ơn với Lục Thanh. Nếu không có Lục Thanh trấn áp thì chỉ sợ bây giờ chẳng còn người nào có thể sống trước mặt chúng ta.

Thân là Kiếm Chủ chuẩn đại sư, ngay từ đầu khi Tần Minh đến đây đã hiểu ngay tình trạng đám Địa Huyệt Ma Chu đang nằm đơ dưới đất.

Linh thú muốn tới ngũ giai phải độ Lôi kiếp mà biến hình. Vì vậy mà so với dã thú bình thường cùng với sinh linh khác, sự sợ hãi của linh thú đối với Lôi khí luôn khắc sâu trong tâm. Nếu như không nhờ Lục Thanh hội tụ khí Phong Lôi thì cho dù bất cứ một vị kiếm chủ nào tới đây cũng không thể chế ngự toàn bộ ma chu. Có thể nói, toàn bộ kiếp nạn này là do Lục Thanh cứu lại.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

225. Chương 117 : Nhắc Lại Chuyện Xưa

Sau nửa canh giờ, tất cả mọi người hoàn toàn im lặng. Mà điều khiến cho ba người Liệt Quang cảm thấy kinh ngạc đó là những vết thương đầy máu trên người Lục Thanh đang nhúc nhích, toả ra chút ánh sáng. Còn Lục Thanh từ sau khi nói một câu với Nhan Như Ngọc hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Vào lúc này, những biến hoá trên người hắn khiến cho ba người Liệt Quang đứng xung quanh cảm thấy thất kinh. Còn Nhiếp Thanh Thiên thì đỡ hơn, bởi vì hắn là một trong số ít người biết được thân thể Lục Thanh mạnh tới mức độ nào. Vì vậy mà cho dù Lục Thanh đang ngủ say vẫn có sự hồi phục như vậy cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm. Nhiều nhất thì đó cũng chỉ do thân thể mạnh mẽ mà có được khả năng tự hồi phục thôi.

Nhưng trong mắt của ba người Liệt Quang thành danh Kiếm Chủ đã lâu thì hoàn toàn khác. Kiếm giả phải thường xuyên chiến đấu. Có thể là luận bàn, có thể là so đấu, hoặc chiến đấu sinh tử nên việc bị thương đều hết sức bình thường. Cho dù kiếm giả tu luyện kiếm nguyên và thân thể nhưng bình thường cũng chỉ căn cứ vào mức độ tăng tiến của tu vi mà mạnh hơn. Ngay cả khi bọn họ đạt tới cấp bậc Kiếm Chủ thì thân thể cũng chỉ tương đương với một thanh kiếm tam phẩm hay hắc thiết trăm lần luyện mà thôi.

Càng không cần phải nói tới việc Lục Thanh có được khả năng hồi phục nhanh đến vậy. Cho dù là đan dược hạ phẩm chỉ sợ cũng không thể sánh bằng. Nếu trong lúc quyết đấu sinh tử mà có được khả năng hồi phục như thế thì chẳng biết chiếm được bao nhiêu phần trăm lợi thế. Ba người Liệt Quang khó có thể tưởng tượng được. Bởi điều đó đồng nghĩa với việc kẻ sống sót cuối cùng chính là Lục Thanh.

Sau nửa canh giờ, đám người của Triệu Thiên Diệp lần lượt chạy đến. Tất cả mọi người đều bị thảm trạng ở trấn Triều Dương làm cho bàng hoàng. Trong khoảng khắc ngắn ngủi, cho dù là kiếm giả có tinh thần vững chắc thì cũng không nén nổi sự xúc động trước cảnh tượng đổ nát hoang tàn và máu tươi dính đầy khắp nơi.

Sau khi Nhiếp Thanh Thiên nói ngắn gọn tình hình, Triệu Thiên Diệp và Nhan Như Ngọc liền đưa Lục Thanh trở về. Còn bốn người Nhiếp Thanh Thiên và đám đệ tử nội tông cũng với thành vệ bắt đầu thu xếp cho đám tông dân sống sót. Đồng thời bắt tay vào với họ thu dọn mấy ngàn cái xác. Ngay cả những thôn trấn gần đó bị phá huỷ cũng được bọn họ thu dọn.

Tất nhiên, với sức của mấy trăm người không thể nào cáng đáng hết mọi việc. Sau khi nhận được tin tức, thành chủ Phó Viêm của thành Triều Dương cùng với vài tên Kiếm Sư, thậm chí cả gia tộc số một, nhà Hoàng Phủ cũng có hai vị trưởng lão chạy tới trấn Triều Dương. Cho tới mấy ngày sau, thảm trạng ở nơi đây mới tạm được thu dọn.

Tuy nhiên, trên mặt đường của trấn Triều Dương, mặt đất bị nhuộm đỏ bởi máu huyết hoà với bông tuyết không thể nào rửa sạch được. Cho dù thành vệ có đào xuống tới vài thước thì vẫn tản ra mùi máu tanh như trước.

Cho tới lúc này, từ trên cao nhìn xuống trấn Triều Dương, thôn thôn vốn bình yên thực sự hoá thành một vầng mặt trời đỏ. Màu đỏ tươi của trấn sẽ là dấu vết để sau này người đời nhớ mãi dấu ấn đau thương ngày hôm nay.

Sau nửa thành, trong một căn phòng ở Lục phủ, Lục Thanh ngồi tĩnh lặng trên giường. Trên người hắn xuất hiện những tia sáng đỏ như máu. Vốn hắn cũng không muốn sử dụng chất dịch Huyết Sát kiếm nguyên, nhưng vạn bất đắc dĩ đành sử dụng nó để chữa trị thân thể.

Sau hai ngày được Triệu Thiên Diệp liên tục dẫn động, hắn mới có thể khơi dậy được trong Kiếm Chủng của Lục Thanh một tia kiếm nguyên mầm mống. Hơn nữa, Lục Thanh cũng hồi phục được một chút thần niệm nên mới có thể vận chuyển được Phong Lô quyết.

Sau khi xem xét kỹ tình trạng thân thể, Lục Thanh chỉ biết cười khổ. Lần này hắn bất chấp lời khuyên can của Diệp lão sử dụng Phong Lô dẫn khiến cho thân thể bị thương nặng. Cho dù thần thể tương đương với một thanh kiếm bát phẩm, có thể giúp hắn hồi phục những vết thương bên ngoài, nhưng tình trạng bên trong cơ thể thì không được như ý.

Không biết bao nhiêu kinh mạch đã được đã thông thậm chí cả những kinh mạch nhỏ bí mật mà sau khi bước vào cảnh giới Kiếm Chủ mở ra cũng với những kinh mạch khác vốn rất dẻo dai vậy mà bây giờ cũng gần như đứt toàn bộ.

Trong khi đó, chất dịch nguyên khí không hề có tác dụng chữa thương. Bất đắc dĩ, Lục Thanh đành sử dụng chất dịch Huyết Sát kiếm nguyên vẫn luôn tiết kiệm. Hơn trăm giọt chất dịch Huyết Sát kiếm nguyên hoà vào thân thể rồi được Tử Hoàng Kiếm Thân kinh dẫn dắt khiến cho thân thể từ từ hồi phục.

Mãi sau một tháng, những tia sáng đỏ như máu trên người Lục Thanh mới từ từ biến mất. Hắn mở hai mắt, từ trong đó bắn ra một tia sáng màu xanh tím.

Xem xét thân thể một cách kỹ càng, Lục Thanh lẩm bẩm:

- Chữa trị thân thể có thể nói là đã ổn. Chỗ có điều lần này làm tổn hại thân thể chỉ sợ lại phải điều dưỡng nữa năm mới có thể đột phá. Như thế, tu vi lại phải tu luyện chậm lại rồi.

- Tiểu tử! Người biết như vậy là tốt rồi. – Lúc này, âm thanh của Diệp lão có chút không hài lòng, vang lên trong đầu Lục Thanh.

- Sư phụ. – Lục Thanh kêu lên nho nhỏ.

- Nếu gọi là sư phụ thì lúc đó nên nghe ta đừng xúc động như vậy. Không thể khống chế được mình như vậy, sau này còn có thể tái diễn mạnh hơn nữa.

Từ trong âm thanh của Diệp lão, mặc dù Lục Thanh cảm nhận được sự nghiêm khắc, nhưng cũng nghe được một sự ân cần trong đó.

- Là do con thiếu suy nghĩ. – Lục Thanh nói lí nhí. Nhưng sau đó, trong mắt hắn thoáng hiện lên một tia máu:

- Nhưng nếu có một lần như vậy, đệ tử vẫn sẽ làm thế.

- Đúng thế. Chẳng những ngươi mà là cả Lục gia. – Âm thanh của Diệp lão nặng nề, nhưng lời nói rất rõ ràng. Hiển nhiên là Diệp lão biết tất cả việc này.

- Cả Lục gia của con? – Sát khí thoáng hiện lên trong mắt Lục Thanh, nhưng ngay lập tức, hắn lại cảm thấy khó hiểu:

- Lục gia của con làm sao mà lại có ân oán với một vị Kiếm Hoàng? Với thực lực của Lục gia thì không có tư cách để động tới một vị cường giả như vậy.

Diệp lão cất tiếng cười dài rồi mở miệng nói:

- Đừng nghĩ Lục gia đơn giản như vậy. Năm đó có thể sinh ra một vị Kiếm Hoàng như Lục Thiên Thư trong khi tại sao các gia tộc khác ngay cả một vị Kiếm Chủ cũng khó? Điều này người cần suy nghĩ cho kỹ.

Nghe thấy vậy, Lục Thanh chợt rùng mình, nhất thời nghĩ tới chiêu kiếm mạnh mẽ khiến cho mình bị thương. Cũng là do hắn chưa chịu nhìn nhận các đời tiền bối. Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư để lại Tử Tiêu Phong Lô kiếm với mười tám chiêu. Mỗi chiêu đều có uy lực rất mạnh. Hơn nữa, nó lại thoát thai từ bộ Đại Diễn Thập Tam Chuy của Lục gia. Chỉ cần như vậy cũng đủ thấy điều bí ẩn trong đó.

Cho đến lúc này, cho dù với sự linh ngộ của hắn đối với hai loại khí Phong Lô, hiểu được chiêu thứ mười chín, nhưng vẫn không tin rằng chuy phát chuyển hoá thành chiêu kiếm lại có thể có sự huyền ảo. Cho dù muốn suy nghĩ, thì hắn cũng cảm thấy chuyện này quá rắc rối. Nhưng trong thời điểm khó khăn này, Lục Thanh thầm đoán rằng những chiêu kiếm phía sau còn mạnh tới mức độ nào.

- Như vậy ...

- Không cần hỏi. Tạm thời chưa đến lúc biết. Người chỉ cần biết rằng bây giờ, thời gian của người không còn nhiều lắm. Cho dù là ta cũng không thể chắc chắn trong vòng sáu năm đưa người lên tới cảnh giới Kiếm Hoàng. Vì vậy mà tất cả đều cần phải nhờ vào sự cố gắng và may mắn của người.

Dừng lại một chút, Diệp lão nói tiếp:

- Kiếm Thi chỉ là vật có trí nhớ và thần thông của Kiếm Hoàng mà thôi, còn kiếm của nó đã chết. So với ma nữ kia là một vị cường giả Kiếm Hoàng chính thức thì khi cả hai quyết đấu. Kiếm Thi chắc chắn sẽ không chịu nổi mấy chiêu.

Chỉ một câu nói đã phá nốt niềm hy vọng cuối cùng của Lục Thanh.

- Con hiểu rồi.

Suy nghĩ một lúc, Lục Thanh thấp giọng nói. Ánh mắt hắn trở nên nóng bỏng.

- Con hiểu rồi.

Bây giờ đã vượt qua nguyên khí kiếp nạn tới cảnh giới Kiếm Chủ. Bất luận là tâm tính hay tâm cảnh của Lục Thanh đều có một sự lột xác không ngờ. Sự thay đổi đó không thể biết được, mà nó cũng thay đổi theo thực lực. Muốn làm cho niềm tin của một gã Kiếm Chủ dao động, thì trừ khi đối diện với cái chết. Thậm chí, đối với Lục Thanh mà nói thì cái chết cũng chẳng có gì đáng sợ. Bởi vì cảm giác cái chết cận kề, hắn cũng đã từng trải qua.

Ra khỏi căn phòng, có thể thấy Lục phủ từ sau khi có Dịch lão trở về sắp xếp đã được thu dọn lại. Sau đó Lục gia sử dụng số tiền hai vạn tử ngọc tệ của tông môn bồi thường, bắt đầu xây dựng lại trấn Triều Dương.

Đối diện với cuộc sống mới, dân trong trấn đều cảm thấy rất hào hứng. Mặc dù bên cạnh họ có rất nhiều người đã mất đi người thân, nhưng cũng chính vì thế mà bọn họ mới biến đau thương để lao đầu và công cuộc xây dựng lại trấn.

Trải qua trận đánh đó, năm vạn dân cư của trấn Triều Dương còn chưa tới bốn vạn. Nhưng đám tông dân tới đây tị nạn sau trận chiến cũng có không ít người ở lại, bắt đầu cuộc sống mới. Mà trấn Triều Dương, sau khi được sự cho phép của thành Triều Dương đã mở rộng thêm ba dặm. Cuối cùng, dân số của trấn cũng đạt tới con số sau vạn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

226. Chương 118 : Đáy Sông Luyện Thân

Trong một tháng này, năm phong chủ của Tử Hà Tông đều quay về. Ngoại trừ tông chủ Lạc Thiên Phong, bốn phong chủ khác đều bị thương. Mặc dù bọn họ đối với tai kiếp của trấn Triều Dương đều cảm thấy phần nộ, nhưng bốn người lần lượt bước vào bể quan, không để lại một lời nào.

Sau mấy ngày, mọi người đang lo lắng thì nhận được tin tức rằng nguy cơ đối với năm tông môn đã được giải trừ. Nhưng nghe nói rằng số lượng người chết rất nhiều, phải tới hơn mười vạn.

Tông vực bình thường chiếm phạm vi hơn trăm dặm, cũng có khoảng mười ngọn núi chính. Chỉ cần một vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn là đủ, vì vậy mà bọn họ không được Kiếm Thần điện để ý. Tông dân của mỗi một tông môn như vậy không vượt quá trăm vạn, mà lần này chết mất mười vạn người trên thực tế đã bị ảnh hưởng tới gốc rễ. Tuy nhiên, cuối cùng vẫn giữ được khu vực tông môn. Chỉ cần tông môn còn thì vẫn có hy vọng.

Sau lần này, toàn bộ Tử Hà Tông đều yên tĩnh. Kể cả các tông môn xung quanh như Thanh Ngọc, Phù Vân Tông cũng tổn thất không nhỏ. Sau lần đầu tiên bị đẩy lùi, liên minh tông môn Nhân đạo như thương lượng với ba tông Tử Hà, Thanh Ngọc, Phù Vân nên cả hai bên đều yên tĩnh, không hề có một hành động nào khác. Liên minh tông môn Nhân đạo cũng không hề có một hành động nào khiêu khích. Mà trong phạm vi ngàn dặm với sự đứng đầu của Tử Hà Tông, cũng không hề có một hành động nào phản kích.

Dường như tất cả mọi chuyện đều trở nên an tĩnh. Ngoại trừ máu tươi và những phần mộ ra, tất cả đều như trở lại cuộc sống bình thường. Nhưng đám người Lục Thanh lại phát hiện, bầu không khí có một sự quái dị. Giống như một đám mây đen che khuất mặt trời, khiến cho người ta không thấy rõ được chân tướng.

Tất cả lại trở lại quỹ đạo bình thường. Đám đề tử nội tông cũng bắt đầu chuẩn bị cho luận kiếm giữa năm ngọn núi. Từ củng cố tâm cảnh, tu vi, dưỡng tâm tĩnh khí cho tới mỗi ngày đều khổ luyện kiếm pháp, cảm ngộ hiểu thêm về lực lượng thuộc tính.

Cho tới thời điểm này cũng chỉ còn cách thời điểm luận kiếm giữa năm ngọn núi khoảng chừng tám tháng. Đám đề tử nội tông đều bắt đầu lao vào chuẩn bị. Luận kiếm giữa năm ngọn núi cứ mười năm lại diễn ra một lần. Mỗi lần đều được ghi chép vào trong Luận kiếm phổ của tông môn, để giữ gìn. Có thể lưu lại danh tiếng trong Luận kiếm phổ, các thế lực lớn đều tổn rất nhiều công sức.

Cho dù là kiếm hay thứ khác, thậm chí là đan dược, các thế lực lớn cũng đều nghĩ ra đủ mọi biện pháp. Vào cái thời điểm trước khi luận kiếm giữa năm ngọn núi diễn ra ngày, mỗi thế lực lớn đều bắt đầu những trận so đấu tích lũy.

So đấu ở đây là so đấu về tài lực, nhân lực và sự tích góp.

Cũng có không ít đại diện các thế lực mang tới tài liệu chú kiếm quý giá cũng với vô số Tử Ngọc tể định nhờ Lục Thanh rèn kiếm nhưng đều bị hắt từ chối. Mặc dù cảm thấy không hài lòng, nhưng không nười nào có can đảm lên tiếng. Cho dù là gia tộc Tư Đồ ở Lạc Nhật thành, sau khi nghe thấy tu vi Lục Thanh đột phá cũng phải người mang lễ tới chúc mừng. Thậm chí thái độ bọn họ còn đặt mình vào thế dưới.

Sự thay đổi như vậy khiến cho Lục Thanh cảm thấy coi thường, nhưng hắn cũng không thể phủ nhận sự thật đang diễn ra. Trong thế giới của tông môn, thực lực là vớ để được đặt lên bàn cân đầu tiên. Mặc dù còn có đạo nghĩa nhưng cuối cùng khi trở mặt với nhau thì thực lực vẫn là thứ quan trọng nhất.

Sau một tháng điều dưỡng, thương thế của Lục Thanh cơ bản khỏi hẳn. Chỉ có điều thân thể tương đương với thanh kiếm bát phẩm sau lần bị thương này nếu muốn hồi phục cần có rất nhiều thời gian.

Đứng bên dòng Lệ Thủy, Lục Thanh nhìn mặt sông đang gợn sóng. Trên người hắn xuất hiện một vầng kiếm khí nhàn nhạt.

Kiếm khí tản ra bao quanh người Lục Thanh như một quả cầu màu xanh tím ngăn cản nước sông ở ngoài. Sau đó, Lục Thanh lặn xuống dưới đáy sông.

Thần thức trong Thức Hải tản ra ngoài, bao phủ quanh người trong phạm vi năm, sáu trượng. Sau lần trong trường này, nhờ vào Luyện Hồn quyết, thần thức của hắn trở nên tăng tiến và tinh khiết hơn rất nhiều. Nhưng ở dưới nước vẫn không thể bằng trên mặt đất. Vấn phạm vi thần thức của Lục Thanh có thể

bao phủ phạm vi một trăm năm mươi trượng thì bây giờ cũng chỉ có thể tản ra ba mươi trượng. Cái mà hần tu luyện chính là Phong Lôi Kiếm khí, không hợp với nước sông nên bị bài xích.

Nếu như một gã Kiếm Chủ tu luyện kiếm khí hệ Thủy ở đây thì có thể vận dụng được một nửa khả năng của thần thức. Điều này cũng khiến cho Lục Thanh hiểu thêm được rằng, khi khu vực thay đổi thì thực lực của kiếm giả cũng có sự thay đổi theo.

Vào lúc này đã là đúng Ngọ, ánh mặt trời tỏa ra rực rỡ. Lục Thanh yên lặng nhìn cảnh tượng xung quanh. Hần thấy vô số bầy cá bơi lội. Bây giờ, tiết trời đang vào mùa hạ, đúng là lúc mà chúng sinh sản. Mà nơi Lục Thanh lặn xuống lại ở hạ lưu, còn bầy cá lại bơi lên đầu nguồn âm áp.

Kiếm khí xuyên qua bên ngoài cơ thể thỉnh thoảng lại có một chút không khí tinh khiết truyền truyền vào miệng, mũi của Lục Thanh. Kiếm giả sau khi luyện tiên thiên, Kiếm Nguyên trải qua tẩy luyện đã trở thành tiên thiên Kiếm Nguyên. Chẳng những uy lực của nó tăng lên mà mức độ tinh khiết so với trước đây cũng hơn rất nhiều. Đồng thời, kiếm giả cũng có được khả năng nội hô hấp, có thể nhờ vào huyết bách hội đã được khai thông mà hấp thu không khí tinh khiết xung quanh.

Thậm chí, sau khi đạt tới Kiếm Sư, mượn uy của kiếm CHúng còn có thể tự hấp thu nguyên khí trong trời đất, và cả không khí trong đó để mà nội hô hấp. Vì vậy chỉ cần đạt tới cảnh giới Kiếm Nguyên là có thể thích ứng đối với mọi hoàn cảnh khắc nghiệt.

Sông Lệ Thủy rất sâu. Lục Thanh lặn xuống hơn một trăm trượng vẫn không chạm tới đáy. Lúc này, ánh mặt trời đã từ từ biến mất khiến cho xung quanh trở nên âm đạm. Thông qua sự cảm ứng của kiếm khí, nước sông ở đây lạnh hơn so với trên mặt sông gấp mấy lần, áp lực lại gấp tới mười lần. Những loài sinh vật có thể sống ở đây cũng không nhiều lắm.

Ánh mắt sáng như sao, những tia sáng màu xanh tím bắt đầu hội tụ trong mắt Lục Thanh. Mặc dù xung quanh hần chỉ có một màu đen, nhưng với nhãn lực của Kiếm chủ vẫn có thể nhìn rõ trong phạm vi mười trượng có những cái gì.

Lúc này, một con cá có hình thù quái dị dài ba bốn trượng, bơi qua bên cạnh Lục Thanh. Toàn thân con cá đen thui, có đầy vẩy. Mỗi một cái vẩy cũng chỉ to bằng một hạt đầu. Phía trên đầu còn có một cái sừng trắng như tuyết, có cả ánh sáng màu lam di chuyển.

Linh thú hệ Thủy.

Ánh mắt Lục Thanh sáng lên. Thần thức của hần di chuyển một vòng quanh người con cá, phát hiện linh lực hệ Thủy của nó hùng hậu không hề kém Kiếm Giả đại thiên vị. mà hiển nhiên, con cá này cũng chỉ coi Lục Thanh là một loài sinh vật kỳ lạ, không có chút thu hút. Nó uể oải bơi qua người Lục Thanh. Cái đuôi của nó giống như cái quạt quấy mạnh tạo ra một dòng chảy. Độ sâu ở nơi đây vẫn còn chưa đủ. Lục Thanh căn cứ một chút có thể ước lượng, cho dù là Kiếm giả trung thiên vị cũng chỉ có thể ở đây khoảng nửa giờ. Tất nhiên, với điều kiện là hần ở đây có thể hô hấp được.

Chẳng hề do dự, thúc dục Kiếm Nguyên, Lục Thanh tiếp tục lặn xuống đáy sông. Bắt đầu từ đây, mỗi khi lặn xuống khoảng mười trượng đều có một cấp độ. Cho tới khi Lục Thanh lặn xuống một trăm năm mươi trượng, liền gặp được một con linh thú nhị giai hệ Thủy. Áp lực nơi đây, chỉ có Kiếm Khách đỉnh phong mới có thể chịu nổi.

Tất nhiên, điều quan trọng là độ lạnh của nước sông ở đây cho dù là một thanh kiếm nhất phẩm cũng phải ngần ngại. Không có được thân thể của Kiếm Khách với thực lực đỉnh thì khó có thể sống ở đây.

Nhưng đối với Lục Thanh mà nói thì nó còn lâu mới đủ. Theo lời nói của Diệp lão thì thân thể tương đương với một thanh kiếm bát phẩm như của hăng nếu chỉ tu dưỡng bình thường thì cần phải mất tới nửa năm. Cho dù tư chất tiên thiên của hần bây giờ đã tới tám phần, nhưng chỉ còn bảy tháng nữa là tới luận kiếm. Nếu mất nửa năm cho việc dưỡng thương thì cho dù hần muốn trước đó có thể tăng thêm một thiên vị cũng là chuyện khó khăn. Mà cho dù có tăng lên thì thời gian củng cố cũng không có. Nhưng vậy, không nắm vững lực lượng trong tay, vận dụng sẽ không được thoải mái.

Cho nên, dưới sự sắp xếp của Diệp lão, Lục Thanh tới sông Lệ Thủy muốn nhờ áp lực của dòng nước sau làm cho thân thể tương đương với thanh kiếm bát phẩm đã bị tan ra mà ngưng kết lại. Đồng thời, có thể

dựa vào hoàn cảnh khắc nghiệt mà rèn luyện kiếm thức. Qua sự quan sát của Diệp lão, do cảnh giới của Lục Thanh đột phá quá nhanh nên cơ bản có đôi chỗ còn có khuyết điểm, nên muốn lợi dụng nơi này để củng cố.

Hít một hơi thật sâu, Lục Thanh lặn xuống đáy sông thật nhanh. Mãi cho tới khi Phong Lô kiếm khí hộ thân hơi biến dạng hần mới ngừng lại cảm nhận một cách kỹ lưỡng. Nơi này còn cách đáy sông mười trượng, cách mặt sông khoảng chừng hai trăm trượng.

Khi Lục Thanh chạm xuống lớp bùn, kiếm khí hộ thân bị ép lõm vào trong.

“Được rồi.”

Lục Thanh ổn định tinh thần, bước tới một tảng đá ngầm. Bàn chân của hắn cảm nhận thấy tảng đá này có thể tồn tại ở đây thì phẩm chất của nó có thể rèn được một thanh kiếm ngũ, lục phẩm.

“Bắt đầu đi.” Diệp lão trầm giọng nói.

Lục Thanh gạt đầu, từ từ thu hồi Phong Lô kiếm khí hộ thân. Khi nước sông chạm vào thân thể hắn, cho dù thân thể tương đương với một thanh kiếm bát phẩm nhưng cũng phải run run. Nước sông thực sự rất lạnh, chẳng kém với nước của Bích Hàn đầm là bao.

Hơi lạnh thấu xương bao phủ toàn thân Lục Thanh. Áp lực của dòng nước sâu hai trăm trượng ép lên người khiến cho Lục Thanh đứng không vững, phải ngồi lên tảng đá.

Vào lúc này, cho dù thân thể của Lục Thanh có thể chịu được áp lực đó, nhưng lục phủ ngũ tạng của hắn thì khác. Áp lực quá mạnh khiến cho không khí vẫn được hít vào liên tục, nhưng cũng cảm thấy khó khăn. Xương cốt toàn thân phát ra những tiếng kêu lắc cắc.

“Tĩnh tâm thủ nguyên. Vận chuyển Kiếm thân kinh.”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

227. Chương 119 : Huyền Quy Xuất Hiện

Tiếng quát của Diệp lão giống như tiếng chuông vang dội trong Thức Hải của Lục Thanh. Không hề do dự, Lục Thanh vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Những tia kinh khí nhất thời phun ra từ các lỗ chân lông trên cơ thể hắn, khiến cho trong lòng sông xuất hiện vô số những dòng chảy ngầm.

Sự mạnh mẽ của thân thể tương đương với một thanh kiếm bát phẩm đã được thể hiện. Bên ngoài thân thể của Lục Thanh tự hình thành một tầng kiếm khí với vô số những tia khí. Những tia khí vô hình mặc dù mỏng manh nhưng lại vô cùng cứng cỏi. Dưới sức ép mấy ngàn cân của dòng nước cũng không thể làm chúng bị tan biến.

Cho đến lúc này, Luyện Tâm kiếm mới thở phào. Hơi lạnh đối với thân thể sau giây lát liền thích ứng, không còn có gì đáng ngại. Chỉ có điều, áp lực của dòng sông đối với lục phủ ngũ tạng khiến cho Lục Thanh cảm thấy đau đầu.

“Thu toàn bộ những tia khí vào trong da thịt.” Âm thanh của Diệp lão lại vang lên.

Lục Thanh sửng sốt, nhưng hiểu ra ngay. Có sự bảo vệ của những tia khí, hắn làm sao có thể dựa vào áp lực của dòng nước để rèn luyện thân thể. Vừa thu hồi những tia khí, nhất thời, áp lực của dòng nước lại ép lên thân thể.

“Đừng có đứng đó mà ngủ gật. Mau rút kiếm.”

Vào lúc này, Diệp lão thể hiện rõ ràng của một vị sư phụ nghiêm minh, không ngừng đốc thúc trong đầu Lục Thanh.

Luyện Tâm kiếm vừa được rút ra liền tỏa những tia khí màu xanh từ trên thân kiếm. Ánh sáng xanh hội tụ trên thân kiếm như biến thành một con giao long oai nghiêm. Đồng thời, lúc này, từ thân kiếm còn có

cả khí Phong Lôi màu xanh tím xuất hiện. Toàn thể thanh Luyện Tâm kiếm hiện lên một sự uy nghiêm, bá đạo.

Nhưng lúc này, nắm Luyện Tâm kiếm trong tay, Lục Thanh lại không còn có cảm giác thoải mái như trước. Dưới áp lực của dòng nước, thanh Luyện Tâm kiếm vốn khoảng chừng hai trăm cân chẳng khác nào hai ngàn cân. Hơn nữa, những dòng chảy ngầm dưới lòng sông thì thoảng lại ập đến, đập vào thân Luyện Tâm kiếm khiến cho bản thân Lục Thanh cho dù có sức mạnh tương đương với mấy ngàn cân cũng cảm giác khó khăn. Thân thể hắn nghiêng ngả theo thanh Luyện Tâm kiếm. ngay cả muốn đứng thẳng cũng khó.

Nhưng để rèn luyện thân thể, Lục Thanh không thể sự dụng một chút Kiếm Nguyên, chỉ dựa vào sức mạnh của cơ bắp. Mà Lục Thanh lại không thể giống như Kiếm Nguyên để có thể qua thân thể điều khiển cánh tay.

Vô số bùn đất bị khuấy lên. Không thể không thừa nhận, dòng chảy ngầm ở dưới lòng sông lúc nào cũng có. Lục Thanh chỉ dựa vào kinh nghiệm và phản ứng đối với những dòng chảy ngầm dưới Minh Nguyệt đầm mà áp dụng với những dòng chảy dưới lòng sông có thể nói là khác một trời một vực.

Dòng chảy ngầm ở đây có lực rất mạnh. Thậm chí, mỗi một dòng chảy ngầm còn có ít nhất hai đạo lực ngầm đánh tới. Khiến cho Lục Thanh dù có cảnh giới kiếm pháp đạt tới Tự Hóa Khinh Trọng nhưng trong hoàn cảnh lạ lẫm ngày cũng bị hạn chế rất nhiều.

Tập trung tinh thần khắp toàn thân, rồi vận khởi Luyện Hồn quyết. Thần thức mạnh mẽ liên tỏa tới từng tấc thịt. Đồng thời, toàn thân Lục Thanh chìm vào trong sự lưu chuyển của tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Từ thần thức, hắn có thể cảm nhận được một tia khí rung chuyển trong da thịt, lại bỏ tạp chất. Ngay cả bộ xương màu xanh tím của hắn cũng đồng dạng tỏa ra những tia khí ôn hòa, xuyên tới tận xung quanh lục phủ ngũ tạng.

Lục Thanh huy động Luyện Tâm kiếm khiến cho trong dòng sông phát ra những tiến động yếu ớt. Dòng chảy ngầm đánh tới thân Luyện Tâm kiếm bị Lục Thanh tập trung, dẫn dắt đánh lên trên tảng đá ngầm.

“Vù... vù...”

Từng con sóng ngầm tản ra, nhưng dưới áp lực của dòng nước lại biến mất.

Sau lần đầu tiên, nhưng lần tiếp theo cũng trở nên dễ dàng hơn. Lúc này, Lục Thanh có cảm giác bản thân trở lại Minh Nguyệt đầm, khua thanh Luyện tâm kiếm không lờ mà háo giải từng dòng nước ngầm.

Chỉ trong chốc lát, Lục Thanh đã thích ứng được với làn nước sâu dưới đáy sông. Tốc độ chiêu kiếm cũng tăng nhanh hơn rất nhiều. Bước chân của Lục Thanh khiến cho áp lực xung quanh ép lên da thịt của hắn theo một tiết tấu.

Thân thể hắn từ từ có cảm giác tê dại, giống như có nhiều sợi tóc nhỏ đang nhúc nhích trong da thịt. Chẳng hề có chút đau đớn, nhưng cái ngứa quả thực là khó chịu.

“Giữ chặt tinh thần. Không được ngừng lại.” Nhận thấy khuôn mặt bối rối của Lục Thanh, Diệp lão quát lớn.

Mặc dù biết Diệp lão muốn tốt cho mình, nhưng Lục Thanh thà bị thần kiếm chém cho vài cái cũng không muốn chịu cái ngứa như thế này.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Lục Thanh vẫn nghe theo lời Diệp Lão. Để mặc cho da thịt như đang nhúc nhích, động tác trên tay hắn vẫn không chậm đi chút nào.

Dưới đáy sông, lớp bùn tích tụ nhiều năm liền bốc lên. Dưới sự khua động của Luyện Tâm kiếm, sức lực mấy ngàn cân khuấy động đáy sông. Vô số dòng khí bị Lục Thanh dẫn dắt, bắn ngược trở lại. Sau đó, kiếm pháp của Lục Thanh cũng thích ứng với cảnh giới Cử trọng nhược khinh. Mỗi một kiếm đánh xuống như gió xuân nổi lên, xét qua sát những dòng nước ngầm. Hết lần này tới lần khác khiến cho dòng nước ngầm thay đổi phương hướng.

Cho tới khi mặt trời xuống núi, Lục Thanh liền đi lên bờ, nghỉ ngơi một đêm. Sáng sớm hôm sau, khi những tia nắng đầu tiên xuất hiện, hắn lại chìm xuống đáy sông để luyện kiếm. Đi xuống mấy lần, Lục Thanh có

thể thấy rất nhiều linh thú hệ Thủy. Mà đám linh thú đó đều sinh sống ở sâu dưới đáy sông. Chúng đối với Lục Thanh chỉ có một sự tò mò chứ không có động tác nào khác.

Dù sao thì linh thú cũng do trời sinh ra, hấp thu linh khí trong trời đất không phải là cái loại khát máu. Chỉ có Địa Huyết Ma Chu là loại linh thú khác biệt. Hơn hai vạn năm qua, cơ bản chúng đã bị con người loại bỏ khỏi hàng ngũ linh thú.

Cứ như vậy hơn một tháng, những cơn ngứa trên người Lục Thanh từ từ thay thế bằng một làn hơi ấm. Dòng khí ấm áp đó do những tia khí tinh khiết tạo thành, bên trong lại còn có cả Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tu luyện dung nhập với Phong Lô Kiếm khí rồi đưa vào trong da thịt. Thậm chí chỉ cần một ý niệm xuất hiện, Lục Thanh cũng có thể làm cho chúng hưng phấn mà chui ra.

Trong đó, được lợi nhiều nhất chính là lục phủ ngũ tạng. Bây giờ, trong mỗi một bộ phận của nội tạng cũng đều tỏa ra những tia khí sắc bén, bên trên lưu động một vầng ánh sáng màu xanh tím. Thậm chí, Lục Thanh còn cảm thấy, mức độ cứng rắn của chúng có thể sánh ngang với thanh kiếm tam phẩm.

Dưới đáy sông, Lục Thanh đứng vững như một hòn núi, bước chân lún sâu dưới đáy sông. Luyện Tâm kiếm hoặc đâm thẳng, vung lên, chém xuống. Có khi rung rung rất dài khiến cho vô số dòng chảy ngầm lướt qua đều bị phá hủy. Xung quanh người Lục Thanh sinh ra một con sóng, khiến cho đáy sông xuất hiện đầy bọt nước.

Một lúc lâu sau, Lục Thanh thu kiếm mà đứng. Trên tấm thân trần của hắn có thể thấy được những tia khí như đang chảy trên làn da, chẳng khác nào một thanh thần kiếm ra khỏi vỏ toát ra khí thế uy nghiêm.

“Tốt lắm.” Diệp lão mở miệng nói:

Thân thể tương đương với thanh kiếm bát phẩm coi như người đã củng cố. Hơn nữa, không ngờ hơi lạnh ở đáy sông lại cao đến vậy. Được hơi lạnh trợ giúp, bây giờ, coi như người chính thức đạt tới bát phẩm đỉnh phong.

Cúi đầu nhìn xuống cơ thể, Lục Thanh mỉm cười. Diệp lão nói đúng, ngoại trừ áp lực khổng lồ nơi đáy sông, hơi lạnh trầm xuống bao nhiêu năm, cho dù dùng để hạ nhiệt thanh thần kiếm Thanh Phàm cũng thừa đủ.

Khí lạnh vô tận xâm nhập vào người hắn trong một tháng, nên ở một mức độ nhất định đã dung hợp với thân thể tương đương với thanh kiếm bát phẩm của hắn vốn ẩn chứa Phong Lô khí chí dương chí cương. Khiến cho hắn bây giờ có được một thân thể tương đương với một thanh kiếm bát phẩm hoàn mỹ.

Lục Thanh không nhận được hú lên một tiếng thất dài. Phong Lô kiếm chủng bị trói buộc một tháng liền phun ra Kiếm Nguyên cuộn cuộn. Ngay cả tiên thiên Phong Lô châu lơ lửng trên Kiếm Nguyên vào lúc này, cũng tỏa ra một tia sáng, rồi xuất ra một vầng sáng màu xanh tím tính khiết.

Tiếng hú cuộn cuộn giống như tiếng sấm, kéo theo khí Lô tỏa ra xung quanh. Nhất thời, dưới đáy sông tối om xuất hiện đầy âm thanh của tiếng sét.

“Ầm...Ầm...”

Toàn bộ đáy sông như chấn động. Vô số linh thú nghe thấy tiếng sét như vậy, đều sợ kinh hồn bạt vía. Đặc biệt xung quanh Lục Thanh có hai con Huyền Quy tam giai vẫn ngủ say dưới đáy sông. Chúng cứ tưởng cả đời này cũng không có cơ hội gặp lại khí Lô kinh khủng như vậy. Nhưng không ngờ sau mấy trăm năm, khí Lô lại một lần nữa xuất hiện trước mặt chúng, thậm chí còn ở ngay trên đỉnh đầu.

Graooooooooooooo...

Hai âm thanh giống như tiếng rền gầm cùng với tiếng rần kêu vang lên dưới chân Lục Thanh. Bùn đất dưới đáy sông bốc lên, rồi hóa thành một màu đen.

Lục Thanh thôi hú, cảm thấy sưng sốt. Bàn chân hắn dậm mạnh lên tảng đá ngầm, rồi vọt lên hơn mười trượng.

“Ầm...”

Hai tiếng động vang lên dưới đáy sông. Tảng đá ngầm mà Lục Thanh vẫn đứng chợt rung động rồi nứt thành hai nửa. Hai cái bóng to chừng mười trượng chợt xuất hiện dưới chân Lục Thanh.

Thần thức của Lục Thanh nhanh chóng tỏa ra ngoài cơ thể xem xét hai con quái vật.

“Huyền Quy tam giai linh thú hệ Thủy ?” Lục Thanh cảm thấy ngơ ngác. Thể hình hai con Huyền Quy quá lớn. Căn cứ vào những gì mà hắn xem trong một số Linh Thú phổ cũng biết, Huyền Quy là một trong số linh thú trường thọ. Thậm chí tuổi thọ của nó có thể sánh được với linh thú tứ giai. Căn cứ vào những điều ghi chép thì Huyền Quy lớn nhất cũng khoảng chừng bảy, tám trượng. Nhưng vào lúc này, kích thước của hai con Huyền Quy thực sự khó tưởng tượng nổi.

Trong khoảng khắc hai con Huyền quy phá vỡ tảng đá ngầm, Lục Thanh chợt cảm thấy một thứ hơi thở thân cận. Cảm giác đó tới từ nơi hai con Huyền quy ngủ say. Từ một khía cạnh nào đó, hắn cảm nhận được một làn khí sinh mệnh.

Graooooooooooooooooooooo...

Hai tiếng gầm phẫn nộ vang lên, sự chú ý của hai con Huyền Quy tập trung về phía Lục Thanh. Một thứ lực lượng lạnh lẽo trong nháy mắt hội tụ. Rồi dưới ánh mắt ngưng trệ của Lục Thanh, mấy ngàn đạo băng tuyết màu trắng xuyên qua dòng chảy, mà bắn về phía hắn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

228. Chương 120 : Huyền Thủy Long Mãng

Luyện Tâm kiếm nhanh chóng huy động. Thân kiếm lướt trong dòng nước tạo ra một làn kiếm vòng tròn. Một gợn sóng từ trên làn kiếm tản ra xung quanh, phát ra những tiếng động.

Những mũi băng nhọn bắn trúng vòng kiếm mang theo một nguồn sức mạnh thật lớn, đẩy Lục Thanh bắn ngược ra sau hai mươi trượng. Đồng thời, những nơi băng nhọn đi qua, nước sông liền bị đóng băng. Làn nước ấm xung quanh trong nháy mắt nhiệt độ chợt giảm xuống.

Tốc độ chậm lại, Lục Thanh xuất hiện một ý nghĩ trong đầu. Hai con Huyền quy này vừa mới đột phá hạn chế cấp bậc, đạt tới tứ giai. Nói cách khác, thực lực của chúng gần tương đương với Kiếm chủ tiểu thiên vị.

Điều này khiến cho Lục Thanh cảm thấy kinh ngạc. Trong số các loài linh thú thì Huyền Quy cũng không phải là loài mạnh mẽ. Vì vậy, một con Huyền Quy tam giai nhiều lắm cũng chỉ đạt tới kiếm sư đại thiên vị, thậm chí là Kiếm sư đỉnh phong là cùng.

Chúng cũng chẳng có bao nhiêu phương pháp công kích ngoài mấy chiêu sử dụng Huyền Băng để tấn công. Ngược lại, chúng lại có được sự phòng ngự rất mạnh. Trong số có cùng cấp bậc, thì gần như không một loài linh thú nào có thể uy hiếp được chúng. Cho dù linh thú cao hơn chúng một giai, đôi khi muốn giết chết chúng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng vào lúc này cũng chẳng có thời gian cho Lục Thanh suy nghĩ. Hai con Huyền Quy thấy đòn tấn công của mình không có hiệu quả liền rống lên một tiếng. Đôi mắt màu lam của chúng tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Nước sông xung quanh bị hơi lạnh kéo dãn, nhanh chóng tập hợp về phía hai con Huyền Quy.

Đang ở trong nước, sự di chuyển của Lục Thanh không được dễ dàng. Tốc độ của Phong Lôi bộ ở dưới đáy sông bị cản trở rất mạnh. Cho tới khi Lục Thanh xuất hiện trên đỉnh đầu hai con Huyền Quy, trước mặt hắn đã có hai quả cầu băng màu trắng ập đến.

“Hây...”

Quát lên một tiếng như tiếng sấm, trên thân của Luyện Tâm kiếm tỏa ra những tia khí. Phong Lôi kiếm khí dài bảy trượng phá vỡ nước sông. Những tia chớp xuất hiện ngay trong làn nước sâu dưới đáy sông rồi lan rộng ra xung quanh khiến cho ánh mắt của hai con Huyền Quy cảm thấy bối rối.

“ Ầm...”

Phong Lôi kiếm khí với thế như chẻ tre, chia hai quả cầu bằng ra làm hai nửa. Lục Thanh thoảng dừng lại rồi lách qua giữa quả cầu bằng. Luyện Tâm kiếm trong tay bổ mạnh xuống cái mai trên lưng hai con Huyền Quy.

“Xoẹt...”

Vô số những tia lửa bắn ra xung quanh. Lục Thanh cảm thấy trên cánh tay bị ảnh hưởng bởi một đạo lực không lồ, Da thịt cánh tay của hắn chẳng khác nào những con sóng nhanh chóng di chuyển khiến cho đạo lực đang truyền tới từ trên thân Luyện Tâm kiếm tản đi.

Grao...

Hai tiếng kêu đau đớn của Huyền quy vang lên. Mặc dù lực phòng ngự mạnh mẽ của chúng phản chấn khiến cho Lục Thanh bật ngược trở lại. Nhưng ở dưới đáy sông, có thêm áp lực của dòng nước, mỗi một kiếm của Lục Thanh kèm thêm sức mạnh của cơ thể đạt tới thanh kiếm bát phẩm đỉnh phong phải tới chừng ngàn cân lực. Thậm chí có thêm Phong Lôi kiếm khí, cho dù với sự phòng ngự của hai con Huyền Quy thì chúng cũng cảm thấy nội tạng chấn động mạnh. Cái mai trên lưng chúng mặc dù không vỡ vụn, nhưng cũng bị lõm sâu vào bên trong.

Cùng với thân thể bắn ra, cánh tay Lục Thanh lại bắt đầu dao động. Đang ở trong dòng nước, hắn chợt quay người, cánh tay giống như một con rắn có linh tính di chuyển một vòng. Một sự dao động từ cánh tay lan tới cổ tay rồi trong nháy mắt, ba thành Phong Lôi Kiếm Nguyên bộc phát.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, thức thứ mười bảy: Phong Lôi Sâu Vũ.

“Vù...”

“Vù...”

“Vù...”

Gần ngàn đạo tử điện và phong nhận bao phủ phạm vi mười trượng xung quanh hai con Huyền Quy dưới đáy sông. Kinh khí ác liệt của nó khiến cho dưới đáy sông xuất hiện vô số khu vực không có nước bao lấy toàn bộ Phong Lôi Kiếm khí, Tử Điện và phong nhận lao tới hai con Huyền quy.

Đặc biệt Tử điện bá đạo ở trong nước lại càng lan truyền với tốc độ nhanh. Ở những vùng nước xa xa, những tiếng kêu hoảng sợ vang lên khiến cho vô số những bọt nước xuất hiện. Lục Thanh có thể thấy được mấy bóng đen khổng lồ đang chạy trốn.

Vào lúc này, Hai con Huyền Quy giống như là tinh thạch. Đôi mắt màu lam của chúng hoàn toàn sợ hãi. Bao nhiêu khí Huyền Băng tích lũy trong mấy trăm năm bị chúng phun ra hết, ngưng kết thành một bộ giáp bản bằng dày một thước. Những tia khí màu trắng bay tứ tán khiến cho trong dòng nước xuất hiện vô số những miếng băng.

Một làn ánh sáng chói mắt màu tím lóe lên dưới đáy sông. Nước sông lạnh buốt chợt dâng lên cuộn cuộn, phát ra những tiếng động không dứt. Cả dòng chảy ngầm bắt đầu chuyển động giống như thủy triều.

Sau chừng một khắc, trong ánh mắt của Lục Thanh, hai con Huyền quy từ trong khoảng nước màu trắng bên dưới chạy ra. Lớp băng bảo vệ trên người vào lúc này vỡ vụn, chỉ còn lại một vài khối vẫn dính trên người. Ngay cả cái mai màu đen nhạt cũng bị đánh nát một số chỗ, khiến cho máu của chúng cứ thế chảy ra từ đó. Trên mặt cái mai, thậm chí còn có cả những dòng tử điện nhỏ.

Cất lên hai tiếng kêu thảm thiết, hai con Huyền Quy không dám đối kháng với Lục Thanh. Bốn chân có móng vuốt sắc bén vể trong nước khiến cho hai con Huyền Quy hóa thành hai luồng sáng trắng, lao đi.

Trong nước, với tốc độ của Lục Thanh, muốn đuổi kịp hai con Huyền quy là chuyện hết sức khó. Bây giờ, hai con linh thú đã biết sợ, nên Lục Thanh cũng chẳng muốn đuổi theo. Hắn đứng đó chờ đợi sau khi bùn đất lắng xuống sẽ tìm kiếm ở bên dưới.

Đây là chỗ mà hai con Huyền Quy đã ngủ say, một cái động rộng lớn dưới đáy sông. Lặn xuống đó trên người Lục Thanh chợt hiện lên một vầng Phong Lôi kiếm khí. Ánh sáng màu xanh tím tỏa ra soi sáng chung quanh.

Trong cái động do hàng năm nước không lưu thông cho nên có mộ mùi thối. Cái động rất lớn, bên trong Lục Thanh có thể thấy được vô số bộ xương. Thậm chí còn có cả vì bộ xương của ngư dân. Lăn trong đồng hải cốt có hai tia sáng màu trắng tỏa ra hơi lạnh kinh người.

Nhìn hai hòn đá trắng to bằng nắm tay trẻ con tỏa ra khí Huyền Băng. Đây là hai viên đá Huyền Băng, thuộc cùng một loại với đá hệ Thổ trong Không giới của hắn. Theo lời Diệp lão thì mỗi một hòn đá như vậy ngoại trừ một số thuộc tính độc đáo có công dụng khác. Còn nếu thuộc tính giống như người tu luyện thì khi cầm nó trong tay có thể khiến cho sự cảm ứng đối với các loại khí càng thêm rõ ràng.

Không hề do dự, Lục Thanh thu hai viên đá vào trong Không giới. Trong số các loại linh thạch thì ngoài trừ linh thạch ngũ hành còn có thể có. Những loại linh thạch khác lại hết sức ít ỏi. Hoàn cảnh sinh ra, thời gian cũng đều hết sức khó khăn. Có thể nói giá trị của chúng có thể tương đương với một thanh kiếm cửu phẩm.

Tiếp theo, Lục Thanh nhìn vào trong góc động. Ở đó có một chút rung động yếu ớt của khí sinh mệnh. Giống như cảm nhận được ánh mắt của Lục Thanh, sự dao động của nó càng mạnh, nhưng cũng chỉ hơn được một phần. Hơn nữa, làn khí sinh mệnh yếu ớt đó nhanh chóng yếu đi.

Bước lên vài bước, cuối cùng thì cảnh tượng cũng hiện ra trước mắt. Đó là một quả trứng cao màu xám, bên trên có nhiều vết nứt và những đường vân huyền ảo màu lam nhạt. Cho dù như vậy thì nhìn nó cũng chẳng khác nào một quả trứng đã chết.

Lúc này, quả trứng đó đang bị đóng băng trong một khối huyền băng cao tới một trượng. Nhìn khối huyền băng, Lục Thanh đưa tay gõ vài cái, cảm nhận cũng phải tới mười năm, rất cứng rắn. Nếu như rèn kiếm thì có thể sánh với thanh kiếm lục, thất phẩm.

Cảm nhận hơi thở trong quả trứng càng lúc càng yếu, Lục Thanh nhướng mày. Là loại linh thú gì mà bị đóng băng mười năm vẫn còn chưa chết? Nghĩ tới đây, động tác của Lục Thanh cũng không chậm. Một đạo Phong Lô kiếm khí xuất hiện trên đầu ngón tay dài cả thước, cắt khối băng.

Một lát sau, quả trứng thoát khỏi Huyền Băng, hơi thở sinh mạng của nó cũng hồi phục rất nhiều nhưng vẫn yếu ớt. Sau đó, Lục Thanh cảm nhận được một sự vui mừng và cảm tạ truyền vào trong Thức Hia. Tuy nhiên, chút ý niệm đó cũng rất yếu, chỉ có thể cảm nhận được mà thôi.

Đặt bàn tay lên quả trứng, Lục Thanh sửng sốt. Không nói tới việc sinh mạng trong quả trứng đang suy yếu, mà là thần thức của hắn có thể cảm nhận được một làn khí Thiên Lô mạnh mẽ. Khí Lô đó không giống như Lục Thanh tiện tay ngưng kết Lô khí trong trời đất mà là do đám mây sét hội tụ rồi sinh ra một đạo thần ló tinh khiết. Nó được gọi là thiên lô. Bởi vì sự mạnh mẽ của nó nên thường bị tông dân bình thường cho rằng đó là cơn giận của trời đất.

Lúc này, hơi thở linh hồn cả Diệp lão cũng tản ra, vòng quanh quả trứng.

“Sao lại có chuyện như thế này? Trong trứng của Huyền Thủy Long Mãng tại sao lại có ẩn chứa thiên lô?.” Âm thanh Diệp lão không giấu được sự ngạc nhiên.

“Huyền Thủy Long Mãng.” Lục Thanh kêu lên một tiếng. Đại danh của con linh thú đó có được miếu tả trong Tử Hà linh thú phổ.

Huyền Thủy Long Mãng là tứ giai linh thú giống như tứ giai Lô Mãng, ngũ giai Địa Hỏa Xà Long, Lục giai Kim Cương Mãng, thất giai Thủy Tinh Độc Giác Mãng. Tất cả đều là dị chủng của giao long. Chúng có được huyết mạch của giao long cửu giai và thánh thú Chân Long thập giai trong truyền thuyết. Trong số linh thú cùng cấp độ chúng đều là những con vật đứng đầu.

Huyền Thủy Long Mãng hấp thu hệ Thủy, có thể phát động linh chú hệ Thủy rất mạnh. Linh chú là thứ mà do linh thú sau khi đạt tới tứ giai hiểu được cách thức vận dụng linh khí trong trời đất. Linh chú rất mạnh có được uy lực rộng lớn, không hề kém kiếm pháp tinh thâm. Đồng thời, do Huyền Thủy Long Mãng có hai sừng nên giống như Chân Long vì vậy cũng còn có tên là Ngự Long. Nó là một trong những loài linh thú được vô số tông môn thích có để hộ núi.

Nhưng trong quả trứng này tại sao lại có khí thiên lô mạnh đến vậy ? Lục Thanh cảm nhận một chút có thể thấy khí Thiên Lô đó mạnh hơn xa khi hắn sử dụng Phong Lô dẫn mà tiếp đón Thiên Lô. Vậy mà

trong làn khí Thiên Lôi đó, con măng nhỏ vẫn còn có thể sống.

Trong lòng hần xuất hiện ý nghĩ muốn cứu con măng nhỏ. Ngay lập tức, mười giọt nguyên khí dịch khỏi động tiến vào huyết Lao Cung nơi lòng bàn tay rồi theo ý niệm của Lục Thanh mà rót vào trong quả trứng

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

229. Chương 121 : Long Mãng Xuất Thể

Nguyên Khí dịch tinh thuần vừa rót vào quả trứng, Lục Thanh liền nghe thấy tiếng chạch lười như tiếng trẻ con đòi ăn, cho dù là ở sâu trong lòng sông vẫn nghe rất rõ ràng. lát sau liền có một tầng khí Thiên Lôi tinh thuần tràn ra. Lục Thanh thử chạm vào tầng khí Thiên Lôi liền cảm thấy tê dại, hần lại càng thêm tò mò với Linh Thú bên trong quả trứng.

Trong giây lát đã có hơn mười giọt Nguyên Khí dịch bị con vật nhỏ trong quả trứng hấp thu hết. Bên trong quả trứng chợt truyền ra ý niệm còn chưa thỏa mãn. Chút ý niệm này có vẻ mạnh hơn lúc trước khá nhiều. Hiển nhiên là việc hấp thu Nguyên Khí dịch đã có hiệu quả.

“Tiểu tử! Ký kết khế ước Linh Thú cùng nó đi.” Thanh âm của Diệp lão bỗng vang lên trong đầu Lục Thanh. Hiển nhiên lúc trước lão còn đang trầm mặc cân nhắc kĩ lưỡng.

“Ký kết khế ước Linh Thú.” Lục Thanh ngạc nhiên nói. Đối với Linh Thú, Lục Thanh chưa hề có ý định. Tuy rằng mấy năm qua hần cũng gặp khá nhiều Linh Thú, cũng hiểu được sự mạnh mẽ của chúng. Kể cả bốn năm trước hần gặp Lôi Mãng độ kiếp, hay là Huyền Thủy Mãng ở bờ sông Lệ Thủy đều khiến hần có ấn tượng sâu sắc. Nhưng bảo hần đi ký kết khế ước với Linh Thú, hần vẫn còn chưa có ý định đó.

Cả đời kiếm giả chỉ có thể ký kết khế ước với một Linh Thú mà thôi. Vì vậy phải chọn Linh Thú càng mạnh mẽ càng tốt. Tuy rằng quả trứng Linh Thú này là trứng của tứ giai Linh Thú Huyền Thủy Long Mãng. Nhưng xem hình dáng thì dù có ấp trứng nở ra thì con Linh Thú này cũng không trợ giúp cho hần được bao nhiêu. Tuy rằng không biết tại sao quả trứng này lại có khí Thiên Lôi tinh thuần như vậy. Nhưng con Linh Thú nhỏ này phải chống đỡ khí Thiên Lôi nhiều năm như vậy, sợ là đã ở tình trạng đèn cạn dầu. Cho dù thuận lợi ấp nở ra, nhưng nó có thể sống được hay không cũng là vấn đề, càng không cần nói đến những thứ khác.

“Thế nào! Tiểu tử người không tin ta sao?” Diệp lão bất mãn hừ một tiếng, lại nói tiếp: “Con Huyền Thủy Long Mãng này đã biến dị. Được khí Thiên Lôi rèn luyện, cho dù loài rồng chân chính cũng phải mơ ước. Nhưng đương nhiên, trước tiên phải cứu sống nó mới được. Tuy rằng lúc mới đầu nó sẽ rất yếu ớt, nhưng sau này phát triển như thế nào đến ta cũng không thể đoán được.”

Lời nói của Diệp lão đầy vẻ cương quyết, Lục Thanh vẫn còn chút hoài nghi, nhưng nghe Diệp lão nói như vậy hần cũng phải làm theo.

Lục Thanh thả ra một tia thần thức, chui vào bên trong quả trứng. May mắn hần tu luyện Phong Lôi Kiếm Khí, đã trải qua Phong Lôi kiếp, ngay cả thần thức cũng được khí Phong Lôi ảnh hưởng nên có thể chịu được khí Thiên Lôi công kích. Mặc dù vẫn bị đau đớn một chút, nhưng Lục Thanh vẫn kiên trì phóng thần thức vào trong quả trứng. Nếu đổi lại là người khác, sợ là đã bị khí Thiên Lôi gây thương tổn đến thần thức.

Bên trong quả trứng là một mảnh hỗn độn, tràn ngập đầy khí Thiên Lôi nồng đậm. Thần thức của Lục Thanh vừa tiến vào liền cảm thấy một thứ ý niệm vui mừng truyền đến.

Đây là ——

Lúc này ở trong đầu Lục Thanh hiện lên hình ảnh một con Huyền thủy Long Mãng nhỏ to bằng cánh tay trẻ con. Nhưng con Huyền Thủy Long Mãng này lại có màu xanh tím khác hẳn với miêu tả trong điển lục của tông môn là có màu xanh lam. Trên lân phiến của nó còn có hoa văn, bên trên hiện lên vàng sáng màu tím nhàn nhạt. Trên đầu nó có hai cái sừng nhỏ thuần một màu tím, còn có khí Thiên Lôi nhẹ nhàng quanh. Đôi mắt nhỏ lóe ra quang mang màu lam nhạt, hai sợi râu dài từ chiếc miệng nhỏ kéo dài đến tận đuôi.

Thân hình nó trừ bỏ không có bốn cái long trảo, còn nhìn hình dáng giống hệt như một con rồng nhỏ thực sự. Giống như cảm nhận được Lục Thanh đang nhìn mình, con Long Mãng nhỏ phát ra ý niệm vui mừng.

Trên khóe miệng điểm một nụ cười, Lục Thanh không ngờ con Long Mãng này lại thân cận với hắn như vậy. Hơn nữa vừa rồi hắn dùng thần thức xem xét cũng thấy con Long Mãng nhỏ này không hề tầm thường. Tuy rằng khí tức trên người nó rất yếu ớt nhưng từ trên người nó lại tỏa ra một luồng khí thể nhàn nhạt khiến Lục Thanh rất kinh ngạc. Không do dự, Lục Thanh liền truyền ý niệm muốn ký kết khế ước Linh Thú vào trong quả trứng.

Mà cái gọi là ký kết khế ước Linh Thú, thật ra chính là sử dụng thần thức để tiếp dẫn, ở trong linh hồn của Linh Thú đặt một chút mầm mống ý niệm. Mà sau khi mầm mống ý niệm được tạo thành, Linh Thú sẽ dần trở lên thân cận với người ký kết. Sau đó cả cuộc đời của Linh Thú chỉ thừa nhận duy nhất một người ký kết khế ước với nó, đến chết cũng không rời.

Mà khế ước này cũng được chia làm hai loại là Chủ Tổ Khế Ước cùng Bình Đẳng Khế Ước. Chủ Tổ Khế Ước có tên đúng như ý nghĩa, chính là khi ký kết khế ước thì kiếm giả sẽ trở thành chủ nhân, Linh Thú không thể làm trái lệnh của chủ nhân. Nếu không chỉ cần chủ nhân có suy nghĩ, mầm mống ý niệm trong linh hồn Linh Thú sẽ phát triển, chỉ trong thời gian ngắn hấp thu toàn bộ linh hồn của chúng. Nhưng tình huống như vậy rất ít khi xảy ra.

Mà Bình Đẳng Khế Ước lại khác hẳn. Khi khế ước được ký kết thì Linh Thú và kiếm giả sẽ có địa vị ngang hàng, hai bên sẽ duy trì quan hệ hỗ trợ lẫn nhau. Cái mà Lục Thanh ký kết chính là Bình Đẳng Khế Ước. Có lẽ nếu là người khác, đối với tứ giai Linh Thú hiếm thấy sẽ ký kết Chủ Tổ Khế Ước. Nhưng Lục Thanh từ nhỏ đã đọc sách của thánh hiền thời xưa, thấm nhuần đạo lý trong đó. Tuy Chủ Tổ Khế Ước khiến hắn có thể dễ dàng điều khiển Linh Thú, nhưng nếu làm như vậy thì sẽ làm trái với đạo lý của bản thân hắn, Lục Thanh thà không cần còn hơn.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, từ trong quả trứng Long Mãng truyền ra ý niệm vui sướng. Thậm chí Lục Thanh còn nghe được tiếng nức nở như trẻ con khóc.

Không hề chần chờ, thần thức của Lục Thanh nhanh chóng phóng ra, dựa theo phương pháp ký kết trong điển lục của tông môn mà hình thành mầm mống ý niệm. Mầm mống ý niệm vừa được hình thành liền phát ra ánh sáng màu bạc nhàn nhạt, nhanh chóng truyền tới linh hồn của con Long Mãng nhỏ. Con Long Mãng tùy ý để cho Lục Thanh đặt mầm mống ý niệm lên linh hồn của nó, trong đôi con ngươi màu lam nhạt ánh lên vẻ vui mừng.

Một lát sau, từ trên vỏ trứng chọt tắn ra từng luồng sáng màu bạc. Không chần chờ, Lục Thanh đem một nghìn giọt Nguyên Khí dịch trong cơ thể rót vào trong quả trứng.

Bằng mắt thường có thể thấy được những vết rạn nứt của quả trứng đang khép lại rất nhanh. Chỉ sau thời gian tàn một nén hương, một quả trứng lớn bóng loáng không chút tỳ vết xuất hiện. Lúc này, màu sắc của quả trứng cũng đã biến đổi, nguyên bản lúc đầu có hoa văn màu lam nhạt thì bây giờ đã biến thành màu tím, thỉnh thoảng lại tắn ra khí Thiên Lôì nhẹ nhẹ.

Sau khi được Lục Thanh rót một nghìn giọt Nguyên Khí dịch, khí tức của Long Mãng ở trong quả trứng liền trở lên mạnh mẽ hơn nhiều. Long Mãng bên trong quả trứng phát ra tiếng reo vui sướng. Đối với nó đã bị khí Thiên Lôì không ngừng công kích hơn mười năm, còn có cái gì hấp dẫn hơn nguyên khí trời đất tinh thuần.

Trải qua hơn nửa canh giờ, quả trứng bỗng phát ra những tiếng răng rắc. Lục Thanh đột nhiên cảm thấy Thức Hải của hắn nối tiếp với một khoảng Thức Hải nhỏ bé. Tuy rằng nó rất nhỏ so với Lục Thanh, nhưng lại không hề kém hơn kiếm giả có cảnh giới Kiếm Khách.

Đó chính là Thức Hải của con Long Mãng nhỏ bên trong quả trứng. Mà sau khi cảm nhận được ý niệm của Long Mãng, Lục Thanh liền tăng thêm Nguyên Khí dịch rót vào trong quả trứng. Chậm rãi, trên bề mặt quả trứng từng vết rạn nứt hiện lên, nhanh chóng lan ra toàn quả trứng.

Cuối cùng từ trong những vết rạn, từng luồng sáng màu tím phóng ra, khí Thiên lôì tinh thuần đột nhiên khuếch tán. Những con Linh thú sống ở dưới đáy sông bỗng nhiên cảm thấy có rất nhiều khí Thiên Lôì đang

khúcét tán ra, đều phát lên tiếng rống sợ hãi, nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài xa. Chỉ trong chốc lát, trong phạm vi chung quanh đó mười dặm không hề có bóng dáng con Linh Thú nào nữa.

Trong lòng vừa động, Lục Thanh liền đem một ít khí Thiên Lô đang tản ra hút vào trong Đan Điền. Đồng thời trong Đan Điền của hắn, Phong Lô Kiếm Chủng đột nhiên trở lên run rẩy. Lục Thanh liền lấy ra một khối đá hệ Phong, hút khí Tồn Phong tinh thuần ở bên trong ra để cân bằng khí Phong Lô ở trong Kiếm Chủng.

Sau khi một tia khí Thiên Lô đầu tiên vừa tiến vào trong Kiếm Chủng. Ở phía bên trên Kiếm Chủng, tiên thiên Phong Lô châu bỗng phát ra tiếng ong ong. Rất nhanh từ trên Phong Lô châu bắn ra một đạo tiên thiên Phong Lô khí. Không hề bị cơ thể của Lục Thanh cản trở, đạo tiên thiên Phong Lô khí bắn thẳng vào quả trứng với tốc độ rất nhanh.

Bỗng nghe tiếng Diệp lão than: “Con vật nhỏ này tự nhiên lại được tiên thiên Phong Lô châu ưu ái. Dĩ nhiên lại được cho một đạo tiên thiên Phong Lô khí. Nhưng về sau nó phải chịu không ít đau khổ rồi.”

Tiếng nói của Diệp lão vừa dứt, từ trên quả trứng phát ra tiếng vang rầm rắc. Lát sau trên quả trứng vỡ ra một lỗ thủng, một con Long Mãng to bằng cánh tay trẻ con chui ra. Long Mãng vừa ra khỏi quả trứng, giông như mất hết sức lực té ngã trên mặt đất.

Ô ——

Một tiếng rên rỉ nức nở giống như trẻ con vang lên. Một đôi mắt long lanh còn chưa hoàn toàn mở ra nhìn về phía Lục Thanh. Tuy không nhìn rõ nhưng nó vẫn nhận ra khí tức của Lục Thanh.

Nhìn thấy con vật nhỏ bày ra bộ dáng đáng thương, Lục Thanh không khỏi buồn cười. Hắn giơ tay ôm lấy con vật nhỏ, rót hai giọt Nguyên Khí dịch vào trong cơ thể nó. Lục Thanh lại dùng thần thức xem xét thân thể con vật nhỏ một chút.

Lục Thanh phát hiện, tình huống của con Long Mãng này so với hắn tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn. Vốn thân thể của nó bị khí Thiên Lô tẩy luyện mười năm, lực lượng thuộc tính đã thay đổi hoàn toàn, nhưng đó cũng không phải vấn đề. Vấn đề là vừa rồi nó bị Phong Lô châu rót vào một đạo tiên thiên Phong Lô Khí, thân thể vốn yếu ớt lại tiếp tục bị công kích ảnh hưởng tới cả xương cốt. Thần thức của Lục Thanh vừa đảo qua liền rõ ràng ngay tình huống của nó.

Trong máu thịt của con Long Mãng có ẩn chứa rất nhiều khí Thiên Lô. Lúc này lại bị thêm tiên thiên Phong Lô khí gia nhập vào, liền bắt đầu cải tạo lại lực lượng thuộc tính của nó. Vốn thân thể của nó đã phải chịu khổ sở mười năm, nay phải chịu thêm tiên thiên Phong Lô khí cải tạo, khiến nó phải chịu đau đớn rất lớn. Thân hình nhỏ bé của con Long Mãng vằn vện, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên đau đớn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

230. Chương 122 : Phong Dạm Vân Thanh

“Sư phụ ——” Lục Thanh kêu lên một tiếng.

Trầm ngâm một lát, Diệp lão nói: “Thể này đi, nếu tiên thiên Phong Lô châu đã muốn cải tạo lại lực lượng thuộc tính của con Long Mãng, thì ngươi cũng nên thuận theo đi. Bây giờ ngươi sử dụng Phong Lô Kiếm Nguyên kích thích máu thịt toàn thân con vật nhỏ này, giúp nó cải tạo lực lượng thuộc tính nhanh hơn. Tuy rằng sẽ khiến nó đau đớn hơn, nhưng thời gian phải chịu đau đớn sẽ ngắn đi hơn nữa”

Ánh mắt trầm xuống, Lục Thanh cúi đầu nhìn con Huyền Thủy Long Mãng nhỏ ở trong lòng. Tuy rằng chỉ mới tiếp xúc, nhưng việc nó có thể kiên trì đấu tranh suốt mười năm để sống sót, khiến hắn cảm thấy rất yêu thích. Lúc này nhìn nó phải chịu thống khổ như vậy, Lục Thanh cảm thấy không nỡ. Đặc biệt là hắn đã ký kết khế ước Linh Thú với nó, thần thức của hai bên tương liên, đã có thể cảm nhận được ý nghĩ trong lòng của đối phương.

Lúc này tình huống rất khẩn cấp, chỉ một chút chậm trễ sẽ rất nguy hiểm. Tứ giai Linh Thú đã mở ra linh trí, trí óc không hề thua kém con người, lại còn được truyền thừa trí nhớ. Nên Lục Thanh liền thông qua liên hệ của khế ước đem biện pháp của Diệp lão truyền vào trong thần thức của con vật nhỏ.

Ô ——

Mười năm qua, mỗi ngày con Long Mãng nhỏ này đều phải chống lại khí Thiên Lôi cho nên ý chí của nó rất cứng cỏi. Có thể chịu đựng đau đớn như vậy hơn mười năm, ý chí của nó không phải người bình thường có thể so sánh được. Sau khi hiểu được ý tứ mà Lục Thanh truyền đến, nó lập tức miễn cưỡng rên lên một tiếng, thông qua liên hệ của khế ước truyền tới Lục Thanh sự đồng ý.

Từ trên tay Lục Thanh, Phong Lôi kiếm Nguyên dần bao vây quanh người con vật nhỏ. Mỗi một đạo Phong Lôi Kiếm Nguyên đều được thần thức của Lục Thanh tỉ mỉ khống chế, chui vào trong máu thịt của con long Mãng.

Không lâu sau, một cái kén bằng ánh sáng xanh tím được hình thành. Ở bên trong kén, từng tiếng kêu đau đớn không ngừng vang lên. Tiếng kêu tuy có vẻ yếu ớt, nhưng không hề dừng lại. Vì tâm ý tương thông nên Lục Thanh biết được, đây là do con Long Mãng muốn hẳn biết rõ an nguy của nó mà kêu lên. Điều này đã tỏ rõ sự kiên cường mười năm qua của nó.

Tuy rằng chỉ mới trải qua thời gian nửa canh giờ ngắn ngủn mà Lục Thanh lại cảm thấy như đã trôi qua một ngày. Trong cái kén xanh tím, tiếng kêu của Long Mãng vẫn không ngừng lại, cho dù tiếng kêu đã rất nhỏ, khó mà nghe thấy được. Hiển nhiên con vật nhỏ vẫn muốn truyền ý niệm nó vẫn bình an cho Lục Thanh.

Bất tri bất giác, trong lòng Lục Thanh đã thực sự chấp nhận con Long Mãng nhỏ. Nếu lúc ban đầu việc hẳn ký kết khế ước Linh Thú với nó là do Diệp lão muốn hẳn làm. Thì bây giờ hẳn đã thực lòng muốn làm bạn đồng hành với con vật nhỏ này.

Một lúc lâu sau, cái kén sáng màu xanh tím dần tán đi. Thân hình con Long Mãng nhỏ lại hiện ra trước mắt Lục Thanh. Thân hình nó so với trước kia lại nhỏ đi một phần, hình dáng so với lúc trước khác hơn nhiều.

Hiện giờ, toàn thân con Long Mãng nhỏ này có màu xanh tím. Trên thân từng chiếc vảy có hoa văn kì lạ tản ra ánh sáng màu xanh tím nhàn nhạt. Hai chiếc sừng trên đầu cũng biến thành màu xanh tím, có khí Phong Lôi lượn lờ xung quanh. Đôi mắt chuyển thành màu đen nhánh, có một chút gì đó uy nghiêm.

Ngửa đầu nhìn về Lục Thanh kêu nhẹ một tiếng, con Long Mãng nhỏ rốt cuộc không chịu nổi sự mệt mỏi, nhắm mắt lại ngủ say. Lục Thanh nhìn nhìn con vật nhỏ đang ngủ say. Hai chiếc râu ở gần miệng nó vẫn phập phồng, hình như vẫn có cảnh giác với xung quanh. Thấy vậy, Lục Thanh có thể tưởng tượng, mười năm qua con vật nhỏ này đã phải sống khổ sở như thế nào.

Lục Thanh rút Luyện Tâm kiếm ở sau lưng, nhẹ nhàng chạm vào trên người con vật nhỏ. Nhất thời, một luồng sáng xanh tím hiện lên, thân hình của con Long Mãng bỗng biến mất không thấy. Mà ở trên thân Luyện Tâm kiếm, bỗng xuất hiện hoa văn nhìn giống hệt con Long Mãng, trông uy vũ vô cùng.

Đó chính là chỗ tốt của việc ký kết khế ước Linh Thú. Kiếm giả có thể phong ấn Linh Thú vào trong Thần Kiếm. Tuy nhiên điều đó phải có lực lượng thuộc tính giống nhau mới làm được. Mà chỉ có Thần Kiếm từ cấp Thanh Phàm trở lên, đã sinh ra linh tính mới có thể làm như thế. Nếu không cho dù là thanh kiếm cửu phẩm cũng không chịu nổi sức mạch của Linh Thú mà vỡ vụn.

Mà khi Linh Thú tiến nhập vào Thần Kiếm, thì rất có lợi với việc cô đọng thức hải của chúng. Bình thường Linh Thú hấp thu lực lượng thuộc tính trong trời đất, cũng có thể rèn luyện Thần Kiếm. Có thể nói là hai bên đều hỗ trợ lẫn nhau.

Con vật nhỏ này tuy rằng nở ra một cách thuận lợi, nhưng toàn thân nó đều bị rất nhiều vết thương. Không nói đến việc tăng lên lực lượng, mà đến việc khôi phục lại tiềm lực sợ rằng cũng phải mất khá nhiều thời gian. Mà để có thể trưởng thành, đạt tới tứ giai Linh Thú thì không biết phải mất bao lâu thời gian mới đạt được.

Trời lên mặt sông, Lục Thanh yên lặng đứng ở bờ sông thật lâu. Sau khi nhìn thấy sự kiên trì của con Long Mãng, Lục Thanh đối với việc theo đuổi Kiếm Đạo mờ mịt cũng có sự kiên định gấp bội. Đến thú cũng còn như vậy, còn con người thì sao?

Phóng người bay lên, Lục Thanh hướng thẳng về phía Đông bay đi. Sau khi bay được hơn mười dặm, Lục Thanh hạ xuống đất nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục phi hành. Sau nửa ngày, đã đi đến một khe dài hơn một trăm trượng.

Ở bên dưới khe là một con sông nước xanh biếc. Từng đàn hải âu bay lượn, bên dưới mặt nước trong xanh rất nhiều loài cá tụ tập thành đàn tung tăng bơi lội. Trên không trung từng đám sương trắng lượn lờ trông như là thế giới của thần tiên. Ở vách núi hai bên, mấy con sơn dương tự do bay nhảy, lảng lảng gặm cỏ non mọc trên vách núi. Nhìn chúng rất thản nhiên, không hề để ý đến độ sâu trăm trượng của khe núi, như đang đi trên thảo nguyên.

Mấy con sơn dương này cũng không phải Linh Thú. Nếu bị ngã xuống thì chắc chắn phải chết. Lúc này bọn chúng có động tác như vậy, nếu không có sự tự tin, thì là do ngây thơ không biết đến sống chết.

“Đã thú không mở ra linh trí còn tự do tự tại hơn chúng ta nhiều.” Bỗng nhiên Diệp lão mở miệng, cảm thán nói. “Vô tri, cũng có cái hay của vô tri. Như lão phu, tự phụ là không gì không biết, tung hoành khắp thiên hạ. Kết quả cuối cùng đã có được cái gì? Hổ thẹn! Thật hổ thẹn a!”

Nghe được lời Diệp lão nói, Lục Thanh có chút dăm chiêu, không hề mở miệng nói gì.

Nơi này là một cái khe núi ở đầu nguồn sông Lệ Thủy, gọi là Bạch Linh hạp. Bởi vì từng có một vị Đại Sư Chú Kiếm vô danh ở đây chú tạo một thanh Thần Kiếm cấp Bạch Linh, nhưng lại không có điển tịch gì ghi chép về việc này. Mà lâu ngày, việc đó cũng trở thành truyền thuyết, nên mọi người vẫn cứ gọi đây là Bạch Linh hạp.

“Một nơi như thế này mà bị bọn cường đạo chiếm. Thật đáng giận!” Lục Thanh lẩm bẩm nói. Hiện giờ hắn tới đây chính là để tra xét Tụ Ác trang. Việc hắn bị đánh lên ở Kiếm Khí hạp có tám chín phần là do Tụ Ác trang làm. Nhưng khi tông môn phái ra ba Kiếm chủ đi điều tra lại phát hiện nơi này không có bóng người. Hiển nhiên bọn chúng đã chuyển đi.

Điều đó chứng tỏ việc tập kích hắn chắc chắn là do Tụ Ác trang làm. Nhưng Lục Thanh vẫn nghi hoặc, Tụ Ác trang làm sao lại có được kiếm giả có tu vi cao như vậy. Thậm chí ít nhất bọn họ cũng có hai gã Kiếm Chủ.

Lúc này Lục Thanh tới bờ sông Lệ Thủy, không nhìn được mà đến dò xét một phen.

Che dấu lại Kiếm Nguyên dao động trên người, Lục Thanh bay vào trong cái. Rất nhanh một tòa sơn trang rộng hơn mười mẫu hiện ra trước mắt Lục Thanh. Toàn bộ Tụ Ác Sơn Trang này trông cũng rất lịch sự tao nhã. Cả sơn trang có năm ngôi lầu. Đặc biệt có một tòa lầu cao có đến mười tầng. Xung quanh bày rất nhiều tượng gỗ điêu khắc, bồn hoa, chậu cây cảnh... Nhưng thật ra mỗi vật bày ra đều hàm súc một chút quy tắc phong thủy, không phải người biết thưởng thức thì không thể nhìn ra.

Không cảm nhận được có sinh vật sống nào ở trong sơn trang, Lục Thanh liền từ trên không trung hạ xuống một chỗ sân viện. Hắn quan sát một lúc xung quanh, chỉ thấy một vài vật dụng không có tác dụng gì. Xem ra người chỉ huy ở đây cũng là người có tâm tư kín đáo.

Không phát hiện gì thêm, Lục Thanh cũng chẳng còn cách nào khác đành rời đi. Sau khi Lục Thanh bỏ đi nửa canh giờ, từ trên mặt sông trước sơn trang hiện lên một bóng đen khổng lồ. Từ trên bóng đen, một đôi mắt lóe lên hai luồng sáng màu lam. Sau đó bóng đen liền trầm xuống mặt nước, trong chớp lát như không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi Lục Thanh về tới phủ đệ của gia tộc, mọi việc coi như đã tạm ổn. Mà trải qua nguy cơ vừa rồi, Lục Thanh cảm thấy lực lượng của gia tộc mình còn rất yếu. Hắn rất trông đợi đám người Thúc Nguyên đang tiến vào Kiếm Trì tu luyện. Chỉ khi bọn họ có thể đi ra khỏi Kiếm Trì, thì gia tộc họ Lục mới có thể thực sự có được lực lượng so sánh được với năm gia tộc lớn nhất.

Mà trấn Triều Dương cũng cấp tốc được xây dựng lại. Hầu như tất cả mọi người dân trong trấn đều yêu cầu giữ lại cái khe dài gần trăm trượng mà lúc trước Lục Thanh thi triển Tử Tiêu Phong Lôi Dẫn tạo thành.

Mọi người chỉ tu sửa lại mặt đất ở xung quanh đó một chút mà thôi.

Hiện giờ, người dân trong trấn Triều Dương đều rất sùng kính đối với Lục Thanh. Thỉnh thoảng còn có vài cô gái khi nhìn thấy hắc đi tuần tra đều phát ra ánh mắt nóng cháy. Không cần nhìn, Lục Thanh cũng cảm nhận được những ánh mắt đó, khiến hắc có chút ăn không tiêu. Thế nên Lục Thanh chỉ đi tuần tra mấy lần liền giao hắc công việc đó cho Dịch lão. Đối với những việc xây dựng linh tinh, Lục Thanh đều không hiểu biết gì. Nhưng thành tựu trên Kiếm Đạo của hắc đã khiến cho rất nhiều kiếm giả phải mơ ước.

Thời gian trôi qua rất mau, nháy mắt đã qua sáu tháng. Trong sáu tháng này, ngoại trừ lúc tu luyện, Lục Thanh lại chỉ điểm cho Hoàng Linh Nhi và cả Nhan Như Ngọc. Mà sau khi trải qua kiếp nạn lần trước, Nhan Như Ngọc đối với sức mạnh cũng có khát vọng rất lớn.

Nhan Như Ngọc có liên hệ với Kiếm Thi, lại được Lục Thanh chỉ điểm nên tiến bộ rất nhanh. Chỉ ngắn ngủn thời gian sáu tháng đã đột phá tu vi đạt tới cảnh giới Kiếm Khách đại thiên vị. sau đó, lại được Lục Thanh rót vào mười giọt Nguyên khí dịch, đã đạt tới Kiếm Khách đỉnh phong. Đồng thời, Nhan Như Ngọc cũng lĩnh ngộ được cảnh giới kiếm pháp Cử Khinh Nhục Trọng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

231. Chương 123 : Phong Vân Tụ Tập

Sáu tháng trôi qua.

Nơi phủ đệ của gia tộc họ Lục. Trong một căn phòng, Lục Thanh ngồi xếp bằng ở trên giường. Trên người hắc có một tầng những tia khí vô hình không ngừng lưu động quanh người. Từng khoảng chân không nhỏ bị những tia khí đánh lên mà mở ra. Lúc này nhìn Lục Thanh, cả người hắc giống như hóa thành một thanh cự kiếm to lớn tản ra những tia khí sắc bén.

Không biết trải qua bao lâu, Lục Thanh đang ngồi trên giường bỗng há miệng phun ra một tia khí sắc bén, khiến cho cột gỗ ở trước mặt bị đục ra một lỗ thủng lớn bằng miệng bát.

Hai mắt Lục Thanh mở ra, đôi con ngươi trong suốt, ánh mắt hắc so với lúc trước càng thêm nội liễm. Lúc này nhìn Lục Thanh chỉ có cảm giác như một người bình thường. Cả người hắc không hề nhận thấy một chút Kiếm Nguyên dao động, cũng không hề có khí thế tản ra của kiếm giả. Nhưng người nhìn đến hắc lại tự nhiên bị hấp dẫn bởi khí chất vô hình.

Khả năng thu liễm lại Kiếm nguyên dao động, chính là liễm tức thuật ở trong Phong Lô quyết. Chỉ cần không sử dụng Kiếm Nguyên thì ngay cả Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn ở gần cũng khó phát hiện ra.

“Rốt cục cũng củng cố xong. Thời gian lúc này cũng không còn nhiều lắm.” Nhìn những đám mây trôi phía chân trời ngoài cửa sổ, Lục Thanh lẩm bẩm nói.

Trong thời gian sáu tháng này, đầu tiên Lục Thanh sử dụng Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh quán chú Nguyên Khí dịch đột phá tu vi đến cảnh giới Kiếm Chủ trung thiên vị đỉnh phong. Vốn Lục Thanh muốn đột phá thẳng tới đại thiên vị. Nhưng lúc đột phá hắc cảm thấy tâm cảnh có sự dao động liền ngừng lại. Hắc biết nếu đột phá đến đại thiên vị cũng được nhưng sẽ rất miễn cưỡng, đến lúc đó lại phải mất thời gian củng cố rất dài. Vì thế mà tạm thời hắc chỉ đột phá đến cảnh giới Kiếm Chủ trung thiên vị đỉnh phong. Mà sau hai tháng củng cố, Lục Thanh lại quyết định tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh để đột phá đạt tới tầng thứ năm.

Tầng thứ năm của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, thành tựu thân thể tương đương với thanh kiếm cửu phẩm. Đây là một mốc lớn khi tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh. Bởi vì ở tầng thứ năm này, kiếm giả sẽ tiến hành rèn luyện đến nội tạng. Phải rèn luyện nội tạng đạt đến trình độ giống như da thịt bên ngoài. Quá trình này, sự đau đớn mà người tu luyện phải chịu rất lớn.

Mà Dịch lão lúc sáng tạo Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh hiển nhiên đã lo lắng đến vấn đề này. Nội tạng rất yếu ớt và khó rèn luyện nên bốn tầng công pháp lúc đầu chính là không ngừng tẩy luyện cùng cường hóa

thân thể. Mà để đạt tới Thanh Phàm Kiếm thể thì điều kiện đầu tiên là trong ngoài hợp nhất, đạt tới một thân thể hoàn mỹ. Cho nên rèn luyện nội tạng phải được tiến hành ở tầng thứ năm.

Kể cả là chính Diệp lão, khi đột phá tầng thứ năm cũng phải chịu sự đau đớn không thể tưởng được. Ở tầng thứ năm rèn luyện nội tạng, sự đau đớn cho dù là bốn tầng đầu cộng lại cũng không bằng. Cho nên trước khi đột phá Lục Thanh phải chuẩn bị rất kỹ càng. Chỉ cần có chút bất cẩn hoặc bị sự đau đớn làm tâm thần hỗn loạn, thì sẽ trở thành phế nhân.

Cho đến bây giờ, Lục Thanh nghĩ lại cũng không khỏi sợ hãi. Đau đớn như vậy, thật sự khó mà tưởng tượng. Giống như là bị nghìn vạn đạo Kiếm Khí ở trong cơ thể không ngừng đánh loạn lên.

Lúc này, Lục Thanh dùng thần thức tra xét lại nội phủ. Trong tạng phủ của hắn, có vô số những tia khí không ngừng lưu chuyển. Cả phủ tạng của hắn chuyển thành màu xanh tím trong suốt. Nhìn trông giống như màu sắc Kiếm Cốt của hắn.

Đến lúc này, cho dù gặp phải Kiếm Khí quỷ dị nào, Lục Thanh cũng có thể thản nhiên dựa vào thân thể mà ngăn cản. Chỉ cần sức mạnh không đủ để phá vỡ thanh kiếm cửu phẩm, thì không thể tổn thương đến thân thể của hắn. Hiện giờ thân thể của hắn đã đạt tới mức trong ngoài như một, toàn thân giống như một thanh kiếm cửu phẩm. Cho dù là Âm Sát Kiếm Khí của Liên Tề có lực chấn động quỷ dị, cũng không thể làm rung chuyển đến nội tạng của Lục Thanh.

Về phần những loại Kiếm Khí có thuộc tính quỷ dị, làm sao có thứ độc khí nào có thể chống lại được sự luyện hóa của Lôi khí chí dương. Hiện giờ, Lục Thanh đã có thể coi như thực sự không có chỗ hở.

Thần thức lại phóng tới giữa Đan Điền. Giữa vùng hư không trong đó, một thanh tiểu kiếm dài bốn tấc lẳng lặng trôi nổi. Phong Lôi Kiếm Khí tinh thuần không ngừng được tiểu kiếm phun ra nuốt vào. Đây là Phong Lôi kiếm Chung bầy giờ của Lục Thanh. Kiếm Chung dĩ nhiên là có linh tính, cảm nhận được thần thức của Lục Thanh liền phát ra tiếng kiếm ngâm. Trên thân Kiếm Chung, từng đợt khí Phong Lôi tinh thuần bắt đầu tỏa ra.

Kiếm Chung được Phong Lôi châu rèn luyện đã xảy ra biến hóa kinh người. Biến hóa này không phải do giai vị đột phá mà áp súc Kiếm Nguyên lại, mà là thay đổi đến từ bản chất. Hiện giờ khí tức của Phong Lôi Kiếm chung đã gần giống với khí tức của tiên thiên Phong Lôi châu. Khí Phong Lôi tinh thuần mà nó tỏa ra đã có xu hướng chuyển hóa về tiên thiên.

Mà tiên thiên ở đây, là thực sự mang ý nghĩa căn nguyên tiên thiên. Không phải cái gọi là Luyện Tiên Thiên khi kiếm giả đột phá đến cảnh giới Kiếm Khách. Kiếm Khách chính là chỉ luyện tiên thiên khí mà đã bị mất đi lúc sinh ra. Đó chỉ là Kiếm Nguyên Khí được tẩy luyện thành Kiếm Nguyên.

Mà hiện giờ Phong Lôi Kiếm Chung lột xác trở về tiên thiên, mới chân chính là căn nguyên tiên thiên. Đây chính là lực lượng thuộc tính quay trở về bản chất gốc rễ.

Mà căn cứ theo Phong Lôi quyết ghi chép lại. Thì biến hóa của Kiếm Chung như vậy chính là sau khi đạt tới cảnh giới Kiếm Chủ đỉnh phong, để tiến thêm một bước tới thành cảnh giới Giả Hồn Kiếm Chủ mới có thể làm được. Đến lúc đó, Kiếm Chủ đã lĩnh ngộ đến căn nguyên bản chất của lực lượng thuộc tính, do đó mà Kiếm Chung chuyển hóa thành tiên thiên Kiếm Chung, chỉ cần ngộ đạo Kiếm Hồn liền thuận lợi trở thành Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.

Mà hiện giờ, nhờ có tiên thiên Phong Lôi châu mà Lục Thanh tiết kiệm không ít thời gian để chuyển hóa Kiếm Chung thành tiên thiên. Chỉ cần sau này Lục Thanh đạt tới Kiếm Chủ đỉnh phong liền sẽ tự động đạt tới Giả Hồn Cảnh Kiếm Chủ.

Đương nhiên hắn cũng phải lĩnh ngộ Phong Lôi thuộc tính đạt đến cảnh giới Kiếm Chủ đỉnh phong mới được. Dù sao Lục Thanh đã hai lần lĩnh ngộ hình ảnh căn nguyên của khí Phong Lôi, mức độ lĩnh ngộ Phong Lôi thuộc tính vẫn cao hơn tu vi rất nhiều. Tu vi của hắn tăng lên vẫn không hề gặp phải bình cảnh. Nhưng chuyện tốt như vậy không phải lúc nào cũng có.

Lúc đột phá đến cảnh giới Kiếm Chủ trung thiên vị, Lục Thanh đã biết sự lĩnh ngộ của hắn còn chưa đủ để hắn đột phá tiếp đến đại thiên vị. Sau này hắn còn phải bỏ nhiều thời gian để lĩnh ngộ cảnh giới mới được.

Cất bước ra khỏi căn phòng, Lục Thanh ngẩng đầu nhìn về phía Tử Hà tông. Năm ngọn núi chính của Tử Hà tông đứng sừng sững. Trên mỗi đỉnh núi đều tụ tập rất nhiều đám mây trôi nổi. Cho dù đứng ở khoảng cách xa, nhưng Lục Thanh vẫn cảm nhận được một thứ uy thế mênh mông cùng với ý chí chiến đấu nồng đậm.

Ngũ phong luận kiếm, mỗi mười năm tổ chức một lần. Đó là đại hội luận kiếm long trọng nhất của Tử Hà tông. Những kiếm giả tham gia đều không được quá ba mươi tuổi, đều là những người nổi bật nhất trong thế hệ trẻ của Tử Hà tông.

Thứ nhất là để tông môn có thể kiểm tra tu vi của thế hệ đệ tử trẻ tuổi. Dù sao tương lai của tông môn cũng thuộc về những người đó. Chỉ có nhìn đến tiền đồ của thế hệ trẻ, tông môn mới có thể biết được sự phát triển trong tương lai. Ngoài ra Tử Hà tông còn phát ra kiếm thiếp, mời các tông môn trong phạm vi ngàn dặm đến quan sát. Đó cũng là một loại phô trương thực lực cùng địa vị của Tử Hà tông. Do đó mà củng cố uy danh của tông môn trong nghìn năm qua.

Đó là những lời nói lúc trước của Huyền Thanh, hiện giờ Lục Thanh nghĩ lại liền hiểu ra ý đồ của Tử Hà tông. Hiện giờ Tử Hà tông đã là tông môn mạnh nhất trong số những tông môn cấp Thanh Phàm. Kể cả về thực lực mà xem thì Tử Hà tông có đến năm vị Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, lại có một Kiếm Hoàng. Rõ ràng Tử Hà tông đã đủ điều kiện để tiến giai thành tông môn cấp Kim Thiên. Sở dĩ chậm trễ không hướng tới Kiếm Thần điện xin thăng cấp, chỉ sợ cũng vì ngày ngũ phong luận kiếm này.

Lấy đại hội luận kiếm lần này để làm kinh sợ các tông môn, một lần nữa xác định địa vị của tông môn. Tuy rằng cả Thập Vạn Đại Sơn rất rộng lớn, nhưng trong thời gian trên dưới năm vạn năm, các khu vực đều đã bị các tông môn phân chia hết. Đợi đến lúc Tử Hà tông tiến giai thành cấp Kim Thiên khẳng định phải mở rộng tông vực. Khi đó sẽ phải đụng chạm đến rất nhiều tông môn.

Cho nên đối với ngũ phong luận kiếm lần này, Tử Hà tông rất coi trọng. Hiện tại tiến hành uy hiếp nhưng tông môn này, khiến cho bọn họ kinh sợ mà sau này không dám làm khó dễ. Cho bọn họ được chứng kiến tu vi của thế hệ trẻ Tử Hà tông chính là cho bọn họ hiểu thực lực của tông môn không phải dễ trêu chọc. Mà thế hệ đệ tử trẻ cũng không thể coi thường. Không ai có thể biết được thành tựu của bọn họ vào mười năm, thậm chí hơn mười năm sau sẽ đạt tới trình độ gì. Nếu như ứng xử không tốt, tương lai tông môn của bọn họ có thể gặp họa, thậm chí là bị diệt tông.

Lục Thanh trầm ngâm nghĩ trong lòng. Một số điều lúc trước hắn còn chưa rõ hiện giờ đã dần sáng tỏ. Nhưng theo như lời của Huyền Thanh thì hình như lần Ngũ phong luận kiếm này cũng không phải đơn giản như vậy. Lục Thanh luôn có dự cảm, lần luận kiếm này sẽ phát sinh một chuyện lớn.

Đột nhiên, Lục Thanh nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang vang lên.

–“Bẩm báo gia chủ, bốn người chết đã được an táng toàn bộ. Còn ba người bị mất đi tu vi cũng phân phát ngọc tộ và dàn xếp đến khu dân cư phía Bắc trấn.”

Nhìn Thúc Nguyên đứng trước mặt bẩm báo, trong lòng Lục Thanh không khỏi cảm thán. Hắn vẫn đánh giá cao mười tám người được chọn tiến vào Kiếm Trì. Đợi cho ngày Kiếm Trì được mở ra thì chỉ có mười một người thành công đi ra. Mặt khác trong bảy người còn lại thì có bốn người đã chết do miễn cưỡng đột phá tu vi, bị tẩu hỏa nhập ma mà chết. còn ba người bởi vì thể chất kém cỏi, kinh mạch bị Kiếm Nguyên phá vỡ, đan điền bị vỡ nát mà mất hết tu vi.

Nhưng mười một người có thể thuận lợi đi ra đã là rất tốt rồi. Dù sao, nhiều năm qua gia tộc họ Lục cũng chỉ được xem là một gia tộc tán tu mà thôi. Nhiều thế hệ của gia tộc họ Lục chỉ chuyên tâm vào chú kiếm, đối với việc bồi dưỡng kiếm giả còn không bằng một gia tộc nhỏ. Bởi vì lúc trước tổ tiên của Lục Thanh đã có di huấn, con đường chú kiếm đã đủ làm gốc rễ lập nghiệp.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

232. Chương 124 : Các Phương Tề Tụ

Lúc này là thời điểm đầu mùa hè, khí trời bắt đầu trở lên oi bức. Tiếng côn trùng cùng chim chóc kêu vang, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua. Ở bên bờ sông Lệ Thủy, có hai chiếc dò ngang đang đậu lại, bên trên có hơn mười người đang đứng.

“Sư phụ! Qua bờ sông Lệ Thủy này là đã tiến vào trong phạm vi khu vực của Tử Hà tông.” Một kiếm giả thanh niên mặc võ y màu trắng hướng về một lão nhân mặc áo tím đứng ở đầu thuyền, cung kính nói.

“Đã tới Tử Hà tông.” Lão nhân mặc áo tím trông như một lão nhân bình thường, nhìn về bờ sông phía bên kia nói: “Tử Hà tông tích trữ uy thế thật lớn. Ở xa như vậy mà ta vẫn cảm thấy uy thế xoay quanh trên mấy tòa núi chính.”

Nghe được lời nói của lão giả, mấy kiếm giả đứng ở con thuyền bên cạnh cũng sửng sốt. Lập tức ánh mắt của bọn họ liền trở lên ngưng trọng.

Nếu Lục Thanh ở đây sẽ nhận ra ngay, lão nhân vừa nói chính là tông chủ của Phù Vân tông Hàn Kiếm Tâm, cùng với đệ tử của hắn, người đứng đầu Thanh Vân bang của Phù Vân tông Ninh Hoàn Chân. Mặt khác còn có Diệc Nguyệt Qua và mười một đệ tử của Phù Vân tông. Trên người bọn họ đều thống nhất mặc võ y màu trắng, thể hiện ít nhất đều đã đạt tới cảnh giới Kiếm Sư tiểu thiên vị. Mà nhìn bộ dáng của bọn họ, tuyệt đối đều chưa vượt quá ba mươi tuổi.

Cùng lúc đó, ở khu vực rừng rậm gần Lạc Nhật thành, có một đội ngũ gồm mười ba người. Nếu Lục Thanh ở đây có thể nhận ra một gã trong đội ngũ này chính là Tần Mộc, cháu của tông chủ Thanh Ngọc tông, đã bị hắn giáo huấn trong ngày kế vị chức gia chủ của gia tộc họ Lục. Nhìn Tần Mộc lúc này khác hẳn lúc trước. Hắn rõ ràng đã bỏ đi tính tình trẻ con, trên mặt lộ vẻ kiên định hơn rất nhiều. Mà lúc này hắn lại mặc một bộ võ y màu trắng, hiển nhiên là trong một năm rưỡi này đã có đột phá lớn.

Cầm đầu đội ngũ cũng là một lão nhân mặc áo tím, lưng có đeo thanh kiếm màu xanh ngọc. Nhìn lão nhân này có khuôn mặt hơi hao hao giống Tần Mộc. Đó chính là tông chủ của Thanh ngọc tông Tần Vô Song.

Trong cùng thời gian đó, ở biên giới Tử Hà tông có rất nhiều đội ngũ của các tông môn hướng về Tử Hà tông đi đến. Tử Hà tông đã an bài cho người tiếp đón và thu xếp tạm thời cho bọn họ nghỉ ngơi ở năm thành chính.

Mà ở trong phạm vi nghìn dặm tông vực Tử Hà tông, lần lượt có rất nhiều đội ngũ kiếm giả chen chân mà đến. Ngũ phong luận kiếm của Tử Hà tông là một sự kiện trọng đại, trong phạm vi nghìn dặm, các kiếm giả đều nghe tin mà đến.

Thậm chí khi thời gian cử hành ngũ phong luận kiếm còn chưa tới, ở phường thị của các thành chính còn tổ chức bách chiến lôi đài. Kiếm giả của các tông môn đều có thể tham gia luận bàn, trao đổi tài nghệ. Sinh ý của phường thị lập tức được kéo lên.

Trên đỉnh núi Tử Hà.

Lạc Thiên Phong khoanh tay đứng thẳng bên cạnh kiếm kiêu quan sát tất cả khu vực xung quanh phạm vi tông vực. Từng cơn gió thổi qua làm tay áo của bộ võ y màu tím tung bay phần phật.

Ngay sau đó, như cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt Lạc Thiên Phong nhìn đến bờ sông Lệ Thủy và Lạc Nhật thành. Trong mắt lão lộ vẻ thâm trầm, lẩm bẩm nói: “Đã muốn bắt đầu rồi sao? Lần này Tử Hà tông ta cũng ở vào tình huống bất buộc.”

Lời nói vừa thốt ra, từ trên người Lạc Thiên Phong liền bộc phát ra một cỗ khí thế vô cùng mạnh mẽ. Không khí xung quanh hắn lập tức bị xé rách hình thành một vùng chân không.

Đồng thời ở bốn ngọn núi chính còn lại, bốn vị phong chủ đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía núi Tử Hà. Trên mặt đều hiện lên vẻ lo lắng.

Lúc này trấn Triều Dương rất náo nhiệt. Rất nhiều kiếm giả khi đi qua chỗ Lục Thanh thi triển Tử Tiêu Phong Lôi dẫn để lại một khe rãnh dài gần một trăm trượng đều ngừng lại. Cho dù là kiếm giả bình thường cũng cảm nhận được khí thế cuộn cuộn của trận chiến còn chưa tiêu tán. Khí thế bá đạo cùng uy nghiêm

làm cho bọn họ rung động không thôi. Lại càng không nói đến kiếm giả đã đạt tới tu vi cao, chỉ đi tới gần khe rãnh này liền cảm nhận một luồng Kiếm Ý bá đạo cùng với lực lượng thuộc tính còn sót lại. Khiến cho bọn họ vui mừng không thôi.

Bởi vì bọn họ thường thì chỉ thấy những vết tích của những tiền bối kiếm giả di lưu lại đã trải qua thời gian rất lâu. Muốn lĩnh ngộ được phải có cảnh giới rất cao mới được. Mà thường là do những tiền bối Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn lưu lại. Kiếm Ý cùng lực lượng thuộc tính quá cao thâm, bọn họ rất khó mà lĩnh ngộ được.

Mà vết tích Lục Thanh để lại có Kiếm Ý và lực lượng thuộc tính rất rõ ràng. Cơ hồ mỗi người đều có được một chút thu hoạch. Không thể nghi ngờ là khe rãnh này có tác dụng rất lớn với họ.

Triều Dương trấn. Phủ đệ của gia tộc họ Lục.

Thời gian mười ngày trôi qua. Trong mười ngày này Lục Thanh cũng không tiến hành tu luyện. Hắn chỉ tĩnh tâm dưỡng khí, thỉnh thoảng lại dạy Hoàng Linh Nhi đọc sách thánh hiền. Cũng có lúc hắn lại đi dạo ngắm cảnh, làm cho tâm thần hoàn toàn yên tĩnh.

Ngày mười lăm tháng sáu, là ngày bắt đầu ngũ phong luận kiếm.

Sáng sớm, sau khi Lục Thanh tắm rửa sạch sẽ, lau chùi Luyện Tâm kiếm cẩn thận, liền một mình ra khỏi phủ đệ. Trên người Lục Thanh mặc bộ võ y màu trắng, sau lưng đeo Luyện Tâm kiếm dài bốn thước chín tấc, càng làm thân hình của Lục Thanh thêm cao lớn uy vũ. Hắn đi trên đường mà không một ai dám bước lên bắt chuyện. Bất kì ai nhìn đến Lục Thanh đều có cảm giác hắc sâu không lường được. Từ trên người hắn phát tán ra khí thế uy nghiêm khiến không ai dám nhìn thẳng.

Vốn vài tên kiếm giả đứng xem khe rãnh có ý tứ muốn bái phỏng Lục Thanh. Lúc này nhìn đến Lục Thanh đều có ý nghĩ như vậy. Đây chính là khí thế đến từ Chuẩn Đại Sư cảnh giới Kiếm Chủ. Muốn bọn họ phải đối diện trực tiếp, không ai có gan cả. Hiện giờ Lục Thanh đã ở vào trạng thái đỉnh phong. Cho dù chỉ là một ánh mắt của hắn thì kiếm giả bình thường cũng không chịu được.

Ra khỏi trấn Thiệu Dương, Lục Thanh liền phóng người lên, hướng về núi Triều Dương bay đi. Cảm nhận từng cơn gió thổi vào người, mặt đất dưới chân dần lướt qua, chiến ý trong lòng Lục Thanh nổi lên bùng bùng.

Ở trong quảng trường trước Triều Dương cung, lúc này đã có hơn mười người tụ tập, đại bộ phận những đệ tử tham gia luận kiếm đã có mặt đông đủ. Lục Thanh từ trên không trung hạ xuống. Hắn vừa liếc mắt nhìn thì phát hiện mấy người Niếp Thanh Thiên đã tới từ sớm.

Nhìn thoáng qua, Lục Thanh phát hiện chỉ trong thời gian một năm, rất nhiều người đều có đột phá không nhỏ. Lục Thanh quay đầu nhìn về chỗ Lăng Tiêu đang đứng, phát hiện khí tức trên người hắn đã khôi phục như ban đầu, thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả lúc trước. Lúc này Lăng Tiêu đã gần đột phá đến cảnh giới Kiếm Sư trung thiên vị. Hiển nhiên, những lời nói lúc trước của Huyền Thanh đã khiến hắn trong một năm nay có thu hoạch to lớn. Tâm cảnh đột phá thì tự nhiên cảnh giới tu vi cũng sẽ đột phá gông cùm xiềng xích, dừng mảnh tinh tiến.

Qua tiếp thời gian tàn nửa nén hương, lại có thêm vài tên đệ tử nội tông đi tới. Lục Thanh nhìn ra vẻ mặt tất cả đệ tử đều có một sự hưng phấn và mong đợi. Mà gần như mỗi người đều đeo một thanh kiếm mới, đương nhiên cấp độ và phẩm chất cũng cao hơn trước một bậc.

Lần này có bốn mươi đệ tử của Triều Dương cung tham gia ngũ phong luận kiếm. Mặt khác có hơn mười người đã qua ba mươi tuổi nên không có tư cách tham gia luận kiếm.

Không bao lâu, Huyền Thanh từ trong Triều Dương đại điện đi ra. Đưa mắt nhìn quanh, Huyền Thanh liền hài lòng gật đầu. Mà khi nhìn tới Lục Thanh, Huyền Thanh có chút ngần ra, nhưng lập tức khôi phục bình thường.

“Tốt! Ý nghĩa của lần ngũ phong luận kiếm này ta cũng không nói nhiều. Các người có thể đạt được gì thì còn phải xem khả năng của chính các người. Xuất phát!” Không hề nói lời dư thừa, Huyền Thanh liền đi tới cửa cung.

Về phần những hộ pháp và những đệ tử khác đều lưu lại ở Triều Dương cung để trấn giữ. Lúc này Tử Hà tông đã trở thành tiêu điểm, trong tông vực có nhiều kiếm giả của các tông môn khác. Khó tránh khỏi nhiều việc va chạm. Lại đề phòng có người thừa cơ gây loạn, cho nên việc tổ chức lực lượng đề phòng không thể bỏ qua được.

Bởi số khách mời tham gia xem ngũ phong luận kiếm và số người đến để xem rất nhiều. Mỗi lần tổ chức ngũ phong luận kiếm đều phải có đến mấy nghìn người. Cho nên địa điểm tổ chức ngũ phong luận kiếm tại một sơn cốc rộng lớn có phạm vi chừng năm dặm. Chỗ sơn cốc này nằm giữa ba ngọn núi là Tử Hà, Triều Dương và núi Phiêu Miểu. Sơn cốc này cũng được đặt tên thành Luận Kiếm cốc. Bên trong cốc được xây dựng một Kiếm đài rộng trăm trượng và khoảng ba nghìn chiếc ghế ngồi quan sát.

Sau nửa canh giờ, đoàn người Lục Thanh đã thông qua kiếm kiều từ núi Tử Hà đi tới bên ngoài Luận Kiếm cốc.

Từ bên ngoài mà nhìn, Luận Kiếm cốc trông như một lòng chảo to lớn. Đó là vùng bình nguyên tự nhiên được hình thành giữa ba ngọn núi Tử Hà, Triều Dương và Phiêu Miểu. Cả sơn cốc được bao quanh bởi vách đá thô ráp cao gần trăm trượng.

Hơn mười đệ tử nội tông đứng giữ ở cửa ra vào cửa cốc. Chỉ những ai có kiếm thiếp, hoặc kiếm giả có cảnh giới Kiếm Sư trở lên mới được ra vào tự nhiên. Còn những kiếm giả khác muốn vào xem đều phải nộp một vạn Tử Ngọc tệ.

Đừng cho rằng một vạn Tử Ngọc tệ quý giá. Cho dù nó có thể mua được một thanh kiếm tam phẩm nhưng vẫn không thể so sánh với việc đi vào trong cốc quan sát cuộc luận kiếm được. Lợi ích từ việc quan sát luận kiếm đối với kiếm giả thì khó mà đo đếm được. Cho nên rất nhiều kiếm giả đều đã chuẩn bị đầy đủ để tiến vào.

Trong ngày luận kiếm, cơ hồ mỗi kiếm giả đều có thể tìm được người luận bàn, trao đổi kinh nghiệm. Có thể nói, thu hoạch trong cuộc luận kiếm có thể sánh với một hai năm lịch lãm. Những bình cảnh mà kiếm giả gặp phải đều có thể đem ra hỏi sẽ được các tiền bối chỉ điểm. Lợi ích của cuộc luận kiếm, tiền tài làm sao có thể so sánh được.

Mà Tử Hà tông cũng có cái thu vào khi tổ chức đại hội. Mà nói lại thì các tông môn khác cũng có tổ chức các cuộc luận kiếm như vậy. Chỉ là bọn họ không thể định ra thời gian cố định và quy mô như Tử Hà tông.

Trong phạm vi ngàn dặm xung quanh thì thực lực và địa vị của Tử Hà tông cũng đứng đầu. Cho nên khi tổ chức luận kiếm thì cũng thu tiền vào cửa cao nhất. Cho dù là hai tông Thanh ngọc và Phù Vân đều là tông môn cấp Thanh Phẩm nhưng khi tổ chức luận kiếm thì cùng lắm là thu một nghìn Tử Ngọc tệ mà thôi. Mà lần luận kiếm này có ý nghĩa đặc biệt với Tử Hà tông. Cho nên thu tiền vào xem cũng tăng gấp đôi mọi năm, từ năm nghìn lên đến một vạn Tử Ngọc tệ. Nhưng không hề có kiếm giả nào phàn nàn về tiền thu vào cửa quá nhiều cả.

Bất Diệt Kiếm Thế

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

233. Chương 125 : Đại Thế Ngưng Tự!

Đoàn người của Huyền Thanh vừa đi tới, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của phần lớn kiếm giả đứng ngoài cốc. Đám kiếm giả tự động tránh ra hình thành một đường đi cho đoàn người của Huyền Thanh.

“Người đi đầu kia chính Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Phàm nhi! Người phải nhớ kỹ, thân là kiếm giả thì đều phải có mục tiêu như vậy mới có thể không ngừng tiến tới.” Trong đám người, một trung niên có cảnh giới Kiếm Khách cúi đầu nói với đứa nhỏ bảy tám tuổi bên cạnh hắn.

“Vâng! Tương lai con nhất định sẽ đạt tới Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.” Đứa nhỏ được gọi là Phàm nhi chăm chú nói. Đồng thời nó nhìn về phía Lục Thanh trong đoàn người. Thật sự là hình ảnh của Lục Thanh là bắt mắt nhất trong đoàn. Sau lưng hắn có đeo Luyện Tâm kiếm to lớn dài đến gần năm thước, không

muốn người chú ý cũng khó. Trừ bỏ một ít nhìn đến Huyền Thanh còn đa số kiếm giả đều nhìn về phía Lục Thanh.

Nghe được lời nói của đứa con, trung niên Kiếm Khách rất cao hứng. Hắn lại nhìn đến Lục Thanh, trên mặt lộ ra thần sắc khâm phục nói: “Kia là người mà phụ thân muốn con phải noi theo, Luyện Tâm kiếm Lục Thanh. Nhìn thanh kiếm sau lưng hắn không, đó chính là Thần Kiếm cấp Thanh Phàm đó. Nghe nói ở Thanh Thủy thành của Phù Vân tông, có khối xanh xuất ngọc giao long hiện, làm không ít người kinh hãi. Truyền thuyết là do chính bản thân Lục Thanh tự mình đúc ra. Nhưng thật giả thế nào không ai biết được.”

“Chú Kiếm Sư?” Trên mặt đứa nhỏ lộ ra vẻ kinh ngạc. - “Hóa ra vị đại ca kia lợi hại như thế. Hắn lại có thể đúc ra Thần Kiếm.”

Cười một tiếng sảng khoái, trung niên Kiếm Khách nói tiếp: “Phàm nhi người biết không. Hiện giờ Lục sư phụ còn là Chuẩn Đại Sư cảnh giới Kiếm Chủ của Tử Hà tông chúng ta. Lúc trước cha dẫn người đi qua trấn Triều Dương, ở trước lối vào trấn có cái khe sâu người còn nhớ rõ không? Đó chính là do Lục sư phụ bỏ ra một kiếm mà thành đó.”

Nhìn thân hình Lục Thanh dần đi xa, đứa nhỏ há to miệng, lập tức gật đầu một cái thật mạnh, trong mắt lộ ra sự hâm mộ thật sâu nói: “Vâng! Phàm nhi nhất định sẽ hướng tới Lục đại ca, trở thành Kiếm chủ được mọi người tôn kính.”

“Tốt! Tốt——!” Liên tiếp khen hai tiếng, tâm tình của trung niên Kiếm Khách rất vui vẻ.

Đi ở phía sau Huyền Thanh, khoe miệng Lục Thanh lộ ra nụ cười mỉm. Cho dù ở bên ngoài Luận Kiếm cốc rất ồn ào, nhưng làm sao có thể làm khó được hắn. Những lời dạy con của trung niên Kiếm Khách một chữ cũng không thoát khỏi tai của Lục Thanh.

Lúc này Lục Thanh cũng nhớ lại, lúc trước hắn cũng được cha mình Lục Vân dạy dỗ như vậy. Chỉ là đối tượng cha hắn chỉ vào chính là tông chủ Tử Hà tông Lạc Thiên Phong mà thôi.

Đến bây giờ Lục Thanh còn nhớ rõ cha hắn từng nói:

“Thân là kiếm giả, người có biết điều gì là quan trọng nhất không?”

“Không biết.”

“Quan trọng nhất là phải biết không ngừng tiến lên, kiên tâm với Kiếm Đạo. Không sợ hãi! Không lùi bước!”

“Cha! Con sẽ nhớ kỹ!”

“Vậy người có biết tông chủ của Tử Hà tông chúng ta hiện giờ là ai không?”

“Cái này con biết! Đó là Đại Sư Lạc Thiên Phong có cảnh giới Kiếm Tông.”

“Vậy người có nghĩ mình sẽ có thành tựu như vậy không?”

“Cha! Gia tộc chúng ta không phải chỉ chuyên tâm chú kiếm sao?”

“Người nói đúng. Nhưng nếu đã tiếp xúc với Kiếm Đạo thì phải toàn tâm toàn ý tôn trọng, giống như người của gia tộc họ Lục chúng ta tôn trọng chú kiếm vậy. Mà đều phải hướng tới những cảnh giới cao mà theo đuổi. Cho nên, người hãy lấy tông chủ Lạc Thiên Phong làm mục tiêu. Đó chính là một loại thái độ tôn trọng với Kiếm Đạo.”

Hiện giờ Lục Thanh nhớ lại, những lời nói đó vẫn như còn vang vọng bên tai. Mỗi một câu mà Lục Vân nói, đều như khắc sâu vào tâm trí hắn. Chỉ là ngày thường hắn cũng không có thời gian nhớ lại mà thôi.

Không có chút ngăn trở, những đệ tử nội tông giữ cửa đều cúi người hành lễ với Huyền Thanh, để cho đoàn người tiến vào.

Vừa vào đến trong cốc, liền nghe tiếng ồn ào của rất nhiều người bàn luận. Đập vào mắt đoàn người Lục Thanh đầu tiên chính là Kiếm đài rộng gần trăm trượng, cao hơn ba trượng. Cả Kiếm đài đều do Hắc Thiết

trăm lần luyện mà tạo thành. Thậm chí Lục Thanh còn nhìn ra Kiếm đài còn được pha trộn một ít tài liệu quý hiếm, trên bề mặt bóng loáng, lộ ra khí tức tang thương.

Kiếm đài này phải trải qua đến hơn nghìn năm. Mỗi lần tổ chức luận kiếm đều phải chịu nhiều loại Kiếm Khí đánh vào. Khi bị Kiếm Khí đánh vào thì cũng như là một lần đúc lại vậy. Hiện giờ độ cứng rắn của Kiếm đài này sợ là đã vượt gấp mấy lần tài liệu chú tạo lên. Lục Thanh phỏng chừng độ cứng rắn Kiếm đài phải tương đương với thanh kiếm ngũ phẩm.

Ở xung quanh Kiếm đài ước chừng có khoảng ba nghìn chiếc ghế đá để làm chỗ ngồi xem luận kiếm. Mà chỗ ngồi cũng được chia làm nhiều nhóm. Chỗ ngồi của đệ tử Tử Hà tông là nhiều nhất, có khoảng một nghìn ghế.

Mà chân chính khiến Lục Thanh chú ý chính là ở vách đá cuối cốc. Trên vách đá lại tràn ngập đầy khí Phong Lôi. Khí Phong Lôi trên vách đá này so với tấm đá ở Tử Trúc viện còn tinh thuần hơn. Tuy rằng đều là khí Phong Lôi nhưng trình độ tinh thuần thì cách biệt một trời một vực. Đợi cho Lục Thanh đi đến gần thì thấy trên vách đá có khắc một bài thơ đầy khí khái, hàng chữ uy vũ như khảm vào tâm thần mọi người.

“Tuyệt ảnh cuồng phong mặt trời chói chang tôi, Bắc Phong khiêu. Sơn đến thủy vũ vật vờ liêu, hà ngày ở sáng nay? Hàn ngày Bằng Phong sơn ngoại xử, thụ áp linh vũ hoa thơm cỏ lạ thật. Một ngày lâm, mười ngày tỉnh, trăm năm Kiếm Khí ít ngày ngộ, tổng phải yếu lão!”

Những từ ngữ như vậy lại khắc trên vách đá thật sự khiến Lục Thanh kinh ngạc. Từ trong bài thơ Lục Thanh nhìn thấy một loại ý cảnh sâu xa, trời đất mênh mông, mà đầy hoang mang, ưu thương. Còn có một ít tâm trạng khó hiểu khiến trong lòng Lục Thanh chấn động.

Phong Lôi Kiếm Ý cất chứa trong cơ thể Lục Thanh khẽ run lên. Lục Thanh thầm nghĩ, đây là Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư. Tuy rằng khí Phong Lôi ở đây tinh thuần hơn nhiều, nhưng Lục Thanh lại cảm nhận được Phong Lôi Kiếm Ý quen thuộc. Tuy rằng trên vách đá này còn ẩn chứa một vài điều khó hiểu, nhưng bản chất của Kiếm Ý vẫn không thay đổi.

Mà mấy người Niếp Thanh Thiên cũng lần đầu tiên nhìn thấy vách núi này, trên mặt đều lộ vẻ nghi hoặc. Bỗng nghe Huyền Thanh nói: “Đây chính là bút tích của Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư năm trăm năm trước. Nhưng vì sao hắn lưu lại bút tích này thì không ai hiểu cả.”

Đến Huyền Thanh cũng không biết, điều này làm người khác phải suy nghĩ sâu xa. Bất quá giờ cũng không phải lúc phí thời gian đi tìm hiểu. Lúc đoàn người Huyền Thanh vừa vào trong cốc, cơ hồ ánh mắt của mọi người đều nhìn lại. Thậm chí có mười ánh mắt khiến cho Lục Thanh cũng phải chấn động.

Quét nhìn một vòng, Lục Thanh cũng phát hiện không ít người quen. Tông chủ Phù Vân tông Hàn Kiếm Tâm, Thanh Cương kiếm Ninh Hoàn Chân, còn có nữ tử Diệc Nguyệt Qua. Ngoài ra ngồi ở phía sau là một số đệ tử của Phù Vân Tông. Lục Thanh vừa nhìn đến bỗng sửng sốt. Mạc Đồ! Trong đám người đệ tử Phù Vân tông bỗng nhìn thấy Mạc Đồ, là người mà Lục Thanh đã từng giáo huấn qua. Còn có vài người nữa mà Lục Thanh đã gặp qua như Hồng Kiếm Nghiêm cùng ba gã sư đệ, sư muội. Bất quá nghĩ đến thì cũng không có gì không hợp lý. Bọn họ đều là đệ tử của các gia tộc lớn. Một lần luận kiếm đều đem lại nhiều lợi ích sao có thể bỏ qua được.

Mà ngồi ở phía bên phải chỗ ngồi của Tử Hà tông, Lục Thanh còn nhận ra Mạc Kiền là đệ nhất Chú Kiếm Sư của Thanh Ngọc tông, còn có Tần Mộc lần trước bị hấn giáo huấn. Nhưng làm Lục Thanh chú ý nhất chính là lão nhân mặc áo tím ngồi cạnh hắn. Trên mặt lão nhân này lộ vẻ nhu hòa, cả người không hề hiển lộ khí thế gì, nhưng lại khiến cho người nhìn đến cảm giác thâm sâu không lường được. Sau lưng lão có đeo một thanh kiếm màu xanh ngọc, khuôn mặt hao hao giống Tần Mộc. Lục Thanh vừa suy nghĩ liền biết ngay đây là tông chủ của Thanh Ngọc tông Tần Vô Song.

Ở chỗ ngồi của Tử Hà tông, tông chủ Lạc thiên Phong đứng thẳng, sau lưng hắn là ba vị phong chủ của ba ngọn núi khác. Đợi khi đoàn người của Lục Thanh ngồi vào vị trí thì toàn bộ đệ tử nội tông của năm ngọn núi chính đã đến đông đủ. Cả Luận Kiếm cốc bỗng nổi lên nhiều tiếng kêu kinh ngạc.

Hàn Kiếm Tâm và Tần Vô Song liếc mắt nhìn nhau. Từ trong mắt đối phương, bọn họ đều thấy được sự rung động. Không sai, lúc này nhìn đoàn đệ tử của Tử Hà tông, số nội tông đệ tử mặc võ y màu trắng đại

biểu cho thân phận ít nhất là Kiếm Sư phải có hơn ba mươi người. Còn có hơn trăm người mặc võ y màu than chì đại biểu cho thân phận tiên thiên Kiếm Khách.

Lúc này, số người tiến vào Luận Kiếm cốc đã đến đủ hết tất cả các vị trí. Trừ bỏ một nghìn ghế ngồi của Tử Hà tông và một nghìn ghế dành cho khách mời. Còn lại một nghìn ghế phải bỏ ra tiền lệ phí đều đã chật kín.

Vốn một số kiếm giả đang vì lần này luận kiếm tăng giá vào cửa mà bất mãn bỗng nhiên đều ngậm miệng. Bởi vì lần này Tử Hà tông bày ra uy thế to lớn. Cho dù bất bộn họ bỏ ra hai vạn Tử Ngọc tệ bộn họ cũng phải tiến vào xem.

Lúc này, đệ tử của Tử Hà tông đã tới đông đủ. Khi đoàn người Lục Thanh vừa ngồi vào vị trí, từ chỗ ngồi của Tử Hà tông dâng lên một cỗ khí thể bàng bạc. Đây chính là chiến ý từ trên mỗi người đệ tử hợp thành. Không khí trong Luận Kiếm cốc bỗng trở lên vô cùng im ắng.

Đồng thời năm người Lạc Thiên Phong bước lên, quét mắt nhìn toàn Luận Kiếm cốc. Cả Luận Kiếm cốc im lặng như tờ. Đây chính là uy thế đến từ Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Khí thể uy nghiêm trong khoảnh khắc bốc thẳng lên bầu trời.

Trên bầu trời lập tức vang lên tiếng sấm rền. Dần dần các loại lực lượng thuộc tính ngưng tụ. Khi thì có khí hệ Hỏa nóng cháy bốc lên, khi thì hóa thành khí Tồn Phong gào thét, khí hệ Kim sắc bén vô cùng, khí hệ Thổ mệnh mông, khí hệ Mộc dạt dào sinh cơ. Thậm chí còn có khí Địa Hỏa mãnh liệt, khí Dương Hỏa nóng cháy, khí Hàn Băng rét lạnh. Vô số khí thuộc tính ngưng tụ không ngừng gào thét ra oai trên không trung.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

234. Chương 126 : Tam Giáp Phần Thường, Khôi Thủ Niệm Vân

Cho dù là một số đệ tử lĩnh ngộ lực lượng thuộc tính không đủ. Nhưng nương theo uy thế mà năm vị Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn phóng ra, cũng thuận lợi khiến cho lực lượng thuộc tính xuất hiện. Số lực lượng thuộc tính, theo Lục Thanh phỏng đoán có chừng mười hai loại.

Uy thế khiến cho số kiếm giả có mặt trong Luận Kiếm cốc chấn động không thôi. Nhiều lực lượng thuộc tính được phóng ra như vậy thì có thể biết Tử Hà tông tích lũy thâm hậu thể nào. Chỉ nhìn thôi cũng đủ biết Tử Hà tông có rất nhiều loại kiếm pháp tinh thâm cùng với Kiếm Nguyên công. Cũng đồng thời thấy được đệ tử của Tử Hà tông có tâm tính cứng cỏi và kiên tâm như thế nào.

Trừ bỏ khí Ngũ Hành bình thường, có rất nhiều đệ tử tiếp dẫn nhiều lực lượng mằm mống có thuộc tính không phải Ngũ Hành. Sợ là khi tiếp dẫn mằm mống lực lượng, mỗi đệ tử đều đã chuẩn bị tinh thần công tán nhân vong. Dù thấy tâm trí theo đuổi Kiếm Đạo của bộn họ cứng cỏi.

Lúc này mọi người đều đối với tâm trí đệ tử của Tử Hà tông mà có nhận định. Bộn họ lại cảm nhận trên bầu trời các loại lực lượng thuộc tính xuất hiện không ngừng gào thét. Trong đầu mỗi người đều xuất hiện ý nghĩ Tử Hà tông, không thể đi trên chọc được.

Mà lập tức, Lạc Thiên Phong giơ bàn tay phải ra. Mặt đất trước mặt hần bỗng nứt nẻ rồi một cây cột đá rất tròn dài gần hai trượng từ từ nhô lên. Lạc Thiên Phong liền nắm chặt lấy cột đá. Từ lòng bàn tay hần nhất thời Tử Dương Chân Hỏa tràn ra bao quanh cột đá.

Mắt thường có thể thấy được cột đá dần bị thu nhỏ lại. Từng đợt khói màu xám bốc lên, tiếng xèo xèo vang lên không ngừng. Một lát sau, cột đá này chỉ còn dài tám thước. Tử Dương Chân Hỏa vừa tán đi liền lộ ra cột đá sáng bóng, ánh sáng màu vàng óng ánh không ngừng lóe ra.

Đây là ——

Trên mặt Lục Thanh lộ ra vẻ kinh ngạc. Lạc Thiên Phong lại có thể bằng lực lượng thuộc tính ngưng tụ ra Tử Dương Chân Hỏa đem một cây cột đá rèn luyện đến trình độ như thế. Xem cây cột đá kia có bề mặt

sáng bóng, còn tản ra ánh sáng màu vàng, chỉ sợ đã đạt tới trình độ tương đương với một thanh kiếm lục phẩm.

Đây là thủ đoạn của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Đây là lần đầu tiên Lục Thanh nhìn thấy thần thông không phải dùng trong chiến đấu của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Chỉ sợ lúc này cho Lạc Thiên Phong đi học chú kiếm thì lập tức hắn sẽ trở thành một gã thất phẩm, thậm chí đến cửu phẩm Chú Kiếm Sư.

Vạn Pháp Quy Tông, một pháp thông, thì vạn pháp đều thông. Nhưng lấy tu vi hiện giờ của Lạc thiên Phong mà bảo hắn đi chú kiếm thì chẳng khác nào bỏ gốc lấy ngọn cả.

Trong lòng Lục Thanh thầm ngẫm nghĩ. Hắn cũng dần hiểu được một số việc. Gia tộc của hắn từ trước đến nay, sở dĩ khó khăn mới chú được Thần Kiếm cấp Kim Thiên có lẽ chính là do tu vi Kiếm Đạo không đủ. Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy nếu diễn biến thành kiếm pháp chính là một bộ kiếm pháp tinh thâm uy lực vô cùng. Mà là chùy pháp thì cũng là chùy pháp tinh thâm vô cùng để chú kiếm.

Mà khi linh ngộ được cảnh giới Kiếm Đạo tinh thâm thì chắc chắn Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy chắc chắn cũng sẽ linh ngộ được rất cao. Nhưng nhiều thế hệ của gia tộc họ Lục lại không ai si mê đối với Kiếm Đạo, cho nên tu vi của người trong gia tộc không cao. Tuy rằng trên cơ bản thì gia chủ của mỗi đời đều đạt tới cảnh giới Kiếm Sư, nhưng không ai vượt qua nguyên khí kiếp đạt tới Kiếm Chủ. Bởi vì mỗi người của gia tộc họ Lục đều không có tâm trí theo đuổi Kiếm Đạo, nên khi độ Nguyên Khí kiếp thì toàn bộ đều thất bại.

Chỉ có năm trăm năm trước Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư là có si mê với Kiếm Đạo. Nhưng đáng tiếc tuy hắn có tu vi cao cường nhưng lại không hề để ý đến chú kiếm. Nếu không với tu vi của hắn, việc chú tạo ra một thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên chỉ là việc nhỏ.

Lục Thanh thầm than đáng tiếc. Xem ra tộc quy của gia tộc hắn cần phải sửa đổi lại. Thái độ với Kiếm Đạo cũng phải thay đổi mới được nếu không cũng chỉ bước theo thất bại của tiền nhân mà thôi.

Lát sau, Lạc Thiên Phong lại lấy từ trong người ra ba chiếc bình ngọc nhỏ. Bình ngọc này cũng không phải làm từ loại ngọc bình thường, những người có kiến thức vừa liếc nhìn đã thầm kinh hô: Tử Ngọc Tủy.

Cái gọi là Ngọc Tủy, chính là một loại ngọc được sinh ra ở trung tâm của mỏ ngọc. Loại ngọc này rất trân quý. Chỉ cần kiếm giả hàng năm đều mang trong người là có thể giúp thanh tâm, ngưng thần, còn có tác dụng chống đỡ tâm ma. Đối với phụ nữ còn có công dụng trú nhan.

Mà Ngọc Tủy cũng được chia làm ba loại có phẩm chất khác nhau: Thanh Ngọc Tủy, Bạch Ngọc Tủy và Tử Ngọc Tủy. trong đó Tử Ngọc Tủy là quý hiếm nhất. Mà kể cả Thanh Ngọc Tủy cũng đã rất hiếm rồi, có tiền cũng khó mà mua được. Lúc này Lạc Thiên Phong lấy ra ba chiếc bình làm bằng Tử Ngọc Tủy, thì chỉ riêng chiếc bình đã quá quý giá, không biết bên trong đựng đồ vật đến thế nào nữa.

Mà theo động tác của Lạc Thiên Phong, hai đệ tử đứng sau lưng hắn là Huyền Minh và Tầm Thiên Kính bước lên. Trên tay mỗi người đều cầm một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phẩm.

Phốc ——

Phốc ——

Hai thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phẩm tản ra tia khí sắc bén chuẩn xác cắm vào cột đá. Đồng thời hai chiếc bình bằng Tử Ngọc Tủy trong tay Lạc Thiên Phong cũng được ném ra, rơi vào bên cạnh hai thanh Thần Kiếm.

Hai người Hàn Kiếm Tâm và Tần Vô Song đều hiện lên vẻ mặt ngưng trọng. Lần này chỉ sợ Tử Hà tông thực sự hạ quyết tâm. Hai người đã dự qua ba lần ngũ phong luận kiếm. Mỗi lần đó thì phần thưởng cao nhất cũng chỉ là một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phẩm và hai bình hạ phẩm Tham Vương Đan mà thôi. Nhưng hôm nay xem ra phần thưởng lớn hơn rất nhiều.

Chỉ riêng chiếc bình bằng Tử Ngọc Tủy thôi cũng không biết là bên trong có đan dược quý giá gì rồi. Tham Vương Đan thì chắc chắn không có khả năng. Chỉ riêng Tử Ngọc Tủy đã vượt xa giá trị của Tham Vương Đan rồi.

Cả Luận Kiếm cốc im lặng đến mức có thể nghe cả tiếng kim rơi. Khóe miệng Lạc thiên Phong nở một nụ cười hài lòng, nói: “Đầu tiên, Lạc mỗ xin đại biểu Tử Hà tông hoan nghênh các vị khách quý đã đến xem

ngũ phong luận kiếm được tổ chức mười năm một lần của Tử Hà tông chúng ta.”

Nói xong, Lạc Thiên Phong cùng bốn vị phong chủ cung tay hành lễ với tất cả mọi người. Đối mặt với năm vị Đại Sư hành lễ, đám người Tần Vô Song và Hàn Kiếm Tâm toàn bộ đứng dậy đáp lễ. Mặt khác những kiếm giả của các tông môn nhỏ và những kiếm giả đến xem cũng đều đứng dậy đáp lễ. Bọn họ cũng không ngốc, hôm nay là tình thế đặc biệt, nếu không cho Tử Hà tông chút mặt mũi thì sau này sẽ khó mà nhìn mặt nhau.

Toàn trường phản ứng như vậy khiến năm người Lạc Thiên Phong rất vừa lòng. Những đệ tử nội tông ở phía sau đều lộ ra thần sắc kiêu ngạo. Trong phạm vi xung quanh khu vực tông môn ngàn dặm còn có ai có thể không cho Tử Hà tông mặt mũi.

Cười khê một tiếng, Lạc Thiên Phong lại nói tiếp: “Lần này Tử Hà tông chúng ta có khá nhiều đệ tử tham gia luận kiếm. Cho nên lần này phần thưởng đều được điều chỉnh lại. Người đứng thứ hai và thứ ba của luận kiếm mỗi người được thưởng một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm. Ngoài ra mỗi người còn được thêm một bình trung phẩm Phá Chương Đan.”

“Phá Chương Đan!” Đến Hàn Kiếm Tâm và Tần Vô Song nghe vậy đều lộ ra vẻ kinh hãi. Lại càng không nói đến những kiếm giả có mặt trong cốc. Nhất thời tiếng bàn tán không ngừng vang lên.

Mà Lục Thanh, thân là Kiếm Chủ nên hẳn có thính lực hơn người thường rất nhiều. Chỉ nửa khắc hẳn đã nghe ra được lai lịch của Phá Chương Đan.

Phá Chương Đan là do Vắn Tâm Thảo nghìn năm cùng với Kim Tham nghìn năm làm chủ vị, lại cho thêm một ít thảo dược trân quý mà luyện chế thành. Trong số những trung phẩm đan dược cũng ở mức cao nhất. Đan này có thể trở giúp kiếm giả có tu vi dưới cảnh giới Kiếm Hồn đột phá bình cảnh. Bởi vì có được lực của Vắn Tâm Thảo nghìn năm có công hiệu ngưng tụ lực lượng thuộc tính. Cho dù là Kiếm Chủ, khi đạt tới đỉnh cao của thiên vị thì ăn Phá Chương Đan cũng có thêm năm thành cơ hội đột phá thành công.”

Về phần kiếm giả có tu vi dưới cảnh giới Kiếm Chủ lại có tám thành cơ hội. Đây thật sự là một loại đan dược nghịch thiên. Cũng vì vậy mà đan dược này rất khó luyện chế thành công. Không nói Vắn Tâm Thảo nghìn năm và Kim Tham nghìn năm gần như đã tuyệt tích tại Thập Vạn Đại Sơn. Cho dù tìm được đủ nguyên liệu thì cơ hội luyện chế thành công rất nhỏ nhoi. Có thể nói Phá Chương Đan là bảo vật vô cùng quý hiếm.

Mà đối với kiếm giả thì không chuyện gì trọng yếu bằng đột phá tu vi. Như vậy một viên Phá Chương Đan phải có giá trị tương đương với hai thanh kiếm cửu phẩm. Hiện giờ Lạc Thiên Phong lại lấy ra để làm phần thưởng khiến mọi người rung động không thôi. Không nói đến những kiếm giả đến xem, kể cả những đệ tử của Tử Hà tông cũng trở lên hưng phấn, hai tay xoa vào nhau nhìn chăm chăm vào hai bình Phá Chương Đan.

“Còn phần thưởng dành cho người đứng đầu..” Lạc Thiên Phong dừng một chút quay đầu lại nhìn Lục Thanh mở miệng: - “Lục Thanh ——”

Không nói gì, Lục Thanh xoay tay lấy bao da bọc Niêm Vân kiếm sau lưng ra. Bàn tay Lục Thanh nắm thật chặt, rồi đột nhiên vung tay ra. Nhất thời một tiếng kiếm ngâm hùng hậu vang lên. Niêm Vân kiếm bắn nhanh xuyên qua hàng đệ tử, trên không trung tạo thành một luồng sáng màu xanh.

Hay!

Trong cốc nhất thời vang lên tiếng khen. Lục Thanh vung tay lên nhìn như đơn giản nhưng thực tế có thể ném Niêm Vân kiếm bay xuyên qua đám đệ tử thì hẳn phải có cảm giác và khống chế lực lượng đến mức nào. Mà nhìn Lục Thanh có vẻ thực hiện rất dễ dàng khiến người xem không khỏi than thở.

Cũng không thấy Lạc Thiên Phong có động tác gì, chỉ nhẹ nhàng đưa tay ra đã đón lấy Niêm Vân kiếm. Ánh mắt mấy nghìn người lập tức tập trung vào Niêm Vân kiếm.

Xuy ——

Đột nhiên một đạo Tử Dương Chân Hỏa nóng cháy từ bàn tay Lạc Thiên Phong nhanh chóng bao quanh Niêm Vân kiếm. Chiếc bao da bao quanh Niêm Vân Kiếm nhanh chóng bị đốt cháy hóa thành làn khói

đen. Thân Niệm Vân kiếm hiện ra trước mắt mọi người. Đồng thời từ trên Niệm Vân kiếm phát ra từng đạo phong mang khí sắc bén. Tất cả những thanh kiếm trong Luận Kiếm cốc đều phát ra tiếng kiếm minh tuần phục.

“Phần thưởng dành cho người đứng đầu là Thần Kiếm cấp Kim Thiên: Niệm Vân.”

“Phần thưởng dành cho người đứng đầu là Thần Kiếm cấp Kim Thiên: Niệm Vân.”

Thanh âm của Lạc Thiên Phong không cao, nhưng vẫn lấn áp tiếng ồn ào trong cốc, truyền vào tai mọi người.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

235. Chương 127 : Kiếm Đài

“Thần Kiếm cấp Kim Thiên? Lạc tông chủ, người chịu bỏ ra thật sao?” Trong mắt Hàn Kiếm Tâm lóe ra ánh sáng, nhìn Lạc Thiên Phong nói.

“Đúng vậy! Lạc tông chủ lần này bỏ ra cả vốn gốc a! Thanh Niệm Vân kiếm này không biết có lai lịch như thế nào?” Một bên Tần Vô Song tiếp lời, nói.

Nhìn thấy hai vị tông chủ của hai đại tông môn cấp Thanh Phàm mở miệng nói, cả Luận Kiếm cốc đều trở lên im lặng.

Cười khê một tiếng, Lạc Thiên Phong nói: “Vốn gốc gì chứ! Lần này xuất hiện nhiều đệ tử kiệt xuất như vậy, chúng ta là trưởng bối đương nhiên không thể keo kiệt được. Còn về lai lịch của thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên này, chính là được gia chủ đời trước Lục Vân của gia tộc họ Lục chú tạo thành. Đây là thanh kiếm cuối đời của Lục Vân, nên được đặt là Niệm Vân kiếm. Thanh Thần Kiếm này được chú tạo từ Hỏa Kim nghìn năm và Tử Kim, lại được Kiếm Sư dùng tâm huyết mà rèn thành. Ngày xuất thế, kiếm toái Lôi Vân. Kiếm này có khả năng tăng cường ba lần uy lực Kiếm Khí hệ Hỏa hoặc Chân Hỏa.”

Lục Thanh ngẩn người. Lạc Thiên Phong không hổ là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Hắn chỉ mới chạm vào thanh kiếm đã tra xét rõ ràng thần thông của thanh kiếm. Lạc Thiên Phong nói đúng, Niệm Vân kiếm có khả năng tăng cường ba lần uy lực của Kiếm Khí hệ Hỏa hoặc Chân Hỏa. Hơn nữa lấy hiểu biết của Lục Thanh, Niệm Vân kiếm còn giúp người sử dụng đề cao gấp ba lần khả năng cảm ứng khí hệ Hỏa hay Chân Hỏa.

Nói cách khác nếu một gã kiếm giả có lực lượng thuộc tính là hệ Hỏa hoặc Chân Hỏa sử dụng Niệm Vân kiếm thì khi thi triển kiếm pháp tinh thâm sẽ có uy lực gấp ba lần. Có Niệm Vân kiếm sẽ giúp người sử dụng có thể khiêu chiến vượt thiên vị, thậm chí là vượt cảnh giới.

Phốc ——

Một luồng ánh sáng vàng chói mắt hiện lên. Niệm Vân kiếm đã được cắm vào giữa hai thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm. Lập tức Lạc Thiên Phong lấy ra chiếc bình bằng Tử Ngọc Tủy còn lại đặt gần Niệm Vân Kiếm nói: “Trong bình này có chín viên Phá Chương Đan.”

“Chín viên.” Nghe Lạc Thiên Phong nói như thế, Hàn Kiếm Tâm và Tần Vô Song nhìn nhau cười khỏ. Lạc Thiên Phong này thật may mắn. Hai tông môn bọn họ còn không luyện chế được Phá Chương đan chứ đừng nói là bỏ ra nhiều như vậy để làm phần thưởng. Lúc này những phần thưởng để trên cột đá sợ đã có giá trị đến hơn một trăm vạn Tử Ngọc tệ rồi. Đương nhiên đây chỉ là tính toán con số mà thôi. Thần Kiếm khó cầu, linh đan quý hiếm. Bất kì ai có được một trong số bảo vật đó thì đều giữ lại sử dụng hoặc làm vật phòng thân chứ không ai lại đem ra bán cả. Cho nên tính là trăm vạn Tử Ngọc tệ vẫn còn là rẻ.

Sau khi tuyên bố phần thưởng xong, Lạc Thiên Phong giơ tay lên. Nhất thời từ trên đầu ngón tay hắn phóng ra một đạo Tử Dương Kiếm Cương. Kiếm Cương rất nhanh bắn vào giữa Kiếm đài dài trăm trượng. Giống như bị tác động vào cơ quan, trên Kiếm đài nhất thời vang lên tiếng rung động to lớn. Trong ánh mắt kinh ngạc của các kiếm giả vây quanh, từ trên Kiếm đài trăm trượng lại nhô lên mười chiếc Kiếm đài

hình tròn nhỏ hơn, rộng khoảng hai mươi trượng. Nhìn trông như đài sen trên hồ nước. Trên bề mặt mỗi Kiếm đài nhỏ còn có quang mang màu vàng lưu chuyển không ngừng.

Ngũ phong luận kiếm được chia làm ba giai đoạn. Đầu tiên chính là những đệ tử có cảnh giới Kiếm Giả chiến đấu với nhau. Giai đoạn này chiếm phần lớn số đệ tử của Tử Hà tông, có khoảng một nghìn ba trăm người. Bên trên Kiếm đài có một thạch đài để số thể. Đệ tử tham gia thì bốc số thể để thi đấu với nhau. Bất luận là đệ tử của ngọn núi nào cũng đều có thể gặp phải nhau. Lúc này từng đệ tử của các ngọn núi có cảnh giới Kiếm Giả dần bước đến thạch đài để bốc số thể của mình.

Trên mỗi một thể đều có khắc một đồ án Linh Thú. Mỗi đồ án Linh Thú sẽ được khắc vào hai thể. Hai đệ tử có được thể giống nhau sẽ là đối thủ của nhau. Về phần thứ tự thi đấu sẽ do người phụ trách phán xét trận đấu sắp xếp.

Phụ trách phán xét các trận đấu gồm mười cao thủ có cảnh giới Kiếm Chủ. Đó đều là những người đã thành danh của Tử Hà tông, các đệ tử cũng rất quen thuộc với bọn họ. Lại nói thì đó cũng là bệnh chung của kiếm giả. Cũng chỉ có những cao thủ Kiếm Đạo đã thành danh cùng với những người kiệt xuất mới làm cho bọn họ chú ý và tôn trọng. Còn với những kiếm giả nửa vời thì hầu hết còn không nhớ rõ mặt.

Quy định của luận kiếm cũng vẫn giống như những lần trước. Chỉ cần thua một trận thì liền không có cơ hội gì nữa. Quy củ rất nghiêm khắc nhưng chỉ có vậy mới có thể thấy được thực lực chân chính của đệ tử tham gia.

Giai đoạn thứ nhất của lần luận kiếm chiếm nhiều số đệ tử tham gia nhất nên thời gian cũng kéo dài nhất. Đương nhiên đây cũng là đẳng cấp của đa số người có mặt ở đây, cho nên tất cả kiếm giả đều tập trung quan sát.

Núi Tử Hà có Tử Hà Thập Lục Thức, núi Phiêu Miểu có Phiêu Miểu Thập Thất Kiếm, núi Vân Vụ có Phân Quang Cửu Kiếm, núi Lạc Nhật có Lạc Nhật Thập Thức, cùng với núi Triều Dương là Húc Nhật Thập Tam Kiếm cùng được xưng là Tử Hà tông ngũ đại kiếm pháp cao thâm. Chúng đều do các vị sư tổ của các ngọn núi sáng chế ra. Đến nay đã trở thành kiếm pháp đại biểu cho các ngọn núi.

Cuộc luận kiếm ở giai đoạn thứ nhất này đối với đám người Lục Thanh không có gì hấp dẫn. Nhưng đối với khả năng ứng biến của một số đệ tử khi chiến đấu cũng khiến mắt Lục Thanh sáng ngời. Thường thì số đệ tử này đang trong tình huống bất lợi, lại có thể xoay chuyển căn khôn đạt được thắng lợi.

Nhưng dù sao đó cũng chỉ là số ít. Khi kiếm giả so đấu thì ngoài trình độ thực lực chân chính còn phải nói đến kinh nghiệm chiến đấu. Chỉ có trong chém giết mới có thể trưởng thành lên được. Tuy rằng năm ngọn núi chính đều tổ chức nửa năm một lần luận bàn, nhưng cũng chỉ là luận bàn mà thôi không phải thực chiến. Mà trong số ít đệ tử cơ biến kia, Lục Thanh đều cảm nhận trên người bọn họ đều tỏa ra một cỗ sát khí không kém.

Sát khí! Không phải tự nhiên mà có. Chỉ có kiếm giả đã trải qua giết chóc mới chậm rãi tích lũy được. Nếu không nhiều nhất cũng chỉ là khí thể mà thôi.

Cứ việc như thế thì kiếm pháp cao thâm của đệ tử Tử Hà tông vẫn hấp dẫn ánh mắt của kiếm giả của các tông môn khác. Cho dù là Hàn Kiếm Tâm và Tàn Vô Song cũng âm thầm gật đầu. Bọn họ lại đem so sánh với đệ tử của tông môn mình lại bất đắc dĩ phát hiện, tuy hai bên chênh lệch không lớn nhưng cũng không hề nhỏ.

Lúc này ngũ phong luận kiếm đã chính thức bắt đầu. Lục Thanh nhìn lại, trong Luận Kiếm cốc phải có hơn bốn nghìn người xem. Những kiếm giả đến sau không có chỗ ngồi cũng không có một câu oán hận. Bởi vì giờ phút này bọn họ đều bị những trận đấu kịch liệt trên Kiếm đài hấp dẫn.

Thậm chí trên đỉnh vách núi bốn phía Luận Kiếm cốc cũng đều có kiếm giả leo lên để quan sát. Những người này đều do không có đủ tiền vào cửa mà phải làm thế. Bọn họ đều rất cẩn thận không phát ra động tĩnh gì ảnh hưởng tới cuộc luận kiếm, cho nên những người phụ trách bảo vệ cũng để kệ cho họ.

Trên Kiếm đài, bóng kiếm liên miên, tiếng kiếm xé gió vang lên không dứt. Thỉnh thoảng lại có đệ tử bị đánh bay kiếm đi, hoặc là bị đánh rơi ra khỏi Kiếm đài. Mà hấp dẫn ánh mắt người xem nhất là đệ tử của núi Phiêu Miểu. Tất cả đệ tử của núi Phiêu Miểu đều là con gái. Tuy rằng các nàng đều mặc võ y màu đen

khá rộng, nhưng vẫn không che được thân hình yếu điệu là lướt. Hơn nữa Phiêu Miểu Thập Thất Kiếm của núi Phiêu Miểu rất hoa lệ. Lại do nữ đệ tử thi triển nên có một hương vị khác. Phần lớn ánh mắt đều tập trung theo dõi trận đấu của các nàng.

Trong số những đệ tử cảnh giới Kiếm Giả này cũng có vài người xuất sắc đã lĩnh ngộ kiếm pháp đến cảnh giới Cử Trọng Nhược Khinh đỉnh phong, chỉ còn cách một bước nữa là có thể bước sang cảnh giới Cử Khinh Nhược Trọng.

Không ít kiếm giả tán tu nhìn nhau nhún vai. Rốt cuộc thì cũng là đệ tử có tông môn. Đối với lĩnh ngộ cảnh giới kiếm pháp đều hơn bọn họ rất nhiều.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, rất nhanh màn đêm đã buông xuống. Ở bên vách đá bốn phía quanh sơn cốc đều được treo lên rất nhiều chiếc đèn lớn. Mỗi chiếc đèn đều có một tầng thủy tinh trong suốt, bên trong có một loại đá kì lạ có thể tự phát ra ánh sáng gọi là Quang Minh Thạch. Quang Minh Thạch này là do gia tộc họ Lục thu thập được. Đó là một loại đá có thể tự phát ra ánh sáng màu trắng, ở trong lòng núi lửa. Tuy rằng trân quý nhưng cũng không khó tìm được. Mà trừ bỏ dùng để chiếu sáng, cũng không có công dụng gì cả.

Lúc này dưới ánh sáng của mỗi chiếc đèn không gian trong cốc được chiếu sáng rõ như ban ngày. Ngũ phong luận kiếm diễn ra trong thời gian mười ngày mười đêm. Trong thời gian đó không hề ngừng nghỉ. Lúc này, những kiếm giả có tu vi cao không có hứng thú xem tiếp, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Cảnh giới Kiếm Giả so chiến tuy rằng phấn khích, nhưng đối với bọn họ không hề có tác dụng gì.

Còn đại bộ phận những kiếm giả có tu vi thấp đều tập trung xem các cuộc chiến trên Kiếm đài. Đối với những kiếm giả mới sinh ra được Kiếm Nguyên Khí, không nghỉ ngơi mười ngày thì tâm thần sẽ trở lên mệt mỏi. Nhưng nếu bởi vì nghỉ ngơi mà bỏ phí mất những trận đấu quan trọng, có thể lỡ cơ hội lĩnh ngộ đột phá thì chẳng phải là đã lãng phí một vạn Tử Ngọc tề để vào xem hay sao.

Chỗ ngồi của Tử Hà tông ngoài chỗ dành cho các đệ tử, còn sắp xếp cho các gia tộc một số chỗ ngồi ở phía Đông. Lúc gần tối, Nhan Như Ngọc dẫn Hoàng Linh Nhi cùng Thúc Nguyên đi vào. Gia tộc họ Lục là gia tộc chủ kiếm số một của Tử Hà tông, có thể sánh với năm gia tộc lớn của năm thành chính, đều được phân một số chỗ ngồi. Còn những gia tộc khác, mặc kệ là ai muốn vào xem đều phải nộp tiền.

Nhìn thấy Nhan Như Ngọc dẫn Hoàng Linh Nhi đi tới, tộc trưởng của năm gia tộc lớn đều đứng dậy chào hỏi. Mà ở vị trí của gia tộc họ Tư Đồ, một lão nhân mặc áo màu trắng hừ lạnh một tiếng. Nhan Như Ngọc chỉ liếc mắt nhìn hần một cái, liền dẫn Hoàng Linh Nhi ngồi vào vị trí. Mà nghe được tiếng hừ lạnh của lão nhân, gia chủ của Tư Đồ gia là Tư Đồ Cơ có chút xấu hổ ngồi xuống. Trước mặt là lão tổ tông, hần cũng không dám nói gì cả.

Các trận đấu vẫn liên tục được tiến hành. Nhưng đệ tử chưa đến lượt mình thi đấu đều ngồi xếp bằng trên mặt đất nhắm mắt dưỡng thần, cố gắng đạt tới trạng thái cao nhất. Giai đoạn thứ nhất của luận kiếm này cũng có ba phần thưởng cho ba người đứng đầu, đều được thưởng Tham Vương Đan với số lượng khác nhau. Một viên Tham Vương Đan cũng đủ cho bọn họ dùng để đột phá tu vi. Mỗi viên Tham Vương Đan đều tương đương với việc bọn họ hấp thu nguyên khí trời đất gần hai năm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

236. Chương 128 : Bày Trận. Minh Tuyệt Nhi

Lục Thanh ngồi xếp bằng trên mặt đất, tùy ý để Kiếm Nguyên vận chuyển trong kinh mạch. Hai mắt hần nhìn chăm chú vào Niệm Vân kiếm cắm trên cột đá. Mấy người Niếp Thanh Thiên quay đầu nhìn lại chỉ thấy Lục Thanh lẳng lặng ngồi trên mặt không hề lộ ra biểu tình gì, hình như hần đang chìm đắm vào hồi ức.

Chỗ ngồi của đệ tử núi Tử Hà, một thanh niên đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần bỗng mở mắt ra nhìn đến Lục Thanh. Lúc này Lục Thanh ngồi trên mặt đất, khí thể toàn thân hần ngưng tụ, phòng thủ kiên cố giống như không gì có thể phá vỡ được.

Như cảm nhận được ánh mắt của thanh niên đang nhìn mình, Lục Thanh bỗng quay đầu nhìn về phía thanh niên. Trong mắt hắn lóe lên một luồng sáng, cùng thanh niên đối mắt nhìn nhau. Khi hai người vừa nhìn nhau, mấy trăm đệ tử nội tông ngồi xung quanh bỗng cảm thấy căng thẳng, không khí quanh người họ bỗng trở lên ngưng đọng.

Giống như là có sự ăm ỹ, ánh mắt hai người đều thu hồi lại. Không khí xung quanh lại khôi phục như thường, nhưng không ít người phát hiện sự bất thường giữa Lục Thanh và thanh niên kia.

Thời gian bảy ngày trôi qua rất nhanh. Vào ngày thứ tám, giai đoạn đầu của ngũ phong luận kiếm cũng chấm dứt. Lúc này đạt được ba thứ hạng đứng đầu trong số đệ tử cảnh giới Kiếm Giả phân biệt là: Đứng đầu là Hồ Khai của núi Tử Hà là Kiếm Giả đại thiên vị. Thứ hai là Vu Phi của núi Triều Dương. Cùng với Cơ Vũ của núi Phiêu Miểu đứng thứ ba. Vu Phi cũng khiến Lục Thanh phải nhìn bằng cặp mắt khác. Ba năm trước, hắn mới là đệ tử ngoại tông tiến vào thành đệ tử nội tông, vậy mà giờ đã có thành tựu như thế.

Tuy rằng lúc trước Vu Phi đi theo Lục Thanh, cũng được hắn chỉ điểm qua vài lần. Nhưng nếu bản thân hắn không khắc khổ tu luyện thì không thể có thành tựu như bây giờ. Hiện giờ nhìn Vu Phi cũng đeo một thanh trường kiếm to lớn sau lưng, chiều dài gần bốn thước, phải nặng ước chừng hơn bốn mươi cân. Chuôi kiếm to lớn này có thể nói là một tia sáng kì dị trong cuộc luận kiếm. Mà Vu Phi thi triển thanh kiếm lớn với cảnh giới kiếm pháp Cử Trọng Như feather Khinh vô cùng thuần thực.

Hơn nữa với uy thế của Húc Nhật Thập Tam Kiếm, nếu không phải Vu Phi chỉ đạt tới Kiếm Giả trung thiên vị, Kiếm Nguyên không đủ để duy trì. Nếu không vị trí đệ nhất cũng không đến phiên Hồ Khai đệ tử của núi Tử Hà.

Lát sau, đích thân Lạc Thiên Phong tiến hành trao phần thưởng cho ba người. Hồ Khai được ba mươi viên Tham Vương Đan. Tới Cơ Vũ chỉ được mười viên, nhưng cũng đủ cho nàng tăng lên một thiên vị.

Lập tức trong ánh mắt hâm mộ của đám đệ tử, ba người trở về vị trí ngồi của mình. Khi Vu Phi đi qua chỗ Lục Thanh liền dừng lại, khom người thi một lễ thật sâu với Lục Thanh. Lục Thanh ngẩng đầu lên nhìn lại Vu Phi. Hình ảnh thanh niên yếu nhược năm xưa đã biến mất không thấy. Hiện giờ Vu Phi bởi vì hàng ngày đều tập luyện với thanh kiếm to lớn nên dáng người rất cường tráng, cả người hiện lên một cỗ khí thế cường hãn.

Nhưng khi vừa đến trước mặt Lục Thanh, Vu Phi lập tức thu liễm khí thế lại, điều này làm cho những đối thủ gặp hắn ở Kiếm đài phải trợn trừng mắt. Vu Phi biết Lục Thanh không thích nhiều lời khách sáo, sau khi thi lễ liền xoay người đi về vị trí của mình.

Ngay khi Vu Phi về đến chỗ của mình, cuộc luận kiếm lại tiếp tục bắt đầu vòng hai. Ở giai đoạn thứ hai này là các đệ tử có cảnh giới Kiếm Khách tiến hành so đấu với nhau. Thấy có đến gần trăm đệ tử mặc võ y màu than chì bước lên Kiếm đài, khiến cho mọi người trong cốc đều ồ lên.

Lúc này, Lạc Thiên Phong đứng thẳng dậy, một đạo Tử Dương Kiếm Cương từ trên tay hắn phóng vào Kiếm đài. Lập tức mười Kiếm đài nhỏ chìm hẳn xuống trở về hình thái Kiếm đài rộng trăm trượng ban đầu. Bây giờ là những đệ tử có cảnh giới Kiếm Khách chiến đấu với nhau, Kiếm đài nhỏ không đủ không gian để bọn họ chiến đấu. Hơn nữa đệ tử có cảnh giới Kiếm Khách chỉ có gần trăm người, mỗi lần so đấu cũng chỉ có hai người mà thôi.

Những Kiếm Chủ phụ trách phán xét kết quả trận đấu cũng lui về vị trí của Tử Hà tông. Khi mười người vừa đi qua chỗ Nhan Như Ngọc đều gật đầu chào. Bọn họ cũng phải nể mặt Lục Thanh một chút. Dù sao Lục Thanh còn trẻ mà đã là Kiếm Chủ Chuẩn Đại Sư, không ai biết tương lai hắn còn đạt tới trình độ gì. Nhưng khi vừa nhìn thấy Hoàng Linh Nhi mấy người đều sửng sốt, trong mắt đều hiện lên chút thần sắc quái dị.

Đợi cho Kiếm đài khôi phục lại hình dáng ban đầu, Lạc Thiên Phong vung tay lên, có bảy tảng đá phát ra ánh sáng màu hồng bay đến lơ lửng trên lòng bàn tay hắn. Mỗi tảng đá đều to nắm tay trẻ con, khí hệ Hỏa tỏa ra nồng đậm.

Đá hệ Hỏa!

Lục Thanh vừa nhìn đã nhận ra ngay. Tiếp theo, Lạc Thiên Phong lấy ngón tay thay kiếm, một luồng kiếm

cương màu vàng kim lóe ra. Bảy tảng đá hệ Hỏa bay lên khảm vào bảy vị trí xung quanh Kiếm đài. Một vầng ánh sáng màu hồng bỗng hiện lên.

Ngâm ——

Ngay sau đó, ngón tay Lạc Thiên Phong liên tiếp điểm ra vẽ lên những quỹ tích huyền ảo. Ngón tay hần khi thì nặng tựa núi cao, khi thì nhẹ nhàng như cơn gió thoảng. Bảy viên đá hệ Hỏa như bị lực lượng nào đó trói buộc bắt đầu lơ lửng, rồi xoay tròn xung quanh Kiếm đài. Ánh sáng màu vàng kim từ bảy viên đá hệ Hỏa dần tỏa ra xung quanh Kiếm đài.

Bảy viên đá hệ Hỏa bỗng dừng lại chia ra bay lên Kiếm đài, cứ cách hai mươi trượng lại có một viên. Bảy viên đá hệ hỏa phát ra ánh sáng tỏa ra, chỉ trong chớp lát ánh sáng màu vàng đã bao quanh toàn Kiếm đài.

Hưu ——

Hưu ——

Hưu ——

Theo động tác không ngừng của Lạc Thiên Phong, bảy viên đá hệ Hỏa nhanh chóng bị phá vỡ tán vào Kiếm đài. Trong phạm vi hơn một trăm trượng Kiếm đài nhất thời toàn một màu hồng. Khí hệ Hỏa nóng cháy nhanh chóng tụ tập lại.

Ông ——

Trên Kiếm đài bắn ra bảy luồng sáng màu hồng không ngừng quay xung quanh. Một tầng sáng màu hồng xung quanh Kiếm đài bốc lên cao gần trăm trượng. Khi tầng sáng dâng lên trăm trượng liền khép lại. Cả Kiếm đài được lồng sáng màu hồng bao phủ.

Trừ bỏ một ít người, còn phần lớn kiếm giả đều bị thủ đoạn của Lạc Thiên Phong làm sợ hãi. Tuy rằng rất nhiều người biết đây là Kiếm Trận, nhưng Kiếm Trận lớn như thế thì vẫn là lần đầu tiên thấy được. Thủ đoạn đó càng làm cho bọn họ thêm sợ hãi với thần thông của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.

Tới cảnh giới Kiếm Khách, Kiếm Nguyên Khí trải qua quá trình luyện tiên thiên hóa thành Kiếm Nguyên, đã có thể bay ra ngoài cơ thể để công kích địch nhân. Vì thế để phòng ngừa gây ngộ thương đến người xem xung quanh, Lạc Thiên Phong liền bày ra Thất Tinh Kiếm Trận là địa giai Kiếm Trận bí truyền của Tử Hà tông.

Đây là lần đầu tiên Lục Thanh nhìn thấy đá hệ Hỏa. Nghĩ lại thì đá các hệ thuộc tính đều rất quý, người có cũng đem giấu đi không cho người khác nhìn. Nếu không lúc trước lấy thân phận của Kiếm Đế Vạn Thi cũng sẽ không chỉ có trên dưới một trăm khối.

Đến bây giờ, Kiếm Trận đã được bố trí xong, giai đoạn thứ hai của luận kiếm chính thức bắt đầu.

Phán xét kết quả do chính bản thân Lạc Thiên Phong và bốn vị phong chủ phụ trách.

“Trận đấu thứ nhất, Nhạc Phong của núi Tử Hà có cảnh giới Kiếm Khách đại thiên vị, đấu với Minh Tuyết Nhi của núi Phiêu Miểu là Kiếm Khách trung thiên vị.”

Minh Tuyết Nhi!

Lục Thanh có chút sửng sốt, lập tức nhìn đến Kiếm đài. Lúc này, một thân ảnh yếu diệu từng bước đi lên Kiếm đài. Khuôn mặt ngà tròn như trăng rằm, hai hàng lông mày như tranh vẽ, sống mũi thon nhỏ. Mặc dù nàng đang bước đi nhưng đôi mắt linh động vẫn không ngừng liếc ngang liếc dọc. Mái tóc đen dài sau lưng để xỏa, phất phơ trong gió. Ở sau lưng nàng, thanh Lam Ngọc kiếm năm xưa đã thay bằng một thanh trường kiếm màu trắng như tuyết, mặt trên thân kiếm có khí lạnh thấu xương bắn ra.

Chỗ Minh Tuyết Nhi vừa đi ngang qua, trong không khí liền động lại vài bông tuyết.

“Uy! Thanh kiếm của ngươi thật to lớn, trong thật thú vị.”

“Chẳng lẽ ngươi không biết biểu tình bây giờ của ngươi rất ngốc sao?”

“Thanh kiếm của người thật lớn, ta còn chưa bao giờ thấy qua đâu. Người có thể cho ta mượn xem được không?”

Nhìn cô gái đã trưởng thành trước mặt, Lục Thanh lại nghĩ lại đến lần bọn họ gặp mặt đầu tiên. Trong lòng bỗng nhiên có cảm giác tâm tình xúc động, nhưng nhanh chóng bị hấn kìm nén lại.

Lại nhìn Nhạc Phong đang từ chỗ ngồi của đệ tử núi Tử Hà đi ra. Nhạc Phong cũng là đệ tử của gia tộc họ Nhạc, là một trong năm gia tộc lớn nhất của Tử Hà tông. Hiện giờ Nhạc Phong là đệ tử của Lệ Kinh Sanh là hộ pháp của núi Tử Hà. Nhạc Phong tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa, được chân truyền kiếm pháp tinh thâm Đại Nhật Luân Hồi, là kiếm pháp đặc ý nhất của Lệ Kinh Sanh. Lúc trước Nhạc Phong cũng là một trong số đệ tử được tiến vào Kiếm Trì tu luyện của núi Tử Hà.

Không thấy Nhạc Phong lấy tư thế gì, dưới chân hấn nổi lên một luồng sáng màu hồng, chỉ nghe một tiếng vang trầm đục cả người hấn đã phóng lên Kiếm đài. Tuy rằng chỉ là một động tác lên đài nhưng cũng thể hiện ra khả năng không chế lực lượng cùng với linh ngộ khí hệ Hỏa của hấn. Khí thể dữ dằn như chẻ tre của Kiếm Khí hệ Hỏa được hấn thể hiện ra khá hoàn mỹ.

Khóe miệng Minh Tuyết Nhi cười nhẹ, tà áo màu than chì khẽ tung bay theo gió. Trông nàng đứng như cửu thiên Thần Nữ, không nhuốm chút bụi trần. Thân hình Minh Tuyết Nhi khẽ động phóng lên, ở trên không trung vạch ra mấy đạo ảo ảnh, trong chớp mắt đã đi đến giữa Kiếm đài, nhẹ nhàng hạ xuống.

“Phiêu Miểu bộ?” Ánh mắt Nhạc Phong vừa động, mở miệng nói.

“Đúng vậy! Thế nào người cao to? Ta so với người vẫn hay hơn chứ?” Minh Tuyết Nhi vẫn có bộ dáng tinh nghịch như trước, nói. Tiếng nói vừa ra khỏi miệng giống như tiếng suối chảy, trong nhất thời hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Hơn nữa lúc này Minh Tuyết Nhi đã trở thành thiếu nữ, dung mạo như hoa như ngọc, làm cho rất nhiều đệ tử nội tông nhìn chăm chú.

Mà từ ba năm trước, kể từ khi tiến vào Kiếm Trì, ở bốn ngọn núi khác không hề thấy bóng dáng Minh Tuyết Nhi. Hiện giờ sau ba năm, tiểu công chúa của nội tông lại xuất hiện. Trừ bỏ tác phong hành xử không thay đổi thì dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn làm mất mọi người đều sáng ngời lên.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

237. Chương 129 : Bích Thủy Lục Diệp Lãng

Tính tình của Nhạc Phong cũng chất phác, nghe Minh Tuyết Nhi nói như vậy cũng gật đầu nói: “Người nói đúng! Bộ pháp của người nhẹ nhàng phiêu dật, còn ta chỉ biết dùng đến sức mạnh.”

Không nói nhiều, Nhạc Phong liền trực tiếp động thủ. Hấn xoay tay rút thanh trường kiếm màu vàng đeo ở sau lưng, tiến lên một bước. Nhất thời thanh trường kiếm trong tay hấn hóa thành một vòng kiếm, ở bên trên tràn ngập đầy khí hệ Hỏa nóng cháy. Khí hệ Hỏa nhanh chóng khuếch tán ra, hình thành một vòng tròn đỏ đậm như một mặt trời.

“Thứ thứ nhất: Đại Nhật Luân Hồi!”

Nhạc Phong hét to một tiếng, xuất ra chiêu kiếm thứ nhất. Nhất thời có rất nhiều đạo Kiếm Khí hệ Hỏa dài bảy thước bắn ra.

Hưu ——

Hưu ——

Hưu ——

Hơn một trăm đạo Kiếm Khí hệ Hỏa từ trên kiếm của Nhạc Phong bắn thẳng vào Minh Tuyết Nhi.

“Ai da!” Tuy rằng kêu lên một tiếng, nhưng cước bộ của Minh Tuyết Nhi không hề rối loạn, nhanh chóng tránh né Kiếm Khí của Nhạc Phong đang đánh tới. Trên Kiếm đài hai bóng người không ngừng qua lại để lại rất nhiều tàn ảnh. Mỗi đạo Kiếm Khí đánh tới, Minh Tuyết Nhi đều khéo léo né tránh. Phiêu Miểu bộ

được Minh Tuyết Nhi tri triển nhẹ nhàng, không hổ danh là một trong những bộ pháp đứng đầu của Tứ Hà tông.

Thương ——

Một đạo kiếm quang trắng như tuyết hiện lên, trên Kiếm đài nhiệt độ bỗng nhanh chóng hạ xuống. Từng luồng khí màu trắng tản ra từ trên người Minh Tuyết Nhi. Lúc này vẻ mặt của Minh Tuyết Nhi trở lên lạnh như băng, lộ ra đầy hàn ý.

“Bích Thủy Hàn Yên kiếm?” Lạc Thiên Phong nhướng mày, mở miệng nói.

Bích Thủy Hàn Yên kiếm là kiếm pháp tinh thâm bí truyền của núi Phiêu Miểu. Kiếm giả tu luyện kiếm pháp này chính là tiếp dẫn khí Hàn Băng trong trời đất. Khí Hàn Băng là một loại lực lượng thuộc tính diễn biến từ khí hệ Thủy, trong đó ẩn chứa nhiệt độ có thể đóng băng mọi vật. Bởi vậy kiếm giả tu luyện Hàn Băng Kiếm Khí, bị khí Hàn Băng ảnh hưởng mà biến đổi tính tình. Người tu luyện nó sẽ dần trở lên lạnh lùng, xa dần mọi người, giống như phong chủ của núi Phiêu Miểu là Minh Tịch Nguyệt chính là như thế.

“Không nghĩ tới người vẫn để Tuyết Nhi tu luyện bộ kiếm pháp này. Sao người lại phải làm vậy chứ?” Lạc Thiên Phong cười khổ một tiếng mở miệng nói.

Không trả lời lại, Minh Tịch Nguyệt chỉ hừ lạnh một tiếng, nói: “Con gái ta, ta có thể tự làm chủ.”

Nghe Minh Tịch Nguyệt nói như thế, Lạc Thiên Phong cũng không trách tội, chỉ thở dài một tiếng không nhắc lại nữa. Ba người Huyền Thanh ở bên cạnh cũng hơi lắc đầu.

Trên Kiếm đài, biến hóa của Minh Tuyết Nhi đương nhiên không thể giấu được ánh mắt Lục Thanh. Nhìn bộ dáng lạnh như băng của nàng, trong lòng Lục Thanh dâng lên một cảm giác xa lạ.

Quát lên một tiếng, thanh Hàn Yên kiếm trong tay Minh Tuyết Nhi nhanh chóng đánh ra, hàn khí lạnh như băng tản ra bốn phía. Tiếng Kiếm Khí xé gió không ngừng vang lên. Những nơi Hàn Băng Kiếm Khí lướt qua, hơi nước trong không khí liền ngưng tụ thành những bông tuyết trắng. Trên Kiếm đài từng cơn gió lạnh buốt xương xuất hiện. Từng đạo Hàn Băng Kiếm Khí không ngừng đánh lên vòng kiếm mà Nhạc Phong thi triển.

Oanh ——

Oanh ——

Oanh ——

Hàn Băng Kiếm Khí cùng với Kiếm Khí hệ Hỏa va chạm. Hai loại Kiếm Khí có thuộc tính tương khắc chạm vào nhau không ngừng vang lên tiếng vỡ vụn, trên Kiếm đài từng luồng sương mù màu trắng tản ra che lại thân hình hai người.

Đinh ——

Đinh ——

Đinh ——

Thanh âm Kiếm Khí va chạm không dứt bên tai. Trên Kiếm đài, một bên là làn sương trắng, cùng một bên là làn sương hồng không ngừng giăng co nhau. Khí hệ Hỏa và khí Hàn Băng trong trời đất không ngừng hướng về Kiếm đài mà tụ tập. Lúc này hai người rõ ràng đều thi triển kiếm pháp tinh thâm.

Lúc này, trong Luận Kiếm cốc lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào trận chiến trên Kiếm đài. Trừ một số kiếm giả đã có tu vi từ cảnh giới Kiếm Sư trở lên, còn đại bộ phận kiếm giả ở đây đều có lợi ích không nhỏ khi quan sát cuộc chiến.

Tuy rằng thời gian Nhạc Phong tu luyện kiếm pháp lâu hơn, lại có cảnh giới kiếm pháp cao hơn Minh Tuyết Nhi một chút, nhưng hơn kém này lại không đáng kể. Ngược lại Kiếm Khí hệ Hỏa của Nhạc Phong còn bị Hàn Băng Kiếm Khí của Minh Tuyết Nhi khắc chế hoàn toàn. Cho dù Minh Tuyết Nhi kém hơn một thiên vị, nhưng lúc này vẫn đánh ngang với Nhạc Phong, thậm chí nàng còn chiếm được thượng phong.

Đúng lúc này, từ trên Kiếm đài vang lên tiếng huýt gió mạnh mẽ. Tầng sương khói bao phủ Kiếm đài liền bị tan vỡ, từng luồng sóng gợn lẫn lẫn như mặt nước khuếch tán ra chung quanh.

Nhạc Phong và Minh Tuyết Nhi gần như đồng thời nhảy lên không trung. “Minh sư muội cẩn thân! Tiếp chiêu Luân Hồi Thiên Chuyển của ta!”

Quất lên một tiếng lớn, thanh trường kiếm màu vàng kim trong tay Nhạc Phong dựng thẳng đứng trước mặt. Rất nhanh khí hệ Hỏa trong trời đất tụ tập lên mũi kiếm, ngưng tụ thành nhiều điểm sáng màu hồng.

“Lực lượng thuộc tính hiển tượng.”

Một số kiếm giả đang ngồi xem không nhìn được kinh hô. Lực lượng thuộc tính hiển tượng, phải là Kiếm Khách đỉnh phong mới có thể thực hiện được. Có thể ngưng tụ ra khí thuộc tính mà mắt thường có thể nhìn thấy được, như vậy thì khả năng cảm ứng và lĩnh ngộ đối với lực lượng thuộc tính của Nhạc Phong rất cao.

Khí hệ Hỏa nóng cháy vừa ngưng tụ thành, làn khói trắng liền bị xua tan không còn. Trên mũi kiếm của Nhạc Phong, một ngọn lửa màu hồng được hình thành, trên ngọn lửa tỏa ra nhiệt độ cao làm không khí xung quanh vận vẹo, tỏa ra làn khói đen nhàn nhạt. Cho dù là những người đứng xem cũng có thể tưởng tượng được độ nóng của ngọn lửa đó.

Xuy ——

Xuy ——

Xuy ——

Trường kiếm trên tay Nhạc Phong lại bắt đầu vũ động. Vô số Kiếm Khí hệ Hỏa ngưng kết thành rất nhiều Kiếm Khí luân. Mỗi một cái Kiếm Khí luân ngưng tụ đều tự xoay tròn, bên trên tỏa ra khí hệ Hỏa nóng bức làm cho không khí trên Kiếm đài bắt đầu vận vẹo.

Không hề có chút kinh hoàng, vẻ mặt của Minh Tuyết Nhi vẫn lạnh lùng như cũ. Thanh Hàn Yên kiếm trong tay nàng chém ra, để lại trên không trung rất nhiều tàn ảnh. Trong nháy mắt, nhiệt độ không khí xung quanh Minh Tuyết Nhi đột ngột giảm xuống, từng cơn gió lạnh buốt xương hiện lên. Chỉ trong khoảnh khắc, từng luồng khí Hàn Băng tụ tập lại, đem những luồng sóng nhiệt đang đánh tới xua tan.

Đồng thời, hơn mười thanh kiếm băng dài bốn thước ngưng tụ thành ở trước mặt Minh Tuyết Nhi. Mỗi thanh kiếm băng đều có hình dáng giống hệt Hàn Yên kiếm.

Ô ——

Gần như trong lúc kiếm băng của Minh Tuyết Nhi hình thành, gần trăm đạo Kiếm Khí luân màu hồng bao phủ toàn thân nàng đánh tới.

Hơi cau mày lại, cánh tay Minh Tuyết Nhi xoay ngược trở lại, Hàn Yên kiếm đâm thẳng về phía trước.

Hưu ——

Hưu ——

Hưu ——

Mười thanh kiếm băng lao ra, ngăn cản lại Kiếm Khí luân đang đánh tới. Ở giữa không trung, từng luồng sóng nhiệt cùng khí lạnh thấu xương tràn ra.

Oanh ——

Oanh ——

Oanh ——

Mỗi một thanh kiếm băng đều đánh tan vài đạo Kiếm Khí luân. Nhưng Minh Tuyết Nhi vẫn ra chiêu sau, hơn nữa nàng lĩnh ngộ lực lượng thuộc tính không bằng Nhạc Phong. Kiếm băng rõ ràng không đủ để phá Kiếm Khí luân.

Sau tiếng va chạm không ngớt vang lên, hơn mười đạo Kiếm Khí luân lượt qua màn kiếm băng, phóng thẳng tới Minh Tuyết Nhi.

Cẩn rằng, cả người Minh Tuyết Nhi đột nhiên rần ra một luồng sáng màu trắng, một cỗ khí thể tiêu điều bắn ra. Chân phải nàng nhẹ nhàng điểm ra, thân hình Minh Tuyết Nhi đang rơi xuống bỗng quỷ dị bay lên vài thước. Kiếm Khí trên thanh Hàn Yên kiếm đang chớp động như có như không, bỗng nhiên một luồng Kiếm Khí màu trắng ngà bốc lên, nhiệt độ xung quanh lại giảm xuống vài phần. Luồng Kiếm Khí này có sáu tầng, giống như được tạo lên từ những cơn sóng chồng lên nhau. Trong không khí vang lên tiếng lạo xạo, Kiếm Khí màu trắng phóng thẳng về Nhạc Phong.

“Bách Thủy Lục Diệp Lăng!”

Lục Thanh thì thào nói một câu. Niếp Thanh Thiên ở bên cạnh sững sốt, quay đầu nhìn Lục Thanh hỏi: “Người làm sao mà biết được?”

Lúc này, rõ ràng kiếm thức mà Minh Tuyết Nhi thi triển bá đạo hơn lúc trước nhiều. Niếp Thanh Thiên cũng không biết đó là kiếm thức gì.

“Lúc trước, ta đã từng lĩnh giáo qua.” Lục Thanh mở miệng nói.

Ánh mắt Lục Thanh nhìn chăm chú vào từng động tác của Minh Tuyết Nhi. Từ vẻ mặt của nàng, Lục Thanh lại thấy được vẻ mặt bướng bỉnh không chịu khuất phục năm xưa. Tuy rằng bướng bỉnh nhưng đó cũng coi là một loại niềm tin không lui bước.

Hàn Băng Kiếm Khí mãnh liệt tràn ra như nước lũ. Hơn mười đạo Kiếm Khí luân trong nháy mắt đã bị đánh tan, hòa tan vào trong cơn lũ.

Lúc này Nhạc Phong rất kinh hãi. Hắn không ngờ Minh Tuyết Nhi lại có chiêu kiếm liều mạng như vậy. Kia rõ ràng là nàng đã bạo phát toàn bộ Hàn Băng Kiếm Nguyên trong đan điền để thi triển ra kiếm thức. Chiêu thức quá bất ngờ, khiến Nhạc Phong không kịp né tránh.

Hét lớn một tiếng, Nhạc Phong hoành kiếm ngang trước ngực. Thanh kiếm trên tay Nhạc Phong nhanh chóng vẽ thành một đạo vòng kiếm, cố gắng bảo vệ toàn thân hắn.

Oanh ——

Thân hình Nhạc Phong như bị một tảng đá lớn nện vào, bắn thẳng vào quảng sáng Kiếm Trận bảo vệ quanh Kiếm đài.

Phốc ——

Nhạc Phong phun ra một ngụm máu tươi. Mọi người đứng xem ở bên dưới có thể thấy rõ ràng cổ tay phải của Nhạc Phong đã bị vận vẹo, rõ ràng là đã gãy. Lúc này Nhạc Phong đã hoàn toàn mất đi lực chiến đấu.

Mà Minh Tuyết Nhi sau khi hạ xuống Kiếm đài cũng phun ra một ngụm máu. Vừa rồi nàng đã bộc phát ra tất cả Kiếm Nguyên, khiến kinh mạch bị tổn thương không nhỏ. Nhưng so sánh tình trạng của nàng với Nhạc Phong, thì hiển nhiên Minh Tuyết Nhi vẫn tốt hơn nhiều.

Thở dài một hơi, Lạc Thiên Phong mở miệng nói: “Trận đầu, Minh Tuyết Nhi của núi Phiêu Miểu thắng.”

Sở dĩ Lạc Thiên Phong thở dài là vì cho dù trận này Minh Tuyết Nhi thắng nhưng cũng không khác gì thua. Kinh mạch của nàng đã bị tổn thương, nếu những trận sau mà nàng không muốn bị đứt hết kinh mạch thì không thể vận dụng toàn lực. Những chiêu thức giống như Bách Thủy Lục Diệp Lăng là không thể dùng được nữa.

Nhưng mà Minh Tuyết Nhi đối với hành động của mình không hề hối hận. Nàng hưng phấn đi tới chỗ Nhạc Phong hứ một tiếng, cầm Hàn Yên kiếm gơ về phía hắn tỏ vẻ đắc chí, rồi mới đi xuống Kiếm đài. Lúc này Minh Tuyết Nhi đã khôi phục lại bộ dáng hoạt bát như trước

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

238. Chương 130 : Diệp Cô Hàn (thượng)

“Thế nào, tiểu tử ngươi động tâm sao?” Bỗng nhiên thanh âm của Diệp lão vang lên trong đầu Lục Thanh.

“Đâu có! Chỉ là nhớ lại quá khứ một chút mà thôi.” Có chút mất tự nhiên, Lục Thanh mở miệng nói.

“Nhớ lại thôi sao?” Diệp lão có chút hoài nghi lẩm bẫm: “Ngươi thật sự chỉ nhớ lại là tốt rồi.”

“Tốt sao?” Nghe Diệp lão lẩm bẫm, Lục Thanh có chút khó hiểu.

“Ài! Cũng không có gì cả.” Diệp lão đáp qua loa một câu, rồi không hề lên tiếng nữa.

Đại hội luận kiếm lại tiếp tục tiến hành, sự chú ý của Lục Thanh lại quay trở về trên Kiếm đài. Tuy rằng Lục Thanh cũng không để ý tới cảnh giới Kiếm Khách, nhưng các loại kiếm pháp tinh thâm tiếp dẫn nhiều thuộc tính khác nhau vẫn có sức hấp dẫn với hắn. Kiếm giả ngoài tích lũy kinh nghiệm trong chiến đấu, còn phải có nhiều kiến thức về các loại kiếm pháp. Có đủ kiến thức thì khi gặp các loại lực lượng thuộc tính khác nhau mới có thể ứng phó dễ dàng hơn.

Các đệ tử nội tông tu vi Kiếm Khách có kinh nghiệm chiến đấu cao hơn những đệ tử cảnh giới Kiếm Giả nhiều. Kể cả là khả năng ứng biến, phán đoán và sát khí đều vượt rất xa, không phải những cuộc chiến ở vòng một có thể so sánh được.

Cả Luận Kiếm cốc chỉ nghe toàn tiếng Kiếm Khí xé gió. Các loại lực lượng thuộc tính lúc tụ lúc tán vô thường, bầu trời trên không trung không ngừng biến đổi màu sắc. Đến bây giờ, vòng thứ hai đã trải qua hơn mười trận đấu, cũng đã có hơn mười bộ kiếm pháp tinh thâm được thi triển ra. Trên Kiếm đài có rất nhiều vết kiếm to nhỏ không giống nhau.

Trong những trận đấu này có đến mấy loại Kiếm Khí không thuộc Ngũ Hành rất mạnh mẽ như là Tồn Phong Kiếm Khí, Địa Hỏa Kiếm Khí, Khô Mộc Kiếm Khí, Huyền Băng Kiếm Khí. Thậm chí có vài đệ tử tu luyện Kiếm Khí có hai loại thuộc tính như là Băng Hỏa Kiếm Khí, Phong Hỏa Kiếm Khí. Khiến Lục Thanh phải chú ý nhất là người tu luyện Băng Hỏa Kiếm Khí, đây là đệ tử của núi Vân Vụ, Kiếm Khí mà hắn thi triển ra rất quý dị.

Khí Hàn Băng cùng khí hệ Hỏa có thuộc tính trái ngược nhau lại kết hợp thành khí Băng Hỏa kỳ dị. Uy lực của Băng Hỏa Kiếm Khí này rất lớn, cho dù là Hàn Băng Kiếm Khí của Minh Tuyết Nhi cũng kém xa. Băng Hỏa Kiếm Khí vừa đánh ra, trong phạm vi mấy trượng đều bị đóng băng, mặt Kiếm đài cứng rắn như vậy mà bị Kiếm Khí này đánh vào liền vỡ vụn đến gần tắc.

Đặc biệt những kiếm giả ở các khu vực tông môn bình thường, cả đám đến việc hít thở cũng quên mất, chỉ nhìn chăm chăm vào Kiếm đài. Những trận chiến như vậy bọn họ làm sao đã được thấy qua. Đợi cho sau này trở về lĩnh ngộ lại, chỉ sợ tất cả đều sẽ có đột phá không nhỏ.

Vòng hai của luận kiếm diễn ra trong một ngày rưỡi. Trong số những đệ tử có tu vi Kiếm Khách, có rất nhiều người nổi trội, nhưng kết quả cuối cùng đều ngoài dự đoán của mọi người. Ba người đứng đầu của vòng hai này phân biệt là: đứng thứ nhất là Phong Hỏa kiếm Bồ Dữ của núi Tử Hà có tu vi Kiếm Khách đại thiên vị, đứng thứ hai là Băng Hỏa kiếm Hàn Ly của núi Vân Vụ. Còn đứng thứ ba, khiến cho mọi người đều phải kinh ngạc, chính là Đoạn Thanh Vân. Lần này luận kiếm đứng là Đoạn Thanh Vân chiếm hết sự nổi bật của núi Triều Dương.

Mười sáu chiêu của Nhiên Mộc Khí Toàn Trảm lại được Đoạn Thanh Vân lĩnh ngộ đến thức thứ mười, cảnh giới kiếm pháp cũng đạt tới Cử Khing Nhược Trong. Bằng vào hai điểm này, lại thêm hắn có tu vi Kiếm Khách đại thiên vị đỉnh, đã một đường đánh thẳng tới vị trí thứ ba.

Lục Thanh biết, thành quả như vậy của Đoạn Thanh Vân cũng là bình thường. Mấy năm qua, Đoạn Thanh Vân phải chịu khá nhiều đau khổ, mỗi ngày tu luyện đều không hề ít hơn Lục Thanh. Thậm chí Lục Thanh còn thường xuyên thấy hắn luyện kiếm vào lúc đêm tối. Nhưng cái khác không nói, chỉ cần thấy vóc dáng cân xứng của hắn bây giờ so sánh với mấy năm trước liền thấy ngay mấy năm nay hắn đã cần cù như thế nào.

Hiện giờ một thân toàn thịt mỡ của Đoạn Thanh Vân đã biến mất, thân thể hắn rất cân đối vạm vỡ, khuôn mặt đầy vẻ cương nghị. Đến Minh Tuyết Nhi khi nghe đến tên hắn cũng há hốc mồm không tin được thân

ảnh vừa bước lên Kiếm đài là Đoạn Thanh Vân. Nàng không hề thấy được bóng dáng của tên mập mạp từng bị nàng trêu đùa năm xưa.

Về phần thưởng cho ba người đứng đầu của vòng hai cũng khá phong phú. Chẳng những mỗi người đều có cơ hội yêu cầu Chú Kiếm Đại Sư cấp Thanh Phàm chú tạo cho một thanh kiếm, còn phân biệt thưởng cho mỗi người từ chín mươi đến ba mươi viên Tham Vương Đan.

“Những đệ tử có tu vi Kiếm Sư vào vị trí.”

Lục Thanh và Niếp Thanh Thiên đều không đứng dậy. Bọn họ đều đã là Kiếm Chủ Chuẩn Đại Sư, không phải là những Kiếm Sư bình thường có thể khiêu chiến. Muốn khiêu chiến bọn họ thì đều phải là người đứng đầu trong số những đệ tử có tu vi Kiếm Sư mới được.

Đồng dạng, ở chỗ ngồi của núi Tử Hà, cũng có một thanh niên không có đứng lên.

“Đó là ——” Bỗng hai người Lục Thanh và Niếp Thanh Thiên đều đồng thời sững sốt kêu lên. Bởi vì ở chỗ ngồi của núi Phiêu Miểu cũng có một cô gái không đứng dậy. Mà đến lúc này, bọn họ mới chú ý tới.

Mà đợi cho bọn họ chú ý tới mới ngạc nhiên nhận ra. Cô gái này chính là người đã đi theo ba người Dịch Nhược Vũ tham gia trận chiến ở núi Lang Nha. Lúc trước bọn họ cũng không biết tên họ của nàng, mà trong tông môn cũng không hề có tin tức gì về nàng cả, kể cả cho tới hôm nay.

Ánh mắt ngưng trọng, Lục Thanh cảm thấy từ trên người cô gái này truyền tới một sự uy hiếp nhàn nhạt. Tuy rằng không lớn, nhưng hắn vẫn cảm giác được. Mà có thể cho Lục Thanh cảm thấy nguy hiểm, thì đến Niếp Thanh Thiên cũng không làm được.

Nhưng như vậy cũng không thể gợi lên chiến ý của Lục Thanh được. Nếu chỉ làm cho hắn có một chút cảm giác thể thối, cho dù có lợi hại đến thế nào cũng không hơn hắn được.

Nhưng Lục Thanh lại cảm thấy kỳ quái, cô gái này làm cho hắn có cảm giác rất thần bí. Giống như bao quanh người nàng là một tầng sương mù, có nhìn thế nào cũng không thể thấy được mặt thật của nàng. Cảm giác đó lúc lần đầu tiên hắn gặp nàng đã có, đến bây giờ càng thêm mãnh liệt.

Trong lòng thầm nghĩ như vậy, nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn vào những Kiếm Sư vừa đứng dậy. Hai mươi sáu gã đệ tử mặc võ y màu trắng trong nháy mắt đứng dậy đều phóng ra khí thể, bầu trời trong nháy mắt biến sắc, không khí chung quanh như bị chấn động trở lên cô đọng lại. Không khí dần bị khí thể của hai mươi sáu người hợp lại phá vỡ, hình thành một tầng chân không quanh hai sáu người. Mà đối với những kiếm giả dưới cảnh giới Kiếm Sư, nếu đến gần đó có thể bị thương thậm chí là phải chết.

Lạc Thiên Phong nhẹ nhàng giơ tay ngăn lại: “Không thể làm càn!”

Tuy rằng hắn quát lớn như vậy, nhưng không ai nghe ra ý tứ trong tiếng quát đó. Mà khi thấy động tác của Lạc Thiên Phong, hai mươi sáu gã Kiếm Sư lập tức thu liễm lại khí thể của mình. Tuy rằng bọn họ thu lại khí thể khá miễn cưỡng nhưng cũng khiến kiếm giả của các tông môn khác phải mở to mắt nhìn.

Mấy trưởng lão của các tông môn bình thường, trên mặt đều lộ vẻ chưa xót. Rốt cuộc lần luận kiếm này vẫn là để Tử Hà tông thị uy. Tuy tông môn bọn họ đều chịu ơn của Tử Hà tông, nhưng lúc này đều cảm thấy có chút bất an.

Sau khi tiến hành bốc thăm, các trận đấu đều đã được sắp xếp xong.

“Trận đầu Diệp Cô Hàn của núi vân Vụ, Kiếm Sư đỉnh phong, đấu với Tây Môn Vô Ngân của núi Lạc Nhật, Kiếm Sư tiểu thiên vị.”

Diệp Cô Hàn!

Trong lòng Lục Thanh vừa động, đã thấy một thanh niên mặc áo trắng như tuyết bước lên Kiếm đài. Thanh niên này ước chừng khoảng hai mươi năm, hai mươi sáu tuổi, gương mặt tuy tuấn tú nhưng lại có vẻ lạnh lùng như băng tuyết, khí chất lộ vẻ cao ngạo bất khuất như núi cao, làm người ta không dám nhìn thẳng. Khiến người khác kỳ quái chính là từ trên người thanh niên này tỏa ra một luồng khí tức lạnh như băng. Lục Thanh cẩn thận xem xét một chút liền nhận ra ngay, thanh niên này chính là tu luyện Huyền Băng Kiếm Khí.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của Lục Thanh đang đánh giá mình, thanh niên ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thanh. Tuy trên mặt hắn không lộ ra biểu tình gì, nhưng Lục Thanh rõ ràng thấy ánh mắt hắn chợt lóe lên rồi biến mất. Trong ánh mắt đó, Lục Thanh cảm nhận một thứ ý chí chiến đấu rất đậm. Lục Thanh không nghi ngờ, cổ chiến ý này mà bộc phát ra thì kinh thiên động địa đến mức nào.

Có ý tứ, Lục Thanh không khỏi lưu tâm hơn với Diệp Cô Hàn. Hơn nữa hắn nhớ lại, Hiện giờ Diệp Cô Hàn chính là xếp vị trí thứ tư trên Long Phượng Bảng. Hơn một năm trước, hắn chính là xếp ở vị trí thứ hai, nhưng bởi vì Lục Thanh và Niếp Thanh Thiên tiến giai trở thành Kiếm Chủ cho nên hắn mới bị đẩy xuống vị trí thứ tư.

Dưới ánh mắt của mấy nghìn người trong Luận Kiếm Cốc, Diệp Cô Hàn chỉ nhẹ nhàng bước từng bước lên Kiếm đài. Bỗng một luồng sáng màu trắng hiện lên, chỉ thấy tầng sáng Kiếm Trận bảo vệ Kiếm đài rung động một chút, đã thấy thân hình Diệp Cô Hàn đứng giữa Kiếm đài.

Phía bên kia, Tây Môn Vô Ngân cũng đồng dạng mặc võ y màu trắng đi ra. Khí chất trên người hắn cùng vẻ cao ngạo của Diệp Cô Hàn khác hẳn. Trên người Tây Môn Vô Ngân tỏa ra sát khí dày đặc như hóa thành thực chất. Những chỗ hắn vừa đi qua, hơi nước trong không khí liền ngưng đọng thành băng rơi xuống mặt đất. Tiếng băng rơi xuống mặt đất vỡ vụn như có tiết tấu vang vọng trong lòng mọi người.

Chợt thân hình Tây Môn lóe ra, để lại vài đạo tàn ảnh trên không trung, thân hình hắn đã xuất hiện trên Kiếm đài.

Tây Môn Vô Ngân này không biết đã giết chóc bao nhiêu. Trong lòng Lục Thanh thầm nghĩ, sát khí dày đặc như vậy hắn chỉ gặp qua ở kiếm giả của Sinh Tử Môn. Chỉ là sát khí của Tây Môn Vô Ngân hình như có rất ít khí tức của con người, chứng tỏ là hắn cũng không phải giết nhiều người, có thể là do hắn đã chém giết nhiều Linh Thú mà tạo thành sát khí nặng nề như vậy. Nếu không mấy người Lạc Thiên Phong cũng không dễ cho hắn có cơ hội để lên đài.

Tuy rằng tông môn không cấm giết chóc hoặc quyết đấu sống chết, nhưng tùy ý tàn sát vẫn không được cho phép. Nếu không, sinh hoạt hằng ngày của những người dân bình thường sẽ bị phá hỏng, sẽ ảnh hưởng tới căn bản của tông môn.

Người dân hưng thịnh, tông môn hưng thịnh; người dân suy, tông môn suy; người dân diệt, tông môn diệt.

Hai người đứng thẳng ở trên Kiếm đài nhìn nhau.

“Động thủ đi!” Không chút biểu tình, Diệp Cô Hàn mở miệng nói. Hắn không hề có ý rút thanh trường kiếm màu trắng sau lưng ra.

Trong mắt Tây Môn Vô Ngân bắn ra sát khí lạnh thấu xương. Trên người hắn hiện lên một tầng khí trắng nhàn nhạt, tản ra hơi lạnh buốt xương.

Huyền Băng Kiếm Khí! Mọi người đều sửng sốt. Hai người này dĩ nhiên đều tu luyện Huyền Băng Kiếm Khí.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

239. Chương 131 : Diệp Cô Hàn (trung)

Thanh kiếm của Tây Môn Vô Ngân là một thanh trường kiếm mỏng dài ba thước, bảy tấc. Thân kiếm trong suốt, mỏng như cánh ve, chiều rộng chưa tới một tấc. Giữa thân kiếm có cái rãnh máu dài ba thước. Thậm chí bây giờ, nhìn bên trong còn thấy rõ một đường máu.

Ngoại hình của thanh kiếm này thực ra cùng với thanh kiếm của kiếm giả Sinh Tử môn hơi giống nhau. Mà nhìn từ trên thân kiếm hơi tỏa ra sương trắng, Lục Thanh có thể nhận ra được một chút tài liệu rèn kiếm. Nó chính là huyền băng ngoài trăm năm. Làn sương trắng kia cũng chính là hơi nước do nó đóng băng thành. Thanh kiếm này nếu không đạt tới bát phẩm thì cũng là cửu phẩm.

Cầm kiếm chỉ vào Diệp Cô Hàn, Tây Môn Vô Ngân cũng không nói một câu, nhưng trong phạm vi trăm trượng trên kiếm dài chợt nổi lên một cơn gió lạnh. Không khí từ từ biến thành màu trắng, xuất hiện những cục băng nhỏ. Theo hơi thở của hai người bốc lên, khí Huyền Băng hội tụ lại, nhất thời đóng băng toàn bộ không khí trong phạm vi trăm trượng trên kiếm dài.

Cấp bậc Kiếm Sư so đấu với nhau cho dù chỉ mới từ khí thể cũng đã đạt tới mức như vậy. Mặc dù quanh kiếm dài có một kiếm trận ngăn cách nhưng vẫn khiến cho người xem cảm thấy không khí xung quanh lạnh hơn rất nhiều.

Những điều đó đều do đại thể cực mạnh của Kiếm Sư ảnh hưởng. Đại thể vô hình vô ảnh nhưng là do tâm niệm của kiếm giả cùng với thiên thời, địa lợi, nhân hòa kết hợp với nhau mà tạo ra. Ý niệm đó ở trong đầu càng mạnh thì có thể hình thành hoặc mượn thể càng mạnh thêm.

Cái gọi là âm thanh chấn áp tinh thần, ngoại trừ tu vi kinh nghiệm hình thành khí thể thì đại thể cũng có ở trong đó. Đại thể giảm xuống thì tâm niệm bị cản trở, ra tay sẽ có điều e ngại.

Vào lúc này, Diệp Cô Hàn và Tây Môn Vô Ngân đã hội tụ toàn bộ đại thể của vô số đệ tử nội tông xung quanh. Khiến cho trên đỉnh đầu họ cách mấy trăm trượng xuất hiện những trận mưa đá bao trùm phạm vi cả mẫu.

Hơi lạnh thấu xương từ trên trời khiến cho đám kiếm giả đứng xem trên đỉnh cốc có tu vi kém nhất thời không chịu nổi, vội vàng đi xuống. Vào lúc này, kiếm giả cấp bậc Kiếm Sư do linh ngộ khí thuộc tính cao hơn một tầng nên có thể ảnh hưởng tới các loại khí trong trời đất, vì thế mà ngưng tụ được thiên tượng của thuộc tính tương ứng.

“Vù..”

Trong trời đất giống như chỉ còn ánh sáng trắng. Ngay vào lúc vô số kiếm giả ngoài tông đang còn ngẩn người thì Tây Môn Vô Ngân đã xuất hiện trước mặt Diệp Cô Hàn.

“Cái gì?”

Trong ánh mắt khiếp sợ của đông đảo kiếm giả, trên tay phải của Diệp Cô Hàn xuất hiện một vòng Huyền Băng kiếm khí rất dày, giống như xuyên qua không gian dễ dàng kẹp lấy thanh kiếm mỏng của Tây Môn Vô Ngân. Mà Huyền Băng kiếm khí của Tây Môn Vô Ngân bám vào thân kiếm, trong chớp lát liền bị xua tan hết.

Đồng thời, từ hai ngón tay của Diệp Cô Hàn, một đạo Huyền Băng Kiếm Nguyên mạnh mẽ, mệnh mệnh chạy dọc theo thân kiếm phản công lại.

Tây Môn Vô Ngân biến sắc, cắn chặt răng. Huyền Băng Kiếm Nguyên trong cơ thể nhanh chóng rót vào thân kiếm. Trong đại hội luận kiếm như thế này, nếu như để bị đoạt kiếm thì so với thua có khác gì nhau?

- Ta không có thời gian để lãng phí với ngươi. Với sự chênh lệch tuyệt đối, ngươi chẳng có cơ hội gì hết.

Ngay lập tức, từ trên người Diệp Cô Hàn, một làn sát khí còn mạnh hơn cả Tây Môn Vô Ngân chợt bộc phát. Đồng thời, Huyền Băng kiếm nguyên đang bị Tây Môn Vô Ngân ngăn chặn trên thân kiếm chợt tăng lên.

Ngay cả chút phản ứng cũng không có, chỉ nghe một tiếng rắc vang lên, Kiếm Nguyên đang cuộn cuộn tuôn ra bị một thứ Kiếm Nguyên đồng loại mạnh hơn đẩy ngược trở về. Tây Môn Vô Ngân kêu lên một tiếng bi thảm, bay ngược ra đằng sau, rơi xuống bên cạnh kiếm dài. Tất cả mọi người đều thấy rõ, do Kiếm Nguyên phản lại, nên kinh mạch trên cánh tay phải của hắn đã bị thương nặng. Thậm chí cổ tay phải cũng bị nứt ra, muốn cầm lại kiếm cũng phải tu luyện một khoảng thời gian.

Diệp Cô Hàn co ngón tay lại búng nhẹ một cái, thanh kiếm của Tây Môn Vô Ngân kêu lên một tiếng vù vù rồi bắn tới trước mặt hắn.

Hừ lạnh một tiếng, Tây Môn Vô Ngân nhìn Diệp Cô Hàn có chút oán độc rồi đưa tay trái rút thanh kiếm. Mà đối với ánh mắt oán độc của Tây Môn Vô Ngân, Diệp Cô Hàn chẳng thèm để ý. Trong suy nghĩ của hắn, Tây Môn Vô Ngân còn chưa có đủ tư cách.

Trận đấu đầu tiên của những người có tu vi Kiếm Sư đã kết thúc như vậy. Kết quả diễn ra nhanh chóng, nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng vừa rồi, với hai loại kiếm khí có cùng thuộc tính mà Diệp Cô Hàn có thể kẹp lấy thanh kiếm của Tây Môn Vô Ngân một cách chuẩn xác như vậy, ngoại trừ phán đoán và nhãn lực kinh người của hắn, cũng nói rõ cảnh giới kiếm pháp của hắn chẳng hề dưới Tây Môn Vô Ngân. Hơn nữa, sự chênh lệch tu vi dẫn tới kết quả như vậy khiến cho tất cả đều có thể chấp nhận.

Có thể thoải mái đánh bại một gã Kiếm Sư tiểu thiên vị, thanh danh người đứng thứ hai trên Long Phượng bảng trước kia được lôi ra. Nhất thời, những tiếng bàn luận về hắn trong Luận Kiếm cốc trở nên ồn ào.

Luận kiếm vẫn tiếp tục. Những trận đấu tiếp theo lại càng thêm đặc sắc. Cấp bậc Kiếm Sư ngưng tụ hiện tượng của thuộc tính, khí thể mạnh mẽ hòa lẫn với đại thể vô hình tàn phá trên kiếm đài. Các loại kiếm khí với các thuộc tính khác nhau bay rợp trời. Trên kiếm đài đã xuất hiện vô số những cái hố to nhỏ. Thực sự là lần luận kiếm giữa ngũ phong của Tử Hà tông quả là quá mạnh.

Mỗi một lần đại hội luận kiếm có thể xuất hiện bảy, tám gã đệ tử có tu vi Kiếm Sư là đã cao lắm rồi. Vậy mà lần này tới ba mươi người, huống chi còn có bốn người Lục Thanh vẫn đứng yên. Mặc dù Lạc Thiên Phong không nói gì, nhưng đều là người đứng đầu các tông môn, làm sao không thể nhận ra đó là bốn Kiếm Chủ chuẩn đại sư? Cho dù là tâm cảnh của Hàn Kiến Tâm và Tần Vô Song cũng không giấu được nụ cười khổ. Sợ rằng, sau đại hội luận kiếm này, thanh thế của hai đại tông môn cấp Thanh Phàm bọn họ đều bị ép xuống.

Về phần Lục Thanh lúc này cũng đang nhìn chăm chăm lên kiếm đài. Cấp bậc Kiếm Sư so đấu với nhau đối với hắn cũng có chút dùng được. Một số kiếm pháp tinh thâm cùng với cách vận dụng các loại khí, ngưng tụ hình thái cũng đều khiến cho Lục Thanh hiểu thêm. Giúp cho Tử Tiêu Phong Lôi kiếm có một số khó hiểu cũng thêm chắc chắn.

Lần này, Dư Cập Hóa và Triệu Thiên Diệp cũng lần lượt xuất trận. Với thực lực Kiếm Sư đại thiên vị, cho dù là cảnh giới kiếm pháp hay là sự linh ngộ đối với Tử Tiêu Phong Lôi kiếm cũng đều tăng lên. Nên Triệu Thiên Diệp chẳng có gì lo lắng mà đạt được tư cách bước vào trận đấu tiếp theo. Nhưng Dư Cập Hóa thì không may mắn như vậy. Gần đây, hắn mới ngưng kết Kiếm Chung, vẫn còn chưa củng cố hoàn toàn nên chưa thuần thục. Vì vậy mà trong trận đấu đầu tiên, mặc dù dốc hết sức nhưng vẫn bị thua.

Cấp bậc Kiếm Sư so đấu cơ bản không xảy ra ngoài ý muốn. Cuối cùng có ba người bước vào quyết đấu cuối cùng là Diệp Cô Hàn, Triệu Thiên Diệp và Tư Đồ Tư Dư. Căn cứ theo vị trí xếp trên Long Phượng Bảng thì ba người nối tiếp nhau.

Tư Đồ Tư Dư và Triệu Thiên Diệp so đấu với nhau chưa tới mười chiêu. Thực sự là hai loại khí Phong Lôi của Triệu Thiên Diệp quá mạnh. Dưới uy áp mệnh mông, cuộn cuộn, cho dù Tư Đồ Tư Dư cũng có được tu vi đại thiên vị, nhưng cũng không dám đảm bảo tiếp được một chiêu mà không vấn đề gì. Sau khi nói ra lời nhận thua, cho dù là đệ tử của Lạc Nhật phong cũng phải có chút xấu hổ.

Cuối cùng, chỉ còn lại Diệp Cô Hàn và Triệu Thiên Diệp tranh đoạt vị trí đứng đầu của Kiếm Sư.

Hai người đứng bình tĩnh trên kiếm đài. Trước lúc so đấu, cả hai đều sử dụng thực lực mạnh mẽ để dành thắng lợi, nên vào lúc này vẫn chưa hề bị thương, hoàn toàn ở vào trạng thái cao nhất.

Đối mặt với Triệu Thiên Diệp, lần đầu tiên Diệp Cô Hàn ngay từ đầu đã rút thanh Phi Tuyết kiếm từ sau lưng ra. Những trận đấu trước, cho dù thực lực của đối phương không kém nhiều, nhưng Diệp Cô Hàn cũng phải sau mấy chiêu mới rút kiếm. Bởi vậy, có thể thấy sự coi trọng của hắn đối với Triệu Thiên Diệp như thế nào.

Từ trên người cả hai, một ý chí chiến đấu mạnh mẽ tỏa ra. Mưa đá trên bầu trời xoay tròn, Tử Điện và Tồn Phong hội tụ thành Lôi Vân che khuất bầu trời. Nhưng tiếng sấm nổ vang rền cùng với khí thế, áp lực từ trên cao đập xuống khiến cho trên đỉnh núi, mười mấy tên kiếm giả còn sót lại đành phải xuống. Trong Luận Kiếm cốc hoàn toàn im ắng, tất cả đều chăm chú nhìn hai người trên kiếm đài. Với thực lực mà cả hai biểu hiện, thì trận đấu này chính là trận quyết đấu cao nhất trong cấp bậc Kiếm Sư.

Khí thế của cả hai giằng co với nhau trên bầu trời. Mưa đá và Lôi vân ở trên cao trăm trượng va chạm với nhau. Nhưng hạt bụi băng từ trên cao rơi xuống khiến cho trong cốc hơi nóng liền trở nên mát mẻ.

Trong tay Triệu Thiên Diệp, thanh Phong Lô kiếm tỏa ra ánh sáng màu xanh tím. Thân kiếm di chuyển theo một quỹ tích kỳ lạ, đồng thời có cả Phong Lô kiếm khí quán quanh. Trên mũi của Phong Lô kiếm có rất nhiều hai khí Phong Lô ngưng tụ nhanh chóng xuất hiện những quả cầu kiếm khí màu xanh tím. Từng đạo tử điện to bằng cánh tay lóe lên trên mỗi quả cầu. Trong phút chốc, xung quanh xuất hiện cả trăm đạo phong nhận màu xanh dài ba thước.

Tử Tiêu Phong Lô kiếm, thức thứ tư: Lô Đình Sơ Hiện.

Những quả cầu kiếm khí ẩn chứa lô điện mạnh mẽ và phong nhận vừa mới xuất hiện đã bao phủ trong phạm vi mười trượng quanh Diệp Cô Hàn. Cũng là thức thứ tư, nhưng so với bốn năm trước đây đã mạnh hơn không biết mấy lần.

Trên mặt xuất hiện một chút ngưng trọng hiếm có. Dẫm nhẹ một cái, thân hình Diệp Cô Hàn trở nên mờ ảo. Đồng thời, bên cạnh hần xuất hiện sáu người thật. Đây chính là Tuyệt Phân quang bộ có trong Kiếm Nguyên công Huyền Băng Chân giải mà Diệp Cô Hàn tu luyện.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

240. Chương 132 : Diệp Cô Hàn (hạ)

Theo động tác của Diệp Cô Hàn, Huyền Băng khí trong trời đất nhanh chóng hội tụ lại. Thậm chí ngay cả ánh lửa hồng của kiếm trận cũng phải ảm đạm bởi hơi lạnh của khí Huyền Băng.

“Vù...vù..”

Trước người Diệp Cô Hàn cũng xuất hiện hơn mười mũi băng dài hơn trượng. Mỗi một cái nhũ băng trong suốt, long lanh, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Cánh tay hần run nhẹ một cái, Phi Tuyệt kiếm tạo ra vô số bóng kiếm sắc sỡ. Từng cái nhũ băng chọt biến thành những đóa hoa băng. Từng cánh hoa tỏa ra những tia sáng bao trùm phạm vi hơn mười trượng, phản công về phía Triệu Thiên Diệp.

“Ầm...”

“Ầm...”

“Ầm...”

Khoảng không giữa kiếm đài bị bao phủ bởi Tử Điện Tồn Phong và Huyền Băng. Chúng còn bắn cả ra xung quanh.

“Vù...”

“Vù...”

Cả hai cùng đạp chân... Hai luồng ánh sáng một bạch một xanh tím bắt lên cao. Những tiếng sấm rền vang lên giữa không trung. Kiếm pháp tinh thâm Phân Quang Cửu Kiếm của núi Vân Vụ và Húc Nhật thập tam kiếm của núi Triều Dương va chạm với nhau giữa không trung.

Cảnh giới kiếm pháp của cả hai người đều ở mức Cử khinh nhược trọng đại thành, ý cảnh sinh sôi liên tiếp. Phong Lô bộ được Triệu Thiên Diệp thi triển phát huy tới mức cao nhất. Những luồng sáng màu xanh tím không ngừng hiện lên giữa không trung hòa với màn kiếm trận đang bao xung quanh. Sau hơn thời gian mười tức, Triệu Thiên Diệp vẫn không hề chậm lại.

Tuy nhiên, Diệp Cô Hàn cũng chẳng hề kém. Phi Tuyệt Phân Quang bộ dưới chân hần cũng huyền diệu không kém, để lại những bóng người giữa không trung khiến cho người ta không nhận ra vị trí cụ thể.

Tiếng kiếm khí va chạm với nhau vang lên liên tiếp. Huyền Băng kiếm khí và Phong Lô kiếm khí bắn ra xung quanh kiếm đài, tạo ra những hố sâu cả thước.

Thậm chí, không gian có kiếm khí của họ xẹt qua còn xuất hiện một khoảng chân không dài hơn mười trượng rồi biến mất. Không khí bị cắt nát phát ra những tiếng động xé gió.

Trong mắt Diệp Cô Hàn lóe lên tia sáng. Phi Tuyết kiếm của hắn giơ lên, Huyền Băng kiếm khí trắng như tuyết bao phủ trên thân kiếm bộc phát, phát ra những tiếng rầm rắc. Trong ánh mắt ngưng trọng của Triệu Thiên Diệp, giao điểm giữa Phi Tuyết kiếm và Phong Lô kiếm, khí Huyền Băng lan tràn. Chỉ trong nháy mắt nó đã lan tới thân của Phong Lô kiếm, rồi nhanh chóng xâm lấn đến cổ tay hắn.

Cổ tay Triệu Thiên Diệp nhanh chóng lay động. Phong Lô kiếm vội vàng xoay tròn, khiến cho những đốm lửa liên bắn ra giữa hai thanh kiếm, che khuất ánh mắt cả hai. Không dám chần chừ, Triệu Thiên Diệp vội vàng di chuyển, nhanh chóng lui lại hơn mười trượng.

- Tiếp chiêu đi.

Nhưng đốm lửa biến mất, Diệp Cô Hàn nhếch mép cười lạnh. Vào lúc này, xuất hiện trước mặt Triệu Thiên Diệp là một thanh Huyền Băng kiếm cao mười lăm trượng. Thân kiếm khổng lồ khiến cho không khí xung quanh như bị cắt nát, chém thẳng xuống đầu Triệu Thiên Diệp. Khí thế đáng sợ của băng hàn vọt tới tập trung vào người Triệu Thiên Diệp.

Triệu Thiên Diệp biến sắc, nhanh chóng dịch chuyển. Phong Lô kiếm khí bá đạo tản ra ngoài cơ thể, ngưng tụ thành một quả cầu kiếm khí rộng khoảng một trượng. Nhưng tia tử điện bằng bắp đùi màu tím được thần thức hội tụ mà xuất hiện, quấn quanh quả cầu kiếm khí.

Tiếp đó, trong nháy mắt, quả cầu kiếm khí đang bọc quanh người Triệu Thiên Diệp nhanh chóng xoay tròn. Đồng thời những tia tử điện quấn dọc trên đó xoay quanh theo một quỹ tích khó hiểu. Nhìn nó chẳng khác gì một con rồng đang cuộn tròn, bảo vệ thứ bên trong lòng nó.

Tử Tiêu Phong Lô kiếm, thức ẩn chứa thể thủ duy nhất, thức thứ mười bốn: Đại Nhật Phong Lô. Đây cũng là thức cao nhất mà hiện giờ Triệu Thiên Diệp có thể lĩnh ngộ.

“Xoẹt...”

Thanh Huyền Băng cự kiếm chém mạnh lên quả cầu kiếm khí khiến cho hơi lạnh tỏa ra tràn ngập không gian. Những tia tử điện to lớn giống như những con rắn lớn quấn xung quanh quả cầu kêu lên rầm rắc rồi bùng nổ, kèm theo băng tuyết bay tán loạn.

Gần như cùng một lúc, quả cầu kiếm khí cùng với Huyền Băng cự kiếm bị vỡ nát. Một khoảng chân không rộng mười trượng xuất hiện giữa hai người. Khí Huyền Băng và hai loại khí Phong Lô xung quanh bị không khí chèn ép hóa thành những tia sáng rồi biến mất.

Yên lặng nhìn Triệu Thiên Diệp trước mặt, ánh mắt của Diệp Cô Hàn có chút thay đổi. Thấy Diệp Cô Hàn như vậy, ánh mắt của Triệu Thiên Diệp càng thêm ngưng trọng. Từ trên người Diệp Cô Hàn hắn ngửi thấy được một làn hơi thở nguy hiểm.

“Keng...”

“Cái gì?”

Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên liếc mắt nhìn nhau rồi lại nhìn về phía kiếm đài. Thanh Phi Tuyết kiếm trong tay Diệp Cô Hàn vang lên tiếng ngân chói tai. Tiếng kiếm ngân tản ra xung quanh khiến cho trong Luận Kiếm cốc liên vang lên vô số những tiếng kiếm ngân hưởng ứng.

- Có chuyện gì vậy? - Vô số kiếm giả kêu lên kinh ngạc. Ngay cả những bàn tay đang nắm kiếm cũng bắt đầu rung động theo.

- Kiếm ý! Đúng rồi! Không thể sai được! Thật không ngờ. - Một vị trưởng lão đứng đầu trong số năm tông môn bình thường lên tiếng nói một cách cảm khái. Kiếm ý! Nó cứ vậy mà xuất hiện trước mặt lão. Trong số các tông môn bình thường như bọn họ, ngoại trừ tông chủ ra, còn lại không người nào có thể lĩnh ngộ Kiếm ý. Bây giờ, coi như lần thứ hai, lão có thể gặp được một loại kiếm ý khác.

Đó chính là Huyền Băng kiếm ý. Thứ Kiếm Ý thuộc về Diệp Cô Hàn.

- Thiên Kính à! Tên đệ tử của ngươi che giấu kỹ thật. - Ánh mắt có chút khác lạ, Lạc Thiên Phong mở miệng nói với Tầm Thiên Kính.

Mở miệng cười một cách ngây ngô rồi Tầm Thiên Kính nói:

- Tông chủ cứ đùa! Tên tiểu tử này bình thường rất kiêu ngạo. Ta cũng không biết nó lĩnh ngộ lúc nào.

-Ồ... - Âm thanh của Huyền Minh hơi kéo dài. Người sáng suốt cũng có thể thấy được từ trong mắt hắn có chút không vui. Một phần cũng bởi trong lần đại hội luận kiếm này, cũng chỉ duy nhất núi Lạc Nhật của hắn là không có bất cứ người nào nổi bật. Cho dù là Tử Hà, Triều Dương hay Phiêu Miểu cũng đều có đệ tử đạt tu vi Kiếm Chủ chuẩn đại sư. Vốn hắn vẫn nghĩ rằng ngoài núi Lạc Nhật của hắn ra vẫn còn núi Phiêu Miểu nhưng không ngờ vào lúc này lại xuất hiện một tên Diệp Cô Hàn lĩnh ngộ được Kiếm Ý. Thế này thì làm sao mà mặt mũi của hắn không giảm xuống được.

Mà cả năm vị phong chủ có người nào mà không có sự chuẩn bị từ trước? Chỉ tiếc rằng Tư Đồ Tư Dư của núi Lạc Nhật lĩnh ngộ vẫn còn kém. Khiến cho hắn có tốn bao nhiêu công sức, bất chấp tổn hao thần thức mà diễn hóa Kiếm Ý cũng không thể khiến cho hắn lĩnh ngộ ra trước đại hội. Nhưng vào lúc này, cho dù không hài lòng, Huyền Minh cũng chẳng còn có cách nào khác.

Về phần Tầm Thiên Kính vào lúc này trong lòng cảm thấy cao hứng, cũng chẳng so đo với Huyền Minh.

Trên kiếm đài, nhìn Huyền Băng kiếm ý như muốn đóng băng tất cả mọi thứ đang dâng lên trên người Diệp Cô Hàn. Xung quanh hắn nhất thời xuất hiện những cơn gió lạnh, đồng thời băng sương nhanh chóng bị ngưng kết.

Nét mặt Triệu Thiên Diệp chỉ có một sự đau khổ. Bị Kiếm Ý ép tới người, hắn chỉ cảm thấy toàn thân như bị một tảng đá ngàn cân đè nặng. Kiếm Nguyên từ Phong Lôi Kiếm Chủ trong nháy mắt bị áp chế một nửa. Đặc biệt là trong Thức Hải, thần thức đang lưu chuyển một cách hùng hậu chợt chẳng khác nào một dòng suối vào mùa đông, di chuyển một cách chậm chạp. Thi thoảng còn như có những tảng băng nhọn đâm vào khiến cho hắn cảm thấy đau thấu xương.

Triệu Thiên Diệp cất tiếng cười khổ, nhìn chằm chằm Diệp Cô Hàn một lúc rồi mở miệng nói:

- Ta thua.

- Ta thua.....

Câu nói đó thoát ra từ miệng Triệu Thiên Diệp một cách đau khổ. Kiếm ý... Đây là thứ mà hắn cũng theo đuổi bao nhiêu năm. Bây giờ, chẳng những là Nhiếp Thanh Thiên mà ngay cả Lục Thanh, người được hắn giúp đỡ tiếp đón hai loại khí Phong Lôi cũng vượt qua hắn. Nhưng hắn chẳng có gì ghen ghét. Trước sau, trái tim vẫn chìm vào trong kiếm đạo. Tuy nhiên, bây giờ nó lại có chút chấn động, thoáng có cảm giác đau đớn.

Cùng là bằng hữu, Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên nhìn nhau cười khổ, không ngờ lại xảy ra chuyện này. Cũng bởi vì lo lắng điều đó, nên ngay từ đầu khi Lục Thanh bắt chước được một chút Kiếm Ý của Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư cũng chưa hề thi triển trước mặt Triệu Thiên Diệp. Điều đó một phần là do sự lo lắng trong lòng ra thì cũng còn có một sự tôn kính.

Đến bây giờ, Lục Thanh vẫn còn nhớ như in cái buổi tối năm năm trước...

- Ngươi cảm thấy khó chịu...

- Cảm thấy rất uất ức đúng không?

- Theo ý ta, hôm nay Công Dương Vũ cũng hạ thủ lưu tình. Nhưng ngươi lại có cảm giác uất ức đúng không?

- Thế nào? Đối diện với Công Dương Vũ ngươi không dám phản kháng nhưng ở trước mặt ta lại nổi giận à?

- Đừng tưởng rằng mình là truyền nhân của Lục gia. Theo ý ta, thì người chẳng có tư cách mà kiêu ngạo. Nếu như ngươi có được chút khả năng đó, ta cũng chẳng cảm thấy nghi ngờ với địa vị truyền thừa ngàn năm của Lục gia.

- Người phải nhớ kỹ, người khác có nhìn Lục gia như thế nào người cũng chẳng thể làm gì được. Địa vị và vinh quang không phải cứ nói là có....

Từng câu nói đó cho tới giờ Lục Thanh vẫn nhớ kỹ. Bây giờ nghĩ lại, lúc đó hẳn còn non nớt thế nào. Nếu như không có Triệu Thiên Diệp mắng thì chỉ sợ không biết đến bao giờ hẳn mới tỉnh táo lại.

Mà cho dù là Nhiếp Thanh Thiên, trong vòng năm qua, bất chấp sự yêu cầu của Triệu Thiên Diệp cũng không dùng Tồn Phong Kiếm Ý để so đấu. Dựa theo lời nói của Nhiếp Thanh Thiên thì Kiếm Ý chỉ sử dụng với kẻ địch.

Nhìn bóng hình Triệu Thiên Diệp có chút mất mát, Lục Thanh thở dài một tiếng. Hẳn tin rằng, nếu Triệu Thiên Diệp chính là vị tam sư huynh mắng hắn như tát nước vào mặt lúc trước thì chắc hẳn gã có thể vượt qua để mà đi tới.

Phần thưởng của Kiếm Sư cũng rất phong phú. Ngoại trừ việc không cần thí luyện được phong chức hộ pháp, còn được thưởng ba viên Phá Chương đan.

Nhưng ngay vào lúc Lạc Thiên Phong phát tay cho ba người trở về, Diệp Cô Hàn không đi, vẫn đứng đó.

- Thế nào? Người có yêu cầu gì hay sao? - Lạc Thiên Phong có chút hứng thú nhìn Diệp Cô Hàn.

- Cô Hàn! Không được làm càn. - Tầm Thiên Kính đứng bên, quát.

- Người cứ để cho hắn nói. Chỉ cần hợp lý, tông môn sẽ đồng ý với hắn. - Lạc Thiên Phong khoát tay áo ngăn cản Tầm Thiên Kính rồi nhìn về phía Diệp Cô Hàn:

- Nói đi! Người có yêu cầu gì?

Một khi Lạc Thiên Phong đã nói, Tầm Thiên Kính cũng chỉ biết ngậm miệng. Tuy nhiên, hắn vẫn trừng mắt nhìn Diệp Cô Hàn một cái. Ý của hắn rất rõ ràng, không được đòi hỏi quá. Mặc dù trong trường hợp này, đưa ra yêu cầu gì cho dù là quá phận thì cơ bản cũng sẽ không bị từ chối.

- Đệ tử muốn khiêu chiến Lục Thanh của núi Triều Dương.

- Đệ tử muốn khiêu chiến Lục Thanh của núi Triều Dương. - Âm thanh của Diệp Cô Hàn vang vọng trong Luận Kiếm cốc.

- Khiêu chiến Lục Thanh? - Ánh mắt của Lạc Thiên Phong có chút ngạc nhiên.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

241. Chương 133 : Kiếm Sĩ

- Đúng vậy! Ba tháng trước, đệ tử ở trấn Triều Dương đã nhìn thấy vết kiếm mà Lục sư huynh để lại, khiến cho khó có thể đè nén được ý chí chiến đấu trong lòng. Thế nhưng do luận kiếm giữa ngũ phong sắp đến vì vậy mà đệ tử cố gắng nhịn khổ tới ngày hôm nay. Mong tông chủ chấp thuận. Trận chiến này cho dù thắng hay bại thì đệ tử cũng không hối hận. - Diệp Cô Hàn chẳng hề do dự, nói thẳng ra với một sự thành khẩn.

- Cứ như ông cụ.

Phía sau Lạc Thiên Phong, Lạc Tâm Vũ bất đắc dĩ mà lắc đầu. Đối với Diệp Cô Hàn, hắn đã được lĩnh giáo từ hơn mười năm trước.

- Đây! Người là Tử Hà tông Lạc Tâm Vũ phải không?

- Người có chuyện gì?

- Nghe nói kiếm pháp của người rất lợi hại. Cảnh giới kiếm đạo của hai chúng ta giống nhau, ta muốn tìm người để khiêu chiến.

- Khiêu chiến? Hay là thôi đi. Hôm nay, Lệ hộ pháp trực. Nếu bị bắt thì không hay lắm đâu.

- Đúng là như một ông cụ. - Lạc Tâm Vũ nhìn Diệp Cô Hàn nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng lại cảm thấy âm áp. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi Tử Hà, nơi đó có một vách núi tách biệt cao mười trượng, thoảng có thể nhìn thấy bị bao phủ đầy băng tuyết. Đó cũng chính là Tư Quá nhai của núi Tử Hà.

- Thì ra là vậy. - Lạc Thiên Phong trầm ngâm một chút rồi mở miệng nói:

- Việc này ta có thể đồng ý với người. Nhưng nó lại ảnh hưởng tới sự tỷ thí sau đó của Lục Thanh. Vì vậy nếu như hắn không đồng ý, thì người chỉ có thể chờ cơ hội sau này.

- Vâng. - Diệp Cô Hàn lên tiếng, ánh mắt lập tức nhìn về phía Lục Thanh, trong mắt chẳng hề che giấu ý chí chiến đấu nóng bỏng tưởng chừng có thể khiến cho băng tuyết cũng phải tan chảy. Từ trong đôi mắt đó, Lục Thanh có thể nhìn thấy một sự cố chấp đối với kiếm đạo.

“Đúng là một tên kiếm si...” Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Một chút không hài lòng với sự vận dụng Kiếm Ý của Diệp Cô Hàn trước đó trong đầu Lục Thanh hoàn toàn biến mất. Hắn từ từ đứng dậy. Lần đầu tiên, ánh mắt của cả hai đối diện thẳng với nhau.

- Được! Đánh đi. - Chẳng nói nhiều lời, Lục Thanh nhanh chóng đồng ý.

- Sư tổ mẫu. Sư phụ..

- Yên tâm đi. Sư phụ người không làm sao đâu. - Nhan Như Ngọc xoa đầu Hoàng Linh Nhi lên tiếng an ủi. Đối với Lục Thanh, nàng hoàn toàn tin tưởng. Bất chấp trước đó, Diệp Cô Hàn đã thể hiện thực lực phi thường, nhưng sự chênh lệch đẳng cấp có thể bù đắp bởi điều đó hay sao?

Kiểm Ý! Chỉ sợ rằng cũng không phải chỉ có một người có.

Đứng ở vị trí đầu, ánh mắt Nhiếp Thanh Thiên tập trung nhìn hai người.

Kiểm Ý! Thực ra chính là sau khi có được sự giải thích nhất định đối với năng lượng bản nguyên của thuộc tính, kết hợp với thần thức mạnh mẽ và ý niệm trong đầu, lại có cả ý chí đối với kiếm đạo rót vào đó để hình thành nên Kiếm Ý.

Trong những điều đó thì khó nhất chính là sự lĩnh ngộ đối với năng lượng bản nguyên của thuộc tính. Sở dĩ, kiếm giả trước khi đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn lĩnh ngộ Kiếm Ý vô cùng khó khăn chính là do sự hiểu biết đối với năng lượng thuộc tính còn thiếu. Nhưng trong hai người đó, có một người Nhiếp Thanh Thiên không dám khẳng định. Còn một người thì hắn dám khẳng định rằng kẻ đó có đủ tư cách lĩnh ngộ được Kiếm Ý.

Vị trí số một trên Long Phượng bảng, Tử Hà kiếm Lạc Tâm Vũ.

Sau khi ngồi một chút trên đất, nuốt ba viên Sâm Vương đan mà Tầm Thiên Kính ban cho, Kiếm Nguyên trong cơ thể Diệp Cô Hàn đã trở lại bình thường. Nhanh chóng thi triển Phi Tuyết Phân Quang bộ, chỉ một bước, hắn để lại mấy cái bóng ở phía sau. Trong tích tắc, Diệp Cô Hàn đã xuất hiện trên kiếm đài.

Cùng lúc đó, một lần ý chí chiến đấu mạnh mẽ cũng không đè nén nổi nữa, bộc phát ra khỏi người Diệp Cô Hàn. Nhất thời, trên bầu trời, gió mây biến đổi. Một trận mưa đá xuất hiện bao phủ khoảng không gần hai mẫu trên bầu trời. Khí thế bây giờ so với trước đó đã tăng thêm gấp hai lần.

Mà điều này cũng chứng tỏ, trận đấu trước đó, Diệp Cô Hàn vẫn còn ẩn giấu thực lực.

Cho dù như vậy thì vào lúc này, toàn bộ ánh mắt trong Luận Kiếm cốc đều tập trung hết vào người Lục Thanh.

Lục Thanh! Mười hai tuổi vào Tử Hà tông, chưa tới nửa năm đã thành công Trúc Cơ trở thành Kiếm Giả.

Mười ba tuổi luyện tiên thiên, trở thành tiên thiên Kiếm Khách, vọt lên chiếm vị trí thứ mười hai trên Long Phượng bảng của Tử Hà tông, đánh thắng Hòa Vân kiếm Liệt Phong. Sau đó lại tiếp ba đạo kiếm pháp của Kiếm Chủ Lệ Kinh Sanh mà không ngã. Từ đó nổi danh.

Tham gia chống lại Thú Khư bạo động, ở Lạc Nhật thành đánh với đại trưởng lão Tư Đồ Trọng của gia tộc Tư Đồ, một trong năm gia tộc lớn. Tư Đồ Trọng có tu vi Kiếm Sư tiểu thiên vị, còn tu vi của hắn là Kiếm Khách đại thiên vị nhưng vẫn thắng.

Sau hai năm, trong đại lễ kế vị ở Lục gia, chỉ bằng kiếm chỉ hần đã đánh nát thanh kiếm bát phẩm, lần đầu tiên để lộ Phong Lôi Kiếm Ý, uy hiếp thế lực tông môn nhỏ trong khu vực của Tử Hà tông.

Cách đây một năm rưỡi, trong lần đến Phù Vân tông, đã đánh một trận chiến kinh thiên động địa ở trấn Trần Đồng với kiếm giả Nhân đạo tại tháp Thủy Vân. Sau đó, hần thành công tạo ra thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm, Luyện Tâm kiếm khiến cho khói xanh hóa thành ngọc giao long, chấn nhiếp mọi người.

Gần đây, lại còn lưu truyền tin tức, tại Lục phủ, phong chủ của núi Thanh Lộc. Sông Lệ Thủy là trận chiến với phong chủ của núi Liệt Diễm. Trước của Lục phủ tới bây giờ vẫn còn thanh kiếm cửu phẩm Thần Mộc kiếm. Đặc biệt nhất là sau tai họa Ma chu, Tử Tiêu Phong Lôi kiếm với uy lực chấn động trời đất. Tất cả những điều đó đều do một gã kiếm giả tuyệt đỉnh tạo ra.

Mặc dù chỉ trong thời gian năm năm ngắn ngủi, nhưng Lục Thanh đã để lại rất nhiều truyền thuyết.

Đến lúc này, cho dù là kiếm giả trong tông môn, hay kiếm giả ngoài tông khi nhắc đến mấy người thanh niên mà họ phải để ý. Ngoại trừ Lạc Tâm vũ thì cũng chỉ còn có Lục Thanh.

Mà vào lúc này, đối mặt với mấy ngàn ánh mắt, trái tim của Lục Thanh lại càng thêm bình tĩnh, cứ vậy mà bước đi. Dưới chân hần như xuất hiện những bậc thềm bằng đá. Từ lòng bàn chân, một vòng sóng không khí dao động, còn Lục Thanh cứ vậy mà bước trong không trung về phía kiếm đài.

Mỗi bước đi, ý chí chiến đấu trên người Lục Thanh lại tăng lên. Sau ba bước, nó như một thác nước dữ dội đổ xuống từ trên núi. Sau sáu bước, nó chẳng khác gì một dòng trường giang. Tới chín bước, đặt chân lên kiếm đài, ý chí chiến đấu giống như những con sóng thủy triều ập đến bao phủ Diệp Cô Hàn.

“Vù...”

Không khí bắt đầu dao động. Từ hai chân của Lục Thanh, từng trận gió lốc rít lên. Những viên đá vụn trên đài bị khí thế của hai người bao phủ từ từ bay lên cao.

Lúc này, cho dù trước đó, một số kiếm giả vẫn còn cảm thấy hoài nghi thì bây giờ cũng không còn nói gì nữa. Ngự không bước đi đó chính là thần thông thuộc về Kiếm Chủ.

- Bốn năm trước, ta đã nghe nói tới ngươi. - Nhìn Lục Thanh đang đứng trước mặt, Diệp Cô Hàn chợt mở miệng.

- Cái gì? - Lục Thanh sửng sốt.

- Bốn năm trước, lần đầu tiên ta nghe được tên của ngươi từ miệng của các sư đệ. Nhưng lúc đó ta đang khổ tu ở Tư Quả nhai nên cũng không để ý. Không ngờ rằng mới có bốn năm, ngươi đã vượt qua ta khổ tu mười năm trên kiếm đạo. Hôm nay, ta thực sự muốn gọi ngươi một tiếng Lục sư huynh.

Nói đến đây, Diệp Cô Hàn giờ ngang thanh Phi Tuyết kiếm, nói:

- Trong thời gian ba tháng qua, mỗi ngày, mỗi đêm ta đều nghĩ tới vết kiếm mà ngươi đã để lại ở trấn Triều Dương. Đáng tiếc, cho dù có nghĩ thế nào, ta cũng không thể hiểu nổi sự ảo diệu trong đó. Nhưng cho dù như vậy, thì từ hai tháng trước, ta cũng nhờ đó mà đột phá bức tường chắn của Kiếm Ý. Tuy nhiên, vết kiếm đó cũng đã để lại trong lòng ta một vết hần. Nếu không tự mình lãnh giáo một chút kiếm pháp của ngươi, sợ rằng sau đại hội lần này, ta độ Nguyên kiếp có tới tám chín phần không thể vượt qua được huyền cảnh của tâm ma.

“Người này thực sự là một Kiếm Sĩ”

Trong lúc nhất nhất thời, trong lòng vô số kiếm giả cũng đều có ý nghĩ như vậy. Cũng chỉ có người như vậy, mới có thể có được sự kiên trì đối với kiếm đạo. Mà điều này cũng coi như trong lòng sinh ra sự cố chấp đối với kiếm đạo.

Ngây người trong chốc lát, ý chí chiến đấu trên người Lục Thanh bùng lên như ngọn lửa. Khóe miệng hần xuất hiện một nụ cười:

- Ngươi ra tay đi.

- Được! - Không hề vì giọng nói của Lục Thanh mà cảm thấy tức giận. Diệp Cô Hàn thoáng cảm nhận được trong cơ thể của Lục Thanh ẩn chứa thứ lực lượng mạnh như thế nào. Kiếm khí từ người hần dao động nhẹ, giống như một ngọn núi lớn đè nặng trong lòng hần.

Không hề báo trước, thanh Phi Tuyết kiếm trong tay Diệp Cô Hàn tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt. Vô số khi Huyền Băng nhanh chóng ngưng tụ, tạo thành một quả cầu kiếm khí cao bằng một người trong thời gian chưa tới nửa nhịp hô hấp.

“Vù...”

“Vù...”

“Vù...”

Vô số đạo Huyền Băng kiếm khí dài chín trượng bắn ra liên miên không dứt. Khoảng không giữa hai người trong nháy mắt xuất hiện những luồng chân không dài và hẹp. Mấy trăm đạo kiếm khí trong nháy mắt liền bao phủ phạm vi ba mươi trượng trước mặt Lục Thanh.

Vừa ra tay đã sử dụng tốc độ nhanh như chớp. Diệp Cô Hàn chẳng hề có ý nhường nhịn. Kiếm Nguyên mệnh mông, dao động xung quanh khiến cho đứng cách tới mười trượng cũng có thể cảm ứng được.

Mấy trăm đạo Huyền Băng kiếm khí như xuyên qua không gian, để lại trong không trung những dải ánh sáng chói mắt. Sương mù nhanh chóng lan khắp kiếm đài.

- Sự phụ cần thận. - Hoàng Linh Nhi không kìm được kêu lên một tiếng kinh hãi. Mấy trăm đạo Huyền Băng kiếm khí mang theo uy thế gần như khiến cho tinh thần của nàng thất thủ. Cho dù chỉ là một đạo trong đó cũng đủ khiến cho nàng tan biến. Một thức này của Diệp Cô Hà có thể coi như là có thanh thế mạnh nhất trong đại hội lần này. Khó thể trách được khi Hoàng Linh Nhi kêu lên như thế. Nàng tiếp xúc với kiếm đạo cũng không nhiều lắm, cho dù nhãn lực hay cảnh giới cũng đều không thể sánh với cấp độ đang diễn ra trên kiếm đài.

Nhưng Hoàng Linh Nhi vừa mới mở miệng đã khiến cho đám kiếm giả xung quanh sửng sốt. “Sự phụ? Đó là gọi ai? Lục Thanh?” Bọn họ cũng chẳng nghĩ rằng đứng bên cạnh phụ nhân của Lục gia lại là đồ đệ của Diệp Cô Hàn. Hơn nữa, Diệp Cô Hàn cũng chưa có tư cách đó.

Mấy vị đứng đầu của năm núi...

Minh Tịnh Nguyệt nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Huyền Thanh:

- Huyền sư huynh! Đây là thế nào?

Mặc dù giọng nói của Minh Tịnh Nguyệt bình tĩnh, nhưng bốn người bọn họ hiểu rõ nàng cũng đều biết rằng Minh Tịnh Nguyệt càng bình tĩnh thì càng đáng sợ. Với nhãn lực của năm người, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra Kiếm Nguyên khí trong cơ thể Hoàng Linh Nhi là ở đâu.

Kiếm Nguyên công nhân cấp của núi Triều Dương: Húc Nhật tâm kinh. Mà với thân phận, địa vị và tu vi của Lục Thanh cũng hoàn toàn có đủ tư cách để thu đồ đệ.

Huyền Thanh cũng nhíu mày rồi mở miệng nói:

- Minh sư muội yên tâm. Đây là chuyện nhà. Đợi sau khi luận kiếm sẽ cho người một câu trả lời thuyết phục.

- Hy vọng là thế.

Minh Tịnh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, rồi không thềm lên tiếng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

242. Chương 134 : Thất Bại. Long Tuyệt

Bình tĩnh nhìn mấy trăm đạo Huyền Băng kiếm khí đang lao tới, tạo ra một làn hơi nước rất dày. Tay phải hất nhẹ nhàng giơ lên, trong phút chốc chập chờn như gió lay động. Rồi trong ánh mắt khiếp sợ của vô số kiếm giả, khi tay phải của Lục Thanh giơ lên cao quá vai chợt trở nên nặng nề. Vốn lúc trước cánh tay hất như không có xương thì bây giờ trong phút chốc liền biến thành cứng rắn như huyền thiết, tạo ra những tiếng gió rít.

Điểm nhẹ ngón trở một cái, không hề có chút Kiếm Nguyên dao động nhưng lại bắn ra một tia kiếm khí.

“Phốc...”

“Phốc...”

“Phốc...”

Vô số những cánh tay xuất hiện. Mỗi một cánh tay lại đối xứng với một đạo Huyền Băng kiếm khí. Mỗi ngón trở điểm vào đạo Huyền Băng kiếm khí khiến cho kiếm khí giống như đánh vào tảng đá. Vốn Huyền Băng kiếm khí rắn là như vậy mà trong nháy mắt bị nghiền nát.

Đây có còn là thân thể người nữa không?

Trong khoảng khắc, toàn bộ kiếm giả có mặt trong Luận Kiếm cốc đều trở nên khiếp sợ. Ngay cả năm người Lạc Thiên Phong cũng phải nhú mày. Cả năm liền kết nối thần thức với nhau.

- Chưởng môn sư huynh! Cái này đúng là do hiệu quả của chất dịch kia không? - Huyền Minh trầm giọng nói.

- Đúng thế. Từ thân thể của Lục Thanh mà thấy thì chỉ sợ sức phòng ngự linh thú hệ thổ tứ giai cũng không thể so sánh. Với uy lực Huyền Băng kiếm khí của Cô Hàn, cho dù là thanh kiếm bát phẩm nếu không có kiếm khí phụ trợ chắc chắn cũng bị chặt đứt. Điều này chứng tỏ, thân thể của tên tiểu tử này đã đạt tới mức độ của một thanh kiếm cửu phẩm. - Ngay sau đó, Tầm Thiên Kính nói ra sự nhận xét của mình. Âm thanh không giấu nổi sự khiếp sợ.

Trầm ngâm một lúc, Lạc Thiên Phong mở miệng nói:

- Không nên suy đoán làm gì. Thân thể của Lục gia trong sạch. Chưa nói, chất dịch Kiếm Nguyên là do thứ đồ vật đó sinh ra, công hiệu của nó đến mức nào, chúng ta cũng không thể đoán hết được. Nhưng căn cứ vào những gì mà mật điển ghi lại thì đúng là có hiệu quả như vậy. Hơn nữa, nơi đó còn có nhiều nguyên khí từ máu huyết như thế cũng bị tên tiểu tử này hấp thu hết. Nếu như vậy mà còn không có được kết quả kia thì thà đem hắc ném vào lò luyện đan cho xong.

Ý tứ của Lạc Thiên Phong rất rõ ràng, Tầm Thiên Kính và Huyền Minh cũng thôi không nói.

Hàn Kiến Tâm và Tần Vô Song mấy lần muốn nói chuyện với nhau như lại thôi. Bọn họ thực sự cảm nhận thấy thân thể của Lục Thanh quá mạnh. Cho dù là Kiếm Chủ tu luyện kiếm khí hệ Thổ thì thân thể nhiều lắm cũng chỉ tương đương với mức độ của một thanh kiếm tứ phẩm. So với mức độ của Lục Thanh bây giờ chắc khác nào một trời một vực.

Trên Kiếm đài, mặc dù trong lòng Diệp Cô Hàn vô cùng khiếp sợ, nhưng động tác của hân vẫn không chậm đi chút nào. Dưới chân hân, kiếm đài vỡ vụn, xuất hiện một cái hố to chừng một thước. Diệp Cô Hàn như thoát ly khỏi mặt đất mà bắn về phía Lục Thanh như một tia chớp.

Huyền Băng kiếm khí với hơi lạnh thấu xương, phun ra nuốt vào nơi mũi của Phi Tuyết kiếm. Ngay vào lúc Luyện Tâm kiếm ra tay điểm phá mười đạo kiếm khí, Diệp Cô Hàn cách Lục Thanh chưa tới mười trượng.

Ý chí chiến đấu bùng bùng trong mắt. Vốn Huyền Băng kiếm ý thu vào trong cơ thể lại một lần nữa xuất hiện, giống như muốn đóng băng tất cả mọi thứ. Kiếm Ý chẳng hề quan tâm tới kiếm khí cản trở trước mặt, lao thẳng tới người Lục Thanh.

Trong Thức Hải, dải ngân hà thần thức màu bạc tỏa ra ánh sáng chói mắt. Thần thức mạnh mẽ ở mi tâm bắn ra một chút ánh sáng màu trắng bạc. Nó như một tấm lá chắn, ngăn cản Huyền Băng kiếm ý ở bên ngoài Thức Hải.

Giải cho Huyền Băng kiếm ý. Cho dù là Lục Thanh vào lúc này cũng không nhận được phải khen thắm một tiếng. Mặc dù Nhiếp Thanh Thiên lĩnh ngộ Kiếm Ý sớm hơn so với Diệp Cô Hàn nhưng Lục Thanh vẫn cảm giác, mức độ hòa hợp giữa Kiếm Ý của đối phương với khí thuộc tính so với Nhiếp Thanh Thiên còn cao hơn một bậc. Kiếm Ý mới được lĩnh ngộ nhưng uy lực của nó bộc phát ra ngoài gần như đã tới cực hạn. Cho dù là Kiếm Chủ tiểu thiên vị bình thường thì Thức Hải cũng có thể bị áp chế hoặc bị thương.

Nhưng vào lúc này, nó cũng không thể làm gì được Lục Thanh. Hắn đã đột phá Kiếm Chủ trung thiên vị, thần thức của bản thân lại tăng thêm một bước, không còn dưới Kiếm Chủ đại thiên vị. Thậm chí, mức độ tinh thuần của thần thức, nhờ có Luyện Hồn quyết nên còn tinh khiết hơn một phần. Làm sao mà Diệp Cô Hàn mới chỉ tới Kiếm Sư đỉnh lại có khả năng uy hiếp?

Nhưng thế công liên miên, chuẩn xác của Diệp Cô Hàn cũng chứng tỏ hắn đã trải qua vô số lần luyện tập. Khi Kiếm Ý phát ra được khoảng chừng nửa nhịp hô hấp, động tác của Lục Thanh cũng chậm đi một chút.

Đình...

Phi Tuyết kiếm bị Lục Thanh kẹp giữa hai ngón tay. Nhưng không để cho Lục Thanh có thêm động tác nào khác, ánh sáng của Huyền Băng kiếm khí trên thân kiếm chợt trở nên rực rỡ.

“Rắc...rắc...”

Dọc theo ngón tay của Lục Thanh, một lớp Huyền Băng nhanh chóng lan rộng, trong chốc lát biến Lục Thanh thành một tảng băng. Đường như còn có sự lo lắng, sau khoảng chừng một nhịp hô hấp, đợi cho tới khi lớp Huyền Băng trên người Lục Thanh dày tới ba thước, Diệp Cô Hàn mới nhỏ thanh Phi Tuyết kiếm.

Do Huyền Băng với băng bình thường hoàn toàn khác nhau. Khí băng hàn chỉ là loại bình thường nhất trong tất cả các loại hơi lạnh. Sương tuyết bình thường chính là do khí hàn băng tạo ra. Nhưng Huyền Băng thì khác. Khí Huyền Băng tương đương với tinh thể băng trong hàn băng, cần phải có thời gian dài ngưng kết mới có thể sinh ra. Chỉ có ở một ít những nơi cực lạnh mới có thể nhìn thấy. Cho nên uy lực của Huyền Băng kiếm khí cũng mạnh mẽ hơn Hàn Băng kiếm khí bình thường.

Với tu vi của Diệp Cô Hàn, trong Huyền Băng kiếm khí ẩn chứa hơi lạnh rất độc khó có thể khu trừ. Trong suy nghĩ của hắn, cho dù Lục Thanh là Kiếm Chủ, bị Huyền Băng đóng băng, hàn độc vào người thì trong một chốc một lát cũng khó có thể làm gì được.

- Cái gì?

Sau một khắc, Diệp Cô Hàn ngẩn người. Trong lòng bàn tay hắn Huyền Băng Kiếm Nguyên lưu chuyển cuộn cuộn, nhưng Phi Tuyết kiếm vẫn chẳng hề nhúc nhích.

“Rắc...rắc...”

Những tiếng nứt vang lên, đập vào tai hắn.

“Ầm...”

Trong nháy mắt, Huyền Băng đang bọc quanh người Lục Thanh nổ tung. Trong lúc Diệp Cô Hàn chưa kịp có phản ứng, kiếm chỉ của Lục Thanh đã điểm lên mi tâm hắn.

- Người thua.

- Ta thua. - Diệp Cô Hàn nhìn kiếm chỉ của Lục Thanh buông xuống mà lắc đầu. Nhưng hắn cũng chẳng ngẩn người, không hề có chút mất mát, cứ như vậy mà cầm thanh Phi Tuyết kiếm vào trong vỏ. Sau đó, hắn nhìn chằm chằm Lục Thanh một lúc:

- Ta bắt đầu mong đợi trận quyết chiến của người với tên tiểu tử Lạc Tâm Vũ.

Nói xong cũng chẳng chờ Lục Thanh trả lời, hắn nhảy xuống khỏi kiếm đài.

- Chờ ta vượt qua Huyền Băng kiếp, sẽ là ngày mà Huyền Băng hóa kiếm.

Âm thanh của Diệp Cô Hàn từ xa vọng lại. Mặc dù chỉ có bằng đó, nhưng ý tứ của nó chẳng cần nói cũng biết.

- Tên tiểu tử này rất hay. Tư chất cũng được, tâm tính còn cao hơn cả người phải không Lục tiểu tử? - Âm thanh của Diệp lão vang lên trong đầu Lục Thanh:

- Chỉ đáng tiếc rằng hắn lại bị trói buộc trong cánh cửa tông môn. Nếu không vượt ra ngoài, Kiếm Chủ không ngại nhưng Kiếm Hồn khó thành, Kiếm Phách vô vọng.

Lục Thanh nghe thấy vậy, ngăn người nhìn theo Diệp Cô Hàn rồi nhảy xuống khỏi kiếm đài.

Lúc này, trong Luận Kiếm cốc không hề có một tiếng động. Mặc dù, thời gian hai người giao thủ rất ngắn, nhưng khí thế kiếm ý tỏa ra đã chấn động tất cả mọi người. Nhưng sự tinh tú chính thức trong đó thì chỉ có một số rất ít mới có thể nhìn thấy rõ.

Khi Lục Thanh xuống khỏi kiếm đài, ba người Nhiếp Thanh Thiên đang đứng ở vị trí đầu tiên cũng đứng dậy, ngẩng đầu lên nhìn. Ánh mắt tất cả gặp nhau giữa không trung.

- Được rồi. Lấy thạch bài đi. - Âm thanh của Lạc Thiên Phong lại vang lên. Khi chữ cuối cùng vừa dứt, Lục Thanh chỉ cảm thấy hoa mắt, không gian trong Luận Kiếm cốc chợt hóa thành một cái thế giới đầy lửa. Tử Dương chân hỏa màu tím cứ vậy bốc lên.

“Vù...”

Trong tích tắc, không gian đầy ngọn lửa đó liền biến mất, giống như chưa từng xuất hiện, chỉ để lại trong lòng Lục Thanh một sự sống sờ. Lạc Tâm Vũ cũng có nét mặt như vậy. Nhưng với tu vi của hai người, gần như chẳng hề để lộ chút dấu vết liền trở lại bình thường.

Sau khi chọn lấy thạch bài, trên tay Lục Thanh chính là linh thú tam giai Bích Thủy xà. Nhiếp Thanh Thiên là linh thú nhị giai Xích Diễm thử. Thạch bài của hai người khác nhau, cũng tránh cho cả hai cùng một núi lại đấu với nhau trước.

Lúc này, Long Tuyết mặc một bộ y phục trắng muốt liền mỉm cười. Mới ngửa tay một cái, liền để lộ ra miếng thạch bài có khắc cũng là một con Xích Diễm thử. Ánh mắt nàng yêu kiều nhìn về phía Nhiếp Thanh Thiên, đôi môi anh đào hé mở:

- Thế này thì Nhiếp Sư huynh nhớ phải hạ thủ lưu tình đấy...

Hơi ngăn người, Nhiếp Thanh Thiên liền đưa bầu rượu lên tu một ngụm. Bước vào cục diện thế này mà hắn vẫn mang theo rượu ngon đúng là khiến cho người ta không biết nói thế nào.

- Điều này chỉ sợ phải do ta nói. - Nhiếp Thanh Thiên sờ sờ mũi. Càng tới gần, Nhiếp Thanh Thiên càng cảm nhận thêm được từ trên người Long Tuyết tỏa ra một thứ hơi thở nguy hiểm.

- Trận đấu, Nhiếp Thanh Thiên của núi Triều Dương, Kiếm Chủ tiểu thiên vị đầu với Long Tuyết của núi Phiêu Miểu, Kiếm Chủ tiểu thiên vị đỉnh.

Vắt bầu rượu hết cho Lục Thanh. Trong tình trạng như thế này, Nhiếp Thanh Thiên cũng chẳng dám coi thường.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng bay lên không, xuyên qua kiếm trận mà lơ lửng cách mặt kiếm đài khoảng mười trượng.

Tôn Phong kiếm được rút ra. Trên thân kiếm màu xanh trong nháy mắt liền xuất hiện một lớp Tôn Phong kiếm khí rất dày. Tôn Phong kiếm khí trong suốt như ngọc, rung rung trên thân kiếm. Dọc từ mũi kiếm kéo xuống hai bên thân kiếm có một khoảng chân không cứ hút vào rồi lại đẩy không khí ra ngoài.

Trên tay Long Tuyết cũng là một thanh kiếm trong suốt, phát sáng như bạch ngọc. Xoẹt một tiếng, một đạo Hàn Băng kiếm khí trắng như tuyết bắn ra ngoài, tỏa ra từng làn hơi lạnh. Trong không khí nhất thời xuất hiện vô số những bông tuyết khiến cho trên kiếm đài như bước vào mùa đông.

Lĩnh ngộ thuộc tính sâu thật.

Lục Thanh thầm kêu trong lòng. Nhìn khí hàn băng ngưng tụ quanh người Long Tuyết thì sự linh ngộ đối với thuộc tính chỉ sợ so với hần hơi yếu hơn một chút mà thôi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

243. Chương 135 : Vòi Rồng. Băng Phượng

“Vù...”

“Vù...”

Hai đạo kiếm quang một xanh một trắng lóe lên trong không trung rồi biến mất.

“Ầm...”

Chính giữa, trên kiếm đài, không khí trong phạm vi mười trượng bị cắt nát, tạo ra một khoảng chân không. Không khí trong không trung nhanh chóng lao về giữa.

“Keng...”

“Keng...”

Hai tiếng kiếm ngân vang lên. Hai đạo kiếm khí một xanh một trắng dài mấy trượng va chạm với nhau giữa không trung.

“Ầm...”

Một làn khí đáng sợ cuộn cuộn tản ra xung quanh, kéo theo phía sau những vết chân không giống như mạng nhện.

Bộ pháp của cả hai đã phát huy tới cực hạn. Ngoại trừ cường giả trong kiếm đạo đạt tới tu vi Kiếm Chủ ra, trong Luận Kiếm cốc những kiếm giả khác chỉ thấy hai dải ánh sáng một xanh một trắng thì thoáng lại xuất hiện giữa không trung.

“Tự Hóa Khinh Trọng!”

Ánh mắt Lục Thanh có chút khác lạ. Hần nhìn chăm chăm về phía Long Tuyết. Cảnh giới Tự Hóa Khinh Trọng của Long Tuyết thoáng nhìn như còn mạnh hơn của hần một bậc. Lục Thanh không thể nghĩ ra được tu vi của Long Tuyết làm thế nào có thể tăng lên nhanh như vậy được. Lúc đầu, bốn năm trước khi gặp gỡ Long Tuyết, tu vi của nàng mới chỉ là Kiếm Khách tiểu thiên vị, so với hần chỉ thâm hậu hơn một chút mà thôi.

Trong mấy năm qua, cảnh giới của hần có thể tăng lên như vậy, hoàn toàn dựa vào sự cố gắng không ngừng cũng với những kỳ ngộ khó ngờ. Hơn nữa, hần còn có được tuyệt học Hoàng cấp Tử Hoàng Kiếm Thân kinh kiếm tu nội ngoại nên mới có thể có được thực lực như ngày hôm nay. Còn Long Tuyết, Lục Thanh có nghĩ thế nào cũng không thể hiểu nổi làm cách nào mà nàng có thể đạt tới tu vi Kiếm Chủ tiểu thiên vị đỉnh. Cho dù có được kỳ ngộ, thì làm sao mà trong bốn năm qua không hề có một chút tin tức nào trong nội tông?

Thậm chí là trên Long Phượng băng, cách đây một tháng trong vị trí mười người đứng đầu cũng không hề có bóng dáng. Cứ như vậy âm thầm xuất hiện thực sự là có chút quái dị. Nhưng khi Lục Thanh nhìn sang đám đệ tử của núi Phiêu Miểu thì thấy bọn họ chẳng hề có gì kinh ngạc. Giống như đã biết từ trước. Ánh mắt của năm người Lạc Thiên Phong thậm chí còn có chút hứng thú, chăm chú theo dõi trận chiến trên kiếm đài.

Sau khi giao thủ một kiếm, ánh mắt Nhiếp Thanh Thiên trở nên ngưng trọng. Tồn Phong bộ gần như khiến cho hần hóa thành một trận cuồng phong trong không trung. Nhưng bộ pháp của Long Tuyết cũng hết sức huyền bí, vẫn bám sát theo hần. Cho dù Nhiếp Thanh Thiên có thay đổi vị trí như thế nào thì chỉ sau phút chốc nàng lại xuất hiện trước mặt hần.

Sắc mặt Nhiếp Thanh Thiên trầm xuống rồi đột ngột dừng lại. Tồn Phong kiểm vọt lên, rồi cầm xuống kiểm dài.

“Vù...vù...”

Vô số đạo Tồn Phong kiểm khí tản ra xung quanh. Khí Tồn Phong trong trời đất nhanh chóng hội tụ, trong chớp mắt từ dưới chân Nhiếp Thanh Thiên bốc lên một cái vòi rồng cao hai mươi trượng. Quanh bề mặt của vòi rồng, những đạo Tồn Phong kiểm khí dài bảy trượng thường xuyên lóe lên.

Trong tiếng gió rít, một đạo Tồn Phong Kiểm Ý điên cuồng bốc lên, khiến cho vòng tròn kiểm trận cũng phải bắt đầu dao động. Một gợn sóng bắn đầu xuất hiện trên kiểm trận.

Một chút tia lửa chợt xuất hiện trên màn mỏng của kiểm trận.

Rắc...rắc...

Kiểm dài vốn có vô số những cái hố cuối cùng cũng xuất hiện những vết nứt. Vô số đá vụn bay lên rồi bị vòi rồng hút lấy, xoay quanh bề mặt ngoài của nó tạo thành một dòng chảy bằng đá.

“Vù...vù...”

Kiểm khí vòi rồng tỏa ra khí thể kinh người đánh về phía Long Tuyết.

Vẫn là một thức Thanh Phong túy nhưng lúc này dưới sự thi triển của Nhiếp Thanh Thiên có uy lực gấp mấy chục lần so với lần đầu tiên mà Lục Thanh nhìn thấy.

Khí thể kinh người tỏa ra khiến cho kiểm trận cũng không thể che lấp. Khí thể cuộn cuộn hiện ra cả trong Luận Kiếm cốc, xuất hiện trước mặt mỗi một vị kiểm giả.

Trên trời cao mấy trăm trượng, Tồn Phong màu xanh xua tan mây, cắt nát không khí tạo ra từng khoảng chân không rộng lớn. Nơi ngọn núi này vốn có rất nhiều chim chóc. Nhưng con chim không kịp chạy trốn bị cuốn vào bên trong liền hóa thành một trận mưa máu.

Mà ở bên cạnh Tồn phong là một đám mây xám rộng chừng một mẫu. Từ trên đám mây, những bông tuyết bay xuống kèm theo những cơn gió lạnh. Nơi cơn gió thổi qua, những con chim liền bị đóng băng rồi rơi xuống núi đá mà vỡ nát.

Tại nơi Tồn Phong và đám mây tuyết giao với nhau, những tia chớp màu tím lóe lên liên tục. Đại thể từ đó tảo ra giống như một tòa tháp cao trăm tầng, vô cùng nguy nga khiến cho người ta nhìn lên trời phải rung động.

- Lạc tông chủ. Tử Hà tông các người xuất ra đệ tử thật là tốt...

Sắc mặt Hàn Kiến Tâm trở nên khó coi nhưng vẫn cố gắng nở một nụ cười, quay sang phía Lạc Thiên Phong mà chúc mừng.

- Đúng vậy! Lạc tông chủ! Tử Hà tông của người nhân tài xuất hiện lớp lớp.

Tần Vô Song cũng cố tươi cười mở miệng nói. Nhưng năm người Lạc Thiên phong cũng nghe được, khi nói tới nhân tài xuất hiện lớp lớp, âm thanh có chút nặng nề.

Đây là do Tử Hà tông bất chấp, mở ra kiểm trì, chịu sự tổn hại nguyên khí trên cả năm ngọn núi lớn.

Đúng thế, việc đó làm ảnh hưởng tới nguyên khí trên cả năm ngọn núi chính. Mặc dù trước khi vào Kiểm Trì, Lạc Thiên Phong cũng nói với đám người Lục Thanh. Nhưng cho tới bây giờ, bọn họ cũng chỉ cảm thấy nguyên khí trong trời đất trên năm ngọn núi chính chỉ ít hơn so với trước một chút, còn không có gì khác lạ. Mà tốc độ tu luyện so với trong núi rừng thông thường cũng nhanh hơn.

Nhưng trong mắt của vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn như Tần Vô Song thì nguyên khí của năm ngọn núi lớn bị hao tổn rất nhiều. Kiểm Trì được bố trí theo trận thể vạn kiểm quy tông. Năm ngọn núi chính là trụ cột của Kiểm Trì. Nguyên khí trong kiểm trì thực ra có phần lớn do năm ngọn núi chính cung cấp. Bây giờ bị đám người Lục Thanh hấp thu, nguyên khí trụ cột hiển nhiên là giảm xuống rất nhiều.

Nếu có người quan sát kỹ lưỡng có thể thấy được trong một số khu rừng, có một số cây cối giỏi chịu lạnh lại dường như chui vào trong mùa đông mà khô héo. Thậm chí, một số mảnh đất có linh khí sinh ra được linh được thì nguyên khí cũng biến mất, khiến cho chúng già đi.

Có lẽ bây giờ, thoáng nhìn thì không có gì. Nhưng nếu tiến triển không tốt, sau trăm năm, năm ngọn núi chính vốn là nơi lập tông chỉ sợ cũng biến thành năm ngọn núi chết.

Tất nhiên, năm người Lạc Thiên Phong cũng hiểu được. Đối với lời nói của Tần Vô Song, Lạc Thiên Phong chỉ mỉm cười. Hôm nay, sau khi uy hiếp được hai tông, nếu như còn dùng thái độ ương ngạnh để đáp trả thì đúng là khinh người quá đáng.

Mà tới lúc này, trận so đấu trên kiếm đài, người bình thường không cần thấy rõ. Chín phần kiếm giả vào lúc này chỉ nhìn khí thế và Kiếm Ý. Còn sự ứng biến và kiếm thức ra sao thì không thể nhìn ra. Chẳng có cách nào khác, với thực lực và con mắt của họ, thậm chí ngay cả động tác của hai người cũng chỉ nhìn thấy thấp thoáng, càng chưa cần nói tới chiêu thức cụ thể.

Đứng ở vị trí đầu tiên, Lục Thanh đứng cách Lạc Tâm Vũ một khoảng chợt cảm thấy rừng mình. Hắn thoáng cảm nhận thấy có gì đó bất ổn. Cho dù Nhiếp Thanh Thiên sử dụng chiêu thức một cách thích hợp, Thanh Phong túy như công kích trong một phạm vi lớn, vây chặt lấy Long Tuyết trong phạm vi trăm trượng trên kiếm đài. Nhưng cho tới giờ vẫn chưa thể chạm tới vật áo của nàng.

Bộ pháp nhanh thật. Lục Thanh chăm chú theo dõi bộ pháp của Long Tuyết. Đó là một bộ pháp hết sức tự nhiên. Nhìn bước chân của nàng, phối hợp với tay áo tung bay trông chẳng khác gì thiên thần. Mặc dù, mỗi bước khoảng cách cũng chỉ chừng mười trượng, nhưng mười trượng đó cho dù Lục Thanh lấy Phong Lô bộ ra so sánh cũng chỉ nhanh hơn được một chút mà thôi.

Cho nên mặc dù mỗi lần Long Tuyết như bị vùi rỗng cuốn lấy, thì nàng lại thoát ra trong đường tơ kẽ tóc. Thực sự can đảm của nàng quá lớn.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Nhiếp Thanh Thiên cũng nhận ra điều đó. Nhưng hắn không có cách nào khác. Cảnh giới kiếm pháp của hắn lại kém Long Tuyết một cấp độ. Tồn Phong bộ mặc dù không chậm nhưng không thể trốn khỏi sự đeo bám của Long Tuyết. Mà những chiêu kiếm pháp tinh thâm khác lại không toàn diện như Thanh Phong túy. Nếu bỏ Thanh Phong túy, hắn không thể nào có cơ hội để thi triển chiêu kiếm khác.

Thậm chí vào lúc này, Tồn Phong kiếm ý cũng đã tác dụng lên người Long Tuyết nhưng cũng không làm giảm tốc độ của nàng đi bao nhiêu.

Mà có thể làm được điều đó cũng chỉ có hai nguyên nhân, một là tu vi của đối phương cao hơn ít nhất hai thiên vị. Còn một nguyên nhân nữa chính là....

Keng....

Một đạo Hàn Băng kiếm ý không hề kém so với Tồn Phong kiếm ý tỏa ra từ người Long Tuyết. Một đám mây băng màu trắng nhanh chóng tản ra trên không trung. Hai lần kiếm ý vô hình va chạm nhau giữa không trung, tạo nên hai vùng xanh trắng.

Kính khí bắn đầy ra xung quanh. Những khi nứt trên kiếm đài lan tới tận hai bên thanh. Những làn khói bốc lên từ trên mặt đất nhưng rồi nhanh chóng bị băng khí và Tồn Phong ép xuống.

Long Tuyết khẽ cười, âm thanh nhẹ nhàng vang lên giữa không trung:

- Nhiếp sư huynh! Long Tuyết có một chiêu Băng Phượng Vũ Thiên, mời huynh đánh giá.

Thanh trường kiếm trong suốt như ngọc trong phút chốc múa thành một dải băng. Khí băng hàn vô cùng vô tận trong trời đất nhanh chóng hội tụ, bao quanh Long Tuyết.

“Kíu...”

Một tiếng phương hót to rõ vang lên. Tiếng phương kêu như muốn nói lên sự uy nghiêm của kẻ đứng đầu các loài chim. Ngay lập tức, khí băng hàn đang bao phủ quanh người Long Tuyết bắt đầu dao động, thực sự hóa thành một con Băng Phượng. Sải cánh của con Băng Phượng dài chừng hai mươi trượng. Nó cao

hơn mười trượng. Trong khoảng khắc khi vừa mới hình thành, từ trong đôi mắt đen nhánh của nó một tia sáng màu trắng chợt bắn ra.

Đôi cánh bằng rộng lớn đập mạnh, tạo ra một khoảng chân không rộng lớn, lan tận tới vòng sáng kiếm trận. Xoẹt...

Những tia lửa bắn ra từ trên kiếm trận khiến cho sự rung động của nó càng lan rộng. Sự rung động nối tiếp nhau, hợp thành những cuộn sóng màu hồng.

“Vù...”

Giống như xuyên qua không gian, Băng Phượng chợt xuất hiện trên vòi rồng, cất lên tiếng gáy nữa. Băng Phượng do Long Tuyết ngừng tụ như có tính mạng. Hai cánh bằng của nó đập mạnh, rồi lao thẳng vào trong vòi rồng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

244. Chương 136 : Băng Phượng Vũ Thiên

Vào lúc này biến chiêu thế nào được? Thu hồi Thanh Phong túy chỉ sợ rằng không trốn khỏi sự truy kích của Băng Phượng.

Trong vòi rồng, Nhiếp Thanh Thiên bất đắc dĩ cắn răng, Tồn Phong Kiếm Nguyên lưu chuyển toàn thân, rót toàn bộ vào trong Tồn Phong kiếm.

“Vù...”

Thoảng cái, vòi rồng vốn cao hai mươi trượng lại tăng thêm mấy trượng, nuốt chửng con Băng Phượng đang lao xuống.

“Kíu.....”

Trong ánh mắt khấn trợ của kiếm giả, vòi rồng không ngừng thay đổi màu sắc. Khi thì có màu xanh của Tồn Phong lúc thì trắng toát cả bằng hàn. Có lúc lại biến thành xanh trắng lẫn lộn. Hai loại khí xanh trắng, mỗi thứ chiếm một nửa vòi rồng. Màu xanh muốn nuốt chửng màu trắng, màu trắng cũng muốn đồng hóa màu xanh. Cả hai cứ vậy giằng co lấy nhau.

Tồn Phong kiếm ý và Hàn Băng kiếm ý lan tỏa trên kiếm đài. Kiếm Ý tản ra xung quanh khiến cho trong Luận Kiếm cốc trở nên nhộn nhạo. Tiếng kiếm khí vù vù cho dù đám kiếm giả ở bên ngoài cốc vẫn có thể nghe thấy. Trong cốc lúc này, cùng với tiếng gió rít là tiếng kiếm khí, tiếng Phượng gáy khiến cho tinh thần của đám kiếm giả chấn động.

Ánh mắt Lục Thanh chăm chú theo dõi tình trạng giằng co trên vòi rồng. Chiêu kiếm của Long Tuyết thực sự làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc. Uy thế như vậy có thể sánh với một nửa uy lực của chiêu Phong Lôi dẫn. Kiếm thức dẫn tới sự biến hóa của kiếm khí khiến cho hắn cảm thấy tò mò. Gã kiếm giả áo đen mà hắn đụng độ trước đó cũng ngưng xuất ra một con bọ cạp độc. Nếu như hắn không thi triển Phong Lôi dẫn thì chỉ sợ là đã không còn được đến bây giờ.

Mà kiếm thức giống như vậy, trong Đại Diễn tam thập lục chuy từ sau thức thứ mười tám cũng có. Đó cũng chính là thức thứ mười chín. Chỉ có điều, trong chuy pháp có nói: Rồng ngâm đại trạch, hổ gầm sơn lâm, dụng hồn mà điều khiển. Những lời nói đó Lục Thanh vẫn không hiểu rõ. Sử dụng hồn mà điều khiển rốt cuộc là chỉ cái gì? Kiếm Hồn hay là cái gì khác? Đây là điều mà cho tới nay hắn vẫn chưa hiểu rõ.

Nhưng vào lúc này, nhìn Long Tuyết thi triển, Lục Thanh cơ bản có thể khẳng định rằng chuyện đó cũng không phải như vậy. Nếu như dựa vào Kiếm Hồn vậy thì làm sao Long Tuyết có thể thi triển được?

- Tiểu tử! Muốn lĩnh ngộ được thức thứ mười chín vậy thì học hỏi từ con vật Phong Lôi kia đi. - Cảm nhận được suy nghĩ của Lục Thanh, Diệp lão lên tiếng.

- Phong Lôi... - Lục Thanh hơi sững sốt rồi sức nhớ tới cái gì đó.

Phong Lôi! Đó chính là tên của Phong Lôi long mãng mà Lục Thanh đã thu phục. Mặc dù đã qua gần một năm, hơn nữa, Lục Thanh thường xuyên rót chất dịch nguyên khí để giúp nó tu dưỡng nhưng cũng chỉ hồi phục được tiềm lực hơn mười năm trước khi bị thương. Thực lực của con vật nhỏ bây giờ còn chưa đạt tới nhất giai, chỉ mạnh hơn dã thú bình thường một chút.

Nhưng tốc độ tu luyện của nó rất tốt. Năng lực hấp thu khí Phong Lôi của nó so với hắc còn mạnh hơn một phần. Không thể không phủ nhận chuyện thiên phú của nó rất cao. Hơn nữa, sau khi cải tạo, bây giờ thân thể của nó cơ bản là thân thể Phong Lôi.

Nghĩ tới đây, Lục Thanh liền cảm nhận kỹ một chút. Từ trên thân Luyện Tâm kiếm sau lưng, truyền tới sự hô hấp nhẹ nhẹ. Một chút liên lạc giữa hắc và con vật nhỏ đang phong ấn trong kiếm vẫn được giữ vững. Chỉ cần hắc có ý nghĩ, nó liền có thể ra ngoài.

” Kiu...”

Một tiếng phượng kêu bá đạo vang lên cắt đứt suy nghĩ của Lục Thanh. Hắc quay lại nhìn lên kiếm đài. Vào lúc này, trên kiếm đài, cái vòi rồng như một cây trụ đã biến dạng. Hai bên sườn của nó dang ra hai cái cánh trắng rộng lớn. Trên cánh lưu chuyển từng đạo Hàn Băng kiếm khí rộng lớn. Vô số những tia lửa từ nơi giao tiếp giữa đôi cánh và vòi rồng bắn ra.

Cho dù xung quanh đã xuất hiện một khoảng chân không rộng mười trượng, nhưng vòi rồng và đôi cánh băng vẫn không hề có ý biến mất. Áp lực của chân không đối với chúng mặc dù mạnh nhưng vẫn không thể ép nát chúng được.

“Vù...”

Đôi cánh băng sau khi mở rộng bắt đầu đập mạnh. Những cơn lốc xuất hiện giữa không trung, thổi đá vụn, bụi bặm bay mù mịt. Những tảng đá vụn vào trong chân không liền bị ép nát thành bụi phấn.

Ngay vào lúc đôi cánh bắt đầu đập, vòi rồng Tổn Phong do Nhiếp Thanh Thiên ngưng tụ bắt đầu rung chuyển.

“Không chống đỡ được.”

Đồng tử trong đôi mắt của Lục Thanh co lại. Sau một khắc, theo tiếng phượng kêu, đôi cánh của nó xé rách vòi rồng. Đôi chân to lớn với Hàn Băng kiếm khí lưu chuyển bên trên như tùm được hai bên thành vòi rồng bắt đầu kéo mạnh.

“Ầm...”

Cái vòi rồng trong phút chốc vỡ nát. Vô số Tổn Phong kiếm khí kéo theo những lưỡi đao gió đánh lên trên vòng sáng của kiếm trận, khiến cho nó liên tục lồm xồm. Nhưng do có đá hệ Hỏa tiếp tế nên kiếm trận nhanh chóng hồi phục. Nhưng sau đó, ánh sáng màu hồng của kiếm trận cũng nhạt đi vài phần.

Khói bụi tan hết, thân hình Nhiếp Thanh Thiên có vẻ chật vật xuất hiện giữa không trung.

“Vù...”

Hai cái chân phượng từ trên cao hạ xuống, tạo ra sự đè ép.

Nhiếp Thanh Thiên hú lên một tiếng thật dài. Từ trên Tổn Phong kiếm bắn ra một đạo Tổn Phong kiếm khí dài bảy trượng chém mạnh lên đôi chân phượng.

“Xoẹt...”

Vô số những tia lửa bắn ra xung quanh. Nhiếp Thanh Thiên giống như bị hàng vạn tảng đá lớn đè nén, như một ngôi sao băng bắn thẳng xuống kiếm đài. Kiếm khí trên Tổn Phong kiếm cũng bị nó Chop vỡ nát.

“Hự...”

Phun ra một ngụm máu tươi, Nhiếp Thanh Thiên chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng bị chấn động. Tổn Phong kiếm ý cũng bị một trào vừa rồi cắt đứt khiến cho Hàn Băng kiếm ý thừa dịp mà đè nén Thức Hải của hắc.

Một tia sáng chợt lóe lên, dòng khí lưu màu bạc trong Thức Hải suýt chút nữa bị tản mát mới ổn định lại. Khi nhìn rõ cảnh vật trước mắt, hắn liền thấy khuôn mặt Long Tuyết ửng hồng, và mũi của thành Băng Hàn kiếm đang duỗi đến mặt.

- Nhiếp sư huynh! Tiểu muội đa tạ. - Long Tuyết thu kiếm, thản nhiên mở miệng cười.

Cười khở một tiếng, Nhiếp Thanh Thiên mở miệng nói:

- Là ta phải nói đa tạ với Long sư muội đã hạ thủ lưu tình mới đúng. Một chiêu Băng Phượng Vũ Thiên hay thật. Người mạnh thì đứng trước. Sau này, ta còn phải gọi là Long sư tỷ nữa rồi. - Nói xong, Nhiếp Thanh Thiên một lần nữa cười khở rồi thu hồi Tồn Phong kiếm.

Hơi lão đảo nhảy xuống khỏi kiếm đài, sờ sờ bên hông có chút ướt ướt, hắn thở dài với Lục Thanh:

- Tiếc thật! Một hồ Ngọc Băng thiêu năm mươi năm lại bị ta làm mất. Đau quá.

Khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Lục Thanh, Nhiếp Thanh Thiên im lặng. Vừa rồi, nội phủ của hắn bị một trảo của băng phượng nên chấn thương nặng. Vào lúc này, hắn phải vận chuyển ba thành Kiếm Nguyên để chữa trị, nhưng ánh mắt nhìn Lục Thanh vẫn có chút tiếc nuối.

Vô số kiếm giả trong Luận Kiếm cốc vào lúc này lại đắm chìm trong trận so đấu vừa rồi. Đặc biệt là kiếm khí của Long Tuyết biến hóa thành Băng Phượng đã tạo ra một uy thế mà gần như cả đời họ mới thấy. Vào lúc này, Kiếm Ý tản đi, ngoại trừ bảy người Lạc Thiên Phong, gần như tất cả kiếm giả đều cảm thấy người nhẹ nhàng, hô hấp cũng thoải mái hơn nhiều.

- Tông chủ đại nhân. Vừa rồi, Long Tuyết thi triển chiêu kiếm nhưng do chưa thuần thục cũng bị chút nội thương. Sau này, cho dù so đấu với vị sư huynh nào, Long Tuyết cũng không đủ tự tin. Mong tông chủ chấp nhận cho Long Tuyết được rút lui.

- Được rồi! Nếu người đã quyết định như vậy thì trong đại hội lần này, người đứng thứ ba.

Điều khiến cho kẻ khác kinh ngạc đó là Lạc Thiên Phong đồng ý một cách hết sức thoải mái. Còn năm người Huyền Thanh đứng bên cạnh cũng im lặng. Chỉ có Minh Tịnh Nguyệt như nghĩ tới chuyện gì đó liếc nhìn Long Tuyết vài lần.

Long Tuyết nở nụ cười yêu kiều, dung nhan chẳng hề kém Minh Tuyết Nhi, không khác nào trăm hoa đua nở. Nhất thời, không ít nam đệ tử cũng đều cho chút mơ tưởng, càng không cần phải nói tới kiếm giả của các tông môn khác. Ngay cả một số nữ kiếm giả cũng phải ngẩn người.

- Tiểu nha đầu thật mê hoặc. - Diệp lão hừ lạnh một tiếng trong đầu.

- Tiểu tử! Sau này người phải cẩn thận với nha đầu kia. Ta có cảm giác, nha đầu đó có một bí mật không muốn người khác biết. Hơn nữa, lão phu vẫn có cảm giác quen thuộc đối với nàng.

- Cảm giác quen thuộc? - Lục Thanh nghi hoặc.

- Đúng thế! Nhưng nha đầu đó chắc có biện pháp nào đó ẩn giấu. Nếu không tới gần, lão phu cũng không thể nhận ra đó là cái gì.

Nghe thấy Diệp lão nói vậy, Lục Thanh ngẩng đầu nhìn Long Tuyết một cái thật sâu. Như cảm nhận được ánh mắt của Lục Thanh, Long Tuyết chợt quay đầu cười thản nhiên đối với hắn rồi sau đó quay đầu bước đi, trở về chỗ đám nữ đệ tử của Phiêu Miêu phong.

Động tác của Long Tuyết làm sao mà vô số kiếm giả trong Luận Kiếm cốc không nhìn thấy. Vào lúc này, những ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh cũng thay đổi. Một số ít là sự hâm mộ, còn phần lớn như nhìn kẻ địch.

Chỉ vài nụ cười đã mê hoặc được phần lớn kiếm giả trong cốc, thật là một cô gái đáng sợ. Ánh mắt của Lục Thanh hơi lạnh đi. Long Tuyết so với bốn năm trước đây có sự thay đổi quá lớn.

- Nếu thế, bắt đầu một trận cuối cùng đi.

Âm thanh của Lạc Thiên Phong vang lên. Âm thanh lão không cao nhưng giống như tiếng chuông đồng, đập vào tai mọi người. Ngay cả Lục Thanh cũng cảm thấy màng nhĩ ong ong, chưa cần phải nói tới người khác.

- Trận cuối cùng, Lạc Tâm Vũ núi Tử Hà, Kiếm Chủ trung thiên vị đánh với Lục Thanh của núi Triều Dương....

Dừng lại một chút, Lạc Thiên Phong nói tiếp:

- Kiếm Chủ trung thiên vị đỉnh.

- Trận cuối cùng, Lạc Tâm Vũ núi Tử Hà, Kiếm Chủ trung thiên vị đánh với Lục Thanh của núi Triều Dương, Kiếm Chủ trung thiên vị đỉnh.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

245. Chương 137 : Đại Thế Phong Lôi. Tử Dương Chân Hỏa

Lạc Thiên Phong vừa dứt lời, những ánh mắt lại tiếp tục tập trung về phía kiếm đài.

Vù vù - -

Khoảng không trước mặt hai người đột nhiên vang lên những tiếng kiếm ngân xé gió. Nương theo tiếng kiếm ngân đó, tất cả những thanh kiếm trong Luận Kiếm cốc cũng bắt đầu run rẩy. Tiếng rung động càng lúc càng mạnh, cho đến cuối cùng hòa lẫn vào trong tiếng kiếm ngân cao vút.

- Xảy ra chuyện gì? - Rất nhiều kiếm giả nắm chặt lấy thanh kiếm của mình. Không hề có một chút kiếm ý mà có thể khiến cho vô số thanh kiếm đáp lại như vậy. Cuối cùng thì sự linh ngộ của hai người này đạt tới cảnh giới gì?

Trong đám người Phù Vân tông, sắc mặt Trữ Hoàn Chân có chút phức tạp. Bên cạnh hắn, Diệc Nguyệt Qua cũng lặng lẽ đứng im. Lúc này, gần như tất cả kiếm giả trong Luận Kiếm cốc đều đứng lên, ánh mắt mỗi người nhìn chăm chăm về phía hai người đang đứng giữa cốc.

Tần Vô Song và Hàn Kiến Tâm nhìn nhau, trong mắt đều xuất hiện một tia sáng.

“Keng....”

Khi tiếng kiếm ngân vang lên tới đỉnh điểm, một âm thanh vô hình từ giữa hai người tản ra xung quanh.

“Bộp...”

“Bộp...”

“Bộp...”

Lục Thanh và Lạc Tâm Vũ cùng bước đi ba bước, mặt đất dưới chân họ xuất hiện một cái khe rộng mấy trượng.

Khóe miệng mỉm cười một cách hài lòng, Lạc Thiên Phong mắng:

- Hai tên tiểu tử các ngươi còn không rút tới giữa kiếm trận đi? Hay muốn ta phải tự thân mời?

Gần như cùng với lúc Lạc Thiên Phong dứt lời...

“Vù...”

“Vù...”

Hai đạo kiếm quang màu tím chợt lóe lên rồi biến mất. Trong hai đạo đó thì một đạo kiếm quang màu tím có ánh màu xanh còn đạo kia lại có ánh màu vàng kim.

Vô số kiếm giả chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, Lục Thanh và Lạc Tâm Vũ đã biến mất. Trong nháy mắt, cả hai liền đứng sững trên một tảng đá lớn nơi kiếm đài bị nghiền nát.

“Cái gì...?”

Chẳng những kiếm chủ chuẩn đại sư bình thường mà ngay cả nội ngoại phong chủ của Tử Hà tông cũng đều có sự kinh hãi. Tốc độ của hai người mà với nhãn lực của họ cũng chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mơ hồ. Phải biết rằng trong số bọn họ có không ít người thành danh Kiếm Chủ trung thiên vị từ rất lâu rồi.

- Quả nhiên là hậu sinh khả úy. Chúng ta đã già thực rồi.

Một lão Kiếm Chủ râu tóc bạc trắng, vuốt chòm râu trắng như tuyết của mình rồi nói một cách cảm khái.

- Đúng vậy. - Một người khác cũng lên tiếng. Sau đó họ lại nghĩ tới lời đồn gần đây, cùng với việc cho tới bây giờ có hai gã phong chủ ngoại phong vẫn còn chưa tới mà đoán ra được mức độ chân thực của sự việc.

- Sư tổ mẫu... - Hoàng Linh Nhi có chút lo lắng, nắm chặt lấy tay Nhan Như Ngọc. Còn Nhan Như Ngọc vào lúc này cũng chẳng khác Hoàng Linh Nhi là bao nhiêu. Những lời đồn đối với Lạc Tâm Vũ, ngay từ khi Lạc Thanh còn chưa sinh ra, nàng đã được nghe lưu truyền trong tông môn. Con đường kiếm đạo của hắn khiến cho vô số kiếm giả cảm thấy xấu hổ. Đồng thời, vị trí số một trên Long Phượng bảng trong mười mấy năm qua vẫn chưa có người nào lay chuyển được.

Khi Lạc Thanh còn chưa bước chân vào cung Triều Dương thì hắn đã bước chân vào cấp bậc Kiếm Sư. Mười chín tuổi, Lạc Tâm Vũ từng một người một kiếm chém chết một con linh thú tam giai. Thậm chí sau đó còn giết chết một con Thần Phong ưng tam giai. Mà tam giai linh thú trưởng thành thông thường không hề kém hơn Kiếm Sư đỉnh phong. Bởi vậy có thể thấy được sự mạnh mẽ của Lạc Tâm Vũ tới mức nào. Hôm nay đã qua sáu năm, Lạc Tâm Vũ càng trở nên mạnh hơn khiến cho Nhan Như Ngọc cảm thấy hắn sâu không thể đoán nổi. Cũng giống như phụ thân Lạc Thiên Phong của hắn khiến cho người ta không thể nhìn ra.

Trong Thất Tinh kiếm trận, Lạc Thanh và Lạc Tâm Vũ đứng đối diện với nhau.

- Tiểu tử! Đối thủ của ngươi không đơn giản đâu. Ngươi nên cẩn thận. - Diệp lão lên tiếng nhắc nhở trong đầu một câu rồi im lặng.

Vào lúc này, tinh thần của Lạc Thanh và Lạc Tâm Vũ đều tập trung về phía đối phương. Một khi có người nào lộ sơ hở, chắc chắn sẽ phải hứng chịu thế công như chớp giật.

Dưới chân hai người, vô số đá vụn bay lên không trung. Hai người đứng cách xa nhau hơn hai mươi trượng. Cũng chẳng thấy hai người có bất cứ động tác nào nhưng không khí giữa hai người bị ép lại khiến cho vô số những viên đá vụn bên trong liền hóa thành bột phấn. Vô số bụi phấn tràn ngập cả trong không gian khiến cho mọi người đứng ngoài chỉ thấy bên trong phạm vi hơn mười trượng chợt xuất hiện một quả cầu xám đang bắt đầu xoay tròn.

Sắc mặt có chút khiếp sợ, Tầm Thiên Kính nhìn Huyền Thanh, nói:

- Huyền sư huynh! Độ tử của ngươi khiến cho chúng ta quá kinh ngạc. Bây giờ nhìn hai đứa thắng bại cũng khó nói.

Huyền Thanh cất tiếng cười lãnh đạm rồi mở miệng nói:

- Thắng bại là chuyện thường của kiếm giả. Ai thắng ai bại làm sao có thể đoán được. Chỉ cần bọn chúng có thể từ đó rút ra được kinh nghiệm thì cho dù thất bại cũng chẳng có vấn đề gì.

Huyền Minh đứng bên cạnh chỉ cất tiếng hừ lạnh, nét mặt có chút không hài lòng. Một tia sáng lóe ra trong mắt lão, không biết đang nghĩ cái gì. Nhưng bốn người Lạc Thiên Phong đều biết hắn không vui với kết quả của cuộc luận kiếm nên cũng không để ý.

“Ầm...ầm..”

Vào lúc này, phía trên Luận Kiếm cốc vang lên những tiếng sấm rền. Tất cả ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong phạm vi năm trăm trượng, một đám Lô Vân ngưng tụ cùng với Tồn Phong màu xanh đang rít lên từng chập. Những tia tử điện to bằng bắp đùi liên tục lóe lên trên đám mây. Những tia chớp chói mắt giống như những con rồng ra biển uốn lượn. Xung quanh đám mây khoảng trăm trượng xuất hiện một khoảng chân không.

Lôi khí như muốn hủy thiên diệt địa từ trên không trung lan xuống. Trong đoàn người các tông môn thì thoảng lại vang lên tiếng thú thê lương. Đó đều là linh thú hộ thân của kiếm giả, do kích thước không lớn lắm nên được cho phép vào trong cốc. Nhưng tới lúc này, chúng lại bị nguy hiểm.

Một biển Lôi khí hòa lẫn với khí Tồn Phong bao phủ khắp nơi. Khí Tồn Phong thì không có gì để nói nhưng Lôi khí thì chính là sự sợ hãi trong tiềm thức sâu trong linh hồn của linh thú.

Đặc biệt, dưới sự dẫn động của Lục Thanh, cho dù là linh thú tam giai cũng không thể chịu nổi. Huống chi, đám kiếm gia ở đây có mấy người có thể thu phục được linh thú tứ giai?

Nhất thời, toàn bộ Luận Kiếm cốc trở nên hỗn loạn. Không ít kiếm giả bắt đầu kéo linh thú của mình ra khỏi Luận Kiếm cốc. Những có không ít kiếm giả do dự không quyết. Vì rời khỏi Luận Kiếm cốc cũng đồng nghĩa với việc không thể xem được cuộc chiến. Mà trận đấu này chắc chắn là trận đấu hay nhất từ đầu tới giờ.

Cũng may, có mấy kiếm giả giúp đỡ nâng con linh thú đang nằm bẹp trên mặt đất ra ngoài khiến cho đám kiếm giả thở phào một hơi, tiếp tục tập trung theo dõi khung cảnh trong kiếm trận.

Vào lúc này, khí thế của hai người Lục Thanh và Lạc Tâm Vũ tỏa ra gần như tới mức cao nhất. Những làn khí màu tím và màu vàng phân biệt bốc lên từ đỉnh đầu hai người.

Khoảng không trên đỉnh đầu Lạc Tâm Vũ là một quả cầu lửa màu vàng kim chiếm cứ phạm vi khoảng chừng một mẫu. Tử Dương Chân hỏa nóng rực hừng hực bốc cháy bên ngoài quả cầu. Cho dù xung quanh quả cầu là một khoảng chân không nhưng nó vẫn cháy rừng rực. Hai khoảng chân không giao tiếp với nhau trên không trung tỏa ra một làn khí mênh mông cuộn cuộn đập vào vách đá, làm rơi xuống những tảng đá lớn, nặng tới mấy trăm cân.

Lúc này, mười vị Kiếm Chủ có trách nhiệm phán xét đang ngồi ở dưới liền phóng lên. Kiếm chỉ của bọn họ nhanh chóng điểm xuất, bắn ra vô số các loại kiếm khí khiến cho những tảng đá rơi xuống biến thành bụi phấn. Vô số bụi đá từ trên cao rơi xuống khiến cho Luận Kiếm cốc như bị bao trùm bởi một cơn mưa bụi.

Trong vòng sáng của kiếm trận, một quả cầu chân không được hình thành.

“Cheng...”

“Cheng...”

Một xanh tím, một vàng tím...hai đạo kiếm quang lóe lên trong không trung.

“Ầm...”

Quả cầu chân không bên trong đầy bụi đá nhất thời bị xuyên thủng thành một đường thẳng tắp. Hai đạo kiếm khí kinh người va chạm với nhau ở giữa.

Không hề có chút tiếng động vang lên trong khoảng chân không. Chỉ có những tia tử điện to bằng cánh tay, những lưỡi đao gió cùng với hơi nóng thiêu đốt của Tử Dương chân hỏa. Không gian chân không cơ bản không thể ngăn được chúng bùng nổ.

Chân không lan rộng, nhanh chóng bao phủ Lục Thanh và Lạc Tâm Vũ vào trong, rồi tiếp xúc tới tận vòng sáng của kiếm trận.

Vù...vù...

Kiếm trận rung động. Vòng ánh sáng màu hồng chẳng khác gì mặt sông, bây giờ có thêm cả gió khiến cho mặt sông xuất hiện những cuộn sóng cao mấy trượng. Trong phút chốc, vòng sáng rung chuyển kịch liệt.

Lúc này, bảy viên đá hệ Hỏa cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Hơi thở nóng rực trong nháy mắt đạt tới mức cao nhất. Vòng sáng của kiếm trận vốn đang âm ỉ dường như biến mất cũng tỏa ra những tia sáng rực rỡ. Ngay lập tức, độ dày của vòng sáng tăng lên tới cả tấc, ép chặt khoảng chân không lại.

Trong kiếm trận, Lục Thanh và Lạc Tâm Vũ mỗi người chiếm một khoảng chân không.

Trên người Lạc Tâm Vũ xuất hiện một tầng Tử Dương kiếm khí hơi mỏng, ngăn cản khoảng chân không ở bên ngoài.

Mà Lục Thanh chẳng hề có chút phản ứng. Thân thể tương đương với một thanh kiếm cứu phẩm của hắn vào lúc này mới bắt đầu được thể hiện. Những tia khí phát ra ngoài khiến cho áp lực của chân không chẳng hề có tác dụng đối với hắn. Nhìn hắn lúc này, chẳng khác gì một thanh kiếm thượng phẩm hình người.

Trên tay Lục Thanh, thanh Luyện Tâm kiếm tỏa ra dày đặc những tia sáng màu xanh. Một con Huyền Thủy Long Mãng quẫy động trên thân kiếm giống như thật, phát ra những tiếng ngâm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

246. Chương 138 : Tử Tiêu Phong Lôi Dẫn. Tam Túc Kim Ô (thượng)

- Huyền Thủy Long Mãng. - Ánh mắt Minh Tịnh Nguyệt có chút khác lạ.

- Tên tiểu tử này quá may mắn, không ngờ thu phục được một con ấu mãng.

Lạc Thiên Phong neho trông mắt, yên lặng nhìn thanh Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh.

- Huyền Thủy Long Mãng... - Huyền Thanh thì thảo trong miệng. Trong mắt lão thoáng hiện lên một chút ánh sáng màu hồng. Mà bên cạnh lão, Huyền Minh và Tầm Thiên Kính cũng nhíu mày, cảm thán trước vận may của Lục Thanh. Tuổi trẻ như vậy chẳng những có được thực lực của Kiếm Chủ mà còn thu phục được một con Huyền Thủy Long Mãng. Mặc dù nó chỉ là ấu mãng, nhưng chỉ cần chăm chút cho nó, trong vòng mười năm chắc chắn có thể trở thành một con linh thú tứ giai mạnh mẽ.

“Lục gia ơi, Lục gia! Chẳng lẽ lại muốn để ra một Lục Thiên Thư nữa hay sao?” Lạc Thiên Phong nhìn chằm chằm gương mặt Lục Thanh trong kiếm trận. Nét tuấn tú cùng với sự cương nghị bây giờ so với bức họa trong tổ sư tử đường hoàn toàn giống nhau.

Khí thế của Lục Thanh tập trung về phía Lạc Tâm Vũ. Hắn khẽ đưa mắt nhìn về phía thanh Tử Hà kiếm trong tay Lạc Tâm Vũ cũng thấy trên thân kiếm có những tia sáng màu xanh tỏa ra bốn phía. Ánh sáng dày đặc chỉ yếu hơn so với Luyện Tâm kiếm một chút mà thôi.

Trung phẩm thần kiếm cấp thanh phàm?

Trong lòng Lục Thanh chợt xuất hiện ý nghĩ: “Tử Hà kiếm chẳng phải chỉ là một thanh kiếm cứu phẩm thôi sao? Làm sao bây giờ lại biến thành một thanh trung phẩm thần kiếm cấp Thanh Phàm?” Nhưng bây giờ không phải lúc để ý tới chuyện đó. Nếu đẳng cấp của kiếm chênh lệch không nhiều lắm vậy thì hắn cũng không có nhiều lợi thế. Tuy nhiên, so đấu công bằng như vậy cũng lại rất hợp với ý của hắn.

Những tia khí phát ra từ thân thể tăng mạnh, thân hình Lục Thanh chợt cao thêm khoảng tấc. Bộ võ phục trên người là do hắn tìm một người may riêng, phía bên trong để lại một khoảng rộng nhất định. Vì vậy mà cho dù lực lượng thân thể của Lục Thanh bùng bùng phấn chấn nhưng ngoại trừ việc bộ võ phục căng lên nhưng không bị rách giống như trước.

Ánh mắt Nhiếp Thanh Thiên xuất hiện sự ngưng trọng. Hiển nhiên, hắn sớm biết với sức mạnh thân thể của Lục Thanh. Trong trường hợp tu vi chênh lệch không nhiều, người giao chiến với hắn chắc chắn chịu thiệt thòi lớn. Nhưng Lạc Tâm Vũ là ai? Trên người hắn Tử Dương Chân Hỏa màu vàng tím tỏa rộng ra một phần. Tử Hà kiếm xuyên qua chân không, nơi mũi kiếm xuất hiện một đạo Tử Dương kiếm khí dài ba trượng điểm về phía Lục Thanh.

Tử Hà phong, Tử Hà thập lục thức hóa thành một dải ánh sáng màu vàng tím, bao phủ về phía Lục Thanh. Bụi đá trong chân không bắn ra ngoài, đánh lên vòng sáng của kiếm trận. Khí hệ Hỏa nóng rực ngưng tụ lại thành ngọn lửa hừng hực.

“Xoẹt...”

Bụi phấn vừa mới tiếp xúc với vòng sáng của kiếm trận trong nháy mắt hóa thành từng làn khói xanh mà bốc lên cao.

Ý chí chiến đấu của Lục Thanh cũng tỏa ra mãnh liệt. Trên thân Luyện Tâm kiếm, đạo Phong Lô kiếm khí dài hai trượng phun ra nuốt vào. Húc Nhật thập tam kiếm hóa thành một vòng mặt trời màu xanh tím, phát tán kinh khí hùng mãnh ra xung quanh.

Trong tích tắc khi hai thanh kiếm giao tiếp với nhau, cánh tay phải của Lục Thanh giống như một con rắn lớn bắt đầu chuyển động, lại giống như những con sóng nối đuôi nhau. Khí lực ẩn chứa trong từng thớ cơ bắp trong nháy mắt đạt tới mức cao nhất.

“Ầm...”

Lạc Tâm Vũ cảm thấy bản thân như đánh phải một con linh thú tứ giai hùng hãn. Một đạo lực chừng ngàn cân phản lại thanh Tử Hà kiếm khiến cho nó rung rung. Tử Dương kiếm khí trên thân kiếm vốn có uy lực yếu hơn so với Phong Lô kiếm khí một bậc. Sau một kiếm này gần như khiến cho Kiếm Nguyên trong kinh mạch của hắn xơ xác.

Khí lực cực mạnh truyền đến, Lạc Tâm Vũ vội vàng đạp chân, dung nhập vào trong một đạo ánh sáng mà vàng tím. Trong nháy mắt hắn đã vượt ra ngoài mười trượng.

Tốc độ nhanh thật, Lục Thanh thầm khen một tiếng. Tốc độ bộ pháp của Lạc Tâm Vũ không hề kém so với Phong Lô bộ của hắn bao nhiêu. Thậm chí mức độ biến hóa càng thêm thuần thực, tự nhiên hơn rất nhiều.

Nhưng tốc độ của Lục Thanh cũng không chậm. Hắn dốc toàn lực vào Phong Lô bộ. Trong Thức Hải, Luyện Hồn quyết vận chuyển khiến cho dòng ngân hà thần thức màu bạc xoay vần, khuếch tán thần thức vô hình ra xung quanh, bao phủ Lạc Tâm Vũ.

Hai dải ánh sáng như bóng với hình truy đuổi nhau trong kiếm trận. Những tiếng gió rít phá vỡ chân không vọng tới tai mọi người.

Vào lúc này, những người có thể thấy được động tác của hai người chỉ còn khoảng mười người. Những kiếm giả khác chỉ cảm thấy trước mắt có hai dải ánh sáng lóe lên. Cho dù cố gắng nhìn nhưng cũng không có cách nào hết. Thậm chí, có kiếm giả do tu vi quá yếu không chịu nổi trận đấu, sắc mặt trở nên tái nhợt, máu huyết trong người như chảy ngược xuống hết gan bàn chân. Kiếm giả đứng bên cạnh thấy vậy hoảng sợ, vội vã đưa hắn ra ngoài.

“Vù...”

“Vù...”

“Vù...”

Bộ pháp của hai người trong chớp lát thi triển tới cực hạn...

Ầm ầm...

Trên người Lục Thanh từ từ xuất hiện một tầng tử điện dày đặc cùng với Tồn Phong màu xanh quấn quanh. Toàn thân hắn dung nhập hoàn toàn vào trong Phong Lô. Còn Lạc Tâm Vũ thì hứng hợp một ngọn lửa Tử Dương Chân Hỏa thiêu đốt, bao vây lấy hắn vào bên trong. Trong ánh mắt của mấy người Lạc Thiên Phong, trong kiếm trận vào lúc này chỉ có Phong Lô rung chuyển và một quả cầu Tử Dương Chân Hỏa nóng bỏng.

Trong khoảng chân không bên trong kiếm trận. Sự di động của hai người từ từ xuất hiện vô số Tử Điện và Tồn Phong cùng với Tử Dương Chân Hỏa bá đạo gần như ép ngọn lửa đang cháy trên vòng sáng của kiếm trận xuống. Theo động tác của Lạc Tâm Vũ, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Chân Hỏa như rơi vào trong một đồng dầu tiếp tục thiêu đốt khiến cho vòng sáng của kiếm trận đang bình ổn lại một lần nữa rung chuyển.

Tất cả đệ tử nội tông của ngũ phong đều khiếp sợ. So đấu như thế cho dù là trong cấp bậc Kiếm Chủ cũng coi như là đứng đầu. Cho dù là cảnh giới kiếm pháp hay linh ngộ thuộc tính, hai người Lục Thanh cũng đều gần đạt tới đỉnh điểm trước cảnh giới Kiếm Hồn.

- Đó là tên gốc sao? - Minh Tuyết Nhi như không thể tin được vào mắt mình mà đưa tay lên bưng lấy đôi môi anh đào đỏ thắm. Hai con mắt sáng long lanh có chút mê muội:

- Mới có mấy năm làm sao mà đã trở nên lợi hại như vậy? Người ta được như thế này là đã cố gắng lắm rồi. Mặc kệ Minh Tuyết Nhi khó hiểu như thế nào, nhưng sự thật vẫn đang diễn ra trước mắt.

Uỳnh...

Uỳnh...

Hai bên kiếm trận, hai tảng đá lớn ngàn cân bị hai người Lục Thanh đập vỡ thành bụi phấn. Khắp nơi chỉ toàn là tàn ảnh của Phong Lô và Chân Hỏa lưu lại phải tới một nhịp hô hấp mới biến mất.

Một lần nữa, hai người lại đứng cách nhau hai mươi trượng.

- Không ngờ mới có bốn năm ngắn ngủi mà người có được thực lực như vậy. - Hai người đối mắt nhìn nhau, Lạc Tâm Vũ chợt mở miệng nói:

- Người cũng biết, cuối cùng ta phải đợi bao lâu....

Dừng lại một chút, Lạc Tâm Vũ nói tiếp:

- Đến đây đi. Cho ta thấy thực lực thực sự của người.

Đồng thời, ánh mắt hắn liếc nhìn về phía bên ngoài kiếm trận. Ánh mắt của hắn khiến cho đông đảo đệ tử nội tông đều cúi đầu. Cho dù là Nhiếp Thanh Thiên và Long Tuyết cũng không bị hắn bỏ qua.

Nhiếp Thanh Thiên nhếch mép cười khổ, cầm lấy bầu rượu mà uống vài ngụm, làm như không nhìn thấy. Ánh mắt của Lạc Tâm Vũ thể hiện rất rõ rằng chưa bao giờ hắn coi bọn họ là đối thủ xứng tầm.

Mặc dù không cam lòng nhưng với thực lực lúc này của Lạc Tâm Vũ, hắn thực sự có tư cách như thế.

Lục Thanh không nói gì, gỡ Luyện Tâm kiếm lên ngang trước ngực. Nhất thời một đạo Kiếm Ý bá đạo bắn ra ngoài. Trong khoảng khắc Phong Lô Kiếm Ý xuất hiện, chút kiếm đài còn sót lại trên mặt đất nổ tung. Trên bầu trời, Lô Vân tích tụ, những cơn lốc xuất hiện khiến cho phạm vi một mẫu trên bầu trời xuất hiện một khoảng chân không nhanh chóng lan rộng. Quả cầu Chân Hỏa do Lạc Tâm Vũ ngưng tụ nhất thời bị đè ép.

Tử Điện mạnh mẽ cùng với những cơn lốc xuất hiện bên người Lục Thanh rồi tản ra xung quanh. Vô số khí Phong Lô giống như trăm sông đổ về biển lướt qua vòng sáng của kiếm trận mà tụ về phía Lục Thanh.

Vào lúc này, trong Đan Điền của Lục Thanh, tiên thiên Phong Lô châu đang lơ lửng trên Kiếm Chung chột tỏa ra ánh sáng màu xanh tím chói mắt, khiến cho sự cảm ứng của hắn đối với khí Phong Lô trong trời đất như nắm trong lòng bàn tay.

Những tia sét như vọt lên từ người Lục Thanh cùng với vòi rồng cuồng bạo. Trên đỉnh của kiếm trận, một làn sóng lửa bị đẩy lên. Đồng thời, đại thể mệnh môn như khiến cho mười trượng chân không xung quanh cô đọng lại.

Rắc...rắc....

“Cái gì?”

Trong ánh mắt của mọi người, bảy viên đá hệ Hỏa vốn khảm trên mặt đất phát ra những tiếng răng rắc rồi xuất hiện những vết nứt.

Lạc Thiên Phong sửng sốt liền móc trong người ra bốn viên đá hệ Hỏa. Sau đó, lão nhìn sang phía Huyền Thanh và Huyền Minh:

- Các người có mang theo không?

- Sư huynh yên tâm. Huyền Thanh cũng mang theo vài viên.

Vừa nói, Huyền Thanh vừa móc trong người ra ba viên đá hệ Hỏa.

Lạc Thiên Phong gật đầu nhận lấy rồi ném tất cả số đá hệ Hỏa ra ngoài. Bảy viên đá dưới sự dẫn dắt liền rơi xuống vị trí xếp đặt của trận pháp. Khí hệ Hỏa lại một lần nữa bốc lên mạnh mẽ, cuối cùng cũng áp chế được đại thể do Kiếm Ý của Lạc Thanh tản ra.

Vào lúc này, trên đỉnh đầu của Lạc Thanh, Kiếm Ý vô hình bao bọc một khoảng không dày đặc khí Phong Lô rồi biến thành hư ảnh của thanh cự kiếm cao mười trượng chém xuống đầu Lạc Tâm Vũ.

Hư ảnh cự kiếm nhìn như vô hình như thực ra có hình. Vô hình chính là đại thể của Kiếm Ý, ý chí và niệm thần. Có hình chính là ngưng tụ lực của Phong Lô. Trong nháy mắt khi hư ảnh Kiếm Ý xuất hiện, sắc mặt Lạc Tâm vũ trở nên hưng phấn.

Một tiếng hú lồng lộng vang lên. Vào lúc này, trên người Lạc Tâm Vũ, Tử Dương Chân Hỏa chợt tăng vọt. Trên đỉnh đầu hắn cũng xuất hiện một thanh Kiếm Ý mà vàng tím được ngưng tụ. Tử Dương Kiếm Ý bá đạo nóng rực chẳng hề kém uy thế của Lạc Thanh chút nào, nhô lên cao rồi chém xuống.

Keng...

Một tiếng kiếm ngâm xé gió từ giữa kiếm trận lan tỏa. Hai đạo hư ảnh kiếm ý va chạm giữa không trung, tản ra âm thanh cuộn cuộn.

Tất cả kiếm giả cảnh giới Kiếm Thể đều bưng kín lỗ tai. Trong đầu họ chỉ còn có tiếng thần kiếm cuộn cuộn ngân vang.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

247. Chương 139 : Tử Tiêu Phong Lô Dẫn. Tam Túc Kim Ô (trung)

“Bộp...”

“Bộp...”

“Bộp...”

Cả hai cùng lùi lại hơn mười trượng. Lạc Tâm Vũ vẫn bình thường còn thân thể Lạc Thanh lại có chút dao động.

Ánh mắt Lạc Thanh ngưng trọng, trầm nghĩ:” Thần thức của Lạc Tâm Vũ không kém hơn so với mình bao nhiêu. Ý chí kiếm đạo cũng kiên định hơn mình rất nhiều. Ngay cả Tử Dương Kiếm Ý cũng ngưng thật hơn so với mình một ít. Một chiêu vừa rồi, mình hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Mặc dù Lạc Tâm Vũ chỉ hơn được một chút, nhưng cao thủ kiếm đạo đánh nhau, cho dù chỉ chênh lệch trong đường tơ kẽ tóc cũng có thể trở thành điểm quan trọng phân thắng bại”.

“Keng...”

Kiếm Ý của hai người lại va chạm với nhau một lần nữa giữa không trung. Tiếng kiếm ngân chấn động trời đất vang lên vọng tới khắp tất cả ngõ ngách trên cả năm ngọn núi chính.

Những tiếng linh thú rên rỉ vang lên liên tục trong khe núi. Một con Hỏa Lão lang nhất giai cố cúi đầu vào trong đồng cây. Nó không thể hiểu được hôm nay trên bầu trời làm sao lại có hơi thở kinh khủng của hai người như vậy.

Lôi khí nồng nặc giống như một ngọn núi cao trăm trượng đè chặt trong lòng đám linh thú. Thậm chí ngoài biển Lôi khí đó còn có một hơi thở hoàng giả di tản qua giữa khu vực của năm ngọn núi. Hơi thở nóng rực đó như bốc lên từ sâu trong linh hồn. Cái cảm giác uy nghiêm vô cùng quen thuộc khiến cho chúng muốn khụy xuống.

Đạp mạnh chân xuống đất một cái...

Rắc....

Mặt đất dưới chân Lục Thanh nhưng chóng xuất hiện những vết nứt giống như mạng nhện, lan tỏa ra xung quanh. Cú dậm đó không hề có Kiếm Nguyên dao động, tất cả chỉ nhờ vào sức mạnh của thân thể mà thôi. Thân thể Lục Thanh tương đương với một thanh kiếm cửu phẩm với sức mạnh chừng ngàn cân. Một cú dậm khiến cho mặt đất như bị một con cự thú trúngh tên đạp xuống. Mặt đất cứng rắn như nham thạch xuất hiện đầy vết nứt, vô số đá vụn bắn tung tóe.

“Đây là người hay sao?”

Ngoài kiếm trận, ánh mắt vô số kiếm giả nhìn về phía Lục Thanh chợt thay đổi. Cú dậm đó chỉ sợ là Kiếm Sư bình thường có bạo phát toàn bộ Kiếm Nguyên cũng không thể ngăn cản. Thực sự là một con người cũng có được sức mạnh như vậy hay sao?

Vào lúc này, trên người Lục Thanh xuất hiện Phong Lôi Kiếm Khí trong suốt hội tụ về phía Luyện Tâm kiếm. Trong phút chốc, nơi mũi của Luyện Tâm kiếm kéo dài đạo kiếm khí màu xanh tím dài hai trượng bao phủ toàn bộ thanh kiếm. Kiếm khí màu xanh tím lưu chuyển nhanh chóng. Đồng thời, xung quanh Lôi khí ngưng kết tạo thành một đạo tử điện dài hai mươi trượng. Trên tay Lục Thanh lúc này như không còn là Luyện Tâm kiếm nữa mà là một thanh thần khí Phong Lôi với uy thế vô song. Xung quanh Phong Lôi kiếm khí, Tử Điện kêu lách tách chấn động chân không. Khí Tôn Phong hóa thành một cái vòi rồng màu xanh cao gần ba mươi trượng, bao quanh đạo tử điện.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, thức thứ sáu: Phong Lôi trảm.

Sự dao động kinh khủng của Kiếm Nguyên từ trên người Lục Thanh truyền ra. Một thức Phong Lôi trảm khiến cho Triệu Thiên Diệp đang ngồi tĩnh tọa trong đám đông chợt mở mắt. Trong ánh mắt hần lóe lên ánh sáng, không tự chủ được mà đứng thẳng dậy. Ánh mắt hần sáng quắc nhìn chằm chằm thanh thần khí Phong Lôi trong tay Lục Thanh.

Phong Lôi trảm trong tay Lục Thanh bạo phát ra uy lực không hề kém so với một thức Huyền Băng cự kiếm của Diệp Cô Hàn. Thậm chí mức độ ngưng tụ và lực lượng lại càng mạnh hơn rất nhiều.

Lúc này, trong kiếm trận chỉ còn lại một khoảng chân không. Nhìn thanh cự kiếm kinh người đang chém xuống, nét mặt Lạc Tâm Vũ có chút hưng phấn, tươi cười. Trên thân Tử Hà kiếm, Tử Dương Chân Hỏa màu vàng tím bốc cháy. Bụi phấn trôi nổi trong chân không xung quanh trong nháy mắt biến thành làn khói xanh.

- Phong Lôi trảm? Người hãy tiếp lấy. Thức thứ nhất: Tử Dương phá.

Quát lên một tiếng, cánh tay của Lạc Tâm Vũ huy động Tử Hà Kiếm nhanh chóng chuyển động trước ngực.

“Vù...”

Ba đạo Tử Dương Chân Hỏa từ trên thân kiếm tỏa ra. Đồng thời, khí Chân Hỏa màu vàng tím ngưng kết trong chân không.

Đó là..

Xuất hiện trước mắt Lục Thanh là một cái cự trảo màu vàng tím cao hơn hai mươi trượng. Cự trảo đó do Tử Dương kiếm khí bá đạo nóng rực ngưng kết. Bên ngoài nó là một vầng Tử Dương Chân Hỏa đang bốc cháy. Dưới sự đè ép của cự trảo, trong chân không chợt xuất hiện một luồng gió lao về phía ngực của Lục Thanh.

“Xoẹt...”

Thanh thần khí Phong Lôi cường hãn chém mạnh vào cự trảo khiến cho một làn kinh khí đáng sợ khuếch tán. Trong chân không xuất hiện một trận gió mạnh. Tâm thần Lục Thanh tập trung trên thân Luyện Tâm kiếm nhưng kinh lực quá mạnh vẫn khiến cho hần cảm thấy cánh tay trở nên nặng nề.

Phía bên kia, Lạc Tâm Vũ bị đẩy ra ngoài mấy trượng, sắc mặt có chút nhợt nhạt. Tuy nhiên, ý chí chiến đấu cuộn cuộn trên người hần vẫn không hề giảm đi chút nào.

Tử Hà kiếm điểm một cái vào không trung. Rồi trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cự trảo vốn không nhúc nhích chợt hợp lại. Khí thể mạnh mẽ từ trên cự trảo chộp lấy Phong Lôi trảm của Lục Thanh.

- Phá cho ta. - Từ trong mắt Lạc Tâm Vũ bắn ra một đạo kiếm khí màu vàng tím. Hấn tức giận quát lên một tiếng. Đồng thời, Tử Hà kiếm cũng bắn ra một dải ánh sáng kiếm khí màu vàng tím.

“Vù...”

Khi dải ánh sáng chui vào trong, cự trảo đang giằng co với Lục Thanh liền bốc lên ngọn lửa Chân Hỏa rực rỡ.

“Ầm...”

Trong nháy mắt, không gian bên trong kiếm trận chợt tỏa ra ánh sáng màu vàng kim chói mắt, không còn màu sắc nào khác.

- Sư tổ mẫu.... - Bàn tay bé nhỏ của Hoàng Linh Nhi nắm chặt, kêu lên một tiếng nho nhỏ.

Nhan Như Ngọc cố không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào trong kiếm trận chỉ còn duy nhất ánh sáng màu vàng kim.

Ánh sáng tán đi, xuất hiện trước mặt mọi người là cự trảo màu vàng kim do Lạc Tâm Vũ ngưng tụ. Chỉ có điều, kích thước của nó rút xuống còn mười trượng. Bên trên mặc dù vẫn có Chân Hỏa thiêu đốt nhưng ánh sáng đã yếu đi rất nhiều.

- Sư phụ! - Hoàng Linh Nhi hô lên một tiếng kinh hãi. Đập vào mắt nàng lúc này là Lục Thanh đang bị cự trảo ép xuống.

Bộ võ phục trên người Lục Thanh bị nghiền nát để lộ ra thân thể săn chắc đầy cơ bắp, được bao phủ bởi một vầng Phong Lôi kiếm khí dày đặc. Luyện Tâm kiếm giờ ngang, chắn trên đỉnh đầu. Quanh người hắn, một vòng ánh sáng kiếm khí ngăn cản cự trảo ở bên ngoài.

Một làn khí tản ra xung quanh, dưới chân Lục Thanh bốc lên nồng nặc khói xanh. Chân không xung quanh vụn vụn. Những người đứng bên ngoài chỉ nhìn thấy cho dù là Lục Thanh hay cự trảo cũng đều vụn vụn theo.

- Kim Ô giờ vượt. Tử Dương phá. - Tầm Thiên Kính cũng biết một chút, nét mặt không giấu nổi sự khiếp sợ, quay đầu nói với Lạc Thiên Phong:

- Lạc sư huynh! Tử Dương thất tuyệt kiếm của Tâm Vũ đã lĩnh ngộ tới thức thứ mấy? Uy thế như vậy chỉ sợ rằng phải lĩnh ngộ tới bốn thức mới có thể có được.

Lạc Thiên Phong cười nhạt, mở miệng nói:

- Vào tháng trước, truyền thần ngọc bích đã cùng với niệm thần của Tâm Vũ hòa hợp.

- Truyền thần ngọc bích! - Vào lúc này, cho dù Huyền Thanh luôn bình tĩnh cũng không khỏi kêu to. Về phần hai người Tần Vô Song và Hàn Kiến Tâm cũng nghe thấy câu trả lời của Lạc Thiên Phong. Khi mở miệng, Lạc Thiên Phong cũng chẳng có ý giấu diếm nên đa số đệ tử nội tông phía sau cũng đều nghe thấy.

Trong kiếm trận, Lạc Tâm Vũ nhíu mày. Thân thể của Lục Thanh thực sự quá mạnh. Cho dù hắn có hội tụ nhiều Tử Dương Chân Hỏa đến mấy cũng không thể đè ép cho hai chân của hắn rung động nổi. Mặc dù lúc này, đối phương bị động phòng ngự nhưng vẫn không hề có cảm giác Kiếm Nguyên bị khô kiệt.

Cho nên mặc dù chiếm thượng phong nhưng Lạc Tâm Vũ cũng không dám coi thường. Với thực lực của Lục Thanh chỉ cần hắn hơi lơ là, đại thế vất vả mới chiếm được chỉ trong phút chốc sẽ cân bằng lại ngay.

Trong lúc nhất thời, hai người rơi vào trạng thái giằng co.

Trong huyết mạch, da thịt từng giọt nguyên khí dưới sự dẫn dắt của Lục Thanh cuộn cuộn bổ sung vào trong Đan Điền. Đối với Lạc Tâm Vũ có tu vi tương đương với hắn mà nói thì chuyện Kiếm Nguyên khô kiệt là điều không thể xảy ra.

Nhưng thực sự chỉ có thể như vậy thôi sao?

Trong ánh mắt ngưng trọng của Lạc Tâm vũ, hai chân đang cong xuống của Lạc Thanh từ từ thẳng tắp. Đôi giày đá bị mài mất lớp đế cứng rắn nhưng Lạc Thanh vẫn như không, bước chân kiên định từ từ dẫm nát mặt đất đang đỏ như lửa.

Lạc Tâm Vũ chú ý thấy bên ngoài thân thể của Lạc Thanh một tầng những tia khí bắn ra, bảo vệ cho thân thể. Cho dù không gian xung quanh có nóng đến đâu thì hắn cũng chẳng có một giọt mồ hôi.

“Keng...”

Lạc Thanh đứng dậy khiến cho cự trảo màu vàng tím đang đè nặng lên người cũng bị đẩy lên trên. Ánh sáng màu xanh của Luyện Tâm kiếm lại một lần nữa phát ra tiếng ngâm xé gió. Ngay lập tức, hư ảnh một con giao long dài mười trượng từ thân kiếm bay ra, xoay xung quanh.

Graooooo....

Một tiếng long ngâm vang lên tới tận mây xanh. Lạc Thanh chợt nghĩ tới một điều gì đó. So với lần trước, hư ảnh của Thanh giao như càng có thêm linh tính, ngay cả tiếng long ngâm cũng thêm rõ ràng. Thậm chí từ trong đó Lạc Thanh còn cảm nhận được một sự uy nghiêm kỳ dị. Mặc dù nó rất mờ nhạt nhưng vẫn xâm nhập vào trong linh hồn khiến cho linh hồn phải rung động.

- Khá lắm! Không ngờ lại sinh ra được long uy. Ha ha! Cái này chơi được. - Diệp lão không nhận được sự hưng phấn, hét to trong đầu Lạc Thanh.

Trong Luyện Tâm kiếm là một khoảng không gian toàn màu xanh mờ mịt. Huyền Thủy Long Mãng to bằng bắp đùi, dài một trượng cũng phải run người như cảm nhận được một thứ gì đó đáng sợ. Vốn nó đang hôn mê nhưng do sự giao đấu của Lạc Thanh và Lạc Tâm Vũ mà tỉnh lại. Thoáng cái, nó như một giọt sương màu tím rơi xuống đáy cốc. Tiếng rống hưng phấn lúc trước cũng trở nên trầm thấp. Đôi mắt to như hai quả chuông đồng nhất thời xuất hiện sự cảnh giác.

Đây chính là Phong Lôi Huyền Thủy Long Mãng trước đó bị Lạc Thanh phong ấn trong Luyện Tâm kiếm để tu dưỡng. Có lẽ bây giờ phải gọi nó là Phong Lôi Long Mãng thì đúng hơn.

Mà vào lúc này, hư ảnh giao long đang xoay quanh bên ngoài Luyện Tâm kiếm. Như hưởng ứng với tiếng long ngâm của nó, Lạc Thanh cũng hú lên một tiếng như sấm rền. Tiếng hú cuộn cuộn cùng với tiếng long ngâm hòa quyện vào nhau khiến cho mặt đất trong Luyện Kiếm cốc trở nên rung chuyển.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

248. Chương 140 : Tử Tiêu Phong Lôi Dẫn. Tam Túc Kim Ô (hạ)

Long ngâm đại trạch, hổ khiếu sơn lâm. Rồng cười mây, hổ đập gió.

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người hư ảnh thanh giao vọt thẳng lên trên, nhập vào trong đạo Tử Điện rồi chui thẳng vào Lôi Vân.

Graooooo.....

Cái chân của giao long từ trong đám mây lộ ra. Sau đó, thân hình của nó từ từ to dần. Nhưng tia tử điện to bằng bắp đùi uốn lượn quanh thân giao long, khiến cho những cái vảy tinh mịn của nó phát ra ánh sáng màu tím. Khí Tồn Phong trong trời đất cũng ảnh hưởng khiến cho khi giao long xuất hiện trở lại đã thực sự hóa thành một con Phong Lôi thần giao. Vòng sáng của kiếm trận không hề có sự ngăn cản để mặc cho nó lao vào bên trong.

“Vù...”

Hư ảnh màu xanh của cự giao đánh mạnh lên cự trảo màu vàng tím.

“Uỳnh...”

Lạc Tâm Vũ run người, ngay cả tay nắm Tử Hà kiếm cũng không vững.

- Linh tính của thanh kiếm này mạnh thật. - Tầm Thiên Kính than thở.

- Phối hợp với nó lại còn có huyết mạch chân long của Huyền Thủy Long Mãng nên linh tính hoàn toàn có được uy thế như vậy.

Trong kiếm trận, hư ảnh cự giao liên tục đánh xuống cự thảo. Mặc dù Phong Lôi trên người yếu dần nhưng tiếng long ngâm càng lúc càng cao. Trong núi rừng thuộc khu vực ngũ phong, từng đàn thú phủ phục xuống đất.

Vào lúc này, những đàn thú trong khu vực rừng núi thuộc ngũ phong gần như muốn khóc. Hôm nay là ngày gì mà xuất hiện nhiều hơi thở kinh khủng như vậy?

Ầm...

Khi cự giao đánh xuống lần thứ ba, cự thảo vàng tím cuối cùng vỡ vụn. Vô số những tia kiếm khí bắn ra xung quanh.

“Vù...vù...”

Lập tức, hư ảnh cự giao chui trở về trong Luyện Tâm kiếm, tỏa ra ánh sáng màu xanh tím trong suốt. Phong Lôi kiếm ý vốn bị dập tắt lại một lần nữa bốc lên. Phong Lôi Kiếm Ý bá đạo xông thẳng lên tận chín tầng trời, đồng thời dưới chân Lục Thanh từ từ xuất hiện một quả cầu Tồn Phong màu xanh cùng với những tia tử điện to bằng cánh tay quần quanh đưa hắn lên cao.

“Vù...”

Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh chợt biến mất. Trước mặt hắn chợt xuất hiện một tầng chân không đang dao động. Chân không vốn vô hình vậy mà lúc này cũng có thể phát hiện ra. Trong nháy mắt, trước mặt Lục Thanh xuất hiện một thanh Lôi trùy dài hai mươi trượng, bên trong chứa đầy Phong Lôi kiếm khí tinh thuần. Bên ngoài cây trùy, khí Tồn Phong màu xanh quần quanh như dải băng, chẳng khác nào một con rắn.

Uy thế vô song xông tới tận đỉnh của kiếm trận phát ra những tiếng động.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, thức thứ mười sáu: Phong Xà Lôi Trùy.

Trong truyền thuyết thời cổ thì Lôi Trùy chính là binh khí của Lôi Thần, mang theo uy thế thưởng phạt thiên địa, nghiền nát núi sông, xuyên tới tận u minh không gì có thể ngăn cản. Vào lúc này, Lôi Trùy trước mặt Lục Thanh mặc dù kém rất xa nhưng uy thế từ ánh sáng mà nó tỏa ra cũng hoàn toàn vượt qua Tử Dương phá của Lạc Tâm Vũ.

Bị khí thế của Lôi Trùy tập trung, bả vai của Lạc Tâm Vũ trầm hẳn xuống. Tử Hà kiếm hóa thành một dòng chảy màu hồng sắc vàng kim vây quanh người hắn. Tử Dương Chân Hỏa vô cùng vô tận hội tụ nhanh chóng hóa thành một cái chuông lớn màu vàng kim. Trên cái chuông không hề có chút ánh sáng, chỉ có bên trong kiếm khí di chuyển giống như một con rồng dọc theo một quỹ tích huyền ảo.

Bên ngoài kiếm trận vào lúc này thậm chí còn nghe thấy tiếng chuông văng vẳng. Tiếng chuông giống như từ trên trời vọng xuống, tản ra đại thế nguy nga bất khả xâm phạm, quanh quẩn trong Luận Kiếm cốc.

- Dương Thần chung! Đây là thức thứ tư Kim Ô Hàm Chung. - Ánh mắt Tầm Thiên Kính sáng ngời, thấp giọng nói.

Dương Thần chung! Trong truyền thuyết thời cổ nó chính là binh khí của Dương Thần, tiếng của nó có thể chấn nhiếp hồn phách, nước lửa bất xâm, vạn kiếm khó phá.

Hàn Kiến Tâm và Tàn Vô Song đứng hai bên, sắc mặt cùng biến đổi. Từ khi bắt đầu đến giờ, nét mặt hai người thay đổi rất nhiều. Cả hai nhìn chằm chằm vào động tác của Lục Thanh và Lạc Tâm Vũ.

- Sư huynh! Tại sao kiếm khí của hai người bọn họ biến hóa lại sinh ra sự uy nghiêm như vậy. Trong đó ngoại trừ kiếm ý và ý chí với kiếm đạo ra hình như còn có một thứ hơi thở huyền bí, khiến cho người ta e ngại. - Sắc mặt Diệc Nguyệt Qua tái nhợt, quay sang nói với Ninh Hoàn Chân.

Ninh Hoàn Chân lắc đầu, trầm giọng nói:

- Không hiểu lắm. Những trước đây hình như ta có nghe sư phụ nói rằng, Cửu Thiên Phong Cương kiếm của chúng ta khi tới thứ thứ mười ba cần phải dung hợp một cái gì đó tên là Truyền Thần ngọc bích mới có thể đột phá. Ta nghĩ việc đó chắc chắn có liên quan tới việc hai người bọn họ ngưng tụ ra cái gì đó.

Lạc Thiên Phong nhìn Lục Thanh với uy thế lẫm liệt trong kiếm trận nói một cách cảm thán:

- Không hổ là Tử Tiêu Phong Lô kiếm. Cho dù không có Truyền Thần ngọc bích cũng có thể thi triển được Phong Xà lôi trùy như thế. Mặc dù ít đi một ít thần vận nhưng uy lực cũng không hề kém so với Kim Ô Hàm Chung của Tâm Vũ.

Cho dù nét mặt vẫn nghiêm nghị nhưng Huyền Minh cũng phải gật đầu, nói:

- Nếu như không phải do hai khí Phong Lô đón tiếp quá khó khăn, cần phải người có thể chất đặc biệt thì Tử Tiêu Phong Lô kiếm chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Minh Tịnh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nói:

- Vạn vật trên thế gian đều có số phận. Tiếp đón càng nhiều lực lượng thì sẽ gánh chịu càng nhiều nguy hiểm. Nếu như suy nghĩ của chúng ta thì hai chữ quy tắc trên thế gian chẳng còn gì đáng nói nữa.

- Đúng thế. - Huyền Thanh tiếp lời:

- Có thể kế thừa thành công Tử Tiêu Phong Lô kiếm, cũng chỉ có hai người may mắn. Việc này cần phải gánh vác nguy hiểm quá lớn.

Nghe thấy mấy vị phong chủ nói chuyện, đám đệ tử nội tông đứng phía sau đều nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt như hiểu ra.

“Boong...”

Một tiếng chuông cực to vang lên, mang theo cả tiếng kim thiết cọ xát soàn soạt, tản ra trong Luận Kiếm cốc.

Âm thanh vô hình khuếch tán từ kiếm trận ra ngoài. Vào lúc này, tiếng chuông uy nghiêm vang lên trong đầu tất cả mỗi người có mặt. Đồng thời, trong đầu họ còn xuất hiện một vầng mặt trời màu vàng tím chói chang. Trên mặt trời chói chang đó còn có một cái chuông lớn giống hệt cái chuông mà Lạc Tâm Vũ ngưng tụ. Nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện trong mặt trời chói chang đó như có một hình bóng của một con chim kỳ lạ. Có điều nó bị ngọn lửa vây xung quanh nên không thể nhìn rõ.

Trong kiếm trận, mái tóc đen bù xù của Lục Thanh không gió tự động phát phơ. Nó hoàn toàn biến thành màu xanh tím. Từ miệng hắn tràn ra một dòng màu tươi. Rõ ràng, tiếng chuông chấn nhiếp hồn phách đó Lục Thanh là người chịu ảnh hưởng nhiều nhất.

Trong nháy mắt, Lục Thanh chỉ cảm thấy Thức Hải chấn động. Dải ngân hà thần thức màu bạc nhanh chóng xoay tròn. Một vòng sóng thần thức nhanh chóng tản ra ngoài Thức Hải cản tiếng chuông lại bên ngoài. Tuy nhiên, thần thức của Lạc Tâm Vũ không kém với hắn bao nhiêu, vì vậy mà thần thức của hắn vẫn bị chấn thương.

“Chát...”

Không hề có tiếng động ầm ầm vang lên. Cái chuông khổng lồ màu vàng kim va chạm với Lôi Trùy của Lục Thanh. Bắt đầu từ vị trí va chạm, cả hai nhanh chóng vỡ nát thành vô số điểm màu tím, màu xanh và vàng tím. Những điểm sáng tràn ngập khắp không gian kiếm trận.

Đối diện với Lục Thanh, Lạc Tâm Vũ thở hổn hển. Hai chiêu kiếm pháp tinh thâm đã lấy mất của hắn năm thành Tử Dương Kiếm Nguyên. Hắn cũng không biết rằng Lục Thanh vốn tích lũy chất dịch Kiếm Nguyên để tiếp viện. Mặc dù vào lúc này, miệng Lục Thanh đầy máu nhưng Lạc Tâm Vũ phát hiện sự tiêu hao của đối phương không nhiều bằng hắn. Kiếm Nguyên dao động mạnh trên người so với khi bắt đầu chỉ yếu đi hai phần mà thôi.

- Đây là lần đầu tiên trước mặt nhiều người như vậy ta vận dụng toàn lực.

Hơi thở bình phục, Lạc Tâm Vũ mở miệng nói. Ý chí chiến đấu trong mắt hắn chẳng những không yếu bởi mà thậm chí vẫn đang tăng lên. Thân hình hắn cũng giống như Lục Thanh lơ lửng trên không trung.

- Tử Tiêu Phong Lôi kiếm quả nhiên bất phạm. Dùng chiêu kiếm mạnh nhất của ngươi đi. Bây giờ, ta sẽ sử dụng một kiếm mạnh nhất mới lĩnh ngộ được. Nó cũng là một kiếm cuối cùng. Một kiếm này quyết định thắng bại.

Âm thanh của Lạc Tâm Vũ hoàn toàn ngưng trọng, thực ra là nhắc nhở Lục Thanh. Cho dù cảnh giới kiếm pháp hay bộ pháp cũng đều tương đương. Nếu chỉ so kiếm đơn thuần thì chỉ sợ ngàn chiêu mới có thể phân thắng bại. Cho tới lúc này, cả hai chỉ còn so đấu kiếm pháp tinh thâm mà thôi.

Kiểm pháp tinh thâm là do kiếm giả kết hợp với khí thuộc tính mà sáng tạo ra chiêu kiếm mạnh mẽ. Chiêu kiếm đó bao hàm toàn diện có được uy lực mạnh nhất có thể. Nhờ nó mà kiếm giả có thể phô diễn thực lực một cách tốt nhất. Tất nhiên, nó càng mạnh thì kiếm giả so đấu với nhau càng thêm nguy hiểm.

Nghe thấy Lạc Tâm Vũ nói, nét mặt Lục Thanh trở nên trịnh trọng. Lạc Tâm Vũ đứng đầu trong đám đệ tử nội tông bao nhiêu năm, cho tới bây giờ mới gặp được đối thủ mạnh nhất. Ngoại trừ Kiếm Nguyên công, bất kể phương diện nào cũng đều không kém hắn một chút nào. Một đối thủ như vậy vẫn là niềm mơ ước của hắn.

Thực ra, Lục Thanh cũng không muốn dựa vào chất dịch nguyên khí để kéo dài trận đấu. Thắng như vậy, chỉ sợ hắn cũng không chấp nhận.

“Cha...! Người cũng nghĩ như vậy sao?”

Liếc mắt nhìn về phía cây cột đá. Niệm Vân kiếm nằm giữa hai thanh thần kiếm Thanh Phàm như cảm nhận được ánh mắt của Lục Thanh. Thân kiếm vốn đang bất động chợt rung mạnh. Tiếng kiếm ngân vang lên truyền vào trong kiếm trận, chẳng hề bị chân không ảnh hưởng, chui vào trong tai Lục Thanh.

Lục Thanh mỉm cười, nhìn Lạc Tâm Vũ đang bưng bưng ý chí chiến đấu, rồi lên tiếng:

- Được.

Quyết định của Lạc Tâm Vũ cũng hợp với suy nghĩ của hắn.

Ầm...ầm...

Tiếp đó, trong nháy mắt, do không còn gì khống chế, khí thể kinh khủng từ trên người Lục Thanh và Lạc Tâm Vũ bốc lên tới tận trời cao.

Mặt đất dưới chân hai người cuối cùng cũng không chịu nổi mà vỡ vụn. Trong phạm vi trăm trượng, lớp đá biến thành những tảng mấy trăm cân. Rồi dưới khí thể của hai người bao phủ, chân không đè ép chúng lại hóa thành bụi phấn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

249. Chương 141 : Một Kiếm Cuối Cùng!

Ngâm ——

Từ trên người Lục Thanh, khí phong mang giống như ngựa thoát khỏi yên cương, tùy ý phóng ra ngoài. Còn có một cỗ Phong Lôi Kiếm Ý bá đạo bộc phát ra xoay quanh người hắn. Trên Luyện Tâm kiếm, hư ảnh giao long kéo dài như đến tận trời. Lúc này trên bầu trời, khí Phong Lôi không ngừng quay cuồng, tiếng sấm rền vang vọng cả đất trời.

Trong Đan Điền của Lục Thanh, giống như bị chiến ý của Lục Thanh cảm nhiễm, tiên thiên Phong Lôi châu liên tục xoay tròn. Phong Lôi Kiếm Chủng cũng phóng ra nhiều luồng sáng màu xanh tím chói mắt.

Hưu ——

Một tia tiên thiên Phong Lô khí tinh thuần từ Phong Lô châu bắn ra, chui thẳng vào trong kinh mạch của Lục Thanh, khiến hắn thoải mái vô cùng. Tiên thiên Phong Lô châu bỗng làm ra việc như vậy khiến Lục Thanh rất kinh ngạc. Tiên thiên Phong Lô khí vừa tiến vào trong kinh mạch, Phong Lô Kiếm Nguyên bỗng phát ra ánh sáng chói mắt rồi trở lên trong suốt như ngọc, tốc độ vận chuyển Kiếm Nguyên lúc này nhanh gần gấp rưỡi lúc trước.

Hô ——

Trên bầu trời từng đạo Tử Điện cùng với Phong Nhận hoàn tụ tập lại, uy áp ép xuống giống như là trời đất ra oai. Lô Vân trên bầu trời nhanh chóng xoay tròn, từng cơn lốc bắt đầu tụ tập.

Chân phải Lục Thanh bước lên một bước, một tầng sóng gợn nhìn rõ ràng đang khuếch tán ra từ bàn chân hắn. Lúc này tâm thần của Lục Thanh đắm chìm trong một loại cảnh giới khó hiểu. Thần thức Lục Thanh tản ra ngoài khiến cho hắn cảm giác như có sự kêu gọi từ đám Lô Vân trên bầu trời. Trong đầu, một cảm giác tê dại kì lạ dâng lên. Luyện Tâm kiếm trên tay Lục Thanh chậm rãi dựng lên một tư thế kì quái.

Ở phía đối diện Lục Thanh.

Tử Dương Kiếm Ý nóng cháy xoay tròn sau lưng Lạc Tâm Vũ, giống như có một mặt trời màu vàng chói mắt bao phủ người hắn. Tuy rằng Tử Dương Kiếm Nguyên của Lạc Tâm Vũ chỉ còn lại năm thành, nhưng vẫn bộc phát ra uy thế khiến mọi người đứng xem đều run lên.

Mặt đất dưới chân Lạc Tâm Vũ bị phá vỡ, ở phía bên trên còn có Tử Dương Chân Hỏa tản ra nhiệt độ kinh người không ngừng thiêu đốt khiến cho từng làn khói xám bốc lên cuộn cuộn. Toàn thân Lạc Tâm Vũ dâng lên từng đợt Tử Dương Kiếm Khí. Giống như là tắm nhả tơ, Kiếm Khí dần bao phủ toàn thân hắn.

Mỗi đạo Tử Dương Kiếm Khí nhỏ như sợi tóc không ngừng phóng ra, bao phủ đến mấy trăm tầng quanh người Lạc Tâm Vũ. Lát sau một quả cầu Kiếm Khí màu vàng chói mắt hiện lên giữa không trung. Nhiệt độ cả Luyện Kiếm cốc bỗng chốc tăng lên.

Khí Tử Dương trong trời đất không ngừng tụ tập về phía quả cầu Kiếm Khí.

Bùm ——

Bùm ——

Từng tiếng nổ từ trong quả cầu Kiếm Khí vang ra, giống như bên trong đang có thứ gì đó thức tỉnh. Mỗi một tiếng nổ đều in sâu vào trong lòng mọi người.

“Này ——” Có chút không thể tin, Tầm Thiên Kính mở to hai mắt, kinh hô: “Thứ thứ sáu: Kim Ô Diệu Nhật.”

Đến Minh Tịch Nguyệt luôn lạnh như băng cũng không giấu nổi sự kinh ngạc: “Kim Ô Diệu Nhật! Tử Dương Thất Tuyệt kiếm có bảy thức, Lạc Tâm Vũ đã lĩnh ngộ tới thức thứ sáu rồi sao?”

Khó trách nàng phải kinh ngạc, đến Lạc Thiên Phong lúc trước cũng phải đạt tới Kiếm Chủ đỉnh phong, lại đã lột xác Kiếm Chủ thành tiên thiên căn nguyên, về sau tốn mười năm nữa khổ tu và lịch lãm mới lĩnh ngộ được thức thứ bảy. Sau đó hắn lập tức ngộ được Kiếm Hồn, thành tựu Đại Sư. Bấy nhiêu đó đủ biết muốn lĩnh ngộ Tử Dương Thất Tuyệt kiếm là khó khăn thế nào.

Tử Dương Thất Tuyệt kiếm là môn kiếm pháp đứng đầu trong bảy môn kiếm pháp tinh thâm của Tử Hà tông. Kiếm pháp này do chính tổ sư của Tử Hà tông là Kiếm Hoàng Tử Hà sáng chế, uy lực vô cùng lớn. Có thể nói, bằng vào Tử Dương Thất Tuyệt kiếm, Kiếm Hoàng Tử Hà chưa bao giờ gặp đối thủ cùng cảnh giới.

Giờ khắc này, khí thế của hai người bốc lên lại hoàn toàn cân bằng, không ai lấn át được ai. Năm người Lạc Thiên Phong đều cảm thán, hai bộ kiếm pháp tinh thâm này đều do hai vị Kiếm Hoàng sáng chế ra. Lần này hai loại kiếm pháp này gặp nhau, chỉ sợ đây cũng là lần đầu tiên.

“Tử Tiêu Phong Lô kiếm! Tử Dương Thất Tuyệt kiếm!” Lạc Thiên Phong không khỏi cảm thán nói: “Nếu không phải năm đó tổ sư để lại Truyền Thừa Ngọc Bích, chỉ sợ Tâm Vũ cũng không thể lĩnh ngộ được thức thứ sáu. Nếu không bảy giờ nó cũng không thể chống lại được chiêu Tử Tiêu Phong Lô dẫn này.”

Bốn người Huyền Thanh cũng không nói gì, Bọn họ đều đồng ý với lời của Lạc Thiên Phong. Năm người lại đồng thời nhìn vào trận chiến, trong mắt cả năm người đều xuất hiện vẻ chờ mong.

Không sai! Chính là chờ mong! Chờ mong tương lai của Tử Hà tông!

Lúc này trong Luận Kiếm cốc, rất nhiều kiếm giả lùi ra ngoài cốc. Không phải vì cái gì cả, chỉ là do cảnh giới của hai người Lục Thanh quá cao, khiến cho bọn họ chỉ có tu vi Kiếm Thị không thể quan sát được. Bọn họ chỉ mới xem được một lúc, tâm thần đã tiêu hao hết, nếu còn cố gắng xem tiếp có thể bởi vì tâm thần khô kiệt mà bị trọng thương hoặc chết.

Tại chỗ ngồi của các gia tộc thuộc Tử Hà tông, Hoàng Linh Nhi sắc mặt tái nhợt, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, nhưng vẫn cố giữ người bất động nhìn chăm chú vào cuộc chiến của Lục Thanh. Nhan Như Ngọc ở bên cạnh lộ ra vẻ thương xót, giơ tay đánh nhẹ vào gáy Hoàng Linh Nhi, làm nàng hôn mê bất tỉnh, tựa vào lòng mình.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Lôi Vân trên bầu trời đang xoay tròn chợt đánh xuống một đạo Thiên Lôi màu tím to bằng cánh tay. Đạo Thiên Lôi này hoàn toàn bỏ qua tầng sáng Kiếm Trận, trong nháy mắt đã bao phủ thân hình Lục Thanh.

Ầm——

Ầm——

Ầm——

Thiên Lôi màu tím vừa đánh xuống, mấy khối đá hệ Hỏa duy trì Thất Tinh Kiếm Trận liền bị phá vỡ, hóa thành bụi phấn. Quảng sáng Kiếm Trận liền bị vỡ tan, hóa thành nhiều điểm khí hệ Hỏa màu hồng, dần phiêu tán trong trời đất.

“Thiên Lôi!” Vài kiếm giả có chút hiểu biết liền kinh hãi kêu lên.

Đến năm người Lạc Thiên Phong, kể cả hai người Tần Vô Song và Hàn Kiến Tâm, bảy người đều là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng phải trợn mắt nhìn.

“Hay cho một chiêu Tử Tiêu Phong Lôi dẫn! Chiêu kiếm này lại tiếp dẫn Thiên Lôi và Thiên Phong!” Tầm Thiên Kinh há miệng nói, hẳn là người nóng nảy nhất trong năm người phong chủ, nhin không được liền mở miệng nói.

“Tuy rằng đạo Thiên Lôi này pha tạp, không tinh thuần và lực lượng phá hoại kém hơn nhiều Thiên Lôi trong lôi kiếp của Kiếm Hoàng. Nhưng rốt cuộc thì đó cũng là Thiên Lôi, tuy rằng kém hơn nhưng không thể coi thường được. Mà lại còn có Thiên Phong nữa, nếu hai thứ hợp nhất thì...” Nói tới đó, Lạc Thiên Phong cũng phải chần chờ không dám nhận xét nữa.

Một tiếng Long Ngâm cao vút vang lên. Đột nhiên một đạo hư ảnh giao long màu tím dài đến hai mươi trượng hiện lên xoay quanh đạo Thiên Lôi.

Khi hư ảnh giao long vừa hiện ra, gần như đồng thời đạo Thiên Lôi màu tím vận vẹo hóa thành một thanh cự kiếm to lớn có hình dáng giống hệt Luyện Tâm kiếm. Thiên Lôi cự kiếm to lớn phải dài đến năm mươi trượng, lúc này thân hình của Lục Thanh cũng hiện ra. Toàn thân Lục Thanh bao phủ từng đạo Tử Điện màu tím, khí thế vô cùng uy nghiêm giống như Lôi Thần giáng lâm vậy.

Đồng thời một tiếng kêu răng rắc vang lên.

Bên cạnh Lôi Vân, một long quyển hoàn toàn do khí Tồn Phong hình thành với một màu xanh thuần túy. Sau một tiếng nổ vang, từ trong long quyển, một đạo Thiên Phong thổi ra.

Thiên Phong hạ xuống rất nhanh, xoay quanh Thiên Lôi cự kiếm. Bằng mắt thường có thể thấy, Thiên Lôi cự kiếm không ngừng bành trướng. Chỉ trong một giây, Thiên Lôi cự kiếm từ màu tím thuần đổi sang màu xanh tím, hình thành Phong Lôi cự kiếm cao tới bảy mươi trượng.

Một tầng sóng gợn vô hình tản ra từ Phong Lôi cự kiếm, làm không gian chung quanh như muốn sụp đổ.

Ông ——

Vừa thấy thế, Lạc Thiên Phong liền vươn tay ra, một đạo Tử Dương Kiếm Cương màu vàng chói mắt hiện ra. Trên bầu trời, khí Tử Dương trống rỗng xuất hiện, trong chớp mắt, phạm vi hai trăm trượng trượng đều bị bao phủ một tầng sáng màu vàng, bao phủ phạm vi chiến đấu của hai người Lạc Thanh lại.

Không có một chút tiếng động vang lên, làn sóng vô hình vừa chạm vào tầng sáng màu vàng đã bị đẩy lui, mà trên tầng sáng không hề có một chút gợn sóng nào.

Rốt cuộc cũng là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, vừa ra tay liền thể hiện ra ngay sự chênh lệch tuyệt đối.

Hồng ——

Đột nhiên, một tiếng kêu to đầy uy nghiêm vang lên. Một cỗ khí tức tràn ra, cỗ khí tức này khác hẳn với Băng Phượng mà lúc trước Long Tuyết thi triển ra, cỗ khí tức này mang đầy vẻ uy nghiêm của hoàng giả đứng đầu vạn vật.

Ở bên ngoài Luân Kiếm cốc, tất cả những Linh Thú từ nhất giai đến nhị giai đều kêu lên một tiếng sợ hãi, run rẩy phủ phục người xuống. mấy con Linh Thú này đều không chịu được uy áp tản ra từ trong Luân Kiếm cốc mà mất hết sức lực, ngã trên mặt đất.

Ba ——

Một tiếng vang nghe như tiếng bọt nước vỡ tan, quả cầu Kiếm Khí màu vàng bao quanh Lạc Tâm Vũ vỡ ra.

Thu ——

Một đôi cánh to lớn bao phủ ngọn lửa màu vàng dài đến tám mươi trượng chậm rãi mở ra, lộ ra thân hình bên trong là một con chim lửa. Hình dáng của con chim lửa này giống hệt Băng Phượng, nhưng ở phía đuôi của nó lại không có Phượng Vĩ (đuôi phượng hoàng ặc ặc). Toàn thân nó được bao phủ một ngọn lửa màu vàng rực rỡ, mỗi sợi lông quanh người đều là do một đạo Tử Dương Kiếm Khí ngưng tụ thành.

Khiến người khác phải kinh ngạc nhất là, bên dưới thân của nó có đến ba chiếc chân đầy móng vuốt sắc nhọn. Đôi cánh con chim lửa mở ra, thân hình lập tức bay lượn trên bầu trời.

Đây là Linh Thú hoàng giả trong truyền thuyết từ thời xa xưa: Tam Túc Kim Ô.

Ánh mắt Lạc Thanh ngưng trọng, hét lên một tiếng, Phong Lôi cự kiếm lập tức nhắm thẳng vào đầu con Tam Túc Kim Ô chém xuống.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 2: Ngũ phong luận kiếm

250. Chương 142 : Lưỡng Bại Câu Thương. Kết Thúc

Lạc Thanh vận chuyển Kiếm Nguyên trong kinh mạch vừa mới hóa thành tiên thiên Phong Lôi Kiếm Nguyên, toàn bộ truyền vào Luyện Tâm kiếm. Lập tức một tiếng kiếm minh vang lên, màu sắc của Thiên Lôi cự kiếm trở lên trong suốt, cực kì tinh thuần, trông giống như là hổ phách ngọc thạch. Đó chính là do khí Phong Lôi đã dần trở về bản chất căn nguyên.

Tam Túc Kim Ô lập tức kêu vang, tiếng kêu vang vọng khắp cả trời đất. Nó ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ uy nghiêm ngạo nghễ nhìn Thiên Lôi cự kiếm đang đánh tới.

Oanh ——

Một cơn sóng chấn động vô hình tản ra, đôi mắt của Tam Túc Kim Ô sáng ngời, trong ánh mắt nó hiện lên chiến ý mãnh liệt giống hệt Lạc Tâm Vũ. Quanh người nó liền bốc lên một đạo Tử Dương Chân Hỏa, phẳng phất như muốn thiêu đốt vạn vật trước mắt.

Mũi Phong Lôi cự kiếm vừa chém tới, nhất thời một đạo Tử Dương Chân Hỏa bộc phát bắn ra, va chạm vào cự kiếm. Trên không trung, Thiên Lôi chân hỏa cùng Tử Dương Chân Hỏa bắt đầu giằng co. Lạc Thanh không hề giữ lại chút nào, toàn lực vận chuyển Kiếm Nguyên rót vào Phong Lôi cự kiếm.

Thu ——

Một tiếng rống phần nộ vang lên, Phong Lôi cự kiếm đã đè thân hình của Tam Túc Kim Ô xuống mặt đất. Kim Ô vừa hạ xuống, mặt đất xung quanh liền nhanh chóng bị hòa tan. Rất nhanh, một luồng dung nham từ trong lòng đất phun ra, như bị Kim Ô kêu gọi liền bao phủ tới thân thể nó.

Lúc này, giống như trong trời đất chỉ còn lại mỗi hai người. Khí thế hai người bộc phát ra khiến bầu trời phải biến sắc, ở vách núi hai bên không ngừng nứt ra nhiều tảng đá ầm ầm rơi xuống.

Ở giữa hai người hình thành một quả cầu lửa to lớn phát ra ánh sáng chói lọi màu vàng xen lẫn màu tím, trông như một mặt trời thứ hai. Mà uy thế của quả cầu lửa này như còn muốn vượt qua cả mặt trời.

Ngang ——

Từ trên Luyện Tâm kiếm bỗng truyền ra tiếng ngâm trong trẻo của Phong Lôi Long Mãng. Đột nhiên có một luồng ý niệm kiêu ngạo bất khuất truyền vào trong đầu Lục Thanh. Ý niệm này chính là do Phong Lôi Long Mãng ngưng tụ hơn mười năm đấu tranh với Thiên Lôi mà thành. Lục Thanh còn cảm nhận được một luồng chiến ý mãnh liệt từ nó. Thông qua liên hệ của khế ước, ý niệm này liền dung hợp vào trong Thức Hải của Lục Thanh.

Một tiếng thét dài vang lên, khí thế của Lục Thanh bỗng chốc tăng thêm một phần.

Lúc này, Lục Thanh như cảm thấy mình hóa thân thành Phong Lôi Long Mãng, đã phải chịu dày vò của Thiên Lôi mười năm mà không khuất phục. Thứ ý chí đó hiện giờ như đã dung hợp làm một với hắn.

Ngang ——

Một tiếng long ngâm trong trẻo vang lên. Tiếng long ngâm này không phải phát ra từ đâu khác, mà chính từ miệng Lục Thanh. Uy thế phát ra từ tiếng long ngâm này rõ ràng có một phần uy thế của loài rồng chân chính, không hề thua kém chút nào so với Tam Túc Kim Ô.

“Ài! Không ngờ Lục Thanh không chỉ có một con Long Mãng, mà lại còn đã thức tỉnh huyết mạch của rồng.” Lạc Thiên Phong lộ vẻ than thở nói: “Lục Thanh thật là quá nhiều cơ duyên! Có con vật này thay cho Truyền Thần Ngọc Bích, uy lực của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm chắc chắn lớn hơn nhiều.”

Ông ——

Lục Thanh vừa phát ra tiếng long ngâm, thì trên Phong Lôi cự kiếm hiện ra hư ảnh mơ hồ của một con rồng, xoay quanh Luyện Tâm kiếm. Phong Lôi cự kiếm dài bảy mươi trượng liền phát ra ánh sáng chói mắt.

Giống như uy nghiêm của mình bị khiêu chiến, Tam Túc Kim Ô cũng phát ra tiếng kêu vang trời, ánh sáng màu vàng của Tử Dương Chân Hỏa trên người nó cũng phát ra chói lọi hơn.

Hưu ——

Hưu ——

Hưu ——

Hai luồng ánh sáng chói mắt vừa tràn ra đã che phủ mất thân hình của hai người. Lúc này mọi người chỉ thấy hai luồng ánh sáng màu xanh tím và màu vàng không ngừng giằng co nhau, tiếng Kiếm Khí xé gió từ bên trong vang lên không ngừng.

Đến lúc này, khi hai luồng ánh sáng tràn ra lên tới đỉnh điểm, tầng sáng bảo vệ mà Lạc Thiên Phong vừa thi triển ra cũng hơi rung động.

Ngâm ——

Phong Lôi Kiếm Ý bá đạo cùng Tử Dương Kiếm Ý mãnh liệt không ngừng thay đổi bốc lên cao. Hai luồng Kiếm Ý mạnh mẽ làm không khí trong Luyện Kiếm cốc như sôi trào. Trong nháy mắt cát bay gió thổi, bụi đất mù mịt.

Bụi đất bay đầy trời che khuất tất cả không gian chiến đấu của hai người Lục Thanh. Trong đám bụi đất, một luồng sáng màu trắng chợt lóe lên rồi biến mất.

Oanh ——

Giống như là xảy ra động đất, trên mặt đất của Luận Kiếm cốc nứt ra rất nhiều khe rãnh không biết sâu bao nhiêu. Không khí bị áp bách hóa thành từng cơn gió lốc thổi ra, làm mọi người phải lui lại mấy trượng. Nhưng có mấy kiếm giả có tu vi cao thâm vẫn đứng bất động. Chỉ thấy vài đạo Kiếm Khí lóe lên, cơn gió thổi tới bên mấy người liền tan biến.

Một lát sau, ở chỗ ngồi của Tử Hà tông, Minh Tịch Nguyệt bỗng vươn tay ra.

Răng rắc ——

Nhất thời, nhiệt độ trong Luận Kiếm cốc giảm mạnh. Bụi đất đang bay đầy trời liền bị hóa thành băng, giống như một cơn mưa đá rơi xuống mặt đất.

Chỉ lát sau, mọi người lại thấy rõ thân hình hai người Lục Thanh.

“Sư phụ!” Hoàng Linh Nhi bị cơn mưa đá vừa rồi làm cho giật mình tỉnh lại, kinh hô lên.

Lúc này, trong mắt mọi người, hai người Lục Thanh và Lạc Tâm Vũ không còn đáng vẻ như trước. Hai người đều ngồi bệt trên mặt đất không nhúc nhích, bộ võ y màu trắng lúc này đã rách nát, dính đầy bụi đất. Trên khóe miệng hai người đều có đầy máu tươi.

Lưỡng bại câu thương!

Một chiêu kiếm cuối cùng, hai người đều bộc phát ra toàn bộ lực lượng. Uy lực của hai bộ kiếm pháp tinh thâm khiến cho phần lớn những Kiếm Chủ có mặt chấn động vô cùng. Bọn họ tự so sánh, lại xấu hổ phát hiện, nếu đổi lại chính mình thì chỉ sợ một bộ phận nhỏ sức mạnh từ trận chiến đó cũng không tiếp nổi, cho dù không chết cũng tàn phế.

Phốc ——

Lạc Tâm Vũ há miệng phun ra một ngụm máu, dù sao hắn cũng không có được thân thể mạnh mẽ như của Lục Thanh. Cho dù Lạc Tâm Vũ cố gắng vận chuyển Kiếm Nguyên bảo vệ kinh mạch, nhưng vẫn bị nội thương không nhẹ, xương cốt toàn thân giống như muốn vỡ ra thành từng mảnh, đến sức lực để đứng dậy cũng không có.

Mà tình hình của Lục Thanh cũng không khá hơn gì. Vừa rồi hắn phải hứng chịu lực lượng mạnh như vậy, cho dù thân thể hắn có thể sánh với một thanh kiếm cửu phẩm cũng bị thương không nhẹ. Nhưng bị thương nặng nhất vẫn là Thức Hải của hắn. Thi triển Tử Tiêu Phong Lôi kiếm thì khó nhất vẫn là dùng thần thức để khống chế Thiên Lôi và Thiên Phong. Khi đó thần thức khống chế sẽ bị phản lực rất lớn từ Thiên Lôi và Thiên Phong. Lúc này trong thức hải của Lục Thanh là một khoảng không ảm đạm, vòng xoáy thức hải tối đen không hề có ánh sáng rực rỡ như trước. Lục Thanh như đã mất đi khống chế với thân thể, vài lần hắn muốn đứng dậy đều không được.

“Tông chủ ——” Tầm Thiên Kính chần chờ nói: “Thắng bại của trận này tính như thế nào?”

Thần thức của Lục Thanh bị thương, không thể khống chế thân thể. Mà Lạc Tâm Vũ cũng đồng dạng bị thương tổn thần thức và không thể động dậy.

Hơi ngầy người một lúc, Lạc Thiên Phong mới mở miệng nói: “Không phải lưỡng bại câu thương. Là Lạc Tâm Vũ thua.” Thanh âm của Lạc Thiên Phong không lớn nhưng mọi người đứng trong Luận Kiếm cốc đều nghe rõ ràng.

“Đúng vậy! Ta đã thua.” Lạc Tâm Vũ lấy tay lau vết máu ở khóe miệng, khàn khàn nói: “Tuy là lưỡng bại câu thương, nhưng nếu chờ đợi khôi phục thì nhất định cuối cùng người thua là ta. Lục Thanh! Người thắng!”

Lời nói của Lạc Tâm Vũ vừa dứt, mọi người trong Luận Kiếm cốc đều ồ lên. Cho dù mấy năm nay thanh danh của Lục Thanh không ngừng tăng cao, bọn họ vẫn không ngờ đến kết quả này. Lạc Tâm Vũ mười mấy năm nay vẫn vững vàng ở vị trí đứng đầu trong thế hệ trẻ của Tử Hà tông, hôm nay đã bị đánh ngã.

Nhưng xem biểu tình lúc này của Lạc Tâm Vũ không hề có một chút tiếc hận nào. Ngược lại, trên mặt của hắn còn hiện lên thần sắc vui vẻ như được giải thoát khỏi gông cùm. Có lẽ, không ai biết được gánh nặng của hắn mấy năm qua.

Ở vị trí của đệ tử nội tông, Diệp Cô Hàn vốn lạnh lùng cao ngạo cũng nở ra nụ cười, bàn tay nắm chặt thanh kiếm cũng buông lỏng.

Lúc này không ai lên tiếng quấy rầy hai người nữa. Bọn họ đều chìm đắm trong tưởng tượng về uy thế của trận chiến vừa rồi. Cảnh giới chiến đấu như vậy, tuy rằng phần lớn kiếm giả đều không đạt tới, nhưng tất cả đều có một phần linh ngộ. Bọn họ đều cố gắng ghi nhớ lại trận chiến, đợi cho sau này khi đột phá tới cảnh giới đó, sẽ có trợ giúp rất lớn.

Cho đến nửa canh giờ sau, hai người Lục Thanh mới đứng thẳng dậy. Tuy rằng thân thể hai người còn chút run rẩy, nhưng đi đứng đã không có vấn đề gì.

Lục Thanh bước tới nắm lấy Niệm Vân Kiếm. Trong lòng hắn lúc này trở nên vô cùng trong sáng, tâm thần bỗng nhẹ nhõm giống như trút bỏ đi tảng đá trong lòng.

“Hiểu rõ thần niệm! Tiểu tử ngươi rút cuộc cũng bỏ đi được một tảng đá trong lòng. Chỉ cần ngày sau ngươi bảo trì được tinh thần đó, không ngừng tiến lên, thì cảnh giới Kiếm Hồn cũng không khó.” Lúc này, thanh âm có chút cảm thán của Diệp lão vang lên.

Diệp lão nói đúng. Niệm Vân kiếm, chính là tảng đá lớn đã ràng buộc Lục Thanh năm năm nay. Lúc này rút cuộc hắn cũng buông bỏ được nó xuống.

Tuy rằng lúc này Thức Hải của Lục Thanh vẫn còn ảm đạm, nhưng trong mắt hắn lại hiện lên hào quang trong suốt. Đôi con ngươi đen nhánh giống như một viên ngọc, hiện lên vẻ tinh thuần.

Đồng dạng như vậy còn có Lạc Tâm Vũ. Lúc này hai người nhìn nhau, đồng thời cất tiếng cười to.

Long Tuyết đứng bên cạnh thấy thế, trong mắt lóe lên một tia sáng, cười khê nói với hai người: “Tiểu muội xin chúc mừng tâm cảnh của hai vị sư huynh có đột phá.” Nói xong, nàng hơi chấp tay thi lễ với cả hai. *Truyền Thần Ngọc Bích—Ấm chỉ là hình tượng Linh Thú đại diện cho lực lượng thuộc tính ngưng tụ hóa hình của kiếm giả. Tên do tác giả đặt thế, không có ý nghĩa đặc biệt nào.

Bất Diệt Kiếm Thể

251. Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ – Chương 1: Kinh Nghe Kiếm Mộ.

“Tốt lắm, các vị ——” Ánh mắt Lạc Thiên Phong nhìn xung quanh một vòng rồi nói tiếp: “Ngũ phong luận kiếm lần này của bản tông đã kết thúc. Lạc mỗ thay mặt Tử Hà tông chân thành cảm tạ các vị đã tới xem lần luận kiếm này.”

“Ngoài ra..” Chuyện vừa chuyện, Lạc Thiên Phong ngừng một chút rồi nói tiếp: ” Đại hội lần này, các vị đồng đạo nếu có gì thương tổn có thể đến chỗ đệ tử phụ trách ở ngoài cốc báo lại. Chỉ cần xác minh là có thật, Tử Hà tông chúng ta nhất định sẽ bồi thường.”

“Lạc tông chủ trí tuệ thật cao!” Đứng ở phía bên trái, Hàn Kiếm Tâm nghe Lạc Thiên Phong nói vậy, trong mắt lộ ra vẻ thâm trầm nói. Thủ đoạn thu mua lòng người như vậy của Lạc Thiên Phong thật cao minh, hắn cũng khó mà nghĩ ra được.

“Lạc tông chủ! Lần này luận kiếm của quý tông thật sự khiến đệ tử của Thanh Ngọc tông ta mở rộng tầm mắt, có thể nói là có thu hoạch vô cùng lớn!” Tần Vô Song cũng mở miệng nói tiếp, lời nói của hắn rất sắc bén.

Bất quá hiện giờ ngũ phong luận kiếm đã chấm dứt hoàn hảo, Lạc Thiên Phong cũng không muốn so đo nhiều. Hiện giờ đại thể của tông môn đã thành, cái gì cũng không lay động được.

Khoảng một canh giờ, sau khi các kiếm giả của các tông môn hoàn toàn ghi nhớ trận chiến trong đầu, mới lục tục ra về.

Trong Luận Kiếm cốc lúc này chỉ còn lại đệ tử của Tử Hà tông cùng với đệ tử của hai tông môn Phù Vân cùng Thanh Ngọc tông.

Lạc Thiên Phong ra lệnh lưu lại mười người đứng đầu của đại hội luận kiếm, còn những đệ tử khác đều cho lui. Mọi người tuy rằng đều nghi hoặc nhưng thấy có cả người của hai tông môn cấp Thanh Phàm cũng lưu lại thì biết ba tông môn chuẩn bị thương lượng một việc lớn nào đó, chỉ lưu lại những nhân vật đứng đầu tông môn mà thôi.

Những đệ tử lưu lại của Tử Hà tông có mười người là: Lục Thanh núi Triều Dương, Lạc Tâm Vũ núi Tử Hà, Long Tuyết núi Phiêu Miểu, Niếp Thanh Thiên núi Triều Dương, Diệp Cô Hàn núi Vân Vụ, Triệu Thiên Diệp núi Triều Dương, Tư Đồ Tư Dư núi Lạc Nhật, Dịch Nhược Vũ núi Phiêu Miểu, Tiêu Ngôn núi Lạc Nhật, Nghê Khô núi Tử Hà.

Trải qua cuộc luận kiếm nhưng chiến ý của mười người vẫn chưa hết. Lúc này đệ tử của hai tông Phù Vân và Thanh Ngọc đối mặt với họ, tuy rằng phần lớn đều không còn sức chiến đấu, nhưng không có ai có gan coi thường. Lúc trước chứng kiến uy thế của đám người Lục Thanh, ai mà dám coi thường. Đặc biệt khi nhìn về phía Lục Thanh và Lạc Tâm Vũ, trong ánh mắt bọn họ đều lộ vẻ kiêng kỵ.

“Lạc huynh, định ra thời gian đi. Bên kia đã thúc giục gấp rút lắm rồi.” Nhìn Lạc Thiên Phong một cái thật sau, Hàn Kiến Tâm mở miệng nói.

Nhượng mày, Lạc Thiên Phong mở miệng nói: “Bên kia họ nói như thế nào?”

“Khẩu khí của bọn họ rất lớn, muốn ba mươi vị trí.”

“Ba mươi vị trí?” Bốn người Huyền Thanh đồng thời biến sắc.

“Không sai!” Tần Vô Song hừ lạnh một tiếng nói tiếp: “Một đám bàng môn tà đạo, không đi theo con đường đúng đắn. Ta xem bọn họ mấy vạn năm qua làm gì có ai đạt tới Tông Sư đâu.”

Lắc đầu, Huyền Thanh lên tiếng nói: “Nếu đã tồn tại thì phải có ý nghĩa của nó, đây là Thiên Đạo cho phép. Thiên Đạo diễn Kiếm Đạo, Kiếm Đạo hóa Thiên Đạo. Tuy rằng họ lệch khỏi Thiên Đạo, nhưng lại khai sáng ra một con đường Kiếm Đạo khác. Điều đó chứng tỏ nó đã được Thiên Đạo đồng ý. Về phần nhân quả tranh đấu của chúng ta chỉ là do đường đi của đôi bên khác nhau mà thôi. Người xưa có câu: Đạo bất đồng, bất tương mưu.”

“Đạo bất đồng, bất tương mưu.” Hàn Kiến Tâm sững sốt, nhắm lại hai câu đó, lập tức trong mắt hiện ra một tia sáng, khen: “Hay cho câu đạo bất đồng, bất tương mưu. Huyền phong chủ nói đúng, nếu Thiên Đạo đã cho phép, thì Nhân Đạo kia cũng có ý nghĩa tồn tại của nó.”

Không nói gì, Tần Vô Song trầm ngâm một lát, cũng gật đầu.

Mà ánh mắt bốn người Lạc Thiên Phong cũng khẽ nhìn về Huyền Thanh, trong mắt đều có một chút thần sắc quái dị. Đặc biệt là Huyền Minh, trong ánh mắt của hắn còn có một tia giận dữ. Bất quá tia giận dữ đó hắn che giấu rất sâu. Hắn không chế rất tốt do e ngại ở đây có nhiều người. Nếu không phải Lục Thanh rất nhạy bén, và đang nhìn chăm chú thì không thể phát hiện ra được.

“Ở đây có chuyện gì?” Trong lòng Lục Thanh cảm thấy nghi hoặc. Ánh mắt tức giận của Huyền Minh tuy chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng Lục Thanh vẫn cảm nhận ra một sự căm thù đến tận xương tủy. Cái nhìn như vậy không phải là chán ghét hay mâu thuẫn bình thường, mà là hận thù thâm sâu mới có như thế.

“Tốt lắm! Chúng ta không nói chuyện này nữa.” Lạc Thiên Phong trầm ngâm một lát lại nói tiếp: “Xem ra mấy ngày tới chúng ta phải đi gặp bọn họ bàn lại. Ba mươi vị trí là điều không thể được. Khu vực tông môn Thiên Đạo chúng ta có ba thanh Thần Kiếm, mà họ chỉ có hai thanh. Chẳng lẽ bọn họ khinh thường chúng ta không có người sao!”

“Không sai! Việc này trong một tháng phải xác định xong. Ngày đó đã sắp tới, không còn bao nhiêu thời gian nữa rồi.” Hàn Kiến Tâm cùng Tần Vô Song đồng thời đáp ứng nói.

“Một khi đã như vậy thì ngày mai phiền toái Tần huynh và Hàn huynh cùng Lạc mỗ đi một chuyến.” Trong mắt lóe lên một tia sáng, Lạc Thiên Phong mở miệng nói.

“Được!” Không hề do dự, Tần Vô Song và Hàn Kiến Tâm đồng thời đáp ứng.

“Như vậy, chúng ta trước hết đi cáo từ.”

“Khoan đã ——”

“Lạc huynh còn có chuyện gì sao?” Hàn Kiến Tâm sững sốt, mở miệng nói.

Trên mặt lộ ra nụ cười khó hiểu, Lạc Thiên Phong nói: “Vây sáng mai, chúng ta hội hợp ở bờ sông Lệ Thủy.”

“Hội hợp ở bờ sông Lệ Thủy.” Hàn Kiến Tâm sững sốt một chút, lập tức có chút đỏ khốc đỏ cười. Nhưng trên mặt hẳn không có biểu lộ gì, cùng Tần Vô Song chấp tay nói: “Xin đợi Lạc huynh tới!”

Hai người nói xong liền dẫn đệ tử ra khỏi Luạn Kiếm cốc.

“Sư huynh, người vừa nãy nói đùa bọn họ không phải là...” Huyền Minh chần chờ nói. Hẳn thấy rõ, lúc hai người Tần Vô Song và Hàn Kiến Tâm quay đầu lại, sắc mặt rất âm trầm.

Hừ lạnh một cái, Lạc Thiên Phong nhìn về phía cửa cốc, lạnh lùng nói: “Đó chính là cho bọn họ thời gian để chuẩn bị tâm lý, vị trí...”

Tay phải lão bỗng vung ra. Một tảng đá lớn nặng đến mấy ngàn cân theo bàn tay Lạc Thiên Phong bóp mạnh hóa thành bụi phấn. Lão cười lạnh nói: “Bọn họ nghĩ dẫn nhiều người đến như vậy, có thể được đi vào toàn bộ sao?”

Nghe Lạc Thiên Phong nói như thế, Huyền Minh hơi hiểu ra, nhưng vẫn lo lắng nói: “Hiện giờ là thời kì quan trọng, nếu bọn họ...”

Lắc đầu, Lạc Thiên Phong nói: “Điều đó không có khả năng. Không nói hai lão quái vật kia có đồng ý hay không, việc đó là việc quan hệ tới tồn vong của tông môn, bọn họ cũng không có can đảm và quyết đoán để làm thế. Nếu bảo họ làm vậy chẳng khác nào bảo hổ lột da.”

Nói xong, ánh mắt Lạc Thiên Phong nhìn về phía mười người Lục Thanh nói: “Hắn các người rất ngạc nhiên, không biết vừa rồi chúng ta đã nói đến cái gì phải không?”

Ánh mắt Lạc Thiên Phong nhìn quanh. Tuy ánh mắt hẳn không có ánh sáng gì lóe ra, nhưng lại tự nhiên mang theo uy áp giống như ngọn núi cao đè xuống. Uy áp đó còn mang theo nhiều điểm ám áp, giống như sự ám áp của ánh mặt trời vậy, là sự ám áp nhu hòa làm dịu đi vạn vật. Uy áp hoàn toàn khác so với Lạc Tâm Vũ là bùng bùng nóng cháy.

Đây chính là do cảnh giới bất đồng, thì khí tức uy nghiêm cũng biến hóa rõ ràng. Từ trong ánh mắt của Lạc Thiên Phong, Lục Thanh rõ ràng cảm nhận được sự ám áp ẩn chứa to lớn. Giống như là tất cả mọi thứ đều ẩn chứa vào bên trong, như ngọn lửa đã bị ẩn sâu vào lòng đất, khiến người ta ở trên mặt đất cảm thấy ám áp mà không thấy ngọn lửa bên dưới đáng sợ. Lục Thanh không thể tưởng tượng ra được, nếu cỗ lực lượng đó bộc phát ra thì sẽ mạnh mẽ đến mức nào? Chỉ sợ có thể dời núi lấp sông cũng nên.

Cảm ứng được ánh mắt của Lục Thanh, Lạc Thiên Phong liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi tiếp tục nói: “Các người có nghĩ mình sẽ ngưng tụ Kiếm Hồn không?”

Một câu hỏi rất bất ngờ. Mười người đệ tử đứng ở đây, nếu sau này không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì tương lai bọn họ chính là những người làm chủ tông môn. Mà như vậy thì tương lai bọn họ phải có thực lực cao hơn người khác. Mà một kiếm giả, có ai không hi vọng mình ngộ đạo Kiếm Hồn, thành tựu nghiệp vị Đại Sư được vạn người kính ngưỡng.

Nghe Lạc Thiên Phong nói thế, lại nhớ lại cuộc nói chuyện lúc trước của mấy người, trong lòng Lục Thanh đã hơi đoán được một ít. Lúc này, ánh mắt nóng rực của mười người đều nhìn về Lạc Thiên Phong.

Trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, nhưng lập tức vẻ mặt của Lạc Thiên Phong lại trở lên trầm trọng, nói: “Con đường Kiếm Đạo rất dài, càng về sau lại càng khó đi. Không có đại trí tuệ cùng đại nghị lực thì không thể tiến cao được. Vẫn biết Kiếm Thể luyện, Kiếm Nguyên khổ tu, Kiếm Hồn khó thành. Dân cư của Kiếm Thần Đại Lục có gần trăm triệu, nhưng những kiếm giả cô đọng Kiếm Hồn thành tựu Đại Sư cũng chỉ có hơn ngàn người. Có thể nói nghìn vạn người tu luyện, mới có một người thành công. Nhưng hiện tại, có một cơ hội đặt ra trước mắt các người.”

“Đó là Kiếm Mộ.”

“Kiếm Mộ!” Trong lòng tất cả mọi người đều chấn động, nhưng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh. Những lời của Lạc Thiên Phong thật sự khiến bọn họ rung động, không kim được nắm chặt tay run rẩy. Đến Lạc Thanh cũng không ngoại lệ.

Kiếm Trì, Kiếm Trùng, còn có Kiếm Mộ, đó là những tồn tại cao nhất của Thập Vạn Đại Sơn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

252. Chương 2: Ngũ Hành Kiếm Mộ. Kiếm Hồn Đan.

Kiếm Trì là nơi dựng Kiếm Trận, cũng là chỗ cất kiếm. Kiếm Trì có một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm làm tâm trận. Trong Kiếm Trì có nguyên khí trời đất dư thừa, bố trí vô số thanh kiếm theo thể Vạn Kiếm Quy Tông để tụ tập nguyên khí trời đất dưỡng Thần Kiếm. Theo thời gian trôi đi Thần Kiếm làm tâm trận sẽ có khả năng được nâng cao trình độ và phẩm chất. Có thể nói Kiếm Trì là một nhà kho có khả năng nuôi dưỡng kiếm. Trên Kiếm Thần Đại Lục thì Kiếm Trì là gốc rễ của một tông môn.

Mà cái gọi là Kiếm Trùng, chính là nơi để chôn kiếm. Những thanh kiếm ở trong đó, đều là do các kiếm giả tiền bối đời trước lưu lại, dùng để làm chiêm ngưỡng và tế lễ. Nhưng mỗi một thanh kiếm có thể để vào trong Kiếm Trùng, phẩm chất phải rất cao. Mà những thanh kiếm này lại hàng ngày theo bên người kiếm giả, có một chút khí tức của kiếm giả, hoặc là có lực lượng thuộc tính, hoặc là Kiếm Ý, hay là khí tức, khí thể... Những thanh kiếm mà không đủ tư cách, khi vừa vào Kiếm Chủng nhất định sẽ bị vạn kiếm công kích tan nát.

Cũng bởi vì Kiếm Chủng có linh tính như vậy, nên đó là nơi rất thích hợp để những kiếm giả có tu vi cao thâm lĩnh ngộ Kiếm Đạo. Có thể nói, một tông môn tồn tại lâu đời đều có một Kiếm Trùng. Mà độ quan trọng của Kiếm Trùng còn cao hơn một bậc so với Kiếm Trì.

Còn cuối cùng là Kiếm Mộ, đây là nơi thần bí nhất. Kiếm Mộ chính là nơi chôn cất của kiếm giả. Mà không phải cứ tùy tiện một gã kiếm giả đã chết rồi đắp một ngôi mộ là có thể hình thành Kiếm Mộ. Có thể được gọi là Kiếm Mộ, thì người được chôn cất phải ít nhất đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng.

Lạc Thiên phong rất vừa lòng với phản ứng của mọi người, tiếp tục nói: ” Kiếm Mộ này, hai mươi năm trước tông môn chúng ta đã phát hiện ra ở một nơi rất thần bí. Trải qua tra xét hơn mười năm, lại căn cứ vào ghi chép trên bia đá ở bên ngoài Kiếm Mộ, cùng với diễn lục của Tử Hà tông chúng ta, thì trên cơ bản đã xác định được chủ nhân của Kiếm Mộ.”

Nói tới đây, cho dù với tu vi của Lạc Thiên Phong, trên mặt cũng lộ ra vẻ sùng kính:

- “Kiếm Mộ này được gọi là Ngũ Hành Kiếm Mộ, chủ nhân của nó là một kiếm giả từ thời xa xưa, được gọi là Ngũ Hành kiếm Tôn, là một vị Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách. Cho dù là ở thời đó, Ngũ Hành Kiếm Tôn cũng là cường giả Kiếm Đạo đứng đầu. Ngài tu luyện Ngũ Hành Kiếm Khí ngạo nghễ thiên hạ. Sau này vì tuổi cao ngài không thể đột phá được bình cảnh, đã chuyển sang nghiên cứu các loại tạp học như Kiếm Trận, luyện đan, chú kiếm...gần như tất cả đều học qua. Sau này lúc Ngũ Hành Kiếm Tôn đến sáu trăm tuổi, đã hao phí một trăm năm để kiến tạo Kiếm Mộ. Mà từ đó đến nay Ngũ Hành Kiếm Mộ vẫn chưa bị ai phát hiện.”

Nghe đến đó, mấy người Lạc Thanh cũng hiểu được mục đích của Lạc Thiên Phong.

Truyền thừa của Kiếm Tôn! Mà trong Kiếm Mộ của Kiếm Tôn từ thời xa xưa, bảo ở trong này không có bảo vật gì, chắc quỷ mới tin.

Nhưng mà nếu họ đã phát hiện ra, vì cái gì mà lại không đi lấy? Vì cái gì mà lại mang chuyện tốt như vậy đến cho bọn họ? Mười người đứng ở đây, kể cả tâm trí hay nhiều mặt khác đều là đứng đầu trong số đệ tử nội tông, như thế nào mà không nghĩ ra điểm này. Năm người Lạc Thiên Phong là người như thế nào? Nếu năm người đã không nắm chắc thì cũng không tới phiên bọn họ. Lúc này ánh mắt của mười người Lạc Thanh đều có biến hóa.

Lắc đầu, Tầm Thiên Kính bỗng chen lời nói: “Ngũ Hành Kiếm Tôn là một vị Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách, lăng mộ của người đã bố trí sao chúng ta có thể tưởng tượng được. Muốn tiến vào Kiếm Mộ đều có yêu cầu hạn chế, ngoại trừ việc cần năm thanh Thần Kiếm có năm thuộc tính Ngũ Hành tinh khiết ra, thì chúng ta những kiếm giả đạt tới Kiếm Hồn đều bị bài xích ở bên ngoài, không thể vào được trong đó.”

Thì ra là thế!

Lúc này, một ít bí ẩn trong lòng Lục Thanh cũng được vạch trần. Hắn nhớ lại lúc hắn làm lễ tiếp nhận chức gia chủ, Chú Kiếm Sư Mạc Kiền của Thanh Ngọc tông cố tình đến gây sự, nói thẳng muốn lấy Mộc Tinh kiếm, chắc chắn là vì tiến vào Ngũ Hành Kiếm Mộ. Cái gọi là Thần Kiếm có thuộc tính Ngũ Hành tinh khiết, chính là do tài liệu có thuộc tính Ngũ Hành thuần túy tạo thành, có ẩn chứa lực lượng thuộc tính rất tinh thuần.

Mà lúc trước thanh Mộc Tinh kiếm này, chính là dùng lõi của Mộc Tinh Thụ rèn ra. Nó là một thanh Thần Kiếm hệ Mộc rất thuần túy. Khó trách lúc trước Mạc Kiền thả đánh mất thanh danh hơn mười năm cũng muốn chiếm lấy thanh kiếm này, nguyên nhân chỉ vì Ngũ Hành Kiếm Mộ.

“Bởi vì Ngũ Hành Kiếm Mộ có bố trí đặc thù, mỗi lần mở ra phải cách mười hai năm. Năm đó khi chúng ta phát hiện, chính là một lần Kiếm Mộ mở ra, đến nay đã là hai mươi ba năm lẻ chín tháng. Đến bây giờ tính ra thì chỉ còn khoảng hơn hai tháng nữa là Ngũ Hành Kiếm Mộ sẽ mở. Thời gian Kiếm Mộ mở ra là một tháng, trong thời gian này các người phải tận lực giành được truyền thừa của Ngũ Hành Kiếm Tôn. Nếu không tìm được cũng đừng lo lắng, chỉ cần tận lực tìm kiếm bảo vật là được, nếu có thể thì lấy cả những thảo dược ngàn năm. Tổ sư tông môn chúng ta có truyền lại một phương thuốc, có thể giúp các người luyện chế Kiếm Hồn đan.” Huyền Thanh mở miệng chậm rãi nói.

“Huyền sư thúc! Kiếm Hồn đan mà người nói là đan dược trong điển tịch kia sao?” Nghe Huyền Thanh nói, Lạc Tâm Vũ có chút không dám tin, lên tiếng hỏi. Lục Thanh đứng bên cạnh cũng sửng sốt, Kiếm Hồn đan là thứ gì mà đến cả Lạc Tâm Vũ luôn trấn định cũng trở lên thất thố như vậy.

“Người đoán không sai!” Huyền Thanh nói một cách khẳng định: “Căn cứ theo ghi chép của điển lục thì trong Kiếm Mộ thật có linh thảo để luyện chế Kiếm Hồn đan. Chỉ cần các người có thể tìm được, tông môn chúng ta có ba thành nắm chắc luyện chế thành công.”

Huyền Thanh quay lại giải thích với chín người Lục Thanh: “Kiếm Hồn đan, là thượng phẩm đan dược, không có công hiệu gì khác, chỉ có công hiệu trợ giúp Kiếm Chủ ngưng tụ Kiếm Hồn.”

Ngưng tụ Kiếm Hồn!

Cho dù là Lục Thanh, hai mắt cũng đỏ lên. Trên thế gian này còn có đan dược kì diệu như thế ư?

Hừ lạnh một tiếng, sắc mặt Lạc Thiên Phong nghiêm lại, khiển trách: “Không được cao hứng qua sớm. Các người nghĩ là Kiếm Hồn có thể dễ dàng ngưng tụ như vậy sao? Nếu đơn giản như vậy, Thập Vạn Đại Sơn cũng không đến phiên chúng ta làm chủ. Kiếm Đạo là diễn biến của Thiên Đạo. Các người nghĩ có thể né tránh Thiên Đạo được sao? Đan dược mặc dù tốt nhưng đó cũng chỉ là ngoại vật, ngoại vật có mạnh mẽ cũng làm sao so với bản thân mình. Huống chi Kiếm Hồn đan cũng chỉ gia tăng thêm ba thành cơ hội ngưng tụ Kiếm Hồn. Trời luôn có mắt, kẻ nghịch thiên sẽ không có kết cục tốt đẹp gì!”

Lời nói của Lạc Thiên Phong giống như tạt một chậu nước lạnh, kéo đám người Lục Thanh trở về hiện thực.

“Hừ hừ! Tiểu tử kia nói thật hợp ý ta! Lục Thanh người phải học cách bình tĩnh, biết không? Trên thế gian này còn rất nhiều thứ mà người chưa thấy qua. Vạn vật trên trời đất, có muôn vàn biến hóa, thật sự là vô cùng vô tận. Người phải có một tâm chí kiên định. Nếu mà người còn như vậy thì làm sao có thể leo lên được đỉnh núi Kiếm Đạo.” Diệp lão khiển trách chẳng hề có chút nể nang.

Lục Thanh lập tức tỉnh ngộ lại. Thật sự là hắn bị tổn thương thần thức quá nặng. Chẳng những khống chế thân thể khó khăn, đến lúc này tâm cảnh của hắn cũng có chút dao động, mới bị ngoại vật quấy nhiễu.

“Đệ tử đã hiểu.” Mười người đều lập tức khom người hành lễ nói.

“Tốt lắm!” Lạc Thiên Phong nghiêm khắc như vậy cũng bởi vì hắn coi trọng mười người bọn họ. Lúc này, thấy tất cả đều đã hiểu ra, sắc mặt lão liền hòa hoãn xuống, khoát tay nói: “Lúc này ngũ phong luận kiếm

đã chấm dứt, các người về trước nghỉ ngơi đi. Nếu ai có lĩnh ngộ thì lĩnh ngộ, ai có thương tích thì phải tu dưỡng thật nhanh. Ta cho các người thời gian một tháng. Một tháng sau đến điện Tử Hà tập hợp.”

Ngập ngừng một chút, Lạc Thiên Phong lại nói: “Tất cả các người hãy phát ra lời thề Kiếm Thần đi. Việc này trừ mười người các người, quyết không thể cho người thứ mười một biết.”

Không có chút do dự, mười người đều lần lượt phát ra thệ ước. Việc lớn đến bậc này, nếu không có gì cam đoan, năm người Lạc Thiên Phong cũng không thể tin tưởng. Cho dù mười người Lục Thanh, họ cũng không dám tin tưởng, kể cả là có quan hệ thầy trò. Đây là việc lớn quan hệ tới tông môn, bọn họ không thể làm qua loa được.

Sau thời gian nửa nén hương, khi cả mười người vừa phát ra thệ ước xong, Minh Tịch Nguyệt bỗng nhiên bước lên.

Bỗng Lạc Thiên gơ tay chặn Minh Tịch Nguyệt lại, nói: “Có chuyện gì để sau này bàn lại.”

Minh Tịch Nguyệt liền dừng bước lại. Lục Thanh phát hiện không biết vì sao ánh mắt Minh Tịch Nguyệt nhìn về phía hắc lạnh như băng. Tuy rằng trong ánh mắt không có sát khí, nhưng rõ ràng có ý tứ cảnh cáo.

“Đi thôi!” Lạc Thiên Phong mở miệng nói.

Mười người Lục Thanh cúi người thi lễ với năm người Lạc Thiên Phong, rồi liền rời khỏi Luận Kiếm cốc.

Ngoài cửa vào Luận Kiếm cốc.

“Một tháng sau, chúng ta gặp lại.” Lạc Tâm Vũ rất bình tĩnh nói, trên mặt của hắn còn lộ ra vẻ thoải mái.

“Tốt! Một tháng sau gặp lại.” Nhìn ánh mắt của Lạc Tâm Vũ, một tầng ngăn cách trong lòng Lục Thanh do việc không vui với Liệt phong trước đó đã tan thành mây khói.

Lúc sau, Lạc Tâm Vũ từ chối không cho hai gã đệ tử của núi Tử Hà đỡ mình, rồi một mình hắc bước đi về phía núi Tử Hà.

“Tam sư huynh!” Đột nhiên Lục Thanh mở miệng gọi, cho đến giờ hắn vẫn có thói quen gọi như vậy.

Triệu Thiên Diệp ngẩn ra, đang chuẩn bị rời đi liền dừng lại.

“Người còn không có đủ.”

“Cảm thấy rất ủy khuất phải không?”

“Theo ta, hôm nay Công Dương Vũ vẫn còn ra tay lưu tình. Người vẫn còn cảm thấy ủy khuất phải không?”

“Thế nào? Ở trước mặt Công Dương Vũ người không dám phản kháng, ở trước mặt ta người lại kiên cường vậy sao?”

“Đừng tưởng rằng người là truyền nhân của gia tộc họ Lục mà có thể kiêu ngạo trước mặt ta. Nếu người chỉ có chút năng lực như vậy... Hừ! Ta không thể không nghi vấn địa vị truyền thừa nghìn năm qua của gia tộc người.”

“Người phải nhớ kĩ, người không thể ngăn cản người khác nhìn về gia tộc các người. Địa vị cùng vinh quang không thể tự phong cho mình là được.”

Lục Thanh đột nhiên đọc ra sáu câu như vậy, mỗi câu đều khiến bả vai Triệu Thiên Diệp run rẩy, đợi cho Lục Thanh nói xong, Triệu Thiên Diệp mới nói: “Người là...”

Không đợi Triệu Thiên Diệp nói xong, Lục Thanh đã nói: “Cám ơn người!”

Lục Thanh vừa mở miệng nói ba chữ đó, hắn liền cảm thấy tâm thần của mình trở lên mượt mà hơn. Thức hải của hắn sắp khô kiệt đột nhiên sinh ra một dòng thần thức mới, dựa theo quỹ tích của Luyện Hồn quyết mà vận hành.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

253. Chương 3: Lĩnh Ngộ. Biến Hoá .

Cả người Triệu Thiên Diệp chấn động, từ trên người hần một cỗ khí tức sắc bén bốc lên. Luồng khí tức này không ngừng ngưng tụ, khí Phong Lô trong trời đất dần tụ tập đến bên người Triệu Thiên Diệp, một tầng Phong Lô Kiếm Khí mỏng manh hiện lên.

Tuy rằng Phong Lô Kiếm Khí mỏng manh, nhưng khí tức bá đạo so với trước đây mạnh hơn nhiều. Mặt đất dưới chân Triệu Thiên Diệp vang lên tiếng rầm rã đã vỡ ra nhiều khe nứt như mạng nhện. Những hơi nước bên dưới cũng bốc hơi mất, bị Lô khí đốt cháy hóa thành một mảnh cháy đen.

Đây là ——

Ngoài cửa vào Luận Kiếm cốc, mấy người Lạc Tâm Vũ đang bước đi đồng thời dừng bước.

“Chẳng lẽ là...” Như nghĩ tới điều gì, Dịch Nhược Vũ há hốc miệng, có chút không thể tin nói.

“Thanh Thiên!” Trên mặt Lục Thanh hiện lên thần sắc vui vẻ, nhìn chằm chằm biến hóa của Triệu Thiên Diệp.

Không do dự, thân hình Niếp Thanh Thiên chợt lóe lên, đã đứng cách Triệu Thiên Diệp gần mười trượng. Ánh mắt hần quét nhìn bốn phía, khiến các kiếm giả muốn tới gần đều phải dừng lại, nhưng không hề có ai muốn bỏ đi. Dị trạng của Triệu Thiên Diệp rõ ràng là muốn đột phá tu vi. Nếu có thể quan sát một kiếm giả có tu vi cao đột phá thì lợi ích thu được không cần nói cũng biết.

Sau thời gian tàn nhẫn nén hừng, Phong Lô Kiếm Khí ở trên người Triệu Thiên Diệp đã ngưng đọng như thực chất. Khí thể của Triệu Thiên Diệp không ngừng tăng lên. Vô số khí Tồn Phong tụ tập hình thành lỗ xoáy màu xanh xoay chuyển bên cạnh Triệu Thiên Diệp tạo ra một lực hút rất lớn, rất nhiều đất đá vụn trên mặt đất đều bị hút vào trong lỗ xoáy. Trong chớp lát lỗ xoáy đã biến thành màu vàng đất, mặt trên còn có một tầng ánh sáng màu xanh.

Xoẹt ——

Đồng thời, một đạo Tử Điện to bằng cánh tay từ trong cơn lỗ phóng ra. Khí thể của Kiếm sư không ngừng tăng lên. Không khí như bị cô đọng lại, các kiếm giả có tu vi thấp cảm thấy bị áp bức, tất cả đều lui ra sau hơn hai mươi trượng.

Bầu trời phía trên Triệu Thiên Diệp, từng đám mây bị khí thể phóng lên cao cắt nát. Khí thể này có sự bá đạo của khí Phong Lô, những mảnh mây mù trên bầu trời cũng bị khí thể đánh tan thành mảnh nhỏ.

Ông ——

Trong phạm vi trăm trượng, tất cả các thanh kiếm của các kiếm giả đều phát ra tiếng kiếm ngâm, giống như là đang chờ đợi cái gì mà phát ra tiếng thúc dục.

Quả nhiên như vậy!

Hai mắt của Lục Thanh sáng lên, ánh mắt nhìn về Triệu Thiên Diệp mang đầy vẻ chờ mong.

Một lát sau, Phong Lô Kiếm Khí cũng dần thu liễm vào cơ thể Triệu Thiên Diệp, tiếng xé gió cũng dần biến mất, đất đá vụn cũng rơi xuống mặt đất. Nhưng không khí chung quanh đó lại giống như bị gian hãm lại.

Triệu Thiên Diệp nhắm nghiền hai mắt, đứng yên tại chỗ. Bầu trời phía trên hần trông như thể là có bảo vật nào đó sắp xuất thế mà gây ra dị tượng vậy. Sau lưng Triệu Thiên Diệp, tiếng ngâm của Phong Lô kiếm càng lúc càng cao, lúc mới đầu thì còn du dương như tiếng sóng vỗ, về sau tiếng ngâm như cuồng phong bão táp, lẫn át mọi thanh âm bên ngoài Luận Kiếm cốc.

Trong Luận Kiếm cốc, năm người Lạc Thiên Phong đều sửng sốt nhìn về ngoài cửa cốc.

“Hay cho Triệu Thiên Diệp. Hần rốt cuộc cũng ngộ ra rồi!” Lạc Thiên Phong nở nụ cười nói. Với hần thì đám người Lục Thanh càng mạnh càng tốt, đối với hành trình vào Kiếm Mộ hai tháng sau lại càng có lợi.

“Huyền sư đệ! Người thu được toàn đồ đệ tốt a!” Tầm Thiên Kính cũng cảm khái nói: “Một ngọn núi mà có ba đệ tử linh ngộ được Kiếm Ý! Cho dù từ khi tổ sư Tử Hà khai tông lập phái đến giờ cũng chưa bao giờ xuất hiện qua. Xem ra Huyền sư đệ chắc chắn sẽ được lưu lại tên tuổi trong điển lục của tông môn rồi!”

“Tốt lắm! Chúng ta cũng đi thôi. Phúc duyên của bọn họ càng lớn càng tốt. Thực lực càng mạnh, tương lai Tử Hà tông chúng ta càng cường thịnh.” Lạc Thiên Phong hướng mắt nhìn từng đám mây trên bầu trời phía xa, nói. Lập tức năm người phân ra hướng về các ngọn núi của mình mà bay đi.

Một lát sau.

Ngâm ——

Một tiếng kiếm ngâm bá đạo vang lên.

Ngoài Luận Kiếm cốc, mái tóc của Triệu Thiên Diệp không gió tự động tung bay, hai mắt đang nhắm nghiền chợt mở ra. Một luồng Kiếm Ý bá đạo vô cùng từ trên người hắn bộc phát. Trên bầu trời, tiếng sấm nổi lên cuộn cuộn. Trong phạm vi trăm trượng xung quanh từng cơn lốc càn quét làm mọi người phải lui về phía sau liên tục.

Luồng Kiếm Ý này cùng với Phong Lôi Kiếm Ý của Lục Thanh khác hẳn. Tuy rằng cũng là Phong Lôi Kiếm Ý, nhưng trừ bỏ bá đạo, luồng Kiếm Ý này còn hơn một cỡ ngạo khí bất khuất. Có thể nói Phong Lôi Kiếm Ý này hoàn toàn thể hiện ra tính tình của Triệu Thiên Diệp.

Ở cách đó trăm trượng, Diệp Cô Hàn nhìn chăm chú về phía Triệu Thiên Diệp, trong ánh mắt tràn ngập đầy hưng phấn cùng chiến ý.

Trên bầu trời chung quanh Triệu Thiên Diệp mười trượng, đột ngột xuất hiện vô số đạo Tử Điện cùng với Phong Nhận hoàn nhỏ như sợi tóc. Hai mắt Triệu Thiên Diệp lóe sáng, Phong Lôi Kiếm Ý lập tức phóng ra ngoài cơ thể. Xung quanh hắn liền ngưng tụ một quả cầu Kiếm Khí có đường kính tám trượng. Từ trên quả cầu Kiếm Khí còn có Tử Điện và Phong Nhận hoàn lóe ra. Kiếm Ý dung nhập ở giữa quả cầu khuếch tán ra một luồng uy thế vô cùng vô tận.

Kế tiếp, quả cầu Kiếm Khí nhanh chóng xoay tròn, mặt trên còn có từng đạo Tử Điện dọc theo một quỹ tích huyền ảo mà chuyển động, giống như là có từng con giao long quấn quanh quả cầu Kiếm Khí đó vậy.

Thứ thứ mười bốn của Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm: Đại Nhật Phong Lôi.

Chiêu kiếm này cùng lúc trước dùng để phòng ngự khác hẳn. Lúc này, Triệu Thiên Diệp dựa vào Kiếm Ý mà điều khiển giao long Tử Điện đuổi thân, bao quanh quả cầu Kiếm Khí. Lấy mắt thường có thể thấy quả cầu Kiếm Khí đang dần nhỏ đi, còn Tử Điện giao long càng lúc càng lớn. Một lát sau chín con giao long màu tím to lớn dài hơn mười trượng xoay quanh Triệu Thiên Diệp, giữa mặt phát ra tiếng rống rung trời.

Tiếng rống vừa vang lên, Triệu Thiên Diệp liền thi triển Tấn Lôi bộ, thân hình vừa lóe lên, hắn đã nhảy lên không trung cách mặt đất hơn ba mươi trượng.

Một tiếng hét to giống như sấm rền vang lên.

Chín con giao long liền gào thét phóng ra ngoài, trong nháy mắt hình thành một mảnh chân không.

Oanh ——

Oanh ——

Oanh ——

Chín con giao long va thẳng vào vách núi đá cao trăm trượng, vô số đá vụn nứt ra rơi xuống dưới. Dưới chân núi, những đệ tử ngoại tông đứng xem đều vội vàng né tránh, nhưng không thể né được hết. Cũng may mắn là không có ai bị thương tổn quá nặng, chỉ bị rách một ít da thịt mà thôi.

Những người này cũng không có gì tức giận. Có thể được chứng kiến quá trình một kiếm giả linh ngộ Kiếm Ý, cho dù là bị què chân gãy tay họ cũng cam tâm tình nguyện.

Triệu Thiên Diệp từ trên không trung hạ xuống. Một lúc sau hắn lại mở mắt ra nhìn xung quanh. Từ ánh mắt của Triệu Thiên Diệp, Lục Thanh lại thấy được thần thái năm xưa khi hắn mới đến núi Triều Dương.

Triệu Thiên Diệp nhìn Lục Thanh một lúc, rồi đột nhiên hắn cất tiếng cười to, không nói thêm câu gì, xoay người rời đi. Để lại trong mắt mọi người là bóng dáng cao lớn ngạo nghễ, bước đi như long hành hổ bộ. Gần như tất cả mọi người đều cảm thấy Triệu Thiên Diệp có biến hóa rõ ràng. Hiện tại, Triệu Thiên Diệp so với lúc luận kiếm khác hẳn. Trên người hắn, họ có thể cảm nhận một khí thể mệnh môn như một cây cổ thụ vạn năm không đổ.

“Linh ngộ a...” Niếp Thanh Thiên cảm thán, đi đến bên cạnh Lục Thanh.

“Đúng vậy! Đích xác là đã linh ngộ ra!” Nhìn bóng dáng Triệu Thiên Diệp rời đi, khoe miệng Lục Thanh lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Này! Uống không?” Niếp Thanh Thiên bỗng cầm một bầu rượu đưa ra.

Lục Thanh có chút dở khóc dở cười. Rõ ràng là lúc trước tỉ thí, bầu rượu duy nhất của Niếp Thanh Thiên đã bị đánh vỡ, lúc này không biết hắn lại lấy ở đâu ra bầu rượu khác.

Cầm lấy bầu rượu, Lục Thanh có chút cổ quái đánh giá Niếp Thanh Thiên vài lần, làm cho lông tóc hắn dựng đứng: “Làm sao vậy?”

“Ta từng xem qua nhiều Linh Thú phổ, biết ở Thập Vạn Đại Sơn chúng ta có một loại Linh Thú nhị giai cực kỳ quý hiếm gọi là: Tầm Linh Thử, nó có thể phát hiện ra bảo vật ở cách xa trăm dặm. Nhưng so ra thì nó vẫn kém hơn nhiều với cái mũi ngửi rượu của ngươi.”

“Cái gì!” Niếp Thanh Thiên sững sốt, chăm chú nhìn biểu tình của Lục Thanh. Nếu là trước đây, lấy tâm cảnh của Lục Thanh, tất nhiên sẽ không nói đùa như vậy. Nhưng lúc này, Niếp Thanh Thiên cẩn thận quan sát một chút lại cảm thấy trên người Lục Thanh như xảy ra biến hóa nào đó. Tâm cảnh của Lục Thanh so với trước càng thêm mượt mà, giống như là phản phác quy chân.

Hai người nhìn nhau một lúc, đồng thời cất tiếng cười to.

“Bây giờ đi đâu?”

“Trần Triều Dương.”

“Tốt! Ta đang không có việc gì để làm, liền đi theo ngươi một chuyến vậy. Mà ta đã lâu chưa được uống Thanh Dương liệt tửu của trần Triều Dương các ngươi. Một tháng này ngươi phải chiêu đãi ta cho tốt đấy.”

Nghe Niếp Thanh Thiên nói như vậy, Lục Thanh không khỏi cảm thấy ảm áp. Hắn biết, ở cung Triều Dương cũng có Thanh Dương liệt tửu, chẳng qua Niếp Thanh Thiên lấy cớ để đi theo bảo vệ Lục Thanh mà thôi. Bởi vì lúc này, thân thể của Lục Thanh bị thương tổn rất nặng, mà thân thể cũng không còn sức lực, chỉ cần một kiếm giả bình thường cũng có thể gây nguy hiểm cho hắn.

Ba người Nhan Như Ngọc đứng chờ ở ngoài khá lâu, nhìn thấy Lục Thanh và Niếp Thanh Thiên đi ra, ba người đồng loạt ra đón.

“Mẹ..!” Lục Thanh gọi một tiếng, lại hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp:

“Con đã thành công!”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

254. Chương 4: Ngoại Tượng Niệm Thần .

“Con đã thành công!”

Nghe được Lục Thanh nói như thế, Nhan Như Ngọc không khống chế được tâm tình của mình, khoe mắt đã ướt ướt.

“Thành công! Thật là đã thành công!” Nhan Như Ngọc có chút nghẹn ngào: “Năm nay thật là khổ cho người!”

Lắc đầu, Lục Thanh nói: “Phận làm con, đây chính là việc phải làm.”

Thúc Nguyên đứng bên thấy thế, hít sâu một hơi mở miệng nói: “Thái phu nhân! Chúng ta trở về rồi nói sau. Hiện tại, gia chủ người...”

Nhan Như Ngọc gật đầu không nói thêm nữa, mấy người bước chân trở về trấn Triều Dương.

Nửa ngày sau, tại trấn Triều Dương...

Trong một căn phòng, Lục Thanh khoanh chân ngồi xếp bằng trên giường. Trong Thức Hải của hắn, vòng xoáy thần thức chậm rãi xoay tròn theo quỹ tích của Luyện Hồn quyết. Từ bên ngoài mà nhìn sẽ thấy ở giữa mi tâm của Lục Thanh thỉnh thoảng lại có một điểm sáng chói mắt lóe lên, đồng thời từng tiếng ồ ồ vang lên.

Thần thức của Lục Thanh liên khuếch tán ra phạm vi hai trăm trượng. Mỗi một đóa hoa, ngọn cỏ đều được thần thức của Lục Thanh bao phủ, tâm thần của hắn lại trở lên yên lặng. Sau ngũ phong luận kiếm, ràng buộc trong lòng Lục Thanh đã tan thành mây khói. Lục Thanh chỉ cảm thấy niệm thần của mình trở lên trong suốt, tinh thuần vô cùng.

Ý niệm trong đầu mặc dù rất tinh thuần, nhưng Lục Thanh phát hiện ở chung quanh niệm thần trong suốt này, có một tầng bụi mù mênh mông lảng lảng bao quanh. Không gian chung quanh niệm thần lộ vẻ u ám, căn bản không nhìn thấy gì.

Bạch Phát ma nữ!

Lúc này, đột nhiên không gian chung quanh niệm thần của Lục Thanh bị phá vỡ.

“Thế nào, thấy rõ ràng chưa?” Thanh âm trầm thấp của Diệp lão vang lên.

“Thấy được!” Lục Thanh gật đầu trả lời. Dựa theo cách nói của Diệp lão thì niệm thần chính là khi kiếm giả đạt tới cảnh giới rất cao mới có thể sinh ra, đó chính là diễn biến bên ngoài của tâm cảnh, hết thấy biến hóa của tâm cảnh thì niệm thần đều có thể hiển hóa.

Vốn lấy cảnh giới hiện giờ của Lục Thanh thì không thể làm được, nhưng Diệp lão bằng vào lực lượng hồn phách khiến kẻ khác run sợ, mới giúp Lục Thanh thấy được một màn vừa rồi.

“Một tầng bụi mù bên ngoài chính là nghiệp chương lớn nhất trong lòng người hiện giờ. Mặc dù nó sẽ không ảnh hưởng người ngưng tụ Kiếm Hồn, nhưng khi đạt tới Kiếm Hoàng phải độ lỗi kiếp, nó sẽ thành trở ngại của người. Thậm chí có thể làm cho người hồn phi phách tán.”

Ngẫm nghĩ lời nói của Diệp lão một lúc, Lục Thanh đối với tâm cảnh của mình hiện giờ cũng có một chút hiểu biết. Trong lòng hắn hiện giờ chỉ có trở ngại duy nhất là Bạch Phát ma nữ.

Ma nữ này không trừ, gia tộc họ Lục hắn không thể bình an được.

Nhắm tính thời gian, cũng còn khoảng năm năm nữa. Thời gian năm năm tới, Lục Thanh lại phải có cuộc khiêu chiến lớn hơn.

“Năm năm...!” Lục Thanh thì thào một câu, cười khổ một tiếng nói: “Lại là một lần năm năm nữa.”

“Thế nào, Tiểu tử ngươi sợ sao?”

“Sợ?” Lắc đầu, trong mắt Lục Thanh hiện lên vẻ kiên định: “Cho dù là Kiếm Đế, ta cũng phải dùng kiếm để chặn lại. Muốn diệt gia tộc ta, phải bước qua xác ta!”

“Tốt!” Diệp lão tán dương một tiếng nói tiếp: “Hành trình hai tháng sau đến Kiếm Mộ, vì sự nhất định toàn lực giúp đỡ ngươi. Nhưng cuối cùng đạt được đến thành tựu nào, phải xem khả năng của chính ngươi. Ngoại vật có mạnh mẽ cũng không phải là chính ngươi. Có thể mượn, nhưng không thể dựa vào.”

“Đa tạ sư phụ.” Lục Thanh cảm kích nói. Từ lần đầu gặp, hắn vẫn luôn được Diệp lão chiếu cố. Có thể nói, nếu không có Diệp lão, hắn không có khả năng giành được thắng lợi cuối cùng trong ngũ phong luận kiếm.

Thật sự khi hấn mới bắt đầu tu luyện thì người khác cũng đã tiến rất xa, muốn tự mình đuổi kịp là muôn vàn khó khăn.

Nếu không phải tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, nếu không có Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch của Diệp lão, chỉ sợ lúc này hấn chỉ có thể đạt tới Kiếm sư tiểu thiên vị là cùng, làm sao có được trình độ Kiếm Chủ Chuẩn Đại Sư như bây giờ.

“Tốt! Tiểu tử ngươi không cần ủy mị như đàn bà vậy đâu. Chỉ cần sau này ngươi có thể truyền thừa lại Tử Hoàng Kiếm Thân kinh là ta đã vừa lòng rồi.”

Không nói gì, Lục Thanh chỉ kiên định gật đầu một cái.

Sau thời gian nửa tháng, dưới sự vận dụng Luyện Hồn quyết chữa trị, thức hải của Lục Thanh đã khôi phục lại như cũ. Đồng thời, cơ thể của Lục Thanh cũng đã hồi phục lại. Lần này ngũ phong luận kiếm, Lục Thanh có thể nói là thu hoạch tương đối nhiều. Chẳng những có thể xem hết toàn bộ kiếm pháp của các ngọn núi, lực lượng thuộc tính cũng có thêm nhiều hiểu biết. Hấn lại còn thấy nhiều loại kiếm pháp tinh thâm, tuy có mạnh yếu khác nhau nhưng đối với lĩnh ngộ và vận dụng lực lượng thuộc tính cũng khiến Lục Thanh được lợi rất nhiều.

Đặc biệt là trận chiến cuối cùng với Lạc Tâm Vũ, lại khiến Lục Thanh có nhận thức với thực lực của chính mình. Nhất là lúc cuối thi triển kiếm pháp tinh thâm quyết đấu, khiến hấn có một chút lĩnh ngộ chiêu thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lô kiếm. Nhưng cũng chỉ lĩnh ngộ được một ít mà thôi, muốn lĩnh ngộ hoàn toàn chiêu đó thì cần rất nhiều thời gian.

Trong Thức Hải của hấn, dòng xoáy thần thức màu bạc không ngừng xoay tròn, so với lúc trước còn nồng đậm hơn một phần. Mà Phong Lô Kiếm Chung trong Đan Điền, lúc trước được tiên thiên Phong Lô châu rèn luyện, hiện giờ đã vững vàng, dần chuyển hóa thành tiên thiên căn nguyên. Tính ra chỉ khoảng ba tháng nữa là hoàn toàn chuyển hóa xong.

Hơn nữa trải qua trận chiến cùng Lạc Tâm Vũ, nguyên bản Lục Thanh lĩnh ngộ lực lượng thuộc tính còn chênh lệch một ít là đạt tới đại thiên vị thì bây giờ đã đạt tới. Nhưng chỉ còn nửa tháng nữa là bắt đầu hành trình Kiếm Mộ, không đủ thời gian để cho Lục Thanh củng cố tu vi, vì vậy mà ý niệm đột phá liền bị hấn đè ép xuống.

Nửa tháng này, các thế lực lớn nhỏ của Tử Hà tông không ngừng tới bái phỏng gia tộc họ Lục. Hôm đó sau luận kiếm, chính miệng Lạc Tâm Vũ đã thừa nhận thất bại, Lục Thanh liền trở thành người đứng đầu trong thế hệ trẻ của Tử Hà tông. Đầu tháng vừa rồi trên Long Phượng bảng, tên của Lục Thanh cũng được xếp ở vị trí đầu.

Đứng đầu thế hệ trẻ của tông môn, việc này không thể coi thường được. Bình thường những người xếp đầu của Long Phượng bảng đều là những người được tuyển chọn làm tông chủ trong tương lai. Nếu Lục Thanh có thể ngưng tụ Kiếm Hồn, thì nhất định hấn sẽ có một chân cạnh tranh vị trí tông chủ. Dù sao tông chủ của một tông môn cũng không phải là cha truyền con nối, mà phải xem phẩm hạnh và tu vi.

Vì vậy mà tất cả đều muốn có quan hệ tốt với gia tộc Lục Thanh. Có thể nói, trong thời gian nửa tháng, các thế lực đã hao hết tâm tư, thậm chí năm vị gia chủ của năm gia tộc lớn nhất cũng tự mình đến bái phỏng, mang đến rất nhiều thuốc bổ và những dược liệu trăm năm quý hiếm. Thậm chí, Tư Đồ Cơ, gia chủ của gia tộc Tư Đồ, còn tặng một khối Ngũ Diệp Tử Chi là linh dược năm trăm năm. Nếu đem tới phường thị buôn bán thì giá của Ngũ Diệp Tử Chi này phải tương đương với một thanh kiếm cửu phẩm.

Hiện giờ ở Thập Vạn Đại Sơn thì thiếu thốn nhất vẫn là linh dược. Gia tộc Tư Đồ có thể mang linh dược trân quý như vậy đem tặng, có thể thấy rõ có bao nhiêu thành ý. Rõ ràng bọn họ muốn nối lại quan hệ đã rạn nứt với gia tộc họ Lục.

Không thể không nói, hiện giờ thực lực của gia tộc Lục Thanh tăng lên, gia tộc Tư Đồ đã không còn khí thế như ngày xưa được nữa. Lần này Tư Đồ Cơ tự mình tới, nếu không phải lão tổ Kiếm Chủ kia đã đồng ý thì hấn cũng không phải tự hạ thấp mình như vậy. Lúc hấn được Nhan Như Ngọc tiếp đãi, ngôn ngữ và thái độ đều rất khiêm tốn.

Trong đại viện của gia tộc họ Lục.

“Cánh tay nâng lên phía trên một tấc, thân thể thả lỏng, hãy tưởng tượng như đầu kiếm có treo vật nặng.”

“Lực đạo phải tăng thêm một phần nữa. Hạ bàn phải thật vững, chú ý phải lấy hông là trục của cả cơ thể. Như người hạ bàn không vững, làm sao có thể dễ dàng biến chiêu.”

“Ân, tốt lắm! Ý tùy thân động, người đã nắm giữ được rồi. Hiện giờ người thi triển Đăng Vân Cửu kiếm và Triều Dương Thất Thức cơ bản cũng ổn. Nhưng người phải nhớ chăm chỉ rèn luyện thêm. Phải biết rằng, lúc trước sư phụ người ở cảnh giới Kiếm Thị, mỗi ngày đều phải ở thác nước tập luyện tăng sức mạnh, người bây giờ còn kém xa.”

“Dạ! Linh Nhi xin ghi nhớ lời sư thúc dạy bảo.” Hoàng Linh Nhi thu kiếm lại, khom mình hành lễ với Niếp Thanh Thiên.

Trong thời gian này, Lục Thanh thì dưỡng thương, Niếp Thanh Thiên không có việc gì làm. Ngoại trừ việc mỗi ngày hẩn ngồi xuống tu luyện một chút, còn thì chỉ biết ngồi uống rượu. Lúc hẩn nhìn thấy Hoàng Linh Nhi tu luyện một mình, liền động tâm nên mới có một màn hiện giờ.

“Sư phụ!” Bỗng nhìn thấy Lục Thanh đang từ chỗ hành lang đi tới, Hoàng Linh Nhi vui mừng nói.

Hơi gật đầu với Hoàng Linh Nhi, Lục Thanh đã đi tới giữa sân. Trên mặt Hoàng Linh Nhi hiện lên thần sắc hưng phấn. Vừa rồi trải qua lần ngũ phong luận kiếm, nàng đã có hiểu biết đại khái đối với thực lực của Lục Thanh. Hơn nữa nàng còn nghe các kiếm giả xung quanh bàn luận, lại kể về một số chuyện cũ của Lục Thanh, khiến Hoàng Linh Nhi đối với Lục Thanh vừa kính vừa sợ.

“Lúc nào cũng phải bảo trì tâm thần trấn định. Không được để cho ngoại vật quấy nhiễu.” Hơi nhướn mày, Lục Thanh mở miệng nói.

“Dạ!” Hoàng Linh Nhi có chút mất hứng cong cái miệng nhỏ nhắn lên, nhưng nàng vẫn làm theo lời của Lục Thanh, cố gắng bình tĩnh lại.

“Vừa rồi ta thấy người luyện kiếm rất tốt, không sai biệt lắm thì mười ngày sau thì có thể tiến hành Trúc Cơ.” Hoàng Linh Nhi thu liễm lại thật mau, khiến cho Lục Thanh rất vừa lòng. Xem ra trong một năm rưỡi này, nàng tu luyện rất chăm chỉ và ở trong phòng đọc sách tu tâm dưỡng tính có hiệu quả rất lớn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

255. Chương 5: Quyết Đoán, Trúc Cơ.

“Ta có thể Trúc Cơ?” Lời nói của Lục Thanh như tiếng suối ôn tuyền chảy vãi tai Hoàng Linh Nhi, làm cho nàng vui mừng khôn xiết.

Cảnh giới Kiếm Giả. Nàng đã phải mong ngóng rất lâu để đạt tới cảnh giới này. Thông qua hiểu biết của nàng trong một năm rưỡi nay thì nàng luôn mong mỗi Trúc Cơ tự nguyện trở thành Kiếm Giả.

“Trên cơ bản thì người đã đạt yêu cầu. Trong mười ngày tới, mỗi ngày người chỉ dùng một canh giờ để luyện kiếm, thời gian còn lại thì ngồi xuống luyện khí, làm cho Kiếm Nguyên Khí trong đan điền cũng cố lại thật ổn định, và phải giữ cho tâm cảnh của mình thật bình lặng. Nếu không người cứ miễn cưỡng đột phá, cho dù tư chất tiên thiên của người rất cao, cũng có thể có bốn đến năm thành thất bại.”

“Dạ!” Hoàng Linh Nhi đáp một tiếng, lập tức cáo lui.

“Người rất nghiêm khắc với tiểu nha đầu này à!” Uống một ngụm rượu, Niếp Thanh Thiên mở miệng nói : “Tư chất cùng ngộ tính của nha đầu này rất tốt, chỉ là tuổi còn nhỏ nên tâm cảnh còn chưa ổn định. Về sau cho nàng học hỏi nhiều kinh nghiệm là tốt rồi.”

Gật đầu, Lục Thanh nói: “Đợi cho Linh Nhi tiến hành Trúc Cơ và củng cố xong, ta sẽ cho người dẫn nàng ra ngoài du lịch một thời gian. Đợi một năm nữa, nội tông tuyển chọn đệ tử sẽ chính thức thu nhận nàng thành đệ tử.”

“Như vậy là tốt nhất. Ta chỉ sợ sau này núi Triều Dương chúng ta lại có thêm một đại sư tỷ.” Ánh mắt Niếp Thanh Thiên có chút cổ quái, tựa cười mà không phải cười, hiển nhiên đối với việc tuyển đệ tử một năm sau rất hứng thú.

“Này bất tri bất giác chúng ta cũng sắp thành trưởng bối rồi.” Nhìn bầu rượu đã cạn trong tay, Niếp Thanh Thiên như nghĩ tới cái gì, hơi thất thần, rồi ngẩng đầu lên nói: “Ta nghĩ người phải đề phòng Minh sư thúc của núi Phiêu Miếu.”

“Minh sư thúc?” Lục Thanh sững sốt, là mẹ của Minh Tuyết Nhi.

“Không sai! Chỉ sợ lần này người thu đồ đệ đã phạm vào kiêng kị của người.”

“Kiêng kị?”

“Không sai!” Niếp Thanh Thiên cau mày nói: “Minh sư thúc thấy người thu đồ đệ, hình như rất bất mãn.”

“Bất mãn, vì cái gì?”

“Kỳ thật cũng chỉ vì thói quen thu đệ tử hơn nghìn năm nay mà thôi. Những đệ tử là nữ thì toàn bộ đều vào núi Phiêu Miếu. Tuy không hề có tông luật nào quy định nhưng đây cũng là một quy củ ngầm khi các ngọn núi chính thu đệ tử. Người muốn thu Linh Nhi làm đệ tử thì còn phải qua một cửa của Minh sư thúc.”

Cười nhạt một tiếng, Lục Thanh nói: “Nếu không có tông luật nào như vậy thì ta cũng không có gì sai cả. Nếu thân là sư thúc mà người còn muốn tranh đệ tử với ta, chẳng lẽ ngay cả thanh danh cũng không cần.”

“Việc này người vẫn phải chuẩn bị tốt vào. Ở trong tông, Minh sư thúc có tiếng là lãnh khốc tàn nhẫn. Nghe đồn lúc trước tuyển đệ tử đời thứ mười năm cũng xảy ra việc như thế, thậm chí còn đánh chết vài vị sư huynh sư đệ. Nhưng do tư chất của nàng rất tốt, nên được phong chủ đời trước của núi Phiêu Miếu che chở, mà đến giờ đã thành công ngưng tụ Kiếm Hồn, trở thành phong chủ của núi Phiêu Miếu.”

Nghe Niếp Thanh Thiên nói, Lục Thanh phải trầm ngâm một lúc thật lâu. Lát sau, hắn ngẩng đầu lên, trong mắt lóe ra ánh sáng nhiếp người, mở miệng nói: “Nếu đến cả đồ đệ ta cũng không giữ được thì sau này làm sao có thể ngộ đạo Kiếm Hồn, thành tựu Đại Sư được vạn người kính ngưỡng cơ chứ? Ta nhất định sẽ thu Linh Nhi làm đệ tử, nếu muốn tranh trước hết lấy mạng ta đi!”

Nếu muốn tranh trước hết lấy mạng ta đi!

Từ lời nói của Lục Thanh, Niếp Thanh Thiên nghe ra quyết tâm đầy kiên định của hắn.

“Không nghĩ tới, người lại quyết đoán như vậy. Xem ra hơn một năm nay người tiếp nhận chức gia chủ cũng không phải là vô ích.” Buông bầu rượu ra, Niếp Thanh Thiên nói tiếp: “Đến đây! Chúng ta thử vài chiêu, lần luận kiếm này ta cũng có chút thu hoạch.”

.....

Thời gian mười ngày trôi qua rất nhanh.

Mỗi ngày ngoại trừ lúc tu luyện, Lục Thanh đều cùng Niếp Thanh Thiên lấy ngón tay thay kiếm tiến hành so chiêu, rèn luyện cảnh giới kiếm pháp. Ngũ phong luận kiếm lần này, có rất nhiều điều bổ ích với hai người. Đặc biệt là Niếp Thanh Thiên đã đạt tới cảnh giới Cử Khinh Nhược Trọng đại thành, sau luận kiếm đã có lĩnh ngộ mới, lại cùng Lục Thanh so chiêu mười ngày, đã gần chạm tới cánh cửa Tự Hóa Khinh Trọng.

Mà thông qua mười ngày này, Lục Thanh trên cơ bản cũng đã dung hợp những lĩnh ngộ sau lần luận kiếm xong. Cảnh giới kiếm pháp của hắn cũng tăng thêm, mà kiến thức vẫn khuyết thiếu của Lục Thanh về các loại kiếm pháp cũng được bổ khuyết lại. Đến giờ hắn mới có thể xem là căn cơ viên mãn, cảnh giới kiếm pháp không có chút bỏ sót nào nữa.

Hôm nay chính là ngày Hoàng Linh Nhi tiến hành Trúc Cơ.

Ở phía sau viện của phủ đệ gia tộc họ Lục, trong một gian phòng yên tĩnh.

“Đã chuẩn bị tốt chưa?” Nhìn sắc mặt bình tĩnh của Hoàng Linh Nhi, Lục Thanh trầm giọng hỏi.

“Chuẩn bị tốt.”

Gật đầu, Lục Thanh bắt đầu giảng giải: “Cái gọi là Trúc cơ tụ nguyên, kì thật chính là lấy một thanh kiếm làm vật dẫn, tiến hành tiếp dẫn nguyên khí của trời đất, chuyển hóa thành một tia Kiếm Khí tối tinh thuần, sau đó dẫn nó đưa vào Đan Điền, cùng với Kiếm Nguyên Khí dung hợp. Lại tiếp tục sử dụng tâm niệm để áp súc Kiếm Nguyên Khí thành thể dịch, trở thành Kiếm Nguyên. Tuy nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng phải trải qua mới hiểu được khó khăn trong đó.”

Dừng một chút, Lục Thanh lại nói tiếp: “Khi Trúc Cơ thì quan trọng nhất là lúc tụ tập nguyên khí trời đất. Nếu không đủ nguyên khí trời đất để chống đỡ, thì khi dung nhập Kiếm Khí vào Kiếm Nguyên Khí không thể áp súc thành thể dịch được. Giai đoạn đó gần như đều phụ thuộc vào tư chất tiên thiên, tư chất chính là cái quyết định cơ hội để Trúc Cơ thành công.”

Lục Thanh xoay tay rút Niệm Vân kiếm sau lưng ra, đưa cho Hoàng Linh Nhi nói: “Dùng nó để Trúc Cơ.”

Thanh kiếm dùng để tiếp dẫn có cấp độ và phẩm chất càng cao, thì khi chuyển hóa Kiếm Khí càng tinh thuần, có thể giảm thiểu khả năng tẩu hỏa nhập ma.

“Đa tạ sư phụ.”

Lục Thanh rất nhạy bén liền cảm nhận được, khi Hoàng Linh Nhi nhận lấy Niệm Vân Kiếm, tâm tình của nàng không tự chủ được run lên một chút, nhưng chỉ một giây sau liền khôi phục bình tĩnh lại. Chỉ ngắn ngủi mười ngày, tâm thần của Hoàng Linh Nhi đã vững vàng hơn rất nhiều, khiến sự tin tưởng của Lục Thanh với nàng lại tăng thêm một phần.

Hoàng Linh Nhi ngồi xếp bằng xuống, Lục Thanh đứng một bên hộ pháp. Ánh mắt của Hoàng Linh Nhi rất bình tĩnh, không hề có chút khẩn trương. Nàng đặt Niệm Vân kiếm ngang trước mặt, từ trên người nàng dâng lên một tầng Kiếm Nguyên Khí nồng đậm màu tím. Hoàng Linh Nhi đã luyện Húc Nhật Tâm Kinh đến đỉnh của tầng thứ hai. Một tầng Kiếm Nguyên Khí này rất tinh thuần không có một chút tạp chất.

Không chút do dự, Hoàng Linh Nhi vận chuyển Kiếm Nguyên Khí theo quỹ đạo của tầng thứ ba Húc Nhật Tâm Kinh.

Nguyên khí trong trời đất bắt đầu tụ tập lại, thậm chí trong phòng còn vang lên tiếng gió. Rốt cuộc thì Hoàng Linh Nhi có tư chất của thiên tài, uy thế khi hấp thu nguyên khí của trời đất để Trúc Cơ, kể cả Lục Thanh lúc trước cũng không bằng được.

Đại lượng nguyên khí trời đất được Hoàng Linh Nhi dẫn đường, tiến nhập vào Niệm Vân kiếm. Một vầng sáng màu hồng nhàn nhạt hiện lên, nhiệt độ trong căn phòng cũng bắt đầu tăng lên, đây là lực lượng thuộc tính tự thân của Niệm Vân kiếm.

Lục Thanh liền vận chuyển thần thức bao phủ toàn thân Hoàng Linh Nhi, thần thức mạnh mẽ giống như sợi tơ chui vào trong đan điền của nàng.

Ông ——

Một tiếng kiếm ngâm hùng hậu vang lên, theo nguyên khí trời đất không ngừng truyền vào, Niệm Vân kiếm liền phát ra một luồng sáng màu vàng chói mắt, bên trong còn có một ngọn lửa màu hồng tím. Dần dần một dòng khí xoay quanh Niệm Vân kiếm hình thành một cơn lốc.

Trên người Hoàng Linh Nhi hiện lên một tầng khí màu tím nồng đậm, toàn thân nàng phát ra ánh sáng chói mắt. Lát sau ánh sáng chiếu sáng cả gian phòng trông như mộng như ảo.

Lục Thanh thấy Hoàng Linh Nhi Trúc Cơ cùng mình khác hẳn. Vừa rồi hắn vận chuyển thần thức tiến vào đan điền của Hoàng Linh Nhi, liền gặp một tầng mang khí sắc bén trong suốt cản lại. Tầng mang khí này tiến vào trong đan điền của Hoàng Linh Nhi, tiến hành dung hợp với Kiếm Nguyên Khí màu tím.

Trên mặt Hoàng Linh Nhi hiện ra sự đau đớn, đạo Kiếm Khí vừa vào trong Kiếm Nguyên Khí, giống như là đổ nước vào trong dầu sôi, lập tức tán loạn.

“Giữ cho tâm thần phẳng lặng, bất động như núi!”

Một tiếng quát vang lên ở trong đầu Hoàng Linh Nhi.

Lấy thần thức tương đương với Kiếm Chủ đỉnh phong của Lục Thanh, khi truyền âm sẽ có uy lực rất lớn. Một câu hắc quát ở trong đầu Hoàng Linh Nhi, giống như tiếng chuông đồng vang lên, lập tức làm nàng tỉnh táo lại.

Cắn chặt môi, Hoàng Linh Nhi cố gắng kiềm chế đau đớn, tiến hành dung hợp Kiếm Khí vào Kiếm Nguyên Khí. Cũng may Kiếm Nguyên Khí của nàng hơn phân nửa là do Lục Thanh rót Nguyên Khí dịch tinh thuần mà đến, cho nên không chế rất dễ dàng.

Một đoàn nguyên khí màu tím trong Đan Điền của Hoàng Linh Nhi xoay tròn, thỉnh thoảng lại có một tia khí sắc bén lộ ra. Theo Hoàng Linh Nhi hấp thu nguyên khí trời đất nhiều thêm, rất nhanh đã bị áp chế xuống.

Đơn giản như vậy thôi sao?

Lục Thanh sửng sốt, nhưng lập tức bình thường trở lại. Lúc trước khi hắc Trúc Cơ cũng không có tư chất như Hoàng Linh Nhi. Mà hắc lại mạo hiểm thành tựu Kiếm Khí dị chủng, đương nhiên phải khó khăn hơn Hoàng Linh Nhi rất nhiều.

Rất nhanh, đạo Kiếm Khí do Niệm Vân kiếm chuyển hóa cũng dung nhập vào Kiếm Nguyên khí của Hoàng Linh Nhi. Lúc này chỉ phải tiến hành áp súc thành Kiếm Nguyên, Trúc Cơ loại bỏ tạp chất trong cơ thể.

Nửa canh giờ sau.

Từ trên người Hoàng Linh Nhi, Kiếm Nguyên Khí đã ngưng tụ lại thành dạng lỏng như ngọc dịch. Toàn thân nàng phát ra một sự trang nghiêm. Nguyên khí trời đất cuộn cuộn được Niệm Vân kiếm không ngừng hấp thu vào, rất nhanh chuyển hóa thành Kiếm Khí truyền vào đan điền của Hoàng Linh Nhi. Trong đan điền của Hoàng Linh Nhi, một vòng xoáy nhỏ như quả trứng chim không ngừng xoay tròn, thỉnh thoảng lại có một tia khí sắc bén xẹt qua, bị Kiếm Khí hút vào. Trên người Hoàng Linh Nhi cũng dần có khí tức sắc bén.

Sắp thành công rồi! Lục Thanh nhìn thấy bộ võ y của Hoàng Linh Nhi dần có một thứ chất nhầy đen thui chảy ra thì biết tạp chất đã bắt đầu bị Kiếm Nguyên loại trừ đẩy ra khỏi cơ thể.

Trên mặt Lục Thanh lộ ra nụ cười hài lòng, hắc liền xoay người ra khỏi căn phòng. Dù sao Hoàng Linh Nhi cũng là con gái, thân thể dơ bẩn khó tránh khỏi xấu hổ.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

256. Chương 6 : Đoạn Thanh Vân

Lục Thanh bước ra đến sân viện. Niếp Thanh Thiên vẫn như thường ngày, nhàn nhã ngồi trong sân ngắm cảnh uống rượu, bên cạnh hắc phải có mười bầu rượu đã rỗng không. Lúc này cũng gần đến hoàng hôn, sợ là Niếp Thanh Thiên đã ngồi ở đây cả ngày.

“Thế nào?” Niếp Thanh Thiên nghe tiếng bước chân, không có ngẩng đầu lên mà mở miệng hỏi.

“Không có vấn đề gì.” Lục Thanh đi tới ngồi xuống bên cạnh Niếp Thanh Thiên, tiếp nhận bầu rượu hắc vừa đưa qua. Hai người liền ngồi uống rượu đến tối.

Cả hai đều không có đi ăn cơm. Bọn họ đã đạt tới cảnh giới Kiếm Chủ, vượt qua nguyên khí kiếp, thân thể được tẩy luyện đã vượt lên trên người bình thường. Mười ngày nửa tháng không ăn uống cũng không có gì ảnh hưởng. Hàng ngày bọn họ cũng chỉ ăn một ít hoa quả, ngũ cốc để tránh cho thân thể có nhiều tạp chất.

.....

Mặt trăng vừa lên cao.

Hai người Lục Thanh uống rượu xong liền ngồi xếp bằng tĩnh tọa dưỡng thần. Lúc này có thể thấy, ở trên mặt Lục Thanh có một vầng sáng màu tím dày. Sau khi hắc trải qua trận chiến với Lạc Tâm Vũ, lại tu luyện mấy ngày nay, rốt cục cũng hoàn toàn củng cố thân thể đạt tới cửu phẩm.

Nếu dựa theo Lục Thanh tự mình tu luyện thì không có nhanh như vậy. Cái đó gọi là trước phá sau lập. Lần này bởi vì bị thương mà Lục Thanh mất đi khả năng khống chế cơ thể, nên khi hồi phục lại thì khả năng khống chế của hắn lại cao hơn trước một phần. Điều này cũng giúp hắn tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh nhanh hơn, mới có thể củng cố nhanh như vậy.

Đột nhiên, Lục Thanh và Niếp Thanh Thiên đồng thời mở hai mắt. Ngay sau đó, ở phía xa có tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

“Bẩm gia chủ! Bên ngoài có người muốn gặp ngài.” Người chạy tới là Thúc Nguyên, đồng thời trong tay hắn cầm một cái bình bằng ngọc màu xanh.

“Đó là...” Đồng tử của Lục Thanh và Niếp Thanh Thiên đồng thời co rút lại.

Lục Thanh liền xoay tay, một cỗ lực hút từ lòng bàn tay hắn phát ra, đem cái bình nhỏ trong tay Thúc Nguyên hút đến.

“Đây là Thanh Ngọc bình đặc chế của nội tông, chuyên để đựng đan dược.” Sắc mặt trầm trọng, Lục Thanh vừa nói vừa mở nắp bình ra nhìn.

“Quả nhiên!” Trong mắt Niếp Thanh Thiên lóe lên một tia sáng, hai người đồng thời đứng dậy.

“Hai viên hạ phẩm Tham Vương Đan, bốn viên Dưỡng Thân Đan. Người kia hiện giờ ở nơi nào?” Trong lòng Lục Thanh trầm xuống, một dự cảm không tốt dâng lên trong đầu hắn.

Lúc trước, chính Lục Thanh đã tặng cho bốn người Niếp Thanh Thiên mỗi người một chiếc Thanh Ngọc bình, bên trong có sáu viên đan dược như trên.

Hiện giờ Niếp Thanh Thiên ở đây, Triệu Thiên Diệp thì về núi Triều Dương. Dư Cập Hóa cũng có tu vi Kiếm Sư, trừ khi có kiếm giả có cảnh giới Kiếm Sư trung thiên vị mới uy hiếp được hắn. Như vậy chỉ còn lại Đoạn Thanh Vân. Vài năm nay, đối với tính tình của Đoạn Thanh Vân, Lục Thanh cũng có lí giải, nếu có khả năng gặp chuyện không may nhất thì phải là hắn.

Thúc Nguyên rung mình, hắn nhìn biểu hiện của Lục Thanh thì biết đây là việc rất quan trọng, liền cẩn thận trả lời: “Người kia hình như vừa trải qua chiến đấu kịch liệt, trên người chảy quá nhiều máu, đến trước cửa chỉ nói được hai câu đã hôn mê. Thuộc hạ đã sai người đưa hắn đến phòng khách bằng bó.”

“Dẫn đường cho ta đến đó.”

Ba người đi một đoạn đường qua một loạt phòng khách, khi đến nơi đã thấy Nhan Như Ngọc đang đứng ở cửa.

“Mẹ! thế nào rồi?”

Lắc đầu, Nhan Như Ngọc nói: “Không tốt lắm! Hắn mất máu quá nhiều, hiện giờ còn hôn mê.”

Hai người Lục Thanh nhìn nhau rồi cất bước vào trong phòng.

Nhìn qua thì thấy đây là một thiếu niên nhỏ tuổi còn chưa trưởng thành, có tu vi Kiếm Thị hậu kì. Ở tuổi này mà đã có tu vi như vậy, nếu không có gì bất ngờ thì một năm sau tuyển đệ tử nội tông, hắn có thể được thu vào làm đệ tử.

Giờ phút này, sắc mặt thiếu niên tái nhợt không có chút máu, hai môi khô cong, hơi thở có chút mong manh. Trong đan điền của hắn lúc này như đèn cạn dầu. Toàn thân rõ ràng vừa mới được băng bó, trên lớp băng gạc màu trắng vết máu đỏ tươi thấm cả ra ngoài.

Lục Thanh không chút do dự, lấy ra một viên Dưỡng Thân đan nhét vào miệng thiếu niên, đồng thời dung thần thức khống chế nửa giọt Nguyên Khí dịch, rót thẳng vào cơ thể thiếu niên.

Thương thế của thiếu niên này rất nặng. Trong cơ thể hắn, một đạo Kiếm Khí ở trong kinh mạch phá hoại khiến cho mọi chỗ kinh mạch đều có dấu vết tàn phá. Nếu cứ giữ tình trạng như vậy thì chỉ nửa khắc nữa, tu vi của thiếu niên này sẽ bị phế bỏ.

Lúc trước mấy người Nhan Như Ngọc cũng phát hiện ra, nhưng không dám chữa trị. Kiếm Khí rất sắc bén, nếu tùy ý cứu chữa, kinh mạch của thiếu niên này lại rất yếu ớt, không ai có khả năng nắm giữ thần thức chuẩn xác cả.

Nhưng Lục Thanh lại khác, thần thức của hắn mạnh mẽ tương đương với Kiếm Chủ đỉnh phong, lập tức hóa thành vô số sợi tơ bao phủ toàn thân thiếu niên. Tuy rằng không ai nhìn rõ ràng, nhưng vẫn cảm thấy một chút uy áp. Tuy chỉ một chút nhưng ngoại trừ Niếp Thanh Thiên những người còn lại đều nhìn không được lui về sau mấy bước.

Kiếm Khí đang tàn phá ở trong cơ thể thiếu niên chỉ có trình độ của cảnh giới Kiếm Giả, còn chưa tiếp dẫn mầm mống lực lượng thuộc tính. Bị thần thức Lục Thanh ép tới, lập tức vỡ ra.

Xuy ——

Vài giọt máu đỏ tươi từ đầu ngón tay thiếu niên nhỏ ra. Mọi người đều cảm thấy trong mấy giọt máu tươi đều có ẩn chứa Kiếm Khí sắc bén.

Nguyên Khí dịch tinh thuần bắt đầu tản khắp toàn thân thiếu niên. Một luồng sáng màu trắng hiện lên từ trên người thiếu niên, đồng thời lúc trước thiếu niên ăn Dưỡng Thân đan vào cũng bắt đầu có tác dụng. Được lực ôn hòa bắt đầu làm dịu đi kinh mạch và nội tạng bị thương của thiếu niên.

Nửa khắc sau, Lục Thanh thu tay lại, ngẫm nghĩ một lúc lại điểm ngón tay vào ngực của thiếu niên.

Một tiếng rên thống khổ từ trong miệng thiếu niên vang lên. Lúc này tình huống của hắn đã tốt hơn trước rất nhiều. Nguyên Khí dịch là nguyên khí trời đất tinh thuần ngưng kết thành, tuy còn kém hơn một ít so với linh dược trăm năm, nhưng chừng đó cũng đủ bù đắp nguyên khí bị hao tổn của thiếu niên. Chỉ một lát, trong huyết mạch của thiếu niên đã sinh ra không ít máu mới.

Thiếu niên mở ra hai mắt, thấy Lục Thanh ở trước mặt liền gấp đến độ muốn đứng dậy.

“Không nên cử động, ngươi cứ mở miệng nói là được.” Lục Thanh giơ tay đè lên vai thiếu niên, nói.

“Mau cứu! Cứu sư huynh của ta.” Bị Lục Thanh đè lại, thiếu niên vội vàng nói, vẻ mặt rất khẩn trương.

“Sư huynh của ngươi?” Lục Thanh sững sờ hỏi.

“Sư huynh ta là Đoạn Thanh Vân, chúng ta đều là cô nhi được sư phụ nuôi dưỡng.”

Thanh Vân!

Trên mặt hai người Lục Thanh đều lộ ra sát khí.

.....

Sau thời gian nửa nén hương.

“Ngươi nói là Hành Chúc Nội Uẩn Đoán Tạo Pháp? ” Lục Thanh trầm giọng nói.

Hành Chúc Nội Uẩn Đoán Tạo Pháp là một phương pháp đặc biệt che dấu lại thuộc tính khi chú tạo một thanh kiếm, có thể che dấu rất tốt thuộc tính của kiếm, nếu không có Kiếm Nguyên truyền vào thì không thể phát hiện được. Nếu trong so đấu của kiếm giả có tu vi thấp, thật có thể trở thành con bài mấu chốt giành thắng lợi.

Thử nghĩ hai kiếm giả tu vi có thực lực tương đương, sử dụng thanh kiếm có phẩm cấp ngang nhau chiến đấu với nhau. Nếu thanh kiếm một bên đột nhiên có lực lượng thuộc tính, uy lực lớn hơn một phần, như vậy sẽ tạo thành kết quả như thế nào? Thậm chí chỉ vô ý không cẩn thận, sẽ mất cả tính mạng.

Không phải thiếu niên này nói ra, Lục Thanh cũng không biết trên đời còn có phương pháp như vậy. Còn có thân thể của Đoạn Thanh Vân nữa, chỉ sợ giữa năm người thì chỉ có thân thể của Lục Thanh là rõ ràng nhất, còn bốn người kia chỉ biết đại khái mà thôi. Năm người đều coi trọng tình cảm, chứ không bao giờ hỏi đến những cái không trọng yếu cả.

“Sư phụ cùng sư huynh ta đã bị người bắt đi, vì giúp ta chạy trốn mà sư huynh phải đỡ một kiếm của lão thất phu kia, lúc này không biết an nguy như thế nào.” Thiếu niên nói nhiều như vậy, lúc này cũng thở dồn dập, sắc mặt tái mét.

“Chúng ta đi!” Không trì hoãn, giao thiếu niên cho Thúc Nguyên, Lục Thanh và Niếp Thanh Thiên bước ra khỏi phòng, liền hóa thành hai luồng sáng bay lên trời, hướng về phía thành Triều Dương mà đi.

Căn cứ theo lời nói của thiếu niên thì Đoạn Thanh Vân bị Lãnh Ngôn là chủ nhân của phường thị buôn bán tại thành Triều Dương và một Chú Kiếm Sư có cảnh giới Kiếm Chủ lạ mặt bắt đi, hiện tại thì bị bắt tới phủ đệ của Lãnh Ngôn.

Chỉ vì chiếm tuyệt kỹ của người mà có thể làm ra việc như vậy. Lục Thanh đối với Chú Kiếm sư trong miệng thiếu niên tức giận tới cực điểm. Hắn thân là Kiếm Chủ, lại không biết hổ thẹn, chỉ vì chú kiếm mà đi vào tà đạo.

Lục Thanh lấy ra mười viên Tham vương đan chia ra cho Niếp Thanh Thiên, hai người lập tức nuốt để bù lại Kiếm Nguyên tiêu hao khi ngự không. Với hai người, đã đạt tới Kiếm Chủ, Tham Vương đan cũng chỉ dùng để khôi phục Kiếm Nguyên, đối với tu vi không hề có tác dụng. Tốc độ của hai người lại tăng nhanh thêm.

Thành Triều Dương cách trấn Triều Dương cũng không xa, khoảng hơn mười lí. Hai người bay rất nhanh, gần nửa canh giờ sau đã tới không trung của thành Triều Dương.

Khí tức của hai Kiếm Chủ không hề che dấu phóng ra. Thành chủ thành Triều Dương là Phó Viêm, cũng đạt tới Kiếm Chủ trung thiên vị nên nhận ra ngay. Kiếm giả của các tông môn khác đã lần lượt rời đi, mà ở đây cũng không hề có gì hấp dẫn. Ở các thành bởi vì quá đông người mà nguyên khí rất loãng, nên kiếm giả cũng không muốn lưu lại lâu. Lúc này đột nhiên có hai Kiếm Chủ tới, nếu có chuyện bí mật sao lại còn bộc lộ ra khí tức? Điều này làm cho Phó Viêm cảm thấy khó hiểu.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

257. Chương 7: Vãng Sự Như Yên

Trong phủ đệ của chủ nhân phường thị buôn bán tại thành Triều Dương.

Một lão nhân cùng một người tầm tuổi trung niên đang ngồi trong phòng khách.

Lão nhân đang ngồi ở ghế dành cho khách mặc võ y màu trắng, khí tức cả người lão ngưng tụ. Rất nhiều khí hệ Thổ tinh thuần theo hô hấp của lão nhân mà không ngừng phun ra nuốt vào. Ở sau lưng lão nhân có đeo một thanh trường kiếm màu vàng dài bốn thước, bản rộng gần ba tấc, từ trên trường kiếm đó tản mát ra khí hệ Thổ mệnh môn.

Ngồi ở ghế chủ nhà là một người tầm tuổi trung niên mặc bộ trường bào màu vàng, trên mặt hắn ẩn hiện một tầng sáng màu vàng nhàn nhạt. Sau lưng người trung niên đeo một thanh trường kiếm màu vàng rực rỡ, thỉnh thoảng lại lộ ra tia khí sắc bén.

“Bẩm báo đại nhân!” Hai gã kiếm giả mặc võ y màu đen từ ngoài cửa tiến vào, có chút chần chừ quỳ một gối xuống nói: “Tiểu tử kia quá giảo hoạt, nửa đường hắn đã tẩu thoát.”

“Lũ vô dụng!” Người trung niên này chính là chủ nhân của phường thị tại thành Triều Dương: Lãnh Ngôn. Nghe hai kiếm giả mới vào bẩm báo, hắn giận giữ quát lên một câu. Trên người hắn lập tức bộc phát ra một cỗ khí thế mạnh mẽ, bên trong còn bao hàm cả khí hệ Kim rất sắc bén.

Đối mặt với cơn giận dữ của Lãnh Ngôn, hai gã kiếm giả chỉ cảm thấy không gian xung quanh mình như bị giam hãm lại. Nét mặt sợ hãi, một người vội vàng nói: “Đại nhân yên tâm, chỉ là thân phận của Đoạn Thanh Vân có chút khó giải quyết, hắn là đệ tử nội tông của núi Triều Dương. Nhưng thuộc hạ đã phái người chặn lại hết đường đi tới núi Triều Dương, chỉ cần tiểu tử kia đến núi Triều Dương cầu cứu, hắn nhất định phải chết.”

Nghe hai người nói thế, sắc mặt Lãnh Ngôn mới dịu xuống, lạnh lùng nói: “Hai người các người tự đến hình đường chịu phạt mỗi người ba mươi côn.”

Nghe Lãnh Ngôn nói như thế, hai gã kiếm giả như được đại xá, vội vàng lui ra ngoài.

Lúc này, khí thế của Lãnh Ngôn đã thu liễm lại, quay lại nói với lão nhân: “Phó lão! Người xem, tên kia chắc chắn trốn không thoát. Người cứ yên tâm, việc này Lãnh mỗ bảo đảm làm cho người thỏa mãn.”

Lắc đầu, lão nhân được gọi là Phó lão nhũ mày nói: “Người này giết hay không cũng không có vấn đề gì. Mấu chốt chính là Hành Chúc Nội Uẩn Đoán Tạo pháp, người nhất định phải tra hỏi ra được.”

Vừa nói tới Hành Chúc Nội Uẩn Đoán Tạo pháp, trong mắt Phó lão hiện lên một tia si mê, lẩm bẩm nói: “Nếu như chiếm được nó, ta nhất định sẽ đạt tới trình độ Chú Kiếm Sư cửu phẩm.”

Trong mắt Lãnh Ngôn chợt lóe lên một tia sáng, mỉm cười mở miệng nói: “Như vậy thì Phó lão, việc kia....”

Khoát tay, lão nhân họ Phó nói: “Cái đó người yên tâm, chỉ cần người có thể moi ra được đồ vật của lão già đó, đừng nói là hai mươi viên hạ phẩm Tử Nguyên đan. Thậm chí, lão phu còn tặng thêm cho người Sinh Nguyên đan, chỉ cần không bị thương quá nặng, dùng vào đều có hiệu quả.”

Lãnh Ngôn nghe vậy vui mừng, mở miệng nói: “Phó lão cứ yên tâm. Lãnh mỗ sẽ làm lão già đó phải mở miệng. Người đâu, đưa người ra đây.”

Nhất thời có hai gã Kiếm Thị mặc võ y màu xám đem hai người toàn thân đầy máu tươi tiến vào. Hai gã Kiếm Thị đẩy một cái, hai người liền ngã giữa đại sảnh.

Kêu một tiếng đau đớn, một người cố gắng gượng dậy. Từ hình dáng của hắn có thể nhận ra ngay, không phải Đoạn Thanh Vân thì là ai? Lúc này, trong đan điền của Đoạn Thanh Vân không còn một chút Kiếm Nguyên nào, bên trong có một đạo Kiếm Khí hệ Thổ trong suốt áp chế Kiếm Nguyên của hắn. Hiện giờ Đoạn Thanh Vân chỉ còn chút sức lực cơ thể mà thôi.

“Sư phụ! Sư phụ! ” Đoạn Thanh Vân cố gắng ngẩng đầu sang kêu gọi người bên cạnh. Đó là một lão nhân cả người dính đầy vết máu. Lão nhân râu tóc bạc trắng, sợ là đã có tuổi rất cao, bị thương nặng rất nặng, nếu không có một thân Kiếm Nguyên tinh thuần chống đỡ thì đã sớm hồn phi phách tán rồi.

Miễn cưỡng mở ra hai mắt, lão nhân khàn khàn nói: “Thanh Vân, tuyệt kĩ của tổ sư không thể để rơi vào tay lão thất phu kia. Nếu không, người đừng nhận là đệ tử của ta!” Nói xong câu cuối cùng, mặt lão nhân lộ vẻ nghiêm khắc, nhưng thương thế của lão rõ ràng rất nặng, nhin không được lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Sư phụ! Người yên tâm, cho đến chết Thanh Vân cũng không nói ra.” Đoạn Thanh Vân gật đầu, đồng thời nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hai người Lãnh Ngôn nói: “Các người cứ chờ đó, sẽ có người đến thu thập các người.”

“Thu thập chúng ta?” Lãnh Ngôn cười lạnh một tiếng nói: “Tiểu tử người thật biết nói khoác. Đừng nói Huyền phong chủ đại nhân của núi Triều Dương, cho dù là hộ pháp của núi Triều Dương, chỉ sợ không ai vì một gã Kiếm Khách nhỏ nhoi mà xuất đầu cẳng. Huống hồ, người của cung Triều Dương làm sao có thể biết được chuyện này? Chỉ sợ bấy giờ tên sư đệ của người đã là một cái xác không hồn.”

“Súc sinh!” Trong mắt Đoạn Thanh Vân hiện lên tơ máu, lớn tiếng quát.

“Hừ!” Ánh mắt Lãnh Ngôn trầm xuống, ngón tay hắn điểm nhẹ, bắn ra một đạo Kiếm Khí hệ kim sắc bén dài sáu thước.

Đoạn Thanh Vân kêu thảm một tiếng, Kiếm Khí trực tiếp bắn xuyên qua đùi phải của hắn. Nguyên bản hắn vừa cố gắng đứng lên lại ngã xuống, không dậy nổi.

“Thanh Vân!” Lão nhân bên cạnh không khỏi đau lòng kêu lên một tiếng, rồi trợn mắt nhìn lão nhân họ Phó: “Phó Khúc! Đây chỉ là ân oán của hai người chúng ta, người làm khó dễ tiểu bối thì có bản lĩnh gì.”

“Khó dễ.” Than nhẹ một câu, Phó Khúc nói: “Người mới làm khó dễ ta. Đã mười năm, không nghĩ tới người lại từ Thanh Vân tông trốn tới đây. Nếu không nhờ tới xem ngũ phong luận kiếm, ta làm sao thấy người?”

Người mau đem Hành Chúc Nội Uẩn Đoán Tạo pháp của sư phụ nói ra. Niệm tình đồng môn ngày xưa, ta cho người một con đường sống.”

“Tình đồng môn! Người mà cũng nói đến tình đồng môn sao!” Lão nhân không khỏi ngửa mặt cười điên cuồng, ánh mắt mang theo căm thù thấu xương nhìn Phó Khúc : “Người chỉ vì tuyệt kỹ mà làm chuyện cầm thú khi sư diệt tổ. Giờ còn muốn ta đem Đoán Tạo pháp cho người sao? Cho dù ta chết, người cũng đừng hòng có được!”

Không có bị lời của lão nhân chọc giận, Phó Khúc lắc đầu, nhìn về Lãnh Ngôn nói: “Lãnh thường chủ, lúc trước ở chỗ của hần có phát hiện được gì không?”

“Ngoại trừ mấy khối tài liệu cứu phẩm trên quý, còn chỉ có một bản ghi chép tâm đắc về chú kiếm mà ta đã đưa cho Phó lão thôi.” Lãnh Ngôn vội vàng mở miệng nói: “Nhưng Phó lão cứ yên tâm, kể cả là tảng đá ta cũng có thể bắt nó mở miệng.”

Đứng dậy, Lãnh Ngôn đi tới trước mặt hai người Đoạn Thanh Vân: “Thế nào, tốt nhất là các người nên khai ra. Nếu ngoan cố thì ta sẽ cho các người biết thế nào là muốn chết không được, muốn sống không xong. Nói thật! Lãnh mỗ cũng không muốn nhìn chuyện như thế xảy ra.”

Quay đầu nhìn về Đoạn Thanh Vân: “Thế nào tiểu tử? Người nhìn xem sư phụ người cũng đã có tuổi, chỉ sợ không thể chịu đựng được thêm bao lâu nữa đâu. Nếu người không muốn lão phải chết thì hãy mau nói ra đi.”

Đoạn Thanh Vân mím chặt môi, một tay ấn vào đùi phải bịt máu tươi đang chảy ra, không hề lên tiếng.

Trong mắt hiện lên hung quang, Lãnh Ngôn lạnh lùng nói: “Tốt! Tiểu tử người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Chân phải Lãnh Ngôn nhấc lên, nhất thời Đoạn Thanh Vân bị hấn đá một cái lùi về sau một trượng. Một đá này Lãnh Ngôn cũng không có sử dụng Kiếm Nguyên. Cười lạnh nhìn Đoạn Thanh Vân, Lãnh Ngôn nói: “Tiểu tử người đã cứng đầu như thế thì để ta cho người xem sư phụ người bị tra tấn như thế nào.”

Lãnh Ngôn điểm ngón tay ra, khổng chế huyết cầm của lão nhân, đồng thời khóa miệng của lão lại, phòng ngừa lão nhân cắn lưỡi tự sát.

“Dừng tay! Người dừng tay cho ta!” Mặt của Đoạn Thanh Vân trở lên đỏ bừng, màu sắc so với máu tươi còn đỏ hơn. Lúc này hần đối với sư đệ mình chạy đi cầu cứu không có hy vọng nhiều.

Đoạn Thanh Vân nhớ lại. Năm đó, một buổi tối mùa đông giá rét, một đứa nhỏ khoảng mười một tuổi, quần áo tả tơi bị người ta ném ra từ từ lâu, trong lòng của hần còn ôm một cái đùi gà. Có thể nhìn ra được trên người đứa nhỏ đầy vết thương. Lúc này có hai gã tiểu nhị khỏe mạnh đi ra:

“Tiểu tử, về sau người mỗi ngày tới đây làm bao cát. Chỉ cần huynh đệ chúng ta cao hứng, đừng nói là đùi gà, cả một con gà cũng có cho người. Ha ha...”

Khuôn mặt dữ tợn của hai gã in thật sâu trong lòng đứa nhỏ. Nó gắng gượng đứng dậy, toàn thân không chỗ nào không đau đớn. Đứa nhỏ lao đảo đi về phía một căn nhà thô sơ đã bỏ hoang ở phía Nam, đó là chỗ mà đứa nhỏ cướp được từ mấy con chó hoang.

“Tiểu tử! Người muốn đi đâu?” Đang đi đường đột nhiên có một đứa nhỏ khác tới bên cạnh hần nói. Đứa nhỏ này ăn mặc so với hần cao quý hơn nhiều, phía sau nó còn có hai con chó to lớn đang nhe hàm răng sắc nhọn.

Không nói gì, trên mặt đứa nhỏ hiện lên vẻ cảnh giác, hai tay ôm chặt đùi gà trong ngực.

“A! Là đùi gà.” Trên mặt đứa nhỏ kia hiện lên vẻ khinh miệt: “Thế nào? Người sợ ta cướp của người sao? Hừ! Đã vậy ta cướp cho người xem. Hắc Đại! Hắc Nhị! Lên cho ta, cướp được thì là của các người.”

Ô ——

Hai tiếng gầm nhẹ từ hai con chó to lớn sau lưng đứa nhỏ phát ra.

Sau thời gian tàn nhẫn nén hương.

“Tốt lắm! Hắc Đại, Hắc Nhị, trở về đi, Không phải chỉ là một cái đùi gà sao, nhìn cứ như bảo bối, thật mất hứng. Đi thôi!” Mang theo hai con chó bỏ đi, để lại đứa nhỏ ốm yếu nằm trên mặt đất đầy vết máu.

Khi đứa nhỏ về tới căn nhà hoang, so với bên ngoài thì nhiệt độ trong căn nhà ấm hơn một chút.

“Tiểu Vân...” Ở một góc tối trong nhà, một đứa nhỏ khác chỉ có năm tuổi đang ôm gối co ro ngồi, trong ánh mắt của nó hiện lên vẻ mong đợi. Đứa nhỏ năm tuổi này rõ ràng ngửi thấy mùi hương của đùi gà, nhưng nó chỉ lẩm bẩm rồi nuốt một ngụm nước bọt.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

258. Chương 8: Nhập Ma

“Tiểu Vân, ta rất đói.”

“Đến đây, người xem ta lấy được cái gì.” Trên mặt Tiểu Vân nở ra nụ cười, không chút do dự cầm đùi gà đưa cho đứa nhỏ năm tuổi.

Có chút chần chờ cầm lấy đùi gà: “Tiểu Vân, người đã nếm qua chưa? Chúng ta cùng ăn đi.”

Lắc đầu, Tiểu Vân cự tuyệt nói: “Người ăn đi, lúc trước ta đã ăn một cái đùi gà thật lớn.” Nói xong, nó còn cố gắng vỗ vỗ cái bụng nhỏ của mình.

Trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, đứa bé nhỏ hơn cẩn thận cắn từng miếng thịt, mỗi một miếng đều nhai nuốt rất lâu, giống như muốn hương vị vĩnh viễn ở lại trong miệng vậy.

Tiểu Vân xoay người sang chỗ khác, không dám nhìn tiếp, nếu không nó chỉ sợ nhịn không được mà đoạt lại. Bất chợt nó nhìn ra cửa, trước mặt nó xuất hiện một lão nhân. Nó có chút không tin vào mắt của mình, nhìn kĩ lại chần chờ nói:

“Người là chủ của lò rèn mới khai trương ở phía Đông.”

“Ừ! Ta mới tới hai ngày trước.” Trước mặt là một lão nhân vẻ mặt hiền hòa mặc bộ quần áo bằng vải thô, tươi cười nói: “Lò rèn của ta còn thiếu hai đồ đệ giúp việc, không biết các người có nguyện ý bái làm đồ đệ của ta không?”

Chuyện tốt như vậy đi đâu mà tìm?

Từ đó về sau, ở một lò rèn hẻo lánh phía Đông thành, có thêm hai đứa trẻ một lớn một nhỏ, lớn chừng mười một tuổi, nhỏ chừng năm tuổi. Mà đứa lớn chính là Đoạn Thanh Vân.

.....

Trở lại phòng khách nhà Lãnh Ngôn.

Đoạn Thanh Vân nhìn lão nhân nằm trên mặt đất, hai mắt hần dần trở lên đỏ ngầu. Năm đó nếu không phải lão nhân nuôi dưỡng hắn cùng sư đệ, chỉ sợ hai người khó sống qua khỏi mùa Đông năm đó. Ân tái sinh, nặng tựa núi.

Hai mắt Đoạn Thanh Vân dần chuyển thành màu đỏ đậm, không khí chung quanh hắn bắt đầu nhộn nhạo lên, mái tóc đen trên đầu không gió tự động tung bay. Đồng thời một cỗ Kiếm Nguyên dao động mạnh mẽ bắt đầu xuất hiện.

“Đây là...” Phó Khúc lập tức quay đầu nhìn về Đoạn Thanh Vân, có chút kinh nghi nói. Về phần Lãnh Ngôn đứng cách Đoạn Thanh Vân không xa, hắn bỗng cảm thấy một cỗ áp lực to lớn ép đến. Cỗ áp lực này mang theo khí thế thô bạo, lại ẩn chứa dao động Kiếm Nguyên mạnh mẽ khiến hắn có cảm giác vô lực.

Lãnh Ngôn lập tức lùi lại mấy bước tới bên người Phó Khúc. Khí tức bốc lên từ trên người Đoạn Thanh Vân gần như là gấp hai lần, chênh lệch tuyệt đối làm bàn tay hắn ướt đầm mồ hôi.

“Nhập ma!” Phó Khúc trầm giọng nói. Hắn thật sự không ngờ, Đoạn Thanh Vân lại có thể ở đây tiến vào cảnh giới nhập ma.

Ô ——

Ô ——

Lão nhân nằm trên mặt đất không khỏi lộ ra thần sắc kinh hãi, nhưng lão cũng không nói gì được, trên khóe mắt đã ràn rụa nước mắt.

Nhập ma, là do thất tình lục dục của kiếm giả dẫn phát. Một khi có một loại tình cảm dục vọng đạt tới đỉnh thì có thể tiến vào cảnh giới nhập ma. Khi nhập ma, kiếm giả sẽ không làm chủ được bản thân, trong lòng chỉ có ý nghĩ điên cuồng giết chóc. Đặc biệt khi kiếm giả nhập ma, thì tu vi cảnh giới trong nháy mắt có thể tăng lên rất nhiều.

Có người đột phá một thiên vị, thậm chí có người tăng lên một cảnh giới tu luyện. Đương nhiên hậu quả sau đó rất nghiêm trọng, tu vi tăng lên khi nhập ma càng cao thì sau khi hồi phục thần trí, thân thể chịu tổn thương càng lớn. Thậm chí có kiếm giả bởi vì sống chết trước mắt mà nhập ma, tu vi tăng lên một cảnh giới đã chém giết tất cả địch nhân, sau đó khi tỉnh lại thì tuổi thọ cũng hao hết mà già đi trong nháy mắt, không đến một ngày bị hao tổn nguyên khí quá nhiều mà chết.

Lão nhân không thể ngăn lại Đoạn Thanh Vân nhập m. Xương cốt toàn thân lão đã bị gãy vỡ hơn nửa, lúc này còn không có sức lực mà dựa dụa. Trong miệng lão lại phum ra một ngụm máu tươi.

“Hừ!” Chỉ hơi kinh nghi một chút, trên mặt Phó Khúc liền lộ ra một nụ cười lạnh : “Ánh sáng đom đóm mà thôi, cho dù có mạnh hơn gấp trăm lần cũng không thể so với ánh trăng.”

Rống ——

Một tiếng rống không hề giống tiếng con người phát ra từ miệng Đoạn Thanh Vân. Ngay sau đó, giống như có đồ vật gì đó bị phá tan, một tầng Kiếm Khí hệ Hỏa vô cùng mãnh liệt bốc lên trên người hắn. Khí hệ Hỏa lập tức hướng về phía Đoạn Thanh Vân tụ tập lại.

“Nhập ma còn có thể tăng sự linh ngộ lực lượng thuộc tính sao?” Phó Khúc thì thào một câu. Lập tức trên đầu ngón tay hắn hiện lên một đạo Kiếm Khí hệ Thổ, điểm về phía ngực Đoạn Thanh Vân .

“A ——” Đoạn Thanh Vân gầm lên một tiếng. Trước ngực hắn khí hệ Hỏa nhanh chóng áp súc thành một quả cầu lửa màu lam, tiếng kiếm ngâm cao vút từ ngón tay Đoạn Thanh Vân nổi lên.

Hừ ——

Trong nháy mắt hơn mười đạo Kiếm Khí hệ Hỏa nóng cháy từ ngón tay Đoạn Thanh Vân bắn vào trong quả cầu lửa. Quả cầu lửa nhanh chóng hiện lên ngưng tụ như thực chất, phát ra nhiệt độ kinh người.

Kiểm Sư tiểu thiên vị! Đoạn Thanh Vân vốn có tu vi Kiếm Khách đại thiên vị, sau khi nhập ma tu vi lại tăng lên tới Kiếm Sư tiểu thiên vị.

Kiểm Khí hệ Hỏa nóng cháy cuộn cuộn hiện quanh người Đoạn Thanh Vân. Nếu nhìn kĩ sẽ thấy ở bên trong Kiếm Khí còn có một tia đỏ tươi như máu.

Hô ——

Lúc này quả cầu lửa đã áp súc thành màu lam đậm, bên trong có một đoàn Kiếm Khí hệ Hỏa nóng cháy. Theo động tác của Đoạn Thanh Vân, quả cầu lửa rút lên đánh vào đạo Kiếm Khí mà Phó Khúc đánh ra.

Sắc mặt Phó Khúc trở lên ngưng trọng, không còn vẻ coi khinh như lúc trước nữa. Nơi đầu ngón tay hắn, một đạo Kiếm Khí hệ Thổ màu vàng trong suốt bốc lên dài gần sáu trượng. Lập tức Phó Khúc vung tay đánh ra.

Oanh!

Quả cầu lửa không có chút lực ngăn cản, nhanh chóng bị Kiếm Khí hệ Thổ chém thành hai nửa, ngọn lửa màu lam lập tức tán loạn. Trong đại sảnh nhiều tiếng xèo xèo vang lên, thậm chí khi quả cầu lửa vỡ ra còn hình thành một tầng sóng nhiệt nhẹ nhẹ.

Kiểm Khí hệ Hỏa quanh người Đoạn Thanh Vân lập tức tản mát sạch sẽ. Phó Khúc đi tới tới trước mặt Đoạn Thanh Vân nhe răng cười, Kiểm Khí trên ngón tay hắn lập tức điểm vào ngực Đoạn Thanh Vân, nhanh chóng phá vỡ Kiểm Khí hộ thân của Đoạn Thanh Vân, khống chế Kiểm Nguyên trong đan điền.

Khi nhập ma, Kiểm Nguyên trong đan điền của Đoạn Thanh Vân rất bạo ngược, chỉ không chú ý một chút sẽ bị hắn đột phá giam cầm. Cho nên lần này Phó Khí đánh ra liên tiếp hơn mười đạo, phong ấn lại Kiểm Nguyên của Đoạn Thanh Vân, đồng thời phong bế lại vài nhánh kinh mạch chủ, ngăn chặn khi Kiểm Nguyên đột phá qua phong ấn Kiểm Khí thì không thể lưu chuyển dễ dàng được.

Phó Khúc vung tay ném Đoạn Thanh Vân đến trước mặt lão nhân. Nhất thời Đoạn Thanh Vân kêu thảm một tiếng, đôi con ngươi đỏ bừng nhìn chăm chăm vào Phó Khúc. Tuy rằng đã nhập ma, nhưng Đoạn Thanh Vân vẫn phân biệt rõ ràng địch ta.

“Thế nào lão già! Chỉ cần ngươi chịu nói ra, ta sẽ thay ngươi loại bỏ hậu quả của nhập ma cho hắn. Nếu không chỉ một thời gian ngắn nữa hắn sẽ đi đời nhà ma.” Phó Khúc tựa cười mà không phải cười nhìn chăm chăm lão nhân, đồng thời gặt đầu với Lãnh Ngôn.

“Ngươi hãy bỏ ý định đó đi. Cho dù thầy trò ta có chết, ngươi cũng đừng hòng lấy được tuyệt kỹ của sư phụ. Loại người như ngươi không bằng súc sinh, đến ân sư có công tái tạo nuôi dưỡng mà ngươi còn sát hại, căn bản là không có tâm theo con đường chú kiếm. Giao cho ngươi chỉ làm bản nó!” Lão nhân giận dữ nói.

“Ngươi!” cho dù là tâm cảnh của Kiểm Chủ, Phó Khúc cũng bị lão nhân chọc giận. Nhưng lập tức hắn lại cười lạnh một tiếng, nói: “Tốt! Lão già ngươi đã muốn chết, ta cũng không vội. Lãnh Ngôn! Ngươi chiêu đãi tốt đệ tử của hắn đi, đừng làm cho hắn chết một cách thoải mái.”

“Súc sinh! Cầm thú! Ngươi sẽ không được chết tử tế đâu.” Thanh âm khàn khàn, lão nhân nổi giận mắng.

Không thèm để ý tới, sắc mặt Lãnh Ngôn lạnh lùng, bước tới trước mặt Đoạn Thanh Vân. Vừa rồi Đoạn Thanh Vân nhập ma khiến hắn mất hết thể diện, lúc này có cơ hội như vậy thật đúng ý hắn. Chỉ cần làm cho lão già kia mở miệng, đến lúc đó hắn có thể có Tử Nguyên đan, hắn đã có thể có hy vọng đột phá bình cảnh mấy năm nay đạt tới Kiểm sư.

Một tay cầm lấy cánh tay của Đoạn Thanh Vân lên, Lãnh Ngôn quay đầu nhìn lão nhân nói: “Lão già kia, ngươi nói hay không?”

Lão nhân vẫn lặng yên, không nhúc nhích, nhắm hai mắt lại.

“Được!” Cười lạnh một tiếng, Lãnh Ngôn bắt đầu dùng sức.

“Từ Từ!” Phó Khúc đứng bên cạnh bỗng kêu lên một tiếng sợ hãi. Ngay sau đó, Lãnh Ngôn liền cảm thấy hai cổ áp lực thật sâu đè ép tới. Hắn chưa bao giờ cảm giác, chính mình lại nhỏ bé như vậy. Trước hai luồng áp lực đó, hắn cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ đứng trước sóng biển gầm thét, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cơn sóng đánh tan tành.

Lãnh Ngôn buông tay của Đoạn Thanh Vân ra, trên mặt hắn ửng hồng, nhịn không được lui về sau năm sáu bước, ngã ngồi trên ghế.

“Hai Kiểm Chủ!” Trong lòng Phó Khúc vô cùng chấn động, liếc nhìn Đoạn Thanh Vân một cái, trong ánh mắt không thể che dấu sự khiếp sợ: “Tiểu tử này có thân phận gì mà có thể có hai Kiểm Chủ vì hắn tới đây?”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

259. Chương 9: Nghiền Xương Thành Tro!

Lúc này Phó Khúc đến cử động nhỏ cũng không dám, khí thế của hai Kiểm Chủ đột nhiên tập trung vào hắn. Trong hai làn khí tức đó, có một cỗ khí tức tương đương với hắn, thậm chí còn kém hơn một chút. Nhưng làn khí tức kia thì khác, nó bá đạo vô cùng. Khiến cho hắn thân là Kiểm Chủ cũng cảm thấy hít thở không thông, giống như một tòa núi cao nghìn trượng ép ở trong lòng.

Hai người Lục Thanh lẳng không đứng trên bầu trời, chỉ hơi cảm ứng một chút liền phát hiện ra khí tức Kiếm Chủ của Phó Khúc. Phó Khúc cũng không có phương pháp che dấu tu vi, liền bị hai người phát hiện ra ngay.

Mà đồng thời, ở ngoài xa, một cỗ khí tức nóng cháy bốc lên, chỉ trong giây lát đã đến trước mặt hai người Lục Thanh.

Trên mặt lộ ra vẻ kinh dị, Phó Viêm như thế nào không biết hai người trước mặt là ai, ánh mắt hắn đặc biệt nhìn về phía Lục Thanh. Hiện giờ trong khu vực tông môn Tử Hà tông, những người không biết hoặc không nghe nói qua Lục Thanh rất ít. Tuy rằng lần ngũ phong luận kiếm này, Phó Viêm bận công việc trong thành không rảnh để đi xem, nhưng đối với miêu tả về Lục Thanh hắn rất rõ ràng. Một Kiếm Chủ sử dụng thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm to lớn như thế, cũng chỉ có Lục Thanh mà thôi.

Trong lúc Phó Viêm đánh giá hai người, đồng thời hai người Lục Thanh cũng nhìn Phó Viêm. Hai người thấy một người mặc một bộ võ y màu trắng bay tới, trước ngực có đeo kiếm ẩn đại biểu cho thân phận Kiếm Chủ của Tử Hà tông, tầm năm mươi tuổi. Người như vậy tại đây cũng chỉ có một người mà thôi, thành chủ thành Triều Dương: Phó Viêm.

“Nguyên lai là hai vị đến, Phó mỗ thất lễ không đón tiếp được từ xa.” Phó Viêm chấp tay nói, ánh mắt chăm chú nhìn Lục Thanh. Tuy rằng hắn có bối phận là đệ tử đời thứ mười lăm của Tử Hà tông, nhưng trên Kiếm Thần Đại Lục thì cường giả vi tôn, chỉ cần có thực lực thì không cần nói đến tôn ti.

Nhìn Phó Viêm ở trước mặt, sắc mặt Lục Thanh trầm xuống, nói: “Phó thanh chủ có biết việc xảy ra vào sáng hôm nay không?”

“Việc xảy ra sáng hôm nay?” Phó Viêm sửng sốt, lập tức như nghĩ tới cái gì, mở miệng nói: “Hình như có một sự kiện xảy ra. Ở phía Đông phường thị, Đoạn lão chủ của một lò rèn hình như đã đắc tội với Lãnh phường chủ, hình như còn có xung đột với trưởng lão của Thanh Vân tông Phó Khúc. Còn tình hình cụ thể thì từ trước đến nay ta đều không nhúng tay vào những chuyện thị phi như vậy. Cho nên tình huống cụ thể Phó mỗ cũng không biết. Chẳng lẽ...”

Phó Viêm có chút chần chờ. Hắn nghe câu nói thì tựa hồ Đoạn lão có quan hệ với Lục Thanh, nếu vậy thì việc này không dễ giải quyết. Lãnh Ngôn này ngày thường rất sáng suốt, như thế nào hôm nay lại hành động hồ đồ vậy.

Trong lòng nghĩ, bên ngoài Phó Viêm cũng không chậm trễ nói: “Như vậy đi, để Phó mỗ dẫn hai vị đi một chuyến. Nếu có hiểu lầm gì thì có thể giải quyết.”

.....

Lại thêm một Kiếm Chủ!

Chỉ khoảng nửa khắc, Phó Khúc lại cảm thấy có thêm một cỗ khí tức của kiếm Chủ nữa, hắn biết đây là thành chủ thành Triều Dương. Hắn nhăn mày lại, chỉ sợ việc này rất phiền phức.

Quay đầu nhìn Lãnh Ngôn, Phó Khúc nói: “Quan hệ giữa người và thành chủ thành Triều Dương như thế nào?”

Cười khổ lắc đầu, Lãnh Ngôn nói: “Không được tốt lắm. Nếu việc ban ngày hắn đã biết, thì không phải bây giờ mới tìm đến.”

Chính xác là tông môn không cho phép đệ tử giết hại lẫn nhau, nhưng nếu là tranh chấp cùng ngoại nhân thì tông môn sẽ không nhúng tay vào, nếu nhúng tay vào thì chỉ với danh nghĩa cá nhân. Mà Đoạn Thanh Vân xuất thân ở thành Triều Dương, ở ngũ phong luận kiếm lại đạt được phần thưởng. Nếu Phó Viêm mà biết thì chắc chắn sẽ nhúng tay vào.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, khí tức cả ba Kiếm Chủ đã xuất hiện ở bầu trời phía trên phủ đệ của phường chủ.

“Lãnh Ngôn! Đi ra tiếp đón khách đi.” Không để hai người Lục Thanh mở miệng, Phó Viêm hướng tới phía dưới mở miệng nói.

Đứng bên cạnh, Lục Thanh vô thanh vô tức thả ra thần thức, bao phủ cả phủ đệ phường chủ. Nơi mi tâm Niếp Thanh Thiên cũng lóe ra tia sáng, rồi nháy mắt đã thu liễm lại.

Ngay tại lúc Lãnh Ngôn bước ra ngoài, sắc mặt Lục Thanh đang bình tĩnh bỗng trở nên giận dữ. Một luồng khí thể bá đạo từ trên người hắn phóng ra, Lục Thanh đã thi triển ra Phong Lôi bộ. Phó Viêm chỉ kịp cảm thấy trước mặt hoa lên, thân ảnh của Lục Thanh đã biến mất.

Niếp Thanh Thiên cũng sửng sốt, lập tức sắc mặt cũng đại biến, thi triển Tồn Phong bộ đuổi theo.

Lãnh Ngôn chỉ là Kiếm Khách nho nhỏ làm sao chịu được khí thể của Kiếm Chủ ép đến. Gần như lúc Lục Thanh vừa phát ra khí thể, tâm thần của Lãnh Ngôn chấn động, Kiếm Nguyên trong kinh mạch bị chảy ngược, cả người như bị một con mãnh thú hồng hoang đụng trúng, bắn vào trong đại sảnh.

Mà Phó Khúc cũng bị khí thể đột nhiên bùng nổ của Lục Thanh làm cho giật mình, lập tức lùi lại hơn mười trượng. Đến lúc hắn ngẩng đầu nhìn lại đã thấy hai gã thanh niên đang đứng ở vị trí vừa nãy của hắn.

“Là người!” Phó Khúc nhin không được kêu lên một tiếng kinh ngạc. Thanh Vân tông là một trong năm tông môn bình thường trong phạm vi nghìn dặm quanh Tử Hà tông. Phó Khúc thân là trưởng lão, nên hắn đúng là người đi tham dự ngũ phong luận kiếm, như thế nào mà còn không biết Lục Thanh. Có thể nói, lần ngũ phong luận kiếm này, khiến hắn có ấn tượng sâu sắc nhất chính là Lục Thanh cùng với thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm của hắn.

Lục Thanh quan sát tình trạng của Đoạn Thanh Vân một lúc. Từ từ một cỗ sát khí lạnh thấu xương bốc lên từ trên người hắn. Trong đại sảnh như đã tới mùa đông giá rét, hơi nước trong không khí bị cơn gió lạnh thổi qua liền ngưng kết lại thành từng bông tuyết phiêu đảng. Lãnh Ngôn vừa mới cố gắng đứng dậy, đột nhiên bị sát khí của Lục Thanh phóng ra ép tới, tầng Kiếm Khí hệ Kim trên người hắn không có một chút năng lực chống đỡ, phát ra một tiếng vang rồi vỡ nát.

Oa một tiếng, Lãnh Ngôn há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Liên tục hai lần bị khí thể của Lục Thanh đánh tới, Lãnh Ngôn đã bị trọng thương.

“Nhập ma!” Cho dù là Niếp Thanh Thiên luôn bình tĩnh cũng lộ ra sát khí.

“Người là Lục Thanh...” Lão nhân nằm trên mặt đất ánh mắt sáng ngời, vội hướng tới Lục Thanh hỏi. Ngày thường, mỗi lần Đoạn Thanh Vân trở về thì kể lại nhiều nhất chính là Lục Thanh, kể cả tốc độ tu luyện hay khả năng lĩnh ngộ kiếm pháp đều khiến lão nhân có ấn tượng rất sâu.

“Lão nhân gia, không nên cử động.” Lục Thanh lấy ra hai viên Dưỡng Thân đan cho lão nhân ăn vào, đồng thời hắn vận chuyển Phong Lôi Kiếm Nguyên phá tan phong ấn của Phó Khúc trong đan điền lão nhân.

Kiếm Nguyên vừa khôi phục lại, trên người lão nhân lập tức tản mát ra một cỗ khí thể mạnh mẽ, đó là khí thể của Kiếm Sư, còn có khí hệ Hỏa nóng cháy bùng bùng.

“Lão nhân gia, việc này là ai làm.” Thanh âm của Lục Thanh bình tĩnh, nhưng ai cũng cảm thấy sát khí ẩn chứa bên trong lời nói.

“Chính là hai người bọn họ. Vân nhi đáng thương. Nó ——” Lão nhân nhin không được, nước mắt trào ra từ khóe mắt. Nếu không phải bây giờ xương cốt của lão bị vỡ nát thì đã lao tới liều mạng với hai người Phó Khúc rồi.

Ngẩng đầu nhìn Phó Khúc, Lục Thanh mở miệng nói: “Tốt! Tốt lắm!”

Phó Khúc biến sắc, lúc trước hắn cũng thấy được thực lực của Lục Thanh, hắn cũng không cho rằng mình là đối thủ của Lục Thanh. Nhưng hắn thân là trưởng lão của một tông môn, hơn mười năm qua còn cái gì mà chưa gặp. Hiện tại uy áp của Lục Thanh ép đến, ngược lại hắn càng bình tĩnh:

“Ta là cửu trưởng lão của Thanh Vân tông. Không biết vì sao Lục sư phụ phải nhúng tay vào việc của sư môn chúng ta.”

“Việc của sư môn?” Đến bây giờ, lời nói của Lục Thanh đã bình tĩnh lại.

“Không sai!” Phó Khúc chỉ vào lão nhân nói: “Người này là người của Thanh Vân tông ta, là một Chú Kiếm Sư. Sau hắn chạy trốn tới quý tông, trốn tránh mười năm, hiện giờ bị ta ngẫu nhiên tìm được. Mong là Lục sư phụ không nhúng tay vào chuyện này.”

“Lục sư phụ...” Phó Viêm đứng đằng sau cũng mở miệng nói.

Đồng thời hắn dùng thần thức truyền âm tới Lục Thanh: “Lục sư phụ, tông môn có luật, đệ tử nội tông không được nhúng tay vào việc phân tranh của các tông môn khác. Cho dù muốn nhúng tay vào, cũng phải báo cáo lại tông môn rồi mới được hành động. Người này là trưởng lão Thanh Vân tông, tuy rằng Thanh Vân tông không là gì cả, nhưng việc này vẫn nên giao cho Huyền phong chủ xử lý là tốt nhất.”

Lắc đầu, Lục Thanh không đồng ý với ý kiến của Phó Viêm, tuy rằng hắn có ý tốt.

Chỉ vào lão nhân, Lục Thanh nói: “Hắn cùng với ngươi là tranh chấp sư môn.”

“Không sai! ”

“Tốt! Ta sẽ không nhúng tay vào.”

Nhân tình sáng lên, Phó Khúc mỉm cười nói: “Đa tạ Lục sư phụ.”

Liếc mắt nhìn hắn một cái, Lục Thanh lại chỉ vào Đoạn Thanh Vân: “Nhưng hắn là người của cung Triều Dương chúng ta, cũng là sư đệ của ta.”

Há miệng cứng lại, trong lòng Phó Khúc không khỏi cười khổ, nói qua nói lại vẫn là không muốn bỏ qua, nhưng trong lòng hắn vẫn có một tia may mắn nói: “Ta cũng không ra tay với hắn. Chỉ là đột nhiên hắn nhập ma, ta mới động thủ chế phục hắn. Nếu không lúc này hắn đã hao hết tinh nguyên mà chết rồi.”

Cười lạnh một tiếng, Lục Thanh nhìn lại, thấy Lãnh Ngôn gật đầu xác nhận, hừ một tiếng nói: “Hôm nay dù các ngươi có xảo biện như thế nào, ta cũng muốn đem bọn ngươi...”

Dừng lại một chút, Lục Thanh lại gằn từng chữ một: “Nghien xương thành tro!”

Rùng mình một cái, Phó Khúc biết hôm nay không thể kết thúc êm đẹp được, lạnh lùng nói: “Lục sư phụ, người mà giết ta, không sợ dẫn đến hai tông tranh chấp sao? Ta và ngươi đều là Kiếm Chủ, cho dù tu vi của ngươi hơn xa ta, nhưng ta mà tự bạo Kiếm Chủng, chỉ sợ ngươi không chết cũng trọng thương.”

Sắc mặt không thay đổi, âm thanh của Lục Thanh lạnh lùng, nói: “Tự bạo Kiếm Chủng. Ngươi còn không có cơ hội đó!” Tiếng nói vừa dứt, thân hình Lục Thanh liền lóe lên, đồng thời một làn Phong Lôi Kiếm Ý bá đạo mang theo thần thức mạnh mẽ tương đương với Kiếm Chủ đỉnh phong của Lục Thanh, hướng tới Phó Khúc áp chế.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

260. Chương 10: Vạn Niên Tẩy Tâm Quả. Cửu Dương Kiếm Khí.

Không thực sự chiến đấu cùng với Lục Thanh thì không thể tưởng tượng được sự đáng sợ của hắn. Đến bây giờ Phó Khúc mới biết, lúc trước mình uy hiếp Lục Thanh là buồn cười thế nào. Phong Lôi Kiếm Ý bá đạo đã áp chế bảy thành Kiếm Nguyên của hắn, chỉ còn lại ba thành Kiếm Nguyên làm hắn không thể khống chế hoàn toàn được Kiếm Chủng trong đan điền của mình, nghĩ gì đến việc tự bạo Kiếm Chủng.

Mà thần thức của Phó Khúc cũng bị áp chế. Lúc này, hắn chỉ cảm thấy trong Thức Hải của mình như có một tảng đá nghìn cân đè lên. Kiếm Ý bá đạo mang theo thần thức mạnh mẽ của Lục Thanh đã vào trong Thức Hải của hắn.

Ngâm ——

Trong đầu Phó Khúc vang lên một tiếng kiếm ngâm kinh thiên, thần thức dày đặc thành quả cầu của hắn trong nháy mắt đã bị đánh tan thành mảnh nhỏ.

Phốc ——

Phó Khúc vừa phun ra một ngụm máu tươi, chưa kịp kinh hãi đã thấy thân hình của Lục Thanh như quỷ mỵ phóng tới. Lúc này thần thức của hắn đã bị phá, Phó Khúc chỉ cảm thấy trước mặt mơ màng, vội vàng đạp mạnh chân lui nhanh về phía sau. Nhưng hắn làm sao có thể nhanh bằng Lục Thanh.

Khóe miệng Lục Thanh nở một nụ cười lạnh, nơi đầu ngón tay hắn hiện lên một đạo Kiếm Khí màu xanh tím trong suốt dài hai trượng, chém về phía Phó Khúc.

“Không ——” Trong mắt Phó Khúc chỉ cảm thấy mơ hồ, căn bản không nhìn ra quỹ tích của Kiếm Khí mà Lục Thanh chém tới. Hắn chỉ kịp kêu thảm một tiếng. lát sau một tiếng động vang lên, một cái đầu người đã rơi xuống đất. Thân thể Phó Khúc chỉ còn cái xác không đầu vẫn đứng thẳng, chiếc cổ cụt đầu bị cháy đen, máu thịt đọng lại không hề có giọt máu nào chảy xuống.

Thân hình của Lục Thanh không hề dừng lại, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lãnh Ngôn. Lãnh Ngôn chỉ cảm thấy một luồng sáng màu xanh tím lóe lên, đầu đã lìa khỏi cổ. Đến lúc này đã có hai chiếc đầu nằm trên mặt đất, cùng với hai cái xác không đầu, nhưng không hề có chút máu nào chảy ra.

Phó Viêm kinh hãi nhìn hết thấy việc xảy ra trước mắt. Hắn cũng không dám tin vào hai mắt của mình nữa. Lúc trước khi Phó Khúc đến thành Triều Dương, hắn cũng đã tiếp đãi qua hai ngày. Bởi vì cả hai đều có họ Phó, nên quan hệ cũng khá tốt, trong thời gian hai ngày cũng luận bàn vài chiêu.

Tuy rằng lúc luận bàn cả hai đều không ra tay toàn lực, nhưng Phó Viêm biết, tuy tu vi của Phó Khúc thấp hơn hắn một bậc, kể cả cảnh giới Kiếm Pháp cùng lĩnh ngộ thuộc tính yếu hơn một bậc, nhưng Phó Viêm muốn thắng cũng phải hơn mười chiêu mới có cơ hội. Vậy mà vào lúc này, Phó Khúc lại không có một chút năng lực phản kháng trước một gã Kiếm Chủ, chỉ một đòn đã bị chặt đầu, làm cho Phó Viêm khiếp sợ vô cùng.

Cười khở một tiếng, Phó Viêm nói: “Lục sư phụ quả nhiên bất phàm, vừa ra tay như chớp giật sấm rền khiến Phó mỗ hổ thẹn.”

Lục Thanh cũng không trả lời, hắn vận chuyển Kiếm Nguyên hút lấy thi thể Lãnh Ngôn đặt xuống nằm cạnh xác Phó Khúc. Lục Thanh lại vươn tay phải ra, nhất thời trong hư không xuất hiện nhiều điểm Lôi khí màu tím, dần ngưng kết trên lòng bàn tay Lục Thanh. Trong thời gian ngắn, một quả cầu Tử Điện hình thành, Lục Thanh vung tay ném về phía hai cái xác người trên mặt đất.

Xuy ——

Lôi khí bá đạo bao phủ lấy thi thể hai người. Bỗng từ trong cơ thể hai người bộc phát ra một cỗ Kiếm Khí hộ thân còn sót lại. Lục Thanh hừ lạnh một tiếng liền bắn ra hai đạo Phong Lôi Kiếm Khí, trong nháy mắt phá nát đan điền của hai người.

Phốc ——

Phốc ——

Mất đi Kiếm Khí hộ thân, trong chốc lát hai người đã bị đốt thành tro bụi. Tay áo Lục Thanh vung lên, nhất thời tro bụi tiêu tán vào trong trời đất không để lại chút dấu tích nào.

Phó Viêm đứng bên cạnh không khỏi chấn động. Đây tuy không phải nghiền xương thành tro, nhưng cũng không kém nhiều lắm, hai người Phó Khúc đến tro cốt cũng không còn.

“Giết rất tốt! Rất tốt!” Lão nhân đang ngồi xếp bằng trên mặt đất mở mắt ra nói: “Sư phụ! Lão nhân gia đã có thể yên nghỉ rồi. Tên tặc tử đã đền tội rồi! Đền tội rồi!” Hai hàng nước mắt từ trên khóe mắt lão chảy ra, rồi đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Niếp Thanh Vân vội đỡ lão nhân lên ghế, quay lại nhìn Lục Thanh trầm giọng nói: “Thanh Vân đã hoàn toàn nhập ma. Phó Khúc vừa rồi đã phong ấn đan điền của hắn, nhưng lúc này nhập ma đã xâm nhập vào tâm thần của hắn. Kể cả là sư phụ cũng khó mà làm hắn tỉnh lại được.”

Sắc mặt ngưng trọng, Lục Thanh liền thả ra thần thức dò xét cơ thể của Đoạn Thanh Vân. Lúc này trong Đan Điền của Đoạn Thanh Vân là một vùng toàn màu đỏ, Kiếm Nguyên đã biến màu trở thành màu đỏ yêu dị. Ngoại trừ sự nóng cháy của Kiếm Nguyên hệ Hỏa, bên trong Kiếm Nguyên còn có từng sợi tơ màu đỏ lóe ra, nhìn rất quỷ dị.

Lục Thanh cẩn thận khống chế một tia thần thức chạm vào một sợi tơ màu đỏ.

Ông ——

Lục Thanh chỉ cảm thấy tâm thần mình bị rung động, một ngọn lửa giận truyền vào trong lòng hần. Thậm chí hai mắt của Lục Thanh còn hiện lên ánh sáng màu đỏ nhạt.

Lục Thanh liền vận chuyển Luyện Hồn quyết, trong thức hải của hần, vòng xoáy thần thức tản ra ánh sáng chói mắt, đem sợi tơ màu đỏ xâm nhập vào xua tan.

Lục Thanh ngẫm nghĩ một lúc lại thả ra thần thức xâm nhập vào trong Thức Hải của Đoạn Thanh Vân.

Ông ——

Ở mi tâm Đoạn Thanh Vân thoáng hiện lên một tia sáng màu đỏ yêu dị, mà Lục Thanh chỉ cảm thấy thần thức của mình chạm vào một vùng đỏ đậm, đồng thời trong lòng lại sinh ra tức giận. Lục Thanh cả kinh vội vàng thu hồi lại thần thức.

“Thế nào?” Niếp Thanh Thiên mở miệng hỏi.

Cười khổ lắc đầu, Lục Thanh nói: “Không có cách nào cả. Nhập ma thật là quỷ dị, không thể thăm dò được nói gì đến loại trừ tận gốc. Mà ma khí lại có khả năng lây nhiễm, thần thức không thể đi vào Thức Hải của Thanh Vân được.”

Nghe Lục Thanh nói như vậy, Niếp Thanh Thiên thở dài không nói gì.

“Diệp lão! Người có biện pháp gì không?” Lục Thanh trầm nói ở trong đầu.

“Nhập ma! Việc này có chút khó giải quyết. Nếu khi lão phu còn có thân thể thì việc nhỏ này cũng không có vấn đề gì. Nhưng bây giờ ta chỉ là hồn phách, ta không thể để lấy dính nửa điểm ma khí được, nếu không còn nhập ma nhanh hơn tiểu tử ngươi.”

Trầm ngâm một lát, Diệp lão lại nói tiếp: “Cũng không phải đã hết biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Thần sắc của Lục Thanh đang ảm đạm, lập tức hai mắt lại sáng ngời.

“Vạn Niên Tẩy Tâm Quả, hoặc là tìm một gã Kiếm Đế Tông Sư tu luyện Cửu Dương Kiếm Khí. Vạn Niên Tẩy Tâm Quả sinh ra từ khí Chí Dương trong trời đất, có thể khắc chế ma khí, chỉ cần một giọt của quả này cũng có thể giúp tiểu tử kia khôi phục như cũ. Mà Cửu Dương Kiếm Khí, còn được xưng là Thái Dương Kiếm Khí, hoặc là Chí Dương Kiếm Khí, tiếp dẫn chính là căn nguyên của Thái Dương Chân Hỏa, có thể dễ dàng xua tan ma khí. Nếu còn sớm một chút, thức hải của tiểu tử này không bị ma khí xâm chiếm thì tìm một gã Đại Sư cảnh giới Kiếm hồn cũng được. Nhưng hiện giờ, không phải Tông Sư cảnh giới Kiếm Khách thì không giúp hần được.”

Trên mặt Lục Thanh vừa hiện lên hy vọng lại ảm đạm xuống. Muốn tìm Vạn Niên Tẩy Tâm Quả hay một gã Kiếm Đế tu luyện Cửu Dương Kiếm Khí đều khó như lên trời. Lục Thanh quay đầu nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Đoạn Thanh Vân, trong lòng liền trở lên kiên quyết.

“Trước hết cứ đưa Thanh Vân về núi Triều Dương, xem xem sư phụ có biện pháp gì không.” Niếp Thanh Thiên mở miệng nói.

Gật đầu, Lục Thanh lại nhìn về phía Phó Viêm.

Nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, Phó Viêm mở miệng nói: “Hai vị cứ yên tâm, hôm nay Phó mỗ sẽ coi như chưa phát sinh chuyện gì. Về những người ở nơi này Phó mỗ cũng sẽ an bài thỏa đáng, không để tiết lộ phong thanh ra ngoài.”

“Tốt! Vậy làm phiền Phó thành chủ.” Lục Thanh hơi thi lễ nói. Phó Viêm lập tức tránh qua. Vừa rồi nhìn thấy thực lực của Lục Thanh, hần làm sao dám nhận lễ của Lục Thanh được.

Lục Thanh thấy thế cũng lảng đi, nhìn lão nhân đang hôn mê trên ghế nói: “Phiền Phó thành chủ giúp ta đưa Đoạn lão đến nhà ta. Bây giờ ta cần phải trở về ngay lập tức.”

Không chút chần chờ, Phó Viêm lập tức đáp ứng.

.....

Nửa ngày sau. Trong đại điện cung Triều Dương.

Một tay Huyền Thanh đặt lên đan điền của Đoạn Thanh Vân, trầm ngâm rất lâu.

“Sư phụ...” Lục Thanh mở miệng nói.

Huyền Thanh thở dài một hơi, nói: “Ma khí đã lan truyền khắp toàn thân hần. Cho dù là Kiếm Hoàng cũng không thể làm hần tỉnh táo lại. Một khi phong ấn của hần bị giải trừ, chỉ sợ không thấy hai người Phó Khúc sẽ giận chó đánh mèo mà gây tổn thương cho người khác. Thật sự là ta cũng bất lực.”

“Chẳng lẽ không có biện pháp gì?” Niếp Thanh Thiên vội vàng nói.

“Khó! Rất khó! Trừ phi là...” Huyền Thanh chần chờ một lát, nhưng nhìn hai người Lục Thanh chờ mong vẫn nói ra: “Trừ phi các người có thể tìm được Vạn Niên Tảo Tâm Quả trong hành trình đi Ngũ Hành Kiếm Mộ sắp tới cho hần ăn vào. Vạn năm linh dược có công hiệu rất thần kỳ, nhưng đó chỉ là ghi chép trên điển lục tông môn, không biết thật giả như thế nào.”

“Vạn Niên Tảo Tâm Quả, Ngũ Hành Kiếm Mộ.” Lục Thanh thì thảo một câu. Trước mắt thì Vạn Niên Tảo Tâm Quả là hy vọng duy nhất. Dù sao thì Kiếm Mộ cũng phải tồn tại đến năm vạn năm. Nếu ghi chép trong điển lục là thật thì trong đó có không ít linh dược vạn năm. Bây giờ cũng có thể ký thác hy vọng vào chuyến đi Kiếm Mộ mà thôi.

“Như vậy Thanh Vân ——” Niếp Thanh Thiên và Lục Thanh nhìn nhau, cảm thấy trong lòng đối phương có cùng ý nghĩ.

“Các người yên tâm, ta đã thêm một đạo phong ấn nữa rồi, chắc chắn hần không thể phá vỡ được, chỉ cần phải người chăm sóc ăn uống hằng ngày cho hần là được.” Huyền Thanh mở miệng nói. Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn ánh mắt rất sắc bén, liếc mắt một cái liền thấy được ý nghĩ của hai người Lục Thanh.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

261. Chương 11: Thú Vực Man Hoang (thượng)

Không cần phải nói tới Triệu Thiên Diệp và Dư Cập Hóa. Hai người sau khi biết việc đó đều không giữ được bình tĩnh. Cho dù Triệu Thiên Diệp, nét mặt lúc nào cũng lạnh như sương nhưng trong mắt cũng đầy sát ý.

Lại nói tiếp, trong năm người bọn họ thì Triệu Thiên Diệp, Dư Cập Hóa và Đoạn Thanh Vân kết giao với nhau đầu tiên, tình cảm như thế nào không cần nói cũng có thể đoán ra được. Mặc dù ngày thường bọn họ không biểu hiện nhưng vào lúc này, nghe thấy Đoạn Thanh Vân biến thành như vậy, tất cả đều mất đi lý trí.

Hai người không nói tiếng nào bỏ đi. Ba ngày sau, phường chủ nhất mạch của thành Triều Dương bị xóa sổ. Lại nói, Lãnh Ngôn với Lãnh gia nắm phường thị trong tay, mặc dù thực lực không bằng năm đại gia tộc, nhưng đám thế lực nhỏ cũng không sánh được. Vậy mà chỉ trong một đêm, bọn họ đã mất hết.

Trong khi đó, thành chủ Phó Viêm của thành Triều Dương cũng không nhúng tay vào việc này. Chỉ cần không phải có nhiều thế lực hay năm đại gia tộc hỗn chiến thì hai, ba cái thế lực con con tranh chấp với nhau là chuyện hết sức bình thường. Khôn thì sống mà dại thì chết. Giữa các thế lực luôn có sự tranh đấu tàn khốc với nhau. Huống chi, với tai mắt của Phó Viêm ở trong thành làm sao lại không biết thủ phạm là ai? Chẳng cần phải nói đó chính là quay lại trả thù.

Hai ngày sau, ba người Lục Thanh bước trên kiếm kiều tới núi Tử Hà.

Trước khi đặt chân lên núi Tử Hà, Lục Thanh phát hiện đại thể của ngọn núi có một sự chuyển biến không ngờ. So với thứ đại thể mệnh mông lúc trước, bây giờ nó còn có thêm một sự bá đạo. giống như một thanh kiếm chấn động trời đất có thể chặt đứt tất cả những gì ngăn cản trước mặt nó.

Đại thế mới được sinh ra đó bao phủ cả ngọn Tử Hà, đồng thời cũng từ từ khuếch tán ra bốn ngọn núi xung quanh.

- Cảm nhận được không? - Nhiếp Thanh Thiên trầm giọng nói.

Lục Thanh gật đầu, nói:

- Ta có cảm giác được tông môn như có sự thay đổi gì đó rất lớn. Nếu không đại thế của chủ phong cũng không đột nhiên thay đổi như vậy. Trong khi đó, năm năm qua vẫn chưa bao giờ có chuyện như vậy.

Triệu Thiên Diệp đứng cạnh không nói gì, liếc mắt nhìn bốn ngọn núi xung quanh, ánh mắt có chút mê hoặc.

- Chẳng lẽ là....

Nhưng nghĩ tới chuyện gì đó, hai mắt của Lục Thanh chợt sáng lên.

- Tông môn muốn tiến cấp?

“Tông môn muốn tiến cấp.”

Câu nói đó đập vào tai của Triệu Thiên Diệp và Nhiếp Thanh Thiên chẳng khác gì một tiếng sét. Những nghĩ đi nghĩ lại thì lúc trước chọn đệ tử của cả năm ngọn núi vào Kiểm Trì, sau đó là phần thưởng kinh người trong đại hội luận kiếm. Tất cả những điều đó đều chứng tỏ được tông môn coi trọng lần luận kiếm này như thế nào. Lại nghĩ tới việc thực lực của Tử Hà tông phát triển, không thể nghi ngờ được rằng đã đến lúc tiến cấp rồi.

Trong Thập Vạn đại sơn, tông môn được chia làm các cấp Thanh Phàm, Kim Thiên, Bạch Linh, Tử Hoàng. Trong bốn cấp tông môn đó thì mạnh nhất chính là tông môn cấp Tử Hoàng. Yếu nhất chính là tông môn cấp Thanh Phàm. Nhưng cho dù tông môn cấp Thanh Phàm là yếu nhất thì nhìn khắp cả đại lục Kiếm Thần có bao nhiêu tông môn như vậy cũng đã là rất mạnh.

Đối với một tông môn cấp Thanh Phàm có thể có được hai mươi ngọn núi, chiếm phạm vi khoảng hai trăm dặm. Nhưng muốn đạt tới yêu cầu đó thì đệ tử trong tông môn cũng phải đạt tới một ngàn, đồng thời đại sư cấp Kiếm Vương cũng phải có ít nhất hai người.

Tử Hà tông lúc này đang ở vào thời điểm quan trọng tiến cấp lên Kim Thiên. Tông môn cấp Kim Thiên, đệ tử phải đạt tới ba ngàn, đại sư Kiếm Vương có sáu người và Kiếm Hoàng phải có ít nhất một người.

Có lẽ hai người Nhiếp Thanh Thiên còn không biết, nhưng Lục Thanh thì rất rõ trong tông môn còn có một vị tổ sư có tu vi Kiếm Hoàng, cao nhất trong cấp bậc của đại sư.

Về phần đệ tử, lần tuyển lớn trong một năm nữa là có thể có đủ. Với hai trăm vạn tông dân của Tử Hà tông thì đây cũng không phải là vấn đề gì lớn.

- Được rồi! Đi thôi.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lục Thanh mở miệng nói. Ba người bọn họ vừa bước ra khỏi kiếm kiều liền thu hút vô số ánh mắt. Đại hội luận kiếm đã qua, Ngoại Sự đường lại bắt đầu trở nên náo nhiệt. Tất nhiên cũng tương ứng với việc có vô số đệ tử của các ngọn núi tụ tập ở đây.

Sau đại hội luận kiếm, danh tiếng của núi Triều Dương có thể nói là đã xuất ra hết. Trong đó đương nhiên Lục Thanh là đứng đầu. Đặc biệt, trận đánh với Lạc Tâm Vũ, khí thế tấn ra và Kiếm Ý bá đạo của hắn khiến cho mọi người khắc sâu trong lòng. Mà khuôn mặt của Lục Thanh cũng không phải quá tuần tú nhưng cũng hết sức cương nghị. Đặc biệt là thanh Luyện Tâm kiếm cấp Thanh Phàm rất to của hắn cũng có sức hút rất đặc biệt.

Lúc này, thi thoảng lại có đệ tử của núi Phiêu Miểu đi qua nhìn trộm ba người. Phần lớn ánh mắt là nhìn trộm về phía Lục Thanh.

Ánh mắt của đám nữ đệ tử đó làm cho Lục Thanh cảm thấy không thoải mái. Mà hai người Nhiếp Thanh Thiên cũng nhận ra những ánh mắt đó. Cả ba không dừng lại, nhanh chóng đi về phía điện Tử Hà.

- Ba vị mất tầm mắt tích lâu thế.

Trước cửa đại điện Tử Hà, ba người gặp Lạc Tâm Vũ. Một tháng qua đi, thương thế của Lạc Tâm Vũ vốn nặng hơn Lục Thanh rất nhiều cũng đã hồi phục. Thậm chí Lục Thanh còn cảm nhận được hơi thở trên người đối phương thoáng có chút biến hóa. So với một tháng trước còn thâm thúy hơn một phần.

Trong lúc Lục Thanh nhìn Lạc Tâm Vũ một cách chăm chú, Lạc Tâm Vũ cũng nhìn lại hắn. Một tháng qua, trên người Lục Thanh cũng có sự thay đổi không ít. Dung hợp những điều linh ngộ trong đại hội luận kiếm lần này, chẳng những cảnh giới kiếm pháp viên mãn, cảnh giới tu luyện cũng đạt tới đại thiên vị. Mặc dù tu vi tăng lên những giữa hai người vẫn không khác biệt nhiều lắm nên Lạc Tâm Vũ vẫn cảm nhận được sự thay đổi của Lục Thanh.

- Ba vị! Xin mời....

Đưa tay ra, Lạc Tâm Vũ thản nhiên dẫn đầu đi vào trong.

Trong đại điện Tử Hà đã có ba người tới là Dịch Nhược Vũ núi Phiêu Miểu, Tiêu Ngôn của núi Lạc Nhật, cùng với Nghê Khô của núi Tử Hà. Ngay cả tông chủ và năm vị phong chủ cũng đã có mặt.

Khi bốn người Lục Thanh bước vào. Điều đầu tiên mà Lục Thanh nhận thấy đó là ánh mắt lạnh như băng của Minh Tịnh Nguyệt. Chẳng hề sợ hãi, Lục Thanh ngẩng đầu ánh mắt hoàn toàn thản nhiên.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai Lục Thanh. Tiếng hừ của Minh Tịnh Nguyệt không to nhưng như xuất hiện thẳng trong linh hồn, vang vọng trong đầu Lục Thanh.

Sắc mặt Lục Thanh tái nhợt, lui lại vài bước. Tiếng vang trong linh hồn cứ vậy khuếch tán tới tận dải ngân hà thần thức.

Lục Thanh cắn răng một cái. Một thứ khí thế bá đạo từ trên người hắn bốc lên khiến cho vốn đang lùi lại sau liền tiếp tục đi về phía trước.

“Uỳnh...”

Cả đại điện Tử Hà nhất thời chấn động, mặt đất cũng phải rung chuyển. Dưới chân Lục Thanh. Lốp đá ngàn năm cứng rắn xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Hai người Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp cũng biến sắc, bước tới bên cạnh Lục Thanh.

- Hay! Hay! Ngươi giỏi lắm.

Minh Tịnh Nguyệt không ngờ được ý chí kiếm giả trên người Lục Thanh lại kiên định như vậy, có thể đột phá được sóng âm đánh vào thần thức của nàng. Sau đó, bước chân của hắn lại còn biểu hiện ra ý chí chiến đấu chẳng hề e ngại. Thân là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn trong khu vực tông môn có đệ tử nội tông nào dám can đảm đối mặt với nàng. Vào lúc này, sự lạnh lùng trong lời nói của Minh Tịnh Nguyệt càng lúc càng mạnh.

Chẳng hề có chút sợ hãi, ánh mắt Lục Thanh vẫn thản nhiên như trước. Thậm chí bên trong còn có một chút gì đó bá đạo và cao ngạo.

Huyền Thanh đứng bên chợt mở miệng nói:

- Thế nào? Minh sư muội muốn thay ta dậy đồ đệ hay sao?

Bất cứ người nào cũng có thể nhận ra được sự tức giận trong lời nói của Huyền Thanh.

Chẳng những Minh Tịnh Nguyệt mà ngay cả Huyền Minh và Lạc Thiên Phong đứng bên cũng đều sững sờ. Bọn họ thực sự không nhớ rõ đã bao nhiêu năm Huyền Thanh chưa từng nói như vậy. Chẳng biết là mười năm hay là hai mươi năm.

Minh Tịnh Nguyệt hơi giật mình rồi hừ lạnh một tiếng. Ánh mắt nhìn Lục Thanh chăm chú. sau khoảng một nhịp hô hấp, bàn tay đang giơ lên liền thả xuống. Lúc này, không khí trong đại điện có chút khác lạ.

- Long Tuyết bá kiến tông chủ đại nhân! Sư phụ và ba vị sư thúc.

Lúc này, từ ngoài đại diện Long Tuyết mặc một bộ trang phục màu trắng, nhẹ nhàng đi vào, hành lễ với năm người Lạc Thiên Phong.

Phía sau Long Tuyết, Diệp Cô Hàn của núi Vân Vụ và Tư Đồ Tư Dư của núi Lạc Nhật cũng đã tới.

Lạc Thiên Phong mỉm cười, nói:

- Miễn lễ.

Lời nói của lão vừa thoát ra, không khí nặng nề trong đại diện chợt có chút thay đổi.

Liếc mắt nhìn sang, Long Tuyết phát hiện những vết nứt dưới chân Lục Thanh, ánh mắt liền có chút khác lạ. Tuy nhiên, ngay lập tức, nàng vẫn cười tươi như hoa. Đến lúc này, mười người đứng đầu luận kiếm cũng đều có mặt.

Móc trong người ra mười quyển sách nhỏ, vất cho mười người, Lạc Thiên Phong mở miệng nói:

- Trong đây có miêu tả một ít linh dược quý báu cùng với các loại linh vật chí bảo. Mặc dù không được rõ ràng lắm, nhưng cũng không kém là bao. Nhớ kỹ tất cả những thứ ở trong đó để khi đi vào Kiếm Mộ cũng có thể có được năng lực phán đoán.

Dừng một chút, Lạc Thiên Phong trầm giọng nói:

- Tất nhiên, điều quan trọng nhất vẫn phải cố gắng đi tìm truyền thừa. Bên trong đó, cho dù là ai, nếu có được truyền thừa, chỉ cần thuận lợi đột phá cảnh giới Kiếm Hồn thì chính là tông chủ đời thứ mười sáu của Tử Hà tông chúng ta.

Câu nói vừa dứt, sắc mặt của mười người Lục Thanh đều có sự thay đổi.

- Tông chủ! Việc này quyết định bây giờ có quá vội vàng hay không. Lúc này...

Lạc Thiên Phong khoát tay, ngăn cản câu nói của Tầm Thiên Kính:

- Không có gì cả. Kiếm đạo ngoại trừ sự tăng tiến tu vi, trí tuệ lớn, nghị lực can đảm cũng cần phải có cơ duyên. Chiếm được truyền thừa của Kiếm Tôn cũng chính là được cơ duyên chiếu cố. Sau này, có phần cơ duyên đó, Tử Hà tông của chúng ta làm sao mà không mạnh lên được?

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

262. Chương 12: Thú Vực Man Hoang (trung).

Nghe Lạc Thiên Phong nói như vậy, Tầm Thiên Kính chỉ biết ngậm miệng. Bốn người Huyền Thanh định nói gì đó nhưng cuối cùng đành thôi.

Không hề chậm trễ chút nào, lần này kể cả Lạc Thiên Phong, năm vị phong chủ đều đồng loạt ra tay. Mười lăm người đều thay đổi hành trang. Lần tới Kiếm Mộ lần này, vì muốn không thu hút sự chú ý của nhiều người, tất cả võ phục của mọi người đều thay đổi có màu sắc ngoài quy định của Kiếm Thần điện.

Đoàn người xuống khỏi núi Tử Hà, nhanh chóng đi về phía sông Lệ Thủy. Địa điểm mà bọn họ ước định với Phù Vân tông và Thanh Ngọc tông lại đúng là nơi lần đầu tiên Lục Thanh đã tới trước đây, nằm giữa ba tông: Trần Trần Đồng.

Trần Trần Đồng.

Là nơi giao nhau giữa Phù Vân, Liệt Hỏa và Thanh Thủy. Nơi này cũng rất gần với Phù Vân tông.

Trần Trần Đồng bao quanh bởi một làn nước xanh biếc của hồ Hỉ Thước, có chu vi hơn mười dặm. Bởi nơi là giao điểm của mấy tông môn nên xung quanh thuyền bè ra vào tấp nập. Có rất nhiều thuyền chài trên mặt hồ đang phát ra tiếng hát của những ngư dân. Một con chim ưng được lệnh chui vào trong nước làm bắn tung một lớp bọt trắng xóa.

Đoàn người Lạc Thiên Phong vào lúc này đang đứng trên một chiếc đò ngang lớn, rẽ sóng chạy về phía trấn Trần Đồng.

- Cảnh đẹp thật. Một cái trấn nhỏ như thế này, mặc dù nhiều người nhưng nguyên khí của trời đất vẫn đầy đủ, không hề kém với linh sơn. Thực sự là chiếm được linh mạch của trời đất tạo nên.

Ánh mắt Lạc Thiên Phong có chút lưu luyến nhìn làn nước biếc xung quanh rồi không khỏi cất tiếng cảm thán.

- Không chỉ có vậy. Trấn Trần Đồng chúng tôi mặc dù chỉ là một trấn nhỏ nhưng cho dù là các vị tông chủ xung quanh cũng thích đến nơi này. Có nhiều người nói ở đây thích hợp cho họ thể ngộ kiếm đạo, lĩnh ngộ cái...các loại khí. - Người chèo đò cũng nghe thấy câu nói của Lạc Thiên Phong lại thấy sau lưng họ có đeo kiếm liền lên tiếng.

Nhưng hẳn làm sao có thể ngờ được đám người Lạc Thiên Phong là ai? Với cảnh giới của đám người Lạc Thiên Phong, mặc dù chỉ một câu nói nhưng cũng nghe ra được vài thứ.

Nghe người chèo đò nói, Lục Thanh sắc tỉnh. Xem ra những người đó chắc chắn phải là kiếm giả đạt tới cảnh giới cao. Về phần bọn họ nói nơi đây thích hợp cho bọn họ lĩnh ngộ khí thuộc tính vậy thì kiếm giả đó chủ yếu tu luyện hai hệ Thủy và Mộc nên có thể kết hợp với cảnh vật ở đây, lĩnh ngộ có điểm thích hợp.

Giống như Vũ Văn Nộ có quan hệ tốt với Dư Cập Hóa. Lúc đầu, gã phải tới miệng của núi lửa mà lĩnh ngộ Chân Hỏa, mới có thể trong thời gian nửa năm ngắn ngủi hoàn toàn dung hợp Địa Mạch Chân Hỏa. Vì vậy, hoàn cảnh cũng có ảnh hưởng nhất định đối với sự lĩnh ngộ của kiếm giả.

Chẳng hạn như một gã kiếm giả tu luyện kiếm khí hệ Hỏa. Nếu như ném hẳn tới bên hồ Hỉ Thước cho hẳn lĩnh ngộ kiếm khí hệ Hỏa thì kết quả sẽ giảm đi một nửa. Nơi đây khí hệ Thủy dày đặc mà khí hệ Hỏa yếu ớt. Hơn nữa, nước và lửa vốn tương khắc với nhau. Trong thời gian dài, chẳng nói gì tới lĩnh ngộ, chỉ cần giữ cho cảnh giới không bị nhiễu loạn là cũng đủ rồi.

Người lái đò cố sức mà chèo về phía trấn Trần Đồng. Đây là một lão nhân khôn khéo, cũng giỏi quan sát nét mặt, hiển nhiên là đã sống ở hồ Hỉ Thước này nhiều năm. Lão nhìn khí chất phong độ của đoàn người Lạc Thiên Phong, mặc dù không mặc võ phục nhưng nếu không có bản lĩnh, có can đảm thì dám ra ngoài hành tẩu hay sao?

Cất tiếng cười, người lái đò nói tiếp:

- Nghe giọng của các vị đại nhân thì chắc là người của Tử Hà tông. Như vậy tới trấn Trần Đồng chúng tôi cũng nên nghỉ ngơi thư giãn một chút chứ?

Đứng hóng gió, tâm tình Lạc Thiên Phong rất tốt liền hỏi:

- Tại sao lại phải nghỉ ngơi?

Người lái đò cười nói:

- Nói tới trấn Trần Đồng chúng tôi là phải nói tới tháp Thủy Vân, Lộc Minh cư, lầu Bát Tiên. Đó là những nơi mà các vị đại nhân không thể không đi qua. Lầu Bát Tiên của chúng tôi có: Đoán giải, Tô màu xanh, Ba ba, cá chép trắng, tứ hỷ, loa bối, thủy cầm, thủy sư. Những món đó các vị nên nếm. Chúng có mùi vị không thể chê vào đâu được. Lại còn có Lộc Minh cư do gia tộc chú kiếm số một của Phù Vân tông là nhà họ Mạc mở, bên trong có rất nhiều loại kiếm, ngoài ra còn có một số loại thuốc trị thương. Đó là nơi tiếp tế lớn nhất cho kiếm giả ở trấn Trần Đồng chúng tôi.

- Còn có tháp Thủy Vân là chỗ mà một số văn sĩ vẫn nghiên cứu văn thư thượng cổ, cũng là một nơi thưởng trà ngắm cảnh rất tốt. Nhưng một năm trước đã có một trận chiến phá hủy đỉnh tháp, động tới nền móng của nó. Vì vậy mà bây giờ đang phải tu sửa lại.

- Đại chiến một năm trước?

Lạc Thiên Phong cười cười nhìn Lục Thanh rồi hỏi tiếp:

- Đại chiến đó như thế nào? Là ai so đấu?

Trong lòng vẫn còn sợ hãi khiến cho nét mặt người lái đò thay đổi. Lão nói:

- Trận chiến đó khiến cho trời đất biến sắc. Trên trời sấm chớp ầm ầm, cuồng phong gào thét, chẳng khác gì ông trời nổi giận vậy.

Nghe người lái đò nói vậy, ánh mắt mấy người Lạc Tâm Vũ liền nhìn sang Lục Thanh. Nói vậy cũng chỉ rõ người đó chính là hắc còn gì? Huống chi, chuyện đại sư Nhân đạo xuất hiện ở trấn Trấn Đồng, mặc dù không phải là chuyện đặc ý nên bị bốn tông áp chế không cho lan truyền. Nhưng làm sao mấy người Lạc Tâm Vũ lại không biết?

Tiếp đó, người lái đò lại nói:

- Sau đó tiếng sấm biến mất, nhưng trên bầu trời lại xuất hiện đủ loại màu sắc, còn có cả ánh sáng trắng chói mắt. Lần đầu tiên trong đời, lão được thấy một thanh kiếm cao mười trượng. Không biết làm sao nó có thể xuất hiện. Lúc đó, gần như lão không thở nổi, suýt chút nữa là mất cả cái mạng già.

Nói tới đây, nét mặt người lái đò cũng không giấu được sự sợ hãi. Chứng tỏ sự sợ hãi của lão lúc đó còn nhiều tới mức độ nào.

- Được rồi! Lúc đó ta còn nhớ kỹ từ trên không trung có người thanh niên hạ xuống. Khí thế của người đó rất mạnh, sau lưng đeo một thanh kiếm to mà cả đời lão cũng chưa được thấy. Thanh kiếm đó nhìn cũng giống với thanh kiếm mà vị đại nhân này đang đeo, nhưng chỉ có điều nó còn to hơn vài phần.

Ánh mắt người lái đò nhìn về phía Lục Thanh, thấy thanh Luyện Tâm kiếm của hắc mà hai mắt sáng ngời. Nhưng chỉ lúc sau, nhận thấy thanh Luyện Tâm kiếm không giống nên mới nói vậy.

Lão cũng không biết rằng khi ở thành Thanh Hà, Luyện Tâm kiếm đã tiến hóa thành thanh thượng phẩm thần kiếm cấp Thanh Phẩm nên kích thước thu nhỏ lại vài phần. Tuy nhiên Lục Thanh cũng không có ý định giải thích. Đối với người lái đò mà nói thì bọn họ cũng chỉ là người khách qua đường mà thôi.

Tuy nhiên ánh mắt của đám người Lạc Tâm Vũ nhìn Lục Thanh lại hoàn toàn khác. Trong đó chỉ có một sự hâm mộ mà thôi. Có thể đấu với kiếm giả Nhân đạo, được tiếp xúc với một sự thể ngộ đặc biệt mới. Cho dù không có trợ giúp đối với lĩnh ngộ thuộc tính nhưng ít nhiều cũng tích lũy được cái gì đó.

Cho tới khi lên bờ, Lạc Thiên Phong đưa một đồng Tử ngọc tề cho người lái đò, khiến cho lão cứ khom người đưa tiền, mãi cho tới khi vào trong trấn mới dừng lại.

Không hề dừng lại, dưới sự dẫn đường của Lục Thanh, mọi người nhanh chóng đi xuyên qua trấn.

Một lần nữa đi ngang qua tháp Thủy Vân. Hôm nay ngọn tháp so với trước kia, mới chỉ sửa đến tầng hai. Cho dù còn cách chín tầng nữa, nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi gỗ thơm ngát.

Ngẩng đầu nhìn tháp Thủy Vân, sắc mặt năm người Lạc Thiên Phong có chút ngưng trọng.

- Sư huynh! Không ngờ tháp Thủy Vân lại ngưng tụ Hạo Nhiên chính khí nhiều như vậy, trên đó còn có cả hơi thở của một tia kiếm cương, cách gần hai năm rồi mà vẫn chưa biến mất. - Huyền Minh trầm giọng nói.

- Sợ rằng hai người đối chiến lúc đó, ít nhất cũng phải có tu vi Kiếm Tông.

Lạc Thiên Phong lắc đầu, ánh mắt nghiêm túc, mở miệng nói:

- Không chỉ tu vi Kiếm Tông. Căn cứ vào hơi thở của Hồn thức để lại khiến cho tâm thần của ta cũng phải run rẩy. Nếu như không nhầm thì đó là hai gã Kiếm Hoàng đại sư.

- Kiếm Hoàng! - Tầm Thiên Kính không khỏi kêu lên một tiếng kinh ngạc, sắc mặt có chút khiếp sợ:

- Như vậy chẳng phải ít nhất là hai tông môn cấp Kim Thiên hay sao?

Kiếm Hoàng, phải là tông môn cấp Kim Thiên mới có được.

Sau đó, theo yêu cầu của Lạc Thiên Phong, Lục Thanh kể lại đại khái chuyện hai vị Kiếm Hoàng đấu với nhau ngày hôm đó. Hắc chỉ bỏ đi một số chuyện.

- Cầm kiếm tông! Hạo Nhiên tông!

Sắc mặt Lạc Thiên Phong có chút buông lỏng.

- Nếu như là hai tông môn đó thì không có gì ngại.

- Ý sư huynh là.... - Huyền Thanh lên tiếng.

- Đúng thế! Đúng là hai tông môn cấp Kim Thiên. Hạo Nhiên Chính Khí, Cầm Kiếm song tuyệt. - Lạc Thiên Phong gật đầu khẳng định.

- Chắc là đúng rồi. Khu vực của hai đại tông môn đó ở gần đây, mà hai người đó lại là những người ở vị trí cao nên có đạo chơi, luận bàn cũng chẳng có vấn đề gì.

Còn đám người Lục Thanh mặc dù có chút ngơ ngác, nhưng vào lúc này cũng hiểu được mấy vị phong chủ sợ hai tông môn cấp Kim Thiên phát hiện ra chuyện Kiếm Mộ. Vào lúc này, biết đó chỉ là trùng hợp khiến cho năm người Lạc Thiên Phong cảm thấy yên lòng.

Ra khỏi trấn Trần Đồng, mọi người nhanh chóng đi về phía Kiếm Khí hạp. Trong đoàn người, tu vi thấp nhất cũng là Kiếm Sư. Thậm chí tất cả đều đã được truyền thụ bộ pháp nên tốc độ nhanh như gió. Chỉ khoảng nửa ngày đã tới được hạp cốc cao sáu, bảy trăm trượng.

Đây là Kiếm Khí hạp?

Nhìn cái khi như bị một thanh kiếm to tách ra làm đôi, mấy người Lạc Tâm Vũ đều có chút hiểu ra. Trong mắt họ Kiếm Khí hạp có đủ các loại kiếm khí. Chỉ sợ rằng bất cứ kiếm giả có tu vi cao nào bước vào đây cũng đều có sự cảm ngộ.

Đi tới Kiếm Khí hạp, liền thấy tông chủ Hàn Kiến Tâm của Phù Vân tông và tông chủ Thanh Ngọc tông Tần Vô Song đang đợi sẵn ở đó. So với một tháng trước, mỗi người bọn họ cũng chỉ dẫn theo bảy gã đệ tử nội tông.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

263. Chương 13: Thú Vực Man Hoang (hạ)

Lạc Thiên Phong đã nói, số lượng bước vào Kiếm Mộ, Ngũ Hành Kiếm Tôn đã hạn chế là bốn mươi chín người. Bây giờ, cả đoàn người Hàn Kiến Tâm và Tần Vô Song thì khu vực tông môn Nhân đạo chiếm hai mươi lăm người.

Hàn Kiến Tâm và Tần Vô Song lần này chịu lép vế nên khi thấy đám người Lạc Thiên Phong đến đây, nét mặt cũng chẳng có gì tốt đẹp.

- Lạc tông chủ và bốn vị đại sư mạnh khỏe.

Hàn Kiến Tâm vẫn vẫn an trước, nhưng nét mặt có chút bất đắc dĩ.

Một lát sau, Phù Vân tam kiếm và Thanh Ngọc tam lão cũng đều đến. Không có nói nhiều, hai tông môn bọn họ đối với đám người Lục Thanh cũng có một chút không cam lòng.

Xuyên qua Kiếm Khí hạp, mọi người hươc về dãy núi Liên Vân, trong tông vực Nhân đạo mà đi.

Thú vực Man Hoang!

Nơi tiếp giáp giữa Từ Hà tông thuộc khu vực tông môn Thiên đạo với Ngũ Độc tông thuộc khu vực tông môn Nhân đạo là một khu vực hoang dã có phạm vi khoảng hai nghìn dặm. Nơi đây chính là khoảng trời của linh thú. Lưu truyền từ thời thượng cổ tới nay chính là mảnh đất bị hung thú tàn phá.

Cửa vào của thú vực Man Hoang là một dòng sông uốn lượn. Bên dòng sông lúc này có một đám người ăn mặc kỳ quái đang đứng. Mặc dù trang phục quái dị nhưng hơi thở do bọn họ phát ra lại khiến cho người ta hồi hộp, như bắt gặp mấy con vật cực độc, chỉ chực nuốt chửng tất cả mọi thứ.

Lục Thanh nhìn bốn mươi người trước mặt. Bốn mươi người đó chia làm bốn phương, mỗi một phương đều có ba vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đứng đầu.

Trong số đó, khiến cho Lục Thanh chú ý chính là mười người có sắc mặt quái dị. Mười người đó mặc một bộ võ phục màu xám được bao phủ bởi một làn khói đen, tỏa ra mùi thối, giống như mấy cái xác bị chôn dưới đất không biết bao nhiêu năm.

Ngũ Độc tông.

Nhìn mười người Ngũ Độc tông, ánh mắt của Lục Thanh thoáng có chút sát khí.

Ba nhóm người khác phân ra làm Thất Thương tông, Chân Dục tông, Vô Tình tông. Cùng với Ngũ Độc tông, bốn tông chính là những tông môn đứng đầu trong phạm vi ba ngàn dặm tông môn Nhân đạo.

Trong số đó thì người của Thất Thương tông chẳng khác gì những người bình thường, chỉ hơi có chút yếu ớt. Sắc mặt có chút tái nhợt. Đặc biệt là ba vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đứng đầu lại càng giống như mắc bệnh hiểm nghèo sắp hết thuốc chữa đến nơi. Nét mặt tái nhợt không có chút huyết sắc.

Chân Dục tông có cả nam và nữ. Do với đệ tử ba tông còn lại, bọn họ không hề có sự ước thúc. Thậm chí nam, nữ đệ tử còn trước mặt mọi người liếc mắt đưa tình với nhau chẳng hề e ngại. Ngay cả bốn gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng chẳng hề e ngại, thoải mái nói chuyện. Mỗi tiếng nói, hành động chẳng khác gì đang nói chuyện phiếm trong nhà.

Cuối cùng là Vô Tình tông. Trong mắt Lục Thanh, bọn họ chẳng khác gì những người chết. Ánh mắt của mỗi người đều lạnh như băng, chẳng hề che giấu mà nhìn xung quanh. Bọn họ như giữ một khoảng cách với Ngũ Độc tông và Chân Dục tông.

- Nếu đã đến đông đủ rồi vậy thì xuất phát thôi. - Lạc Thiên Phong mở miệng nói.

- Cáp cáp! Lạc Thiên Phong! Người gấp làm gì. Người có chắc đệ tử của người có thể thuận lợi chiếm được truyền thừa hay không? - Một lão già Ngũ Độc tông mặt đỏ như máu, cười quái dị, trêu chọc Lạc Thiên Phong.

Hừ lạnh một tiếng, Lạc Thiên Phong nói:

- Độc cấp mô! Nếu như người còn nói lung tung thì đừng trách Tử Dương Chân Hỏa của ta không nể mặt.

Lão già sững người, từ trong lỗ mũi thở ra hai làn khói đỏ đậm. Một chút chân không cũng với khói đen có khả năng ăn mòn bốc lên.

- Lạc Thiên Phong! Người chẳng có hứng thú gì cả. Quên đi! Lão phu chẳng thèm chấp với người. Xuất phát.

Hai chữ cuối cùng vừa thốt ra khỏi miệng lão già, trên mặt sông rộng trăm trượng đột nhiên phát ra tiếng nổ lớn. Nước sông tản ra hai bên, tiếp theo đó là một cái đầu khổng lồ xuất hiện.

Huyền Thủy mãng!

Lục Thanh cùng Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp liếc nhìn nhau rồi lại nhìn về phía cái đuôi đang vung lên của con Huyền Thủy mãng. Sau khi thấy lớp vảy mới sáng bóng của nó, bọn họ biết được con Huyền Thủy mãng này đúng là con mà cả ba đã động thủ tại sông Lệ Thủy.

Xem ra, đám thủy tộc của Tụ Ác trang đã đầu phục đám tông môn Nhân đạo, làm tay sai cho bọn chúng. Nếu không lúc đó làm sao lại có được Kiếm Chủ chuẩn đại sư đuổi giết hần. Nếu như không bị bọn họ phát hiện, sợ rằng lúc này nó vẫn tồn tại trong sông Lệ Thủy, làm kẻ giám sát. Có lẽ mục đích lúc đầu của chúng chính là tìm hiểu tin tức của Ngũ Hành Kiếm Mộ, đồng thời sưu tầm thần kiếm Ngũ Hành để dùng.

Huyền Thủy mãng ngửa mặt lên trời, rống lên một tiếng. Hiển nhiên phải ẩn mình dưới nước lâu như vậy làm cho nó cảm thấy khó chịu. Thân hình khổng lồ của nó làm cho mặt sông xuất hiện những con sóng lớn. Từ trên người nó xuất hiện linh lực dao động tương đương với Kiếm Sư đỉnh. Nhưng nó còn có thân hình khổng lồ, cùng với những con sóng lớn xung quanh khiến cho Lục Thanh cảm nhận được một thứ đại thể rất mạnh tỏa ra từ nó.

Con mắt của nó chuyển động, Huyền Thủy mẫn liền nhìn thấy ba người Lục Thanh. Nhất thời sự hung dữ trong mắt nó tăng vọt, sát khí kinh người chẳng hề e ngại, ép về phía ba người Lục Thanh.

Graooooo...

Dường như biết chủ nhân có mặt ở đây nên lần này Huyền Thủy mẫn chẳng hề e ngại. Cái thân khổng lồ của nó nện mạnh xuống mặt sông phát ra một tiếng nổ lớn. Sau đó, thân thể dài hơn hai mươi trượng của nó bay lên trời, đè xuống đầu ba người Lục Thanh. Cái đuôi đầy khí hệ Thủy của nó ngưng kết, tạo thành một vầng ánh sáng cứng rắn.

- Nghiệt súc! Quay về. - Trong Ngũ Độc tông, một gã trung niên có khuôn mặt ngăm đen quát lớn.

- Hừ!

Ánh mắt của Lạc Thiên Phong có chút khinh thường, kiếm chỉ giơ lên điểm nhẹ một cái vào hư không. Quanh thân Huyền Thủy mẫn chợt xuất hiện một ngọn lửa Tử Dương Chân Hỏa nóng rực. Màu sắc của ngọn lửa so với của Lạc Tâm Vũ hoàn toàn chênh lệch. Ngọn lửa nóng bỏng gần như ngưng tụ thành thực, mặc dù xung quanh không hề có một chút hơi nóng nhưng vẫn khiến cho những vùng chân không xung quanh nó xuất hiện.

- Lạc Thiên Phong! Người dừng tay. - Lão già mặt đỏ tức giận quát lên một tiếng, đồng thời phát tay bắn ra một đạo Kiếm cương dài hai mươi trượng màu tía, bao phủ bởi làn sương màu hồng có khả năng ăn mòn vọt về phía ngọn Tử Dương Chân Hỏa đang vây quanh Huyền Thủy mẫn.

Nét mặt xuất hiện nụ cười lạnh lùng, kiếm chỉ của Lạc Thiên Phong hạ xuống. Mà ngọn lửa đang vây quanh người Huyền Thủy mẫn cũng biến mất trong hư không.

Graooo....

Một tiếng rống đau đớn vang lên, vọt ra tới vài dặm. Huyền Thủy mẫn bị Kiếm Cương màu hồng sắc bao lấy. Làn sương màu hồng có khả năng ăn mòn trong nháy mắt bao quanh vết thương và cơ thể Huyền Thủy mẫn.

Sau một khắc, một đám bụi phấn màu xám từ trong không trung rơi xuống, bắn cả sang hai bên.

- Lạc Thiên Phong! Người.... - Lão già mặt đỏ không ngờ Lạc Thiên Phong lại dùng tới chiêu này, nhất thời thẹn quá hóa giận.

- Thế nào? - Lạc Thiên Phong vẫn ung dung, phẩy tay:

- Đó là do người giết, không liên quan gì tới ta. Muốn đòi thì người đi tìm đệ tử của người mà đòi.

Thoáng cái, sắc mặt lão nhân biến thành màu đen. Xung quanh lão, không khí như bị giam cầm, đồng thời một làn Kiếm Ý đầy tà ý bốc lên.

- Được rồi! Độc Cáp Mô thu tay lại đi. Lần này người sai rồi.

Trong Vô Tình tông, một nữ tử trung niên sắc mặt lạnh nhạt lên tiếng. Mặc dù vẻ mặt của người đó vẫn thản nhiên, nhưng lão nhân mặt đỏ vẫn hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Lúc này, trong bốn tông, cường giả cảnh giới Kiếm Hồn đều bắn ra thần kiếm của mình khiến cho trên mặt sông vang lên những tiếng thú kêu. Từ trong thần kiếm những con linh thú với khí thể bất phàm hóa thành dải ánh sáng mà bay ra ngoài.

Tứ giai linh thú: Tam Thái Tuyết Tri chu.

Tam giai linh thú: Thiết Giáp quy.

Từ giai linh thú: Sáp Sí hổ.

Tam giai linh thú: Thiết Câu xà.

Bốn con linh thú vốn bình thường chỉ thấy trong linh thú phổ, xuất hiện trước mắt mọi người.

Tam Thái Tuyết Tri chu cao bốn trượng, toàn thân trắng như tuyết, hình dạng có chút giống với Địa Huyệt Ma Chu. Chỉ có điều kích thước của nó lớn hơn không biết mấy phần. Ước chừng nếu nó nằm xuống đất cũng phải chiếm phạm vi hơn mười trượng. Chưa kể tới nó còn có hơn mười cái chân dài. Hơi thở lạnh như băng của nó hoàn toàn thích hợp với Vô Tình tông.

Thiết Giáp quy toàn thân đen như mực. Cái đầu của nó có thêm cái sừng trông dữ tợn chẳng khác gì cái đầu hổ. Cái đuôi dài hơn trượng của nó dựng đứng, có hơn mười cái gai dài dựng rần. Con vật này thuộc về Thất Thương tông.

Con Sáp Sí hổ toàn thân màu vàng. Cái thân của nó dài mười trượng cùng với đôi cánh dang rộng cũng phải đến mười trượng. Đôi cánh của nó với đầy vẩy cứng rần, dưới ánh mặt trời phản xạ ánh sáng chói mắt. Nhìn bề ngoài cũng nó rất thần vũ, khí thế mạnh mẽ khiến cho linh thú tam giai trở xuống không có con nào dám tới gần. Ngoài dự đoán của mọi người, con vật này lại thuộc về Chân Dục tông.

Cuối cùng là Thiết Câu xà. Nghe đồn, nó có được huyết mạch của mãnh thú thời kì thượng cổ. Mặc dù chỉ là linh thú tam giai, nhưng hơi thở phát ra từ người nó rất cổ xưa. Ngay cả lớp vảy của nó cũng đầy những vết loang lổ. Nó là linh thú của Ngũ Độc tông.

Đến lúc này, ánh mắt của đám người Lục Thanh đều nhìn về phía Lạc Thiên Phong, Hàn Kiến Tâm và Tần Vô Song.

Lạnh lùng liếc nhìn bốn con linh thú một cái rồi Lạc Thiên Phong trình trọng rút thanh Liệt Dương thần kiếm sau lưng. Lục Thanh chú ý thấy, trên thân của thần kiếm Liệt Dương có một khắc một con thần điều đỏ rực. Khi Lục Thanh nhìn qua, con thần điều như thoáng sống lại. Đôi mắt màu đỏ của nó như thấy được tâm lý của hắn.

“Kíu....”

Một tiếng chim hót giống như khiến cho vạn thú phải thuận phục vang lên. Một ngọn lửa tỏa ra hơi nóng mênh mông bốc lên trên độ cao trăm trượng. Từ trong thanh Liệt Dương kiếm, một luồng ánh sáng màu đỏ nhanh chóng ngưng tụ giữa không trung.

Trong khoảng khắc tiếng chim hót vang lên, bốn con linh thú bên Ngũ Độc tông phát ra những tiếng kêu sợ hãi, nằm phục trên mặt đất.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

264. Chương 14: Thần Điều Kim Dương

Hai cánh nó dang rộng, sải dài gần trăm trượng trên bầu trời. Một làn hơi thở giống như từ thừa hồng hoang nhanh chóng lan rộng.

Vào lúc này, xuất hiện trên bầu trời là một con thần điều được bao phủ trong một ngọn lửa màu da cam rực rỡ. Ngọn lửa quanh người nó giống như những chiếc lông chim lắc lư nhẹ nhàng theo gió. Cái cổ dài cao ngạo phát ra một tiếng kêu uy nghiêm. Sự xuất hiện của nó khiến cho cả trời đất như biến thành một màu da cam.

Đồng thời cái đuôi lửa của nó từ bên trên thả xuống, tản ra trong hư không. Một làn uy áp tản ra xung quanh, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực. Đặc biệt là bốn con linh thú vào lúc này, như bị hơi thở của thần điều đốt cháy ruột gan. Thậm chí con Thiết Giáp quy còn nhanh chóng chui đầu vào trong cái mai của nó.

Mà chịu không nổi nhất chính là Thiết Câu xà. Có lẽ trời sinh tương khắc nên khi con Kim Dương thần điều xuất hiện, nó liền nằm rạp trên mặt đất. Lớp vảy cứng rần trên người, như trở nên vô dụng. Thoáng cái làn da của nó bị nứt toát, chảy ra đầy máu tươi, thấm đẫm cả một khoảng đất.

- Đây là.... - Lão nhân mặt đỏ gần như không thể tin vào hay mắt mình:

- Linh thú ngũ giai! Kim Dương thần điều.

Ngay cả mấy người của Vô Tình tông cũng đều biến sắc. Linh thú ngũ giai có thực lực tương đương với Kiếm Vương đỉnh phong. Mà nhìn con Kim Dương thần diệu trước mặt rõ ràng không phải là có thuộc tính ngũ hành bình thường. Thực lực như vậy càng thêm đáng sợ.

- Tiểu bối! Người đánh thức ta dậy có chuyện gì?

Bay trên cao, Kim Dương thần diệu chẳng hề khách khí nói với Lạc Thiên Phong. Con người màu đỏ của nó liếc nhìn bốn con linh thú bên Ngộ Độc tông mà có chút khinh thường.

Chẳng hề giấu diếm, Lạc Thiên Phong nói thẳng:

- Ta muốn đi vào Kiếm Mộ của Ngũ Hành kiếm tôn. Trên đường đi có Thiên Phong cốc và Chân Hỏa hải. Đám đệ tử vượt qua có chút khó khăn, mong tôn giả ra tay tương trợ.

- Thì ra là vậy.

Kim Dương thần diệu đảo mắt một vòng qua cả hai bên liền hiểu rõ ý tứ của Lạc Thiên Phong. Nhân số hai bên, khu vực tông môn Nhân Đạo có mười lăm đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, còn khu vực tông môn Thiên đạo chỉ có mười ba người. Hai người ít hơn đó nhưng tình thế thay đổi không nhỏ.

- Cùng lên đi.

Ngọn lửa bao quanh người nó trong nháy mắt chui vào trong cơ thể. Lúc này từ thân của thần diệu chỉ còn lại hơi thở hoang dã ngập trời. Ngoại trừ ánh mắt của nó có sự uy nghiêm ra, không còn cảm nhận một chút uy hiếp nào nữa.

Lão nhân mặt đỏ có chút tức giận nhìn chằm chằm Kim Dương thần diệu mấy lần. Đều có huyết mạch hoang dã, nhưng tam giai Thiết Câu xà có sự chênh lệch quá lớn đối với Kim Dương thần diệu. Vào lúc này, nhìn nó bị hơi thở hoang dã của kẻ có địa vị cao hơn làm cho sợ đến mức hôn mê.

Lúc này, lão nhân mặt đỏ chỉ muốn một kiếm chém chết Lạc Thiên phong. Hai con linh thú của Ngộ Độc tông thì một con bị chết, một con cho dù không chết nhưng hơi thở kia cũng làm nó ảnh hưởng tới căn cơ. Sau này chỉ sợ phải tu dưỡng mất vài năm mới có thể hồi phục.

Gã trung niên mặt đen đứng bên cạnh vào lúc này cũng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không dám vọng động. Tuy nói hai bên đối địch với nhau, nhưng nếu xảy ra đại chiến thì chẳng bên nào có sự tốt đẹp. Huống chi vào lúc này còn xuất hiện một con Kim Dương thần diệu có thể sánh với một gã Kiếm Vương đỉnh.

Bây giờ, lực chiến đấu của hai bên cũng không hơn kém nhau là mấy. Người bốn tông vốn có một số ý định, nhưng khi Kim Dương thần diệu xuất hiện, những ý định đó liền tan thành mây khói.

Một lão nhân có khuôn mặt màu xanh biếc đứng bên cạnh, vỗ vỗ bả vai trung niên mặt đen lắc đầu. Sau đó, thanh kiếm của lão xuất vỏ, Ngũ Độc Kiếm Cương điểm lên thân kiếm. Nhất thời, một con Ngô công dài ba mươi trượng từ trong thanh kiếm bay ra.

Đó là một con rết năm màu rực rỡ, tỏa ra hơi thở cũng giống với Ngũ Độc kiếm khí của lão nhân. Con độc vật này, Lục Thanh không biết nó là linh thú gì, nhưng với sự cảm ứng thì đây là một con linh thú hệ Hỏa, linh lực dao động của nó khoảng chừng tứ giai.

Con Ngô công vừa mới xuất hiện, đôi mắt to của nó nhìn chằm chằm vào Kim Dương thần diệu. Hai hàng chân của nó dao động liên tục, giữ khoảng cách trăm trượng với Kim Dương thần diệu. Trước mặt con thần diệu, con Ngô công tứ giai chẳng khác gì một con sâu, không hơn không kém.

Từ lúc Kim Dương thần diệu xuất hiện đến giờ, ánh mắt của Lục Thanh vẫn chưa hề rời khỏi người nó.

- Khá lắm! Trên người con chim nhỏ này vẫn còn lưu lại huyết mạch hoang dã của Tam Túc kim ô. Mặc dù hết sức mỏng manh nhưng cho tới hôm nay thế là cũng giỏi lắm rồi. - Trong đầu hắn, Diệp lão tấm tắc khen.

Tam Túc Kim Ô! Vào thời kỳ thượng cổ nó là linh thú hoàng giả. Nó chính là linh thú thập giai được sinh ra từ trong mặt trời. Thân thể của nó có thể sử dụng được Thái Dương Chân Hỏa. Bản thân nó có đầy thần thông linh chú khiến cho thiên hạ run sợ, cho dù là Kiếm Tổ gặp nó cũng không đối mặt.

Đây là những gì mà Lục Thanh hiểu biết về Tam Túc Kim Ô. Hôm nay, Tam Túc Kim Ô đã trở thành truyền thuyết. Nhưng khi nhìn thấy Kim Dương thần diệu, Lục Thanh vẫn cảm thấy rất áp lực. Hẳn thực sự không dám tưởng tượng, một con Tam Túc Kim Ô thực sự có thực lực mạnh tới mức độ nào.

Từ trên không trung hạ xuống, Kim Dương thần diệu liếc nhìn quanh. Ánh mắt của nó chột dừng trên người Lục Thanh:

- Tiểu tử! Người là hậu nhân của Lục Thiên Thư?

Câu hỏi bất ngờ với Lục Thanh khiến cho ngay cả năm người Lạc Thiên Phong cũng phải sửng sốt.

- Lục Thiên Thư?

Từ trong bốn tông môn Nhân đạo vang lên những tiếng kêu kinh ngạc. Hiển nhiên là bọn họ cũng biết tới cái tên Lục Thiên Thư. Nhất thời, vô số ánh mắt liên tục tập trung về phía Lục Thanh.

Cũng chẳng có gì giấu diếm, Lục Thanh nói một cách lạnh nhạt:

- Đó là tổ tiên của ta.

Nét mặt Kim Dương thần diệu có chút hài lòng. Nó mở miệng ra nói tiếp:

- Tốt! Có vài phần phong thái của hân.

Nhìn Kim Dương thần diệu trước mặt chẳng biết đã sống bao nhiêu năm, nhưng lúc này đôi mắt màu đỏ của nó như đang nhớ lại chuyện gì đó. Nhìn con linh thú, Lục Thanh cũng bị cảm nhiễm theo. Xem ra, năm đó, Kim Dương thần diệu cũng có mối quan hệ với Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư.

Linh thú ngũ giai có được uy thế to lớn. Chẳng những luyện hóa được mạch ở cổ có thể nói chuyện mà tiếng nói và cử chỉ cũng chẳng khác con người là mấy.

- Được rồi. Lên đi thôi. - Kim Dương thần diệu liếc mắt nhìn đám tông môn Nhân đạo phía sau rồi nói với mười người Lạc Thanh.

Chẳng hề do dự, đám người Lạc Thanh nhanh chóng bay lên lưng của Kim Dương thần diệu.

- A! Tiểu cô nương. Tại sao hơi thở trên người người lại khiến ta có cảm giác quen thuộc?

Sau khi Long Tuyết bay lên lưng, Kim Dương thần diệu chột cất tiếng hỏi.

Đôi má lúm đồng tiền nở một nụ cười, Long Tuyết nói một cách yêu kiều:

- Có thể tôn giả cảm giác nhầm rồi. Đây là lần đầu tiên Long Tuyết nhìn thấy tôn giả.

- Ừm...

Kim Dương thần diệu cũng không hỏi gì thêm, thu lại đôi cánh.

Hàn Kiến Tâm và Tần Vô Song đứng bên cạnh, sắc mặt càng thêm ngưng trọng. Ánh mắt nhìn về phía Lạc Thiên Phong thêm nặng nề.

Linh thú ngũ giai đúng là nằm ngoài sự tưởng tượng của họ. Đặc biệt là vào lúc này, từ uy thế của Kim Dương thần diệu, ít nhất cũng phải người có tu vi Kiếm Hoàng mới có khả năng thuần phục được nó. Thậm chí là Kiếm Hoàng bình thường cũng không có được khả năng như vậy. Linh thú vốn hết sức mạnh mẽ. Đặc biệt khi tới ngũ giai, linh thú đã ngưng kết được thú đan. Nếu như không đồng ý, cho dù chúng có phải tự bạo thú đan cũng không muốn để cho con người sai khiến.

Nhưng sự xuất hiện của Kim Dương thần diệu càng nói rõ thêm sự thâm sâu của Tử Hà tông.

Để kéo lại khoảng cách với Kim Dương thần diệu, Hàn Kiến Tâm và Tần Vô Song gọi ra một con Hỏa Vân báo tứ giai và một con Địa Hùng tứ giai.

Sau khi Hỏa Vân báo và Địa Hùng xuất hiện, khoảng cách với Kim Dương thần diệu cũng được rút lại một chút. Nhân mã ba tông, ngoại trừ đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đều leo lên lưng linh thú.

Nhân mã của bảy tông dọc theo dòng sông mà đi. Do uy áp của Kim Dương thần diệu nên người của Tử Hà tông đi đầu. Thân thể cực lớn của thần diệu bay trên trời khiến cho trên mặt đất cũng xuất hiện một cơn lốc, nước dưới sông Cổ Hà bị đẩy sang hai bên. Thần diệu ngửa mặt lên trời hét một tiếng. Nhất thời, phía trước trở nên hỗn loạn. Vô số linh thú nhất, nhì giai sợ chết ngay tại chỗ. Còn phần lớn thì nhanh chóng bỏ chạy.

Trong số đó, Lục Thanh thấy có cả Hỏa Lão Lang, Tứ nhĩ Hắc Hùng, Kiếm Xỉ hổ, Tam Chỉ Ngưu hầu, Hỏa Luyện Xà, Huyền Phong, Liệt Hỏa hổ... Vô số các chủng loại linh thú. Đặc biệt Huyền Phong là linh thú nhất giai, mặc dù không mạnh lắm nhưng với số lượng cả vạn con khiến cho Lục Thanh phải lú lười. Với số lượng đó chỉ sợ là Kiếm Chủ cũng phải chết ở trong đó.

Đúng là thú vực Man Hoang. Nơi này thực sự là thiên đường của Linh thú. Chẳng những nguyên khí trong trời đất dồi dào mà gần như không hề có bóng người. Cho dù có thì cũng chỉ là một số kiếm giả rải rác tới đây tu luyện. Mà kiếm giả có thể đi tới khu vực Man Hoang đầy nguy hiểm này gần như đều có thực lực Kiếm Giả trở nên. Khi bọn họ cảm nhận được sự cường hãn của đoàn người Lục Thanh liền nhanh chóng lánh đi.

Ven đường có vô số linh thú xuất hiện. Nơi đây, cái chuyện cường giả vi tôn được thực hiện tới triệt để. Nhìn thấy linh thú cấp thấp chẳng hề lưu tình mà ăn thịt lẫn nhau, nhưng khi nhìn thấy linh thú có đẳng cấp cao hơn mình liền chẳng do dự mà chạy trốn. Tranh đoạt địa bàn, thức ăn, chỗ tu luyện...tất cả đều hiện ra trước mặt Lục Thanh.

Đi theo sông Cổ Hà xâm nhập vào trong thú vực Man Hoang, mọi người ngồi trên linh thú nên tốc độ di chuyển cực nhanh. Càng vào sâu bên trong, nguyên khí trong trời đất lại càng dày thêm. Cấp bậc linh thú cũng càng cao hơn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

265. Chương 15: Kiếm Trận! Hư Không Sinh Vật

“Keng...”

Một đạo Tử Dương Kiếm Cương dài ba mươi trượng phá không bắn ra, chém một con Huyền Quy tam giai thành hai nửa. Lớp vỏ cứng rắn của Huyền Quy đối diện với đại sư cảnh giới Kiếm Hồn chẳng hề có tác dụng phòng ngự.

- Thú vực Man Hoang chẳng khác gì thời kỳ thượng cổ, linh thú tung hoành.

Đứng trên lưng Kim Dương thần diệu, Long Tuyết nói một cách cảm thán. Bàn tay đưa lên vuốt nhẹ lọn tóc để lộ cánh tay trắng như ngọc.

Đây đã là con linh thú tam giai thứ tám bị năm người Lạc Thiên Phong chém chết. Trong khu vực Man Hoang, một khi đã có được địa bàn thì cho dù sợ hãi uy áp của Kim Dương thần diệu nhưng chúng vẫn bảo vệ địa bàn của mình đến chết cùng không chịu chạy.

Trong lúc đó, đám đệ tử của bảy tông có người muốn có được linh thú hộ thân. Nhưng đáng tiếc, cho dù đại sư cảnh giới Kiếm Hồn ra tay, linh thú lớn lên ở thú vực Man Hoang nên có một sự ngang tàng, vẫn còn một chút gì đó của thời thượng cổ, làm sao để cho con người sai khiến. Cuối cùng có chúng vẫn tự bạo, biến thành một đồng máu thịt.

Sau đó, không còn có người nào ôm hy vọng thu phục được linh thú. Trừ khi là nuôi dưỡng từ nhỏ, hoặc là truyền thừa lại, chứ không có một con linh thú nào có thể dùng vũ lực để thuần phục. Linh thú trời sinh đã có linh trí, có thể sợ hãi lực lượng của trời đất hay kiếm giả mạnh. Nhưng nếu là trói buộc sự tự do của chúng thì cho dù là linh thú nhất giai cũng sẽ phản kháng.

Trên đường, đoàn người Lục Thanh ngồi yên trên lưng của Kim Dương thần diệu, cảm thụ hơi thở của mảnh đất Man Hoang. Trên mặt đất, nguyên khí rất dày. Các loại khí có thể cảm ứng được một cách dễ dàng hơn so với bên ngoài.

Dòng Cổ Hà uốn lượn, chảy xuôi chẳng biết tới mấy ngàn dặm.

Cứ theo dòng Cổ Hà mà đi, mỗi ngày khoan chân cảm ứng trời đất, cùng với sự sống thay đổi khiến cho kiếm giả Thiên đạo hết sức trầm tĩnh. Thậm chí có một số người gặp phải chướng ngại cũng bắt đầu có động tĩnh đột phá.

Lạc Thiên Phong thốt lên một tiếng. Mấy người Hàn Kiến Tâm ở bên cũng hiểu rõ ý của hắn. Nếu có thể khai tông lập phái trong khu vực Man Hoang này thì cho dù là tông môn bình thường trong vòng hai ngàn năm cũng có thể tiến cấp Kim Thiên. Cho dù là Bạch Linh cũng có thể.

Nhưng đáng tiếc nơi này lại là mảnh trời của linh thú. Con người muốn vào làm chủ là chuyện không thể xảy ra. Trong khắp Man Hoang, linh thú tam giai nhiều vô số. Tứ giai linh thú may mắn cũng có thể thấy được một, hai con. Còn linh thú ngũ giai... Thú vực Man Hoang lớn như vậy lại không có hay sao?

Chỉ sợ là linh thú lục giai, thất giai cũng có thể có. Con người đến đây sinh sôi nảy nở, khai tông lập phái chắc chắn chúng sẽ xuất hiện. Cho dù người có thực lực chống cự nhưng người dân bình thường của tông môn cũng chỉ như con kiến mà thôi.

Nói tới bốn tông môn nhân đạo, thì thoảng lại có đệ tử nhảy xuống khỏi linh thú nhất nhạch một ít được thảo tảo ra mùi quái dị hoặc là khí độc. Thậm chí còn có đại sư cảnh giới Kiếm Hồn ra tay đánh chết một hai con linh thú có độc ẩn nấp, lấy từ trên người chúng một số loại độc.

Ngoài ra, thu hút sự chú ý của đám người Lục Thanh chính là đệ tử của Vô Tình tông. Ánh mắt của bọn họ chẳng hề có chút thay đổi nhưng khi nhìn thấy linh thú liền đằng đằng sát khí. Lúc đầu, Lục Thanh còn tưởng bọn họ tu luyện chính là Sát Lục kiếm đạo, nhưng sau đó, hắn phát hiện kiếm giả ra tay mặc dù sát khí đằng đằng nhưng trên người hoàn toàn không có huyết khí của Sinh Tử môn. Ngược lại lại có một sự vô tình coi mọi thứ chẳng khác gì con kiến hôi.

Nhưng từ kiếm khí bảy màu cầu vòng sắc sỡ của họ, Lục Thanh lại cảm thấy tâm thần có chút chấn động với bảy sự biến hóa của mừng, giận, đau thương, yêu, hung ác, ham muốn.

Kiếm giả vô tình như kiếm khí lại có tình. Vô Tình kiếm đạo khiến cho người ta khó có thể hiểu nổi. Suy nghĩ một chút, Lục Thanh liền bỏ qua nó, toàn tâm toàn ý cảm nhận khí Phong Lôi ẩn chứa trong trời đất. Đồng thời, chất dịch Huyết Sát và Kiếm Nguyên ẩn chứa trong máu thịt thì thoảng lại tách ra một giọt đi vào trong từng ngóc ngách của cơ thể.

Sau thân thể cửu phẩm chính là thân thể tương đương với thần kiếm Thanh Phàm. Đây cũng là cảnh giới lớn đầu tiên của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, cũng là cánh cửa quan trọng đầu tiên. Tất nhiên, khoảng cách cho tới lúc đột phá còn rất dài. Thân thể tương đương với thanh kiếm cửu phẩm vừa mới được củng cố, không phải chỉ có thể dựa vào tinh nguyên linh vật là xong. Lục Thanh ước chừng ít nhất phải cần một năm nữa để cho hắn chuẩn bị.

Theo lời nói của Diệp lão thì thân thể cấp Thanh Phàm chính là lần lột xác mạnh nhất đầu tiên của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Một khi vượt qua thì Kiếm Cốt tự thành, bắt đầu xuất hiện thần thông. Nhưng nếu không vượt qua thì hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể vào luân hồi. Điều này chứng tỏ được lợi nhiều thì nguy hiểm cũng cực lớn.

Dọc theo dòng Cổ Hà được năm ngày, ước chừng cũng vào khu vực bên trong của thú vực Man Hoang. Ở nơi đây thì thoảng xuất hiện một số linh thú có thực lực mạnh. Thường thường có linh thú tứ giai đột kích. Tuy nhiên loại linh thú kinh khủng đó mặc dù chưa kịp tấn công đã bị mấy vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn chặt đứt, nhưng Lục Thanh vẫn có thể cảm nhận được sự tụ tập mạnh mẽ của khí.

Cho dù hắn thi triển Phong Lôi dẫn cũng không thể sánh được với sự tụ tập đó. Đến lúc này, Lục Thanh mới hiểu rõ sự đáng sợ của linh thú. Có thể nói khi đạt tới tứ giai, sự mạnh mẽ của linh thú mới chính thức được thể hiện. Trước đó, linh thú đối với linh lực chỉ có một sự vận dụng nguyên thủy nhất mà thôi. Vì vậy mà cho dù có mạnh thì cũng chưa đáng được để ý.

- Đúng là nơi này.

Kim Dương thần diệu chở đám người Lục Thanh tới một đỉnh núi cao ngàn trượng liền hạ xuống.

- Nơi này....

Đám người Lục Thanh sửng sốt. Nơi đây rõ ràng là một ngọn núi bình thường, chỉ có nguyên khí trong trời đất dày hơn những nơi khác một chút, còn lại cũng không có gì khác biệt. Chẳng lẽ, Ngũ Hành Kiếm Mộ nằm trong ngọn núi này?

Chẳng lẽ...

- Tiểu tử nghĩ đúng. Toàn bộ ngọn núi này là do Kiếm Trận huyền hóa thành. - Âm thanh của Diệp lão vang lên.

- Toàn bộ do Kiếm Trận biến hóa thành? - Lục Thanh sửng sốt, rồi nghi hoặc hỏi:

- Nhưng từ ngọn núi này con cảm thấy được sinh cơ. Toàn bộ dã thú, cây cỏ cũng đều có sức sống, chẳng lẽ kiếm trận cũng có thể tạo ra điều đó?

- Đó chính là sự cao thâm của Kiếm Trận. Nó là Kiếm Trận cao nhất trong cấp Thiên. Trong đó, ngoại trừ dã thú ra, tất cả những thứ khác đều do Kiếm Trận tạo thành. Đó chính là hư không tạo vật.

- Hư không tạo vật?

Đây là lần đầu tiên Lục Thanh nghe thấy mấy chữ này. Trong bốn chữ đó Lục Thanh cũng thoáng hiểu đó là thần thông của kiếm trận. Nói cách khác, kiếm trận này có thể tạo ra sức sống, thậm chí biến hóa ra cả sinh mệnh. Cuối cùng thì nó là loại thần thông gì?

- Thực ra nó cũng chẳng có gì cao thâm. Chỉ cần hồn phách tương hợp, thành tựu cảnh giới Tông Sư Kiếm Phách người cũng có thể làm được điều đó. Kiếm trận này mới chỉ thấu triệt lực ngũ hành tới mức cao nhất mà thôi. Có thể có được hiệu quả như vậy cũng là chuyện bình thường. Tuy nhiên, bây giờ, người còn chưa thể hiểu được điều đó, nên không nói tới chuyện đó nữa. Nhìn Lạc tiểu tử làm gì đi.

Diệp lão cũng không muốn nói thêm. Lục Thanh cũng hiểu, cảnh giới chưa đủ nên nếu cố gắng ghi nhớ sẽ tạo thêm gánh nặng cho bản thân.

Bảy con linh thú chở đệ tử liên quan lùi sang một bên. Hai mươi tám gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đứng một chỗ với nhau. Nơi đây gần như tụ tập lực lượng cực mạnh của hai khu vực tông môn Thiên Nhân.

Vào lúc này, đám đệ tử cũng đã đoán ra được điều gì đó. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía ngọn núi bắt đầu có chút chấn động.

Một tiếng kiếm ngân vang lên. Ra tay trước chính là mười ba đại sư Thiên đạo. Mười ba đạo Kiếm Cương dài mười trượng hội thành dòng chảy rực rỡ. Không khí trong không trung nhất thời tan biến, xuất hiện những vùng chân không. Vô số gợn sóng lập tức xuất hiện. Cuối cùng, xung quanh dòng khí xuất hiện một cái không gian Động Hư tối đen, sau đó lao thẳng về phía chân núi.

Ầm...

Một tiếng động khủng khiếp chấn động trong phạm vi mười dặm. Cho dù là đứng trên lưng Kim Dương thần điêu trong không trung, đám người Lục Thanh cũng cảm nhận được sự chấn động của mặt đất.

Lúc này, ngọn núi lớn chợt tỏa ra ánh sáng năm màu rực rỡ. Lực lượng ngũ hành tinh tú tản ra, lưu chuyển liên tục ngăn cản dòng Kiếm Cương màu hồng.

Sắc mặt Lạc Thiên Phong ngưng trọng, nói:

- Tăng lực.

Nhất thời, từ mười ba vị đại sư, một làn Kiếm Nguyên dao động khiến cho kẻ khác sợ hãi tản ra. Mặc dù chỉ là vô thức, nhưng vẫn khiến cho đám người Lục Thanh sử dụng Kiếm Nguyên ngăn cản. Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cho dù chỉ có một chút Kiếm Nguyên dao động cũng tạo ra kết quả đáng sợ. Bởi vậy có thể thấy được sự chênh lệch giữa cảnh giới Kiếm đạo lớn tới mức nào.

Vù vù - -

Không gian bị nghiền nát phát ra những tiếng động. Không gian Động Hư vốn bao xung quanh dòng Kiếm Cương chợt ngưng tụ trước đầu dòng chảy tạo thành một quả cầu không gian màu đen rộng mấy trượng. Lực hút kinh khủng từ nó nhanh chóng tác dụng lên ngọn núi.

Trong khoảng khắc cây cối, dã thú trên ngọn núi bị lực hút kinh người hút vào trong không gian Động hư, Lục Thanh nhìn thấy rõ, tất cả dã thú cỏ cây, thậm chí là linh thú tam giai Liệt Phong Hồ cũng bị lực hút xé nát. Khi tới sát bên không gian Động Hư chỉ còn lại bụi phấn, không còn nhận ra thứ gì nữa.

Đối mặt với sự uy hiếp mạnh mẽ, thần quang năm màu từ ngọn núi liền tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Đồng thời, một làn hơi thở từ thời thượng cổ nhanh chóng tỏa ra, khuếch tán về phía đám người Lạc Thiên Phong.

Nhưng ý chí của đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cứng cỏi tới mức nào? Làm sao chút hơi thở đó có thể khiến cho họ sợ hãi? Khí thể ngưng tụ trên bầu trời, cùng với đại thể mệnh môn ngưng tụ trên đỉnh đầu mười ba vị đại sư. Nhất thời, bầu trời xuất hiện những trận cuồng phong. Lốc xoáy nổi lên xung quanh khiến cho những đàn thú trong phạm vi mười dặm nhanh chóng bỏ trốn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

266. Chương 16: Phá Trận! Chân Dục Kiếm Cương

Trên ngọn núi, ánh sáng năm màu lưu chuyển, phát ra lực ngũ hành tới cực hạn. Nhưng cho dù như vậy lực hút do không gian bị phá vỡ cực mạnh, cùng với không gian Động Hư trong ánh mắt khiếp sợ của đám người Lục Thanh, tiếp tục cắn nuốt lực ngũ hành trên ngọn núi.

Lực ngũ hành ở đây đều do Kiếm trận cấp Thiên hội tụ trong không trung, vô cùng tinh tú. Cho dù không có phần hồi thiên thiên nhưng cũng không kém nhiều lắm. Trong ba tông Thiên đạo có không ít đệ tử âm thầm nuốt nước bọt. Khí ngũ hành tinh tú như vậy nếu như có thể hấp thu, Kiếm Nguyên của họ sẽ có sự tinh thuần rất nhiều.

Ầm...ầm...

Mặt đất xuất hiện những vết nứt nuốt chửng những cây cỏ thụ. Dưới sự bao phủ của khí thể cảnh giới Kiếm Hồn, vô số những cái hố xuất hiện trên mặt đất khiến cho đám thú nhỏ trốn không kịp mà rơi vào bên trong.

Sau khoảng chừng nửa nén nhang, ánh sáng ngũ hành trên ngọn núi lớn trở nên ảm đạm. Mà đám người Lạc Thiên Phong vào lúc này cũng thu tay, nhường lại vị trí.

Không nói gì, mười lăm gã đại sư Nhân đạo chẳng hề dãi dòng nhanh chóng rút kiếm ra khỏi vỏ.

“Vù...”

“Vù...”

“Vù...”

Trong trời đất nhất thời có vô số hơi thở quái dị tàn phá. So với đám người Lạc Thiên Phong hoàn toàn khác biệt. Kiếm giả Nhân đạo ra tay, không hề có chút dao động của các loại khí mang thuộc tính. Ngược lại từ thân thể bọn họ có một loại khí với thuộc tính kỳ lạ tản mát ra xung quanh. Những loại khí với thuộc tính quái dị hoàn toàn không giống nhau.

Kiếm khí của Ngũ Độc tông tràn ngập các loại khí độc. Bản thân bọn họ giống như một người độc. Khí độc vô tận tản ra xung quanh. Trên Kiếm Cương, khí độc càng mạnh khiến cho không gian cũng có sự run rẩy.

Đại sư của Thất Thương tông lại càng quái dị. Ngũ hành Kiếm Cương mạnh mẽ vừa xuất hiện, vô số đệ tử Thiên đạo nhất thời thốt lên những tiếng kinh hãi. Nhưng rất nhanh bọn họ nhận ngay ra điểm khác biệt. Bởi vì khí ngũ hành trong thiên địa cũng không hề hội tụ. Ngược lại làn khí đang tỏa ra dày đặc lại là từ thân thể của bọn họ.

Cũng giống như, thân thể bọn họ tự sinh ra lực ngũ hành vậy. Mà khi Ngũ Hành Kiếm Cương của họ vừa xuất hiện, hình dáng yếu ớt càng thêm giống như kẻ sắp chết. Nét mặt tái nhợt không còn chút màu máu.

Chân Dục tông và Vô Tình tông, Kiếm Cương lại có chút giống nhau, đều có màu rực rỡ. Trong đó Kiếm Cương của Vô Tình tông là màu bầy sắc. Lục Thanh có thể cảm nhận trong đó: Vui, giận, buồn, sung sướng, yêu, hung ác, ham muốn. Bầy loại tình cảm gần như ngưng tụ thành thực chất. Chỉ nhìn vài lần tâm thần Lục Thanh đã dao động liên tục. Thần thức trong Thức Hải tự động vận chuyển bảo vệ.

Quay sang bên cạnh, Lục Thanh lại cảm nhận được Kiếm Khí sáu màu của Chân Dục tông. Vào lúc này, hắn chỉ thấy thế giới trong nháy mắt có một sự biến hóa. Khoảng trời đất đột nhiên phân thành năm màu: Bầu trời màu lam, dưới chân là thảm cỏ trải dài, vô số các loại kỳ hoa dị thảo phủ kín mặt đất tỏa ra đủ mọi hương thơm. Những cơn gió nhẹ bắt đầu xuất hiện liên tục nối tiếp nhau thổi qua thân thể.

Cảnh tượng đột nhiên biến đổi làm cho Lục Thanh cảm thấy kinh hãi. Nhưng cái cảm giác chân thực nói cho hắn biết tất cả đều là thật.

- Làm sao mà mình lại tới nơi đây? Đây là nơi nào? Tại sao mình lại ở đây được?

Trong thế giới trống trải vang vọng tiếng nói của Lục Thanh, nhưng không có một ai trả lời. Phong cảnh trước mắt mang tới một sự cô tịch.

Thong thả bước đi trong thế giới, trái tim của Lục Thanh từ từ xúc động. Có đôi khi nhiều đồ đẹp quá xuất hiện sẽ khiến cho người ta cảm thấy chán. Nhưng ngược lại những khe suối nhỏ và thảm cỏ lại mang tới một sự bình yên hơn nhiều.

Vù...vù...

Đột nhiên, Lục Thanh cảm thấy thế giới trong mắt chợt rung chuyển, bầu trời xuất hiện vô số không gian Động Hư. Mặt đất nứt toác. Cảnh đẹp trước mắt bị những dòng khí do không gian bị phá hủy đánh cho nát bét. Thậm chí ngay cả bụi phấn cũng không còn. Nương theo không gian Động Hư xuất hiện, một tiếng quát lạnh vang lên giống như tiếng chuông, đập vào lòng của Lục Thanh.

Một tiếng chuông thức tỉnh.

Sau tiếng quát, thế giới tuyệt đẹp mà Lục Thanh đang đứng liền tan biến. Một lực hút cực mạnh lan tới khiến cho thế giới trước mắt chợt tối sầm lại rồi sau đó lại sáng rực rỡ chói mắt.

Lục Thanh ngơ ngác nhìn chung quanh. Hắn vẫn đứng trên lưng Kim Dương thần điêu như trước. Quang cảnh xung quanh không hề có sự thay đổi. Ngẩng đầu nhìn lên, hắn bắt gặp ánh mắt âm trầm của Lạc Thiên Phong. Quay đầu lại đằng sau, Lục Thanh mới phát tất cả đệ tử Thiên Đạo đều có vẻ ngơ ngác, ngay cả Lạc Tâm Vũ và Long Tuyết cũng không tránh khỏi.

Kiếm Cương thật đáng sợ. Lúc này, ánh mắt Lục Thanh nhìn về phía đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Chân Dục tông trở nên cảnh giác. Đồng thời, hắn cũng liếc mắt nhìn đám đệ tử Chân Dục tông đang cười đùa với nhau, trong lòng tự nhủ phải tăng thêm cẩn thận.

Đồng thời, đám người Lạc Tâm Vũ vừa tỉnh táo, nét mặt cũng tối sầm lại. Nếu như vừa rồi không nhờ Lạc Thiên Phong lên tiếng thức tỉnh, thì bọn họ không biết còn chìm vào trong thế giới đó bao lâu nữa.

Thật sự là đáng sợ. Thế giới đó giống hệt như thật, thậm chí ngay cả sức sống trong đó cũng có cảm giác rất thật, không thể phân biệt được.

- Thế nào? Cảm giác cũng được đấy chứ? - Âm thanh trêu chọc của Diệp lão vang lên trong đầu.

Lục Thanh cười khổ một tiếng rồi nói:

- Chân Dục tông quả thực làm cho người ta phải e ngại. Khả năng mê hoặc như thế khiến cho đối phương thật khó mà phòng bị.

- Đúng vậy! Chân Dục tông đem sáu loại ham muốn: Sắc, âm thanh, hương thơm, vị, cảm giác, hình dạng dung nhập vào trong Kiếm Nguyên. Khí xuất ra kiếm khí, Dục niệm trong lòng càng mạnh thì uy lực của kiếm khí càng lớn. Đồng thời, cảnh giới tu vi đột phá lại càng thêm đơn giản.

Với sự mạnh mẽ của Diệp lão mà cũng phải cất tiếng cảm thán.

- Nhân đạo phô trương nhiều loại pháp môn như vậy khiến cho lão phu mở rộng tầm mắt. Mặc dù chỉ là con đường nhỏ, nhưng cũng có uy lực.

- Diệp lão! Thất tình lục dục biến thành kiếm khí thực sự đáng sợ như thế hay sao?

- Cũng không hẳn. Cái mà người vừa thấy đó là Kiếm Cương cảnh giới Kiếm Hồn. Hồn thức của bọn họ rất mạnh khiến cho thần thức của Kiếm Chủ như người không thể ngăn cản. Nhưng nếu thần thức và tu vi của chúng thấp hơn người vậy thì Luyện Hồn quyết của người có thể phá tan, thất tình lục dục bình thường cũng không thể xâm nhập.

- Cho dù là có cùng tu vi thì cũng phải tùy từng người.

- Tùy từng người? - Lục Thanh thì thảo một câu. Trong lòng chợt hiểu ra.

Lại nhìn ngọn núi lớn, Kiếm Cương của mười lăm vị đại sư Nhân đạo cũng tạo thành một dòng chảy. Vô số làn hơi thở quái dị tàn phá khoảng không xung quanh. Nhưng do cấp bậc đại sư có được sự khống chế rất mạnh cho nên khi hơi thở tới bên người của thất tông liền tự động tản ra.

Dòng chảy Kiếm Cương phía trước khiến cho không gian bị nghiền nát. Sự ra tay của mười lăm vị đại sư Nhân đạo khiến cho không gian bị nghiền nát hoàn toàn. Một cái không gian Động Hư trong phạm vi mười trượng giống như một con mãnh thú tới từ thời thượng cổ, cắn nuốt ngọn núi lớn đang tỏa ra ánh sáng năm màu mờ nhạt.

Cuối cùng qua thời gian nửa nén hương, những vết nứt nhanh chóng lan rộng trên ngọn núi lớn. Lục ngũ hành trong trời đất bắt đầu tan rã. Kiếm trận duy trì ngọn núi cuối cùng cũng không chịu nổi sự công kích của đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mà dừng lại.

Rắc...rắc...

Thoảng cái những vết nứt lan rộng khắp cả ngọn núi.

- Phá!

Lão nhân mặt đỏ của Ngũ Độc tông quát lên một tiếng. Kiếm Nguyên tăng mạnh khiến cho mười lăm đạo Kiếm Cương tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ầm!

Lúc này đây, cảnh tượng đúng là núi sập đất tan. Trước mặt đám người Lục Thanh, ngọn núi cao ngàn trượng nhanh chóng sập xuống. Ánh sáng ngũ hành che chở ngọn núi vào lúc mà nó sập xuống cũng tan biến.

Tất cả mọi người nhanh chóng lui lại xung quanh.

Không gian Động Hư do sự công kích của hai mươi tám vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn tạo ra bắt đầu cắn nuốt ngọn núi lớn đang sập xuống. Trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Lục Thanh, khoảng khắc ngọn núi lớn bị không gian Động Hư hút vào bên trong liền trở lại nguyên dạng biến thành những dòng khí ngũ hành cuộn cuộn với đầy sức sống. Mặc dù chưa đạt tới tiên thiên nhưng cũng khiến cho vô số đệ tử Thiên đạo trông thấy mà rõ dãi. Truyện “Bất Diệt Kiếm Thể ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc () Truyện “Bất Diệt Kiếm Thể ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

Những tiếng động phát ra từ mặt đất lan rộng vài dặm mới dừng lại. Trước mặt Lục Thanh xuất hiện một cái cốc rất sâu. Hiển nhiên đây là do kiếm trận để lại.

Sau khi ngọn núi lớn bị nghiền nát, không gian Động Hư ăn no khí Ngũ Hành cũng từ từ thu nhỏ. Lúc này, vị trí của ngọn núi lớn xuất hiện một làn ánh sáng năm màu cao mấy trăm trượng, tỏa ra những làn khí ngũ hành dày đặc.

- Đây là cửa vào... - Lạc Thiên Phong mở miệng nói.

- Mau vào đi. Làn ánh sáng này chỉ xuất hiện tạm thời thôi. Sau nửa nén nhang ngọn núi lớn sẽ lại xuất hiện.

Một lần nữa xuất hiện? Lục Thanh nghe thấy thế mà sửng sốt. Hắn cứ tưởng Kiếm Trận đã bị hủy.

Cảm nhận được suy nghĩ của Lục Thanh, Diệp lão hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ngũ Hành sinh diệt đại trận cũng là Kiếm trận cấp Thiên. Mấy cái tên tiểu tử cảnh giới Kiếm Hồn đừng nói là hai mươi tám người, cho dù hai trăm tám mươi người cũng đừng mơ tưởng phá được nó.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

267. Chương 17: Ngũ Hành Kiếm Đạo. Dị Vực Man Hoang

Nghĩ tới người nào đó, ánh mắt của Lục Thanh nhìn về phía kiếm trận không giấu được sự kính sợ. Chỉ một cái kiếm trận đã mạnh như vậy thì không biết khi Ngũ Hành Kiếm Tôn còn sống mạnh tới đâu?

Bảy con cự thú bắt đầu bay về phía vòng sáng. Linh thú đạt tới tứ giai đã có thể sử dụng linh lực để phi hành. Con Thiết Giáp quý của Thất Thương tông cũng được đổi thành một con Kim Giáp tê tứ giai. Thiết Giáp quý chỉ là tam giai nên chưa nói tới chuyện che chở đám đệ tử mà không làm chậm bước đã là tốt lắm rồi.

Nơi này....

Vừa mới tiến vào trong vòng sáng, Lục Thanh đã cảm thấy sự dày đặc của nguyên khí trong trời đất. Phía sau màn ánh sáng dĩ nhiên không phải là Thú Vực Man Hoang mà biến thành một khoảng không gian mông lung năm màu. Khoảng không gian giống như một con đường, thông tới một điểm sáng ở phía xa xa.

Quan sát chung quanh một cách tỉ mỉ có thể thấy khoảng không gian này cao tới mấy trăm trượng, giống như một đường kinh mạch được tạo thành bởi một lớp màng năm màu.

Tuy nhiên Lục Thanh có thể thấy phía sau màn ánh sáng năm màu đó là một khoảng không đen kịt. Trong mắt của hắn, màu đen đó như có thể phát ra ánh sáng. Thứ ánh sáng u tối đó như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ. Tuy nhiên do bị ánh sáng năm màu ngăn cản nên chỉ đành hậm hực đứng ở bên ngoài.

Sự dư thừa của nguyên khí tinh thuần trong trời đất khiến cho con đường năm màu tỏa ra những tia sáng. Mặc dù chỉ là một con đường, nhưng đám người Lục Thanh vẫn cảm nhận được một luồng đại thế vô tận. Không cần phải nói cũng biết, nơi đây là do Ngũ Hành Kiếm Tôn tạo ra Kiếm Mộ để lại. Trải qua mấy vạn năm tuổi vẫn còn có thể khiến cho người ta cảm giác được.

- A...

Bất chợt hình như Diệp lão nhận ra một điều gì đó.

- Có chuyện gì vậy? - Lục Thanh lên tiếng hỏi trong đầu. Do hắn trao đổi trong Thức Hải nên cho dù đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đứng bên cạnh cũng không sợ họ phát hiện...

- Ngũ Hành Kiếm Tôn cũng là một nhân vật khó lường. Không ngờ lại kiến tạo Kiếm Mộ ở ngay trong không gian Động Hư. - Giọng nói của Diệp lão đầy sự tán thưởng, dường như hết sức tôn sùng đối với Ngũ Hành Kiếm Tôn.

- Không gian Động Hư?

Lục Thanh nghe thấy thế mà ngẩn người.

Không gian Động Hư hắn đã từng được nghe Từ Kiếm Hoàng nói cho biết. Đó thực ra là một thế giới toàn bóng đêm. Trong thế giới đó chỉ có toàn không gian loạn lưu mà thôi. Đó là một cái thế giới kỳ diệu, có truyền thuyết nói rằng trong đó có rất nhiều thiên tài địa bảo, thần kiếm. Nhưng thực sự có khả năng tiếp xúc được với không gian Động hư thì thấp nhất cũng phải đạt tới cấp độ Kiếm Hoàng. Bởi vì tới lúc đó mới có thể nhờ lực lượng mạnh mẽ của bản thân mà mở không gian Động Hư.

Nhưng để có thể đi vào trong đó thì phải đạt tới cảnh giới Kiếm Phách mới được. Bởi vì trong không gian Động Hư có quá nhiều lực lượng mạnh mẽ lại vô cùng hỗn loạn. Chỉ cần đứng trong thế giới này mở nó ra, nó sẽ nuốt chửng tất cả những gì tới gần. Cho tới khi nào lực lượng của nó yếu bớt mới từ từ biến mất.

Còn như vừa rồi khi hai mươi tám vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn ra tay, mở ra không gian động hư khổng lồ đó. Lực hút kinh khủng của nó và lực xé rách cho dù kiếm trận cấp Thiên do Kiếm Tồn bày ra cũng không ngăn được.

Nhưng bây giờ, Diệp lão lại nói Ngũ Hành Kiếm Tôn tạo Kiếm Mộ trong không gian Động Hư khiến cho Lục Thanh thực sự khiếp sợ. Cho dù là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn phải liên hợp lại mới nhau mới mở ra được không gian Động Hư trong một khoảng thời gian ngắn. Tuy nhiên cũng không có kẻ nào có can đảm tới gần thì có thể tưởng tượng được sự đáng sợ của không gian Động Hư.

- Đúng là đại sư cảnh giới Kiếm Phách. Không ngờ có được khả năng như vậy. - Lục Thanh không khỏi mở miệng than thở.

- Cũng không hẳn như vậy. - Diệp lão lại mở miệng:

- Cho dù có cùng tu vi với Ngũ Hành Kiếm Tôn cũng không thể tạo ra được cái Kiếm Mộ như thế này. Điều quan trọng nhất đó là Ngũ Hành Kiếm Tôn có được kiếm đạo thuộc Ngũ Hành, cùng với kiếm trận tinh thâm của hắn có lẽ là trong số Kiếm Tôn thời đó cũng phải là một trong số những người đứng đầu.

- Ngũ Hành kiếm đạo? - Lần đầu tiên Lục Thanh nghe nói tới thứ kiếm đạo đó.

- Đúng thế. Chính là Ngũ Hành kiếm đạo. - Diệp lão nói một cách khẳng định.

- Kiếm đạo trên thế gian này có hàng nghìn hàng vạn loại. Chính ta cũng không thể kể hết. Tuy nhiên Ngũ Hành kiếm đạo rất nổi danh. Ngũ Hành sinh diệt trong cảnh giới Kiếm Phách chính là những người thuộc về vị trí chí cường. Còn cái Kiếm Mộ này cũng án chiếu theo Ngũ Hành sinh diệt để mở ra một khoảng không linh vực trong không gian Động Hư. Có thể nói sự linh ngộ của người này về Ngũ Hành Kiếm Phách đã đạt tới đỉnh điểm mới có thể làm cho nơi đây vẫn còn vững chắc như vậy.

“Linh vực, Kiếm Phách?” Nghe thấy hai từ đó khiến cho Lục Thanh ngơ ngác.

- Được rồi! Bây giờ tạm chưa nói tới điều đó. Vốn tưởng không có gì để ý nhưng bây giờ xem ra Ngũ Hành Kiếm Tôn cũng là người có lai lịch lớn. Nói không chừng, trong Kiếm Mộ của hắn người quả thực có thể tìm được thứ gì đó có tác dụng. Lục Ngũ Hành chính là năm loại năng lượng bản nguyên của trời đất được sinh ra đầu tiên. Nếu như hiểu được chúng thì sau này sẽ có rất nhiều tác dụng với hai loại Phong Lôi của người. Tiểu tử! Tất cả đều trông chờ vào sự may mắn của người. - Nói xong, Diệp lão lên tiếng cảm thán.

Lục Ngũ Hành....

Trong lòng lần đầu tiên Lục Thanh cảm thấy coi trọng năm loại năng lượng đó. Vốn chúng thuộc về những loại yếu nhất, nhưng vào lúc này mới biết khả năng của chúng là vô cùng vô tận. Cảnh giới...cũng là do cảnh giới còn quá yếu.

Khôi phục tinh thần, ánh mắt của Lục Thanh có chút thay đổi. Tuy nhiên vào lúc này, ánh mắt của Long Tuyết đang ngạc nhiên nhìn hắn.

- Lục sư huynh đang nghĩ gì mà nhập tâm như vậy?

Không biết do cố ý hay vô tình mà Long Tuyết hơi nhích lại gần phía Lục Thanh. Nụ cười rạng rỡ của nàng tưởng chừng như có thể khiến cho băng tuyết cũng phải tan chảy.

- Không có gì, suy nghĩ một chút mà thôi.

Lục Thanh hơi lùi lại hai bước. Mấy năm không gặp, Long Tuyết dường như đã hoàn toàn thay đổi, khiến cho hắn hoàn toàn bị động. Dường như Long Tuyết có một sự biến hóa quái dị, ngay cả tính tình cũng thay đổi.

- A!

Ánh mắt của Long Tuyết đảo qua đảo lại. Biết rõ Lục Thanh đang trả lời cho có lệ, nàng cũng lơ đãng nở một nụ cười mê người khiến cho đám đệ tử của Thanh Ngọc và Phù Vân tông đứng trên Địa Hùng và Hỏa Vân báo phải mở to mắt. Đồng thời, ánh mắt họ nhìn về phía Lục Thanh không giấu được sự hâm mộ.

Mà Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp đứng bên cạnh Lục Thanh cũng phải nhú mày. Bọn họ cũng có thể cảm thấy so với mấy năm trước, Long Tuyết đã có sự thay đổi quá lớn, gần như biến thành một con người khác.

Đến lúc này, trên lưng bảy con thú không còn ai nói một câu. Tất cả đều ngồi xuống hấp thu nguyên khí của trời đất trong thông đạo năm màu. Mặc dù còn kém so với Kiếm Trì nhưng cũng không chênh lệch nhiều lắm.

Lục Thanh cũng không sử dụng Tử Hoàng Kiếm Thân kinh để hấp thu nguyên khí ở nơi đây. Động tĩnh như vậy quá lớn sẽ tạo ra sự nghi ngờ. Nhưng cho dù như vậy, với tư chất thiên tài đạt tới tám phần của hắn thì hiệu quả hấp thu nguyên khí cũng rất rõ ràng. Thanh thể của hắn cũng chỉ có Lạc Tâm Vũ và một số ít người mới có thể so sánh.

Trong thời gian khoảng chừng nửa nén nhang, đoạn đường hơn ngàn trượng đã bị bỏ lại sau lưng.

Ánh mặt trời lại tiếp tục chiếu xuống.

Xuyên qua thông đạo, tất cả lại tới một rừng núi trong Thú Vực Man Hoang. Những tia nắng vàng rực rỡ phủ đầy không trung. Trên mặt đất là một khoảng trải dài toàn những cây cổ thụ tỏa ra sức sống rất mạnh. Dối mắt ra xa, dãy núi giống như cái rẽ của một cái cây thông thiên đang bỏ đi.

- Lại ra khỏi không gian Động Hư. Tên tiểu tử đó giao thoát thật. Cứ như thế này nếu như không tìm được cửa vào chỉ sợ tới mấy vạn năm cũng không thể tìm được đến đây. - Diệp lão mở miệng tấm tắc khen.

- Không biết tên tiểu tử nào tìm được cửa vào đúng là vận *** chó.

Vừa ra khỏi thông đạo, tất cả mọi người liền bắt đầu quan sát quang cảnh.

- Đây là nơi nào?

- Một khoảng đất Man Hoang rộng lớn. Sự hoang dã ở đây so với Thú Vực Man Hoang còn dày hơn rất nhiều. - Đám đệ tử các tông đều mở miệng nói chuyện với nhau.

Lục Thanh cũng cảm ứng một chút. Đúng là nơi này cảm giác hoang dã so với Thú Vực Man Hoang còn dày hơn. Ngay cả nguyên khí trong trời đất cũng đậm hơn một phần. Gần như chẳng hề kém so với nguyên khí lúc đầu khi chưa bị mất đi trên năm ngọn chủ phong của Tử Hà tông.

Hoàn cảnh hậu đãi hiện như cũng sẽ sản sinh ra những sinh vật càng mạnh.

Graooooo....

Một tiếng gầm kinh thiên động địa từ dãy núi vọng đến. Những đám mây trên bầu trời bị tiếng gầm xua tan trong phạm vi vài dặm. Cho dù cách tới mười dặm vẫn có thể cảm nhận được khí thế cực mạnh của nó.

Từ trong tiếng rống, Lục Thanh và đám đệ tử có thể cảm nhận được một thứ áp lực rất nặng.

Cúi đầu nhìn lại, ánh mắt của thần điều Kim Dương cũng trở nên ngưng trọng. Trong đôi mắt sáng của nó, ánh sáng màu đỏ bắn ra vài trượng, phá nát không gian phía trước thành một khoảng chân không.

” kiu....”

Một tiếng hét uy nghiêm vang lên, vọng tới khiêu chiến với con vật mạnh mẽ ở phía xa.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

268. Chương 18: Địa Long Man Hoang

Ánh mắt Lục Thanh trở nên ngưng trọng. Đây là một sự yên tĩnh trước khi bộc phát. Hắn có thể cảm nhận đại thể đang hội tụ trên bầu trời. Mặc dù có chút mơ hồ nhưng với thần thức mạnh mẽ của hắn cũng vẫn có thể cảm thấy.

Đồng thời, thanh Luyện Tâm kiếm sau lưng cũng phát ra những tiếng ong ong. Trong Thức Hải, Phong Lôi chợt vang lên một tiếng long ngâm non nớt.

- Long mạch...

Lục Thanh sửng sốt. Phong Lôi nói cho hắn biết con vật ở đằng xa có khí tức của loài rồng.

Sau khoảng khắc yên tĩnh ngắn ngủi...

Graooooo....

Một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên. Đồng thời một làn hơi thở mạnh mẽ bộc phát khiến cho không khí trên bầu trời nát vụn. Khí thế mạnh mẽ ép về phía Kim Dương thần điện.

- Là rồng!

Trong số đệ tử của thất tông có người nghe thấy âm thanh đó liền kêu lên một tiếng kinh ngạc. Trong Thập Vạn đại sơn, chỉ cần có mối quan hệ với rồng thì đó chắc chắn là thứ có thực lực mạnh mẽ. Linh thú có được huyết mạch của rồng thấp nhất cũng là tam giai. Mà vào lúc này, tiếng rống kinh khủng kia không phải là thứ mà loại linh thú họ rồng bình thường có thể so sánh.

Chỉ có những người có tu vi Kiếm Chủ trở nên như Lục Thanh mới có thể cảm nhận được sự đáng sợ của con Linh thú đó.

Mà đối mặt với sự khiêu chiến của con linh thú xa lạ, Kim Dương thần điện vẫn không hề sợ hãi. Nó cũng có được huyết mạch của Hoàng giả từ thời thượng cổ Man Hoang. Huyết mạch của Tam Túc Kim Ô chẳng hề kém so với huyết mạch của Chân Long.

“Kíu...”

Một tiếng hét chói tai với đầy sự uy nghiêm cùng với khí thế của Hoàng giả phản ngược lại.

Trong phạm vi mười dặm trên không trung, khí thế của hai con linh thú va chạm với nhau khiến cho xuất hiện những khoảng chân không. Đồng thời, những làn khí mạnh mẽ tản ra xung quanh xua tan những đám mây. Trên người Kim Dương thần điện bốc lên một ngọn lửa đỏ rực. Còn đám người Lục Thanh ngay vào lúc thần điện đưa ra sự khiêu chiến đã nhảy xuống.

Sau đó dưới sự dẫn đầu của năm người Lạc Thiên Phong bọn họ nhanh chóng lui lại hai trăm trượng. Đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của sáu tông còn lại cũng nhanh chóng thu lại linh thú. Đại chiến của linh thú đẳng cấp cao, chỉ cần uy áp tản ra cũng làm cho những con linh thú kia bị thương. Mà đó là sự ảnh hưởng giữa linh thú với nhau, còn đối với con người lại càng sâu hơn.

Đôi cánh khổng lồ đập mạnh, Kim Dương thần điện bay lên độ cao mười trượng. Ngọn lửa Kim Dương Chân Hỏa màu da cam bao phủ bên ngoài khiến cho nó giống như một con Hỏa tinh linh. Kim Dương Chân Hỏa bá đạo thiêu đốt trên bộ lông của nó nhưng không gian xung quanh không hề xuất hiện một chút chân không. Ngay cả không khí cũng chỉ dao động một chút.

Khả năng khống chế linh lực của nó quá kinh khủng.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú về phía ngọn núi đằng xa.

“Ầm...ầm...”

Những tiếng động kinh người từ xa vọng đến. Có thể nhìn thấy rõ ràng trong rừng rậm đang có một con rồng bằng bụi cuộn cuộn lao đến. Vô số những cái cây cổ thụ cao mười trượng đổ xuống.

Graooooo....

Lại một tiếng gầm rung chuyển trời đất nữa vang lên. Kim Dương thần điều cũng kêu lại một tiếng chẳng hề kém.

Hai con linh thú cứ như vậy mà phát ra khí thể va chạm với nhau.

Khí thể trên người Kim Dương thần điều càng lúc càng cao. Ngọn Kim Dương Chân Hỏa càng thêm dày đặc bao phủ quanh người nó. Trên cái đuôi, ngọn Kim Dương chân hỏa khiến cho đám người Lục Thanh đứng sau cảm thấy nó giống như những dải lụa màu đỏ. Tuy nhiên tất cả đều biết nhìn chiếc đuôi đẹp như vậy nhưng một khi dính phải chắc chắn sẽ bị tan thành mây khói.

Con linh thú tới càng gần, mặt đất rung chuyển càng lúc càng mạnh. Sự uy nghiêm của loài rồng xuyên tới khiến cho Luyện Tâm kiếm sau lưng Lục Thanh run rẩy càng mạnh thêm. Mặc dù chỉ là linh thú tứ giai, thậm chí còn chưa trưởng thành nhưng Phong Lô dường như không hề sợ hãi đối với con linh thú có huyết mạch của rồng kia. Thậm chí nó còn nôn nóng truyền ý tứ muốn ra ngoài cho Lục Thanh.

Nhưng bây giờ đang là lúc nào mà Lục Thanh có thể cho nó ra? Cho dù con vật nhỏ vẫn đưa ra yêu cầu nhưng Lục Thanh cũng không để ý. Sau một khoảng thời gian, như hiểu được tâm ý của Lục Thanh, con vật nhỏ cũng không còn ồn ào mà trở nên bình tĩnh. Bởi vì từ khi ký kết thú khế, Lục Thanh và con vật nhỏ đã có một mối liên hệ khó hiểu. Vì vậy mà sự kích động của nó Lục Thanh cũng có thể cảm nhận. Nhưng bất đắc dĩ thời điểm này đang rất nhạy cảm, sự xuất hiện của con vật nhỏ sẽ gây ra chuyện gì cũng không thể đoán trước.

Graoooo....

Rốt cuộc, cái cây cổ thụ cuối cùng cách Kim Dương thần điều mấy trăm trượng cũng bị sập xuống.

Một con cự thú cao bảy, tám mươi trượng xuất hiện trước mặt mọi người. Cái đầu của nó giống hệt như giao long, ở giữa có một cây sừng màu vàng. Cái sừng sắc bén đó dài bảy, tám trượng bên trên có sự dao động của linh lực hệ Thổ. Hai chân trước ngắn, hai chân sau của nó giống như hai cây cổ thụ. Một cái đuôi ba mươi trượng dong đưa sau lưng, quét đi một lớp đất sâu vài thước để ra cả bùn đất bên dưới.

Trên người cự thú có rất nhiều lớp vẩy màu vàng đang tản ra những tia sáng mờ nhạt. Nhìn kỹ, khắp người nó gần như không hề có chút sơ hở. Từng làn hơi thở từ thuở hồng hoang tản ra từ người nó. Hai con mắt hung dữ đỏ như máu nhìn chằm chằm về phía Kim Dương thần điều.

- Địa Long Man Hoang. - Hàn Kiến Tâm kêu lên một tiếng kinh hãi, gần như không thể tin được vào mắt mình, nói:

- Trên thế gian này không ngờ vẫn còn Địa Long Man Hoang.

Địa Long Man Hoang là linh thú ngũ giai có được huyết mạch của Chân Long. Đồng thời nó hấp thu hệ Thổ trong Ngũ Hành. Thân thể của nó có thể so với một thanh thượng phẩm thần kiếm cấp Thanh Phẩm và có được năng lực linh chú cấp hai. Trong số linh thú ngũ giai nó nằm trong số những loại linh thú đứng đầu. Tuy nhiên, cách đây năm vạn năm nó đã bị diệt tuyệt, cho tới hôm nay có còn lại hay không cũng không thể biết.

Đây là những lời miêu tả về Địa Long Man Hoang mà Lục Thanh có thể nhớ.

Nơi này là đâu mà chẳng những có hơi thở hoang dã nhiều như vậy mà lại còn có cả Địa Long Man Hoang đã bị coi là tuyệt diệt. Mà từ con Địa Long Man Hoang đang tỏa ra hơi thở hoang dã, rõ ràng vẫn giữ được bản tính hiếu chiến từ thời thượng cổ.

Vào thời thượng cổ, ở Man Hoang, hung thú hoành hành. Các loại hung thú mạnh mẽ tàn phá khắp nơi bởi bản tính của chúng chính là chiến đấu. Gần như mỗi ngày đều có hàng ngàn hàng vạn con linh thú chết vì tranh đấu. Đồng thời mỗi ngày cũng có mãnh thú nuốt thú đàn có cùng thuộc tính để tiến cấp.

Trong thế giới hung thú, mỗi ngày đều phải vượt qua bởi sự giết chóc. Mãi cho tới cách đây năm vạn năm, các loài hung thú mới từ từ trở nên ôn hòa, bản tính hiếu chiến hung ác chậm chậm bị thoái hóa. Vì vậy mà cho tới bây giờ chúng mới được gọi là linh thú.

Tuy nhiên con Địa Long Man Hoang trước mặt rõ ràng vẫn được truyền thừa tính hiếu chiến từ thời thượng cổ. Khiến cho nó khi gặp Kim Dương thần điều trong lãnh địa của mình liền nổi giận, chẳng thêm trao đổi.

Con Địa Long Man Hoang đạp mạnh hai cái chân lên mặt đất, khiến cho mặt đất xuất hiện vô số vết nứt tản ra xung quanh.

Sao đó con Địa Long khổng lồ với tốc độ còn nhanh hơn kiếm khí lao thẳng về phía Kim Dương thần điêu.

Ánh mắt có chút khinh thường, Kim Dương thần điêu cười nhạo nói:

- Con vật nhỏ như người chỉ biết cậy mạnh thôi sao?

Tiếng nói vừa dứt, trên người Kim Dương thần điêu bùng lên ngọn Kim Dương Chân Hỏa. Một dải ánh sáng màu da cam cắt qua không trung. Địa Long Man Hoang lao thẳng tới vị trí của Kim Dương Thần Điêu còn thần điêu đó xuất hiện cách đó mấy trăm trượng.

Tốc độ thật đáng sợ. Lục Thanh hoàn toàn không thể nhìn rõ thân ảnh của Kim Dương thần điêu. Trong mắt hắn chỉ thấy một tia sáng màu da cam lóe lên rồi sau đó là con thần điêu xuất hiện ở vị trí khác. Cho dù là đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn có mặt cũng phải dùng tới thần thức mới có thể theo dõi được chứ chưa cần phải nói tới đám đệ tử chưa đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn. Thậm chí ngay cả tia sáng nọ cũng phải sau nửa nhịp hô hấp mới có thể nhìn thấy.

Graooo....

Địa Long Man Hoang gầm lên một tiếng giận dữ. Hiển nhiên nó đã bị câu nói của Kim Dương thần điêu làm cho nổi giận. Không thấy nó làm động tác gì, nhưng mặt đất dưới chân Kim Dương thần điêu chợt hội tụ linh lực hệ Thổ. Ánh sáng màu vàng chói mắt bao trùm phạm vi cả dặm.

“Vù...”

“Vù...”

“Vù...”

Mấy trăm cái cột nhọn to bằng cái thùng, dài mười trượng từ dưới đất chui lên, đâm mạnh về phía Kim Dương thần điêu.

Không khí xung quanh bị nghiền nát. Những khoảng chân không vô hình bị bịt kín bởi một vầng linh lực hệ Thổ.

Đối mặt với sự công kích đột ngột bằng linh lực, Kim Dương thần điêu chẳng hề có chút kin ngạc. Cái mỏ thon dài của nó hé mở, phun ra một quả cầu lửa màu da cam chói mắt. Quả cầu Chân Hỏa xuất hiện chiếm phạm vi khoảng một trượng. Tuy nhiên, khi nó vừa xuất hiện, khí Chân Hỏa trong trời đất, thậm chí từ trong ánh mặt trời cũng có những làn khí lửa màu vàng chui vào trong quả cầu.

Chỉ trong chốc lát, quả cầu Kim Dương Chân Hỏa đã bao trùm phạm vi vài dặm. Làn hơi nóng tỏa ra từ nó trong nháy mắt đè ép khí hệ Thổ rồi lao xuống dưới.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

269. Chương 19: Địa Long Pháp Tương, Kim Dương Thần Trảo

Một khoảng chân không rộng lớn vừa mới xuất hiện lập tức biến mất. Dòng khí nóng rực xuất hiện trên không trung, bao phủ xuống phía dưới.

“Bụp..”

Không hề có một chút năng lực phản kháng. Một trăm mũi nhọn bị hơi nóng rừng rực đốt cháy thành tro bụi. Hơn nữa, hơi nóng vẫn không giảm tiếp tục chụp xuống đầu Địa Long Man Hoang.

Graooo...

Một tiếng gầm rống tức giận vang lên, mang theo sự hung dữ hoang dã tản ra xung quanh. Tiếng long ngâm vang lên liên tiếp giống như nước sông trường gian vô cùng vô tận. Tiếng rống hùng hậu giống như

một thanh kiếm sắc cắm vào lòng mỗi người. Dưới cảnh giới Kiếm Hồn, đám người Lục Thanh đều bịt kín lỗ tai, ngưng thần tĩnh khí ngăn cản sự tàn phá của âm thanh.

Tiếng long ngâm xé gió va chạm trực tiếp với quả cầu Kim Dương Chân Hỏa. Một khoảng chân không rộng lớn nhanh chóng xuất hiện, cũng với mùi khét tràn ngập không gian. Tiếng long ngâm như còn có tác dụng trực tiếp với hồn phách của con người. Dưới cảnh giới Kiếm Hồn, đám người Lục Thanh chỉ cảm thấy tâm thần rung chuyển dường như tiếng long ngâm vang lên từ trong linh hồn.

- Con địa long này cũng được. Mới tới ngũ giai mà có thể lĩnh ngộ được thiên phú thần thông Long Uy của Long tộc, có thể dựa vào tiếng rống mà phát ra. - Âm thanh của Diệp lão chứa đầy sự cảm thán:

- Tiểu tử! Sau này ngươi nên thường xuyên tới khu vực Man Hoang mà lịch lãm chiến đấu. Chỉ có như vậy, ngươi mới chính thức trưởng thành. Thể ngộ là quan trọng nhưng nếu không có thực nghiệm thì cho dù có ngộ một vạn năm cũng không thể tìm ra được bản chất.

Lục Thanh gật đầu rồi nhìn hai con cự thú bắt đầu truy đuổi lẫn nhau. Khí thế uy nghiêm của linh thú ngũ giai bắt đầu tỏa ra khiến cho khu vực xung quanh liên tục vang lên những tiếng kêu rống. Vô số các loại linh thú bắt đầu chạy trốn. Uy áp của đẳng cấp cao hơn tỏa ra dọa cho đám linh thú xung quanh gần như sợ tới vỡ mật. Cho dù là linh thú tam giai, tứ giai cũng không dám phát ra những tiếng kêu oán giận. Chúng chỉ hy vọng sau khi hai con linh thú đó đại chiến xong không tìm tới mình.

Trên bầu trời chỉ có một dải ánh sáng màu da cam sáng như ngọc không nhìn thấy thân ảnh của Kim Dương thần điêu. Sau khi quả cầu Chân Hỏa bị uy nghiêm của tiếng long ngâm đánh cho tan nát, Kim Dương thần điêu vẫn bị đuổi giết. Nhưng thi thoảng nó vẫn phát ra tiếng hét cao vút như chẳng thèm quan tâm tới sự truy đuổi của Địa Long Man Hoang.

Rốt cuộc thì cũng là linh thú hệ Thổ. Có lẽ khả năng phòng ngự cùng với lực lượng của chúng có thể tăng trưởng nhưng với tốc độ làm sao có thể là đối thủ với hai cánh của Kim Dương thần điêu.

Dừng lại trên không trung, Địa Long Man Hoang rống lên một tiếng bất mãn. Trong khu vực Man Hoang, con Địa Long không thể học được tiếng người, chỉ có bản năng nhả sự khó chịu của mình.

- Thế nào? Tiểu tử! Vẫn còn muốn đánh nữa sao? Ngươi không phải là đối thủ của ta. Rời đi thôi. Nếu tu vi của ngươi không thay đổi thì đừng mong làm ta bị thương.

Ánh mắt của Kim Dương thần điêu có sự cao ngạo, từ trên cao nói xuống đối với Địa Long Man Hoang.

Mặc dù không nói được tiếng người, nhưng Địa Long Man Hoang vẫn có thể hiểu được ý tứ của Kim Dương thần điêu. Nhất thời, trong lòng nó xuất hiện một cơn tức giận mà rống lên một tiếng rung chuyển trời đất. Con Địa Long thực sự đã nổi giận.

Nó chẳng hề đuổi theo, mà rơi xuống đất.

Trên người con Địa Long chợt tỏa ra ánh sáng màu vàng chói mắt. Linh lực hệ Thổ hội tụ cực nhanh cùng với tiếng long ngâm vang lên không dứt. Tiếng long ngâm có một thứ âm luật quái dị làm cho linh lực hệ Thổ đang hội tụ cũng phải dao động. Ngay sau đó, một thứ thần uy mệnh mông giống như biển rộng lại nặng như núi từ trên người nó chồm ra.

Đây là linh chú.

Linh chú... Đó chính là cách thức cao thâm vận dụng linh lực của linh thú. Nó không hề kém gì so với kiếm pháp tinh thâm của kiếm giả. Bắt đầu từ tứ giai, linh thú mới có thể thể ngộ và vận dụng linh chú. Bắt đầu từ đó, linh chú được gọi là linh chú cấp một, linh chú cấp hai. Sau khi ngưng kết được thú đan, linh thú ngũ giai mới có thể thi triển được công kích mạnh mẽ. Cho dù là Kiếm Vương đỉnh phong khi gặp phải linh chú cấp hai cũng phải né tránh.

Tất cả mọi người như ngừng hô hấp nhìn chăm chú vào cử động của Địa Long. Đám người Lạc Thiên Phong cũng không có ý định ra tay. Linh thú tranh đấu với nhau không cho phép người ngoài nhúng tay vào. Giữa chúng luôn có một mối ước định với nhau.

Linh lực hệ thổ hóa thành từng dòng chảy, hội tụ trước người Địa Long Man Hoang. Những cái vẩy to của nó cũng bắt đầu tỏa ra dày đặc khí hệ Thổ. Đồng thời, sự rung chuyển trên mặt đất cũng nhanh chóng lan

về bốn phương tám hướng.

Vù vù....

Trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Lục Thanh, linh lực hệ Thổ bao vây quanh người Địa Long Man Hoang rất dày, biến thành một cái kén màu vàng cao gần trăm trượng. Khi linh lực hệ Thổ hội tụ, bằng mắt thường có thể thấy được tốc độ tăng lên của nó. Uy áp tản ra từ cái kén càng lúc càng lớn khiến cho mây gió trên trời biến đổi. Những cơn lốc xuất hiện, tàn phá mặt đất xung quanh. Những cái cây cổ thụ bị nhổ tận gốc cùng với những tảng đá to bị cuốn vào không trung.

Kim Dương thần diệu trở nên ngưng trọng, trong mắt xuất hiện sát khí, nói một cách lạnh lùng:

- Tiểu tử! Vốn định thả cho ngươi một con đường, nhưng ngươi đã không biết điều thì đừng có trách ta.

Tiếng kêu vang lên khiến cho không gian vỡ nát. Ngọn Kim Dương chân hỏa bốc lên trên người thần diệu cao tới mấy trượng, nhìn nó giống hệt như một vị thần được sinh ra trong ngọn lửa. Vào lúc này, cuối cùng đám người Lục Thanh cũng cảm nhận được những làn sóng nhiệt. Đến lúc này, Kim Dương thần diệu cũng không thể nào không chế được Chân Hỏa của bản thân.

Ngoại trừ hai mươi tám vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn ra, toàn bộ đám người Lục Thanh đều lui lại phía sau thêm trăm trượng. Cho dù Lục Thanh có thân thể tương đương với thanh kiếm cửu phẩm đối với làn sóng nhiệt đó cũng không ngại. Nhưng nếu thể hiện quá nhiều sẽ khiến cho mọi người ghen ghét, khi đi vào Kiếm Mộ cũng không có nhiều điểm tốt.

Kim Dương Chân Hỏa tàn phá khiến cho những khoảng chân không vừa mới xuất hiện lại bị nghiền nát. Thậm chí không gian cũng xuất hiện sự dao động. Mười lăm vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của bốn tông Nhân đạo đều cảm thấy rung động. Kim Dương thần diệu đã vượt qua hạn chế cấp bậc của nó mà thi triển linh chú, đạt tới cảnh giới Kiếm Tông.

” kiu...”

Chân Hỏa ngưng kết khiến cho trước mặt Kim Dương thần diệu xuất hiện một cái cự trảo màu da cam bao phủ phạm vi vài dặm. Uy áp kinh khủng của Chân Hỏa khiến cho mặt đất bị lún xuống một phần. Mặt đất giống như bị cự trảo dẫm xuống khiến cho bụi đất bay lên mù mịt.

Mà lúc này, cái kén màu vàng bao phủ quanh người Địa Long Man Hoang cũng vỡ nát. Một con rồng to lớn trong suốt như ngọc xuất hiện trước mặt mọi người. Đó hoàn toàn là do linh lực ngưng tụ thành thân thể bên ngoài Địa Long Man Hoang, giống như làm cho nó to thêm tới mấy chục lần. Lúc này, chiều cao của nó phải tới ba trăm trượng, khí thể của nó giống như một ngọn núi sừng sững mọc lên từ mặt đất.

Long ngâm, chim hót vang lên tới tận mây xanh.

Vào lúc này, Địa Long Man Hoang giờ chân là khiến cho một khoảng chân không xuất hiện. Mặt đất giống như có một trận động đất xuất hiện vô số vết nứt.

“Xoẹt...”

Chân Hỏa cự trảo và cự trảo trong suốt màu vàng va chạm với nhau. Một làn sóng không khí tản ra xung quanh. Mặc dù không hề có tiếng vang nhưng uy lực khủng bố của nó khiến cho một ngọn núi nhỏ cao mấy trăm trượng cách đó khá xa cũng phải sập xuống. Đất đá bay đầy trời. Uy lực như vậy khiến cho đám người Lục Thanh đều sáng mắt.

Đây chính là linh thú ngũ giai có thể chống cự được với đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Uy thế mệnh mông của chúng khiến cho đám đệ tử của cả bảy tông đều phải chấn động. Nếu như một ngày nào đó, bọn họ cũng có được sức mạnh như vậy thì cả cuộc đời sống không hề phí.

Gần như trong tích tắc liền có người nghĩ ngay tới mục đích của chuyến đi này: Truyền thừa của Kiếm Tôn.

Nếu như có thể có được truyền thừa của Kiếm Tôn làm sao mà không thể đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn? Thậm chí chỉ cần có đủ may mắn cũng có thể tiến vào cảnh giới Tông Sư Kiếm Phách cũng là chuyện có thể.

Bầu không khí nhất thời trở nên quái dị. Đối mặt với sự hấp dẫn quá lớn, gần như tất cả đều có sự đề phòng đối với người bên cạnh.

Lục Thanh cười lạnh một tiếng. So với bốn tông Nhân đạo, ba tông Thiên đạo tốt hơn nhiều. Mặc dù trong lòng cũng đều có sự ham muốn nhưng không người nào có chút hoài nghi đối với người bên cạnh.

Lại nhìn ra mảnh đất Man Hoang phía trước giống như vừa mới bị một trận thiên tai tàn phá. Mặc dù có được huyết mạch của rồng nhưng con Địa Long Man Hoang rõ ràng là trưởng thành chưa được lâu nên lực lượng còn chưa đạt tới mức cao nhất. Chưa nói Kim Dương thần diệu là loại linh thú nào? Huyết mạch của Tam Túc Kim Ô trên người càng thêm tinh khiết, Kim Dương Chân Hỏa có màu sắc gần như biến thành màu vàng. Một chút ngọn lửa của mặt trời theo sự chuyển động của cự trảo Kim Dương thần diệu nhanh chóng hội tụ.

“Kiu...”

Từ đôi mắt trong suốt, Kim Dương Chân hỏa bắn ra một dải dài mấy trượng, trúng vào mắt của Địa Long Man Hoang.

Graooo...

Một tiếng rống đau đớn vang lên, xông tới tận chín tầng trời.

Trong ánh mắt kinh hãi của đám người Lục Thanh, cự trảo to lớn màu da cam chộp được thân thể biến hóa của Địa Long. Kim Dương Chân Hỏa nhanh chóng lan rộng, bao vây toàn bộ thân thể biến hình của Địa Long.

“Xoẹt...”

“Xoẹt...”

“Xoẹt...”

Giống như bị đặt lên nôi rán mỡ, thân thể biến hình của Địa Long tỏa ra từng làn khói đen.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

270. Chương 20: Thiên Phong Cốc!

Trong thân thể biến hình của Địa Long, mấy người Lục Thanh có thể thấy nó đã hoàn toàn hoảng sợ. Cho dù nó có cố gắng giãy dụa đến mấy nhưng cự trảo màu da cam vẫn túm chặt lấy. Đặc biệt là thân thể biến hóa bị Kim Dương Chân Hỏa bao phủ, cho dù là Địa Long Man Hoang rất tự tin vào lân giáp của bản thân cũng không dám tiếp xúc với nó. Mặc dù chỉ giao thủ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng nó cũng biết sự đáng sợ của Chân Hỏa như thế nào.

Vào lúc này mà lao ra thì chắc chắn sẽ bị Chân Hỏa lan đến. Nhưng nếu không lao ra thì bị Chân Hỏa thiêu đốt, linh lực hệ Thổ ngưng kết thân thể đã bắt đầu tan ra, sớm muộn gì cũng dính tới thân thể.

Graoooo...

Một tiếng gầm rung chuyển trời đất vang lên. Trong thân thể biến hình, Địa Long Man Hoang chột bực phát khí thể mạnh mẽ vượt qua lúc trước. Khí thể mênh mông cuộn cuộn thoáng cái đã đạt tới mức của Kim Dương thần diệu, thậm chí còn có phần vượt qua.

- Ghê tởm! Mấy cái tên Man Hoang này tính tình tên nào cũng thối như nhau, định tự bạo kéo ta theo hay sao?

Kim Dương thần diệu cất tiếng với giọng khinh thường. Cái cự trảo của nó nắm lấy thân thể biến hình của Địa Long xuống một ngọn núi cao ngàn trượng cách đó một đoạn xa.

Vù vù...

Long uy của linh thú có huyết mạch của rồng vào lúc này bốc lên tới mức cao nhất. Tất cả mọi người đều có thể thấy trong thân thể biến hình đó, Địa Long Man Hoang ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng hân diện cùng với ý chí bất khuất tràn ngập không trung. Tiếng gầm tác động tới dòng máu đang chảy trong huyết mạch của Lục Thanh khiến cho nó trở nên sôi sục. Vào lúc này, ý chí bất khuất của Địa Long Man Hoang đã khắc sâu trong lòng Lục Thanh.

Trong Luyện Tâm kiếm, Phong Lô chợt cất lên tiếng long ngâm vang dội. Đồng thời, thanh Luyện Tâm kiếm cũng tỏa ra ánh sáng màu xanh chói mắt. Biến hóa bất ngờ khiến cho những người xung quanh đều thất kinh. Bốn tông nhân đạo, ánh mắt của đám đệ tử đều nhìn chăm chăm về phía thanh kiếm sau lưng Luyện Tâm kiếm. Lớp vỏ bọc của Luyện Tâm kiếm bị những tia khí nghiền nát để lộ ra ánh sáng màu xanh chói mắt của thần kiếm. Hư ảnh giao long mờ nhạt xoay quanh thân kiếm. Đồng thời, Phong Lô với thân thể của Long Mãng đang lóe lên hai loại khí Phong Lô lượn đi lượn lại trên bề mặt. Khí thể như vậy, cho dù là thần kiếm của đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không thể so sánh.

- Tiểu tử này được đấy. Không ngờ lại có được một thanh thần kiếm như vậy. Lúc nào đó có thể giao cho lão phu xem thử.

Ánh mắt lão nhân mặt đỏ của Ngũ Độc tông lóe lên tia sáng, nói với Lục Thanh. Câu nói của lão khiến cho ánh mắt của toàn bộ mọi người đều tập trung về phía hắn.

Kể cả năm người Lạc Thiên Phong vào lúc này cũng nhìn về phía Lục Thanh. Luyện Tâm kiếm vốn của Lục Thanh, bọn họ không tiện can thiệp.

- Kiếm còn người còn. - Lục Thanh trả lời rất đơn giản nhưng cũng thể hiện rõ ràng ý tứ của mình.

- Kiếm còn người còn....

Lão nhân mặt đỏ có chút kinh ngạc nhưng ngay lập tức mỉm cười:

- Lục sư diệt đứng là kiếm giả trời sinh. Hay cho câu... Kiếm còn người còn. Các ngươi có nghe thấy không?

- Lão lập tức quay đầu lại trách mắng đám đệ tử phía sau.

- Xin nghe lời dạy bảo của tam trưởng lão.

Đám đệ tử của Ngũ Độc tông phía sau cùng lên tiếng. Đồng thời, Lục Thanh phát hiện ánh mắt bọn họ nhìn mình tăng thêm một chút gì đó lạnh lùng.

Lục Thanh lơ đãng không thèm để ý. Với thực lực của hắn chẳng thèm quan tâm tới sự uy hiếp của bọn họ. Năm người Lạc Thiên Phong cũng gật đầu hài lòng. Ngay cả sắc mặt của Minh Tịnh Nguyệt vốn không được tốt lắm thì bây giờ nhìn Lục Thanh cũng có chút hiền hòa hơn rất nhiều.

Tiếng long ngâm vang lên không dứt, chấn động xung quanh.

Ầm...

Cự trào ẩn thân thể biến ảo của Địa Long lên trên ngọn núi cao ngàn trượng.

Linh lực hệ Thổ tàn phá khiến cho phía xa bốc lên một làn bụi cao ngàn trượng bao phủ cả ngọn núi vào bên trong.

Nhất thời, Chân Hỏa bùng phát khiến cho núi lở, đất đá bị lật nhào.

Ầm...ầm...

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, ngọn núi cao ngàn trượng phát ra những tiếng động ầm ầm rồi bắt đầu sập xuống. Những tảng đá nặng ngàn cân bắn ra xung quanh khiến cho khu vực vài dặm quanh đó bị ảnh hưởng. Nguyên khí trong trời đất rung chuyển, toàn bộ bị khí Chân Hỏa và khí hệ Thổ bao phủ.

Thân hình khổng lồ của Kim Dương thần diệu từ trên không trung hạ xuống, nó thở dài nói:

- Đáng tiếc thật! Vất vả ngưng kết được thú đan nhưng không ngờ lại cố chấp hiếu chiến như vậy. Mảnh đất Man Hoang này là nơi thực sự thuộc về linh thú chúng ta hay sao?

Ánh mắt của Kim Dương thần diệu liếc mắt nhìn đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn một cái. Sau đó, nó cúi đầu, dang rộng đôi cánh đón đám người Lục Thanh lên lưng.

- Xuất phát thôi.

Mặc dù Kim Dương thần diệu chỉ liếc mắt nhìn nhưng gần như tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực.

- Linh thú ngũ giai thật đáng sợ. - Lão nhân mặt đỏ truyền âm nói:

- Sư huynh! Con thần diệu này hơi khó đối phó.

Trung niên mặt đen bên cạnh nhíu mày, truyền âm nói:

- Tùy theo tình hình. Nếu cần thiết thì giết nó trước.

Mọi người lại tiếp tục leo lên lưng linh thú của tông môn. Sáu con linh thú tứ giai xuất hiện liền cảm nhận được uy thế của trận đại chiến để lại, tất cả đều cảnh giác nhìn chằm chằm về phía Kim Dương thần diệu.

Hừ lạnh một tiếng, Kim Dương thần diệu nhấc cánh lên:

- Đừng có nhìn ta như vậy. Nếu không ta dùng Chân Hỏa đốt các ngươi bây giờ.

Sáu con linh thú tứ giai uy phong trong mắt mọi người lập tức run rẩy, như nghe thấy một chuyện gì đó kinh khủng. Chúng vội vàng nhìn sang phía khác.

Quay đầu nhìn lại đằng xa vẫn còn tràn ngập đầy bụi khói. Một ngọn núi lớn đã biến mất không còn bóng dáng. Con Địa Long Man Hoang cũng biến thành tro bụi. Tự nổ thú đàn, cho dù lớp vảy của nó có cứng rắn đến mấy thì cũng chẳng có tác dụng.

Một tiếng gầm cuối cùng đã in sâu trong lòng Lục Thanh. Hắn cảm thấy Phong Lôi trong Luyện Tâm kiếm cũng hiểu được một chút gì đó nên vào lúc này đang hoàn toàn yên tĩnh. Đồng thời, một chút đau thương từ trong Luyện Tâm kiếm truyền ra. Đó chính là sự thương tiếc của con vật nhỏ đối với cái chết của Địa Long Man Hoang. Sinh ra ở nơi hoang dã, cả đời phải tranh đấu, không ngừng giết chóc.

Trên mặt đất bao trùm bởi một làn hơi thở hoang dã nguyên thủy giống như một nơi chưa được khai phá nhưng lại ẩn chứa sự giết chóc kinh người.

Nhân mã bay tồng đò qua nơi này không hề gặp phải bất cứ kẻ nào.

Nơi này cuối cùng là nơi nào? Một khu vực hoang dã rộng lớn như vậy chẳng lẽ trong Thập Vạn đại sơn còn chưa bị phát hiện?

Diệp lão cũng có chút ngạc nhiên, nói:

- Đúng là không ngờ cho tới hôm nay vẫn còn một khu vực hoang dã như thế này. Nhìn cả những dải núi thể kia ước chừng cũng phải tới ngàn dặm. Theo lý thuyết thì những địa điểm nguy hiểm trên đại lục ta đều biết. Làm sao lại còn có một nơi như thế này? Đúng là kỳ quái. Giải cho một tên Ngũ Hành Kiếm Tôn. Có thể tìm được một cái hiểm địa như thế này, lão phu cũng phải lên tiếng bội phục.

Trên đường đi, mọi người xuyên qua một rừng núi kéo dài hơn mười dặm. Bọn họ cũng gặp không ít linh thú tập kích. Có lẽ, trong khu vực hoang dã thế này phải gọi chúng là hung thú mới đúng.

Hung thú dưới tứ giai nhìn thấy đoàn người đều tránh xa. Còn hung thú tứ giai rất coi trọng địa bàn của mình. Nếu có kẻ xâm nhập chúng chẳng sợ chết mà công kích. Thậm chí có ngày, đoàn người Lục Thanh đi qua một khoảng rừng. Nơi đây, rợp trời Huyền Phong bay lượn, tụ tập thành đàn. Mỗi đàn ít nhất cũng phải có tới vạn con. Mặc dù chỉ là hung thú nhất giai nhưng khi chúng tụ tập với số lượng đông như vậy, cho dù là Kim Dương thần diệu cũng phải e ngại.

Đoàn người tránh sang một bên mà đi. Mặc dù cũng bị một đàn Huyền Phong phát hiện đuổi theo, nhưng cũng may phạm vi sinh sống của chúng chỉ giới hạn trong khu rừng nên khi tới biên giới liền quay trở lại.

Năm ngày sau, đoàn người tới bên ngoài một cái cốc.

- Chính là nơi đây.

Lạc Thiên Phong liếc nhìn cái ngọc bài trong tay, trên đó có điêu khắc một bức tranh nào đó. Sau khi so sánh chốt lát liền xác định vị trí của nơi này.

- Đã tới Thiên Phong cốc. Lại phải phiền tới tôn giả. - Lạc Thiên Phong cung kính hành lễ với Kim Dương thần diệu.

Lục Thanh và Nhiếp Thanh Thiên liếc mắt nhìn nhau. Trong mắt của mỗi người, bọn họ đều nhận ra một sự kinh ngạc.

Trong Đan Điền, Phong Lôi Kiếm Chủng lơ lửng giữa không trung, vào lúc này như cảm nhận được điều gì đó khiến cho Lục Thanh cảm nhận được khí Tồn phong bắt đầu dao động. Trong đó dường như có chút gì đó sợ hãi.

Cảm ứng một cách cẩn thận trong chốt lát, hai mắt Lục Thanh sáng lên. Thiên Phong! Bên trong sơn cốc không ngờ lại ẩn chứa Thiên Phong mệnh môn như vậy. Chẳng lẽ nơi đây chính là Thiên Phong cốc?

Tất cả mọi người đều vận chuyển Kiếm Nguyên công. Nhất thời, trên lưng bảy con linh thú tỏa ra ánh sáng đủ mọi màu sắc của kiếm khí.

Với sự hiểu biết của Lục Thanh với Thiên Phong thì đây chính là một thứ lực lượng mạnh mẽ. Lúc đầu, khi hấn phát động Tử Tiêu Phong Lôi dẫn, phải có không biết bao nhiêu là Tồn Phong mới có thể ngưng kết ra nhiều Thiên Phong như vậy. Thiên Phong màu trắng có uy lực sát thương mạnh hơn Tồn Phong gấp mấy lần. Cho dù là thanh kiếm bất phẩm cũng không chịu được khi bị Thiên Phong thổi trong thời gian dài. Theo sự suy đoán của Lục Thanh thì muốn ngăn cản được Thiên Phong tối thiểu cũng phải có tu vi Kiếm Sư. Lúc này, Thiên Phong cốc nổi thông với Ngũ Hành kiếm mộ chắc chắn là do Ngũ Hành Kiếm Tôn sắp xếp. Tiến vào trong đó có chuyện gì xấu hay không cũng không ai biết.

Vì vậy mà theo suy đoán của Lục Thanh, muốn để cho không bị tổn thương tới một cọng lông ít nhất phải có tu vi Kiếm Chủ mới được.

Bên ngoài Thiên Phong cốc giống như có một dòng suối chảy rộng lớn. Mặt cốc xuất hiện những gợn sóng quái dị, tản ra xung quanh tới mười dặm mới biến mất.

Từ ngoài nhìn vào, dòng suối giống như cánh cửa, từ bên trong tiếng Thiên Phong rít lên kinh khủng vọng ra ngoài.

Xung quanh cửa cốc không hề có lấy một ngọn cỏ hay con kiến. Nghĩ kỹ thì ngoại trừ Hung thú ra, dã thú bình thường làm sao có thể chịu nổi khí Thiên Phong nơi cửa cốc? Cho dù là hung thú thì cũng ít có con chịu tới nơi này mà sống.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

271. Chương 21: Thiên Phong Sát Linh (thượng)

Vào lúc này, ngay cả ánh mắt của Kim Dương thần diệu cũng trở nên ngưng trọng. Nó có thể cảm nhận được trong cốc tỏa ra hơi thở hoang dã rất đậm.

- Ta cả thấy trong cốc này như ẩn chứa một thứ gì đó nguy hiểm. - Kim Dương thần diệu nhìn Lạc Thiên Phong, nét mặt rất nghiêm túc.

Tái mặt, Lạc Thiên Phong phát tay bảo mọi người dừng bước.

- Thế nào Lạc Thiên Phong! Các ngươi sợ phải không? Lúc trước chúng ta đến đây cũng không hề gặp phải nguy hiểm. Ngoại trừ hôm nay Thiên Phong có chút khó chịu ra, có thêm linh thú bảo vệ, người còn lo cái gì? Nếu sợ thì Ngũ Hành Kiếm Mộ để cho sáu tông chúng ta đi vào. - Lão già mặt đỏ cười lạnh một tiếng, nói the thé.

Mặc dù nói vậy nhưng ánh mắt của lão vẫn thi thoảng lại liếc về phía Thiên Phong cốc. Uy thế của Kim Dương thần diệu lão đã nhìn thấy, chưa nó tới cảm giác của linh thú so với kiếm giả cùng cấp mạnh hơn rất nhiều. Kim Dương thần diệu đã nói có nguy hiểm thì chắc chắn là trong đó đang có thứ gì đó.

Thiên Phong cốc.....

Lục Thanh nhìn chằm chằm vào dòng suối chảy nơi cửa cốc. Trong Đan Điền của hắn, Phong Lô Kiếm Chủng có cảm giác bắt đầu dao động giống như có thứ gì đó đang thu hút nó.

- Được rồi! Cũng không còn nhiều thời gian nữa. Vào đi thôi. Nhiều người như vậy, cho dù bên trong có gì đi nữa thì cứ dốc sức mà chém giết. - Một gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Vô Tình tông lạnh lùng nói.

Lạc Thiên Phong gật đầu. Lão cũng biết lần đi vào Kiếm Mộ này là bắt buộc, muốn lùi lại là điều không thể. Chưa nói tới truyền thừa của Kiếm Tôn quan trọng như thế nào, nếu để cho bất kỳ một tông môn nào trong sáu tông đoạt được thì chính là tai họa. Bên trong đó còn có rất nhiều linh dược và bảo vật, đủ để thay đổi đại thế của tông môn.

- Tôn giả! Đi thôi. - Lạc Thiên Phong khom người thi lễ với Kim Dương thần diệu, lên tiếng với giọng thành khẩn.

Liếc mắt nhìn Lạc Thiên Phong một cái thật sâu, Kim Dương thần diệu không thềm lên tiếng, vỗ đôi cánh khổng lồ mà lao về phía cửa cốc.

“Vù...vù..”

Vừa mới đặt chân vào trong Thiên Phong cốc, dòng suối nơi cửa cốc xuất hiện một lực xé cực mạnh. Bằng mắt thường có thể thấy được không gian vặn vẹo quanh người Kim Dương thần diệu.

“kúu...”

Khí thế mạnh mẽ thoáng cái đã xé rách khoảng chân không xung quanh.

Đứng trên lưng Kim Dương thần diệu, mười người Lục Thanh đều than thở trong lòng. Ngay cả một cơn gió nhẹ bọn họ cũng đều không cảm thấy. Ngẩng đầu nhìn lên, chẳng biết từ lúc nào, trên người Kim Dương thần diệu đã xuất hiện một cái vòng sáng màu da cam. Chân Hỏa mạnh mẽ khiến cho những khoảng chân không bên cạnh bị phá vỡ, ngay cả lực hút cũng không có tác dụng.

Giằng co khoảng chừng nửa nén nhang, dòng suối nơi cửa cốc mới từ từ xuất hiện một điểm ánh sáng màu trắng.

“Tới rồi!”

Suy nghĩ vừa mới xuất hiện trong lòng Lục Thanh, điểm sáng màu trắng trong nháy mắt phóng đại.

“Vù...”

“Vù...”

Những làn gió màu trắng che khuất cả bầu trời. Ở đây chỉ còn có một màu xanh trắng đang tàn phá. Nó chẳng phải thứ gì khác mà chính là Thiên Phong mạnh mẽ.

Thiên Phong cuộn cuộn càn quét chín tầng trời. Trong lòng Lục Thanh chợt vang lên câu nói đó. Đây là nơi nào mà có nhiều Thiên Phong hội tụ như vậy? Trên độ cao trăm trượng xuất hiện một cái vòi rồng do Thiên Phong ngưng tụ, xung quanh nó là một khoảng chân không rộng lớn. Trong Thiên Phong cốc cũng hoàn toàn là chân không, không hề có một chút không khí.

Thiên Phong cốc so với quan sát từ bên ngoài còn rộng hơn rất nhiều, chiếm phạm vi mấy ngàn trượng. Vượt qua khoảng cách mấy ngàn trượng mới có thể thấy thấp thoáng một điểm ánh sáng màu hồng, báo hiệu cửa ra.

Vù vù

Trong cốc, Thiên Phong tàn phá. Những đạo Thiên Phong dài mười trượng xé rách chân không đánh lên vòng sáng của Kim Dương thần diệu. Vào lúc này, khắp nơi chỉ có sự tồn tại của Thiên Phong. Nguyên

khí của trời đất và các loại khí thuộc tính hoàn toàn không có. Cho nên vào lúc này, Kim Dương thần điều hoàn toàn dựa vào linh lực có trong thú đan để mà chống chọi.

Kim Dương thần điều tiến vào trong cốc được một chút, nhân mã của sáu tông khác cũng đều vào theo. Đối mặt với sự hủy diệt đáng sợ của Thiên Phong, ngoại trừ hai mươi tám vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, mỗi người còn lại gần như nín thở nhìn chăm chăm bên ngoài. Đệ tử của cả thất tông đều được linh thú sử dụng vòng bảo hộ che chở.

So với sự thoải mái của Kim Dương thần điều, linh thú tứ giai không được như vậy. Vốn Thiên Phong hết sức đáng sợ, lại phải sử dụng linh lực tạo thành vòng bảo hộ cho bảy, tám người như thế, Tổ Khiếu bị áp lực cực lớn, tốc độ tiêu hao của linh lực cực nhanh. Câu nói trước đó của Kim Dương thần điều làm cho hai mươi tám gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn không dám chậm trễ nhìn chăm chăm vào khoảng không, đánh nát hai đạo Thiên Phong đang lao đến.

Khắp nơi toàn là Thiên Phong và tiếng chân không bị phá nát vang lên.

Lục Thanh thầm đoán thì Thiên Phong so với sự ước đoán của hắn lúc trước còn mạnh hơn. Nhưng với thân thể một thanh kiếm cửu phẩm như của hắn, ngăn cản hoàn toàn đơn giản, cùng lắm là chỉ đau nhức một chút mà thôi.

Từ sau khi bước vào trong Thiên Phong cốc, Lục Thanh cảm thấy Phong Lôi Kiếm Chủng dao động càng lúc càng mạnh. Ngay cả tiên thiên Phong Lôi châu thi thoảng cũng xuất hiện những tiếng động, giống như có một thứ gì đó mà hắn không biết rõ đang xuất hiện.

Trong Thiên Phong cốc dường như có một thứ gì đó đang nhìn trộm khiến cho tâm thần của Lục Thanh cứ giật mình liên tục.

Cái cảm giác đó ngay sau khi tiến vào Thiên Phong cốc khoảng chừng mười nhịp hô hấp đã xuất hiện, nhưng chưa có người nào dám mở miệng. Tất cả đều âm thầm vận khởi Kiếm Nguyên, nắm kiếm của mình trong tay.

Hai mươi tám gã Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn vẫn thản nhiên, bay về phía trước. Bọn họ dường như tạo thành một cái vòng bảo hộ cho bảy con linh thú. Nhưng Kim Dương thần điều cao ngạo ra sao, làm sao lại chấp nhận sự bảo vệ đó?

Tiếng hét uy nghiêm của nó vang lên, trong nháy mắt vang vọng toàn bộ Thiên Phong cốc, rồi cứ tiếp tục mà tản ra xung quanh.

Đôi cánh lớn của nó đập mạnh một cái. Một dải ánh sáng màu da cam xuất hiện rồi Kim Dương thần điều xuất hiện ở vị trí đầu tiên. Khí phách vô cùng vô tận của nó tản ra xung quanh. Huyết mạch của Tam Túc Kim Ô làm sao có thể khiến cho Kim Dương thần điều cúi đầu trước nguy hiểm. Uy nghiêm của Hoàng giả không thể bỏ qua được.

Linh lực mệnh môn mạnh mẽ của Kim Dương thần điều tạo thành dao động kinh khủng đẩy Thiên Phong sang hai bên. Hai cánh của nó đập mạnh mang theo Kim Dương chân hỏa, xé nát những vòi rồng Thiên Phong.

Uy thế mệnh môn của cường giả trong lúc nhất thời được Kim Dương thần điều phát ra đến cực hạn. Ngay cả hai mươi tám gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng bị ảnh hưởng, sự uy nghiêm của đại sư cũng chậm chậm tản ra. Mặc dù Thiên đạo, Nhân đạo khác biệt nhưng vào lúc này, ý chí của địa sư cũng hoàn toàn giống nhau.

Kiểm giả tinh tiến dừng mãnh, không sợ hãi bất cứ một thứ gì.

Sau khi đám đại sư tĩnh ngộ liền chẳng hề e ngại tản ra khí thế ác liệt khiêu chiến với thứ vẫn đang ẩn nấp ở phía sau.

Hình như bị khí thế bất ngờ của mọi người hù dọa, ánh mắt đang nhìn trộm đó chợt thu liễm. Nhưng Lục Thanh vẫn cảm thấy tâm thần của mình dao động càng mạnh.

Trong khoảng thời gian chừng nửa nén nhang, đoàn người đã vượt qua khoảng cách ngàn trượng của Thiên Phong cốc, tiến vào khu vực trung tâm. Nơi đây, Thiên Phong lại càng mạnh thêm. Những dải màu trắng

gần như biến thành đôi cánh trắng đang dao động.

“Cánh màu trắng?”

Lục Thanh sững sờ rồi ánh mắt nhìn về phía Hỏa Vân báo thì thấy ánh mắt của nó vẫn bình tĩnh. Một chút gió màu trắng lưu chuyển trên người nó. Lục Thanh có thể cảm nhận được rõ ràng những làn gió đó chính là của Thiên phong.

Tồn Phong, Thiên Phong, gió mạnh.... Thoảng cái Lục Thanh phát hiện ra mối liên hệ giữa ba cái.

Tồn Phong là khí cơ bản nhất trong Phong hệ. Nó phải trải qua từng bước ngưng luyện mới có thể biến thành Thiên Phong. Mà căn cứ vào sự biến hóa trong Thiên Phong cóc thì chỉ sợ là hôm nay Thiên Phong đã được ngưng luyện thêm một bước, biến thành Cương Phong.

Cửu Thiên Phong Cương kiếm là thứ kiếm pháp mà Trữ Hoàn Chân đã thi triển. Lúc đó nhìn cũng không có nhiều uy lực lắm, nhưng bây giờ nghĩ lại thì chỉ sợ rằng do tu vi của Trữ Hoàn Chân không đủ phát ra được Cương Phong.

Với khả năng của Lục Thanh, khổng chế Tử Tiêu Phong Lôi Dẫn, kéo ra Thiên Phong cũng phải hết sức cẩn thận, càng chưa cần phải nói tới Cương Phong. Nếu như Trữ Hoàn Chân có thể nắm chắc trong tay thì uy lực chắc chắn không hề kém Phong Lôi kiếm khí của Lục Thanh.

Thoảng suy nghĩ một chút, tâm thần Lục Thanh hoàn toàn chìm vào giữa không gian. Vào lúc này, trong Thiên Phong cóc hoàn toàn quái dị, đáng sợ. Chỉ có tiếng động của Thiên Phong chẳng hề e ngại tản ra xung quanh.

Không có người nào nói chuyện, tất cả mọi người đều vận chuyển Kiếm Nguyên tới cực hạn. Trên các thanh kiếm có phẩm chất và chất liệu khác nhau, ánh sáng của các loại kiếm khí cứ tỏa ra rồi thu lại, đề phòng loại cường địch không rõ ở xung quanh.

Mãi cho tới khi mọi người sắp tới được cửa ra, vẫn không hề có chút động tĩnh.

“Chẳng lẽ chúng nó chịu buông tha?”

Cũng không trách được, hai mươi tám vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn dàn trận đón sẵn, tỏa ra khí thế mạnh mẽ bao phủ không trung như vậy thì có bao nhiêu người dám đi lên tìm xui xẻo?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều đệ tử liền thu lại ánh sáng của kiếm khí, đồng thời thở phào một hơi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

272. Chương 22: Thiên Phong Sát Linh (hạ)

Nhưng đúng vào lúc này, Phong Lôi Kiếm Chung trong Đan Điền của Lục Thanh chợt dao động mạnh.

- Cẩn thận. - Lục Thanh quát lớn.

Ngoại trừ đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn ra, tất cả đám đệ tử đều sững sờ. Nhưng chỉ trong tích tắc, ánh mắt nhìn trộm lại một lần nữa xuất hiện trong cảm giác của mọi người.

Vù...

Vù...

Vù...

Trong Thiên Phong cóc, tất cả những lốc xoáy Thiên Phong trong nháy mắt tan vỡ khiến cho chân không bị nghiền nát. Áp lực từ những trận gió mang đến thoảng cái từ bốn phương tám hướng vây quanh bảy con linh thú.

Trong những trận Thiên Phong đã tan vỡ đột nhiên xuất hiện số dải ánh sáng màu trắng chói mắt. Mỗi một dải ánh sáng đều có vô số những tia khí vây quanh. Nơi chúng đi qua, chân không liền bị xé rách ra làm hai nửa.

Ầm....

Ầm....

Ầm....

Những dải ánh sáng trắng trong nháy mắt nhấn chìm cả bảy con linh thú.

Graoooooooo....

Những tiếng gầm rống phần nộ vang lên, trong nháy mắt sáu con linh thú tứ giai bị đánh nát sáu vầng sáng bảo hộ. Đám đệ tử của sáu tông nhất thời không còn sự bảo hộ nên có hơn mười một người tu vi yếu nhất bị những dải sáng xuyên thủng cơ thể. Nhưng cũng may, tu vi của đám đệ tử sáu tông cũng không phải tầm thường, gần như toàn bộ đều có tu vi Kiếm Sư, được Kiếm Chung rèn luyện thân thể nên có sức chịu đựng rất mạnh. Vào lúc này, mặc dù bị công kích nhưng phần lớn vẫn nhanh chóng tránh được điểm yếu hại. Những thanh kiếm nhanh chóng ra khỏi vỏ tỏa ra kiếm khí ác liệt bắn về phía những dải ánh sáng màu trắng.

Tốc độ của chúng quá nhanh khiến cho đám người Lạc Thiên Phong cảm thấy khiếp sợ trong lòng. Thần kiếm của họ nhanh chóng đón đỡ, bổ vỡ những dải ánh sáng ra làm đôi.

Do dù sử dụng Hồn thức cũng chỉ thoáng thấy được một chút tàn ảnh do những dải sáng để lại.

“Oa...”

Những dải ánh sáng bị bọn họ chém vỡ phát ra những tiếng giống như trẻ con khóc.

- Khốn kiếp! Đây là thứ gì? - Lão già mặt đỏ còn chưa nói xong, vô số những dải ánh sáng màu trắng lại bắn đến lần nữa.

“Kíu...”

Kim Dương thần điều cất tiếng hét uy nghiêm. Đồng thời vòng sáng Kim Dương Chân hỏa bảo vệ quanh người nó cũng tỏa ra ánh sáng chói mắt. Những dải ánh sáng màu trắng đánh lên vầng sáng lập tức vang lên những tiếng khóc chói tai.

Cứ như vậy, vô cùng vô tận Thiên Phong nhanh chóng đẩy đoàn người Lạc Thiên Phong về phía giữa cốc.

Không thể làm cách nào khác được bởi vì tốc độ của những dải ánh sáng trắng quá nhanh, thế công quá mạnh làm cho bọn họ gần như không thể thở. Mặc dù chúng như những linh vật có sinh mạng nhưng lại liều lĩnh không sợ chết. Chúng gần như chẳng thèm để ý tới khí thế của hai mươi tám vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Ngay cả Kim Dương thần điều là kẻ uy hiếp chúng mạnh nhất cũng không thể làm cho chúng dừng bước. Thậm chí nơi mà chúng tập trung tấn công nhiều nhất lại chính là Kim Dương thần điều.

Chưa từng có bao giờ, Kim Dương thần điều cảm thấy tức giận đến vậy. Trong Thiên Phong cốc không hề có nguyên khí của trời đất, cho dù là linh lực thuộc tính cũng chỉ có duy nhất sự tồn tại của Thiên Phong. Những loại linh lực khác bị bài xích toàn bộ. Cho dù có thể phát ra linh chú cực mạnh nhưng Kim Dương thần điều cũng không dám cam đoan thú đàn của nó có còn đủ linh lực để vượt qua chặng nguy hiểm tiếp theo hay không.

Vào lúc này, sau một hồi tấn công liên tục, những dải ánh sáng màu trắng vang lên một tiếng động uy nghiêm. Sau tiếng động đó, mấy vạn dải ánh sáng đang công kích Kim Dương thần điều nhanh chóng ngưng tụ, trong khoảng một khắc chỉ còn một vòng tròn màu trắng rộng chừng mười trượng.

Vòng tròn gió xoay tròn rất nhanh khiến cho chân không xung quanh bị phá vỡ, tạo ra những gợn sóng không gian. Vòng tròn đó mặc dù rất lớn nhưng tốc độ so với ánh sáng còn nhanh hơn khiến cho người ta không thể nắm bắt.

Trong tích tắc khi con mắt màu đỏ co lại, vòng ánh sáng trên lưng Kim Dương thần diệu bị nghiền nát. Vòng tròn gió vẫn không giảm uy lực đánh thẳng vào lưng thần diệu.

” kiu...”

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, linh huyết giống như những ngọn lửa bay tán loạn ra xung quanh. Đám người Lục Thanh đứng trên lưng thần diệu vào lúc vòng tròn xuất hiện đã có động tác, nhưng dòng khí do vòng bảo hộ vỡ nát gây ra vẫn đẩy họ bay thẳng vào giữa Thiên Phong.

Phong Lôi kiếm khí bao phủ bên ngoài cơ thể khiến cho những đạo Thiên Phong lao tới bị chúng nghiền nát.

Sắc mặt Lục Thanh hết sức ngưng trọng. Lần đầu tiên hắn gặp phải thứ địch nhân như vậy, thậm chí ngay cả thân hình cũng không nhìn thấy, làm sao mà chiến đấu?

Vào lúc này, chung quanh chỉ có một màu trắng và tiếng rít của Thiên phong cùng với tiếng rống tức giận của hai mươi tám vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Kiếm khí, Kiếm Cương thì thoảng lại tạo ra một khoảng không gian sáng ngời.

Dường như phát hiện ra sự tồn tại của Lục Thanh, những dải ánh sáng màu trắng liền phân ra mấy trăm đạo lao về phía hắn. Vô vàn những tia khí bắn ra từ người Lục Thanh. Cho tới lúc này, sự mạnh mẽ của thân thể tương đương với thanh kiếm cửu phẩm mới được thể hiện.

“Keng...”

“Keng...”

“Keng...”

Giống như tiếng sắt thép vang lên, những dải ánh sáng màu trắng đánh vào người Lục Thanh liền bắn ngược trở lại. Thậm chí ngay cả vũ phục của hắn cũng không hề bị ảnh hưởng. Tuy nhiên lực đạo từ những dải ánh sáng cũng làm cho Lục Thanh bị ảnh hưởng, ước chừng cũng phải tới mấy ngàn cân. Nếu như thân thể của hắn vẫn tương đương với thanh kiếm bát phẩm thì bây giờ có lẽ nội tạng đã bị thương nặng.

Dường như phát hiện ra Lục Thanh khó chơi, mấy trăm dải ánh sáng liền phát ra tiếng kêu gọi.

Vù vù...

Trong tích tắc, gần ngàn dải ánh sáng gia nhập vào cuộc chiến phía trước liền lao về phía Lục Thanh.

Thần thức cơ bản không kịp phản ứng nên Lục Thanh giống như một cái bao cát để cho chúng xông tới mà không có cách nào.

“Những thứ này là cái gì?” Trong Đan Điện, Phong Lôi kiếm chủng phát ra những tiếng động, dường như rất hứng thú đối với những dải ánh sáng này.

- Đó là Thiên Phong sát linh.

Dường như mới từ trong giây phút choáng váng tỉnh lại, Diệp lão lên tiếng cảm thán.

- Thiên Phong sát linh? - Lục Thanh hỏi lại. Những dải ánh sáng đó vẫn không thể đột phá được thân thể của hắn nên Lục Thanh lắng nghe Diệp lão giảng giải.

- Thiên Phong sát linh sinh ra ở nơi chỉ có toàn gió. Nó là một loại linh thể đặc biệt, trời sinh đã có một tốc độ lạ thường. Thân thể của chúng là do khí Thiên Phong tinh khiết ngưng kết lại mà thành, có được ý thức linh vực rất mạnh. Đối với bất cứ sinh vật nào xâm nhập vào trong linh vực của chúng đều bị chúng điên cuồng chém giết. Mặc dù linh trí của chúng không cao nhưng cũng hết sức khó chơi. Nếu chỉ có một đại sư cảnh giới Kiếm Hồn bước vào sự bao vây của chúng thì chắc chắn là cử tử nhất sinh.

- Hơn nữa, trong linh vực của chúng, ngoại trừ linh thú và kiếm giả có được Thiên Phong ra, những loại linh lực khác cùng với nguyên khí trong trời đất đều bị bài xích, không thể thu nạp.

- Vậy có cách nào có thể thoát ra khỏi linh vực của chúng hay không?

- Không có! Trừ khi Tông sư cảnh giới Kiếm Phách, trong cơ thể giống như một trời đất riêng khiến cho Kiếm Nguyên gần như vô cùng vô tận mới có thể chịu nổi sự tiêu hao mà đi ra. Nếu không, cho dù là Kiếm Hoàng cũng phải tổn rất nhiều sức. Nhưng trước mắt, có một cách có thể cứu được bọn họ.

- Như thế nào?

- Trong cơ thể của người còn mấy trăm giọt nguyên khí dịch. Nếu như người tới mở đường thì đi qua Thiên Phong cốc cũng không phải là việc khó. Chỉ có điều, nếu làm như vậy thì thần thông đặc thù của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh sẽ bị lộ ra một chút. - Trầm ngâm một lúc, Diệp lão mở miệng nói.

Chẳng hề do dự, Lục Thanh nói:

- Bây giờ cũng chưa phải lúc nghĩ nhiều như vậy.

Ngay lập tức, vô vàn những tia khí bộc phát cùng với Phong Lôi Kiếm Ý bá đạo tỏa ra từ người hắn. Trong không gian vắng vắng có tiếng long ngâm xé gió. Đồng thời trên đỉnh đầu Lục Thanh, một hư ảnh thanh kiếm cao mười trượng xuất hiện.

Từ trên người Lục Thanh chợt phát ra những tiếng kiếm ngân xé gió, cùng với Phong Lôi Kiếm Nguyên phun ra hình thành một quả cầu kiếm khí tron phạm vi mười trượng. Hai tia Phong Lôi từ trong Kiếm Khí tỏa ra nhưng chóng ngừng kết trên bề mặt của quả cầu kiếm khí nhưng con rắn bằng tử điện to nhưng những cái thừng. Tổn Phong khí hội tụ bao phủ bên ngoài những con rắn.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, thức thứ mười bốn: Đại Nhật Phong Lôi.

Những con rắn tử điện tỏa ra ánh sáng màu xanh tím khiến cho Thiên Phong sát linh xung quanh phải dừng lại.

Dường như có một sự sợ hãi đối với tử điện, hơn ngàn đạo Thiên Phong sát linh xoay tròn trên không trung.

“Oa...”

“Oa...”

Nhưng tiếng động giống như tiếng trẻ con khóc vang lên. Thứ sinh linh kỳ lạ đó dường như đang thương lượng với nhau. Nhưng Lục Thanh cũng không có thời gian để mà chờ chúng.

Kiếm quang màu xanh tím lóe lên, đồng thời Lục Thanh sử dụng Phong Lôi bộ tới mức cao nhất, đánh vỡ từng đạo Thiên Phong mà ra khỏi chiến trường.

Xoẹt...

Xoẹt...

Kiếm Cương tàn phá xung quanh. Kiếm Cương mệnh mông nghiền nát những khoảng chân không khiến cho Thiên Phong sát linh mặc dù có tốc độ rất cao nhưng vẫn bị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn chặt đứt hơn một ngàn.

Trên mặt đất, đám đệ tử đều tự chiến đấu. Kiếm khí tỏa ra ngoài thân thể họ ngăn cản Thiên Phong sát linh công kích. Có kiếm khí ngăn cản, Thiên Phong sát linh cũng không gây nhiều tổn thương cho bọn họ. Nhưng Lục Thanh cũng nhận ra được trong nội phủ của bọn họ đều bị thương ở một mức nhất định.

Không dám sử dụng kiếm pháp tinh thâm bởi vì cơ bản không thể đuổi được đám Thiên Phong sát linh. Đám đệ tử từ từ di chuyển trong Thiên Phong cốc.

Một tia sáng lóe lên trong mắt, Lục Thanh đập mạnh một cái khiến cho Đại Nhật Phong Lôi cứ thế mà lao thẳng vào Thiên Phong sát linh.

Vô số Thiên Phong sát linh bị những tia tử điện nghiền nát. Uy thế mạnh mẽ tỏa ra nhanh chóng tạo thành một con đường rộng hơn mười trượng.

- Lục Thanh! Người điên rồi. Mau thu liễm Kiếm Nguyên. - Cách đó không xa, Huyền Thanh tức giận quát lên, đồng thời huy kiếm bắn ra vài đạo Kiếm Cương màu hồng dài mười trượng, đánh bại vài đạo Thiên Phong sát linh.

Cho dù là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không có biện pháp gì đối với Thiên Phong sát linh. Cho dù họ có tạo ra lưới kiếm dày đến mấy thì Thiên Phong sát linh có thể dựa vào tốc độ cực nhanh mà vượt qua đánh lên người.

Nhưng cũng may, đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mặc dù không có được thân thể mạnh mẽ như Lục Thanh nhưng vẫn có thể dựa vào Kiếm Nguyên để bảo vệ nội tạng của họ không bị thương.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

273. Chương 23: Thiên Phong Nhập Thể (thượng)

Huyền Thanh sửng sốt, lập tức liếc mắt nhìn Lục Thanh, thân thể hóa thành một luồng sáng mà lao tới bên người hắn.

- Không được lỗ măng. Còn không tản Kiếm Nguyên đi?

Huy kiếm đánh bay mười đạo Thiên Phong sát linh, Huyền Thanh lại trầm giọng nói tiếp với Lục Thanh.

- Sư phụ! Người cứ tin tưởng đồ nhi một lần. - Lục Thanh thấp giọng nói, đồng thời trên người tản ra sự dao động của Kiếm Nguyên rất mạnh. Phong Lôi kiếm khí bá đạo phát ra liên tục bổ song cho Đại Nhật Phong Lôi.

Không kịp suy nghĩ, cảm thụ cơ thể của Lục Thanh không hề tiêu hao một chút Kiếm Nguyên, Huyền Thanh nhanh chóng quát:

- Đệ tử Tử Hà tông bám theo.

Trong hư không, ba người Lạc Tâm Vũ kéo theo ba người khác lao về phía Lục Thanh. Lôi khí quá mạnh hội tụ, tràn ngập khắp nơi chấn nhiếp Thiên Phong sát linh. Do có được linh trí nên mặc dù sợ hãi của Thiên Phong sát linh đối với Lôi khí không mạnh nhưng cũng không dám trêu chọc.

“Kíu...”

Trong không trung chợt vang lên tiếng hét tức giận. Kim Dương thần diệu cao chừng trăm trượng chợt tỏa ra linh lực hùng lực. Rồi trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, Kim Dương thần diệu chợt thu nhỏ lại, trong chớp lát liền hóa thành một con chim nhỏ, đậu lên vai Lục Thanh.

Lúc này mới có thể nhìn thấy Thiên Phong sát linh đã tạo ra một vết thương dài trên người Kim Dương thần diệu. Cho dù lúc này nó thu nhỏ lại nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết thương đó kéo dài trên lưng.

- Tiểu tử được lắm. Rất có phong thái của hắn lúc đó... - Kim Dương thần diệu khen ngợi không hề giấu diếm. Nhưng lập tức nó có chút ngạc nhiên:

- Tại sao mà Kiếm Nguyên trên người tiểu tử ngươi lại có nhiều như vậy? Chuyện này rất nghiêm trọng đấy.

Vừa nói, Kim Dương thần diệu vừa đau lòng nhìn vết thương trên lưng:

- Mấy con kiến hôi lão toét. Nếu như không phải nơi đây ngăn cản linh lực, phía trước lại còn không biết có nguy cơ gì ẩn nấp thì ta đã cho một đạo linh chú phá hủy Thiên Phong cốc này rồi. Mấy con linh vật đó ta không thể phát hiện được chúng.

Thân hình thu nhỏ của Kim Dương thần diệu làm cho sự uy nghiêm trước đó cũng tiêu tán. Lúc này, người ta chỉ cảm thấy nó thêm thân cận.

Lục Thanh không trả lời vào lúc này chỉ dốc hết sức duy trì quả cầu kiếm khí. Những tia tử điện trên quả cầu khiến cho bất cứ Thiên Phong sát linh nào chạm phải nó liền biến thành khói xanh.

Thiên Phong sát linh ngoài tốc độ nhanh, lực lượng mạnh ra cũng không có gì khác, chỉ tương đương với uy lực kiếm khí của Kiếm Sư đại thiên vị. Tuy nhiên, trong Thiên Phong cốc số lượng của chúng quá nhiều.

Thoáng cái, chín người Lạc Tâm vũ cũng hạ xuống trước mặt Lục Thanh. Nhìn Lục Thanh đang dốc hết sức, cả chín người có chút sững sờ. Nhưng vào lúc này cũng không phải là lúc để hỏi nên. Chín người giờ kiếm ngang ngực, kiếm khí tỏa ra lao theo Lục Thanh về phía cửa ra.

Về phần nhân mã của sáu tông khác cũng phát hiện ra Lục Thanh đang phá vây. Đệ tử bốn tông Nhân đạo không có lý do gì nên cũng không thể mất mặt mà đi tìm sự che chở. Nhưng Thanh Ngọc tông thì khác, gần như chẳng hề suy nghĩ, Tần Vô Song và Thanh Ngọc tam lão nhanh chóng dẫn bảy tên đệ tử lao theo đội ngũ của Từ Hà tông.

Còn Phù Vân tông cũng không kém hơn Lục Thanh bao nhiêu. Thậm chí sự thông dong của họ còn tốt hơn nhiều. Vào lúc này, Ninh Hoàn Chân tỏa ra Cương Phong kiếm khí dày đặc, bức Thiên Phong sát linh tránh sang một bên. Sáu gã đệ tử Phù Vân tông bám sát theo sau lao đi không hề kém hơn tốc độ của Từ Hà tông.

Lão nhân mặt đỏ mắng thầm một tiếng. Kiếm giả Nhân đạo bọn họ vốn không tôn trọng Thiên đạo nên tu luyện kiếm khí có thuộc tính không hề có liên quan tới năng lượng cơ bản của trời đất. Đặc biệt là hơi thở kiếm khí của Ngũ Độc tông hẳn lại càng là đối tượng công kích của Thiên Phong sát linh.

Không thể kéo dài như vậy được, lão nhân mặt đỏ cắn răng, rống to một tiếng:

- Đệ tử Ngũ Độc tông theo ta.

Vừa dứt lời, toàn thân lão nhân mặt đỏ tỏa ra Kiếm Cương bốc cháy giống như ngọn lửa. Kiếm Cương nhìn thì giống với Kiếm Cương hệ hỏa nhưng lại không hề có một chút khí hệ Hỏa trong đó. Xung quanh nó chỉ có toàn một làn khói màu đỏ, gần như trong tích tắc liền bao phủ lão nhân vào bên trong.

Làn khí cuộn cuộn giống như một đám mây hồng, nhìn kỹ chẳng khác gì một ngọn lửa đang rừng rực cháy trong lò, phát ra những tiếng động quái dị.

“Ôp...”

“Ôp...”

Những tiếng ếch kêu vang lên như tiếng sấm trong Thiên Phong cốc khiến cho Thiên Phong sát linh kêu lên đau đớn.

Khí thể mạnh mẽ tỏa ra, cùng với màu đỏ tăng mạnh nhanh chóng đạt tới độ cao bảy mươi trượng. Hơi thở toàn khí độc tàn phá khiến cho Thiên Phong sát linh tới gần liền biến thành khói đen.

“Ôp...”

Lại một tiếng ếch kêu vang lên, nhanh chóng làm cho khói đen xung quanh tản mát.

Liếc mắt nhìn sang, Lục Thanh âm thầm lú lười. “Đúng là một con cóc lớn”.

Kiếm Cương ngưng tụ thành một con cóc màu hồng, tỏa ra uy thế có thể nuốt chửng trời đất. Cái miệng khổng lồ của nó mở ra cùng với hai con ngươi màu đỏ của nó chuyển động tản ra sát khí đáng sợ. Thiên Phong sát linh chỉ cần tới gần nó nếu không dính phải khí độc bốc lên thì cũng bị Kiếm Cương chặt đứt.

- Nhìn cái gì? Còn không mau đi theo ta? - Lão nhân mặt đỏ nổi giận nói. Cái miệng con ếch há rộng kêu lên một tiếng rồi dẫn đám đệ tử Ngũ Độc tông chạy đi.

Theo cách của lão nhân mặt đỏ, ba tông khác cũng chấp nhận hy sinh Kiếm Nguyên của một vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn che chở cho đám đệ tử chạy ra ngoài. Cách làm của họ khiến cho Thiên Phong sát linh không có cách nào khác chỉ đành trở mắt nhìn địch nhân chạy ra khỏi phạm vi linh vực của chúng.

“Phù...”

Tất cả mọi người đều thở phào một hơi.

Vào lúc này, đám người Lục Thanh đứng giữa một cái hành lang bằng đá. Trong hành lang không hề có bất cứ thứ gì khác ngoài cái mà họ đang rất cần là nguyên khí của trời đất. Không có người nào nói chuyện, tất cả đều ngồi xuống hồi phục lại Kiếm Nguyên đã mất.

Đám đại sư của bốn tông môn Nhân đạo cũng lấy đan dược ra mà nuốt. Có thể có được chỗ hồi phục khiến cho bọn họ thở phào. Thực ra, do không biết ở đây có một chỗ như thế này, nếu không bọn họ cũng chẳng lựa chọn như trước.

Bây giờ nhìn lại, đệ tử của bảy tông đều có một số người bị thương. Trong đó có một gã Thanh Ngọc tông và hai gã đệ tử của bốn tông Nhân đạo bị thất lạc trong Thiên Phong cốc. Nhưng lúc này cũng không thể quay lại mà tìm họ. Tất cả đều biết lúc này cho dù có đi tìm thì nhất định thi thể cũng là tốt lắm rồi.

Một lúc sau, bên Tử Hà tông...

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Lục Thanh. Tất cả mọi người đều không thể tin được ra sau khi ra khỏi Thiên Phong cốc, Kiếm Nguyên dao động trong người Lục Thanh vẫn hùng hậu như cũ, không hề có dấu hiệu bị tiêu hao.

Đặc biệt là năm người Huyền Thanh, ánh mắt họ nhìn Lục Thanh có sự thay đổi lớn. Tất nhiên, ngoại trừ sự nghi hoặc ra trong đó còn có một sự vui mừng.

Tất cả mọi người đều đợi Lục Thanh mở miệng. Đưa mắt nhìn mọi người, Lục Thanh mở miệng nói:

- Tông chủ, sư phụ và ba vị sư thúc cũng đều biết năm đó ta bị rơi vào chỗ nào?

Năm người Lạc Thiên Phong gật đầu, yên lặng lắng nghe.

- Thứ mà ta hấp thu được khi đó có một số lượng quá lớn. Ngoại trừ việc nó vẫn rèn luyện thân thể ta ra, còn có rất nhiều lưu lại trong cơ thể. Hơn nữa, dưới sự rèn luyện của chúng ta như có được một chút năng lực đặc biệt.

Lạc Thiên Phong biến sắc, giơ tay phát ra Tử Dương chân hỏa, hình thành một vòng tròn bao phủ mọi người vào bên trong, tránh cho những người xung quanh nghe thấy.

- Năng lực gì? - Năm người Lạc Thiên Phong trở nên ngưng trọng. Lạc Tâm Vũ và Long Tuyết đứng bên cạnh, ánh mắt nhìn Lục Thanh trở nên kinh ngạc.

- Thân thể của ta, ngoại trừ việc kiếm khí khó làm cho bị thương ra, còn có được năng lực chứa đựng nguyên khí trong thiên địa, không dễ lãng phí.

- Cái gì? - Cho dù Lạc Thiên Phong có cảnh giới Kiếm Hồn cũng không giữ được bình tĩnh.

Bốn người Huyền Thanh lại càng giật mình. Bọn họ đều biết điều này có ý nghĩa gì. Thần thông! Thân thể của Lục Thanh không ngờ lại xuất hiện thần thông.

Thân thể có thể chứa đựng được nguyên khí của trời đất không hề lãng phí cho dù trong chiến đấu hay tu luyện cũng đều có điểm rất tốt. Mặc dù bảy người khác không hiểu hết bằng Lạc Tâm Vũ và Long Tuyết nhưng cũng hiểu được lời nói của Lục Thanh.

“Chẳng trách được!”

Ánh mắt Lạc Tâm Vũ nhìn Lục Thanh nhất thời thay đổi, nói:

- Lúc luận kiếm ta vẫn cảm nhận được Kiếm Nguyên trong người ngươi vô cùng vô tận, cứ nghĩ do ngươi ngậm đan dược, không ngờ rằng ngươi có được thần thông như thế. Lạc mỗ thua không oán.

Dừng lại một chút, Lạc Thiên Phong liếc mắt nhìn chín người Lạc Tâm Vũ, trầm giọng nói:

- Việc này không thể tiết lộ cho người ngoài biết.

- Tuân theo lời dạy của tông chủ. - Thực ra cho dù Lạc Thiên Phong không nói thì với việc Lục Thanh cứu họ hôm nay, để lộ thần thông của bản thân, bọn họ cũng không hề tiết lộ.

Bên kia, Ninh Hoàn Chân cũng bị tông môn tra hỏi. Cũng nhờ Ninh Hoàn Chân có được thân thể Thiên Phong, trời sinh có mối liên hệ với Cương Phong. Vào lúc này, Hàn Kiến Tâm hỏi về sự cảm nhận của hắn, Ninh Hoàn Chân thú nhận lúc đó thậm chí còn vận chuyển Kiếm Nguyên công hấp thu mấy đạo Thiên Phong sát linh. Vào lúc này, trên người Ninh Hoàn Chân tỏa ra những tia sáng màu trắng, khí Cương Phong tràn ra ngoài thân thể tạo thành một vòng bảo hộ.

274. Chương 24: Thiên Phong Nhập Thể (hạ)

Lục Thanh ngồi xuống xếp bằng trên mặt đất. Mặc dù, hắn có được chất dịch nguyên khí nhưng thời điểm này rất đặc biệt nên hấp thụ nhiều nguyên khí của trời đất sẽ giúp cho những thứ mà hắn phải đối mặt trở nên dễ dàng hơn. Thậm chí vào lúc này, không một ai biết, trong Đan Điền có ba đạo Thiên Phong sát linh đang bị nhốt ở một góc. Đó là do trước khi hắn tụ tập với mọi người âm thầm hút vào trong cơ thể mà không một ai phát hiện.

Điều này cũng được sự đồng ý của Diệp lão. Theo lời nói của Diệp lão thì trong Thiên Phong sát linh có khí tiên thiên Tồn Phong rất tinh khiết có thể đẩy nhanh tốc độ trở về với tiên thiên của Kiếm Chủ.

Hơn nữa, Thiên Phong sát linh cũng thuộc về một loại tinh nguyên linh vật. Đối với Thiên Phong sát linh trong Thiên Phong cốc nếu không có thời gian ngàn năm thì không hề tạo thành số lượng lớn như vậy. Cho nên hiệu quả của chúng tuy không thể so sánh với những loại đan dược quý hiếm nhưng so với linh dược ngàn năm thì hoàn toàn có thừa.

Tử Hoàng Kiếm Thân kinh lưu chuyển tạo ra một lực hút cực mạnh với Thiên Phong sát linh, làm cho chúng trong tích tắc nát bét. Một chút điểm màu trắng của khí Thiên Phong tràn ra, đồng thời linh thức mới sinh của chúng cũng bị phá hủy.

Lục Thanh không hấp thu ngay khí Thiên Phong. Trong Phong Lôi Kiếm Chủ, khí Tồn Phong đã hết sức cơ bản. Nếu tùy ý hấp thu thêm khí Thiên Phong chắc chắn sẽ phá hủy sự cân bằng giữa hai loại khí Phong Lôi, gây ra hậu quả gì thì Lục Thanh cũng không biết, nhưng chắc chắn cũng không phải điều dễ chịu.

Tử Hoàng Kiếm Thân kinh từ từ chuyển hóa chúng thành Thiên Phong linh dịch. Vô số linh dịch không ngừng xuất hiện, tràn ngập trong máu thịt. Có thêm linh dịch, giữa da thịt của Lục Thanh, ngoại trừ màu máu và màu trắng ra lại xuất hiện thêm một thứ có màu xanh trắng.

Không thể phủ nhận Thiên Phong sát linh có rất nhiều linh lực. Thân thể của chúng cơ bản do linh lực Thiên Phong ngưng tụ mà thành. Lần này, trong máu thịt của Lục Thanh xuất hiện gần ngàn giọt linh dịch, thậm chí trong Đan Điền, Thiên Phong sát linh cũng mới chỉ thu nhỏ đi một phần.

Thời gian trôi đi, ba đạo Thiên Phong sát linh chỉ còn lại ba đạo nguyên khí cơ bản màu xanh. Những thứ khác đều hóa thành linh dịch bổ sung cho chất dịch nguyên khí đã mất trong máu thịt.

Thần thức chìm vào trong Đan Điền, Lục Thanh nhìn ba đạo khí tiên thiên Tồn Phong. Mỗi một đạo Thiên Phong sát linh tạo ra được một đạo khí tiên thiên Tồn Phong. Không hề dám có một chút khinh thường, Lục Thanh khổng chế một đạo tiến về phía Kiếm Chủ.

Phong Lôi Kiếm Chủ đang dao động chợt tỏa ra ánh sáng màu xanh rực rỡ, hấp thu đạo tiên thiên Tồn Phong mà Lục Thanh đang khổng chế.

Trong nháy mắt, Phong Lôi Kiếm Chủ phát ra những tiếng rung động rất mạnh. Âm thanh đó giống như có trăm ngàn cây búa cùng một lúc nện lên một thanh kiếm. Đồng thời, những tia khí từ trên Kiếm Chủ tỏa ra.

Tiên thiên Phong Lôi châu đang lơ lửng trên Kiếm Chủ vào lúc này cũng bắt đầu xoay tròn. Một làn hơi thở hoang dã tản ra. Trên hạt châu bóng lóa chợt tỏa ra vô cùng vô tận những tia chớp.

Trong ánh mắt vui mừng lẫn sợ hãi của Lục Thanh một đạo tiên thiên Lôi khí xuyên qua hư không bắn vào trong Phong Lôi Kiếm Chủ. Nhất thời, ánh sáng màu xanh tím từ Kiếm Chủ tỏa ra rực rỡ. Ngay cả thân thể Lục Thanh cũng từ từ tản ra ánh sáng chói mắt. Lục Tâm Vũ chăm chú nhìn thân thể của Lục Thanh. Vào lúc này, thân thể hắn đang tỏa ra những tia khí màu xanh tím, cùng với một làn hơi thở tinh khiết như mới sinh ra cũng lan rộng.

- Kiếm Chủ phản tiên thiên.

Long Tuyết hé đôi môi anh đào nói một câu.

Vào lúc này, cho dù Thanh Ngọc, Phù Vân tông hay là bốn tông Nhân đạo, đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đều tập trung về phía Lục Thanh. Tất nhiên đừng hy vọng bọn họ cảm thấy tốt đẹp.

Kiểm Chủng phản tiên thiên theo tình hình chung đó chính là một khi kiếm giả đạt tới Kiếm Chủ Chuẩn đại sư đỉnh thì mới bắt đầu có sự thay đổi của Kiếm Chủng. Điều này phải có sự lĩnh ngộ rất sâu đối với lực có thuộc tính mới được. Hoàn thành từng bước một cho tới khi kiếm khí của kiếm giả chuyển hóa hoàn toàn thành kiếm khí tiên thiên, uy lực của nó lúc này trở nên mạnh hơn so với khi mới bước vào Kiếm Chủ không biết bao nhiêu lần. Cho dù là gấp mười cũng vẫn có thể.

Cũng bởi vì vậy mà Kiếm Chủ mới được kiếm giả gọi là Kiếm Chủ chuẩn đại sư. Khi đạt tới Kiếm Chủ đỉnh phong, Kiếm Chủng thành công đạt tới tiên thiên, khoảng cách của Kiếm Chủ với cảnh giới Kiếm Hồn chỉ còn một bước. Vì vậy mà lúc này cũng được gọi là Giả Hồn.

Đạt tới mức độ như vậy, việc còn lại của Kiếm Chủ chỉ là toàn tâm, toàn ý lĩnh ngộ để đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn.

Nói thì đơn giản nhưng Kiếm Chủng đạt tới tiên thiên đâu phải chuyện dễ dàng. Không có sự lĩnh ngộ rất sâu đối với thuộc tính thì muốn tiếp đón được một đạo khí tiên thiên của thuộc tính là chuyện không có khả năng.

Có thể nói mười Kiếm Chủ chuẩn đại sư đỉnh có thể trở thành Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn thì mười người chưa được tới hai người đã là tốt lắm rồi. So với việc Kiếm Chủ độ nguyên kiếp, mặc dù không bị nguy hiểm, nhưng mức độ khó khăn lại càng tăng lên.

Lúc này, trên người Lục Thanh sự dao động của Kiếm Nguyên tỏa ra chỉ có mức độ của Kiếm Chủ trung thiên vị đỉnh vậy mà Kiếm Chủng đã bắt đầu chuyển biến. Điều này làm sao không khiến đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cảm thấy kinh hãi? Nhìn Lục Thanh dường như chẳng bao lâu nữa sẽ thành công. Điều này cũng tương đương với việc khi Lục Thanh đạt tới Kiếm Chủ đỉnh phong liền có thể trở thành Kiếm Chủ cảnh giới Giả hồn.

Hắn có tư chất lĩnh ngộ tới mức độ như thế nào? Mười lăm gã đại sư Nhân đạo trợn mắt, sát ý chẳng hề che giấu. Nếu như không có mặt năm người Lạc Thiên Phong ở đây chắc chắn bọn họ sẽ động thủ đánh chết Lục Thanh.

Thậm chí trong bốn tông Nhân đạo, mặc dù cũng có đệ tử đạt tới Kiếm Chủ nhưng so với tên đệ tử của Tử Hà tông vẫn còn lớn hơn một vài tuổi.

Không người nào có thể khẳng định, Lục Thanh có thể bước vào cảnh giới Kiếm Hồn được hay không? Đặc biệt lúc này cho dù Lục Thanh đã gạt bỏ tất cả chướng ngại trước khi giác ngộ Kiếm Hồn ra khỏi con đường của mình. Chỉ cần đột phá thêm một thiên vị nữa, cảnh giới Kiếm Nguyên sẽ bước vào giai đoạn đại viên mãn.

Vào lúc trên người Lục Thanh tỏa ra kiếm khí, Huyền Thanh không nói gì bước tới bảo vệ bên người Lục Thanh.

Lạc Tâm Vũ có chút bất đắc dĩ, cười khổ, nói:

- Lục Thanh ơi Lục Thanh! Tốc độ tiến bộ của ngươi như thế đúng là khiến cho người ta giật mình.

Đối với câu nói của Lạc Tâm Vũ, tám người Nhiếp Thanh Thiên đứng bên cũng đều gật đầu đồng cảm.

- Càng lúc càng xa.

Nhiếp Thanh Thiên thảo bầu rượu bên hông, đưa lên miệng uống hai hớp liền nhìn thấy bàn tay của Triệu Thiên Diệp đưa tới.

- Cái gì?

- Đưa rượu đây?

- Đây là bầu cuối cùng của ta.

- Vạt áo sau lưng là cái gì?

- A!

Bị Triệu Thiên Diệp vạch trần, Nhiếp Thanh Thiên bắt đắc dĩ lắc đầu:

- Một sự đột phá mà làm ảnh hưởng tới cả việc uống rượu của ta. Đúng là khó chịu.

Miệng thì nói như vậy nhưng Nhiếp Thanh Thiên vẫn ngoan ngoãn móc bầu rượu sau lưng cho Triệu Thiên Diệp. Thấy vậy bảy người Lạc Tâm Vũ có chút trợn mắt, há mồm.

- Thì ra Nhiếp sư huynh có nhiều rượu ngon như vậy. Không biết tiểu muội có vinh hạnh được thưởng thức một chút hay không? - Long Tuyết mỉm cười yêu kiều, đôi mắt đen lánh chuyển động mà nói với Nhiếp Thanh Thiên.

- Không có.

Như gặp phải kẻ địch, Nhiếp Thanh Thiên định bảo vệ chân trái của mình, nhưng rồi đành phải cười khổ.

- Thôi! Thôi!

Nét mặt hẩn đầy đau khổ móc ra một bầu rượu nữa đưa cho Long Tuyết. Nhiếp Thanh Thiên nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Lục Thanh:

- Một cái đột phá mà làm nhiễu loạn tâm cảnh của ta. Người cứ chờ đấy. Đừng tưởng rằng cái hãm của Lục phủ các người giấu mấy trăm năm mà ta không biết.

Đột nhiên ngẩng đầu, Nhiếp Thanh Thiên nhìn quanh liền thấy tám người đang nhìn hắn với ánh mắt quái dị.

Không dám lên tiếng, Nhiếp Thanh Thiên ngồi xuống, nhắm mắt lại.

Vào lúc này, Lục Thanh cũng bước vào thời điểm quan trọng. Trong Đan Điền của hắn, ba đạo khí tiên thiên Tồn Phong đã dung nhập hết vào trong Kiếm Chủng. Tiên thiên Phong Lô châu cũng lần lượt phun ra ba đạo tiên thiên Lô khí. Lúc này, Phong Lô Kiếm Chủng tỏa ra ánh sáng màu xanh tím, giống như đang rên một thanh kiếm tuyệt thế.

Màu sắc của Kiếm Chủng đã biến thành trong suốt. Một vầng hai loại khí Phong Lô màu xanh tím bám trên Kiếm Chủng. Hôm nay, Kiếm Chủng đã đạt tới mức độ của Kiếm Chủ trung thiên vị đỉnh phong chỉ còn dài khoảng hai tấc, nhưng mức độ ngưng tụ thì không phải là thứ mà Kiếm Sư có thể so sánh.

Sau nửa canh giờ, từ trên người Lục Thanh chợt vang lên tiếng kiếm ngân rất to. Tiếng kiếm ngân vang lên cũng không phải là từ người Lục Thanh, nếu nghe kỹ thì phát hiện được nó vang lên từ trong Đan Điền.

Tiếng kiếm ngân càng lúc càng cao khiến cho không khí xung quanh bị đánh nát. Thậm chí một lúc sau, chân không cũng phải rung chuyển. Uy thế quá mạnh khiến cho chín người Lạc Tâm Vũ vội vàng lùi lại.

Cuối cùng, từ trên người Lục Thanh tỏa ra sự dao động kinh khủng của Kiếm Nguyên. Thân thể Lục Thanh từ từ lơ lửng trên không trung, tỏa ra ánh sáng chói mắt. Cho tới khi đám người Lạc Tâm Vũ nhìn lại, Phong Lô kiếm khí trên người Lục Thanh đã trở nên trong suốt, với những tia khí màu xanh tím lưu chuyển.

Chín người Lạc Tâm Vũ không hề nghi ngờ về sự tiến bộ của Lục Thanh. Chỉ có điều Phong Lô kiếm khí đã đạt tới tiên thiên gây ra trong lòng họ một sự áp chế Kiếm Nguyên lưu chuyển. Vào lúc này, khí thể của Lục Thanh tăng lên hơn trước tới cả sáu lần. Khí thể kinh khủng tản ra bị Lạc Thiên Phong hạn chế trong phạm vi mười trượng.

Cho dù như vậy, Lạc Tâm Vũ cũng cảm nhận được tu vi của Lục Thanh, mặc dù chưa đạt tới đại thiên vị nhưng xu thế của nguyên khí đã hoàn toàn có thể sánh với Kiếm Chủ đỉnh phong.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

275. Chương 25: Chân Hỏa Hải! Kiếm Cốt Xuất Hiện (thượng)

Khu vực thứ hai thuộc về chất dịch nguyên khí. Khu vực này hết sức nhỏ. Năm trăm giọt chất dịch nguyên khí xoay tròn trong một khu vực nhỏ, dung hợp lại thành một quả cầu chất lỏng.

Khu vực còn lại là khu vực mới xuất hiện thuộc về Thiên Phong linh dịch. Khu vực này chỉ nhỏ hơn chất dịch Huyết Sát Kiếm Nguyên với khoảng ba ngàn giọt, tản ra khí Thiên Phong dày đặc gần như cùng với khí tiên thiên Tổ Phong trong Kiếm Chủng tương hợp.

Theo Diệp lão ước đoán thì Thiên Phong linh dịch có thể sánh với một viên thú đan ngũ giai, gần trăm giọt chất lỏng Huyết Sát Kiếm Nguyên. Mới chỉ ba đạo Thiên Phong sát linh đã có hiệu quả như vậy khiến cho Lục Thanh nảy ra ý định chiếm hữu đối với vô số Thiên Phong sát linh trong Thiên Phong cốc. Cho dù là chất dịch nguyên khí trong cơ thể lúc đầu có tới vạn giọt nhưng cũng chỉ được Diệp lão đánh giá tương đương với mười giọt chất dịch Huyết Sát Kiếm Nguyên.

Tích lũy mấy vạn năm mới có được một cái Thiên Phong cốc như vậy. Nếu Lục Thanh không có được Tử Hoàng Kiếm Thân kinh thì trừ khi có được thân thể Thiên Phong, nếu không kiếm giả khác khó mà sử dụng được nó. Tất nhiên, kiếm giả bình thường mà nảy ra ý định sử dụng nó chẳng khác nào tìm chết.

Trong Đan Điền, Kiếm Chủng màu xanh tím trong suốt dài hai tấc đang lơ lửng, phun ra nuốt vào một làn hơi thở huyền ảo. Từng làn sóng tiên thiên Phong Lôi Kiếm Nguyên tản ra ngoài theo một quy luật nào đó giống như có được tính mạng. Dưới sự cảm giác của Lục Thanh, Phong Lôi Kiếm Chủng giống như một cơ quan trong cơ thể của hắn, gắn liền không thể tách rời.

Hai mắt mở ra liền bắn ra hai đạo kiếm quang trong suốt màu xanh tím vào không trung.

Xoẹt...

Hai khoảng chân không liền xuất hiện trước mặt mọi người. Thậm chí chín người Lạc Tâm Vũ còn thấy rõ ngay cả chân không cũng có xu thế bị vỡ nát.

Kiếm khí kinh khủng.

Trong mắt Lục Thanh cũng xuất hiện một sự vui mừng. Tiên thiên Phong Lôi Kiếm khí có uy lực vượt qua sự tưởng tượng của hắn. Uy lực của nó so với trước đó mạnh hơn tới năm lần. Lúc này, tiên thiên Phong Lôi Kiếm Nguyên di chuyển trong kinh mạch liên miên không dứt làm cho Lục Thanh muốn ngửa mặt lên trời mà hú lên một tiếng.

Nhưng hắn nhanh chóng nhận được. Nơi này quá mức quý dị, nếu như có chuyện gì xảy ra thì không hay.

- Giải cho... Phong Lôi kiếm khí. Tiểu tử! Người rất được. - Đó là câu nói của một vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Vô Tình tông. Người này khoảng chừng năm mươi tuổi, nét mặt lạnh như băng, nhưng Lục Thanh vẫn cảm nhận được trong mắt hắn có một sự khen ngợi. Tuy nhiên, ẩn giấu sau đó lại chính là sát ý.

Đúng! Chính là sát ý.

Lục Thanh rung mình. Hắn biết rằng sự thay đổi của bản thân khiến cho trong lòng đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn xuất hiện sát ý.

Lạc Thiên Phong bước hai bước chắn trước mặt Lục Thanh, cười nói:

- Lãnh Hàn huynh quá xúc động rồi. Lục Thanh còn cần phải cố gắng thêm mới được.

Sự di chuyển của lão đã vô tình tách ánh mắt lạnh lẽo đó ra, chắn Lục Thanh ở phía sau.

Đồng thời, bốn người Huyền Thanh cũng bước tới, ngăn cản ánh mắt của hơn hai mươi đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đang nhìn về phía Lục Thanh.

Đúng lúc này, một tia khí kinh người chợt phóng lên cao, thu hút sự chú ý của mọi người.

Ninh Hoàn Chân.

Thì ra trong lúc Lục Thanh đột phá, Ninh Hoàn Chân cũng luyện hóa vài đạo Thiên Phong sát linh. Thân mình hắn vốn là thân thể Thiên Phong, tu luyện Cương Phong kiếm khí nên luyện hóa vài đạo Thiên Phong

sát linh hết sức dễ dàng. Ngoại trừ việc phải mất công sức xóa đi linh trí của chúng, sau đó Ninh Hoàn Chân nhanh chóng dung nhập chúng vào trong Kiếm Chủng.

Kiểm Sư đỉnh!

Với vài đạo Thiên Phong sát linh đó, Ninh Hoàn Chân đã có thể làm cho tu vi mới đạt tới Kiếm Sư đại thiên vị tăng lên Kiếm Sư đỉnh. Kiếm nguyên mạnh mẽ dao động mãnh liệt, cho dù là trong số đệ tử của bảy tông cũng đạt tới mười người đứng đầu.

- Chúc mừng Hàn huynh thu được một đệ tử tốt. - Tần Vô Song mở miệng đầu tiên chúc mừng khiến cho không khí có chút nặng nề bị phá vỡ. Nếu không có ai đồng ý ra tay thì chuyện của Lục Thanh cũng không ai nói tới nữa.

Vui vẻ đón nhận những lời khen tặng của các đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, ánh mắt của Hàn Kiến Tâm càng thêm hiền hòa. Nói tới, lão thu được tên đệ tử này đúng là rất tốt. Nếu không hôm nay muốn thoát ra khỏi Thiên Phong cốc lại là chuyện khó khăn

Sau vài lời ngắn ngủi, câu chuyện lại trở về vấn đề chính.

- Mọi người đều thấy so với mười hai năm trước, nơi này đã thay đổi rất nhiều. Chỉ sợ rằng Chân Hỏa hải cũng không phải bình yên. - Một nữ nhân trung niên của Chân Dục tông mở miệng. Xem tuổi của nàng ước chừng hơn ba mươi, mày liễu mắt phượng. Dung mạo so với khi còn trẻ cũng không khác nhiều lắm.

Chỉ có hai bên khóe mắt xuất hiện một chút nếp nhăn đánh dấu sự khắc nghiệt của thời gian.

Nghe nàng nói vậy sắc mặt của đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn trong bảy tông đều ngưng trọng. Thiên Phong cốc đã nguy hiểm như vậy không thể nói trước được phía sau còn những điều gì có thể xảy ra. Thậm chí nó có thể còn nguy hiểm hơn.

Trở về?

Sợ rằng không người nào cam lòng.

Một lúc lâu không ai lên tiếng, hiển nhiên là truyền thừa của Kiếm Tôn có sự hấp dẫn quá lớn.

Đúng là với bảy tông môn cấp Thanh Phàm mà nói thì truyền thừa của Kiếm Tôn quyết định tới tương lai của họ.

Lạc Thiên Phong nhếch mép cười lạnh, nói:

- Nếu đã quyết định vậy thì xuất phát thôi.

- Xuất phát!

Đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không nói gì chỉ phân phó đám đệ tử trong tông chuẩn bị. Tới lúc này, đám đệ tử cũng biết đường đi nguy hiểm nên không người nào dám chậm trễ, nhanh chóng nắm kiếm trong tay, Kiếm Nguyên sẵn sàng chỉ cần có chút động tĩnh là lập tức phản ứng.

- Tôn giả! Thương thế của ngài không sao chứ?

Sau khi Lục Thanh đột phá xong, Kim Dương thần diệu lại phóng lên vai hắn. Đối với điều này, Lạc Thiên Phong không hề có phản ứng.

Kim Dương thần diệu gật đầu, mở miệng nói:

- Ta cảm nhận được phía trước có khí Chân Hỏa. Ở đó, ta có thể phát huy được toàn bộ thực lực của mình. Người có thể yên tâm, cho dù bên trong đó có những thứ giống như trong Thiên Phong cốc thì ta cũng có thể làm cho chúng tới mà không về được.

Lúc này, sáu tông còn lại đều hâm mộ Tử Hà tông. Có được một con linh thú ngũ giai như vậy, tới Chân Hỏa hải có lẽ là chẳng còn vấn đề gì nữa.

Bọn họ lại thả ra mấy con linh thú tứ giai. Vừa rồi lọt vào tập kích bất ngờ, đám linh thú bị thương không nhẹ, nên lúc này xuất hiện bọn chúng có chút uể oải. Nhưng do trước đó, chủ nhân ra tay rất nhanh nên linh lực của chúng tiêu hao cũng không nhiều.

Hành lang đá không dài lắm, đi khoảng chừng trăm trượng đã hết. Càng đi gần đến cuối, không khí càng trở nên nóng bức. Điểm sáng màu đỏ càng lúc càng lớn cùng với những luồng sóng nhiệt lan tới khiến cho không khí cũng phải dao động.

Cho tới lúc này, phần lớn đệ tử bốn tông môn Nhân đạo đều tỏa ra kiếm khí mà bao phủ toàn thân. Về phần ba tông môn Nhân đạo, ngoại trừ đệ tử có được kiếm khí hệ Hỏa và kiếm khí Chân Hỏa, cũng chỉ có Lục Thanh và bốn gã Kiếm Chủ là không sử dụng Kiếm Nguyên.

Đối với hơi nóng đó, Lục Thanh chẳng hề e ngại. Với thân thể tương đương với thanh kiếm cửu phẩm, cho dù là Chân Hỏa cũng làm cho hắn hơi khó chịu một chút mà thôi.

Bước tới cuối hành lang, đập vào mắt mọi người là một biển lửa rộng lớn. Cuối hành lang dựa vào một bên vách đá, xung quanh không còn gì khác. Nhìn về phía xa có thể thấy một điểm ánh sáng nằm màu cách đó mấy ngàn trượng đang lấp lánh.

Nhìn xuống phía dưới là vực sâu hun hút không thấy đáy, chỉ thấy ngọn lửa bốc lên hừng hực. Dưới trăm trượng là dòng dung nham nóng chảy đang di chuyển kéo dài về phía xa, không hề thấy điểm cuối.

Mà trên vách đá kéo dài ra mấy ngàn trượng cũng là một màu đỏ, giống như sắt đang bị luyện trong lò, bao phủ bởi Địa Hỏa. Muốn từ bên ngoài đi vào cơ bản là điều không thể, càng chưa cần nói thông đạo nằm màu kia lại ở cuối của biển dung nham nóng chảy. Đi qua cái vực sâu này chính là con đường duy nhất.

- Đây chính là Chân Hỏa hải.

Kim Dương thần diệu đã sử dụng lại hình thể lúc trước. Nhìn Chân Hỏa bốc lên hừng hực cùng với nham thạch nóng chảy phía dưới, cặp mắt của nó tỏa ra sự vui mừng lẫn sợ hãi.

Cất tiếng hét uy nghiêm, cặp cánh của Kim Dương thần diệu hóa thành một đạo tia chớp màu đỏ, đánh về phía Chân Hỏa.

Điều này khiến cho mười người Lục Thanh đang đứng trên lưng nó cảm thấy kinh hãi. Nhưng thoáng cái, bọn họ liền yên lòng vì Chân Hỏa mặc dù đang bốc lên rất mạnh nhưng trước mặt Kim Dương thần diệu chẳng khác gì một đứa trẻ ngoan ngoãn. Một tia khí Địa Hỏa tinh khiết bị Kim Dương thần diệu nuốt vào trong miệng.

Sau khi nuốt chửng tia khí Địa Hỏa, vết thương lớn dưới chân mười người Lục Thanh bắt đầu khép miệng. Khí thể trên người Kim Dương thần diệu càng lúc càng mạnh, giống như một con mãnh thú từ thời thượng cổ hạ xuống. Chân Hỏa hải trong mắt của Kim Dương thần diệu chẳng khác gì dành riêng cho nó, không hề có một chút uy hiếp.

Một vầng sáng màu đỏ xuất hiện cách ba thước trên đỉnh đầu mười người Lục Thanh. Đứng bên trong hoàn toàn không cảm thấy hơi nóng từ bên ngoài. Quá mức cao hứng, Kim Dương thần diệu lại hét lên một tiếng nữa rồi lướt đi trong Địa Hỏa và nham thạch.

Không để cho mười người Lục Thanh kịp phản ứng đã nghe thấy một tiếng nổ rồi trong nháy mắt, xung quanh biến thành một màu hồng.

Những dòng nham thạch nóng chảy xuyên qua bên ngoài nhưng bọn họ không hề cảm nhận được một chút hơi nóng. Ngược lại chỉ có hơi ấm từ thân thể của Kim Dương thần diệu lan tới, khiến cho họ như đang ngâm mình trong dòng nước nóng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

276. Chương 26: Chân Hỏa Hải! Kiếm Cốt Xuất Hiện (hạ)

- Thế nào? Thế gian Địa Hỏa và nham thạch nóng chảy cũng không tệ đấy chứ? - Lúc này, Kim Dương thần diệu có chút vui vẻ mở miệng nói.

- Tôn giả! Ngài nên cẩn thận một chút. Thiên Phong cốc đã như vậy, Chân Hỏa hải nhất định cũng không tầm thường.

Cuối cùng thì cũng là kẻ sinh sống vô số năm, nghe Lục Thanh nói vậy, Kim Dương thần diệu cũng bớt một chút hưng phấn. Đôi mắt nó tỏa ra ánh sáng nhìn về thế giới phía trước. Trong thế giới toàn Địa Hỏa và nham thạch này không thể ngăn cản được tầm mắt của thần diệu. Dưới ánh mắt của nó có thể nhìn rõ toàn bộ một khoảng không gian mấy trăm trượng.

Chân Hỏa hải rộng lớn khiến cho thần diệu chẳng khác nào đang bơi lội trong đó.

Trong thế giới Địa Hỏa và nham thạch nóng chảy, Kim Dương thần diệu chẳng khác nào một con cá cứ thế mà lướt đi. Địa Hỏa và dung nham nóng chảy bị tách ra thành những cuộn sóng.

Sáu con linh thú tứ giai bám sát theo sau. Chúng tỏa ra những vòng tròn phòng hộ bảo vệ cho đám đệ tử của tông môn. Ngoại trừ Hỏa Vân báo của Phù Vân tông và Ngô Công trăm chân của Ngũ Độc tông hấp thu hệ Hỏa ra, bốn con linh thú khác phi hành trong Chân Hỏa hải đều hết sức khổ sở.

Chân Hỏa hải hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ tiếng nham thạch nóng chảy tạo ra tiếng động cũng chỉ còn có âm thanh của nhân mã bảy tông phi hành. Nơi khoảng không của Chân Hỏa hải chỉ có khói bụi cùng với khí Địa Hỏa bốc lên không hề có một chút không khí tồn tại. Không khí ở đây đã bị đốt cháy sạch sẽ chỉ còn khoảng chân không rộng lớn bao phủ quanh mọi người.

Trong Địa Hỏa và nham thạch nóng chảy, Kim Dương thần diệu lướt đi cực nhanh, khí thế của nó chẳng hề kiêng nể tản ra xung quanh.

- Kia là cái gì? - Tư Đồ Tư Dư chợt mở miệng nói.

Theo tay hần chỉ, đám người Lục Thanh thấy phía dưới Kim Dương thần diệu có một điểm ánh sáng trắng lóe lên. Thoáng nhìn ánh sáng đó chỉ cách mọi người khoảng mười trượng nhưng định thần nhìn kỹ thì nó lại mờ lung xa vời, không rõ ràng lắm.

- Chẳng lẽ là linh dược trời đất được sinh ra trong Chân Hỏa? - Kim Dương thần diệu ngạc nhiên lên tiếng.

- Linh dược thiên địa? - Lục Thanh nghi hoặc hỏi. Linh dược chẳng nhẽ còn có cách gọi như vậy?

Bất chợt, Lục Thanh chợt nhớ tới đã đọc trong y kinh một câu giải thích.

Linh dược có được lực rất mạnh. Mạnh nhất là linh dược thiên địa, nó do trời đất sinh ra, nuôi dưỡng và có được khả năng quyết định tới sinh tử. Người tìm thuốc cần sử dụng một cách cẩn thận.

Thánh dược thiên địa!

Ánh mắt Lục Thanh sáng ngời. Nói không chừng đó chính là Vạn Niên Tẩy Tâm quả. Theo những gì mà Diệp lão nói thì Vạn Niên Tẩy Tâm quả bình thường chỉ sinh ra ở những nơi chí dương. Nơi đây mặc dù chỉ là Địa Hỏa nhưng cũng không phải không có khả năng.

- Tôn giả! Chúng ta có nên hạ xuống xem một chút không? - Long Tuyết mở miệng nói. Không người nào nhận ra lúc nàng mở miệng, trong mắt liền có một chút hưng phấn. Đường như ở đó có vật gì đang thu hút nàng.

Trầm ngâm một chút, Kim Dương thần diệu vẫy đôi cánh rộng lao xuống dưới đất.

Trên Chân Hỏa hải, Lạc Thiên Phong chợt mất đi bóng dáng của thần diệu mà chấn động. Ánh mắt của lão nhìn về phía trước rồi nhanh chóng trở lại bình tĩnh.

- Lạc tông chủ! Có chuyện gì xảy ra?

Chân Hỏa hải đột nhiên trở nên yên tĩnh khiến cho sáu vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn như lâm đại địch mà dừng lại.

Lạc Thiên Phong lắc đầu, nói:

- Các vị không phải lo lắng. Do tôn giả của tông môn ta lâu ngày không ra ngoài nên mới vậy. Thần kiếm và tôn giả có mối liên hệ với nhau. Nếu có gì nguy hiểm, Lạc mỗ là người đầu tiên nhận ra.

Nghe Lạc Thiên Phong nói thế, mặc dù còn có chút hoài nghi, nhưng đám đại sư của các tông môn khác cũng cảm thấy yên tâm. Lúc này đang là thời điểm nhạy cảm, bọn họ không tin Lạc Thiên Phong lại có thể làm ra chuyện gì khác. Bởi vì nếu có chuyện gì xảy ra, còn cần bọn họ đồng tâm hiệp lực mới được.

Trong Chân Hỏa hải....

Dưới sự xâm nhập của Kim Dương thần diệu, Địa Hỏa nham thạch bắt đầu thay đổi. Màu sắc của chúng đang từ màu đỏ đậm chuyển sang màu đỏ kim. Cho dù đứng trong vòng bảo vệ của Kim Dương thần diệu, đám người Lục Thanh cũng bắt đầu cảm thấy hơi nóng.

Rốt cuộc thì đó là vật gì mà có thể tồn tại ở một nơi như thế này? Nhìn Địa Hỏa nham thạch xung quanh, Lục Thanh ước chừng với thân thể tương đương với thanh kiếm cửu phẩm của hắn tiến vào trong đó cũng phải tan biến.

- Châm chậm thôi. Sao có thể như vậy? - Lạc Tâm Vũ chợt kêu lên thất thanh.

Vào lúc này, xuất hiện trước mặt mọi người là một bộ hài cốt con người cao gần hai trượng. Bộ hài cốt trắng muốt tỏa ra những tia sáng. Xung quanh nó, tràn ngập hơi lạnh đầy Địa Hỏa nham thạch ra xa. Đứng trong vòng tròn linh lực mà lúc này mọi người cũng cảm thấy một làn hơi lạnh. Chẳng biết nó tới từ đâu, nhưng cái cảm giác lạnh lẽo hết sức rõ ràng.

- Sao lại có Kiếm Cốt ở đây? - Kim Dương thần diệu ngạc nhiên lên tiếng, âm thanh đầy cảnh giác. Nó vỗ hai cánh lui lại hơn mười trượng.

- Tôn giả đại nhân! Kiếm Cốt là cái gì? - Dịch Nhược Vũ lên tiếng. Nơi này dường như chỉ có một mình Lạc Tâm Vũ là biết.

- Kiếm Cốt thực ra là do Kiếm Hoàng chết đi để lại hài cốt. Tất nhiên, Kiếm Hoàng là yêu cầu thấp nhất. Bởi vì chỉ có sau khi trải qua lôi kiếp, khí thuộc tính của bản thân được lôi kiếp tẩy luyện, ép vào trong gân mạch, xương cốt tạo thành một thân thể có thể tương đương với thần kiếm. Sau này, khi tu vi tăng lên, Kiếm Cốt cũng theo đó mà mạnh hơn. Thậm chí còn sinh ra một số thần thông quái dị khó lường.

- Vậy tôn giả... Chẳng lẽ có người nào đó cao lớn tới mức này mà để lại Kiếm Cốt như vậy hay sao? - Mở miệng ra hỏi nhưng Lục Thanh vẫn có cảm giác khác lạ. Bộ Kiếm Cốt này trong số Kiếm Cốt hoàn toàn khác biệt. Nhưng khác biệt ở đâu thì hắn không biết, chỉ cảm nhận thấy như vậy mà thôi.

- Ta cũng không biết. Bộ Kiếm Cốt này vượt ra ngoài sự hiểu biết của ta. Cho dù là có thể nào cũng không thể cao lớn như vậy. Nếu có thêm máu thịt chỉ sợ người này còn cao lớn hơn.

- Như vậy tôn giả....

- Chúng ta tới xem. Nhìn tầng nham thạch xung quanh này có thể thấy bộ Kiếm Cốt đã tồn tại nhiều năm. Không ngờ nó vẫn còn uy thế như vậy khiến cho ta cảm nhận được một hơi thở nguy hiểm.

Ngay lúc Kim Dương thần diệu định chuyển động, Kiếm Cốt chợt vang lên những tiếng kéo kẹt. Ngay sau đó, một làn hơi lạnh như muốn đóng băng cả trời đất từ trên Kiếm Cốt tản ra. Trên đường đi của nó, nham thạch nóng chảy trong nháy mắt bị đóng băng. Một lớp huyền băng từ Kiếm Cốt bắt đầu tản ra xung quanh.

- Không hay! Nó tỉnh dậy.

Kim Dương thần diệu kêu lên một tiếng kinh hãi, vỗ cánh nhanh chóng lao lên mặt Chân Hỏa hải với tốc độ kinh người. Trên Chân Hỏa hải, Lạc Thiên Phong đột nhiên biến sắc, dừng lại:

- Mọi người dừng lại, có nguy hiểm.

Keng...keng... Hơn mười thanh kiếm nhanh chóng ra khỏi vỏ. Đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng nhanh chóng tập trung tới bên cạnh Lạc Thiên Phong.

- Xảy ra chuyện gì? - Lão nhân mặt đỏ của Ngũ Độc tông kêu lên, giơ ngang thanh thần kiếm đỏ như máu trước ngực, lo lắng nhìn Chân Hỏa hải đang yên tĩnh.

“Vù...”

Kim Dương thần diệu thoáng cái đã xuất hiện trên mặt Chân Hỏa hải.

- Tôn giả! Có chuyện gì xảy ra? - Ánh mắt Lạc Thiên Phong ngưng trọng. Có thể làm cho Kim Dương thần diệu bỏ chạy chắc chắn không phải là chuyện đơn giản.

Ầm...ầm...

Lúc này, Chân Hỏa hải đột nhiên chấn động dữ dội. Địa Hỏa nham thạch vọt lên đầy trời, đồng thời một làn hơi thở kinh khủng cũng bắt đầu tỏa ra trên biển lửa.

- Tại sao có thể như vậy? - Một lão già cảnh giới Kiếm Hồn của Thất Thương tông hô lên kinh ngạc. Tất cả mọi người đều tập trung quan sát.

Rắc...rắc...

Từ vị trí mà Kim Dương thần diệu xuất hiện một điểm sáng trắng nhanh chóng tản ra. Khí Huyền Băng lan tràn với tốc độ cực nhanh khiến cho Chân Hỏa hải đang đầy lửa bắt đầu đóng băng.

Màu đỏ và máu trắng đan xen vào nhau. Khí huyền băng giống như một trận thủy triều tràn đến.

- Là ai quấy rối giấc ngủ của ta? - Một âm thanh uy nghiêm vang lên giống như tiếng sấm trong lòng mọi người.

- Tôn giả...

- Là Kiếm Cốt. Ta chưa bao giờ nhìn thấy Kiếm Cốt như vậy. Nó còn chưa chết. - Kim Dương thần diệu trầm giọng nói.

Lời vừa dứt, cả năm người Lạc Thiên Phong và đám đại sư đều biến sắc.

“Trốn!”

Một tiếng tức giận vang lên. Bảy con linh thú dốc hết tốc độ lao về phía thông đạo năm màu. Hai mươi tám gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn bám sát sau lưng, cẩn thận đề phòng.

- Là ai quấy rầy giấc ngủ của ta?

- Nó tới đây.

Trong ánh mắt khiếp sợ của năm người Lạc Thiên Phong, khí Huyền Băng cuộn cuộn khắp nơi rồi từ từ một bộ xương cao hai trượng, trắng như tuyết xuất hiện. Xung quanh người nó, Huyền Băng kiếm khí giống như nước thủy triều khiến cho không gian theo sự di chuyển của nó mà chấn động theo.

Đến lúc này, đám người Lục Thanh mới có thể nhìn rõ bộ Kiếm Cốt. Đây là loại Kiếm Cốt gì? Mỗi đầu khớp xương của nó đều có hai cái gai nhọn, giống như kiếm khí bó quanh. Khí Huyền Băng trắng như tuyết tản ra cuộn cuộn. Nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ chưa tới nửa canh giờ, Chân Hỏa hải sẽ biến thành một biển băng.

- Đây là Kiếm Cốt cảnh giới Kiếm Phách. - Lạc Thiên Phong hoảng sợ nói.

- Có vị tông sư chết ở đây, ý niệm và Kiếm Ý trong đầu không mất mà sinh ra linh trí.

Trong khoảng khắc Lạc Thiên Phong mở miệng, Kiếm Cốt đột nhiên quay người về phía bọn họ.

Trong hốc mắt của nó có hai ngọn lửa băng thiêu đốt giống như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ. Ánh mắt của nó hung dữ bắn vào trong mắt hai mươi tám vị đại sư.

“Phốc...”

“Phốc...”

“Phốc...”

Không hề có chút khả năng chống cự, hai mươi tám vị đại sư học máu. Ánh mắt đó giống như một ngọn thần sơn cao vạn trượng đè lên tinh thần của họ.

- Nó còn chưa hoàn toàn tỉnh giấc. Đi mau. - Lạc Thiên Phong hét lớn một tiếng. Lúc này vào thời điểm sinh tử, lão chẳng hề giữ lại Kiếm Nguyên. Hai mươi tám đạo khí thể mạnh mẽ phóng lên cao đuổi theo bảy con linh thú.

Ngoại trừ năm người Lạc Thiên Phong, hai mươi ba đại sư khác đều động thủ dẫn theo linh thú của tông môn bay nhanh về phía thông đạo năm màu. Nơi họ đi qua, chân không bị đánh nát.

“Kíu...”

Kim Dương thần diệu hét lên một tiếng rung chuyển trời đất. Đôi cánh khổng lồ của nó bốc lên một ngọn Kim Dương chân hỏa hùng hực. Hai cánh vỡ mạnh khiến cho tốc độ của nó tăng nhanh. Trong biển lửa lập tức xuất hiện một dải ánh sáng màu hồng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

277. Chương 27: Ma Uy Cái Thể.

Trong chớp lát, nó liền vượt qua khoảng cách ngàn trượng.

Dụng hồn thức trao đổi với nhau, hai mươi tám vị đại sư cùng xoay người. Nhưng tiếng kiếm ngâm chấn động trời đất vang lên. Đứng trên lưng Kim Dương thần diệu, đám người Lạc Thanh chợt cảm thấy linh hồn chấn động. Một làn hơi thở dữ dội trong nháy mắt tràn ngập khoảng không mấy trăm trượng.

Hai mươi tám vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đều xuất thủ đủ tạo ra uy thế rung chuyển trời đất.

Hai mươi tám đạo Kiếm Cương dài hơn mười trượng trong không trung từ một phân thành hai rồi nhanh chóng hội tụ thành hai dòng chảy Kiếm Cương. Dòng chảy Kiếm Cương nghiền nát không gian, xuất hiện một cái không gian Động Hư tỏa ra lực hút kinh người. Không gian Động Hư bị dòng chảy Kiếm Cương đẩy đi lao về phía Kiếm Cốt.

Từ trong ánh mắt của Kiếm Cốt tỏa ra những tia khí lạnh lẽo. Hai tay nó thành kiếm chỉ, hợp lại trong không trung:

- Phá cho ta.

Tiếng rống kinh khủng của nó làm cho chân không xung quanh vỡ nát. Đồng thời, từ kiếm chỉ của nó hai đạo không gian Động Hư dài hơn mười trượng xuất hiện, phản kích lại hai dòng chảy Kiếm Cương.

Chỉ bằng ý chí kiếm đạo có thể xé rách cả không trung. Lực lượng như vậy khiến cho đám người Lạc Thiên Phong hoảng sợ. Người này khi còn sống chắc chắn phải là cường giả Kiếm Đế, nếu không thì Kiếm Cốt để lại cũng không thể có được uy lực như thế.

Hai đạo không gian Động Hư vô cùng chuẩn xác chém lên hai dòng chảy Kiếm Cương. Cho dù đám Lạc Thiên Phong cố gắng sử dụng cảnh giới kiếm pháp để điều khiển nó tránh né nhưng vẫn không thể tránh được. Cứ như bọn chúng tự động lao tới nhau vậy.

Ầm...

Không gian Động Hư nhanh chóng nghiền nát hai dòng chảy Kiếm Cương. Ngay cả không gian Động Hư được dòng chảy Kiếm Cương dẫn dắt trong nháy mắt cũng bị đồng hóa. Nơi không gian màu đen đi qua lập tức xuất hiện những khe nứt rộng phát ra lực hút kinh người hút khí Chân Hỏa trong Chân Hỏa hải vào bên trong. Đồng thời, những dòng nham thạch cũng nhanh chóng lạnh đi.

Đám người Lạc Thiên Phong đều chấn động tâm thần nhanh chóng sử dụng bộ pháp, hóa thành hai mươi tám dải ánh sáng nhanh chóng tránh né.

“phụp”

Một tiếng kêu bi thảm vang lên. Không gian Động Hư do Kiếm Cốt tạo ra có tốc độ quá nhanh khiến cho một gã đại sư của Chân Dục tông trốn không kịp bị chém đứt cánh tay phải. Nhanh chóng đổi thần kiếm sang tay phải, Chân Dục kiếm cương tử ra để cho không gian Động Hư không lan tới.

- Sư muội cứu ta.

Thần kiếm của nữ nhân trung niên lao tới. Kiếm Cương rạch nát chân không khiến cho không gian nhất thời xuất hiện những gợn sóng mờ nhạt. Kiếm Cương dài mười trượng hội tụ tỏa ra đại thể vô cùng vô tận, bổ về phía không gian Động Hư đang hút lấy lão già.

Vù vù...

Dường như bị chọc giận, không gian Động Hư tối đen như mực một lần nữa xé rộng khiến cho lực hút tăng mạnh. Lực hút lan ra không trung trong nháy mắt nuốt chửng hai đạo Kiếm Cương.

- Sư huynh! Người....

Nữ nhân trung niên kêu lên một tiếng thảm thiết. Vào lúc Kiếm Cương bị nghiền nát. Nàng cứu sư huynh thì bị hấn ôm lấy nàng đẩy về phía không gian Động Hư. Còn hấn thì mượn lực từ người nàng mà thoát khỏi lực hút của không gian Động Hư.

- Cầm thú. - Triệu Thiên Diệp lạnh lùng lên tiếng.

Nhiếp Thanh Thiên lắc đầu, nói:

- Ngay cả cầm thú cũng không bằng.

Nhìn nét mặt kinh hãi của lão nhân cụt tay, ánh mắt của Lục Thanh không giấu được sự chán ghét. Làm người như vậy đáng bị trời tru đất diệt.

Hai gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Chân Dục tông thấy vậy ngoại trừ lúc đầu tức giận, một lát sau liền trở lại bình tĩnh. Khi lão già trở lại vị trí của hai người, mặc dù cả hai không nói gì nhưng thoáng có một khoảng cách.

Không có người nào ra tay, để mặt cho nữ nhân trung niên bị không gian Động Hư nuốt chửng.

- Quấy rầy giấc ngủ của ta, tất cả các ngươi phải chết. - Âm thanh lại một lần nữa vang lên, vừa như tỉnh táo lại có chút gì đó giống như trong mộng. Kiếm Cốt đứng trong không trung tỏa ra uy áp cuộn cuộn khắp Chân Hỏa hải.

Khí Huyền Băng nhanh chóng lan tới quanh thân của Kim Dương thần điêu, chân không nhanh chóng xuất hiện đầy hơi lạnh.

Kêu lên một tiếng đau đớn. Khí Huyền Băng tác động cho dù là Kim Dương thần điêu có Kim Dương chân hỏa hộ thân cũng vẫn bị nó xâm nhập. Hàn khí kinh khủng lan rộng xuyên qua vòng sáng Chân Hỏa truyền tới đám người Lục Thanh.

Ngoại trừ Lục Thanh, chín người Lạc Tâm Vũ đều dùng kiếm khí bảo vệ thân thể. Trong đó, Diệp Cô Hàn và Long Tuyết là đỡ hơn hết. Hai người bọn họ có được Hàn Băng kiếm khí, một người lại có Huyền Băng kiếm khí nên hơi lạnh đối với bọn họ thậm chí lại là thuốc bổ. Bất cứ chút nào xuyên qua vòng sáng là bị hai người hấp thu toàn bộ.

Ở phía xa, kiếm chỉ hai tay của Kiếm Cốt lại một lần nữa dao động. Từng đạo không gian Động Hư lao đến. Mặc dù có chuẩn bị nhưng sự mạnh mẽ của không gian Động Hư nằm ngoài sự dự đoán. Khí Huyền Băng tràn ngập xung quanh khiến cho Hỏa Vân báo và Ngô Công trăm chân bị khắc chế rất mạnh, linh lực bị áp chế trong cơ thể khiến cho tốc độ giảm xuống thấp nhất.

Hai tiếng kêu đau đớn vang vọng hư không. Mười cái chân của Ngô Công cùng với một bàn chân của Hỏa Vân báo bị không gian Động Hư hút lấy. Hai con linh thú cố sức đẩy dụa, sử dụng linh lực toàn thân nhưng lực hút quá mạnh khiến cho chúng càng giãy dụa lại càng như lún sâu vào hố bùng. Thân thể khổng lồ trong nháy mắt bị hút vào ba phần. Một gã đại sư nhanh chóng quyết định, huy kiếm bổ ra chém nát vong linh lực bảo hộ.

Mười ba gã đệ tử ngoại trừ một gã Kiếm Chủ, những người khác đều nhanh chóng rơi xuống Chân Hỏa hải. Ngay vào lúc đệ tử hai tông chạy ra, không gian Động Hư chợt tăng lực hút nuốt chửng hai con linh thú. Một trận mưa máu bay đầy trời nhưng không có giọt nào rơi xuống đất mà bị không gian Động Hư nuốt lấy.

Sắc mặt bốn gã Vô Tình tông hết sức khó coi nhanh chóng lao xuống cứu đệ tử của mình lên. Lão nhân mặt đỏ bất đắc dĩ phải cùng với hai gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn túm lấy hai ba gã đệ tử.

Nhìn Kiếm Cốt uy thế ở phương xa, vào lúc này mọi người đều hoảng sợ. Chỉ mới giờ tay nhắc chân mà nó đã nghiền nát không gian, kiếm khí như muốn xuyên thủng trời cao cùng với khí thế tông sư liên miên không dứt thể hiện ra ngoài. Cho dù là đã chết, nhưng nó vẫn còn ý niệm của người trước cùng với Kiếm Ý nên linh trí xuất hiện cũng hết sức đáng sợ.

Thấy hai lần công kích không giết được nhân mã của bảy tông, Kiếm Cốt đã thực sự nổi giận. Nó rống lên một tiếng làm cho Chân Hỏa hải đang đóng băng nhanh chóng vỡ nát. Vô số những tảng băng vỡ bắn đầy trời đất nghiền nát cả chân không.

Một tia sáng lóe lên trong mắt như nghĩ ra chuyện gì đó, Lạc Thiên Phong quát lớn:

- Không nên quyết đấu với nó. Nó không thể rời khỏi đây. Chúng ta nhanh chui vào thông đạo.

Nghe thấy câu quát của Lạc Thiên Phong mọi người đều tỉnh ngộ nhìn Kiếm Cốt. Ngay từ lúc nó bắt đầu chui lên cho tới bây giờ đứng là chưa di chuyển quá ngàn trượng chỉ đứng lơ lửng trong không trung.

Nó là người trấn giữ ở đây, không sử dụng thần thông Kiếm Ý chỉ có thể công kích theo bản năng.

Hiểu ra, hai mươi bảy vị đại sư quyết định thật nhanh. Bọn họ bộc phát Kiếm Nguyên dẫn theo năm con linh thú chạy về phía thông đạo. Chỉ cần vào được đó, Kiếm Cốt sẽ chẳng còn cách nào.

- Các người đều phải chết. - Âm thanh tức giận vang lên. Hiển nhiên nó biết nhược điểm của mình bị mọi người phát hiện nên phát ra vô số không gian Động Hư, phóng về phía mọi người.

- Tản ra....

Như thương lượng trước với nhau. Vốn nhân mã của bảy tông đang tập trung đột nhiên phân tán. Bảy dải ánh sáng phá chân không chia thành bảy hướng khác nhau.

Không gian Động Hư mất đi mục tiêu liền lao xuống Chân Hỏa hải đang bị đóng băng hút lấy khí Huyền Băng.

Có chút ngạc nhiên, trong mắt Kiếm Cốt tỏa ra ánh sáng. Nhất thời, nó không biết công kích người nào trước.

Cuối cùng thì cho dù có linh trí nhưng không có đầy đủ hồn phách. Lần này thì quả nhiên đám người Lạc Thiên Phong đã đoán đúng. Kiếm Cốt có linh trí mặc dù rất mạnh nhưng suy nghĩ đơn giản.

Thông đạo lúc này còn cách chỉ khoảng ngàn trượng. Mặc dù nhân mã của bảy tông tản ra nhưng phương hướng vẫn không thay đổi. Trong nháy mắt khoảng cách đó đã bị rút ngắn chỉ còn một nửa.

Kiếm Cốt tức giận mở miệng phát ra một tiếng kiếm ngân xé gió đánh sâu vào trong lòng mọi người.

Uỳnh...

Trong nháy mắt khi tiến vào thông đạo năm màu, Thất Thương tông và Ngũ Độc tông trốn tránh không kịp bị tiếng kiếm ngân vang đến. Ba gã đệ tử bị nổ tung ngay tại chỗ. Sáu gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng học máu. Hơn nữa, lúc trước bị thương bọn họ đã suýt không chịu nổi. Thêm lần này lại càng nặng thêm.

Tiến vào trong thông đạo năm màu liền hoàn toàn ngăn cách với hơi thở bên ngoài.

Năm con linh thú ngoại trừ Kim Dương thần điêu ra đều rơi xuống mặt đất. Vốn chúng bị thương từ trước bây giờ lại bị ảnh hưởng bởi lực hút của không gian Động Hư ảnh hưởng khiến cho thân thể của chúng tưởng như nát vụn. Mà vừa rồi, ý niệm của Kiếm Cốt lan tới khiến cho chúng bị ảnh hưởng nặng thêm.

Không cần phải nói nhưng phần lớn đệ tử của thất tông đối với sự xuất hiện của Kiếm Cốt giống như một ngọn thần sơn cao vạm trượng trấn áp trong lòng họ khiến cho tâm thần bị tổn thương nhiều ít khác nhau.

Thông đạo năm màu ngăn cách với bên ngoài. Xung quanh cũng được bảo phủ bởi một vầng sáng năm màu trên đó có cả chút ánh sáng màu đen. Ánh sáng đen tối như muốn nuốt chửng mọi thứ. Tuy nhiên, nó bị vầng sáng năm màu ngăn cản nên chỉ biết hậm hực đứng ngoài.

Thông đạo năm màu, so với thông đạo khi đám đại sư công phá Ngũ Hành sinh diệt đại trận hoàn toàn giống nhau, đều nằm trong không gian Động Hư. Sự dư thừa của nguyên khí tinh thuần ở đây xoa dịu tinh thần mọi người.

Tất cả mọi người cùng ngồi xuống hồi phục vết thương. Kiếm Cốt quá kinh khủng nên giờ phút này cho dù bước vào trong trạng thái nhập định vẫn có không ít đệ tử run rẩy, tinh thần mất tự chủ.

Không gian yên tĩnh không một tiếng động thuận lợi cho việc chữa thương. Vài vị đại sư xuất hồn thức an ủi tinh thần mấy tên đệ tử bị tổn thương.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

278. Chương 28: Tu Dưỡng Hồn Phách.

Đám đại sư Nhân đạo còn lại thì chắn trước mặt hai tông, ngăn cản ánh mắt của đám người Lạc Thiên Phong. Lúc này, thực lực hai bên thay đổi. Sáu vị đại sư Nhân đạo bị thương nên cơ bản không thể chống đỡ với ba tông Thiên đạo.

Trong ba tông Thiên đạo...

Lạc Thiên Phong lạnh lùng nhìn mọi việc đang diễn ra trước mắt mà im lặng không nói, sau đó cũng ngồi xuống. Vừa rồi uy thế của Kiếm Cốt rất mạnh, cho dù không lan tới gần năm người Lạc Thiên Phong nhưng cũng để lại trong lòng họ một nỗi ám ảnh, phải xua đuổi nó mới không bị trở ngại.

Lục Thanh ngồi xếp bằng trên mặt đất hấp thu nguyên khí trời đất tinh khiết có trong thông đạo. Trong đầu của hắn cũng có hình ảnh cao ngạo của Kiếm Cốt kia. Cho dù đã chết nhưng với Kiếm Ý và ý niệm còn sót lại trong đầu vẫn có thể sinh ra thần trí cùng với thực lực kiếm đạo mạnh như vậy. Nếu như không bị trấn áp trong Chân Hỏa hải thì chỉ sợ với thần thông kiếm đạo của nó chắc chắn sẽ khiến cho trời đất chấn động.

Nhưng cũng may, Lục Thanh không bị công kích nên cho dù hình ảnh của Kiếm Cốt có in vào trong óc nhưng cũng chỉ mơ hồ, không ảnh hưởng tới tinh thần của hắn.

Đúng vào lúc Lục Thanh định sử dụng ý chí kiếm đạo vô cùng vững chắc của mình để tiêu diệt thì Tiên thiên Phong Lôi châu chợt tỏa ra một vầng ánh sáng màu xanh tím. Rồi trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, hình ảnh Kiếm Cốt đang đứng cao ngạo trong đầu hắn trong nháy mắt bị ánh sáng màu xanh tím bao phủ. Khi ánh sáng biến mất không còn thứ gì tồn tại trong đầu hắn nữa.

Nhìn tiên thiên Phong Lôi châu đang lơ lửng trên Kiếm Chung một lúc, Lục Thanh phát hiện nó càng lúc càng trở nên thần bí, giống như có được uy lực vô cùng vô tận. Mà ngay từ lúc thoát ly khỏi khu vực Phong Lôi, Lục Thanh đã thử rất nhiều lần nhưng không thể nào tiến vào được bên trong. Nếu không thì đó chính là một nơi đặc biệt để bảo vệ tính mạng.

- Thế nào? Tiểu tử! Gặp được cường giả thực sự có cảm giác như thế nào? - Âm thanh Diệp lão có chút hứng thú.

Lục Thanh đã lấy lại được sự bình tĩnh, mở miệng nói:

- Sâu không thể lường được. Thực sự là đáng sợ.

Có thể để Lục Thanh đưa ra được lời nhận xét như vậy, ngoại trừ Diệp lão ra, Kiếm Cốt kia là kẻ đầu tiên. Kiếm chỉ xuyên qua không trung cùng với khí thể vô địch tỏa khắp Chân Hỏa hải, lại còn thêm khí Huyền

Bằng làm cho cả thế giới Địa Hỏa và nham thạch trong nháy mắt đóng băng. Để làm được điều đó cần phải có thực lực mạnh tới mức độ nào? Chân Hỏa hải cơ bản không có một tia lực lượng nào khác. Điều đó chứng tỏ rằng khí Huyền Băng đó là do Kiếm Cốt tàng trữ trong cơ thể.

Lực lượng của Kiếm Cốt quá kinh khủng.

- Đúng vậy! Đó là bộ Kiếm Cốt của Kiếm Tôn. Không ngờ nó lại bị trấn áp ở đây mấy vạn năm. Nếu như nó mà không bị trấn áp thì chỉ với thần thông của Kiếm Cốt, các người đừng hòng có thể chạy thoát.

“Kiếm Tôn...”

Lục Thanh rung mình. Vốn hắn vẫn tưởng đó là Kiếm Cốt của Kiếm Đế nào ngờ bản thân vẫn đánh giá thấp thực lực của nó.

Kiếm Tôn đó là người ngang hàng với Ngũ Hành Kiếm Tôn.

Nhưng ở đây tại sao lại có thể có Kiếm Cốt của Kiếm Tôn?

Nhận ra sự nghi hoặc của Lục Thanh, Diệp lão mở miệng nói:

- Chẳng có gì phải kinh ngạc. Ngũ Hành Kiếm tôn trong số Kiếm Tôn chắc chắn là người có thực lực cao nhất. Ngũ Hành sinh diệt trận vừa rồi cùng với Ngũ Hành kiếm khí cho dù là Kiếm Tôn cùng cấp chắc chắn cũng bị một chiêu giết chết. Nhớ rằng tu vi kiếm đạo tăng tiến khi tới hai cảnh giới Kiếm Hồn và Kiếm Phách mới bắt đầu tìm hiểu nguồn gốc. Nếu linh ngộ chênh lệch nhau thì ở cảnh giới Kiếm Hồn còn không sao nhưng tới cảnh giới Kiếm Phách thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Biết Lục Thanh vẫn còn chưa hiểu, Diệp lão lại tiếp tục nói:

- Người cũng biết kiếm đạo có năm cảnh giới là Kiếm Thể, Kiếm Nguyên, Kiếm Hồn, Kiếm Phách, Kiếm Tâm. Hai cảnh giới đầu tiên là Kiếm Thể và Kiếm Nguyên cơ bản người đã vượt qua. Vì vậy mà hai cảnh giới Kiếm Hồn và Kiếm Phách cũng nên nói cho người.

Dừng lại một chút, Diệp lão sắp xếp lại các ý rồi mở miệng nói:

- Cái gọi là Kiếm Hồn thực ra chính là sử dụng Kiếm Chủng là cơ bản rồi dung nhập với linh hồn của người. Sau đó sử dụng Kiếm Nguyên nuôi dưỡng tẩy sạch hết những tạp chất đạt tới hiệu quả cơ bản nhất. Đến lúc này, linh hồn của Kiếm giả hoàn toàn dung nhập vào trong Kiếm Chủng chính thức hòa nhập với kiếm đạo khiến cho lực lượng có được sự thay đổi long trời lở đất. Lúc này, Kiếm Ý tự sinh, thần thông xuất hiện, có được sự cảm ứng với các loại thuộc tính. Mỗi cái nhắc tay nhắc chân đều tỏa ra Kiếm Ý lớn lao cùng với uy lực mệnh mông cuồn cuộn.

“Thì ra đó là Kiếm Hồn!” Lục Thanh liền nhớ lại thời gian luận kiếm giữa năm ngọn núi. Lúc đó Lạc Thiên Phong giơ tay một cái lập tức Chân Hỏa ngưng tụ cuồn cuộn cản trở những tia kiếm khí của hắn và Lạc Tâm Vũ, không phải là thức mà hắn dùng thần thức để tạo ra sự thay đổi của hai loại khí Phong Lôi có thể so sánh.

- Thế còn Kiếm Phách? - Lục Thanh hỏi tiếp.

- Kiếm Phách là một cảnh giới mà phải đem linh phách vào trong Kiếm Chủng để cho hồn phách tương hợp, chính thức đột phá cực hạn của bản thân. Lúc này, hồn phách được tẩy sạch những thứ phàm trần có thể kéo dài tuổi thọ. Còn một số điều nữa nhưng cảnh giới của người còn quá thấp, bây giờ chưa cần biết.

Lục Thanh gật đầu hiểu ý của Diệp lão. Hắn lại lên tiếng hỏi:

- Linh hồn và linh phách là như thế nào?

Diệp lão trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Linh hồn và linh phách hợp lại được gọi là hồn phách. Trong đó linh hồn có ba phần, thứ nhất là thiên hồn, thứ hai là địa hồn và thứ ba gọi là mệnh hồn. Linh phách có bảy phách. Đầu tiên là thiên trùng, thứ hai là linh tuệ, ba là khí, bốn là lực, năm là nguồn gốc, sáu là tinh, bảy là anh. Khi người đột phá cảnh giới Kiếm Hồn thì điều quan trọng nhất đó là hiểu được ba loại linh hồn mà dẫn nó vào trong Kiếm Chủng. Có thể nói cái gọi là ngộ Kiếm Hồn cũng chính là hiểu được linh hồn.

- Linh hồn?

- Đúng! Chính là linh hồn. Linh hồn nhập vào trong Kiếm Chủng, kết hợp với Kiếm Chủng mà thay đổi.

Như nghĩ ra điều gì đó, Lục Thanh nói:

- Cái đó có gì khác với sử dụng hồn phách của sinh linh mà hủy diệt đi ý thức rồi cho vào trong Kiếm Chủng đâu? Làm như vậy chẳng phải là có được hồn phách kết hợp, tiến thẳng tới cảnh giới Kiếm Phách hay sao?

- Khốn kiếp. - Không ngờ Diệp lão lên tiếng mắng:

- Người phải bỏ ngay ý nghĩ đó. Không đi theo đường chính lại định sử dụng đường tắt. Sử dụng hồn phách của sinh linh khác cho vào thì nó có phải là của người không? Đến lúc đó người chỉ tạo ra được một Kiếm Chủng bản năng mà thôi. Thậm chí sau thời gian dài, hồn phách đó cảm ứng với mọi vật sinh ra linh trí bức hồn phách của người ra ngoài mà chiếm lấy thân thể cũng là chuyện bình thường.

- Hơn nữa... - Diệp lão thở dài:

- Bắt lấy hồn phách, xóa ý thức của nó không phải là chuyện mà một gã Kiếm chủ có thể làm được. Cho dù đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn cũng không làm được. Chỉ khi nào đạt tới tông sư Kiếm Phách thì mới làm được điều đó.

Tuy rằng chỉ chợt nảy ra ý nghĩ đó, nhưng Lục Thanh vẫn cung kính nhận sai, nói:

- Đệ tử biết mình sai rồi.

- Ủm! - Thấy Lục Thanh như vậy, Diệp lão cũng không tiếp tục trách mắng, nói:

- Tiểu tử, không phải lão phụ dụ dỗ người. Nhưng người phải biết rằng kiếm đạo có nhiều loại, trên mỗi con đường đều có nhiều trắc trở. Ngoài nghị lực và trí tuệ ra còn phải dốc hết sức và phải có thể sự may mắn. Nhưng không được phép mưu lợi, bỏ qua cơ bản chính là hủy diệt tương lai của mình.

- Đệ tử biết.

Biết Diệp lão muốn tốt cho mình, Lục Thanh không hề do dự ghi sâu những lời nói đó vào trong lòng rồi ngồi xuống.

Không gian trong thông đạo năm màu hoàn toàn yên tĩnh. Tất cả đều ngồi xuống tĩnh dưỡng. Thiên Phong cốc và Chân Hỏa hải quá nguy hiểm. Thiên Phong cốc mặc dù nguy hiểm nhưng tính mạng vẫn còn có thể giữ. Nhưng Chân Hỏa hải thì đúng là tìm đường sống trong cái chết, nếu chỉ chậm một bước, mọi người sẽ vùi thây ở đó.

Cho tới năm ngày sau, mọi người mới hồi phục lại được.

Bên Nhân đạo, sáu gã đại sư lần lượt mở mắt. Nhìn sắc mặt của bọn họ mặc dù chưa hoàn toàn hồi phục nhưng nhờ có đan dược nên cũng được hơn nửa.

Những vết thương cũng không còn nghiêm trọng nữa. Sau khi chữa thương xong, ba gã đại sư của Ngũ Độc tông hết sức khó coi. Lúc trước, Kiếm Cốt đã giết chết ba gã đệ thì có hai là đệ tử của họ. Lần này, số lượng đệ tử của họ đi vào Kiếm Mộ đang chiếm ưu thế bảy người trong bốn tông môn Nhân đạo thì chợt biến thành thấp nhất chỉ có năm người.

Vốn chết mất hai gã đệ tử cũng không quan trọng, nhưng vào thời điểm này liên quan tới truyền thừa của Kiếm Tôn nếu thiếu một người chính là mất đi một phần hy vọng. Vì vậy mà làm sao sắc mặt bọn họ không trở nên khó coi được?

- Được rồi! Các vị... - Lạc Thiên Phong mở miệng nói trước:

- Vượt qua Thiên Phong cốc và Chân Hỏa hải tới đây, sau này có đường khác để ra nên cũng không phải lo lắng. Bây giờ chỉ còn cách thời điểm chín tháng hai mươi sáu ngày có hai ngày nữa thôi. Chúng ta nhanh chóng lên đường để tránh bỏ lỡ thời cơ.

- Thời cơ? Hừ! - Lão nhân mặt đỏ của Ngũ Độc tông trầm mặt:

- Chỉ sợ Tử Hà tông các người đang là người cao hứng nhất.

Đúng như vậy. Hiện giờ, đệ tử của Tử Hà tông nhiều nhất khoảng chừng mười người. Chẳng những không có nhiều người bị thương, tu vi cũng cao nhất trong số bảy tông. Lời nói của lão già mặt đỏ vừa dứt, ánh mắt của đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đều nhìn về phía này.

- Lão thất phu! Đừng có lên giọng gây sự. - Tầm Thiên Kính chẳng chút khách khí lên tiếng:

- Đệ tử bị tổn thương chỉ có thể coi như số trời. Tử Hà tông chúng ta cũng không ném đá xuống giếng. Nếu có kết quả như thế thì chỉ nên trách số phận của Ngũ Độc tông các người.

- Người! - Không ngờ Tầm Thiên Kính mắng cho một tràng như vậy, lão già mặt đỏ giận tím mặt.

“Xoẹt!” Thanh thần kiếm màu đỏ đã ra khỏi vỏ.

- Dừng tay! - Lão già mặt xanh chóng nắm lấy tay cầm kiếm của gã:

- Lui ra.

Lão già đó quát lên một tiếng khiến cho lão già mặt đỏ mặc dù rất giận nhưng vẫn nhịn được lui sang một bên.

- Lạc tông chủ! Sư đệ lỡ lời mong bỏ qua cho. - Lão nhân đó quay sang chấp tay thi lễ với Lạc Thiên Phong.

Tuy rằng lão già đó mỉm cười, nhưng Lạc Thiên Phong cũng biết lão là người khó đối phó nhất trong số những người ở đây. Người đó chính là tông chủ Ngũ Độc tông: Hồ Thanh Sương.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

279. Chương 29: Lập Trận Trong Không Trung.

Vượt qua thông đạo năm màu chính là một khoảng trời Man Hoang rộng lớn. Trên mặt đất vô số những con Man Ngưu nhất giai chạy về phía đông khiến cho mặt đất rung chuyển. Cho dù đứng cách ngàn trượng, Lục Thanh vẫn có thể cảm nhận được sự rung động dưới chân. Trên bầu trời những loài chim nhị giai đang bay lượn. Chúng đang những đôi cánh rộng chừng ba mươi trượng tạo ra những cơn lốc nâng thân hình khổng lồ của mình lên.

Thi thoảng lại có con lao xuống chộp lấy Man Ngưu nhấc lên mấy trăm trượng rồi mới thả xuống. Cho dù Man Ngưu đã hội tụ linh lực hệ Thổ để bảo vệ thân thể nhưng độ cao như vậy vẫn khiến cho Man Ngưu mất đi sức lực phản kháng để mặc do những con chim kia hưởng thụ.

Ngoài ra còn có những con vượn trắng cao mấy trượng, những con thần lân màu xanh biếc dài mười trượng. Những con hươu ba màu, Hỏa Liệt lang toàn thân bốc cháy hợp lại thành đàn đuổi theo con mồi. Những tiếng thú kêu vang lên không dứt.

Kim Dương thần điều nhảy nhót trên vai Lục Thanh. Thế giới Man Hoang mặc dù tàn khốc nhưng có thể nói là ngôi nhà thích hợp của nó. Cho tới hôm nay được đến đây làm sao mà nó không hưng phấn?

Đám đệ tử của bảy tông có chút khiếp sợ với cảnh tượng trước mặt. Quá trình săn giết như thế hoàn toàn khác với thế giới bình thường của họ. Ở đây, gần như không hề có dã thú, chỉ có linh thú mà thôi. Dã thú bình thường ở đây nếu không đột phá cực hạn trở thành linh thú thì chẳng khác gì món ăn của những loài khác.

Cảm nhận làn không khí hoang dã tràn ngập mặt đất, cho dù là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đã tới đây một lần nhưng vẫn không khỏi ngây ngất. Đối diện với mảnh đất của kiếm giả từ thời thượng cổ, nghĩ tới năm vạn năm trước có vô số kiếm giả sinh ra ở đây.

Man Hoang đã tạo ra thời kỳ thượng cổ của đại lục Kiếm Thần.

Sau khoảng khắc rung động ngăn ngui đám đệ tử dưới sự dẫn dắt của hai mươi bảy vị đại sư đi về phía dãy núi. Đến lúc này, Lạc Thiên Phong cũng lên tiếng nói cho họ biết của vừa Ngũ Hành kiếm mộ ở ngay trong dãy núi kia.

Nghĩ đi nghĩ lại thì Ngũ Hành Kiếm Tôn quả thật là khó lường. Phương pháp ẩn giấu như vậy, nếu như không tìm được cửa vào đầu tiên thì chỉ sợ rằng cho dù có tra tìm diễn tịch đến chết cũng không thể tìm ra được vị trí chính thức.

Trên đường đi, hai mươi bảy vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đều thu liễm hơi thở. Chỉ cần không vượt quá hung thú Man Hoang tam giai thì bọn họ để mặc cho đám đệ tử chém giết hoặc thần phục.

Thậm chí có một nữ đệ tử của Chân Dục tông thu phục được một con Băng Chiêu nhị giai trắng như tuyết đang bị thương. Con Băng Chiêu đậu trên vai thu hút ánh mắt của mấy nữ đệ tử. Bọn họ cũng đều hy vọng có sự may mắn như vậy nhưng đáng tiếc cho tới tận cửa vào của Kiếm Mộ cũng không ai gặp được sự may mắn đó.

Thu phục linh thú, đặc biệt là linh thú đã trưởng thành là một chuyện quá khó khăn.

Xuất hiện trước mắt mọi người là một khoảng đất hoang vu không hề có một cọng cỏ. Mặt đất nơi đây hết sức phì nhiêu nhưng lại không hề có một cọng cỏ đúng là khó hiểu.

Khoảng đất đó khác lạ như vậy tất nhiên là có sự huyền ảo bên trong. Không ngoài sự dự đoán, tới trước mảnh đất, đám đại sư đều dừng bước.

- Tới rồi. Tất cả ngồi xuống tu dưỡng. - Lạc Thiên Phong cao giọng nói.

Tới rồi!

Ánh mắt của Lục Thanh sáng ngời. Xem ra khoảng đất trước mặt chính là cửa vào Kiếm Mộ, nhưng hẳn có quan sát thể nào cũng không thể nhìn ra được chút gì khác biệt.

“Chắc chắn nó bị trận pháp che giấu!” Trong lòng Lục Thanh xuất hiện ý nghĩ như thế. Sau đó, hắn ngồi xếp bằng từ từ nhắm mắt lại.

Một ngày qua đi...

Khi những tia nắng đầu tiên chiếu xuống mặt đất, khoảng đất đang tĩnh lặng chợt run rẩy giống như có vô số thanh kiếm ngấm lên đang kêu gọi.

- Xuất hiện rồi.

Sau tiếng quát khê, đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cùng đứng dậy. Đồng thời, đám đệ tử đang ngồi nhập định cũng tỉnh lại.

Trên bầu trời, phong vân biến sắc, tiếng sấm nổ ầm ầm. Một làn thiên uy mệnh mông tản ra, đồng thời mấy đạo thiên lôi to mấy trượng từ trên trời giáng xuống đánh thẳng vào trong mảnh đất.

Một làn khí đáng sợ tản ra xung quanh nhưng bị hai mươi bảy vị đại sư liên thủ ngăn cản. Vào lúc này, khoảng đất đen trước mặt bị mấy tia sét đánh trúng tỏa ra tiếng kiếm ngâm càng lúc càng lớn. Những âm thanh vô hình hội tụ trên trời cao, cuối cùng xuất hiện một thanh kiếm cao trăm trượng, rộng mười trượng. Nó giống như có bàn tay điều khiển, chém mạnh về phía khoảng đất.

Uy thế như vậy khiến cho đám người Lục Thanh chấn động. Trước mắt họ, thanh kiếm khổng lồ chém qua không trung nhưng ngoại trừ một chút không khí dao động ra không hề xuất hiện một chút chân không.

Ánh sáng ngũ sắc chợt xuất hiện đồng thời khiến cho khí ngũ hành của trời đất nhanh chóng hội tụ. Trong khoảng không gian nơi mảnh đất nhanh chóng hiện ra một hình ảnh của kiếm trận cực lớn.

Tiếng kiếm ngân vang lên liên tục cùng với ánh sáng năm màu lưu chuyển trên trận pháp. Trận pháp gần như trong suốt bên trên có khắc vô số đường vân kiếm huyền ảo. Những nơi các đường vân giao tiếp ẩn chứa đại đạo đầy đặc, Kiếm Ý ẩn chứa trong đó mệnh mông cuộn cuộn khiến cho người ta sợ hãi. Mà giữa trận pháp còn có năm nhánh màu sắc giống như năm thanh kiếm. Theo lời của Lạc Thiên Phong nói từ trước thì Lục Thanh biết đó chính là nơi đặt Thần Kiếm.

Ngũ Hành kiếm mộ nằm sau trận pháp. Muốn đi vào đó cần phải có năm thanh thần kiếm ngũ hành mới được.

Gần như cùng một lúc trên tay Lạc Thiên Phong, Tần Vô Song, Hồ Thanh Sương tông chủ Ngũ Độc tông cùng với một gã đại sư của Chân Dục tông đều xuất hiện năm thanh thần kiếm năm màu.

Trong đó, trên tay của Lạc Thiên Phong có hai thanh. Ngoài trừ một thanh kiếm do Lục Thanh mang lên núi Triều Dương còn có một thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm hệ Hỏa.

Năm thanh thần kiếm cùng bị ném lên không trung. Sau đó chúng như bị một thứ gì đó thu hút, năm mũi kiếm hợp lại với nhau chậm rãi xoay tròn. Ánh sáng năm màu dung hợp bay về phía trận pháp.

Từ trong trận pháp, từ mỗi khu vực bắn lên một đạo khí thiên thiên. Khí tiên thiên ngũ hành hội tụ lại thành một dòng chảy năm màu, quần quanh năm thanh kiếm.

Tiếng kiếm ngân vang lên rồi trong chốc lát, năm thanh kiếm liền bị dòng chảy năm màu hút về phía giữa trận pháp.

Những làn dao động kỳ dị tản ra chìm vào giữa hư không. Trong nháy mắt khi năm thanh thần kiếm bị trận pháp nuốt lấy, trận pháp đang trong suốt chợt tỏa ra ánh sáng năm màu rực rỡ. Khí ngũ hành mênh mông tản ra tràn ngập vài dặm xung quanh.

Vô số hung thú Man Hoang bị khí ngũ hành quá dày hút đến phát ra những tiếng rống rung chuyển trời đất. Tuy nhiên, khí Ngũ Hành do trận đồ tản ra có uy lực rất mạnh, ngoại trừ nhân mã của bảy tông ra, những nơi mà nó tản đến vô số hung thú bị cản ở ngoài. Cho dù chúng có gầm rống đến mấy cũng không thể nào đi vào khu vực mà khí Ngũ Hành đang bao phủ.

- Giải cho hư không lập trận, diên đảo Càn Khôn. Đây là trận pháp Hoàng cấp. - Diệp lão sợ hãi than thở:
- Ngũ Hành Kiếm Tôn đúng là không đơn giản, chỉ sợ xuất hiện ít nhất cũng phải là tông môn cấp Bạch Linh.

Nghe Diệp lão nói vậy, vị trí của Ngũ Hành Kiếm Tôn trong lòng Lục Thanh lại tăng lên.

Quay lại trận pháp, sau khi ánh sáng rực rỡ tản đi, xuất hiện trước mặt mọi người là một lối vào năm màu. Bên trong giống như có một dòng xoáy tản ra hơi thở hoang dã mênh mông. Mặc dù chưa bước vào nhưng hơi thở của nó tản ra cũng đủ khiến cho đám người Lục Thanh chấn động.

Một đời Tông Sư Kiếm Tôn không ngờ lại chết như thế này.

- Được rồi! Nhớ kỹ các ngươi chỉ có thời gian một tháng. Qua một tháng, những người sống sót sẽ bị đẩy ra ngoài. Có thể tìm được thứ gì thì chính là cơ duyên của các ngươi.
- Nhớ kỹ, ông trời có mắt không thể cường cầu. - Lạc Thiên Phong trầm giọng nói.
- Vâng! - Mười người lên tiếng trả lời.

Cách đó không xa, năm gã đề tử Ngũ Độc tông cũng bật dậy nhảy vào trong dòng chảy Ngũ Hành.

Cũng không nói gì thêm, đám đại sư của sáu tông còn lại đều phát tay cho đệ tử tiến vào bên trong.

Mười người Lục Thanh cũng đều bay lên nhảy vào trong dòng xoáy trên trời.

Trời đất trước mắt chợt xoay chuyển động thời có một lực hút tác dụng lên thân thể bọn họ nhưng cũng không quá mạnh. Cùng lắm cũng chỉ nghiền nát được thanh kiếm nhị phẩm. Đối với đám đệ tử tinh anh của tông môn, chỉ cần sử dụng kiếm khí hộ thân là được.

Càn Khôn thay đổi.

Trước mặt chợt sáng rực cùng với một làn hơi thở hoang dã đập vào mắt. Trên bầu trời là một mặt trời năm màu quái dị. Từ trong đó, Lục Thanh cảm nhận được khí Ngũ Hành nồng nặc, sâu không tưởng được. Trong khoảng không gian này cũng tràn ngập gần như vô cùng vô tận nguyên khí trong trời đất. Mặc dù còn kém so với thông đạo năm màu, nhưng cũng không chênh lệch nhiều lắm.

Lúc này chỉ còn có một mình Lục Thanh. Vốn nghĩ cả mười người cùng đi vào sẽ tập trung lại với nhau. Nhưng không ngờ trận pháp này còn tinh tường tới mức độ đó khiến cho lúc này chỉ còn có một mình hắn.

Đây là một mảnh đất rộng lớn. Mặc dù không nhìn thấy linh thú nhưng bên tai vẫn có những tiếng thú gầm rống vang lên.

Man Hoang rộng lớn ẩn giấu nguy cơ vô cùng vô tận.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

280. Chương 30: Thủy Liên Vô Căn.

Kiểm Mộ đã có mấy vạn năm, có thể có được như vậy cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Lần này, Lục Thanh để trong Không Giới rất nhiều những cái hộp bằng Tử Ngọc nếu không rất khó để thu thập. Vì linh dược chỉ có thể cất trong hộp ngọc, nếu không sau khi rời rã linh khí sẽ tản đi. Chưa tới trăm ngày chúng sẽ trở thành dược liệu bình thường.

Sâm vương ba trăm năm, Hà Thủ ô hai trăm năm... Ngoài ra còn có Tử linh chi ba lá, Hôn Đào quả tam phẩm và vô số các loại linh dược khiến cho Lục Thanh hoa mắt. Hắn thu thập tất cả khiến cho chưa được bao lâu, trong Không Giới của hắn đã đầy tám hộp ngọc.

Khoảng đất vô cùng rộng, đôi mắt nhìn ra xa ước chừng phải tới mười dặm. Từ những vũng nước tỏa ra mùi thối nhưng bên cạnh đó lại có những gốc cổ thụ đầy sức sống. Quanh chúng là những gốc dây leo quấn quanh với những tán lá sum suê. Linh khí hệ Mộc được sinh ra xoa dịu sức sống nơi đây.

Di chuyển trong đó, Lục Thanh có thể thấy rất nhiều sinh vật kỳ quái có đầu và hai chân như loài kiến, thằn lằn trên lưng lại có hai cánh, những con ếch to có ba mắt.... Tất cả bọn chúng đều là linh thú. Mặc dù thực lực chỉ có nhất giai nhưng Lục Thanh có thể cảm giác chúng so với linh thú nhị giai bình thường còn khó chơi hơn.

Vào lúc này, Lục Thanh cũng không muốn đi tìm truyền thừa của Kiếm Tôn. Ngược lại, linh khí nơi này quá sung túc khiến cho hắn muốn đi tìm linh dược. Không chừng có thể tìm được Tẩy Tâm quả cho Đoạn Thanh Vân và hai loại linh dược chí bảo hệ Mộc là Hoàn Hồn thảo vạn năm và Bất Tử căn vạn năm cũng có thể có.

- Người đi về phía Đông đi. Ta cảm ứng được có mấy chỗ nguyên khí trong trời đất ngưng tụ rất dày, không chừng có thể tìm thấy thứ gì đó. - Nhìn thấy cảnh tượng này, ngay cả trái tim Diệp lão cũng đập thình thịch, không chừng có thể tìm được hai loại linh dược hồi phục thân thể.

Không hề chần chừ, Lục Thanh nhanh chóng sử dụng Phong Lôi bộ, lao về phía Đông.

Ở phía Đông của vùng đất là một nơi có rất nhiều hồ nước bao phủ, gần như không có nhiều đường để đi lại. Trên mỗi hồ nước đều có nguyên khí của trời đất ngưng tụ giống như là sương mù.

“Một nơi thật tốt!”

Lục Thanh không khỏi khen thầm một tiếng. Kiểm Mộ của Ngũ Hành Kiếm Tôn quả thực giống như là một khoảng Động Thiên Phúc Địa, tu luyện ở đây thì chuyện thể ngộ thiên đạo là điều hiển nhiên. Về lâu về dài nhất định có thể khiến cho kiếm đạo tiến nhanh, cảnh giới tăng vọt. Thậm chí được khí hoang dã tẩy rửa có được một số thần thông cũng là chuyện có thể.

Đi xuyên qua ao đầm, Lục Thanh lại thu nhặt một số linh dược ba, bốn trăm năm. Về phần những loại hai trăm năm nhặt được trước đó bị hắn nuốt hết. Hộp bằng Tử Ngọc chỉ có khoảng trăm cái nếu cái gì cũng lấy thì không được.

Mà đối với số linh dược, Lục Thanh cũng căn cứ theo y kinh mà sử dụng tương ứng với thể chất của kiếm giả. Dù sao thì linh dược khác nhau thì hiệu quả cũng không đồng nhất. Chẳng may hai loại dùng chung lại hóa thành độc dược thì cho dù bây giờ lục phủ ngũ tạng của hắn đã tương đương với thanh kiếm cửu phẩm nhưng cũng không biết là có thể chịu nổi hay không.

Cuối cùng cũng là Kiếm Mộ lưu truyền từ thời thượng cổ. Linh được dưới năm trăm năm trong điều kiện linh khí sung túc khiến cho hiệu quả của chúng có công hiệu gấp rưỡi so với bên ngoài. Linh khí đầy đủ khiến cho lỗ chân lông toàn thân của Lục Thanh giãn ra. Ánh sáng lưu chuyển khắp toàn thân hần mà hấp thu được lực vào bên trong, đợi cho tới lúc bị thương sẽ bộc phát để nhanh chóng hồi phục.

Đương nhiên, linh được một, hai trăm năm thì chưa có gì nhưng ngoài ba trăm năm thì nhất định có linh thú bảo vệ. Mặc dù phần lớn chỉ là linh thú nhất giai nhưng lực lượng của chúng hơn xa bên ngoài. Hơn nữa, khí hoang dã khiến cho ngay cả Kiếm Giả đỉnh phong chỉ sợ cũng khó ngăn được chúng.

Ngay lúc Lục Thanh bước vào trong khu vực ao hồ, từ thanh Luyện Tâm kiếm sau lưng chợt vang lên những tiếng ngâm xé gió. Chẳng cần phải nói cũng biết là do Phong Lô cảm nhận được hơi thở hoang dã dày đặc cùng với sự dư thừa của nguyên khí trong trời đất nên muốn đi ra.

Lục Thanh có chút ngập ngừng. Mặc dù bây giờ Phong Lô đã hồi phục nhưng lực lượng của nó còn chưa đạt tới nhất giai. Dù sao bị phong ấn trong một thời gian dài khiến cho từ khi hồi phục nó bắt đầu tu luyện tới nay còn chưa tới ba tháng.

Thời gian ba tháng cũng làm cho Phong Lô tích lũy được một chút linh lực trong Tổ Khiếu nhưng còn lâu mới đạt tới nhất giai. Mà từ khi Phong Lô hồi phục, Lục Thanh cũng không cung cấp chất dịch nguyên khí cho nó nữa. Dù sao thì cho dù là linh thú thì tu vi cũng phải tích lũy theo năm tháng mới được. Cứ dựa vào vật khác thì cũng không phải là tốt, thậm chí đối với việc tiến hóa càng thêm nguy hiểm.

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh rút Luyện Tâm kiếm.

Một tiếng long ngâm non nớt vang lên. Rồi ngay lập tức, Phong Lô long mãng to bằng bắp đùi dài hai trượng từ trong Luyện Tâm kiếm nhảy lên, bay ra. Hiển nhiên nó rất hưng phấn, vừa mới ra khỏi thanh kiếm liền ngửa mặt lên trời mà rống. Mặc dù tu vi của nó còn thấp nhưng chút long uy vẫn làm cho tiếng long ngâm tản ra uy nghiêm vô cùng vô tận. Ánh mắt của nó khiến cho kẻ cả là linh thú nhất giai cũng phải nằm phục trên mặt đất, run rẩy.

So với con người mà nói thì trong thế giới của linh thú, cấp bậc và địa vị lại càng thêm rõ ràng. Mặc dù con vật nhỏ linh lực dao động còn chưa tới cả nhất giai nhưng với khí Thiên Lô tản ra cùng với uy áp thuộc về linh thú tứ giai khiến cho nhiều linh thú cũng đủ nứt ruột nứt gan.

Sau khi lượn hai vòng trên không trung, Lục Thanh liền thấy từ khi nó xuất hiện khí hoang dã vô cùng vô tận xung quanh bắt đầu hội tụ về phía con vật nhỏ. Gần như chỉ trong một nhịp hô hấp, Lục Thanh đã có thể cảm nhận được hơi thở hoang dã tản ra từ nó.

- Rất tốt. - Lúc này, Diệp lão mở miệng nói:

- Bảo vệ tốt cho nó để nó có thể hấp thu đủ khí hoang dã sẽ rất có lợi cho nó. Không chừng, trong tương lai tên tiểu tử ngươi có thể có được một con rồng thực sự cũng nên. Tất nhiên với điều kiện mấy lão già Long tộc không để ý mới được.

Một câu cuối cùng của Diệp lão có chút mơ hồ, nhưng Lục Thanh cũng nghe rất rõ.

- Long tộc?

- Cái này ngươi chưa cần phải biết, sau này hãy hay. Vì người có đạo của người, thú có đạo của thú. Thế giới này rất rộng, ngươi còn phải khám phá rất nhiều.

Lục Thanh gật đầu, mặc dù không hiểu lắm nhưng cũng không hỏi tiếp.

Dẫn Phong Lô đi về phía trước. Có nó bên cạnh, hung thú nhất giai, nhị giai cảm nhận hơi thở của nó liền nhanh chóng bỏ trốn làm cho Lục Thanh rảnh tay rảnh chân rất nhiều. Một số linh được một, hai trăm năm Lục Thanh cũng dứt cho nó.

Mặc dù thực lực còn chưa đến nhất giai, nhưng thân là linh thú tứ giai nên trước khi đạt tới tứ giai, nó chẳng hề gặp gì cản trở. Chỉ cần hấp thu lượng lớn nguyên khí cùng với một ít tranh đấu để rèn luyện là được.

Mà số linh được đó đều là do con vật nhỏ phát hiện cho nên ngoại trừ linh được ba trăm năm nên những thứ khác cả hai chia đều cho nhau. Không thể không thừa nhận, con vật nhỏ có thiên phú khác người hấp thu được lực cực nhanh. Sâm vương hai trăm năm vào trong bụng không tới nửa giờ nó đã hấp thu xong.

Lục Thanh ước chừng theo tốc độ tiêu hóa như vậy chỉ sợ chưa tới hai ngày nó đã đạt tới nhất giai.

- Chờ một chút.

Đột nhiên, Lục Thanh dừng bước. Thần thức mạnh mẽ cũng giúp cho hắn có được năng lực cảm ứng rất mạnh. Mặc dù không tỏa thần thức nhưng hắn cũng vẫn cảm nhận được phía trước đang tồn tại một thứ linh lực thủy Hệ rất mạnh. Luồng linh lực đó vô cùng tinh khiết gần như hóa thành làn khói màu lam tỏa lên.

Con vật nhỏ là linh thú nên linh giác cũng không kém hơn so với Lục Thanh bao nhiêu. Hai con mắt nhỏ bé của nó nhất thời lóe sáng nhanh nhẹn phóng đi.

Lục Thanh nhanh tay ôm lấy con vật nhỏ, không để ý tới ánh mắt ai oán của nó. Một tay hắn chặn nó lại, thông qua khe ước giao tiếp thu liễm hơi thở trên người chậm chậm hướng về phía linh lực đang tỏa ra.

Toàn thân hơi thở của hắn hoàn toàn thu liễm trong thân thể. Thân thể đạt tới cảnh giới tương đương với thanh kiếm cửu phẩm, hắn có thể tự tin cho dù không có phương pháp thu liễm của Kiếm Nguyên công vẫn hoàn toàn tự tin thu liễm không để lọt ra chút nào.

Không cần phải nói tới con vật nhỏ, mặc dù tu vi không cao nhưng hơn mười năm bị nhốt giữa Thiên Lôi cũng làm cho nó đối với sự bảo vệ với bản thân hoàn toàn nắm trong tay, đạt tới một mức độ khủng bố. So với bản thân, Lục Thanh cũng phải tự than thở.

Vạch một tán lá cổ thụ xanh mướt, Lục Thanh đưa mắt nhìn ra phía trước.

Đây là một cái hồ nước rộng vài dặm. Mặc dù chỉ có vài dặm nhưng trong Kiếm Mộ cũng có thể xem như là rất lớn.

Mặt hồ trong suốt như ngọc tỏa ra làn khí màu lam. Nguyên khí của trời đất ngưng tụ thành một làn sương trắng dao động trên mặt nước. Giữa hồ, trong làn linh khí dày đặc có một đóa hoa sen màu lam đang trôi nổi trên mặt nước. Đóa sen có mười cánh, ở giữa có mười hạt sen lớn. Mỗi một hạt sen tỏa ra ánh sáng và linh khí kinh người.

Mà điều đặc biệt khiến cho người ta chú ý đó là đóa sen đó không hề có rễ như dựa vào thứ gì đó mà trôi nổi trên mặt hồ. Linh khí hệ Thủy từ đóa sen biến thành khói bốc lên hơn mười trượng. Nhất thời, tiếng thú rống bên bờ nước vang lên liên tục cùng với vô số hơi thở tụ tập lại đây...

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

281. Chương 31: Thủy Liên Vô Căn. (hạ)

Đây là ba con tam giai hung thú, cả ba đều đã trưởng thành. Khí thể của ba con hung thú phóng ra làm không khí như động lại. Khí tức hoang dã mãnh liệt đáng sợ lập tức làm cho những con thú gần đó sợ hãi, bỏ chạy ra xa.

Trong ba con hung thú này, con quay lưng về phía Lục Thanh là một con vượn to lớn có bộ lông màu vàng tím. Con vượn này phải cao tới mười trượng, trông như là Ma Thần thời xưa, đứng ngạo nghễ nhìn hai con hung thú còn lại. Đặc biệt trong tay nó còn cầm một thanh kiếm to lớn. Bề mặt của thanh kiếm này bóng loáng, dài tới bốn trượng, mặt trên không hề có hoa văn. Thanh kiếm này trông rất hài hòa, kể cả Lục Thanh cũng không thấy một chút khuyết điểm nào, gần như hoàn mỹ.

Trên thân thanh kiếm cũng tản ra khí tức hoang dã. Đồng thời ở mũi kiếm thỉnh thoảng lại lộ ra tia khí sắc bén khiến cho không khí xung quanh liền bị phá vỡ. Một thanh kiếm to lớn không hề có mũi nhọn lại sắc bén như vậy, nhưng nó như được làm bằng đá, đã có vài vết rạn nứt như thể tùy thời đều có thể vỡ vụn.

Con vượn màu vàng tím ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rống. Cánh tay trái của nó vỗ vào lồng ngực, còn cánh tay phải giơ cao thanh kiếm, rõ ràng có ý ra oai dọa hai kẻ địch.

Mà làm cho Lục Thanh ngạc nhiên nhất chính là, con vượn này huy động thanh kiếm lại có thể đánh ra những đường kiếm có bài bản. Tuy rằng không phải là kiếm pháp gì đáng nói, nhưng cũng có một chút cơ bản.

Hung thú sử dụng kiếm?

Lục Thanh cảm thấy khó thể tin được. Nhưng sự thật trước mặt không thể không tin.

Ở đối diện con vượn là một con rắn to lớn, toàn thân có linh lực hệ Thủy bao trùm, đang há cái miệng đỏ lòm ra về phía con vượn. Cái lưỡi thô to không ngừng thò ra thụt vào, đồng thời thân thể con rắn quấn quanh lại, bày ra trận thế, hai mắt tập trung vào hai con thú trước mặt. Chỉ cần có một chút động tĩnh, nó sẽ lập tức phản ứng nhanh chóng.

Cuối cùng là một con tê giác to lớn, toàn thân là một màu xanh biếc, trông thật giống như một khối phi thủy to lớn. Trong ba con thú thì con tê giác này có hình thể to lớn nhất, nó phải cao đến gần hai mươi trượng, bốn cái chân đều to như cột nhà, mỗi bước đặt trên một đất đều gây ra chấn động ầm ầm.

Ba con hung thú đều không có loạn động, chỉ chăm chăm nhìn vào đóa hoa sen màu lam giữa hồ, yên lặng chờ đợi.

Lục Thanh nhìn chăm chú vào đóa hoa sen trông như được điêu khắc bằng ngọc màu lam kia. Hắn nhớ hình như đã từng đọc ở đâu đó miêu tả về đóa hoa sen này.

Là nó sao?

Lục Thanh sửng sốt. Căn cứ theo một điển tịch mà hắn đọc được thì gốc hoa sen này được gọi là Vô Căn Thủy Liên, là một linh bảo của trời đất. Nghìn năm mới có một đóa, khi mới sinh chỉ là tầng lá bao quanh, sinh trưởng ở nơi có khí hệ Thủy rất nồng đậm. Cứ nghìn năm lại có thêm một cánh hoa, đến khi đủ mười cánh thì mới nở ra.

Vô Căn Thủy Liên trừ bỏ dùng để luyện chế đan dược, nó còn có thể giúp Linh Thú tăng tiến tu vi. Thậm chí nếu cho Linh Thú hệ Thủy sử dụng còn có thể tiến hóa. Cái gọi là tiến hóa chính là Linh Thú đột phá hạn chế tăng lên giai vị, đạt tới đẳng cấp cao hơn

Đây là hấp dẫn như thế nào chứ!

Khó trách Phong Lô Long Mãng hưng phấn như vậy. Lục Thanh nhìn nhìn Phong Lô, nhắc nhở bảo nó thu liễm lại khí tức. Một người một thú đứng yên ở gốc cây cổ thụ, đợi chờ động tĩnh của ba con hung thú.

Ba con hung thú Man Hoang này là những con mạnh nhất trong số tam giai hung thú. Gần như mỗi ngày chúng nó đều trải qua tranh đấu, giết chóc. Chiến đấu đã thành bản năng của chúng. Không con nào trong ba con hung thú chịu ra tay trước khiến cho bầu không khí trầm trọng đến đáng sợ.

Đột nhiên, đóa Vô Căn Thủy Liên trong hồ phát ra tiếng vang trong trẻo. Những cánh hoa trông như ngọc trong suốt bắt đầu chậm rãi mở ra. Một mùi hương khó thể dùng lời lẽ để tả trong chốc lát lan rộng, chỉ giây lát đã chui vào mũi của ba con hung thú.

Rốt cuộc con vượn lông vàng tím không chịu nổi cảm dỗ, ngửa mặt lên trời rống một tiếng. Trên người nó bốc lên từng luồng sáng màu vàng chói mắt, dần tập trung về thanh kiếm trong tay nó. Trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, trên thanh kiếm kia lại bốc lên một đạo Kiếm Khí hệ Kim dài đến mười trượng.

Không sai, chính là Kiếm Khí hệ Kim. Thanh kiếm trong tay con vượn thể nhưng lại có thể phát ra Kiếm Khí hệ Kim sắc bén. Con vượn huy động thanh kiếm trong tay, lập tức nhảy lên vung kiếm chém ra. Nhất thời có hai đạo Kiếm Khí xé rách không khí hướng về hai con hung thú còn lại.

Một tiếng rít sắc nhọn vang lên, con rắn to lớn cũng vẩy đuôi, thân thể nó bắn ra, né tránh được đạo Kiếm Khí hệ Kim đang đánh tới. Thân hình con rắn ở giữa không trung vắn vẹo né tránh Kiếm Khí mà con vượn đánh ra, đồng thời nó há mồm ra. Khí hệ Thủy từ trong miệng con rắn phun ra, nhanh chóng ngưng tụ thành vô số thanh kiếm bằng nước đánh về phía con vượn.

Vô số thanh kiếm bằng nước do con rắn phun ra bao phủ cả hồ nước, cho dù tốc độ của con vượn rất nhanh, nhưng muốn né tránh cũng khó khăn.

Mà con tê giác nhìn thấy vậy, cũng rống lên một tiếng chấn động trời đất. Lập tức chiếc sừng trên đầu nó tỏa ra ánh sáng màu lục chói mắt, khí hệ Mộc trong trời đất nhanh chóng tụ tập vào chiếc sừng. Hai luồng sáng màu lục nhanh chóng ngưng tụ, chia ra bắn về phía con rắn và con vượn.

Đồng thời con tê giác phóng lên, nhảy vào trong hồ.

Con vượn không hề có chút sợ hãi, thân hình ở giữa không trung liên huy động thanh kiếm trong tay chém ra liên tục. Vô số đạo Kiếm Khí sắc bén bắn ra, bức bách hai con hung thú kia lui lại. Con tê giác bởi vì thân thể quá to lớn, không thể tránh kịp bị một đạo Kiếm Khí đánh trúng, tạo thành một lỗ thủng rộng gần một thước. Con tê giác rống lên một tiếng đau đớn, đồng thời khí hệ Mộc xung quanh nhanh chóng tụ lại. Lỗ mắt thường có thể thấy miệng vết thương trên người nó đang nhanh chóng khép lại.

Hung thú hoang dã thật mạnh mẽ, hai mắt Lục Thanh sáng ngời. Năng lực chữa thương của con tê giác thật mạnh mẽ.

Ba con hung thú đều không hề lưu thủ, không thể để cho đối thủ chiếm được Vô Căn Thủy Liên, tất cả đều dốc toàn lực tấn công đối thủ. Con vượn liên tục huy động thanh kiếm trong tay, Kiếm Khí hệ Kim sắc bén phát huy tới cực hạn. Kiếm Khí sắc bén cắt qua không khí không ngừng vang lên tiếng xé gió chói tai.

Lúc này nguyên khí trời đất cũng bị đảo loạn lên, các loại lực lượng thuộc tính được ba con hung thú không ngừng tụ tập, từng cơn gió mãnh liệt thổi lên, làm mặt hồ nhấc lên từng cuộn sóng.

Con vượn giống như một gã kiếm giả, bước chân đạp lên mặt đất phát ra tiếng chấn động to lớn. Thanh kiếm trong tay nó liên tục chém ra, nó không hề lui lại phía sau một bước. Khí thể từ người con vượn phóng ra mãnh liệt, thẳng cho tới khi bức lui con rắn lui về sau mấy trượng, va vào cây cổ thụ, làm bụi đất bốc lên đầy trời.

Trong mắt Lục Thanh, con vượn huy động thanh kiếm, kể cả là phách, liêu, cách, thứ, hoa, tuy rằng vẫn còn thô sơ, nhưng rất có quy luật rõ ràng. Những đường kiếm cơ bản trong tay hung thú to lớn lại phát huy ra uy thế rất mãnh liệt. Lúc này thân thể to lớn của con vượn như lớn lên một phần, theo cước bộ của nó vũ động, khí thể càng lúc càng cao. Vào lúc này, mặt đất liên tục vang lên tiếng nứt vỡ.

Một mình con vượn bằng vào thanh kiếm trong tay lại hoàn toàn áp đảo hai con hung thú cùng giai.

Thanh kiếm trong tay con vượn này chắc chắn không đơn giản. Đến bây giờ, ánh mắt Lục Thanh nhìn về thanh kiếm trong tay con vượn cũng có sự biến hóa. Theo lý thì bị linh lực khổng lồ của tam giai hung thú truyền vào, nếu là thanh kiếm chỉ có hai ba phẩm chắc chắn sẽ bị vỡ vụn. Nhưng thanh kiếm kia nhìn thì có vẻ sắp hỏng, nhưng một chút sự tình đều không có, khí tức hoang dã trên thanh kiếm còn càng thêm mạnh mẽ.

Không bao lâu, một rắn một tê giác đã bị bức lui ra ngoài sát bờ hồ. Không có biện pháp, con vượn có thanh kiếm trong tay, lại thông hiểu đường kiếm cơ bản, công kích rất hung mãnh. Mọi công kích của hai con thú đánh tới con vượn, nó đều dễ dàng cản được.

Thậm chí hai con thú bị bức tới mức không có thời gian để tụ tập linh lực. Hai con thú vừa lui lại, con vượn liền nhân cơ hội nhảy vào trong hồ. Hồ nước này cũng không sâu, chỉ có bảy tám trượng. Con vượn chậm rãi đi tới giữa hồ.

Ầm ầm!

Đột nhiên, một thân hình khổng lồ từ bên bờ hồ bốc lên.

Một tiếng rung trời vang lên, một cỗ khí thể khổng lồ ép tới ba con hung thú. Rầm! Tiếng mặt nước bị phá vỡ vang lên, vừa hiện lên là một con cá sấu màu xanh, thân hình to lớn dài khoảng bốn mươi trượng, hai chiếc trảo to lớn của nó không chút lưu tình đánh thẳng vào đầu con rắn và con tê giác.

Phốc.

Có tiếng vỡ vụn vang lên, đầu của hai con thú bị hai chiếc trảo đánh lên, không kịp né tránh liền bị vỡ vụn.

Tứ giai hung thú!

Lục Thanh rùng mình. Con cá sấu này tâm cơ thật sâu, này giờ nó vẫn chỉ ẩn núp một bên chờ cơ hội mà hấn lại không hề cảm giác được.

Con cá sấu màu xanh này to lớn giống như một tòa núi nhỏ. Cho dù là Lục Thanh cũng cảm thấy áp lực. Không cần phải nói đến con vượn, khi con cá sấu vừa xuất hiện, khí tức hung ác làm nó sợ hãi đến hai chân run rẩy. Thấy con cá sấu đang giải quyết hai con thú, con vượn lập tức từ trong hồ nhảy lên bờ, đặt kiếm ngang ngực nhìn chăm chăm con cá sấu.

Lục Thanh có chút kinh ngạc, con vượn này còn chưa chịu bỏ qua sao?

Goncopius

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

282. Chương 32: Câu Vần

Con cá sấu màu xanh cứ tưởng rằng con vượn vàng biết khó mà lui, lại không nghĩ rằng đối phương vẫn đứng ở bờ biển như trước. Tuy rằng con vượn không dám đến gần, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Vô Căn Thủy Liên.

Grào...!

Con cá sấu màu xanh rống lên một tiếng giận dữ. Từng tia khí sắc bèn phóng ra từ người nó, xé rách không khí, bắn thẳng vào con vượn.

Hừ

Bốn đạo trảo màu lam bắn ra, chụp xuống đầu con vượn.

Trảo mang này là do linh lực hệ Thủy ngưng kết dưới sự khống chế mạnh mẽ của tứ giai mãnh thú. Bốn đạo trảo mang bắn ra này có uy lực còn lớn hơn Kiếm Khí hệ Kim mà con vượn thi triển nhiều. Trước mặt con vượn, một vùng chân không bị phá vỡ ra.

Bên trên cổ thụ, Phong Lô Long Mãng mở to đôi mắt màu xanh tím, nhìn chăm chăm vào từng động tác của con cá sấu. Dù là tứ giai, đối với phương thức công kích của con cá sấu rất có ích với nó. Lại nhìn đến con vượn, đối mặt với công kích của con cá sấu, nó lui từng bước ra sau. Hai con người của nó bỗng bắn ra hai luồng sang màu vàng, thanh kiếm trong tay nó liền tỏa ra ánh sang màu vàng chói mắt. Mắt thường có thể thấy linh lực hệ Kim trên người con vượn toàn bộ tập trung vào thanh kiếm trên tay nó.

Hừ...!

Thanh kiếm đột nhiên phát ra tiếng ngâm sắc bén.

Trong mắt Lục Thanh hiện lên vẻ kinh ngạc, hấn xoay tay cầm lấy Luyện Tâm kiếm sau lưng.

Như thế nào có thể!

Lục Thanh nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trong tay con vượn. Lúc này, từ trên thân thanh kiếm đó, Lục Thanh cảm thấy một làn kiếm ý hệ Kim vô cùng sắc bén. Vô số tia khí sắc bèn bắn ra trong phạm vi hư không mười trượng.

Thanh kiếm này phải lấy được. Lúc này, Lục Thanh cũng định ra mục tiêu. Thanh kiếm này thật sự quá cổ quái. Lục Thanh rõ ràng cảm nhận, Kiếm ý hệ Kim kia hoàn toàn là do tự thân thanh kiếm phát ra. Con vượn chỉ là truyền linh lực hệ Kim để kích phát ra mà thôi.

Một thanh kiếm như vậy, Lục Thanh chưa bao giờ nghe thấy qua. Hấn thân là một cường giả Kiếm Chủ, một Chú Kiếm Sư, lại là gia chủ của gia tộc chú kiếm đứng đầu của Tử Hà tông. Tuy rằng bình thường Lục Thanh không biểu hiện ra ngoài, nhưng không có nghĩa là Lục Thanh không có hứng thú đối với những

thanh kiếm khác. Ngược lại, với một Chú Kiếm Sư, vĩnh viễn không bao giờ mất đi hứng thú với các thanh kiếm. Có thể xem xét nhiều loại kiếm, chính là con đường tốt nhất để đúc rút kinh nghiệm cho chú kiếm.

Lại nhìn đến con vượn. Theo Kiếm Ý bộc phát ra từ thanh kiếm trong tay nó, một luồng sang màu vàng chói mắt bắn ra, phá tan chân không. Dưới ánh mắt bất an của con cá sấu, Kiếm Khí hệ Kim bắn ra dài đến hơn ba mươi trượng, ngưng kết thành một thanh kiếm khổng lồ màu vàng, chuôi kiếm của thanh kiếm được con vượn nắm chặt trong tay.

Hưu

Hưu

Bốn đạo trảo mang dụng vào thanh kiếm khổng lồ màu vàng, con vượn chỉ hơi lui về phía sau vài bước, không hề có việc gì. Tuy rằng đó chỉ là con cá sấu tiện tay đánh ra, nhưng đó cũng là sức mạnh của tứ giai hưng thú. Theo Lục Thanh đoán, đó phải tương đương với một kích của Kiếm Chủ đỉnh phong. Tuy rằng đòn công kích đó còn chưa đạt tới Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, nhưng cũng kém không xa.

Công kích tương đương với một kích của Kiếm Chủ đại thiên vị đỉnh, thế nhưng lại bị con vượn dễ dàng ngăn cản. Cả bộ lông màu vàng của con vượn dựng thẳng đứng lên, toàn thân nó căng phồng lên. Quanh thân nó bộc phát ra một luồng khí kinh mạnh mẽ.

Ô

Thanh kiếm khổng lồ màu vàng được con vượn huy động phá không chém xuống. Một đường chân không dài gần trăm trượng hình thành trên không trung chém về phía con cá sấu khổng lồ.

Kiếm Ý hệ Kim ép tới, trực tiếp áp chế thức hải của con cá sấu. Cảm nhận một cơn đau phát ra từ thức hải, con cá sấu không nhịn được rống vang trời. Chiếc đuôi to lớn đong đưa, con cá sấu dựng thẳng lên. Thân hình khổng lồ của nó che lấp ánh mặt trời, đồng thời khí hệ Thủy điên cuồng tụ tập quanh thân nó. Số lượng khí hệ Thủy khiến Lục Thanh cũng phải kinh hãi.

Du

Tiếng vang giống như tiếng suối chảy. Lúc thanh kiếm khổng lồ màu vàng sắp đánh tới, quanh người con cá sấu hiện lên một tầng sang màu lam dày mấy trượng.

Oanh

Thanh kiếm khổng lồ vừa chém vào tầng sang màu lam, một mảnh chân không bị phá, khiến cho một tầng sóng gợn vô hình khuếch tán ra xung quanh. Hơn mười cây cổ thụ xung quanh bị đánh thành mảnh nhỏ. Vô số bụi đất bay đầy trời.

Trong ánh mắt sững sờ của Lục Thanh, trên thanh kiếm khổng lồ, linh lực hệ Kim bắt đầu tản mát, luồng sáng màu vàng nhanh chóng ảm đạm. Mà tầng sáng màu lam bên dưới lại dần chói mắt hơn, chậm rãi đẩy lùi thanh kiếm khổng lồ.

Con vượn có chút kinh ngạc, nó không dự đoán được lại có tình huống như vậy. Nhưng lập tức trong con người nó hiện lên sự tàn nhẫn. Ngay sau đó, linh lực hệ Kim trên người con vượn giống như trăm sông đổ về một biển, toàn bộ rót vào thanh kiếm trong tay nó. Kiếm Ý hệ Kim sắc bén kinh người biến hóa, hiện lên ở trên đầu con vượn. Một hư ảnh thanh kiếm màu vàng khổng lồ dài gần trăm trượng hiện ra, cùng với uy áp trong nháy mắt áp chế về phía con cá sấu.

Trong ánh mắt hoảng sợ của con cá sấu, hư ảnh thanh kiếm chém xuống, phá vỡ mi tâm của nó.

Phốc

Phốc

Trong miệng mũi của con cá sấu phun ra rất nhiều máu tươi, tầng sáng màu lam quanh người nó trong nháy mắt ảm đạm xuống.

Xuy

Hai tay con vượn nắm chặt thanh kiếm dựng thẳng lên. Thanh kiếm khổng lồ màu vàng hung hăng áp tới. Tầng sáng màu lam nhất thời vang lên một tiếng rồi vỡ vụn. Thanh kiếm khổng lồ chém thẳng vào đầu con cá sấu. Trừ bỏ mới đầu có một ít tia lửa văng ra, còn lại từng luồng máu tươi có màu lam nhạt phun ra như suối.

Grào...

Một tiếng rống mỏng manh vang lên, đôi con ngươi của con cá sấu trắng dã, ý thức dần mơ hồ. Dòng máu tươi màu lam dần nhuộm cả mặt hồ. Nguyên bản mặt hồ có màu lam nhạt, lúc này lại giống như bảo thạch trong suốt lóe lên ánh sáng màu xanh đậm.

Một con tứ giai hung thú cứ như vậy mà bị thanh kiếm trong tay con vượn giết chết.

Con vượn ngã ngồi xuống đất, há miệng thở hổn hển. Một đòn vừa rồi, cơ hồ đã lấy đi chính thành sức mạnh của nó. Uy áp của hung thú tứ giai đã làm thức hải của nó bị tổn thương.

Nhưng lúc này con vượn vô cùng hưng phấn. Có nằm mơ nó cũng không nghĩ đến, thanh kiếm trong lúc vô ý nó phát hiện lại giúp nó chém chết cường địch mạnh mẽ như vậy. Cứ như vậy, chỉ lát nữa nó có thể tiêu hóa Vô Căn Thủy Liên, tiến hóa thành tứ giai hung thú. Ở một vùng đất này, nó cũng có thể coi như là một vương giả rồi.

Trong lúc con vượn đang khát khao suy nghĩ về tương lai tốt đẹp. Thì ở trên cổ thụ, ánh mắt của Lục Thanh lóe lên.

Chính là bây giờ!

Lục Thanh lập tức thi triển Phong Lô bộ, giống như xuyên qua không gian, trong nháy mắt thân hình Lục Thanh đã xuất hiện trước mặt con vượn mười trượng.

Phong Lô Kiếm Ý vô cùng bá đạo hướng thẳng lên trời cao. Dưới chân Lục Thanh, một đoàn Tồn Phong màu xanh ngưng kết, còn có Tử Điện to bằng cánh tay quấn quanh, đỡ thân hình Lục Thanh lơ lửng trên không.

Hưu

Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh chợt biến mất. Ở trước mặt hắn, xuất hiện một tầng sóng gợn chân không. Chỉ trong nháy mắt, trước mặt Lục Thanh đã ngưng tụ ra một chiếc chùy khổng lồ, bên trong có tiên thiên Phong Lô Kiếm Khí sắc bén, ở bên ngoài có khí Tồn Phong màu xanh hóa thành mũi nhọn dài gần trượng, Tử Điện tại mặt ngoài chiếc chùy lưu động.

Uy áp khủng bố từ trên trời ép xuống, áp chế thẳng vào trong thức hải của con vượn.

Thức thứ mười sáu của Tử Tiêu Phong Lô Kiếm: Phong Xà Lô Chùy.

Bất ngờ không kịp đề phòng, bộ lông màu vàng toàn thân con vượn dựng lên thẳng đứng, hai mắt lồi ra. Nó chỉ có thể miễn cưỡng nâng thanh kiếm trong tay lên. Kiếm Khí hệ Kim vừa mới hiện lên ngay lập tức đã bị phá vỡ.

Đến tiếng kêu thảm còn chưa kịp phát ra, toàn thân con vượn đã bị Tử Điện cùng Tồn Phong bao phủ.

Phong Xà Lô Chùy đánh thẳng lên mặt đất tạo nên vô số cái khe sâu hoắm. Một tầng sóng khí khuếch tán ra xung quanh. Phong Lô Long Mãng đang quấn quanh gốc cổ thụ liên huy động thân mình, sừ một tiếng đã trốn ra ngoài xa trăm trượng. Ngay sau đó, gốc cây mà nó vừa đứng liền hóa thành mảnh vụn.

Lục Thanh thu kiếm lại nhìn xuống mặt đất bên dưới. Khói bụi tan hết, lộ ra một cái hố đất rộng gần trăm trượng, sâu đến hơn mười trượng. Bên dưới đây bùn đất bị cháy đen. Hố đất có một cái khe nối tiếp hồ nước, nước trong hồ tiến vào trong hố đất. Một cái hồ nước nhỏ cứ như vậy mà hình thành.

Đến Lục Thanh cũng phải giật mình. Nhìn cái hồ nước nhỏ vừa thành này, hắn có chút không thể tin được đó là do mình tạo thành. Kỳ thật nói đến cũng không lạ, Lục Thanh đã lĩnh ngộ cảnh giới đến Kiếm Chủ đại thiên vị, hơn nữa đã lột xác thành tiên thiên Phong Lô Kiếm Khí. Có thể nói hắn đã bước chân vào cảnh giới Giả Hồn. Mà Kiếm Chủ Giả Hồn, có thể dễ dàng giết chết vài tên Kiếm Chủ liên thủ.

Lục Thanh sững sốt một lát, sau khi nghĩ thông suốt hần cũng bình tĩnh lại. Đồng thời Lục Thanh cũng hiểu được, đợi sau khi hành trình Kiếm Mộ kết thúc, hần phải tiến hành bế quan. Chẳng những phải đột phá tu vi, mà còn phải sửa sang lại tất cả những linh ngộ. Như vậy thì hần mới có thể phát huy hết thực lực của bản thân. Lục Thanh vung tay lên, hút thanh kiếm của con vượn đang cắm giữa hồ nước lên. Nhìn thanh kiếm lẳng lẳng trôi nổi trước mặt, thân kiếm dài năm trượng, cho dù gặp phải công kích như thế của Lục Thanh cũng không có bị tổn hại. Thân kiếm có phong cách cổ xưa, giống như tảng đá trải qua vô tận năm tháng, trong suốt sáng lạn làm người ta không dám nhìn thẳng.

Đây là thanh kiếm nào? Lục Thanh cong ngón tay gõ lên thân kiếm, nhất thời có tiếng sắt thép ong ong vang lên. Suy nghĩ một lúc, Lục Thanh lại vượn tay kẹp lấy thân kiếm.

Ông

Một tiếng kiếm ngân hùng hậu vang lên. Lục Thanh chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng nhu hòa đẩy tay của hần ra.

Quả nhiên có cổ quái!

Lục Thanh đem thanh kiếm lật qua lật lại vài lần, nhưng không phát hiện thêm điều gì nữa. Thanh kiếm giống như là do trời sinh thành, không hề có một chút dấu vết đục đẽo gì cả.

“Thạch kiếm?” Bỗng thanh âm của Diệp lão vang lên. Đồng thời một luồng ánh sáng màu xanh từ trong Luyện Tâm kiếm bắn ra, bao phủ thân kiếm. Từng tia sáng màu xanh nhẹ nhàng phát ra, giống như tầm nhả tơ bao phủ cả thanh kiếm

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

283. Chương 33: Kiếm Linh

Giống như cảm nhận được uy hiếp, bỗng dưng thanh kiếm bộc phát ra ánh sáng màu trắng ngà chói mắt. Trong nháy mắt khi ánh sáng vừa phát ra, Lục Thanh cảm thấy một cỗ ý chí cuộn cuộn tản ra. Ý chí này như là muốn phá hủy tất cả trước mặt. Đồng thời tiếng kiếm ngâm vô cùng sắc bén vang lên.

“Không ngờ là nó!” Thanh âm của Diệp lão vừa mừng vừa sợ vang lên. Từ trên luồng sáng màu xanh kéo ra một tia sáng màu trắng ngà, hướng tới Luyện Tâm kiếm đi tới.

Thạch kiếm phát ra tiếng ngâm giận dữ, luồng sáng màu trắng ngà liền mạnh mẽ hơn. Lực hút mạnh mẽ truyền tới, nguyên bản một tia sáng màu trắng bị kéo đi liền thoát li khỏi không chế của Diệp lão, quay trở lại thạch kiếm.

Ánh sáng lại thu vào, mặc cho Diệp lão có động tác gì, thạch kiếm cũng không phát ra một chút động tĩnh.

“Đáng giận! Ta chỉ muốn một tia mà thôi!” Thanh âm của Diệp lão có chút phát cuồng, không cam lòng lại thả ra ba luồng sáng màu xanh quấn quanh thạch kiếm. Rốt cuộc sau nửa canh giờ chán nản lại thu vào Luyện Tâm kiếm.

“***! Đừng để ta vào được, không ta sẽ nuốt chửng ngươi!” Thanh âm đầy oán hận của Diệp lão lại vang lên.

Lục Thanh có chút ngạc nhiên, rốt cuộc thạch kiếm này có bí mật gì mà khiến Diệp lão phát điên như vậy.

Lục Thanh lại rút vào một đạo Phong Lôi Kiếm Nguyên thử thăm dò, nhưng vẫn không có phản ứng gì. Kiếm Nguyên cứ như là trâu đất xuống biển, không hề có tăm hơi.

“Tiểu tử, đem thạch kiếm này cất đi. Đừng có để cho người khác thấy. Hừ! Hừ! Lão phu còn phải chăm sóc nó thật tốt!” Diệp lão có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thạch kiếm này có tác dụng gì sao?” Lục Thanh mở miệng hỏi.

Trầm mặc một lát, Diệp lão mở miệng nói: “Có tác dụng! Có tác dụng rất lớn! Nhưng mà hiện tại người còn không dùng được. Chờ khi người đạt tới Kiếm Phách, mới có thể thấy tác dụng của nó. Hiện tại đến ta cũng không có biện pháp. Thạch kiếm này đã sinh ra Kiếm Linh, rất giảo hoạt. Nhưng hình như ở bên ngoài bị một Kiếm Trận phong ấn lại, phải cần có thời mới mở ra được.”

Lục Thanh ngây ngẩn cả người. Nghe xong lời nói của Diệp lão, hần kinh hãi vô cùng. Kiếm Linh! Thạch kiếm này lại sinh ra Kiếm Linh, không phải nói thanh thạch kiếm này ít nhất cũng là Thần Kiếm cấp Bạch Linh sao! Một thanh Thần Kiếm như vậy mà hần lại vô ý có được sao?

Diệp lão lại nói tiếp: “Cụ thể thì ta cũng không rõ ràng. Thanh kiếm này đã bị Kiếm Trận ở ngoài phong ấn lại, không lộ ra căn nguyên thần quang. Ta cũng không rõ ràng cấp bậc của nó. Nhưng khẳng định là từ cấp Bạch Linh trở lên.”

Một thanh Thần Kiếm cấp Bạch Linh trong tay, cho dù là tâm cảnh vững vàng của Lục Thanh cũng không thể bình tĩnh được. Lúc trước tổ tiên của gia tộc họ Lục hần cũng chỉ rèn được Thần Kiếm cấp Kim Thiên là cao nhất. Nhiều đời gia chủ đều muốn tìm kiếm đột phá mà không được. Tất cả cũng chỉ do không có phương pháp và không thể tìm kiếm một thanh Thần Kiếm cấp Bạch Linh để lĩnh ngộ. Hiện giờ hần đã có được Thần Kiếm, vậy thì phải nhờ đi cái cọc mà tổ tiên không gỡ được.

Lúc này, Phong Lô Long Mãng tránh ở xa mới phóng tới. Nó há mồm cắn vào tay áo Lục Thanh, hướng về một bên. Lục Thanh quay đầu lại, nguyên lai Vô Căn Thủy Liên đã nở hết. Thậm chí còn bắt đầu hấp thu linh lực từ máu huyết của con cá sấu chảy ra. Cánh hoa sen càng lúc càng thêm tinh thuần, trong suốt như ngọc. Một mùi thơm ngào ngạt xông thẳng vào mũi. Cho dù Lục Thanh cũng cảm thấy vòng xoáy thần thức trong thức hải vận chuyển nhanh hơn vài phần.

Đây là linh dược vạn năm!

Gốc Thủy Liên này có mười cánh hoa, đó là đã được vạn năm. Không nghĩ tới Lục Thanh lại gặp được đúng ngày nó nở ra, mà có được một gốc linh dược vạn năm.

Nhưng cũng chỉ Lục Thanh mới có thể lấy được. Trong đệ tử của bảy tông môn, có mấy người có thể đoạt được đồ từ trong miệng mấy con hung thú. Sợ là Lạc Tâm Vũ cũng không có thực lực đó. Linh dược vạn năm đã là linh vật của trời đất, thế nào cũng có những thứ gì rất mạnh bảo vệ.

Lục Thanh ngự không bay tới chỗ Thủy Liên. Hần lấy từ Không Giới ra một chiếc thước ngọc, chặt đứt liên hệ giữa Vô Căn Thủy Liên cùng hồ nước. Lại lấy hai chiếc hộp bằng ngọc tím, chia Thủy Liên thành hai phần cho vào.

Ồ...!

Con vật nhỏ bám ở ống tay áo Lục Thanh, đôi mắt màu xanh tím nhìn không chớp vào hai chiếc hộp. Trong mắt nó hiện lên vẻ khát khao.

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh gỡ một cánh hoa cho vào miệng con vật nhỏ.

Phong Lô Long Mãng hưng phấn bay lên trời. Tuy bây giờ nó chỉ là nhất giai Linh Thú, nhưng ngự không phi hành một thời gian ngắn vẫn có thể duy trì được.

Cánh hoa sen vừa vào miệng, con vật nhỏ liềm một ngụm nuốt luôn xuống.

Lập tức từ trên người nó tản ra khí Phong Lô nồng đậm. Lục Thanh cảm ứng khí thể của con vật nhỏ đang không ngừng tăng lên. Khí Phong Lô trong trời đất bắt đầu tụ tập lại, đem con vật nhỏ bao thành một cái kén lớn màu xanh tím.

Muốn tiến giai!

Cũng may là Lục Thanh biết cân nhắc phân lượng. Linh dược vạn năm có dược lực rất kinh người. Tại trong trời đất uẩn dưỡng thời gian vạn năm, nguyên khí trời đất cùng lực lượng thuộc tính rất mạnh mẽ, không thể dùng bữa được.

Bên trong kén, từng tiếng long ngâm non nớt không ngừng truyền ra. Trong tiếng ngâm còn kèm theo tiếng rên rỉ đau đớn. Thủy Liên có dược lực rất mạnh mẽ, tuy nó chỉ dùng một cánh hoa, nhưng với tu vi bây

giờ của con vật nhỏ thì nó vẫn chịu đau khổ không nhỏ.

Long uy lan tràn. Nguyên bản những hung thú xung quanh thấy yên lặng liền bắt đầu tụ tập lại. Lúc này, mỗi con đều bị chấn động. Long uy tuy rằng không thuần, nhưng vẫn làm chúng không dấy lên nổi ý niệm phản kháng trong đầu. Trừ bỏ mấy con tam giai hung thú, còn lại toàn bộ bỏ chạy sạch.

Lục Thanh hừ lạnh một tiếng, một luồng uy áp mạnh mẽ thuộc Kiếm Chủ khuếch tán ra. Đồng thời Lục Thanh phát ra thần thức, dẫn động Lôi khí mãnh liệt trong trời đất tụ tập lại hình thành Lôi Vân rộng gần mẫu trên bầu trời. Lôi khí vừa tràn ra lập tức ép về mấy đầu tam giai hung thú đang che dấu thân hình ở chung quanh.

Liên tục có tiếng rống hoảng sợ vang lên. Từng tiếng cổ thụ bị đập gãy. Mấy con tam giai hung thú cũng không còn tâm tư mơ ước gì nữa, lập tức bỏ chạy thẳng.

Cho đến hai canh giờ sau, tầng kén màu xanh tím mới chậm rãi tán đi.

Lúc này, xuất hiện trước mặt Lục Thanh là một con Long Mãng uy vũ, toàn thân có khí Phong Lôi quấn quanh. Tử Điện cùng Tồn Phong nhỏ như sợi tóc quấn quanh người. Thân hình nó lúc đầu dài hai trượng, hiện giờ đã dài đến gần bốn trượng. Thân thể nó cũng to hơn một phần, phiêu phù trong không trung. Trên hai chiếc sừng nhọn tản ra điện quang bốn phía. Thậm chí Lục Thanh còn cảm nhận được một tia khí Thiên Lôi mỏng manh. Con vật nhỏ tuy bị khí Thiên Lôi tra tấn mười năm chịu nhiều đau khổ, nhưng sau này nó cũng được ưu đãi không ít. Chỉ riêng tia khí Thiên Lôi mỏng manh kia, ngày sau nó độ kiếp cũng dễ dàng hơn nhiều.

Cảm thụ được linh lực dao động của Long Mãng hiện giờ, Lục Thanh không khỏi cảm than công hiệu của Thủy Liên. Chỉ là một cánh hoa mà lại ẩn chứa nguyên khí mạnh mẽ như vậy. Giúp cho con vật nhỏ đột phá tiến vào nhất giai Linh Thú đỉnh.

Ông...!

Phong Lôi Long Mãng có chút không thoải mái vặn vẹo thân mình. Từ trên người nó, rất nhiều khí hệ Thủy phát ra, rồi tiêu tán trong trời đất.

Đây là linh lực hệ Thủy ẩn chứa trong Vô Căn Thủy Liên. Đáng tiếc con vật nhỏ lại không phải là Linh Thú hệ Thủy. Nếu không một con Linh Thú hệ Thủy mới sinh dùng một cánh sen cũng có thể tiến hóa thành nhị giai Linh Thú. Linh lực hệ Thủy tinh thuần thể mà bị lãng phí như vậy, thực sự đáng tiếc.

Con vật nhỏ có chút hưng phấn mà phát ra tiếng ngâm trong trẻo. Theo thân thể nó lớn lên, tiếng ngâm cũng trở nên hùng hậu và uy nghiêm hơn. Trên người nó hiện lên một tầng linh lực Phong Lôi, chiếc đuôi vừa vẫy, chỉ thấy một đạo lưu quang trong hư không hiện lên.

Thật nhanh!

Có thêm linh lực Phong Lôi, tốc độ của con vật nhỏ cơ hồ là vượt qua phần lớn Kiếm Khách. Chỉ sợ là một ít Kiếm Khách tu luyện Kiếm Khí hệ Phong mới so sánh được.

Nhìn thân thể Phong Lôi bây giờ, đã hơi có uy nghiêm của loài rồng chân chính. Thân thể nó theo giai vị tăng lên cũng dần lớn hơn, uy nghiêm cũng sẽ dần tăng lên.

Luồng sáng màu xanh tím vừa lóe lên, con vật nhỏ đã tới bên người Lục Thanh. Nó vô cùng thân thiết cọ cọ đầu vào bàn tay Lục Thanh, đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào chiếc hộp trong tay hắn.

Nhưng lúc này Lục Thanh trực tiếp cất hai chiếc hộp đi, mở miệng nói: “Đợi một thời gian nữa, khi người có thể hoàn toàn nắm giữ linh lực của bản thân đã. Tuy người là Linh Thú nhưng cũng phải chăm chỉ mới được.”

Phong Lôi Long Mãng thân là tứ giai Linh Thú, linh trí không hề kém hơn con người. Nghe Lục Thanh nói như vậy, nó quơ quơ đầu, lập tức không hề dây dưa, thân hình hóa thành luồng sáng phóng đi.

Ba ngày sau. Trong một mảnh rừng.

Một con Long Mãng lẳng không nổi lơ lửng trên không. Toàn thân nó có màu xanh tím trong vô cùng thân tuần. Đôi con ngươi lóe ra ánh sáng xanh tím linh động nhìn chăm chăm một con hổ khổng lồ trước mặt

nó. Con hổ này có thân hình cao hơn Long Mãng ba trượng, uy áp của nó còn mạnh hơn Long Mãng vài phần, nhưng ánh mắt của nó rất cảnh giác nhìn con Long Mãng đang trôi nổi trên không. Trên người con hổ có thể thấy rõ ràng vài vết cháy đen.

Thật sự là con hổ có chút ghen ghét. Ngay tại lúc nó đang hưởng dụng thức ăn, tự nhiên lại có Tử Điện cùng Phong Nhận hoàn hung hăng đánh vào người nó. Mà nó lại không hề phát hiện ra có địch nhân ẩn nấp. Đột nhiên ở đâu xông ra một con Long Mãng kì dị mà nó chưa bao giờ thấy. Long Mãng mà lại có thuộc tính như thế, lại còn lộ ra khí Thiên Lôỉ mỏng manh, cho dù là kém hơn nó một giai nhưng vẫn làm nó vô cùng rung động.

Kia là cái loại Linh Thú gì? Là hậu đại của Huyền Thủy Long Mãng sao? Con hổ nhìn thế nào cũng không giống, hai bên khác biệt quá lớn. Huyền Thủy Long Mãng tuy rằng mạnh mẽ, nhưng Long Mãng mới sinh không thể có long uy như thế. Tuy rằng long uy không thuần, nhưng vẫn chân thật tồn tại.

Khí Thiên Lôỉ, lại có long uy, mà con hổ lại mất đi tiên cơ. Chỉ trong nửa khắc, trên người con hổ lại có thêm nhiều vết cháy đen.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

284. Chương 34: Thần Mộc Man Hoang (thượng)

Cách gốc cây sau lưng Long Mãng hơn mười trượng có một thanh niên. Người thanh niên này chỉ đứng trên một nhánh cây nhỏ bằng ngón út, nhưng hắn đứng trên đó vẫn nhẹ nhàng như không. Một cơn gió nhẹ thổi qua, cành cây rung đưa, thân hình người thanh niên cũng rung đưa theo.

Thân hình người thanh niên như bất động, cho dù là sợi tóc đến áo choàng sau lưng cũng không hề có một chút rung động. Ánh mắt hắn lạnh nhạt nhìn trận chiến trước mặt.

Không phải nói cũng biết, thanh niên này chính là Lục Thanh, còn đang khiêu chiến con hổ kia chính là Phong Lôỉ Long Mãng. Ba ngày qua, Lục Thanh đã tìm tòi khắp phạm vi mười dặm quanh đầm lầy. Trừ bỏ tìm được vài gốc linh dược nghìn năm, mục tiêu khác là để cho Phong Lôỉ khiêu chiến một số mãnh thú giúp nó tăng dần bản năng chiến đấu và khả năng khống chế linh lực vừa mới tiến giai.

Không thể không nói, Phong Lôỉ Long Mãng trải qua mười năm bị tra tấn, đã đổi được một thân thiên phú dị bẩm. Khi nó tấn ra long uy cùng khí Thiên Lôỉ, những hung thú hoang dã từ nhị giai trở xuống đều phải tránh đường vòng mà đi.

Sau khi giằng co được một lúc, con hổ càng lúc càng cảm thấy bất an. Không nói đến con Long Mãng kì dị trước mặt, chỉ là thanh niên ở gốc cây đằng sau cũng làm cho nó sợ hãi. Tuy rằng không cảm nhận được linh lực dao động gì nhưng bản năng vẫn giúp nó cảm nhận được nguy hiểm.

Rống lên một tiếng, trên người con hổ hiện lên luồng sáng màu hồng. Nó há mồm phun ra một quả cầu lửa nóng rực. Trong nháy mắt quả cầu lửa đã bao phủ hư không mười trượng, bay về phía PHONG LÔỈ LONG MÃNG. Ở trung tâm quả cầu lửa có một ngọn lửa màu lam nhạt tỏa ra nhiệt độ đáng sợ. Quả cầu lửa bay tới đâu, không khí chung quanh liền bị vặn vẹo, từng luồng khói đen nhàn nhạt bốc lên.

Không chịu kém, Phong Lôỉ Long Mãng phát ra tiếng ngâm trong trẻo. Một luồng sáng xanh tím hiện lên né tránh quả cầu lửa rồi phóng thẳng vào thân hình khổng lồ của con hổ.

Thân hình Phong Lôỉ Long Mãng hóa thành từng đạo tàn ảnh, không ngừng lóe lên xung quanh quanh đối thủ. Trên hai chiếc sừng của nó, thỉnh thoảng lại có Tử Điện bắn ra, đánh lên người con hổ.

Tốc độ của Phong Lôỉ quá nhanh. Chỉ trong ba ngày, nó đã có thể khống chế rất linh hoạt linh lực trong người, tốc độ lại tăng thêm một bậc. Cho dù con hổ là nhị giai hung thú, tốc độ vẫn kém hơn nhiều.

Từng cơn đau lan tỏa khiến con hổ phát điên lên. Tuy rằng công kích của Phong Lôỉ chỉ là thuộc về nhất giai Linh Thú. Nhưng công kích của Tử Điện và Tồn Phong, hai loại thuộc tính nằm ngoài Ngũ Hành kết

hợp, thực sự là không dễ chịu. Tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng máu huyết vẫn chảy xuống khiến con hổ phát cáu.

Con hổ vẩy đuôi truy đuổi tàn ảnh của Phong Lôi. Từng quả cầu lửa nóng rực không ngừng được nó phun ra. Nhưng mỗi quả cầu lửa đều bắn vào tàn ảnh của Phong Lôi mà thôi. Uy áp của nhị giai hung thú trước mặt Phong Lôi không hề có chút tác dụng nào. Bản thân Phong Lôi có long uy, uy áp cao hơn một giai với nó không hề có chút uy hiếp nào.

Sinh sống ở phiến núi rừng này, con hổ chưa bao giờ gặp phải đối thủ nào cổ quái khó chơi như vậy. Lúc này nó muốn giết cũng không giết được, mà chạy cũng chạy không thoát. Với tốc độ của Phong Lôi, nó cũng chỉ đành làm bia chọi đòn.

Máu tươi trên người con hổ chảy ra càng lúc càng nhiều, cho dù là có khí lực mạnh mẽ, con hổ cũng dần cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Nó chỉ mất tập trung trong giây lát, liền thấy một quả cầu phong Lôi nện thẳng vào đầu nó.

Máu tươi văng khắp nơi, cả thân hình to lớn của con hổ văng ra, đập vào một cây cổ thụ, làm bụi đất bay tán loạn.

Ánh mắt của Lục Thanh ngưng lại, nhìn về chỗ con hổ vừa văng ra.

Từ trong đám bụi đất, đột nhiên hiện ra một luồng sáng màu hồng. Bụi đất bay xung quanh lập tức hóa thành khói nhẹ, lộ ra thân hình con hổ, toàn thân nó bốc lên một ngọn lửa màu hồng chói mắt tỏa ra nhiệt độ bức người. Con hổ phát ra tiếng rống rung trời, khí thế của nó không ngừng tăng lên

Thiên đốt thức hải!

Bị Phong Lôi chọc ghẹo như vậy, rốt cuộc cũng dẫn phát hung tính của con hổ. Thiên đốt thức hải, bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ. Tuy rằng lực lượng của nó còn chưa đạt tới tam giai nhưng cũng kém không nhiều lắm.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Lôi, thân hình con hổ đã hóa thành một đạo tàn ảnh lao tới trước mặt nó. Một chiếc hổ trảo to lớn xé rách không khí, đánh thẳng vào người Phong Lôi.

Lực đạo mạnh mẽ truyền khắp toàn thân, lúc này lại đổi thành thân hình dài bốn trượng của Phong Lôi bị văng đi. Thẳng cho đến khi xô đổ ba gốc cổ thụ mới rơi xuống mặt đất.

Hai mắt Lục Thanh lóe lên, vung tay điểm về phía con hổ khổng lồ.

Nhưng lập tức hấn lại ngạc nhiên, bởi vì sau khi con hổ đánh ra một trảo, dáng vẻ hùng hực khí thế lập tức biến mất. Nó lập tức xoay người bỏ chạy vào trong phiến núi rừng bên cạnh. Chỉ sau vài tiếng rống, đã rất nhanh bỏ chạy ra ngoài xa.

Lục Thanh từ trên cổ thụ hạ xuống, đi đến bên người Phong Lôi. Lục Thanh nhìn kỹ, ở trên người Phong Lôi có bốn vết thương miên cưỡng xé rách lân giáp vào tới da thịt. nhưng mỗi vết thương đều rất nông, không có ảnh hưởng nhiều lắm. Một thân lân giáp của Phong Lôi, chính là nó phải chịu đau khổ mười năm được khí Thiên Lôi rèn luyện. Sau khi được sinh ra, lân giáp dần trở nên cứng rắn kinh người. Tuy hiện giờ nó chỉ là nhất giai Linh Thú, nhưng Lục Thanh từng thử qua, không có lực lượng thanh kiếm lục phẩm thì không thể tổn thương đến da thịt của nó.

Cho nên một kích vừa rồi, chịu thương tổn thất lớn nhất vẫn là nội tạng của nó. Con hổ kia không nói có một vạn cân lực đạo, nhưng mấy nghìn cân là phải có. Nếu không phải có lân giáp giảm bớt lực đạo, chỉ sợ nội tạng của Phong Lôi đã bị đánh vỡ.

Lục Thanh không hề ra tay chữa trị, bởi vì miệng vết thương trên người Phong Lôi đang chậm rãi khép lại. Lúc trước nó ăn được nhiều linh dược như vậy, hơn nữa còn có dược lực còn sót lại của Vô Căn Thủy Liên, lúc này lại được kích phát ra. Như vậy ngược lại là rất tốt, có thể lôi dược lực ẩn sâu trong cơ thể ra. Đến lúc khôi phục lại sẽ được trải qua một lần rèn luyện nữa, tất nhiên sẽ được nâng cao hơn một phần.

Bốn ngày trôi qua.

Một tiếng long ngâm cao vút truyền khắp phạm vi hơn mười dặm quanh đầm lầy. Một cổ long uy tản ra, tuy rằng mỏng manh nhưng vẫn khiến rất nhiều hung thú sợ hãi phủ phục trên mặt đất. Chỉ có tam giai hung thú trở lên mới có thể tản nhiên đi qua khu vực này.

Bên cạnh đầm lầy.

Một con Long Mãng màu tím dài bảy trượng lơ lửng trên không. Trên thân nó có Tử Điện màu tím lưu động, cùng với Tồn Phong màu xanh hóa thành màng mỏng bảo vệ toàn thân.

Ở trước mặt Long Mãng, có thân thể cháy đen của một con hổ khổng lồ. Da thịt bốc lên mùi hôi khiến gã thanh niên đứng bên cạnh nhũn mảy.

“Tốt lắm! Chúng ta đi thôi!” Phất tay chờ Long Mãng hạ xuống, thanh niên nhẹ nhàng phi thân nhảy lên lưng Long Mãng. Một tiếng long ngâm vang lên, Long Mãng vẫy đuôi quạt lên một cơn gió, hướng về phía Đông bay đi.

Được được lực còn sót lại làm dịu, chỉ hai ngày Phong Lôi đã khôi phục lại. Hai ngày sau, trừ bỏ nó tiếp tục tìm hai con hung thú khác khiêu chiến, chính là tìm kiếm tung tích con hổ đã đánh thương nó. Rốt cuộc sau bốn ngày cũng tìm thấy con hổ bên cạnh đầm lầy. Thương thế của con hổ còn chưa lành hẳn, chỉ sau nửa nén hương đã bị Phong Lôi cắn đứt cổ.

Cũng thừa dịp này, bằng vào được lực cuối cùng trong cơ thể, Phong Lôi mới bước vào nhị giai Linh Thú. Hình thể lần thứ hai tiến hóa, đạt tới bảy trượng.

Đây cũng chỉ có Phong Lôi mới làm như vậy. Nếu đổi là Linh Thú khác thì tuyệt đối không có tốc độ tiến giai như thế. Hơn mười năm rèn luyện ý chí dưới Thiên Lôi, khiến nó có khả năng không chế đến Lục Thanh cũng phải than thở.

Đi vào Kiếm Mộ đã bảy ngày, Lục Thanh vẫn chưa nhìn thấy gã đệ tử của tông môn nào. Kiếm Mộ vô cùng rộng lớn, nhìn thế nào cũng không thấy tận cùng. Nhưng không thể không nói nơi đây là một cái bảo địa. Cơ hồ là tùy ý cũng có thể tìm thấy linh dược. Nguyên khí trời đất đầy đủ, chỉ mất bảy ngày Lục Thanh đã tích lũy được nghìn giọt Nguyên Khí dịch.

Nhưng Lục Thanh vẫn áp chế tu vi ở Kiếm Chủ trung thiên vị đỉnh. Trong Kiếm Mộ, nguy cơ bốn phía, khắp nơi đều là hung thú hoang dã. Một khi hấn tiến hành đột phá tu vi, khẳng định trong thời gian ngắn không thể củng cố vững vàng. Đến lúc đó chẳng may gặp phải hung thú cùng giai sẽ có nguy hiểm.

Một đường hướng tới phía Đông. Hiện giờ Phong Lôi đạt tới nhị giai, đối với khí Phong Lôi còn thân thiết hơn Lục Thanh. Nó ngự không phi hành có thể duy trì tốc độ rất lâu, tốc độ có thể duy trì ngang với Kiếm Sư bình thường. Lục Thanh đứng trên lưng Phong Lôi, cảm thụ khí hoang dã nồng đậm trong Kiếm Mộ, cẩn thận dẫn vào trong cơ thể. Lục Thanh phát hiện, hấn đối với linh ngộ khí Phong Lôi bắt đầu vững vàng tăng lên.

Diệp lão đã từng nói: “Thời kỳ hoang dã thượng cổ so với hiện tại càng gần sát với căn nguyên hơn.”

Một ngày sau, một người một thú lướt qua một ngọn núi cao gần nghìn trượng, hướng về một sơn cốc cách đó vài dặm bay đi. Đó là địa phương có nguyên khí nồng đậm nhất mà Diệp lão chỉ điểm. Nguyên khí trời đất càng nồng đậm, linh dược sinh ra càng trân quý.

Sơn cốc dần hiện ra trước mắt Lục Thanh.

“Đó là...!” Lục Thanh có chút khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt. Tại sơn cốc rộng hơn mười dặm, có một gốc cây cổ thụ khổng lồ. Tán cây khổng lồ bao phủ cả sơn cốc lại. Thân cây thô to phải chừng vài dặm. Cành cây như một con rồng quần quanh. Từ xa đã cảm nhận một cổ đại thể nguy nga ép tới. Khí tức tang thương trầm tĩnh vô tận năm tháng, hỗn ngưng nhất thể, bất động như núi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

285. Chương 35: Thần Mộc Man Hoang (hạ)

Thần Mộc che trời, lằng lằng đứng thẳng trên mặt đất, không có khí thể gì phát ra lại khiến Lục Thanh có cảm giác tự xấu hổ. Phong Lô Long Mãng càng bay càng thấp, giống như rời khỏi mặt đất là một loại khinh nhờn.

Đây là một gốc Thần Mộc đã tồn tại từ thời thượng cổ hoang dã. Lục Thanh hạ xuống mặt đất, ngẩng đầu nhìn tán cây che lấp bầu trời mà thầm đoán trong lòng. Cuối cùng thì gốc Thần Mộc này đã trải qua bao nhiêu năm tháng mới có thể sinh ra đáng vẻ hùng vĩ như thế.

Đứng trước cây Thần Mộc này, bất cứ ai cũng cảm thấy mình thật nhỏ bé. Trên thân cây, mỗi một đường vân đều là vết khắc của năm tháng vô tận.

Cảm thụ khí tức phát ra từ Thần Mộc, Lục Thanh cảm thấy linh hồn mình run rẩy. Giờ phút này, Lục Thanh rõ ràng cảm ứng được trong linh hồn của chính mình, có một loại cảm giác thâm thúy, khắc thật sâu trong lòng hần. Lục Thanh đem tất cả tạp niệm bài trừ, không nghĩ thêm nhiều nữa, hần cứ bước từng bước một hướng tới Thần Mộc đi đến.

Phong Lô ở bên cạnh có chút mê hoặc nhìn Lục Thanh, hai mắt chớp chớp, rồi cũng đi theo hướng về Thần Mộc.

Càng đến gần gốc Thần Mộc, Lục Thanh càng cảm thấy linh hồn mình chấn động mạnh lên. Giống như có đồ vật gì đó muốn đi ra nhưng lại bị trở ngại, làm thế nào cũng không thể đi ra được.

Vô cùng vô tận hoang dã khí tụ tập lại đây, khí tức vô hình trải rộng mênh mông, mang theo cả tinh túy của thời thượng cổ đem Lục Thanh và Phong Lô bao phủ lại.

Trên người Lục Thanh chậm rãi hiện lên một tầng Phong Lô Kiếm Khí trong suốt tinh thuần. Khí hoang dã chung quanh như tìm được ngọn nguồn, toàn bộ hướng tới Kiếm Khí mà vào. Trong hư không từng cơn gió ô ô rung động.

Lục Thanh chậm rãi bước từng bước một giống như là người đi hành hương vậy. Đối với sinh mệnh vĩ đại như vậy, trong lòng Lục Thanh dâng lên sự kính sợ lớn lao. Từ thời thượng cổ hoang dã tới bây giờ, theo sử sách ghi lại thì phải trên dưới năm vạn năm. Mà gốc Thần Mộc này trải qua bao nhiêu năm tháng lịch sử này, vẫn còn sống tới hôm nay.

Sơn cốc càng ngày càng gần. Phong Lô ở bên cạnh nhìn chăm chú vào Lục Thanh. Lúc này dường như trên người Lục Thanh đang phát sinh biến hóa kì diệu nào đó. Theo khí hoang dã dần dung hợp với Phong Lô Kiếm Khí, trong mắt Phong Lô, khí tức của Lục Thanh dần trở lên tang thương. Sự tang thương này tựa hồ càng thêm gần sát với căn nguyên. Lô khí cùng Tổn Phong ở chung quanh ngưng tụ thành nhiều điểm sáng quay quanh người Lục Thanh. Giống như là những người bạn tốt nhiều năm, thân mật khăng khít không có một chút ngăn cách.

Lục Thanh có thể nghe được tiếng từng bước chân của mình rõ ràng. Hần chỉ cảm thấy thần thức của mình như trở lên mạnh mẽ vô cùng, thần thức trải rộng ra hư không rồi chậm rãi dung nhập vào trong trời đất.

Cái này khác hẳn với khi kiếm giả đột phá tới cảnh giới Kiếm Nguyên, huyết Bách Hội mở rộng nối tiếp với trời đất. Đó chỉ là làm cho Đan Điền cùng nguyên khí trời đất dung hợp, do đó mà tiếp dẫn nguyên khí trời đất, lưu chuyển Kiếm Nguyên, Kiếm Khí tung hoành.

Mà hiện giờ Lục Thanh chính là để cho linh hồn dung nhập vào trong trời đất, có thể cảm thấy cả từng nhịp thở của mặt đất, biến hóa của nguyên khí trong trời đất. Thậm chí đến linh lực dao động của mãnh thú cách xa vài dặm cũng đều rõ ràng.

Mọi thứ hết thảy đều thăng hoa. Chưa từng có bao giờ, Lục Thanh cảm thấy thoải mái như vậy. Giống như toàn thân hần được tẩy rửa sạch sẽ tất cả mọi tạp vật chỉ để lại thân hình chất phác tự nhiên.

Thần thức không ngừng kéo dài ra, linh hồn cũng hướng tới bên ngoài mà phóng ra, như muốn hoàn toàn tiến vào một chân trời mới. Trên đỉnh đầu Lục Thanh, một phiến hư không rộng hơn mười mẫu bị khí Phong Lô hoàn toàn chiếm giữ. Cả bầu trời bị nhuộm thành hai màu xanh tím, khí thể uy nghiêm tản ra áp xuống mặt đất.

Tuy rằng chỉ là vô ý thức nhưng Phong Lôi Long Mãng ở bên vẫn cảm thấy một cổ uy áp sâu thẳm trong linh hồn. Một cổ uy nghiêm truyền tới làm cho nó không nhận được lui về sau hơn mười trượng, có chút lo lắng nhìn chăm chú vào Lục Thanh. Nó căn bản không biết đang xảy ra chuyện gì, huyền ảo trong đó không phải nó có khả năng giải thích được.

Ông...!

Đột nhiên, từ trên người Lục Thanh bộc phát ra Kiếm Nguyên dao động khủng bố. Phong Lôi Kiếm Khí quanh người hấn lập tức bùng nổ. Mặt đất vỡ ra vô số cái khe. Kiếm Khí vừa lan đến, đất đá xung quanh liền hóa thành bụi phấn.

Kiếm Khí vừa khuếch tán ra, Phong Lôi hoảng sợ lui lại tiếp hơn mười trượng, nhưng vẫn bị quét trúng. Nó rên lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình bị văng ngược ra ngoài.

Phong Lôi có chút ủy khuất kêu ô ô mấy tiếng. Nó cúi đầu nhìn thấy trên thân mình có một mảnh lân giáp bị Kiếm Khí phá vỡ, hiện lên một vết thương.

Lục Thanh dần mở hai mắt, có chút nghi hoặc nhìn quanh. Là ảo giác sao? Cảm giác ảo mộng vừa rồi đã hoàn toàn biến mất.

“Tẩy tẩn minh hoa! Đắc ngộ căn nguyên! Tiểu tử ngươi hôm nay có thu hoạch rất lớn!” Thanh âm của Diệp lão bỗng vang lên.

“Tẩy tẩn duyên hoa, đắc ngộ căn nguyên.” Lục Thanh thấp giọng lầm bầm, hai mắt lại nhắm lại.

Trong Thức Hải của Lục Thanh, dòng khí thần thức màu bạc cũng lay dấn khí tức hoang dã. Dòng khí thần thức so với lúc trước trở lên trầm ngưng và nặng hơn nhiều. Lúc này thần thức Lục Thanh càng thêm linh động. Vòng xoáy màu bạc trở lên tinh thuần hơn nhiều, chỉ sợ thủy tinh trong suốt cũng kém hơn.

Lục Thanh phát tán thần thức ra ngoài, lúc này hấn cảm thấy liên hệ với trời đất xung quanh khác hẳn với trước đây. Khí Phong Lôi không cần hấn phải tìm kiếm, liền tự động xuất hiện trong cảm ứng của hấn. Khí Phong Lôi vừa gặp thần thức của hấn giống như tìm được người thân, tụ tập lại bên cạnh. Trong lòng Lục Thanh cũng xuất hiện cảm giác thân thiết ấm áp vô cùng với khí Phong Lôi.

Hai mắt Lục Thanh lại mở ra, không có động tác gì, trước mặt hấn đã trống rỗng xuất hiện khí Phong Lôi. Chỉ trong giây lát một thanh Phong Lôi cự kiếm dài ba mươi trượng đã hình thành.

Hai mắt Lục Thanh nhìn chăm chú, cự kiếm hướng về phía trước chém ra.

Hừ...!

Một luồng sáng xanh tím lóe lên, chân không bị phá vỡ. Sau một tiếng nổ vang trời, mặt đất trước mặt Lục Thanh bị phá vỡ ra mấy cái khe to lớn sâu hơn mười trượng. Từng làn khói nhẹ tràn ngập, dọc theo từng cái khe ra ngoài mấy trượng đều là mặt đất khô cằn.

Đây là một loại cảnh giới huyền diệu rất khó giải thích. Hiện giờ khi Lục Thanh vận dụng khí Phong Lôi, cơ hồ đã không cần tiêu hao thần thức. Hấn chỉ cần động ý niệm, khí Phong Lôi trong trời đất như trăm sông đổ về một biển mà tụ tập đến, không có chút trở ngại.

“Tẩy tẩn duyên hoa, đắc ngộ căn nguyên! Đây là khi đạt tới căn nguyên có thể câu thông với trời đất mà đạt được sức mạnh to lớn.” Lục Thanh thấp giọng nói. Lúc này, khí thể trên người hấn đã biến mất sạch sẽ, nhìn như một người bình thường. Nếu nói lúc trước Lục Thanh là một Động Hư Không Gian (lỗ đen không gian) hấp thu nguyên khí trời đất chung quanh, vậy thì hiện tại Không Gian Động Hư đã biến mất. Nhưng nguyên khí trời đất tụ tập đến bên người hấn càng mau hơn, giống như là đã về nhà.

“Tiểu tử ngươi đã hiểu được căn nguyên. Hiện giờ ngươi đã bước một chân vào cảnh giới Kiếm Hồn. Nếu vừa mới rồi không phải ngươi lĩnh ngộ không đủ thì thậm chí có khả năng ngưng kết Kiếm Hồn. Ngươi mà muốn bước vào Kiếm Hồn thì còn phải đi từng bước nữa.”

Lục Thanh cũng không buồn không vui. Hiện giờ tâm thần của hấn bình tĩnh dị thường. Chẳng những cảnh giới của hấn được thăng hoa, mà cả tâm thần, tâm cảnh cũng được tẩy luyện. Cổ tĩnh không động, bất động không điều.

Ô...! Ô...!

Lúc này, Phong Lôi Long Mãng đã bay lên cắn vào ống tay áo Lục Thanh, ủy khuất kêu lên. Đồng thời nó đem miệng vết thương trên người đưa tới trước mắt Lục Thanh.

Lục Thanh có chút xin lỗi sờ sờ chiếc sừng của Phong Lôi. Một giọt Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch hiện lên trong lòng bàn tay hắn, nhẹ nhàng rót vào vết thương của Phong Lôi.

Lấy mắt thường có thể thấy được, mảnh lân giáp bị vỡ của Phong Lôi trong nháy mắt sinh trưởng lên, nhanh chóng bao trùm tầng da thịt bị tổn thương. Kiếm Nguyên dịch còn thừa lại một chút hóa thành linh lực Phong Lôi tinh thuần, ẩn vào trong cơ thể Phong Lôi.

Ô...!

Phong Lôi thoải mái nhắm lại hai mắt, phải một lát sau nó mới tiêu hóa được hết linh lực tinh thuần do Kiếm Nguyên dịch hóa thành. Trên người nó hiện lên một tầng sáng xanh tím, trong đôi con ngươi tràn ngập khí tức hoang dã. Xem ra Phong Lôi Long Mãng cũng có chút thu hoạch. Khí tức hoang dã trên người nó so sánh với hung thú hoang dã đã gần như không có gì khác nhau.

Lục Thanh ngẩng đầu nhìn Thần Mộc Man Hoang trước mặt, hắn lại nâng bước đi vào trong cốc. Lục Thanh cẩn thận cảm thụ, Thần Mộc mang theo một khí tức thê lương trải qua vô tận năm tháng, chấn động sâu vào linh hồn. Giống như ở sâu trong Thức Hải có một đồ vật gì đó muốn mở ra, nhưng bị ràng buộc chỉ có thể mơ hồ cảm giác được. Như có một tấm màng ngăn cách. Sau khi Lục Thanh hiểu ra căn nguyên, tấm màng ngăn này đã mỏng đi rất nhiều. Nói không chừng một ngày nào đó, hắn có thể đột phá được tấm màng ngăn này.

Đi tới gần sơn cốc, khí tức của Thần Mộc càng thêm tang thương cổ lão. Mỗi một tán cây đều đạt tới độ cao trăm trượng, thậm chí còn cao hơn. Ở mặt trên có mấy con tam giai Thần Phong ưng đang đậu, trong mắt có thần quang như điện, quét nhìn mặt đất bên dưới.

Khi chúng nhìn thấy Lục Thanh cùng Phong Lôi ở bên dưới liền phát ra tiếng huýt gió sắc nhọn. Khí thể thuộc về tam giai mãnh thú khuếch tán ra, ép thẳng tới Lục Thanh.

Lục Thanh không có động tác gì, hắn chỉ lẳng lặng ngẩng đầu nhìn lên. Giờ phút này, mấy con Thần Phong ưng cảm thấy toàn thân như bị nhìn thấu, không còn bí mật gì. Trước ánh mắt không có thần quang gì đó, mà lại khiến chúng cảm thấy linh hồn mình run rẩy.

Lại kêu to vài tiếng, mấy con Thần Phong ưng đã hoàn toàn mất đi uy thế lúc đầu, nhanh chóng lui về tán cây.

Hiểu rõ căn nguyên, chỉ một ánh mắt thôi cũng đủ khiến đàn thú tránh lui.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

286. Chương 36: Bất Tử Căn Mộc Linh Quả

Vừa mới bước vào trong cốc, Lục Thanh liền cảm thấy mình như bước vào đại dương nguyên khí mênh mông. Tại đây, nguyên khí trời đất nồng đậm tới cực điểm, ngưng kết thành sương mù, không ngừng xoay quanh.

Trừ bỏ nguyên khí trời đất không có thuộc tính, còn có khí hệ Mộc tinh khiết tràn ngập cả không gian. Nhiều điểm sáng xanh biếc do khí hệ Mộc ngưng tụ xen lẫn vào tầng sương mù nguyên khí, nhuộm nó thành màu xanh lục nhàn nhạt.

Càng đến gần càng cảm thấy gốc Thần Mộc này to lớn. Gốc Thần Mộc này phải cao mấy nghìn trượng. Rễ cây giống như vô số cây mảy to lớn uốn lượn trải dài cắm vào trong lòng đất.

Từ trên chùm rễ Lục Thanh cảm thấy linh lực hệ Mộc mạnh mẽ làm cho người ta sợ hãi. Luồng linh lực này còn vượt xa so với ngũ giai Kim Dương Thần Điểu mà hắn đã được chứng kiến.

Linh vật như vậy, sợ là sớm đã mở ra linh trí. Đối với Lục Thanh một người một thú, Thần Mộc vẫn đứng yên. Có lẽ Thần Mộc đã trải qua những năm tháng dài đằng dặc, bọn họ chỉ là hai sinh vật thoáng qua mà thôi.

Khí hệ Mộc cùng với nguyên khí trời đất làm dịu đi thân thể một người một thú. Mộc là chủ sinh, tạo ra sinh cơ bừng bừng. Lúc này trên người Lục Thanh rõ ràng tản ra sinh cơ nồng đậm.

“Hay cho một gốc Thần Mộc thông thiên! Lại có thể sống từ tận thời kì hoang dã đến hôm nay. Chỉ là một gã Ngũ Hành Kiếm Tôn, cứ nhiên lại dựa vào tương liên giữa Động Hư Không Gian, phong ấn một khu vực hoang dã làm Kiếm Mộ. Hay cho sự quyết đoán! Hay cho thủ đoạn!” Diệp lão liên tục khen ra ba cái hay. Cho tới giờ Lục Thanh mới nghe thấy Diệp lão có một đánh giá cao như vậy.

“Tiểu tử, ngươi phải cố gắng tìm kiếm. Thần Mộc này tuy rằng ta không thể tra xét được, nhưng khẳng định nó đã sinh ra linh trí. Xem bản thể của nó, sợ là Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách bình thường đến cũng không thể thương tổn được nó. Nói không chừng lại có Vạn Niên Bất Tử Căn tồn tại.”

“Vạn Niên Bất Tử Căn!” Trong lòng Lục Thanh cả kinh nhưng lập tức cũng nghĩ thông. Chỉ bảo hệ Mộc sợ là chỉ có linh vật hệ Mộc bậc này mới có thể sinh ra.

Cân nhắc một chút, Diệp lão lại nói: “Nói không chừng, Bất Tử Căn có thể cứu được tên tiểu tử bị nhập ma kia.”

“Bất Tử Căn cũng được sao?” Nghe tới đó, trên mặt Lục Thanh lộ ra thần sắc kinh hãi.

“Đừng có cao hứng sớm quá, đây cũng chỉ là ta suy đoán mà thôi. Vạn Niên Tủy Tâm Quả, đó là dùng dương khí để thiêu đốt ma khí, trở về tình trạng ban đầu. Mà tiểu tử kia tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa, ăn vào Bất Tử Căn thì Ngũ Hành cùng sinh. Có thể giúp hắn thấp lên ngọn lửa chí dương, có thể xua đi ma khí. Nhưng hiệu quả cụ thể thế nào ta cũng không biết.” Nghe Diệp lão chậm rãi mở miệng nói, Lục Thanh cúi đầu suy tư, trong lòng cũng hiểu ra.

Ô...! Ô...!

Lúc này Phong Lôi lại khẽ kéo ống tay áo của Lục Thanh. Theo phương hướng mà nó chỉ, Lục Thanh nhìn đến, ở cách đó không xa có ba gốc cổ thụ dựa vào Thần Mộc mà sống, cũng phải có mấy trăm trượng cao. Ba gốc cây này ít nhất cũng phải có vạn năm tuổi.

Đây cũng không phải là điều trọng yếu nhất, quan trọng là ở bên trên mỗi cây cổ thụ có ba trái cây, tổng cộng là chín quả. Mỗi quả trái cây này đều bóng loáng như ngọc. Cây cổ thụ to lớn mà quả cây chỉ có to bằng nắm tay người, tản ra ánh sáng màu xanh lục nhạt. Một mùi hương thơm mát phiêu đảng theo gió mà đến.

Mộc Linh quả, vạn năm linh dược, do vạn năm Trường Xuân Thụ thai nghén trong vạn năm mà thành. Khi đến ngày thành thục, quả bóng loáng như ngọc. Mùi hương phát tán truyền đến ngoài trăm dặm cũng không tiêu tan. Kiếm giả tu luyện Kiếm Khí hệ Mộc ăn vào sẽ tăng cường khả năng lĩnh ngộ lực lượng thuộc tính, dễ dàng đột phá cảnh giới giai vị.

Lại là một gốc cây vạn năm linh dược!

Lúc này, Lục Thanh cũng không vội vàng mà cẩn thận thả ra thần thức tìm kiếm. Quả nhiên, ở nơi này Lục Thanh cảm nhận một cỗ lực lượng cường đại đang ẩn sâu, có một chút Chân Hỏa nóng cháy bị lộ ra.

Hiện giờ Lục Thanh đã hiểu ra căn nguyên, đối với cảm ứng lực lượng thuộc tính trong trời đất đã vượt trên cảnh giới Kiếm Chủ. Nói cách khác là như lúc trước khi tìm được Vô Căn Thủy Liên, hắn không thể phát giác ra con cá sấu màu xanh ẩn sâu dưới đáy nước.

Đây là một con tứ giai mãnh thú.

Thu thập nhiều linh dược, Lục Thanh cũng phát hiện ra một quy luật. Càng là linh dược có cấp bậc càng cao, thì mãnh thú bảo hộ cũng có cấp bậc càng cao. Nghĩ đến cũng phải, không có thực lực làm sao có thể chiếm được linh dược, nếu không chỉ là tự tìm chết mà thôi.

Mà theo thần thức Lục Thanh khuếch tán ra, dung nhập vào trong trời đất. Nguyên bản thần thức bao trùm hơn trăm trượng, sau khi dung nhập vào trời đất lại kéo dài gần gấp đôi. Tuy rằng chỉ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng cũng giúp hắn phát hiện thêm mấy con tam giai mãnh thú đang nhìn trộm. Mấy con mãnh thú này có cả hệ Hỏa và hệ Mộc. Hiển nhiên là chúng nó ngại uy thế của con tứ giai mãnh thú thủ hộ đang ngủ say mà không dám tới gần, nhưng vẫn không chịu rời đi. Mộc Linh quả thật sự là khiến chúng nó phải mơ ước.

Lục Thanh phân phó Phong Lô thu liễm lại linh lực dao động, ánh mắt hắn trở nên ngưng trọng, huy động thần thức đang dung nhập trong trời đất. Nhất thời trên đỉnh đầu mỗi con mãnh thú đang trốn ở một bên, trống rỗng xuất hiện một thanh kiếm do khí Phong Lô ngưng tụ lại, chém thẳng vào đỉnh đầu chúng nó.

Rống...! Rống...!

Bốn tiếng rống khác nhau vang lên, làm mấy cây cỏ thụ xung quanh chấn động rung lên. Đây chỉ là đe dọa chúng nó mà thôi, nếu không vừa rồi một kích kia Lục Thanh chỉ cần gia tăng chút lực là có thể kết thúc tính mạng chúng nó.

Quả nhiên sau khi dọa cho mấy con mãnh thú hoảng sợ hiện ra thân hình, con tứ giai mãnh thú đang ngủ say dưới ba gốc cây Trường Xuân thụ cũng bừng tỉnh lại.

Một tiếng kêu cổ quái chói tai vang lên. Một luồng sóng âm vô hình truyền tới tai Lục Thanh, hướng thẳng về thức hải của hắn đánh tới.

Con mãnh thú này lại có thần thông như vậy, có thể dùng âm thanh quấy nhiễu thức hải. Trong lòng Lục Thanh không khỏi cảm thán. Âm thanh công kích vô hình, gần như không thể phát hiện được, chỉ đến gần thức hải mới hiển lộ. Tuy rằng lực lượng không lớn, nhưng cũng đủ để làm nhiễu loạn thời gian một hơi thở. Thời gian một hơi thở, đủ để quyết định vài lần sống chết.

Ầm ầm!

Trên mặt đất bên dưới Trường Xuân thụ, đất đá tung bay. Đột ngột một con Hỏa Kiến to lớn từ dưới đất chui lên. Con Hỏa Kiến này toàn thân có giáp xác màu hồng, cao gần mười trượng, dài đến ba mươi trượng. Ở bên miệng nó có hai cái răng cửa hình trăng khuyết dài mấy trượng, chạm vào nhau phát ra tiếng sắt thép leng keng va chạm.

Vừa ra khỏi mặt đất, con Hỏa Kiến liền phát ra tiếng rít chói tai, hai cái râu thô to nhô lên cao trông rất uy vũ. Không biết là vô tình hay không, hai chiếc râu lại chỉ về phương hướng Lục Thanh đang đứng.

Xem ra đã bị phát hiện. Trong lòng Lục Thanh vừa động, linh giác của Hỏa Kiến này thật mạnh.

Nhưng trước mắt thì con Hỏa Kiến này đã có địch nhân cần phải giải quyết.

Đó là một con hổ to lớn, trông giống như con đã bị Phong Lô giết lúc trước. Chỉ là trên đỉnh đầu con hổ này có một chiếc sừng màu hồng, tản ra linh lực hệ Hỏa nồng đậm.

Chiếc sừng này là một loại tài liệu chú kiếm rất tốt. Chỉ là Không Giới của Lục Thanh không lớn, cho dù là tài liệu từ tứ giai mãnh thú hắn cũng không thu thập nhiều.

Ba con hung thú khác phân biệt là một con thần lân khổng lồ màu xanh, một con sói có cánh màu hồng, một con tê tê to lớn. Bốn con mãnh thú này không ngoại lệ đều có một vết thương trên đầu, chảy ra máu tươi các loại màu tí tách rơi xuống.

Năm con hung thú này Lục Thanh đều chưa bao giờ thấy qua. Có thể là chúng chỉ tồn tại ở thời kỳ hoang dã, nên hiện giờ điển tịch đều không ghi lại, bởi vậy Lục Thanh cũng không gọi ra tên của chúng.

Lúc này rõ ràng bốn con tam giai hung thú kia đang rất hoảng sợ. Đột nhiên chúng nó bị khí Phong Lô công kích trên đỉnh đầu, khiến chúng nó sợ vỡ mật. Giờ chúng lại có chút kinh nghi nhìn con Hỏa Kiến trước mặt. Như thế nào mà con hung thú trước mặt lại là vương giả có năng lực khiến chúng nó vẫn sợ hãi kia.

Thu...

Một đạo sóng âm không chút khách khí hướng tới bốn con hung thú bao phủ lại. Sau khi phát ra sóng âm, thân hình con Hỏa Kiến như lợi kiếm ra khỏi vỏ hướng lên không trung phóng đi. Đồng thời một luồng uy áp mạnh mẽ hung hăng áp chế.

Thức hải của bốn con hung thú một trận rung rẩy. Sóng âm vô hình trong nháy mắt đã đánh vào thức hải của chúng, đồng thời lại bị uy áp của tứ giai hung thú áp chế. Chúng không nhận được nằm úp xuống mặt đất.

Phác...!

Máu tươi bay ra đầy trời, con thần lân màu xanh không kịp phản ứng đã bị hai chiếc răng sắc bén của Hỏa Kiến cắn đứt đầu. Con Hỏa Kiến lại phát ra một đạo sóng âm nữa, tiếp tục hướng tới con hổ bên cạnh đánh tới. Kinh phong bắn ra bốn phía, ba con hung thú bị sóng âm không chế đứng bất động tại chỗ, thức hải hỗn loạn khiến chúng nó không thể khống chế được thân thể.

Thậm chí không hề dùng một chút linh lực, Hỏa Kiến cứ như vậy cắn đứt đầu của hai con tam giai hung thú. Thấy nguy cơ trước mắt nhưng hai con hung thú còn lại vẫn không thể động đậy. Sóng âm công kích quá quỷ dị, mà giai vị lại không bằng, chúng nó không thể nào ngăn trở được.

Hai tiếng rống đồng thời vang lên. Trên người con sói và con tê tê đồng thời bốc lên ngọn lửa nóng rực. Linh lực hệ hỏa mãnh liệt tỏa ra, ngọn lửa trên người chúng còn có xu thế chuyển sang màu lam. Không khí bị ngọn lửa thiêu đốt, phá ra một mảng lớn chân không.

Thiêu đốt thức hải!

Sinh tử trước mắt, hai con hung thú bất chấp tất cả thiêu đốt thức hải. Linh lực hệ Hỏa ở trong thức hải của chúng lập tức bộc phát ra.

Hai tiếng nổ to lớn vang lên, quanh người hai con thú là một mảnh chân không vụn vụn. Ngọn lửa màu lam nhạt đầy trời đem Hỏa Kiến đang thất thố không kịp phản ứng bao phủ.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

287. Chương 37 :u Đàm Thiểu Nữ

Từng tiếng kêu tức giận từ trong biển lửa vang lên. Dưới ánh mắt của Phong Lô, biển lửa màu lam nhạt bắt đầu thu hẹp vào trung tâm. Trong lòng Lục Thanh vừa động, thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Trong hư không, đột ngột xuất hiện một thanh Phong Lô cự kiếm dài bốn mươi trượng. Theo động tác của Lục Thanh, cự kiếm đánh thẳng vào biển lửa.

Kiểm quang giống như điện, xé rách chân không.

Xuy...!

Biển lửa lóe lên ánh sáng chói mắt cùng với một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên. Thân thể to lớn của Hỏa Kiến bị đánh tung lên trời, một làn máu tươi nóng rực như dung nham từ trên thân nó chảy ra. Mặt đất bị máu tươi dính vào, cây cỏ nhất thời bị đốt cháy.

Hỏa Kiến ở giữa không trung lật lại thân hình, hai cái râu hướng về phía Lục Thanh. Trong nháy mắt, một ngọn lửa màu lam hình thành hướng về Lục Thanh bắn tới.

Nhiệt độ khủng bố làm cỏ cây hai bên héo rũ, chỉ trong phút chốc ngọn lửa đã đánh tới trước mặt Lục Thanh.

Một tiếng kiếm ngâm rung trời vang lên, ngón tay Lục Thanh giống như Thiên Lô từ trời giáng xuống. Tiên thiên Phong Lô Kiếm Khí ở đầu ngón tay hần nhô ra hai trượng, lập tức đem ngọn lửa đang đánh tới chém thành hai nửa.

Một chân Lục Thanh đạp vào hư không, Hỏa Kiến chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, thân hình Lục Thanh đã tới trước mặt nó. Lục Thanh đã hiểu ra căn nguyên, tốc độ của Phong Lô bộ nhảy vọt, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách bốn mươi trượng.

Ngón tay của Lục Thanh điểm ra. Khí Phong Lô chung quanh nhanh chóng tụ tập, ngưng đọng thành một chiếc chùy dài hơn mười trượng như thực. Theo động tác của Lục Thanh, chiếc chùy đánh thẳng vào hai chiếc râu của Hỏa Kiến.

Hỏa Kiến vừa phát ra sóng âm vô hình, thì ngay lập tức ở mi tâm Lục Thanh hình thành một luồng xoáy khí màu bạc. Chỉ trong nháy mắt đã hấp thu sạch sẽ sóng âm công kích tới.

Xuy

Theo Lục Thanh rút một đạo tiên thiên Phong Lô Kiếm Khí vào, ánh sáng trên chiếc chùy lập tức sáng ngời. Chiếc chùy mang theo tiên thiên Phong Lô Kiếm Khí trong nháy mắt truyền khắp toàn thân Hỏa Kiến. Vô số Tử Điện hiện lên, bao vây Hỏa Kiến hình thành một quả cầu sét màu tím.

Ngay sau đó, chiếc chùy thế như chẻ tre, đánh thẳng vào đầu Hỏa Kiến.

Một tiếng rít rung chuyển trời đất vang lên, âm vang khắp nơi. Đồng thời cường độ của sóng âm công kích tăng gấp mấy lần. Ở giữa mi tâm Lục Thanh, vòng xoáy thần thức liên tục rung động, suýt nữa tan vỡ. Phong Lô Long Mãng ở phía xa bị sóng âm quét đến, thân hình rơi xuống mặt đất. Hai con mãnh thú kia cũng bị lực lượng sóng âm quét trúng ngã xuống mặt đất.

Thần sắc Lục Thanh ngưng trọng, năm ngón tay mở ra. Chiếc chùy do khí Phong Lô ngưng tụ lại bành trướng thêm hơn trượng. Lô khí tụ tập lại, hóa thành Lô Xà quấn quanh chiếc chùy. Từ trên người Lục Thanh bộc phát ra vô số tia khí sắc bén, bàn tay hất mang theo lực lượng khủng bố hướng về Hỏa Kiến hung hăng đánh xuống.

Trong chốc lát trên chiếc chùy lại gia tăng thêm lực đạo khủng bố. Một tiếng kêu thê lương vang lên, Hỏa Kiến lập tức bị đánh nát vỡ đầu, máu tươi cùng óc mang theo nhiều điểm linh lực hệ Hỏa khuếch tán ra xung quanh. Trong nháy mắt này Hỏa Kiến đã tự bạo thức hải.

Một cơn sóng lửa màu hồng khuếch tán ra xung quanh. Mặt đất bị thiêu đốt hóa thành dung nham. Trong hư không, thân hình Lục Thanh hóa thành một luồng sáng màu xanh tím, theo cơn sóng lửa phía sau quét tới mà lui. Cơn sóng lửa mãnh liệt phía sau thủy chung vẫn cách hần vài thước, như thế nào cũng không chạm đến thân thể hần.

Đúng lúc này, đột nhiên gốc Thần Mộc vẫn luôn yên lặng chợt tỏa ra ánh sáng màu xanh lục nhu hòa. Ánh sáng này mang theo sinh cơ bừng bừng cùng linh lực dao động khiến tâm thần Lục Thanh run rẩy. Từng luồng sáng từ các tán cây tỏa ra. Ánh sáng tới đâu ngọn lửa lập tức bị dập tắt. Biển lửa do Hỏa Kiến tự bạo chỉ trong nháy mắt đã bị dập tắt sạch sẽ.

Mặt đất bị đốt cháy khô cằn lại mềm ra, mùi hương bùn đất lại một lần nữa lan tràn ra. Dưới ánh mắt khiếp sợ của Lục Thanh, mặt đất vừa bị đốt cháy lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ của vô số chồi non đang mọc. Chồi non trưởng thành hoặc là mọc ra cành lá, hoặc thành cỏ non. Chỉ trong thời gian mười hơn thở, khu vực vừa xảy ra chiến đấu đã đạt dào sinh cơ.

Đây là lực lượng của Thần Mộc?

Trong lòng Lục Thanh trầm nghĩ. Hần càng tin rằng Thần Mộc này đã sinh ra linh trí. Lực lượng thần kỳ như vậy đã không phải khả năng mà linh lực hệ Mộc có thể đạt được.

Lục Thanh giải quyết nốt hai con mãnh thú đang nằm trên mặt đất rồi lay tỉnh Phong Lô lại. Con vật nhỏ vừa vận vẹo thân hình trôi nổi lên liền lập tức cảnh giác nhìn xung quanh. Nó kinh ngạc phát hiện, mặt đất lúc trước vỡ nát hỗn loạn lúc này lại trở về như ban đầu, như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nó có chút mê hoặc nhìn Lục Thanh.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.” Lục Thanh không nói gì thêm, hướng tới ba gốc Trường Xuân thụ đi tới. Lúc trước ngọn lửa cũng tràn tới ba gốc cây này, nhưng trên thân cây lại hiện ra một tầng linh lực màu xanh biếc che chở. Hiển nhiên ba gốc linh thụ vạn năm này cũng đã sinh ra linh trí, hiểu được tu luyện. Lục

Thanh đi tới gần, ba gốc Trường Xuân thụ này cũng không có phản ứng gì, tùy ý để Lục Thanh hái Mộc Linh quả. Những cái khác Lục Thanh cũng không hề động tới, bởi vì Diệp lão đã nhắc nhở qua: làm gì cũng phải lưu lại một đường, không thể đoạn tuyệt sinh cơ.

Vạn Niên Mộc Linh quả không phải là thứ mà Phong Lôi mới là nhị giai Linh Thú có thể tiêu hóa được. Hiện giờ nó mới đạt tới nhị giai, Lục Thanh biết nó cần chính là linh lực tinh thuần. Linh dược chỉ có thể phụ trợ, chủ yếu vào thứ yếu không thể điền đảo. Cho nên cứ việc con vật nhỏ ở bên cạnh liên tục kêu ô ô, Lục Thanh vẫn kiên quyết thu hộp ngọc cất đi.

Dọc theo đường đi tới đây, Lục Thanh biết cơ hội như bây giờ là khó có được. Mà bản thân hắn cũng không biết, sau hành trình Kiếm Mộ này hắn còn có thể gặp một gốc Thần Mộc Man Hoang như vậy không. Khí hoang dã nồng đậm và tinh thuần, còn có dấu ấn của năm tháng vô tận, đều khiến tâm cảnh của Lục Thanh phát sinh biến hóa. Lúc này đạo tâm của hắn càng thêm kiên định.

Tuy rằng không hiểu Lục Thanh đang làm cái gì, nhưng khí tức của nơi này cũng làm cho Phong Lôi vui mừng. Khí hoang dã không ngừng tiến vào trong cơ thể nó. Vì không thể tra xét nên nó không biết thân thể mình đang phát sinh một loại biến hóa kỳ diệu. Máu huyết nó như sôi lên, tự hồ có thứ gì đó ẩn sâu bên trong đang được dẫn dắt ra, nhưng lại rất mờ mịt khó nhận ra.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng từ một bên sơn cốc bắt đầu hiện lên. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, gốc Thần Mộc tản ra ánh sáng màu xanh lục nhàn nhạt. Ánh sáng này trong suốt, mang theo khí tức cổ xưa khiến người kính sợ. Thân cây cao mấy nghìn trượngm như đứng trên đỉnh mà quan sát chúng sinh.

Viu...!

Đúng lúc này, ở một bên sơn cốc đột nhiên vang lên tiếng địch réo rắt, làm Lục Thanh cùng Phong Lôi lập tức bình tĩnh lại.

“Đó là cái gì?” Lục Thanh cẩn thận lắng nghe. Tiếng địch tuy không cao nhưng giống như là vang lên ở ngay bên tai. Một cỗ dao động linh hồn mơ hồ truyền đến. Cỗ dao động linh hồn này rất âm trầm, giống như tùy thời đều có thể tan biến.

Tiếng địch như tiếng oán than, giống như hướng ra bên ngoài nhấn gửi thứ gì đó. Nhưng trừ bỏ ngẫu nhiên có vài tiếng rống của hung thú, còn không có cái gì hồi âm.

Bất tri bất giác Lục Thanh đã bị tiếng địch hấp dẫn. Hắn chưa từng nghe qua tiếng địch êm tai như vậy. Trong đó không có ẩn chứa công kích gì, chỉ là tiếng nhạc thuần túy.

Ngày trước những tiếng nhạc mà Lục Thanh đã từng nghe, kể từ tiếng địch của Bạch Phát ma nữ, hay tiếng đàn của Liên Tề, đều ẩn chứa sát khí sâu nặng. Tuy rằng nghe êm tai nhưng lại thiếu mất thần vận cơ bản, không giống như tiếng địch mà lúc này nghe được. Giống như cả tâm hồn cũng bị trôi theo tiếng nhạc, không tự chủ được mà chìm đắm vào những cung bậc của tiếng địch.

Nương theo tiếng địch, Lục Thanh hướng về chỗ sâu trong cốc đi tới.

Đẩy ra một đám dây rừng, xuất hiện trước mặt Lục Thanh là một cái đầm trong suốt như ngọc. Mặt nước phản chiếu ánh trăng lung linh, hiện lên một khung cảnh an tĩnh. Nhưng đó không phải là điều hấp dẫn Lục Thanh.

Tại giữa cái đầm, có một phiến đá mọc đầy rêu xanh, lúc này có một nữ tử mặc một bộ váy đỏ tươi ngồi trên. Thân hình của nàng yếu diệu, lộ ra một đôi bàn chân trắng như ngọc. Hai hàng mi như trắng tuyết, sống mũi thẳng tinh xảo, đôi con ngươi trong suốt lộ ra vẻ thâm thúy đau thương. Vẻ đau thương khiến cho Lục Thanh vừa nhìn đã khắc thật sâu trong linh hồn.

Mà khi tới gần Lục Thanh mới phát hiện, ngọn nguồn của dao động linh hồn chính là do nữ tử trước mặt. Mà lúc trước hắn đoán dao động linh hồn kia đang suy yếu cũng phải tự chê cười bản thân mình.

Làm sao mà linh hồn lại suy yếu được. Tới gần Lục Thanh mới cảm thụ được dao động linh hồn của nữ tử này cuộn cuộn như biển. Về phần tiếng địch cũng là từ cây địch bằng san hô trên tay nàng,

Cây địch có màu bích lam, được nữ tử nhẹ nhàng thổi. Tiếng địch sâu kín không ngừng truyền ra mang theo một tia linh hồn lực mỏng manh của nàng truyền khắp cả sơn cốc.

Nữ tử này đến cùng là người như thế nào? Trông nàng cũng chỉ tầm hai mươi mà một thân một mình sống ở sơn cốc không người. Lục Thanh nhớ rõ ràng, trong số đệ tử của bảy tông môn tiến vào Kiếm Mộ không hề có ai như nàng.

Lục Thanh cố gắng bình tĩnh tâm thần lại, không để tiến địch của nữ tử ảnh hưởng. Hắn quay đầu nhìn Phong Lôi có chút mất kiên nhẫn đang đóng đưa cái đầu, Lục Thanh không khỏi dở khóc dở cười. nghĩ tới thì tiếng địch dù êm tai tới đâu, nhưng với Phong Lôi mà nói lại chẳng có chút hương vị gì. Cho đến khi Lục Thanh lấy ra một gốc linh dược nó mới chịu an tĩnh lại.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

288. Chương 38 :vạn Niên Bất Tử Căn (thượng)

Hiển nhiên phát hiện Lục Thanh đi tới, nữ tử ngừng đầu lạnh nhạt liếc mắt nhìn hắn, rồi không thèm để ý tới nữa. Dường như tâm trí của nàng đều tập trung cả vào cây địch trong tay. Lục Thanh phát hiện, theo tiếng địch truyền ra, Thần Mộc ở phía sau cũng tản ra một vầng sáng màu xanh lục nhạt dần ngưng kết thành một khối sáng nhỏ bằng ngón út, vờn quanh Thần Mộc giống như ánh sáng đom đóm.

Không biết sao từ trên người nữ tử, Lục Thanh cảm nhận được một cỗ khí tức hoang dã hùng hậu, còn lộ ra một tia khí sắc bén nhàn nhạt. Tia khí tuy chỉ lơ đãng lộ ra một chút nhưng lại khiến Lục Thanh kinh hồn bạt vía.

Nữ tử thật giống như một thanh Thần Kiếm yên lặng nhiều năm. Vô tận tia khí sắc bén được thu liễm trong cơ thể, một khi bộc phát ra chính là long trời lở đất, rẽ sông chẻ núi.

Thật đáng sợ!

Chỉ một lát, cái nhìn của Lục Thanh đối với nữ tử đã thay đổi hẳn. Đây không phải là một nữ tử nhu nhược mà rõ ràng là một tiền bối kiếm giả có tu vi thông thiên. Chỉ là không biết vì cái gì mà ẩn nấp trong Kiếm Mộ nhiều năm.

“Tiểu tử! Người không biết lễ phép là gì sao?” Tiếng địch đột nhiên ngừng lại, rốt cuộc nữ tử cũng mở miệng nói với Lục Thanh. Thanh âm của nàng lạnh thấu xương, như là hơi lạnh của tảng băng vạn năm.

Lục Thanh nghe vậy sững sốt nhưng lập tức hắn cũng tỉnh ngộ lại. Chính xác thì hắn nhìn chằm chằm một nữ tử như vậy là rất không lễ phép.

“Là do văn bối thất lễ. Mong tiền bối thứ lỗi!” Lục Thanh hơi cúi người giải thích.

Hai mắt sáng lên, thanh âm nữ tử hơi hòa hoãn lại. nói: “Àn! Người so với tên tiểu tử lúc trước chân thành hơn. Tốt lắm! Người rời đi đi.”

Nghe khẩu khí của nữ tử, Lục Thanh càng thêm khẳng định ý nghĩ lúc trước của mình. Đây rõ ràng là một tiền bối cao nhân có tu vi thông thiên, đã sống không biết bao nhiêu năm. Chính là bởi vì có tu vi cao thâm nên mới có thể bảo trì dung mạo trẻ trung.

Chần chờ một chút, Lục Thanh vẫn mở miệng nói: “Tiền bối sinh sống ở đây, không biết có từng thấy qua Vạn Niên Bất Tử Căn?”

“Vạn Niên Bất Tử Căn?” Trong mắt nữ tử lóe lên vẻ kinh ngạc, thả chiếc địch xuống.

Quả nhiên biết!

Nhìn phản ứng của nữ tử, nhất thời trong lòng Lục Thanh trở nên vui mừng.

Nhưng chỉ giây lát, ánh mắt của nữ tử trở nên sắc bén, trong con ngươi bắn ra ánh sáng mạnh thấu xương, đập thẳng vào hai mắt Lục Thanh.

Lục Thanh nhin không được lui về phía sau hai bước. Hắn cảm thấy trước ánh mắt đó, linh hồn của mình như bị đông lại, thật đáng sợ! Chỉ dựa vào ánh mắt mà đã phá hủy ý chí Kiếm Đạo mà hắn tích tụ bao nhiêu năm qua, thậm chí hắn còn không có nổi ý niệm chống cự.

“Người muốn Vạn Niên Bất Tử Căn?” Nữ tử mở miệng hỏi, nhưng bất cứ ai cũng nghe ra địch ý trong lời nói của nàng.

Tuy rằng không thả ra khí thế, nhưng cả người nữ tử lại giống như là nối tiếp cùng đất trời, chỉ lời nói thôi cũng đem liên hệ với trời đất xung quanh của Lục Thanh ngăn cách lại. Giờ phút này đến đơn giản tụ tập nguyên khí Lục Thanh cũng không làm được. Huyệt Bách Hội của hắn giống như bị bịt lại, không thể tiếp dẫn một tia nguyên khí trời đất.

Lục Thanh cảm thấy linh hồn của mình run rẩy, Phong Lô Kiếm Ý ẩn sâu trong cơ thể liên tục huy động cũng không được.

Nữ nhân này thật đáng sợ!

Lúc này xem như Lục Thanh chân chính nhận thức được sự đáng sợ của nữ tử. Còn chưa động thủ đã làm hắn mất toàn bộ sức chiến đấu. Một thân Kiếm Nguyên bị áp chế không thể lưu chuyển được, thần thức cũng chỉ miễn cưỡng điều động được một chút.

Lục Thanh cắn chặt răng, ánh mắt kiên định, không lảng tránh, đối mắt cùng nữ tử.

Nữ tử cau mày, thanh niên trước mặt này tựa hồ không giống với những kẻ trước đây. Trong mắt hắn rõ ràng hiện lên vẻ tinh thuần cùng kiên định, không hề mang chút ý niệm tham lam.

“Ta thấy ngươi không hề làm sao cả, dùng Vạn Niên Bất Tử Căn làm gì?”

“Cứu người!” Lục Thanh trầm giọng trả lời.

Ngay sau đó hắn liền cảm thấy cả người nhẹ nhàng, áp lực vừa rồi đã biến mất không thấy đâu.

Trong lòng hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm. Cảm giác bị áp chế hoàn toàn không thể nhúc nhích thật sự khó chịu.

“Cứu ai?” Nữ tử lại hỏi.

“Bằng hữu.”

“Nga! Vì bằng hữu ngươi có thể bỏ qua truyền thừa của Kiếm Tôn mà đi tìm Bất Tử Căn sao?”

“Đúng vậy!”

Nữ tử rút bàn chân như ngọc ra khỏi mặt nước đứng dậy. Tiếp theo, thân hình nữ tử đột ngột biến mất trước mặt Lục Thanh.

Cái gì?

Lục Thanh không dám tin vào hai mắt mình. Hắn có thể khẳng định tuyệt đối không phải bộ pháp. Cho dù bộ pháp có nhanh thế nào, hắn đã hiểu ra căn nguyên, có thể cảm ứng được linh hồn, có thể chạm được mọi tia dao động. Nhưng mà như nữ tử tự nhiên biến mất trong hư không, thật sự là hắn chưa từng nghe.

“Không cần phải tìm ta.” Sau một khắc, thanh âm lạnh lùng trong trẻo của nữ tử từ sau lưng Lục Thanh truyền đến.

Lục Thanh quay đầu lại, không biết từ khi nào nữ tử đã đứng yên cách mấy trượng sau lưng hắn. Nàng mặc một bộ váy dài màu đỏ, đưa lưng về phía Lục Thanh, đang ngẩng đầu nhìn lên thân cây Thần Mộc.

Thật lâu sau, nữ tử mới mở miệng hỏi: “Người kia bị làm sao?”

“Nhập ma.”

“Nhập ma!” Thân thể nữ tử có chút run lên, tuy biên độ rất nhỏ nhưng Lục Thanh vẫn nhận ra.

“Hắn tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa.”

“Đúng vậy!”

Nữ tử này quả nhiên hiểu biết rất nhiều, chỉ mới nghe một chút đã phỏng đoán ra hết thấy. Lục Thanh nhìn nữ tử, thành khẩn nói: “Nếu tiền bối có hoặc biết chỗ mong rằng có thể cho hoặc chỉ điểm chỗ có. Văn bô vô cùng cảm kích!”

Nữ tử đột ngột quay đầu, trong mắt bắn ra hai luồng sáng. Lục Thanh lại cảm thấy bị áp chế, hắn cũng không có phản kháng gì. Lúc này tâm thần của Lục Thanh càng thêm bình tĩnh, không chút nào sợ sệt đối mặt cùng nữ tử.

Thật lâu sau.

“Tốt! Ta làm chủ lấy giúp ngươi hai cái.”

Mừng rỡ, Lục Thanh xoay người cung kính hành lễ, mở miệng nói: “Đa tạ đại ân của tiền bối, văn bô suốt đời khó quên.”

“Không phải cao hứng quá sớm.” Nữ tử hừ lạnh một tiếng nói tiếp: “Muốn ta tặng không cho ngươi là không có khả năng. Trong thiên hạ không có chuyện ăn cơm mà không phải trả tiền.”

Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại, mở miệng nói: “Tiền bối cần gì? Chỉ cần văn bô có thể, đều có thể cho người.”

Nữ tử liền đánh giá trên dưới Lục Thanh một chút, nói: “Ngươi chỉ là một Kiếm Chủ vừa chạm đến cảnh giới Kiếm Hồn. Trên người có thể có thứ gì tốt, ta là muốn sau khi ngươi ra khỏi Kiếm Mộ giúp ta làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Lục Thanh sững sốt hỏi.

Giống như nhìn thấu tâm tư của Lục Thanh, nữ tử nói: “Ngươi không cần phải đoán nhiều. Ta có thể nói cho ngươi, bởi vì tâm ma thệ ước mà ta không thể rời khỏi Kiếm Mộ này. Cho nên việc này chỉ có người ngoài mới có thể làm được.”

“Hơn nữa, trừ ta ra không ai có thể lấy được Bất Tử Căn.” Nói tới đây, nữ tử liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái thật sâu.

Trong lòng Lục Thanh cười khổ, nhưng vẫn đáp ứng: “Tiền bối cứ nói.”

“Ta muốn giúp ngươi giúp ta giết một người.”

“Giết người!” Trong lòng Lục Thanh trầm xuống, hỏi: “Là người nào?”

“Môn chủ của Sinh Tử môn: Quân Mạc Lâm!” Nữ tử nói từng chữ một. Khi nói đến ba chữ Quân Mạc Lâm, cơ hồ là nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Môn chủ của Sinh Tử môn: Quân Mạc Lâm!” Cái tên này là lần đầu tiên Lục Thanh nghe thấy. Nhưng quan hệ với Sinh Tử môn, lại còn là môn chủ, vậy rất khó giải quyết. Không nói đệ tử của Sinh Tử môn trải rộng khắp Thập Vạn Đại Sơn, chỉ nói vị môn chủ kia tất nhiên phải có tu vi thông thiên.

“Sao! Chỉ là một tông môn cấp Thanh Phàm mà thôi. Nói không chừng, bây giờ đã không còn tồn tại. Ngươi không muốn sao?” Nữ tử sáng giọng nói, giống như một lời không hợp sẽ ra tay.

Thực là một nữ nhân bất thường. Lập tức Lục Thanh kể lại cho nữ tử nghe về những hiểu biết của mình về Sinh Tử môn.

“Tốt! Tốt! Tốt...!” Nghe đến cuối cùng, nữ tử như điên cuồng, mái tóc trên đầu không gió tự động tung bay: “Quân Mạc Lâm! Ngươi quả nhiên có bản lĩnh. Xem ra ngươi cũng đột phá được từng bước. Tốt! Ta sẽ đưa ra một đối thủ cho ngươi.”

Nhìn về Lục Thanh, nữ tử mở miệng nói: “Ta cũng không làm khó ngươi. Ngươi hãy phát ra tâm ma thệ ước: Nếu đạt tới Kiếm Phách, nhất định phải giết chết Quân Mạc Lâm.”

Tâm ma thệ ước, là lấy tâm ma để phát ra lời thề. Nếu vi phạm lời thề sẽ bị tâm ma quán thân. Đây là thệ ước rất ác độc, đặc biệt là đối với kiếm giả tu luyện Thiên Đạo Kiếm Khí. Một khi vi phạm sẽ bị Thiên Ma chú buông xuống giết chết.

Nữ tử đưa ra điều kiện cũng không tính là khó xử. Lục Thanh cũng không biết bản thân hắn có thể đạt tới Kiếm Phách hay không, càng không nói tới ra tay với một tông môn cấp Bạch Linh. Nếu hắn không đạt được đến bước kia thì thệ ước này xem như là tự bỏ đi.

Lục Thanh không hề do dự đáp ứng gật đầu. Hắn vừa phát ra xong tâm ma thệ ước, chợt cảm thấy cả người căng thẳng. Hắn cảm thấy tựa như trong trời đất có thứ gì đang theo dõi hắn, lộ ra mũi nhọn, nhưng lại biến mất rất nhanh.

Đây là lực lượng của tâm ma! Lục Thanh trầm nghĩ.

Mà nghe chính miệng Lục Thanh phát ra tâm ma thệ ước, ánh mắt nữ tử cũng thu liễm lại.

Ngâm.....!

Lập tức một tiếng kiếm ngâm từ trên người nữ tử vang lên, hướng về hư không chung quanh khuếch tán đi. Trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, gốc Thần Mộc Man Hoang bỗng tán ra ánh sáng xanh lục chói mắt. Khí hoang dã mênh mông cùng khí tức tang thương vạn năm tràn ngập mênh mông.

Ánh sáng chợt lóe lên, trước mặt Lục Thanh đột nhiên xuất hiện một tiểu hài nhi mặc một chiếc yếm màu xanh. Toàn thân tiểu hài nhi tản ra sinh cơ dạt dào. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra hai cái lúm đồng tiền rất đáng yêu.

Tiểu hài nhi vừa xuất hiện, liền nhảy vào trong lồng ngực nữ tử.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

289. Chương 39 :vạn Niên Bất Tử Căn (hạ)

“Tỷ tỷ thổi địch nghe thật là hay!” Tiểu hài nhi nghiêng cái đầu đáng yêu nói, thanh âm ngọt như đường. Khiến người nghe xong không nhịn được nảy sinh ý thương yêu.

Trong mắt nữ tử lộ ra thần sắc triu mến hiếm thấy. Nàng giơ tay cầm lấy góc váy lau đi tro bụi trên mặt tiểu hài nhi, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, mở miệng nói: “Tiểu Mộc, người cho tỷ tỷ hai sợi tóc được không?”

“Tỷ tỷ lấy tóc của đệ làm gì?” Tiểu hài nhi ngẩng khuôn mặt ngây thơ hỏi.

“Tỷ tỷ muốn dùng nó cứu người.” Với tiểu hài nhi, nữ tử rất kiên nhẫn nói.

“Cứu người?” Đôi con ngươi chuyển động, tiểu hài nhi xoay người nhìn Lục Thanh: “Đệ thấy trên người hắn không có thương tích gì a. Hơn nữa trong cơ thể người này có Lôi Khí, đệ rất ghét.”

“Người coi như là giúp tỷ tỷ được không?”

Tiểu hài nhi trầm tư một lát rồi nói: “Vậy được rồi, chỉ cần là giúp tỷ tỷ, vậy thì không có vấn đề gì.”

Nói xong tiểu hài nhi cẩn thận kéo bím tóc trên người xuống. Lục Thanh cẩn thận nhìn, mái tóc của tiểu hài nhi chỉ có trên dưới trăm sợi tóc, thật sự là rất ít. Khó trách tiểu hài nhi coi như bảo bối.

Lúc này Lục Thanh cũng đoán được đại khái thân phận của tiểu hài nhi. Hắn nó chính là linh trí của gốc Thần Mộc hiển hóa ra. Không nghĩ tới, nó sống từ thời kì hoang dã tới bây giờ mà vẫn bảo trì được vẻ ngây thơ, hồn nhiên.

Tiểu hài nhi có chút nhe răng trợn mắt nhỏ ra hai sợi tóc màu xanh biếc. Sau khi ra khỏi đầu của tiểu hài nhi, hai sợi tóc liền tản ra ánh sáng màu lục nồng đậm, sinh cơ mãnh liệt tỏa ra từ hai sợi tóc.

Tiếp tục, trong mắt Lục Thanh, hai sợi tóc bắt đầu xảy ra biến hóa. Vốn sợi tóc mỏng manh bắt đầu chậm rãi bành trướng lên. Sau thời gian một hơi thở hình thành hai gốc nhân sâm, tỏa ra ánh sáng màu xanh biếc. Bất Tử Căn hiện ra nguyên hình, cùng với hình dạng mà Diệp lão đã miêu tả giống nhau như đúc, chỉ là kích thước khác nhau mà thôi.

Theo lời Diệp lão thì Vạn Niên Bất Tử Căn chỉ lớn bằng đầu đũa và dài gần thước. Nhưng hai gốc Bất Tử Căn trước mặt này, mỗi cái đều to bằng ngón tay cái, dài đến hai thước. Chỉ nhìn cũng biết hai gốc Bất Tử Căn này khẳng định đã vượt qua vạn năm rất xa.

Không phải sao? Gốc Thần Mộc Man Hoang này không ai biết đã tồn tại bao nhiêu năm. Bất Tử Căn sinh ra ở trên người nó đương nhiên cũng phải kéo dài những năm tháng như vậy.

Tiểu hài nhi vung tay lên, hai gốc Bất Tử Căn liền bay tới trong tay Lục Thanh.

Nữ tử đứng bên cạnh đột nhiên lật tay, lấy ra một chiếc bình bằng ngọc màu tím trong suốt.

Chiếc bình này làm bằng Tử Ngọc tủy, ánh mắt Lục Thanh ngưng lại. Xuyên qua bình ngọc trong suốt hẳn có thể thấy ở bên trong có một viên đan dược màu bạc. Mặt trên của viên đan dược này còn có nhiều điểm sáng màu vàng, giống như những ngôi sao lóe lên ánh sáng rực rỡ. Một cổ khí tức không hiểu khiến linh hồn Lục Thanh run lên từ trong bình tỏa ra.

“Trong này có một viên Kiếm Phách đan.” Ánh mắt nữ tử ngưng trọng hẳn lên đưa chiếc bình cho Lục Thanh, rồi nói tiếp: “Có nó, ở cảnh giới Kiếm Hoàng đỉnh, khi diễn hóa sang Kiếm Phách sẽ có thêm ba thành cơ hội thành công.”

“Kiếm Phách đan!” Trong lòng Lục Thanh chấn động. Lúc trước hẳn nghe nói có tồn tại Kiếm Hồn đan đã cảm thấy là đan dược nghịch thiên lắm rồi. Bây giờ lại còn có đan dược trợ giúp Kiếm Hoàng ngưng tụ Kiếm Phách. Đan dược này, độ trân quý sợ là trong những đan dược thượng phẩm cũng là đứng đầu.

Trên kiếm Thần Đại Lục có bao nhiêu Tông Sư cảnh giới Kiếm phách, Lục Thanh cũng không rõ ràng lắm. Nhưng số lượng tuyệt đối không nhiều, đa số đều xuất từ các tông môn trên cấp Thanh Phàm. Đương nhiên còn có một số Tông Sư không môn phái có thực lực mạnh mẽ không chịu ước thúc của Kiếm Thần điện. Cảnh giới Kiếm Phách là cảnh giới mơ ước của bao nhiêu kiếm giả. Cho dù là cảnh giới Kiếm Hồn, đối với Thập Vạn Đại Sơn thì cũng là cao cao tại thượng rồi.

Lục Thanh tin tưởng, nếu tin tức về Kiếm Phách đan lộ ra, sợ là sẽ khiến cho các Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn phải điên cuồng. Thần Đan như vậy mà nữ tử có thể tùy ý đưa cho mình.

“Tiền bối! Cái này...”

“Người không phải cảm tạ, ta. Nếu bản thân người bất chính ta cũng không giúp người. Người có tư chất rất cao, cho dù là ta cũng ít thấy. Nếu người không thể đột phá Kiếm Phách thì đan dược này ta có cho người khác cũng không có hy vọng. Cho nên người không cần phải cảm tạ, ta chỉ vì cho người không đủ thực lực mà thôi.”

Nữ tử lại phát tay, nói: “Tốt rồi! Người đã có thể đi.”

Lục Thanh khom người thi lễ, cũng không nói thêm cái gì, xoay người rời đi.

Nữ tử ôm tiểu hài nhi do Thần Mộc biến hóa thành, cứ như vậy đứng lẳng lặng một chỗ ngắm nhìn bầu trời. Tà váy màu đỏ không nhuốm bụi trần theo cơn gió nhẹ nhàng phất phơ. Lục Thanh vừa đi được một quãng, tiếng địch nhẹ nhàng lại vang lên. Lục Thanh liền vọt người lên lưng Phong Lôi, sau một tiếng long ngâm trong trẻo, liền hướng về ngoài cốc bay đi.

Lục Thanh đứng trên lưng Phong Lôi bay một lúc lâu, mới nghe thanh âm Diệp lão vang lên.

“Hai cái tên thật đáng sợ. May mắn lão phu không có lên tiếng, nếu không nhất định bị bắt ra.” Diệp lão thở phào nói.

Có thể khiến Diệp lão kiêng kị như thế, rốt cuộc là cường giả như thế nào. Lục Thanh tò mò hỏi: “Sư phụ, hai người đó có tu vi gì vậy?”

Diệp lão hừ một tiếng, mở miệng nói: “Làm sao lại là hai người, rõ ràng là một Kiếm Linh và một Thụ Linh. Mà không biết thế nào lại ở cùng nhau được?”

Ngữ khí của Diệp lão có chút khó chịu nhưng cũng khiến cho Lục Thanh lắp bắp kinh hãi: “Người nói, nữ tử kia là Kiếm Linh?”

Đây cũng thật khiến cho hắn giật mình. Nữ tử kia giống hệt người thường, lại thông hiểu lễ đời. Lục Thanh có nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến nàng lại là một Kiếm Linh.

“Không sai!” Diệp lão mười phần khẳng định gật đầu: “Đều là hai cái lão già, không biết sống bao nhiêu năm. Kiếm Linh kia còn tốt, nhưng mà Thụ Linh kia ta thấy ít nhất phải sống hơn mười vạn năm. Một lão già tu vi thông thiên lại hóa thành một tiểu hài nhi. Phì! Đáng khinh!”

Nghe Diệp lão nói thế, Lục Thanh hoảng sợ. Trong Kiếm Mộ này còn có tồn tại như vậy. Không biết làm sao mà lúc trước Ngũ Hành Kiếm Tôn có thể đem nhốt chúng trong Kiếm Mộ này? Bất quá đây cũng là điều mà hắn hiện giờ không thể với tới được.

Nghe Lục Thanh nhắc tới, Diệp lão lại không khỏi cười vui vẻ nói: “Vạn Niên Bất Tử Căn này sợ là đã ngoài mười vạn năm. Đợi đến ngày lão phu trọng tổ lại thân thể, không nói khôi phục như cũ, sợ là nâng cao một bậc cũng không phải không có khả năng.”

“Đúng rồi, người cũng không phải lo cho tiểu tử nhập ma kia nữa. Có Bất Tử Căn này đã vượt xa vạn năm, cho dù nhập ma nặng hơn nữa, chỉ cần không hồn phi phách tán – hồn vía lên mây, ăn vào gốc Bất Tử Căn này cũng lập tức khôi phục. Mộc chủ sinh, Hỏa cũng tự nhiên cường thịnh.”

“Mộc chủ sinh, Hỏa cũng tự nhiên cường thịnh!” Lục Thanh thì thào nói. Phong Lôi ở dưới chân có chút nghi hoặc xoay đầu. Nó không rõ vì sao Lục Thanh lại luôn thích lẩm bẩm một mình.

Hai ngày sau.

Trong một sơn động ngập tràn Địa Hỏa, một luồng Lôi quang kinh thiên lóe ra, khiến cho ánh sáng của Địa Hỏa áp chế xuống. Thiên Phong cần quét Địa Hỏa không còn. Lục Thanh từ trên không trung hạ xuống, Kiếm khí quanh người trong nháy mắt thu liễm lại. Dưới chân hắc, một con Tử Viêm thú tứ giai thổ dốc hai tiếng liền mất đi sinh cơ.

Lục Thanh phi thân vào trong hồ dung nham ở trong động, lấy một quả cầu đỏ như lửa thu vào hộp ngọc. Hai ngày qua, vì để bản thân thích ứng với lực lượng bây giờ, theo Diệp lão chỉ điểm, Lục Thanh đã liên tục chém giết bốn con tứ giai mãnh thú. Điều này làm cho cảm ứng linh hồn của hắn phát ra càng rõ ràng. Thần thức vừa dung nhập trời đất liền dễ dàng điều khiển khí Phong Lôi. Khả năng khống chế lực lượng càng thêm tinh thâm.

Thậm chí hiện giờ Lục Thanh không cần sử dụng Luyện Tâm kiếm, chỉ lấy ngón tay thay kiếm cũng có thể dễ dàng thi triển mười tám thức Tử Tiêu Phong Lôi kiếm. Mới đầu còn có chút khó khăn, nhưng sau hai ngày đã thu phát tự nhiên, lưu chuyển như ý.

Đến lúc này, trừ bỏ Vô Căn Thủy Liên đã thu thập được, Lục Thanh đã thu thập được bốn loại vạn năm linh dược nữa. Mà chỉ có thực lực của hắn mới có thành tích như vậy. Những đệ tử khác của bảy tông môn, kể cả Lạc Tâm Vũ, gặp phải tứ giai hung thú cường hãn cũng chỉ có thể tránh. Cơ hội đoạt bảo cũng không có mấy thành.

Cho nên nói, không phải vấn đề cơ duyên hay vận khí, mà là phải có thực lực.

Thời gian chín ngày, Lục Thanh đã đi được hơn trăm dặm đường. Hắn khó mà tưởng tượng, Ngũ Hành Kiếm Tôn làm thế nào mà có thể phong ấn một vùng đất hoang dã rộng lớn như vậy để làm Kiếm Mộ.

Lục Thanh lắc đầu, đem những suy nghĩ linh tinh loại bỏ. Thân hình vừa động, đã xuất hiện trên không. Hắn vung tay lên, sau lưng hắn trống rỗng xuất hiện một thanh Phong Lôi cự kiếm dài hai mươi trượng, chém vào Địa Hỏa động bên dưới.

Đất đá tung bay, đem cửa động che lấp lại, một tầng khói bụi dày đặc nổi lên.

Trong hai ngày ngắn ngủi này, thân hình Phong Lô lại dài thêm gần một trượng. Không thể không nói, vùng đất hoang dã này thật sự là vùng đất mơ ước của nó. Khí hoang dã cùng nguyên khí nồng đậm khiến cho tu vi của Phong Lô không ngừng tăng lên. Đây vẫn là do Lục Thanh sợ nó căn cơ không vững, chỉ cho nó ăn một ít linh dược dưới năm trăm năm. Nếu không Phong Lô đạt tới tam giai cũng không phải không có khả năng.

Bỗng dưng Lục Thanh ngừng lại. Hai mắt hắn bắn ra thần quang như điện, nhìn về phương xa. Trong mắt hắn, không gian như biến thành chỉ có hai màu xanh tím, đem không gian cách xa như gần trước mặt.

“Là Kiếm Khí!” Hiện giờ Lục Thanh hiểu ra căn nguyên, năng lực cảm ứng đã vượt xa phạm vi bao trùm của thần thức. Lúc này, ở phương xa hơn mười dặm hắn cảm ứng thấy có Kiếm Khí sắc bén dao động.

Là đệ tử của một trong bảy tông môn!

Hai mắt Lục Thanh sáng lên. Từ ngày hắn tiến vào Kiếm Một tới nay, thì đây là lần đầu tiên hắn thấy đệ tử của bảy tông môn. Lập tức hắn truyền âm ra lệnh cho Phong Lô. Phong Lô ngâm nga một tiếng, thân hình như điện hướng về chỗ Lục Thanh chỉ bay đi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

290. Chương 40 :sát Tâm Như Sắt

Khoảng cách hơn mười dặm mà Phong Lô chỉ dùng thời gian tàn một nén hương đã bay qua.

Lúc này, tại một cái đầm trong vùng đất hoang dã. Cái đầm rộng hơn mười trượng, ở giữa có một gốc cây kì dị đen thui. Từ trong cái đầm bốc lên mùi khó ngửi giống như có xác chết đang thối rữa. Từng làn khói màu đen mang theo mùi hôi tanh tưởi từ mặt nước bốc lên.

Không cần nghĩ Lục Thanh cũng biết, gốc cây này không phải là thứ tốt đẹp. Mỗi một nhánh cây đều có một quả đen thui bóng loáng. Mỗi một quả đều không ngừng phun ra hơi độc chết người.

Ở giữa cái đầm có một con bọ cạp to lớn dài mấy trượng, hình dáng giống hệt bọ cạp bình thường nhưng to lớn hơn nhiều. Hàm răng cửa trong miệng nó mang theo ngọn lửa màu đen phun ra, tấn công xung quanh. Độc khí trong ngọn lửa tỏa ra làm không khí biến thành một mảng chân không lớn.

Đây là một con Độc Hạt tam giai trung thú!

Trong mắt Lục Thanh lóe lên sát khí mãnh liệt. Bởi vì bị Độc Hạt công kích không phải ai khác, mà chính là ba gã đệ tử của Ngũ Độc tông.

Ngũ Độc tông! Đến bây giờ Lục Thanh còn nhớ rõ, thảm trạng chung quanh trấn Triều Dương chính là do Ngũ Độc tông tạo thành, Đối với tông môn này, Lục Thanh căm thù đến tận xương tủy.

Ba đệ tử của Ngũ Độc tông gồm hai nam, một nữ. Cả ba đều khoảng hai mươi tuổi, bộ dạng rất cổ quái. Hai gã nam để tóc đều có khuôn mặt đỏ đậm, thanh kiếm trên tay đánh ra như điện bốc ra từng làn hơi độc màu đỏ ngăn cả công kích của Độc Hạt. Đồng thời ở phía sau hai người, nữ tử có khuôn mặt tái xanh đang vũ động một thanh trường kiếm xanh đậm. Ngũ Độc Kiếm Khí bắn ra ngưng tụ thành hình dạng một con độc xà đánh tới Độc Hạt.

Hai gã nam đệ tử đều là Kiếm Sư tiểu thiên vị, mà nàng kia trông tuổi có vẻ nhỏ hơn lại có thực lực Kiếm Sư trung thiên vị.

Vốn Lục Thanh không định nhúng tay vào. Nhưng lúc này hắn thấy là đệ tử của Ngũ Độc tông liền khơi dậy sát tâm.

Độc Hạt bị ba người luân phiên cuốn lấy. Tuy rằng Kiếm Khí của ba người đều kèm theo hơi độc, nhưng Độc Hạt thân có chứa kịch độc, hơi độc bực này không thể ảnh hưởng tới nó chút nào. Trừ hơi độc ra thì Kiếm Khí của ba gã đệ tử Ngũ Độc tông cũng rất bình thường. Với Thực lực tam giai của Độc Hạt, lại có

giáp xác cứng rắn cho dù là thanh kiếm bát phẩm cũng không làm gì được. Ngoài nữ tử còn khiến Độc Hạt phải kiêng kỵ, còn hai gã nam đệ tử kia nó không hề để trong lòng.

Chiếc đuôi to lớn của Độc Hạt đánh ra như điện, bây giờ nó mới bắt đầu biểu hiện ra thực lực chân chính của mình.

“Cẩn thận!” Nữ đệ tử kinh hô một tiếng nhưng không kịp. Độc Hạt vẫn luôn ẩn dấu thực lực, lúc này đột nhiên bộc phát ra, chiếc đuôi đâm ra như điện, phát ra tiếng xé gió chói tai.

Hưu!

Hưu!

Hai gã nam đệ tử chỉ kịp vùng kiếm ngang trước ngực, ngay lúc đó chiếc đuôi của Độc Hạt đã đánh vào trên thân kiếm của bọn họ. Tia lửa bay tung tóe, một làn hơi độc mãnh liệt nhanh chóng truyền vào tay hai người.

Lực đạo khổng lồ truyền khắp toàn thân, hai người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, thân bắn về phía sau.

Rõ ràng có tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên. Kiếm Khí hộ thân của hai gã bị ngọn lửa độc của Độc Hạt phá vỡ. Chiếc đuôi của Độc Hạt mang theo lực lượng mấy nghìn cân đánh thẳng vào cơ thể hai người.

Nữ đệ tử biến sắc, trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn hét lên: “Nghịch súc! Hôm nay ta phải luyện hóa người.”

Tiếng nói vừa dứt, thanh trường kiếm trong tay nữ tử vẽ lên một quỹ tích huyền ảo, từng làn hơi độc từ trong cơ thể nàng bốc lên. Trong nháy mắt hơi độc bao khắp toàn thân nàng. Đồng thời trong Ngũ Độc Kiếm Khí thoáng hiện lên một luồng khói độc mãnh liệt. Lục Thanh thoáng nhìn thấy trên trán nữ tử chảy ra nhiều điểm mồ hôi, xem ra để thi triển một đòn này nữ tử phải mất rất nhiều sức lực.

Khí thể mãnh liệt từ trong làn khói độc tản ra, Độc Hạt cảnh giác dừng chân lại. Nó há mồm phun ra hơn mười cột lửa, mỗi cột lửa đều đỏ bừng như máu, hiển nhiên bên trong ẩn chứa rất nhiều độc khí.

Cột lửa vừa đánh tới, thế nhưng lại bị làn khói độc mà nữ tử thi triển hấp thu hết. Tiếp theo, làn khói độc bắt đầu thu nhỏ lại, hiện ra thân ảnh của nữ tử bên trong. Lúc này ở mũi kiếm của nàng, khói độc ngưng tụ thành một con rắn to lớn dài mấy trượng hình thành một trận thế, hướng tới Độc Hạt.

Con rắn này hoàn toàn là do Ngũ Độc Kiếm Khí tinh thuần ngưng tụ thành. Thân rắn to lớn có ẩn chứa khói độc của năm loại độc khí. Thân rắn đông đưa giống như là một con vật có sinh mạng thực.

“Nạp mạng đi!” Nữ tử hét lớn lên một tiếng. Thân kiếm trên tay nàng run lên, thân hình con rắn trong nháy mắt đã phóng tới trước mặt Độc Hạt. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Độc Hạt, con rắn há cái mồm to lớn, cắn vào trán của Độc Hạt.

Kiếm Khí càn quét qua!

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên. Ngũ Độc Kiếm Khí trong nháy mắt phá vỡ trán Độc Hạt, xâm nhập vào trong não tủy.

Thân hình Độc Hạt đổ xuống mặt đất. Sau khi dây dựa mãnh liệt vài cái liền đứt hơi mà chết. Nữ tử gần như mất hết sức lực xụi lơ trên mặt đất. Nàng nhanh chóng lấy ra mấy viên đan dược ăn vào, mặc kệ hai gã nam đệ tử đang dây dựa trên mặt đất. Ngược lại trên mặt nữ tử còn hiện lên vẻ đùa cợt, nói: “Cùng chiến đấu với hung thú hoang dã còn có thu hoạch như vậy.

Đợi cho kết thúc hành trình Kiếm Một này, các người đều sẽ giúp ta đạt được mức chém nghìn người. Đệ tử Ngũ Độc tông ta, ra tay phải tàn nhẫn. Độc do tâm sinh, mới có thể đột phá đến cảnh giới cao.”

“Chém nghìn người! Độc do tâm sinh!” Lục Thanh than nhẹ một câu, rốt cục cũng định ra sát tâm. Ngũ Độc tông thật sự coi rẻ mạng người. Không thể để Kiếm Đạo tồn tại một mạch như vậy được.

Ngang...!

Nghe được Lục Thanh phân phó, Phong Lôi liền phát ra tiếng ngâm đĩnh tai nhức óc. Khí tức long uy bao phủ xuống, mấy con bọ cạp nhỏ vừa leo ra khỏi thủy đầm liền hoảng sợ trốn vào thủy đầm, không dám đi ra nữa.

“Cái gì!” Trên mặt nữ tử hiện lên vẻ kinh hãi, vừa quay đầu nhìn liền thấy thân hình dài tám trượng đầy uy vũ của Phong Lôi. Thân hình Phong Lôi từ trên trời hạ xuống, long uy cùng khí tức Linh Thú tản ra. Tuy Phong Lôi chỉ là nhị giai nhưng nếu nói về khí thế thì Độc Hạt tam giai cũng không bằng.

“Là người!” Vừa nhìn rõ người đứng trên lưng Phong Lôi, sắc mặt nữ tử đại biến.

“Người muốn làm gì?” Nữ tử cảnh giác nhìn chăm chăm Lục Thanh. Nàng lập tức dừng lên, thối lui đến bên cạnh hai gã nam đệ tử. Lúc này xương cốt của hai người đã vỡ vụn, không thể cử động được, chỉ đành làm bìa chắn cho nữ tử.

Lục Thanh chậm rãi mở miệng nói: “Cho các người hai canh giờ khôi phục lại Kiếm Nguyên.” Nói xong Lục Thanh liền nhắm mắt lại, không hề mở miệng nói thêm gì. Ba người này hẳn nhất định phải giết, nhưng hẳn cũng không muốn lợi dụng khó khăn của họ, mà cho họ hai canh giờ khôi phục.

“Các hạ vì sao phải đối địch cùng chúng ta. Trong Kiếm Mộ, nguy cơ tứ phía, ta có thể giúp các hạ mở đường.”

Nhìn Lục Thanh đang nhắm mắt đứng yên, nữ tử cắn chặt răng, lại nói tiếp: “Ngũ Độc tông chúng ta có bí pháp điều khiển các loại độc vật để dò đường. Chỉ cần cho ta thời gian, mọi chỗ trong Kiếm Mộ này ta đều có thể tìm hiểu được.”

Lục Thanh vẫn như trước không hề có chút động lòng. Vốn hắn không hề muốn tìm truyền thừa của Kiếm Tôn. Có Diệp lão chỉ dạy, hắn căn bản không phải tìm cái truyền thừa. Hành trình Kiếm Mộ này, đối với Lục Thanh chẳng qua chỉ là một lần lịch lãm đầy nguy hiểm mà thôi.

Nữ tử thấy Lục Thanh không hề có phản ứng gì, rốt cục thay đổi sắc mặt, ngồi xuống xếp bằng cố gắng khôi phục lại Kiếm Nguyên. Nếu lấy ba địch một, tuy đối phương là Kiếm Chủ, nhưng chắc là bọn họ có thể bỏ chạy được.

Lúc này trong lòng ba người còn thầm cười nhạo Lục Thanh, cư nhiên lại kiêu ngạo như vậy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mặt trời gần ngả dần về phía Tây. Thời gian hai canh giờ đã trôi qua.

Ba người đứng thẳng dậy. Hai gã nam đệ tử có chút khó khăn. Dù sao đan dược cũng không phải vạn năng, xương cốt mới chỉ khép lại, còn phải tu dưỡng thời gian dài mới có thể bình phục.

Ba người tựa lưng vào nhau, hợp lại xếp thành Tam Tài Kiếm Trận đơn giản vậy Lục Thanh vào giữa. Về phần Phong Lôi, lúc Lục Thanh nhắm lại hai mắt nó cũng hiểu ý mà lui ra ngoài nằm nghỉ. Nó không hề lo lắng cho Lục Thanh, những người này đến tam giai hung thú còn đối phó khó khăn thì làm sao có thể làm gì Lục Thanh.

Khí thế của ba người tản ra tập trung vào Lục Thanh. Một cỗ khí tức xơ xác tiêu điều tràn ngập ra. Lục Thanh vẫn thản nhiên nhắm hai mắt, khoanh tay đứng thẳng. Thần thức của hắn dung nhập vào trời đất, cảm thụ dao động linh hồn, mơ hồ cùng hô ứng với khí Phong Lôi trong trời đất.

Ba người đều lộ ra thần sắc hoảng sợ. Khi phát ra khí thế, cả ba đều phát hiện, khí thế của họ không thể tập trung vào Lục Thanh. Giống như trước mặt họ không hề có ai, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ đều hoài nghi ở trong Kiếm Trận không hề có ai.

Đây là cảnh giới như thế nào vậy? Trong nháy mắt, nữ tử lại nghĩ tới sư phụ của nàng. Cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Chẳng lẽ!

Tuyệt đối không có khả năng! Ý niệm vừa dâng lên trong đầu, nữ tử liền lắc đầu loại bỏ ngay.

Đại thế Kiếm Trận tích lũy bởi vì không nắm chắc được phương vị của Lục Thanh mà bắt đầu suy nhược đi.

Hai mắt lóe lên, nữ tử quyết định thật nhanh. Ba người liếc nhìn nhau rồi đồng thời bộc phát ra Kiếm Khí cùng hơi độc trong cơ thể bao phủ không gian trong Kiếm Trận.

Ngay sau đó, ba người giông như đã bàn trước đồng thời thi triển bộ pháp quỷ dị hướng ra ngoài chạy trốn. Xuy!

Thời điểm ba người vừa thả ra hơi độc, trong Kiếm Trận liền lóe lên Lôi quang. Hơi độc trong nháy mắt bị Lôi quang cắn quét sạch sẽ.

Nhìn phương hướng ba người chạy trốn, khoe miệng Lục Thanh nở ra một nụ cười lạnh.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

291. Chương 41 :kinh Biển. Bóng Kiếm Thông Thiên

Cũng không thấy rõ Lục Thanh có động tác như thế nào, ở trước người hắn liền có ba thanh Phong Lôi kiếm dài gần hai mươi trượng ngưng tụ thành hình. Theo ánh mắt của Lục Thanh lóe lên, ba thanh Phong Lôi kiếm liền phát ra tiếng rít khùng bố, phân biệt hướng về ba người bắn tới.

Viu!

Trong hư không ba đạo kiếm quang kinh người lóe lên rồi biến mất. Ngay sau đó, nguyên bản ba người đang thâm cảm thấy may mắn bỗng đình chỉ động tác. Thân hình ba người như bị giam cầm giữa không trung không hề nhúc nhích. Ba đạo kiếm quang xuyên qua ba người kéo dài tới tận phương xa hơn trăm trượng mới tiêu tán.

Lục Thanh hơi lắc đầu rồi phi thân nhảy lên lưng Phong Lôi, hướng về khu rừng bay đi. Hiện giờ hắn muốn giết ba gã Kiếm sư rất dễ dàng, chỉ cần động ý niệm là có thể ngay lập tức tiêu diệt được ba gã Kiếm Sư. Hiện giờ hắn đã hiểu ra căn nguyên, cảm ứng được linh hồn, so sánh với lúc trước thì tuy tu vi hắn không tăng lên, nhưng thực lực lại khác biệt một trời một vực.

Ngay tại lúc Phong Lôi vừa bay đi, nguyên bản ba gã đệ tử Ngũ Độc tông đang đứng yên lặng thì từ mi tâm ba người bắt đầu xuất hiện một tia máu. Tia máu vừa hiện lên liền kéo dài xuống dọc theo thân thể ba người, máu tươi phun ra, thân thể ba người lập tức bị chia thành hai nửa.

Chỗ Lục Thanh đang đi tới là một phiến sơn mạch do Diệp lão cảm ứng được mà chỉ điểm. Lúc trước Diệp lão đã chỉ đến chỗ Thần Mộc man hoang sinh trưởng lấy được Vạn Niên Bất Tử Căn. Bây giờ Lục Thanh lại có mong đợi xem chỗ này có thể lấy được cái gì. Nói không chừng lại có thể tìm được Vạn Niên Hoàn Hồn Thảo trong Kiếm Mộ.

Sau khi tiến vào vùng núi rừng này, Lục Thanh liền cảm thấy được nguyên khí trời đất ở đây nồng đậm dị thường. Từng ngọn núi san sát kéo dài tới hơn trăm dặm. Trong vùng sơn mạch này, gần như chỗ nào cũng có những ngọn núi cao nghìn trượng san sát, trung tâm sơn mạch có một tòa núi cao ngất trời nhìn qua thật giống như một thanh Thần Kiếm thông thiên xông thẳng đến tận trời.

Khí hoang dã đập vào mặt mà đến, khi đứng ở đây tựa hồ khiến cho tâm thần bình tĩnh hơn nhiều. Nhìn vùng sơn mạch trước mắt, Lục Thanh không khỏi cảm thán. Cho dù là năm ngọn núi chính của Tử Hà tông cũng không thể so sánh với bất kỳ ngọn núi nào ở đây. Đây là một Kiếm Mộ do Kiếm Tôn dựng lên, làm sao có thể là một nơi bình thường được.

Bay được hơn mười dặm, Lục Thanh liền cảm thụ được khí tức của mấy con tứ giai hung thú. Những hung thú này không hề thu liễm khí tức, khí thể toàn bộ không kiêng nể gì phóng ra, làm cho nguyên khí trong phiến sơn mạch này tụ tán vô thường.

Vừa đi tới vùng sơn mạch này, Phong Lôi hưng phấn dị thường. Lục Thanh lại tiếp tục để cho nó luyện tập cùng chém giết với các hung thú cùng giai. Hiện giờ nhị giai hung thú nó căn bản không để vào mắt. Lấy Phong Lôi linh lực của nó, trong số nhị giai hung thú thì tốc độ đã độc chiếm ngôi đầu. Hơn nữa Phong Lôi lại có thủ đoạn công kích rất lợi hại, có thể tạo thành phiền toái cho nó cũng không có nhiều hung thú lắm.

Đắm chìm trong vùng đất hoang dã tu luyện vài ngày. Mỗi ngày nhìn thấy Phong Lôi cùng các hung thú khác chiến đấu, trong lòng Lục Thanh thường xuyên có sở ngộ. Nhưng hần cẩn thận nghĩ lại thì không biết duyên cớ vì sao. Lục Thanh cũng không miễn cưỡng, nếu đã nghĩ không ra thì cứ để thuận theo tự nhiên. Trong thời gian này, mỗi đêm khi dừng lại nghỉ ngơi, Lục Thanh hoặc là ngồi xuống tu luyện hoặc là luyện tập kiếm pháp.

Tới cảnh giới kiếm pháp bây giờ của Lục Thanh, trừ bỏ kiếm pháp tinh thâm, còn lại các loại kiếm pháp khác hần đã không cần cầu nệ chiêu thức gì. Kiếm Pháp cổ bản trong tay hần cũng trở nên rất huyền ảo. Đặc biệt Lục Thanh đã hiểu ra căn nguyên, cảm ứng được linh hồn, mỗi khi luyện tập kiếm pháp luôn có rất nhiều khí Phong Lôi tự động tụ tập tới, khiến Lục Thanh không tự giác mà bắt đầu dựa theo quỹ tích khí ảnh Phong Lôi mà vũ động kiếm.

Cảm giác đó khiến hần cùng khí Phong Lôi phù hợp càng cao. Trong thời gian ngắn ngủi, cảnh giới kiếm pháp của Lục Thanh lại tăng thêm một tầng.

Năm ngày lại trôi qua, một người một thú đã xâm nhập vào vùng sơn mạch này hơn trăm dặm. Vô luận là nguyên khí trời đất hay là khí thuộc tính đều càng lúc càng thêm nồng đậm. Mà tương ứng, cấp bậc của các hung thú gặp được càng cao. Lúc này đã gần như không thể gặp được nhất giai hung thú, nhị giai hung thú thì tùy ý cũng có thể gặp được, thậm chí cứ mỗi vài dặm lại xuất hiện một con tam giai hung thú. Đường nhiên những con tam giai hung thú xuất hiện đều không ngoại lệ biến thành thứ ma luyện cho Phong Lôi.

Tuy nó không thể chiến thắng, nhưng lấy tốc độ của nó thì đa số tình huống đều ở thế bất bại. Chỉ có không may gặp phải hung thú trời sinh am hiểu về tốc độ, hoặc là hung thú hệ Phong. Tuy mỗi lần đó Phong Lôi đều thua trận và bị rất nhiều vết thương, nhưng nó bằng vào được lực còn tích trữ trong cơ thể cùng ý chí hơn mười năm rèn luyện dưới Thiên Lôi mà khôi phục lại rất nhanh. Mỗi lần như vậy nó đều có thu hoạch không nhỏ.

Thời kì hoang dã thượng cổ, hung thú chính là trường thành như vậy, Phong Lôi cũng không ngoại lệ. Thời gian năm ngày, trừ bỏ thời gian dùng để khôi phục còn lại chính là liên tục chiến đấu, khiến cho nó trường thành lên. Tu vi của nó rất nhanh đã đạt tới nhị giai Linh Thú đỉnh phong, chỉ cần củng cố thêm là có thể thuận lợi đột phá đạt tới tam giai.

Ngày hôm đó, vẫn như trước Lục Thanh cười trên lưng Phong Lôi bay qua một khu rừng rậm rạp, hướng về trung ương sơn mạch này đi, tìm đối thủ tam giai hung thú cho Phong Lôi tôi luyện. Trong phiến sơn mạch từng cây cổ thụ đều cao sừng sững san sát, tán lá rậm rạp che mất ánh mặt trời.

Lục Thanh hơi nhíu mày, từ lúc sáng sớm tới bây giờ tâm thần của hần như có một tia rung động khó hiểu, như có chuyện gì sắp xảy ra. Lúc này đã tới thời gian giữa trưa, dừng nói tam giai hung thú, cho dù là nhị giai hung thú cũng không thấy bóng dáng một con. Nhưng thật ra lúc này lại nhìn thấy nhất giai hung thú ra ngoài kiếm ăn. Cả không gian như bị một thứ gì đó kiềm chế, giống như giông bão sắp nổi lên.

Chậm đã!

Cảnh giác trường to đôi mắt, Phong Lôi cũng cảm nhận được không khí càng lúc càng ngưng đọng. Lục Thanh phát hiện khí tức của áp lực này là từ trong chỗ sâu vùng sơn mạch này truyền ra. Càng đến gần Lục Thanh càng cảm thấy không thoải mái, khó trách mỗi con hung thú đều trốn đi. Mà những nhất giai hung thú bởi tu vi thấp kém không cảm ứng được gì nên mới ra ngoài kiếm ăn.

Để ngừa vạn nhất, khi đi được vài dặm nữa, Lục Thanh liền đem Phong Lôi thu vào trong Luyện Tâm kiếm. Mà hần thì từng bước nhắm tới chỗ sâu trong sơn mạch đi tới.

Hiện giờ Lục Thanh thi triển Phong Lôi bộ đã đạt tới mực lô hỏa thuần thanh, chỉ một bước đã qua khoảng cách hơn mười trường. Lấy cảnh giới linh ngộ hiện giờ của Lục Thanh thì tiêu hao của Phong Lôi hần thừa sức thừa nhận, có đi liên tục mấy ngày cũng không có vấn đề.

Nhoáng một cái đã đi qua vài dặm. Càng đến gần khí tức kiềm chế càng ngưng đọng như thực. Tuy là không có năng lực gây tổn thương gì, nhưng cứ đứng lâu dài như vậy thực có thể làm cho khí thể của bản thân tiêu tán.

Rốt cục!

Sau một ngày, khi Lục Thanh đến bên một vách núi, biến đổi lớn đã bắt đầu. Khí tức kiếm chế mấy ngày nay lập tức bạo phát ra.

Ầm ầm!

Mặt đất bắt đầu rung động, dưới chân Lục Thanh, một vách đá bắt đầu nứt ra. Vách núi hơn mười vạn cân bắt đầu ầm ầm vỡ vụn, hướng tới mấy cây cổ thụ bên dưới nện xuống. Tiếng xé gió thê lương vang lên.

Bụi đất bay đầy trời cùng với nhiều tiếng gầm rú to lớn bao trùm khắp nơi. Bụi mù quay cuồng, không thấy cả mặt trời, vô số hung thú bắt đầu rống lên, trong thanh âm mang theo sợ hãi, như đến ngày tận thế.

Tiếp theo một tiếng kiếm ngâm trống rỗng vang lên trong đầu Lục Thanh. Tiếp tục, Luyện Tâm kiếm ở sau lưng hắn, thậm chí cả Kiếm Cốt cùng các thanh Thần Kiếm ở trong Không giới của hắn đều ong ong kêu lên.

Đặc biệt là Kiếm Cốt của Vạn Thi Kiếm Đế bộc phát ra một tiếng kiếm ngâm vô cùng to lớn. Cho dù Không Giới là một không gian tự thành cũng không thể ngăn cản tiếng kiếm ngâm truyền ra. Thậm chí Kiếm Cốt còn có hành động muốn lao ra khỏi Không Giới. Chính là xung động vài lần rồi tựa như có gì đó trói buộc lại yên ổn xuống.

Rốt cuộc là cái gì?

Giờ phút này trừ bỏ thấy những ngọn núi cao kịch liệt run rẩy, mặt đất giống như trở thành một đồng hồ hỗn loạn, cổ thụ gãy đổ, đất đá bắn khắp nơi. Từng tiếng ầm ầm không ngừng vang lên.

Tiếng kiếm ngâm càng lúc càng cao, Lục Thanh cảm thấy tiếng kiếm ngâm vang lên trong đầu chấn động tới cả tâm thần, thấm vào trong linh hồn.

Khẽ điểm chân lên một vách núi, Lục Thanh hướng tới một tòa núi cao mấy nghìn trượng bay đi.

Chỉ sau một lát Lục Thanh đã tới một đỉnh núi cơ hồ cao nhất trong vùng đất Kiếm Mộ này.

U u...

Từ xa mà xem, tại chỗ sâu nhất trong cùng núi, vô cùng vô tận tiếng kiếm ngâm truyền ra. Mặt đất không ngừng vang lên tiếng nứt vỡ.

Giống như một thanh Thần Kiếm tuyệt thế sắp đi ra. Một luồng Kiếm Ý phóng thẳng tới tận trời. Trong lần Kiếm Ý đó Lục Thanh cảm nhận được các loại thuộc tính: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ lưu chuyển không thôi.

Kiếm Ý không hề có chút áp bức ra ngoài nhưng khí thể kinh thiên không chút che lấp. Dưới ánh mắt rung động của Lục Thanh, một thanh kiếm năm màu lưu chuyển, một bóng kiếm thông thiên triệt đại hiện ra. Bóng kiếm này vượt qua cả độ cao của ngọn núi, như không có gì hạn chế mà không ngừng lên cao, thẳng tới phía chân trời.

Ở nơi này!

Trong mắt lóe lên thần quang, Lục Thanh không hề do dự hóa thành một đạo lưu quang xanh tím xẹt về phía chân trời, hướng thẳng hư ảnh cự kiếm mà đi.

Càng đến gần Lục Thanh càng cảm thấy sự to lớn của bóng kiếm. Mũi kiếm sắc bén như đâm thẳng vào bầu trời, không ngừng phóng lên cao. Thần quang lưu chuyển trên bóng kiếm tản mát ra một cỗ khí tức huyền ảo. Khí Ngũ Hành từ trên thân kiếm dần tản mát ra hư không xung quanh.

Trong đan điền của Lục Thanh, Phong Lôi Kiếm Chủng phát ra tiếng ngâm trong trẻo. Phong Lôi Kiếm Ý ẩn sâu trong cơ thể hắn như điên cuồng muốn phá thể mà ra, bất quá lại giống như không tìm thấy cửa ra chỉ có thể co đầu rút cổ trong Kiếm Chủng, phát ra tiếng kiếm ngâm không cam lòng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

292. Chương 42 :thất Tông Tề Tự

Bóng kiếm như núi, khí hoang dã mãnh liệt truyền ra mệnh mông. Không có nhắm vào bất luận kẻ nào, nhưng bóng dáng thông thiên kia cũng khắc thật sâu trong lòng Lục Thanh.

Khi lướt qua một tòa núi cao nghìn trượng, sự việc ở sâu trong sơn mạch cũng hiện ra trước mắt Lục Thanh.

Đây là một tòa thành trì thượng cổ, giờ phút này đang phá vỡ lòng đất mà bay lên. Đất đá xung quanh vỡ ra, núi lớn lật úp, làm đường tránh ra cho tòa thành cổ.

Tòa thành cổ này rất khổng lồ. Tường thành cao mấy trăm trượng không biết dùng vật liệu nào xây lên, nhìn không ra một tia dấu vết tàn lụi của năm tháng. Cả tòa thành trông ngay ngắn vô cùng, ước chừng chiếm phạm vi hơn mười dặm. Trên tường thành loang lổ vô số vết kiếm, từ phía trên thậm chí Lục Thanh còn cảm giác được vô số loại Kiếm ý kinh thiên.

Mà bóng kiếm thông thiên lúc trước chính là bốc lên từ tòa thành này. Cả tòa thành cũng có thần quang năm màu lưu chuyển, khí Ngũ Hành trong trời đất như hoàn toàn tập trung về đây. Trên bầu trời một lỗ xoáy năm màu hội tụ thành hình, đem bóng kiếm thông thiên hút vào.

Trên thành cổ có một cánh cửa cao mấy trăm trượng, ở bên trên có một tấm bảng khắc hai chữ to: Mộ thành!

Tuy chỉ là hai chữ thôi lại khiến cho Lục Thanh không dám nhìn thẳng vào. Ở mặt trên có Kiếm Ý rất sắc bén cường đại. Lục Thanh mới chỉ liếc mắt một cái đã cảm thấy tâm thần mình kịch liệt run lên.

Lục Thanh từ không trung hạ xuống, từng bước một đi tới cửa thành.

Ánh mắt nhìn về phía trước, Lục Thanh chậm rãi hướng tới tòa thành đi tới. Giống như cảm thấy bị khiêu chiến, uy nghiêm bị xâm phạm, từ trên tấm bảng trước cửa thành chợt thả ra linh quang năm màu rực rỡ trong nháy mắt bao phủ Lục Thanh.

Ngay sau đó, tấm bảng trước mặt Lục Thanh chợt sinh ra biến hóa. Một cỗ Kiếm Ý kì dị kéo theo khí Ngũ Hành bao phủ toàn thân Lục Thanh. Một luồng áp lực bàng bạc dâng lên trong lòng hần, khiến Lục Thanh cảm nhận rõ ràng thần vận của Kiếm Ý.

ánh sáng rực rỡ chói mắt, liên miên không dứt, Kiếm Ý mang theo khí Ngũ Hành tựa như vô cùng vô tận. Giống như là sóng nước, một sóng chưa hết sóng sau đã đến. Tuy mỗi loại khí thuộc tính đều thập phần bình thản, nhưng liên tiếp chồng lên nhau lại vô cùng lớn. Chỉ riêng khí thể đã đủ để phá hủy ý chí của đa số kiếm giả. Năm loại khí Ngũ Hành sinh sôi không ngừng, như là vĩnh viễn sẽ không ngừng lại.

Linh quang năm màu bao phủ, ngăn cách mất cảm ứng của Lục Thanh với khí Phong Lôi. Ở bên trong tầng linh quang chỉ còn lại khí Ngũ Hành nồng đậm.

Lập tức trên người Lục Thanh hiện lên tiên thiên PHong Lôi Kiếm Khí sắc bén. Trải qua lần tẩy luyện ngày đó, tiên thiên PHong Lôi Kiếm Khí của Lục Thanh cũng có khí tức hoang dã. Tuy uy lực của Kiếm Khí không có tăng lên, nhưng khí thể lại tăng lên rất nhiều. Đại thể của trời đất rất phù hợp với khí thể hoang dã. Giờ phút này khi Kiếm Khí vừa hiện ra từ trên người Lục Thanh, một cỗ khí thể vô cùng mạnh mẽ cũng bốc lên theo. Lục Thanh thả ra thần thức dung nhập với trời đất xung quanh.

“Không nên dùng Kiếm Khí!” Bổng thanh âm của Diệp lão vang lên: “Dùng Kiếm Ý cùng linh hồn của người cảm thụ nó đi. Kiếm Ý trên tấm bảng này đối với người có ưu đãi không nhỏ.”

Lập tức Kiếm Khí vừa hiện ra trên người Lục Thanh biến mất. Bước chân của hần cũng dừng lại, Lục Thanh chậm rãi nhắm mắt lại. Trong nháy mắt khi Kiếm Khí biến mất sạch sẽ, trong tầng linh quang tựa như sinh cơ hoàn toàn tiêu biến. Trong nhất thời chỉ còn lại tầng sáng năm màu lưu chuyển.

Sau ba canh giờ Lục Thanh lâm vào tĩnh mịch, cách đó không xa, trên một ngọn núi liên tục xuất hiện hơn mười nhân ảnh. Đệ tử của bảy tông đã tụ tập lại.

Giờ phút này xem, đệ tử của mỗi tông đều không có đầy đủ. Mỗi tông hoặc nhiều hoặc ít đều tổn thất mấy người. Đặc biệt là Ngũ Độc tông, hiện giờ chỉ còn lại hai người đứng cẩn thận nhìn chăm chăm vào người của sáu tông khác.

Ở Tử Hà tông cũng chỉ còn lại có bảy người, thiếu mất Tiêu Ngông của núi Lạc Nhật và Nghê Khô của núi Tử Hà. Đương nhiên có thể bọn họ cùng sống chỉ là đang ở nơi khác. Bất quá động tĩnh lớn như vậy, trong phạm vi nghìn dặm cũng có thể nghe thấy. Hiện tại còn không tới thì rất có thể đã bỏ mình.

Đệ tử của bảy tông trong nháy mắt đã tới trước cửa thành, cách chỗ Lục Thanh đứng không xa. Nhìn trên người Lục Thanh bao phủ linh quang năm màu, sắc mặt tất cả đều trở nên ngưng trọng.

Lúc này Thanh Ngọc tông lại có người mở miệng trước.

“Rõ ràng là Lục Thanh đang nhận khảo nghiệm nào đó. Hiện tại cả bảy tông đang ở đây, Lạc Tâm Vũ! Chẳng lẽ Tử Hà tông các ngươi muốn độc chiếm một mình sao?” Một gã thanh niên cười lạnh nói. Đệ tử của bảy tông đều thấy rõ, trên cửa thành có khắc hai chữ “Mộ thành” rất rõ ràng không thể không nghi ngờ đây chính là chỗ cất dấu Kiếm Mộ. Mà lúc này bên trong thành, bóng kiếm thông thiên vẫn như trước không tiêu tan, cho dù ngu xuẩn đến đâu cũng biết trong này chắc chắn có càn khôn.

Trong mắt phát lạnh, Lạc Tâm Vũ không chút nhượng bộ nói: “Tần Mộc ngươi khi nào đã có thể đại biểu sáu tông nói chuyện.”

Tần Mộc! Ngoại tông của tông chủ Thanh Ngọc tông Tần Vô Song, là người cầm đầu trong số đệ tử tiếng vào Kiếm Mộ của Thanh Ngọc tông. Lúc này hắn nhìn vào linh quang năm màu bao quanh Lục Thanh, trong mắt rõ ràng mang theo sát khí. Lúc trước ở trấn Triều Dương, tại gia tộc họ Lục, Lục Thanh đã khiến cho hắn phải chịu nhục nhã trước nay chưa từng có. Cho dù bây giờ tâm cảnh đã tăng lên nhưng sỉ nhục đó hắn không bao giờ quên, thời gian càng trôi qua hắn càng thêm ghi tạc trong lòng.

Lạnh nhạt cười, Tần Mộc nói: “Ta không đại biểu được sáu tông nhưng ta lại có thể nói cho ngươi, trong mộ thành này mỗi tông đều có một phần, há có thể do Tử Hà tông các ngươi nhanh chân mà độc chiếm.”

Hắn vừa nói dứt lời, Lạc Tâm Vũ liền thấy ánh mắt của sáu tông đều ngưng tụ nhìn vào bảy người bọn họ. Trong mắt lộ ra hàn ý rõ ràng.

“Không sai! Lạc Tâm Vũ, tuy rằng các ngươi có bốn Kiếm Chủ, nhưng sáu tông chúng ta cũng không sợ các ngươi.” Nói chuyện chính là một gã đệ tử của Chân Dục tông. Đồng thời từ bốn tông Nhân Đạo phân biệt đi ra một đến hai người. Mỗi người vừa bước ra đều có khí thế cùng uy nghiêm vượt xa những đệ tử còn lại.

Năm Kiếm Chủ!

Đây là những nhân vật đứng đầu của bốn tông môn Nhân Đạo. Đặc biệt là Vô Tình tông có hai Kiếm Chủ. Khuôn mặt của cả hai gã vốn vô cùng lạnh lùng, không hề nói chuyện.

Bầu không khí trở lên ngưng trọng. Nếu phát hiện truyền thừa của Kiếm Tôn thì khẳng định không thể dễ dàng lấy được. Điều đó đủ để thay đổi đại thế của tông môn. Cho dù mình không chiếm được thì cũng không để người khác chiếm được.

Ánh mắt giận dữ, Triệu Thiên Diệp định bước lên thì bị Niếp Thanh Thiên nắm lấy bả vai. Chỉ nghe Niếp Thanh Thiên khẽ nói: “Không cần xúc động!”

“Gọi Lục Thanh trở lại đây!”

“Bảy tông đồng loạt vào thành!” Hai Kiếm Chủ của Vô Tình tông rất rõ ràng, trực tiếp mở miệng nói.

“Không sai! Gọi Lục Thanh trở về đây, nếu không đừng trách chúng ta trở mặt!” Một trong hai gã đệ tử còn sót lại của Ngũ Độc tông âm lãnh nói. Đây là một gã Kiếm Chủ, sắc mặt tái xanh. Ở chung quanh hắn hơi độc quanh quẩn không tiêu tán. Bên cạnh vài tên đệ tử Thật Thương tông theo bản năng lùi ra xa cách hắn một đoạn.

Sắc mặt Lạc Tâm Vũ rất âm trầm. Chưa bao giờ có người dám uy hiếp hắn như vậy, từ trên người hắn bắt đầu bốc lên một luồng khí thế mãnh liệt. Nguyên bản Long Tuyết đang đứng yên một chỗ bỗng kêu lên một tiếng.

Lạc Tâm Vũ quay đầu nhìn lại thì chợt thấy một tiếng truyền âm vang lên trong đầu.

“Việc nhỏ không nên tất loạn đại mưu!”

Việc nhỏ không nhịn tất loạn đại mưu! Lạc Tâm Vũ ngẩn ra, nguyên bản khí thể đang bốc ra lập tức được hấn áp chế xuống. Ánh mắt hấn biến ảo không ngừng, cuối cùng hít sâu một hơi, Lạc Tâm Vũ mới hướng về phía Lạc Thanh mở miệng nói: “Lục huynh! Người về đây trước đi.”

Không hề có chút hồi âm!

Lúc này Lạc Thanh đã hoàn toàn mất đi cảm ứng với xung quanh, hoàn toàn đắm chìm vào tìm hiểu khí Ngũ Hành.

Lạc Tâm Vũ biến sắc, cuối cùng hấn mới phát hiện tựa hồ Lạc Thanh đang chìm vào ngộ đạo, đối với sự việc bên ngoài đã hoàn toàn mất liên hệ.

Sắc mặt lạnh lùng, Tần Mộc mở miệng nói: “Nếu Lạc Thanh của quý tông đã không nghe, ta chỉ đành tự thân đi mời hấn.”

“Người dám!” Cơ hồ là đồng thời, trường kiếm của Diệp Cô Hàn và Triệu Thiên Diệp đồng thời ra khỏi vỏ, chỉ về Tần Mộc.

Lập tức trường kiếm của tất cả mọi người đều ra khỏi vỏ. Hai gã Kiếm Sư đứng hai bên Tần Mộc bùng nổ khí thể, tu vi của cả hai không kém gì hai người Triệu Thiên Diệp. Trong phút chốc khí thể tập trung vào Tần Mộc bị hai người chặt đứt.

Không khí hết sức căng thẳng!

Những người có mặt ở đây đều là những người xuất sắc nhất trong bảy tông môn, không ai có tu vi thấp hơn Kiếm Sư. Lúc này khí thể của hơn mười người tản ra nhất thời dẫn động mây gió nổi lên. Trong lúc nhất thời phong vân nổi lên, bầu trời biến sắc, mặt đất bắt đầu rung động.

Tiếng sấm rền nổi lên. Lấy chỗ đệ tử bảy tông đang đứng là trung tâm, một cơn gió mãnh liệt thổi lên. Khí thể bàng bạc bao phủ, không khí như bị ngưng lại, vô số đá vụn nổi lên lơ lửng. Chung quanh mọi người hình thành một lớp xoáy to lớn.

“Ta thấy Lạc Thanh chỉ lĩnh ngộ Kiếm Ý trên tấm bảng kia thôi, chẳng lẽ các vị muốn xảy ra chiến đấu thật sao?” Lạc Tâm Vũ trầm giọng nói.

Nghe Lạc Tâm Vũ nói như vậy, đệ tử sáu tông đều có chút tin. Bọn họ không phải chưa từng nghe qua việc như vậy, khi lĩnh ngộ lực lượng thuộc tính đến trình độ nhất định, mỗi người đều có thể đến chỗ có Kiếm Ý do một số tiên bối trong tông môn lưu lại, hoặc một ít cảnh giới truyền thừa.

Tần Mộc cười nhạo một tiếng, lại nghe hấn nói: “Lĩnh ngộ Kiếm Ý? Lạc Tâm Vũ người nói thật dễ nghe. Các vị có bao giờ từng thấy lĩnh ngộ Kiếm Ý còn có linh quang xung quanh không? Mà ý thức cũng tạm thời mất đi? Ta chỉ sợ không phải lĩnh ngộ cái gì, mà là đang tiếp nhận truyền thừa.”

Người này cố ý nhắm vào Lạc Thanh!

Tới bây giờ, cho dù có ngu ngốc đến đâu cũng thấy Tần Mộc là cố ý nhắm vào Lạc Thanh. Nhưng đệ tử của sáu tông phải thừa nhận, Tần Mộc nói có lý, điều đó rất có thể xảy ra.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

293. Chương 43 :đại Chiến. Kiếm Khí Tung Hoành (thượng)

“Tần Mộc nhận lấy cái chết!” Quát lên một tiếng giận dữ, Triệu Thiên Diệp đã ra tay trước.

Triệu Thiên Diệp thi triển Tấn Lôi bộ hóa thành một đạo lưu quang màu xanh tím. Trong nháy mắt hấn đã vượt qua khoảng cách hai mươi trượng tới trước mặt Tần Mộc.

Phong Lôi kiếm chém ra một luồng quang mang màu xanh tím chói mắt. Thân kiếm vẽ lên một quỹ tích huyền ảo, Phong Lôi Kiếm Khí trong suốt quán quanh. Ở mũi kiếm, đại lượng khí Phong Lôi tụ tập lại, nhanh chóng ngưng tụ ra một đoàn Tử Điện thô to bằng cánh tay cùng với Phong Nhận hoàn sắc bén.

Thứ thứ tư của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm: Lôi Đình Sơ Hiện.

Kiểm Khí ẩn chứa Tử Điện bá đạo cùng Phong Nhận hoàn sắc bén bao phủ không gian hơn mười trượng quanh Tần Mộc. Đồng thời một làn Phong Lôi Kiếm Ý bá đạo từ trên người Triệu Thiên Diệp phóng ra, hướng tới những đệ tử của Thanh Ngọc tông áp chế.

Triệu Thiên Diệp giận dữ mà bạo phát, động tác giống như lôi đình vạn quân, khí thế không thể đón đỡ. Trong Thanh Ngọc tông không có Kiếm Chủ, người có tu vi cao nhất cũng chỉ tương đương Triệu Thiên Diệp. Dưới Phong Lôi Kiếm Ý bùng nổ, nhất thời Kiếm Nguyên ẩn chứa trong Kiếm Chủng của bọn họ bị áp chế gần một nửa.

Bất ngờ không kịp đề phòng, tính cả Tần Mộc, năm người của Thanh Ngọc tông liên tục giờ kiếm lên ngăn chặn, rất nhanh bày ra một tầng vòng kiếm.

Khí thế của Phong Lôi Kiếm Khí như chẻ tre, trong chớp lát phá vỡ vòng kiếm của năm người. Năm người kinh hãi vội vàng huy động kiếm đón đỡ.

Oanh!

Oanh!

Năm người đồng thời bị đánh bay ra ngoài. Một nữ đệ tử vừa mới đạt tới Kiếm Sư trung thiên vị, bị Phong Lôi Kiếm Ý áp chế đến tám phần Kiếm Nguyên, thanh kiếm thất phẩm trong tay liền bị Phong Lôi Kiếm Khí đánh vỡ.

“Sư muội!”

Bốn người Tần Mộc sợ hãi kêu lên một tiếng, nữ đệ tử kia đã bị chém thành hai mảnh.

Uy thế một kiếm mạnh như vậy!

Giờ khắc này, ánh mắt của tất cả nhìn về phía Triệu Thiên Diệp đều trở lên cẩn thận. Kiếm Ý! Triệu Thiên Diệp này lại lĩnh ngộ Kiếm Ý!

“Triệu Thiên Diệp!” Hai mắt của Tần Mộc đỏ lên. Nữ đệ tử bị chém chết chính là sư muội của hắn, hai người là thanh mai trúc mã, đã có một chút tình ý. Nhưng giờ phút này lại bị một kiếm của Triệu Thiên Diệp chặt đứt.

Không hề ngừng lại, Triệu Thiên Diệp lại vung kiếm lên. Thân hình hắn đột nhiên lùi lại. Trên hư không, một đám Lôi Vân tụ tập lại, cơn lốc càn quét cùng Tử Điện ngang trời, phụ trợ cho Kiếm Khí tràn ngập thân thể Triệu Thiên Diệp. Đúng là như Lôi Thần hàng thế, uy run thiên hạ!

Ngay sau đó, hai tay Triệu Thiên Diệp đồng thời nắm chặt chuôi Phong Lôi kiếm.

“Thứ thứ chín, Phong Lôi Mật Bối!”

Theo một tiếng quát trầm trọng của Triệu Thiên Diệp, chỉ thấy Phong Lôi kiếm trong tay hắn lóe ra Phong Lôi Kiếm Khí sắc bén, đầu ngón tay hơi ẩn vào chuôi kiếm, rất nhanh mũi kiếm vẽ lên một vòng tròn huyền ảo.

Hưu

Phong Lôi Kiếm Khí trên Phong Lôi kiếm đột nhiên xoay tròn, chung quanh từng cơn lốc nổi lên. Trong nháy mắt, từ bốn phía nhanh chóng tụ tập vô số điểm sáng màu xanh và tím nhỏ bé. Những điểm sáng này rất nhanh tụ tập lại quanh người Triệu Thiên Diệp, hình thành một cơn lốc màu xanh tím cao hơn mười trượng.

Cơn lốc này hoàn toàn do Phong Lôi Kiếm Khí tạo thành. Tử Điện cuồng bạo cùng Tồn Phong xoay tròn, một khí thế giết chóc hủy diệt từ trong cơn lốc Kiếm Khí truyền ra, hướng tới bốn người Tần Mộc áp chế.

Răng rắc!

Lúc này, gã Kiếm Chủ của Thất Thương tông đập lên mặt đất, mặt đất dưới chân hắn rất nhanh nứt vỡ hiện lên một cái khe sâu mấy trượng. Đồng thời ở trên thanh kiếm trong tay hắn, một đạo Kiếm Khí tản ra năm màu sắc sỡ giống Ngũ Hành Kiếm Khí, hướng về Triệu Thiên Diệp chém tới.

“Đối thủ của ngươi là ta!” Niếp Thanh Thiên lập tức thi triển Tồn Phong bộ, như hóa thành một cơn gió, trong nháy mắt thân hình hắn đã xuất hiện trước đạo Kiếm Khí năm màu đang nhắm tới Triệu Thiên Diệp, Tồn Phong Kiếm Khí phá không nghênh đón.

Ầm!

Hai đạo Kiếm Khí va chạm vào nhau lại phát ra kiếm ngân ngân nga. Không gian trong mấy trượng hóa thành chân không, không khí quanh đó liền bị hút vào.

Trong nháy mắt lóe tinh quang, gã Kiếm Chủ của Thất Thương tông này nhìn qua đã gần tới trung niên. Quỷ dị chính là Kiếm Khí của hắn lại có bề ngoài giống hệt Ngũ Hành Kiếm Khí. Năm luồng sáng phân biệt là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ năm loại Kiếm Khí nhô cao huyền phù. Khí Ngũ Hành từ trong cơ thể gã chen chúc mà ra. Sắc mặt của hắn nguyên bản tái nhợt giờ càng thêm không có chút máu, trông giống như khuôn mặt một xác chết.

Dưới ánh mắt ngưng trọng của Niếp Thanh Thiên, năm đạo Ngũ Hành Kiếm Khí rất nhanh kết thành năm thanh Ngũ Hành cự kiếm cao hơn mười trượng. Kiếm Khí hệ Kim sắc bén bức người, Kiếm Khí hệ Mộc tản ra sinh cơ dạt dào, Kiếm Khí hệ Thủy linh động liên miên, Kiếm Khí hệ hỏa nóng cháy dữ dội, Kiếm Khí hệ Thổ hỗn ngưng mênh mông. Năm thanh cự kiếm trong nháy mắt đã hình thành, không khí chung quanh liên tục bị thoát vỡ thành chân không.

Hutu!

Hutu!

Năm thanh cự kiếm xuyên qua hư không tạo nên năm đạo lưu quang đánh thẳng tới Niếp Thanh Thiên.

Sắc mặt ngưng trọng, Niếp Thanh Thiên vùng kiếm lên, Tồn Phong Kiếm Khí vẽ lên một đường cong, chém vào hư không.

Viu!

Vô số đạo Tồn Phong Kiếm Khí tản ra. Khí Tồn Phong trong trời đất tụ tập lại. Trong chớp mắt, trước mặt Niếp Thanh Thiên hiện lên một cơn lốc màu xanh cao hơn hai mươi trượng. Trong cơn lốc có Tồn Phong Kiếm Khí lưu động như muốn xé rách mọi thứ trước mặt.

Ồ ồ!

Một tiếng kiếm ngân chói tai vang lên, một làn Tồn Phong Kiếm Ý vô cùng sắc bén bốc lên. Vô số đất đá vụn bị cơn lốc hút vào hình thành một tầng thạch lưu ở bên ngoài cơn lốc.

Hutu!

Cơn lốc Kiếm Khí mang theo khí thế kinh người hướng về phía năm thanh cự kiếm đang đánh tới.

Liếc nhìn nhau, hai gã Kiếm Chủ của Ngũ Độc tông và Chân Dục tông đồng thời tiến lên, trường kiếm đã ra khỏi vỏ. Ngũ Độc Kiếm Khí cùng Chân Dục Kiếm Khí đồng thời hướng tới năm người Lạc Tâm Vũ đang đứng quan sát trận chiến.

“Hai người này giao cho muội!” Tới giờ phút này, trên người Long Tuyết tràn ngập Hàn Băng khí. Theo cước bộ nhẹ nhàng của Long Tuyết, nơi nàng đi ngang qua hơi nước trong không khí lập tức bị đông lại thành những bông tuyết phiêu đảng rơi xuống mặt đất.

Hai gã Kiếm Chủ này đều là Kiếm Chủ tiểu thiên vị, bị khí thế của Long Tuyết là Kiếm Chủ tiểu thiên vị đỉnh phong ép tới liền rơi vào hạ phong.

Hai người quyết định thật nhanh, trường kiếm trong tay liền chém ra. Ngũ Độc Kiếm Khí năm màu sắc sỡ cùng Chân Dục Kiếm Khí như vô cùng vô tận hướng tới bao phủ hư không quanh người Long Tuyết hơn

mười trượng. Khói độc càng quét, đặc biệt Chân Dục Kiếm Khí tản ra ánh sáng sáu màu lung linh, khiến cho người khác không nhìn được phải nhìn chăm chú, tựa như trong đó có cái gì rất hấp dẫn bọn họ vậy.

“Vô ích thôi!” Trong một khắc ánh mắt của Long Tuyết giống như một cái đầm băng hơi lạnh thấu xương tỏa ra, quét ngang cơ thể hai người.

Hai người nhìn không được rùng mình, Kiếm Chủ của Chân Dục tông khiếp sợ hô lên: “Như thế nào có thể?”

Ngâm!

Trả lời bọn họ chính là một làn Hàn Băng Kiếm Ý tỏa ra hơi lạnh như muốn băng phong vạn vật. Trong hư không, một vòng tròn khí lãng màu trắng khuếch tán ra. Hàn Băng Kiếm Ý ở giữa không trung hiện ra, ngưng tụ thành một thanh kiếm cao hơn mười trượng tỏa ra hơi lạnh thấu xương.

Kinh khí bắn ra khắp nơi. Vốn đồi núi nứt nẻ cũng không chịu đựng được nữa bắt đầu sụp xuống. Trên mặt đất từng làn khói nhẹ bốc lên, nhưng nháy mắt lại bị khí Hàn Băng ép xuống.

Thanh âm lạnh như băng của Long Tuyết vang lên giữa hư không: “Hai vị! Tiếp thức Băng Phượng Vũ Thiên này của ta!”

Tiếng nói vừa dứt, hư ảnh thanh kiếm cao hơn mười trượng liền hóa thành băng, Khí Hàn Băng trong trời đất không ngừng tụ tập lại, đem Long Tuyết bao phủ lại.

Thu!

Một tiếng phượng hét cao vút vang lên. Tiếng phượng hét mang theo uy nghiêm không thể giao động, khí Hàn Băng vây quanh Long Tuyết lập tức sôi động lên, trên hư không lập tức một Băng Phượng hình thành. Băng Phượng này mở ra hai cánh dài tới hai mươi trượng, cao gần mười trượng. Sau khi vừa hình thành một khắc, trong đôi con ngươi đen nhánh liền bắn ra hai luồng thần quang lạnh lẽo tới hai gã Kiếm Chủ kia.

Một tầng khí lãng theo đôi cánh to lớn vô khuếch tán ra. Tất cả đệ tử dưới Kiếm Chủ của bảy tông đều tránh lui.

Hưu!

Một luồng sáng giống như xuyên qua không gian. Thân mình Băng Phượng trong nháy mắt đã xuất hiện trên đầu hai gã Kiếm Chủ. Mà khói độc cùng Chân Dục Kiếm Khí trong hư không như bị đông lại. Theo hai cánh của Băng Phượng vỗ lên, răng rắc mấy tiếng liền vỡ thành mảnh vụn.

Lại một tiếng phượng hét cao vút vang lên, Phượng vĩ quét qua, Băng Phượng linh động như một con vật có sinh mệnh. Đôi cánh vừa vỗ ra, thân thể to lớn gào thét đánh tới hai gã Kiếm Chủ.

Trên mặt hai gã lộ ra vẻ hoảng sợ. Cảm thụ khí tức của Băng Phượng, trong lòng hai gã không nhìn được sinh ra sợ hãi. Sống chết trước mắt, hai người lập tức hành động.

Ngũ Độc Kiếm Khí như nước trong nháy mắt bao trùm toàn thân gã Kiếm Chủ Ngũ Độc tông. Trong hư không để lại vô số bóng kiếm, ngay lập tức một quả cầu Kiếm Khí đen thui ngưng kết ra.

Mà Kiếm Chủ của Chân Dục tông cũng không dám chậm trễ. Chân Dục Kiếm Khí tụ tập lại xẹt lên một quỹ tích huyền ảo. Theo Kiếm Khí tụ tập, một con quái thú có hình thù kỳ lạ ngưng tụ ra. Trong nháy mắt, cơ hồ là ánh mắt của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn lại. Như trên người quái thú này có thứ gì đó mà bọn họ mong muốn.

Long Tuyết hừ lạnh một tiếng, khẽ vung tay lên. Lập tức trong đôi con ngươi của Băng Phượng lóe ra hai luồng thần quang sắc bén, hung hăng bắn về phía tên Kiếm Chủ của Chân Dục tông.

Kim Thái Dương

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

294. Chương 44: đại Chiến. Kiếm Khí Tung Hoành (hạ)

Kêu thảm một tiếng, gã Kiếm Chủ của Chân Dục tông chỉ cảm thấy hai mắt mình đau xót. Hai hốc mắt như bị băng tuyết bao trùm, hàn ý mãnh liệt xông thẳng vào trong lòng.

Một tiếng kiếm ngâm cao vút vang lên, trong không gian giữa ba người, không khí bắt đầu trở lên vận vận. Một tầng khí lãng vô hình khuếch tán ra xung quanh.

Trên đỉnh núi, đất đá bị đập nát một tầng rồi lại một tầng.

Bên Tử Hà tông, ánh mắt của Lạc Tâm Vũ vô cùng ngưng trọng nhìn chăm chăm vào hai người của Vô Tình tông. Theo Triệu Thiên Diệp ra tay, khí thế trên người hai gã bắt đầu tập trung vào hấn. Đây là hai đối thủ rất mạnh mẽ! Cảm thụ được khí thế cùng Kiếm Nguyên dao động của hai người so với mình không kém bao nhiêu, Lạc Tâm Vũ cảm thấy máu huyết cả người như sôi trào lên.

Lạc Tâm Vũ hít sâu một hơi, Tử Hà kiếm bật ra chỉ về phía hai người, mở miệng nói: “Chiến!”

Tiếng nói vừa dứt, lập tức từ trên người hấn bốc lên một làn chiến ý mạnh mẽ, không khí chung quanh như chấn động lên. Đồng thời chiến ý cường đại hướng tới hai gã Kiếm Chủ của Vô Tình tông.

Theo tiếng hét vang, từ trên người Lạc Tâm Vũ, một ngọn Tử Dương Chân Hỏa mãnh liệt bốc lên. Trên đỉnh đầu hấn, hư ảnh một thanh kiếm màu vàng tím do Kiếm Ý ngưng tụ hiển hóa ra. Tử Dương Kiếm Ý bá đạo hướng thẳng tới hai người áp chế.

Kiếm Ý hiển hóa công kích không hề gây lên chút tiếng gió, hai người chỉ cảm thấy thức hải của mình trong nháy mắt bị áp bách.

Hai gã Kiếm Chủ của Vô Tình tông liếc nhìn nhau rồi đồng thời bước lên một bước.

Bụi đất mù mịt bay lên, đem thân ảnh hai người che dấu mất.

Tiếp tục, hai đạo Kiếm Ý quỷ dị phóng lên cao, trên không trung ngưng kết ra thần quang bảy màu rực rỡ. Hai đạo hư ảnh Kiếm Ý đồng thời hiển hóa ra, rồi sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hai đạo hư ảnh hợp lại thành một. Nhất thời hư ảnh Kiếm Ý cao vọt mấy trượng, vừng vàng áp chế khí thế của Tử Dương Kiếm Ý.

Theo hư ảnh Kiếm Ý này, mọi người như cảm nhận được hỉ, giận, ai, nhục, yêu, ác, dục bảy loại cảm xúc của con người. Thậm chí có người không nhận được hai mắt đã đỏ lên, có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Ngâm!

Hai đạo hư ảnh Kiếm Ý va chạm vào nhau, tiếng gầm rú to lớn mang theo thần thức dao động hướng về xung quanh khuếch tán.

Lạc Tâm Vũ nhận không được liên tục lùi về phía sau ba bước. Mỗi bước chân đều làm cho mặt đất rung động kịch liệt, giống như trong nháy mắt sẽ sụp đổ.

Lúc này ánh mắt của Lạc Tâm Vũ nhìn hai người cũng biến hóa. Hai gã Kiếm Chủ này hình như là hai huynh đệ, tuy tu vi mới chỉ là Kiếm Chủ trung thiên vị, tu vi thần thức đều kém hơn Lạc Tâm Vũ, nhưng hai người này như là tâm ý tương thông. Kiếm Ý cùng thần thức lại có thể dung hợp được. Tử Dương Kiếm Ý của Lạc Tâm Vũ bá đạo vậy mà cũng bị áp chế xuống hạ phong. Hơn nữa trong Kiếm Ý của đối phương tựa hồ mang theo bảy loại cảm xúc, chính Lạc Tâm Vũ cũng cảm thấy tâm thần mình bị lay động.

Một chân Lạc Tâm Vũ đạp mạnh lên mặt đất, theo một tiếng quát lớn, Tử Hà trong tay hấn vung lên.

Hô!

Trên Tử Hà kiếm Tử Dương Chân Hỏa tỏa ra nhiệt độ khủng bố, không khí bị đốt cháy phát ra tiếng xèo xèo.

Trong giây lát, một cái trảo khổng lồ màu vàng tím cao hơn hai mươi trượng xuất hiện giữa không trung. Cái trảo này hoàn toàn là do Tử Dương Kiếm Khí mãnh liệt ngưng kết ra, bên ngoài có một tầng Tử

Dương Chân Hỏa thiêu đốt. Chân không bị trảo mang dẫn động mang theo nhiệt độ khủng bố hướng tới đầu hai người chụp xuống.

Hù lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông đồng thời động. Kiếm Khí bảy màu phá vỡ không khí phát ra tiếng vang ô ô. Trường kiếm của hai gã thỉnh thoảng giao nhau, quỹ tích của kiếm phát rất huyền ảo mơ hồ. Những đệ tử còn lại của các tông đều không thể nhìn được rõ ràng.

Tự Hóa Khinh Trọng!

Trong lòng Lạc Tâm Vũ thầm hô một tiếng. May mắn là lúc trước hắn không lựa chọn cận chiến với hai người. Lấy cảnh giới kiếm pháp mà hai người liên hợp lại, lại thêm Kiếm Khí quỹ dị có thể ảnh hưởng tới tâm thần, thì hắn nhất định rơi vào thế bại.

Tâm ý của hai người tương thông, thi triển kiếm pháp tinh thâm cùng một lúc, trong lòng Lạc Tâm Vũ cảm thấy tựa như có gì đó không đúng. Mà chỉ trong thời gian ngắn, trước mặt hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông, một đóa hoa sen rộng gần ba mươi trượng tản ra thần quang bảy màu rực rỡ. Mỗi một cánh hoa sen đều là do vô số Thất Tình Kiếm Khí ngưng tụ thành. Kiếm Khí khủng bố từ trên đóa hoa sen phát ra, làm chân không liên tục vận vẹo.

Làm cho Lạc Tâm Vũ phải thận trọng chính là ở trên đóa hoa sen này phát ra dao động thần thức rất quỷ dị. Cổ dao động này tự động tập trung vào hắn khiến tâm thần hắn không nhận được rung lên. Trong một khắc tâm tình trở lên hỗn loạn.

Lạc Tâm Vũ thầm kêu không hay, Tử Hà kiếm trong tay hắn lập tức đưa ngang. Ngón trở ấn chặt vào thân kiếm, nhất thời một luồng lưu quang màu vàng tím như ánh sáng ngọc ngà từ chuôi kiếm bắn ra, chui vào giữa mi tâm Lạc Tâm Vũ. Thân thể Lạc Tâm Vũ đang run lên lập tức ngừng lại.

Lúc này đóa hoa sen do Thất Tình Kiếm Khí ngưng tụ đã đánh nát Chân Dương trảo do Lạc Tâm Vũ thi triển, thế không đổi hướng tới đầu Lạc Tâm Vũ ép xuống.

Lạc Tâm Vũ trầm tay, vận chuyển thần thức bảo vệ tâm thần. Tử Hà kiếm trong tay hắn hóa thành một luồng sáng màu vàng bao bọc khắp toàn thân hắn. Vô số khí Chân Hỏa tụ tập lại, một cái chuông mang phong cách cổ kính theo Tử Hà kiếm vũ động mà dần ngưng tụ thành hình. Toàn thân chiếc chuông có màu vàng tím, thần mang nội uẩn, không phát ra chút ánh sáng. Bên trong chiếc chuông có một đạo Tử Dương Kiếm Khí như du long lợi nước, dọc theo một quỹ tích huyền ảo mà đung đưa.

Thậm chí đệ tử của bảy tông đang xem cuộc chiến, lúc này còn mơ hồ nghe thấy tiếng chuông ngân. Tiếng chuông như là từ trên trời giáng xuống, bí mật mang theo một cỗ đại thế uy nghiêm không thể xâm phạm, khắc thật sâu trong lòng mọi người. Mà những người bị Thất Tình Kiếm Khí ảnh hưởng tới tâm thần cũng được tiếng chuông ngân làm cho thanh tỉnh lại.

Ông!

Đóa hoa sen đánh thẳng vào Dương Thần chuông do Lạc Tâm Vũ thi triển. Tiếng kiếm ngâm kinh thiên động địa cùng tiếng chuông ngân nga vang lên. Một tầng sóng âm rõ ràng khuếch tán.

Ninh Hoàn Chân biến sắc vội vàng quát lên: “Mau lui lại!” Nói xong liền cùng ba đệ tử nữa của Phủ Vân tông lui lại, ngã xuống vùng đất phía sau. Nguyên bản vị trí bọn họ đang đứng, một đỉnh núi nhỏ cao hơn mười trượng lập tức bị đánh thành đá vụn. Khói bụi bay đầy trời cùng tiếng vang long trời truyền tới tận phương xa.

Ở chỗ của Lạc Tâm Vũ cùng hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông, một tòa núi cao trên dưới trăm trượng không chịu nổi Kiếm Khí tản ra, âm âm sụp đổ.

Diệp Nguyệt Qua lẳng lặng đứng bên cạnh Ninh Hoàn Chân. Phủ Vân tông bọn họ là tông môn duy nhất không tham dự vào tràng đại chiến này. Lúc trước ở vùng đất hoang dã bọn họ đã tổn thất mất ba người, hiện giờ Diệp Nguyệt Qua thật sự không muốn nhìn thấy đồng môn ngã xuống nữa.

Biểu tình của Ninh Hoàn Chân có chút phức tạp nhìn Lục Thanh đang được linh quang năm màu bao phủ, rốt cuộc hắn thở dài một hơi rồi chuyển ánh mắt sang nhìn trận chiến của sáu tông.

Lúc này, Tử Dương Kiếm Ý nóng cháy xoay tròn sau lưng Lạc Tâm Vũ, hư ảnh Kiếm Ý giống như một mặt trời thứ hai. Tử Dương Kiếm Nguyên hùng hồn tràn ra, uy thế bộc phát khiến chân không chung quanh trở lên run rẩy.

Ở dưới chân Lạc Tâm Vũ, mặt đất liên tục nứt vỡ. Trong phạm vi hơn mười trượng toàn một màu đỏ, mặt đất bị Tử Dương Chân Hỏa thiêu đốt giống như que hàn. Chân không xung quanh vận vẹo không ngừng. Từng tia Tử Dương Kiếm Khí nhẹ nhàng theo lỗ chân lông toàn thân Lạc Tâm Vũ thoát ra. Kiếm Khí như tầm nhả tơ, đem toàn thân Lạc Tâm Vũ quấn quanh vào.

Mỗi đạo Tử Dương Kiếm Khí nhỏ như sợi tóc không ngừng phóng ra, bao phủ đến mấy trăm tầng quanh người Lạc Tâm Vũ. Lát sau một quả cầu Kiếm Khí màu vàng chói mắt hiện lên giữa không trung. Nhiệt độ cả không gian bỗng chốc tăng lên.

Khí Tử Dương trong trời đất không ngừng hướng tới quả cầu Kiếm Khí tụ tập.

Bùm.

Bùm.

Giống như tiếng tim đập, trong quả cầu Kiếm Khí liên tục truyền ra từng tiếng nổ, giống như bên trong đang có thứ gì đó thức tỉnh. Mỗi một tiếng nổ đều in sâu vào trong lòng người.

Là chiêu kiếm kia sao? Bốn người Ninh Hoàn Châu không khỏi mở to hai mắt. Lúc trước ở Luận Kiếm cốc, bọn họ đã thấy sự mạnh mẽ của chiêu kiếm này. Hiện giờ chiêu kiếm lại tái hiện, không biết hai người của Vô Tình tông có thể tiếp được không?

Thu!

Dưới ánh mắt cảnh giác của hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông, một tiếng kêu to đầy uy nghiêm vang lên. Một cỗ khí tức tràn ra, cỗ khí tức này mang đầy vẻ uy nghiêm của hoàng giả đứng đầu vạn vật.

Những hung thú xung quanh đều phát ra tiếng rống sợ hãi, khí lực trên người chúng như mất đi toàn bộ, cả đám phủ phục xuống mặt đất. Thậm chí có nhất giai hung thú không chịu được, thức hải tan vỡ, rốt cục đi đời nhà ma.

Ba.

Một tiếng vang nghe như tiếng bọt nước vỡ tan, quả cầu Kiếm Khí màu vàng bao quanh Lạc Tâm Vũ vỡ ra.

Một đôi cánh to lớn bao phủ ngọn lửa màu vàng dài đến tám mươi trượng chậm rãi mở ra, lộ ra thân hình bên trong là một con chim lửa. Toàn thân nó được bao phủ một ngọn lửa màu vàng rực rỡ, mỗi sợi lông quanh người đều là do một đạo Tử Dương Kiếm Khí ngưng tụ thành.

Bên dưới thân của nó có đến ba chiếc chân đầy móng vuốt sắc nhọn. Đôi cánh con chim lửa mở ra, thân hình lập tức bay lượn trên bầu trời.

Đây là Linh Thú hoàng giả trong truyền thuyết từ thời xa xưa: Tam Túc Kim Ô.

Lại một tiếng Kim Ô đề minh, vang vọng trời đất.

Tam Túc Kim Ô ngẩng đầu lên, thân chưa động mà một cỗ khí thể hoàng giả tản ra, ngạo nghễ nhìn xuống bên dưới.

Oanh.

Một làn sóng gợn vô hình khuếch tán ra xung quanh. Ánh mắt của Tam Túc Kim Ô bắn ra giống hệt ánh mắt Lạc Tâm Vũ. Ánh mắt của nó linh động như là một con vật có sinh mệnh, chiến ý bàng bạc tỏa ra cùng Tử Dương Chân Hỏa nóng cháy bốc lên hùng hực, phảng phất như muốn đốt cháy hết thảy vạn vật trên thế gian.

Chỉ trong nháy mắt kiếm thức của Lạc Tâm Vũ vừa hình thành, khi hoang dã giống như trăm sông đổ về một biển, hướng tới Tam Túc Kim Ô tụ tập lại. Tam Túc Kim Ô như lập tức sống lại, uy nghiêm của Linh Thú hoàng giả thời thượng cổ, rốt cục cũng mang theo khí tức hoang dã.

Kim Thái Dương

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

295. Chương 45

Khí thể khổng lồ bốc lên. Thậm chí chân không xung quanh còn xuất hiện vết rạn mơ hồ, từng cơn gió lớn trống rỗng hình thành. Mặt đất dưới chân Lạc Tâm Vũ rốt cuộc không chịu nổi sự thiêu đốt của ngọn lửa trên người Tam Túc Kim Ô, bị nung thành nham thạch nóng chảy. Cả đỉnh núi trong phút chốc sụp xuống, giống như núi lửa bùng nổ, nham thạch nóng chảy chậm rãi chảy xuôi.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông, hai cái trảo sắc bén tõe ra quang mang màu vàng rực rỡ mang theo Tử Dương Kiếm Khí bá đạo hướng tới hai người chụp xuống. Chân không vụn vụn, áp bách của không khí khiến hai người không thở nổi.

Trên mặt hai người lộ ra vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có. Dưới một kiếm chí dương chí cương này của Lạc Tâm Vũ, cả hai đều không dám coi thường. Hai thanh thần Kiếm tản ra tia khí sắc bén dựng lên. Tựa như hai người đã hạ quyết tâm gì đó, mũi hai thanh Thần Kiếm giao nhau.

Ngay sau đó, hai làn Thất Tình Kiếm Ý bốc lên. Trong cơ thể hai người, Thất Tình Kiếm Nguyên vận chuyển mãnh liệt. Theo Kiếm Nguyên được quán chú vào, vô số tia Thất Tình Kiếm Khí hiện lên quần quanh hai mũi kiếm, linh quang bảy màu phóng lên thẳng trời cao. Trong nháy mắt, cơ hồ hào quang bảy màu hiện lên đã gần bằng bóng kiếm thông thiên kia.

Kiếm Khí ngưng kết, một đóa hoa sen bảy màu chậm rãi thành hình ở đầu hai mũi kiếm. Ngay sau đó, đóa hoa sen như đón gió bành trướng lên, trong nháy mắt đã cao hơn năm mươi trượng. Dưới ánh mắt kinh ngạc của đám người Ninh Hoàn Chân, đóa hoa sen nay sau khi bành trướng hết cỡ thì nhanh chóng rút nhỏ đi. Linh quang bảy màu càng ngày càng chói mắt, một cỗ Kiếm Nguyên dao động khủng bố truyền ra.

Trên trán hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông chảy ra mồ hôi đầm đìa, sắc mặt cũng đồng thời trở nên tái nhợt. Ở mũi kiếm bọn họ, đóa hoa sen đã rút nhỏ lại chỉ còn cao hơn một trượng. Bảy luồng hào quang lung linh huyền ảo mở ra, khí thể dao động càng thêm mãnh liệt.

Cỗ dao động này hướng tới Lạc Tâm Vũ áp chế. Nhưng vẫn có vài tia dao động tản ra xung quanh. Bốn người Ninh Hoàn Chân vội vàng vận chuyển thần thức ngăn cản lại, thậm chí có người còn ngồi xuống chấn thủ tâm thần.

Trong mắt Lạc Tâm Vũ lóe ra hai luồng sáng màu vàng chói mắt, khí thể của hắn liền dung hợp với khí thể của Tam Túc Kim Ô. Trong lúc nhất thời, hai chiếc trảo to lớn lóe ra thần quang chói mắt. Một vùng chân không bị phá vỡ.

Hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông đồng thời hét lên một tiếng, đóa hoa sen bảy màu tản ra linh quang rực rỡ lập tức hóa thành một luồng lưu quang, gần như ngay lập tức đã tới trước ngực Kim Túc Tam Ô.

Cái gì!

Đám người Ninh Hoàn Chân lập tức đứng thẳng dậy, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng vào Tam Túc Kim Ô đang giương cánh giữa hư không.

“Thất Tình Kiếm Liên! Khai!” Hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông đồng thời quát lớn một câu, lập tức học ra một ngụm máu tươi. Bất quá ánh mắt lại sáng ngời nhìn chằm chằm Tam Túc Kim Ô giờ phút này đang đình trệ giữa hư không.

Lúc này, bên trong Tam Túc Kim Ô, Lạc Tâm Vũ chỉ cảm thấy một cỗ dao động quỷ dị trực tiếp đánh tới thức hải của hắn. Tuy thần thức của hắn toàn lực chống đỡ, nhưng đã có nguy cơ bị phá tan. Làm cho Lạc Tâm Vũ không còn dư sức lực đi khống chế Kim Ô pháp tướng.

Cơ hồ là sau ngay lập tức, tâm thần của Lạc Tâm Vũ đại chấn. Bởi vì hắn bỗng cảm thấy một cỗ dao động Kiếm Khí khổng lồ bên trong pháp tướng như muốn bùng nổ ra.

Như thế nào có thể!

Đóa Kiếm Liên kia thế nhưng không bị Tử Dương Chân Hỏa cùng Kiếm Khí phá hủy. Lúc này cư nhiên ở bên trong pháp tướng chấn động kịch liệt.

Dưới mặt đất, trong ánh mắt kinh hãi của đám người Ninh Hoàn Chân, Kim Ô pháp tướng đột nhiên kịch liệt bành trướng. Từng luồng linh quang bảy màu từ trên lông cánh hiện lên. Có thể thấy rõ, trong con người của Kim Ô lộ ra thần sắc thống khổ.

Hutu!

Một đạo Thất Tinh Kiếm Khí từ trong cơ thể Kim Ô bắn ra, theo đó trên thân thể cao hơn mười trượng của Tam Túc Kim Ô lục tục xuất hiện vô số điểm sáng bảy màu. Từng tia Kiếm Khí sắc bén từ trong những điểm sáng bắn ra.

Hutu!

Trong nháy mắt, từ toàn thân Kim Ô pháp tướng do Lạc Tâm Vũ thi triển, vô số đạo Thất Tinh Kiếm Khí sắc bén bắn từ trong cơ thể lóe ra. Hào quang bảy màu mở ra bao phủ toàn thân Tam Túc Kim Ô.

Hô!

Lập tức thân ảnh Lạc Tâm Vũ từ trong hào quang bảy màu hiện ra, như một tảng đá nặng nề rơi xuống đất.

Ầm ầm!

Lực chấn động mạnh mẽ làm mặt đất liên tục nứt vỡ. Từng đạo khe rãnh lấy Lạc Tâm Vũ làm trung tâm lan tràn ra bốn phía.

Phốc Lạc Tâm Vũ phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở lên vô cùng tái nhợt. Trên toàn thân hần hiện lên vô số vết thương máu tràn ra liên tục.

Nhìn thấy Lạc Tâm Vũ ngã xuống, một gã đệ tử của Phù Vân tông rút kiếm ra khỏi vỏ.

“Sư đệ dừng tay!”

“Tặc tử ngươi dám!”

Gần như Ninh Hoàn Chân cùng Triệu Thiên Diệp đồng thời hét lên. Triệu Thiên Diệp lập tức đẩy ra một kiếm bức lui bốn người Tầm Mộc.

Trong mắt hần lóe lên hai luồng thần quang, Tầm Lôi bộ thi triển tới cực chí, Phong Lôi Kiếm Khí bá đạo khuếch tán ra. Bên ngoài thân Triệu Thiên Diệp nhanh chóng ngưng tụ ra một Kiếm Khí cầu, Tử Điện màu tím theo thần thức tụ tập ngưng tụ ra, quán quanh Kiếm Khí cầu. Kiếm Ý bá đạo nhập vào trong, khí lãng vô cùng giống như giông bão khuếch tán ra xung quanh.

Một luồng lưu quang màu xanh tím xẹt ngang trời.

Trong hư không, Kiếm Khí cầu bao quanh Triệu Thiên Diệp xoay tròn rất nhanh. Mặt trên có vô số đạo Tử Điện dọc theo từng đạo quỹ tích mơ hồ mà lưu chuyển. Trông như vô số con rắn có sừng quán quanh.

Thứ thứ mười bốn của Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm: Đại Nhật Phong Lôi.

Đồng thời trên người Triệu Thiên Diệp bốc lên một đạo Kiếm Ý bá đạo, trong nháy mắt Kiếm Khí cầu bao quanh Triệu Thiên Diệp thu nhỏ lại mà những đạo Tử Điện quán quanh cũng càng lúc càng lớn hơn. Chỉ giây lát, chín con Phong Lôi Thần Mãng dài hơn mười trượng ngưng tụ thành, ở xung quanh người Triệu Thiên Diệp ngẩng đầu lên trời tê rống.

Khí thể vô hình tản ra bốn phía, hướng tới gã đệ tử của Phù Vân tông bao phủ.

Một tiếng hét to như tình thiên phích lịch vang lên.

Chín con Phong Lôi Thần Mãng gào thét bắn nhanh đi, để lại chín vết sáng trong hư không. Mỗi một con Thần Mãng đều hướng về gã đệ tử của Phù Vân tông.

“Nguyệt Qua! Mau!” Ninh Hoàn Chân hét to một tiếng, Thanh Cương kiếm bát phẩm sau lưng hắn trong nháy mắt ra khỏi vỏ, hướng tới chín con Phong Lôi Thần Mãng nghênh tiếp. Mà Diệp Nguyệt Qua cũng xoay tay chém ra, nhắm tới tay phải gã sư đệ kia bắn ra mấy đạo Tồn Phong Kiếm Khí.

Trong hư không, Thanh Cương kiếm trong tay Ninh Hoàn Chân liên tục vũ động, Cương Phong Kiếm Khí sắc bén kéo dài ra chín trượng.

Trong ánh mắt cảnh giác của Triệu Thiên Diệp, thân hình của Ninh Hoàn Chân hóa thành mấy đạo tàn ảnh, Thanh cương Kiếm trong tay hắn chém ra. Ở phía trước Thanh Cương kiếm, không khí trong nháy mắt ngưng trệ lại, Cương Phong màu trắng trống rỗng xuất hiện, đem không khí trước mặt phá tan thành từng mảnh. Trong phút chốc, toàn thân Ninh Hoàn Chân bao phủ bởi một đạo Cương Phong màu trắng cao gần ba mươi trượng.

Triệu Thiên Diệp cảm thấy, uy thế mà Ninh Hoàn Chân tụ tập cơ hồ đã siêu việt trình độ Kiếm Sư đỉnh phong, mà vẫn còn xu thế tăng lên. Khí Cương Phong ngưng tụ trong không gian vượt xa uy lực của khí Tồn Phong bình thường. Không khí theo Cương Phong màu trắng mà Ninh Hoàn Chân tụ tập lại rất nhanh bị xé rách vang lên tiếng vù vù.

Xuy!

Chỉ lát sau đạo cương Phong quanh người Ninh Hoàn Chân xoay tròn thành một cơn lốc màu trắng cao hơn mười trượng, mặt trên còn lóe ra từng đạo Cương Phong Kiếm Khí sắc bén. Không khí xung quanh không ngừng bị vụn vụn.

Giờ phút này đồi núi xung quanh kịch liệt run rẩy. Khí thế cuồng bạo thật giống như một đầu hung thú hoang dã đã mở cái miệng đầy máu, răng nanh sắc bén nhô lên cao đón tiếp chín con Phong Lôi Thần Mãng.

Thời gian qua gần hai năm, đồng dạng một chiêu Cửu Thiên Cương Phong kiếm này cùng lúc trước cơ hồ đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Từ trên cơn lốc Cương Phong Kiếm Khí vô cùng sắc bén bắn ra. Cánh tay Ninh Hoàn Chân rung lên, Thanh Cương kiếm vung lên chém về phía trước. Cơn lốc lập tức hướng về chín con Phong Lôi Thần Mãng gào thét mà đi.

Ngâm!

Vô số bùn đất bị cơn lốc cuốn lên, hướng tới chín con Phong Lôi Thần Mãng lao tới.

Trong hư không, Thần Mãng cùng cơn lốc Cương Phong đồng thời tiêu tán. Ninh Hoàn Chân lập tức lui về, mà đồng thời Diệp Nguyệt Qua cũng đã chặn lại tên sư đệ đang ra tay kia.

“Nhị sư tỷ!” Hiên nhiên có chút kính sợ, tên đệ tử của Phù Vân tông có chút sợ hãi nhìn Diệp Nguyệt Qua vừa ra tay ngăn chặn.

“Nghe lời đại sư huynh của ngươi!” Nhìn hắn một cái thật sâu, Diệp Nguyệt Qua lại xoay người bước tới bên cạnh Ninh Hoàn Chân.

Hạ xuống bên cạnh Lạc Tâm Vũ, Triệu Thiên Diệp lại quay người nhìn về phía hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông.

Ở khóe miệng hai người cũng có vết máu tươi tràn ra. Vừa mới rồi dẫn động Thất Tình Kiếm Liên tự nổ trong cơ thể Kim Ô, khiến thần thức của cả hai đều bị thương tổn. Nhưng thương thế của hai người so với Lạc Tâm Vũ cũng không là gì, bọn họ vẫn còn phần lớn sức chiến đấu như cũ.

Hơi thở của Triệu Thiên Diệp có chút gấp gáp, vừa rồi đại chiến làm Kiếm Nguyên của hắn tiêu hao đến sáu thành, căn bản không có thời gian bổ sung nguyên khí trời đất. Ánh mắt hắn ngưng trọng nhìn chăm chăm thân ảnh hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông đang dần tới gần. Uy áp khủng bố của Kiếm Chủ mở ra khiến không khí xung quanh đều chấn động lên. Tự mình cảm nhận được, nhất thời Triệu Thiên Diệp cảm thấy cả người căng thẳng, lông tơ toàn thân dựng đứng.

Đây là hai gã Kiếm Chủ trung thiên vị, kể cả bị thương, cho dù là một người, Triệu Thiên Diệp cũng biết mình không thể đánh lại được. Ánh mắt hắn xoay chuyển nhìn về phía Long Tuyết, tựa hồ chiến đấu phía

đó sắp chấm dứt.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

296. Chương 46

Giờ phút này, trong lòng hai gã Kiếm Chủ của Ngũ Độc tông cùng Chân Dục tông thật sự hoảng sợ. Bọn họ thấy Kiếm Khí quý dị của mình ở trước mặt Long Tuyết lại không có tác dụng gì. Gã Kiếm Chủ của Chân Dục tông thậm chí cảm thấy, thần thức trong thức hải của đối phương tựa hồ như biển rộng mênh mông, tùy ý Mê thú do Chân Dục Kiếm Khí của hắn có ngưng tụ có động tác như thế nào, đều giống như ném đá xuống biển, có đi không về.

Cơ hồ chỉ dùng chút lực Băng Phượng đã làm con rắn màu đen bắn ra, hai cánh vỗ ra, một cơn lốc mang theo hàn khí lạnh lẽo đem con rắn đông lại. Kêu thảm một tiếng, gã Kiếm Chủ của Ngũ Độc tông giống như viên đá bị ném đi bắn ngược ra ngoài. Ở hai mắt hắn chảy ra hai dòng máu tươi xanh biếc, hiển nhiên là đã mù.

Chiếc cánh to lớn lại quét qua, Kiếm Chủ bị Hàn Băng Kiếm Ý áp chế, hơn nữa ngay từ đầu đã bị khí thể của Long Tuyết tập trung, sắc mặt gã Kiếm Chủ của Chân Dục tông trắng bệch. Hắn chỉ kịp nỗ lực giờ kiếm lên đón đỡ, thân thể liền bị đánh bay đi.

Giờ phút này, Băng Phượng sau khi phá vỡ hai chiêu kiếm pháp tinh thâm do hai gã Kiếm Chủ thi triển, thân thể chỉ rút nhỏ lại một vòng, nhưng tựa hồ khí thể càng thêm cô đọng. Sải cánh to lớn quét ra, đem vài tên đệ tử của Ngũ Độc tông và Chân Dục tông đánh bay ra ngoài. Sau đó Băng Phượng liền xoay người, hướng tới hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông ở sau lưng lao tới.

Hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông lập tức biến sắc, xoay người tránh ra chỗ khác, Thất Tình Kiếm Ý bốc lên, đem Hàn Băng Kiếm Ý ngăn chặn giữa hư không. Thừa dịp này, Tư Đồ Tư Dư, Diệp Cô Hàn cùng Dịch Nhược Vũ liền chạy tới bên cạnh Triệu Thiên Diệp.

Không hề nghĩ ngợi, từ trên người Diệp Cô Hàn, một làn Huyền Băng Kiếm Ý giống như muốn băng phong hết cây dâng lên. Chung quanh chợt nổi lên từng cơn gió lạnh buốt, băng sương ngưng kết.

Theo động tác của Diệp Cô Hàn, Phi Tuyết kiếm trong tay hắn lóe lên, trong trời đất vô cùng khí Huyền Băng hội tụ lại. Nhiệt độ trong không gian vài dặm rất nhanh hạ xuống. Chỗ mặt đất lúc trước bị Lạc Tâm Vũ biến thành nham thạch nóng chảy liền thoát ra rất nhiều làn khói nhẹ che lấp không trung.

Diệp Cô Hàn thi triển Phi Thiên Kiếm Phân Quan bộ, thần hình trở lên mơ hồ. lát sau ở chỗ hắn đứng đã có sáu thân ảnh giống hệt nhau.

Hưu!

Ở trước mỗi một thân ảnh đều ngưng tụ ra một băng trùy dài mười trượng. Mỗi cái băng trùy trong suốt đều tản ra khí lạnh buốt xương, mũi nhọn lóe ra hàn mang chói lọi.

Cánh tay Diệp Cô Hàn vung lên, Phi Tuyết kiếm liền hóa thành vô số bóng kiếm. Từng đạo băng trùy lập tức hóa thành một đóa băng hoa. Mỗi một cánh hoa đều tản ra tia khí sắc bén cùng hơi lạnh thấu xương. Sáu đóa băng hoa bao trùm phạm vi mười trượng gào thét đánh tới hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông.

Ở một bên, Tư Đồ Tư Dư cùng Dịch Nhược Vũ cùng đồng thời ra tay, Chân Hỏa Kiếm Khí màu hồng nóng cháy cùng Hàn Băng Kiếm Khí tỏa ra hơi lạnh bốn phía bắn nhanh ra. Hơi nóng cùng lạnh trên hư không ma sát vào nhau lóe ra tia sét màu tím. Chân Hỏa cùng Hàn Băng cùng nhau gào thét đánh tới trước mặt một trong hai gã Kiếm Chủ. Từng làn sóng vô hình tản ra xung quanh, không gian vặn vẹo.

Gã Kiếm Chủ này quyết định thật nhanh, trường kiếm trong tay liên tiếp đâm ra. Thất Tình Kiếm Khí bốc lên tản ra ánh sáng bảy màu rực rỡ. Kiếm Khí ngưng tụ lại, nhất thời hóa thành một thanh cự kiếm cao bảy tám trượng. Trên thân cự kiếm tản ra dao động rất quý dị, tuy rằng không thể so được với đóa Thất Tình Kiếm Liên, nhưng cũng không phải hai người Dịch Nhược Vũ có thể ngăn cản được.

Lúc này, Triệu Thiên Diệp cũng nhanh chóng vung kiếm lên.

Viu!

Phong Lôi Kiếm Ý phóng thẳng lên cao, khí thể trên người Triệu Thiên Diệp tăng vọt mấy phần. Trên mũi Phong Lôi kiếm trong tay hắn, Phong Lôi Kiếm Khí kéo dài tới chín trượng. Tay phải khẽ nâng lên, chân phải lui về sau một bước, thân thể Triệu Thiên Diệp bày ra một tư thế kỳ dị.

Trong nháy mắt, theo động tác của Triệu Thiên Diệp, chung quanh Phong Lôi kiếm trống rỗng xuất hiện vô số điểm sáng xanh tím, khí Phong Lôi chung quanh nhanh chóng tụ tập lại. Lúc này, bốn người Ninh Hoàn Chân cảm thấy, những điểm sáng xanh tím này đều như có sinh mệnh, giống như những đứa trẻ tinh nghịch nhảy nhót xung quanh Phong Lôi kiếm.

Ngay sau đó, toàn thân Triệu Thiên Diệp bộc phát ra Phong Lôi Kiếm Khí cường đại. Mặt đất dưới chân hắn bị Kiếm Khí chấn khai, trong phút chốc nứt ra vô số cái khe lan tỏa như mạng nhện. Vô số đất đá vỡ vụn trôi nổi lên hư không, trên mỗi tảng đất đá vụn đều có rất nhiều điểm sáng xanh tím tụ tập.

Triệu Thiên Diệp hét lớn một tiếng, Phong Lôi kiếm đánh ra, trong nháy mắt những điểm sáng bắt đầu ngưng tụ lại.

Răng Rắc.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một đạo lôi điện cao chừng hai mươi trượng bao quanh Phong Lôi kiếm trong tay Triệu Thiên Diệp. Xung quanh đạo lôi điện, một đạo Phong Nhận hoàn sắc bén thò ra thụt vào, đem không khí chung quanh xé rách thành mảnh nhỏ.

Thứ thứ mười của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm: Phong Lôi dẫn.

Triệu Thiên Diệp phóng ra Phong Lôi Kiếm Ý miễn cưỡng ngăn cản Thất Tình Kiếm Ý của gã Kiếm Chủ. Sau lưng hắn, Tư Đồ Tư Dư và Dịch Nhược Vũ hai người nhện không được phun ra một ngụm máu tươi lùi lại mấy bước.

Hưu

Hưu

Thanh cự kiếm do Thất Tình Kiếm Khí ngưng tụ hóa thành lưu quang xuyên thấu sáu đóa băng hoa do Diệp Cô Hàn thi triển.

Sáu đóa băng hoa do Huyền Băng Kiếm Khí ngưng tụ thành, mặt trên có thần thức ý niệm của Diệp Cô Hàn bám theo. Trong nháy mắt sáu đóa băng hoa bị phá vỡ căn bản không cho hắn thời gian kịp phản ứng.

Phốc!

Ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, Diệp Cô Hàn lập tức nằm xụi lơ trên mặt đất. Thần thức bị phá, Huyền Băng Kiếm Ý tự nhiên cũng tán loạn theo. Nhất thời Phong Lôi Kiếm Ý của Triệu Thiên Diệp phải đứng mũi chịu sào. Cự kiếm bảy màu thể không giảm, hung hăng đánh thẳng vào đạo lôi điện bao quanh Triệu Thiên Diệp.

Ngâm!

Thanh cự kiếm tản ra thần quang màu hồng mãnh liệt, thần quang không có mang theo nhiệt lượng gì, nhưng Triệu Thiên Diệp lại cảm thấy một cỗ dao động kỳ dị lao thẳng vào thức hải của hắn.

Ông.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Triệu Thiên Diệp chỉ cảm thấy thức hải mình một trận rung động. Một cỗ cảm giác không hiểu xông thẳng vào trong lòng của hắn. Tâm thần lập tức nổi lên sóng gió, ý chí Kiếm Đạo cũng tùy theo mà sắp sụp đổ.

Ý chí Kiếm Đạo sụp đổ, nguyên bản Phong Lôi Kiếm Ý bá đạo dựa vào đó nhất thời tiêu tán. Trong mắt gã Kiếm Chủ kia của Vô Tình tông chột lóe lên thần mang chói mắt.

Ba

Nhất thời trong hư không truyền ra tiếng vỡ vụn khó hiểu. Triệu Thiên Diệp như bị sét đánh trúng, cả người trở lên uể oải, Phong Lô kiếm cũng rời khỏi tay. Tử Điện cùng Tồn Phong cùng tiêu tán vào trong trời đất.

Thần Kiếm xét qua hư không để lại một vệt sáng, theo gã Kiếm Chủ Vô Tình tông huy động cự kiếm bảy màu vỡ ra hóa thành từng điểm sáng xuyên qua không gian, về tới trước mặt hắn lại một lần nữa ngưng kết lên. Một thanh cự kiếm tản ra thần quang bảy màu cao hơn ba mươi trượng nhô lên cao. Gã Kiếm Chủ này lại quay đầu xông tới chỗ tên Kiếm Chủ đang dây dưa cùng Băng Phượng do Long Tuyết thi triển. Cự kiếm nhắm thẳng đầu Băng Phượng chém xuống.

Không ngờ chiến đấu bên đó lại chấm dứt nhanh như vậy, Long Tuyết miễn cưỡng khống chế Băng Phượng thu lại một cánh bên phải. Cự kiếm bảy màu trong nháy mắt đã chém đứt cánh bên trái của Băng Phượng đến tận sườn.

Mà lúc trước Chân Dục Kiếm Khí không hề có chút tác dụng nào với Long Tuyết, nhưng không nghĩ tới tựa hồ Thất Tình Kiếm Khí lại chấn động mạnh tới tâm thần của nàng. Trong hư không, rốt cuộc Băng Phượng không thể duy trì nổi thân hình, trong nháy mắt bị chém thành hai nửa, vô số đạo Hàn Băng Kiếm Khí nổ tung bắn ra xung quanh.

Phốc

Long Tuyết phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt lại như không có biểu tình gì. Nhưng Diệp Nguyệt Qua quan sát kỹ lại thấy, từ trong hai mắt Long Tuyết rõ ràng có hai giọt lệ sắp tràn ra.

Thân hình Long Tuyết bị đánh lui tới bên cạnh Triệu Thiên Diệp, thanh kiếm trong tay đã bị đánh bay đi. Vài lần nàng muốn cố gắng đứng dậy, nhưng làm thế nào cũng không thể động dậy được. Ánh mắt nàng có chút ngưng trệ, rốt cục nằm yên trên mặt đất, cũng không nhúc nhích nữa.

Cách đó không xa, tâm trạng của Niếp Thanh Thiên rất nóng nảy. Thanh kiếm trong tay hắn dựng lên, Tồn Phong Kiếm Khí trên mũi kiếm cấp tốc xoay tròn. Vươn tay ra, cả người Niếp Thanh Thiên quay ra vẽ lên một đường cong quỷ dị. Lập tức từ trong hư không vô số điểm sáng màu xanh tụ tập đến. Trong phút chốc một đạo Phong Nhận hoàn cao chừng ba mươi trượng, mũi rộng bốn trượng ngưng kết thành hình bao quanh Tồn Phong kiếm.

Phong Nhận hoàn có màu xanh trong suốt, mặt trên có từng đạo Tồn Phong Kiếm Khí xoay tròn. “Tồn Phong Phá!” Trầm quát một tiếng, Niếp Thanh Thiên lập tức chém ra. Gã Kiếm Chủ Thất Thương tông đứng trước mặt hắn liên tục lui lại vài bước. Hai mắt Niếp Thanh Thiên lóe lên, Tồn Phong kiếm trong tay tiếp tục đẩy ra.

Hưu

Phong Nhận hoàn xuyên qua không khí mà không hề có tiếng xé gió vang lên. Dòng không khí bị mũi Phong Nhận hoàn sắc bén xé rách đạt sang hai bên, chân không hiện ra. Hai bên Phong Nhận hoàn, ánh sáng màu xanh lóe ra không ngừng, tia khí sắc bén chỉ xuống.

Phốc

Ánh mắt của gã Kiếm Chủ Thất Thương tông vô cùng kinh hãi, ánh sáng màu xanh trượt mặt hắn càng ngày càng dày, giống như trong trời đất chỉ có một loại màu sắc này. Hắn không thể hiểu được vì cái gì mà Thất Thương Kiếm Khí không thể ảnh hưởng tới Niếp Thanh Thiên. Hắn lại không hề chú ý tới ở giữa mi tâm Niếp Thanh Thiên có một chút ánh sáng màu bạc lóe lên rồi biến mất.

Đến tận đây, trong bảy tông môn, đã có một Kiếm Chủ đầu tiên bỏ mạng.

Hư không giậm chân, thân hình Niếp Thanh Thiên nhanh chóng xuyên qua không gian một trăm trượng. Tồn Phong kiếm lại nổ ra ánh sáng màu xanh chói mắt, cũng đồng dạng chiếu sáng khuôn mặt đang tái nhợt của Niếp Thanh Thiên. Trong Kiếm Chủng của hắn, Tồn Phong Kiếm Nguyên tiêu hao chỉ còn lại không tới ba thành. Mà hai gã Kiếm Chủ ở phía trước, không có người nào yếu hơn hắn.

Trên mặt Niếp Thanh Thiên lộ ra nụ cười khổ liếc nhìn về chỗ linh quang năm màu bao quanh người Lục Thanh, ánh mắt dần trở lên kiên định.

Hây

Niếp Thanh Thiên thét dài một tiếng, chiến ý tận trời cùng Tôn Phong Kiếm Ý sắc én cuồng bạo giống như đạt tới đỉnh phong. Khí áp mãnh liệt đè ép phá vỡ không khí, chân không lan tràn. Trong mặt Niếp Thanh Thiên, hai đạo Tôn Phong Kiếm Khí trong suốt bắn ra.

Ông.

Giống như cảm nhận được chiến ý mãnh liệt của Niếp Thanh Thiên, Tôn Phong kiếm trong tay hắn cũng phát ra tiếng ngân cao vút. Sắc mặt Niếp Thanh Thiên ngưng lại, Kiếm Nguyên còn lại ba thành trong Kiếm Chung lập tức quán trú vào Tôn Phong kiếm. Niếp Thanh Thiên nâng kiếm chỉ về phía hai gã Kiếm Chủ của Vô Tình tông, mũi kiếm vẽ lên một vòng tròn kì dị.

Theo vòng tròn được vẽ lên, từng tiếng gió rít đỉnh tai vang lên, cơn gió nhẹ thổi lên nhanh chóng hóa thành một cơn lốc mãnh liệt, khí Tôn Phong tự động tụ tập lại.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

297. Chương 27

Cơn lốc lưu chuyển, hóa thành một phong luân to lớn. Theo Niếp Thanh thiên vũ động, đạo phong luân đón gió bành trướng, chỉ trong giây lát đã tăng lên cao hơn ba mươi trượng, Tôn Phong Kiếm Khí sắc bén ở trên thân luân lưu động, mà kỳ dị chính là chung quanh thân luân, một vùng chân không thoát phá thành hình dạng kiếm luân vờn xung quanh phong luân.

Kiếm Khí dao động khủng bố khuếch tán ra, một cỗ áp lực bức người theo Tôn Phong Kiếm Khí hướng tới hai Kiếm Chủ Vô Tình tông áp chế.

Trên mặt lộ ra thần sắc ngưng trọng, trong nháy mắt hai gã Kiếm Chủ vô Tình tông đã đồng loạt có động tác. Hai gã đồng thời vươn tay tóm lấy Triệu Thiên Diệp cùng Diệp Cô Hàn lên chắn trước ngực.

“Tiểu nhân đề tiện!” Giận dữ quát lên, trên trán Niếp Thanh Thiên nổi lên đầy gân xanh. Tôn Phong kiếm trong tay hắn lập tức thay đổi phương hướng. Phong luân to lớn khê động, nguyên lúc trước đang đánh thẳng tới liền đổi hướng, lực xé rách mãnh liệt khiến Tôn Phong kiếm vang lên tiếng rầm rầm. Ngay sau đó chỉ nghe rắc một tiếng, Tôn Phong kiếm bất phẩm chịu không nổi lực lượng phong luân nghịch chuyển mà vỡ vụn.

Lực phản chấn mạnh mẽ làm Niếp Thanh Thiên không khống chế được Kiếm Nguyên. Kiếm Nguyên mãnh liệt như bị tắc nghẽn không vận chuyển lên được, thẳng chóc đến khi vận chuyển đến ngực, áp lực nặng nề khiến Niếp Thanh Thiên nhện không được phun ra một ngụm máu.

Oanh.

Phong luân đánh vào mặt đất cách chỗ gã Kiếm Chủ Vô Tình tông hơn mười trượng. Vùng tia khí bên ngoài phong luân vô cùng sắc bén, chỉ trong phút chốc liền đem mặt đất phá vỡ tạo lên một cái khe dài hơn mười trượng, rộng gần một trượng. Chung quanh cái khe, đất đá tung bay, giống như một vết thương khổng lồ hỗn độn.

“Hay cho Vô Tình tông! Quả nhiên là vô tình vô nghĩ. Vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn!” Niếp Thanh Thiên rơi xuống mặt đất, lạnh lùng nói. Lúc này, trong đan điền của hắn, Tôn Phong Kiếm Chung ảm đạm vô quang, tuy không ngừng hấp thu nguyên khí trời đất, nhưng muốn hoàn toàn khôi phục thì ít nhất phải có nửa canh giờ.

Hướng chi, một chiêu Phong Luân Trảm của hắn bị phá hỏng giữa chừng, Kiếm Nguyên tắc nghẽn làm kinh mạch của hắn bị tổn thương. Giờ phút này, cho dù vận chuyển một tia Kiếm Nguyên cũng cảm thấy đau đớn không chịu nổi, không ít chỗ kinh mạch bị tắc nghẽn lại.

Cười lạnh một tiếng, một gã Kiếm Chủ nói: “Người thuộc Thiên Đạo, giết sạch!”

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt bốn người Tần Mộc của Thanh Ngọc tông trở lên rất khó coi. Mà bốn người Ninh Hoàn Chân đứng cách hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông không xa lập tức lui lại hơn mười trượng. Nhìn tình thế giờ phút này, trong lòng Tần Mộc đã bắt đầu hối hận. Lúc trước chỉ tại hấn nhảm vào Lục Thanh mà gây nên tình thế này, nếu không ba tông Thiên Đạo vẫn còn liên hợp, ít nhất thì khi chưa có ai đạt được truyền thừa sẽ không hạ sát thủ.

Tử Hà tông cường đại nhất đã mất hoàn toàn lực chiến đấu. Lấy thực lực còn lại của hai tông, chỉ sợ là một gã Kiếm Chủ cũng đủ sức diệt gọn bọn họ.

Không cùng đồng loại, tất sinh dị tâm!

Hiện giờ xem như Tần Mộc đã thực sự cảm nhận được ý tứ trong câu nói này. Tuy có chút không thích hợp dùng trong tình thế này, nhưng Thiên Đạo cùng Nhân Đạo vốn không thể ở chung được.

Mây nhàn lại, ánh mắt hai gã đệ tử Phù Vân tông bắt đầu trở lên căm thù nhìn Tần Mộc. Nhưng lúc này có căm thù cũng có ích gì đâu.

Đệ tử của bốn tông môn Nhân Đạo, trừ bỏ hai gã Kiếm Chủ bị Long Tuyết đánh trọng thương không thể nhúc nhích, cùng gã Kiếm Chủ của Thất Thương tông bỏ mạng, còn những người khác không hề tham dự trận chiến. Không phải nguyên nhân gì khác mà là trong giao đấu của Kiếm Chủ, bọn họ không thể nhúng tay vào. Chỉ là khí thế phóng ra, cũng là chênh lệch tuyệt đối. Đi lên chỉ là chịu chết mà thôi.

Đến bây giờ, bốn tông môn Nhân Đạo còn mười ba gã đệ tử không tổn hao một chút lông tóc gì, nghe được lời nói của hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông liền nhất tề vây quanh Thanh Ngọc cùng Phù Vân tông.

Một quyết định sai đủ hận thiên thu! Cho dù là ba gã sư huynh đệ đứng sau Tần Mộc, đối mặt với sống chết cũng đã không còn thần sắc hòa nhã với Tần Mộc.

“Trốn!”

Lúc này, tám người của hai tông đều phi thân lên, hướng tới cánh cửa mộ thành chạy vào.

“Có nhảy nhót thế nào cũng vô ích thôi. Đừng vọng tưởng có thể thoát được!” Hừ lạnh một tiếng, hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông trước hết nhắm vào bốn người Tần Mộc lao tới.

Trường kiếm trong tay hai gã chớp động, tản ra thần quang bảy màu thứ phá không khí, phát ra tiếng vang ô ô. Trường kiếm của hai người ngẫu nhiên giao nhau, đường kiếm trở lên mơ hồ. Cảnh giới kiếm pháp Tự Hóa Khinh Trọng làm mấy trên đệ tử bốn tông đang đuổi theo ngừng chân lại, nhìn chằm chằm vào động tác của hai gã.

Trong thời gian ngắn, trước mặt hai gã Kiếm Chủ vô Tình tông, một đóa hoa sen bảy màu cao hơn hai mươi trượng, bao trùm phạm vi ba mươi trượng ngưng tụ thành hình. Mỗi một cánh hoa đều do vô số Thất Tình Kiếm Khí ngưng tụ thành. Kiếm Khí dao động khủng bố từ trên đóa hoa sen truyền ra, chân không vận vạo liên tục bị thoát phá.

Kiểm Liên vừa thành hình, một cổ dao động quỷ dị tập trung vào bốn người Tần Mộc. Không thể ức chế được, tâm thần bốn người bắt đầu rung động, trong lòng trở lên hỗn loạn.

Hai gã Kiếm Chủ thậm chí còn không thêm vận dụng Kiếm Ý áp chế, có thể thấy rõ bọn họ khinh thường bốn người Tần Mộc. Bốn người Tần Mộc có tu vi cũng không tồi, có hai gã đệ tử là Kiếm Sư đỉnh phong. Nhưng hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông đều đạt tới trung thiên vị, chênh lệch tuyệt đối là không thể nghịch chuyển được.

Kiểm Liên phá không lao đi, trong nháy mắt liền giống như núi cao chụp xuống đầu bốn người. Dao động quỷ dị quấy nhiễu thức hải bốn người, làm tâm thần hỗn loạn, đến thời gian để sợ hãi cũng không có.

Ô

Chân không thoát phá, hướng về bốn người bao phủ xuống, không khí chung quanh lập tức bị hút sách sẽ, đến thở cũng không được. Có lẽ thường ngày, hít thở một thời gian ngắn đối với một gã Kiếm Sư mà nói là vô ích, thậm chí bọn hắn muốn cũng có thể bế hơi mấy canh giờ cũng không có vấn đề gì.

Mà giờ phút này bị Kiềm Khí của hai gã Kiềm Chủ ảnh hưởng, tâm thần đại loạn, đột nhiên không thể hít thở làm trở ngại động tác của bọn họ, đến Kiềm Nguyên cũng không kịp vận chuyển, đành đón nhận Kiềm Liên đánh lên người.

Oanh

Bụi đất đầy trời, Kiềm Liên đánh vào làm mặt đất bị lún vào mấy thước, vô số đạo Thất Tình Kiềm Khí bắn ra bốn phía.

Chân không liên tục vận vẹo, đem bụi đất xung quanh hút vào, ngưng tụ thành một quả cầu đất rộng mấy trượng, đồng thời cũng đem mặt đất bên dưới hien ra.

Xương cốt không còn!

Nguyên bản chỗ bị Kiềm Liên đánh vào chỉ còn lại một cái hố sâu phạm vi sáu mươi trượng, cũng không thấy được một chút xương cốt nào, cho dù một chút lông cũng không còn tồn tại.

Đến tận bây giờ, trong hành trình Kiềm Mộ, trừ bỏ có hai người chưa biết rõ tung tích, còn Thanh Ngọc tông toàn bộ bị diệt sạch.

Lại nhìn tới bốn người Ninh Hoàn Chân. giờ phút này cơ hồ Ninh Hoàn Chân thi triển bộ pháp tới cực chí. Bốn người đứng là diu đỡ nhau tiếng tới cửa mộ thành ở cách chỗ Lục Thanh đang ngồi hơn mười trượng. Hai gã Kiềm Chủ Vô Tình tông ăn vào hai viên đan dược hồi phục lại Kiềm Nguyên, rồi lại liên thủ thi triển một đoá Kiềm Liên nữa đánh về phía bốn người.

Gần, đã rất gần!

Tâm thần trở lên hỗn loạn, Ninh Hoàn Chân chỉ cảm thấy trong đầu liên tiếp tràn ra các loại cảm xúc mừng, đau thương, khoái hoạt. Thậm chí còn ẩn ẩn có một tia tình yêu trong đầu, khiến cho bộ pháp của hắn hơi hỗn loạn.

Đột ngột, có lẽ là cảm ứng được bốn người Ninh Hoàn Chân đã đến, cánh cửa tối đen như mực của một thành bỗng tản ra ánh sáng năm màu chói mắt. Ánh sáng lóe lên rồi biến mất, chỉ nghe tiếng ầm ầm liên tục vang lên, cánh cửa mộ thành đã hoàn toàn mở ra.

Ti

Giống như chạm đến cơ quan, tầng sáng năm màu lại lóe lên, khí hoang dã nồng đậm lan tràn ra, đem bốn người Ninh Hoàn Chân hút vào.

Ba

Tiếng vang giống như bọt nước vỡ tan, Kiềm Liên đánh tới chậm một bước liền đụng vào tầng sáng năm màu, lập tức bị vỡ tan. Kiềm Khí giống như trong nháy mắt bị hút sạch sẽ, không còn chút dấu vết nào.

Sắc mặt hai gã Kiềm Chủ dần trở lên khó coi. Một thành đột nhiên biến hóa vượt quá tưởng tượng của hai gã, làm cho bốn người Ninh Hoàn Chân có thể tiến vào trong. Tuy tầng sáng năm màu kia gần như trong suốt, nhưng nhìn thì thấy bên trong tựa như có một tầng sương mù, cái gì cũng không quan sát được.

Mà khi vừa hút bốn người Ninh Hoàn Chân vào, bóng kiềm thông thiên từ trung ương một thành rất nhanh thu nhỏ lại, cho đến khi không còn thấy được nữa.

Truyền thừa ở trong mộ thành!

Biến cố như vậy làm sao hai gã Kiềm Chủ Vô Tình tông còn không hiểu được truyền thừa của Kiềm Tôn ở chỗ nào. Như vậy xem ra thật sự là Lục Thanh đang lĩnh ngộ Kiềm Ý trên tấm bảng trước cửa thành.

Sắc mặt lại trở lên lạnh lùng như trước, hai gã cũng không tính toán buông tha cho bảy người Lạc Tâm Vũ. Thật sự Tử Hà tông là một uy hiếp đáng sợ, trừ bỏ Lục Thanh còn chưa tỉnh, thế nhưng Tử Hà tông lại có năm người đồng thời lĩnh ngộ được Kiềm Ý. Trong vạn kiềm giả lại có chuyển trùng hợp có năm người lĩnh ngộ ra Kiềm Ý, thật sự khiến người khác phải kinh thán.

Cúi đầu nhìn bảy người Niếp Thanh Thiên liếc mắt một cái, khi nhìn tới Tư Đồ Tư Dư đang dấy dựa cổ đứng dậy, khóe miệng hai người đồng thời nở nụ cười lạnh lẽo.

Hưu

“Dừng tay!” Cơ hồ là tất cả đồng thời hét lớn, nhưng như thế nào có thể khiến hai gã ngừng lại được. Trên ngực trái Tư Đồ Tư Dư, một lỗ thủng to bằng nắm tay hiện lên.

Có chút không tin cúi đầu nhìn ngực chính mình, Tư Đồ Tư Dư lộ ra nụ người thê lương: “Cho dù ta đã rất cẩn thận, nhưng cuối cùng vẫn có kết cục như vậy. Lão thiên! ta hận!”

Đến cuối cùng cơ hồ là hấn ngựa mặt lên trời hét lớn, nhưng đó cũng chỉ là khí lực cuối cùng, thân thể Tư Đồ Tư Dư lập tức xụi lơ ngã xuống mặt đất. Máu tươi róc rách chảy ra từ miệng vết thương, rất nhanh nhuộm đỏ mặt đất.

“Tư Đồ sư huynh!” Dịch Nhược Vũ kinh hô một tiếng. Chỉ ngần ngừ một chiêu, đã có một người phải chết.

“Kế tiếp đến ngươi!” Nhìn thấy Dịch Nhược Vũ lên tiếng, một gã Kiếm Chủ Vô Tình tông lạnh lùng nói, đồng thời tay phải của hắn lại nâng lên.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

298. Chương 48:kiếm Thi Đột Kích (thượng).

Bất chợt tầng linh quang năm màu bao quanh Lục Thanh bắt đầu run lên rất nhỏ. Tiếng kiếm ngâm mơ hồ vang lên. Không biết có cảm giác sai hay không, hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông cảm thấy tiếng kiếm ngâm như vang lên từ trong sâu thẳm linh hồn của mình, mỗi một âm luật đều khắc thật sâu trong tâm trí bọn họ.

Giờ phút này, sáu người Niếp Thanh Thiên đầu tiên ngẩn ra, lát sau đồng thời lộ ra thần sắc kinh hãi.

Hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông như lâm đại địch. Đột nhiên có uy thế áp tới như thế, kia có phải là...? Lúc trước bọn họ cũng thấy được Kiếm Chủ của Lục Thanh đã phản trở về tiên thiên, biết được rằng Lục Thanh không phải là một Kiếm Chủ trung thiên vị bình thường. Uy lực của tiên thiên lực lượng thuộc tính, chỉ sợ Kiếm Chủ đại thiên vị cũng phải tránh lui.

Huống chi, hai người còn cảm nhận được, Lục Thanh sắp tỉnh lại còn đáng sợ hơn trước kia nhiều. Thậm chí từ trên người Lục Thanh, hai gã còn cảm nhận được một tia khí tức giống sự phụ của mình.

Bọn hắn căn bản nhìn không thấu Lục Thanh, tuy đều là Kiếm Chủ trung thiên vị nhưng nhìn kỹ lại thì Lục Thanh giống như một cái vực thẳm sâu không đáy, căn bản không nhìn được điểm cuối. Thậm chí từ trên người Lục Thanh còn tản ra khí tức hoang dã độc nhất vô nhị của vùng đất hoang dã.

“Động thủ!” Hai người đồng thời lên tiếng, hai làn Thất Tình Kiếm Ý đồng thời bốc lên. Thất Tình Kiếm Nguyên mãnh liệt truyền vào thanh kiếm trong tay hai người. Vô số Thất Tình Kiếm Khí quán quanh mũi kiếm, linh quang bảy màu rực rỡ phóng lên cao. Hào quang thậm chí còn gần bằng với bóng kiếm thông thiên lúc trước.

Kiếm Khí ngưng kết, một đóa Kiếm Liên tản ra hào quang bảy màu dần hiển hóa ở mũi kiếm của hai người. Kiếm Liên vừa thành hình liền đón gió bành trướng, trong nháy mắt đã cao tới năm mươi trượng. Trong ánh mắt ngưng trọng của sáu người Lạc Tâm Vũ, đóa Kiếm Liên vừa đạt tới năm mươi trượng cao liền bắt đầu rút nhỏ xuống. Hào quang bảy màu trên Kiếm Liên càng ngày càng chói mắt, một cỗ Kiếm Khí dao động khủng bố truyền ra.

Đồng thời, ở trên trán hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông, mồ hôi chảy ra đầm đìa, sắc mặt trở lên tái nhợt không chút máu. Mũi kiếm trong tay bọn họ hơi run lên, một đóa Kiếm Liên cao hai trượng ngưng tụ thành. Tuy Kiếm Liên không có động bằng lúc đánh bại Lạc Tâm Vũ, nhưng hào quang tỏa ra chói mắt không hề yếu hơn, một cỗ dao động quỷ dị hướng tới tầng linh quang năm màu quanh Lục Thanh.

Đột ngột, dưới ánh mắt co rụt của Niếp Thanh Thiên, bên ngoài thân thể Lục Thanh bỗng hiện lên một tầng linh quang màu bạc. Trên tầng linh quang này còn hiện lên vô số điểm sáng màu vàng rực rỡ. Một cỗ

uy áp giống như đến từ linh hồn khiến cho hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông run lên, không ức chế được lùi lại mấy bước.

Phốc

Ngay sau đó, hai người đồng thời học ra mấy ngụm máu tươi, thân hình lung lay sắp đổ. Thần thức của hai người bám trên Kiếm Liên đánh qua tầng linh quang năm màu, gặp phải quầng sáng màu bạc xen lẫn màu vàng bên ngoài cơ thể Lục Thanh liền quỷ dị bị thoát vỡ, thần thức tương liên khiến thức hải của hai người đồng thời chấn động.

Hai người liếc nhìn nhau, trong mắt đều toát lên vẻ hoảng sợ. Mà lúc này Kiếm Liên áp tới trên đỉnh đầu Lục Thanh, đã thấy tầng linh quang như một tấm chắn kiên cố, cho dù Kiếm Liên có tầng Kiếm Khí bám lên trên như thế nào cũng không thể đột phá ngăn trở. Giống như là cảm thấy mất kiên nhẫn, hai chữ “Mộ thành” trên cửa thành đột nhiên thả ra linh quang năm màu chói mắt, một luồng lưu quang lóe lên rồi biến mất. Mọi người chỉ cảm thấy trong đan điền của mình, Kiếm Chủng bắt đầu run lên.

Tiếng kiếm ngâm vang lên từ trên người Lục Thanh càng lúc càng to. Hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông trầm ngâm một lúc, rồi như đã nghĩ thông suốt, mỗi người phân biệt lao tới nắm lấy Long Tuyết cùng Lạc Tâm Vũ. Ngay lập tức hai gã vung tay phong bế đan điền của Lạc Tâm Vũ và Long Tuyết.

Thân hình hóa thành lưu quang, hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông không hề chần chừ xuyên qua tầng linh quang năm màu, tiến nhập vào một thành.

“Đệ tiện!”

Diệp Cô Hàn cùng Triệu Thiên Diệp đồng thời lên tiếng mắng. Hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông thật sự là vô tình vô nghĩa tới cực điểm. Thậm chí đến cả tôn nghiêm của kiếm giả cũng quẳng vô bãi rác. Hai gã bắt đi Lạc Tâm Vũ cùng Long Tuyết, rõ ràng là biết không phải đối thủ của Lục Thanh, sợ bị Lục Thanh đuổi giết cho nên bắt hai người Lạc Tâm Vũ làm con tin.

Hiện giờ mười ba gã đệ tử của bốn tông môn Nhân Đạo nhìn thấy hai gã Kiếm Chủ phản ứng như vậy, làm sao còn không biết vạn rủi sắp bùng xuống. Có thể đi vào Kiếm Một, đều là những nhân vật đứng đầu trong thế hệ trẻ, chỉ cần hơi suy nghĩ liền hiểu được vấn đề. Cả đám không dám có chút chần chờ, toàn bộ lao vào trong mộ thành.

Trong tầng linh quang năm màu, từ trong đầu Lục Thanh không ngừng quanh quẩn tiếng Diệp lão niệm tụng một đoạn khẩu quyết huyền ảo:

“Kim sinh thổ, thổ nhiều kim chôn; thổ lại sinh hỏa, hỏa nhiều thổ tiêu; hỏa lại sinh mộc, mộc nhiều hưng thịnh; mộc sinh thủy, thủy nhiều mộc phiêu; thủy lại sinh kim, kim năng sinh thủy, thủy nhiều kim trầm; thủy năng sinh mộc. Mộc nhiều thủy lui; mộc năng sinh hỏa. hỏa nhiều mộc đốt; hỏa năng sinh thổ, thổ nhiều hỏa hồi; thổ năng sinh kim, kim nhiều thổ nhược. Kim năng khắc mộc, mộc kiên kim thiếu; mộc năng khắc thổ, thổ trọng mộc tử; thổ năng khắc thủy; thủy nhiều thổ lưu; thủy năng khắc hỏa, hỏa viêm thủy chước; hỏa tập khắc kim, kim nhiều hỏa tức. Kim suy ngộ hỏa, tất gặp nấu chảy; hỏa nhược phùng thủy, tất vi tắt; thủy nhược phùng thổ, tất vi giản thư phơi nắng tể ao viết sứt san không đồng dạng như vậy thể cấp, độc hảo đi ngoại na; mười suy phùng mộc. Tị tao khuynh hãm; mộc nhược phùng kim. Tất vi sở tử. Cường kim đắc chiếm tỏa này phong; cường thủy đắc mộc, phương hoãn này thế; cường mộc đắc hỏa, phương tiết này anh; cường tiêm đắc thổ, phương liềm này diêm; cường thổ đắc kim, phương hóa này ngoan.”

(Hán Việt: “Kim lại thổ sinh, thổ đa kim mai; thổ lại hỏa sinh, hỏa đa thổ tiêu; hỏa lại mộc sinh, mộc đa hỏa sí; mộc lại thủy sinh, thủy đa mộc phiêu; thủy lại kim sinh. Kim năng sinh thủy, thủy đa kim trầm; thủy năng sinh mộc. Mộc 9đa thủy súc; mộc năng sinh hỏa, hỏa đa mộc phân; hỏa năng sinh thổ, thổ đa hỏa hồi; thổ năng sinh kim, kim đa thổ nhược. Kim năng khắc mộc, mộc kiên kim khuyết; mộc năng khắc thổ, thổ trọng mộc chiết; thổ năng khắc thủy, thủy đa thổ lưu; thủy năng khắc hỏa, hỏa viêm thủy chước; hỏa tập khắc kim, kim đa hỏa tức. Kim suy ngộ hỏa, tất kiến tiêu dung; hỏa nhược thủy phùng, tất vi tức diệt; thủy nhược phùng thổ, tất vi giản thư sái tể ao viết sứt san bất nhất dạng đích thể cấp, duyệt độc hảo khứ ngoại na; thập suy phùng mộc. Tị tao khuynh hãm; mộc nhược phùng kim. Tất vi sở chiết. Cường

kim đắc chiêm tảo kì phong, cường thủy đắc mộc, phương hoàn kì thế; cường mộc đắc hỏa, phương tiết kì anh; cường tiêm đắc thổ, phương liêm kì diễm; cường thể đắc kim, phương hóa kì ngoan”).

Một đoạn khẩu quyết này thật sự là tinh thâm khó hiểu, có thể lúc trước Lục Thanh không thể lĩnh hội được, nhưng lúc này hắn nhìn vào tấm bảng trước cửa thành, cảm thụ Ngũ Hành Kiếm Ý, làm cho hắn dần hiểu được diễn biến của Ngũ Hành, trong lòng hắn dần có chút hình dáng.

Nhưng cho dù chỉ cảm nhận được một chút cũng khiến cho cảm ứng linh hồn của Lục Thanh lại tăng mạnh vài phần. Thần thức của hắn cũng bắt đầu xảy ra một loại lột xác kỳ dị. Luyện Hồn quyết tầng ba cũng bắt đầu muốn đột phá. Mà hắn đối với khí Phong Lôi trong trời đất cũng càng thêm thân mật, cơ hồ đã hồn ngưng nhất thể, không có phân chia gì cả.

“Cương thắng nhu, cổ kim thắng mộc; chuyên thắng tán, cổ mộc thắng thổ; thật thắng hư, cổ thổ thắng thủy; chúng thắng quả, cổ thủy thắng hỏa; tinh thắng kiên, cổ hỏa thắng kim; phản chi cũng thế. Tiểu tử đã nhớ kỹ rồi thì tỉnh lại cho ta!” Một tiếng quát như tiếng chuông ngân vang, lập tức Lục Thanh liền thanh tỉnh lại.

Hai mắt Lục Thanh mở ra, tuy không có thân quang gì ẩn chứa, nhưng lại giống như trong phiên trời đất này không có bí mật gì mà ánh mắt này không thể nhìn thấu.

“Tỉnh!”

Mười ba gã đệ tử Nhân Đạo thấy Lục Thanh mở mắt ra liền quyết định thật nhanh, toàn bộ phi thân hướng tới bốn người Triệu Thiên Diệp chớp tới. Có thể bắt được một người chính là có thể bảo trụ một cái tính mạng.

Ánh mắt ngưng lại, cũng không thấy Lục Thanh có động tác gì. lát sau, dưới ánh mắt khiếp sợ của bốn người Triệu Thiên Diệp, mười ba thanh Phong Lôi cự kiếm trống rỗng xuất hiện trước mặt mười ba gã đệ tử bốn tông môn Nhân Đạo. Khí thể kinh thiên chợt lóe ra rồi biến mất.

Trong một khắc này thời gian bỗng như đình trệ lại, thân hình mười ba gã đệ tử bốn tông Nhân Đạo như bị trói buộc giữa không trung. Ngay sau đó, từ giữa mi tâm bốn người, một vết máu bắt đầu kéo dài xuống. Phía sau bọn họ, một cái khe dài gần hai mươi trượng trống rỗng xuất hiện mà không có dấu hiệu gì, giống như đã tồn tại từ trước rất lâu rồi. Xung quanh mỗi cái khe, đất đá trơn nhẵn, hoàn toàn không thấy dấu vết phá hoại.

“Này!” Bốn người không dám tin vào hai mắt của mình, đến Niếp Thanh Thiên cũng phải nhìn một cái thật sâu vào Lục Thanh. Trong ánh mắt của hắn, tựa hồ có thứ gì đó càng trở lên kiên định.

“Hiện tại rốt cuộc người đã đạt tới cảnh giới gì?” Diệp Cô Hàn có chút chần chờ rồi bước lên đến trước mặt Lục Thanh hỏi. Vừa rồi Lục Thanh ra tay, hắn không thể nhìn rõ mấy may.

Không trả lời lại, đầu tiên Lục Thanh thả ra thần thức quét một vòng. Hắn phát hiện Kiếm Nguyên của bốn người Triệu Thiên Diệp đã tiêu hao hầu như không còn, thần thức cũng bị thương không nhỏ. Kiếm Nguyên tiêu hao còn có thể hồi phục, nhưng thức hải bị thương thì chữa rất khó. Hiện giờ trừ bỏ để bọn họ ở bên ngoài tu dưỡng cũng không còn biện pháp gì.

Lục Thanh đã tỉnh lại, bốn người cũng không phải lo lắng cho tính mạng của mình nữa, mỗi người phân biệt lấy ra mấy viên Tham Vương đan ăn vào hồi phục Kiếm Nguyên. Nhưng thực ra ánh mắt của Diệp Cô Hàn vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào Lục Thanh, tựa hồ không có được câu trả lời hắn sẽ không bỏ qua.

Ánh mắt bình tĩnh nhìn Diệp Cô Hàn một cái, Lục Thanh mở miệng nói: “Còn kém nửa bước!”

Còn kém nửa bước!

Đồng tử của bốn người đồng thời co rút lại. Ý tứ của lời nói này đã thực rõ ràng. Cái gì kêu là còn kém nửa bước? Đó không phải là nói Lục Thanh đã bước một chân vào cảnh giới kia sao. Bọn họ cũng không cho rằng Lục Thanh nói là đi vào cảnh giới Kiếm Chủ đại thiên vị. Lúc trước cảnh giới của Lục Thanh đã là Giả Hồn, Kiếm Chung phản tiên thiên, kém nửa bước cũng chỉ có một khả năng.

Cười khổ lắc lắc đầu, Niếp Thanh Thiên mở miệng nói: “Người khác đau khổ lịch lãm mấy năm, thậm chí mấy chục năm cũng không được a!”

Mặt sau nửa câu nói hần không nói hết nhưng ai cũng biết ý tứ trong đó. Cũng không trì hoãn, Niếp Thanh Thiên lại đem những chuyện xảy ra kể cho Lục Thanh.

“Trước tiên ngươi cứ tiến vào mộ thành trước, giết hai gã đó cứu hai người Lạc Tâm Vũ. Chúng ta ở đây khôi phục Kiếm Nguyên rồi sẽ vào sau. Hai gã này cũng phải giết.”

Nghe nói như thế, hai gã Kiếm Chủ của Ngũ Độc tông cùng Chân Dục tông đang ngồi xếp bằng phía xa xa đồng thời biến sắc. Rốt cục cũng không nhẫn nại nữa, Kiếm Nguyên vừa khôi phục một thành liền vận khởi. Nhưng thần thức của hai gã bị thương, vừa vận Kiếm Nguyên liền cảm thấy một trận đau nhức, cả hai lại phun ra một ngụm máu tươi.

Thân hình loạn choạng, hai người đều thi triển bộ pháp bằng hết sức lực còn lại, hướng tới vùng núi phía sau chạy đi. Lúc này, tính mạng mới là trọng yếu, còn truyền thừa thì phải có mạng mới hưởng được.

“Đừng để cho bọn họ chạy thoát!” Dịch Nhược Vũ la hét nói.

Trong mắt nổi lên hàn ý, Lục Thanh nói: “Muốn chạy trốn sao, còn phải xem chúng có bản lĩnh gì!”

Trong mắt hần bắn ra hai luồng thần quang xanh tím. Lập tức, trong ánh mắt kinh hãi của Triệu thiên Diệp, một đóa Lôi Vân rộng gần một mẫu trống rỗng hình thành.

Ầm

Hai đạo lôi điện thô to bằng bắp tay thoát phá chân không, thẳng tắp đánh xuống hai người. Uy thế vô cùng đến từ Thiên Lôi làm vô số hung thú xung quanh trăm dặm đồng thời phát ra tiếng rống sợ hãi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

299. Chương 49-50: Kiếm Thi Đột Kích (phần 2+3)

Uy áp khổng lồ truyền ra, Thiên Lôi mang theo thiên uy cuộn cuộn đem Kiếm Chủng trong đan điền của hai người đè ép tới nứt vỡ. Cơ hồ đến tiếng kêu thảm chưa kịp phát ra, hai người đã bị đạo lôi điện bao phủ.

Oanh

Mặt đất rung lên, lôi quang màu tím chói mắt khuếch tán ra bốn phía. Vô luận là cổ thụ cao mấy trăm trượng hay tảng cự thạch nặng mấy ngàn cân xung quanh, đều hoàn toàn hóa thành bụi phấn. Hai đạo lôi điện để lại trên mặt đất hai cái hố sâu rộng mấy chục trượng, tất cả mặt đất xung quanh đều hóa thành đất đá khô cằn.

“Niệm động tới, thần dung trời đất!” Diệp Cô Hàn lẩm bẩm nói: “Thật sự là đã gần đạt tới Kiếm Hồn!”

Vừa nói xong, ánh mắt hần nhìn về phía Lục Thanh lần đầu tiên lộ ra vẻ khâm phục. Tuy ánh mắt chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, nhưng vẫn bị ba người Niếp Thanh Thiên ở bên cạnh thấy được. Mà ba người bọn họ làm sao không phải có tâm tình như vậy.

Chính là không ai chú ý tới, trong mắt Niếp Thanh Thiên mơ hồ hiện lên một tia sầu lo.

Đến bây giờ, Ngũ Độc tông, Chân Dục tông, Thất Thương tông, tất cả đều bị tiêu diệt, chỉ còn lại hai gã Kiếm Chủ của Vô Tình tông. Trong mắt Lục Thanh hiện lên một đạo hàn quang. Hần không hề chần chờ, thân hình lóe lên liền biến mất trước mặt bốn người Niếp Thanh Thiên.

Bốn người chỉ cảm thấy tầng linh quang năm màu trước cửa mộ thành hơi run lên, thân hình Lục Thanh đã biến mất. Hiện giờ tốc độ của Lục Thanh theo linh ngộ của hần mà tăng lên rất cao, khí Phong Lôi trong trời đất càng thêm thân mật với hần. Tuy không thả ra thần thức, nhưng bọn họ đều biết, sợ là ngoài Niếp Thanh Thiên ra, còn lại ba người bọn họ dù có thả thần thức ra cũng chỉ có thể thấy bóng dáng mơ hồ mà thôi. Chênh lệch giữa bọn họ càng lúc càng lớn.

Lúc này, bốn người không nói thêm cái gì nữa, tính hạ tâm thần cố gắng khôi phục Kiếm Nguyên cùng điều dưỡng thức hải.

Nói về Lục Thanh. Sau khi hấn vừa tiếng vào trong tầng linh quang năm màu liền cảm thấy tâm thần run lên. Lập tức hấn liền thả ra thần thức tra xét xung quanh. Hiện giờ hấn đã cảm ứng được linh hồn, xâm nhập tới căn nguyên của hồn phách, đối với họa phúc của bản thân cảm ứng càng thêm rõ ràng.

Ngâm

Quả nhiên, Lục Thanh vừa đi ra khỏi quầng sáng, hai lần Thất Tình Kiếm Ý lẳng không ép tới.

Ánh mắt lạnh lùng, Lục Thanh yên lặng nhìn về phía trước. Ở chỗ cách đó hơn mười trượng, hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông tay cầm Thần Kiếm giao nhau, Thất Tình Kiếm Khí mãnh liệt giống như nước lũ thoát ra ở mũi kiếm, Kiếm Khí liên tục uồn lượn giống như long xà. Vô số Thất Tình Kiếm Khí ở mũi kiếm quần quanh lên, linh quang bảy màu tản ra. Kiếm Khí dao động khủng bố tràn tràn ngập không gian trăm trượng xung quanh.

Kiếm Khí ngưng kết lại, lập tức một đóa Kiếm Liên bảy màu hiển hóa ra ở chỗ mũi kiếm giao nhau của hai người. Kiếm Liên đón gió bành trướng, khi đạt đến mức cao sáu mươi trượng lại áp súc thu nhỏ lại. Ánh sáng bảy màu càng lúc càng chói mắt, một cỗ kiếm KHí dao động khủng bố lan tràn ra.

Đồng thời, trên mặt hai gã từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy ra, sắc mặt càng thêm tái nhợt như xác chết. Trên mũi kiếm đang giao nhau của hai người, một đóa Thất Tình Kiếm Liên chỉ ca tám thước liền hóa ra, Đóa Kiếm Liên cô đọng đã gần như thực chất, thần quang bảy màu tản ra lấp lánh cả ánh sáng mặt trời.

Ngay từ đầu khi tiến vào mộ thành hai người đã tính toán trước. Hai gã biết Lục Thanh vừa mới tỉnh sẽ lập tức đuổi theo vào trong mộ thành. Trốn ở xung quanh không bằng tìm cơ hội một kích giết chết.

Chỉ khoảng nửa khắc hai người đã có quyết định. Hai người nắm chắc khi Lục Thanh tiến vào trong mộ thành sẽ không ngờ phải gặp ngay tập kích của hai người. Khi tầng linh quang năm màu vừa bắt đầu chuyển động, ngay lập tức hai gã liền liên hợp thi triển kiếm thức. Một kiếm này có thể nói đã hao hết một tia Kiếm Nguyên cuối cùng trong Kiếm Chủng của hai người. KHÔNG thành công cũng thành nhân!

Uy áp khủng bố từ trên trời giáng xuống, chân không liên tục vận vạo, rốt cục bị thoát phá mở ra. Kinh khí mạnh mẽ phô thiên cái địa lan tràn ép tới, làm mái tóc đen nhánh của Lục Thanh tung bay.

Đáng tiếc hiện giờ Lục Thanh đã bước một chân vào cảnh giới Kiếm Hồn, cảm ứng được linh hồn nên đã nhận ra nguy cơ từ sớm.

Tiếng kiếm ngâm kinh thiên vang lên, Lục Thanh vung tay ra. Trên đầu ngón tay trở của hấn, một đạo tiên thiên Phong Lôi Kiếm Khí trong suốt hiện lên kéo dài hai trượng. Kinh khí ép tới theo khí thể của Lục Thanh bộc phát mà tan vỡ. Thần thức tự nhiên dung nhập vào trời đất, vô cùng vô tận khí Phong Lôi tự động tụ tập đến. Hiện giờ Lục Thanh điều khiển khí Phong Lôi dễ dàng như là vận chuyển Kiếm Nguyên trong Kiếm Chủng, giống như là điều khiển tay chân vậy.

Ngón tay Lục Thanh điểm ra, ở xung quanh ngón tay một cái Phong Lôi chùy cao ba mươi trượng trông rỗng ngưng tụ thành. Phong Lôi chùy gắt gao quần quanh ngón tay của Lục Thanh, ánh sáng xanh tím lóe ra giống như thực chất. Theo động tác của Lục Thanh, Phong Lôi chùy hướng thẳng tới Thất Tình Kiếm Liên đập xuống.

Ba

Một cỗ dao động quỷ dị lặng yên không tiếng động đánh tới, nhưng ở chỗ mi tâm Lục Thanh có một vòng xoáy nhỏ màu bạc xen lẫn những điểm sáng màu vàng, đem dao động quỷ dị kia hút mất không còn chút dấu vết.

“Phá!”

Lục Thanh khẽ quát một tiếng, trên Phong Lôi chùy hiện lên lôi hỏa, khí Phong Lôi nhanh chóng tụ tập tới, Tử Điện lập lòe, Phong Nhận sắc bén. Khí thể bá đạo vô cùng làm chân không thoát mở, khí áp bàng bạc trực tiếp đánh tới Kiếm Liên.

Thần thức lại một lần nữa bị phản phệ, cho dù hai người san sẻ áp lực, nhưng trong một khắc này thức hải giống như muốn tan vỡ. lát sau, trong ánh mắt kinh hãi của hai gã, trên Thất Tình Kiếm Liên do bọn họ dốc toàn lực thi triển, vô số vết sáng mỏng như sợi tóc màu xanh tím lan tràn.

Ông

Ngay sau đó, theo ngón tay Lục Thanh điểm ra, Kiếm Liên do bọn họ thi triển toàn lực lập tức tan vỡ.

“Không được đuổi theo chúng ta, nếu không hai người này sẽ lập tức phải chết!” Hai người cơ hồ đã hoàn toàn mất hết chiến lực. Nhưng sống chết trước mắt, vẫn làm cho bọn họ miễn cưỡng đề khởi khí lực đem Thần Kiếm trong tay kề ngang cổ Lạc Tâm Vũ và Long Tuyết.

Lục Thanh nhăn mày lại, mở miệng nói: “Buông bọn họ ra!”

“Buông ra! Chúng ta không phải kẻ ngu!” Hai người phân biệt tóm chặt Lạc Tâm Vũ và Long Tuyết dần lui lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm động tác của Lục Thanh.

...

Ở một chỗ trong mộ thành trần ngập đầy tử khí, từng cơn gió lạnh lẽo thổi qua.

Đập vào mắt mọi người là vô số ngôi mộ cao hơn mười trượng. Mỗi tấm bia mộ đều tối đen như mực, mặt trên từng tia khí sắc bén lưu chuyển. Hiển nhiên mỗi ngôi mộ đều mai táng những kiếm giả có tu vi cao thâm. Xem hình dáng của mỗi ngôi mộ, sợ rằng đã tồn tại từ thời kì hoang dã thượng cổ. Trải qua vô tận năm tháng còn để lộ ra tia khí sắc bén như vậy, thật sự làm người ta kinh hãi.

“Như thế nào lại có nhiều Kiếm Mộ như vậy?”

Hai gã đệ tử của Phù Vân tông có chút chần chờ nói. Trong ánh mắt của bọn họ có thể thấy được rõ vẻ hoảng sợ.

Âm phong trần ngập, ngẫu nhiên lại có tiếng rú thê lương vang lên. Vừa vào tới mộ thành, nhiệt độ xung quanh giống như tiêu biến, thậm chí trong không khí còn có nhiều băng sương hiện ra. Nơi này so với cái rét màu đông ở núi PHÙ VÂN bọn họ còn lạnh lẽo hơn nhiều.

Ninh Hoàn Chân nhăn mày lại, lúc mới vào trong vì để tránh hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông truy sát mà cứ thế chạy xa bảy tám dặm, nhưng không biết thế nào lại lạc vào trong rừng mộ này. Trong rừng mộ này, vô số ngôi mộ san sát nhau, nhìn thế nào cũng không thấy điểm cuối.

Mỗi một ngôi mộ đều giống như đúc, Ninh Hoàn Chân nhảy lên đỉnh một tấm bia mộ quan sát xung quanh. Khi hắn nhìn lại phương hướng vừa tới lại hoảng sợ phát hiện, xung quanh đều nhìn không thấy điểm cuối. Như là ở phương xa mười dặm, vẫn như trước là những ngôi mộ san sát, mỗi tấm bia mộ đều tỏa ra hàn khí dày đặc, khiến tâm thần hắn run lên.

“Chúng ta đã bị nhốt trong một Kiếm Trận!” Trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, Ninh Hoàn Chân mở miệng nói.

“Kiếm Trận!” Hai gã đệ tử của Phù Vân tông này tuổi cũng không lớn, tâm cảnh rõ ràng không bằng hai người Ninh Hoàn Chân. Lúc này hai gã nghe thấy mình bị nhốt trong một Kiếm Trận đều thất kinh. May là ngày thường bọn họ luyện kiếm vẫn thường ngồi xuống tĩnh tâm an thần, nên nhanh chóng bình phục lại tâm tình.

Kiếm Trận do Ngũ Hành Kiếm Tôn bày lên, mà thủ đoạn thông thiên của Kiếm Tôn bọn họ đã được chứng kiến khi tiến vào Kiếm Mộ. Hiện giờ bọn họ bị nhốt trong một Kiếm Trận như thế này, lại như thế nào không lo lắng đến an nguy của mình.

“Không cần lo lắng!” Diệc Nguyệt Qua mở miệng nói, đôi mi thanh tú nhíu lại suy tư một lát rồi nói tiếp: “Ta nghĩ Ngũ Hành Kiếm Tôn tạo Kiếm Mộ này, lại đặt ra quy củ chỉ cho phép kiếm giả dưới cảnh giới Kiếm Hồn tiến vào, thế tất nhiên là muốn tìm truyền nhân kế thừa Kiếm Đạo của mình. Hiện tại chúng ta đang ở trung ương Kiếm Mộ, ta nghĩ truyền thừa sẽ ở trong Kiếm Trận này.”

Đôi mắt ba người đều sáng ngời lên. Diệc Nguyệt Qua nói, cũng làm cho trong lòng bọn họ thấp lên hi vọng. trong lòng Ninh Hoàn Chân vừa động, hắn nhớ rõ, thường ngày Diệc Nguyệt Qua tựa hồ đối với Kiếm Trận có chút yêu thích, cũng có nghiên cứu, nói không chừng...

Bốn người bọn họ là hi vọng cuối cùng của tông môn!

Truyền thừa Kiếm Tôn, một khi đạt được, đối với Phù Vân tông bọn họ không thể nghi ngờ là chiếm ưu đãi to lớn. Cho dù tạm thời bị suy thoái, nhưng nếu đạt truyền thừa thì nhất định sẽ có một ngày phóng lên cao, ngàn tông kinh hãi!

Nhưng một khi bốn người bọn họ toàn bộ bỏ mạng, như vậy thì đời tiếp theo của Phù Vân tông tất sẽ suy nhược xuống, sẽ bị những tông môn cấp Thanh Phàm khác bỏ qua thật xa.

Cảm nhận được ý tứ trong mắt Ninh Hoàn Chân, mà trong trí nhớ của mình thì đây cũng là lần đầu tiên Ninh Hoàn Chân nhìn mình chăm chú như thế trong mấy năm qua, trong lòng Diệc Nguyệt Qua cảm thấy trầm trọng nhưng cũng cảm thấy ngọt ngào. Tuy rằng không phải là theo ý nghĩ của mình, nhưng như hiện giờ, đã là tốt rồi, thật là đã đủ rồi!

Ánh mắt lộ ra vẻ kiên định, Diệc Nguyệt Qua sáng sủa cười: “Yên tâm đi! Ta nhất định có thể phá giải được!”

Thật sự! Ta nhất định phá giải được!

Trong lòng giống như có ngọn lửa thiêu đốt, vì không để ba người nhận ra tâm tình mình biến hóa, Diệc Nguyệt Qua liền xoay người nhảy lên đỉnh một tấm bia mộ.

Quan sát vô số ngôi mộ xung quanh, ánh mắt Diệc Nguyệt Qua càng ngày càng ngưng trọng. Quan sát một lúc lâu nàng mới từ trên tấm bia mộ nhảy xuống.

“Như thế nào hả?”

Nghe Ninh Hoàn Chân hỏi, ánh mắt Diệc Nguyệt Qua ngưng trọng nói: “Chỗ này tựa hồ là Cửu Cung Kiếm Trận lưu truyền từ thời thượng cổ. Nhưng ở đây Bát Môn lại hỗn loạn vô cùng, thập phương cũng có hai phương vị sai lệch, nhìn không có chỗ nào dung hòa, nhưng lại tựa hồ hô ứng, làm người ta không nắm được phương hướng chính xác.”

“Cửu Cung Kiếm Trận?” Một gã đệ tử nói: “Hình như đệ đã đọc qua trong tàng thư các về Cửu Cung Kiếm Trận, hình như đây không phải là Kiếm Trận đó!”

Hai mắt sáng lên, Diệc Nguyệt Qua nhìn về phía gã sư đệ vừa nói. Hắn chính là gã đã ra tay khi Lạc Tâm Vũ bị trọng thương. Không nghĩ tới gã sư đệ tính tình bộp chộp này lại có đọc qua Kiếm Trận.

Gật đầu, Diệc Nguyệt Qua nói: “Người nói cũng không sai! Cửu Cung Kiếm Trận là lấy cửu cung: khảm, khôn, chấn, tốn, trung, kiền, đoái, cần, lu. Mà cửu cung lại lấy tam tài cùng lục hợp bố trí, gồm thĩ, minh, canh, tân, nhâm, quý cùng ất, bình, đinh.”

Dừng một chút, Diệc Nguyệt Qua lại tiếp tục nói: “Nhưng cửu cung của nơi này lại không giống, sắp xếp của tam tài cùng lục hợp rất hỗn loạn, mà cả Bát Môn cùng thập phương cũng hỗn loạn, khó có thể tìm được cửa ra.”

Sắc mặt có chút khó coi, Ninh Hoàn Chân nói: “Chẳng lẽ không có cách nào sao?”

Nếu bị nhốt ở đây thì hi vọng sẽ hoàn toàn bị dập tắt!

Trầm ngâm một lát, Diệc Nguyệt Qua lại quét nhìn những ngôi mộ xung quanh một vòng rồi nói: “Có lẽ chỉ có một cách!”

“Cách nào?” Trong lòng Ninh Hoàn Chân vừa động, chỉ cần có hi vọng là tốt rồi.

“Khó khăn là Bát Môn chính thập phương của Kiếm Trận này. Bát Môn gồm hưu, sinh, thương, đố, cảnh, tử, kinh, khai; thập phương gồm thiên, địa, đông, tây, nam, bắc, sinh, tử, quá khứ, vị lai. Ta suy tính một chút thì phát hiện trong Bát Môn thì tử môn cùng với tử vị của thập phương lại trùng hợp nhau. Phương pháp phá giải Kiếm Trận có ghi: tử đến cực chí thì đến sinh. Nếu không sai thì hướng tới tử môn là có thể tới chỗ truyền thừa.”

Nói tới đây, trên mặt Diệc Nguyệt Qua lại lộ ra thần sắc chần chờ, trầm giọng nói: “Nhưng nếu là sai lầm, phương vị hỗn loạn, rất cực sẽ không bao giờ tìm thấy đường ra.”

Tiếng nói vừa dứt, nàng đã thấy Ninh Hoàn Chân ngẩng đầu lên, ánh mắt yên lặng nhìn chính mình. Sắc mặt Diệc Nguyệt Qua có chút đỏ lên. Cho dù là ý chí nhiều năm được trui rèn cũng không thể ức chế được.

“Nếu tử đến cực chí rồi mới sinh, vậy có phải tính toán tìm đường sống trong chỗ chết. Là phúc hay họa, là bỏ mạng hay cơ duyên, liền phải thử mới biết.” Ánh mắt quét nhìn hai gã sư đệ, Ninh Hoàn Chân lại nói tiếp: “Hai vị sư đệ có nguyện ý cùng mạo hiểm không?”

Trong ánh mắt Ninh Hoàn Chân, hai gã thấy được ý chí vô cùng kiên định. Tuy nói ý chí không thể nắm lấy, nhưng lúc này, hai người lại thực sự thấy được.

Về khiếp đảm lúc trước đã biến mất, ánh mắt hai gã dần trở lên trấn định.

“Nguyện đi theo sư huynh!”

“Nguyện đi theo sư huynh!”

Tuy chỉ sáu chữ nhưng cũng đủ thể hiện quyết tâm của hai người.

“Nguyệt Qua! Dẫn đường đi!”

Diệc Nguyệt Qua sững sốt, trong trí nhớ của nàng, đây là lần đầu tiên Ninh Hoàn Chân gọi tên nàng như thế. Tới thời khắc này, có thể nghe được Ninh Hoàn Chân kêu gọi như thế, nàng đã thực sự thỏa mãn rồi. Tuy trong Kiếm Trận đầy rẫy nguy cơ, nhưng có câu nói này thì có gì phải sợ đâu!

Ba người theo Diệc Nguyệt Qua chỉ đường mà xuyên qua vô số ngôi mộ âm u. Theo bốn người đi qua, không khí chung quanh càng lúc càng thêm lạnh lẽo. Nguyên lúc đầu xung quanh chỉ có lác đác vài tảng băng mỏng bằng móng tay thì lúc này đã hoàn toàn biến thành to bằng nắm tay trẻ con. Hơi lạnh tỏa ra thấu xương, tuy bốn người đều có tu vi khá cao, nhưng vẫn nhịn không được rùng mình.

Chẳng những rét lạnh, âm khí nơi này thực sự quá nặng. Vô số ngôi mộ này đều theo mộ thành chôn vùi sâu trong lòng đất bao nhiêu năm tháng, cho tới hôm nay mới trời lên mặt đất. Âm khí tích lũy qua năm tháng vô tận phóng xuất ra, thật sự là rất đáng sợ. Nếu đổi lại là những kiếm giả bình thường chưa Trúc Cơ, thậm chí là một số Kiếm Khách bình thường tới đây, chỉ sợ đã không chịu nổi rét lạnh mà kiên trì tới bây giờ.

Tuy nhiệt độ càng lúc càng giảm, nhưng trong lòng bốn người Ninh Hoàn Chân càng ngày càng vui sướng. Nhiệt độ càng giảm chẳng phải chứng minh bọn họ đang đi thẳng tới trung tâm sao. Kiếm Mộ của Kiếm Tôn, tất nhiên phải được đặt ở nơi có âm khí dày nhất. Xem ra lúc trước bọn họ lựa chọn như vậy thật chính xác.

Đi được thêm vài dặm, rốt cuộc hơi lạnh đã đạt tới đỉnh. Cho dù cả bốn người đều có tu vi Kiếm Sư cũng phải vận khởi Kiếm Khí hộ thân. Chung quanh mỗi người đều nổi lên một tầng sương lạnh. Huyền Băng khí tràn ngập cả không gian.

“Ở nơi này!”

Dưới chỉ dẫn của Diệc Nguyệt Qua, bốn người đồng thời bước qua Bát Môn cùng thập phương. Sau khi đi ra, một gã đệ tử kinh hô ra tiếng. Bởi phía trước mặt bọn họ, xuất hiện một cái bia mộ to lớn cao trăm trượng. Bia mộ này toàn thân tỏa ra linh quang năm màu, đồng thời cũng tràn ngập cả khí Huyền Băng ngưng đọng như thực chất. Một cỗ khí hoang dã nồng đậm cuộn cuộn phô tán đến. Đứng trước bia mộ, bốn người Ninh Hoàn Chân đều có cảm giác tự hổ thẹn.

“Đây có phải mộ của Kiếm Tôn không?” Một gã đệ tử cẩn thận hỏi.

“Ngũ Hành Kiếm Tôn, tu luyện Ngũ Hành Kiếm Khí. Trên tấm bia mộ này có khí Ngũ Hành lưu chuyển, lại khác hẳn những ngôi mộ xung quanh. Từ thời kỳ hoang dã thương cổ tới nay, trải qua vô tận năm tháng mà tấm bia mộ này vẫn có thể bảo trì Ngũ Hành nồng đậm như thế, trừ bỏ Ngũ Hành Kiếm Tôn ra còn ai có thể làm được.”

“Chúng ta tìm được truyền thừa!” Hai gã đệ tử không dám tin vào hai mắt của mình. Lần này bảy tông tụ tập, cao thủ nhiều như mây, thêm mà lại bị Phù Vân tông bọn họ có thực lực thoát nhìn thua kém hơn lại tìm được nơi truyền thừa trước tiên.

Lúc này, trước ngôi mộ lớn, có một tể đàn xếp ngay ngắn trên một bãi đá đen. Ở bên trên tể đàn khắc rất nhiều vết kiếm huyền ảo. Nếu nhìn kỹ có thể thấy được mỗi vết kiếm đều có một chút Kiếm Khí truyền ra. Cho dù đã qua nhiều năm tháng như vậy mà Kiếm Khí vẫn còn tồn tại, thật sự khiến người ta phải kinh hãi.

“Đại sư huynh, người đi đi!” Gã đệ tử lúc trước muốn công kích Lạc Tâm Vũ mở miệng nói trước tiên: “Phù Vân tông chúng ta thì đại sư huynh có tu vi cao nhất. Kể cả là tư chất hay ngộ tính đều hoàn toàn xứng đáng ngôi vị đệ nhất. Đại sư huynh là người xứng đáng nhất được nhận truyền thừa, huynh nhất định có thể đạt tới cảnh giới rất cao.”

Không chút suy nghĩ, Ninh Hoàn Chân quả quyết từ chối: “Không được! Chúng ta là sư huynh đệ, tuy ngày thường đều do ta làm chủ, nhưng truyền thừa lại không phải công của mình ta, ta sao có thể hưởng một mình.”

“Thỉnh đại sư huynh nhận truyền thừa!” Gã đệ tử khác trầm mặc một lúc rồi mở miệng nói.

“Huynh nhận đi!” Diệc Nguyệt Qua cũng nhẹ giọng nói: “Lựa chọn của bọn họ là chính xác. Truyền thừa của Kiếm Tôn không phải là chuyện của cá nhân mà là chuyện ảnh hưởng tới tương lai của tông môn.”

“Tương lai của tông môn!” Ninh Hoàn Chân thì thảo một câu, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Ninh Hoàn Chân khom người hướng tới ba người Diệc Nguyệt Qua hành lễ, mà ba người cũng không trốn tránh. Lúc này đích thật là Ninh Hoàn Chân thiếu một cái nhân tình của bọn họ.

Bình ổn lại tâm tình, Ninh Hoàn Chân đem Thanh Cương kiếm sau lưng gỡ xuống giao cho Diệc Nguyệt Qua rồi trình trọng bước tới tể đàn.

Cương Phong Kiếm Khí trên người thu liễm vào cơ thể, tùy ý để khí Huyền Băng xâm nhập vào cơ thể. Trên mặt Ninh Hoàn Chân lộ ra vẻ ngưng trọng, rồi đưa tay phải ấn vào dấu tay to lớn trên tể đàn.

Trong nháy mắt, tể đàn cổ lão bỗng phát ra tiếng kiếm ngâm rung trời. Lập tức một cổ dao động quỷ dị khuếch tán ra. Dưới ánh mắt kinh ngạc của bốn người Diệc Nguyệt Qua, trên tấm bia mộ kia không có bắn ra linh quang năm màu như tưởng tượng mà ngược lại còn thu liễm vào, chỉ để lại tấm bia đá đen thui đứng lẳng lặng.

Tiếp theo, tấm bia mộ bắt đầu rung động kịch liệt. Mặt đất liên tục phát ra tiếng vang ầm ầm trầm đục. Mà khiến bốn người kinh ngạc là những tấm bia mộ xung quanh cũng bắt đầu rung động theo.

Ầm ầm

Từng tiếng đất đá tuôn rơi truyền vào tai, bụi mù tung bay che khuất cảnh vật xung quanh.

Có chút không thể tin cảnh tượng trước mắt, Diệc Nguyệt Qua kinh hãi nói: “Rốt cục là làm sao vậy?”

Đích xác, ở chỗ Ninh Hoàn Chân cũng không có phản ứng gì, hiển nhiên là không có phát sinh truyền thừa. Vậy thì vì sao mà những bia mộ kia lại bắt đầu rung động như muốn sụp đổ. Chẳng lẽ đây không phải là chỗ có truyền thừa, bọn họ đã phán đoán sai lầm rồi?

Nhưng lập tức vô số âm thanh làm người ta run sợ vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của bốn người. Cảm thấy không đúng, Ninh Hoàn Chân nhanh chóng rút tay lại, trở về chỗ cũ.

Cùng với những âm thanh làm cho người ta sợ hãi, khí hoang dã dày đặc nồng đậm cũng tràn ra từ mỗi ngôi mộ. Khí hoang dã này cũng khí hoang dã ngoài vùng đất hoang dã có chút khác biệt. Ở bên trong tựa hồ có mang theo oán khí bao ngược cùng tia khí sắc bén mãnh liệt.

Ầm ầm

Rốt cục những tấm bia mộ cũng sụp xuống hoàn toàn. Tiếp tục, trong ánh mắt không thể tin được của bốn người, từng cánh tay trắng hếu từ trong các ngôi mộ vươn ra. Từ trong mỗi ngôi mộ đều lan tràn vô số âm khí dày đặc.

Cảnh giác nhìn về những quái vật sắp xuất hiện, ánh mắt bốn người Ninh Hoàn Chân đồng thời trở lên sắc bén.

Ầm

Mà ở một chỗ khác trong khu mộ, Lục Thanh có chút kinh ngạc nhìn những tấm bia mộ bắt đầu sụp đổ, ánh mắt dần trở lên ngưng trọng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

300. Chương 51: Sương Mù Trùng Diệp Diệp

Rống

Tiếng hô vang lên liên tiếp, từ những ngôi mộ xung quanh không ngừng có những cánh tay trắng hếu vươn lên. Từng tia khí sắc bén pha tạp không tinh thuần nổi lên. Một cơn gió âm u lạnh lẽo nổi lên. Nguyên bản khu mộ hoang vắng đầy vẻ âm u, lúc này lại càng làm cho người ta có cảm giác như lâm vào giữa địa ngục.

Lục Thanh đuổi theo hai gã Kiếm Chủ của Vô Tình tông đã bắt Lạc Tâm Vũ và Long Tuyết làm con tin chạy vào trong khu mộ địa đã được thời gian tàn một nén hương. Mới vào được một lúc mà Lục Thanh đã mất đi bóng dáng của hai gã đó, đến một lúc sau mới lại thoáng thấy bóng dáng hai gã bên cạnh một ngôi mộ rồi biến mất. Đường như hắn đã bị nhốt trong một Kiếm Trận.

Lục Thanh không có nhiều hiểu biết đối với Kiếm Trận. Mà Diệp lão cũng chỉ từng nhìn qua nhiều Kiếm Trận thôi, phương pháp phá giải thì lão không biết tí gì. Dựa theo cách nói của Diệp lão, mặc kệ trước đây gặp phải loại Kiếm Trận nào, lão đều cậy mạnh mà phá trận, chưa bao giờ phải suy nghĩ cách phá giải cả.

Đối với Lục Thanh mà nói, hắn có dốc hết sức lực bình sinh ra cũng không thể phá được Kiếm Trận này. Theo lời của Diệp lão thì đây là một Kiếm Trận cấp thiên. Tuy rằng chỉ là một Kiếm Trận bình thường trong số Kiếm Trận cấp thiên: Cửu Cung Hoàn Khúc Kiếm Trận, nhưng đó cũng không phải là thứ mà Lục Thanh có thể phá giải được.

Lúc này, chợt những ngôi mộ xung quanh bắt đầu sụp đổ, từng cái huyết lộ ra làm Lục Thanh cảnh giác không dám di động. Chỉ thấy chủ nhân của từng cái tay trắng hếu chậm rãi chui ra.

Đây là những người như thế nào? Trên người bọn họ không hề có chỗ nào có máu thịt trơn vẹn cả, da thịt trắng bệch không hề có chút máu, cũng không hề có giọt máu tươi nào chảy ra. Trên mặt mỗi người đều lộ ra một đôi con ngươi đỏ tươi như mắt dã thú, ánh lên vẻ hung lệ.

Làm cho Lục Thanh kinh ngạc chính là trên mỗi người đều tản ra quang mang của Kiếm Khí. Có Kiếm Khí hệ Kim, Kiếm Khí hệ Mộc, thậm chí có cả Chân Hỏa hệ Chân Dương Kiếm Khí, Kiếm Khí hệ Phong, và vô số loại Kiếm Khí có các loại thuộc tính rất quý dị. Nhiều loại Kiếm Khí mà Lục Thanh còn chưa bao giờ thấy. Trên mỗi loại Kiếm Khí đều tản ra một khí tức khiến kẻ khác sợ hãi.

“Chẳng lẽ đây là Kiếm Thi?” Lục Thanh như nghĩ tới cái gì, tự hỏi ở trong đầu.

“Đúng vậy, tất cả đều là Kiếm Thi. Những Kiếm Thi này đều được luyện chế bằng phương pháp rất cổ xưa, khiến cho Kiếm Thi có được tu vi như khi còn sống. Những Kiếm Thi này đều tích trữ thi độc rất mãnh liệt, cho dù thân thể người tương đương với thanh kiếm cửu phẩm cũng không được chạm tới nhiều lần. Nếu không cũng sẽ biến thành bộ dạng như chúng.”

Dừng một chút, Diệp lão lại cảm thán nói: “Xem ra ta vẫn còn coi thường tên Ngũ Hành Kiếm Tôn này. Hắn có thể bằng vào lực lượng bản thân mà trấn áp nhiều Kiếm Thi như vậy, cũng không phải chuyện dễ dàng. Ta xem Ngũ Hành Kiếm Tôn cũng không phải là Ngũ Hành Kiếm Tôn.”

“Không phải Ngũ Hành Kiếm Tôn?” Lục Thanh sửng sốt.

“Không sai! Không phải Ngũ Hành Kiếm Tôn, mà là Ngũ Hành Kiếm Tổ!”

“Ngũ Hành Kiếm Tổ!” Lục Thanh không khỏi lắp bắp kinh hãi. Vốn là Kiếm Tôn đã khiến cho người ta kính sợ rồi. Nhưng lúc này Diệp lão lại nói là Kiếm Tổ, đó là cái gì, đó chính là tồn tại đỉnh cao chỉ dưới Kiếm Thánh trong truyền thuyết.

Kiểm Tổ, có thể nói là người đứng đầu của Kiếm Thần Đại Lục. Trừ bỏ vị Kiếm Thần bí ẩn ra, chỉ sợ không hề kém ai. Thậm chí ở năm thánh địa lớn có tồn tại Kiếm Tổ hay không cũng khó nói.

Lục Thanh cũng không nghi ngờ lời nói của Diệp lão. Hắn cũng nhìn ra, thực lực của Diệp lão sâu không lường được. Cho dù là đối với Ngũ Hành Kiếm Tôn, Diệp lão cũng chỉ tán thưởng mấy tiếng, như là trưởng bối với vãn bối vậy.

Trầm ngâm một lát, Diệp lão lại tiếp tục nói: “Muốn trấn áp được nhiều Kiếm Thi như vậy, thì phải có tu vi hồn phách đạt tới Kiếm Tổ mới làm được. Bằng không, cho dù là Kiếm Tôn cũng không thể trấn áp nhiều Kiếm Thi như vậy. Người thử dùng linh hồn cảm ứng xem một chút đi.”

Nghe Diệp lão nói như vậy, Lục Thanh liền ngưng tụ tâm thần, một tầng dao động linh hồn theo thần thức của hắn phát tán ra ngoài, rất nhanh dung nhập vào trong trời đất. Lát sau, Lục Thanh đột nhiên kêu lên kinh hãi. Hắn cảm thấy cái gì? Hắn dĩ nhiên cảm ứng được từ trên người mỗi Kiếm Thi đều tản ra dao động linh hồn như người còn sống.

“Làm sao có thể như vậy!” Lục Thanh hô nhỏ một tiếng. Những Kiếm Thi này xem ra đều phải chết đi từ lâu rồi, hồn phách phải sớm tan biến mới đúng. Nhưng hiện tại Lục Thanh lại cảm ứng hồn phách của chúng vẫn tồn tại.

“Không có gì là không có khả năng cả! Ngũ Hành Kiếm Tôn đã lấy lực lượng linh hồn của mình để chống đỡ, đem hồn phách của những Kiếm Thi này trấn áp, không được luân hồi.” Diệp lão nói tới đây cũng sinh ra nghi hoặc nói: “Nhưng sao hắn phải trả giá lớn như vậy để làm gì? Nếu người khác tiến vào Kiếm Mộ, không phải sẽ bị Kiếm Trận của hắn hủy diệt sao. Vì sao phải làm như vậy?”

Nghe Diệp lão nói thế, Lục Thanh cũng thấy nghi hoặc. Nếu là vì khảo nghiệm người thừa kế cũng đâu phải làm việc thương thiên hại lý như vậy. Mà hắn là Tông Sư của Thiên Đạo, phải rõ ràng điểm này chứ. Sợ là có đến hơn nghìn kiếm giả đã bị luyện thành Kiếm Thi, không được nhập luân hồi, khiến người nghe phải kinh sợ.

Rốt cuộc là vì cái gì?

Lúc này, Lục Thanh tràn đầy nghi hoặc với Ngũ Hành Kiếm Tôn. Ở vùng đất hoang dã, cây Thần Mộc che trời, còn có nữ tử là Kiếm Linh, cùng với khu thành cổ mộ âm trầm đáng sợ này, đều lộ ra rất nhiều bí ẩn. Tựa hồ như sự thật đã bị một tấm màn mờ lung che phủ, làm người ta không thể nhìn rõ ràng.

Rống!

Hiện tại cũng không phải lúc để suy nghĩ. Mỗi Kiếm Thi vừa chui ra khỏi mộ đều phát ra tiếng gào thét thê lương hướng về Lục Thanh đánh tới.

Thần thức của Lục Thanh lập tức dung nhập trong trời đất, trong hư không vô số Lôi khí tụ tập lại, trong thời gian ngắn ngưng tụ thành hơn nghìn chiếc châm nhọn hoắt xung quanh người Lục Thanh. Trên mỗi chiếc châm đều có một đạo tiên thiên Phong Lôi khí cực kỳ tinh thuần, khí thể bá đạo tràn ngập tỏa ra xung quanh.

Ô...!

Nhưng Kiếm Thi đang lao đến có chút hoảng sợ ngừng bước lại. Điều này Lục Thanh hiểu rõ, những Kiếm Thi này đều là thi thể đã chết, thi khí trên người ngưng đọng như thực chất, trải qua vô số năm, đã trở thành tử khí nồng đậm vô cùng.

Lôi khí là chí dương chí cương trong trời đất, đó chính là khắc tinh của Kiếm Thi, làm sao mà chúng không sợ được.

Thứ thứ mười năm của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm: Bạo Vũ Lôi Châm!

Uy thế của chiêu kiếm này vô cùng to lớn, cho dù là Kiếm Chủ đại thiên vị cũng không dám đối đầu.

Đây là thực lực của Kiếm Chủ đã nửa bước tiến vào cảnh giới Kiếm Hồn, linh hồn cùng thần thức đã dung nhập vào trong trời đất. Hiểu rõ căn nguyên, minh hoa tẩy tã, gần như đã dung làm một với khí Phong Lôi trong trời đất, chỉ cần có ý nghĩ là có thể điều động ngay lập tức.

Hưu

Phong Lô châm bá đạo phóng tới, không khí bị phá vỡ vang lên tiếng xé gió chói tai. Mà Kiếm Thi cũng nhiều năm không hoạt động, động tác tất nhiên không được nhanh nhẹn. Tuy mỗi Kiếm Thi đều có thể thi triển ra bộ pháp, nhưng làm sao có thể tránh được thần thức của Lục Thanh tập trung vào.

Ầm...

Trong nháy mắt Phong Lô châm phá để đâm xuyên qua toàn thân những Kiếm Thi, thi khí bị đốt cháy bốc lên từng làn khói đen. Tại chỗ Phong Lô châm đâm vào, không ngừng có tử khí bốc ra. Ngay sau đó Kiếm Thi bị Lô khí bá đạo đốt cháy thành tro bụi, từ trong đó tản ra nhiều quang điểm màu trắng, nhanh chóng tiêu tán trong trời đất. Từ những quang điểm này, Lục Thanh cảm nhận được lực lượng linh hồn rất tinh thuần.

Đồng thời, từ những quang điểm này còn truyền đến ý niệm mơ hồ. Tuy không rõ ràng lắm, nhưng Lục Thanh vẫn cảm nhận được ý cảm kích.

Giải thoát!

Linh hồn bị trấn áp vô số năm tháng, lúc này đã được giải thoát.

Vốn Lục Thanh có chút không đành lòng tàn sát nhiều linh hồn như vậy, nhưng lúc này cảm nhận được ý niệm như vậy truyền đến, hẳn cũng thả lỏng tinh thần xuống.

Lục Thanh quay đầu nhìn về phía những ngôi mộ đang không ngừng có Kiếm Thi chui ra.

....

Ở trước ngôi mộ to lớn.

Ầm

Không ngừng có bia mộ văng ra, từng cánh tay trắng hếu dày đặc âm khí vung ra, khí tức âm lạnh khiến cho người ta rùng mình.

Bốn người Ninh Hoàn Chân dựa lưng vào nhau, mắt nhìn thấy những cánh tay trắng bệch không ngừng vươn ra, dần có từng thi thể thối rửa chui ra khỏi mộ. Từng đôi mắt đỏ ngầu đầy hung ác như mãnh thú nhìn tới. Những thi thể vừa chui lên lập tức gào thét đánh tới phía bốn người.

Vô số Kiếm Khí thuộc tính khác nhau mang theo nhiều màu sắc phá không bắn tới chỗ bốn người đang đứng.

Đối mặt với tình huống quỷ dị, Ninh Hoàn Chân không dám chậm trễ, vung Thanh Cương kiếm trong tay lên. Từ trên Thanh Cương kiếm nhanh chóng ngưng tụ ra một đạo Cương Phong Kiếm Khí sắc bén, không khí xung quanh liền bị phá vỡ. Mà cả người Ninh Hoàn Chân được bao phủ bởi một đạo Cương Phong màu trắng.

Không gian chung quanh như ngưng đọng lại, trong giây lát liền bị khí Cương Phong mà Ninh Hoàn Chân tụ tập xé rách vang lên tiếng vù vù.

Xuy...

Chỉ lát sau đạo Cương Phong quanh người Ninh Hoàn Chân xoay tròn hóa thành một cơn lốc màu trắng cao hơn hai mươi trượng, mặt trên còn lóe ra từng đạo Cương Phong Kiếm Khí sắc bén. Không khí xung quanh không ngừng bị vụn vụn.

Đồng thời Thanh Cương kiếm trong tay Ninh Hoàn Chân chém ra. Trên trán hắn đã đổ nhiều điểm mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, cơn lốc bắt đầu hướng về phía trước bay ra. Cương Phong Kiếm Khí sắc bén xé rách không khí, vang lên tiếng ô ô.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

301. Chương 52 + 53+54 : Sinh Tử Luân Hồi! Thiên Thế Bất Hồi!

Hưu

Từ trên cơn lốc Cương Phong Kiếm Khí vô cùng sắc bén bắn ra. Cánh tay Ninh Hoàn Chân rung lên, Thanh Cương kiếm vung lên chém về phía trước. Cơn lốc lập tức hướng về phía trước gào thét mà đi.

Phốc

Vô số bùn đất bị cơn lốc cuốn lên, hướng tới mười Kiếm Thi đứng đầu lao tới.

Cơn lốc Cương Phong mãnh liệt nhanh chóng phá vỡ vài ngôi mộ, bụi đất nổi lên bốn phía, trong nhất thời không thể nhìn rõ tình huống bên trong.

“Cẩn thận! Bọn họ còn chưa chết.” Ninh Hoàn Chân nhíu mày, trầm giọng quát.

Một tiếng động làm người nghe sởn tóc gáy từ trong đám bụi đất vang lên. Mấy thi thể lại từ trong bụi đất hiện ra, chỉ thiếu mất một vài tên, còn những thi thể còn lại hầu như không xảy ra việc gì.

Khí thể của gần hai mươi cỗ thi thể tỏa ra rất mạnh mẽ, mỗi tên đều có dao động Kiếm Nguyên không hề thua kém Kiếm Sư tiểu thiên vị. Khí thể áp bách khiến không khí ngưng đọng lại ép tới phía bốn người.

Đến bây giờ, bốn người Ninh Hoàn Chân sao còn không biết đây là Kiếm Mộ giả, rõ ràng là cạm bẫy có bố trí quái vật.

“Chẳng lẽ muốn nhận truyền thừa phải vượt qua khảo nghiệm như vậy?” Một gã đệ tử Phù Vân tông nhin không được, tức giận nói. Bọn họ nhìn tới phương xa, mỗi ngôi mộ giống như có vô tận quái vật không ngừng chui ra.

Hiện tại cũng không phải lúc nói chuyện, gần hai mươi cỗ thi thể đang đánh tới, mỗi cỗ thi thể đều có tốc độ rất nhanh. Nhìn kĩ thì hình như chúng đều thi triển ra bộ pháp, từ trên ngón tay mỗi thi thể đều bắn ra Kiếm Khí rất quý dị, uy lực còn lớn hơn Kiếm Khí thuộc tính Ngũ Hành bình thường một chút.

Bốn người phân biệt mỗi người tiếp bốn năm cỗ thi thể.

Dinh

Kiếm Khí của bốn người Ninh Hoàn Chân thi triển phá vỡ Kiếm Khí hộ thân của chúng, thế nhưng khi chạm vào thân thể chúng chỉ thấy tóe lên vài tia lửa. Da thịt của chúng trải qua tử khí rèn luyện vô số năm tháng, cứng cỏi vô cùng. Bốn người đều có cảnh giới Kiếm Sư mà đánh ra Kiếm Khí mà cũng chỉ phá vào khoảng hai ba tấc da thịt mà thôi, mà với chúng mà nói thì căn bản không biết đau đớn là gì.

Những thi thể này kể cả có bị chặt đứt tay, đứt chân vẫn điên cuồng lao đến, không hề có chút nhân tính. Hai gã đệ tử Phù Vân tông sơ ý bị ôm lấy, nhất thời bị mấy hàm răng sắc nhọn cắn vào người.

Kêu thảm một tiếng, từ trên người hai người đồng thời bốc lên Địa Hỏa Kiếm Khí cùng Kiếm Khí hệ Hỏa nóng cháy, ngọn lửa mãnh liệt bốc lên đốt cháy hai cỗ thi thể đang ôm chặt cơ thể hai người.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, hai cỗ thi thể bị thiêu đốt đồng thời lui bước. Chỉ chốc lát bị ngọn lửa hùng hực thiêu đốt liền hóa thành bụi phấn.

Hai mắt Ninh Hoàn Chân sáng ngời, hần bùng nổ Kiếm Khí trên người bức lui sáu cỗ thi thể, cùng Diệt Nguyệt Qua thối lui đến bên cạnh hai người.

“Chúng ta ngăn trở bọn họ, các người mau thi triển kiếm pháp tinh thâm.” Ninh Hoàn Chân hô nhỏ một tiếng. Lập tức hần vung thanh trường kiếm trong tay ra, một đạo Cương Phong Kiếm Khí dài chín trượng quét ngang qua, hơn mười cỗ thi thể bị bức lui về sau mấy trượng.

Diệt Nguyệt Qua đứng bên cạnh cũng tập trung nhìn, quanh người nàng có Tồn Phong Kiếm Khí bao phủ. Nhất thời Kiếm Khí xoay vòng tạo thành một Kiếm Khí luân sắc bén rộng hơn mười trượng, phóng thẳng tới mười cỗ thi thể.

Kiếm Khí luân liên tục phá vỡ mười đạo Kiếm Khí hộ thân của mười cỗ thi thể, rồi tiếp tục chém tới ngang hông của mười quái vật.

Nhất thời tia lửa bắn tung tóe, Kiếm Khí luân vừa chém được vào trong thân thể những quái vật thì lại bị những bàn tay đầy móng vuốt sắc bén chặn lại. Vô số đạo Kiếm Khí bắn ra, Kiếm Khí luân của Diệc Nguyệt Qua liền hóa thành nhiều điểm sáng màu xanh, nhanh chóng tiêu tán.

“Nhân cơ hội chạy!” Ninh Hoàn Chân quát lớn một tiếng, đồng thời cùng Diệc Nguyệt Qua lui sang hai bên.

Hai quả cầu lửa nóng rực bao trùm phạm vi mười trượng mang theo nhiệt độ khủng bố đánh thẳng về mười cổ thi thể. Trong nháy mắt, ngọn lửa đỏ rực bao phủ không gian hơn mười trượng, không khí bị vặn vẹo, từng đợt khói đen nhẹ bốc lên.

Vô số tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên. Những cổ thi thể này đều trải qua vô số năm tháng, mới tỉnh lại, phán đoán cùng phản ứng rất chậm chạp, làm sao có thể phòng bị được. Hơn mười cổ thi thể lập tức bị đốt thành tro bụi.

Nhưng khiến bốn người Ninh Hoàn Chân tuyệt vọng chính là mười cổ thi thể vừa bị tiêu diệt thì lập tức lại có hơn mười cổ thi thể nữa từ các ngôi mộ bò lên. Theo thời gian trôi qua, lần lượt xuất hiện càng nhiều cổ thi thể.

Hơn nữa hai người Ninh Hoàn Chân và Diệc Nguyệt Qua không chú ý tới, hai gã sư đệ ở sau lưng bọn họ hai mắt dần trở nên đỏ như máu. Trên bàn tay cầm kiếm, móng tay dần mọc dài ra.

....

Phía bên kia khu mộ.

Lục Thanh nhìn thấy trước mặt không ngừng bốc lên những điểm sáng màu trắng, trên mặt càng thêm ngưng trọng. Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa tìm thấy hai gã Kiếm Chủ của Vô Tình tông. Mà hai người đã mất hết sức mạnh, ở đây lại có nhiều Kiếm Thi như vậy, hai người ngăn cản như thế nào?

Trên người Lục Thanh bao trùm một tầng sáng màu tím, trước mặt hắn một thanh kiếm bằng Tử Điện được ngưng tụ ra. Thần thức dung nhập vào trời đất, những Kiếm Thi không thể tránh được hắn tập trung vào. Mỗi một kiếm mà hắn đánh ra đều có điểm sáng màu trắng bắn ra. Sau thời gian tàn nửa nén hương, đã có gần trăm Kiếm Thi bị Lục Thanh chém thành bụi phấn.

“Sư phụ! Người có biện pháp gì tìm hai tên kia không?” Lục Thanh hỏi.

Trầm mặc một lát, Diệp lão mới mở miệng nói: “Vốn ta nghĩ chờ người ngưng kết Kiếm Hồn mới truyền cho người. Nhưng hiện giờ người đã hiểu ra căn nguyên, đã có thể cảm ứng được linh hồn tồn tại, coi như là nửa Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Bí pháp này người cũng có thể miễn cưỡng vận dụng được. Nhưng người phải nhớ, kể cả là người ngưng kết Kiếm Hồn rồi thì một tháng mới được vận dụng bí pháp này một lần, nếu không sẽ bị tổn thương tới linh hồn.”

Lục Thanh gật đầu, lập tức hắn liền thấy một đoạn khẩu quyết huyền ảo truyền vào trong đầu hắn. Một lúc sau, Lục Thanh mở mắt ra, trong mắt hắn còn hiện lên ánh sáng trắng nhàn nhạt.

Diệp lão vừa truyền cho hắn là một loại bí pháp chuyên dành cho cảnh giới Kiếm Hồn gọi là Cửu Thiên Sư Hồn Thuật. Bí pháp này chính là kiếm giả vận dụng lực lượng linh hồn của mình dựa theo phương pháp độc đáo để dung nhập vào trời đất, có thể cảm ứng linh hồn của người khác trong khoảng cách rất xa. Tu vi cảnh giới càng cao, lực lượng linh hồn càng mạnh thì tìm kiếm càng thêm rõ ràng. Đây được cho là một loại thần thông rất mạnh mẽ.

Cũng may là khẩu quyết tuy huyền ảo, nhưng chỉ giới hạn trong việc vận dụng lực lượng linh hồn. Hiện giờ Lục Thanh đã cảm ứng được linh hồn, khẩu quyết này với hắn cũng không khó lý giải. Hơn mười phút sau, ở xung quanh người Lục Thanh trống rỗng ngưng kết ra một tầng sáng màu tím khiến những Kiếm Thi ở xung quanh cũng phải dừng bước.

Hai mắt Lục Thanh chậm rãi nhắm lại, từ mi tâm truyền ra một cỗ dao động linh hồn mờ ảo, hiện lên một điểm sáng trắng lóng lánh. Thần thức trong thức hải của Lục Thanh cũng vận hành theo một đường quỹ tích huyền ảo.

Chưa có bao giờ Lục Thanh cảm thấy thân thiết với trời đất như bây giờ. Lúc này linh hồn của hắn dung nhập vào trời đất, như thể giao long vào nước, một cỗ cảm giác ấm áp bao phủ toàn thân Lục Thanh. Linh

hồn của Lục Thanh bắt đầu lan tràn ra, toàn bộ không gian chung quanh hiện ra trước mặt hắn.

Dùng linh hồn để quan sát rất kì diệu, lúc này trong mắt Lục Thanh là một thế giới đủ mọi màu sắc. Đường như toàn bộ mọi sự vật đều có vẻ thêm màu sắc ở bên ngoài.

Nhưng lực lượng linh hồn của hắn có kéo dài thế nào, cũng không thể thoát ly khỏi khu vực mộ địa này. Lúc này Lục Thanh cũng tỉnh ngộ lại, Cửu Thiên Sư Hồn Thuật cũng không thể khám phá Kiếm Trận được. Lục Thanh bình tâm lại, nhớ lại dao động quỷ dị của Thất Tình Kiếm Khí lúc trước hắn đã tiếp xúc qua.

Kiếm Khí này do thần thức ngưng tụ ra, có thể ảnh hưởng đến bảy loại cảm xúc của người khác: hỉ, giận, ai, nhạc, yêu, ác, dục. Nhớ lại những điều đó, Lục Thanh liền vận dụng Cửu Thiên Sư Hồn Thuật để tra xét vị trí hai gã Kiếm Chủ của Vô Tình tông. Linh hồn lực của Lục Thanh dựa theo một loại quỹ tích huyền ảo vận chuyển, đồng thời từ trong thức hải của hắn truyền ra từng cơn đau đớn. Lục Thanh cắn răng cố gắng chịu đựng, hắn biết đó là do hắn chưa ngưng tụ Kiếm Hồn, lực lượng linh hồn của hắn quá yếu mà miễn cưỡng thi triển Cửu Thiên Sư Hồn Thuật.

Cơn đau ngăn ngừi qua đi, lực lượng linh hồn của Lục Thanh tràn ngập ra bắt đầu theo một phương thức khó lý giải tụ tập lại, nhanh chóng ngưng tụ thành một luồng sáng bắn đi rất nhanh.

Lúc sau, Lục Thanh mở hai mắt ra, hai mắt hiện lên hai luồng sáng chói mắt: “Ồ nơi này!”

Tầng sáng màu tím quanh người Lục Thanh liền bắn ra, đem hơn mười Kiếm Thi ở ngoài xa đánh thành bụi phấn. Thân hình Lục Thanh hóa thành một luồng sáng màu tím, bay thẳng về hướng Tây Bắc

.....

Lúc này, ở cách xa Lục Thanh bảy tám dặm hướng Tây Bắc.

Hai gã Kiếm Chủ của Vô Tình tông mặt mày trầm trọng, cẩn thận nhìn chằm chằm vào những Kiếm Thi đang không ngừng bò ra từ những ngôi mộ. Bọn họ đều cảm thụ thấy mỗi cỗ thi thể này đều phát ra oán khí nồng đậm.

Mơ hồ hai người nhớ lại một số bí pháp được ghi lại của Nhân Đạo, hình như cũng đã từng có tả qua về thứ này. Cho dù hai người chuyên tu luyện về Thất Tình khí cũng không nhận được chấn động. Tuy không muốn tin, nhưng cảnh tượng trước mặt làm hai người không muốn tin cũng không được.

“Là Kiếm Thi!” Một gã khó khăn mở miệng nói từng chữ. Chỉ một lát thời gian hai người đã bị rất nhiều Kiếm Thi chui lên từ các ngôi mộ bao vây.

Lưng dán chặt vào nhau, một cỗ cảm giác lạnh thấu xương từ trong lòng hai người dâng lên. Cơn đau ở thức hải của cả hai còn chưa hết. Vừa rồi vì né tránh Lục Thanh truy kích, thậm chí đến đan điền được cả hai cũng chưa kịp sử dụng, Kiếm Nguyên cũng chỉ khôi phục chưa đến một thành.

“Nằm đã đủ chưa?” Bỗng nhiên thanh âm Long Tuyết vang lên. Lạc Tâm Vũ ở bên cạnh ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía nàng. Lúc này vẻ mặt Long Tuyết rất lạnh lùng, giống như tảng băng nghìn năm không tan, lộ ra hàn ý khiến người ta rùng mình. Đặc biệt là đôi mắt chợt lóe lên luồng sáng chói mắt, giống như trực tiếp thấu vào trong lòng người. Lạc Tâm Vũ cảm thấy thần thức của mình đang bị thương, đột nhiên lại bắt đầu dần hồi phục.

Cái gì?

Đang thời khắc khẩn trương bỗng nghe Long Tuyết nói vậy khiến hai gã Kiếm Chủ của Vô Tình tông sửng sốt, trong lòng đều cảm thấy bất an. Đồng thời, cánh tay Long Tuyết bỗng hướng về những Kiếm Thi vung lên.

“Tránh được sao?” Lúc này, thanh âm Long Tuyết lạnh như băng, giống như khí lạnh của mùa đông khắc nghiệt.

Trong hư không một luồng ánh sáng màu trắng hiện lên, một đạo Kiếm Khí sắc bén trong nháy mắt xuyên qua đầu hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông.

Đôi con ngươi trừng lên không thể tin được, tiếp theo thần trí của hai gã Kiếm Chủ Vô Tình tông chậm rãi trở lên mơ hồ.

Long Tuyết phát tay liền giải khai Kiếm Nguyên bị giam cầm của Lạc Tâm Vũ. Lạc Tâm Vũ lão đảo đứng lên, lấy từ trong áo ra một chiếc bình bằng Tử Ngọc Tuy, đổ ra hai viên đan dược màu trắng rồi nuốt vào miệng. Rồi hắn lại đem cái bình đưa ra trước mặt Long Tuyết.

“Người cứ cất đi, ta không sao cả.” Long Tuyết lãnh đạm nói. Lạc Tâm Vũ nhin không được nhú mày, Long Tuyết này dường như đã xảy ra sự thay đổi nào đó. Lúc này bộ dáng của nàng hoàn toàn khác hẳn vẻ thần nhiên lúc trước. Nếu nói lúc trước Long Tuyết là một khối ôn ngọc, thì bây giờ nàng là một khối băng vạn năm rét lạnh. Biến hóa quỷ dị như vậy khiến Lạc Tâm Vũ rất nghi hoặc.

Nhưng khiến Lạc Tâm Vũ phải kinh hãi hơn chính là khi Long Tuyết tiến đến chỗ mấy Kiếm Thi, chuẩn bị ra tay. Từ trên mi tâm nàng chợt lóe ra một tia sáng màu vàng chói mắt, một cỗ dao động rất kì dị khuếch tán ra xung quanh. Lạc Tâm Vũ cảm thấy linh hồn của chính mình đang run rẩy. Tiếp theo, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, tia sáng màu vàng lóe lên quét qua hơn mười cỗ Kiếm Thi.

Grào.....

Tiếng gào thét thảm thiết vang lên. Lạc Tâm Vũ thấy mấy Kiếm Thi này ít nhất đều có tu vi là Kiếm Khách, trên người mỗi Kiếm Thi đều có Kiếm Khí màu sắc khác nhau nổi lên. Khi tia sáng màu vàng từ Long Tuyết quét qua, tất cả Kiếm Khí hộ thân của những Kiếm Thi liền bị tan rã, hóa thành nhiều điểm sáng tiêu tán trong trời đất.

Lập tức mười cỗ Kiếm Thi ngã lên mặt đất. Lạc Tâm Vũ nhìn chằm chằm vào Long Tuyết, giống như muốn nhìn ra thứ gì đó.

“Người nhìn cái gì?” Long Tuyết quay đầu lại nói, trong mắt nàng lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

Lạc Tâm Vũ không nói gì, quay đầu bước đi. Lúc này hắn cảm thấy Long Tuyết rất xa lạ, như thể bọn họ chưa bao giờ từng quen nhau.

Trong hư không, Lục Thanh đang bay nhanh đột nhiên dừng lại thân hình.

“Là ai!” Vừa rồi Lục Thanh mới vận dụng Cửu Thiên Sư Hồn Thuật, cảm ứng linh hồn của hắn rất miễn cưỡng. Đột nhiên hắn cảm thấy một cỗ dao động linh hồn truyền tới từ phía trước khiến hắn sợ hãi. Cỗ dao động linh hồn đó rất mạnh mẽ, gần như làm Lục Thanh hít thở cũng khó khăn.

Lục Thanh không dám chậm trễ nữa, vội vàng thi triển toàn lực Phong Lôi bộ. Chỉ lát sau, Lục Thanh đã xuất hiện tại bầu trời phía trên đầu hai người Lạc Tâm Vũ và Long Tuyết.

Lục Thanh có chút kinh nghi nhìn những Kiếm Thi ngã trên mặt đất. Lục Thanh biết hồn phách của mấy cỗ Kiếm Thi đã bị đánh tan, oán khí từ trên người cũng bắt đầu chậm rãi tiêu tán trong trời đất.

Nhưng làm cho Lục Thanh nghi hoặc chính là hai gã Kiếm Chủ của Vô Tình tông đã chết. Còn hai người Lạc Tâm Vũ và Long Tuyết cũng đã được giải khai cấm chế.

Hạ xuống mặt đất, Lục Thanh mở miệng hỏi: “Các người không sao chứ?”

“Người thấy bộ dáng chúng ta giống như có việc gì sao?” Long Tuyết không hề khách khí trả lời.

Lục Thanh sửng sốt, liếc mắt sang thấy Lạc Tâm Vũ nhún vai tỏ vẻ không biết. Lúc này Lục Thanh mới phát hiện hình như Long Tuyết thay đổi rất lớn.

“Những Kiếm Thi này là...” Lục Thanh không để ý đến Long Tuyết nữa, quay sang hỏi Lạc Tâm Vũ. Vừa rồi có dao động linh hồn mạnh mẽ như vậy, tất nhiên Lục Thanh muốn biết rõ ràng.

“Là Long Tuyết ra tay.” Hiện giờ thấy biến hóa của Long Tuyết, Lạc Tâm Vũ cũng không dám gọi nàng là Long sư muội nữa, mà gọi thẳng tên nàng.

Trong mắt hiện lên vẻ kinh dị, Lục Thanh quay đầu nhìn về phía Long Tuyết.

“Thế nào, người muốn thăm vấn ta sao?” Long Tuyết sắc giọng nói. Nhưng không biết vì sao Lục Thanh lại thấy được trong mắt Long Tuyết hiện lên một tia đau khổ. Nhưng nàng che dấu rất tốt, ánh mắt đó chỉ lóe lên rồi biến mất. Nếu không phải Lục Thanh vừa đột phá cảnh giới, khả năng quan sát trở nên nhạy bén hơn thì có thể tưởng mình bị ảo giác.

“Di! Nha đầu này có điều cổ quái.” Diệp lão đột nhiên hô lên ở trong đầu Lục Thanh.

“Cổ quái? Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Lục Thanh vội vàng hỏi. Sau khi hắn nhìn thấy Long Tuyết có cảm giác cả người không thoải mái, như là trong lòng có điều gì sợ hãi vậy.

Đúng vậy! Chính là sợ hãi. Loại cảm giác này Lục Thanh không thể nào lý giải được.

Diệp lão trầm mặc một lúc mới trầm giọng nói: “Linh hồn lực của nha đầu này rất mạnh.”

Linh hồn lực rất mạnh!

Lục Thanh ngẩn ra, lập tức nói: “Cái khác thì không nói, nhưng vì cái gì mà đệ tử cảm thấy trong người Long Tuyết như có cát giấu bí mật rất lớn?”

Diệp lão khê cười nói: “Bí mật! Mỗi người đều có bí mật của riêng mình. Nàng có, ngươi cũng có, không phải sao?”

“Ta cũng có!” Lục Thanh thì thào một câu, rồi cũng không nói thêm điều gì. Hắn cảm thấy dường như Diệp lão có điều gì muốn nói lại thôi. Nhưng Diệp lão đã không muốn nói ra, hắn thân là đệ tử không thể đi tra hỏi được.

Vẫn là Lạc Tâm Vũ lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngưng trọng.

“Hình như chúng ta bị vây trong một Kiếm Trận.”

Lục Thanh gật đầu nói: “Đây là Kiếm Trận có tên Cửu Cung Hoàn Khúc Kiếm Trận, là thượng cổ Kiếm Trận cấp thiên.”

“Cửu Cung Hoàn Khúc Kiếm Trận.” Lạc Tâm Vũ lẩm bẩm nói. Mà sau khi nói xong, Lục Thanh phát hiện ánh mắt Long Tuyết nhìn về phía hắn càng thêm lạnh. Ánh mắt đó làm hắn cảm thấy như bị rơi vào hầm băng.

“Lục Thanh! Ngươi có biện pháp gì không?” Lạc Tâm Vũ ngạc nhiên hỏi.

Lục Thanh lắc đầu, nói: “Ta cũng chỉ là từ một ít thượng cổ điển lục của gia tộc mà thấy nói qua về Kiếm Trận này. Về phương pháp phá trận, nói thật là ta cũng dốt đặc cán mai.”

Lục Thanh nói cũng là sự thật. Hắn thật sự dốt đặc cán mai về Kiếm Trận. Nếu không phải Diệp lão nói cho thì hắn cũng không biết đến cả tên của Kiếm Trận này.

Lại nhìn đến xung quanh. Những Kiếm Thi chui ra từ các phần mộ tựa hồ cũng biết ba người Lục Thanh lợi hại, không hề dám tới gần ba người, mà vận dụng bộ pháp trúc trắc, hướng về phương xa chạy đi.

Ngao...

Từ phương xa đột nhiên truyền ra tiếng hống thê lương.

Lục Thanh cùng Lạc Tâm Vũ liếc nhìn nhau.

“Những Kiếm Thi này đang hướng về một chỗ tụ tập, hình như nơi đó có người.”

Hiểu được sự mạnh mẽ của Long Tuyết, Lục Thanh cũng không lo lắng cái gì. Mà vừa rồi Lạc Tâm Vũ cũng đã ăn vào một viên đan dược màu bạc, không biết là linh đan gì mà thương thể của hắn đã gần khôi phục. Ba người bay lên trời, hướng về phương hướng vừa truyền ra tiếng rống.

....

Trước một ngôi mộ lớn.

“Hai sư đệ.” Ninh Hoàn Chân hét lên một tiếng, cùng Diệp Nguyệt Qua huy động kiếm ngăn cản móng vuốt đánh tới. Lúc này trước mặt hai người không phải là hai gã sư đệ luôn vui vẻ lúc trước. Hai gã đã xảy ra biến hóa nghiêng trời, hai tròng mắt của hai người trở thành màu đỏ tươi, da thịt trở lên trắng bệch. Đặc biệt trên mỗi ngón tay đều mọc ra móng vuốt sắc bén như sắt thép, tản ra ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt.

Hai người điện cuồng gào thét. Từ khoe miệng bọn họ, từng tảng nước dãi rót ra. Thậm chí hai cái răng nanh cũng xảy ra biến hóa, lộ ra khỏi môi dài gần một tấc.

“Sư huynh! Bọn họ đã trúng thi độc, trở thành quái vật.” Diệc Nguyệt Qua bị thương nói một câu. Đồng thời nàng huy động Kiếm Khí ngăn cản móng tay đang đánh tới của hai người. Tia lửa bay tung tóe trong không gian.

Trên mặt Ninh Hoàn Chân hiện lên một tia đau xót, trầm giọng quát: “Hai vị sư đệ hãy yên lòng ra đi!”

Ngâm

Tiếng kiếm ngâm thê lương vang lên. Từ trên thân Thanh Cương kiếm của Ninh Hoàn Chân, Cương Phong Kiếm Khí bắn ra bốn phía. Kiếm Khí sắc bén như tơ tằm tản ra hướng tới hai gã sư đệ trước mặt bao vây lại.

“Hãy an nghỉ đi!” Ninh Hoàn Chân than nhẹ một câu, thanh kiếm trên tay hần chuyển động. Trong nháy mắt Cương Phong Kiếm Khí bùng nổ, kinh phong bắn ra bốn phía. Từng mẩu thịt văng ra từ trên trời rơi xuống, máu tươi nhuộm đỏ cả không gian.

Trong khóe mắt Diệc Nguyệt Qua chảy ra một giọt lệ trong suốt. Nàng khẽ cắn răng, nhất thời Tồn Phong Kiếm Khí phóng ra, chém tên còn lại thành từng mảnh. Máu thịt bay đầy trời, từng điểm máu tươi văng ra nhuộm đỏ mặt đất.

Trong mắt Ninh Hoàn Chân lộ ra hung quang, không thể bảo trì được thái độ thong dong như lúc trước nữa. Đối mặt với tình cảnh như vậy, ai có thể đủ sức để giữ được bình tĩnh. Vừa rồi, chính tay hắn phải giết chết sư đệ của mình. Nhìn trên Thanh cương kiếm còn lưu lại vết máu, hai mắt Ninh Hoàn Chân đỏ bừng lên.

“Không nghĩ tới kết quả chỉ là công dã tràng. Kiếm Tôn truyền thừa! Ta hận! A...a...!” Sau tiếng gầm giận dữ, trên người Ninh Hoàn Chân bộc phát ra ánh sáng chói mắt. Cương Phong Kiếm Khí cuồng bạo từ lỗ chân lông toàn thân hần bắn ra.

Tiếng kiếm ngâm thê lương vang khắp không gian. Thanh Cương kiếm trong tay Ninh Hoàn Chân dựng lên, không khí xung quanh như bị ngưng trệ lại. Cương Phong màu trắng trống rỗng sinh ra, đem hết thảy mọi thứ trước mặt phá tan. Mà trong phút chốc cả người Ninh Hoàn Chân được bao phủ bởi một đạo Cương Phong màu trắng cao tới năm mươi trượng.

Không gian chung quanh không ngừng bị thoát phá, hình thành từng cái khe chân không.

Không khí xung quanh Cương Phong dao động như sóng biển. Bởi vì khí Cương Phong tụ tập lại mà không khí bị áp bách phát ra tiếng ùng ùng như sét đánh

Trong giây lát, Cương Phong màu trắng cao năm mươi trượng bao quanh người Ninh Hoàn Chân co rút lại, rồi đột nhiên tăng vọt lên hóa thành một cơn lốc Cương Phong cao sáu mươi trượng. Cương Phong màu trắng trở nên trơn suốt như ngọc. Bên trong cơn lốc có ẩn chứa Cương Phong Kiếm Khí sắc bén bá đạo, thỉnh thoảng lại lóe ra ngoài cơn lốc làm không gian bị phá vỡ hình thành từng khe chân không.

Chân không không ngừng lan tràn ra xung quanh. Khí thể phát ra như muốn hủy thiên diệt địa.

Trong khoảng khắc khi khí thể đạt tới đỉnh, Ninh Hoàn

Chân vùng Thanh Cương kiếm trong tay, trên mặt hần chảy ra nhiều giọt mồ hôi, sắc mặt trở lên trắng bệch. Mà cơn lốc Cương Phong cũng chạm vào mặt đất, bắt đầu di chuyển. Đất đá vụn bị bốc lên cao mười trượng, hướng tới những Kiếm Thi xung quanh đánh tới.

“Sư huynh!” Diệc Nguyệt Qua bị thương kêu lên một tiếng. Giờ phút này, Ninh Hoàn Chân không chút do dự mà bỏ đi nhiều năm tu luyện của mình mà tự bạo Kiếm Chủng, bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ như vậy.

Không kiêng nể gì! Không hề giữ lại một chút lực lượng, thất khiếu của Ninh Hoàn Chân bắt đầu chảy ra máu tươi. Một chiêu kiếm này, khiến cho tất cả kinh mạch của hắn đều vỡ vụn. Cương Phong Kiếm Nguyên bá đạo đi thẳng vào phế phủ, phá hoại tâm mạch của hắn.

Chân không bị thoát phá đem những Kiếm Thi bao phủ vào. Tiếng máu thịt bị xé rách không ngừng vang lên. Cơn lốc Cương Phong không chút nào khoan nhượng bao phủ những Kiếm Thi.

Từng tiếng kêu thê lương từ trong cơn lốc truyền ra. Vô số Kiếm Thi bị chiêu kiếm này đánh thành mảnh vụn. Cương Phong Kiếm Khí bá đạo đem tử khí xung quanh xua tan sạch sẽ.

Sau khi kêu lên một tiếng bi thương, sắc mặt của Diệc Nguyệt Qua trở lên cực kì bình tĩnh. Thanh kiếm trong tay nàng chợt lóe lên ánh sáng màu xanh chói mắt, Tôn Phong Kiếm Khi sắc bén bắn thẳng lên trời cao. Ninh Hoàn Chân ngã xuống mặt đất than nhẹ, nhưng Diệc Nguyệt Qua không hề để ý tới.

Hưu...

Tôn phong Kiếm Khi vô cùng sắc bén bắn ra, không khí liên tục bị cắt nát. Ở mũi kiếm trên tay Diệc Nguyệt Qua, vô số khí Tôn Phong tụ tập lại. Lúc này Diệc Nguyệt Qua cảm thấy tâm thần mình yên tĩnh dị thường. Thần thức như là theo bản năng mà tiếp xúc với khí Tôn Phong trong hư không. Trước mặt Diệc Nguyệt Qua, không gian như tùy theo mà biến thành một màu xanh.

Thanh Cương kiếm của Ninh Hoàn Chân cắm trên mặt đất chợt rung động kịch liệt. Dưới ánh mắt trợn trừng của Ninh Hoàn Chân, một cỗ Tôn Phong Kiếm Ý vô cùng cuồng bạo, như muốn xé rách trời đất nổi lên từ người Diệc Nguyệt Qua. Lúc này cả người Diệc Nguyệt Qua được Tôn Phong Kiếm Khi chói mắt bao phủ. Máu tươi không ngừng tràn ra từ bên khóe miệng của nàng. Trước mắt nàng là một cơn lốc màu xanh cao ba mươi trượng dần thành hình, không ngừng hút khí Tôn Phong cùng Tôn Phong Kiếm Khi trên người Diệc Nguyệt Qua.

“Vì cái gì mà ngốc vậy chứ?” Ninh Hoàn Chân lẩm bẩm nói, ánh mắt có chút mờ mịt.

Nhưng Diệc Nguyệt Qua không hề để ý tới, trong mắt nàng chỉ có một ngọn lửa giận nóng chảy. Hơn hai mươi Kiếm Thi đứng trước mặt nàng tựa hồ cũng cảm thấy Kiếm Ý trấn áp linh hồn, tất cả đều phát ra tiếng hồng rung trời. Vô số Kiếm Khi các loại thuộc tính bốc lên, không chút kiềm chế bắn nhanh tới Diệc Nguyệt Qua.

Viu!

Tôn Phong Kiếm Khi xé rách không gian, Chân Hỏa Kiếm Khi nóng chảy, còn có Kiếm Khi mang theo tử khí như điện bắn tới.

Một tiếng kiếm ngâm kinh thiên vang lên. Diệc Nguyệt Qua cơ hồ hao hết khí lực, trong khóe mắt của nàng chảy ra hai dòng máu tươi. Kinh mạch trên cánh tay nàng vỡ vụn làm máu tươi văng tung tóe nhưng vẫn nặng nề đẩy thanh kiếm đang nắm chặt đi. Lúc này kiếm pháp cao thâm tới đâu cũng không bằng lực lượng toàn thân bùng nổ.

Trong hư không lóe lên một luồng sáng xanh rồi biến mất.

Những phần mộ ngoài một trăm trượng xa bắt đầu sụp đổ. Chỗ vết cắt bóng loáng như gương, giống như là được đeo gọt cẩn thận.

Lúc này ở trước mặt Diệc Nguyệt Qua, đám Kiếm Thi như bị biến thành tượng. Cả đám giống như bị thứ gì đó trói buộc, yên lặng đứng tại chỗ.

Sau một hơi thở, một khối thịt vụn từ bên hông chúng rơi xuống. Sau hai hơi thở, tại chỗ đó đã có vô số khối máu thịt rơi xuống. Những mảnh xương trắng mang theo nhiều điểm sáng màu trắng nhạt rồi rạc rơi xuống, rất nhanh tan biến trong trời đất.

Chậm rãi ngồi xuống trước mặt Ninh Hoàn Chân, trong thật khiêu của Diệc Nguyệt Qua cũng đồng thời chảy ra máu tươi. Thậm chí trên cánh tay trắng nõn như ngọc cũng bị chảy vô số vết máu. Nhìn Ninh Hoàn Chân đang cười khổ, trên mặt Diệc Nguyệt Qua nở một nụ cười.

“Lần này, huynh không thể rời bỏ ta được rồi!”

“Lần này, huynh không thể rời bỏ ta được rồi.” Trong mắt Ninh Hoàn Chân lộ ra vẻ chấn động lẩm bẩm nói. Hình ảnh trước mắt hắn như quay lại.

....

Một ngày tuyết rơi.

Núi Phù Vân bị bao phủ bởi một mảnh tuyết trắng, không gian như bị nhuộm thành một màu trắng. Từng bông tuyết phiêu phiêu rơi xuống mặt đất. Bên một gốc quế, hai tiểu hài tử ngồi dựa lưng vào nhau ngồi ngắm cảnh tuyết rơi.

“Hoàn Chân ca! Rốt cục chúng ta cũng được ngắm tuyết rơi cùng nhau.” Tiểu cô nương cao hứng nhìn về phía trước kêu lên.

Thật lâu sau, tiểu cô nương có chút mất hứng quay đầu lại. Bởi vì tiểu nam hài bên cạnh nàng chỉ mãi mê một cảnh cây trong tay, trên mặt tuyết trước mặt hắn có vẽ vài vết kiếm.

“Hoàn Chân ca! Huynh đã đáp ứng cùng Nguyệt Qua ngắm tuyết mà?” Tiểu cô nương giận dỗi nói, trên khóe mắt như có giọt lệ long lanh chảy ra.

Một lát sau.

“Hoàn Chân ca. Về sau mỗi ngày, Nguyệt Qua đều cùng huynh luyện kiếm. Như vậy thì mỗi ngày ta đều có thể cùng huynh ngắm tuyết rơi.” Tiểu cô nương vui vẻ nói, đôi mắt long lanh nhìn tiểu nam hài trước mắt.

Tám năm sau.

Vẫn là gốc quế trước đây. Từng bông tuyết phiêu đảng rơi xuống, tiểu nam hài lúc trước đã trưởng thành, mà tiểu cô nương lúc trước cũng đã trở thành thiếu nữ duyên dáng. Lúc này có hai người đang sánh vai đứng.

Một lát sau, bỗng vang lên tiếng Kiếm Khí xé gió. Cương Phong Kiếm Khí màu trắng trong không trung càn quét, gốc quế lúc trước hai đứa đứng cạnh ngắm tuyết rơi đã bị chém đổ đến tận gốc. Trên mặt tuyết có vết kiếm loang lổ. Một trong hai người đó chính là tiểu nam hài tám năm về trước, chỉ là bây giờ đây bên cạnh hắn không phải là hình dáng của tiểu cô nương tám năm trước.

“Hoàn Chân. Con là người mà mấy năm nay sư phụ thấy có tư chất cao nhất. Kể cả là tiên thiên tư chất hay khả năng lĩnh ngộ người cũng là người đứng đầu. Hôm nay sư phụ sẽ truyền cho con Cửu Thiên Cương Phong kiếm, hi vọng con có thể làm rạng danh bộ kiếm pháp tinh thâm này.”

“Đệ tử đã hiểu!”

“Hiểu là tốt rồi! con đường Kiếm Đạo không thể qua loa được, cho nên người không thể bỏ bê tu luyện. Phải biết rằng, trên Kiếm Đạo thì kiếm giả không thể có gì ràng buộc được. Nếu trong mắt có thứ gì vĩnh viễn thì đó phải là kiếm trong tay.”

Từ lúc đó, trong mắt tiểu nam hài, tiểu cô nương đã không còn là gì quan trọng nữa.

Gốc quế trước đây, lại là cảnh còn người mất.

.....

“Ta thật sự đã sai lầm sao?” Ninh Hoàn Chân run rẩy vươn tay đặt trên mặt Diệc Nguyệt Qua.

Trên mặt Diệc Nguyệt Qua lộ ra nụ cười sáng lạn: “Không có sai! Chúng ta đều không thể làm theo ý mình được.”

Nhìn khuôn mặt đang tươi cười của Diệc Nguyệt Qua, ánh mắt Ninh Hoàn Chân càng thêm mờ lung. Khuôn mặt kia càng thêm quen thuộc, càng thêm sáng lạn cùng mỹ lệ. Hắn phát hiện đây là lần đầu tiên hắn được thấy lại khuôn mặt như vậy sau bao nhiêu năm.

“Có phải bây giờ muội rất khó nhìn không?”

Trên tay dính nhiều vết máu, Ninh Hoàn Chân khẽ nhếch mép, lộ ra nụ cười. Không biết là đã bao lâu mà hắn chưa được cười như vậy.

“Không khó coi, muội là người xinh đẹp nhất mà ta thấy!”

Nguyên bản ánh mắt của Diệc Nguyệt Qua dần âm trầm xuống chợt sáng lên: “Có thật vậy không?”

“Thật sự!” Ninh Hoàn Chân cố gắng gật đầu nói. Hắn cảm giác mọi vật trước mắt càng lúc càng mơ hồ.

Diệc Nguyệt Qua cố gắng nâng người lên, hướng mặt mình tới bàn tay kia. Nàng đã từng nhiều lần tưởng tượng đến khi nào thì tình huống này sẽ xuất hiện. Nhưng nàng không hề nghĩ đến lại phát sinh vào tình cảnh hôm nay.

Từ mắt Diệt Nguyệt Qua có hai giọt máu chảy ra, cảnh vật trước mắt nàng trở lên mơ hồ, chỉ còn lại một mảnh thế giới màu đỏ.

“Rất cuộc mưới đã có thể ở bên huynh. Ngay cả sinh tử luân hồi, thiên thể bất hối, muội cũng muốn theo huynh.”

“Tốt lắm! Sinh tử luân hồi, thiên thể bất hối!”

“Huynh có hối hận không?”

“Không bao giờ!”

Một chữ cuối cùng vừa nói xong, trên đỉnh đầu hai người hiện lên hai luồng sáng trắng. Ánh sáng tụ tập lại thành một quả cầu sáng lạn, ở trên đỉnh đầu hai người giao nhau, thật lâu sau chậm rãi biến mất.

Lúc này, ba người Lục Thanh từ bên một ngôi mộ đi ra.

“Sinh tử luân hồi, thiên thể bất hối!” Long Tuyết yên lặng đứng nhìn hai người tựa vào nhau. Từ trên mặt họ, nàng thấy được một nụ cười thỏa mãn khiến trong lòng nàng sinh ra một trận rung động.

“Hay cho câu sinh tử luân hồi, thiên thể bất hối!” Trong ánh mắt nghi hoặc của hai người Lục Thanh, Long Tuyết phá lên cười điên cuồng. Trong đôi mắt của nàng hiện lên hung quang.

“Cái gì má sinh tử luân hồi, thiên thể bất hối! Ta không tin!”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

302. Chương 55: Kiểm Thi Diệt, Kiểm Mộ Mở

Long Tuyết như điên cuồng, phát tay bắn ra một đạo Hàn Băng Kiếm Khí.

“Dừng tay!” Lục Thanh gầm lên một tiếng, trước mặt thi thể hai người Ninh Hoàn Chân trống rỗng xuất hiện một lồi thuần màu tím. Hàn Băng Kiếm Khí đánh vào trên mặt thuần tạo lên một gợn sóng vô hình nhàn nhạt tỏa ra xung quanh.

“Hay cho hiểu ra căn nguyên, duyên hoa tẩy tã. Cảnh giới của người tăng lên thật nhanh.” Long Tuyết lạnh lùng liếc mắt nhìn Lục Thanh, trong mắt hiện lên một chút dị sắc. Mà nàng thấy Lục Thanh ngăn cản thì cũng không có tiếp tục ra tay nữa. Nhất thời bầu không khí trở lên trầm trọng.

Không thêm để ý tới lời nói của Long Tuyết, Lục Thanh bước hai bước tới trước mặt thi thể hai người Ninh Hoàn Chân. Lại nói thì hẳn cùng Ninh Hoàn Chân cũng có chút giao tình, tuy mỗi người ở một phía tông môn nhưng trong lòng Lục Thanh vẫn còn chút tình nghĩa.

“Hai vị hãy ra đi bình an!” Lục Thanh than nhẹ một tiếng rồi vung tay phải lên. Trên thi thể hai người chợt bốc lên lồi quang chói mắt, lồi quang chợt lóe rồi biến mất, thi thể hai người tan biến đến bụi phấn cũng không còn.

Lạc Tâm Vũ đứng bên cạnh nhìn động tác của Lục Thanh có chút kinh nghi. Đợi cho Lục Thanh quay người lại, hắn mới mở miệng hỏi: “Người đã ngộ được thật sao?”

Lục Thanh lạnh nhạt cười, cũng không lảng tránh nói: “Chỉ là ngẫu nhiên ngộ ra mà thôi.”

“Ngẫu nhiên ngộ ra!” Lạc Tâm Vũ cười khổ lắc đầu nói tiếp: “Người ngẫu nhiên ngộ ra thì không biết bao nhiêu Kiếm Chủ muốn chết đây.”

Lạc Tâm Vũ nói không sai. Phần lớn Kiếm Chủ đều khó có thể chạm tới một phần của cảnh giới Kiếm Hồn. Thậm chí có Kiếm Chủ nghị lực rất lớn, dành cả thời gian trăm năm để du lịch khắp đại lục, chỉ để cầu lĩnh ngộ, nhưng cho tới tận cuối đời cũng không thể chạm tới một phần của cảnh giới Kiếm Hồn.

Từ trước đến nay, cứ một trăm Kiếm Chủ thì có trên dưới mười người có thể đạt tới cảnh giới Giả Hồn, tẩy tủy minh hoa. Đây là còn chưa tính số ngưng thất bại trong lúc ngưng tụ Kiếm Hồn. Muốn đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn, rất khó!

Lạc Tâm Vũ lắc đầu, đem những tâm tư này nọ loại bỏ. Lúc này mặt đất bốn phía chấn động, hơn mấy trăm Kiếm Thi vây quanh ba người. Nhưng tựa hồ những Kiếm Thi này có điều kiêng kị, nên chậm chạp không triển khai công kích.

“Đây là cái gì?” Ánh mắt Lục Thanh chuyển tới nhìn tế đàn trên bãi đá màu đỏ tươi, như là màu máu tươi vậy. Từ đó bỗng có một cổ dao động cổ quái tản ra. Dao động này như có lực hấp dẫn rất lớn với Kiếm Thi, làm chúng tụ tập đến đó.

“Tế đàn này có điều cổ quái!” Nhìn bãi đá như tràn ngập máu tươi, không biết vì sao trong lòng ba người cảm thấy bất an.

“Đồ vật quý gì chứ!” Long Tuyết khẽ quát một tiếng, phát tay bắn ra một đạo Hàn Băng Kiếm Khí chém về phía tế đàn.

Ầm ầm!

Ngoài dự đoán của mọi người, dưới Hàn Băng Kiếm Khí của Long Tuyết, tế đàn không hề có phản ứng gì, bị Kiếm Khí chém thành hai mảnh, lộ ra sự việc cổ quái ở bên trong.

Đây là....!

Giờ phút này xuất hiện trước mắt ba người là hơn một nghìn khối ngọc bài màu đen, bên trong có một tầng sáng màu trắng nhàn nhạt. Lạc Tâm Vũ không cảm nhận được gì, nhưng Lục Thanh lại cảm nhận được vô số dao động linh hồn khác nhau.

Lục Thanh có chút khiếp sợ quay đầu nhìn lại những Kiếm Thi. Nếu hần đoán không sai thì đó là chỗ phong ấn linh hồn của những Kiếm Thi này.

Quả nhiên, sau khi cẩn thận cảm ứng, Lục Thanh phát hiện có một số ít dao động linh hồn, chính là của những Kiếm Thi trước mắt. Linh hồn của họ phần lớn bị nhốt trong mỗi cái ngọc bài màu đen, ở bên trong giấy dựa rất kịch liệt.

Một bộ phận linh hồn đã gần thoát ra. Hiện giờ chỉ cần linh hồn bọn họ thoát ra khỏi ngọc bài, là có thể thuận lợi luân hồi.

Lại nghe Long Tuyết hừ lạnh một tiếng, nói: “Chỉ là một đám kiến hôi, chỉ biết sống tạm bợ tới bây giờ. Đến đúng khí tự làm hồn phi phách tán - hồn vía lên mây cũng không có.”

Hai người Lục Thanh nghe vậy sửng sốt, lập tức nhìn tới xung quanh. Chính xác, tuy rằng một số Kiếm Thi thoát ra khỏi phong ấn của Kiếm Mộ, nhưng không hề ít những phần mộ không hề nhúc nhích, chẳng lẽ chúng nó....

Lại nhìn kỹ bên trong, quả thật có một số ngọc bài bị hỏng rơi trên mặt đất. Phong ấn không bị phá vỡ, mà ngọc bài trấn áp linh hồn bị vỡ vụn vậy thuyết minh:

Hồn phi phách tán - hồn vía lên mây, từ những năm tháng vô tận trước đây, bọn họ cũng đã hồn phi phách tán - hồn vía lên mây.

Khi nghe Long Tuyết nói, ánh mắt hai người Lục Thanh nhìn về phía những Kiếm Thi cũng khác hẳn. Những Kiếm Thi này trải qua năm tháng vô tận mà vẫn tồn tại, có thể cho là từ thời kì hoang dã thượng cổ, đó là phải năm vạn năm. Bị phong ấn thời gian như vậy mà vẫn chịu đựng, có thể thấy oán khí trên người bọn họ nồng đậm như thế nào. Nhưng đồng thời, về phương diện khác cũng cho thấy là bọn họ rất sợ sệt cái chết, bị trấn áp vô tận năm tháng mà còn....

“Nếu năm tháng không thể giết chết các ngươi, thì hôm nay ta sẽ đưa tất cả ra đi.” Long Tuyết hừ lạnh một tiếng, hai tay giơ lên vẽ ra vô số tàn ảnh. Hàn Băng Kiếm Khí sắc bén phá không, hướng tới những khối ngọc bài đánh tới.

Lục Thanh cũng không có hảo cảm gì với những Kiếm Thi này, nên không hề cản trở động tác của Long Tuyết.

Ầm ầm

Ầm ầm

Trong phút chốc vô số ngọc bài bị đánh vỡ thành bụi phấn.

Ngao

Hàng loạt tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên. Rất nhiều Kiếm Thi tự ôm lấy đầu kêu gào thảm thiết. Nhiều điểm sáng màu trắng từ đỉnh đầu bọn họ thoát ra, cũng không nỡ lúc trước Lục Thanh chứng kiến biến mất trong trời đất, mà những điểm sáng đó trong nháy mắt thoát vỡ. Lục Thanh nghe được tiếng vang giống như là tiếng kêu thảm của linh hồn. Vô số thanh âm kêu gào của linh hồn hợp lại, Lục Thanh nhìn không được sắc mặt trắng bệch, phải qua một lúc mới khôi phục lại.

Lại nhìn Lục Tâm Vũ cũng không có phản ứng gì, Lục Thanh càng thêm khẳng định sự bất phàm của Long Tuyết. Lục Tâm Vũ vì cảnh giới không đủ, không thể cảm ứng được linh hồn tồn tại. Nhưng Long Tuyết bất đồng, thông qua quan sát Lục Thanh có thể khẳng định, linh hồn lực của Long Tuyết còn vượt trên hẳn rất nhiều.

Lục Thanh đang mãi suy nghĩ thì những bia mộ trong trăm trượng bỗng chấn động. Nguyên bản luồng linh quang năm màu đã biến mất lúc trước lại nở rộ lên. Một cỗ uy áp giáng xuống, ép tới trong lòng ba người.

“Chẳng lẽ ngôi mộ kia là nơi chôn cất Ngũ Hành Kiếm Tôn?” Lục Tâm Vũ mở miệng nói.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, ở chỗ bia mộ hơn trăm trượng đột ngột xuất hiện mộ cánh cửa cao gần một trượng. Cánh cửa tản ra ánh sáng năm màu lưu chuyển, nhìn qua như là một lốc xoáy năm màu xoay tròn.

“Đây là cổng vào!” Lục Thanh trầm giọng nói. Hắn cảm thấy trong lòng mình có chút bất an. Vì cái gì mà lúc bốn người của Phù Vân tông đến, cánh cửa này không mở ra, hay là phải giết sạch đám Kiếm Thi mới được?

Hiện giờ Lục Thanh cảm thấy hành trình Kiếm Mộ càng thêm quý dị. Giống như có một bàn tay vô hình khổng lồ chế hết thủy, làm mọi người từng bước đi tới địa phương chết chóc. Hoặc người chết ta vong.

“Chúng ta mà đi vào thì mấy người Niếp Thanh Thiên phải làm sao?” Lục Tâm Vũ mở miệng hỏi.

“Sau một tháng, Kiếm Mộ tự động tổng xuất người bên trong ra, nơi này cũng không còn tồn tại Kiếm Thi.” Đột nhiên Long Tuyết mở miệng nói.

Lục Thanh cũng Lục Tâm Vũ nhìn nhau, Long Tuyết thực sự rất kì quái làm người ta không thể hiểu nổi nàng đang nghĩ gì.

Ngay sau đó, mặc kệ hai người Lục Thanh có đồng ý hay không, Long Tuyết liền từng bước tiến tới lốc xoáy năm màu.

Lục Thanh nhướng mày, hắn cảm thấy Long Tuyết thật cố chấp. Lốc xoáy năm màu này không biết có nguy hiểm không, nếu lại là một nơi hung hiểm thì chẳng phải là mất không tính mạng sao.

Bên kia, Lục Tâm Vũ cũng đồng dạng cau mày, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Hít sâu một hơi, Lục Thanh nói: “Đi thôi!” Hắn nói xong liền đi nhanh tới lốc xoáy năm màu.

....

Trong một phiên không gian có khí Ngũ Hành rất nồng đậm tràn ngập.

Lục Thanh xem, phiên không gian này phải rộng hơn mười dặm. Khắp trời đất đều có khí Ngũ Hành. Trên bầu trời có một mặt trời năm màu độc nhất vô nhị, một loại khí tức huyền ảo khó hiểu tràn ngập khắp không gian này.

Lúc này, ba người Lục Thanh đứng trên mặt đất. Mỗi tấc đất đều tràn ngập năm loại màu sắc. Nguyên khí trong trời đất gần như cô đọng thành thực chất. Thường thường đều có thể thấy rất nhiều linh dược vạn năm mà không hề có hung thú nào bảo hộ.

Lục Thanh cùng Lạc Tâm Vũ còn đang vui mừng, bỗng Long Tuyết ở bên cạnh sắc mặt đại biến.

“Lĩnh vực!”

Hai từ xa lạ từ trong miệng Long Tuyết thốt ra. Hai người Lục Thanh thấy từ trong mắt nàng rõ ràng có một tia sợ hãi.

Rốt cuộc đó là cái gì mà khiến Long Tuyết thất thố như vậy?

“Lĩnh vực là cái gì?” Lục Thanh giống như không biết sự việc phiền toái, mở miệng hỏi. Về mặt Lạc Tâm Vũ bên cạnh cũng đầy nghi hoặc chờ đợi Long Tuyết trả lời.

Long Tuyết quay đầu lại, lốc xoáy năm màu đã biến mất không còn, sắc mặt nàng trở lên vô cùng ngưng trọng.

“Đó là thần thông mà chỉ có cảnh giới Kiếm Phách mới có, lĩnh vực lực lượng thuộc tính.” Long Tuyết trầm giọng nói.

Dừng lại một chút, như đang hồi tưởng lại, Long Tuyết cảnh giác nhìn bốn phía rồi nói tiếp: “Cái gọi là lĩnh vực, chính là hồn phách của Tông sư cảnh giới Kiếm Phách hợp cùng với lực lượng mà bản thân lĩnh ngộ, ngưng kết ra một phiến không gian thuộc tính độc lập. Trong phiến không gian thuộc tính này, Tông Sư đó là chúa tể tuyệt đối. Trừ phi có tồn tại cao hơn hắn, nếu không thì không thể vận động một chút lực lượng thuộc tính nào!”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

303. Chương 56: Lĩnh Vực Tam Khảo (phần 1)

Lĩnh vực!

Nghe Long Tuyết giới thiệu Lục Thanh và Lạc Tâm Vũ rốt cục mới biết được đây là một thần thông nghịch thiên của Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách.

Lĩnh vực là đáng sợ như thế nào? Theo cách nói của Long Tuyết thì giờ phút này bọn họ như con thú rơi vào một cái bẫy của người thợ săn, sống chết đều do người khác quyết định.

“Chẳng lẽ Ngũ Hành Kiếm Tôn còn sống?” Như nghĩ tới cái gì, Lạc Tâm Vũ bỗng mở miệng nói.

“Rất có thể!” Long Tuyết tiếp tục nói: “Trong lĩnh vực này vẫn còn có sinh cơ. Ta thực hoài nghi những gì mà điển lục ghi chép lại. Ngũ Hành Kiếm Tôn chỉ sợ chưa hoàn toàn ngã xuống.”

“Tiểu nha đầu! Không nghĩ tới ngươi lại có kiến thức như vậy, thực khó có được a!” Đột nhiên trong phiến không gian này, mây gió nổi lên, mặt trời năm màu trên bầu trời biến mất. Ngược lại trên bầu trời hé ra một khuôn mặt già nua, uy áp như cơn sóng trường giang ép xuống, áp bức ba người.

Rắc rắc

Từ trên người Lạc Tâm Vũ liên tục truyền ra tiếng xương cốt bị đè ép. Vốn hắn đã bị trọng thương, tuy thoát nhìn thì đã gần khôi phục, nhưng thương tích đầy người như thế nào có thể dễ dàng khôi phục. Nhất thời hắn bị uy áp từ bầu trời ép xuống không chịu nổi.

Lục Thanh bước lên, nhanh chóng chắn trước mặt Lạc Tâm Vũ. Tuy rằng uy áp cũng đè ép người hắn, nhưng hắn bằng vào thân thể mạnh mẽ tương đương với thanh kiếm cửu phẩm mà kháng trụ được.

“Di! Thân thể tiểu tử này thật mạnh mẽ, như là một thanh kiếm được rèn lên vậy, bên trong người còn có uẩn dưỡng tia khí sắc bén. Thật là kì sự! Thực là hảo cơ duyên! Hảo kì ngộ!” Gương mặt già nua che kín mấy trăm trượng trên không trung, những lời thốt ra giống như tiếng sấm rền đình tại nhứt ốc.

Không cần phải nói ba người Lục Thanh cũng biết chủ nhân của gương mặt này là ai. Thần thông bậc này trừ Ngũ Hành Kiếm Tôn ra còn có thể là ai.

“Vãn bối ra mắt Kiếm Tôn!” Hít sâu một hơi, Lục Thanh cùng Long Tuyết đồng thời cất tiếng nói.

“Ân! Rất tốt! Ba tiểu gia hỏa này rất không sai!” Gương mặt mà Ngũ Hành Kiếm Tôn huyền hóa ra già nua vô cùng. Ba người nghe trong lời nói của lão mang theo sự tang thương vô cùng.

Vô tận năm tháng! Từ thời kì hoang dã thượng cổ tới bây giờ, đó thực là những năm tháng dài vô tận.

Chần chờ một lúc, Lục Thanh vẫn mở miệng nói: “Tiền bối vẫn còn sống tới bây giờ, vì sao lại phải kiến tạo Kiếm Mộ này?”

Nghe Lục Thanh hỏi như thế, hai người Long Tuyết cũng hướng ánh mắt nhìn lên bầu trời. Đúng vậy, nếu đúng như Lục Thanh nói thì cần gì phải kiến tạo Kiếm Mộ này.

Hanh...!

Một tiếng ngâm chấn động hồn phách vang lên. Dưới ánh mắt kinh hãi của ba người, khuôn mặt già nua bao trùm mây trầm trượng trên hư không biến mất. Ngay lập tức ở chỗ cách ba người hơn mười trượng, linh khí Ngũ Hành tụ tập lại, thân ảnh một lão nhân bình thường ngưng tụ ra.

Toàn thân lão nhân này đều là do khí Ngũ Hành ngưng kết lại, nhưng không hề gây trở ngại lão nhân hành động và nói chuyện.

Ánh mắt lão nhân thâm thúy giống như vực thẳm sâu không thấy đáy, không hề có một gợn sóng. Thật lâu sau, lão nhân mới thở dài một hơi, nói: “Không ai có thể sống được qua những năm tháng dài đằng đặc như vậy cả. Cho dù là tu vi của lão phu năm đó cũng tuyệt đối không có khả năng.”

“Vậy sao người...?” Lạc Tâm Vũ theo bản năng mở miệng nói.

“Nói thế này, hiện tại trước mặt các ngươi chỉ là một tia thần niệm hồn phách của ta mà thôi. Có thể tồn tại đến hôm nay, cũng phải dựa vào trợ giúp của hơn nghìn hồn phách kiếm giả bị trấn áp bên ngoài. Cho dù như thế thì hôm nay gặp các ngươi cũng là lần đầu tiên ta từ trong ngủ sau tỉnh lại.”

Thì ra là thế!

Nghe Ngũ Hành Kiếm Tôn nói như thế, Lục Thanh mới hiểu được vì sao bên ngoài phải trấn áp nhiều linh hồn kiếm giả như thế. Xem ra tác dụng chính là cung cấp lực lượng để một tia thần niệm hồn phách của Ngũ Hành Kiếm Tôn sinh tồn. Trong lòng Lục Thanh phán đoán.

Nhưng hắn vẫn không nhịn được nói: “Thứ cho vãn bối vô lễ! Tiền bối thuộc về một đường Thiên Đạo chúng ta, nhưng sao lại vì việc tư mà trấn áp linh hồn của nhiều kiếm giả vô tội như vậy. Chẳng lẽ người không sợ làm trái với đạo trời sao?”

“Lục huynh!” Lạc Tâm Vũ đứng bên sừng sốt, vội vàng lên tiếng ngăn cản. Ánh mắt Long Tuyết bên cạnh cũng sáng ngời, nhìn về phía Lục Thanh càng thêm quỵ dị.

Lão nhân nghe được lời nói của Lục Thanh cũng ngẩn ra, nhưng lập tức trên mặt lão lộ ra vẻ khinh thường mở miệng nói: “Đạo trời sao! Cho dù làm trái mà bị phạt lão phu cũng cam tâm tình nguyện. Những loại phản đồ đó, không nói trấn áp một nghìn, kể cả là nghìn vạn lão phu cũng không ngại!”

“Phản đồ?” Ba người sừng sốt, đối với lời nói của lão nhân sinh ra tò mò.

Nhìn ba người còn đang nghi hoặc, lão nhân không muốn giải thích nhiều, mở miệng nói: “Có những việc phải chờ các ngươi đạt tới cảnh giới kia mới biết được. Hiện tại các ngươi nên lo lắng làm sao để vượt qua khảo nghiệm của lão phu, lấy được truyền thừa sở học cả đời của ta.”

Lúc này, mục đích lớn nhất mà đệ tử của bảy tông môn tiến vào Kiếm Mộ đã xuất hiện trước mặt ba người Lục Thanh. Lúc này nghĩ lại thì, năm mươi người của bảy tông môn tiến vào Kiếm Mộ, kết quả là chỉ còn lại bảy người. Những người còn lại toàn bộ bỏ mình trong Kiếm Mộ.

Đến tận đây, xem như thế hệ trẻ của sáu tông môn kia đã hoàn toàn mất hết. Nếu lúc này bọn họ còn không có biện pháp gì, thì chỉ sợ sau trăm năm nữa đến cấp bậc Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không đủ, từ đó mà bị loại khỏi danh sách tông môn cấp Thanh Phàm.

Ánh mắt lão nhân quét nhìn ba người. Tuy không có khí thế gì phát ra nhưng Lục thanh vẫn cảm thấy toàn thân mình như bị nhìn thấu. Không phải nói đến Long Tuyết, lúc này trên mặt nàng cũng lộ ra hàn ý, khuôn mặt trở lên đỏ bừng.

“Hỏa khí của tiểu nha đầu này không nhỏ a! Sợ là không hợp với cảnh giới của ngươi.” Lão nhân kinh ngạc nhìn Long Tuyết, nói. Có thể hai người Lục Thanh không cảm thấy gì, nhưng trong lòng Long Tuyết lại nổi sóng. Ánh mắt lão nhân như nhìn thấu tất cả, tựa hồ như mọi bí mật trước mắt lão đều bị phơi bày.

Đây là nhân lực của Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách!

Long Tuyết cố gắng thu liễm hàn ý trên mặt lại. Trừ bỏ khuôn mặt của nàng còn hơi đỏ lên, còn chỉ lát sau đã hoàn toàn khôi phục lại như trước.

Lão nhân gật đầu, tiếp tục nói: “Những gặp gỡ lúc trước của các ngươi xem như là khảo nghiệm thứ nhất. Có thể sống được tới đây là cơ duyên của các ngươi. Bây giờ sẽ là khảo nghiệm thứ hai.”

“Khảo nghiệm thứ hai?” Lạc Tâm Vũ nghi hoặc nói. Nghe lời nói của lão nhân hình như còn có khảo nghiệm thứ ba, thứ tư.

“Không sai! Lão phu tổng cộng có ba khảo nghiệm dành cho các ngươi. Trong ba người các ngươi cũng chỉ có một người được nhận truyền thừa của ta.” Lão nhân liếc mắt nhìn Lạc Tâm Vũ mở miệng nói.

“Nhìn kỹ!” Tay lão nhân phát lên. Khí Ngũ Hành trong trời đất như cơn sóng triều tụ tập lại. Thậm chí trong hư không, Kiếm Khí vô cùng tinh thuần, theo tay lão nhân huy động mà tụ tập lại.

Tuy rằng lão nhân không có nhắm vào ba người nhưng họ vẫn cảm thấy một cỗ áp lực nặng như núi đè ép lên, làm người ta khó có thể chống cự.

Thật đáng sợ!

Họ không khỏi cảm thấy hoảng sợ. Lão nhân chỉ là một tia thần niệm của Ngũ Hành Kiếm Tôn vậy mà khi lão giơ tay nhắc chân đều có thể dẫn động đại thể của trời đất. Nếu đổi lại là bản thân Kiếm Tôn hay là Kiếm Tổ gì đó, thì không biết sẽ có uy lực như thế nào.

Một đoàn linh quang ngưng tụ trước mặt lão nhân. Khi Kiếm Khí của lão nhân vừa rót vào, trước mặt ba người nhanh chóng hình thành thân ảnh một người. Người này cũng lão nhân bất đồng, khi vừa dung nhập Kiếm Khí vào, một cỗ khí thế sắc bén từ trên người này phóng lên tận trời, phá nát một đám mây trời.

“Đây là...” Cảm thụ khí thế như ngưng tụ thành thực chất của người trước mặt, ba người Lục Thanh đều rung mình. Tuy họ chỉ thấy khí thế của người này đạt tới Kiếm Chủ trung thiên vị, nhưng không biết vì sao mỗi người đều có một cảm giác bất an đáng lên.

Lão nhân quét mắt nhìn một lượt, mở miệng nói: “Khảo nghiệm thứ hai này rất đơn giản, chỉ cần đánh thắng được Kiếm Khôi của ta. Kiếm Khôi sẽ dựa theo tu vi của mỗi người mà có cảnh giới tu vi tương ứng. Có thể thắng được nó, các ngươi mới được xem như có tư cách để nhận khảo nghiệm cuối cùng. Người thứ nhất, chính là ngươi”

Lời vừa nói hết, lão nhân liền chỉ tay vào Lạc Tâm Vũ. Đồng thời tay áo lão phát lên, Tử Hà kiếm lúc trước bị thất lạc bên ngoài Kiếm Mộ trống rỗng xuất hiện trước mặt Lạc Tâm Vũ.

Đợi cho Lạc Tâm Vũ cầm lấy Tử Hà kiếm, lão nhân lại chỉ tay ra. Hai người Lục thanh cảm thấy một cỗ lực lượng vô hình đem thân hình bọn họ giam lại. Trước mặt chợt lóe lên luồng sáng năm màu, bọn họ liền xuất hiện ở một địa phương cách đó trăm trượng, đứng ở gần lão nhân.

Ngẫm nghĩ một chút, lão nhân lại vung tay lên, nhất thời trên đỉnh đầu Lạc Tâm Vũ xuất hiện một đóa hoa nhỏ tản ra ánh sáng màu xanh lục trong suốt. Mặt trên của đóa hoa có từng giọt sương trong suốt màu xanh lục nhạt, khí hệ Mộc nồng đậm tràn ra. Giọt sương rơi vào đỉnh đầu của Lạc Tâm Vũ trong nháy mắt

biến mất không thấy. Lấy mắt thường có thể thấy được vô số vết thương trên người Lạc Tâm Vũ đang dần khép lại.

“Tiểu tử ngươi cứ thả tay mà đánh. Lĩnh vực của ta nối tiếp với vùng đất hoang dã, ngươi có thể điều động Chân Hỏa khí. Chỉ cần ngươi đánh thắng Kiếm Khôi là có thể vượt qua khảo nghiệm.” Lão nhân mở miệng nói, xem như nói ra luật đấu.

Không khí bắt đầu trở lên ngưng trệ, Lạc Tâm Vũ cố gắng bình tĩnh tâm thần nhìn về phía đối thủ trước mặt. Chiến ý của hắn dần bùng cháy.

Ông...!

Tiếng kiếm ngâm cao vút từ trên người Lạc Tâm Vũ cùng Kiếm Khôi vang lên, sóng âm nhàn nhạt khuếch tán ra bốn phía.

Nụ Hồng Trắng Ngắn Ngơ Xuân Mười Chín

Nhớ ến CHợt Về Mang Đến Tuổi Đôi Mười

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

304. Chương 57: Lĩnh Vực Tam Khảo (phần 2)

Trên tay Kiếm Khôi, một thanh trường kiếm màu đỏ đậm chậm rãi ngưng kết ra. Mũi kiếm màu đỏ chỉ thẳng vào Lạc Tâm Vũ. Lạc Tâm Vũ cố gắng bình tĩnh lại, cảnh giác nhìn Kiếm Khôi. Tuy hắn biết đó là do Ngũ Hành Kiếm Tôn tùy tay ngưng kết thành, nhưng không biết nó có sức mạnh như thế nào.

Thứ tầm thường, đơn giản nhưng từ trên tay Kiếm Tôn đi ra thì không phải tầm thường, đơn giản nữa.

Lạc Tâm Vũ đem hết tâm thần tập trung vào Tử Hà kiếm trên tay. Trong hư không, vô số điểm sáng màu vàng rực rỡ tụ tập lại trên thân kiếm. Nhất thời trên Tử Hà kiếm bốc lên một ngọn Tử Dương Chân Hỏa, không khí chung quanh bị ngọn lửa nóng cháy thiêu đốt thoát phá thành chân không.

Chỉ một động tác cũng đều có thể nhận ra cao thấp. Hai người Lục Thanh nhìn ra được, Kiếm Khôi chỉ sử dụng Kiếm Khí hệ Hỏa bình thường mà ngưng kết trường kiếm, mà làm cho cả không gian chung quanh vận vẹo. Còn Lạc Tâm Vũ lại làm cho không khí chung quanh bị đốt cháy mà thoát phá chân không, hiển nhiên Lạc Tâm Vũ rơi vào hạ phong.

Quanh hai người có vô số đá đá vụn trôi nổi lên. Hai người còn chưa có động tác gì mà không gian chung quanh hai mươi trượng như im lặng lại, đá đá vụn bị khí thể đè ép hóa thành bột mịn bay khắp không gian. Tại chỗ hai người Lục Thanh mà nhìn, thật giống như có một quả cầu năm màu rộng hơn mười trượng không ngừng xoay tròn.

Lạc Tâm Vũ rút cuộc cũng ra tay. Một luồng sáng màu vàng phá không bắn ra, khoảng cách gần hai mươi trượng trong nháy mắt xuyên qua. Trong ánh mắt ngưng trọng của hai người Lục Thanh, Kiếm Khôi cũng bắt đầu di động thân hình.

Hừ...!

Hai thanh kiếm đồng thời đâm vào quả cầu năm màu.

Trong nháy mắt, quả cầu năm màu đang xoay tròn liền đình chỉ lại, tiếng kiếm rít vang lên chói tai. Một cỗ Kiếm Khí dao động mạnh mẽ từ bên trong truyền ra.

Đất đá bay tán loạn đầy trời. Một cơn sóng khí lạnh thấu xương bắn ra bốn phía. Trên không trung nổi lên vô số cơn gió lớn.

Lạc Tâm Vũ liên tục lùi lại sáu bước, có chút không thể tin nhìn Kiếm Khôi, trầm giọng nói: “Cảnh giới kiếm pháp thật cao!”

“Lực như Bôn Lôi, kiếm đánh vô thanh, có ruồi không rơi, mưa cũng không vào.” Long Tuyết mở miệng khẽ ngâm rồi nói tiếp: “Đây là cảnh giới Tự Hóa Khinh Trọng đại thành.”

“Tự Hóa Khinh Trọng đại thành.” Lục Thanh khẽ thì thào, trong lòng hẩn như có điều ngộ gắt gao nhìn chăm chú động tác của Kiếm Khôi.

Sau một kiếm, Kiếm Khôi cũng không truy kích mà lùi về sau. Lạc Tâm Vũ cũng nhìn ra, Kiếm Khôi chỉ đánh trả lại khi có người công kích nó. Một kiếm vừa rồi, xem như là hẩn đã thất bại.

Điều này làm cho chiến ý trong lòng Lạc Tâm vũ hừng hực bốc lên. Cùng cảnh giới và tu vi, hẩn Lạc Tâm Vũ sao có thể thua người khác.

Khí thể bùng bùng mang theo nhiệt độ nóng cháy từ người Lạc Tâm Vũ bốc thẳng lên cao. Tử Dương Chân Hỏa ngưng tụ trên không trung.

Chỉ sau thời gian có một hơi thở, một quả cầu lửa màu vàng chói mắt chiếm cứ cả phạm vi gần mẫu hình thành, cách đỉnh đầu của Lạc Tâm Vũ năm trăm trượng. Quả cầu lửa tỏa ra nhiệt độ nóng cháy bá đạo. Không khí chung quanh bị ngọn lửa thiêu đốt, cả không gian như vụn vụn lên.

Chiến ý bùng bùng mang theo đại thế ngưng tụ ép về Kiếm Khôi.

Trong hư không, từng cơn lốc bị khí thể áp bách mà thành, hướng về đỉnh đầu Kiếm Khôi đánh tới.

cũng không thấy rõ Kiếm Khôi có động tác gì, chỉ thấy một thanh kiếm màu đỏ rực từ trong hư không nhẹ nhàng chém xuống.

Chính là như vậy!

Thần quang trong mắt Lục Thanh lóe lên. Hẩn cảm thấy rõ ràng một kiếm của Kiếm Khôi đánh xuống. Một kiếm kia vừa đánh ra, cơn lốc nóng cháy liền bị chia thành hai nửa từ đầu tới cuối.

Nguyên lai đó là cảnh giới Tự Hóa Khinh Trọng đại thành! Lục Thanh có chút sáng tỏ. Cái gọi là lực như Bôn Lôi, kiếm ra vô thanh, có ruồi không rơi, mưa cũng không lọt, kỳ thật chính là kiếm giả đã lĩnh ngộ cao lên, đạt tới cảnh giới hiểu ra căn nguyên, tẩy tủy minh hoa, cảm ứng được linh hồn, có thể phán đoán cùng cảm ứng chuẩn xác dù là một tia lực lượng thuộc tính bé nhỏ tồn tại, do đó tìm được khe hở. Cứ như vậy, cho dù là một công kích lực lượng thuộc tính có mạnh mẽ tới đâu cũng bị một kiếm phá vỡ. Hơn nữa sẽ bị khí thuộc tính trên kiếm triệt tiêu kinh lực của Kiếm Khí, tự nhiên sẽ không có tiếng động vang lên.

Như vậy thì xem ra cơ hội thắng của Lạc Tâm Vũ rất nhỏ, Lục Thanh bình tĩnh nhìn về phía Kiếm Khôi. Lạc Tâm Vũ có tu vi cùng cảnh giới rất cao, kể cả Kiếm Khí thuộc tính hay Kiếm Ý đều rất mạnh mẽ. Nhưng Lục Thanh cũng không tin là Kiếm Khôi này chỉ đơn giản như vậy. Chỉ Ngũ Hành Kiếm Ý có biến hóa của Ngũ Hành, cũng khắc sâu trong lòng Lục Thanh.

Quan sát thật kĩ Lục Thanh cũng cảm nhận được có một cỗ lực lượng của Kiếm ý ẩn sâu trong cơ thể Kiếm Khôi, khí tức giống như Ngũ Hành Kiếm Khí.

Nói cách khác, hiện giờ Kiếm Khôi còn chưa vận dụng lực lượng chân chính của mình.

Lạc Tâm Vũ rung mình, ngọn lửa Tử Dương Chân Hỏa trên người hẩn lại bốc cao hơn một phần. Tử Hà kiếm trong tay hẩn chém ra, Tử Dương Kiếm Khí kéo dài ba trượng hướng về Kiếm Khôi hung hăng đâm tới.

Một luồng sáng màu vàng chói mắt bao phủ khắp toàn Kiếm Khôi.

Hai con người đổ tơi trong mắt Kiếm Khôi chớp động, Kiếm Khí hệ Hỏa cơ hồ xẹt qua chân không, cùng Tử Hà kiếm trên không trung liên tục va chạm. Lạc Tâm Vũ cảm thấy rất phiền muộn, mỗi một đường kiếm của hẩn đều như bị Kiếm Khôi đoán trước. Tuy kiếm thức của hẩn sắc bén, nhưng lại giống như chủ động đánh vào kiếm của đối thủ. Đặc biệt Tử Dương Kiếm Khí của hẩn trên thân Tử Hà kiếm, mỗi lần va chạm đều bị phá vỡ rất quý dị.

Như là Kiếm Khôi bằng vào sức lực thân thể mà chiến đấu cùng hẩn vậy. Từ trên thanh kiếm do khí hệ Hỏa ngưng tụ truyền đến kinh lực làm tay hẩn run lên.

Lạc Tâm Vũ nhanh chóng vận chuyển cước bộ, hóa thành một luồng sáng trở về vị trí ban đầu. Hắn có chút kinh nghi bất định nhìn chằm chằm Kiếm Khôi trước mặt. Quả nhiên không ra khỏi dự đoán của hắn, Kiếm Khôi không hề truy kích. Cứ việc như thế thì vẫn có nhiều điểm máu tươi đỏ sẫm từ cánh tay cầm kiếm của hắn chảy ra.

Đây là cảnh giới Tự Hóa Khinh Trọng đại thành? Trong lòng Lạc Tâm Vũ trầm trọng vô cùng. Đối phương chỉ bằng vào Kiếm Khí hệ Hỏa bình thường mà có thể làm hắn rơi vào hạ phong. Nếu như Kiếm Khôi thừa thắng đánh tới chỉ sợ bây giờ hắn đã thua.

Không còn lựa chọn khác!

Lạc Tâm Vũ quát lên một tiếng, Tử Hà kiếm trong tay hắn vung lên.

Một luồng Tử Dương Chân Hỏa từ trên thân kiếm tràn ngập ra, ngọn lửa màu vàng rực rỡ ngưng tụ trong không trung.

Chỉ lát sau, một cái trảo khổng lồ cao ba mươi trượng ngưng tụ thành. Cái trảo này hoàn toàn do Tử Dương Kiếm Khí bá đạo ngưng kết thành, ở bên ngoài có một tầng Tử Dương Chân Hỏa thiêu đốt. Không khí bị chiếc trảo khổng lồ dẫn động, hướng tới Kiếm Khôi đánh tới.

Đồng thời Lạc Tâm Vũ hét lên một tiếng dài. Giờ khắc này, từ trên người hắn, Tử Dương Chân Hỏa lại tăng vọt lên mấy trượng. Trên đỉnh đầu hắn, hư ảnh một chiếc thước màu vàng ngưng tụ ra, Tử Dương Kiếm Ý nóng cháy bá đạo trong chớp mắt chui vào trong chiếc trảo, khí thế phô thiên cái địa tản ra.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Kiếm Khôi cũng ra tay. Khí hệ Hỏa trong trời đất rất nhanh tụ tập lại, theo động tác của Kiếm Khôi, mũi kiếm vẽ lên từng đường quỹ tích huyền ảo khó hiểu. Theo phương hướng mũi kiếm chỉ, khí hệ Hỏa vô cùng nóng cháy lưu chuyển quanh quanh lên.

Ô

Tiếng vang giống như tiếng động của cơn lốc, một hỏa luân rộng mấy trượng được ngưng kết ra. Hai người Lục Thanh có thể cảm nhận được, hỏa luân này có lực lượng ngưng tụ ra sao. Tia khí sắc bén cùng nhiệt độ khủng bố do khí hệ Hỏa tản ra từ trên hỏa luân, dẫn động dòng khí trong hư không, hướng về cái trảo khổng lồ bắn nhanh đi.

“Ta quên không nói cho tiểu tử ngươi. Kiếm Khôi này có một tia thần niệm của lão phu. Điểm ấy Kiếm Ý của ngươi chỉ có thể giải ngứa mà thôi.” Lão nhân lên tiếng, khiến cho Lạc Tâm Vũ cảm thấy cả người căng thẳng.

Lập tức trong ánh mắt khiếp sợ của Lạc Tâm Vũ, hỏa luân dễ dàng phá vỡ Chân Dương Trảo do hắn toàn lực thi triển. Dư thế của hỏa luân không hề giảm, chỉ là hơi rút nhỏ đi một phần, liền mang theo một mảnh chân không bị thoát phá hướng về phía Lạc Tâm Vũ đánh tới.

Tuy trong lòng Lạc Tâm Vũ vẫn còn khiếp sợ, nhưng động tác của hắn cũng không chậm. Tử Hà kiếm trong tay Lạc Tâm Vũ hóa thành một vòng kiếm bao phủ khắp toàn thân hắn. Vô số Tử Dương Chân Hỏa tụ tập lại, trong chớp lát hình thành một cái chuông mang phong cách cổ xưa. Toàn thân cái chuông có màu vàng chói mắt, thân mang ẩn bên trong không có quang mang phát ra, chỉ có Tử Dương Kiếm Khí bên trong lưu chuyển như du long, dọc theo một quỹ tích huyền ảo mà đung đưa.

Như là từ trong hỏa luân mà Kiếm Khôi thi triển lĩnh ngộ ra điều gì, từ mi tâm Lạc Tâm Vũ phát ra một cỗ thần thức, dung nhập vào trong chiếc chuông.

Một tiếng ngân hùng hậu vang lên. Nguyên bản chiếc chuông cao hơn hai mươi trượng rất nhanh rút nhỏ lại. Cho đến khi trên trán Lạc Tâm Vũ ướt đầm mồ hôi mới dừng lại. Lúc này hình dáng của chiếc chuông cùng với khi trước so sánh đã khác hẳn.

Thân chuông vẫn có màu vàng nhưng ngưng thật hơn nhiều, thậm chí mặt trên còn lộ ra kí hiệu màu vàng mờ mờ. Trên thân chuông, từng đạo Tử Dương Kiếm Khí lưu chuyển không ngừng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

305. Chương 58: Lĩnh Vực Tam Khảo (phần 3)

“Dương Thần Chuông! Rất có ý tứ a! Tiểu tử này tuy diễn biến ra còn kém, nhưng cũng coi như là có thần vận của Thần Chuông rồi.” Ánh mắt lão nhân lộ vẻ tán dương, nói tiếp: “Tiểu tử này có thể lĩnh ngộ trong chiến đấu, ngộ tính rất tốt!”

Lời lão vừa xong, một tiếng chuông ngân như muốn xâm nhập linh hồn vang lên. Có thể thấy được rõ ràng sóng âm vô hình khuếch tán ra.

Lão nhân nhẹ nhàng vung tay lên, âm ba đánh tới trước mặt ba người liền tiêu tán không còn.

Sâu không lường được!

Tuy rằng lão nhân này chỉ là một tia thần niệm hồn phách hiển hóa ra, nhưng vẫn gây cho hai người Lục Thanh cảm giác sâu không lường được. Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách, thần thông thật sự khó phỏng đoán.

Nhìn tới giữa sân. Hỏa luân như ngưng thật đánh vào trên Dương Thần Chuông bắn ra một tia lửa màu lam nhạt. Hỏa luân phá vỡ thân chuông khoảng ba tấc liền không thể vào sâu thêm được nữa. Theo động tác của Lạc Tâm Vũ, Dương Thần Chuông bắt đầu xoay tròn tản ra Tử Dương Kiếm Khí sắc bén, hỏa luân lập tức bị vỡ tan.

Lạc Tâm Vũ phi thân nhảy lên, sau một tiếng hét, Dương Thần Chuông cũng lẳng không bay theo người hắn. Một luồng uy áp khủng bố ép về phía Kiếm Khôi.

Kiếm Khôi không hề có chút lực ngăn cản, cứ như vậy bị Dương Thần Chuông bao phủ.

“Thắng rồi sao?”

Lục Thanh rõ ràng nghe thấy từ bên trong Dương Thần Chuông truyền ra tiếng Kiếm Khí xé gió mãnh liệt cùng với tiếng chuông ngân chấn động linh hồn.

Sắc mặt Lạc Tâm Vũ rất ngưng trọng, phi thân ra ngoài hơn hai mươi trượng đồng thời Tử Hà kiếm trong tay hắn lại vũ động.

Nguyên bản Tử Hà Kiếm Ý đã tắt lập tức lại bốc lên.

Tử Dương Kiếm Ý nóng cháy đem cả người Lạc Tâm Vũ bao vây, giống như có hư ảnh một mặt trời màu vàng chói mắt sau lưng hắn. Tử Dương Kiếm Nguyên hừng hồn dâng lên, uy thế bộc phát ra khiến không khí xung quanh trở lên run rẩy.

Dưới chân của Lạc Tâm Vũ, mặt đất liên tục bị phá vỡ. Trong phạm vi hơn mười trượng, mặt đất bị ngọn lửa Tử Dương Chân Hỏa thiêu đốt đỏ lên giống như que hàn cháy hồng. Không gian xung quanh vặn vẹo. Từng đợt Tử Dương Kiếm Khí từ lỗ chân lông toàn thân Lạc Tâm Vũ thoát ra, giống như tầm nhả tơ mà quấn quanh thân hắn.

Khí Tử Dương trong trời đất không ngừng hướng tới quả cầu Kiếm Khí tụ tập.

Bùm!

Bùm!

Từng tiếng nổ từ trong quả cầu Kiếm Khí vang ra, giống như bên trong đang có thứ gì đó thức tỉnh. Mỗi một tiếng nổ đều in sâu vào trong lòng người.

Cùng lúc trước bất đồng, hiện giờ khối kén màu vàng này sau khi nhảy lên một chút liền thu nhỏ lại một phần. Sau một lát, một cỗ Kiếm Khí dao động khủng bố tản ra. Trong Kiếm Khí dao động còn ẩn chứa một cỗ uy nghiêm hoàng giả không thể xâm phạm.

Hống

Đột nhiên, một tiếng kêu to đầy uy nghiêm vang lên. Một cỗ khí tức tràn ra, cỗ khí tức này mang đầy vẻ uy nghiêm của hoàng giả đứng đầu vạn vật.

Ba

Một tiếng vang lên như tiếng bọt nước vỡ tan, quả cầu Kiếm Khí màu vàng bao phủ quanh Lạc Tâm Vũ vỡ ra.

Thu!

Một đôi cánh to lớn bao phủ ngọn lửa màu vàng dài đến tám mươi trượng chậm rãi mở ra, lộ ra thân hình bên trong là một con chim lửa. Toàn thân nó được bao phủ một ngọn lửa màu vàng rực rỡ, mỗi sợi lông quanh người đều là do một đạo Tử Dương Kiếm Khí ngưng tụ thành.

Bên dưới thân của nó có đến ba chiếc chân đầy móng vuốt sắc nhọn. Đôi cánh con chim lửa mở ra, thân hình lập tức bay lượn trên bầu trời.

Đây là Linh Thú hoàng giả trong truyền thuyết từ thời xa xưa: Tam Túc Kim Ô.

Nhìn uy thế chiêu Kim Ô Diêu Nhật mà Lạc Tâm Vũ thi triển, trong lòng Lục Thanh không khỏi cảm thán. Nếu lần trước ngũ phong luận kiếm Lạc Tâm vũ có lĩnh ngộ như bây giờ thì chỉ sợ sẽ không có kết cục như trước.

Bỗng dưng!

Nguyên bản Lục Thanh đang chú ý tới Lạc Tâm Vũ liền chuyển sang nhìn về phía Kiếm Khôi đang bị áp chế trong Dương Thần Chuông. Dựa vào cảm ứng linh hồn của hắn, hắn rõ ràng cảm nhận một cỗ lực lượng kinh người đang dần tăng lên.

Ngâm

Tiếp theo, dưới ánh mắt khiếp sợ của hai người Lục Thanh, một cỗ Kiếm Ý kinh thiên nhanh chóng phá vỡ trở ngại của Dương Thần Chuông. Trong không trung, hư ảnh của một thanh kiếm năm màu to lớn lừng lừng không dừng thẳng. Kiếm Ý cuộn cuộn như trường giang đại hải, hung hăng áp tới người Tam Túc Kim Ô.

Thân thể vừa bay lên của Tam Túc Kim Ô trong nháy mắt đình trệ lại. Dương Thần Chuông không có Kiếm Ý trấn áp liền lập tức bị phá vỡ.

Lập tức trong tay Kiếm Khôi hiện lên một thanh kiếm. Bên trên thanh kiếm tỏa ra Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ năm loại ánh sáng lưu chuyển. Ngũ Hành Kiếm Khí! Lục Thanh còn cảm thấy bên trong một cỗ Kiếm Ý sinh sôi không ngừng. Kiếm Khí ngang trời vô cùng ngưng thật. Khí thể phô thiên cái địa tả ra khiến Lục Thanh vô cùng kinh hãi.

Từ trong Kiếm Khí Lục Thanh cảm nhận được khí tiên thiên mơ hồ. Uy thế đã gần bằng với tiên thiên Phong Lô Kiếm Khí của hắn. Nếu đối phương có tiên thiên Ngũ Hành Kiếm Khí thì Lục Thanh cũng không biết mình có thể cản nổi không.

Oanh.

Tiếng kiếm rít chói tay vang lên. Trong nháy mắt Ngũ Hành Kiếm Khí xuyên qua hư không, đến tàn ảnh cũng không lưu lại. Bị Ngũ Hành Kiếm Ý áp chế, Lạc Tâm Vũ hoàn toàn mất đi khống chế với Kim Ô pháp tướng, cứ như vậy Tam Túc Kim Ô bị chém thành hai nửa.

Tử Dương Kiếm Khí tản ra, mặt đất vang lên tiếng ầm ầm, vỡ ra vô số cái hố rộng vài thước sâu hoắm. Ngũ Hành Kiếm Khí xuyên qua Kim Ô, trong chớp mắt đánh lên mặt đất, tạo ra một khe rãnh dài trăm trượng không biết sâu bao nhiêu.

Phốc.

Trong hư không, Lạc Tâm vũ phun ra một ngụm máu tươi, cả người bắn ra sau hơn mười trượng mới đảo hạ xuống mặt đất.

Nhìn Kiếm Khôi vẫn đứng thẳng không nhúc nhích, Lạc Tâm Vũ cười khổ hai tiếng rồi nói: “Vãn bối thua!”

“Tuy rằng đã thua nhưng tiểu tử ngươi cũng rất khá. Nếu có thể thì ngươi hãy đem bộ kiếm pháp tinh thâm kia cân nhắc lại thật tốt. Sau cảnh giới Kiếm Hồn thì con đường tốt nhất là do chính mình sáng tạo ra. Trên con đường Kiếm Đạo, học theo người khác thì không thể đạt tới đỉnh cao.” Lão nhân mở miệng nói.

Long Tuyết ở một bên đột nhiên mở miệng nói: “Tiền bối! Khảo nghiệm của ngài có vẻ bất công. Kiếm Chủ trung thiên vị, ai mà có được thực lực như vậy. Xem Kiếm Khôi này có cảnh giới kiếm pháp như vậy, chỉ sợ một ít Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không thấy qua, sợ đã là cảnh giới Tự Hóa Khinh Trọng đỉnh phong.”

Lão nhân hừ lạnh một tiếng, quét mắt nhìn Long Tuyết, nói: “Không cần ngươi phải so sánh. Các ngươi bắt quả chỉ ở một góc nhỏ của Kiếm Thần Đại Lục mà thôi. Hào kiệt thiên hạ nhiều vô số kể. Cho dù là lúc trước, lão phu cũng không biết được có bao nhiêu.”

Trong lòng Lục Thanh vừa động nói: “Ý tiền bối có phải Kiếm Khôi này...”

“Ngươi đoán đúng. Thực lực của Kiếm Khôi này chính là thực lực của ta lúc ở cảnh giới Kiếm Chủ trung thiên vị, không hề có chút khác biệt. Thậm chí đến trình độ thân thể, ta cũng không chế y như lúc trước, không hề có chút sai lệch.”

Đến lúc này, Lục Tâm Vũ nguyên bản còn chút khó chịu đã hoàn toàn biến mất. Ánh mắt nhìn về Kiếm Khôi cũng trở nên kính trọng.

Không hổ là người đạt tới Kiếm Tôn, khi là Kiếm Chủ trung thiên vị cũng có thực lực mạnh mẽ như vậy.

“Tốt lắm!” Lão nhân lại phát tay lên, trong hư không lại giáng xuống một đạo Kiếm Khí cùng khí Ngũ Hành tinh thuần dung nhập vào người Kiếm Khôi, nói: “Đến lượt tiểu tử ngươi. Để ta xem ngươi đã đạt tới trình độ gì.”

Lời này chính là nói với Lục Thanh.

Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại nhìn về phía Kiếm Khôi. Khí thể trên người Kiếm Khôi rõ ràng đã là Kiếm Chủ trung thiên vị đỉnh phong.

Sau thời gian một hơi thở, Lục Thanh đã đi tới trước mặt Kiếm Khôi.

Nhìn khí thể trầm ngưng trên người Kiếm Khôi, sợ rằng đây là đối thủ mạnh nhất mà Lục Thanh gặp phải từ trước tới nay.

Ầm ầm.

Trong nháy mắt, trong phiên không gian rộng hơn mười dặm này truyền đến tiếng sấm rền ùng ùng. Một đóa Lô Vân rộng gần mười mẫu hội tụ thành, Tồn Phong khí màu xanh gào thét, cùng với Tử Điện từ trong Lô Vân lóe ra. Điện quang chói mắt uốn lượn như một con rồng đang bay lượn, làm không khí chung quanh Lô Vân thoát phá hình thành từng tầng chân không.

Thần thức mạnh mẽ từ giữa mi tâm Lục Thanh khuếch tán ra, dung nhập vào trong trời đất xung quanh. Bên trong còn mang theo một cỗ linh hồn dao động, dòng thần thức màu bạc giống như cửa ngõ nối tiếp trời đất lóe lên ở giữa mi tâm Lục Thanh. Dòng khí thần thức dọc theo một quỹ tích huyền ảo vận chuyển hình thành một lốc xoáy màu bạc.

Tình thần Lục Thanh toàn bộ dung nhập vào trong trời đất. Trong lòng Lục Thanh sinh ra một cảm giác như hợp lại thành một thể với trời đất xung quanh.

Lão nhân kinh dị kêu lên một tiếng, ánh mắt nhìn về Lục Thanh sáng lên, nói: “Tiểu tử này so với lão phu năm xưa không hề có chút thua kém. Để ta xem ngươi đã đạt tới trình độ như thế nào.”

Mà lúc này, tâm thần Lục Thanh đã hoàn toàn chìm đắm trong trời đất xung quanh. Lời nói của lão nhân, một câu hán cũng không nghe được. Cảm thụ các loại khí thuộc tính xung quanh, lại nhìn tới đường kiếm của Kiếm Khôi, trong lòng Lục Thanh bắt đầu tự diễn hóa.

Lục Thanh không hề động dậy, chỉ lẳng lặng đứng yên một chỗ. Khí tức trên người hắn càng thêm mờ ảo. Nếu không phải tận mắt thấy Lục Thanh, Lục Tâm Vũ cũng không dám khẳng định chỗ hắn đang thấy có Lục Thanh tồn tại. Trong cảm giác của hắn, thân hình Lục Thanh như cùng với trời đất xung quanh hòa hợp làm một.

Bất Diệt Kiếm Thể

306. Chương 59: Hồn Dung Thiên Địa, Thiên Địa Uy

“Đây là thực lực đã bước ra từng bước.” Lạc Tâm Vũ lẩm bẩm nói, ánh mắt hắn nhìn về phía Lục Thanh có chút phức tạp khó hiểu.

“Tiểu tử ngươi có thời gian nghỉ những thứ đó, không bằng đem thời gian đó để tu luyện ngộ đạo. Trên con đường Kiếm Đạo không phải dùng để hâm mộ người khác. Đến biển thềm cá không bằng về nhà đan lưới.”

“Đến biển thềm cá không bằng về nhà đan lưới.” Lạc Tâm Vũ than nhẹ một câu. Nói xong hắn lập tức cung tay thi lễ với lão nhân: “Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

Lão nhân phát phát tay xem như nhận lễ của Lạc Tâm Vũ. Lúc này ánh mắt của lão gần như đều tập trung đến trên người Lục Thanh.

“Tiểu tử này thật kì quái. Thần thức mạnh mà thân thể cũng rất mạnh mẽ. Mà hắn còn có cảnh giới như vậy nữa chứ. Thật là khó tưởng tượng.”

Dừng lại một chút, lão nhân lại quay đầu nói: “Các ngươi là đệ tử của tông môn nào?”

“Chúng ta là đệ tử của Tử Hà tông, một tông môn cấp Thanh Phàm.” Lạc Tâm Vũ cung kính trả lời, nhưng hắn có chút nghi hoặc. Khẳng định là Ngũ Hành Kiếm Tôn không hề biết tới các tông môn tồn tại. Bên ngoài đã trải qua năm vạn năm kể từ thời kì hoang dã thượng cổ. Lúc đó không hề có các tông môn tồn tại, mà chỉ có Kiếm Thần điện là chủ đạo. Trong thời gian năm vạn năm các tông môn dần hình thành. Nói cách khác thì khẳng định trong thời gian này đã có người tiến vào nói cho lão nhân sự tình ở bên ngoài.

Là ai được? Lạc Tâm Vũ đương nhiên không có khả năng biết được. Mà lúc này Lục Thanh đã ra tay.

Ở dưới bàn tay Lục Thanh, một thanh kiếm do khí Phong Lô ngưng tụ thành. Hắn nhẹ nhàng bước lên một bước, thân hình như xuyên qua không gian, trong nháy mắt đã tới trước mặt Kiếm Khôi.

Kiếm không có mũi nhọn.

Thanh Phong Lô kiếm này có hình dáng giống hệ Luyện Tâm kiếm. Theo động tác của Lục Thanh, Phong Lô kiếm chém tới trước mặt Kiếm Khôi.

Thật nhanh!

Lạc Tâm Vũ chỉ cảm thấy mắt hoa lên, thân ảnh Lục Thanh đã biến mất trong mắt hắn. Hai mắt Long Tuyết sáng ngời, nhìn chăm chú vào động tác của Lục Thanh.

“Tiểu tử cảnh giới đã đạt, mà linh ngộ cũng thật nhanh.” Lão nhân ở một bên tán thưởng nói.

Không sai, vừa mới rồi Lục Thanh nghe Long Tuyết nói cùng với bản thân hắn tự lĩnh ngộ, kiếm pháp của hắn cũng đã đạt tới cảnh giới Tự Hóa Khinh Trọng đại thành.

“Đáng tiếc là vẫn còn kém một chút. Nếu cho tiểu tử này linh ngộ thêm khoảng mười bữa nửa tháng nữa thì có thể tranh cao thấp với Kiếm Khôi. Hiện tại còn kém một chút.”

Giống như cảm nhận được Phong Lô kiếm trong tay Lục Thanh có ẩn chứa lực lượng to lớn, trong tay Kiếm Khôi trực tiếp hiện ra một thanh trường kiếm có linh quang năm màu lưu chuyển. Ngũ Hành kiếm trong tay Kiếm Khôi chém về phía Lục Thanh.

Xuy

Hai thanh kiếm va chạm vào nhau, Lục Thanh cùng Kiếm Khôi giao chiêu có vẻ rất quỷ dị. Chỉ có khi mới giao nhau hai thanh kiếm còn phát tiếng xé gió chói tai, còn về sau không hề có một tiếng động nào nữa. Thân hình hai người hóa thành từng luồng sáng di động trong hư không. Lạc Tâm Vũ phải thả ra thần thức mới miễn cưỡng nhìn thấy rõ động tác của hai người. Tốc độ của hai người thực sự quá nhanh.

Chân không bị thoát phá mà không hề có một chút tiếng động vang lên. Chỉ khi hai thanh kiếm ngẫu nhiên giao nhau mới phát ra tiếng Kiếm Khí rít lên.

Thần thức của Lục Thanh dung nhập vào trong trời đất, tâm thần của hắn bình tĩnh dị thường. Tuy rằng hắn bị Kiếm Khôi ép xuống hạ phong, nhưng hắn đối với lĩnh ngộ cảnh giới Tự Hóa Khinh Trọng lại không ngừng tăng lên. Thần thức cùng một chút linh hồn lực của Lục Thanh dung nhập trong trời đất, mỗi một động tác của Kiếm Khôi trong mắt hắn đều trở lên thông thả.

Hiện giờ hắn mới lĩnh ngộ được cảnh giới kiếm pháp này, nên không thể đem lực lượng thân thể dung hợp vào trong đường kiếm được. Hắn mới lĩnh ngộ được bước đầu nên khi truyền vào lực đạo không thể khống chế làm cho đường kiếm vô thanh vô tức được. Hắn còn cần thời gian để quen thuộc cảnh giới kiếm pháp này mới được.

Mà ngăn ngừa giao đấu mấy chiêu lại khiến Lục Thanh có hiểu biết càng thêm sâu với khí Ngũ Hành. Khí Ngũ Hành lưu chuyển tựa hồ có ẩn chứa một quy tắc kì dị. Nếu chỉ có một loại Kiếm Khí trong Ngũ Hành thì uy lực rất nhỏ, nhưng lúc này Ngũ Hành hợp nhất lại phát ra lực lượng rất mạnh mẽ. Thông qua Phong Lôi kiếm trên tay, Lục Thanh cảm thụ được năm loại lực lượng truyền tới. Năm loại Kiếm Khí này lấy một loại ý cảnh tuần hoàn sinh sôi liên miên không dứt mà hợp lại.

Xuy

Nhiều tia khí sắc bèn bắn ra làm ống tay áo của Lục Thanh vỡ vụn. Nhưng thân thể hắn tương đương với thanh kiếm cửu phẩm, vô cùng cứng rắn nên đối với những tia khí bên ngoài của Ngũ Hành Kiếm Khí, hắn cũng không thèm để ý tới. Trên cánh tay hắn hiện lên một tầng sáng màu trắng. Nếu đổi lại là một thanh kiếm bát phẩm, sợ là đã vỡ vụn.

Lục Thanh thét dài một tiếng, một chân của hắn đạp mạnh xuống đất. Thân hình Lục Thanh như lưu tinh bắn ra sau. Kiếm Khôi cũng đồng thời ngừng động tác lại, bắn trở về chỗ cũ.

Ánh mắt Lục Thanh chợt lóe lên, Luyện Tâm kiếm trong nháy mắt ra khỏi vỏ.

Ngâm

Một tiếng long ngâm to lớn vang lên. Một hư ảnh giao long màu xanh tím to lớn từ trên Luyện Tâm kiếm bốc lên. Trên người giao long có Tử Điện cùng Tồn Phong quần quanh đem hư ảnh giao long ngưng tụ như thực.

Giao long vũ động, một tiếng long ngâm trong trẻo từ Phong Lôi được phong ấn trên Luyện Tâm kiếm phát ra. Chiếc đuôi to lớn của giao long dung đưa, rồi lại trở về trong Luyện Tâm kiếm. Trong nháy mắt đó, từ trên Luyện Tâm kiếm bộc phát ra thần quang chói mắt. Một cỗ Phong Lôi Kiếm Ý bá đạo như muốn xé rách trời đất từ trên người Lục Thanh bạo phát ra. Phong Lôi Kiếm Ý vô cùng bá đạo hướng thẳng lên trời cao. Trước mặt Lục Thanh một đoàn khí Tồn Phong trống rỗng xuất hiện cùng với Tử Điện to bằng cánh tay quần quanh.

Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh đột nhiên biến mất. Trước mặt hắn lại xuất hiện một tầng sóng gợn chân không. Không gian chung quanh bị chấn động rung lên. Trong nháy mắt trước mặt Lục Thanh xuất hiện một chiếc Lôi Chùy dài tám trượng do Tử Điện ngưng tụ thành, bên trong còn có Phong Lôi Kiếm Khí sắc bén. Bên ngoài thân chùy, khí Tồn Phong hóa thành phong nhận hoàn sắc bén, Tử Điện quần quanh như long xà.

Thứ thứ mười sáu của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm: Phong Xà Lôi Chùy.

Cơ hồ là theo bản năng, Lục Thanh miễn cưỡng vận dụng một tia linh hồn lực rót vào trong Lôi Chùy.

Một tiếng kiếm ngâm cao vút chấn động linh hồn vang lên. Lục Tâm Vũ kinh hãi nhìn Lục Thanh ở trước mặt. Hắn cảm giác tiếng kiếm ngâm như vang lên trong linh hồn chính mình. Mà thanh Lôi Chùy đột nhiên biến mất trong cảm giác của hắn.

Lôi Chùy biến mất, giống như là bị dung nhập vào không gian xung quanh. Theo động tác của Lục Thanh, khí Phong Lôi trong trời đất nổi lên cuộn cuộn. Uy áp tản ra như là đất trời ra oai. Áp lực bàng bạc bắn ra, tuy rằng không có nhắm vào Lục Tâm Vũ, nhưng giờ phút này hắn lại cảm thấy mình bị áp bách đến không thể động đậy.

“Hải tiểu tư!” Hai mắt lão nhân sáng ngời, nhin không được mở miệng khen: “Tuy chỉ là vô ý thức nhưng cũng đã chạm đến cánh cửa của cảnh giới Kiếm Hồn.”

Lại nhìn tới Kiếm Khôi. Đối mặt với một kiếm của Lục Thanh có mang theo uy nghiêm của trời đất, trên người nó tản ra thần quang năm màu rực rỡ. Một tiếng kiếm ngâm chói tai từ trên người Kiếm Khôi vang lên. Lập tức hư ảnh một thanh kiếm năm màu hóa ra, Kiếm Ý cuộn cuộn như trường giang đại hải liên miên không dứt.

Nhưng lúc này, bất luận Kiếm Ý của Kiếm Khôi có mạnh mẽ như thế nào, cũng không thể so sánh với của Lục Thanh có mang theo uy thế vô tận của trời đất được. Tuy rằng Lục Thanh chỉ vô ý thức mà thi triển ra, nhưng cũng không thể tùy tiện mà tiếp được.

Ngũ Hành Kiếm Khí vẽ lên từng quỹ tích huyền ảo, khí Ngũ Hành trong không gian ngưng tụ lại. Trong nháy mắt hiện lên một bức màn quỷ dị. Ở mặt trên bức màn phân biệt rõ ràng năm loại Kiếm Khí các hệ Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Ở giữa bức màn lại có một vùng sáng to bằng nắm tay tản ra quang mang màu trắng chói mắt. Kiếm Khí dao động khủng bố từ mặt trên bức màn khuếch tán ra. Tuy còn không so được với uy thế của Lôi Chùy, nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Vù vù.

Trong không gian giữa Lục Thanh và Kiếm Khôi, không khí bị phá vỡ hình thành chân không vang lên tiếng sấm rền cuộn cuộn. Lôi Chùy cũng bức màn năm màu va chạm vào nhau.

Ầm ầm.

Một làn sóng Kiếm Khí khủng bố lan tràn ra bốn phía chớp mắt đã tới trước mặt ba người Lạc Tâm Vũ.

Lão nhân hơi nhíu mày, mở miệng nói: “Ngưng!”

Lát sau làn sóng Kiếm Khí lan tới trước mặt ba người liền ngưng trệ lại.

Hai người Lạc Tâm Vũ cảm thấy một cỗ khí tức vô cùng đáng sợ từ trên người lão nhân bốc lên.

“Tự!” Lão nhân lại tiếp tục vang lên. Trong ánh mắt khiếp sợ của hai người Lạc Tâm Vũ, nguyên bản làn sóng Kiếm Khí lan tới liền biến mất. Mà chân không do Kiếm Khí phá vỡ ra cũng nhanh chóng khép lại. Chỉ sau thời gian một hơi thở, hư không liền khôi phục lại như ban đầu.

Lạc Tâm Vũ cùng Long Tuyết liếc nhìn nhau, không biết nói gì cho tốt. Lực lượng của lão nhân thực sự quá quỷ dị. Chẳng lẽ đây là lực lượng của linh vực?

Một tiếng kiếm ngâm thật lớn vang lên hấp dẫn ánh mắt hai người trở lại.

Thắng rồi sao?

Quả nhiên, khi bụi mù tan hết, giữa sân chỉ còn sót lại thân hình đang đứng thẳng của một mình Lục Thanh. Trước mặt hắn, một cái hố to rộng mấy trăm trượng hình thành. Khói đen nhàn nhạt bốc lên từ miệng hố.

Sắc mặt Lục Thanh tái nhợt, nhưng hắn vô cùng vui vẻ. Vừa nãy, khi linh hồn hắn dung nhập trời đất, hắn có cảm giác như bản thân vừa chạm tới một vùng đất mới. Tuy rằng hắn bị Kiếm Ý của Kiếm Khôi gây nên một chút tổn thương, nhưng trong mắt hắn đó chỉ là việc nhỏ không đáng kể.

“Tốt! Tốt lắm!” Lão nhân mở miệng nói. Lực này hai người Lạc Tâm Vũ phát hiện ánh mắt lão nhân nhìn về Lục Thanh biến hóa rất lớn. Ánh mắt lão nhìn Lục Thanh như là nhìn thấy một bảo vật vậy. Điều này làm cho Lục Thanh cảm thấy một trận không thoải mái, cả người co rụt lại.

“Tốt! Khảo nghiệm thứ ba cũng không cần tiến hành nữa. Chính là người!” Lão nhân hít một hơi, mở miệng nói.

Ba người nghe vậy đều sửng sốt.

“Còn Long Tuyết thì sao? Nàng còn chưa tiếp nhận khảo nghiệm.” Lạc Tâm Vũ chỉ vào Long Tuyết, kinh ngạc hỏi.

Lão nhân đảo mắt nhìn Long Tuyết, lắc đầu nói: “Vốn nàng cũng không có trong danh sách khảo nghiệm. Tự nhiên truyền thừa không đến phiên nàng. Người đã thất bại, mà tiểu tử kia đã hoàn thành khảo nghiệm thứ hai. Người cho rằng còn phải tiến hành khảo nghiệm thứ ba sao?”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

307. Chương 60: Cự Tuyệt Truyền Thừa, Hiểu Rõ Bản Tâm

“Tại sao?” Lạc Tâm Vũ vẫn có chút không rõ, vì cái gì mà lại đem Long Tuyết loại ra ngoài.

“Lão phu nói nàng không được là không được. Thế nào? Người nghi ngờ lời nói của lão phu sao?” Khí chất trên người lão nhân lập tức biến hóa. Nếu lúc trước lão chỉ có bộ dáng của một vị tiên bối hiền hòa, thì bây giờ bộ dáng của lão nhân như một hoàng giả uy nghiêm. Khí tức trên người lão cuộn cuộn như sấm sét, như là mang theo uy nghiêm của trời đất.

“Không cần nói nữa. Ta vốn cũng không muốn có được truyền thừa.” Lúc này, Long Tuyết mở miệng nói.

Lạc Tâm Vũ sửng sốt nói: “Vì sao vậy?”

Long Tuyết lạnh lùng nhìn Lạc Tâm Vũ, nói: “Mỗi người đều có cách nhìn của mình, ta cũng không có nghĩa vụ phải giải thích với người.”

Lời của Long Tuyết đã chạm đến nghịch lân trong lòng Lạc Tâm Vũ. Tuy rằng hiện giờ hắn không còn là người đứng đầu trên Long Phượng bảng, nhưng vẫn không ai dám có khẩu khí nói như vậy với hắn, mà không nói hắn chỉ có ý tốt mà thôi.

Lạc Tâm Vũ tức giận hừ một tiếng, quay đầu đi, hướng tới Lục Thanh chúc mừng, nói: “Chúc mừng Lục Thanh huynh đã đạt được truyền thừa.”

Nhưng lập tức hắn ngậm ngẩn người ra, bởi Lục Thanh cũng không nhận lời chúc mừng của hắn mà xoay người hướng tới lão nhân hành lễ, nói: “Xin thứ cho văn bối vô lễ. Văn bối cũng không nghĩ sẽ nhận truyền thừa của tiên bối.”

Nhất thời không khí trầm trọng hẳn lên. Hơn nữa trong phòng không gian này rất yên tĩnh, cơ hồ là có thể nghe tiếng hít thở rõ ràng.

“Người! Người nói cái gì, nói lại lần nữa xem!” Tuy lão nhân thân là một tia thần niệm hồn phách của Ngũ Hành Kiếm Tôn, nhưng lúc này cũng không dám tin vào lỗ tai của mình.

Bất đắc dĩ, Lục Thanh khom người lại hành lễ nói: “Xin thứ cho văn bối vô lễ. Văn bối cũng không nghĩ sẽ nhận truyền thừa của tiên bối.”

Lần này lão nhân cũng nghe được rõ ràng, sắc mặt lão trở lên âm trầm đáng sợ, nói: “Người có biết nhận được truyền thừa của ta thì trên Kiếm Đạo có ưu đãi gì không?”

Lục Thanh lắc đầu, nói: “Văn bối không biết!”

“Không biết!” Lão nhân than nhẹ một câu, rồi nói: “Ta nói cho người biết, nếu nhận được truyền thừa của lão phu. Thứ nhất, bất luận có tu vi cảnh giới thế nào, thì chỉ trong vòng năm năm sẽ đột phá tới cảnh giới Kiếm Hồn. Thứ hai, lão phu có thể đem Ngũ Hành lĩnh vực của mình dung hợp vào cơ thể của người. Đợi khi người đạt tới Kiếm Hoàng đỉnh phong, có lĩnh vực này dung hợp sẽ có năm thành nắm chắc đạt tới cảnh giới Kiếm Phách. Thứ ba, lão phu có nhiều thủ đoạn thần thông, trận pháp, phương thuốc thượng cổ cùng bí pháp, tất cả đều cho người kế thừa.”

Nói xong, ánh mắt lão nhân nhìn chằm chằm vào mắt Lục Thanh, như muốn từ mắt hắn nhìn ra được điều gì.

“Sao hả?”

Nghe lão nhân nói xong, bảo Lục Thanh không bị hấp dẫn rõ ràng là nói dối. Ba điều mà lão nhân nói, cho dù là chỉ một phần cũng khiến kiếm giả trong thiên hạ lâm vào điên cuồng. Kia cơ hồ là vẽ lên một con đường lớn rộng thênh thang trên Kiếm Đạo.

Lục Thanh trầm mặc một lúc, sắc mặt hẳn không ngừng biến ảo. Một lúc sau, ánh mắt Lục Thanh mới dần khôi phục bình tĩnh.

Lão nhân thấy thế có chút đắc ý. Lão tin rằng đối với hấp dẫn như vậy, Lục Thanh không thể cự tuyệt.

Hai người Lạc Tâm Vũ đứng bên cạnh nghe, tuy rằng đó không phải là nói với bọn họ nhưng hơi thở của hai người cũng trở lên dồn dập. Lời nói của lão nhân thật sự là quá mức hấp dẫn.

Chẳng những là Lạc Tâm Vũ, Long Tuyết cũng nhìn chằm chằm Lục Thanh, trong mắt nàng hiện lên thần sắc khó hiểu.

Lục Thanh hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn lão nhân. Trong ánh mắt hẳn, lão nhân thấy được một niềm kiên định chưa từng thấy.

“Vãn bối thấy con đường bây giờ là thích hợp nhất với vãn bối. Kiếm Đạo quan trọng là chung thủy như một. Xin thứ cho vãn bối vô duyên, không thể nhận truyền thừa của tiền bối.”

Đầu tiên lão nhân nghe vậy là sửng sốt, lát sau lão ngửa mặt lên trời cười ha hả. Tiếng cười như cuồng phong bão táp truyền khắp không gian. Trong nhất thời trong phiên không gian này tràn ngập tiếng cười của lão nhân.

Cho đến sau thời gian tàn nửa nén hương, tiếng cười của lão nhân mới dần ngừng lại. Ánh mắt lão như điện nhìn về phía Lục Thanh. Trong con ngươi như hiện lên một tầng sương mù năm màu không thể nhìn ra được một tia vui hay giận trong đó.

“Hay cho câu Kiếm Đạo quan trọng là chung thủy như một. Quả nhiên tiểu tử ngươi rất tốt!” Âm thanh của lão nhân đầy tán thưởng nói: “Không vi phạm bản tâm, giữ vững Đạo của mình. Tuy là có thể xuất hiện đường rẽ, nhưng muốn chân chính đứng ở đỉnh cao thì tâm chí phải kiên định chung thủy như một. Không sai! Không sai a!”

Nhưng khi nói xong, lão lại có chút tiếc hận: “Nếu ngay từ đầu lão phu có thể chỉ dẫn ngươi, thì ta có thể nắm chắc đào tạo ngươi trước một trăm năm mươi tuổi đạt tới Tôn Sư cảnh giới Kiếm Phách. Nhưng hiện tại... Ầi! Thật đáng tiếc!”

Lão nhân không phải hàng người dây dưa nhiều. Nếu Lục Thanh đã cự tuyệt, thì lão cũng không hề cưỡng cầu. Lại nhìn Lục Thanh liếc mắt một cái, đột nhiên lão nhân lại mở miệng nói: “Cho dù ngươi đổi ý, kế thừa Kiếm Đạo Ngũ Hành Luân Hồi của lão phu, cũng không bao giờ có thể vượt qua được lão phu.”

Ánh mắt lão nhân xoay chuyển, cuối cùng rơi vào trên người Lạc Tâm Vũ. Đầu tiên lão hơi lắc đầu, sau lại bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cuối cùng mở miệng nói: “Không nghĩ tới cuối cùng ta phải lựa chọn tiểu tử ngươi.”

“Tiểu tử! Ngươi có nguyện ý tiếp nhận truyền thừa của ta không?” Đang nhìn Lạc Tâm Vũ, lão nhân bỗng quát lên.

Đột nhiên được truyền thừa khiến Lạc Tâm Vũ ngây ngẩn cả người, một lát sau hắn mới cúi đầu quỳ xuống, cung kính nói: “Đệ tử bái kiến sư phụ!”

Lão nhân vung tay ra, Lạc Tâm Vũ cảm thấy có một cỗ lực lượng vô hình nâng đỡ mình dậy.

“Tốt lắm! Thời gian cũng không còn nhiều, trước hết ngươi đi theo lão phu.” Lão nhân phát tay về phía Lạc Tâm Vũ. Trong ánh mắt kinh ngạc của hai người Lục Thanh, thân hình Lạc Tâm Vũ liền biến mất trước mắt ba người.

“Các người cũng đi ra đi. Sau khi truyền thừa xong, Kiếm Trận sẽ tự động mở ra.” Không đợi hai người Lục Thanh mở miệng, lão nhân lại vung tay lên. Hai người Lục Thanh chỉ cảm thấy một luồng sáng năm màu lóe lên, thế giới trong mắt đã xảy ra biến hóa.

Khi không gian trước mắt hai người khôi phục bình thường, liền nhìn thấy bốn người Niếp Thanh Thiên đang nghi hoặc nhìn tới. Hiển nhiên bọn họ cũng được lão nhân chiếu cố.

Nơi này không phải đâu khác, chính là gần cánh cửa lớn tiến vào khu mộ. Cánh cửa lớn đã đóng chặt lại.

“Lạc sư huynh đâu?” Dịch Nhược Vũ chần chờ nói. Trước mặt bọn họ chỉ có hai người Lạc Thanh cùng Long Tuyết.

Lạc Thanh lạnh nhạt cười, mở miệng nói: “Hắn đã nhận được truyền thừa.”

“Nhận được truyền thừa.” Trong lòng bốn người Niếp Thanh Thiên cả kinh, nhưng lập tức trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ vui mừng.

“Rốt cục cũng nhận được truyền thừa.” Dịch Nhược Vũ nhin không được thở dài một hơi, nói tiếp: “Nhất tướng công thành vạn cốt khô. Truyền thừa của Kiếm Tôn đã mai táng không biết bao nhiêu hài cốt của kiếm giả.”

Nghe lời nói của Dịch Nhược Vũ hiển nhiên đã nhìn thấy những hài cốt của Kiếm Thi bên trong khu vực mộ địa.

Đích xác, hiện giờ đệ tử của sáu tông môn tiến vào cũng chỉ còn lại bảy người bọn họ.

Bất quá đệ tử của sáu tông môn kia bị tiêu diệt, Tử Hà tông bọn họ còn lại tới bảy người cũng là may mắn trong bất hạnh.

Đến bây giờ nghĩ lại thì nếu không phải lúc trước Tử Hà tông mở ra Kiếm Trì, bọn họ làm sao có được thực lực như bây giờ. Chỉ sợ là hành trình Kiếm Mộ này sẽ có kết cục như đệ tử của sáu tông môn kia. Hiện tại mới thấy được sự quyết đoán của Tử Hà tông.

Lúc này, Lạc Tâm vũ đang nhận truyền thừa, bảy người liền ngồi xuống tại chỗ nghỉ ngơi. Hiện giờ đã không còn nguy hiểm gì nữa. Bốn người Niếp Thanh Thiên cũng đã hoàn toàn khôi phục, không có vướng bận gì.

Lập tức Lạc Thanh cũng đem những sự việc gặp phải trong kiếm mộ thành tường thuật lại. Đối với bốn người Phù Vân tông, hắn cũng chỉ nói qua vài câu, nhưng vẫn khiến bốn người Dịch Nhược Vũ than thở không thôi. Trong sáu tông môn chỉ có bốn người của Phù Vân tông là không bị mê hoặc bởi Tần Mộc. Hiện giờ bốn người bỏ mạng trong Cửu Cung Hoàn Khúc Kiếm Trận, tuy không có giao tình gì, nhưng trong lòng mấy người cũng sinh ra xúc động.

Màn đêm chậm rãi buông xuống.

Lạc Thanh ngồi xếp bằng trên mặt đất, cách hắn không xa có một ngọn lửa trại thiêu đốt, từng làn khói nhạt lượn lờ dâng lên. Ban đêm trên vùng đất hoang dã có vẻ rất yên tĩnh.

“Tiểu tử ngươi có hối hận không?” Thanh âm Diệp lão bỗng vang lên trong đầu Lạc Thanh.

Lạc Thanh lắc đầu, nói: “Nếu đã ra quyết định thì không có lý do gì mà phải hối hận. Huống chi đệ tử đã sớm đáp ứng kế thừa Kiếm Đạo của người. Lạc Thanh tuy không phải người đại trung đại nghĩa, nhưng sẽ không bao giờ nuốt lời. Hơn nữa không biết sao mà đệ tử luôn cảm thấy Kiếm Đạo của sự phụ còn rộng lớn huyền ảo hơn nhiều Kiếm Đạo Ngũ Hành Luân Hồi.”

“Hay lắm!” Thanh âm của Diệp lão hơi run rẩy, biểu hiện ra nỗi lòng đang rung động câu lão, lại tiếp tục nói: “Ngươi có thể hiểu rõ bản tâm. Không uống công thường ngày ta vẫn thuyết giáo ngươi. Xem ra lúc trước lão phu không hề nhìn nhầm. Trong lòng ta được an ủi rất lớn.”

Lạc Thanh liền nghe được tiếng Diệp lão phóng đặng cười rất lớn, sau một lát tiếng cười mới dần dừng lại.

Sau đó, như nghĩ tới cái gì, Diệp lão hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Cho dù truyền thừa của Kiếm Tổ thì đã thế nào. Đệ tử của lão phu sao có thể nhận loại truyền thừa đó chứ.” Trong ngôn ngữ của lão rõ ràng tỏ ra vẻ khinh thường.

Hiện tại tính ra thì hành trình Kiếm Mộ đã diễn ra được nửa tháng.

Mà hết thấy đã xử lý thỏa đáng. Còn lại thời gian nửa tháng Lục Thanh quyết định đem tu vi bản thân tăng lên.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

308. Chương 61: Cảnh Giới Giả Hồn Định Phong. Nghi Định

Thần thức của hắn tùy ý thả ra ngoài cơ thể, cùng trời đất xung quanh dung hợp thành một. Lục Thanh cảm thấy tâm thần mình yên tĩnh dị thường. Trong thức hải của hắn, vòng xoáy thần thức màu bạc lập lòe tỏa ra nhiều điểm sáng màu vàng rực rỡ. Những điểm sáng đó như những tiểu hải tử nghịch ngợm, thường quấy dị lóe lên di động trong vòng xoáy thần thức rồi biến mất.

Dần dần Lục Thanh cảm thấy, giai đoạn Luyện Thần của Luyện Hồn quyết vẫn trì trệ nhiều ngày có hiện tượng muốn đột phá, chỉ còn thiếu cơ hội mà thôi.

Lục Thanh nghĩ lại lúc trước khi sư phụ Huyền Thanh giao cho hắn Kiếm Hồn kinh bị khuyết thiếu đã từng nói:

“Đây là một bản Kiếm Nguyên công thượng cổ bị khuyết thiếu mà ta thu thập được lúc còn trẻ, tên là Kiếm Hồn kinh. Tuy rằng uy lực của nó không lớn, nhưng bên trong lại có ghi lại phương pháp Luyện Hồn rất tinh thâm. Muốn ngưng tụ Kiếm Hồn thì phải chú ý ba điểm lớn. Thứ nhất là tu vi Kiếm Nguyên, thứ hai là ý cảnh kiếm pháp, còn lại thứ ba là linh hồn cùng thần thức. Mà mấu chốt để tiến giai tu vi Kiếm Nguyên cùng ý cảnh kiếm pháp. Nhưng nếu linh hồn cùng thần thức không đủ mạnh, thì khi tiến giai sẽ gặp khó khăn rất lớn.”

“Giống như là đi ngược dòng nước vậy, nếu không đủ sức thì không thể vượt lên được. Phương pháp Luyện Hồn trong Kiếm Hồn kinh rất có ích đối với rèn luyện linh hồn cùng thần thức lớn mạnh. Thậm chí nếu ngày sau người có thể ngưng kết Kiếm Hồn, cũng có thể đề cao xác suất thành công.”

Hiện tại Lục Thanh nghĩ lại thì, mấy năm qua nếu không có Kiếm Hồn kinh thì thần thức của hắn cũng không có khả năng tiến bộ nhanh như vậy. Mà khi đột phá tiến giai, tuy nói quan trọng nhất là cảnh giới, nhưng thần thức cũng là một cơ sở rất quan trọng.

Không phải sao? Kể cả là Kiếm Sư ngưng kết Kiếm Chủng, hay Kiếm Chủ áp súc tinh luyện Kiếm Chủng, hay là khả năng khống chế Kiếm Nguyên khi tu luyện, đều cần phải có lực lượng của thần thức dẫn đường. Nếu không có Luyện Hồn quyết làm trụ cột thì lúc trước Lục Thanh cũng không dễ dàng đột phá tiến giai như vậy

Có thể nói vô hình chung, Luyện Hồn quyết đã giải quyết rất nhiều vách ngăn trong tu luyện của Lục Thanh.

Mà cái gọi là tẩu hỏa nhập ma có thể chia làm hai loại. Một loại bởi vì tâm cảnh không đủ, do đó không thể khống chế được thần thức mà dẫn đến Kiếm Nguyên nghịch chuyển, kinh mạch bị đứt, đan điền bị phá vỡ. Mặt khác một loại còn lại là do thần thức không đủ mạnh. Kể cả tâm cảnh cùng cảnh giới đã đủ, nhưng nếu thần thức không đủ tinh thuần, thì khi đột phá tới buộc sẽ bị thần thức đột nhiên tăng lên mà không khống chế được, tổn hại thân mình.

Từ lúc bắt đầu tu luyện, có thể nói Lục Thanh chưa hề gặp phải khó khăn gì, đó chính là do công dụng của Luyện Hồn quyết. Đáng tiếc là Luyện Hồn quyết lại bị khuyết thiếu, chỉ có thể tu luyện tới cảnh giới Kiếm Hồn. Về sau khi ngưng tụ Kiếm Phách thì lại thiếu mất giai đoạn Hư Thần.

Lục Thanh đem những suy nghĩ mông lung loại bỏ khỏi đầu. Tâm trí hắn tiến vào cảnh giới không mình (không nghe, không nhìn). Nguyên khí trời đất nồng đậm như trăm sông đổ về một biển hướng tới Bách Hội của Thanh tụ tập lại. Thanh thể tu luyện to lớn khiến đám người Niếp Thanh Thiên ở một bên đều bình tĩnh lại.

Mấy người lắc đầu đứng dậy ly khai khỏi chỗ Lục Thanh một khoảng cách xa rồi lại ngồi xuống tiếp tục tu luyện. Thần thức của Lục Thanh quá mức mạnh mẽ, dẫn động nguyên khí trời đất không phải người bình

thường có thể sánh bằng. Chung quanh chỗ hẩn tu luyện, nguyên khí trời đất không ngừng gia tăng, trở lên nồng đậm hơn.

Sáu người ngồi tu dưỡng đã được mười ngày.

Cảm thụ được Kiếm Nguyên mệnh môn tràn ngập trong kinh ngạc, Lục Thanh có một loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời thét một tiếng dài. Đợi cho hẩn bình tĩnh lại mới chậm rãi thả ra thần thức chìm vào trong đan điền.

Tuy rằng Kiếm Chủ chỉ dài một tấc, nhưng lại ẩn chứa lực lượng vô cùng khủng bố.

Đây là thực lực của cảnh giới Giả Hồn, không phải nói là thực lực Giả Hồn đỉnh phong! Chưa bao giờ Lục Thanh cảm thấy bản thân mình mạnh mẽ như vậy. Hẩn phỏng chừng, hẩn của hiện tại có thể dễ dàng giết chết vài người như hẩn trước đây vài ngày. Đúng vậy, chính là dễ dàng giết chết, cho dù có bị vậy công.

Tu vi đột phá từ Kiếm Chủ trung thiên vị đỉnh phong tới Giả Hồn đỉnh phong, khiến cho thần thức của Lục Thanh lại tăng vọt một mảng lớn. Giờ phút này, trong thức hải của hẩn, nguyên bản dòng xoáy thần thức màu bạc đã có hơn một nửa hóa thành màu vàng rực rỡ. Lực lượng thần thức màu vàng này có mang theo một tia linh hồn lực nhàn nhạt, có thể dễ dàng dung nhập trời đất. Trình độ cô đọng của thần thức này, đã vượt xa so với thần thức màu bạc lúc trước.

Đến bây giờ, đến Lục Thanh cũng không biết thần thức của mình mạnh mẽ mức nào. Vốn trước khi hẩn hiểu ra căn nguyên, thần thức đã vượt qua kiếm giả cùng giai rồi. Hiện giờ lại tăng thêm một cảnh giới, Lục Thanh thật sự không thể đánh giá được độ mạnh yếu thần thức của mình. Kiếm Chủ, hẩn đã hoàn toàn vượt qua, nhưng so sánh cùng cảnh giới Kiếm Hồn, hẩn cũng không biết được.

Kiếm Hồn, cho dù là trong Phong Lô quyết miêu tả cũng rất mơ hồ. Lục Thanh tuy rằng không biết nhưng vẫn cảm thấy thần thức của mình cũng kém không nhiều so với cảnh giới Kiếm Vương tiểu thiên vị bình thường.

Lục Thanh mở hai mắt ra nhìn ngôi mộ thành đang như một cự thú viễn cổ ngủ đông. Hẩn luôn có một cảm giác kì quái, nơi này dường như hẩn đã từng đi ra.

“Mười ngày rồi! Không biết truyền thừa có thành công không?” Dịch Nhược Vũ mở miệng nói, trong mắt lộ ra một tia khẩn trương.

Thời gian mười ngày qua, bốn người Dịch Nhược Vũ đã hoàn toàn khôi phục. Trong vùng đất hoang dã này, chẳng những nguyên khí trời đất vô cùng nồng đậm, mà khí hoang dã cũng có tác dụng không hiểu đối với thần thức bọn họ. Nếu không bốn người muốn hoàn toàn khôi phục, thì thời gian một tháng cũng không đủ.

Nghe xong lời của Dịch Nhược Vũ nói, Niếp Thanh Thiên lắc đầu nói: “Cái này không thể biết được. Thủ đoạn của Kiếm Tôn chúng ta đã thấy, hiển nhiên truyền thừa sẽ có phương pháp độc đáo. Ta tin là sẽ không có gì nguy hiểm. Dù sao dựa theo cách nói của lão nhân, là một tia thần niệm hồn phách của Ngũ Hành Kiếm Tôn thì truyền thừa chỉ có một lần cơ hội.”

Mọi người cũng đều gật đầu. Hiện tại cũng chỉ có cách tin tưởng cách nói của Niếp Thanh Thiên.

“Những thanh kiếm này phải làm sao bây giờ?” Theo Dịch Nhược Vũ nói, sáu người đồng thời đem ánh mắt chuyển tới hơn hai mươi thanh kiếm cắm trên mặt đất. Trong này thậm chí còn có hai thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm. Không phải nói cũng biết đây là những thanh kiếm mà đệ tử các tông môn lưu lại, bên trong cũng có của hai tông Thanh Ngọc cùng Phù Vân tông.

Những thanh kiếm này đều có cấp độ cùng phẩm chất rất cao, thấp nhất cũng là thất phẩm. Đặc biệt là hai thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm của hai gã Kiếm Chủ thuộc Vô Tình tông. Lục Thanh xem ra hai thanh kiếm này cũng đạt tới cấp Thanh Phàm trung phẩm.

Lục Thanh lắc đầu mở miệng nói: “Đều để ở đó đi! Tuy rằng những thanh kiếm này đều hiếm thấy, nhưng nếu mang ra ngoài sẽ khiến bảy tông phản tranh. Đến lúc đó chỉ sợ Tử Hà tông chúng ta sẽ trở thành cái đích cho mọi người ngắm. Cho nên, chẳng những không được mang đi những thanh kiếm này, mà đến việc Lạc huynh nhận được truyền thừa cũng phải kiên quyết phủ định.”

“Ý của người là...?” Dịch Nhược Vũ cau mày hỏi.

“Tử vô đối chứng! Giấu kín sự việc lại!”

Năm người yên lặng suy nghĩ. Lời nói của Lục Thanh không sai, bọn họ lại chưa hề lo lắng tới. Cũng khó trách họ, phần lớn thời gian mấy người đều tập trung vào tu luyện, nếu không phải hai năm gần đây Lục Thanh kế thừa chức gia chủ, hẳn cũng không thể lo nghĩ xa như vậy.

Bên ngoài Kiếm Mộ.

Nhìn trận đồ năm màu đang lơ lửng trong hư không, mặt trên gần như trong suốt có thể thấy có khắc vô số kiếm văn huyền ảo. Từng hoa văn giống như khắc họa lại một loại Đạo vô cùng rộng lớn. Bên trong còn ẩn dấu Kiếm Ý khiến người ta phải sợ hãi. Ở trung ương trận đồ, năm thanh trường kiếm dựng thẳng tỏa ra ánh sáng năm màu đại biểu cho năm hệ: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

“Thời gian chỉ còn năm ngày nữa!” Tầm Thiên Kính trừng đôi mắt hổ nhìn trận đồ, nói.

“Đúng vậy, chỉ còn năm ngày!” Lạc Thiên Phong trả lời lại. Đồng thời, hơn hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đang ngồi ở trên khe núi cũng mở bừng hai mắt ra. Ánh mắt họ mang theo vẻ vô cùng ngưng trọng nhìn về phía trận đồ huyền ảo. Ở đó chính là hy vọng của tông môn bọn họ.

Ngày Kiếm Mộ mở ra càng tới gần, không khí xung quanh càng thêm trầm trọng. Hai mươi bảy Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, mỗi người đều ngồi tại chỗ tông môn của mình. Tới bây giờ, việc họ có thể làm cũng chỉ là chờ đợi. Có thể sẽ không ai tìm được truyền thừa, cũng có thể có người chiếm được truyền thừa.

Nếu là đệ tử tông môn bọn họ thì rất tốt. Nếu là đệ tử tông môn khác chiếm được truyền thừa, thì khó mà nói trước được sẽ phát sinh chuyện gì. Trong lòng mỗi người đều rõ ràng, cho dù cùng một mạch Kiếm Đạo, thì Đại Sư của các tông môn đều có ngăn cách. Trong lòng bọn họ phi thường cảnh giác.

Mà nghe được Lạc Thiên Phong nói, một lão già mặt đỏ của Ngũ Độc tông kỳ quái lắm bầm: “Không biết đám người Thiên Đạo có thể có được mấy người đi ra a! Tuy vào Kiếm Mộ là cơ duyên cực lớn, nhưng bên trong nguy hiểm trùng trùng điệp điệp. Phải cẩn thận mới được a! Nếu không rơi vào bụng hung thú thì khó có thể đoàn tụ.”

Lão già mặt đen bên cạnh cười cạc cạc vài tiếng quái dị tiếp lời: “Chỉ sợ một người cũng sẽ không thoát được. Chỉ tiện nghi cho đám hung thú đói bụng nhiều năm.”

“Sư huynh nói rất đúng! Vẫn là người nhìn xa trông rộng, sư đệ thật báỉ phục!” Lão già mặt đỏ rất cũng kính vỗ mông ngựa.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

309. Chương 62: Trông Mòn Con Mắt, Tâm Linh Tự Hội

Thời gian trôi qua, nguyên mọi người còn muốn tìm hiểu Ngũ Hành trận đồ cũng dần buông xuôi. Mặc kệ trận đồ trước mắt có bao nhiêu huyền diệu, lúc này cũng không quan trọng bằng đệ tử đạt được truyền thừa.

Đạt được truyền thừa là một chuyện tốt to lớn. Cho dù phải bỏ hết sức của tông môn ra cũng phải bảo toàn đệ tử đạt được truyền thừa. Khoảng cách của bảy tông môn dần dần ra, để phòng ngừa người bên cạnh đỏ mắt đánh lén. Dù sao truyền thừa của Kiếm Tôn cũng quá mức trọng yếu, không có được thì phải hủy diệt.

Mắt thấy Ngũ Hành trận đồ chậm rãi xoay tròn, hai mươi bảy Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của bảy tông môn đồng thời nhìn chăm chú.

Mỗi người đều đang đợi xem từ trận đồ người đi ra thứ nhất là ai. Ít nhất cũng phải cam đoan tông môn mình có thể có người đi ra.

Không sai! Chính là có người đi ra. Hơn mười đệ tử tiến vào Kiếm Mộ thì bọn họ rõ ràng đã biết bên trong sẽ xảy ra chém giết tranh giành. Nhất định sẽ có người phải chết, muốn không hao tổn gì thì đừng có vào.

Chỉ cần có mấy người đi ra là tốt rồi. Dù sao lần này tiến vào Kiếm Mộ sẽ có cơ hội đạt được truyền thừa. Những người được chọn lựa đều là đệ tử nội tông kiệt xuất nhất. Chẳng may đều chết hết, đối với uy danh của tông môn, thậm chí là tổn vong đều là một sự khiêu chiến to lớn.

Có thể nói, những đệ tử tiến vào Kiếm Mộ đều là những người có hy vọng to lớn ngưng kết Kiếm Hồn của bảy tông môn. Bọn họ đều là những người có tư chất và năng lực lĩnh ngộ cao nhất.

Tuy lúc này hai mươi bảy người đang ngồi xếp bằng trên mặt đất đều là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Nhưng tâm thần bọn họ đều xao động dị thường. Ánh mắt mỗi người đều nhìn chăm chăm vào trận đồ. Trong ánh mắt không hề có vẻ suy tư mà chỉ có ưu tư cùng lo lắng.

Thời gian năm ngày chậm rãi trôi qua. Sợ là thời gian năm ngày này là những ngày trôi qua chậm rãi nhất trong đời bọn họ.

Ở chỗ Tử Hà tông khuôn mặt Tầm Thiên Kính đỏ bừng nhìn chăm chăm vào trận đồ. Lúc này hắn không có tâm trí mà đi tìm hiểu trận đồ cả. Hơn nữa đối với Kiếm Trận hắn cũng không hiểu chút nào. Nhìn chăm chăm như vậy mấy ngày, thật sự khiến hắn không thoải mái.

Đồng thời trong lòng hắn cũng cảm thấy không yên. Lần này tiến vào Kiếm Mộ, núi Vân Vụ của hắn chỉ có một mình Diệp Cô Hàn. Nhưng cũng là đệ tử mà Tầm Thiên Kính coi trọng nhất. Diệp Cô Hàn chính là đệ tử nhập thất của hắn, từ nhỏ đã được hắn dạy dỗ. Mà Diệp Cô Hàn có tư chất rất cao, được hắn dốc lòng dạy dỗ hơn hai mươi năm, rốt cục cũng trở thành người đứng đầu núi Vân Vụ.

Lúc này, Tầm Thiên Kính đã quyết định. Đợi cho Diệp Cô Hàn đi ra hắn sẽ ngay lập tức đưa về núi Vân Vụ, thu làm đệ tử kế thừa y bát của hắn.

Không khí càng lúc càng trầm trọng đến đáng sợ. Toàn bộ hai mươi bảy người gắt gao chăm chú nhìn vào trận đồ.

Giống như cảm nhận áp lực từ bốn phương tám hướng, tốc độ xoay của Ngũ Hành trận đồ nhanh hơn vài phần. Khí tức huyền ảo nhàn nhạt tản ra, nhưng không hề có ai để ý tới khí tức này.

Thời điểm hai mươi bảy vị Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn mất hết kiên nhẫn không muốn ngồi nhìn nữa. Đột nhiên, khí Ngũ Hành trong trời đất tụ tập lại.

Trận đồ xoay tròn rất nhanh truyền ra một cỗ linh khí dao động mệnh mông cuộn cuộn. Từng tia khí sắc bén tản ra từ trên Ngũ Hành trận đồ.

Xuy

Trên trận đồ, năm thanh trường kiếm phân biệt tản ra khí tiên thiên thuộc tính năm màu rất tinh thuần. Khí Ngũ Hành hội tụ thành một luồng sáng năm màu, quán quanh năm thanh Thần Kiếm đang xoay tròn.

Tiếng kiếm ngâm cao vút vang lên. Năm thanh trường kiếm bị ánh sáng năm màu bao phủ hóa thành một quang kén, hướng về trung ương trận đồ thu lại.

U...U...u!

Một cỗ dao động kì dị phát ra, tản vào hư không xung quanh. Quang kén nhanh chóng bị trận đồ hút vào. Nguyên bản trận đồ có vẻ hư ảo trong suốt, sau khi hút quang kén vào tản ra năm đạo thần quang ngưng đọng như thật. Khí Ngũ Hành tản ra hư không xung quanh vài dặm.

Ánh sáng tan hết. Xuất hiện trước mắt mọi người là một cánh cửa năm màu. Linh khí Ngũ Hành hội tụ thành lỗ xoáy, một cỗ khí tức tang thương thuộc về thời kì hoang dã thượng cổ tràn ngập ra, chấn động hồn phách.

Đi ra rồi!

Gần như hai mươi bảy người đồng thời đứng lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Ngũ Hành trận đồ. Không khí xung quanh trận đồ như bị ngưng lại, có thể nhìn rõ ràng bụi mù yên lặng trôi nổi trong không trung.

Thu! Một tiếng ngâm xa xưa vang lên, bảy thân ảnh trống rỗng hiện ra.

Đây là...

Bảy người của Tử Hà tông!

Năm người Lạc Thiên Phong mừng rỡ. Trong lòng hơn hai mươi Đại Sư còn lại trầm xuống.

Bọn họ lập tức nhìn về phía cánh cửa năm màu. Nói không chừng đệ tử của mình cũng có thể đi ra, chỉ là chậm trễ một chút mà thôi.

“Đệ tử bái kiến tông chủ cùng năm vị phong chủ.”

“Tốt! Tốt! Tốt! Đều đứng lên đi!” Năm người Lạc Thiên Phong lộ ra thần sắc kinh hỉ nói. Thật sự bọn họ cũng không ngờ Tử Hà tông bọn họ có thể có bảy người đi ra.

Chỉ là một lát sau, Huyền Minh lại nhướng mày hỏi: “Hai người Tư Dư, Tiêu Ngôn cùng với Nghê Khô đâu?”

Nghe Huyền Minh nói thế, Dịch Nhược Vũ hấp tấp nói: “Khởi bẩm sư thúc! Trong Kiếm Mộ là một vùng đất hoang dã. Chúng đệ tử vẫn cùng hưng thú man hoang chém giết tới tận bây giờ mới bị Kiếm Trận phóng xuất ra ngoài. Về phần Tư Đồ Tư Dư, Tiêu Ngôn cùng Nghê Khô, đệ tử cũng không biết rõ.”

Sắc mặt Huyền Minh trở lên tái nhợt, thân hình có chút run lên.

“Thất bại sao? Tư Dư cùng Tiêu Ngôn đã ngã xuống sao?” Huyền Minh thấp giọng lẩm bẩm nói. Sắc mặt hắn rất khó coi, thậm chí còn mang theo vẻ bi thương nhẹ nhàng.

Cũng khó trách Huyền Minh lại như thế. Lần này tiến vào Kiếm Mộ, thì núi Lạc Nhật của hắn có duy nhất hai gã đệ tử là Tư Đồ Tư Dư và Tiêu Ngôn. Nếu lúc này cả hai cùng ngã xuống, làm sao hắn không bị thương cho được.

“Tốt lắm! Mọi việc đều đã qua. Người chết không thể sống lại được nữa. Huyền Minh sư đệ hãy nén bi thương đi. Nói không chừng vẫn còn có người có thể đi ra.” Lạc Thiên Phong thở dài một hơi nói. Hành trình Kiếm Mộ này, mọi người đã sớm đoán được nhất định có người phải bỏ mạng. Kết quả như bây giờ đã là rất tốt rồi.

Hai mắt Huyền Minh sáng lên, nói: “Không sai! Không sai! Cánh cửa kia còn chưa đóng. Nói không chừng bọn họ lại ra sau.”

Nhưng vừa dứt lời, hắn liền thấy trong mắt Dịch Nhược Vũ hiện lên thần sắc khó hiểu. Trong lòng hắn vừa động, chẳng lẽ...?

Tựa hồ có chút hiểu ý, Lạc Thiên Phong mở miệng nói: “Trong bảy người các ngươi có ai nhận được truyền thừa không?”

“Trong bảy người các ngươi có ai nhận được truyền thừa không?”

Lời vừa ra đã hấp dẫn ánh mắt của hơn hai mươi Đại Sư còn lại. May là bảy người đưa lưng về phía bọn họ. Nếu không trong mắt Dịch Nhược Vũ hiện lên thần thái khó hiểu cũng bị người khác phát hiện.

Dịch Nhược Vũ khẽ lắc đầu nói: “Trừ bỏ chúng đệ tử sơ tâm được một ít linh dược trong Kiếm Mộ, còn lại chỉ ở bên trong chiến đấu cùng với hưng thú man hoang. Đến tận bây giờ cũng không thấy bóng dáng của nơi truyền thừa, nói gì tới nhận truyền thừa.”

“Như vậy sao!” Năm người Lạc Thiên Phong đều lộ ra thần sắc thất vọng. Mà hơn hai mươi vị Đại Sư kia cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lập tức trong lòng bọn họ vừa động, hay là đệ tử của bọn họ đang ở nơi truyền thừa. Còn Tử Hà tông bị trời ghét, mất đi một đoạn cơ duyên.

Nghĩ đến đây, ánh mắt họ nhìn về phía cánh cửa cũng trở lên nóng bỏng. Biết đâu, đệ tử của mình lại đạt được truyền thừa Kiếm Tôn.

Đáng tiếc bọn họ không hề biết được, lúc này trong Kiếm Mộ, cho dù có truyền tống ra cũng chỉ là một đồng hải cốt. Thậm chí đến hải cốt cũng không có.

“Tốt lắm! Nếu Tử Hà tông chúng ta đã vô duyên, ta cũng không miễn cưỡng. Các vị, ta xin đi trước một bước.” Lạc Thiên Phong lắc đầu, chấp tay nói với hơn hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.

“Lạc huynh sao phải đi vội vã như vậy? Sợ là đệ tử quý tông đã chiếm được thứ gì tốt a!” Đột nhiên tông chủ của Ngũ Độc tông Hồ Thanh Sương mở miệng nói. Ánh mắt mọi người lập tức tu hội lại.

Nghe xong những lời nói ấy, trong nháy mắt thần sắc Lạc Thiên Phong trở lên lạnh lùng, ánh mắt mang theo hàn khí dày đặc nhìn về phía Hồ Thanh Sương, nói: “Như thế nào? Một chút linh dược mà quý tông cũng muốn nhúng chàm sao?”

Hồ Thanh Sương lạnh nhạt cười, nói: “Lạc tông chủ đừng hiểu lầm. Quý tông mà rời đi thì không biết đến bao giờ ta mới được cùng Lạc tông chủ gặp mặt.” Nói xong trên mặt hắn còn hiện lên một tia tiếc hận. Khiến mấy người Dịch Nhược Vũ rùng cả mình.

Người này trở mặt thật nhanh!

Lão già mặt đỏ đứng bên cũng thở dài nói: “Nếu trời không chiếu cố ta cũng không còn cách nào. Lạc tông chủ cứ đi trước đi. Ở đây cũng không còn gì mà ngươi phải lưu luyến a. Ha ha ha!” Nói xong lời cuối cùng, hắn nhin không được mà cười ha hả.

“Ngươi!” Tầm Thiên Kính nhin không được giận dữ, Thần Kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ gần một tấc.

“Thiên Kính! Không được làm càn.” Lạc Thiên Phong quát lớn. Nghe được tiếng quát của Lạc Thiên Phong, Tầm Thiên Kính cũng chỉ hung hăng trợn mắt với lão già mặt đỏ, rồi mới thu kiếm về.

Đột nhiên Huyền Minh lên tiếng.

“Sư huynh! Đệ muốn ở chỗ này tiếp tục chờ.”

Đám người Lục Thanh nghe vậy ngẩn ra. Lạc Thiên Phong quay đầu nhìn Huyền Minh một cái thật sâu, thấy ánh mắt hắn rất kiên định, cũng chỉ đành thở dài nói: “Vậy sư đệ hãy bảo trọng.”

Lạc Thiên Phong lại xoay người sang chỗ khác, không hề tiếp tục nhìn về phía Huyền Minh nữa. Lạc Thiên Phong dẫn mọi người ra khỏi khe núi. Vừa rồi khi cánh cửa năm màu hiện ra thì cũng đồng thời xuất hiện một thông đạo năm màu. Lục Thanh biết thông đạo này chính là hướng tới vùng đất hoang dã bên ngoài.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

310. Chương 63: Phong Vũ Dục Lai

Một luồng linh quang năm màu lóe lên. Bước ra khỏi thông đạo, mọi người phát hiện, cảnh vật trước mắt đã biến hóa. Nguyên bản lúc đầu ngọn núi hơn nghìn trượng đã bị phá vỡ khi bọn họ tiến vào đã khôi phục lại như ban đầu. Trên đỉnh núi, tiếng chim hót cùng côn trùng kêu vang, sinh cơ bừng bừng.

Vừa ra khỏi thông đạo, bốn người lạc Thiên Phong liền xoay người lại. Cho dù là tâm cảnh của Lạc Thiên Phong thì thanh âm cũng trở lên run rẩy nói:

“Truyền thừa...” Lời chưa hết, ánh mắt bốn người đã nhìn chăm chú vào Dịch Nhược Vũ.

Thần sắc của Dịch Nhược Vũ trịnh trọng, nói: “Chúng đệ tử may mắn không nhục mệnh!”

“Chúng đệ tử may mắn không nhục mệnh!”

Trong lòng bốn gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tràn ngập kinh hỉ.

“Tốt!”

“Tốt!”

“Tốt lắm!”

Lạc Thiên Phong thân là đứng đầu một tông mà bây giờ lại không biết nói cái gì cho tốt, hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, nói:

“Ba người khác cùng với những đệ tử của sáu tông còn lại đâu?”

Thần sắc Dịch Nhược Vũ có chút ảm đạm lắc đầu nói: “Nghê Khô cùng Tiêu Ngôn thì đệ tử không biết sống chết như thế nào. Còn Tư Đồ Tư Dư sư huynh đã bị một Kiếm Chủ của Vô Tình tông giết chết.”

“Vô Tình tông!” Hàn mang trong mắt Lạc Thiên Phong bắn ra bốn phía, nói: “Việc này ta sẽ tính toán rõ ràng với Vô Tình tông.”

“Sư thúc không cần tức giận!” Dịch Nhược Vũ lại nói. Giờ phút này trên mặt của nàng cũng lộ ra hàn ý nhàn nhạt nói: “Còn lại sáu tông, trừ bỏ Phù Vân tông, còn lại đệ tử của năm tông đều bị chúng đệ tử giết chết.”

“Trừ bỏ Phù Vân tông, còn lại đệ tử của năm tông đều bị chúng đệ tử giết chết.”

Bốn người Lạc Thiên Phong sửng sốt. Tin tức này thật sự không thua tin đạt được truyền thừa. Tinh anh của năm tông bị diệt, vậy thì tiếp theo cấp bậc Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn sau này của bọn họ sẽ giảm không nhỏ. Sợ là qua trăm năm nữa, chỉ còn một mình Tử Hà tông độc bá.

“Thế còn Phù Vân tông?” Tầm Thiên Kính mở to mắt hỏi.

“Cũng toàn bộ chết hết, nhưng không phải chúng đệ tử ra tay.” Dịch Nhược Vũ giải thích.

Tinh anh của sáu tông môn bị tiêu diệt!

Tin tức này thật sự khiến người khác phải kinh hãi. Nhưng lập tức bốn người đều thanh tỉnh lại.

“Cánh cửa kia đã không còn ai đi ra thế vì sao mà còn chưa đóng lại? Còn có, trong các người ai là người nhận được truyền thừa?” Lạc Thiên Phong trầm giọng hỏi.

Nghe Lạc Thiên Phong hỏi, Dịch Nhược Vũ cũng hiện ra vẻ lo lắng nói: “Đó là lực lượng cuối cùng của Ngũ Hành Kiếm Tôn để duy trì một đường sống cho chúng đệ tử. Cánh cửa đó sau hai canh giờ sẽ tiêu tán. Mà người tiếp nhận truyền thừa là Lạc sư huynh. Trên người Lạc sư huynh được Kiếm Tôn bố trí một đạo cấm chế, có thể duy trì bộ dáng trước đây của huynh ấy trong ba ngày. Ngũ Hành Kiếm Nguyên dao động trên người cũng được che dấu.”

Lạc Thiên Phong biến sắc, nhìn về phía ngọn núi đằng sau, lẩm bẩm nói: “Huyền sư đệ! Thật khổ cho người.” Lời vừa thốt ra mọi người đều nghĩ tới biểu tình lúc trước của Huyền Minh. Bộ dáng đó rõ ràng khác xa với tâm tính thường ngày của hắn.

Đó là Huyền Minh lấy thân mình để đánh lạc hướng, mê hoặc những Đại Sư của sáu tông khác. Sau hai canh giờ cánh cửa sẽ tiêu tán thì khó mà nói trước được chuyện gì sẽ xảy ra.

Gần như đồng thời, bốn người Lạc Thiên Phong hướng tới ngọn núi phía sau thi lễ. Đến Huyền Thanh có bất hòa với Huyền Minh cũng thi lễ. Bảy người Lạc Thanh cũng quỳ gối xuống.

Đối với điều này, Lạc Thanh cũng không có gì mâu thuẫn. Huyền Minh sư thúc làm như thế cũng vì tạo ra đường sống cho bọn họ. Như hắn lúc trước vẫn để trong lòng chuyện đem Niệm Vân kiếm làm phần thưởng ngũ phong luận kiếm vậy, nhưng sau khi chiến thắng trong luận kiếm hắn cũng đã hiểu ra rất nhiều.

Hiện tại theo tâm cảnh biến hóa, Lạc Thanh đã hiểu được rất nhiều chuyện. Không có nhân làm sao có quả. Nếu không có việc lúc trước thì hắn làm sao có thành tựu như bây giờ.

Bảy người vừa đứng dậy, Lạc Thiên Phong liền lấy Liệt Dương Thần Kiếm ra. Trên thân kiếm có một hoa văn hình một con chim lửa tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ. Đó chính là Kim Dương Thần Đỉnh được phong ấn trong Thần Kiếm.

Thu

Một tiếng hót ngân nga vang lên. Uy áp bàng bạc từ trên trời cao trăm trượng phủ xuống. Một tay Lạc Thiên Phong chỉ lên, từ trong Liệt Dương kiếm bắn ra một đạo lưu quang màu vàng chói mắt hướng tới hư không ngưng tụ.

Kim Dương Thần Đỉnh xuất hiện, hai cánh mở ra vắt ngang bầu trời gần trăm trượng. Khí tức hoang dã tràn ngập mở ra.

Kim Dương Thần Điều cũng đã hoàn toàn khôi phục lại. Lòng vũ toàn thân như ngọn lửa hóa thành nhẹ nhàng vũ động. Cái đầu cao ngạo ngẩng lên, phát ra tiếng hót trong trẻo. Cả không gian như nhuộm thành màu vàng.

Uy áp từ người nó phát ra phô thiên cái địa. Uy áp như là có ẩn ý chí của trời đất.

Trong chốc lát uy áp tràn ngập mở ra. Con người màu vàng của Kim Dương Thần Điều xoay chuyển nhìn vào Lạc Thiên Phong, rồi mới kì quái nói: “Thiếu ba người, đã chết sao?”

Ngữ khí của Kim Dương Thần Điều rất lãnh đạm. Nó đã sống qua nhiều năm tháng, đối với sinh tử cũng đã nhìn thấu.

Lạc Thiên Phong gật đầu nói: “Đệ tử may mắn không làm nhục mệnh, đã đạt được truyền thừa của Kiếm Tôn. Nơi này không nên ở lâu, thỉnh tôn giả hộ tống chúng đệ tử cấp tốc trở về tông môn.”

“Truyền thừa của Kiếm Tôn!” Kim Dương Thần Điều nghe vậy cũng sửng sốt. Nó như thế nào không biết sự cường đại của Kiếm Tôn. Đó là cảnh giới mà nó khó có thể với tới. Đối lại là Linh Thú thì đó phải tương đương với cửu giai Linh Thú, có thể tưởng tượng được sự mạnh mẽ tới mức nào.

“Là ai?” Con người của Kim Dương Thần Điều chuyển động, cuối cùng dừng trên người Lục Thanh nói: “Là tiểu tử này sao?”

Lục Thanh lắc đầu, đem ánh mắt nhìn sang Lạc Tâm vũ. Hiện giờ nhìn qua cũng không thấy Lạc Tâm Vũ có gì khác biệt so với lúc trước. Đó chính là kết quả cấm chế tạm thời của Kiếm Tôn. Khó trách Kim Dương Thần Điều nhìn không ra.

“Tiểu tử này sao?” Kim Dương Thần Điều có chút nghi hoặc đánh giá trên dưới Lạc Tâm Vũ. Nó thật sự không thể nhìn ra được cái gì mới vỡ cánh, cúi đầu xuống nói: “Đi lên đi!”

Bảy người liên nhảy lên lưng Kim Dương Thần Điều, chỉ nghe một tiếng hót cao vút vang lên, đôi cánh Kim Dương Thần Điều vỗ lên. Bốn người Lạc Thiên Phong theo sát phía sau, hướng tới phương hướng Tử Hà tông mà cấp tốc bay đi.

Trước cánh cửa năm màu.

Hai mươi ba Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, bên trong có cả Huyền Minh, lẳng lặng chờ đợi. Hồ Thanh Sương nhìn Huyền Minh đứng một mình cũng có chút nghi ngờ. Xem biểu tình lúc này của Huyền Minh, thần sắc của hắn rất bình tĩnh nhìn về phía cánh cửa đang tản ra linh quang năm màu.

Rốt cục có chỗ nào không đúng nhỉ? Trong lòng Hồ Thanh Sương luôn có một cảm giác không đúng, nhưng lại không biết là cái gì. Những người của Tử Hà tông đều đã rời đi, chỉ còn lại một mình Huyền Minh đứng chờ ở đây.

Hắn lại chuyển ánh mắt tới phương hướng của năm tông khác. Thấy trên mặt mỗi người đều tràn ngập lo lắng cùng ưu tư. Họ lo lắng tông môn mình có thể có mấy người đi ra, và đệ tử của tông môn nào đạt được truyền thừa. Nếu vạn nhất đệ tử của mình đạt được thì làm thế nào thoát khỏi các tông môn khác làm khó dễ.

Trong mắt Hồ Thanh Sương như có điện quang lóe lên. Hắn lại hướng tới nhìn Huyền Minh. Hắn thấy vẻ mặt của Huyền Minh rất trấn định tự nhiên. Vẻ trấn định giống như núi cao áp tới cũng không sợ.

Không sai, là trấn định!

Ánh mắt của Hồ Thanh Sương ngưng lại. Hắn lại quét nhìn một vòng nữa, lại càng thêm xác định ý nghĩ trong lòng mình. Lúc này đáng nhẽ Huyền Minh không thể có được vẻ mặt như vậy mới đúng. Lúc trước hắn còn có vẻ bi thương vậy mà bây giờ không hề thấy nữa, chẳng lẽ... ?

Một ý nghĩ đáng sợ dâng lên trong lòng Hồ Thanh Sương.

Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

Ngay sau đó, Hồ Thanh Sương liền đem ý nghĩ này sắp xếp lại trong đầu. Hắn cẩn thận nhớ lại thực lực của đệ tử Thiên, Nhân hai Đạo. Hồ Thanh Sương lại thêm khẳng định ý nghĩ của mình sai lầm. Phải biết

rằng, trước khi tiến vào Kiếm Mộ, bốn tông môn Nhân Đạo bọn họ đã thương lượng. Trước hết sẽ diệt sạch đệ tử của ba tông môn Thiên Đạo, rồi mới tranh giành truyền thừa. Huống chi theo hần thấy, liên minh ba tông Thiên Đạo cũng không bền vững.

Tuy trong lòng nghĩ như thế nhưng tâm thần của Hồ Thanh Sương lại càng thêm mất bình tĩnh. Tựa hồ như có chuyện gì rất lớn đã xảy ra, điều này làm sắc mặt của hần càng lúc càng âm trầm. Kiếm Giả đã ngưng kết Kiếm Hồn, đối với họa phúc của bản thân có cảm ứng rất nhạy bén. Giờ phút này sinh ra cảm giác như vậy, Hồ Thanh Sương thật sự không biết bây giờ nên làm cái gì.

Cho dù bản thân hần đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn, tâm cảnh gần như đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực. Nhưng hần cũng không dám đi tin tưởng phán đoán của mình. Nếu đó là sự thật thì đối với Ngũ Độc tông của hần là một đả kích quá lớn. Thậm chí nếu xử lý không tốt, tương lai tông môn sẽ bị hủy diệt.

Đã nhận ra sắc mặt Hồ Thanh Sương biến hóa, lão già mặt đỏ bên cạnh thấp giọng nói: “Sư huynh, người làm sao vậy?”

Đồng thời một trung niên Đại Sư cũng nhìn lại. Nhiều năm qua, trong trí nhớ của hần, tựa hồ Hồ Thanh Sương cũng không có sắc mặt khó coi như vậy.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ thấy Hồ Thanh Sương lắc đầu, không nói gì với hai người. Hần chỉ nhìn chăm chăm vào cánh cửa năm màu trong hư không. Đôi con ngươi màu xanh biếc dần trở lên đỏ bừng, hiện lên hung quang.

Thời gian hai canh giờ không dài. Từ lúc bảy người của Tử Hà tông đi ra, những Đại Sư của sáu tông môn đều cảm thấy khẩn trương. Bởi vì truyền thừa của Kiếm Tôn có thể được đệ tử của bọn họ lấy được. Mọi người đều chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đánh một trận. Đồng thời trong lòng họ cũng hạ quyết định, một khi truyền thừa của Kiếm Tôn xuất hiện ở đệ tử của mình, phải gắt gao bảo vệ, cho dù dẫm tội với năm tông môn khác cũng không tiếc!

Tất cả mọi người biết, chỉ cần chiếm được truyền thừa thì ngày tông môn diệt khởi cũng không còn xa.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

311. Chương 64: Hoành Mi Lãnh Đối Đáp Một Cách Mỉa Mai

Rốt cục cánh cửa năm màu cũng rung chuyển lên. Ánh sáng năm màu lóe lên rực rỡ, khí Ngũ Hành lập tức bạo phát ra.

Đi ra không?

Hồ Thanh Sương nhíu mày lại. Trong nháy mắt hần nghĩ lại những lo lắng của mình.

Dưới ánh mắt kinh sợ của các Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, cánh cửa năm màu như bột nước vỡ ra. Nhiều điểm linh quang tiêu tán vào hư không. Trong thời gian ngắn cánh cửa đã biến mất không còn.

Sao lại thế này?

Cơ hồ chúng Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đều bạo động lên. Trong nháy mắt khí thế cường đại bao phủ hư không, giống như là thiên uy hạ xuống, cả không gian như run lên. Trên vách núi từng khe rãnh lan tràn ra như mạng nhện.

Không dám tin tưởng vào hai mắt của mình, khí thế khủng bố từ trên người Hàn Kiếm Tâm bạo phát ra. Giờ phút này, giống như khắp trời đất đều theo động tác của hần mà bạo nộ lên.

Một đạo Tồn Phong Kiếm Cường dài hơn mười trượng bắn ra. Một đường không gian bị xé rách thành chân không.

Như thế nào có thể!

Sắc mặt Hàn Kiếm Tâm trở lên trắng bệch. Kiếm Cương đánh vào chỗ có Ngũ Hành trận đồ như đánh vào không khí, căn bản một chút phản ứng cũng không có, tùy ý để Kiếm Cương của hắn xuyên qua.

Trong nháy mắt Kiếm Cương xuyên thủng một ngọn núi nhỏ. Hành động đó như nhắc nhở các Đại Sư khác, lập tức từ trên người bọn họ khí thể như nước lũ bộc phát ra. Khí thể vô cùng làm trời đất biến sắc. Trên bầu trời bất ngờ có sấm sét cuộn cuộn nổi lên. Những con tứ giai đến ngũ giai hung thú đều kêu lên một tiếng sợ hãi, nhanh chóng hướng về phương xa đào tẩu.

Trong nhất thời, hư không bị uy thế của những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn mang theo uy của trời đất giam cầm lại. Không khí ngưng trệ, mặt đất ngưng trệ, không gian ngưng trệ!

Vô số đạo Kiếm Cương có thuộc tính bất đồng hội tụ thành một đạo Kiếm Cương màu hồng khổng lồ. Mọi người của Thiên, Nhân hai Đạo lần đầu tiên hợp sức đánh tan Ngũ Hành Sinh Diệt Đại Trận. Trước đại sự liên quan đến tương lai của tông môn, bọn họ cũng không thêm để ý tới những tranh chấp lúc trước nữa.

Trước đạo Kiếm Cương màu hồng ẩn chứa uy của trời đất, từng phiến không gian liên tục bị phá vỡ. Thiên Nhân hai Đạo liên thủ, đúng là trực tiếp phá khai một Động Hư Không Gian rộng hơn mười trượng. Lực hút khổng lồ từ trong Động Hư Không Gian tối đen truyền ra, trực tiếp đánh lên chỗ lúc trước Ngũ Hành trận đồ lơ lửng.

Lập tức Ngũ Hành trận đồ vừa biến mất lại hiện ra trước mặt những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.

Đi ra!

Nhưng không đợi bọn họ kịp vui mừng, thì một tiếng kiếm ngâm chói tai vang lên từ trong trận đồ.

Tiếng kiếm ngâm vừa vang lên, những cơn lốc cùng Lôi Vân do khí thể của các Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tụ tập lại bị toái phá. Uy trời đất bị phá vỡ, sắc mặt của các Đại Sư đều trở lên trắng bệch.

Ánh mắt của bọn họ có một chút hoảng sợ nhìn lại. Nguyên bản năm thanh Thần Kiếm đã bị trận đồ hút vào lại hiện ra. Theo Ngũ Hành trận đồ lưu chuyển, năm thanh Thần Kiếm lập tức bị đập nát hóa thành một cụm sáng năm màu, bị trận đồ hút lại. Lập tức một luồng sáng màu trắng chói mắt hiện ra. Lực lượng khủng bố dao động bao phủ toàn thân mọi người.

Ngũ Hành Kiếm Ý như khai thiên tích địa phóng thẳng lên trời cao. Trong nhất thời mọi người đều cảm thấy, một tia liên hệ với uy trời đất của bọn họ đã hoàn toàn mất đi. Một cỗ uy áp đáng sợ từ trên trời ép xuống, bao phủ toàn thân bọn họ. Ngũ Hành Kiếm Ý áp chế lên tâm thần mọi người.

Không hề có chút năng lực chống cự, kể cả là Huyền Minh, hai mươi ba Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đều đồng thời phun ra một ngụm máu tươi. Thân hình không tự chủ được mà bắn ra ngoài.

Ầm

Lập tức một đoàn Kiếm Cương màu trắng không hiểu là thuộc hệ nào hiện ra. Từ trên Kiếm Cương tản ra dao động mệnh môn bao dung vạn vật. Trong nhất thời cả không gian vận vận lên.

Thân hình của mỗi người trôi nổi giữa không trung, sắc mặt trở lên tái nhợt. Kiếm Cương vừa hiện ra làm bọn họ đều sinh ra sợ hãi, không dám giữ lại chút nào toàn lực vận chuyển Kiếm Cương trong người. Vô cùng vô tận Phong Nhận hoàn, quả cầu lửa, kiếm băng... Ngưng tụ trong hư không, hướng về đạo Kiếm Cương màu trắng đánh lại.

Mỗi Phong Nhận hoàn đều rộng mấy trượng như thực chất, quả cầu lửa tản ra nhiệt độ khủng bố, kiếm băng lạnh thấu xương... Trong hư không mỗi loại công kích do khí thuộc tính ngưng kết ra vẽ lên vô số vệt sáng huyền ảo.

Thậm chí là nhiều Đại Sư của Nhân Đạo, có hơi độc bá liệt hội tụ thành dòng, khí chất tình thất dục ngưng tụ thành kiếm, liên miên không ngừng mà tụ tập đến trước người bọn họ. Một tầng sóng gợn không gian vô hình đáng sợ khuếch tán ra. Tất cả đều học ra một ngụm máu tươi, thân thể bị đánh vào trong đất đá xung quanh, khảm sâu tới gần một trượng.

Ầm ầm

Sắc mặt mọi người đều trở lên tái xanh. Lại thấy chỗ có Ngũ Hành trận đồ, sau khi đánh ra một kích kinh thiên, trận đồ lại biến mất giữa không gian.

Thật đáng sợ!

Trong lòng mọi người đều trở lên sợ hãi. Mới rồi bọn họ thật sự quá lỗ mãng. Bản thân họ đã tìm hiểu trận đồ này gần một tháng nhưng vẫn không biết được sự đáng sợ của nó. Trong lúc nhất thời, tâm tình vì không thấy đệ tử của mình đi ra mà nhiễu loạn, làm ra một việc rất ngu xuẩn. May mắn là vẫn có thể bảo tồn tính mạng, nhưng trọng thương là khó tránh khỏi.

Ánh mắt lãnh đạm nhìn những người trước mặt, trong lòng Huyền Minh thầm đáng tiếc. Hiện giờ là một cơ hội rất tốt, nếu có sư thúc cùng bốn người Lạc Thiên Phong ở đây thì có thể xử lý tất cả hơn hai mươi gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn này.

Vừa đứng dậy, sắc mặt Hồ Thanh Sương đã trở lên vô cùng âm trầm. Chỉ thấy hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Huyền Minh nói: “Huyền Minh! Tử Hà tông các ngươi phải cho ta một lời giải thích!” Lời nói vừa dứt, lão già mặt đỏ ở bên cạnh rõ ràng cảm nhận từ trên người Hồ Thanh Sương bốc lên sát khí mãnh liệt.

Nghe Hồ Thanh Sương nói như thế, trong lòng những Đại Sư của các tông khác cũng cả kinh. Phần đông mọi người cũng chú ý tới biến hóa sắc mặt của Huyền Minh, lúc này nghĩ lại thì dường như...

“Huyền Minh, cho chúng ta Thất Thương tông một lời giải thích!”

“Chúng ta Chân Dục tông!”

“Vô Tình tông!”

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Huyền Minh, Hàn Tâm Kiếm nói: “Huyền Minh, chúng ta cùng một mạch Thiên Đạo. Mong rằng ngươi có thể cho ta một câu trả lời thuyết phục!” Trong lời nói đó, Huyền Minh cũng rõ ràng cảm nhận được Kiếm Nguyên trong cơ thể Hàn Kiếm Tâm bắt đầu dao động. Lực lượng khủng bố kia chuẩn bị tùy thời đánh ra, như là chỉ cần hắn một lời không đúng sẽ bao phủ toàn thân hắn.

Ở trên người Hàn Kiếm Tâm không xa, Tần Vô Song đặt tay phải lên chuôi kiếm, hướng tới Huyền Minh trầm giọng nói: “Huyền Minh, ta đã chờ lâu như vậy, ngươi phải có một lời giải thích hợp lý mới được. Nếu không...!”

Đây là uy hiếp trắng trợn!

Nhìn thấy tay phải Tần Vô Song nắm chặt chuôi kiếm, Huyền Minh không khỏi cười lạnh một tiếng, nói: “Không biết các vị muốn ta giải thích cái gì? Ta ở đây là để chờ đợi đệ tử của mình. Lúc này cánh cửa Kiếm Trận đã đóng lại, chẳng lẽ các ngươi cho rằng tất cả đệ tử của sáu tông đều bị Tử Hà tông chúng ta giết sao?”

Tuy rằng trong lòng gần như đã khẳng định, nhưng lúc này nghe Huyền Minh nói như thế, vẫn khiến chúng Đại Sư cứng miệng không trả lời được.

Không phải sao? Chẳng lẽ phải để bọn họ nói là mình chỉ suy đoán đệ tử của sáu tông là do người của Tử Hà tông giết sao? Không nói đâu xa, đệ tử của sáu tông có nhiều hơn, mà Tử Hà tông cũng bị chết mất ba đệ tử. So sánh lại thì cũng không hề có chút căn cứ.

Trong lòng mỗi người đều rõ ràng. Năm đệ tử Kiếm Chủ, đặc biệt là Vô Tình tông có hai Kiếm Chủ có thể liên thủ thi triển kiếm pháp tinh thâm. Cho dù là lúc trước bọn họ đã thấy Lục Thanh có Kiếm Chủng đã đạt tới tiên thiên cũng không phải đối thủ, hơn nữa còn có đệ tử của bốn tông nữa. Nếu nói tất cả đệ tử của sáu tông là do Tử Hà tông giết chết, không phải nói đệ tử của bọn họ chỉ là một đám phế vật thôi sao.

Lão già mặt đỏ của Ngũ Độc tông cười lạnh một tiếng nói: “Chắc là Tử Hà tông ngươi có quỷ kế bay ra Kiếm Trận, dẫn dụ tất cả đệ tử của sáu tông môn vào bẫy như dê vào miệng cọp. Ta thấy vừa rồi Lạc Thiên Phong vội vã dẫn người rời đi, chắc chắn là để tránh né chúng ta chứ. Sợ là Tử Hà tông các ngươi đã chiếm được truyền thừa!”

Lời này vừa ra, mọi người đều là cả kinh, nếu đúng như Độc Cáp Mô của Ngũ Độc tông đoán thì Huyền Minh ở lại nơi đây, cũng chỉ có một cái mục đích.

Kéo dài thời gian! Bọn họ muốn kéo dài thời gian!

Nhưng mà, còn không chờ bọn hắn mở miệng, Huyền Minh đã ngửa mặt lên trời cười ha hả. Đôi con ngươi màu xanh bắn ra ánh sáng lạnh bức người, không chút sợ hãi quét nhìn xung quanh. Huyền Minh hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Buồn cười các ngươi sau tông môn cấp Thanh Phàm. Đệ tử của mình không may mắn chết đi lại đổ lên đầu Tử Hà tông chúng ta. Hừ! Ta thật sự hy vọng bọn họ thực sự có thể đem tất cả đệ tử của sáu tông giết chết. Sáu tông môn cấp Thanh Phàm! Một đám phế vật mà thôi!”

Tuy rằng đã sớm nghĩ tới, nhưng nghe chính miệng Huyền Minh nói ra, vẫn là khiến cho các Đại Sư của sáu tông môn thẹn quá hóa giận.

Nhìn bộ dáng nổi giận của hơn hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, ánh mắt Huyền Minh dừng trên người lão già mặt đỏ, lạnh lùng nói: “Người nói truyền thừa bị Tử Hà tông ta đoạt được sao? Lúc trước bảy người mà Lạc sư huynh mang theo người cũng đã thấy. Ai cũng biết Ngũ Hành Kiếm Tôn tu luyện Ngũ Hành Kiếm Khí. Người từ trên người bọn họ có cảm nhận được một tia khí Ngũ Hành nào không? Chẳng lẽ Độc Cáp Mô người từ lúc tu luyện cho tới nay đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn mà chỉ biết dựa vào nói miệng mà không có bằng chứng thôi sao?”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

312. Chương 65: Kiếm Hoàng Tái Hiện

Trung niên mặt đen đứng ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, nói: “Miệng lưỡi của hắn rất lợi hại, chúng ta không phải tranh cãi với hắn làm gì. Bắt hắn lại rồi đến núi Tử Hà.”

Gần như đồng thời Thần Kiếm của hơn hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn nhất tề ra khỏi vỏ. Mặc kệ Huyền Minh có lý lẽ như thế nào, sự việc này rất trọng đại, bọn họ không thể nghe theo lời nói của hắn được.

Huyền Minh lạnh lùng nói: “Muốn bắt ta còn phải xem bản lĩnh của các ngươi!”

Tiếng nói vừa dứt, thân hình của Huyền Minh liền di động rất nhanh. Thông đạo bên kia vốn cách hắn rất gần, hiện giờ hắn lại thi triển bộ pháp toàn lực, trong phút chốc đã tiến nhập vào trong tầng sáng năm màu. “Đuổi theo!”

Không chút do dự, Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của sáu tông hóa thành từng luồng sáng, đuổi sát vào trong thông đạo.

Kiểm Khí hấp.

Quanh người Kim Dương Thần Điểu tỏa ra một ngọn lửa màu vàng nóng cháy bay trên không trung. Sau một chuyến đi Kiếm Mộ, Kim Dương Thần Điểu đã hấp thu được khí hoang dã, chân chính trở thành hung thú mạnh mẽ. Uy áp đến từ ngũ giai hung thú, tuy rằng còn không phóng thích ra khí thế nhưng vẫn khiến nhiều tiếng kêu rên vang lên từ trong hấp cốc. Đó là tiếng kêu sợ hãi đến từ những Linh Thú cấp yếu. Cảm nhận được uy áp mạnh mẽ đến từ Linh Thú cao giai, tất cả đều lựa chọn thần phục.

Kim Dương Thần Điểu phát ra một tiếng ngâm ô ô uy nghiêm, nó không hề để ý đến những con Linh Thú nhỏ yếu đó. Nó chỉ phát ra một tiếng tượng trưng, rồi tiếp tục hướng về sông Lệ Thủy bay đi.

Theo sát phía sau là bốn người Lạc Thiên Phong. Bọn họ đã là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, tu vi thông thiên, có được năng lực phi hành tự do trên bầu trời. Cho dù ngày phải đi ngàn dặm cũng không phải việc khó. Tuy tốc độ của Kim Dương Thần Điểu rất nhanh, nhưng bốn người Lạc Thiên Phong đều thi triển bộ pháp, có thể miễn cưỡng theo kịp.

Lục Thanh đứng yên trên lưng Kim Dương Thần Điểu, hắn nhìn về phía Lạc Tâm vũ đang đứng. Hiện giờ ba ngày đã trôi qua, bọn họ đã đi tới Kiếm Khí hấp. Chỉ cần vượt qua Tứ Giới Sơn Mạch là có thể tới bờ sông Lệ Thủy. Dựa theo tốc độ của Kim Dương Thần Điểu thì chỉ mất một ngày nữa thôi.

Trong thời gian ba ngày này, Lạc Tâm Vũ chỉ lẳng lặng đứng, không hề nói gì, cũng không hề xếp bằng tu luyện. Hiện giờ trên đường đi bọn họ cũng không có bị cản trở gì. Đó là nhờ vào sự thúc của họ, phong chủ núi Lạc Nhật Huyền Minh. Sợ là khi qua hai canh giờ, Huyền Minh sẽ phải đối mặt với hơn hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của sáu tông. Dưới cơn lửa giận của bọn họ, sợ là chỉ có một kết cục.

Không khí có chút trầm trọng, Lục Thanh biết việc này còn lâu mới chấm dứt được.

Không cần phải nói cũng biết sáu tông kia tuyệt đối không để yên cho Tử Hà tông. Nếu có thể che dấu thuận lợi thì còn tốt, nếu không khó tránh khỏi một trận đại chiến.

Người kia hẳn là sẽ ra tay!

Lục Thanh lại nghĩ tới lão nhân cùng chiến đấu với Bạch Phát ma nữ ở thú khu hỗn loạn lúc trước. Lão nhân đó chính là điểm tựa của Tử Hà tông, một cường giả Kiếm Hoàng.

Mà hiện tại Lục Thanh lo lắng, trong sáu tông môn kia có tồn tại cường giả giống lão nhân kia không. Nếu có thì sự tình sẽ trở lên rất phức tạp. Truyền thừa của Kiếm Tôn đúng là một củ khoai lang nóng bỏng tay a!

Lục Thanh vừa suy nghĩ vừa nhìn tới Lạc Tâm Vũ. Sau ba ngày, cảm chế của Ngũ Hành Kiếm Tôn bố trí trên người hắn đã mất đi. Hiện giờ nhìn Lạc Tâm Vũ, Lục Thanh cảm thấy khí chất của hắn biến hóa khác hẳn, giống như một người hoàn toàn xa lạ.

Chung quanh Lạc Tâm Vũ, Lục Thanh cảm thấy có năm tia khí Ngũ Hành mỏng manh. Đường như năm tia khí này có một loại liên hệ gì đó với Lạc Tâm Vũ, bất cứ lúc nào cũng có thể dung hợp cùng nhau.

Đây là kết quả truyền thừa của Kiếm Tôn. Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Xem tu vi của Lạc Tâm Vũ thì vẫn là Kiếm Chủ trung thiên vị mà thôi, chỉ là hiện giờ đã đạt tới đỉnh phong. Nguyên bản khí tức Chân Hỏa nóng cháy cũng biến thành một loại khí tức hải hòa, lưu chuyển như nước. Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, năm loại Ngũ Hành xung quanh hắn rất thân mật khăng khít, từ từ dung hợp nối tiếp nhau sinh sôi không ngừng.

Cảnh giới hiện giờ của Lạc Tâm Vũ, Lục Thanh cũng không thể nhận ra được. Hắn chỉ mơ hồ cảm thấy không hơn chính mình, nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Như cảm ứng được ánh mắt của Lục Thanh đang nhìn, khí Ngũ Hành chung quanh Lạc Tâm Vũ hơi dao động lên, nhưng nhanh chóng khôi phục lại. Biến hóa này rất nhỏ nhưng Lục Thanh vẫn cảm giác được. Lập tức ánh mắt của hắn di chuyển đi chỗ khác, ngồi xuống xếp bằng, bắt đầu củng cố lại tu vi hiện giờ.

Lục Thanh đã đột phá tới cảnh giới Giả Hồn đỉnh phong, mặc dù củng cố được nửa tháng, nhưng đã bước đầu tiên bền vững. Hiện giờ Tử Hà tông sắp phải đương đầu với sóng gió, Lục Thanh phải cố gắng nắm chắc thời gian củng cố thật tốt tu vi của chính mình.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh.

Kim Dương Thần Điểu vẫn như trước vỗ cánh bay nhanh, cố gắng về tới núi Tử Hà thật nhanh để Tử Hà tông có nhiều thời gian chuẩn bị.

Hiện giờ bọn họ đã bay tới sông Lệ Thủy, làm cho những người dân bình thường ở bên dưới xôn xao lên. Dưới thỉnh cầu của Lạc Thiên Phong, Kim Dương Thần Điểu lại bay lên trời cao mấy nghìn trượng. Từng cơn gió mãnh liệt thổi qua, khí Chân hỏa bên ngoài bảo vệ quanh mọi người không bị không khí ma sát, đẩy lên ngọn lửa hùng hực. Dưới mặt đất những người dân chỉ thấy một điểm sáng nhỏ màu vàng. Cho dù một ít Kiếm Giả, Kiếm Khách, cũng chỉ thấy một vùng sáng to bằng bàn tay. Tuy trong lòng bọn họ có chút nghi hoặc nhưng cũng không sinh ra sợ hãi gì.

Trước mặt dần hiện ra năm ngọn núi cao sừng sững. Chỉ trong thời gian một ngày, Kim Dương Thần Điểu đã chở bảy người Lục Thanh bay tới Tử Hà tông.

Nhìn trấn Triều Dương vụt qua phía bên dưới, trong lòng Lục Thanh dâng lên một cảm giác ảm áp. Đồng thời ánh mắt của hắn cũng trở lên kiên định hơn. Mặc kệ như thế nào thì bản thân hắn cũng phải giữ cho gia tộc được bình an hưng thịnh, kể cả hiện tại hay tương lai về sau.

Trong lòng Lục Thanh vừa động, hai tháng nữa là đến năm mới. Khoảng cách đến ngày Bạch Phát ma nữ tới cũng chỉ còn năm năm nữa.

Thời gian năm năm!

Hai bàn tay Lục Thanh nắm chặt lại. Năm năm, chính mình phải đánh tan trời buộc thân niệm này.

Trên người hần ẩn hiện một cỗ chiến ý bàng bạc. Nhất thời ánh mắt mấy người Dịch Nhược Vũ khẽ nhúc nhích. Nhưng chiến ý này rất nhanh được Lục Thanh thu liễm lại. cứ việc như thế, vẫn khiến cho mấy người Dịch Nhược Vũ chấn động. Chiến ý to lớn, chỉ trong nháy mắt đã lay động tâm thần bọn họ.

Chỉ có Lạc Tâm Vũ vẫn như trước, đứng bình lặng một chỗ. Từ đầu đến cuối hần vẫn không nhúc nhích.

Trên đỉnh núi Tử Hà, một khu vực đất trống rộng lớn. Kim Dương Thần Điều thu cánh hạ xuống mặt đất. Khí tức tản ra khiến cho mấy trăm đệ tử của các ngọn núi đang đứng đó chấn động, cả đám như lâm đại địch. Từ sau cung Tử Hà bắn tới ba luồng kiếm quang.

“Tốt lắm! Đầu giải tán đi!” Thân hình Lạc Thiên Phong lập tức từ trên không trung hạ xuống.

“Là tông chủ!” Chúng đệ tử mang theo ánh mắt nghi hoặc mà giải tán. Ba đạo kiếm quang dâng lên từ cung Tử Hà cũng hạ xuống. Đây là ba hộ pháp của núi Tử Hà, toàn bộ đều có cảnh giới Kiếm Chủ tiểu thiên vị đỉnh phong.

Nhìn ba người, Lạc Thiên Phong phân phó: “Đưa tất cả đệ tử của núi Tử Hà phân tán sang những ngọn núi khác. Núi Tử Hà chúng ta phải nghênh đón khách quý.”

Phân tán?

Ba người Lệ Kinh Sanh đồng thời sửng sốt. Nghênh đón khách quý mà cần phải làm vậy sao? Nhưng lập tức ba người đều thấy ánh mắt của Lạc Thiên Phong rất âm trầm, chẳng lẽ...?

Tuy cả ba đều có chút nghi hoặc nhưng vẫn khom người thi lễ, rồi đi tới chỗ đám đệ tử đang tụ tập.

Trong đại điện Tử Hà.

Lục Thanh vừa tiến vào đại điện Tử Hà liền có cảm giác trầm trọng, như là có thứ gì đó kiềm chế tâm thần hần. Một cỗ áp lực mênh mông kiềm chế tâm thần, nhưng không hề có một chút ý công kích. Lục Thanh ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt hần là bức họa của tổ sư Kiếm Khí Kiếm Hoàng.

Trên bức họa là một nam tử trung niên mặc áo vải màu tím, mái tóc dài tung bay, sau lưng có đeo một thanh trường kiếm dài bốn thước màu vàng. Tuy chỉ là trong bức họa, nhưng khí thế tỏa ra không thể nghi ngờ. Chỉ đối mặt nhìn sợ là kiếm giả có tu vi thấp sẽ bị đoạt đi tâm thần.

Bên cạnh bức họa tổ sư có một chiếc đỉnh đồng cao vài thước, bên trong đầy khói hương đang đốt. Bên dưới đỉnh có dựng một tấm bài vị, mặt trên có khắc năm chữ to: Kiếm Thần sơn Kiếm Thần.

Giờ phút này, khói hương nghi ngút bay lên. Hiển nhiên có người chuyên môn phụ trách đốt thêm hương. Khói nhẹ lượn lơ bay lên, làm đại điện tăng thêm phần uy nghiêm.

Cung kính thi lễ với bức họa tổ sư cùng với bài vị Kiếm Thần, Lạc Thiên Phong mới trầm thấp nói: “Tông chủ thứ mười sáu Lạc Thiên phong, cung thỉnh sư thúc hiện thân.”

“Tông chủ thứ mười sáu Lạc Thiên phong, cung thỉnh sư thúc hiện thân.”

Rất cục cũng xuất hiện!

Hai mắt Lục Thanh sáng ngời lên.

Không khí trước mặt đột nhiên vặn vẹo lên, thân hình một lão nhân mặc áo xám hiện ra. Đó chính là lão Kiếm Hoàng của Tử Hà tông.

Nhìn qua lão nhân cũng chỉ như một lão già bình thường mà thôi. Nhưng với cảnh giới hiện giờ của Lục Thanh, hần lại kinh hãi phát hiện. Trong cảm ứng với trời đất xung quanh của mình, không hề có bóng dáng của lão nhân, như là lão không hề tồn tại. Nếu không phải tận mắt nhìn, Lục Thanh cũng hoài nghi chỗ đó không hề tồn tại lão nhân.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

313. Chương 66 : Đại Phong Khởi Hề

Đây là cảnh giới Kiếm Hoàng!

Giờ phút này Lục Thanh mới phát hiện, thần dung trời đất của hắn cùng với lão nhân so sánh, quả thật quá mức non nớt, không chịu nổi một kích. Lão nhân trước mặt này, khi giơ tay nhắc chân đều thoải mái dung nhập vào bên trong trời đất, không có một chút miễn cưỡng.

So sánh lại thì bản thân hắn có vẻ rất khuôn khổ cố ý dung nhập vào, không được tự nhiên như lão nhân. Chỉ một thời gian ngắn Lục Thanh đã có sự phán đoán, chênh lệch giữa hai người là trời và đất.

Đây chính là sự mãnh mẽ mà năm năm sau mình phải đối mặt. Nhìn lão nhân, Lục Thanh không khỏi nhớ lại cảnh tượng khi lão và Bạch Phát ma nữ đối chiến. Chỉ vung tay là sơn băng địa liệt, cuồng phong bão táp, uy thế thật sự khó thể quên.

Mặt khác Lục Thanh còn thấy được một lần Kiếm Hoàng giao đấu nữa ở đỉnh tháp Thủy Vân.

Cầm Kiếm tông, Họa Nhiên tông! Trong lòng Lục Thanh lẩm bẩm. Một trận chiến đỉnh phong của hai Kiếm Hoàng thật sự khiến tâm huyết hắn dâng trào. Bất quá hắn cũng lại thêm nhận thức được thực lực của chính mình còn rất yếu ớt. Kiếm Cương kinh thiên động địa như vậy, sợ là một chiêu hắn cũng không thể tiếp được.

Ngay trong khoảng khắc lão Kiếm Hoàng xuất hiện, bốn người Lạc Thiên Phong đồng thời khom mình thi lễ: “Bái kiến sư thúc!”

“Sư thúc!”

Trừ Lục Thanh cùng Lạc Tâm Vũ ra, năm người khác đều là lần đầu tiên nhìn thấy vị sư tổ ẩn cư trong tôn môn này. Lại thấy bốn người Lạc Thiên Phong cung kính như vậy, sợ là lão nhân này có tu vi rất kinh thiên động địa.

Hơi nhíu mày, lão nhân mở miệng nói: “Huyền Minh đâu?”

Lạc Thiên Phong lộ ra nụ cười khổ, nói: “Huyền sư đệ vì để chúng ta an toàn hồi tông đã một mình ở lại để kéo dài thời gian, lúc này sợ là...”

Không cần hắn nói hết cũng biết được ý tứ trong đó.

Trên mặt lão nhân hiện lên thần sắc buồn bã. Nhưng ngay lập tức hai mắt lão nhân bắn ra hai luồng thần quang khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng nói: “Đã lấy được truyền thừa của Kiếm Tôn sao?”

Trên mặt Lạc Thiên Phong lộ ra vẻ trịnh trọng nói: “Sư thúc đoán đúng, Tâm Vũ đã được truyền thừa lại.”

“Truyền thừa!”

Ánh mắt lão nhân xuyên qua Lạc Thiên Phong, nhìn tới trên người Lạc Tâm Vũ đang đứng yên lặng đằng sau. Lão nhân cẩn thận cảm ứng thấy quanh người Lạc Tâm Vũ, khí Ngũ Hành tương liên trong trời đất mang theo một khí tức huyền ảo vờn quanh người hắn. Trên mặt lão nhân hiện lên một tia ứng hồng.

“Tốt! Tốt lắm! Có truyền thừa của Kiếm Tôn, trong vòng trăm năm nhất định Tử Hà tông chúng ta sẽ có thêm một Kiếm Hoàng nữa. Đến lúc đó có hai Kiếm Hoàng tọa trấn, cho dù là trong số tông môn cấp Kim Thiên cũng ít thấy.”

Kiếm Hoàng!

Nghe lão nhân nói như thế, năm người Niếp Thanh Thiên đều ngẩn ra. Lập tức ánh mắt của bọn họ nhìn về phía lão nhân xảy ra biến hóa. Nguyên lai người này chính là sư tổ, chỗ dựa lớn nhất của tông môn, một cường giả Kiếm Hoàng. Kiếm Hoàng! Đó là một cảnh giới xa xôi bao nhiêu đối với bọn họ. Tuy rằng hiện

giờ bọn họ đều có tu vi Kiếm Chủ, nhưng với bọn họ mà nói kể cả là Kiếm Vương, cảnh giới thấp nhất trong Kiếm Hồn cũng là một khiêu chiến to lớn.

Ánh mắt lão nhân quét nhìn sáu người Lục Thanh, lão càng lúc càng vừa lòng. Mỗi người này, tương lai đều có thể đánh sâu vào cảnh giới Kiếm Hồn, hơn nữa cơ hội đều rất lớn. Trên mỗi người lão đều nhận ra tồn tại của Kiếm Ý.

Lão nhân vừa lòng gật đầu. Đến khi nhìn tới Lục Thanh.

“Đây là...!”

Lão nhân có chút giật mình, vốn nhìn đến Lạc Tâm Vũ lão đã rất vừa lòng. Tuy rằng tu vi của hắn còn không đạt tới Giả Hồn, nhưng cảnh giới là đã chạm tới rồi. Cũng đã chạm tới cánh cửa hiểu ra căn nguyên, minh hoa tẩy tã. Nhưng khi lão nhìn tới Lục Thanh...

Xung quanh Lục Thanh, khí Phong Lôi thỉnh thoảng lại chấn động phập phồng lên. Nếu không phải lão nhân đã đạt tới Kiếm Hoàng, linh hồn lực vô cùng mạnh mẽ thì cũng không thể phát hiện ra. Lão nhân cẩn thận cảm ứng một lát, thấy từ người Lục Thanh, một tia linh hồn lực mỏng manh phát ra, dung nhập vào trời đất xung quanh.

“Hiểu ra căn nguyên, duyên hoa tẩy tã!” Lão nhân trầm giọng nói, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh cũng mang theo một tia kính sợ.

Lão nhân biết rõ rằng đó là đại biểu cho cái gì. Hiểu ra căn nguyên, duyên hoa tẩy tã. Chính là ý nghĩa Lục Thanh đã bước một chân vào cảnh giới Kiếm Hồn. Cửa ải khó khăn nhất khi ngưng kết Kiếm Hồn hắn đã vượt qua.

Nói cách khác, nếu không có gì ngoài ý muốn, Lục Thanh chỉ cần dùng vài năm để lĩnh ngộ ra lực lượng của linh hồn. Đến lúc đó tối thiểu Lục Thanh cũng có năm thành cơ hội ngưng kết Kiếm Hồn thành công. Không sai! Chính là năm thành nắm chắc. Lão nhân đánh giá Lục Thanh một lúc rồi đưa ra nhận xét. Tư chất thiên tài cùng ngộ tính rất cao, tuyệt đối có được năm thành nắm chắc.

Bốn người Lạc Thiên Phong nghe vậy ngậy ngẩn cả người. Vốn khi mấy người Lục Thanh đi ra, bọn họ chỉ thấy được tu vi của Lục Thanh tăng lên một giai vị mà thôi. Trong Kiếm Mộ, linh được nhiều vô số kể, Lục Thanh có tăng lên tới cảnh giới Giả Hồn cũng bình thường.

Nhưng giờ phút này nghe được lời nói của lão nhân, bọn họ cũng vừa mừng vừa sợ.

“Lục Thanh! Thử thả linh hồn lực của ngươi ra.”

Bổng Lạc Thiên Phong trầm giọng nói. Tin tức này thật sự quá trọng yếu. Nếu nói hiện giờ Lạc Tâm Vũ là hy vọng trong tương lai của Tử Hà tông. Vậy thì thành tựu bây giờ của Lục Thanh sẽ là lực lượng chiến đấu mới. Thậm chí tương lai hắn còn có thành tựu cao tới đâu cũng không biết được.

Lục Thanh không chần chờ, chậm rãi thả ra một tia linh hồn lực. Hiện giờ theo thời gian trôi qua, hắn đối với cảm ứng linh hồn càng thêm sâu sắc. Trải qua một trận chiến với Kiếm Khôi, hắn đã lĩnh ngộ ra bản chất thực lực mạnh mẽ của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Đó chính là hồn dung trời đất, mượn uy trời đất.

Khi Lục Thanh thả ra linh hồn lực, trên mặt bốn người Lạc Thiên Phong đều hiện lên vẻ vui mừng. Lập tức một tia linh hồn lực Lục Thanh thả ra dung nhập vào trong trời đất. Trong mắt sáu người Lạc Tâm Vũ, trên người Lục Thanh bỗng tản ra uy áp mạnh mẽ. Uy áp giống như uy áp của trời đất, tuy mơ hồ nhưng vẫn khó có thể kháng cự.

Uy trời đất!

Đến lão Kiếm Hoàng cũng kinh dị kêu lên. Vốn lão nghĩ Lục Thanh chỉ mới đạt cảnh giới như vậy. Nhưng không nghĩ tới hắn lại có thể thông qua linh hồn lực dẫn động uy trời đất. Nói cách khác, Lục Thanh đã chạm đến môn đạo chiến đấu của cảnh giới Kiếm Hồn.

Bốn người Lạc Thiên Phong không biết khống chế tâm tình của mình như thế nào. Kể cả lúc bọn họ đột phá tới cảnh giới Kiếm Hồn cũng không bị xao động như bây giờ. Một cái truyền thừa của Kiếm Tôn đã đủ rung động. Bây giờ lại thêm Lục Thanh đã bước một chân vào cảnh giới Kiếm Hồn, thậm chí hắn còn

lĩnh ngộ được cách chiến đấu của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Đối với Tử Hà tông mà nói, song hỉ lâm môn cũng không đủ hình dung.

Vấn đề duy nhất chính là bảo vệ Lạc Tâm Vũ như thế nào, đem truyền thừa của Kiếm Tôn vĩnh viễn truyền lại Tử Hà tông.

“Sư thúc! Sợ là không tới một ngày, người của sáu tông sẽ kéo đến.” Lạc Thiên Phong vừa nói ra, bầu không khí lập tức trở lên trầm trọng.

Bất kỳ tông môn cấp Thanh Phàm nào, khi có hơn hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tới, cũng cần phải cẩn thận cân nhắc lợi hại.

Sắc mặt của lão nhân trầm xuống, nhíu mày nói: “Ta sẽ bố trí một đạo cấm chế trên người Tâm Vũ. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là có thể giấu được. Đến lúc đó sẽ không có chứng cứ gì. Sợ là bọn họ cũng không muốn có kết quả lưỡng bại câu thương.”

Sắc mặt Tầm Thiên Kính vui mừng nói: “Sư thúc bày ra cấm chế thì không có vấn đề gì. Đến lúc đó ta xem bọn họ lấy gì làm khó Tử Hà tông chúng ta.”

Lão nhân liếc mắt nhìn Tầm Thiên Kính nói: “Hơn mười năm rồi mà ngươi vẫn có tính tình như vậy sao? Ngươi thân là đứng đầu một ngọn núi chính, còn phải hướng tới mấy người Thiên Phong học hỏi nhiều.”

Bị lão nhân nói như thế, khuôn mặt của Tầm Thiên Kính không khỏi đỏ lên. Nhưng hắn biết sư thúc nói không sai, cũng đành cúi thấp mình lắng nghe.

Lão nhân thông thả bước tới trước đại điện. Tay áo lão vung lên, cánh cửa sợ là nặng tới vạn cân chậm rãi mở ra. Ngẩng đầu nhìn phương trời phía xa, một tầng khói mù nhân nhật đang dần hiện lên.

“Sợ là lão quỷ kia không tìm chế được mà ra mặt. Đến lúc đó cũng khó mà che dấu được.”

Lão quỷ!

Nghe khẩu khí của lão nhân, rõ ràng là xem đối phương là kinh địch. Có thể để một Kiếm Hoàng xem là kinh địch thì rõ ràng đó cũng là một Kiếm Hoàng.

Lục Thanh hiểu, nếu lúc này xử lý không tốt, có thể sẽ có tai ương ngập đầu.

Chiếm được truyền thừa của Kiếm Tôn đó là cơ duyên, cũng là thách thức.

“Sư thúc! Chúng ta nên làm thế nào?”

Lão nhân xoay người lại, trầm ngâm một lát rồi nói: “Trước hết hãy đưa đại bộ phận đệ tử tới Kiếm Trùng, may ra còn có hy vọng...”

Lời này, dĩ nhiên là chuẩn bị tử chiến.

Nửa ngày sau.

Cả núi Tử Hà tông im ắng hơn thường ngày nhiều. Trong cung Tử Hà cũng chỉ ngẫu nhiên mới có thể gặp mặt một vài đệ tử ngoại tông đang gấp rút đi qua. Tất cả đệ tử nội tông đã ly khai gần hết.

Tuy rằng chỉ còn lại đệ tử ngoại tông tu vi cảnh giới của tất cả đều thấp kém, nhưng họ vẫn cảm thấy bầu không khí khẩn trương của núi Tử Hà.

Cánh cửa đá của đại điện Tử Hà mở rộng, phần đông đệ tử ngoại tông đều không dám đi ngang qua. Tâm thần của bọn họ căn bản không thể thừa nhận khí tức nặng nề xung quanh nơi đó.

Lại qua năm canh giờ nữa.

Trên núi Tử Hà tông đang yên tĩnh bỗng nổi lên một cơn gió to.

“Đó là cái gì?” Một gã đệ tử ngoại tông há to miệng, ngón tay chỉ về một phương xa trên bầu trời. Nơi hắn chỉ là từ phương hướng sông Lệ Thủy.

Bất Diệt Kiếm Thể

314. Chương 67 : Lục Tông Cùng Tới

Nhất thời ánh mắt của tất cả đệ tử ngoại tông đều bị hấp dẫn lại. Nơi chân trời phương xa, đột nhiên xuất hiện hơn hai mươi luồng sáng chói mắt. Tuy rằng còn cách xa chỗ này hơn mười dặm nhưng tiếng kiếm rít như sấm sét vẫn cuộn cuộn truyền tới.

“Chẳng lẽ tất cả đều là Kiếm Chủ sao?” Một gã trung niên có chút kiến thức mở miệng nói, lời nói tỏ ra khiếp sợ vô cùng.

Không phải sao? Tuy hiện tại bọn họ đang ở núi Tử Hà, nhưng Kiếm Chủ Chuẩn Đại Sư không thể nói muốn gặp là gặp được. Đó là lực lượng mà trừ năm vị phong chủ của năm tòa núi chính ra, thì là lực lượng đứng đầu của cả tông môn. Bình thường có thể nhìn thấy một hai người là tốt rồi. Những Kiếm Chủ đều giống như Lệ Kinh Sanh, đảm nhiệm chức hộ pháp hoặc chấp pháp.

Ở trong nội tông, Kiếm Chủ thuộc về tầng lớp đứng đầu. Khi đó mỗi Kiếm Chủ đều muốn tiến thêm từng bước, không ai rảnh rỗi mà dạo chơi cả. Trừ phi xảy ra đại sự gì, nếu không muốn gặp được năm sáu Kiếm Chủ cùng một lúc là khó có khả năng.

Nhưng hiện tại những đệ tử ngoại tông của núi Tử Hà nhìn thấy gì?

Hơn hai mươi đạo kiếm quang lừng lừng không bay lượn. Khí thế khổng lồ ép tới khiến người ta sợ hãi. Có thể ngờ không bay lượn, tuy rằng không dám hy vọng tới cảnh giới xa vời như vậy, nhưng những đệ tử có kiến thức một chút đều biết, đó ít nhất phải là Kiếm Chủ mới có được thần thông như vậy.

Hơn hai mươi kiếm giả ít nhất là Kiếm Chủ cường đại đang kéo tới. Uy thế đó thật sự khiến lòng người sợ hãi.

Hơn hai mươi đạo kiếm quang rất nhanh tới gần. Đột nhiên áp lực mệnh mông từ trên bầu trời truyền xuống. Lúc này ai cũng hiểu được: thiện giả bất lai, lai giả bất thiện!

Sắp tới ngọn núi chính của tông môn người ta lại phóng thích uy áp, đó không phải khiêu khích thì là gì?

Tuy trong lòng có chút kinh hãi nhưng những đệ tử ngoại tông đều tin tưởng, hơn hai mươi Kiếm Chủ thì đã sao? Ngày hôm qua, tông chủ cùng ba vị phong chủ đã trở về, đều đang ở đây. Như vậy thì việc gì bọn họ phải sợ hãi. Cho dù chỉ là một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tọa trấn, bọn họ cũng đã thấy an tâm.

“Lạc Thiên Phong!”

“Lạc Thiên Phong!”

“Lạc Thiên Phong!” Bỗng nhiên liên tục truyền tới tiếng quát từ hơn hai mươi đạo kiếm quang. Sóng âm truyền qua tựa như sóng biển liên miên, mãnh liệt mà đến. Mấy mù xung quanh đỉnh năm ngọn núi chính nhất thời bị chấn tan.

Đến tột cùng là ai?

Lần này, các đệ tử ngoại tông đã chấn kinh rồi. Tất cả đều không để ý lỗ tai đang đau buốt, ánh mắt chăm chú theo dõi hơn hai mươi đạo kiếm quang trên bầu trời. Rốt cuộc đó là những ai mà...?

Trong lòng tất cả bọn họ đều thầm sợ hãi. Những người này lại dám gọi thẳng tọc danh của tông chủ. Trong thanh âm còn ẩn chứa uy nghiêm không thể xâm phạm, mỗi một câu đều như giáng vào tâm thần mọi người. Khí thế mệnh mông bao phủ cả ngọn núi Tử Hà.

“Thanh thế của các vị thật lớn!” Lúc này, từ trong đại điện Tử Hà truyền ra tiếng quát nhẹ, trong phút chốc hóa thành tiếng gầm vang chấn tận chân trời. Tiếng gầm như tiếng chuông ngân lên, mỗi một câu đều tỏa ra khí thế uy nghiêm, lập tức cả đỉnh núi Tử Hà được khí thế uy nghiêm bao phủ lại.

“Tông chủ!”

Không ít đệ tử ngoại tông kích động la lên. Có được thần thông uy thế như vậy, trong cả Tử Hà tông trừ Lạc Thiên Phong ra thì còn ai.

Nhưng xem tình huống này thì hình như có sự việc lớn gì sắp phát sinh. Những đệ tử ngoại tông cũng không dám lưu lại, đều lui vào trong cùng Tử Hà.

Lúc này, trước cửa đại điện Tử Hà, mười một thân ảnh chậm rãi đi ra. Có bốn người đi phía trước và bảy người đi phía sau.

Không cần phải nói cũng biết, bốn người đi đầu là bốn người Lạc Thiên Phong, bốn Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Ở phía sau bọn họ là bảy người Lạc Thanh.

Ánh mắt của mọi người rất ngưng trọng. Nhìn thanh thế của sáu tông như vậy, sợ là một lời không đúng sẽ gây ra đại chiến.

Hưu

Hơn hai mươi đạo kiếm quang từ trên không hạ xuống. Đúng là những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của sáu tông kia.

Nhưng trong nháy mắt này, đồng tử trong con ngươi của bốn người Lạc Thiên Phong co rút vào. Bảy người Lạc Thanh cũng cả kinh. Bởi vì bọn họ thấy được Huyền Minh.

Phong chủ của núi Lạc Nhật: Huyền Minh.

Hiện giờ hắn bị một tay của lão già mặt đỏ Ngũ Độc tông xách lên. Trên người Huyền Minh hiện lên nhiều vết kiếm đáng sợ, máu tươi nhuộm đỏ cả quần áo.

Đặc biệt ở tứ chi, mi tâm cùng đan điền của Huyền Minh, phân biệt có một vật thể màu hồng lớn bằng nắm tay. Vốn Huyền Minh bị mất nhiều máu tươi, sắc mặt phải tái nhợt mới đúng, nhưng hiện giờ sắc mặt hắn lại đỏ bừng như bị thiêu đốt trong lửa đỏ.

Hiện tại đã là cuối mùa thu, từng cơn gió sẽ lạnh thổi quét qua đỉnh núi. Nhưng trên mặt Huyền Minh lại chảy ra mồ hôi đầm đìa, giống như đang đứng dưới ánh nắng trưa hè chói chang.

“Độc Cáp Mô! Mau thả sư đệ ta ra!” Tâm Thiên Kính giận dữ quát lên. Tuy thường ngày hắn cũng không hợp nhãn với Huyền Minh cho lắm, nhưng lúc này nhìn tới tình trạng của Huyền Minh cũng không nhịn được nổi trận lôi đình.

Thần Kiếm sau lưng Tầm Thiên Kính lập tức ra khỏi vỏ. Tồn Phong Kiếm cương sắc bén tỏa ra, tia khí vô hình sắc bén phá vỡ mặt đất vẽ lên một cái khe sâu gần trượng.

“Thiên Kính đừng tay!” Vẫn là Lạc Thiên Phong trầm giọng ngăn Tầm Thiên Kính lại. Ánh mắt hắn chuyển tới Hồ Thanh Sương, lạnh lùng nói: “Hồ tông chủ có ý tứ gì mà lại bắt sư đệ ta. Người khinh Tử Hà tông chúng ta không có người sao?”

Người khinh Tử Hà tông chúng ta không có người sao?

Theo lời nói của Lạc Thiên Phong thốt ra, không khí xung quanh như trở lên xơ xác tiêu điều. Nguyên bản không khí se lạnh lại trở lên lạnh buốt, từng cơn gió lạnh thấu xương thổi qua.

Sát khí thật nặng!

Từ trên người Lạc Thiên Phong, Hồ Thanh Sương cảm nhận được áp lực thật sâu. Thanh âm từ trong miệng Lạc Thiên Phong phát ra giống như tiếng chuông ngân vang, một cỗ lực lượng rung động linh hồn theo thanh âm truyền ra, hướng về hơn hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn bao phủ.

“Hừ!” Từng tiếng hừ lạnh vang lên. Trong hư không hình thành một bức tường âm ngăn cản âm thanh của Lạc Thiên Phong phát ra.

Vừa ra tay chính là sáu vị tông chủ của sáu tông.

Hồ Thanh Sương lạnh lùng nhìn Lạc Thiên Phong, mở miệng nói: “Lạc Thiên Phong ngươi tính kế thật giỏi. Các người đã đem được người chiếm được truyền thừa cùng hung thủ giết người trở về tông rồi à! Hôm nay

người không cho chúng ta một cái công đạo thì đừng trách chúng ta hôm nay sẽ phá hủy tâm huyết bao năm của Tử Hà Kiếm Hoàng!”

Trong mắt lộ ra sát khí, Lạc Thiên Phong cười lạnh nói: “Hay a! Hồ Thanh sương người lại đem cái gì gì đó đổ lên đầu Tử Hà tông chúng ta sao? Chẳng lẽ sau khi chúng ta rời đi, trong số đệ tử của sáu tông không có ai đi ra sao?”

Nghe Lạc Thiên Phong nhắc tới đệ tử của sáu tông, Tần Vô Song đứng một bên nghiêng rằng nói: “Lạc Thiên Phong người còn có mặt mũi hỏi đệ tử của chúng ta có ai đi ra hay sao? Đệ tử của Tử Hà tông các người đã làm gì chẳng lẽ các người còn không biết sao?”

Vừa nói xong, sát ý trong mắt của Tần Vô Song càng tăng lên. Cũng khó trách được, tôn tử duy nhất của hắn là Tần Mộc cũng tiến vào Kiếm Mộ. Hiện giờ cả sáu tông đều không có một người đi ra. Tần gia hắn chỉ sợ từ nay về sau sẽ tuyệt hậu.

Lạc Thiên Phong quay đầu nhìn về phía Tần Vô Song. Ngay sau đó, một cỗ uy áp đủ để rung chuyển đất trời ép tới người Tần Vô Song. Trong hư không, tiếng kiếm ngâm nổi lên bốn phía.

Sắc mặt Tần Vô Song trắng bệch, nhịn không được lùi lại hai bước. Ánh mắt hắn nhìn Lạc Thiên Phong có chút hoảng sợ. Hắn có tu vi Kiếm vương đại thiên vị, đối mặt với Lạc Thiên Phong thân là Kiếm Tông dẫn động uy trời đất, căn bản là hắn khó có thể ngăn cản.

Lúc này sắc mặt của những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của sáu tông cũng trở lên khó coi. Trong số bọn họ cũng không có ai đạt tới Kiếm Tông, phần lớn là Kiếm Vương trung thiên vị. Tuy họ sớm biết Lạc Thiên Phong là một Kiếm Tông, nhưng lúc này tự mình cảm nhận uy trời đất mới kinh hãi. Lạc Thiên Phong vẫn luôn ẩn giấu thực lực!

Có thể không có động tác gì mà dẫn động uy trời đất khiến cho một Kiếm Vương đại thiên vị lui lại, làm sao Kiếm Tông tiểu thiên vị có thể làm được. Ít nhất phải là Kiếm Tông trung thiên vị mới có thể làm được điều đó. Bọn họ đối với lực lượng Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Tử Hà tông cũng phải tự cân nhắc lại.

Lạc Thiên Phong quét mắt nhìn quanh. Lần này cũng không có ai có gan đối mặt cùng hắn. Lạc Thiên Phong hừ lạnh trong lòng một tiếng rồi trầm giọng nói: “Chẳng lẽ các vị vì đệ tử của mình không thể an toàn ra khỏi Kiếm Mộ mà lại tới đòi Tử Hà tông chúng ta bồi thường sao? Còn nữa các vị có hay không cảm ứng được trong số đệ tử Tử Hà tông đi ra có ai đạt được truyền thừa hay không?”

Trong lời lẽ của hắn có ý tứ, bảy người Lục Thanh không ai có được năng lực có thể che dấu khí tức Kiếm Khí trước mặt hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Nếu có thể che dấu được, chỉ sợ tất cả Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn trong Thập Vạn Đại Sơn đều không có ai tin tưởng.

Mấy người cũng không biết trả lời như thế nào. Nói đến thì bọn họ làm sao dự đoán được Ngũ Hành Kiếm Tôn lại có thủ đoạn như vậy.

Bọn họ càng không biết, thời kỳ hoang dã thượng cổ, hung thú hoành hành, kiếm giả cường đại nào mà không phải lão già thành tinh. Nếu không đã bị vô cùng vô tận hung thú cắn xé rồi. Không cần phải nói đến Ngũ Hành Kiếm Tôn, ở thời kỳ hoang dã thượng cổ, bất kỳ vị Tông Sư nào có tu vi mạnh mẽ cũng sống qua nhiều năm tháng, tâm tư bọn họ có bao nhiêu cẩn thận, căn bản là không ai biết được.

Bản thân Ngũ Hành Kiếm Tôn không chế Kiếm Mộ, đương nhiên lão biết được ở bên ngoài Ngũ Hành trận đồ, đám người Hồ Thanh Sương đang chờ đợi, nên lão mới có hành động kia. Nếu không bảy người Lục Thanh vừa ra khỏi Kiếm Mộ, sợ là đã phải nghênh đón công kích liên hợp của sáu tông. Lại càng không nói có thể như vậy giờ, vẫn giấu kín chân tướng sự việc.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

315. Chương 68 : Đối Chọi Gay Gắt

Hồ Thanh Sương nhìn thấy tất cả không có ai mở miệng, hẳn biết Lạc Thiên Phong đã tìm được khe hở. Chỉ thấy hắn cười lạnh phá vỡ bầu không khí trầm tĩnh, nói: “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất! Lạc Thiên Phong, ngươi có thể cho bảy người kia đi ra để chúng ta tra xét được không? Còn có người giải thích thế nào về việc đệ tử của chúng ta không ai ra khỏi Kiếm Mộ được? Lạc Thiên Phong, tốt nhất là người không cần dẻo miệng. Nếu không hiểu được thì sao chúng ta phải cùng nhau kéo tới đây!”

“Không sai! Đưa bọn họ ra thì công đạo sẽ rõ ràng!”

“Đưa bọn họ ra đi!”

“Tự mình nghiệm chứng, thị phi đúng sai đều có thể suy ra.”

“Tự mình nghiệm chứng! Không sai, Lạc Thiên Phong ngươi hãy để cho chúng ta nghiệm chứng một phen, nếu không mọi người sẽ không dừng tay.” Hàn Kiếm Tâm trầm mặc một lúc lâu, bỗng đứng ngẩng đầu nói. Lạc Thanh từ trong ánh mắt hắn thấy được một tia quyết liệt cùng bi thương.

Lạc Thiên Phong liếc mắt nhìn Hàn Kiếm Tâm một cái thật sâu, rồi trầm ngâm một lúc. Bầu không khí trở lên ngưng trọng dị thường, không gian trước đại điện Tử Hà như bị giam cầm lại. Ánh mắt tất cả Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của sáu tông đều tập trung vào Lạc Thiên Phong. Không gian bốc lên một cỗ khí tức xơ xác tiêu điều.

Thật lâu sau, rốt cuộc Lạc Thiên Phong cũng mở miệng nói: “Được rồi! Hy vọng là các vị cũng không làm gì quá mức. Tốt xấu gì chúng ta cũng là một tông môn cấp Thanh Phàm. Muốn làm gì thì hãy cân nhắc lại!”

Lời nói của Lạc Thiên Phong rất bình tĩnh, nhưng vẻ uy nghiêm không thể xâm phạm cũng bộc lộ ra trong từng chữ, nhấn gửi vào trong lòng mỗi một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.

Nghe Lạc Thiên Phong nói như thế, bảy người Lạc Thanh liếc mắt nhìn nhau một cái rồi bước lên.

“Từ từ!”

Đám người Hồ Thanh Sương sửng sốt, đột nhiên Huyền Thanh lại lên tiếng ngăn cản bảy người Lạc Thanh.

“Huyền Thanh ngươi có ý gì? Tông chủ của các người đã đồng ý, giờ ngươi lại muốn bao biện sao?” Tần Vô Song không chút khách khí mở miệng nói.

Huyền Thanh chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái rồi lập tức đem ánh mắt chuyển tới Hồ Thanh Sương, trầm giọng nói: “Tông chủ đã đáp ứng, tự nhiên ta cũng không phản đối. Nhưng nếu các vị đã có yêu cầu như vậy thì cũng nên xuất ra chút thành ý.”

Hồ Thanh Sương sửng sốt nhưng lập tức thấy Huyền Thanh đang nhìn về phía lão già mặt đỏ đang chế trụ Huyền Minh, liền hiểu ra ý tứ.

“Tam sư đệ! Đem Huyền Minh giao cho bọn họ!”

Lão già mặt đỏ sửng sốt nhưng lập tức hiểu ý, phát tay lên. Sáu vật thể màu hồng bám trên người Huyền Minh liền bay lên bắn vào ống tay áo của lão già mặt đỏ. Nhìn lại vài lần, hắn có chút đắc ý cười nói: “Ta phải trông nom thời gian dài như vậy cũng mệt chết đi được. Nếu các người đã muốn ta cũng trả lại cho các người.”

Nói xong hắn lại vùng tay lên, thân thể Huyền Minh như tảng đá bị ném đi hướng về Huyền Thanh.

Trên mặt nổi lên đầy gân xanh, hai tay Tầm Thiên Kính nắm chặt. Nhưng hắn cũng cố chịu đựng, vì hắn biết, một khi hắn động thủ thì chỉ sợ tình cảnh Lạc Thiên Phong khổ công tạo lên sẽ hoàn toàn bị phá vỡ.

Huyền Thanh xoay tay đỡ lấy thân hình của Huyền Minh. Lạc Thanh thấy rõ, sư phụ Huyền Thanh của hắn, hai bên khóe mắt hơi giật giật. Đây là điều mà mấy năm qua hắn chưa bao giờ thấy. Theo hiểu biết của hắn về Huyền Thanh thì chỉ sợ là lão đã động lửa giận ngập trời mới hơi xao động như vậy.

“Hồ tông chủ! Lấy giải được lại đây!” Nhìn khuôn mặt đỏ bừng như lửa của Huyền Minh, Huyền Thanh nhướng mày, hai mắt bắn ra hai đạo thần quang mãnh liệt.

Hồ Thanh Sương khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói: “Giải được đương nhiên là có, nhưng còn phải xem thành ý của các ngươi!” Vừa nói ánh mắt hắn vừa nhìn chằm chằm Lạc Thiên Phong, không hề để ý tới Huyền Thanh.

Hiện tại, hai bên đã trở mặt, lúc này không hề có chút kiêng kỵ mà hô quát.

Lạc Thiên Phong khẽ rung mình, nhưng bình phục lại rất nhanh, hắn lạnh nhạt nói: “Hy vọng Hồ Thanh Sương ngươi có thể tuân thủ lời hứa. Nếu không, dù có phải liều tính mạng ta cũng phải đem ngươi giết chết!”

“Dù có phải liều tính mạng ta cũng phải đem ngươi giết chết!”

Ánh mắt Hồ Thanh Sương bị kiềm hãm. Uy hiếp! Đây là trắng trợn uy hiếp! Nhưng Hồ Thanh Sương không hề nghi ngờ lời của Lạc Thiên Phong. Thanh âm của Lạc Thiên Phong tuy bình thản nhưng lại vô cùng kiên định cùng đầy sát khí. Làm Hồ Thanh Sương thân là Kiếm Vương đại thiên vị cũng cảm thấy lạnh người.

Đồng thời trong lòng hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn khác cũng cảm thấy căng thẳng. Không ai dám khinh thường lời uy hiếp của một Kiếm Tông. Mà trong số bọn họ cũng không có ai đạt tới Kiếm Tông.

Lúc này bốn người Lạc Thiên Phong cũng lui ra nhường chỗ cho bảy người Lục Thanh tiến lên.

Đối mặt với ánh mắt của hơn hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, tâm thần Lục Thanh cũng hơi chấn động. Không phải sao? Những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn này đều không hề có ý tốt gì cả.

“Hừ! Chỉ là một đám dối trá thôi. Ai cũng muốn tông môn mình có được truyền thừa cả. Nhìn tư thế này chắc là muốn hủy diệt ngay người đạt được truyền thừa mà thôi. Một đám ngu ngốc, chỉ gây thêm thương vong mà thôi!” Thanh âm Diệp lão bỗng vang lên trong đầu Lục Thanh. Trong ngữ khí tỏ vẻ rất khinh thường.

Trong lòng Lục Thanh cũng cười lạnh một tiếng. Diệp lão nói không sai, chính mình cũng dự đoán được. Bọn họ biết người khác chiếm được mà còn muốn tranh thủ, như vậy cũng chả có ý nghĩa gì. Thà rằng để thời gian toàn tâm bồi dưỡng đệ tử, dốc lòng tu luyện còn hơn.

Ngay tại lúc Lục Thanh còn đang suy nghĩ, hai mươi đạo thần thức cường đại chấn động tâm thần mọi người quét ngang qua. Lục Thanh cảm nhận những thần thức này cùng thần thức của hắn khác xa. Lấy cảnh giới của hắn bây giờ, hắn rõ ràng cảm thấy trong mỗi đạo thần thức đều ẩn chứa một cỗ khí tức linh hồn rất mạnh mẽ. Khí tức linh hồn này rất sắc bén, lại vô hình vô tướng, vô thanh vô tức, không tiếng động tiến vào tra xét cơ thể bảy người.

Lập tức Lục Thanh liền hiểu ra. Hai mươi hai đạo thần thức này chỉ có bề ngoài giống thần thức, đây hẳn là hồn thức mà chỉ Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn mới có được.

Bởi vì ngưng kết Kiếm Hồn mà diễn biến ra hồn thức. Theo Phong Lôi quyết tầng thứ bảy ghi lại thì đó được gọi là Kiếm Hồn thức.

Hai mươi hai đạo hồn thức mang theo khí tức của linh hồn đảo qua. Lục Thanh cũng không hề có chút lo lắng mình bị nhìn ra cái gì. Kể cả là Phong Lôi châu lo lắng trên thiên thiên Kiếm Chủ, cũng bởi vì tiên thiên mà dung nhập vào trong hư không như là trời sinh đã là một bộ phận của trời đất, căn bản không sợ bị các Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn phát hiện.

Lục Thanh hiểu rõ bản sự của tiên thiên Phong Lôi châu. Khi hắn hiểu ra căn nguyên, linh hồn có thể dung nhập vào trời đất mới phát hiện ra. Nếu không phải hắn có một tia liên hệ kỳ diệu với Phong Lôi châu, sợ là thần thức của hắn chìm vào trong đan điền cũng không thể thấy tung tích của nó.

Hai mươi hai Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, hai mươi hai đạo hồn thức đảo qua.

Sắc mặt của bảy người đều có chút tái nhợt. Hồn thức đảo qua mang theo khí tức cường đại của linh hồn Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, đối với tâm thần mỗi người đều đánh sâu vào. Nhưng cũng may là không có ai

thả ra uy áp, nếu không bảy người không chết cũng trọng thương.

Nhưng ngay tại lúc Lục Thanh vừa thở phào nhẹ nhõm thì hai mươi hai đạo hồn thức đột nhiên tăng mạnh, tất cả tập trung về phía hắn.

Lục Thanh nhin không được lùi lại liên tục ba bước, sắc mặt đại biến.

“Trên người tiểu tử này có chút cổ quái!” Hồ Thanh Sương lạnh giọng nói. Lục Thanh chỉ cảm thấy ánh mắt của hai mươi hai Đại Sư cảnh giới Kiếm hồn tụ tập vào người hắn.

Đầu tiên sắc mặt Lạc Thiên Phong ngẩn ra rồi lập tức mở miệng nói: “Hồ Thanh Sương ngươi nói Lục Thanh có cổ quái gì?”

“Chẳng những da thịt tiểu tử này cứng cõi đến đáng sợ mà trong đó còn ẩn chứa lực lượng rất đáng sợ, còn có cả khí tức Huyết Sát.” Hồ Thanh Sương trầm giọng nói tiếp: “Lạc Thiên Phong, ngươi hãy giải thích cho chúng ta nghe xem!”

Tâm tình của Lục Thanh cũng bình tĩnh lại. Hắn sớm biết bọn họ không có khả năng phát hiện cái gì. Trừ bỏ Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch quá mạnh mẽ không thể thu liễm hoàn toàn được, còn Thiên Phong linh dịch cùng Nguyên Khí dịch đều được Lục Thanh ẩn tàng rất tốt.

Lạc Thiên Phong cũng không có chút sợ hãi, ánh mắt chuyển tới nhìn Hàn Kiếm Tâm cùng Tần Vô Song, nói: “Cái này ngươi có thể hỏi Thanh Ngọc tam lão cùng Phù Vân tam kiếm. Năm đó bọn họ cũng tự mình thấy Lục Thanh có được thứ này, đó chính là một phen cơ duyên của hắn. Tuy rằng hắn không lấy được đồ vật gì nhưng lại hấp thu được Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch vào trong cơ thể.”

Kiếm Nguyên dịch!

Đám người Hồ Thanh Sương đều sửng sốt, nhưng lập tức như nghĩ đến cái gì mà sắc mặt trở lên khó coi. Bởi vì lúc trước bọn họ cảm ứng được, bên trong Kiếm Nguyên dịch có ẩn chứa khí Huyết Sát ngưng đọng như thực. Giờ hồi tưởng lại cũng sáng tỏ xuất xứ của nó.

Kiếm Nguyên dịch, đó là ít nhất đạt tới Kiếm hoàng mới có thể ngưng kết được. Có thể tăng lên tu vi cùng thể chất của tất cả kiếm giả dưới cảnh giới Kiếm Hoàng. Đương nhiên đối với bản thân Kiếm Hoàng không hề có chỗ tốt nào, chỉ dùng vào một số chuyện hoặc cho người thân mà thôi. Bình thường Kiếm hoàng cũng không đi ngưng tụ Kiếm Nguyên dịch làm gì.

Nhìn đám người Hồ Thanh Sương quay đầu lại, sắc mặt Phù Vân tam kiếm cùng Thanh Ngọc tam lão trở lên rất khó coi, nhưng vẫn gật đầu.

“Thế cũng vẫn có chút cổ quái, người bình thường sao có thể có được thân thể cường hãn như thế?” Lão già mặt đỏ ở một bên vẫn không buông tha nói.

Vừa nghe thấy thế, ánh mắt của Lạc Thiên Phong như điện, hai luồng thần quang màu vàng lóe lên, hung hăng bắn tới hai mắt lão già mặt đỏ.

Sắc mặt lão già mặt đỏ trắng bệch, lập tức lui về sau năm sáu bước mới ngừng lại được.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

316. Chương 69 Người Không Đủ Tư Cách

“Lạc Thiên Phong ngươi có ý tứ gì? Chẳng lẽ trong lòng ngươi có quỷ sao?” Hồ Thanh Sương không nhường bước. Sai bước tiến lên chặn trước mặt lão già mặt đỏ. Nhưng Lạc Thiên Phong ra tay sao có thể dễ dàng ngăn cản.

Uy áp to lớn của hồn thức giống như trường giang đại hải. Ép thẳng tới Hồ Thanh Sương.

Sắc mặt tái nhợt, Hồ Thanh Sương phải lùi lại ba bước mới phá tan được uy áp. Nhưng tâm thần hắn cũng run lên một chút. Lạc Thiên Phong này không biết mạnh mẽ tới đâu?

Lại nghe Lạc Thiên Phong hừ lạnh một tiếng. Dưới ánh mắt của các Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn năm tông kia thu lại uy áp, rồi mới mở miệng nói: “Vấn đề này không cần phải nhiều lời. Những năm qua, chỉ cần có ai chịu tìm hiểu đều có thể biết từ trước khi tiến vào Kiếm Mộ thân thể Lục Thanh đã mạnh mẽ tương đương với một thanh kiếm cao phẩm.”

Lạc Thiên Phong nói thẳng ra điều này làm sắc mặt sáu vị tông chủ đều rất khó coi. Nhưng thân là người đứng đầu một tông. Việc nhỏ này bọn họ cũng không phủ nhận. Nghe Lạc Thiên Phong nói thế, hoặc là sớm có nghe nói, đối với lúc trước khi chất vấn cũng đã có đáp án.

“Ta thấy không cần phải phiền toái như vậy.” Tàn Vô Song mắt kiên nhẫn nói: “Nếu là người tiếp nhận truyền thừa thì chắc chắn sẽ được Ngũ Hành Kiếm Tôn quán chú khí Ngũ Hành, tán đi lực lượng thuộc tính lúc trước. Điều này cho dù là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không làm được. Lạc Thiên Phong người chỉ cần cho mỗi người bọn họ phóng xuất ra Kiếm Khí cho chúng ta xem một lần là sẽ biết rõ ràng chân tướng.”

Lạc Thiên Phong nhướng mày đáp: “Tốt! Như người mong muốn! Tâm Vũ. các người theo thứ tự phóng xuất Kiếm Khí cho chư vị Đại Sư của sáu tông xem.”

“Dạ!” Bảy người Lạc Tâm Vũ khom người ứng tiếng. Liền thấy Lạc Tâm Vũ bắt đầu.

Một Đạo Tử Dương Kiếm Khí mãnh liệt từ trên người Lạc Tâm Vũ kéo dài ra. Kiếm khí dài ba trượng có màu vàng rành mạch, làm không khí chung quanh bị thoát vỡ thành chân không.

Ánh mắt của các Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn sáu tông đều sáng ngời.

Bọn họ cảm giác được trong Tử Dương Kiếm Khí đã ẩn chứa một tia tiên thiên Chân Hỏa khí. Sợ là không bao lâu nữa là Kiếm Chung có thể quay về tiên thiên.

Tương lai nhất định Lạc Tâm Vũ sẽ là một nhân vật tuyệt đỉnh. Mặt khác cũng là một địch nhân đáng sợ trong tương lai của sáu tông.

Lúc này tuy không ai nói ra, nhưng trong ánh mắt mọi người đã bí mật hiện lên một tia sát ý.

Khi bọn họ còn đang đánh giá, ở bên cạnh Huyền Thanh, khóe miệng Minh Tích Nguyệt lộ ra một nụ cười lạnh, trong ánh mắt như có một tia chế nhạo.

Đó là cười nhạo bọn họ vô sỉ! Dối trá!

Lát sau, Lạc Tâm Vũ thu hồi lại Kiếm Khí, nhìn về Niếp Thanh Thiên ở bên cạnh.

Tồn Phong Kiếm Khí hiện ra!

Hàn Băng Kiếm Khí hiện ra!

Phong Lôi Kiếm Khí hiện ra!

Huyền Băng Kiếm Khí hiện ra!

Cuối cùng đến phiên Lục Thanh, người mà những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của sáu tông hoài nghi nhất. Trên người Lục Thanh phát ra một Đạo tiên thiên Phong Lôi Kiếm Khí tinh thuần đã đánh vỡ hi vọng cuối cùng của bọn họ.

Nhưng điều này cũng làm bọn họ thở phào một hơi. Nếu như thực sự trong bảy người có một được truyền thừa thì bọn họ sẽ phải trở mặt hoàn toàn với Tử Hà tông. Bọn họ cũng hiểu một chút về thực lực của Tử Hà tông, nếu đại chiến xảy ra thì không biết sẽ có bao nhiêu người có thể trở về được tông môn.

Nhưng lập tức, sắc mặt của Hồ Thanh Sương lại âm trầm xuống, nói: “Nếu việc truyền thừa của Kiếm Tôn đã chấm dứt vậy Lạc Thiên Phong, ta hỏi người, tại sao đệ tử của sáu tông lại không có một ai đi ra?”

Lạc Thiên Phong lạnh nhạt nhìn Hồ Thanh Sương, nói: “Thành ý của người.”

Hồ Thanh Sương sửng sốt một chút nhưng lập tức hiểu ý.

“Tam sư đệ, đưa giải dược cho bọn hắn.”

“Vâng tông chủ.” Đối với lời của Hồ Thanh Sương, lão già mặt đỏ không hề dám làm trái. Tuy trong lòng hẳn không muốn, nhưng vẫn vung tay áo lấy ra một chiếc bình bằng Tử Ngọc tủy vút cho Huyền Thanh.

Nhìn thoáng qua bình đan dược, Huyền Thanh liền lấy ra ba viên đan dược cho Huyền Minh uống. Hiệu quả của giải dược rất nhanh, chỉ sau một hơi thở, sắc mặt đỏ bừng của Huyền Minh đã dần tán đi, mồ hôi cũng không lan tràn ra nữa. Chính vì vậy mà lúc này sắc mặt của Huyền Minh lại trở lên trắng nhợt, trên môi không hề có một chút huyết sắc.

Nhìn thấy vậy, Hồ Thanh Sương lại nói: “Lạc Thiên Phong, thành ý ta đã có, ngươi hãy giải thích đi.”

Sắc mặt Lạc Thiên Phong không buồn không vui, mở miệng nói: “Ngươi có thể hỏi bảy người bọn họ. Các ngươi có thể tự mình nghiệm chứng một phen, cần gì ta phải đến đầu võ mồm với các ngươi!”

“Ngươi!” Bị Lạc Thiên Phong nói một câu mỉa mai, Hồ Thanh Sương thân là đứng đầu một tông cũng không nhin nổi sắc mặt dần đỏ lên. Lúc này trên khuôn mặt xanh xao của hắn hiện lên một chút ửng hồng trông rất quý dị.

Nhưng mà Tần Vô Song đứng một bên vẫn mở miệng trước. Chỉ thấy mặt hắn lộ hàn quang, nhìn bảy người Lục Thanh quét mắt một cái. Một loại uy áp của hồn thức thuộc về Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn truyền ra. Uy áp giống như đại thể của núi cao vạn trượng ép tới trong lòng bảy người.

“Nói! Các ngươi đã dùng quỷ kế gì hãm hại đệ tử của sáu tông!”

Nghe Tần Vô Song chất vấn như vậy, bốn người Lạc Thiên Phong đồng thời cau mày.

Đối với người khác còn tốt nhưng Tần Vô Song lại chất vấn đầu tiên, khiến cho trong lòng bảy người đều sinh ra một cơn tức giận. Kẻ châm ngòi thổi gió trước tiên chính là Tần Mộc, chính hắn đã cổ động đệ tử của các tông khác vây công bọn họ. Nếu không phải lúc cuối cùng Lục Thanh tỉnh lại, không nói chết một người Tư Đồ Tư Dự, sợ là tất cả đều chạy trời không khỏi nắng.

Trong bảy người, cảnh giới của Lục Thanh là cao nhất, hắn đã một chân bước vào cảnh giới Kiếm Hồn nên đối với uy áp của Tần Vô Song thả ra cũng không có nhiều cảm giác, chỉ là trong lòng trầm trọng thôi. Ở trong thức hải của hắn, vòng xoáy thần thức đã gần một nửa trở thành màu vàng tản ra ánh sáng rực rỡ đem uy áp của Tần Vô Song cản ở ngoài.

Chỉ thấy Lục Thanh cười lạnh một tiếng nói: “Tần tông chủ, người khác đều có tư cách chất vấn chúng ta nhưng riêng ngươi thì không được!”

“Người khác đều có tư cách chất vấn chúng ta nhưng riêng ngươi thì không được!”

Lời vừa nói ra, không nói Tần Vô Song ngậy ngấn cả người, chính là những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng giật mình. Bốn người Lạc Thiên Phong ở sau cũng gật đầu, hiển nhiên bọn họ với lời nói của Lục Thanh rất vừa lòng.

Sau khi sững sốt một lát ngẩn ngui, sắc mặt của Tần Vô Song trở thành xanh mét. Hắn thân là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, vạn nhân kính ngưỡng. Bình thường ai thấy hắn cũng cung kính, không hề dám lớn tiếng, đã lâu hắn không bị người khác phản bác lại. Lúc này trong lời nói của Lục Thanh rõ ràng có ý tứ làm cho hắn nhục nhã, làm sao hắn không thể giận dữ cho được.

“Tiểu bối muốn chết!” Tần Vô Song gầm lên một tiếng. Tay hắn lập tức điểm ra.

Một luồng Kiếm Cương màu xanh trắng xuyên qua hư không, bắn nhanh tới Lục Thanh.

“Tần Vô Song ngươi dám!” Giờ khắc này, Lục Thanh chỉ cảm thấy trước mặt hoa lên, thân hình Huyền Thanh đã tới trước mặt hắn.

Hưu

Một đạo Diệu Dương Kiếm Cương màu tím hồng nghênh đón Kiếm Cương màu xanh trắng của Tần Vô Song.

Ầm

Trong hư không, hai đạo Kiếm Cường va chạm vào nhau. Một tầng sóng gợn vô hình tản ra. Cả đại diện Tử Hà chấn động lên. Những đệ tử ngoại tông trong cung Tử Hà cảm thấy cả người chấn động, trái tim như muốn nhảy vọt ra khỏi cơ thể.

Từ lúc hơn hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn hạ xuống đỉnh núi Tử Hà, khắp đỉnh núi đều bị uy thế của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn bao phủ. Không khí ngưng đọng như lâm vào bùn lầy, làm người ta hít thở khó khăn. Một cỗ đại thể ngưng tụ ra, bao phủ cả cung Tử Hà.

Đây là chuyện mà cả đời các đệ tử ngoại tông cũng chưa trải qua. Hiện giờ Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đột nhiên tụ tập đến, khiến bọn họ vô cùng khiếp sợ. Đồng thời trong lòng cũng cảnh giác, bọn họ nghe ra được những người tới đây không hề có thiện ý gì, chỉ sợ sẽ có đại chiến bùng nổ. Đến lúc đó, bọn họ tiểu nhân vật có thể sẽ...

Đến bây giờ cả cung Tử Hà bị đại thể của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn bao phủ. Bọn họ hiểu được, lúc trước vì cái gì mà những đệ tử nội tông lại rời đi, đó chính là lưu lại cho tông môn một đường sinh cơ.

Lại nhìn đến trước đại diện Tử Hà. Huyền Thanh cùng Tần Vô Song giao thủ cân tài ngang sức. Hai người đều không hề lùi về sau, đương nhiên vừa rồi họ cũng không đánh hết toàn lực.

“Huyền Thanh!” Ánh mắt Tần Vô Song nhìn chằm chằm Huyền Thanh. Lửa giận trong mắt hằn như muốn thiêu đốt mọi thứ trước mặt thành tro bụi.

“Người vì sao không để cho hắn nói hết. Người một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, lại là tông chủ Thanh Ngọc tông lại có tác phong như vậy sao?”

“Người! Tốt! Tốt lắm!” Tần Vô Song giận dữ cười một tiếng rồi nói tiếp: “Ta để hắn nói. Hôm nay thị phi đúng sai đều phải nói hết, không lại nói người của gia tộc họ Tần ta lấy lớn khi nhỏ.”

Để Lục Thanh đứng sau lưng tiến lên, Huyền Thanh trầm giọng nói: “Lục Thanh người cứ nói ra. Có sự phụ ở đây, không ai động được vào một sợi tóc của người.”

Hành động vừa mới rồi của Tần Vô Song cũng không làm Lục Thanh cảm thấy sợ hãi. Một đạo Kiếm Cường kia uy lực vô cùng nhưng hiện giờ hắn đã chạm tới cánh cửa vào Kiếm Hồn, mượn dùng một chút uy trời đất. Hắn tin tưởng mình có thể không tổn hao gì mà tiếp được một đạo Kiếm Cường kia.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

317. Chương 70 Tất Nhiên Là Phải Giết

Trong mắt các Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn thì biểu hiện của Lục Thanh rất ngu xuẩn.

Kể cả là một gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn thì trước mặt một cơn giận của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không hề có một chút lực lượng phản kháng.

Kiếm Hồn chưa thành thì chỉ là một con kiến! Đó là một câu vãn thường truyền lưu trong các Kiếm Chủ.

Giờ phút này đối với Huyền Thanh, Tần Vô Song cũng không có biện pháp gì. Đa số mọi người đều nghĩ, chỉ cần từ nay về sau Lục Thanh xuất hiện trong khu vực Thanh Ngọc tông thì chờ đợi hắn sẽ là đuổi giết đến từ một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Mặc kệ là lý do gì, uy nghiêm của một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn không thể để cho một Kiếm Chủ như Lục Thanh xâm phạm được.

Lục Thanh không hề để ý, bình tĩnh nói: “Sau khi tiến vào Kiếm Mộ, trong đó là một vùng đất hoang dã đầy cây cối rậm rạp cùng các loại hung thú. Chúng ta chỉ ở trong đó tìm kiếm linh dược và chiến đấu với hung thú. Nhưng mà Tần Mộc của quý tông lại thừa dịp lúc ta đang ngộ đạo phong bế lục giác, đã kích động sáu tông môn vây công ta. Chỉ có Phù Vân tông là không tham gia. Chúng ta phải liều chết mới giữ được tính mạng. Tử Hà tông chúng ta vì sao mà có ba người không hề trở ra chứ, đó chính là bị tử thương trong trận hỗn chiến đó. Hung thủ là một Kiếm Chủ của Vô Tình tông.”

Lần này sắc mặt của Tần Vô Song trở lên rất khó coi. Ánh mắt bốn người Hàn Kiếm Tâm nhìn về phía Tần Vô Song cũng trở lên biến hóa. Tông môn Thiên Đạo lại liên hợp cùng với tông môn Nhân Đạo đuổi giết tông môn Thiên Đạo khác. Việc này mà truyền ra ngoài thì Thanh Ngọc tông sẽ bị tất cả tông môn Thiên Đạo chê cười cùng căm ghét.

Lục Thanh dừng một chút lại tiếp tục nói: “Đương nhiên tuy chúng ta gặp vậy công, nhưng cuối cùng vẫn thành công giết mấy người rồi phá vây. Về sau cũng không hề gặp lại đệ tử nào của sáu tông.”

Mà lúc này, Hồ Thanh Sương không nhịn được nói: “Các người giết chết mấy người? Nói xem đệ tử của Ngũ Độc tông ta có gặp độc thủ của các người không?”

“Còn có Thất Thương tông ta.”

“Chân Dục tông!”

“Vô Tình tông!”

Huyền Thanh ở một bên ngăn cản uy áp của các Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, Lục Thanh đứng một bên cười lạnh một tiếng, không chút khách khí nhìn đám người Hồ Thanh Sương nói: “Ta kính người là người đứng đầu một tông, mà người đường đường là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, lại nói chuyện không biết xấu hổ như vậy. Chẳng lẽ chỉ có đệ tử của các người có thể liên thủ diệt sạch Tử Hà tông chúng ta sao. Thiên hạ nào có đạo lý như vậy chứ. Muốn người khác phải ngồi không đợi chết sao! Sợ là đến trẻ con cũng biết phản kháng chống cự. Huống chi chúng ta là kiếm giả của Thiên Đạo, há có thể để Nhân Đạo kiếm giả tùy ý khi dễ!”

Vốn Lục Thanh vẫn dựa theo bản định với Lạc Thiên Phong mà phản bác lại. Nhưng hắn thấy đám người Hồ Thanh Sương cố ý gây sự vẫn không nhịn được. Thà ta phụ người trong thiên hạ chứ không để người trong thiên hạ phụ ta. Ngực khí của Lục Thanh trở lên rất sắc bén.

“Tiểu tử! Người chỉ là một Kiếm Chủ nho nhỏ mà dám nói với chúng ta như thế sao? Có tin hay không lão phu một chiêu đem người tể kiếm!” Độc Cáp Mô nhin không được trầm giọng quát lên.

Lúc này trừ Phù Vân tông, sắc mặt của các Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của năm tông còn lại đều trở lên rất khó coi. Ánh mắt tất cả đều có chút sát khí nhìn về phía Lục Thanh. Tuy Lục Thanh không nói gì sai, thậm chí hắn còn chiếm đạo lý. Nhưng trong lời nói của hắn lại rất bất kính. Đặc biệt là với bốn tông môn Nhân Đạo. Cho dù là luôn lạnh lùng như Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Vô Tình tông cũng không nhịn được sắc mặt trở lên xanh mét.

Đối với lời uy hiếp của Độc Cáp Mô, Tầm Thiên Kính cũng không nhịn được. Chỉ thấy hắn tiến lên hai bước đi tới bên cạnh Huyền Thanh, hai mắt trợn trừng, không hề khách khí nói: “Lục sư diệt của ta nói có chỗ nào sai! Độc Cáp Mô người mà dám ra tay, hôm nay Tầm Thiên Kính ta sẽ liều mạng với người.”

“Người!” Độc Cáp Mô quả thật rất tức giận. Chẳng những lúc trước đã bị Lục Thanh chống đối, giờ lại bị Tầm Thiên Kính lấy sống chết ra uy hiếp, sợ là cả đời hắn chưa bao giờ bị nhục nhã như bây giờ. Hắn cười rộ lên một tiếng rồi nghiêng răng lợi nói:

“Tốt! Tốt! Tầm lão thất phu, hôm nay ta với người không chết không ngừng!”

Sắc mặt Hồ Thanh Sương âm trầm đến đáng sợ. Hôm nay, trên núi Tử Hà chẳng những không hỏi ra được điều gì. Mà bây giờ còn bị người ta phản bác lại làm nhục chính mình. Tuy bọn họ có nhiều người nhưng lại không cãi được câu gì.

Như vậy lại càng không dễ trở mặt cùng Tử Hà tông.

“Tam sư đệ! Im mồm lại!”

“Đại sư huynh để ta cùng hắn ngày hôm nay phân rõ sống chết.”

“Độc Cáp Mô!” Hồ Thanh Sương tức giận quát to một câu. Từ trên người hắn, một tầng hơi độc năm màu lóe ra. Mặt đất liền phát ra tiếng vang như nước sôi rồi rất nhanh bị hơi độc ăn mòn hòa tan.

Khi tiếng hét vang lên, Độc Cáp Mô mới thanh tỉnh lại. Hắn nhìn Hồ Thanh Sương phát ra khí thế không nhịn được cảm thấy cả người căng thẳng. Đáng về phần nộ của hắn cũng đã biến mất sạch sẽ.

“Vâng thưa tông chủ!” Độc Cáp Mô hơi cúi người hành lễ rồi không nói gì nữa lui xuống một bên. Nhưng Lục Thanh vẫn thấy rõ, ánh mắt của hắn vẫn liếc về phía Tầm Thiên Kính cùng với Lục Thanh. Trong ánh mắt hiện rõ vẻ oán độc khiến cho người ta phát lạnh.

Trong lòng người này đã ghi hận với mình!

Trong nháy mắt, Lục Thanh liền phán đoán với Độc Cáp Mô. Cảm thụ sát khí kiềm nén trên người Độc Cáp Mô, Lục Thanh lập tức hạ quyết định. Đợi cho hắn có đủ thực lực thì phải giết người này. Nếu không bị một kiếm giả cường đại và âm hiểm như vậy ghi hận thì khó có thể biết hắn có xuống tay với người thân của mình hay không.

Huống chi Ngũ Độc tông này coi mạng người như cỏ rác. Lục Thanh đã từng chứng kiến qua. Hắn vẫn không quên những vết máu chảy đầm đìa quanh trấn Triệu Dương.

Mà lúc này, Tần Vô Song cũng mặc kệ đám người Hồ Thanh Sương, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Lục Thanh, gần từng chữ một nói: “Tiểu tử, người nói cho ta biết, rốt cuộc đã có bao nhiêu đệ tử của năm tông chết trong tay các người. Tôn nhi của ta bây giờ như thế nào?”

Lục Thanh không hề do dự mở miệng nói: “Bốn tông khác thì không nhiều lắm, mỗi tông một hai người. Còn quý tông, lúc đó chỉ có năm người, đã hoàn toàn bỏ mạng.”

Nghe Lục Thanh nói như thế, đám người Hồ Thanh Sương cũng tin tưởng. Trong phỏng đoán của bọn họ, tuy đệ tử của Tử Hà tông rất mạnh mẽ nhưng không thể đối đầu với cả đệ tử năm tông được. Nếu không phải đệ tử của cả sáu tông đều không đi ra thì bọn họ cũng không có phán đoán như trước.

Như vậy hiện tại xem ra, chỉ vì một hai đệ tử mà đại chiến cùng Tử Hà tông, thật sự không đáng. Hiện tại việc trọng yếu nhất của bọn họ là trở lại tông môn, một lần nữa bồi dưỡng cùng thu nhận đệ tử mới, không phải là ở đây dây dưa cùng Tử Hà tông. Tự nhiên mất công tiêu hao Đại Sư cảnh giới Kime61 Hồn ở đây thật sự không đáng.

Đây chỉ là tranh khí phách, rất không đáng!

Cơ hồ là trong thời gian ngắn ngủi, bốn tông Nhân Đạo đã có quyết định. Uy áp của các Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của bốn tông chậm rãi thu hồi.

Lúc này, ánh mắt của mọi người thuộc tông môn Thiên Đạo đều nhìn tới bốn người Tần Vô Song.

Trong mắt mỗi người đều toát lên sát khí. Hư không bên người Tần Vô Song, một cỗ uy trời đất bàng bạc bốc lên. Uy trời đất lan tràn ra, chân không bắt đầu bị phá vỡ. Thanh Ngọc tam lão đứng yên không có hành động gì cũng không hề nói chuyện. Mọi người đều biết, ba người này là hoàn toàn nghe theo Tần Vô Song.

“Tiểu tử! Có phải tôn nhi của ta đã chết trong tay các người?” Sát khí trên người Tần Vô Song dày đặc như thực. Cho dù là Lục Thanh mượn uy trời đất cản lại, nhưng tâm thần cũng run lên, sắc mặt trở lên tái nhợt.

“Yên tâm! Lục Thanh người cứ nói đi!” Chấn trước mặt Lục Thanh, Huyền Thanh nói. Đây là lần đầu tiên Lục Thanh thấy Huyền Thanh có thái độ cường ngạnh như vậy. Bình thường thì khí chất trên người lão rất ngưng tụ như núi cao, không hề dao động.

Quay đầu nhìn lại Tần Vô Song, Lục Thanh trầm giọng nói: “Tần Mộc chính là đầu sỏ gây sự, tất nhiên ta phải giết hắn.”

Nhưng còn không để Tần Vô Song kịp mở miệng. Hồ Thanh Sương đã mở miệng nói: “Lạc tông chủ, hôm nay đã đắc tội nhiều, giờ chúng ta xin cáo lui! Sau này còn gặp lại.”

“Các người!” Tần Vô Song sửng sốt, tức khắc liền hiểu được, bốn tông Nhân Đạo không muốn ở đây dây dưa nữa. Trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nói gì.

Lạc Thiên Phong lãnh đạm cười một tiếng: “Thứ cho ta không tiễn!”

Không ai nói chuyện, mười bốn Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của bốn tông Nhân Đạo hóa thành kiếm quang bay lên bầu trời. Tiếng kiếm rít thê lương vang lên, càng ngày càng xa, hướng tới phương hướng sông Lệ Thủy mà đi.

Không nói bảy người Lục Thanh, kể cả là bốn người Lạc Thiên Phong cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Tuy bọn họ đã chuẩn bị đánh một trận, nhưng có thể tránh được thật sự rất may.

Lúc này trong lòng Tần Vô Song rất tức giận, nhưng hần thân là đứng đầu một tông, có rất nhiều điều phải bàn khoăn.

Hiện giờ bốn người Lạc Thiên Phong cũng cảm thấy thoải mái xuống, chuyển dời ánh mắt nhìn về phía bốn người Tần Vô Song. Hiện tại, chân chính cùng Tử Hà tông đối chọi gay gắt cũng chỉ có Thanh Ngọc tông.

Hết thấy đều diễn ra thuận lợi. Đó cũng là do Lạc Tâm Vũ đã được lão Kiếm Hoàng bố trí thêm một đạo cấm chế, che đi dao động Kiếm Khí thực. Nếu không Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không thể dễ dàng tin tưởng như vậy. Mà bây giờ trước mặt bọn họ, chỉ có người Thanh Ngọc tông cùng Phù Vân tông.

Trong Kiếm Mộ, Tần Mộc kích động sáu tông vây công tám người Lục Thanh. Bốn người Lạc Thiên Phong cũng đã quyết định cùng Thanh Ngọc tông trở mặt, thậm chí sẽ gặp nhau bằng mũi kiếm.

Rốt cuộc, Tần Vô Song cũng ngẩng đầu lên. Khí thế bạo ngược cùng uy trời đất trên người hần thu liễm không còn. Nhưng Lục Thanh có thể cảm nhận được, trong ánh mắt của Tần Vô Song lộ ra một vẻ kiên định. Sự kiên định giống như vị trí của Kiếm Thần ở Thập Vạn Đại sơn trong lòng nhiều kiếm gải, không thể dao động.

“Lạc Thiên Phong! Có phải kế tiếp Tử Hà tông các ngươi sẽ tới Kiếm Thần điện tiếp nhận Thanh Phàm lệnh, tiến giai lên Kim Thiên.” Thanh âm của Tần Vô Song bình tĩnh dị thường.

Đột nhiên hần nói như vậy khiến mấy người Lạc Thiên Phong cũng sửng sốt. Trong lòng vừa động, Lạc Thiên Phong nói: “Tần Vô song ngươi có ý gì?”

Nhìn chằm chằm Lạc Thiên Phong, Tần Vô Song cắn răng nói: “Tử Hà tông các ngươi không có khả năng buông tha tổ địa nghìn năm của mình. Như vậy khi thu hồi Thanh Phàm lệnh cũng chỉ có một con đường đó là khuếch trương.”

“Tông chủ!” Đứng ở phía sau, Thanh Ngọc tam lão như đoán được cái gì, đồng thời mở miệng nói.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

318. Chương 71 Tần Vô Song, Hàn Kiếm Tâm

“Ta tự biết chùng mực!” Tần Vô Song nhẹ giọng nói. Nhưng bất kỳ ai cũng nghe ra lời nói của hần rất quyết tâm.

Thở dài một tiếng, Thanh Ngọc tam lão cũng không nói thêm gì nữa.

“Lạc Thiên Phong!” Tần Vô Song ngập ngừng rồi kiên định nói: “Trừ lệnh lang ra, chỉ cần ngươi giao cho ta sáu người còn lại. Đợi khi Tử Hà tông của ngươi lấy được Kim Thiên lệnh, Thanh Ngọc tông chúng ta nguyện ý nhường lại năm mươi dặm khu vực tông môn cho các ngươi không điều kiện. Năm tòa núi lớn cũng trở thành phụ thuộc vào Tử Hà tông, trở thành chi thứ.”

“Tông chủ! Không thể!”

Có thể nói lần này Thanh Ngọc tam lão rất sợ hãi. Bọn họ thật không ngờ Tần Vô Song lại đưa ra quyết định như vậy. Cắt nhượng lại khu vực tông môn thì còn tốt, Thanh Ngọc tông là tông môn cấp Thanh Phàm, mất đi năm mươi dặm khu vực tông môn cũng có thể khuếch trương đến nơi khác.

Nhưng nếu phụ thuộc vào Tử Hà tông, trở thành chi thứ thì không thể được. Nói đến chi thứ đó chính là đặc quyền của tông môn đã trên cấp Thanh Phàm, có thể để tông môn thấp hơn một cấp phụ thuộc vào, xưng là chi thứ. Mà chi thứ sẽ xem tông môn phụ thuộc vào thành chủ tông.

Chủ tông có nghĩa vụ bảo hộ chi thứ không bị xâm phạm. Mà chi thứ mỗi năm đều phải tiến cống với chủ tông. Khi có việc gì, chủ tông có thể yêu cầu chi thứ điều động kiểm giả. Chỉ cần một ngày là chi thứ thì nhất định phải tuân thủ quy tắc này không điều kiện.

Kỳ thật việc đó đối với các tông môn bình thường cũng không có tổn thất gì. Phụ thuộc vào chủ tông cường đại, tại đây trong Thập Vạn Đại Sơn cường giả như mây, có thể bảo vệ lợi ích của tông môn rất tốt, sẽ có được sự yên ổn. So sánh một góc mà nói, hiện giờ ở Thập Vạn Đại Sơn, trên cơ bản cũng không thường xuyên phát sinh chiến tranh giữa các tông môn. Nói tóm lại, phụ thuộc vào một phương chủ tông thì lợi lớn hơn hại.

Nhưng vấn đề là ở đây là Thanh Ngọc tông là một tông môn cấp Thanh Phàm.

“Tông chủ, không thể làm trái với di huấn của tổ sư.” Thanh Ngọc tam lão đồng thời quỳ xuống nói.

Nhưng không đợi Tần Vô Song kịp nói thêm gì, Lạc Thiên Phong đã mở miệng nói: “Tần Vô Song! Người không cần phải nói thêm nữa. Cho dù người đem cả Thanh Ngọc tông nhường cho Tử Hà tông chúng ta, ta cũng không đem sáu người giao cho người.”

Lạc Thiên Phong rất kiên quyết nói: “Về khu vực tông môn, đợi cho sau khi tiến giai, tông môn chúng ta sẽ tự tranh thủ tìm. Nếu nói dùng sáu người bọn họ để đổi lấy lợi ích như vậy, không nói các tông môn xung quanh nhìn như thế nào, chính là kiểm giả cùng người dân của Tử Hà tông chúng ta cũng chạnh lòng. Đến lúc đó cũng sẽ không ai vì tông môn mà làm việc. Cho nên Tần Vô Song người hãy bỏ tâm tư này đi.”

Nghe được Lạc Thiên Phong nói như thế, tâm tình sáu người Lục Thanh đang căng thẳng cũng buông lỏng xuống.

Lúc này đây, tông môn cũng không khiến cho mình phải thất vọng.

Ánh mắt Lục Thanh liếc nhìn về phía tấm bảng ghi bốn chữ “Tử Hà đại điện”. Mặc dù một phần nguyên nhân rất lớn là do sáu người bọn họ còn có giá trị. Nhưng hấp dẫn to lớn như vậy mà Lạc Thiên Phong có thể ngay lập tức từ chối, thực khiến cho Lục Thanh rất vừa lòng.

Việc tông môn tiến giai, đó là thời điểm tông môn phải gặp rất nhiều nguy cơ. Thường bởi vì vấn đề khu vực tông môn mà có thể bị các tông môn xung quanh liên hợp chống lại. Không có lực lượng to lớn thực có thể tiến giai không bao lâu đã bị đánh trở về như lúc đầu.

Nếu đáp ứng Tần Vô Song, khi Tử Hà tông tiến giai lên Kim Thiên sẽ có được một tông môn cấp Thanh Phàm trợ lực. Nếu không sẽ cùng Phù Vân tông, trở thành hai trở ngại lớn nhất của Tử Hà tông. Lạc Thiên Phong không hề suy nghĩ mà đã có quyết định như vậy, thật sự là rất quyết đoán.

Mà bị Lạc Thiên Phong cự tuyệt như vậy, sắc mặt Tần Vô Song lập tức trở lên khó coi. Chỉ nghe hắn trầm giọng nói: “Lạc Thiên Phong người đã cân nhắc lợi hại trong đó chưa?”

Lạc Thiên Phong lắc đầu nói: “Việc đơn giản như vậy Tần Vô Song người không cần hỏi lại!”

“Tốt! Tốt!” Biết không còn hy vọng nữa, sắc mặt Tần Vô Song lập tức trở lên dữ tợn: “Lạc Thiên Phong người đã lựa chọn như vậy thì đừng trách Tần Vô Song ta vô tình. Cho dù Tử Hà tông người lấy được Kim Thiên lệnh, không có đầu của sáu người, trừ phi toàn bộ năm mươi vạn người dân của Thanh Ngọc tông ta chết, nếu không người đừng bao giờ mơ tưởng lấy được một tấc đất!”

“Chúng ta đi!” Quát một tiếng, Tần Vô Song lập tức quay đầu rời đi. Hắn cũng không ngu ngốc cùng bốn người Lạc Thiên Phong khai chiến. Không nói bọn hắn có phải là đối thủ hay không, hắn biết, trong đại điện Tử Hà có một lão bắt tử ẩn dấu. Phỏng chừng là chỉ cần bọn họ ra tay sẽ không có được đường về. Huống chi bốn tông Nhân Đạo đã rời đi, chẳng lẽ phải nhờ bốn người Hàn Kiếm Tâm trợ giúp.

Đi được vài bước, Tần Vô Song lại quay đầu lại nói: “Lạc Thiên Phong, tốt nhất người đừng để cho bảy người bọn họ tiến vào khu vực tông môn chúng ta. Nếu không đến lúc đó lại phải đến tìm tông môn chúng ta đòi lại công đạo. Chúng ta đi!”

Nói xong liền cùng Thanh Ngọc tam lão hóa thành bốn luồng kiếm quang, hướng tới thú khư thành Lạc Nhật bay đi.

Tiếng kiếm rít vang lên. Những đệ tử ngoại tông trốn trong cung Tử Hà cũng thở phào nhẹ nhõm. Lúc này đại thế bao phủ cả đỉnh núi Tử Hà đã tiêu tán. Cảm giác áp lực trong lòng mỗi người đã biến mất khi bốn người Tần Vô Song rời đi.

Cho tới bây giờ, nghe tiếng hô quát của hai bên, những đệ tử ngoại tông cũng đại khái biết những người tới là ai. Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn! Hơn hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn! Trách không được bọn họ lại thấy áp lực như vậy. Nếu như xảy ra chiến đấu, không cần nói cũng biết bọn họ những kiếm giả có tu vi thấp kém, khó mà thoát được. Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn chiến đấu, cho dù là dư thế của Kiếm Cương cũng đủ khiến bọn họ tan xương nát thịt.

Là tông môn buông tha cho? Hay là...!

Nghĩ đến những đệ tử nội tông đã rút đi, trong lòng mỗi đệ tử ngoại tông đều lâm vào trầm tư. Có lẽ trong mắt tông môn, bọn họ chỉ là một đám phế vật.

Trước cung Tử Hà.

Sau khi bốn người Tần Vô Song rời đi, không khí liền trở lên yên tĩnh. Hàn Kiếm Tâm chỉ lặng lẽ đứng, ánh mắt có chút thất thần. Ở sau hắn, Phù Vân tam kiếm bảo vệ gắt gao.

Lúc này bốn người Lạc Thiên Phong đã hoàn toàn yên tâm. Chỉ có bốn người Hàn Kiếm Tâm cũng không khiến bọn họ có gì phải sợ hãi. Bọn họ đang đợi bốn người Hàn Kiếm Tâm mở miệng trước.

Mãi cho tới thời gian tàn nửa nén hương sau, Hàn Kiếm Tâm mới khôi phục lại tinh thần. Chỉ thấy hắn liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, mở miệng nói: “Lục Thanh! Ta cũng biết qua phẩm hạnh của ngươi, mà Hoàn Chân cũng biết. Trừ phi tranh đoạt truyền thừa của Kiếm Tôn, nếu không đệ tử của Phù Vân tông chúng ta sẽ không bao giờ tranh chấp cùng ngươi. Tuy giữa các ngươi không có giao tình sâu nặng gì nhưng cũng có chút tình nghĩa. Ta tin ngươi sẽ không giết chết Hoàn Chân.”

Lời nói của Hàn Kiếm Tâm khiến cho Lục Thanh rất sửng sốt, nhưng lập tức hắn liền trầm mặc. Nói lại thì hắn cùng Hoàn Chân tuy chỉ ở chung mấy ngày, nhưng cũng biết người này là một người ngay thẳng, tâm tư kiên định, cũng khiến Lục Thanh quý trọng. Hiện giờ Ninh Hoàn Chân chết trong khu thành mộ, cũng làm hắn rất tiếc nuối.

Nhưng lập tức hắn lại ngậy ra, bởi vì lúc này bỗng Hàn Kiếm Tâm hướng tới hắn cúi người hành một nửa lễ. Điều này làm hắn rất sợ hãi, vội vàng nhích người ra.

Điều này cũng khiến bốn người Lạc Thiên Phong rất kinh ngạc, lại càng không nói tới sáu người Lạc Tâm Vũ. Đến Long Tuyết luôn lạnh lùng, bất cận nhân tình cũng hơi nhếch miệng.

Nếu điều này truyền ra, sợ là danh dự của Hàn Kiếm Tâm trong một đêm mất hết. Ba người Phù Vân tam kiếm cũng không ngăn cản, chỉ là trong ánh mắt lộ ra một tia ảm đạm.

Hành lễ xong, Hàn Kiếm Tâm lại hướng tới Lục Thanh nói: “Mong rằng ngươi có thể nói cho ta biết sinh tử của mấy người Hoàn Chân. Ân đức này ta Hàn Kiếm Tâm suốt đời khó quên!”

Đến bây giờ, bốn người Lạc Thiên Phong mới thực sự coi trọng Hàn Kiếm Tâm. Người này thật trọng tình trọng nghĩa. Vì đồ đệ mà có thể hành động như vậy. Khó trách những năm gần đây Phù Vân tông lại như mặt trời giữa trưa, phải qua xa Thanh Ngọc tông, theo sát Tử Hà tông bọn hắn.

Có tông chủ như vậy, trong tông môn làm sao có thể có đệ tử bất trung!

Mà gặp phải ánh mắt mang theo hy vọng của Hàn Kiếm Tâm, trong lòng Lục Thanh không đành lòng, nhưng vẫn thở dài một hơi nói: “Bọn họ đều đã chết!”

“Đều đã chết!” Hàn Kiếm Tâm ngậy ra, run giọng nói tiếp: “Chết như thế nào?”

Lúc này từ trên người Hàn Kiếm Tâm, Lục Thanh thấy được hắn đã không còn bộ dáng gì của một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Vô luận là vẻ mặt, ngữ khí, đều chỉ là một người sư phụ yêu thương đồ đệ mà thôi. Không sai, chỉ là một người sư phụ bình thường. Hắn không còn là một tông chủ một tông môn cấp Thanh Phàm.

Nghe Hàn Kiếm Tâm hỏi, Lục Thanh lại nghĩ lại ngày đó, khi hai người Ninh Hoàn Chân hấp hối đã từng nói một câu:

Sinh tử luân hồi, thiên thể bất hối!

Sinh tử luân hồi, thiên thể bất hối! Trong lòng Lục Thanh khê thì trào một hơi rồi mở miệng nói: “Sinh tử luân hồi, thiên thể bất hối! Đây chính là câu nói trước khi chết của hai người bọn họ.”

Dừng một chút rồi Lục Thanh nói ra chân tướng: “Bốn người bị Kiếm Thi vây công trong một địa phương quỷ dị. Chính tay văn bối đã hỏa táng thi thể bọn họ.”

“Sinh tử luân hồi, thiên thể bất hối!” Hàn Kiếm Tâm cười khổ hai tiếng. Hắn đương nhiên biết hai người Lục Thanh nói là ai. Hàn Kiếm Tâm lẩm bẩm một câu: “Đều đã chết! Đều đã chết rồi!” Rồi xoay người bay lên trời, hướng về phía bờ sông Lệ Thủy bay đi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

319. Chương 72 :hộ Tông Trưởng Lão (thượng)

Mọi người đứng yên lặng một lúc lâu, mãi cho tới khi Huyền Minh được Huyền Thanh đỡ phát ra một tiếng rên rĩ.

Mông lung mở hai mắt ra, Huyền Minh liền thấy được vẻ mặt của Huyền Thanh.

“Là người!” Thanh âm Huyền Minh có chút khàn khàn vang lên: “Buông ta ra!”

Nhường mảy, Huyền Thanh không hề do dự lập tức bỏ tay trái đang đỡ Huyền Minh xuống.

Huyền Minh lão đảo cổ gắng đứng, nhưng cuối cùng vẫn không thể đứng vững được, lập tức Tầm Thiên Kính giờ tay đỡ lấy hắn.

“Người đã trúng độc của Độc Cáp Mô, đan điền còn bị thương tổn, còn phải điều dưỡng thật tốt mới khỏi được.” Lạc Thiên Phong trầm giọng nói tiếp: “Giờ là thời kỳ rất quan trọng, người không nghĩ cho bản thân cũng phải nghĩ cho tông môn mà phải giữ gìn sức khỏe!”

Huyền Minh nghe vậy ngẩn ra, lập tức ngừng giãy giụa khỏi tay Tầm Thiên Kính. Bảy người Lục Thanh đều rung mình. Đan điền bị thương, cho dù chỉ là vết thương nhẹ thôi cũng phải điều dưỡng vài năm mới khỏi được. Huống chi, xem bộ dáng của Huyền Minh bây giờ như là một phế nhân, sợ là không phải bị thương nhỏ.

Ngẫm nghĩ một chút, Lạc Thiên Phong lại mở miệng nói: “Lúc trước chưa kịp, bây giờ bảy người các người hãy lấy linh dược mà mình tìm được ra đây.”

Lục Thanh không do dự lấy ra ba chiếc hộp ngọc màu tím mà hắn đã chuẩn bị trước. Ở bên trong hai chiếc hộp có mấy gốc linh thảo mấy nghìn năm, hộp cuối cùng thì để một cây Vạn Niên Bất Tử Căn, còn những thứ khác Lục Thanh đều cho vào Không Giới của mình.

Sáu người Lạc Tâm Vũ, mỗi người lấy ra hai hộp ngọc, do Tầm Thiên Kính đến xem.

Đến bây giờ Lục Thanh mới biết thì ra phong chủ núi Vân Vụ thoát nhìn có chút nóng nảy nhưng lại là một gã y sư hay một luyện đan sư hàng đầu.

“Từ Kim Chi ban nghìn năm, Huyền Nguyên thảo sáu nghìn năm, Lưu Vân quả năm nghìn năm, Bích Liên hai nghìn năm. Tốt! Tốt quá! Không nghĩ tới các người lại tìm được nhiều linh dược trân quý như vậy. Cứ như vậy, không có linh dược cần dùng để luyện chế Kiếm Hồn đan, ta cũng có thể dùng những linh dược này thay thế được.” Trên mặt Tầm Thiên Kính lộ ra ý mừng nói.

Có Kiếm Hồn đan, chỉ cần đạt tới cảnh giới, ngưng kết Kiếm Hồn có thể gia tăng ba thành cơ hội. Như vậy thì có thể gia tăng số lượng Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Từ Hà tông, tăng hai hay ba người cũng có thể!

Trong số sáu người, linh dược của Lạc Tâm Vũ thu được là trân quý nhất. Phân biệt có một gốc Xa Mã chi vạn năm cùng một gốc Thất Diệp Thảo bảy nghìn năm.

Cuối cùng khi đến phiên Lục Thanh, khi chiếc hộp ngọc màu tím thứ nhất được mở ra. Tầm Thiên Kính nhìn vài cái, lại nếm hương vị rồi gật đầu nói: “Thảo Linh Chi sáu ngàn năm, là linh dược hệ Hỏa rất hiếm có.”

Lát sau, khi hộp ngọc thứ hai được mở ra: “Chu quả chín nghìn năm, cũng là linh dược hệ Hỏa khó có được, tốt lắm! Còn chiếc hộp bên dưới là...”

Tầm Thiên Kính có chút nghi hoặc mở chiếc hộp cuối cùng ra.

Một làn ánh sáng màu xanh lục bốc lên, đồng thời mang theo một cỗ khí tức hoang dã cổ xưa. Một hơi thở hùng hậu lâu dài, giống như đắm chìm trong năm tháng vô tận. Khí hệ Mộc nồng đậm tràn ngập ra xung quanh mấy chục trượng.

Lúc này, Huyền Minh bị khí hệ Mộc nồng đậm bao quanh sắc mặt liền trở lên hồng nhuận. Trên người hắn một cỗ hơi độc màu hồng tự động bị đẩy ra, dưới linh khí hệ Mộc nồng đậm, căn bản không chống đỡ được liền tiêu tán.

“Đây là linh dược gì?” Huyền Minh là người thứ nhất kinh hô ra tiếng. Bởi hắn cảm thấy, đến một vết rách trong Kiếm Chủng của hắn, hình như cũng đang khép lại.

Đợi linh quang yếu đi, đám người Tầm Thiên Kính mới nhìn rõ linh dược trong chiếc hộp.

Đây là một gốc linh dược có hình dáng như một gốc nhân sâm, toàn thân có màu xanh biếc trong suốt, linh khí hệ Mộc ngưng tụ thành lục mang như thực. Đặc biệt mặt trên còn có khí tức hoang dã, tản ra xung quanh, thật sự kinh người.

“Đây là...” Tầm Thiên Kính nhíu mày suy nghĩ. Hắn nhìn linh dược này có cảm giác khá quen mắt, nhưng mãi vẫn không nghĩ ra là cái gì, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm vào. Đến bốn người Lạc Thiên Phong cũng nhìn không chớp mắt. Đặc biệt là Huyền Minh, ánh mắt hắn nhìn vào gốc linh dược này tràn ngập hy vọng. Dựa theo cảm giác vừa rồi của hắn, nếu hắn có thể ăn một đoạn ngắn, sợ là sẽ bớt cho hắn mấy năm phải dưỡng thương, chỉ cần thời gian nửa năm cũng đủ để khôi phục như cũ.

Mọi người còn đang suy nghĩ, Lục Thanh lại mở miệng nói: “Đó là chí bảo hệ Mộc: Vạn Niên Bất Tử Căn.”

“Vạn Niên Bất Tử Căn!” Tầm Thiên Kính thì thào một câu, đột nhiên ánh mắt trở lên sáng ngời. Bàn tay hắn có chút run rẩy vuốt ve Vạn Niên Bất Tử Căn. Lại cúi đầu nuốt một ngụm nước bọt, Tầm Thiên Kính mới ngẩng đầu lên.

“Quả nhiên là chí bảo hệ Mộc. Nếu như bị Tần Vô Song thấy được nói cho lão già kia biết, sợ là lão sẽ đích thân tới tông môn chúng ta trộm cướp a!”

Tiếp tục, trong ánh mắt khó hiểu của bốn người Lạc Thiên Phong, Tầm Thiên Kính bắt đầu giải thích:

:Linh dược vạn năm có hai loại chí bảo là Vạn Niên Hoàn Hồn Thảo và Vạn Niên Bất Tử Căn. Vạn Niên Hoàn Hồn Thảo, là một loại linh dược nghịch thiên có một không hai. Không nói có thể làm xương trắng máu thịt mọc ra, cho dù là hồn phi phách tán, có linh dược này đều có thể kéo trở về.”

Ngưng một chút, Tầm Thiên Kính lại tiếp tục nói: “Còn Vạn Niên Bất Tử Căn, bên trong ẩn chứa sinh cơ to lớn. Người thường dùng vào cũng có thể trú nhan, sống lâu mấy trăm năm. Đối với người chết, sinh cơ cường đại trong này cũng có thể đem hồn phách tán đi gọi trở về, thật sự là thứ nghịch thiên. Nếu bị lão già kia của Thanh Ngọc tông tìm được thứ này, không nói hắn có thể đột phá được bình cảnh, mà còn có thể gia tăng trên dưới một trăm năm tuổi thọ.”

Nghe Tầm Thiên Kính nói, sáu người Lạc Tâm Vũ, thậm chí là bốn người Lạc Thiên Phong cũng đều há to miệng. Vạn Niên Bất Tử Căn thật sự là linh dược quá nghịch thiên.

Tiếp theo, Tầm Thiên Kính lại kích động nói: “Xem hoa văn của gốc Vạn Niên Bất Tử Căn này sợ là đã có năm vạn năm tuổi. Gốc cây này có được lực mạnh mẽ vô cùng, so với Vạn Niên Bất Tử Căn bình thường

mạnh hơn mấy lần. Nếu dùng để luyện đan, chỉ cần cho vào một chút, là có thể nâng cao cơ hội luyện thành đan được. Thậm chí ta còn có thể dùng nó luyện chế ra Duyên Thọ đan!”

“Duyên thọ đan!” Bốn người Lạc Thiên Phong không khỏi mở to mắt nhìn: “Người là nói...”

Khẳng định gật đầu, Tầm Thiên Kính trầm ngâm một lát rồi nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Bất Tử Căn này được lực mạnh như vậy, ta có bảy thành nắm chắc luyện chế thành công.”

“Tốt! Thật sự tốt quá!” Lấy tâm tình luôn trấn định của Lạc Thiên Phong, giờ phút này nghe vậy cũng không nhịn được cười ra tiếng: “Đây là ông trời giúp Tử Hà tông chúng ta!”

Không phải sao? Vốn bọn họ đang còn lo lắng, sau khi tông môn lên cấp Kim Thiên không lâu, sự thúc của bọn họ sẽ qua đời. Dựa theo Lạc Thiên Phong ước đoán, tuy sự thúc có tu vi thông thiên, nhưng nhiều nhất chỉ có thể sống tới hai trăm tuổi. Chỉ cần hồn phách không hợp, không ngưng tụ thành Kiếm Phách thì chung quy không thể thoát khỏi tiên thiên trời buộc, kéo dài tuổi thọ.

Nhưng bây giờ Tử Hà tông có thể tranh thủ được mấy chục, thậm chí là gần trăm năm thời gian để củng cố địa vị tông môn Kim Thiên. Thậm chí lão Kiếm Hoàng cũng có thể tiến thêm một bước cũng không phải không có khả năng.

Vừa suy nghĩ, Lạc Thiên Phong vừa nhìn về Lục Thanh, trong lòng không khỏi cảm thán. Ai có thể nghĩ được lúc trước năm người bọn họ làm một cái quyết định lại biến thành tông môn bồi dưỡng ra một thiên tài cùng kiêu hùng như vậy. Vạn Niên Bất Tử Căn này, xem như là Lục Thanh đã lập một công lao to lớn cho tông môn.

Mà lúc này, Lục Thanh bỗng nhiên mở miệng nói: “Mong rằng tông chủ có thể cho đệ tử một chút Bất Tử Căn!”

“Hả?” Lạc Thiên Phong sửng sốt, lập tức quay sang nhìn Tầm Thiên Kính. Ý tứ của hắn là, nơi này chỉ có Tầm Thiên Kính am hiểu tinh thâm về đan dược.

Tầm Thiên Kính ngồi xuống vuốt ve Vạn Niên Bất Tử Căn một lát rồi nói: “Gốc Bất Tử Căn này, luyện chế đan dược cũng chỉ cần một nửa là đủ. Người muốn bao nhiêu, cần đề làm gì?”

Lục Thanh dừng một chút rồi mở miệng nói: “Sư đệ Đoạn Thanh Vân vô ý nhập ma, cần dùng Bất Tử Căn cứu mạng, ba tấc là đủ.”

Nhập ma!

Bốn người Lạc Thiên Phong đều có chút sửng sốt. Huyền Thanh cũng giật mình, không phải nhập ma cần dùng Vạn Niên Tẩy Tâm quả mới được sao? Bất Tử Căn có dùng được không?

Tầm Thiên Kính trầm ngâm một lát rồi nói: “Y kinh có câu: tâm chúc Hỏa, phế chúc Kim, cam chúc Mộc, tì chúc Thổ, thận chúc Thủy. Nhập ma là do tâm nhập, lúc sau đạt tới thân, đến niệm rồi sinh ra một đạo ma khí. Nếu dùng Vạn Niên Bất Tử Căn, Mộc có thể cổ vũ Hỏa thấp lên ngọn lửa chí dương, đốt cháy ma khí, tẩy luyện thần niệm, trở về bản ngã. Ừ! Có thể thử một lần.”

Nghe Tầm Thiên Kính nói như vậy, Lạc Thiên Phong gật đầu nói: “Vạn Niên Bất Tử Căn này do người đoạt được, người lấy năm tấc đi. Nếu như đan dược có thể luyện chế thành công, còn lại năm tấc, nếu người muốn thì tùy thời đều có thể lấy.”

“Đa tạ tông chủ.” Lục Thanh hơi khom người thi lễ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Niếp Thanh Thiên. Trong mắt cả hai đều hiện lên một tia vui sướng. Như vậy là Đoạn Thanh Vân có thể được cứu.

“Tốt lắm! Các người đều tự trở về nghỉ ngơi mấy ngày đi. Ba ngày sau, đến điện Tử Hà nghe thưởng. Tông môn sẽ không để các người chịu thiệt đâu. Việc các người làm vì tông môn, ta đều đã thấy. Lạc Thiên Phong ta có thể cam đoan, các người tuyệt đối sẽ không thất vọng.”

Lạc Thiên Phong trầm giọng nói rồi nhìn sáu người Lục Thanh một cái thật sâu.

Bỗng nhiên, Lạc Thiên Phong nhướng mày, một tiếng quát như sấm vang lên: “Đều đi ra cho ta!”

Lập tức, ở rất xa, có mười mấy tên đệ tử ngoại tông trong cung Tử Hà tụ tập lại. Nhiều gã đệ tử ngoại tông cũng là lần đầu tiên nhìn thấy năm Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tề tụ, trong lòng cả đám đều sợ run. Đặc biệt là một tiếng quát vừa rồi của Lạc Thiên Phong, làm tâm thần bọn họ chấn động, không thể ức chế run lên.

“Đệ tử bái kiến tông chủ!” Tất cả đều quỳ xuống hành lễ nói.

Đệ tử ngoại tông nhìn thấy tông chủ phải hành lễ quỳ.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

320. Chương 73 :hộ Tông Trưởng Lão (trung)

“Đều đứng lên đi!” Lạc Thiên Phong mở miệng nói. Khi nói về mặt của hắn rất uy nghiêm khiến các đệ tử ngoại tông này rất sợ hãi không dám nhìn thẳng. Nhưng mấy người Lục Thanh lại không có phản ứng gì, có lẽ là do chênh lệch của địa vị cùng thực lực.

Mười mấy tên đệ tử ngoại tông đứng dậy, cúi đầu nhìn xuống dưới không dám ngẩng đầu nhìn lên.

Lạc Thiên Phong hơi nhướng mày quát lên: “Các người thân là một kiếm giả, mà có phạm sai lầm gì đâu mà phải rụt rè như thế!”

nghe Lạc Thiên Phong quát lên như vậy rốt cục cũng có đệ tử ngoại môn ngẩng đầu lên. Trong mắt vẫn còn chút rụt rè nhưng đã đứng thẳng người.

Tiếp tục lại có thêm vài người ngẩng đầu đứng thẳng dậy. Cũng khó trách bọn họ được, đối mặt với Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, không nói bọn họ, kể cả là kiếm giả đã Trúc Cơ tụ nguyên cũng không có bao nhiêu người có thể trấn định dưới áp lực vô hình do cảnh giới chênh lệch.

Cho đến khi thời gian trôi qua tàn nửa nén hương, tất cả đệ tử ngoại tông mới ngẩng đầu lên. Mặc dù có mấy người chân vẫn còn hơi run nhưng tất cả mọi người đã đứng thẳng dậy. Bọn họ không biết Lạc Thiên Phong quyết định làm gì mình.

Những đệ tử ngoại tông này có hơn mười người, chính xác là mười một người. Vốn thì đệ tử ngoại tông của núi Tử Hà không ít như vậy. Nhưng lúc turo8c1 bọn họ thấy các hộ pháp triệu tập toàn bộ đệ tử nội tông phân tán ra các ngọn núi khác, trong lòng mỗi người đều cảm thấy không ổn nên cũng theo những đệ tử nội tông rời đi.

Gần một nghìn gã đệ tử ngoại tông mà giờ chỉ còn lại mười một người.

Bọn họ sợ là tông chủ sẽ giận chó đánh mèo trút lên đầu bọn họ. Tuy rằng đệ tử ngoại tông đều không bị hạn chế tự do, nhưng họ không thể thoải mái giống như đệ tử nội tông được. Mỗi năm, đệ tử ngoại tông chỉ có thể rời núi vài lần.

Bởi vì tư chất bọn họ không bằng đệ tử nội tông, đương nhiên tông môn phải có phương thức buộc chặt bọn họ tu luyện thật tốt.

Nếu bị trục xuất, trong bọn họ sẽ có rất nhiều người mất đi địa vị trong gia tộc của mình.

Chẳng lẽ vận mệnh vốn đã bỏ rơi bọn họ! Theo thời gian trôi qua, tâm lý mỗi người càng lúc càng căng thẳng.

Lục Thanh đứng một bên hơi nhăn mày lại. Chẳng lẽ lại muốn xử phạt mấy người này thật sao? Nhưng hắn cũng không mở miệng mà chờ Lạc Thiên Phong quyết định.

Thật lâu sau rốt cuộc Lạc Thiên Phong cũng mở miệng.

“Các người làm tốt lắm!”

Mình có nghe lầm không? Tất cả mười một người đều không tin vào lỗ tai mình, nhưng trước mặt Lạc Thiên Phong cả đám đều không dám có chút lộn xộn.

Tựa hồ vừa lòng với không khí mình vừa tạo nên, cánh tay Lạc Thiên Phong hơi buông lỏng xuống.

“Tông môn không cấm các người rời đi nhưng mấy người các người có thể ở lại được, rất đáng quý!” Lạc Thiên Phong quét mắt nhìn mười một người rồi nói tiếp: “Tông môn chính là cần những đệ tử có kỷ luật nghiêm minh như các người. Tuy bây giờ các người là đệ tử ngoại tông, nhưng bắt đầu từ ngày mai các người có thể gia nhập hàng ngũ đệ tử nội tông.”

Đệ tử nội tông!

Tâm trạng của mười một người đều mừng rỡ. Chỉ cần bọn họ có thể trở thành đệ tử nội tông, tuy tu vi còn thấp kém nhưng tin tưởng rằng bằng vào điều kiện đối đãi của đệ tử nội tông, hơn nữa bọn họ lại chăm chỉ tu luyện thì về sau nhất định có cơ hội Trúc Cơ.

Nhưng đây có phải sự thật không?

“Tông chủ! Người nói thật sao?” Rốt cục một đệ tử ngoại tông trẻ tuổi nhìn không được mở miệng nói, ánh mắt tất cả đều nhìn về phía hắn.

Lạc Thiên Phong gật đầu, trịnh trọng nói: “Không có gì là không có khả năng! Chỉ cần các người cố gắng thì tông môn sẽ đối đãi tốt với các người. Hôm nay các người không hề làm gì sai, như thế nào có thể giận chó đánh mèo mà trách phạt các người được.”

Nghe Lạc Thiên Phong nói như thế, mười một người rốt cuộc cũng hiểu ra, lỗi tai của bọn họ không hề nghe sai.

“Tạ ơn đại ân của tông chủ!” Lập tức mười một gã đệ tử nội tông đều phủ phục xuống hành lễ với Lạc Thiên Phong.

“Hảo tiểu tử! Hắn rất biết lấy lòng người a! Nhưng lão phu lại rất ghét những người như vậy.” Thanh âm của Diệp lão vang lên làm Lục Thanh dở khóc dở cười. Thật ra thì tính tình của Diệp lão khá giống với phong chủ của núi Vân Vụ Tầm Thiên Kính, đều thẳng thắn và nóng nảy.

Nửa ngày sau, trong Tử Trúc viện.

Dư Cập Hóa ngồi một mình trên ghế đá ngồi uống rượu, đôi mắt nhìn bầu trời có chút đại ra. Sau lưng hắn một thanh niên ngồi ngơ ngác không hề có ý thức, nếu không phải hắn còn có hơi thở trầm trọng thì người ta đã nghĩ đây là một xác không hồn.

“Thanh Vân à! Người không cần lo lắng, mấy người Lục Thanh nhất định có thể tìm được Vạn Niên Tảo Tâm quả.” Uống một ngụm rượu Dư Cập Hóa lại lẩm bẩm: “Đáng tiếc là tu vi của ta thấp kém, chỉ có thể ngồi ở đây hy vọng suông mà thôi. Ài! Hy vọng bọn họ có thể thuận lợi. Tuy không biết bọn họ đi tới chỗ nào, nhưng nơi có Vạn Niên Tảo Tâm quả tất nhiên là nơi có nguy cơ trùng trùng điệp điệp, nếu không như thế nào mà cả năm phong chủ đều xuất động.”

“Ta biết người không nghe thấy nên cũng chẳng sợ nói ra. Người xem ta đã uống hết chỗ Liệt Băng tửu mà thường ngày người vẫn giấu diếm đi. Bây giờ ta thực sự lo lắng tiểu tử người tỉnh dậy suốt ngày bảm lầy đòi nợ.”

Dư Cập Hóa cứ như vậy hồ đồ lẩm bẩm một mình. Bình rượu đặt trên bàn hắn đã uống gần cạn. Bên cạnh người hắn, một rừng trúc màu tím đong đưa theo từng cơn gió mùa thu phát ra tiếng xào xạc.

Tầng hàng rào bằng trúc như đã lâu không ai mở ra, bên trên đã bị bịt kín một tầng sương mỏng. Bỗng có tiếng động vang lên.

“Đã nói với các người là không cần tới đây quét tước gì cả rồi, đều ra ngoài cả đi!”

Thật lâu sau Dư Cập Hóa lại sững sốt. Như thén ào lại không có ai trả lời?

“Liệt Băng tửu, người dám một mình uống hết sao, đợi cho Thanh Vân tỉnh lại ta sẽ tìm người tính sổ!”

Một thanh âm quen thuộc vang lên, Dư Cập Hóa giật mình liền vận khởi Tồn Phong Kiếm Nguyên, hơi rượu quanh người hắn liền tiêu tán, tinh thần Dư Cập Hóa lập tức thanh tỉnh lại.

“Các người đã trở lại!” Trên mặt Dư Cập Hóa lộ ra vẻ kinh hãi nhìn Niếp Thanh Thiên đứng trước mặt đang cầm bầu rượu mà hắn vừa uống, sau lưng còn có Lục Thanh và Triệu Thiên Diệp. Dư Cập Hóa lập tức phẩn chấn lên.

“Tìm được Vạn Niên Tẩy Tâm quả không?” Dư Cập Hóa cẩn thận hỏi.

Niếp Thanh Thiên lắc đầu.

Sắc mặt hắn trong nháy mắt ảm đạm xuống.

“Nhưng tìm được thứ thay thế!” Dư Cập Hóa sững sốt một chút mới ngẩng đầu lên nhìn Triệu Thiên Diệp vừa mở miệng nói: “Đạo gần đây ta phát hiện người thay đổi trở lên rất đáng ghét.”

Khóe miệng có chút nhếch lên, nhưng cuối cùng Triệu Thiên Diệp vẫn không nói thêm câu gì.

Lục Thanh lấy hộp ngọc có để Vạn Niên Bất Tử Căn mở ra, nhất thời một luồng sáng màu xanh mênh mông truyền ra, bên trong mang theo khí hoang dã. Dư Cập Hóa chưa từng tiếp xúc với khí hoang dã đã lập tức giật mình.

“Đây là....?”

“Vạn Niên Bất Tử Căn, có thể giúp Thanh Vân thấp lên ngọn lửa chí dương xua tan ma khí.” Lục Thanh trình trọng đem Vạn Niên Bất Tử Căn dài năm tấc lấy ra. Tuy lúc trước Diệp lão nói chỉ cần một tấc là đủ, nhưng Lục Thanh sợ không đủ nên hắn liền lấy cả năm tấc Vạn Niên Bất Tử Căn nhét vào miệng Đoạn Thanh Vân.

Vạn Niên Bất Tử Căn vừa vào miệng lập tức tan ra, căn bản mấy người Lục Thanh không cần chuẩn bị gì. Lập tức một tầng linh khí hệ Mộc lung linh hiện ra bao quanh người Đoạn Thanh Vân. Linh khí hệ Mộc mạnh mẽ đẩy bốn người Lục Thanh ra sau mấy bước.

Quả nhiên không hổ là chí bảo do Thần Mộc Man Hoang sinh thành. Trong lòng Lục Thanh tán thưởng nói. Linh khí hệ Mộc ẩn chứa bên trong thật sự quá lớn, căn bản không phải như Tầm Thiên Kính nói là có năm vạn năm đơn giản như vậy. Phải biết rằng gốc Thần Mộc kia đã tồn tại từ thời kì hoang dã thượng cổ, Bất Tử Căn được sinh ra trong bao lâu không ai biết được. Theo Diệp lão ước chừng thì mười vạn năm cũng có thể.

Mười vạn năm tích lũy, gốc Vạn Niên Bất Tử Căn này cơ hồ là có vô cùng vô tận linh khí hệ Mộc. Trong thời gian ngắn, quanh người Đoạn Thanh Vân đã bị linh khí bao thành một kén sáng màu xanh lục. Kén sáng dần lơ lửng lên. Không ai có thể thấy rõ tình huống bên trong.

Lúc này bốn người Lục Thanh cũng không dám thả thần thức ra tra xét. Vạn nhất quấy nhiễu Đoạn Thanh Vân thấp lên ngọn lửa chí dương xua đi ma khí thì sôi hồng bỏng không.

Bốn người cứ như vậy vây quanh, đứng xem kén sáng. Chỉ nghe từ trong kén không ngừng truyền ra tiếng thở dốc. Cả kén sáng trường lên rồi thu vào trông giống như trái tim đang đập.

Theo thời gian trôi qua, tầng kén sáng tản ra ánh sáng xanh biếc dần xuất hiện một tia sáng màu hồng như một con rắn nhỏ lộ đầu ra bên ngoài. Đồng thời khí hệ Hỏa trong trời đất bắt đầu tụ tập lại.

Nguyên bản kén sáng có màu xanh biếc thì theo khí hệ hỏa trong trời đất tụ tập lại dần chuyển sang màu bích hồng. Khí hệ Mộc như bị thiêu đốt lên, một ngọn lửa tỏa ra từng trận sóng nhiệt lan tỏa ra xung quanh.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

321. Chương 74 : Hộ Tông Trưởng Lão (hạ)

Có hiệu quả.

Trong lòng bốn người Lục Thanh đều trở lên vui vẻ. Theo khí hệ Hỏa tụ tập lại ngày càng nhiều, tiếng thổ dốc từ trong quang kén dần nhỏ đi. Dần có một cổ khí thể nóng cháy mãnh liệt tản ra.

Trên bầu trời Tử Trúc viện dần có một đám mây đỏ thuần túy do khí hệ hỏa ngưng tụ thành. Khí thể cường đại nhấc lên một trận sóng nhiệt lan tỏa ra xung quanh làm những cây trúc liên tục rung động, cành lá sắp sửa bốc cháy.

Dư Cập Hóa ngăn ra nhưng lập tức lắc lắc đầu, chỉ cần Đoạn Thanh Vân có thể khôi phục lại thì xá gì một cái Tử Trúc viện.

Lục Thanh hơi nhướng mày lên. Trong náy mắt thần thức của hắn mang theo một tia linh hồn lực dung nhập vào trời đất xung quanh.

Lục Thanh vươn tay chỉ ra, lập tức trong ánh mắt khiếp sợ của Dư Cập Hóa mấy tầng sáng màu xanh tím trống rỗng xuất hiện đem quang kén ngăn cách với Tử Trúc viện.

“Đây là...” Dư Cập Hóa có chút không thể tin vào hai mắt của mình. Trong trí nhớ của hắn thì thủ đoạn làm lực lượng thuộc tính trống rỗng hóa hình như vậy chỉ có những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn mới có thể làm được. Nhưng giờ phút này thế nhưng Lục Thanh lại có thể làm được thật sự khiến hắn khó có thể tưởng tượng được. Chẳng lẽ Lục Thanh đã trở thành Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.

Lúc này Dư Cập Hóa mới chính thức chú ý tới Lục Thanh. Lúc này Lục Thanh đứng đó trông chỉ như một người bình thường, quanh thân hắn không hề có một chút khí thuộc tính tụ tập. Hiện giờ Dư Cập Hóa đã đạt tới Kiếm Sư mà lại không thể cảm ứng được Kiếm Nguyên dao động của Lục Thanh. Khí tức vừa rồi Lục Thanh mới hiển lộ ra đã khiến hắn hít thở không thông.

“Người đã đạt tới cảnh giới gì?” Dư Cập Hóa có chút chần chờ hỏi.

Không để Lục Thanh trả lời, Triệu Thiên Diệp đứng bên đã mở miệng.

“Chỉ kém nửa bước!”

“Cái gì kêu là chỉ kém nửa bước? Người nói rõ ra xem nào.” Dư Cập Hóa theo sát hỏi. Theo hắn biết thì lúc luận kiếm, Lục Thanh mới là Kiếm Chủ trung thiên vị đỉnh phong. Hiện giờ đã qua một tháng, chỉ kém nửa bước thì đã đến đại thiên vị đỉnh phong hay là đã tiếp cận cảnh giới Kiếm Hồn.

Yên lặng nhìn Dư Cập Hóa một lúc, Triệu Thiên Diệp mới mở miệng nói tiếp:

“Nửa bước cuối cùng!”

Dư Cập Hóa có chút không thể tin vào lỗ tai của chính mình, nhìn chăm chăm Lục Thanh thật lâu, rồi nghẹn họng không biết nói gì. Lời nói của Triệu Thiên Diệp thật sự khiến hắn chấn kinh. Nửa bước cuối cùng, thật là nửa bước cuối cùng!

Ngay tại lúc Dư Cập Hóa còn đang chấn động thì quang kén màu hồng huyền phù trên không trung bắt đầu biến hóa. Theo khí hệ Hỏa không ngừng rót vào, linh khí hệ Mộc giống như bị thiêu đốt rất nhanh cùng khí hệ hỏa dung hợp lại. Trên quang kén bắt đầu bốc lên ngọn lửa hùng hực, quang kén cuối cùng hoàn toàn biến thành màu hồng.

“Tiểu tử này thật may mắn. Không nghĩ tới lão phu phỏng chừng còn không đủ a! Linh khí của Vạn Niên Bất Tử Căn này thật sự quá hùng hậu, giúp cho tên tiểu này có thể phá kén thành diệp, nhân họa đắc phúc. Bất Tử Căn này mang theo nguyên khí to lớn cùng khí hệ Mộc tinh thuần thừa sức giúp hắn thấp lên ngọn lửa chí dương xua tan ma khí, còn lại thì nhập vào trong thức hải của hắn a!” Trong đầu Lục Thanh vang lên tiếng Diệp lão tấm tắc khen.

Nghe Diệp lão nói như thế tâm tình Lục Thanh cũng buông lỏng xuống. Đoạn Thanh Vân có thể khôi phục mà còn được đề cao thực lực làm hắn rất cao hứng. Dù sao hiện giờ hắn đã đứng ở độ cao khác hẳn so với những kiếm giả cùng trang lứa.

Cách biệt nửa bước chính là cách biệt một trời!

Sau nửa canh giờ quang kén đã bành trướng chiếm một nửa sân. Sóng nhiệt tản ra bốn phía nhưng chạm tới tầng sáng xanh tím mà Lục Thanh bầy ra ở bốn phía liền tiêu tán, thậm chí đến ngọn sóng cũng không có.

Thực lực như vậy chẳng những làm Dư Cập Hóa khiếp sợ mà đến hai người Niếp Thanh Thiên cũng lộ ra dị sắc. Thời gian ngắn ngủi không thấy tựa hồ Lục Thanh lại lĩnh ngộ với khí Phong Lôi cao thêm một tầng.

Đích xác hiện giờ Lục Thanh đã bước hơn nửa bước vào cảnh giới Kiếm Hồn, thần thức cùng linh hồn không có lúc nào không cảm ứng với trời đất xung quanh, cảm ứng càng thêm sâu sắc. Mà theo mỗi ngày cùng trời đất dung hợp, Lục Thanh có thể cảm thấy linh hồn mình rõ ràng tăng trưởng rất nhanh, đối với khống chế khí Phong Lôi trong trời đất càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Ông

Lúc này quang kén huyền phú trong hư không đã bành trướng tới cực chí, từ bên trong tản ra Kiếm Nguyên dao động mệnh mông mang theo tia khí nóng cháy bắn ra bốn phía.

Ba

Ngay sau đó quang kén liền thoát vỡ mở ra, để lộ ra một thân ảnh bao trùm một ngọn lửa hồng bên trong.

“Thanh Vân!” Dư Cập Hóa nhận không được hưng phấn hô.

Lập tức Kiếm Khí hệ hỏa bao quanh thân ảnh đó thu liễm vào lộ ra Đoạn Thanh Vân với đôi con ngươi tinh thuần.

“Ta đã trở lại!”

“Trở lại là tốt rồi!” Niếp Thanh Thiên vui mừng nói. Trong mắt bốn người đều hiện lên vẻ vui mừng khó có thể che dấu.

“Kiếm Sư trung thiên vị. Tiểu tử này thế mà lại trực tiếp tăng tiến hai giai vị. Ta xem Kiếm Chủng của hắn được khí hệ Mộc uẩn dưỡng như vậy phải tiết kiệm cho hắn mấy năm tu luyện.” Diệp lão tán thưởng nói.

Cảm thụ được Kiếm Nguyên hệ Hỏa mệnh mông trong cơ thể, Đoạn Thanh Vân trực tiếp phát ra tiếng huyết gió cao vút. Tiếng huyết gió hùng hậu liên miên không dứt truyền khắp cả cung Triều Dương. Không ít ánh mắt mọi người chuyển hướng nhìn về phía bên này, bất quá khi nhìn thấy hai tấm biển đề “Tử Trúc” cùng “Luyện Tâm” đều thu liễm ánh mắt trở về.

Tiếng huyết gió giăng co thời gian tàn nửa nén hương mới dừng lại. Đoạn Thanh Vân không biết dùng từ ngữ nào để hình dung cảm thụ lúc này của mình.

Cường đại, vô cùng cường đại! Chưa từng có một khắc nào hắn cảm thấy chính mình cường đại như vậy. Chẳng những tu vi của hắn tăng lên đến Kiếm Sư trung thiên vị, mà cảnh giới lĩnh ngộ khí hệ Hỏa lúc trước còn có chỗ chưa thông thì hiện giờ đã hoàn toàn hiểu rõ, ý niệm khống chế hoàn toàn không có chút trở ngại.

Ngay tại lúc hắn đột phá lên Kiếm Sư hắn đã thanh tỉnh lại nên đương nhiên biết đã xảy ra chuyện gì. Khi vừa thanh tỉnh Đoạn Thanh Vân cảm thấy trong cơ thể mình ẩn chứa nguyên khí cùng khí hệ Mộc rất khủng bố, hắn biết nhất định mình đã được dùng linh dược gì đó rất trân quý. Linh dược có thể cứu tính mình từ trong nhập ma tất nhiên phải trân quý vô cùng. Hiện giờ nhìn tới bốn người Lục Thanh đứng bên hắn làm sao còn không biết là ai đã cứu mình.

Mà ngay lúc hắn muốn mở miệng thì phát hiện ánh mắt bốn người Lục Thanh nhìn mình rất quái dị, nhất thời hắn cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Bốn người Lục Thanh đột nhiên cất tiếng cười to khiến Đoạn Thanh Vân có cảm giác lông tóc dựng đứng.

Cuối cùng hắn đem ánh mắt chuyển tới Triệu Thiên Diệp, tuy rằng ánh mắt Triệu Thiên Diệp cũng hiện lên vẻ cổ quái nhưng so với thái độ của ba người kia thì tốt hơn nhiều.

“Thiên Diệp người nói đi, rốt cuộc là làm sao vậy?” Đoạn Thanh Vân có chút cẩn thận hỏi.

Khóe miệng có chút giật giật, mãi Triệu Thiên Diệp mới phun ra một câu:

“Người đã trở lại nhưng quần áo của người lại không đi theo!”

Tự nhìn chính mình cái khuôn mặt của Đoạn Thanh Vân mới đỏ bừng lên. Thì ra vừa rồi hấn cứ như thế mà thét dài một tiếng.

Ngay sau đó chỉ nghe sừ một tiếng, thân ảnh Đoạn Thanh Vân đã hóa thành một tàn ảnh lao đi. Đoạn Thanh Vân có thể nghe thấy tiếng cười to vang vang sau lưng mình.

Một ngày sau, đại diện Tử Hà.

Lạc Thiên Phong nhìn bảy người đứng bên dưới, trong lòng không biết có tư vị gì. Bảy người này đã đem đến hy vọng cho tông môn đồng thời cũng là hy vọng của tông môn.

Đồng dạng có ánh mắt như vậy còn có bốn người Huyền Thanh chia ra đứng ở hai bên Lạc Thiên Phong.

Thật lâu sau Lạc Thiên Phong mới hít một hơi nói: “Lạc Tâm Vũ nghe phong.”

“Đệ tử có!” Lạc Tâm Vũ tiến lên hai bước khom người nói.

“Lạc Tâm Vũ đoạt được truyền thừa của Kiếm Tôn cho tông môn, hiện tại phong cho người thành tông chủ kế vị đời thứ mười sáu. Ngày ngưng kết Kiếm Hồn là ngày kế thừa, ngoài ra được lĩnh một viên Kiếm Hồn đan, một viên Trường Thọ đan.”

“Đệ tử tạ ơn.”

“Niếp Thanh Thiên nghe phong.”

“Đệ tử có!”

“Niếp Thanh Thiên vì để tông môn chúng ta có được truyền thừa mà trải qua tử chiến, vượt qua hiểm nguy. Hiện phong người làm hộ pháp núi Triều Dương đời thứ mười sáu. Đợi khi tông môn tiến lên cấp Kim Thiên, lúc đó trong tám mươi tòa núi lớn, khi người ngưng kết thành công Kiếm Hồn thì người có thể chọn một tòa núi để khai phong lập cung. Đồng thời được lĩnh một viên Kiếm Hồn đan, một viên Trường Thọ đan.”

Làm cho đám người Lục Thanh kinh ngạc nhất chính là khai phong lập cung. Đó khác với việc kế thừa chức vị phong chủ bình thường, mà có thể trở thành tổ sư của một ngọn núi, tuy không thể đạt được như Tử Hà Kiếm Hoàng nhưng đã cùng với tổ sư của năm ngọn núi chính sánh vai. Đây là vinh quang đến nhường nào chứ.

Giờ phút này dù là Niếp Thanh Thiên luôn bình thản trấn định cũng nhịn không được kích động bước lên cung kính thi lễ rồi mới lui xuống.

Năm người Long Tuyết cũng hiểu rõ phong thưởng của mình với Niếp Thanh Thiên giống hệt nhau.

.....

“Lục Thanh nghe phong.”

“Đệ tử có!” Lục Thanh bình thản bước lên hai bước.

Lạc Thiên Phong thâm ý nhìn một cái thật sâu vào Lục Thanh rồi mới mở miệng nói: “Lục Thanh người kiên trì với đạo tâm của mình như thế, thậm chí còn nhường cả truyền thừa Kiếm Tôn cho Tâm Vũ, vị trí này ta cũng yên tâm giao cho người.”

Lạc Thiên Phong trịnh trọng nói tiếp: “Lục Thanh giúp tông môn đoạt được truyền thừa, cứu giúp đồng môn trong lúc nguy nan, lại vì tông môn lấy được linh dược hân thế. Hiện thu người làm hộ tông trưởng lão đời thứ mười sáu, nắm quyền sinh sát trong tông môn.”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

322. Chương 75 : Chú Kiếm Đại Hội

“Lục Thanh giúp tông môn đoạt được truyền thừa, cứu giúp đồng môn trong lúc nguy nan, lại vì tông môn lấy được linh dược hãn thế. Hiện thu người làm hộ tông trưởng lão đời thứ mười sáu, nắm quyền sinh sát trong tông môn.”

Lời này vừa nói ra sắc mặt sáu người Lạc Tâm Vũ đồng thời thay đổi. Tuy họ không biết hộ tông trưởng lão đến tột cùng là có địa vị gì nhưng sợ là quyền lực còn trên các trưởng lão bình thường nhiều. Đặc biệt là đại quyền sinh sát, đó không phải là cho Lục Thanh quyền uy có thể sinh sát những người dưới tông chủ trong tông sao?

Không chỉ sáu người Lạc Tâm Vũ sửng sốt, Lục Thanh cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc nói: “Hình như đệ tử vẫn chưa nghe nói trong tông môn có chức vị hộ tông trưởng lão như vậy, tông chủ cho đệ tử quyền lực như vậy sợ là đệ tử không thể làm tốt được.”

Lạc Thiên Phong lắc đầu nói: “Hộ tông trưởng lão vị trí do tổ sư định ra lúc ban đầu. Đó cũng là chấp pháp cao nhất của tông môn, chỉ cần phạm vào tông luật hoặc những tội khác thì đều do hộ tông trưởng lão định đoạt sống chết. Mà kể cả trưởng lão cảnh giới Kiếm Hồn phạm vào tội phản nghịch tông môn đều do hộ tông trưởng lão chấp hành định đoạt, tương ứng thì hộ tông trưởng lão là người có tu vi cao nhất trong các trưởng lão.”

Dừng một chút, Lạc Thiên Phong thở dài một tiếng rồi nói tiếp: “Chỉ đáng tiếc từ sau khi tổ sư qua đời thì cả năm ngọn núi đều khó có được một người nổi trội nên vị trí hộ tông trưởng lão vẫn để trống từ trước tới giờ.”

“Nhưng hiện tại đã bắt đồng!” Trong mắt Lạc Thiên Phong đột nhiên bắn ra hai luồng thần quang sắc bén.

“Hiện giờ có Duyên Thọ đan cùng Kiếm Hồn đan, còn có những thứ khác nữa có thể làm đời tiếp theo siêu việt qua chúng ta. Vị trí này trước tiên người cứ nhận lấy, người cũng không cần phải cự tuyệt. Trong số đệ tử đời thứ mười sáu cũng không có ai có tư cách so được với người. Đây là phẩm hạnh, thực lực cùng công lao của người mà đổi lấy được.”

Nghe Lạc Thiên Phong nói như vậy, Lục Thanh cũng không làm ra vẻ từ chối nữa, nếu từ chối nữa thì lại là đối trá.

“Đa tạ tông chủ tin tưởng!”

“Tốt!” Lạc Thiên Phong vuốt vuốt chòm râu nói tiếp: “Đợi cho tông môn tiến giai Kim Thiên sẽ có tám mươi tòa núi lớn, người đồng dạng cũng có thể chọn một tòa, chỉ cần người ngưng kết Kiếm Hồn thì có thể tùy ý khai phong lập cung hoặc làm ngoại phong đều do người lựa chọn. Ngoài ra cũng ban cho người một viên Kiếm Hồn đan, một viên Trường Thọ đan, Bất Tử Căn còn lại kia cũng có thể lấy bất cứ lúc nào. Lại ban thưởng thêm cho mẹ người một viên Duyên Thọ đan.”

Lục Thanh sửng sốt, lập tức bái tạ: “Tạ ơn ân điển của tông chủ!”

Đối với phong thưởng của Lục Thanh, sáu người Lạc Tâm Vũ cũng không có ý kiến gì. Đến bốn người Huyền Thanh cũng là ít khi đồng nhất ý kiến.

Không phải sao! Hiện giờ trong hàng đệ tử đời thứ mười sáu thì Lục Thanh và Lạc Tâm Vũ là có hy vọng cao nhất bước vào Kiếm Hồn. Lạc Tâm Vũ bởi vì tiếp nhận truyền thừa của Kiếm Tôn mà chạm đến cánh cửa hiểu ra căn nguyên, duyên hoa tẩy tã. Hắn còn phải cần rất nhiều thời gian để củng cố cùng quen thuộc Ngũ Hành Kiếm Khí của Kiếm Tôn và thoát khỏi trói buộc của Tử Dương Kiếm Khí, tập luyện kiếm pháp tinh thâm. Kể cả Lạc Tâm Vũ có tư chất cùng ngộ tính tuyệt đỉnh sợ là cũng phải tiêu hao mấy năm mới được.

Nhưng Lục Thanh lại bất đồng. Ý chí Kiếm Đạo của Lục Thanh thậm chí ở trong Kiếm Mộ còn cự tuyệt cả truyền thừa của Kiếm Tôn, cũng là cự tuyệt vị trí tông chủ trong tương lai. Chính bởi vậy nên năm người Lạc Thiên Phong mới nhất trí giao vị trí hộ tông trưởng lão cho hắn.

Mà hiện giờ Lục Thanh chỉ còn nửa bước nữa là đạt tới cảnh giới Kiếm hồn. Hắn đã chạm đến cánh cửa hồn dung trời đất, mượn uy của trời đất, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì ngưng kết Kiếm Hồn chỉ là

chuyện trong vòng một năm.

Đại Sư cảnh giới Kiềm Hồn hai mươi mốt tuổi, đây là đã vượt qua một Đại Sư cảnh giới Kiềm Hồn khác của gia tộc họ Lục có ghi trong sử sách của tông môn là Kiềm Hoàng Lục Thiên Thư.

Cho dù là Lục Thiên Thư năm đó cũng phải hai mươi chín tuổi mới đạt được đến Kiềm Hồn. Tốc độ tu luyện của Lục Thanh sợ là chỉ có tổ sư của Tử Hà tông là Tử Hà Kiềm Hoàng mới so sánh được.

Nhân vật như vậy tất nhiên tương lai sẽ là trợ lực lớn cho tông môn. Lấy sự bá đạo của Phong Lô Kiềm Cương, theo diễn lục của tông môn ghi chép lại thì chỉ cần Lục Thanh đạt tới Kiềm Vương tiểu thiên vị cũng đủ để so sánh với Kiềm Vương trung thiên vị.

Nhiều nguyên nhân như thế hơn nữa nghe đồng Lục Thanh là một kỳ tài chú kiếm cũng làm năm người Lạc Thiên Phong chân chính hạ quyết tâm.

Lục Thanh cũng không có nghĩ ngợi nhiều. Với hần vị trí này chỉ là gánh nặng mà thôi, tuy bây giờ chưa có gì nhưng tương lai hứa hẹn là một cái tâm sự.

Phong thường hoàn tất, bảy người Lục Thanh liền rời khỏi đại điện Tử Hà. Hiện giờ còn gần hai tháng nữa là qua năm mới, hiện thực lực của Lục Thanh trừ bỏ mấy người thì trong đời thứ mười sáu đã hoàn toàn rút ra chênh lệch. Cho dù là những sư thúc đời thứ mười năm, trừ bỏ năm người Lạc Thiên Phong thì Lục Thanh có thể xem là đệ nhất nhân. Bây giờ tu luyện là do tâm nên Lục Thanh cũng không tính toán trở về núi Triều Dương.

Ngắm nhìn về phương hướng núi Triều Dương, thân hình Lục Thanh vừa động đã hóa thành một luồng sáng xanh tím bay về phía trấn Triều Dương.

Trấn Triều Dương.

Giờ phút này không khí trong Lục phủ có vẻ ngưng trọng vô cùng. Trong đại sảnh, Nhan Như Ngọc ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, đứng hai bên phân biệt là Thúc Nguyên và một gã hộ vệ. Mà lão quản gia Dịch lão đang ngồi ở bên lắng nghe một đại hán mặt đen khom người ở dưới tự thuật cái gì đó.

Đại hán này có khuôn mặt cương nghị, hai cánh tay thô ráp để lộ ra bắp tay cuộn cuộn. Lòng bàn tay của hán không che dấu được vết chai dày cộm, hiển nhiên là thường xuyên nắm trọng khí. Hán chính là một Chú Kiếm Sư trong chú kiếm phường của gia tộc họ Lục.

Chú kiếm phường là nơi diễn ra thương mại của Tử Hà tông, Chú Kiếm Sư trong đó có hơn phân nửa là do Lục gia tử mỗ bồi dưỡng.

“Muốn bắt đầu rồi sao?” Nhan Như Ngọc hơi nhíu mày, đồng thời quay đầu hỏi Dịch lão: “Đã có tin tức gì của Thanh nhi chưa?”

Dịch lão lắc đầu mở miệng nói: “Thời gian gần đây không khí của năm ngọn núi chính có vẻ rất quái dị. Đặc biệt mấy ngày gần đây có rất nhiều đệ tử ngoại tông xuống núi, mà đệ tử nội tông đi ra cũng không ít. Đường đi lên năm ngọn núi cũng bị phong tỏa, muốn đi tìm gia chủ nhưng căn bản không có biện pháp.”

Nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, Nhan Như Ngọc không khỏi lo lắng trong lòng. Thời gian hai tháng nay, lần đầu tiên là không hề thấy bóng dáng của toàn bộ năm vị tông chủ, mà Thanh nhi không biết vì sao không để lại tin tức gì đã ly khai.

“Không còn thời gian nữa!” Nhan Như Ngọc khẽ thì thào một câu, lập tức ánh mắt trở lên kiên định nhìn Dịch lão: “Trong gia tộc thì hiện giờ Chú Kiếm Sư nào có cấp độ cao nhất?”

Diệp lão ngẫm nghĩ rồi mở miệng nói: “Hiện giờ trong chú kiếm phường có Chú Kiếm Sư cửu phẩm. Nhưng mà Thái phu nhân, chú kiếm đại hội đã có quy định rõ, Chú Kiếm Sư trong chú kiếm phường không thể lấy danh nghĩa gia tộc tham gia đại hội.”

Nhíu mày, Nhan Như Ngọc nói: “Vậy trong các cửa hàng trong thành trấn thì ai cao nhất?”

Tựa hồ đã sớm biết Nhan Như Ngọc sẽ hỏi như vậy, Diệp lão cười khổ nói: “Cao nhất thì không có, nhưng cấp độ giống nhau có hai đến bốn người. Bất quá tất cả đều là Chú Kiếm Sư bát phẩm mà thôi. Cao nhất thì là một Chú Kiếm Sư bát phẩm đỉnh phong nhưng hiện tại lại ra ngoài làm việc.”

Nhan Như Ngọc cắn chặt răng đứng dậy nói: “Không còn thời gian nữa, mang bọn họ xuất phát.”

Giờ phút này, ở một khu đất trống trải gần phường thị phía Bắc trấn Triều Dương, không biết từ khi nào đã có một tòa bãi đá cao một trượng, rộng mười trượng được dựng lên. Ở mặt trên có đặt hai cái đỉnh đồng có cắm nhiều nén hương tỏa ra khói hương nghi ngút tạo nên cảnh giác trang nghiêm.

Ở trên mặt bãi đá còn bày tám cái lò đúc hình dạng khác nhau, ở bên trong bốc lên ngọn lửa hùng hực. Từng cơn sóng nhiệt lan tỏa ra khiến không khí cuối thu trở về những ngày hè nóng rực.

Ở trước bảy cái lò đúc phân biệt có bảy phương nhân mã. Trừ bỏ năm gia chủ của năm đại gia tộc của năm chủ thành: Hoàng Phủ, Tư Đồ, Tây Môn, Nhạc, Diệp còn phân biệt có hai lão nhân, một người mặc áo vải thô màu trắng cùng một người mặc áo vải thô màu cam. Trên người bọn họ đều tỏa ra Kiếm Nguyên hệ Hỏa dao động mãnh liệt, khí thế không hề kém năm vị gia chủ của năm gia tộc lớn. Phía sau bọn họ đều có mấy tráng hán tuổi trẻ và những học đồ.

Trên tay mỗi người đều có vết chai rất dày, có thể thấy mỗi người đều là Chú Kiếm Sư lâu năm. Nhưng ngược lại trên tay hai lão nhân kia lại bóng loáng không hề có chút vết chai.

Mặt khác ở một vị trí không người có đặt một chiếc lò đúc hấp dẫn ánh mắt mọi người. Đây là một lò đúc màu vàng chùng tám thước vuông, không biết dùng loại vật liệu nào tạo nên. Toàn thân lò đúc tỏa ra lưu quang sáng bóng kỳ dị như lưu ly phản xạ ánh sáng. Thành lò dày đặc lộ ra miệng lò hình tròn rộng mấy thước.

Từng ngọn lửa màu phiến lam nhảy nhót trong miệng lò làm không khí xung quanh vận vận. Lò đúc này chính là Thanh Hỏa Tinh Kim lô, thượng phẩm bảo lô của gia tộc họ Lục.

Bầu không khí có vẻ rất ngưng trọng. Đa số mọi người đều không mở miệng nói chuyện. Thỉnh thoảng lại có người chỉ về phía Thanh Hỏa Kim Tinh lô đàm luận, hiển nhiên là đang nói về gia tộc họ Lục.

Thời gian dần trôi qua, rốt cuộc một trong số hai lão nhân cầm đầu một phương hừ lạnh một tiếng nói: “Lục gia này có phải cậy làm khô thủ mà làm cao như vậy không. Lúc này đã quá giờ bắt đầu đại hội thời gian tàn nửa nén hương rồi.”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

323. Chương 76 : Ngôn Ngữ Hoành Ky

“Lăng đại sư an tâm chờ một chút, gia chủ của gia tộc họ Lục là hộ pháp của núi Triệu Dương, sợ rằng lúc này là thời gian tu luyện của hắn nên mới tới trễ một chút. Có thể tới ngay bây giờ cũng nên.” Trong chỗ năm đại gia tộc, Tư Đồ Cơ mỉm cười nói.

“Đúng vậy, Lăng đại sư hãy an tâm chờ một chút.” Ở bên cạnh, Hoàng Phủ Tề cũng mỉm cười phụ họa. Nụ cười đủ để hòa tan băng đá.

Nhìn thấy hai vị gia chủ đồng thời mở miệng, lão nhân được gọi là Lăng đại sư chỉ hừ lạnh một tiếng, không thèm nhắc lại.

Thời gian lại trôi qua tàn nửa nén hương nữa.

“Đến rồi!” Không biết là ai hô lên, ánh mắt mọi người đều chuyển về phía sau nhìn lại.

“Trong trấn có chuyện quan trọng cần xử lý nên tới trễ, mong rằng các vị thứ lỗi. Đợi cho đại hội chấm dứt, Lục gia ta sẽ mở tiệc rượu bồi tội với các vị.” Từ xa xa Nhan Như Ngọc đã mở miệng nói.

“Thái phu nhân không cần khách khí. Thỉnh Thái phu nhân an tọa.” Tây Môn Phủ cười nói, trong ánh mắt lộ ra thâm ý.

“Đa tạ chư vị khoan nhượng.” Nhan Như Ngọc mỉm cười nói.

“Khoan nhượng không nói nhưng không biết Lục Thanh kia có tới không?” Lúc này bên cạnh Lăng đại sư, một lão nhân lên tiếng hỏi.

Mọi người đều thấy rõ ràng, lúc này ở phía sau Nhan Như Ngọc trừ bỏ quần gia Dịch Vân thì cũng chỉ có một gã hộ vệ và bốn gã Chú Kiếm Sư, không hề thấy bóng dáng Lục Thanh.

“Hiện giờ lại đúng lúc Thanh nhi phải bế quan, vừa khéo đại hội bắt đầu nên không thể tham gia được.” Nhan Như Ngọc diễm đạm cười một tiếng giải thích.

“Bế quan chưa ra, ta thấy là không dám tới thì đúng hơn.”

Một câu nói nhất thời hấp dẫn ánh mắt của toàn bộ mọi người. Người vừa nói là một Chú Kiếm Sư tầm trung niên. Lúc này hắn đứng sau vị Lăng đại sư kia, nghe Nhan Như Ngọc nói thế liền khinh thường nói.

“Phổ Hoa, câm miệng lại, nơi này không phải chỗ ngươi có thể nói chuyện.” Lăng đại sư nhíu mày nói.

“Vâng, sư phụ.” Gã Chú Kiếm Sư trung niên khẽ đáp, nhưng ánh mắt vẫn lộ ra vẻ khinh thường.

“Nhan phu nhân thứ lỗi, tiểu bối nói chuyện không biết thứ tự.” Lăng đại sư hướng tới Nhan Như Ngọc nói một câu. Bất quá ai cũng thấy được lão không hề có ý bồi tội gì.

Nhan Như Ngọc hơi nhíu mày nhưng cũng không nói gì nữa. Ở phía sau, sắc mặt của Dịch lão cũng trầm xuống, mà hai mắt của bốn gã Chú Kiếm Sư cũng trở lên ngưng trọng nhưng ngại Nhan Như Ngọc nên bọn họ cũng không vì tên tiểu bối mà đánh mất thân phận.

Đợi cho Nhan Như Ngọc ngồi xuống, một gã trung niên bước ra khỏi đám đông đi tới giữa trung ương:

“Các vị xin im lặng.” Người trung niên mở miệng nói một câu, trung khí trất hùng hậu. Thanh âm mang theo Kiếm Nguyên thâm hậu truyền khắp bãi đá, giống như vang lên ngay bên tai mỗi người.

Tiên thiên Kiếm Khách!

Trong mắt Nhan Như Ngọc chợt lóe tinh quang rồi biến mất. Hiện giờ nàng đã đạt tới Kiếm Khách đỉnh phong, nhãn lực tăng lên rất nhiều. Tuy không thả ra thần thức tra xét nhưng từ Kiếm Nguyên dao động trong thanh âm của người trung niên, nàng cũng đoán ra tu vi của đối phương.

Người này là một người của gia tộc Tây Môn, có tu vi như vậy cũng không sai. Trong lòng Nhan Như Ngọc thầm nghĩ.

Mà theo người trung niên mở miệng, nhất thời mấy trăm người liền yên lặng lại.

Người trung niên cũng không nói nhiều, chỉ đại khái giới thiệu về đại hội cùng quy định trong đó.

Chú kiếm đại hội này là một sự kiện trọng đại trong khu vực tông môn kể từ lúc Tử Hà tông khai tông lập phái. Đại hội này nhằm mục đích để cho các Chú Kiếm Sư trong khu vực tông môn trao đổi tài nghệ cùng tỷ thí với nhau. Nếu có thể chiếm được khôi thủ thì không thể nghi ngờ sẽ trở thành Chú Kiếm Sư đệ nhất trong khu vực Tử Hà tông.

Mà cơ hồ Lục gia đã đem vị trí đó trở thành truyền thừa kể từ lúc tham gia lần thứ nhất đến nay. Từ lúc bắt đầu đều không sai biệt lắm vị trí khôi thủ đều do gia chủ các đời của gia tộc họ Lục chiếm được.

Tuy rằng đó chỉ là một cái hư danh thôi, nhưng nhiều thời điểm lại không thể không tranh, Lục gia cũng không ngoại lệ được.

Tâm thần Nhan Như Ngọc đã có chút không yên. Nếu lần này vứt bỏ vị trí khôi thủ như vậy thì làm thế nào có thể ăn nói với liệt tổ liệt tông. Cho dù chính bản thân nàng cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Cứ như thế miên man bất định suy nghĩ thẳng cho đến khi tiếng trống nặng nề rền vang mới làm Nhan Như Ngọc thanh tỉnh lại. Ngẩng đầu nhìn chiếc đỉnh đồng trên bãi đá đã bị bảy tám tráng hán bê xuống. Một chiếc lò đúc màu hồng được bê lên đặt vào đó.

Người tiến lên sân đầu tiên là Chú Kiếm Sư lục phẩm Cổ Tự của trấn Liên Vũ.

Nhan Như Ngọc quét nhìn xung quanh một vòng thấy đại khái có khoảng hơn bốn mươi chiếc lò đúc được đem theo. Chú kiếm đại hội này không phải người nào cũng được tham gia. Đây có thể nào là hoạt động của những Chú Kiếm Sư bình thường, không phải Chú Kiếm Sư trên ngũ phẩm thì không thể lên đài được.

Hơn bốn mươi Chú Kiếm Sư trên lục phẩm tham gia đại hội!

Cổ Đồng của trấn Liên Vũ ước chừng tầm hơn bốn mươi tuổi, là một hán tử cao gầy, thân mặc một chiếc áo vải thô màu trắng. Hắn đang cùng một tráng hán khiêng một chiếc lò đúc màu hồng tản ra nhiệt độ nóng bức. Trong cơ thể hán Kiếm Nguyên hệ Hỏa dao động mãnh liệt. Trừ bỏ khả năng chú kiếm ra hắn còn có tu vi Kiếm Khách.

Kiểm Khí hệ Hỏa là tối thích hợp để rèn kiếm. Kiếm Khí hệ Hỏa nóng cháy chẳng những có thể tăng cường nhiệt độ cho ngọn lửa mà còn có thể đẩy tạp chất cho tài liệu rất tốt. Lấy đại chùy cất chứa Kiếm Khí hệ hỏa rèn luyện thì một chùy có thể so với mười chùy bình thường.

Một tiếng trống vang lên, chiếc lò đúc đã được đặt xuống giữa sân. Lò đúc này phải có đến ngàn cân, cho dù là Kiếm Khách vận khởi Kiếm Nguyên cũng phải cần người khác hỗ trợ mới có thể nâng lên.

Cổ Đồng vừa đi lên liền hướng xuống bên dưới chấp tay thi lễ. Nhan Như Ngọc để ý thấy thời điểm hắn thi lễ với hai lão nhân có Lăng đại sư càng thêm cung kính, cơ hồ là khom người cúi chào hai người.

Hai lão thất phu. Trong lòng Nhan Như Ngọc hừ lạnh một tiếng.

Hai lão nhân này, một người gọi là Lăng đại sư tên là Lăng Vân, một người tên Đồ Hà. Cả hai đều là Chú Kiếm Sư cao nhất trong khu vực Tử Hà tông, đều là Chú Kiếm Sư cửu phẩm đỉnh phong. Mười năm trước hai lão đều bị Lục VẤN đánh bại nên vẫn canh cánh ở trong lòng, luôn cùng với Lục gia đối nghịch. Trừ bỏ dùng đến vũ lực còn các thủ đoạn khác hai người đều đã dùng qua.

Cho dù hiện giờ ở Tử Hà tông, gia tộc họ Lục như mặt trời giữa trưa, sinh ý ở các cửa hàng ngày càng tốt. Chỉ cần hai người dừng tay thì sinh ý của Lục gia còn có thể tăng thêm hai thành. Nhưng lòng dạ của hai người thâm sâu, việc quá khích lại chưa bao giờ làm nên gia tộc họ Lục không thể nắm được nhược điểm.

Nhìn hai người cách đó không xa, Nhan Như Ngọc cảm thấy rõ ràng lần này hai người này lại có chủ ý gì đó.

Lúc này trong lòng hai người Lăng Vân hưng phấn vô cùng. Cho dù bản thân đã trải qua nhiều kinh lịch cùng sóng gió nhưng chưa bao giờ hưng phấn như hôm nay. Bởi vì hôm nay khôi thủ của chú kiếm đại hội có thể đến trong tay mình.

Chú Kiếm Sư cửu phẩm của Tử Hà tông không nhiều lắm, hơn nữa cũng chỉ có ít ỏi một người lại có tính tình cổ quái, hiện giờ người này không tham gia nên hai người cũng không có gì phải sợ nữa.

Về phần gia tộc họ Lục vốn được bọn họ cho rằng là kinh địch thì Chú Kiếm Sư cấp Thanh Phàm duy nhất là Lục VẤN lại bởi vì đúc Thần Kiếm cấp Kim Thiên hao nhiều tâm huyết mà chết. Còn Lục Thanh, tuy rằng kinh diễm tuyệt thế, thanh danh như mặt trời giữa trưa nhưng chỉ là trên Kiếm Đạo, còn trong chú kiếm thì hai người đều không để trong lòng.

Lúc trước bọn họ đã phái người đi xem chuôi Thần Mộc kiếm cửu phẩm kia, tuy rằng đó có thể xem là một thanh kiếm cửu phẩm hàng đầu nhưng trong mắt hai người thì thủ pháp vẫn còn có nhiều trục trặc. Thật ra công lao đều là do chùy pháp cùng với tài liệu, so với hai người thì vẫn còn thua kém.

Trở ngại lớn nhất cũng đã không còn uy hiếp, như thế nào mà hai người không mừng rỡ như điên.

Lại nhìn đến Cổ Đồng trên sân. Lúc này hắn đã bắt đầu chú luyện.

Tỷ thí trong đại hội thì cần phải xuất ra toàn bộ thực lực. Đúc ra một thanh kiếm thì tài liệu phải do chính mình chuẩn bị. Nếu do không tìm được tài liệu và dụng cụ mà ảnh hưởng tới cấp độ phẩm chất của kiếm thì cũng chỉ có thể đổ trách nhiệm cho chính mình không có bốn sự, bất cứ ai cũng không dám dị nghị. Đây cũng là quy củ của đại hội.

Cổ Đồng này cũng có vài phần bản lĩnh. Thanh đại trùy trong tay hắn được quán chú Kiếm Khí hệ hỏa liên tục vũ động trông như một quả cầu màu hồng. Tiếng sắt thép va chạm vang lên không ngừng, tài liệu không

ngừng được gã trắng hán bên cạnh đưa qua. Ở miệng lò là một kiếm phôi đã dần thành hình.

Đây là một thanh trường kiếm dài bốn thước, tài liệu chủ yếu là Mạc Kim, ngoài ra còn được Cổ Đồng phụ gia thêm bảy tám loại tài liệu quý hiếm. Theo động tác liên tục của Cổ Đồng, tiếng sắt thép va chạm càng lúc càng thanh thúy, đến cuối cùng tiếng va chạm giống như là tiếng va đập của hàng nghìn viên bảo châu. Mỗi một tiếng vang đều rất êm tai dễ nghe.

“Đây là Liên Vũ Lạc Châu chùy pháp của trấn Liên Vũ, người này đã nắm giữ được tám phân tinh túy của chùy pháp, thật sự khó có được.” Ở phía sau Nhan Như Ngọc, một trong bốn lão nhân Chú Kiếm Sư nhẹ giọng nói.

Bên kia thanh âm của Lăng Vân cũng vang lên: “Liên Vũ Lạc Châu chùy pháp này của Liên Vũ lão nhân thì cương mãnh có thừa nhưng miên nhu không đủ. Tinh túy chỉ xem như là miễn cưỡng.”

Nhan Như Ngọc nhướng mày, sắc mặt trầm xuống. Rõ ràng là Lăng Vân có ý nhắm vào bọn họ. Mà Chú Kiếm Sư vừa mở miệng nói mặt cũng đỏ lên, muốn nói lại nhưng lại bị tay Nhan Như Ngọc ngăn lại.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

324. Chương 77 : Liệt Địa, Hàn Sương (thượng)

Thanh trường kiếm vừa được nhúng vào nước liền bốc lên vô số khói trắng lượn lờ. Lát sau khói trắng dần tụ tập thành sáu cụm khói trắng thuần không chút tỳ vết.

Giống như tìm được mục tiêu, vô số khói trắng bốc lên dần tụ tập về phía sáu cụm khói trắng. Rất nhanh sáu cụm khói này ngưng kết chậm rãi hiện ra hình thái sáu đóa hoa sen trước mắt mọi người. Mỗi đóa hoa sen đều ẩn chứa tia khí sắc bén khuếch tán ra bốn phía.

“Thanh kiếm lục phẩm!” Ở chung quanh, không ít Chú Kiếm Sư kinh hô ra tiếng. Đương nhiên đám người Lăng Vân sẽ không kinh ngạc gì, trong mắt bọn họ thì rèn một thanh kiếm lục phẩm chỉ là chuyện nhỏ. Cũng chỉ có những Chú Kiếm Sư đẳng cấp thấp kém mới có thể xuất hiện ngũ khí như vậy.

Không cơ cùng cảnh giới thì căn bản họ không thèm để mắt đến.

“Thanh kiếm lục phẩm hệ Kim, gọi là Hàn Kim Kiếm, thỉnh các vị tiền bối đánh giá.” Cổ Đồng giơ tay lau mồ hôi trên trán rồi khom người thi lễ nói. Trong tay hắn là một thanh trường kiếm dài bốn thước tản ra tia khí sắc bén.

Cổ Đồng vung tay ra, hắn không dùng chút sức lực mà thanh kiếm lập tức đâm sâu vào tảng đá trước mặt vài thước.

“Tốt! Hàn Kim kiếm này hỗn hợp thêm Trầm Ngân sâu trong lòng nước mười năm, tuy không đủ mềm dẻo nhưng trong số lục phẩm cũng liệt vào thượng phẩm.” Lăng Vân toát ra nụ cười nói.

“Không sai, tiếp tục cố gắng thì người có hy vọng trước sáu mươi tuổi đạt tới Chú Kiếm Sư bát phẩm.”

Cổ Đồng nghe vậy mừng rỡ liền hướng tới Lăng Vân bái hai bái, đúng là nửa lễ bái sư.

Vài tên Chú Kiếm Sư trong năm đại gia tộc đều nhú mày lại. Lúc này đại thế đang theo hai người Lăng Vân ngưng tụ nhưng hai người lại nói không hề sai, bọn họ cũng không biết nói gì hơn.

Ở bên này, Nhan Như Ngọc cùng bốn gã Chú Kiếm Sư đều cảm thấy không ổn. Tuy rằng Chú Kiếm Sư rèn kiếm không giống như kiếm giả chiến đấu chú trọng đến khí thế, nhưng đôi khi khí thế cũng ảnh hưởng tới trạng thái của một Chú Kiếm Sư.

Đại thế không ở bên mình rất có thể làm lay động tâm thần của Chú Kiếm Sư, do đó mà khi chú kiếm sẽ giảm khả năng tính toán, khống chế, thậm chí ảnh hưởng cả bước cuối cùng tôi nước lạnh định phẩm chất.

Thân là kiếm giả, Nhan Như Ngọc rõ ràng biết điều này, nhưng nàng biết làm thế nào đây?

Nhan Như Ngọc thở dài một tiếng, cũng chỉ biết đi một bước tính một bước. Ánh mắt của nàng lại chuyển tới trên sân đá.

Các loại lò đúc bất đồng thay phiên nhau được khiêng lên sân, phẩm chất cấp độ của các thanh kiếm rên ra cũng tùy theo các Chú Kiếm Sư thay phiên nhau mà thay đổi. Sau hai canh giờ trôi qua đã có hơn mười Chú Kiếm Sư bước lên sân rèn kiếm, trên sân cũng có hơn mười chuỗi kiếm được cắm lên.

Tuy rằng đại hội hạn chế thời gian chú kiếm là tàn một nén hương nhưng rất nhiều Chú Kiếm Sư đều có tốc độ rất mau, làm xong trước thời gian quy định. Hiển nhiên là mỗi người đều đã tập luyện trước, khi đi lên đều không tốn thời gian tự hỏi mà động thủ ngay.

Trừ bỏ một số ít Chú Kiếm Sư là tham gia đơn độc một mình, còn đa số đều là những Chú Kiếm Sư phụ thuộc vào các gia tộc cho nên không phải lo lắng đến vấn đề tài liệu. Lực lượng gia tộc rất nhiều thời điểm đều là thể hiện qua chú kiếm đại hội, cho nên các thể lực lớn đều rất coi trọng đại hội này.

Lại hai canh giờ nữa trôi qua, đã có Chú Kiếm Sư bát phẩm lên sân. Hiện giờ đã qua giờ Ngọ, trên bãi đá cơ hồ không còn âm thanh nào khác ngoài tiếng sắt thép giống như tạt phong mưa rào vang lên.

Đến thần sắc của hai người Lăng Vân cũng dần trở lên trịnh trọng. Chú Kiếm Sư bát phẩm tuy rằng tài nghệ đều không bằng họ, nhưng kém không xa, đôi khi đều có thể giúp bọn họ hiểu ra được một vài vấn đề.

Trong số Chú Kiếm Sư bát phẩm của năm đại gia tộc thì thực lực chênh nhau không nhiều lắm. Nhưng thật ra có một người lấy được một khối Hỏa Kim trăm năm, nhưng bởi vì Chú Kiếm Sư này có tu vi thấp nên thể lực tiêu hao quá nhiều, đến cuối cùng khi thôi hỏa lại không nắm chắc thời gian, nếu không đã có một thanh kiếm cứu phẩm sinh ra trong đại hội.

“Mời Lăng đại sư lên sân.”

Giành khôi thủ trong chú kiếm đại hội lần trước nên tuy rằng sau lưng Nhan Như Ngọc chỉ là bốn gã Chú Kiếm Sư bát phẩm nhưng vẫn an bài lên sân sau cùng.

Bốn gã hán tử chung sức gian nan khiêng một chiếc lò đúc màu vàng lên trên sân đá. Khi lò đúc vừa hạ xuống một khắc, sân đá này rõ ràng lắc lư.

Lò đúc này thật nặng!

Không ít Chú Kiếm Sư xung quanh phảng phất chừng lò đúc này phải trên nghìn cân, nhưng nhìn qua thì chiếc lò đúc này chỉ cao có bốn thước, không biết làm bằng thứ gì mà lại nặng như vậy.

Tựa hồ bốn Chú Kiếm Sư ở sau lưng Nhan Như Ngọc biết hàng, một gã mở miệng nói: “Đây là lò đúc được làm bằng Tử Viêm Kim, được sinh ra trong lòng núi lửa, có năng lực chịu nhiệt rất cao. Bên trong còn có thể có Địa Hỏa, làm cho tài liệu càng thêm tinh thuần.”

“Tử Viêm Kim lò này tuy không được xem là thượng phẩm nhưng không kém nhiều lắm. Mỗi Chú Kiếm Sư có được nó đều xem như bảo bối.”

Lăng Vân quả nhiên là hạ quyết tâm! Nhan Như Ngọc nghĩ lại chú kiếm đại hội diễn ra mười năm trước, xem ra lúc ấy Lăng Vân tự biết bản thân không bằng được nên cũng không có lấy ra chiếc lò đúc này.

Hiện giờ không chỉ Tử Viêm Kim lò, hắn còn lấy ra Hỏa Kim chùy cùng Huyền Băng kiếm, đều là dụng cụ chú kiếm thượng phẩm. Rõ ràng là hắn đã quyết tâm ôm vị trí khôi thủ về.

Vừa đi lên bãi đá, khí thế trên người Lăng Vân liền mãnh liệt dâng lên. Cuối cùng trong hư không chung quanh hắn mây trướng, vô số điểm sáng màu hồng tụ tập ngưng tụ ra tới Hỏa Kim chùy trong tay hắn.

Kiểm Nguyên dao động khủng bố tản ra.

Kiểm Sư!

Những kiếm giả của năm đại gia tộc thình hô ra tiếng, Nhan Như Ngọc cũng biến sắc. Không nghĩ tới, Lăng Vân này cư nhiên còn là một gã Kiếm Sư. Kiếm Nguyên dao động nóng cháy kia khiến nàng cảm giác sâu không lường được. Hiện giờ nàng là Kiếm Khách đỉnh phong, có thể gây cho nàng cảm giác như vậy thì Kiếm Sư tiểu thiên vị cũng không làm được, tối thiểu phải là trung thiên vị!

Người này che giấu thật thâm sâu! Sắc mặt của Nhan Như Ngọc rất ngưng trọng. Mười năm trước, khi tham gia chú kiếm đại hội, Lăng Vân không có vận dụng tu vi nên lúc ấy nàng còn tưởng rằng người này không có tư chất trên Kiếm đạo nên không thể Trúc Cơ. Hiện giờ nhìn lại xem ra là do đối phương có tu vi hơn xa nên nàng không thể cảm giác được mà thôi.

Lại nhìn đến trên sân đá. Tinh khí thần toàn thân Lăng Vân đều tập trung vào Hỏa Kim chùy trong tay, chân trái hơi nhếch lên kéo mở ra túi vải thô dưới chân.

“Mậu Thổ Trọng Sơn Thiết, đá hệ Thổ!” Dưới đài, Đồ Hà đột nhiên kinh hô, bên dưới mọi người đều ồ lên.

Mậu Thổ Trọng Sơn Thiết sinh ra trong núi cao nghìn trượng, rất khó tìm thấy. Một khối bằng nắm tay liền nặng hơn mười cân, có thuộc tính Thổ, rất nặng và cứng rắn vô cùng. Là tài liệu đỉnh cấp để chú luyện thanh kiếm cửu phẩm.

Không cần phải nói đến đá hệ Thổ, chỉ có ở nơi có khí hệ Thổ vô cùng nồng đậm mới có thể có khả năng sinh ra, chỉ có thể dựa vào cơ duyên mới có thể tìm thấy được. Đá hệ Thổ chẳng những có thể giúp cho kiếm giả giữ cho tâm thần yên tĩnh tăng hiệu quả tu luyện, mà gia nhập vào trong kiếm có thể biến thuộc tính của kiếm thành thuộc tính Thổ tinh thuần.

Những thanh kiếm có thuộc tính tinh thuần còn muốn trân quý hơn cả Thần Kiếm cấp Thanh Phàm hạ phẩm.

Lúc này sắc mặt của Đồ Hà cũng trở lên âm trầm. Hắn thật không ngờ Lăng Vân lại có thể tìm được tài liệu trân quý đến vậy. Lại thêm tài nghệ của Lăng Vân nữa thì việc đúc ra một thanh kiếm cửu phẩm đỉnh cấp trong thời gian một nén hương là không có vấn đề gì.

Trên mặt Lăng Vân vừa để lộ ra một tia vừa ý liền thu liễm lại ngay. Hắn bước lên một bước, Mậu Thổ Trọng Sơn Thiết trong tay liền rơi vào giữa ngọn lửa trong miệng lò.

Keng

Theo một tiếng nổ rung trời, Hỏa Kim chùy trong tay Lăng Vân đánh xuống bốc lên vô số tia lửa.

Tiếng chùy bắt đầu tăng lên, liên miên không dứt hóa thành âm lãnh vô hình truyền khắp bốn phía.

Rất nhiều người phải lui lại liên tục. Âm lãnh này không phải bọn họ có tu vi thấp kém có thể thừa nhận.

Chỉ sau nửa nén hương, trên bãi đá chỉ còn lại năm gia chủ của năm đại gia tộc, Nhan Như Ngọc với bốn Chú Kiếm Sư cùng với Đồ Hà.

“Đây chính là uy thế của Hỏa Liệt chùy pháp của Lăng Vân, có thể loại trừ tạp chất cùng tinh luyện tài liệu rất tốt. Xem lúc này Lăng Vân có thể làm cho âm thanh va chạm thành một đường, hiển nhiên là đã luyện tập chùy pháp này tới đại thành.” Một Chú Kiếm Sư sau lưng Nhan Như Ngọc mở miệng nói.

Trầm ngâm một lát, Nhan Như Ngọc nói: “Các người có mấy phần nắm chắc?”

Nghe Nhan Như Ngọc hỏi như thế, lão nhân vừa mở miệng sững sốt một lát nhưng lập tức lại cười khỏ: “Chẳng những chùy pháp của Lăng Vân này cao siêu, tài nghệ đã đạt tới cửu phẩm đỉnh phong mà tài liệu cũng không phải chúng ta có thể so sánh được. Nếu gia chủ bằng vào Đại Diễn Tam Thập Lục chùy còn có hai phần hy vọng, còn chúng ta sợ là không có được một phần hy vọng.”

Nhan Như Ngọc nghe vậy lộ ra vẻ trầm trọng, khước miệng lẩm bẩm: “Chẳng lẽ danh dự của gia tộc phải bị hủy trong đời Thanh nhi sao?”

Dịch lão ở phía sau ngẩng đầu nhìn ngọn núi Triều Dương rồi thở dài một hơi.

Trên sân đá.

Khối Mậu Thổ Trọng Sơn Thiết dưới Hỏa Liệt chùy pháp như cuồng phong bão táp của Lăng Vân biến thành một kiếm phôi màu vàng đất. Hào quang lưu chuyển trên kiếm phôi không hề bị ánh sáng của ngọn lửa che dấu.

Bất Diệt Kiếm Thể

325. Chương 77 : Liệt Địa, Hàn Sương (trung)

Lát sau, theo Hỏa liệt chùy pháp của Lăng Vân không ngừng vũ động, đá hệ Thổ nhanh chóng dung nhập vào trong kiếm phôi. Bất quá xem ra để dung nhập đá hệ Thổ vào kiếm phôi tựa hồ rất hao phí khí lực của hắn, cho dù có Kiếm Nguyên mạnh mẽ chống đỡ thì hơi thở của hắn cũng trở lên dồn dập.

Lăng Vân cố gắng điều chỉnh hô hấp, tập trung vào Hỏa Kim chùy trong tay, hắn không hề để ý đến chòm râu dài của mình đang rất nhanh ngắn đi, mùi khét bắt đầu tỏa ra.

Trầm quát một tiếng, chân trái Lăng Vân bước lên, Kiếm Nguyên hệ Hỏa không ngừng quán trú vào trong lò đúc.

Suy

Ngay sau đó, nguyên bản ngọn lửa trên miệng lò có màu đỏ đậm lập tức biến thành màu tím, không gian chung quanh liên tục vặn vẹo. Bất quá tựa hồ Lăng Vân không chế Kiếm Nguyên truyền vào nên khiến ngọn lửa chỉ có màu tím nhạt, thủy chung không khiến không khí bị đốt cháy thành chân không.

“Đây là Địa Hỏa loại kém nhất được hắn dùng Kiếm Nguyên hệ Hỏa thôi phát ra từ Tử Viên Kim. Tuy Tử Viên Kim không có thuộc tính gì nhưng bên trong lại có hỏa chủng có thể kích phát ra Địa Hỏa.” Một Chú Kiếm Sư khác bên cạnh Nhan Như Ngọc mở miệng nói.

Hừ lạnh một tiếng, Nhan Như Ngọc nói: “Địa Hỏa thì như thế nào. Tuy Thanh Hỏa Tinh Kim lô của Lục gia chúng ta không thể thôi phát ra Địa hỏa nhưng lại có thể đề cao gấp đôi nhiệt độ ngọn lửa. Thậm chí tài liệu luyện chế Thần Kiếm cấp Thanh Phàm cũng có thể dễ dàng hòa tan, tiết kiệm được thời gian dung hợp tài liệu.”

Nghe Nhan Như Ngọc nói như thế, lão nhân Chú Kiếm Sư vừa nói nhìn thoáng qua Thanh Hỏa Kim Tinh lô, trong ánh mắt hiện lên vẻ hâm mộ.

Theo thời gian trôi qua, đá hệ Thổ đã hoàn toàn dung nhập vào trong kiếm phôi, hình thành một tia khí sắc bèn nặng như núi. Thậm chí trong hư không còn có nhiều điểm sáng màu vàng đất tụ tập lại.

Phần đông Chú Kiếm Sư ngừng hô hấp, nhìn chăm chăm vào các động tác của Lăng Vân không dám nháy mắt, sợ sẽ bỏ qua bất cứ động tác gì của hắn.

Thời gian một nén hương ngắn ngủi tuy không thể cho bọn họ lập tức thu hoạch được nhiều nhưng từ trong chùy pháp của Lăng Vân bọn họ cũng có thể lĩnh ngộ ra được một ít. Lĩnh ngộ bao nhiêu lại phải xem vào ngộ tính của mỗi người.

Thời gian một nén hương qua đi được hơn phân nửa, rốt cục Lăng Vân cũng hét lớn một tiếng, mồ hôi đầy đầu lập tức theo Kiếm Nguyên hệ Hỏa bốc lên thành sương mù màu trắng, các nếp nhăn trên trán hắn cũng đồng thời căng ra.

Xuy

Lăng Vân lấy Huyền Bằng kiếm kẹp lấy kiếm phôi nhúng vào thùng nước suối Bích Hàn đàm bên cạnh. Điều này khiến Đồ Hà ở bên dưới kinh ngạc không thôi, hắn nhưng mà biết nước suối Bích Hàn đàm này chính là trấn phong chi bảo của núi Phiêu Miêu. Chẳng những có tác dụng đề cao phẩm chất trong rèn kiếm mà kiếm giả có thể ngâm mình trong đó sẽ có công hiệu tẩy cân phạt tủy. Hiệu quả tuy mỏng manh nhưng lại phi thường trân quý. Muốn lấy được nước trong Bích Hàn đàm của núi Phiêu Miêu thật sự rất khó.

Cho dù là gia tộc họ Lục lúc trước cũng phải trả giá một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm mới đổi được một ít. Hiện giờ Lăng Vân lại có thể xuất ra một ít, xem ra hắn đã phải trả giá không nhỏ.

Tất cả mọi người đều gât gao nhìn chăm chăm xem thanh kiếm Lăng Vân rèn ra có thể đạt tới cấp độ gì. Lúc này, theo thanh kiếm được nhúng vào nước suối Bích Hàn đàm, từng luồng khói trắng, cùng với ánh sáng màu vàng đất tỏa ra, trong nháy mắt bao phủ cả thân hình của Lăng Vân cùng phạm vi bãi đá mấy trượng.

Ngâm

Lập tức một tiếng kiếm ngâm hùng hậu vang lên. Đoàn sương mù màu vàng đất rất nhanh vỡ ra rồi ngưng kết thành chín đóa Kiếm Liên màu vàng ở đuôi chín Kiếm Liên này còn ẩn hiện chín con giao long nhỏ màu vàng, từng ánh sáng xanh nhàn nhạt hiện ra xen lẫn với Kiếm Liên màu vàng, trông rất lung linh huyền ảo.

“Cực phẩm!” Lần này Đồ Hà cũng từ chỗ ngồi đứng thẳng dậy, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc thật sâu nhìn chăm chăm tới Lăng Vân. Trong tay Lăng Vân đang cầm là một thanh trường kiếm màu vàng đất có phong cách rất cổ xưa. Thanh kiếm trông không có vẻ gì hoa lệ mà rất bình thường, chỉ là thân kiếm có vẻ rất bạc. Đứng từ xa nhìn như có cảm giác có thể nhìn xuyên thấu thân kiếm.

Ở mũi kiếm không ngừng có Kiếm Khí màu vàng đất thò ra thụt vào, khiến mọi người kinh ngạc không thôi, Lăng Vân tu luyện Kiếm Khí hệ hỏa mà đạo Kiếm Khí ở đầu mũi kiếm lại có màu vàng đất, rõ ràng là có hệ Thổ. Đương nhiên không phải nói cũng biết Lăng Vân không thể có khả năng phát ra Kiếm Khí hệ Thổ.

Chuôi kiếm cửu phẩm này lại có thể tự kéo dài ra Kiếm Khí, đây cơ hồ đã là siêu việt vượt khỏi phạm trù của cửu phẩm. Phải biết rằng cuối cấp Thanh Phàm thì nhiều nhất cũng chỉ có thể tăng phúc Kiếm Khí cho chủ nhân mà thôi, giống như thanh kiếm này tự động phát ra Kiếm Khí thì chỉ sợ trừ bỏ những thanh Thần Kiếm ra, còn chưa ai nhìn thấy được.

Rất vừa lòng nhìn thanh kiếm trong tay, Lăng Vân chậm rãi đưa tay vuốt ve thân kiếm vừa đi tới trước bãi đá. Hắn cũng không làm động tác gì mà cứ như vậy buông lỏng chuôi kiếm ra.

Không có gì trở ngại thanh kiếm liền cắm sâu vào trong bãi đá đến tận chuôi. Thậm chí ở gần chuôi kiếm, mọi người còn nhìn thấy mấy cái khe nứt vỡ.

Thanh kiếm này thật nặng!

Trong lòng Nhan Như Ngọc phảng phất, sợ là thanh kiếm này phải nặng từ bốn mươi đến năm mươi cân, thật sự là không thua gì chùy đúc.

Lăng Vân nhìn về khe rãnh vừa nứt ra, ánh mắt bỗng bừng sáng ngồi cao giọng nói:

“Thanh kiếm cửu phẩm Liệt Địa, thỉnh chư bị đánh giá.”

“Liệt Địa!” Đồ Hà khê thì ào, trong mắt chợt lóe lên tinh quang thấp giọng nói: “Khẩu khí thật lớn a!”

Tuy nói như thế nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận chuôi Liệt Địa kiếm này của Lăng Vân đã có trình độ siêu việt cửu phẩm, thậm chí đã có một nửa uy lực của Thần Kiếm cấp Thanh Phàm.

“Quả nhiên là Lăng đại sư thật cao minh!”

“Sợ là trừ Minh đại sư, Tử Hà tông chúng ta lại sắp có thêm một Chú Kiếm Sư cấp Thanh Phàm!”

“Đúng vậy, người xem thanh kiếm này sợ rằng uy lực siêu việt rất cả các thanh kiếm cửu phẩm rồi. Trên Kiếm Liên cũng có hiện tượng muốn thành giao long a!”

Nhìn đến chuôi Liệt Địa kiếm này, Dịch Vân thở dài một hơi. Khi chuôi kiếm này hoàn thành, một tia hy vọng bốn gã Chú Kiếm Sư bên mình có thể chiến thắng trong lòng lão đã hoàn toàn bị dập tắt.

Sợ là gia chủ đến cũng không thể làm được như thế! Trong lòng Dịch Vân trầm nghĩ.

Lão ở gia tộc họ Lục vài thập niên nên cũng có một chút nhân lực. Hắn tính tường biết Lục Thanh có thể đúc ra thanh Thần Mộc kiếm lúc trước là dựa vào lĩnh ngộ Đại Diễn Tam Thập Lục chùy, cùng với khả năng phán đoán bản chất và phối hợp tài liệu.

Nhưng chung quy Lục Thanh không có nhiều kinh nghiệm chú kiếm, tuy nói tài nghệ không kém nhưng trình độ thuần thực cùng với kinh nghiệm của hắn còn không bằng một Chú Kiếm Sư bát phẩm. Cho dù Lục Thanh có tham gia chỉ sợ cuối cùng cũng không thể đúc ra được một thanh kiếm bằng với Liệt Địa kiếm này được. Trừ phi hắn có thể đúc ra một thanh kiếm thuộc tính tinh thuần giống như vậy hoặc là một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm.

Dịch Vân thở dài cúi đầu nhìn tới bao vải thô cạnh Thanh Hỏa Tinh Kim lô. Bên trong đó đựng tài liệu chú kiếm nào lão đương nhiên biết rõ.

Lăng Vân đắc ý đi xuống bên dưới. Tựa hồ lần chú kiếm này tiêu hao rất nhiều tâm lực của hắn, cước bộ có chút phù phiếm, phải dưới nâng đỡ của hai gã đệ tử mới về được chỗ ngồi, mặc dù vậy thì ý mừng trên mặt hắn cũng không biến mất.

Chú luyện lần này thành công trên cả mong đợi của hắn!

Tựa hồ không quen nhìn vẻ mặt của Lăng Vân, Đồ Hà hừ lạnh một tiếng, rồi vung tay lên. Nhất thời có hai gã đệ tử tiến lên đem một cái lò đúc màu đỏ đậm lên trên sân.

Thậm chí còn không đợi cho giới thiệu, hắn đã bước lên. Đồng thời một gã đệ tử cũng đi theo bên cạnh, trong tay có cầm một chiếc chùy đúc màu vàng ròng, cùng một cái kiếm màu bích lam. Khí thế trên người Đồ Hà rất nhanh tăng lên.

Cảm thụ được Kiếm Nguyên dao động trên người Đồ Hà, ánh mắt Nhan Như Ngọc lại trầm xuống, lại là một gã Kiếm Sư!

Mà đi được hai bước Đồ Hà cũng mất kiên nhẫn, liền phi thân bay thẳng lên bảy tám trượng cao. Dưới ánh mắt kinh thán của chúng Chú Kiếm Sư, thân hình hắn nhẹ nhàng rơi xuống trên sân.

“Đó là Kim Băng chùy chịu nhiệt rất tốt, cho dù ở trong trung tâm núi lửa cũng phải mất mấy ngày mới hòa tan được. Hơn nữa chùy này có thể hỗ trợ đề cao việc rèn kiếm hệ Thủy.”

“Kia là Hỏa Nguyên lô có thể tăng nhiệt độ ngọn lửa, cũng có thể coi là lò đúc trung phẩm. Còn kia là Bích Thủy kiếm rất hiếm thấy, có khả năng làm dịu đi kiếm phôi khi làm lạnh định phẩm cấp.”

Nhan Như Ngọc nghe giới thiệu mà mày nhíu càng sâu, bỗng dưng mở miệng nói: “Không cần nói nữa!”

Thanh âm này tuy nhẹ nhàng mà thể hiện ra vẻ kiên quyết vô cùng. Chú Kiếm Sư vừa nói thở dài một tiếng lui ra sau, hắn biết trong lòng Thái phu nhân đang dần tuyệt vọng.

Trên sân.

Theo khí thế cả người Đồ Hà tăng lên tới cực trí, trên người hắn lập tức bắn ra mấy đạo Kiếm Khí hệ Thủy đem ngọn lửa trên lò đúc phân thành hai nửa.

Dưới chân hắn, một bao vải thô bị Kiếm Khí xẹt qua liền để lộ ra tảng đá ngăm đen to bằng đầu người bên trong.

Tảng đá này không hề có chỗ nào kỳ lạ, nếu ném vào trong núi đá phổng chừng chẳng ai thấy nó có gì đặc biệt cả.

“Trăm năm Huyền Băng Thạch!” Lăng Vân vừa nhìn thấy tảng đá liền kinh hô ra tiếng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

326. Chương 79 : Liệt Địa, Hàn Sương (hạ)

Huyền Băng Thạch vốn là tài liệu để đúc kiếm trên ngũ phẩm. Mười năm Huyền Băng Thạch lại có thể đúc kiếm bát phẩm, nếu không có ngọn lửa Địa hỏa mạnh mẽ thì không thể bị tan chảy được. Cho dù dùng đúc thanh kiếm cửu phẩm cũng có thể.

Về phần trăm năm Huyền Băng Thạch, vậy lại càng trân quý. Ở một tòa quặng mỏ Huyền Băng cũng chỉ có thể sinh ra được khoảng trên dưới một trăm cân Huyền Băng Thạch, lại trải qua trăm năm ngưng kết tinh hoa, hàn khí đã hoàn toàn nội liễm, không bao giờ bị tan chảy cả, cho dù trong Địa Hỏa cũng không phải bằng khoán.

Trăm năm Huyền Băng Thạch là chú tài cực phẩm để đúc một thanh kiếm cửu phẩm. Thậm chí một số Thần Kiếm cấp Thanh Phàm cũng dùng nó để làm tài liệu phụ trợ. So với Mậu Thổ Trọng Sơn Thiết của Lăng Vân lúc trước không hề kém hơn, thậm chí còn hơn một bậc.

Ngoài ra ở bên cạnh còn có Tử Kim, Tinh Đồng cùng hơn mười loại tài liệu phụ trợ, chuẩn bị không hề thua kém với Lăng Vân.

Đến bây giờ, sắc mặt của Đồ Hà mới giãn ra, nhưng rất nhanh lại ngưng trọng lên.

Chân trái Đồ Hà bước lên, Huyền Băng Thạch liền được Bích Thủy kiểm kẹp lấy đưa tới giữa miệng lò.

“Lạc Minh, thông gió!”

Đồ Hà trầm quát một tiếng, ở bên cạnh hắn, một gã đệ tử tầm ba mươi tuổi ngồi xổm xuống, lấy tay làm quạt, hướng tới cửa lò đánh ra một chưởng. Trên bàn tay gã đệ tử đó có Tồn Phong Kiếm Khí quán quanh, một chưởng này liền đem nhiều khí Tồn Phong toàn bộ đẩy vào trong Hỏa Nguyên lò.

Tiếp theo, nguyên bản ngọn lửa đỏ đậm trên miệng lò lập tức tăng vọt mấy phần đem Huyền Băng Thạch rất nhanh hút vào. Màu sắc ngọn lửa cũng dần chuyển sang màu lam.

Kim Băng chùy trong tay Đồ Hà hóa thành một đường cong kì dị hạ xuống. Xung quanh liên tiếp vang lên tiếng gió rít vù vù, thật giống như tiếng Kiếm Khí xé gió. Mọi người đều cảm thấy mặt đất dưới chân như run lên.

“Đây là Chấn Địa chùy pháp của Đồ đại sư, một chùy đánh xuống giống như là Kiếm Khí chấn động vậy, có thể lập tức chấn khai tạp chất trong kiếm phôi. Chùy pháp này cần lực cánh tay rất cao mới có thể thi triển được.”

“Đúng vậy, xem động tác lúc này của Đồ đại sư, rõ ràng là đã luyện chùy pháp này đến đỉnh phong. Chấn địa, chấn địa, đúng là cả mặt đất cũng đều rung động.”

“Người nói lần này Đồ đại sư có thể đúc ra được thanh kiếm có phẩm chất gì?”

“Không biết được, hai vị đại sư đều nổi danh đã lâu, ta chỉ là một Chú Kiếm Sư tam phẩm sao dám vọng tưởng kết luận.”

“Đúng vậy, tài liệu chú kiếm của hai vị đại sư đều rất trân quý, không kém nhau là mấy. Cả hai người đều lựa chọn tài liệu thuộc tính phù hợp, lần này nhất định là một hồi long tranh hổ đấu.”

Nhan Như Ngọc cau mày lại, ở cách đó không xa nghe mấy Chú Kiếm Sư bàn luận, nhưng lập tức nài lại cau mày thật sâu.

“Các người nói lần này gia tộc họ Lục có thể đúc ra được cái gì?”

“Lục gia! Ta chỉ sợ lần này gia tộc bọn họ không được. Nhìn bốn Chú Kiếm Sư kia không, tuy đều có trình độ bát phẩm nhưng vẫn đều kém xa hai vị đại sư.”

“Không phải nói đương nhiệm gia chủ lục Thanh là một Chú Kiếm Sư cửu phẩm đỉnh cấp sao? Trước cửa phủ Lục gia có chuỗi Thần Mộc kiếm, lúc trước chúng ta cũng đã xem qua, đích thực là một chuỗi kiếm cửu phẩm đỉnh cấp a!”

“Ha ha, đó là do nhân lực của người còn kém!”

“Hả, tiền bối cứ nói.”

“Ha ha, tiền bối thì không dám. Lúc trước ta theo Chú Kiếm Sư bát phẩm Ly Danh đại sư của thành Lạc Nhật tới trước cửa gia tộc họ Lục, sau khi xem kỹ thật lâu người mới nói một đoạn...”

“Nói cái gì?”

“Lúc ấy Ly đại sư nói: Đại Diễn Thập Lục chùy của gia tộc họ Lục thật là chùy pháp cao thâm. Vô luận là loại bỏ tạp chất, tinh luyện tài liệu đều không có chùy pháp nào sánh bằng. Lục Thanh đã đạt tới thành tựu cực cao trong chùy pháp này. Nhưng mà kinh nghiệm của hắn thực sự quá ít. Giống như chuỗi kiếm này, ta thấy đây là lần đầu tiên hắn đúc ra, tuy phối hợp không có vấn đề gì, nhưng thủ pháp có hơi ngập ngừng. Trong số Chú Kiếm Sư thất phẩm trở lên thì sẽ không bị giống vậy mấy may.”

“Còn có gì nữa không?”

“Cuối cùng Ly đại sư nói: Lục Thanh có thể đúc ra chuỗi cửu phẩm Thần Mộc kiếm này thì công của tài liệu đã chiếm một nửa rồi, cùng hai vị Lăng Vân đại sư tranh cao thấp còn kém một khoảng cách. Tuy rằng không nhiều nhưng cũng có thêm hai, ba năm tích lũy mới được.”

“Ý tứ của Ly đại sư là...?”

“Ý tứ của Ly đại sư rất rõ ràng, cho dù là hôm nay Lục Thanh ra mặt cũng không phải đối thủ của hai vị đại sư. Nhưng lúc này chỉ có bốn gã Chú Kiếm Sư bát phẩm tới, tuy rằng có thể thương tổn đến thanh danh của gia tộc họ Lục. Nhưng chung quy so với việc Lục Thanh thua cuộc vẫn còn tốt hơn, ít ra thì vẫn cho Lục gia một tia hi vọng.”

Lạc

Một thanh âm thanh thúy vang lên. Đó là thanh âm tay ghế của Nhan Như ngọc vỡ vụn. Lúc này sắc mặt của nàng rất khó coi, bất quá nàng lại không biết biện giải như thế nào.

Ở một bên, trong lòng của năm gia chủ năm đại gia tộc đều thầm than hừng cũng không nói thêm cái gì. Ở bên cạnh, ánh mắt Lăng Vân lóe ra vẻ khinh thường.

“Sư phụ, có phải tay ghế của gia tộc Tây Môn làm rất giòn không mà Thái phu nhân của Lục gia mới nắm một chút liền vỡ thành như vậy, không nên chỉ vì vậy mà bị thương mới tốt a!”

“Ha ha, cái này người không cần lo lắng, Thái phu nhân tu vi thâm hậu, cho dù chỗ này toàn bộ vỡ cũng không thương tổn mấy may.” Lăng Vân lập tức cười đáp, điều này làm cho sắc mặt của năm gia chủ đều trở lên quái dị.

“Người!”

“Lui ra!” Nhan Như Ngọc trầm giọng nói, phát tay ngăn cản Thúc Nguyên.

“Thái phu nhân!”

“Lui ra đi!” Tới giờ phút này, Nhan Như Ngọc rốt cục thở dài một tiếng, mở miệng nói.

“Dạ!” Trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, rốt cục Thúc Nguyên cũng lui ra sau hai bước, không nhắc lại nữa.

Trên sân.

Tiếng chùy chấn động như biến thành một đạo. Tiếng vù vù to lớn khiến mặt đất dưới chân mọi người càng lúc càng rung động hơn. Chấn động liên miên không dứt, từ phía trên bãi đá không ngừng có bụi đất tuôn rơi. Ngọn lửa màu phiến lam trong Hỏa Nguyên lô cũng đạo đạo chấn lảng.

Các loại tài liệu không ngừng được Đồ Hà rèn luyện cho vào trong Hỏa Nguyên lô. Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt dần hiện lên hình dáng của kiếm phôi.

Theo thời gian trôi qua, trong Hỏa Nguyên lô bắt đầu xuất hiện tiếng kiếm ngâm mơ hồ. Tiếng kiếm ngâm trong trẻo còn mang theo hàn ý, như đón gió cuối thu rét lạnh, khiến cho nhiệt độ ngọn lửa trong lò giảm xuống không ít.

“Lại một thanh kiếm cực phẩm sắp sinh ra!”

“Đúng vậy, xem thanh thể này không hề thua kém chút nào với Liệt Địa kiếm của Lăng đại sư.”

Lại qua tiếp thời gian chừng tàn nửa nén hương, thân hình Đồ Hà dĩ nhiên hóa thành mấy tàn ảnh, cánh tay liên tục vũ động. Kim Băng chùy trong tay hấn tẩn ra ánh sáng màu lam nhàn nhạt. Trước người Đồ Hà dần ngưng kết ra một quang sáng màu bích lam.

Bỗng dừng.

Thân hình của Đồ Hà bỗng nhiên dừng lại, nhưng mà tiếng kiếm ngâm vẫn như trước chấn động bên tai cùng lay động mặt đất.

Ngay sau đó, Bích Thủy kiếm mang theo một đoàn sương mù màu lam tiến nhập vào thùng nước suối bên cạnh, thế nhưng cũng là nước Bích Hàn đàm. Từng làn sương khói bắt đầu tràn ngập ra.

Sương mù màu lam dâng lên rồi nhanh chóng thoát phá. Rất nhanh trước mặt mọi người, chín đóa Kiếm Liên màu lam trắng hình thành tản ra tia khí lạnh lẽo. Lập tức ngọn lửa trong lò đúc bị áp chế xuống. Ở đuôi chín đóa Kiếm Liên này cũng hiện ra hình dáng chín con giao long nhỏ màu xanh nhạt, trông rất có linh tính.

Một lát sau, Kiếm Liên tán đi, hiện ra trước mắt mọi người là một thanh trường kiếm lam trắng, kiếm dài ba thước nằm tắc trong suốt. Thân kiếm bóng loáng như có thể soi gương, sương khí nhàn nhạt chung quanh thân kiếm không ngừng ngưng kết lại. Từng trận hàn khí cho dù cách mấy trượng xa cũng đập vào mặt mà đến. Đặc biệt là ở mũi kiếm có Hàn Băng Kiếm Khí dài gần một tấc không ngừng thò ra thụt vào.

Trên mặt lộ ra vẻ vừa lòng, Đồ Hà cũng không dám lấy tay sờ vào lưỡi kiếm, chỉ cẩn thận nhìn chăm chú hồi lâu.

Sau đó chỉ thấy hần tiến lên ba bước đi tới bãi đá, đồng dạng không có động tác gì, chỉ buông lỏng nắm tay ra.

Giống nư xuyên qua đậu hủ, thanh kiếm này liền đâm thẳng vào mặt đá, ở xung quanh sương khí nồng đậm hình thành.

“Cửu phẩm Hàn Sương kiếm, thỉnh mọi người đánh giá!”

“Quả nhiên không ngoài dự liệu, chuôi Hàn Sương kiếm này của Đồ đại sư không hề thua Liệt Địa kiếm của Lăng đại sư. Vị trí khôi thủ chỉ sợ là khó có thể quyết định.”

“Không phải còn có Lục gia sao?”

“Lục gia! Chỉ có bốn gã Chú Kiếm Sư bát phẩm, làm sao có thể vượt qua được hai vị đại sư?”

“Rốt cục đến rồi sao?” Nhan Như Ngọc lẩm bẩm nói.

“Lần chú kiếm cuối cùng, cho mời Chú Kiếm Sư của Lục gia.”

“Ngô Lâm sư phụ, người đi đi.” Nhan Như Ngọc mở miệng nói.

“Vâng!” Nhìn khuôn mặt không có biểu tình gì của Nhan Như Ngọc, Ngô Lâm lộ ra nụ cười khổ, hít sâu một hơi sắc mặt hần lập tức trở lên trấn định rồi hướng tới sân đá đi lên.

Lò đúc Thanh Hỏa Tinh Kim lô, chùy đúc Hỏa Ngọc chùy, Hàn Ngọc kiếm. Những thứ này trong tay Ngô Lâm giờ phút này trầm trọng dị thường.

Trong bốn Chú Kiếm Sư thì Ngô Lâm có tài nghệ cao nhất. Không sai biệt lắm hần đã muốn đột phá tới cửu phẩm, nhưng hần vẫn không thể nắm chắc được. Tài liệu của Lục gia chuẩn bị đều không phải là tài liệu thuần thuộc tính, muốn đoạt khôi thủ trừ phi có thể đúc ra Thần Kiếm cấp Thanh Phàm. Nhưng hần có thể không?

Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, không cần phải nói hần, cho dù là hai người Lăng Vân cùng Đồ Hà cũng mới chỉ chạm được một chút khía cạnh. Hần, chỉ có thể vọng tưởng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

327. Chương 80-82 :thiên Phong Luyện Hình, Thiên Lôi Tội Vào Nước Lạnh

Trên bầu trời, từng cơn gió lạnh gào thét. Càng bay tới gần trấn Triều Dương, trong lòng Lục Thanh càng trở lên ảm áp.

Bỗng nhiên trong lòng run lên khiến Lục Thanh ngây ngẩn cả người. Lục Thanh cẩn thận cảm ứng tâm thần mình đang dao động kịch liệt, ánh mắt ngưng lại. Chẳng lẽ lại có chuyện gì sắp phát sinh?

Lục Thanh không dám chậm trễ, đối với năng lực cảm ứng của mình Lục Thanh không hề hoài nghi. Lập tức tốc độ tăng vọt, hóa thành một đạo kiếm quang màu xanh tím lao nhanh về phía trấn Triều Dương.

Trước phủ đệ của gia tộc họ Lục, hai gã hạ nhân đang quét sân bỗng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Kiếm quang đột nhiên vọt tới làm cả hai nhảy dựng lên. Trong kiếm quang có khí tức hoang dã cùng lời khí bá đạo khiến hai gã cảm thấy như mình bị một đầu hung thú nhìn chằm chằm vào, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Đã xảy ra việc gì?” Từng bước tới trước mặt hai người, Lục Thanh mở miệng hỏi.

Nhìn thấy thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện trước mặt, cả hai đều hoảng sợ, cho đến khi thấy rõ là Lục Thanh mới thở phào một cái nhẹ nhõm.

“Gia chủ, mau, chú kiếm đại hội bắt đầu rồi!”

“Chú kiếm đại hội?” Lục Thanh sửng sốt, bất quá rất nhanh hắn đã nhớ ra, sắc mặt nhất thời biến đổi. “Thời gian còn bao lâu, ở nơi nào?”

“Cách trấn gần một dặm ở phía Bắc!”

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của hai gã hạ nhân, phải qua năm sáu giây sau thân ảnh Lục Thanh mới dần tiêu tán trước mặt hai người.

Trên bãi đá.

Ngô Lâm hít sâu một hơi, lúc này đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dốc hết toàn lực. Ngô Lâm ngẩng đầu nhìn về phương xa, lơ đãng hắn thấy một chút ánh sáng màu tím xẹt ngang trời rồi biến mất. Nhưng tốc độ có lẽ quá nhanh, Ngô Lâm chỉ cho mình hoa mắt nhìn nhầm mà thôi.

Đem tâm tình bình lặng lại, tâm trí Ngô Lâm tập trung cả vào Hỏa Ngọc chùy trong tay rồi vươn tay lấy ra một bao vải thô.

Một khối trăm nam Hỏa Kim hiện ra trước mắt mọi người, quang mang màu vàng lợi không ngừng lóe ra.

Cười nhạt một tiếng, Lăng Vân nói: “Chỉ là trăm năm Huyền Kim mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ đúc ra một thanh kiếm cửu phẩm. Có thêm một ít tài liệu nữa thì cũng lắm đạt tới cực phẩm. Đáng tiếc, người này còn chưa đủ tài, tài liệu có tốt đến đâu cũng không được.”

Liếc nhìn qua, Đồ Hà tiếp lời nói: “Nhân lực của người rất tốt a! Trăm năm Huyền Kim này tuy trân quý, nhưng cho dù là đổi đến Lục Thanh kia cũng nhiều nhất dừng ở cực phẩm mà thôi.”

“Ta thấy cũng không hẳn, các hạ sao đã khẳng định như vậy rồi?” Đột nhiên một thanh âm lạnh nhạt vang lên. Lát sau, không khí trước mặt mấy người Nhan Như Ngọc đột nhiên dao động, một bóng người trống rỗng xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là một thanh niên mặc võ y màu xanh, vẻ mặt lãnh đạm. Tuy hắn đột ngột xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng người nhìn thấy hắn đều có cảm giác rất bình thường. Thanh niên này không hề có khí tức của cường giả, cũng không hề gây cho người ta cảm giác áp bách gì, nhìn qua chỉ như người bình thường, chỉ đứng trong chốc lát, mọi người đều xem nhẹ.

“Người là người nào, sao dám phản bác lời sư phụ ta?” Ở phía sau Đồ Hà, ánh mắt Lạc Minh vừa động liền đứng lên quát lớn.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền cảm thấy ánh mắt của thanh niên đó dừng lại trên người mình. Không hề có Kiếm Nguyên gì dao động, cũng không có uy áp gì phát ra, nhưng giờ khắc này Lạc Minh lại cảm thấy như có một tòa núi cao đè lên mình, tâm thần yếu ớt của hắn khó có thể ngăn cản.

Chỉ đối diện có một giây, Lạc Minh lại có cảm giác như đã trải qua mấy năm dài, nhện không được lui về phía sau mấy bước phun ra một ngụm máu tươi.

“Minh nhi!” Đồ Hà kinh hô một tiếng, liền hướng tới thanh niên trợn mắt nhìn: “Người là ai, sao dám làm như thế?”

Tuy nói như thế nhưng trong lòng Đồ Hà cũng khiếp sợ không thôi. Không hề có chút dấu hiệu gì mà tâm thần của Lạc Minh liền bị thương nặng, hộc máu ngã xuống. Không cần phải nói, khẳng định là do thanh niên kia làm. Nhưng hắn thân là một Kiếm Sư trung thiên vị, thế mà không có chút phát hiện nào, Lạc Minh cũng không tệ, đã có tu vi Kiếm Khách đại thiên vị, người này đến tột cùng là ai?

Lục Thanh thu hồi ánh mắt lại, Luyện Tâm kiếm đã được hấn cắt vào Không Giới, nên Đồ Hà không thể nhận ra hấn cũng là bình thường.

Ở bên cạnh, Lăng Vân có chút kinh nghi bất định nhìn Lục Thanh. Hấn lại nhìn về phương hướng Lục Thanh vừa đến, một cái tên trong lòng hấn hiện ra.

“Lục gia chủ rốt cuộc cũng tới. Ta đang nghĩ mình vô duyên không thể thấy được tuyệt nghệ của Lục gia chủ a, thật sự rất may!” Tư Đồ Cơ cười một tiếng rồi nói, đồng thời cũng chỉ ra thân phận của Lục Thanh.

Là hấn!

Đồng tử của Lăng Vân co rút lại, thế nhưng lại trẻ tuổi như thế! Bên cạnh, nguyên bản Đồ Hà đang tức giận cũng bình tĩnh lại. Kiếm Chủ, đó là tồn tại không phải hấn có thể trêu chọc.

Bất quả ở đây là chú kiếm! Trong lòng Đồ Hà thâm cười lạnh. Cho dù ngươi là Kiếm Chủ thì như thế nào, chú kiếm mà không có tích lũy lâu dài thì đừng bao giờ nghĩ vượt qua độ cao của chúng ta, căn bản là không có khả năng.

Lại cùng với Lăng Vân liếc nhìn nhau, tựa hồ cả hai đều rõ ý nghĩ trong lòng đối phương, tâm tình liên buông lỏng xuống. Tài nghệ của Lục Thanh bọn họ đã phân tích qua, nếu qua thêm hai ba năm nữa thì hai người cũng không nắm chắc, nhưng lần này chú kiếm đại hội thì trừ phi có kì tích xảy ra.

Lại nhìn đến Lục Thanh, sau khi nghe Tư Đồ Cơ nói, hấn quay đầu lại điềm đạm nói: “Tư Đồ gia chủ khách khí rồi.”

“Gia chủ!” Sau lưng, Thúc Nguyên thở nhẹ một tiếng.

Xoay người lại, Lục Thanh nhìn về phía mẹ hấn, có chút áy náy mở miệng nói: “Tông môn có chuyện quan trọng nên con đã chậm trễ.”

Trên mặt lộ ra nụ cười, Nhan Như Ngọc mở miệng nói: “Trở về là tốt rồi!”

Lúc này tâm tình của Nhan Như Ngọc đã hoàn toàn thả lỏng xuống. Tuy rằng nàng biết, cho dù Lục Thanh đã trở về, nhưng hấn cũng khó có thể thắng được hai người Lăng Vân cùng Đồ Hà. Nhưng ít nhất cũng khiến cho những Chú Kiếm Sư lúc trước đoán linh tinh ngậm miệng lại.

Lục gia, bất luận thế nào cũng không bao giờ trốn tránh, cho dù là thua, cũng phải thua trong vinh quang.

“Ngô Lâm, ngươi xuống dưới đi.”

“Từ từ.” Lúc này, ở phía sau Lăng Vân, một gã đệ tử trung niên mở miệng nói: “Đại hội làm gì có đạo lý thay đổi người giữa chừng?”

Ánh mắt hơi đổi, Nhan Như Ngọc mở miệng nói: “Khói hương còn chưa dâng lên, chú kiếm cũng chưa bắt đầu, sao có thể nói là đổi người giữa chừng? Chẳng lẽ gia chủ của gia tộc họ Lục chúng ta không đủ tư cách thì sao?”

Lúc này, biểu tình cùng ánh mắt của Nhan Như Ngọc sắc bén dị thường. Tuy khí thế của nàng còn kém hai người Lăng Vân, nhưng cũng đạt tới Kiếm Khách đỉnh phong, ở đây cũng ít người có thể chống lại.

“Lui ra đi, khi nào thì tới phiên ngươi chủ trì!” Lăng Vân không khỏi tức giận, lớn tiếng quát.

“Sư phụ! Con...”

“Còn muốn ta nói lần thứ hai!” Lăng Vân trầm giọng nói.

“Dạ, sư phụ!” Hấn vốn nghĩ mở miệng lấy lòng sư phụ, nhưng không ngờ ngôn ngữ của Nhan Như Ngọc sắc bén như vậy, làm một phen chê cười cho mọi người xung quanh.

Không còn mặt mũi, gã trung niên đệ tử lui xuống, biến mất vào trong đám đông.

Lục Thanh cầm lấy Hỏa Ngọc chùy cùng Hàn Ngọc kiếm Ngô Lâm giao cho, ánh mắt lại xoay chuyển nhìn Thanh Hỏa Tinh Kim lô gia truyền trên sân rồi lại nhìn tới hai thanh kiếm trên bãi đá. Hai thanh kiếm đó chính là Liệt Địa cùng Hàn Sương kiếm do Lăng Vân cùng Đồ Hà chú tạo.

Lấy nhãn lực của Lục Thanh đương nhiên nhìn ra ngay sự bất phàm của hai thanh kiếm đó. Hai thanh kiếm này đã siêu việt cửu phẩm, gần tiếp cận với Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, thậm chí đã có được một ít uy năng của Thần Kiếm cấp Thanh Phàm.

Bãi đá căn bản không ngăn trở được ánh mắt của Lục Thanh. Thần thức của hắn vừa thả ra liền thấy được từ hai mũi kiếm không ngừng phun ra nuốt vào Kiếm Khí thuộc tính.

Thấy Lục Thanh nhũn mỳ, hai người Lăng Vân lại nhìn nhau liếc mắt một cái, vẻ nắm chắc trong tay càng thêm dày đặc.

Lấy tâm cảnh của Lục Thanh thì chỉ giây lát là bình tĩnh lại. Cũng không thấy hắn có động tác gì, trong mắt mọi người chỉ thấy không khí trước Thanh Hỏa Kim Tinh lơ lửng một trận dao động, thân hình của Lục Thanh đã hiện ra. Không có ai nhìn thấy rõ được, thậm chí hai người Lăng Vân đã chuẩn bị trước thả ra thần thức theo dõi, cũng chỉ hoa mắt lên một cái liền mất đi bóng dáng của Lục Thanh.

Ở đây có nhiều thế lực, trong lòng đều thầm hoảng sợ. Bọn họ đối với việc Lục Thanh có đạt được khôi thủ hay không cũng không để ý, bọn họ chỉ đối với tu vi thần quý khó lường của Lục Thanh mà nảy sinh sợ hãi. Đồng thời tất cả ngầm hạ quyết định, thừa dịp Lục gia mở tiệc chiêu đãi sau đại hội sẽ tìm cơ hội thân cận. Tuy không thể có giao tình sâu đậm nhưng ít ra cũng phải lưu lại ấn tượng tốt.

Lục Thanh nhìn đến trăm năm Huyền Kim đặt dưới chân, ánh mắt dần ngưng trọng lên.

Đơn giản là theo tu vi của hắn tăng lên, thần thức tăng cường, trí nhớ cũng rõ ràng, trước đã đọc qua thứ gì thì bây giờ nhớ lại như đang lật xem, rất thấu hiểu.

Lại nhìn quét đến những tài liệu phụ trợ bên cạnh, trong mắt Lục Thanh chợt lóe tinh quang. Lát sau, trong ánh mắt khiếp sợ của hai người Lăng Vân, ở miệng lò Thanh Hỏa Tinh Kim lò, Tồn Phong màu xanh trống rỗng ngưng kết ra, vù vù quán chú vào trong lò.

Tiếp theo, nguyên bản ngọn lửa trong lò có màu phiến lam liền bắt đầu biến hóa, chỉ trong giây lát ngọn lửa đã giảm xuống gần một thước, màu sắc biến thành màu lam đậm.

Rồi sau đó, một đoàn lôi quang màu tím đem Huyền Kim bao phủ, lẳng không nhập tới ngọn lửa màu lam.

Mắt thường có thể thấy được tốc độ Huyền Kim nhanh chóng bị hòa tan ra.

Không chút chậm trễ, Lục Thanh vận khí khe quất một tiếng, giữa không trung đột ngột vang lên tiếng sấm, Hỏa Ngọc chùy theo một đạo quỹ tích vòng cung đánh xuống, thành thạch đánh vào mặt trên Huyền Kim.

Mặt đất chấn động kịch liệt. Chỉ giây lát, Lục Thanh đã có quyết định, nếu tài liệu đã không bằng người vậy chỉ có thể so sánh độ tinh thuần.

Một chút lời của tác giả:

Có độc giả hỏi Thập Bộ sao không biết việc chú kiếm của các Chú Kiếm Sư dài hơn.

Thập Bộ trả lời: chú kiếm đại hội có bốn mươi Chú Kiếm Sư, đều là những sư phụ đứng đầu trong Tử Hà tông, Thập Bộ chỉ lược viết một chút, tường thuật một chút, còn thì cho vai chính lên sân khấu. Còn những người này thì chỉ biểu hiện ra một chút bổn sự, như thế nào là vai phụ trợ.

Chùy thứ nhất vừa đánh xuống, ánh mắt của hai người Lăng Vân đã trở lên kinh hãi. Bọn họ nhìn ra, nếu là bọn họ chỉ sợ là đến chùy thứ bốn hay năm thì trăm năm Huyền Kim mới có thể giảm đi gần tấc như vậy.

Đây vẫn còn là người sao?

Hai người liếc nhìn nhau, bọn họ nhìn ra được Lục Thanh không hề vận dụng chút Kiếm Nguyên, thế mà trên cánh tay lại có kinh lực chỉ sợ đến nghìn cân. Cái này xem như là Chú Kiếm Sư rèn luyện lực tay từ nhỏ, chỉ sợ vài thập niên cũng không có được lực lượng như vậy.

Lục Thanh cũng không biết ý nghĩ của hai người, cho dù hắn biết hắn cũng không đi để ý đến hai người. Giờ phút này toàn bộ tâm thần của hắn đều tập trung đến Hỏa Ngọc chùy trong tay.

Theo chùy thứ nhất đánh xuống, thân hình Lục Thanh thuận thế xoay chuyển, hai chân dạn ra, cả thân hình cong lên như một chiếc cung căng hết đà, suột một tiếng, Hỏa Ngọc chùy lại gào thét nện xuống.

Theo chùy thứ hai đánh ra, khí thế cả người Lục Thanh đều ngưng tụ lại. Lúc này trong mắt Lục Thanh chỉ còn lại khối trăm năm Huyền Kim kia. Từ người hấn không hề có Kiếm Nguyên gì dao động, nhưng trên Hỏa Ngọc chùy lại tản mát ra quang mang tím hồng. Đồng thời trên mặt chùy có Tử Điện quần quanh, theo động tác của Lục Thanh mà phát ra Lôi âm cuộn cuộn.

Truyền thuyết kể lại, binh khí của Lôi thần là một cặp Lôi chùy, Lôi chùy oanh ra là dẫn động Thiên Lôi mang theo Lôi hỏa hàng thế. Lúc này, Hỏa Ngọc chùy trong tay Lục Thanh thật sự là trông giống như Lôi chùy, uy thế vô cùng.

Theo Hỏa Ngọc chùy đánh xuống, Tử Điện xét ngang trời, để lại trong hư không một vệt lưu quang màu tím.

Hỏa Ngọc chùy càng đánh càng nhanh. Mặt chùy cùng với Huyền Kim chạm vào nhau phát ra tiếng sấm rền vang. Mặt chùy vừa chạm vào mặt Huyền Kim liền thu lại, khôi phục đến độ cao như cũ rồi tiếp tục gào thét nện xuống. Như thế để đáp lại, tiếng va chạm không ngừng vang lên theo một loại vận luật kì dị, tiết tấu rõ ràng. Mỗi một tiếng chùy đều tinh tế điều luyện vô cùng, thật sâu khảm vào trong lòng mọi người.

“Đây là Đại Diễn Tam Thập Lục chùy của Lục gia, quả nhiên là vô cùng tinh diệu. Vô luận là tinh luyện hay tạo hình đều là chùy pháp đứng đầu a!”

“Đúng vậy, nếu không phải Lục gia chủ toàn tâm với Kiếm Đạo thì chỉ sợ có thể cùng hai vị Lăng đại sư tranh đoạt khôi thủ rồi. Thực đáng tiếc, chùy pháp mặc dù cao thâm, nhưng kinh nghiệm lại còn thiếu.”

Nghe những Chú Kiếm Sư sau lưng khe khẽ nói nhỏ, sắc mặt hai người Lăng Vân đồng thời trở nên khó coi. Tuy không muốn thừa nhận nhưng hai người cũng biết, nếu như Lục Thanh mà có kinh nghiệm bằng bọn họ, thì hấn bằng vào Đại Diễn Tam Thập Lục chùy tinh thâm, rất có thể sẽ đánh bại bọn họ.

Nhưng trên thế giới này không có việc nếu như, Lục Thanh này vẫn chưa có đủ kinh nghiệm như vậy chỉ có một kết cục, đó là hai người bọn họ sẽ đánh vỡ vị trí khôi thủ bao năm qua của Lục gia.

Nghĩ đến đây, hai người không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười thâm trầm. Theo bọn họ thấy thì thắng lợi đã nắm chắc trong tay.

Bên kia.

Về mặt Nhan Như Ngọc bất định ngồi xem. Lục Thanh đã từng làm cho nàng nhiều lần kinh hãi, lần này khẳng định sẽ không để cho nàng phải thất vọng.

“Ngô sư phụ, người nói tiểu nhi có bao nhiêu phần thắng?”

Nghe Nhan Như Ngọc hỏi, Ngô Lâm có chút không đành lòng, nhưng vẫn hồi đáp chi tiết: “Thái phu nhân, tuy rằng chùy pháp của gia chủ tuyệt đỉnh, thậm chí có thể nói là có một không hai trong Tử Hà tông chúng ta, nhưng mà kinh nghiệm của người vẫn còn...”

“Không có hy vọng phải không?” Nhan Như Ngọc khẽ thì thào, nhưng lập tức ánh mắt trở lên tin tưởng: “Ta tin, Thanh nhi nhất định sẽ thắng!”

Ngô Lâm sửng sốt, nhưng nhìn đến ánh mắt kiên định của Nhan Như Ngọc, trong lòng cũng hiện lên một tia hy vọng.

Lúc trước, gia chủ đời trước cũng như vậy, gia chủ bây giờ cũng như thế! Ngẩng đầu nhìn thân ảnh trên sân, ánh mắt Ngô Lâm cũng trở lên kiên định.

Giờ phút này, ở trên sân đá, xung quanh Thanh Hỏa Tinh Kim lô đầy lôi quang màu tím quần quanh, tiếng xèo xèo không dứt bên tai.

Theo động tác của Lục Thanh, khối trăm năm Huyền Kim rất nhanh bị đánh thành hình kiếm, chân trái lại bước lên, một khối Huyền Thiết đã được cho vào ngọn lửa. Dưới Hỏa Ngọc chùy nện vào, khối Huyền Thiết này rất nhanh hòa tan, kiếm phối đã dần thành hình.

Chùy sau nhanh hơn chùy trước, cả người Lục Thanh cơ hồ hóa thành một đạo phong luân xoay nhanh. Lực phản chấn của mỗi chùy đều bị tâm pháp độc đáo của Đại Diễn Tam Thập Lục chùy chuyển hóa lên

chùy sau. Lực lượng trên cánh tay Lục Thanh không ngừng gia tăng, chỉ sau nửa nén hương, mỗi một chùy đánh xuống đã có ba nghìn cân cự lực.

Lực lượng không ngừng chồng chất lên nhau, theo đó tiếng xé gió càng thêm kịch liệt, Tồn Phong màu xanh lưu chuyển như nước, thổi bùng lên ngọn lửa màu lam trong lò.

Chùy thứ chín, chùy thứ mười... chùy thứ mười ba. Rất nhanh, Đại Diễn Tam Thập Lục chùy của Lục Thanh đã đạt tới chùy thứ mười ba. Dưới chùy pháp tinh diệu của Lục Thanh, kiếm phối đã hiện ra hình dạng một thanh trường kiếm, từng đợt tia khí nhẹ nhẹ dạt tán ra.

Lực đạo trên tay Lục Thanh càng thêm mạnh mẽ, mà nguyên bản Thanh Hỏa Tinh Kim lô đặt trên mặt đất cũng chậm rãi chấn động ly khai khỏi mặt đất. Ở dưới lô là một tầng khí Tồn Phong nồng đậm.

Đến bây giờ, hai người Lăng Vân cũng biết Lục Thanh đã lĩnh ngộ khí Phong Lôi tới tình trạng rợn người. Có Lôi khí rèn luyện Huyền kim, tạp chất mau chóng được tẩy trừ sạch sẽ, mà còn có lực lượng phi nhân kia nữa chứ!

Cho dù ở cách xa, hai người Lăng Vân vẫn cảm nhận được kinh phong bám trên mặt Hỏa Ngọc chùy. Lực cánh tay kia phải mạnh mẽ bao nhiêu a, quả thực chính là một Linh Thú hình người!

Lúc này, Hỏa Ngọc chùy trong tay Lục Thanh như hóa thành một đường cong, đến cuối cùng từ trong ngọn lửa liên tiếp phát ra tiếng kiếm ngâm cao vút. Một thanh trường kiếm dần được ngưng tụ thành hình. Theo Hỏa Ngọc chùy đánh lên, hoa văn trên chuôi kiếm cùng thân kiếm cũng dần lộ ra.

Chùy thứ mười sáu, chùy thứ mười bảy, theo chùy thứ mười tám của Lục Thanh đánh ra, cờ hồ là theo bản năng, trong thức hải của Lục Thanh, thần thức mênh mông cuộn cuộn bí mật mang theo một tia lin hồn lực khuếch ta ra, nhanh chóng dung hợp với trời đất xung quanh. Lúc này, phạm vi trời đất xung quanh trăm trượng đều hiện rõ mồn một trong đầu Lục Thanh.

Lục Thanh lại nhìn tới trong miệng lô, nhin không được liên điều động uy trời đất trong trăm trượng tụ tập lại. Tuy lấy thần thức cùng linh hồn lực của hắn lúc này nhưng cũng phải cố gắng hết sức, nhưng coi như hắn đã miễn cưỡng làm được.

Lúc này dưới uy nghiêm của uy trời đất, trong mắt Lục Thanh trên kiếm phối hiện lên vô số dấu vết hỗn độn. Những dấu vết này lúc trước Lục Thanh khó có thể thấy được. Mà Lục Thanh lập tức phát hiện những dấu vết này chẳng những hỗn độn mà trên thân kiếm cũng có nhiều chỗ gấp gềnh khó có thể phát hiện, không thể nghi ngờ là những dấu vết này sẽ ảnh hưởng tới trình độ sắc bén của thân kiếm.

Trong lòng vui vẻ nhưng rất nhanh được Lục Thanh áp chế lại. Hiện giờ nhìn thấy những vết gấp lại đại điều cho việc hắn có thể làm cho thân kiếm hoàn mỹ không chút tỳ vết.

Đại Diễn Tam Thập Lục chùy một lần nữa tái khởi.

Lúc này hai người Lăng Vân đều trọn trờng mắt nhìn. Khi chùy pháp vừa đánh lại lần thứ hai, bọn họ phát hiện tựa như Lục Thanh có gì đó biến hóa, chùy pháp lúc đầu còn trúc trắc thì bây giờ lại vô cùng chuẩn xác, lực đạo phân bố cũng tinh tế vô cùng, căn bản là rất hoàn mỹ.

Hai người Lăng Vân xem ra, thật giống như một gã học đồ mới vào nghề, đột nhiên lại biến thành một vị đại sư kinh nghiệm phong phú. Hơn nữa, theo chùy pháp của Lục Thanh đánh ra, bọn họ còn thấy như Lục Thanh có kinh nghiệm cùng khổng chế hoàn mỹ, cơ hồ đã có xu thế siêu việt hai người.

mà ở bên kia, có thể Nhan Như Ngọc không có phát hiện cái gì biến hóa, nhưng không có nghĩa là phía sau nàng không có ai phát hiện ra.

Cả bốn người Ngô Lâm đều ngẩn ra.

“Thái phu nhân, gia chủ người, người...!” Đã trải qua nhiều sóng gió, Ngô Lâm vốn tưởng rằng mình rất trấn định, nhưng lúc này hắn phát hiện bản thân tự đánh giá mình quá cao.

“Thanh nhi hắn làm sao vậy?” Trong lòng Nhan Như Ngọc căng thẳng, vội vàng hỏi.

“Gia chủ, gia chủ đột nhiên như có thần trợ giúp, chùy pháp cùng khả năng khổng chế như đã hoàn mỹ.” Ngô Lâm không biết giải thích thế nào, chuyện tình bậc này hắn cũng chỉ biết cho là thần trợ giúp mới được.

“Như thế nào có thể!” Rốt cuộc kiếm chế không được khiếp sợ trong lòng, nguyên bản hai người Lăng Vân còn ngồi ngay ngắn lập tức đứng dậy.

“Ồn ào!” Lục Thanh nhíu mày trầm quát một tiếng. Hai gã đều có tu vi Kiếm Sư liền cảm thấy trời đất xung quanh như trở lên bạo nộ, uy áp cuộn cuộn hung hăng áp chế vào trong người bọn họ.

Không thể động dậy!

Trên mặt hai người rõ ràng hiện lên một tia ửng hồng, ngay sau đó nguyên bản hai người vừa đứng dậy liền thành thịch hai tiếng ngồi trở về chỗ cũ. Hai người cố gắng điều động Kiếm Nguyên trong Kiếm Chủng chống đỡ, nhưng sao có thể chống lại uy trời đất do Lục Thanh điều động. Cả hai đều kinh hãi phát hiện, Kiếm Chủng trong đan điền đã hoàn toàn bị ngăn chặn, thậm chí còn phát ra tiếng ngâm sợ hãi, đến một tia Kiếm Nguyên cũng điều động khó khăn.

Lục Thanh cũng kinh ngạc, hẳn không hề nghĩ đến, chỉ là một tia uy trời đất vậy mà có hiệu quả như thế. Chỉ có một tia mà hai gã Kiếm Sư trung thiên vị đều không có một chút lực phản kháng.

Nhưng lúc này không phải lúc suy nghĩ nhiều, thời gian cũng không còn nhiều nữa.

Lúc này Lục Thanh huy động Hỏa Ngọc chùy càng thêm thuận buồm xuôi gió. Trên kiếm phôi, hoa văn đã muốn hoàn thiện. Trong tai mọi người, dưới Hỏa Ngọc chùy vũ động, tiếng kiếm ngâm càng thêm thuần túy, ngân nga réo rắt không chút tạp chất.

Đợi cho Đại Diễn Tam Thập Lục chùy thi triển đến chùy thứ mười, tiếng kiếm ngâm có thể đoạn kim nứt mạch. Tia khí sắc bén từ trong Thanh Hỏa Tinh Kim lô bắn ra bốn phía, một tiếng kiếm ngâm hùng hậu như tiếng chuông ngân vang.

Còn chưa đủ!

Lục Thanh nhìn kiếm phôi đã thành hình trước mặt, tuy là đã hết sức hoàn mỹ, nhưng chỉ so với hai người Lăng Vân hơn một chút mà thôi, vẫn chưa thể đột phá được hạn chế cửu phẩm. Muốn áp chế được hai người Lăng Vân, mà với trăm năm Huyền Kim không có thuộc tính thì chỉ có một biện pháp.

Kiểm nhập Thanh Phàm, khói xanh xuất hiện, ngọc giao long hiện.

Nhưng Huyền Kim lại chỉ hạn chế trong chú luyện thanh kiếm cửu phẩm, căn bản không thể đạt tới cấp Thanh Phàm. Cửu phẩm cùng Thanh Phàm, tuy chỉ kém một lần ranh nhưng lại là cách biệt một trời một vực. Kiếm đạt phẩm cấp như thế nào thì phải có tài liệu đồng dạng mới được.

Trong mắt Lục Thanh hiện lên tinh quang, người đã không có thuộc tính, ta sẽ quán chú thuộc tính cho người! Chất liệu không đạt tới cấp Thanh Phàm, ta đây tăng lên cho người tới cấp Thanh Phàm!

Ngay sau đó, Đại Diễn Tam Thập Lục chùy của Lục Thanh liền ngừng lại.

“Kiếm phôi còn chưa thành hình xong, như thế nào lại dừng lại? Thời gian chỉ còn nửa nén hương nữa thôi.” Phía sau Nhan Như Ngọc, Ngô Lâm không khỏi hô lên.

Ở một bên, hai người Lăng Vân cũng sửng sốt rồi lập tức lộ ra ý cười. Kinh nghiệm đạt tới thì như thế nào, tài liệu chênh lệch thì sao có thể xoay sở được. Cho dù có rèn ra được cực phẩm, nhưng cùng với thanh kiếm có thuộc tính so sánh với thì vẫn còn kém một bậc.

Thấy ánh mắt chế giễu của hai người, trong lòng Lục Thanh thâm hừ lạnh một tiếng, lập tức vung tay lên.

Lục Thanh vươn tay lên, ngón tay thẳng tắp chỉ lên trời.

Hắn muốn làm gì!

Đột nhiên Lục Thanh có động tác như vậy làm hai người Lăng Vân đều cảm thấy bất an. Bọn họ cũng không ngờ khi cho rằng vô duyên vô cớ Lục Thanh làm ra động tác như vậy.

Quả nhiên, chỉ trong giây lát, trên bầu trời liên tục truyền tới tiếng ầm vang.

Ầm ầm

Ngay sau đó, trên bầu trời, Phong Lôi hội tụ, chỉ trong giây lát một đóa Lôi Vân rộng hơn mười mẫu ngưng tụ thành. Trên Lôi Vân không ngừng lóe ra Tử Điện màu tím cũng Tồn Phong màu xanh quấn quanh. Tử Điện thô to giống như giao long rời biển xuyên qua dịch lại, đồng thời Tồn Phong tràn ngập, từng cơn lốc phần phật gào thét vang vọng cả hư không.

Thiên uy cuộn cuộn khiến mọi người ngây ngẩn cả người, Lôi Vân trên bầu trời như muốn hủy thiên diệt địa làm cho người ta sợ hãi không thôi.

“Lục gia chủ, hần, hần muốn làm gì?”

“Này, vẫn là người sao?” Nhìn thấy Lôi Vân đáng sợ trên bầu trời, rất nhiều Chú Kiếm Sư tu vi thấp bắt đầu run rẩy. Bọn họ chưa bao giờ gặp qua uy thế như vậy, Lục Thanh chỉ giơ tay nhắc chân mà có thể dẫn động Lôi Vân như vậy, thật sự là chuyện họ không dám tưởng tượng.

Chẳng lẽ hần muốn giết chúng ta?

Hai người Lăng Vân, tuy rằng đều là Kiếm Sư, ý chí đã mười phần kiên định, nhưng lúc này nghĩ đến hóa thành bột mịn dưới Lôi Vân cũng không nhịn được run lên.

“Thái phu nhân, đây là...” Tư Đồ Cơ nhìn không được mở miệng nói. Tuy lúc trước ở Luận Kiếm cốc hần cũng thấy Lục Thanh ra tay, nhưng bây giờ xem ra không thể nghĩ ngờ là Lục Thanh đã có đại đột phá. Lúc này Lục Thanh ngưng tụ ra Lôi Vân, vô luận là uy thế hay tốc độ đều là lúc trước không thể bằng được. Mà sắc mặt của mấy gia chủ còn lại cũng đều trở lên rất khó coi.

Nhượng mảy, Nhan Như Ngọc mở miệng nói: “Yên tâm, Thanh nhi sẽ không làm điều gì xằng bậy đâu.”

Nghe Nhan Như Ngọc nói như thế, Tư Đồ Cơ mới miễn cưỡng thở phào một hơi. Không ai có thể đối mặt với uy thế như vậy của một Kiếm Chủ mà có thể trấn định cả. Đặc biệt mấy người bọn họ đến cánh cửa của Kiếm Sư còn chưa có đụng đến. Kiếm Chủ đối với bọn họ, là cao cao không thể với tới.

Trên sân đá, tâm thần của Lục Thanh toàn bộ tập trung tới Hàn Ngọc kiếm trong tay. Cánh tay lại vung lên chỉ tới Lôi Vân vừa tụ tập.

Nhất thời một đạo Thiên Phong màu xanh từ trong Lôi Vân đánh xuống. Đạo Thiên Phong này to bằng bắp tay, vô cùng ngưng thật. Khi đánh xuống cách đỉnh đầu Lục Thanh năm trăm trượng, tốc độ đánh xuống của đạo Thiên phong này đột nhiên giảm xuống.

Năm trăm trượng, đây là phạm vi mà thần thức cùng linh hồn lực của Lục Thanh dung hợp có thể đạt đến. Trong năm trăm trượng này hần có thể mượn uy trời đất cho mình sử dụng, Lục Thanh phát hiện, lúc này hần đã có thể hoàn toàn khống chế rất tốt đạo Thiên Phong này, một tia bắn khoả trong đầu liền tan biến.

Hưu

Theo ngón tay Lục Thanh điểm ra, đạo Thiên Phong chậm rãi phủ xuống, đem kiếm phơi bao phủ. Nhất thời tiếng kiếm ngâm to lớn phóng thẳng lên trời cao.

“Hần, hần cứ nhiên mượn Thiên Phong luyện hình cho kiếm phơi!” Lăng Vân lại không nhịn được, kinh hô ra tiếng. Cùng Đồ Hà liếc nhau, hai người đột nhiên thấy, đại thế đã không phải do bọn họ nắm giữ.

Tới bây giờ, hai người mới biết, có đôi khi tu vi kém quá thì có rất nhiều việc không thể đoán trước được.

Hiển nhiên nghe được Lăng Vân nói, Nhan Như Ngọc tò mò hỏi: “Cái gì là Thiên Phong luyện hình?”

Trên mặt khó có thể che dấu thần sắc kích động, nếp nhăn trên mặt Ngô Lâm đã hoàn toàn giãn ra, có chút run rẩy nói: “Thiên Phong luyện hình, đây là gia chủ bằng vào tu vi thông thiên tiếp dẫn khí thuộc tính, muốn làm cho kiếm phơi kết chú thuộc tính, cô đọng kiếm hình. Ta đã từng đọc qua một điển tịch ghi lại, nhưng hơn nghìn năm qua vẫn chưa có ai được thấy cả.”

Dừng một chút Ngô Lâm lại kích động nói: “Hiện giờ, truyền thuyết đã tái hiện!”

Sắc mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, đến Dịch Vân ở bên cũng không nhịn được mở miệng nói: “Ngô sư phó, chuỗi kiếm này gia chủ có thể...”

Lắc đầu, Ngô Lâm nói: “Ta cũng không biết, thần thông của gia chủ đã vượt qua sự tưởng tượng của ta. Nhưng nếu chuôi kiếm này đúc thành công, ta có tám phần nắm chắc là sẽ vượt qua hai thanh Liệt Địa, Hàn Sương kia.”

Lại nhìn tới Lục Thanh. Thời điểm Thiên Phong vừa bao quanh kiếm phôi, lập tức Hỏa Ngọc chùy trong tay hấn lại vũ động.

Tiếng chùy va chạm đỉnh tai nhức óc, đến cuối cùng như là tiếng Thiên Phong gào thét, cuồng bạo vô ngần. Mười tám chùy đánh xong, thân hình Lục Thanh lại chuyển động, Hỏa Ngọc chùy trong tay hấn run lên rất nhỏ. Tỉnh thoảng chùy đang đánh ra lại đổi hướng giữa chừng, trên thân kiếm bắt đầu xuất hiện hoa văn mang theo phong cách cổ xưa. Hoa văn này trông như một cơn lốc gào thét quanh thân kiếm, hai bên hình thành hình dáng Phong Nhận hoàn sắc bén.

Ở hai bên mũi kiếm cũng bắt đầu hiện ra tia khí sắc bén nhỏ như sợi tóc dày đặc bắn ra bốn phía đem không khí chung quanh thoát phá thành chân không. Cho dù là cách mấy trượng xa cũng rõ ràng cảm nhận được sự sắc bén của thanh kiếm. Tuy còn chưa tột vào nước lạnh nhưng hai người Lăng Vân khẳng định, thanh kiếm này nhất định rất sắc bén, thổi mao đoạn phát, chém sắt như chém bùn.

Theo Hỏa Ngọc chùy không ngừng đập xuống, từ trong tầng Thiên Phong không ngừng có khói xám lượn lơ dăng lơ, đồng thời cũng đem theo tạp chất ly khai khỏi Thanh Hỏa Tinh Kim lô. Rất nhanh, làn khói xám bắt đầu hiển lộ ra xen lẫn ánh sáng màu xanh, làm cho mọi người có một cảm giác hùng hậu khó thở.

Đến cuối cùng khi thanh kiếm đã thành hình, tay phải của Lục Thanh khẽ vỗ lên, Thanh Hỏa Tinh Kim lô liền hạ xuống mặt đất, phát ra tiếng chấn động kịch liệt.

Ánh mắt của Lục Thanh ngưng lại, tay phải vung lên. Chỉ nghe xẹt xẹt hai tiếng, từ trong Lôi Vân liền có một đạo Thiên Lôi bắn thẳng xuống. Chân không liên tục thoát phá, uy thế vô tận khiến cả không gian như động lại.

“Thiên Lôi!” Một Chú Kiếm Sư có nhận biết liền la lên. Nếu nói đạo Thiên Phong lúc trước làm cho người ta kinh hãi thì đạo Thiên Lôi này lại làm cho người ta kinh hồn bạt vía. Thiên Lôi, trong truyền thuyết chính là chỉ tồn tại khi Kiếm Hoàng độ Lôi kiếp. Không nghĩ đến lúc này Lục Thanh lại có thể tiếp dẫn xuống. Thủ đoạn như vậy thật sự khó tưởng tượng được, cho dù tất cả đều sớm biết Lục Thanh tu luyện chính là Phong Lôi Kiếm Khí.

Mà giờ phút này Lục Thanh cũng có một chút chật vật. Thiên Lôi rất bá đạo, không phải Thiên Phong có thể so sánh. Cho dù là Thiên Lôi tiến nhập vào trong năm trăm trượng, hấn có thể mượn uy trời đất khổng lồ, nhưng vẫn có chút miễn cưỡng. Lục Thanh biết đây là do hấn chưa tiến đến cảnh giới Kiếm Hồn, thần thức cùng linh hồn lực không đủ để ngưng tụ thành hồn thức, thật sự là còn yếu. Về phương diện khác, Thiên Lôi này thật sự bá đạo cùng mạnh mẽ, có nắm trong tay uy trời đất cũng phải mất rất nhiều sức lực mới không chế được.

Lục Thanh miễn cưỡng khống chế một đạo Thiên Lôi, đánh vào thanh kiếm vừa mới thành hình trước mặt.

Ầm ầm

Tiếng sầm rền to lớn vang khắp nơi, những Chú Kiếm Sư tu vi thấp sắc mặt trắng bệch, cả đám không chịu được liên tiếp thối lui. Cho dù là hai người Lăng Vân có tu vi cao nhất cũng cảm thấy hít thở không thông.

Bọn họ còn không biết đây là Lục Thanh đã mượn uy trời đất áp chế bớt Thiên Lôi. Nếu không chỉ bằng vào uy áp của Thiên Lôi thôi cũng đủ chấn tan mọi người.

Nhưng đó bây giờ không phải là quan trọng, lúc này bất luận là hai người Lăng Vân hay Chú Kiếm Sư của các thế lực đều đồng loạt đứng lên. Không có ai nói chuyện cả, mặc kệ là lúc này tâm thần đang rung lên.

“Thanh nhi!” Nhan Như Ngọc thở dài một hơi, khóe mắt đã có chút ươn ướt.

Giờ phút này, trên sân đá, Thiên Lôi bao phủ hai bên thanh kiếm, từng làn khói xám nhàn nhạt không ngừng bốc lên. Làn khói nhẹ không ngừng quán quanh, giống như giao long uốn lượn. Cách chỗ Thiên Lôi trên một thước, một đoàn sương mù màu xanh bình thành, thậm chí bên trong còn truyền ra tiếng long ngâm mơ hồ.

Khói xám như tơ lũ theo thời gian trôi qua dần biến thành màu xanh ngọc, màu xanh lá cây so với màu bảo ngọc còn tối tinh thuần hơn nhiều. Một tầng sáng màu xanh bắt đầu từ đạo Thiên Lôi thấu ra, vô tận thia khí thẳng hướng cửu tiêu.

Trong giây lát ,một tiếng long ngâm kin thiên vang lên. Ở phía trên Thiên Lôi, tầng khói nhẹ quần quanh tản ra một do động huyền bí, lát sau liền ngưng tụ thành một con giao long màu xanh dài hơn chừng mười trượng. Giao long này có bốn trảo, mỗi trảo có bốn móng vuốt sắc bén, trên người dày đặc lân giáp, trên chiếc đầu to lớn không có sừng là một đôi con ngươi màu xanh trông rất sống động. Chỉ thấy đuôi của giao long vẫy ra, trên thân nổi lên một tầng điện thanh màu tím, đồng thời trên bốn trảo có Tồn Phong màu xanh phập phồng, thẳng hướng lên Lô Vân trên bầu trời.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

328. Chương 83 : Lô Vân Kiếm, Tâm Nguyên

“Khói xanh xuất, ngọc giao long hiện! Thái phu nhân, là khói xanh xuất, ngọc giao long hiện a!” Ngô lâm không nhìn được cơ hồ hét lên, vẻ mặt của ba gã Chú Kiếm Sư đứng sau cũng kích động vô cùng. Lại càng không phải nói đến Dịch Vân, nhìn thân ảnh Lục Thanh trên sân đá, rốt cục nhìn không được trên khoeo mắt của lão chảy ra hai giọt lệ.

Khói xanh xuất, ngọc giao long hiện. Từ nay về sau, còn có ai có thể lay động được vị trí đệ nhất chú kiếm thể gia của Tử Hà tông. Cho dù là Lục Vân lúc trước cũng phải đến hơn hai mươi lăm tuổi mới có thể thành công đúc ra một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, trở thành Chú Kiếm Sư cấp Thanh Phàm. Dịch lão còn nhớ rõ, lúc ấy ông nội của Lục Thanh đã vui mừng đến bao nhiêu. Hiện giờ nghĩ lại thì lão cũng đã trải qua hai đời biến thiên..

Chú Kiếm Sư cấp Thanh Phàm không đến mười tám tuổi, đây đã đánh vỡ tộc sử của Lục gia từ trước tới nay, đồng thời cũng đánh vỡ hơn nghìn năm lịch sử chú kiếm của Tử Hà tông. Chắc chắn Lục Thanh sẽ được lưu danh muôn đời trong Tử Hà tông.

“Đây không phải sự thật, không phải sự thật!” Vẻ mặt của Lăng Vân đã muốn có chút điên cuồng.

Ở bên cạnh, biểu tính của Đồ Hà cũng không khá hơn. Khói xanh xuất, ngọc giao long hiện, đây thật là khói xanh xuất, ngọc giao long hiện a! Hắn đã theo đuổi cảnh giới này hơn phân nửa đời người. Hiện nay lại sờ sờ trước mặt hắn cũng rõ ràng đem hy vọng đoạt được khối thủ gân mười năm nay của hắn hủy diệt.

Lúc này tất cả Chú Kiếm Sư có mặt đều không biết nói gì để diễn tả tâm tình của mình. Tất cả chỉ biết mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào các động tác của Lục Thanh. Một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm sắp sinh ra ở trước mặt bọn họ, đối với con đường chú kiếm sau này của bọn họ không thể nghi ngờ là có sự trợ giúp to lớn.

Trên bầu trời.

Giao long lúc trước bay lên trực tiếp chui thẳng vào trong Lô Vân, thân thể mang theo lôi quang màu tím phập phồng trong Lô Vân. Sau khi vờn quanh một vòng, giao long này lại hướng xuống phía dưới phát ra một tiếng rống rung trời.

Tiếng long ngâm uy nghiêm vang lên, dưới ánh mắt khấn trương của mọi người, lại một con giao long màu xanh nữa ngưng tụ ra, theo con giao long lúc trước gào thét phóng lên trời cao.

“Lại thêm một con!” Ánh mắt của Lăng Vân đại ra, gắt gao nhìn chăm chăm Lô Vân trên bầu trời. Hai con giao long ở trong Lô Vân quay cuồng vẫy đuôi, tiếng long ngâm vang vọng cửu thiên.

Núi Triều Dương.

Huyền Thanh lặng lẽ đứng một mình trên đỉnh núi, từng cơn gió lạnh thấu xương quét qua. Từng cơn gió vù vù nhưng lại không thể lay động được cả một sợi tóc của Huyền Thanh. Không gian xung quanh hắn gần một trượng như bị giam cầm lại, không có gì có thể uy hiếp được.

“Khói xanh xuất, ngọc giao long hiện!” Huyền thanh thì thào một câu, nhìn Lôi Vân bầu trời phương xa lẩm bẫm: ‘Lại một thanh Thần Kiếm sắp sinh ra, Lục Thanh a! Lục Thanh, người tốt cuộc muốn làm cho người ta bao nhiêu kinh ngạc nữa đây?’”

Dừng một chút, Huyền Thanh lại cúi đầu nói, thanh âm mà chỉ mình hắn mới có thể nghe được: “Hiện giờ đã được rồi, nhưng ta có muốn làm thế sao?”

Chí có tiếng tiếng gió lạnh tiêu điều, không ai trả lời cả!

Trên bầu trời trần Triều Dương.

Lôi khí mãnh liệt mệnh mông cùng với Tồn Phong cuồng bạo càn quét không trung. Hai con giao long lúc này đã hoàn toàn hóa thành màu xanh tím, sau đó cả hai con giao long đều phát ra tiếng ngâm trong trẻo như muốn kêu gọi cái gì đó.

Lại một tiếng long ngâm cao vút vang lên, một con giao long dài mười trượng lại bay lên. Ba con giao long giữa bầu trời vũ động trên thân Tử Điện rung động cùng với tiếng gió tí đỉnh tai vang khắp hư không.

Dưới ánh mắt của Lục Thanh, thanh kiếm trong Thiên Lôi bao phủ đã dần nổi lên biến hóa. Nguyên bản hoa văn hình cơn lốc hai bên thân kiếm lại dần hiện ra lời văn tinh mịn. Hai bên thân kiếm, nguyên có hình dạng Phong Nhận hoàn, giờ lại kéo dài ra hai đạo kiếm cách hình tia chớp. Khí Phong Lôi trong trời đất tự động tụ tập lại.

Trên thân kiếm một tầng Phong Lôi Kiếm Khí trong suốt hiện lên, nháy mắt thoát phá chân không chung quanh.

Kiểm Khí thật bá đạo! Ánh mắt của Lục Thanh chăm chú nhìn. Đây là Phong Lôi Kiếm Khí do Thiên Lôi cùng Thiên Phong ngưng tụ thành, cho dù so sánh với tiên thiên Phong Lôi Kiếm Khí của hắn cũng không kém mấy may. Lục Thanh rõ ràng cảm nhận được, thanh kiếm này không hề có năng lực phụ trợ gì, chỉ duy nhất có một loại, đó là Phong Lôi Kiếm Khí do Thiên Lôi cùng Thiên Phong tụ tập mà thành, Phong Lôi Kiếm Khí vô kiên bất tồi.

Bỏ qua tất cả, chỉ giữ lại duy nhất Kiếm Khí đáng sợ!

Ngay sau đó, ba con giao long như cảm thấy chán ghét, thân thể to lớn ở trong Lôi Vân bắt đầu giao nhau, lôi quang lóe ra. Thân hình ba con giao long rất nhanh dung hợp lại, một cỗ uy áp mạnh mẽ từ trên trời ép xuống.

Lục Thanh không hề có động tác gì. Tuy uy áp này cường đại vô cùng, nhưng tiếp cận Lục Thanh trong phạm vi năm trăm trượng tựa như đá chìm đáy biển, không nổi lên một gợn sóng.

Rất nhanh, một con giao long màu trắng dài hai mươi trượng to lớn hình thành. Đây chính là linh tính của Thần Kiếm cấp Thanh Phàm. Lúc này giống như là Thiên Lôi cùng Thiên Phong làm cho uy nghiêm của loài rồng thức tỉnh, một tiếng long ngâm bá đạo lại vang lên.

Ngâm

Tiếng long ngâm này trong nháy mắt truyền khắp phạm vi chung quanh hơn mười dặm, thân hình của giao long màu trắng vừa động đã lao xuống cắn nuốt đạo Thiên Lôi bao quanh thân kiếm, cuối cùng đứng thẳng trước mặt Lục Thanh.

Tiếng kiếm ngâm kinh thiên vang lên, tiếp theo tất cả thanh kiếm cắm trong sân cùng trong tay mọi người đều ơng ơng rung lên. Bên trong tiếng ngâm rõ ràng hiện ra một tia sợ hãi thuần phác.

Đây là một thanh trường kiếm thuần một màu trắng, dài ba thước chín tấc. Thân kiếm tràn ngập vô số Phong Lôi văn lộ huyền ảo. Phong Nhận hoàn sắc bén ở hai bên cùng hai đạo kiếm cách hình tia chớp đem thân kiếm hơi gấp khúc bảo hộ bên trong.

Vô tận tia khí sắc bén tản ra bốn phía. Phong Lôi Kiếm Khí dài gần một thước ở mũi kiếm không ngừng thò ra thụt vào. Ở phía trên mọi người cảm nhận được một cỗ khí tức uy nghiêm của Thiên Lôi và Thiên Phong.

Đem chuôi kiếm đặt ngang trước mặt, Lục Thanh cẩn thận chăm chú nhìn một lúc rồi mới ngẩng đầu nhìn Lôi Vân trên không trung. Ánh mắt hắn ngưng lại, nhất thời Lôi Vân liền tiêu tán về bốn phía.

Lại quét mắt nhìn xung quanh, thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình, Lục Thanh khẽ cười một tiếng. Lúc này, Lục Thanh chỉ cảm thấy thần niệm của mình trở lên thanh minh rất nhiều, mà cảm ứng linh hồn của hắn cũng tăng cường rất nhiều. Thậm chí Lục Thanh còn cảm thấy linh hồn lực của mình so với trước khi chú kiếm còn mạnh mẽ hơn một phần.

Tay phải vung lên, thanh kiếm màu trắng trong tay hắn lập tức bắn xuống cắm bên cạnh hai thanh Liệt Địa và Hàn Thương kiếm.

Giống như cảm thấy phần nộ khi phải sánh vai đứng với những thanh kiếm bình thường, Thần Kiếm liền phát ra tiếng ngâm bá đạo, lập tức tính cả Liệt Địa cùng Hàn Thương kiếm, tất cả những thanh kiếm xung quanh lập tức đều run rẩy đổ xuống.

Trên mặt lộ ra vẻ vừa lòng, Lục Thanh rốt cục mở miệng nói: “Thần Kiếm cấp Thanh Phàm hạ phẩm đỉnh phong: Lôi Vân. Kiếm dài ba thước chín tấc, không có năng lực gì phụ trợ, chỉ duy nhất có khả năng ngoại phóng Phong Lôi Kiếm Khí. Linh Thú dưới tứ giai đều phải tránh lui, không có tu vi Kiếm Sư không thể chống đỡ.”

Có lẽ người khác không biết nhưng hai người Lăng Vân đã từng thấy qua nhiều thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm trong khu vực tông môn nên cũng rất hiểu biết. Chuôi Lôi Vân kiếm này tuy không có lực phụ trợ gì nhưng lại đối lấy Kiếm Khí khủng bố. Phong Lôi Kiếm Khí do Thiên Lôi cùng Thiên phong ngưng tụ, có thể làm chân không thoát phá, đó là lực lượng mạnh mẽ như thế nào, chỉ sợ Kiếm Sư cũng khó có thể làm được. Ít nhất thì hai người bọn họ không làm được.

Mà hơn nữa thanh kiếm này có Lôi Khí, có thể áp chế trời sinh đối với Linh Thú, huống chi đây lại là khí Thiên Lôi. Cho dù là người thường có trong tay thanh Thần Kiếm này thì Linh Thú dưới tứ giai cũng phải chủ động tránh lui. Nói tóm lại chuôi Lôi Vân kiếm này đã không thua gì Thần Kiếm cấp Thanh Phàm trung phẩm.

Hơn nữa lại có thanh danh của Lục Thanh và gia tộc họ Lục, giá trị của chuôi kiếm này khó có thể đo lường được.

Lục Thanh từng bước đi xuống. Lúc này tất cả đại thể đều ngưng tụ trên người hắn, theo bước chân của hắn, tất cả đều im lặng vô cùng. Mà hai người Lăng Vân lúc này có chút suy sụp ngồi trên ghế.

Cất bước đi tới trước mặt Nhan Như Ngọc, trên mặt Lục Thanh lộ ra nụ cười, mở miệng nói: “Mẹ, con đã làm được!”

“Mẹ, con đã làm được!”

Nhan Như Ngọc nhìn không được, trên khóe mắt chảy ra hai giọt lệ trong suốt. Năm năm nay, Lục gia chính là chờ đợi một ngày như hôm nay. Hết thấy đã được thực hiện.

“Gia chủ, rốt cục người cũng làm được!” Ở một bên Dịch Vân hít sâu một hơi rồi nói, đồng thời lấy tay gạt đi nước mắt trên khóe mắt.

“Đã năm năm nay, đa tạ Dịch lão!” Nhìn khuôn mặt dày đặc nếp nhăn của Dịch lão, Lục Thanh không chút do dự xoay người khom mình thi lễ một cái thật sâu với Dịch lão.

“Gia chủ, người không thể!” Nhất thời Dịch lão kinh hãi, vội vàng giơ tay nâng Lục Thanh dậy, Nhưng bằng vào lão sao có thể ngăn cản Lục Thanh, cuối cùng Lục Thanh vẫn hành lễ bái một cái.

“Gia chủ, đây là...” Dịch lão không khỏi cười khổ lắc đầu.

“Một lễ đó Dịch lão người hoàn toàn xứng đáng nhận.” Ở một bên Nhan Như Ngọc cũng đồng dạng khom mình hành lễ.

Biết không thể ngăn cản, Dịch lão cũng chỉ đành nhận lễ. Nguyên bản những giọt nước mắt đã được lau đi lại tràn ra.

Mà nhìn thấy hành động của Lục Thanh bên này, đúng là không có một người dám mở miệng nói chuyện. Không ai chú ý tới, ở bên kia hai người Lăng Vân, cùng hai gã đệ tử ôm hai thanh kiếm Liệt Địa cùng Hàn Sương âm thầm rời đi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

329. Chương 84 : Ngũ Phong Đại Tuyền

Trần Triều Dương, phủ đệ của gia tộc họ Lục.

Lục Thanh lẳng lặng đứng trong sân viện, cả người hẩn như dung nhập vào trong trời đất xung quanh. Từng cơn gió lạnh thổi đến, lại giống như không có gì trở ngại xuyên thẳng qua chỗ Lục Thanh đứng.

Ba người Nhan Như Ngọc, Dịch lão cùng Thúc Nguyên lại hoảng sợ phát hiện, nếu không phải đang tận mắt nhìn thấy Lục Thanh thì dù có thả ra thần thức cũng không thể tra xét được Lục Thanh tồn tại. Lục Thanh đứng ở nơi đó lại giống như không có sinh cơ gì, thật giống như là không khí bình thường, làm cho người ta không tự giác được xem nhẹ.

Lục Thanh chậm rãi mở ra hai mắt, Luyện Tâm kiếm sau lưng hẩn chậm rãi được rút ra. Không hề có tiếng kiếm ngâm vang lên, Luyện Tâm kiếm trông chỉ như một thanh Huyền Thiết kiếm bình thường, không hề có ẩn chứa lực lượng thuộc tính gì, trên thân kiếm chỉ có ánh sáng xanh nhàn nhạt lưu chuyển.

Không theo chiêu thức gì cố định, Lục Thanh cứ như vậy theo khí Phong Lôi trong trời đất lưu động mà vũ động. Luyện Tâm kiếm. Luyện Tâm kiếm chém qua không khí mà lại không hề có tiếng động gì vang lên. Mà Lục Thanh cũng không vận dụng một tia Kiếm Nguyên nào, Luyện Tâm kiếm cũng không có tiếp xúc cùng với khí thuộc tính, tự nhiên xuyên qua từ các khe hở giữa chúng. Dựa theo cách nói của Long Tuyết lúc trước, đây chính là cảnh giới kiếm pháp Tự Hóa Khinh Trọng đại thành.

Lục như bốn lồi, kiếm ra vô tức, có ruồi không rơi, mưa gió chẳng vào!

Trừ bỏ lúc mới bắt đầu còn hơi có trúc trắc còn thì Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh càng lúc càng thêm linh động. Tuy rằng hẩn chỉ thi triển đường kiếm trụ cột bình thường, nhưng Nhan Như Ngọc cùng Thúc Nguyên lại kinh hãi phát hiện, vô luận là bọn họ thâm tự thi triển kiếm pháp tinh thâm trong đầu như thế nào cũng đều giống như tự động hướng tới mũi kiếm của Lục Thanh, không một kiếm có thể hình thành được thế công. Tuy rằng mỗi kiếm của Lục Thanh đều rất bình thường, nhưng lại giống như chuyên môn dùng để khắc chế bọn họ.

Cơ hồ là theo bản năng, Thúc Nguyên cũng lấy ngón tay làm kiếm bắt chước theo Lục Thanh diễn luyện hai chiêu. Nhưng hẩn lại bất đắc dĩ phát hiện, bản thân có cố gắng như thế nào cũng không thể thi triển ra thần vận như Lục Thanh. Chẳng những thần thức không thể nắm giữ được thân hình Lục Thanh mà đến cả tiếng gió xê dịch cũng không thể phán đoán ra.

Chỉ có Lục Thanh thâm biết đây là do hẩn xuyên qua khe hở của khí thuộc tính, giống như không khí lưu động trong trời đất vậy. Cho dù là hẩn thi triển bộ pháp, nếu không nhìn thì không thể thấy được một tia thân ảnh của hẩn trong phiến trời đất này.

Diễn luyện vài lần làm quen với cảnh giới Tự Hóa Khinh Trọng đại thành, Lục Thanh mới dừng lại. Vốn hẩn còn muốn mượn một chút uy trời đất để xem nhưng lại lo lắng cho ba người ở bên nên lại thôi. Lấy tu vi của ba người thì chỉ một chút dư thừa của uy trời đất cũng đủ làm cho tâm thần của ba người bị thương nặng.

“Thanh nhi, rốt cuộc ngươi đã đạt tới cảnh giới gì?” Nhìn thấy Lục Thanh ngừng động tác lại, Nhan Như Ngọc nhin không được mở miệng hỏi. Ở bên cạnh, hai người Dịch lão cũng lộ ra vẻ tò mò.

Bọn họ biết Lục Thanh là Kiếm Chủ, nhưng từ trước tới giờ tốc độ tu luyện của Lục Thanh đều vượt qua dự đoán của mọi người. Lúc này tuy không thấy Lục Thanh hiển lộ ra uy thế, nhưng ba người Nhan Như Ngọc có thể khẳng định, mấy tháng qua thi triển tại Lục Thanh cùng với lúc ngũ phong luận kiếm tất nhiên là có đột phá lớn. Tuy bọn họ không biết cảnh giới hiện giờ của Lục Thanh là gì, nhưng xem Lục Thanh

vừa diễn luyện khiến cho bọn họ có cảm giác, nếu bây giờ lại cho Lục Thanh đánh cùng Lạc Tâm Vũ thì khẳng định hẳn có thể thoải mái thủ thắng.

Đương nhiên bọn họ không biết được hiện giờ Lạc Tâm Vũ cũng đã biến hóa thoát thai hoàn cốt. Tuy so ra thì hẳn còn kém Lục Thanh nhưng khuyết thiếu chỉ là thời gian mà thôi.

Nhìn ánh mắt tò mò của ba người, Lục Thanh cũng thấy không cần phải giấu diếm cái gì, liền mở miệng nói: “Cảnh giới Kiếm Hồn, còn kém nửa bước!”

“Cái gì?”

Chẳng những Nhan Như Ngọc và Thúc Nguyên, đến Dịch lão luôn trầm ổn cũng không nhịn được thất sắc. Cái gì kêu là cảnh giới Kiếm Hồn, chỉ kém nửa bước chứ?

Từ từ!

Nhan Như Ngọc miễn cưỡng bình ổn tâm tình, lời nói của Lục Thanh thật sự quá dọa người. Cho dù hiện giờ tâm cảnh của nàng là Kiếm Khách đỉnh phong nhưng cũng khó không chế được tâm tình.

“Thanh nhi ngươi nói rõ ràng một chút, cảnh giới Kiếm Hồn, còn kém nửa bước là có ý tứ gì?”

Đây không phải câu hỏi của một người, trước đám người Niếp Thanh Thiên nghe được cũng phản ứng y như thế. Cũng không thể trách bọn họ, đối với ba người Nhan Như Ngọc thì cảnh giới Kiếm hồn quả thật quá xa vời. Không nói trèo lên, cho dù là nhìn lên bọn họ cũng không biết điểm cuối là ở đâu. Giờ phút này lại nghe Lục Thanh nói còn kém nửa bước là có thể đi lên đỉnh núi mà bọn họ không thể chạm tới, làm sao có thể không chấn động được.

Nhìn ánh mắt kinh hỷ của ba người, Lục Thanh lại gật đầu nói: “Trong vòng ba năm có thể ngưng kết Kiếm Hồn!”

“Trong vòng ba năm, là ba năm ngưng kết Kiếm Hồn sao?” Liên tục nhắc lại mấy lần, Nhan Như Ngọc vẫn có chút không thể tin được nói: “Thanh nhi, ngươi nói thật sao?”

Lần thứ hai khẳng định gật đầu, Lục Thanh liền thấy ba người ngây ngẩn ra.

“Mẹ!” Lục Thanh nhẹ giọng hô.

Thẳng cho tới khi Lục Thanh gọi tiếng thứ ba thì ba người Nhan Như Ngọc mới thanh tỉnh lại.

“Tốt, thật sự quá tốt!” Nhan Như Ngọc ôn nhu nói, trong khóe mắt đã đỏ lên: “Nếu cha ngươi còn sống thì nhất định sẽ rất cao hứng. Biết được gia tộc chúng ta, nhi tử của hẳn, là một thiên tài trên cả chú kiếm và Kiếm Đạo.” Cho dù lấy tâm cảnh hiện giờ của Lục Thanh, khi nghe đến những lời đó thì trong lòng cũng hơi xót xa. Tính lại thì cha hẳn cũng đã mất được năm năm, năm năm này trôi qua thật giống như một giấc mộng, khiến hẳn cảm thấy một chút không thật. Nếu không phải Luyện Tâm kiếm nặng nề áp sau lưng, thậm chí Lục Thanh còn nghĩ hẳn vẫn đang ở trong mộng chưa tỉnh.

“Tốt lắm, không nói đến những chuyện đó nữa. Đúng rồi! Thanh nhi, rốt cuộc ngươi có bao nhiêu năm chắc đột phá?” Nhan Như Ngọc bình tĩnh lại, lập tức mở miệng nói: “Không nắm chắc thì đừng tùy tiện ngưng kết Kiếm Hồn. Tuy mẹ không có cảnh giới như ngươi nhưng lại biết không có đủ linh ngộ cùng chuẩn bị, đặc biệt là cảnh giới Kiếm Hồn, nếu không thành công thì sẽ là cửu tử nhất sinh.”

“Đúng vậy, gia chủ! Việc đột phá phải từng bước mới tốt, không thể quá mức vội vàng. Ba năm không được thì bốn, năm năm sau cũng được. Gia chủ còn trẻ tuổi, trên Kiếm Đạo tuy chú trọng dũng mãnh tinh tiến nhưng vẫn phải có một ít cẩn thận mới được.” Ở bên cạnh, Thúc Nguyên cũng đồng dạng mở miệng khuyên nhủ.

“Không sai! Thanh nhi, ngươi đáp ứng với ta. Nếu không có hoàn toàn nắm chắc thì không được đi ngưng kết Kiếm Hồn.” Nhan Như Ngọc lập tức mở miệng nói, đôi con ngươi yêu thương gắt gao nhìn Lục Thanh.

Trong lòng thầm cảm thấy ảm áp, Lục Thanh không khỏi gật đầu. Nhưng trong đầu hẳn cũng phải cười khổ, bốn năm, năm năm, nếu là đợi cho năm năm sau mới đột phá thì có thể chịu chết mà thôi.

Sau năm năm nữa, Bạch Phát ma nữ có tu vi Kiếm Hoàng sẽ xuất thủ đối phó với gia tộc hắc. Đến lúc đó hắc nhất định phải có thực lực ngang bằng mới có thể bảo toàn được gia tộc.

Năm năm, cùng Kiếm Hoàng chống lại. Năm năm thời gian hắc phải tu luyện lên Kiếm Hoàng. Nghĩ như thế nhưng Lục Thanh biết đó chỉ là hắc suy nghĩ thôi, chỉ cần vượt qua được kiếp nạn đó thì niệm thần của hắc mới có thể thấu triệt, vô khiên vô bán.

Bất quá, một kiếp số này có thể vượt qua không? Lục Thanh trầm nghĩ nhưng cũng không có đáp án.

“Có phải hay không không có nắm chắc?” Âm thanh của Diệp lão luôn ở thời điểm Lục Thanh mơ màng vang lên.

Lục Thanh trầm mặc không nói, coi như thừa nhận.

Hừ lạnh một tiếng, Diệp lão mở miệng nói: “Thời gian năm năm, có lão phu ở đây thì hết thấy đâu có thể xử lý. Người nhớ kỹ trên thế giới này có một thứ, đó được gọi là kỳ tích! Khi người khát vọng thì nó sẽ xuất hiện, khi người mất đi khát vọng thì đó chỉ là mơ mộng.”

Lục Thanh ngẩn ra, đạt tới cảnh giới của hắc hiện giờ, đạo lý Diệp lão vừa nói ra hắc liền thấu triệt ngay, lập tức lên tiếng trong đầu: “Đa tạ sư phụ chỉ điểm!”

“Người có thể hiểu là được rồi. Kỳ thật thì nói thế giới này rất lớn nhưng cũng rất nhỏ. Chỉ cần người có tâm trí thì sớm hay muộn đều có thể bay lên trời cao, đến lúc đó... Ài! Hiện tại ta lại nói với người làm gì. Từ lúc mất đi thân thể thì đến nói chuyện cũng sắp giống đàn bà, thực là xui xẻo!”

Mà nhìn thấy Lục Thanh gật đầu, Nhan Như Ngọc cũng yên lòng nói: “Đi thấp cho cha người một nén hương đi, cũng nói cho cha người biết người không phụ kỳ vọng của hắc!”

Trong từ đường của gia tộc họ Lục.

Lục Thanh đẩy ra cánh cửa sắt trầm trọng, bước lên tới một cái linh vị đặt cuối cùng trong từ đường. Lục Thanh cắm một nén hương lên lư hương, rồi quỳ xuống bõ đoàn trước mặt.

Nhìn linh bài trước mặt, hai mắt Lục Thanh không khỏi đỏ lên.

“Cha, người biết không, lúc trước con thích nhất là xem người chú kiếm, thích nhìn bộ dáng người chú kiếm. Lúc đó, mỗi một chùy của người hạ xuống đều như đã trải qua tình tế điều mài. Nhìn thấy một chuôi kiếm ở trong tay cha sinh ra, lúc ấy con đã nghĩ, sau này nhất định sẽ giống như cha, trở thành một Chú Kiếm Sư cấp Thanh PHàm được mọi người kính ngưỡng. Hiện tại con đã làm được, thật sự làm được!” Lục Thanh thấp giọng khẽ lẩm bẩm.

Lòng bàn tay hắc khê dao động, Lôi Vân kiếm liền xuất hiện trong tay hắc.

“Cha, người xem, đây là thanh Thần Kiếm cấp Thanh PHàm đầu tiên mà con chú luyện, gọi là Lôi Vân kiếm, đã đạt tới hạ phẩm đỉnh phong. Cha người nhìn thấy không, thanh Thần Kiếm này còn muốn tốt hơn những thanh kiếm cấp Thanh PHàm mà lúc trước cha đã đúc.”

Trầm mặc một lúc lâu, Lục Thanh lại đem Lôi Vân kiếm trịnh trọng đặt lên trước linh bài.

“Cha, người yên tâm, năm năm sau cho dù phải chết con cũng phải bảo hộ gia tộc chu toàn. Bất luận kẻ nào muốn hủy diệt gia tộc chúng ta đều phải bước qua xác con!”

Lập tức Lục Thanh liền đứng thẳng dậy, không hề dừng lại quay đầu bước ra khỏi từ đường. Chỉ trong chớp lát một luồng sáng xanh tím lóe lên rồi biến mất.

Trước sân viện.

Lục Thanh ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiều tà, trong lòng khê cân nhắc một lúc liền lên tiếng gọi một gã hạ nhân lại.

“Năm ngọn núi chính đã bắt đầu thu đệ tử, người đi nói cho Thúc Nguyên, bảo hắc dẫn Linh Nhi trở về!”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

330. Chương 85: Ngũ Phong Đại Tuyển (trung)

Từng bông tuyết phiêu đảng rơi trên mặt đất, hiện giờ trấn Triều Dương đã trải qua xây dựng lại, không khí mùa Đông rõ ràng đã có biến hóa. Tuy rằng vẫn là từng cơn gió xe lạnh đó nhưng trên trấn vẫn ồn ào đầy tiếng bàn luận cùng đi lại.

Lục Thanh thay đổi một thân quần áo vải bình thường khóa vào một tấm áo choàng nên hiện giờ hắn đi trên đường cũng không có người nhận ra. Thêm nữa toàn thân hắn nhu cùng trời đất xung quanh hợp lại, không phải người có cùng cảnh giới thì căn bản không có chú ý tới hắn, một người không hề có một tia Kiếm Nguyên khí dao động. Cho dù có thả ra thần thức xem xét cũng tuyệt đối không thể thấy được cái gì.

Chậm rãi bước chân, Lục Thanh lắng tai nghe những tiếng ồn ào bên đường.

“Cao hạnh nhân hoa quế mới ra lò, không nên bỏ qua?”

“Sữa đậu nành, bánh bột ngô! Sữa đậu nành mới cùng bánh bột ngô mới ra lò, đói bụng thì mua nhanh nhanh kéo hết!”

“Hồ lô đường, vừa chua lại vừa ngọt, các vị ngang qua ghé vào mua đi, mang về cho trẻ nhỏ một xâu đi, bảo đảm ăn xong là nhớ.”

Hồ lô đường!

Lục Thanh lắc lắc đầu, hắn nhớ mang máng khoảng cách hắn ăn hồ lô đường lần cuối cùng không sai biệt lắm đã được mười năm rồi. Mười năm đã qua, hiện giờ hắn đã là nhất gia chi chủ, hộ pháp một ngọn núi, lại còn là một Chú Kiếm Sư cấp Thanh Phàm có tên tuổi nữa. Thời gian này rất nhiều việc đã trải qua đồng thời cũng thu hoạch được rất nhiều. Mà cũng đồng thời đánh mất đi thời gian thơ ấu của hắn, tuy rằng chỉ là việc nhỏ nhưng chung quy vẫn là mất đi một đoạn hồi ức.

“Người trẻ tuổi, muốn hay không ăn mỳ, mỳ độn của chỗ ta là ngon nhất trấn Triều Dương này đó.”

Lục Thanh sững sốt một lát rồi mới xác định chủ tiệm mỳ đang nói với hắn. Mỳ độn có lẽ là một lựa chọn không sai. Tựa hồ như nhớ lại gì đó, Lục Thanh liền tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống. Sinh ý của cửa hàng này cũng khá tốt có vài gã kiếm giả cũng đang ngồi ăn, ngoài ra còn có một người trung niên mang theo hai tiểu hài ở trong, xem cách ăn mặc tựa hồ không phải người địa phương.

Trên mặt người trung niên này thoáng hiện vẻ sầu lo, mặc dù hắn che dấu trước mặt hai tiểu hài rất tốt, nhưng làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của Lục Thanh.

“Cha, mỳ độn ở nơi này ngon thật!”

“Cha, về sau mỗi ngày chúng ta đều đến đây ăn được không?”

Hai tiểu hài ngẩng đầu hướng tới người trung niên nói, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận đầy vẻ chờ mong.

“Ừ! Về sau mỗi ngày cha lại mang hai đứa đến đây!” Khẽ xoa đầu hai đứa nhỏ, ánh mắt trung niên lộ ra vẻ từ ái nói.

“Người trẻ tuổi, mỳ độn của người đây.” Lão nhân chủ cửa hàng từ trong quầy bưng một bát mỳ đến trước mặt Lục Thanh.

“Cảm ơn!” Lục Thanh giơ tay đón lấy bát mỳ nóng hổi. Nhiệt độ nóng bỏng mà trong tay hắn như không hề có gì, nhẹ nhàng đặt bát mỳ lên bàn gỗ.

Lão nhân hơi sững sốt, lập tức cười nói: “Người trẻ tuổi, xem ra người là một kiếm giả a!”

Đạm cười một tiếng, Lục Thanh cầm lấy thìa trong bát mỳ lên, cũng không nói gì nữa.

Lão nhân chỉ cười ha hả một tiếng, đối với phản ứng của Lục Thanh cũng lơ đãng, mà cảm thán nói: “Hiện giờ người trẻ tuổi khiêm tốn như vậy cũng không nhiều lắm đâu. Hiện giờ những người trẻ tuổi nguyện ý đến đây ăn mỳ càng ngày càng ít a!”

Lão nhân hơi lắc đầu rồi xoay người đi vào trong.

Lục Thanh có chút dăm chiêu nhìn người ra vào ở tửu lâu đối diện rồi khẽ cười một tiếng, cúi đầu ăn xong bát mì.

Nhìn dòng người như nước chảy trước mặt, tâm thần Lục Thanh yên tĩnh dị thường, sợi mì nóng bỏng vừa vào miệng lập tức cảm thấy ấm áp hơn.

“Lão nhân gia, cho thêm một bát mì độn!” Người trung niên bên cạnh lại mở miệng nói.

“Được, có ngay!” Lão nhân nhanh chóng bưng ra một bát mì rồi cẩn thận đặt trên bàn người trung niên.

“Hai đứa nhỏ này, ăn có ngon không?” Trên mặt lão nhân lộ ra một nụ cười hiền hòa nói.

“Lão gia gia, mì độn của người thật là ngon!”

“Ca ca nói đúng, chúng cháu còn muốn ăn nữa!” Hai tiểu hài đều gật đầu nói.

“Tốt! Tốt!” Nhất thời lão nhân tươi cười đến nheo cả hai mắt lại: “Cứ việc ăn thả bụng đi, lão gia gia còn nhiều mì lắm.”

Khẽ xoa đầu hai tiểu hài, lúc này đơn giản không có khách, lão nhân liền hướng tới người trung niên bắt chuyện.

“Không phải người địa phương đi?”

“Lão nhân gia nhãn lực thật tốt!”

“Hà hà, trong thế hệ thì nhãn lực của ta là tốt nhất. Đúng rồi, còn mẹ của hai đứa nhỏ này đâu? Sao không đưa nàng đi cùng cho vui, giờ ở trong nhà cũng cảm thấy lạnh lẽo.”

Trên mặt lộ ra một tia đau thương, người trung niên lẩm bẩm nói: “Đã mất rồi, cái gì cũng không còn nữa!”

“Mất rồi!” Lão nhân sững sốt, lập tức vỗ vỗ hai cái lên vai người trung niên, thở dài nói: “Quá khứ là quá khứ, liền để nó trôi đi. Con người cả đời không thể sống trong quá khứ được. Mà người còn hai đứa hai hài tử, hãy vì chúng mà sống thật tốt. Tựa như ta, mỗi ngày đều ở đây bán mì, nhìn mọi người ăn no là ta đã thấy thỏa mãn rồi.”

Nghe lão nhân nói thế, Lục Thanh ở một bên cũng có điều ngộ trong lòng. Mỗi người đều có mục đích khác nhau, nhưng mặc kệ như thế nào thì chỉ cần chính mình vừa lòng là được rồi.

Một bát mì độn, Lục Thanh đã cảm thấy cơ thể mình nóng lên. Tuy lấy thân thể lực lượng của hắn thì sớm đã hàn nhiệt bất xâm, nhưng cảm giác ấm áp vẫn khiến hắn mười phần thỏa mãn.

Sờ sờ vào túi, Lục Thanh lại bất đắc dĩ phát hiện, trong túi mình thế nhưng lại chỉ có Tử Ngọc tỳ. Nhưng lập tức hắn lại lộ ra nụ cười mỉm, lấy ra một Tử Ngọc tỳ đặt lên bàn rồi vô thanh vô tức bước ra khỏi quán, xen lẫn vào dòng người. Người bên cạnh lại không hề phát hiện ra cái gì, giống như Lục Thanh đã đứng ở chỗ đó từ trước.

“Người trẻ tuổi, mì độn này ăn có ngon không?” Lão nhân cầm lấy khăn trắng quay đầu nói, lại ngạc nhiên phát hiện chỗ Lục Thanh vừa ngồi đã không còn một bóng người.

“Người đâu?” Lão nhân bước tới đến bên chỗ Lục Thanh vừa ngồi, thấy ở bên cạnh bát mì trống không có đặt một Tử Ngọc tỳ liền ngẩn ngẩn cả người.

“Lão nhân gia, người cứ lấy đi, tiểu huynh đệ kia cũng không phải người thường!” Tuy động tác của Lục Thanh giấu diếm được lão nhân nhưng người trung niên ngồi đối diện với hắn nên thấy được từ đầu tới cuối.

Tuy hắn không rõ Lục Thanh làm thế nào nhưng bằng vào nhãn lực cùng tu vi của hắn thì khẳng định đối phương ít nhất là tiên thiên Kiếm Khách. Trẻ tuổi như vậy đã là Kiếm Khách, người trung niên lập tức lắc lắc đầu, có lẽ là đệ tử nội tông.

Nghĩ đến nội tông trong mắt người trung niên liền bộc phát ra thần thái nhiếp người, nhưng lập tức lại ảm đạm xuống.

.....

Thần thức cùng linh hồn Lục Thanh tự nhiên dung nhập trời đất xung quanh. Thậm chí đến những người dân qua bên đường còn không nhận thức hẳn có tồn tại, Lục Thanh cứ như vậy xuyên qua dòng người. Cảm ứng sức mạnh to lớn của trời đất, trong lúc nhất thời cảm ứng linh hồn của Lục Thanh lại càng thêm sâu sắc.

Đã tới cảnh hiện giờ, cho dù Lục Thanh không có ý đi tu luyện Kiếm Nguyên công cùng Luyện Hồn quyết thì trong đan điền của hắn, Kiếm Nguyên trong Kiếm Chủng cũng không ngừng trở lên tinh thuần, mà trong thức hải, vòng xoáy thần thức cũng đã có tám phần hóa thành màu vàng rực rỡ. Tuy hình thái có rút nhỏ đi nhưng Lục Thanh rõ ràng cảm nhận được sự tinh thuần cùng cường đại.

Trên Kiếm Đạo, tu luyện chính là lực lượng, mà nơi phát ra lực lượng chính là cảnh giới. Cảnh giới tăng lên, tu vi lực lượng cũng như nước lên thuyền lên. Tương phản, cảnh giới mà không đủ, thì cho dù có khổ tu cũng không thể tăng lên lực lượng tu vi.

Cứ tản bộ trên trấn như thế lại khiến tâm cảnh của Lục Thanh được tẩy luyện không nhỏ, đây cũng là do Diệp lão yêu cầu hắn làm như vậy. Lúc trước tuy tâm cảnh của hắn thăng hoa nhưng cũng tích mệt mỏi không ít, Diệp lão muốn hắn theo phương pháp này mà buông lỏng tâm thần. Đồng thời cũng giúp Lục Thanh đem tâm cảnh tích lũy trong hành trình Kiếm Mộ hoàn toàn dung hợp. Duyên hoa tẩy tủy, dĩ nhiên là tâm cảnh cường đại vô cùng. Tầm nhìn của Lục Thanh bây giờ cũng xảy ra biến hóa không nhỏ, tâm cảnh tăng lên, đồng dạng nhận thức cũng cải biến rất nhiều.

Bỗng dưng ở phía trước đột nhiên truyền tới tiếng ồn ào, đám người phía trước cũng bắt đầu hỗn loạn,

Nơi đó chính là phương hướng quán mỳ của lão nhân kia.

Thần thức cùng linh hồn dung nhập trời đất của Lục Thanh lập tức tản ra. Rất nhanh, phạm vi trong năm trăm trượng trở lên rõ ràng trong đầu của Lục Thanh.

Lần này, trong mắt Lục Thanh bắn ra hai luồng sang lạnh lẽo, trong mắt dày đặc sát khí. Ngay sau đó, thân hình Lục Thanh liền biến mất tại chỗ.

Quán mỳ.

“Lão già kia, người muốn gì vậy, dám ngăn cản hai huynh đệ chúng ta làm việc, thực là chán sống. Vốn chúng ta không muốn giết người vô can nhưng người cứ khăng khăng giữa hai cía nghiệt chủng kia thì đừng trách. Đúng rồi, lão già kia, cso xuống mình hải thì đừng quên tên của hai huynh đệ chúng ta, ta là Kim Mộc Kiếm Khách Hàn Thuật, còn huynh đệ ta là Bích Thủy Kiếm Khách Hàn Danh.”

Lúc này, bên trong quán mỳ đã biến thành một mảnh hỗn loạn, mặt đất vương vãi đầy mỳ trộn, trong miệng lò than bị đánh nghiêng không ngừng tỏa ra khói trắng. Mà lão nhân hòa ái lúc này sắc mặt trắng bệch, trong miệng có máu tươi chảy ra. Có thể thấy rõ, trước người lão, một cái lỗ máu to bằng nắm tay thông suốt ra đằng sau. Rất nhanh, ánh mắt lão nhân liền ảm đạm xuống.

Mà ở trước mặt lão nhân là hai gã trung niên Kiếm Khách mặc võ y màu than chì vẻ mặt cười nhạo nhìn lão nhân trước mặt đang dần dần mất đi sinh cơ, Trên tay mỗi người đều xách một đĩa nhỏ mà lúc trước người trung niên dẫn theo. Mà người trung niên lúc trước cũng đang ngã trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, trong miệng đầy máu tươi. Hiển nhiên hắn bị thương rất nặng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

331. Chương 86 : Ngũ Phong Đại Tuyển (hạ)

“Hai người xấu các người, không được đánh cha ta!”

“Buông ra, người xấu!” Hai tiểu hài trợn mắt nhìn hai người Hàn Thuật, tuy rằng bị xách lên nhưng vẫn dấy dựa không ngớt.

“Hai thằng ranh này thành thật một chút cho ta, nếu không phải có thể đem các người đổi được chút đồ vật thì đã một kiếm giết chết các người rồi.” Hiển nhiên Hàn Thuật rất không kiên nhẫn với hai đứa nhỏ, liền vung tay đánh xuống làm hai đứa nhỏ hôn mê bất tỉnh.

“Đại ca, nơi này là chỗ của gia tộc họ Lục, gia chủ có dặn không nên làm chuyện phức tạp thêm. Chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi nơi này đi!” Hàn Danh nhìn đám người tụ tập xa xa mở miệng nói.

Hiển nhiên cũng đã chú ý tới, Hàn Thuận gật đầu nói: “Ân, giết hán liền rời nhanh thôi. Chờ trấn vệ tới thì sẽ rất phiền toái.”

Nói xong, Hàn Thuật cúi đầu nhìn người trung niên liếc mắt một cái, cười lạnh nói: “Có trách thì người cũng chỉ có thể tự trách mình cộc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga. Thật không biết đại tiểu thư như thế nào mà lại nhìn trúng người. Chỉ vì một gã Kiếm Giả tiểu thiên vị mà lấy thân đỡ cho người một kiếm của gia chủ, đúng thực là đã mù mắt!”

Càng nói Hàn Thuận càng cảm thấy giận dữ. Hần thân là khách khanh của Hàn gia, tuy so ra thì Hàn gia còn kém với Nhạc gia nhưng cũng không nhiều lắm. Đại tiểu thư lại xinh đẹp vô cùng, ngày thường hán cũng thăm mến mộ. Vốn ba năm trước đây hán đã muốn hướng tới gia chủ cầu hôn, nhưng không ngờ lại có người nhanh chân đến trước, lại còn sinh ra hai cái nghiệt chủng, thật sự khiến hán tức giận vô cùng.

Cũng vì thế mà hán đã tự mình xin gia chủ cùng với huynh đệ lĩnh mệnh truy sát để tiết mối hận trong lòng.

“Hỗn đản, người chết được rồi!” Hàn Thuật cười lạnh một tiếng rồi vung tay lên, trên đầu ngón tay hán có ánh sáng vàng lóe lên. Tiếp theo chỉ nghe hừ một tiếng, một đạo Kiếm Khí hệ Kim sắc bén dài năm thước từ đầu ngón tay hán bắn ra, hướng tới người trung niên đang thở dốc trên mặt đất.

Đã hết rồi sao!

Trên mặt người trung niên hiện lên vẻ bi thương, ánh mắt dần ảm đạm xuống. Nhìn thấy lão nhân nằm trong vũng máu, trong lòng người trung niên thầm lẩm bẩm: “Chết đi, có lẽ cũng được giải thoát!”

Cảm giác đau đớn truyền tới, người trung niên cúi đầu nhìn lỗ máu trước ngực mình, khóe miệng nở ra một nụ cười khó coi hơn là mếu, hết thấy đều xong! Mà ngay tại khoảnh khắc hán nhắm mắt lại, một bóng đen bỗng xuất hiện trước mắt hán che khuất tầm Mắt quá hán đã không còn sức lực để mở hai mắt ra, tất cả ý thức trong chốc lát liền tan thành mây khói.

Trước quán mỳ.

Hai người Hàn Thuật kinh hãi nhìn Lục Thanh đứng trước mặt. Ngay trong lúc bọn họ vừa đánh chết người trung niên thì thân ảnh của Lục Thanh đột ngột xuất hiện. Giờ phút này hai người Hàn Thuật cảm thấy mình như đang đối mặt với cơn giận của trời đất. Thiên uy bàng bạc khiến không gian chung quanh hai người như bị giam hãm lại, làm bọn họ không thể động đậy.

“Vị đại nhân này, chúng ta là người của Hàn gia...” Ngay tại lúc Hàn Thuật vừa nói ra Hàn gia thì ánh mắt của hán trở lên hoảng sợ. Bởi vì trước mặt hán cùng với Hàn Danh đồng thời trống rỗng xuất hiện một thanh Tử Điện cự kiếm. Tiếp theo trong mắt của hai người chỉ còn lại toàn một màu tím, đó cũng là màu sắc cuối cùng mà hai gã có thể thấy được.

Sau khi giết hai người này xong, Lục Thanh bước tới trước mặt lão nhân đang nằm trong vũng máu. Nhìn lão nhân trong lòng Lục Thanh không khỏi cảm thán.

“Người trẻ tuổi khiêm tốn như vậy cũng không nhiều lắm đâu. Hiện giờ những người trẻ tuổi nguyện ý đến đây ăn mỳ càng ngày càng ít a!”

“Quá khứ là quá khứ, liền để nó trôi đi. Con người cả đời không thể sống trong quá khứ được. Mà người còn hai đứa hài tử, hãy vì chúng mà sống thật tốt. Tựa như ta, mỗi ngày đều ở đây bán mỳ, nhìn mọi người ăn no là ta đã thấy thỏa mãn rồi.”

Giờ khắc này khuôn mặt già nua của lão nhân như xuất hiện rõ ràng trước mắt Lục Thanh.

“Sinh tử, có đôi khi khó có thể đoán trước được, trước đó một khắc còn đó, mà quay đi quay lại đã vậy rồi. Ài! Thế đạo luôn thay đổi, người phải làm quen đi mới được!” Thở dài một tiếng, thanh âm của Diệp lão mang theo một tia cảm khái vang lên trong đầu Lục Thanh.

“Tránh ra, tất cả tránh ra! Ai dám ở trong trấn nháo sự!” Ngay tại thời điểm Lục Thanh còn đang suy nghĩ, một đội trấn vệ rẽ đám đông bước tới.

“Người là...”

“trấn thủ đại nhân!” Sững sốt một lát, cả đội trấn vệ đều khom người thi lễ.

Lục Thanh khoát tay áo, chỉ về phía hai người lão nhân cùng người trung niên nằm trên mặt đất, mở miệng nói: “Mang hai người này an táng tử tế.”

Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại nhìn đến thi thể của hai người hàn Thuật. Nhất thời một đạo lôi quang chói mắt hiện lên, lôi quang vừa tiêu tán, thi thể của hai người đã hoàn toàn tiêu biến không còn chút dấu vết.

Tất cả trấn vệ không hẹn mà cùng lộ ra thần sắc kinh sợ. Thủ đoạn như thế, trong lòng bọn họ cũng chỉ có duy nhất trấn thủ đại nhân làm được.

“Đúng là trấn thủ đại nhân a! Quá lợi hại!”

“Đúng vậy! Lúc trước trấn thủ đại nhân chính là đã cứu trấn Triệu Dương chúng ta trong lúc nguy nan đó. Nếu không chỉ sợ bây giờ trấn Triệu Dương chúng ta chỉ còn lại tro tàn mà thôi.”

“Đúng vậy, trấn thủ đại nhân giết hai gã kia thực là đại khoái nhân tâm a! Cát lão là một người tốt như vậy mà lại bị hai cái đồ hỗn đản này giết chết. Nếu không phải không có thực lực thì ta đã xông lên liều mạng với bọn chúng rồi!”

“Ai! Cát lão chết thật đáng tiếc. Bất quá trấn thủ đại nhân cũng đã vì lão mà tiết hận, Cát lão có ở dưới cửu tuyền cũng được mỉm cười.”

.....

Nhìn hai tiểu hài hôn mê trên mặt đất, Lục Thanh nhú mày lại, rồi mới vung tay ôm lấy hai đứa nhỏ. Thân hình vừa động, Lục Thanh đã hóa thành một đạo lưu quang, biến mất trong tầm mắt mọi người.

“Tốt lắm! Không cần nhìn, trấn thủ đại nhân đã đi xa rồi. Chúng ta cũng phải đem hai người này an táng thôi!” Gã đội trưởng thấy Lục Thanh đã rời xa mới mở miệng phân phó.

Phủ đệ gia tộc họ Lục.

Nhìn thấy Lục Thanh bế hai đứa nhỏ tầm sáu, bảy tuổi tiến vào, Thúc Nguyên không khỏi sững sốt, mở miệng nói: “Gia chủ, đây là...?”

Lục Thanh hơi lắc đầu nói: “Hai tiểu hài đáng thương.” Nói xong liền giao hai đứa nhỏ cho Thúc Nguyên. Hai đứa nhỏ vừa mới trải qua kinh biến như vậy, cả cha và mẹ đều đã chết, chỉ sợ cần phải có một đoạn thời gian mới có thể hồi phục được tinh thần, đồng thời cũng phải để cho chúng thừa nhận chuyện cha mẹ mình đã chết mới được.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hai câu nói của hai người Hàn Thuật trước khi chết cũng khiến cho Lục Thanh đoán được một chút.

“Hàn gia của thành Tử Hà!” Ánh mắt của Lục Thanh lạnh lùng, nhưng rất nhanh lại giãn ra. Không cần phải nói Hàn gia, cho dù là năm gia tộc lớn thì hiện giờ cũng không thể khiến Lục Thanh phải nhần mày. Theo tu vi cùng cảnh giới đề cao thì tâm mắt của Lục Thanh cũng biến hóa theo. hiện giờ có thể khiến hắn chú ý đến cũng chỉ có Đại Sư cảnh giới Kiểm Hồn.

Hướng chi, Lục Thanh thấy chuyện của Hàn gia căn bản không có quan hệ với hắn. Về phần công đạo cửu hận, cũng chỉ để cho hai đứa nhỏ lớn lên rồi tự giải quyết.

Lục Thanh đi vào trong sân viện.

“Sư phụ!” Lọt vào tai Lục Thanh chính là thanh âm kinh hỉ của Hoàng Linh Nhi.

Lục Thanh ngẩng đầu nhìn. Ở giữa sân viện, Hoàng Linh Nhi một thân võ y màu đen, mái tóc mềm mại vắt ngang vai, dáng người càng thêm yêu kiều lả lướt nhìn hấn. Bởi vì mỗi ngày tu luyện chăm chỉ, nên hiện giờ trông Hoàng Linh Nhi yêu kiều như một thiếu nữ mười sáu, mười bảy, hơn nữa lại thêm bộ võ y màu đen, càng tôn thêm dáng vóc duyên dáng của nàng.

“Sư phụ!” Đợi cho thi lễ xong, thanh âm của Hoàng Linh Nhi đã bình tĩnh trở lại. Nếu không nghe lời nói thì không thể nhìn ra nổi lòng lúc này của nàng.

Khẽ gật đầu, Lục Thanh mở miệng nói: “Tốt lắm, xem ra những ngày người ra ngoài lịch lãm cũng không uổng phí. Nhanh như vậy đã có thể khống chế tâm cảnh của mình, cảnh giới Kiếm Giả cũng coi như đã củng cố.”

Nghe thấy Lục Thanh khen ngợi, sắc mặt Hoàng Linh Nhi trở lên vui mừng. Trong lòng Lục Thanh vừa động liền bảo Hoàng Linh Nhi diễn luyện lại Húc Nhật Thập Tam kiếm.

Hiện giờ, Hoàng Linh Nhi đã hoàn toàn củng cố tu vi Kiếm Giả tiểu thiên vị. Thậm chí trong hai tháng Lục Thanh rời đi nàng còn có tiến bộ không nhỏ, không thể không nói tiên thiên tư chất của nàng thực sự bất phàm.

Một bộ Húc Nhật Thập Tam kiếm mà Hoàng Linh Nhi đã lĩnh ngộ đến thức thứ sáu. Mà bất quá mới chỉ qua hơn hai tháng, mà đã có thể lĩnh ngộ đến thức thứ sáu khiến cho Lục Thanh rất vừa lòng. Hoàng Linh Nhi đối với kiếm pháp cũng có ngộ tính rất cao, hiện giờ cũng đã chạm tới cánh cửa Cử Trọng Nhược Khinh. Hiện giờ Lục Thanh xem ra, lúc trước hấn quyết định thu đồ đệ đích xác không sai.

“Còn nửa năm nữa!” Lục Thanh trầm giọng nói.

“Nửa năm?” Hoàng Linh Nhi sửng sốt, không rõ Lục Thanh đang nói về cái gì.

“Còn nửa năm nữa là đến ngày năm ngọn núi chính chiêu thu đệ tử. Người phải chuẩn bị cho tốt, tuy rằng ta có thể giúp người miễn đi khảo nghiệm, nhưng kinh lịch một chút cũng tốt. Đó có thể giúp người ma luyện tâm cảnh, người có hiểu ý ta không?” Ánh mắt Lục Thanh lạnh nhạt nhìn Hoàng Linh Nhi rồi nói. Lúc này Hoàng Linh Nhi cảm thấy, thân ảnh Lục Thanh giống như to lớn hơn rất nhiều, tuy hấn không có thả ra uy thế gì nhưng nàng lại cảm thấy như đang có một thanh thông thiên cự kiếm ngạo nghễ đứng lẫm lẫm trước mắt.

Biết Lục Thanh cũng vì tốt cho mình, Hoàng Linh Nhi lập tức kiên định gật đầu nói: “Sư phụ yên tâm, Linh Nhi sẽ không để cho người phải thất vọng!”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

332. Chương 87: Đốc Lòng Tu Luyện

Thời gian nửa năm trôi qua rất nhanh. Tuy rằng cũng có vài đại sự xảy ra, nhưng nói tóm lại vẫn là gió êm sóng lặng.

Sự kiện lớn nhất trong nửa năm này là Tử Hà tông cùng Thanh Ngọc tông chính thức trở mặt. Thanh Ngọc tông đã tuyên cáo với các tông môn chung quanh đoạn tuyệt mọi qua lại với Tử Hà tông. Vô luận là buôn bán, trao đổi hay thông hôn... từ nay về sau đều đoạn tuyệt. Ngoài ra Thanh Ngọc tông còn cùng với Hoàng Xuất môn, Thanh Vân tông hình thành một liên minh chống lại Tử Hà tông.

Mà mặt khác bỗng tông môn Phù Vân tông, Thỉnh Kiếm Môn, Liệt Hỏa tông và Thanh Thủy tông vẫn trầm mặc như trước không tỏ vẻ gì. Bất quá các tông đều biết rõ, Tử Hà tông muốn tiến giai là cung đã dương lên, chắc chắn phải làm.

Thời gian nửa năm này, Lục Thanh vẫn ở trong nhà đốc lòng tu luyện, nhân tiện chỉ điểm Hoàng Linh Nhi tu luyện một chút. Thỉnh thoảng bốn người Niếp Thanh Thiên rảnh rỗi cũng ghé qua. Đối với đồ đệ này của Lục Thanh, tuy rằng Dư Cập Hóa và Đoạn Thanh Vân là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng không thể không nói tính tình của ba người rất hợp nhau. Rất nhanh, Hoàng Linh Nhi đã quen thuộc với hai vị sư thúc.

Đặc biệt là Đoạn Thanh Vân, có lẽ lần đầu tiên là trưởng bối nên ngược lại hẳn đối với Hoàng Linh Nhi độc xúc rất nghiêm khắc. Tuy rằng ngày thường hẳn vẫn cười nhạo vui đùa với nàng, nhưng vừa đến thời gian tu luyện thì gương mặt lại sừng xĩa lên khiến cho Hoàng Linh Nhi không dám có chút lười biếng cùng phân tâm.

Đường nhiên, mục đích của bốn người vẫn là Thanh Dương Liệt tử cất chứa của Lục phủ. Chỉ là thuận tiện đến cùng Lục Thanh trao đổi kinh nghiệm Kiếm Đạo. Mà trải qua bốn người Niếp Thanh Thiên yêu cầu, cuối cùng Lục Thanh cũng đem bốn thanh kiếm của bọn họ tân luyện một lần nữa. Trong này thì nguyên bản liệt hỏa kiếm của Đoạn Thanh Vân đã bị hủy trong tay Phó Khúc trưởng lão của Thanh Vân tông. Lần này hẳn mang đến một khối tám mươi năm Hỏa Kim, Lục Thanh lại thêm một ít tài liệu phụ trợ, một thanh Liệt Viêm kiếm cứu phẩm liên về tới trong tay Đoạn Thanh Vân.

Lại nhìn đến Thanh Vân kiếm của Dư Cập Hóa, nguyên bản là thanh kiếm thất phẩm, xuất ra từ tay Hoàng Lão, tới Lục Thanh xem ra thủ pháp trúc trắc vô cùng. Sau khi linh hồn dung nhập trời đất, quả thực ánh mắt của Lục Thanh đã đạt tới trình độ rợn người, khả năng khống chế lực không phải những Chú Kiếm Sư tu vi yếu có thể sánh được.

Đây cũng ứng với câu nhất pháp thông, vạn pháp thông!

Lúc sau, Lục Thanh tiếp dẫn Thiên Phong liền đem Thanh Vân kiếm tặng từ thất phẩm tới cửu phẩm đỉnh. Thanh Vân kiếm cũng vì vậy đổi tên thành Phong Vân kiếm, nguyên bản lúc đầu có thuộc tính là Tồn Phong thì cũng chuyển thành Thiên Phong. Có Phong Vân kiếm trong tay, cảm ứng với khí Tồn Phong trong trời đất của Dư Cập Hóa càng thêm chặt chẽ. Thậm chí Lục Thanh phỏng chừng, chỉ cần Dư Cập Hóa đủ ngộ tính thì về sau có thể đem Tồn Phong Kiếm Khí cô đọng thành Thiên Phong Kiếm Khí cũng không phải không có khả năng.

Mà Tồn Phong kiếm của Niếp Thanh Thiên lúc đầu là bát phẩm, lại trải qua mấy năm uẩn dưỡng của Kiếm Khí, hơn nữa sau khi Niếp Thanh Thiên đột phá Kiếm Chủ thì Tồn Phong Kiếm Khí tinh khiết quán chú vào thân kiếm, ngành sinh tăng lên tới trình độ cửu phẩm.

Lập tức, sau khi được Lục Thanh thêm một ít tài liệu trân quý, dưới Thiên Phong rèn luyện, lại có một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm nữa xuất thế, nhưng bất quá cũng chỉ có một con giao long hiện lên, chính là một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm hạ phẩm. Nhưng cứ việc như thế thì Niếp Thanh Thiên cũng rất vừa lòng.

Cuối cùng tới phiên Triệu Thiên Diệp, Phong Lôi Kiếm Khí của hắn cũng đồng dạng đi ra từ trong tay Hoàng Lão. Mà nói đến chuôi Phong Lôi kiếm này cũng không đơn giản, ngoài các tài liệu hỗn hợp ra thì tài liệu để chủ luyện thanh kiếm này còn có một phần thừa của Phong Lôi thạch mà lúc trước Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư dùng để đúc Thần Kiếm cấp Thanh Phàm Vấn Tâm.

Trong truyền thuyết thì Phong Lôi thạch chính là được Lục Thiên Thư vô tình tìm được từ trong Lôi Vân. Bởi vì trời sinh mà đã có tiên thiên Phong Lôi khí cứng rắn vô cùng nên được gọi là Phong Lôi thạch. Tuy rằng đã qua năm trăm năm, khí Phong Lôi ẩn bên trong cũng tiêu tán mất chín thành, nhưng vẫn được Hoàng lão thoải mái chú tạo một thanh kiếm bát phẩm.

Tài liệu có hỗn Phong Lôi thạch này, cả Lục phủ đều không thể tìm thấy được một ít. Lúc này Lục Thanh chỉ có thể đơn thuần tiếp dẫn Thiên Lôi cùng Thiên Phong quán trú vào, đem uy năng của Phong Lôi thạch kích phát ra hết. Lần này khiến cho Phong Lôi kiếm trở thành Phong Lôi Thần Kiếm, năm con giao long thẳng hướng cứu tiêu, Thần Kiếm cấp Thanh Phàm trung phẩm xuất thế.

Lúc sau, Lục Thanh ngẫm nghĩ một lát rồi lấy ra Luyện Tâm kiếm, cũng đồng dạng tiếp dẫn Thiên Phong cùng Thiên Lôi đem Luyện Tâm kiếm một lần nữa rèn luyện lại. Nguyên bản Luyện Tâm kiếm đã đạt tới thượng phẩm, liền đạt tới trình độ Thần Kiếm cấp Thanh Phàm đỉnh.

Mà Luyện Tâm kiếm lại cô đọng rút nhỏ đi một vòng, ngắn lại thành một thanh trường kiếm dài bốn thước ba tấc. Sức nặng của thanh kiếm bởi vì cô đọng, chẳng những không giảm bớt mà ngược lại tăng thêm mấy phần, sợ là nặng đến bốn, năm trăm cân. Ngay từ đầu bị Đoạn Thanh Vân nắm trong tay, bởi không biết nên không vận khởi Kiếm Nguyên liền bêu xấu trước mặt Hoàng Linh Nhi. Điều này làm cho Đoạn Thanh

Vân ảo não phi thường. Đến cuối cùng Lục Thanh lấy ra một vò Thanh Dương Liệt tửu trăm năm mới chịu bỏ qua.

Lần này chú kiếm, tính cả Luyện Tâm thì tổng cộng có ba thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm xuất thế. Trong vòng một ngày, trên bầu trời trấn Triều Dương liên tục có ba lần dị tượng khói xanh xuất, ngọc giao long hiện, thậm chí đến cuối cùng còn có chín con giao long tụ tập lại, Chân Long Hiện Thế, trực tiếp đem thanh danh của Lục Thanh lên đến đỉnh điểm.

Trong khu vực Tử Hà tông, chỉ cần là Chú Kiếm Sư đã ngoài thất phẩm thì trong mấy tháng đều đến trước cửa Lục gia canh giữ, muốn được Lục Thanh chỉ điểm. Thậm chí còn có vài Chú Kiếm Sư bát phẩm tầm năm, sáu mươi tuổi đến trước cửa đòi bái sư, bất quá tất cả đều bị Lục Thanh lấy Lý do bế quan từ chối không tiếp.

Lục Thanh cũng không có nhiều thời gian để ở cùng một chỗ với các Chú Kiếm Sư. Thời gian đối với hắn mà nói là trân quý dị thường. Thời gian năm năm, mỗi một ngày đều trân quý hơn hàng nghìn hàng vạn Tử Ngọc tột nhiều.

Lúc trước trong Kiếm Mộ chứng kiến Thần Mộc Man Hoang khiến Lục Thanh một bước lên trời, mượn dùng khí hoang dã cuộn cuộn, bắt đi được vô số năm lịch lãm, trực tiếp hiểu ra căn nguyên, duyên hoa tẩy tã. Hiện giờ cảnh giới của Lục Thanh đã đạt tới, chính là ngăn ngừa nửa năm hắn đã có thể dung nhập linh hồn mượn dùng uy trời đất cuộn cuộn. Thời gian nửa năm, khiến cho linh hồn của Lục Thanh phải mạnh lên mấy lần. Trong thức hải của hắn, vòng xoáy thần thức đã hoàn toàn hóa thành màu vàng kim.

Thần thức màu vàng kim cường đại vô cùng, thậm chí còn tản ra tia khí sắc bén, có thể ngưng tụ thành thần thức chi kiếm có năng lực công kích, lại dung nhập thêm Kiếm Ý vào. Có một lần, một gã Chú Kiếm Sư lên vào Lục phủ muốn học trộm, chỉ là một tia thần thức chi kiếm bé nhỏ không đáng kể, dung nhập không đến nửa thành Phong Lôi Kiếm Ý, chính là Lục Thanh chỉ ngồi xếp bằng trong sương phòng, liền trực tiếp phá vỡ thức hải của đối phương, hồn phách tan biến.

Thủ đoạn công kích quỷ dị này, chỉ cần là trong phạm vi thần thức của Lục Thanh hoặc là nói phạm vi dung nhập linh hồn vào trong trời đất, đều có thể niệm động tức tới, thật sự là khó lòng phòng bị. Sau lại nghe Diệp lão nói, đây là do hắn tu luyện Luyện Hồn quyết nên thần thức thân mình có năng lực công kích, có thể dựa theo một quỹ tích riêng mà hấp thụ tia khí, hơn nữa thân mình kiếm giả cũng mang theo tia khí, nên mới không bị người phát hiện.

Hơn nữa thần thức trải qua tia khí cô đọng, vô luận là trình độ tinh thuần hay ngưng thật đều phi thường cao. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Diệp lão không có giao cho hắn phương pháp luyện hồn khác. Gần nhất thì hủy bỏ tu luyện Luyện Hồn quyết sẽ có nguy hiểm không nhỏ. Thứ hai, theo Diệp lão, tuy rằng Luyện Hồn quyết bị khuyết thiếu, nhưng phương pháp luyện hồn lại gần sát với căn nguyên. Đợi cho về sau khi cảnh giới đạt tới đủ, có thể tự mình sáng tạo thêm phần sau cũng không khó.

Cho tới bây giờ, Lục Thanh vẫn tu luyện Luyện Hồn quyết mà Huyền Thanh truyền cho, không có thay đổi.

Thời gian nửa năm cứ như vậy trôi qua, trải qua thời kỳ này, Lục Thanh cảm thấy linh hồn mình đang không ngừng tăng trưởng. Theo Diệp lão phỏng chừng, nếu cứ như vậy thì chỉ hai năm sau là Lục Thanh có thể ngưng kết Kiếm Hồn, cũng không tính là nhiều thời gian lắm.

Cho nên cứ việc buồn tẻ thì mỗi ngày Lục Thanh đều thả linh hồn dung nhập trời đất, không ngừng rèn luyện linh hồn cùng thần thức. Mà đối với cảm ứng cũng nắm chắc, uy trời đất cũng theo linh hồn, thần thức cường đại mà tăng lên rõ ràng.

Mặc kệ Lục Thanh tiềm tu, ngày năm ngọn núi tuyển đệ tử cũng đúng hạn tới.

Thời gian tuyển đệ tử quyết định là ngày mừng một tháng sáu, tiến hành dưới chân năm ngọn núi. Muốn bái nhập vào ngọn núi nào thì tiến hành khảo nghiệm ở núi đấy. Có thể thông qua khảo nghiệm liền trở thành đệ tử nội tông đời thứ mười bảy. còn những người có tư chất kém thông qua thì có thể nộp Ngọc tột, trở thành đệ tử ngoại tông.

Đệ tử nội tông, ở trong tông môn cũng được xem như là tiếp xúc với lớp cao tầng. Chẳng những có được địa vị, nếu có tư chất cùng ngộ tính cao được coi trọng cũng có thể được các hộ pháp thu làm đệ tử nhập thất.

Nếu được vậy thì con đường tiến lên sẽ là một mảnh bằng phẳng, nhưng được như vậy thì đều là những người tài trí vượt trội trong hàng đệ tử.

Hơn nữa, trong mỗi một đời đệ tử đều có thể sinh ra một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Nên mỗi một thế lực, thậm chí là người dân bình thường có năng lực, đều tận hết sức lực cho hài tử nhà mình tiến vào nội tông. Trong lòng đều có ý nghĩ, biết đâu, mấy chục năm sau chính mình lại có một hài tử là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.

Đây không chỉ làm rạng rỡ thanh danh tổ tông, mà mỗi một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đều là tồn tại trong tông sử vinh quang của tông môn.

Mùng một tháng sáu, trời mới tờ mờ sáng. Trong sân viện của gia tộc họ Lục truyền ra tiếng kiếm rít réo rất. Thân ảnh Hoàng Linh Nhi liên tục xê dịch trong phạm vi mười trượng sân viện, trên mũi kiếm trong tay Húc Nhật Kiếm Khí kéo dài ra bốn tấc, phát ra tiếng xe gió sắc nhọn.

Sau khi Trúc Cơ tự nguyện trở thành Kiếm Giả, hơn nửa năm sau Hoàng Linh Nhi lại có đột phá. Ở nửa tháng trước, nàng đã tiến vào Kiếm Giả trung thiên vị.

“Xuất phát thôi” Trước sân viện, Lục Thanh đeo Luyện Tâm kiếm, mở miệng nói.

Hoàng Linh Nhi lập tức xoay người thu kiếm một cái rất đẹp mắt. Hiện giờ Húc Nhật Thập Tam kiếm ở trên tay Hoàng Linh Nhi đã thi triển như nước chảy mây trôi, lưu sướng tự nhiên.

Thấy bầu trời dần sang rõ, thầy trò hai người liền ra khỏi Lục phủ, hướng tới núi Triều Dương đi tới.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

333. Chương 88: Trận Chiến Mở Màn Kiếm Vương (thượng)

Dưới chân núi Triều Dương.

Trên một bãi đá rộng hơn mười trượng, Lăng Tiêu cầm đầu ba gã Kiếm Sư mặc võ y màu trắng lẳng lẳng đứng thẳng. Ở bên cạnh cũng có vài tên đệ tử mặc võ y màu đen phụ trách tụ tập những thiếu niên muốn tham gia khảo nghiệm tư chất

Trên mặt ba người Lăng Tiêu không thể che dấu ý mừng. Lần này, đệ tử đến núi Triều Dương bái sư so với những lần khác nhiều hơn rất nhiều. Phóng mắt nhìn lại, ở xung quanh bãi đá, những thiếu niên đến tham khảo nghiệm cũng phải có trên dưới mấy nghìn người.

Nhiều người lựa chọn núi Triều Dương như vậy, sợ là so với núi Tử Hà còn hơn nhiều. Đám người Lăng Tiêu biết, phần lớn nguyên nhân chính là do thanh danh vang dội của Lục Thanh. Đặc biệt gần đây nghe đồn Lục Thanh đã làm ra một việc khó thể tưởng tượng, cho ra đời bốn thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, oanh động cả Tử Hà tông.

“Im lặng!” Nhìn thấy đám thiếu niên trước mặt xôn xao, Lăng Tiêu trầm quát một tiếng. Với tu vi Kiếm Sư của Lăng Tiêu, thanh âm hần phát ra cuộn cuộn như sóng trào, rất nhanh bao trùm phạm vi vài dặm, lọt vào tai nghe rõ ràng.

Bãi đá nhất thời trở lên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều nhìn lại.

Lăng Tiêu quét mắt nhìn một vòng rồi hắng giọng nói: “Tất cả người nhà lùi sang một bên, người tham gia khảo nghiệm tập trung lại.”

Lần này trừ bỏ người nhà ra thì có khoảng gần bốn nghìn thiếu niên tham gia khảo nghiệm.

Yêu cầu tham gia khảo nghiệm lần này cũng bất đồng với những năm khác. Lăng Tiêu nhớ rõ thể hệ của bọn hắn lúc tham gia khảo nghiệm thì đều có yêu cầu tư chất thượng đẳng, còn lần này yêu cầu tham gia khảo nghiệm chỉ cần tư chất đạt tới lớp giữa.

Hiện tại khác xa ngày xưa, địa vị của Tử hà tông đã thay đổi, yêu cầu tông môn cấp Kim Thiên cần số lượng đệ tử lớn hơn nên đương nhiên yêu cầu khảo nghiệm phải thay đổi tương ứng.

Đối với yêu cầu tham gia khảo nghiệm thì trừ bỏ tư chất thiên thiên thì chỉ cần tuổi dưới mười lăm là được. Một khi thông qua khảo nghiệm liền trở thành đệ tử đời thứ mười bảy của núi Triều Dương.

Mà dưới uy nghiêm của Kiếm Sư tản ra từ đám người Lăng Tiêu, tất cả đều không dám ồn ào gì, chỉ chốc lát đã ngay ngắn trật tự. Người thông qua khảo nghiệm thì tạm thời đứng ra một bên chờ, còn những người không thông qua, nếu muốn trở thành đệ tử ngoại tông thì phải đợi đến ngày mai sau khi tuyển xong đệ tử nội tông.

Trên bãi đá, trắc thí thạch không ngừng tản ra hào quang các loại, đem tư chất tiên thiên của người khảo nghiệm hiện ra.

Trắc thí thạch này nhìn cũng không có gì đặc biệt, trông cũng chỉ đẹp mắt hơn những tảng đá bình thường một chút mà thôi. Nhưng trắc thí thạch lại có một loại năng lực đặc thù, chính là có thể nghiệm ra tiên thiên tự chất của một người như thế nào, cũng chính là nghiệm ra trình độ nắm giữ trời sinh đối với nguyên khí trời đất của người. Trình độ đánh giá dựa theo mười tầng, theo trắc thí thạch thiện ra mấy hoa văn màu trắng mà đạt tới tầng đó.

Ở bên cạnh ba người Lăng Tiêu thỉnh thoảng lại có tiếng thở dài thất vọng truyền đến. Lại nói thì cho dù là tư chất ở lớp giữa, cũng không phải người bình thường có thể đạt đến. Trong chốc lát khảo nghiệm mà Lăng Tiêu chỉ thấy có được hai ba người phù hợp với yêu cầu.

“Lăng sư huynh, huynh thấy lần này núi Triều Dương chúng ta có thể thu được bao nhiêu đệ tử?” Ở bên cạnh Lăng Tiêu, một gã Kiếm Sư gần ba mươi tuổi mở miệng hỏi. Người vừa hỏi này tên là Cổ Thiên Ngôn, còn bên cạnh là Đỗ Phi, hai người là huynh đệ thân thiết với Lăng Tiêu, đều có tu vi Kiếm Sư.

Trên mặt lộ ra nụ cười, Lăng Tiêu nhìn xung quanh một vòng rồi mở miệng nói: “Nếu không sai thì lần này núi Triều Dương chúng ta có thể có thêm gần năm trăm đệ tử.”

“Năm trăm a! Đó là đã gần gấp mười lần đời chúng ta rồi. Lần này xem như núi Triều Dương chúng ta đã khôi phục lại danh vọng rồi!” Đỗ Phi không khỏi cảm thán nói.

Ba người cứ như vậy giám sát khảo nghiệm tư chất. Mà lúc này mặt trời cũng đã lên tới đỉnh, ánh sáng chói chang chiếu khắp mặt đất.

“Xem kìa! Không nghĩ tới thế hệ đệ tử nội tông trẻ tuổi như vậy mà đã có Kiếm Sư tồn tại!”

“Hài tử, về sau ngươi trở thành đệ tử nội tông thì phải khôn ngoan hơn, cố gắng thân cận với các vị sư thúc nhiều hơn. Nếu có thể khiến các vị sư thúc thu làm đệ tử nhập thất thì ta rất vui mừng.”

“Đúng vậy, hài tử, ngươi phải nhớ kỹ, nhất định không được đắc tội với các vị sư thúc. Chính là vô ý màu trắng kia kìa, thấy được không? Chính là bọn họ. Nhớ kỹ lời cha dặn, làm người phải biết đối nhân xử thế, phải khéo đưa đẩy một chút. Nói không chừng một ngày nào đó ngươi lại được vị sư thúc nào nhìn trúng thu làm đệ tử nhập thất. Nếu là như vậy thì vô luận là ngươi hay cha thì đều có thể tăng địa vị trong gia tộc rất lớn.”

Nghe những lời dặn dò hài tử từ bên phía nhóm người thông qua khảo nghiệm, trong lòng ba người Lăng Tiêu thâm cảm khái. Bất tri bất giác bọn họ cũng đã trở thành trưởng bối trong tông rồi!

Thân là Kiếm Sư, tuy rằng còn chưa thông qua khảo nghiệm trở thành hộ pháp tông môn, nhưng bọn họ vẫn có tư cách thu đồ đệ. Lần này ba người phụ trách giám sát khảo nghiệm, về phương diện khác cũng là muốn đến xem những đệ tử có tư chất đặc biệt, hiển nhiên cả ba đều sinh ra tâm tư thu đồ đệ.

“Lăng sư huynh, người xem kìa.” Bỗng dưng, Cổ Thiên Ngôn nhẹ giọng nói.

Theo ánh mắt của hắn, hai người Lăng Tiêu liền thấy được hai cái thân ảnh đang từ chỗ cao nhất trên bãi đá chậm rãi đi tới chỗ khảo nghiệm.

Ba người liếc nhìn nhau rồi đồng thời phi thân lên. Dưới ánh mắt hâm mộ cùng sợ hãi của mọi người, thân hình ba người lẳng không phi lên hơn mười trượng, rơi xuống mặt đất rồi hướng tới phương xa nghênh đón.

Lúc này mọi người mới để ý tới hai nhân ảnh đang chậm rãi đi tới.

“Đó là ai vậy, làm sao mà lại khiến cho ba vị đại nhân tự mình đi đón tiếp?”

“Đúng vậy, cô gái kia thì hoàn hảo, trên người còn có kinh khí sắc bén dày đặc. Nhưng mà thanh niên kia thật bình thường, tuy bộ dáng thì còn được, nhưng toàn thân lại không có một chút khí tức gì, mắt cũng không có thần quang, cước bộ phù phiếm, rõ ràng là một người bình thường. Không biết như thế nào lại khiến ba vị đại nhân tự mình đi chào đón? Thực là kỳ quái!”

Mà hai người được mọi người nghị luận không phải ai khác chính là hai thầy trò Lục Thanh cùng Hoàng Linh Nhi.

Hiện giờ sau khi Lục Thanh hiểu ra căn nguyên, duyên khoa tủy tẫn, thì nhìn qua hắn chỉ như một người bình thường, thậm chí còn không bằng. Mà Luyện Tâm kiếm sau lưng hắn cũng vì trải qua hai lần biến hóa, cô đọng nhỏ lại trông chỉ như một thanh kiếm bình thường. Nếu không phải đã từng gặp thì khó ai có thể nhận ra được Lục Thanh bây giờ.

“Đại sư huynh!” Khoảng cách hơn mười trượng đã bị ba người Lăng Tiêu nháy mắt đi qua, tới trước mặt Lục Thanh, ba người đồng thời khom người hành lễ. Hiện giờ Lục Thanh đã bằng vào tu vi Kiếm Đạo tuyệt đỉnh thuyết phục bọn họ. Hơn nữa, Lục Thanh làm người cũng rất khiêm tốn, trừ bỏ lúc trước có xung đột với mấy người Thái Vân, còn thì chưa bao giờ xảy ra mâu thuẫn gì. Trong cùng thế hệ núi Triều Dương, tất cả đệ tử đều chân chính kính sợ hắn.

“Không cần phải khách khí như thế!” Trên mặt Lục Thanh lộ ra một nụ cười, đồng thời phát tay một cái. Nhất thời ba người đều cảm thấy một cỗ lực lượng mãnh mẽ không thể chống cự nâng mình dậy. Cỗ lực lượng này xuất hiện không hề có dấu hiệu gì, giống như là trống rỗng hình thành vậy, làm ba người khiếp sợ không thôi.

Bọn họ đương nhiên không hề biết, kỳ thật đây là năng lực hồn dung trời đất của Lục Thanh. Khi hồn dung nhập vào trong một phiến không gian, thì có thể mượn được uy trời đất để thi triển ra rất nhiều năng lực mà không phải Đại Sư cảnh giới Kiếm hồn thì không thể giải thích, đây là sai biệt của cảnh giới.

Đại sư huynh! Một ít người đến từ thế lực của các gia tộc, đầu tiên chỉ sững sốt một chút rồi rất nhanh đã nghĩ ra. Ánh mắt nhìn Lục Thanh cũng trở lên nóng bỏng.

Cũng đã bắt đầu có người muốn hướng tới chỗ Lục Thanh, nhưng như cổ kỵ cái gì đó, thủy chung không có hành động.

Ở bên cạnh Lục Thanh, Hoàng Linh Nhi hướng tới ba người Lăng Tiêu cung kính thi lễ.

“Linh Nhi bái kiến Lăng sư thúc cùng hai vị sư thúc.”

“Đây là...?” Trừ Lăng Tiêu ra, hai người Cổ Thiên Ngôn đều có chút sững sốt.

Lăng Tiêu liền cười nói: “Đây là đệ tử mà đại sư huynh thu đầu năm ngoái, Hoàng Linh Nhi!”

Sắc mặt hai người Cổ Thiên Ngôn có chút cổ quái, nhưng rất nhanh bình thường trở lại. Bọn họ xem với tu vi của Lục Thanh thì hắn có thu bao nhiêu đồ đệ bọn họ cũng không dám nói gì, đó là bởi vì thực lực của chính hắn. Thậm chí bọn họ còn tưởng tượng, nếu Lục Thanh thả ra thì rốt cuộc có bao nhiêu đệ tử nội tông tranh cướp nhau để trở thành môn hạ của hắn. Cao thủ đệ nhất trong đời thứ mười sáu của Tử Hà tông, đó không phải vị trí mà ai cũng có thể đảm nhận được.

Dừng một chút, Cổ Thiên Ngôn lại chần chờ nói: “Đại sư huynh, không biết huynh có đi xin chỉ thị của Minh sư thúc núi Phiêu Miểu không?”

Lục Thanh nhướn mày, mở miệng nói: “Làm sao vậy?”

Thấy Lục Thanh nhìn qua phía mình, Lăng Tiêu cười khỏ có chút bất đắc dĩ nói: “Không biết vì sao lần này tuyển đệ tử, Minh sư thúc đột nhiên nói, trừ bỏ núi Phiêu Miểu, còn bốn ngọn núi khác đều không được nhận đệ tử nữ. Vốn trong tông cũng không có quy luật nào như vậy, nhưng đây là thói quen hình thành mấy trăm năm nay, cứ là nữ đệ tử thì đều vào núi Phiêu Miểu.”

Quay đầu nhìn đến phương hướng núi Phiêu Miểu, Lăng Tiêu tiếp tục nói: “Mấy trăm năm nay bốn ngọn núi khác đều dựa theo đó mà làm. Nhưng cũng có mấy lần ngoại lệ, bởi vì có đệ tử tư chất cao được hộ pháp hoặc phong chủ của bốn ngọn núi thu làm đệ tử nhập thất. Nhưng lần này Minh sư thúc lại nói ra lời này, rõ ràng là có ý tứ lập thành tông luật.”

Nghe Lăng Tiêu nói, trong lòng Hoàng Linh Nhi không khỏi căng thẳng, lập tức kiên quyết nói: “Trừ sư phụ ra, Linh Nhi sẽ không bái bất luận ai làm sư phụ!”

Ánh mắt ngưng lại, Lục Thanh nhìn nhìn núi Triều Dương rồi lại nhìn những đóa mây trôi trên núi Phiêu Miểu, thật lâu sau mới lạnh nhạt nói: “Đáng tiếc, giờ đã chậm!”

“Chậm sao? Ta thấy cũng vị tất!”

“Chậm sao? Ta thấy cũng vị tất!”

Nghe từ phương xa đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh lùng, sắc mặt ba người Lăng Tiêu đồng thời trở lên khiếp sợ.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

334. Chương 89: Trận Chiến Mở Màn Kiếm Vương (trung)

Thân ảnh Minh Tịch Nguyệt từ phương hướng núi Phiêu Miểu bắn nhanh đến. Kiếm quang màu trắng như tuyết xẹt qua trời cao lại không hề phát ra tiếng xé gió gì.

Thanh âm lạnh như băng kia vẫn bồi hồi quan chân núi không tiêu tan, nhất thời hấp dẫn ánh mắt mấy nghìn người.

“Xem kìa, người kia là ngự không phi hành. Kiếm Chủ, đó phải là Kiếm Chủ!”

“Hắn là một vị đại nhân của núi Phiêu Miểu, chỉ có núi Phiêu Miểu mới có nữ tử.”

“Nghe lời nói tựa hồ là lai giả bất thiện, phỏng chừng là sắp có phiền toái!” Một số người có chút kiến thức thấp giọng nói. Nhưng hiển nhiên bọn họ vẫn chưa biết rõ ràng người đến là ai.

“Là Minh sư thúc!” Lăng Tiêu hô nhỏ một tiếng, sắc mặt cũng trở nên khó coi, đồng thời có chút lo lắng nhìn Lục Thanh.

“Bây giờ thì không được, trước hết hãy trì hoãn lại, Chỉ cần nha đầu Linh Nhi không tham gia lần truyền đệ tử này, Minh sư thúc cũng không làm khó được. Đến lúc đó chúng ta đi tìm sư phụ, để cho lão nhân gia định đoạt!” Ra hiệu một cái với Lục Thanh, Lăng Tiêu truyền âm nói.

“Lăng Tiêu tiểu tử, ngươi gan lớn thật a! Người cho rằng ta không thể nghe được người nói cái gì sao?” Kiếm quang màu trắng trong giây lát đã tới, khuôn mặt lạnh như băng của Minh Tịch Nguyệt lập tức hiện ra.

“Đó là Minh phong chủ của núi Phiêu Miểu, là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn!” Lần này, vài người có kiến thức đều khiếp sợ há to miệng ra, thanh âm cũng trở nên lắp bắp. Nhưng những lời nói đó vẫn lọt vào tai những người bên cạnh. Chỉ trong chốc lát, tin tức Minh Tịch Nguyệt, phong chủ núi Phiêu Miểu, Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đích thân tới đã truyền ra. Cho dù là vài gã thiếu niên đang khảo nghiệm cũng đều dừng động tác lại, nhìn chăm chăm sang bên này.

Tuy không biết cảnh giới Kiếm Hồn đến tột cùng là cảnh giới thể nào, nhưng những thiếu niên này đều đã từng nghe trưởng bối trong nhà kể qua. Dựa theo miêu tả của trưởng bối bọn họ thì cảnh giới Kiếm Hồn, chính là tồn tại như thần tiên, việc phá núi đoạn sông cũng chỉ là lật tay.

Mà hiện tại bây giờ lại có một người như vậy xuất hiện trước mặt bọn họ. Nhìn thân ảnh lẫm lẫm không đứng trên bầu trời, trong lòng tất cả đều thật sâu rung động. Nếu không phải núi Phiêu Miểu không thu nam đệ tử thì chỉ sợ những thiếu niên này đã có tính toán đầu nhập vào rồi.

Lại nhìn đến bên Lục Thanh, Lăng Tiêu biết truyền âm của mình đã bị Minh Tịch Nguyệt nghe được, vẻ mặt không khỏi lộ ra ý khó. Nhưng đối mặt với Minh Tịch Nguyệt quát hỏi, cho dù trong lòng không nguyện ý, Lăng Tiêu vẫn phải xoay người cung kính thi lễ, nói: “Lăng Tiêu làm càn, mong rằng Minh sư thứ lỗi!”

“Thứ Lỗi?” Minh Tịch Nguyệt cười lạnh một tiếng, rồi vươn bàn tay trắng nõn ra. Nhất thời trước mặt Lăng Tiêu trống rỗng xuất hiện một đoàn khí Hàn Băng, hơi lạnh thấu xương hung hăng ép về phía hắn.

Ánh mắt của Lục Thanh liền ngưng lại. Cơ hồ trong nháy mắt, trước người Lăng Tiêu, một quả Lôi cầu màu tím trống rỗng hình thành. Hàn Băng cùng Lôi cầu chạm vào nhau, một mảnh chân không rộng mấy trượng liền bị thoát phá. Hơi lạnh thấu xương khuếch tán ra bốn phía, đem Lăng Tiêu cùng hai người Cổ Thiên Ngôn, Đồ Phi ở bên cạnh đánh bay đi mấy trượng.

Ba người có chút kinh hãi nhìn chằm chằm Lục Thanh cùng Minh Tịch Nguyệt. Vừa rồi Lôi cầu trống rỗng xuất hiện, không cần phải nói cũng biết là chính Lục Thanh ra tay, điều này làm ba người kinh hãi không thôi. Mà đặc biệt đối tượng ngăn cản lại là Minh Tịch Nguyệt. Lăng Tiêu biết đoàn khí Hàn Băng kia xuất hiện quá nhanh, căn bản hắn không thể trốn tránh được. Tuy rằng sẽ không đến mức trọng thương, nhưng khẳng định là nội phủ sẽ bị chấn động. Nhưng hắn không nghĩ tới Lục Thanh cũng không có động tác gì liền thoải mái tiếp được một kích này.

Hắn rốt cuộc đã tới cảnh giới gì?

Ba người Lăng Tiêu đều là Kiếm Sư, nhãn lực cũng không kém. Lúc này ánh mắt ba người nhìn Lục Thanh trở lên ngưng trọng vô cùng.

“Lục Thanh, ngươi dám ra tay cản ta sao?” Minh Tịch Nguyệt nhìn chằm chằm Lục Thanh, sắc giọng nói.

Lục Thanh không hề bị khí thế của Minh Tịch Nguyệt áp đảo, lắc đầu mở miệng nói: “Hết thấy nhân quả đều là do đệ tử, Minh sư thúc cần gì phải làm người khác khó xử.”

“Được!” Không nghĩ tới Minh Tịch Nguyệt lại một ngum đáp ứng ngay.

Điều này khiến trong lòng ba người Lăng Tiêu đều nghi hoặc. Trong nhận thức của bọn họ, Minh Tịch Nguyệt, phong chủ núi Phiêu Miêu sẽ không bao giờ dễ nói chuyện như vậy.

Bọn họ lại không biết rằng trong mắt Minh Tịch Nguyệt thì Lục Thanh đã là đứng ngang hàng với mình. Nếu không cho dù thiên phú của Lục Thanh cao tới đâu cũng phải nhận trừng trừng đập đập trách phạt mới được. Mà nếu không phải Lục Thanh đạt tới cảnh giới thì một kích kia hắn cũng vô pháp ngăn cản.

Ánh mắt Minh Tịch Nguyệt lướt qua Lục Thanh, nhìn đến Hoàng Linh Nhi đứng bên cạnh.

“Nàng không thể bái vào núi Triều Dương, nữ đệ tử chỉ có thể bái vào môn hạ núi Phiêu Miêu ta.” Thanh âm của Minh Tịch Nguyệt rất bình tĩnh, nhưng trong lời nói không hề để lại chút nào đường sống.

Lúc này Lục Thanh lại nghĩ tới những lời nói lúc trước của Niếp Thanh Thiên. Nhưng lúc này hắn đã nửa bước vào cảnh giới Kiếm Hồn, trừ bỏ ngưng kết Kiếm Hồn, còn thực lực đã tiếp cận đến cảnh giới Kiếm Hồn rồi. Lục Thanh tin tưởng, cho dù là Kiếm Vương, hắn cũng đủ năng lực để chống đỡ một phần.

“Minh sư thúc thứ tội, Linh Nhi đã sớm bái đệ tử làm thầy, tu luyện Húc Nhật Tâm Kinh của núi Triều Dương rồi, cũng không thể tu luyện Kiếm Nguyên công khác được.” Lục Thanh không có lập tức cự tuyệt mà kok kiêu không nịnh nói.

“Điều đó ngươi không cần quan tâm, Kiếm Nguyên đã thành ta cũng có biện pháp đem nó đánh tan, mấy thứ này chờ khi ngươi đạt tới Kiếm Hồn sẽ tự nhiên hiểu được. Ta đã tuyên bố với bốn ngọn núi còn lại rồi, nữ đệ tử phải nhập Phiêu Miêu chúng ta.” Thật sâu nhìn Lục Thanh một cái, Minh Tịch Nguyệt mở miệng nói.

Lục Thanh lắc đầu, nói: “Linh Nhi là đồ đệ mà năm kia đệ tử thu nhận, tư chất bất phàm, đệ tử khó có được truyền nhân như vậy. Huống hồ tông luật cũng không có quy định, nữ đệ tử bắt buộc phải gia nhập núi Phiêu Miêu. Mong rằng sư thúc có thể bao dung.”

Ánh mắt Minh Tịch Nguyệt phát lạnh, mở miệng nói: “Ta cũng không giấu diếm ngươi, nàng chính là Hàn Băng thân thể hiếm thấy, cùng nổi danh với Huyền Băng thân thể, là thể chất trời sinh để tu luyện Hàn Băng Kiếm Khí. Lúc này là ta ở tình thế bất buộc, nàng ở trong tay ngươi, không thể nghi ngờ là mình châu bị che lấp. Ta nói như vậy, ngươi có hiểu không?”

Ở một bên, tuy rằng Hoàng Linh Nhi nghe không hiểu cái gì là Hàn Băng thân thể, nhưng đến hiện giờ nàng cũng hiểu được, vị Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn trước mặt này muốn thu nàng làm đồ đệ.

Còn không đợi Lục Thanh mở miệng, Hoàng Linh Nhi đã mở miệng cự tuyệt: “Ta chỉ có một sư phụ, ta sẽ không bao giờ bái người khác làm sư phụ.”

Minh Tịch Nguyệt có chút ngây ngẫn cả người nhìn về phía Hoàng Linh Nhi, thanh âm rõ ràng nhu hòa xuống: “Ngươi có biết ta là người như thế nào không?”

Hoàng Linh Nhi gật mạnh đầu nói: “Biết! Ngươi là một trong năm Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Tử Hà tông, phong chủ của núi Phiêu Miểu, Minh Đại Sư.”

Gắt gao nhìn chăm chăm vào Hoàng Linh Nhi, Minh Tịch Nguyệt mở miệng nói: “Ở trong tay hần, nếu ngày sau ngươi tu luyện Phong Lô Kiếm Khí nhất định là cửu tử nhất sinh. Nhưng nếu ngươi bái ta làm thầy, tu luyện Hàn Băng Kiếm Khí, ta chắc chắn ngươi sẽ không phải gặp nguy hiểm gì. Mà thành tựu thấp nhất cũng là cảnh giới Kiếm Chủ, thậm chí ngày sau ngưng kết Kiếm Hồn, cũng không phải không có khả năng.”

Hấp dẫn, tuyệt đối hấp dẫn!

Cho dù là ba người Lăng Tiêu, lúc này cũng trở nên trầm trọng. Cảnh giới Kiếm Hồn, đối với bọn họ mà nói đó là cảnh giới vô cùng gian nan. Nhưng dựa theo cách nói của Minh Tịch Nguyệt, thì Hoàng Linh Nhi bái nhập núi Phiêu Miểu, liền vững chắc trở thành một Kiếm Chủ, đây cơ hồ đã là cảnh giới bọn họ không thể tưởng tượng.

“Không”

Không!

Này một tiếng trả lời chém đinh chặt sắt chẳng những ba người Lăng Tiêu, đến cả Minh Tịch Nguyệt cũng ngây ngẩn cả người.

“Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?” Ánh mắt Minh Tịch Nguyệt lạnh xuống, mở miệng nói.

Hoàng Linh Nhi vẫn như trước kiên định gật đầu nói:

“Sư phụ đã cứu cha ta, thu ta làm đồ đệ truyền thụ Kiếm Đạo, lại thu dưỡng cha mẹ ta. Ân đức giống như tái tạo, ân đức như thế mà ta còn muốn bái người khác làm sư phụ, không nói cha mẹ ta, cho dù là chính bản thân ta cũng sẽ không tha thứ cho chính mình. Đây là chuyện chỉ lang sói mới có thể làm được!”

Lục Thanh thật không ngờ cô bé ngày thường vui vẻ hoạt bát lại có thể nói một phen như vậy. Lúc này ánh mắt hần nhìn Hoàng Linh Nhi cũng hiện lên một tia vui mừng.

Mà nghe được Hoàng Linh Nhi nói như thế, hiển nhiên Minh Tịch Nguyệt cũng mất hết kiên nhẫn. Ngày thường, nàng cũng không bao giờ cùng người khác nói nhiều như vậy, không nghĩ tới chỉ vì hôm nay muốn thu đồ đệ lại gian nan như thế. Nói hết nước hết cái mà lại có được câu trả lời như vậy.

Minh Tịch Nguyệt hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói:

“Chuyện hôm nay cũng không phải do ngươi làm chủ, tư chất của ngươi, không thể để lãng phí như vậy được!” Nói xong, Minh Tịch Nguyệt liền không hề chờ câu trả lời, lẳng không hường Hoàng Linh Nhi chớp tới.

Mà ba người Lăng Tiêu cũng chỉ thấy trước mắt một trận mơ hồ, lập tức trước mặt Hoàng Linh Nhi liền trống rỗng hiện ra thân ảnh của Lục Thanh.

“Ngươi còn dám ngăn cản ta!” Trong lòng Minh Tịch Nguyệt đã sinh ra tức giận.

“Sư thúc, làm gì có đạo lý ép buộc như vậy, còn thỉnh người buông tha cho Linh Nhi. Ta có thể hứa hẹn, về sau sẽ hướng tới núi Phiêu Miểu dâng lên hai thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm thuộc tính Hàn Băng hoặc Huyền Băng.”

“Thần Kiếm cấp Thanh Phàm?” Sắc mặt Minh Tịch Nguyệt cũng trở nên ngưng trọng:

“Xem ra những lời đồn gần đây đều là sự thật. Người thế nhưng lại có thể làm ra cửu giao tụ tập, Chân Long sơ hiện, đúc ra Thần Kiếm cấp Thanh Phàm đỉnh giai. Xem ra ta vẫn còn coi thường người!”

Nhưng lời nói của Minh Tịch Nguyệt lại chuyển, thanh âm trở nên lạnh như băng:

“Bất quá cho dù người dâng lên hai thanh Thần Kiếm, thì đồ đệ nà ta đã thu rồi!”

Trong mắt Minh Tịch Nguyệt, Hoàng Linh Nhi là có thể đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn. Hàn Băng thân thể còn trọng yếu hơn nhiều hai thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm.

Lục Thanh nhướng mày lên, trong lòng cũng không thể kiềm chế được lửa giận. Hành vi bá đạo của Minh Tịch Nguyệt đã chạm tới điểm mấu chốt trong lòng hắn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

335. Chương 90: Trận Chiến Mở Màn Kiếm Vương (hạ)

Tới lúc này rồi, Lục Thanh cũng không hề nói một câu. Mà thân hình hắn vẫn chắn trước mặt Hoàng Linh Nhi không nhúc nhích.

“Người thật muốn ngăn cản ta!” Sắc mặt Minh Tịch Nguyệt có chút khó coi nói: “Đừng tưởng rằng người có công lớn với tông môn là ta không dám khiển trách người. Tin tưởng người nhất định biết giá trị của Hàn Băng thân thể. Nếu nàng ở trên tay người thì tuyệt đối sẽ không có thành tựu gì lớn.”

Lục Thanh lạnh lùng nhìn Minh Tịch Nguyệt. Nàng lại một lần nữa nói Hoàng Linh Nhi tu luyện Phong Lôi Kiếm Khí sẽ không có thành tựu gì, Lục Thanh như thế nào lại không biết tâm tư của Minh Tịch Nguyệt. Nếu đổi lại là lúc trước, khi hắn chưa kế thừa chức gia chủ thì còn có thể bị lý do đó làm mê muội. Nhưng hiện giờ, theo thời gian trôi qua, hắn đã không còn là thiếu niên non nớt như ngày nào. Có chút đồ vật này nọ hắn đều có thể tỉnh tường nhận ra.

Có lẽ Hoàng Linh Nhi tu luyện Hàn Băng Kiếm Khí, so với Hàn Băng thân thể thì sẽ vượt qua rất nhiều trở ngại cùng bình cảnh, cũng sẽ có tốc độ tu luyện vượt qua người khác, nhưng chẳng lẽ tu luyện Phong Lôi Kiếm Khí thì không thể đạt được cảnh giới như vậy sao?

Khi tu luyện có thể sẽ có nguy hiểm, nhưng Lục Thanh tin tưởng tuyệt đối sẽ không giống như Minh Tịch Nguyệt nói là vùi lấp châu ngọc. Hắn vững chắc tin rằng, tu luyện Phong Lôi Kiếm Khí, dưới điều kiện giống nhau, có hắn chỉ dậy, thì cho dù ba người tu luyện Hàn Băng Kiếm Khí liên thủ cũng không thể địch lại trăm chiêu của người tu luyện Phong Lôi Kiếm Khí.

Đây là do hiện giờ linh hồn Lục Thanh dung nhập trời đất, cảm ứng được uy trời đất mà sinh ra tự tin cường đại. Đạt tới cảnh giới của hắn hiện giờ, trên người tự nhiên cũng sinh ra uy nghiêm. Chỉ là cỗ uy nghiêm này vẫn ẩn sâu, không dễ dàng bộc lộ mà thôi.

Lục Thanh biết, nếu hôm nay hắn làm trái với bản tâm, giao Hoàng Linh Nhi cho Minh Tịch Nguyệt, thì như vậy trong niệm thần của hắn sẽ lại thêm một cái bóng ma. Tuy rằng hiện giờ sẽ không ảnh hưởng nhiều, nhưng đợi cho hắn độ Lôi kiếp, tất nhiên sẽ trở thành ma chướng quấy nhiễu tâm thần hắn.

Ma kiếp không trừ, Lôi kiếp khó độ, cửu tử vô sinh!

Rốt cuộc, ánh mắt Lục Thanh cũng trở lên kiên định. Trong nháy mắt lúc này chỉ còn lại chiến ý mêh mông, Lục Thanh nói từng chữ: “Ta chỉ tin, việc là do người!”

“Ta chỉ tin, việc là do người!”

Lời này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt ba người Lăng Tiêu đồng thời đại biến. Mà những kiếm gả ở cách đó không xa cũng là vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lục Thanh. Hẳn như thế nào lại phản bác một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, chẳng lẽ điên rồi sao? Uy nghiêm của một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, cho dù là một Kiếm Chủ cũng không thể xúc phạm được.

“Lục Thanh!” Cuối cùng vẫn là Lăng Tiêu trầm giọng khuyên nhủ.

“Các người thối lui đi.” Lục Thanh lắc đầu mở miệng nói.

“Sư phụ!” Hoang Linh Nhi lo lắng hô. Tuy rằng cảnh giới của nàng thấp kém, nhưng chênh lệch giữa Kiếm Chủ và Kiếm Vương nàng vẫn hiểu biết, đó đã không chỉ là chênh lệch về giai vị. Giữa Kiếm Chủ và Kiếm Vương chính là cách một cái cảnh giới Kiếm Đạo. Kiếm Chủ, Kiếm Sư, Kiếm Khách đó là thuộc về cảnh giới Kiếm Nguyên. Cùng một cảnh giới Kiếm Đạo thì còn có thể tồn tại việc khiêu chiến vượt giai, nhưng một khi chênh lệch hẳn một cái cảnh giới Kiếm Đạo thì đó là cách biệt một trời một vực.

Nếu không làm sao mà Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn lại được quý trọng như vậy. Trong Tử Hà tông có hơn hai trăm vạn người dân, mà hiện giờ cũng chỉ có sáu người đạt tới cảnh giới như vậy. Nói cách khác chính là trong hơn mười vạn người cũng chỉ có thể có một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn sinh ra.

Chênh lệch cảnh giới căn bản không thể bù đắp lại được.

“Người thật sự muốn động thủ với ta sao?” Trên mặt Minh Tịch Nguyệt vẫn lạnh lùng như trước, nhưng ngữ khí rõ ràng là có chút không muốn.

Không sai, chính là không muốn! Trong lòng Minh Tịch Nguyệt rõ ràng, Lục Thanh đã vì tông môn mà trả giá rất nhiều. Đặc biệt là Duyên Thọ đan, chính là nhờ Lục Thanh mang về Bất Tử Căn mà luyện chế ra. Ân tằng tuổi thọ này, cho dù là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng phải trân trọng đối đãi. Lúc này Minh Tịch Nguyệt thật sự không muốn động thủ với Lục Thanh.

Mà hiển nhiên Lục Thanh cũng đoán được suy nghĩ của Minh Tịch Nguyệt, mở miệng nói: “Sư thúc muốn thu đồ đệ của ta, ta quả thật không muốn. Tới cảnh giới hiện giờ của ta, một khi làm việc vì phàm bản tâm, thì về sau con đường Kiếm Đạo có thể xuất hiện ma chướng, thậm chí nửa bước còn lại cũng có thể xuất hiện sai lầm. Hôm nay vô luận như thế nào cũng xin sư thúc thứ lỗi cho đệ tử!”

Mà nghe được Lục Thanh nói như thế, cho dù là Hoàng Linh Nhi cũng ầm ầm hiểu ra vài thứ. Nàng biết chính mình nói cái gì nữa cũng vô dụng, liền lui ra phía sau tới bên cạnh Lăng Tiêu.

Sắc mặt có chút phức tạp nhìn Lục Thanh, Minh Tịch Nguyệt nói: “Người có ân với ta, ta cũng không nói nhiều lời vô nghĩa. Hiện giờ người chỉ còn nửa bước nữa là tiến vào cảnh giới Kiếm Hồn, giờ chỉ cần người có thể tiếp được ba kiếm, việc hôm nay ta liền không hỏi đến nữa, đồ đệ này...”

Minh Tịch Nguyệt cắn răng một cái rồi nói tiếp: “Ta cũng sẽ không thu!”

Có thể Lục Thanh không thấy cái gì, nhưng ba người Lăng Tiêu ở phía sau lại mở to hai mắt, không thể tin vào lỗ tai chính mình. Bọn họ nghe được cái gì, nửa bước nữa là tiến vào cảnh giới Kiếm Hồn!

Lời này nếu từ miệng người khác nói ra có thể bọn họ còn có thể hoài nghi. Nhưng hiện tại lại do chính miệng một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, một trong năm vị phong chủ của tông môn Minh Tịch Nguyệt nói ra, khiến bọn họ không thể không tin.

Đến bây giờ, Lăng Tiêu mới hiểu được vì cái gì mà Lục Thanh lại không có một chút nhượng bộ. Mà giờ nhớ lại Lôi Cầu trống rỗng ngưng kết ra chặn lại công kích của Minh Tịch Nguyệt, lúc đó hẳn đã thấy đó không phải là việc mà một Kiếm Chủ có thể làm được. Cho dù là một Kiếm Chủ tập khí thuộc tính cũng cần phải có thời gian, không thể làm giống như Lục Thanh. Đến bây giờ, Lăng Tiêu mới hiểu rõ được nguyên nhân.

Đồng dạng khiếp sợ còn có thể lực các phương. Bọn họ thật không ngờ, hôm nay đưa đệ tử trong gia tộc đi khảo nghiệm lại có thể nghe được tin tức trọng đại như vậy. Một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn sắp sinh ra, tin tưởng một khi tin tức này loan truyền ra, rất nhanh sẽ oanh động cả Tử Hà tông.

“Chúng ta đến Loạn Thạch lâm!” Minh Tịch Nguyệt nghe tiếng nghị luận ồn ào sau lưng, nhú mày nói.

Lục Thanh liền gạt đầu cùng Minh Tịch Nguyệt hóa thành hai đạo kiếm quang hướng tới Loạn Thạch lâm bay đi.

Bên này hai người vừa động thân, nhất thời hấp dẫn rất nhiều người.

“Tất cả dừng lại cho ta!” Ánh mắt của Lăng Tiêu rất sắc bén, trầm giọng quát lên một tiếng, ngăn mấy trăm người trước mặt lại.

“Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn so đấu rất khó gặp. Người dựa vào cái gì mà không cho chúng ta đi!”

“Đúng vậy! Cho dù là đệ tử nội tông cũng không thể bá đạo như vậy!”

“Không sai! Chúng ta...”

“Đủ rồi!” Trong phút chốc, từ trên người Lăng Tiêu, một cỗ khí thế mãnh liệt bốc phát ra như cuồng phong bão táp bao phủ phạm vi xung quanh. Mấy trăm người này cao nhất bất quá là Kiếm Khách, làm sao ngăn cản được khí thế của Kiếm Sư phóng ra, tất cả đều lui lại phía sau.

Hừ lạnh một tiếng, Lăng Tiêu lộ vẻ khinh thường nói: “Đến khi thế của ta còn không ngăn được mà còn vọng tưởng đi quan sát Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn so đấu. Một đám kiến mà thôi, muốn tự tìm chết sao?”

“Người...!”

Hưu

Trong nháy mắt một đạo Tồn Phong Kiếm Khí từ trong ngón tay Lăng Tiêu bắn ra.

Ầm

Trên mặt đất nứt ra một cái khe dài hơn mười trượng. Mà những người lúc trước lên tiếng đã ngã xuống hơn phân nửa.

Lúc này không một ai dám lên tiếng nữa, nếu không sợ là một đạo Kiếm Khí tiếp theo của Lăng Tiêu sẽ đánh lên chính mình.

“Khảo nghiệm tiếp tục, không muốn khảo nghiệm thì rời đi. Ai dám hướng tới nơi đó đi tới thì đừng trách ta vô tình!” Nói xong, hai mắt Lăng Tiêu bắn ra hai luồng thần quang bức người. Rốt cục cũng không ai dám lộn xộn nữa, tất cả trở lại vị trí cũ. Khảo nghiệm một lần nữa bắt đầu.

Bất quá vô ý, mọi người vẫn không nhận được thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía Loạn Thạch lâm.

“Lăng sư thúc!” Hoàng Linh Nhi có chút lo lắng la lên một chút.

“Yên tâm đi, Minh sư thúc sẽ ra tay đúng chừng mực.” Tuy nói như thế nhưng ánh mắt của Lăng Tiêu vẫn chuyển hướng nhìn về Loạn Thạch lâm.

Ba chiêu, thật sự có thể tiếp không?

....

Loạn Thạch lâm.

Lục Thanh đứng yên giữa không trung, ánh mắt ngưng trọng nhìn Minh Tịch Nguyệt đứng trước mặt. Kiếm Vương! Đây chính là đối thủ mạnh nhất mà hắn gặp được, đồng thời cũng là lần đầu tiên hắn cùng với Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn so đấu

Cảnh giới Kiếm Hồn chia làm Kiếm Vương, Kiếm Tông, Kiếm Hoàng. Trong này thì ngộ kiếm hồn “Kiếm Vương”, tẩy tam hồn Thiên Địa Nhân “Kiếm Tông”, độ Lôi kiếp “Kiếm Hoàng”. Tu vi của Minh Tịch Nguyệt thì theo năm năm trước ba người Dịch Nhược Vũ đã ở đại diện Triều Dương bá kiến Huyền Thanh nói qua. Lúc ấy, Lục Thanh cũng có mặt nên cũng biết, lúc ấy Minh Tịch Nguyệt đã là Kiếm Vương trung thiên vị. Hiện giờ đã qua năm năm, sợ đã là trung thiên vị đỉnh phong, thậm chí có thể đột phá tới đại thiên vị.

Ba chiêu, chính mình chỉ cần tiếp được ba chiêu thôi!

Luyện Tâm kiếm đeo sau lưng Lục Thanh chậm rãi được rút ra, cùng với đó là một tiếng kiếm ngân kinh thiên vang lên. Tiếng kiếm ngân này vang lên giống như là tiếng long ngâm, trên bầu trời phong vân biến sắc, liên tục truyền tới tiếng âm âm vang vọng.

Đối mặt với Minh Tịch Nguyệt mạnh mẽ như vậy, ngay từ đầu Lục Thanh đã phóng xuất toàn bộ linh hồn lực của mình uẩn dưỡng trong nửa năm vừa qua. Từ giữa mi tâm của hắn nổi lên ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt, thần thức hỗn hợp linh hồn lực mạnh mẽ lập tức dung nhập trời đất xung quanh.

Ngay sau đó, cảnh vật trong phạm vi nghìn trượng liền hiển rõ trong đầu Lục Thanh. Cường đại, vô cùng cường đại! Đây là lần đầu tiên Lục Thanh ra tay sau nửa năm dốc lòng tiềm tu, tinh khí thần của hắn toàn bộ đạt tới đỉnh phong.

Lục Thanh cảm giác, hiện tại cho dù hắn có tùy tiện đánh ra một kiếm, cũng có thể có được uy thế kinh thiên động địa. Đây chính là do hắn đã dung nhập vào trong trời đất, trong phạm vi nghìn trượng lực trời đất đều có thể tùy thời dẫn động ra.

Lúc này, sắc mặt của Minh Tịch Nguyệt cũng nổi lên biến hóa. Nàng thật không ngờ, thần thức cùng linh hồn lực của Lục Thanh lại mạnh mẽ như vậy. Tuy rằng còn chưa ngưng kết thành Kiếm Hồn, nhưng cũng đã mạnh mẽ không kém gì Kiếm Vương tiểu thiên vị.

Rút ra Bích Thủy Thần Kiếm, đối với Lục Thanh, rốt cuộc Minh Tịch Nguyệt cũng phải thận trọng ứng phó.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

336. Chương 91: Chân Long Hiện Thế. Kiếm Hồn Đạo!

“Đây là kiếm thứ nhất!” Chỉ nghe xịch một tiếng, thân ảnh của Minh Tịch Nguyệt đã biến mất trong cảm ứng đối với trời đất xung quanh của Lục Thanh.

Lát sau, theo Bích Thủy Thần Kiếm trong tay Minh Tịch Nguyệt chậm rãi hạ xuống, vô tận tia khí tụ tập lại. Lần này, Lục Thanh cảm thấy giống như là cả trời đất đều hướng về mình đè ép xuống. Vô tận tia khí sắc bén, cùng lực trời đất vô hình, dưới ánh mắt Lục Thanh hiện ra hình dáng. Một kiếm này, cả trời đất phải biến sắc.

Ánh mắt Lục Thanh trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có. Thần thức cùng linh hồn lực dung nhập trong phiên trời đất nghìn trượng. Lục Thanh cảm giác được một cỗ uy trời đất to lớn đang ép về phía mình. Không chút chần chờ, Luyện Tâm kiếm trong tay hắn lập tức chém ra. Không hề có một tiếng động nào vang lên, lực trời đất trong phạm vi nghìn trượng đã được Lục Thanh điều động lại. Rất nhanh một thanh kiếm do lực trời đất tụ tập lại mang theo tia khí sắc bén, đem uy trời đất đang đánh tới tách ra, lẳng không chém tới Minh Tịch Nguyệt.

Âm âm.

Trong hư không trống rỗng vang lên tiếng trầm đục liên tục. Thanh âm này nghe như tiếng sấm, lại giống như tiếng dã thú rống, đồng thời một cỗ uy trời đất nồng đậm hướng về bốn phía khuếch tán ra.

Oanh

Đất đá bay lên tung tóe. Chỉ là kiếm thứ nhất, dưới uy trời đất do hai người điều động, cả Loạn Thạch lâm như bị lật úp lại.

.....

Nghe tiếng vang kinh thiên từ trong Loạn Thạch lâm truyền ra, vẻ mặt Hoàng Linh Nhi càng thêm lo lắng. Ở bên cạnh sắc mặt ba người Lăng Tiêu cũng vô cùng ngưng trọng. Bọn họ cảm thụ thấy từ trong Loạn Thạch lâm truyền ra một cỗ khí tứ đáng sợ, tuy rất nhạt nhưng vẫn làm cho tâm thần ba người run rẩy.

.....

Trên bầu trời Loạn Thạch lâm.

“Không nghĩ tới người chưa tiến vào cảnh giới Kiếm Hồn mà đã có thể điều động một thành uy trời đất. Tuy rằng không thể ngưng tụ thuần túy như Kiếm Hồn, nhưng đã kém không xa. Xem ra kiếm thứ hai, ta phải tăng thêm chút lực lượng.”

Lập tức từ trên người Minh Tịch Nguyệt bộc phát ra một cỗ thần quang màu trắng chói mắt, một cỗ khí tức tiêu điều tản ra. Bích Thủy Thần Kiếm vừa động liền giống như là tiêu thất mất, lực trời đất không ngừng ngưng tụ lại. Ngay sau đó, trong mắt Lục Thanh chỉ còn lại toàn một màu trắng. Hàn khí thấu xương tựa như vô cùng vô tận. Hàn Băng khí chất chồng lên nhau tạo thành chín lớp, giống như tạo nên những cơn sóng chồng lên nhau, cơn sóng khí pháp phồng gào thét đánh về Lục Thanh.

Bích Thủy Cửu Điện Lăng!

Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại. Một kiếm này trong tay Minh Tịch Nguyệt so với Minh Tuyết Nhi như cách biệt một trời một vực. Từng làn Hàn Băng khí hội tụ thành cuộn sóng mênh mông, trông giống hệt như thật. Thậm chí Lục Thanh còn nghe được tiếng song triều cuộn cuộn. Một chiêu kiếm này sau khi được gia tăng thêm lực trời đất cùng uy áp vô tận, trở nên có thần vận vô cùng.

Chân không thoát phá, bị cơn sóng triều mênh mông ép tới thành một bức tường vô hình hướng tới không gian hơn mười trượng quanh Lục Thanh thổi quét tới.

Trước mặt một kiếm này, cho dù là Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn cũng sẽ bị vô tận Hàn Băng khí cắn nuốt.

Sắc mặt Lục Thanh ngưng trọng dị thường, từ trên người hắn, chiến ý bốc lên tận trời. Lập tức từ trong Luyện Tâm Kiếm truyền ra tiếng long ngâm trong trẻo của Phong Lôi. Thanh âm mang theo uy thế cuộn cuộn trong phút chốc liền dung nhập vào trong đầu Lục Thanh.

Trong thời gian ngắn, nguyên bản khí thể trên người Lục Thanh bốc lên đến tận trời bỗng biến mất không còn tăm hơi. Nhưng ở trên đỉnh đầu hắn, một đóa Lôi Vân to lớn rộng hơn mười mẫu nhanh chóng hình thành. Xung quanh Lôi Vân, Tử Điện không ngừng lập lòe cùng với Tồn Phong gào thét. Giống như là thiên phạt sắp bùng xuống, khí thể nguy nga to lớn hướng về cơn sóng triều ép thẳng xuống.

Trên mặt Minh Tịch Nguyệt hiện lên vẻ kinh dị. Trong cảm ứng của nàng, lực trời đất trong phạm vi chung quanh nghìn trượng đang nhanh chóng hướng Lục Thanh tụ tập tới, thẳng tắp dẫm mãnh chui vào trong thân thể hắn. Mà hầu như ai cũng biết thân thể Lục Thanh rất mạnh mẽ, sắc mặt Minh Tịch Nguyệt rốt cục cũng thay đổi.

Trong mắt lóe lên thần quang, từ trong miệng Lục Thanh, đứng là vang lên tiếng huyết gió tựa như long ngâm, thanh âm giống như kinh long hiện thế. Chỉ trong nháy mắt vô cùng vô tận ánh sáng màu xanh tím hội tụ lại, một con Phong Lôi Thần Long dài đến tám mươi trượng ở trước mặt Lục Thanh hiện ra. Phong Lôi Thần Long chân đạp Thiên Phong, miệng chứa Thiên Lôi, cặp sừng gấp khúc cùng thân thể uy vũ vắt ngang trời. Trong nháy mắt, một cỗ long uy mạnh mẽ lan tràn ra bốn phía.

Từ trong đôi con ngươi xanh tím trong suốt tản ra thần quang khiếp người. trong giống hệt như thật. Trên người Thần Long bộc phát ra uy thế vô tận, lực trời đất trong phạm vi nghìn trượng đều được Lục Thanh dẫn động quán chú toàn bộ vào trong cơ thể Thần Long.

Hiện giờ cực hạn của Lục Thanh cũng là dẫn động lực trời đất trong phạm vi nghìn trượng. Lục Thanh làm ra động tác này làm thần thức cùng linh hồn lực của hắn tiêu hao hơn phân nửa. Tuy Lục Thanh không quán chú Phong Lôi Kiếm Khí vào, nhưng uy thế dĩ nhiên đã vượt qua Bích Thủy Cửu Điện Lăng của Minh Tịch Nguyệt thi triển.

Thứ thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm: Chân Long Hiện Thế!

Một kiếm này đã vượt qua phạm trù của Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm. Đây là do Lục Thanh tự diễn hóa từ thức thứ mười chín của Đại Diễn Tam Thập Lục chùy mà ra. Lúc trước nguyên bản hắn còn chưa lĩnh hội được, nhưng một năm nay liên tục tìm hiểu long uy. Hơn nữa Phong Lôi Long Mãng có huyết mạch của Long Tộc, đã giúp Lục Thanh phá khai một tầng chắn, nắm chắc được thần vận của chân long. Tuy rằng một kiếm này đánh ra không mang theo Phong Lôi Kiếm Khí, chỉ thuần túy là do khí Phong Lôi tụ tập, nhưng lại thêm vào uy trời đất, uy lực mạnh mẽ vô cùng.

Tiếng long ngâm vang lên cuộn cuộn, long uy lan tràn khắp phạm vi mười dặm xung quanh. Trên núi Triều Dương, liên tục truyền đến tiếng dã thú kêu lên bất an.

Cánh tay Lục Thanh vung lên, nhất thời Phong Lôi Thần Long mang theo khí thể hủy thiên diệt địa hướng tới sông triều vô tận nghênh đón.

Mặt đất chấn động run rẩy liên tục nứt ra từng cái khe to lớn đem những tảng đá lớn trong Loạn Thạch lâm nuốt vào.

Chân núi Triều Dương, dưới ánh mắt hoảng sợ của mấy nghìn người, phạm vi ba dặm Loạn Thạch lâm nhu muốn sụp đổ. Tiếng ầm ầm liên tục truyền đến, đến cả mặt đất dưới chân bọn họ cũng mãnh liệt rung lên. Tiếng long ngâm vang vọng cứu tiêu ở phía trước tuy không nhắm vào bọn họ nhưng đa số vẫn sợ tới mức ngã xụi lơ trên mặt đất. Cho dù là Kiếm Giả cũng vô pháp ngăn cản được long uy hỗn hợp uy trời đất tản ra.

Đem Hoàng Linh Nhi bảo hộ phía sau, ba người Lăng Tiêu liếc mắt liền thấy được thân thể uy vũ của Phong Lôi Thần Long. Kia rốt cuộc là uy thế như thế nào, ba người Lăng Tiêu cũng không biết phán đoán tới như thế nào. Trong lòng bọn họ đều biết, Kiếm Chủ có thể làm ra việc như vậy thì chỉ có duy nhất một người.

.....

Ầm ầm.

Thần Long bá vĩ, ngược dòng mà lên. Chân không liên tục thoát phá cũng không hề có ảnh hưởng gì tới hai người Lục Thanh. Dưới lực trời đất bao phủ, ở chung quanh bọn họ mấy trượng đều là một mảnh không gian đầy đủ.

Sắc mặt ngưng trọng dị thường, trong lòng Minh Tịch Nguyệt đã muốn khiếp sợ tột đỉnh. Một chiêu kiếm vừa rồi nàng chưa từng thấy hoặc nghe nói qua, nhưng trong chiêu kiếm này rõ ràng có để lộ ra vài phần khí tức của Kiếm Hồn đạo, dung hợp với lực trời đất trong phạm vi nghìn trượng. Uy lực một kiếm này của Lục Thanh, theo Minh Tịch Nguyệt phán đoán, đối mặt với một kiếm này cho dù là mới tiến vào Kiếm Vương tiểu thiên vị, thậm chí còn là đã cũng cố vững chắc, thì không chết cũng bị trọng thương.

Ánh mắt Minh Tịch Nguyệt ngưng lại, ngay sau đó Lục Thanh liền cảm thấy lực trời đất trong cơn gió sông triều tăng vọt gấp đôi, trong hư không tràn ngập ánh sáng màu trắng.

Lục Thanh biến sắc, đồng thời cùng với Minh Tịch Nguyệt lui về phía sau. Mà nguyên bản chỗ hai người vừa đứng, vô số đất đá lơ lửng lên, mặt đất tan vỡ, từng tảng đá lật úp, vô số Lôi quang cùng Hàn Băng khí tràn quét, từng cơn lốc gào thét. Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, nguyên lai Loạn Thạch lâm lúc trước đã chìm hoàn toàn vào trong lòng đất.

Thế nhưng lại không rơi xuống hạ phong! Ba người Lăng Tiêu liếc nhìn nhau, trong mắt đều không thể che dấu được sự kinh hãi. Thời gian qua chẳng bao lâu vậy mà Lục Thanh, một gã tân đệ tử không có ai nguyện ý thu làm đệ tử, thậm chí lúc đó còn chưa Trúc Cơ tụ nguyên, nhưng chỉ sau năm năm ngắn ngủi, địa vị cùng thực lực đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đến bây giờ, nhìn đến Lục Thanh ra tay, ba người Lăng Tiêu đều hiểu, mình đến tư cách nhúng tay vào cũng không có.

Ánh sáng tiêu tán. Nguyên bản vị trí Loạn Thạch lâm lúc trước, bây giờ chỉ còn lại một cái hố trùng phạm vi gần ba dặm, một bên bốc lên từng trận khói nhẹ dày đặc, còn bên kia bao trùm một tầng sương khí thừa thốt.

Lục Thanh đứng thẳng giữa hư không, cẩn thận nhớ lại một kiếm vừa rồi. Hắn đã thử đem lực trời đất dung nhập vào trong chiêu kiếm, tuy rằng rất khó khăn nhưng cuối cùng hắn cũng làm được. Mà thức thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm này cũng không làm Lục Thanh thất vọng. Uy thế bộc phát ra đúng là trực tiếp áp qua Bích Thủy Cửu Diệp Lăng của Minh Tịch Nguyệt. Tuy rằng hắn không biết Minh Tịch Nguyệt đã xuất ra mấy phần thực lực, nhưng xem sắc mặt biến hóa của nàng, Lục Thanh biết, nhất định hắn không phải thất vọng.

Mà vừa rồi thi triển thức Chân Long Hiện Thế kia, trong lòng Lục Thanh chạm tới cái gì. Nhưng hiển nhiên lúc này không phải lúc linh ngộ, Minh Tịch Nguyệt đã lại muốn ra tay.

Chỉ trong chốc lát, vùng hư không chỗ Minh Tịch Nguyệt đã hoàn toàn biến thành một mảnh màu trắng như tuyết, hơi lạnh như băng tỏa ra làm chân không đông lại rồi thoát phá. Lực thiên địa bàng bạc viên siêu khả năng khống chế của Lục Thanh hung hăng ép tới hẳn.

“Dừng tay!” Đúng lúc này, từ phương hướng núi Triều Dương truyền tới tiếng quát lớn. Lục Thanh cảm nhận được tiếng quát truyền ra cùng một lúc từ hai người.

Đầu tiên Minh Tịch Nguyệt sửng sốt một chút, rồi lập tức hừ lạnh thu liễm lại động tác. Nguyên bản Hàn khí tàn sát bừa bãi lập tức tan ra thành mây khói, trên bầu trời, một mảnh màu trắng cũng biến mất không thấy.

Đồng thời, chiến ý bàng bạc của Lục Thanh cũng tùy theo mà thu liễm lại. Lôi Vân trên bầu trời cũng dần ảm đạm rồi tiêu tán vào trời đất. Ánh mặt trời xuyên phá tàn mây chiều rơi xuống.

Ngẩng đầu nhìn liền thấy hai đạo kiếm quang từ núi Triều Dương phá không bay tới, tiếng kiếm rít thê lương không dứt bên tai.

“Là sư phụ!” Lăng Tiêu nhin không được khê hô một tiếng, ánh mắt hai người Cổ Thiên Ngôn cũng sang ngời. Có Huyền Thanh ở đây, như vậy sự tình sẽ không đến mức quá nghiêm trọng.

Nhưng mà một đạo kiếm quang kia là ai? Đạo kiếm quang màu trắng kia như muốn phá vỡ chân không bay đến, hơi lạnh như băng dù là cách xa mấy trăm trượng vẫn có thể cảm nhận được.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

337. Chương 92: Bốn Tầng Thế Giới. (thượng)

Khi luồng kiếm quang màu trắng hiện ra, Lục Thanh không khỏi nhíu mày lại. Như thế nào lại là nàng?

Người đến không phải ai khác, chính là Long Tuyết của núi Phiêu Miểu. Lúc này nàng mặc một bộ quần áo màu trắng bó sát thân, nhìn qua rất có cảm giác một phen kinh diễm. Lục Thanh có chút ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng không mặc võ y. Đường nhiên nói lại thì Lục Thanh cũng chỉ gặp nàng vài lần.

“Minh sư muội, vì sao mà hôm nay ngươi lại ra tay?” Đứng ở trên không, sắc mặt Huyền Thanh sa sầm nói.

Cơ hồ là theo bản năng, ánh mắt Minh Tịch Nguyệt liếc nhìn Hoàng Linh Nhi đang đứng lo lắng ở phía xa.

Lúc này, coi như là Huyền Thanh đã hiểu được nguyên do, thở dài nói: “Sư muội, tính tình của ngươi cũng phải thu liễm đi một chút, có một số việc nếu miễn cưỡng thì không phải chuyện tốt!”

Sắc mặt trầm xuống, Minh Tịch Nguyệt nói: “Đó là Hàn Băng thân thể, ngươi bảo ta làm thế nào bỏ qua? Ta hỏi ngươi, trong số tất cả đệ tử có mấy người có được tiên thiên thể chất?”

Huyền Thanh ngẩn ra, nhưng lập tức hiểu được, gật đầu nói: “Đích xác Hàn băng thân thể rất trân quý, nhưng là...”

“Thôi, không cần phải nói nữa!”

Lục Thanh sửng sốt, lập tức nhìn về phía Long Tuyết vừa lên tiếng. Lúc này tựa hồ trong ánh mắt Long Tuyết xuất hiện thần sắc rất khó hiểu, ánh mắt vẫn lạnh giống như băng càng thêm kỳ quái.

Mà để cho Lục Thanh phải kinh nghi chính là thái độ của nàng. Tùy tiện cắt ngang lời của Huyền Thanh, đó không phải là thái độ của một đệ tử đời thứ mười sáu có thể có được. Nhưng kỳ quái chính là Lục Thanh phát hiện trên mặt hai người Huyền Thanh không hề xuất hiện vẻ giận dữ gì.

“Có miễn cưỡng thì cũng vô ích, đi thôi!” Long Tuyết nhìn Minh Tịch Nguyệt nói. Nghe nàng nói như vậy, Lục Thanh có cảm giác như là thái độ của trưởng bối đối với vãn bối vậy. Điều này làm trong lòng hắn nghi hoặc không thôi, Long Tuyết này đến tột cùng là có thân phận như thế nào?

Mặc dù có chút miễn cưỡng nhưng cuối cùng Minh Tịch Nguyệt vẫn gật đầu đáp ứng.

Cuối cùng, nàng quay đầu nhìn Lục Thanh nói: “Hôm nay đồ đệ này ta để cho người. Nhưng nếu như ta mà biết được người không thể dạy dỗ tốt đồ đệ thì cho dù ngày sau người tiến vào cảnh giới Kiếm Hồn, ta cũng phải tìm người lý luận một phen.” Nói xong Minh Tịch Nguyệt không hề dừng lại, xoay người ngựa không rời đi.

“Tất cả đến đại điện Tử Hà tập trung!” Đột ngột trong đầu Lục Thanh vang lên thanh âm của Lạc Thiên Phong.

Hồn thức thật mạnh mẽ! Lục Thanh thất kinh. Hắn phỏng chừng một chút, từ đỉnh núi Tử Hà đến nơi đây, sợ là phải xa gần hai mươi lí, vậy mà Lạc Thiên Phong có thể thoải mái tìm thấy bọn họ, ít nhất thì Lục Thanh cũng chưa bao giờ gặp qua ở Huyền Thanh.

Mà ba người Huyền Thanh cũng đồng thời sửng sốt, hiển nhiên là cũng nhận được truyền âm của Lạc Thiên Phong. Bốn người liếc nhìn nhau rồi lập tức hóa thành bốn đạo kiếm quang, bắn nhanh tới núi Tử Hà.

“Đi rồi!” Lãng Tiêu khẽ thì thào nói, bỗng nhiên hẩn ngẩn người ra, rồi trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Lãng sư huynh, làm sao vậy?” Ở bên cạnh, Đỗ Phi kỳ quái hỏi.

Lãng Tiêu xoay người hướng tới Hoàng Linh Nhi đang dõi mắt nhìn bốn đạo kiếm quang rời đi, noi: “Đi, Linh Nhi, sư thúc mang người đi kiểm tra tư chất!”

“Tư chất, Lãng sư thúc, ý người là...?” Nhất thời ánh mắt của Hoàng Linh Nhi sáng ngời, chần chờ hỏi.

Lãng Tiêu gật gù đầu nói: “Trước khi rời đi sư phụ người đã truyền âm cho ta, đã không có việc gì nữa rồi.”

Thanh âm của Lãng Tiêu có chút cảm khái, cùng là một thể hệ đệ tử vậy mà bây giờ Lục Thanh đã có thể đối mặt với Minh Tịch Nguyệt, một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Chênh lệch giữa bọn họ càng lúc càng lớn.

Núi Tử Hà.

Khi bốn người Lục Thanh vừa hạ xuống thì đồng thời cũng thấy bốn người Dịch Nhược Vũ, Diệp Cô Hàn, Triệu Thiên Diệp và Niếp Thanh Thiên từ các ngọn núi chạy tới. Hiện giờ nửa năm không gặp, Lục Thanh phát hiện tu vi mấy người đều tiến bộ không nhỏ. Ở trên người Diệp Cô Hàn và Triệu Thiên Diệp, Lục Thanh đều cảm nhận được ý chí trời đất mơ hồ xoay quanh, hiển nhiên là ngày hai người độ nguyên khí kiếp cũng không còn xa nữa.

Đi vào trong đại điện Tử Hà, Lục Thanh đã thấy ba người Lạc Thiên Phong, Tầm Thiên Kính cùng Huyền Minh đứng chờ. Lúc trước bảy người trở về từ Kiếm Mộ thì cũng chỉ có Lạc Tâm Vũ không có mặt.

Để phòng ngừa vạn nhất, hiện giờ Lạc Tâm Vũ đã bế tử quan. Thứ nhất là toàn tâm tu luyện hòa hợp với Kiếm Đạo mà Ngũ Hành Kiếm Tôn truyền thừa, sớm ngày đột phá cảnh giới Kiếm Hồn. Thứ hai là phòng ngừa sáu tông kia phát hiện liên thủ thảo phạt.

Tình thế trước mắt thì Tử Hà tông còn phải toàn tâm toàn ý tích tụ lực lượng. Không đến lúc bất đắc dĩ sẽ không để Lạc Tâm Vũ bị bại lộ. Truyền thừa của Kiếm Tôn còn chưa tiêu hóa hết thì rất có khả năng bị giết chết.

Đợi cho mọi người đến các vị trí, Lạc Thiên Phong vung tay lên. Chỉ nghe ầm một tiếng, cánh cửa lớn của đại điện Tử Hà đã đóng lại.

Ánh mắt ba người Lạc Thiên Phong lại nhìn nhau một cái, Lục Thanh thấy trên mặt ba người đều lộ ra vui mừng.

Chẳng lẽ là...?

Trong lòng Lục Thanh vừa động, mà ở bên cạnh Minh Tịch Nguyệt cũng không nhịn được mở miệng nói: “Lục sư huynh, có phải Duyên Thọ đan cùng Kiếm Hồn đan đã thành?”

Nghe Minh Tịch Nguyệt nói, hai mắt bốn người Dịch Nhược Vũ đều sáng ngời. Hai loại đan dược này đều là báu vật vô giá. Kiếm Hồn đan có thể trợ giúp ngưng kết Kiếm Hồn, còn Duyên Thọ đan càng thêm nghịch thiên, có thể xảo thiên đoạt mệnh, kéo dài tuổi thọ.

Cũng không dấu diếm, Lục Thiên Phong lập tức gật đầu nói: “Đơn giản là trong truyền thừa của Tâm Vũ có cách luyện chế hai loại đan dược này, so với phương pháp của tông môn chúng ta cất chứa chuẩn xác hơn nhiều. Mà lần này Thiên Kính luyện chế hai loại đan dược này cũng được ông trời chiếu cố, cả hai loại đan dược này đều không hề có một lô thất bại. Quả thật là ông trời muốn Tử Hà tông chúng ta hưng thịnh!” Nói xong câu cuối cùng, trong mắt Lục Thiên Phong đầy vẻ mãn ý.

Lập tức, Tầm Thiên Kính liền lấy ra sáu chiếc bình bằng Tử Ngọc tùy phân biệt đưa cho sáu người Lục Thanh mỗi người một chiếc. Nhưng là đến lần Lục Thanh lại lấy thêm ra một chiếc hộp.

“Lần này Duyên Thọ đan được hai mươi viên, dựa theo ý tứ của tông chủ thì đa phần mọi người đều được một viên. Còn Vạn Niên Bất Tử Căn được lực thật mạnh mẽ, hiện giờ vẫn còn một ít, cũng đủ để luyện chế một lô Duyên Thọ đan nữa. Nếu người đồng ý thì sau khi ta luyện xong có thể chia cho người một nửa số Duyên Thọ đan luyện chế ra.”

Nghe được Tầm Thiên Kính nói như thế Lục Thanh cũng động tâm. Đơn giản hắn cảm Vạn Niên Bất Tử Căn này về sau cũng không biết làm gì, giao cho Tầm Thiên Kính luyện chế Duyên Thọ đan là tốt nhất. Tầm Thiên Kính cũng phải thêm vào một số linh dược trân quý để luyện chế, lại hứa chia cho hắn một nửa đã là không tí.

“Hết thấy đều do Tầm sư thúc làm chủ.” Lục Thanh không hề do dự liền đáp ứng.

Gật gật đầu, Tầm Thiên Kính liền cầm hộp ngọc đã chuẩn bị đưa cho Lục Thanh đem về.

Nhìn thấy chuyện phân chia đan dược đã giải quyết, ánh mắt Lục Thiên Phong lập tức nhìn về phía Minh Tịch Nguyệt nói: “Vừa rồi ta dùng hồn thức truyền âm tới núi Triều Dương, cũng cảm ứng thấy có hai cổ khí tức giao chiến. Trong đó có một cổ khí tức là Hàn Băng khí, còn cổ khí tức kia là...” Nói tới đây, ánh mắt Lục Thiên Phong liền dừng lại trên người Lục Thanh, hiển nhiên có chút nghi hoặc.

Bởi vì trong cảm ứng hồn thức của Lục Thiên Phong thì cùng với Minh Tịch Nguyệt giao thủ hắn là một gã Kiếm Vương tiểu thiếu vị. Lực trời đất cũng phải điều động được một thành.

Minh Tịch Nguyệt cũng không giấu diếm, lập tức đem chuyện nàng cùng Lục Thanh giao thủ kể lại một lần.

Lúc này, đến cả ánh mắt hai người Huyền Thanh nhìn về phía Lục Thanh cũng nổi lên biến hóa.

“Người nói là, Lục Thanh đã lĩnh ngộ tới Kiếm Hồn đạo?” Lục Thiên Phong trầm giọng hỏi.

Minh Tịch Nguyệt gật đầu nói: “Không sai! Phong Lôi Thần Long lúc đó ngưng kết ra đích thực đã được dung nhập trời đất. Tuy chiêu thức vẫn còn trức trắc, nhưng ta có thể khẳng định, hắn đã tiếp xúc với Kiếm Hồn đạo.”

Nghe Minh Tịch Nguyệt nói xong, Lục Thiên Phong cũng ngửa đầu cười ha hả: “Tốt! Tốt! Quả nhiên không hổ là hậu nhân của Lục sư tổ. Tử Tiêu Phong Lôi kiếm cũng là ở trên tay người thêm một thức thứ mười chín a! Ta nghĩ Lục tổ sư ở suối vàng có biết, cũng thoải mái cười to.”

Hai người Tầm Thiên Kính ở bên cạnh, chỉ ngẩn ngừ kinh ngạc rồi cũng lộ thần sắc kinh hãi. Hiện giờ Lục Thanh mới bước nửa bước vào cảnh giới Kiếm Hồn, còn chưa ngưng kết được Kiếm Hồn, vậy mà đã có thực lực của Kiếm Vương. Lúc này tông môn sắp tiến giai, không thể nghi ngờ đó là tăng thêm một phần trợ giúp.

“Tốt lắm! Hiện giờ Duyên Thọ đan cùng Kiếm Hồn đan đã thành, ta nghĩ việc tiến giai cũng nên bắt đầu được rồi.” Trong mắt lóe lên tinh quang, Lục Thiên Phong lập tức mở miệng nói.

“Ý của sư huynh là...” Huyền Minh chần chờ nói. Đến lúc này Lục Thanh mới chú ý đến Huyền Minh. Từ trên người hắn Lục Thanh cảm thấy một cỗ sinh cơ nồng đậm, cùng với khí hệ Mộc thuần túy của Vạn Niên

Bất Tử Căn, khuôn mặt hần cũng hồng nhuận, hiển nhiên vết thương lúc trước đã được được lực của Bất Tử Căn trị khỏi.

Lạc Thiên Phong gật đầu, nhìn quét sáu người Lục Thanh một cái rồi nói: “Dựa theo quy củ tiến giai của Kiếm Thần điện thì cần phải phái ra vài đệ tử đứng đầu tới Kiếm Thần chủ điện đưa kiếm thiếp. Trong vòng năm năm, Kiếm Thần chủ điện sẽ phái người đến trao đổi Thanh Phàm lệnh, cùng phân chia lại khu vực tông môn.”

“Lục Thanh, Niếp Thanh Thiên, Triệu Thiên Diệp, Diệp Cô Hàn, Dịch Nhược Vũ,, Long Tuyết nghe lệnh.” Khí thế trên người Lạc Thiên Phong liên tăng vọt lên. Trong nháy mắt, Lục Thanh cảm thấy tựa như cả đại điện Tử Hà đều rung chuyển. Một cỗ đại thế uy nghiêm run sợ cả thiên hạ, uy thế khó có thể kháng cự phóng thẳng lên cao. Đồng dạng đại thế của bốn ngọn núi khác cũng phóng thẳng đến tận trời.

Nhất thời trong phạm vi mười dặm trên không trung, phong vân tiêu biến, từng đám mây thoát phá, ánh mặt trời không chút trở ngại rọi khắp khu vực Tử Hà tông.

Cùng thời gian này, trong phạm vi tông môn Thiên Đạo nghìn dặm, tất cả các tông môn cùng giai đều sinh ra cảm ứng.

Đỉnh núi Phù Vân. Nhìn thấy thay đổi bất ngờ trên không trung, sắc mặt Hàn Kiếm Tâm trầm trọng vô cùng. Ở đằng sau hần chính là Phù Vân tam lão.

“Tông chủ.”

“Xem ra Lạc Thiên Phong.”

“Đã hạ quyết tâm!”

Hàn Kiếm Tâm gật gù đầu, trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói: “Lạc Thiên Phong là người hùng tài đại lược, lấy hiểu biết của ta với hần thì chuyện không nắm chắc hần sẽ không bao giờ làm, cho dù làm cũng không giống trống khua chiêng như vậy. Hiện giờ hần tụ tập đại thế của năm ngọn núi chính lại, chiếu cáo thiên hạ, không biết chiếm được cái gì sở cậy mà khiến hần tin tưởng như vậy.”

Bất Diệt Kiếm Thế

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

338. Chương 93: Bốn Tầng Thế Giới (hạ)

Thanh Ngọc tông.

Tần Vô Song đứng trong điện Thanh Ngọc, vẻ mặt vô cùng âm trầm. Sau lưng hần vẻ mặt Thanh Ngọc tam lão cũng rất ngưng trọng.

“Tông chủ, Tử Hà tông tụ tập đại thế của năm tòa núi chính, chiếu cáo thiên hạ. Xem ra không còn bao nhiêu lâu nữa.”

Hừ lạnh một tiếng, trong mắt Tần Vô Song lóe ra hàn quang, mở miệng nói: “Nếu Tử Hà tông của hần đã chuẩn bị trước thì chúng ta sao có thể đi sau được. Ba vị trưởng lão, cứ dựa theo kế hoạch thông báo xuống đi.”

“Vâng!” Thanh Ngọc tam lão ứng một tiếng rồi hóa thành ba đạo kiếm quang chia ra ba phương hướng bay khỏi đại điện Thanh Ngọc.

.....

Năm ngọn núi chính của Tử Hà tông.

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn dị tượng trên bầu trời. Đại thế bàng bạc tán ra làm cho nhiệt huyết trong lòng bọn họ sôi sục.

Trong đại điện Tử Hà.

Trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ kích động. Tông môn tiến giai, vậy ý nghĩa chính là tông môn càng thêm cường đại. Cũng có nghĩa là tài phú cùng khu vực tông môn càng thêm rộng lớn, địa vị cũng vượt xa những tông môn cấp Thanh Phàm.

“Tốt lắm, bây giờ cũng là thời điểm ta có thể nói kỹ cho các người nghe về Thập Vạn Đại Sơn.” Ánh mắt Lạc Thiên Phong ngưng lại, nghiêm mặt nói.

Biết chuyện kế tiếp Lạc Thiên Phong chuẩn bị nói khẳng định rất trọng yếu, sáu người Lục Thanh liền tĩnh lại tâm thần.

“Mười vạn ngọn núi lớn cùng hải ngoại ba nghìn đảo được xưng là Kiếm Thần Đại Lục, chỗ chúng ta được gọi là Thập Vạn Đại Sơn.”

“Cũng chính là chỗ chúng ta đang đứng đây. Bởi vậy núi rừng san sát, nhiều vô số kể, từ lâu dài tới nay liền có tên là Thập Vạn Đại Sơn. Mà năm vạn năm trước khi Kiếm Thần điện thống nhất đại lục, thì Thập Vạn Đại Sơn được đổi tên thành Kiếm Thần Đại Lục. Đồng thời khi phân chia ra các tông môn thì lại phân chia ra bốn tầng thế giới, phân biệt là Thanh Phàm giới, Kim Thiên giới, Bạch Linh giới, cuối cùng là nơi Kiếm Thần ở, Tử Hoàng giới.”

Dừng một chút Lạc Thiên Phong lại nói tiếp: “Mà bốn tầng thế giới này chính là dựa theo các cấp tông môn mà phân chia. Tông môn cấp Thanh Phàm trở xuống thì nằm ở Thanh Phàm giới, đồng dạng ba tầng khác cũng vậy. Chẳng cho đến cuối cùng là nơi đặt năm thánh địa Kiếm Đạo cùng với Kiếm Thần sơn, Tử Hoàng giới. Mỗi lần qua một giới, nguyên khí trời đất cùng khí thuộc tính càng thêm nồng đậm, khu vực cũng càng thêm rộng lớn.”

Nói tới đây, Lạc Thiên Phong lại quét mắt nhìn sáu người Lục Thanh, thấy trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ nghi hoặc mới tiếp tục nói: “Ta biết nghi vấn của các người. Có phải các người muốn biết vì sao Tử Hà tông chúng ta lên cấp Kim Thiên mà còn muốn ở lại Thanh Phàm giới, thậm chí còn phải tranh đoạt lãnh thổ cùng các tông môn xung quanh.”

Trên mặt lộ ra cảm khái, Lạc Thiên Phong quay đầu nhìn bức họa tổ sư Tử Hà Kiếm Hoàng, rồi nói: “Một tông môn mới tiến cấp, muốn vượt giới di chuyển đi cần phải có thực lực cường đại cùng địa vị. Cho dù Tử Hà tông chúng ta đạt tới cấp Kim Thiên, muốn di chuyển đi thì đương nhiên phải đi qua rất nhiều tông môn. Đến lúc đó sợ là sẽ có phiền toái. Tông môn Thiên Đạo c?n hoàn hảo, nhưng là tông môn Nhân Đạo thì khó mà nói trước được.”

“Cho nên Kiếm Thần điện cũng đã lo lắng tới điểm này, đã lập quy định, chỉ có tông môn tiến cấp Kim Thiên trên mười năm, cũng có được tám Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, bên trong ít nhất có một Kiếm Hoàng, mới được chấp nhận tiến vào Kim Thiên giới. Nếu không tự tiện di chuyển tông môn, cho dù có thành công, cũng sẽ bị Kiếm Thần điện đuổi ra.”

Nghe Lạc Thiên Phong giải thích, sáu người mới hiểu hết được nguyên do.

“Hải ngoại ba nghìn hải đảo kia là chỗ nào?” Lúc này, Dịch Nhược Vũ nhện không được nghi hoặc trong lòng nói.

Lạc Thiên Phong lắc đầu nói: “Hải ngoại ba nghìn hải đảo, theo như điển tịch ghi lại cũng không nhiều lắm. Chỉ biết được rằng, hải ngoại ba nghìn hải đảo cũng có kiếm giả tồn tại. Bất quá tựa như hải ngoại ba nghìn hải đảo luân phiên cùng với Kiếm Thần điện lập hạ khế ước năm vạn năm nay.” Thập Vạn Đại Sơn cùng ba nghìn hải đảo từ trước tới nay đều không có gì lui tới, hai bên không xâm phạm lẫn nhau, tự cấp tự túc.”

Nghe Lạc Thiên Phong nói như thế, sáu người đều lộ ra vẻ nghi hoặc, lại nghe Dịch Nhược Vũ: “Kiếm Thần điện thống nhất Thập Vạn Đại Sơn chúng ta đã năm vạn năm, cũng phân chỉ ra bốn tầng thế giới. Thế mà lại cùng hải ngoại ba nghìn hải đảo kia lập khế ước, chẳng lẽ nói lực lượng của hải ngoại ba nghìn hải đảo không hề thua kém Kiếm Thần Điện?”

Dịch Nhược Vũ nói cũng nhìn ra điểm quan trọng, Kiếm Thần điện là do Kiếm Thần sáng lập ra. Năm vạn năm trước, Kiếm Thần hoành không xuất thế, lấy tu vi tuyệt đối kết thúc thời kỳ hoang dã thượng cổ hỗn

loạn, rồi thành lập Kiếm Thần điện, ước thú lại chiến loạn chinh phạt không ngừng lúc đó, cuối cùng phân chia bốn đẳng cấp tông môn.

Có thể nói nhờ Kiếm Thần điện mà hiện giờ Thập Vạn Đại Sơn khá hòa bình. Kiếm Thần điện có Kiếm Thần có tuyệt cường vũ lực, vậy mà không thể thống nhất được hải ngoại ba nghìn hải đảo sao?

Trên mặt lộ ra thần sắc khó hiểu, Lạc Thiên Phong nói: “Người nói không sai, nhưng đây là chuyện mà chúng ta không thể biết được. Kể cả là Tử Hà tông chúng ta có lịch sử hơn nghìn năm cũng không có khả năng biết được. Muốn biết, chỉ có thể chờ các người về sau tiếp xúc với trời đất càng thêm rộng lớn, có được thực lực cường đại, lại đi truy tìm.”

Ánh mắt cùng bốn người Huyền Thanh trao đổi một phen, cuối cùng lạc Thiên Phong nói: “Bây giờ ta giao cho các người nhiệm vụ, đó là đến Kiếm Thần chủ điện đưa kiếm thiếp, thông báo việc tông môn chúng ta muốn tiến giai. Các người còn muốn nói gì không?”

Cơ hồ cả sáu người Lục Thanh đều lắc đầu.

“Tốt lắm!” Lạc Thiên Phong có chút vừa lòng gật đầu nói tiếp: “Ta thấy giữa các người sẽ có người đột phá trong hai tháng nữa. Vậy thì hành trình tới Kiếm Thần chủ điện sẽ quyết định vào ba tháng sau. Trong ba tháng này, các người phải chuẩn bị hết thủy thực tốt, dựa theo đoạn đường tốt nhất chúng ta lựa chọn thì cũng phải có lộ trình chừng năm nghìn dặm. Trên đường đi không sai biệt sẽ đi qua hơn mười tông môn, mặt khác cũng có vô số nơi hiểm địa. Mặc dù là có hung hiểm, nhưng bằng vào thực lực của các người, chỉ cần không có ngũ giai Linh Thú, thậm chí nếu chỉ có một con ngũ giai Linh Thú, chỉ cần các người cẩn thận đối phó đều có thể thuận lợi đào thoát.”

“Không sai!” Tầm Thiên Kính ở bên cạnh tiếp lời: “Đến lúc đó, trước khi xuất phát ta sẽ chuẩn bị đầy đủ các loại đan dược cho các người đem theo. Mà các người cũng phải tận dụng ba tháng này đến tầng thư các tìm hiểu điển tịch về một số Linh Thú cùng các hiểm địa, đến lúc đó lại càng thêm nắm chắc mấy phần.”

“Ngoài ra, các người cũng không cần lo lắng các Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của các tông môn khác ra tay. Trong ba tháng này, chúng ta sẽ thông báo với phân điện của Kiếm Thần điện, bọn họ sẽ có biện pháp đem tin tức này loan ra đến các tông môn khác. Đến lúc đó, nếu ai ra tay với các người, thì chính là xúc phạm tới tôn nghiêm của Kiếm Thần điện, ngày diệt tông cũng không xa

”

Tầm Thiên Kính nói một phen mới chính thức làm sáu người Lục Thanh yên lòng. Cứ như vậy, chỉ cần không phải Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn ra tay, Lục Thanh tự nắm chắc, cho dù đến nhiều ít bao nhiêu Kiếm Chủ, hẳn cũng có thể dễ dàng tiêu diệt.

“Tốt rồi! Bây giờ các người về chuẩn bị thật tốt đi. Nhớ kỹ, chỉ có thời gian ba tháng.” Lạc Thiên Phong phân phó sáu người Lục Thanh trở về, rồi lại cùng bốn người Huyền Thanh ở đại điện Tử Hà thương thảo cụ thể công việc tiến giai.

Vừa ra khỏi đại điện Tử Hà, Lục Thanh liền thấy được rất nhiều đệ tử mang theo bọc hành lý, hướng chân núi đi xuống.

“Đây là?” Lục Thanh có chút nghi hoặc hỏi.

“Tông môn còn chưa tiến giai, năm ngọn núi chính đều không thể đủ chỗ cho nhiều đệ tử nội tông. Lúc này liền ra lệnh cho tất đệ tử dưới cảnh giới Kiếm Nguyên xuống núi. Đương nhiên bọn họ vẫn là đệ tử của Tử Hà tông chúng ta, chỉ là không thể sinh hoạt trên năm ngọn núi chính mà thôi. Đây là chuyện thường hay phát sinh khi tiến hành tuyển đời đệ tử mới. Nhưng thể hệ của chúng ta lại bất đồng, đợi cho tông môn tiến giai, đến lúc đó sẽ có nhiều ngọn núi chính nữa, những đệ tử nội tông này lại một lần nữa được gọi trở về.” Dịch Nhược Vũ liền giải thích.

“Còn những đệ tử cảnh giới Kiếm Nguyên thì ở đâu?” Lục Thanh lại hỏi tiếp.

Suy tư một lát, Dịch Nhược Vũ mới hồi đáp: “Đệ tử cảnh giới Kiếm Nguyên, những Kiếm Khách thì làm người dẫn đường cho những đệ tử mới, phụ trách quản lý cùng chỉ điểm cho những đệ tử nội tông này. Sau ba năm những Kiếm Khách này đều có thể lựa chọn tiếp tục ở lại tu luyện hoặc xuống núi lịch lãm. Về

phần Kiếm Sư thì gần tháng nay tông môn đều đang tiến hành khảo thí với bọn họ, nếu có thể thông qua thì sẽ trở thành hộ pháp đời thứ mười sáu, không qua thì phải phụ trách dạy kiếm pháp cho các đệ tử mới.

Nghe Dịch Nhược Vũ giải thích, đám người Lục Thanh mới hoàn toàn hiểu được. Dích xác phải làm như vậy mới được, nếu không lại để cho các vị phong chủ tự mình dạy dỗ đồ tôn tu hành, truyền ra ngoài sẽ bị các tông môn khác chê cười.

Tới kiếm kiều, sáu người liền tách ra. Lục Thanh cùng với hai người Niếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp cùng nhau bước lên kiếm kiều. Dựa theo thời gian tính toán thì lần khảo nghiệm tuyển nhận đệ tử mới lần này cũng đã xong rồi.

Hiện giờ bước qua kiếm kiều ba nghìn trượng này, Lục Thanh liền cảm nhận được lực lượng khủng bố ẩn chứa trong Kiếm Trận ở bốn phương kiếm kiều này.

Đạt tới cảnh giới hiện giờ của Lục Thanh, hồn dung trời đất, lập tức từ trong kiếm kiều hắn liền cảm nhận được lực trời đất bàng bạc tựa như vô cùng vô tận. Lực trời đất này rõ ràng phân bố đều trên kiếm kiều cùng mỗi một thanh kiếm nhìn như bình thường kia. Trong đó như chất chứa vô cùng thiên uy, chỉ cần ai dám công kích kiếm kiều này, như vậy nghênh đón hắn chính là lực trời đất mang theo thiên uy cuộn cuộn.

Cho dù là thực lực của Lục Thanh hiện giờ, theo hắn phỏng chừng, nếu hắn mà công kích kiếm kiều này cũng bất quá đỡ được ba lần phản kích là cùng. Đây vẫn còn là kiếm kiều tự hành phản kích, Lục Thanh khó có thể tưởng tượng, nếu năm người Lạc Thiên Phong tự thân thao tác Kiếm Trận ở bốn phương thì sẽ phát ra uy lực như thế nào.

Một bên đi trên kiếm kiều, một bên Lục Thanh tự hỏi về điều lúc trước nghe được về Kiếm Thần điện. Bốn tầng thế giới: Thanh Phàm giới, Kim Thiên giới, Bạch Linh giới, Tử Hoàng giới; còn có hải ngoại ba nghìn đảo nữa, Kiếm Thần Đại Lục đến tận cùng là rộng lớn bao nhiêu. Hiện giờ hắn cũng bất quá chỉ ở Thanh Phàm giới, sợ rằng cũng chỉ là một góc rất nhỏ bé của Kiếm Thần Đại Lục mà thôi.

Thẳng đến lúc này, Lục Thanh mới chính thức lĩnh hội được câu Diệp lão thường hay nói: thế giới này, thật sự rất lớn!

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

339. Chương 94: Đoạn Niệm Thành Không (thượng)

Kiếm kiều dài ba nghìn trượng mà ba người đi mất tới non nửa canh giờ. Mỗi một lần đi qua kiếm kiều đều là một quá trình thể ngộ. Kiếm kiều này đã dựng lên được nghìn năm, nghìn năm mưa gió, kiếm kiều đã có vết khắc của năm tháng.

Lục Thanh cảm thụ rõ ràng, đặt trong trời đất hơn nghìn năm, kiếm kiều này đã muốn hòa hợp nhất thể với trời đất xung quanh. Lực trời đất ẩn chứa bên trong chấn động không thôi, mãnh liệt mãnh mẽ.

Lực trời đất, đó là một loại lực lượng kỳ dị, khác với nguyên khí trời đất và khí thuộc tính, chỉ cần cảnh giới đạt tới sẽ tự nhiên tiếp xúc với nó. Đây là loại lực lượng tối tinh túy nhất của trời đất sở sinh ra, có cả uy nghiêm của trời đất ẩn trong đó.

Đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn, liền có thể điều động được lực trời đất dung hợp vào trong các chiêu kiếm, thì triển ra lực lượng vô cùng to lớn. Chiêu kiếm có chứa lực trời đất, tựa như có thêm linh hồn cùng sinh mệnh, có thể bộc phát hết lực lượng trên người, cho nên được xưng là Kiếm Hồn đạo.

Đây là lý giải hiện giờ của Lục Thanh với cái gọi là Kiếm Hồn đạo, cũng chỉ có Đại Sư cảnh giới Kiếm hồn mới có thể lĩnh ngộ ra được. Không đến cảnh giới, căn bản không thể thi triển ra được.

Mà căn cứ theo cách nói của Diệp lão, Kiếm hồn đạo là không có chiêu kiếm tương ứng với nó, chỉ có khả năng nắm trong tay cùng dung nhập nhiều ít mà thôi. Cùng với linh ngộ cảnh giới lực lượng thuộc tính, thần thức cùng linh hồn lớn mạnh, khả năng khống chế lực trời đất cũng thêm lớn hơn.

Đi qua kiếm kiêu liền tới chỗ băng tuyết đọng hàng nghìn năm trên đỉnh núi Triều Dương. Nhưng bởi vì Kiếm Trì tiêu hao nên hiện giờ băng tuyết đọng trên này đã bắt đầu bị tan ra, tuy không nhiều nhưng so với khí phách băng phong ngàn dặm lúc trước, thì mặt băng tuyết đã nhu hòa lên rất nhiều.

“Tứ hộ pháp!” Ba người Lục Thanh hướng tới lão nhân đang ngồi xếp bằng trước căn nhà đá hơi thi lễ nói.

Lão nhân không dám chậm trễ, đáp lễ lại với ba người. Hiện giờ ba người Lục Thanh, không có ai có tu vi thấp hơn lão cả. Tuy rằng bối phận có hơn nhưng rất nhiều thời điểm, kiếm giả vẫn chú trọng đến thực lực.

Lúc này chỉ nghe lão nhân mở miệng nói: “Ba vị hộ pháp nhanh trở lại, tuyển đệ tử đã xong, hiện giờ do Lăng Tiêu chủ trì, đang ở đại điện làm lễ bái sư.”

“Đa tạ Tứ hộ pháp!” Ba người cũng không nói gì nhiều, liền hướng tới cung Triều Dương đi tới.

Phía sau, lão nhân có chút cảm khái hơi lắc đầu, thấp giọng lẩm bẩm không biết là nói tới cái gì. Mặc dù cách đã xa, nhưng Lục Thanh vẫn mơ hồ nghe được bốn chữ.

“Già rồi, già rồi!”

.....

Trước cung Triều Dương.

Vẫn như trước là hai gã đệ tử ngoại môn đời thứ mười sáu đứng canh cửa. Lúc này khi hai gã vừa thấy ba người Lục Thanh vừa hạ xuống, liền lộ ra thần sắc vô cùng kinh sợ, mà ánh mắt cũng chủ yếu tập trung vào Lục Thanh. Không cần phải nói, khẳng định là một trận chiến dưới chân núi Triều Dương đã truyền đến.

Tuy rằng một trận chiến của Lục Thanh và Minh Tịch Nguyệt không có kết quả, nhưng là theo Hoàng Linh Nhi thành công bái vào núi Triều Dương là có thể nhìn ra được. Mặc kệ thắng bại thế nào, phong chủ của núi Phiêu Miểu vẫn luôn bá đạo, lúc này đã phải nhượng bộ thối lui.

“Bái kiến ba vị hộ pháp!” Hiện giờ theo thực lực chênh lệch càng lớn, hai gã đệ tử ngoại môn đã hoàn toàn mất đi dũng khí gọi hai tiếng sư huynh, chỉ cung kính hướng tới ba người hành lễ.

Trừ bỏ Triệu Thiên Diệp có chút nhú mày, còn Lục Thanh cùng Niếp Thanh Thiên cũng không có phản ứng gì.

Theo biến hóa của cảnh giới, góc độ xem xét tình huống cũng có biến hóa. Niếp Thanh Thiên như thế, Lục Thanh cũng là như thế. Có một số thứ biến hóa cũng là tự nhiên, mạnh mẽ đem nó biến trở về cũng không làm lên chuyện gì. Bản chất thế nào thì cứ để nó y như thế mà tồn tại.

Trong cung Triều Dương.

“Này, sợ là có bảy, tám trăm người!” Niếp Thanh Thiên có chút ngây người nói. Hắn cũng đoán trước lần này hạ thấp chỉ tiêu khảo nghiệm thì nhất định sẽ có rất nhiều, nhưng thật không ngờ lại tuyển nhận được nhiều đệ tử nội tông như vậy.

Kỳ thật hắn không biết, lần này tuyển đệ tử thì núi Triều Dương đúng là tấp nập người ra người vào. Mà lúc đầu ba người Lăng Tiêu cũng chỉ phỏng chừng khoảng năm trăm người đạt chỉ tiêu, nhưng sau khi trải qua một trận chiến của Lục Thanh với Minh Tịch Nguyệt, tin tức này rất nhanh lan truyền khắp Tử Hà tông. Nguyên bản những đệ tử gia tộc của các thành chính khác có chút bồi hồi do dự, đều không chần chờ nữa, lập tức chạy tới núi Triều Dương.

Cuối cùng làm cho núi Triều Dương thu được số đệ tử nội tông vượt xa dự đoán, đạt tới hơn tám trăm người. Nếu không phải sân của núi Triều Dương không đủ, thì chỉ sợ một nghìn đệ tử nội tông cũng có thể thu được.

Cho dù như thế, lần khảo nghiệm này ba người Lăng Tiêu cũng phải lựa chọn những người có tư chất nhất mới thu xuống. Về những thiếu niên khác, ba người cũng đành phải để bọn họ đến các ngọn núi khác khảo nghiệm.

Hơn tám trăm người xếp hàng đứng trên quảng trường, điều này làm cho Lục Thanh nhớ lại lúc hắn mới vào cung Triều Dương. Lúc đó, cả quảng trường cũng chỉ có hơn năm mươi người, cùng với hiện giờ so sánh,

tuy là tu vi hay khí thể đều không thể sánh với nhau, nhưng như thế này mới là cảnh tượng phải có của một ngọn núi chính.

Trong lòng ba người đồng thời cảm khái, trong lúc nhất thời cùng đứng tại chỗ không tiến thêm nữa.

“Di, kia có phải là Linh Nhi không?” Niếp Thanh Thiên thấp giọng nói.

Hai người Lục Thanh liền nhìn theo ánh mắt của Niếp Thanh Thiên.

Quả nhiên, ở vị trí đầu hàng, một cô gái mặc võ y màu đen độc chiếm vị trí đầu, không phải Hoàng Linh Nhi thì là ai.

Mà những thiếu niên khác, phần lớn đều dùng ánh mắt ái mộ nhìn về phía nàng. Ngay tại ngày đầu tiên Hoàng Linh Nhi đã đạt vị trí đứng đầu, hơn nữa bộ dáng thanh lệ, mà đa số đều biết nàng còn có thân phận là đệ tử của đệ nhất cao thủ đời trước, Luyện Tâm kiếm Lục Thanh. Nhất thời Hoàng Linh Nhi trở thành tiêu điểm trong mắt những thiếu niên này.

Huống chi, trong cả tám trăm đệ tử mới vào này, cũng chỉ có mình Hoàng Linh Nhi là con gái, như thế nào không khiến ánh mắt của mọi người tập trung vào.

Lục Thanh nhíu mày, nhẹ giọng nói: “Nha đầu này còn phải biết giữ thân mới được!”

Niếp Thanh Thiên cười một tiếng nói: “Yên tâm đi, chúng ta ở sau, lại có hai người Thanh Vân chiếu cố nàng. Thanh Vân tuy có thời điểm không nghiêm túc, nhưng hấn vẫn là có nguyên tắc.”

Lục Thanh gật đầu rồi tiếp tục nhìn quét xung quanh. Cuối cùng dừng lại tại hai cái thân ảnh gầy yếu đứng thẳng cuối hàng. Tuy rằng thân thể hai người không ngừng run rẩy, nhưng không hề ngã xuống.

Khóe miệng Lục Thanh nổi lên một nụ cười hài lòng. Hai thân ảnh này không phải ai khác, chính là hai đứa nhỏ hấn đã cứu trong trấn Triều Dương, hôm nay do Thúc Nguyên mang đi tham gia khảo nghiệm, cả hai cũng thuận lợi thông qua. Hai đứa nhỏ này đều chưa hề tu luyện qua Kiếm Nguyên công, không giống như những thiếu niên khác có Kiếm Nguyên khí chống đỡ. Đây khảo nghiệm tiếp thao là đi bộ qua sườn núi đến cung Triều Dương, có thể thấy hai đứa nhỏ gầy yếu này phải chịu khổ như thế nào.

Lục Thanh biết, nếu hấn nguyện ý giúp chúng báo thù thì cũng không hề khó khăn gì. Đến năm gia tộc lớn, chỉ cần Lục Thanh muốn là diệt được ngay. Nhưng Lục Thanh chưa bao giờ có tính toán như vậy, trong mắt hấn, có những thứ mất đi thì phải do chính mình tự đòi lại, để người khác trợ giúp, chung quy không phải chính đồ.

Không cần phải nói đến thù giết cha mẹ kia, bất cộng đái thiên, như thế nào có thể để người khác làm thay.

Cho nên Lục Thanh liền có an bài như thế với hai đứa nhỏ. Ở cung Triều Dương thì người của Hàn gia kia có biết cũng không có gan tìm tới. Còn về sau như thế nào thì còn phải xem tạo hóa của hai người.

Trước đại điện Triều Dương, vẻ mặt của ba người Lăng Tiêu rất nghiêm túc, tựa hồ đang báo cái gì đó. Ở phía sau bọn họ, cánh cửa đại điện Triều Dương chậm rãi đóng lại, hiển nhiên đại lễ bái sư đã xong rồi.

Thông báo vài câu xong, ba người Lăng Tiêu liền phát hiện ba người Lục Thanh đứng cách đó không xa, liền mau chóng nói vài câu sai hơn mười gã đệ tử ngoại môn đem những thiếu niên này đi an bài.

“Đại sư huynh, các người đã trở lại.” Mang theo hai người Cổ Thiên Ngôn cùng với Hoàng Linh Nhi, Lăng Tiêu rất nhanh đi tới trước mặt Lục Thanh.

“Sư phụ!”

“Niếp sư thúc, Triệu sư thúc.” Hoàng Linh Nhi cung kính hành lễ nói. Mà ba người Lăng Tiêu nhìn ra được, khi hành lễ với Triệu Thiên Diệp, rõ ràng Hoàng Linh Nhi có chút sợ hãi.

Lúc trước ở nhà Lục Thanh, thì Hoàng Linh Nhi sợ nhất chính là nhìn thấy Triệu Thiên Diệp. Bởi vì Triệu Thiên Diệp biết Hoàng Linh Nhi là đồ đệ của Lục Thanh, về sau tất nhiên là sẽ kế thừa Phong Lôi Kiếm Khí, cho nên nghiêm khắc nhất không phải Đoạn Thanh Vân, Niếp Thanh Thiên, thậm chí là Lục Thanh mà chính là vị sư thúc Triệu Thiên Diệp này. Hấn vài lần quát xuống, tuy có làm cho Hoàng Linh Nhi tiến bộ rất nhanh, nhưng cũng đồng thời sinh ra sợ hãi không nhỏ.

“Tốt lắm, chúng ta đi trước đi.” Lục Thanh cũng lơ đãng. Hắn biết Triệu Thiên Diệp cũng chỉ vì tốt cho Hoàng Linh Nhi, cũng giống như cách hắn đối xử với Lục Thanh lúc trước.

“Đại sư huynh!” Lăng Tiêu chần chờ một chút rồi mở miệng nói.

“Có việc gì sao?” Lục Thanh nghi hoặc hỏi.

“Người trở về cẩn thận một chút, biết người lên núi, nha đầu Minh Tuyết Nhi kia đi tìm người khắp nơi.”

“Tìm ta?” Lục Thanh sửng sốt, trong lòng sinh ra cảm giác khác thường.

“Không sai! Nhưng là xem sắc mặt của nha đầu này không tốt lắm, tựa hồ có sát khí. Nhiều năm qua ta còn chưa bao giờ nhìn thấy nàng buồn bực qua.” Lăng Tiêu nói xong, đồng thời ánh mắt nhìn về Lục Thanh cũng hiện lên một tia quái dị, tựa hồ là đoán được cái gì.

Lục Thanh nhướng mày lại, hắn không nhớ rõ khi nào thì mình đã trêu chọc Minh Tuyết Nhi. Nói lại thì kể từ sau khi tu luyện trong Kiếm Trì, Minh Tuyết Nhi đã bị mẹ nàng là Minh Tịch Nguyệt nhốt tại núi Phiêu Miểu, thậm chí đến bây giờ hai người còn chưa chân chính gặp mặt một lần, thế thì tức giận từ đâu mà ra.

Nhưng lập tức, lông mi Lục Thanh cau lại, tựa hồ như nghĩ đến cái gì liên hướng tới Luyện Tâm viện đi tới. Hoàng Linh Nhi gắt gao theo sát phía sau, vẻ mặt đầy nghi hoặc, nhưng thấy biểu tình của Lục Thanh, nàng cũng biết tựa hồ xảy ra chuyện gì phiền toái.

Hai người Niếp Thanh Thiên cũng khó hiểu trong lòng. Hiển nhiên là không hiểu được lời nói của Lăng Tiêu. Vô duyên vô cớ đột nhiên Minh Tuyết Nhi tức giận tìm đến Lục Thanh làm gì, chẳng lẽ bởi vì hôm nay Lục Thanh chống đối lại mẹ nàng? Cước bộ hai người Niếp Thanh Thiên cũng không chậm, rất nhanh đi theo sát Lục Thanh.

Dọc trên đường đi, vài tên đệ tử ngoại tông mang theo một đám thiếu niên nhìn thấy bốn người Lục Thanh đều tránh qua một bên, trên mặt đồng thời hiện lên thần sắc kính sợ. Mà ánh mắt của đại bộ phận các thiếu niên đều dừng trên người Hoàng Linh Nhi, bất quá đáng tiếc sự phụ của Hoàng Linh Nhi là người bọn họ không thể đụng tới.

Càng tới gần Luyện Tâm viện, Hoàng Linh Nhi cảm thấy bầu không khí càng lúc càng căng thẳng. Đúng lúc này, thân ảnh của Lục Thanh bỗng nhiên biến mất không thấy, chỉ để lại một đạo tàn ảnh đang dần tiêu tán.

Luyện Tâm viện.

Vu Phi cười khổ ôm lấy ngực phải, rất nhiều máu tươi từ kẽ tay hắn chảy ra. Giờ phút này mặc dù hắn đã bị khống chế Kiếm nguyên, không thể bị lại miệng vết thương, nhưng cứ việc như thế, hắn vẫn kiệt lực hướng tới Thanh Trúc lâm hô: “Minh sư tỷ, xin hãy tự trọng.”

Nhưng trả lời hắn vẫn là những gốc Thanh Trúc không ngừng gãy đổ.

Ngay tại thời điểm ý thức Vu Phi sắp mơ hồ, trước mặt hắn, một thân ảnh quen thuộc hiện ra.

“Hộ pháp, ta...” Tối bây giờ, Vu Phi vẫn xưng hô Lục Thanh cung kính như trước. Người này, hắn vĩnh viễn không quên.

Lục Thanh phất tay giải khai Kiếm Khí phong ấn trong đan điền Vu Phi, cũng đem miệng vết thương trước ngực hắn che lại, rồi lập tức lấy ra ba viên Dưỡng Thân đan cho Vu Phi ăn vào.

“Không cần nói, vận chuyển Kiếm Nguyên luyện hóa được lực đi.” Lục Thanh trầm giọng nói, sắc mặt có chút âm trầm.

Hưu

“Hộ pháp cẩn thận!” Trong mắt hiện lên một luồng sáng trắng, Vu Phi lập tức kinh hô.

Lục Thanh chỉ chậm rãi xoay người lại. Luồng sáng trắng đã đánh tới trước người hắn.

Chỉ nghe một tiếng sắt thép va chạm vang lên, ánh sáng tán đi, lộ ra một thanh trường kiếm tản ra Hàn Băng Kiếm Khí dài ba thước. Lúc này mũi của thanh kiếm bị ngón trỏ của Lục Thanh đặt lên, không thể nhúc nhích được một chút.

Dọc theo mũi kiếm nhìn về phía trước.

Một khuôn mặt tròn như trăng rằm, hai hàng lông mày như tranh vẽ, sống mũi thon nhỏ, mái tóc đen dài sau lưng để xõa ra phất phơ trong gió, đúng là Minh Tuyết Nhi. Bất quá hiện giờ đã không còn đôi con ngươi linh động trong trí nhớ của Lục Thanh nữa, mà là một đôi mắt lãnh lẽo, từ trong đó Lục Thanh cảm nhận được oán khí vô tận.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

340. Chương 95: Đoạn Niệm Thành Không (hạ)

Đỉnh núi Tử Hà, Tư Quá Nhai.

“Minh sư muội, người không thể đi vào!” Hai gã đệ tử Kiếm Sư chặn đường Minh Tuyết Nhi lại nói.

“Vì cái gì?” Minh Tuyết Nhi có chút khó hiểu: “Chỉ là Tư Quá Nhai mà thôi, chẳng lẽ còn không cho ta gặp đại sư huynh.”

“Đại sư huynh muốn bế tử quan, không đến cảnh giới Kiếm Hồn thì tuyệt đối không đi ra. Tông chủ đã ra lệnh, bất luận là ai cũng không được phép làm phiền.”

“Cái gì, sao có thể như vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì?” Nhất thời sắc mặt Minh Tuyết Nhi đại biến.

“Còn có thể vì cái gì chứ, từ sau khi Lục Thanh đã bại đại sư huynh thì huynh ấy tu luyện khắc khổ hơn nhiều. Mà lúc trước sau khi cùng với Lục Thanh đi hai tháng trở về, tính tình của đại sư huynh đại biến, thậm chí trên mặt còn không có được một nụ cười, không hề có dấu hiệu gì mà bế tử quan.”

“Đầu gối sao? Sẽ không như vậy đâu, đại sư huynh cùng hắc cũng đâu có cừu hận gì.”

“Minh sư muội, cái đó gọi là tri nhân tri diện bất tri tâm. Người không nên bị tiểu tử kia che mắt lại. Ta nhận được cái tin tức, mười người đứng đầu ngũ phong luận kiếm, cuối cùng trở về cũng chỉ có bảy người mà thôi. Nói không chừng chính là do Lục Thanh này ngầm hạ độc thủ.”

“Làm sao có thể như vậy được?” Minh Tuyết Nhi có chút không thể tin được, nhưng trong con người đã hiện lên một tầng lệ quan.

“Vì cái gì lại không, chỉ cần diệt trừ được mười người này, thì Lục Thanh hẳn ngưng kết thành công Kiếm Hồn là sẽ trở thành tông chủ của Tử Hà tông chúng ta rồi.”

“Thôi, việc đó không nói nữa, vạn nhất khiến các hộ pháp nghe được thì không hay. Minh sư muội, mời người trở về đi, ta nghĩ người cũng không muốn đại sư huynh bị tẩu hỏa nhập ma.”

Đây là chuyện mà ba canh giờ trước Minh Tuyết Nhi gặp phải.

Trong trí nhớ của nàng, thì Lạc Tâm Vũ vẫn là người nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, tuy hẳn bị Lục Thanh đánh bại nhưng không hề ảnh hưởng chút nào tới địa vị của hắn trong lòng nàng. Một vị sư huynh từ nhỏ đã chiếu cố nàng, vậy mà hiện giờ bị Lục Thanh bức tới như vậy, làm sao mà không khiến nàng phẫn nộ.

Hơn nữa khi trở về núi Phiêu Miểu, nàng lại nghe qua tin tức từ miệng các vị sư tỷ, nói là Lục Thanh làm trò trước mặt mấy nghìn người dưới chân núi Triều Dương chống lại mẹ nàng, thậm chí còn muốn động thủ. Điều này càng khiến cho ý nghĩ trong lòng nàng thêm vững chắc, đến tận đây xem như chút giao tình tích lũy mấy năm trước với Lục Thanh đã tan thành mây khói.

Nhưng mà lúc sau, Minh Tuyết Nhi càng nghĩ càng giận, cuối cùng quyết định đến núi Triều Dương tìm Lục Thanh hỏi một phen ra lẽ. Lúc tới Luyện Tâm Viện không thấy Lục Thanh đâu cả, vì vậy mới phát tiết lửa giận lên những khóm Thanh Trúc.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lục Thanh trầm giọng hỏi.

“Chuyện gì?” Minh Tuyết Nhi cười lạnh một tiếng: “Ta hỏi ngươi, có phải ngươi muốn trở thành tông chủ không? Ba người Tiêu sư huynh có phải hay không do ngươi hại chết?”

“Tông chủ?” Lục Thanh sững sốt. Hắn lại nhìn thần tình lạnh lẽo của Minh Tuyết Nhi, khuôn mặt đó vẫn là như năm đó, chỉ là bây giờ nhìn đến khiến trong lòng Lục Thanh sinh ra một sự chua xót khó hiểu.

Hành trình Kiếm Mộ, lúc trước khi bắt đầu đã phải phát ra Kiếm Thần thệ ước, không thể để lộ ra cho bất cứ ai. Lục Thanh cũng hiểu được, đột nhiên mười người mất tích hai tháng liền, khi trở về thì chỉ còn có bảy người, đương nhiên sẽ khiến mọi người ngỡ vực vô căn cứ. Nhưng Lục Thanh thật không ngờ, Minh Tuyết Nhi lại đem hết mọi tội lỗi đổ lên đầu hắn.

“Minh Tuyết Nhi, ngươi hiểu lầm Lục Thanh rồi.” Trước cửa Luyện Tâm viện, Niếp Thanh Thiên trầm giọng nói. Ở bên cạnh, Triệu Thiên Diệp cùng Hoàng Linh Nhi cũng đồng thời tiến đến.

Hoàng Linh Nhi nhìn thấy Minh Tuyết Nhi cầm kiếm chỉ vào sư phụ mình không khỏi nghi hoặc. Chẳng lẽ sư phụ bỏ rơi người ta? Nhưng lập tức nàng liền loại bỏ suy nghĩ này, bởi vì nghe khẩu khí của mấy người tựa hồ không phải như vậy.

Mà nghe được Niếp Thanh Thiên nói, Minh Tuyết Nhi chỉ hừ lạnh rồi nói: “Ta hiểu lầm hắn, chẳng lẽ tất cả lời nói của tất cả đệ tử ba ngọn núi khác đều là lời đồn vô căn cứ sao? Vậy các ngươi nói cho ta biết, ba người Tiêu Ngôn sư huynh rốt cuộc là chết như thế nào?”

“Cái này...” Niếp Thanh Thiên không khỏi nhũm mày lại. Việc trong Kiếm Mộ, lúc trước bọn họ đã lập Kiếm Thần thệ ước rồi, như thế nào mà có thể giải thích được.

“Không nói được à? Đuối lý sao?” Trong đôi con ngươi xinh đẹp của Minh Tuyết Nhi lộ ra khinh thường nói: “Ta thấy căn bản các ngươi là cá mè một lứa!”

“Thôi!”

Đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên, thanh âm như sấm sét rung động đem cả Luyện Tâm viện chấn động rung lên,

“Ngươi đi đi, chuyện hôm nay ta sẽ coi như chưa có gì xảy ra. Còn về sau, ta không bao giờ muốn nhìn thấy ngươi nữa.”

Thanh âm của Lục Thanh rất bình tĩnh, ngón trỏ đặt lên Hàn Yên kiếm cũng thu trở về. Nhưng ai cũng ra được trong giọng nói của hắn nản lòng thoái chí.

Một tiếng quát lên làm cho Minh Tuyết Nhi ngây ngẩn cả người, nhưng nghe được lời nói lúc sau của Lục Thanh khiến nàng giật dử không thể áp chế.

“Bị vạch trần nên ngươi thẹn quá hóa giận sao. Coi như là Minh Tuyết Nhi ta trước kia nhìn nhầm ngươi? Ta, ta giết ngươi!” Hốc mắt Minh Tuyết Nhi đỏ lên, nhất thời Hàn Yên kiếm trong tay nàng bắn ra Hàn Băng Kiếm khí dài tám thước, đâm thẳng vào ngực trái Lục Thanh.

“Sư phụ!” Hoàng Linh Nhi kinh hô ra tiếng, bởi vì nàng chỉ thấy Lục Thanh đứng yên tại chỗ không hề né tránh.

Hàn Yên kiếm xé rách bộ võ y màu xanh của Lục Thanh, ngay sau đó phát ra tiếng động như là châu lạc va chạm. Hàn Băng Kiếm Khí trên thanh kiếm ngay lập tức bị tan vỡ, trên thân thanh Hàn Yên kiếm bát phẩm cũng xuất hiện vết rạn.

Tiếp theo, chỉ nghe răng rắc hai tiếng, trên tay Minh Tuyết Nhi đã chỉ còn lại chuôi kiếm trụ lủi.

Minh Tuyết Nhi muốn mở miệng nói nhưng lại phát hiện chung quanh mình xuất hiện một cỗ áp lực to lớn đè ép lên, bên trong còn lộ ra uy nghiêm nhẹ nhàng tựa như uy nghiêm của đất trời. Nhưng giống như là cỗ áp lực này bị ước thúc lại, thủy chung không có đánh lên người nàng cho dù như thế vẫn khiến tâm thần nàng rung lên.

Minh Tuyết Nhi không thể ức chế được quay đầu nhìn Lục Thanh một cái thật sau rồi lẳng không bay lên, hướng tới bên ngoài cung Triều Dương rời đi.

Thật lâu sau, lại một câu từ trong miệng Lục Thanh thoát ra.

“Đừng bao giờ tới đây nữa nếu không!”

“Sát!”

Một chữ giống như là tiếng sấm từ cửu thiên vang vọng khắp cung Triều Dương. Khiến cho những đệ tử nội tông vừa gia nhập kinh hồn táng đờm. Những hộ pháp cùng những đệ tử đồng loạt nhú mày, trong trí nhớ của họ thì Lục Thanh chưa bao giờ có thanh âm lạnh lẽo cùng không chút cổ kị như thế.

Cơ hồ tất cả mọi người đều thấy được thân ảnh Minh Tuyết Nhi bay ra khỏi cung Triều Dương. Những người hữu tâm như ẩn ẩn đoán đec cái gì, nhưng cũng chỉ âm thầm thở dài một hơi.

Luyện Tâm viện, sắc mặt Lục Thanh bình tĩnh đến đáng sợ, cuối cùng xoay người một mình đi vào Thanh Trúc lâm.

“Đi thôi, để cho hắc yên lặng một mình. Kỳ thật ta đã sớm nhìn ra rồi.” Niếp Thanh Thiên thở dài một hơi lại nói tiếp: “Đi ngăn nha đầu kia lại, nếu nàng lại đến, ta sợ là Lục Thanh sẽ trực tiếp động thủ, đến lúc đó sẽ rất phiền toái.”

“Linh nhi, người ở lại đây chiếu cố Vu Phi đi, hắc cũng vì sự phụ người nên mới bị thương.” Quay đầu nhìn khóe miệng Vu Phi đầy máu, sắc mặt tái nhợt, Niếp Thanh Thiên lại nói. Nói xong hắc liền cùng với Triêu Thiên Diệp hướng tới cung Triều Dương.

Thanh Trúc lâm.

Lục Thanh lẳng lẳng đứng thẳng, tâm thần có chút dao động không chừng, cảnh vật trước mắt hắc như trở nên mơ hồ.

“Uy! Thanh kiếm của ngươi thật to lớn, trông thật thú vị.”

“Chẳng lẽ ngươi không biết biểu tình bây giờ của ngươi rất ngốc sao?”

“Thanh kiếm của ngươi thật lớn, ta còn chưa bao giờ thấy qua đâu. Ngươi có thể cho ta mượn xem được không?”

Đó là một cô gái tuổi tác cùng hắc không sai biệt lắm, một thân võ y xanh biếc, sau lưng đeo một thanh trường kiếm màu lam. Ở trên chuôi kiếm còn đeo một cái túi thơm tản ra mùi hương thơm ngát. Thân ảnh xinh đẹp đó đến nay vẫn còn bồi hồi trong đầu hắc.

Nhưng mà, thanh âm ngọt ngào đó bỗng trở nên lạnh như băng.

“Ta hỏi ngươi, có phải ngươi muốn trở thành tông chủ không? Ba người Tiêu sư huynh có phải hay không do ngươi hại chết?”

“Ta hiểu lầm hắc, chẳng lẽ tất cả lời nói của các đệ tử ba ngọn núi khác đều là lời đồn vô căn cứ sao? Vậy các ngươi nói cho ta biết, ba người Tiêu Ngôn sư huynh rốt cuộc là chết như thế nào?”

“Không nói được à? Đuối lý sao? Ta thấy căn bản các ngươi là cá mè một lứa!”

“Bị vạch trần nên ngươi thẹn quá hóa giận sao. Coi như là Minh Tuyết Nhi ta trước kia nhìn nhầm ngươi! Ta, ta giết ngươi!”

Hai loại thanh âm không ngừng ở trong đầu Lục Thanh dây dưa bồi hồi.

“Bị vạch trần nên ngươi thẹn quá hóa giận sao. Coi như là Minh Tuyết Nhi ta trước kia nhìn nhầm ngươi! Ta, ta giết ngươi!”

Đến cuối cùng, trong đầu Lục Thanh chỉ còn lại những lời nói này.

Một lát sau, không gian chung quanh Lục Thanh giống như đọng lại. Thanh Trúc lâm phạm vi hơn mười trượng giống như bị người ta định trụ lại. Chân không không hề có dấu hiệu gì, nháy mắt đã thoát phá.

Thật lâu sau, Lục Thanh mới chậm rãi mở hai mắt ra. Ánh mắt hắn đã không còn lại một tia lưu luyện mà chỉ còn lại vẻ không minh trong suốt. Đồng thời, tựa hồ như trên người Lục Thanh đã xảy ra thay đổi không hiểu nào đó, hư không chung quanh người hắn càng thêm khế hợp.

“Nếu vô duyên, vậy chặt đứt đi!” Lục Thanh thấp giọng thì thào một câu, trên người lại bộ phát ra một tầng tia khí sắc bén thẳng hướng tận trời. Tia khí cùng với lúc trước so sánh, đã không còn cổ kỳ gì nữa, chỉ còn lại sự sắc bén vô cùng, đem hết thủy ngân cản trước mắt chặt đứt.

“Đoạn niệm thành không! Như vậy cũng tốt, niệm thần của người so với trước càng thêm tinh thuần không tỳ vết. Đối với người về sau có thể nắm giữ lực trời đất cũng có trợ giúp rất lớn. Tình chỉ là một chữ, vốn cũng khó hiểu được, quên cũng tốt, mà chặt đứt cũng thế. Chỉ cần không vi phạm bản tâm, ý niệm thông suốt thì mới là chính đồ.” Thanh âm của Diệp lão mang theo cảm khái vang lên: “Đoạn niệm thành không, chỉ cần người có thể hiểu rõ trong lòng, như vậy thì con đường Kiếm Đạo liền có thể dừng mãnh tinh tiến, không chỗ nào trở ngại.”

Lời tác giả: Nơi này có một chút bằng hữu bình luận: ở thời điểm, chính mình đưa ra quan điểm, lời văn miêu tả tính cách nhân vật có chút quá nhiều.

Thập Bộ: Có người có tính cách như thế, giảng giải đạo lý, không bằng chính mình yêu thích. Có một số thứ không cần phải phán đoán lung tung, cần phải lo lắng ăn khớp toàn bộ.

Giống như nói đến 2c: “Đoạn niệm thành không” này: Đúng là bởi vì Minh Tuyết Nhi có tính tình thuần khiết, khờ dại, nên mới tin vào lời đồn chứ không phải do năng lực kém.

Hay như Hoàng Linh Nhi, cũng phải lo lắng xây dựng tính cách. Không phải chỉ có lý niệm Kiếm Đạo, hay thiên tư thể chất là được.

Đây không phải là viết vô căn cứ, viết loạn để lừa tiền. Lời văn còn phải sửa sang ăn khớp nữa. Ngoài ra, Thập Bộ đang cố gắng đem hết tinh thần giấy dựa, chính sửa kết cục của phần Linh Đoạn Sơn Mạch, đây là một bước chuyển biến rất trọng đại.

Lời người dịch: thấy tác giả nói vậy nên cũng muốn bình luận tý.

Không thể bảo Minh Tuyết Nhi ngu ngơ được. Lục Thanh và Minh Tuyết Nhi cũng không phải là yêu nhau, mới có gặp vài lần. Mà tác giả cũng đã miêu tả Minh Tuyết Nhi tính tình thuần khiết khờ dại rồi, cho nên Minh Tuyết Nhi tin lời đồn nhằm là chuyện bình thường.

Mà theo ta thì cũng không thích Minh Tuyết Nhi thành NV nữ chính. Bây giờ Lục Thanh tu luyện mới là quan trọng => muốn biết cuối cùng đạt tới thể nào quá. Liệu sai này có lên Thần giới liếc gì không, haizz! Theo như tại tq bình luận thì có thể chiến với cấp Sáng Thế như Bàn Long, TTB, ĐMV...

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

341. Chương 96: Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận

Núi Tử Hà.

Trong đại điện Tử Hà, thân thể năm người đồng thời ngẩn ra.

“Ý chí Kiếm Đạo thật tinh tú, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến hắn lột xác như vậy!” Lạc Thiên Phong than nhẹ nói.

Huyền Thanh đậm cười một tiếng, nói: “Mặc kệ là xảy ra chuyện gì, theo ta thì việc lột xác này ngược lại rất tốt. Có thể đem tâm tư hoàn toàn tập trung vào Kiếm Đạo, đây là chuyện mà chúng ta còn không làm được. Lúc này ý chí còn chút miễn cưỡng, nhưng cũng đã tới rồi. Xem ra ngày hắn có thể ngưng kết Kiếm Hồn cũng không xa.”

Tầm Thiên Kính trầm ngâm một lát rồi mới nói: “Lạc sư huynh, hay là để Lục Thanh ở lại toàn lực đánh sâu vào cảnh giới Kiếm Hồn. Ta nghĩ có Kiếm Hồn đan trợ giúp, hơn nữa ý chí của hắn đã tới trình độ rất

thinh thuận, đủ để khống chế linh hồn lực tốt nhất. Thời cơ như vậy cũng không nhiều, không ai biết hẳn có thể duy trì ý chí đó trong bao lâu.”

Lạc Thiên Phong lắc đầu, nói: “Bí điển trong tông ngươi cũng từng xem qua, chỉ sợ lúc đến Kiếm Thần chủ điện mấy người kia chống đỡ không nổi. Vì Kiếm Thần chủ điện có thể xem trọng chúng ta, Lục Thanh là không thể không đi. Huống chi, nếu thiếu hẳn chỉ sợ trên đường đi sẽ gặp bất trắc.”

Huyền Minh cũng gật đầu nói: “Sư huynh nói đúng, lần này hành trình đến Kiếm

Thần chủ điện, coi như là một lần lịch lãm lớn. Lục Thanh đi cũng có cái tốt cho hẳn, một lòng tu luyện cũng không sai nhưng mà dù sao hẳn cũng không giống Tâm Vũ có truyền thừa của Kiếm Tôn, vẫn cần phải có lịch lãm. Nói không chừng lần lịch lãm này lại giúp hẳn ngưng kết Kiếm Hồn thành công.”

“Tốt lắm, vậy thì hành trình đến Kiếm Thần chủ điện này vẫn cứ dựa theo an bài lúc trước đi.” Lạc Thiên Phong liền quyết định nói.

Chuyện vừa chuyển, Lạc Thiên Phong lại tiếp tục nói: “Chúng ta cũng có việc phải làm. Ta nhận được tin tức, Tần Vô Song đã bắt đầu có hành động.”

Hừ lạnh một tiếng, Tâm Thiên Kính nói: “Chỉ bằng vào Tần Vô Song hẳn mà muốn ngăn lại đại thế tiến giai của tông môn chúng ta sao. Cho dù có thêm Hoàng Thổ môn và Thanh Vân tông thì như thế nào, chỉ là hai cái tông môn bình thường mà muốn khiêu chiến uy nghiêm của Tử Hà tông chúng ta sao. Bọn chúng tưởng liên kết mà chúng ta không thể biết sao, thực nực cười.”

Trong mắt lóe lên hàn quang, Lạc Thiên Phong nói: “Chuyện ở Lăng Nha sơn năm đó, đã điều tra rõ là người nào mật báo chưa? Chuyện có phần đồ này, năm đó cũng thiếu chút nữa phá hỏng đại sự.”

“Tông chủ yên tâm, năm đó là do Thanh Ngọc cùng Phù Vân tông thanh thoi nên không có trừ bỏ thôi. Hiện giờ theo chiều hướng phát triển, phát hiện ở núi Triều Dương có hai người, núi Tử Hà có hai người, tính cả ba ngọn núi khác có thêm một người, toàn bộ đều đã chết.” Huyền Thanh cười lạnh một tiếng rồi nói.

“Tốt lắm, thế còn thế lực gia tộc sau lưng bọn họ?”

“Gà chó không còn!” Thanh âm của Huyền Thanh lạnh lẽo vô cùng, mang theo sát khí nồng đậm.

Núi Triều Dương, Luyện Tâm viện.

Nửa canh giờ trôi qua, tầng tia khí sắc bén trên người Lục Thanh đã thu liễm lại. Hiện tại nhìn hẳn, lúc giờ tay nhắc chân đều không hề có tư thế gì của một kiếm giả, thậm chí cả cước bộ cũng hơi phù phiếm. Nhưng vô hình chung lại đem đến cảm giác hòa hợp với trời đất. Trong cảm giác của Hoàng Linh Nhi và Vu Phi, tựa hồ như Lục Thanh chỉ cần động tay liền có thể khuấy động cả trời đất xung quanh.

Ba ngày sau.

Trong tầng thư các cung Triều Dương.

Phụ trách trông coi nơi này là đại hộ pháp Trường Mi, khi vừa nhìn thấy Lục Thanh liền vội vàng đứng dậy hành lễ. Tuy bối phận cách biệt, nhưng hiện giờ Lục Thanh có thân phận là một nửa Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, cũng hoàn toàn triệt tiêu chênh lệch bối phận.

Lục Thanh chỉ gật đầu lại một cái liền đi vào bên trong. Ở bên trong tầng thư các cũng chỉ có ba người, không hề có đệ tử nội tông nào đi lên, chỉ là vài tên hộ pháp đang lật sách tra tìm cái gì. Đối với những ghi chép về thượng cổ thì cũng không có giúp được cho kiếm giả nhiều lắm, cũng chỉ có những hộ pháp, tu luyện đã cao mới có thời gian đi xem.

Đương nhiên, trong tầng thư các trừ bỏ những bản ghi chép thượng cổ, còn có chứa một ít Kiếm Nguyên công trận quý cấp địa. Lúc trước Phong Lôi quyết của Lục Thanh cũng là lấy ở nơi này. Ngoài ra còn có một ít trận pháp địa cấp cao thâm, cùng một số phương thuốc cũng đều được cất chứa ở trong này. Những đệ tử nội tông cũng phải xin chỉ thị đồng ý mới được vào xem. Thứ nhất là sợ bọn họ có tâm tư riêng, thứ hai là những thứ này trân quý, không có công lao tương ứng thì như thế nào có thể để bọn họ tùy ý xem.

Đương nhiên với thân phận hộ pháp thì không có việc này tồn tại.

Dọc theo đường đi, vài tên hộ pháp nhìn thấy Lục Thanh đều khom người hành lễ. Không cần phải nói, chắc hẳn bọn họ đều đã nghe được tin tức trận chiến của Lục Thanh lúc trước. Những hộ pháp này đều biết thân phận của Lục Thanh hiện giờ. Trong mắt bọn họ, nếu Lục Thanh thật sự có thể ngưng kết Kiếm hồn, không nói có thể trở thành phong chủ của núi Triều Dương, sợ rằng vị trí tông chủ cũng có thể.

Căn cứ vào đó, những hộ pháp của cung Triều Dương ngày xưa rất uy nghiêm, nhưng hiện giờ khi nhìn thấy Lục Thanh cả đám đều cung kính có thừa.

Tuy rằng nhìn qua Lục Thanh chỉ giống như một người bình thường, nhưng khi giơ tay nhấc chân đều ẩn ẩn có bộ dáng cùng trời đất hòa hợp, khiến cho trong lòng mấy người khiếp sợ không thôi. Tuy rằng không hề có khí thế bốc lên, hay là Kiếm Nguyên dao động, nhưng uy nghiêm trong mắt mấy người xem lại càng lúc càng lớn.

Càng nhìn Lục Thanh càng cảm thấy áp lực càng lớn, thẳng cho tới khi Lục Thanh xoay người đi, mấy người mới hoảng sợ nhìn nhau.

Lục Thanh cũng không để ý nhiều như vậy, lập tức đi tới trước một cái giá sách phong cách cổ xưa. Ánh mắt hắn ngưng lại, nhất thời trong hư không liền có mấy đạo Tử Điện nhỏ bằng ngón út trống rỗng hình thành, phân biệt đặt tại hơn mười chỗ trên giá sách. Lát sau cùng với một tiếng kiếm ngâm rất nhỏ, một tầng linh quang năm màu hiện lên, giá sách chậm rãi mở ra một cánh cửa đủ để một người đi vào.

Đây là phương pháp phá giải trận pháp Lục Thanh có được từ hộ pháp Lăng Thông. Đặc biệt thuyết minh trận pháp này là một tòa Kiếm Trận cấp địa trần quý, gọi là Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận. Bên trong Kiếm Trận này có bao hàm chân lý vận chuyển của Ngũ Hành, do một vị tổ sư của núi Triều Dương ngẫu nhiên có được. Kiếm Trận này cần phải có năm kiếm giả tu vi giống nhau phân biệt tu luyện Kiếm Khí năm hệ Ngũ Hành, có thể lý giải Ngũ Hành tuần hoàn mới có thể thi triển ra.

Mà Ngũ Hành tương sinh tương khắc, trong Tử Hà tông cũng không hề có ghi chép nào. Lĩnh ngộ khí thuộc tính trình độ cao thâm bậc này, cũng không phải Tử Hà tông có hơn nghìn năm lịch sử có đủ khả năng có được. Cho dù là tông môn cấp Kim Thiên, sợ là cũng không có ghi chép ghi lại.

Kiếm Trận trước mặt Lục Thanh này, là do năm đó vị tổ sư kia vất vả sưu tập đá Ngũ Hành thay thế mới miễn cưỡng bày ra được. Tuy rằng không có uy lực mạnh mẽ như năm kiếm giả tu luyện năm hệ Ngũ Hành cùng thi triển, nhưng Kiếm Chủ đỉnh phong bình thường đi vào cũng chỉ có con đường chết.

Mục đích đến đây của Lục Thanh chính là Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận này. Lúc trước tại nơi Vạn Thi Kiếm Đế ngã xuống, hắn lấy được Không Giới châu, bên trong có một đồng đá Ngũ Hành, vừa đủ để bố trí Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận này. Hơn nữa Lục Thanh cũng ở trước cửa mộ thành trong Ngũ Hành Kiếm Mộ lĩnh ngộ được Ngũ Hành tương sinh tương khắc, so với vị tổ sư kia hẳn là không kém.

Tin tưởng Kiếm Trận này ở trên tay hắn, uy lực chẳng những không giảm xuống mà còn muốn vượt xa so với bố trí ở nơi đây. Có Kiếm Trận này, đi tới Kiếm Thần chủ điện, nếu có cái gì phát sinh thì cũng có thêm phương pháp ứng phó.

Tuy rằng Lục Thanh rất tự tin với tu vi cùng thực lực của mình, nhưng hắn cũng không mù quáng đến mức tự đại. Hành trình hơn năm nghìn dặm, trên đường phải đi qua không ít hiểm địa, có thể nắm giữ được Kiếm Trận thì càng thêm nắm chắc hơn.

Trận pháp đặt trên giá sách này cũng không nhiều lắm, Lục Thanh nhìn lướt qua thấy có khoảng mười bộ. Nhưng mười bộ sách này đều là ghi chép lại các loại trận pháp cấp địa tinh thâm ảo diệu. Mỗi một trận pháp tuy không dám nói là có uy lực kinh thiên động địa nhưng cũng có được uy thế của trời đất.

Mà đối với Kiếm Trận, Lục Thanh biết rất ít. Hiện giờ chỉ còn ba tháng nữa, nếu bắt đầu học từ đầu thì cũng vô pháp làm lên tác dụng gì. Lúc này cẩn thận cân nhắc một chút, Lục Thanh quyết định bằng bất cứ giá nào cũng phải học thấu Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận.

Tập sách ghi lại Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận cũng chỉ mỏng vài tờ, nhưng Lục Thanh vừa mở ra nhìn thì sắc mặt lập tức ngưng trọng lên. Trang thứ nhất ghi lại:

“Mộc sinh hỏa giả, mộc tính ẩm áp, hỏa phục này trung, toàn chúc mà ra, cổ mộc sinh hỏa; hỏa sinh thổ giả, lửa nóng cổ năng đốt mộc, mộc đốt mà thành tro, bụi tức thổ cũng, cổ hỏa sinh thổ; thổ sinh kim giả,

kim cư thạch dựa vào, tân nhuận mà sinh, tụ thổ thành sơn, sơn tất đá bồ tát, cố thổ sinh kim; kim sinh thủy giả. Ít âm khí, nhuận tảo lưu tân, tiêu kim cũng vì thủy, cho nên núi đá mà theo nhuận, cố kim sinh thủy; thủy sinh mộc giả, nhân thủy nhuận mà năng sinh, cố thủy sinh mộc dã.”

Chỉ ngắt ngủi mấy câu đơn giản, lại khiến cho lĩnh ngộ của Lục Thanh với Ngũ Hành tương sinh tương khắc tăng thêm rõ ràng. Lại kết hợp với những giảng thuật của Diệp lão về Ngũ Hành luân hồi lúc trước, một chút chỗ còn thấy mập mờ đều tinh tường nhận ra, khiến cho Lục Thanh có cảm giác mở rộng tầm mắt.

Lục Thanh có chút cười khổ lắc đầu, xem ra hẳn vẫn còn xem thường thành tựu của tiền nhân. Có thể trở thành tổ sư của một ngọn núi chính, trên cơ bản đều là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, lĩnh ngộ nông cạn của bọn họ cũng đủ tinh thâm để lưu truyền tới nay. Những thứ ẩn chứa bên trong, không phải hẳn hiện giờ có thể so sánh được.

Trong lòng nghĩ như thế, Lục Thanh lập tức một lần nữa thôi diễn lại pháp trận. Lúc này ánh mắt hắn nhìn tập sách ghi chép Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận đã có một chút kính ý.

Mà càng xem Lục Thanh càng cảm thấy lý giải của vị tổ sư này đối với Ngũ Hành tương sinh có bao nhiêu thâm ảo. Thậm chí dựa vào Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận này, đến cuối cùng vị tổ sư này còn tiếp tục diễn hóa ra đạo lý Ngũ Hành tương sinh tương khắc. Tuy rằng bởi khuyết thiếu luận chứng cụ thể, diễn hóa ra vẫn còn nông cạn, nhưng cũng nhìn ra được học thức uyên thâm về Kiếm Đạo.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

342. Chương 97: Trăm Dặm Kiếm Kiêu

Ba tháng trôi qua, Lục Thanh đã hoàn toàn đem Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận quán thông. Bởi vậy nên Lục Thanh cũng lật xem về cách bày trận phương vị, trụ cột Kiếm Trận.

Không thể không nói, hiện giờ theo lĩnh hồn của Lục Thanh lớn mạnh hơn thì trí nhớ của hắn cũng tăng lên rất nhiều. Trước kia xem một quyển sách Lục Thanh phải mất hai canh giờ, mà bây giờ chỉ cần nửa canh giờ đã có thể hoàn toàn nhớ kỹ nội dung.

Thời gian ba tháng, Lục Thanh từ chỗ không chút hiểu biết về Kiếm Trận thì hiện giờ đã đạt tới cảnh giới hiểu một chút da lông. Đối với lý giải về Kiếm Trận cũng có hiểu biết đại khái.

Kiếm Trận, trừ bỏ có thể chia làm bốn cấp là nhân, địa, thiên, hoàng còn có thể chia làm hai loại là Nhân Kiếm Trận và Vật Kiếm Trận. Cái gọi là Nhân Kiếm Trận chính là Kiếm Giả dựa theo phương vị của Kiếm Trận mà thi triển. Còn Vật Kiếm Trận chính là thông qua một số đồ vật đặc biệt, hoặc là thanh kiếm để bố trí Kiếm Trận.

Dưới tình hình chung thì vì Nhân Kiếm Trận do Kiếm Giả thi triển nên uy lực sẽ tăng lên theo tu vi của Kiếm Giả mà vượt qua Vật Kiếm Trận cùng cấp. Đương nhiên không thể nói Vật Kiếm Trận yếu hơn, còn phải xem vào tài liệu dùng để bố trí Kiếm Trận.

Mà uy lực của bốn cấp Kiếm Trận, Lục Thanh cũng từ trong một quyển sách khái lược về Kiếm Trận mà biết. Kiếm Trận cấp nhân, uy lực lớn nhất có thể vây khốn hoặc giết chết Kiếm Khách. Kiếm Trận cấp địa nhiều nhất có thể vây khốn Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn có tu vi Kiếm Tông muốn đánh chết thì rất khó.

Tới Kiếm Trận cấp thiên, vậy thì cơ hồ đã có thần thông khó lường. Giống như Ngũ Hành Sinh Diệt Đại Trận lúc trước Lục Thanh thấy, ở chỗ cánh cửa để đi thông đến Ngũ Hành Kiếm Mộ. Lúc đó, hai mươi tám Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn liên thủ, mới khó khăn lắm đem Kiếm Trận tạm thời phá vỡ.

Vị tiền bối viết quyển sách này cũng chưa gặp được Kiếm Trận, chỉ là khảo chứng qua điển tịch mà đưa ra đánh giá: Kiếm Hoàng nan sinh.

Về phần cuối cùng Kiếm Trận cấp hoàng, cũng chỉ để trống, hiển nhiên là vị tiền bối này cũng không biết rõ được.

Sau khi đọc xong quyển sách nói về Kiếm Trận này, thậm chí Lục Thanh còn có ý nghĩ: Nếu hắn có thể bố trí Kiếm Trận cấp thiên, thì bốn năm sau, hắn cũng không phải lo lắng đến việc Bạch Phát ma nữ nữa.

Nhưng lập tức Lục Thanh liền loại bỏ ngay suy nghĩ này. Kiếm Trận thật sự là rất bác đại tinh thâm, hắn ngay cả Kiếm Trận cấp nhân cũng còn chưa hiểu hết. Hiện giờ Lục Thanh có thể họa được một cái Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận chẳng qua là dựa vào linh ngộ nên mới miễn cưỡng học được. Muốn linh ngộ được Kiếm Trận cấp thiên, không nói hắn có thể linh ngộ ra được không, chỉ là tài liệu trân quý dùng để bố trí đã không phải hắn có khả năng có được.

Lục Thanh chỉ suy nghĩ một lát liền bỏ qua không tính toán nữa. Hiện giờ xem ra, để ngăn cản Bạch Phát ma nữ chỉ có một biện pháp.

Tu vi! Tu vi Kiếm Hoàng. Chỉ có tu vi cường đại, hắn mới có thể bảo vệ được cơ nghiệp nghìn năm của Lục gia.

Thời gian ba tháng này, Lục Thanh cũng lật xem một số tư liệu về các khu vực, đối với phạm vi chung quanh Tử Hà tông nghìn dặm cũng có hiểu biết đại khái. Ngoài ra hắn còn lật xem cả một ít tranh ảnh tư liệu về Linh Thú, kiếm thức phong phú thêm không ít. Ít nhất thì trên đường đi tới Kiếm Thần chủ điện, sẽ không đến mức phải bắt Diệp lão giảng giải.

Ba tháng trôi qua, Lục Thanh mới từ trong tàng thư các đi ra. Lúc này, tất cả tân đệ tử đều tiến vào trạng thái tu luyện, hơn tám trăm người ở quảng trường trước cung Triều Dương tập luyện Triều Dương Thất Thức.

Mà Hoàng Linh Nhi, rõ ràng đã trở thành đại sư tỷ. Lúc này nàng đang đứng trên Diệu Dương đài, ở sau lưng ba người Lăng Tiêu giám sát.

Điều này cũng không phải là có sự thiên vị gì. Lục Thanh thấy trong hơn tám trăm đệ tử mới này, chỉ có hơn phân nửa là tu luyện ra Kiếm Nguyên khí, tu vi cao nhất chỉ là Kiếm Thị đỉnh phong.

Cho nên, tu vi của Hoàng Linh Nhi là áp chế tất cả các đệ tử, độc chiếm ngôi đầu. Mà Lục Thanh tin tưởng, Hoàng Linh Nhi nhất định có thể bảo trụ vị trí của nàng hiện giờ. Đây là tin tưởng của hắn đối với Hoàng Linh Nhi, đồng dạng cũng là tin tưởng vào chính bản thân hắn.

Trở lại Luyện Tâm viện, hiện giờ đã ba tháng trôi qua, Thanh Trúc ở trong viện đã một lần nữa nảy chồi. Chỉ là hiện giờ đã đến mùa thu, Thanh Trúc sinh trưởng cùng trở lên chậm rãi. Hiện giờ xem ra. Cần nữa năm nữa mới có thể thuận lợi trưởng thành, trở lại cảnh vật như ban đầu.

Ngẫm nghĩ một lát Lục Thanh lại lấy ra một lọ Tham Vương đan cùng một lọ Dưỡng Thân đan để lại cho Hoàng Linh Nhu. Mà đối với Vu Phi vẫn luôn trông coi Luyện Tâm viện, Lục Thanh cũng không keo kiệt, để lại cho hắn một lọ Tham Vương đan.

Còn thời gian một ngày, Lục Thanh trở về trấn Triều Dương một chuyến, để lại vài linh dược ngàn năm cùng hai viên Phá Chương đan. Nếu không sai biệt lắm thì trong khoảng thời gian hắn rời đi, mẹ hắn sẽ thử đột phá cảnh giới Kiếm Sư. Phía trước, hắn đã nhờ hai người Đoạn Thanh Vân cùng Dư Cập Hóa, đến lúc đó hai người sẽ đảm nhiệm hộ pháp thay hắn.

Thời gian một ngày, khi biết Lục Thanh phải đi Kiếm Thần chủ điện, Nhan Như Ngọc lại dặn dò một phen. Mãi cho tới khi buổi sáng hôm sau, khi Lục Thanh đã rời đi, Nhan Như Ngọc mới ngừng lại.

.....

Sáng sớm hôm sau, trước đại điện Tử Hà.

Sáu người Lục Thanh đứng yên trên quảng trường. Nguyên bản những đệ tử phải tập luyện cũng được phân phó rời đi, còn lại cũng chỉ có năm người Lạc Thiên Phong.

“Nhớ kỹ các ngươi chỉ có thời gian hai tháng.” Lạc Thiên Phong ngừng một chút rồi nói tiếp: “Nửa tháng trước, Kiếm Thần chủ điện đã truyền lại tin tức, khi biết cảnh giới Kiếm Đạo của các ngươi, liền định ra một ngày hạn. Nếu trong vòng hai tháng, các ngươi không thể tới được Kiếm Thần chủ điện, như vậy Tử Hà tông chúng ta muốn tiến giai phải đợi cho mười năm sau mới tiếp tục tiến hành.”

Lần này , trừ bỏ Lục Thanh, sắc mặt năm người còn lại đều nổi lên biến hóa. Thời gian hai tháng, vượt qua hơn năm nghìn dặm đường, qua các hiểm địa cùng các tông môn, đi tới Kiếm Thần chủ điện. Không tính tới những nguy hiểm dọc đường thì một ngày cũng phải đi đến tám trăm dặm đường. Tuy rằng hiện giờ trừ Dịch Nhược Vũ ra, Triệu Thiên Diệp cùng Diệp Cô Hàn trong ba tháng này cũng đã đạt tới Kiếm Chủ tiểu thiên vị, nhưng một ngày đi tám trăm dặm cũng là tiêu hao quá lớn, vạn nhất trên đường đi gặp phải nguy hiểm vậy thì khó nói.”

Ngẩng đầu nhìn về phương hướng Kiếm Thần chủ điện, thật lâu sau, Lạc Thiên Phong mới mở miệng nói: “Đây chính là sự coi trọng của Kiếm Thần điện đối với Tử Hà tông chúng ta. Nếu như trong vòng hai tháng các người có thể bình an tới, vậy thì việc tiến giai cũng chỉ cần năm năm, Tử Hà tông chúng ta có thể hướng tới Kim Thiên giới. Thời gian năm năm, tông môn cũng có thể tránh đi được rất nhiều cuộc chiến.”

Lạc Thiên Phong lấy từ trong lòng ra một hạt châu màu vàng to bằng ngón cái, đưa cho Lục Thanh rồi nói: “Đây là viên Lưu Ảnh châu mà Kiếm Thần chủ điện đưa tới. Ở bên trong có hồn thức lưu lại của một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, chỉ dẫn đường từ Tử Hà tông tới Kiếm Thần chủ điện. Chỉ cần dùng thần thức nhập vào là có thể thấy.”

Lưu Ảnh châu? Cả sáu người đều sửng sốt. Trên đời này thế nhưng lại có đồ vật thần kỳ như vậy. Bất quá Lục Thanh kiến thức cũng nhiều, chỉ ngăn ngủ sửng sốt rồi lập tức thả ra thần thức dò xét.

Nháy mắt, trong đầu hắn liền xuất hiện một thế giới do hồn thức buộc vòng quanh. Tâm niệm Lục Thanh vừa động, vị trí Tử Hà tông liền xuất hiện rõ ràng trước mắt, thậm chí đến năm thành chính cùng với các thôn trấn xung quanh cũng có miêu tả rõ nét, rất thần kỳ.”

Từ Tử Hà tông một đường kéo dài, mãi cho tới cuối mới hơn năm nghìn dặm của Thanh Phạm giới, mà đã có gần ba mươi tông môn tồn tại. Mà bọn họ phải đi qua, không sai biệt lắm là trên dưới mười tông môn. Tính đến các tình huống trên đường thì việc hai tháng đi tới Kiếm Thần chủ điện, đúng là phi thường khó.

Mà lúc này, trong đầu Lục Thanh bỗng vang lên tiếng long ngâm nhàn nhạt, cũng khiến lo lắng trong lòng Lục Thanh biến mất. Có lẽ, việc này cũng không khó?

Sau khi giao Lưu Ảnh châu cho Lục Thanh, Lạc Thiên Phong liền không nói lại nữa, bốn người Huyền Thanh cũng không hề lên tiếng. Bầu không khí nhất thời rất nặng nề.

Thật lâu sau, Lạc Thiên Phong mới hít một hơi thật sâu, trịnh trọng nói: “Mỗi người các người đều là hy vọng của tông môn. Lần này hành trình đến Kiếm Thần chủ điện, các người có thể cho rằng lần đầu lịch lãm. Cho dù đến không đúng thời hạn cũng không vấn đề gì. Mười năm nữa, tông môn vẫn có thể tiến giai.”

Lời vừa nói ra, trong lòng sáu người đều ảm áp. Ý tứ của Lạc Thiên Phong rất rõ ràng, so với sai biệt tiến cấp thời gian năm năm, thì hẳn lựa chọn bình an của sáu người. Tuy nói thẳng ra là do giá trị của sáu người, nhưng cũng cho bọn họ thấy được sự tính nhiệm cùng chờ mong.

Bốn người Huyền Thanh đều không nói gì, đồng ý với cách nói của Lạc Thiên Phong.

Lúc này, mặt trời đã chậm rãi dâng lên, hai mắt Lạc Thiên Phong bỗng trợn to, một cỗ khí thế to lớn thẳng hướng tận trời.

“Tiến giai bắt đầu! Bốn vị trưởng lão, Tứ Phương Kiếm Trận, khai!”

Theo một tiếng trầm quát của Lạc Thiên Phong. Nháy mắt thân hình năm người liền xuất hiện trên không trung của điện Tử Hà. Năm đạo Kiếm Cương kinh thiên hiện ra tụ tập vô số khí thuộc tính, hóa thành năm thanh cự kiếm cao trăm trượng.

“Núi Triều Dương quy vị!” Theo một tiếng quát vang vọng của Huyền Thanh. Trong năm thanh cự kiếm, một thanh cự kiếm màu hồng tản ra nhiệt độ nóng cháy chém xuống kiếm kiều ẩn trong hư không bắc qua núi Triều Dương.

Ngâm.

Tiếng kiếm ngâm tận trời vang lên, kiếm kiều ba nghìn trượng bắc qua núi Triều Dương lập tức hiện ra, ngọn lửa màu hồng bùng bùng bốc lên. Ánh sáng ngọn lửa cơ hồ vượt qua cả ánh sáng mặt trời.

“Núi Phiêu Miểu quy vị!” Ngay sau đó, Minh Tịch Nguyệt cũng khẽ quát một tiếng. Hàn Băng cự kiếm từ hư không hạ xuống, đồng dạng chém vào trên kiếm kiều ẩn vào hư không của núi Phiêu Miểu.

Hơi lạnh tỏa ra bốn phía, kiếm kiều trắng như băng tuyết lập tức hiện ra. Trên cả kiếm kiều tụ tập khí Hàn Băng vô cùng khổng lồ. Hư không chung quanh trống rỗng xuất hiện cơn mưa đá to bằng nắm tay, gào thét rơi xuống kiếm kiều.

“Núi Vân Vụ quy vị!” Tiếng gầm thứ ba vang lên, Tồn Phong cự kiếm cao trăm trượng phá khai vài dặm chân không, đánh thẳng đến kiếm kiều núi Vân Vụ.

Tiếng kiếm ngân giống như cuồng phong bão táp vang lên. Từng cơn lốc từ núi Vân Vụ dâng lên. Một tòa kiếm kiều ba nghìn trượng tràn ngập Tồn Phong màu xanh hiện ra.

“Núi Lạc Nhật quy vị!” Trừ bỏ chuôi Tử Dương cự kiếm ở giữa, một thanh Kim Dương cự kiếm nặng nề đánh xuống kiếm kiều trên núi Lạc Nhật.

Khí Chân Hỏa ngưng đọng giống như trống rỗng xuất hiện một biển lửa, một kiếm kiều ba nghìn trượng như vắt ngang qua biển lửa hiện ra.

Trên mặt sáu người Lục Thanh đều lộ ra thần sắc khiếp sợ. Uy thế như vậy, thật sự là kinh thiên động địa.

Đây là Tứ Phương Kiếm Trận hơn nghìn năm nay của tông môn! Trong lòng Lục Thanh khẽ lầm bầm nói. Kiếm Trận này, ở trong trời đất thai nghén hơn nghìn năm, uy lực đã vượt xa các Kiếm Trận cấp địa bình thường.

Giờ khắc này, tất cả đệ tử, kể cả những đệ tử đời thứ mười sáu lưu lại, cùng hộ pháp các ngọn núi, trên mặt đều mang theo vô tận rung động. Uy thế bốn tòa kiếm kiều hiển hóa đi ra, nhất thời khắc thật sâu vào trong lòng bọn họ.

“Tử Dương kiếm kiều, hiện!” Trên bầu trời điện Tử Hà, trên người ltpc chợt bộc phát ra thần quang màu vàng chói mắt. Một cỗ lực trời đất mệnh mỏng cuộn cuộn bốc lên tụ tập tới Tử Dương cự kiếm trong tay Lạc Thiên Phong.

Ngay sau đó, một cỗ uy trời đất từ trên người Lạc Thiên Phong, Tử Dương cự kiếm mang theo lực trời đất cường đại chỉ về phương hướng Kiếm Thần chủ điện.

Ngay sau đó, gần như vô tận lực trời đất liên miên không ngừng từ bốn tòa kiếm kiều phun ra dần ngưng tụ trước Tử Dương cự kiếm của Lạc Thiên Phong.

Lúc này lực trời đất từ bốn tòa kiếm kiều uẩn dưỡng hơn nghìn năm đồng loạt bộc phát ra, trên bầu trời hơn trăm dặm Tử Hà tông, phong vân biến sắc, từng cơn lốc gào thét cùng tiếng sấm rền không dứt bên tai.

Lát sau, trước đại điện Tử Hà, trong ánh mắt kinh hãi của sáu người Lục Thanh, một tòa kiếm kiều khổng lồ hoàn toàn là do lực trời đất cùng năm loại khí thuộc tính hiển hiện ra. Diệu Dương chân hỏa làm cầu, khí Hàn Băng làm lan can, khí Tồn Phong làm khung, Diệu Dương Chân Hỏa làm thân, cuối cùng là Tử Dương Chân Hỏa thiêu đốt ở bề mặt. Kiếm kiều khổng lồ kéo dài trăm dặm tới tận điểm cuối cùng của khu vực Tử Hà tông.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

343. Chương 98 Kẻ Cản Đường Ta! Sát! Sát! Sát!

Lực trời đất trên thâm kiếm kiều chấn động không thôi. Kiếm kiều dài mệnh mỏng như nối tiếp trời đất, tiếng sấm rền không ngừng kéo dài về phương xa.

“Kiếm kiều trăm dặm, tặng Kiếm Thiên sứ giả rời tông!” Mượn dùng lực trời đất tích lũy nghìn năm của Tứ Phương Kiếm Trận, thanh âm Lạc Thiên Phong trực tiếp vang xa hơn trăm dặm. Trên bầu trời cả khu vực Tử Hà tông đều vang vọng tiếng quát giống như thiên uy.

Phù Vân tông.

Trên mặt Hàn Kiếm Tâm ngưng trọng vô cùng nhìn đến phương hướng Tứ Giới Sơn Mạch. Thanh âm mênh mông cuộn cuộn kia, cho dù ở nơi nào cũng ẩn ẩn nghe được.

“Lạc Thiên Phong, các người thật sự đã hạ quyết tâm?” Hàn Kiếm Tâm khẽ thì thảo một câu.

“Tông chủ.”

“Chúng ta muốn hay không.”

“Phái người chặn giết!”

Ở phía sau, Phù Vân tam lão mở miệng nói.

Hàn Kiếm Tâm lắc đầu nói: “Muốn đuổi giết được bọn họ, trừ phi có vài Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn. Kiếm Thần điện đã ra lệnh không cho phép Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn ra tay. Mà Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn thì cả Phù Vân tông chúng ta mới có được ba người. Cả ba đều có hy vọng tiến đến Kiếm Hồn, nếu tổn thất thì tông môn sẽ không dậy nổi.”

“Bọn họ không chết.”

“Năm năm sau, Phù Vân tông ta.”

“Tất gặp phải chinh phạt.”

Hàn Kiếm Tâm lắc đầu nói: “Trước tông môn ta có Tứ Giới Sơn Mạch ngăn cản. Hiện giờ Tử Hà tông không thể dùng lực được.”

Nhìn lên bầu trời phương hướng Tử Hà tông, Hàn Kiếm Tâm lại nói: “Huống chi, Thanh Ngọc tông mới là người thứ nhất mà Tử Hà tông phải chinh phạt. So sánh lại mà nói thì vùng thú khư chỗ Thanh Ngọc tông cùng với Hoàng Thổ tông, Thanh Vân tông có nguyên khí trời đất nồng đậm hơn Tứ Giới Sơn Mạch của Phù Vân Tông chúng ta nhiều. Khai đao đầu tiên tất nhiên phải là Thanh Ngọc tông.”

Dừng một chút, Hàn Kiếm Tâm lại tiếp tục nói: “Trong vòng năm năm tất nhiên Thanh Ngọc tông sẽ có động tác lớn. Đến lúc đó Tử Hà tông cũng không thể bận tâm tới chúng ta. Mà không cần phải nói, lão giả kia của Thanh Ngọc tông cũng sẽ nhúc nhích.”

“Lão già đó.”

“Cùng Tử Hà tông.”

“Hai người chắc chắn có một trận chiến.”

Hàn Kiếm Tâm gật đầu, ánh mắt chậm rãi mông lung như nhớ về cái gì, bên trong bắt đầu nổi lên đau thương nhàn nhạt.

Tử Hà tông.

Hơn hai trăm vạn người dân đều ra khỏi nhà. Kiếm kiều vắt ngang trăm dặm kia thật sự quá chấn động lòng người. Thanh thế khổng lồ từ năm ngọn núi chính khuếch tán đến, đại thế nguy nga tới tận trời.

Vô số người dân bái phục xuống. Nghe được lời nói của Lạc Thiên Phong, bọn họ như hiểu được cái gì đó. Đó là truyền thuyết từ thời thượng cổ vẫn lưu truyền tới nay.

“Phổ thông hóa Thanh Phàm, Thanh Phàm nhập Kim Thiên, Kim Thiên duệ Bạch Linh, Bạch Linh niết Tử Hoàng!”

“Kim Thiên sứ giả, mời lên Tứ Phương kiếm kiều!” Thanh âm Lạc Thiên Phong như sấm sét cuộn cuộn vang vọng khắp Tử Hà tông.

“Đi!” Miễn cưỡng trấn định lại tâm thần, Lục Thanh đầu tiên giậm chân tại chỗ, hướng tới kiếm kiều trăm trượng đi tới.

Phía sau hắn, Long Tuyết là người thứ hai cất bước, bốn người Niếp Thanh Thiên cũng rất nhanh thanh tĩnh lại, cất bước theo.

Vừa bước lên kiếm kiều, Lục Thanh liền cảm thấy dưới chân nổi lên lực trời đất. Lúc này, trong sáu người chỉ có hắn mới cảm nhận được lực trời đất tích lũy nghìn năm, bên trong trừ bỏ uy trời đất ở ngoài, Lục Thanh còn cảm nhận được một cỗ tang thương. Đây chính là lịch sử tang thương hơn nghìn năm của Tử Hà tông. Tứ Phương kiếm kiều này chính là chịu trải qua hơn một nghìn sáu trăm năm lịch sử.

Tất cả khí thuộc tính đều ẩn lại, được lực trời đất bao quanh, sáu người Lục Thanh bước lên mà không hề bị thương tổn gì. Đám người Niếp Thanh Thiên tuy không rõ vì sao có thể được như vậy, nhưng cũng thầm cảm thấy chỗ kỳ dị.

Bước qua kiếm kiều trăm dặm này, đó là một thế giới rộng lớn thế nào. Giờ khắc này, kể cả Lục Thanh, tâm cảnh của cả sáu người đều trở lên vô cùng rộng lớn. Lập tức ở dưới chân bọn họ, kiếm kiều trăm dặm liền bộc phát ra thần quang năm màu rực rỡ. Ở chung quanh bọn họ liền xuất hiện một cỗ áp lực đè lên.

Bất quá cỗ áp lực này cũng không mạnh mẽ lắm, trừ bỏ Lục Thanh ở ngoài, còn năm người kia chỉ hơi vận khởi Kiếm Nguyên liền tiêu trừ ngay cỗ áp lực này.

Lại nhìn tới hư không chung quanh, dĩ nhiên đã hoàn toàn hóa thành ánh sáng năm màu. Thần quang năm màu lập tức kéo dài không biết bao xa. Đợi cho ánh sáng tiêu tán, đã là thời gian tàn nén hương sau.

Lúc này sáu người nhìn lại hư không xung quanh, cảnh vật dĩ nhiên đã hoàn toàn biến hóa. Trước mặt sáu người là một khu vực núi rừng rậm rạp, bọn họ thể nhưng đã ở ngoài trăm dặm Tử Hà tông.

Nơi đây được gọi là Linh Thú Sơn Mạch, kéo dài qua Thanh Ngọc tông, bao quát phạm vi hơn năm trăm dặm, Linh Thú hoành hành. Đây là Sơn Mạch thứ nhất sáu người cần vượt qua.

Sáu người vừa đi xuống, Tứ Phương kiếm kiều liền giống như bọt nước thoát vỡ ra, lực trời đất lập tức tiêu tán vào không gian xung quanh. Nhất thời trong hư không vô số khí thuộc tính tán ra.

Quay đầu nhìn lại phương hướng Tử Hà tông, Lục Thanh đứng tại chỗ không hề động, thật lâu sau mới quay đầu lại.

“Tất cả xuất hiện đi!”

Trừ bỏ Long Tuyết hơi nhíu mày tiến lên hai bước, còn bốn người Niếp Thanh Thiên đều sửng sốt, sắc mặt lập tức trở lên ngưng trọng.

“Cư nhiên có thể phát hiện ra chúng ta, không hổ là Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn. Như thế này động thủ mới có chút thú vị, các vị thấy có đúng không?”

Ngay sau đó, từ phía sau hai ngọn núi cao trăm trượng, sáu gã Kiếm Chủ ngự không bay ra. Từ trên người bọn họ đều lộ ra khí tức tiên thiên Kiếm Khí không thể nghi ngờ, khí thế mạnh mẽ không hề giữ lại bộc phát ra.

Sáu gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn.

“Thanh Ngọc tông thật là dễ mất tới chúng ta, thế mà lại phái ra sáu Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn chặn đường. Các ngươi không sợ lật thuyền trong mương, thu cả bàn cờ sao?” Dịch Nhược Vũ cười lạnh một tiếng, trước mặt sáu gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn cũng không có gì sợ hãi.

“Nha đầu thật nhanh mồm nhanh miệng a!” Cầm đầu chính là một lão nhân tầm sáu mươi tuổi, trên đầu đã đầy tóc bạc, một thân mệnh môn khí hệ Hỏa chấn động xung quanh. Cho dù cách xa trăm trượng cũng cảm thấy hơi nóng phả vào mặt.

“Đồng dạng Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn không thể ra tay cũng là Tử Hà tông các ngươi. Hôm nay ta xem các ngươi làm sao có thể thoát khỏi sáu Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn của ba tông chúng ta liên thủ.” Lão nhân hừ lạnh một tiếng nói tiếp: “Hôm nay nếu để các ngươi chạy thoát một người thì lão phu sẽ tự vẫn đương trường tạ tội cùng với tông chủ.”

Lục Thanh ngẩng đầu nhìn sáu người, đa số đều có mái tóc hoa râm, Lục Thanh cười lạnh một tiếng rồi nói: “Chẳng lẽ ba tông các ngươi không có người sao, việc gì mà phải phái sáu cái gỗ mục tới đây?”

Không hề bị lời của Lục Thanh chọc giận, lão nhân cầm đầu nhìn chằm chằm đánh giá Lục Thanh vài lần rồi mới nói: “Người chính là Lục Thanh, quả nhiên là danh bất hư truyền. Tuổi trẻ như thế mà có thể làm

Kiểm Nguyên cùng thân thể trọn vẹn một khối, làm người ta phát hiện không ra khí tức dao động. Quả nhiên không hổ là nhân vật hiểu ra căn nguyên. Hôm nay dùng mạng của lão gà ta đổi lấy mạng của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn trong tương lai của Tử Hà tông cũng là đáng giá.”

Lời của lão nhân vừa thốt ra, sáu người Lục Thanh liền hiểu được một chút, sáu người này đều là mang theo tâm quyết tử mà tới.

Ánh mắt không chút dao động, trên mặt Lục Thanh dần trở lên lạnh lẽo, nhìn sáu người trên hư không một lát rồi mở miệng nói: “Các người cùng lên đi, các người cùng nhau vượt nghìn dặm xa xôi mà đến, vậy hãy cùng nhau lưu lại tính mệnh đi!”

Thanh âm của Lục Thanh rất lạnh đậm, không hề có chút ý tứ khoa trương. Điều này làm cho lão già cầm đầu nhú mày lại.

“Tiểu tử, đừng tưởng rằng người hiểu ra căn nguyên là có thể tung hoành trong cảnh giới Giả Hồn. Chỉ cần không ngưng kết Kiếm Hồn, lĩnh ngộ Kiếm Hồn đạo thì cho dù người tu luyện Phong Lôi Kiếm Khí cũng không thể trốn được ba người truy giết. Người đã muốn chết, vậy thì sáu người chúng ta thanh toán cho người.” Lão nhân cười lớn một tiếng nói. Trong mắt lão sát khí không hề che dấu bắn ra thẳng hướng tới sáu người Lục Thanh bao phủ.

Hai mắt Lục Thanh bỗng trợn to, trước người hấn một cơn lốc dâng lên, đem sát ý của lão nhân trấn áp xuống.

Lần thứ hai quay đầu nhìn về phương hướng Tử Hà tông liếc mắt một cái, từ trên người Lục Thanh dâng lên một cỗ khí thế khó có thể ngăn cản. Trên không trung phạm vi mười trượng phong vân biến sắc, một đóa Lôi Vân nhanh chóng tụ tập lại. Lôi quang màu tím từ trong tầng mây du dương, từng cơn lốc gào thét xung quanh. Vô tận uy nghiêm như thiên uy từ trên bầu trời giáng xuống sáu người.

Nhìn sắc mặt dần ngưng trọng của sáu người đứng trên hư không, Lục Thanh gần từng chữ nói:

“Kẻ cản đường ta!”

“Sát!”

“Sát!”

“Sát!”

Liên tiếp ba chữ sát thoát ra khỏi miệng Lục Thanh, khí thế của cả năm người Niếp Thanh Thiên đều tụ tập tới trên người Lục Thanh tạo thành một cỗ đại thế khó có thể chống cự. Lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ một mảnh chân không thoát mở ra, rất nhanh lan tràn ra xung quanh.

“Lui!” Lão nhân cầm đầu trầm quát một tiếng. Hẳn thật sự không ngờ Lục Thanh lại lợi hại như thế. Đối mặt với sáu Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn lại có thể tụ tập đại thế mạnh mẽ như vậy, cho dù là sáu người bọn họ, cũng phải tránh đi mũi nhọn.

Chân không vỡ vụn, dọc theo phương hướng sáu người thối lui mà đạt tới hơn ba trăm trượng.

Trong mắt lóe ra hàn quang, sáu thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm nháy mắt ra khỏi vỏ.

“Toàn lực ra tay!”

Theo tiếng hét to của lão nhân cầm đầu, sáu người liền phân thành hai. Lấy lão nhân cầm đầu bốn người hướng tới phía Lục Thanh, còn hai người khác hướng tới năm người Niếp Thanh Thiên lao tới.

Nhìn thấy hành động của sáu người, trong mắt Lục Thanh hiện lên một tia trào phúng.

Không sai, chính là trào phúng! Lúc này sáu người cơ hồ đều nghĩ mình bị hoa mắt, nhưng ngay sau đó, sắc mặt đều trở lên kinh hãi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

344. Chương 99 Chém Giết. Phong Lôi Hiện Thế

Bởi vì ngay sau đó, cả sáu người đều cảm thấy xung quanh chợt xuất hiện một bức tường vô hình ngăn trở lại hành động của mình. Vô tận uy trời đất lập tức đặt trên người bọn họ.

Lúc này, nguyên bản đang ngự không bắn nhanh như lưu tinh, thân hình sáu người liền giống như tiến vào trong đầm lầy, tốc độ lập tức thông thả xuống.

Đồng thời Kiếm Chung trong đan điền sáu người đều run rẩy kịch liệt. Uy trời đất trực tiếp đem tiên thiên Kiếm Nguyên trong Kiếm Chung áp chế tới chín thành, chỉ để lại năng lực miễn cưỡng ngự không.

Ngâm.

Sáu thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm đồng thời vũ động, nhất thời xung quanh sáu người vô số khí thuộc tính tụ tập lại.

Lục Thanh hừ lạnh một tiếng, đem tất cả thần thức cùng linh hồn lực dung nhập vào trời đất trong phạm vi nghìn trượng xung quanh. Phạm vi trời đất nghìn trượng lập tức xuất hiện trong cảm ứng của hắn. Đối mặt với sáu gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn. Lục Thanh cũng không dám chậm trễ. Lực trời đất trong phạm vi nghìn trượng toàn bộ được điều động lại, hướng tới hư không chung quanh sáu người áp chế.

Lần này đến đám người Niếp Thanh Thiên cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc. Bởi vì bọn họ nhìn thấy, khí thuộc tính của sáu gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn vừa tụ tập lại chỉ trong phút chốc đã bị thoát phá tản ra bốn phía.

Đến bây giờ, Lục Thanh mới hoàn toàn tin lời nói lúc trước của Minh Tịch Nguyệt. Hiện giờ hắn, đích thực là có thực lực chống lại Kiếm Vương tiểu thiên vị. Trừ bỏ ngưng kết kh cùng lột xác Kiếm Cương, thì hiện giờ hắn nhờ tu luyện Luyện Hồn quyết mà có được thần thức cùng linh hồn lực cường đại, đã hoàn toàn không chút thua kém Kiếm Vương tiểu thiên vị vừa mới tiến giai. Chỉ là hắn đối với điều động lực trời đất ngưng tụ còn rất thô ráp, không thể đạt tới mức tỉ mỉ hoàn mỹ.

Bất quá cho dù như thế thì sáu gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn trước mắt này cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại. lát sau trong ánh mắt hoảng sợ của sáu người, trước mặt bọn họ sáu thanh Tử Điện cự kiếm dài hơn mười trượng nhu thực chất trống rỗng ngưng tụ ra, gào thét chém xuống.

Sáu cột máu đỏ tươi theo sáu thanh Tử Điện cự kiếm văng lên. Trong chốc lát lực trời đất thối lui như thủy triều. Mà năm người Niếp Thanh Thiên cũng đều đem tâm thần bình phục lại. Phía trước, Lục Thanh tụ tập lực trời đất thật sự gây cho bọn họ áp lực lớn lao.

Lại nhìn đến sáu cỗ thi thể đang rơi xuống, năm người Niếp Thanh Thiên có một loại cảm giác không thật. Sáu gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, vậy mà cứ như vậy ngã xuống trước mặt bọn họ, thậm chí đến một kiếm cũng không thể đánh ra.

Đây gần như là thực lực của Kiếm Vương tiểu thiên vị, còn chưa ngưng kết Kiếm Hồn mà đã có thực lực cường đại như vậy. Không ai phát hiện ra, ở phía sau Lục Thanh, ánh mắt Niếp Thanh Thiên hiện lên một sắc thái khó hiểu, bất quá lại rất nhanh biến mất không thấy.

Mà ở bên cạnh, Long Tuyết rút ra khoảng cách với bốn người kia, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lục Thanh đứng trước mặt. Trong đôi con ngươi của nàng một vầng sáng màu vàng lưu chuyển, không biết là đang nghĩ tới các gì.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Long Tuyết, Lục Thanh quay đầu nhìn, lại phát hiện ánh mắt của Long Tuyết đã chuyển đi chỗ khác.

Tới lúc này, đã xem như là Tử Hà tông đã hoàn toàn quyết liệt với Thanh Ngọc tông, Thần kiếm của sáu gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn này, sau người Lục Thanh cũng không chút do dự thu hồi. Trong này có một thanh thần kiếm ẩn chứa khí Hàn Băng liền cho Dịch Nhược Vũ sử dụng. Vốn thì Dịch Nhược Vũ mới chỉ đạt tới Kiếm Sư đại thiên vị, giao cho Long Tuyết sử dụng là thích hợp nhất. Nhưng tựa hồ Long Tuyết

khó có thể vứt bỏ thanh kiếm cứu phẩm trong tay mình, không chút suy nghĩ liền cự tuyệt ngay chuôi Thần Kiếm vốn nên dành cho nàng.

Linh Thú Sơn Mạch, chiếm phạm vi hơn trăm dặm. Liên miên cổ thụ mệnh mang không ngừng, đập vào mắt là một mảnh xanh biếc, không thể nhận rõ phương hướng.

Tuy rằng Lạc Thiên Phong đã nói mười năm sau tiến giai cũng được, nhưng sau người Lạc Thanh cũng không có tính toán như vậy. Việc tông môn tiến giai nằm trong tay bọn họ, như thế nào có thể cho rằng đây là một lần lịch lãm. Gánh lên vai bọn họ chính là hy vọng cùng chờ mong của hơn hai trăm vạn người dân.

Lúc này sáu người Lạc Thanh không thể mù quán ngự không phi hành nữa mà phải tìm phương hướng chuẩn xác. Hơn nữa, trừ bỏ Lạc Thanh ra thì năm người Niếp Thanh Thiên đều không thể phi hành thời gian dài được. Kiếm Chủng của bọn họ còn không đủ sức để tiêu hao như vậy được.

Mà cho đến khi đi vào trong Linh Thú Sơn Mạch, sáu người mới phát hiện, hết thảy đều là do bọn họ nghĩ đơn giản. Đập vào mắt nơi nơi đều là cổ thụ xanh um tùm. Trong Lưu Ảnh châu chỉ vẽ ra đại khái một cái lộ tuyến xuyên qua Linh Thú Sơn Mạch, hiện giờ tiến vào bên trong mới phát hiện, cơ hồ mỗi con đường đều giống hệt như nhau.

“Điểm cuối của Linh Thú Sơn Mạch này là một tòa Tuyết Sơn. Chỉ cần tìm được tòa Tuyết Sơn đó là có thể đi ra khỏi Linh Thú Sơn Mạch này.” Lạc Thanh xem lại Lưu Ảnh châu rồi nói.

“Nếu chúng ta cứ đi lung tung, không nói có thể đi ngoài hay không, cho dù đi qua cũng phải đến được tòa Tuyết Sơn kia mới được. Từ nơi đó đi tới Kiếm Thần chủ điện mới là gần nhất. Mặt khác tối trọng yếu chính là trong Lưu Ảnh châu ghi lại thì chỉ có một con đường đi tới đó.” Sau khi xem qua Lưu Ảnh châu, Dịch Nhược Vũ nói.

“Hơn nữa, bởi vì trong Linh Thú Sơn Mạch này thường có nhiều Linh Thú lui tới, trừ bỏ vài kiếm giả có tu vi cao, còn không thì không hề có người dân bình thường nào ở phụ cận. Cho dù là tiên thiên Kiếm Khách cũng không thể xâm nhập vào trong này, chớ đừng nói là xuyên qua. Cho nên muốn tìm người dẫn đường đi tới Tuyết Sơn, rất khó.”

Chỉ ngắn ngủi một lát, Dịch Nhược Vũ liền đem tình huống trước mắt phân tích ra.

Lúc này sau người mới phát hiện, năm nghìn dặm lộ trình, sáu mươi ngày, không sai biệt lắm mỗi ngày tám trăm dặm, cũng không phải cứ thế mà đi. Cho dù có Lưu Ảnh châu, chỉ sợ lúc trước vị Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn lưu lại bản đồ cũng không thể lo lắng chi tiết tới vậy.

Có lẽ hẳn cho rằng sau người Lạc Thanh có thể thuận lợi tìm thấy lộ tuyến. Mà trên thực tế thì sau người Lạc Thanh lại không thể nhận rõ được rốt cuộc chỗ nào là lộ tuyến đi đến Tuyết Sơn.

Không nghĩ tới ngay từ đầu đã gặp phải phiền toái như vậy, thật sự là khiến Lạc Thanh đau đầu. Đối mặt với tình huống như vậy, thậm chí Lạc Thanh còn cho rằng thà đến mười gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn còn hơn như bây giờ, làm người ta thúc thủ vô sách không có biện pháp.

Bỗng nhiên thân thể Lạc Thanh khẽ chấn động. Tựa như cảm thấy Lạc Thanh bất đắc dĩ, trong đầu hắn, tiếng long ngâm hùng hậu của Phong Lô vang lên. Cảm nhận được ý tứ trong đó khiến Lạc Thanh phải sửng sốt.

“Người có biện pháp sao?” Kiếm Tông hỏi ở trong đầu.

Lại một tiếng ngâm trong trẻo vang lên. Tuy rằng không thể nói, nhưng bởi vì có quan hệ khế ước nên Lạc Thanh có thể hiểu ý tứ của nó.

“Được rồi!” Lạc Thanh liền đáp ứng. Đúng thật là đã lâu hắn không có để tiểu tử kia đi ra. Lúc trước vẫn nhất mực bắt nó ở trong Luyện Tâm kiếm đốc lòng luyện hóa được lực của Vô Căn Thủy Liên, thật sự là khiến nó phải ghen khắt.

“Các người lui ra phía sau một khoảng đi” Lạc Thanh bỗng nhiên hướng tới năm người Niếp Thanh Thiên nói.

Có chút nghi hoặc nhưng năm người Niếp Thanh Thiên vẫn làm theo lời Lục Thanh, lui ra khoảng cách mười trượng, để lại một chỗ đất trống hơn phạm vi ba mươi trượng cho Lục Thanh.

Lục Thanh đem Luyện Tâm kiếm ở sau lưng rút ra. Đầu tiên năm người Niếp Thanh Thiên ngẩn ra, lát sau liền thấy được Lục Thanh đặt ngang thân kiếm trước mặt. Trên thân kiếm, rõ ràng có hoa văn một con long mãng uy vũ.

“Huyền Thủy Long Mãng?” Dịch Nhược Vũ sửng sốt mà mấy người Niếp Thanh Thiên cũng nghi hoặc. Bọn họ đều biết trước ngũ phong luận kiếm Lục Thanh có thu phục được một con Huyền Thủy Long Mãng còn nhỏ, nhưng lúc này phóng xuất ra làm gì?

Ngay sau đó, một tiếng long ngâm hùng hậu bá đạo từ Luyện Tâm kiếm vang lên. Long uy bàng bạc hướng về chung quanh tản ra. Cho dù là hai người Triệu Thiên Diệp mới vào cảnh giới Kiếm Chủ cũng cảm thấy áp lực không nhỏ, không cần phải nói đến Dịch Nhược Vũ. Theo tiếng long ngâm truyền ra, nòng cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm thật sâu.

Tiếng ngâm trong trẻo cao vút truyền ra bốn phía. Tức khắc từ trong Luyện Tâm kiếm hiện ra một luồng sáng màu xanh tím chói mắt. Luồng sáng nhanh chóng bắn đến giữa hư không, ở bên trong bí mật mang theo Phong Lô linh lực như thực chất. Trước mặt mọi người, luồng sáng lập tức hóa thành một quả cầu linh lực.

Lúc này, sắc mặt Triệu Thiên Diệp không khỏi nổi lên biến hóa. Lát sau, quả cầu linh lực này phóng đại ra. Linh quang chói mắt đem không trung xung quanh nhuộm thành hai màu xanh tím.

Ánh sáng tán đi, trước mặt mọi người liền hiện ra một cái thân ảnh dài hơn hai mươi trượng huyền phù trong hư không.

“Đây là...!” Triệu Thiên Diệp không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Đây là một con Huyền Thủy Long Mãng tam giai, bất quá kỳ quái chính là toàn thân nói lại có màu xanh tím. Trên lân giáp to bằng bàn tay có khắc một đạo lôi văn quỷ dị, hai chiếc sừng hiện ra thần quang màu tím, có khí Thiên Lô nhẹ nhẹ quán quanh. Đôi mắt màu xanh tím chớp chớp mang theo uy nghiêm nhân nhạ, hai chiếc râu kéo dài từ miệng ra sau trông uy vũ vô cùng.

Mà để cho năm người kinh ngạc nhất là từ trên người Huyền Thủy Long Mãng kỳ dị này tản ra khí tức hoang dã nồng đậm vô cùng. Khí Phong Lô ko ngừng từ trong miệng nó phun ra nuốt vào.

Ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, Dịch Nhược Vũ trầm trầm: “Huyền Thủy Long Mãng, tứ gia Linh Thú, sinh ở vùng sông nước, có huyết mạch chân long, hình thể to lớn. Khi trưởng thành lân giáp có màu xanh lam, có thể sánh bằng thanh kiếm cửu phẩm. Thân hình đạt tới năm mươi trượng, thiện dùng khí hệ Thủy. Ở trong sông nước, không phải tứ gia Linh Thú hệ Thủy cùng Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn thì không thể làm nó tổn thương.”

Không có để nàng nói ra nghi vấn, một bên trong mắt Triệu Thiên Diệp bắn ra thần thức quang nồng cháy: “Đây là một con Huyền Thủy Long Mãng có thuộc tính Phong Lô, có thể nói là Phong Lô Long Mãng

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

345. Chương 100 Tuyệt Sơn, Tử Thanh Song Kiếm

Có chút hưng phấn đem đưa thân thể khổng lồ vài cái, hiện giờ Phong Lô sau khi ăn vào hai cánh hoa của Vô Căn Thủy Liên, rốt cục cũng tiến giai thành tam giai Linh Thú. Thậm chí bởi vì lúc trước ở trong Kiếm Mộ dung hợp khí hoang dã, hiện tại trong cơ thể Phong Lô, chân long huyết mạch càng thêm tinh thuần. Đồng thời cùng với hưng thú hoang dã chém giết, khiến cho nó ở trong cùng giai đã là tồn tại gần như vô địch.

Thân hình dài hai mươi trượng, không sai biệt lắm đã đạt tới tam giai Linh Thú đỉnh phong. Nếu không có linh dược sưu tập được ở trong Kiếm Mộ, chỉ sợ dựa vào Phong Lô chính mình hấp thu khí Phong Lô

tu luyện, thì không có thời gian mười năm, căn bản khó có thể đạt tới trình độ như bây giờ, cũng không có khả năng có huyết mạch chân long tinh thuần như bây giờ. Hiện tại nghe tiếng long ngâm của Phong Lôi, so với trước kia phải tinh thuần hơn hai phần, long uy để lộ ra càng thêm bá đạo.

Vận bèo thân mình vài cái, Phong Lôi liền cúi thấp cái đầu khổng lồ xuống, vô cùng thân thiết cọ cọ trên người Lục Thanh. Thậm chí đám người Dịch Nhược Vũ còn thấy toang mắt nó lộ ra thần sắc vui vẻ.

“Tốt lắm, không nao loạn nữa. Rốt cuộc là người có biện pháp gì để tìm được đường đi.” Vỗ vỗ cái đầu to lớn của Phong Lôi, Lục Thanh trầm giọng nói.

Phong Lôi quơ quơ cái đầu. Ngay sau đó, đám người Niếp Thanh Thiên chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe ra linh quang xanh tím, nguyên bản thân ảnh to lớn hai mươi trượng liền biến mất trước mắt.

“Thật nhanh!” Dịch Nhược Vũ không khỏi kinh hô ra tiếng. Mà Niếp Thanh Thiên cùng Triệu Thiên Diệp cũng đều lộ ra thần sắc khiếp sợ. Thân thể to lớn như thế, chỉ là tam giai Linh Thú, vậy mà tốc độ không hề thua kém hơn bọn họ, thậm chí còn muốn vượt lên một phần. Khó có thể tưởng tượng, đợi cho nó trở thành tứ giai Linh Thú, sợ là bọn họ cũng không thể dùng mắt thường mà bắt giữ được thân ảnh của nó.

“Phong Lôi, Phong Lôi! Tật như điện phong, nhanh như bôn lôi. Không hổ là Linh Thú có thuộc tính Phong Lôi!” Triệu Thiên Diệp khẽ thì thào, khi nhìn đến thân thể to lớn của Phong Lôi, trong mắt lộ ra một tia hâm mộ.

Về hâm mộ này là lần đầu tiên Niếp Thanh Thiên thấy được từ trong mắt Triệu Thiên Diệp. Nhưng lập tức hần cũng nghĩ thông, Linh Thú như thế, lại còn là tứ giai Linh Thú thuộc tính Phong Lôi, đặc biệt Triệu Thiên Diệp tu luyện chính là Phong Lôi Kiếm Khí. Nếu nói hần không động tâm thì có vẻ rất giả dối.

Phong Lôi bay lên không trung hơn một trăm trượng cao, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng long ngâm rung trời. Long uy bàng bạc hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán đi.

Tiếng long ngâm vừa tản ra, trong phạm vi núi rừng vài dặm xung quanh, nhất thời có vô số tiếng rống run rẩy vang lên. Long tộc, chính là Linh Thú vương giả trời sinh. Cho dù hiện giờ Phong Lôi có được huyết mạch rất loãng, nhưng bằng vào khả năng nắm giữ long uy hiện giờ, cũng không phải nhất, nhị giai Linh Thú có khả năng thừa nhận được.

Mấy người nghe ra được, sau khi Phong Lôi phát ra mấy tiếng long ngâm, những tiếng rống kia đúng là ở tại chỗ vang lên. Nói cách khác, những Linh Thú xung quanh đã bị long uy của Phong Lôi kinh sợ, phủ phục tại chỗ.

Ngâm.

Ngay sau đó, Phong Lôi lại tiếp tục phát ra một tiếng long ngâm. Cùng phía trước bất đồng, tiếng long ngâm này như là ẩn chứa một cỗ vận luật kỳ dị, truyền đi xa xa.

Không có khiến sáu người Lục Thanh phải chờ bao lâu, bởi vì bọn họ đã thấy một con nhị giai Linh Thú.

Chỉ lát sau, trong ánh mắt kinh dị của sáu người, một con nhị giai Linh Thú Song Đầu Hỏa Mãng từ một bên rừng chạy ra, ngay sau đó liền sợ hãi phủ phục xuống trước mặt Phong Lôi, tựa hồ đang chờ lệnh.

Sắc mặt Lục Thanh có chút quái dị, Phong Lôi làm như vậy chẳng lẽ là muốn Linh Thú trong Linh Thú Sơn Mạch này dẫn đường cho bọn hần.

Tựa hồ Phong Lôi có chút không kiên nhẫn nhìn con Song Đầu Hỏa Mãng này, một đạo tàn ảnh xanh tím hiện ra. Lập tức con Song Đầu Hỏa Mãng dài đến sáu trượng đã bị Phong Lôi đánh bay đi, rơi thẳng vào một gốc cổ thụ to đến hai người ôm mới rên rĩ một tiếng.

Lúc này tựa hồ như nó đã biết tính tình Phong Lôi, cũng không dám chậm trễ nữa, hai cái đầu to lớn phát ra một tiếng rít có âm tiết kỳ quái. Ngay sau đó từ bốn phía liên tục truyền đến tiếng rít sắc nhọn. Lát sau vô số con mãnh xà từ chung quanh bò đến.

Dịch Nhược Vũ cùng Long Tuyết đồng thời nhú mày lại, nhưng chung quy cũng không mở miệng nói gì.

Những con mãnh xà này có đủ loại, bất quá toàn thân chúng đều thống nhất có màu đỏ tươi như lửa, đại khái có khoảng trăm con. Cảm thụ linh lực lưu động trong cơ thể chúng nó, thể nhưng đều là nhất giai

Linh Thú. Lục Thanh không khỏi kinh ngạc liến nhìn Song đầu Hỏa Mãng một cái, không nghĩ tới nó còn có năng lực điều khiển bầy rắn như vậy.

Mà nhìn thấy những con mãng xà tập kết lại, Song Đầu Hỏa Mãng vội vàng phát ra mấy tiếng rít, lát sau liên tục các loại tiếng rít đáp lại vang lên. Lập tức Song Đầu Hỏa Mãng lại hướng tới Phong Lôi phát ra tiếng rít như đang báo cáo.

Lại một cái tàn ảnh xanh tím hiện lên, Song Đầu Hỏa Mãng lại bay ngược ra ngoài. Bất quá lần này tựa hồ đã có được đáp án, Phong Lôi cũng không có tức giận mà dùng lực gì. Song Đầu Hỏa Mãng chỉ loạng choạng rồi từ mặt đất hơn mười trượng xa đứng lên, giống như được đại xá hướng về trong núi rừng chạy trốn. Đàn mãng xà được tụ tập đến cũng theo sát bỏ trốn mất dạng.

Giống như là tranh công, Phong Lôi lập tức cúi đầu hướng tới Lục Thanh.

Ở trên đầu Lục thanh cũng lập tức truyền đến ý niệm của nó.

Hai mắt sáng lên, trên mặt Lục thanh lộ ra một nụ cười. Lập tức hắn lấy ra một chiếc bình ngọc, dốc ra hơn mười viên Tham Vương đan, mà Phong Lôi sớm đã há to miệng chờ.

Tham Vương đan này là do tông môn chuyên môn chuẩn bị trước cho bọn hắn đi Kiếm Thần chủ điện. Mỗi người đều được phát cho năm bình, cùng với một ít các loại đan được chữa thương khác.

Quay đầu nhìn lại năm người Niếp Thanh Thiên, Lục Thanh nói: “Đi lên đi, Phong Lôi đã tìm được phương hướng đi tới Tuyết Sơn. Do nó chở chúng ta đi thì chỉ cần hai ngày là đủ.”

Trước mắt mọi người đều sáng ngời. Lát sau, Lục Thanh điểm nhẹ chân, thân thể nhẹ nhàng rơi xuống trên đầu Phong Lôi. Chỗ này là Phong Lôi chuyên môn dành cho Lục Thanh đứng, cũng chỉ có Lục Thanh mới được phép đứng ở vị trí đó.

Mà nghe được Lục Thanh còn muốn năm người trước mắt đi lên, Phong Lôi vắn vẹo thân mình vài cái tỏ ý không muốn, nhưng vẫn không làm trái lời Lục Thanh, để cho năm người Niếp Thanh Thiên đi lên.

Phong Lôi ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng long ngâm cao vút. Nó có chút hơi hưng phấn mà vẫy cái đuôi to lớn, nhất thời trên mặt đất cuồng phong nổi lên. Trong ánh mắt khiếp sợ của những Linh Thú ẩn nấp nhìn trộm xung quanh, một đạo linh quang xanh tím xẹt qua hư không, trong chớp mắt đã xuất hiện trên bầu trời hơn mười trượng xa. Dọc thẳng theo hướng đi mà liên tục vang lên tiếng gào bay chó chạy, dư âm kéo dài tới tận phương xa.

Nguyên khí trời đất của Linh Thú Sơn Mạch khá nồng đậm, tuy không thể dùng làm núi chính, nhưng dùng để lập ra một ngọn núi phụ cũng là lựa chọn rất tốt.

Ngay tại thời điểm sáu người Lục Thanh cười Phong Lôi nhắm Tuyết Sơn mà đi, ở cách xa Tuyết Sơn năm trăm trượng cũng có hai vị khách không mời mà tới.

Từng cơn gió lạnh rít gào, bên cạnh Linh Thú Sơn Mạch, một tòa Tuyết Sơn cao gần nghìn trượng đứng cô lập. Đây là một tòa núi cao như tuyết trắng, giống như toàn thân đều do băng tuyết tạo thành, băng tuyết bao trùm một tầng lại một tầng, đỉnh núi giống như mũi kiếm thẳng tắp hướng tận trời. Tuyết Sơn này theo xa xa mà nhìn trông thật giống như một thanh Hàn Băng cự kiếm thông thiên, mang theo khí chất lạnh lùng cao ngạo đứng sừng sững trong trời đất.

Tại xung quanh Tuyết Sơn là một mảnh băng tuyết bao phủ phạm vi hơn mười dặm. Trên bầu trời, từng bông tuyết phiêu đảng hạ xuống, một lần nữa bao phủ trên Tuyết Sơn, đem nhiệt độ trên mặt đất, trên ngọn cây cần nuốt sạch sẽ. Từng cơn gió lạnh sơ xác tiêu điều thổi qua.

Gió lạnh thấu xương phát động không khí phát ra tiếng vang như tiếng Kiếm Khí phá không, sợ là có thể lập tức đem một người bình thường thổi bay. Mỗi một lần thổi qua đều nhắc lên một mảnh băng tuyết thật dày, một lần nữa tán ra thành bông tuyết phiêu đảng trong không trung.

Xuyên qua từng bông tuyết mà đi, hai thân ảnh nhẹ nhàng nhắm tới Linh Thú Sơn Mạch đi tới. Bông tuyết đầy trời rơi xuống cách đỉnh đầu bọn họ gần thước liền tự động tách ra hai bên, một chút cũng không dính lên quần áo hai người.

Tiếng bước chân của hai người rất rõ ràng, chân dẫm lên mặt băng tuyết phát ra tiếng vang kéo kẹt, thể mà cự nhiên át qua tiếng gió rít. Mà khiến người ta phải kinh dị chính là, hai người chỉ chậm rãi bước ra từng bước, nhưng ngay sau đó lại xuất hiện ngoài xa ba mươi trượng, không hề có tàn ảnh gì lưu lại, cũng không hề có một chút tiếng vang.

Ở sau lưng hai người đều đồng dạng đeo một thanh trường kiếm lớn nhỏ giống nhau chỉ là một có màu tím, một có màu xanh, ở bên trên không thể che dấu tia khí màu vàng sắc bén tản ra. Vô tận tia khí không có tràn ra ngoài, nhưng cũng làm cho người ta phải sợ hãi.

Bỗng chợt hai người đồng thời dừng lại cước bộ.

Một người sau lưng đeo thanh trường kiếm màu tím ngẩng đầu nhìn đỉnh Tuyết Sơn trước mắt, cảm thán nói: “Không nghĩ đến ở Thanh Phàm giới nhỏ nhỏ này lại có phong cảnh kỳ tuyệt như vậy, khí chất cao ngạo cô độc thật sự quá giống.”

“Người lại suy nghĩ đến điều đó sao?” Người trung niên ở bên cạnh cũng đoán được tâm tư của người này một chút, nói.

“Có ai nói không phải đâu! Đại tiểu thư bị băng phong hơn một nghìn sáu trăm năm đến nay, thật sự là Tuyết Sơn này bằng phách cô ngạo cùng đại tiểu thư giống nhau.”

“Chỉ là đại tiểu thư lao thẳng vào băng phong trong Cửu Trọng Kiếm Tháp không chịu đi ra, chỉ một lần mà đã một nghìn sáu trăm năm.”

“Không nghĩ tới những điều cấm kỵ người biết không ít a!” Người trung niên ở bên cạnh nhìn hẩn một cái thật sâu nói.

Cười khổ lắc đầu, người trung niên đeo thanh kiếm màu xanh không khỏi thở dài một hơi nói: “Tràng tranh đoạt năm đó khiến cho đại tiểu thư phải đau khổ chờ nhiều năm như vậy. Người nói người kia đó, hiện giờ hẩn đang ở đâu?”

Lắc lắc đầu, trên mặt trung niên đeo thanh kiếm màu tím lộ ra thần sắc nhớ lại nói: “Ở nơi nào cũng không phải chúng ta có thể nhúng tay vào được. Thật kỳ vọng có thể tu luyện đến cảnh giới kinh thiên động địa như vậy. Đáng tiếc lão tổ tông đã nói, nếu không có kỳ ngộ thì Kiếm Hoàng chính là đỉnh điểm của chúng ta.”

“Kiếm Hoàng!” Trung niên đeo thanh kiếm màu xanh khẽ thì thào nói: “Lôi kiếp không độ, Kiếm Phách khó thành. Cho dù vượt qua lôi kiếp thì như thế nào, chung quy cũng không thoát khỏi hạn chế tính mệnh hai trăm năm.”

“Chẳng lẽ người nghĩ nhận mệnh rồi sao?” Ở bên cạnh, hai mắt trung niên đeo thanh kiếm màu tím bỗng lóe lên hai luồng thần quang khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Nhận mệnh?” Người kia thì thào một câu rồi hai mắt cũng bỗng phát ra quang mang chói mắt: “Ta nhận mệnh, ta như thế nào có thể nhận mệnh chứ?”

Ngay sau đó, từ trên người hai gã nổi lên một tầng tia khí kinh thiên, hai cỗ uy trời đất cường đại mang theo đại thể vô tận hướng thẳng Cửu Tiêu. Tuyết Sơn cao nghìn trượng phát ra tiếng vang ầm ầm, từng tảng tuyết lớn, vỡ ra ầm ầm lao xuống mặt đất.

Thanh thế tuyết lở cũng không khiến hai người kinh hoảng. Từng cơn sóng tuyết đánh xuống tới thân hai người đều bị một cỗ lực lượng vô hình tách ra hai bên. Hai người vẫn ung dung chuyện trò như chưa có việc gì xảy ra.

“Chúng ta còn hy vọng!” Trung niên đeo thanh kiếm màu tím lại khẽ nói.

“Không sai! Chúng ta còn hy vọng!” Người trung niên đeo thanh kiếm màu xanh đôi mắt hướng về phương xa rồi nói.

“Có lão tổ tông tương trợ, nếu lão bắt tử của Sinh Tử môn nói thật thì chúng ta nhất định có thể lấy được thứ đó. Chỉ cần có nó, chúng ta sẽ có thêm thời gian để đạt tới cảnh giới đó. Thậm chí có nó tương trợ, chúng ta cũng có thể trực tiếp đột phá cảnh giới trước mặt.”

”Bất quá, chỉ sợ nơi đó cũng không tồn tại!” Ánh mắt trung niên đeo thanh kiếm màu xanh có chút mờ lung nói.

“Khẳng định sẽ không!” Trung niên đeo thanh kiếm màu tím lắc lắc đầu nói: “Sự tình quan hệ tới sinh tử của đại tiểu thư, lão tổ tông lại tự mình tới Sinh Tử môn hỏi. Tin rằng Quân Mặc Lâm hẳn cũng không dám tùy tiện cho có lệ. Nếu không dù trái với ước định, lão tổ tông cũng sẽ tiêu diệt Sinh Tử môn hẳn, ta nghĩ Kiếm Thần điện cũng sẽ không nói gì.”

“Đúng vậy, Quân Mặc Lâm co đầu rút cổ nhiều năm như vậy. Nếu bởi vì chuyện này mà đối đầu với lão tổ tông, như vậy cơ nghiệp của Sinh Tử môn hẳn coi như tan tành.” Trung niên đeo thanh kiếm màu xanh cũng gật đầu nói.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

346. Chương 101 Mượn Phong Lôi

- Chỉ cần xuyên qua rừng núi linh thú, tới phạm vi ngàn dặm phía bên kia của khu vực tông môn Thiên Đạo là coi như tới rồi. - Người trung niên đeo thanh kiếm màu tím nheo hai mắt lại.

- Đúng thế! Phía trước nghe người của Kiếm Thần điện nói rằng khu vực này có một tông môn muốn tiến cấp lên Kim Thiên. Hình như có tên là Tử Hà tông. - Ánh mắt người trung niên đeo thanh kiếm màu xanh có chút bồi hồi:

- Đường như ta nhớ trong Hoàng bảng cũng có một cường giả tên là Tử Hà Kiếm Hoàng. Tông môn này có lẽ là do hắn lập nên.

Người trung niên đeo thanh kiếm tím cũng gật đầu, nói:

- Lúc trước, Tử Hà Kiếm Hoàng cũng là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy. Một bộ Tử Dương thất tuyệt kiếm, mượn uy lực của trời đất mà tạo ra hoàng giả mãnh thú thời thượng cổ - Tam Túc Kim Ô, chiếm vị trí thứ chín trên Hoàng bảng.

- Ủm! Nếu quả thực đúng là tông môn này vậy thì chúng ta tới đó một chút cũng tốt. Năm đó, Tử Dương thất tuyệt kiếm là thứ kiếm pháp tinh thâm có mặt trên Hoàng bảng. Nghĩ tới nó thật khiến cho người ta mong đợi. - Trên người trung niên cầm thanh kiếm màu xanh bắt đầu bốc lên ý chí chiến đấu rất mạnh khiến cho từng làn khí Tồn Phong thổi tan lớp tuyết đọng dưới chân. Sau khi hai người rời khỏi, lớp tuyết dưới chân họ lập tức sụp xuống.

- A!

Ngay khi hai người bước vào rừng núi linh thú, bên ngoài khi rừng băng tuyết, người trung niên đeo thanh kiếm tím chợt ồ lên một tiếng:

- Người có cảm giác được không?

- Cảm giác được. Đó là một con linh thú có huyết mạch của Chân Long. Tuy rằng hơi thở của nó không mạnh nhưng huyết mạch hết sức tinh khiết. Huyết mạch như vậy so với di mạch của Chân Long cũng không kém nhiều lắm. Thậm chí ta thấy còn tinh khiết hơn mấy phần.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt đều có một sự hưng phấn.

- Bắt lấy nó. Khi nào trở về tìm người của Linh Kiếm Tông giúp đỡ nuôi dưỡng. Sau hai mươi năm chắc chắn sẽ trở thành sự trợ giúp lớn.

Lập tức cả hai không hề chần chừ, nhanh chóng ngự không lao về phía Tuyết sơn.

Trên bầu trời rừng núi Linh thú.

Phong Lôi giống như một trận cuồng phong màu xanh tím xuyên qua không trung. Đứng ở trên đầu nó, Lục Thanh chợt cảm thấy một điều gì đó. Chẳng biết tại sao, trong tâm hắn chợt có một dự cảm không hay, chỉ có điều không biết rõ là phúc hay họa thôi.

Cảm ứng Không Giới trong lòng bàn tay, đá ngũ hành đã được chuẩn bị đầy đủ. Nếu lúc đó có chuyện gì xảy ra thì cũng có thể ngăn cản được một phần.

Trên đường đi, thi thoảng Phong Lôi lại hưng phấn gầm rống khiến cho phía dưới một số loại linh thú sợ tới vỡ mật. Ngoại trừ một ít linh thú tam giai ra, linh thú nhị giai cơ bản ngăn cản không nổi một con rồng như Phong Lôi. Mà Lục Thanh cũng nhận thấy ngay cả linh thú tứ giai cũng không có ý đối đầu với Phong Lôi. Mỗi khi Phong Lôi đi ngang qua lãnh địa của bọn chúng, chỉ có vài tiếng gầm rống vang lên, chứ không có hành động gì khác.

Một ngày nhanh chóng qua đi.

Càng đi về phía trước, cảm giác của Lục Thanh càng tăng lên. Hắn có thể xác định được phương hướng mà cảm giác đó xuất hiện chính là từ phía Tuyệt Sơn.

Cũng không phải để hắn chờ lâu. Một lúc sau, sắc mặt Lục Thanh trở nên ngưng trọng. Bởi hắn có thể cảm nhận được hai luồng hơi thở rất mạnh đang nhanh chóng tiếp cận bọn họ. Những tia khí phát ra từ họ, cho dù cách xa mười dặm, Lục Thanh cũng có thể cảm nhận được.

Lần này, chẳng những Lục Thanh mà ngay cả Phong Lôi cũng nhận ra hai làn hơi thở đó. Điều này khiến cho lần đầu tiên nó có cảm giác bất an. Thân là linh thú có được linh giác rất mạnh nên lúc này nó cảm nhận được sự nguy hiểm.

Nó ngừng lại trong không trung rồi gầm lên một tiếng. Trên hai cái sừng của Phong Lôi, ánh sáng màu xanh tím từ từ tản ra. Đồng thời trong cơ thể nó linh lực dao động như bất kỳ lúc nào cũng có thể bộc phát.

- Là ai? - Năm người Nhiếp Thanh Thiên nhanh chóng nhận ra điểm khác thường.

Cảm nhận hai làn hơi thở đang nhanh chóng tới gần, sắc mặt Lục Thanh ngưng trọng, nói:

- Tốc độ của bọn họ quá nhanh, chúng ta không thể trốn thoát. Chỉ không biết người tới là địch hay bạn.

Sáu người nghiêm túc chờ đợi, ngưng tụ toàn bộ Kiếm Nguyên trong Kiếm Chủng. Chỉ cần có điều không ổn là dùng thế sét đánh tấn công.

Rất nhanh, hai tiếng cười sang sảng chấn động mọi người từ xa vọng tới.

- Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. - Lúc này, Lục Thanh biến sắc.

- Không đúng! Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn không thể ra tay với chúng ta. - Dịch Nhược Vũ mở miệng nói:

- Có thể đây là hai người ra ngoài dạo chơi, hoặc đại sư không có tông môn.

Nghe Dịch Nhược vũ nói vậy, đám người Nhiếp Thanh Thiên bình tĩnh lại. Nhưng không biết tại sao, Lục Thanh vẫn có cảm giác hai người này tới đây có ý đồ.

- A! Không ngờ đã có chủ. - Người trung niên cầm thanh kiếm màu tím kinh ngạc thốt lên.

Sau khoảng chừng một nhịp hô hấp, hai người liền đứng trước mặt sáu người Lục Thanh.

- Là thật! Tại sao lại có thể có được Huyền Thủy Long Mãng hấp thu hai thuộc tính Phong Lôi? Chuyện này thật khó tin. - Người trung niên có thanh kiếm màu tím chép miệng, lên tiếng. Ánh mắt hắn nhìn Phong Lôi chăm chú giống như phát hiện ra một món đồ chơi mới chỉ muốn nắm trong tay.

- Thuộc tính Phong Lôi có lẽ ngoại trừ thần ứng Phong Lôi lục giai ra chỉ sợ gần như không còn. Không ngờ ở một khu vực Thanh Phàm thế này cũng có thể gặp được chuyện lạ như vậy. Chỉ sợ hai vị Linh Kiếm tông chắc chắn phải mở to mắt ra mà nhìn. - Vị trung niên cầm thanh kiếm xanh đánh giá Phong Lôi vài lần:

- Gọi nó là Phong Lôi Long Mãng đi. Dòng máu của nó vô cùng tinh khiết, trên người lại có khí Phong Lôi nên chắc chắn thành tựu trong tương lai sẽ không thể lường được.

- Đúng vậy! Có nó thì hai mươi năm sau chúng ta lại có thể nhờ vào một chỗ dựa mạnh mẽ. - Sắc mặt người trung niên cầm thanh kiếm màu tím trở nên ngưng trọng.

Nghe hai người nói chuyện với nhau mà chẳng coi ai vào đâu, sắc mặt Lục Thanh lập tức trở nên khó coi.

Lúc này, vị trung niên có thanh kiếm màu tím nhìn sáu người Lục Thanh, ánh mắt như xuyên qua suy nghĩ của bọn họ. Ngay cả Long Tuyết cũng phải nhíu mày. Nhưng như e ngại chuyện gì đó nên sắc mặt của nàng cũng không có gì thay đổi.

- Sáu người này còn nhỏ mà tư chất cao thật, không ngờ có thể đạt tới mức như thế này. - Vị trung niên có thanh kiếm tím hơi kinh ngạc, mở miệng.

Người trung niên có thanh kiếm màu xanh cũng liếc mắt nhìn sáu người sau đó ánh mắt tập trung nhìn Lục Thanh:

- Đúng thế! Cho dù trong các tông môn cũng có thể đứng trong số trăm người đứng đầu. Không ngờ một khu vực Thanh Phàm nhỏ nhỏ thế này cũng có thể bồi dưỡng được một đám đệ tử xuất chúng như thế.

Người trung niên có thanh kiếm xanh dừng một chút rồi nhìn Lục Thanh, nói:

- Các ngươi là đệ tử tông môn Thanh Phàm hay là đến từ hai giới Kim Thiên, Bạch Linh?

- Bẩm hai vị đại sư! Chúng ta là đệ tử của giới Thanh Phàm. - Âm thanh của Lục Thanh hoàn toàn bình tĩnh nói. Lúc này, hắn đã hạ quyết tâm, nếu như đối phương thực sự muốn cướp đoạt Phong Lô thì cho dù đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mình cũng làm cho họ phải trả giá lớn mới có được.

Đối với thái độ của Lục Thanh, người trung niên mặc áo xanh nhìn hắn có chút khen ngợi. Nhưng ngay lập tức, sắc mặt gã trở nên kinh ngạc.

- Phong Lô kiếm khí? Tiểu tử này tu luyện Phong Lô kiếm khí. Rất nghị lực, rất quyết đoán. - Lục Thanh có thể nhìn ra được rằng người trung niên đúng là đang khen ngợi mình. Nhưng điều này cũng chẳng quan trọng.

- Không chỉ có một mà còn có một tên tiểu tử nữa cũng tu luyện Phong Lô kiếm khí. Chẳng qua cảnh giới của hắn còn kém khá xa. - Người trung niên cầm thanh kiếm màu tím đưa mắt nhìn quanh rồi mở miệng nói tiếp.

Người trung niên có thanh kiếm màu xanh nhìn về phía Lục Thanh, nói:

- Con Phong Lô long mãng này là linh thú của ngươi?

- Đúng là của vãn bối. - Lục Thanh gật đầu.

- Linh thú của ngươi? - Người trung niên có thanh kiếm màu xanh trầm ngâm một lúc rồi ánh mắt chợt sáng lên. Tay phải của gã ngửa lên, trong lòng bàn tay chợt xuất hiện hai cái bình thon dài màu trắng.

Không Giới!

Trong lòng Lục Thanh cảm thấy khiếp sợ. Hắn không ngờ được rằng hai người này lại có được Không Giới. Căn cứ vào những gì mà hai người đó nói chuyện với nhau, Lục Thanh đoán hai người này có thể tới từ thế giới Kim Thiên. Mà có được Không Giới sợ rằng còn có thể tới từ thế giới Bạch Linh.

Không Giới là thứ mà do Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách mới có thể cô đọng không gian Động Hư mà thành. Mà Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách chỉ có ở những tông môn sắp sửa thăng cấp mới có, hoặc là tông môn Bạch Linh. Vào lúc này, nhìn nét mặt thần nhiên của người trung niên đeo thanh kiếm màu xanh, Lục Thanh gần như có thể khẳng định hai vị Kiếm Hồn trước mặt xuất thân từ một tông môn rất mạnh. Ít nhất cũng phải là tông môn cấp Kim Thiên mạnh nhất.

Bởi vì Diệp lão đã nói rằng Không Giới cũng không phải chỉ có cô đọng lại mà được, nó cần phải có cả những loại tài liệu quý báu. Muốn có được những loại tài liệu đó là chuyện hết sức khó khăn. Vì vậy mà ngay từ đầu, Lục Thanh đã loại trừ hai người này cũng có được giống như hắn. Bảo vật như vậy, chỉ có trưởng bối của tông môn mới có thể bỏ thời gian ngưng luyện cho đệ tử mà mình coi trọng.

Trong lúc Lục Thanh đang thăm đoán thân phận của hai vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, năm người Nhiếp Thanh Thiên hoàn toàn khiếp sợ trước thủ đoạn của người trung niên. Từ lòng bàn tay trống trơn, xuất hiện hai vật đó là thần thông gì? Bọn họ hoàn toàn không hề nghe nói tới nó.

Không để ý tới năm người Nhiếp Thanh Thiên, người trung niên có thanh kiếm xanh nói với Lục Thanh:

- Cho chúng ta mượn Phong Lô Long Mãng trong hai mươi năm, chúng ta rất cần nó. Để bồi thường cho người, ở đây ta có hai bình đan được thượng phẩm. Một bình là Kiếm Hồn đan có thể giúp người ngưng kết Kiếm Hồn, tăng thêm ba phần cơ hội.
- Bình còn lại là Dưỡng Hồn đan có thể khiến cho Hồn Thức tăng trưởng, làm Kiếm Hồn lớn mạnh. Hai loại đan dược này mỗi bình đều có ba viên. Nếu như theo bình thường người phải cần tới hai mươi năm để đạt tới Kiếm Vương đỉnh thì bây giờ sẽ tiết kiệm cho người mười năm.

Nghe người trung niên nói vậy, năm người Nhiếp Thanh Thiên không khỏi mở to mắt nhìn về phía hai cái bình nhỏ. Tuy rằng bọn họ đã có được Kiếm Hồn đan nhưng đan dược thượng phẩm quý như vậy có nhiều hơn một viên là thêm một phần chắc chắn. Chưa cần phải nói tới Dưỡng Hồn đan có thể làm cho Kiếm Hồn phát triển. Đây quả thực là thần đan mà Kiếm Vương mơ ước.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

347. Chương 102 Lăng Tiêu Tông

Dường như hiểu được lời nói của người trung niên đeo thanh kiếm màu xanh, Phong Lô không đồng ý. Trong nháy mắt từ hai chiếc sừng của nó bắn ra hai tia chớp màu tím xé rách chân không, bắn thẳng về phía hai người trung niên.

- Ha ha! Tính tình còn quá ngang ngược. - Người trung niên đeo thanh kiếm xanh mỉm cười. Sau đó, hai tia chớp ẩn chứa khí Thiên Lô mà Lục Thanh biết rằng cho dù Kiếm Chủ tiểu thiên vị bình thường nếu không kịp đề phòng cũng bị thương đó liền bị người trung niên đeo thanh kiếm màu tím hút vào trong lòng bàn tay.

- Lô linh lực thật tinh khiết. Đúng là con vật rất tốt.

Một quả lô cầu màu tím cứ vậy rung động xoay trong tay người trung niên có thanh kiếm màu tím. Rồi trong nháy mắt, nó thay đổi thành vô số hình dạng, cuối cùng hóa thành một tia chớp màu tím dài khoảng một trượng, bắn thẳng về phía mảnh rừng phía dưới.

Đất trời giống như quay cuồng trong mắt mọi người. Rồi sau đó khoảng rừng gần hai trăm trượng bị tia chớp màu tím bao phủ. Thoáng cái, toàn bộ cây cối trong phạm vi đó bị cháy đen và một cái hố to hiện ra trước mặt mọi người.

- Tử Điện Kiếm Cương. - Ánh mắt Lục Thanh trở nên ngưng trọng.
- Con mắt của tiểu tử đúng là tin tưởng. Kiếm khí mà ta tu luyện chính là Tử Điện.

Trung niên có thanh kiếm màu tím cũng chẳng hề giấu diếm. Nơi kiếm chỉ của hắn, một đạo Tử Điện Kiếm Cương thò ra thụt vào liên tục, xung quanh đó là những tia chớp. Kiếm Cương vừa xuất hiện, sáu người Lục Thanh liền cảm thấy Kiếm Nguyên trong Kiếm Chủng của mình liền bị áp chế. Kiếm Khí và Kiếm Cương là sự đại diện cho hai cảnh giới hoàn toàn khác biệt.

- Thế nào? Chỉ cần người đồng ý, hai mươi năm sau chúng ta sẽ trả lại Phong Lô Long Mãng cho người. Hơn nữa, đến lúc đó, ta cam đoan nó sẽ trở thành một linh thú lực giai cực mạnh. Chỉ có điều đến lúc đó, bọn ta cần nó làm cho mình một việc mà thôi. - Người trung niên có thanh kiếm màu xanh nhìn Lục Thanh chằm chằm.
- Có thể nói trong vòng hai mươi năm tuy người không có nó, nhưng khi nó trưởng thành thì lúc đó người có thể tưởng tượng rằng nếu nó quay trở về sẽ là sự giúp đỡ rất lớn cho người. Hơn nữa, với hai bình đan dược này người cũng chẳng hề thiệt.

Cùng lúc này, Diệp lão cũng chợt lên tiếng trong đầu Lục Thanh.

- Tiểu tử! Đồng ý với hần đi.

- Tại sao?

- Sau tứ giai, cho dù người có linh được giúp thì nó cũng chỉ có thể trưởng thành tới tứ giai đỉnh phong. Nhiều nhất thì nó cũng có thể vượt qua được Lôi kiếp đạt tới ngũ giai. Nhưng như thế nếu đối mặt với con mụ điên kia người vẫn phải một mình đối địch. Nếu nó ở lại sẽ khiến cho phải gánh vác một cuộc phiêu lưu không cần thiết. Chẳng thà để nó rời khỏi, sau khi giải tỏa nguy cơ tứ giai, người lại có thể đi tìm nó.

Diệp lão dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

- Vốn ta đang suy nghĩ xem làm cách nào có thể giúp người tăng tu vi thật nhanh, để có thể chống lại được con mụ điên kia. Bây giờ, Dương Hồn đan kia chính là sự giúp đỡ tốt nhất. Có nó, thêm ta hộ pháp, ta có thể chắc chắn trong vòng một năm người có thể ngưng kết được Kiếm Hồn. Trong vòng hai năm đạt tới đỉnh cao của Kiếm Cương. Đây có thể nói là sự lựa chọn tốt nhất của người. Tuy rằng trong vòng hai năm rủi ro chuyện đạt tới Kiếm Hoàng là điều rất khó nhưng thực lực để chống lại thì hoàn toàn có thừa.

Lúc này, tiếng rên rỉ của Phong Lôi vang lên trong đầu Lục Thanh.

- Sư phụ?

- Đó là do ta để cho nó nghe thấy. - Diệp lão lập tức mở miệng nói:

- Con vật nhỏ! Người phải hiểu được bây giờ người chỉ là sự trói buộc đối với hần mà thôi. Nếu muốn giúp hần thì người càng phải mạnh hơn mới được. Người sinh ra đã phải chịu biết bao khổ sở mới có thể xuất hiện trên thế gian nên có được linh trí cực cao. Mấy chuyện này, ta nghĩ người có thể hiểu được.

Tiếng rên rỉ của Phong Lôi càng lúc càng yếu. Nhưng dường như nó thực sự hiểu được lời của Diệp lão nên âm thanh trong đầu của nó cũng không còn sự chống cự mà chỉ có một sự quyến luyến không muốn xa cách.

Đồng thời, sau khi nghe Diệp lão nói, Lục Thanh cũng hiểu được sau tứ giai có rất nhiều điều khó lường. Nếu nó đi theo hần đến lúc đó cơ bản không thể ngăn nổi uy thế của ma nữ, chẳng khác gì đi tìm chết. Chẳng bằng cứ để nó đi theo hai người đó. Nếu sau tứ giai, hần có thể bình an vượt qua kiếp nạn thì đến lúc đó đi tìm nó cũng được.

Dưới ánh mắt của hai người trung niên, từ đôi mắt màu xanh tím của Phong Lôi bắt đầu có những giọt nước to chảy ra ngoài. Âm thanh gầm rống của nó vang lên khiến cho tất cả đều không đành lòng.

Không một ai lên tiếng. Cho tới nửa nén nhang, Lục Thanh mới ngẩng đầu lên, nhìn người trung niên có thanh kiếm màu xanh, nói:

- Ta đồng ý với hai ngài. Hy vọng các ngài có thể đối xử tốt với nó.

- Tại sao?

- Tại sao?

Lúc này, Triệu Thiên Diệp đứng sau lưng Lục Thanh bước tới mở miệng hỏi hần.

Ánh mắt của Nhiếp Thanh Thiên đứng bên cạnh cũng hoàn toàn tương tự. Tuy rằng chỉ trong khoảng thời gian tiếp xúc ngắn, nhưng do Triệu Thiên Diệp cũng có được khí Phong Lôi nên mới được Phong Lôi chấp nhận. Thậm chí nó còn cho phép gã đứng ở trên cổ mình. Điều này khiến cho Triệu Thiên Diệp hiếm khi nở nụ cười cũng không giấu được sự vui vẻ.

Vì vậy mà lúc này, sự lựa chọn của Lục Thanh khiến cho Triệu Thiên Diệp không thể chấp nhận. Thậm chí là Nhiếp Thanh Thiên và ba người Diệp Cô Hàn bên cạnh.

Nét mặt Lục Thanh hoàn toàn bình thản. Một lúc lâu sau hần mới mở miệng:

- Nếu đi theo ta... Sau tứ giai, khả năng phải chết của nó là rất lớn.

- Phải chết?

Chẳng những Triệu Thiên Diệp mà gần như tất cả mọi người đều ngăn người.

Lục Thanh lắc đầu, không nói gì nữa đưa mắt sang nhìn người trung niên có thanh kiếm màu xanh, nói:

- Tiền bối có thể tạm thời chờ thêm nửa năm. Ta còn muốn nhờ Phong Lôi đưa tới Chủ điện của Kiếm Thần điện.

- Chủ điện của Kiếm Thần điện? - Ánh mắt của người trung niên có thanh kiếm màu tím đứng bên cạnh chợt sáng lên. Hắn nhìn chằm chằm Lục Thanh:

- Chẳng lẽ các người chính là đệ tử của Tử Hà tông sắp tiến cấp?

Lục Thanh nghe thấy vậy sửng sốt:

- Tại sao tiền bối lại biết?

Nét mặt của người trung niên có thanh kiếm màu tím có chút ngạo nghễ:

- Chúng ta vừa mới ở Chủ điện của Kiếm Thần điện đi ra nên nghe nói tới các người.

Đến đây, Lục Thanh càng thêm chắc chắn thân phận của họ không bình thường. Nghe lời nói thì hình như bọn họ cũng chẳng coi chủ điện của Kiếm Thần điện vào đâu. Hoặc là cũng chẳng coi việc thế giới Thanh Phàm tới chủ điện của Kiếm Thần điện.

Lúc này, người trung niên có thanh kiếm xanh đứng cạnh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được! Nửa năm nữa, bọn ta sẽ đích thân đến Tử Hà tông các người mà đòi. Hy vọng người nhớ giữ lời. - Nói xong, lão liền ném hai cái bình cho Lục Thanh.

Nắm hai cái bình trong tay, Lục Thanh liền cảm thấy một làn hơi lạnh thấu xương. Hắn nhìn chằm chú một lúc, thì không ngờ đó là Hàn Ngọc tủy vô cùng quý báu.

Dừng lại một chút, Lục Thanh mở miệng nói:

- Mong hai vị tiền bối cho biết thân phận. Văn bối là Lục Thanh.

Người trung niên có thanh kiếm màu xanh liếc nhìn Lục Thanh một cái rồi nói:

- Với tư chất và tu vi của người cũng có đủ tư cách biết thân phận của chúng ta. Ta là hộ pháp của Lăng Tiêu tông. Đây là sư đệ ta cũng là hộ pháp. Người có thể gọi chúng ta là Thanh lão và Tử lão.

- Lăng Tiêu tông? - Lục Thanh thì thào trong miệng. Hắn dường như đang cố nhớ tới tên của một tông môn như vậy. Nhưng trong vô số tông môn, thì những tông môn cao hơn rất ít được lưu truyền trong những tông môn thấp. Vì vậy mà cho đến hiện tại, ngoại trừ một số tông môn cấp Thanh Phàm ra, tông môn cấp Kim Thiên, Lục Thanh cũng chỉ biết có Cẩm Kiếm tông và Hạo Nhiên tông. Ngoài ra còn có một tông môn có thể sánh với tông môn cấp Bạch Linh đó là Sinh Tử môn.

Về phần một số ít tông môn cấp Kim Thiên mà tông môn có ghi lại, Lục Thanh cũng chưa từng gặp qua. Vì vậy mà khi người trung niên mặc áo xanh nói ra, Lục Thanh cũng không thể nhớ ra được cái tông môn nào như thế. Nói ít nhất, Lăng Tiêu tông thấp thì cũng phải từ cấp Kim Thiên trở lên.

Nhưng trong lúc Lục Thanh đang suy nghĩ, phía sau hắn chợt vang lên một tiếng kêu kinh hãi.

- Hai vị là hộ pháp của Lăng Tiêu tông? - Trong tích tắc, nét mặt Long Tuyết không còn một chút lạnh nhạt như trước mà chỉ có sự khiếp sợ, như nghe thấy một cái tên khó thể ngờ.

Thốt lên một tiếng kinh ngạc, người trung niên có thanh kiếm màu tím cũng chẳng giấu diếm nữa, mở miệng nói:

- Tiểu nha đầu đúng là không bình thường. Không ngờ lại biết tới Lăng Tiêu tông. Rất tốt! Lăng Tiêu tông của bọn ta là một trong năm tông môn cấp Tử Hoàng. Cũng chính là một trong năm đại thánh địa kiếm đạo mà tông môn cấp Thanh Phàm các người vẫn truyền tụng. Trong số đó là Lăng Tiêu tông chúng ta đứng ở vị trí thứ nhất.

Nói tới tông môn, nét mặt người trung niên có thanh kiếm màu tím trở nên trịnh trọng. Xem bộ dạng của hắn tuy rằng ở rất xa trong thế giới Thanh Phàm thì hắn vẫn không mất đi sự kính sợ to lớn đối với tông môn.

Lần này, cho dù là với tâm tính của đám người Lục Thanh cũng phải giật mình. Năm đại thánh địa kiếm đạo đúng là chuyện không thể ngờ nổi. Trên đường đi tới Tuyết Sơn không ngờ lại có thể gặp được hai vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đến từ một trong năm thánh địa của Kiếm Đạo. Tất cả mọi chuyện chẳng khác nào kỳ ngộ mà các vị tiền bối vẫn nhắc tới trong điển tịch khiến cho người ta phải ngơ ngẩn.

Chưa nói tới năm thánh địa kiếm đạo. Chỉ cần vị trí của tông môn cấp Kim Thiên trong thế giới Kim Thiên, sáu người Lục Thanh cũng chưa hề đến. Trong số họ cũng chỉ có Lục Thanh là có duyên gặp được hai vị đại sư Kiếm Hoàng của tông môn cấp Kim Thiên mà thôi.

Còn tông môn cấp Tử Hoàng... Sự chênh lệch phải nói là quá lớn. Nhất thời ngay cả Lục Thanh cũng khó mà chấp nhận nổi.

Trong lúc Lục Thanh đang ngẩn người, hắn chẳng hề nhận ra Diệp lão đang nói gì đó. Lời nói của Diệp lão chẳng thể gây ra sự chú ý đối với hắn.

Dường như, người trung niên có thanh kiếm màu tím rất hài lòng đối với phản ứng của sáu người Lục Thanh. Đối với đám đệ tử của tông môn cấp Thanh Phàm, sau khi biết bọn họ tới từ thánh địa kiếm đạo mà không có phản ứng như vậy mới khiến cho gã ngạc nhiên. Cho tới bây giờ, phản ứng như vậy cũng hoàn toàn bình thường.

Trong số sáu người đó, gã tập trung chú ý Long Tuyết hơn cả nhưng cũng không phát hiện ra chuyện gì khác thường. Cuối cùng, gã cũng đành cho rằng Long Tuyết may mắn có được điển tịch về thế giới Tử Hoàng hay thế giới Bạch Linh. Nếu không cũng chẳng còn có cách giải thích nào khác.

Dường như phát hiện ra sự khác lạ của sáu người Lục Thanh. Còn về chuyện thánh địa kiếm đạo trong suy nghĩ của Phong Lôi chẳng có chút hấp dẫn so với một bông Vô Căn Thủy Liên. Nó gầm lên một tiếng, khiến cho sáu người Lục Thanh tỉnh táo lại.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

348. Chương 103 Tuyết Sơn Tìm Tuyết Liên

- Hóa ra là hai vị tiền bối Lăng Tiêu tông. Văn bối là Lục Thanh xin bái kiến.

Lục Thanh hơi khom người thi lễ với hai người bọn họ. Phía sau, mấy người Nhiếp Thanh Thiên cũng chẳng dám chậm trễ khom người làm theo. Năm thánh địa lớn của kiếm đạo đủ để cho Tử Hà tông như họ phải tôn sùng.

Chưa cần phải nói hai vị hộ pháp trước mặt còn có được tu vi cảnh giới Kiếm Hồn. Cho dù là tông môn cấp Bạch Linh thì cũng phải dùng lễ mà đãi.

Vào lúc này, biết được thân phận của hai người, cho dù là Lục Thanh cũng cẩn thận hơn rất nhiều. Thực sự với thân phận của cả hai người, với thực lực của Tử Hà tông thì những người như vậy chỉ nên giao hảo thật tốt. Một khi trở mặt, Lục Thanh có thể khẳng định rằng chỉ trong một đêm, Tử Hà tông có thể bị giết tới gà chó cũng không còn.

- Được rồi! Chúng ta còn có việc gấp, các người đi trước đi. - Người trung niên có thanh kiếm màu xanh nói hoàn toàn lạnh nhạt. So với người trung niên có thanh kiếm màu tím thì sắc mặt của hắn vẫn không hề có gì thay đổi. Chỉ riêng một phần tính tình chẳng hề có chút hơn thua đó đủ khiến cho Lục Thanh thầm cảm thán. Đồng thời hắn so sánh với phản ứng của mình vừa rồi mới nhận ra rằng vẫn cứ tưởng rằng tâm cảnh bản thân đã đầy đủ nhưng bây giờ còn xa mới đủ.

- Nếu hai vị có cần gì, ta nghĩ có thể tới Tử Hà tông chúng ta. Tông chủ của chúng ta nhất định sẽ rất muốn được giúp đỡ cho hai vị. - Cuối cùng Lục Thanh lên tiếng nói một câu như vậy. Hai vị đại sư cảnh

giới Kiếm Hồn trước mặt nếu như cần sự giúp đỡ mà tới Tử Hà tông của hắn thì sẽ tránh khỏi việc những tông môn khác có được tình cảm của họ. Ít nhất thì cũng tránh được Thanh Ngọc tông kết giao.

Lão già có thanh kiếm màu xanh gập đầu liếc mắt nhìn Lục Thanh nói:

- Chúng ta cũng muốn được chứng kiến Tử Dương thất tuyệt kiếm mà tổ sư của các ngươi để lại. Vì vậy mà sau khi chúng ta làm xong việc sẽ ở lại tông môn các ngươi một thời gian ngắn. Hy vọng các ngươi có thể nhanh chóng trở về.

Sau đó, Phong Lô có chút buồn bã mà gầm lên một tiếng. Một làn gió Tốn Phong rất mạnh nổi lên dưới bụng nó nâng sáu người Lục Thanh lao về hướng Tuyết Sơn.

- Với thực lực của bọn chúng, tại sao ngươi lại cho hắn ba viên Kiếm Hồn đan quý như vậy? Đặc biệt là Dưỡng Hồn đan mỗi năm chúng ta cũng chỉ được có vài viên.

Đợi sáu người Lục Thanh được Phong Lô đưa đi, người trung niên có thanh kiếm màu tím mới mở miệng nói. Người trung niên có thanh kiếm màu xanh lắc đầu nói:

- Ngươi phải nhớ kỹ rằng Lăng Tiêu tông của chúng ta chính là tông môn Thiên Đạo. Thiên đạo không phải là Nhân đạo, cần phải có sự công chính, quang minh. Tuy rằng thực lực và địa vị của chúng ta đều mạnh hơn họ nhưng không có việc gì không làm mà có thể hưởng. Lão tổ tông đã từng nói trên thế giới này có sự tồn tại của nhân quả. Có nguyên nhân liền có kết quả. Nguyên nhân thiện thì có kết quả thiện mà ác giả thì ác báo. Tuy rằng chúng ta không có được cảnh giới như lão tổ tông nhưng người đã từng nói như vậy thì chắc là không thể sai.

Dừng lại một chút rồi người trung niên có thanh kiếm xanh tiếp tục nói:

- Chưa kể kể đó lại tu luyện chính là Phong Lô kiếm khí. Ở một cái thế giới Thanh Phàm nho nhỏ có thể gặp được người tu luyện Phong Lô kiếm khí coi như là có duyên với chúng ta. Thiên đạo tuần hoàn không gì có thể tránh được. Cho dù ngươi cướp được Phong Lô Long Mãng nhưng ngươi có thể trông đợi vào việc sau này nó sẽ giúp chúng ta? Thậm chí trong tương lai, nếu thực lực của hắn vượt qua ngươi thì hậu quả xấu ngươi sẽ phải hưởng.

Người trung niên có thanh kiếm màu tím hừ lạnh một tiếng, nói:

- Vượt qua? Cho dù hắn có thể vượt qua chúng ta thì có thể vượt qua trường lão được không? Cuối cùng rồi cũng sẽ giống với người nọ trong truyền thuyết lại ngã xuống mà thôi.

Người trung niên có thanh kiếm màu xanh thở dài rồi mở miệng nói:

- Xem ra tâm cảnh của ngươi đã quá mạnh rồi. Lúc trước, ta gặp lão tổ tông. Ngài có nói rằng nhân quả tuần hoàn, không thể lẩn tránh được quá khứ. Thiên đạo tuần hoàn, mặc dù lưới trời có thưa nhưng không bao giờ lọt bất cứ điều gì. Cho dù ngươi có làm thế nào, chỉ cần ngươi không phá vỡ quy tắc của trời đất thì nhân quả cũng sẽ tuần hoàn.

Người kia ngậy người mà nói:

- Ngươi nói tới nhân quả tuần hoàn đúng là làm cho ta khó hiểu. Cảnh giới của lão tổ tông chỉ sợ sánh ngang với trời đất. Ý chí của trời đất thế nào ta cũng không thể biết.

- Không biết cũng được. - Người trung niên có thanh kiếm xanh thở dài:

- Thực ra sự tuần hoàn của nhân quả có ai có thể nói được đâu. Chỉ cần nhớ rõ rằng làm nhiều điều thiện là được. Kết quả của việc thiện đó có lẽ ở tương lai. Có lẽ sẽ ứng nghiệm với người kế tục chúng ta.

Người trung niên có thanh kiếm màu tím suy nghĩ một chút rồi gập đầu, mở miệng nói:

- Nếu lão tổ tông đã nói thì chắc chắn là đúng. Ta cứ theo lời lão tổ tông nói mà làm. Chỉ có điều... Sư huynh! Đến bây giờ, ta mới nhận ra rằng hóa ra mình vẫn chưa nắm chắc được tâm cảnh của ngươi. Cứ tưởng rằng ngươi cũng giống như ta nhưng bây giờ xem ra, tâm cảnh của ngươi còn cao hơn cả ta nữa.

Người trung niên có thanh kiếm xanh cười khổ, nói:

- Tâm cảnh cao thì đã sao? Vẫn không thể hiểu hết được ba hồn, đạt tới cảnh giới đỉnh phong. Mà linh ngộ đối với Tồn Phong vẫn còn chưa đủ.

- Đúng vậy! - Nghe người trung niên có thanh kiếm xanh nói vậy, người kia thở dài:

- Hy vọng lần này có thể thuận lợi có được vật kia. Có lẽ, nếu có được nó chúng ta có cơ hội đột phá.

- Ừm! Đi thôi việc này phải nhanh một chút mới được. Tới Tử Hà tông tìm người dẫn đường cho chúng ta, thuận tiện xem một chút Tử Dương thất tuyệt kiếm có lợi hại như trong Hoàng bảng đã nói hay không. - Người trung niên có thanh kiếm xanh trầm giọng nói.

Ngay lập tức, cả hai đều vọt lên, phóng về phía dãy núi linh thú và Tử Hà tông.

Một ngày qua đi...

Nơi ngọn Tuyết Sơn cuối dãy núi linh thú lại nghênh đón một đám khách không mời mà đến. Đám linh thú sinh sống hàng năm ở đây đều rụt cổ, giấu kín mình trong hang. Bởi chúng nghe thấy được tiếng long ngâm.

Tiếng long ngâm vang vọng trong khoảng đất trời trắng xóa, cũng với long uy (oai nghiêm của rồng) chẳng hề kiêng nể tản ra xung quanh. Trên mặt đất phủ đầy tuyết, những cơn gió chợt trở nên linh hoạt, sắc bén như những thanh kiếm. Ngẩng đầu nhìn lên có thể thấy một con rắn khổng lồ dài mười trượng đang xuyên qua không trung. Nếu không phải dưới bụng nó không có chân thì chỉ sợ đám linh thú vừa nhìn thấy sẽ nghĩ ngay tới Long tộc đã mất tích một vạn năm lại xuất hiện.

Bây giờ, nó cũng chỉ là một con long măng tam giai mà thôi. Cho dù như vậy nhưng cũng không có một con linh thú tam giai thay tứ giai có gan ra ngoài tìm kiếm. Bởi vì trên lưng long măng khí Thiên Lôi khủng bố đang dao động cùng với những tia chớp to bằng cánh tay lóe lên liên tục. Trên chiếc sừng của nó có ẩn chứa một thứ gì đó đáng sợ khiến cho đám linh thú ngơ ngác. Bọn chúng không thể hiểu nói mình đang sợ hãi cái gì.

Lục Thanh đứng lẳng lặng trên đầu long măng nhìn ngọn Tuyết Sơn cao ngạo, đứng một mình ở đây.

- Tuyết Sơn! Tuyết Sơn! Tuy rằng cái tên hết sức bình thường nhưng lại hoàn toàn chính xác. Sợ rằng ngọn núi này chính là do những trận tuyết lớn chồng chất lên nhau mà thành. - Dịch Nhược Vũ có chút cảm khái. Ánh mắt của nàng sáng lên. Nhìn ngọn núi tuyết trước mặt, nàng không khỏi xuất hiện ý nghĩ muốn đứng trên nó. Tuy nhiên ý nghĩ đó nhanh chóng biến khỏi đầu.

Lục Thanh để ý, cho tới lúc này, Long Tuyết vẫn im lặng nhìn về phía ngọn Tuyết Sơn với một chút say mê. Ngoài ra còn có cả Diệp Cô Hàn. Đối với những người tu luyện Hàn Băng như bọn họ, lại còn có cả Huyền Băng kiếm khí mà nói thì đây đúng là một nơi bề quan cùng với linh ngộ cực tốt.

Trên đường đi, tất cả đều im lặng không nói. Người thì tĩnh tâm dưỡng khí, người thì thổ nạp nguyên khí của trời đất, ngưng luyện Kiếm Nguyên trong Kiếm Chủng. Sáu người bọn họ, ngoại trừ Dịch Nhược Vũ ra cũng chẳng quá quan tâm tới chuyện tình cảm. Hoặc có thể nói cũng chẳng quan tâm tới việc giành thời gian nói chuyện với nhau.

Nhiếp Thanh Thiên lắc đầu rồi ném bầu rượu cuối cùng ra ngoài. Trong hai ngày qua, đứng trên lưng Phong Lôi là hai ngày rượu của gã. Mặc dù không hề sử dụng Kiếm Nguyên bức rượu ra ngoài, nhưng nhìn gã chẳng hề có một chút biểu hiện của việc say rượu.

Suy nghĩ một lúc cuối cùng Lục Thanh mở miệng nói:

- Trong Lưu Ảnh châu có chỉ ra rằng trên đỉnh Tuyết Sơn có Tuyết Liên. Nơi đây không có người qua lại nên ta nghĩ chắc là có không phải là ít năm.

Ánh mắt của ba người Dịch Nhược Vũ đều sáng lên. Tuyết Liên phần lớn sống ở trên đỉnh núi tuyết, hấp thu hơi lạnh mà sinh trưởng. Đối với ba người bọn họ mà nói thì nó chẳng những có tác dụng nâng cao tu vi mà còn có thể nhờ vào khí có thuộc tính ẩn chứa bên trong mà cảm ngộ, đột phá cảnh giới. Có thể nói nó chính là một loại linh dược vô cùng khó kiếm. Tất nhiên với tu vi của ba người bây giờ, Tuyết Liên có hiệu quả với họ ít nhất cũng phải từ năm trăm năm trở lên, phải là loại Tuyết Liên vương mới được.

Chỉ dừng lại chừng một hai canh giờ, hai người Nhiếp Thanh Thiên cũng chẳng có ý kiến. Huống chi, mặc dù Tuyết Liên hữu hiệu nhất với ba người Dịch Nhược Vũ nhưng bọn họ ăn vào thì nguyên khí của nó cũng có thể giúp họ tăng tiến tu vi không ít.

Một tiếng long ngâm cao vút vang lên. Dưới sự chỉ điểm của Lục Thanh, Phong Lôi quay đầu lao về phía Tuyết Sơn.

Sau khoảng chừng nửa nén nhang, sáu người chui và trong một vùng băng vụ. Lục Thanh phát hiện ra trong băng vụ không ngờ lại có nguyên khí rất dày. Phong Lôi càng bay tới, nguyên khí trong trời đất càng thêm tinh khiết. Lục Thanh thả lỏng toàn bộ lỗ chân lông, chậm rãi hấp thu băng vụ vào trong cơ thể rồi vận dụng Tử Hoàng Kiếm Thân kinh rèn luyện cơ thể.

Cho tới bây giờ, thân thể hắn thực sự đạt tới mức cửu phẩm đỉnh phong nên Lục Thanh có thể sử dụng toàn bộ thân thể để hấp thu tinh nguyên linh vật. Chỉ cần không chế thật tốt là không sợ bị người khác phát hiện.

Về phần nguyên khí của trời đất trong làn băng vụ, năm người Nhiếp Thanh Thiên cũng đều cảm ứng được. Mặc dù không tinh thuần được như Kiếm Trì nhưng cũng rất ít thấy. Vì vậy mà chẳng ai do dự, tất cả nhanh chóng vận chuyển Kiếm Nguyên công mà hấp thu.

Sau khoảng chừng hai mươi nhịp hô hấp, một cơn gió lạnh thấu xương xuất hiện thổi tan lớp băng vụ để lộ ra đỉnh núi rộng khoảng chừng trăm trượng như một thanh kiếm chìa thẳng lên trời. Nó đúng là một khối băng ngưng kết mà thành.

Khối băng đó chỉ sợ không dưới mấy ngàn năm. Tuy rằng thuộc tính của nó rất thấp nhưng trải qua nhiều năm chịu đựng gió tuyết như vậy, Lục Thanh thấy có thể rèn được một thanh kiếm thất phẩm, bát phẩm cũng không thành vấn đề. Chỉ có điều, nếu gặp phải một ngọn lửa mạnh hay Chân Hỏa thì cơ bản không chịu được lâu.

Ánh mắt Lục Thanh nhìn quanh rồi trở nên sáng ngời. Bởi vì ở một góc của đỉnh núi có một cái đầm rộng chừng ba mươi trượng. Trên mặt đầm có một lớp băng rất dày. Những cơn gió lạnh thổi qua đó phát ra những tiếng động.

Điều đó cũng chẳng có gì quan trọng, quan trọng nhất là ở giữa đầm có một khóm chừng bốn, năm mươi đoá Tuyết Liên trong suốt như ngọc, tỏa ra hơi lạnh.

- Mảnh đất giá lạnh là nơi tuyết đọng, xuân hạ không hề tan. Trên tuyết đó có một loại sen, chỉ có ở đỉnh Tuyết Sơn.

Nghe Dịch Nhược Vũ mở miệng nói, năm người Lục Thanh sửng sốt. Họ không ngờ rằng nàng còn có một sự hiểu biết với linh dược như vậy.

- Liên hoa có năm cánh mới là hạ phẩm. Sáu tới chín cánh là trung phẩm, chính là Liên Vương. Hãn hữu mới có mười cánh chính là thượng phẩm. Người ta gọi nó là bảo liên. - Dịch Nhược Vũ tiếp tục nói. Lập tức năm người Lục Thanh bừng tỉnh. Tuyết Liên trong đầm phần lớn đều có từ năm cánh trở lên. Ít nhất cũng phải hai mươi đoá đều là trung phẩm Liên Vương. Còn một đoá ở giữa không ngờ lại hoàn toàn trong suốt to gấp đôi đoá Liên Vương bình thường, đang xòe mười một cánh hoa to chừng bàn tay.

Chẳng cần phải nói, đây là một đoá bảo liên sinh trưởng ngàn năm. Hiện giờ, Linh dược rất ít trong Thập Vạn đại sơn hay có thể nói trong thế giới Thanh Phàm của họ có thể tìm được linh dược như vậy đúng là rất may mắn.

Do ăn quá nhiều linh dược nên Phong Lôi chẳng hề có chút hứng thú với đám Tuyết Liên. Chỉ có gốc bảo liên ở giữa còn thu hút sự chú ý của nó một chút. Nhưng so với cây Thủy Liên Vô Căn mà nó đã nếm thì không thể sánh được.

Lục Thanh có thể cảm nhận được ý nghĩ khinh thường trong đầu nó. Nhưng năm người Nhiếp Thanh Thiên thì lại thấy nó như đang làm nũng mà đòi hỏi. Bây giờ, Phong Lôi to chẳng khác gì một ngọn núi đất. Hành động của nó thực sự khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Nhưng nói lại, năm người Nhiếp Thanh Thiên cũng không biết rằng từ khi Phong Lô sinh trưởng tới bây giờ chỉ sợ mới có gần hai năm thời gian. Nói cách khác, không tính thời gian nó chịu đựng Thiên Lô kia thì chưa được hai tuổi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

349. Chương 104 Linh Thú Dưới Hàn Đàm

Lấy ra vài cái hộp ngọc, sáu người Lục Thanh đưa mắt nhìn xuống đầm.

- Nhiều Tuyết Liên như vậy không thể nào là vật vô chủ. Ta nghĩ chắc chắn nó sẽ có linh thú ẩn nấp bên dưới. - Chần chờ một lúc, Dịch Nhược Vũ mở miệng nói.

Lục Thanh gật gật đầu. Nơi mi tâm của hắn hiện lên chút ánh sáng màu vàng. Ngay lập tức, toàn bộ phạm vi trăm trượng trên ngọn núi liền xuất hiện trong đầu của hắn. Thần thức của hắn tiến xuống hàn đàm. Mặc dù rất lạnh, nhưng có lực của trời đất bao bọc nên thần thức cũng không bị ảnh hưởng nhiều. Chỉ có điều, nó khó xâm nhập xuống dưới mà thôi. Tuy nhiên, bây giờ, thần thức của Lục Thanh đã rất mạnh nên có thể xuống được tới đáy đầm.

Độ sâu của đầm ước chừng ba mươi trượng. Dưới đó có bốn con linh thú dài chừng ba trượng. Bộ da của chúng hoàn mỹ giống như loài báo tuyết. Hai bên má của chúng có hai cái răng nanh dài chừng ba thước, giống như một thanh kiếm sắc.

Thực sự chúng rất giỏi che giấu khí tức. Nếu Lục Thanh không dùng thần thức tìm dưới đáy đầm chỉ sợ không phát hiện được chúng. Bốn con linh thú đã thu liễm sức sống của chúng tới mức nhỏ nhất. Nếu như không tới gần, chỉ sợ cứ nghĩ chúng là mấy con vật bị chết trong băng.

Trên đỉnh Tuyết Sơn không ngờ lại có bốn con linh thú như vậy.

- Trong hàn đàm có bốn con linh thú tứ giai. Đường như chúng là sản phẩm của Tuyết Sơn, chưa từng thấy ở đâu.

- Chúng là loại linh thú gì? - Dịch Nhược Vũ hỏi.

Lục Thanh dụng thần thức kiểm quan sát lại rồi nói:

- Bốn con linh thú này dường như có thuộc tính băng hàn.

- Thuộc tính băng hàn?

Chẳng cần nói Dịch Nhược Vũ mà ánh mắt của Diệp Cô Hàn và Long Tuyết đều sáng ngời. Lục Thanh cũng hiểu ý nghĩ của họ. Linh thú tứ giai mà có thuộc tính hợp với bản thân, nếu có thể trở thành linh thú hộ pháp vậy thì chẳng còn gì tốt hơn.

Nhưng trước mắt, ngoại trừ Long Tuyết có thể có thực lực ra. Diệp Cô Hàn mặc dù cũng đã đạt tới Kiếm Chủ nhưng dù sao thời gian cũng chưa lâu nên vẫn chưa thể nắm chắc được thực lực của mình chưa nói tới việc thắng được linh thú tứ giai. Linh thú tứ giai bình thường có thực lực tương đương với Kiếm Chủ đại thiên vị. Cảm nhận linh lực băng hàn mệnh mông trong cơ thể chúng, Lục Thanh không hề có cảm giác là chúng chưa trưởng thành.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Cô Hàn mở miệng nói:

- Lô bọn chúng lên đi. Chúng ta thử xem. Nếu không thu phục được thì để cho người đánh chết.

Long Tuyết không nói gì, đưa tay rút trường kiếm sau lưng.

Còn Dịch Nhược Vũ nghĩ tới thực lực của mình chỉ biết buồn bã mà lui lại. Linh thú tứ giai, với tu vi Kiếm Sư đại thiên vị của nàng mà lao vào thì chỉ chịu chết mà thôi.

Lục Thanh gật đầu rồi cùng với Dịch Nhược Vũ lui lại hai mươi trượng. Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp cũng đứng đó. Tuy rằng trong hàn đàm là linh thú có thuộc tính băng hàn nhưng nếu có thể thu phục thì đó cũng là sự trợ giúp rất tốt.

Ý tưởng này thực ra ngay từ đầu lúc ở Kiếm Mộ, năm người Nhiếp Thanh Thiên cũng đã có. Nhưng đáng tiếc hung thú Man Hoang rất cứng rắn không như linh thú bên ngoài. Hơn nữa, bao nhiêu năm sống trong khí hoang dã, suốt ngày tranh đấu giết chóc lẫn nhau nên lực lượng so với linh thú cùng cấp cũng phải cao hơn một chút. Mà với ánh mắt của năm người Nhiếp Thanh Thiên thì linh thú tam giai mặc dù cũng được nhưng không lọt vào mắt của họ. Còn linh thú tứ giai thì với thực lực của họ cũng khó có thể hàng phục.

Qua bao nhiêu thời gian, cuối cùng cho tới tận hôm nay mới có được cơ hội như thế. Linh thú tứ giai mặc dù có thực lực mạnh nhưng với kiếm pháp tinh thâm của họ nên cũng có phần thắng nhất định. Dù sao thì linh thú cũng khác với con người, phương pháp công kích hết sức đơn giản. Cho đến tận tứ giai mới có thể lĩnh ngộ được linh chú cấp một, có thể điều động được khí mang thuộc tính trong trời đất mà tạo ra các hình thái công kích.

Tuy nhiên, cái loại linh chú đó cần phải có sự khống chế với khí mang thuộc tính của chúng vì vậy mà còn cần thời gian. Trong khi chỉ cần một hơi cũng đủ để bốn người Nhiếp Thanh Thiên phát ra được một kiếm trí mạng.

- Dẫn chúng ra đi. - Âm thanh của Long Tuyết vẫn lạnh lùng như trước.

Diệp Cô Hàn thần nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái rồi không nói gì thêm. Phi Tuyết kiếm nhanh chóng dựng lên trước mặt. Rồi chỉ trong nửa nhịp hô hấp, một mũi băng sắc bén nhanh chóng ngưng tụ bên trên hàn đàm.

Ánh mắt gã khê chớp một cái rồi Phi Tuyết kiếm nhanh chóng hạ xuống, dẫn mũi băng đâm thẳng xuống đầm.

Những mảnh băng trên mặt đầm bắn lên tung tóe.

Graoooo

Ngay sau đó, bốn tiếng gầm từ dưới đầm vang lên, tỏ rõ sự tức giận.

Trong lúc nhất thời, hơi lạnh trên đỉnh núi lại tăng thêm mấy phần. Những trận gió lạnh nhanh chóng xuất hiện.

Dường như khó chịu với tiếng gầm của bốn con linh thú, Phong Lôi cũng há miệng ngâm lên một tiếng. Long ngâm cuộn cuộn mang theo long uy tỏa ra xung quanh.

Đáy đầm lập tức yên tĩnh trở lại khiến cho bốn người Long Tuyết phải nhíu mày. Nhưng Lục Thanh luôn theo dõi đáy đầm lại phát hiện ra rằng lúc đầu bốn con linh thú sợ hãi nhưng lát sau cảm nhận được Phong Lôi chỉ là linh thú tam giai. Tuy rằng khí tức của Phong Lôi cổ quái, thậm chí còn có cả khí Thiên Lôi mà chúng sợ hãi nhưng cách biệt cấp bậc khiến cho chúng thực sự nổi giận.

Linh thú sợ hãi lôi khí nhưng thực lực của Phong Lôi yếu hơn mà chúng lại chiếm ưu thế về số lượng nên bốn con linh thú chẳng hề nghĩ ngợi quyết định giết chết nó. Huống chi chúng còn cảm nhận được thực lực thực sự của Phong Lôi khi trưởng thành cũng phải là tứ giai.

Nếu lúc này không giết thì sau này chính là mối họa to lớn.

Sau khoảng khắc yên tĩnh, bốn đạo linh khí băng hàn kinh người bắn ra khỏi đầm. Trong nháy mắt khoảng không trên đỉnh núi xuất hiện một trận mưa đá phủ kín trời rơi xuống. Mặc dù chưa thực sự ra tay nhưng bốn luồng khí hung dữ cũng tỏa ra uy thế chẳng hề yếu.

- Ra tay!

Long Tuyết quát khê một tiếng rồi bước lên. Ngay lập tức, một đạo Kiếm Ý băng hàn như muốn đóng băng cả ngàn dặm xuất hiện. Từng vòng sóng băng tản ra trong không trung. Kiếm Ý băng hàn biến hóa thành một thanh kiếm khổng lồ cao hơn mười trượng như muốn diệt sạch mọi thứ.

Xung quanh Long Tuyết trong phạm vi mấy trượng bằng tuyết bay lên lơ lửng nhưng rồi trong nháy mắt lại bị khí băng hàn trấn áp mà rơi xuống.

Ngay sau đó, thanh trường kiếm trong suốt như ngọc trong tay Long Tuyết như múa trong không trung làm cho khí băng hàn nhanh chóng hội tụ.

Một tiếng phượng kêu to rõ vang lên. Tiếng phượng gáy đó mang theo sự uy nghiêm từ vị vua của trăm loài chim. Ngay sau đó, khí băng hàn đang vây quanh Long Tuyết nhanh chóng dao động, hóa thành một con Băng Phượng thật lớn. Hai cái cánh của nó mở ra rộng chừng hai mươi trượng, cao ít nhất cũng phải mười trượng. Trong khoảng khắc khi mới hình thành, từ đôi mắt của nó bắn ra hai điểm ánh sáng màu trắng.

Đôi cánh băng khổng lồ vô mạnh khiến cho khí băng hàn giống như trận nước lũ tản ra xung quanh. Nhưng ngay sau đó, Băng Phượng lại tỏa ra ánh sáng chói mắt rồi thân hình khổng lồ của nó thu nhỏ lại còn cao năm trượng, sải cánh cũng chỉ còn chừng mười trượng. Lúc này trông nó hoàn toàn sống động như thật. Trên từng cái lông, Hàn Băng kiếm khí sắc bén dao dao động.

Diệp Cô Hàn đứng bên cạnh cũng thét lên một tiếng. Huyền Băng kiếm ý bùng nổ khiến cho hơi lạnh xung quanh nhanh chóng ngưng kết.

Phi Tuyết kiếm của hần vũ động trước mặt. Rồi theo động tác của hần khí Huyền Băng vô cùng vô tận trong trời đất nhanh chóng hội tụ. Khoảng không trăm trượng trên đỉnh núi bị khí Huyền Băng đóng băng làm xuất hiện vô số bông tuyết.

Diệp Cô Hàn nhanh chóng sử dụng Phi Tuyết Phân Quang bộ. Từ sau khi tiến vào Kiếm Chủ, hần đã có thể xuất ra được tám thân hình.

Trước mỗi một thân hình của Diệp Cô Hàn đều xuất hiện hơn mười mũi nhọn bằng băng. Mỗi một cái băng trùy đều trong suốt, lóe lên tia sáng chói mắt.

Cánh tay của hần rung nhẹ khiến cho Phi Tuyết kiếm tạo ra mấy cái bóng. Từng đạo băng trùy nhanh chóng ngưng tụ thành những bông hoa. Mỗi cánh hoa đều có những mũi nhọn. Ngoại trừ vị trí của Tuyết Liên ra, chín đóa hoa băng nhanh chóng bao phủ hơn nửa hàn đầm.

Động tác của Triệu Thiên Diệp cũng chẳng hề chậm. Thần Kiếm Phong Lôi của hần cũng nhanh chóng ra khỏi vỏ, lóe lên một tia sáng màu xanh. Phong Lôi kiếm khí bá đạo nhanh chóng tản ra ngoài ngưng tụ thành một quả cầu khí. Những tia tử điện màu tím dưới sự khống chế của thần thức nhanh chóng xuất hiện, quần quanh quả cầu. Phong Lôi kiếm ý dung nhập vào trong đó nhanh chóng tản ra uy thế cuồng bạo.

Triệu Thiên Diệp bay lên không trung. Ngay sau đó, quả cầu kiếm khí đang bao quanh người hần cũng xoay tròn. Trên bề mặt quả cầu những tia tử điện di chuyển theo những quỹ tích quái dị rồi ngưng tụ lại thành chín con rắn có sừng.

Nương theo Phong Lôi kiếm ý của Triệu Thiên Diệp, chín con rắn bằng Tử Điện nhanh chóng ngẩng đầu, duỗi thân. lát sau, quả cầu kiếm khí nhanh chóng thu nhỏ còn chín con rắn kia càng lúc càng lớn. Trong chớp mắt chúng đã dài tới mười lăm trượng.

Chín con rắn to như thùng nước xung quanh Triệu Thiên Diệp ngửa đầu rồng lên rồi theo sát băng hoa của Diệp Cô Hàn mà bao phủ khoảng không trên hàn đầm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

350. Chương 105 Vô Tình Tông

Ngay sau đó, Nhiếp Thanh Thiên cũng ra tay. Thanh thần kiếm Tồn Phong trong tay hần chỉ lên trời. Hai tay hần vuốt nhẹ một cái, thân kiếm lập tức quay tròn. Nhiếp Thanh Thiên vươn tay chop mạnh một cái, thanh kiếm của hần liền quay theo một vòng tròn quái dị. Lập tức trong không trung có vô số điểm sáng màu xanh nhanh chóng hội tụ. Trong phút chốc một thanh thần kiếm Tồn Phong dài gần bốn mươi trượng, rộng bốn trượng xuất hiện.

Trên bề mặt thanh kiếm, nhưng đạo phong nhận màu xanh di chuyển.

- Tồn Phong phá!

Nhiếp Thanh Thiên quát lên một tiếng. Từ dưới hàn đàm có bốn bóng trắng bay lên. Trong nháy mắt, những tia sáng màu xanh chớp động, Thần kiếm Tồn Phong nhanh chóng lao ra.

Phong nhận xuyên qua không khí nhưng không hề phát ra một tiếng động. Đồng thời, không khí bị phong nhận đẩy dạt sang hai bên tạo ra một khoảng chân không. Trên Phong nhận, những tia sáng màu xanh lóe lên liên tục, nhằm thẳng vào bốn con linh thú vừa mới xuất hiện.

Bốn con linh thú lập tức kinh sợ. Chúng lao ra quá nhanh. Vừa ra khỏi mặt đầm mấy trượng liền cảm nhận được sự nguy hiểm.

Một cái thuẫn hàn băng cứng rắn nhanh chóng hình thành trên mặt đầm.

Hợp lực của bốn con linh thú nhanh chóng triệt tiêu nhất kiếm của Nhiếp Thanh Thiên. Tồn Phong kiếm khí bắn ra xung quanh khiến cho mặt đầm xuất hiện những cái hố sâu.

Nhiếp Thanh Thiên ra chiêu sau nhưng lại đến trước. Lúc này, chín đóa hoa băng nổi gót tới nơi. Ở phía sau là chín con Lôi Thần mãng đang ngẩng đầu gầm rú, để lộ những chiếc răng nanh do Phong Lôi kiếm khí ngưng kết thành.

Chín đóa hoa băng khổng lồ hạ xuống. Chín con Lôi Thần mãng được Triệu Thiên Diệp điều khiển vòng qua mấy đóa hoa rồi theo bốn mặt hàn đàm mà chui vào. Phía trên băng hoa, Băng Phượng do Long Tuyết tạo ra đã chộp xuống.

Khi chín đóa hoa băng hạ xuống, hàn băng thuẫn cho bốn con linh thú tạo ra không chịu nổi xuất hiện vô số vết nứt.

Dưới sự cảm ứng của Lục Thanh, tu vi của Long Tuyết trong khoảng thời gian một năm ngắn ngủi cũng đột nhiên tăng mạnh, đạt tới Kiếm Chủ trung thiên vị đỉnh. Hiện giờ, khí băng hàn và Hàn Băng kiếm khí ngưng tụ khiến cho hai cái trảo của Băng Phượng đang hạ xuống tạo ra uy thế kinh người.

Gần như cùng một lúc, dưới hàn đàm sáng lên ánh sáng của tia chớp. Đồng thời Hàn Băng thuẫn đã có những vết rạn cũng bị Phượng trảo chẳng hề lưu tình xé nát.

Bốn tiếng rên rỉ thê lương vang lên. Ngay lập tức, Băng Phượng vỗ mạnh cánh khiến cho bốn thân hình cháy đen từ trong hàn đàm bị chộp lấy ném thẳng lên đỉnh núi.

“Huỵch...”

Bốn tiếng nổ kinh người vang lên. Lục Thanh nhìn kỹ liền có thể thấy bốn con linh thú miệng đầy máu tươi, thân thể lún sâu vào trong hàn băng cứng rắn.

Có thể do ngủ đông quá lâu trong hàn đàm hay là đã lâu không nhìn thấy con người nên bốn con linh thú tứ giai nhất thời bị sự phối hợp tuyệt vời của bốn người Long Tuyết đánh cho trọng thương. Không có con nào kịp thả ra linh chú.

Mặc dù cảm thấy vui mừng, nhưng bốn người Long Tuyết cũng không dám chần chừ. Bốn đạo kiếm khí liên tục bắn ra chặt đứt gân chân của bốn con linh thú. Bốn con linh thú kêu lên đau đớn, giãy dụa khiến cho băng tuyết bay mù mịt.

Cả bốn người đều chìa trường kiếm về phía bốn con linh thú. Chỉ cần chúng định làm gì đó, hay liều chết thả ra linh chú là lập tức sẽ làm cho chúng đầu một nơi, thân một nẻo.

Nhưng ngay vào lúc bốn người Long Tuyết đi về phía bốn con linh thú, Lục Thanh chợt giật mình. Vào lúc này, hắn có thể cảm nhận được một chút dao động của lực thiên địa.

- Đứng lại!

Bốn người Long Tuyết cùng sửng sốt mà nhìn về phía Lục Thanh. Đưa mắt nhìn quanh một vòng, rồi Lục Thanh chăm chú nhìn về phía băng vụn đầy đặc sau hàn đàm, mở miệng nói:

- Nếu tiền bối đã tới đây tại sao không xuất hiện?

“Nếu tiền bối đã tới đây tại sao không xuất hiện?”

Nghe thấy vậy, sắc mặt bốn người Long Tuyết liền thay đổi, lui lại phía sau vài bước, tới bên Lục Thanh.

- Thật không ngờ một tên Kiểm Thủ cảnh giới Giả Hồn như ngươi mà lại có thể phát hiện ra chỗ ẩn thân của ta.

Lúc này, làn băng vụ phía sau hàn đàm như bị một bàn tay to vén sang hai bên, để lộ ra bóng một người trung niên.

Người trung niên đó khoác một chiếc áo dài màu xám. Thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm sau lưng lão có chút quái dị. Thoáng nhìn qua khiến người ta phải hồi hộp.

Cái cảm giác khó hiểu đó khiến cho Lục Thanh cảm thấy vô cùng e ngại.

- Không ngờ ở đây lại có được sáu tên đệ tử tư chất cao như vậy. - Người trung niên nheo mắt, nét mặt có chút kinh ngạc.

- Thậm chí còn có cả chín thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm. Xem ra hôm nay ta thu hoạch ngoài dự tính.

Dừng lại một chút, người trung niên ho khan một cái rồi nói:

- Thế này đi. Tuy các ngươi làm bị thương linh thú bảo vệ thuốc của ta. Nhưng ta cũng chẳng làm khó dễ các ngươi. Hay trao mấy thanh thần kiếm cấp thanh phàm các ngươi đang đeo ra đây, ta sẽ tha cho các ngươi đi.

Cả đám biến sắc khi thấy người này để ý tới thần kiếm của họ.

Lục Thanh quan sát người trung niên một cách kỹ càng. Hắn nhớ lại những gì ghi lại trên Lưu Ảnh châu rồi mở miệng nói:

- Tiền bối là đại sư của Vô Tình tông?

Người trung niên thốt lên một tiếng nho nhỏ, ánh mắt lóe ra một tia sáng:

- Không ngờ ngươi lại nhận ra được thân phận của ta. Đã vậy thì đừng trách ta lòng lang dạ sói. Hôm nay các ngươi để hết mạng lại đây.

- Không hãy động thủ. - Dịch Nhược Vũ mở miệng nói:

- Không biết tiền bối ở tông môn đã từng nắm được tin tức hay chưa? Chúng ta đến từ Tử Hà tông.

- Tử Hà tông? - Người trung niên nghe vậy cả kinh rồi tỉnh ngộ:

- Hóa ra là đệ tử của Tử Hà tông. Ta đang nghĩ ngày thường ít có người qua lại Tuyết Sơn, thế nào hôm nay lại vô duyên vô cớ có sáu tên cao thủ trẻ tuổi ở đây?

Dịch Nhược Vũ khẽ cười, nói:

- Nếu tiền bối đã biết vậy thì cũng biết mục đích chuyến đi này của chúng ta. Kiểm Thần chủ điện có lệnh, đại sư cảnh giới Kiểm Hồn không được ra tay với chúng ta. Chẳng lẽ đại sư muốn xúc phạm tới uy nghiêm của Kiểm Thần điện?

Nói tới đây, giọng nói của Dịch Nhược Vũ hết sức sắc bén. Trong nháy mắt, người trung niên ngẩn người. Nhưng chỉ trong phút chốc, nét mặt gã trở nên tức giận.

- Giải cho con nhóc con xấu xí mà có miệng lưỡi sắc sảo. Xung quanh Tuyết Sơn không có người, cho dù giết các ngươi thì Kiểm Thần chủ điện cũng chẳng có bằng chứng. Vốn ta định để mạng các ngươi lại, nhưng nếu đã biết thân phận của ta thì đành phải xin lỗi vậy. Vô Tình tông của ta không muốn kết ân oán với Tử Hà tông các ngươi. Chịu chết đi.

Cuối cùng thì cũng là đại sư cảnh giới Kiểm Hồn. Một khi quyết định ra tay liền hết sức quyết đoán. Bàn tay của gã nắm chặt lại. Ngay lập tức, Lục Thanh liền cảm thấy lực thiên địa nhanh chóng vọt về phía họ.

Đây là một người mới đặt chân vào cảnh giới Kiếm Hồn, Kiếm Vương. Người trung niên vừa ra tay, Lục Thanh liền đoán được tu vi của đối phương. Nếu không phải vừa mới tiến giai thì khi đối phương núp một bên, không có chuyện lực thiên địa dao động khiến cho hắn phát hiện. Hiển nhiên rằng cảnh giới Kiếm Vương tiểu thiên vị của người này còn chưa được củng cố. Có lẽ mới đột phá trong vòng một tháng.

Sự suy đoán của Lục Thanh chẳng hề sai lệch một chút. Người trung niên đó đúng là mới đột phá trong vòng một tháng. Sau đó, gã căn cứ vào điển tịch của tông môn mà biết được ở Tuyết Sơn gần khu vực của tông môn có Tuyết Liên, có thể giúp gã củng cố tu vi. Vì vậy mà gã mới ra khỏi tông môn tìm đến đây. Không ngờ được vừa lúc đó liền thấy được sáu người Lục Thanh cười Phong Lô xuyên mây mà đến. Trong lòng gã cảm thấy nghi ngờ liền bám theo sau, nhờ đó mà phát hiện ra trên lưng của sáu người có chín thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm.

Mặc dù đối phương mới chỉ bước vào cảnh giới Kiếm Vương tiểu thiên vị nhưng Lục Thanh cũng chẳng dám chậm trễ. Thần thức hồn lực nhanh chóng dung nhập vào trong trời đất. Lực thiên địa của đất trời trong nháy mắt được điều động, đè ngược về phía người trung niên.

- Cái gì? - Lần này thì người trung niên không giấu được sự khiếp sợ.

Cảm nhận lực thiên địa đang ép ngược lại có lẽ không thua mình là mấy, người trung niên không dám chần chừ nhanh chóng điều động toàn bộ Hồn thức trong Thức Hải để dẫn động lực thiên địa.

Mặc dù giữa Lục Thanh và người trung niên không hề có vật gì. Nhưng vào lúc này, năm người Nhiếp Thanh Thiên đều cảm nhận được uy nghiêm của trời đất đang bùng phát giữa hai người. Trên không trung chọt vang lên những tiếng sét ầm ầm. Bốn con linh thú ở cách đó không xa kêu lên thảm thiết, xuất hiện những vết máu. Những khoảng chân không nhanh chóng xuất hiện giữa hai người.

- Lui!

Biết trận đấu giữa hai người đó không phải là chỗ mà mình có thể nhúng tay, Nhiếp Thanh Thiên quát khẽ một tiếng rồi năm người nhanh chóng lao lên lưng Phong Lô rồi khỏi đỉnh Tuyết Sơn.

- Vốn nghĩ người chỉ mới đạt tới cảnh giới Giả Hồn nhưng không ngờ người còn tiến được tới bước này, có được Thần thức hồn lực mạnh đến vậy. Người có tư cách làm đối thủ của ta. Bây giờ, ta sẽ dùng hết sức đưa người xuống địa ngục.

Ánh mắt trở nên hung dữ rồi thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm màu đỏ thẫm của người trung niên nhanh chóng ra khỏi vỏ. Những đạo Kiếm Cương liên miên màu đỏ che phủ trời đất, bắn về phía Lục Thanh.

Kiếm Cương màu đỏ ngưng đọng thành thực, phát ra uy áp tác dụng lên Kiếm Chủng của Lục Thanh. Tiên Thiên Phong Lô Kiếm Nguyên vào lúc này bị áp chế ba thành. Kiếm Nguyên lưu chuyển trong kinh mạch hết sức chậm chạp.

Kiếm Cương và kiếm khí mặc dù chỉ kém một chữ nhưng lại khác biệt một trời một vực.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

351. Chương 106 Thần Long Phong Lô

Cái gọi là Kiếm Cương chính là do kiếm khí ngưng kết mà thành. Kiếm giả ngưng kết Kiếm Hồn bước vào cảnh giới Kiếm Hồn là có thể sử dụng hồn thức mạnh mẽ dùng lực của trời đất để rèn luyện kiếm khí. Kiếm khí được luyện nhiều liền trở nên cứng rắn, trở thành Kiếm Cương. Kiếm Cương có thể nói là sử dụng tất cả những gì tích lũy của cảnh giới Kiếm Nguyên rồi cô đọng lại mà thành. Đây là một câu bí quyết mà Luyện Tâm kiếm thấy được ở sáu tầng cuối cùng của Phong Lô quyết.

Kiếm Khí xuất ra vô kiên bất tồi. Kiếm Cương dẫn xuất đánh đầu trắng đỏ, không gì cản nổi.

Trong Vô Tình tông tuy người trung niên này vừa mới tiến vào cảnh giới Kiếm Hồn nhưng Kiếm Cương cũng đã cô đọng. Kiếm Cương màu đỏ với thể chế tre chặt đứt vô số đạo tiên thiên Phong Lô kiếm khí của Lục Thanh.

Ánh mắt Lục Thanh ngưng trọng. Trong không trung vô số tia chớp nhanh chóng xuất hiện, tụ tập thành một quả cầu màu tím đánh lên Kiếm Cương.

“Ồnh..”

Trong không trung vang lên một tiếng nổ lớn. Kiếm chiêu do hai người phát ra cùng biến mất.

Người trung niên cất tiếng cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Người nghĩ như vậy có thể ngăn cản Kiếm Cương của ta sao? Ném thử một chút Vô Tình thiên luân của ta.

Ngay lập tức, trên người trung niên chợt tỏa ra ánh sáng màu hồng chói mắt. Ánh sáng hồng đó hết sức quý dị, khiến cho trống ngực người khác phải đập thình thịch. Dưới sự huy động thanh thần kiếm của người trung niên, một đạo Kiếm Cương nhanh chóng kết thành một vòng tròn tới mười trượng. Kiếm Cương màu hồng làm xuất hiện một khoảng chân không tạo ra kinh khí ép về phía Lục Thanh.

Nhìn vòng tròn màu hồng đó đang xoay tròn, không biết tại sao ánh mắt của Lục Thanh lại bị nó thu hút. Vào lúc này, không gian trước mặt hắn đột nhiên thay đổi.

- Thanh kiếm của người to quá. Thật là thú vị.

- Chẳng lẽ người không biết biểu hiện của mình vừa rồi rất ngốc hay sao?

- Kiếm của người rất thú vị. Ta chưa thấy thanh kiếm to như vậy bao giờ. Có thể cho ta xem được không?

Đó là một thiếu nữ có tuổi tác không chênh lệch với hắn nhiều lắm. Nàng mặc một bộ võ phục với chiếc đai lưng màu xanh biếc. Sau lưng là một thanh trường kiếm màu lam, trên chuôi kiếm có treo một chiếc túi thơm. Bóng người xinh xắn đó cứ như vậy hiện ra trước mặt hắn.

Hắn như về tới trước cánh cổng màu đỏ của cung Triều Dương. Bên tai dường như vẫn còn vang lên âm thanh trong trẻo dễ nghe ngày đó.

Nhưng âm thanh đó chợt trở nên lạnh lùng.

- Ta hỏi người có phải người không muốn làm tông chủ? Ba người Tiêu Ngôn có phải do người hại chết hay không?

- Ta hiểu lắm hắn? Chẳng lẽ những lời đồn trong đám đệ tử của ba ngọn núi là vô căn cứ? Vậy các người nói cho ta cuối cùng thì ba người Tiêu Ngôn chết như thế nào?

- Không phản đối? Đuối lý? Ta thấy các người cơ bản cũng đều như nhau.

- Bị vạch trần nên người thẹn quá hóa giận? Coi như Minh Tuyết Nhi ta đã nhìn nhầm người. Ta...ta giết người.

Hai thứ âm thanh cứ giằng co trong đầu hắn.

- Bị vạch trần nên người thẹn quá hóa giận? Coi như Minh Tuyết Nhi ta đã nhìn nhầm người. Ta...ta giết người.

- Bị vạch trần nên người thẹn quá hóa giận? Coi như Minh Tuyết Nhi ta đã nhìn nhầm người. Ta...ta giết người.

Trong khoảng khắc, câu nói đó cứ âm vang trong đầu Lục Thanh. Vào lúc này, cũng chỉ còn lại câu nói này. Một cảm giác đau lòng không thể kìm chế cứ vậy xuất hiện trong lòng hắn.

Dưới ánh mắt của đám người Nhiếp Thanh Thiên, Lục Thanh đang ngăn người nhìn Vô Tình thiên luân của người trung niên. Thân hình hắn run rẩy, thậm chí cả ánh mắt của xuất hiện những tia sáng màu hồng.

- Không dính bụi trần, tất cả chỉ là hư vô. Không có tương sinh rất khó phối hợp. Vật mất đi hoàn toàn tự nhiên. Trời đất rộng lớn, vạn vật hợp nhất. Hoa rơi lá rụng là chuyện bình thường. Muôn vạn ưu phiền càng thêm quyết tâm. Tâm hồn trong sáng chẳng có gì phải cố chấp. Giải thoát tâm thần chẳng có gì sợ hãi. Lòng không vướng mắc, tinh thần luôn thoải mái.

Trong thời điểm nguy hiểm, trong đầu Lục Thanh chợt vang lên âm thanh của Diệp lão giống như tiếng chuông. Một đoạn khẩu quyết huyền ảo chợt khắc trong đầu Lục Thanh.

Lục Thanh chỉ thấy khoảng không trước mặt bị phá vỡ. Những bóng hình trước mắt hắn cũng bị nghiền nát theo. Tất cả mọi thứ chợt tan thành mây khói.

Màu đỏ trong mắt hắn nhanh chóng biến mất. Thân thể đang run rẩy trong nháy mắt cũng hồi phục.

- Không được! Hắn đang thoát ra khỏi Vô Tình thiên luân của ta.

Người trung niên quá sợ hãi, nhanh chóng huy động thần kiếm. Vong Tình thiên luân rút lên rồi hạ xuống.

Không dính bụi trần, tất cả chỉ là hư vô. Không có tương sinh rất khó phối hợp. Vật mất đi hoàn toàn tự nhiên. Trời đất rộng lớn, vạn vật hợp nhất. Hoa rơi lá rụng là chuyện bình thường. Muôn vạn ưu phiền càng thêm quyết tâm. Tâm hồn trong sáng chẳng có gì phải cố chấp. Giải thoát tâm thần chẳng có gì sợ hãi.

- Nếu đã không còn hy vọng thì để cho nó trôi đi, cần gì phải chấp nhất.

Ngay sau đó, từ người Lục Thanh một luồng Phong Lôi Kiếm Ý như muốn chẻ đôi trời đất phóng lên cao. Lực thiên địa trong phạm vi nghìn trượng trong nháy mắt bị lôi cuốn khiến cho cả ngọn núi bắt đầu rung chuyển.

Người trung niên biến sắc rồi đưa ra quyết định thật nhanh. Đồng thời, trên người gã cũng phát ra một luồng kiếm ý quái dị. Kiếm Ý đó ngoại trừ việc làm cho người ta tê liệt ra còn có một thứ gì đó khiến cho đối phương không giữ được bình tĩnh. Nó giống với Vong Tình thiên luân của gã như đúc.

Kiếm ý mạnh mẽ rót vào trong Vong Tình thiên luân. Lúc này, thiên luân còn cách đỉnh đầu Lục Thanh năm trượng lập tức tỏa ra ánh sáng màu đỏ chói mắt. Dưới ánh sáng đó dường như tất cả mọi thứ đều phải trầm luân.

- Người còn muốn mê hoặc ta sao?

Trong mắt Lục Thanh lóe ra tia sáng khiếp người. Vào lúc này, hắn cảm thấy hồn lực trở nên mênh mông mãnh liệt. Trong Thức Hải, dải ngân hà thần thức đang ầm ầm chợt tỏa ra ánh sáng rực rỡ rồi co lại. Đúng là nó có xu hướng hòa vào với hồn lực của Lục Thanh.

Lục Thanh hoàn toàn không buồn không vui. Vô số tia khí bắn ra từ người hắn. Những tia khí đó vô cùng linh hoạt và sắc bén như sẵn sàng phá nát những gì mà nó gặp phải.

Vong tình thiên luân vẫn tiếp tục đè xuống như thân hình Lục Thanh chợt đứng thẳng dậy.

- Chết tiệt! Tên tiểu tử này chẳng những thoát khỏi sự đè nén của ta mà bộ pháp không ngờ cũng nhanh đến vậy. - Người trung niên thầm hô lên một tiếng. Đồng thời thân thể gã cũng bắn lên trăm trượng.

Ánh mắt năm người Nhiếp Thanh Thiên đều trở nên ngưng trọng. Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn không ngờ lại mạnh như vậy. Tuy rằng lúc trước hai người giao thủ cũng chẳng có kinh khí bắn ra mạnh như thế. Nhưng lực thiên địa cũng đủ khiến cho trống ngực của năm người đập thình thịch.

- Chẳng lẽ phải là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mới có thể điều động được lực lượng của trời đất? - Dịch Nhược Vũ thốt lên một tiếng nho nhỏ.

Nhiếp Thanh Thiên gật đầu nói:

- Đúng vậy. Cũng chỉ có lực lượng như vậy mới ẩn chứa được oai nghiêm khủng bố của trời đất. Không ngờ nó còn khiến cho chúng ta xuất hiện cái cảm giác như vậy. Lục Thanh chỉ còn một chút nữa là có thể ngưng kết được Kiếm Hồn nên dĩ nhiên có thể khống chế được hồn lực. Còn việc lĩnh ngộ được lực thiên địa thì cũng là may mắn của hắn.

- Cuối cùng thì trận chiến này ai có thể thắng? - Dịch Nhược Vũ hơi lo lắng hỏi.

Long Tuyết lắc đầu, mở miệng nói:

- Người kia mới bước vào cảnh giới Kiếm Vương tiểu thiên vị, gần đây mới có đột phá. Nhưng Kiếm Cương của gã quá quái dị. Đó chính là Vong Tình kiếm cương của Vong Tình tông, có thể mê hoặc ý chí của con người. Trận chiến này thắng bại khó đoán.

Nhìn lên trên khoảng không trên đỉnh núi. Lúc này, Lục Thanh đang lảo lảo lơ lửng trên không trung nhìn người trung niên cách đó trăm trượng. Nhưng tia khí trên người hắn gần như ngưng tụ thành thực chất. Hắn từ từ rút thành Luyện Tâm kiếm phía sau lưng. Một tiếng kiếm ngân động trời vang lên. Tiếng kiếm ngân giống như long ngâm khiến cho trời đất bất ngờ thay đổi. Nhưng tiếng sấm ầm ầm trong khoảng khắc vang vọng tới tận chín tầng trời.

Nét mặt người trung niên trở nên ngưng trọng. Đồng thời trong mắt hiện lên sát khí khiếp người. Thực lực của Lục Thanh thực sự đã vượt qua sự dự tính của gã. Ngoại trừ việc chưa ngưng kết Kiếm Hồn ra cùng với Kiếm Cương, mức độ vận dụng lực thiên địa cùng với thần thức, hồn lực không ngờ lại mạnh đến vậy. Đây quả thực là chuyện khó có thể tin được. Nếu mới chỉ vận dụng được một chút lực thiên địa thì gã có khả năng tru diệt nhưng bây giờ thì đúng là rắc rối.

“Kẻ này mà không tiêu diệt, sau này sẽ thành họa lớn.”

Trong mắt người trung niên lóe lên ánh sáng. Vào lúc này, gã quyết tâm phải giết chết Lục Thanh. Hơn nữa, gã cũng không thể buông tha bất cứ một ai. Nếu như đã ra tay thì phải chém tận giết tuyệt. Nếu không để cho một người chạy thoát thì Vô Tình tông của gã chắc chắn sẽ phải đối diện với cơn giận của Kiếm Thần chủ điện.

Từ sau khi gã bước chân vào cảnh giới Kiếm Hồn cũng biết được nhiều điều bí ẩn. Trong đó phần lớn là về Kiếm Thần điện. Trong bốn thế giới thì ở Kiếm Thần chủ điện ở giới Thanh Phàm cũng đủ để nắm trong tay sự tồn vong của tông môn gã.

Chưa nói tới việc Vô Tình tông của gã chỉ là tông môn cấp thanh phàm. Cho dù có hơn nữa thì Kiếm Thần chủ điện cũng có thể giết hết. Đó là sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực.

Vì vậy mà hôm nay sáu người Lục Thanh chắc chắn phải chết.

Thanh thần kiếm trong tay người trung niên nhanh chóng dựng lên. Chẳng có một chút dấu hiệu báo trước, khoảng không trước mặt gã xuất hiện một vùng chân không. Thần kiếm nhanh chóng di chuyển khiến cho khoảng chân không vặn vẹo, thu hút không khí xung quanh xoay tròn, tạo thành trận lốc xoáy. Những làn băng vụ màu trắng bị cuốn vào trong đó rồi nhanh chóng tạo thành những mũi nhọn sắc bén.

Kiếm Cương màu hồng bắn ra theo một quỹ tích huyền ảo từ từ che kín khoảng không gần trăm trượng. Lực thiên địa hội tụ khiến cho vào lúc này hơi thở quái dị ảnh hưởng tới Lục Thanh lúc trước tăng mạnh thêm vô số lần. Ngay cả không gian dưới chân năm người Nhấp Thanh Thiên cũng dao động cực mạnh.

Tuy rằng Phong Lôi là linh thú nhưng hơi thở đó cũng làm cho nó không hề thấy thoải mái, giống như trong lòng có vô số con kiến đang bò. Phong Lôi cảm thấy khó chịu phun ra vài làn lôi khí.

Bị làn hơi thở kia đập vào mặt, những tia khí ngưng tụ xung quanh Lục Thanh lập tức nhúc nhích. Một thứ ý chí mạnh mẽ như chẻ tre xé rách làn hơi thở đó ra rồi xông lên tận trời cao.

Trong mắt Lục Thanh lóe ra những tia sáng. Từ miệng của hắn một tiếng gầm giống như tiếng long ngâm vang lên, chắc hẳn có một con rồng hiện thế. Vô cùng vô tận những tia chớp và Tồn Phong trong nháy mắt hội tụ trước mặt Lục Thanh rồi hóa thành Phong Lôi Thần long dài tám mươi trượng. Mỗi một con đều dẫm trên Thiên Phong, miệng ngâm Thiên Lôi. Trong nháy mắt long uy tỏa ra tràn ngập đất trời.

Từ đôi mắt màu xanh tím của chúng lóe ra những tia sáng khiếp người giống như được sống lại. Lực thiên địa vô cùng vô tận cũng trong nháy mắt từ trên người Thần long bùng phát. Toàn bộ lực thiên địa trong khu vực nghìn trượng được Lục Thanh dẫn động quán chú vào trong cơ thể Thần Long.

Dẫn động lực thiên địa trong phạm vi nghìn trượng vào lúc này đã là cực hạn của Lục Thanh. Chuyện này khiến cho hắn tiêu hao hơn nửa thần thức và hồn lực. Luyện Tâm kiếm không hề dừng lại. Trong Kiếm Chung, tiên thiên Phong Lôi Kiếm Nguyên cuộn cuộn chảy vào kinh mạch trong cánh tay. Trong nháy mắt, Luyện Tâm kiếm chột tủa ra ánh sáng màu tím xen lẫn màu trắng chói mắt.

Sát nhập Thiên Lô và Thiên Phong vào, tiên thiên Phong Lô kiếm khí lại có màu tím xen lẫn màu trắng rất đẹp. Những tia nhọn sắc bén bắn ra ngoài với uy thế chẳng hề kém so với Kiếm Cương do người thanh niên thi triển.

Dường như bị tiếng gầm của Lục Thanh kích thích, Phong Lô cũng ngẩng đầu lên trời phát ra một tiếng long ngâm rung chuyển trời đất. Âm thanh hai tiếng gầm hội tụ lại với nhau hòa thành một dòng chảy hết sức tự nhiên. Trong lòng Lục Thanh vừa có ý nghĩ, lực thiên địa liền mang theo tiếng gầm chui vào trong cơ thể Phong Lô Thần long khiến cho chúng như lập tức sống lại.

Trong ánh mắt của năm người Nhiếp Thanh Thiên, mấy con Phong Lô Thần long như nổi giận mà gầm lên. Tiếng gầm rống của chúng như hóa thành những sóng âm vô hình tản ra xung quanh. Long uy cuộn cuộn trong nháy mắt khuếch tán trong phạm vi mười trượng. Dưới Long uy, đám thú đang ngủ đông không một con nào dám nhúc nhích.

Sau khi được Lục Thanh dốc thêm Phong Lô kiếm khí, Phong Lô thần long to thêm một vòng, màu sắc cũng biến thành màu trắng pha lẫn màu tím. Khí thiên lô bá đạo vốn ẩn chứa thiên uy rất nhiều được rót thêm lực thiên địa liền phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Thiên Phong gào thét, ngưng tụ dưới bốn chân của Phong Lô thần long thành một đám mây Thiên Phong rộng bốn mươi trượng.

Thần Long Bái Vĩ! Tới lúc này, Lục Thanh chợt cảm nhận được khí tức trên người Phong Lô thần long có một sự thay đổi khó hiểu. Vốn nó chỉ có long uy bá đạo đơn thuần nhưng vào lúc này lại có thêm một sự chính khí, nghiêm túc của thiên uy. Long ngâm vang lên, thiên uy giáng thế.

- Đây chính là thức thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lô kiếm do hắc sắc chế.

Dịch Nhược Vũ thốt lên một tiếng kinh ngạc. Tuy rằng trước đó đã nghe sư phụ nàng là Minh Tịnh Nguyệt nói qua nhưng vào lúc này tận mắt nhìn thấy vẫn không giấu được sự sợ hãi. Mặc dù không có Truyền Thần ngọc bích nhưng không ngờ Lục Thanh chỉ cần quan sát chút long uy của Phong Lô long mãng mà sáng tạo ra chiêu thức với Pháp Tướng như vậy. Một kiếm này so với sự miêu tả của sư phụ nàng còn mạnh hơn.

Trong số năm người thì người cảm nhận sâu nhất chính là Triệu Thiên Diệp. Lúc này, hai mắt hắc sắc ngồi nhìn động tác của Lục Thanh chăm chăm. Trong mắt hắc ngoại trừ thiên uy hóa thành Phong Lô thần long đang che lấp đỉnh núi ra như chẳng còn điều gì khác.

- Đây là chiêu thức thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lô kiếm. - Trong phút chốc, ánh mắt của Triệu Thiên Diệp trở nên nóng bỏng, hai tay nắm lại mà run rẩy.

Trong không trung, Lục Thanh dốc hết toàn bộ Kiếm Nguyên trong cơ thể mà bộc phát. Đây là một kiếm mạnh nhất của hắc tử trước đến giờ. Từ trên người Phong Lô thần long, hắc tử có thể cảm nhận được một niềm tin rất mạnh. Nếu hắc tử giữ lại một chút Kiếm Nguyên thì chắc chắn một kiếm này sẽ yếu đi thậm chí biến mất.

Phong Lô Kiếm Ý lĩnh ngộ mấy năm vào lúc này được Lục Thanh chẳng chút do dự quán chú toàn bộ vào trong cơ thể của Thần Long. Cánh tay của hắc tử run nhẹ khiến cho Phong Lô thần long với khí thể hủy thiên diệt địa nhanh chóng lao về phía người trung niên.

Sắc mặt người trung niên hết sức ngưng trọng. Từ lúc Lục Thanh nâng tay lên, người trung niên liền cảm thấy tinh thần dao động rất mạnh. Từ khi trở thành đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, gã đã trải qua không ít cuộc chiến sinh tử nhưng chưa có lần nào tâm thần của gã lại rung động như hôm nay.

Lúc trước, Hữu Tình kiếm cương chỉ cần một chiêu là có hiệu quả, nhưng bây giờ lại bị ý chí của đối phương phá vỡ. Điều này khiến cho người trung niên cảm thấy bối rối.

Khẽ cắn răng một cái. Người trung niên hoàn toàn tự tin vào sự cố gắng bao nhiêu năm của bản thân. Gã nhanh chóng vận dụng Kiếm Hồn, Kiếm Nguyên trong Kiếm Chủng nhanh chóng vận chuyển. Lần này, gã dốc gần như tới chín thành kiếm nguyên trong cơ thể. Một thành để lại, gã dùng để đề phòng năm người Nhiếp Thanh Thiên.

Mặc dù như vậy, chín thành của Kiếm Vương tiểu thiên vị cũng vượt qua Lục Thanh. Băng vù đang xoay tròn trong nháy mắt tỏa ra ánh sáng màu hồng chói mắt. Một thứ vật thể trong suốt giống như lưu ly nhọn hoắt dài trăm trượng do Kiếm Cương ngưng kết thành. Có thêm lực thiên địa rót vào, lần này nó hoàn toàn ngưng tụ thành thực thể hơn xa so với Lục Thanh. Uy nghiêm của trời đất chẳng chút nào e ngại tản ra xung quanh.

Sắc mặt năm người Nhiếp Thanh Thiên tái nhợt. Đồng thời, Phong Lô dưới chân họ cũng rên rỉ nhanh chóng chạy ra ngoài trăm trượng. Cái đuôi lớn của nó phải quẫy mạnh mấy cái mới có thể làm cho cơn đau giảm bớt.

Đây chính là uy lực trời đất của Kiếm Hồn đạo.

Ánh mắt của cả năm người Nhiếp Thanh Thiên chỉ có một sự khiếp sợ. Mới chỉ có chút tản mát của kiếm thức mà họ đã không thể ngăn cản. Trong khoảng khắc đó, cả năm người có cảm giác Kiếm Chứng bị hoàn toàn áp chế, không thể điều động được một chút Kiếm Nguyên.

Lúc này, tuy rằng bị chút oai nghiêm của trời đất đẩy lùi nhưng ánh mắt của bốn người Nhiếp Thanh Thiên vẫn hoàn toàn kiên định. Đặc biệt là Triệu Thiên Diệp. Lúc này thậm chí có thể nghe thấy bên trong cơ thể hân tiếng của Phong Lô Kiếm Nguyên đang dao động, phát ra những tiếng động.

Phía sau bốn người, ánh mắt Long Tuyết lạnh nhưng băng. Tuy rằng trước đó vẫn bị dư uy của Kiếm Hồn đạo đẩy lùi nhưng ánh mắt nàng chẳng hề có chút kinh ngạc.

- Tiểu tử nhận lấy cái chết! Vô Tình trùy!

Tiếng quát giận giữ vang vọng khắp trăm trượng trong không gian. Người trung niên lao lên xông vào trong Kiếm Cương ngưng tụ thành thực thể. Ngay lập tức, mũi nhọn đó xoay tròn phá nát không khí trong phạm vi vài dặm, cuốn hết toàn bộ băng vù vào xung quanh mà đánh về phía Phong Lô thần long.

Tiếng kiếm ngân vang lên chấn động không gian. Lần này, Phong Lô bị ảnh hưởng tới mức quá đau đớn mà rơi xuống dưới. Năm người Nhiếp Thanh Thiên đứng bên trên bị ảnh hưởng khiến cho thất khiếu chảy máu. Một lát sau, khoảng không gian nơi họ vừa đứng bị một mảnh chân không nuốt chửng.

Tiếng kiếm ngân vang vọng khắp phạm vi trăm dặm. Khí Thiên Lô cuộn cuộn mênh mông mang theo long uy khiến cho trong rừng núi linh thú, vô số linh thú đều vang lên những tiếng kêu thần phục.

Ở phía đông của rừng núi linh thú, trong khu vực của Vong Tình tông, trên đỉnh Hữu Tình phong ba lão già mặc hồng bào đang ngồi im lặng. Đột ngột, ba thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm màu đỏ sau lưng họ chợt phát ra tiếng kiếm ngân thê lương.

Cả ba đều mở mắt đứng bật dậy.

- Có chuyện gì xảy ra?

Ánh mắt của cả ba người cùng nhìn về phía rừng núi linh thú. Ở đó đang vọng tới những tiếng sấm ầm ầm.

- Là Tử Tân! - Một lão già ở giữa trầm giọng nói.

- Chiến đấu mà phải nhập vào trong thần kiếm như vậy không biết Tử Tân đã gặp phải ai? Chẳng lẽ là mấy lão già bất tử của Liệt Thiên tông xuất thủ? - Một lão già sắc mặt hung ác nham hiểm bên cạnh tiếp lời.

- Có phải không? Mấy lão già kia đã có tâm thiên đạo xâm nhập vào trong ý chí kiếm đạo, thái độ hết sức cứng nhắc. Tuy rằng vẫn là địch với Vô Tình tông chúng ta nhưng làm sao lại không biết chuyện nào cần phải làm. Chưa nói mặc dù hai tông tuy bất hòa nhưng chưa tới mức phải chinh phạt diệt tông.

Vừa nói chuyện, cả ba vừa hóa thành ba luồng kiếm quang đỏ sẫm bắn về phía đỉnh Tuyết Sơn.

Cuối rừng núi linh thú, trên đỉnh Tuyết Sơn...

Lúc này, băng tuyết lại ầm ầm sập xuống chân núi, cuốn gậy cơ man nào là những cây gỗ khổng lồ. Tuyết bao phủ cả khu rừng. Cho dù uy thế như vậy nhưng tiếng tuyết lở vẫn không lấn át được tiếng kiếm ngân vang.

Khoảng không vài dặm trên Tuyết Sơn, tiếng sấm sét nổi lên âm âm, Thiên Phong cuộn cuộn cùng với ánh đỏ như lửa. Những mũi nhọn do Kiếm Cương ngưng tụ tung hoành xuyên qua Thiên Phong gần mười dặm mới biến mất. Ngay lập tức hai điểm đen từ trên độ cao ngàn trượng rơi xuống đất.

- Đi mau!

Được Nhiếp Thanh Thiên đón lấy, Lục Thanh học ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt.

- Người kia đã bị trọng thương nhưng còn có ba người sâu không thể lường được đang tới đây.

Cả đám đều biến sắc. Có thể để cho Lục Thanh đánh giá như vậy cũng chỉ có đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Nơi đây gần với Vô Tình tông nên chắc chắn ba người kia đến từ đó. Tuy rằng tất cả đều thấy ngạc nhiên vì ba người kia ở xa như vậy mà có thể cảm nhận được trận đại chiến ở đây nhưng lúc này không phải lúc suy nghĩ điều đó.

- Vòng qua Vô Tình tông đi theo phía Tây vào Liệt Thiên tông. Nhanh.

Cảm nhận được Lục Thanh đang bị trọng thương, Phong Lô không để ý tới chấn thương của mình kêu lên một tiếng ai oán, sử dụng linh lực trong cơ thể mà chở sáu người Lục Thanh lao đi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

352. Chương 107 Đuổi Giết! Kiếm Trận Tàng Hình

Sau nửa canh giờ, ba đạo kiếm quang màu đỏ hạ xuống nơi ngọn Tuyết Sơn bị sụp đổ.

- Không hay! Sao lại có khí Thiên Lô và Thiên Phong mạnh như vậy?

- Tử Tân! Tử Tân ở đâu?

Ba đạo kiếm quang nhanh chóng bắn đi.

Một số địa phương nơi Tuyết Sơn như hàn đầm bị biến thành mảnh đất bằng phẳng với một lớp tuyết mới phủ lên trên. Trên đỉnh núi vốn nhọn hoắt như một thanh kiếm bây giờ có một bóng người đang nằm. Người đó chẳng phải là người trung niên vừa đấu với Lục Thanh thì là ai?

Chẳng qua lúc này gã không còn sức mà động chân động tay. Toàn thân gã đầy máu chỉ có một tầng Kiếm Cương mỏng manh bảo vệ thân mình không để cho tảng băng nặng mấy vạn cân nghiền nát.

- Tông chủ! Nhị vị sư thúc. - Thấy ba đạo Kiếm Quang hạ xuống, người trung niên nhân liền mừng rỡ.

Lão già ở giữa phát tay bắn ra một đạo lực thiên địa đẩy tảng băng ra ngoài. Cái phát tay của lão già hoàn toàn nhẹ nhàng nhưng lại cao minh hơn người trung niên và Lục Thanh dùng cứng chọi cứng không biết bao nhiêu lần.

Một lão già bên cạnh bước tới cho người trung niên ăn một viên đan dược màu đỏ. Ngay lập tức, sắc mặt người trung niên nhân trở lại hồng hào.

- Tông chủ! Hai vị sư thúc. Nhanh lên! Sáu người kia sắp chạy thoát.

- Người nào chạy thoát? - Sắc mặt lão già ở giữa trở nên ngưng trọng.

- Sáu người của Tử Hà tông và một con Huyền Thủy Long măng quái dị. Bọn họ đang chạy về phía Liệt Thiên tông.

- Cái gì? Người nói vừa rồi người động thủ với người của Tử Hà tông? Từ lúc nào mà Tử Hà tông lại có được một gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn tu luyện Phong Lô Kiếm Khí? - Lão già bên cạnh ngạc nhiên hỏi.

- Không đúng! Tuy rằng cách một rặng núi linh thú và hai tông cũng không hề qua lại với nhau nhưng trong phạm vi ngàn dặm chưa có tông môn nào xuất hiện một gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mà chúng ta không biết.

- Sư thúc! Không phải là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Là sáu tên tới Kiếm thần chủ điện để lên cấp Kim Thiên.

- Cái gì? Trong bọn họ có cả đại sư cảnh giới Kiếm Hồn? - Lão già ở giữa không giấu được sự khiếp sợ.

- Không phải đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. - Người trung niên không dám chậm trễ, nhanh chóng thuật lại sự việc. Đối mặt với tông chủ và hai vị sư thúc, tuy rằng gã mới đặt chân vào cảnh giới Kiếm Hồn nhưng cũng không dám dấu diếm. Thậm chí trong lòng gã còn có một chút sợ hãi.

- Cái gì? - Lão già ở giữa nghe thấy vậy giận tím mặt.

- Người giỏi thật. Vừa mới bước vào Kiếm Vương mà đã gây ra họa lớn cho tông môn như vậy. Người đợi đây. Nếu ta không đuổi được sáu người kia sẽ đưa người tới Kiếm Thần chủ điện. Đuổi theo!

Nói xong, lão già liền hóa thành một dải kiếm quang bắn đi. Hai lão già bên cạnh liếc mắt nhìn người trung niên đang ngồi dưới đất mặt mày.

- Tử Tân à! Tử Tân! Sao người lại hồ đồ như vậy? - Hai lão già cùng thở dài rồi trong nháy mắt hai đạo kiếm quang xuất hiện, vọt lên trời đuổi theo.

Xuyên giữa núi rừng với những tiếng gió đang gào thét là một cái bóng thật lớn. Những cơn gió lớn xuất hiện dưới bụng nó khiến cho đám cỏ thụ bên dưới rung chuyển, bụi đất bay mù mịt.

- Thế nào? Có còn xa nữa không? - Trên lưng Phong Lôi, Dịch Nhược Vũ lấy Sâm Vương đan ném vào miệng nó, vừa quay sang hỏi Nhiếp Thanh Thiên.

- Vòng qua Vô Tình tông, đi qua quả núi lớn này còn phải mất thêm một canh giờ nữa. - Ánh mắt Nhiếp Thanh Thiên ngưng trọng.

- Với tốc độ của Phong Lôi chỉ sợ rằng ba gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn chỉ cần nửa canh giờ nữa là đuổi kịp.

- Vô Tình tông bây giờ chắc chắn xác định không chết không thôi. Bọn họ sẽ không bỏ qua cho chúng ta.

Sắc mặt Dịch Nhược Vũ hơi khó coi nhìn về phía Lục Thanh. Hiện giờ, Lục Thanh đang xếp bằng trên đầu Phong Lôi. Trên người của hắn những tia khí bắn ra ngoài, đồng thời sắc mặt cũng tốt hơn trước rất nhiều.

Bây giờ Lục Thanh đang dốc hết sức sử dụng Tử Hoàng Kiếm Thân kinh chữa trị thân thể. Trận chiến lúc này với Kiếm Vương của Vô Tình tông, cả hai bên lưỡng bại câu thương. Khí kinh của Kiếm Cương chui vào trong cơ thể suýt chút nữa thì phá hủy thân thể tương đương với thanh kiếm cửu phẩm của hắn. Cho tới bây giờ, Lục Thanh mới hiểu được mặc dù có thể sánh với Kiếm Vương tiểu thiên vị nhưng phương thức công kích vẫn còn yếu hơn rất nhiều.

Chẳng hạn như Kiếm Cương chính là sự sở hữu của cảnh giới Kiếm Hồn. Đối phương có thể phòng ngự Thiên Lôi và khí Thiên Phong của tiên thiên Phong Lôi kiếm khí. Tuy rằng cũng bị thương nhưng cũng không tới mức như hắn. Cuối cùng thì do bản chất chênh lệch. Tiên thiên Phong Lôi kiếm khí hộ thể của hắn chỉ có thể ngăn cản được một nửa Kiếm Cương, nửa còn lại đánh cả vào người hắn. Nếu không phải thân thể hắn có thể sánh với một thanh kiếm cửu phẩm thì chỉ sợ một kiếm kia đủ cho hắn phải nằm xuống tại chỗ.

Chất dịch Huyết Sát Kiếm Nguyên nhanh chóng được giải phóng đi vào trong kinh mạch của hắn. Những điểm sáng đỏ như máu được sự vận chuyển của tầng thứ năm Tử Hoàng Kiếm Thân kinh khiến cho một số kinh mạch bị gãy nhanh chóng hồi phục. Đồng thời, vô số chất dịch nguyên khí cũng được điều động rót vào trong Kiếm Chủng.

Cảm thấy Kiếm Chủng như đang phồng lên, Lục Thanh biết rằng một kiếm đó khiến cho Kiếm Chủng của hắn cũng bị ảnh hưởng. Có điều Kiếm Chủng của hắn rất cứng rắn nên cho dù kinh mạch bị vỡ thì Kiếm Chủng cũng chỉ bị chấn động mà thôi. Điều này khiến cho Lục Thanh phải tự hỏi xem cuối cùng thì Kiếm Chủng của hắn có thể ngăn cản được công kích như thế nào?

Lục Thanh thâm suy đoán lại quá trình thành tựu Kiếm Chủng. Hắn còn nhớ rõ khi ở trong Kiếm Trì, do ý tưởng đột phá nên quá trình ngưng tụ Kiếm Chủng đã được hắn dùng Đại Diễn Tam Thập lục chuy

thành hình. Thần thức hóa thành chùy thi triển ba mươi sáu thức chùy pháp.

Bây giờ nghĩ lại cũng chỉ có cách giải thích như vậy. Bởi vì căn cứ theo những gì ghi lại trong Phong Lô quyết thì Kiếm Chủng là cơ bản của kiếm giả sau này sẽ là nơi chịu tải của Kiếm Hồn và Kiếm Phách. Nó sẽ được Kiếm Nguyên rèn luyện liên tục, cũng giống như kiếm khí không ngừng mà mạnh lên. Nhưng khi ở cấp bậc Kiếm Chủ nhiều nhất cũng chỉ tương đương với một thanh kiếm ngũ phẩm mà thôi. Cho dù đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn, được Kiếm Cương ngưng tụ thì trước khi đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn cùng lắm chỉ tương đương với thanh kiếm bát phẩm mà thôi.

Bởi vì Kiếm Chủng chính là nơi giao hội tính mạng của kiếm giả. Không có kiếm giả nào ở giai đoạn đột phá lại sử dụng Kiếm Nguyên va chạm, ngưng luyện. Kiếm Chủng là thứ đại diện cho tu vi của Kiếm giả thay đổi. Một hành động lỗ mãng có thể nhận được kết quả tẩu hỏa nhập ma là chuyện hết sức bình thường.

Thực ra nếu không có mấy gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn nhúng tay thì chắc chắn hắn sẽ hồi phục nhanh hơn gã trung niên kia. Nếu hắn đoán không nhầm thì một kiếm đó người trung niên cũng bị thương nặng, Kiếm Nguyên cơ bản không thể vận chuyển được như ý. Đợi cho tới khi hắn hồi phục lại thì cũng chính là lúc mà người nọ ngã xuống.

Nhưng tất cả mọi chuyện lại không được như ý nguyện, Lục Thanh chỉ có thể nhanh chóng đưa ra quyết định. Một canh giờ trôi qua, dưới sức sống mạnh mẽ của chất dịch Huyết Sát Kiếm Nguyên, thân thể tương đương với thanh kiếm cửu phẩm với năng lực khôi phục khủng bố đã nhanh chóng hồi phục. Thậm chí, Lục Thanh còn cảm thấy cho hắn thời gian hai ngày, còn có thể cao hơn một bậc.

Đợi cho Kiếm Nguyên trong Kiếm Chủng hồi phục được một nửa, Lục Thanh chợt mở mắt. Hai điểm sáng màu xanh tím lóe lên trong mắt hắn rồi biến mất.

- Hạ xuống! - Lục Thanh đứng dậy quát Phong Lô một tiếng.

Phong Lô gầm nhẹ một tiếng rồi nhanh chóng nhắm xuống một khe núi phía dưới mà hạ xuống.

Tuy không biết dụng ý của Lục Thanh là gì nhưng từ sau trận đánh với đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cho dù là Dịch Nhược Vũ, Diệp Cô Hàn và Long Tuyết cũng không hề hoài nghi đối với hắn.

Phong Lô chặt vật hạ xuống đất. Mặc dù trước đó được Dịch Nhược Vũ liên tục tiếp Sấm Vương đan cho nó nhưng xuyên qua dãy núi năm trăm dặm lại dốc hết lực phi đi trong thời gian dài như vậy cho dù Phong Lô có mạnh đến mấy cũng bị tiêu hao rất nhiều.

Lúc này vị trí của sáu người chính là một khe núi có dòng suối chảy qua. Nước suối róc rách trong vắt thấm cả vào đất. Ánh mắt của năm người Nhiếp Thanh Thiên đều nhìn về phía Lục Thanh.

Đưa tay vào trong áo, Lục Thanh nhanh chóng lấy từ trong Không Giới ra năm viên đá ngũ hành.

Nhìn thấy Lục Thanh móc ra năm viên đá tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, Dịch Nhược Vũ thốt lên một tiếng:

- Đá ngũ hành.

Không ngờ rằng bảo vật như đá ngũ hành mà Lục Thanh cũng có được. Nhìn thấy Lục Thanh lấy chúng ra, năm người Dịch Nhược Vũ hơi đoán được hắn muốn làm gì.

Đúng thế, Lục Thanh định bày kiếm trận Ngũ Hành liên thiên. Do trận pháp này có ngũ hành bao phủ nên có được khả năng ẩn giấu rất tốt. Chỉ cần trong trời đất vẫn có sự tồn tại của khí ngũ hành thì kiếm trận Ngũ Hành liên thiên vẫn có thể ẩn giấu.

Đây chính là gặp đất thì biến mất, gặp mộc thì ẩn, gặp hỏa thì hóa, gặp Kim thì tan ra, gặp Thủy thì tiến nhập. Đây chính là lực dung hòa của kiếm trận Ngũ Hành liên thiên. Nếu không thì Lục Thanh cũng chẳng lựa chọn nó.

Hắn nhớ lại những gì mà ngũ hành sinh diệt đã ghi, những dòng văn tự như nước chảy xuôi trong đầu hắn.

- Mộc sinh Hỏa. Mộc tính ôn hòa, Hỏa ẩn chứa trong đó mà chui ra. Hỏa sinh Thổ. Hơi nóng của Hỏa có thể làm cho Mộc bốc cháy, Mộc hóa thành bụi rơi xuống đất nên Hỏa sinh thổ. Thổ sinh Kim. Kim ẩn chứa trong đá được mài dũa mà xuất hiện. Tụ Thổ thành núi, núi đá vô biên nên Thổ sinh Kim. Kim sinh

Thủy. Khí âm mờ nhạt, mài dũa lâu ngày nên Kim biến mất mà thành Thủy. Giống như đá núi được mài dũa nên Kim sinh Thủy. Thủy sinh mộc. Thủy nuôi dưỡng nên Mộc phát triển vì vậy mà Thủy sinh Mộc.

Đây là những lời lý giải của các vị tiền bối trên Triều Dương phong với Ngũ hành tương sinh.

- Kim do Thổ sinh nên Thổ nhiều Kim bị vùi lấp. Thổ do Hỏa sinh nên Hỏa nhiều Thổ tiêu. Hỏa lại do Mộc sinh nên Mộc nhiều Hỏa hưng thịnh. Mộc lại do Thủy sinh nên Thủy nhiều Mộc trôi nổi. Thủy lại do Kim sinh nên Thủy nhiều thì Kim chìm. Thủy có thể sinh Mộc nên Mộc nhiều nước rút. Mộc có thể sinh hỏa nên hỏa nhiều Mộc cháy. Hỏa sinh thổ nên Thổ nhiều Hỏa lui. Thổ sinh Kim nên Kim nhiều Thổ yếu.

Một đoạn này là do Diệp lão truyền cho hắn về khẩu quyết của ngũ hành sinh khắc và tương sinh.

Cả hai đoạn đều diễn ra trong đầu Lục Thanh, ẩn chứa bao nhiêu điều huyền ảo mà hắn đã nghiên cứu ba tháng. Lúc này, chợt có một chút gì đó hiểu ra trong lòng hắn.

Bên bờ suối, năm người Nhiếp Thanh Thiên chỉ thấy nét mặt Lục Thanh chợt phát ra tia sáng màu vàng. lát sau, trong tay của hắn năm khối đá Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ bắt đầu xoay tròn. Từ khối đá hệ Kim, một tia khí hệ Kim bắn ra ngoài với thế như chẻ tre, chui vào trong đá hệ Thủy.

Ngay lập tức, đá hệ Thủy đang bình tĩnh sau khi có khí hệ Kim chui vào liền tỏa ra ánh sáng màu lam chói mắt. Khí hệ Thủy màu lam menh mông như dòng thác lũ bao phủ đá hệ Mộc vào bên trong. Trong lúc nhất thời, sức sống cuộn cuộn từ trong tay Lục Thanh bùng nổ. Khí hệ Mộc màu xanh biếc bắt ra một cột sáng màu xanh chui vào trong đá hệ Hỏa. Lúc này, năm khối đá thoát khỏi bàn tay của Lục Thanh trôi nổi trên không trung.

Trong không trung chợt vang lên một tiếng nổ giống như tiếng sét đánh. Một chùm lửa phun ra từ đá hệ Hỏa liên tục bốn lần. Năm người Nhiếp Thanh Thiên cũng phát hiện ra một chút đầu mối. Sau đó đá hệ Kim nâng lên. Khí ngũ hành giữa năm viên đá ngũ hành càng lúc càng mạnh. Lúc bắt đầu vẫn còn bình thường như sau khi đi tới đá hệ Mộc, trống ngực của họ bắt đầu đập nhanh hơn.

Đợi cho đá hệ Hỏa hoàn toàn bùng nổ, hơi nóng tỏa ra xung quanh khiến cho tinh thần của họ chấn động trước một thứ lực lượng thần bí tràn ra ngoài.

Đây là thứ trận pháp gì mà khi bố trí lại có thanh thế mạnh như vậy?

Vào lúc này, bốn người Nhiếp Thanh Thiên nhìn về phía Lục Thanh hoàn toàn kinh ngạc. Bọn họ không ngờ nổi Lục Thanh lại học được thứ kiếm trận mạnh như vậy.

- Kiếm trận này không hề thua kém địa cấp. - Dịch Nhược Vũ trầm giọng nói.

Bên cạnh, ánh mắt Long Tuyết có chút thất thần. Từ kiếm trận do Lục Thanh bố trí, nàng có cảm giác quen thuộc nhưng nhất thời không thể nhớ ra nổi.

Mà khi ánh lửa bao phủ viên đá hệ Thổ, một thứ sức sống cũng bắt đầu bùng lên. Khí hệ Thổ sáng như ánh mặt trời vọt vào trong viên đá hệ Kim.

Đến lúc này, Kim, Thủy, Mộc, Hỏa, Thổ...năm viên đá được nối liền với nhau phát ra những âm thanh vu vu.

Từ trong đôi mắt của Long Tuyết bắn ra hai tia khí băng hàn kinh người.

- Ngũ hành sinh khắc! Không ngờ hắn có thể lĩnh ngộ được ngũ hành sinh khắc. - Cho tới bây giờ, Long Tuyết mới nhớ ra làm sao mà mình có cảm giác quen thuộc như thế. Ngũ Hành kiếm mộ...bên trong mộ chính là lĩnh vực của Ngũ Hành kiếm tôn.

Vào lúc này, khi Lục Thanh bố trí ra kiếm trận Ngũ Hành liên thiên tỏa ra hơi thở giống như thi triển kiếm thức bình thường. Long Tuyết không thể ngờ được rằng Lục Thanh không có được sự kế thừa của Ngũ Hành kiếm tông nhưng cũng lĩnh ngộ được điểm cơ bản của Ngũ Hành kiếm khí.

Nghe thấy tiếng kêu của Long Tuyết, sắc mặt của bốn người Nhiếp Thanh Thiên đều trở nên cổ quái. Hóa ra hành trình đi vào Kiếm Mộ, Lục Thanh lại có thu hoạch lớn như vậy. Bây giờ, bọn họ mới hiểu được cho dù có là Lạc Tâm Vũ thì cũng vẫn không thể bằng được Lục Thanh.

Tất nhiên, bọn họ không biết rằng thực ra nguyên lý Ngũ Hành tương sinh mà Lục Thanh lĩnh ngộ mới chỉ là nhập môn. Chẳng qua do năm người Long Tuyết không hiểu về Ngũ hành sinh khắc nên mới có phán đoán như vậy.

Bây giờ, trong không trung, một cái lồng ánh sáng ngũ sắc rộng hơn mười trượng xuất hiện. Khí ngũ hành cuộn cuộn lưu chuyển không ngừng. Ở giữa cái lồng, thanh Luyện Tâm kiếm của Lục Thanh hướng xuống dưới.

Ánh sáng màu trắng và màu tím xuất hiện, Luyện Tâm kiếm cắm vào mặt đất trở thành mắt trận.

- Ngũ hành liên thiên! Trấn!

Quát lên một tiếng, Lục Thanh giơ kiếm chỉ điểm lia lịa. Cái lồng ngũ hành liền lập tức phủ xuống năm người Nhiếp Thanh Thiên và Phong Lô. Lục Thanh cũng theo đó mà rơi xuống đứng cùng mọi người.

Một tiếng vù vù nho nhỏ vang lên, năm viên đá ngũ hành rơi xuống đất, bao quanh sáu người Lục Thanh và Phong Lô. Lập tức một vầng ánh sáng ngũ sắc mỏng manh xuất hiện hợp lại cách đỉnh đầu mọi người ba mươi trượng rồi biến mất.

- Bây giờ không được hấp thu nguyên khí của trời đất. - Lục Thanh trầm giọng nói.

- Đây là kiếm trận gì? - Lần đầu tiên, Long Tuyết mở miệng nói với Lục Thanh.

Lục Thanh thản nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái rồi nói:

- Đây là kiếm trận Ngũ Hành liên thiên mà ta căn cứ theo những gì các vị tổ sư để lại ở tầng thứ ba của Tầng Thư các.

- Kiếm trận Ngũ Hành liên thiên. - Nhiếp Thanh Thiên thì thào một câu:

- Không ngờ các vị tiền bối của núi Triều Dương lại có một sự hiểu biết đối với ngũ hành sinh diệt như vậy. Đúng là trước đây mình quá sơ sót.

Triệu Thiên Diệp đứng bên cạnh, hai mắt cũng sáng ngời. Lục Thanh biết sau khi hành trình tới Kiếm Thần chủ điện kết thúc, hai người chắc chắn sẽ tới Tầng Thư các tìm hiểu một chút. Còn về phần tìm hiểu ra cái gì thì Lục Thanh cũng chẳng biết.

Đứng trong kiếm trận, mặc dù để phòng ngừa ba gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn phát hiện nên không được hấp thu nguyên khí trong trời đất nhưng đan dược vẫn có thể dùng. Trận chiến nơi Tuyết Sơn không chỉ Phong Lô mà cả năm người Nhiếp Thanh Thiên cũng bị chấn thương. Bọn họ cũng không có được năng lực hồi phục kinh người như Lục Thanh vì vậy mà bây giờ đều lấy Dưỡng Thân đan cùng với Cố Nguyên đan ra để luyện hóa được lực, hồi phục lại tổn thương của thân thể.

Gần một canh giờ trôi qua.

Một tiếng kiếm rít vang lên trên bầu trời khiến cho cả sáu người Lục Thanh đều mở hai mắt.

Chỉ thấy ba lão già tóc hoa râm đứng ở trên không trung cách họ mấy dặm.

- Tông chủ! Có chuyện gì thế?

- Không biết! Theo chúng đến đây hồn thức của ta không còn cảm nhận được khí tức nữa.

- Sao có thể như vậy?

- Sáu tên giáo hoạt đó chẳng lẽ lại có kiếm trận? - Lão già đứng giữa trầm giọng nói rồi hai mắt lóe sáng:

- Chia ra một phen. Sau nửa nén nhang lại hội tụ ở đây.

- Dạ!

Ngay lập tức, trong ánh mắt của sáu người Lục Thanh, ba người chia làm ba hướng rách ra. Mà người cầm đầu dường như là tông chủ lao về phía khe núi của họ.

Tuy rằng có kiếm trận che chở nhưng với khả năng khổng lồ chế ngự thiên địa uyên thâm của đối phương vẫn khiến cho trống ngực của Lục Thanh đập thành thịch. Năm người Nhiếp Thanh Thiên đứng bên cạnh mặc

dù không cảm nhận nhưng không biết tại sao trong lòng cũng có cảm giác nặng nề khiến cho họ hô hấp khó khăn.

Sau chừng mười hơi thở, lão già nhũm mày rồi bay vụt qua đỉnh đầu sáu người.

“Không bị phát hiện!”

Lục Thanh từ từ thở phào một tiếng. Mặc dù hấn tự tin vào kiếm trận Ngũ Hành liên thiên nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên bố trí nên vẫn có sự lo lắng. Bây giờ, thấy đối phương không hề có chút nghi hoặc vượt qua mà cảm thấy có kinh sợ như không hề nguy hiểm.

Đối với kiếm trận Ngũ Hành liên thiên mặc dù có được công dụng ẩn nấp và công kích nhưng dù sao cũng chỉ là kiếm trận Địa cấp không có được uy lực lớn lao như kiếm trận Thiên cấp hay Hoàng cấp. Chỉ cần lão già kia có sự nghi hoặc mà hạ xuống trong kiếm trận thì chắc chắn sẽ phát hiện ra sáu người.

Trước khi bày trận, Lục Thanh cũng đã ước lượng được uy lực của nó. Hơn nữa, khi hấn ở trong Kiếm Mộ mặc dù có chút linh ngộ và biến hóa đối với ngũ hành sinh khắc nhưng bố trí kiếm trận Ngũ Hành liên thiên với đá ngũ hành nhiều nhất cũng chỉ có thể vây khốn được đại sư cảnh giới Kiếm Hồn với tu vi Kiếm Vương mà thôi. Nếu như đó là Kiếm Tông thì chỉ sợ giữ được nửa nén nhang là cùng.

Mà lão già vừa rồi, với ánh mắt của Lục Thanh thì khí tức phát ra từ lão so với Lạc Thiên phong cũng chẳng kém bao nhiêu. Nói cách khác đối phương ít nhất cũng phải là Kiếm Tông.

Sau nửa nén nhang, ba đạo kiếm quang lại hội tụ trên không trung.

- Sáu thăng nhóc biết chúng ta đuổi theo. Trên người chúng chắc chắn có vật ẩn giấu khí tức. Mau đuổi theo. Một khi chúng vào tới Liệt Thiên tông thì Vô Tình tông của chúng ta đừng hòng mong ngóc đầu lên được. - Lão già kia gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Ngay lập tức ba người lại hóa thành ba đạo kiếm quang lao về phía Liệt Thiên tông.

Sau chừng một nén nhang, bảo đảm ba người không quay lại, Lục Thanh liền thu hồi kiếm trận.

- Đối phương hướng. Nhanh chóng tới Liệt Thiên tông.

Sáu người lập tức lao lên lưng Phong Lôi, thay đổi phương hướng. Căn cứ theo khu vực Liệt Thiên tông ghi trên Lưu Ảnh châu mà phi hành về phía đó.

Ba gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Vô Tình tông truy kích gần nửa canh giờ...

- Khoan! - Lão già cầm đầu đột nhiên quát khê một tiếng rồi dừng lại. Hai lão già trưởng lão bên cạnh cảm thấy ngạc nhiên.

- Tông chủ!

- Không đúng. Với tốc độ của chúng không có chuyện chúng ta đuổi theo nửa canh giờ mà vẫn không kịp. Cho dù...

Như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt lão già chợt thay đổi.

- Chết tiệt. Bị lừa rồi. Mau quay lại.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

353. Chương 108 Liệt Thiên Kiếm Khí

Trong khu vực của Liệt Thiên tông.

Liệt Thiên tông như một thanh kiếm khổng lồ xuyên thẳng lên tận trời. Trên đỉnh núi cao ngàn trượng có một cung điện màu vàng đang tĩnh lặng đứng đó.

Cung điện cũng giống như một thanh kiếm sắc bình thường, mỗi một cái tháp giống như một tia kiếm khí. Mỗi một mái hiên giống như một mũi kiếm.

Từ xa nhìn lại liền cảm nhận được một sự sắc bén vô cùng, dường như một thứ Kiếm Ý kinh người đang phóng lên cao. Phía trên ngọn núi lớn đó không hề có một đám mây trôi qua.

Ngọn núi lớn đó cứ vậy đơn độc đứng một mình ở đây. Đứng từ xa nhìn lại, xung quanh ngọn núi giống như bị lột bỏ mất một đoạn, chẳng khác nào một cây gậy bị gãy. Nhưng người đã tu luyện được Kiếm Ý mà nhìn sẽ phát hiện mỗi một đỉnh núi đều tràn ngập một thứ Kiếm Ý kinh người. Mỗi đạo Kiếm Ý tuy có chỗ khác nhau nhưng đều giống nhau hết sức cương trực.

Tám ngọn núi thấp cứ thế bao xung quanh ngọn núi ở giữa. Lúc này, ở trên đỉnh ngọn núi lớn có ba lão già xuất hiện giữa không trung. Cả ba vừa xuất hiện liền khiến người ta có cảm giác như ba thanh kiếm không lồ xuyên tới tận trời. Kiếm Ý như che đôi trời đất khiến cho không gian xung quanh có chút run rẩy.

Nếu người của Liệt Thiên tông mà nhìn thấy chắc chắn sẽ phải hô lên: Liệt Thiên tam lão.

Liệt Thiên tam lão! Trong Liệt Thiên tông, ngoại trừ tông chủ ra thì ba đại trưởng lão, mỗi người đều có thực lực đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Bọn họ tu luyện đều là Kiếm Nguyên công trấn tông của Liệt Thiên tông: Liệt Thiên quyết cùng với Kiếm pháp tinh thâm: Liệt Thiên kiếm quyết. Tuy rằng ba lão chỉ có tu vi Kiếm Vương nhưng mỗi một người trong bọn họ đều có thực lực vượt qua Kiếm Vương có cùng thiên vị. Thậm chí, hai mươi năm trước, dưới sự liên thủ của Tam lão đã đã thương một gã Kiếm Tông tán tu xâm phạm mà có được thanh danh chấn động giới Thanh Phàm.

- Cảm nhận được không? - Một lúc lâu sau, một lão già ở giữa mở miệng nói:

- Duệ Kim kiếm trận bố trí ở khu vực bên ngoài tông môn truyền lại hơi thở của ba lão bắt tử Vô Tình tông.

- Bọn họ muốn làm gì? - Một lão già đứng cạnh hừ lạnh một tiếng:

- Chẳng lẽ lần giáo huấn trước vẫn chưa đủ?

- Không biết! Nhưng từ Duệ Kim kiếm trận còn truyền đến một tia khí sắc bén, linh hoạt. Mặc dù chưa đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn nhưng cũng còn kém không xa. Tia khí đó dũng mãnh tiến đúng là một kiếm giả khó kiếm. - Lão già trước đó mở miệng nói đến đây không khỏi mỉm cười.

- Nói như vậy thì ba lão bắt tử của Vô Tình tông đang đuổi theo hẩn? - Lão già cuối cùng mở miệng hỏi.

- Đúng thế! Nhưng chuẩn xác mà nói thì là đuổi theo sáu người một thú. Ở đó có một đạo linh lực dao động đại khái khoảng chừng tam giai đỉnh phong.

- A! Nếu bị ba lão bắt tử của Vô Tình tông đuổi giết như vậy chắc chắn là đối đầu không thể bỏ qua được.

- Tốt lắm. Đối đầu với bọn chúng có nghĩa cùng bên với chúng ta. Có thể đó là đệ tử Thiên đạo.

- Không tồi! Nếu chạy trốn tới Liệt Thiên tông chúng ta rất có thể là đệ tử Thiên đạo. Ba lão già kia đuổi người lại dám đuổi tới Liệt Thiên tông. Chẳng lẽ khinh Liệt Thiên tông chúng ta không có người hay sao?

Vừa dứt lời, trên người ba lão già chợt bốc phát ra những tia khí sắc bén rồi lao về phía thành Phá Kim. Ba dải chân không nhanh chóng bị sự di chuyển của ba lão mà xuất hiện.

Ba đạo Kiếm quang màu vàng nhạt xoẹt trong không trung từ đỉnh ngọn núi lớn giống như ba thanh kiếm lao thẳng về phía thành Phá Kim.

Khoảng cách từ phía đám người Lục Thanh tới thành Phá Kim khoảng chừng hai mươi dặm. Phong Lôi giống như một tia chớp màu tím xuyên qua không trung. Đứng trên đầu nó, ánh mắt Lục Thanh ngưng trọng nhìn về phía sau. Tuy rằng còn cách khoảng chừng bốn, năm mươi dặm nhưng hẩn vẫn cảm nhận được ba tia khí đang lao tới với tốc độ kinh người.

Tốc độ của bọn họ không ngờ nhanh đến vậy. Tuy rằng bị sáu người Lục Thanh làm cho vượt mất một vòng nhưng với tốc độ kinh người của đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, cho dù tốc độ của Phong Lôi tương đương với Lục Thanh ở cảnh giới Kiếm Chủ trung thiên vị nhưng so với họ vẫn còn kém quá xa.

Khoảng cách tới thành Phá Kim còn chưa tới hai mươi dặm nhưng khoảng cách với đối phương chỉ còn năm mươi dặm. Lục Thanh thầm tính thì biết với tốc độ của Phong Lôi cơ bản không thể tiến vào thành Phá Kim trước khi bị ba người kia đuổi tới. Huống chi còn có đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Liệt Thiên tông...

Bất chợt, ánh mắt của Lục Thanh sáng ngời. Hắn quay đầu nhìn về phía của thành Phá kim. Cũng đồng dạng cách đó hơn sáu mươi dặm có ba tia khí với khí thế ngút trời như muốn chặt đứt tất cả mọi thứ đang lao tới rất nhanh.

“Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Liệt Thiên tông! Tia khí linh hoạt sắc bén thế kia chắc chắn là Liệt Thiên tam lão!”

Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Liệt Thiên tông! Theo những gì trong Lưu Ảnh châu ghi lại thì hoàn toàn khác với những tông môn khác. Ngoại trừ chủ phong Liệt Thiên sơn ra còn ghi chú thêm Liệt Thiên tam lão là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, với thực lực kinh người.

Mà trong đánh giá ghi trên Lưu Ảnh châu về đại sư cảnh giới Kiếm Hồn trong phạm vi năm ngàn dặm của các tông môn thì có nhân vật đại sư của ba tông môn được đánh giá rất cao.

Liệt Thiên tông, Nhược Thủy môn và Phá Sát tông. Tên của ba tông môn đó vào lúc này được Lục Thanh ghi sâu trong lòng.

- Không hay! Bị ba lão quỷ kia phát hiện ra rồi. - Khi còn cách đám người Lục Thanh khoảng bốn mươi dặm, ba lão già Vô Tình tông đều biến sắc.

- Dùng đan dược mà dốc toàn lực.

Quyết định thật nhanh, cả ba lão già đồng thời móc trong người ra một lọ đan dược. Cho dù xung quanh ba người những cơn gió đang gào thét rất mạnh nhưng khi mở nắp chai ra vẫn không thể át được mùi thuốc. Hơi thuốc cứ vậy tản ra rồi ngưng tụ lại thành sương mù.

Hơi thuốc có thể thành sương như vậy chứng tỏ thứ mà ba người bỏ ra chính là đan dược trung phẩm. Nét mặt cả ba đều không giấu được sự đau lòng. Các tông môn Nhân đạo vốn không giỏi luyện đan nên đan dược trung phẩm vốn là thứ rất quý hiếm, có giá trị chẳng thua gì một thanh thần kiếm cấp Thanh Phẩm.

Vì vậy mà trong khu vực tông môn Nhân đạo có lưu truyền một câu nói, thần kiếm dễ đúc, thần đan khó cầu. Mặc dù như vậy nhưng vào lúc này ba lão cũng hạ quyết tâm. Bọn họ biết nếu không giết chết sáu người một thú trước khi Liệt Thiên tam lão đuổi tới thì Vô Tình tông của họ sẽ mắc phải họa diệt tông.

Kiểm Nguyên của cả ba bùng nổ khiến cho tốc độ lập tức tăng lên mấy lần. Trong vòng một làn hơi thở đã rút ngắn khoảng cách xuống được ba dặm.

“Không hay!”

Sắc mặt Lục Thanh lập tức biến đổi. Mà cho tới lúc này, năm người Nhiếp Thanh Thiên mặc dù thần thức vẫn còn yếu nhưng cũng cảm nhận được ba tia khí cực mạnh. Lúc này, tốc độ của kẻ địch tăng nhanh khiến cho bọn họ rơi vào cảnh nguy hiểm.

Ba lão già của Liệt Thiên tông còn cách thành Phá Kim chừng năm mươi dặm.

- Hừ! Không ngờ ba cái lão bất tử lại vận dụng toàn lực. Có thể làm cho họ vội như vậy, chẳng ngại xúc phạm uy nghiêm của Liệt Thiên tông mà giết người chắc chắn là người nổi tiếng của Thiên đạo. Không chừng đó là một nhân tài mới của tông môn nào đó mới xuất hiện. Nhân tài như vậy làm sao có thể để bị chết trong tay ba lão già kia. Đi!

Ngay sau đó, trên người Liệt Thiên tam lão liền tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt. Cho dù là tông dân bình thường bên dưới cũng đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Liệt Thiên tam lão ganh đua khiến cho Lục Thanh cảm thấy vui mừng. Trong khi đó ba gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Vô Tình tông lại hận tới mức ăn tươi nuốt sống đối phương.

- Liệt thiên tam lão quỷ. Ngay sau, Vô Tình tông của ta mà không bị diệt thì nhất định sẽ diệt Liệt Thiên tông các ngươi. - Tông chủ Vô Tình tông cầm đầu, nét mặt không giấu được sự tàn nhẫn. Sát khí trong đôi mắt của lão gần như ngưng đọng thành thực thể.

Nửa nén nhang qua đi.

Đến rồi!

Ánh mắt của đám người Lục Thanh trở nên ngưng trọng. Hơn mười dặm phía sau lưng họ xuất hiện ba điểm sáng màu đỏ thẫm. Chẳng cần phải nói cũng biết đó chính là ba vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Còn từ phía thành Phá Kim, ba đạo ánh sáng màu vàng chói mắt cũng đang lao tới với tốc độ kinh người. Tuy rằng còn chưa tới mười dặm nhưng tốc độ của họ dường như còn nhanh hơn ba người Vô Tình tông một bậc.

- Các người nhận lấy cái chết. - Thấy Liệt Thiên tam lão càng lúc càng gần, tông chủ Vô Tình tông không còn giữ được bình tĩnh. Thanh thần kiếm sau lưng lão nhanh chóng ra khỏi vỏ. Một đạo Hữu Tình kiếm cương dài trăm trượng nhanh chóng bắn ra, hướng về phía Phong Lô cách đó mười dặm.

Lục Thanh biến sắc đang định động thủ thì đúng lúc này từ phía thành Phá Kim cũng vọng tới tiếng nói:

- Vô tình tam lão. Các người ở Liệt Thiên tông chúng ta giết người, chẳng lẽ bọn ta không tồn tại hay sao?

Tiếng nói vừa dứt, từ phía thành Phá Kim một tia khí sắc bén như muốn chẻ đôi trời đất xuất hiện. Trong tích tắc, Lục Thanh liền thấy vô số đạo Kiếm Cương dài không quá mấy tấc phủ đầy phạm vi trăm trượng vọt tới. Kiếm Cương đó đi sau nhưng lại tới trước. Trong nháy mắt đã vượt qua Phong Lô đón lấy Hữu Tình kiếm cương của tông chủ Vô Tình tông.

“Nhanh thật!”

Sáu người Lục Thanh đều biến sắc. Nếu vừa rồi, Kiếm Cương của Liệt Thiên tam lão bắn về phía họ, Phong Lô cơ bản không thể tránh thoát. Khó có thể tưởng tượng lại có Kiếm Cương nhanh như vậy.

Từ vô số đạo Kiếm Cương màu vàng, Lục Thanh cảm nhận được khí hệ Kim rất nhiều. Nhưng thứ khí hệ Kim đó so với thứ mà Lục Thanh vẫn gặp lại hoàn toàn khác. Dường như nó còn mạnh hơn, ngưng luyện hơn.

Khi nó đi qua trong giây lát, Lục Thanh liền đoán ra nó không phải là khí hệ Kim. Bản chất của nó so với khí hệ Kim có sự chênh lệch.

Trên thế giới này các loại khí mang thuộc tính có nhiều lắm. Những loại được tìm ra và chưa tìm ra chỉ sợ rằng cho dù là năm thánh địa kiếm đạo lớn nhất cũng không biết được trên Kiếm Thần đại lục có bao nhiêu loại khí có thuộc tính.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

354. Chương 109 Nhân Kiếm Hợp Nhất

Đạo Hữu Tình Kiếm Cương bị đánh nát. Vô số đạo Liệt Thiên kiếm cương vẫn giữ nguyên khí thể lao thẳng về phía ba người tông chủ Vô Tình tông.

- Liệt Thiên Kiếm Cương!

Tông chủ Vô Tình tông quát lên một tiếng oán hận rồi phát ra vô số đạo Hữu Tình Kiếm Cương dài trăm trượng. Mỗi một đạo Kiếm Cương đều chuẩn xác va chạm cùng một chỗ với Liệt Thiên Kiếm Cương. Cứ hai đạo Hữu Tình Kiếm Cương liền đụng vỡ một đạo Liệt Thiên kiếm cương.

Lúc này, hai bên cách sáu người Lục Thanh không đến mười trượng.

Ngay lập tức, Lục Thanh vận khởi Kiếm Nguyên mở miệng nói:

- Văn bối là Kiếm Sứ Kim Thiên của Thiên đạo Tử Hà tông. Mong ba vị tiền bối Liệt Thiên tông giúp đỡ. Văn bối vô cùng cảm kích.

- Thiên đạo Tử Hà tông?

- Kiếm sứ Kim Thiên? - Liệt Thiên tam lão liếc mắt nhìn nhau. Ngay lập tức ánh mắt của cả ba sáng ngời. Vô cùng vô tận những tia khí bắn ra từ người tam lão, tốc độ so với trước lại tăng lên gấp mấy lần.

- Chết tiệt! Là Liệt Thiên Xuyên Vân bộ. - Phía bên Vô Tình tông, ba người tông chủ đều nghiêng răng nghiêng lợi.

- Vô Tình tam lão. Không ngờ các người vô tình tới mức nào bị hủy hết hay sao? Chẳng lẽ óc của các người vất hết vào trong kiếm khí rồi phải không? - Âm thanh của Liệt Thiên tam lão đầy sự châm chọc và hưng phấn.

Đuổi giết Kiếm Sứ Kim Thiên là một tội rất lớn. Huống chi đó lại là ba gã Kiếm Hồn đại sư. Kiếm Thần chủ điện đã thông báo trên đường đi của Kiếm sứ không có một đại sư cảnh giới Kiếm Hồn được xuất thủ với Kiếm sứ Kim Thiên. Như thế này đồng nghĩa với việc Vô Tình tam lão đang khiêu chiến uy nghiêm của Kiếm Thần chủ điện.

Chỉ cần Kiếm sứ Kim Thiên còn sống lại có ba người bọn họ làm chứng vậy thì Vô Tình tông có thể nói coi như bị xóa tên.

Không hề nói một câu, ba người Vô Tình tông cùng ra tay. Thân hình của cả ba cùng tỏa ra ánh sáng màu hồng chói mắt. Ánh sáng đó rất quái dị khiến cho trống ngực người khác phải đập thình thịch. Ba đạo Kiếm Cương màu hồng theo ba thành thân kiếm huy động nhanh chóng ngưng tụ thành một vòng tròn che phủ một phạm vi năm mươi trượng. Kiếm Cương màu hồng tạo ra một khoảng chân không, đẩy không khí ra xung quanh tạo thành một làn kinh khí rất mạnh.

Một kiếm này cũng chính là chiêu thức mà Lục Thanh đã gặp trước đó Vô tình Thiên luân.

Nhưng mà dưới sự thi triển của ba người Vô Tình tông, uy thế của nó tăng lên gấp mấy lần. Cơ bản, người trung niên kia không thể so sánh. Cảm giác lực thiên địa cuộn cuộn ẩn chứa trong đó, thậm chí Lục Thanh còn thấy bản thân mất đi sự liên hệ với trời đất xung quanh. Ba đạo Vô Tình thiên luân chạm vào nhau tỏa ra thiên uy vô cùng vô tận ép về phía sáu người Lục Thanh.

Sáu người Lục Thanh gần như biến sắc cùng một lúc. Bởi bọn họ đã nhận ra xung quanh ba đạo Vô Tình thiên luân, không gian xuất hiện những gợn sóng. Tuy rằng rất nhỏ nhưng lực lượng kinh khủng của nó đủ xé họ nát thành cám.

- Ba lão quỷ này thực sự muốn giết người trước mặt bọn ta hay sao? - Liệt Thiên tam lão hừ lạnh một tiếng.

Lát sau, trong cảm ứng của Lục Thanh, ba tia khí xung thiên phía sau lưng họ với tốc độ kinh người vọt qua Phong Lôi đối đầu với Vô Tình thiên luân.

Giống như tiếng chuông đập vào nhau vang lên, vô số đạo Liệt Thiên kiếm cương liên miên không dứt bắt vào Vô Tình thiên luân. Mỗi một đạo Liệt Thiên kiếm cương cũng đều ẩn chứa lực thiên địa vô cùng vô tận.

Trong khoảng thời gian ngắn, Vô Tình Thiên Luân tưởng chừng không thể phá vỡ trong suy nghĩ của sáu người Lục Thanh lập tức xuất hiện vô số lỗ thủng. Ngay sau đó một tiếng nổ vang lên, ba đạo Vô Tình thiên luân lập tức vỡ nát.

Nhưng động tác của Liệt Thiên tam lão vẫn không dừng lại. Liệt Thiên Kiếm Cương giống như trận mưa to phóng đi thẳng tắp xuyên qua Hữu Tình Kiếm Cương bắn về phía ba người Vô Tình tông.

Vô số đạo Liệt Thiên Kiếm cương giống như một trận mưa liên miên không dứt. Mỗi một đạo Kiếm Cương đều làm cho trong không trung xuất hiện một gợn sóng không khí. Uy thế khủng bố của nó khiến cho trời đất tưởng chừng cũng phải nứt toác mà lao về phía ba người Vô tình tông. Chỉ trong giây lát, chúng liên xuyên qua khoảng cách vài dặm còn cách ba người mấy trăm trượng.

- Liệt Thiên tam lão! Hôm nay ta lại phân cao thấp một lần nữa.

Ba người Vô Tình tông tức giận quát lên một tiếng rồi tách ra. Thân kiếm trong tay họ nhanh chóng dựng lên rồi không hề có một chút dấu hiệu báo trước, trước mặt ba người liền xuất hiện một vùng chân không. Thân kiếm nhanh chóng chuyển động khiến cho một khoảng không gian gần dặm bị hút thành một vùng lốc xoáy. Không khí vài dặm xung quanh bị cuốn quay tròn theo. Vô số bụi đất bị hút vào trong đó khiến cho lốc xoáy trở thành màu vàng.

Kiểm Cương màu hồng tỏa ra theo một quỹ tích huyền ảo che kín phạm vi trăm trượng. Lực thiên địa hội tụ. Vào lúc này, hơi thở quỷ dị trên đó tăng lên vô số lần. Tâm thần của sáu người Lục Thanh lập tức dao động không thể khống chế được nữa. Đồng thời sự rung động tâm thần khiến cho máu huyết sôi trào xung phá tâm mạch mà trào lên.

Nhưng thoáng cái Lục Thanh liền cảm thấy một làn lực thiên địa từ trên cao giáng xuống, ngăn cách tất cả mọi thứ. Chẳng cần phải nói cũng biết là do Liệt Thiên tam lão xuất thủ.

Ba đạo ánh sáng màu vàng dừng lại trên đỉnh đầu Phong Lô.

Lục Thanh quan sát thật kỹ thì thấy đây là ba lão già tóc vàng, ngay cả chòm râu cũng màu vàng. Từ cơ thể của họ Lục Thanh cảm nhận được một tia khí dũng mãnh linh hoạt. Tia khí đó vô cùng lắng lẽ, sắc bén ẩn chứa kiếm ý như muốn xé rách trời đất khiến cho Phong Lô Kiếm Ý trong cơ thể hắn cũng bị rung động theo.

- A! Không ngờ lại có thể dẫn động được Liệt Thiên Kiếm Ý trong cơ thể chúng ta. - Một lão già có mái tóc dài quay sang nhìn Lục Thanh:

- Kiếm Ý của tiểu huynh đệ đúng là bất phàm. Thế này chúng ta phải giao lưu thật tốt mới được.

Nói xong, ba người lại lao về phía trước hơn trăm trượng chặn sáu người bọn họ ở phía sau.

Nhìn lại ba người Vô Tình tông, mũi nhọn màu vàng đất đang xoay tròn chọt tỏa ra ánh sáng chói mắt. Lúc này nhìn cả chúng như những mũi nhọn làm bằng ngọc lưu ly màu hồng với chiều dài năm mươi trượng do Kiếm Cương ngưng kết. Lực thiên địa rót vào khiến cho chúng trong phút chốc liền ngưng tụ thành thực thể. Rồi ngay lập tức Lục Thanh cảm thấy uy nghiêm của trời đất tản ra thật kinh khủng.

Xung quanh ba thanh Vô Tình trùy màu hồng xuất hiện một gợn sóng. Liệt Thiên Kiếm Cương đang như trận mưa lao tới bị gợn sóng đó quét trúng liền lập tức bị phá nát.

Ba người đều có tâm lang độc nên cả ba thanh thần kiếm trong tay nhập hẳn vào trong đạo Hữu Tình Kiếm cương ngưng tụ thành mũi nhọn. Ngay lập tức mũi nhọn xoay tròn khiến cho không gian trong phạm vi vài dặm dao động bắn về phía Liệt Thiên tam lão.

Ầm...ầm...

Ba thanh Vong Tình trùy xuyên qua không trung làm vang lên những tiếng nổ như tiếng sét. Thanh thế như vậy khiến cho thành Phá Kim cách đó mười dặm vẫn có thể nghe thấy.

Ngay sau đó, vô số kiếm giả liền lao lên tường thành. Nhìn bọn họ ngoại trừ sự hưng phấn ra cũng chẳng có gì kinh ngạc. Hiển nhiên đối với sự xuất hiện của Vô Tình tam lão đã có sự chuẩn bị.

Trong không trung, Liệt Thiên tam lão chẳng hề kinh ngạc đối với ba thanh Vô Tình trùy đang lao đến, chỉ có sắc mặt ngưng trọng hơn một chút. Với Liệt Thiên tam lão, Lục Thanh cảm giác họ có sự khác biệt đối với đại sư cảnh giới Kiếm Hồn bình thường. Thậm chí hắn còn cảm nhận thấy Kiếm Ý và ý chí kiếm đạo của họ cũng có sự đặc biệt.

Cái gọi là ý chí kiếm đạo chính là niềm tin đối với kiếm đạo của một gã kiếm giả. Thông thường nó đại diện cho tâm chí của bản thân. Còn Kiếm Ý chính là biểu tượng ở một nhất định nào đó của người theo đuổi kiếm đạo.

Mặc dù không nhìn thấy Kiếm ý do tam lão phát ra nhưng Phong Lô Kiếm Ý trong cơ thể Lục Thanh cũng có chút cảm ứng. Kiếm Ý và ý chí kiếm đạo của tam lão giống như một thanh thần kiếm kinh thiên vô cùng sắc bén như có thể xuyên thủng mọi thứ.

Thoáng cái, sáu người Lục Thanh liền thấy trong trời đất khí có thuộc tính đột ngột ngưng tụ. Khí màu vàng giống như khí hệ Kim nhưng lại cô đọng hơn. Sự sắc bén của nó cho dù khí hệ Kim cũng không thể sánh được.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc hơn lại ẩn chứa phía sau. Chỉ thấy khí có thuộc tính vừa xuất hiện liền bao phủ tam lão. Lát sau, một thứ Kiếm ý sắc bén phóng lên cao. Ngay sau đó, khí có thuộc tính đang bao phủ ba người cũng kéo dài về phía trước rồi nhanh chóng động lại thành hình thanh kiếm.

- Đây là... - Nhíp Thanh Thiên luôn thản nhiên cũng phải mở to mắt ra nhìn:
- Đây chẳng lẽ là nhân kiếm hợp nhất trong truyền thuyết?
- Không phải. - Long Tuyết đứng bên đang trầm mặc liền hít một hơi thật sâu:
- Nhân kiếm hợp nhất cần ít nhất Tông sư cảnh giới Kiếm Phách mới có thể làm được. Trông diện mạo của tông môn ta thấy muốn nhân kiếm hợp nhất thì điều đầu tiên cần phải có đó là hồn phách hợp nhất. Mà hồn phách hợp nhất thì chỉ khi nào Kiếm Hồn, Kiếm Phách hòa vào nhau thì đến lúc đó mới có thể nhân kiếm hợp nhất phát huy uy lực kinh người. Còn có thể ngự kiếm phi hành, trong phút chốc đi được ngàn dặm.
- Ngự kiếm phi hành, trong phút chốc đi được ngàn dặm? - Đến lúc này, ngay cả Lục Thanh cũng không giữ được bình tĩnh.

Sau đó, Long Tuyết lại nói tiếp:

- Liệt Thiên tam lão có lẽ chỉ hợp nhất Kiếm Ý với bản thân, khiến cho Liệt Thiên kiếm ý có dáng vẻ của nhân kiếm hợp nhất. Nếu không, trước đó bọn họ ngự kiếm phi hành tới đây, tốc độ cũng không phải như vậy.

Nghe Long Tuyết nói thế, năm người Lục Thanh cũng hiểu rõ. Nhưng lúc này, Lục Thanh lại hoài nghi nhìn Long Tuyết mấy lần. Chẳng biết tại sao nhưng hẳn cứ có cảm giác như Long Tuyết cái gì cũng biết. Cho dù lúc trước ở Kiếm Mộ khi xuyên qua lĩnh vực của Kiếm Tôn, hay nhận ra thân phận của Lăng Tiêu tông khi ở rặng núi linh thú.

Như nhận ra ánh mắt của Lục Thanh, Long Tuyết hừ lạnh một tiếng rồi lườm hắn một cái.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

355. Chương 110 Núi Liệt Thiên

Thấy cái lườm của Long Tuyết, Lục Thanh mới nhận ra mình có chút mạo phạm liền quay sang nhìn về phía trận chiến.

Lúc này, quanh người Liệt Thiên tam lão xuất hiện vô số đạo kiếm khí như những thanh kiếm khổng lồ màu vàng nhanh chóng tụ hợp.

Ba tiếng kiếm ngân vang lên cùng một lúc. Trong nháy mắt, một đạo Kiếm Ý rung chuyển trời đất dẫn theo ba thanh cự kiếm màu vàng bắn ra ngoài. Những đám mây đang bay trên bầu trời lập tức bị xé nát. Ngay cả thanh Luyện Tâm kiếm sau lưng Lục Thanh cũng phát ra những tiếng leng keng.

Ba thanh cự kiếm màu vàng đều cao trăm trượng với phong cách cổ xưa. Nhưng nhìn chúng lại có một sự lẳng lẹ, sắc bén không gì không phá nổi.

- Phá!

Sau ba tiếng hét vang vọng đất trời, ba thanh cự kiếm màu vàng chém thẳng xuống chẳng hề có một chút hoa mỹ, cứ vậy mà bổ vào ba đạo Vô Tình trùy.

Một làn sóng gợn tản ra xung quanh khiến cho mặt đất xuất hiện những vết nứt lan rộng ra xung quanh. Vô số những cây cổ thụ bị làn sóng không khí lan tới mà biến thành bụi phấn.

Cho đến lúc này, đám người Lục Thanh mới phát hiện mảnh đất dưới chân họ xuất hiện bảy, tám cái khe nứt. Nếu cảm giác một cách cẩn thận sẽ phát hiện nơi mỗi cái khe đều có khí thuộc tính tồn tại giống hệt như thứ khí mà Liệt Thiên tam lão đã tụ tập trước đó.

“Đây là dấu vết do kiếm ngân của họ tạo ra...”

Sáu người Lục Thanh đều có chút kinh ngạc. Xem ra, Liệt Thiên tam lão và ba người Vô Tình tông giao đấu với nhau cũng không dưới một, hai lần. Nếu không trên mặt đất cũng chẳng có bảy, tám cái khe. Khí thuộc tính có trên mỗi cái khe đều không giống nhau chứng tỏ không phải một lần.

Trong không trung, ba thanh cự kiếm màu vàng dường như vẫn chưa đủ sức phá vỡ Vô Tình trụ. Lúc này chúng cùng lúc tỏa ra ánh sáng màu vàng kim chói mắt. Một tia khí sắc bén không ngờ ngưng tụ lại rồi sau đó chém vỡ khoảng không mấy trăm trượng. Lần này, cuối cùng ba thành Vô Tình trụ không chịu nổi phải vỡ nát.

Vẫn không hề dừng lại, ba thanh cự kiếm màu vàng liền đánh xuống đầu ba người Vô Tình tông.

Lão già ở giữa biến sắc, cắn chặt răng cắn hận nói:

- Lui!

Ngay sau đó, ba người huy động thần kiếm liên tục phát ra mấy đạo Kiếm Cương dài trăm trượng nghênh tiếp ba thanh cự kiếm. Trong lúc đó, cả ba lại hóa thành ba đạo kiếm quang màu đỏ chạy về phía Vô Tình tông.

Mấy trăm đạo Hữu Tình kiếm cương chỉ hơi cản trở được một chút rồi bị ba thanh cự kiếm chém nát. Bất chợt, ánh sáng vàng kim biến mất để lộ ra thân hình Liệt Thiên tam lão.

- Ba lão già này không đánh lại liền bỏ trốn sao. Nhỡ kỹ lần liên thủ này là lần thứ chín rồi đấy. - Trong số Liệt Thiên tam lão, một lão già bên phải cười khẩy nói.

Nơi thành Phá Kim phía sau vang lên những tiếng hô rầm rầm. Sáu người Lục Thanh lắng nghe thì thấy được đó là âm thanh của vô số kiếm giả.

Lục Thanh cảm thấy ngạc nhiên. Chẳng lẽ đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của hai tông cứ một khoảng thời gian lại đánh nhau hay sao?

Trong lúc hần đang suy nghĩ, Liệt Thiên tam lão liền hạ xuống trước mặt họ.

Hần bưng tỉnh, bước tới khom người thi lễ:

- Đa tạ ba vị tiên bối giải vây giúp vãn bối.

Lão già ở giữa khoát tay áo, bình thản nói:

- Chúng ta cùng là Thiên đạo với nhau. Đối với kiếm giả Nhân đạo phải đoàn kết với nhau. Huống chi, ba lão già Vô Tình tông này không ngờ lại muốn giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích. Chuyện như vậy, ta cũng không thể để cho họ được như ý.

- Rất được. - Lão già gầy đứng bên cạnh cất tiếng cười lạnh:

- Hiện giờ ít nhất trong vòng một năm, Vô Tình tông của chúng sẽ phải xóa tên trong giới Thanh Phàm. Chúng ta vẫn phải cảm tạ mấy vị tiểu huynh đệ.

Ánh mắt lão già nhìn về phía Lục Thanh hơi sáng lên như rất hứng thú đối với hắn. Giọng nói chẳng hề hợp với phong độ của mấy vị đại sư.

- Xóa tên trong giới Thanh Phàm? - Tối lúc này, sáu người Lục Thanh đều bị câu nói của lão già làm cho sững người.

Chẳng hề có chút gì khó chịu, lão già nói tiếp:

- Trong vòng một năm chắc chắn Vô Tình tông sẽ bị xóa tên trong giới Thanh Phàm. Không tôn trọng kiếm dụ của Kiếm Thần điện lại còn muốn giết người diệt khẩu. Hành vi như vậy chính là dấn đạp lên sự uy nghiêm của Kiếm Thần điện. Mà uy nghiêm của Kiếm Thần điện không phải là thứ mà một tông môn trong giới Thanh Phàm có thể chịu đựng. Chuyện Vô Tình tông bị diệt chắc chắn là điều đương nhiên. Có điều, ba lão già này là người âm độc giết chóc tùy tâm nhưng lại không thể giết được các người. Cuối cùng thì trước đó có chuyện gì?

Nghe lão già đặt câu hỏi, Dịch Nhược Vũ liền kể lại những gì gặp phải trên đỉnh Tuyết Sơn cho tam lão nghe.

Tam lão gật đầu. Lúc này, ánh mắt họ nhìn về phía Lục Thanh có một sự khác biệt.

- Tiểu huynh đệ đúng là rồng trong loài người. Mới chừng ấy tuổi đã đạt tới bước này, thậm chí còn lĩnh ngộ Kiếm Hồn đạo trước thật sự phải hâm mộ Tử Hà tông các người. Ta thấy chưa tới năm mươi năm nữa, Tử Hà tông các người lại có một gã Kiếm Hoàng thứ tư ra đời.

Lão già ở giữa cảm thán một tiếng rồi nhìn Lục Thanh:

- Không biết Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư và tiểu huynh đệ có quan hệ thế nào?

Lục Thanh sửng sốt, không biết tại sao lão già đó lại đặt câu hỏi như vậy nhưng hắn cũng chẳng giấu diếm, mở miệng nói:

- Thiên Thư công là tổ tiên của vãn bối.

- Quả nhiên là hậu nhân của Lục tiền bối. Chẳng trách mà khiến cho ta có cảm giác giống với những gì ghi trong điển lục như vậy. Có thể tu luyện Phong Lô Kiếm Khí tới mức như vậy coi như cuộc đời này của tiểu huynh đệ có hy vọng vượt qua Lục tiền bối.

Hai lão già đứng cạnh nghe thấy vậy cũng đều gật đầu. Lần đầu tiên mới gặp mặt mà đã có nhận xét như vậy khiến cho cả năm người Nhiếp Thanh Thiên đều chấn động như ngay lập tức họ cũng trở lại bình thường. Liệt Thiên tam lão nói rất đúng. Bọn họ cũng biết những gì mà Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư trải qua thời đó so với Lục Thanh bây giờ khi cùng tuổi chắc chắn không thể bằng. Tam lão nói Lục Thanh có hy vọng vượt qua Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư nếu nghị kỹ thì cũng có thể hiểu được.

- Được rồi! Nếu tiểu huynh đệ đã tới Liệt Thiên tông chúng ta vậy thì tới nói Liệt Thiên nghỉ ngơi nửa ngày rồi hãy đi. Trên đường đi tới đây có lẽ tiêu hao không ít tâm thần. - Lão già đứng giữa mỉm cười nói.

Đúng là trước đó chạy tới đây mặc dù chỉ mất nửa ngày nhưng bị ba gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đuổi giết khiến cho Lục Thanh tiêu hao tâm thần không ít. Đó là còn chưa nói tới việc trước đó hắn đã trải qua một trận chiến vẫn còn chưa hồi phục hoàn toàn. Ngay cả Phong Lô cũng còn đứng không vững do phải dốc hết sức chở cả sáu người đi. Mặc dù có đan dược trợ giúp nhưng linh lực tiêu hao quá lớn khiến cho Tổ Khiếu của nó cũng chấn động không nhỏ.

Lập tức sáu người Lục Thanh cũng chẳng nói gì thêm. Lục Thanh thu hồi Phong Lô dưới sự trợ giúp của Liệt Thiên tam lão chưa tới nửa canh giờ đã tới được đỉnh núi của nhất của Liệt Thiên tông, núi Liệt Thiên.

Trong ánh mắt của Lục Thanh, ngọn núi giống như một thanh cự kiếm thẳng tắp tới tận trời. Trên đỉnh núi cao nghìn trượng có một tòa cung điện màu vàng đang lặng lẽ nằm đó.

Tòa cung điện đó cũng như một thanh kiếm sắc, mỗi một khu đều như một thanh kiếm nhọn hoắt, những mái hiên chẳng khác nào những mũi kiếm bén nhọn dựng thẳng lên trên.

Từ xa nhìn lại có cảm giác vô cùng sắc bén, giống như có một đạo Kiếm Ý phóng lên cao. Trên đỉnh của ngọn núi không hề có lấy một gợn mây bay qua.

- Đây là chủ phong của tông môn chúng ta, núi Liệt Thiên. - Đứng lặng trong không trung cách đó một dặm, vị đại trưởng lão đứng giữa mở miệng giới thiệu.

Lúc này, ánh mắt của đám người Lục Thanh hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn. Những ngọn núi xung quanh kết hợp tạo ra đại thể giống như mặt trời buổi trưa. Thậm chí từ mỗi ngọn núi đều có những tia khí phóng lên, đặc biệt là ngọn núi Liệt Thiên kia.

- Đại trưởng lão! Ngọn núi Liệt Thiên và những ngọn núi thấp xung quanh chẳng lẽ là... - Lục Thanh hỏi có chút ngập ngừng lên tiếng hỏi. Đồng thời, trong lòng hắn chợt nảy ra một suy đoán kinh người.

Đại trưởng lão cười nhạt một tiếng rồi mở miệng nói:

- Tiểu huynh đệ quả là có con mắt tinh tường. Người đoán rất đúng. Đỉnh núi Liệt Thiên chính là do tổ sư đời thứ nhất Kiếm Hoàng Liệt Thiên khi thành lập Kiếm Hoàng đã dùng Liệt Thiên Kiếm Ý dung hợp với

Liệt Thiên Kiếm Cương mà tạo thành. Những ngọn núi bị chặt gãy bên cạnh là do tám vị Kiếm Tông của tông môn tạo ra.

Tuy rằng trong lòng cũng thầm đoán nhưng khi nghe đại trưởng lão miêu tả một chút cũng đủ khiến cho mấy người Lục Thanh chấn động. Chặt núi chẻ sông... Hóa ra sự kết hợp giữa Kiếm Ý và Kiếm Cương của Kiếm Hoàng lại có thể đạt tới uy lực như vậy. Mà ngay cả Kiếm Tông cũng đã có thực lực chặt đứt cả núi non. T

Cảm thụ được Liệt Thiên tông cùng với tám ngọn núi bị chặt đứt xung quanh phát ra những tia khí, Phong Lô Kiếm Ý trong cơ thể Lục Thanh cũng bắt đầu dao động.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

356. Chương 111 Tia Khí!

Giống như phát hiện dị trạng của Lục Thanh, đại trưởng lão nhìn hẩn một cái thật sâu rồi nói: “Không nghĩ tới Phong Lô Kiếm Ý của Lục Thanh người lại bộc lộ như vậy. Tốt lắm! Hy vọng người có thể bảo trì tình trạng như vậy, Kiếm Khí mang theo uy thế của quân vương. Giống như hoàng giả Linh Thú Tam Túc Kim Ô, hay Long tộc vương giả, chỉ có uy run thiên hạ mới phù hợp với ý nghĩ tồn tại của chúng. Vẫn nói cứng quá dễ gãy, cương nhu cùng tề đó chính là cảnh giới kiếm pháp.”

Dừng một chút, đại trưởng lão lại tiếp tục nói: “Nhưng là Kiếm Đạo, theo đuổi chính là cảnh giới tối cao, mà không chỉ Kiếm Đạo mới có tinh thần dũng mãnh tinh tiến, tâm cảnh cũng vậy đều phải dũng mãnh tinh tiến. Nếu là kiếm giả, thì người cần gì che dấu đi mũi nhọn, cần bản như vậy mà cũng bỏ qua thì nói gì tới theo đuổi cảnh giới Kiếm Đạo tối cao.”

Bên cạnh, nhị trưởng lão tiếp lời nói: “cương nhu cùng tề, đó là tiểu thừa của Kiếm Đạo. Chân chính là thượng thừa Kiếm Đạo phải giống như một quân vương, kiên cường bất khuất. Thân là quân vương, đó là sẽ không cúi đầu trước bất kỳ ai, vô luận ra sao, ở bất luận loại hoàn cảnh nào. Nếu nói cứng quá dễ gãy, như vậy quân vương phải khiến nó bất khuất, không thể chặt gãy.”

Lúc này, ở trong đầu Lục Thanh, cho dù lúc trước hẩn gặp phải đuổi giết cũng trầm mặc không lên tiếng, Diệp lão đột nhiên hét lớn một tiếng rồi tán thưởng nói: “Hay cho một cái Liệt Thiên tông, hay cho một cái Tinh Kim Kiếm Khí! Không nghĩ tới Thanh Phàm giới nhỏ như vậy mà lại có một tông môn như vậy. Tiểu tử, nhớ kỹ! Tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của lão phu cần chính là loại tâm cảnh này. Cái gì mà cứng quá dễ gãy, hết thấy đều thôi lắm! Đó chẳng qua là cứng chưa đủ mà thôi. Cứng rắn chân chính nặng đến vạn cân, trở lại nguyên trạng, đừng nghĩ chặt gãy, cho dù bẻ cong thôi cũng phải nghĩ xem có tư cách hay không.”

Lúc này, trong đầu Lục Thanh giống như thấy hình ảnh một thanh cự kiếm thông thiên màu xanh biếc nổi tiếp trời đất. Vô tận tia khí đem không gian thoát phá thành Động Hư Không Gian vạn tượng cần nuốt vạn vật, nhưng tia khí ở mặt ngoài vẫn bất động không hề bị gãy.

Đây rốt cuộc là uy thế như thế nào? Lục Thanh không thể tưởng tượng ra được, nhưng hẩn biết nếu đổi lại là hẩn, đừng nói đến gần, cho dù đến hơi gần một chút cũng bị Động Hư Không Gian hóa thành bụi phấn.

“Đây chẳng lẽ là nhân kiếm hợp nhất?” Lục Thanh có chút chần chờ nói.

“Không sai, đây là nhân kiếm hợp nhất. Muốn dung hợp Kiếm Hồn hay Kiếm Phách, thì tối trọng yếu là phải có tia khí. Nếu trên người không có tia khí tồn tại, cho dù có luyện ra nhân kiếm hợp nhất thì cũng chỉ là hào nhoáng bên ngoài, uy lực cũng chỉ có một nửa.” Diệp lão trầm giọng nói.

Trong lúc nói chuyện, đồng thời Lục Thanh cũng cảm thấy Diệp lão ẩn nấp trong Không Giới phát ra tia khí. Tia khí của Diệp lão tinh thuần nội liễm vô cùng, quả thật Lục Thanh không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung. Tinh thuần có lẽ cũng không tả hết được tia khí của Diệp lão. Tia khí này có màu trắng ngà, tuy rằng không tận mắt nhìn thấy nhưng cũng khắc thật sâu vào trong lòng Lục Thanh.”

Giờ khắc này, chẳng những Lục Thanh, năm người Niếp Thanh Thiên cũng đồng thời lâm vào trầm tư. Vốn sau khi đoạn niệm thành không, tia khí của Lục Thanh đã không chút nào trệ ngại, nhưng hiện giờ nghe Liệt Thiên tam lão giảng giải, hắn mới chân chính hiểu được ý nghĩa của tia khí. Đó chính là đại biểu cho căn bản tồn tại của kiếm giả, trụ cột để theo đuổi Kiếm Đạo, hoặc là nói phương thức tồn tại của Kiếm Đạo.

Hai mắt Lục Thanh chậm rãi mở ra, không hề có chút che dấu, Phong Lô Kiếm Ý bá đạo phá thể mà ra. Phong Lô Kiếm Ý mãnh liệt mang theo tia khí sắc bén vô cùng thẳng hướng cửu tiêu. Nhất thời trên không trung núi Liệt Thiên, một đóa Lô Vân tụ tập lại. Tuy rằng lập tức bị tia khí của núi Liệt Thiên xé rách ra, nhưng tựa như Lô Vân rất bất khuất, cho dù bị đập nát thành vụn, ngay sau đó cũng rất nhanh ngưng tụ lại.

Bên cạnh, Liệt Thiên tam lão liếc nhìn nhau rồi đồng thời cùng gật đầu. Nhưng rất nhanh ba người phải ngạc nhiên, bởi vì theo Phong Lô Kiếm Ý của Lục Thanh bùng nổ, thần thức cùng linh hồn lực của hắn lập tức dung nhập vào trong trời đất. Lúc này, lực trời đất trong phạm vi nghìn trượng mãnh liệt theo ý thức của Lục Thanh điều động mà hướng tới Lô Vân trên bầu trời tụ tập tới.

Ầm ầm

Một tia sét màu tím xẹt ngang bầu trời, đem tia khí của núi Liệt Thiên triệt tiêu sạch sẽ. Trong nháy mắt cơ hồ lôi quang chiếu sáng cả núi Liệt Thiên, lấn át cả ánh mặt trời chói chang.

Ở trên Lô Vân dần có một cơn lốc màu xanh hình thành gào thét xoay quanh. Cơ hồ chỉ trong giây lát, một luồng lôi quang tinh khiết từ giữa Lô Vân hiện lên.

“Thiên Lô!” Tam trưởng lão không khỏi kinh hãi kêu lên một tiếng.

Đồng thời nhị trưởng lão lập tức hướng tới Lục Thanh trầm giọng quát: “Tĩnh lại!” Bên trong thanh âm của lão có ẩn chứa hồn thức hùng hậu trực tiếp thấu vào trong thức hải của Lục Thanh. Lục Thanh đang đem tâm thần đắm chìm trong tia khí của Kiếm Ý lập tức tĩnh lại.

Hai mắt vừa khôi phục thanh minh, Lục Thanh lập tức thấy được Lô Vân trên bầu trời núi Liệt Thiên liên biến sắc. Tâm niệm Lục Thanh vừa động, Lô Vân bao trùm phạm vi hơn mười mẫu lập tức tiêu tán. Nguyên bản lực trời đất đang chấn động cũng bình tĩnh lại.

“Tiểu tử đã mạo phạm!” Lục Thanh có chút hối lỗi hướng tới ba vị trưởng lão thi lễ.

Đại trưởng lão lập tức vung tay đỡ Lục Thanh dậy, cảm thán nói: “Vốn thì ta cũng chỉ nghỉ hoặc một chút, nhưng hiện giờ thì xem ra thần thức cùng linh hồn lực của ngươi rất mạnh mẽ, đã không hề thua gì Kiếm Vương tiểu thiên vị vừa mới tiến giai. Thật sự là rất khó có được a! Còn có lĩnh ngộ cùng khống chế khí Phong Lô của ngươi nữa, cũng không hề thua kém chút nào so với Kiếm Vương. Ta nghĩ không quá ba năm nữa, Tử Hà tông lại nhiều thêm một vị Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn rồi.”

Lục Thanh chỉ cười một tiếng. Hắn hiện giờ đã lĩnh ngộ ra ý nghĩa của tia khí, cũng không ra vẻ khiêm tốn nữa. Vốn nói được làm được thì cần gì phải che che dấu dấu.

Năm người Niếp Thanh Thiên cũng lần lượt thanh tĩnh lại. Giờ phút này vô luận là Niếp Thanh Thiên, Triệu Thiên Diệp, hay Diệp Cô Hàn, Long tuyết, Dịch Nhược Vũ, cả năm người đều tản mát ra một cỗ tia khí sắc bén. Nhưng kỳ quái chính là ba người Triệu Thiên Diệp, Diệp Cô Hàn cùng Dịch Nhược Vũ có tia khí rất thuần túy, mà Niếp Thanh Thiên cùng Long Tuyết tuy rằng có tu vi cao hơn, nhưng tia khí ngược lại không có cô đọng như ba người, tựa hồ bên trong vẫn có cái gì trệ ngại.

Quét mắt nhìn một vòng, đại trưởng lão mở miệng nói: “Tốt lắm! Các vị cùng ta đến cung Triều Dương đi.”

Lập tức, Liệt Thiên tam lão dẫn đường đi tới đỉnh núi Liệt Thiên.

Tới gần núi Liệt Thiên, Lục Thanh liền cảm thấy được vô số tia khí hoặc yếu hoặc mạnh. Trong số đó, chỉ có một ít có Tinh Kim khí giống với Liệt Thiên tam lão. Tinh Kim khí này Diệp lão có nói qua, nhưng Lục Thanh còn chưa kịp hỏi. Ngoài ra cơ hồ cả núi Liệt Thiên đều là khí hệ Kim, Lục Thanh cảm nhận cũng phải có mấy trăm tia khí tản ra. Ở đây cũng chỉ có ít ỏi mấy người tu luyện Kiếm Khí khác mà thôi.

Vừa mới bước chân lên, sáu người Lục Thanh liền cảm thấy kinh phong lạnh thấu xương ở hư không chung quanh.

Đây là do vô số tia khí của kiếm giả tích lũy qua nhiều năm tháng mà hình thành. Có thể thấy được tia khí của kiếm giả Liệt Thiên tông có bao nhiêu sắc bén.

Nhìn thấy Liệt Thiên tam lão từ không trung hạ xuống, tất cả đệ tử của cung Liệt Thiên đều khom mình hành lễ. Đồng thời cũng đánh giá sáu người Lục Thanh, sáu vị khách không mời mà đến. Mà đại bộ phận ánh mắt đều tập trung lên người Lục Thanh, bởi vì vừa nãy bọn họ tinh tường nhận biết Lôi Vân ở trên bầu trời núi Liệt Thiên là do ai điều động. Lôi Vân cường đại như thế, thậm chí còn có thiên uy nhẹ nhàng phát ra, uy thế như thế bọn họ chỉ thấy ở Liệt Thiên tam lão.

Lục Thanh thật sự rất trẻ, hơn nữa năm người Niếp Thanh Thiên đều đi ở sau lưng hắn liền khiến những đệ tử núi Liệt Thiên đều nghĩ là hắn đã ăn được linh dược chỉ bảo nào đó có công hiệu trứ danh, do đó mà một vị Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tiền bối vẫn bảo trì được dung mạo trẻ trung.

Mọi người một đường đi tới, khi đi ngang qua một tòa kiếm đài, có thể là do được khí hệ Kim uẩn dưỡng lâu ngày, ở bên trên tản mát ra một tầng tia khí dày đặc. Sợ là Kiếm Thị đi tới gần cũng không có dừng khí bước lên.

Thật sự là rất sắc bén. Cùng với núi Liệt Thiên, cung Liệt Thiên cũng đồng dạng có được tia khí vô cùng sắc bén. Thậm chí Lục Thanh còn nghĩ, nếu có thể cho những đệ tử tu luyện Kiếm Khí hệ Kim của Tử Hà tông tu luyện trong hoàn cảnh như vậy thì bọn họ có thể có được bao nhiêu tiến bộ.

Đi được thời gian tàn nửa nén hương, dưới sự dẫn dắt của Liệt Thiên tam lão, sáu người Lục Thanh đi tới trước một tòa đại điện cao gần mười trượng, xung quanh đều tản ra ánh sáng màu vàng kim. Lục Thanh nhìn kỹ liền thấy tà liêu để chế tạo tòa đại điện này đều dùng Kim Thiết thạch. Tuy rằng chỉ là tài liệu để tạo ra thanh kiếm tam phẩm, nhưng nó lại có điểm khiến người ta khó thể lý giải. Tuy là Kim Thiết thạch ẩn chứa khí hệ Kim nồng đậm nhưng chưa từng có ai dùng nó mà có thể tạo ra được thanh kiếm trên tam phẩm cả.

Mà hiện giờ ở chỗ này, Lục Thanh thấy cơ hồ cả tòa đại điện đều được Tinh Kim khí quán quanh, một cỗ tia khí sắc bén áp bách ra xung quanh. Lục Thanh phong chừng, cho dù là tiên thiên Kiếm Khách cũng không thể chịu được tia khí sắc bén này.

Ngoài ra, tựa như được Tinh Kim khí uẩn dưỡng, Kim Thiết thạch như đã xảy ra thay đổi nào đó. Lấy nhãn lực của Lục Thanh thì hắn có thể khẳng định Kim Thiết thạch ở đây tuyệt đối có thể dùng để đúc ra một thanh kiếm thất phẩm, thậm chí còn cao hơn.

Chẳng lẽ là bởi vì Tinh Kim khí? Lục Thanh không khỏi trầm nghĩ trong lòng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

357. Chương 112 Tình Hoa, Chân Tình Kiếm Khí!

Phất tay đem cánh cửa lớn mở ra, Liệt Thiên tam lão liền cất bước đi vào. Nơi này chính là chỗ căn bản của cung Liệt Thiên, đại điện Liệt thiên.

Vừa tiến vào bên trong, Lục Thanh liền cảm thấy một tầng tia khí sắc bén đập vào mặt mà đến. Tầng tia khí này so với ở bên ngoài đại điện Liệt Thiên còn mạnh mẽ hơn nhiều. Lục Thanh phảng phất, sợ là không có tu vi Kiếm sư thì đừng nghĩ bước vào trong này.

Mọi người phân chủ khách ngồi xuống, đại trưởng lão liền mở miệng trước: “Ngày gần đây tông chủ bế quan, cho nên hiện giờ ở tông môn là do ba chúng ta làm chủ. Liệt Thiên tông chúng ta cũng không có được thứ tốt gì, ở đây có một lọ Hồn Nguyên đan, có thể tẩy bổ ngũ tạng lực phủ, tẩy luyện kinh mạch, các vị cứ ở ngay trong đại điện này tĩnh dưỡng nửa ngày đi.”

Nói xong, ở bên cạnh nhị trưởng lão lấy từ trong lòng ra một lọ đan dược, phất tay ném cho Lục Thanh.

Vốn nghĩ chỉ là đan dược hạ phẩm chữa thương, nhưng Lục Thanh vừa mở nắp ra, một đoàn khí trắng ngưng tụ thành dạng vụ dâng lên từ trong miệng bình.

Được khí thành vụ, đây là trung phẩm đan dược!

“Ân cứu mạng của ba vị Đại Sư còn chưa hồi báo, sao có thể nhận đan dược này.”

Lục Thanh nói xong liền đem lọ Hồn Nguyên đan muốn trả lại cho nhị trưởng lão.

Đại trưởng lão liền khoát tay nói: “Kiếm Đạo của Liệt Thiên tông chúng ta chú trọng cương trực, không thích quanh co, đó mới phù hợp với tâm ý dũng mãnh tinh tiến. Đã đem những gì cho đi thì không bao giờ có đạo lý thu hồi lại. Huống chi các người đã giúp Liệt Thiên tông chúng ta giải quyết đại địch là Vong Tình tông, đây là Liệt Thiên tông chúng ta vẫn còn thiếu các người.”

Nghe thấy đại trưởng lão nói như vậy, Lục Thanh cũng không nhún nhường nữa, đổ ra mấy viên rồi chia cho mỗi người một viên, chính hắn cũng dùng một viên rồi tiến nhập cảnh giới không minh.

Không hổ là trung phẩm đan dược, bên trong đúng là có sinh cơ cường đại. Đan dược mới vừa vào trong bụng, liền tiêu tán tan ra khắp kinh mạch da thịt, làm dịu cùng nối liền lại những chỗ bị thương.

Hơn nữa Lục Thanh có năng lực khôi phục cường hân của thân thể tương đương thanh kiếm cứu phẩm. Chỉ qua nửa canh giờ, thân thể Lục Thanh đã hoàn toàn khôi phục lại. Đến Kiếm Chủng bị chấn động cũng được dược lực tràn ngập sinh cơ làm dịu lại. Đồng thời dược lực của Hồn Nguyên đan tựa hồ còn dư lại hóa thành một luồng nhiệt khí du dương trong cơ thể, khiến toàn thân Lục Thanh có cảm giác nóng lên.

Thời gian tàn nửa hương sau, khi nhiệt khí tan hết, Lục Thanh liền cảm thấy cả người tràn ngập lực lượng, trong lòng hắn không khỏi vui vẻ. Không nghĩ tới, Hồn Nguyên đan này có thể tẩy luyện cơ thể. Tuy rằng với kiếm giả bình thường thì cũng chỉ có thể làm cường thân kiện thể thêm vài phần, nhưng đi tới Lục Thanh lại khác. Lúc này luồng nhiệt khí đã giúp hắn loại bỏ một ít tạp chất rất nhỏ trong lục phủ ngũ tạng ra, đến tận đây thân thể cứu phẩm của hắn mới xem như hoàn toàn viên mãn, trong ngoài như một.

Lúc này năm người Niếp Thanh Thiên đều chưa tỉnh lại, Lục Thanh liền hỏi vài vấn đề với Diệp lão.

“Người là nói Tinh Kim Kiếm Khí sao?” Diệp lão trầm ngâm một lát rồi nói: “Tinh Kim Kiếm Khí, có thể nói là một Kiếm Khí thuộc hệ Kim. Giống như là người lúc trước thấy qua Thiên Phong, còn có Cương Phong Kiếm Khí của Phù Vân tông. Tồn Phong trải qua rèn luyện thì đi ra Thiên Phong, Thiên Phong đem rèn luyện thì tối tinh hoa là Cương Phong. Tinh Kim Kiếm Khí này cũng đồng dạng như thế, bởi vì là tinh hoa nên uy lực vượt xa Kiếm Khí hệ Kim bình thường. Đương nhiên khi tiếp dẫn mầm mống lực lượng thì phiêu lưu mạo hiểm cũng lớn hơn.”

Nghe Diệp lão nói như thế, Lục Thanh coi như hiểu được. Kia Kim Thiết thạch vốn có ẩn chứa khí hệ Kim, trải qua Tinh Kim khí tẩy luyện, đương nhiên sẽ tăng phẩm chất lên.

Trong lòng Lục Thanh vừa động, lại mở miệng nói: “Sư phụ, Phong Lôi Kiếm Khí của con có thể tiến thêm một bước nữa được không?”

“Tiến thêm một bước?” Hiển nhiên Diệp lão không ngờ Lục Thanh lại hỏi vấn đề như vậy, nhưng lập tức lão liền hiểu được ý tưởng của Lục Thanh: “Cũng không phải không có khả năng. Nhưng mà nếu muốn vậy thì phải tiếp dẫn mầm mống lực lượng lại một lần nữa. Tuy rằng biết là có nhưng ta cũng chưa từng thấy qua. Nếu dựa theo suy nghĩ của người, tinh luyện lại thuộc tính của Kiếm Khí, ta nghĩ cũng không có vấn đề gì, nhiều nhất là phải trải qua quá trình thống khổ một chút. Nhưng lấy thân thể cứu phẩm đã viên mãn của người, thừa nhận thống khổ là không có vấn đề gì.”

Nghe Diệp lão khẳng định, Lục Thanh không khỏi vui vẻ trong lòng. Dựa theo ý tưởng của hắn thì sẽ một lần nữa tiếp dẫn lực lượng của Thiên Lôi và Thiên Phong, đem Phong Lôi Kiếm Khí của mình tăng lên một bậc khác. Nếu như thành công thì chỉ luận uy lực của Kiếm Khí mà nói, chỉ sợ không có Kiếm Khí nào có thể vượt qua Phong Lôi Kiếm Khí của hắn. Cho dù là cùng với Ngũ Hành Kiếm Khí so sánh cũng không hề thua kém.

Hiện giờ nghe Diệp lão nói không vấn đề gì, Lục Thanh liền quyết định, sau khi trở về tông môn liền tiến hành tinh luyện khí thuộc tính. Dù sao chuyện này làm càng sớm càng tốt, nếu đợi cho tiến vào cảnh giới

Kiểm Hồn mới tiến hành, khi đó Kiểm Khí ngưng luyện thành Kiếm Cương, khí thuộc tính trong Kiểm Khí càng thêm dày đặc. Đến lúc đó muốn thay đổi lại thuộc tính thì cũng chỉ có thể dựa vào khổ tu trường kỳ, mất rất nhiều thời gian.

Gần hai canh giờ sau, rốt cuộc năm người Niếp Thanh Thiên cũng tỉnh lại. Mọi người cũng đem tâm thần căng thẳng khi bị đuổi giết buông lỏng xuống.

Thấy sáu người đồng thời tỉnh lại, ba người Liệt Thiên tam lão vẫn nhất trực ngồi xếp bằng tĩnh tu cũng đồng thời mở hai mắt ra.

“Thế nào, đã khôi phục toàn bộ chưa?” Đại trưởng lão cầm đầu ôn tồn hỏi.

“Đa tạ ba vị Đại Sư quan tâm, chúng ta đã khôi phục.” Lục Thanh liếc mắt nhìn năm người Niếp Thanh Thiên một cái lập tức mở miệng nói.

Đại trưởng lão gật gù đầu, trầm ngâm một lát rồi nói: “Các người cứ yên tâm mà đi! Chung quanh Liệt Thiên tông chúng ta có bày ra Duệ Kim Kiếm Trận, chỉ cần ba lão già kia tới gần lập tức sẽ bị chúng ta phát hiện ra. Đến lúc đó, chúng ta sẽ thay các người cản bọn họ lại, chính là đường đi về sau các người phải tự mình cẩn thận rồi.”

Sáu người Lục Thanh nhìn nhau một cái rồi đồng thời mở miệng nói: “Đa tạ ba vị Đại Sư tương trợ!”

Như chợt nghĩ tới cái gì, Lục Thanh lại nói: “Hình như lúc trước khi ba vị Đại Sư đến cứu trợ, ta nghe trong lời nói tựa hồ như không phải giao thủ lần đầu, chẳng lẽ ba vị Đại Sư cùng ba người kia đã từng có xung đột?”

“Xung đột!” Nhị trưởng lão lắc đầu rồi nói: “Không phải xung đột gì, mà là Vong Tình tông bọn hắn vẫn mơ ước một số đồ vật khu vực tông môn chúng ta. Thường xuyên có kiếm giả của Vong Tình tông bọn họ lên vào ăn trộm, rơi vào đường cùng chúng ta mới bày ra Duệ Kim Kiếm Trận, chính là phòng ngừa kiếm giả của Vong Tình tông bọn họ. Trong này đương nhiên ba lão già kia cũng tự mình xuất động. Trước kia chúng ta cũng đã giao thủ qua tám lần, lần này đã là lần thứ chín trong mười năm qua.”

Cả sáu người đều sửng sốt, có thể khiến Vong Tình tông điên cuồng như thế thì rốt cuộc là loại bảo vật gì? Nhưng lúc này sáu người đều không tiện mở miệng hỏi.

“Giống như phát hiện bản khoản của sáu người, đại trưởng lão lắc đầu cười khổ một tiếng rồi nói: “Kỳ thật thì cũng không phải vì cái gì trân quý hay linh dược chí bảo gì, chỉ là một loài hoa trong một sơn cốc mà thôi.”

“Hoa?” Cả sáu người đều sửng sốt.

“Không sai chính là hoa. Chỉ là loài hoa này có một chút đặc thù.” Tam trưởng lão liền tiếp lời nói: “Loại hoa này diễm lệ phi thường, có quả, hoặc chua, hoặc ngọt, hoặc đắng hoặc không có vị. Ở nhị hoa có độc được gọi là độc Tình Hoa. Loại hoa này cũng là một kỳ vật trong trời đất. Độc Tình Hoa khiến cho người trúng độc không thể động tình, một khi động tình liền thấy đau lòng khó nhịn, cũng gặp phải đủ các loại ảo giác. Bất luận là tu vi cao thấp thế nào đều không thể chống lại được, qua bảy bảy bốn mươi chín ngày sẽ bởi vì tâm lực tiêu hao quá độ mà chết.”

Gật gù đầu, đại trưởng lão lại nói tiếp: “Tình Hoa này đối với chúng ta là vô dụng, thậm chí có thể nói là đại hại. Nhưng nó đối với kiếm giả của Vong Tình tông lại là chí bảo. Kiếm giả của Vong Tình tông tu luyện một loại Kiếm Khí gọi là Chân Tình Kiếm Khí, đúng như tên gọi, Kiếm Khí chính là đem chân tình khí trong thất tình lục dục tiếp dẫn vào bên trong. Chân tình tự thân càng thâm hậu thì uy lực càng lớn, tu vi tăng tiến cũng càng nhanh chóng.”

Dừng một chút, đại trưởng lão lại tiếp tục nói: “Bất quá khi chân tình dung nhập Kiếm Khí hóa thành thuộc tính của Kiếm Khí thì chân tình cũng không còn tồn tại nữa. Một kiếm giả tu luyện Chân Tình Kiếm Khí khi tu vi càng cao thì chân tình khí trong Chân Tình Kiếm Khí càng thêm mạnh mẽ, mà nữ nhân lúc trước vì hấn động chân tình càng thêm khôn khéo, mà bản thân hắn cũng bởi vì chân tình khí khô kiệt mà mất đi trí nhớ.”

“Trên đời thế nhưng còn loại Kiếm Khí như thế. Mà vì sao nữ tử biết rõ kiếm giả vì tích lũy chân tình khí để thành tựu Chân Tình Kiếm Khí mà còn động chân tình với hắn.” Dịch Nhược Vũ không nhịn được mở miệng nói.

Lắc đầu, nhị trưởng lão lại nói: “”Đó chính là chỗ gian xảo của Vong Tình tông. Nội tông đệ tử của bọn họ, toàn bộ đều chuyên môn tuyển chọn cặp vợ chồng trẻ tuổi, cũng không phải là chuyên môn thu đồ đệ. Chỉ cần biết một đôi vợ chồng nào có tình nghĩa sâu nặng, liền mạnh mẽ thu làm đệ tử, chia tách hai người ra. Như thế ngược lại có thể làm cho tốc độ thành tựu Chân Tình Kiếm Khí tăng hơn nhiều.”

Đê tiện!

Lúc này, trong lòng sáu người không hẹn mà cùng vang lên hai chữ này.

“Tình hoa thì có tác dụng gì với kiếm giả của Vô Tình tông?” Như thầm đoán được, Lục Thanh mở miệng nói.

Thở dài một hơi, đại trưởng lão giải thích: “Đặc tính của Tình Hoa này, tuy kỳ độc vô cùng, nhưng đối với kiếm giả đã thành tựu Chân Tình Kiếm Khí là vật đại bổ. Khi ăn vào chẳng những không bị trúng độc mà còn có thể dựa vào đó tăng cường chân tình khí, đề cao uy lực của Chân Tình Kiếm Khí. Như tân tấn Kiếm Vương Ly Tử Tân của Vong tình tông đó, chính là bởi vì ăn vào mười đóa Tình Hoa, hiểu ra chân tình căn nguyên, mới bước vào cảnh giới Kiếm Hồn. Mà ở trong Đoạn Tình cốc của tông chúng ta, có hơn vạn đóa.”

Hơn vạn đóa!

Sáu người không khỏi khiếp sợ nhìn nhau.

Lục Thanh nhướng mày kỳ quái nói: “Nếu Tình Hoa đối với Vong Tình tông trọng yếu như thế vì sao quý tông không hủy diệt hoàn toàn đi?”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

358. Chương 113 Đoạn Tình Cốc

“Hủy diệt?” Đại trưởng lão lắc đầu nói: “Tình Hoa này chính là tuân theo chân tình trong thất tình lục dục của thể gian mà sinh thành. Chỉ cần nhân tộc bất diệt, nó cũng là tồn tại bất tử bất diệt. Cho dù có cây mạnh hủy diệt, thì cũng không quá thời gian ba ngày nó lại một lần nữa sinh trưởng lại.”

Đến tận đây, sáu người Lục Thanh đều trầm mặc xuống. Không nghĩ tới Tình Hoa này lại sinh ra như vậy. Nhân tộc bất diệt, liền có thể dựa vào chân tình khí dật tán trong trời đất mà không ngừng sống lại. Thật sự là một loại kỳ hoa nghịch thiên.

“Tốt lắm! Các người còn phải một chặng hành trình xa xôi, không nên trì hoãn thời gian quá dài. Bây giờ ba người chúng ta sẽ hộ tống các người rời tông.” Lập tức đại trưởng lão mở miệng nói.

Xem lại lộ tuyến trong Lưu Ảnh châu, sáu người Lục Thanh dưới sự dẫn dắt của Liệt Thiên tam lão hướng tới chân núi Liệt Thiên, cuối cùng ngựa không bay đi. Giải phong ấn cho Phong Lô ở trong Luyện Tâm kiếm ra, sau khi dùng nửa phiến Vô Căn Thủy Liên, chẳng những khiến nó khôi phục lại mà khí tức trên người còn tăng thêm một phần. Nhìn đến Phong Lô không khỏi làm cho Liệt Thiên tam lão cảm thán. Huyền Thủy Long Mãng có thuộc tính như thế, sợ là chỉ có một mình con Linh Thú trước mặt này. Long uy lộ ra cũng rất tinh thuần, không phải là những linh thú có huyết mạch chân long bình thường có thể so sánh được.

Đoạn Tình cốc, chính là một tòa sơn cốc hiểm trở có hình thù kỳ lạ. Vách đá bốn phía thẳng tắp tuy so ra còn kém núi Liệt Thiên nhưng lại nguy hiểm dị thường. Sợ là người dân bình thường leo lên mấy trượng sẽ liền té rớt ngay.

Rất đúng dịp, lộ tuyến trong Lưu Ảnh châu lại đúng là đi qua bên cạnh Đoạn Tình cốc. Vừa mới tới gần, sáu người Lục Thanh liền ngửi thấy một cỗ hương vị thấm vào lòng người. Mùi hương này lúc mới đầu còn rất nồng, nhưng rất nhanh lại ảm đạm xuống, thậm chí lúc sau lại có hương vị chua xót hoặc là ngọt ngào.

Hương thơm thay đổi như thế cũng thật sâu hấp dẫn sáu người Lục Thanh.

“Ba vị Đại Sư!” Đột nhiên Long Tuyết mở miệng nói.

“Tiểu cô nương cứ nói.” Mặc dù có chút ngạc nhiên, nữ tử vẫn lạnh như sương kia sao lại đột nhiên mở miệng, nhưng đại trưởng lão vẫn hòa ái nói.

Bên cạnh, năm người Lục Thanh cũng kỳ quái, không hiểu vì sao lúc này Long Tuyết lại mở miệng.

Không để ý tới năm người, Long Tuyết lập tức nói: “Vãn bối muốn đi xem Tình Hoa này.”

“Xem Tình Hoa?” Liệt Thiên tam lão đều sửng sốt, không ngờ Long Tuyết lại đưa ra yêu cầu như thế. Nhưng lập tức đại trưởng lão liền nhìn nàng một cái thâm ý rồi nói: “Nếu đã đi qua đây thì cũng nên tới kiến thức một phen cũng tốt. Đoạn Tình cốc này, ta cũng đã không tới hơn nửa năm.”

Lục Thanh thu hồi lại Phong Lô, lập tức sáu người theo Liệt Thiên tam lão hạ xuống mặt đất.

“Ba vị trưởng lão.” Tại cửa cốc đúng là có hai gã Kiếm Chủ chuẩn đại sư trông coi, lúc này thấy Liệt Thiên tam lão dẫn theo sáu người hạ xuống, vội vàng khom mình hành lễ. Đồng thời ánh mắt hai người cũng nhìn trên dưới đánh giá sáu người Lục Thanh. Lập tức bọn họ kinh ngạc phát hiện, trừ bỏ Lục Thanh nhìn như người bình thường, còn năm người kia đều có tu vi rất cao.

Đương nhiên bọn họ cũng không cho rằng Lục Thanh không có nửa điểm tu vi. Không nói đối phương cũng là ngự không hạ xuống, mà ở phía sau năm người kia cũng là ẩn ẩn lấy hấn dẫn đầu. Bọn họ sợ dĩ không nhìn ra tu vi của đối phương thì cũng chỉ có một đáp án, đó là tu vi của đối phương cao xa hơn hai người rất nhiều.

Gật đầu, đại trưởng lão mở miệng nói: “Để cho hai người các ngươi phải thủ vệ Đoạn Tình cốc này cũng là làm khổ cho các ngươi.”

“Trưởng lão nói nghiêm trọng rồi, có Duệ Kim Kiếm Trận ở đây, tuy rằng nguyên khí trời đất không nồng đậm lắm, nhưng khí hệ Kim chung quanh rất tinh thuần, đối với linh ngộ tu luyện của chúng ta có trợ lực lớn lao, sao dám có tâm đang chịu khổ.” Ở bên trái, một gã trung niên thân thể cao to, da thịt như cổ đồng mở miệng nói.

Ở trên người hai gã đều lộ ra khí hệ Kim, hơn nữa còn có một cỗ tia khí dày đặc sắc bén. Đảm nhiệm thủ vệ Đoạn Tình cốc, sợ là Kiếm Chủ bình thường không thể đảm đương nổi.

Lục Thanh hơi đánh giá trên dưới hai người vài lần liền nhìn ra tu vi của hai người. Lục Thanh đã hiểu ra căn nguyên, duyên hoa tấy tẩn, chỉ cần là kiếm giả có cảnh giới thấp hơn hấn thì hấn chỉ cần thả ra một ít thần thức tra xét, cảm ứng khí thuộc tính ở chung quanh, thì đủ để hấn phán đoán rõ ràng cảnh giới của hai người.

Đây là hai gã Kiếm Chủ đại thiên vị.

Lập tức hai gã xoay người, ngón tay liên tục điểm ra. Bầy bầy bốn mươi chín đạo Kiếm Khí hệ Kim mang theo tia khí sắc bén đánh lên hư không trên cửa cốc.

Lập tức, trên hư không, một quang vầng màu vàng kim trống rỗng hiện ra.

Đây là Duệ Kim Kiếm Trận! Trong lòng Lục Thanh thầm nghĩ. Kiếm Trận quả thật thần kỳ phi phàm, cho dù là cảnh giới của hấn hiện giờ, nếu không phải Kiếm Trận này hiện ra thì hấn căn bản không thể cảm ứng được nửa điểm khí thuộc tính.

Theo Kiếm Khí hệ Kim của hai gã Kiếm Chủ đánh lên, quang vầng màu vàng kim trước mặt liền nứt vỡ hai bên lộ ra một lỗ hổng rộng mấy trượng. Liệt Thiên tam lão bước tới, sáu người Lục Thanh cũng theo sát đi sau, tiến nhập vào Đoạn Tình cốc.

Toàn bộ Đoạn Tình cốc được Kiếm Trận bao quanh, cho nên không thể ngự không phi hành, nếu không sẽ bị Duệ Kim Kiếm Trận công kích. Đi qua một sơn đạo rộng hai trượng, dài hơn mười trượng, sáu người Lục Thanh liền tiến vào bên trong Đoạn Tình cốc.

Đập vào mắt là một biển hoa màu hồng. Màu hồng này giống như là màu ngọn lửa mãnh liệt, sáu người liếc mắt nhìn cũng chỉ thấy một mảnh hồng đậm.

“Đây là Tình Hoa!” Long Tuyết lẩm bẩm nói. Mỗi đóa hoa trước mắt này đều giống hệt như hoa Mạn Đà La, nhưng màu sắc lại đậm hơn nhiều. Từng cơn gió nhẹ mang theo mùi hương ngào ngạt tràn ngập cả sơn cốc, làm người ta có cảm giác như say như mộng.

Cho dù là Lục Thanh đã đoạn niệm thành không, trước biển Tình Hoa trong Đoạn Tình cốc, tâm thần cũng không tự chủ được nhận nhạo một trận. Cổ hơi thở này cùng với Chân Tình Kiếm Cương lúc trước hẳn cảm thụ qua giống nhau như đúc, nhưng tựa hồ lại càng thêm tinh khiết không chút tỳ vết. Đó chính là chân tình khí tự nhiên mà phát, không có gì động cơ, chỉ có sự rung động lòng người.

“Cát bụi không dính, tục cùng bất nhiễm; hư không tiêu hoành, hồn nhiên không có gì; vô có cùng sinh, nan dịch phối hợp; phân cùng vật vong, đồng hồ hồn niết; trời đất vô nhai, vạn vật tề nhất; tơ bông lá rụng, rất khiêm tốn; muôn vàn ưu phiền, mới quyết tâm đầu; tức triển mây, linh đài thanh u; tâm vô cánh ngại, ý không chỗ nào chấp; giải tâm thích thần, im lặng vô hôn; dòng nước tâm không sợ hãi, vân để ý câu trì; nhất tâm không chế vật, cổ kim tự tiêu dao!”

Trong lòng Lục Thanh thầm nhắc lại đoạn khẩu quyết mà Diệp lão đọc cho hắn mới chậm rãi đem tâm thần bình phục lại. Trong lòng hắn không khỏi cười khổ, Tình Hoa này cư nhiên lợi hại như vậy, hắn đã đoạn niệm thành không mà lại có thể đem một sợi tơ tình trong lòng hắn dẫn động lên.

Lại nhìn tới năm người bên cạnh. Triệu Thiên Diệp, Diệp Cô Hàn cùng Dịch Nhược Vũ cũng không có phản ứng gì, nhưng Niếp Thanh Thiên cùng Long Tuyết đều có chút ngẩn ngơ.

Niếp Thanh Thiên còn hoàn hảo, ánh mắt chỉ có điều trầm tư mà thôi, nhưng Long Tuyết lại như là lâm vào trong không tỉnh lại. Lục Thanh thấy, ánh mắt của Long Tuyết giống như hòa cùng Tình Hoa trong cốc, một cảm giác chua xót lơ đãng hiện qua, tuy rất nhẹ nhưng Lục Thanh lại rõ ràng cảm nhận được.

Chẳng lẽ lúc trước nàng đã từng động chân tình? Đến bây giờ, trong lòng Lục Thanh không khỏi thầm nghĩ. Long Tuyết thì hắn còn hoàn toàn không biết gì, nhưng Niếp Thanh Thiên lại không biết đã xảy ra chuyện gì?

Ở bên cạnh, Liệt Thiên tam lão đều không hề mở miệng nói gì mà ngồi xếp bằng ngay tại chỗ. Tình Hoa ở nơi này hiển nhiên là bọn họ xem qua rất nhiều lần, đến đây cũng không hề có phản ứng gì.

Trong mắt Long Tuyết, màu sắc Tình Hoa càng thêm dày đặc, một cỗ khí tức băng hàn lạnh thấu xương bắt đầu từ trên người nàng lan tràn ra. Chung quanh, nhiều bông tuyết chậm rãi ngưng tụ lại, khiến cho nhiệt độ của cả sơn cốc bỗng chốc giảm xuống rõ rệt.

Bỗng nhiên từ trong mắt Long Tuyết bắn ra hai luồng hàn quang lạnh lẽo, màu đỏ đậm trong mắt nàng lập tức biến mất sạch sẽ.

Thân ảnh Long Tuyết trong nháy mắt đã bay ra ngoài, Hàn Băng Kiếm Khí liên miên không dứt theo cánh tay nàng bắn ra. Hàn Băng Kiếm Khí dài hai trượng trong nháy mắt bao phủ khắp Tình hoa trên mặt đất.

Vô số đóa hoa như phiêu đăng lên, đem cả hư không nhuộm thành màu hồng đậm. Hơn vạn đóa Tình Hoa trong sơn cốc mấy trăm trượng liền ở dưới Hàn Băng Kiếm Khí của Long Tuyết hóa thành hư ảo. Đây trời cánh hoa tung bay theo gió, thân ảnh Long Tuyết chậm rãi từ không trung hạ xuống, cũng là mỹ lệ như thế.

Giờ khắc này, vô luận là Lục Thanh hay bốn người Niếp Thanh Thiên đối với kinh lịch của Long Tuyết cũng có một chút ước đoán.

Tựa hồ vẫn chưa hài lòng với hết thấy trước mắt, Long Tuyết thét dài một tiếng. Một tiếng huýt dài cao vút mang theo hơi lạnh thấu xương tản ra. Lập tức khí Hàn Băng trong trời đất rất nhanh tụ tập lại. Hơi lạnh như vô tận tỏa ra đem những cánh hoa phiêu phù trong không trung đông kết thành băng. Từng luồng khí Hàn Băng mỏng như sợi tơ bắt đầu thoát ra từ cơ thể Long Tuyết rồi bắt đầu quấn quanh. Từng tầng lại từng tầng quấn lên, rất nhanh đã bao quanh Long Tuyết thành một chiếc kén Hàn Băng to lớn, cao đến mười trượng. Một cỗ uy thế kinh người từ bên trong truyền ra.

Hàn Băng Kiếm Khí lạnh thấu xương thỉnh thoảng lại từ bên trong Hàn Băng kén bắn ra, lại giống như tơ tằm được dẫn đường quấn quanh chiếc kén. Khí Hàn Băng trong trời đất bắt đầu mãnh liệt đổ về chiếc kén.

Bùm

Bùm

Tiếng vang giống như tiếng trái tim đập từ trong chiếc Hàn Băng kén truyền ra. Từng tiếng đập như có một loại vận luật kỳ dị, tựa hồ có thứ gì đó đang được thai nghén bên trong.

Điều này làm cho năm người Lục Thanh không khỏi nhớ lại lúc trước Lạc Tâm Vũ thi triển thức thứ sáu của Tử Dương Thất Tuyệt kiếm Kim Ô Diệu Nhật. Bộ dạng khi thi triển cùng với Long Tuyết lúc này giống nhau như đúc, chỉ là hiện giờ sợ rằng Lạc Tâm Vũ đã không còn Tử Dương Kiếm Khí, cũng không thể thi triển Tử Dương Thất Tuyệt kiếm được nữa.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

359. Chương 114 Sát Khí Tứ Khởi

Tiếng vang giống như bột nước vỡ tan. Thời điểm khi cả Đoạn Tình cốc tràn ngập băng sương, Hàn Băng kén lúc trước bao hàng Long Tuyết lập tức vỡ tan mở ra.

Hai chiếc cánh màu trắng tản ra hơi lạnh thấu xương mở ra, lộ ra thân thể Băng Phượng không sai biệt lắm dài tới hai mươi trượng. Ba cái phượng vĩ thon dài kéo dài tới tận chân Long Tuyết. Một thân lông vũ màu trắng hoàn toàn do Hàn Băng Kiếm Khí sắc bén tạo thành.

Dưới thân Băng Phượng là hai chiếc trảo sắc bén tản ra hơi lạnh thấu xương. Hư không chung quang liên tục chấn động rồi thoát phá thành chân không.

Đây là Bách điều chi hoàng trong truyền thuyết thời xa xưa: Băng Phượng.

Lúc này, Băng Phượng chỉ do Hàn Băng Kiếm Khí ngưng tụ so với lần đầu Long Tuyết thi triển ra còn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Khí Hàn Băng lạnh thấu xương từ trên Băng Phượng tản ra như muốn đóng băng vạn vật.

Trên mặt đất bắt đầu nổi lên một tầng băng sương rất dày.

Băng Phượng đề minh, vang vọng trời đất!

Thân còn chưa động mà đã hiển lộ ý Phượng Vũ Cửu Thiên. Cánh chưa mở, khí thể đã thành.

Một tầng sóng gợn chân không rõ ràng khuếch tán ra. Đôi mắt Băng Phượng bắn ra hàn quang giống hệt ánh mắt lạnh như băng của Long Tuyết. Hàn khí hùng hực phẳng phất như muốn băng phong vạn vật dâng lên.

Băng Phượng vừa bay lên khí thể bỗng không ngừng dâng cao. Chân không xung quanh liên tục thoát phá.

Thể nhưng đột phá!

Trong Lục Thanh vừa động, hần cảm nhận Băng Phượng lúc này cùng phía trước so sánh, khí thể phải tăng lên hơn một lần. Tuy Kiếm Nguyên dao động ẩn giấu ở bên trong rất mơ hồ, nhưng lấy cảm ứng khí thuộc tính hiện giờ của Lục Thanh, hần vẫn rõ ràng nhận ra được.

Kiểm chủ đại thiên vị!

Tại đây một khắc, không biết trên người Long Tuyết đã xảy ra biến hóa gì, cư nhiên thúc đẩy nàng đột phá tới Kiếm Chủ đại thiên vị. Hơn nữa Lục Thanh cảm thấy, nàng vừa mới đột phá mà tu vi đã vô cùng củng cố, thể nhưng lại khổng chế Kiếm Nguyên mới tăng trưởng đến mức hoàn mỹ, thật sự là khiến người khác khó hiểu.

Bên cạnh, Liệt Thiên tam lão đồng thời mở hai mắt ra.

“Hay cho Bằng Phương Vũ Thiên, chiêu kiếm tinh thâm này sợ là đã có tinh túy của Sinh Động Ngọc Bích rồi.” Đại trưởng lão gật gù đầu, cảm thán nói.

Sinh Động Ngọc Bích! Lục Thanh có chút nghi hoặc, hẳn nhớ lúc trước là mình đã từng nghe nói qua thứ này nhưng cũng không chú ý tới. Hiện tại xem ra thứ này là có quan hệ với kiếm pháp tinh thâm.

“Sinh Động Ngọc Bích, không sai biệt lắm là cùng một loại với Lưu Ảnh châu. Chỉ là Lưu Ảnh châu chỉ có thể lưu lại hình ảnh trầm lắng không động. Mà Sinh Động Ngọc Bích lại có thể lưu lại các loại thần vận, hành động, đem chúng nó niêm phong cất vào trong kho.” Tựa hồ biết được suy nghĩ trong lòng Lục Thanh, thanh âm của Diệp lão bỗng vang lên.

Trong lòng nghi hoặc, Lục Thanh tiếp tục hỏi: “Sinh Động Ngọc Bích cùng với kiếm pháp tinh thâm có quan hệ gì?”

Trầm ngâm một lát, Diệp lão giải thích: “Kiếm pháp tinh thâm, là do kiếm giả lĩnh ngộ từ khí thuộc tính, mượn vào đó mà sáng tạo ra kiếm chiêu cường đại. Trong đó thì cường đại nhất là pháp tướng kiếm thức là thượng thừa của kiếm pháp tinh thâm, nếu không có pháp tướng thì chỉ là tiểu thừa. Pháp tướng thường là thể hiện ra hình tượng linh thú thời kì hoang dã thượng cổ, thậm chí là hung thú cường đại trời đất sở sinh, có khả năng không chế nhiều loại khí thuộc tính, bài sơn hải đảo. Dựa vào pháp tướng mà thi triển kiếm chiêu có thể tụ tập khí thuộc tính viễn siêu bình thường, do đó hình thành pháp tướng kiếm thức mạnh mẽ.”

Dừng một chút, Diệp lão lại tiếp tục nói: “Kiếm thức pháp tướng cũng này muốn sáng tạo ra thì cũng không phải ai cũng có cơ hội quan sát hung thú thượng cổ, cho nên liền sinh ra Sinh Động Ngọc Bích. Kiếm giả lợi dụng Sinh Động Ngọc Bích để quan sát thần vận của hung thú, để hậu nhân có thể y theo đó tìm hiểu nghiên cứu pháp tướng kiếm thức.”

“Mà hiện giờ những pháp tướng mới sáng tạo ra đều là dựa vào một số Linh Thú cường đại hiện giờ sáng chế, đương nhiên nếu có huyết mạch thì cũng có thể lĩnh ngộ đến thần vận căn nguyên. Giống như người lĩnh ngộ được thức thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lô kiếm vậy. Hiện giờ xem ra Tử Hà tông các người đã thất lạc mất Sinh Động Ngọc Bích của bộ kiếm pháp này. Nếu không thức thứ mười bốn Đại Nhật Phong Lô của người ngưng tụ ra nên là Phong Lô Thần Long, mà không phải Phong Lô Thần Mãng chỉ có một chút thần vận.”

Trách không được lúc trước mình lĩnh ngộ thức thứ mười chín lại gian nan như vậy, nếu không phải có Phong Lô thì sợ là vẫn còn chưa lĩnh ngộ được. Trong lòng Lục Thanh thầm hô một tiếng may mắn, đồng thời hẳn cũng trở lên chờ mong với mười tám thức còn lại của Tử Tiêu Phong Lô kiếm.

Đối với Đại Diễn Tam Thập Lục chùy của Lục gia hẳn có thể diễn biến ra kiếm pháp tinh thâm, Lục Thanh cũng không biết hình dung thế nào. Lúc trước hẳn có hỏi Diệp lão về chỗ kỳ quái của chùy pháp này, nhưng Diệp lão chỉ trầm mặc, đến nay vẫn chưa chịu nói.

Lại nhìn đến Long Tuyết. Tựa hồ là đã phát tiết đủ, Hàn Băng Kiếm Khí quanh người Bằng Phương dần tiêu tán. Dội cho khí Hàn Băng tan hết, thân ảnh của Long Tuyết cũng tùy theo hiện ra. Lúc này Long Tuyết lại khôi phục bộ dáng lạnh lùng như trước kia, tựa như chưa có gì xảy ra.

Lặng lặng đi tới bên cạnh năm người Lục Thanh, Long Tuyết không hề nói một câu. Mà Tình Hoa của Đoạn Tình cốc đã bị Long Tuyết hủy diệt không còn một đóa. Thật sự khó thể tưởng tượng, Tình Hoa này lại có thể một lần nữa khôi phục như ban đầu trong thời gian ngắn, sự kỳ diệu của trời đất quả thực không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả hết được.

Đi qua Đoạn Tình cốc liền ra khỏi khu vực Liệt Thiên tông. Có Liệt Thiên tam lão hỗ trợ chặn lại ba người kia của Vong Tình tông, sáu người Lục Thanh cũng không lo lắng bọn họ truy sát. Ra khỏi khu vực Liệt Thiên tông, Lục Thanh một lần nữa gọi ra Phong Lô, bay đến khu rừng núi rậm rạp trước mặt.

“Đại sư huynh, huynh thấy sáu người này thế nào?” Nhìn thấy thân ảnh khổng lồ dần biến mất ở phương xa, tam trưởng lão trầm giọng hỏi.

“Sáu người này ngày sau tất có thành tựu to lớn. Năm Kiếm Chủ, lại toàn bộ lĩnh ngộ ra Kiếm Ý, đây quả là chuyện khó tưởng tượng. Sáu người này chính là đại biểu cho tương lai của Tử Hà tông.”

“Không sai, đặc biệt là Lục Thanh, ngày sau thành tựu của hắn chắc chắn không thấp hơn Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư.” Nhị trưởng lão đồng dạng gật đầu khẳng định nói: “Có lẽ hắn có thể đạt tới cảnh giới kia cũng không chừng.”

“Cảnh giới kia?” Đại trưởng lão cười khở một tiếng nói: “Thanh Phàm giới này, sợ là đã vạn năm qua không có ai đạt tới cảnh giới đó. Kim Thiên giới, cho dù chỉ là vùng khi ho cò gáy, cùng với ngọn núi chính của chúng ta còn có nguyên khí trời đất nồng đậm hơn nhiều. Cách biệt giữa một giới, đó chính là chênh lệch giữa trời và đất. Không có thực lực, hết thảy chỉ là không tưởng.”

“Đúng vậy, con đường Kiếm Đạo thật sự là khó khăn trùng trùng điệp điệp. Muốn đột phá thường thường đều là ở giữa ranh giới sống và chết, tuy nói có thể có cơ duyên cùng phần khích, nhưng chung quy có thể có mấy người có được phúc duyên như thế.” Nhị trưởng lão thở dài một tiếng nói tiếp: “Liệt Thiên tông ta, rốt cuộc khi nào mới có thể trở lại như trước.”

Nghe nhị trưởng lão nói câu cuối cùng, hai trưởng lão bên cạnh như nghĩ tới cái gì, ánh mắt đồng thời ảm đạm xuống, không còn ai lên tiếng nữa. Thân ảnh của tam lão lảng không đứng, dưới ánh mặt trời ba thân ảnh đột ngột tiêu biến.

Tử Hà tông.

Nắng chiều chiếu xuống năm tòa núi chính của Tử Hà tông nhuộm thành một màu vàng rực rỡ. Trong cung Tử Hà, tiếng kiếm xé gió liên miên không dứt truyền ra. Mấy trăm đệ tử nội tông mới bái nhập dưới sự chỉ điểm của mấy tên hộ pháp mặc võ y màu trắng, ở trước đại điện Tử Hà diễn luyện kiếm pháp.

Trong đại điện Tử Hà.

Năm người Lạc Thiên Phong đều tập trung đông đủ.

“Thế nào!” Bổng Lạc Thiên Phong mở miệng nói.

“Không biết được, cơ sở ngầm của chúng ta nhiều nhất chỉ kéo dài tới bên cạnh Vong Tình tông, không hề phát hiện được tung tích của sáu người Lục Thanh. Bất quá có một tin tức hẳn là có liên quan tới sáu người.” Sắc mặt của Huyền Minh có chút âm trầm nói tiếp: “Tại bên ngoài Vong Tình Tông, trên không trung Tuyết Sơn ở cuối Linh Thú Sơn Mạch, từng có tiếng sấm rền cuộn cuộn cùng cuồng phong gào thét, còn có Kiếm Nguyên dao động mạnh mẽ được kiếm giả ở gần biên giới tông môn cảm nhận được.”

hai mắt Lạc Thiên Phong trừng lên, hai luồng thần quang chói mắt lóe ra.

“Vong Tình tông!” Trầm quát một tiếng, sắc mặt Lạc Thiên Phong có chút khó coi nói: “Đến Lục Thanh cũng ra tay, mà lại có thanh thế như vậy, như thế thì thực lực của địch nhân tuyệt đối không phải là Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn.”

Gật gật đầu, Minh Tịch Nguyệt nói: “Ở phía trước có thu được tin tức, ở bên ngoài Linh Thú Sơn Mạch, có sáu gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn của Thanh Ngọc tông cùng ra tay, nhưng lại không có ai trở về. Về sau ta tự mình đi tra xét một phen, theo dao động lực trời đất mà tìm tới. Ta thấy cả sáu người đều bị một chiêu của Lục Thanh giết chết. Ta dám nói, dưới cảnh giới Kiếm hồn, không ai có thể địch lại một chiêu của hắn.”

“Như vậy xem ra chính là cảnh giới Kiếm Hồn ra tay!” Trong ánh mắt Tầm Thiên Kính cũng lộ ra hàn quang sắc bén.

“Vong Tình Tông, hay cho một cái Vong Tình tông!” Lạc Thiên Phong trầm giọng nói: “Các người đã có gan ra tay, như vậy chắc sẽ có đảm lượng thừa nhận lửa giận của Tử Hà tông chúng ta.”

“Đại sư huynh, chúng ta có phải thông báo cho Kiếm Thần điện không?” Huyền Thanh mở miệng nói.

“Không thể đợi đến lúc Kiếm Thần điện ra tay được. Vạn nhất mấy người Lục Thanh thoát được tính mạng, sợ là sẽ bị truy sát. Vong Tình tông chắc chắn không muốn để cho bọn họ có thể sống đi tới Kiếm Thần chủ điện. Có sự thúc trấn thủ tông môn rồi, năm chúng ta tự mình đi một chuyến!” Nói tới đây, trong mắt Lạc Thiên Phong lộ ra hàn quang lạnh lẽo, sát ý lạnh như băng cơ hồ khiến không gian xung quanh đông lại.

Vong Tình tông. Núi Diệt Tình.

Trong cung Diệt Tình, ba lão giả lúc trước bị Liệt Thiên tam lão bức lui ngồi xếp bằng trên mặt đất. Trước mặt ba người là một gã kiếm giả tầm trung niên, mặc bộ võ y màu đen, cả người phát ra mùi huyết tinh nồng đậm. Trung niên này đứng lảng lảng trước mặt ba gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không hề có chút sợ hãi. Trong đôi con ngươi màu hồng thỉnh thoảng lóe lên sát khí thấu xương.

“Tôn giả, lúc này phải nhờ vào quý môn.” Trầm mặc một lúc lâu, tông chủ của Vong Tình tông ngồi ngay ngắn ở giữa trầm giọng nói.

“Người các ngươi muốn giết tuyệt đối sống không quá mười ngày. Các ngươi phải nhớ kỹ chuyện đã đáp ứng, nếu không khi ta đem đầu người trở về cũng là lúc Vong Tình tông các ngươi bị diệt”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

360. Chương 115 Linh Đoạn Sơn Mạch

Linh Đoạn Sơn Mạch, ở phía Đông của Liệt Thiên tông và phía Đông Bắc của Thiên Thủy môn, là một sơn mạch nổi tiếng trong Thanh Phàm giới, đến cảnh giới Kiếm Hồn cũng khó vượt qua.

Nhìn thấy sơn mạch trông rất bình thường từ xa, sáu người Lục Thanh khó thể tưởng tượng nó lại có được uy năng to lớn như thế.

“Căn cứ theo ghi lại trong Lưu Ảnh châu, ở nơi này có một chủng tộc kỳ dị sinh sống là Thiên Linh tộc, là một chi nhánh của nhân tộc chúng ta.” Hạ xuống một chân núi cách Linh Đoạn Sơn Mạch vài dặm, Lục Thanh mở miệng nói.

“Trong Lưu Ảnh châu cũng trọng điểm giới thiệu về Thiên Linh tộc. Đặc biệt Linh Đoạn Sơn Mạch này không thể ngự không bay qua. Chỉ cần tiến nhập vào trong sơn mạch thì sẽ bị Cấm Đoạn Linh Trận áp chế, cho dù là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng vô pháp phi hành.” Dịch Nhược Vũ nhăn mày nói tiếp: “Hơn nữa trong Lưu Ảnh châu có nói, Thiên Linh tộc này không hề mến khách, chúng ta nếu muốn đi qua sợ là phải phí một phen tay chân.”

“Nếu đi vòng qua thì cần bao nhiêu thời gian?” Niếp Thanh Thiên mở miệng hỏi.

“Đi vòng qua?” Lục Thanh nghe vậy lắc đầu nói: “Không thể đi vòng được. Nếu đi thẳng qua Linh Đoạn Sơn Mạch thì chỉ cần đi ba trăm lí. Còn nếu đi đường vòng thì theo như trong Lưu Ảnh châu phải mất tới nghìn dặm mới tới được lộ tuyến dự định.”

“Vậy chỉ có một con đường mà thôi.” Triệu Thiên Diệp cũng nhíu mày nói.

Sáu người từ trên lưng Phong Lô hạ xuống. Cọ cọ vào tay Lục Thanh vài cái, Phong Lô mới lưu luyến tiến nhập vào trong Luyện Tâm kiếm. Mọi người đi qua một dãy núi lớn liền đi tới lối vào của Linh Đoạn Sơn Mạch.

“Người tới dừng lại!” Ngay tại lúc sáu người Lục Thanh vừa đi vào trong, trên không trung nhất thời có ba mươi thân ảnh hạ xuống.

Kiểm Chủ?

Cả sáu người đều sửng sốt, nhìn kĩ lại mới thở phào nhẹ nhõm. Ba mươi người này cũng không phải là từ không trung chậm rãi hạ xuống mà là nhảy từ trên cao xuống

Quét nhìn một vòng Lục Thanh lại nhíu mày. Từ trên thân thể ba mươi người này hẳn không hề cảm giác được Kiếm Nguyên dao động, thậm chí đến tia khí cùng sinh ra của kiếm giả cũng không có một ít.

Sao lại có thể?

Nếu dựa theo tình huống bình thường mà suy đoán, thì trừ bỏ Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, còn những người khác đều không thể khiến Lục Thanh không thể dò xét được tu vi. Chẳng lẽ toàn bộ ba mươi người này đều là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn?

Tuyệt đối không có khả năng!

Lục Thanh liền phủ định ngay ý nghĩ này. Ba mươi người trước mặt này, lớn tuổi nhất cũng chỉ tầm trên dưới bốn mươi, đa số là thanh niên nam nữ tầm hai mươi tuổi. Nếu nói bọn họ đều là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, vậy kiếm giả trong thiên hạ này còn tu luyện như thế nào.

Lúc này rất nhanh Lục Thanh phát hiện bọn họ có điểm không giống với người bình thường.

Xuất hiện trước mặt bọn họ là gần ba mươi người toàn thân mặc một bộ quần áo màu xanh bó sát người. Bộ quần áo màu xanh này không phải là võ y, cũng không phải trường bào bình thường, tay áo bị cắt đứt một nửa, ở trước quần lên từng tầng vải màu trắng hoặc màu đen. Trang phục rất kỳ quái.

Đoàn người hạ xuống mặt đất, một gã trung niên rõ ràng là cầm đầu bước lên trước. Hắn vừa bước ra Lục Thanh liền cảm nhận được một cỗ khí tức.

Đây là khí thuộc tính, Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Mà khí thuộc tính quần quanh đối phương lại có một cỗ kinh lực cương mãnh sắc bén, cùng với Kiếm Giả Trúc Cơ tự nguyên uẩn dưỡng ra Kiếm Nguyên có chút giống nhau. Nhưng cỗ kinh lực này lại ngưng đọng như thực chất, bản chất bên trong cũng là cách biệt một trời một vực.

Đặc biệt là trên cỗ kinh lực này còn tràn ngập tiên thiên khí thuộc tính nồng đậm, vô hình trung còn lộ ra một tia khí. Tia khí này cùng với tia khí của kiếm giả bất đồng, thiếu vài phần sắc bén mà lại hơn vài phần cảm giác trầm nặng như núi.

Rốt cuộc bọn họ tu luyện cái gì? Tuy rằng sắc mặt Lục Thanh trấn định, nhưng trong lòng lại như nổi sóng cồn. Hắn tin chắc cỗ kinh lực của đối phương tuyệt đối không phải là Kiếm Khí thuộc tính, tu luyện cũng tuyệt đối không phải Kiếm Đạo.

Mà lúc này, nguyên bản vẫn ở trong Không Giới, Diệp lão bỗng kêu lên một tiếng kinh dị.

“Như thế nào bọn họ lại ở chỗ này?”

“Sư phụ, bọn họ rốt cuộc là ai?”

“Trước tiên người cứ ứng phó trước đã, lúc nữa sẽ nói sau.” Thanh âm Diệp lão mang theo chút hồ nghi vang lên.

Nghe Diệp lão nói thế, Lục Thanh cũng cố gắng bình tĩnh, đem ánh mắt chuyển sang người trung niên vừa bước lên kia.

“Các người là người nào? Đến Linh Đoạn Sơn Mạch làm gì? Linh Đoạn Sơn Mạch không chào đón ngoại nhân tiến vào.” Người trung niên kia trầm giọng nói, sắc mặt có chút khó coi.

“Chúng ta là Kim Thiên sử giả, tông môn chúng ta sắp tiến giai nên muốn đi tới Kiếm Thần chủ điện. Lúc này muốn đi qua Linh Đoạn Sơn Mạch, để đến đúng hẹn với Kiếm Thần chủ điện.” Đối với thái độ của người trung niên, Lục Thanh cũng lơ đãng, nói thẳng ra ý đồ chính mình đến đây.

Trầm ngâm một lát, người trung niên quả quyết từ chối nói: “Không được, Linh Đoạn Sơn Mạch chúng ta đã ngăn cách không nhúng tay vào chuyện bên ngoài, cũng không cho phép người nơi khác tiến vào trong này. Đây là đã trải qua Kiếm Thần điện cho phép, cho nên các người hãy đi đường vòng đi. Không tiến!”

“Người...!” Đối phương có ngữ khí không chút khách khí như thế cũng khiến Dịch Nhược Vũ cau mày lại. Năm người bọn họ cũng phát hiện mấy người trước mặt này có kỳ quái, nhưng không nghĩ tới đối phương lại bất cần nhân tình như vậy.

“Từ từ!” Lục Thanh trầm giọng nói.

“Các người còn có việc gì?” Người trung niên nhăn mày lại, hơi mất kiên nhẫn nói.

“Bọn ta chỉ đi qua, cũng không có yêu cầu quá phận gì. Nếu đi đường vòng thì chúng ta sẽ bị trì hoãn rất nhiều thời gian. Nếu các người đồng ý thì chúng ta có thể lấy đan dược hạ phẩm làm bồi thường.” Trầm ngâm một lát, Lục Thanh mở miệng nói.

Vốn nghe nửa câu trước của Lục Thanh, người trung niên còn lộ vẻ chán chường, nhưng khi nghe nửa câu sau thì hai mắt sáng ngời. Mà ở sau hẳn, ánh mắt của những thanh niên nam nữ cũng lộ ra tinh quang, tất cả tập trung lên người Lục Thanh.

Hấp dẫn!

Trong lòng sáu người Lục Thanh đều vui mừng. Vốn không biết nên làm thế nào để thuyết phục bọn họ, lại không nghĩ tới đan dược lại có hấp dẫn đối với bọn họ như vậy.

“Là đan dược gì, dùng có tác dụng gì?” Tuy rằng thoát nhìn khí thế của người trung niên vẫn trầm ngưng, nhưng lời nói đã đã tố cáo tâm tình của hắn.

Xem ra bọn họ thật sự khan hiếm đan dược, hoặc là căn bản không có.

Nghĩ đến đây, Lục Thanh mở miệng nói: “Chúng ta có Tham Vương đan là đan dược hạ phẩm, có thể dùng để tăng tiến tu vi. Đan dược này lấy Tham Vương dưới năm trăm năm làm chủ dược, nếu các ngươi thật sự cần chúng ta có thể cho các ngươi một lọ ba mươi viên.”

“Tham Vương Đan, Tham Vương Đan!” Người trung niên thẫn thờ một câu, ánh mắt lập tức sáng ngời nói: “Tốt! Đem Tham Vương đan lấy ra, ta đi thông báo với vài vị trưởng lão. Về phần mấy vị trưởng lão có đồng ý hay không, vậy thì ta cũng không biết được.”

Dừng một chút, như là sợ Lục Thanh đổi ý, người trung niên vội vàng nói: “Nhưng nếu đúng như lời các ngươi nói thì ta nghĩ hẳn là không có vấn đề gì.”

Sáu người nhìn nhau một cái, lập tức Lục Thanh lấy ra một chiếc bình bằng Tử Ngọc ném ra.

Trung niên nhân vươn tay ra chụp vào hư không, bình ngọc lập tức rơi vào trong tay hắn.

Đây là?

Lục Thanh sửng sốt. Vừa mới rồi thủ pháp của người trung niên thập phần kỳ dị. Tuy rằng kiếm giả cảnh giới Kiếm Nguyên cũng có thể cách không hấp vật, nhưng thủ đoạn tinh diệu như vậy cũng là lần đầu tiên Lục Thanh nhìn thấy. Hơn nữa vừa nãy người trung niên ra tay trong nháy mắt, Lục Thanh cảm thấy từ cánh tay hắn có một cỗ lực lượng kỳ dị tản ra.

Đem nắp bình mở ra, người trung niên đặt miệng bình lên mũi hít sâu một hơi. Lần này, Lục Thanh cảm thấy kinh lực trong cơ thể đối phương lại dao động một chút. Lục Thanh đoán đây có thể là đối phương đang phán đoán xem đan dược là thật hay giả.

Một lát sau, trên mặt người trung niên lộ ra một nụ cười, nói: “Còn thỉnh mấy vị chờ ở đây để ta đi bẩm báo với các trưởng lão, trở ra ta sẽ dẫn các vị đi vào.”

“Các hạ xin cứ tự nhiên.”

Gật gật đầu, người trung niên lập tức xoay người tiến nhập vào trong Linh Đoạn Sơn Mạch.

“Hàn hộ pháp, thực là Tham Vương đan?”

“Có phải giả không?”

“Đúng vậy, hay là ngài cho chúng ta xem thử một chút.”

Người trung niên lập tức trừng đôi mắt hổ, hướng tới mấy người trẻ tuổi quát: “Một đám tiểu tử hỗn đản. Các ngươi như thế nào không nhìn lại mấy người Tú Trữ, các nàng có như các ngươi không? Trước mặt người bên ngoài phải chú ý tới bộ dáng của mình, người xem các nào có chỗ nào giống hã.”

Người trung niên vừa dứt lời, ở bên cạnh một nữ tử tầm hai mươi tuổi thấp giọng lầm bầm: “Đó là bị đám hầu tử giành trước nên chúng ta mới không kịp nói đó chứ.”

Bên ngoài Linh Đoạn Sơn Mạch, sáu người Lục Thanh hơi giật mình nhìn mấy người trước mặt.

Nếu bọn họ nghe không sai, vậy thì người trung niên này hẳn là hộ pháp của Linh Đoạn Sơn Mạch này. Tuy rằng không biết cấp bậc phân chia của Thiên Linh tộc trong Linh Đoạn Sơn Mạch này như thế nào, những nghĩ đến tựa hồ địa vị hộ pháp cũng không thấp. Bởi vì Lục Thanh cảm thấy cỗ lực lượng trong cơ thể

người trung niên kia rất hùng hậu, không hề thua kém chút nào so với Kiếm Chủ tiểu thiên vị. Thực lực như vậy, lại thêm địa vị của hắn, vậy mà nghe bọn họ nói chuyện tựa hồ không có gì ngăn cách, giống như người một nhà vậy.

Không sai, chính là giống người một nhà. Trên người bọn họ, sáu người Lục Thanh đều không cảm nhận được dấu vết của tông môn, mà thật ra lại có hương vị giống một gia tộc. Hơn nữa nhìn phương thức trao đổi của đối phương tựa hồ không phải gia tộc so sánh được. Phương thức như vậy hoàn toàn phá vỡ ý niệm trưởng giả vì tôn của sáu người Lục Thanh, đặc biệt là tôn trọng trưởng bối có thực lực.

Liên giống như hộ pháp của Tử Hà tông, người nào không phải có uy nghiêm. Cho dù là mấy người hòa ái thì nhiều nhất cũng là mỉm cười một chút với vân bối. Còn mấy người trước mắt thật sự là nói chuyện rất vui vẻ tự nhiên, không hề thấy có bộ dáng của trưởng bối, vân bối.

Thiên Linh tộc thật sự kỳ lạ, đến đối nhân xử thế cũng không giống người bình thường. Tuy trong lòng nghĩ như thế, nhưng ngược lại trong lòng cả sáu người Lục Thanh đều dâng lên cảm giác ấm áp. Điều này làm cho bất mãn của bọn họ đối với sự vô lễ lúc trước của người trung niên cũng tan thành mây khói.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

361. Chương 116a Thiên Linh Tộc

Vào sâu trong Linh Đoạn Sơn Mạch hai mươi lí, là một toàn sơn cốc rộng hơn mười dặm. Chung quanh sơn cốc chỉ dùng rất nhiều gỗ lớn dựng lên, mặt trên có rất nhiều trại lâu ngay ngắn. Bên trong sơn cốc, vô số căn nhà bằng đá các loại màu sắc. Mặt trên mỗi tòa nhà đều có điêu khắc các loại dị thú trông rất sống động.

Mà xem lẫn giữa những tòa nhà bằng đá cũng có rất nhiều tòa mộc lâu có phong cách cổ xưa. Mộc lâu đều tập trung ở giữa trung tâm sơn cốc, được phân bố những căn nhà đá bao vây xung quanh. Nhìn qua rất có hương vị hạc giữa bầy gà.

Không bao lâu, người trung niên kia một mình ngự không đến bên ngoài sơn cốc.

“Ai!”

“Là ta ” Người trung niên vừa tới không khỏi mày nhíu lại .

“Ách, nguyên lai là Hàn hộ pháp, mời ngài vào.” Người trẻ tuổi vừa nghe được thanh âm của người trung niên liền giật mình, bộ mặt liền thay đổi vẻ tươi cười hướng tới người trung niên nói.

“Tính tiểu tử ngươi thức thời, nếu không ngày mai Thần Luyện xem ta như thế nào thao luyện ngươi!” Người trung niên có họ Hàn hừ một tiếng, theo trại lâu bay qua, đồng thời đối với thanh niên vừa mở miệng nói một câu.

“Đa tạ Hàn hộ pháp bao dung, ngài đại nhân đại lượng không chấp kẻ tiểu nhân.”

“Ân, là ta đại lượng, bất quá tội chết thì miễn nhưng tội sống khó tha. Tiểu tử, bắt đầu từ sáng mai nhớ dậy sớm một chút đấy.” Từ xa, thanh âm của người trung niên lại truyền tới.

“Chết ta rồi!” Nhất thời khuôn mặt của thanh niên như mướp đắng hét lên.

Ở bên cạnh là một thanh niên khác cũng đang đứng canh, trong mắt đầy vẻ đồng tình nói: “Ta nói, ngay ngày đầu tiên mà ngươi đã trêu chọc Hàn hộ pháp. Tiểu tử ngươi thật đáng ghi danh tộc sử.”

“Ách!” Lời nói tỏ vẻ vui sướng khi người gặp họa không khỏi làm cho người thanh niên này than dài một hơi.

Lại nhìn đến người trung niên họ Hàn. Sau khi nói chuyện liền bay tới một tòa mộc lâu ở trung tâm sơn cốc, hạ xuống mặt đất.

“Tốt lắm, Hàn tiểu tử mau vào đây, chúng ta trong này còn thiếu một chỗ.”

Người trung niên vừa muốn mở miệng thì bỗng nghe một thanh âm già nua từ trong mộc lâu truyền ra.

Người trung niên cười khỏ một tiếng, đẩy cửa đi vào.

Bên trong nội sảnh lúc này có năm lão nhân đang ngồi. Mỗi một lão nhân đều là râu tóc bạc trắng, nhưng thân thể rất khỏe mạnh, cho dù là đã mặc quần áo nhưng vẫn không thể che dấu được những cơ bắp căng cứng.

Người trung niên vừa tiến vào liền đối với lão nhân ở giữa oán giận nói: “Ta nói này đại trưởng lão, ta đã cưới lão bà sinh một hài tử rồi, hiện tại đã bốn mươi tám. Ngài có thể hay không đừng gọi ta là tiểu tử. Nếu để cho mấy tên hỗn tiểu tử kia nghe thấy thì về sau ta làm sao ở trước mặt bọn họ răn dạy.”

Nghe người trung niên nói xong, lão nhân nhất thời thối râu trừng mắt nói: “Còn ca cẩm cái gì, đừng tưởng năm người chúng ta còn không biết, trong mười chín hộ pháp thì tiểu tử ngươi chính là không có uy tín nhất. Ngươi có thân phận trưởng bối sao, ngươi thử đổ nước nhìn xem lại đi. Vậy như lời ngươi nói, chúng ta sẽ cho ngươi mặt mũi. Ân! Xem nào, được rồi vậy từ nay về sau gọi ngươi bằng hầu tử đi, đó là danh hào của ngươi trước đây mà.”

Nghe đại trưởng lão một phen nói nhất thời người trung niên quá sợ hãi, vội vàng lắc đầu làm lành nói: “Đại trưởng lão, ngài đại nhân đại lượng không chấp kể tiểu nhân đi. Vừa rồi là ta nói đùa lung tung thôi. Đám đương không nổi, đám đương không nổi.”

“Như thế nào đám đương không nổi, ta thấy gọi hầu tử dễ nghe hơn là gọi tiểu tử mà.” Tựa hồ còn chưa muốn buông tha, đại trưởng lão nhếch mép không đồng ý nói.

”Không dễ nghe, vẫn là gọi tiểu tử dễ nghe hơn, nó dễ gọi mà không phải ngài đã quen gọi như thế rồi sao, không cần sửa nữa. Thực sự không cần sửa nữa, gọi tiểu tử ta cũng thấy cao hứng.”

Thật hay giỡn, nếu thực bị năm vị trưởng lão gọi thành tiểu tử thì hẳn làm sao dám đứng trước mặt đám nhóc kia mà hò hét ra oai. Sợ là trở về cũng bị lão bà đuổi khỏi giường ý chứ.

Uy nghiêm của lão bà là việc lớn, tuyệt đối không thể để nàng đuổi ra khỏi giường. Người trung niên trong đầu thầm nghĩ.

Nếu lúc này có mặt sáu người Lục Thanh, sợ là đến Long Tuyết luôn lạnh lùng cũng phải dở khóc dở cười. Người này trước sau tương phản thật lớn, xem ra bộ dáng uy nghiêm trước kia chỉ là giả bộ.

Nhìn thấy người trung niên chịu thua, đại trưởng lão hừ một tiếng mới buông tha hắn. Từ đầu đến cuối, bốn vị trưởng lão ở bên cạnh đều không biến sắc, không nói không cười. Nhưng người trung niên cũng từ ánh mắt lóe ra không chừng của bọn họ mà biết được. Bốn lão già này đang rất ghen ghét ở trong lòng, muốn cười mà không dám cười, chỉ vì hình tượng trưởng lão vĩ đại mà thôi.

Dừng một chút, đại trưởng lão lại bất mãn nói: “Ta nói này Hàn tiểu tử, chúng ta đang thương lượng sự tình, ngươi không mang theo tộc nhân thủ vệ cửa vào sơn mạch lại chạy tới đây làm gì.”

Nghe đại trưởng lão nói như vậy, người trung niên không khỏi nhỏ giọng thầm nói: “Sơn mạch này muốn cái gì thì cái đó không có, đến một cái chíp bông của linh dược cũng không thấy, lại còn sợ người ta đến ăn trộm sao.”

“Ngươi nói cái gì?” Đại trưởng lão nhất thời trừng mắt nói.

“Không có gì, là ta nói Linh Đoạn Sơn Mạch chúng ta là nơi địa linh nhân kiệt, thật sự là bảo địa khó có được a!” Người trung niên thầm lau mồ hôi trong lòng, lão gia hỏa này có tu vi cao như vậy cũng thật không tốt, đến thì thảo mà cũng nghe ra được.

“Thôi đủ rồi!” Đại trưởng lão khoát tay áo, ánh mắt trầm xuống nói: “Trở lại chính sự, Hàn tiểu tử, hơn hai mươi tộc nhân kia như thế nào?”

Nghe lão nhân nghiêm túc hỏi, người trung niên cũng khôi phục bộ dáng uy nghiêm phía trước, nói: “Không được! Tư chất tiên thiên của bọn họ đến lớp giữa còn không đạt được. Lúc này căn bản không thể dành dụm đủ nguyên khí để đả thông kinh mạch, nửa năm nay chỉ có một người may mắn Trúc Cơ thành công.”

“Ài! Đáng tiếc, công pháp mà tổ tiên truyền xuống thì cửa thứ nhất muốn Trúc Cơ thì phải do chính mình dành dụm nguyên khí mới được. Nếu không có mấy lão già chúng ta ra tay thì cũng đều không có việc gì.” Đại trưởng lão thở dài nói một câu, bốn trưởng lão ở bên cạnh cũng đều nhú mồm.

“Thật sự là không được, bọn họ cũng chỉ có thể đi đào quặng hoặc săn dã thú, còn như nữ tử thì lại không biết nên an bài thế nào.” Lúc này, ở bên cạnh nhị trưởng lão cũng mở miệng nói.

“Đúng vậy, một thể hệ có tư chất để Trúc Cơ càng lúc càng ít. Đa số đều cùng cha mẹ giống nhau, đều là do tiên thiên di truyền, cũng không thể trách bọn họ được. Chỉ là chúng ta ở trong Linh Đoạn Sơn Mạch tự cấp tự túc, cũng không có cái gì để cùng người ngoài trao đổi đan dược. Huống chi ở Thanh Phàm giới này linh dược cũng khan hiếm, mỗi một viên đan dược đều được các tông môn cất giữ cẩn thận. Cho dù chúng ta có cái gì để đổi, sợ là người ta cũng không nhất định đổi.”

Đại trưởng lão vừa nói, liền làm không khí trong đại sảnh trở lên tiêu điều.

“Này, đại trưởng lão.”

“Cái gì?” Đại trưởng lão nhú mồm.

“Ta vừa mới lấy được một lọ Tham Vương đan hạ phẩm.”

“Cái gì!” Nguyên bản đang ngồi năm vị trưởng lão đồng thời bật dậy. Bàn tay đại trưởng lão một trận mơ hồ, ngay sau đó chiếc bình bằng Tử Ngọc trong tay người trung niên vừa lấy ra lập tức biến mất không thấy, khi xuất hiện thì đã ở trên tay đại trưởng lão.

Mở nắp bình ra nhìn vào bên trong thấy có khoảng ba mươi viên đan dược to bằng ngón tay út. Mặt trên mỗi viên đan dược đều có ánh sáng màu xanh nhàn nhạt lưu chuyển. Cẩn thận ngửi, liền thấy một cỗ hương vị Tham Vương nhàn nhạt, còn có một ít dược liệu khác hỗn hợp, bất quá cũng không phân rõ được.

“Không sai, đúng là Tham Vương đan hạ phẩm. Lúc trước khi ta rời núi từng may mắn cùng một kiếm giả của Thiên Thủy môn quen biết, đã thấy qua Tham Vương đan. Nhìn màu sắc này sợ là đã dùng Tham Vương ba bốn trăm năm luyện chế, trong số đan dược hạ phẩm cũng coi như là đỉnh cấp.” Trên mặt đại trưởng lão lộ vẻ sợ hãi xen lẫn vui mừng nói.

“Có ba mươi viên Tham Vương đan này, tộc nhân cũng có thể có đủ số nguyên khí để dẫn thông kinh mạch, thành công Trúc Cơ.” Ở bên cạnh tam trưởng lão cũng hưng phấn nói: “Hàn tiểu tử, bình Tham Vương đan này người làm sao có được vậy?”

Lần này, năm luồng ánh mắt đồng thời quay lại nhìn người trung niên.

“Là như thế này...” Người trung niên liền đem mục đích đến của sáu người Lục Thanh nói ra.

“Tông môn sắp tiến giai lên cấp Kim Thiên, thảo nào mà ra tay hào phóng như vậy. Mấy người trẻ tuổi này đi tới Kiếm Thần chủ điện không sai biệt lắm phải còn bốn nghìn dặm xa. Cho dù là chúng ta năm lão già này muốn an toàn tới được nơi đó cũng phí một phen tay chân mới được. Nếu bọn họ đã có thành ý như vậy, chúng ta Thiên Linh tộc cũng không được mất lễ nghi được, người đi dẫn bọn họ vào đây. Tuy chỉ là đi qua nhờ, nhưng thu đan dược của người ta, chúng ta cũng phải chiêu đãi một chút.” Đại trưởng lão trầm ngâm một lát, rồi mở miệng nói.

Lối vào Linh Đoạn Sơn Mạch. Sáu người Lục Thanh cứ đứng như vậy không nhúc nhích, tinh tâm dưỡng khí. Hiện giờ người trung niên đã đi được gần một canh giờ, nhưng người tuổi trẻ lúc trước đi theo hần lại lần nữa tụ tập ở lối vào.

“Các người xem, bọn họ thật là nhẫn nại a! Chẳng lẽ mỗi kiếm giả đều là như thế sao?”

“Đúng vậy, nếu thường ngày chúng ta tu luyện cũng có tâm tính như thế thì tốt rồi.”

“Cái gì mà tâm tính, cái đó người ta kêu là định lực, thuộc về ý chí.”

Thanh niên bị phản bác đang định cãi lại, ánh mắt vừa nhìn ra phía sau: “Di! Hàn hộ pháp đã trở lại.”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

362. Chương 116b Muốn Kết Hôn Ta, Đả Bại Hắc (thượng)

“Hàn hộ pháp, tốc độ của người thật nhanh a!”

Nhìn thấy người trung niên quay lại, đám thanh niên liên thanh mở miệng nói.

Hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ một cái, người trung niên cảm thấy đây rõ ràng là do năm lão già kia, nếu không bọn họ sao dám làm trò trước mặt hắc. Bất quá chung quy hắc vẫn không nói ra cái gì.

Bay ra ngoài Linh Đoạn Sơn Mạch, người trung niên hạ xuống trước mặt sáu người Lục Thanh.

Cơ hồ cả sáu đạo ánh mắt đồng thời mở ra nhìn vào người trung niên.

Thân hình bị kiềm hãm, người trung niên không khỏi thầm hô một tiếng, sáu người này không nên có tu vi cao như vậy, lúc này mới bao nhiêu tuổi?

Bất quá cũng chỉ nghĩ một chút hắc liền khôi phục bình thường, hướng tới Lục Thanh nói: “Bằng hữu phương xa, trưởng lão của chúng ta cho mời các người để tỏ vẻ cảm tạ.”

Trên mặt sáu người đều hiện lên một tia kinh ngạc. Bọn họ đều không nghĩ tới chỉ lấy ra một lọ đan dược hạ phẩm lại làm cho thái độ của Thiên Linh tộc biến hóa như vậy.

Lục Thanh liền mở miệng nói: “Vậy thì đa tạ, còn thỉnh các hạ dẫn đường.”

“Sáu vị, mời!” Người trung niên giơ tay mời rồi cất bước vào trong Linh Đoạn Sơn Mạch.

Không do dự, sáu người liền cất bước theo sát.

Vừa mới tiến vào trong sơn mạch, Lục Thanh liền cảm thấy hư không chung quanh như bị giam cầm lại. Kiểm Chứng trong đan điền như bị một cỗ lực lượng kì dị tồn tại, hắc đã không còn khả năng ngự không .

Đồng dạng cảm giác đó cũng hiện ra ở trên mặt năm người Niếp Thanh Thiên nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

Sáu người vừa bước vào, ánh mắt của đám thanh niên nam nữ liền tập trung trên người bọn họ. Phần lớn ánh mắt nam tử đều tập trung trên hai người Dịch Nhược Vũ và Long Tuyết, mà ánh mắt của nữ tử lại tập trung trên người bốn người Lục Thanh.

“Thực xinh đẹp, nếu ta có thể lấy được một trong hai người bọn họ thì chết cũng không hối tiếc.”

“Dừng mơ mộng nữa, người mới đến tam trọng thiên Thức Thần tiểu thiên vị, tốt nhất là đừng có hướng người ta mở miệng. Ta thấy người ta thấp nhất cũng phải có thực lực Thức Thần đỉnh phong.”

“Người...!”

“Người cái gì mà người, yên tâm đi, tâm nguyện của người để ta đến hoàn thành cho.”

Lúc này vừa lúc lại có một đám tộc nhân Thiên Linh tộc đi tới, liền theo ba mươi thanh niên nam nữ đi theo sau sáu người Lục Thanh.

Tuy cách xa hơn mười trượng nhưng tiếng thầm thì to nhỏ của bọn họ làm sao thoát được thính lực của sáu người. Những lời nói của bọn họ quả thật không có nửa điểm tà ý, nhưng lời nói gây thẹn trong lúc nhất thời cũng làm cho người ta phải khó xử.

Khuôn mặt của Dịch Nhược Vũ vẫn tự nhiên như thường. Về phần Long Tuyết ở bên cạnh cũng chỉ hơi nhú mày một cái cũng không lộ ra biểu tình gì.

“Tú Trữ, người xem bốn người quả thật có phong thái của nam tử hán a! Nếu người nhìn ai vừa mắt thì bảo gia gia người lựa chọn một người đi.”

“Lạc, người cảm miệng cho ta!”

Ở bên cạnh gần hai mươi nam tử là hơn mười nữ tử, tuy so ra thì còn kém Long Tuyết và Dịch Nhược Vũ nhưng cũng là mắt ngọc mày ngài. Càng ngày càng không ngừng có tộc nhân xung quanh gia nhập trên

đùa với mấy người Lục Thanh. Mà nữ tử vừa bị trêu đùa kia sắc mặt đỏ bừng, nếu không phải cố kị sáu người Lục Thanh là người ngoài sợ là đã giương nanh múa vuốt xông lên rồi.

Nhưng lúc này Lục Thanh lại phát hiện bả vai của người trung niên trước mặt tựa hồ đang rung lên, như là trong cơ thể đang có gì đang nổi lên vậy. Lục Thanh cảm thấy cổ kinh lực kỳ dị trong cơ thể hắn cũng rung theo.

“Câm miệng hết lại cho ta!” Sáu đó chỉ thấy người trung niên xoay người lại quát lớn, hai mắt như bốc lên ngọn lửa hừng hực.

“Này, Hàn hộ pháp lại sinh khí rồi, các người đừng có nói nữa.”

“Ân, trở về phải nói cho Hàn thẩm biết, để nàng nói giúp cho ta, nếu không buổi thần luyện sáng mai Hàn hộ pháp lại lấy việc công báo tư thù.”

“Người nói không sai, sợ là sáng ngày mai hắn sẽ báo thù.”

“Nhanh, quay lại đi tìm Hàn thẩm đi.” Nghe người trung niên khiển trách, đám thanh niên liền hơi lui lại, cúi đầu thẩm thì nói.

“Đám tộc nhân này còn trẻ tuổi không hiểu chuyện, các vị xin đừng để ý.” Người trung niên sau khi quát lớn một tiếng liền quay đầu hướng tới sáu người Lục Thanh nói.

Tựa hồ đã biết sáu người Lục Thanh đã bị áp chế cho nên trên đường đi người trung niên không hề ngự không phi hành. Đại khái đi được khoảng hai dặm đường, liền tới một mảnh rừng núi rậm rạp.

Dừng chân lại, người trung niên ngẩng đầu thét lên một tiếng dài. Tiếng huýt gió cuộn cuộn vang lên trực tiếp truyền vào núi rừng trước mặt.

Lục Thanh nhú mày lại. Tiếng huýt gió của người trung niên tựa hồ không chỉ đơn giản dựa vào kinh lực trong cơ thể mà kéo dài. Tuy tiếng huýt gió dần giảm xuống như vẫn từ trong miệng người trung niên kéo dài tới thời gian tàn nửa nén hương.

“Tiếng Hàn hộ pháp huýt gió tựa hồ lại mạnh mẽ thêm một phần rồi, sợ là tu vi đã tiến triển a.”

“Lợi hại thì có ích gì chứ. Trong Linh Đoạn Sơn Mạch này một đám Linh Cảnh đều nhận thức chúng ta, người nói chẳng lẽ chúng ta có thể cùng chúng nó chém giết sao. Không cho chúng ta ra khỏi Linh Đoạn Sơn Mạch này thì không biết bắt chúng ta học bốn sự để làm gì.”

“Đúng vậy, Tú Trữ, người thử hỏi gia gia người vì cái gì mà không cho chúng ta ra xem thế giới thật rộng lớn bên ngoài. Chẳng lẽ ở bên ngoài có cái gì gây nguy hiểm với chúng ta lắm sao?”

Ở phía trước, sáu người Lục Thanh đều thầm cảm thán trong lòng. Nguyên lại những người này đều chưa từng có đi ra khỏi Linh Đoạn Sơn Mạch, khó trách tính tình đơn thuần như vậy, bất quá điều này cũng không có gì không tốt. Cân nhắc lại từng câu từng chữ, Lục Thanh cảm thấy ở nơi này không hề có tồn tại ước thúc gì, như thế ở chung không có gì ghen ở trong lòng, khiến cho con người cảm thấy tùy tâm thoải mái.

Sau khi người trung niên huýt gió một tiếng dài, nhất thời từ trong núi rừng truyền đến tiếng vang ù ù. Tiếng vang này rất nhanh tới gần, một cỗ linh lực dao động bằng bạc truyền ra, sáu người Lục Thanh lập tức cảm thụ được.

“Tứ giai Linh Thú.” Trong lòng Lục Thanh cả kinh. Đồng thời sắc mặt năm người Niếp Thanh Thiên cũng biến đổi. Thật không ngờ người trung niên này lại đưa tới hai con tứ giai Linh Thú.

Ầm ầm

Vài gốc cổ thụ trước mặt gãy đổ, từ phía sau có hai con thú bước ra, trong đó có một con là một con viên hầu toàn thân màu vàng to lớn. Con viên hầu này thân cao hai mươi trượng, thân hình như một khối đá ngàn cân, trên người đầy cơ bắp nổi lên, ở mặt trên có một tầng sáng màu vàng kim lưu chuyển.

Trừ bỏ linh lực dao động trên người nó, Lục Thanh còn cảm thấy được một cỗ kinh lực giống như cỗ lực lượng trong cơ thể người trung niên kia. Trên người nó có tầng sáng vàng lưu chuyển, hẳn là chuyên luyện

thể. Lục Thanh cảm nhận được trong mỗi một thớ thịt trên người nó đều ẩn chứa một cỗ lực lượng khủng bố.

Tuy rằng không có giao thủ, nhưng Lục Thanh có cảm giác, lấy thân thể tương đương với thanh kiếm cửu phẩm của hắn, sợ là con Viên Hầu này chỉ đánh một cái là toàn bộ vỡ nát.

Tứ giai Linh Thú thật mạnh mẽ. Trong lòng Lục Thanh thầm nghĩ, sợ là Phong Lôi đạt đến tứ giai, cùng với con Viên Hầu này so sánh, cũng khó có thể thắng được.

Lục Thanh phỏng chừng, dù là Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn cũng khó có thể gây tổn thương cho nó. Thân thể của nó sợ là đã đạt tới tương đương với Thần Kiếm cấp Thanh Phàm. Cảnh giới Kiếm Chủ, căn bản không thể phá vỡ phòng ngự thân thể của con Viên Hầu này.

Thần Kiếm cùng với những thanh kiếm từ nhất đến cửu phẩm bất đồng. Thanh kiếm cửu phẩm đỉnh cấp cũng chỉ gọi là thanh kiếm, mà không thể gọi là Thần Kiếm. Thần Kiếm đó là phải có linh trí, cho dù là Thần Kiếm cấp Thanh Phàm có linh trí mỏng manh cơ hồ cảm ứng không được, cũng không phải một thanh kiếm cửu phẩm đỉnh cấp so sánh được, đây là chênh lệch về chất. Cho dù là cảnh giới đầu tiên của Kiếm Hồn là Kiếm Vương, cũng khó có thể phá vỡ một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm.

Đến cuối cùng Lục Thanh phán đoán, con Tử Kim Viên Hầu này phải có thực lực có thể tranh phong cùng Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Nếu thực sự chém giết thì Lục Thanh cũng không biết được bên nào có thể chiến thắng.

Chủng tộc thật đáng sợ, Thiên Linh tộc thể nhưng lại có thể tùy tiện gọi ra tứ giai Linh Thú cường đại như vậy.

Còn lại một con khác là một con Linh thú hình thù quái dị, con người màu hồng tím, đầu sư tử, lại có sừng như sừng hươu. Trong miệng nó không ngừng phun ra nuốt vào một luồng khói hồng tím, làm gợn lên một tầng sóng chân không vô hình.

Linh lực dao động trên người con Linh Thú này cũng là tứ giai, thậm chí còn hùng hậu hơn một phần. Ở trên người nó, Lục Thanh lại không cảm nhận được cỗ kinh lực kì dị kia.

“Đây là Tử Kim Tông Mao Viên cùng Tử Viêm Tinh Tinh Thú, là Linh Thú hộ tộc của Thiên Linh tộc chúng ta.” Thần sắc người trung niên đầy vẻ kiêu ngạo, hướng về sáu người Lục Thanh giới thiệu.

Đích xác, chẳng những thực lực của hai con Linh Thú này mạnh mẽ, mà diện mạo uy thể cũng lạ thường. Sợ đây là hai con tứ giai Linh Thú mạnh mẽ nhất mà Lục Thanh gặp được.

Ngay tại lúc người trung niên tiếp đón hai con Linh Thú hạ người xuống, Tử Kim Tông Mao Viên cùng Tử Viêm Tinh Tinh Thú đều lắc mạnh đầu, vẻ mặt rất không muốn.

“Ai, ta nói hai cái Hồn dẫn này, đây là khách quý của tộc ta, cũng không bảo các người làm cu li mà lại lắc đầu nhanh như vậy.” Người trung niên sừng sốt, liền cất tiếng mắng.

Sáu người Lục Thanh đều có chút buồn cười, đến Long Tuyết cũng hơi hé ra nụ cười mỉm.

“Ai, người thấy được không, nàng nở nụ cười, nàng nở nụ cười.”

“Đúng vậy, thật đẹp a, ta muốn chết mất.” Mấy người trẻ tuổi nhìn thấy Long Tuyết nở nụ cười, nhất thời hô hấp cả đám đều có chút dồn dập.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

363. Chương 117 Muốn Kết Hôn Ta, Đả Bại Hắn (trung)

Nhưng mặc cho người trung niên thuyết giáo như thế nào, một vợ một chồng vẫn kiên quyết lắc đầu, nói cái gì cũng không đáp ứng yêu cầu của người trung niên. Đến cuối cùng người trung niên tức giận muốn giơ tay ra, nhưng ngại mấy người Lục Thanh nên cũng không phát tác.

Bất quá tựa hồ hấn tức giận quá mất khôn, không hề xem lại xem thực lực song phương chênh lệch như thế nào. Đến cuối cùng, con viên hầu mất hết kiên nhẫn, trực tiếp vỗ ra một chưởng.

Ngay sau đó, thân hình người trung niên bày ra hình chữ nhất khảm vào trong vách đá đối diện.

“Ha ha, thật là buồn cười. Ta cũng không nhớ rõ đây lần thứ mấy Hàn hộ pháp bị viên hầu đánh bay rồi.”

“Đúng vậy, từ trước tới giờ có bao giờ Hàn hộ pháp ra lệnh cho chúng nó được đâu.”

“Hơn nữa mỗi lần Hàn hộ pháp kêu gọi, chúng nó đều đến nhanh như vậy, rõ ràng là muốn trêu đùa mà.”

Ngay sau đó, đám thanh niên nam nữ ở phía sau không hề cố kỵ có sáu người Lục Thanh ở đây mà cất tiếng cười ha hả, không hề có chút lo lắng cho người trung niên. Xem ra loại tình huống này cũng không phải lần đầu tiên xảy ra.

Này cũng quá dễ hơi đi! Lục Thanh cùng Niếp Thanh Thiên, Triệu Thiên Diệp liếc nhìn nhau một cái, đồng thời hiểu được ý tưởng trong mắt đối phương. Hiện giờ ba người lại nghĩ đến lúc đầu người trung niên có cử chỉ uy nghiêm bề vệ, cùng với bây giờ so sánh quả thật là một trời một vực.

Ầm

Ngay sau đó, nguyên bản bị khảm vào vách núi, người trung niên liền bộc phát ra một cỗ kinh lực đồ đậm. Cỗ kinh khí này cùng với Kiếm Khí khác hẳn, tuy rằng cũng có tia khí nhưng không có được sự sắc nhọn như Kiếm Khí, mà lại chất chứa thêm một cỗ khí tức trầm nặng như núi.

Đây là lực lượng gì?

Quả thực Lục Thanh không thể lý giải được loại lực lượng này. Chẳng lẽ chỉ có người của Thiên Linh tộc mới có được cỗ lực lượng này sao.

Lực lượng này ẩn chứa khí hệ Hỏa mãnh liệt bộc phát ra, chỗ người trung niên bị khảm vào lập tức vỡ ra một cái hố rộng vài trượng. Ngay sau đó thân ảnh người trung niên để lại mấy đạo tàn ảnh trên hư không rồi rơi xuống trước mặt một vượn một thú.

“Người...!” Người trung niên run run chỉ tay vào Tử Kim Tông Mao Viên, nhưng lại không nói được thêm ra một chữ. Vừa mới rồi bị nó chụp cho một chưởng liền làm hấn tỉnh lại ngay, thực lực của hai bên đúng là tuyệt đối chênh lệch, sợ rằng nếu hấn mở miệng lại bị một cái chụp nữa. Như vậy thì mặt mũi của hấn biết giấu đi đâu, động tác bây giờ của hấn cũng chỉ là làm bộ mà thôi.

Rống.

Tựa hồ cảm thấy phiền toái, con viên hầu rống lên một tiếng lại giơ hai tay lên.

“Đại viên!”

Lúc này từ phía sau sáu người Lục Thanh lập tức truyền đến tiếng hô của một nữ tử. Từ trong đám nữ tử kia, một cô gái tú lệ bước ra, tuy khuôn mặt đỏ ửng nhưng vẫn chậm rãi tiến lên.

Mà nghe được tiếng cô gái hô gọi, Tử Kim Tông Mao Viên lập tức thu hồi hai tay lại, có chút hưng phấn kêu lên, đến Tử Viêm Tinh Tinh Thú cũng ngừng đầu phát ra tiếng ô ô.

Sáu người Lục Thanh đều sửng sốt. Bọn họ nhìn ra được, hai con tứ giai Linh Thú trước mặt này đều không có ký kết khế ước Linh Thú vậy mà lại phục tùng với một cô gái, thật làm cho người ta không thể tin được. Sáu người Lục Thanh cũng không tin cô gái trước mặt này có thực lực Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, có thể bằng vào sức mạnh mà áp chế hai đầu Linh Thú này.

Bước tới trước mặt hai con thú, cô gái mở miệng nói: “Các người giúp bọn họ đi, sáu người đều là khách nhân của tộc chúng ta.”

Nghe lời nói của cô gái, hai con thú đồng thời gật đầu nhưng lúc sau con viên hầu lại lắc lắc đầu, đồng thời ngón tay nó chỉ về phía Lục Thanh thấp giọng hô lên với cô gái.

Mà cô gái nghe Tử Kim Tông Mao Viên kêu vài tiếng cũng sững sốt rồi hô lại vài tiếng. Sáu người Lục Thanh liền hiểu được, cô gái này thế nhưng nghe hiểu thú ngữ, có thể câu thông trao đổi được với Linh Thú. Trách không được hai con thú này lại nghe lời nàng như vậy.

Cô gái hơi bất đắc dĩ quay người nói với người trung niên: “Hàn hộ pháp, chúng nó chỉ cho phép năm người lên mà thôi.”

“Năm người!” Người trung niên sững sốt nói: “Còn có ai mà chúng nó không chịu chở vậy? Không nên có nhiều tật xấu như vậy chứ.”

Rống

Người trung niên vừa nói xong, một vượn một thú liền quay đầu hướng tới hắn nhe răng trợn mắt. Tuy chúng không có thả ra uy áp, nhưng uy thế của tứ giai Linh Thú vẫn khiến người trung niên phải ngậm miệng lại.

Đôi má hiện lên màu phẫn hồng, cô gái quay đầu hướng tới Lục Thanh nói: “Đại viên nói nó không thích hương vị trên người vị đại ca này.”

Người trung niên nghe thế cũng ngạc nhiên quay đầu nhìn tới Lục Thanh, ánh mắt cũng trở lên ngưng trọng. Chẳng lẽ trên người trẻ tuổi này có thứ gì làm cho đại viên phải sợ hãi sao?

Lục Thanh vừa nghe cô gái nói vậy cũng ngây người ra, bất quá lập tức hắn nghĩ ra ngay. Hắn đã cùng với Phong Lôi kí kết khế ước Linh Thú, trên người cũng lây dính một chút khí tức chân long. Hơn nữa hắn đã lĩnh ngộ ra thức thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, ngộ ra thần vận của chân long, cũng không sai biệt lắm đã dung nhập vào trong thân thể hắn. Hiện giờ xem ra là con viên hầu kia đã nhìn ra khí tức chân long trên người hắn.

Vốn chân long chính là vương giả trong Linh Thú. Ở thời kì hoang dã thượng cổ, cho dù là hoàng giả Linh Thú Tam Túc Kim Ô cũng không áp chế được. Đương nhiên hiện giờ cảm thụ được khí tức chân long, hai con thú kia sẽ không dám để hắn tới gần.

Lạnh nhạt cười, Lục Thanh quay đầu hướng tới năm người Niếp Thanh Thiên nói: “Các ngươi cứ đi lên đi, ta đi sau là được rồi.”

“Này...!” Người trung niên có chút ngưng ngừng nhìn Lục Thanh.

“Các hạ không cần như thế đâu, chúng ta đi thôi.” Lục Thanh mở miệng nói.

“Vậy được rồi, xuất phát thôi!” Người trung niên lập tức tiếp đón năm người Niếp Thanh Thiên an trí trên lưng Tử Viêm Tinh Tinh thú, mà cô gái cùng đoàn người kia thì trèo lên vai Tử Kim Tông Mao Viên.

Cho dù Tử Viêm Tinh Tinh Thú đi bộ, năm người Niếp Thanh Thiên vẫn đứng thẳng người trên lưng nó, mặc cho xóc nảy thế nào vẫn đứng bất động như núi.

Là chủ nhân, lại là trưởng bối, người trung niên đương nhiên không thể để Lục Thanh một mình chạy ở sau, như thế thì quá mất lễ nghĩa. Lúc này hắn cũng không có trèo lên lưng hai con thú, cũng không ngại không phi hành mà lại cùng với Lục Thanh chạy bộ ở phía sau.

Đương nhiên, phía trước mắt hắn đã truyền ý niệm tới vài tộc nhân làm theo ý hắn điều khiển hai con thú. Nhưng khi liếc thấy ánh mắt uy hiếp của Tử Kim Tông Mao Viên đành nuốt ý tưởng này vào bụng.

Ở trên vai Tử Kim Tông Mao Viên, đám thanh niên trẻ tuổi nhìn chằm chằm ra đằng sau. Bọn họ đều nghĩ, lấy tốc độ của hai con thú thì cho dù là đệ nhất cao thủ trong giới trẻ của tộc là Bộ Phi Thiên cũng khó có thể so được. Nhưng rất nhanh tất cả đều phải há to miệng ra.

Nghe tiếng gió gào thét bên tai, bọn họ nhìn đến, người thanh niên kia cứ như là đang đi bộ bình thường, khoảng cách của mỗi bước chân chỉ có gần thước. Nhưng mỗi bước hạ xuống thì thân ảnh lại xuất hiện ở chỗ cách đó ba, bốn mươi trượng, mà ở tại chỗ lại không hề lưu lại một chút tàn ảnh.

“Này, sợ là Súc Địa Thành Thốn của đại hộ pháp cũng không có được tốc độ như vậy.”

“Đúng vậy, tốc độ thực sự quá nhanh. Ta thấy mặt hắc còn không đỏ, hơi thở không có vẻ gì gấp gáp, trông rất thông dong.”

“Trách không được năm vị trưởng lão đều nói, ở bên ngoài kiếm giả mạnh hơn chúng ta rất nhiều.”

“Thật không biết kiếm giả là tu luyện như thế nào. Tuy trong tộc có sách viết về cách tu luyện nhưng năm vị trưởng lão đều đem gác xó, không cho chúng ta được phép đụng vào.”

Kinh phong gào thét.

Ở bên cạnh Lục Thanh, cũng có một thân ảnh màu đỏ đậm hóa thành một đạo lưu quang theo sát. Mỗi lần bước lên mặt đất đều để lại dấu chân sâu vài thước. So với Lục Thanh thoải mái ung dung thì vị Hàn hộ pháp này có vẻ đã cố hết sức. Lục Thanh để ý quan sát chăm chú thấy, thời điểm khi Hàn hộ pháp này chạy như bay, cổ kinh lực trong cơ thể hắc cũng không ngừng lưu chuyển theo lộ tuyến kì dị. Nhất thời khí hệ Hỏa trong trời đất không ngừng cuộn cuộn hút vào trong cơ thể hắc.

Nguyên lai bọn họ trực tiếp hấp thu khí thuộc tính tu luyện. Trong lòng Lục Thanh thầm phán đoán, đồng thời hắc cảm thấy cổ kinh lực trong cơ thể đối phương cùng với linh lực của Linh Thú có điều tương tự. Nhưng tựa hồ ở bên trong cổ kinh lực này lại ẩn chứa nguyên khí trời đất khác hẳn với linh lực của Linh Thú. Đây tuyệt đối là lực lượng đã thoát li phạm trù Kiếm Đạo.

“Thế nào, có phải rất kỳ quái với lực lượng của bọn họ?” Lúc này Diệp lão lại lên tiếng nói.

“Sư phụ, đây đến tốt cùng là loại lực lượng gì. Trên Kiếm Thần Đại Lục không phải chỉ có một loại lực lượng của Kiếm Đạo sao?” Thanh âm của Lục Thanh tràn đầy nghi hoặc nói.

“Người nói cũng không sai, Kiếm Thần Đại Lục chúng ta đúng là chỉ có một đường Kiếm Đạo. Sở dĩ Thiên Linh tộc này có lực lượng bất đồng chính là bởi vì bọn họ là từ trong phong ấn thượng cổ thoát ra.”

“Phong ấn thượng cổ?” Lục Thanh kỳ quái nói.

“Không sai, chính là phong ấn thượng cổ. Kỳ thật không phải ai cũng biết được, chỗ phong ấn đó là nơi nơi tiếp Kiếm Thần Đại Lục chúng ta với một thế giới khác. Chính là mấy vạn năm trước sau khi phong ấn mở ra, mấy vạn người Thiên Linh tộc đi ra thì phong ấn đó hoàn toàn biến mất vô tung.”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

364. Chương 118 Muốn Kết Hôn Ta, Đả Bại Hắc (hạ)

“Biến mất vô tung?”

“Đúng vậy, bởi vì lai lịch của Thiên Linh tộc không rõ, nên ngay từ đầu đã bị các tông môn trên đại lục vây sát. Lúc ấy là lúc Kiếm Thần điện vừa thống nhất Thập Vạn Đại Sơn, thời điểm mới bắt đầu năm vạn năm.”

Giống như tự thuật lại một đoạn trí nhớ phủ đầy bụi, thanh âm của Diệp lão đầy vẻ tang thương.

“Sau đó, Kiếm Thần điện lại truyền xuống kiếm dụ, Thập Vạn Đại Sơn đình chỉ đuổi giết đối với Thiên Linh tộc. Bất quá sự đã rồi, Thiên Linh tộc cũng chỉ còn lại khoảng hai, ba nghìn người, trong đó còn có nhiều số bị thất lạc. Không nghĩ tới Thanh Phàm giới cư nhiên tồn tại Thiên Linh tộc sinh sống.”

“Về phần lực lượng của Thiên Linh tộc, được bọn họ gọi là chân khí.”

“Chân khí.” Lục Thanh lẩm bẩm nói.

“Chân khí là do khí thuộc tính cùng nguyên khí trời đất hỗn hợp mà thành. Tuy rằng không sắc bén như Kiếm Khí thuộc tính, nhưng lại có thể dùng để uẩn dưỡng thân thể, cũng có thể có được thân thể cường hãn, tăng cường năng lực khôi phục. Hơn nữa chân khí này có rất nhiều chỗ huyền ảo, lúc trước khi ta sáng tạo Tử Hoàng Kiếm Thân kinh cũng lấy tâm pháp tu luyện của Thiên Linh tộc này để tham khảo.” Diệp

lão không khỏi có chút cảm thán nói: “Hiện giờ vừa tỉnh lại cũng là thương hải tang điền. Tuy hiện giờ Thiên Linh tộc không mến khách lắm nhưng cừu hận diệt tộc lúc trước xem ra đã phai nhạt.”

“Cừu hận diệt tộc!” Ánh mắt Lục Thanh không khỏi nhìn về đám người trẻ tuổi trên vai Tử Kim Tông Mao Viên. Nhìn bọn họ rất đơn thuần, không hề có cố kỵ gì trong lòng, rõ ràng là không biết tới gánh nặng trên lưng tổ tiên. Rốt cuộc đó là hạnh phúc hay là bất hạnh, vốn cừu hận bọn họ cũng không nên quên.

Thời gian trôi qua, với tốc độ của hai con tứ giai Linh Thú, rất nhanh một vùng sơn cốc phạm vi hơn mười dặm hiện ra trước mắt mọi người. Dọc theo đường đi, Lục Thanh xem như chân chính kiến thức được uy thế của hai con Linh Thú. Khi đi ngang qua, thỉnh thoảng lại có Linh Thú nhìn thấy chạy theo, có nhị giai, có tam giai, thậm chí còn có cả nhất giai. Hiển nhiên những Linh Thú này đều là thủ hạ của Tử Kim Tông Mao Viên và Tử Viêm Tinh Tinh Thú.

Này giữa đường nháo lên không ít tiếng chê cười. Bởi vì những con Linh Thú này cũng phát hiện hai người Lục Thanh chạy theo đằng xa. Mà hiển nhiên vị Hàn hộ pháp này cùng chúng nó quan hệ không tốt, vì thế bắt đầu xảy ra đánh lén.

Đợi cho mọi người đến trước cửa vào lâu trại của Thiên Linh tộc, bộ dáng của người trung niên đã thập phần thê thảm. Một thân quần áo của hắn xem như tổn thất hơn phân nửa, thậm chí trên mặt trên mảnh vải còn có băng sương khí bao trùm.

Ngẩng đầu nhìn lại phát hiện ngay năm vị trưởng lão đã đứng ở nơi đó, người trung niên xem như là tâm muốn chết cũng có. Thân hình hắn vừa động, liền hóa thành một đạo lưu quang màu hồng, không hề đón tiếp gì mà vọt vào trong lâu trại. Lúc đi qua hắn cũng thuận tay vung lên, làm hai tên tiểu tử đang cười trộm trước cửa té ngã.

Động tác của người trung niên khiến cho mọi người sửng sốt, lập tức lại vang lên một trận cười to. Hai con Tử Kim Tông Mao Viên cùng Tử Viêm Tinh Tinh Thú tựa hồ cũng biết là công lao của thủ hạ mình liền khếch khếch đắc ý hai tiếng, lát sau hướng tới cô gái lưu luyến cọ cọ hai cái rồi xoay người chui vào trong núi rừng chung quanh.

“Sáu vị lai khách phương xa, hoan nghênh các vị đã tới Thiên Linh tộc chúng ta. Nếu không chê thì mời các vị tiến vào trong tộc nghỉ ngơi uống chén nước rồi hãy xuất phát.”

Dọc theo đường đi, nghe một đám tộc nhân giới thiệu, sáu người Lục Thanh đã rõ ràng địa vị phân chia của Thiên Linh tộc. Địa vị cao nhất chính là năm vị trưởng lão trước mặt này, tổng quản hết thảy sự vụ trong tộc. Năm người đều có tu vi và đức cao vọng trọng nhất trong tộc.

Mà Thiên Linh tộc cũng không có tộc trưởng tồn tại, ở dưới năm trưởng lão là mười chín vị hộ pháp, đầu lĩnh mọi người chấp hành các sự vụ trong tộc. Trừ năm vị trưởng lão thì mười chín người này cũng là có tu vi cao nhất. Về phần những người dân khác thì đều không có phân chia địa vị.

Hiện giờ Thiên Linh tộc sống trong phạm vi bốn trăm lí Linh Đoạn Sơn Mạch, cũng chỉ có không đến nghìn người, mỗi một người đều rất quý trọng. Gần nghìn người sinh sống trong lâu trại giống như người một nhà.

Năm lão giả trước mặt này, Lục Thanh đều không thể nhìn ra sâu cạn. Chân khí kia lưu động trong cơ thể người trung niên Lục Thanh còn cảm giác được một chút. Nhưng nhìn năm lão giả này đều giống như những lão nhân bình thường, không có nửa điểm khác lạ.

Phản phác quy chân!

Cảnh giới của năm lão giả này thực sự là sâu không lường được, phản phác quy chân đến một chút khí chất lộ ra cũng không có. Phải biết rằng, kiếm giả phải hoàn toàn khống chế được được Kiếm Nguyên dao động của mình mới có thể thu liễm vào cơ thể, phản phác quy chân. Mà năm lão giả trước mặt này thật giống như người bình thường, thậm chí đến một chút tia khí cũng không có lộ ra.

Đây mới chân chính là nhân vật cấp Đại Sư. Chẳng những là Lục Thanh, cả năm người Niếp Thanh Thiên cũng có đồng dạng ý tưởng.

“Năm vị tiến bối, chúng vân bối cung kính không bằng tuân mệnh.” Quay đầu nhìn lại năm người Niếp Thanh Thiên rồi Lục Thanh cung kính nói.

Sau nửa canh giờ, tại một góc phạm vi hơn mười dặm, một quảng trường bằng đá rộng rãi.

Lúc này không ngừng có người của Thiên Linh tộc đem những chiếc bàn cùng ghế bằng đá tới. Xa xa một ít cô gái đội khăn trùm đầu màu xanh mang theo thức ăn đặt lên từng cái bàn. Tuy nói đều là những món ăn dân dã, nhưng lại được những cô gái của Thiên Linh tộc chế biến kỹ lưỡng tỏa ra mùi thơm mê người. Lục Thanh dám cam đoan, nếu có Đoạn Thanh Vân ở đây thì nhất định sẽ mừng rỡ như điên.

Rất nhiều bàn đá xếp lại thành một vòng tròn, để lại một phạm vi đất trống trăm trượng.

Ở một bên gần đó, năm vị trưởng lão cùng sáu người Lục Thanh đang phân chủ khách ngồi xuống.

“Nguyên lai các người là đệ tử của Tử Hà tông. Khó trách lại có bốn sự như vậy.” Đại trưởng lão cầm đầu mở miệng nói: “Năm trăm năm trước, Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư với một bộ Tử Tiêu Phong Lôi kiếm uy chấn cả Thanh Phàm giới, không nghĩ tới hôm nay lại được gặp hậu nhân của người.”

Nói đến đây, thanh âm của đại trưởng lão lộ ra vẻ tiếc thương nói: “Đáng tiếc, lúc trước Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư độ Lôi kiếp lần thứ ba thất bại, liền không thấy có tin tức gì nữa. Không nghĩ tới qua năm trăm năm, quý tông lại muốn tiến giai lên cấp Kim Thiên, thật sự đáng mừng.”

Sáu người Lục Thanh đều không ngờ, uy danh của Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư thế nhưng lại truyền khắp cả Thanh Phàm giới như vậy, đến Thiên Linh tộc cũng có nghe nói. Phải biết rằng, phía trước bọn họ đã hiểu biết, diện tích của Thanh Phàm giới này phải có phạm vi mấy vạn lí, mà nghe lời của đại trưởng lão cũng không phải nói lung tung. Điều này làm cho cái tên Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư càng khắc sâu thêm trong trí nhớ của sáu người. Một vị tiền bối của tông môn làm cho tất cả các tông môn của Thanh Phàm giới phải biết đến, đây là uy danh hiển hách như thế nào.

Chỉ là đáng tiếc, Lục Thanh cũng nhớ rõ trong điển tịch của tông môn cũng có ghi lại, vị tiền bối này của Lục gia, khi độ Lôi kiếp lần thứ ba của Kiếm Hoàng đã bất hạnh thân vẫn. Một gã Kiếm Hoàng đứng đầu cứ như vậy bị thiên uy mệnh mông cuồn cuộn bao phủ bên trong.

Lúc này sắc trời đã muốn ảm đạm, nắng chiều hạ xuống. Cả quảng trường có gần trăm cái bàn cũng đã được người của Thiên Linh tộc an bài đầy đủ.

Mà những tộc nhân của Thiên Linh tộc cũng một đám tụ tập ở trước quảng trường. Trong này, ngồi gần bàn của năm trưởng lão là mười chín vị hộ pháp. Đương nhiên vị Hàn hộ pháp lúc trước chạy trốn cũng đã đến. Lúc này hắn không hề hé miệng nói một câu, ngồi ngay ngắn một chỗ, người không biết lại tưởng hắn là một vị trưởng bối nghiêm khắc đầy uy nghiêm.

Phần đông ánh mắt của tộc nhân Thiên Linh tộc đều hướng về sáu người Lục Thanh. Đối với họ mà nói, tiếp khách bên ngoài thực sự là rất hiếm. Nơi này được Kiếm Thần điện phân chia thành cấm địa, có kiếm dụ các tông môn ở xung quanh không được đến quấy nhiễu mạo phạm, cho dù ngẫu nhiên có kiếm giả hoặc thương đội phải đi qua Linh Đoạn Sơn Mạch cũng phải lựa chọn đi đường vòng. Giống như hôm nay có sáu kiếm giả được năm vị trưởng lão đích thân triệu đãi, thực sự là đã rất lâu chưa có.

Trong này, tự nhiên cũng có rất nhiều thanh niên nam nữ, ở giữa bọn họ thì đám nữ tử có chút rụt rè, nhưng thỉnh thoảng lại có ánh mắt liếc nhìn bốn người Lục Thanh. Bốn người Lục Thanh đều là những nhân vật đứng đầu của Tử Hà tông, vô luận là tướng mạo hay lễ nghi phong thái, đều có thể nói rằng nhất thời chỉ tuyền. Hơn nữa bọn họ có tu vi cao thâm, khí chất của cường giả tự nhiên mà phát, khiến cho mấy nữ tử Thiên Linh tộc phi thường động tâm.

Bất quá bốn người Lục Thanh cũng không thể so sánh với hai người Dịch Nhược Vũ và Long Tuyết. Trong này, Dịch Nhược Vũ da trắng như tuyết, hơn nữa tu luyện Hàn Băng Kiếm Khí, khi đi đứng ngồi đều có bóng dáng của tiểu thư khuê các, khí chất trấn định. Không cần phải nói tới Long Tuyết ở bên cạnh, dung nhan tuyết mỹ hơn nữa lại ánh mắt lạnh như băng như sương lại khiến cho đám thanh niên chưa vợ của Thiên Linh tộc như muốn ngừng lại hô hấp.

Theo năm vị trưởng lão giới thiệu một phen với sáu người Lục Thanh, bắt đầu đứng dậy hướng tới những bàn bên cạnh bước tới, đồng thời cầm theo bát rượu hướng tới mọi người kính rượu. Không biết vì cái gì, mà mấy nữ tử bàn bên cạnh cũng đồng thời đỏ bừng hai má.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của sáu người Lục Thanh, đại trưởng lão mỉm cười giải thích: “Trong tộc thì những người trẻ tuổi khi biểu đạt tình ý đều là lấy rượu để cầu hôn. Bình thường chỉ cần để mắt là sẽ không cự tuyệt.”

Nhưng mà theo giải thích của đại trưởng lão, Long Tuyết cũng nhú mày lại. Bởi vì nàng cảm thấy một đạo ánh mắt nóng cháy suốt này giờ vẫn tập trung lên người nàng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

365. Chương 119 Kiếm Đạo Tức Kiếm Đạo

Lấy tu vi hiện giờ của Long Tuyết, có thể làm cho nàng có cảm giác như hiện giờ thì tu vi của đối phương ít nhất cũng phải tương đương. Chỉ là ánh mắt này khiến nàng thập phần chán ghét, trong đôi con ngươi như ngọc dần hiện lên Hàn Băng khí.

Lại không biết, sắc mặt nàng càng thêm lạnh lùng thì nhất thời ánh mắt dừng trên người nàng càng thêm nóng bỏng. Ánh mắt đó như là hận không thể đem nàng hòa tan ra vậy.

Đây là một gã thanh niên ngồi ở bàn thứ ba bên tay phải bàn năm vị trưởng lão. Thanh niên này ước chừng trên dưới hai mươi lăm tuổi, một thân thể cường tráng có vẻ rất hữu lực, tướng mạo cũng thập phần tuấn đạt. Phía trước tuy rằng đa số ánh mắt nữ tử đều nhìn trộm sáu người Lục Thanh, nhưng ánh mắt nhìn người thanh niên này cũng không ít.

Lúc này, ánh mắt của người thanh niên này hoàn toàn tập trung trên người Long Tuyết. Ánh mắt nóng cháy không chút che dấu lộ ra ái mộ thật sâu. Bất quá tựa hồ lo lắng cái gì, có chút chần chờ, lại có những lo lắng.

Ở bên cạnh, Dịch Nhược Vũ cũng rõ ràng chú ý tới biến hóa của Long Tuyết, ánh mắt hơi đổi liên rơi xuống trên người thanh niên này. Bất quá đối phương chỉ là nhìn mà thôi, Dịch Nhược Vũ cũng không tiện nói cái gì.

“Chân khí, nguyên lai quý tộc tu luyện chính là chân khí, chỉ là không biết chân khí là đến từ đâu? Lúc trước mới xem Hàn hộ pháp của quý tộc thi triển, uy lực rất phi phàm.” Tuy rằng phía trước Diệt lão đã nói cho Lục Thanh nghe, nhưng lúc này Lục Thanh cũng thay năm người Niếp Thanh Thiên mà hỏi. Mà nghe đến cách tu luyện của người ta như thế nào, nói không chừng lại có được linh ngộ.

Mà đại trưởng lão cũng không hề che dấu, giải thích: “Chân khí này là do chúng ta ban đầu uẩn dưỡng một ngụm khí tiên thiên trong cơ thể, cũng chính là một hơi khí mang ra từ trong bụng mẹ. Trải qua tâm pháp uẩn dưỡng của tộc chúng ta, luồng khí tiên thiên này sẽ dần hấp thu nguyên khí trời đất cùng khí thuộc tính, cuối cùng sẽ hình thành ra chân khí.”

Lục Thanh gật gù đầu, đại trưởng lão giải thích còn cặn kẽ hơn lời nói của Diệt lão vài phần. Đồng thời năm người Niếp Thanh Thiên cũng hơi gật đầu.

Dừng một chút, Dịch Nhược Vũ lên tiếng nói: “Chúng ta kiếm giả tu Kiếm Đạo, không biết quý tộc này chân khí là tu đạo gì?”

Lần này xem như là Dịch Nhược Vũ đã hỏi đến căn bản, ánh mắt cả sáu người đều tụ tập tới trên người đại trưởng lão.

Trầm mặc một lúc lâu, đại trưởng lão mới mở miệng nói: “Kiếm Đạo phân chia Thiên Đạo cùng Nhân Đạo, kiếm giả Thiên Đạo theo ý trời mà tu, giảng giải nhân quả Thiên Đạo. Kiếm giả Nhân Đạo lấy nhân vi bản, giảng giải thất tình lục dục. Mà chúng ta Thiên Linh tộc, lấy một hơi tiên thiên khí uẩn dưỡng ra chân khí, tẩy bỏ thân thể, khai vỡ thức, nhìn vạn vật của tạo hóa thay đổi liên tục, tùy theo trời đất, giải giải chính là Võ Đạo.”

Võ đạo?

Sáu người Lục Thanh nhìn nhau, ánh mắt đều trở lên rối rắm.

Vẫn là Dịch Nhược Vũ mở miệng nói: “Võ đạo tức Kiếm Đạo, là đạo lý từ xưa đến nay. Thiên Đạo tức Kiếm Đạo, Thiên Đạo ba nghìn, Kiếm Đạo ba nghìn. Kiếm Đạo tu Kiếm Khí, chân khí không phải là Kiếm Khí lại như thế nào cho rằng là Võ Đạo.”

Nghe Dịch Nhược Vũ nói thế, bốn vị trưởng lão bên cạnh đều cau mày, mà đại trưởng lão vẫn mỉm cười như trước lắc đầu nói: “Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, này đạo tức Thiên Đạo luân hồi. Nói Thiên Đạo sinh vạn vật vậy thì chân khí của tộc ta cũng tự nhiên ở bên trong Thiên Đạo. Võ đạo tức Kiếm Đạo, Kiếm Đạo tức Thiên Đạo, Thiên Đạo có chân khí, đương nhiên chân khí cũng là Võ Đạo.”

“Này...” Nhất thời Dịch Nhược Vũ cũng không biết nói thêm cái gì.

Mà năm người Lục Thanh đều lâm vào trầm tư.

Chẳng lẽ Võ Đạo cũng không phải một đường của Kiếm Đạo?

Lúc này Lục Thanh cũng không biết nói rõ ra thế nào.

“Nói cho ta biết, ngươi tu là Đạo gì?” Lúc này, thanh âm chất vấn của Diệp lão lại vang lên.

“Ta tu Đạo gì?” Trong lòng Lục Thanh khẽ lẩm bẩm.

“Không sai, nói cho ta biết, ngươi tu chính là Đạo gì?”

“Ta tu tập chính là Kiếm Đạo!” Chần chờ một lát, Lục Thanh mới mở miệng nói.

“Một khi đã như vậy, ngươi còn quản nó là cái gì Kiếm Đạo. Cho dù Võ Đạo không phải Kiếm Đạo thì cùng với ngươi có quan hệ gì đâu. Ngươi chỉ cần nhớ kỹ, ngươi là kiếm giả, tu chính là Kiếm Khí, cũng chính là Kiếm Đạo. Kiếm Đạo phi Kiếm Đạo, Kiếm Đạo tức Kiếm Đạo.”

“Kiếm Đạo phi Kiếm Đạo, Kiếm Đạo tức Kiếm Đạo!”

Trong lòng Lục Thanh lập tức sáng lên: “Không sai, cho dù Võ Đạo không phải Kiếm Đạo thì sao, ta tu chính là Kiếm Đạo, lại đi quản nó làm gì. Cho dù muốn xen vào thì một đạo một đường cũng cần phải đặt trước mới được.”

Trong mắt hiện lên một đạo thần quang màu xanh tím, ngay sau đó ánh mắt Lục Thanh liền khôi phục thanh minh. Năm vị trưởng lão ở bên đều sững sờ, nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt rồi?

Quay đầu nhìn về phía năm người kia như đang mất hồn vía, Lục Thanh trầm giọng nói: “Nói cho ta biết, cái ngươi tu là Đạo gì?”

“Đạo gì?” Niếp Thanh Thiên lẩm bẩm nói.

“Là Kiếm Đạo.” Long Tuyết tiếp tục mở miệng nói.

“Đúng, chúng ta tu chính là Kiếm Đạo.” Ánh mắt Triệu Thiên Diệp cùng Diệp Cô Hàn cũng hơi khôi phục thanh minh.

“Nếu như vậy, các ngươi còn quản nó là cái gì Kiếm Đạo làm gì. Cho dù Võ Đạo không phải Kiếm Đạo thì cùng với các ngươi có quan hệ gì đâu. Chỉ cần nhớ kỹ, ngươi là kiếm giả, tu chính là Kiếm Khí, cũng chính là Kiếm Đạo. Kiếm Đạo phi Kiếm Đạo, Kiếm Đạo tức Kiếm Đạo. Tất cả tỉnh lại!” Đến câu cuối cùng, Lục Thanh trực tiếp lấy thần thức hỗn hợp linh hồn lực cường đại của mình truyền vào trong đầu năm người.

Cả người chấn động, ngay sau đó cả năm người Niếp Thanh Thiên đồng thời thanh tỉnh lại.

“Không sai, Kiếm Đạo phi Kiếm Đạo, Kiếm Đạo tức Kiếm Đạo. Là ta chấp nhất.” Niếp Thanh Thiên thở dài một hơi nói.

“Không sai, Kiếm Đạo phi nó vật, Kiếm Đạo tức Kiếm Đạo.” Long Tuyết cũng thì thào một câu, đột nhiên hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Lục Thanh run giọng nói: “Ngươi! Có phải ngươi đã tỉnh!”

“Tỉnh!” Lục Thanh sững sờ, mở miệng nói: “Ta vừa mới thanh tỉnh.”

”Là thanh tỉnh!” Long Tuyết than nhẹ một câu, liền hơi nghiêng đầu đi, không nhắc lại nữa.

Thật sâu nhìn Lục Thanh một cái, đại trưởng lão mở miệng nói: “Quả nhiên không hổ là hậu nhân của Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư, có thể tĩnh ngộ lại nhanh như vậy. Ta thấy tiểu huynh đệ ngươi trên người có uẩn tiên thiên Phong Lô khí, sợ là đã đạt tới cảnh giới Giả Hồn của Kiếm Đạo. Lấy linh ngộ của ngươi, chắc chắn cảnh giới hiểu ra căn nguyên, tẩy trần duyên hoa cũng không xa.”

Không xa?

Ở bên cạnh, ánh mắt năm người Niếp Thanh Thiên có chút quái dị. Năm vị trưởng lão này mà biết sợ là chỉ có khiếp sợ mà thôi. Mà Lục Thanh cũng chỉ lạnh nhạt cười, cũng không nói cái gì. Đối với hắn mà nói, thể hiện uy phong vô vị cũng không có ý nghĩa gì

Tiếp tục, liền không hề đàm luận đến vấn đề đó nữa, nhị trưởng lão liền giới thiệu về một số đường đi trong Linh Đoạn Sơn Mạch. Vẫn là người của Thiên Linh tộc sinh sống ở đây, chỉ ra đường đi so với lộ tuyến trong Lưu Ảnh châu còn gần hơn khoảng ba mươi lí.

Mà trong nửa canh giờ, thần sắc của Long Tuyết càng lạnh thêm, trong mắt đã xuất hiện hàn mang nhàn nhạt. Bởi vì ánh mắt nóng bỏng dừng trên người nàng, vẫn không chịu rời đi.

Ở chiếc bàn cách chỗ năm vị trưởng lão ba bàn.

Sắc mặt thanh niên biến đổi mấy lần, tuy rằng trong đó có nôn nóng bất an, nhưng ánh mắt càng lúc càng kiên định xuống.

“Thiên nhi, ngươi thật sự đã quyết định?” Ở bên cạnh, một người trung niên trầm giọng nói. Người này chính là tam hộ pháp của Thiên Linh tộc.

“Thiên nhi, ta thấy ngươi nên quên đi. Cô nương nhà người ta sẽ không chịu ở lại Thiên Linh tộc chúng ta đâu, hơn phân nửa là sẽ không có kết quả gì đâu.” Ở bên cạnh người trung niên, một phụ nhân thấp giọng nói, ánh mắt cũng thỉnh thoảng nhìn tới Long Tuyết: “Cô nương này tuy rằng có chút lạnh lùng, nhưng khí chất rất được. Bất quá mẹ cũng không hy vọng ngươi đi, đây là khó có khả năng.”

“Không!” Thanh niên lắc lắc đầu, ánh mắt trở lên kiên định nói: “Vô Đạo chính là phải thuận theo tự nhiên, hiểu rõ bản tâm. Nếu ta đã coi trọng vị cô nương đó, thì đó là tâm đã định ra rồi. Nếu không đi, sợ rằng trên Vô Đạo ta sẽ không thể tiến thêm nữa.” Nói xong, người thanh niên hít một hơi thật sâu, cầm lấy bát rượu trước mặt đứng lên.

“Người này là...?” Lục Thanh cùng Niếp Thanh Thiên liếc nhìn nhau. Thanh niên kia đang giơ bát rượu ra hướng tới bọn họ đi đến. Người thanh niên này bước đi như long hành hổ bộ, khí thế trầm ngưng, bất động như núi, vừa nhìn liền biết địa vị hắn rất cao.

“Này, Bộ Phi Thiên thế nhưng đi.”

“Không biết cô nương nhà người ta có đồng ý không?”

“Đừng nóng vội, ta thấy cô nương đó hẳn sẽ không đồng ý, nghe kỹ hắn nói đi.” Theo động tác của thanh niên, nhất thời trên quảng trường liên tục vang lên tiếng nghị luận ồn ào.

“Phi Thiên, ngươi...” Đại trưởng lão nhướng mày, nói với thanh niên đang đi tới trước mặt Long Tuyết: “Ngươi cần phải cân nhắc cho kỹ đã, đừng để vẻ bề ngoài che lấp bản tâm.”

Lắc lắc đầu, thanh niên kiên định nói: “Đại trưởng lão, ta đã suy nghĩ rõ ràng. Xin hãy cho ta nói ra, nếu không Vô Đạo của ta sẽ không thể tiến.”

Năm trưởng lão liếc nhau, cuối cùng đại trưởng lão lộ vẻ bất đắc dĩ hướng tới Long Tuyết nói: “Đây là đệ nhất cao thủ trong thế hệ trẻ của Thiên Linh tộc chúng ta.”

Đệ nhất cao thủ trong thế hệ trẻ!

Ánh mắt mấy người Lục Thanh không khỏi biến hóa, nhưng lập tức đồng thời gạt đầu. Đối mặt với nhiều người như thế mà ánh mắt không có chút sợ hãi, khí thế cùng hô hấp không có chút dao động, cũng thật phần khó có được.

Bất quá hẳn đây là muốn làm gì? Hướng Long Tuyết cầu thân?

Ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú vào Long Tuyết, Bộ Phi Thiên lập tức mở miệng nói: “Hôm nay vừa thấy cô nương, trong lòng Bộ Phi Thiên ta đã có hình bóng nàng. Hôm nay ta muốn cưới cô nương làm vợ, nguyện che chở suốt đời. Người Thiên Linh tộc chúng ta không quanh co, nếu cô nương nguyện ý uống xong ngụm rượu này, Bộ Phi Thiên ta sáng mai liền tùy theo đến Kiếm Thần chủ điện.”

Hay cho một nam tử thẳng thắn! Giờ khắc này, trong lòng năm người Lục Thanh đều sinh ra một chút hảo cảm với Bộ Phi Thiên này.

Hàn quang trong mắt cơ hồ muốn bộc phát ra, Long Tuyết khẽ quét nhìn xung quanh. Khẽ cắn răng một cái, hàn quang trong mắt nàng lại như thủy triều thối lui.

Ngẩng đầu nhìn Bộ Phi Thiên trước mặt.

“Người muốn kết hôn với ta.” Thanh âm của Long Tuyết không hề nghe ra một chút dao động.

“Không sai, Bộ Phi Thiên ta đã nói thì cả cuộc đời này sẽ không thay đổi.” Ngự khí của Bộ Phi Thiên rất kiên định nói.

“Tốt!” Long Tuyết lập tức đáp ứng một tiếng, bàn tay mềm mại nâng lên: “Muốn kết hôn ta, đả bại hần!”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

366. Chương 120 Kim Cương Bất Hoại, Hóa Kiếm Vi Quyền (thượng)

Theo ngón tay Long Tuyết chỉ, ánh mắt Bộ Phi Thiên liền dừng lại trên người Lục Thanh ngồi cách đó không xa. Cảm giác đầu tiên của hần chính là nguy hiểm, rất nguy hiểm! Cho dù hần đã tới cảnh giới tiên thiên tứ trọng thiên, ngưng kết Vô Thai, theo như cách nói của đại trưởng lão thì tương đương với Kiếm Chủ chuẩn đại sư ở bên ngoài. Nhưng khi hần nhìn tới người thanh niên lãnh đạm ngồi ở bên cạnh, trông như một thanh niên bình thường nhưng lại làm cho hần cảm thấy một cỗ uy hiếp to lớn.

Vô Thai trong cơ thể hơi run lên, như là cảnh báo đồng thời cũng tản mát ra một cỗ chiến ý to lớn. Đây là một đối thủ đáng giá cho mình ra tay.

Mà năm người Lục Thanh ở một bên cũng ngây ngẩn cả người. Bốn người Niếp Thanh Thiên quay đầu nhìn Long Tuyết rồi lại nhìn tới Lục Thanh, trong mắt hiện lên thần thái khó hiểu.

Lục Thanh nhíu mày, quay đầu nhìn lại Long Tuyết, chỉ thấy trên khóe miệng nàng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt. Nụ cười giống như hoa Bách Hợp nở rộ, làm cho trong không gian hết thảy đều mất đi màu sắc.

“Thật đẹp a!”

“Nguyên lai nàng cười lên lại đẹp như vậy!”

“Đáng tiếc, nàng không phải cười với ta.”

“Các người tự coi lại mình xem, chỉ là bàn tay hơi lớn một chút mà muốn so sánh cùng Bộ Phi Thiên sao.”

“Đúng vậy, có thể hay không cô nương kia đã động tâm nên mới ra điều kiện như thế làm thủ tục.”

“Rất có thể a! Nàng cự nhiên lại coi trọng Bộ Phi Thiên!”

“Nếu như thế thì ngày sau trong tộc sẽ khiến ta mỗi ngày đều phải nhìn thấy nàng, cũng đã là vợ người ta, chuyện thống khổ như thế làm sao ta có thể chịu nổi!” Một đám thanh niên cúi đầu to nhỏ nói chuyện với nhau. Nhưng cũng không ai dám đi lên, đó là sớm đã công nhận đệ nhất cao thủ trong thế hệ trẻ. Nếu muốn đoạt được mỹ nhân trong tay Bộ Phi Thiên đó là việc không có khả năng.

Trầm ngâm một lát rồi Bộ Phi Thiên chậm rãi tới trước mặt Lục Thanh.

“Khách nhân phương xa, Bộ Phi Thiên hoan nghênh người đến Thiên Linh tộc ta. Vì chứng minh vũ lực của mình, mong rằng khách nhân vui lòng chỉ giáo.”

Nhìn Bộ Phi Thiên trước mặt có lẽ độ nói, Lục Thanh không trả lời mà quay đầu sang nhìn Long Tuyết.

“Vì cái gì?”

“Không vì cái gì, chỉ cần đả bại ngươi, ta gả cho hần.” Ánh mắt Long Tuyết trở lên lạnh lùng nói: “Nếu cả ngươi cũng đánh không lại thì sao có thể làm trưởng phu của ta.”

Tuy là nói như thế nhưng ánh mắt bốn người Niếp Thanh Thiên vẫn như trước mang theo chút quái dị.

Mà năm vị trưởng lão cũng không có mở miệng. Đây là chuyện của đám tiểu bối, bọn họ cũng không nhúng tay vào làm gì.

“Được!” Bình thần đáp ứng một tiếng, Lục Thanh liền đứng dậy. Tuy rằng Long Tuyết đem quả cầu đá tới hần bên này, nhưng hần cũng muốn kiến thức một chút, cái mà Thiên Linh tộc gọi là Võ Đạo rốt cuộc có bộ dáng gì. Chân khí, rốt cuộc có thể có chiêu thức công kích gì?

Không gian trống trải ở giữa rất nhanh được mấy thanh niên thu dọn sạch sẽ.

“Phi Thiên, nhớ rõ chỉ điểm tới là dừng, đây là khách nhân của Thiên Linh tộc chúng ta.” Trước khi bắt đầu, đại trưởng lão cũng không quên nhắc nhở một câu. Dù sao thức lực của Bộ Phi Thiên, lão vẫn biết rõ. Tuy rằng mới chỉ là cảnh giới tiên thiên tứ trọng thiên tiểu thiên vị, nhưng một thân tu luyện Võ Đạo, cho dù gặp phải Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn cũng có thực lực để đánh một trận. Thậm chí chỉ cần để cho hần áp sát, thì trong vòng trăm chiêu tất có thể giết được đối thủ.

Hướng chi, hần tu luyện Võ Đạo, trong cảnh giới tiên thiên tứ trọng thiên, cho dù là tiểu thiên vị thì cũng đã ngưng kết Võ Thai, thành tựu tiên thiên chân khí. Tuy rằng so với tiên thiên Kiếm Khí của Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn yếu hơn một chút, nhưng lại hơn ở sức dẻo dai cùng hùng hậu.

Thậm chí tiên thiên chân khí của Bộ Phi Thiên là hấp thu khí thuộc tính nằm ngoài Ngũ Hành, so với tiên thiên Kiếm Khí bình thường cũng không hề thua kém, thậm chí còn mạnh hơn.

Hai người đứng thẳng cách xa nhau chừng ba mươi trượng.

“Rút kiếm của ngươi ra đi, nếu không sẽ không có cơ hội.” Bộ Phi Thiên trầm giọng nói.

Lục Thanh lắc đầu nói: “Ngươi cứ động thủ đi.”

“Các ngươi xem, người này cũng quá coi thường Bộ Phi Thiên đi.”

“Thân là kiếm giả mà lại không rút kiếm, chẳng lẽ hần lại muốn dùng quyền cước đánh với Bộ Phi Thiên sao?”

“Theo lời của các trưởng lão thì kiếm giả ở trước cảnh giới Kiếm Hồn thì trừ bỏ kiếm pháp cùng bộ pháp còn thì không dùng thêm cái gì, chẳng lẽ đầu óc của người này đang choáng váng sao?”

“Người này tuy cuồng vọng, nhưng khí phách cũng là hiếm thấy a!”

“Ân, không nghĩ tới người này có vẻ bình thần mà lại cuồng ngạo như thế!”

Khu đất trống trăm trượng.

“Ngươi...!” Bộ Phi Thiên hít sau một hơi rồi nói: “Được rồi, nếu đã coi thường Võ Đạo của Thiên Linh tộc chúng ta, vậy thì ta đây liền cho ngươi kiến thức một chút. Hậu quả do không rút kiếm liền do ngươi tự gánh vác.”

Lục Thanh không nói gì, chỉ thả ra thần thức cùng linh hồn lực dung nhập vào trong trời đất xung quanh. Rất nhanh cả người Lục Thanh như đều dung nhập vào trong trời đất.

Đồng tử co rút lại, Bộ Phi Thiên có chút không thể tin được hô nhỏ: “Thiên nhân hợp nhất!”

Ở trên bàn, năm vị trưởng lão đồng thời biến sắc.

“Đây là...!”

Sắc mặt có chút khó coi, đại trưởng lão thở dài một tiếng nói: “Không nghĩ tới, hần đã bước ra từng bước, hiểu ra căn nguyên, tẩy tấn duyên hoa. Người này cũng chỉ cách cảnh giới Kiếm Hồn có nửa bước nữa thôi.”

Ở giữa sân, Bộ Phi Thiên cũng không rảnh để lo lắng nhiều như vậy, tâm thần hẳn toàn bộ tập trung lên người Lục Thanh. Chân khí mãnh liệt lưu chuyển trong cơ thể, chỉ thấy một đạo Tử Điện ở bên ngoài cơ thể hẳn quán quanh lên. Chân khí màu tím như mộng như ảo, kinh khí bắn ra bốn phía giã lên mặt đất. Theo bàn chân Bộ Phi Thiên giậm lên, mặt đất dưới chân hẳn liền nứt ra một cái khe dài gần trượng.

“Bộ Phi Thiên tu luyện chính là Lôi Vực Tâm Kinh, đây là tâm pháp thiên giai có thể tu luyện đến cảnh giới Vô Phách.”

“Đúng vậy, uy lực của Tử Điện chân khí thì không cần phải nói. Cho dù là Ngũ Hành chân khí của Phất hộ phát cũng ngăn cản không được. Mà Bộ Phi Thiên còn tu luyện Tử Lôi quyền cùng Bạo Lôi bộ, nghe nói cho dù là tứ hộ pháp cũng thua trong tay hẳn.”

Cảm thụ được khí thế mãnh liệt như muốn xé rách hết thấy của đối phương, ánh mắt Lục Thanh cũng dần ngưng trọng lên.

Hắn không dùng Luyện Tâm kiếm là do Diệp lão đã nói một câu.

Vạn Pháp Quy Tông!

Như thế nào là Vạn Pháp Quy Tông? Đó chính là tất cả đều đến một cái đích, vô luận là Kiếm Đạo, hay là Võ Đạo mà phía trước đại trưởng lão Thiên Linh tộc đã nói, kỳ thật đều ở bên trong Thiên Đạo. Kiếm Đạo tức Thiên Đạo, Thiên Đạo tức Kiếm Đạo, Kiếm Đạo cũng là Võ Đạo.

Giờ khắc này, trong lòng Lục Thanh cũng ẩn ẩn có một tia hiểu ra.

Tay phải nắm chặt lại, trong đan điền của Lục Thanh, Phong Lôi Kiếm Chung một mảnh bình tĩnh, không hề có chút Kiếm Nguyên nào được điều động lên.

Hắn muốn làm gì?

Năm người Niếp Thanh Thiên đồng thời ngẩn ra. Cho dù không sử dụng Luyện Tâm kiếm thì vẫn có thể sử dụng ngón tay thay kiếm, thậm chí là khí thuộc tính hóa hình, hư không ngưng kiếm. Nhưng Lục Thanh lại nắm tay lại, đó là vì cái gì?

Bên cạnh, năm vị trưởng lão cũng sửng sốt. Cho dù là Đại trưởng lão thì sắc mặt cũng trở lên khó coi. Quăng kiếm nắm tay, đây rõ ràng là miệt thị đối với Võ Đạo của Thiên Linh tộc. Thiên Tộc bọn họ vốn tu luyện chính là quyền cước, chẳng lẽ người này tự đại đến mức muốn dùng nắm tay để cùng Bộ Phi Thiên tỷ thí?

Cái này giống như là bọn họ chưa từng dùng mà lại sử dụng kiếm để chiến đấu với một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cảnh giới giống nhau, buồn cười mà ngu muội.

Trên sân, mặt đất liên tục vang lên tiếng nổ lớn. Trong nháy mắt Bộ Phi Thiên bước lên một bước, một đạo lôi quang màu tím xé rách hư không, khoảng cách ba mươi trượng trong nháy mắt đã vượt qua.

Trong mắt Lục Thanh, trên nắm tay Bộ Phi Thiên lóe ra lôi quang màu tím, Lôi khí bá đạo trực tiếp xé ra một mảnh chân không, thậm chí theo sau đó từng mảnh chân không tắc tắc vỡ vụn. Khí thế cuồng bạo nương theo một quỹ tích kỳ dị đánh tới Lục Thanh.

Đây là quyền thế! Trong lòng Lục Thanh vừa động. Nắm tay Bộ Phi Thiên trong mắt hẳn như biến ảo lên, ở mi tâm Lục Thanh có ánh sáng màu vàng nhàn nhạt lóe ra không chừng. Cước bộ khinh đạp, cả người Lục Thanh bắn thật nhanh ra sau, tay phải vẫn như trước nắm thành quyền. Nhìn ra được, Bộ Phi Thiên đang thi triển đúng là một loại bộ pháp, bất quá cùng với Phong Lôi bộ mà Lục Thanh y theo hình ảnh khí Phong Lôi mà sáng chế ra còn kém nhiều. Lại càng không nói, Lục Thanh đối với lĩnh ngộ khí Phong Lôi cũng không phải là Bộ Phi Thiên có thể so sánh được.

Mà trong mắt phần lớn người của Thiên Linh tộc, thì đó là Bộ Phi Thiên vẫn từng bước ép sát, gắt gao truy đuổi thanh niên trước mặt, mà thanh niên kia không thể ứng nổi chỉ có thể lui ra sau. Nhưng là xem ra bộ pháp của thanh niên kia vẫn là thập phần huyền diệu, bị Bộ Phi Thiên đuổi theo như vậy mà vẫn có thể miễn cưỡng rút ra khoảng cách gần trượng.

Nhưng ở trong mắt mười mấy hộ pháp và năm vị trưởng lão lại khác hẳn. Ở trong mắt bọn họ, Bộ Phi Thiên đã thi triển Bạo Lôi bộ tới cực chí, nhưng là đối phương vẫn có thể bình tĩnh rút ra khoảng cách gần trượng. Mà đến gần một hơi thở sau, tốc độ của Bộ Phi Thiên đã đề cao hơn một thành, mà đối phương vẫn không có dấu vết gì vẫn là rút ra khoảng cách gần một trượng. Không sai, chính là gần một trượng, từ đầu đến cuối, vẫn là khoảng cách như thế.

Tốc độ thật nhanh!

Chỉ chớp lát, Bộ Phi Thiên đã phát hiện được tình huống trước mặt. Nhưng lập tức hấn liền hừ lạnh một tiếng, tốc độ ra quyền lại nhanh hơn một phần. Lát sau một đạo lôi quang màu tím lẳng không bắn ra, trực tiếp đánh vào trước ngực Lục Thanh.

Ông

Tiếng va chạm giống như tiếng chuông đồng ngân vang trước ngực Lục Thanh. Lập tức thân hình Lục Thanh tựa như tảng đá bị ném đi bắn thẳng ra ngoài.

Lần này, cả năm người Niếp Thanh Thiên đều đồng thời đứng lên.

Lẳng không bắn ra hơn mười trượng, thân hình Lục Thanh mới rơi xuống mặt đất. Lại lui ra sau mấy bước, tay trái xoa lên làm cho một mảnh vải chấy đen rơi xuống, lộ ra bộ ngực bên trong không có chút dấu tích nào.

Sao lại có thể!

Bộ Phi Thiên dừng lại cước bộ, có chút kinh nghi bất định nhìn Lục Thanh. Một quyền vừa mới rồi, là thức thứ nhất của Tử Lôi quyền. Tuy rằng sợ giết Lục Thanh nên hấn chỉ vận dụng một thành chân khí, nhưng hấn nhìn ra được Lục Thanh cũng không hề vận dụng Kiếm Nguyên gì, mà chỉ bằng vào thân thể liền tiếp được một quyền này của hấn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

367. Chương 121 -122: Quyền Ý Trấn Áp, Dẫn Lôi Nhập Quyền

Không có khả năng!

Trong nháy mắt Bộ Phi Thiên đã đem tâm tình bình phục lại. Tiếp theo, thân hình hấn vừa động đã xuất hiện ở hư không trên đầu Lục Thanh hai mươi trượng.

“Tử Lôi Thiên Ngục!” Hét lớn một tiếng, hai nắm tay Bộ Phi Thiên liền liên tục đánh xuống. Từng tiếng sấm rền cuộn cuộn như sông cuộn trường giang hướng tới đầu Lục Thanh chụp xuống.

Tử Điện chân khí màu tím chói mắt dâng lên, theo hai nắm tay của Bộ Phi Thiên mà đánh ra một mảnh quyền ảnh dày đặc. Vô số quyền ảnh màu tím to lớn từ trên không trung đánh xuống, trực tiếp đem một mảnh chân không đánh vỡ, lôi quang màu tím trắng tấp đánh xuống.

Nhưng mà, giờ khắc này tất cả động tác của Bộ Phi Thiên dưới thần thức cùng linh hồn lực của Lục Thanh lại càng thêm rõ ràng. Từng đạo quyền ảnh mang theo chân khí màu tím trong mắt hấn như hóa thành từng đạo Tử Điện Kiếm Khí, bóng quyền ảnh liên miên cũng đồng thời biến thành bóng kiếm sắc bén.

Vạn Pháp Quy Tông! Đạt tới cảnh giới hiện giờ của Lục Thanh, lại trải qua Diệt lão một phen thuyết giáo, nhất thời hấn cảm thấy mình như nhìn thấy một mảnh trời mới. Không sai, lúc trước hấn có thể đem Đại Diễn Tam Thập Lục chùy gia truyền để chuyển hóa thành kiếm pháp, đạo lý ở trong đó có phải giống nhau không? Nắm tay có thể trở thành kiếm, dòng đạo đường quyền cũng có thể trở thành đường kiếm, lấy chùy hóa kiếm, lấy kiếm hóa quyền. Kỳ thật thứ duy nhất không biến đổi chính là bản chất của nó, còn thứ biến đổi chỉ là biểu tượng mà thôi.

Lúc này nếu Bộ Phi Thiên mà nhìn thấy được hai mắt của Lục Thanh thì nhất định sẽ bị hai luồng thần quang chói mắt lộ ra cảm nhiễm. Trong đó như tràn ngập vô tận huyền ảo.

Kế tiếp, rốt cuộc Lục Thanh cũng động.

Không hề dùng một chút Kiếm Khí, cũng không tránh lui, cánh tay phải Lục Thanh liền hóa thành một đoàn quyền ảnh liên miên.

Tiếng xé gió không ngừng vang lên, nắm tay Lục Thanh như hóa thành một bóng kiếm sáng lạn, vô cùng chuẩn xác đánh tới những đạo quyền ảnh màu tím.

Trên cánh tay phải đầy cơ bắp nổi lên, thân thể tương đương một thanh kiếm cửu phẩm rốt cuộc cũng bộc phát ra chỗ cường đại của nó. Mỗi một đạo quyền ảnh bằng chân khí màu tím đều bị lực lượng to lớn của Lục Thanh đánh nát. Thân thể cường hãn không phải Tử Điện chân khí này có thể phá vỡ được. Tuy không biết một chiêu này Bộ Phi Thiên đã dùng bao nhiêu lực, nhưng Lục Thanh phỏng chừng thì nhiều nhất cũng chỉ có thể phá vỡ được thanh kiếm thất phẩm, muốn làm hấn tổn thương thì căn bản không có khả năng.

“Đây là quyền pháp!” Nhất thời trong đám người Thiên Linh tộc vang lên từng trận kinh hô. Quyền cước Vô Đạo, không phải chính là độc hữu của Thiên Linh tộc bọn họ sao? Như thế nào mà một kiếm giả ngoại lai có thể nắm giữ được quyền pháp bá đạo sắc bén như thế. Còn có thân thể của hấn như thế nào mà lại cường đại như thế.

Nhiều nghi vấn nhất thời làm cho nhiều tộc nhân của Thiêm Linh tộc lâm vào giữa vô tận mê hoặc.

“Chẳng lẽ là Kim Cương Bất Hoại thần kinh? Cũng không phải!” Đại trưởng lão khẽ thì thào một câu rồi lại lắc lắc đầu, đồng thời hướng tới tam trưởng lão ở bên cạnh nói: “Tam trưởng lão, người chứng quan kho vũ khí, có bao giờ thấy qua bộ quyền pháp, hoặc là có bộ quyền pháp như vậy nhưng đã thất truyền không?”

Nhìn kỹ một lúc lâu, tam trưởng lão mới lắc đầu nói: “Quyền pháp này rất kỳ quái, ta còn chưa bao giờ thấy qua quyền pháp nào sắc bén như vậy. Ta dám khẳng định, trong kho vũ khí không có quyền pháp nào như vậy, mà Thiên Linh tộc chúng ta cũng không có tồn tại bộ quyền pháp nào như vậy. Thực là việc lạ, như thế nào có thể?”

Bên này năm người trưởng lão hồ nghi thì ở bên kia, ánh mắt năm người Niếp Thanh Thiên cũng càng ngày càng trầm.

“Các người có nhìn ra không?” Dịch Nhược Vũ mở miệng nói.

Triệu Thiên Diệp gật gật nói: “Đây là đường kiếm trụ cột.”

“Đường kiếm trụ cột, kiếm pháp hóa quyền?” Niếp Thanh Thiên lẩm bẩm nói.

Long Tuyết cũng hơi cau mày lại, lập tức hai mắt sáng ngời nói: “Vạn Pháp Quy Tông! Đây là cảnh giới Vạn Pháp Quy Tông.”

“Vạn Pháp Quy Tông.” Hai mắt Diệp Cô Hàn sáng lên nói: “Đây là cảnh giới gì?”

Thoáng trầm ngâm một chút, Long Tuyết nói: “Vạn Pháp Quy Tông, đây là một loại cảnh giới của Kiếm Đạo, đồng dạng cũng là một loại cảnh giới của Thiên Đạo. Vạn vật trên thế gian, kỳ thật đều có thể diễn biến lẫn nhau. Đạo Đức kinh thượng cổ có nói: Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Trên thế gian vạn vật có thể hỗ trợ nhau, có thể hợp hai làm một. Thiên Đạo diễn Kiếm Đạo, Kiếm Đạo đồng dạng cũng có thể diễn Thiên Đạo, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tất cả hóa thành kiếm pháp, nhưng đồng dạng cũng có thể quy về quyền pháp, chân pháp, thậm chí cả chùy pháp. Kiếm giả tu luyện là mặt sau của pháp thiên, pháp địa, pháp vạn vật, chỉ sợ đều chung đường với Vô Đạo, cầu được bốn chữ, đó chính là Vạn Pháp Quy Tông!”

“Vạn Pháp Quy Tông!” Niếp Thanh Thiên than nhẹ một tiếng, lập tức nhìn về Lục Thanh nói: “Hắn đã lĩnh ngộ được cảnh giới đó sao?”

Long Tuyết liền nói: “Ta cũng không rõ lắm Vạn Pháp Quy Tông là cảnh giới như thế nào. Nhưng ta thấy Lục Thanh mới chỉ là chạm đến cửa vào mà thôi. Nếu chân chính lĩnh ngộ ra thì vị nghiệp Tông Sư cũng còn không xa.”

Ở giữa sân, trong phút chốc gần trăm đạo quyền ảnh bằng chân khí màu tím đã bị Lục Thanh hóa giải. Tiếp đó, Lục Thanh liền thi triển Phong Lô bộ, trong ánh mắt kinh ngạc của Bộ Phi Thiên, thân hình Lục Thanh trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hắn.

Không có một chút gì hoa lệ, Lục Thanh trực tiếp đánh ra một quyền. Lực đạo khủng bố vượt qua cả vạn cân đánh ra, tiếng rít gió đạt tới cực chí, tất cả chân không vỡ vụn.

Bộ Phi Thiên biến sắc nhưng cũng không có kinh hoảng. Đồng dạng quyền phải của hắn cũng đánh ra, Tử Điện chân khí bàng bạc di chuyển trên nắm tay, trực tiếp đánh vào phiến chân không bị Lục Thanh đánh vỡ.

Một tiếng động rung trời vang lên, thân thể hai người như bị mãnh thú đụng vào bắn thẳng ra hai bên, khảm vào vách đá cứng rắn gần một trượng.

“Thân thể hắn cư nhiên cường đại như thế, có thể cùng tứ trọng thiên tiểu thiên vị trực tiếp đối quyền.”

“Đúng vậy, này vẫn là thân thể con người sao, sợ là chỉ có hai con viên hầu kia mới có thể so sánh được.”

Trên bàn, sắc mặt cả năm vị trưởng lão đều trở lên ngưng trọng.

“Nếu không phải trên người hắn còn có Kiếm Nguyên dao động, ta còn nghĩ hắn đã học xong Kim Cương Bất Hoại thần kinh đã thất truyền trong tộc.”

“Đúng vậy, thân thể cường hãn như vậy, một quyền bùng nổ tuyệt đối trên vạn cân. Nếu không không có khả năng đem Phi Thiên đánh bay đi.”

Thở dài một tiếng, đại trưởng lão mở miệng nói: “Nguyên lai đó là Vạn Pháp Quy Tông. Xem ra một thế hệ truyền nhân của Lục Gia, còn muốn mạnh mẽ hơn Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư lúc trước. Cảnh giới đó ta đã khổ công tìm tòi nhiều năm mà vẫn khó có thể chạm đến.”

“Vị cô nương này, xin nhận một lễ của ta.”

Nói xong, năm vị trưởng lão đồng thời hướng tới Long Tuyết khom người thi lễ.

Long Tuyết biến sắc, thân hình liền lướt ngang qua, tránh lễ của năm vị trưởng lão.

“Bằng vào cảnh giới tu vi của các vị thì sớm hay muộn cũng sẽ lĩnh ngộ đến. Bất quá chỉ là đôi câu vài lời, một lễ này Long Tuyết không chịu nổi.” Long Tuyết lắc lắc đầu, thanh âm có vẻ lạnh nhạt nhưng lại rất kiên quyết.

Năm trưởng lão liếc nhìn nhau, đồng thời hiểu được ý tứ trong mắt đối phương. Nữ tử như thế, xem ra Phi Thiên khó có thể nắm giữ được.

Hai bên vách núi đồng thời vỡ ra, hai đạo thân ảnh lẳng không bắn ra lao vào nhau. Trên không trung, từng mảnh chân không liên tục thoát phá, mỗi một quyền đánh ra hai người lại cùng bắn ra thật xa.

Chưa từng có trận chiến nào khiến Lục Thanh cảm thấy sảng khoái như bây giờ. Thân thể tương đương với thanh kiếm cửu phẩm đỉnh cấp toàn lực bùng nổ, vạn cân lực lượng ẩn chứa trong cơ thể đã lâu, hôm nay rốt cuộc cũng gặp được đối thủ. Võ Đạo lấy chân khí rèn luyện cơ thể, hơn nữa lại thêm vào chân khí, mỗi một quyền của Bộ Phi Thiên đánh ra, cũng có chừng lực lượng vạn cân.

Hai người đều không có vận dụng chiêu thức quyền pháp gì, cứ như vậy từng quyền ở trên không trung va chạm nhau.

Chân khí chấn động trong nháy mắt truyền khắp cơ thể Lục Thanh. Lực lượng này đủ để phá vỡ một thanh kiếm cửu phẩm, cũng vừa đạt tới cực hạn của thân thể tương đương thanh kiếm cửu phẩm của Lục Thanh. Chân khí ẩn chứa Tử Điện ở ngoài da thịt càn quét, cũng khiến thân thể Lục Thanh được rèn luyện thêm.

Lực chấn động của chân khí này, theo mỗi một quyền đánh ra, ở mỗi một tác da thịt chấn động, khí huyết vô cùng thông sướng lưu động thành dòng, du dương trong huyết nhục.

Lần này, cảm giác khí huyết bị chấn động làm cho Lục Thanh có cảm giác như đang ngâm mình trong một suối nước nóng. Nhiệt lực trong nháy mắt từ mỗi một góc trong toàn thân phát ra.

Ở bên kia, tuy rằng Bộ Phi Thiên cũng vui sướng khi gặp được đối thủ như vậy. Nhưng hần lại dần phát hiện, nguyên bản lực đạo của Lục Thanh lúc đầu còn kém hơn một chút, nhưng lực lượng trên nắm tay bộc phát ra càng lúc càng lớn. Gần mười quyền qua đi, liền đã cùng hần tương đương không chút sai lệch.

Đợi cho đến quyền thứ mười lăm, Bộ Phi Thiên đã cảm thấy cánh tay mình có chút tê dại. Lực đạo của đối phương thể nhưng lại xuyên qua được Tử Điện chân khí của hần, truyền thẳng vào thân thể. Tuy nói Võ Đạo chú trọng luyện thân dưỡng khí, mà đạt tới cảnh giới tiên thiên tứ trọng thiên thì thân thể đã thập phần mạnh mẽ, nhưng theo như lời của đại trưởng lão thì cũng chỉ bằng một thanh kiếm ngũ phẩm. Cùng so sánh với Lục Thanh trước mặt này, với lực thừa nhận của thân thể, hai người căn bản không cùng một tầng thứ.

Đợi cho một lần nữa khảm vào vách đá, Bộ Phi Thiên quyết định thật nhanh, không vội vã lao ra mà tạm dừng một lát để bình ổn khí huyết đang bốc lên. Ngay sau đó hần liền điều động toàn bộ Tử Điện chân khí trong Võ Thai đi ra, từng tiếng sấm rền cuồng bạo từ trong cơ thể mãnh liệt mà ra. Kinh lực bằng bạc bắn thấu vào vách núi xung quanh, chỉ trong thời gian ngắn, trong phạm vi mấy trượng, vách núi toàn bộ hóa thành bụi phấn.

Tuy rằng bị khảm vào trong vách núi, nhưng Lục Thanh vẫn thập phần vui sướng. Vừa mới trải qua chịu đựng Tử Điện chân khí của Bộ Phi Thiên, hơn nữa thuộc tính của chân khí này đồng nguyên với một bộ phận Kiếm Khí của hần, tuy rằng chỉ nửa khắc công phu nhưng lại khiến cho thân thể của hần như lại được rèn luyện thêm lần nữa. Khí huyết cuộn cuộn giống như dòng nhiệt lưu du đăng chảy xuôi trong huyết nhục, đồng thời đem một ít tạp chất ẩn sâu trong da thịt tẩy luyện.

Khí huyết quay cuồng, cho tới bây giờ hấp thu nhiều Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch như vậy, khí huyết của Lục Thanh đã vượt qua cực hạn của kiếm giả bình thường. Cho dù hần không ăn vào Duyên Thọ đan, thì dựa vào khí huyết mạnh mẽ hiện giờ, cũng đủ để hần sống lâu hơn người bình thường trăm năm.

Căn cứ theo lời của Diệp lão, theo Tử Hoàng Kiếm Thân kinh không ngừng tiến giai, tuổi thọ còn có thể theo trình độ bất đồng mà gia tăng. Một khi đạt tới tầng thứ mười, đó là có thể sống tới nghìn năm. Nếu như đồng thời đạt tới cảnh giới Kiếm Phách, như vậy so với Tông Sư Kiếm Đạo bình thường cũng phải sống lâu hơn nghìn năm.

Thời gian, đối với kiếm giả mà nói là tối quý giá. Có thời gian mới có thể đi tới trình độ rất cao. Có thời gian, cho dù là tư chất không tốt, cũng có thể chờ đợi hoặc là thời gian sáng tạo ra kỳ tích. Có thời gian, hết thầy mới có thể.

Cho lên nói, từ lúc bắt đầu tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, mỗi một lần tiến bộ một tầng, đó là Lục Thanh vì chính mình mà thắng được càng nhiều thời gian. Hiện giờ hần đã đạt tới trình độ thân kiếm cửu phẩm, khí huyết cường đại cơ hồ đã có thể so sánh với Linh Thú bình thường, thậm chí còn hơn.

Một phen chấn động chân khí này, có thể nói là đưa khí huyết cả người hần điều động lên. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà công dụng không thua gì lần tẩy cân phạt tủy lúc trước sơ luyện tầng thứ nhất, lực lượng toàn thân cũng tăng lên rất lớn. Phía trước khi bắt đầu cùng Bộ Phi Thiên giao chiến chính là vạn cân mạnh mẽ, thì bây giờ chỉ ngắn ngủi một lát liền tăng tới một vạn hai ngàn cân, lực lượng tràn ngập cơ thể bắt đầy nổi dậy như sóng cồn.

Nếu lúc này mà có người nhìn thấy Lục Thanh thì sẽ phát hiện trên cả người hần từng bó cơ liên tục phập phồng, giống như là từng gợn sóng, một tầng lại một tầng liên miên không thôi.

Lực lượng cả người bùng nổ, tia khí chất chứa trong thân kiếm cửu phẩm lập tức bộc phát ra.

Một tầng tia khí vô hình trong phút chốc từ toàn thân Lục Thanh bộc phát ra. Nhất thời vách núi kịch liệt run lên. Chỉ nghe âm một tiếng cả vách núi đại khái có phạm vi năm mươi trượng vỡ thành đá vụn, lộ ra một cái động sâu đến mấy trượng.

Lục Thanh chậm rãi từ trên không trung hạ xuống, tại trong Linh Đoạn Sơn Mạch này tựa hồ có một loại lực lượng quỷ dị khiến Lục Thanh không thể ngự không phi hành. Lại nhìn trong hư không cách đó không xa, hai tay Bộ Phi Thiên dựng ngược lên, chân khí Tử Điện mạnh mẽ che kín toàn thân hần. Từng đạo Tử Điện không ngừng lưu chuyển trên cánh tay hần, quyền chiêu chưa phát mà xung quanh một mảnh chân không kịch liệt chấn động lên.

“Uy lực của chân khí này thật lớn.” Niếp Thanh Thiên mở miệng nói.

Gật gật đầu, Triệu Thiên Diệp nói: “Kiếm Khí đơn thuần không có chân chính hóa thành tiên thiên Kiếm Khí, trước cảnh giới Giả Hồn, chỉ sợ khó có thể ngăn cản.”

“Ân! Uy lực của quyền chiêu cũng thập phần cường đại, cùng so sánh với kiếm pháp tinh thâm của chúng ta cũng không hề kém.” Dịch Nhược Vũ chần chờ một chút lại nói: “Nếu có thể truyền bá ra ngoài, tất nhiên sẽ thành một mạch tu luyện riêng.”

“Cô nương quả nhiên có nhãn lực.” Đại trưởng lão cười nói: “Bất quá ngại tổ huấn, tộc nhân của Thiên Linh tộc ta không thể đem bí quyết tu luyện truyền cho người ngoại tộc. Cho dù là ngẫu nhiên ở rể Thiên Linh tộc ta, bất kể nam hay nữ, cũng chưa từng có ai được truyền nửa chiêu một thức.”

Dịch Nhược Vũ nghe vậy nhíu mày nói: “Quy củ là chết, người mới là sống. Tổ huấn chỉ là theo tình thế lúc đó mà hạ xuống thôi, nhiều năm như vậy trôi qua, chẳng lẽ quý tộc còn bảo thủ thế sao? Ta nghĩ nếu Võ Đạo của quý tộc được truyền lưu ra ngoài, tất sẽ ở cả Thập Vạn Đại Sơn khiến cho con đường tu luyện biến đổi. Như vậy gần nhất khai sáng một mạch tu luyện, mà Thiên Linh tộc ngài cho dù có thành lập một cái Võ Thần điện cũng không phải không có khả năng.”

Lắc lắc đầu, sắc mặt đại trưởng lão trầm trọng xuống nói: “Quy củ của tổ tiên, chúng ta là hậu nhân sao có thể không tuân. Chỉ cần không phải uy hiếp tới sinh tồn, thì vẫn phải kiên quyết tuân thủ. Huống chi muốn cho ta đem Võ Đạo truyền bá cho người của Kiếm Thần Đại Lục, đó là tuyệt đối không thể.”

“Vì cái gì?” Năm người Dịch Nhược Vũ đều lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Sắc mặt có chút khó coi, bất quá đại trưởng lão vẫn mở miệng nói: “Có một số thứ, nếu đã chìm vào năm tháng thì chúng ta cũng không nghĩ sẽ lại một lần nữa lật nó ra. Bất quá những chỗ căn bản, chúng ta vẫn phải kiên trì như trước. Hơn nữa lúc trước Kiếm Thần điện đồng ý cho Thiên Linh tộc chúng ta sinh sống ở Linh Đoạn Sơn Mạch này đã ra điều kiện, yêu cầu chúng ta tuyệt đối không được đem Võ Đạo truyền bá ra ngoài.”

Kiếm Thần điện!

Nguyên lai là vậy!

Nghe được lời của đại trưởng lão, năm người Dịch Nhược Vũ cũng không hề lên tiếng nữa.

Cẩn thận nghĩ lại thì yêu cầu của Kiếm Thần điện cũng không sai. Có thể bọn họ thấy Võ Đạo thật sự là một mạch tu luyện mới, thậm chí còn có thể đi ra con đường Thiên Đạo rộng lớn. Nhưng hiện giờ trên Kiếm Thần Đại Lục thì Kiếm Đạo là chủ, một cái tu luyện nhất mạch mới ngang trời xuất thế, đến tột cùng sẽ mang lại cái kết quả gì.

Không cần phải nói, thứ nhất chính là địa vị của Kiếm Thần điện sẽ bắt đầu bị suy yếu. Mà theo Võ Đạo quật khởi, các thế lực tông môn trong Thập Vạn Đại Sơn, tất sẽ lại một lần nữa phân chia. Đến lúc đó tất phải gặp cảnh chinh phạt, thậm chí là một cuộc náo động lớn, một lần nữa trở lại thời kì hoang dã thượng cổ năm vạn năm trước, niên đại ngàn tông chinh phạt.

Đối với lao lực trắc trở của Kiếm Thần điện mới khiến cho Thập Vạn Đại Sơn cuối cùng thống nhất, chính thể hòa bình, thì việc truyền bá Võ Đạo đương nhiên là tuyệt đối không thể cho phép. Đạo lý dễ hiểu như vậy, năm người Dịch Nhược Vũ chỉ thoáng suy nghĩ liền hiểu ra ngay.

Cách đó không xa trên hư không đột nhiên liên tục vang lên tiếng sấm rền. Năm người Dịch Nhược Vũ xoay đầu nhìn lại liền thấy được, trên không trung một đoàn chân khí màu tím nổi lơ lửng. Trong trời đất, Lôi khí cùng nguyên khí rất nhanh chen chúc tụ tập tới đoàn chân khí đó.

Đồng thời một cỗ Quyền Ý như muốn hủy diệt hết thảy bộc phát ra, lừng không bao phủ tới Lục Thanh

“Quyền Ý! Đây là Quyền Ý ”

“Không nghĩ tới, Bộ Phi Thiên cư nhiên đã muốn lĩnh ngộ được Quyền Ý.”

“Xem ra việc hấn đật đến ngũ trọng thiên cảnh giới Võ Hồn đã là nhất định.”

Mà ở một bên, năm người Dịch Nhược Vũ cảm thận cảm thụ Quyền Ý này. Cùng với Kiếm Ý giống nhau, Quyền ý này là ngưng tụ giữa ý chí Võ Đạo cùng với võ thức, tuy không có sự sắc bén như Kiếm Ý, nhưng lại nhiều hơn một cỗ trầm nặng, vượt xa Kiếm Ý.

Quyền Ý của Bộ Phi Thiên vừa ra, nhất thời trực tiếp kéo theo tiếng sấm sét rền vang cứu thiên, hướng tới Lục Thanh áp chế.

Ở giữa mi tâm Lục Thanh lóe ra một chút ánh sáng màu vàng. Cỗ Quyền Ý muốn xâm nhập vào trong thức hải của hắn nhất thời bị đánh nát vỡ ra. Đồng thời Quyền Ý ép tới đan điền của hắn cũng bị Phong Lôi Kiếm Ý thâm uẩn trong cơ thể đánh nát sạch sẽ.

“Tử Lôi Bá Thiên!” Hét lớn một tiếng, trên người Bộ Phi Thiên trong nháy mắt Tử Điện chân khí ngưng tụ ra một đạo quyền ảnh phạm vi hơn mười trượng, to lớn như một tòa nhà nhỏ. Ở mặt trên từng đạo lưu quang màu tím lóe ra, chung quanh lập tức vỡ ra mấy đạo chân không.

Khí thể bàng bạc ép thẳng xuống. Quyền ảnh chưa đến mà khí thể lạnh thấu xương đã đem mặt đất phạm vi mười trượng chung quanh Lục Thanh ép xuống thành một cái quyền ấn sâu gần thước, nhiều đất đá vụn bắt đầu trôi nổi lên.

Lẳng lẳng nhìn quyền ảnh to lớn từ trên đỉnh đầu ép xuống, khóe miệng Lục Thanh nổi lên một nụ cười mỉm. Không sai chính là một nụ cười.

“Người xem, người kia có phải đã choáng váng rồi không, cứ nhiên còn không tránh lui. Chiêu Tử Lôi Bá Thiên này là chiêu mạnh nhất trong Tử Lôi quyền mà Bộ Phi Thiên lĩnh ngộ được, đến đại hộ pháp cũng không dám đón đỡ.”

“Thực là tự đại, ta không tin cơ thể của hắn thức sự cường đại như vậy. Đề là da dầy giống như Đại Viên.”

Lục Thanh đứng trên mặt đất rốt cục cũng động. Chỉ thấy chân phải của hắn bước mạnh lên mặt đất, lần này vạn cân lực lượng bùng nổ, cả quảng trường như đều run rẩy lên.

Lát sau, cả thân thể Lục Thanh cong lên như một chiếc cung to lớn đang giương lên, hữu quyền bộc phát ra tia khí sắc bén. Đồng thời hai đạo thần quang màu xanh tím từ trong mắt Lục Thanh bắn thẳng tới tận chân trời. Lập tức dưới ánh mắt của tộc nhân Thiên Linh tộc, một đóa Lôi Vân rộng gần mẫu trống rỗng hiện ra.

Ầm ầm.

Hai đạo Thiên Lôi màu tím toái phá chân không, trong nháy mắt đánh vào nắm tay Lục Thanh.

“Như thế nào có thể! Thân thể hắn cứ nhiên có thể thừa nhận được lực lượng của Thiên Lôi.” Đại trưởng lão kinh hãi hô nhỏ một tiếng, bên cạnh bốn vị trưởng lão cũng lộ ra ánh mắt khiếp sợ. Đạt tới cảnh giới của bọn họ, tâm cảnh đã có thể xem như trời sụp cũng không sợ, nhưng hôm nay lại liên tiếp thay đổi vài lần.

“Các vị có biết hắn tu luyện Kiếm Nguyên công nào không mà có thể có được thân thể cường đại như thế?” Đại trưởng lão rốt cuộc nhìn không được hướng tới năm người Dịch Nhược Vũ hỏi.

Tuy rằng trên mặt đồng dạng cũng khiếp sợ, nhưng Dịch Nhược Vũ vẫn mở miệng nói: “Chính là một lần cơ duyên, Lục sư huynh ăn được một linh vật hiếm có, mới dần có được thân thể cường đại như bây giờ, mà không phải là do tu luyện.”

“Linh vật! Trên thế giới này còn tồn tại linh vật như thế sao. Thân thể này sợ là đã không chút thua kém với một thanh kiếm cửu phẩm đỉnh cấp.”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

368. Chương 123: Năm Trăm Năm Trước

Thứ thứ nhất của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm: Phong Lôi Hội Tụ.

Trong mắt Triệu Thiên Diệp hiện lên thần thái khó hiểu, mà tay phải của hắn cũng khẽ động theo. Hiển nhiên là đang diễn luyện theo động tác của Lục Thanh.

Bốn người Niếp Thanh Thiên ở bên cạnh có chút đăm chiêu, bàn tay cũng run lên rất nhỏ, nhàn nhạt tiếng kiếm rít vang lên.

Tuy nói chỉ chạm được một chút con đường của Vạn Pháp Quy Tông, nhưng năm người Niếp Thanh Thiên tùy tay liền đem kiếm pháp chuyển hóa thành quyền pháp vẫn là khiến năm người trưởng lão chấn động trong lòng. Đồng thời bọn họ cũng ý thức được, năm người trước mặt này, chính là Lục Thanh đang đối chiến với Bộ Phi Thiên, đều có thể một mình đảm đương một phía thiên tài.

Lại nhìn tới giữa sân. Thiên Lôi thuần một màu tím ở trên nắm tay Lục Thanh cư nhiên cũng ngưng tụ thành một quyền ảnh màu tím, Thiên Lôi quyền ảnh này ngưng tụ cơ hồ như thực chất. Trong lòng Lục Thanh vừa động, lực trời đất trong hư không liền hướng vào trong quyền ảnh tụ tập lại.

Ầm ầm.

Đột ngột từ trong Thiên Lôi quyền ảnh màu tím vang lên tiếng sấm rền cuộn cuộn.

Thiên Lôi giận vang, thiên uy hàng thế!

Ngay sau đó, một cỗ thiên uy bàng bạc từ trong quyền ảnh hiện ra. Mà Quyền Ý của Bộ Phi Thiên dùng để áp chế Lục Thanh liền bị thiên uy khổng lồ trong phút chốc đánh tan tành.

Sắc mặt tái nhợt, trong lòng Bộ Phi Thiên quả thực rất khiếp sợ. Hắn cảm nhận được cái gì, đó là lực trời đất. Chỉ có đạt tới ngũ trọng thiên, cảnh giới Vô Hồn mới có thể lĩnh ngộ ra loại lực lượng của Thiên Đạo này, lực trời đất có ẩn chứa uy trời đất.

Huống chi Thiên Lôi chính là đại biểu cho thưởng phạt của thế gian, là thiên phạt ở bên trong có ẩn dấu uy trời đất nồng đậm. Hiện giờ lại được Lục Thanh điều động một tia lực trời đất kích phát ra quả thực như trời cao giận dữ, thiên phạt buông xuống.

Trong thời gian ngắn, Thiên Lôi quyền ảnh để lại một mảnh chân không thoát phá hướng thẳng lên trời, đánh thẳng vào mảnh chân không do chân khí quyền ảnh của Bộ Phi Thiên đè ép ra.

Uy trời đất cơ hồ làm cho tâm thần của Bộ Phi Thiên thất thủ. Áp lực bức nhân khiến cho Quyền Ý của hắn bị bức trở lui vào cơ thể.

Bộ Phi Thiên cắn chặt răng, không hề chần chờ bạo phát toàn bộ Tử Diện chân khí ra nắm tay.

Ầm

Thắng bại chỉ còn một chiêu!

Tại chỗ ngồi, năm vị trưởng lão và mười mấy hộ pháp đồng thời đứng bật dậy.

“Lực trời đất, hắn cư nhiên có thể điều động lực trời đất. Nói như vậy thì dù hiện giờ hắn chưa ngưng Kiếm Hồn, cũng chưa rèn luyện Kiếm Cương mà đã nắm giữ được Kiếm Hồn Đạo.” Lời nói của đại trưởng lão mang theo kinh ngạc thật sâu vang lên.

Làm võ giả, trời sinh chính là một ngụm tiên thiên khí trong cơ thể, chú trọng đối với thân thể hơn xa kiếm giả. Đồng dạng khả năng chế cùng hiểu biết thân thể hơn xa so với kiếm giả. Lúc vừa mới gặp sáu người cả năm vị trưởng lão đều dễ dàng dựa vào gân cốt mà phán đoán độ tuổi của sáu người Lục Thanh.

Đại trưởng lão thấy, Lục Thanh bất quá cũng chỉ mười chín tuổi. Mười chín tuổi mà đã bước ra khỏi cảnh giới Giả Hồn, nửa bước vào cảnh giới Kiếm Hồn. Thậm chí đến Kiếm Hồn Đạo mà chỉ cảnh giới Kiếm Hồn mới có cũng đã nắm giữ được. Người như vậy đã không thể dùng hai từ thiên tài để hình dung.

Yêu nghiệt, đây là yêu nghiệt chân chính, nếu như thế giới này mà còn tồn tại!

Cho tới bây giờ, đại trưởng lão mới chính thức ý thức được hôm nay đi nhờ qua Thiên Linh tộc bọn họ là người như thế nào. Sáu người này, sợ là cả Thanh Phàm giới, thậm chí là Kim Thiên giới đều là những nhân vật số một trong thế hệ trẻ.

Đặc biệt là Lục Thanh. Theo đại trưởng lão thấy thì sợ là chỉ có tông môn ở Bạch Linh giới mới có thể bồi dưỡng được đệ tử như vậy, thậm chí cũng cần phải trăm năm mới có thể xuất hiện một người như vậy.

Xem ra Tử Hà tông thật sự sắp quật khởi!

Trong lòng đại trưởng lão nghĩ như thế, mà lão càng không biết, ở Tử Hà tông còn cất dấu một gã đệ tử tuổi trẻ đạt được truyền thừa của Kiếm Tôn. Chỉ cần có thời gian thì nhất định sẽ trở thành nhân vật đứng đầu.

Lại nhìn tới hư không phía xa xa. Rốt cuộc hai đạo quyền ảnh to lớn ở trên không trung va chạm vào nhau.

Ầm

Tiếng nổ rung trời vang lên mang theo sóng âm cuộn cuộn khuếch tán ra hư không xung quanh, cùng với đó là một mảnh chân không thoát phá.

Cứ việc sóng âm lan truyền trong hư không thì tiếng gầm rú to lớn vẫn làm không ít tộc nhân của Thiên Linh tộc đình tại mà thối lui. Thậm chí có một số ít trẻ nhỏ cùng phụ nữ không có tu luyện Võ Đạo bị chấn cho ù tai hoa mắt, người bên cạnh thấy vậy vội đem các nàng đỡ ra phía xa xa.

Ngay sau đó, lôi quang chói mắt trong không trung bạo khởi. Thiên Lôi quyền ảnh màu tím mang theo lực trời đất khủng bố không mất nhiều sức lực liền trực tiếp đánh nát chân khí quyền ảnh của Bộ Phi Thiên, thế không giảm lao thẳng lên bầu trời.

Bộ Phi Thiên biến sắc, vội vàng thi triển bộ pháp lẳng không chạy về phía năm vị trưởng lão. Cứ việc như thế thì khí lẳng bùng nổ vẫn theo sát không rời.

“Phi Thiên!”

Từ chỗ bàn của tam hộ pháp truyền ra tiếng kinh hô lo lắng.

Cơ hồ khi tiếng hô vừa vang lên, ở bên cạnh Bộ Phi Thiên liền xuất hiện thân hình của đại trưởng lão.

Thật nhanh!

Trong lòng năm người Niếp Thanh Thiên chấn động. Bọn họ thậm chí còn không phát hiện đại trưởng lão rời đi như thế nào, không hề có một chút không khí dao động, cứ như là hư không tiêu thất.

Vừa đỡ được Bộ Phi Thiên, đại trưởng lão liền vung tay lên. Một cỗ lực trời đất khiến kẻ khác rung động được dẫn động lại, hướng về lôi quang bốn phía trấn áp xuống. Cơ hồ chỉ trong thời gian một hơi thở, lôi quang đầy trời thoát phá chân không đã tiêu biến trong vô hình, trừ bỏ một chút chấn động ở ngoài thì đã không còn một chút động tĩnh.

Sâu không lường được! Đại trưởng lão cư nhiên có thể nắm giữ được lực trời đất khổng lồ như vậy. Lục Thanh phẫn chùng, sợ là chỉ bằng vào số lực trời đất này, đại trưởng lão chỉ trong nháy mắt là có thể đem hắn diệt sát. Chỉ bằng vào lực trời đất hắn có thể điều động trong phạm vi nghìn trượng, sợ là chỉ một cái vung tay là sẽ bị dập tắt ngay.

Lúc này cả quảng trường yên tĩnh dị thường. Ngẩn ngừ suy tư một lát, Lục Thanh lại nhìn lại thì thấy từng đạo ánh mắt nhìn mình đều mang theo vẻ kính sợ cùng khâm phục.

Người Thiên Linh tộc thật sự không ngờ, một kiếm giả ngoại lai thế nhưng lại có thể sử dụng quyền pháp để đánh bại đệ nhất cao thủ trong thế hệ trẻ của bọn họ. Thậm chí một chiêu cuối cùng kia còn dẫn động cả Thiên Lôi mang theo thiên uy cuộn cuộn. Thủ đoạn như thế sợ là chỉ có năm vị trưởng lão trong tộc mới có thể làm được.

Đặc biệt Lục Thanh lại có tuổi trẻ như thế. Lúc này, cơ hồ đại bộ phận ánh mắt nữ tử của Thiên Linh tộc đều tập trung vào Lục Thanh. Người của Thiên Linh tộc đều là đám yêu đám hận, không có ngăn cản hoặc

che dấu điều gì. Tuy rằng Lục Thanh cũng thích loại tính tình thẳng thắn này, nhưng bây giờ bị nhìn như vậy cũng khiến cho hấn ăn không tiêu, vội vàng phong bế thức hải không dám đi cảm ứng.

“Ta thua!” Thanh âm của Bộ Phi Thiên không hề có vẻ gì mất mát, ngược lại còn rất lạnh nhạt. Ánh mắt hấn nhìn về Lục Thanh có vẻ cảm thán nói: “Rốt cuộc ta cũng kiến thức được cao thủ tuổi trẻ bên ngoài. Nguyên lai ta đến cả bản lĩnh để khiêu chiến cũng không có, đúng là ếch ngồi đáy giếng. Quyền pháp của ngươi, ta rất khâm phục.”

Lục Thanh lắc đầu, nói: “Đó chỉ là ta mưu lợi mà thôi, tóm lại ta dùng vẫn là kiếm pháp, không thể ngừng tụ ra được Quyền Ý như ngươi. Mà dẫn động vẫn là thuộc về lực lượng của Kiếm Đạo chúng ta. Cho nên ngươi không phải thua bởi quyền pháp, mà là thua bởi kiếm pháp của ta.”

“Kiếm pháp!” Bộ Phi Thiên có chút nghi hoặc: “Ý ngươi là ngươi sử dụng nắm tay thi triển kiếm pháp.”

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Vạn Pháp Quy Tông, kiếm pháp tự nhiên có thể biến thành quyền pháp, mà quyền pháp đồng dạng cũng có thể diễn hóa thành kiếm pháp. Chỉ là cảnh giới này ta mới lĩnh ngộ ra được một chút, là chút da lông bên ngoài mà thôi, chỉ có thể làm cho bề ngoài giống nhau, còn bản chất vẫn thuộc về Kiếm Đạo.”

“Vạn Pháp Quy Tông!” Bộ Phi Thiên trầm ngâm một lát, thần sắc lộ ra chút đăm chiêu nói: “Ta nghĩ ta đã có điều ngộ. Đa tạ ngươi, bằng hữu phương xa.”

Nói xong Bộ Phi Thiên liền khom người hành một lễ với Lục Thanh. Bàn tay Lục Thanh vừa nhấc lên, nhất thời một cỗ lực trời đất ngăn lại động tác của Bộ Phi Thiên, Lục Thanh nói: “Nếu đã là bằng hữu thì sao còn phải có nhiều lễ nghi phiền phức như vậy.”

Bộ Phi Thiên sửng sốt, lập tức đứng thẳng lên.

Thân hình vừa chuyển, cuối cùng dừng lại trên người Long Tuyết, ánh mắt Bộ Phi Thiên lộ ra một tia chua xót nói: “Cô nương, ta cuối cùng đã thua. Lựa chọn của ngươi là chính xác, chỉ có vị huynh đệ này mới xứng đôi với ngươi. Nhưng bất luận thế nào ta cũng ta quên được cô nương, thân ảnh của cô nương đã in sâu trong lòng ta. Hy vọng cô nương có thể cho ta được biết tên họ của mình, chờ khi tu vi của ta đủ, ta sẽ còn đi tìm cô nương.”

Bộ Phi Thiên vừa mở miệng, Lục Thanh ở bên cạnh sắc mặt có chút đỏ lên, bất quá tâm cảnh hấn rất cao, chỉ nháy mắt liền bình phục lại. Nhưng không biết vì sao, Phong Lô châu ở trên Kiếm Chủng nguyên bản vẫn yên lặng lại quỷ dị nảy lên vào cái. Thần thức của Lục Thanh vừa thả tới liền khôi phục bình tĩnh. Mặc kệ thần thức của hấn có động tác như thế nào, cũng không thể tham tiến vào trong mây, đồng dạng cũng vô pháp thức dục.

Lúc này, ánh mắt bốn người Niếp Thanh Thiên cũng có chút quái dị. Ánh mắt lúc thì nhìn Lục Thanh lúc lại quay sang nhìn Long Tuyết. Bất quá tâm cảnh của hai người thật sự cao, vô luận bọn họ có nhìn như thế nào, thì thần sắc trên mặt hai người đều không có biến hóa.

Đối mặt với ánh mắt kiên trì của Bộ Phi Thiên, Long Tuyết lắc đầu, lần thứ hai mở miệng nói với hấn: “Để tên lại làm gì. Ngươi không cần đến tìm ta, hiện tại liền chặt đứt đi, bằng không thì chẳng đi tới đâu đâu.”

Sắc mặt tái nhợt, Bộ Phi Thiên nói: “Vì cái gì?”

“Vì cái gì?” Long Tuyết khẽ thì thào, ánh mắt có chút mê ly, chỉ nghe nàng thấp giọng nói: “Này vì cái gì, từ lúc năm trăm năm trước, liền có đáp án.”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

369. Chương 124: Bích Lạc Hải, Hư Không Trọng Lực

“Năm trăm năm trước?” Bộ Phi Thiên sửng sốt, chỉ là ánh mắt lập tức ảm đạm xuống không hề nói nữa. Theo đó Bộ Phi Thiên xoay đầu rời đi, hai vai có hơi run lên. Trở về chỗ ngồi của mình, Bộ Phi Thiên

không hề nói chuyện mà chỉ nâng bát rượu lên từng ngụm từng ngụm uống, giống như đang uống nước lã không hề có cảm giác gì.

Về phần đám người Lục Thanh cũng đồng thời sửng sốt. Năm trăm năm trước là có ý tứ gì? Mà bốn người không chú ý tới, ở bên cạnh ánh mắt của Dịch Nhược Vũ hiện lên thần sắc rất phức tạp.

Một hồi so đầu, có thể nói năm người Lục Thanh đều có điều linh ngộ, mà năm vị trưởng lão Thiên Linh tộc cũng lại hiểu thêm một chút. Sau đó trong một canh giờ, mấy người đều chỉ thảo luận về cảnh giới Vạn Pháp Quy Tông. Mà mấy người Lục Thanh cũng phát hiện, kỳ thật Võ Đạo của Thiên Linh tộc cùng với Kiếm Đạo có rất nhiều điểm giống nhau, đại khái mà nói đích đến của hai con đường đều là một điểm.

“Các vị, đa tạ đã trợ giúp, ta nghĩ các vị và Thiên Linh tộc chúng ta có thể kết hạ mối quan hệ hữu hảo.” Đại trưởng lão mở miệng nói, đồng thời lấy từ trong lòng ra sáu hạt châu màu vàng phân biệt đưa cho mỗi người, nói: “Đây là Vân Kim châu do Thiên Linh tộc chúng ta đặc chế, đại biểu cho thân phận khách quý của Thiên Linh tộc chúng ta. Về sau nếu có việc gì cần Thiên Linh tộc chúng ta giúp, chỉ cần trong phạm vi tộc chúng ta, Thiên Linh tộc nhất định toàn lực tương trợ.”

“Như thế thì cảm ơn năm vị trưởng lão.” Lục Thanh liền cảm tạ một câu. Phía trước cùng năm trưởng lão trao đổi thật sự là khiến hắn được lợi phi thường. Năm vị trưởng lão đều có cảnh giới tu vi rất cao thâm, tuy bọn họ chỉ mới vừa tiếp xúc tới cảnh giới Vạn Pháp Quy Tông, nhưng ngẩn ngừ đã linh ngộ ra gì đó, liền vượt xa xa Lục Thanh.

Này không thể nghi ngờ thuyết minh một chút, năm vị trưởng lão đều phải có tu vi tương đương Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Nếu đổi thành cảnh giới Võ Đạo theo lời bọn họ thì là cảnh giới Võ Hồn. Bọn họ lĩnh ngộ đạo lý tự nhiên có thể một suy hai, hai suy ba, đây là đến từ tích lũy kinh nghiệm thâm hậu.

Sau đó, do đại trưởng lão an bài cho sáu người vài căn nhà đá để tĩnh tu mấy canh giờ. Ngay hôm sau, khi tiếng gà gáy chưa cất lên, sáu người Lục Thanh liền cáo biệt tộc nhân Thiên Linh tộc, dọc theo Linh Đoạn Sơn Mạch mà đi.

“Sáu người này, tương lai đều sẽ là hạng phi phạm. Chúng ta hữu hảo với bọn họ chính là hy vọng tương lai sẽ không phải đối địch cùng bọn họ.” Vẫn luôn trầm mặc, tứ trưởng lão hân hỷ mở miệng nói.

“Không sai, Thiên Linh tộc chúng ta cũng cần phải sửa đổi lại một chút, quy củ của tổ tiên có lẽ đã xưa rồi. Mà ân oán năm đó đến bây giờ cũng đã tan theo thời gian rồi. Huống chi năm đó ra tay đều là những lão bất tử có tu vi thông thiên, còn những người khác cũng không liên quan.”

“Đúng vậy, cừu hận của tổ tiên chúng ta làm sao có thể báo được.”

“Báo, báo như thế nào. Đã năm vạn năm, người có tu vi cao nhất Thiên Linh tộc ta cũng chỉ là lục trọng thiên, muốn báo thù trừ phi có thể có người đạt tới thất trọng thiên trở thành Võ Thánh, có thể quét ngang thiên hạ. Nhưng chẳng lẽ Kiếm Thần Đại Lục lại không có lão bất tử nào có cảnh giới tương đương thế sao?”

“Người là nói...?”

“Có một số thứ, không thể xem ở mặt ngoài được. Này Kiếm Thần Đại Lục trải qua năm vạn năm tích lũy không biết thâm sâu bao nhiêu. Chính là không biết vị kia cùng Kiếm Thần điện gây ra đại động tĩnh năm vạn năm trước mà nay không hề thấy tung tích.”

“Chỉ sợ vị kia thân mình còn chưa lo xong. Mà trong Tử Hoàng giới còn năm đại thánh địa tồn tại, sợ rằng ở đó cũng không phải mình Kiếm Thần sơn độc bá. Nhiều năm nay tích lũy, chỉ sợ sắp tới sẽ có sóng gió.”

“Cho nên Thiên Linh tộc chúng ta phải có quyết định, nếu cứ như vậy thì cũng không ổn. Hiện giờ phong vân biến động, chúng ta sao có thể chỉ lo thân mình.” Đại trưởng lão hít sâu một hơi nói tiếp: “Chúng ta năm lão già này cũng không biết có thể sống thêm bao nhiêu năm nữa, nên để cho những người phía dưới đi kinh lịch thôi.”

“Ý của người là ”

“Để cho Phi Thiên mang theo tộc nhân đến bên ngoài lịch lãm. Ở trong Linh Đoạn Sơn Mạch chúng ta thì không thể có được kinh lịch gì. Chỉ có khảo nghiệm máu tanh mới có thể giúp bọn họ tiến vào chân trời

mới. Võ giả giết chóc chính là bản tâm, không có kinh lịch giết chóc võ giả không thể có được căn bản. Võ giả chủ chinh phạt giết chóc, không phải chỉ có khổ tu.” Ánh mắt đại trưởng lão có chút phức tạp nói.

“Có một số thứ không phải để trong lòng nhiều như vậy, nếu đã quyết định thì phải làm ngay lập tức.”

“Nhưng mà sợ là Phi Thiên còn chưa gượng dậy nổi.”

“Chưa gượng dậy nổi?” Đại trưởng lão lắc đầu nói: “Nếu chỉ như vậy thôi mà đã khiến hấn không gượng dậy nổi thì thà rằng hấn phế bỏ tu vi đi còn hơn. Nếu như vậy thì Bộ Phi Thiên đã không đủ tư cách trở thành đồ đệ ta, hoặc là nói đã không đủ tư cách của một võ giả.”

“Thiên Linh tộc ta bất tri bất giác đã im hơi vụn vụn. Chỉ là không biết năm tháng có phá đi dấu vết không?”

Một ngày sau, ở cuối Linh Đoạn Sơn Mạch, một tòa núi cao trăm trượng.

Phong Lô từ trên không trung phát ra tiếng long ngâm vui sướng, hạ tới trên đỉnh núi.

Linh Đoạn Sơn Mạch tồn tại lực lượng có thể gian cầm khả năng ngự không phi hành của kiếm giả, nhưng đối với Linh Thú lại không có nhiều ảnh hưởng. Chỉ là ở bên trong Linh Đoạn Sơn Mạch, Phong Lô cảm thấy rất không thoải mái, giống như có cái gì đó vẫn kiềm chế ở trong lòng nó. Nên vừa ra khỏi Linh Đoạn Sơn Mạch nó liền phát ra tiếng long ngâm vui mừng như thế.

Nhưng mà bị nó rống như thế, chung quanh núi rừng liên tục vang lên tiếng kêu bất an, một đám dã thú cùng Linh Thú xung quanh sợ hãi bỏ chạy mất dạng. Trong lúc nhất thời bụi đất nổi lên cuộn cuộn, vô số tiếng tê rống vang lên không dứt.

Lục Thanh dở khóc dở cười vỗ vỗ lên cái đầu to lớn của Phong Lô. Con vật nhỏ này tuy rằng thực lực đủ rồi nhưng mà tâm tính lại luôn mãi vậy. Dù sao thì ngoài mười năm dấy dựa trong Thiên Lô nó cũng không hề kinh lịch qua cái gì.

Đứng ở trên đỉnh núi nhìn lại, phương ra đều là một mảnh xanh biếc nhìn không thấy điểm cuối.

Căn cứ theo ghi lại trong Lưu Ảnh châu, ở trước mặt sáu người chính là Bích Lạc hải, mà trong Lưu Ảnh châu còn ghi chép: không thể nhập hải, cốt toái cân ly.

Về phần vì sao lại như vậy thì Lưu Ảnh châu cũng không ghi lại giải thích.

“Bích Lạc hải! Đó là biển sao?” Ánh mắt của Dịch Nhược Vũ có chút mê ly. Đích xác đây cũng không phải biển, nhiều nhất chính là một con sông hồ to lớn mà thôi. Theo trong điển tịch ghi chép lại thì cả Thanh Phàm giới chỉ có một biển đó là Kiếm Thần hải, cách Tử Hà tông bọn họ phải tới mười nghìn dặm.

Sau nửa canh giờ, sáu người Lục Thanh liền đi tới trước Bích Lạc hải.

Nước biển màu bích lam trong suốt nhìn không tới cuối. Trong Lưu Ảnh châu miêu tả thì Bích Lạc hải này đại khái rộng hai trăm lí. Ở cuối chính là một tông môn cấp Thanh Phàm thứ ba mà họ phải đi qua, Nhược Thủy môn.

Lúc này, mặt trời đã lên cao hơn phân nửa. Ánh sáng ban mai chiếu lên mặt nước làm lộ lên kim quang rạng rỡ.

Nhưng mà rất nhanh sáu người liền phát hiện có điểm không đúng. Bởi vì bọn họ thấy trên Bích Lạc hải lại không hề có cuộn sóng nào, mặt nước bình tĩnh đến đáng sợ không có một gợn sóng nào cuộn lên. Cho dù từng cơn gió to thổi quét qua, mặt nước chỉ hơi rung động rồi nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

“Nước ở đây có cổ quái!” Niếp Thanh Thiên mở miệng nói rồi lẳng không chụp một đoàn nước biển to bằng nắm tay.

“Di!” Niếp Thanh Thiên kinh dị kêu lên: “Chỉ có một chút mà nặng trên dưới mười cân.”

Mười cân?

Năm người Lục Thanh đều sửng sốt, theo bọn họ thì đoàn nước biển huyền phù trên tay Niếp Thanh Thiên cùng lắm có được nửa cân, vậy mà lúc này Niếp Thanh Thiên lại nói phải nặng tới mười cân.

“Xem ra nước biển này quả nhiên có cổ quái.” Lục Thanh nhíu mày nói: “Án chiếu theo sức nặng này sợ là người bình thường vừa vào trong lòng nước sẽ bị ép cho gân cốt vỡ vụn. Sợ là cũng không có ai biết được mực nước ở đây sâu bao nhiêu. Không biết như thế nào mà nước biển ở đây lại có sức nặng như vậy?”

“Bích Lạc hải, Bích Lạc hải! Người bình thường sợ là không thể vượt qua được nó, nhưng chúng ta cũng không vấn đề gì.” Dịch Nhược Vũ lắc lắc đầu nói.

Nhìn thấy mặt nước màu bích lam, không biết vì sao Lục Thanh cảm thấy tâm thần mình có một chút bất an. Chẳng lẽ lại sắp có chuyện gì xảy ra sao? Cho tới bây giờ cảm giác của Lục Thanh đều mạnh hơn mấy người Niếp Thanh Thiên nhiều.

Lục Thanh trầm giọng nói: “Bây giờ cười Phong Lôi bay qua, bắt quá tất cả đều phải cẩn thận.”

Năm người Niếp Thanh Thiên đều gật gật đầu, tất cả đều chưa có ai từng đi qua Bích Lạc hải này, cẩn thận cũng phải.

Ngâm nga một tiếng Phong Lôi liền chở sáu người Lục Thanh bay lên.

Nhưng mà vừa bay lên hư không trên Bích Lạc hải, thân thể Phong Lôi liền trầm xuống. Sáu người Lục Thanh đều cảm nhận xung quanh một cổ áp lực sâu nặng đè lên người.

Áp lực này không hề có khí tức gì của khí thuộc tính, giống như là trọng lực ép tới đơn thuần, đại khái có trên dưới nghìn cân. Lấy lực lượng thân thể của Lục Thanh và Phong Lôi thì đương nhiên không có gì, mà năm người Niếp Thanh Thiên cũng vận chuyển Kiếm Nguyên lưu động trong kinh mạch đem cổ áp lực này triệt tiêu.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

370. Chương 125: Trung Ương Hải Vực, Mạc Danh Biển Hóa!

Lục Thanh cảm thấy, trọng lực vô hình trong hư không này đúng là đến từ Bích Lạc hải.

Đây là dạng gì nước biển cư nhiên lại có thể gây ra trọng lực như vậy?

Trọng lực đột nhiên ép tới tuy không tính là cái gì nhưng cũng khiến Phong Lôi cảm thấy không thoải mái.

Ngâm

Một tiếng long ngâm có chút tức giận vang lên. Bất quá giống như không hề có chút ảnh hưởng mặt nước vẫn lặng thình không hề có chút động tĩnh nào. Tiếng long ngâm của Phong Lôi truyền đằng ra ngoài phương xa mấy chục trượng liền tiêu tán.

“Không cần nao loạn, đi thôi.” Nghe thấy Lục Thanh lên tiếng, Phong Lôi kêu ô ô hai tiếng rồi vẫy đuôi, hóa thành một đạo lưu quang hướng về cuối Bích Lạc hải bắn nhanh đi.

Cùng lúc đó, ở trung tâm Bích Lạc hải có hai gã trung niên kiếm giả lẳng lặng huyền phù trên không. Tướng mạo của hai gã trông rất bình thường nhưng khó có thể che dấu sát khí sâu nặng lộ ra bên ngoài.

“Hai ngày nay Bích Lạc hải này làm sao vậy, trọng lực cư nhiên tăng gấp đôi.” Một trong hai gã mở miệng nói.

“Không biết! Chẳng lẽ Bích Lạc hải này sắp phát sinh biến cố gì đó, nhưng động tĩnh cũng không lớn, có lẽ phải một đoạn thời gian nữa mới có biến cố xảy ra.” Gã còn lại cũng trầm giọng nói.

“Bất quá, cho dù muốn tra xét thì chúng ta cũng phải giải quyết chuyện tình trước mắt đã.”

“Ân! Hẳn không sai biệt lắm sắp tới rồi. Không nghĩ tới chỉ là một tông môn cấp Thanh Phàm lại có một gã đệ tử mới vừa bước tiến vào Kiếm Hồn mà đã có thể tranh phong cùng với Kiếm Vương tiểu thiên vị. Tư chất cùng ngộ tính của hắn sợ là ở tông môn chúng ta cũng là đứng đầu. Chỉ là đáng tiếc.”

“Đúng vậy, nhân tài như vậy hôm nay lại phải ngã xuống trong tay chúng ta. Hấp thu khí huyết của hắn so với huyết khí của một trăm người còn thoải mái hơn nhiều.”

“Hừ hừ, vẫn phải cẩn thận một chút. Tuy rằng tên Ly Ngộ Tấn kia mới tiến vào Kiếm Vương tiểu thiên vị, cũng chưa củng cố tu vi, nhưng có thể đem hắn đánh trọng thương cùng rồi đi thông dong thì cũng không phải hạng chúng ta có thể xem thường.”

“Người vẫn luôn cẩn thận như vậy à. Chẳng lẽ chúng ta hai Kiếm Vương trung thiên vị mà còn không giết được một gã Giả Hồn sao. Cho dù hắn có thể đối chiến với Kiếm Vương thì cũng chỉ có tiểu thiên vị mà thôi.”

“Cẩn thận, phải cẩn thận chứ. Chẳng lẽ người không nhớ chúng ta có thể sống tới ngày hôm nay chính là nhờ cẩn thận sao. Lúc trước đứng cùng một chỗ với chúng ta, người có thấy có bao nhiêu người bởi vì không cẩn thận mà chết không, mỗi một cái đều bị rơi vào Huyết hải.” Người trung niên cảm thán một tiếng nói với đồng bạn bên cạnh.

“Huyết hải!” Thì thào một câu, người trung niên bên cạnh cũng hơi run lên nói: “Đúng vậy, bọn họ hiện giờ đều đã rơi vào Huyết hải, chỉ còn chúng ta thôi.”

“Người đã biết là tốt rồi. Chỉ cần một ngày còn sống thì phải luôn nhớ cẩn thận, như thế mới có hy vọng chân chính tự do. Ta đã chán ghét chuỗi ngày chém giết cùng hấp thu Huyết Sát khí lắm rồi. Cho dù bắt ta phế bỏ tu vi chuyển sang tu Thiên Đạo, ta cũng nguyện ý. Nhưng điều kiện tiên quyết đó là phải có được tự do.”

“Tự do?” Gã đồng bạn ở bên cạnh cười khổ nói: “Người cho rằng tông môn có thể để chúng ta đi sao. Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, chiến lực như vậy chỉ sợ tông môn sẽ chặt chẽ khống chế, bao nhiêu năm nay đã có ai thoát được chưa? Người cảm thấy mình có thể làm được sao?”

Hừ lạnh một tiếng, trên mặt người trung niên kia lộ ra thần sắc tàn nhẫn nói: “Cần gì phải chờ người ta buông tay. Ta vẫn nhớ khi mới tiến vào tông môn đã dạy một điều đầu tiên, đó chính là không thể tin lời hứa hẹn của người khác. Muốn cái gì thì phải chính tay mình tranh đoạt được, vì thế mà không tiếc hết thấy thủ đoạn.”

“Không thể tin lời hứa hẹn của người khác. Muốn cái gì thì phải chính tay mình tranh đoạt được, vì thế mà không tiếc hết thấy thủ đoạn.” Người kia thấp giọng lặp lại một câu, đôi mắt bỗng bắn ra thần quang khiếp người nói: “Người muốn phản tông?”

“Phản tông?” Người trung niên mở miệng lúc đầu lắc lắc đầu nói: “Không phải phản tông, chỉ là ta đã chán ghét cảnh giết chóc nên muốn li khai thôi, chẳng lẽ người là không phải như thế sao? Con đường Kiếm Đạo là tối kỵ kiêng kỵ việc giết chóc như vậy, tuy rằng chỉ cần hấp thu đủ Huyết Sát khí là có thể tăng lên cảnh giới rất cao, nhưng người cho rằng chúng ta có thể bình ổn mà tiến lên từng bước sao. Sợ là đến lúc đó các tông môn Thiên Đạo sẽ liên thủ đối phó chúng ta, thậm chí đến một số lão bất tử nhân vật Tông Sư cũng có thể ra tay.”

Dừng một chút, người trung niên lại cười lạnh nói tiếp: “Hơn nữa người nghĩ tông môn có thể để chúng ta đạt tới cảnh giới như vậy sao?”

“Người đã tra xét được cái gì?” Người bên cạnh nghe vậy nhất thời hô hấp trở lên dồn dập.

“Ta tra xét tới rồi cái gì!” Trong mắt người trung niên lộ ra hàn quang, nói: “Ta phát hiện, Hai vị tồn tại ở trên chúng ta, đã muốn bị tông chủ tế luyện thành hai cái Sát Lục phân thân cho hắn.”

“Cái gì! Như thế nào có thể!” Cho dù có tâm cảnh của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn người kia cũng không dấu được vẻ kinh sợ nói: “Nhưng hai vị kia đều là tồn tại cùng cảnh giới với tông chủ.”

“Đồng cảnh giới tồn tại!” Người kia hừ một tiếng rồi nói: “Cùng cảnh giới thì vẫn có chênh lệch to lớn, chẳng lẽ người cho rằng hai vị kia có thể so được với tông chủ sao?”

Sắc mặt trong phút chốc trở lên trắng bệch, người kia lắp bắp nói: “Ý của người là cho dù chúng ta đạt tới cảnh giới đó cũng sẽ bị luyện chế thành Sát Lục phân thân.”

“Người cho là thế nào?” Ở bên cạnh, người trung niên liếc mắt nhìn đồng bạn một cái rồi trầm giọng nói tiếp: “Đây là đạo lý hắc tòng nói với chúng ta, chỉ có chính mình nắm giữ lực lượng mới là chân thật nhất, cho nên người không cần suy nghĩ xa vời làm gì.”

“Kia kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Làm cái gì, bây giờ vậy chưa tới thời cơ, bất quá sẽ rất nhanh thôi sẽ có cơ hội.”

“Người là nói tới nơi kia?” Người trung niên có chút hồ nghi, sau đó lập tức sắc mặt đại biến nói: “Chẳng lẽ người đã...!”

“Không sai, nơi kia ghi lại truyền thừa gì đó đã bị ta sửa lại một ít. Hiện giờ xem ra hẳn là không sai biệt lắm đã tới.”

“Người không sợ môn chủ sẽ giận chó đánh mèo mà trút lên đầu người sao?”

“Giận chó đánh mèo?” Giống như nghe được cái gì buồn cười lắm, người trung niên cười vài tiếng rồi tàn nhẫn nói: “Cho dù giận chó đánh mèo thì như thế nào. Nhưng năm gần đây ta đã tìm ra phương pháp ức chế được thứ đó. Chỉ cần đến lúc đó lão già này vừa chết, đồ vật đó tự nhiên sẽ không tồn tại được lâu.”

Trên mặt lộ ra vẻ đau thương nhân nhật, người kia thấp giọng nói: “Nhan Túc, ngày trước chúng ta đâu phải như vậy.”

Người kia nghe vậy sửng sốt, nhưng rất nhanh trên mặt lộ ra ưu thương: “Đúng vậy, chúng ta đều là đồng dạng gặp gỡ.”

Trong mắt lóe ra một tia máu, người trung niên bên cạnh thấp giọng nói: “Chúng ta là kiếm giả Nhân Đạo, tu luyện căn bản là thất tình lục dục. Tuy rằng chúng ta tu luyện Sát Lục chi đạo, mất đi nhân tính nhưng cũng là ở trong thất tình lục dục. Cho nên chúng ta mất đi nhân tính nhưng vẫn kiên trì như trước.”

“Đúng vậy, sư huynh. Lúc này đây chúng ta còn ra tay hạ thủ với sáu người kia sao?”

“Hạ thủ, đương nhiên phải làm. Chính là kết quả do chúng ta khống chế, tìm cho môn chủ một chút phiền toái. Không cần phải gạt bỏ hẳn, vạn nhất chúng ta thất bại thì lưu lại một cái thiên phú tuyệt, coi như là chúng ta lưu lại một cái mầm mống.”

Gật gật đầu, lập tức thân thể hai người chìm vào trong Bích Lạc hải.

Ở cách trung ương Bích Lạc hải mười dặm, một con Long Mãng dài hai mươi trượng gào thét bay qua mặt biển. Từng luồng kinh phong lạnh thấu xương quạt lên từng gợn sóng.

Trên lưng Long Mãng có sáu thân ảnh đang đứng, rõ ràng là sáu người Lục Thanh.

Nhưng là lúc này, cả sáu người đều nhíu mày lại. Bởi vì từ lúc xâm nhập vào Bích Lạc hải, trọng lực trong hư không không ngừng gia tăng. Vốn lúc đầu chỉ có nghìn cân thì sau khi xâm nhập sáu mươi lí đã gia tăng trên hai nghìn cân. Lúc này trừ bỏ Lục Thanh, còn năm người Niếp Thanh Thiên đều hiện lên một tầng Kiếm Khí bên ngoài cơ thể.

Mà chân chính vấn đề không phải chỗ đó, từ khi tiến vào trong Bích Lạc hải, không biết cái gì mà Phong Lôi càng thêm bất an. Theo ý niệm của nó truyền tới Lục Thanh, tựa hồ như có thứ gì đó luôn quấy nhiễu tâm thần nó, khiến nó không kiềm chế được nổi lên bất an.

Mà Lục Thanh đến hỏi Diệp lão, thì Diệp lão nhất thời cũng không trả lời được. Tựa hồ như đoạn thời gian gần đây Bích Lạc hải đang phát sinh biến cố nào đó khó có thể lý giải. Muốn biết nguyên nhân chỉ có thể xâm nhập vào sâu mới có thể biết được.

Trên đường đi sáu người cũng không hề nói chuyện chỉ cẩn thận quan sát xung quanh. Càng đến gần trung tâm Bích Lạc hải, tâm thần Lục Thanh không thể ức chế được nảy lên vài cái, bất an trong lòng càng lúc càng lớn. Nhưng thả thân thức ra ngoài tra xét lại không thấy điều gì bất thường cả.

Ở cuối Bích Lạc hải.

Lúc này có một thân ảnh màu bích lam lẳng lẳng đứng trên bờ biển. Đây là một nữ tử tầm trung niên, tuy rằng đã luống tuổi nhưng vẫn không thể che dấu được phong tư tuyệt thế của nàng. Trên đầu sau búi tóc có cắm một chiếc trâm màu xanh biếc, rõ ràng được làm bằng Bích Ngọc tủy trân quý.

Bất Diệt Kiếm Thế

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

371. Chương 126: Dập Nát Chân Không, Quyền Ảnh Bạo Áp!

Lấy Bích Ngọc tủy hiếm thấy làm trâm cài tóc, có thể phán đoán ra thân phận của nữ tử này thập phần không đơn giản.

Một lát sau, phía sau nữ tử này truyền tới tiếng bước chân. Không bao lâu sau, năm nữ tử trẻ tuổi mặc quần áo màu bích lam bước tới. Mà sau lưng mỗi một nữ tử, thể nhưng đều là một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm. Không cần phải nói nữ tử trung niên lia, sau lưng nàng rõ ràng là một thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên.

“Sư phụ, hết thấy đều chuẩn bị tốt.” Năm nữ tử đồng thời hành lễ nói.

Xoay người lại, trung niên nữ tử vươn cánh tay trắng nõn như cô gái bình thường ra, tay ngọc vừa phát. Nhất thời trên tay năm nữ tử, năm hạt châu màu bích lam lẳng không bay lên rơi vào trên tay nàng. Ở mặt trên năm hạt châu này còn có khí hệ Thủy lượn lờ quần quanh, vừa cầm vào tay liền có cảm giác thanh lương vô cùng, không có lạnh lẽo, cũng không có ẩm áp gì, chính là một cỗ thanh lương độc đáo.

Mà nhìn thấy trung niên nữ tử thu hồi năm hạt châu, trong năm nữ tử trẻ tuổi, một người không nhịn được mở miệng nói: “Sư phụ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bích Lạc hải sao lại đột nhiên xảy ra biến hóa như vậy?”

Quay đầu nhìn về Bích Lạc hải, trung niên nữ tử mở miệng nói: “Bích Lạc hải này đã muốn biến mất!”

“Biến mất?” Lần này, năm nữ đệ tử đồng thời ngây ngẩn cả người.

Như thế nào mà lại biến mất?

“Sư phụ, này Bích Lạc hải...?”

“Là nó chính mình muốn biến mất, cái gì tới cũng sẽ tới.” Trong mắt trung niên nữ tử lóe lên thần quang nói: “Đây là lần cơ hội duy nhất.”

Dừng một chút, sắc mặt trung niên nữ tử nghiêm lại, nói: “Ba vị sư thúc của các người đâu?”

“Ba vị sư thúc nói cần một chút thời gian nữa để chuẩn bị Kiếm Trận, đại khái nửa ngày sau sẽ tới đây.”

“Tốt lắm, các người trở về đi.”

“Sư phụ. Muốn hay không chúng ta...”

Lắc lắc đầu, trung niên nữ tử từ chối nói: “Đều trở về đi, chuyện tình nơi này không phải các người có thể nhúng tay vào.”

“Dạ, sư phụ!” Trên mặt năm người đều hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Các nàng đều có tu vi Kiếm Chủ, tuy rằng chỉ mới vượt qua nguyên khí kiếp trở thành Kiếm Chủ chuẩn đại sư, nhưng vẫn không thể phủ nhận các nàng là ưu tú nhất trong hàng đệ tử.

Kiếm Chủ đều không thể nhúng tay, vậy thì đây là đại sự chỉ có Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn mới có thể tham dự. Bích Lạc hải này, thật sự là sắp xảy ra đại động tĩnh sao?

Nhưng thời điểm năm nữ tử vừa xoay người đi, trung niên nữ tử nhú mày nhú mày, rốt cuộc vẫn mở miệng nói: “Từ từ, các người vẫn là lưu lại đi, ở ngay tại bờ Bích Lạc hải này. Đến lúc đó vạn nhất có việc cũng có thể tiếp ứng chúng ta.”

Năm nữ tử đồng thời vui vẻ dừng bước.

“Đa tạ sư phụ!”

Nhìn năm nữ đệ tử đều lộ ra vẻ vui mừng, trong lòng trung niên nữ tử thở dài một tiếng. Bọn họ tâm tính vẫn là không đủ đi! Lúc này, sắc mặt nàng lại nghiêm lại, trịnh trọng nói: “Bất quá các người phải đáp ứng ta, nếu không phải chúng ta kêu gọi các người thì năm người các người, một người cũng không được bước vào Bích Lạc hải một bước.”

“Nhưng mà, sư phụ, vạn nhất gặp được...”

Trung niên nữ tử liền cắt ngang nói: “Nếu chúng ta ứng phó không được, các người nghĩ mình chỉ là Kiếm Chủ tiểu thiên vị thì có thể có được tác dụng gì. Ta chỉ là muốn các người được kiến thức một chút, nhưng các người phải tự bảo vệ an toàn của mình mới được. Nhớ kỹ, các người là hy vọng trong tương lai của tông môn, tính mạng của các người cũng không phải có thể tùy ý vứt bỏ.”

Năm nữ tử nghe vậy cả người chấn động, lập tức đồng thời đáp ứng nói: “Chúng đệ tử nhớ kỹ.”

Gật gật đầu, trên mặt trung niên nữ tử lộ ra vẻ vừa lòng. Trong số đông đệ tử, năm người trước mặt này là nàng vừa lòng nhất. Cho nên năm người mới đem một gốc cây linh dược quý hiếm trong tông môn cho các nàng, lấy khí hệ Thủy mệnh mẽ tăng tu vi của các nàng lên. Không làm cho nàng thất vọng, nửa năm trước cả năm người nhất tề dẫn động nguyên khí kiếp, đúng là không một ai thất bại, đều thuận lợi trở thành Kiếm Chủ. Như vậy năm người này, tại trong một thế hệ đó là có hi vọng tiến lên cảnh giới Kiếm Hồn nhất.

Nghĩ đến đây, trung niên nữ tử lại xoay người nhìn về Bích Lạc hải. Biến hóa của Bích Lạc hải càng ngày càng rõ ràng, trên mặt nước thế nhưng lại nổi lên gợn sóng lẫn tẩn. Phải biết rằng, bình thường thì Bích Lạc hải đều không có gợn sóng, thậm chí đến cuồng phong thổi qua cũng chỉ làm nó hơi hơi gợn sóng mà thôi. Hiện giờ không gió tự động, chẳng phải dự báo đại biến sắp bắt đầu sao!

Trên Bích Lạc hải.

Càng đến gần trung tâm Bích Lạc hải, tâm thần Lục Thanh càng thêm xao động. Khí tức nguy hiểm càng ngày càng rõ ràng, nhưng lại không biết tốt cùng là đến từ đâu. Thần thức cùng linh hồn lực của Lục Thanh tản ra quanh hư không nhưng lại không hề phát hiện cái gì. Thậm chí Lục Thanh còn thử thả thần thức cùng linh hồn lực vào trong Bích Lạc hải, lại phát hiện tựa hồ như trong nước biển có ẩn chứa một cỗ lực lượng quỷ dị, thần thức cùng linh hồn lực của hắn vừa chạm đến thật giống như bông gòn, có biến hình nhưng không thể xuyên thấu đi vào.

Bất quá khí tức nguy hiểm cũng không phải dày đặc, còn chưa khiến cho Lục Thanh cảm thấy uy hiếp tử vong, bằng không hắn đã ra lệnh cho Phong Lô dừng lại, nghĩ biện pháp đi vòng qua Bích Lạc hải.

Cứ như vậy sau gần một ngày, rốt cuộc sáu người cũng đã tiến đến trung tâm Bích Lạc hải.

Tới lúc này, trọng lực trong hư không đã gia tăng tới ba nghìn cân. Sắc mặt năm người Niếp Thanh Thiên đều ngưng trọng hẳn lên. Bọn họ đã phải vận dụng gần ba thành Kiếm Nguyên trong Kiếm Chủng, mà trong đó Dịch Nhược Vũ có tu vi yếu nhất cơ hồ đã phải vận dụng năm thành Kiếm Nguyên để triệt tiêu áp lực. Tuy rằng thân thể mỗi người đều thường xuyên được Kiếm Nguyên rèn luyện, nhưng nhiều nhất cũng chỉ tương đương thanh kiếm tam phẩm, thậm chí còn không bằng.

Áp lực ba nghìn cân, tuy còn không đủ đập vụn thanh kiếm tam phẩm. Nhưng năm người Niếp Thanh Thiên lại không phải một thanh kiếm, da thịt bọn họ có thể chịu được, nhưng nội phủ ở bên trong lại không thể thừa nhận. Lúc này đây bọn họ cũng chỉ có cách vận dụng Kiếm Nguyên để triệt tiêu trọng lực trong hư không.

Phong Lô có chút nôn nóng quơ quơ cái đầu, lát sau trong ánh mắt kinh ngạc của sáu người Lục Thanh. Trên mặt nước Bích Lạc hải cứ nhiên nổi lên gợn sóng nhàn nhạt, hơn nữa gợn sóng dao động càng lúc càng lớn. Chỉ một khắc sau, liền biến thành một cơn sóng biển màu lam nhạt.

Đúng lúc này, trong nháy mắt sáu người Lục Thanh còn đang ngây ngẩn, hai đạo huyết quang kinh người xuyên phá hư không, trong nháy mắt xuyên thủng thân thể Phong Lô.

Một tiếng rên rỉ thống khổ vang lên. Sáu người Lục Thanh đều kinh hãi, động tác của đối phương quá nhanh, thêm nữa Bích Lạc hải này có thể ngăn cản thần thức. Cho dù Lục Thanh đã nhận ra hai đạo huyết quang, nhưng tốc độ quá nhanh khiến hắn không kịp ngăn cản.

Nhìn thấy hai cột máu màu xanh tím từ trên lưng Phong Lô phun ra, trong tâm Lục Thanh bỗng cảm thấy đau xót. Đến bây giờ, hắn mới phát hiện ra, bất tri bất giác tiểu tử kia đã có địa vị trọng yếu trong lòng hắn.

Khó có thể ức chế sát khí trong nháy mắt bộc phát ra. Thần thức cùng linh hồn lực sớm tán vào hư không nhất thời cảm ứng lực trời đất, một đóa Lô Vân phạm vi mười mẫu trong nháy mắt ngưng tụ ra. Thiên Lô cùng Thiên Phong hạ xuống, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân Lục Thanh.

Một tiếng long ngâm trong trẻo từ trong miệng Lục Thanh phát ra. Sau khi linh ngộ thức thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lô kiểm, hơn nữa Lục Thanh cùng Phong Lô có khế ước, trên người tự nhiên cũng lây nhiễm một chút chân long khí. Hiện giờ chân long khí từ trong miệng hắn phát ra, liền thành tiếng long ngâm kinh thiên, thậm chí còn mang theo một tia long uy nhàn nhạt. Ở trong Thiên Lô cùng Thiên Phong, tại trong một khắc đột nhiên dâng lên hư ảnh một con Thần Long dài trăm trượng xoay quanh.

Mà Thiên Lô cùng Thiên Phong bao phủ Lục Thanh, ở một khắc khi hư ảnh chân long hiện ra liền biến hóa ra bộ dáng của Luyện Tâm kiếm. Chuôi Phong Lô cự kiếm này khổng lồ vô cùng, dài tới hơn trăm trượng. Khi Phong Lô cự kiếm vừa thành hình, thân ảnh của Lục Thanh rất nhanh hiện ra. Giờ phút này toàn thân Lục Thanh được lôi quang màu tím như thực chất bao vây, trông như Lô Thần giáng lâm, vô tận uy nghiêm tràn ngập.

Không kịp áp súc lại Phong Lô cự kiếm, lực trời đất trong phạm vi nghìn trượng liền toàn bộ tiến nhập vào trong thân kiếm.

Phong Lô Kiếm Ý cơ hồ muốn xé rách trời đất bốc lên, đồng thời tiến nhập vào trong thân kiếm.

Kiểm quang màu xanh tím dập nát chân không. Hai đạo huyết ảnh kia thật không ngờ tốc độ ra tay của Lục Thanh lại nhanh như vậy. Chỉ là trong thời gian một hơi thở đã dẫn động kiếm thức cường đại như vậy. Kiếm thức ẩn chứa lực trời đất, cho dù là bọn họ cũng không dám khinh thường.

Huyết quang mãnh liệt đem cả Bích Lạc hải chiếu rọi thành màu huyết sắc. Hai cái kiếm luân màu đỏ tươi nhanh chóng ngưng tụ ra.

Chỉ trong phút chốc Lục Thanh đã cảm thấy trong hai kiếm luân đó có ẩn chứa lực trời đất viễn siêu khả năng hắn có thể dẫn động.

Một kiếm vừa chém ra, thân hình Lục Thanh chợt lóe, nhất thời đã xuất hiện trên đầu hai đạo thân ảnh huyết sắc kia. Hai đạo Thiên Lô cùng Thiên Phong từ trên Lô Vân bắn nhanh xuống, phân biệt tụ tập trên Luyện Tâm kiếm cùng nắm tay trái của Lục Thanh. Phong Lô cự kiếm dài trăm trượng theo sát đánh xuống, đồng thời một Phong Lô quyền ảnh phạm vi năm mươi trượng được ngưng tụ ra, theo lực trời đất quán trú vào, quyền thể bằng bạc cơ hồ phá toái không gian xung quanh hai người kia.

Trên tả quyền đồng thời bộc phát ra lực lượng trên vạn cân, Phong Lô quyền ảnh cơ hồ cùng một lúc với Phong Lô cự kiếm trên tay phải Lục Thanh đồng thời đánh tới đỉnh đầu hai người.

Bất Diệt Kiếm Thể

372. Chương 127: Kiếm Khí Thần Long, Chân Long Quyền Ảnh!

Sắc mặt cơ hồ đồng thời biến đổi.

“Đáng giận, đây là quyền pháp của Thiên Linh tộc, hắn như thế nào còn kiêm tu cả Võ Đạo. Chẳng lẽ Thiên Linh tộc kia muốn phá vỡ hiệp định sao?”

Ngoài miệng nói mà động tác của hai người cũng không chậm. Huyết khí dày đặc cơ hồ ngưng tụ như thực chất, Kiếm Cường màu đỏ tươi trong nháy mắt đã đâm ra mấy trăm kiếm. Mỗi một kiếm đều thứ phá chân không, mấy trăm đạo Kiếm Cường bay thẳng lên cùng với Phong Lô quyền ảnh đụng vào nhau. Đồng thời

tên còn lại cũng dẫn động lực trời đất khổng lồ tụ tập vào một thanh cự kiếm màu đỏ tươi không lồ, Kiếm Cương màu đỏ dài bốn mươi trượng đánh thẳng vào Phong Lô cự kiếm.

Lần này, phải có đến phạm vi vài dặm chân không bị thoát phá mở ra. Năm người Niếp Thanh Thiên ở cách đó không xa đồng thời biến sắc, vội vàng phóng ra đằng sau.

Do bất ngờ nên không thể thi triển kiếm pháp tinh thâm, trung niên mặc võ y màu đen tuy rằng đã tụ tập lực trời đất ngăn cản Phong Lô cự kiếm của Lục Thanh, nhưng bị Lô khí mãnh liệt đánh tan Huyết Sát khí trên Kiếm Cương, khiến hắn trực tiếp bị chấn bay đi.

Vốn, Lô khí là thuộc tính chí dương chí cương trong trời đất, mà không phải nói Lô khí ẩn chứa trong Thiên Lô, chính là khắc tinh của mọi thứ dơ bẩn trên thế gian. Người trung niên mặc võ y màu đen này, thân mình dày đặc huyết khí, như thế nào không bị Thiên Lô khí xâm nhập.

Mà người trung niên bên kia lại càng thêm không chịu nổi. Lục Thanh đánh ra một Phong Lô quyền ảnh, so với phía trước tại Linh Đoạn Sơn Mạch thi triển không biết mạnh mẽ gấp bao nhiêu lần, mà lại thêm dung hợp với toàn bộ lực trời đất hắn có thể điều động, lại thêm vạn cân cự lực, trong nháy mắt liền trấn áp xuống. Phong Lô quyền ảnh đúng là trong nháy mắt đánh tan mấy trăm đạo Kiếm Cương, Huyết Sát khí cũng bị Thiên Lô khí mãnh liệt tinh lọc sạch sẽ.

Người trung niên biến sắc, trên thanh Thần Kiếm trong tay hắn lập tức bắn ra Kiếm Cương màu đỏ tươi dài hơn bốn mươi trượng, không chút chậm trễ đánh thẳng vào quyền ảnh đang ép xuống.

Oanh

Lôi quang đầy trời bạo khởi. Kiếm Cương trên Thần Kiếm của người trung niên cùng với Phong Lô quyền ảnh đồng thời thoát phá. Mà cự lực vạn cân đồng thời bạo phát truyền vào Thần Kiếm trong tay người trung niên, ngay sau đó thân thể hắn liền bị đánh bay ra ngoài, tầng Kiếm Cương hộ thể lung lay như sắp đổ.

“Đáng giận, tu vi Võ Đạo của tiểu tử này còn muốn hơn Kiếm Đạo một bậc, thế nhưng lại có được lực lượng thân thể như vậy.” Văng ngược ra xa hai dặm, lực lượng mãnh liệt đúng là làm nội phủ của người trung niên chấn thương, nhện không được phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này sau khi đánh ra một quyền Lục Thanh cũng sững sốt. Hắn thật không ngờ, hóa kiếm vi quyền, lấy Kiếm Khí thay cho chân khí tiếp dẫn Thiên Lô cùng Thiên Phong hóa thành quyền ảnh, lại dung nhập lực trời đất cùng cự lực vạn cân của thân thể, cứ nhiên có được uy lực to lớn như vậy. Một quyền này, dẫn động Thiên Lô cùng Thiên Phong, hơn nữa thêm lực lượng thân thể mạnh mẽ, tuy rằng uy lực chưa bằng thức thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lô kiếm nhưng cũng chỉ kém một chút mà thôi.

Chỉ ngần ngừ một lát, liên tục đánh ra một quyền một kiếm, thần thức cùng linh hồn lực của Lục Thanh cơ hồ đã tiêu hao một nửa. Vừa mới giao thủ, Lục Thanh đã nhận ra ngay hai gã trung niên mặc võ y màu đen trước mặt này là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Sinh Tử môn, Huyết Sát Kiếm Khí không phải lần đầu tiên hắn tiếp xúc.

Chỉ nghĩ một chút Lục Thanh liền hiểu, khẳng định là Vong Tình tông kia giả trò quỷ. Ba tên Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Vong Tình tông bị Liệt Thiên tam lão ngăn cản không thể truy kích, cũng chỉ có thể mời Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Sát Bảng ra tay.

Hai Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, rất khó có thể thoát được. Ý niệm của Lục Thanh vừa chuyển liền đem tất cả thần thức cùng linh hồn lực dung nhập vào trời đất xung quanh.

“Tiểu tử này quá cổ quái, chẳng những kiếm pháp tinh thâm lợi hại, Kiếm Khí thuộc tính chuyên môn khắc chế chúng ta, mà tu vi Võ Đạo sợ rằng còn mạnh hơn. Uy lực của một quyền kia đã gần với một kích toàn lực của Kiếm Vương tiểu thiên vị đỉnh phong.”

“Không tốt, hắn lại muốn động thủ.” Hai gã trung niên vừa thấy động tác của Lục Thanh liền đồng thời ra tay. Lục Thanh chỉ cảm thấy hai cổ lực trời đất viễn siêu khả năng hắn có thể điều động hướng tới hắn hung hăng đè xuống. Nguyên bản lực trời đất có thể khống chế trong nghìn trượng, dưới liên thủ của hai người, lúc này điều động đã không bằng lúc trước một nửa.

Lúc này, đến thần thức cùng linh hồn lực dung nhập trong trời đất cũng bị áp bách. Sắc mặt Lục Thanh tái nhợt, hẳn chỉ cảm thấy thức hải của mình như bị một chiếc búa to lớn nện vào.

Trong nháy mắt, cơ hồ là theo bản năng, dòng xoáy thần thức màu vàng trong thức hải Lục Thanh tản ra tia khí nồng đậm, rất nhanh ngưng tụ thành hơn mười thanh thần thức chi kiếm, Phong Lôi Kiếm Ý mãnh liệt cùng linh hồn lực quán trú vào, theo chỗ mi tâm bắn nhanh ra.

Hưu

Trong lòng cả kinh, trong cảm ứng đối với trời đất của hai gã, bọn họ phát hiện có hơn mười đạo lưu quang màu vàng bắn ra, hơn nữa ở bên trong không hề chứa Kiếm Khí gì, chỉ có thần thức hỗn hợp linh hồn lực và Kiếm Ý mãnh liệt.

“Không tốt! Là Thức Kiếm công kích!” Hai gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Sinh Tử môn đồng thời kinh hô ra tiếng. Nhưng thân hình của bọn họ chỉ cách Lục Thanh mấy trăm trượng, hơn mười thanh thần thức chi kiếm quả thực niệm động tức tới, trực tiếp đâm vào thức hải của hai người.

Kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể hai gã lẳng không run run. Mà lực trời đất được hai người không chế cũng trong nháy mắt tiêu tán, Lục Thanh lại lần nữa khôi phục khả năng không chế lực trời đất như trước.

Lục Thanh không dám chậm trễ, lại hơn mười đạo thần thức chi kiếm bắn ra. Đồng thời Luyện Hồn quyết rất nhanh vận chuyển, khôi phục lại thần thức tiêu hao. Thông qua lúc trước tu luyện, Lục Thanh phát hiện Luyện Hồn quyết tựa hồ cũng có thể khôi phục linh hồn lực, tuy tốc độ khôi phục kém hơn thần thức nhưng cũng không nhiều.

Thừa dịp thần thức chi kiếm tạm thời trấn trụ hai gã, chung quanh Lục Thanh liên tục tản ra tia khí sắc bén. Một cỗ khí thế mãnh liệt như trẻ che bắn thẳng lên cửu tiêu.

Trong mắt lóe lên thần quang chói mắt, theo đó từ trong miệng Lục Thanh vang lên tiếng huýt cao vút như tiếng long ngâm. Tiếng huýt gió thẳng như kinh long hiện thế, vô cùng lôi quang cùng cơn lốc ở trước mặt Lục Thanh tụ tập lại thành một con Phong Lôi Thần Long uy vũ dài tám mươi trượng. Thần Long chân đạp Thiên Phong, miệng chứa Thiên Lôi, thân hình vắt ngang trời, một cỗ long uy bá đạo trong phút chốc lan tràn ra.

Đôi con ngươi màu xanh tím trong suốt trông sống động như thật, vô tận thiên uy từ trên người Thần Long bộc phát ra. Trong nháy mắt, lực trời đất trong phạm vi nghìn trượng được Lục Thanh toàn lực điều động quán trú vào thân thể Phong Lôi Thần Long.

Luyện Tâm kiếm trong tay không hề dừng lại, tiên thiên Phong Lôi Kiếm Nguyên trong Kiếm Chủng vận chuyển với tốc độ cao nhất truyền tới cánh tay. Trên Luyện Tâm kiếm chợt nở rộ ra thần mang màu trắng chói mắt.

Tiên thiên Phong Lôi Kiếm Khí dung nhập Thiên Lôi và Thiên Phong dĩ nhiên lại hóa thành màu tím trắng chói mắt, tia khí sắc bén vô kiên bất tột bắn thấu ra. Mà trải qua Lục Thanh quán trú Phong Lôi Kiếm Khí, thân hình Phong Lôi Thần Long lại bành trướng thêm một vòng, màu sắc cũng hoàn toàn biến thành màu tím trắng. Thiên Lôi khí bá đạo vốn ẩn chứa thiên uy, lại rót vào lực trời đất phát ra tiếng rền âm ầm. Ở dưới long chảo của Phong Lôi Thần Long, Thiên Phong gào thét ngưng tụ thành một đám mây Thiên Phong phạm vi hơn mười trượng.

Dưới ánh mắt của đám Niếp Thanh Thiên, Phong Lôi Thần Long đúng là như lập tức sống lại, ở trong hư không rộng giãi. Tiếng long ngâm rung trời hóa thành âm lãng vô hình hướng tới bốn phía khuếch tán ra. Long uy mênh mông cuộn cuộn truyền khắp phạm vi mười dặm. Theo đó trên người Phong Lôi Thần Long bốc lên một cỗ khí thế to lớn mênh mông, giống như là chính khí nghiêm nghị của trời đất, long ngâm chợt vang, thiên uy lâm thế!

Đồng thời, ở trên nắm tay trái của Lục Thanh, cũng đồng dạng ngưng kết một quyền ảnh to lớn gần trăm trượng. Theo nắm tay Lục Thanh huy động, một con Phong Lôi Thần Long rất nhanh ngưng kết ra. Long chảo đúng là quán quanh Phong Lôi quyền ảnh.

Thiên Lôi cùng Thiên Phong nhất tề từ trên Lôi Vân rộng hơn mười mẫu đánh xuống. Lôi Vân khủng bố tản ra lôi quang cùng cơn lốc long quyền gào thét, phong vân biến sắc, trời đất tối sầm, trong nháy mắt như

biến thành ngày tận thế. Quyền ảnh vừa được dung nhập Thiên Lô cùng Thiên Phong, tính cả Phong Lô Thần Long quần quanh cũng rất nhanh biến thành màu tím trắng.

Lần này, tuy rằng quyền ảnh phát ra khí thế còn không hơn Phong Lô thần Long do Kiếm Khí ngưng kết ra, nhưng kém rất ít, thậm chí lại nhiều hơn một cỗ khí thế bá đạo. Tuy rằng không có Quyền Ý nhưng là quyền thế cũng đủ kinh thiên động địa.

Hai cỗ khí thế khủng bố phân biệt bao phủ hai gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Sinh Tử môn. Trong phút chốc, hai người đồng thời cảm thấy tử vong uy hiếp. Ngay tại lúc Lục Thanh ngưng tụ ra quyền ảnh cùng kiếm thức, thì hai người rốt cuộc cũng thoát ra khỏi áp chế của thần thức chi kiếm. Ánh mắt vừa nhìn tới, hai người đều hoảng sợ thất sắc.

Ầm

Tả quyền hữu kiếm đồng thời đánh ra. Hai cỗ khí thế như muốn hủy thiên diệt địa đồng thời đánh tới, hung hăng áp chế tâm thần hai người.

“Đáng giận, Huyết Bạo!” Cơ hồ hai người đồng thời gầm lên. Hai luồng huyết quang chói mắt hiện lên, Huyết Sát khí tụ tập lại nhanh chóng hóa thành hai quả cầu đỏ tươi như máu, mặt trên có Huyết Sát Kiếm Cương lóe ra, trong nháy mắt đã trương lên đến trăm trượng.

Trong thời gian ngắn, hơn trăm đạo Huyết Sát Kiếm Cương theo Huyết cầu bạo liệt bắn ra, hướng tới Lục Thanh.

Oanh

Oanh

Vô cùng huyết quang cùng lôi quang ở trên không trung va chạm. Kiếm Cương cùng Kiếm Khí bắn ra bốn phía đập nát vài dặm chân không. Năm người Niếp Thanh Thiên đã muốn rời xa ba dặm trong chốc lát bị cuốn vào chân không đập nát, vội vàng vận chuyển Kiếm Khí hộ thân. Nhưng thân thể năm người vẫn như ruột bông bị rách bay thẳng ra ngoài, cùng với đó là năm ngum máu tuôn rơi.

Về phần Lục Thanh trong hư không. Lúc này cơ hồ như thần thức cùng linh hồn lực của hắn đã tiêu hao hầu như không còn, căn bản không còn sức lực điều động lực trời đất trấn áp chân không đập nát đến chỗ mình, đồng dạng bị đánh bay ra ngoài.

Bất Diệt Kiếm Thể

373. Chương 128: Uy Chấn Bích Hải, Phong Lô Dị Biến

Phía trước trong hư không, chân không đập nát, hỗn loạn đầy trời huyết quang cùng lôi quang. Tiếng gào thét vang lên chín tầng trời, từng đám mây trôi phạm vi vài dặm trong nháy mắt thoát phá. Nhưng mà ánh dương quang chiếu qua tầng mây liền bị chân không vận vẹo cắn nuốt, vô số tia sáng vận vẹo hóa thành nhiều điểm sáng vàng, nhưng thật ra lại có một ít khác chế với Huyết Sát khí.

Bên kia, hai gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Sinh Tử môn tuy rằng tự bạo song chương để đối lấy kiếm thức cường đại cùng tốc độ, nhưng lại như thế nào mau hơn tốc độ chân không đập nát. Chỉ trong giây lát liền bị chân không đập nát bao phủ, Huyết Sát Kiếm Cương quanh người không chống đỡ được bao lâu liền tan vỡ. Hai người đồng thời bay ngược ra ngoài, ở giữa không trung hóa thành hai luồng huyết quang, hướng tới phương xa bay đi.

Trong hư không, Lục Thanh có chút cười khổ cảm thụ một chút trạng thái của chính mình. Liên tiếp vận dụng cùng tiếp dẫn Thiên Lô, Thiên Phong, cho dù thân kiếm cửu phẩm của hắn đã đạt tới đỉnh phong, thì cả người cũng trở lên tê dại. Trong đan điền, Phong Lô Kiếm Chứng ảm đạm vô quang, chỉ còn lại một tầng sáng xanh tím nhàn nhạt ở mặt trên, Kiếm Nguyên ở bên trong cũng còn không đủ nửa thành.

May mắn Lục Thanh tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, nếu không lần này thật sự là bị chân không đập nát ép tới cốt toái căn li. Cố gắng ổn định thân hình trong không trung, Lục Thanh không khỏi cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa. Liên tục vài lần điều động lực trời đất trong phạm vi nghìn trượng, hơn nữa

lại thả ra thần thức chi kiếm, thần thức khổng lồ chất chứa trong thức hải cơ hồ đã tiêu hao hầu như không còn. Tựa hồ đến linh hồn cũng trở lên suy yếu. Lần này xem như là mọi thủ đoạn của Lục Thanh đã dùng ra hết, không còn chút gì bảo lưu lại.

Nhưng kết quả cũng khiến cho Lục Thanh thập phần vừa lòng. Thông qua cảm ứng của Diệp lão, Lục Thanh biết, hai người kia đều là tồn tại Kiếm Vương trung thiên vị, tuy mới chỉ bước vào nhưng lực trời đất có thể điều động cũng vượt qua hẳn rất xa. Nhưng Lục Thanh bằng vào thần thức chi kiếm, còn có linh ngộ hóa kiếm vi quyền ở Linh Đoạn Sơn Mạch, hơn nữa Tử Tiêu Phong Lôi kiếm lại có uy lực to lớn, mới có thể đánh trọng thương hai người. Chiến tích như vậy mà nói ra sợ rằng khó có người tin tưởng.

Nửa bước Kiếm Hồn, còn chưa ngưng kết ra Kiếm Hồn, một Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, cư nhiên chính diện giao chiến đánh trọng thương hai Kiếm Vương trung thiên vị. Nói như vậy ra, mấy ai có thể tin tưởng?

Ở một bên hư không, năm người Niếp Thanh Thiên có chút ngây người nhìn Lục Thanh đứng thẳng trong hư không. Không biết vì sao, bọn họ đột nhiên có cảm giác ngày hôm nay, ngay trước mặt bọn họ không phải là hai gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn bị Lục Thanh đánh trọng thương bỏ chạy. Nếu không phải chính mắt nhìn thấy bọn họ cũng không thể tin tưởng được. Hiện giờ cho dù chính mắt nhìn thấy, bọn họ cũng có cảm giác như đang nằm mơ.

Quyền ảnh, kiếm pháp, lực lượng thân thể, còn có mấy luồng sáng từ trong mi tâm Lục Thanh bắn ra, thế nhưng trực tiếp đánh thẳng vào trong thức hải của hai gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn kia. Thủ đoạn đó được xưng là Thức Kiếm công kích, thực sự là khó thể tưởng tượng.

Bất tri bất giác, bọn họ phát hiện, trên người Lục Thanh lại nhiều hơn một chỗ thần bí. Chỗ thần bí, thường thường đều vượt qua khả năng bọn họ có thể tưởng tượng.

Ở bên cạnh, ánh mặt Long Tuyết cũng hiện ra thần thái kinh người, bất quá thần thái này rất nhanh được nàng thu liễm lại.

Ở cuối Bích Lạc hải.

Nguyên bản đang lẳng lẳng đứng, trong lòng trung niên nữ tử bỗng dâng lên cảm giác bất an nôn nóng.

Nàng cảm nhận được, không sai, đó là khí tức chân long. Còn có tiếng long ngâm kia, tuy không đủ thuần túy, nhưng rốt cuộc vẫn là ẩn chứa huyết mạch chân long. Ngoài ra còn có ba cỗ lực trời đất bùng nổ cũng khiến nàng chấn động trong lòng. Nơi bầu trời phương xa kia, Tử Điện cùng Tốn Phong bạo ngược khắc thật sâu vào trong lòng nàng.

Tuy rằng uy thế như vậy nàng cũng không e ngại, nhưng là cỗ khí thế cùng Kiếm Ý ngay thẳng bá đạo kia cũng làm cho tâm trí của nàng có chút kiêng kị. Trong đó, tối trọng yếu là Kiếm Khí, không sai! Đồng thời dẫn động được cả Thiên Lôi cùng Thiên Phong, chỉ có Phong Lôi Kiếm Khí!

Sắc mặt của trung niên nữ tử có chút ngưng trọng. Nàng lại nghĩ tới miêu tả trong điển tịch của tông môn đối với mỗi vị Kiếm Hoàng. Chẳng lẽ là truyền nhân của hắn?

Nghĩ đến uy thế của người kia theo trong điển tịch miêu tả, nữ tử không khỏi cảm thấy sự việc có chút khó giải quyết. Chẳng lẽ người này đã phát hiện bí mật rong Bích Lạc hải?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Ngay sau đó, trung niên nữ tử liền phủ định chính suy nghĩ của mình. Không nói trong Thanh Phàm giới này ai có thể có được thần thông như vậy, cho dù có thì cũng thủ vệ tông môn mấy ngàn năm gì đó, há có thể dễ dàng ra tay.

“Ba gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn!” Trung niên nữ tử lẩm bẩm nói, vài lần muốn bay lên nhưng vẫn được nàng nhịn xuống. Nàng cảm ứng được uy thế, sợ là ba người kia đều có tu vi từ Kiếm Vương trung thiên vị trở lên, bằng không không thể đạt tới uy thế như vậy.

Hư không trên Bích Lạc hải, bởi vì có gia tăng thêm trọng lực nên tự nhiên hư không ở đó so với bên ngoài càng thêm cứng cỏi. Có thể làm cho chân không đập nát như vậy thì uy lực của kiếm tức cũng phải viển siêu trình độ của Kiếm Vương trung thiên vị. Cho dù là nàng có thực lực Kiếm Vương đại thiên vị cũng rất khó làm được.

Lúc này bỗng nhiên ở phía sau truyền tới ba tiếng kiếm rít chói tai, ba đạo kiếm quang màu lam từ phương xa bắn nhanh tới.

“Là ba vị sư thúc.” Ở phía sau, năm nữ đệ tử đồng thời lên tiếng mà ánh mắt cũng nhìn chăm chăm về chân trời phía Bích Lạc hải. Tuy rằng không có khí thế cùng uy nghiêm gì truyền dâng tới đây, nhưng nhìn một chút biến hóa trên bầu trời cũng có thể thấy được uy năng như thế nào. Thậm chí ở cách xa như vậy, mà họ cũng có thể nghe được tiếng sấm rền mơ hồ.

Rốt cuộc là ai so đầu? Nhìn thấy Lôi Vân rậm rạp như thiên phạt lâm thế trên bầu trời, cách gần trăm dặm mà vẫn có thể trông thấy rõ, điều này làm cho năm nữ đệ tử không khỏi thất thần.

“Tông chủ!” Trong hư không, ba đạo kiếm quang lẳng không hạ xuống.

“Ba vị sư tỷ, Kiếm Trận đã chuẩn bị tốt rồi sao?” Trung niên nữ tử ngưng trọng nói.

“Àn, trên cơ bản đã không có vấn đề gì. Chỉ cần không phải lực lượng vượt qua Kiếm Tông thì ít nhất cũng có thể vây khốn được vài ngày.” Một phụ nhân ước chừng hơn năm mươi tuổi mở miệng nói, ở sau lưng nàng là một thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên. Mà ở bên cạnh cũng là hai phụ nhân cùng nàng tuổi tác không sai biệt lắm, sau lưng đều có Thần Kiếm cấp Kim Thiên.

“Bên kia là...” Ánh mắt phụ nhân vừa nói có chút ngưng trọng nhìn về phía phương xa. Hiển nhiên các nàng đã cảm nhận được uy thế cường đại phát ra từ nơi đó.

Lắc lắc đầu, trung niên nữ tử nói: “Không rõ ràng lắm, có thể chỉ là trùng hợp. Bất quá ba gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đột nhiên tới trung ương Bích Lạc hải đánh nhau, trong đó hẳn có nguyên nhân. Hơn nữa phía trước ta còn cảm nhận được chân long khí và long uy, chính là từ phương hướng đó truyền đến.”

“Nói như vậy, hẳn là một gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn có một Linh Thú ẩn chứa huyết mạch chân long.” Sắc mặt cả ba phụ nhân đều ngưng trọng hẳn lên.

Gật gật đầu, trên mặt trung niên nữ tử hiện lên thần sắc kiên định, nói: “Cho dù là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đến đây, chúng ta cũng chỉ có một lựa chọn. Chỉ cần có được thứ kia, Nhược Thủy môn chúng ta nhất định không phải e ngại tông môn nào ở Thanh Phàm giới.”

“Không sai, việc này không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát.”

“Năm người các người ở lại đây. Không được ta truyền âm thì một người cũng không được bước tới Bích Lạc hải.” Trung niên nữ tử đáp ứng một tiếng, đồng thời hướng tới năm nữ đệ tử đằng sau trầm giọng nói.

“Dạ, sư phụ.” Năm người không dám chậm trễ, vội vàng lên tiếp đáp.

“Chúng ta đi!”

Ngay sau đó, bốn đạo kiếm quang màu lam xẹt qua chân trời, trong nháy mắt xuyên qua hư không trăm trượng tới Bích Lạc hải, hướng tới trung ương chỗ đám người Lục Thanh đang đứng bay đi.

Nhưng mà, lúc này, ở trung ương Bích Lạc hải, sáu người Lục Thanh có chút chân tay luống cuống.

Mà ngọn nguồn, chính là Phong Lôi.

Lúc trước bị hai đạo Huyết Sát Kiếm Cương xuyên thủng thân thể. Nhưng bởi vì trong cơ thể Phong Lôi ẩn chứa Thiên Lôi khí mãnh liệt, Huyết Sát khí ẩn chứa trong hai đạo Kiếm Cương trong nháy mắt đã bị tinh lọc. Bất quá hai đạo Kiếm Cương kia thập phần ác độc, nơi xuyên qua đúng là chỗ lá gan của Phong Lôi. Cho dù lấy huyết mạch chân long mạnh mẽ, lần này lá gan bị phá cũng bị trọng thương rất nặng.

Nhưng đó không phải là trọng yếu nhất, bởi vì lúc này chung quanh Phong Lôi bỗng dưng xuất hiện một quang sáng màu lam. Quang sáng màu lam này rất kì dị, ở cuối liên tiếp với mặt nước Bích Lạc hải, tựa hồ là lực lượng từ trong Bích Lạc hải phát ra. Mà lực lượng của chân không dập nát vừa tới gần liền bị quang sáng này triệt tiêu. Nếu không lấy hiện trạng của Phong Lôi, nếu bị lực chân không dập nát lan đến, cho dù không chết thì cũng không kém bao nhiêu.

“Đây là cái gì?” Nhìn Phong Lôi được quang sáng bao phủ như lâm vào ngủ say, Lục Thanh nhin không được mở miệng hỏi.

Lập tức năm người Niếp Thanh Thiên ngự không bay tới.

“Cổ lực lượng không biết là có thuộc tính nào tựa hồ là đang bảo vệ nó.” Dịch Nhược Vũ mở miệng nói.

Sáu người đều thấy, Phong Lôi được quang sáng màu lam bao phủ, ở vị trí thất lưng hai lỗ máu to gần bằng đầu người dĩ nhiên đã ngừng chảy ra linh huyết. Mà theo đó, từ trong Bích Lạc hải có từng đợt tia sáng nhẹ nhàng màu trắng ngà nhỏ như sợi tóc bốc lên, rất nhanh quần quanh miệng vết thương. Lập tức cùng với tiếng xẹt xẹt vang lên, Huyết Sát Kiếm Cương lúc trước phá vỡ thân thể Phong Lôi mà vào rất nhanh bị bức ra ngoài.

Huyết Sát Kiếm Cương vừa bị bức ra liền có mấy tia sáng màu trắng ngà bốc lên đón chặn, lập tức đánh nát ra. Hơn nữa tựa hồ không gian trong quang sáng rất cứng cỏi, va chạm như vậy mà chân không cũng không thành hình.

Theo thời gian trôi qua, sáu người Lục Thanh cũng không dám tùy tiện đi lên quấy rầy. Bởi vì hiện tại xem ra, quang sáng này xuất hiện chính là vì bảo vệ Phong Lôi. Không biết quang sáng màu lam cùng với những tia sáng màu trắng ngà đến từ nơi nào? Lục Thanh có cảm giác, Bích Lạc hải này tựa hồ còn ẩn chứa bí mật nào đó không hề đơn giản.

Bất Diệt Kiếm Thể

374. Chương 129: Bích Hải Động, Nhược Thủy Môn Hiện

“Này...!” Năm người Dịch Nhược Vũ không khỏi có chút trợn mắt há mồm, tốc độ khôi phục như vậy quả thực khủng bố. Cho dù phía trước nhìn thấy năng lực khôi phục cường hãn của Lục Thanh, Niếp Thanh Thiên cùng Triệu Thiên Diệp cũng không khỏi sợ hãi than thở không thôi.

Nhưng ngay sau đó bọn họ đều nhủu mày lại. Bởi vì vào lúc này, trọng lực trong hư không của Bích Lạc hải cứ nhiên lại bắt đầu gia tăng lên. Gần thời gian tàn nửa nén hương cũng đã gia tăng thêm năm trăm cân trọng lực. Nếu cứ như vậy chỉ sợ sau mấy canh giờ sẽ lên đến vạn cân mạnh mẽ. Chỉ sợ đến lúc đó, trừ bỏ Lục Thanh có thể điều động lực trời đất cũng cố không gian chung quanh, còn năm người Niếp Thanh Thiên đến ngự không phi hành cũng khó khăn.

Sắc mặt biến đổi, Lục Thanh quyết định thật nhanh: “Năm người các ngươi hướng về cuối Bích Lạc hải đi trước đi. Ta đợi cho Phong Lôi không có việc gì sẽ đuổi theo các ngươi.”

Năm người nhủu mày, nhưng họ cũng biết nếu lưu lại chỉ sợ không bao lâu sẽ trở thành trời buộc. Tuy rằng không muốn rời đi, nhưng tình huống trước mắt cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Ngươi phải cẩn thận.” Cũng không nhiều lời, Niếp Thanh Thiên nói một câu rồi năm người liền đứng dậy hướng tới cuối Bích Lạc hải bay đi.

Từng cuộn sóng quay cuồng. Nguyên bản mặt nước bình tĩnh đã bắt đầu nổi lên từng cơn sóng cuộn cuộn. Mỗi cuộn sóng hạ xuống đều mang theo trọng lực ngàn cân đánh lên mặt biển phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc.

Thời gian nửa nén hương trôi qua.

Lúc này, trọng lực dĩ nhiên gia tăng tới bốn ngàn cân. Nhưng Lục Thanh không hề để ý, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào trong quang sáng màu lam trước mặt. Ở trong quang sáng, hai vết thương trên người Phong Lôi đã hoàn toàn khép lại, thậm chí ở mặt trên cũng chậm rãi sinh ra làn giáp tinh mịn. Ánh sáng màu trắng ngà nguyên bản chỉ quần quanh miệng vết thương thì bây giờ bắt đầu lan ra toàn thân, quần quanh không ngừng, tựa hồ như phân rõ cái gì, lại tựa hồ như vô ý thức mà lưu động.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lục Thanh nhủu mày, hiện giờ Phong Lôi phát sinh biến hóa thật sự khiến hắn trở tay không kịp. Bất quá hắn cũng không dám tùy tiện ra tay đánh vỡ quang sáng. Vạn nhất bởi vậy mà lan đến Phong Lôi ở bên trong vậy phiền toái lớn. Cũng may hiện giờ xem ra hết thảy đều đang phát triển về chiều hướng tốt. Theo ánh sáng màu trắng ngà kia chữa trị thân thể Phong Lôi, có thể nhìn ra đây là điều rất tốt đối với nó.

Bằng không, cho dù Lục Thanh lấy Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch cho Phong Lô chữa trị cũng sẽ không có tốc độ nhanh như vậy. Hiện giờ nghe từng tiếng thở nhẹ ồ ồ của Phong Lô, Lục Thanh biết nó đã muốn không có việc gì nữa. Bất quá về phần đến bây giờ nó vẫn còn không tỉnh lại, Lục Thanh cũng thúc thủ vô sách bó tay không biện pháp.

Cách trung ương Bích Lạc hải gần hai mươi dặm. Năm người Niếp Thanh Thiên ngự không bay đi, Long Tuyết mang theo Dịch Nhược Vũ, bốn đạo kiếm quang xẹt qua hư không, hướng tới cuối Bích Lạc hải. Hiện giờ trọng lực trong hư không đã gia tăng tới bốn nghìn cân, đối với năm người là gánh nặng không nhỏ.

“Dừng lại!” Đột nhiên Long Tuyết trầm quát một tiếng, ba người Niếp Thanh Thiên cũng đồng thời ngừng lại.

“Có người đang tới.” Ánh mắt Long Tuyết có chút ngưng trọng nói.

Mà ánh mắt ba người Niếp Thanh Thiên vừa động liền nhìn thấy ở trước mặt đang có bốn đạo kiếm quang màu lam với tốc độ khủng bố bắn nhanh tới. Tuy rằng không nhìn ra, nhưng năm người đều biết, bốn người đang tới này, sợ đều là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Tốc độ ngự không nhanh như vậy sợ là Lục Thanh cũng không thể bằng.

Bất quá nhìn khí thuộc tính phát ra từ kiếm quang của đối phương, hẳn là kiếm giả thuộc Thiên Đạo. Chỉ cần không phải Đại Sư Nhân Đạo, hẳn bọn họ sẽ không ra tay với mấy người.

Dịch Nhược Vũ trầm ngâm một lát nói: “Ở cuối Bích Lạc hải chính là Nhược Thủy môn, đây hẳn là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Nhược Thủy môn.”

“Nhược Thủy môn!” Bốn người Niếp Thanh Thiên lập tức tỉnh ngộ lại. Đúng vậy ở cuối Bích Lạc hải cũng chỉ có Nhược Thủy môn mới có thể có bốn vị Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.

“Nhược Thủy môn, đệ tử nội tông đều là nữ tử, cả tông môn cũng do nữ tử nắm quyền. Nếu là Nhược Thủy môn thì hẳn là bốn người đang đến là nữ tử.” Dịch Nhược Vũ dừng một chút lại mở miệng nói.

Không có để cho năm người phải chờ đợi bao lâu, bốn đạo kiếm quang đã ở trước mặt bọn họ tiêu tán, lộ ra thân ảnh một nữ tử trung niên cùng ba phụ nhân đã luống tuổi.

“Các người là đệ tử của tông môn nào?”

Nhìn thấy bốn người, năm người Niếp Thanh Thiên đều thở phào một hơi, liền do Dịch Nhược Vũ đáp:

“Bốn vị tiên bối của Nhược Thủy môn, văn bối xin có lễ. Chúng văn bối là đệ tử của Tử Hà tông, là Kim Thiên sử giả đang đi trước tới Kiếm Thần chủ điện.”

“Cô nương hảo nhân lực!” Người trung niên nữ tử cảm đầu lộ ra nụ cười nói.

Tuy trên mặt cười, nhưng trong lòng nàng, kể cả ba trưởng lão ở phía sau đều khiếp sợ không thôi. Bằng nhân lực của các nàng, đương nhiên chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra tu vi của năm người trẻ tuổi trước mặt này. Trừ bỏ Dịch Nhược Vũ có tu vi xem như không sai, còn lại bốn người kia đều là có tu vi Kiếm Chủ. Mà từ trên thân bốn người Niếp Thanh Thiên bọn họ còn cảm nhận được cái gì, là Kiếm Ý!

Bốn người này cư nhiên đều đã lĩnh ngộ ra Kiếm Ý! Phải biết rằng, Kiếm Ý không phải nói lĩnh ngộ là có thể lĩnh ngộ. Trừ bỏ đi vào cảnh giới Kiếm Hồn có thể nhờ Kiếm Hồn phụ trợ mà cô đọng Kiếm Ý thì trước cảnh giới Kiếm Hồn, muốn cô đọng ra Kiếm Ý thì phải có cơ duyên to lớn. Nhưng lúc này xuất hiện trước mặt các nàng thế nhưng lại có đến bốn Kiếm Chủ đã cô đọng Kiếm Ý.

Hiện giờ trung niên nữ tử lại nghĩ đến năm đệ tử của mình an bài bên bờ Bích Lạc hải, vừa so sánh liền lập tức đi ra chênh lệch. Kiếm Ý không phải muốn ngộ là ngộ, nếu không có ý chí thì dù muôn vàn phương pháp cũng không làm nên chuyện gì.

Kiếm Ý chính là một loại thể hiện ý chí Kiếm Đạo của bản thân, không bởi vì ngoại lực mà phát sinh thay đổi.

Suy nghĩ thay đổi thật nhanh, trung niên nữ tử liền nghi hoặc nói: “Ta nhận được kiếm dụ từ Kiếm Thần điện, trong đó có nói Kim Thiên sử giả hẳn là sáu người mới đúng chứ, tại sao hiện giờ các người chỉ còn lại năm người.”

Cũng không giấu diếm, Dịch Nhược Vũ nói: “Chúng ta bị hai gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn trong Sát Bảng của Sinh Tử môn truy sát. Hiện giờ một vị sư huynh ở lại trung ương Bích Lạc hải chiếu cố Linh Thú hộ thân bị thương, lát sau sẽ đuổi theo.”

“Linh Thú hộ thân!” Trên mặt bốn người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Từ từ!

Trung niên nữ tử nhú mày lại nói: “Các người có thể an toàn đào thoát, chẳng lẽ Tử Hà tông các người lại phái Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn hộ tống, như thế là trái với ý tứ của Kiếm Thần chủ điện.”

Dịch Nhược Vũ lắc lắc đầu, những người này sợ là đã nhận ra trận chiến phía trước, cũng không giấu diếm được, liền nói: “Đại Sư yên tâm, Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Tử Hà tông chúng ta không hề đi theo. Kim Thiên sứ giả chúng ta tự nhiên sẽ tự mình đi tới Kiếm Thần chủ điện, như vậy mới thể hiện Tử Hà tông chúng ta thành tâm thực lòng.”

“Vậy phía trước Thiên Lô cùng Thiên Phong cường đại như vậy, uy thế không thua Kiếm Vương trung thiên vị. Phong Lô Kiếm Khí, theo ta được biết thì cả Thanh Phàm giới cũng chỉ có kiếm giả của Tử Hà tông các người mới có người tu luyện.”

Nói xong, ánh mắt của trung niên nữ tử liền dừng lại trên người Triệu Thiên Diệp. Nàng thấy, Triệu Thiên Diệp đúng là tu luyện Phong Lô Kiếm Khí. Như vậy một đường hộ tống bọn họ hẳn là sự phụ của Triệu Thiên Diệp, chỉ cần lấy việc này ra nói hẳn là có thể lấy con Linh Thú kia! Dịch Nhược Vũ đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng trung niên nữ tử, bất quá vẫn mở miệng nói:

“Đó chính là do sư huynh của vân bối ra tay!”

“Sư huynh!” Lần này kể cả ba phụ nhân sau lưng trung niên nữ tử cũng kinh ngạc kêu lên.

“Không biết quý sư huynh năm nay bao nhiêu niên kỷ, đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn lúc nào.” Ánh mắt trung niên nữ tử ngưng trọng lên. Có thể đánh lui hai gã Kiếm Vương trung thiên vị, lại còn là nhân vật trong Sát Bảng của Sinh Tử môn, điều này làm cho ý tưởng của nàng có chút không thực tế.

“Lục sư huynh ta năm nay không đầy mười chín tuổi, hiện giờ đã nửa bước Kiếm Hồn, nhưng đã lĩnh ngộ Kiếm Hồn Đạo.”

Trong lời nói của Dịch Nhược Vũ mang theo đầy ngạo khí. Lấy tu vi cùng thực lực của Lục Thanh, năm người bọn họ ở trước mặt bốn Đại Sư của Nhược Thủy môn cũng có chút tiền vốn.

“Như thế nào có thể!” Trung niên nữ tử cũng một ngụm phủ quyết lời nói của Dịch Nhược Vũ: “Cho dù là nửa bước Kiếm Hồn, lĩnh ngộ Kiếm Hồn Đạo, nhiều nhất cũng có thể qua được hai chiêu của Kiếm Vương tiểu thiên vị. Muốn trấn áp đánh lui hai Kiếm Vương trung thiên vị của Sinh Tử môn, cô nương, người nghĩ bốn người chúng ta đều là hạng ngu ngốc sao!”

Theo trung niên nữ tử, căn bản là Dịch Nhược Vũ đang nói hươu nói vượn. Nếu nói mới vào Kiếm Vương tiểu thiên vị, nàng còn có thể tin tưởng là đã vận dụng kiếm thức nào đó có uy lực tuyệt đại liều chết một trận. Dù sao uy danh của Phong Lô Kiếm Khí theo điển lục của tông môn ghi lại, có thể có được chiến tích kinh người như vậy cũng miễn cưỡng nói thông. Nhưng lại nói một gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, cho dù là hiểu ra căn nguyên, tẩy tủy duyên hoa, thậm chí lĩnh ngộ ra Kiếm Hồn Đạo, thì tuyệt đối không có khả năng đánh lui hai gã Kiếm Vương trung thiên vị.

Cảnh giới Kiếm Hồn cùng cảnh giới Giả Hồn, tuy chỉ khác một chữ nhưng đó là đại biểu cho ngưng kết Kiếm Hồn. Kiếm Hồn chính là tượng trưng cho nhân vật cấp Đại Sư. Chỉ có ngưng kết Kiếm hồn mới có được khả năng không chế lực trời đất hoàn mỹ, mới có thể cô đọng Kiếm Cương, mới có thể dung hợp thần thức cùng linh hồn lực thành hồn thức cường đại. Cũng chỉ có bước vào cảnh giới Kiếm hồn, mới có thể biết được chênh lệch với cảnh giới Giả Hồn là cách biệt như thế nào.

“Các người khinh thường chúng ta không thể ra tay là có thể tùy ý hỉ lộng sao!” Sắc mặt trung niên nữ tử trầm xuống. Uy nghiêm thuộc về Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn lan tràn ra, uy áp trầm trọng trực tiếp ép tới năm người.

Năm người nhện không được lằng không lui xa ngoài mười trượng xa. Vốn lúc trước bọn họ bị chân không dập nát lan tới đã bị nội thương không nhẹ, lúc này bị uy áp của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn áp bách. Bốn người Niếp Thanh Thiên thì còn hoàn hảo một chút, còn Dịch Nhược Vũ rốt cuộc nhện không được phun ra một ngụm máu tươi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

375. Chương 130: Kinh Người Đoán, Chân Long Ngủ Say!

Ánh mắt bì kiếm hãm, uy áp trên người trung niên nữ tử thối lui như thủy triều: “Ta tạm thời tin tưởng các người. Nếu các người có nửa câu hư ngôn lừa bịp, hiện giờ ta không so đo cùng các người, nhưng chờ cho sau khi các người trở về tông môn, ta sẽ đến Tử Hà tông các người lãnh giáo một chút.”

“Tiền bối, thỉnh!” Thanh âm của Niếp Thanh Thiên cũng khôi phục bình tĩnh.

“Đi!” Tiếng nói vừa dứt, thân hình bốn người liền hóa thành bốn luồng kiếm quang bắn nhanh đi.

“Bốn người này tựa hồ cố ý làm khó xử chúng ta.” Bình tĩnh lại khí huyết bốc lên trong người, Dịch Nhược Vũ phát hiện ra điểm không đúng đầu tiên, trầm trọng nói.

“Tử Hà tông chúng ta hiện giờ sắp tiến giai Kim Thiên, tại trong Thanh Phàm giới có thể xem như tông môn cường đại số một. Hơn nữa Tử Hà tông chúng ta cùng Nhược Thủy môn không có trao đổi gì, thậm chí còn không có lui tới, tự nhiên sẽ không có xung đột lợi ích gì. Nếu đổi lại là ta, khi thấy một tông môn sắp tiến giai Kim Thiên, đại thể ngưng tụ như thế thì sẽ ra tay giúp đỡ, kết hạ một đoạn giao tình. Nếu ngày sau gặp mặt thậm chí có thể nhờ giúp đỡ một số khó khăn gặp phải.”

Dừng một chút, Dịch Nhược Vũ lại tiếp tục nói: “Nhưng bốn người này lại hoàn toàn tương phản. Tựa hồ như các nàng cố bới lông tìm vết tìm cho ra nhược điểm của chúng ta, thật giống như...”

“Thật giống như muốn lấy đó để uy hiếp chúng ta.” Niếp Thanh Thiên tiếp lời nói: “Nhưng bọn họ muốn từ trên người chúng ta thứ gì?”

Lần này, cả năm người đồng thời nhíu mày suy tư.

“Từ từ, phía trước hình như những câu nói đều không rời Lục sư huynh. Chẳng lẽ bọn họ muốn từ trên người Lục sư huynh lấy cái gì?” Dịch Nhược Vũ trầm tư một lát rồi mở miệng nói.

“Nếu là Lục Thanh thì chỉ có một...” Niếp Thanh Thiên nhướng mày, đáp án tựa hồ đã rõ ràng.

“Các nàng có mưu đồ với Phong Lô!” Ngữ khí của Dịch Nhược Vũ càng nói càng khẳng định: “Trên Bích Lạc hải này như thế nào lại phát sinh biến hóa. Hơn nữa vừa rồi lại có quang sáng bao vây lấy Phong Lô, tựa hồ có quan hệ với Bích Lạc hải.” Dịch Nhược Vũ cau mày nói tiếp: “Hoặc là nói thứ bọn họ chân chính muốn chính là bảo vật sắp xuất hiện trong Bích Lạc hải.”

“Bảo vật?” Bốn người Niếp Thanh Thiên đều sửng sốt.

“Không sai, chính là bảo vật. Chỉ sợ biến hóa của Phong Lô cùng bảo vật này có quan hệ. Ta thấy là bọn họ muốn lợi dụng Phong Lô để lấy kiện bảo vật kia.” Dịch Nhược Vũ càng nói càng lưu sững, đúng là đem ngọn nguồn thông thấu.

“Như vậy thì Lục Thanh sẽ gặp nguy hiểm.” Bốn người Niếp Thanh Thiên đồng thời biến sắc.

Lắc lắc đầu, Dịch Nhược Vũ nói: “Sau khi bọn họ biết thực lực của Lục sư huynh tự nhiên sẽ không dễ dàng động thủ. Các nàng cũng không dám nắm chắc lưu lại được Lục sư huynh, nếu không để cho Lục sư huynh chạy thoát thì như vậy Nhược Thủy môn các nàng gặp phải chính là lửa giận đến từ Kiếm Thần chủ điện. Mà Vong Tình tông lúc trước, chỉ sợ bây giờ sớm đã phân tán chạy trốn.”

“Vậy hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?” Lúc này Niếp Thanh Thiên cũng hiểu được sự tình đã có chút phức tạp lên.

Dịch Nhược Vũ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Lấy thực lực của chúng ta cho dù đi cũng không thể giúp được gì. Đợi cho trọng lực của Bích Lạc hải đề cao, sợ là chúng ta đến nửa bước cũng khó đi. Hiện giờ chỉ có một lựa chọn duy nhất, đó là đến cuối Bích Lạc hải chờ đợi, tin tưởng Lục sư huynh có thể bình an.”

“Chỉ có một cách như vậy.” Niếp Thanh Thiên thấp giọng thì thào, tay phải nắm chặt lại buông ra, sau vài lần như thế mới thở dài một hơi nói: “Được rồi, chúng ta đi!”

Lập tức năm người không có gì do dự nữa hướng tới cuối Bích Lạc hải bay đi. Lúc này trọng lực trên Bích Lạc hải dĩ nhiên đã tăng tới năm nghìn cân, nếu trì hoãn thêm nữa sợ là bọn họ muốn chạy đi cũng khó khăn.

Trung ương Bích Lạc hải.

Nhìn thấy Phong Lô ở trong quầng sáng giống như ngủ say, ánh mắt Lục Thanh có chút ngưng trọng. Lúc này ánh sáng màu trắng ngà cơ hồ đã bao phủ toàn thân Phong Lô, trừ bỏ cái đầu to lớn còn để lộ ra, còn những chỗ khác toàn bộ bị ánh sáng bao phủ.

Nghe hơi thở trầm nặng của con vật nhỏ, Lục Thanh mới an tâm một chút. Kiếm Nguyên trong Kiếm Chủng của hắn trong một canh giờ đã gần khôi phục lại, mà thần thức cùng linh hồn lực, dựa vào Luyện Hồn quyết nên khôi phục cũng nhanh chóng. Trận chiến vừa rồi tuy rằng thập phần mạo hiểm, nhưng cũng may là hữu kinh vô hiểm, tiêu hao tuy rằng to lớn nhưng lại không hề bị chấn thương nào. Có thể đánh lui hai gã Kiếm Vương trung thiên vị, bằng vào tu vi nửa bước Kiếm Hồn, mà lại không có nửa điểm thương tích, quả thực có thể nói là kỳ tích.

Ánh mắt nhìn quét những cơn sóng biển to lớn xung quanh, trong lòng Lục Thanh cân nhắc không ngừng. Nơi này rốt cuộc sắp phát sinh chuyện gì. Lại liên hệ với quầng sáng màu lam từ trong Bích Lạc hải bốc lên bao phủ Phong Lô. Lục Thanh mơ hồ đoán được, tựa hồ như trong Bích Lạc hải có đại bí mật gì đó, hiện giờ bởi vì Phong Lô đến mà sắp sửa triển lộ ra, xuất hiện trước mắt mọi người.

Bỗng dưng.

Ánh mắt Lục Thanh chuyển hướng nhìn về phương hướng cuối Bích Lạc hải. Trong hư không, bởi vì phía trước đại chiến mà Phong Lô khí vẫn còn có chút nồng đậm. Theo ánh mắt của Lục Thanh, nhất thời Phong Lô khí lan tràn ra, thế giới trong mắt Lục Thanh trở thành hai màu xanh tím hướng về phương xa mà đi. Một dặm, hai dặm, ba dặm, thẳng cho đến ngoài mười dặm xa, trong mắt Lục Thanh hiện ra bốn đạo kiếm quang lẳng lẽ.

“Bị phát hiện.” Bốn đạo kiếm quang dừng lại, hiện ra thân hình bốn người Nhược Thủy môn lúc trước đã tra hỏi năm người Niếp Thanh Thiên.

Một đôi con ngươi tỏa ra thần quang màu lam nhạt, lộ ra uy nghiêm lớn lao, ánh mắt của trung niên nữ tử đồng dạng cũng vượt qua khoảng cách mười dặm cùng Lục Thanh đối diện.

Tâm thần chấn động, Lục Thanh nhíu mày lại. Từ trong ánh mắt của đối phương, hắn tuy rằng không cảm nhận được địch ý, nhưng cũng không cảm nhận được ý tứ hữu hảo gì. Hơn nữa từ trong ánh mắt này, hắn cảm nhận một cỗ áp lực cực lớn, vượt xa so với hai gã Kiếm Vương của Sinh Tử môn.

“Một Kiếm Vương đại thiên vị và ba Kiếm Vương trung thiên vị. Tiểu tử, cẩn thận ứng phó một chút. Ta thấy các nàng hơn phân nửa là vì con vật nhỏ Phong Lô mà tới. Nếu thật sự không được thì ta có thể cho ngươi mượn một chút lực lượng của ta.”

“Lực lượng của sư phụ?”

“Không sai! Lúc trước hấp thu mười chín khối Hồn Thạch., tuy rằng lúc ở chỗ tiên thiên Phong Lô châu đã bị thương, nhưng thời gian dài như vậy cũng đã khôi phục. Hiện giờ lực lượng hồn phách của ta đã khôi phục được bốn thành. Bất quá trước mắt khả năng ngươi có thể thừa nhận chỉ không đến một phần trăm.”

“Một phần trăm!” Lục Thanh cười khổ một tiếng, ra vẻ gân cốt chính mình yếu nhược vậy sao!

Hừ lạnh một tiếng, Diệp lão nói: “Ngươi cho rằng một phần trăm lực lượng của ta là có bao nhiêu. Một phần trăm, chẳng những là tăng lên tu vi cho ngươi, còn ngăn ngừa đem thần thức cùng linh hồn lực của

người dung hợp thành hồn thức, vô luận cảnh giới hay linh ngộ khí thuộc tính, đều có thể tăng lên trong thời gian ngắn.”

Trong lòng Lục Thanh vui vẻ. Nói như vậy không phải là nói trong khoảng thời gian ngắn hần có thể chân chính trở thành Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.

“Không phải cao hứng quá sớm. Vốn ta cũng không tính toán cho người mượn lực lượng của ta sớm như vậy. Nhưng hiện giờ sự tình có chút khó giải quyết. Nếu ta đoán không lầm thì chỉ sợ trong Bích Lạc hải này, có một con chân long đang ngủ say.”

“Chân long!” Lục Thanh nhất thời bị lời nói của Diệp lão dọa khiếp không nói lên lời.

Phải biết rằng hần đã đọc không ít tư liệu về Linh Thú. Có thể những Linh Thú từ lục giai, thất giai, bát giai cường đại không có ghi lại, nhưng mỗi một quyển sách nào nói về Linh Thú thì mặt trên đều có ghi lại về một loại Linh Thú, đó chính là chân long.

Chân long, trời sinh là Linh Thú vương giả, tuân theo trời đất mà sinh ra. Trời sinh đã có năng lực bài sơn hải đảo, chính là Linh Thú truyền lưu từ thời kỳ hoang dã thượng cổ cho tới bây giờ. Chân long, cho dù là chân long mới sinh, cũng đã có được ngũ giai thực lực. Trưởng thành tất cả đều đạt tới bát giai trở lên. Bát giai Linh Thú, nếu đổi thành cảnh giới Kiếm Đạo thì phải tương đương với Kiếm Đế nhân vật cấp Tông Sư.

Chân long, lấy long trảo để phân chia thực lực mạnh yếu. Khi mới sinh có được bốn long trảo, đó là ngũ giai Linh Thú, có năm cái long trảo đó là lục giai Linh Thú, mãi cho tới khi sinh ra bảy cái long trảo mới xem như chân chính trưởng thành. Cho dù có gặp được Linh Thú cùng giai cũng có thể dễ dàng đánh bại, ngạo thị thiên hạ.

Nếu nói bát giai Linh Thú khác thì Kiếm Đế còn có cơ hội thủ thắng, nhưng nếu gặp phải chân long thì cho dù có mười Kiếm Đế đỉnh phong cũng khó có thể địch lại. Trừ phi là Kiếm Tôn cường đại, nếu không căn bản khó có thể đem giết.

Mà chân long còn tồn tại tám long trảo, cửu giai Long Vương, cùng với Tam Túc Kim Ô hoàng giả Linh Thú thời kỳ hoang dã thượng cổ có địa vị ngang nhau. Còn có chín long trảo, thập giai Long Hoàng, đủ để so sánh với Kiếm Tổ đỉnh phong. Không phải Kiếm Thánh, căn bản không thể thương tổn mấy may.

Đương nhiên, hiện giờ ở Thập Vạn Đại Sơn, không cần phải nói đến chân long, cho dù là giao long cũng khó có thể thấy được. Cuối thời kỳ hoang dã thượng cổ năm vạn năm trước, niên đại nghìn tông chinh phạt, chính là Long Tộc cùng các chủng tộc hung thú cường đại đều bị cuốn vào, chúng cường ngả xuống. Thế cho nên cho tới bây giờ, Linh Thú trên tứ giai đã khó có thể nhìn thấy. Tuy rằng Kiếm Đạo càng thêm hưng thịnh nhưng thực lực của kiếm giả lại xa xa không bằng trước.

Vô số Kiếm Nguyên công, Kiếm Trận, phương thuốc, thậm chí các loại bí pháp, toàn bộ bị thất lạc trong niên đại chinh phạt. Đến nỗi hiện giờ trên đại lục, chỉ cần đạt tới Kiếm Hồn liền được xưng Đại Sư. Mà ở thời kỳ hoang dã thượng cổ, phải vượt qua một trọng lời kiếp, đạt tới Kiếm Hoàng mới xứng với hai chữ Đại Sư.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

376. Chương 131: Phong Lôi Tiến Giai?

Đó đều là Diệp lão đã nói cho Lục Thanh, cũng khiến cho hần nhận thức được sự chênh lệch của thời kỳ hoang dã thượng cổ năm vạn năm trước so với hiện nay.

Dừng một chút, Diệp lão lại tiếp tục nói: “Lấy thân thể người hiện giờ đã đạt tới thân kiếm cửu phẩm đỉnh phong, thậm chí so với ta năm đó còn cứng cỏi hơn một phần, nếu không sợ là một phần trăm bốn thanh lực lượng của ta người cũng không thể thừa nhận.”

“Bất quá...” Chuyện vừa chuyển, Diệp lão lại nói: “Tiếp nhận một phần trăm lực lượng này của ta cũng làm cho thực lực của người đề cao toàn diện, vô luận là tu vi hay cảnh giới đều tăng lên. Tuy rằng không thể

đạt tới Kiếm Tông, nhưng Kiếm Vương đỉnh phong lại không có vấn đề gì. Hơn nữa lấy uy lực của thức thú mười chín Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, cho dù là Kiếm Tông tiểu thiên vị bình thường, nếu bị bất ngờ không kịp đề phòng cũng sẽ bị thương nặng. Đến lúc đó, nếu bốn nha đầu kia muốn động thủ, lấy tốc độ của người, không nói có thể đánh chết toàn bộ nhưng tối thiểu cũng khiến cho các nàng có hai người ngã xuống.”

“Đương nhiên điều kiện tiên quyết là các nàng không để ý tới lửa giận của Kiếm Thân chủ điện. Bất quá ta nghĩ hẳn các nàng sẽ không ngu ngốc mà làm vậy.”

Nghe Diệp lão nói như thế, Lục Thanh mới cảm thấy yên tâm. Nếu như vậy thì hẳn hoàn toàn không phải sợ bốn người này.

Bốn đạo kiếm quang trong giây lát đã tới.

“Người có phải đệ tử Tử Hà tông?” Trong mắt trung niên nữ tử dày đặc nghi hoặc. Bởi vì nàng cảm thấy tu vi của Lục Thanh nhiều nhất cũng là Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn đỉnh phong, thật sự khó có thể tưởng tượng hẳn có thể điều động lực trời đất thi triển kiếm thức cường đại như vậy,

“Bốn vị Đại Sư, đúng vậy.” Nghe khẩu khí của bốn người, sợ là đã gặp qua năm người Niếp Thanh Thiên.

“Ta là tông chủ của Nhược Thủy môn, còn đây là ba vị trưởng lão của tông môn chúng ta. Không biết con Linh Thú có được huyết mạch chân long kia có phải của người?” Ánh mắt trung niên nữ tử lập tức chuyển sang nhìn Phong Lôi. Đặc biệt khi nhìn thấy quang sáng màu trắng ngà bao phủ thân thể Phong Lôi, trong mắt nàng khó thể che giấu được ý mừng.

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Đây đúng là Linh Thú hộ thân của văn bối.”

Trong mắt chợt lóe ra tinh quang, trung niên nữ tử cũng không che giấu cái gì, trực tiếp nói thẳng: “Dem con Linh Thú này nhường cho Nhược Thủy môn chúng ta, bốn người chúng ta có thể đáp ứng người, chỉ cần không phải tồn tại cường đại như Kiếm Hoàng, Nhược Thủy môn có thể vì người ra tay ba lượt, vô luận là đối phó ai. Đương nhiên là phải giới hạn trong Thanh Phàm giới.”

Vừa mở miệng đó là hấp dẫn như thế nào. Ba lần giúp đỡ của tông môn cấp Thanh Phàm, sợ là một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng khó có thể ngăn cản hấp dẫn. Lần này có thể được bốn vị Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn trợ giúp, chỉ cần lập Kiếm Thân thế ước, liền không sợ các nàng đối ý.

Đổi lấy chính là một tứ giai Linh Thú còn chưa trưởng thành. Tuy rằng có huyết mạch chân long, nhưng so sánh với một tông môn cấp Thanh Phàm vẫn là chênh lệch khó có thể vượt qua. Đáng tiếc Lục Thanh không phải là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn bình thường, cũng không có tác phong lấy lợi làm gốc.

Ngay khi trung niên nữ tử vừa nói xong, Lục Thanh không cần suy nghĩ mà lắc đầu nói: “Hảo ý của bốn vị Đại Sư, Lục Thanh xin tâm lĩnh. Nhưng Phong Lôi văn bối không thể cho được.”

“Tiểu tử ngươi không cần tán thưởng, tông chủ chúng ta đã ra điều kiện như thế, ngươi còn muốn thế nào nữa!” Lúc này, ở sau lưng trung niên nữ tử, một lão phụ nhân nhin không được lên tiếng: “Nhược Thủy môn chúng ta trong Thanh Phàm giới cũng là hùng cứ nhất phương, lời nói đi ra, tựa như bát nước đổ đi, sẽ không bao giờ thu hồi.”

Sắc mặt Lục Thanh trở lên lạnh lùng. Nếu là lúc trước hẳn còn kiêng kị bốn người, nhưng hiện tại đã có Diệp lão tương trợ, đối với bốn người hẳn đã không còn nửa điểm sợ hãi.

“Bốn vị muốn Linh Thú của tại hạ có gì dùng, nếu không có gì tổn thương đến nó, tại hạ có thể để cho nó tương trợ các vị một tay.”

Hừ lạnh một tiếng, lão phụ nhân vừa nói có chút mất kiên nhẫn nói: “Nơi này còn không đến phiên người nói chuyện, kêu sư phụ người ra.”

Sư phụ!

Lục Thanh sửng sốt, chẳng lẽ bọn họ phát hiện Diệp lão tồn tại, nhưng lập tức hẳn liền phủ định suy nghĩ đó ngay. Diệp lão trừ bỏ chính mình hẳn, trên đời này khó có ai có thể biết đến tồn tại của lão.

Như vậy duy nhất có thể là do bốn người này phát hiện uy thế của trận chiến lúc trước với hai gã Kiếm Vương trung thiên vị của Sinh Tử môn, cho nên bọn họ đều nghĩ tông môn phái Đại Sư âm thầm bảo hộ. Dù sao bản thân hắn mới đạt tới Giả Hồn đỉnh phong mà thôi.

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Sư phụ vẫn bối vẫn còn ở trong tông môn, cũng không có tới đây, cho nên tiền bối có kêu cũng không được.”

Trung niên nữ tử nhướn mày, chẳng lẽ vừa rồi thật sự là hắn?

Có chút hoài nghi, không thể khẳng định, nhìn thế nào thì bốn người cũng không thể tin được thanh niên trước mặt này lại có thể lấy tu vi Giả Hồn đánh lui hai gã Kiếm Vương trung thiên vị, thực lực chênh lệch như vậy, căn bản không thể so sánh được.

Mà đối mặt với trả lời của Lục Thanh, lão phụ nhân vừa mở miệng cũng không khỏi nổi giận trong lòng. Lập tức uy áp bàng bạc đến từ Kiếm Vương trong nháy mắt ép tới Lục Thanh. Mà lập tức, trong ánh mắt kinh ngạc của bốn người, uy áp vừa ép tới trước mặt Lục Thanh liền tách ra làm hai xuyên qua thân hình hắn. Giờ khắc này đến ống tay áo của Lục Thanh cũng không hề nhúc nhích.

“Lực trời đất!” Trung niên nữ tử trầm giọng nói. Cảm nhận được lực trời đất quanh người Lục Thanh không thua kém chút nào so với Kiếm Vương tiểu thiên vị, sắc mặt cũng chân chính trở lên ngưng trọng. Giờ phút này bốn người mới chân chính xem như Lục Thanh là tồn tại ngang hàng.

Nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, trung niên nữ tử nói: “Người đã không muốn nhượng lại Linh Thú của mình, chúng ta cũng không miễn cưỡng. Chỉ là chúng ta muốn tiến vào một chỗ bí mật, cần có tinh huyết của nó mở đường.”

“Tinh huyết mở đường!” Lục Thanh trầm tư một lát, rồi nói: “Tiền bối cần bao nhiêu.”

“Không nhiều lắm, chỉ cần mười giọt.”

Mười giọt, Lục Thanh phồng chùng một chút, lấy khí huyết cường đại của Phong Lôi, đại khái có thể sinh ra trăm giọt tinh huyết. Mười giọt, chỉ cần về sau dùng Vô Căn Thủy Liên uẩn dưỡng thì rất nhanh sẽ khôi phục.

Gật đầu, Lục Thanh nói: “Chờ nó tĩnh lại, ta sẽ bảo nó cho tiền bối mười giọt tinh huyết.”

Trên mặt lộ ra vẻ vừa lòng, trung niên nữ tử nói: “Nhân tình này của ngươi, Nhược Thủy môn sẽ nhớ kỹ.”

Không nói gì thêm, ánh mắt Lục Thanh lại chuyển tới tầng sáng màu trắng ngà bao phủ thân thể Phong Lôi.

“Tông chủ, khí tức trên người con Long Mãng kỳ quái kia đang không ngừng tăng cường. Lực lượng từ trong mắt biến đi ra giống như thứ được miêu tả trong điển tịch.” Sau lưng một lão phụ nhân truyền âm nói: “Muốn hay không chúng ta...”

“Không nên động thủ, không biết vì sao người này gây cho ta cảm giác rất nguy hiểm. Hiện tại ta có điểm tin tưởng, hai tên Kiếm Vương lúc trước là bị hắn đánh lui. Nếu thực như vậy, nhìn hắn tựa hồ cũng không bị thương, sợ là thực lực chân thật không sai biệt lắm tương đương với các người.”

“Tông chủ, chẳng lẽ hắn có thể mạnh như vậy sao?” Lão phụ nhân kia vẫn không thể tin được nói.

“Đúng vậy, chỉ bằng vào lời của nha đầu lúc trước thì không thể tin được.” Ở bên cạnh, hai lão phụ nhân kia cũng sáp vào.

“Không!” Trung niên nữ tử truyền âm phủ định, nói: “Ta tin tưởng vào cảm giác của mình. Từ trên thân thể người này, ta cảm nhận được một tia khí tức Thiên Lôi cùng Thiên Phong. Mà trận chiến phía trước, ta mơ hồ cảm nhận được Phong Lôi khí bàng bạc, tràng chiến đấu đó còn có cả Thiên Lôi cùng Thiên Phong buông xuống.”

“Như vậy thì ý của tông chủ là người này thật sự có thực lực mạnh như vậy?”

“Hắn không sai được. Không có thực lực tương ứng, ở trước mặt bốn Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn chúng ta, hắn đã sớm lộ ra dấu vết. Có thể trấn định tự nhiên như thế, tất nhiên có sở cậ. Cho nên trên cơ bản ta có thể khẳng định, người phía trước chính là hắn.”

“Vậy tông chủ, thứ kia thì thế nào?”

“Không vội, thứ đó mới chỉ lộ ra một chút khí tức thôi, chân chính hắn là còn ở trong Bích Lạc hải. Đợi cho con Long Mãng này tỉnh lại, lấy tinh huyết của nó, chúng ta liền đi xuống. Nếu không để cho con Long Mãng này dẫn động trong chốc lát, chỗ tốt sẽ bị nó chiếm được.”

“Một người một mãng này...”

“Để cho bọn họ đi. Nhược Thủy môn chúng ta cũng không thể thừa nhận được lửa giận của Kiếm Thần điện.”

“Vạn nhất hắn đem tin tức này truyền tới Kiếm Thần điện chỉ sợ họ sẽ thêm nhỏ dãi.”

“Thêm nhỏ dãi thì sao, chỉ cần chúng ta nhanh chóng đem luyện hóa, cho dù biết được chúng ta lấy được thứ đó, chẳng lẽ bọn họ có thể phá hư quy định mà động thủ với Nhược Thủy môn chúng ta sao.”

Lúc này trong khi bốn người còn đang thì thầm to nhỏ, thì trong quảng sáng liền có một cỗ khí thể cường đại bốc lên. Khí thể này đúng là đến từ Phong Lôi ở bên trong. Cảm thụ khí thể trên người con vật nhỏ không ngừng tăng lên, Lục Thanh không khỏi sửng sốt, tiến giai?

Ánh mắt năm người đồng thời nhìn chăm chăm vào trong quảng sáng.

Lúc này, khí thể của Phong Lôi dĩ nhiên đã hoàn toàn siêu việt trạng thái đỉnh phong lúc trước. Theo khí thể tăng lên, quảng sáng màu trắng ngà bao phủ quanh thân nó bắt đầu chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể nó. Một cỗ chân long khí so với trước còn nồng đậm hơn nhiều phát tán ra, tuy Phong Lôi còn chưa có tỉnh lại nhưng long uy bằng bạc bắt đầu hướng về bốn phía khuếch tán ra.

Huyết mạch cũng càng thêm tinh thuần a! Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ trong Bích Lạc hải này thật sự có một con chân long ngủ say?

Cùng thời gian, khí Phong Lôi trong trời đất không ngừng hướng tới con vật nhỏ chen chúc mà tới. Từng quang điểm màu xanh và màu tím hội tụ thành một cái lỗ xoáy, Phong Lôi khí cơ hồ ngưng đọng như thức chất, rất nhanh rót vào trong thức hải của Phong Lôi.

Lấy mắt thường có thể thấy, thân thể Phong Lôi nguyên bản dài hai mươi trượng bắt đầu bành trướng lên. Linh lực dao động như thức chất bắt đầu phô tán ra, trong hư không trọng lực đã gia tăng tới bảy nghìn cân nhưng cũng không ngăn cản được linh lực dao động khuếch tán. Ở chung quanh, đúng là trống rỗng vang lên từng trận sấm rền, cùng với tiếng rít gió thê lương.

Phong Lôi có chút đau đớn há miệng ra, nhưng tựa hồ như có thứ gì nghẹn ở trong miệng nó, mấy lần muốn há miệng nhưng con vật nhỏ đều không thể kêu ra tiếng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

377. Chương 132: Tiến Giai, Hoàng Tước Kỳ Hậu

Từng đạo lôi quang màu tím trên người Phong Lôi lưu chuyển không ngừng. Khí thể mạnh mẽ bốc lên, cho dù ở bên ngoài tầng sáng cũng nghe được tiếng xương cốt bành trướng. Lập tức ba một tiếng, nguyên bản quảng sáng màu lam bảo hộ xung quanh tựa như bột nước vỡ tan ra.

Ánh sáng màu trắng ngà giống như sợi tơ, giống như quá trình kén hóa điệp bị đảo lộn lại, mỗi sợi tơ ánh sáng đều chui vào trong cơ thể Phong Lôi.

Lục Thanh cảm thấy, theo mỗi sợi tơ ánh sáng tiến vào, huyết khí trên người Phong Lôi lại tăng thêm một phần, tới mặt sau đã dâng lên như nước suối thâm sơn, liên miên không dứt. Thậm chí trong thân thể đang bành trướng dần của Phong Lôi còn nghe được tiếng sấm ầm ầm cùng tiếng gió gào thét.

Ngắn ngủn thời gian tàn nửa nén hương, thân thể Phong Lô từ hai mươi trượng tăng vọt tới ba mươi trượng, kích thước thân thể cũng to gần gấp đôi. Đợi cho thân thể Phong Lô đạt tới ba mươi trượng, tốc độ bành trướng cũng chậm lại, nhưng vẫn không có đình chỉ, mãi cho tới khi tiếp cận bốn mươi trượng dài, con vật nhỏ mới không sai biệt lắm đình chỉ bành trướng.

Đến lúc này trong khí thể của Phong Lô phát ra đã bắt đầu ần ần xuất hiện một cỗ khí tức hoang dã. Khi đình chỉ bành trướng thân thể, Phong Lô rốt cuộc cũng mở miệng ra.

Ngâm

Tiếng long ngâm cao vút hóa thành âm lăng xanh tím truyền khắp hư không. Theo sau đó một mảnh chân không kịch liệt vặn vẹo rồi hoàn toàn thoát phá mở ra.

“Uy thế của con Long Mãng này thật mạnh!” Một lão phụ nhân mở miệng nói.

“Chỉ sợ con Long Mãng này chẳng những có được huyết mạch chân long, mà còn là dị chủng hoang dã, nếu không không có khả năng dẫn động thứ đó.”

“Tông chủ nói đúng. Chúng ta đã tìm nhiều Linh Thú có ẩn chứa huyết mạch chân long, đem chúng nó luyện thành tinh huyết nhưng không hề thấy thứ đó có động tĩnh mảy may. Không nghĩ tới người này cư nhiên thu phục được bậc này dị chủng hoang dã, thật là có chút kinh dị.”

Đương nhiên các nàng không nghĩ được làm sao mà Phong Lô là cái gì dị chủng hoang dã. Chính là trong hành trình Kiếm Mộ nó trùng hợp dung nhập khí hoang dã, tinh luyện huyết mạch, nếu không cũng không có khả năng có biểu hiện như bây giờ.

Ở một bên, nhìn ánh mắt tỏa sáng của bốn người, trong lòng Lục Thanh thầm cười lạnh một tiếng. Nếu không phải Kiếm Thần điện đã hạ kiếm dụ, lại thêm kiêng kỵ thực lực của hắn, chỉ sợ ngay từ đầu đã không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp dùng thực lực nói chuyện.

Hiện giờ Lục Thanh cũng nhận thức được, ở bên ngoài tông môn không thể so sánh với ở bên trong, không có ai tự nhiên mà trợ giúp cả, cũng không có ai cùng người tiến hành giảng giải đạo lý cả. Chỉ cần trên người người có ích lợi họ cần, bọn họ sẽ ra tay đối với người. Còn nếu không nắm chắc lấy được bọn họ sẽ hữu hảo với người.

Hết thấy tất cả đều là thực lực. Có thực lực mới có tư cách trao đổi ngang hàng. Thực lực là đạo lý, ở bên ngoài khu vực tông môn càng thấy rõ được sự thật tàn khốc đó.

Tuy rằng có Diệp lão trợ giúp, hắn có thể đạt tới Kiếm Vương đỉnh phong trong thời gian ngắn ngủi. Nhưng rốt cuộc đối mặt với bốn Kiếm Vương đều có thực lực từ trung thiên vị trở lên, tuy rằng không sợ, nhưng thù hận vẫn không nên kết. Đó là lý do Lục Thanh thấy bọn họ chỉ yêu cầu mười giọt tinh huyết liền không do dự đáp ứng.

Cảm thụ khí thể trên người Phong Lô đã so được với tứ giai Linh Thú cường đại, Lục Thanh không tự chủ được lộ ra nụ cười. Thật không ngờ con vật nhỏ này cư nhiên nhân họa đắc phúc, trực tiếp đạt tới trạng thái trưởng thành, Phong Lô liền có thể xem như một con tứ giai Linh Thú trưởng thành.

Nhưng càng làm Lục Thanh ngạc nhiên chính là trong Bích Lạc hải cất chứa thứ gì đó cư nhiên cường đại đến vậy. Hắn thấy chân chính làm cho Phong Lô tiến giai chính là những tia sáng màu trắng ngà kia, lại không biết là gì mà cư nhiên có uy năng như thế.

Đến khi một tia ánh sáng màu trắng ngà cuối cùng xâm nhập vào thân thể Phong Lô, nó rốt cuộc cũng mở hai mắt ra. Hai đạo lôi quang bắn ra, đem mảnh chân không trước mặt xuyên phá.

Tiếng long ngâm kinh thiên vang vọng cửu tiêu, truyền khắp cả Bích Lạc hải.

“Nghe được không? Là tiếng long ngâm của Phong Lô.” Hai mắt Dịch Nhược Vũ sáng lên, nói.

“Àn! Khí thể cùng uy nghiêm so với trước phải mạnh hơn mấy lần, ta thấy hắn là nó tiến giai.” Khóe miệng Niếp Thanh Thiên lộ ra nụ cười nói.

Gật gật đầu, Triệu Thiên Diệp nói: “Linh lực dao động trên người Phong Lô phải mạnh gấp mấy lần, đúng là tiến giai.”

“Bất quá hiện giờ hần bốn người kia đã chạy tới, chỉ sợ bọn họ sẽ có mưu đồ.”

“Hần sẽ không, phía trước chúng ta đã tiết lộ ra thực lực của Lục sư huynh, không nắm chắc tuyệt đối chắc các nàng không động thủ đâu. Nếu làm vậy thì chỉ có tự chui đầu vào rọ, liên lụy đến cả Nhược Thủy môn các nàng. Chỉ là sợ các nàng sẽ gây khó dễ cho Lục sư huynh, đến lúc đó làm cho huynh ấy chủ động ra tay, như thế thì chỉ sợ Kiếm Thần chủ điện cũng không thể trách cứ gì.”

“Đúng vậy, Kiếm Thần chủ điện hạ một đạo kiếm dụ bảo hộ chúng ta, kỳ thật cho dù trên đường chúng ta bị người ám sát, chỉ cần không tiết lộ, thì Kiếm Thần chủ điện cũng không thể truy cứu. Con đường Kiếm Đạo gian nan hiểm trở, nếu chúng ta không thông qua vậy thì chứng minh chúng ta không có đủ thực lực để Kiếm Thần chủ điện phải coi trọng. Đến lúc đó, ai còn phí thời gian để đòi lại công lý cho người đã chết.” Niếp Thanh Thiên cười lạnh một tiếng rồi nói.

“Vẫn là thực lực, chỉ cần chúng ta có được đủ thực lực, cho dù là Kiếm Thần chủ điện, cũng phải coi trọng chúng ta.” Trên khóe miệng Dịch Nhược Vũ khẽ điểm một nụ cười lạnh, sắc mặt kiên định nói.

“Thực lực?” Triệu Thiên Diệp thấp giọng thì thào một câu, trong mắt lóe ra thần quang: “Thực lực, rất nhanh chúng ta sẽ có được.”

Trung ương Bích Lạc hải.

Bích Lạc hải dĩ nhiên dâng lên từng cơn sóng lớn. Mỗi một cơn sóng đều phải chừng vạn cân, mà lúc này trọng lực trong hư không Bích Lạc hải cũng phải tăng lên tám nghìn cân. Nếu không vận dụng lực trời đất củng cố không gian chung quanh, cho dù là Lục Thanh, đối mặt với tám nghìn cân trọng lực ép lên người thì thân thể cùng tốc độ cũng bị ảnh hưởng rất nhiều.

Tiếng long ngâm qua đi, Phong Lô lắc lắc đầu vươn người dậy bay đến trước mặt Lục Thanh. lát sau trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, thân thể khổng lồ của Phong Lô rất nhanh rút nhỏ lại, chỉ trong thời gian ngắn chỉ bằng một con rắn nhỏ màu xanh tím. Nếu không phải trên đầu nó còn có hai chiếc sừng thuần màu tím, chỉ sợ vừa liếc nhìn đều nghĩ nó chỉ là một con rắn nhỏ.

“Hóa hình! Con Long Mãng này quả nhiên bất phàm, cư nhiên chưa đạt tới ngũ giai mà đã có năng lực hóa hình, vận khí của người không sai.”

Lục Thanh sửng sốt một chút rồi cười nhẹ nói: “Tiền bối quá khen.”

“Tốt lắm! Chúng ta không có nhiều thời gian, kêu tiểu gia hỏa kia cho chúng ta mười giọt tinh huyết đi.” Trung niên nữ tử lập tức mở miệng nói.

Rõ ràng nghe được ý tứ của trung niên nữ tử, Phong Lô ở trên cánh tay Lục Thanh vùng dậy, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào trung niên nữ tử.

“Tốt lắm, không cần náo loạn, tỷ nữa ta cho ngươi một cái hạt sen.” Vỗ vỗ cái đầu nó, Lục Thanh mở miệng nói.

Ô ô.

Lục Thanh vừa nói ra, trước mắt con vật nhỏ liền sáng ngời. Phải biết rằng nó vẫn thèm khát hạt sen của Vô Căn Thủy Liên thời gian dài. Chỉ là lúc trước thực lực không đủ cho nên Lục Thanh vẫn không cho nó. Hiện giờ có được, chỉ là mười giọt tinh huyết, có hạt sen đó, sợ là trong giây lát liền tái tạo lại.

Lục Thanh lấy từ trong lòng ra một chiếc bình bằng Tử Ngọc, đặt dưới miệng tiểu gia hỏa. Lập tức thân hình con vật nhỏ co rút một cái, một tia huyết sắc quý dị từ đuôi nó chạy lên miệng. lát sau một giọt linh huyết màu xanh tím tắn ra linh khí nồng đậm rơi vào miệng bình. Như thế mười lần, tiểu tử kia mới uể oải xoay mình xuống.

Lục Thanh nhướng mày, vung tay ném cái bình cho trung niên nữ tử.

“Tốt lắm! Phần nhân tình này Nhược Thủy môn chúng ta sẽ nhớ kỹ, ngươi có thể đi rồi.” Tiếp nhận chiếc bình bằng Tử Ngọc, trung niên nữ tử liền hạ lệnh trục khách.

Cũng không nói nhiều, Lục Thanh liền ngự không hướng tới cuối Bích Lạc hải bay đi.

Thật lâu sau.

“Tông chủ, tiểu tử kia hiện tại...”

“Tính hần thức thời, đã muốn rời đi mười dặm.” Trung niên nữ tử trầm giọng nói: “Chúng ta bắt đầu thôi.”

Nói xong, trung niên nữ tử liền lấy từ trong lòng ra bốn hạt châu màu Bích Lam, phân biệt đưa cho ba lão phụ nhân mỗi người một hạt.

Lát sau, bốn hạt châu trong tay bốn người tản lam mang chói mắt, ngay sau đó hình thành một quang sáng tròn bao phủ bốn người, chậm rãi chìm vào trong Bích Lạc hải.

Ngoài mười dặm.

Lục Thanh lẳng không đứng thẳng trong hư không, khóe miệng nở một nụ cười lạnh. Tinh huyết của Phong Lôi không phải dễ dàng lấy như vậy.

Lục Thanh lấy ra hai cánh hoa Vô Căn Thủy Liên nhét vào cái miệng nhỏ của Phong Lôi. Ngay sau đó, một tầng thủy quang mênh mông từ thân thể con vật nhỏ tản mát ra, vẻ uể oải của con vật nhỏ lập tức biến mất.

“Sư phụ, chúng ta có đi xuống không?” Lục Thanh mở miệng nói.

“Àn! Theo ta phỏng chừng chân long này cũng không phải đã ngã xuống. Chỉ là bị trọng thương không thể khôi phục lại cho nên mới nhất trực chờ đợi để truyền thừa lại huyết mạch chân long.”

“Ý của sư phụ là...?”

“Bốn nha đầu kia thế nhưng vọng tưởng chiếm truyền thừa của chân long, thực là không biết tự lượng sức mình. Sở dĩ Bích Lạc hải có động tác như thế, cũng cứu con vật nhỏ này, đó chính là thừa nhận thân phận truyền thừa của nó. Nếu không chỉ bằng vào thực lực của con vật nhỏ, chân long sẽ không đi quản sống chết của nó. Nếu ta đoán không sai thì hẳn là lúc chưa tiến giai, con vật nhỏ này đã biết được cái gì đó.”

Gật gật đầu, Lục Thanh liền muốn mở miệng hỏi con vật nhỏ. Nhưng không đợi hắn mở miệng, con vật nhỏ đã cắn vào tay áo của hắn, kéo tới chỉ xuống Bích Lạc hải.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

378. Chương 133: Hóa Long Trì, Long Nguyên Dịch!

“Ồ nhất nhất, phía dưới có cái gì đó!” Một thanh âm non nớt trực tiếp vang lên trong đầu Lục Thanh.

“Người có thể nói!” Lục Thanh chấn động, trên mặt lộ ra thần sắc kinh hãi.

Nhưng lập tức Lục Thanh liền phát hiện, thanh âm này là trực tiếp vang lên trong đầu hắn, mà trong miệng vật nhỏ trước mặt vẫn như trước là tiếng vang ô ô.

“Xem ra đây là tác dụng của khế ước, cho nên đến tứ giai ta liền có thể nghe được thanh âm của nó.” Lục Thanh lẩm bẩm nói, chợt hỏi trong đầu: “Phong Lôi, người nói phía dưới có cái gì?”

“Ồ nhất nhất, phía dưới, không biết, bất quá có ăn ngon.” Con vật nhỏ đang đưa cái đầu đáng yêu, hai chiếc sừng chỉ chỉ xuống bên dưới, lại mở miệng nói.

Do là lần đầu nói chuyện, con vật nhỏ có vẻ là cố hết sức biểu đạt ý tứ của mình.

“Ăn ngon?” Lục Thanh sửng sốt, có chút dở khóc dở cười: “Trừ bỏ ăn ngon, còn có cái gì nữa?”

Phong Lôi rất cẩn thận lại quơ quơ cái đầu, suy nghĩ một lát thanh âm của nó lại vang lên trong đầu Lục Thanh: “Ồ nhất nhất, giống như có một thanh âm vẫn kêu gọi, muốn ta đi xuống tìm nó.”

“Kêu gọi!” Trong mắt Lục Thanh hiện ra tinh quang. Xem ra là không sai, kêu gọi từ trong Bích Lạc hải, rất có thể là chân long đã gần chết, hoặc có thể là đã muốn ngã xuống.

“Xem ra là không có sai, đi xuống đi, ta nghĩ lần này đây tiểu tử ngươi lại có đại vận.” Thanh âm Diệp lão mang theo một chút hưng phấn vang lên.

“Đại vận?” Lục Thanh kỳ quái nói: “Sự phụ có biết ở bên dưới Bích Lạc hải này là thứ gì?”

“Hà hà, thứ gì cụ thể thì ta không biết, nhưng ta khẳng định có một thứ chắc chắn tồn tại.”

“Là cái gì?”

“Hóa Long trì, Long Nguyên dịch.”

“Hóa Long trì, Long Nguyên dịch!” Lục Thanh thì thào một câu, hai mắt đột nhiên sáng ngời, nghĩ tới tia sáng màu trắng ngà lúc trước quần quanh Phong Lô, Lục Thanh mở miệng nói: “Có phải hay không chính là những tia sáng màu trắng ngà lúc trước.”

“Ánh sáng màu trắng ngà, hừ.” Diệp lão hơi có chút đắc ý nói: “Đó chỉ là một chút công dụng của Long Nguyên dịch mà thôi. Long Nguyên dịch chân chính đó là giống như Vạn Niên Địa Tâm Nhũ đều ở trạng thái lỏng, là tinh hoa toàn thân của một con chân long ngưng tụ ra.”

“Tinh hoa toàn thân một con chân long!” Lục Thanh không khỏi có chút hoảng sợ. Không nghĩ tới ở bên dưới Bích Lạc hải này thế nhưng lại ẩn chứa chí bảo như vậy. Khó trách lúc trước vết thương của vật nhỏ chỉ một lát đã chữa khỏi mà lại còn giúp nó tiến giai, mà đó cũng chỉ là một chút bên ngoài. Không biết Long Nguyên dịch chân chính đến tột cùng nghịch thiên như thế nào.

“Sự phụ, này Long Nguyên dịch đến tột cùng có ích lợi gì.”

“Có ích lợi gì?” Lấy tâm cảnh của Diệp lão mà lúc này cũng không hít sâu một hơi rồi mới nói: “Ngươi có biết chân long cường đại nhất là cái gì không?”

Cúi đầu suy tư một lát, Lục Thanh mở miệng nói: “Là Long Chú đủ để hủy thiên diệt địa.”

“Long Chú!” Diệp lão khẽ cười một tiếng: “Đó chỉ là do một số người nông cạn mà ghi chép lại trong điển lục mà thôi. Long Chú tuy rằng mạnh mẽ, nhưng Kiếm Đạo của chúng ta cũng không kém cõi chút nào. Nói đến chân long, tính cả chính mình chúng nó thừa nhận, đó chính là long thân.”

“Long thân!” Trong mắt Lục Thanh lóe ra tinh quang: “Có bao nhiêu mạnh mẽ?”

“Có bao nhiêu mạnh mẽ?” Diệp lão trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói: “Bát giai chân long, long thân của chúng, cho dù là Thần Kiếm cấp Bạch Linh bình thường cũng vô pháp cắt qua. Tới Cửu giai Long Vương, không phải Thần Kiếm cấp Bạch Linh đỉnh cấp thì không thể tổn thương mấy may. Mà đến thập giai Long Hoàng, không phải Thần Kiếm cấp Tử Hoàng thì bính chi tức đoạn, với tay tức toái. Cho dù là Thần Kiếm cấp Tử Hoàng cũng rất khó phá vỡ long thân chúng.”

Lục Thanh nhin không được hít một ngụm lương khí. Thân thể chân long thế nhưng lại cường đại như thế. Sợ là Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của hắn luyện tới cuối cùng cũng là trình độ như vậy. Mà long thân của chân long lại còn là trời sinh, không cần phải như hắn đi hấp thu tinh nguyên linh vật để rèn luyện.

“Vậy Long Nguyên dịch đó là...?” Trong lòng Lục Thanh đã ẩn ẩn đoán ra một chút.

“Long Nguyên dịch, đó chính là tụ tập tất cả tinh hoa huyết mạch của chân long ngưng tụ mà thành. Đó là do chân long lưu lại để cho người thừa kế cải tạo lại huyết mạch pha tạp, có thể cải tạo lại thành huyết mạch chân long chân chính, cũng có được chân long thân.”

“Chân long thân!” Hai mắt Lục Thanh sáng ngời, ánh mắt lập tức nhìn tới vật nhỏ đang quần trên cánh tay. Đó không phải là nói con vật nhỏ này sau khi tiếp nhận truyền thừa sẽ có thể tiến hóa thành chân long chân chính.

Bất quá hiển nhiên Diệp lão biết hắn đang suy nghĩ cái gì, mở miệng nói: “Không phải nghĩ đơn giản như vậy. Có thể đúc ra Hóa Long trì thì ít nhất phải là bát giai chân long. Con vật nhỏ này tuy rằng trải qua hậu thiên cải tạo có được thiên tư bất phàm, huyết mạch cũng tinh thuần hơn xa với Linh Thú có huyết mạch chân long khác. Nhưng muốn trở thành chân long cũng phải không ngừng tiến hóa mới được. Cũng không phải tiếp nhận truyền thừa là lập tức trở thành chân long. Trên đời này muốn có lực lượng đều phải tu luyện.”

Nghe lời của Diệp lão, Lục Thanh không khỏi gật đầu. Đích xác, chung quy thì muốn có lực lượng đều phải khổ tu mới được. Nhận truyền thừa có lẽ mới bắt đầu thì có thể siêu việt hơn người khác, nhưng tới cuối cùng tất nhiên sẽ bởi vì trụ cột không đủ làm cho cảnh giới nan ngộ, khó có thể tiến thêm.

Dừng một chút, Diệp lão tiếp tục nói: “Cấp bậc của con vật nhỏ này rất thấp, Long Nguyên dịch kia tất nhiên nó không thể hấp thu toàn bộ. Đến lúc đó thì tiện nghi cho tiểu tử ngươi rồi.”

Trong lòng vừa động, Lục Thanh nói: “Ý sư phụ là...”

“Hừ hừ, hấp thu Long Nguyên dịch này, tuy rằng không nói có thể đem người cải tạo thành chân long, nhưng cũng giúp cho người có huyết mạch chân long. Không có tác dụng gì khác, chỉ có một cái đó là đem tiên thiên tư chất của người cải tạo lại thành giống như chân long, Tiên Thiên Chí Thể.”

“Tiên Thiên Chí Thể?” Lục Thanh thấp giọng nói.

“Không sai, chính là Tiên Thiên Chí Thể. Phải biết rằng, trên thế giới này có một bộ phận nhỏ người có được thể chất không giống người thường. Tựa như đồ đệ kia của ngươi là Hàn Băng thân thể, có thể chất đặc thù. Nếu tu luyện Kiếm Khí thuộc tính phù hợp với thể chất thì tu vi tăng lên rất nhanh, mà trời sinh đối với lĩnh ngộ thuộc tính cũng cao hơn thường nhân gấp mấy lần. Khi đột phá cảnh giới so với người thường cũng thoải mái như ý.”

“Mà cái gọi là Tiên Thiên Chí Thể, đó là loại thể chất mà chỉ có chân long độc hữu. Chân long tuân theo trời đất mà sinh, trời sinh đã có cảm ứng với trời đất, hấp thu nguyên khí cùng khí thuộc tính căn bản là không gì sánh kịp. Nếu như người có được Tiên Thiên Chí Thể giống chân long, đủ để cảm ứng khí thuộc tính trong trời đất, hô chi tức đến, phun chi tức đi. Về sau đối với hấp thu nguyên khí trời đất, cho dù không cần Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh cũng sẽ hấp thu đủ mười thành.”

“Hấp thu đủ mười thành!” Lục Thanh lập tức sửng sốt. Tuy nói Kiếm Đạo càng về sau càng chú trọng đến lĩnh ngộ và cảnh giới, đối với hấp thu nguyên khí cũng không phải chú trọng lắm. Nhưng tiên thiên tư chất vẫn là căn cứ trọng yếu để quyết định thời gian đột phá của kiếm giả.

Giống như là một Kiếm Sư tiểu thiên vị, nhưng cảnh giới của hắn đã đạt tới đại thiên vị. Như vậy thời gian còn lại đó chính là không ngừng hấp thu nguyên khí trời đất. Đợi cho tích lũy đủ thì có thể nước chảy thành sông đạt tới đại thiên vị.

Ở đây tiên thiên tư chất chính là quyết định thời gian tích lũy. Một gã có tư chất hơn người thường thì cần thời gian một năm rưỡi, còn một gã có tư chất thượng giai thì cần một năm. Cho đến một gã đạt có tư chất thiên tài thì chỉ cần có nửa năm.

Tiên thiên tư chất, kiếm giả sau khi Trúc Cơ, đó chính là chỗ để tranh đoạt thời gian. Cái gọi là lĩnh ngộ cảnh giới, trừ bỏ thể chất đặc thù, thì còn phải dựa vào ngộ tính, cũng không phải tiên thiên tư chất có khả năng quyết định.

Có lẽ đối với Lục Thanh có được Tử Hoàng Kiếm Thân kinh mà nói, tư chất đủ mười thành cũng không tính là gì, cùng lắm là giúp cho hắn hấp thu nguyên khí khôi phục nhanh hơn một chút, còn thì không có tác dụng nào khác. Nhưng nếu năm người Lạc Thiên Phong biết được, nhất định lại đem địa vị của hắn cao lên rất nhiều, thậm chí cùng với Lạc Tâm Vũ sánh vai cũng không phải không có khả năng.

Bất quá điều đó với Lục Thanh hiện tại mà nói cũng không trọng yếu. Hiện giờ hắn coi trọng, đó chính là theo như lời của Diệp lão, Tiên Thiên Chí Thể có thể cảm ứng được trời đất. Như vậy gần nhất đối với việc đột phá cảnh giới đó chính là mở ra một con đường thông thiên. Có được năng lực cảm ứng khí thuộc tính của chân long, đây quả thực là khó có thể tưởng tượng. Bất quá hiện tại lại có một cái cơ hội bày ra trước mắt.

Nhất định phải lấy được Long Nguyên dịch này! Trong lòng Lục Thanh lập tức hạ quyết tâm. Long Nguyên dịch này có lẽ sẽ quyết định sau bốn năm, hắn có thể đạt tới trình độ nào. Có được Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, hắn căn bản không cần lo lắng tới vấn đề tích lũy trong lúc đột phá. Cái trọng yếu nhất chính là đột phá cảnh giới, chỉ cần đột phá một cảnh giới, hắn liền có thể bằng tốc độ nhanh nhất đem tu vi đồng thời đột phá.

“Sư phụ, bốn người Nhược Thủy môn kia làm sao bây giờ?” Trong lòng vừa động, Lục Thanh liền mở miệng hỏi.

“Điều đó ngươi không cần lo lắng. Các nàng cũng là đồng dạng ý tưởng với ngươi, nhưng nếu như vậy thì hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.” Cười nhạo một tiếng, Diệp lão nói tiếp: “Long Nguyên dịch cũng không phải cứ thể mà hấp thu. Trừ phi có được long cốt của chân long làm vật chứa đựng, nếu không các nàng chỉ có thể ở trong Hóa Long trì cải tạo. Hóa Long trì đều là do long cốt của chân long đúc thành, Long Nguyên dịch chỉ cần ly khai khỏi đó nửa canh giờ liền cát bụi trở về với cát bụi, một giọt cũng dừng nghỉ có. Mà bằng vào thân thể của các nàng mà muốn thừa nhận lực lượng của Long Nguyên dịch, đúng là không biết sống chết!”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

379. Chương 134 + 135: Nghìn Trượng Long Cốt

Dừng một chút, Diệp lão nói tiếp: “Bất quá ngươi thật ra lại có thể thừa dịp này đem Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tiến thêm một tầng nữa. Chỉ cần đạt tới tầng thứ sáu, Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, cho dù ngươi chưa ngưng kết Kiếm Hồn thì trong số Kiếm Vương cũng không có chút nào sợ hãi.”

“Kiếm Thể cấp Thanh Phàm!” Hai mắt Lục Thanh không khỏi sáng ngời. Tầng thứ sáu của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, đó chính là một quá trình lột xác về chất. Biến hóa có thể phát sinh, Lục Thanh cũng không rõ ràng, bất quá có thể khẳng định, thực lực của hắn chắc chắn sẽ tiến bộ nhảy vọt.

”Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, nếu không có gì bất ngờ thì Kiếm Cốt của ngươi xem như cũng thành. Đến lúc đó ngươi cần phải đối mặt với một trọng Thiên Lôi kiếp.”

“Một trọng Thiên Lôi kiếp?” Lục Thanh sửng sốt: “Chẳng lẽ tầng thứ sáu của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh cần phải độ kiếp?”

“Ngươi cho rằng Kiếm Thể tương đương với Thần Kiếm cấp Thanh Phàm là dễ dàng thành tựu sao?” Thanh âm của Diệp lão không khỏi đề cao lên: “Huống chi Kiếm Cốt, chính là đạt tới Kiếm Hoàng mới có thể thành tựu. Giờ ngươi lại có được trước, tự nhiên phải độ một trọng lôi kiếp trước.”

Nhường mảy, Lục Thanh nói: “Nhưng đó là lôi kiếp cường đại Kiếm Hoàng mới có thể vượt qua. Cho dù ta thành tựu Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, chẳng lẽ còn ngang bằng với một Kiếm Hoàng?”

“Tự nhiên không phải như vậy!” Diệp lão phủ định nói: “Một trọng Thiên Lôi kiếp này tuy rằng giống như Lôi kiếp của Kiếm Hoàng nhưng uy lực lại yếu hơn nhiều. Trời không tuyệt đường người, trời đất đều có quy tắc, tự nhiên sẽ không đuổi tận giết tuyệt. Cho lên uy lực của một trọng Thiên Lôi kiếp mà ngươi phải độ, nhiều nhất cũng chỉ tương đương với một kích của Kiếm Vương đỉnh phong mà thôi. Hơn nữa ngươi vốn là tu luyện Phong Lôi Kiếm Khí, thật ra không có gì phải lo lắng quá lớn.”

Nghe Diệp lão nói như thế, Lục Thanh mới yên tâm. Nếu không vừa thành tựu Kiếm Thể cấp Thanh Phàm liền phải độ Lôi kiếp giống Kiếm Hoàng, không hề có chút ngoài ý muốn, đó chỉ có một cái kết cục hôi phi yên diệt.

“Tốt lắm, nhanh chóng đi xuống thôi. Có bốn người kia làm dẫn đường cũng tốt.”

Gật gật đầu, trên người Lục Thanh liền hiện lên một quang sáng Kiếm Khí màu xanh tím, lực trời đất vừa quán chú vào, hào quang liền nội liễm lại. Bất quá Lục Thanh lại cảm thấy, quang sáng Kiếm Khí hộ thân lại cứng cỏi hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Vừa chìm vào trong Bích Lạc hải, Lục Thanh lập tức nhướng mày. Thật sự nước biển của Bích Lạc hải này quá nặng, trải qua một phen biến hóa, sợ là một đoàn nước bằng nắm tay cũng phải nặng tới trên hai mươi cân.

Mặt nước màu lam trong vắt, ánh mặt trời xuyên thấu đi qua, làm cả mặt biển trông như mộng như ảo.

Thúc dục Kiếm Nguyên, Lục Thanh liền hướng về phương hướng bốn người Nhược Thủy môn bắn nhanh đi.

Hiện giờ ở trong Bích Lạc hải, hắn cũng không phải sợ bốn người tra xét ra mình. Tại trong Bích Lạc hải này, đối với thần thức áp chế quả thực khó thể tưởng tượng. Cho dù thần thức hiện giờ của Lục Thanh có thể so được với Kiếm Vương tiểu thiên vị thì cũng chỉ có thể kéo dài ra ngoài cơ thể gần mười trượng.

Như thế xem ra, với tu vi của bốn người Nhược Thủy môn thì nhiều nhất cũng chỉ có thể tra xét xung quanh ba mươi trượng. Hơn nữa ở trong Bích Lạc hải này vận dụng thần thức cùng linh hồn lực tiêu hao phi thường to lớn. Lúc này Lục Thanh cũng không lo lắng mình tiếp cận mà bị bốn người kia phát hiện.

Đánh giá ước chừng một chút khoảng cách, Lục Thanh liền dừng lại tại chỗ.

Nguyên bản Phong Lô quần quanh trên cánh tay hắn liền chạy ra. Thân thể từ nửa thước dài bắt đầu bành trướng lên, không bao lâu sau liền đạt tới mười trượng. Mà Lục Thanh kinh dị phát hiện, nước biển của Bích Lạc Hải xung quanh nó thể nhưng lại quỷ dị tách ra.

“Ha ha, đây là thủ đoạn chân long ngã xuống lưu lại. Nếu không lấy thân thể của nó hiện giờ, muốn xuống tới nơi phải ăn không nhỏ đau khổ.” Diệp lão liền giải thích nói.

Nhìn thấy con vật nhỏ có chút thích thú nhảy nhót, Lục Thanh không khỏi cảm thấy buồn cười. Bất quá hiện tại xem ra như vậy lại giúp cho hắn tiết kiệm không ít khí lực, bằng không cho dù hắn điều động lực trời đất trấn áp nước biển chung quanh cũng gặp khó khăn không nhỏ. Thật sự nước biển này quá nặng.

Đứng ở trên đầu Phong Lô, nhìn nước biển xung quanh tự động tách ra, Lục Thanh liền triệt hồi lực trời đất cùng Kiếm Khí hộ thể.

“Phong Lô, đi đến chỗ kêu gọi trong đầu ngươi.”

“Ồ ô, nơi đó có ăn ngon, Phong Lô cần ăn.”

Lục Thanh nghe vậy không khỏi cười khổ một cái, tiểu gia hỏa này thật đúng là khờ dại a!

Nước biển chung quanh theo Phong Lô đi tới mà tự động tách sang hai bên. Ở chung quanh Phong Lô thật giống như hình thành một khối không gian vài thước. Hiện giờ thuộc tính của vật nhỏ thay đổi thành thuộc tính Phong Lô, nhưng không thể không nói nó vẫn có chút truyền thừa của Huyền Thủy Long Mãng, tốc độ di chuyển trong nước vẫn là rất nhanh. Hơn nữa nước biển tự động nhường đường, so với ngự không phi hành cũng không hề chậm hơn.

Càng xuống sâu dần, nhiệt độ xung quanh cũng bắt đầu trở lên lạnh như băng. Đợi cho tiến sâu tới hai trăm trượng, xung quanh đã trở lên tối đen, không còn một chút ánh sáng. Lục Thanh ẩn ẩn cảm thấy một tia chấn động, giống như phía dưới có thứ gì cường đại, một cỗ uy nghiêm nhân nhậ truyền lên.

“Ồ ô, chính là nó, chính là nó ở bảo ta. Cha, chính là nó!”

Con vật nhỏ có chút hưng phấn quơ quơ cái đầu, thanh âm trực tiếp vang lên trong đầu Lục Thanh.

Lục Thanh không khỏi sửng sốt, lập tức đỡ khóc đỡ cười. Nhưng nghe thanh âm non nớt của con vật nhỏ, trong lòng hắn không khỏi sinh ra một chút lo lắng, cũng không có đi phản bác.

“Tiểu tử cẩn thận một chút. Ta phỏng chừng hồn phách của con chân long này cũng chưa tiêu tán hết, có thể còn có một tia tàn niệm, phải thật cẩn thận. Long tộc bởi vì tuân theo trời đất sở sinh, cho nên trừ bỏ một vài loại Linh Thú, còn những cái khác cùng giai nó đều không để vào mắt. Cho nên chưa từng có tình huống long tộc cùng với nhân tộc kí kết khế ước Linh Thú. Nếu con vật nhỏ muốn kế thừa huyết mạch của nó, ta sợ cỗ tàn niệm đó sẽ có quấy rối, cho nên đến lúc đó ngươi phải cẩn thận.”

Gật gật đầu, nghe được nhắc nhở của Diệp lão, Lục Thanh cũng không khỏi cẩn thận lên. Nghĩ đến chân long là tồn tại kể cả là ở thời kì hoang dã thượng cổ cũng là đứng đầu, cho dù chỉ là một tia tàn niệm còn sót lại cũng phải cẩn thận ứng phó.

Trung ương Bích Lạc hải, lúc này dĩ nhiên nhắc lên từng cơn sóng cồn. Nước biển màu bích lam nhắc lên sóng biển mấy trượng cao đập xuống mặt nước, giống như tảng đá vạn cân đập lên, phát ra tiếng vang chấn động một phương.

Trọng lực trong hư không lúc này dĩ nhiên đã đạt tới trình độ làm người ta phải sợ hãi. Thậm chí không khí chung quanh cũng trở lên ngưng đọng.

Ở sâu trong lòng Bích Lạc hải, nước biển lạnh thấu xương cơ hồ muốn đông thành băng. Ở chỗ này không hề thấy có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, có lẽ là có nhưng cũng đang ẩn sâu trong đáy biển tối đen.

Nhưng mà thời khắc này, ở sâu trong đáy biển lại xuất hiện bốn khối quang cầu màu bích lam. Ánh sáng màu lam menh mông ở trong đáy biển tối đen có vẻ chói mắt dị thường.

Bên trong bốn khối quang cầu cũng có bốn nhân ảnh lẳng lặng đứng. Nếu Lục Thanh ở đây sẽ nhận ra ngay, bốn người này chính là tông chủ của Nhược Thủy môn và ba trưởng lão.

“Tông chủ, Tị Thủy châu quả nhiên hữu dụng, xem ra giết năm con Tị Thủy Tinh Tinh thú cũng không có uổng.” Trong bốn khối quang cầu, một lão phụ nhân mở miệng nói.

“Tị Thủy Tinh Tinh thú trời sinh tị Thủy, thuộc về tứ giai Linh Thú hệ Thủy. Cũng may Tị Thủy châu trong cốt tủy chúng nó có năng lực này, nếu không chúng ta chỉ có thể tự mình lặn xuống.” Trung niên nữ tử thở dài một tiếng: “Đáng tiếc, năm con Tị Thủy Tinh Tinh thú a! Nếu chúng nó chịu thuận phục, không nói không cần phải lấy ra Tị Thủy châu, mà Nhược Thủy môn chúng ta cũng có thêm năm con tứ giai Linh Thú.”

“Đúng vậy, Tị Thủy Tinh Tinh thú có huyết mạch Kỳ Lân, nếu có thể thu phục được thì không thể nghi ngờ là trợ lực to lớn. Chỉ là đáng tiếc, Bích Lạc hải này biến hóa quá nhanh, căn bản là không để cho chúng ta thời gian.” Ở bên cạnh, hai lão phụ nhân cũng cảm thán nói.

“Tốt lắm, hiện tại cũng không cần nói những thứ đó. Chỉ cần chúng ta có thể lấy được thứ đó, một khi rèn luyện thành công, không nói Long Nguyên dịch có thể cải tạo huyết mạch chân long, Tiên Thiên Chi Thể, mà chỉ nguyên sinh cơ trong huyết mạch cũng đủ kéo dài tuổi thọ rất nhiều. Đến lúc đó, chúng ta cũng có nhiều thời gian đi tìm Tị Thủy Tinh Tinh thú khác, thậm chí là Bích Thủy Độc Giác thú ngũ giai cũng không phải không có khả năng.” Sắc mặt trung niên nữ tử nghiêm túc nói.

Mà nghe trung niên nữ tử nói như thế, ánh mắt của ba lão phụ nhân đều tỏa sáng. Không nói ưu đãi phía trước, chỉ riêng việc kéo dài tuổi thọ cũng đủ để người ta liều mạng.

“Phía dưới chính là chỗ long cốt của chân long ngủ say. Tất cả mọi người cẩn thận, không chừng mấy thứ kia lại đến quấy rối.”

“Quấy rối?” Ở bên cạnh một lão phụ nhân hừ một tiếng nói: “Tông chủ yên tâm, có Kiếm Trận tương trợ, mấy con gia hỏa đó mà đến chỉ có thể ngã xuống trên tay chúng ta.”

Bốn người tiếp tục chìm xuống bên dưới. Đột nhiên nước biển ở chung quanh bắt đầu chậm rãi sôi động lên, vô số gợn sóng ép về phía biển sâu phát ra từng tiếng vang mơ hồ. Mà nghe thấy tiếng vang, sắc mặt bốn người trung niên nữ tử trở lên rất nghiêm trọng. Tại trong đáy biển sâu gần nghìn trượng này, mỗi một gợn sóng ép tới đều phải có đến mấy vạn cân, lực lượng như vậy, cho dù là các nàng cũng thừa nhận không nổi.

“Đáng giận! Lại là ba cái súc sinh kia đến phá rối!”

Ba lão phụ nhân đồng thời tức giận mắng ra tiếng. Xem sắc mặt của các nàng hẳn là có cừ hận với thứ đang đến.

Ngay tại lúc ba người vừa lên tiếng mắng, bốn gợn sóng nước to lớn mang theo uy thế bàng bạc kéo tới chỗ các nàng.

“Ba cái súc sinh này, lần này chúng ta có mang theo Tị Thủy châu, có thể phát huy toàn bộ chiến lực, ta xem các ngươi làm như thế nào chiếm tiện nghi.” Trung niên nữ tử trầm quát một tiếng, tiếp theo đó bốn luồng Kiếm Cương màu lam chói mắt lẳng không chém ra. Lực trời đất bàng bạc chẳng sợ là ở dưới đáy biển sâu vẫn có thể điều động đến. Nhưng chính là vì áp lực dưới đáy Bích Lạc hải, lực trời đất mà bốn người điều động cũng chỉ có trong phạm vi mười trượng.

Cho dù như thế thì bốn đạo Kiếm Cương vẫn mang theo khí thế mãnh liệt hướng về bốn gợn sóng chém tới. Kiếm Cương sắc bén cắt qua nước biển, đem mặt nước trước mặt cắt ra một đoàn chân không.

Oanh

Một tiếng trầm đục vang lên trong đáy biển sâu. Từng sóng nước ngầm từ bốn phương tám hướng tụ tập mà đến, bất quá khi chạm vào tầng sáng màu lam xung quanh bốn người lại giống như đâm vào bùn lầy, tự động trượt qua.

“Muốn lấy Long Nguyên dịch còn phải xem bổn sự của các người!”

Theo đó một tiếng quát ồm ồm vang lên. Ở mặt nước trước mặt bốn người xuất hiện ba luồng sáng trắng mãnh liệt. Vô tận khí Hàn Băng tụ tập lại ngưng kết lại thành một đường băng hướng về bốn người lan tràn.

“Hừ! Chút tài mọn mà cũng đem ra bêu xấu.” Trung niên nữ tử hừ lạnh một tiếng, thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên trong tay nàng chợt nổ rộ ra hào quang màu lam chói mắt. lát sau ở trong tay nàng, một Kiếm Luân màu lam cao mấy trượng ngưng tụ ra.

“Điều hiện thân ra cho ta!”

Theo một tiếng quát đầy uy nghiêm của trung niên nữ tử. Kiếm Luân màu lam bắn nhanh ra, từng mảng chân không theo Kiếm Luân bắn ra mà thoát phá, cùng với Hàn Băng đang lan tràn đến đụng vào nhau.

Đồng thời, ở sau lưng, ba lão phụ nhân không biết từ khi nào đã đi tới bên trái trung niên nữ tử. Ba thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên dựng lên. Trong giây lát, ba lốc xoáy màu lam rộng hai mươi trượng hình thành đem nước biển chung quanh phá khai lộ ra không gian gần tắc, tiếng kiếm rít vang lên chói tai.

Ngay sau đó, ba lốc xoáy tụ tập lại ngưng tụ ra mũi nhọn. Ở mặt trên, Kiếm Cương sắc bén xuyên qua lưu động, hướng về nơi vừa phát ra thanh âm bắn tới.

Tê

Hống

Sau ba tiếng rống to bất đồng vang lên, ba cái thân ảnh khổng lồ chậm rãi hiện ra.

Một con Bạch Xà to lớn dài chừng mười trượng, cái lưỡi màu trắng không ngừng thò ra thụt vào. Hàn Băng linh lực chung quanh nó bắt đầu khởi động, mấy trăm đạo băng chùy to lớn trống rỗng ngưng kết ra, bắn về bốn người trung niên nữ tử.

Ở bên cạnh là một con rùa màu đen to lớn cao mấy trượng. Mai rùa ngăm đen dày đặc như tổ ong cơ hồ không có khe hở. Tại chiếc sừng hung ác duy nhất trên đỉnh đầu lóe lên từng luồng sáng màu trắng. Nhất thời hơn ngàn cái băng châm trống rỗng ngư tụ ra, mỗi cái phải dài đến mười trượng, ở đầu mũi nhọn có khí Hàn Băng lóe ra.

Mỗi một chỗ băng châm đi ngang qua đều để lại một vệt nước đóng thành băng rồi rất nhanh tan ra.

Mà phiêu phù trên đầu hai con vật đó là một con bạch tuộc cao chừng bảy tám mươi trượng, thân hình trắng như tuyết. Bộ dáng của con bạch tuộc này không có gì dữ tợn mà ngược lại nhìn qua còn có một tia uy nghiêm cùng thánh khiết. Mười hai cái xúc tu dài đến trăm trượng hơi rung rung. Nhưng cho dù chỉ hơi rung rung thôi thì ở dưới đáy biển sâu rõ ràng phát ra tiếng chấn động ầm ầm.

Ánh sáng màu lam và màu trắng từ hai bên giao thoa nhau. Dưới đáy Bích Lạc hải nghìn trượng thể nhưng lại xuất hiện một mảnh chân không phạm vi đến mười trượng. Đối mặt với Kiếm Cương, linh lực bắt đầu nhanh chóng khởi động, đúng là khiến cho mảnh chân không tồn tại thời gian hơn một hơi thở mới bị trấn áp lại.

Thanh thể như vậy, cùng bốn Kiếm Vương động thủ mà không chút hạ lui, có thể thấy được thực lực của ba con Linh thú này như thế nào.

“Bạch Chương, người thật muốn ngăn trở chúng ta?” Trung niên nữ tử mở miệng nói, thanh âm mang dần hàn ý.

“Nơi này là chỗ Vương của chúng ta trầm miên, há có thể các người tới đây dương oai.” Từ trong miệng Bạch Chương, đúng là phát ra tiếng vang như long ngâm.

Cười lạnh một tiếng, trung niên nữ tử mở miệng nói: “Các ngươi một là không cùng tộc, hai là không phải Linh Thú có huyết mạch. Đường đường là chân long khi nào lại đi với các ngươi.”

Đối với lời nói của nữ tử, Bạch Chương không lưu tình chút nào phản bác: “Không cùng tộc thì thế nào, không phải Linh Thú có huyết mạch chân long thì sao. Nhân tộc các ngươi chỉ là một đám ra vẻ đạo mạo, mơ ước di vật của Vương chúng ta thì nói thẳng ra, cần gì phải nhiều lời như vậy.”

“Ngươi!” Không nghĩ tới con Bạch Chương sống trong đáy biển này lại có thể ăn nói như vậy, khiến cho trong lòng trung niên nữ tử nổi lên lửa giận.

“Hảo một cái Bạch Chương nhỏ mọn, ngươi độc chiếm bực này linh vật, không tạo phúc thể nhân, ngược lại còn ngăn cản chúng ta tiến lên. Thực nghĩ ngươi là ngũ giai Linh Thú mà chúng ta phải sợ sao?” Ở bên cạnh trung niên nữ tử, một lão phụ nhân tức giận quát lên.

“Tạo phúc thể nhân? Lão độc phụ, điểm tâm tư ấy của ngươi mà muốn ở trước mặt ta che dấu sao. Không nói tạo phúc không phải là thể nhân, này di vật của Vương chúng ta chính là để truyền thừa, sao có đạo lý để cho nhân tộc các ngươi cầm đi. Ta thấy tạo phúc cuối cùng là bốn người các ngươi đi.” Bạch Chương rung rung xúc tua to lớn, lạnh lùng nói: “Quả nhiên là không biết xấu hổ. Từ đời tổ sư Nhược Thủy môn các ngươi đã bắt đầu có chủ ý với di vật của Vương chúng ta. Nếu không phải Vương chúng ta có thủ đoạn phòng bị lưu lại chỉ sợ đã không đợi đến bây giờ. Nhược Thủy môn các ngươi tuy đều là nữ tử, nhưng từ đời tổ sư tới bây giờ mười tám đời đều là một đám không biết xấu hổ.”

Lần này thiếu chút nữa bốn người cắn vào lưỡi. Lời nói của Bạch Chương này quả thực là độc ác đến cực điểm, rốt cục cũng là một lão gia hỏa sống hơn nghìn năm, so với các nàng còn thâm hiểm hơn nhiều.

“Lão Bạch Chương, xem ra hôm nay ngươi không chịu nhường đường.” Về mặt trung niên nữ tử trở lên âm trầm: “Chỉ cần hôm nay ngươi tránh ra, ta có thể đồng ý đem chia một số vật phẩm lấy trong đó ra, mà các ngươi không phải tiến vào trong đó chút nào.”

Cổ nén lửa giận trong lòng, chuyện vừa chuyển trung niên nữ tử bắt đầu dụ hoặc.

Đôi mắt Bạch Chương sáng ngời nhưng sau đó ngay lập tức trở lên thâm trầm quát lên: “Đừng hòng có thể hấp dẫn được ta. Hiện giờ người thừa kế của Vương chúng ta sắp đến, trước hết các ngươi hãy ném thử sự lợi hại của ba huynh đệ chúng ta. Đừng ưỡn rằng các ngươi tu luyện Nhược Thủy Kiếm Khí mà có thể không cố kỵ trong Bích Lạc hải. Bích Lạc hải này chính là Vương chúng ta lấy đại thần thông tụ tập vô tận Trọng Thủy, vừa lúc để áp chế Nhược Thủy Kiếm Khí của các ngươi.”

“Hảo! Ngươi đã chẳng thức thời như thế, vậy thì đừng trách chúng ta.” Lửa giận của trung niên nữ tử rốt cuộc cũng bị dẫn phát ra: “Ba vị trưởng lão, bày Kiếm Trận!”

Xuy

Xuy

Ngay sau đó ba lão phụ nhân liền có động tác. Ba luồng Nhược Thủy Kiếm Cương hướng tới ba con ngũ giai Linh Thú bao phủ. Kiếm Cương không có nhắm vào thân thể chúng mà mở rộng ra bao phủ xung quanh ba con thú.

Ông

Tiếng kiếm ngâm vang dội từ ba thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên bộc phát ra. Tia khí sắc bén trực tiếp xuyên thấu nước biển sâu nặng.

“Có cổ quái, phá Kiếm Cương này!” Hét lớn một tiếng, Bạch Chương nhìn thấy Kiếm Cương đánh tới xong cũng không có biến mất, giống như nghĩ tới cái gì gấp giọng hét lên.

Lúc này, hơn mười cái xúc tu to lớn như tuyết trắng vũ động lên, hướng tới Nhược Thủy Kiếm Cương xung quanh đánh tới.

Oanh

Oanh

Từng đạo chân không bị thoát vỡ ra, hơn mười cái xúc tu hung hăng đánh thẳng vào Nhược Thủy Kiếm Cương.

Kiểm minh vang khởi, trong phạm vi nghìn trượng từng cơn sóng mãnh liệt ba đào. Tầng Kiếm Cương màu lam bao phủ xung quanh ba con thú chỉ vãn vẹo vài cái liền khôi phục như cũ.

“Đáng giận, đây là Kiếm Trận gì?” Cùng phía trước giống nhau, vô số băng chùy cùng băng châm sắc bén đánh lên tầng Kiếm Cương màu lam nhưng đều nhận được kết quả đồng dạng.

Hừ lạnh một tiếng, trung niên nữ tử mở miệng nói: “Kiếm Trận này, là các tiền bối của Nhược Thủy môn chúng ta chuyên môn vì ba cái súc sinh các người sáng chế, Nhược Thủy Kiếm Trận!”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

380. Chương 136: Nghìn Trượng Long Cốt (hạ)

“Đáng giận, Đại Quy, Nhị Xà, cùng lên với ta!” Bạch Chương hô to một tiếng, mười hai cái xúc tu đồng loạt dong đưa. Nhất thời cả thân thể nó như hóa thành mũi nhọn bắn nhanh ra ngoài, thẳng hướng vào tầng Kiếm Cương xung quanh.

Tiếng gầm rú to lớn vang khắp biển sâu. Một cỗ khí lãng bành bạc hướng về bốn phía nổ tung. Nhưng mà mấy trăm đạo Kiếm Cương càng tụ càng nhiều, chỉ là giây lát đã có hơn nghìn đạo thần quang từ trên Kiếm Cương nổ rộ ra. Mỗi một đạo Kiếm Cương đều dọc theo một loại quỹ tích huyền ảo lưu chuyển, lực lượng to lớn từ xúc tu của Bạch Chương liền bị hóa giải.

Đồng thời cùng lúc đó, Cự Quy cùng Đại Xà đồng thời phát động thể công. Sau lưng Cự Quy trực tiếp hiện lên vô số đạo tiêm thứ, khí Hàn Băng bắt đầu di động, hung hăng lao vào Kiếm Cương ở xung quanh.

Hống

Tiếng kiếm ngâm cao vút vang lên, thần quang màu lam lóe ra, Cự Quy lập tức bị bắn ngược trở về. Tiêm thứ trên lưng nó trong nháy mắt gãy hơn mười cái, khiến nó phát ra tiếng hống thống khổ.

Linh huyết màu trắng bắt đầu lan tràn ra xung quanh. Giống như bị khơi dậy hung tính, Cự Xà lẳng không vẫy đuôi, trên từng cái lân giáp lóe ra từng luồng hàn mang màu trắng, đem theo một dòng xoáy nước lao thẳng vào tầng Kiếm Cương.

Ầm ầm

Gợn sóng từ đuôi rắn đánh lên Kiếm Cương ở chung quanh, một mảnh chân không mấy trượng hiện ra. Nhưng tầng Kiếm Cương chỉ hơi rung lên một chút liền khôi phục lại như ban đầu.

“Thế nào, lão Bạch Chương, hiện giờ người thay đổi chủ ý còn kịp. Nếu không đừng trách bản tông chủ hạ sát thủ.” Trung niên nữ tử cười lạnh một tiếng nói.

“Lão độc phụ, chỉ bằng Nhược Thủy môn các người mà cũng đòi mơ ước di vật của Vương ta sao. Cho dù có chết, ba huynh đệ chúng ta cũng không cho các người thực hiện được.” Bạch Chương nổi giận gầm lên, trong miệng đúng là nổi lên từng trận âm ba vô hình giống như là long ngâm.

“Tốt, tốt lắm! Lão Bạch Chương, các người đã muốn chết thì đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt!” Trung niên nữ tử tức giận sắc mặt trắng bệch, tay phải hung hăng vung lên: “Nhược Thủy Kiếm Trận, Tam Thiên Nhược Thủy!”

Ở bên cạnh, thân hình ba lão phụ nhân bắn nhanh ra, bay tới ba phương vị bất đồng của Kiếm Trận phạm vi hơn nghìn trượng. Thân Kiếm cấp Kim Thiên trong tay bọn họ chuyển động liên tục, từng đạo Nhược Thủy Kiếm Cương màu lam bắn nhanh ra, dung nhập vào trong tầng Kiếm Cương xung quanh Kiếm Trận. Mắt thường có thể thấy được phạm vi nghìn trượng Kiếm Trận rất nhanh tăng lên ba nghìn đạo Kiếm Cương.

Ba nghìn đạo Nhược Thủy Kiếm Cương, Tam Thiên Nhược Thủy!

Khi đạo Kiếm Cương cuối cùng tụ tập vào, ba con Linh Thú chỉ cảm thấy nước biển xung quanh trong nháy mắt như trở lên đông kết lại, như đang lâm vào đầm lầy. Chẳng sợ lấy lực lượng thân thể cường đại của chúng thì di chuyển cũng trở lên khó khăn vô cùng, thân thể như hãm sâu vào trong đầm lầy không thể tự kiềm chế.

“Đáng giận, đây là Kiếm Trận gì?” Cự Chương màu trắng tức giận kêu một tiếng. Chiếc miệng khổng lồ của nó chợt mở ra, một đoàn ánh sáng màu trắng bắt đầu từ bên trong trôi nổi ra. Nước biển ở chung quanh giống như bị đông lại, nhiều điểm băng vụn lan tràn, cho dù là tầng Kiếm Cương ở chung quanh cũng không thể ngăn lại.

“Nó muốn phóng thích Linh Chú, ba vị trưởng lão chú ý phòng trụ Nhược Thủy Kiếm Trận,” Trung niên nữ tử vội vàng truyền âm nói. Đồng thời nắm chặt thanh Thần Kiếm trong tay, bày ra một tư thế kỳ dị, tùy thời đều có thể thi triển kiếm thức tinh thâm cường đại.

“Tông chủ không cần lo lắng. Tuy rằng chúng ta còn chưa diễn luyện thuần thục Nhược Thủy Kiếm Trận, nhưng do chúng ta đến thi triển thì cho dù là Kiếm Tông cũng vô phát giầy ra. Mà không nói lão Bạch Chương này chỉ có thực lực ngũ giai đỉnh phong, thậm chí thực lực miễn cưỡng có thể bằng Kiếm Tông tiểu thiên vị, nhưng muốn trở ra khỏi Kiếm Trận này thì không chết cũng bị lột da.” Một lão phụ nhân lạnh giọng nói.

Tiếp theo, thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên trên tay ba người bạo phát ra quang mang màu lam mãnh liệt, vô số điểm sáng màu lam tụ tập lại, theo động tác của ba người toàn bộ truyền tới Kiếm Trận.

“Tông chủ tương trợ ta, Trọng Thủy trong Bích Lạc hải này quá nồng, khí Nhược Thủy khó có thể ngưng tụ.” Một trong ba lão phụ nhân tiếp tục quát lên.

Ánh mắt ngưng lại, trung niên nữ tử không dám chậm trễ, hồn thức mãnh liệt phóng ra cảm ứng khí Nhược Thủy. Nhưng khí Trọng Thủy trong Bích Lạc hải tràn ngập, cho dù năng khiếu lực dẫn động vẫn không thể so sánh với bên ngoài Bích Lạc hải.

Trong Nhược Thủy Kiếm Trận. Một Quy, một Xà cũng là Linh Thú thành tinh, làm sao không biết Kiếm Trận này lợi hại. Nghe Bạch Chương ra lệnh vận dụng Linh Chú, hai con thú không dám chậm trễ, vô cùng khí Hàn Băng tụ tập lại. Trong miệng Cự Xà là một viên băng cầu ngưng kết ra, hàn khí mãnh liệt mà không hề khuếch tán ra bên ngoài, cho dù là nước biển ngay sát băng cầu cũng không hề có chút dấu hiệu đông kết.

Vô cùng khí Hàn Băng đều được thu liễm vào trong băng cầu.

Ở bên cạnh, Đại Quy vươn chân ra, chiếc sừng trên đầu nở rộ ra ánh sáng màu trắng chói mắt. Khí Hàn Băng ngưng kết lại thành một chiếc sừng băng to lớn nhọn hoắt, nước biển ở xung quanh đông thành băng lại lập tức vỡ vụn lộ ra mấy đường chân không.

Ba tiếng rống rung trời vang lên. Một viên băng cầu có Hàn Băng khí nội liễm cùng với một chiếc sừng băng trăm trượng hóa thành hai vật lưu quang bay đi.

Linh Chú vừa ra, Cự Xà nhất thời uể oải xuống, mà Đại Quy, mai rùa trên lưng nó đã là một mảnh trụ lủi.

Ba đạo Linh Chú cường đại trực tiếp tê toái nước biển hiện ra một mảnh chân không. Tuy rằng chân không thoát phá chỉ có phạm vi mười trượng, nhưng tại nơi này cũng là uy năng lớn lao.

“Ba vị trưởng lão cẩn thận!” Trung niên nữ tử quát lên một tiếng. Tuy rằng nàng có tin tưởng với Nhược Thủy Kiếm Trận, nhưng dĩ vãng thì nhiều nhất cũng chỉ là đối phó với Linh Chú của hai con Linh Thú mà thôi. Hơn nữa lại có lão Bạch Chương kia, khiến trong lòng nàng có chút không yên.

Sắc mặt ba lão phụ nhân ngưng trọng vô cùng, trên người hiện ra Nhược Thủy Kiếm Cương nồng đậm, Kiếm Nguyên hùng hậu không ngừng được rót vào Thần Kiếm trong tay. Nhược Thủy Kiếm Trận bộc phát ra quang mang chói mắt.

Âm

Lần này, phạm vi hơn mười dặm biển sâu như rung chuyển lên. Từng mạch nước ngầm bắt đầu chuyển động giã vào Nhược Thủy Kiếm Trận. Tầng lớn chân không bắt đầu lan tràn ra.

Trong thời gian ngắn, thời điểm ba đạo Linh Chú va chạm vào trên Kiếm Trận, ba lão phụ nhân đồng thời phun ra một ngụm máu, sắc mặt trở lên trắng bệch.

“Ba vị trưởng lão!” Trung niên nữ tử kinh hô một tiếng.

“Tông chủ người đi trước, ba cái súc sinh này để chúng ta bằm trụ!” Một lão phụ nhân đề thanh quát.

“Còn muốn chạy. Kiếm Trận này của các người lợi hại nhưng đáng tiếc các người lại không đủ tu vi để thừa nhận lực phản chấn của nó.” Bạch Chương gầm lên một tiếng: “Tất cả chết đi!”

Lập tức, trong ánh mắt có chút khiếp sợ của trung niên nữ tử. Một cỗ khí thế cường đại từ trên người Bạch Chương bốc lên. Tiếp tục, bốn người nhìn đến, một viên quang cầu lớn bằng đầu người từ trong miệng Bạch chương hiện ra.”

“Lão Chương, không cần!” Đại Quy cùng Cự Xà đồng thời kinh hô.

“Ba vị trưởng lão mau lui lại, nó muốn tự bạo Thú Đan!” Sắc mặt trung niên nữ tử trở lên kinh hãi, vội vàng quát lớn.

“Muốn chạy trốn, làm sao dễ dàng như vậy. Lũ người tham lam, chịu chết đi!” Chỉ thấy Bạch Chương ngửa mặt lên trời tê rống. Một tiếng rống to như long ngâm kinh thiên mang theo ý chí bất khuất truyền khắp Bích Lạc hải.

Ầm ầm

Viên quang cầu màu trắng giống như là xuyên qua không gian, trong nháy mắt va chạm vào ba nghìn đạo Kiếm Chương trên Kiếm Trận.

Vô tận khí Hàn Băng bùng nổ, Kiếm Trận và nước biển chung quanh đồng loạt cùng thoát phá thành chân không. Sắc mặt ba lão phụ nhân trong phút chốc đều không còn chút máu, lát sau ba ngụm máu tươi phun ra, ba người liền bị chân không dập nát lan tràn đến, quét bay về phía xa.

Kiếm Chương cùng khí Hàn Băng tán loạn, chân không giăng khắp nơi. Trung niên nữ tử chưa kịp mở miệng, ba lão phụ nhân liền lập tức tan xác thành vô số mảnh nhỏ. Ba thanh tiểu kiếm màu lam dài sáu tấc hiện ra, bắt quá trên Kiếm Chung dĩ nhiên dày đặc vết rạn nứt.

Thậm chí không kịp có động tác, ba chuôi Kiếm Chung đồng thời bị chân không thoát phá bao phủ.

Oanh

Oanh

Ba tiếng gầm rú thê lương vang lên. Hai mắt trung niên nữ tử cơ hồ muốn lồi ra. Ba trưởng lão Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, mà cả Nhược Thủy môn cũng chỉ có bốn người, hiện giờ cứ nhiên ngã xuống ba người trước mắt nàng, thậm chí đến hồn phách trong Kiếm Chung cũng không có lưu lại.

Nhưng mà còn không để cho nàng kịp có động tác gì, một cỗ uy áp từ dưới đáy Bích Lạc hải bốc lên cơ hồ muốn làm cho tâm thần nàng muốn bạo liệt. Đáy biển sâu như chấn động lên, trên mặt biển dấy lên từng cơn sóng cao hơn mười trượng liên miên không dứt. Hư không bị cơn sóng lớn ép cho run rẩy, mấy vạn cân, chính là mấy vạn cân sóng lớn xô xuống, phát ra tiếng gầm rú rung trời.

Dưới đáy biển nghìn trượng. Trong ánh mắt kinh hãi của trung niên nữ tử, ở dưới chân nàng một bóng đen to lớn dần bốc lên. Bóng đen này dài chừng nghìn trượng, tuy rằng không có động tác gì, nhưng long uy bàng bạc khiến nàng hít thở không thông cũng khiến nàng đoán ra.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

381. Chương 137: Long Ngâm Bích Lạc. Nhập Ma!

Một tiếng long ngâm rung trời vang lên, tiếng long ngâm trực tiếp từ dưới đáy Bích Lạc hải truyền ra, không chút trở ngại thấu vào trong đầu trung niên nữ tử. Vô tận uy nghiêm truyền đến khiến nàng phải phóng lên mười trượng mới cảm thấy tâm thần bình phục lại một chút. Cứ việc như thế thì nàng cũng kinh hãi muốn chết, thân ảnh cự đại vắt ngang nghìn trượng cứ như vậy xuất hiện ở dưới chân mà đến bây giờ nàng mới phát hiện ra.

Lúc này, nàng chỉ cảm thấy Kiếm Hồn của mình run rẩy kịch liệt, nhiều năm như vậy nàng mới cảm nhận uy hiếp tử vong gần đến như thế.

“Như thế nào có thể, không phải nó đã ngã xuống rồi sao?” Trên mặt trung niên nữ tử đã biến mất đi vẻ trấn định thường ngày, chỉ còn lại hoa dung thất sắc. Cho dù là bàn tay nắm Thần Kiếm cũng trở lên run rẩy.

Cố gắng trấn định tâm tình, nhưng ý sợ hãi run rẩy đến từ Kiếm Hồn căn bản làm nàng không dấy lên nổi nửa điểm chiến ý.

Có thể thấy, ở chỗ Nhược Thủy Kiếm Trận lúc trước, cả người Bạch Chương tản ra linh huyết bốn phía. Ở bên cạnh, một Xà một Quy cũng không chạy đi đâu, ở hai bên trái phải Bạch Chương hộ vệ.

Chính là chúng nó! Chính là chúng nó đã hạ sát ba vị sư tỷ! Trung niên nữ tử cơ hồ cắn sứt môi, Thần Kiếm trong tay chợt nổ rộ ánh sáng chói mắt.

“Ba con súc sinh, chết hết đi!” Trung niên nữ tử gầm lên một tiếng, bắn nhanh tới chỗ ba con Linh Thú. Tiếng kiếm rít thê lương cho dù là dưới đáy biển sâu cũng có thể nghe rõ ràng. Kiếm Nguyên dao động hùng hồn khiến cho sắc mặt ba con Linh Thú đại biến.

Đột ngột tiếng long ngâm to lớn lại vang lên. Lần này trực tiếp khiến cho tâm thần trung niên nữ tử rung mạnh. Trong đầu nàng chỉ còn nghe được tiếng vang rõ ràng.

A a

Ngay sau đó, sắc mặt trung niên nữ tử đỏ bừng như máu, rồi phun ra một ngụm máu tươi. Lúc này, ở trong đan điền của nàng, Kiếm Chủng dài tám tấc rõ ràng xuất hiện vết rạn nứt, ở bên trong lộ ra khí tức linh hồn dày đặc, có vẻ xao động bất an. Trong Kiếm Chủng, tia khí sắc bèn tán loạn, giống như con thỏ bị kinh sợ, ở trong vách Kiếm Chủng va chạm lung tung.

Mỗi một lần va chạm, đó là khiến linh hồn của trung niên nữ tử thêm một lần nứt vỡ. Trong Kiếm Chủng, chất chứa chính là Kiếm Hồn. Mà Kiếm Hồn chính là do ba hồn tụ tập, lần này xao động cũng là chuyện tình chưa từng có. Trung niên nữ tử cảm thấy, trong một khắc này Kiếm Hồn của nàng như muốn chia lìa ra.

Không sai chính là chia lìa, ba hồn của nàng cư nhiên bắt đầu từ trong Kiếm Hồn tách ra. Nguyên bản ba hồn đã được tẩy luyện vô cùng cứng cõi, cư nhiên chỉ vì một tiếng long ngâm mà bắt đầu muốn tan rã. Điều này làm cho trung niên nữ tử có cảm giác khủng hoảng.

Một khi ba hồn từ bên trong Kiếm Hồn thoát ly ra, như vậy Kiếm Hồn nàng mất hơn mười năm uẩn dưỡng sẽ hoàn toàn biến mất. Đến lúc đó nàng sẽ bị đánh hồi nguyên trạng, một thân tu vi mà không có Kiếm Hồn, đặc biệt là Kiếm Cương sắc bén, chỉ có lực lượng của Kiếm Hồn mới có thể không chế. Một khi Kiếm hồn tiêu tan, như vậy chỉ có một kết quả duy nhất, đó là nổ tan xác mà chết.

Thật sự phải chết sao?

Trong mắt trung niên nữ tử hiện lên một tia thống khổ.

Không, ta không cam lòng!

Trong lòng phát ra oán khí dày đặc, đôi con ngươi của trung niên nữ tử trong nháy mắt trở lên đỏ bừng. Trong nháy mắt này, nguyên bản một đầu tóc đen thế nhưng nháy mắt biến hóa, từ chân tóc bắt đầu lan tràn ra màu hồng quỷ dị. Chỉ trong giây lát, nguyên bản một đầu tóc đen liền hoàn toàn biến thành màu hồng yêu dị.

Hồng mang mãnh liệt từ trên người trung niên nữ tử bạo phát ra. Một cỗ khí tức bạo ngược bắt đầu tại trong đáy biển sâu bốc lên.

“Lão Chương, con mụ này làm sao vậy, ta có cảm giác Thú Đan rung động, mà tim cũng đập nhanh hơn.” Đại Quy có chút cảnh giác mở miệng nói với Bạch Chương.

Tựa hồ như ngưng thần suy tư, nhưng nhìn đến chỗ thanh Thần Kiếm trong tay trung niên nữ tử cũng bắt đầu lan tràn ra một đạo Kiếm Cương màu hồng yêu dị, nó rất cuộc như nghĩ tới cái gì, sắc mặt trở lên hoảng sợ.

Giờ khắc này, không biết lấy được khí lực từ đâu, Bạch Chương lập tức vươn hai cái xúc tu cuốn lấy hai con thú ném ra sau, đồng thời phần nộ quát: “Các người đi mau, con mụ này đã nhập ma!”

Nói xong, Bạch Chương không cần nghĩ ngợi, tám cái xúc tu rung lên, thân hình khổng lồ lao thẳng tới trung niên nữ tử.

“Lão Chương!” Một Xà một Quy bất ngờ không kịp đề phòng, bị ném thẳng xuống biển sâu.

“Bảo vệ tốt di vật của Vương chúng ta, chờ đợi người truyền thừa!” Bạch Chương hét một tiếng, trên tám cái xúc tu nổi lên khí Hàn Băng hóa thành tám cuộn nước lạnh hướng tới trung niên nữ tử luân phiên đánh tới. Mỗi lần động một cái xúc tu, thân hình Bạch Chương lại thu nhỏ đi một phần. Đến khi tám cái xúc tu đánh cả ra, thân hình to lớn của nó cũng rút nhỏ đi chỉ còn mười trượng cao.

Nhìn thấy mấy cái xúc tu đánh úp trước mặt, trên mặt trung niên nữ tử không hề để lộ biểu tình nào, có chính là sát ý dày đặc.

“Thiên đốt linh huyết mà nghĩ ngăn cản được ta sao!” Khóe miệng trung niên nữ tử lộ ra một nụ cười tà dị. Bạch Chương giống như nhìn thấy thứ gì rất đáng sợ, tốc độ đánh tới của tám cái xúc tu lại nhanh hơn một phần, trực tiếp ở trước mặt trung niên nữ tử phá khai tám đạo chân không thẳng tắp.

Nhưng mà tiếp theo, một đạo Kiếm Cương màu lam từ thanh Thần Kiếm trong tay trung niên nữ tử bắn ra. Ở giữa đạo Kiếm Cương này, xen lẫn màu lam là một sợi tơ màu hồng yêu dị du dương xuyên qua. Kiếm Cương trong nháy mắt nghiền nát tám đạo chân không, hung hăng chém lên tám cái xúc tu của Bạch Chương.

Linh huyết màu trắng rất nhanh lan tràn ra đáy biển sâu. Một tiếng rống thê lương vang khắp đáy biển.

Cách đó vài dặm.

Phong Lô đang chờ Lục Thanh đột nhiên đông đưa cái đầu to lớn, tốc độ đột nhiên gia tăng.

“Làm sao vậy?” Nghe tiếng rống thê lương ở xa xa, Lục Thanh mở miệng hỏi.

“Ô ô, có nguy hiểm, cảm giác thực thân thiết!” Thanh âm của vật nhỏ vang lên trong đầu Lục Thanh.

Bởi vì vừa mới tiến giai, nên vật nhỏ nói chuyện còn chưa rõ ràng. Bất quá nghe được tiếng long ngâm ở phương xa, Lục Thanh cũng kém không nhiều hiểu được một chút.

Ở xa xa kia hẳn là có Linh Thú có huyết mạch chân long, nhưng không biết lúc này sao lại gặp nguy hiểm. Không cần nghĩ nhiều, Lục Thanh cũng biết là do bốn người Nhược Thủy môn kia ra tay.

Tuy còn cách xa nhưng Lục Thanh vẫn mơ hồ cảm nhận được Kiếm Nguyên dao động mệnh mông, mà trong đó tựa hồ còn có chút bạo ngược.

Không sai, chính là bạo ngược. Cỗ bạo ngược này thập phần quen thuộc, chẳng lẽ...?

Lục Thanh biến sắc, nhập ma!

“Dừng lại!” Quát bảo vật nhỏ dừng lại, Lục Thanh không khỏi cảm thấy có chút khó giải quyết. Nhập ma, bốn người Nhược Thủy môn thể nhưng nhập ma. Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn nhập ma, hẳn chừng từng có gặp qua, nếu cứ tùy tiện đi đến, tất nhiên sẽ bị liên lụy.

“Ô ô! Cha, có nguy hiểm, ta muốn đi!” Vật nhỏ càng không ngừng lắc đầu, hướng tới Lục Thanh ô ô kêu lên.

Chưa bao giờ Lục Thanh thấy vật nhỏ lại như thế. Chẳng lẽ đây là do thân cận huyết mạch.

Nhìn thấy đôi mắt như sắp tràn nước mắt của vật nhỏ, Lục Thanh không khỏi cảm thấy mềm lòng, nói: “Cẩn thận đi tới, tốc độ cũng chậm thôi!”

Nghe được Lục Thanh đồng ý, con vật nhỏ cũng liền thu liễm khí tức toàn thân. Lần này đến Lục Thanh cũng vô pháp cảm ứng được linh lực dao động trên người con vật nhỏ. Ánh mắt ngưng lại, cơ bắp toàn thân Lục Thanh cũng bắt đầu khởi động, tia khí thuộc về kiếm giả cũng bắt đầu thu liễm vào cơ thể.

Cứ như vậy, vật nhỏ dong đưa chiếc đuôi to lớn, không tiếng động phá ra một thông đạo, hướng về chỗ phát ra thanh âm kia lao nhanh đi. Nước biển hiện giờ đối với con vật nhỏ mà nói là không có chút trở ngại. Chỉ cần chỗ nó đến, nước biển sẽ tự động tách ra.

Một lát sau, nương theo thần quang Kiếm Cường chói mắt kia, Lục Thanh rốt cuộc cũng thấy rõ tình hình chiến đấu phía trước trăm trượng.

Là nàng!

Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại, đồng thời con vật nhỏ ở bên cạnh cũng dùng hai chiếc sừng cọ cọ vào tay hắn. Chiến đấu như vậy, con vật nhỏ căn bản không thể nhúng tay vào. Cho dù là dư ba của linh lực cùng Kiếm Cường, cũng đủ để khiến nó trọng thương.

“Sư phụ, người kia nhập ma!” Lục Thanh nói ở trong đầu.

“Ầ! Oán niệm của nha đầu này thật lớn, cho nên nhập ma cũng là hoàn toàn mười phần. Tu vi đã muốn tăng lên đến trình độ Kiếm Tông tiểu thiên vị. Bất quá nếu mượn lực lượng của ta, bằng vào lực lượng Kiếm Vương đỉnh phong, hẳn ngươi có thể kéo dài thời gian khiến nàng tự hủy.” Thoáng trầm ngâm một lát, Diệp lão mở miệng nói.

“Thỉnh sư phụ cho ta mượn lực lượng đi!” Lục Thanh liền mở miệng nói.

“Bất quá chỉ là một con Hàn Ma Chương đã dung nhập vài giọt Long Nguyên dịch, đáng giá ra tay sao? Cho dù ngươi không ra tay, Thú Đan của nó đã tự bạo, một thân linh huyết cũng kém không nhiều lắm hao cạn gần hết, trong vòng nửa canh giờ tất phải chết.” Diệp lão trầm giọng nói.

Cúi đầu nhìn Phong Lô đã thu nhỏ lại thân hình, lại nhìn ba thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên ở phía xa xa, Lục Thanh gật đầu kiên định nói: “Sư phụ, động thủ đi!”

“Được rồi, coi như lần đầu tiên cho mượn, vừa lúc cho ngươi làm quen một chút. Chỉ có một mình nàng, tu vi cũng vừa đủ để cho ngươi tôi luyện một chút.” Nhìn thấy con vật nhỏ như thế, Diệp lão cũng phải đồng ý: “Tinh tâm ngưng thần, toàn lực vận chuyển theo tâm pháp Tử Hoàng Kiếm Thân kinh.”

Lục Thanh rung mình, liền vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Giờ khắc này, từng đợt lôi quang nhẹ cùng với Tồn Phong màu xanh nhàn nhạt bắt đầu hiện ra, một tầng tia khí từ trên người Lục Thanh bạo phát ra.

“Là người!” Cách đó trăm trượng xa, trung niên nữ tử khẽ nhếch môi, đầu lưỡi thò ra giống như lưỡi rắn linh hoạt khẽ liếm môi trên.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

382. Chương 138: Kiếm Vương Đỉnh Phong

Phát hiện tia khí của Lục Thanh bên này, động tác của trung niên nữ tử cũng dừng lại. Mà thừa dịp đó, Bạch Chương lập tức lui về phía sau trên một trăm trượng.

Giờ phút này, tám cái xúc tu của Bạch Chương cũng chỉ còn lại nửa khúc, nhiều điểm linh huyết lan tràn ra, dung nhập vào nước biển chung quanh.

Toàn bộ tâm thần tập trung vào thân thể mình, Lục Thanh liền cảm thấy một cỗ lực lượng bàng bạc từ Không Giới bùng lên, trong nháy mắt đã quán chú vào thân thể hắn. Lực lượng bàng bạc mà huyền bí ở trong cơ thể hắn bạo phát ra, Lục Thanh liền cảm thấy trong đầu mình đột nhiên như có thứ gì đó chia lìa mở ra. Trong thức hải của Lục Thanh, đột nhiên một cỗ linh hồn lực khổng lồ dũng mãnh tiến vào. Cỗ linh hồn lực này vừa xuất hiện liền bắt đầu cũng thần thức của Lục Thanh giao thoa.

Lục Thanh nhìn thấy, trong thức hải của hắn, xuất hiện ba điểm sáng nhỏ màu trắng xuôi thẳng từ trong thức hải nhập vào đến trong đan điền. Đồng thời trong cơ thể hắn, Phong Lô Kiếm Ý lập tức tăng vọt mấy lần, rồi bắt đầu hướng tới ba điểm sáng tụ tập lại.

Đây chẳng lẽ chính là linh hồn của mình?

Lục Thanh giống như là người đứng ngoài đang quan sát biến hóa cơ thể của chính mình. Lực lượng đi mượn, dù sao không phải là chính mình đột phá. Lần này tăng lên đến Kiếm Vương đỉnh phong, hết thảy đều do Diệp lão khổng chế.

Tuy rằng chỉ là bàng quan, nhưng đây cũng là lần đầu tiên Lục Thanh thấy rõ ràng quá trình đột phá đến cảnh giới Kiếm hồn. Đây không thể nghi ngờ là một lần làm mẫu trước tiên cho hắn, so với truyền thụ kinh nghiệm mà nói càng thêm trực tiếp, là tối hiệu quả nhất.

Ngay sau đó, dưới mắt Lục Thanh, ba điểm sáng sau khi rút Phong Lô Kiếm Ý vào bắt đầu nổ rộ ra ánh sáng màu trắng chói mắt. Đồng thời, trong hư không vô số điểm sáng màu xanh và màu tím tụ tập đến, vô tận tia khí dũng mãnh vào. Tiếp tục ba điểm sáng dần chuyển sang màu xanh tím trong suốt, rồi bắt đầu giao thoa với nhau.

Trong nháy mắt khi ba điểm sáng dung hợp, Lục Thanh chỉ cảm thấy cả người chấn động, trong thức hải giống như có thứ gì đó được sinh ra. Giờ khắc này, Lục Thanh chỉ cảm thấy trời đất xung quanh rõ ràng khắc vào trong đầu hắn, hoàn toàn không cần thả ra thần thức cùng linh hồn lực, căn bản là niệm động tức tới. Lục Thanh cảm thấy, chưa từng có bao giờ mình có thể cảm ứng lực trời đất rõ ràng như thế, tựa hồ hắn chỉ cần tùy tiện động ý niệm liền có thể tụ tập tới bên người.

Trời đất bỗng trở nên vô cùng rõ ràng, Lục Thanh giống như cảm thấy được một tia uy nghiêm đặc thù trong đó. Bất quá tia uy nghiêm này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, bất luận hắn có cảm ứng như thế nào cũng không thể nhận thấy được nữa.

Lại nhìn đến trong đan điền. Một thanh tiểu kiếm trong suốt màu xanh tím dài chín tấc xuất hiện bên trên Kiếm Chung, mũi kiếm hướng xuống chậm rãi đi vào.

Tiếng kiếm ngâm tận trời vang lên. Ở chung quanh Lục Thanh, lúc này trời đất tự dưng vang lên tiếng kiếm ngâm kinh thiên. Cho dù là dưới biển sâu nghìn trượng, tiếng kiếm ngâm vẫn lọt vào tai rõ ràng.

“Sao lại thế? Khí thể của hắn tại sao đột nhiên không ngừng tăng lên?” Trong con ngươi màu hồng yêu dị của trung niên nữ tử hiện lên một tia kinh dị, bất quá tựa hồ nghĩ đến cái gì, mở miệng nói: “Nếu thời gian của ta đã không còn nhiều, như vậy thì ta cũng phải đem các người giết sạch đi!”

Ánh mắt chuyển sang Lục Thanh, trong mắt trung niên nữ tử lộ ra vẻ thị huyết: “Chung quy cảm giác uy hiếp từ ngươi là lớn nhất, như vậy liền bắt đầu từ ngươi.”

Tiếp theo, thân hình trung niên nữ tử chợt hóa thành một luồng kiếm quang màu lam. Tiếng kiếm rít mãnh liệt vang lên, thẳng tới khi đem hư không phá ra một đường thông đạo chân không thẳng tắp. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, đã tới trước mặt Lục Thanh mười trượng.

“Chết đi!” Phát ra một tiếng thét chói tai, Thần Kiếm trong tay trung niên nữ tử liên tục chém ra. Hơn mười đạo Nhược Thủy Kiếm Cương dài trăm trượng nồng đậm ánh sáng màu hồng trực tiếp bao phủ không gian trăm trượng quanh Lục Thanh. Giống như thấy được Lục Thanh đã bị Kiếm Cương của mình đánh thành thịt nát, trung niên nữ tử không khỏi liếm liếm môi, lộ ra vẻ thỏa mãn.

Nhưng mà đợi cho ánh mắt chuyển tới, nàng mới phát hiện ra, nguyên bản Lục Thanh vẫn nhắm chặt hai mắt đột nhiên bỗng mở ra. Trong nháy mắt, ở xung quanh người hắn đúng là trống rỗng vang lên tiếng sấm rền ầm ầm, vô cùng loi quang trống rỗng tụ tập lại, đem phạm vi hơn mười trượng hải vực hoàn toàn bao phủ.

Trong nháy mắt Luyện Tâm kiếm đã ra khỏi vỏ. Cảm thụ được lực lượng cả người giống như trường giang đại hải mênh mông cuộn cuộn, Lục Thanh nhin không được ngửa mặt lên trời thét lên một tiếng dài.

Tiếng huýt gió trực tiếp hóa thành tiếng long ngâm mang theo uy nghiêm nhàn nhạt. Đồng thời cùng với tiếng kiếm ngâm rung trời, Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh liên tục chém ra. Ngay lập tức có vô số đạo Phong Lôi Kiếm Cương dài trăm trượng bắn nhanh ra. Nước biển xung quanh trong nháy mắt tách ra, từng đạo chân không bắt đầu chấn động rồi thoát phá.

Phong Lôi Kiếm Cương màu tím trắng thế như chẻ tre, trực tiếp đánh tan từng đạo Nhược Thủy Kiếm Cương. Phong Lôi Kiếm Cương này đúng là trực tiếp dẫn động Thiên Lôi cùng Thiên Phong ẩn trong Luyện Tâm kiếm, thành Phong Lôi Kiếm Cương màu tím trắng.

Trung niên nữ tử biến sắc, vội vàng huy động Thần Kiếm trong tay. Hơn mười đạo Nhược Thủy Kiếm Cương lại bắn ra, mới có thể đem Phong Lôi Kiếm Cương của Lục Thanh triệt tiêu không còn.

Lần này, trung niên nữ tử cảm nhận được một cỗ khí tức khiến nàng cảm thấy không thoải mái. Ma khí trong cơ thể cũng bắt đầu cấp tốc chuyển động lên, tựa hồ đối với khí tức kia thập phần kiêng kỵ.

Không cần phải nói, khí tức đó tự nhiên đến từ Thiên Lôi khí trong Phong Lôi Kiếm Cương. Thiên Lôi chính là chí dương chí cương trong trời đất, tự nhiên có khắc chế to lớn với ma khí. Giống như ngày đó Đoạn Thanh Vân nhập ma, tất cả phương pháp giải quyết đều không lý khai khỏi vật chí dương. Đây không thể nghi ngờ thuyết minh, ma khí, đó là tối sợ hải lực lượng chí dương.

Nghĩ thông suốt điểm này, trong mắt Lục Thanh hiện lên tinh quang. Phong Lôi bộ vừa động, cả người giống như quỷ mị xuất hiện ở phía sau trung niên nữ tử. Trong hải vực, chỉ thấy một luồng sáng màu xanh tím chọt lóe lên rồi biến mất.

Thật nhanh!

Trung niên nữ tử biến sắc, Lập tức xoay ngược Thần Kiếm chém ra sau.

Lúc này, nguyên bản sắc mặt trung niên nữ tử có chút đỏ tươi thì bây giờ giống như sắp tràn máu ra ngoài, thân hình trực tiếp bay ngược ra ngoài. Như bóng với hình, khoảng cách chỉ cách vài bước, Lục Thanh lại xuất hiện ở trước mặt trung niên nữ tử, Luyện Tâm kiếm không chút nào hoa mỹ chém thẳng xuống.

Trong thời gian ngắn trung niên nữ tử lại bị đánh bay ngược ra ngoài. Vốn dựa vào nhập ma, tu vi của trung niên nữ tử mới miễn cưỡng đạt tới Kiếm Tông tiểu thiên vị còn cảnh giới linh ngộ vẫn như trước. Mà Lục Thanh hiện giờ được Diệp lão tăng lên tới Kiếm Vương đỉnh phong. Mà chẳng những tu vi tăng lên, đến cảnh giới linh ngộ cũng được Diệp lão dùng phương pháp huyền bí tăng lên tới Kiếm Vương đỉnh phong. Cùng với cảnh giới của trung niên nữ tử thì Lục Thanh còn hơn một bậc.

Cảnh giới kiếm pháp của hai người đều không có hơn kém nhau mấy. Mà sau khi đạt tới Kiếm Vương đỉnh phong, tốc độ của Phong Lôi bộ cơ hồ đã đạt tới trình độ khó tưởng tượng, động như lôi đình, nháy mắt nghìn trượng. Vô luận là trung niên nữ tử có thi triển bộ pháp như thế nào, dựa vào bộ pháp huyền ảo thoát khỏi tạm thời thì chỉ trong thời gian ngắn Lục Thanh lại xuất hiện trước mặt. Tốc độ như vậy thật sự là vượt qua trung niên nữ tử rất nhiều.

Trừ bỏ tu vi Kiếm Tông tiểu thiên vị của trung niên nữ tử còn làm cho Lục Thanh còn bị chút lực phản chấn, còn thì Lục Thanh không hề cảm thấy có áp lực gì. Có lẽ Diệp lão cũng không nghĩ đến, Lục Thanh đạt tới Kiếm Vương đỉnh phong lại mạnh mẽ như thế.

Trở lại trung niên nữ tử kia. Mỗi một lần tương giao kiếm với Lục Thanh, nàng lại cảm thấy tê dại cả người. Thiên Lôi khí bá đạo đánh sâu vào thân thể, Nhược Thủy khí căn bản không cản được Thiên Lôi khí cùng Thiên Phong khí đánh tới. Còn có lực lượng to lớn đạt đến vạn cân từ trên Luyện Tâm kiếm truyền tới cũng triệt tiêu không ít Kiếm Cương của nàng. Thậm chí gân cốt toàn thân nàng đều bị lực lượng vạn cân kia chấn rung lên.

Cánh tay phải cầm Thần Kiếm rõ ràng rách rưới chảy ra máu tươi. Mà khiến người kinh dị chính là máu tươi của trung niên nữ tử thể nhưng lại là máu loãng có màu hồng yếu dị, thậm chí đến nước biển xung quanh cũng không thể hòa tan được.

Thấy máu tươi chảy ra, trong con người của trung niên nữ tử đột nhiên bắn ra hai đạo ma khí đỏ đậm. Hai đạo ma khí này cơ hồ dung nhập toàn bộ vào trong Nhược Thủy Kiếm Cương, ánh sáng màu lam trên đó nhanh chóng biến đổi.

Lục Thanh biến sắc, lập tức đình chỉ lại động tác. Mũi Luyện Tâm kiếm kéo dài ra một đạo Phong Lôi Kiếm Cương dài trăm trượng, phá vỡ một đường chân không hẹp dài hướng tới đạo Kiếm Cương tràn ngập ma khí.

Ầm ầm

Từng gợn sóng to lớn khuếch tán ra bốn phía. Thân hình Lục Thanh bị đánh bay đi mười trượng, nhìn trung niên nữ tử cả người tản ra ánh sáng màu hồng mãnh liệt, sắc mặt Lục Thanh lần đầu tiên trở lên ngưng trọng.

Kiếm Cương tràn ngập ma khí này thế nhưng lại áp chế Phong Lôi Kiếm Cương của hắn. Thậm chí đối với Thiên Lôi khí cũng không có nhiều sợ hãi. Thứ nhất là do Phong Lôi Kiếm Cương này là do Lục Thanh mượn dùng Thiên Lôi cùng Thiên Phong ẩn chứa trong Luyện Tâm kiếm, uy lực không có đạt tới tận mỹ. Thứ hai là không thể không nói, uy lực của Kiếm Cương tràn ngập ma khí kia đích xác phi thường mạnh mẽ.

“Tiểu tử cẩn thận một chút, nha đầu kia xem như hoàn toàn ma hóa. Ma khí đã hoàn toàn chiếm cứ hồn phách của nàng, mà Kiếm Cương cũng biến thành Tâm Ma Kiếm Cương hiểm thấy. Uy lực như vậy cho dù là Phong Lôi Kiếm Cương của ngươi cũng phải thật cẩn thận. Thời gian của nàng không nhiều lắm, nhưng thân thể của ngươi cũng đạt tới giới hạn. Đến lúc đó mà ngươi còn không giải quyết được, như vậy lực lượng tăng lên sẽ làm tổn thương thân thể. Mau giải quyết nàng, toàn lực ra tay!” Lúc này, trong đầu Lục Thanh lại vang lên tiếng Diệp lão nhắc nhở.

Sắc mặt ngưng lại, thoáng cảm ứng một chút, nhất thời Lục Thanh cảm thấy thân thể mình có một chút đau đớn cùng trướng lên. Tuy rằng còn không hiện rõ, nhưng đang rất nhanh lan ra toàn thân. Lục Thanh lập tức hiểu được, nếu để trướng đau truyền đến toàn thân mà còn tiếp tục mượn dùng lực lượng thì thân thể của hắn sẽ bị tổn thương.

Mượn lực lượng tăng lên, quả nhiên cũng có hạn chế.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

383. Chương 139:tâm Ma Kiếm Cương. Long Ngâm Phong Lôi!

Mà lúc này, từ trong miệng trung niên nữ tử phát ra một tiếng gầm nhẹ không giống tiếng người phát ra, ngay sau đó ma khí nồng đậm trên người tán phát, một cỗ khí thế khủng bố tản ra.

Ầm

Nước biển chung quanh theo ma khí tản ra bắt đầu khởi động lên. Từng cơn sóng ngầm mãnh liệt dâng trào.

Giờ phút này, nguyên bản thanh Thần Kiếm màu lam nhạt đã bị ma khí nhuộm dần, đúng là hóa thành một thanh huyết kiếm đỏ tươi. Ma khí nồng đậm phát ra, nước biển chung quanh cũng bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

Mà lúc này, Kiếm Cương từ trên thanh Thần Kiếm bắn thấu ra dĩ nhiên đã hoàn toàn trở thành màu hồng yêu dị. Đây cũng chính là Tâm Ma Kiếm Cương theo như lời của Diệp lão. Kiếm Cương vừa xuất hiện, ma khí nồng đậm liền phô tán ra.

Lục Thanh nhíu mày lại, hắn cảm thấy tựa hồ ma khí này theo gợn sóng nước biển mà hướng tới chính mình xâm nhập.

Lập tức từ trên người Lục Thanh hiện lên một tầng lôi quang nồng đậm, không bao lâu đã đem ma khí dung nhập trong nước biển ở xung quanh người Lục Thanh tinh lọc sạch sẽ.

Lại nhìn đến trung niên nữ tử. Theo thanh huyết kiếm vũ động, nước biển trong phạm vi hai trăm trượng cư nhiên bị dẫn động lên, hóa thành một cái lốc xoáy màu đỏ to lớn. Tâm Ma Kiếm Cương cuộn cuộn không ngừng dũng mãnh truyền vào, đúng là không có gì giữ lại. Hiển nhiên tuy rằng trung niên nữ tử đã muốn hoàn toàn bị ma hóa, nhưng cũng vẫn biết biết chính mình còn lại thời gian không nhiều lắm. Đây căn bản là không lo lắng cho cơ thể chính mình, vừa ra tay đó là một kiếm liễu chết.

Trung niên nữ tử hoàn toàn ma hóa, trong một khắc này đến hồn thức cũng trở lên cường đại hơn rất nhiều. Vô tận Trọng Thủy trong Bích Lạc hải cư nhiên không trấn áp được hồn thức của nàng dẫn động lực trời đất. Lần này Lục Thanh chỉ cảm giác được, lực trời đất trong phạm vi chín dặm bắt đầu điên cuồng hướng tới trung niên nữ tử tụ tập lại. Không gian xung quanh tối đen đúng là trống rỗng sinh ra nhiều điểm ma khí màu hồng yếu dị.

Ma khí mãnh liệt, đến Lục Thanh cũng không dám cam đoan là mình tới gần sẽ không bị xâm nhập.

“Như thế nào có thể?” Lục Thanh có chút khó thể tin mở miệng.

“Ma do tâm sinh. Chỉ cần thế giới này còn có con người tồn tại, trong trời đất liền còn tồn tại vô cùng vô tận Tâm Ma khí, cũng chính là ma khí. Ma khí, không đâu không có, có thể nói ma khí là một loại tồn tại đặc thù, cơ hồ có rất ít thứ có thể khắc chế nó. Đương nhiên, hồn thức dung nhập ma khí chính là có thể bỏ qua Trọng Thủy trấn áp, có thể điều động lực trời đất như trước.” Diệp lão mở miệng giải thích.

Dừng một chút, Diệp lão lại tiếp tục nói: “Ta sẽ phá vỡ hạn chế của Bích Lạc hải này, còn lại thì phải trông vào người.”

Tiếng nói vừa dứt, Lục Thanh liền cảm thấy một cỗ uy áp mệnh mông không thể chống cự từ trong Không Giới truyền ra. Một tầng sóng gợn màu xanh nhạt hướng về bốn phía khuếch tán ra, cơ hồ trong nháy mắt liền biến mất ở phương xa.

Theo gợn sóng màu xanh nhạt biến mất, Lục Thanh liền cảm thấy cả người mình như nhẹ bẫng đi. Hồn thức của hắn lập tức bao phủ trong phạm vi chín dặm. Cảm thụ được lực trời đất mệnh mông mãnh liệt, Lục Thanh không khỏi mở miệng lẩm bẩm nói: “Đây là lực lượng của Kiếm Vương đỉnh phong sao?”

Lập tức hai luồng thần quang màu xanh tím từ trong mắt Lục Thanh bắn ra. Trong đáy biển tối đen chợt lóe ra ánh sáng màu xanh tím chói mắt rồi biến mất.

Ầm ầm

Hồn thức bàng bạc cảm ứng trời đất xung quanh, trên bầu trời Bích Lạc hải, Lôi Vân phạm vi chín dặm trong nháy mắt ngưng tụ ra. Thiên Lôi cùng Thiên Phong xẹt qua hư không, thế như chẻ tre đánh thẳng xuống Bích Lạc hải.

Trong thời gian ngắn, Thiên Lôi cùng Thiên Phong mãnh liệt trực tiếp xuyên thấu qua nghìn trượng nước biển, đem Lục Thanh bao phủ.

Cả người Lục Thanh chấn động, toàn thân bốc lên một tầng sáng xanh nhạt, Thiên Lôi cùng Thiên Phong rất nhanh bao trùm quanh tầng sáng trên da thịt Lục Thanh.

Đây là do Diệp lão ra tay, Lục Thanh cũng biết bằng vào thân kiếm cửu phẩm đỉnh phong của hắn, căn bản không có khả năng thừa nhận Thiên Lôi cùng Thiên Phong do cảnh giới Kiếm Vương đỉnh phong tiếp dẫn xuống. Lúc này được Diệp lão thi triển ra một tầng sáng màu xanh nhạt bao phủ ngăn cách với Thiên Lôi và Thiên Phong mới chịu được.

Một tiếng long ngâm to lớn từ trong miệng Lục Thanh phát ra. Sau khi lĩnh ngộ thức thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, hơn nửa Lục Thanh có khế ước cùng Phong Lôi, trên người tự nhiên cũng lay động một ít chân long khí. Lúc này chân long khí từ trong miệng hắn phát ra, liền hóa thành tiếng long ngâm kinh thiên, thậm chí còn bốc lên một tia long uy nhàn nhạt.

Theo tu vi cùng hồn thức của Lục Thanh đạt tới Kiếm Vương đỉnh phong bùng nổ, tiếng long ngâm tựa như tích thiên hải lãng truyền ra. Chung quanh Lục Thanh một mảnh chân không rộng mấy trượng bị âm

lặng chần động vắn vẹo. Mà theo tiếng long ngâm liên miên không dứt, chân không vừa mới hình thành cũng bắt đầu chần động lên. Từng vết rạn dày đặc cả chân không.

“Chân long khí, long uy, nhân tộc?” Ở xa xa, Bạch Chương có chút không thể tin được nhìn chằm chằm Lục Thanh.

Ngay sau đó, Bạch Chương liền cảm thấy xúc tu của mình khẽ bị chần động.

“Người là?” Bạch Chương vừa cúi đầu nhìn, lập tức hai con ngươi màu trắng tròng lớn: “Người thừa kế của Vương chúng ta, người rốt cuộc cũng đã đến đây.”

Nhìn thấy Phong Lô hóa thành thân hình bốn mươi trượng đang lay lay xúc tu của mình, Bạch Chương không khỏi kinh hô. Nó cảm ứng thấy huyết mạch chân long trên người Phong Lô tinh thuần dị thường, thậm chí nó còn cảm nhận được một cỗ khí tức hoang dã.

“Hoang dã dị chủng, cư nhiên Long Mãng lại có thuộc tính Phong Lô. Trách không được có thể chần động di cốt của Vương.” Bạch Chương không khỏi cảm thán nói. Bất quá ánh mắt nó rất nhanh nhìn chằm chú vào chỗ mi tâm của Phong Lô, một dấu chấm đỏ to bằng nắm tay.

“Ký kết khế ước!” Bạch Chương không khỏi sửng sốt, lập tức nghiêm mặt với Phong Lô nói: “Tuy rằng là Bình Đẳng Khế Ước, nhưng tiếp nhận truyền thừa của Vương, về sau chắc chắn ngài sẽ trở thành chân long cường đại. Hãy giải trừ khế ước cùng nhân tộc đi.”

Vốn Phong Lô đang lơ lửng xúc tu, nghe thấy lời nói của Bạch Chương liền lắc đầu liên tục, lộ vẻ không muốn.

“Này...!” Bạch Chương không khỏi cười khổ nói: “Uy nghiêm của chân long không thể để khế ước trói buộc được. Từ thời kỳ hoang dã thượng cổ tới bây giờ, cũng không có chân long nào nguyện ý cùng nhân tộc ký kết khế ước. Người đũa nhỏ này như thế nào cố chấp như vậy.”

Nhưng mặc kệ Bạch Chương nói như thế nào, Phong Lô vẫn không ngừng lắc đầu, kiên quyết không đồng ý. Thậm chí đến cuối cùng còn cùng Bạch Chương rút ra khoảng cách mấy trượng, xem ra rõ ràng là đã tức giận.

Thấy Phong Lô như thế, Bạch Chương cũng chỉ biết thở dài một hơi, ánh mắt lại xoay chuyển nhìn tới Lục Thanh.

Lúc này Thiên Lô cùng Thiên Phong bao quanh Lục Thanh bắt đầu dâng lên hư ảnh một con chân long màu xanh tím dài trăm trượng xoay quanh.

Mà khi hư ảnh chân long vừa hiện ra, Thiên Lô cùng Thiên Phong bắt đầu tụ tập lại bày ra bộ dáng của Luyện Tâm Kiếm. Chuôi Phong Lô cự kiếm này khổng lồ vô cùng, cao tới ba trăm trượng. Khi thanh cự kiếm vừa ngưng tụ ra, thân ảnh Lục Thanh cũng lập tức hiện ra. Giờ phút này toàn thân Lục Thanh được Phong Lô thần quang màu tím trắng như thực chất bao quanh, giống như Lô Thần giáng lâm, uy nghiêm tràn ngập mở ra.

Lục trời đất trong phạm vi chín dặm theo ý niệm của Lục Thanh mà toàn bộ dẫn vào trong Phong Lô cự kiếm.

Mắt thường có thể thấy được tốc độ chuôi Phong Lô cự kiếm rất nhanh rút nhỏ xuống. Từ ba trăm trượng rút nhỏ thành Phong Lô Thần Kiếm dài một trăm trượng, trông ngưng đọng như thật. Thậm chí ở mặt trên còn xuất hiện hoa văn giống hệt Luyện Tâm kiếm.

Ngâm

Phong Lô Kiếm Ý cơ hồ muốn xé rách trời đất bốc lên, đồng thời dung nhập vào trong Phong Lô Thần Kiếm.

Được Thiên Lô cùng Thiên Phong bá đạo quán chú vào, lúc này Luyện Tâm kiếm không khỏi phát ra tiếng kiếm ngâm kinh thiên. Ở bên trên hư ảnh chân long màu tím trắng ngửa mặt lên trời tê rống.

Ngâm

Bởi vì là chỗ phong ấn Phong Lôi, linh thức của Luyện Tâm kiếm cũng lay dấn không ít chân long khí, thậm chí so với Lục Thanh còn nhiều hơn. Lần này linh thức hóa thành hư ảnh chân long, lại được Lục Thanh quán chú lực trời đất vào, long uy đúng là phóng đại vô số lần.

Ngay trong khoảng khắc đó, bỗng nhiên từ dưới chân Lục Thanh trăm trượng dưới đáy biển, chợt truyền ra tiếng long ngâm rung động hồn phách. Tiếng long ngâm này không tạo nên tiếng vang gì, mà trực tiếp vang lên trong đầu Lục Thanh, tuy rằng trong đó ẩn chứa uy nghiêm to lớn không thể kháng cự, nhưng lại khiến cho Lục Thanh có cảm giác thân cận. Không cần phải nói, đây là bởi vì Lục Thanh đã lay dấn một ít chân long khí.

Nhưng trung niên nữ tử lại không có may mắn như vậy. Vốn phía trước nàng chính là bị cổ long uy này chấn động Kiếm Chung, đánh tan Kiếm Hồn. Lúc này sau khi nhập ma, cổ long uy này lại khiến nàng cảm thù tới tận xương tủy.

“Đáng giận!” Cúi đầu rống lên một tiếng khàn khàn, kiếm thức trên tay trung niên nữ tử có chút đình trệ lại, thiếu chút nữa bị phản phệ trở lại. Bất quá ma khí bị long uy chấn cho xơ xác cũng ngoan cố dị thường, rất nhanh lại tụ tập tới trên người trung niên nữ tử.

Huyết kiếm vũ động, lốc xoáy màu hồng phạm vi hai trăm trượng kia bắt đầu xoay tròn kịch liệt. Ma khí ở bên trong không ngừng tụ lại, Tâm Ma Kiếm Cường ở giữa như giao long về biển, xuyên qua du đăng phát ra tiếng rít thê lương.

Trong trung ương lốc xoáy ma khí nồng đậm cơ hồ ngưng trọng thành thực chất. Mặt nước chung quanh biển sâu nghìn trượng cũng bắt đầu xoay tròn lên.

Một cổ hấp lực khổng lồ lan tràn ra bốn phía.

Ô ô

Cảm nhận được lực xé rách của nước biển tràn đến, Phong Lôi không chút do dự lao đến cấp Bạch Chương lên lao đi. Đồng thời trong đôi con ngươi màu xanh tím có chút lo lắng nhìn chăm chăm vào Lục Thanh.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

384. Chương 140: Kiếm Vương Đỉnh Phong, Thực Lực Thấp Nhất!

“Đại Chương!”

Ngay tại lúc Phong Lôi đang kéo Bạch Chương lui về phía sau, từ trong biển sâu truyền đến hai tiếng kêu gọi.

“Các ngươi sao lại đi lên!” Bạch Chương không khỏi trừng mắt, nổi giận nói.

“Đại Chương, đây là?” Một Xà một Quy từ dưới đáy biển sâu dâng lên, ánh mắt rất nhanh nhìn thẳng vào Phong Lôi.

Mà nghe hai con thú hỏi, thần sắc Bạch Chương lộ ra vẻ kích động nói: “Đây là người thừa kế của Vương chúng ta.”

Trên mặt hai con thú nhất thời tràn ngập mừng rỡ: “Năm đó không những chân long đại nhân cứu ba chúng ta từ trong tay tổ sư của Nhược Thủy môn, mà còn chỉ điểm cho chúng ta tu luyện, khiến mỗi ngày chúng ta có thể nhuộm dần chân long khí. Đại ân này khó có thể báo đáp, hôm nay rốt cuộc cũng chờ thấy người thừa kế của người, thật sự là tốt quá. Hôm nay dù có ngã xuống ta cũng an tâm.”

“Đừng nói những lời vô dụng nữa, mau dẫn tiểu tử này đi xuống!” Bạch Chương trừng mắt lên, khê quát.

“Đúng, đúng!” Một Xà, một Quy hơi mất đi trấn định, nhưng thân là ngũ giai Linh Thú, bị Bạch Chương quát một tiếng liền đem tâm thần bình phục lại.

“Tiểu tử kia, Vương chúng ta đã chờ nhiều năm, theo chúng ta đi xuống đi!”

Nhưng mà nhìn thấy một Xà một Quy mở miệng, Phong Lôì dùng sắc lắc đầu lia lịa, thậm chí há miện nhả xúc tu của Bạch Chương ra, hướng tới phương hướng Lục Thanh thấp giọng kêu ô ô vài tiếng.

“Chờ hẩn sao?” Một Xà một Quy liếc mắt nhìn nhau, lập tức chú ý tới điểm đỏ trên mi tâm của Phong Lôì.

“Bình Đẳng Khế Ước!” Hơi có bất đắc dĩ nhìn nhau, Cự Xà mở miệng nói: “Tiểu tử, khế ước này hãy bỏ đi. Về sau ngươi chính là người thừa kế của chân long, như thế nào có thể có khế ước trên người. Tuy rằng khế ước này không có nhiều trói buộc lắm, nhưng dù sao cũng là khế ước a!”

Thấp giọng kêu ô ô vài tiếng, Phong Lôì đơn giản là không thèm để ý tới ba con thú nữa, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lục Thanh.

Hơi có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, Bạch Chương nói: “Vẫn là từ từ đi. Trên người nhân tộc kia có thể lấy đỉnh long khí, đó là được long khí thừa nhận. Điều đó đã nói lên hẳn không phải loại người đại gian đại ác. Chỉ có trong lòng có chính khí mới có thể lấy đỉnh long khí, sinh ra long uy, điểm này không thể sai được. Huống chi nhân tộc này cũng là vì cứu chúng ta, nếu không cũng đã đi rồi.”

Ánh mắt ba con thú nhìn nhau, đồng thời đem ánh mắt chuyển hướng về phía Lục Thanh.

rượng lóe ra thần quang màu tím trắng. Nước biển chung quanh liên tục bị tia khí sắc bén phá khai, tại trong đáy biển sâu nghìn trượng ngạnh sinh ra một đạo chân không hình kiếm. Chân không vận vẹo, tựa hồ trong một khắc liền muốn thoát phá.

“Tất cả đều chết đi!” Ở xa xa, trung niên nữ tử như điên cuồng, mái tóc màu hồng yêu dị tán loạn. Trên toàn thân nàng không ngừng phun ra vô số tia máu nhỏ từ mỗi một lỗ chân lông. Tâm Ma Kiếm Cương mãnh liệt không chút cổ kỵ nào vận chuyển, rốt cuộc cũng làm cho kinh mạch toàn thân nàng bạo liệt.

Một tiếng kiếm ngâm như xâm nhập vào hồn phách vang lên. Hư ảnh Kiếm Ý màu hồng to lớn dâng lên chui vào giữa lốc xoáy màu hồng. Nhất thời ma khí trên lốc xoáy đại thịnh, ma khí nồng đậm cơ hồ nhuộm cả đáy biển thành một màu hồng yêu dị.

Ngay sau đó, thanh Thần Kiếm màu đỏ tươi như máu ở trong tay trung niên nữ tử chợt bạo liệt, cùng máu loãng dừng mãnh chui vào trong lốc xoáy.

Đồng thời, trung niên nữ tử nhìn tới Lục Thanh liếm liếm môi, lát sau liền thả người nhảy vào giữa lốc xoáy Kiếm Cương.

“Tiểu tử, chúng ta đồng quy vu tận!”

Theo một tiếng cười điên cuồng, lốc xoáy Kiếm Cương nhất thời mang theo ma khí cuộn cuộn hướng tới Lục Thanh thổi quét đến. Lúc này, phạm vi hai trăm trượng nước biển đồng thời bị phá vỡ, từng tảng lớn chân không mang theo hấp lực đè ép đi ra. Khí thế cương đại cơ hồ khiến cho mấy con thú ở phía xa xa nhiễu loạn tâm thần.

Ánh mắt ngưng lại, trong một khắc này cả người Lục Thanh giống như bành trướng lên. Hai mắt bắn ra hai luồng thần quang chói mắt, hai tay cầm lấy chuôi Luyện Tâm kiếm hung hăng bổ ra.

Phong Lôì Thần Kiếm cao trăm trượng cơ hồ xẹt qua đáy biển thành một đạo lưu quang màu tím trắng. Một đạo chân không hình cung thoát phá, đến nước biển chung quanh Bích Lạc hải vài dặm cũng bị thổi quét, hóa thành vô số bọt nước màu lam.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Phong Lôì Thần Kiếm đã chém tới lốc xoáy Kiếm Cương màu hồng.

Ầm ầm.

Một mảnh chân không tự nhiên thành hình bắt đầu lan tràn ra bốn phía. Chỉ trong nháy mắt chân không dập nát đã quét tới ngoài trăm trượng chỗ bốn con thú đang đứng.

“Mau lui lại!”

Bạch Chương hét lớn một tiếng, đoạn xúc tu còn lại kéo mạnh đuôi của Phong Lôì, tránh ra phía xa xa.

Bị cuốn vào trong phiến chân không dập nát, quãng sáng màu xanh nhạt trên người Lục Thanh đột nhiên nở rộ. Chân không thoát phá đến trước mặt Lục Thanh giống như chạm phải bức tường vô hình ngăn cản, tách ra hai bên mà xuyên qua.

Thiên Lô kinh khí bắn ra bốn phía, điên cuồng đánh vào trong lốc xoáy Kiếm Cương. Ma khí sôi trào mãnh liệt, giống như từng con giòi bám lên mu bàn chân, từng đạo quần quanh Thiên Lô khí.

Hai bên giao tranh không phân cao thấp, từng tảng lớn chân không xung quanh thoát phá. Mà Lục Thanh cảm thấy thân thể mình bắt đầu trướng lên, đau đớn đã lan tràn hơn nửa thân mình, sợ là chỉ một lát nữa thân thể của hắn sẽ bị tổn thương.

Lục Thanh lập tức rút tay trái về, hồn thức khổng lồ lại cảm ứng đến trời đất xung quanh.

Trong thời gian ngắn, trên nắm tay trái của Lục Thanh ngưng kết ra một đạo quyền ảnh to lớn cao đến ba trăm trượng. Một con Phong Lô Thần Long rất nhanh ngưng kết ra quần quanh quyền ảnh. Phong Lô Thần Long chân đạp Thiên Phong, miệng chứa Thiên Lô, thân hình vắt ngang trời. Long uy mãnh liệt trong nháy mắt tràn ngập ra. Theo hồn thức của Lục Thanh dẫn động mà quần quanh quyền ảnh.

Thiên Lô cùng Thiên Phong nhất tề đánh xuống. Trên bầu trời Bích Lạc hải như biến thành ngày tận thế, Lô Vân khùng bố lộ ra Tử Điện lập lòe cùng cuồng phong gào thét. Trong phút chốc, Thiên Lô cùng Thiên Phong dung nhập vào trong quyền ảnh, tính cả Phong Lô Thần Long quần quanh, đều rất nhanh biến thành màu tím trắng.

Lần này, uy thế của đạo quyền ảnh này thậm chí còn vượt qua cả chiêu Tử Tiêu Phong Lô Dẫn phía trước. Quyền thể bá đạo, tuy rằng không có ngưng tụ ra Quyền Ý, nhưng chỉ là quyền thể cũng đem chân không lan tràn ở trước mặt ngăn cản lại.

“Đây là cái gì, như thế nào lại phát ra long uy?” Ở phía xa xa, cả ba con thú trợn tròn mắt nhìn chằm chằm nắm tay trái của Lục Thanh. Trong trí nhớ của chúng nó, nhân tộc không phải chỉ tu luyện Kiếm Đạo sao? Vậy nắm tay này là cái gì?

Chân trái bước tới trước một bước, một tầng sóng gợn rộng gần một trượng đứng là theo bước chân của Lục Thanh hiện ra. Lực trời đất cùng hồn thức toàn bộ quán chú vào trong Phong Lô quyền ảnh, trong khoảnh khắc Phong Lô quyền ảnh liền thu nhỏ lại trăm trượng, ngưng đọng như thực chất. Thậm chí, ở bên trong quyền ảnh Lục Thanh còn cảm nhận được một tia Quyền Ý.

Quyền Ý! Lục Thanh sửng sốt, chẳng lẽ sau khi đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn, dựa vào Kiếm Hồn cô đọng mà có thể đánh ra Quyền Ý?

Không nghĩ ngợi gì nữa, nắm tay trái của Lục Thanh liền hướng tới lốc xoáy Kiếm Cương thẳng tắp đánh ra.

Ầm ầm

Thiên Lô nổ vang, thậm chí tại đây, dưới đáy biển sâu nghìn trượng còn nghe được tiếng gió gào thét. Chân không liên tục thoát phá.

“Đáng giận!” Một tiếng gào thảm thiết từ trong lốc xoáy truyền ra. Vốn lốc xoáy Kiếm Cương cùng Phong Lô Thần Kiếm kìm giữ nhau, lúc này đã hoàn toàn bị Phong Lô quyền ảnh trấn áp, chỉ nghe oanh một tiếng rung trời đã lập tức tan vỡ.

Ma khí giống như là tự sinh ra ý thức hướng về chung quanh chạy tán loạn. Nhưng mà Thiên Lô khí cũng như bóng với hình thẳng đem ma khí tinh lọc sạch sẽ mới dần biến mất dưới đáy biển sâu.

Bay ngược về sau vài dặm, tầng sáng màu xanh nhạt trên người Lục Thanh cũng chậm rãi tiêu tán. Cùng thời gian, một cỗ cảm giác suy yếu truyền khắp toàn thân. Trong đan điền của Lục Thanh, nguyên bản Kiếm Hồn đã hình thành lại từ trong Kiếm Chủng đi ra, lại tách thành ba điểm sáng nhảy vào sâu trong thức hải của Lục Thanh. Phong Lô Kiếm Nguyên cũng dần tán loạn, Kiếm Cương thoái hóa thành Kiếm Khí.

Chỉ trong một khắc sau, hồn thức cũng một lần nữa chia lìa hóa thành thần thức cùng linh hồn lực. Mà sự linh ngộ đối với khí Phong Lô cũng dần thối lui như thủy triều, không một chút bảo tồn lại trở về trạng

thái như trước.

Có chút tiếc nuối giã ra cánh tay, cùng lực lượng cường đại phía trước so sánh với, giờ khắc này Lục Thanh cảm thấy chính mình như trở lên rất yếu ớt.

“Thế nào, đã nhớ kỹ thực lực của Kiếm Vương đỉnh phong chưa?” Thanh âm của Diệp lão lại vang lên.

Gật gật đầu, Lục Thanh trầm giọng nói: “Rất mạnh, căn bản là ta không tiếp nổi một kiếm.”

“Vậy người phải nỗ lực lên, đột phá cảnh giới Kiếm Hồn. Đối với người mà nói cũng không khó. Mà người nghĩ đạt tới Kiếm Vương đỉnh phong, mình chỉ có thực lực như vậy sao?”

Lục Thanh nghe vậy sửng sốt.

Khẽ cười một tiếng, Diệp lão nói: “Tuy rằng ta tăng cảnh giới cùng tu vi của người lên, nhưng người chớ quên Tử Hoàng Kiếm Thân kinh cũng không thể tăng lên. Còn có Tử Tiêu Phong Lôi kiếm của người còn chưa có sử dụng ra thức thứ mười chín. Cho nên nói, lực lượng Kiếm Vương đỉnh phong vừa rồi của người, cũng là thực lực thấp nhất.”

“Thực lực thấp nhất!” Lục Thanh thì thào một câu, trong mắt lóe ra tinh quang: “Nếu là thấp nhất, ta đây liền cho nó tăng lên!”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

385. Chương 141: Đới Chọi Gay Gắt

Vào lúc này ở giữa hải vực đang cuộn lên những con sóng ngất trời. Những con sóng vừa mới tung lên những đám bọt trắng xóa liền bị những tia khí từ đáy biển đánh trúng mà biến mất.

Năm người Nhiếp Thanh Thiên cố hết sức mới có thể hạ xuống từ trên không trung.

- Các người là ai? - Một nữ tử cầm đầu cảnh giác hỏi. Cả năm người gần nhưng cũng một lúc chạm tay vào thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm sau lưng.

Câu nói của cô gái chẳng hề có chút khách khí khiến cho năm người Nhiếp Thanh Thiên khó chịu. Tuy nhiên lúc này, năm người bọn họ đang bị thương nên cũng chẳng để ý tới chuyện đó. Chưa nói bây giờ, Lục Thanh đang còn ở giữa hải vực, bọn họ phải chờ hấn trở về bình an mới được.

Sau khi dần được khí huyết đang bốc lên trong lòng ngực, Dịch Nhược Vũ mở miệng nói:

- Chúng ta là Kim Thiên kiếm sứ của Tử Hà tông cần phải đi qua quý môn để tới chủ điện của Kiếm Thần điện.

- Kiếm sứ Kim Thiên? - Cô gái kia cúi đầu suy nghĩ một chút rồi sực nhớ ra điều gì đó liền đưa mắt nhìn năm người Nhiếp Thanh Thiên:

- Ta nghe sư phụ nói Kiếm sứ Kim Thiên có sáu người, còn các người lại đang bị thương. Nói! Cuối cùng các người là ai?

Nói xong nét mặt cô gái không còn bình thường nữa. Đồng thời bốn người con gái đứng bên cạnh cũng rút kiếm ra khỏi vỏ. Cũng không thể trách được vì lúc này năm người Nhiếp Thanh Thiên trông nhếch nhác, Dịch Nhược Vũ lại bị nội thương. Hơn nữa, Lục Thanh còn đang ở giữa hải vực. Nhìn năm người đó lúc này chẳng khác nào vừa bỏ chạy trốn chết đến đây.

Dịch Nhược Vũ cười khê, mở miệng nói:

- Sáu người chúng tôi đang di chuyển trên bầu trời thì bị người của Sinh Tử môn đánh lén. Chúng ta còn có một người nữa phải chiếu cố cho linh thú hộ thân nên tới sau. Xin hỏi bốn vị có phải là đệ tử của Nhược Thủy môn không?

- Đúng thế.

Người con gái mặc trang phục xanh biết mở miệng nói.

- Vậy cũng tốt. Lúc trước chúng ta đã gặp bốn vị tiền bối của quý môn. Lúc này, bốn vị đó đang tiến đến giữa hải vực.

- Các người gặp sư phụ chúng ta? - Người con gái mặc áo xanh biết đưa mắt nhìn năm người Nhiếp Thanh Thiên. Một đạo thần thức lập tức tản đến chẳng hề có chút e ngại.

Nhíu mày một cái, Triệu Thiên Diệp định mở miệng nhưng thấy Dịch Nhược Vũ liền lắc đầu mà im lặng.

Sau khi dụng thần thức để kiểm tra, người con gái mặc áo xanh biếc đó cũng sợ. Trong số năm người đó thậm chí còn có hai người nàng không nhìn được. Ba người còn lại thì cho dù nàng có phát hiện ra nhưng hai người có tu vi chẳng kém nàng là bao nhiêu, người còn lại có tu vi Kiếm Sư đại thiên vị. Nói cách khác trong số năm người này có bốn người là Kiếm Chủ. Thậm chí có hai người tu vi còn cao hơn nàng.

Xét đến tuổi của họ có lẽ phải kém hơn mấy nàng vài tuổi. Thậm chí một người con gái có nét mặt lạnh lẽo nhìn qua cũng chỉ hai mươi tuổi.

Điều này khiến cho người con gái mặc áo xanh không khỏi cảnh giác, nói:

- Chẳng lẽ các người trốn khỏi tay của sư phụ bọn ta?

Lần này, sắc mặt năm người Dịch Nhược Vũ đều thay đổi. Xem ra, người con gái có tu vi Kiếm Chủ tiểu thiên vị trước mặt cũng không có nhiều kinh nghiệm. Chẳng biết cô ta tu luyện như thế nào để có thể đạt tới cảnh giới như bây giờ mà ăn nói chẳng hề e ngại như vậy.

- Vị cô nương này nói hơi quá. Chẳng lẽ người cho rằng với năm người chúng ta có thể trốn khỏi tay của bốn vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn hay sao?

- Dịch Nhược Vũ không nhịn được cơn tức trong lòng, phải mở miệng nói. Nếu tình thế căng thẳng, trong trường hợp đại sư cảnh giới Kiếm Hồn không thể ra tay, năm người cũng chẳng có gì e ngại. Nhưng vốn không có một chút thù hận mà động thủ sẽ càng khiến cho vết thương của họ nặng thêm.

Nghe Dịch Nhược Vũ nói như vậy, người con gái mặc áo xanh biếc cũng hiểu ra. Nàng đánh mắt với bốn người con gái bên mình rồi mới mở miệng, nói:

- Được rồi! Trước hết các người cứ ở đây đi, đợi sư phụ của bọn ta trở về quyết định. Tu vi của năm người các người đều bất phàm nên nếu đi qua Nhược Thủy môn, chúng ta cũng cần phải cẩn thận một chút.

Câu nói này cũng là do sợ năm người Nhiếp Thanh Thiên làm loạn trong Nhược Thủy môn của nàng.

Trong Nhược Thủy môn địa vị của con gái cao hơn con trai rất nhiều. Đệ tử nội tông cũng chỉ thu con gái. Cho dù con trai có ưu tú đến mấy thì cũng chỉ có thể là đệ tử ngoại môn. Đến bây giờ, các vị trí cao trong tông môn, hộ pháp, phong chủ ngoại phong cũng đều do con gái nắm giữ. Hơn nữa, năm người con gái ở đây có ngộ tính cũng rất cao, cho dù trong số đệ tử của tông môn cũng thuộc loại cao nhất. Bình thường, đệ tử ngoại môn hay các thế lực khác thấy các nàng cũng phải cung kính không dám động tới.

Hiện giờ thấy năm người Nhiếp Thanh Thiên phần lớn có tu vi vượt qua mình, cái cảm giác tài trí hơn người vẫn có hơn hai mươi năm của năm người con gái như bị người ta giẫm lên. Tuy rằng với tâm tính của kiếm giả đáng lẽ ra không được như vậy nhưng một phần là do thói quan, một phần nơi đây là khu vực thuộc tông môn, có chỗ dựa sau lưng nên người con gái mặc áo xanh biếc mới ăn nói chẳng có chút khách khí như vậy.

Trong mắt Triệu Thiên Diệp và Diệp Cô Hàn gần như tóe lửa nhanh tay rút kiếm. Hai đạo Kiếm Ý thâm sâu đang chực bạo phát thì...

- Dừng tay. - Nhiếp Thanh Thiên trầm giọng quát một tiếng rồi quay đầu nhìn Triệu Thiên Diệp và Diệp Cô Hàn. Đồng thời, gã nhỏ giọng nói:

- Lấy tông môn làm trọng. Chuyện nhỏ không nhẫn được sẽ làm hỏng mưu lớn.

Hai người kia nhìn Nhiếp Thanh Thiên chằm chằm một lúc rồi mới thu kiếm lại.

- Thế nào? Các người muốn động thủ phải không? Xem ra, trong lòng các người quả nhiên có điều giấu diếm.

Người con gái mặc áo xanh biếc cười lạnh rồi mở miệng nói tiếp.

Nhiếp Thanh Thiên chợt quay phắt lại, từ trên người hắn một đạo Tồn Phong kiếm ý cuồng bạo bốc lên, trong nháy mắt nó bao phủ phạm vi trăm trượng xung quanh. Lần này, cả năm cô gái đều cảm nhận được một làn áp lực rất mạnh đè ép đan điền khiến cho Nhược Thủy Kiếm Nguyên đang vận chuyển rất nhanh nơi Kiếm Chủng bị ép lại chỉ còn có hai thành.

- Kiếm Ý!

Cả năm người con gái cùng hô lên một tiếng kinh hãi. Ánh mắt họ nhìn Nhiếp Thanh Thiên lập tức trở nên khẩn trương. Cả năm người không ngờ được người thanh niên trước mặt lại có thể lĩnh ngộ được Kiếm Ý. Kiếm Ý! Đó là thứ mà các nàng luôn mơ ước có thể lĩnh ngộ vậy mà không ngờ một gã thanh niên vừa mới gặp mặt lần đầu đã có được. Nếu không phải bình thường các nàng thường xuyên thấy được Kiếm Ý của các vị sư phụ thì bây giờ có lẽ Kiếm Nguyên của họ cũng không phải chỉ còn có hai thành như vậy.

Lúc này, ánh mắt của Nhiếp Thanh Thiên sắc bén đảo qua cả năm người con gái.

- Chúng tôi là đệ tử của Tử Hà tông. Tuy rằng là người ngoài nhưng không phải các vị muốn làm nhục thế nào cũng được. Mong các vị tự trọng. - Nói xong, Phong Lôi Kiếm Ý trên người Nhiếp Thanh Thiên rút đi như thủy triều. Hắn xoay người đi tới một bên rồi ngồi xuống. Bốn người Dịch Nhược Vũ cũng chẳng thèm để ý tới năm người con gái kia đi tới ngồi xuống bên cạnh Nhiếp Thanh Thiên.

- Các người... - Năm người con gái mặc áo xanh cắn chặt răng đầy oán hận. Các nàng vốn là người của Nhược Thủy môn, cũng chưa từng bị dạy dỗ như vậy. Cho dù là sư phụ của mình cũng chưa từng răn dạy tới mức như thế. Vậy mà bây giờ, mấy người đệ tử của tông môn khác lại dám ở trong khu vực của Nhược Thủy môn mà phản bác lại khiến cho các nàng vô cùng tức giận.

Có điều cả năm nàng cũng đều cảm nhận được Kiếm Ý do Nhiếp Thanh Thiên vừa mới phát ra nên biết cho dù có động thủ bọn họ cũng không có gì nắm chắc.

- Chúng ta đợi các vị sư phụ trở về.

Trong lòng mặc dù oán hận nhưng người con gái mặc áo xanh biếc cũng chỉ nói được một câu rồi dẫn bốn người còn lại đi về vị trí cũ. Bất chợt, nàng quay đầu nói với năm người Nhiếp Thanh Thiên:

- Hy vọng lúc này các người không có lời nào nói dối. Nếu không cũng đừng mơ tưởng bước vào được trong Nhược Thủy môn nữa bước.

Năm người Nhiếp Thanh Thiên chẳng thèm để ý tới cứ vậy nhắm mắt dưỡng thần, sử dụng Dưỡng Thân đan và Cố Nguyên đan để mà tĩnh tu hồi phục nội thương.

Cho đến nửa canh giờ sau, từ phía hải vực chợt cuộn lên những con sóng ngút trời. Trong phạm vi chín dặm, những đám mây sét nhanh chóng bao phủ khiến cho từ đây cũng có thể nhìn thấy.

- Sao lại thế này? - Cả năm người bên phía cô gái mặc áo xanh đều kêu lên kinh ngạc. Uy thế của các đám mây sét phía trước so với những gì mà các nàng nhìn thấy chẳng biết mạnh hơn tới bao nhiêu lần. Cho dù ở đây cách hai vực gần trăm dặm mà vẫn khiến cho tâm thần của các nàng dao động như vậy thì đúng là không dám tưởng tượng.

Năm người Nhiếp Thanh Thiên cũng đồng thời mở mắt. Trong ánh mắt của mỗi người đều không giấu được một sự rung động rất mạnh.

- Tại sao lại có uy thế như vậy? - Dịch Nhược Vũ trầm trầm nói rồi liếc mắt nhìn cả bốn người Nhiếp Thanh Thiên.

Từ trận chiến của Lục Thanh với hai gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Sinh Tử môn lúc trước, bọn họ lại có một sự nhận thức sâu hơn đối với việc Lục Thanh từ Kiếm Hồn đạo mà thi triển kiếm pháp tinh thâm. Lúc này, từ phía xa, những đám lôi vân hội tụ như vậy cho dù là phạm vi hay hơi thở cũng đều mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

- Cuối cùng thì có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là....

Như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt Dịch Nhược Vũ lập tức thay đổi.

Bốn người Nhiếp Thanh Thiên ngồi bên nghe thấy vậy cũng đều ngẩn người. Đặc biệt là Long Tuyết trong đôi mắt chợt chữ đầy hàn khí. Có điều hàn khí bị ức chế sâu trong đó nên không để lộ ra ngoài.

Giữa hải vực là một khoảng biển rộng chừng một ngàn ba trăm trượng.

- Sắp tới rồi... - Cự chương màu trắng đang nằm bẹp trên lưng cự quy mở miệng nói một cách yếu ớt. Lúc này, thân hình nó đã thu nhỏ chỉ còn bằng lòng bàn tay. Tự bạo vô số linh huyết và thú đan khiến cho nó mất đi năng lực biến hóa bản thể. Chỉ có làm như vậy mới có thể để cho nó sống thêm được một thời gian ngắn.

Bên cạnh, Lục Thanh lặng lẽ đứng trên đầu Phong Lô long mẫn nhìn ba con thú mà suy nghĩ.

Bình Đăng Khế Ước có tác dụng ngang hàng nên muốn giải trừ thì linh thú hoàn toàn có thể làm được. Nhưng ngược lại con người không hề có tác dụng. Cũng bởi vì như vậy mà phần lớn kiếm giả và linh thú ký kết với nhau cũng đều là Chủ tớ khế ước. Bình Đăng Khế Ước chẳng hề có một chút năng lực ước thúc.

- Này nhóc con. Ngài là người thừa kế Chân Long vì sau lại ký kết Bình Đăng Khế Ước với vị đại sư Nhân tộc này? Nên nhớ rằng Chân Long ngao du giữa chốn trời đất không hề e ngại, chẳng có gì ước thúc. Chân Long là cường giả do trời sinh. - Con cự xà màu trắng bên cạnh hơi kinh sợ nhìn sang Lục Thanh rồi mới nói với Phong Lô.

Do Lục Thanh có sự ảnh hưởng của long khí đồng thời cũng dung hợp nó vào trong cơ thể nên ba con thú cũng đều gạt bỏ sự cảnh giác lúc trước đối với hắn. Có được sự chấp nhận của long khí thì chỉ khi nào trong lòng phải hết sinh chính trực hiền lành mới có được.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

386. Chương 142: Di Cốt Chân Long

Nghe thấy cự xà màu trắng nói vậy, Phong Lô liền lắc mạnh đầu, rồi dùng cái sừng của nó cọ cọ vào người Lục Thanh tỏ ý không muốn xa rời.

Lại nói, lúc trước khi đưa con vật nhỏ từ đáy sông Lệ Thủy lên rồi áp nó nở ra nếu không phải có sự nhắc nhở của Diệp lão thì Lục Thanh cũng chẳng ký kết khế ước với nó. Nhưng bây giờ, hắn mới biết thành tựu thật sự về sau của nó là không thể đoán được.

Người thừa kế Chân Long luôn được trời cao chiếu cố. Chỉ cần luôn cố gắng thì sau này sẽ có thể hóa thành Chân Long mà ngao du khắp trời đất.

Màu sắc xung quanh càng lúc càng tối. Từ từ, Lục Thanh cũng cảm nhận được một làn hơi thở khổng lồ từ dưới đáy biển làn đến. Làn hơi thở đó mặc dù không hề có chút địch ý nhưng nó vẫn khiến cho Lục Thanh cảm thấy một sự áp lực.

Đưa mắt nhìn ba con thú bên cạnh thấy chúng chẳng có chút cảm giác nhiều, có lẽ là do thói quen.

Ba con linh thú đều là ngũ giai. Thời điểm mà Bích Lạc hải này vẫn còn là một hồ nước đã là chuyện cách đây một nghìn năm. Khi đó, ba con linh thú mới chỉ là ngũ giai đang bị tổ sư của Nhược Thủy môn đuổi giết để ký kết Chủ phó khế ước.

Sau đó, do Chân Long nằm xuống đây nên trước khi chết xuất thủ cứu bọn chúng đồng thời còn chỉ điểm cho chúng tu luyện rồi ban cho mỗi con vài giọt Long Nguyên dịch. Lúc ấy, Hàn Ma chương có thân thể mạnh nhất nên cũng nhận được nhiều Long Nguyên dịch nhất. Vì vậy mà bây giờ, nó có được một số đặc tính của Chân Long.

Nằm xuống trong Bích Lạc hải, Chân Long liền dùng chút uy năng cuối cùng của mình ngưng tụ trọng thủy chuyên dùng để khắc chế Nhược Thủy kiếm khí của Nhược Thủy môn, sau đó dựa vào ba con linh thú đến tận bây giờ để chờ kẻ kế thừa Chân Long đến. Và cuối cùng thì cái ngày đó cũng tới.

Càng tới gần đáy biển, Bích Lạc hải lại càng xuất hiện nhiều điểm sáng. Đồng thời, Lục Thanh cũng cảm thấy máu huyết trong cơ thể hắn đang bắt đầu sôi lên.

Càng tới gần ánh sáng đó, một cái bóng cũng bắt đầu xuất hiện.

Nhìn cái bóng chừng nghìn trượng trước mắt, tuy con chưa rõ ràng nhưng Lục Thanh cũng đoán ra được đó chính là Chân Long.

Hình như cũng cảm nhận được điều gì đó, Phong Lô bắt đầu kêu lên rồi tốc độ càng lúc càng nhanh hơn.

Một lát sau, bọn họ liền tới được vùng ánh sáng màu trắng ngà đó. Mặc dù lớp màn sáng đó tuy mỏng nhưng vẫn đủ ngăn cản tầm mắt.

Phong Lô chở Lục Thanh chẳng chút do dự liền chui vào trong. Phía sau, ba con linh thú cũng liếc mắt nhìn nhau rồi đi vào theo.

Vốn Lục Thanh cứ nghĩ tâm cảnh của hắn bây giờ có thể hoàn toàn bình thản nhưng vào lúc này đối mặt với chuyện trước mắt, hắn không thốt nổi một tiếng nào.

Như thế này không biết lúc trước đến mức nào? Hơi thở hoang dã nồng đậm bên trong còn mạnh hơn so với trong Kiếm Mộ không biết bao nhiêu lần.

- Đây là Chân Long. - Lục Thanh lẩm bẩm nói. Hắn nhìn chằm chằm về phía trước.

Đây là một bộ long cốt nối tiếp nhau chừng nghìn trượng. Long cốt màu trắng trong suốt như ngọc bên trên tỏa ra ánh sáng màu trắng ngà. Uy nghiêm vô cùng vô tận từ Long cốt tỏa ra khiến cho nó mặc dù đã nằm xuống như long cốt vẫn giữ nguyên sự hùng mạnh khi còn sống. Cảm nhận uy nghiêm từ long cốt, Lục Thanh chẳng hề có lấy một chút ý nghĩ chống cự.

“Đây là Chân Long?”

Nhìn cái long trảo khổng lồ trong suốt, với những cái vuốt giống như những thanh kiếm sắc đủ để bóp nát thân thể Hàn Ma chương.

Tất cả Long cốt cứ vậy nằm yên dưới đáy Bích Lạc hải bao nhiêu năm khiến cho lớp bùn phía dưới cũng hóa thành màu trắng. Dẫm chân lên đó, Lục Thanh liền cảm nhận được sự cứng rắn của nó.

Nếu Lục Thanh đoán không nhầm thì mức độ cứng rắn của lớp bùn dưới đáy Bích Lạc hải tương đương với thân thể cửu phẩm của hắn. Tuy rằng có chênh lệch một chút nhưng cũng không nhiều lắm.

Hóa ra Chân Long hùng mạnh như vậy, cho dù nằm xuống như nơi có thi thể của nó cũng biến đổi tới mức thế này. Nhìn về phía cuối Long cốt, cái đầu của nó đang ngửa lên trời mà nhìn. Hai cái sừng kéo dài về phía sau, mức độ bén nhọn đủ khiến cho Luyện Tâm kiếm phía sau lưng Lục Thanh cũng phải run rẩy.

Chẳng có gì phải nghi ngờ. Nếu chạm Luyện Tâm kiếm vào đó thì chắc chắn hắn sẽ mất đi một thanh kiếm đã làm bạn với mình nhiều năm.

Mức độ cứng rắn của Long cốt đã vượt qua thần kiếm cấp Kim Thiên. Bởi vì, Lục Thanh có thể cảm nhận được mấy thanh thần kiếm cấp Kim Thiên trong Không Giới cũng đang run rẩy cùng với cả Kiếm Cốt của Vạn Thi kiếm đế. Lúc trước, khi ở Chân Hỏa hải, uy thế của nó gần như muốn phát tan Không Giới nhưng bây giờ trước mặt Chân Long không hề có một chút uy thế nào tỏa ra, thậm chí Lục Thanh còn cảm nhận được một chút sợ hãi.

- Đây là di cốt của Chân Long vương của chúng tôi. - Hàn Ma chương cố gắng dao động cái thân thể bé nhỏ của mình mà nhìn bộ Long cốt dài cả nghìn trượng. Hai giọt nước mắt của nó chảy ra:

- Vương của ta. Ta đã đưa người kế thừa tới đây.

Một lúc sau, Lục Thanh liền đứng ở vị trí đầu tiên của di cốt cũng là vị trí của cái đầu. Từ một khoảng cách gần như thế mà đánh giá, cái đầu của nó phải cao chừng năm, sáu mươi trượng. Hai cái sừng sắc nhọn

chĩa thẳng lên trời, tỏa ra ánh sáng màu trắng như ngưng tụ thành vật chất. Những làn hơi thở hoang dã cứ thế đập vào mặt hắn.

Chẳng biết, Chân Long đã sống qua bao nhiêu năm.

Mãi nhìn cái đầu đang ngửa lên trời giận dữ, Lục Thanh không nhận ra rằng từ Không Giới chợt lóe lên chút ánh sáng màu xanh rồi biến mất.

Xuyên qua cái đầu của cự long là một khoảng không gian lớn. Ở trong đó không trung được phóng đại lên vô số lần, có một con Chân Long thực sự đang ngằn ngủ. Cái thân dài nghìn trượng của nó đang tỏa ra ánh sáng chói mắt cùng với những chiếc vẩy rồng trong suốt như ngọc.

Đúng lúc này, Chân Long như cảm nhận được điều gì đó liền mở mắt. Hai tia sáng bắn ra từ trong mắt nó như xuyên thấu không gian.

Đồng thời, trước mặt nó chợt hiện ra một thanh ngọc kiếm màu xanh. Ngay lập tức, hai mắt Chân Long hiện lên một sự hoảng sợ.

- Người...người...người vẫn còn chưa chết?

- Ha ha! Người hy vọng ta chết lắm phải không?

- Không...không! Nhưng có điều lão gia hỏa kia ra tay, người chẳng phải đã bị luyện hóa hay sao?

- Luyện hóa? Hừ hừ! Trên thế giới này ai có thể luyện hóa ta? Nếu lão già kia thực sự có thể luyện hóa ta vậy thì cũng chẳng bỏ mặc cho con mụ điên kia đuổi theo ta cả trăm năm. Bởi vì gã biết nếu luyện hóa ta, khả năng gã nằm xuống còn lớn hơn.

- Người...người làm sao biết ta ở đây? Chẳng trách mà vừa rồi ta cảm nhận được một thứ lực lượng quen đến vậy.

- Thế nào? Nhìn thấy ta có phải người rất khó chịu đúng không?

- Cuối cùng thì người muốn thế nào?

Lúc này, Chân Long đang rụt mạnh về phía sau không muốn đối mặt với cây ngọc kiếm màu xanh còn chưa bằng một cái lông mi của nó.

- Ta chẳng muốn thế nào. Chỉ muốn tính toán với người chuyện năm đó mà thôi. Lâu ngày không gặp, nên ta muốn nhìn thấy người.

- Lúc trước có nhiều chủng tộc như vậy nhưng tại sao người lại tìm tới ta? Người nên biết rằng ta bây giờ đã nằm xuống chỉ còn lại một chút tàn niệm mà thôi.

- Tàn niệm? Người vẫn muốn lừa ta có phải không? Phải nói là tàn hồn mới đúng.

- Người!

Lần này, Chân Long thực sự hoảng sợ. Thân thể khổng lồ của nó nhanh chóng chạy về phía sau tới mười dặm. Khoảng không gian trong nháy mắt biến mất trước mặt thanh ngọc kiếm màu xanh.

Không gian biến mất nhưng động tác của Chân Long vẫn không dừng lại, cho đến khi chui vào trong một khoảng không gian trắng xóa mới dừng lại được.

- Thế nào? Tại sao người cứ sợ ta như vậy?

- Cái gì? - Chân Long cuống quýt quay cái đầu khổng lồ của nó lại thì thấy thanh ngọc kiếm màu xanh đang lơ lửng sau nó nghìn trượng.

- Sao có thể như vậy? Người làm thế nào mà có thể vào được không gian hồn phách? - Lần này, Chân Long hoảng sợ thực sự.

Một tiếng hừ lạnh vang lên từ thanh ngọc kiếm:

- Người cho là không gian hồn phách của một con Chân Long bát giai mà có thể ngăn cản được bước chân của ta hay sao? Nói thật cho ta, hôm nay người định làm gì với chuyện đang diễn ra ở bên ngoài kia?

Cảnh giác lui tới tận cuối không gian màu trắng, Chân Long mới mở miệng nói:

- Ta nằm xuống đã nhiều năm nên tất nhiên là muốn tìm một người có đủ tư cách kế thừa huyết mạch Chân Long. Số lượng Long tộc bọn ta rất ít nên cho dù nằm xuống cũng phải xác định kế thừa.

Một tiếng hừ lạnh lại vang lên, từ trên thân thanh ngọc kiếm màu xanh tản ra một làn hơi thở khiến cho tim của Chân Long đập thình thịch:

- Người nghĩ ta bị truy đuổi nhiều năm nên ngu đi phải không? Kế thừa...kế thừa. Hồn phách của người vẫn còn mà muốn tìm sự kế thừa hay sao? Ta nghĩ người muốn đoạt nhà mà sống lại thì đúng hơn.

- Người....người không được ăn nói linh tinh.

- Ăn nói linh tinh? Ha ha! Xem ra cho dù là Chân Long cũng vẫn sợ chết. Long thân của người đã nằm xuống bao nhiêu năm như vậy thì tinh khí của người cũng biết thành Long Nguyên dịch mất đi tất cả chính khí. Xem ra thời gian đúng là có thể thay đổi rất nhiều thứ.

- Cuối cùng thì người muốn gì?

Chân Long chăm chú nhìn thanh tiểu kiếm màu xanh. Như nghĩ tới một điều gì đó, một làn dao động đang tản ra liền nhanh chóng thu lại rồi mở miệng nói:

- Chỉ cần người để cho ta sống ta có thể hứa với người rằng sẽ ký kết Linh Hồn khế ước với đồ đệ của người.

- Linh Hồn khế ước? - Một tiếng cười nhạo lại vang lên:

- Xem ra người đúng là hạ quyết tâm lớn. Nhưng thật đáng tiếc, ta thấy để cho con vật nhỏ kia kế thừa những gì của người là hay nhất. Ít nhất thì ta cũng chẳng cần lo lắng sau này có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ người nghĩ rằng mất đi chính khí của trời đất người có thể thành một Chân Long nữa hay sao? Ta nghĩ đến lúc đó một con Ma Long hiện thế thì đúng hơn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

387. Chương 143 Kế Thừa Chân Long

Nghe thấy câu nói đó, Chân Long hoàn toàn kinh sợ.

- Người không được làm vậy. Nếu không ta tự bạo Long Hồn để cả hai chúng ta đồng quy vu tận. - Nhìn về phía thanh ngọc kiếm màu xanh, Long Hồn khổng lồ đành phải đưa ra chiêu cuối cùng.

- Tự bạo Long Hồn? Nếu là một con Long Vương cửu giai thì ta còn có chút e ngại. Nhưng một con Chân Long bát giai mà cũng muốn ta đồng quy vu tận? Đúng là không biết tự lượng sức mình.

Ngay sau đó, trong ánh mắt hoảng sợ của Long Hồn, thanh ngọc kiếm màu xanh chợt phình to. Rồi trong thời gian ngắn liền biến thành một thanh kiếm khổng lồ cao tới vạn trượng. Vô cùng vô tận những tia khí phun ra nuốt vào như muốn phá nát khoảng không gian xung quanh.

Một sợi dây nhỏ màu đen chợt xuất hiện nuốt chửng Chân Long và thanh cự kiếm màu xanh vào bên trong.

Trong không gian chỉ toàn là bóng đêm, vô số những tia sáng chớp lóe liên tục. Vừa mới xuất hiện trong khoảng không gian đó, ánh sáng màu trắng trên thân thể khổng lồ của Chân Long liền mờ đi.

- Khốn kiếp! Không gian Động Hư. Cho dù ta có chết thì người cũng đừng tưởng tốt đẹp. - Chân Long giận quá gầm lên như bị điên. Vô số những tia loạn lưu màu đen bị âm thanh tiếng gầm của Chân Long làm cho chậm lại. Một làn ánh sáng chói mắt từ trên người Chân Long tản ra khiến cho thân thể nó trong giây lát to lên gấp đôi.

- Hạt gạo mà cũng đòi tỏa sáng. - Trong không gian đột nhiên vang lên một tiếng quát uy nghiêm. Lát sau, trong ánh mắt hoảng sợ của Chân Long tất cả những tia sáng màu đen nhanh chóng hội tụ lại thành một thanh cự kiếm cao vạn trượng. Rồi dưới sự chỉ dẫn của thanh ngọc kiếm, thanh cự kiếm chém thẳng về phía nó.

Vô cùng vô tận những tia khí tập trung khiến cho không gian trong nháy mắt dừng lại. Cho dù nó cố hết sức dấy giũa cũng không thể nhúc nhích.

- Ta không cam lòng. Ta không cam lòng!

Sau tiếng rống giận dữ vang lên, trên thân thể Chân Long có một tia nhỏ màu đen nhanh chóng lan rộng. Những điểm sáng trắng đang tán loạn trên thân thể Chân Long nhanh chóng bị nó nuốt chửng.

Không gian nhanh chóng yên tĩnh không còn một tiếng động, chỉ có một thanh ngọc kiếm màu xanh dài hơn thước trong không trung. Nhìn nó như một thứ gì đó trường tồn vĩnh cửu duy nhất trong thế gian.

Một tia ánh sáng màu xanh chợt lóe lên, lát sau liền có một chút ánh sáng trắng hiện ra rồi như được thứ gì đó dẫn dắt nhanh chóng nhập vào trong thanh kiếm màu xanh.

- Còn có một chút ẩn kỵ bản nguyên, vẫn có thể giải quyết. Nhiều hơn nữa, hồn phách của tên kia không chừng có thể sống lại.

Trong không gian tối đen, tiếng nói hết sức rõ ràng. Rồi sau đó, ánh sáng màu xanh chói mắt lóe lên, thanh ngọc kiếm liền biến mất.

Bên ngoài bộ di cốt của Chân Long, trước cái đầu của nó...

- Tiểu tử! Lấy máu tươi của người tươi vào đó đi. Chân Long vương của tôi sẽ đưa người đi vào. - Hàn Ma Chương thở hổn hển nói. Khi ngẩng đầu nhìn về phía cái đầu uy nghiêm, ánh mắt nó chỉ có một sự kính sợ.

- Ô! - Phong Lô quay đầu cắn tay áo Lục Thanh với một sự nôn nóng. Cũng không trách được, đối diện với bộ di cốt của tổ tiên, trong huyết mạch của Phong Lô liền có một cảm giác kính sợ.

- Không việc gì đâu. Cứ yên tâm đi. - Lục Thanh vỗ đầu con vật mà nói.

Đồng thời, hắn cũng mở miệng nói ở trong đầu mình:

- Sư phụ! Như thế này phải làm thế nào?

- Yên tâm! Người cứ nhìn đi. - Âm thanh của Diệp lão chợt vang lên. Có điều khiến Lục Thanh cảm thấy ngạc nhiên đó là trong âm thanh của Diệp lão hắn thấy có chút gì đó hơi yếu.

Nhưng ngay lập tức, sự chú ý của hắn liền chuyển về phía Phong Lô. Lúc này, phía đuôi của nó từ từ xuất hiện một chút gì đó màu đỏ. Màu sắc đó nhanh chóng đậm lên, đợi cho tới khi nó hé miệng ra liền ngay lập tức bắn ra một giọt máu.

Một tiếng long ngâm vang lên, tuy rằng rất nhỏ nhưng cũng như vang lên tận trong đầu Lục Thanh. Một lát sau, trong ánh mắt của ba con thú từ trong cái miệng khổng lồ của Chân Long, chợt lóe lên một tia sáng rồi sau đó một quang sáng màu trắng liền hiện ra trước miệng.

Dường như có một sự dẫn dắt vô hình, giọt máu màu xanh tìm bay thẳng vào trong quang sáng.

Ầm ầm...

Ngay sau đó, bộ long cốt dài nghìn trượng lập tức run rẩy. Vầng sáng màu trắng ngà đang bao quanh long cốt xuất hiện những gợn sóng. Đồng thời, nước biển phía trước cũng bắt đầu chấn động. Cho dù từ trong quang sáng vẫn có thể nghe thấy tiếng sóng biển gầm rú.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, ba con linh thú đều rạp xuống, ánh mắt kính sợ nhìn lên phía trên như thấy thần thông của Chân Long xuất hiện.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo làm cho ba con linh thú cũng mở to mắt. Bởi vì, từ trong quang sáng chợt bắt ra hai tia sáng, một đạo bao phủ lấy Phong Lô còn một thì bao phủ Lục Thanh.

- Đây là...

Hàn Ma Chương dùng cái xúc tua bị gãy của nó mà xoa mắt mới nhận ra nó không nhìn nhầm. Đúng là ánh sáng đó bao phủ lấy Lục Thanh. Một lát sau, ánh sáng lóe lên, một người và một mãng liền biến mất.

- Sao có thể như vậy? Kế thừa Chân Long vương làm sao lại tiếp nhận cả Nhân tộc vào trong? - Cự quy không tin được vào mắt mình mà kêu lên.

- Đúng vậy! Cho dù con người kia có nhiễm long khí nhưng cũng không thể như thế được. Vì cái gì mà Chân Long vương của ta lại tiếp nhận hắn? - Bạch xà ở bên cũng lắc đầu, xác định mình không nhìn lầm thì bóng dáng của Lục Thanh đã biến mất.

- Được rồi! Không cần phải nói nữa. - Lúc này, Hàn Ma Chương nở nụ cười:

- Nếu đã được dẫn vào thì đó chính là ý của Chân Long vương. Với trí tuệ của ngài chắc chắn đã nhìn trúng người đó. Đây coi như là duyên số của con người kia.

- Đại Chương.

- Không phải nói nữa. Đưa ta xuống thủy động, để ta chết được yên ổn. - Hàn Ma chương khua mấy cái xúc tua bị gãy, không còn sức mà đỡ người dậy được nữa.

Trong Long cốt....

Ánh sáng trắng biến mất để lộ ra Lục Thanh và Phong Lô. Lúc này, trước mặt cả hai là một không gian rộng lớn màu trắng. Không gian này ước chừng có phạm vi khoảng một vạn trượng. Đưa mắt nhìn quanh khắp nơi chỉ có một màu trắng mông lung. Từ trong màu trắng đó Lục Thanh có thể cảm nhận được nguyên khí trong trời đất rất dày. Trên mặt đất thì thoảng lại có một cái hồ nước. Điều khiến cho Lục Thanh khiếp sợ đó là nước trong hồ đó không phải nước bình thường mà đã ngưng kết lại thành dạng chất dịch.

Chất dịch nguyên khí. Trong khoảng không gian này có đầy đặc khí thiên địa khiến cho trên mặt đất thì thoảng lại xuất hiện nhưng cái hồ nước làm cho Lục Thanh phải cảm thán. Có điều, Diệp lão cũng không cho hắn hấp thu. Tuy chất dịch nguyên khí cũng là thứ tốt nhưng vẫn không thể sánh với Long Nguyên dịch.

Phong Lô co lại chỉ còn khoảng một trượng mà kéo góc áo Lục Thanh, còn đầu thì cứ gật gật về một phía. Lục Thanh ngưng thần cảm ứng liền thấy được trong không khí lan tới long khí rất đậm. Long khí đó có vẻ rất tinh thuần, đồng thời tỏa ra một làn hơi thở uy nghiêm.

- Hóa Long Trì. - Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Lục Thanh.

Một người một ngựa cứ vậy đi về phía long khí lan tới. Trong khi đi, thì thoảng Phong Lô lại cúi xuống uống một ngụm nguyên khí dịch trên mặt đất. Cảm thụ nguyên khí xoay chuyển trong cơ thể, Phong Lô liền thả lỏng toàn thân, đẩy toàn bộ tạp chất ra ngoài. Trên đường đi mấy ngàn trượng, con vật nhỏ cứ liên tục làm động tác đó mà không biết mệt.

Đối với linh thú mà nói, tuy rằng cần dùng nguyên khí để tu luyện, nhưng thường xuyên sử dụng nguyên khí cũng có thể tăng cường sức mạnh toàn thân, tẩy tạp chất trong cơ thể. Nhờ đó mà linh khí trong trời đất được chúng hấp thu, chẳng cần phải lo lắng tới chuyện thân thể có quá nhiều tạp chất, cản trở linh khí di chuyển.

Sau một nén hương, Lục Thanh và Phong Lô đã đi tới được vị trí cần tìm.

Đến nơi này, long uy mạnh mẽ gần như ngưng đọng thành thực. Uy áp vô hình của Chân Long khiến cho tâm thần của Lục Thanh cũng phải run rẩy. Nếu là Kiếm Chủ bình thường chỉ sợ không thể tới gần khoảng không gian này.

Lúc này, hiện ra trước mặt Lục Thanh là một cái Cốt trì cực lớn. Cơ bản gần như nó được do Long cốt tạo thành, trên bề mặt bên ngoài thì thoảng lại hiện lên từng cái ẩn ký như những chiếc lá khảm bên ngoài ngọc trì. Bao trùm xung quanh là một vầng ánh sáng trắng.

Cốt trì có chu vi khoảng chừng hai mươi trượng, bên trong có một thứ chất dịch màu trắng ngà đầy lên tới một nửa. Từng làn hương thơm ngát xâm nhập vào trong phủ tạng khiến cho không cần phải nói cũng biết được trong Cốt trì chính là Long Nguyên dịch.

Nghĩ đến thân thể Chân Long dài tới nghìn trượng mà chỉ còn lại một cái ao gần hai mươi trượng thế này, Lục Thanh liền có thể tưởng tượng được Long Nguyên dịch mạnh tới mức nào. Đây là toàn bộ tinh hoa của

Chân Long bát giai để lại hiển nhiên là có uy năng rất lớn.

Bất chợt, Diệp lão lên tiếng:

- Tiểu tử! Các người thật may mắn. Hóa Long trì này không chỉ tinh hoa của Chân Long mà ngay cả Long Châu cũng được hòa tan vào. Nếu luyện hóa được nó thì có khả năng có được thân thể Bán Long là rất lớn.

- Thân thể Bán long? - Lục Thanh ngơ ngác lên tiếng.

- Thân thể Bán Long có nghĩa là cải tạo thân thể của người theo hướng thân thể của Chân Long. Như thế, ngoại trừ khả năng hóa rồng ra, người so với Chân Long đều có thể nắm được nhiều thần thông của Long tộc. Tuy rằng, khi thi triển không bằng Chân Long nhưng cũng có được năng lực khó lường. Nếu quả thực có thể thành công, ta nghĩ sau bốn năm, người có năm thành nắm chắc có thể đánh bại con mụ điên kia.

- Thân thể Bán Long? - Ánh mắt Lục Thanh sáng ngời, tim đập thình thịch.

- Đừng có vội mừng. Bây giờ ta còn có nhiều thứ cần phải nói rõ với người. Thân thể Bán Long cũng không phải có thể dễ thành như vậy đâu.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

388. Chương 144: Thân Thể Bán Long. Kiếm Thể Thanh Phàm (thượng)

Lục Thanh nghe thế mà rung mình. Có thể để cho Diệp lão đánh giá như vậy chắc chắn đây không phải chuyện đơn giản.

- Cái gọi là Long Châu chính là lực lượng cơ bản của Chân Long, nó tương đương với thú đan của Linh thú. Trong Long Châu có ẩn chứa tất cả tinh hoa của Chân Long. Mà Chân Long vốn không có một thuộc tính nào cả, chúng do trời đất sinh ra mà có được thân thể tiên thiên, có thể điều động lực lượng của trời đất. Vì vậy mà trong Long Châu ẩn chứa một thứ được gọi là bản nguyên của Long lực. Ngoại trừ có thể điều động tất cả lực lượng có thuộc tính ra, bản thân nó cũng là một loại lực lượng không có thuộc tính cực mạnh.

- Cái ao này chứa toàn Long Nguyên dịch, do có hòa lẫn cả Long Châu nên đã vượt qua Long Nguyên dịch bình thường. Một giọt này so với linh dược ngàn năm cũng hơn rất nhiều. Cái con vật nhỏ kia có cấp bậc quá thấp cho dù nhận kế thừa thì huyết mạch Chân Long cơ bản cũng không sử dụng được tới hai thành. Toàn bộ chỗ này thật ra đủ để cho người có được thân thể Bán Long và đột phát Kiếm thể Thanh Phàm.

Dừng lại một chút rồi Diệp lão nói tiếp:

- Muốn có được thân thể Bán Long, người phải giống như con vật nhỏ kia tiếp nhận huyết mạch Chân Long rồi dung hợp. Nhưng người không có huyết mạch của Chân Long nên mức độ đau đớn cũng so với khi có được thân thể cấp Thanh Phàm còn hơn rất nhiều. Một khi người không kiên trì được để cho ý chí kiếm đạo tán loạn, không có sự dẫn dắt đối với Long Nguyên dịch làm cho thân thể của người bị phá nát rồi hóa thành Nguyên lực mà quay về Hóa Long trì.

- Sự đau đớn cũng như khi có được thân thể tương đương với thanh kiếm cấp Thanh Phàm? - Lục Thanh lẩm bẩm.

- Đúng thế! Bán Long thân sẽ cho người có được lực lượng của Chân Long tất nhiên sẽ phải chịu vô vàn khó khăn mới có thể có được. Nếu có được lực lượng mà dễ như trở bàn tay vậy thì với sự tuần hoàn của Thiên đạo chắc chắn sẽ mất đi một cách dễ dàng.

Lục Thanh gật đầu, nói:

- Đệ tử biết!

- Người hiểu là được rồi. Có điều ta phải nhắc nhở người, cho dù đau đớn tới đâu cũng không được sử dụng Tử Hoàng Kiếm Thân kinh để khai thông. Thân thể Bán Long so với thân thể Tiên Thiên khác nhau, ở đây có được huyết mạch và ý chí của Chân Long. Một khi người khai thông, người sẽ không có được sự thừa nhận từ ý chí của Chân Long. Mà như thế thì thân thể Bán Long coi như thất bại.

- Nhưng chỉ cần người có thể cố gắng vượt qua, có thân thể Bán Long hỗ trợ thì để thành tựu kiếm thể Thanh Phàm sẽ giảm mức độ nguy hiểm đi rất nhiều. Ít nhất, có thể làm cho người bớt đau đớn hơn. Với kiếm thể Thanh Phàm, ta định đợi sau khi người có được Kiếm Hồn mới đột phá. Bởi vì, có được Kiếm Hồn trấn áp nỗi đau sẽ chắc chắn thêm được một phần. Nhưng vào giờ phút này không ngờ lại có được một cơ hội tốt. Có được thân thể Bán Long như vậy có thể nói là vô cùng thuận lợi, có được đại thể tinh tiến dũng mãnh.

- Hơn nữa, Long Nguyên dịch được hòa trộn với Long Nguyên lực từ Long châu được người ta gọi là Thiên đạo long lực, phù hợp với lực lượng thiên đạo. Có nó, kiếm thể Thanh Phàm của người sẽ bớt đi được thời gian ổn định.

- Thân thể Bán Long! Kiếm thể Thanh Phàm. - Nói ra câu đó, ánh mắt của Lục Thanh chợt tỏa sáng khiến cho Phong Lô ở bên cạnh cũng phải hoảng sợ.

- Được rồi! Bây giờ, người tĩnh tâm lại đi để cho khí huyết toàn thân ổn định mới được.

Nghe Diệp lão nói như vậy, Lục Thanh không hề chần chừ ngồi xuống bên cạnh Hóa Long trì. Đồng thời, từ trong Hóa Long trì bắn ra một cột sáng màu trắng ngà bao phủ Phong Lô. Ngoại trừ lúc đầu nó còn gây dọa hai cái, sau đó nó nhanh chóng nhắm mắt lại.

Cột sáng nhanh chóng thu liễm khiến cho Phong Lô bị đưa vào trong Hóa Long trì.

Long khí tràn ngập xung quanh. Trong Hóa Long trì vắng vắng tản ra tiếng long ngâm. Nếu không chú ý thì cơ bản không thể nghe thấy.

Lục Thanh lẳng lặng ngồi xếp bằng bên cạnh Hóa Long trì. Toàn bộ không gian chẳng hề có một chút tiếng động, chỉ có một sự uy nghiêm mà thôi.

Thật lâu sau, Lục Thanh mới từ từ mở mắt ra. Đôi mắt đen nhánh hoàn toàn bình thản.

Ánh mắt hần dịch chuyển nhìn về phía Long Nguyên dịch màu trắng ngà. Tiếp theo đó, từ trong Hóa Long trì cũng bắt ra một cột sáng, hút Lục Thanh vào bên trong.

“Đau! Giống như có cây chùy sắt nặng ngàn cân đánh lên gân cốt tạo ra những cơn đau chẳng nói được thành lời.”

“Ngứa! Giống như có trăm bàn tay đang gãi vào trong lòng, vạn con kiến đang bò trên người.”

“Tê dại! Đường như có cả vạn cây kim nhỏ đâm vào kinh mạch, da thịt, cốt tủy.”

Trong tích tắc, Lục Thanh mới hiểu được cơn đau mà Diệp lão nói là như thế nào. Cho dù trước đó, hần đột phá tầng thứ năm của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh có được thân thể cửu phẩm cũng không đau đến mức như vậy. Thậm chí bằng một phần trăm cũng không được.

Lực lượng khổng lồ mệnh mông, cuộn cuộn chui vào trong thân thể của hần. Trong nháy mắt, kinh mạch bị dập nát, cơ bắp bị kéo đứt. Trong Đan Điền, tiên thiên Phong Lô châu chợt bắn ra hai tia sáng màu xanh tím. Một tia sáng bảo vệ Kiếm Chủng còn một tia sáng lao thẳng lên, bao vây quanh Thước Hải.

Một thanh ngọc kiếm màu xanh đang lơ lửng trên Hóa Long trì. Từ trên thân kiếm tỏa ra một vầng ánh sáng xanh mông lung. Tuy rằng rất mỏng nhưng nó không hề chịu sự ảnh hưởng của long khí và long uy.

Trong Hóa Long trì...

Lục Thanh chẳng biết cảm nhận như thế nào, cơn đau gần như làm mất đi sự suy nghĩ của hần. Cái duy nhất mà hần còn có thể giữ đó là một chút tỉnh táo. Chút ý niệm đó chính là về mẹ của hần cũng với một góc của trấn Triều Dương, thuộc về phủ đệ của Lục gia.

Sự hưng suy của gia tộc đều nằm hết trên người hần. Bốn năm! Hần chỉ có thời gian bốn năm là phải đối mặt với một địch nhân rất mạnh. Kiếm Hoàng! Đối với hần, một người chưa bước chân vào cảnh giới Kiếm Hồn mà nói thì cảnh giới Kiếm Hoàng quá xa vời. Kiếm Hoàng! Đó là cảnh giới mà có thể mở được không gian Động Hư.

Đối mặt với việc Lục gia bị diệt hay tồn tại, điều duy nhất mà hắn có thể làm đó chính là lực lượng. Trong thời gian bốn năm, hắn phải tăng thực lực tới mức có thể tương đương được với Kiếm Hoàng. Mà Hóa Long trì chính là một cái cơ hội có thể cho hắn có được điều đó.

Lúc này, Lục Thanh không thể cảm nhận được ở một chỗ có một viên niệm thần trong suốt đang tỏa ra ánh sáng màu trắng chói mắt, lan tới toàn thân hắn.

Ngay sau đó, kinh mạch, xương thịt toàn thân Lục Thanh bị phá nát. Tuy nhiên, Long Nguyên dịch lại trào lên một thứ thần lực cuộn cuộn, nhanh chóng ngưng kết lại những thứ vừa bị phá hủy.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, gân cốt toàn thân Lục Thanh bắt đầu tỏa ra một vầng ánh sáng màu trắng. Ánh sáng đó hoàn toàn giống với ánh sáng trên Long cốt. Ở sâu trong cốt tủy của hắn thì thoáng lại lóe lên ánh sáng màu xanh tím, sát nhập vào trong dòng ánh sáng màu trắng.

Ba thứ màu sắc xanh, trắng, tím hợp lại với nhau dần biến thành màu trắng, tím. Một đạo long uy cuộn cuộn ngưng tụ trên dòng sông màu trắng rồi hóa thành một bóng Chân Long. Cái đầu của nó ngẩng lên, phát ra tiếng long ngâm như xuyên tới chín tầng trời.

Trong nháy mắt, khi con sông màu tím xen lẫn màu trắng đó xuất hiện, Lục Thanh liền cảm thấy giác quan thứ sáu của mình rõ hẳn lên. Tuy rằng thân thể của hắn lúc trước bị đập nát rồi ngưng lại, trải qua vô số những cơn đau nhưng Lục Thanh vẫn cảm thấy Long Nguyên dịch xung quanh chọt mang đến cho hắn một cảm giác thân thiết. Dường như đó là thứ lực lượng mà hắn cần nhất.

Ý nghĩ đó vừa mới xuất hiện trong đầu, Long Nguyên dịch liền trở nên cuộn cuộn. Gần như chỉ trong thời gian ngắn, tất cả những bộ phận trên cơ thể Lục Thanh lại đập nát. Tiên thiên Phong Lôi châu càng tỏa ra ánh sáng chói mắt, bảo vệ Kiếm Chung và Thứ Hải.

Mãi sau nửa canh giờ, Long Nguyên dịch không thể nào làm cho thân thể Lục Thanh đập nát được nữa. Chỉ có điều, nó vẫn cuộn cuộn chảy vào trong cơ thể khiến cho huyết nhục của hắn cũng nhiễm ánh sáng trắng. Mà trước đó, Huyết Sát kiếm nguyên dịch và Thiên Phong linh dịch do thân thể bị phá nát lơ lửng bên ngoài cũng lại dung nhập vào trong cơ thể Lục Thanh. Về phần một chút nguyên khí dịch thì bị đập nát hoàn toàn.

Nửa canh giờ nữa, Long Nguyên dịch không còn chui vào trong cơ thể Lục Thanh nữa mà lờn vờn bên ngoài thân thể hắn. Theo nhịp hô hấp của hắn mà phun ra, nuốt vào.

Vào lúc mà Long Nguyên dịch dừng lại, Lục Thanh cũng hoàn toàn tỉnh táo.

Vào lúc này, Lục Thanh chỉ cảm thấy lực lượng toàn thân tăng lên rất nhiều. Thân thể của hắn mặc dù chưa đạt tới mức tương đương với thanh kiếm cấp Thanh Phàm nhưng Lục Thanh lại cảm thấy so với thân thể cừu phẩm trước đó thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Thậm chí, Lục Thanh có cảm giác, cho dù thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm hạ phẩm cũng không thể làm cho thân thể hắn bị tổn thương.

Trong huyết nhục của hắn tràn ngập Long Nguyên dịch. Đối với thân thể của bản thân, Lục Thanh cảm nhận được một sự thay đổi khó hiểu giống như thông với không gian bên ngoài khiến cho hắn cảm ứng được vô số loại lực lượng.

Mặt khác, hắn cũng cảm nhận được thân thể của mình như xuất hiện rất nhiều năng lực khó hiểu ẩn giấu sâu bên trong cốt mạch của hắn. Nhìn vào bên trong, Lục Thanh phát hiện toàn bộ gân cốt của hắn biến thành màu trắng trong suốt. Từ phía trên, hắn cảm nhận được khí Chân Long rất đậm tương ứng với huyết mạch của hắn.

“Đây chính là thân thể Bán Long?” Lục Thanh thầm nghĩ.

- Thế nào? Cảm giác thân thể Bán Long cũng được đấy chứ? - Âm thanh của Diệp lão lại vang lên:

- Phải nói long tộc đúng là may mắn được ông trời chiếu cố. Long lực bản nguyên gần như có thể kêu gọi tất cả các lực lượng của thiên đạo. Có được nó, con đường của người sau này còn bằng phẳng hơn sự phụ rất nhiều.

Bất Diệt Kiếm Thể

389. Chương 145: Thân Thể Bán Long. Kiếm Thể Thanh Phàm (trung)

- Bán Long thân? Đây là thân thể Bán Long? - Lục Thanh tập trung quan sát thân thể liền phát hiện cho dù hắn không tu luyện nhưng nguyên khí từ trong trời đất vẫn cuộn cuộn chui vào thân thể hắn. Thậm chí khi tới được Khí Hải chúng liền trở nên vô cùng tinh khiết, nhưng được rèn luyện một cách bình thường.

Khí huyết cuộn cuộn trong cơ thể hắn bắt đầu di chuyển, mỗi một giọt máu, một sợi cơ đều chứa đầy long khí. Long khí đầy đặc, tinh thuần chẳng khác gì từ Long cốt tản ra mà Lục Thanh đã được thấy lúc trước. Bên trong đó còn chứa Long uy cuộn cuộn.

Đồng thời, Lục Thanh còn nhận thấy trong huyết nhục của hắn ẩn chứa một thứ lực lượng kỳ dị. Lực lượng đó vô cùng hùng mạnh. Cũng bởi có thứ lực lượng đó mà hắn có thể cảm ứng được rất nhiều các loại khí trong trời đất. Vào lúc này, hắn chỉ cần có ý nghĩ liền có thể dung nhập vào giữa trời đất. Lực của trời đất dường như hết sức thân cận với hắn cứ như hắn có thể dễ dàng nắm trong tay một cách nhẹ nhàng vậy. Cho dù tất cả đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mà Lục Thanh đã gặp thì dường như cũng không có được điều đó.

- Thế nào? Bây giờ cảm giác thân thể Bán Long ra sao?

- Dường như không thua gì kiếm thể Thanh Phàm. Hơn nữa, con cảm thấy khí huyết trong người tràn trề, tăng lên tới một mức mà con không dám tưởng tượng. - Trầm ngâm một chút rồi Lục Thanh mở miệng nói.

Đúng là hôm nay hắn có thể cảm nhận được thân thể của mình rất sung mãn. Lục Thanh ước chừng cũng phải tới hơn năm vạn cân. Sức lực năm vạn cân...đây là sự mạnh mẽ của thân thể Bán Long.

- Bây giờ người có cảm thấy trên người mình dường như xuất hiện một số thần thông đặc biệt nào khác không? - Dừng lại một chút rồi Diệp lão mở miệng nói.

- Thần thông? - Lục Thanh sửng sốt nhưng ngay lập tức hắn nhận ra ánh mắt của mình dường như có thể khám phá được không gian. Có điều hình như có một vật gì đó ngăn cản nên hắn chỉ có thể thấy được một màn ánh sáng trắng ngà mà thôi.

Nghe Lục Thanh miêu tả, Diệp lão lập tức mở miệng nói:

- Đây là thần thông trời sinh của Long tộc, vốn được trời đất sinh ra. Chân Long được thiên địa nuôi dưỡng nên trên thế giới này ít có nơi nào mà nó không thể nhìn thấy. Chỉ cần tu vi đủ mạnh, cho tới khi Hồn Thức của người đủ sức chịu đựng thì cho dù liếc mắt một cái ngàn dặm cũng là chuyện bình thường.

- Liếc mắt một cái vượt ngàn dặm, xuyên thủng không gian? - Lục Thanh thì thào một câu, trong lòng cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Không phải hắn sợ với thần thông đó mà là khiếp sợ đối với Chân Long. Trên Kiếm Thần đại lục không ngờ lại có một loại linh thú mạnh như vậy. Không những nó do trời đất sinh ra mà còn có được thần thông kinh người, đúng là khó có thể tưởng tượng nổi. Không biết khi nó chiến đấu sẽ như thế nào? Chân Long bát giai đủ khiến cho dốc sông lật núi.

Ngay lập tức, Lục Thanh cảm nhận một cách cẩn thận liền tìm ra thêm một số thần thông nữa. Do thời gian đang gấp nên hắn đành gác lại chuyện tìm kiếm một số thần thông. Cho dù như vậy, thì trong khoảng thời gian ngắn ngủi sự hiểu biết của hắn đối với Chân Long cũng tăng lên rất nhiều.

Đến lúc này, trong lòng hắn cũng không thể tưởng tượng nổi Chân Long lại nằm xuống ở đây. Thậm chí ngay cả chuyện kế thừa cũng phải chọn một kẻ có huyết mạch không thuần chủng như là Phong Lôi.

- Được rồi! Người đã có được thân thể Bán Long. Bốn năm tiếp theo cũng tăng thêm được rất nhiều sự chắc chắn. Từ nay về sau chỉ còn trông vào khả năng linh ngộ của người. Nếu như thuận lợi thì trong vòng hai năm đột phá Kiếm Tông cũng là chuyện có thể. Cứ như vậy chúng ta có thể còn tới hơn hai năm để chuẩn bị. - Diệp lão mở miệng nói:

- Chờ vượt qua kiếm nạn này, ta sẽ nói đầy đủ chuyện của Lục gia cho người biết.

- Chuyện Lục gia của con? - Hai mắt Lục Thanh sáng lên.

- Đúng thế! Lục gia của người cũng không phải đơn giản như thế đâu. Chỉ có điều hiện bây giờ nói cho người biết cũng không có lợi cho người. Thậm chí nó còn trở thành gánh nặng. Cho nên bây giờ, người chỉ cần tu luyện mà thôi.

Lục Thanh gật đầu, nói:

- Tiếp theo là đột phá kiếm thể Thanh Phàm.

Trầm mặc một chút, Diệp lão mới mở miệng nói:

- Ủm! Tiếp theo là đột phá kiếm thể Thanh Phàm. Kiếm thể Thanh Phàm cũng chính là cảnh giới tầng thứ sáu của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Từ tầng năm trở về trước, tất cả chỉ là đặt nền móng cho tầng này mà thôi.

- Đặt nền móng? - Lục Thanh sững sốt.

- Cái này giống như sự khác biệt giữa thần kiếm cấp Thanh Phàm và thanh kiếm bát, cửu phẩm. Đạt tới mức độ thần kiếm là đã có được linh tính nhất định như thế dẫn tới một sự chênh lệch rất lớn. Dưới cấp Thanh Phàm, thanh kiếm chỉ có thể coi như là một thanh kiếm bình thường, không hề có năng lực gì. Nhưng khi đạt tới cấp Thanh Phàm đó chính là từ phàm trở thành thần, sinh rất rất nhiều năng lực. Những năng lực đó đối với kiếm giả mà nói có sự trợ giúp rất lớn.

- Tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, từ tầng năm trở về trước giống như đặt nền móng bình thường, để cho kiếm thân được tới luyện đủ có thể trở thành thần kiếm cấp Thanh Phàm.

- Rèn luyện đúc tài... - Lục Thanh lẩm bẩm nói. Hắn cũng hiểu lời nói của Diệp lão. Hiện giờ, thân thể của hắn tương đương với thanh kiếm cửu phẩm đỉnh cũng chỉ là chuẩn bị cho kiếm thể Thanh Phàm. Nếu không, ngay từ đầu đã trở thành kiếm thể Thanh Phàm thì thân thể gầy yếu không thể đạt nổi yêu cầu. Kết quả duy nhất cũng sẽ giống như đúc một thanh kiếm bình thường lại sử dụng loại chùy pháp cao cấp đi rèn một khúc gỗ thì cuối cùng khúc gỗ đó chỉ có kết quả bị vỡ vụn.

Biết Lục Thanh đã hiểu, Diệp lão tiếp tục nói:

- Bây giờ, Kiếm thể của người nhờ có thân thể Bán Long nên cũng đạt tới mức độ của kiếm thể Thanh Phàm. Nhưng đó là nhờ có Long Nguyên dịch tạo ra nên có thể nói đó là Long thể cũng không khác nhiều lắm. Tầng thứ sáu cứ không phải muốn là được. Kiếm thể Thanh Phàm thì điều đầu tiên có được chính là Kiếm Cốt, hòa nhập thân thể với kiếm khí làm một cho tới khi sinh ra những tia khí thì Kiếm Cốt mới coi như hình thành. Đến lúc đó, thân thông ngưng kết. Còn về có được thân thông gì thì phải đợi sau khi người thành tựu mới có thể biết được.

- Có điều với lực lượng của thân thể người bây giờ, tới lúc đó có được kiếm thể Thanh Phàm chắc chắn sẽ vô cùng hùng mạnh. Ta ước chừng cũng phải tương đương với thần kiếm cấp Thanh phàm trung phẩm. Như thế, cho dù Kiếm Vương bình thường công kích cũng không thể phá được thân thể người. Trừ khi là Kiếm Vương đỉnh mới có thể. - Nghĩ ngợi một chút, Diệp lão nói tiếp:

- Cứ như vậy với thân thể đó người mới có thể thắng được Kiếm Vương trung thiên vị. Hơn nữa, nếu sức lực và thân thông của người tăng lên thì cũng khó nói.

- Kiếm Vương trung thiên vị? - Nghe Diệp lão nói như vậy, Lục Thanh liền trở nên kiên định hơn rất nhiều.

- Sư phụ! Con bắt đầu.

Diệp lão không nói gì, âm thanh hoàn toàn biến mất.

Một lúc sau, trong không gian màu trắng tiếng kiếm ngân réo rất từ từ vang lên. Tiếng kiếm ngân không cao nhưng kéo dài. Gần như chỉ trong chốc lát liền truyền khắp khu vực vạn trượng xung quanh.

Trong Hóa Long trì, lúc này có hai quả cầu đang lẳng lặng xoay tròn trong Long Nguyên dịch. Tiếng kiếm ngân lan ra từ một trong hai quả cầu màu xanh đó.

Trong một canh giờ ngắn ngủi, nguyên bản Long Nguyên dịch chiếm hơn nửa Long trì đã mất đi hơn một phần ba. Nhưng số còn lại vẫn còn rất nhiều. Mà theo tiếng kiếm ngân vang lên, Long Nguyên dịch trong Hóa Long trì từ từ xoay tròn quanh quả cầu màu xanh. Hơn nửa Long Nguyên dịch bắt đầu hội tụ lại đây.

Khẩu quyết tầng thứ sáu của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh chảy xuôi trong lòng. Ngay sau đó, toàn thân Lục Thanh chợt xuất hiện một lực hút cực mạnh, hút Long Nguyên dịch vào bên trong thân thể.

Vào lúc này, trong kinh mạch của Lục Thanh, vô số Phong Lôi kiếm khí nhanh chóng ngưng tụ, đâm vào xung quanh. Trong máu thịt, Huyết Sát kiếm nguyên dịch cũng đồng thời vận chuyển, quay tròn.

Cho tới lúc bắt đầu đột phá tầng thứ sáu kiếm thể Thanh Phàm, Lục Thanh mới biết được cần bao nhiêu tinh nguyên linh vật. So với mức độ tiêu hao Huyết Sát kiếm nguyên dịch khi đột phá tầng thứ chín phải gấp mười lần.

Theo như sự ước lượng trước đó, Huyết Sát kiếm nguyên dịch cũng đủ cho Lục Thanh đột phá thân thể Thanh Phàm. Có điều khi đó, Diệp lão cũng chỉ dựa theo tình hình bình thường mà tính cơ bản không lường tới việc Lục Thanh có được sự gặp gỡ này, có được thân thể Bán Long. Thân thể của hắn giống như tài liệu được rèn luyện, vốn chỉ có thể tạo ra một thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm hạ phẩm nhưng bây giờ chỉ sợ có thể dễ dàng tạo ra được một thanh thượng phẩm.

Tài liệu được rèn càng cao thì yêu cầu lực lượng và ngọn lửa càng lớn, mức độ tiêu hao càng nhiều hơn.

Lúc này, thân thể của Lục Thanh giống như một cái động không đáy hấp thụ Long Nguyên dịch xung quanh vào. Huyết Sát Kiếm Nguyên dịch trong cơ thể cùng với Thiên Phong linh dịch cũng được chuyển hóa hết thành Phong Lôi kiếm khí, tản vào trong máu thịt.

Phong Lôi kiếm khí sắc bén ngao du giữa máu thịt của Lục Thanh đủ để đánh nát một thanh kiếm cửu phẩm. Tiên thiên Phong Lôi kiếm khí cứ vậy mà tản ra khắp thân thể Lục Thanh.

Vô số Phong Lôi kiếm khí từ từ tràn ngập khắp thân thể Lục Thanh nhưng có sự vận chuyển của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, toàn bộ chúng đều chui vào trong máu thịt. Dường như có được sự kích thích, long lực do thân thể hắn biến thành long thân cũng bắt đầu bốc lên trong máu thịt, dung hòa với Phong Lôi kiếm khí. Khắp toàn thân Lục Thanh tản ra những tia khí sắc bén. Chúng phóng lên cao, xuyên qua Long nguyên dịch, xông lên tới đỉnh của không gian cao vạn trượng đó.

Một tiếng kiếm ngân hội tụ trên không trung rồi trong giây lát một cái bóng của thanh cự kiếm màu xanh được ngưng tụ. Thoáng cái, sáu con Chân Long dài trăm trượng xuất hiện ngẩng đầu gầm rống.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

390. Chương 146: Thân Thể Bán Long. Kiếm Thể Thanh Phàm (hạ)

Những tiếng ầm ầm vang lên khắp không gian màu trắng, cùng với tiếng sấm. Tiếng sấm vừa xuất hiện, sáu con Chân Long lập tức xuất hiện một sự cảnh giác. Tiếng long ngâm uy nghiêm cũng đồng thời vang lên theo tiếng kiếm minh kinh thiên, vọng khắp toàn bộ không gian.

Tuy rằng trước đó đã được thân thể Bán Long luyện lại nhưng lúc này kiếm khí xuyên qua thân thể vẫn vô cùng đau đớn giống như những chiếc kim nhọn đâm vào lòng hắn.

So với có vạn con kiến cắn, cùng với nghìn chùy luyện còn đau đớn hơn. Long Nguyên dịch chuyển hóa thành vô tận Phong Lôi kiếm khí dung nhập vào trong máu thịt. Ngoài ra xương cốt màu trắng, tím của hắn cũng bắt đầu di động những tia chớp và Tồn Phong. Từng đạo Phong Lôi kiếm khí giống như những sợi tơ đều chui ra chui vào bình thường.

Trong không gian chợt xuất hiện một dòng sông màu trắng xen lẫn màu tím, cùng với từng đạo Phong Lôi kiếm khí rít lên giữa sông.

Ngay sau đó, toàn bộ dòng sông đều trở nên cuộn cuộn. Những đạo Phong Lôi kiếm khí bắn liên tục vào mặt sông. Trên mặt sông màu trắng và tím dần sáng lên một vầng hào quang màu trắng nhũ. Ánh sáng đó như có thể dung nhập vạn vật khiến cho Phong Lôi kiếm khí vừa mới chạm tới liền nhanh chóng bị hòa tan. Hai loại khí Phong Lôi màu xanh, tím từ từ ngấm vào trong vầng ánh sáng màu trắng đó. Rồi ngay lập tức, ánh sáng màu trắng nhũ như cảm nhận được điều gì đó liền nhanh chóng chuyển hóa về phía màu xanh tím.

Mặc dù có tiên thiên Phong Lô châu che chở Kiếm Chủng và Thước Hải nhưng dải ngân hà thần thức vẫn dao động rất mạnh, truyền những cơn đau tới tận linh hồn.

Ý thức của Lục Thanh cũng bắt đầu mơ hồ. Đến bây giờ, Lục Thanh mới hiểu được vì sao Diệp lão lại tính toán để cho hắn bước vào cảnh giới Kiếm Hồn mới đột phá kiếm thể Thanh Phàm. Đau đớn như thế này cơ bản một người bình thường không thể chịu nổi. Nếu như không có Kiếm Hồn trấn áp thì thực sự khó có thể chịu đựng được.

Trên thực tế, hiện giờ Lục Thanh đột phá kiếm thể Thanh Phàm so với Diệp lão lúc trước còn đơn giản hơn mấy phần. Cho dù là Diệp lão khi bước vào thời điểm thân thể cửu phẩm đỉnh phong cũng không có được thân thể Bán Long, Long Nguyên dịch do Chân Long để lại, hay là Long Châu. Còn bây giờ, những thứ mà Lục Thanh gặp được chỉ có thể nói là hẳn nhờ vào vận may của Phong Lô.

Vào lúc này, Long lực bản nguyên trong thân thể Bán Long cũng dao động. Long lực bản nguyên có thể điều động tất cả lực lượng có thuộc tính trong trời đất nên với hai loại Phong Lô cũng không ngoại lệ.

Lúc này đây, khi ánh sáng màu trắng tản ra từ người Lục Thanh, thanh ngọc kiếm màu xanh đang lơ lửng trong Không Giới liền truyền ra một làn khí.

Dường như đắm chìm trong thâm sơn cùng cốc, Phong Lô kiếm khí đang tàn sát bừa bãi chợt biến mất không còn chút dấu vết. Nhưng Lục Thanh vẫn có thể cảm nhận được Tử Hoàng Kiếm Thân kinh văn vận chuyển không ngừng nghỉ hấp thu Long Nguyên dịch cuộn cuộn vào trong thân thể rồi chuyển hóa linh hoạt thành Phong Lô kiếm khí tinh thuần. Trong đó, long lực bản nguyên của Long Châu thì tản ra, bao lấy Phong Lô kiếm khí vào trong rồi gần như không có gì ngăn cản mà dung nhập vào trong máu thịt của Lục Thanh.

Mấy thời thần trôi qua, Long Nguyên dịch trong Hóa Long Trì đã giảm bớt một nửa. Đến lúc này, lực hút khổng lồ của quả cầu màu xanh mới chậm rãi giảm xuống. Sau khoảng chừng nửa nén nhang, Long Nguyên dịch mới trở lại bình thường.

Đến lúc này, quả cầu màu xanh đang đắm chìm trong Long Nguyên dịch cũng từ từ bay lên, dần dần chuyển động tới trên Hóa Long trì. Những tiếng vù vù từ trong đó tản ra. Nhìn xuyên qua một làn ánh sáng màu xanh có thể thấy thấp thoáng bên trong là một thân hình cường tráng. Mặc dù không có quá nhiều cơ bắp nhưng cũng có thể thấy được những làn khí màu xanh đang lưu chuyển không ngừng. Ẩn chứa phía sau là ánh sáng màu trắng, tím lóe lên liên tục.

Mà những tiếng động vù vù chính là từ trong bóng người đó vọng ra. Đường như nghe thấy những tiếng động đó, sáu con Chân Long đang xoay tròn trên không trung liền lao thẳng xuống quả cầu màu xanh phía dưới.

Một con Chân Long vừa mới chui vào tiếng vù vù liền lan rộng ra xung quanh, cho tới khi cả sáu con Chân Long chui vào trong, tiếng vù vù liền phóng lên cao, hóa thành tiếng kiếm ngân ngập trời, sắc bén. Âm thanh kiếm ngân vang lên khiến cho không gian nhộn nhạo, tạo thành những âm thanh vang vọng không dứt.

Những tiếng rầm rầm giống như vỡ trứng bị vỡ vang lên, từ trên quả cầu màu xanh bắt đầu xuất hiện những vết rạn. Trong nháy mắt, bóng người đang ngồi xếp bằng mở mắt, một tia khí từ kiếm chỉ của cái bóng đó bắn thẳng vào khe nứt.

“Oành” trong phút chốc, những tia khí bắn ra ngoài làm cho quả cầu xanh bị vỡ một mảnh nhỏ. Lúc này, thanh cự kiếm màu xanh trong hư không cao năm trăm trượng đâm thẳng xuống dưới. Một chút đầu kiếm dung hợp vào với thân ảnh kia. Trong tiếng ầm ầm này, trên đỉnh không gian màu xanh, hội tụ một đám lôi vân rộng gần mẫu. Từng đạo thiên lôi màu tím to bằng cái thùng thường xuyên lóe lên trên đám mây. Những đám Lôi Vân tối đen tỏa ra áp lực khủng bố ép xuống dưới.

Dường như một tiếng kiếm khí phá không vang lên rồi ngay sau đó bóng người kia liền hiện ra ngoài trăm trượng, rồi trong nháy mắt đã cách Hóa Long trì tới cả ngàn trượng.

Đây là tốc độ của Phong Lô lúc bây giờ sao?

Cảm thụ được lực lượng mệnh mệnh trong người, Lục Thanh có một sự xúc động không nói được nên lời. Với sự thay đổi của thân thể Bán Long khiến cho hắn dường như cũng nhận thấy hồn phách có sự thay đổi. Lúc này, ánh mắt hắn nhìn trời đất xung quanh có chút dịu dàng. Các loại khí trong trời đất đột nhiên trở nên thân cận vô số lần. Cho dù hai loại khí Phong Lôi, Lục Thanh tin tưởng hắn có thể điều động được một cách dễ dàng.

Không cần phải nói với hai loại khí Phong Lôi. Ra khỏi Hóa Long trì trong nháy mắt, hắn liền cảm thấy sự linh ngộ với hai loại khí Phong Lôi có tiến bộ lớn. Nếu như trước chỉ hết sức gần gũi thì bây giờ có cảm giác như hòa cùng một thể. Hắn động, Phong Lôi cũng động mà hắn dừng lại, chúng cũng dừng theo.

Ngẩng đầu nhìn lên đám lôi vân trên trời, Thiên Lôi trong suốt tỏa ra thứ khí chí dương tính khiết màu tím cùng với thiên uy mệnh mệnh cuộn cuộn. Nhưng vào lúc này, trong mắt Lục Thanh lại cảm thấy hết sức thân cận.

Hấp thu căn nguyên long lực, thành tựu thân thể Bán Long, ngoại trừ việc không thể hóa thân thành rồng ra, Lục Thanh hoàn toàn giống như Chân Long có được sự hòa hợp với thiên địa. Đối với sự linh ngộ hai loại khí Phong Lôi bất tri bất giác đã bước vào một cảnh giới mới.

- Lôi kiếp đầu tiên. - Nhìn đám Lôi Vân trên đỉnh đầu, Lục Thanh lẩm bẩm nói.

Lôi kiếp chính là thứ mà Kiếm Hoàng phải độ. Độ Lôi kiếp phải dùng sức Thiên Lôi để ép kiếm khí vào trong xương tủy. Kiếm Hoàng tiểu thiên vị độ Lôi kiếp đầu tiên, trung thiên vị là nhị trọng lôi kiếp, đại thiên vị là tam trọng lôi kiếp. Lần đầu tiên có ba đạo Thiên Lôi, lần thứ hai là sáu đạo, cho tới lần thứ ba là chín đạo mà có được Kiếm Cốt vô thượng.

Mà cái Lục Thanh đối mặt vào lúc này, lại là thứ mà kiếm thể Thanh Phàm phải đối mặt với nhất trọng Lôi Kiếp đầu tiên. Tuy rằng, so với Kiếm Hoàng còn kém hơn nhưng thứ lực lượng cũng đủ với Kiếm Vương đỉnh.

Có điều, đối với Lục Thanh bây giờ mà nói thì đám Lôi Vân trên đỉnh đầu cũng chẳng có gì. Ngay tức khắc, Lục Thanh liền mỉm cười.

Những tiếng sấm đình tai nhức óc vang lên. lát sau, một đạo Thiên Lôi to từ trên trời giáng này. Cảm nhận khí thể từ trên đó ép xuống có thể tương đương với Kiếm Vương trung thiên vị.

Mái tóc đen dày trên đầu, không gió mà bay vào lúc này cũng nhiễm một màu ánh tím. Trên bề mặt có từng tia chớp to chừng ngón út xuyên qua mái tóc. Chúng dường như có được sinh mệnh.

Hắn nâng cánh tay phải chỉ ra thành kiếm, trên cánh tay xuất hiện ánh lôi quang màu tím đón tiếp đạo Thiên Lôi đang giáng xuống.

Trong nháy mắt khi kiếm chỉ và Thiên Lôi chạm nhau, kiếm chỉ của Lục Thanh chợt vang lên một tiếng kiếm ngân. Tuy rằng âm thanh đó không cao nhưng cho dù tiếng sấm bạo ngược cũng vẫn có thể nghe thấy rõ. Kiếm chỉ tay phải của Lục Thanh cứ như vậy dẫn dắt đạo Thiên Lôi trong không trung. Mỗi động tác của ngón tay hắn đều đi theo một quý tích khó hiểu dẫn theo một mục đích nào đó.

Hơn mười nhịp hô hấp, một đạo có thể sánh với Kiếm Vương trung thiên vị. Ngay lập tức, trên kiếm chỉ của Lục Thanh ngưng tụ thành một quả cầu sét to. Mà không gian màu trắng cũng vô cùng cứng cỏi cho dù thiên lôi mạnh như vậy cũng không thể phá vỡ được nó. Chỉ có điều, không khí nơi đây hơi bị bóp méo một chút.

Ngay sau đó khoảng chừng hai mươi nhịp hô hấp, đạo Thiên Lôi thứ hai hạ xuống to bằng thùng nước. Uy áp lớn đã đến Kiếm Vương đại thiên vị. Có điều dưới sự dẫn dắt từ kiếm chỉ của Lục Thanh theo một quý tích khó hiểu rồi ngưng kết ra thành một quả lôi cầu. Hai quả lôi cầu ngưng tụ với nhau chiếm một phạm vi hơn trượng.

Về phần đạo thiên lôi thứ ba, mất chừng một nửa nén nhang mới từ trên đám mây hạ xuống. So với hai đạo Thiên Lôi lúc trước, đạo thiên lôi này chỉ cỡ chừng bát ăn cơm. Nhưng mặt trên lại lóe lên những tia chớp, ngưng đọng lại thành xanh như ngọc. Đến lúc này, sắc mặt Lục Thanh trở nên ngưng trọng. Tay hắn giơ lên chỉ một quả cầu Thiên Lôi hơn một trượng liền bay lên, nghênh đón đạo Thiên Lôi thứ ba.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

391. Chương 147: Chuyển Hóa Thuộc Tính. Kiếm Sí Phong Lôi

Oành....

Tiếng sét nổ kinh người do quả cầu sét rộng một trượng và chạm với đạo Thiên Lôi thứ ba ở cách đỉnh đầu Lục Thanh năm trăm trượng. Những tia chớp khủng bố tản ra xung quanh khiến cho không khí giống như nước trà nóng bỏng bắt đầu dao động mạnh.

Răng...rắc...

Cuối cùng một dải chân không bị tia chớp tạo ra. Do sự đặc thù của không gian xung quanh nên khoảng chân không xuất hiện có lực hút rất mạnh khiến cho những tia chớp đang tản ra liền bị trấn áp. Tia chớp cuộn cuộn bay trong chân không. Cuối cùng, quả cầu sét cũng bị đạo thiên lôi thứ ba đánh tan. Đồng thời, nó cũng thu nhỏ chỉ còn một nửa, từ một cái chén chỉ còn bằng một cánh tay. Ánh sáng của nó gần như bao phủ toàn bộ không gian trăm trượng xung quanh Lục Thanh bởi một màu tím.

Lục Thanh quát khẽ một tiếng rồi hơi dịch chuyển nhưng cũng không phải là tránh né. Lôi kiếp xuất hiện chính là đại diện cho sự uy nghiêm của trời đất. Thiên Lôi giáng xuống luôn tập trung vào người độ kiếp mà không thể nào tránh né. Nhìn động tác của Lục Thanh có thể thấy hắn nhanh chóng di chuyển trong phạm vi một trượng. Thoảng cái, trong khoảng không đó liền xuất hiện năm bóng người.

Trong khoảng không rộng một trượng với tốc độ khủng khiếp của Lục Thanh mà nói thì cơ bản gần như bằng không. Mà năm cái bóng đó, mỗi cái đều là người thật.

Một lát sau, quanh năm bóng người liền sáng lên ánh sáng ngũ sắc. Khí ngũ hành trong trời đất xuất hiện từ trong không trung. Ngay sau đó, năm đạo kiếm chỉ cùng điểm vào giữa. Ngay lập tức, trên năm kiếm chỉ liền lóe lên ánh sáng của Ngũ Hành. Kiếm chỉ hệ Kim điểm vào kiếm chỉ hệ Thủy. Kiếm chỉ hệ Thủy lập tức tản ra hơi nước mênh mông. Ngay sau đó, Kiếm chỉ hệ Thủy lại điểm về phía Kiếm chỉ hệ Mộc. Cứ như vậy, Mộc lại chia về phía Kiếm chỉ hệ Hỏa. Kiếm chỉ hệ Hỏa lại điểm về phía Kiếm chỉ hệ Thổ. Cuối cùng, kiếm chỉ hệ Thổ tỏa ra khí hệ Thổ nặng nề rồi chỉ về phía kiếm chỉ hệ kim.

Đến lúc này, năm đạo kiếm chỉ ngũ hành đã tạo được một vòng tuần hoàn. Ngũ hành tương sinh liên miên không dứt tỏa ra một thứ gì đó vô cùng nặng cùng với hơi thở huyền ảo cứ thế bốc lên. Trên năm đạo Kiếm chỉ, một vòng ánh sáng ngũ sắc chói mắt tỏa ra rồi tạo thành một cái lồng kính năm màu, bọc đạo Thiên Lôi thứ ba vào trong.

Vào lúc này, ánh sáng của tia chớp giống như bị trấn áp mà tỏa ra tiếng sét không cam chịu. Đồng thời, khí Thiên Lôi tỏa ra sự bá đạo muốn phá nát cái ống Ngũ Hành. Nhưng Ngũ hành có được sự tương sinh khiến cho cái ống đó vô cùng thật, cho dù bị nứt thì từ không gian xung quanh, khí ngũ hành lại tràn tới bổ sung.

Sau nửa nén nhang, tia chớp chỉ còn chừng một ngón út. Lập tức, năm bóng người hợp lại làm một mà hiện ra Lục Thanh thật sự. Đồng thời, cái ống Ngũ hành cũng lập tức vỡ nát.

Kiếm chỉ của hắn lại điểm nhẹ về phía trước, va chạm với đạo thiên lôi to bằng ngón út.

Một tiếng động giống như viên ngọc rơi xuống đất vang lên. Mối tiếp xúc với đầu ngón tay của Lục Thanh, đạo Thiên Lôi liền lập tức bị nghiền nát.

Trong nháy mắt khi tia chớp bị phá hủy, đám mây trên bầu trời cũng biến mất không còn lấy một chút vết tích.

- Hay! Vừa mới có được thân thể Bán Long mà đã có được sự linh ngộ và biến hóa như vậy. Rất tốt! - Âm thanh Diệp lão lại vang lên. Lần này, lão thực sự khen ngợi hắn.

Thực ra, động tác vừa rồi cũng là do Lục Thanh bất chợt nảy ra ý nghĩ. Có được thân thể Bán Long liền có được sự hòa hợp với trời đất và các loại khí khiến cho hắn không kìm nổi mà điều động những loại khí trước đó chưa từng điều động bao giờ. Đồng thời, hắn căn cứ vào Ngũ Hành liên thiên kiếm trận đã lĩnh

ngộ trước đó, cần phải có năm người tinh thông ngũ hành tương sinh mới có thể tạo ra toàn bộ uy lực mà sử dụng Phong Lô bộ với tốc độ cực cao để thi triển.

Kiểm trận Ngũ Hành liên thiên vốn có sự phòng ngự rất mạnh và công kích nổi tiếng. Dưới động tác của Lục Thanh nó đã được xuất hiện một cách hoàn mỹ. Ánh sáng ngũ hành xuất hiện với sự tương sinh, cho dù Lô kiếp cũng không thể trấn áp được nó.

- Ha ha! Xem ra thân thể Bán Long và Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của lão phu thực sự là rất phù hợp. Cứ như vậy, có thể cảm ứng và sử dụng những loại khí khác mà hấp thu thì cho dù là loại kiếm khí Thiên đạo nào đi chăng nữa, ngươi cũng có thể thi triển. - Âm thanh Diệp lão tràn ngập một sự hưng phấn.

- Trước đây, ta cứ cảm thấy Tử Hoàng Kiếm Thân kinh thiếu thiếu một cái gì đó. Thì ra nó chính là thân thể Bán Long.

Nghe Diệp lão nói như vậy, Lục Thanh cảm thấy khiếp sợ. Lúc động thủ vừa rồi hẳn không chú ý nhưng nhờ câu nói vừa rồi của Diệp lão, Lục Thanh mới lập tức tỉnh ngộ.

Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tuy rằng có thể hấp thu và chuyển hóa tất cả các loại tinh nguyên linh vật nhưng cũng có sự hạn chế. Đó là nó chỉ chuyển hóa được thành cái mà bản thân nắm trong tay. Giống như Lục Thanh tu luyện Phong Lô kiếm khí thì tất cả tinh nguyên linh vật cũng chỉ có thể chuyển hóa thành Phong Lô kiếm khí. Những thứ thuộc tính khác, Lục Thanh không cảm ứng được thì Tử Hoàng Kiếm Thân kinh không thể chuyển hóa ra. Giống như khi ở Lạc Nhật thành để chữa thương, Lục Thanh dựa vào sự hiểu biết mà chuyển hóa Huyết Sát kiếm nguyên dịch trong cơ thể thành Kiếm Nguyên hệ Kim. Mà hẳn phải cố gắng lắm mới có thể thành công, nếu không Thúc Nguyên đã tiếp dẫn khí hệ Kim, Lục Thanh không thể nào mà chuyển hóa nổi.

Nhưng hiện giờ, sau khi có được thân thể Bán Long, tất cả những vấn đề đó không còn tồn tại. Chỉ cần Lục Thanh muốn thì dựa vào mức độ hòa nhập của thân thể Bán Long với lực lượng bản nguyên của trời đất mà hẳn có thể làm cho Phong Lô Kiếm Nguyên chuyển biến tùy ý thành các loại Kiếm Nguyên có thuộc tính. Hơn nữa, với thân thể tương đương với một thanh thần kiếm Thanh Phàm, cơ bản hẳn chẳng phải lo không chịu nổi. Thần thông như vậy đúng là không thể tưởng tượng.

Tất nhiên, Kiếm Chung trong cơ thể Lục Thanh vẫn là Phong Lô Kiếm Chung, đây là điều không thể thay đổi. Vì vậy mà một khi thi triển, cũng chỉ có Phong Lô kiếm khí là mạnh nhất.

Hiểu được điều này, Lục Thanh hết sức khiếp sợ. Vậy là hẳn tương đương với một vị kiếm giả Thiên đạo tu luyện đủ mọi loại thuộc tính. Cái này đối với nhiều thời điểm rất có tác dụng. Thậm chí nó còn vượt qua cả thần thông của thân thể Bán Long như thần thông tị thủy.

Một lúc lâu sau, Luyện Tâm kiếm mới có thể bình tĩnh lại.

- Không ngờ, Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của lão phu lại có duyên với Long tộc như vậy. Xem ra, con đường của ta sau này chắc chắn phải đi quấy rầy đám Long tộc kia. - Âm thanh Diệp lão đầy cảm khái. Hẳn nhiên với phát hiện vừa rồi, lão cũng không giữ được bình tĩnh.

- Đúng rồi. Ngươi hãy thử xem thành tựu của Kiếm Cốt như thế nào? Lô kiếp vừa qua là thần thông tự thành. Mau kiểm tra xem đó là thần thông gì? - Sực nhớ ra, Diệp lão liền mở miệng nói.

Ánh mắt của Lục Thanh trở nên nghiêm túc. Toàn bộ tâm thần của hắn chìm đắm vào trong thân thể, xuyên qua kiếm thể Thanh Phàm tràn ngập Long Nguyên dịch, thần thức của Lục Thanh liền thấy được cốt thể đang tỏa ra những tia sáng màu trắng. Đây là Kiếm Cốt của hắn sao?

Toàn bộ thứ đó trong suốt tỏa ra những tia sáng trắng rực rỡ. Những tia khí sắc bén sinh ra dài một tấc trên bề mặt. Lục Thanh có thể cảm nhận được Long lực bản nguyên đầy đặc trong xương tủy.

Theo bản năng, hắn sử dụng thần thức chạm vào Kiếm Cốt. Ngay lập tức, Lục Thanh liền cảm thấy toàn thân thể đại. Đồng thời, hai tia sáng màu trắng chói mắt xuyên ra sau lưng rồi sự tê dại liền biến mất.

Đây là...

Hắn khiếp sợ nhìn sau lưng mình. Chẳng biết từ lúc nào sau lưng hắn đã xuất hiện một đôi cánh giống như cánh đại bàng. Những cái lông trên bề mặt hết sức sống động. Mỗi một chiếc đều do Phong Lô kiếm khí

ngừng tụ thành. Hai cái sải cánh rộng chừng một trượng, chất chứa đầy Long lực bản nguyên. Từ trong không trung, hai loại khí Phong Lôi cuộn cuộn đổ về trên mỗi chiếc lông cánh.

Tâm thần thoáng động, Lục Thanh liền cảm thấy bản thân với những cái lông cánh đó có sự hòa hợp máu thịt. Ngay lập tức, Lục Thanh vừa mới xuất hiện suy nghĩ, đôi cánh liền chuyển động.

Chỉ trong tích tắc, Lục Thanh liền xuất hiện ở độ cao trăm trượng.

Lục Thanh không thể tin được vào mắt mình mà nhìn chằm chằm xuống dưới mặt đất. Tốc độ vừa rồi so với Phong Lôi bộ của hắn còn nhanh gấp đôi. Hơn nữa, hắn cũng chưa dốc hết lực vỗ cánh. Lục Thanh không dám tưởng tượng nếu bản thân dùng hết sức thì có thể đạt tới tốc độ như thế nào?

Nghĩ đến đây, đôi cánh sau lưng hắn chợt vang lên tiếng kiếm ngân thê lương. Một tia sáng màu trắng, tím lóe lên rồi trong nháy mắt, Lục Thanh xuất hiện cách vị trí cũ năm trăm trượng.

- Nhanh thật! Gần như là gấp ba lần tốc độ của Phong Lôi bộ. - Lục Thanh thở ra rồi lẩm bẩm. Nhưng có điều khiến cho hắn cảm thấy đáng tiếc đó là phải nhờ vào Long lực bản nguyên mà hai loại khí Phong Lôi tự động bổ sung đối với lông cánh. Nhưng một khi sử dụng tốc độ như vừa rồi cần hắn cung cấp phần lớn Kiếm Nguyên. Như thế, cho dù hắn có tư chất tiên thiên đạt tới mười phần cũng không thể bù nổi.

Diệp lão cũng chắc lưỡi lên tiếng:

- Một cặp Phong Lôi kiếm sí hay thật. Với tu vi bây giờ của ngươi, tốc độ bình thường có thể sánh với Kiếm Vương trung thiên vị. Nếu như dốc hết sức như vừa rồi, thì có lẽ ngoại trừ Kiếm Vương đại thiên vị tu luyện kiếm khí hệ Phong chú trọng tốc độ ra thì không ai có thể đuổi được ngươi. Nhưng đáng tiếc, tốc độ như vậy trừ khi có Tử Hoàng kiếm thân kinh chuyển hóa Kiếm Nguyên nếu không không thể duy trì lâu được.

Diệp lão dừng lại một chút rồi nói:

- Ta bắt đầu mong đợi xem sau khi ngươi bước vào cảnh giới Kiếm Hồn thì đôi Phong Lôi Kiếm Sí này có được tốc độ như thế nào.

Nói xong, Diệp lão liền cất tiếng cười ha hả, đầy vui sướng. Hôm nay, không chỉ có Lục Thanh mà lão cũng thu hoạch được rất nhiều.

Tâm thần Lục Thanh vừa mới động cặp Phong Lôi kiếm sí sau lưng xoẹt một tiếng rồi thu vào trong cơ thể. Mức độ co duỗi tự nhiên như vậy có thể sử dụng được bất cứ lúc nào.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

392. Chương 148: Thực Lực Dững Mãnh. Chân Long Xuất Thế

Lúc này, Phong Lôi vẫn còn chưa tỉnh lại nên Lục Thanh liền bước tới ngồi xuống bên cạnh Hóa Long trì. Vừa mới đột phá Kiếm thể Thanh Phàm, đồng thời có được thân thể Bán Long. Tuy rằng bởi vì Nguyên Long dịch quá hiệu quả nên Lục Thanh vượt qua giai đoạn củng cố. Tuy nhiên những gì hắn nắm trong tay vẫn còn có rất nhiều sự khiếm khuyết.

Ít nhất, thân thể Bán Long là thứ mà hắn chưa nắm được nhiều nhất vì nó có được sự hòa hợp với trời đất mà sinh ra thần thông. Bây giờ, Lục Thanh mới chỉ tìm hiểu được một phần rất nhỏ.

Lúc này, Lục Thanh cũng chẳng tu luyện mà đưa thần thức đắm chìm vào trong thân thể, cảm ứng sự thay đổi của khí huyết toàn thân. Sự mạnh mẽ của khí huyết cùng với sức sống khiến cho hắn không dám tưởng tượng.

Lực lượng thân thể hắn tăng lên rất nhiều. Nếu như nói khi có được thân thể Bán Long là năm vạn cân, vậy thì khi có được kiếm thể Thanh Phàm coi như kích thích Long Nguyên lực. Long thân cũng hoàn toàn hòa nhập với kiếm thể Thanh Phàm. Lần này có thể nói khí lực tăng gấp đôi, đạt tới mười vạn cân.

Mười vạn cân? Lục Thanh không thể tin được vào điều đó. Giờ phút này, hắn có cảm giác chỉ cần một quyền có thể đập nát cả ngọn núi nhỏ. Một kiếm, chặt đứt cả một nhánh sông.

Có điều, Lục Thanh nhanh chóng bình tĩnh lại bởi vì kiếm giả không phải chỉ dựa vào sức mạnh để giành chiến thắng. Vì vậy mà sức lực thân thể cũng phải vận dụng thật tốt mới được. Nếu không thì chính là bỏ gốc lấy ngọn.

- Sư phụ! Người xem con bây giờ có thực lực như thế nào? - Lục Thanh mở miệng nói.

- Thực lực của người? - Diệp lão trầm ngâm một chút rồi nói:

- Sự tiến bộ của người có lẽ đã đạt tới Kiếm Vương trung thiên vị. Tuy rằng bây giờ người chưa ngưng kết được Kiếm Hồn nhưng ta nghĩ với thân thể Bán Long và sự hòa hợp với trời đất thì Kiếm Vương trung thiên vị cũng không thể áp đảo được lực thiên địa so với người. Ngoại trừ sự hơn kém về điều đó, sự vận dụng Tử Tiêu Phong Lôi kiếm của người thì Kiếm Vương trung thiên vị bình thường cũng không phải là đối thủ.

Dừng lại một chút rồi Diệp lão nói tiếp:

- Nếu có người có sức lực hơn người thì cũng khó nói. Dựa theo sự phân chia của Linh tộc ngày đó thì bây giờ sức lực của người mới bước vào Ngũ trọng thiên Vũ hồn đại thiên vị. Nếu tính cả kiếm thể Thanh Phàm thì cho dù là Vũ Hồn đại thiên vị bình thường cũng không dám đối mặt với người. Sức lực như vậy, nếu người dựa theo Vạn Pháp quy tông chuyển hóa thành quyền pháp, quyền kiếm thì ta nghĩ cho dù là Kiếm Vương đại thiên vị cũng không làm gì được người. Nhưng muốn đánh bại họ, lực thiên địa mà người nắm được vẫn chưa đủ. Như bây giờ, phần thắng cũng chưa tới năm thành.

“Kiếm Vương đại thiên vị?”

Lục Thanh không ngờ, có được thân thể Bán Long, rèn luyện kiếm thể Thanh Phàm lại có được sức lực mạnh đến vậy. Đó là hắn còn chưa tính lại một chút thực lực vẫn còn giữ. Chẳng hạn như Ngũ Hành liên thiên kiếm trận mà hắn vừa thi triển, với tốc độ của hắn chỉ sợ cho dù Kiếm Tông cũng chẳng hề có kết quả tốt đẹp. Kiếm trận địa cấp tương đương với năm người thi triển có thể nói uy lực của Ngũ Hành liên thiên kiếm trận ở trong phạm vi nhỏ liền phát huy tới cực hạn.

Nhưng ngay lập tức, Diệp lão lại mở miệng:

- Ta cần phải nhắc nhở người rằng kiếm khí của người có được khả năng chuyển hóa thành nhiều thuộc tính nhưng không được thi triển trước mặt người khác. Trừ khi tới lúc đối mặt với chuyện sinh tử thì khác. Người nên biết, bây giờ người có được năng lực kinh thể hải tặc như thế nào. Nếu để cho mấy lão bất tử của thế giới Tử Hoàng mà biết chắc chắn sẽ tới ép hỏi người. Dù sao, tới trình độ của bọn chúng nếu có thể lĩnh ngộ được những thuộc tính khác, sở hữu những thần thông mới cũng là điều rất tốt.

- Ngoài ra người còn một số thần thông do thân thể Bán Long sinh ra cũng không phải có thể sử dụng một cách dễ dàng. Về phần Phong Lôi Kiếm Sí thì không nói. Mặc dù bây giờ người có nhiều năng lực, nhưng nếu có thể ẩn giấu được chút nào hay chút ấy. Tuy rằng kiếm giả phải thể hiện tài năng, tăng tiến một cách dừng mãi. Nhưng cây mọc một mình chắc chắn sẽ bị gió thổi bật rễ. Nếu không cần thiết thì hay che giấu, tránh để phiền toái về sau.

Lục Thanh gật đầu, hơi suy nghĩ một chút rồi hiểu ra. Đúng là bây giờ hắn có được thần thông kinh thể hải tặc khó tránh khỏi sự đổ kỵ của người khác. Cho dù là năm người Lạc Thiên phong cũng sẽ hoài nghi. Dù sao, Huyết Sát kiếm nguyên dịch cũng không có tác dụng vạn năng nếu xuất hiện một số năng lực khác lạ sẽ khiến cho người ta hoài nghi.

Trong mấy năm qua, tốc độ tiến bộ của hắn là quá nhanh.

Tiếp theo, Lục Thanh im lặng thủ hộ bên cạnh Hóa Long trì, chờ Phong Lôi xuất thế.

Cứ như vậy cho tới khi nửa canh giờ trôi qua.

Trong Hóa Long trì chợt vang lên từng tiếng gió rít vù vù. Âm thanh vù vù càng lúc càng cao cuối cùng biến thành một tiếng long ngâm kinh thiên. Đồng thời, uy áp của Chân Long bùng phát.

Cũng may bây giờ, Lục Thanh có được thân thể Bán Long nên tiếng long ngâm mang tới cho hắn một cái cảm giác thân thiết.

Phong Lôi lại phát ra một tiếng long ngâm nữa. Rồi sau đó, từ trong Hóa Long trì, một cái bóng khổng lồ phóng lên cao. Khi tới giữa không trung, nó liền hiện ra thành một con rồng dài gần năm mươi trượng. Thân mình của nó tỏa ra ánh sáng màu trắng. Dưới bụng là bốn cái chân cứng rắn, sắc bén thể hiện cho thân phận Chân Long của Phong Lôi.

Cái sừng của nó giống như sừng hươu chĩa ra sau. Bây giờ, cái đầu rắn của Phong Lôi chính thức biến thành đầu rồng. Hai cái râu rắn cũng biến thành râu rồng. Một cái vẩy đuôi của nó liền tỏa ra khí thể khiến cho vạn thú phải thần phục.

Nhưng ngay sau đó, nhìn thấy Lục Thanh thân mình rồng của Phong Lôi liền lập tức biến hóa. Tất cả những cái chân, thân mình, sừng, đầu đều nhanh chóng biến hóa. Trong giây lát nó lại trở về hình dáng của Long Mã trước đây. Thậm chí cả huyết mạch Chân Long cũng trở lại với sự pha tạp tới tứ giai trước đây.

- A! - Sự thay đổi đó khiến cho Lục Thanh có chút ngạc nhiên.

- Đây là khả năng bảo hộ của Chân Long. - Diệp lão mở miệng nói.

- Chân Long là do trời đất sinh ra nên vô cùng mạnh. Có điều nếu nó đơn độc, đặc biệt là khi còn nhỏ nó có sức hút rất lớn đối với linh thú ngũ giai trở lên. Ăn thịt được nó có thể nói là rất tốt, thậm chí còn có thể tiến hóa.

- Tất nhiên, thân là Chân long thì khi còn nhỏ cũng cần phải có sự bảo vệ đối với bản thân. Giống như con vật nhỏ kia, nó che giấu thân phận vì sợ khi đi ra ngoài, trong phạm vi ngàn dặm quanh nó, linh thú ngũ giai sẽ theo khí Chân Long mà tìm đến, ăn thịt nó.

Thì ra là vậy. Đến lúc này, Lục Thanh mới hiểu ra. Đúng là một chủng tộc mạnh như vậy, muốn lớn lên không phải chuyện dễ dàng. Không có trường bồi bảo vệ chúng, nếu để lộ thân phận thì đối với linh thú mà nói chắc chắn chẳng khác gì linh dược vạn năm có một sự thu hút quá lớn.

Mà như vậy cũng tốt, Lục Thanh cũng không cần phải lo lắng chuyện giải thích với hai vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Lăng Tiêu tông. Dù sao, nếu đưa Phong Lôi với thân phận Chân Long cho họ chắc chắn sẽ gặp rắc rối quá lớn, khó tránh khỏi việc đối phương nảy sát tâm. Bình Đăng khế ước đúng là cần linh thú chủ động như nếu giết chết người có khế ước thì khế ước sẽ bị hóa giải. Thậm chí khi đó còn mang tới họa diệt tông nữa.

Vù...

Con vật nhỏ thu gọn lại chỉ còn chừng có một thước, quán trên tay Lục Thanh. Cái đầu nó cố gắng cọ cọ vào tay hắn rồi mở miệng ra nói:

- Đau quá! Vừa rồi đau quá.

Hai mắt màu xanh tím của nó đầy sự đáng thương.

Nghĩ tới hơn mười năm phải đắm chìm trong Thiên Lôi, Phong Lôi lại cảm thấy đau đớn.

Có điều...

- Người có thể nói chuyện?

Lục Thanh lập tức sửng sốt.

Con vật nhỏ gật đầu, mở miệng nói:

- Không biết! Khi đi ra liền có thể nói chuyện. Trong đầu còn có rất nhiều thứ khác.

Rất nhiều thứ khác... Đó chính là những điều kế thừa của Chân Long. Suy nghĩ một chút, Lục Thanh lại nói:

- Trước khi đạt tới ngũ giai không được nói chuyện. Nếu muốn nói thì truyền âm với ta là được rồi.

Rõ ràng sau khi kế thừa chân truyền của Chân Long, Phong Lôi cũng hiểu được rất nhiều điều. Vì vậy sau khi Lục Thanh nói thế, nó cũng gật đầu.

Sau đó, ánh mắt của Lục Thanh nhìn về phía Hóa Long trì. Bây giờ, trong Hóa Long trì, Long Nguyên dịch còn lại chưa tới một nửa. Mặc dù như vậy nhưng năm thành Long Nguyên dịch cũng là một chuyện khó tưởng.

- Tiểu tử! Thu Hóa Long trì lại. - Diệp lão mở miệng nói.

“Thu?!” Lục Thanh sửng sốt vì Không Giới không có được không gian lớn tới mức độ đó.

Dường như hiểu suy nghĩ của Lục Thanh, Diệp lão mở miệng nói:

- Yên tâm đi! Một cái Không Giới do gã Kiếm Đế luyện thành mà thôi. Mấy năm nay hồn phách của ta cũng hồi phục được bốn thành lực lượng. Để cải tạo một cái Không Giới rất đơn giản.

Theo bản năng, Lục Thanh đưa thần thức chìm vào trong Không Giới.

Ngay lập tức, Lục Thanh ngẩn người khi thấy khoảng không trong Không Giới không ngờ lại mở rộng ra tới mười lần. Vốn lúc trước nó chỉ cao chừng hai trượng, rộng mười trượng thì bây giờ cao tới hai mươi trượng, rộng cả trăm trượng. Muốn thu Hóa Long trì chỉ có hai mươi trượng vào trong là chuyện hết sức dễ dàng.

Ngay lập tức, Lục Thanh vẫy tay phải về phía Hóa Long trì. Một làn dao động nhanh chóng mở ra bao phủ Hóa Long trì. Tới đây, Lục Thanh như cảm nhận được một tia lực lượng kỳ dị như tới từ không gian Động Hư.

- Được rồi! Đi thôi! Long vực này có dấu ấn của Chân Long nên đời này không có người thứ hai có khả năng kế thừa được. Thực sự là đáng tiếc. - Diệp lão liền thở dài, có chút nuối tiếc.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

393. Chương 149: Bạt Kiếm Giương Cung

Trong khoảng không gian màu trắng, nguyên khí của trời đất dày đặc một cách khác thường. Nếu như có thể lấy đây để kiếm giả tu luyện, một khi tới thời điểm đột phá, dựa vào nguyên khí dịch ở đây chắc chắn chỉ trong thời gian ngắn là đột phá được.

Sau khi Lục Thanh biết Diệp lão hủy diệt hết tàn niệm của Chân Long ở đây mới hiểu được tại sao mà hắn lại có thể đi vào được Long cốt. Đồng thời, Lục Thanh lại càng cảm nhận được thực lực của Diệp lão cao tới đâu. Sự hùng mạnh của Diệp lão cho dù bây giờ hắn có thực lực như vậy mà vẫn không thấy được điểm cuối.

Bây giờ, hắn còn được Diệp lão giải thích cho long vực của Chân Long bát giai có thể biến thành một nơi tu luyện. Đồng thời, do Lục Thanh có được thân thể Bán Long nên lập tức Diệp lão liền truyền cho một số ấn ký bản nguyên, nhờ đó mà Lục Thanh có thể ra vào Long vực tùy ý.

Lục Thanh ra khỏi Long cốt liền thấy một xà, một quy đang bảo vệ bên ngoài.

- Tiểu tử kia không nhận kế thừa? - Thấy Phong Lôi quần quanh tay của Lục Thanh, cự xà sửng sốt mở miệng nói.

Nhưng ngay sau đó, từ trên người Phong Lôi liền tỏa ra một làn hơi thở hoang dã. Trong đó ẩn chứa một chút Long uy khiến cho vạn thú phải thần phục cuộn cuộn tỏa ra khiến cho hai con linh thú mặc dù là ngũ giai nhưng cũng bị trấn áp, không cất nổi một chút ý chí chiến đấu.

- Chân Long đại vương.

Ngại lập tức, hai con linh thú liền nằm rạp xuống.

Đối với sự trung thành của hai con linh thú, Lục Thanh cảm thấy rất xúc động.

Đường như nghĩ tới điều gì đó, Lục Thanh mở miệng nói:

- Một vị nữa đâu?

Nghe thấy Lục Thanh hỏi vậy, hai con linh thú liền tỏ ra đau thương:

- Lão Chương đã nằm xuống rồi.

“Ồ...”

Nghe nói Hàn Ma Chương đã nằm xuống, Phong Lôi cất tiếng rên rỉ.

Ngẫm ngợi một chút, Lục Thanh liền vươn tay phải ra. Lập tức, hai giọt Long Nguyên dịch to bằng đầu người xuất hiện, tỏa ra một thứ long khí của Chân Long vô cùng tinh khiết.

- Đây là Long Nguyên dịch?

Hai con linh thú mở to mắt ra mà nhìn.

Lục Thanh phất tay làm cho hai quả Long Nguyên dịch bay tới trước mặt hai con linh thú rồi nói:

- Hai vị bảo vệ nơi đây nhiều năm. Đây là chút quà của Chân Long.

- Đó là sự thật? - Hai con linh thú không dám tin vào sự thật trước mặt. Cho dù trước đây gặp được Chân Long, chúng cũng chỉ có được vài giọt mà thôi. Mặc dù lúc đó chúng còn yếu nhưng sức mạnh của Long Nguyên dịch vẫn in sâu trong ký ức của chúng.

Có điều....

- Tại sao người lại có được Long Nguyên dịch? - Cự xà ngạc nhiên hỏi.

Ngay sau đó, từ người Lục Thanh chột tỏa ra Long uy cực mạnh. Long khí tinh thuần nhanh chóng tản ra xung quanh, thậm chí còn mạnh hơn cả Phong Lôi. Dưới Long uy đó, hai con linh thú chẳng những cảm thấy chấn động mà còn có cả sự uy hiếp của cái chết.

- Thân thể Bán Long? - Hai con linh thú kinh ngạc kêu lên.

Thân thể Bán Long ngoại trừ việc không thể hóa rồng ra thì gần như thuộc Long tộc. Chỉ cần Lục Thanh muốn thậm chí hắn có thể phóng ra cả Long chú. Có điều, Long chú cần phải để sau này hắn lĩnh ngộ mới được. Tuy rằng hắn có được thân thể Bán Long nhưng chung quy vẫn là con người. Đây là điều mà khiến cho hắn không thể có được kế thừa thực sự của Chân Long từ Hóa Long trì.

Tất nhiên, điều đó cũng không quan trọng. Có được thân thể Bán Long thì trong suy nghĩ của hai con linh thú, Lục Thanh cũng tương đương với Chân Long. Huống chi, thực lực của Chân long còn cao hơn chúng rất nhiều.

Chẳng hề do dự, hai con linh thú liền phun ra hai tia sáng bạc lấy hai quả cầu Long Nguyên dịch rồi phong bế tạm thời trong cơ thể. Chỗ Long Nguyên dịch đó đủ để giúp chúng đạt tới ngũ giai đỉnh phong, thậm chí là lục giai. Nhưng đó chưa phải là điều quan trọng. Quan trọng nhất đó là chỗ Long Nguyên dịch đó có thể giúp chúng có được một chút huyết mạch của Chân Long, đủ giúp chúng tu luyện sau này dễ dàng hơn rất nhiều.

- Tốt lắm! Nếu đã vậy, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại. - Lục Thanh chắp tay đang định rời đi.

- Khoan đã. - Gần như cùng một lúc, hai con thú đều hô lên.

- Các vị.... - Lục Thanh dừng lại, ngơ ngác hỏi.

Hai con linh thú liếc nhau rồi con cự quy mở miệng nói:

- Nếu người đã kế thừa huyết mạch của Chân Long có được thân thể Bán Long thì cũng coi như một nửa đại vương của chúng ta. Chúng ta nguyện đi theo bên cạnh người.

- Đi theo.... - Lục Thanh cảm thấy sững sốt.

- Đúng thế! Có điều... Chỉ là.... - Nói tới đây, Cự quy có chút ấp úng:

- Có điều hy vọng người thi thoảng cấp cho chúng ta một hai giọt Long Nguyên dịch. Người cũng biết nó đối với sự tu luyện của chúng ta....

Nghe chúng nói như vậy, Lục Thanh cảm thấy vui vẻ. Hai con linh thú ngũ giai tương đương với Kiếm Vương đại thiên vị. Nếu ở trong nước cho dù là Kiếm Vương đỉnh cũng không khiến cho chúng e ngại. Có chúng đi theo thì chính là hai sự trợ giúp cực lớn.

Về phần Long Nguyên dịch có tới một nửa cái ao đó cũng phải mấy ngàn cân. Cho hai con linh thú đó một vài giọt cơ bản chẳng có chuyện gì. Điều quan trọng là Lục Thanh rất thích sự trung thành của hai con linh thú này.

Khi Lục Thanh đồng ý, hai con linh thú cũng chẳng hề do dự. Mặc dù hẳn không yêu cầu nhưng chúng vẫn chủ động ký kết Bình Đẳng Khế Ước đối với Lục Thanh. So với những người khác mà nói thì Lục Thanh có được huyết mạch của Chân Long cũng coi như là đồng loại cả chúng. Thậm chí, do huyết mạch Chân Long mà trong lòng chúng còn có một sự kính sợ.

Cuối Bích Lạc hải...

Năm người Nhiếp Thanh Thiên nhìn bầu trời phía trên Bích Lạc hải. Trong thoáng chốc, Bích Lạc hải liền trở lại bình thường. Nước biển xanh lam một lần nữa trở lại như cũ. Ngay cả bầu trời cũng trong xanh hơn rất nhiều. Trên bề mặt Bích Lạc hải chỉ còn những con sóng nhỏ. Đồng thời, trên trời những đám mây một lần nữa xuất hiện. Dưới ánh mặt trời, Bích Lạc hải liền ánh lên một màu vàng rực.

- Làm sao bây giờ? Lục Thanh vẫn còn chưa đến đây. - Dịch Nhược Vũ mở miệng nói. Nghỉ ngơi mấy thời thần mặc dù chưa đủ cho nàng hồi phục lại nhưng thương thế cũng chuyển biến rất tốt. Còn bốn người Nhiếp Thanh Thiên thì đã hồi phục lại rất nhiều.

- Bích Lạc hải tại sao lại trở nên yên tĩnh như vậy? Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra ở dưới đáy? - Nhiếp Thanh Thiên nhỏ giọng nói.

Từ khi bọn họ bước chân vào khu vực của Bích Lạc hải tới giờ có quá nhiều chuyện quái dị xảy ra.

Lúc này, Long Tuyết cũng đứng dậy. Đôi mắt xinh xắn của nàng yên lặng nhìn về phía giữa biển. Một lúc lâu sau, nàng mới mở miệng nói:

- Ta đi xem.

- Người đi xem? - Bốn người Dịch Nhược Vũ sững sốt rồi đứng dậy.

- Cùng đi chứ. Cho dù thế nào, chúng ta cũng phải tìm được hắn. - Trầm ngâm một chút, Nhiếp Thanh Thiên mở miệng nói, ánh mắt lộ rõ sự quyết tâm.

- Không được đi.

Lúc này, từ nơi xa vọng tới một tiếng quát lạnh lùng. lát sau, năm người Nhiếp Thanh Thiên liền thấy năm người con gái của Nhược Thủy môn đi đứng dậy, đi tới.

- Thế nào? Thấy trời yên bể lặng, sự phụ của chúng ta sắp quay lại nên các người đứng ngồi không yên đúng không? - Người con gái mặc áo xanh biếc cầm đầu mở miệng nói. Đồng thời, nàng cũng đưa mắt nhìn năm người Nhiếp Thanh Thiên:

- Ta biết ngay năm người các người không phải là người tốt, lại còn dám giả mạo chuyện Kiếm Sứ kim thiên. Nghe các người nói chuyện rõ ràng là có ý đồ gây rối. Nói! Các người tới Nhược Thủy môn của chúng ta có mục đích gì?

Ngay lập tức, năm người cùng rút thần kiếm sau lưng chỉ về phía đám Nhiếp Thanh Thiên. Từ trên người các nàng bốc lên một làn hơi nước kỳ dị. Ngay sau đó, năm người Nhiếp Thanh Thiên liền cảm thấy không khí xung quanh có chút gì đó hơi đặc lại như bước vào trong một cái ao lầy cho họ khó chịu.

- Năm vị không được ngậm máu phun người. Ở đây còn chưa tính là khu vực của Nhược Thủy môn. Các người định ý thế hiệp người phải không? - Ánh mắt Nhiếp Thanh Thiên trở nên lạnh lùng. Năm tên đệ tử của Nhược thủy môn đứng là không biết phân biệt trái phải, không chịu nói lý lẽ chỉ biết suy đoán. Cho dù cả năm người đó là thiên chi kiêu nữ, là những nhân vật quan trọng của tông môn nhưng năm người bọn

họ cũng là những người đứng đầu của thế hệ trẻ trong tông, sự kiêu ngạo trong lòng chẳng hề kém so với năm người kia.

Chỉ có điều bọn họ trải qua rất nhiều chuyện nên ngạo khí của mỗi người đã được thu liễm rất nhiều. Có nhiều chuyện có thể giải quyết một cách thỏa đáng nhưng điều đó cũng không có nghĩa bọn họ có thể để mặc cho người ta bắt nạt, vu khống mình.

- Người! - Không ngờ tới lúc này, Nhiếp Thanh Thiên lại chẳng chút e ngại như vậy khiến cho người con gái mặc áo xanh nổi giận. Nhưng dù sao thì cũng đã vượt qua nguyên khí kiếp đạt tới Kiếm Chủ nên nhanh chóng đè nén được cơn tức trong lòng.

- Được lắm! Người nói ta vu cho các người. Vậy các người nói mình là Kiếm Sứ Kim Thiên thì ta hỏi rằng tại sao các người chỉ có năm người? Kiếm Sứ Kim Thiên có sáu người đến từ Tử Hà tông. Đến bây giờ, tất cả tông môn trên đường đi của họ chúng ta đều biết những chuyện đó. Các người nói sư huynh của mình còn phải chiếu cố tới linh thú? Được rồi! Vậy tại sao bây giờ hắn còn chưa tới? Rõ ràng là các người cố ý bịa đặt vì có ý đồ bất chính.

- Sư tỷ! Chẳng cần phải nói với họ làm gì. Cứ bày trận vậy lại, đợi sư phụ trở về sẽ tìm ra manh mối. Đến lúc đó có đủ bằng chứng, gặp được sư phụ chúng ta, xem họ còn nói gì nữa? - Một người con gái có thân hình thon thả đứng bên cạnh quát lên.

Người con gái mặc áo xanh cầm đầu, gật đầu nhìn năm người Nhiếp Thanh Thiên rồi nói:

- Ở yên đây, đợi sư phụ bọn ta trở về. Nếu không đừng trách kiếm của chúng ta vô tình. Cho dù tu vi của các người có cao lại có cả Kiếm Ý thì với kiếm trận của bọn ta cho dù là Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn cũng chẳng tốt đẹp được đâu.

Nữ tử mặc áo xanh nói một cách cẩn thận. Tuy rằng họ có được kiếm trận nhưng Kiếm Ý mà Nhiếp Thanh Thiên thả ra lúc trước khiến cho nàng cảm thấy vô cùng e ngại. Một khi năm người đó động thủ chắc chắn các cô khó tránh khỏi bị thương. Vì vậy mà nàng định dùng kiếm trận giữ năm người Nhiếp Thanh Thiên ở lại, đợi sư phụ trở về. Đến lúc đó, cho dù có hiểu lầm thì với lời nói của năm người đó lúc này cũng vẫn có thể khiến trách được.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

394. Chương 150: Uy Nghiêm Của Chân Long

Nhiếp Thanh Thiên hừ lạnh một tiếng, trong mắt của gã lần đầu tiên xuất hiện sự lạnh lùng.

- Nếu đã thế có lẽ phải làm quá một chút rồi.

Người con gái mặc áo xanh cười lạnh:

- Các người đã như vậy thì đừng trách kiếm của chúng ta vô tình. Bốn sư muội nhanh bố trí kiếm trận Thiên Hà.

- Vâng. - Từ bốn thanh thần kiếm kia cũng xuất hiện Nhược Thủy kiếm khí khiến cho không khí càng đặc thêm vài phần.

Năm người Nhiếp Thanh Thiên liếc mắt nhìn nhau. Rồi từ trên người Long Tuyết gần như chỉ trong nháy mắt bùng phát hơi lạnh. Khí thể mạnh mẽ của Kiếm Chủ trung thiên vị nhanh chóng tản ra áp chế năm người của Nhược Thủy môn.

Không khí đang nặng nề chợt nhẹ đi rất nhiều do chợt xuất hiện những bông tuyết.

Khí thể hai bên va chạm nhau giữa không trung phát ra tiếng nổ vang dội.

Nhưng đúng vào lúc hai bên bạt kiếm giương cung thì một nữ đệ tử của Nhược Thủy môn chợt phát hiện ra điều gì đó liền hô lên:

- Đại sư tỷ! Có người đến.

“Có người đến?”

Năm người Nhiếp Thanh Thiên cũng sững sốt quay đầu lại.

- Là Lục Thanh! - Nhiếp Thanh Thiên trầm giọng nói.

Trên bầu trời phía xa xuất hiện một đạo kiếm quang màu xanh tím, kéo theo những tiếng sấm sét ầm ầm cùng với tiếng gió rít. Chỉ trong giây lát, kiếm quang đã vượt qua khoảng cách trăm trượng với tốc độ cực nhanh khiến cho năm người bên Nhược Thủy môn trở nên ngưng trọng.

“Thanh thế của người đó mạnh thật!”

Trong giây lát, năm người con gái liền bắt đầu tin lời nói của Nhiếp Thanh Thiên và Dịch Nhược Vũ lúc trước là thật.

Nhưng cho dù thế nào thì chuyện cũng đã xảy ra rồi. Người con gái áo xanh cắn chặt răng. “Nhưng các người dám chống đối lại chúng ta, đợi các vị sư phụ trở lại các người sẽ phải nhận sai... Không! Còn phải dâng thần kiếm ra mà bồi tội mới được.”

Trong chớp mắt kiếm quang đã xuyên qua mấy dặm mà tới nơi.

Năm người Nhiếp Thanh Thiên nhìn nhau, cùng thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời, ánh mắt của họ nhìn Lục Thanh hoàn toàn khác lạ. Bọn họ không biết rằng trước đây Lục Thanh đã có được tốc độ như vậy. Chẳng lẽ, trong thời gian ngắn, cảnh giới của hắn lại đột phá?

Nghĩ tới đây, trong lòng năm người Nhiếp Thanh Thiên đều khẳng định. Bọn họ cũng chẳng biết nói thế nào bởi cảnh giới trên tay Lục Thanh tăng lên vô cùng dễ dàng. Cho dù là một bước quan trọng để bước vào cảnh giới Kiếm Hồn đó là hiểu được bản nguyên đối với kiếm giả bình thường phải mất mấy năm thậm chí là mấy chục năm mới có thể lĩnh ngộ. Nhưng hắn chỉ trong thời gian ngắn là đã đột phá.

Vốn lúc đầu, Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp còn có một chút cố gắng, nhưng từ sau khi ra khỏi Kiếm Mộ cũng đành bỏ đi. Đối với Lục Thanh, bây giờ họ chỉ coi như mục tiêu phấn đấu còn chuyện so sánh thì họ đã tự gạt hẳn qua một bên.

Ánh sáng biến mất, Lục Thanh mới từ không trung hạ xuống.

Từ xa, hắn đã cảm nhận được khí thế của hai bên. Bây giờ, thấy kiếm của mọi người được rút ra hết liền nhướng mày, hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

- Người chính là sư huynh của họ?

Lục Thanh quay đầu thì thấy một cô gái mặt quần áo màu xanh, tóc cũng được cột bằng một dải lụa mà xanh đang mở miệng hỏi hắn.

Lục Thanh cau mày. Năm người này vênh mặt, hắt hàm nói chuyện khiến cho hắn cảm thấy rất khó chịu. Có điều, cảm nhận khí Nhược Thủy tản ra từ người họ, Lục Thanh biết năm người này chính là đệ tử của Nhược Thủy môn. Hơn nữa, qua tu vi của các nàng, chắc chắn là những người đứng đầu trong thế hệ đệ tử của môn phái. Nếu không cũng không có khinh người như thế.

Mà Lục Thanh cũng không có cảm giác gì tốt đẹp đối với bốn vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Nhược Thủy môn. Bốn người đó lấy thế ép người, bắn hắn phải làm cho Phong Lôi ói ra mười giọt máu. Sau đó thì bị hắn chém chết tông chủ. Ba người còn lại cũng bị Hàn Ma Chương cho nổ thủ đan giết chết.

Đặc biệt, qua những gì mà Huyền Long quy và Băng Ma xà biết thì Lục Thanh có thể xác định Nhược Thủy môn không có đại sư có tu vi hơn Kiếm Vương. Thậm chí có thể nói, bốn người kia nằm xuống, Nhược Thủy môn không còn một gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Chỉ cần Kiếm Thần chủ điện biết được, Nhược Thủy môn sẽ bị đánh cho trở lại nguyên hình, thậm chí trong số tông môn bình thường cũng không thể có được địa vị đây đủ.

Vì vậy mà ánh mắt của Lục Thanh nhìn về phía năm người con gái kia có chút thương hại. Có lẽ các nàng còn không biết rằng chỉ vài năm nữa, Nhược Thủy môn của mình sẽ rời khỏi hàng ngũ tông môn cấp Thanh Phàm. Thậm chí tới lúc đó, những tông môn khác sẽ ra tay ngay lập tức.

Mà từ tính khí của năm người con gái này mà nói, Lục Thanh có thể đoán được chỉ sợ rằng ngay cả tông môn bình thường Nhược Thủy môn cũng không giữ được, sớm muộn cũng bị chia cắt hoàn toàn.

Nhưng lúc này, cô gái mặc áo xanh vẫn chưa biết chuyện đó nên ánh mắt nhìn Lục Thanh ngoài sự khiêu khích còn có chút khinh thường.

- Thế nào... Nếu người là sư huynh của bọn họ thì hãy nói cho ta biết, các người đến Nhược Thủy tông để thực hiện âm mưu gì? - Cô gái mặc áo xanh nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Trong suy nghĩ của cô, sáu người này cố tình lúc bốn vị sư phụ có chuyện quan trọng rời khỏi Nhược Thủy môn mà tới đây. Trong khi với tu vi đó của họ, còn nói là Kim Thiên kiếm sư chẳng phải là quá trùng hợp hay sao? Nghĩ đến ân oán của Nhược Thủy môn với mấy tông môn xung quanh, nàng càng thêm chắc chắn với suy nghĩ của mình.

Lục Thanh lắc đầu. Đối với cái loại chỉ biết vu cho người khác mà không biết họa phúc như thế nào, Lục Thanh rất ghét. Vì vậy mà hắn chẳng thèm để ý.

- Đi thôi! - Lục Thanh xoay người đi đến bên năm người Nhiếp Thanh Thiên. Phong Lôi quần trên cánh tay hắn khiến cho bọn họ kinh ngạc.

- Nó đến bậc mấy? - Dịch Nhược Vũ chần chừ hỏi.

- Tứ giai. Có điều do huyết mạch cho phép nên có thể thu nhỏ. - Lục Thanh mở miệng nói. Đối với thân phận của Phong Lôi nếu chưa mạnh thực sự thì không thể để lộ ra ngoài. Một con Chân Long tứ giai đủ khiến cho rất nhiều tông môn cướp đoạt.

- Người... - Thấy Lục Thanh không coi ai ra gì, cô gái áo xanh tức giận tới mức mặt đỏ ửng, toàn thân run rẩy. Chưa từng có người nào to gan như vậy dám khinh các nàng. Đám nam đệ tử ngoại tông có người nào nhìn thấy các nàng mà không tươi cười? Thậm chí vài đệ tử của đại gia tộc còn vì các nàng mà bỏ ra mười vạn mua lấy một thanh Thần kiếm hệ Thủy để cho các nàng vui.

Chưa từng có người con trai nào có gan không thèm nể mặt các nàng. Mặc dù Lục Thanh không nói một tiếng nào chỉ có hành động những cũng đủ giẫm lên lòng tự tôn của các nàng. Sinh sống nhiều năm trong Nhược Thủy môn, các cô biết nam nhân đơn giản chỉ để ý tới sắc đẹp và địa vị của các nàng. Ở các tông môn khác, đàn ông cầm quyền nhưng ở Nhược Thủy môn, họ chỉ biết lấy lòng các nàng. Các nàng cười bọn họ cũng cười. Các nàng không vui, bọn họ phải nơm nớp.

Mà sự thật cũng đúng như vậy, trong suy nghĩ của năm người đó thì đàn ông tu luyện cơ bản là không có gì phải chú ý. Thậm chí trong số những người còn trẻ cũng chỉ có hai người mới đạt tới Kiếm Sư, tu luyện cũng chỉ là kiếm khí hệ Thủy bình thường.

Vì vậy mà trong lòng các nàng chưa từng coi trọng đàn ông. Thậm chí nam đệ tử của các tông môn khác tới cũng đều bị các nàng dùng vài kiếm đánh bại.

Lúc này, tuy rằng không nhận ra được tu vi của Lục Thanh, biết tu vi của hắn cao hơn nhóm mình, nhưng cô gái áo xanh cũng không sợ hãi.

“Dám khinh thường bọn ta?”

Một tia sáng lạnh lẽo lên trong mắt cô gái.

- Kiếm trận Thiên Hà! Khởi. - Người con gái mặc áo xanh quát lên một tiếng, ánh mắt như muốn nuốt chửng lấy Lục Thanh.

Năm đạo Nhược Thủy kiếm khí cao bảy trượng cùng xuất hiện xung quanh Lục Thanh.

Ngay sau đó, trong phạm vi hai mươi trượng quanh sáu người bọn họ, không khí lập tức trở nên đặc hơn. Từng làn khí Nhược Thủy màu lam ngưng tụ, bao vây sáu người Lục Thanh vào trong.

Lúc này, năm cô gái chia ra đứng ở những vị trí kỳ dị, vây sáu người Lục Thanh vào giữa.

Lục Thanh thản nhiên liếc nhìn năm người con gái một cái. Ánh mắt xuất hiện một chút sát khí. Có lẽ do bị ảnh hưởng bởi huyết mạch Chân Long. Có được thân thể Bán Long, Lục Thanh gần như là một Chân Long vậy. Chân Long do trời đất sinh ra, bản thân có một sự uy nghiêm vô tận nên đối với tất cả những gì mao phạm tới nó đều không thể tha.

Trong linh thú phổ mặc dù có sự miêu tả về Chân Long nhưng không hề có nói tới việc thu phục làm linh thú hộ thân. Chân Long do chính khí của trời đất mà sinh ra, ứng với thuộc tính của trời đất.

- Bây giờ lui. Nếu ra tay! Chết. - Lục Thanh chợt lạnh lùng lên tiếng. Biến hóa bất ngờ khiến cho năm người Niếp Thanh Thiên đều sửng sốt. Bọn họ không ngờ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Lục Thanh có thể đưa ra quyết định như vậy.

- Lục sư huynh! Các nàng ấy... - Dịch Nhược Vũ ngập ngừng.

- Ta biết làm thế nào. - Lục Thanh mở miệng mặc dù bình thản nhưng không biết tại sao năm người Dịch Nhược Vũ lại cảm nhận được một thứ uy nghiêm không thể xâm phạm. Thứ uy nghiêm đó như ăn vào trong xương tủy.

Nhưng nghe thấy câu nói của Lục Thanh, người con gái áo xanh cười lạnh.

- Khẩu khí của ngươi lớn thật. Cho dù là Kiếm Chủ cảnh giới giả hèn mà rơi vào Thiên Hà kiếm trận của bọn ta cũng phải mở miệng xin tha. Ra tay thì chết? Ta muốn xem ngươi có thể sống được bao lâu. Bốn vị sư muội, Thiên Hà xoay chuyển.

Thanh thần kiếm trong tay năm người con gái cũng tỏa ra ánh sáng màu lam chói mắt.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

395. Chương 151: Thần Phong Lĩnh

Nhược Thủy tụ tập lại, ở trước mặt sáu người Lục Thanh hóa thành một tầng sáng màu lam cao hơn mười trượng. Nhược Thủy Kiếm Khí sắc bén lưu động như nước chảy, theo Thần Kiếm của năm nữ tử dẫn động mà hướng tới Lục Thanh đánh tới.

Quầng sáng mãnh liệt trực tiếp đem chân không phá toái, trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt Lục Thanh.

Tuy rằng rất tin tưởng vào Lục Thanh, nhưng nhìn uy thế như vậy, năm người Niếp Thanh Thiên cũng phải biến sắc.

Nhược Thủy mặc dù nhẹ, nhưng lại có khả năng giam cầm rất mạnh. Theo tầng sáng màu lam thổi quét đến, hư không xung quanh sáu người Lục Thanh, không khí ngưng đọng như hóa thành thực chất, gắt gao đè nén vào thân thể sáu người.

Lục đạo như vậy, tuy rằng còn kém trọng lực trong hư không của Bích Lạc hải, nhưng lại liên miên cuộn cuộn, bao vây mọi chỗ.

Đối mặt với quầng sáng đang trút xuống, trong mắt Lục Thanh không hề biểu lộ ra thần thái nào, chỉ nhẹ nhàng vùng tay phải lên.

Không có nửa điểm Kiếm Khí bắn ra, nhưng theo cánh tay Lục Thanh vùng lên, trong hư không tự nhiên vang lên tiếng rít gió mãnh liệt. Giống như ngón tay của Lục Thanh là một thanh Thần Kiếm sắc bén. Tiếng rít gió thuần túy như vậy, chỉ có Thần Kiếm phá không mới có thể phát ra được.

Một chỉ đâm ra, đồng thời cũng bộc phát ra một tia khí sắc bén vô cùng. Tiếp theo đó chỉ thấy nguyên bản chân không bị tầng sáng đè ép tới rất nhanh bị cuốn ngược trở lại. Tia khí sắc bén từ đầu ngón tay của Lục Thanh thẳng tắp đâm vào giữa quầng sáng.

Trong thời gian ngắn, quang sáng Kiếm Khí màu lam liền bị phân thành hai, chặt đứt từ giữa.

Đinh.

Thần Kiếm của nữ tử cầm đầu trực tiếp đâm vào đầu ngón tay của Lục Thanh phát ra tiếng vang như châu ngọc va chạm

“Sao có thể như thế?” Nữ tử kinh hô một tiếng, nàng quả thực khó có thể tin vào việc phát sinh trước mắt. Thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm hạ phẩm của nàng, cứ nhiên lại không chém đứt được ngón tay của người này, mà hần lại không hề có vạn dụng Kiếm Khí mấy may.

Trực giác của Kiếm Chủ khiến cho nàng cảm nhận được uy hiếp tử vong. Nữ tử vội vàng thi triển bộ pháp, lui về sau vài bước.

Nhưng lúc này, ngón tay của Lục Thanh đặt trên mũi kiếm của nàng lại động.

Chỉ thấy ngón trỏ của Lục Thanh gập lại, tại bên trên đó, năm người Niếp Thanh Thiên thấy được một tầng tia khí màu xanh trong suốt lưu chuyển. Lát sau, trong nháy mắt ngón trỏ của Lục Thanh lại đánh lên mũi kiếm của nữ tử.

Hanh

Trong phút chốc trong ánh mắt kinh hãi của nữ tử, thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm trong tay nàng cứ nhiên lại phát ra tiếng ngấm như rên rỉ. Lập tức nàng liền cảm thấy một cỗ lực lượng khủng bố thể như trẻ tre từ trên Thần Kiếm truyền vào cánh tay nàng rồi lan ra khắp toàn thân.

“Sư tỷ!” Bốn nữ tử đang đứng ở bốn phương vị Kiếm Trận đồng thời kinh hô. Bởi vì các nàng thấy, chủ đạo của Thiên Hà Kiếm Trận, sư tỷ của các nàng đã muốn rối loạn phương vị.

Phương vị của Kiếm Trận mà hỗn loạn, Kiếm Trận sẽ tự bị phá.

Mà ngay lúc đó, sắc mặt của nữ tử cầm đầu trong nháy mắt đã trở lên đỏ bừng.

Ầm

Lát sau, trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, thân thể của nữ tử đó như sương sớm trên lá cây, lập tức tan vỡ.

Máu huyết tung tóe đầy trời. Không có máu thịt gì rơi xuống, dưới lực lượng thân thể mãnh mẽ của Lục Thanh, tia khí thuộc về Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, trong nháy mắt đã đem máu thịt nát hóa thành một tầng sương máu.

Mà ở trong tầng sương máu, từng luồng kinh phong mang theo tia khí sắc bén khuếch tán ra xung quanh.

Chỉ kịp đem Thần Kiếm đặt ngang trước ngực, bốn nữ tử chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mãnh mẽ truyền đến trên Thần Kiếm trong tay mình. Lực đạo khủng bố từ Thần Kiếm truyền vào lồng ngực của các nàng, ngay sau đó năm người Niếp Thanh Thiên liền nghe được tiếng rắc rắc vỡ vụn không ngừng vang lên. Thân thể của bốn nữ tử trực tiếp bay ra hơn mười trượng xa, toàn thân đã mất hết sinh cơ.

Chỉ là một ngón tay điểm ra, mà Kiếm Trận do năm Kiếm Chủ tiểu thiên vị liên thủ thi triển đã bị phá vỡ, năm Kiếm Chủ cũng đồng thời ngã xuống. Mặc dù năm người Niếp Thanh Thiên đều thấy cả năm nữ tử này rõ ràng khuyết thiếu khảo nghiệm sinh tử, ra tay vẫn còn thiếu kinh nghiệm, nhưng mà chỉ một cái điểm ngón tay của Lục Thanh đã có thể giết chết các nàng, thật sự là khiến người khác khó có thể tin.

“Thân thể của người?” Niếp Thanh Thiên đánh giá trên dưới Lục Thanh vài lần, có chút khiếp sợ nói.

Lạnh nhạt cười một tiếng, Lục Thanh nói: “Trận chiến phía trước có điều thu hoạch, đã đem Kiếm Nguyên dịch lưu lại trong cơ thể hấp thu hơn phân nửa, thân thể liền đạt tới như bây giờ.”

“Như thế sao?” Niếp Thanh Thiên cười khổ nói: “Thân thể của người, chỉ sợ đến Thần Kiếm cấp Thanh Phàm cũng không gây tổn thương được. Mà còn có một thân quái lực của người nữa chứ, nếu không phải biết người là nhân tộc, ta đã nghĩ người là Kim Bối Địa Long Vương bát giai hóa thân, lực lượng như vậy sợ là có đến mấy vạn cân a!”

Mà ở bên, bốn người Dịch Nhược Vũ nghe vậy, trên mặt cũng đầy vẻ đồng cảm. Địa Long, đó là Linh Thú có lực lượng nổi danh, không gì không phá. Giờ lấy Lục Thanh ra so sánh với Địa Long, có thể thấy hiện giờ bọn họ đã bị Lục Thanh gây ra rung động như thế nào.

Lục Thanh không có chú ý tới, ở một bên ánh mắt Long Tuyết nhìn về phía hắn có chút nghi hoặc, bắt quá rất nhanh liền khôi phục như thường.

Lập tức Lục Thanh đem việc chân long ngã xuống nơi này kể cho năm người Niếp Thanh Thiên. Bắt quá đối với việc truyền thừa, Lục Thanh cũng không đề cập đến. Còn về bốn Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Nhược Thủy môn thì hắn nói là do Hàn Ma Chương ngũ giai tự bạo Thú Đan đồng quy ư tận.

Đến lúc này, ánh mắt năm người Niếp Thanh Thiên nhìn về phía Phong Lôi cũng trở lên trịnh trọng. Chiếm được chiếu cố của chân long, trợ giúp tiến lên tứ giai, cùng với huyết mạch tinh thuần, thành tựu trong tương lai của nó tất không thể hạn lượng. Lúc này, năm người Niếp Thanh Thiên mới chính thức hiểu được vì sao hai gã Đại Sư của Lăng Tiêu tông lại trả giá lớn như thế để mượn Phong Lôi. Thiên phú của Phong Lôi, đến chân long cũng phải thừa nhận.

Đối với chân long ngã xuống dưới đáy Bích Lạc hải năm người cũng không nghĩ nhiều. Chính là biểu hiện ra sự kính sợ với thần thông lớn lao của chân long, đồng thời cũng cảm thán Lục Thanh lúc ấy có thể từ trên tay Hàn Ma Chương đào thoát, rốt cuộc là có bao nhiêu may mắn.

Hiện tại xem ra, bốn gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Nhược Thủy môn chết cũng chưa hết tội. Bức bách Phong Lôi phun ra tinh huyết, chính là có thể lừa gạt Hàn Ma Chương, do đó đạt được di vật của chân long. Chân long, tuân theo chính khí trời đất mà sinh ra, tuy rằng ngã xuống nhưng năm người Niếp Thanh Thiên vẫn rất kính sợ. Xúc phạm tới chân long đã ngã xuống, quả thực là một loại bất kính lớn lao.

Năm người thu hồi bốn thành Thần Kiếm cấp Thanh Phàm. Hiện giờ xem ra Nhược Thủy môn đã không còn Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, bốn thanh Thần Kiếm này cũng không sợ người nhận ra.

Phong Lôi một lần nữa hóa ra thân hình dài bốn mươi trượng. Khí thể bàng bạc phát ra, cho dù là năm người Niếp Thanh Thiên cũng đều cảm thấy áp lực lớn lao. Chỉ nhìn quang mang màu xanh tím lưu chuyển trên từng cái lân giáp thôi cũng đủ biết lực phòng ngự của nó có bao nhiêu vững chắc.

Sáu người một lần nữa nhảy lên lưng Phong Lôi. Cơ hồ là trong nháy mắt khoảng cách năm mươi trượng đã được xuyên qua. Khí Phong Lôi xung quanh không ngừng tụ tập lại, đúng là đem toàn bộ các loại khí thuộc tính khác bài xích, ở bên người Phong Lôi cũng chỉ còn lại khí Phong Lôi.

Chỉ trong thời gian nửa ngày, Phong Lôi đã chở sáu người Lục Thanh xuyên qua khỏi khu vực Nhược Thủy môn hơn hai trăm lí.

Lại kế tiếp ba ngày kế, Phong Lôi phi hành xuyên qua gần ngàn lí nữa. Trong ba ngày này, mấy người chỉ dựa vào bốn, năm con tứ giai Linh Thú, toàn bộ đều bị năm người Niếp Thanh Thiên đánh chết, cùng lấy một ít linh huyết và các bộ phận trọng yếu.

Năm con Linh Thú này, không có con nào chịu khuất phục, thậm chí còn có một con tự bạo, muốn cùng năm người Niếp Thanh Thiên đồng quy ư tận. Nếu không phải cuối cùng Lục Thanh ra tay điểm một chỉ vào trong thức hải của nó, năm người Niếp Thanh Thiên khó tránh khỏi bị thương.

Thu phục Linh Thú, xem như năm người Niếp Thanh Thiên đều hoàn toàn buông bỏ tâm tư đó. Trừ phi là bồi dưỡng từ nhỏ, còn thì Linh Thú trưởng thành đều kiệt ngạo bất tuân, muốn thu phục thật sự khó hơn lên trời.

Đến cuối cùng, ánh mắt năm người Niếp Thanh Thiên nhìn về phía Phong Lôi mang đầy vẻ hâm mộ. Lục Thanh thật may mắn, cư nhiên có thể thu phục được một con tứ giai Linh Thú còn nhỏ.

Trên đường đi thuận buồm xuôi gió. Có Phong Lôi, tốc độ đi đường vô cùng mau lẹ. Chỉ sợ Kiếm Thần chủ điện cũng không nghĩ tới mấy người Lục Thanh lại có được tứ giai Linh Thú. Thời hạn hai tháng, mấy người Lục Thanh mới đi được nửa tháng, nhưng lộ trình năm nghìn lí không sai biệt lắm đã vượt qua một nửa. Nếu như hết thấy đều thuận lợi, thì với tốc độ của Phong Lôi, có thể chỉ mất một tháng tới Kiếm Thần chủ điện cũng không phải không có khả năng.

Đây cũng một phần là nhờ thực lực của bọn họ nữa. Nhìn về những kinh lịch phía trước, cho dù tốc độ của bọn họ có đủ, nhưng thực lực lại không đủ thì cũng không thể đi tới được Kiếm Thần chủ điện. Bay giờ hồi tưởng lại, hiểm cảnh mà phía trước mấy người trải qua, cho dù là Kiếm Vương cũng có thể ngã xuống.

Đi qua nghìn dặm đường này, có thể xem như đây là đoạn đường an toàn nhất, trừ bỏ Linh Thú ra thì không còn cái gì uy hiếp khác tồn tại.

Kế tiếp, nơi bọn họ sắp sửa tới, là một địa phương kỳ dị, được gọi là Thần Phong lĩnh.

Nơi này được xưng là Thần Phong lĩnh, bởi vì mặt trên có vô số Thần Phong Ứng sinh sống. Thần Phong Ứng là tam giai Linh Thú, là tồn tại mạnh mẽ tương đương với Kiếm Sư. Nơi này Thần Phong Ứng tụ tập sống thành bầy đàn, biến Thần Phong lĩnh thành một địa phương đáng sợ.

Hơn nghìn đầu Thần Phong Ứng xây tổ trên Thần Phong lĩnh, cho dù là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không dễ dàng đi qua đây. Khi còn cách Thần Phong lĩnh chừng năm mươi dặm, Phong Lôi liền theo Lục Thanh chỉ điểm mà hạ xuống mặt đất.

Đi tới Thần Phong lĩnh, tốt nhất là bắt đầu đi trên mặt đất. Không trung, đó là lãnh thổ của Thần Phong Ứng.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

396. Chương 152+ 153: Hai Đại Vực Chủ

Xuyên qua thâm sơn cùng cốc, xung quanh cỏ thụ trùng điệp, bước chân của sáu người không khỏi thông thả lại. Dọc theo đường đi tâm thần luôn căng thẳng, giờ tiến nhập vào trong rừng núi xanh um này cũng hoàn toàn buông lỏng xuống.

Phiến núi rừng gần Thần Phong lĩnh này tựa hồ không có Linh Thú, chỉ có một số ít dã thú đơn độc, dã lang, hổ, báo, thậm chí là hổ hoang, chim chóc. Sáu người thu liễm lại Kiếm Nguyên dao động, trông như sáu người dân bình thường đi dạo trong rừng rậm.

Có lẽ cảm thấy đám người Lục Thanh lớn mật, một ít chim chóc xuất hiện trên ngọn cây hai bên đường nhìn xuống bên dưới. Ánh mắt linh động thỉnh thoảng chớp mấy cái, đồng thời phát ra tiếng hót thanh thúy, giống như đang gặp điều gì đồ thú vị.

Đặt mình trong phiến núi rừng này, thành tựu Bán Long Thân khiến cho Lục Thanh tự nhiên khế hợp với trời đất xung quanh. Khí thuộc tính ở mỗi góc trời đất, toàn bộ đều rơi vào cảm giác của Lục Thanh. Đến bây giờ Lục Thanh mới biết được khí thuộc tính trong trời đất có bao nhiêu phức tạp, chủng loại của các hệ căn bản không thể nói hết được.

Thậm chí nói, có rất nhiều khí thuộc tính không thể tồn tại ở cùng một địa phương. Giống như tại đây giữa thâm sơn, Lục Thanh cảm ứng trời đất, khí thuộc tính chất chứa trên chín tầng trời rất nhiều, mà ở giữa hư không, khí thuộc tính lại rất phức tạp. Đại bộ phận Lục Thanh đều không thể nhận biết, hoặc là nói phải có một phen thể ngộ mới có thể hiểu được.

Nhưng khí thuộc tính trời đất thiên thiên vạn vạn, cho dù là chân long, chỉ sợ cũng không thể tìm hiểu được hết. Trong đó cũng chỉ có thể lấy trọng điểm, chọn một mà tu.

Phiến núi rừng này cũng không tính là lớn, không đến hai canh giờ sáu người liền xuyên qua.

“Nơi này có người.” Dịch Nhược Vũ mở miệng đầu tiên.

“Nơi này là bán tông vực.” Lục Thanh nói nhìn lại Lưu Ảnh châu rồi nói.

Bán tông vực, là nơi hỗn loạn mà các kiếm giả từ các tông môn tụ tập lại, không có bao nhiêu tình người ấm lạnh, nhiều nhất vẫn là thực lực. Ở đây, chỉ cần người có thực lực, liền có thể hết thảy như ý muốn. Chỉ cần gia nhập bán tông vực, như vậy liền cùng với tông môn trước đây, một đao cắt đứt.

Mà bán tông vực, cũng được Kiếm Thần diện thừa nhận, nhưng cũng có hạn chế. Bán tông vực, lớn nhất không thể vượt quá phạm vi trăm dặm. Có thể tồn tại được ở bán tông vực, bình thường đều là hạng hung thần có thực lực. Bởi vì phần lớn người lựa chọn gia nhập bán tông vực, hơn phân nửa là một ít lưu dân hoặc là ở trong tông môn kết thù hận, hoặc là phạm phải tội lớn mà bị bắt phải ly khai khỏi tông môn.

Bán tông vực cũng thường xuyên chịu sự chinh phạt của các tông môn. Có thể kéo dài đến nay đều phải có thực lực cường đại, ít nhất các tông môn bình thường cũng không làm được gì.

Đây là giới thiệu trong Lưu Ảnh châu, đối với bán tông vực được gọi là Thần Phong vực này còn thêm hai chữ “cẩn thận”.

Chỉ quan sát một lúc, sáu người Lục Thanh liền hiểu được, Thần Phong vực này đằng sau dựa vào Thần Phong linh, dễ thủ khó công. Mà ở xung quanh ngàn dặm bọn họ không có tông môn nào tồn tại, cho dù có xảy ra chinh phạt thì vượt qua nghìn dặm đường cũng tiêu hao rất lớn, thậm chí nói phải là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn ra tay mới được.

Bất quá những rắc rối phức tạp ở nơi này, sáu người Lục Thanh trước mắt cũng không cần quan tâm nhiều, chỉ cần biết bán tông vực tồn tại là được.

Theo hình ảnh trong Lưu Ảnh châu, Thần Phong vực này có phạm vi ba mươi dặm, bất quá ở bên cạnh có Thần Phong linh lại được Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn ghi hai chữ “cẩn thận”. Có thể thấy được, Thần Phong vực này phi thường hỗn loạn, ít nhất ở đây cũng có tồn tại đã ngoài Kiếm Chủ, thậm chí đến Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đều có thể có.

Mà trong Thần Phong vực này cũng có một tòa thành. Tường thành cao trăm trượng, có nhiều điểm lấm tấm màu đen, vừa nhìn liền biết là máu tươi đã trải qua nhiều năm hong gió.

Cửa thành cao năm mươi trượng, dĩ nhiên mở rộng. Ẩn ẩn trong đó, sáu người Lục Thanh cảm nhận được một cỗ khí tức giết chóc ở bên trong.

Trước cửa thành là sáu gã kiếm giả thủ vệ, đang không ngừng tra xét những người muốn ra vào thành. Những người dân bình thường ra vào đều có một chút nơm nớp lo sợ, hoặc là thường thường lấy ra mấy mai ngọc tề, mấy tên thủ vệ liền thay đổi khuôn mặt tươi cười.

“Từ từ! Dừng lại, các người là người nào?” Ngay tại lúc sáu người Lục Thanh đi đến trước cửa thành, một gã thủ vệ cầm đầu quát hỏi.

Sáu gã thủ vệ này, thế nhưng đều là kiếm giả đã Trúc Cơ tự nguyện, tuy rằng đều đã đến tầm trung niên nhưng chỉ canh cửa thành mà phái sáu gã Kiếm Giả tới đây, cũng khiến cho trong mắt sáu người Lục Thanh có vài phần ngưng trọng.

“Chúng ta là đệ tử của Tử Hà tông ở ngoài nghìn dặm!” Dịch Nhược Vũ mở miệng nói.

“Đệ tử Tử Hà tông.” Gã thủ vệ cầm đầu liếc mắt đánh giá trên dưới sáu người Lục Thanh một cái. Sáu người Lục Thanh phía trước đã thu liễm Kiếm Nguyên dao động, mấy người này chỉ có tu vi Kiếm Giả, sao có thể tra xét ra được gì.

“Có thể có chứng minh thân phận không?” Người kia nhìn thẳng Dịch Nhược Vũ nói.

“Có!” Dịch Nhược Vũ lập tức lấy từ trong lòng ra một kiếm ấn màu bạc, mặt trên rõ ràng có khắc ba chữ Tử Hà tông.

Gã thủ vệ cầm đầu lập tức lấy một quyển sách sau lưng, lật mặt trên ra tra. Lật đến vài trang, sáu người Lục Thanh liền nhìn thấy một tờ rõ ràng có vẽ kiếm ấn, rõ ràng có bộ dáng giống như đúc kiếm ấn trong tay Dịch Nhược Vũ.

“Tốt lắm! Kiếm giả đi vào, mỗi người một Tử Ngọc tề. Người thường là một Bạch Ngọc tề, các người liền có thể đi vào.” Khép lại quyển sách, gã thủ vệ cầm đầu mở miệng nói.

Nhìn thấy có kiếm giả đi vào chưa nộp, nhưng sáu người Lục Thanh cũng không nói gì, mỗi người lấy ra một Tử Ngọc tề đặt vào trong hộp sắt.

Đợi cho sáu người Lục Thanh đi vào thành, ở phía sau mấy gã thủ vệ truyền đến tiếng khen tã tã.

“Các người xem, hai nữ tử kia cũng thật xinh đẹp a! Sợ là trong Phỉ Thúy lâu cũng không có được cực phẩm như vậy. Nếu lão tử có thể cùng với các nàng một đêm, có giảm thọ ba năm cũng nguyện ý.”

“Đúng vậy, nếu có thể hưởng thụ một đêm thật là diễm phúc a!”

“Không bằng đợi lát nữa đổi ca, chúng ta chạy vào xem. Nếu không để các đại nhân nhìn thấy, đến lúc đó chỉ sợ một sợi lông cũng không đến phần chúng ta.”

“Vô liêm sỉ!” Gã thủ vệ cầm đầu quay đầu nổi giận mắng: “Tất cả chú ý cho ta, cẩn thận lại đánh mất cái đầu!”

“Làm sao vậy, lão Lạc, ở trong Thần Phong vực chúng ta có gì mà phải sợ. Nếu không hưởng thụ thì biết làm gì qua ngày.”

“Đúng vậy, lão Lạc. Nếu không chúng ta để người lên trước a!”

Hai gã vừa nói xong, nhắt thời liền cảm thấy một cái bóng ở trước mặt lóe lên. Lát sau hai người liền cảm thấy từ dưới bụng truyền đến một cơn đau đớn, cả người đã bị đánh bay đi mấy trượng xa, té rớt trên mặt đất.

“Các người, hai cái ***vô liêm sỉ. Các người muốn chết cũng được, đừng có kéo lão tử theo.” Gã thủ vệ cầm đầu buồn bực quát lớn.

“Làm sao vậy lão Lạc, không phải chỉ là mấy đệ tử của tông môn khác sao. Ta thấy trên người bọn họ đều không có nửa điểm Kiếm Nguyên dao động, sợ là còn chưa Trúc Cơ thành công, sao phải phát hỏa như vậy?”

“Phát hỏa! Các người này một đám đầu heo, có biết Tử Hà tông là nơi nào không? Đó là tông môn cấp Thanh Phàm ở ngoài hai nghìn dặm. Các người có biết nàng kia vừa mới lấy ra cái gì không? Đó là kiếm ấn hộ pháp nhà người ta! Hộ pháp một tông môn cấp Thanh Phàm, các người muốn chết phải không?” Gã thủ vệ cầm đầu liền cầm quyển sách trên tay ném ra.

“Cái này...!”

“Này kia cái gì, các người phải cẩn thận cho ta. Muốn sống sót ở Thần Phong vực thì cần phải có nhân lực, mà không thể chỉ nhìn ở mặt ngoài, nếu không các người sẽ chết rất nhanh. Làm việc gì cũng phải suy nghĩ, suy nghĩ thật cẩn thận, chuyện gì các người có thể làm, có tư cách đi làm, có thực lực đi làm, bằng không có chết cũng không biết tại sao!” Gã thủ vệ cầm đầu một hơi mắng liên thanh, khuôn mặt cũng đỏ bừng lên.

“Nếu không phải năm đó năm tiểu tử các người cứu lão tử, lão tử cũng không thêm quần. Đi theo các người, mạng này của lão tử cũng khó giữ a!”

“Lão Lạc, bớt giận đi, chúng ta không phải chỉ là nhắt thời hồ đồ sao. Ngài đại nhân đại lượng liền tha thứ cho chúng ta đi.” Hai gã vừa bị đánh bay đi vội vàng tiến lên xin khoan dung tha thứ.

“Quên đi, quên đi! Gặp phải các người xem như lão tử xúi quẩy.” Gã thủ vệ cầm đầu thấy vẻ mặt hai người cũng giận không nổi, phát tay nói.

“Lão Lạc, sáu người kia...?” Ở bên cạnh, một gã thủ vệ vẫn lặng lẽ đứng bỗng mở miệng hỏi.

Trong mắt chợt lóe tinh quang, gã thủ vệ cầm đầu nhìn phương hướng sáu người Lục Thanh rời đi, mở miệng nói: “Sáu người này không phải chúng ta có thể nhúng tay vào được, đợi lát nữa đi bẩm báo vực chủ đại nhân đi.”

“Vực chủ đại nhân, lão Lạc, việc này có thể hay không vực bé xé ra to.”

Trong mắt gã thủ vệ cầm đầu chợt lóe thần quang, mở miệng nói: “Có thể khiến cho Phá Vân kiếm ngũ phẩm của ta run rẩy, thì bao kiếm sau lưng sáu người này hẳn rất bất phàm. Lúc trước Phá Vân kiếm của ta xuất thế, bởi vì tôi vào nước lạnh không tốt nên mới xuống ngũ phẩm, nhưng lại có phẩm chất của lục phẩm. Có thể khiến cho nó run rẩy, ta cũng chỉ gặp qua Trọng Thổ kiếm cửu phẩm.”

Trong thành.

Sáu người Lục Thanh vừa bước vào trong, liền có cảm giác giống như vừa bước vào một trong năm tòa chủ thành của Tử Hà tông. Chỉ là Thần Phong vực này so với năm tòa thành chính của Tử Hà tông còn lớn

hơn nhiều, nhà đá lâu các, quầy hàng, lò rèn, nơi nơi đều có cảm giác như đang ở trong một phường thị buôn bán lớn.

Chỉ là trong Thần Phong vực này huyết tinh thập phần dày đặc, như là trải qua tích lũy hàng năm, khiến sáu người nhịn không được nhú mảy.

Không nói đến những kiếm giả đi qua bên đường, đến những quầy hàng người dân bình thường sẵn bản, Lục Thanh cũng cảm nhận từ trên người bọn họ dày đặc sát khí. Sát khí này không phải trải qua giết chóc dã thú hay Linh Thú đơn thuần, ở bên trong rõ ràng dày đặc nhân khí.

Trên tay những người này, đúng là phần lớn dính đầy máu tanh.

Thần Phong vực, phủ đệ của vực chủ.

“Những lời các người nói là thật!” Một thân ảnh cao to đứng giữa đại điện, toàn thân khí thể như bao phủ một tầng khí màu hồng nồng đậm, từng đạo sát khí càn quét trong cả đại điện khiến cho người ta không rét mà run.

Bên dưới đại điện, một gã kiếm giả tầm trung niên đang khom người đứng, hai chân có chút run rẩy, bất quá vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh trong lòng.

Rốt cuộc, thân ảnh cao to kia xoay người lại, khí thể cả người lập tức thu liễm lại, lộ ra tướng mạo người ở bên trong. Đây là một thanh niên tướng mạo lạnh lùng, thân hình cao ngất, trong đôi con ngươi đen nhánh để lộ tia khí bức người, mới nhìn một cái liền khiến cho trung niên kiếm giả phía bên dưới kinh hãi trong lòng.

“Những câu đó của thuộc hạ là thật, sáu người kia đúng là đang ở Thần Phong vực chúng ta.”

“Nga! Thú vị đây.” Thanh niên kia lộ ra vẻ tươi cười, lập tức phát tay nói: “Người có thể lui xuống, đến Vệ Bộ xin cấp lệnh bài ngũ trưởng đi!”

“Đa tạ vực chủ!” Trung niên kiếm giả nhất thời mừng rỡ, liên tục khom người bái ba lễ rồi mới lui ra ngoài.

“Tử Hà tông, Kim Thiên sứ giả sao?” Người thanh niên đưa tay sờ sờ thanh kiếm lộ ra tia khí sắc bén màu hồng của Thần Kiếm sau lưng, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Ta thật muốn xem xem, các người có thể có bản sự gì?”

“Như thế nào, có chuyện gì cư nhiên có thể gây hứng thú cho người vậy?” Lúc này, từ bên ngoài điện một gã đại hán chậm rãi bước vào. Đại hán này, cả người cơ bắp lực lưỡng, da thịt toàn thân như bao phủ một tầng lưu quang màu vàng, quanh người tản ra khí hệ Kim cùng tia khí sắc bén. Tại nơi hán vừa đi qua, không khí như bị xé rách phát ra tiếng vang phần phật.

“Di! Không nghĩ tới mới một tháng không thấy, cảnh giới của người lại tăng lên không nhỏ. Chờ cho người dung nhập cả khí hệ Kim cùng tia khí vào bên trong, hỗn ngưng nhất thể, sợ cũng là lúc đạt tới trung thiên vị.” Trên mặt thanh niên lộ vẻ tán thưởng, mở miệng nói.

Nhịn không được bữu môi một cái, đại hán trầm giọng nói: “Người còn hơn cả ta, nửa năm trước người đã cùng Sát Lục khí hòa hợp nhất thể, đạt đến cảnh giới giết chóc tùy tâm, tu vi cũng đã đạt tới trung thiên vị, ta làm sao có thể so với người.”

“Chúng ta không giống nhau!” Sắc mặt thanh niên đột nhiên trầm xuống.

Nhìn thấy biến hóa đột nhiên của thanh niên, đại hán cuối cùng thở dài một hơi, nói: “Người thật sự đã quyết định!”

Gật gật đầu, thanh niên nói: “Chỉ có lấy được Địa Nguyên quả, dựa vào sinh khí ẩn chứa trong đó, ta mới không bị Sát Lục khí xâm nhập tâm thần, thuận lợi đột phá đến đại thiên vị.”

“Bất quá, trên Thân Phong lĩnh, ba con súc sinh kia không phải lần đầu tiên chúng ta giao thủ. Muốn lấy Địa Nguyên quả từ tay chúng nó bảo hộ, chỉ sợ vô cùng gian nan. Mấy năm nay chúng ta đều thử qua, ba con vật đó đều bảo thủ không tiến, căn bản không đồ vật gì có thể đả động được chúng nó.”

“Đã động chúng nó?” Trong mắt thanh niên hiện lên sát khí lạnh lẽ: “Ba con súc sinh đó cùng chúng ta đây đưa ba năm, cũng nên có chấm dứt đi. Lấy Địa Nguyên quả này, là ta ở vào tình thế bắt buộc.”

Cau mày, đại hán mở miệng nói: “Tuy rằng người đã tiến vào trung thiên vị, nhưng cho dù chúng ta liên thủ cũng không thể đánh vỡ được phòng thủ của chúng, tiến vào bên trong.”

Trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng, khuôn mặt của thanh niên cũng lộ ra khí tức của người đứng trên cao.

“Hai người chúng ta liên thủ không được, nhưng nếu có hơn mấy người nữa.”

“Hơn mấy người nữa?” Đại hán không khỏi sửng sốt: “Người gọi được người trợ giúp!”

Thanh niên lắc đầu nói: “Ta còn không có bổn sự đó, bất quá nếu là bọn họ thì ta có năm thành năm chắc.”

Trong mắt hiện lên một đạo tinh quang, thanh niên nói từng chữ một: “Tử Hà tông, Kim Thiên sứ giả.”

“Tử Hà tông, Kim Thiên sứ giả!” Đại hán đầu tiên sửng sốt lập tức trầm giọng nói: “Người chiếm được tin tức gì sao?”

Bước lên vài bước, thanh niên tập giọng hô: “Ám Kiếm!”

Ngay sau đó, từ phía sau thanh niên chợt vang lên tiếng kiếm ngâm rất nhỏ, lập tức một gã kiếm giả cả người mặc đồ đen xuất hiện ở bên cạnh thanh niên.

“Hướng nhị vực chủ bẩm báo tin tức các người vừa mới nhận được.”

“Dạ!” Một tiếng đáp khàn khàn từ trong miệng người này truyền ra. Nếu không phải nhìn gã thì rất khó có thể phân biệt giọng nói là nam hay nữ.

Sắc mặt lộ ra thần sắc kinh dị, đại hán mở miệng nói: “Hảo cho một cái Ám Kiếm. Không nghĩ tới gần gần một năm không thấy, người cư nhiên đột phá đến Kiếm Chủ đại thiên vị, xem ra ngộ tính của người thật sự bất phàm.”

“Đều là do vực chủ tài bồi!” Thanh âm khàn khàn vang lên không có nửa điểm hỗn loạn gì.

“Hảo! Người nói xem Kim Thiên sứ giả có chỗ nào đặc biệt.”

“Kim Thiên sứ giả, xuất từ Tử Hà tông, tông môn cấp Thanh Phàm. Tử Hà tông, chính là có Kiếm Tông Lạc Thiên Phong ở bên trong, cùng có sáu gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, trong đó còn sót lại một kỳ tài của đời thứ mười bốn, nhị kiếp Kiếm Hoàng.”

“Nhị kiếp Kiếm Hoàng!” Đại hán trầm giọng nói, trong mắt lộ ra tinh quang: “Không biết được ta có thể tiến lên từng bước hay không!”

“Có cái gì là không được.” Thanh niên cười lớn một tiếng nói: “Chỉ cần chúng ta có thể có được Địa Nguyên quả, dựa vào sinh khí trong đó. Tuy rằng sinh khí trong đó còn kém Mộc Linh quả, nhưng cũng đủ để kéo dài tuổi thọ của chúng ta thêm năm mươi năm. Kiếm giả đột phá cảnh giới, trừ bỏ truy tìm đỉnh cao Kiếm Đạo, còn không phải là theo đuổi trường sinh sao.”

“Địa Nguyên quả!” Nghe xong lời của thanh niên, hai mắt đại hán bắn ra tinh quang chói mắt: “Đúng vậy. Nếu lấy được Địa Nguyên quả, cho ta thêm năm mươi năm, ta nhất định có thể đạt tới Kiếm Hoàng.”

Nói tới đây, ánh mắt đại hán lại chuyển hướng nhìn về gã được gọi là Ám Kiếm, nói: “Tiếp tục nói đi!”

“Kim Thiên sứ giả gồm sáu người, trong đó lấy Luyện Tâm kiếm Lục Thanh cầm đầu, nửa bước Kiếm hồn, đã lĩnh ngộ Kiếm Hồn đạo. Ở Tuyết Sơn cuối Linh Thú Sơn Mạch đã cùng với Ly Tử Tấn, một Kiếm Vương mới tiến giai của Vong Tình tông đánh một trận, lưỡng bại câu thương. Lúc sau vào trong Linh Đoạn Sơn Mạch, được Thiên Linh tộc tiếp dẫn, bất quá Linh Đoạn Sơn Mạch quỷ dị phi thường, đám người thuộc hạ không dám tiến vào bên trong.”

“Tiếp tục nói!”

“Lúc sau, sáu người tiến vào biên giới Nhược Thủy môn, đi qua Bích Lạc hải. Mà không biết duyên cớ vì sao Bích Lạc hải sinh ra dị biến, bốn gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Nhược Thủy môn cùng xuất động. Mà sáu người kia cũng bị hai gã Kiếm Vương trung thiên vị của Sinh tử môn đánh lên. Ngày đó tiếng sấm

vang vọng, huyết khí đầy trời, khí thế rất mãnh liệt, chúng thuộc hạ cũng vô pháp tới gần, cũng không biết kết quả ra sao. Bất quá đợi khi nhìn thấy sáu người đi tới Nhược Thủy môn, đều là hoàn hảo không có tổn hao gì.”

“Hoàn hảo không tổn hao gì!” Trên mặt đại hán đầy vẻ kinh ngạc: “Lúc hai gã kia đánh lên thì bốn Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Nhược Thủy môn cũng tiến vào sao?”

“Không có, sau khi đại chiến xảy ra, bốn người đó mới cùng nhau tiến vào.”

Nghe được như thế, trên mặt đại hán lộ ra vẻ ngưng trọng: “Có thể từ trong tay hai Kiếm Vương trung thiên vị mà toàn thân trở ra, xem ra sáu người của Tử Hà tông quả nhiên có thủ đoạn. Ta thấy, cho dù là ta cũng khó có thể làm như vậy.”

Nói tới đây, đại hán quay đầu nhìn về phía thanh niên, mở miệng nói: “Người muốn mời bọn họ liên thủ sao?”

“Không sai, chỉ cần bọn họ liên thủ, ta nghĩ đột phá bảo hộ của ba con súc sinh kia hẳn là không khó.” Thanh niên trầm giọng nói.

“Ta thấy chỉ sợ khó mời được bọn họ.” Đại hán trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Tử Hà tông đang trong lúc tiến giai, mà đường đi tới Kiếm Thần chủ điện xa xôi, khó khăn trùng trùng điệp điệp. Nghìn năm qua, kể cả Tử Hà tông nữa, có khoảng mười tông môn tiến giai lên Kim Thiên, nhưng chân chính bình yên tới được Kiếm Thần chủ điện chỉ được có bốn tông môn, khó khăn nguy hiểm trong đó thật sự là khó nói hết.”

“Mà trên Thần Phong lĩnh có ba con súc sinh đó, nếu chỉ có lợi thì sáu người kia còn có thể đáp ứng. Nhưng mà trên Thần Phong lĩnh phải có trên ngàn con Thần Phong ưng, sợ là Thần Phong ưng của cả Thanh Phàm giới đều tụ tập đến đây. Không nói tam giai Thần Phong ưng, cho dù là tứ giai Cự Phong ưng cũng có trên hai mươi con, hơn nữa còn có ba con súc sinh Thiên Phong ưng, chỉ sợ bọn họ sẽ không đáp ứng đi trên chọc chúng.”

Nghe đại hán nói như thế, thanh niên nhướng mày, trong mắt hiện lên sát khí dày đặc: “Tới Thần Phong vực chúng ta cũng không phải bọn họ có thể làm chủ.”

“Nhưng mà người chớ quên kiếm dụ của Kiếm Thần điện.” Đại hán nhắc nhở nói.

“Kiếm dụ!” Thanh niên cười lạnh một tiếng: “Kiếm Thần chủ điện phát kiếm dụ chính là để các đại tông môn xem. Chỉ cần bên đường các thế lực tông môn hành động bí mật một chút, người cho là Kiếm Thần điện có thể thật sự truy cứu sao. Trên đại lục này, thấy vẫn là thực lực, không có thực lực, như vậy cũng sẽ không được coi trọng, kiếm dụ này cũng chỉ là trấn an mà thôi.”

”Kim Thiên sứ giả, ta thật muốn đích thân đi gặp xem sao. Nếu bọn họ đáp ứng vậy đó là bằng hữu. Nếu họ không đáp ứng, như vậy trong Thần Phong vực ta, sinh tử đã không phải do bọn họ.

Thanh niên cười lạnh vài tiếng, lập tức bước ra đại điện. Mà Ám Kiếm lại lui về sau vài bước, lần nữa ẩn trong bóng tối.

Nhìn theo bóng dáng của thanh niên, trên mặt đại hán lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Thiếu chủ, hi vọng người đứng.”

Về phần sáu người Lục Thanh, lúc này đang hành tẩu trong Thần Phong vực. Trong Thần Phong vực này tụ tập kiếm giả của rất nhiều tông môn, những thứ có thể thấy tự nhiên cũng có đủ loại. Kiếm pháp cao thâm, Kiếm Nguyên công, linh huyết, bì giáp của Linh Thú, tài liệu rèn kiếm, thậm chí có cả linh dược trân quý. Chỉ là giá cả của mỗi thứ đều rất đắt, thậm chí có một số thứ không bán lấy tiền mà chỉ đổi vật lấy vật.

Đối với sáu người Lục Thanh mà nói, những thứ này đương nhiên bọn họ không để vào mắt, chỉ có chút tò mò thôi. Dù sao bọn họ cũng là lần đầu tiên đến một bán tông vực, có rất nhiều thứ đều chưa từng nghe từng thấy. Nơi này không chỉ có kiếm giả Thiên Đạo, thậm chí là tùy ý cũng có thể thấy được kiếm giả Nhân Đạo.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

397. Chương 154: Quân Mạc Vấn. Thích Giả Sinh Tồn

“Không nghĩ tới trong Thần Phong vực, Thiên, Nhân hai đạo dĩ nhiên có thể cùng tồn tại. Nếu là ở Tử Hà tông, kiếm giả Nhân Đạo sợ là sớm đã bị đuổi đi.” Dịch Nhược Vũ nhẹ giọng nói.

“Ha ha, vị cô nương này quả nhiên là tuệ nhãn như đuốc.”

Nghe thấy thanh âm đó, sáu người Lục Thanh đều sửng sốt quay đầu lại, liền nhìn thấy một thanh niên toàn thân mặc bộ trường bào màu xanh đang đi tới.

“Các hạ là...?” Dịch Nhược Vũ có chút chần chờ nói. Thanh niên này ước chừng khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, nhưng nhìn qua lại như không có tu vi gì. Tuy rằng bộ mặt lạnh lùng nhưng khi nói chuyện lại khiến cho người ta có cảm giác thân thiện.

Trên mặt không có biểu tình gì, nhưng vừa nhìn thấy thanh niên này, trong lòng Lục Thanh liền động.

Kiểm Vương trung thiên vị!

Không sai, thanh niên trước mặt này lại là Đại Sư Kiếm Đạo có tu vi Kiếm Vương trung thiên vị. Nếu không phải Lục Thanh đã thành tựu Bán Long Thân, cảnh giới đột phá cùng với khí Phong Lôi hòa hợp nhất thể, cảnh giới đạt tới Kiếm Vương trung thiên vị, nếu không cũng không thể cảm ứng được khí tức tu vi của người này. Khí thuộc tính xung quanh người này dĩ nhiên đã hỗn ngưng nhất thể, bất quá hiển nhiên còn chưa có dung hợp hoàn toàn, vẫn để cho Lục Thanh nhận ra được một tia khí thuộc tính.

Sát Lục khí, người này tu luyện chính là Sát Lục Kiếm Khí. Chân long có thể cảm ứng mọi khí thuộc tính trong trời đất, Lục Thanh vừa cảm ứng liền nhận ngay ra.

Sát Lục Kiếm Khí, thanh niên trước mặt này thuần úy là dùng Sát Lục khí thành tựu Sát Lục Kiếm Khí. Tuy rằng Huyết Sát Kiếm Khí của Sinh Tử môn cũng thuộc Sát Lục Kiếm Khí, nhưng ở bên trong chất chứa chính là Huyết Sát khí, cũng không thể có được Sát Lục khí tinh túy như người này.

Lục Thanh vẫn bất động thanh sắc, cứ như vậy nhìn thanh niên đứng trước mặt. Tuy rằng đối phương là Kiếm Vương trung thiên vị, nhưng Lục Thanh cũng không có gì phải sợ hãi. Thậm chí nếu có động thủ, Lục Thanh cũng nắm chắc tám phần có thể đem thanh niên này đánh chết.

Bất quá đối với thanh niên trước mặt này, Lục Thanh cũng phải kinh ngạc trong lòng. Thanh niên này nhìn qua cũng chỉ tầm tuổi với mấy người Niếp Thanh Thiên, mà lại đạt tới Kiếm Vương trung thiên vị, tư chất cùng ngộ tính thật sự là khiến người ta phải sợ hãi.

Không biết đối phương tiến đến có dụng ý gì, trong lòng Lục Thanh cũng thâm cảnh giác.

“Tại hạ ở đây nhậm chức quản sự trong phủ vực chủ của Thần Phong vực, hôm nay đi ngang qua thấy sáu vị khí vũ bất phàm mới động tâm muốn kết giao một phen. Không biết các vị là nhân sĩ nơi đâu, ngày thường tại hạ chưa bao giờ thấy qua sáu vị?” Khi nói chuyện, ánh mắt của thanh niên lơ đãng chuyển tới Lục Thanh.

Tuy rằng trên mặt không có biểu lộ gì, nhưng trong lòng thanh niên cũng chấn động không thôi. Cảm ứng dấu vết lực trời đất xung quanh người Lục Thanh, làm cho trong lòng hắn cũng phải cân nhắc một chút.

Đối mắt với thanh niên giới thiệu, Lục Thanh cười nhẹ một tiếng, mở miệng nói: “Chúng ta đến từ Tử Hà tông, chỉ là trên đường đi qua đây thôi, cũng không dám quấy rầy các hạ.”

“Tử Hà tông!” Thanh niên kia như rơi vào trầm tư, lát sau hai mắt đột nhiên sáng ngời, mở miệng nói: “Chẳng lẽ là ở ngoài hai nghìn lí, là Tử Hà tông kia.”

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Chính là tông môn chúng ta!”

“Không nghĩ tới sáu vị lại đến từ tông môn cấp Thanh Phàm. Ta thấy sáu vị khí vũ bất phàm, là đệ tử nội tông đi. Nếu không sợ là lộ trình hai nghìn dặm cũng khó có thể đi qua.” Trên mặt thanh niên lộ ra vẻ như kinh dị, lập tức như nghĩ đến cái gì tiếp tục nói: “Nếu sáu vị đã đến Thần Phong vực, chúng ta cũng có duyên gặp nhau, cũng để cho tại hạ tận tình chủ nhà, không bằng để cho tại hạ dẫn đường mang sáu vị đi

du lâm một phen. Dù sao trong phạm vi ba nghìn lí cũng chỉ có Thần Phong vực chúng ta là một bán tông vực.”

Nghe thanh niên nói như thế, Dịch Nhược Vũ không khỏi trước mắt sáng ngời, mở miệng nói: “Một khi đã như vậy, vậy phải tạ ơn các hạ rồi. Không biết tục danh của các hạ là?”

“Tại hạ Quân Mạc Vấn, gặp qua sáu vị!”

Quân Mạc Vấn!

Trong lòng Lục Thanh khẽ động. Giờ khắc này, hẳn lại nghĩ đến nữ tử Kiếm Linh lúc trước gặp trong Ngũ Hành Kiếm Mộ, nàng đã yêu cầu hắn giết môn chủ của Sinh Tử môn: Quân Mạc Lâm.

Quân Mạc Vấn, Quân Mạc Lâm, chẳng lẽ hai người này có quan hệ?

Lúc này trong lòng Lục Thanh cũng trở lên cảnh giác. Nếu như vậy người trước mặt này hẳn là Đại Sư đến từ Sinh Tử môn.

Chẳng lẽ bọn họ biết biết hai gã Đại Sư ở Bích Lạc hải hành động không thành nên mới phái người tới?

Trong lòng Lục Thanh thầm đoán. Hơn nữa người này là tu luyện Sát Lục Kiếm Khí, tuy rằng cùng Huyết Sát Kiếm Khí khác nhau, nhưng không thể nghi ngờ càng thêm tinh tú. Thuộc tính của Kiếm Khí tinh tú mới là đại đạo. Sát Lục Kiếm Khí của người này rõ ràng cao hơn một bậc, chẳng lẽ thực là đến từ Sinh Tử môn.

Lúc này trừ bỏ Lục Thanh, năm người Niếp Thanh Thiên cũng đều không có nhìn ra cái gì dị thường, hoặc là nói tạm thời không nhìn ra. Thanh niên này nói năng rất có lễ độ, giống như thật lòng muốn kết giao với mấy người.

Hơn nữa gần nhất sáu người đứng là đã đi được một nửa lộ trình, cũng nên nghỉ ngơi tu dưỡng hai ngày, tẩy đi bụi đất đi đường. Mà nói đến thì bán tông vực cũng mới lạ, cả sáu người đều cảm thấy tò mò, dừng lại xem như là một loại lịch lãm đi.

Lúc này, sáu người liền cùng với Quân Mạc Vấn đi sâu vào trong Thần Phong vực.

Tuy rằng tất cả mọi người vẫn duy trì cảnh giác với xung quanh, nhưng bất tri bất giác Dịch Nhược Vũ lại đắm chìm trong lời nói của Quân Mạc Vấn, nghe hắn giới thiệu về một ít lò rèn, quây hàng, phủ đệ, đại điện.

Đây là do hồn thức cường đại của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn ảnh hưởng. Lục Thanh thầm cười lạnh trong lòng, tuy rằng dáng vẻ của Quân Mạc Vấn đường đường, khí chất bất phàm, nhưng muốn nhanh như vậy hấp dẫn Dịch Nhược Vũ cũng không phải dễ dàng như vậy.

Ánh mắt hơi đổi lại nhìn sang Long Tuyết, Lục Thanh phát hiện, ánh mắt Long Tuyết vẫn rất thanh minh. Trong mắt nàng hàn ý thậm chí còn sâu sắc hơn phía trước một tầng.

Giống như cảm nhận được ánh mắt Lục Thanh, Long Tuyết quay đầu lại, hung hăng trừng mắt một cái với hắn.

Có chút bất đắc dĩ quay đầu đi, Lục Thanh phát hiện chính mình tựa hồ có chút cố ý chú ý tới biểu hiện của Long Tuyết. Trên người Long Tuyết, tựa hồ vẫn che giấu một tầng sương mù thật dày, đem bộ mặt thật ẩn dấu sâu vào trong đó, cản trở mọi ánh mắt tìm kiếm.

Bất quá Lục Thanh không có chú ý tới, khoảnh khắc hắn quay đầu đi, khóe miệng Long Tuyết lộ ra một nụ cười kinh diêm, bất quá chỉ trong nháy mắt đôi mi thanh tú lại nhíu lại, trong mắt một lần nữa tràn ngập hàn ý lạnh lẽo.

Bảy người đi cùng một chỗ nhất thời hấp dẫn rất nhiều ánh mắt xung quanh. Ở chỗ người dân săn bắn bình thường thì hoàn hảo, còn ánh mắt một số kiếm giả nhìn về phía họ đầy vẻ sòng, đại bộ phận đều tập trung ở bao kiếm sau lưng sáu người Lục Thanh.

Vì tránh đi một ít phiền toái, lúc trước khi đi ngang qua Nhược Thủy môn, sáu người liền đem thanh kiếm đeo sau lưng dùng bao vải bọc lại. Hơn nữa lúc ở Linh Thú Sơn Mạch giết chết sáu gã Kiếm Chủ cảnh giới

Giả Hồn, cùng với năm nữ đệ tử của Nhược Thủy môn, tổng cộng sáu người là mười sáu thanh Thần Kiếm. Nhiều thanh kiếm như vậy, cho dù dùng bao vải bọc lại vẫn khó tránh khỏi người chú ý, ngờ vực vô căn cứ.

Huống chi, những thanh kiếm sau lưng mỗi kiếm giả đều có phản ứng rất nhỏ, nhìn ra bao vải sau lưng sáu người Lục Thanh không đơn giản.

Bất quá đám kiếm giả tựa hồ chần chờ cái gì, ánh mắt tập trung vào sáu người Lục Thanh nhưng không có ai cầm đầu ra tay.

Hàng năm sinh hoạt tại Thần Phong Vực, những kiếm giả của Thiên, Nhân hai đạo đều rất xảo quyệt. Bọn họ cũng không cho rằng bảy người Lục Thanh là tay chơi gà không chặt, ít nhất bọn họ cũng nhìn không thấu tu vi cả bảy người. Tuy rằng không cảm thụ được một chút Kiếm Nguyên dao động, nhưng bọn họ vẫn không dám xem thường, một khi không phải thì đúng là chết không chỗ chôn.

Mà bảy người bình tĩnh như thế, có thể chứng minh một chút, bảy người này cũng không dễ trêu chọc.

Đối với nhìn trộm xung quanh, sáu người Lục Thanh cũng không để ý. Lục Thanh nhìn về Quân Mạc Vấn phía trước đang dẫn đường, thấy hắn như không phát hiện ánh mắt ở xung quanh, vẫn như trước nhất tâm giới thiệu chuyện vật xung quanh.

Nhưng mà, ngay tại lúc đó, chung quanh đám người bắt đầu xôn xao lên.

“Mau, đi tới Thần Phong các, nơi đó muốn bán đấu giá một viên Thú Đan ngũ giai!” Một kiếm giả vận khởi Kiếm Nguyên quát to. Lần này đám người như vỡ òa hướng tới phía Đông Nam Thần Phong vực mà đi.

“Hồn dẫn, cút ngay cho lão tử!”

Một đại hán lưng đeo một thanh kiếm to lớn cước bộ vội vàng, thân hình nhảy lên liền đạp lên bả vai một trung niên kiếm giả bay vọt qua.

“Muốn chết!” Không đợi trung niên kiếm giả có động tác, ở bên cạnh một gã kiếm giả mặt mày dữ tợn quát một tiếng, lẳng không điểm ra một chỉ. Nhất thời một đạo Kiếm Khí hệ Kim sắc bén dài bốn trượng bắn ra, lập tức đem thân hình đại hán kia chẻ thành hai nửa, máu tươi tán loạn đầy trời. Nhưng lại không có ai đi quản đến, nhiều nhất cũng chỉ có người hơi lộ vẻ đồng tình, rồi liền theo đám đông bước nhanh tới Thần Phong các.

“Này...!” Dịch Nhược Vũ có chút kinh ngạc nói.

Khẽ cười một tiếng, Quân Mạc Vấn nói: “Ở bán tông vực chính là như vậy, chỉ cần người có thực lực liền có thể tùy ý giết chóc, không ai sẽ đi quản người. Chỉ có thực lực cường đại, ở trong này mới có thể đạt được địa vị, có được nơi có nguyên khí trời đất sung túc để tu luyện, cùng với các loại lợi ích.”

Dừng một chút, Quân Mạc Vấn lại tiếp tục nói: “Ở đây, kiếm giả Nhân Đạo phần lớn thoải mái hơn kiếm giả Thiên Đạo. Rất nhiều kiếm giả Thiên Đạo khi mới tới đều tự giữ thân phận, miệng đầy Thiên Đạo luân hồi, hành sự theo nguyên tắc. Nhưng sau một thời gian, khi mà cơ hồ kiếm giả Thiên Đạo chết sạch mới có người tỉnh ngộ lại. Kỳ thật nhược nhục cường thực, thích giả sinh tồn cũng là quy tắc của Thiên Đạo.

“Nhược nhục cường thực, thích giả sinh tồn!” Ánh mắt Dịch Nhược Vũ lộ ra vẻ mê hoặc lẫn bấm nói.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

398. Chương 155: Luận Đạo!

“Không sai, nhược nhục cường thực, thích giả sinh tồn! Có đủ thực lực thì cho dù người có luân miện Thiên Đạo luân hồi cũng không có ai đến quản người, người có thể bảo trì nguyên tắc của mình, làm theo bản tâm. Không có thực lực thì cái gì cũng đều không.” Quân Mạc Vấn chậm rãi mở miệng nói.

“Bất quá nếu y theo hành sự mà trái với bản tâm, như vậy là lừa bịp chính mình, bản tâm lại có gì dùng. Có việc nên làm, có việc không nên làm, nếu vứt bỏ nguyên tắc thì cần gì phải một lần nữa nhắc lên.”

Mấy người Niếp Thanh Thiên đều sửng sốt, Lục Thanh ở một bên bỗng mở miệng nói.

“Nga! Lục huynh đệ nhưng thật ra có điều giải thích.” Quân Mạc Vấn đầu tiên là sửng sốt, lập tức lắc đầu nói: “Nếu đã không có tính mạng thì những thứ nguyên tắc linh tinh cũng không có cam đoan. Người đã không thể sinh tồn, như vậy nguyên tắc lại có gì dùng. Nguyên tắc muốn thành lập thì tiên quyết phải có thực lực, nếu không cũng chỉ là bị người khác chê cười là cổ hủ mà thôi.”

“Cổ hủ!” Lục Thanh cười nhẹ một tiếng: “Cái gọi là nguyên tắc, đó là ở bất cứ tình huống nào cũng không thể vứt bỏ nó, đây là đại biểu quy tắc Thiên Đạo. Quy tắc Thiên Đạo không phải có thể tùy ý buông ra rồi có thể lại nắm lấy, chà đạp bản tâm lúc sau lại đi an ủi nó, chẳng lẽ có thể tu bổ sao, đó chính là do tâm trí không kiên định mà thôi. Kiếm giả, bản tâm phải thẳng thắn, bản tâm không phá, hiểu rõ Thiên Đạo. Cái gọi là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, Thiên Đạo là có thể nhìn rõ mọi việc.”

“Thiên Đạo nhìn rõ mọi việc?” Quân Mạc Vấn lại lắc đầu nói: “Nếu Thiên Đạo nhìn rõ mọi việc, vậy vì sao xuất hiện bán tông vực nhược nhục cường thực. Ta thấy, Thiên Đạo cũng có điểm sơ hở, Thiên Đạo cũng sẽ phạm sai lầm.”

Quân Mạc Vấn vừa nói xong, sắc mặt năm người Niếp Thanh Thiên có hơi biến hóa. Đặc biệt là Dịch Nhược Vũ, sắc mặt trở lên rất khó coi. Đối với kiếm giả Thiên Đạo mà nói, nghi ngờ Thiên Đạo là một cái cấm kỵ.

Ánh mắt bình thản nhìn Quân Mạc Vấn, Lục Thanh không do dự trả lời: “Thiên Đạo không có sai, chỉ là dưới Thiên Đạo, lòng người sai lầm mà thôi. Nhân tâm đã sai, tất cả đều đi vào lạc lối, đối với tất cả dưới Thiên Đạo cũng liền thay đổi. Kỳ thật Thiên Đạo không có đổi, thứ thay đổi chính là lòng người.”

“Thiên Đạo không có đổi, thứ thay đổi chính là lòng người!” Quân Mạc Vấn thì thào một câu, ánh mắt lộ ra hàm xúc khó hiểu: “Nếu lòng người có thể biến đổi, như vậy đều là do một ý niệm. Như việc cải tà quy chính, chẳng lẽ quay đầu lại liền không thể có đường sống, chẳng lẽ quay đầu lại liền không được Thiên Đạo thừa nhận.”

“Thiên Đạo tự nhiên có lưu lại một đường. Cái gọi là Thiên diễn một nghìn, tất có một đường sinh. Nếu cải tà quy chính, như vậy dưới Thiên Đạo tự nhiên sẽ có một đường sinh cơ. Cái gọi quay đầu là bờ, phải gắn liền với thời gian.”

Khóe miệng lộ ra nụ cười, giống như nắm được điều gì, Quân Mạc Vấn nhìn chằm chằm Lục Thanh nói: “Nếu Lục huynh nói Thiên Đạo có lưu lại một đường, như vậy thì trước buông bỏ nguyên tắc có gì là không được. Lấy thực lực đi trước làm chứng cứ thuyết phục đạo có gì sai?”

Ánh mắt không chút dao động, Lục Thanh nhìn Quân Mạc Vấn một cái thật sâu, lập tức nói:

“Thiên Đạo lưu lại sinh cơ cũng không phải tùy ý đùa bỡ. Buông bỏ nguyên tắc, đó là buông bỏ Thiên Đạo, không ở trong đường sinh cơ này.”

“Nga! Nguyên lai Thiên Đạo trong miệng Lục huynh là có thể tùy ý thay đổi.” Khóe miệng Quân Mạc Vấn lộ ra một nụ cười đùa cợt.

Không để ý đến lí do thoái thác của Quân Mạc Vấn, Lục Thanh lại nhìn xung quanh đang hỗn loạn vài lần. Thình thoảng lại có tiếng kêu thảm từ bốn phía, tiếng chửi rủa cùng uly hiếp không ngừng vang lên.

Một lát sau, Lục Thanh mới hít sâu một hơi, mở miệng nói: “Không lấy vật hỉ, không lấy mình bi, gần bùn mà bất nhiễm, trạc thanh liên mà không động, đây là nguyên tắc bản tâm dưới Thiên Đạo. Bản tâm chỉ đạo, nghĩ sai thì hồng hết, một nghìn dặm đường, chỉ một đoạn hồng tự nhiên diệt vong. Như thế nào có thể từ không thành có, đã muốn siêu việt Thiên Đạo.”

“Không lấy vật hỉ, không lấy mình bi, gần bùn mà bất nhiễm, trạc thanh liên mà không động, đây là nguyên tắc bản tâm dưới Thiên Đạo. Bản tâm chỉ đạo, nghĩ sai thì hồng hết, một nghìn dặm đường, chỉ một đoạn hồng tự nhiên diệt vong. Như thế nào có thể từ không thành có, đã muốn siêu việt Thiên Đạo. Hay! Hay! Hay!”

Liên tiếp ba tiếng khen từ trong đầu Lục Thanh vang lên.

“Lão phu quả nhiên không thu sai đồ đệ. Hay cho một câu không lấy vật hỉ, không lấy mình bi, gần bùn mà bất nhiễm, trạc thanh liên mà không động. Không sai! Không có khí tiết như vậy thì dùng cái gì mà thành

Thiên Đạo. Cái gì mà co được giãn được mới là đại trượng phu, ***! Kiếm giả đó là không được buông ngạo khí, cho dù người nghìn ma vạn đánh, ta tự bất động như núi, thà chết cũng không chịu khuất phục!”

Nghe Diệp lão khen, Lục Thanh chỉ lẳng lẳng đứng nghe. Nói ra những thể ngộ của mình trong nhiều năm qua, cũng khiến cho tâm cảnh của hắn thăng hoa không nhỏ. Lần này giống như cả người trở lên thư sướng, ý niệm trong đầu vô cùng hiểu rõ.

“Không lấy vật hỉ, không lấy mình bi, gần bần mà bất nhiễm, trạc thanh liên mà không động, đây là nguyên tắc bản tâm dưới Thiên Đạo. Bản tâm chỉ đạo, nghĩ sai thì hỏng hết, một nghìn dặm đường, chỉ một đoạn hỏng tự nhiên diệt vong!” Ánh mắt năm người Niếp Thanh Thiên gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng Lục Thanh. Hàn ý trong mắt Long Tuyết cũng đã biến mất, còn lại cũng chỉ là mơ màng thật sâu.

Mà nghe được lời nói cuối cùng của Lục Thanh, đồng tử Quân Mạc Vãn co rút lại, trong nháy mắt lóe ra một tia sáng màu hồng nhưng rất nhanh biến mất.

Tuy rằng chỉ là nháy mắt nhưng trong khoảnh khắc biến hóa vẫn khiến Lục Thanh thấy được.

Lục Thanh biết, tâm của đối phương đã động. Gần nhất là bản tâm hắn xao động, đồng thời còn là sát khí xao động.

Tuy rằng Quân Mạc Vãn che dấu rất khá, nhưng là đáng tiếc, cảnh giới của Lục Thanh cũng không có dưới hắn.

“Lục huynh thật cao kiến, ta xin lĩnh giáo. Như vậy kể tiếp chúng ta cũng đi Thần Phong các nhìn xem một chút. Thú Đan ngũ giai, đó là bảo vật khó có được. Nếu là cùng thuộc tính, dùng luyện chế đan dược, thậm chí có thể trực tiếp tăng lên tu vi.” Quân Mạc Vãn không hề nói tiếp vấn đề trước nữa, mà chuyển sang Thú Đan ngũ giai. Thú Đan, đó phải là Linh Thú đạt tới ngũ giai mới có được. Linh Thú đạt tới ngũ giai liền giống như kiếm giả ngưng tụ Kiếm Hồn, thực lực sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tứ giai Linh Thú phải độ qua lôi kiếp mới có thể đạt tới ngũ giai. Cùng tứ giai Linh Thú khác nhau chính là, ngũ giai Linh Thú đem linh lực cùng nguyên khí cả người hỗn ngưng nhất thể, ngưng tụ thành Thú Đan, giống như Kiếm Hồn của kiếm giả, Thú Đan là chỗ căn bản lực lượng của Linh Thú.

Đoạt Thú Đan, chẳng khác nào đoạt đi tính mạng của Linh Thú. Linh Thú khi ở sống chết trước mắt đều là tình nguyện tự bạo chứ không muốn cho Thú Đan của mình rơi vào tay địch nhân. Huống chi ngũ giai Linh Thú, chỉ cần bản thể không kém, đều có thể có được thực lực tương đương Kiếm Vương đại thiên vị, căn bản không phải kiếm giả bình thường có thể giết. Cho dù là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn bình thường, không phải trong tình huống bất đắc dĩ cũng không muốn đi trêu chọc ngũ giai Linh Thú.

Linh Thú sau khi đạt tới ngũ giai sẽ có một số thần thông mạnh mẽ, đồng thời cũng có thể nắm giữ Linh Chú cường đại, liền giống như kiếm giả thì triển kiếm pháp tinh thâm, có thể phát huy ra uy lực kinh thiên. Linh Chú của Linh Thú, lại giống như thiên uy, khó có thể ngăn cản. Bị một đầu ngũ giai Linh Thú ghi hận, đó thực là chuyện đáng sợ.

Cho dù là Lục Thanh lúc trước, cũng chỉ là dưới cơ duyên xảo hợp mà chiếm được Thú Đan do Lôi Mãng sơ ngưng, mà căn bản cũng không có dấu diễm được sư phụ hắn là Huyền Thanh. Hiện tại Lục Thanh nghĩ lại, lúc ấy phong chủ núi Phiêu Miểu là Minh Tịch Nguyệt không có nhận thấy được, chỉ sợ cũng là do Huyền Thanh đã vì hắn che lấp đi.

Không cần phải nói năm người Niếp Thanh Thiên, bọn họ cũng chưa bao giờ nhìn thấy qua Thú Đan. Nghe thấy Quân Mạc Vãn nói như thế, năm người đều thấy động tâm. Tuy rằng phía trước nghe hắn luận đạo cùng Lục Thanh, ngôn ngữ có chút bất kính với Thiên Đạo, nhưng cái khác cũng không có gì, cho nên rất nhanh bọn họ liền bỏ qua.

Thần Phong các, chính là nơi buôn bán lớn nhất Thần Phong vực. Trong Thần Phong vực không có phường thị buôn bán, hoặc là nói cả Thần Phong vực là một cái phường thị buôn bán khổng lồ. Nơi này tập hợp kiếm giả các tông môn, ngư long hỗn tạp, bên cạnh sân các căn nhà đá đều thường xuyên nhìn thấy các quầy hàng của các kiếm giả hoặc người dân, mà các cửa hàng cũng đều hỗn hợp trong này.

Thần Phong các này chính là do hai gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn mười năm trước sáng lập. Bằng vào thực lực cường đại cùng thủ đoạn máu tanh hai gã Kiếm Chủ mau chóng biến địa vị của Thần Phong các lên

tới đỉnh. Trong thời gian mười năm, Thần Phong các liền trở thành cửa hàng lớn nhất trong Thần Phong vực.

Nghe Quân Mạc Vấn giới thiệu, sáu người Lục Thanh cũng hiểu đại khái về Thần Phong các này.

Bất quá chỉ có hai gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, như thế nào có thể có được Thú Đan của ngũ giai Linh Thú?

Ngũ giai Linh Thú, cho dù muốn giết cũng khó, càng không nói đến việc lấy được Thú Đan.

Biết được nghi vấn của sáu người Lục Thanh, Quân Mạc Vấn lắc lắc đầu nói: “Trong Thần Phong vực này, vốn không có nhiều đồ vật sạch sẽ, cần gì hỏi nơi phát ra. Ở Thần Phong vực này, có thứ gì dùng, chỉ cần có lợi với chính mình là được. Bất quá nói đến thì bốn sự của Thần Phong các này cũng ngày càng lớn. Vài năm trước còn bán đấu giá một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, lúc này không đến ba năm lại lấy ra một viên Thú Đan.”

Quả nhiên là rất hỗn loạn, nghe Quân Mạc Vấn nói như thế, ấn tượng tốt duy nhất của sáu người Lục Thanh với Thần Phong vực cũng biến mất không còn sót lại chút gì. Nơi này căn bản là chỗ cường đạo, không có chút nguyên tắc, nhược nhục cường thực, thực lực là trên hết.

Thần Phong các, đặt ở góc Đông Nam của Thần Phong vực. Là một tòa tháp lớn, cao gần trăm trượng, chia làm sáu tầng. Mỗi một tầng tháp đều có khắc hoa văn tinh mịn, phần lớn là hình chân long, khí thế rất bất phàm. Thần Phong các chiếm phạm vi ước chừng vài dặm, cách trung tâm Thần Phong vực gần ba mươi lí. Trừ bỏ phủ đệ của vực chủ, Thần Phong các này liền xem như một quái vật lớn khó lường.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

399. Chương 156: Xích Hồ Thú Đan

Lúc này trước cửa Thần Phong các vây đầy kiếm giả. Cho dù Thần Phong các có lớn hơn cũng tuyệt không chứa được nhiều người như vậy. Lúc này đây, ở trước cửa xuất hiện hai gã thủ vệ, cư nhiên là hai gã Kiếm Sư. Gần nhất là uy hiếp những kiếm giả xung quanh, mà mấy cỗ thi thể ở trước cửa cũng có tác dụng rất lớn, nguyên bản còn có kiếm giả có một chút kích động, vào lúc này cũng bình tĩnh xuống.

Vốn đại bộ phận trong số họ đều chỉ nghĩ đến kiến thức một chút ngũ giai Thú Đan, đó cũng không phải thứ họ có thể nhúng tay vào được. Cho dù may mắn lấy được, cũng phải có mệnh mà giữ mới được.

“Lần này Thần Phong các chúng ta đấu giá vật phẩm rất là quý trọng, các chủ đã hạ lệnh, phải đợi tới Kiếm Khách mới có thể được tiến vào.” Ở bên trái, một gã trung niên mặt đầy ngạo khí nhìn xung quanh trầm quất.

Bên cạnh, một gã kiếm giả khác chỉ vào một tảng đá bảy màu trong suốt cao bằng đầu người, mở miệng nói: “Tiến đến đây thử tu vi, chỉ cần đạt tới màu cam liền có thể đi vào.”

“Đó là cái gì?” Dịch Nhược Vũ tò mò hỏi.

Khẽ cười một tiếng, Quân Mạc Vấn nói: “Đó là Kiếm Khí thạch, là một loại đá kỳ dị, có thể căn cứ độ mạnh yếu của Kiếm Khí mà tản ra bảy màu ánh sáng tương ứng, do đó phân rõ tu vi của kiếm giả. Bất quá nó cũng không phải chuẩn xác như vậy, kiếm giả vẫn có thể không chế được tu vi biểu lộ ra.”

“Không ngờ ở đây lại có kỳ vật như vậy.” Dịch Nhược Vũ không khỏi cảm thán nói.

Lắc lắc đầu, Quân Mạc Vấn nói: “Kiếm Khí thạch này lấy ở Kim Thiên giới, tuy rằng ở Kim Thiên giới sản xuất không nhiều lắm nhưng dùng nhiều tiền vẫn có thể có được. Thanh Phàm giới chúng ta, cũng đích thật là nơi nghèo nàn, linh vật do trời đất uẩn dưỡng quá ít, hơn nữa hàng năm tìm kiếm, hiện giờ chỉ vài cọng linh dược trăm năm cũng phải tốn rất nhiều khí lực mới tìm được. Hai giới quả thật xa xa không thể so sánh với nhau, lại càng đừng nói so với thánh địa Tử Hoàng giới.”

Nghe Quân Mạc Vấn nói như thế, sáu người Lục Thanh cũng gật gật đầu. Bốn tầng thế giới, trung ương là Kiếm Thần sơn, ở đó nguyên khí trời đất cùng khí thuộc tính càng thêm sung túc, tự nhiên có thể thai nghén ra rất nhiều đồ tốt. Lại nói thì vấn đề vẫn là thực lực, chỉ cần tông môn có đủ thực lực, có thể lĩnh Kim Thiên lệnh, do đó đi vào Kim Thiên giới. Chỉ là đáng tiếc muốn vượt giới không phải đơn giản chỉ là nói.

Nghe được phải đạt tới Kiếm Khách mới được tiến vào, đại bộ phận kiếm giả vây quanh đều thở dài tiếc nuối. Không có thực lực, đến tư cách nhìn cũng không có.

Lập tức liền có tốp năm tốp ba kiếm giả đi lên, hoặc là một đạo Kiếm Khí điểm ra, hoặc là một đạo Kiếm Khí hung hăng đánh xuống, nhất thời khiến cho Kiếm Khí thạch phát ra thần quang chói mắt.

Kiếm giả trong Thần Phong vực cơ hồ còn nhiều hơn người dân bình thường. Nếu không phải duy trì sinh kế, Lục Thanh phỏng chừng, sợ là trong Thần Phong vực đến một người bình thường cũng sẽ không có. Nhìn thấy trước Thần Phong các, ngăn ngừi thời gian tàn nửa nén hương đã có gần năm mươi người đi vào. Thậm chí còn có tám người làm cho Kiếm Khí thạch phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, lập tức chung quanh vang lên tiếng kinh hô, mà sứ giả tiếp dẫn của Thần Phong các cũng cung nghênh dẫn vào.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Quân Mạc Vấn mở miệng nói.

Gật đầu, sáu người Lục Thanh cũng bước lên đi theo. Đối với bảy người Lục Thanh, tuy rằng kiếm giả chung quanh rất nhiều, nhưng là ẩn ẩn cùng bọn họ có ngăn cách. Kiếm giả ở đây đều là loại có nhân lực, chuyện tình trước mắt này cơ hồ rất ít phát sinh.

“Đứng lại, sau khi thí nghiệm mới được tiến vào.” Gã trung niên thủ vệ hướng tới bảy người Lục Thanh nói. Nhìn tới bảy người Lục Thanh, hắn cũng có chút kinh ngạc trong lòng, bởi vì bảy người trước mắt này, hắn chỉ có thể nhìn thấu tu vi của một người. Mà hắn cũng không cho rằng sáu người còn lại cũng không có tu vi gì. Tuy rằng sáu người đều rất trẻ tuổi, nhưng hắn vẫn nhìn ra được bảy người này, chỉ sợ không phải người bình thường.

Không có trả lời, Quân Mạc Vấn lấy từ trong lòng ra một cái lệnh bài màu đen đưa ra.

“Vực chủ lệnh!” Người trung niên kia kinh hô một tiếng: “Các hạ là...?”

“Quần sự của phủ vực chủ. Sáu người này là khách quý của vực chủ, còn thỉnh các hạ an bài một chút.” Thanh âm của Quân Mạc Vấn rất lãnh đạm, không hề có vẻ ôn hòa như ở trước mặt sáu người Lục Thanh.

Cuống quít đem lệnh bài trả lại cho Quân Mạc Vấn, người trung niên mở miệng nói: “Nếu là khách quý của vực chủ, thì đó cũng là khách quý của Thần Phong các chúng ta. Các vị, mời!”

Nói xong, người trung niên liền vẫy tay, ở bên cạnh một thị nữ trẻ tuổi vội vàng chạy tới dẫn đường, mang theo bảy người Lục Thanh tiến vào.

Đến lúc này, nguyên bản một ít kiếm giả còn có tâm tư đối với bảy người Lục Thanh đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. May mắn còn không động thủ, khách quý của vực chủ, đừng nói bảy người này có tu vi gì, chỉ sợ lửa giận của vực chủ thì ở trong Thần Phong vực này cũng không có ai đủ thừa nhận.

Nghĩ đến uy nghiêm của nhị vực chủ, cùng với đại vực chủ thần bí. Có thể được hai người coi là khách quý, tất nhiên cũng là đại nhân vật.

Bán đầu giá Thú Đan kia được tổ chức ở tầng trên cùng, tầng thứ sáu của Thần Phong các. Trừ bỏ mấy trăm chỗ ngồi bình thường, ở bốn góc còn có hơn mười chỗ ngồi đặc biệt, ở một bên đều có thị nữ đứng hầu, rót trà thêm nước, hoặc là thuật lại giản lược một số chỗ. Trong thời gian ngăn ngừi, chỗ ngồi không sai biệt lắm đã đầy người.

Lục Thanh liếc mắt nhìn liền biết, trên mỗi chỗ ngồi đặc biệt đều là những người có tu vi đã ngoài Kiếm Sư, thậm chí còn thấy được ba gã Kiếm Chủ.

Dưới sự dẫn đường của thị nữ, bảy người đi tới một căn phòng trang nhã, ngồi xuống bên cạnh chỗ ngồi của ba gã Kiếm Chủ. Nhất thời khuôn mặt của bảy người hấp dẫn ánh mắt ở xung quanh.

Đồng tử co rút lại, ba gã Kiếm Chủ có chút tức giận ngoài đầu ra sau, nhưng sau đó liền ngẩn ra. Tuy rằng không có thả ra thần thức tra xét, nhưng đã tới cảnh giới Kiếm Chủ, tu vi chênh lệch không quá lớn, chỉ cần cẩn thận cảm ứng là có thể phát giác ra. Lúc này đây, ba gã Kiếm Chủ sau khi ngẩn ra, sau đó liền gật đầu mỉm cười với bảy người Lục Thanh, lập tức nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác.

Ánh mắt của ba người đều trở lên âm tình bất định. Đối với bảy người Lục Thanh, bọn họ cảm thấy được uy hiếp lớn lao. Thậm chí có ba, bốn người bọn họ còn nhìn không thấu được tu vi. Có khả năng là tu vi cao hơn bọn họ, thu liễm khí tức dao động cảm nhận, hoặc là có phương pháp ẩn tàng tu vi toàn thân.

So với khả năng sau, khi nhìn thấu tu vi mấy người còn lại, bọn họ càng có khuynh hướng khả năng thứ nhất.

Bảy người này, không thể trêu được!

Mặc dù có chút kinh ngạc với thái độ của ba gã Kiếm Chủ, nhưng phần đông ánh mắt mọi người vẫn nhìn tới trên đài cao mười trượng ở trung tâm. Ở sau đài, giờ phút này truyền ra một tiếng cười như chuông bạc, ngay sau đó một mỹ phụ động lòng người chậm rãi đi lên, đôi mắt đẹp đảo qua nhìn chung quanh một vòng.

Mỹ phụ này mặc một bộ váy dài trắng như tuyết, ở trước ngực có thêu hình chín đóa Nỉ Ngạn hoa màu bạc (hoa này là gì thì chịu), chung quanh là những chiếc lá màu vàng, trông có vẻ rực rỡ chói mắt.

Làn tóc đen mềm mại như tơ lụa tùy ý vắt sau lưng, khuôn mặt như trăng rằm cùng với đôi mắt như biết nói, quả nhiên là thu hút, mặt mày như họa.

Mà nhìn thấy nàng bước xuống, đại bộ phận kiếm giả đều hô hấp trở lên dồn dập, ánh mắt gắt gao dõi theo từng bước của nàng. Cả hội trường đang xôn xao dĩ nhiên đều trở lên im lặng.

Mị hoặc thật lớn!

Lục Thanh nhướng mày. Từ trên người mỹ phụ này, hẳn cảm nhận được một cỗ khí thuộc tính rất lạ, chưa bao giờ thấy, mà hiển nhiên không thuộc căn nguyên Thiên Đạo, là kiếm giả Nhân Đạo.

Cảm thụ khí thuộc tính đó dao động, tựa hồ ở bên trong có thâm uẩn một loại dục vọng, muốn câu động dục niệm trong lòng người.

“Hừ!” Lúc này ở bên cạnh bảy người Lục Thanh, ba gã Kiếm Chủ đồng thời hừ lạnh một tiếng. Thần thức cường đại đem âm thanh phóng đại vô số lần, nhất thời những kiếm giả đang trầm mê liền thanh tỉnh lại, đồng thời đối với ba gã Kiếm Chủ lộ ra thần sắc căm kích, mà ánh mắt nhìn về phía mỹ phụ cũng lộ ra kiêng kỵ thật sâu.

Mỹ phụ vẫn thản nhiên cười, trên tay có nâng một chiếc hộp ngọc màu xanh bích, nhẹ nhàng bước lên trên đài.

Hơi có chút vừa lòng liếc mắt nhìn xung quanh. Giờ phút này trên tầng sáu các chỗ ngồi đã chật kín người. Đây cơ hồ là lần tập hợp tất cả kiếm giả đã ngoài Kiếm Khách của Thần Phong vực, chờ đợi, đó là Thú Đan sắp xuất thế kia.

Thoáng nhìn một chút, sáu người Lục Thanh lại liếc mắt nhìn nhau. Thực lực của Thần Phong vực này quả nhiên mạnh mẽ, tuy rằng chỉ có phạm vi ba mươi lí thể nhưng số lượng kiếm giả đã ngoài Kiếm Khách, trừ bỏ Kiếm Chủ chuẩn đại sư, còn thì so với Tử Hà tông bọn họ cũng không hề kém, thậm chí còn muốn nhiều hơn một ít.

Khó trách bán tông vực này lại có thể duy trì đến nay. Thực lực cường đại như thế, tông môn cấp Thanh Phàm bình thường muốn động vào cũng phải trả giá không ít. Lục Thanh đoán, sợ là hai vị vực chủ kia đều có tu vi cảnh giới Kiếm Hồn, nếu không trong Thần Phong này cũng không thể trấn áp nổi.

Lúc này, mỹ phụ đặt hộp ngọc trong tay xuống, mỉm cười mở miệng nói: “Thần Phong các hoan nghênh các vị đã tới đây. Nói vậy các vị cũng biết, Thần Phong các chúng ta hôm nay muốn bán đấu giá, chính là một viên Thú Đan ngũ giai. Thú Đan này xuất xứ từ ngũ giai Linh Thú: Xích Hổ, là một Linh Thú thuộc hệ Hỏa.”

Bất Diệt Kiếm Thể

400. Chương 157+ 158: Kiếm Toái Thần Phong(Thượng)

“Xích Hổ!”

Không ít kiếm giả hai mắt sáng ngời. Dù sao trên Kiếm Thần Đại Lục, trừ bỏ Kiếm Khí thuộc về Nhân Đạo, còn người tu luyện Kiếm Khí thuộc Nhữ Hành là nhiều nhất. Thú Đan của Xích Hổ là hệ Hỏa, cùng thuộc tính Kiếm Khí của rất nhiều kiếm giả ngồi phía dưới hòa hợp.

Tính ra thì có rất nhiều kiếm giả có thể hấp thu trực tiếp tăng tiến tu vi, thậm chí Xích Hổ Thú Đan này bên trong trừ bỏ nguyên khí cùng linh lực thuộc tính, còn có thể trợ giúp thể ngũ cảnh giới linh ngũ khí thuộc tính. Dù sao Linh Thú trời sinh phù hợp với linh khí thuộc tính, đạt tới ngũ giai ngưng tụ Thú Đan lại trải qua lôi kiếp, bị Thiên Đạo khảo nghiệm. Linh lực thuộc tính ở bên trong Thú Đan tự nhiên cũng hàm dẫn theo một tia căn nguyên thuộc tính mà Thiên Đạo lưu lại.

Điều này đối với kiếm giả cùng thuộc tính mà nói, nếu có thể hiểu ra biến hóa của thuộc tính bên trong đó, cảnh giới tất nhiên sẽ có biến hóa long trời lở đất.

Ánh mắt lưu chuyển, mỹ phụ lập tức nói tiếp: “Nói vậy chắc mọi người cũng biết tác dụng của Thú Đan. Cho dù là kiếm giả Nhân Đạo cũng có thể dùng để luyện đan. Lấy Thú Đan làm chủ dược có thể dẫn động nguyên khí mệnh môn ở bên trong, luyện chế đi ra, chỉ cần luyện được sư không phải thủ đoạn quá kém, luyện chế ra đan dược trung phẩm cũng không có vấn đề gì.”

Dừng một chút, mỹ phụ khẽ vén mái tóc trên trán lên. Ngón tay trắng muốt như ngọc giống như có vô cùng ma lực, lại hấp dẫn ánh mắt nhiều người.

Bất quá mỹ phụ này cũng hiểu được một vừa hai phải, lập tức tiếp tục nói: “Mà nếu là kiếm giả tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa dùng đến nó liền có thể phát huy tác dụng lớn nhất. Từng có điển tịch ghi lại, có một gã Kiếm Sư tiểu thiên vị may mắn chiếm được một Thú Đan ngũ giai đồng thuộc tính, hiểu được biến hóa thuộc tính ở bên trong, chẳng những cảnh giới đạt tới Kiếm Sư đỉnh phong, mà sau khi hấp thu nguyên khí ở bên trong, trong nửa tháng liền đồng thời đem tu vi đột phá tới đỉnh phong. Một năm sau thuận lợi vượt qua nguyên khí kiếp, thành tựu Kiếm Chủ chuẩn đại sư.”

“Kiếm Chủ chuẩn đại sư!”

Không ít kiếm giả thấp giọng hô, trong mắt lộ ra thần quang nóng bỏng. Lục Thanh chú ý tới, những kiếm giả đó, đại đa số là tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa.

Mà ở bên cạnh bọn họ, Lục Thanh thấy lúc này dĩ nhiên có có mười một Kiếm Chủ tụ tập tới. Trên người mỗi Kiếm Chủ, Kiếm Nguyên dao động rất mãnh liệt, tất cả đều vận sức chuẩn bị phát động. Hiển nhiên bọn họ đối với viên Thú Đan này thập phần coi trọng.

Trong đó, Lục Thanh cảm ứng thấy kiếm giả Thiên Đạo có năm người, mà tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa có hai người. So với những Kiếm Chủ khác mà nói, hai người này cả người cơ hồ nổi lên một tầng ánh sáng màu hồng nhàn nhạt. Đạt tới Kiếm Chủ, linh ngũ cảnh giới cao hơn vô cùng khó khăn, giống như hai người này, nhìn qua không sai biệt lắm đã năm, sáu mươi tuổi, nhưng tu vi còn đình chỉ ở Kiếm Chủ tiểu thiên vị đỉnh phong.

Này đây, có thể nói một viên Xích Hổ Thú Đan hệ Hỏa này là hấp dẫn hai người lớn nhất. Nếu không phải cổ kị nhiều người như vậy, còn có hai vị các chủ của Thần Phong các, Lục Thanh phỏng chừng hai người này đã trực tiếp động thủ rồi.

Không khí xung quanh ngưng trọng hẳn lên.

Quân Mạc Văn nhìn lướt qua sáu người Lục Thanh một cái, liền cảm thấy yên tâm. Sáu người Lục Thanh đều không có ai tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa, Xích Hổ Thú Đan này tuy trân quý nhưng đối với bọn họ cũng không có bao nhiêu tác dụng. Lúc trước bọn họ lấy được linh dược ở trong Kiếm Mộ ra, khi luyện chế thành đan dược tất nhiên mỗi người cũng có một phần.

Lúc này đây, đối với Xích Hồ Thù Đan này, sáu người Lục Thanh chỉ là có chút tò mò thôi, không hề có ý tứ muốn nhúng tay vào.

Dem hộp ngọc đưa ra trước mặt, mỹ phụ lập tức mở nắp hộp ra.

Ông

Trong thời gian ngắn, cả tầng sáu Thần Phong các liền bị bao phủ bởi ánh sáng màu đỏ. Một viên Thù Đan màu đỏ đậm lớn bằng đầu người hiện ra trước mắt mọi người. Khí hệ Hỏa nồng đậm khuếch tán ra, nhất thời khiến cho kiếm giả tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa mở to mắt nhìn, trong mắt đầy vẻ khát cầu cùng tham lam.

Nhìn thấy viên Thù Đan bóng loáng trong suốt, bên trong giống như có một ngọn lửa đỏ lưu động, Lục Thanh hơi gật gật đầu. Lúc trước hắn đạt được Thù Đan của Lôi Mãng chính là mới sơ ngưng, cùng với viên Thù Đan này so sánh thì nhỏ hơn một phần. Linh lực dao động ở bên trong cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Giờ phút này xem ra, viên Xích Hồ Thù Đan này sợ là lấy ra từ một đầu Xích Hồ ngũ giai trưởng thành, đạt tới trạng thái đỉnh phong. Lực lượng dao động bên trong Thù Đan này vẫn hoàn hảo tràn đầy, cơ hồ không có gì hao tổn.

“Mọi người cũng đã thấy được rồi, như vậy kế tiếp tiểu nữ liền nói một chút về quy định đấu giá.” Hiển nhiên mỹ phụ vừa lòng với phản ứng của mọi người, liền mở miệng nói: “Bởi vì Thù Đan này quá mức trân quý, nên bản các quyết định đấu giá theo phương thức lấy vật đổi vật. Chỉ cần có thể xuất ra vật gì có giá trị phù hợp, như vậy liền có thể lấy viên Thù Đan này.”

Ánh mắt ngưng lại, Lục Thanh nhìn kỹ Xích Hồ Thù Đan một cái. Thần Phong các này thật là hảo thủ đoạn, lấy vậy đổi vật, giá trị bằng nhau thì về sau trả giá càng lúc càng cao hơn, cứ như vậy căn bản là ngồi không kiếm bội. Nói không chừng còn có thể khiến cho kiếm giả xuất ra hết nhiều năm tích lũy của bản thân.

Lời của mỹ phụ vừa ra khỏi miệng, cả tầng sáu nhất thời an tĩnh xuống, tiếng kim rơi cũng có thể nghe. Mọi người tựa hồ đều lâm vào trầm tư.

Lục Thanh nhìn đến, có vài gã kiếm giả tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa thỉnh thoảng lắc lắc đầu, ánh mắt lại nhìn về phía mười một gã Kiếm Chủ ngồi ở hàng đầu. Hiển nhiên bọn họ còn ngại uy thế của mười một gã Kiếm Chủ. Đặc biệt là xem tư thế của hai gã Kiếm Chủ tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa, cho dù may mắn bọn họ lấy được, cũng khó mà thoát chết khỏi Thần Phong các.

“Thần Kiếm cấp Thanh Phàm hạ phẩm đỉnh phong: Hàn Tâm, Thần Kiếm hệ Thủy!” Sau khi trầm mặc thật lâu, trong mười một gã Kiếm Chủ kia, một gã Kiếm Chủ tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa mở miệng trước tiên.

“Thần Kiếm cấp Thanh Phàm hạ phẩm đỉnh phong!”

Rất nhiều kiếm giả đang ngồi hít một ngụm lương khí. Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, cho dù là hạ phẩm cũng là quý báu khó tìm. Tại trong Thần Phong vực tuy rằng nói là nhược nhục cường thực, tụ tập kiếm giả tam giáo cửu lưu, nhưng số lượng Thần Kiếm cũng không nhiều lắm. Một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm cũng đủ đẩy lên một hồi gió tanh mưa máu.

Lắc lắc đầu, mỹ phụ mở miệng nói: “Lô đại nhân, Thần Kiếm cấp Thanh Phàm hạ phẩm đỉnh phong tuy rằng quý trọng, nhưng còn kém một chút. Thù Đan không phải dễ lấy như vậy.”

Hừ lạnh một tiếng, gã Kiếm Chủ vừa mở miệng cắn chặt răng, lại nói tiếp: “Thêm một lọ mười viên Hỏa Tham đan hạ phẩm.”

Hỏa Tham đan hạ phẩm, nghe tên là biết đan dược dùng cho kiếm giả tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa. Hỏa Tham đó là một loại dị chủng của nhân sâm, đã ngoài trăm năm. Luyện chế ra Hỏa Tham đan, tại trong số đan dược hạ phẩm cũng rất trân quý.

Cúi đầu trầm ngâm một lát, mỹ phụ lại mở miệng nói: “Tốt! Nếu Lô đại nhân lấy ra hai dạng vật phẩm khác biệt thì đó lại khác.”

“Thần Kiếm cấp Thanh Phàm hạ phẩm: Đại Phong, Thần Kiếm hệ Phong. Cộng thêm một kiện nhuyễn giáp bằng da của Liệt Địa thú tứ giai.” Bên kia, một gã Kiếm Chủ khác tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa rất cuộc mở miệng nói.

“Nhuyễn giáp làm bằng da của Liệt Địa thú tứ giai Linh Thú, trong truyền thuyết có thể ngăn cản đại bộ phận Kiếm Khí thuộc tính tinh khiết của Kiếm Chủ tiểu thiên vị, là bảo giáp hộ thân khó có được.”

“Đúng vậy, ta thấy hai vị đại nhân là ở thế nhất định phải có a!”

“Mặt khác, vài vị đại nhân khác xem ra cũng không tính toán ra tay.”

“Hắn là sẽ không ra tay, thuộc tính không hợp, nhiều nhất là có thể luyện chế đan dược trung phẩm. Tiêu phí lớn như vậy cũng không đáng.”

Đối mặt đẹp hơi nhìn quét hai bên, mỹ phụ mở miệng nói: “Xem ra Lâm đại nhân trả giá cao hơn một bậc.”

“Lâm lão thất phu, người thật muốn tranh với ta!” Ngồi tại chỗ, Lão nhân họ Lô gất gao nhìn chăm chăm vào một thân ảnh cách đó không xa, trong mắt như có một ngọn lửa mãnh liệt hiện lên, tựa hồ một lời không hợp sẽ lập tức động thủ.

Hừ lạnh một tiếng, lão nhân họ Lâm không chút sợ hãi phản bác: “Các gọi là trả cao thì được, không bỏ ra được thì không phải ở trong này ồn ào. Như thế nào, Lô lão quái, người tưởng ta sợ người sao!”

“Người!” Trên người lão nhân họ Lô lộ ra khí thế dữ dằn, không khí xung quanh như trở lên rung động. Bất quá như nghĩ tới cái gì, khí thế cả người bỗng nhanh chóng thu liễm về.

“Xem như người lợi hại!” Lão nhân họ Lô hung hăng trừng mắt, cắn chặt răng nói: “Lão phu thêm hai bình Địa Tâm Nhũ ba trăm năm.”

“Địa Tâm Nhũ!” Mỹ phụ nghe vậy hai mắt sáng ngời: “Xin hỏi Lô đại nhân, có phải Địa Tâm Nhũ có thể tĩnh tâm ngưng khí, tăng tiến tu vi.”

“Đúng là vật đó!” Trên mặt lão nhân họ Lô lộ ra vẻ ngạo nghễ, đồng thời khóe miệng có chút run rẩy. Lấy ra Địa Tâm Nhũ, đây là vốn liếng cuối của hắn. Bất quá Xích Hổ Thú Đan quan hệ tới tu vi cảnh giới của hắn về sau, vô luận như thế nào cũng bắt buộc lấy đến tay.

“Hảo! Lô lão quái, người muốn theo ta kháng đến cùng sao!” Lão nhân họ Lâm đầu tiên ngăn ra, lát sau ánh mắt lộ ra vẻ quyết tuyệt, từ trong lòng lấy ra một quyển sách mỏng trông cũ kỹ ném ra trước mặt mỹ phụ, nói: “Đây là Kiếm Nguyên công địa giai mà lao phu ngẫu nhiên có được, Thừa Phong Tâm Kinh. Tu luyện Tồn Phong Kiếm Khí, không có gì khuyết thiếu, có thể tu luyện đến Kiếm Hoàng.”

“Thừa Phong Tâm Kinh!” Trên mặt mỹ phụ lần đầu tiên lộ ra vẻ khiếp sợ: “Đó là Thừa Phong Tâm Kinh mà năm đó một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn vô danh của Thần Phong vực chúng ta tu luyện.”

“Không sai, chính là nó!” Trên mặt lão nhân họ Lâm lộ ra vẻ đau lòng nói. Bản Thừa Phong Tâm Kinh này là hắn may mắn có được, so với Ngự Hỏa Tâm Quyết mà hắn tu luyện mạnh hơn không ít, Kiếm Nguyên tu luyện ra càng thêm tinh thuần. Vốn hắn chính là chuẩn bị cho hậu nhân tu luyện, nhưng gặp tình huống này cũng phải mang ra.

Cả tầng sáu nhất thời ồn ào hẳn lên. Kiếm Nguyên công địa giai, không nói bên trong chứa linh ngộ khí thuộc tính viên siêu Kiếm Nguyên công nhân giai, có thể tu luyện tới Kiếm Hoàng. Chỉ riêng bộ pháp ghi chép lại ở bên trong, cũng là thủ đoạn công kích cùng chạy trốn khó có được.

Cùng Kiếm Nguyên công nhân giai so sánh, Kiếm Nguyên công địa giai đa số đều do các tông môn nắm giữ trong tay. Mà cả Thanh Phàm giới này, cơ hồ không có Kiếm Nguyên công thiên giai tồn tại. Kiếm Nguyên công địa giai, đó là bảo vật khó có được, trong một tông môn không đạt tới Kiếm Sư đỉnh phong, không có trải qua khảo nghiệm, cũng khó có thể được truyền lại.

Không cần phải nói tới Thần Phong vực hỗn loạn này, Kiếm Nguyên công địa giai đã muốn là tồn tại đứng đầu. Ở đây thậm chí Thần Kiếm cấp Thanh Phàm hạ phẩm cũng còn trân quý hơn bình thường. Huống chi lão nhân họ Lâm lại xuất ra một quyển Kiếm Nguyên công địa giai năm đó đã trải qua một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tu luyện, giá trị của nó cơ hồ không hề kém hơn Xích Hổ Thú Đan.

“Tốt! Tốt! Lâm lão thất phu, xem như ngươi lợi hại!” Thần tình lão nhân họ Lô đầy vẻ âm trầm, Kiếm Khí hệ Hỏa trên người như muốn rực rộ. Nhẹ nhẹ từng đợt tia khí đem không khí chung quanh phá khai, đúng là làm cho từng đạo chân không nhỏ như sợi tóc phá vỡ.

Mà sau khi lão nhân họ Lâm xuất ra Thừa Phong Tâm Kinh, chín tên Kiếm Chủ khác cũng hoàn toàn buông tính toán trong lòng xuống. Thừa Phong Tâm Kinh quá mức trân quý bọn họ cũng không có đồ vật gì so được, cho dù có cũng không đáng.

Khuôn mặt kiều diễm hé ra nụ cười mỉa hoặc, ánh mắt mỹ phụ đầy vẻ vui mừng, hiển nhiên là đang vui sướng tới cực điểm. Ban đầu lấy ra Thú Đan bán đấu giá, nàng cũng không ngờ có thể đạt được thứ tốt như vậy.

“Như vậy, hiện tại viên Xích Hồ Thú Đan này liền do...”

“Chậm đã, thứ tốt gì, để cho bản vực chủ đến xem đã.”

Đột ngột một thanh âm ở lối vào vang lên, Lục Thanh nhướng mày, hần phát hiện một cỗ khí tức sắc bén xuất hiện, mà khí tức này rất nội liễm, hiển nhiên là đang ở quan khẩu đột phá Kiếm Vương trung thiên vị. Khí thuộc tính ở xung quanh người này đã muốn hòa hợp nhất thể, không cần nghĩ cũng biết người này là vực chủ của Thần Phong vực.

“Nhị vực chủ đại nhân!” Cơ hồ tất cả mọi người đều đứng dậy, hướng tới người mới đến thi lễ. Mà sáu người Lục Thanh cũng đứng dậy nhưng không có thi lễ. Lục Thanh chú ý tới, Quân Mạc Vãn ở bên cạnh cũng không hề có động tác gì.

Lại liên tưởng đến lúc trước hần lấy ra vực chủ lệnh, còn có tu vi kinh người, trong đầu Lục Thanh lóe lên linh quang, chẳng lẽ là...?

Lúc này, ánh mắt Lục Thanh nhìn về phía Quân Mạc Vãn không khỏi trở lên ngưng trọng.

Trên đài cao, mỹ phụ đã hoàn toàn biến mất vẻ mỉa hoặc, trên mặt mang theo vẻ cung kính, mở miệng nói: “Vãn bối Tẩn Vãn, thay mặt gia sư vấn an nhị vực chủ đại nhân.”

“Tẩn Vãn?” Đại hán vừa bước vào cẩn thận đánh giá Tẩn Vãn một cái, lập tức mở miệng nói: “Người tu luyện Niệm Dục Kiếm Khí cũng được mấy thành hỏa hầu, bất quá muốn thay mặt sư phụ còn chưa đủ. Bảo sư phụ người xuất hiện đi.”

Tẩn Vãn khẽ biến sắc, lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười nói: “Vãn bối tự biết thân phận không đủ, bất quá gia sư cùng sư bá đang thương nghị chuyện quan trọng, nếu nhị vực chủ đại nhân muốn gặp thì vãn bối sẽ đi mời.”

Sắc mặt đại hán trong nháy mắt trầm xuống, trên bả vai lực lưỡng, thanh kiếm to lớn màu vàng kim nhất thời phát ra tiếng vang ong ong. Nhất thời một cỗ khí thế sắc bén bao phủ cả tầng sáu, tất cả kiếm giả ở bên trong đều cảm thấy tâm thần rung động, một cỗ đại thể nguy nga đến từ Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn hung hăng áp chế trong lòng mỗi người.

Năm người Niếp Thanh Thiên đều nhướng mày. Người này sao trở mặt nhanh như vậy, bất quá bọn họ cũng từ khí thế mà cảm nhận được, người này là một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, tu luyện chính là Kiếm Khí hệ Kim.

“Như thế nào, hiện tại bọn họ đã có đủ bản lĩnh rồi, cứ nhiên lại để bản vực chủ phải chờ đợi bọn họ sao!”

Tu vi của Tẩn Vãn chỉ là Kiếm Sư, tuy rằng đã khó được, nhưng trước mặt khí thế của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng chịu đau khổ không nhỏ. Chỉ thấy nàng miễn cưỡng di động hai chân lui lại, mở miệng nói: “Xin nhị vực chủ thứ lỗi, vãn bối sẽ đi mời gia sư ngay.”

“Ồ ào!” Trong mắt đại hán bắn ra hao đạo thần quang khiếp người, hung hăng đâm thẳng vào hai mắt mỹ phụ.

Ngay sau đó, mỹ phụ nhất thời như bị sét đánh, liên tục thối lui ra sau mười bước, lập tức té ngã trên mặt đất, ngay sau đó oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Lần này, chỉ một ánh mắt liền đánh nát tâm thần của một Kiếm Sư. Uy áp của cảnh giới Kiếm Hồn, tấn nhiên không thể nghi ngờ.

Cả tầng sáu Thần Phong các lạng ngắt như tờ, đến mười một gã Kiếm Chủ cũng không dám phát ra một tiếng động. Tuy bọn họ đều là Kiếm Chủ chuẩn đại sư, nhưng cho dù chuẩn đại sư có mạnh tới đâu, cũng như trước không phải là Đại Sư, hai bên chênh lệch đó là trời và đất.

Đại hán lạnh lùng nhìn quét xung quanh một vòng, khi quét ngang qua bảy người Lục Thanh chỉ hơi dừng lại một chút liền bỏ qua. Nhưng mà chỉ một chút này cũng bị Lục Thanh bắt giữ trong mắt.

Quả nhiên! Trong mắt Lục Thanh hiện lên một đạo tinh quang.

Thấy không ai dám cùng mình đối diện, đại hán rút cuộc quay đầu lại tập trung tới đằng sau chỗ mỹ phụ: “Bản vực chủ khi tới Thần Phong các đã thả ra khí tức chỉ dẫn. Tần Vũ, Tần Phong, hai huynh đệ các người thật cao giá!”

“Ha ha! Nguyên lại là nhị vực chủ đại nhân giá lâm Thần Phong các chúng ta, hai huynh đệ chúng ta thật sự có chuyện quan trọng trong người, mong rằng nhị vực chủ đại nhân thứ lỗi cho lần này.” Ở cánh cửa tầng lầu đằng sau Tần Vân, hai gã tầm tuổi trung niên chậm rãi đi tới. Hai người này một thân mặc cẩm bào, sau lưng mỗi người đều đeo một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm màu trắng.

Vừa mở miệng nói, là một gã trung niên để râu mép đứng ở bên trái. Lục Thanh liếc mắt một cái liền thấy rõ tu vi của hai người, cảnh giới Giả Hồn, cả hai người này đều đạt tới cảnh giới Giả Hồn. Khó trách ở trước mặt Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn vẫn có thể duy trì trấn định.

Hừ lạnh một tiếng, đại hán mở miệng nói: “Các người thật ra càng lúc càng có bản lĩnh a! Ba năm trước còn lấy ra Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, giờ ba năm sau cứ nhiên lại có thể lấy ra một viên Xích Hổ Thú Đan ngũ giai hoàn hảo không tổn hao gì. Bản vực chủ nghĩ không thông, Xích Hổ Thú Đan này các người làm như thế nào mà lấy ra được.”

Biến sắc, hai huynh đệ Tần Vũ, Tần Phong thật không ngờ đối phương cứ nhiên hỏi như thế, làm cho trong lòng cả hai đồng thời cả kinh.

“Ha ha! Nhị vực chủ đại nhân cũng biết danh dự của Thần Phong các chúng ta trong Thần Phong vực, là sẽ không bán tin tức về thứ bán ra, mong rằng nhị vực chủ không làm khó!” Lúc này, trên mặt Tần Vũ lộ ra vẻ khó xử nói.

“Làm khó?” Ánh mắt đại hán như điện, hung hăng nhìn thẳng vào hai người. Tuy rằng không có bức lui hai người, nhưng cũng khiến sắc mặt hai người hơi tái lại trở lên khó coi.

“Nhưng mà ta nhớ rõ, Xích Hổ Thú Đan này lúc trước ta cùng với đại vực chủ ở trong Thần Phong lĩnh nhìn thấy qua trong tay ba lão bắt tử kia.” Nhẹ nhàng hệ Kim giống như Kiếm Khí sắc bén bình thường di động trên người đại hán, bao trùm một thân cơ bắp lực lưỡng, khiến cho thân hình đại hán như cao thêm gần tấc.

Trong lòng Lục Thanh cả kinh, hẳn thật không ngờ đại hán này cũng có phương pháp rèn luyện thân thể. Chẳng qua phương pháp này thập phần thô ráp, chỉ là đơn thuần vận dụng khí hệ Kim uẩn dương kích thích, nhiều nhất cũng chỉ đạt tới trình độ của sắt thép, có thể ngăn cản thanh kiếm ngũ phẩm thôi. Nhưng cứ việc như thế thì đây cũng là lần đầu tiên Lục Thanh thấy thủ đoạn như vậy, liền tập trung chú ý một lát.

Nhưng mà giờ phút này, lời nói của đại hán giống như tình thiên phích lịch oanh tạc trong lòng hai người Tần Vũ. Nghĩ đến biểu tình không hiểu khi đưa vật cho hai người, trong lòng cả hai tràn ngập lửa giận.

Lão quái vật chết tiệt kia!

Bất quá đối mặt với đại hán chất vấn, Tần Vũ cũng không có chút bối rối, ngược lại trên mặt lộ ra vẻ tức giận, mở miệng nói: “Nhị vực chủ, đó là oan uổng cho hai huynh đệ chúng ra. Tuy rằng phần lớn đồ vật của Thần Phong các chúng ta đều là lại lịch bất chính, nhưng là một ít nguyên tắc vẫn là biết đến.”

“Ta xem ra các người không thấy quan tài không đổ lệ. Ở Thần Phong vực này, người cứ nhiên nói chuyện nguyên tắc với ta. Bản vực chủ hôm nay nhìn xem, các người có thể mạnh miệng tới khi nào.”

Sắc mặt chợt kịch biến, hai người Tần Vũ liếc nhìn nhau, chợt hét lớn: “Ba vị, chúng ta đồng ý. Chính vị hộ pháp, bố trí Thần Phong Kiếm Trận!”

Hai người vừa dứt lời, Thần Phong các liên chấn động kịch liệt. lát sau từng cơn lốc lạnh thấu xương trông rõ sinh ra. Cơn lốc màu xanh cuộn cuộn xuyên qua mặt đất sáu tầng, cuốn theo vô số vụn gỗ đem đại hán cùng hai huynh đệ Tần Vũ chia tách ra. Tiếp theo thân ảnh hai người như dung nhập vào mặt nước, trong phút chốc biến mất không thấy.

“Thần Phong Kiếm Trận! Mọi người chạy mau!” Không biết là ai kêu lên một tiếng, cả tầng sáu lập tức hỗn loạn lên. Tất cả mọi người bắn đầu hướng về bên ngoài phóng đi. Nhưng mà ngay khi bọn họ sắp lao ra, trong nháy mắt từ trong hư không, một cơn lốc màu xanh trông rõ sinh ra, gào thét phá vỡ chân không, đem một đám kiếm giả muốn lao ra cuốn vào, nhất thời từ trong cơn lốc hiện ra từng đạo huyết lưu cùng tiếng kêu thảm thiết.

“Cẩn thận, Thần Phong Kiếm Trận này là Kiếm Trận cấp địa, có thể khiến chân không thoát phá!” Trong hư không, một gã Kiếm Chủ cả người tản ra một tầng khí màu đen yêu dị quái lớn: “Mọi người đồng loạt ra tay, chín hộ pháp của Thần Phong các chỉ có tu vi Kiếm Sư, không thể phát huy toàn bộ uy lực của trận pháp cấp địa này. Chúng ta đồng loạt ra tay, Thần Phong Kiếm Trận này tất nhiên sẽ bị phá.”

Nói xong, người này với tay ra sau lưng lấy một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm lẳng không chém ra. Nhất thời độc khí màu đen bám trên theo Kiếm Khí bắn ra, làm cho không khí trước mặt phá khai lộ ra từng đạo chân không.

Nghe được người này la lên, phía trước những người muốn lao ra đồng loạt dừng bước. Từng đạo Kiếm Khí các loại màu sắc hiện lên đồng loạt bắn xuống chỗ mà Kiếm chủ kia vừa công kích, muốn tập trung tất cả lực lượng đem Kiếm Trận phá vỡ.

Mà cơ hồ đồng thời, hai đạo kiếm quang màu đỏ đậm từ trong đám người lao ra, hướng tới chiếc hộp ngọc đặt trên đài cao ở giữa trung tâm.

“Vô liêm sỉ! Trước mặt bốn tọa mà còn dám nhúng chàm!” Đại hán vẫn đứng bất động tại chỗ, tay phải trong nháy mắt điểm ra. Nhất thời hai đạo Kiếm Cương hệ Kim dài hơn mười trượng bắn ra, trong nháy mắt đánh tới trước mặt hai đạo kiếm quang.

“Nhị vực chủ tha...!” Chỉ kịp kêu lên một tiếng, hai đạo kiếm quang màu đỏ đậm liền bị Kiếm Cương chặt đứt, lập tức bị chân không thoát phá hút vào. Sáu người Lục Thanh chỉ thấy trong hư không một đoàn sương máu nổ tung ra, Kiếm Khí hệ Hỏa màu đỏ đậm trong nháy mắt thoát phá, hướng về chung quanh càn quét.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

401. Chương 159: Kiếm Toái Thần Phong (hạ)

Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại, nhất thời một đạo lôi quang hiện ra thoải mái đem Kiếm Khí đang lan tràn đến phá vỡ. Lập tức ánh mắt Lục Thanh chuyển hướng tới Quân Mạc Vãn bên cạnh: “Như thế nào, Quân vực chủ còn không nói cái gì sao?”

“Quân vực chủ?” Cả năm người Niếp Thanh Thiên đều sửng sốt, ánh mắt chuyển sang nhìn Quân Mạc Vãn.

Trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, Quân Mạc Vãn nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, không chút che dấu mở miệng nói: “Không sai, quả nhiên không hổ là Kim Thiên sứ giả của Tử Hà tông. Nhân lực đúng là khó có được, ngươi làm sao lại nhận ra?”

“Các hạ che dấu tu vi rất tốt, bất quá ở tình huống như thế này còn có thể khí định thần nhàn, nếu không có đủ thực lực sao có thể được như vậy. Huống chỉ một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn có được vực chủ lệnh, ta nghĩ không ra ngoài vực chủ ra còn có ai vào đây.”

“Quả nhiên hảo nhân lực!” Trong mắt Quân Mạc Vấn hiện lên tinh quang, lập tức trầm giọng nói: “Các người sáu người giúp ta giết ba cái lão bất tử kia, chúng ta hai vực chủ sẽ hộ tống các người rời khỏi Thần Phong linh.”

Sắc mặt nghiêm lại, Lục Thanh nói: “Không biết ba lão quái vật trong lời của Quân vực chủ là người phương nào? Có thể được Quân vực chủ xưng hô như thế, chỉ sợ không phải kẻ đầu đường xó chợ.”

“Không sai!” Quân Mạc Vấn gật gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm Lục Thanh nói: “Ba lão bất tử đó là bá chủ của Thần Phong linh, ba con ngũ giai Linh Thú: Thiên Phong ưng.”

“Ngũ giai Linh Thú!” Lục Thanh cười lạnh một tiếng, nói: “Quân vực chủ đã hồ đồ rồi sao. Chúng ta sáu người không một ai đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn, cho dù là tại hạ cũng còn kém nửa bước. Ngũ giai Linh thú, lại là Thần Phong ưng có thuộc tính nằm ngoài Ngũ Hành, am hiểu tốc độ, cho dù Kiếm Vương đại thiên vị cũng chưa chắc làm gì được. Quân vực chủ chẳng lẽ muốn chúng ta đi chịu chết.”

Trong mắt Quân Mạc Vấn lóe ra hai đạo tinh quang màu hồng tím, vô hình trung lộ ra một cỗ sát khí ngập trời như thực chất. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lục Thanh.

Trong lòng cười lạnh một tiếng, Lục Thanh không hề lui mà tiến tới. Chân phải bước lên trước từng bước, trong mắt Lục Thanh chợt xuất hiện một tầng sáng màu xanh tím. Ở bên trong mắt, một cỗ uy nghiêm giống như núi cao vạn trượng trấn áp xuống, vô tận tia khí sắc bén bộc lộ, không chút trệ ngại.

Giờ phút này, dưới ánh mắt của Lục Thanh, sát khí như thực chất trong mắt Quân Mạc Vấn nhất thời tán loạn. Quân Mạc Vấn cảm thấy trước ánh mắt của Lục Thanh, dường như không thứ gì có thể ngăn cản ánh mắt đó, như toàn thân chính mình lập tức bị nhìn thông thấu.

Đặc biệt là uy nghiêm ở trong đó, còn tràn ngập một cỗ chính khí to lớn, đồng thời còn có một cỗ khí tức hoang dã tán phát ra.

Thân hình bạo lui hơn mười trượng, vẻ lạnh nhạt vẫn bảo trì của Quân Mạc Vấn trong nháy mắt biến mất, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ khó thể tin.

“Thần thông Kiếm Đạo, người có Kiếm Cốt chưa, như thế nào có thể có thần thông Kiếm Đạo?” Quân Mạc Vấn kinh hãi nói.

Mà nghe thấy lời nói của Quân Mạc Vấn, trong lòng Lục Thanh vừa động. Bán Long Thân của hắn dĩ nhiên đã cùng Kiếm Thể cấp Thanh Phàm hòa hợp làm một, nguyên bản thần thông Chân Long Nhân của Bán Long Thân cũng mang theo tia khí của Kiếm Đạo. Lấy tia khí của Kiếm Đạo dung nhập vào trong long uy, cũng che dấu đi nền tảng của thần thông.

Trong lòng vừa động, Lục Thanh liền có ý tưởng. Nhưng cần phải đối mặt với Quân Mạc Vấn trước đã.

“Thần thông Kiếm Đạo, chẳng lẽ không có Kiếm Cốt thì không thể có hay sao?” Lục Thanh bình thản nhìn Quân Mạc Vấn nói.

Nghe Lục Thanh nói như thế, Quân Mạc Vấn cũng hơi sửng sốt. Hắn lập tức nghĩ đến, có một số kiếm giả có thể chất đặc thù, dưới cơ duyên xảo hợp cũng có thể lĩnh ngộ ra một, hai loại thần thông Kiếm Đạo. Bất quá nghĩ lại vừa mới rồi trong mắt Lục Thanh lộ ra cỗ uy nghiêm cùng chính khí như muốn trấn áp hết thấy, còn có tia khí bén nhọn không chút trệ ngại, trong lòng Quân Mạc Vấn không khỏi sinh ra cảnh giác.

“Nếu Lục Thanh người có bốn sự như thế thì giúp ta giết ba cái lão bất tử đó có gì là khó. Ta có thể nói cho người, trên Thần Phong linh có một gốc Địa Nguyên quả được ba lão bất tử này bảo hộ. Địa Nguyên quả có ba quả, mỗi một quả trừ bỏ một ít tác dụng khác, tối trọng yếu là sinh khí ẩn chứa bên trong, có thể giúp gia tăng tuổi thọ thêm năm mươi năm. Một khi thành công người sẽ có một quả.”

Lắc đầu, Lục Thanh quyết đoán nói: “Ta đã từng cùng ngũ giai Linh Thú giao thủ, biết rõ sự đáng sợ của chúng. Huống chi Thiên Phong ưng là bá chủ không trung, Lục Thanh tự biết mình. Ta có thể trợ giúp Quân vực chủ phá Thần Phong Kiếm Trận này, bất quá Thiên Phong ưng, xin thứ lỗi Lục Thanh không thể tòng mệnh.”

Đối với Thiên Phong ưng ngũ giai Linh Thú, đích xác Lục Thanh cũng không có nắm chắc. Về phần Huyền Long Quy cùng Băng Ma Xà bị hắn phong ấn trong hai thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên, là không thể

tùy ý phóng thích ra. Đến lúc đó khó tránh khỏi khiến cho năm người Niếp Thanh Thiên hoài nghi. Bởi vì kiếm giả cả đời chỉ có thể ký kết khế ước với một Linh Thú duy nhất, nhưng mà Lục Thanh sau khi thành tựu Bán Long Thân, bỏ đi xác phàm, đã không còn hạn chế như vậy, đến lúc đó có một số thứ không thể nói rõ được.

Hơn nữa, đến bây giờ Lục Thanh cũng không có chân chính cùng ngũ giai Linh Thú giao thủ qua. Bất quá lúc trước hẳn cũng được kiến thức lực lượng của Hàn Ma Chương cùng thủ đoạn cuối cùng của ngũ giai Linh Thú. Ba gã Kiếm Vương trung thiên vị giam cầm, lại bày ra Kiếm Trận cấp địa cũng không bảo toàn được. Sợ rằng bị buộc nóng lên, ba con Thiên Phong ưng sẽ làm ra lựa chọn đồng dạng, đến lúc đó cho dù hẳn dựa vào cơ thể mạnh mẽ thì không chết cũng trọng thương. Nguy hiểm như vậy, không thể nhúng vào được.

Nghe Lục Thanh lại cự tuyệt, trong lòng Quân Mạc Vãn sinh ra một tia ảo não. Cổ Sát Lục Kiếm Ý trong Kiếm Hồn như muốn phá thể mà ra, bất quá vẫn bị hấn thật sâu áp chế xuống.

“Tốt! Người giúp ta phá vỡ Thần Phong Kiếm Trận này, chúng ta đến phòng trụ ba lão già kia!” Thời gian cấp bách, Quân Mạc Vãn hít sâu một hơi, mở miệng nói.

Nhưng lúc này, bỗng nhiên một thanh âm như muốn mặc kim nứt thạch từ trong Thần Phong Kiếm Trận vang lên: “Thế nào, Quân tiểu tử, người mơ ước chí bảo của tộc ta, nhiều lần xông tới, giết gần trăm tộc dân của ta. Hôm nay ba chúng ta rời núi, chính là lúc người ngã xuống.”

“Ha ha, không sai! Còn muốn cổ động một cái tiểu tử nửa bước Kiếm Hồn liên thủ đối phó chúng ta sao. Xem ra người hoàn toàn không có để ba huynh đệ chúng ta vào mắt.”

“Không sai! Bất quá tiểu tử kia, ta thích. Không bị ngoại vật tác động, có thể tự nhận rõ thực lực của mình. Tốt! Vì tỏ vẻ tán thưởng sự sáng suốt của người, lão tổ ta quyết định cho người lưu lại toàn thân.”

Một câu nói cuối cùng là nói với Lục Thanh. lát sau trong Thần Phong Kiếm Trận trống rỗng hiện ra ba cái thân ảnh to lớn. Đây là ba con thần ưng uy vũ, toàn thân màu xanh trắng, đôi mắt ưng sắc bén giống như ngọc thạch sáng loáng. Phiến phiến lông vũ lóe ra hàn mang khiếp người, mặt trên có lưu chuyển một tầng sáng màu xanh trắng, ẩn ẩn có cảm giác như cùng với Kiếm Trận xung quanh hòa hợp làm một.

Mà trong khoảnh khắc ba con chim ưng xuất hiện, một cổ uy áp khủng bố khuyết tán ra. Không khí chung quanh vận vạo kịch liệt, xuất hiện đạo đạo chân không.

Trừ bỏ Lục Thanh, năm người Niếp Thanh Thiên đồng thời lui về sau mười trượng. Chín tên Kiếm Chủ phía trước công kích Kiếm Trận, ở bên hông mỗi người đều xuất hiện một vết máu rõ ràng, ngay sau đó chín tiếng kêu thảm đồng thời vang lên.

Thật nhanh!

Tuy rằng ba con Thiên Phong ưng ở trước mắt ngưng hiện ra, nhưng Lục Thanh biết, kỳ thật chúng nó là từ bên sườn chín tên Kiếm Chủ xuất hiện. Chiếc cánh cứng rắn như lợi kiếm quét ra cùng với tốc độ kinh người không lưu lại chút tàn ảnh cùng tiếng động nào, đem thân thể chín người chặt đứt.

Oanh

Oanh

Oanh

Trong khoảnh khắc sống chết, cả chín tên Kiếm Chủ đồng thời lựa chọn tự bạo.

“Đáng giận!” Tâm niệm vừa động, trên người Quân Mạc Vãn trong nháy mắt bộc phát ra một cổ Sát Lục khí ngập trời. Sát Lục khí màu hồng cơ hồ trong nháy mắt bao hàng chín tên Kiếm Chủ, bất quá nề hà chín tên Kiếm Chủ tự bạo quá mức mạnh mẽ, cho dù hẳn là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng vô pháp trong thời gian ngắn triệt tiêu lực lượng. Dư ba Kiếm Khí rồi tung phá khai tầng chắn sát khí, khuếch tán ra hơn mười trượng, đem mười mấy tên kiếm giả chung quanh đánh thành thịt vụn.

Hai đạo thần mang màu hồng từ trong mắt Quân Mạc Vãn bắn ra. Đại hán đứng cạnh đài cao trong giây lát đã đi tới bên cạnh hắn.

“Các người ba lão quái vật cư nhiên đa mưu túc trí như vậy, đem toàn bộ kiếm giả đã ngoài Kiếm Khách của Thần Phong vực chúng ta toàn bộ tụ tập lại đây, muốn một lần giải quyết cho xong sao!” Thanh âm Quân Mạc Vấn lạnh lùng như hàn băng vạn năm, sát khí lạnh thấu xương thẳng tắp hướng về ba đầu Thiên Phong ứng.

“Hắc hắc! Thế nào, nhân tộc các người bản tính tham lam không thể gạt bỏ, hai tên tiểu tử Thần Phong các vừa thấy Thú Đan ngũ giai cũng lóa mắt, hơn nữa chúng ta ứng thuận nhiều ưu đãi, mới có một màn như vậy. Thần Phong vực các người ngay cạnh Thần Phong lĩnh chúng ta, vốn chính là một cái họa lớn. Chúng ta không đi trêu chọc các người ngược lại còn muốn trộm chỉ bảo Địa nguyên quả của tộc chúng ta, giết chóc tộc đàn của ta, hôm nay chúng ta cũng phải phản sát một hồi. Không thể đem hai cái mầm tai họa các người trừ bỏ thì cũng phải chặt đứt căn bản của các người.”

“Ba vị đại nhân, nhất quyết phải trừ bỏ hai người này!” Lúc này, từ bên ngoài Kiếm Trận truyền vào thanh âm vội vàng của hai huynh đệ Tần Vũ.

“Tần Vũ! Tần Phong!” Mái tóc đen trên đầu Quân Mạc Vấn không gió tự động tung bay, Sát Lục khí từ cơ thể hắn tràn ngập ra ngoài. Sát Lục Kiếm Cương giống như thực chất hóa thành một con rắn lớn vờn ở chung quanh thân thể.

Chỉ nghe hần găm lên một tiếng: “Hôm nay thời khắc ta ra khỏi Kiếm Trận cũng chính là giờ chết của các người!”

“Vậy phải xem hai người các người có bốn sự gì!” Lúc này, trên người ba con Thiên Phong ứng bộc phát ra uy áp mãnh liệt. Từng đạo Phong Nhận liên miên theo mỗi chiếc cánh vũ động kịch liệt bắn ra.

Vô số Phong Nhận bắn ra với tốc độ điên cuồng, để lại vô số đạo chân không thoát phá. Tốc độ như thế, so với Liệt Thiên Kiếm Cương mà sáu người Lục Thanh lúc trước chứng kiến cũng không kém nhiều.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

402. Chương 160: Long Uy Hàng Thế (thượng)

“Lục Thanh, phá trận!” Quân Mạc Vấn hét lớn một tiếng, đồng thời Thần Kiếm ở sau lưng cũng ra khỏi vỏ. Ở trước người Quân Mạc Vấn, kiếm quang sắc bén hóa thành vô số đạo tàn ảnh, Sát Lục Kiếm Cương thoát phá chân không, đem Phong Nhận bắn tới gần cản lại.

Kình lực liên miên đẩy lui Quân Mạc Vấn về phía sau mấy trượng, đồng thời đại hán ở bên cạnh cũng lui lại hai bước. Bất quá sau khi lui lại hai bước, đại hán hét lớn một tiếng, cơ bắp cả người vận vận, một tầng Kiếm Cương hệ Kim nhân nhật lưu chuyển, thanh Thần Kiếm to lớn trong tay xoay tròn hình thành một chiếc thuẫn to lớn màu vàng, đón đỡ phong nhận đang đánh tới. Phong nhận đánh tới với tốc độ quá nhanh, căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể ngạnh kháng.

Mà trong nháy mắt khi Quân Mạc Vấn vừa mở miệng, thân hình ba con Thiên Phong ứng cũng động.

“Đại ca, nhị ca, các người trước chống đỡ, ta đi giải quyết hết mấy tiểu tử nhân tộc lại đến trợ các người!” Ngay sau đó, một con Thiên Phong ứng bắn nhanh ra, uy áp mạnh mẽ thẳng hướng Lục Thanh.

Ánh mắt nhìn về Quân Mạc Vấn lộ ra hàn ý, Lục Thanh thấp giọng quát: “Ta ngăn trở nó, các người phá trận!”

Không chút chần chờ, năm người Niếp Thanh Thiên lập tức hướng tới bên cạnh Kiếm Trận lao đi.

“Năm tiểu tử đừng hòng chạy, đều lưu lại cho ta.” Đầu Thiên Phong ứng kia phát ra một tiếng huýt bén nhọn, hai cánh liên tục vũ động. Lập tức liền có gần trăm đạo Phong Nhận thoát phá chân không, hướng tới phương hướng năm người Niếp Thanh Thiên bắn nhanh tới.

“Đối thủ của ngươi là ta!” Nhưng mà ngay sau đó, thân hình của Lục Thanh chớp động, thân ảnh liền ngưng tụ ra ngay trước mắt Thiên Phong ứng.

Ngón tay Lục Thanh liên tiếp điểm ra. Dựa vào khí lực khủng bố, mỗi một chỉ điểm ra, Lục Thanh đều chuẩn xác đánh vào một đạo Phong Nhận.

Vô thanh vô tức Phong Nhận liền bị phá vỡ, hướng về hai bên Kiếm Trận bắn đi.

“Đi! Cư nhiên là cảnh giới Tự Hóa Khinh Trọng đại thành. Mà lực lượng thân thể tiểu tử ngươi thật làm ta kinh ngạc. Ta quyết định, không lưu lại thi thể ngươi nữa, ta muốn ăn ngươi!”

Hai cánh vỗ ra, Thiên Phong ứng trong nháy mắt biến mất. Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại, thân ảnh cũng lập tức biến mất trong hư không.

Hai tiếng xé gió quỷ dị từ trong hư không vang ra, chỉ thấy hai đạo lưu quang màu xanh tím và màu xanh trắng gắt gao truy đuổi nhau. Mười mấy tên kiếm giả còn sót lại không dám chậm trễ, lập tức toàn lực thi triển ra kiếm thức tinh thâm áp đầy hòm, hướng tới Thần Phong Kiếm Trận đánh sâu vào.

Hai đạo thân ảnh ở trong hư không ngưng tụ thành thân hình.

“Hảo tiểu tử, cư nhiên có thể theo được một nửa tốc độ của ta. Vậy thì ta cũng không khách khí nữa. Ngươi tu luyện cư nhiên có Lôi khí, đó là thuộc tính mà lão tổ ta ghét nhất!”

Trong thời gian ngắn, liền nhìn thấy một luồng ánh sáng xanh thoát phá chân không, một ưng thảo lóe ra ánh sáng màu xanh sắc bén lớn bằng đầu người bắn ra.

Thật nhanh!

Trong lòng Lục Thanh vừa động, trong nháy mắt khí huyết toàn thân như sôi trào lên. Huyết lưu màu tím trắng lưu động như nước chảy, tựa như hồng tương, tia khí màu xanh nhất thời hiển hóa ra ngoài.

Chỉ thấy chân phải Lục Thanh bước mạnh lên một bước, cả thân thể cong lên như chiếc cung to lớn đang giương lên. Trên đầu nắm tay trái, Phong Lôi nhị khí trống rỗng ngưng tụ lại, ở mặt trên còn bao hàm một tầng sáng màu trắng lưu chuyển. Luồng sáng trắng này chính là căn nguyên long lực đã dung nhập vào trong Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, tuy rằng rất nhạt nhưng cũng khiến Phong Lôi nhị khí bao hàng nắm tay Lục Thanh ngưng lại như thực chất. Tốc độ Phong Lôi nhị tụ tập lại khiến cho người ta phải sợ hãi.

Mười vạn cân lực lượng trong nháy mắt bùng nổ. Không có chút gì hoa lệ, cứ như vậy thẳng tắp hướng tới ưng thảo nghênh đón.

Oanh

Trong thời gian ngắn, trên đỉnh đầu Lục Thanh, một phiến chân không hơn hai thước bị dập nát, lực đạo cường đại cùng với ưng thảo va chạm cùng một chỗ.

Một tầng sóng gợn khủng bố khuếch tán ra bốn phía. Chân không dập nát trên đỉnh đầu Lục Thanh rất nhanh lan tràn ra. Mà đầu Thiên Phong ứng kia lập tức bị đánh bay ra ngoài, phát ra một tiếng kêu thê lương. Trong hư không một chùm linh huyết màu xanh rơi vãi. Lục Thanh đứng tại chỗ, yên lặng nhìn đầu Thiên Phong ứng bị đánh bay ngược đi.

“Tam đệ!” Hai con Thiên Phong ứng còn lại giật mình, lập tức hé miệng phát ra hai quả cầu ánh sáng hóa thành hai luồng sáng màu xanh trắng như thực chất, thoát phá từng đạo chân không đánh về phía hai người Quân Mạc Vấn.

Bị hai quả cầu ánh sáng đánh tới, sắc mặt hai người Quân Mạc Vấn cũng nổi lên biến hóa. Hai con Thiên Phong ứng hôm nay nhanh như vậy đã dùng ra chiêu này, xem ra đầu Thiên Phong ứng kia bị thương không nhẹ.

Hai con Thiên Phong ứng lẳng không bay ngược ra phía con Thiên Phong ứng bị đánh bay ngược đi. Lại phát hiện ưng thảo có thể so với Thần Kiếm cấp Thanh Phàm đã bị dập nát, đến xương cốt cũng bị kinh lực khủng bố làm cho vụn vụn.

“Đại ca, nhị ca, các ngươi phải cẩn thận. Tiểu tử kia không phải người, nắm tay cư nhiên còn cứng hơn cả móng vuốt của ta. Còn có khí lực, cho dù là ta biến hóa ra bản thể cũng không thể ngăn cản được. Sợ là chỉ có Địa Long ngũ giai mới có thể đủ cùng hắn so sánh!”

Đầu Thiên Phong ưng này thiếu chút nữa bị đánh cho xơ xác bất quá cũng may nó thân là Linh Thú, tuy rằng thân mình thu nhỏ lại nhưng khí lực vẫn còn. Hơn nữa nó cũng không tự đại mà vừa ra đã dùng toàn lực, nếu không không phải chỉ là phế một cái chân, mà là một quyền của Lục Thanh cũng đủ chấn vỡ gân cốt cả người nó.

“Như thế nào có thể!” Mặt khác hai đầu Thiên Phong ưng còn lại kinh hãi quát một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh cũng trở lên ngưng trọng.

Nhìn hai đầu Thiên Phong ưng, Lục Thanh cau mày nói: “Chuyện của các người ta không nghĩ nhúng tay vào chúng ta chỉ là đi ngang qua mà thôi!”

Oanh

Các đó không xa, hai quả cầu ánh sáng màu xanh trắng thoát phá, một cỗ Sát Lục Kiếm Ý giống như muốn tiêu diệt hết thảy mãnh liệt bốc lên. Sát Lục khí trong nháy mắt nhuộm cả tầng sáu thành màu hồng. Đồng thời ở bên cạnh một cỗ Kiếm Ý hệ Kim sắc bén như muốn thoát phá hết thảy bốc lên theo. Không khí cả tầng sáu theo hai đạo Kiếm Ý bốc lên mà trở lên run rẩy kịch liệt.

“Giúp ta giết ba cái súc sinh này, Địa Nguyên quả người có một phần!” Quân Mạc Vấn hét lớn một tiếng, Sát Lục Kiếm Cương hơn mười trượng dung nhập Kiếm Ý cường đại, một cỗ lực trời đất bàng bạc được dẫn động lại, hướng tới ba đầu Thiên Phong ưng trấn áp.

“Nhân tộc không có một thứ tốt. Tần Vũ tiểu tử, mở Kiếm Trận ra, chúng ta phải biến hóa bản thể!” Ba đầu Thiên Phong ưng giận giữ đề minh một tiếng. Trong hư không trống rỗng xuất hiện ba cơn lốc màu xanh cao hơn ba mươi trượng, Phong Nhận sắc bén ở xung quanh lưu chuyển, mang theo uy áp khủng bố hướng tới ba người Lục Thanh thổi quét tới.

“Ba vị đại nhân, mở Kiếm Trận ra thì tính mạng huynh đệ chúng ta khó có thể giữ được.”

“Mong rằng ba vị đại nhân toàn lực ra tay giết chết hai người kia. Huynh đệ chúng ta đại biểu Thần Phong vực nguyện ý cùng Thần Phong lĩnh vĩnh viễn kết đồng minh.”

“Thứ đồ vô liêm sỉ! Huynh đệ các người muốn chết sao!” Ở một bên, đại hán thân là nhị vực chủ tức giận gầm lên, thân thể chợt nổ rộ ra ánh mắt màu vàng kim chói mắt. Thanh Thần Kiếm to lớn trong tay bỗng nhiên như hóa thành cành liễu nhẹ nhàng, nhanh chóng vũ động. Trong phút chốc, khí hệ Kim bàng bạc tụ tập lại, ngưng tụ thành hơn một trăm thanh lợi kiếm màu vàng sắc bén, Kiếm Cương hệ Kim quán chú vào, hơn trăm thanh lợi kiếm giống như có linh tính, bỗng nhiên phát ra tiếng kiếm ngâm thâm trầm.

Hơn một trăm đạo chân không phá khai, đánh úp vào trong cơn lốc. Lực đạo cường đại đến từ chân không dập nát, lập tức đem Thiên Phong linh lực ở chung quanh phá tan. Hơn trăm đạo lợi kiếm xuyên qua cơn lốc, uy thế giảm một nửa nhưng dư thế không giảm, mang theo lực trời đất khủng bố bao phủ hư không quanh ba con Thiên Phong ưng mười trượng.

Bị lực trời đất trấn áp, ba con Thiên Phong ưng không có một chút bối rối. Ba cỗ uy áp cường đại khuếch tán ra, cùng với uy trời đất bất đồng, uy áp này là đến từ uy nghiêm dành dụm trong linh lực thuộc tính, theo cấp bậc của Linh Thú đề cao mà dần tăng cường. Đạt tới ngũ giai như ba con Thiên Phong ưng này, uy áp bàng bạc tuy so ra kém uy trời đất, nhưng cũng ngành sinh sinh kháng cự lực trời đất giữa hư không.

Bên kia, phía sau Lục Thanh, năm người Niếp Thanh Thiên cơ hồ đồng thời ra tay. Bốn đạo Kiếm Ý cường đại bốc lên, những kiếm giả ở phía trước lập tức tránh đường.

Hàn Băng Kiếm Ý của Long Tuyết như muốn băng phong ngấm dậm không chút giữ lại phóng thẳng lên trời cao. Một vòng tròn màu trắng ở trên không trung khuếch tán ra. Trong hư không, Hàn Băng Kiếm Ý hiển hóa thành hình, hiện ra hư ảnh một thanh cự kiếm màu trắng cao hơn mười trượng, tản ra hơi lạnh thấu xương.

Xung quanh Long Tuyết mấy trượng, cơ hồ toàn là băng tuyết trôi nổi, nhưng trong nháy mắt lại bị Hàn Băng Kiếm Khí cán quét trấn áp xuống.

Nay sau đó, trường kiếm trong tay Long Tuyết liên tục vũ động. Khí Hàn Băng trong trời đất không ngừng tụ tập lại, đem năng bao phủ vào trong.

Một tiếng phượng minh cao vút vang lên. Tiếng vang mang theo uy nghiêm của bách điều chi vương, lập tức khí Hàn Băng bao quanh Long Tuyết rất nhanh sôi trào lên, ở trên hư không nhanh chóng hóa thành một con Băng Phượng to lớn. Băng Phượng xòe ra hai cánh chừng hai mươi trượng, cao gần mười trượng. Mà trong một khắc vừa thành hình, toàn thân Băng Phượng tỏa ra ánh sáng màu trắng chói mắt, lát sau chỉ trong giây lát đã thu nhỏ lại còn năm trượng cao. Hai cánh dài mười trượng trông như thực chất, từng phiến lông vũ trông rất sống động, ở mặt trên đều có Hàn Băng Kiếm Khí lưu chuyển. Trong đôi mắt đen nhánh bắn ra hai đạo hàn mang lạnh thấu xương.

Hai cánh to lớn vũ động, Băng Phượng lập tức hung hăng lao về phía Thần Phong Kiếm Trận ở bên ngoài tầng sáu Thần Phong các.

Cảm thụ khí thế Long Tuyết bộc phát ra, Lục Thanh không khỏi sửng sốt. Hiện tại khi Long Tuyết ra tay, càng ngày càng không lưu lại đường sống, kiếm thức vừa ra đó là toàn lực.

Ra tay toàn lực sao! Trong mắt Lục Thanh hiện ra hai đạo thần quang xanh tím, lập tức một cỗ chiến ý tận trời bốc thẳng lên. Luyện Tâm kiếm ở sau lưng chợt phát ra tiếng ngâm cao vút, đúng là tự động bắn ra khỏi vỏ, rơi vào trong tay Lục Thanh.

Từ khi chú tạo, Luyện Tâm kiếm đã làm bạn với Lục Thanh gần sáu năm. Từ một thanh kiếm tam phẩm, đã đạt tới Thần Kiếm cấp Thanh Phàm đỉnh cấp. Mỗi ngày làm bạn, Luyện Tâm kiếm bất tri bất giác đã sinh ra linh tính không nhỏ.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

403. Chương 161: Long Uy Hàng Thế (hạ)

Vừa cầm lấy Luyện Tâm kiếm, trong mắt Lục Thanh liền bắn ra thần quang chói mắt. Lúc này, Lục Thanh chợt cảm thấy hai mắt của mình như sinh ra biến hóa khó hiểu, hư không trước mắt đột nhiên trở nên rõ ràng mạch lạc hơn bao giờ hết.

Mạch lạc dây dưa lan tràn kéo dài tới hư không chung quanh. Cơn lốc Thiên Phong thổi quét đến cũng giống như xảy ra biến hóa nào đó, trong phút chốc ở bên ngoài cơn lốc hiện lên những sợi tơ màu xanh. Những sợi tơ liền cùng khí thuộc tính bình thường, tỏa ra một cỗ khí tức khí Thiên Phong thuần túy.

Đây là biểu lộ bề ngoài của căn nguyên! Trong lòng Lục Thanh sáng tỏ, ánh sáng màu tím trắng trong mắt dâng lên. Đồng thời một cỗ uy nghiêm từ huyết mạch theo hai mắt hiện ra.

Trong hư không, đúng là trống rỗng vang lên tiếng long ngâm réo rắt. Tiếng long ngâm giống như bộc phát ra theo ánh mắt của Lục Thanh, đồng thời cũng mang theo một tia khí sắc bén.

Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh chậm rãi đánh xuống. Một kiếm này, giống như đơn giản dụng kiếm lên rồi chém xuống vậy, không có Kiếm Khí gì phát ra, thậm chí đến nhiều ít khí lực cũng không có. Thế nhưng một kiếm này vẫn khiến cho không khí chung quanh tự động tách ra, hiện ra chân không, tùy ý để Luyện Tâm kiếm xuyên qua.

Ánh mắt ba con Thiên Phong ứng gắt gao nhìn chăm chăm động tác của Lục Thanh. Cả ba con Thiên Phong ứng bỗng cảm thấy, một kiếm này của Lục Thanh giống như tập trung vào toàn thân chính mình. Quỹ tích của đường kiếm, tựa hồ ẩn chứa thứ gì đáng sợ, bất cứ đồ vật gì ở trước mặt cũng phải sụp đổ, tựa như trước mặt nó, hết thảy đều không có gì tồn tại.

Một kiếm này, cắt qua căn nguyên!

Không sai, chính là cắt qua căn nguyên, một kiếm chính là xuyên qua căn nguyên mà đến.

Theo Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh đánh xuống, thậm chí không có dụng chạm vào cơn lốc Thiên Phong, vậy mà Thiên Phong linh khí hình thành cơn lốc trong nháy mắt lại trở lên tán loạn. Không có khí lẫm gì khuếch tán ra, giống như khi chúng trống rỗng ngưng hiện ra, bây giờ lại trống rỗng tiêu tán vào trong trời đất.

Cơn lốc Thiên Phong tiêu tán, ba đầu Thiên Phong ứng liền thấy được ánh mắt của Lục Thanh. Ánh mắt đó giống như xuyên qua không gian, khán phá căn nguyên, lập tức bắn vào trong mắt chúng. Trong mắt Lục Thanh, chúng nó thấy được một con chân long nghìn trượng uốn lượn xoay quanh đang ngửa mặt lên trời tê hồng. Tiếng long ngâm vô hình trống rỗng vang lên khắp cả hư không.

Theo tiếng long ngâm vang lên, ba con Thiên Phong ứng trong nháy mắt giống như gặp được cái gì đáng sợ, liên tục phun ra năm, sáu khối Thiên Phong linh cầu bức lui hai người Quân Mạc Vấn, ánh mắt nhìn chăm chăm Lục Thanh.

Chúng nó cảm nhận được cái gì? Khi tiếng long ngâm qua đi, một cỗ long uy mệnh mông phô thiên cái địa bộc phát ra. Trong thời gian ngắn, bất luận là ba đầu Thiên Phong ứng, hai người Quân Mạc Vấn, hay năm người Long Tuyết cùng với những kiếm giả còn sót lại, tất cả đều cảm thấy chính mình cùng với khí thuộc tính ở chung quanh mất đi liên hệ. Trong thời gian ngắn này, hư không chung quanh giống như bị giam cầm lại, không thể cảm ứng được khí thuộc tính của chính mình.

Đối mặt với ba đầu Thiên Phong ứng ngũ giai ép sát, huyết mạch chân long ẩn sâu trong cơ thể Lục Thanh rốt cuộc bạo phát ra. Uy nghi của chân long để lộ ra, hỗn hợp cùng tia khí Kiếm Đạo của Lục Thanh, đúng là lập tức đem các loại khí thuộc tính ở chung quanh giam cầm lại.

Chân long, cảm ứng khí thuộc tính, trời sinh có thể khống chế các loại khí thuộc tính.

“Đây, chẳng lẽ là linh vực!” Về mặt trấn định của Quân Mạc Vấn đã biến mất, thay vào đó là vẻ kinh hãi khó nói thành lời. Hắn thật không ngờ, Lục Thanh thể nhưng lại có thể thi triển thần thông như vậy.

“Như thế nào có thể, hắn tuyệt đối không phải Kiếm Phách Tông Sư!” Về mặt của đại hán bên cạnh cũng đầy kinh hãi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lục Thanh. Giờ khắc này không chỉ có hắn, mà ba con Thiên Phong ứng, hai người Quân Mạc Vấn đều từ trên người Lục Thanh cảm nhận được một cỗ uy hiếp dày đặc.

“Người cư nhiên có được huyết mạch chân long!” Ba con Thiên Phong ứng nhìn chăm chăm Lục Thanh, đột nhiên kinh hô ra tiếng. Từ trên người Lục Thanh, chúng nó cảm nhận được một cỗ run rẩy đến từ sâu trong linh hồn. Đây chính là chênh lệch cấp bậc, thật giống như đệ giai Linh Thú đối mặt với cao giai Linh Thú, cảm nhận được vô tận uy áp.

Nhìn ba đầu Thiên Phong ứng trước mặt, chiến ý trong lòng Lục Thanh hoàn toàn thiêu đốt lên. Hắn dung hợp huyết mạch chân long, thành tựu Bán Long Thân, ở một trình độ nhất định có thể nói là một đầu chân long hình người. Long uy, là không thể mạo phạm. Ba đầu Thiên Phong ứng liên tục áp bức, còn có Quân Mạc Vấn liều lĩnh muốn dụ dỗ hắn đưa vào vòng nước đục, đã khơi dậy uy nghiêm đến từ huyết mạch chân long ẩn sâu bên trong cơ thể.

Đồng thời từ đáy lòng Lục Thanh, một tia ý niệm bất khuất ẩn sâu cũng hoàn toàn bốc lên. Vô luận là lúc trước ngũ phong luận kiếm, hay là Bạch Phát ma nữ, hay là đối mặt với hết thảy trong Kiếm Mộ, đều không thể khiến hắn phải khuất phục.

Kiếm giả, phải có chính là một tâm chí không thể khuất phục, bài trừ hết thảy trở ngại trên Kiếm Đạo, giờ khắc này, đã được Lục Thanh hoàn toàn khơi dậy. Lục Thanh cảm thấy, trong Kiếm Chủng của hắn, Phong Lôi Kiếm Ý muốn bộc phát ra, nhưng không thể thoát ra khỏi, mà là ở trong cơ thể cùng long uy bộc phát ra dung hợp.

Bán Long Thân dung nhập Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, mà lúc này long uy cũng bắt đầu cùng Kiếm Ý dung hợp.

Phong Lôi Kiếm Ý, đó chính là ý chí Kiếm Đạo cùng linh ngộ khí Phong Lôi của Lục Thanh dung hợp mà thành. Lúc trước Phong Lôi Kiếm Ý chính là chỉ có sự bá đạo, mà sau khi dung nhập Thiên Lôi vào Thiên Phong lại có thêm một cỗ chính khí. Trong này xảy ra nhiều thay đổi, khiến cho Kiếm Ý trải qua mấy lần cô đọng, đến bây giờ dĩ nhiên cường đại vô cùng.

Mà lúc này đây, lại lần đầu dung hợp. Chân long cảm ứng trời đất, tuân theo trời đất mà sinh, chính là sủng nhi của Thiên Đạo. Thời kỳ hoang dã thượng cổ, long uy còn được xưng là Thiên Đạo uy. Tuy rằng có khuếch đại, nhưng cũng không phải không có căn cứ, chân long là Tiên Thiên Chí Thể, cùng trời đất tạo

hóa, long uy cũng tự nhiên cũng chất chứa uy trời đất. Hiện giờ bởi duyên có Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, Bán Long Thân dung nhập vào trong Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, long uy cũng lập tức bắt đầu cùng Kiếm Ý dung hợp.

Lôi, chính là đại biểu thưởng phạt của trời đất. Phong trợ thể Lôi, đều có thể chất chứa chính khí bá đạo trong Thiên Đạo. Lúc trước Lục Thanh nắm trong tay Phong Lôi Kiếm Ý, cho dù là lực lượng thần thức không đủ cũng đủ trấn áp nhiều loại Kiếm Ý tà ác cường đại. Hiện giờ sau khi Kiếm Ý dung nhập long uy, liền xảy ra đại biến đổi.

Thiên Đạo uy nhập vào trong thứ đại biểu thưởng phạt của trời đất, cũng là trước nay chưa từng có. Chỉ ngắn ngủn trong nháy mắt, một cỗ lực trời đất bàng bạc ở chung quanh Lục Thanh ngưng tụ ra. Lực trời đất này Lục Thanh cũng không có khống chế, mà tự động bị hấp dẫn lại. Một dặm, năm dặm, mười dặm, cho đến phạm vi trăm dặm, lực trời đất toàn bộ hướng tới Lục Thanh tụ tập lại.

Trong nháy mắt kế tiếp, chỉ thấy Thần Phong Kiếm Trận ở xung quanh giống như bọt nước tan biến, tiêu tán vô tung, lộ ra không trung bên ngoài.

Ầm ầm

Tùng tiếng sấm rền đột nhiên vang lên. Thiên Lôi chớp động, một đóa Lôi Vân dần tụ tập lại ở trên không trung Thần Phong các, dần lan tràn ra, một dặm, năm dặm, mười dặm, cho đến phạm vi trăm dặm mới ngừng lại. Thiên Lôi giăng khắp trời, Thiên Phong gào thét, thiên uy bàng bạc phô thiên cái địa ép xuống.

Biến hóa đột nhiên làm cho tất cả mọi người trong Thần Phong vực kinh hãi. Vô cùng vô tận thiên uy thật sâu áp ở trong lòng mọi người, không chút lực chống cự, vô số kiếm giả quỳ xuống tại chỗ. Đối mặt với thiên uy mệnh mông cuồn cuộn, bọn họ so với người thường cảm thụ càng thêm rõ ràng. Tu vi càng cao càng cảm nhận được uy nghiêm mệnh mông chất chứa bên trong.

Trên bầu trời Thần Phong các, từng tiếng sấm rền vang liên miên không dứt. Ở bên trong các, tất cả mọi người đều không động, mà ba con Thiên Phong ưng cũng không động. Không phải không nghĩ động, mà là lực trời đất phạm vi trăm dặm quá mức to lớn, bọn họ toàn bộ bị trấn áp lại, không thể nhúc nhích mấy may.

Trừ bỏ năm người Long Tuyết, vô luận là ba con Thiên Phong ưng, hay hai người Quân Mạc Vãn đều lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Thiếu chủ, lúc này sợ là người đã sai lầm rồi!

Đại hán nhìn về phía Quân Mạc Vãn, ánh mắt có chút phức tạp, ở bên trong còn lộ ra tình cảm sâu đậm, nhưng cũng chỉ lơ đãng chợt lóe rồi biến mất, thay vào đó là một vẻ quyết tuyệt kiên định.

Mà giờ phút này Quân Mạc Vãn cũng là hối hận không kịp. Sớm biết như thế, căn bản hẳn sẽ không đi trêu chọc Lục Thanh. Lúc đầu hẳn thấy, Lục Thanh bất quá chỉ có chút thủ đoạn thần thông đặc thù mà thôi, căn bản còn không phải là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, hẳn chưa bao giờ để vào mắt, nhiều nhất cũng chỉ là đối tượng mượn sức. Hiện tại không nghĩ đến, trên người người này cư nhiên có nhiều điều thần bí như vậy.

Đối mặt với khí tức của Lục Thanh, Quân Mạc Vãn thậm chí còn có cảm giác khi đối mặt với người kia. Mà tưởng tượng đến người kia, trong mắt Quân Mạc Vãn liền hiện lên một tia oán độc thật sâu, bất quá lẫn trong vẻ oán độc lại là một cỗ sợ hãi thật sâu.

Nhưng mà hết thấy tất cả, Lục Thanh đều không có cảm ứng gì. Giờ phút này hẳn đang đắm chìm trong một cảnh giới kỳ diệu.

Đây là một mảnh thế giới hỗn độn, trên bầu trời là một mảnh u ám. Đột nhiên một đạo Thiên Lôi ngang trời xuất thế, đem mảnh hỗn độn kia xé rách ra, vô tận Thiên Phong thổi qua, trên bầu trời vang lên từng tiếng gió rít, Lôi Vân tụ tập, từng hạt mưa bắt đầu rơi xuống mặt đất.

Lập tức trong không khí bắt đầu xuất hiện các điểm sáng đủ mọi loại màu sắc. Điểm sáng càng tụ càng nhiều, vô số màu sắc như thế nào cũng không thể đếm hết.

Trong đó điểm sáng màu vàng đất ngưng tụ thành núi, thành mặt đất đá. Điểm sáng màu xanh biếc ngưng tụ thành cỏ cây xanh, núi rừng xanh biếc, màu lam ngưng tụ thành sông biển đại hà, suối hồ. Màu vàng

kim ngưng tụ thành kim thiết, đồng ngân, khoáng mạch trong lòng đất. Đến cuối cùng điểm sáng màu hồng dung hợp biến hóa, ở trên bầu trời hóa thành mặt trời chói mắt, cùng với trên mặt đất hội tụ thành nham thạch nóng chảy.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

404. Chương 162+ 163: Ngưng Hồn. Thiên Đạo!

Vô số điểm sáng không ngừng tại trong thế giới hỗn độn này ngưng kết ra, cả thế giới hỗn độn bắt đầu chuyển hóa hướng về thế giới chân chính.

Lặng lẽ đứng thẳng trong phiên trời đất này, Lục Thanh ngẩng đầu nhìn lên mặt trời chói chang, ở bên cạnh Thiên Lô cùng Thiên Phong không hề có chút nào bị ảnh hưởng. Ngay tại thời điểm khi tất cả các điểm sáng ngưng tụ ra hết tất cả sự vật, vô luận là dãy núi liên miên, cỏ cây hoa lá, sông suối ao hồ, mặt trời, dung nham nóng chảy, trong nháy mắt tất cả lại tan biến, cả thế giới lại hóa thành một mảnh hỗn độn.

Vô số điểm sáng gào thét chui vào bên trong Thiên Lô và Thiên Phong, trong phút chốc giống như có thứ gì vỡ tan ra, thân ảnh của Lục Thanh cũng dần tan biến hóa thành vô số điểm sáng, lấy hai màu xanh tím chói mắt nhất đi vào giữa Thiên Lô cùng Thiên Phong.

Ầm ầm

Ngay sau đó, cả thế giới hỗn độn bỗng nhiên phát ra từng tiếng trầm đục, giống như bị thứ gì to lớn oanh kích vào, lại giống như tiếng tim đập thành thạch, đến tận cùng cũng không biết là vật gì phát ra.

Trên bầu trời lại nổi lên biến hóa, Thiên Lô cùng Thiên Phong cuối cùng cuốn lấy nhau ngưng kết thành hư ảnh một con chân long dài nghìn trượng. Trên người chân long tràn ngập vô số điểm sáng, màu sắc đó tựa hồ là căn nguyên cuối cùng.

Một tiếng long ngâm kinh thiên vang lên, chân long triển thân, ngẩng đầu lên trời rống giận, phát ra tiếng gầm rung trời. Tiếng gầm càng lúc càng lớn, đến cuối cùng giống như tiếng sấm sét cuộn cuộn, đem thế giới hỗn độn chấn ra đạo đạo cái khe. Từ bên trong mỗi cái khe lại tản ra từng luồng sáng màu vàng nhu hòa, tràn ngập một cỗ hấp dẫn không hiểu.

Thiên Lô cuộn cuộn, Thiên Phong gào thét, hai loại thanh âm ở trong miệng chân long dần dung hợp lại, nhẹ nhẹ từng đợt tia khí ở trong thế giới này sinh ra. Tia khí biến thành màu xanh từ trong miệng chân long bắn ra, rất nhanh bao phủ toàn thân chân long.

Tiếng long ngâm hóa thành tiếng sấm rền cùng phong khiếu, mà một lát sau lại biến thành tiếng kiếm ngâm sắc bén. Tiếng kiếm ngâm vang lên, cả thế giới hỗn độn vỡ tan càng nhanh hơn, có thể thấy được tốc độ mở rộng của từng cái khe, cùng hào quang màu vàng kim càng thêm chói mắt.

Đến cuối cùng, trên thân thể nghìn trượng của chân long, các điểm sáng bắt đầu hỗn hợp lại, hiện lên một chút ánh sáng màu trắng, rồi rất nhanh khuếch tán ra toàn thân.

Trong thời gian ngắn, bộ dáng của chân long liên biến hóa, lõi đình bạo vang, ngưng kết thành một thanh cự kiếm thông thiên màu trắng ngà, ở bên ngoài là một tầng tia khí màu xanh bao phủ, một cỗ khí tức căn nguyên tản ra.

Lại một tiếng kiếm ngâm kinh thiên vang lên. Theo tiếng kiếm ngâm vang lên, cả thế giới hỗn độn cuối cùng chỉ còn lại hai màu tím và trắng. Thiên Lô màu tím cùng Thiên Phong màu trắng giăng khắp hư không, vô tận uy trời đất tràn ngập.

Giống như cảm thấy chính mình bị trói buộc, chuôi cự kiếm màu trắng phát ra tiếng ngâm tức giận. Lát sau, Thiên Lô cùng Thiên Phong tràn ngập trong hư không giống như trăm sông đổ về một biển, hướng tới cự kiếm tụ tập lại.

Tia khí màu xanh trong nháy mắt dung nhập vào trong tầng sáng màu trắng ngà lưu chuyển trên thân cự kiếm. Lát sau liền truyền ra tiếng sấm rền cùng gió rít chói tai, màu sắc của thanh cự kiếm bắt đầu biến hóa.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, một khắc, một năm, hai năm, hay vô tận năm tháng, chuỗi cự kiếm đuổi dần tản ra một cỗ khí tức tang thương vô tận. Trong khoảnh khắc khí tức tang thương xuất hiện, nguyên bản những cái khe đầy đặc xung quanh bắt đầu khuếch tán tới tận chân trời.

Vào lúc này, một cỗ Kiếm Ý giống như tồn tại mãi mãi từ bên trong cự kiếm bốc lên, cùng với đó là tiếng sấm như thiên uy và từng cơn lốc nghìn trượng ngưng tụ. Màu sắc của cự kiếm cũng ổn định lại.

Thân kiếm nghìn trượng mang phong cách cổ xưa, mặt trên có từng đạo hoa văn tinh mịn. Hoa văn này có mười tám cái, bên trong như chất chứa vô tận huyền ảo. Thân kiếm dĩ nhiên biến thành màu tím trắng, lộ ra khí tức căn nguyên dày đặc.

Thai nghén vô tận năm tháng, lúc này đây nó rốt cục có được thần trí. Thế giới chung quanh đã biến thành một mảnh màu vàng rực rỡ. Kiếm Ý bàng bạc mang theo thiên uy thẳng tắp chém xuống. Một kiếm làm hư không thoát phá, lan tràn khắp cả thế giới hỗn độn không thấy cuối.

.....

Trên tầng sáu của Thần Phong các. Trong không gian bị giam cầm bỗng nhiên vang lên tiếng kiếm ngâm nhàn nhạt, tuy không lớn nhưng trong nháy mắt truyền khắp trăm dặm. Vô số thanh kiếm từ trên lưng mỗi kiếm giả rung động, thậm chí còn gãy ở trong tay, mũi kiếm cùng hướng về phía xa xa, phát ra tiếng ngâm thuần phục.

Rất nhiều thanh kiếm, vô luận là tam phẩm, lục phẩm, cửu phẩm, thậm chí là Thần Kiếm cấp Thanh Phàm đều cùng phát ra một loại thanh âm. Mũi kiếm chỉ tới, chính là phương hướng Thần Phong các.

Trong không gian tầng sáu. Nhìn thấy Thần Kiếm thoát ly khỏi tay hướng tới Lục Thanh phát ra tiếng ngâm thuần phục, ánh mắt Quân Mạc Vãn đại ra, trong lòng hắn nhắc lên từng cuộn sóng, mà đại hán ở bên cạnh cũng có biểu lộ đồng dạng.

“Vạn Kiếm Hưởng Tông, Tông Sư chi tượng!” Quân Mạc Vãn lẩm bẩm nói, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin được: “Như thế nào có thể, điều này sao có thể!”

Thanh âm của Quân Mạc Vãn tràn ngập chưa xót, hắn căn bản không nghĩ đến, hiện giờ lại xuất hiện tình huống như vậy.

“Vạn Kiếm Hưởng Tông, Tông Sư chi tượng!” Năm người Dịch Nhược Vũ đồng thời nghe được lời nói của Quân Mạc Vãn ý tứ trong đó rõ ràng là dự báo điều gì, chẳng lẽ...?

Mà Dịch Nhược Vũ giống như nghĩ tới cái gì, vẻ khiếp sợ trên mặt càng tăng lên.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Thanh âm Diệp Cô Hàn tràn ngập khiếp sợ. Lúc này Kiếm Chung ở trong đan điền hắn cũng biến đổi phương hướng, Kiếm Ý ở bên trong cũng phát ra tiếng rền rĩ sợ hãi.

Ánh mắt trùng lớn, Dịch Nhược Vũ thất thố như thế vẫn là lần đầu tiên bốn người Niếp Thanh Thiên thấy được.

“Vạn Kiếm Hưởng Tông, Tông Sư chi tượng! Ta từng đọc được trong một điển lục ghi lại, bên trong nói, kiếm giả khi đột phá Kiếm Phách thành tựu Tông Sư nghiệp vị sẽ dẫn đến Vạn Kiếm Hưởng Tông, trời sinh dị tượng. Trừ lần đó ra, nếu kiếm giả mà trước đó đột phá có thể dẫn đến Vạn Kiếm Hưởng Tông, vậy biểu thị...!”

“Biểu thị cái gì?” Tựa hồ có chút đoán ra, Triệu Thiên Diệp trầm quát.

“Biểu thị...” Dịch Nhược Vũ ngơ ngác nhìn Lục Thanh: “Kiếm Phách tất thành!”

Kiếm Phách tất thành!

Đây là lời nói quả quyết như thế nào, ba người Niếp Thanh Thiên nghe xong đều giật mình. Trừ bỏ Long Tuyết ở bên còn không hề động, nhưng ánh mắt cậu nàng cũng gắt gao nhìn chăm chăm Lục Thanh, giống như muốn lập tức nhìn thấu hắn.

.....

Ở ngoài mấy nghìn dặm.

Trên một tòa núi lớn màu xanh cao chừng vạn trượng, một tòa đại điện cao chừng trăm trượng lừng lừng đứng, giống như mãi mãi không đổi, cho dù xung quanh từng cơn lốc gào thét, cùng ngọn núi dưới chân giông nhau, bất động không diêu.

Tại bên cạnh tòa đại điện có vô số tòa điện nhỏ, so với tòa đại điện màu vàng xanh rực rỡ, những tòa điện nhỏ này có vẻ đơn sơ hơn nhiều, bất quá cũng là nạm vàng khảm ngọc, khí thế bất phàm. Càng khiến kẻ khác ngạc nhiên chính là, vô số tòa điện nhỏ này đều phát ra một tầng tia khí sắc bén xuyên qua mây mù, phá khai từng đạo chân không.

Lúc này, nguyên bản tia khí thẳng hướng phía chân trời chợt chuyển hướng. Mây mù trên ngọn núi lớn trong phút chốc bị phá khai vô số đạo chân không, chỉ chốc lát khắp nơi vang lên tiếng kiếm ngâm trong trẻo.

Ngay sau đó, xuất hiện bốn đạo kiếm quang ở trên bầu trời tòa núi lớn. Kiếm quang tiêu tán lộ ra bốn thân ảnh cao ngạo.

Bốn thân ảnh này, có ba cái là ba lão nhân cùng với một gã tầm trung niên. Trên người bốn người đều mặc trường bào màu vàng, trước ngực có thêu một kiếm ấn màu vàng đậm. Bốn người đứng trong hư không, thật giống như hòa hợp cùng với trời đất xung quanh làm một thể, cho dù tận mắt thấy bốn người cũng có cảm giác như mộng ảo.

“Chẳng lẽ là Vạn Kiếm Hưởng Tông!” Thật lâu sau, một lão nhân ở giữa hít sâu một hơi, mở miệng nói.

“Vạn Kiếm Hưởng Tông này cũng không có dẫn đến thiên triệu, xem ra không phải là mấy lão già đó đột phá. Người này hẳn không phải là tam kiếp Kiếm Hoàng.” Người trung niên khẽ nhắm lại hai mắt, lát sau bỗng mở to ra nói.

“Đã bao nhiêu năm, sợ là đã năm nghìn năm, Thanh Phàm giới chúng ta không có được một Kiếm Phách Tông Sư. Hiện giờ đến tốt cùng là ai mà kinh tài tuyệt diệu, thế nhưng lại dẫn động Vạn Kiếm Hưởng Tông.”

“Phương hướng đó, sợ là cách chỗ này khoảng hai nghìn dặm, không sai biệt lắm chỗ đó là Thần Phong vực. Chẳng lẽ là tiểu tử kia?” Lão nhân mở miệng phía trước nhú mày lại, giống như nghĩ tới cái gì nói.

“Đại điện chủ, nếu thực là hắn, vậy thì chúng...” Ở bên cạnh, người trung niên trầm giọng nói, trong mắt lóe lên một đạo lệ mang rồi biến mất.

Lắc lắc đầu, lão nhân hít sâu một hơi nói: “Tuy rằng hắn đã bị đuổi đi, nhưng rốt cuộc vẫn cùng tên đó có liên hệ. Nếu giết hắn, hắn tên kia sẽ không dễ yên, đến lúc đó sẽ càng thêm rắc rối.”

“Đại điện chủ, vậy thì chúng ta nên làm thế nào, phía trước đã để hắn phóng túng ở bán tông vực, hiện giờ...” Người trung niên muốn nói lại thôi.

“Đừng vội, có phải là hắn không cũng chưa chắc được, trước tiên cứ phái người điều tra rõ ràng đã, rồi mới nghĩ cách xử lý.” Lão nhân trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói.

Thần Phong vực. Tầng sáu Thần Phong các.

Theo phần đông thanh kiếm phát ra tiếng ngâm thuận phục, từ mi tâm Lục Thanh hiện ra một lốc xoáy nhỏ màu vàng nhạt. Cỗ lốc xoáy màu vàng nhạt này lộ ra một tầng tia khí khiếp người, khi nó vừa xuất hiện cho dù là lấy hồn thức cường đại của hai người Quân Mạc Vấn cũng cảm thấy run rẩy. Hồn thức trong thức hải của hai người giống như gặp phải uy hiếp to lớn, lập tức co rút lại.

Ba con Thiên Phong ưng trong lòng hồi hận không thôi. Vốn chúng nó nghĩ hôm nay nắm chắc có thể tiêu diệt hai người Quân Mạc Vấn tại dương trường, không nghĩ tới nhất thời hưng phấn mà trêu chọc phải đạt

sát tinh. Lúc này chúng nó bị lực trời đất trấn áp tại chỗ, đến cảm ứng với khí thuộc tính trong trời đất cũng bị mất đi.

Chúng muốn biến hóa ra bản thể, nhưng là từ trên người Lục Thanh truyền ra long uy như thực chất áp chế thật sâu trong lòng chúng, đừng nói là hiển hóa ra bản thể, cho dù lúc này đối mặt với Lục Thanh thôi chúng nó cũng cảm thấy tâm thần mình run rẩy. Không biết lúc này Lục Thanh đến tột cùng là đang chìm vào cảnh giới nào, uy thế vô hình trung phóng đại vô số lần. Tuy rằng chỉ là ngộ đạo một đoạn thời gian, nhưng không ai có thể cam đoan sau khi Lục Thanh tỉnh lại đến tột cùng có thể có thực lực như thế nào.

Đầu Thiên Phong ứng phía trước chính là minh chứng tốt nhất. Lục Thanh người này không thể lấy tu vi cảnh giới để xem xét được.

Lục Thanh lúc này cũng đã thanh tỉnh, bất quá giờ phút này tâm thần của hắn toàn bộ đắm chìm trong thức hải.

Hư không trong thức hải, vòng xoáy thần thức màu vàng nhạt đã muốn hoàn toàn chuyển sang màu vàng rực rỡ. Thần thức màu vàng ngưng đọng như thực chất tản mát ra tia khí nhàn nhạt, tia khí này cùng với tia khí của Kiếm Thể Lục Thanh bất đồng, tựa hồ là do thần thức diễn hóa đi ra tia khí. Tuy rằng không có sắc bén như tia khí của Kiếm Thể, nhưng cũng là tồn tại có thể thương tổn hồn thức.

Lúc này vòng xoáy thần thức sau khi hoàn toàn biến thành màu vàng, liền bắt đầu xoay tròn rất nhanh. Tâm pháp tầng thứ ba Ngưng Hồn của Luyện Hồn quyết tự động vận chuyển, dòng khí thần thức rất nhanh áp súc lại, cũng theo một quỹ tích huyền ảo mà vẽ lên những đường cong kỳ dị.

Dòng khí thần thức màu vàng càng thêm ngưng thật, Lục Thanh cảm thấy linh hồn của hắn như là đang đề thăng, trưởng thành với một tốc độ kinh người, dần dần chạm đến điểm đột phá.

Luyện Hồn quyết chính là một đoạn khâu quyết huyền ảo từ trong Kiếm Hồn kinh, đạt tới giai đoạn Luyện Thần hậu kỳ sẽ sinh ra thần thức màu vàng nhạt, giao cho Lục Thanh thần thông Thức kiếm công kích, chuyên thương tổn hồn thức. Lúc trước trên Bích Lạc hải, nếu không phải dựa vào thần thông này, Lục Thanh cơ hồ hẳn phải chết, cũng không có được đại cơ duyên thành tựu Bán Long Thân. Đương nhiên là dưới tình huống Diệp lão không có ra tay.

Nhưng không thể phủ nhận Luyện Hồn quyết giúp cho Lục Thanh có nhiều ưu đãi lớn lao. Ngay từ lúc hắn bắt đầu tu luyện cho đến hiện giờ, Lục Thanh đối với giai đoạn tầng ba Ngưng Hồn cũng là tràn ngập chờ mong. Ngưng Hồn, ngưng chính là cái gì, Kiếm Hồn?

Hư không trong thức hải, Lục Thanh nhìn thấy ở giữa vòng xoáy thần thức, một thanh kiếm nhàn nhạt chậm rãi vờn quanh, đây là một thanh kiếm nhỏ có một phong cách cổ xưa, trên thân không có bất cứ tỳ vết nào, giống như trời đất uẩn dưỡng sinh thành. Thanh kiếm theo thần thức dung nhập vào, bắt đầu tản ra một cỗ dao động cuộn cuộn, tia khí sắc bén ở trong vòng xoáy thần thức dâng lên, coi như trở thành một vòng bảo hộ ngăn cản hết thảy mọi công kích đánh tới.

Đây là Ngưng Hồn sao? Nhìn thấy thanh kiếm màu vàng ở trung tâm vòng xoáy thần thức, trong lòng Lục Thanh lẩm bẩm nói.

Đồng thời cảm thụ linh hồn chính mình đang không ngừng lớn mạnh, dần dần Lục Thanh cảm nhận được ba điểm sáng màu trắng tồn tại. Ba điểm sáng này tồn tại ở sâu bên trong thức hải của hắn, từ bên trên Lục Thanh cảm nhận được linh hồn lực nồng đậm. Theo linh hồn lực tăng trưởng, rốt cục Lục Thanh cũng cảm nhận được ba hồn của chính mình tồn tại.

Lúc này, trong cảm ứng của Lục Thanh, linh hồn lực trên ba hồn tốc độ tăng trưởng càng lúc càng nhanh. Trầm tĩnh tại trong cảnh giới không hiểu này, Lục Thanh cảm thấy trời đất chung quanh giống như toàn bộ do hắn không chế, tuy biết rằng không phải chân thật, nhưng Lục Thanh vẫn cảm nhận được ưu đãi thiết thực.

Lúc này trời đất như gất gao bao vây lấy hắn, lực trời đất cuộn cuộn liên tục tắm bổ linh hồn lực của hắn, khiến cho linh hồn lấy tốc độ không gì sánh kịp lớn mạnh lên.

Loại cảm giác này, thậm chí so với việc ngâm ở trong suối nước nóng còn thoải mái hơn gấp trăm nghìn lần. Cảm giác sáng khoái thật sâu kích thích Lục Thanh, bất quá cũng may tâm cảnh Lục Thanh vững vàng,

tâm thần kiên định, nếu không đã phát ra tiếng rên rĩ.

Cứ như thế chẳng biết qua bao lâu, dòng khí thần thức rút cuộc toàn bộ rút vào trong thanh kiếm màu vàng. Trong nháy mắt đó, thanh kiếm chợt nổ rộ ra quang mang màu vàng chói mắt, trong phút chốc chiếu sáng cả hư không trong thức hải, đến cả vị chí của ba hồn cũng được ánh sáng chiếu xạ đi ra.

Người ở bên ngoài thì thấy, ở mi tâm Lục Thanh, lốc xoáy màu vàng xoay tròn càng lúc càng nhanh. Một cỗ khí tức không hiểu tản ra, một lát sau chợt nổ rộ ra quang mang màu vàng chói mắt, ngay sau đó chợt biến mất không thấy đâu. Ngay khi vòng xoáy biến mất, ở mi tâm Lục Thanh, một thanh tiểu kiếm màu vàng hiện ra, tuy rằng không biết nó là vật gì, nhưng trong nháy mắt xuất hiện, thần thức của mọi người đều run rẩy lên.

“Đây là Thức Kiếm!” Khóe miệng Quân Mạc Vấn vẽ chưa xốt càng sâu. Đến thần thông Thức Kiếm khó như vậy mà Lục Thanh cũng cô đọng đại thành, thật sự là làm hấn không cách nào hình dung cảm thụ trong lòng mình bây giờ, bất quá cũng khiến cho hận ý trong lòng hấn càng thêm sâu nặng.

Ta nhất định sẽ trở lại!

Ánh mắt Quân Mạc Vấn lướt nhìn phương xa, trong mắt lóe lên một tia quang mang màu hồng dày đặc.

Nhưng mà lúc này, không biết vì sao vẻ mặt Niếp Thanh Thiên cũng có chút chưa xốt tương tự Quân Mạc Vấn. Nhìn thấy tiểu kiếm màu vàng trước mi tâm Lục Thanh, trong lòng hấn thầm nghĩ, hy vọng sư phụ người có thể thay đổi chủ ý, Lục Thanh hấn là hy vọng của tông môn. Không thể! Ta chỉ có cách báo cáo với tông chủ, như vậy là tốt nhất!

Nghĩ đến hậu quả, tâm thần Niếp Thanh Thiên không khỏi run lên, bất quá ngay tức khắc ánh mắt hấn hiện lên vẻ kiên định.

Bên trong thức hải.

Lúc này Lục Thanh đang kinh lịch một hồi chuyển biến kịch liệt. Trong nháy mắt khi thanh tiểu kiếm màu vàng thả ra ánh sáng chói mắt, giống như tại sâu trong thức hải có tiếng gọi về, ba hồn không tự chủ được bay ra, cơ hồ không có chút do dự dung nhập vào trong thanh tiểu kiếm.

Ông

Tiếng kiếm ngâm mơ hồ ở trong hư không thức hải vang lên. Theo ba hồn tiến vào, màu sắc của thanh tiểu kiếm rất nhanh biến thành màu vàng lợt, một cỗ cảm giác tương liên với tiểu kiếm từ trong đầu Lục Thanh hiện ra. Giờ khắc này, Lục Thanh cảm thấy giống như chính mình hoàn toàn dung nhập vào trời đất, lực trời đất nắm trong tay cũng trở lên vô cùng rõ ràng.

Nguyên bản bởi vì Bán Long Thân nên hấn trở nên vô cùng phù hợp với trời đất, mà lúc này lại trực tiếp ẩn nhập vào trong linh hồn của hấn. Dù sao, bất luận thế nào hồn phách của Lục Thanh cũng là người, cho dù truyền thừa của chân long có cường thịnh trở lại, cũng không thể trọng tổ lại sinh mệnh, đó đã là siêu việt Thiên Đạo.

Trong khoảnh khắc khi tiểu kiếm chuyển sang màu vàng lợt, trong lòng Lục Thanh dâng lên một tia hiểu ra.

Đây là hồn thức! Tâm thần của Lục Thanh chìm vào trong tiểu kiếm, hoặc phải nói là hồn thức chi kiếm. Sau khi dung nhập ba hồn của Lục Thanh, thần thức chi kiếm rất nhanh chuyển biến thành hồn thức chi kiếm. Hồn thức là do thần thức cùng linh hồn lực ngưng kết mà thành, chẳng những có thể hiểu rõ trời đất mà còn có thể hiểu rõ linh hồn, trình độ ngưng thật không phải thần thức có thể bằng được. Hồn thức mới là thứ chân chính để nắm giữ lực lượng trời đất.

Đến tận đây, xem như Luyện Hồn quyết của Lục Thanh đã chân chính bước vào giai đoạn thứ ba, Ngưng Hồn! Đây là Ngưng Hồn, ngưng chính là hồn thức.

Lục Thanh cảm nhận cảm ứng một lát, liền phát hiện, sau khi đi vào giai đoạn Ngưng Hồn, hồn thức của hấn rất mạnh mẽ, dĩ nhiên tiếp cận trình độ Kiếm Vương đại thiên vị. Tuy rằng còn kém một chút nhưng đã vượt qua trình độ của Kiếm Vương trung thiên vị.

Thậm chí hiện tại Lục Thanh phát hiện, sau khi có được hồn thức, hẳn dĩ nhiên có thể ngưng luyện Kiếm Cương, bất quá không có Kiếm Hồn, thời gian ngưng luyện cũng lâu hơn mấy lần. Nhưng Lục Thanh cũng không vội, ngưng kết Kiếm Hồn chỉ là chuyện sớm hay muộn, trước khi ngưng luyện Kiếm Cương, hẳn còn muốn đem lực lượng thuộc tính một lần nữa tiếp dẫn lại.

Bất quá sau khi đột phá Luyện Hồn quyết, Lục Thanh lập tức phát hiện bên trong Kiếm Chủng một cỗ Kiếm Ý mệnh mông. Kiếm Ý này là Phong Lô Kiếm Ý của hắn, nhưng lúc này hắn phát hiện, Phong Lô Kiếm Ý so với trước mạnh hơn không biết mấy lần. Căn nguyên long lực dung hợp với căn nguyên khí thuộc tính, tựa hồ đã sinh ra một cỗ uy trời đất dày đặc, uy nghiêm chân chính là thiên uy, đến từ thưởng phạt của thiên uy, mà không phải tán loạn pha tạp trong lực trời đất. Cỗ thiên uy này đại biểu chính là Thiên Đạo uy.

Tuy rằng chỉ gần là một tia, những Phong Lô Kiếm Ý của Lục Thanh so với trước lại cường đại gấp mấy lần. Nói đến thì Kiếm Ý của Lục Thanh cũng là phù hợp với Thiên Đạo, thuộc tính Phong Lô, trong đó Lô chính là đại biểu thưởng phạt của Thiên Đạo, tự nhiên tối phù hợp với uy trời đất. Hơn nữa ý chí Kiếm Đạo cùng tia khí của Lục Thanh không chỗ nào trệ ngại, cùng với hồn thức cường đại, hiện giờ chỉ sợ trong cảnh giới Kiếm Vương, không ai có thể đánh tan Kiếm Ý của hắn, thậm chí còn bị trấn áp lại.

Dung hợp một tia Thiên Đạo uy, hồn phách của Lục Thanh cảm ứng với trời đất chung quanh, nương theo căn nguyên long lực dung hợp kích phát ra Thiên Đạo uy, mới tạo thành đại thể Vạn Kiếm Hưởng Tông, cũng khiến cho hư không chung quanh bị lực trời đất cường đại giam cầm.

Nửa canh giờ trôi qua, Lục Thanh rốt cuộc mở hai mắt ra. Trong nháy mắt đó, lực trời đất trong phạm vi trăm dặm giống như mây khói biến mất không còn. Áp lực khủng bố chợt biến mất, nhất thời mọi người lại khôi phục khả năng không chế thân thể.

Cơ hồ thời điểm vừa khôi phục lại không chế thân thể, trong nháy mắt ba con Thiên Phong ưng lập tức hóa thành ba đạo tàn ảnh xanh trắng, hướng tới phương hướng Thần Phong linh bản nhanh đi.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

405. Chương 164: Lấy Thần Ngự Kiếm!

Tốc độ của ba con Thiên Phong ưng quá nhanh, cho dù là hai người Quân Mạc Vấn muốn đuổi theo cũng không kịp. Huống chi chỉ bằng hai người bọn họ, cũng không thể từ trên tay ba con Thiên Phong ưng chiếm được thứ tốt gì.

“Không nghĩ tới Lục huynh lại kinh tài tuyệt diệu đến như vậy, Quân mỗ thực sự theo không kịp. Tình huống phía trước khẩn cấp mong rằng Lục huynh không cần so đo.” Trên mặt Quân Mạc Vấn lộ ra nụ cười khổ nói.

“Nếu là hiểu lầm, vậy quên đi. Đã làm phiền hồi lâu, chúng ta xin cáo từ.” Lục Thanh lạnh nhạt nhìn Quân Mạc Vấn một cái, liền xoay người bước đi. Năm người Niếp Thanh Thiên cũng bước sát theo, cũng không ai mở miệng nói chuyện.

Ngay trong nháy mắt Lục Thanh vừa rời đi, trên mặt Quân Mạc Vấn lộ ra vẻ âm trầm đáng sợ.

“Thiếu chủ, người này không nên trêu chọc, Vạn Kiếm Hưởng Tông, nhân vật như thế chỉ có thể kết giao.” Đại hán ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt Quân Mạc Vấn như thế, liền bước lên nói.

“Kết giao?”

“Không sai, ta nghĩ dĩ tượng vừa rồi khẳng định không thể gạt được Kiếm Thần chủ điện. Nếu thiếu chủ mà động thủ, sợ là Kiếm Thần chủ điện thật sẽ cùng chúng ta trở mặt.” Đại hán trầm giọng nói.

Hai móng tay cơ hồ cắm sâu vào bắp thịt, trong mắt Quân Mạc Vấn sát khí bạo phát, cơ mặt vặn vẹo: “Vốn tưởng rằng tại trong Thanh Phạm giới này, ta có thể trở thành tồn tại tuyệt đỉnh, nhưng không có nghĩ tới

vẫn là như trước có người vững vàng áp chế qua ta. Không, phải là xa xa vượt qua ta. Kiếm Phách, Kiếm Phách a!”

Trên tay Quân Mạc Vãn, từng giọt máu tươi tí tách rơi xuống mặt đất. Lúc này trong đầu hắn lại nhớ đến một địa phương, ở đó không gian không có giới hạn, đập vào mắt chỉ là hắc ám vô tận, xòe tay không thấy ngón. Ở nơi này, không có một tia thanh âm, thứ duy nhất nghe được là tiếng tim mình đang đập.

Một thiếu niên hoảng sợ quỳ rạp trên mặt đất. Hắn thật sự không biết mình đã ở đây bao lâu, hắn đã sớm mất đi tư duy cùng kiên nhẫn. Trong hắc ám chỉ còn cô tịch xen lẫn sợ hãi.

“Ta chịu không nổi, thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài!” Thiếu niên lớn tiếng hò hét. Không gian chung quanh như không lớn, thanh âm của hắn không ngừng mà quanh quẩn, có vẻ càng thêm quỷ dị.

Không ai có phản ứng gì, thẳng tới thời điểm tâm thần thiếu niên sắp hỏng, một đạo thân ảnh màu hồng mới xuất hiện trước mặt hắn.

“Phế vật, vĩnh viễn là phế vật, ngươi cút cho ta, cút tới một địa phương mà ta vĩnh viễn nhìn không thấy!”

“Phế vật, vĩnh viễn là phế vật, ta thật là phế vật sao?” Quân Mạc Vãn lẩm bẩm nói: “Lúc trước khi kham phá bản tâm, tiến vào cảnh giới Kiếm Nguyên, ta chỉ muốn, hắn có thể nhìn ta liếc mắt một cái. Cái ta muốn chỉ là giúp hắn làm tông môn lớn mạnh. Nhưng mà hắn lại đối đãi như thế nào với ta!”

Trạng thái của Quân Mạc Vãn như điên cuồng, trên mặt nổi lên đầy gân xanh: “Phế vật, vĩnh viễn là phế vật! Ta vì tông môn của hắn mà khổ tu hơn mười năm, đối lấy cũng chỉ là một câu đó sao!” Trong mắt Quân Mạc Vãn bỗng chảy ra hai hàng huyết lệ.

“Không cần phải nói!” Quân Mạc Vãn vung tay đẩy cánh tay đại hán ra, huyết lệ trong nháy mắt ngưng lại: “Trở mặt sao, mặt vốn không phải là ta, ta dùng nó làm gì! Đến Thần Phong vực này, nếu không có mặt mũi của hắn, ta lại như thế nào có thể ở đây. Vĩnh viễn là hắn, vĩnh viễn đều là hắn!”

Sát Lục khí màu hồng trên người Quân Mạc Vãn điên cuồng lưu chuyển, hàn mang trong mắt bắn ra như thực chất.

“Lúc này đây, ta muốn cố tình cùng hắn trở mặt, ta cố tình cùng Kiếm Thần chủ điện đối nghịch! Ta muốn cho Kiếm Thần chủ điện cùng hắn thế bất lưỡng lập. Ta muốn tiêu diệt cả nhà hắn!”

“Thiếu chủ!” Đại hán ở bên cạnh nghe vậy nhất thời kinh hãi. Hắn thật sự không thể tưởng tượng được, giờ phút này Quân Mạc Vãn bỗng nhiên phát sinh biến hóa như thế.

“Không ai cả, cả Thanh Phàm giới này tuyệt đối không ai có thể vượt qua ta được. Thế hệ tuổi trẻ, ta tuyệt đối là đệ nhất nhân. Vạn Kiếm Hương Tông, đó là Vạn Kiếm Hương Tông của ta. Ta muốn hắn chết, ta muốn hắn ngã xuống trong tay của ta!” Bàn tay của Quân Mạc Vãn cầm Thần Kiếm, một đạo huyết lưu đỏ tươi đười đười lan tràn, nhuộm cả thanh Thần Kiếm thành màu huyết hồng.

“Thiên Kim, cho ngươi hai lựa chọn. Trợ ta, hoặc là trở về!” Thanh âm của Quân Mạc Vãn bỗng biến thành lạnh lùng vô cùng. Hàn khí trong mắt hắn như đến tử cữu u, lạnh lẽo thấu xương.

Đại hán có chút cười khổ lắc đầu: “Môn chủ thu dưỡng ta từ nhỏ, nuôi ta lớn lên, truyền cho ta Kiếm Đạo, ta không thể làm như vậy. Thiếu chủ, quay đầu là bờ, thời gian cũng không muộn!”

“Quay đầu là bờ, thời gian không muộn?” Quân Mạc Vãn cười lạnh một tiếng, trong mắt lập tức hiện lên vẻ thống khổ: “Như thế nào quay lại, nơi nào là bờ!”

“Thiếu chủ ”

“Không cần phải nói, ngươi đi đi, kia Lục Thanh, ta nhất định phải sát!” Quân Mạc Vãn xua tay nói.

Ánh mắt có chút âm trầm, đại hán nhìn Quân Mạc Vãn một cái thật sâu rồi xoay người đi.

Nhưng mà, ngay trong khoảnh khắc đạo hán xoay người đi, trong mắt Quân Mạc Vãn hiện lên một tơ máu quỷ dị, ngón tay phải kéo ra một thước dài Sát Lục Kiếm Cương, hung hăng đâm vào đan điền đại hán. Ngay sau đó, một thanh tiểu kiếm màu vàng dài tam tấc Kiếm Chủng bị kéo ra.

“Thiếu chủ người...!”

Thân sắc có chút phức tạp nhìn đại hán, trên tay Quân Mạc Vãn tản mát ra Sát Lục khí dày đặc đem Kiếm Chung bao vây, rồi mới nhẹ giọng nói: “Người đã không muốn giúp ta, vậy liền mượn Kiếm Hồn của người dùng một chút đi!”

“Ta như thế nào có thể rút ra Kiếm Hồn của người sao?” Quân Mạc Vãn cười nhạo một tiếng, nói: “Hắn nuôi dưỡng người, dạy người, nhưng chung quy người cũng chỉ là một con rối trong tay hắn mà thôi. Thần thông Trừu Hồn này, hắn cũng không có dạy người, tự nhiên cũng là vì người chuẩn bị trước, chẳng qua hôm nay là ta trước tiên dùng tới thôi.” Trong mắt đại hán lộ ra vẻ không thể tin được, trong đó còn có cả đau thương: “Môn chủ, ta không nợ người!”

Vừa nói xong, hai mắt đại hán chậm rãi khép lại, giống như không bao giờ nguyện ý một lần nữa mở hai mắt ra. Thân hình cao lớn nhanh chóng ngã xuống mặt đất.

Trong mắt Quân Mạc Vãn lộ ra một tia thông khổ, nhưng ngay lập tức lại bị sát ý điên cuồng thay thế. Hắn xoay người quét về những kiếm giả đang kinh sợ đứng nhìn ở bốn phía. Đến bây giờ, mười mấy kiếm giả khiếp sợ uy nghiêm của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, không ai dám rời đi. Nhưng lúc này tất cả nhìn tới ánh mắt của Quân Mạc Vãn đều biết không hay.

“Mọi người tách ra trốn!” Theo một tiếng hét lớn, tất cả đồng thời phi thân hướng về bốn phương tám hướng bôn đào.

Trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn, tay phải của Quân Mạc Vãn lẳng không đánh ra. Kiếm Chung của đại hán trong tay hắn nhất thời trôi nổi lên, ngay sau đó một thanh Kiếm Hồn dài ba tấc màu vàng kim chậm rãi đi ra.

Quân Mạc Vãn trở tay một cái, ánh sáng trên Kiếm Hồn lập tức ảm đạm lại, từ giữa dâng lên ba điểm sáng màu trắng. Quân Mạc Vãn vừa ha miêng ra, nhất thời cả ba điểm sáng bị hắn hút vào trong miệng.

“Đáng tiếc, nếu là Sát Lục Kiếm Chung ta có thể đạt tới Kiếm Vương đỉnh phong, bất quá như vậy cũng đủ rồi!” Quân Mạc Vãn nhìn thoáng qua bốn phía, sát khí trong mắt càng thêm dày đặc: “Trốn, các người có thể thoát được sao!”

Ngay sau đó thân hình Quân Mạc Vãn tại chỗ tiêu thất.

.....

Cuối Thần Phong vực.

Sáu người Lục Thanh đang chậm rãi đi bộ, nghe phương xa truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết, cả sáu người đồng thời dừng bước.

“Giết chóc, bắt đầu rồi sao!” Dịch Nhược Vũ lẩm bẩm nói.

Bất quá những điều đó cũng không có quan hệ tới bọn họ. Trên đường đi, nhìn thân ảnh của Lục Thanh không biết vì sao năm người Dịch Nhược Vũ đều có cảm giác giống như nhìn tới Lạc Thiên Phong. Giống như Lục Thanh hoàn toàn dung nhập vào cảnh vật xung quanh, trở thành căn nguyên tồn tại.

Từ sau khi ra khỏi Thần Phong các, năm người Dịch Nhược Vũ đều không có thấy Lục Thanh nói thêm nữa câu. Mà từ trên người Lục Thanh, năm người cảm thấy một cỗ kim chế thật sâu, giống như đối mặt với lời đình cửu thiên, làm cho người ta có chút khó thở.

Mà lúc này Lục Thanh đang không ngừng quan sát Kiếm Ý, đồng thời cùng Diệp lão nói chuyện biến hóa của bản thân.

“Xem ra Bán Long Thân này quả nhiên là vì Tử Hoàng Kiếm Thân kinh mà chuẩn bị. Có thể mượn dùng căn nguyên khí chất chứa trong căn nguyên long lực, khiến cho Kiếm Ý của người có thể chứa một tia Thiên Đạo uy, ưu đãi về sau không thể dùng lời mà nói hết được. Hiểu được tới căn nguyên, cảnh giới kiếm pháp cầu tiểu tử người coi như cũng tiến vào một cái cấp độ mới.”

“Cấp độ mới?” Lục Thanh lẩm bẩm nói.

“Không sai, phía trước bất luận là Cử Trọng Nhược Khinh, Cử Khinh Nhược Trọng, hay là cuối cùng Tự Hóa Khinh Trọng, kỳ thật chỉ là cảnh giới kiếm pháp cơ bản thôi. Đó là loại dĩ khí ngự kiếm, lấy trụ cột là

khí, mở ra cánh cửa kiếm pháp. Đến bây giờ, xem như người đã bước vào cảnh giới dĩ thần ngự kiếm, kiếm pháp chân chính ẩn chứa thần vận của Thiên Đạo.”

“Lấy thần ngự kiếm!” Trong lòng Lục Thanh có một tia linh ngộ: “Chính là lấy thần hồn hiểu được căn nguyên trời đất, do đó đường kiếm hàm dẫn thần vận của trời đất sao?”

Trầm mặc một lát, Diệp lão mở miệng nói: “Xem ra lúc này linh ngộ của ngươi so với ta phỏng chừng còn sâu hơn một bậc. Không sai, đó là lấy thần ngự kiếm, đạt tới lấy thần ngự kiếm, cảnh giới kiếm pháp liền cùng với tu vi bản thân liên hệ. Cảnh giới tu vi đột phá, linh ngộ căn nguyên khí thuộc tính càng thâm sâu, cảnh giới kiếm pháp tự nhiên cũng đột phá. Cảnh giới tu vi không đột phá, kiếm pháp cũng sẽ không thể tiến thêm.”

“Vậy sư phụ, hiện giờ ta đã đạt tới cảnh giới gì?” Lục Thanh trầm giọng nói.

“Ngươi hiện tại, thật ra lại bớt cho ta không ít công phu. Hiện giờ ngươi, cảnh giới dĩ nhiên đạt tới Kiếm Tông tiểu thiên vị. Mà Luyện Hồn quyết giúp ngươi ngưng tụ thành Thức Kiếm, hồn thức đã thành, lại tiếp cận trình độ đại thiên vị.”

Dừng một chút, Diệp lão lại nói tiếp: “Hơn nữa phía trước có ba khối Dưỡng Hồn đan, đợi cho việc này xong xuôi, ngươi bế quan một năm, có ta hộ pháp tất nhiên tu vi cũng sẽ đạt tới Kiếm Tông tiểu thiên vị. Nếu không phải lúc này không tiện, thừa dịp vừa linh ngộ được, chính là thời cơ bế quan tốt nhất.”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

406. Chương 165: Kiếm Xuất Pháp Tùy (thượng)

“Sau đó, lấy thần niệm Kiếm Hồn hiểu được căn nguyên thuộc tính, căn nguyên thuộc tính này bất đồng với hiểu ra căn nguyên khi Kiếm Chủ đột phá, mà chân chính là căn nguyên thuộc tính.”

“Lấy cảm ứng tự thân với căn nguyên thuộc tính mà cảm ứng trời đất, chạm đến tất cả căn nguyên thuộc tính, do đó mỗi một kiếm có thể trấn phá Kiếm Khí thuộc tính của đối phương. Mỗi một kiếm chém xuống, đó là đối với thuộc tính trong trời đất hiểu được, tự nhiên ẩn chứa vận luật của trời đất. Hiểu được vận luật của trời đất đủ thâm hậu, cảnh giới tu vi cũng đề cao theo, đồng thời thần vận Thiên Đạo của đường kiếm cũng càng thêm nồng hậu. Đó chính là lấy thần ngự kiếm. Đây thần, chính là gốc rễ của các loại thuộc tính trong trời đất biến thành, là thần vận của Thiên Đạo.”

Đến bây giờ Lục Thanh mới hiểu được, vì sao kiếm giả cảnh giới Kiếm Hồn chiến đấu, lại ít xảy ra tình huống vượt thiên vị khiêu chiến. Cảnh giới kiếm pháp dĩ nhiên lại cùng cảnh giới tu vi liên hệ cùng nhau. Tu vi cảnh giới giống nhau, cảnh giới kiếm pháp tất nhiên cũng tiếp cận nhau. Tới lúc này, đó là tỷ thí kiếm pháp tinh thâm với nhau, hung hiểm bên trong, căn bản khó thể cân nhắc.

Lúc ở cảnh giới Kiếm Nguyên, kiếm giả lựa chọn tiếp dẫn thuộc tính trong Ngũ Hành ít nguy hiểm hơn thuộc tính nằm ngoài Ngũ Hành, thậm chí linh ngộ cũng nhanh hơn rất nhiều. Nhưng đợi cho đến cảnh giới Kiếm Hồn, huyền ảo bên trong đó mới hiển lộ ra.

Đại Sư tu luyện Kiếm Khí thuộc tính Ngũ Hành, trong cùng cảnh giới không thể bằng được Đại Sư tu luyện Kiếm Khí thuộc tính nằm ngoài Ngũ Hành. Trừ phi có được kiếm pháp tinh thâm cùng pháp tướng kiếm thức cường đại, nếu không trên cơ bản không có phần thắng. Ngoài ra nếu có được một ít thần thông Kiếm Đạo hiếm thấy, cũng có thể có hiệu quả chuyển bại thành thắng. Bất quá muốn có được thần thông Kiếm Đạo, bình thường phải là Kiếm Hoàng đã độ qua lôi kiếp, thành tựu Kiếm Cốt.

Những cái khác, tựa như Thức Kiếm công kích của Lục Thanh là đến từ Luyện Hồn quyết, đó là phương pháp rèn luyện thần thức của kiếm giả thời thượng cổ, huyền ảo bên trong đến Diệp lão cũng phải tán thưởng không thôi.

Hành tẩu ngắn ngủn nửa canh giờ, cũng giúp cho Lục Thanh hiểu biết ra không ít thứ. Đối với tu luyện trong cảnh giới Kiếm Hồn cũng có một chút đại khái hiểu biết. Bởi vì Bán Long Thân, hắn mới có thể lĩnh

ngộ ra căn nguyên thuộc tính, cảnh giới bước vào Kiếm Tông tiểu thiên vị. Như vậy về sau, cái hấn cần làm đó là cần phải hoàn thiện phần linh ngộ này, đợi cho đến viên mãn cũng là lúc hấn bước vào Kiếm Hoàng.

Đây là Lục Thanh đối với chính mình hiểu được. Đạt tới cảnh giới hiện giờ, hấn tựa hồ đã thấy rõ được phương hướng phải đi, trong Thiên Đạo mờ昧, hấn cảm nhận được một tia trong Kiếm Ý của chính mình. Tuy rằng mơ hồ không rõ, nhưng cũng khắc sâu vào trong ý chí Kiếm Đạo của hấn.

Hiện giờ nghĩ lại, Lục Thanh mới biết, lúc trước chính mình bức lui hai gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Sinh Tử môn là bao nhiêu may mắn. Tuy rằng hai người là Kiếm Vương trung thiên vị, nhưng cảnh giới kiếm pháp lại vượt hấn rất xa, nếu không phải lúc trước trong Linh Đọa Sơn Mạch linh ngộ được một chút Vạn Pháp Quy Tông, bộc lộ được sức mạnh thân thể cường hấn, cùng với Tử Tiêu Phong Lôi kiếm mạnh mẽ, hơn nữa máu chốt là Thức Kiếm công kích cản chở, nếu không Lục Thanh cũng không dám tưởng tượng đến hậu quả đến tột cùng là như thế nào.

Bất quá hiện giờ Lục Thanh tin tưởng, nếu hai người lúc trước lại một lần nữa đối mặt với chính mình, hấn nắm chắc có thể giết chết hai người ngay đương trường.

Thần Phong vực không lớn, phạm vi chỉ trên dưới ba mươi lí. Ra khỏi Thần Phong các, cước bộ của sáu người rất nhanh, chỉ sau nửa canh giờ, đã bước tới cuối Thần Phong vực.

Nhìn sơn linh cao ngất trước mặt, ở mặt trên từng cây cổ thụ đứng ngạo nghễ, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng chim ưng đề minh cao vút. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao nghìn trượng, ẩn ẩn có mấy trăm điểm đen không ngừng di động, cẩn thận nhìn lại, đó chính là mấy trăm con chim ưng hùng vĩ tuần bay lượn, từ trên bầu trời nhìn xuống. Đồng thời ở chung quanh chúng nó, cuồng phong gào thét, trên bầu trời cả sơn linh, không có lấy một đám mây trời.

Đây là Thần Phong linh. Trên bầu trời đang bay lượn, không cần phải nói chính là vô số Thần Phong ưng bay lượn. Ở trong đó, Lục Thanh phát hiện có hơn mười con có linh lực dao động đạt tới tứ giai, là Cự Phong ưng. Nói đến thì thể lực Linh Thú trên Thần Phong linh này, cũng không hề thua kém so với một tông môn cấp Thanh Phàm bình thường.

Trừ bỏ trên không trung, bên dưới Thần Phong linh, một cái khe sâu trăm trượng, thỉnh thoảng có đoàn xe ngựa cùng kiếm giả đi thông qua. Bất quá cả đám đều rất cẩn thận, khi thì ngửa mặt lên bầu trời nhìn các điểm đen, tựa hồ sợ chúng nó đột nhiên rơi xuống.

Đi trước khe sâu, Lục Thanh liền dừng bước lại, quay đầu nhìn năm người Niếp Thanh Thiên. Lúc này, tuy rằng Lục Thanh không có hành động gì, nhưng từ trong ánh mắt của hấn, năm người Niếp Thanh Thiên lại giống như thấy được hai đóa Lôi Vân tụ tập. Lôi Vân màu tím trắng, giống như cuốn đi hết thủy căn nguyên, cuối cùng ngưng tụ thành một thanh trường kiếm màu tím trắng, tuy Lục Thanh không có động tác gì khác, nhưng năm người Niếp Thanh Thiên đều có cảm giác như đang đối mặt với thiên uy.

Giống như nhận ra năm người Niếp Thanh Thiên khác thường, Lục Thanh nhượng mảy, lập tức mất lại hai mắt. lát sau, hai mắt lại mở ra, mà năm người Niếp Thanh Thiên lại không thấy được vẻ gì đó nữa, ánh mắt Lục Thanh tựa hồ lại biến thành bộ dáng trước kia.

“Người đã thay đổi!” Triệu Thiên Diệp mở miệng nói đầu tiên, nhìn Lục Thanh một cái thật sâu: “Cảnh giới của ngươi càng ngày càng cao, cảnh giới biến hóa, người cũng biến hóa.”

Lục Thanh lạnh nhạt cười, không có lảng tránh ánh mắt Triệu Thiên Diệp, nói: “Cảnh giới thay đổi, bất quá có một số thứ không thể thay đổi. Ta vẫn như trước là ta, chỉ là cảnh giới thay đổi mà thôi.”

Niếp Thanh Thiên tiếp lời nói: “Nếu như vậy, bốn năm sau đến tột cùng sẽ phát sinh cái gì, ngươi nói cho ta biết?”

“Bốn năm sau!” Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại, ánh mắt Triệu Thiên Diệp cùng Niếp Thanh Thiên giống nhau, gắt gao nhìn chăm chăm hấn.

Thật lâu sau, Lục Thanh mở miệng nói: “Đây là ân oán của Lục gia ta. Ta thân là gia chủ, có trách nhiệm gánh vác.”

“Nguyên lai người quả nhiên thay đổi!” Ánh mắt dừng lại trên người Lục Thanh, Niếp Thanh Thiên thở dài một hơi, mở miệng nói: “Chúng ta sẽ chờ người nói.”

Nghe Niếp Thanh Thiên nói, trong lòng Lục Thanh không khỏi cảm thấy ảm áp. Bất quá hắn lập tức xua tan ngay, nguyên nhân chính là hắn không thể kéo hai người đi vào, còn có Đoạn Thanh Vân, Dư Cập Hóa, thậm chí là Hoàng Linh Nhi, bốn năm sau, sinh tử khó liệu!

Mà ngay tại thời điểm Dịch Nhược Vũ muốn nói cái gì đó, liền thấy sắc mặt Lục Thanh trầm xuống, bước lên phía trước che chắn năm người ra sau lưng.

“Cá người lui ra phía sau!” Thanh âm của Lục Thanh vang lên, không có chút gì thượng lượng, trong lời nói năm người Dịch Nhược Vũ nghe ra một cỗ uy nghiêm to lớn. Uy nghiêm, từ lúc Lục Thanh từ Bích Lạc hải đi ra, càng lúc càng to lớn.

Ngay sau đó, sắc mặt năm người Niếp Thanh Thiên cũng trở lên ngưng trọng. Bởi vì ngay lúc này, bọn họ cảm nhận được một cỗ Sát Lục khí nồng đậm đang từ Thần Phong vực bắn nhanh tới. Kiếm Nguyên dao động khùng bố đem tầng mây đánh xơ xác, ở xa xa một đạo kiếm quang màu hồng đen thả ra một đạo tia khí thật dài, hướng tới bên này bắn nhanh tới.

“Là Quân Mạc Vãn kia!” Triệu Thiên Diệp trầm giọng nói: “Sát Lục khí này tập trung vào Lục Thanh.”

“Quân Mạc Vãn!” Dịch Nhược Vũ biến sắc, tuy rằng không biết đối phương có tu vi thể nào nhưng nàng cảm thấy so với hai gã Đại Sư của Sinh Tử môn phải cường đại hơn rất nhiều. Sát Lục khí phô thiên cái địa, đến bầu trời cũng trở lên u ám.

“Đó là cái gì?” Bên trong khe sâu, có kiếm giả phát hiện không đúng, đợi cho nhìn thấy một đạo kiếm quang trên bầu trời đang cấp tốc bắn tới sáu người trước mắt, nhất thời sắc mặt đại biến, cấp tốc lui ra đằng sau.

Đồng thời thấy được động tác của người này, hơn mười kiếm giả cũng gắt gao theo sát, không có ai dừng lại ở phía xa mà cấp tốc chạy đi.

Một lát sau, kiếm quang tán đi, thân hình Quân Mạc Vãn liền xuất hiện trước mặt sáu người Lục Thanh, chậm rãi hạ xuống. Ở trên người hắn, Sát Lục khí màu hồng đen thập phần dày đặc, tự động hình thành một dòng khí bên ngoài cơ thể xuyên qua du dương, đem chân không xuyên thấu.

Cảm thụ Kiếm Nguyên dao động mãnh liệt trên người Quân Mạc Vãn có chút không ổn định, ánh mắt Lục Thanh hơi trầm xuống, mở miệng nói: “Kiếm Vương đại thiên vị!”

“Không sai, nhãn lực của Lục huynh thật tốt!” Quang mang màu hồng đen trong mắt Quân Mạc Vãn lưu chuyển, nhìn chằm chằm Lục Thanh: “Lúc này ta đến đây, đặc biệt là vì muốn mượn Kiếm Chủng của Lục huynh có việc dùng một chút.”

Quân Mạc Vãn vừa dứt lời, năm người Niếp Thanh Thiên đồng thời biến sắc.

Trên mặt Dịch Nhược Vũ lộ vẻ giận dữ: “Quân Mạc Vãn, người cư nhiên...”

“Ồn ào!” Hai mắt Quân Mạc Vãn ngưng lại, nhất thời hai đạo thần quang từ trong mắt lộ ra, thẳng hướng tới Dịch Nhược Vũ.

“Cẩn thận!” Niếp Thanh Thiên kinh hãi hô lên.

Mà lúc này, thân hình của Lục Thanh cũng động. Không thấy hắn có động tác gì, thân hình bỗng xuất hiện trước mặt Dịch Nhược Vũ, hai mắt cũng trực tiếp xuất hiện hai luồng quang mang tím trắng, bắn thẳng vào hai đạo quang mang phóng ra từ mắt Quân Mạc Vãn.

Quân Mạc Vãn nhíu mày lại. Tốc độ của Lục Thanh khiến hắn có chút giật mình. Sau khi ngộ ra căn nguyên thuộc tính, Phong Lôi bộ của Lục Thanh cũng xảy ra biến hóa. Mỗi bước bước ra, giống như không có trở ngại gì, trong hư không tất cả cá loại lực lượng thuộc tính như tự động tránh đường.

Tốc độ như thế, so với Quân Mạc Vãn không hề chậm hơn chút nào, điều này làm cho Quân Mạc Vãn tăng thêm vài phần cảnh giác. Đồng thời từ trong mắt Lục Thanh hiện lên hai luồng quang mang kia, bên trong đó Quân Mạc Vãn tựa hồ cảm nhận được một cỗ uy áp giống như thiên uy. Mà uy áp này bất đồng với uy áp chất chứa trong lực trời đất, mà tựa hồ đến từ uy nghiêm tối thuần túy trong trời đất.

Sao lại thế này? Trong lòng Quân Mạc Vãn càng ngày càng cảnh giác hơn. Ngắn ngủn vài giây trước hắn còn có nắm chắc trong lòng, nhưng bây giờ hắn không rõ, phía trước Lục Thanh tại trong cảnh giới kỳ dị kia đến tột cùng là ngộ ra cái gì.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

407. Chương 166: Kiếm Xuất Pháp Tù (hạ)

Nghĩ như thế, trong lòng Quân Mạc Vãn cũng trấn định xuống. Trong mắt hắn, cho dù Lục Thanh có thần thông Thức Kiếm lại như thế nào, hắn đã dùng bí pháp Trừu Hồn nương theo Kiếm Hồn của Thiên Kim mà đạt tới Kiếm Vương đại thiên vị, cảnh giới tuy rằng còn không hoàn toàn hiểu được, nhưng cho dù phải giết một Kiếm Vương trung thiên vị, chỉ cần đối phương không trốn, hắn không có vấn đề gì.

“Thì triển ra thần thông Thức Kiếm của ngươi đi, nếu không ngươi không có phần thắng gì đâu!” Quân Mạc Vãn nhìn chăm chăm Lục Thanh nói.

Nhưng mà lúc này Lục Thanh lại nhắm hai mắt lại.

“Như thế nào, Lục huynh quyết định chủ động hiến Kiếm Chủng cho ta sao!” Ánh mắt Quân Mạc Vãn lóe lên, Sặt Lục khí ở chung quanh càng thêm dày đặc.

Quân Mạc Vãn vừa dứt lời, hai mắt Lục Thanh chợt mở bừng ra. Cùng phía trước bất đồng, lúc này trong mắt Lục Thanh lộ ra vẻ lạnh lẽo băng hàn, ở bên trong còn lộ ra một cỗ uy nghiêm vô tận. Này uy nghiêm vừa hiện ra, liền hình thành một cỗ uy áp dày đặc, giống như là uy áp đến từ chính trời đất, trong nháy mắt ép vào trong lòng Quân Mạc Vãn.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Quân Mạc Vãn cảm thấy trong lòng chính mình giống như bị một chiếc búa lớn nện lên, tâm thần run rẩy kịch liệt. Ánh mắt như vậy, hắn đã từng thấy qua ở vài trưởng lão, thậm chí ánh mắt này còn hơn một phần uy nghiêm, gây cho hắn cảm giác chỉ có một, nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Không sai, chính là nghiêm nghị không thể xâm phạm. Chân long tuân theo trời đất sở sinh, Tiên Thiên Chi Thể phù hợp với trời đất, tự nhiên có được Thiên Đạo uy. Thể gian hết thấy mọi thứ dưới Thiên Đạo, đều không thể mạo phạm tôn nghiêm của Thiên Đạo.

Lục Thanh thành tựu Bán Long Thân, trong huyết mạch có thừa kẻ long uy. Theo Bán Long Thân dung nhập vào trong Kiếm Thể long uy đúng là dung nhập vào trong tính tình của Lục Thanh, khiến nguyên bản của hắn còn có một chút mềm yếu liền đuổi dần trở lên lãnh khốc. Trong lãnh khốc chính là chất chứa chính khí cùng uy nghiêm của chân long, còn có nguyên tắc mà Lục Thanh vẫn bảo trì.

“Sao có thể?” Quân Mạc Vãn có chút kinh ngạc nói.

Mà ở bên cạnh, năm người Niếp Thanh Thiên chỉ thấy Lục Thanh nhắm rồi lại mở hai mắt, lại không biết vì sao khiến Quân Mạc Vãn kiêng kị lui về sau mấy bước như thế, điều này có vẻ có chút quỷ dị.

Đối với thực lực của Lục Thanh, năm người Niếp Thanh Thiên cũng không hoài nghi. Dọc theo đường đi, chiến tích càng nhiều, bọn họ tự mình chứng kiến Lục Thanh càng lúc càng cường đại. Lúc bắt đầu từ một trận chiến với Kiếm Vương tiểu thiên vị của Vong Tình tông, lưỡng bại câu thương. Đến Linh Đoạn Sơn Mạch của Thiên Linh tộc, kiếm pháp hóa quyền, lĩnh ngộ Vạn Pháp Quy Tông. Sau lại ở trên Bích Lạc hải độc chiến với hai gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Sinh Tử môn, cuối cùng đánh hai người trọng thương bỏ chạy.

Mỗi một lần chiến đấu, bọn họ đều thấy được thực lực của Lục Thanh nhảy vọt. Lúc này đây, cho dù là đối mặt với Quân Mạc Vãn, Kiếm Vương đại thiên vị, năm người Niếp Thanh Thiên cũng không lo lắng gì. Trong bất tri bất giác, tin tưởng của bọn họ đối với Lục Thanh đã xâm nhập vào trong lòng.

Lục Thanh yên lặng nhìn Quân Mạc Vãn, một lát sau mới mở miệng nói: “Không ai bị chọc vài lần mà không giận cả. Vốn ngươi đã vài lần muốn Lục mỗ xuống nước, Lục mỗ mới rời đi là không muốn tính

toán với người, nề hà người được một tắc lại muốn tiến thêm một thước. Lúc mờ hiện giờ xem ra, ở bên ngoài tông môn, hết thấy quả thật không thể so với bên trong tông môn. Ta không phạm người, người lại càng muốn phạm ta. Như vậy hôm nay, người hãy đem mạng lưu lại đi!”

“Người chỉ là một cái Kiếm Chủ, tuy rằng nửa bước Kiếm Hồn, mà khẩu khí cũng lớn như vậy. Cho dù người có điều sở cậy, chẳng lẽ người nghĩ rằng, Quân mỗ, Kiếm Vương đại thiên vị, hôm nay có thể ngã xuống trong tay người!” Quân Mạc Vãn giận dữ hóa cười, sát ý trong mắt càng thêm dày đặc.

“Nhiều lời vô ích, để mạng lại đi!”

Thanh âm của Lục Thanh rất lạnh đậm. Vừa dứt lời, chân phải của hắn bước lên một bước, cả người như vẽ lên một quỹ tích hư ảo. Ở chung quanh, mơ hồ có vô số điểm sáng tự động tránh đường, chỉ để lại một đại thần quang màu xanh tím dưới chân Lục Thanh.

Ở trong mắt Quân Mạc Vãn, khoảng cách dưới chân Lục Thanh thật giống như tự động ngừng lại, chỉ trong giây lát đã xuất hiện trước mặt mình.

Thật nhanh!

Trong lòng Quân Mạc Vãn cả kinh, không thể tưởng được Lục Thanh phía trước cứ nhiên còn chưa bộc lộ hết tốc độ. Này từng bước dĩ nhiên đã tới trước mặt mình. Không dám chậm trễ, thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm trung phẩm sau lưng hắn nháy mắt ra khỏi vỏ, Sát Lục Kiếm Cương màu hồng đen lẳng không chém ra. Một đạo chân không nhất thời thoát phá lan rộng trong hư không.

Trong mắt Lục Thanh hiện lên thần sắc kỳ dị, ngón tay phải lập tức điểm ra. Trên ngón tay đúng là không có Kiếm Khí gì di động, cứ như vậy hướng tới đạo Sát Lục Kiếm Cương nghênh đón.

Sát mặt năm người Niếp Thanh Thiên đồng thời căng thẳng. Bọn họ thấy ngón tay của Lục Thanh không hề có Kiếm Khí gì, vậy mà dám cùng với Sát Lục Kiếm Cương do một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn thi triển. Tuy rằng đối với thân thể của Lục Thanh bọn họ cũng có sự tin tưởng, nhưng chân chính nhìn vẫn khiến bọn họ kinh hãi không thôi. Nhưng thật ra Long Tuyết gắt gao nhìn chăm chăm động tác của Lục Thanh, tựa hồ như nghĩ ra cái gì, trong mắt ẩn ẩn có điều ngộ.

Cùng với cảm giác của đám người Niếp Thanh Thiên bất đồng, khi nhìn thấy ngón tay Lục Thanh điểm ra, trong khoảnh khắc trong lòng Quân Mạc Vãn đột nhiên dâng lên cảm giác không hiểu. Giống như trước ngón tay của Lục Thanh, tất cả cá loại lực lượng thuộc tính tự động tách ra, không thể ngăn cản một chỉ điểm tới. Cho dù trên ngón tay Lục Thanh không có Kiếm Khí gì di động, Quân Mạc Vãn vẫn có cảm giác, Kiếm Cương của hắn cũng không thể thương tổn mấy may.

Tâm niệm nhanh chóng quay trở lại, Thần Kiếm trong tay hắn dĩ nhiên đã cùng ngón tay Lục Thanh va chạm. Ngay sau đó, trong ánh mắt khiếp sợ của Quân Mạc Vãn, Sát Lục Kiếm Cương tùy theo ngón tay Lục Thanh va chạm đến lập tức tán loạn ra. Giống như căn nguyên của đạo Sát Lục Kiếm Cương này lập tức bị xua tan sạch sẽ.

Thoát phá Kiếm Cương, ngón tay Lục Thanh liền cùng với Thần Kiếm trong tay Quân Mạc Vãn hung hăng va chạm. Một tiếng nổ rung trời phảng phất như tiếng sấm nổ vang lên. Lát sau, khuôn mặt của Quân Mạc Vãn trở lên vô cùng kinh hãi, tay phải nắm chuôi kiếm nhanh chóng buông ra, cả người hóa thành một đạo lưu quang rời khỏi hai trăm trượng.

Ngay sau đó, theo ngón tay của Lục Thanh tiếp xúc, một tiếng rền rĩ vang lên. Lát sau trên thanh Thần Kiếm của Quân Mạc Vãn bắt đầu lan tràn từng vết nứt, trong thời gian ngắn liền hóa thành mảnh nhỏ.

Một chỉ đánh vỡ Thần Kiếm cấp Thanh Phàm trung phẩm!

Trên cổ tay phải nhiều điểm máu tươi tí tách rơi xuống, không chỉ riêng cánh tay phải mà toàn thân Quân Mạc Vãn đều run rẩy lên. Đây là cái gì lực lượng, đây là thân thể gì, vẫn là người sao? Liên tiếp ba cái nghi vấn trong lòng Quân Mạc Vãn dâng lên. Vừa mới rồi không phải hắn quyết đoán buông tay ram sợ rằng Sát Lục Kiếm Cương cũng không bảo hộ được cánh tay hắn, cũng sẽ giống như thanh Thần Kiếm kia, vỡ thành mảnh nhỏ.

Lúc này, Quân Mạc Vãn đã có chút hối hận. Hối hận đã đuổi tới đây tru sát Lục Thanh. Người này quả thực giống với một thanh Thần Kiếm hình người, khí lực như vậy dĩ nhiên đủ để bù lại chênh lệch tu vi, còn có một chỉ điểm ra vừa rồi.

“Kiếm xuất pháp tùy, qua phá căn nguyên! Người cư nhiên đạt tới cảnh giới đó.” Quân Mạc Vãn nhìn chăm chăm Lục Thanh, giọng đầy căm hận nói.

Cảnh giới đó chính là đại biểu chênh lệch cho cảnh giới Kiếm Tông và Kiếm Vương. Cho dù là nằm trong tay lực trời đất viển vông đối phương, Quân Mạc Vãn cũng không dám cam đoan có thể ngăn cản được Lục Thanh.

Quân Mạc Vãn nhớ rõ, khi đó thời điểm hắn mới đạt tới Kiếm Vương, đã cùng với một vị trưởng lão luận bàn. Lúc đó cũng đồng dạng một ngón tay, chỉ là dựa vào một đạo Kiếm Cương liền phá vỡ lực trời đất khổng lồ mà hắn tụ tập. Lúc ấy, lời nói của vị trưởng lão đó hắn còn nhớ rõ.

“Tới Kiếm Tông, ngộ ra căn nguyên trời đất, liền xem như chân chính bước vào cánh cửa lấy thần ngự kiếm. Lúc này dưới Kiếm Tông, linh lực, Kiếm Cương, lực trời đất cũng không thể ngăn cản được. Kiếm xuất pháp tùy, cắt qua căn nguyên, chỉ cần một kiếm là đủ!”

“Lấy thần ngự kiếm, chẳng qua mới là bắt đầu mà thôi!” Hai mắt Lục Thanh lóe ra sát ý tập trung vào Quân Mạc Vãn. Tuy rằng bản thân Quân Mạc Vãn tu luyện Sát Lục Kiếm Khí, nhưng khi nhìn sát ý trong mắt Lục Thanh cũng nhìn không được trong lòng cảm thấy lạnh lẽo. Giờ phút này xem như hắn đã chân chính thanh tỉnh lại.

Người này đã không thể dùng lực được!

Trốn!

Suy nghĩ thật nhanh, Quân Mạc Vãn cấp tốc thi triển bộ pháp, cả người hóa thành một luồng kiếm quang màu hồng đen, hướng tới Thần Phong vực bắn nhanh đi.

“Người, trốn không thoát!” Ánh mắt Lục Thanh lạnh lùng, hướng tới phương hướng kiếm quang đang lao đi nói. Bốn chữ vừa ra khỏi miệng, giống như hóa thành sấm sét, trong hư không nhất thời vang tiếng gió rít cùng sấm rền cuộn cuộn, trong nháy mắt truyền tới bên tai Quân Mạc Vãn,

Người, trốn không thoát!

Cả người Quân Mạc Vãn chấn động, giống như là có sấm sét vang lên ở ngay bên tai, trong mắt hiện lên vẻ kinh sợ, bộ pháp của hắn liền thi triển tới cực chí. Nhất thời kiếm quang màu hồng đen quang mang đại thịnh, tốc độ đề cao lên mấy thành, hướng tới phủ đệ của vực chủ. Phủ đệ của vực chủ, trong đó có một Kiếm Trân cấp địa, tới nơi đó, liền an toàn!

Nhưng mà tiếp theo, Quân Mạc Vãn vừa xoay đầu nhìn lại liền kinh hãi phát hiện, khoảng cách của hắn cùng Lục Thanh dĩ nhiên không đủ nghìn trượng. Mà kiếm quang quanh người Lục Thanh tản ra ánh sáng xanh tím chói mắt, khí thuộc tính khác tự động tách ra hai bên, không có chút trở ngại.

Theo hiểu ra căn nguyên, Phong Lôi bộ của Lục Thanh cũng đề cao mấy lần. Phong Lôi bộ do chính hắn sáng chế, trừ bỏ lúc đầu dung nhập cảnh giới có chút trúc trắc lúc này tốc độ đúng là càng lúc càng nhanh. Chỉ trong chốc lát, đã có xu thế siêu việt tốc độ của Quân Mạc Vãn, chỉ hơn mười giây sau, đã vững vàng vượt qua tốc độ của Quân Mạc Vãn.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

408. Chương 167: Chém Giết, Chuyển Biến

Mới bắt đầu, Quân Mạc Vãn nhìn thấy tốc độ của Lục Thanh gia tăng trong lòng nhất thời hoảng hốt. Nhưng mà nhìn thấy phủ đệ của vực chủ chỉ còn cách hắn chưa đến hai nghìn trượng, hắn mới cảm thấy yên lòng.

Thần Phong vực.

Phía trước khi Quân Mạc Vấn đuổi theo sáu người Lục Thanh đã ra tay giết chóc những kiếm giả sống sót trong Thần Phong các, đã oanh động cả Thần Phong vực. Hiện giờ nghe thấy tiếng Lục Thanh hét lớn, lại nhìn hai đạo kiếm quang lóe lên trong hư không, nhất thời khiến phần đông kiếm giả ngáy ngẩn cả người.

Đến tột cùng là ai thế nhưng đuổi giết vực chủ cường đại. Đại vực chủ thế mà lại không phản ứng một tiếng, toàn lực chạy trốn. Đây là việc bọn họ klhoong dám tưởng tượng. Phía trước đáng vẻ Quân Mạc Vấn giết chóc, khí thế hung ác hoàn toàn khiến cho bọn họ sợ hãi. Bây giờ lại tương phản như thế thật sự khiến cho bọn họ không dám tin tưởng.

“Đó là ai, dị động lúc trước chẳng lẽ bởi vì hắn?”

“Hắn đúng vậy, cũng chỉ có nhân vật thần thông như vậy mới có thể khiến cho đại vực chủ bồn đảo.”

Lúc này cả Thần Phong đều xôn xao tiếng nghị luận. Nề hà tốc độ của hai người Lục Thanh quá nhanh, bọn họ muốn nhìn cũng vô pháp thấy được thân hình hai người.

Trong hư không, thân hình Lục Thanh hóa thành một đạo lưu quang màu xanh tím, khí Phong Lôi không ngừng bám quanh, mà toàn bộ khí thuộc tính trước mặt tự động tách ra. Nếu không phải tu vi không đủ thì sợ là trong khoảnh khắc Lục Thanh đã đuổi kịp Quân Mạc Vấn.

“Tiểu tử, vận dụng Phong Lôi Kiếm Sí, trong phủ vực chủ ta cảm nhận có Kiếm Trận tồn tại!” Bỗng dưng Diệp lão mở miệng nhắc nhở.

Lục Thanh không cần nghĩ ngợi, cơ hồ trong nháy mắt sau lưng hắn kéo dài ra hai chiếc cánh dài gần trượng. Hai chiếc cánh này hoàn toàn là do Phong Lôi nhị khí ngưng tụ lại, mặt trên mỗi chiếc long vũ giống như một thanh tiểu kiếm, tản ra tia khí sắc bén. Trong nháy mắt Phong Lôi Kiếm Sí xuất hiện, ý cảnh căn nguyên trời đất liền dung hợp đi vào.

Tiếp theo hai chiếc cánh vẫy mạnh, thân hình Lục Thanh trong nháy mắt biến mất trong hư không. Ngay sau đó, khoảng cách năm trăm trượng trong nháy mắt vượt qua, xuất hiện ngay sau lưng Quân Mạc Vấn.

Cái gì!

Lúc này, Quân Mạc Vấn cơ hồ tim mật câu nứt. Biến hóa đột nhiên khiến hắn trở tay không kịp, ngay sau đó, ngón tay Lục Thanh giống như bóng đèn, không chút trở ngại phá vỡ Kiếm Cương hộ thân của Quân Mạc Vấn, đánh thẳng vào đan điền của hắn. Lúc đi ra đó là cầm lấy một thanh Sát Lục Kiếm Chung dài bảy tấc.

Trên mắt Quân Mạc Vấn lộ ra thần sắc không thể tin nhìn vào trong tay Lục Thanh, rồi lại nhìn vào Phong Lôi Kiếm Sí sau lưng Lục Thanh: “Người, người rốt cuộc là ai?”

Tuy rằng bị lấy ra Kiếm Chung, nhưng là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, ý chí Kiếm Đạo vẫn giúp Quân Mạc Vấn chống đỡ một lát, chỉ cần Lục Thanh không đem Kiếm Hồn bên trong bọp nấp.

Xách thân thể Quân Mạc Vấn lên, Lục Thanh lại bay lên trời cao nghìn trượng.

“Ta chính là ta, tại sao phải là ai?” Lục Thanh lạnh lùng nhìn Quân Mạc Vấn nói.

“Không có khả năng, một cái đệ tử của tông môn cấp Thanh Phàm, sao có khả năng trước cảnh giới Kiếm Hoàng mà có được nhiều thần thông Kiếm Đạo như vậy!” Hai mắt Quân Mạc Vấn gắt gao nhìn chăm chăm Lục Thanh, thở dốc nói: “Đem Kiếm Chung trả lại cho ta, người không thể giết ta. Cha ta là môn chủ Sinh Tử môn, giết ta người sẽ bị Sinh Tử môn đuổi giết không ngừng!”

“Sinh Tử môn, Quân Mạc Lâm sao?” Lục Thanh lạnh nhạt nhìn hắn một cái nói.

Hai mắt lập tức trừng lớn, Quân Mạc Vấn lộ ra thần sắc khiếp sợ nói: “Người, người làm sao có thể biết được tục danh của cha ta?”

“Chẳng lẽ tục danh của phụ thân người không có người người biết?” Lục Thanh cười lạnh một tiếng, tay phải liền nắm chặt Kiếm Chung cầu Quân Mạc Vấn.

“Người không sợ chết!” Quân Mạc Vãn không thể tin được Lục Thanh sau khi nghe lời uy hiếp của hắn mà còn muốn bóp nát Kiếm Chung của hắn.

“Phụ thân người, ta sớm hay muộn cũng sẽ tìm đến. Chỉ bằng người còn không đáng giá để Sinh Tử môn động thủ. Có ba con Thiên Phong ưng mà cũng muốn kéo ta vào, sợ là ở Sinh Tử môn người đã không còn có cái gì được coi trọng.”

“Người...!” Ánh mắt Quân Mạc Vãn lộ ra vẻ thống khổ. Đích xác, Lục Thanh nói không có sai, chính là bởi vì mình là phế vật, mình mới phải chạy đến Thanh Phàm giới có nguyên khí thừa thớt cùng pha tạp này, cho dù mình đã đạt tới Kiếm Vương, vẫn như trước không được thừa nhận!

Biết chính mình không còn đường sống, ánh mắt Quân Mạc Vãn lộ ra vẻ điên cuồng, hai mắt đột nhiên sáng ngời lên. Lục Thanh biết, đây hẳn là hồi quang phản chiếu.

“Đáp ứng ta, ngày người thành tựu Kiếm Phách, giúp ta diệt Sinh Tử môn.”

“Vì cái gì?” Lục Thanh nghe vậy ngẩn ra, yên lặng nhìn thấy Quân Mạc Vãn, muốn từ trong mắt hắn nhìn ra cái gì. Mà trong mắt Quân Mạc Vãn, rõ ràng là oán hận sâu đậm.

“Chỉ cần người đáp ứng ta, lập Kiếm Thần thế ước, ta có thể đem một bí quyết cần nuốt Kiếm Hồn người khác tăng lên tu vi cho người. Chỉ cần cảnh giới đủ, người liền có thể cần nuốt tinh luyện thành Kiếm Nguyên thuộc tính của mình, trong nháy mắt tăng tiến tu vi cùng nuôi dưỡng hồn phách.”

Nhưng mà tiếp theo, Lục Thanh cũng không nói thêm cái gì, tay phải lập tức nắm chặt. Một cổ hấp lực to lớn từ trong lòng bàn tay hiện ra, trong ánh mắt kinh hãi rồi dần âm đậm của Quân Mạc Vãn, chuỗi Sắt Lục Kiếm Chung của hắn trong tay Lục Thanh dần rút nhỏ lại, thậm chí đến ba hồn cũng bị hút vào.

Lát sau, hai mắt Lục Thanh lóe ra tinh quang chói mắt. Kiếm Chung kia đã bị hắn chuyển hoá thành Phong Lôi Kiếm Nguyên tinh thuần bổ sung vào giữa Kiếm Chung của Lục Thanh, còn đại bộ phận tán nhập vào trong huyết nhục.

Trong nháy mắt Phong Lôi Kiếm Nguyên tinh thuần tiến vào giữa huyết nhục, cả thân thể Lục Thanh chợt bộc phát tia khí màu xanh sắc bén, bên trong huyết nhục hiện ra một tầng sáng màu trắng, bất quá rất nhanh lại tiêu tán.

Đạt tới tầng sáu của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, nhu cầu tinh nguyên linh vật để tu luyện càng thêm to lớn. Kiếm Chung của một Kiếm Vương đại thiên vị hoàn toàn bị hấp thu, Lục Thanh chỉ dùng một nửa thành để khôi phục Kiếm Nguyên, còn lại chín thành rủi liền bị Kiếm Thể cấp Thanh Phàm hấp thu không còn. Mà Lục Thanh còn gần cảm thấy Kiếm Thể chỉ hơi hơi trưởng lên, liền không có nửa điểm phản ứng, tiến bộ rất nhỏ bé.

Lục Thanh không dám tưởng tượng, hắn muốn đạt tới tầng bảy thì cần bao nhiêu tinh nguyên linh vật. Dù sao lúc trước khi hắn thành tựu Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, đầu tiên là thành tựu Bán Long Thân, rồi dung nhập vào Kiếm Thể, khiến cho hắn tuy mới tiến vào tầng thứ sáu, nhưng thực lực lại tiếp cận tầng thứ bảy. Giống như là chú kiếm, tài liệu mới bắt đầu chú luyện thân thể của Lục Thanh thật sự quá mức cường đại.

Cho nên về sau muốn tăng lên cũng càng thêm khó khăn. Căn cứ theo Diệp lão phỏng chừng, lúc trước trong Không Giới thu hoạch khối Thú Đan thất giai của Huyền Quy, có thể còn không đủ. Còn cần phải vận dụng cả một ít linh dược bên trong đó nữa, mới đủ cho Lục Thanh tiến vào tầng thứ bảy. Về phần Long Nguyên dịch, Lục Thanh cũng lưu trữ lại có chỗ dùng. Bất luận là Huyền Long Quy, Băng Ma Xà, thậm chí là Phong Lôi đều cần Long Nguyên dịch.

Nhìn thấy Quân Mạc Vãn đã mất hết sinh cơ, rốt cuộc cũng là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, Lục Thanh cũng không có cứ như vậy ném thi thể hắn đi. Một đạo Phong Lôi Kiếm Khí đánh ra, thiêu đốt thi thể Quân Mạc Vãn thành tro bụi. Nhìn thân thể một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn hóa thành tro bụi bay theo gió, tâm thần Lục Thanh không có nửa điểm dao động.

“Xem ra, huyết mạch chân long khiến cho người càng thêm thích ứng sinh tồn trên Kiếm Thần Đại Lục!” Diệp lão có chút cảm khái nói: “Người có cảm nhận được không?”

Gật gật đầu, ánh mắt Lục Thanh có chút hồi tưởng: “Ra khỏi tông môn, tuy rằng chỉ ngắn ngủi không đến một tháng, nhưng cũng khiến ta nghĩ thông rất nhiều thứ. Có một số thứ, nếu muốn bảo hộ tốt vậy cần phải đủ thực lực. Ở Kiếm Thần Đại Lục, nhường nhịn chỉ là vô ích, chỉ có lấy chiến đối chiến, mới là chính đồ. Chỉ cần bảo vệ bản tâm, cùng với thiện niệm chính khí trong lòng, liền không có sai.”

Trầm mặc một lát, Diệp lão mở miệng nói: “Xem ra ngươi thật sự là đã hiểu được rất nhiều. Có một số thứ, tuy rằng bình thường ta cũng có nói, nhưng chân chính muốn lý giải thì phải tự thân trải nghiệm qua mới được. Kiếm Đạo, chú ý dừng mãnh tiến, tính tình lúc trước của ngươi, cũng có chút ôn hòa. Hiện giờ thay đổi mới là tốt, chỉ cần nắm chắc bản tâm, đứng vững mực, cho dù có giết nhiều người, cũng không thẹn với lương tâm, đó là bởi vì họ đáng chết.”

Nhìn ánh mặt trời chiếu rọi lên người, đem sát khí lạnh như băng lúc trước xua tan không còn, Lục Thanh cảm thấy tâm trí mình thoải mái hơn rất nhiều. Một cỗ niệm thần mông lung cũng cảm ứng tốt hơn một chút, tựa hồ so với trước càng nhiều hơn phần sáng bóng, lưu chuyển tự nhiên viên dung như ý.

Trời ở trên, đất ở dưới, lúc này Lục Thanh liền nằm giữa trời đất, huyết mạch trong người giống như có cái gì bùng mở. Hai mắt chậm rãi mở ra, hai đạo thần mang tím trắng trống rỗng bắn ra, thẳng thâu tận trời.

Một tiếng long ngâm rung trời vang lên, long uy bàng bạc vô tận mở ra, trong nháy mắt bao phủ phạm vi chung quanh mười dặm. Tiếng long ngâm cao vút trực tiếp vang xa trăm dặm, mà tầng mây xung quanh mười dặm lập tức tiêu tán thoát phá, đem ánh mặt trời hiển lộ ra.

Trên Thần Phong lĩnh. Ba con Thiên Phong ứng nghe thấy tiếng long ngâm như thâu vào linh hồn, cả người lập tức trở lên run rẩy. Long uy bàng bạc đặt thật sâu vào trong thức hải chúng, khiến chúng nó không có dũng khí phản kháng.

“Là nhân tộc có được huyết mạch chân long kia. Huyết mạch chân long tinh thuần như vậy, nếu không phải hồn phách của hắn có khí tức nhân tộc, ta đã nghĩ là một vị tiền bối Long Tộc.” Con Thiên Phong ứng lúc trước bị Lục Thanh phế đi một trảo lộ ra vẻ sợ hãi nói.

“Phía trước người đó cùng Quân Mạc Vấn một trận chiến đã hiển lộ ra thực lực, chúng ta mà gặp cũng chỉ có cách chạy trốn.” Một con Thiên Phong ứng khác cảm thán nói: “Đợi cho khi hắn đi qua Thần Phong lĩnh, đưa lên một quả Địa Nguyên quả bồi tội đi. Có được huyết mạch chân long, tất nhiên trong lòng có chính khí, coi như là một nửa đồng tộc với chúng ta, tin tưởng hắn sẽ không làm khó chúng ta.”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

409. Chương 168: Thanh Trúc Lâm

Bên ngoài Thần Phong lĩnh.

Năm người Niếp Thanh Thiên có chút không thể tin được. Một Kiếm Vương đại thiên vị, cứ như vậy một kiếm giết chết.

“Hắn rốt cuộc đạt tới cảnh giới như thế nào?” Niếp Thanh Thiên cười khổ nói, bất quá trong mắt hắn lại hiện lên vẻ vui sướng.

Một kiếm kia chỉ sợ sư phụ cũng không tiếp được! Dịch Nhược Vũ có chút cảm khái nhìn phương hướng Lục Thanh truy đuổi. Ai có thể nghĩ được, một gã đệ tử Kiếm Thị trên núi Triều Dương năm đó bị Minh Tuyết Nhi khiêu chiến, chỉ trong sáu năm ngắn ngủi liền trưởng thành đến nông nỗi này. Tạo hóa đôi khi thật khó có thể nói rõ.

Bất quá có thể khẳng định, cái tên Lục Thanh, tất nhiên sẽ lưu trong sử sách của tông môn.

Lát sau, nơi phương xa xuất hiện một đạo kiếm quang xanh tím xé gió lao tới. Từ không trung hạ xuống, Lục Thanh nhìn năm người Niếp Thanh Thiên nói: “Đi thôi!”

“Quân Mạc Vấn kia?” Tuy rằng trong lòng đã có kết quả, nhưng Dịch Nhược Vũ vẫn nhịn không được mở miệng hỏi.

“Đã ngã xuống!”

Ngã xuống! Quả nhiên, một gã Kiếm Vương đại thiên vị cứ như vậy, khinh miêu đậm tả, nhẹ nhàng băng quơ ngã xuống. Ở trong trí nhớ của Dịch Nhược Vũ, sợ là trừ bỏ tông chủ Lạc Thiên Phong, còn bốn vị phong chủ khác đều không có ai có được thực lực như vậy.

Còn có Vạn Kiếm Hương Tông kia nữa! Năm người Dịch Nhược Vũ biết, đợi cho sau khi trở lại tông môn, sợ là thái độ tông môn đối đãi với Lục Thanh sẽ xảy ra đại biến hóa.

Hiện giờ xem ra, lộ trình còn lại, có Lục Thanh ở đây vậy thì trên cơ bản tất cả đều an toàn. Tồn tại có thể chém giết Kiếm Vương đại thiên vị, nếu còn không thể đi tới được Kiếm Thần chủ điện, như vậy cả Thanh Phàm giới này, còn có đệ tử của tông môn nào có thể làm được.

Hiện giờ năm người Niếp Thanh Thiên đối với Lục Thanh hoàn toàn tin tưởng.

.....

Sáu người đi vào trong hạp cốc, Thần Phong lĩnh rất cao, ánh mặt trời không thể chiếu xuống hạp cốc này được. Hơn nữa tiết trời cũng đã cuối thu, trong không khí lộ ra vẻ ảm thấp, vách đá chung quanh thỉnh thoảng lại có giọt nước mưa rơi xuống, cả khe sâu trông trải mà yên lặng.

Lúc này bỗng sáu người Lục Thanh đồng thời nghe được tiếng vỗ cánh to lớn truyền xuống từ trên đỉnh đầu. lát sau, hai con Thần Phong ưng to lớn từ trên không hạ xuống, đồng thời ở bên trên là một con Thiên Phong ưng.

Ánh mắt quét qua, Lục Thanh lạnh lùng nói: “Như thế nào, các người còn muốn báo thù sao?”

“Không, Không!” Nghe Lục Thanh nói như thế, con Thiên Phong ưng vội vàng lắc đầu, nói: “Phía trước là do chúng ta sai, sao có thể mắc thêm lỗi lầm nữa. Hôm nay tới đây đặc biệt là hướng các hạ bồi tội, còn hy vọng có thể cùng các hạ hữu hảo.”

Nói xong, con Thiên Phong ưng đem cánh hé ra. Nhất thời một luồng sáng màu hồng mênh mông bắn ra, lộ ra một quả cây to bằng nắm tay trong suốt. Vừa xuất hiện, quả cây này liền tỏa ra mùi hương thơm mát say lòng người, nhất thời năm người Niếp Thanh Thiên liền cảm thấy cả người thư sướng.

“Đây là vật mà chỉ có Thần Phong lĩnh mới có, Địa Nguyên quả, sinh ra trong Địa Tâm Nhũ, một nhìn năm nở hoa, một nghìn năm kết quả. Hai nghìn năm nay mới có được ba quả, trừ bỏ có thể giúp kiếm giả tăng tiến tu vi, còn có thể tăng tuổi thọ thêm năm mươi năm.” Con Thiên Phong ưng nói xong lập tức vung cánh lên, Địa Nguyên quả liền nhẹ nhàng bay tới Lục Thanh.

“Đây là bồi thường của chúng ta do lúc trước tam đệ đã ra tay đối địch với các hạ. Nếu các hạ nguyện ý thì ta có thể phái ra hai tộc nhân đưa các vị đi qua Thần Phong lĩnh, cũng bớt một ít đi phiền toái.”

Năm người Niếp Thanh Thiên có chút kinh ngạc. Bọn họ không thể tin được ba con Thần Phong ưng lúc trước ở tầng sáu Thần Phong các hiện giờ lại có thể nhỏ nhen, lễ độ đến như vậy, trước sau tương phản thật sự quá lớn.

Bọn họ không biết rằng, trận chiến vừa rồi thanh thế thật sự quá lớn. Ba con Thiên Phong ưng ở trên Thần Phong lĩnh quan sát trận chiến thấy rõ ràng hết thảy. Theo Quân Mạc Vấn ra tay, đến lúc Lục Thanh điểm ra một chỉ làm một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm vỡ vụn, đã khiến trong lòng chúng phát lạnh. Cho đến cuối cùng một tiếng long ngâm rung trời, càng làm cho chúng nó hoàn toàn thanh tĩnh lại, lúc này mới có việc bồi tội xảy ra.

Lục Thanh gật gật đầu, liền lấy ra một cái hộp ngọc cho Địa Nguyên Quả vào. Sáu người Lục Thanh liền bước lên lưng hai con Thần Phong ưng cùng với đầu Thiên Phong ưng hướng tới cuối Thần Phong lĩnh bay đi.

Trên đỉnh Thần Phong lĩnh. Hai con Thiên Phong ưng khác đứng ở mặt trên quan sát.

“Tam đệ, người kia thật không đơn giản a!”

“Đích thật là không đơn giản. Vạn Kiếm Hương Tông, con đường Kiếm Đạo, tới cảnh giới như chúng ta cũng biết được một chút. Người này tương lai tất liệt vào hàng Tông Sư.”

“Đúng vậy, còn có huyết mạch chân long nữa, không biết hần cùng với vị chân long đại nhân nào có quan hệ sâu xa. Huyết mạch tinh thuần như thế, tuyệt đối là truyền nhân của một chân long đại nhân.”

“Chân long, vương giả trong Linh Thú, đã vô số năm không có hiện thế rồi!”

.....

Ở cuối Thần Phong lĩnh, là một mảnh rừng trúc liên miên. Tuy rằng đã là cuối thu, nhưng rừng trúc nơi này vẫn xanh tươi ướt át, không có chút dấu vết héo tàn.

Hai con Thần Phong ứng từ trên không trung hạ xuống.

“Chúng ta chỉ đưa đến nơi này, Thanh Trúc lâm, chúng ta không thể đi qua được.”

“Thanh Trúc lâm, Vong Tinh tuyền sao?” Lục Thanh lẩm bẩm nói.

Không ai chú ý, ở phía sau mọi người, thân thể Long Tuyết khẽ run rẩy, trong mắt nàng tựa hồ toát ra một tia sầu bi, nhưng rất nhanh được nàng thu liễm lại.

“Nguyên lai người cũng biết. Ở nơi này có một lão nhân tính tình kỳ quái, tu vi sợ là đã đạt tới cái mà các người gọi là bước thứ hai Kiếm Hồn, Kiếm Tông. Hần không thích có người bay qua Thanh Trúc lâm này của hần, bất qua nếu đi bộ xuyên qua, chỉ cần không phá hư Thanh Trúc bên trong, thì hần cũng không làm khó dễ các người đâu.” Thiên Phong ứng giải thích nói.

Trên mặt sáu người lộ ra vẻ kinh ngạc. Trong Lưu Ảnh châu có ghi lại một câu: Thanh Trúc lâm, có Vong Tinh tuyền chảy trong lòng chảy qua, ngoài ra không có ghi chú gì thứ gì nguy hiểm. Hiện tại xem ra Thanh Trúc lâm này cũng có chỗ đặc dị.

“Đa tạ!” Lục Thanh lạnh nhạt nói.

“Việc này hần phải làm rồi, nếu ngày sau có việc cần trợ giúp, chỉ cần không phải quá khó khăn, huynh đệ chúng ta nhất định sẽ tương trợ. Vậy về sau còn gặp lại.” Thiên Phong ứng nói xong câu cuối cùng, lập tức vỗ cánh mang theo hai con Thần Phong ứng thẳng hướng Thần Phong lĩnh bay đi.

Năm người dõi mắt nhìn ba con ứng bay đi. Thiên Phong ứng, đạt tới ngũ giai Linh Thú, đa số đều sống qua hơn nghìn năm, trí tuệ so với con người không hề thua kém, thậm chí còn xảo quyết hơn nhiều. Bằng không không có việc lúc trước ba con Thiên Phong ứng hành động trăm thảo trừ căn.

Trên trời cao nghìn trượng, nhìn sáu bóng người dưới mặt đất, đầu Thiên Phong ứng lẩm bẩm nói: “Thanh Trúc lão nhân, đích thật là quái dị, hy vọng bọn họ theo đường vòng qua mà đi.”

Bên ngoài Thanh Trúc lâm.

Lục Thanh nhìn cánh rừng trúc trước mặt này, trong lòng bỗng sinh ra một cỗ rung động khó hiểu. Trong đầu hần nhất thời hiện ra hình ảnh Luyện Tâm viện, ở bên cạnh cũng là rừng Thanh Trúc như vậy. Bất quá nhìn qua Thanh Trúc lâm này rộng lớn và đạt dào sinh cơ hơn nhiều.

Từ phương xa có thể nhìn thấy vài thương nhân qua lại, phần đông là kiếm giả. Tuy rằng Thanh Trúc lâm này không lớn lắm, chỉ có phạm vi vài dặm, đi vòng qua cũng không mất bao nhiêu thời gian. Bất quá sáu người Lục Thanh cũng không tính toán như vậy, không nói Thanh Trúc lâm này không có gì nguy hiểm, cho dù có bọn họ cũng sẽ không lui bước. Kiếm giả biết nan vẫn tiến, mới phù hợp với bản tâm Kiếm Đạo.

Vừa tiến nhập vào bên trong Thanh Trúc lâm, sáu người liền cảm nhận thấy bất đồng so với bên ngoài. Trong này, trừ bỏ nguyên khí nồng đậm hơn mấy lần, không khí càng thêm tươi mát.

Bên trong Thanh Trúc lâm, trong không khí tràn ngập một tầng sương trắng nhàn nhạt. Làn sương trắng nhẹ nhàng theo gió thổi mà phiêu tán co duỗi, thỉnh thoảng lại lộ ra gốc Thanh Trúc xanh tươi. Mặt đất bên dưới không chút nào ẩm thấp, thậm chí có mùi hương nhàn nhạt phát ra. Giờ phút này đã là chính ngọ, ánh mặt trời xuyên qua làn sương trắng, nhẹ nhàng chiếu xuống mặt đất.

Cả Thanh Trúc lâm có vẻ vô cùng yên lặng. Ở trong mắt sáu người, hết thảy tựa hồ có chút hư ảo, giống như đang đặt mình trong thần cảnh, khiến người ta không nhận được sinh lòng lưu luyến.

Tuy rằng chỉ là một lát ngắn ngủi, nhưng lại khiến cho tâm cảnh của sáu người như được tẩy luyện, trở lên vô cùng yên lặng, chậm rãi phù hợp với Thanh Trúc lâm. Giống như muốn cùng Thanh Trúc lâm hòa hợp một thể, đắm chìm trong sự yên tĩnh.

Một tiếng kiếm ngâm mơ hồ vang lên. Trong thức hải của Lục Thanh, tiểu kiếm màu vàng lợt chợt phát ra một trận rung động nhỏ, khiến Lục Thanh lập tức thanh tỉnh lại.

Ánh mắt hơi đổi nhìn thấy năm người Niếp Thanh Thiên bên cạnh đang còn đắm chìm trong quá trình tẩy luyện tâm thần, Lục Thanh cũng không có đi quấy nhiễu bọn họ, mà một mình hướng phía trước đi đến.

Càng vào sâu trong Thanh Trúc lâm, nguyên khí trời đất càng thêm nồng đậm. Nguyên khí trời đất nơi này bị khí hệ Mộc nơi này ảnh hưởng, phát ra sinh cơ nồng hậu. Không cần hoài nghi, nếu kiếm giả ở trong này hàng năm tu luyện, thậm chí có thể kéo dài thêm mười năm tuổi thọ.

Mộc chủ sinh, kiếm giả tu luyện Kiếm Khí hệ Mộc bình thường đều sống lâu hơn những kiếm giả tu luyện Kiếm Khí hệ khác, đó chính là dựa vào sinh cơ ẩn chứa trong khí hệ Mộc.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

410. Chương 169: Đoạn Trường Tửu, Tâm Cảnh Tẩy Luyện!

Ở rất xa, một căn nhà trúc hiện ra. Ở trước cửa căn nhà là một chiếc bàn bằng trúc, bên cạnh có hai chiếc ghế ngồi. Lúc này ngồi ở ghế bên trái là một lão nhân, toàn thân mặc một bộ áo vải thô màu xanh, tóc bạc đầy đầu như tuyết. Khuôn mặt lão nhân đoan chính, chỉ là ánh mắt tràn ngập mơ màng.

Đặt trên mặt bàn là một bầu rượu màu xanh trong suốt, hiện ra dịch rượu ở bên trong. Từng giọt rượu như tơ lũ chảy từ miệng bầu rượu, rót vào trong một chiếc chén bằng ngọc màu trắng ở bên cạnh. Chiếc chén này, đúng là có màu trắng như tuyết, trong suốt hơn cả thủy tinh.

Thúy Ngọc hồ, Tuyết Ngọc bôi (chén)! Lục Thanh nhìn vào hai đồ vật ở trước mặt lão nhân. Thúy Ngọc, chính là loại ngọc nặng nhất trong mỏ ngọc sinh ra, so với ba loại Tử Ngọc, Thanh Ngọc, Bạch Ngọc còn trân quý hơn nhiều. Mà Tuyết Ngọc lại càng trân quý gấp bội, ở trong lòng đất thai nghén, chung quanh được Hàn Băng uẩn dưỡng nghìn năm, mới có thể thành. Tuyết Ngọc chính là thứ tốt nhất để chế tạo chén uống rượu, loại rượu tầm thường rót vào chén cũng sẽ có một loại hương vị khác.

Chậm rãi nâng chén ngọc lên, trong mắt lão nhân tràn ngập mơ màng, chính là chậm rãi đem rượu trong chén chậm rãi đổ vào trong miệng. Cách uống rượu của lão nhân thập phần kỳ quái, tuy rằng miệng chén chứa đầy rượu, nhưng mỗi lần uống, bên khóe miệng lão nhân vẫn có tia rượu chảy ra, rơi vào bộ áo xanh trên người. Lục Thanh nhìn đến, trên chiếc áo của lão nhân dĩ nhiên có không ít rượu rót vào, hiển nhiên là lão đã uống không biết bao nhiêu chén.

“Nếu có duyên, các hạ hãy uống cùng ta uống một chén!” Dem bình rượu buông xuống,

Không Giới!

Trong lòng Lục Thanh ngẩn ra, bất quá chỉ hơi suy nghĩ một chút liền bình phục lại. Lão nhân sau khi lấy chén rượu ra xong cũng tự nhiên chậm rãi rót rượu vào chén.

Lục Thanh đi tới chiếc ghế đối diện lão nhân ngồi xuống. Không nghĩ tới vừa ngồi xuống, từ trên chiếc ghế truyền ra hơi lạnh thấu xương, giống như đang ngồi trên một khối Hàn Băng vậy, hơi lạnh trong nháy mắt lan tỏa khắp toàn thân.

“Bị lạnh, uống một ngụm Đoạn Trường tửu này lại có một cỗ hương vị bất đồng.” Lão nhân lẩm bẩm nói, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn chén rượu trong tay, giống như muốn nhìn thấu rượu ở bên trong.

“Đoạn Trường tửu!” Lục Thanh thấp giọng nói, tên loại rượu này hẳn quả thật chưa nghe nói đến bao giờ: “Đứt ruột đoạn gan sao?”

“Như thế nào, người không dám uống!” Thanh âm của lão nhân rất bình thản, trong giọng nói không có chút khinh thường, mà có một cổ tịch liêu khiến Lục Thanh khó có thể hiểu. Tịch liêu, giống như là xâm nhập vào trong huyết mạch, cốt tủy, làm người ta vừa nghe liền không thể quên.

“Đoạn Trường tửu!” Trong mắt Lục Thanh lộ ra thần quang khiếp người, liền đem chén rượu trước mặt đưa vào miệng. Nước rượu vừa vào trong cổ họng, thật giống như hóa thành Hàn Băng, trong nháy mắt lan tràn khắp lục phủ ngũ tạng.

Lục Thanh nhú mày lại, bởi vì giờ phút này hắn chợt cảm thấy ở trước ngực dâng lên một cổ bi ý khó hiểu. Thống khổ như ruột gan đứt đoạn trong nháy mắt tràn ngập toàn thân. Thống khổ này không hề khởi lên phản ứng của Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, cho dù Lục Thanh điều động Kiếm Nguyên làm dịu gan ruột cũng đều không có phản ứng.

Thống khổ này, Lục Thanh bỗng nhiên sinh ra cảm giác hít thở không thông, giống như có thứ gì đó đã sớm cắt đứt ở trong lòng đi ra. Thứ này đột phá tất cả giam cầm lập tức nhảy vào trong đầu Lục Thanh.

Thế giới trước mặt, cũng tựa hồ biến ảo lên.

Đó là một cô gái tuổi tác cùng hắn không sai biệt lắm, một thân võ y màu xanh biếc, sau lưng có đeo một thanh trường kiếm màu lam, trên chuôi kiếm còn đeo một túi hương tỏa ra mùi bạch lan sâu kín. Thân ảnh xinh đẹp kia đứng trước mặt mà như không nhìn thấy Lục Thanh, cứ như thể xung quanh không có ai.

Không ai có thể nhìn thấy Lục Thanh tồn tại. Lục Thanh vươn tay ra nhẹ nhàng đụng vào thân thể chính mình lại phát hiện, trước mặt chính mình chỉ là hư ảo.

Mà thân ảnh tựa hồ đã quên cũng mở miệng.

“Uy! Kiếm của người thật lớn, trông thật thú vị!”

Một câu nói ra, Lục Thanh nhất thời sững sờ tại chỗ, trong đầu giống như vạn lồi tề minh, tiếng tim đập đuổi dần nhanh hơn.

Giờ khắc này Lục Thanh rõ ràng nghe rõ tiếng tim mình đập, đến từ chính hắn, cũng là một Lục Thanh khác.

“Chẳng lẽ người còn không biết sao?”

“Thanh kiếm của người thực có ý tứ, ta còn chưa thấy qua thanh kiếm nào lớn như vậy đâu, có thể cho ta xem không?”

Đoạn trí nhớ nguyên bản đã muốn loại bỏ, ẩn sâu trong đầu, lúc này lại xuất hiện trước mắt.

Sau đó, thế giới trước mặt lại biến hóa.

Luyện Tâm viện. Lúc này Lục Thanh phát hiện mình đang đứng giữa sân, Vu Phi ngồi xếp bằng ngay trên mặt đất, khoe miệng đầy máu tươi. Hai thân ảnh trước mặt đã bỏ đi về ngáy ngô, rốt cuộc không thể cảm thụ được khí tức còn lưu lại,

“Ta hỏi người, có phải người muốn trở thành tông chủ không? Ba người Tiêu sư huynh có phải hay không do người hại chết?”

“Ta hiểu lầm hắn, chẳng lẽ tất cả lời nói của cá đệ tử ba ngọn núi khác đều là lời đồn vô căn cứ sao? Vậy các người nói cho ta biết, ba người Tiêu Ngôn sư huynh rốt cuộc là chết như thế nào?”

“Không nói được à? Đuổi lý sao? Ta thấy căn bản các người là cá mè một lứa!”

Sắc mặt Lục Thanh dần trầm xuống, nhìn vào thân ảnh chính mình kia. Lúc này từ trên người Lục Thanh bạo phát ra một cổ sát khí lạnh thấu xương, nhất thời trong hư không xuất hiện một cơn mưa đá to bằng ngón tay. Lục Thanh thấy được, vài đạo thân ảnh trước mặt, có chút biểu tình kinh ngạc, có vẻ như rất chân thật.

Một lát sau, không gian chung quanh Lục Thanh giống như đọng lại, Thanh Trúc lâm phạm vi hơn mười trượng giống như bị người ta định trụ lại. Chân không không hề có dấu hiệu gì, nháy mắt đã thoát phá.

Đợi cho Lục Thanh mở hai mắt ra, hai điểm tinh quang xanh trắng bắn thẳng ra.

“Loạn tâm cảnh của ra, phá!” Ngay sau đó, trong hư không trống rỗng hiện ra một đóa Lôi Vân to lớn, Thiên Lôi rền vang cùng Thiên Phong gào thét hướng tới thế giới trước mặt.

Ầm

Trong nháy mắt thế giới trước mặt Lục Thanh toàn bộ biến thành hai màu xanh và trắng. Hư không thoát phá, vô tận Động Hư Không Gian hiển hóa ra, đem tất cả chôn vùi hầu như không còn.

Vẫn như trước là căn nhà trúc, trên người Lục Thanh nổi lên một tầng sáng màu xanh trắng. Vừa thấy tầng sáng xuất hiện, nguyên bản hai mắt của lão nhân còn mơ màng chợt trở lên sắc bén.

“Uy trời đất, như thế nào mà uy trời đất lại thuần túy như vậy? Còn có trên người hắn như thế nào lại có khí tức chân long? Thực là quái sự!” Lão nhân khẽ lắc đầu, ánh mắt lại một lần nữa trở lên mơ màng.

Mở ra hai mắt, Lục Thanh nhìn Tuyết Ngọc bơi trước mặt mình hơi hơi sững sờ. Lập tức hắn phát hiện, tâm cảnh của chính mình như phát sinh một biến hóa không hiểu, trở lên vô cùng kiên định. Nếu nói lúc trước tâm cảnh của hắn là một tấm gỗ, như vậy bây giờ đã hoàn toàn hóa thành bàn thạch, tùy ý gió táp mưa sa, lôi đình vạn quân, ta vẫn bất động tựa núi.

Đồng thời Lục Thanh phát hiện, Phong Lôi Kiếm Ý thâm uẩn trong Kiếm Chung, tựa hồ càng thêm cô đọng.

“Một ly Đoạn Trường tửu, trải nghiệm ruột gan đứt đoạn, tẩy luyện tâm cảnh, rượu này không biết là như thế nào mà thanh?” Lục Thanh nhìn lão nhân trước mặt nhẹ giọng nói.

“Đoạn trường, đoạn trường! Ở Liệt Thiên tông có Đoạn Tình cốc, trong cốc có Tình Hoa, loại hoa này diễm lệ phi thường, có quả, hoặc chua, hoặc ngọt, hoặc đắng hoặc không có vị. Ở nhị hoa có độc được gọi là độc Tình Hoa. Loại hoa này cũng là một kỳ vật trong trời đất. Độc Tình Hoa khiến cho người trúng độc không thể động tình, một khi động tình liền thấy đau lòng khó nhịn, cũng gặp phải đủ các loại ảo giác. Bất luận là tu vi cao thấp thế nào đều không thể chống lại được, qua bảy bảy bốn mươi chín ngày sẽ bởi vì tâm lực tiêu hao quá độ mà chết.”

“Thế gian vạn vật tương sinh tương khắc, có sinh ắt có tử. Bên cạnh Tình Hoa này có một loại thảo được gọi là Đoạn Trường thảo, là vật kịch độc, ăn vào ruột gan đứt đoạn. Lấy tinh nguyên của Đoạn Trường thảo, lấy Vong Thành thủy ủ, trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày thì thành. Rượu tên Đoạn Trường, ruột gan đứt đoạn, tẩy luyện tâm cảnh, cắt đứt tơ tình, lấy phá mà lập.”

Cẩn thận nghe lão nhân nói, trong mắt Lục Thanh dần hiện lên một tia sáng tỏ, lập tức nhìn lão nhân nói: “Tiền bối uống một chén Đoạn Trường tửu này, vì sao còn để một ít rượu vương lại, như thế chẳng phải đáng tiếc sao?”

“Đúng vậy, đáng tiếc!” Lão nhân buông chén rượu xuống, vẽ mở màng trong mắt càng tăng thêm: “Ta ủ Đoạn Trường tửu hơn ba mươi năm, cũng uống hơn ba mươi năm Đoạn Trường tửu. Mỗi một chén đều là uống như thế, thủy chung đều không dám uống hết một ly tràn đầy. Người có biết vì cái gì không?”

Trong lòng vừa động, Lục Thanh nói: “Thỉnh tiền bối chỉ giáo!”

“Bởi vì, không phải không dám, mà là không muốn. Hơn ba mươi năm, ta đều không uống hết một ly Đoạn Trường tửu đầy, mà tâm cảnh của ta vẫn dừng lại ở hơn ba mươi

năm trước. Ta sợ tẩy luyện qua đi, rốt cuộc sẽ không thể nhớ lại đoạn trí nhớ kia nữa.”

“Tiền bối tu vi tinh thâm, không sợ bỏ mất Kiếm Đạo sao?” Lục Thanh nhướng mày, mở miệng nói.

“Kiếm Đạo!” Lão nhân lắc đầu: “Kiếm Đạo lại có gì dùng?”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

411. Chương 170: Thiên Nhân Hợp Nhất!

Như thế một Đại Sư đạt tới Kiếm Tông, thế nhưng ở hơn ba mươi năm trước lại bỏ quên Kiếm Đạo, quả thực làm người ta khó thể tin tưởng. Nếu không hơn ba mươi năm qua, lão nhân trước mặt này rốt cuộc có thể đạt tới nông nổi kinh người như thế nào.

Ngẩng đầu liếc nhìn Lục Thanh một cái, ánh mắt lão nhân không chút biểu tình nói: “Người theo đuổi Kiếm Đạo là vì cái gì?”

“Vì cái gì?” Lục Thanh ngẩn ra, đồng thời trong lòng dâng lên suy nghĩ hỗn loạn. Từ lúc tám tuổi hắn bắt đầu rèn luyện gân cốt, luyện tập kiếm pháp cơ bản, đến sau đó vì lấy lại Niêm Vân kiếm mà lên núi Triều Dương. Theo tu vi ngày càng thâm hậu, càng cảm thấy con đường Kiếm Đạo càng uyên thâm rộng rãi, đồng thời vài năm này phát sinh rất nhiều việc cũng khiến hắn toàn lực tu luyện cầu lấy đột phá, đó chính là vì bảo vệ cơ nghiệp của Lục gia hắn.

Không sai, chính là vì bảo vệ cơ nghiệp gia tộc!

Lục Thanh không cần nghĩ ngợi, lập tức nói: “Ta theo đuổi Kiếm Đạo, chính là vì bảo hộ!”

“Bảo hộ!” Ánh mắt lão nhân sáng lên vài phần, nhưng rất nhanh lại ảm đạm xuống: “Bảo hộ, đúng vậy, người cùng ta năm đó giống nhau. Bất quá hiện giờ người còn có thứ bảo hộ, nhưng là ta đã không còn thứ gì nữa, vậy Kiếm Đạo, ta cần gì phải tiếp tục theo đuổi.”

“Nhưng mà, tiền bối, một thân tu vi của người...?” Lục Thanh ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Tu vi, tu vi thì có gì dùng. Cho dù tu vi có tới cực điểm của Kiếm Đạo, cũng chỉ trở thành một người không ham không muốn, chỉ biết Thiên Đạo luân hồi mà thôi, này Kiếm Đạo, tu lại có gì dùng!”

Nhượng mày, Lục Thanh nói: “Kiếm Đạo tức Thiên Đạo, tu luyện đến cuối cùng hắn là cùng Thiên Đạo càng thêm phù hợp, biết Thiên Đạo luân hồi cũng là không sai, về phần không ham không muốn, trên Kiếm Đạo, cũng chỉ có như vậy mới có thể dừng mãnh tiến, không chỗ nào trệ ngại.”

“Thúi lắm! Hết thấy đều là thúi lắm!” Ánh mắt trừng lớn, mái tóc bạc đầy đầu lão nhân không gió tự động tung bay. Cả Thanh Trúc lâm nhất thời không khí như đọng lại, khí thế bàng bạc khủng bố phóng thẳng lên trời cao, bao trùm phạm vi không trung hơn mười dặm.

.....

Thần Phong linh.

Ba con Thiên Phong ứng chột từ bên trong động bay ra.

“Bọn họ sẽ không trêu chọc Thanh Trúc lão quái chứ!” Một con Thiên Phong ứng có chút khiếp sợ nói.

“Hắn là sẽ không, Thanh Trúc lão quái chỉ thả ra khí thế nhưng không có sát khí, cho dù có động thủ chắc cũng chỉ khiển trách một phen.” Ở bên cạnh một con Thiên Phong ứng khác nói.

“Đại ca, chúng ta muốn hay không...?”

“Muốn cái gì?” Đầu Thiên Phong ứng kia trừng mắt một cái: “Còn không phải năm đó người làm ra chuyện tốt sao, hiện tại chúng ta nếu bước vào trong Thanh Trúc lâm một bước còn không bị lão quái đó đánh thành mảnh vụn sao. Giết chúng ta, lão quái đó căn bản không phải dùng đến chiêu thứ hai, đến Linh Chú chúng ta cũng không thể phóng xuất được.”

.....

Thanh Trúc lâm.

Đối mặt với lão nhân đột nhiên thả ra khí thế, Lục Thanh cũng không có động tác gì. Bởi vì trong cảm giác của hắn, lão nhân cũng không hề có sát ý gì, đối với khí tức lão nhân phát ra, hắn cũng có một phần tò mò.

Bởi vì từ khí tức của lão nhân phát ra, hắn không những cảm nhận được một tầng khí hệ Thủy nồng đậm, đồng thời còn cảm nhận được cả khí hệ Kim. Chẳng qua khí hệ Kim lại lấy một phương thức kỳ dị nào đó chuyển hóa toàn bộ thành khí hệ Thủy.

Lão nhân nhìn chằm chằm Lục Thanh quát: “Đạo lý chó má gì, Thiên Đạo tức Kiếm Đạo, ta đã nghe những lời này hơn năm mươi năm rồi mà có nhìn thấy người nào dựa vào nó mà tu luyện tới cảnh giới cuối cùng của Kiếm Đạo đâu. Con người có Nhân Đạo, tu Kiếm Đạo, trước hết tu Nhân Đạo. Con người có thất tình lục dục, nếu buông bỏ thì còn tu cái gì Kiếm Đạo, nói gì đến bảo vệ bản tâm.”

“Con người có Nhân Đạo, tu Kiếm Đạo, trước hết tu Nhân Đạo!” Lục Thanh nghe lời nói của lão nhân, trong lòng không khỏi có chút mê hoặc. Lần đầu tiên hắn thấy nhận thức đối với Kiếm Đạo của mình còn có chút hoang mang.

“Sư phụ, hắn nói đúng sao không?”

“Đúng, cũng không đúng. Không nghĩ tới ở đây cư nhiên gặp một gã kiếm giả của Thiên Đạo trầm mê vào Nhân Đạo, thật sự khiến lão phu có chút kinh ngạc.”

Dừng một chút, Diệp lão nói: “Kiếm Đạo tức Thiên Đạo, vốn phải đợi chính người thấy được nghi hoặc trong đó, ta mới lại đến dẫn dắt người. Nhưng lúc này nếu đã bị tiểu tử này dẫn dắt đến, ta cũng nói cho người vậy. Không sai, tiểu tử này nói không sai, Thiên Đạo không phải là Kiếm Đạo!”

“Thiên Đạo không phải là Kiếm Đạo!” Lục Thanh có chút giật mình. Mà lão nhân ở đối diện thấy biểu tình của Lục Thanh, cũng nghĩ là hắn đã tiếp nhận cách nói của chính mình, lúc này đang dây dưa ở trong lòng, lửa giận phía trước nhất thời tiêu tán hơn phân nửa.

Mà thẳng đến lúc này, lão nhân mới phát hiện ngôn ngữ mình sử dụng thô lỗ không chịu nổi, làm lão có chút xấu hổ, khí thế cả người lập tức thu liễm lại.

Lão nhân một lần nữa ngồi xuống tò mò đánh giá trên dưới Lục Thanh một lần. Đến bây giờ lão mới nghĩ đến, Lục Thanh cư nhiên không hề bị khí thế của mình áp đảo. Động tác phía trước của lão, tuy rằng chỉ vô tình làm, dẫn động thiên uy rất thừa thớt, nhưng cho dù là Kiếm Vương đại thiên vị cũng vô pháp thừa nhận, không cần phải nói, Lục Thanh trong mắt lão là chỉ một Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn.

Lúc này, Lục Thanh cũng lâm vào trong mê hoặc lớn nhất kể từ khi bước trên Kiếm Đạo tới nay. Thiên Đạo không phải là Kiếm Đạo, vậy Thiên Đạo là cái gì?

Sau một lát, Diệp lão lại tiếp tục mở miệng nói: “Kiếm Đạo tức Thiên Đạo, điều này không có sai, nhưng Thiên Đạo lại không phải Kiếm Đạo. Nhân Đạo tức Thiên Đạo, cũng không hề sai, bất quá Thiên Đạo cũng không phải Nhân Đạo. Thiên Đạo, đó là bao hàm toàn diện, bao quát vạn vật thể gian, vạn pháp tự nhiên. Con người là đã ở bên trong Thiên Đạo, Nhân Đạo cũng tức là Thiên Đạo, bất quá Thiên Đạo lại không phải Nhân Đạo. Cho nên tu luyện Kiếm Đạo, nếu chỉ một lòng cầu Thiên Đạo, như cây chắc chắn nằm đường lạc lối, nếu chỉ một lòng đi một con đường như vậy, thế chắc chắn đến cuối sẽ là một con đường chết.”

Nghe Diệp lão nói như thế, Lục Thanh không khỏi mê hoặc nói: “Nếu không cầu Thiên Đạo, vậy sở cầu cái gì? Chẳng lẽ từ trước tới nay, những người sở cầu Kiếm Đạo đều đã sai sao, kiếm giả Thiên Đạo cùng kiếm giả Nhân Đạo đều là sai lầm sao?”

“Sai! Không, không có hoàn toàn sai! Chính là các ngươi chỉ đều đi vào cực đoan mà thôi!” Diệp lão mở miệng nói: “Kiếm Đạo tức Thiên Đạo, Nhân Đạo tức Thiên Đạo, muốn tu Kiếm Đạo, phải là thiên nhân hợp nhất, mới là chính đồ!”

“Nhân Đạo hợp Thiên Đạo, lại đi tu Kiếm Đạo sao?”

“Không sai, có thể lý giải như vậy!” Diệp lão ứng tiếng nói: “Người sở tu Thiên Đạo, cầu chính là Thiên Đạo luân hồi, lấy Thiên Đạo xác minh Kiếm Đạo, do đó vứt bỏ thất tình lục dục, cuối cùng đại tới Kiếm Đạo tức Thiên Đạo, kiếm hóa Thiên Đạo, đạt tới cực chí Kiếm Đạo. Đợi đến lúc đó cũng là nhập thánh chi cảnh, trở thành Kiếm Thánh. Không nói cảnh giới này có là cực chí Kiếm Đạo hay không, cho dù có phải thì người cũng mất đi nhân tính, mọi sự chỉ theo nhân quả luân hồi, do đó thoát ra khỏi Nhân Đạo, trở thành con rối của Thiên Đạo.”

Dừng một chút, Diệp lão lại nói tiếp: “Mà Nhân Đạo sở cầu, chính là thuần túy lấy Nhân Đạo cầu chứng Kiếm Đạo, lấy nhân tính, chú ý thất tình lục dục, không chỗ nào trệ ngại, Kiếm Đạo nhập Nhân Đạo. Bất quá con người có thiện có ác, thất tình lục dục cũng có thiện ác phân chia. Hiện giờ trên Kiếm Thần Đại Lục, sở dĩ Thiên, Nhân hai đạo phân tranh, kỳ thật chính là do ác tính trong này quá quấy phá. Thiên Đạo

thường phạt thiện ác, tự nhiên không thể dễ dàng tha thứ. Bất quá cũng may còn có cái gọi là Kiếm Thần kia trấn áp, nếu không cuộc chiến Thiên, Nhân đã sớm bạo phát.”

Giống như nghĩ tới cái gì, Diệp lão lại trầm mặc hồi lâu, thấy Lục Thanh không nhin được muốn mở miệng hỏi thì Diệp lão lại mở miệng: “Kiếm giả Nhân Đạo, chuyên tu Nhân Đạo, thoát ly Thiên Đạo, cho nên cũng đi vào lạc lối, thậm chí so với kiếm giả Thiên Đạo còn sâu hơn, cho nên kiếm giả Nhân Đạo rất khó tu luyện tới Tông Sư. Về phần thiên nhân hợp nhất, tuy là chính đồ, nhưng nề hà nhận thức của Thiên, Nhân hai đạo đã thâm căn cố đế, chỉ có một số ít có nhận thức. Về phần làm thế nào đi nắm chắc, vậy cũng cần người tự tìm hiểu.”

“Chính mình tìm hiểu, ta nên làm thế nào nắm chắc?” Có chút không hiểu được ý tứ Diệp lão, Lục Thanh mở miệng hỏi.

“Thiên nhân hợp nhất, con đường này, không ai có thể nói rõ ràng bằng lời được, cho dù là ta cũng chỉ có thể chỉ cho người một chút, còn quả thực phải để cho chính người đi tìm hiểu, không chế Thiên, Nhân cân bằng, do đó đem hai hợp làm một, hóa thành Kiếm Đạo chân chính.”

“Thiên nhân hợp nhất, hợp hai làm một!” Trong lòng Lục Thanh ẩn ẩn có điều ngộ, bất quá nề hà tín niệm Thiên Đạo quá mức thâm căn cố đế. Cứ việc hấn đối với lời của Diệp lão rất tin tưởng, nhưng muốn trong thời gian ngắn hoàn toàn tiếp nhận là không có khả năng. Bất quá giờ phút này cũng xem như đã chôn xuống mầm mống, chỉ chờ về sau mầm nở hoa, liền có thể không chế thời cơ kết quả.

Hai mắt khôi phục thanh minh, Lục Thanh nhìn đến, lão nhân trước mặt đã muốn khôi phục lại bộ dáng như trước, hai mắt lại trở lên mơ màng. Mà nguyên bản uy thế cường đại cũng đã thu liễm không còn một mảnh. Lúc này xem lại, chỉ giống như một lão nhân gần đất xa trời, chỉ còn lại năm tháng cô độc cùng yên tĩnh.

Quét mắt nhìn lại, Lục Thanh phát hiện, năm người Niếp Thanh Thiên không biết từ khi nào đã tới nơi này. Chính là ở trước mặt bọn họ, có một tầng sáng màu xanh vàng cản trở, chỉ có thể đứng cách xa đứng nhìn hết thấy phát sinh bên này.

Thấy Lục Thanh thanh tỉnh lại, lại có bộ dáng như có chút sử ngộ, lão nhân ngẩng đầu lên, vẻ mơ màng trong mắt hơi tiêu tán một chút, mở miệng nói: “Thế nào, người có hiểu được, Thiên Đạo không phải là Kiếm Đạo, chỉ có Nhân Đạo mới là căn bản, Nhân Đạo nhập Kiếm Đạo, mới là chính đồ!”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

412. Chương 171: Cổ Thanh Trúc

Nghe Diệp lão nói, Lục Thanh hơi sửng sốt. Hắn không ngờ, Diệp lão đột nhiên lại muốn tương trợ lão nhân trước mặt này.

Mà lão nhân thấy Lục Thanh đứng yên không mở miệng, nhíu mày nói: “Như thế nào, còn chưa hiểu sao?”

Ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt lão nhân, trong mắt Lục Thanh hiện lên tinh quang, mở miệng nói: “Hiểu được, mà cũng không hiểu được.”

Lão nhân nghe vậy sửng sốt, lập tức nhíu mày nói: “Hiểu được thì là hiểu được, không rõ chính là không rõ, làm sao mà vừa hiểu lại vừa không hiểu?”

Lục Thanh mở miệng nói: “Thiên Đạo không phải là Kiếm Đạo, tiền bối nói không sai!”

“Lục Thanh!” Lúc này năm người Niếp Thanh Thiên nghe Lục Thanh nói thế cả kinh.

Bọn họ không thể tưởng tượng được, thân là kiếm giả Thiên Đạo, Lục Thanh thế nhưng lại phủ nhận Kiếm Đạo tức Thiên Đạo. Không biết phía trước lão nhân đã nói với Lục Thanh cái gì, nhưng lấy nhận biết của bọn họ với Lục Thanh, cho dù là lão nhân lấy thế ép người, cũng không thể khiến cho Lục Thanh khuất phục. Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Năm người Niếp Thanh Thiên đều cảm thấy mê hoặc, mà về mặt

lão nhân lại hân hữu nở ra nụ cười mỉm. Nhưng nụ cười của lão nhân trong nháy mắt cứng lại, bởi vì Lục Thanh đã mở miệng nói tiếp:

“Nhưng Nhân Đạo nhập Kiếm Đạo cũng là sai!”

Sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, vẻ mơ màng trong mắt lão nhân tiêu tán sạch sẽ. Lúc này, lão nhân cũng tựa hồ thấy được như Lục Thanh đang muốn nói cái gì cho lão.

Mà lúc này, năm người Niếp Thanh Thiên đứng ngoài tầng sáng đột nhiên cảm thấy trước mắt phát sinh hết thấy đều có chút vớ vẩn. Hôm nay, một kiếm giả Thiên Đạo cư nhiên phủ nhận Thiên Đạo tức Kiếm Đạo, đồng thời cũng phủ định cả Nhân Đạo nhập Kiếm Đạo.

Cùng phủ định đồng thời như vậy, thế thì Kiếm Đạo lấy cái gì mà tu?

Nhìn ánh mắt sáng quắc của lão nhân, Lục Thanh liền biết, hẳn lão đã có điều linh ngộ. Rốt cuộc cũng là Kiếm Tông Đại Sư, cảm ứng trong lòng cùng với kiếm giả bình thường khó có thể bằng được. Lục Thanh lập tức trầm giọng nói: “Kiếm Đạo tức Thiên Đạo, điều này không sai, nhưng Thiên Đạo lại không phải Kiếm Đạo. Nhân Đạo tức Thiên Đạo, cũng không hề sai, bất quá Thiên Đạo cũng không phải Nhân Đạo. Thiên Đạo, đó là bao hàm toàn diện, bao quát vạn vật thế gian, vạn pháp tự nhiên. Con người là đã ở bên trong Thiên Đạo, Nhân Đạo cũng tức là Thiên Đạo, bất quá Thiên Đạo lại không phải Nhân Đạo.”

“Cho nên tu luyện Kiếm Đạo, nếu chỉ một lòng cầu Thiên Đạo, như vậy chắc chắn nhằm đường lạc lối, nếu chỉ một lòng đi một con đường như vậy, thế chắc chắn đến cuối sẽ là một con đường chết.”

“Kiếm giả Nhân Đạo, chuyên tu Nhân Đạo, thoát ly Thiên Đạo, cho nên cũng đi vào lạc lối.”

“Vậy Kiếm Đạo, rốt cuộc làm thế nào mà tu?” Nghe Lục Thanh nói, lão nhân có lý giải của cảnh giới Kiếm Tông, đương nhiên có thể hiểu hàm nghĩa bên trong.

“Kiếm Đạo tức Thiên Đạo, Nhân Đạo tức Thiên Đạo, muốn tu Kiếm Đạo, nhất định phải là thiên nhân hợp nhất!”

“Thiên nhân hợp nhất!” Trong mắt lão nhân chợt lóe tinh quang. Lời nói của Lục Thanh giống như vì lão mà mở ra một cánh cửa lớn, giúp cho lão gặp được ánh rạng đông. Lão tu luyện Kiếm Khí thuộc về Thiên Đạo, gần ba mươi năm nay, bởi vì một chuyện ăn năn mà chuyển sang tin Nhân Đạo, điều này làm bao năm qua lão phải ở giữa Thiên, Nhân hai đạo giãy dụa. Hiện giờ nghe Lục Thanh nói một phen, nhất thời khiến cho lão có cảm giác như xối lên đầu một gáo nước lạnh.

Cùng phản ứng của lão nhân bất đồng, năm người Niếp Thanh Thiên sau khi nghe xong lại chìm vào mơ màng. Trừ bỏ Long Tuyết, trong mắt còn có một chút thanh minh, còn trong mắt bốn người kia đều tràn ngập hoang mang. Bọn họ không có được kinh lịch như lão nhân, lời nói của Lục Thanh, đã đánh vỡ tâm trí kiên định hơn mười năm theo đuổi Kiếm Đạo của bọn họ, làm cho trong lòng mỗi người đều sinh ra cảm giác hoang đường. Nhưng khi cẩn thận nghĩ lại, lại không thể phủ nhận được điều gì, trong mỗi lời nói tựa hồ đều ẩn chứa đạo lý to lớn.

“Thiên nhân hợp nhất, nói cho ta biết, như thế nào mới có thể thiên nhân hợp nhất!” Lão nhân bước lên hai bước, trong đôi con ngươi hiện lên hai luồng thần quang màu vàng lam, thẳng tắp nhìn chăm chăm Lục Thanh.

Không chút sợ hãi, hai mắt Lục Thanh duỗi dần tràn ngập một tầng sáng màu tím trắng, trong đó tự nhiên có một cỗ uy nghiêm vô cùng bắn thấu ra. Tia khí trong mắt lão nhân lộ ra thế nhưng trực tiếp bị bức lui, thậm chí trong lòng lão nhân còn sinh ra cảm giác toàn thân mình như bị hai mắt của Lục Thanh nhìn thông thấu.

“Hảo!” Trong lòng lão nhân không khỏi thán phục. Lão phát hiện, hai mắt của Lục Thanh tựa hồ có chứa một loại thần thông Kiếm Đạo, bên trong lộ ra tia khí sắc bén cùng uy nghiêm, khiến trong lòng lão sinh ra cảm giác như đối mặt với thiên uy, thậm chí bên trong còn kèm theo một tia khí tức Thiên Đạo.

Nhưng lập tức lại thấy Lục Thanh lắc đầu không nói gì thêm.

“Như thế nào, ngươi không muốn nói?” Lão nhân nhất thời nhíu mày nói.

Thấy lão nhân như thế, Lục Thanh lập tức cười khổ nói: “Lấy cảnh giới của ta, tiền bối cho là ta có thể hiểu được thiên nhân hợp nhất sao?”

Lão nhân lập tức sửng sốt. Không sai, Lục Thanh hiện chỉ mới là cảnh giới Giả Hồn mà thôi, có thể lĩnh ngộ này đó, đánh vỡ quan niệm Kiếm Đạo phía trước, đã rất khó có được.

“Thiên nhân hợp nhất, con đường này, không ai có thể nói rõ ràng được. Muốn biết rõ thì chính bản thân mình phải tự thể ngộ mới được. Làm thế nào để Thiên, Nhân hai đạo cân bằng, do đó đem hai hợp một, hóa thành Kiếm Đạo chân chính.” Dừng một chút, Lục Thanh lại nói tiếp.

Ánh mắt lão nhân lập tức sáng ngời, nhìn chăm chăm Lục Thanh một lát, mới cất tiếng cười to nói: “Tốt! Tốt! Không nghĩ tới ngẫu nhiên động tâm, lại khiến cho tiểu hữu một phen lĩnh ngộ như vậy, thật sự khiến lão phu được lợi phi thường. Xin nhận một lễ này của lão phu!”

Nói xong, lão nhân liền hướng tới Lục Thanh khom người thi lễ. Lễ này, Lục Thanh cũng không làm ra vẻ né tránh. Chỉ điểm con đường Kiếm Đạo, đại ân như vậy, Lục Thanh nhận lễ này không có gì không đúng.

Lại như nghĩ tới cái gì, lão nhân lại nhìn Lục Thanh nói: “Phía trước trời đất dị động, Vạn Kiếm Hưởng Tông, có phải do tiểu hữu dẫn phát ra không?”

Cũng không có dấu điểm, Lục Thanh lập tức gật đầu nhìn nhận. Đối với lão nhân tính tình ngay thẳng, Lục Thanh cũng rất có hảo cảm.

“Quả nhiên!” Lão nhân không khỏi nhìn Lục Thanh một cái thật sâu: “Vạn Kiếm Hưởng Tông! Không hổ là Tông Sư tương lai, đích thật có chỗ bất phàm. Không biết tiểu hữu đến từ tông môn nào?”

“Vân bối...”

“Ai!”

Lão nhân phát phát tay: “Không cần đa lễ như vậy, tiểu hữu đã chỉ điểm cho ta con đường Kiếm Đạo, về sau chúng ta nên là ngang hàng luận giao, không cần nhiều lễ nghi phiền phức như vậy. Hưởng chỉ, Vạn Kiếm Hưởng Tông, không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai là một Tông Sư đại nhân vật, ta vẫn còn là trò cao. Về sau tiểu hữu có thể gọi ta một tiếng Thanh Trúc lão ca, ta vốn họ Cổ, tên đầy đủ là Cổ Thanh Trúc.”

Thấy lão nhân nói như thế, Lục Thanh lập tức hít sâu một hơi, nói: “Vậy tiểu đệ xin mạn phép vậy. Tiểu đệ tới từ Tử Hà tông, lão ca có thể gọi là Lục Thanh!”

Cổ Thanh Trúc sửng sốt, lập tức bắt đắc dĩ nở nụ cười khổ: “Hơn ba mươi năm đã qua, không nghĩ tới Cổ Thanh Trúc ta còn gặp được người của Tử Hà tông.”

“Lão ca, người...” Lục Thanh chần chờ nói.

“Không cần nói tới, chỉ là một ít chuyện xưa. Hiện giờ được người chỉ điểm, lão ca coi như là suy nghĩ cần thận một số thứ. Quá khứ thì hãy để nó trôi qua đi, nếu không muốn quên vậy thì không cần phải quên. Tuy nói đã trẻ ba mươi năm, nhưng có thể gặp gỡ lão đệ một phen cũng coi như đáng giá.” Cổ Thanh Trúc lộ ra vẻ cảm khái nói.

Chợt nghĩ ra cái gì, Cổ Thanh Trúc chỉ về phía năm người Niếp Thanh Thiên nói: “Bọn họ là...?”

“Bọn họ cũng là đệ tử của Tử Hà tông.”

Nói xong, Lục Thanh liền bước tới phía năm người Niếp Thanh Thiên. Lúc này, cả năm người Niếp Thanh Thiên đều đang lâm vào trầm tư. Lục Thanh nói một phen, lấy cảnh giới của bọn họ, tuy không thể giống Cổ Thanh Trúc lập tức lĩnh ngộ, nhưng cũng làm cho bọn họ một phen chấn động. Đặc biệt là Long Tuyết, Lục Thanh thấy từ trong ánh mắt của nàng, thậm chí còn có một tia minh ngộ giống Cổ Thanh Trúc.

Hơi trầm ngâm một lát, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, khi thấy Lục Thanh bước đi, Cổ Thanh Trúc theo bản năng động ý niệm triệt tiêu tầng sáng ngăn cách năm người Niếp Thanh Thiên. Nhưng mà ý niệm trong đầu lão còn chưa kịp động, đã thấy Lục Thanh lẳng không điểm ngón tay ra. Lát sau, tầng sáng cản trở năm người Niếp Thanh Thiên lập tức tiêu tán.

“Kiếm xuất pháp tùy, qua phá căn nguyên!” Cổ Thanh Trúc ngẩn ra một chút rồi lập tức bình thường trở lại. Có thể lĩnh ngộ ra thiên nhân hợp nhất, dẫn động Vạn Kiếm Hưởng Tông, nhân vật như vậy mà không có chỗ độc đáo thì người ta cũng khó thể tin tưởng.

“Thiên nhân hợp nhất, cần phải tự mình tìm hiểu xác minh. Những thứ tiền nhân nhân lưu lại, cũng cần phải tự mình xác minh. Giống như kiếm pháp, đạt tới độ cao của chúng ta, xem một ít kiếm pháp, đồng dạng cũng có thể thấy được tỳ vết. Nhìn việc không phải mới thấy liên tin, phải đợi cho chính mình xác minh, nếu không chỉ tự tổn thương tâm cảnh của mình.” Nhìn năm người Niếp Thanh Thiên, Lục Thanh trầm giọng nói.

Lục Thanh vừa dứt lời, Long Tuyết là người thanh tỉnh đầu tiên, tuy rằng trong mắt còn một chút mê hoặc, nhưng Lục Thanh thấy rõ ràng trong đó có một tia minh ngộ. Bất quá hiển nhiên Long Tuyết đối với việc Lục Thanh quan sát năng có chút cảm tức, lập tức hung hăng trừng mắt một cái với hắn.

Lục Thanh có chút bất đắc dĩ quay đầu đi, ra về hắn chỉ vô tình nhìn lướt qua. Lại nhìn tới bốn người Niếp Thanh Thiên, sau khi nghe được lời nói của Lục Thanh, cũng vẫn đứng tại chỗ một lát mới dần thanh tỉnh lại.

Mà đợi cho bốn người Niếp Thanh Thiên hoàn toàn thanh tỉnh lại, Cổ Thanh Trúc dĩ nhiên đã chặt đứt mấy cành trúc, làm thành năm cái ghế cho năm người ngồi.

Thấy cả sáu người đã ngồi vào chỗ, Cổ Thanh Trúc lập tức trở tay lấy ra mấy cái bình rượu bằng Thụ Ngọc, cùng với năm chiếc chén bằng Tuyết Ngọc. Mấy bình rượu trước mặt này cùng với Đoạn Trường tửu phía trước bất đồng, dịch rượu có màu xanh biếc, tản ra mùi hương tươi mát. Ánh mắt mấy người Lục Thanh lập tức sáng ngời, đặc biệt là Niếp Thanh Thiên. Hắn vừa ngửi mùi hương rượu liền biết đây là loại rượu cực phẩm đã ủ trên trăm năm.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

413. Chương 172: Trường Sinh Đạo. Giới Bích

“Chủ nhân nơi đây là?” Trong lòng Lục Thanh vừa động liền mở miệng hỏi.

“Chủ nhân cũ ở đây chỉ là một người thường, bất quá năm đó hữu duyên đạt được mấy bản điển tịch Kiếm Đạo.”

Dừng một chút Cổ Thanh Trúc lại nói tiếp: “Dựa vào mấy bản điển tịch đó, mà lão đã cân nhắc ra cách dưỡng sinh dựa vào khí hệ Mộc. Đáng tiếc thiên mệnh không cho phép, đúng là vẫn không thể tránh được một kiếp. Trường Sinh túy này, mặc dù có chút mơ mơ màng màng, nhưng lúc đó đúng là có cho thêm vài cọng Trường Sinh trúc nghìn năm, uống vào có thể bổ sung một chút nguyên khí, đáng tiếc chủ nhân của nó đến chết vẫn chưa từng uống qua.”

Cổ Thanh Trúc thở dài một hơi nói: “Nơi đây coi như cùng với ta có duyên, nên mới tiếp thu nơi này. Mấy con Thiên Phong ưng trên Thần Phong lĩnh kia lúc trước cũng bị ta đánh bay mới không dám đi vào trong này. Mà Trường Sinh túy hiện giờ vẫn chưa uống hết.” Cổ Thanh Trúc dừng một chút, rồi nói tiếp: “Trường Sinh túy, này cũng có thể coi như một loại Đạo.”

“Đạo?” Lục Thanh trầm ngâm một lát nói: “Con đường trường sinh, cũng là ở bên trong Thiên Đạo. Bất quá dù là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, linh hồn sơ ngưng, cảm nhận một chút căn nguyên, chỉ có thể sống tới trên dưới hai trăm tuổi. Chỉ có đạt tới cảnh giới Kiếm Phách, hồn phách cùng hợp, đột phá trời buộc, kéo dài tuổi thọ. Nhưng đó lại vẫn chưa phải là trường sinh chân chính.”

“Đúng vậy, con đường trường sinh, thật sự là rất gian nan. Không giống với Linh Thú, chỉ cần đạt tới tứ giai liền có thể sống hai nghìn năm. Con người chúng ta, cho dù đạt tới cảnh giới Kiếm Phách, nhiều nhất cũng chỉ sống trên dưới tám trăm năm, chỉ có đạt tới Kiếm Thánh trong truyền thuyết, mới có thể có thời gian càng lâu, về phần có thể sống qua bao nhiêu năm, thì ít ai có thể biết được.”

Ánh mắt Cổ Thanh Trúc có chút quái dị nói:

“Chính là từ thời kỳ hoang dã thượng cổ chấm dứt, tới giờ đã năm vạn năm, cũng không hề nghe được tin tức có Kiếm Thánh xuất thế. Có lẽ, ở phía trước có, bất quá gần nhất vạn năm cũng không hề có tin tức. Trừ bỏ Kiếm Thần đại nhân còn có thể hiển lộ ra uy năng, còn Kiếm Thánh cũng không có ai gặp qua.”

“Kiếm Thánh có tồn tại không?” Dịch Nhược Vũ nhin không được mở miệng hỏi.

“Kiếm Thánh, khó ai có thể biết được. Kiếm Thánh ngưng Kiếm Tâm, định Kiếm Vực, chính là chí cường giả trên Kiếm Đạo. Có thể ở trong năm thánh địa Kiếm Đạo có.”

“Bất quá vẫn là không ai biết được!” Ánh mắt Cổ Thanh Trúc có chút cổ quái: “Nhưng có thể khẳng định, năm thánh địa Kiếm Đạo khẳng định có Kiếm Tổ tồn tại!”

“Kiếm Tổ, năm đại thánh địa, rốt cuộc có bao nhiêu cường đại?” Dịch Nhược Vũ lẩm bẩm nói.

“Không biết được, nhưng căn cứ theo tin tức gần nhất mà ta biết được từ Tử Hoàng giới, thì hiện giờ năm đại tông môn cấp Tử Hoàng, toàn bộ đều có gần trăm Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.”

“Như thế nào có thể!” Dịch Nhược Vũ không khỏi kinh hô: “Không phải nói tông môn cấp Tử Hoàng, cần hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, một Kiếm Tổ, môn nhân đệ tử tám vạn liền đủ sao?”

Nghe Dịch Nhược Vũ hỏi, năm người Lục Thanh đều nhú mày. Nếu đúng như Cổ Thanh Trúc nói, như vậy năm đại thánh địa cấp Tử Hoàng đích thật đáng sợ.

Lắc lắc đầu cười khổ, Cổ Thanh Trúc nói: “Tiểu nha đầu, không cần lo đến những quy củ của Kiếm Thần điện ra nói, những thứ đó đều là quy củ của năm vạn năm trước định ra. Nhưng thân là tông môn cấp Tử Hoàng, chiếm cứ Tử Hoàng giới gần năm vạn năm, có phát triển như vậy cũng là bình thường. Bất quá điều đó đích thật là rất đáng sợ!”

Dừng một chút, Cổ Thanh Trúc tiếp tục nói: “Nghe đồn ở Tử Hoàng giới, nguyên khí trời đất nồng đậm thành vụ, linh dược khắp nơi trên đất, tùy ý có thể tìm được. Trải qua năm vạn năm tích lũy, có thể thấy, năm đại thánh địa đến tột cùng có bao nhiêu cường đại.”

“Còn có, nghe đồn ở Bạch Linh giới có một số tông môn cấp Bạch Linh, kỳ thật đã sớm đạt tới tư cách tiến giai lên Tử Hoàng. Nhưng nề hà uy nghiêm của năm đại thánh địa, cũng không dám hướng tới Kiếm Thần sơn lấy Tử Hoàng lệnh.”

“Tử Hoàng giới, nếu có thể đến Tử Hoàng giới tu luyện, tốc độ nhất định rất nhanh.”

“Tử Hoàng giới!” Cổ Thanh Trúc lắc lắc đầu nói: “Tiểu nha đầu, ngươi có biết nơi đây cách Tử Hoàng giới bao xa không?”

Thấy Dịch Nhược Vũ lắc đầu, Cổ Thanh Trúc nói:

“Nơi đây, cách Tử Hoàng giới ít nhất cũng một trăm vạn dặm, đó vẫn là lộ tuyến ngắn nhất. Kiếm Thần Đại Lục rộng lớn, căn bản không phải người bình thường có thể tưởng tượng được. Cho dù là lão phu dùng toàn lực chạy, cũng phải mất hơn năm năm. Hơn nữa, các tông môn tiến giai muốn di chuyển, còn phải vượt qua giới bích.”

“Giới bích?” Lục Thanh kinh ngạc, mở miệng nói: “Đó là cái gì?”

Cổ Thanh Trúc trầm tư một lát mới nói: “Cái gọi là giới bích, nghe đồn là Kiếm Thần đại nhân dùng thần thông Kiếm Đạo lớn lao bày ra ở giữa các giới. Muốn tiến vào một giới khác, đều phải thông qua giới bích.”

“Mà giới bích ở mỗi giới đều có bất đồng. Giống Thanh Phàm giới chúng ta, muốn tiến qua giới bích cần có tu vi Kiếm Giả. Tiến vào Kim Thiên giới cần Kiếm Khách, Bạch Linh giới cần Kiếm Sư, tới Tử Hoàng giới cần phải là Kiếm Chủ.”

“Đó là giới bích!” Lục Thanh không khỏi cảm thán. Thế nhưng lại có thần thông Kiếm Đạo có thể bao phủ cả bốn giới, thật sự là khó tưởng tượng.

Mà Cổ Thanh Trúc lại nói tiếp: “Giới bích này cũng là nguyên nhân các giới không thể dễ dàng lui tới. Trong đó cũng có nhiều ưu điểm, như là cản trở các tông môn chính phạt lẫn nhau.”

Nghe Cổ Thanh Trúc nói xong, mọi người đều lâm vào trầm mặc, lúc sau lại không hề đàm luận đến việc đó nữa.

.....

Trường Sinh túy vừa vào miệng, khiến cho người ta có cảm giác đang đứng trước dòng suối uốn lượn, tâm sinh ảo cảnh. Bất quá sáu người Lục Thanh đều là người có tâm cảnh kiên định, chỉ trong giây lát đều thanh tỉnh lại.

Liếc nhìn thấy hai mắt đang tỏa sáng của Niếp Thanh Thiên, Lục Thanh và Triệu Thiên Diệp đều biết, Niếp Thanh Thiên hẳn là đã động tâm.

Giống như nhận ra tâm tư của Niếp Thanh Thiên, Cổ Thanh Trúc cười một tiếng nói: “Khó có được người yêu rượu như vị tiểu huynh đệ này, Trường Sinh túy này ta tặng người hai bình.”

Nghe Cổ Thanh Trúc nói, Niếp Thanh Thiên nhất thời mừng rỡ, vội vàng nói: “Đa tạ tiền bối!”

Lục Thanh trầm ngâm một lát, cũng mở miệng nói: “Cổ lão ca, Đoạn Trường tửu kia không biết còn không?”
“Đoạn Trường tửu!”

Cổ Thanh Trúc sững sốt, lập tức liền hiểu được: “Người là muốn mượn Đoạn Trường tửu để khống chế Thiên, Nhân hai đạo cân bằng?”

Lục Thanh gật gật đầu.

Thở dài một tiếng, Cổ Thanh Trúc nói: “Tuy rằng cách này cũng tốt, nhưng giống như lão ca hơn ba mươi năm qua, ngày ngày uống Đoạn Trường tửu, thống khổ ở bên trong khó mà nói rõ hết. Lão đệ, tuy người là nhân vật trác tuyệt nhưng cũng cần phải cẩn thận.”

“Tình chỉ là một chữ, nhưng lại là khó nắm chắc nhất trong Nhân Đạo!”

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Đa tạ lão ca nhắc nhở.”

“Lão đệ yên tâm, Đoạn Trường tửu ta còn mấy bình, còn lại đều đưa cho lão đệ, nếu như lão đệ không sợ phiền toái.”

Mà nghe tên Đoạn Trường tửu, hai mắt Niếp Thanh Thiên lập tức sáng ngời, bất quá Cổ Thanh Trúc chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, nói: “Tiểu huynh đệ, người đã từng động tình qua chưa?”

“Động tình?”

Niếp Thanh Thiên sững sốt, lập tức lắc lắc đầu: “Vãn bối không có!”

“Còn các người?” Ánh mắt Cổ Thanh Trúc lại quét qua bốn người Triệu Thiên Diệp.

“Vãn bối không có.”

“Vãn bối cũng không có ”

“Không có.”

Cuối cùng tới Long Tuyết, chỉ thấy nàng nhướng mày, có chút chần chờ rồi nói: “Không có!”

Nhìn Long Tuyết một cái đầy thâm ý, Cổ Thanh Trúc nói: “Nếu không có, như vậy Đoạn Trường tửu này đối với các người liền vô dụng. Không có tâm trí nhớ lại thì uống không ra hương vị của Đoạn Trường tửu này. Cái gọi là đoạn trường, chính là ruột gan đứt đoạn, mỗi một chén đều có thể có kinh lịch này.”

“Đoạn Trường tửu, ruột gan đứt đoạn.” Niếp Thanh Thiên lẩm bẩm nói.

“Không sai, chờ ngày các người có tâm cảnh nhớ lại, thì có thể tìm Lục lão đệ. Vượt qua nỗi đau đứt ruột đứt gan, kham phá trong ảo cảnh, tự nhiên có thể tẩy luyện tâm cảnh, kể cả đối với Kiếm Hoàng cũng có thể có chỗ tốt.” Cổ Thanh Trúc cân nhắc một chút, lại mở miệng nói tiếp: “Bất quá ta hy vọng các người vĩnh viễn không có cơ hội nhắm nhắm Đoạn Trường tửu, tư vị này thật sự là không dễ chịu gì.”

Nửa ngày còn lại, bảy người ngồi uống rượu tâm tình, tại bên trong Thanh Trúc lâm này đem mọi mỗi một đi đường rữ bỏ, tâm thần mọi người đều nhẹ nhàng khoan khoái. Về phần những lời kinh thế hải tục thiên nhân hợp nhất mà Lục Thanh nói phía trước cũng bị mọi người tạm thời quăng ra khỏi đầu

Cổ Thanh Trúc tu luyện chính là Kiếm Khí hai hệ Kim và Thủy, chính là Kiếm Khí song thuộc tính hiếm có trong Ngũ Hành, muốn tiếp dẫn mầm mống, như vậy trước cảnh giới Kiếm Khách phải có lý giải khắc sâu với Nhũ Hành sinh khắc mới được. Nếu không mà tiếp dẫn lực lượng thuộc tính xuống, thuộc tính không cùng hướng sẽ nổ tan xác mà chết.

Đây là lần đầu tiên Lục Thanh thấy trừ bỏ Ngũ Hành Kiếm Khí, duy nhất một kiếm giả tu luyện Kiếm Khí hai hệ Kim, Thủy. Chỉ trong nửa khắc cùng Cổ Thanh Trúc đàm luận về Nhũ Hành tương sinh, Lục Thanh lại kết hợp với linh ngộ trong hành trình Kiếm Mộ, cùng với lý giải trong Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận. Đối với Ngũ Hành tương sinh, tuy hẳn không dám nói đã thông thấu, nhưng cũng đã nắm được một chút tinh túy. Lúc này đem ra luận đạo, nhất thời hai mắt Cổ Thanh Trúc sáng lên. Thời gian nửa ngày, hai người đều được lợi phi thường.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

414. Chương 173: Hư Không. Phá Sát Tông

“Tốt lắm, không nghĩ tới Lục lão đệ đối với Ngũ Hành sinh khắc cũng có lý giải, thật sự khiến lão ca phải than thở. Tám mươi năm nay, xem ra lão ca đã sống uống hơn phân nửa.” Cổ Thanh Trúc mở miệng nói: “Nơi này còn mấy bình Trường Sinh túy cùng Đoạn Trường tửu, các ngươi hãy cầm lấy.”

Nói xong, tay phải Cổ Thanh Trúc lật ra, ngay sau đó trên chiếc bàn trúc xuất hiện ba chiếc bình rượu. Một bình Đoạn Trường tửu để cho Lục Thanh, còn hai bình Trường Sinh túy là để cho Niếp Thanh Thiên.

“Tiên bối, đây là...?” Nhìn thấy thủ đoạn của Cổ Thanh Trúc, Dịch Nhược Vũ có chút mê hoặc nói. Kỳ thật lúc trước khi gặp hai gã hộ pháp của Lăng Tiêu tông, Dịch Nhược Vũ đã có nghi vấn này, nhưng e sợ đối phương có thân phận đặc thù, nằng cũng không có mở miệng hỏi.

Mà lúc này, ở cùng Cổ Thanh Trúc thấy lão có vẻ ôn hòa, Dịch Nhược Vũ liền đem nghi hoặc trong lòng nói ra.

“Ha ha, đây là một viên Không Giới châu, bên trong có dung luyện một Động Hư Không Gian nhỏ.” Cổ Thanh Trúc trực tiếp nói thẳng.

“Không Giới châu, Động Hư Không Gian?” Dịch Nhược Vũ có chút khiếp sợ nói. Động Hư Không Gian, nàng chưa từng được nghe nói qua, càng không phải nói tới Không Giới châu, dung luyện một Động Hư Không Gian nhỏ, đó là cái gì?

“Động Hư Không Gian là một thế giới hư vô tràn ngập đen tối có rất nhiều không gian loạn lưu, đó là một thế giới kì diệu, trong truyền thuyết, ở trong đó có rất nhiều bảo vật quý hiếm, tài liệu trân quý để rèn Thần Kiếm, nhưng có khả năng dễ đi vào Động Hư Không Gian, ít nhất thì phải có tu vi một kiếp Kiếm Hoàng

“Nhưng mà có thể chân chính tự do tung hoành trong đó thì phải đạt tới Kiếm Phách cảnh Tông Sư mới được, mà nguyên nhân là vì trong Động Hư Không Gian các loại lực lượng cường đại, hỗn loạn vô cùng, cho nên Động Hư Không Gian cũng rất bá đạo, chỉ cần chúng ta phá mở ra, thì Động Hư Không Gian sẽ cắn nuốt tất cả những thứ ở gần, cho đến khi lực lượng phá vỡ nó yếu bớt đi, mới chậm rãi biến mất.”

Thấy Dịch Nhược Vũ vẫn còn nghi hoặc, Cổ Thanh Trúc trầm ngâm một lát nói tiếp: “Ta nói về phiến hư không này đi. Muốn mở ra Động Hư Không Gian kỳ thật cũng theo kiếm giả chúng ta tu luyện, gia tăng tu vi cùng thực lực thì sẽ có thêm mấy quá trình.”

Nghe Cổ Thanh Trúc nói như thế, Lục Thanh cũng khởi lên hứng thú. Tuy rằng hẳn đã sớm biết Động Hư Không Gian, nhưng đối với lực lượng cấp độ để mở ra vẫn còn không rõ ràng.

“Bình thường, sau khi kiếm giả đạt tới Kiếm Sư, có thể đủ sức phá vỡ không khí, hình thành chân không dẫn lực đối với hư không chung quanh, đây là tầng mạng che thứ nhất của hư không. Đạt tới Kiếm Sư đỉnh phong, dựa vào kiếm pháp tinh thâm có thể khiến cho chân không thoát phá, hình thành kinh khí chân không mạnh mẽ, dẫn lực vận vẹo lan đến gần kiếm giả, cho dù là Kiếm Chỉ cũng muốn bị thương, đó là tầng che thứ hai của hư không, còn chưa có hoàn toàn vạch trần.”

“Đợi cho kiếm giả đạt tới cảnh giới Giả Hồn, dùng thực lực tuyệt cường thi triển kiếm pháp tinh thâm có thể làm cho hư không dập nát, đem tầng che thứ hai hoàn toàn đánh nát, lộ ra vách tường căn nguyên của hư không bên trong. Cứ như vậy tiếp tục, đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn gồm ba bước, Kiếm Vương, Kiếm Tông và Kiếm Hồng. Bình thường Kiếm Vương đỉnh phong thi triển kiếm pháp tinh thâm, mới có thể khiến vách tường không gian tạo nên gợn sóng. Không gian gợn sóng này có lực lượng rất mạnh mẽ, cho dù là Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, không đạt tới đỉnh cấp cũng sẽ bị dập nát.”

Không gian gợn sóng!

Sắc mặt Lục Thanh cũng ngưng trọng lên. Trước mặt thì Kiếm Thể cấp Thanh Phàm của hắn còn chưa thể ngăn cản không gian gợn sóng này, xem ra sau này đối mặt với Kiếm Vương đỉnh phong phải thật cẩn thận.

Tuy rằng đã đánh chết Quân Mạc Vấn, Kiếm Vương đại thiên vị, nhưng Lục Thanh đối với chính mình vẫn có nhận thức, không có bởi vậy mà tự mãn.

Thực lực cảnh giới trước mắt của hắn, đủ để chống lại Kiếm Vương đỉnh phong. Bất quá cũng cần phải cẩn thận, dù sao tu vi của hắn cùng Kiếm Vương đỉnh phong vẫn tồn tại chênh lệch rất lớn.

“Mà đợi cho đến Kiếm Tông, đạt tới cảnh giới kiếm xuất pháp tùy, cắt qua căn nguyên, không sai biệt lắm có thể đem không gian gợn sóng lần thứ hai mở rộng ra, hình thành không gian cuộn sóng, uy lực cường đại vô cùng, dưới Kiếm Tông, tuyệt đối không thể chống đỡ.”

“Mà đạt tới Kiếm Tông đỉnh phong, thi triển ra kiếm pháp tinh thâm, không sai biệt lắm có thể làm cho không gian vận vẹo, lúc này vách tường không gian cũng kém không nhiều lắm muốn phá khai rồi. Sau vách tường không gian, chính là Động Hư Không Gian.”

Cổ Thanh Trúc dừng một chút lại nói tiếp: “Thoát phá vách tường không gian, đó là Động Hư Không Gian, cũng là tượng trưng cho tu vi Kiếm Hoàng.”

“Chỉ có thực lực cường đại của Kiếm Hoàng mới có thể phá vỡ ra Động Hư Không Gian. Mà trong nháy mắt hình thành Động Hư Không Gian, lực bùng nổ có thể chấn vỡ Thần Kiếm cấp Kim Thiên hạ phẩm.”

Nghe Cổ Thanh Trúc nói tường tận như thế, Lục Thanh coi như là có một chút tường giải đối với hư không, đồng thời cũng tính ra được thực lực của hắn hiện giờ.

Không gian gợn sóng, chuyện mà Kiếm Vương đỉnh phong mới có thể làm. Về phần không gian cuộn sóng, Lục Thanh còn không có nắm chắc. Bất quá phỏng chừng, lấy cảnh giới của hắn hiện giờ, cộng thêm Kiếm Thể cấp Thanh với lực lượng mười vạn cân, thi triển thức thứ mười chín Tử Tiêu Phong Lôi kiếm thì không sai biệt lắm có thể đạt trình độ như vậy.

Không thể không nói, sau thức thứ mười tám, uy lực của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm quả thực khó có thể tưởng tượng.

Mà Lục Thanh hiện giờ lĩnh ngộ ra cảnh giới kiếm xuất pháp tùy, qua phá căn nguyên, mới có một chút nhận thức mơ hồ đối với thức thứ hai mươi. Nhưng muốn nắm giữ thi triển ra thì không có thời gian nửa năm nghiên cứu là tuyệt đối không có khả năng.

Sau nửa canh giờ, cuối Thanh Trúc lâm.

“Lục lão đệ, nếu ngày sau cần hỗ trợ có thể tới Thanh Trúc lâm tìm ta. Cho dù là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, lão ca cũng có thể cùng người giết một hai cái.” Cổ Thanh Trúc vỗ vỗ bả vai Lục Thanh, mở miệng nói.

Lục Thanh gật gật đầu, nghiêm mặt nói: “Nếu có ngày đó, nhất định sẽ tìm tới lão ca.”

“Tốt! Chúc các người một chuyến tới Kiếm Thần chủ điện thuận buồm xuôi gió.” Cổ Thanh Trúc cười to một tiếng nói.

Lập tức Lục Thanh vung tay lên, Phong Lôi đang ngủ say lập tức đi ra.

Vật nhỏ mở to mắt hướng tới Lục Thanh kêu ô ô vài tiếng, lập tức nhảy dựng lên hóa thành Long Mãng dài bốn mươi trượng.

“Ha ha, không nghĩ tới lão đệ cư nhiên có được Linh Thú như thế. Phong Lôi Long Mãng, có thể xem như Linh Thú dị chủng, long uy thật tinh thuần.” Hai mắt Cổ Thanh Trúc không khỏi tỏa sáng, nhìn chăm chăm Phong Lôi đánh giá vài lần, tán thưởng nói.

Sáu người Lục Thanh lập tức bước lên lưng Phong Lôi.

“Đi thôi!” Cổ Thanh Trúc cười dài một tiếng, lập tức xoay người bước vào trong Thanh Trúc lâm.

Ngay sau đó, Phong Lôi phát ra một tiếng long ngâm đầy uy nghiêm, vẫy đuôi bay lên thẳng hướng tới Kiếm Thần chủ điện.

Phá Sát Tông.

Phá Sát tông, một tông môn cấp Thanh Phàm thuộc Nhân Đạo, bên trong có ba Kiếm Vương cùng một Kiếm Tông.

Phá Sát tông cùng với các tông môn khác bất đồng, ở đó không có bình nguyên. Thành trấn, thôn xóm toàn bộ đều được xây dựng ở dưới chân núi hoặc là giữa sườn núi. Từ xa xa mà nhìn trông giống như một tòa sơn thành che kín trong sương mù.

Căn cứ theo Lưu Ảnh châu ghi lại. Phá Sát tông này đại đa số kiếm giả đều tu luyện Huyết Sát Kiếm Khí, Kiếm Khí này cùng nguồn gốc với Sát Lục Kiếm Khí, tiếp dẫn chính là Huyết Sát khí, một loại hỗn hợp giữa Sát khí cùng Huyết khí, có uy lực rất cường đại.

Bất quá những thứ đó cùng sáu người Lục Thanh không có gì quan hệ. Bọn họ đi trước tới Kiếm Thần chủ điện cùng các tông môn bên đường cũng không có cái gì uy hiếp. Mà Phá Sát tông này là tông môn Nhân Đạo, sáu người Lục Thanh cũng không nghĩ cùng với tông môn này giao tiếp.

Lúc này khi tới Phá Sát tông, Lục Thanh cũng không có kêu Phong Lôi dừng lại, mà trực tiếp bay qua hư không, cũng bớt đi một ít phiền toái không cần thiết.

.....

Núi Huyết Sát, ngọn núi chính của Phá Sát tông.

Ba gã kiếm giả tầm trung niên khoanh chân ngồi đối diện nhau, ở giữa ba người là một lão nhân ngồi xếp bằng, toàn thân hiện lên một tầng sáng màu hồng tím.

Trên người ba gã trung niên đều tản ra Huyết Sát khí nồng đậm có màu hồng, mà lão già ngồi ở giữa lại có màu hồng tím. Chung quanh từng cơn gió lạnh thổi qua, trong không khí còn đọng lại mấy hạt sương.

“Ba vị sư đệ, các người có thể lĩnh ngộ được không?”

Thật lâu sau, lão nhân ngồi ở giữa mở hai mắt ra. Khiến người khác kinh dị chính là con ngươi của lão nhân dĩ nhiên có màu hồng tím, lộ ra quang mang yêu dị. Trong nháy mắt khi lão mở ra hai mắt, không khí chung quanh như ngưng trệ lại.

Nguyên bản những cơn gió lạnh đang thổi qua, trong nháy mắt tiêu tan không thấy.

“Thật hổ thẹn, đệ vẫn không có lĩnh ngộ được.”

Một gã trung niên mở mắt ra nói.

“Thật hổ thẹn, đệ cũng không lĩnh ngộ được.”

Người trung niên thứ hai lập tức mở mắt ra nói.

Lúc này chỉ còn người cuối cùng vẫn đang nhắm chặt hai mắt. Chỉ thấy người này nhú chặt mày lại, tựa hồ có chút điều ngộ.

Lúc này chẳng những là hai gã trung niên bên cạnh, mà lão nhân ngồi ở giữa cũng lộ ra thần sắc ngưng trọng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm, đồng thời còn lộ vẻ chờ mong.

Ầm ầm

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên phương xa truyền đến tiếng sấm rền mãnh liệt, cùng với đó là một cỗ long uy trầm trọng.

“Không tốt!” Trong mắt lão nhân nhất thời đầy lửa giận, mà cuối cùng người trung niên kia cũng mở hai mắt ra.

“Thế nào?” Lão nhân ngay sau đó hỏi.

Trong mắt lộ ra một tia lệ mang, người trung niên kia chậm rãi đứng lên, nhìn về phương xa nói: “Còn kém một chút là có thể chạm tới cửa vào, bất quá điểm này ta không nắm chắc được.”

“Không nắm chắc được!” Sát khí trong mắt lão nhân tăng vọt mấy phần.

“Đi xem xem, kẻ nào đui mù quấy rối ở trên trời.”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

415. Chương 174: Kiếm Tông, Trận Chiến Mở Màn (thượng)

Trên bầu trời Phá Sát tông, có một tia sát khí nhàn nhạt tràn ngập. Sáu người biết, đây là bởi vì kiếm giả của Sát Phát tông giết chóc quá nặng, cả khu vực liền sinh ra một tầng sát khí thừa thốt.

Bỗng dưng Lục Thanh nhướng mày, vỗ vỗ cái đầu to lớn của Phong Lô: “Dừng lại!”

Phong Lô cứ như vậy đột ngột dừng lại trong hư không. Trừ bỏ Lục Thanh, thân hình năm người Niếp Thanh Thiên đều hơi hơi chấn động, bất quá rất nhanh liền vững vàng trở lại.

“Làm sao vậy?”

“Có bốn Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đang tới đây, bốn cỗ Huyết Sát khí, hẳn là Phá Sát tông.” Sắc mặt Lục Thanh ngưng trọng nói.

Lấy lực lượng hồn thức của hắn hiện giờ, sau khi dung luyện Kiếm Hồn của Quân Mạc Vấn, trải qua tinh luyện, dĩ nhiên đã đạt tới trình độ Kiếm Vương đỉnh phong. Đối với thực lực của bốn gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đang tới này cũng có cảm ứng. Lúc này đang tới, trừ bỏ một gã Kiếm Vương trung thiên vị, mặt khác hai gã nữa là Kiếm Vương đại thiên vị, mà cuối cùng một người hẳn lại không cảm ứng được tu vi. Bất quá lấy cảnh giới của Lục Thanh hiện giờ đến xem, hẳn là một gã Kiếm Tông.

Ở chung quanh người đối phương, Lục Thanh thấy khí thuộc tính tự động tản ra, xem ra cảnh giới của đối phương còn cao hơn hắn một chút, đạt tới Kiếm Tông tiểu thiên vị đỉnh phong.

Bốn người còn chưa đi tới, Lục Thanh đã đem tu vi thực lực của đối phương phân tích ra. Điều này nếu để bốn người kia biết được, sợ là sẽ có một phen chấn kinh.

Bốn đạo kiếm quang trong giây lát cắt qua tầng mây, đi tới trước mặt sáu người.

“Tứ giai Linh Thú!” Kiếm quang tán đi, ở giữa một lão nhân toàn thân mặc bộ trường bào màu đỏ kinh nghi nói. Ở sau lưng hắn là một thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên màu hồng tản ra Huyết Sát khí nồng đậm.

Ngoài ra mặt khác còn có ba người tầm trung niên, cũng đều là một thân trường bào màu đỏ, sau lưng có đeo một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm. Trên người mỗi người đều tản ra Huyết Sát khí nồng đậm.

Tuy rằng bốn người không có thả ra khí thể, nhưng chỉ riêng Huyết Sát khí trên người bọn họ cũng khiến cho năm người Niếp Thanh Thiên cảm thấy áp lực trầm trọng. Giống như trong hư không không phải là bốn người đang đứng, mà là huyết hải mãnh liệt từ bốn phía.

Ở đối diện, lão nhân quét mắt đánh giá sáu người Lục Thanh một phen. Năm Kiếm Chủ cùng một Kiếm Sư đại thiên vị, trong đó có một gã đã đạt tới cảnh giới Giả Hồn. Lão nhân chỉ liếc mắt nhìn đã nhận rõ tu vi của sáu người.

Cả bốn người đều không có thả ra hồn thức tra xét, bọn họ đối với nhãn lực của chính mình đều rất tự tin. Hơn nữa bọn họ đều thấy, tuổi tác của sáu người Lục Thanh như vậy, có tu vi như vậy đã là thiên tài, còn có thể dưới mắt bọn họ che giấu tu vi, điều đó là không có khả năng.

Sự thật đích xác là như thế, bất quá bọn họ cũng có phát hiện khác. Tại trên đầu con Long Mãng kỳ quái có thuộc tính Phong Lôi kia, một gã thanh niên mặc võ y màu xanh có vẻ rất trấn định, không bởi vì thấy bốn người bọn họ xuất hiện mà lộ ra thần sắc kinh hoàng. Chỉ riêng phần tâm cảnh này, không phải là đệ tử trong tông môn bọn họ có thể bằng được.

Bất quá bọn họ lại không biết, sở dĩ Lục Thanh trấn định như vậy, mặc dù cũng có phần là do tâm cảnh vững vàng, nhưng phần lớn vẫn là do tự tin đối với thực lực của chính mình.

Bởi vì Kiếm Thể cấp Thanh Phàm đối với tự thân không chế rất hoàn mỹ, lúc này đây một thân khí tức cảnh giới của Lục Thanh đều bị thu liễm vào, về phần tu vi khí tức thì cũng không che giấu, nếu không chỉ sợ bốn người kia đã lộ ra biểu tình bất khả tư nghị.

“ Sư huynh, sáu người này lai lịch hẳn bất phàm, ở Phá Sát tông chúng ta có gan nỡ không bay qua, không đánh một tiếng tiếp đón chỉ sợ cũng không nhiều lắm.”

“ Sư huynh, trước hỏi lai lịch bọn họ đi!”

Ở bên cạnh lão nhân, hai gã trung niên truyền âm nói, mà người còn lại cũng không mở miệng nói gì. Người này chính là gã trung niên đã bị tiếng sấm rền cắt đứt linh ngộ, lúc này vẻ mặt hắn đầy âm trầm nhìn chằm chằm sáu người Lục Thanh, đặc biệt là Phong Lôi, sát khí trong mắt cơ hồ hóa thành thực chất.

Bất quá Phong Lôi chiếm được truyền thừa của chân long, tuy rằng mới chỉ là tứ giai, nhưng uy nghiêm đến từ huyết mạch chân long vượt xa người trung niên này. Lúc này đối với ánh mắt của người trung niên, Phong Lôi tuy rằng kiêng kị một chút, nhưng không hề có chút sợ hãi.

“ Các ngươi là tiểu bối của tông môn nào, dám ở trên bầu trời Phá Sát tông chúng ta không kiêng nể gì?” Ánh mắt lão nhân hơi đổi, cuối cùng rơi thẳng vào trên người Lục Thanh, trầm giọng nói. Ai cũng có thể nghe ra bên trong lời nói tràn ngập lửa giận.

Lục Thanh không khỏi nhú mày lại. Bọn họ vốn lựa chọn phi hành trên không vượt qua Phá Sát tông này chính là để tránh rắc rối, không biết hiện giờ bốn người này đến tột cùng vì sao lại tìm tới, mà xem ra, tựa hồ cũng không có biểu tình gì giả dối.

Nhìn lão nhân trước mặt, Lục Thanh cất cao giọng nói: “ Sáu người văn bối đến từ Tử Hà tông, là Kim Thiên sứ giả đi trước Kiếm Thần chủ điện. Vừa mới đi ngang qua quý tông, không muốn quấy rầy nên mới bay qua, không biết bốn vị tiền bối có gì chỉ bảo?”

“ Kim Thiên sứ giả!” Lão nhân không khỏi nhướng mày. Nếu là người khác, cho dù có là đệ tử của một tông môn cấp Thanh Phàm bọn họ cũng liền đem giết, nhưng lúc này sáu người này thân phận đặc biệt, quả thực bọn họ không thể ra tay. Cho dù bọn họ làm cẩn mật, có thể qua được Kiếm Thần điện truy cứu, nhưng như vậy sẽ cùng Tử Hà tông không chết không ngừng.

Tông môn sắp tiên giai cấp Kim Thiên, đó là có Kiếm Hoàng tồn tại. Cho dù chỉ là một kiếp Kiếm hoàng, cũng đủ dễ dàng tiêu diệt Phá Sát tông bọn họ.

Hít sâu một hơi, lão nhân hướng tới người trung niên phía trước truyền âm: “ Việc này quên đi, không cần khó xử sáu người này.”

Quên đi!

Người trung niên này lập tức hiểu ý của lão nhân. Chuyện này đích xác là không đáng giá, bất quá hấn lại không thể dập tắt được lửa giận trong lòng.

Ngẩng đầu nhìn Lục Thanh, sắc mặt người trung niên đầy âm trầm nói: “Đem súc sinh dưới chân lưu lại, các người có thể đi.”

Ánh mắt trầm xuống, Lục Thanh đưa tay áp chế Phong Lô xoay động, nhìn chăm chăm người trung niên nói: “Các hạ đây là có ý gì?”

Mà bị Lục Thanh nhìn, không biết vì sao trong lòng người này sinh ra một cảm giác nguy hiểm, tuy rằng cảm giác này có chút vớ vẩn nhưng vẫn chân thật cảm thấy. Ánh mắt của đối phương, tràn ngập một loại uy nghiêm kỳ dị, tuy rằng bình thản, nhưng lại gây cho hấn một áp lực vô hình.

Như thế nào có thể!

Trong lòng người trung niên không khỏi nghi hoặc. Hấn không rõ vì cái gì mà tiểu bối trước mặt này lại gây cho hấn cảm giác quái dị như thế, nhưng chỉ nghĩ người một chút, trong lòng hấn lại bị lửa giận che phủ.

Chính mình cư nhiên bị một tiểu bối cảnh giới Giả Hồn nhìn thoáng qua mà sinh ra cảm giác nguy hiểm, điều này làm lửa giận do phía trước linh ngộ bị cắt đứt trong lòng hấn tăng vọt mấy phần.

Chỉ thấy hấn trầm giọng nói: “Ta không nói lại lần thứ hai, lưu lại súc sinh này, sáu người các người lập tức ly khai khỏi Phá Sát tông ta.”

Ở sau lưng, năm người Niếp Thanh Thiên bước lên vài bước, đứng sau lưng Lục Thanh.

Trong mắt lộ ra hàn ý, hiện giờ Lục Thanh tự hỏi, ở trong số Kiếm Vương, đã không phải sợ bất luận kẻ nào. Người này tuy rằng là Kiếm Vương đại thiên vị, nhưng bởi vì cảnh giới chênh lệch, hấn còn không có để vào mắt. Trừ bỏ lão nhân kia còn gây cho hấn cố kỵ một chút, nếu thật sự không được vậy liền mượn lực lượng của Diệp lão. Đạt tới Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, tuy rằng còn không hỏi qua Diệp lão, nhưng Lục Thanh biết, thân thể của hấn so với trước, khẳng định thừa nhận càng nhiều lực lượng, ít nhất Kiếm Tông tiểu thiên vị hấn là không có vấn đề.

Hiện giờ dung hợp huyết mạch chân long, tính tình Lục Thanh so với trước quyết đoán hơn nhiều. Trải qua kinh lịch lần này hấn cũng hiểu được, muốn sinh tồn trên đại lục, cần không phải là nhường nhịn. Người thiện bị người khi, ngựa lành bị người cưỡi. Có đôi khi, giết chóc là tất yếu, cũng có thể tránh được càng nhiều giết chóc cùng phiền toái.

Lúc này, hàn ý trong mắt Lục Thanh cũng khiến cho lão nhân phải nhíu mày. Tuy rằng Lục Thanh không phải tu luyện Sát Lục Kiếm Khí, nhưng giờ phút này trên người hấn lộ ra một tia sát ý, cũng tinh thuần đến đáng sợ.

Chân long tức giận, thượng cổ có truyền, tựa như trời đất tức giận, sát khí bên trong tự nhiên là tối tinh thuần. Lúc này, từ trên người Lục Thanh phát ra sát khí, thông qua huyết mạch chân long cảm nhiễm, càng gia tăng thêm lực uy hiếp.

“Các hạ khinh Tử Hà tông chúng ta không có người sao!” Lục Thanh trầm giọng nói, sát ý trong mắt không chút che giấu, cũng không bởi chênh lệch tu vi mà thu liễm, cứ như vậy không kiêng nể gì thả ra ngoài.

Lão nhân biến sắc, lập tức kéo người trung niên muốn động thủ lại, thanh âm lạnh lùng nói: “Tiểu bối, ngươi phải biết tiến lui, đừng tưởng rằng là Kim Thiên sứ giả mà có thể không kiêng nể gì như thế. Súc sinh dưới chân ngươi đã cắt đứt linh ngộ của sư đệ ta tới cảnh giới Kiếm Tông, cho dù là tứ giai Linh Thú, hôm nay ta cũng muốn lưu lại.”

Linh ngộ! Trong lòng Lục Thanh nao nao, lập tức cẩn thận cảm ứng xung quanh người trung niên kia. Hấn phát hiện, thật đúng là có một tia khí tức căn nguyên thừa thốt. Nói như vậy, đó là phía trước do tiếng ngự không của Phong Lô mang họa.

Kiếm giả linh ngộ, đặc biệt là tới cảnh giới Kiếm Hồn, đột phá cảnh giới đều cần phải nhờ cơ duyên. Không có linh ngộ tương ứng, muốn tiến vào thiên vị tiếp theo, thậm chí là giai vị, căn bản là không có khả năng.

Mà muốn lĩnh ngộ như vậy, không phải lúc nào cũng có thể có. Có đôi khi, đồng dạng phương pháp cũng chỉ có thể vận dụng lần đầu, như vậy cơ hội thể hội tiếp theo rất khó.

Lại càng không nghĩ tới, lúc lĩnh ngộ cảnh giới Kiếm Tông bị người ta cắt đứt.

Nghĩ đến đây, sát ý trên người Lục Thanh không khỏi thu liễm một phần. Trầm ngâm một lát, Lục Thanh nói: “Nếu là như thế, vậy lỗi là do bên văn bối, nguyên ý trả giá một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm bồi tội. Về phần Linh Thú của tại hạ, đó là không có khả năng.”

“Một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, ta có thể lấy ra, có thể cướp, cũng có thể thỉnh Chú Kiếm Sư cấp Thanh Phàm đúc. Phá Sát tông ta tuy so ra kém Tử Hà tông các ngươi, nhưng chính là một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm vẫn có thể lấy ra.”

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

416. Chương 175: Kiếm Tông, Trận Chiến Mở Màn (trung)

Lục Thanh nhướng mày, nói: “Nếu các hạ không hài lòng, vậy thì hai thanh.”

“Hai thanh!” Người trung niên kia cười lạnh một tiếng: “Hai thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm có thể bù lại tổn thất cảnh giới của ta sao!”

“Các hạ đến tốt cũng là muốn như thế nào?” Lục Thanh trầm giọng nói.

“Muốn như thế nào, ta không nghĩ bồi thường cái gì, ta chỉ muốn sinh mệnh của súc sinh dưới chân ngươi!” Trong mắt người trung niên lộ ra vẻ tàn khốc nói: “Ta muốn xé nó ra làm từng mảnh, lấy linh huyết của nó cô đọng Huyết Sát Kiếm Cương của ta!”

Không hổ là Đại Sư Nhân Đạo tu luyện Huyết Sát Kiếm Khí, tâm ngoan thủ lạt thật sự làm người ta không rét mà run. Trong lòng Lục Thanh hiện giờ lại muốn bùng lên sát khí. Tuy rằng Phong Lô đã quấy rầy đối phương lĩnh ngộ, nhưng sáu người bọn họ cười trên Phong Lô, nói đến thì phải là sai lầm của bọn họ mới đúng. Đối phương cứ như vậy không buông tha, cũng chạm tới điểm mấu chốt trong lòng Lục Thanh.

Trong mắt Lục Thanh lại tràn ngập sát khí:

“Các hạ cứ nhất quyết như thế, không để một đường thương lượng sao?”

Người trung niên cười lạnh nhìn Lục Thanh nói: “Tiểu bối, ngươi tốt nhất đừng có cò kè mặc cả với ra. Nếu không phải các ngươi là Kim Thiên sứ giả, hôm nay ta đã đem toàn bộ các ngươi giết chết. Đừng tưởng rằng tính tình của bổn tọa rất tốt, Kiếm Thần chủ điện có truyền tin, Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn không được ra tay với các ngươi. Nhưng nếu chọc giận ta, ta cũng không ra tay với các ngươi, mà ngăn các ngươi lại ở đây nửa năm, đến lúc đó các ngươi xem bổn tọa như thế nào đòi lại công đạo.”

Đừng một chút, người trung niên liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái, khinh thường nói: “Còn có, ngươi một tên tiểu bối, cũng dám ở trước mặt bổn tọa xưng các hạ, thật đông dạ a! Cảnh giới Giả Hồn, ở trước mặt bổn tọa cũng chỉ là một con kiến!”

Lục Thanh hít sâu một hơi, nói: “Một khi đã không có đường thương lượng, tại hạ, Tử Hà tông Lục Thanh, yêu cầu các hạ một trận chiến!”

Tại hạ, Tử Hà tông Lục Thanh, yêu cầu các hạ một trận chiến!

Cho dù lấy tâm cảnh của lão nhân, nghe được lời của Lục Thanh cũng phải sửng sốt.

“Tiểu bối, ta không nghe lầm chứ, một cái cảnh giới Giả Hồn mà còn muốn chỉ ta khiêu chiến sao. Ngươi có biết, ngươi đã khiêu chiến, cho dù bổn tọa có đem ngươi giết chết tại đương trường, Kiếm Thần chủ điện cũng không tìm chúng ta phiền toái nửa điểm không? Ngoài ra, Linh Thú này của ngươi, cũng đồng dạng không trốn thoát!”

Trong mắt lộ ra hàn quang, Lục Thanh nói: “Vậy nếu ta thắng?”

“Nếu người thắng!” Người trung niên ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, trong mắt bắn ra sát khí lạnh thấu xương: “Nếu người thắng, chẳng những bốn tọa bỏ qua hết, mà về sau thấy người, bốn tọa liền gọi một tiếng tiền bối! Phá Sát tông chúng ta cũng lấy lễ mà đón tiếp người.”

“Tốt! Các hạ là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, mong rằng các hạ nói chuyện giữ lời!” Lục Thanh lạnh lùng nói.

“Nói chuyện giữ lời!” Người trung niên quả thực bị Lục Thanh chọc giận, Thần Kiếm sau lưng lập tức ra khỏi vỏ: “Kiếm Thần tại thượng, Phá Quân ta nếu hôm nay bại trong trận chiến công bình với tiểu bối này, ngày sau gặp mặt sẽ lấy sự lễ đối đãi, Phá Sát tông ta cũng lấy lễ mà cung nghênh!”

Nói xong, ngón trở của người trung niên nhất thời có một giọt máu tươi lãnh không hiện ra, tản ra ánh sáng màu vàng chói mắt. Giọt máu này trong nháy mắt phân thành hai, một nửa bắn vào mi tâm người trung niên, một nửa còn lại sủu một tiếng, bắn vào trong hư không, ra sau mấy trượng. Giống như có một tầng gợn sóng vô hình, không khí chung quanh hơi vặn vẹo một chút, giọt máu liền biến mất không thấy đâu.

Kiếm Thần thệ ước! Lục Thanh không khỏi âm thầm gật đầu. Người này tuy rằng tâm ngoan thủ lạt, nhưng cũng là một hán tử nói một không hai. Giờ phút này sát ý trong lòng Lục Thanh không khỏi thu liễm một phần.

“Tiểu bối, bốn tọa đã lập Kiếm Thần thệ ước, nếu người sợ bây giờ vẫn còn kịp, miễn lại tặng không cho ta tính mạng. Tứ giai Linh Thú tuy rằng trân quý, nhưng người là nhân tài như vậy, bốn tọa tuy giết người vô số, nhưng cũng thấy đáng tiếc. Giờ cho người lựa chọn lại!” Phát ra Kiếm Thần thệ ước xong, lửa giận của người trung niên như giảm bớt một phần. Đồng thời đối với tâm cảnh của chính mình cũng thấy kinh ngạc, bởi vì đối mặt với Lục Thanh, hắn cảm thấy có một chút kiêng kỵ, khiến hắn cảm thấy phiền toái.

Ở bên cạnh, ba người còn lại đều sửng sốt, không có nghĩ đến người trung niên có thể quyết đoán phát ra Kiếm Thần thệ ước như vậy.

Lão nhân nhìn lại Lục Thanh, mở miệng nói: “Tiểu tử, người đã muốn chết vậy trách không được sự đệ của ta. Người hiện tại tốt nhất mau chóng mang theo năm người phía sau rời đi, nếu không có muốn đổi ý cũng không được.”

Lục Thanh không nói gì, nhẹ nhàng vuốt ve cặp sừng của Phong Lôi, thấp giọng nói: “Phong Lôi, người có tin tưởng ta không?”

“Ô ô, cha, đánh hắn, hung hăng đánh hắn, hắn muốn khi dễ ta!” Thanh âm non nớt của tiểu tử kia lập tức vang lên trong đầu Lục Thanh, giọng nói tràn ngập ủy khuất.

Nghe lời nói của con vật nhỏ, Lục Thanh không khỏi sửng sốt, trong lòng có chút dở khóc dở cười. Con vật nhỏ này tuy rằng trải qua mười năm thống khổ, tâm trí kiên định vô cùng, nhưng là linh trí lại không đến ba tuổi, tâm tư đơn thuần non nớt. Người khác muốn giết chết nó rút da lột gân, nó lại nghĩ chính mình hung hăng đánh lại một lần.

Không cùng vật nhỏ trao đổi nữa, Lục Thanh bước lên từng bước, đứng trong hư không. Ở phía sau, Phong Lôi chở năm người Niếp Thanh Thiên rời khỏi ngoài trăm trượng.

“Ta không lựa chọn lại gì cả, chiến đi!” Trong phút chốc, chiến ý của Lục Thanh mang theo ý chí cường đại thẳng tắp hướng về Phá Quân.

Kể cả lão nhân ở bên trong, bốn người Phá Quân đều chấn động trong lòng. Ý chí Kiếm Đạo thật mạnh mẽ!

Ý chí Kiếm Đạo của Lục Thanh theo Kiếm Ý mà đồng loạt đột phá. Lúc này theo chiến ý bốc lên, đúng là làm không khí chung quanh vặn vẹo kịch liệt. Mà tu vi khí thể của Lục Thanh cũng không có nửa điểm hiển lộ.

“Quả nhiên có chút bất phàm!” Phá Quân gật gật đầu, lập tức cả người tản mát ra Huyết Sát khí mãnh liệt: “Sư tử vô thổ cũng phải dùng toàn lực, tiểu bối, ta sẽ không lưu tình đâu!”

Ở bên cạnh, khí thể của Lục Thanh vừa bốc lên một khắc, lão nhân cùng hai người trung niên kia đã thối lui ra sau mười trượng. Trong mắt bọn họ, Lưỡng tu vi Kiếm Vương đại thiên vị của Phá Quân, đánh chết

một gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, căn bản không cần dùng đến kiếm thứ hai, tuy rằng Lục Thanh trước mặt nhìn qua có chút bất phàm.

Lão nhân thấy, Lục Thanh chính là bởi vì con Linh Thú của mình có cảm tình sâu đậm, nên mới làm ra quyết định ngu xuẩn này. Tuy rằng phân chia Thiên, Nhân hai đạo, nhưng thấy Lục Thanh một nhân tài như vậy ngã xuống, trong lòng lão cũng không khỏi cảm khái. Đồng thời trong mắt lão lóe ra lệ mang, trong lòng quyết định, đợi việc này qua, trở về nhất định hảo hảo bồi luyện đám đệ tử tiểu bối. Như thế nào cũng phải đem người kế thừa đời tiếp theo đào móc ra.

“Các hạ ra tay đi!” Lục Thanh lạnh nhạt nói, không hề bị Huyết Sát khí trên người Phá Quân dọa lui. Huyết Sát khí di động quanh người Phá Quân nồng đậm vô cùng, không biết là đã giết bao nhiêu người cùng Linh Thú mới dành dụm ra được.

Trong mắt chợt lóe huyết quang, Phá Quân không hề khách khí, thi triển Huyết Sát bộ, cả người hóa thành một luồng sáng màu hồng, khoảng cách năm mươi trượng trong giây lát vượt qua. Thần Kiếm trong tay hất bắn ra Huyết Sát Kiếm Cương dài mười trượng, đồng thời Huyết Sát khí mênh mông tràn ra, trong hư không vẽ lên một đường huyết tuyến kỳ dị.

Thuộc tính nhất thể, kiếm xuất liền hiện, cảnh giới kiếm pháp của Kiếm Vương địa thiên vị hiển lộ khí thế cường đại, chân không dập nát. Huyết Sát Kiếm Cương giống như xuyên qua không gian, trong nháy mắt đã đi tới đỉnh đầu Lục Thanh.

Khí thế cường đại tập trung cả vào hư không chung quanh Lục Thanh. Uy áp đến từ Kiếm Vương đại thiên vị nổi gót tới, lực trời đất phạm vi tám dặm cũng dẫn động lên, trong nháy mắt trấn áp tới trên người Lục Thanh.

Bên trong thức hải của Lục Thanh, hồn thức chi kiếm nhất thời tản ra một luồng sáng nhu hòa, uy áp đến từ Kiếm Vương đại thiên vị lập tức tan thành mây khói. Tâm cảnh bình thản, Lục Thanh cảm ứng biến hóa trời đất chung quanh, ngay sau đó, khí tức toàn thân hần liền sinh ra biến hóa.

“Di!” Cách đó không xa, lão nhân đột nhiên biến sắc, nhìn chăm chăm vào Lục Thanh.

Lát sau, chỉ thấy Lục Thanh lấy ngón tay thay kiếm, chậm rãi đánh lên đỉnh đầu. Lần này, trời đất chung quanh giống như đều thay đổi, Phá Quân bỗng nhiên cảm thấy trời đất xung quanh Lục Thanh trở lên rất quỷ dị. Nguyên bản lực trời đất đang trấn áp Lục Thanh theo ngón tay hần vươn tới mà tự động tách ra. Phá Quân mơ hồ cảm giác được các loại khí thuộc tính chung quanh tự động toán loạn mở ra, giống như đối mặt với uy thế của đất trời, không dám có chút ngăn cản.

Hư không giống như ngưng trệ lại. Phá Quân phát hiện, thời gian giống như cũng trôi chậm lại, coi như là hần xuất hiện ảo giác, nhưng hần rõ ràng thấy được ngón tay Lục Thanh đang chậm rãi điểm ra.

Đồng thời, ở trên đầu ngón tay Lục Thanh đứng là hiện lên một tia khí màu xanh, giống hệt Thần Kiếm cấp Thanh Phàm. Cỗ tia khí này, thậm chí so với thần Kiếp cấp Thanh Phàm trung phẩm: Huyết Vân của hần còn muốn thuần túy cùng sắc bén hơn.

Không hề có tiếng động gì vang lên. Ngay sau đó, Phá Quân tận mắt thấy lực trời đất dung hợp Huyết Sát Kiếm Cương trên Thần Kiếm Huyết Vân của mình lập tức tán loạn mở ra. Trong lòng hần bỗng sinh ra nguy cơ to lớn, trong nháy mắt Kiếm Cương thoát phá, cả người Phá Quân bạo lui về phía sau. Huyết Sát bộ thi triển tới cực chí, cả người hóa thành một đoạn huyết quang, trực tiếp phá mở một đường chân không.

Bước lên một bước, bàn chân Lục Thanh như dẫm lên một cơn lốc đầy lôi quang, lực trời đất trấn áp xung quanh cùng các loại khí thuộc tính tự động tách ra. Chỉ là một bước, thân ảnh Lục Thanh trong nháy mắt vượt qua khoảng cách hai trăm trượng, tới trước mặt Phá Quân.

“Kiếm xuất pháp tùy, qua phá căn nguyên! Điều này sao có thể?” Lão nhân đứng ở đằng xa kinh hãi nói: “Hần cư nhiên còn có thần thể mạnh mẽ có thể thừa nhận chênh lệch tu vi. Từ từ, cư nhiên còn có tia khí phát ra.”

Nhìn kỹ đích xác trên ngón tay Lục Thanh có một tia khí màu xanh lưu động.

“Phá Quân thua rồi!” Lão nhân có chút không thể tin nói.

“Sư huynh!” Ở bên cạnh, hai gã trung niên kinh ngạc nói.

“Kiếm xuất pháp tùy, qua phá căn nguyên! Ài, nếu từ đầu Phá Quân liền vận dụng Huyết Sát kiếm quyết, còn có bấy thành cơ hội, nhưng lúc này thì...” Ý tứ của lão nhân không cần nói cũng biết.

Bất Diệt Kiếm Thể

Quyển 3: Ngũ Hành Kiếm Mộ

417. Chương 176: Kiếm Tông, Trận Chiến Mở Màn (hạ)

Trong lòng Phá Quân kinh hãi tới cực điểm. Tốc độ của Lục Thanh giống như quỷ mị, cho dù hắn có thi triển Huyết Sát bộ tới cực chí, vẫn như trước thua kém nửa phần. Thần Kiếm Huyết Vân cơ hồ hóa thành một đoàn huyết ảnh, Huyết Sát Kiếm Cương gào thét bắn ra, bao phủ phạm vi chung quanh Lục Thanh hơn mười trượng. Từng tảng lớn chân không liên tục đập nát thoát phá.

Nhưng mà Lục Thanh giống như không hề nhìn thấy, trên người hắn một tầng sáng xanh nhàn nhạt như ẩn như hiện. Một chỉ điểm ra, bất luận là chân không đập nát, hay là Huyết Sát Kiếm cường đều lập tức tán loạn, không có lý do gì hết, thật giống như cùng một căn nguyên.

Lần đầu tiên Phá Quân phát hiện, chính mình đối mặt với một ngón tay, kiếm pháp cũng không có thi triển, vậy mà cơ hồ khiến hắn thổ huyết, mà lại không có biện pháp nào ngăn cản.

Kiếm xuất pháp tùy, qua phá căn nguyên!

Đối phương thậm chí cũng đã gần dung nhập cảnh giới đó vào trong bộ pháp. Trên tốc độ, cho dù hắn là Kiếm Vương đại thiên vị cũng phải thua kém một bậc.

Trong nháy mắt có quyết định, lập tức Phá Quân dừng lại cước bộ, chân phải bước tới một bước, một tầng sóng gợn từ dưới chân hắn khuếch tán ra bốn phía.

Hưu

Huyết Sát Kiếm Cương dài trăm trượng lẳng không hiện lên, trong hư không như vang lên tiếng sóng biển. Chẳng qua, biển này là khôn cùng huyết hải, sóng này là huyết lãng mãnh liệt. Một cỗ Huyết Sát Kiếm Ý như muốn tiêu diệt hết thảy bốc lên, Huyết Sát khí khủng bố nhất thời khiến phong vân biến hóa, trên tầng trời thể ngưng kết thành một Huyết Hà (sông máu) cuộn cuộn. Huyết Hà này, hoàn toàn là do Kiếm Ý ngưng kết, vừa thành hình lập tức từ trên cửu thiên gào thét hướng tới Lục Thanh đánh xuống.

Ánh mắt Lục Thanh lập tức trở lên ngưng trọng. Không hổ là Kiếm Vương đại thiên vị, Phá Quân vừa ra tay, khí thuộc tính cùng Kiếm Ý dung hợp, thể ngưng lại hình thành Huyết Hà nửa giả nửa thật. Thật chính là Huyết Sát khí, giả chính là Kiếm Ý tận trời.

Đối với Kiếm Ý vô ảnh vô hình, Lục Thanh cũng không dám buông lỏng. Cơ hồ ý niệm của hắn vừa động, một con Phong Lôi Thần Long dài trăm trượng ở trong hư không ngưng tụ thành hình. Thần Long ngửa mặt lên trở tề hồng, đúng là giống như có linh tính, thẳng hướng lên Huyết Hà.

“Thần thức thật mạnh mẽ!” Ở bên kia, ba người lão nhân nhìn thấy Phong Lôi Thần Long dâng lên, kinh hãi nói: “Người này như thế nào có thể có thần thức cường đại như thế, chẳng lẽ hắn vẫn ẩn tàng tu vi?”

“Không có khả năng!” Lão nhân lập tức phủ định nói: “Nếu thật là ẩn tàng tu vi, chỉ sợ chiêu thứ nhất Phá Quân đã bại. Hiện giờ đối phương có thể đánh ra như thế, chỉ có thể thuyết minh một chút, tu vi của hắn, thật sự vẫn là Giả Hồn. ”

“Vậy sư huynh, cảnh giới của người này như thế nào lại cao như vậy?” Ở bên cạnh, một gã trung niên sắc mặt âm trầm nói.

“Vậy chỉ có một, có thể. ..!” Lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: “Hắn là tiếp nhận cảnh giới truyền thừa!”

“Cảnh giới truyền thừa! Ở bên cạnh, hai gã trung niên vừa nghe nhất thời tỉnh ngộ lại: ”Đúng rồi! Tiểu bối này thật có phúc khí, cư nhiên có tiền bối tu luyện Kiếm Khí cùng thuộc tính nguyên ý thiêu đốt Kiếm Hồn, đem cảnh giới truyền thừa cho hắn. Coi như đây là thiên đại cơ duyên!”

Trong hư không.

Huyết Hà cuộn cuộn cùng với Phong Lôi Thần Long va chạm, phát ra tiếng vang kinh thiên.

Chân không liên tục thoát phá, lôi quang lóe ra, huyết lãng đầy trời. Khí thể khổng lồ khuếch tán ra chung quang. Đồng thời Huyết Sát Kiếm Ý không chút trở ngại nhảy vào trong thức hải của Lục Thanh.

Lục Thanh cười nhạt. Trong Kiếm Chủng, Phong Lôi Kiếm Ý thâm uẩn đã lâu bốc lên, khi thì hóa thành một con chân long màu tím trắng rống giận, khi thì hóa thành một thanh Phong Lôi Thần Kiếm thông thiên, uy nghiêm vô tận tràn ngập, trong nháy mắt nhảy vào trong thức hải của Lục Thanh.

Tiếng rền rĩ vang khởi. Huyết Sát Kiếm Ý của Phá Quân cơ hồ trong nháy mắt bị trấn áp giữ hư không, một thanh trường kiếm màu hồng, theo Phong Lôi Kiếm Ý của Lục Thanh trấn áp, trong phút chốc hóa thành mảnh nhỏ.

Phá Quân lập tức biến sắc, ngay sau đó lập tức thấy Lục Thanh mở hai hai mắt. Hai mắt của Lục Thanh vừa mở ra, hai luồng tinh quang màu tím trắng lập tức lóe ra. Giờ khắc này, Phá Quân đột nhiên có cảm giác như toàn thân bị nhìn thấu. Ánh mắt kia, giống như là ánh mắt của trời đất, bên trong tựa hồ chứa vô tận uy nghiêm.

Vẫn như trước là một ngón tay, đem một mảnh hư không trước mặt hóa khai. Trong nháy mắt ngón tay cùng Huyết Sát Kiếm Cương va chạm nhau, ánh mắt của Lục Thanh lóe lên, cả cánh tay đột nhiên bành trướng một vòng, lực lượng mười vạn cân lập tức bùng nổ.

Lúc này đây, Huyết Sát Kiếm Cương của Phá Quân không có tách ra, nhưng dưới ngón tay của Lục Thanh lập tức tan vỡ. Không sai, chính là tan vỡ, không chút gì hoa lệ, bị Lục Thanh lấy lực lượng tuyệt đối phá vỡ.

“Mau lui lại!” Lão nhân tựa hồ nhìn ra cái gì, nhất thời biến sắc quát lên.

Mà Phá Quân cũng đã trải qua vô số lần sinh tử, chém giết vô số, đối với cảm ứng sống chết so với người thường nhạy bén hơn nhiều. Theo Kiếm Cương bị phá vỡ, hắn liền cảm thấy uy hiếp tử vong, tuy rằng trong lòng không thể tin được, nhưng phản ứng đèn từ bản năng hắn lập tức buông lỏng tay phải cầm kiếm ra, thân hình hóa thành một đạo kiếm quang màu hồng lui ra đằng sau.

Ầm ầm.

Vừa cùng với ngón tay của Lục Thanh tương giao, trong nháy mắt tầng tia khí xung quanh Thần Kiếm Huyết Vân bị phá vỡ. Lát sau một tiếng rền rĩ vang lên, vô số vết rạn trên thân kiếm lan tràn, ngay sau đó, thanh Thần Kiếm lập tức hóa thành mười mảnh.

Đây là người sao?

Cơ hồ là đồng thời, trong lòng hai gã trung niên kia cùng sinh ra ý nghĩ đồng dạng. Trong mắt lão nhân lóe ra tinh quang, chiến ý trên người bốc tới tận trời.

“Các hạ có dám tiếp một kiếm của lão phu?”

“Có gì không dám!” Bị chiến ý trên người lão nhân hấp dẫn, chiến ý trên người Lục Thanh bốc lên, trực tiếp cùng chiến ý của lão nhân va chạm nhau trong hư không.

Ầm ầm

Hư không giữa hai người đúng là trực tiếp vang lên tiếng sấm rền, một mảnh chân không không chút dấu hiệu bị thoát phá.

Cơ hồ thân hình hai người đồng thời chấn động. Chiến ý cường đại hỗn hợp ý chí Kiếm Đạo của hai người đúng là có lực lượng ngang nhau.

Trong mắt chợt lóe tinh quang, lão nhân trầm quát: “Hay!”

Trong nháy mắt, Lục Thanh liền cảm thấy lực trời đất phạm vi hơn mười dặm trấn áp lại, muốn đem hắn giam cầm giữa hư không. Lực trời đất do Kiếm Tông dẫn động, bên trong dĩ nhiên có lay động một tia khí tức căn nguyên, Lục Thanh muốn phá vỡ cũng phải mất một chút thời gian.

Trong mắt bốc lên chiến ý, đối mặt với một Kiếm Tông tiểu thiên vị đỉnh phong, Lục Thanh liền không giữ lại chút gì. Phong Lôi Kiếm Ý từ sau khi lộ xác đã lâu chưa xử dụng lập tức toàn bộ bốc lên.

Trên người Lục Thanh vang lên tiếng kiếm ngâm réo rắt. Tiếng kiếm ngâm vô cùng bình thản, nhưng lão nhân lập tức biến sắc. Bởi vì lão cảm thấy, bên trong Kiếm Ý của đối phương, thể nhưng ẩn chứa một cỗ uy nghiêm lớn lao. Uy nghiêm này, ở trong trí nhớ của lão, tựa hồ lúc trước cũng chỉ thấy trong lúc một Kiếm Hoàng độ một trọng Lôi kiếp.

Không sai, chính là thời điểm độ một trọng Lôi kiếp! Trong lòng lão nhân nhất thời bừng sáng. Lão rất cuộc biết uy nghiêm này là đến từ đâu, thưởng phạt của trời đất, Lôi kiếp, trong Kiếm Ý của đối phương cư nhiên chứa một tia Thiên Đạo uy, tuy rằng rất loãng, nhưng vẫn khiến tâm thần lão nhân nhin không được run lên.

Trong phút chốc cơ hồ vừa xuất hiện, Phong Lôi Kiếm Ý liền tăng lên tới cực chí. Tiếng kiếm ngâm sắc bén như long ngâm cuộn cuộn, lại như tiếng sấm rền, gió rít mãnh liệt. Lực trời đất áp chế xung quanh Lục Thanh trong nháy mắt như gặp phải thứ gì đáng sợ, căn nguyên khí chất chứa bên trong lập tức tán loạn.

Trên đỉnh đầu Lục Thanh, hiện ra hư ảnh một con chân long màu tím trắng. Hư ảnh trong thoáng chốc lại hóa thành một thanh cự kiếm trăm trượng, trên bầu trời nhất thời Lôi Vân tụ tập, lôi quang xẹt qua ngang trời.

“Lôi kiếp!” Cách đó không xa, ba người Phá Quân lộ ra thần sắc kinh hãi.

Lôi kiếp, đó chính là khảo nghiệm lần thứ hai của trời đất đối với kiếm giả, chỉ có Kiếm hoàng mới có tư cách vượt qua. Dưới Lôi kiếp, cửu tử nhất sinh. Thiên Lôi, trong mắt kiếm giả, đó là đại biểu uy nghiêm của trời đất. Cho dù tâm cảnh của ba người Phá Quân đều là Kiếm Vương, lúc này đột nhiên nhìn thấy cũng là tâm thần run rẩy.

“Không đúng, đây không phải Lôi kiếp, không có pháp tắc Thiên Đạo tập trung, Thiên Lôi cũng không tinh khiết!” Bất quá loại Thiên Lôi này, lão nhân cũng chưa hề nghe đến mấy may.

Ở trên người lão, Kiếm Nguyên dao động mệnh mông cuộn cuộn như nước. Nhưng lão nhân lập tức liền nhíu mày, bởi vì lão phát hiện, Huyết Sát Kiếm Ý cầu chính mình còn chưa có bốc lên đã có xu thế tán loạn.

Trong lòng cười khổ, lão nhân biết đây là do gặp phải Kiếm Ý khắc chế. Phong Lôi Kiếm Ý của đối phương, thể nhưng chứa một tia Thiên Đạo uy, đối với Huyết Sát khí, tự nhiên là có trấn áp.

Theo Phong Lôi Kiếm Ý của Lục Thanh áp tới người, lão nhân chỉ cảm thấy Kiếm Nguyên cả người vận chuyển trở lên ngưng trệ.

Lão nhân lập tức hừ lạnh một tiếng. Huyết Sát Kiếm Nguyên đến từ cảnh giới Kiếm Tông điều động vận chuyển liên miên, nhưng cứ việc như thế, lão nhân vẫn cảm thấy Kiếm Nguyên của mình bị trấn áp hai thành.

Đến lúc này, lão nhân cũng nhận ra hồn thức của Lục Thanh đủ bằng với Kiếm Vương đại thiên vị. Không nói gì, lão nhân cũng đồng dạng lấy ngón tay thay kiếm, Huyết Sát Kiếm Cương lập tức kéo dài ra ba thước, Ở đầu ngưng tụ thành một mũi nhọn, ngưng đọng như thực chất. Trên Kiếm cương có màu tầng sáng màu hồng tím lưu động, trong nháy mắt xuất hiện liền có một cỗ dao động bức người vọt tới trước mặt Lục Thanh.

Áp bách đến từ chênh lệch tu vi tuyệt đối không khỏi khiến Lục Thanh cảm thấy cả người căng thẳng. Ngón tay hắn cũng đồng dạng lộ ra Phong Lôi Kiếm Khí dài ba thước, ánh sáng màu xanh tím lưu chuyển như thực chất, nhưng không cách nào ngưng đọng được như Kiếm Cương của lão nhân.

Ánh sáng hồng tím chợt lóe, thân ảnh lão nhân liền xuất hiện trước mặt Lục Thanh. Kiếm Cương dài ba thước giống như muốn đem hết thấy trước mặt phá khai. Tất cả các loại khí thuộc tính cùng lực trời đất

xung quanh trong nháy mắt toán loạn.

418. Chương 177: Thanh Phàm Điện (thượng)

Sắc mặt ngưng trọng, Lục Thanh cũng đồng dạng vùng thanh kiếm do Phong Lôi Kiếm Khí ngưng tụ ra. Cảnh giới của hai người không sai biệt nhiều lắm, Kiếm Khí cùng Kiếm Cường tương giao thể nhưng không có tán loạn mà đồng thời triệt tiêu lẫn nhau.

Lão nhân hừ một tiếng, lực đạo trên tay lại tăng thêm một phần, Kiếm Khí do Lục Thanh ngưng tụ ra nhất thời thoát phá. Trong mắt Lục Thanh chợt lóe tinh quang, lực lượng thân thể bắt đầu khởi động. Lúc này, Lục Thanh cảm thấy huyết mạch của mình như sôi trào lên, mãnh liệt lưu động.

Trong nháy mắt toàn thân Lục Thanh bành trướng một vòng, cả người nhất thời cao thêm gần một tấc. Một tầng tia khí sắc bén ở trên đầu ngón tay Lục Thanh hiện ra, ngang nhiên đánh lên Huyết Sát Kiếm Cường của lão nhân.

Trong chớp lát, thanh trường kiếm do Huyết Sát Kiếm Cường của lão nhân ngưng tụ ra thoát phá. Lục Thanh chỉ cảm thấy trước mặt chợt lóe lên một tia sáng màu hồng tím, thân hình đối phương đã lùi tới trước mặt ba người Phá Quân.

“Quả nhiên rất cao minh, Lục Đại Sư che dấu thật sâu!” Lão nhân nhìn Lục Thanh một cái thật sâu nói: “Lão phu Phá Vô Thương, tông chủ Phá Sát tông. Chuyện hôm nay coi như không có, các hạ mời. ”

Những lão nhân một cái thật sâu, Lục Thanh cũng không nói gì, thân hình vừa nhoáng lên đã đứng lên lưng Phong Lôi, bên cạnh mấy người Niếp Thanh Thiên.

“Nếu đã như vậy, tại hạ xin cáo từ, bốn vị, ngày sau còn gặp lại!” Lục Thanh chấp tay thi lễ nói. Phá Vô Thương cùng hai gã trung niên cũng đồng loạt chấp tay hoàn lễ. Biến hóa trước sau khắc hẳn, nói đến cũng là do Lục Thanh đã biểu hiện ra thực lực.

Mà ở bên cạnh ba người lão nhân, Phá Quân vẫn còn có chút ngây người nhìn mảnh hư không trước mặt, thẳng đến khi Phong Lôi gào thét biến mất tại phía chân trời, hắn mới thanh tỉnh lại.

“Ta đã thua!”

“Đúng vậy, ngươi thua!” Phá Vô Thương mở miệng nói, trong mắt lóe ra tinh quang: “Người này tựa hồ có điều kỳ ngộ, thân thể cơ hồ tương đương với Thân Kiếm cấp Thanh Phàm, còn có một thân quái lực kia nữa, cho dù vừa rồi lão phu mượn lực lui về cũng thấy hổ khẩu run lên. Người này vô luận là cảnh giới, hồn thức, còn có Kiếm Ý, đều là thuộc dạng đứng đầu, Kiếm Vương đại thiên vị bình thường không thể địch lại được. Sợ là chỉ có Kiếm Vương đỉnh phong, dựa vào kiếm pháp tinh thâm mới có thể làm khó hắn, muốn thắng cũng không dễ dàng. ”

“Sư huynh, người này thật sự lợi hại như thế!” Ở bên cạnh, một người trung niên khác sắc mặt ngưng trọng nói.

Gật gật đầu, Phá Vô Thương mở miệng nói: “Người này tuyệt đối là đã tiếp nhận cảnh giới truyền thừa. Từ Hà tông, lại có thể làm ra bút tích thật lớn. Lấy thực lực của người này hiện giờ, một khi hắn ngưng kết Kiếm Hồn thành công, tông môn lại toàn lực lấy đan dược trợ hắn tu luyện, không đến năm năm, đó là một gã Kiếm Tông xuất thế. ”

“Kiếm Tông!” Phá Quân có chút chua xót nói: “Sư huynh, người thấy hắn có mấy thành thành công ngưng kết Kiếm Hồn. ”

“Phá Vô Thương cảm khái nói: ”Lấy cảnh giới của người này hiện giờ, hơn nữa có thần thức cường đại như vậy, nếu nói hắn thất bại, vậy thì cả Thanh Phàm giới này sẽ không có ai thành công. ”

Phá Vô Thương vừa dứt lời, ba người Phá Quân đồng thời biến sắc.

“Bất quá các ngươi cũng không cần lo lắng. ” Phá Vô Thương trầm ngâm một lát, mở miệng nói tiếp: “Tuy rằng hắn có đại cơ duyên, được tiên bối tu luyện Kiếm Khí cùng thuộc tính truyền thừa lại cảnh giới, nhưng tu luyện Kiếm Đạo há có thể dễ dàng như vậy. Hiện giờ tuy thấy hắn lợi hại vô cùng, nhưng ta dám nói,

đội cho hắn đạt tới Kiếm Tông tiểu thiên vị, muốn lại có đột phá, không thể nghi ngờ là khó càng thêm khó. Cho dù quãng đời còn lại muốn đột phá một cảnh giới cũng phải nhờ vào phúc đức tổ tiên. ”

Nghe Phá Vô Thương nói như thế, ba người Phá Quân mới thở dài một hơi nhẹ nhõm. Nếu không, bọn họ thấy, tuổi của Lục Thanh còn rất trẻ mà đã có thành tựu như vậy, nếu về sau có thể bảo trì tinh tiến như thế, cho dù là tam kiếp Kiếm Hoàng, thậm chí là bước kia cũng có thể chạm đến.

Nhân vật như vậy xuất hiện ở Thiên Đạo nhất mạch, đối với Nhân Đạo bọn họ mà nói, cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Bốn người lưu lại trên không trao đổi một lát, rồi lập tức hóa thành bốn đạo kiếm quang bắn đi.

Thời điểm rời đi, Phá Quân lại quay đầu nhìn lại phương hướng Phong Lôi biến mất. Không biết vì sao, trong lòng hắn sinh ra cảm giác, tựa hồ lời của Phá Vô Thương cũng không đúng. Đối với Lục Thanh, hắn cảm thấy, cảnh giới đó cũng không phải đến từ truyền thừa.

Thời gian nửa tháng trôi qua.

Cưỡi trên Phong Lôi, sáu người Lục Thanh không hề dừng lại nữa. Trừ bỏ lúc Phong Lôi mệt mỏi mới phải hạ xuống nghỉ ngơi, thời gian còn lại đều là dùng toàn lực bay đi. Hiện giờ sáu người cũng không còn cái gì phải sợ đầu sợ đuôi, bởi vì với thực lực bây giờ của Lục Thanh, cho dù trên đường đi có gặp một ít kẻ đuôi mù, một câu không buông tha, đều bị Lục Thanh nhất nhất đánh chết.

Trong đó, trừ bỏ năm người Niếp Thanh Thiên chém giết sáu gã Kiếm Chủ chuẩn đại sư, ở trong tay Lục Thanh lại ngã xuống thêm bốn gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, cùng một gã tán tu có tu vi Kiếm Vương.

Lại nói thì gã Kiếm Vương này là kiếm giả Thiên Đạo nhưng là người tâm ngoan thủ lạt, giết người đoạt bảo mà mặt không đổi sắc, tựa hồ là chuyện bình thường. Sau khi hắn chém giết một gã Kiếm Chủ đi ngang qua liền thấy mấy người Lục Thanh, không nói hai lời trực tiếp động thủ.

Người này cũng đạt tới Kiếm Vương, thậm chí là trung thiên vị đỉnh phong, thế nhưng Thần Kiếm trong tay cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới cấp Thanh Phàm hạ phẩm. Mà Kiếm Cương tuy rằng ngưng luyện, nhưng lại pha tạp không tinh khiết, uy lực kém xa so với những Kiếm Vương mà Lục Thanh từng thấy.

Cuối cùng trước khi chết, đột phương thổ lộ lời thật, sáu người mới hiểu được, ở tận cùng giới bích, cùng với bên trong có bao nhiêu chênh lệch. Nguyên lai, ở sát biên giới đại lục, nguyên khí trời đất tuy rằng vẫn nồng hậu, nhưng lại pha tạp vô cùng. Bên trong hàm dưỡng theo vô số tạp khí. Luyện hóa nguyên khí trời đất thật phần khó khăn. Giống như người này tồn tại, cơ hồ đã là lão quái vật tồn tại đứng đầu.

Mà sáu người cũng đồng thời biết được, ở chung quanh giới bích của Thanh Phàm giới, phần lớn kiếm giả tán tu, hoặc là của các tông môn đều có hành vi đồng dạng với gã Kiếm Vương này. Ở đây không nói linh được, đến Linh Thú cũng khó mà nhìn thấy một con. Nguyên khí pha tạp, linh khí thuộc tính tự nhiên cũng không tốt hơn bao nhiêu. Hàng năm khuyết thiếu linh vật tu luyện, tự nhiên kiếm giả ở đây giống như lang như hổ.

Gã Kiếm Vương này, bởi vì có tu vi cao thâm nên thường lui tới sâu trong Thanh Phàm giới giết người đoạt bảo. Bất quá bình thường hắn đều rất cẩn thận, tuyệt đối không ra tay trong khu vực tông môn nào, chỉ ở bên ngoài chờ đợi, cũng chưa bao giờ ra tay với Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Không nghĩ tới lần này lại đụng phải Lục Thanh.

Nghe người này thuật lại, sáu người Lục Thanh cũng hoàn toàn nhận thức sự sai biệt của bốn tầng thế giới, trách không được các tông môn đều coi trọng việc tiến giai. Đây không chỉ là việc thực lực của tông môn tăng lên, đồng thời cũng là hoàn cảnh tu luyện sai biệt. Việc tiến giai đối với một tông môn mà nói, đây tuyệt đối là công việc thiên thu, lợi cho muôn đời.

Kim Thiên giới! Trong một khắc này, sáu người Lục Thanh đều cảm thấy chờ mong. Kim Thiên giới, rốt cuộc có hoàn cảnh tu luyện như thế nào, nếu Tử Hà tông bọn họ có thể tiến vào đó, thời gian trăm năm, đến tột cùng có thể dẫn sinh bao nhiêu Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.

Lúc này đây hết thảy đều ký thác vào trên người bọn họ!

.....

Thanh Phàm sơn.

Trên một tòa núi cao chùng vạn trượng, một tòa đại điện màu xanh lẳng lẳng đứng, giống như mãi mãi không đổi. Cho dù chung quanh từng cơn lốc gào thét, giống như ngọn núi dưới chân, bất động không diêu.

Cả đại điện như được làm thành từ ngọc xanh, lộ ra tia khí sắc bén mờ ảo. Trên cánh cửa có treo một tấm bảng, lộ ra ba chữ như rồng bay phượng múa: Thanh Phàm điện!

Ở bên cạnh tòa đại điện, có vô số tòa điện lớn nhỏ không đồng nhất, so với tòa đại điện có vẻ đơn sơ hơn nhiều, nhưng cũng là nạm vàng khảm ngọc, khí thế bất phàm. Nhưng khiến người khác ngạc nhiên nhất chính là, vô số tòa điện này đều phát ra một tầng tia khí xuyên thấu mây mù, phá khai từng đạo chân không.

Giữa vô số đạo chân không, có một đạo chân không hình dáng một thanh kiếm, đem mây mù xung quanh phá vỡ. Từ xa nhìn lại, thật giống như một thanh thông thiên cự kiếm thẳng tới tận trời, muốn đem ngọn núi một phân thành hai.

Lúc này, cánh cửa lớn màu trắng của Thanh Phàm điện tựa hồ đã rất lâu chưa mở bỗng phát ra tiếng vang trầm đục, sau đó từ từ hé mở ra hai bên. Giống như một con cự thú hoang dã yên lặng nhiều năm, mở ra chiếc miệng to lớn sâu thẳm.

Ở đó, có bốn thân ảnh lẳng lẳng đứng. Trong đó có ba lão nhân và một người trung niên. Cả bốn người đều mặc trường bào màu vàng, trên ngực có thêu hoa văn kiếm ẩn màu vàng kim, không biết do vật gì chế tạo thành.

Bốn người yên lặng đứng thật giống như cùng xung quanh hòa hợp làm một, cho dù thấy được bốn người, cũng sẽ cảm thấy trước mắt tựa hồ là mộng ảo, ngay lập tức có thể tan biến.

“Đại điện chủ, không sai biệt lắm bọn họ đã muốn tới. ” Người trung niên mở miệng đầu tiên.

“Đúng vậy, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tới. Bọn họ cứ nhiên có một con Long Mãng tứ giai có được huyết mạch chân long. Phong Lôi Long Mãng, có ý tứ!” Ánh mắt lão nhân đứng giữa lộ ra ý vị sâu xa, ngẩng đầu nhìn về phương xa lẩm bẩm: “Luyện Tâm kiếm Lục Thanh, Vãn Tâm kiếm Lục Thiên Thư, nghìn năm Lục gia, quả nhiên bất phàm. ”

419. Chương 178: Thanh Phàm Điện (trung)

Lướt qua sương mù mờ mịt, nhìn thấy từng bọt nước màu vàng trắng ở trước mắt, Phong Lôi nhin không được quấy đuôi, hung hăng quật vào đỉnh thác nước.

Cùng với Minh Nguyệt đàm trên núi Triều Dương bất đồng, thác nước này cao chùng nghìn trượng, từng dòng nước từ trên cao nghìn trượng, giống như là từ trên chín tầng trời giáng xuống. Từ xa xa nhìn lại, thật giống như một tầng sáng màu vàng trắng rỗng rỗng hiện ra, dưới nghìn trượng không thể thấy được, chỉ nghe những tiếng trầm đục mông lung, giống như tiếng trống cổ vang xa, chấn nhiếp tâm hồn.

Vô số bọt nước màu vàng trắng rơi xuống trên người sáu người Lục Thanh. Thần kỳ chính là sáu người cũng không có gì ngăn cản, mà như bọt nước này vương trên người lại đem đến cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Thác nước này cũng là kỳ vật trong trời đất, bên trong nước ẩn chứa nguyên khí không ít, dùng ở trên người không hề có cảm giác ướt lạnh, có chính là cảm giác thanh lương, tựa hồ muốn tẩy đi tất cả bụi trần dọc đường.

“Kiếm Thần chủ điện, tới rồi!” Lục Thanh trầm giọng nói.

Lướt qua tầng mây, trước mắt liền xuất hiện một vùng bình nguyên. Thảo mộc xanh rờn, ánh mặt trời ấm áp như xuân, trên mặt đất thậm chí có nhất giai Linh Thú thuộc hệ Mộc là Thảo Mộc Tê tụ tập thành đàn, ngoài ra còn có rất nhiều nhất, nhị giai Linh Thú nằm trên mặt cỏ hưởng thụ ánh nắng ấm áp.

Rất xa, một toàn núi cao vạn trượng xuất hiện ở giữa bình nguyên. Giữa tầng mây trên tòa núi đó, là một tòa đại điện màu xanh lẳng lẳng đứng, giống như mãi mãi không đổi, cho dù xung quanh từng cơn lốc gào thét, cũng không có một tia dao động.

Trên đỉnh núi, tại trong tầng mây mù, sáu người Lục Thanh nhìn thấy một đạo chân không to lớn hình thanh kiếm huyền phù trên hư không, đem từng cụm mây mù xung quanh phá khai. Từ xa nhìn lại thật giống như một thanh cự kiếm thông thiên muốn đem ngọn núi một phân thành hai.

Thành tựu Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, Lục Thanh đối với tia khí cảm ứng thập phần nhạy bén. Hắn rõ ràng cảm nhận được từ trong tòa đại điện kia có tản ra một tầng tia khí màu xanh. Tia khí này tuy không tinh thuần bằng Kiếm Thể cấp Thanh Phàm của hắn, nhưng kém cũng không có mấy. Chỉ là một tòa điện điện mà lại có được uy năng như thế, đối với Kiếm Thần chủ điện của Thanh Phàm giới này, Lục Thanh không khỏi sinh ra một tia kính sợ.

“Đây là Thanh Phàm sơn!” Dịch Nhược Vũ trầm trầm nói.

Nhìn khí thế của Thanh Phàm sơn, đã xa xa vượt qua núi Tử Hà. Cho dù là đại thế tụ tập lúc trước của kiếm kiều trăm dặm, cũng vô pháp bằng được với đại thế của Thanh Phàm sơn này. Thanh Phàm sơn này, giống như đắm chìm trong năm tháng vô tận, cảm giác ổn trọng kia, cơ hồ đã gắn liền cùng nhau, vô luận phong sương vũ tuyết, cũng không thể dao động mảy may.

“Đi thôi!” Hít sâu một hơi, Lục Thanh mở miệng nói.

Phong Lô ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng long ngâm to lớn, uy nghiêm bàng bạc truyền khắp bình nguyên. Uy nghiêm của chân long, tuy rằng bị Phong Lô áp chế hơn phân nửa, huyết mạch cũng ẩn tàng rất nhiều, nhưng một tiếng long ngâm vừa rồi vẫn như trước hóa thành âm lãng cuộn cuộn, bên trong như có tiếng sấm rền, uy nghiêm đến từ vương giả của Linh Thú nhất thời khiến cho bình nguyên như muốn rung chuyển lên.

Vô số đàn thú cùng với Linh Thú sợ hãi chạy chồm lên. Linh Thú nơi này tựa hồ có linh trí rất cao, sau khi nghe một tiếng long ngâm của Phong Lô, tất cả đều chạy chồm tới bên này.

Nhất giai Linh Thú: Thảo Mộc Tê, Bích Thủy Ngưu, Hỏa Liệt Lang, Phong Báo, Thổ Nguyên Thủ, nhị giai Linh Thú: Đại Phong Điều, Tồn Phong Mã, Kim Giáp Tê, từ nhất giai đến tam giai, vô số Linh Thú đều hướng tới bên này chạy tới. Giờ khắc này tựa hồ tất cả các Linh Thú đều quên mất thiên địch của chính mình, thực vật, tộc đàn, trong đầu chúng nó chỉ còn lại tiếng long ngâm rung trời.

Có chút hưng phấn vẫy đuôi, dưới thân Phong Lô, một tầng lôi quang cùng Tồn Phong trống rỗng ngưng hiện, lát sau thân thể cao lớn gào thét phóng lên, thẳng hướng Thanh Phàm sơn. Bên dưới, đàn thú theo Phong Lô mà cải biến phương hướng, theo sát mà chạy về phía Thanh Phàm sơn.

Sau thời gian một nén hương, theo Thanh Phàm sơn trước mặt càng lúc càng gần, sáu người Lục Thanh đồng thời cảm nhận được đại thế của Thanh Phàm sơn càng thêm dày đặc, giống như trong lòng có một tảng đá vạn cân đè lên, theo khoảng cách càng gần càng thêm trầm trọng.

Khi khoảng cách với Thanh Phàm sơn còn có nghìn trượng, cả Thanh Phàm sơn bỗng kịch liệt rung động. Lát sau, trong mắt sáu người Lục Thanh, một một tầng tia khí cao mấy trăm trượng từ trong tòa đại điện bắn ra, tầng mây mù phía trên lập tức tán loạn.

Vô tận tia khí bắn ra, ở bên trên tòa đại điện ngưng kết thành một thanh cự kiếm màu xanh cao mấy nghìn trượng. Cự kiếm này hoàn toàn là do tia khí ngưng kết lại, vừa thành hình lập tức làm cho tầng mây phạm vi chung quanh trăm dặm tiêu tán.

Giờ khắc này, cả Thanh Phàm sơn tản mát ra một tầng sáng màu vàng như mộng như ảo. Thanh cự kiếm mang theo vô tận uy trời đất phóng thẳng lên trời cao. Lục Thanh cảm thậm cảm nhận, uy trời đất bên trong thanh cự kiếm này tuy rằng không tinh khiết, xa xa không theo được một tia Thiên Đạo uy trong Kiếm Ý của hắn, nhưng cũng vượt xa so với vị Kiếm Tông Phá Vô Thương của Phá Sát tông.

Không có chút Kiếm Ý, chuỗi cự kiếm gần là do vô cùng vô tận tia khí tụ tập mà thành, uy trời đất chất chứa bên trong, đúng là có một cỗ khí thế muốn xé rách trời đất. Nếu là kiếm giả bình thường quan sát, sợ là trong thời gian ngắn sẽ bị đoạt mất tâm thần. Lục Thanh nhìn Thanh Phàm sơn trước mặt, trong

lòng không khỏi cảm thán. Rốt cuộc cũng là chủ của Thanh Phàm giới, Thanh Phàm sơn này đủ để xưng là ngọn núi đệ nhất trong Thanh Phàm giới.

Đúng lúc này, từ trên Thanh Phàm sơn nghìn trượng truyền đến một thanh âm già nua.

“Nghênh Kim Thiên sư giả của Tử Hà tông nhập điện. ”

Thanh âm vừa vang lên, sắc mặt Lục Thanh liền biến hóa. Từ trong thanh âm, hắn nghe ra được một cỗ uy nghiêm vô cùng to lớn, không có chất chứa uy trời đất gì, thanh âm này giống như chỉ đại biểu cho uy nghiêm của bản thân, tuy còn kém Thiên Đạo uy nhưng lại ngân nga vô cùng vô tận, truyền đẳng khắp cả bình nguyên.

“Bất quá chỉ là một nhị kiếp Kiếm Hoàng mà thôi, còn chưa thành Đạo đã ở nơi đó khoe khoang pháp tắc vừa mới chạm đến. ” Ở trong đầu Lục Thanh, thanh âm của Diệp lão đầy khinh thường vang lên.

Nhị kiếp Kiếm Hoàng!

Tuy rằng Diệp lão khinh thường, đối với nhị kiếp Kiếm Hoàng không hề để ý, nhưng Lục Thanh lại không phải Diệp lão. Đối với hắn trước mắt mà nói, nhị kiếp Kiếm Hoàng đã là tồn tại vô cùng cường đại, tạm thời hắn chỉ có nhìn nên. Cho nên đối với thanh âm vừa vang lên, trong lòng Lục Thanh vẫn là lộ ra kinh ngưỡng.

Mỗi một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đều là người bất phàm, không cần phải nói đến Kiếm Hoàng đứng đầu trong cảnh giới Kiếm Hồn. Mỗi một Kiếm Hoàng, ở trong Thanh Phàm giới, đều là tồn tại đủ để khai tông lập phái, thậm chí ở Kim Thiên giới, cũng đồng dạng như thế.

Nếu nói Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn trên Kiếm Thần Đại Lục là cường giả đứng đầu, như vậy Kiếm Hoàng chính là cường giả tuyệt đỉnh rất thừa thớt. Mà tới cảnh giới Kiếm Phách, thì phải là cường giả tuyệt thế, về phần Kiếm Thánh, như vậy đó là chí cường giả, trên Kiếm Thần Đại Lục bây giờ, dĩ nhiên đã trở thành truyền thuyết.

Ngay trong lúc Lục Thanh còn đang suy nghĩ, từ trên Thanh Phàm sơn chợt bắn ra năm mươi đạo kiếm quang sắc bén. Năm mươi đạo kiếm quang, năm mươi Kiếm Chủ chuẩn đại sư

Năm mươi đạo kiếm quang ở trước Thanh Phàm sơn tự động tách ra, mỗi bên hai mươi lăm, mỗi người cách xa nhau mười trượng.

Năm mươi Kiếm Chủ chuẩn đại sư, số lượng như thế, không tính hành trình Ngũ Hành Kiếm Mộ, có thể xem như chấn động lòng người. Từ trong năm mươi người này, Lục Thanh thậm chí cảm thấy có năm người đã lĩnh ngộ ra Kiếm Ý.

Năm mươi Kiếm Chủ chuẩn đại sư đồng thời nhìn tới, cho dù là Lục Thanh cũng cảm thấy một cỗ đại thế khác thường. Đại thế này, là của năm mươi Kiếm Chủ chuẩn đại sư, đồng dạng cũng hỗn hợp cả đại thế của Thanh Phàm sơn. Tuy rằng không có nhằm vào ai cả, nhưng Lục Thanh vẫn cảm nhận được một cỗ áp lực không nhẹ, đồng dạng ở phía sau Lục Thanh, năm người Niếp Thanh Thiên đều lộ ra ánh mắt ngưng trọng.

Nghĩ tới đại thế của Tử Hà tông lúc trước do năm người Lạc Thiên Phong tụ tập, khiến cho phong vân biến sắc, Lục Thanh cảm thấy máu huyết trong người mình như sôi trào lên. Giờ khắc này Lục Thanh rõ ràng nghe thấy tiếng đập của tim mình, tiếng tim đập giống như không phải của mình hắn, mà là của vô số người.

Thời gian giống như ngưng trệ lại, trong cảm ứng của Lục Thanh, tiếng tim đập ngày càng nhiều, của Niếp Thanh Thiên, của Dịch Nhược Vũ, của Triệu Thiên Diệp, của Diệp Cô Hàn, của Long Tuyết, chậm rãi lại kéo dài ra không gian xa xôi.

.....

Vong Tinh tông.

Trên ngọn núi Diệt Tinh dĩ nhiên hóa thành một đồng phế tích. Năm người Lạc Thiên Phong giống như cảm ứng cái gì, ánh mắt đồng thời hướng về phía Thanh Phàm sơn.

“Sư huynh, mấy người Lục Thanh. .. !” Tầm Thiên Kinh cảm thấy trái tim của chính mình như đập nhanh hơn. Từ lúc ngưng tụ ra kiếm kiều trăm dặm, trên người bọn họ cũng chịu tải đại thể nghìn năm của Tử Hà tông, đại thể này từ người bọn họ dừng ở trên sáu người Lục Thanh. Cho dù cách thiên sơn vạn thủy, chỉ cần tiến giai thất bại, liền có thể mơ hồ cảm ứng.

Mà lúc này, cảm ứng đó bỗng trở lên vô cùng rõ ràng. Năm người Lạc Thiên Phong cảm thấy, đại thể của Tử Hà tông đang đề thăng nhanh chóng, theo đại thể vô cùng, bọn họ nghe được vô số tiếng tim đập. Tiếng vang chia làm hai bên, một bên ở cuối Linh Thú Sơn Mạch, một bên đến từ phương hướng Thanh Phàm sơn, Kiếm Thần chủ điện.

420. Chương 179: Thanh Phàm Điện (hạ)

Cảm thụ được vô số tiếng tim đập, Lạc thiên Phong rốt cuộc không thể ức chế được tâm tình trong lòng, ngẩng đầu nhìn phương hướng Thanh Phàm sơn, cất tiếng cười to. Ở bên cạnh, cho dù là Minh Tịch Nguyệt cũng tùy ý cất tiếng cười.

Tiếng cười này không có chút phá hư uy nghiêm của Minh Tịch Nguyệt, ngược lại còn làm khí thế cả người nàng càng thêm thư sướng, Hàn khí chung quanh theo tiếng cười của nàng mà càng thêm ngưng tụ.

Năm người cứ như vậy đứng trên phết tích Diệt Tình cung cất tiếng cười to, qua thời gian nửa nén hương cũng không có bất luận kẻ nào quấy rầy. Cả núi Diệt Tình cơ hồ mất hết sinh cơ, trừ bỏ năm người Lạc Thiên Phong, cũng không hề thấy được sinh linh nào khác.

.....

Thanh Phàm sơn.

Vô cùng tiếng tim đập liên hồi trong lòng, cảm thụ đại thể cả tông môn tụ tập tới trên người, Lục Thanh cảm thấy tiếng tim đập chính mình cũng là một trong số đó. Theo tiếng tim đập gia tăng, máu huyết trong người hắn như muốn sôi trào biến thành huyết lãng cuộn cuộn.

Theo đại thể truyền lãng ra từ trên người Lục Thanh, năm người Niếp Thanh Thiên cũng rất nhanh cảm nhận được tiếng vang như vậy. Nguyên bản thần sắc ngưng trọng cũng dần bình tĩnh trở lại. Bọn họ cảm nhận được tiếng tim đập của Lục Thanh, cũng cảm nhận được từ phương xa, cuối Linh Thú Sơn Mạch, vô số tiếng tim đập.

Máu huyết trong người giống như khóe dần nổi mà dâng lên.

“Kim Thiên sứ giả của Tử Hà tông, hiện đến Thanh Phàm điện!”

Lục Thanh vừa mở miệng, năm mươi Kiếm Chủ chuẩn đại sư đồng thời biến sắc. Giờ phút này bọn họ cảm thấy thân ảnh sáu người Lục Thanh trong nháy mắt trở lên mơ hồ. Ở chung quanh sáu, giống như ảo giác, xuất hiện vô số thân ảnh, mang theo vô số khí thế bất đồng, có mạnh có yếu. Tuy rằng bọn họ chỉ phát tay liền có thể tiêu diệt, nhưng là một cái, mười cái, trăm cái, nghìn cái, vạn cái, mười vạn cái, thậm chí trăm vạn cái thân ảnh tụ tập lại, khí thế bàng bạc đủ để hủy thiên diệt địa.

Lúc này, Lục Thanh cảm thấy chính mình như dung nhập cả vào trong trời đất, huyết mạch chân long như cảm ứng được một cỗ đại thể bàng bạc, khí tức căn nguyên nồng đậm bạo phát ra. lát sau, Lục Thanh cảm thấy, một tia Thiên Đạo uy trong Kiếm Ý của hắn tại trong một hần vô hạn tăng vọt lên, rất nhanh bốc lên dung nhập vào trong đại thể.

Trong nháy mắt, trong cảm ứng của năm mươi Kiếm Chủ chuẩn đại sư, sáu người Lục Thanh đã xảy ra thay đổi to lớn. Đại thể vô cùng giống như điều gặp gió, nhìn xem đủ để đạt tới bằng được độ cao của Thanh Phàm sơn. Khí thế kia bàng bạc mênh mông như nước, ép thẳng tới khiến bọn họ không thở nổi.

Bên trong Thanh Phàm điện.

Lão nhân mặc trường bào màu vàng nhạt bỗng phát ra một tiếng kinh dị.

“Đại thể của một tông môn, cư nhiên có thể dẫn động Thiên Đạo uy như thế, xem ra Tử Hà tông này quả nhiên như là mặt trời ban trưa. ”

“Đại diện chủ, muốn hay không ra tay trấn áp. ” Ở bên cạnh, một gã trung niên đồng dạng mặc trường bào màu vàng mở miệng nói. Một câu liền muốn áp chế đại thể của một tông môn, khí độ uy nghiêm trên người này thập phần bất phàm.

“Đại thể một tông, nghìn năm thành, từng tông môn cầu chính là ngày này. Áp chế, ngược lại có vẻ Thanh Phàm điện ta keo kiệt, không có độ lượng. ” Lão nhân lắc lắc đầu, từ chối nói.

Ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, lão nhân nói tiếp: “Huống chi người bên ngoài kia, nói không chừng về sau chúng ta còn muốn dựa vào một phần, làm như thế cũng không được. ”

.....

Chậm rãi bay qua năm mươi Kiếm Chủ chuẩn đại sư, sáu người Lục Thanh hạ xuống trước Thanh Phàm điện.

Phất tay đem Phong Lô thu vào trong Luyện Tâm kiếm, sáu người Lục Thanh đồng thời ngẩng đầu nhìn lại phía trước.

Đây là một tấm bảng bằng ngọc, lộ ra tia khí màu xanh mênh mông, dài hơn mười trượng, cao mấy trượng, mặt trên có khắc ba chữ có phong cách cổ xưa đầy khí thế: Thanh Phàm điện.

Đây chính là Kiếm thần chủ điện tại Thanh Phàm giới: Thanh Phàm điện.

Vừa nhìn Lục Thanh liền cảm thấy tấm bảng này bất phàm. Tấm bảng này toàn bộ được làm bằng Bạch Ngọc bình thường, nhưng ở mặt trên lại có một tầng tia khí nồng đậm vờn quanh. Tia khí này liền cùng với Thần Kiếm cấp Thanh Phàm giống nhau như đúc, cũng như tia khí của Kiếm Thể cấp Thanh Phàm mà Lục Thanh có được.

Bất quá, điều đó không phải tối trọng yếu, quan trọng là Lục Thanh từ ba chữ trên tấm bảng cảm nhận được một cỗ Thiên Đạo uy nồng đậm. Cỗ Thiên Đạo uy này tuy không tinh thuần bằng một tia ẩn chứa trong Kiếm Ý của hắn, nhưng lại hùng hậu vô cùng.

Mà nhìn thật kỹ, trước mắt Lục Thanh tựa như xuất hiện một biển lửa vô tận. Địa Hỏa không ngừng thiêu đốt, giống như muốn đem hết thảy trước mắt đốt cháy sạch sẽ. Vô tận Thiên Đạo uy ẩn chứa bên trong, cho dù là Lục Thanh cũng không dám nhìn lâu.

“Tam kiếp Kiếm Hoàng, vừa mới chạm được một chút cánh cửa pháp tắc, có thể ẩn chứa Thiên Đạo uy. Nếu đúng như dự đoán của ta, người này hiện giờ hẳn đã bước vào cảnh giới Kiếm Phách. ” Thanh âm của Diệp lão lại vang lên, tuy vẫn là lơ đãng, nhưng không có khẩu khí đùa cợt như phía trước.

Xem ra không vào Kiếm Phách đều không được sư phụ để vào trong mắt! Theo thời gian tiếp xúc càng ngày càng dài, Lục Thanh phát hiện ánh mắt của Diệp lão càng ngày càng cao.

“Sáu vị, mời vào!”

Thanh âm già nua phía trước lại vang lên, sáu người Lục Thanh nhìn nhau một cái, song song đi vào.

Thanh Phàm điện nhìn qua cao hơn hai trăm trượng, nhưng đi vào trong Lục Thanh phát hiện, ở bên trong kỳ thật cũng không phải rất lớn. Bất quá ở những vách tường xung quanh, Lục Thanh phát hiện có khắc rất nhiều hoa văn kỳ dị, ẩn ẩn đem cả đại diện bao hàng bên trong.

Nếu không có nghiên cứu Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận, Lục Thanh còn không thể nhận ra. Nhưng giờ phút này Lục Thanh cũng biết, những hoa văn này kỳ thật chính là những đường nét cấu tạo một Kiếm Trận. Có thể có được những hoa văn trúc trắc huyền ảo như thế này, nhất định là Kiếm Trận cấp thiên. Lục Thanh thật không ngờ, bước vào trong Thanh Phàm điện lại gặp một Kiếm Trận cấp thiên, hắn cũng thâm đoán được, Kiếm Trận này hẳn có quan hệ với tầng tia khí ở bên ngoài Thanh Phàm điện.

Bất quá điều này cũng không phải hắn phải quan tâm. Lập tức ánh mắt của Lục Thanh lại chuyển đến giữa đại diện. Lúc này ở trước mặt có ba người đang ngồi, cả ba người đều mặc trường bào màu vàng nhạt, trước ngực có theeo một thanh kiếm ẩn. Trong đó, ngồi ở giữa là một lão nhân, nhìn qua cũng chỉ giống như một lão nhân bình thường, nhưng khi Lục Thanh vừa nhìn vào hai mắt của lão, tựa như thấy được thương hải

tang điền, nhật nguyệt biến đổi, giống như biến hóa của trời đất đều ở trong ánh mắt của người này hiển hóa ra.

Người này sâu không lường được!

Trong nháy mắt Lục Thanh liền có phán đoán với lão nhân trước mặt này. Nhị kiếp Kiếm Hoàng! Ở trước mặt lão nhân này, hần thể nhưng không thể sinh ra nửa điểm chiến ý, còn chưa động thủ, chiến ý trên người đã toàn bộ bị áp chế, mà đối phương còn chưa có động tác gì.

“Sư phụ, chẳng lẽ tu vi Kiếm Hoàng đều đáng sợ như vậy sao?” Lục Thanh nhìn không được thăm hỏi Diệp lão.

“Kiếm Hoàng, kỳ thật cũng không đáng sợ!” Diệp lão mở miệng nói: “Có lẽ ngươi đã muốn phát hiện, kiếm giả sau khi đạt tới Kiếm Hồn cảnh, bước vào lĩnh ngộ căn nguyên hồn phách, trong đó tu vi liền không được xem trọng lắm. Sau khi đạt tới cảnh giới Kiếm hồn, kiếm giả chú trọng chính là lĩnh ngộ cảnh giới. Tu vi, thậm chí là Kiếm Cường mạnh yếu, tuy rằng cũng là một bộ phận quyết định thực lực, nhưng lại không trọng yếu bằng cảnh giới. ”

“Cảnh giới!” Lục Thanh thấp giọng lắm bầm: “Cảnh giới cao có thể bù lại chênh lệch tu vi!”

“Không sai, có lẽ trước cảnh giới Kiếm Hồn điều này còn khó khăn. Nhưng tới cảnh giới Kiếm Hồn, chính là chuyện tình bình thường. Lấy cảnh giới hiện giờ của ngươi, cho dù thân thể chỉ ở trình độ Kiếm Chủ, muốn đánh bại Kiếm Vương đại thiên vị bình thường cũng không có vấn đề gì. Thậm chí một gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn có được kiếm pháp tinh thâm cũng bình thường, thần thức bình thường, nhưng có được cảnh giới như ngươi hiện giờ, cũng có thể thoải mái đánh bại Kiếm Vương tiểu thiên vị. ”

“Vậy còn Kiếm Hoàng?” Lục Thanh hỏi.

“Kiếm Hoàng!” Trầm ngâm một chút, Diệp lão nói: “Kiếm Hoàng, ở trong cảnh giới Kiếm Hồn chính là bước ngoặt. Kiếm Hoàng, ở thời kỳ hoang dã thượng cổ mới có tư cách xưng là Đại Sư, đó là bởi vì bọn họ vượt qua Lôi kiếp, có tư cách chạm đến pháp tắc. ”

“Pháp tắc?” Trong lòng Lục Thanh vừa động.

“Việc này sẽ nói với ngươi sau, trước cứ ứng phó tiểu tử kia trước đã. ”

“Tiểu tử!”

Trong lòng Lục Thanh không khỏi dở khóc dở cười. Bất quá nói lại thì với tu vi của Diệp lão, tối thiểu cũng sống qua mấy trăm năm, lão nhân trước mặt này bị gọi là tiểu tử cũng không có gì không đúng.

Đi tới trước mặt lão nhân mười trượng, sáu người Lục Thanh đồng thời khom người thi lễ: “Đệ tử Tử Hà tông, gặp qua ba vị điện chủ. ”

“Không cần đa lễ. ” Lão nhân ở giữa lập tức phát tay. Lục Thanh liền cảm thấy một cỗ lực trời đất hướng về phía mình, cũng không có chống cự, sáu người liền thuận thế đứng dậy.

Lúc này Lục Thanh cũng mượn cơ hội quét nhìn cả đại điện. Trừ bỏ ba lão nhân ngồi trên ghế điện chủ, còn phân biệt có mười sáu chiếc ghế Thanh Ngọc, nhưng chỉ có mười chiếc ghế có người đang ngồi.

Thoáng cảm ứng một chút, trong lòng Lục Thanh nhất thời chấn động không thôi. Mười người này thể nhưng có tám người là Kiếm Vương, mặt khác hai người kia là Kiếm Tông. Trong hai Kiếm Tông, có một người Lục Thanh cũng không cảm ứng được sâu cạn, hiển nhiên ít nhất đã đạt tới Kiếm Tông trung thiên vị.

Mặt khác tám Kiếm Vương kia đều đạt tới trung thiên vị trở lên, trong đó có ba người đạt tới đại thiên vị.

Lục Thanh cũng không nghĩ sáu chiếc ghế còn lại đặt ở đây chỉ là bài trí, hiển nhiên còn có người không ra mặt, về phần nguyên nhân, hoặc là bởi vì đang bế quan, hoặc có chuyện gì quan trọng, này đó không phải Lục Thanh có thể biết đến.

Ở bên cạnh ba lão nhân, cũng có một chiếc ghế trống, hiển nhiên còn một điện chủ nữa không có ra mặt. Nói cách khác trong Thanh Phàm điện, thế nhưng ít nhất có được bốn Kiếm Hoàng, mười sáu Kiếm Vương hoặc Kiếm Tông.

421. Chương 180: Lôi Trì Nhập Đạo (thượng)

Lục Thanh phát nhẹ tay một cái, kiếm thiếp bằng Tử ngọc bay vào tay lão già. Sự khổng chế lực trời đất tinh diệu của đối phương khiến cho Lục Thanh thấy mặc cảm.

Hơi mở ra một chút, lão già liền ngẩng đầu lên nói:

- Kiếm Hoàng Tử Dương của quý tông tu vi tinh thâm chắc là đã vượt qua hai lần lôi kiếp.

“Kiếm Hoàng Tử Dương?” Lục Thanh thăm nghĩ chắc đó là danh hiệu của sư thúc tổ.

- Ngày thường, sư thúc tổ vẫn không để ý tới chuyện của tông môn nên vẫn bối cũng không biết. - Lục Thanh lập tức mở miệng nói, âm thanh không hề có chút kiêu ngạo hay nịnh bợ.

Lão già gật đầu, nói:

- Tới cấp độ này của chúng ta đúng là có thể sống thêm được vài năm. Vì vậy mà nếu có thể đạt tới cảnh giới đó đúng là không còn gì tốt hơn. Nhưng đạo trời khó hiểu, thực sự là không thể với tới. Lục tiểu hữu! Cậu có hiểu được không?

“Lục tiểu hữu?”

Lúc này, đám Kiếm Vương đại sư ngồi ở phía dưới không giấu được sự kinh ngạc. Trong trí nhớ của họ thì điện chủ chưa từng gọi ai triu mến như vậy, kể cả là con cháu. Cách xưng hô này chỉ sợ có một ý nghĩ sâu xa, nhưng muốn đưa hắn lên độ cao gần bằng mình.

Vào lúc này, ánh mắt của mười vị đại sư đều nhìn về phía này khiến cho Lục Thanh cảm thấy áp lực rất lớn. Nhưng lúc này, trên người họ đang gánh vác toàn bộ đại thể của Tử Hà tông nên những ánh mắt đó nhanh chóng bị nó đánh nát.

Trong đó, hai vị đại sư Kiếm Tông dường như hiểu được thứ gì đó nên ánh mắt nhìn Lục Thanh có chút gì đó ngưng trọng.

- Lúc trước, Thanh Phàm điện đã ra kiếm dụ rằng chỉ cần các người có thể tới đây trong vòng hai tháng thì quá trình tiến cấp chỉ cần thời gian năm năm là Tử Hà tông của các người có thể đưa tông môn bước với thế giới Kim Thiên. Tuy rằng, các người đã dựa vào linh thú, nhưng nó cũng thuộc về các người, coi như một phần thực lực. Vì vậy mà cũng không vi phạm kiếm dụ.

Dừng lại một chút, lão già lại móc từ trong lòng ra một thanh tiểu kiếm màu vàng. Thanh tiểu kiếm đó cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ dài khoảng hai tấc. Tuy nhiên, khi nó vừa xuất hiện, Lục Thanh cảm nhận được Kiếm Chung trong cơ thể liền dao động. Nói chính xác là trong thanh kiếm đó có một chút oai nghiêm của trời đất cuốn hút.

Lão già phát tay bắn thanh tiểu kiếm vào trong tay Lục Thanh rồi nói:

- Đây là Kim Thiên phó lệnh! Sau nửa năm, Thanh Phàm điện sẽ có người tới Tử Hà tông các người. Tới lúc đó đem cái phó lệnh này đổi lấy Kim Thiên lệnh. Sau năm năm, Tử Hà tông các người có thể bước vào giới Kim Thiên.

- Đa tạ điện chủ. - Sáu người Lục Thanh cúi đầu, hành lễ.

Lão già không nói gì, trầm ngâm một lúc khiến cho không khí trong Thanh Phàm điện hoàn toàn yên tĩnh. Ba người trung niên đứng bên cạnh lão già chẳng thêm để ý tới năm người Nhiếp Thanh Thiên, ánh mắt chỉ tập trung vào người Lục Thanh. Trong mắt của ba người bọn họ có một chút gì đó vừa hâm mộ, vừa ghen tị, bất đắc dĩ, lại thêm cả một chút uy nghiêm.

Dưới ánh mắt của ba người, Lục Thanh cảm nhận được đại thể của Tử Hà tông đang có trên người trở nên tán loạn.

Lục Thanh cảm thấy hoảng sợ vì không ngờ rằng Kiếm Hoàng lại có được uy năng như vậy. Chỉ riêng ánh mắt của họ đã áp chế đại thế của cả một tông. Tuy rằng không phải cố ý nhưng cũng đủ khiến cho Lục Thanh hiểu thêm về sự đáng sợ của Kiếm Hoàng.

Một lúc lâu sau, lão già kia mới mở miệng nói:

- Nếu hôm nay các người đã tới, lão phu sẽ cho các người một chút tạo hóa.

Lão lại yên lặng nhìn lướt qua sáu người Lục Thanh. Đặc biệt là Long Tuyết, lão già hơi dừng lại một chút định nói gì đó nhưng rồi không mở miệng.

- Nhị điện chủ! Năm nay trong Lôi Trì có đầy Thiên lôi hay không?

Một người trung niên đứng bên cạnh, mở miệng nói:

- Đại điện chủ! Ý của ngài là. ..

- Không biết ba vị cảm thấy thế nào? - Lão già quay đầu nhìn hai người còn lại.

Cả ba vị điện chủ đều im lặng trầm tư. Lão già thấy vậy cũng không quấy rầy, im lặng chờ đợi quyết định của họ.

- Lôi Trì?

Sáu người Lục Thanh đều cảm thấy ngạc nhiên bởi nơi đó không ngờ lại có thể giữ được Thiên Lôi.

Lục Thanh hơi cảm nhận được ánh mắt của mười gã đại sư bên cạnh không hay lắm. Có điều bọn họ e ngại điều gì đó nên vẫn giữ im lặng.

Một lúc sau, ba vị điện chủ liếc mắt nhìn nhau rồi gật đầu.

Lần này, Lục Thanh cảm thấy những ánh mắt xung quanh chợt rung động mấy cái. Nếu hồn thức của hắn không mạnh thì không thể phát hiện ra điều đó.

“Không biết Lôi Trì là thứ gì mà khiến cho mười vị đại sư lại mất bình tĩnh như vậy. ” Lục Thanh nghĩ thầm. Đồng thời, hắn còn cảm nhận được có mấy ánh mắt khó chịu. Có điều với sự có mặt của bốn vị điện chủ nên họ không làm gì cả.

Lão già nhìn sáu người Lục Thanh, nói:

- Trên núi Thanh Phàm có một Lôi Trì chính là do tông sư của thần điện trên Kiếm Thần sơn ở giới Tử Hoàng, tập hợp ba lần lôi kiếp của Kiếm Hoàng mà tạo ra, trong đó có ẩn chứa quy tắc của trời. Hôm nay, các người cứ về khách viện mà nghỉ ngơi cho tốt. Để ngày mai Lôi Trì đầy đủ sẽ cho các người tới đó một lần. Còn việc có thể chịu được bao nhiêu thời gian, hiểu được nhiều hay ít thì còn phụ thuộc vào các người.

Lần này, sáu người Lục Thanh cùng cả kinh. Không ngờ Lôi Trì lại do tông sư của Kiếm Thần sơn ra tay. Ba lần lôi kiếp, quy tắc của trời đất? Vào lúc này, sáu người Lục Thanh cũng hiểu được ánh mắt của mười vị đại sư kia tại sao lại như vậy. Có thể chạm tới lực Lôi kiếp, tiếp xúc với quy luật của thiên đạo thì giá trị của Lôi Trì không thể tính toán được.

Hơn nữa, từ lời nói của đại điện chủ thì Lôi Trì hình như phải cần thời gian một năm mới có thể đầy lại. Nó cũng không thể sử dụng một cách vô hạn. Nói cách khác, nhóm người của Lục Thanh rất có thể đã chiếm vị trí của người khác vào năm nay.

Lục Thanh có chút bất đắc dĩ. Hắn không ngờ tới Thanh Phàm điện lại va chạm với lợi ích của các vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Nhưng có thể bước vào Lôi Trì, cơ hội như vậy đối với sự linh ngộ cảnh giới chắc chắn là rất lớn, có thể nâng cao thực lực. Đặc biệt là uy hiếp sau bốn năm nữa, cho dù biết trước nhưng Lục Thanh cũng không chấp nhận buông xuôi.

- Được rồi! Trên đường tới đây các người chịu nhiều mệt mỏi. Hôm nay hãy nghỉ ngơi cho thật tốt để cho tinh thần ổn định thì ngày mai mới có thể có được kết quả cao nhất. - Lão già lại mở miệng nói.

- Đại điện chủ! Ta có chuyện muốn nói.

“Đến rồi!”

Lúc trước, Lục Thanh đã cảm thấy có hai ánh mắt không tốt đang định mở miệng nhưng rồi họ cố nhịn. Nhưng tới giờ phút này, sau khi mọi việc đã định, họ cũng không kìm được nữa.

Đây là một vị Kiếm Vương trung thiên vị, thân hình gầy yếu. Nhưng cũng có người nào dám nghi ngờ lực lượng mạnh mẽ đang ẩn chứa trong thân thể y. Từ sự dao động của khí hệ Thổ xung quanh, Lục Thanh biết đây là một vị Kiếm Vương tu luyện kiếm khí hệ Thổ.

- A! Không biết cửu trưởng lão có gì muốn nói. - Lão già liếc mắt nhìn rồi lên tiếng.

Người đó hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại rồi mới mở miệng nói:

- Không biết năm nay sẽ an bài tám người bọn ta thế nào?

- Các người? Năm nay thì thôi. Sang năm vào lại. - Lão già nhú mày, mở miệng nói.

- Nhưng căn cứ và quy định của điện thì Lôi Trì chỉ được dùng cho trưởng lão trong điện để lĩnh ngộ. Mong đại điện chủ quyết định lại. Ta đã đợi một năm, có rất nhiều thể ngộ cần nhanh chóng xác định. - Một câu nói của người đó lôi tất cả những người khác vào trong. Cũng không ai mở miệng hiển nhiên là đồng ý với lời nói của y.

- Điện quy là quy định do điện chủ đưa ra nên cũng có thể thay đổi. Có điều ý của trưởng lão, lão phu cũng hiểu được. Năm nay các người chịu thiệt một lần đi. Nếu có yêu cầu gì thì có thể nói ra. Chỉ cần không khó khăn quá, lão phu có thể bồi thường cho các người. - Lão già nhìn người đó, hơi trầm ngâm một lúc rồi mở miệng nói như vậy.

Trong mắt vị trưởng lão đó xuất hiện một chút lạnh lẽo. Tuy rằng nó chỉ thoáng lóe lên rồi biết mất. Nhưng bây giờ, Lục Thanh đã hiểu được căn nguyên của trời đất nên cảm nhận được rất rõ sự thay đổi xung quanh. Cho dù sát khí của người đó ẩn giấu rất tốt, nhưng Lục Thanh vẫn cảm ứng được.

Ánh mắt của Lục Thanh hơi lạnh đi. Hắn đã đoán được yêu cầu mà người đó định nói ra là cái gì.

- Tại hạ cũng không có yêu cầu gì. Chỉ có điều từng nghe đồn rằng trong số Kiếm Sứ Kim Thiên của Tử Hà tông có một người tu luyện Phong Lôi kiếm khí. Đó là một thiên tài. Thậm chí ở dãy núi linh thú từng đánh bại một người mới bước vào Kiếm vương tiểu thiên vị. Trên Bích Lạc hải làm cho hai gã Kiếm Vương trung thiên vị của Sinh Tử môn phải bại. Vì vậy mà tại hạ ngứa tay muốn luận bàn với người đó một lần để cho tại hạ xem người có thể bước vào Lôi Trì có được thực lực thế nào. Có như thế, ta không có ý kiến gì nữa.

- Đại điện chủ! Ngài thấy thế nào?

- Chắc là không có vấn đề gì. Lục Thanh đã đạt tới cảnh giới Kiếm xuất pháp tùy, qua phá căn nguyên (xuất kiếm tùy ý, xuyên phá căn nguyên của mọi thứ). Căn cứ theo những tin tức nhận được thì Quân Mạc Vãn của Thần Phong vực đã chết trong tay hắn.

- Sao có thể như vậy? Quân Mạc Vãn đã đạt tới Kiếm Vương trung thiên vị, tu luyện Sát Lục kiếm khí mà vẫn chết trong tay hắn?

- Đúng thế! Nhưng đó cũng chỉ là sự suy đoán mà thôi. Trận chiến đó mặc dù không có ai nhìn thấy kết quả nhưng sau đó hai đại chủ vực của Thần Phong vực đều biến mất. Rất có thể là chết trong tay Lục Thanh.

- Ý của điện chủ là. ...

- Đồng ý với y đi. Thuận tiện xem thực lực của Lục Thanh như thế nào. Đối với thực lực của hắn, lão phu cảm thấy rất hứng thú.

Bốn người truyền âm một lúc rồi lão già nhìn về phía Lục Thanh, nói:

- Không biết ý của Lục tiểu hữu như thế nào? Nếu cảm thấy khó xử thì thôi.

Lục Thanh rùng mình một cái rồi bước ra. Mặc dù lời nói của lão già như quan tâm tới hắn nhưng với đại thể của Tử Hà tông trên người, cho dù là khiêu chiến như thế nào, hắn cũng không thể lùi bước. Một câu nói đó đã chặn kín đường lui của Lục Thanh. Có điểm khó xử? Có ai tin được điều đó? Nếu không chấp nhận thì chắc chắn chỉ có được sự cười nhạo mà thôi

422. Chương 181: Lôi Trì Nhập Đạo (trung)

Vốn đối với sáu người Lục Thanh, Lý Nguyên Bộ chỉ tới để nhìn xem thế nào. Thân là trưởng lão của Kiếm Thần điện trong giới Thanh Phàm, cho dù là tông chủ của tông môn cấp Thanh Phàm khi gặp cũng phải thi lễ, hỏi thăm. Không ngờ tới lúc này lại bị sáu tên tiểu bối chiếm mất cơ hội đi với Lôi Trì cả y.

Lôi Trì! Mỗi lần chỉ có thể đi vào tám người. Đối với những người đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn như họ mà nói thì với tu vi Kiếm Vương là có thể chạm vào lực Lôi Kiếp trong Lôi Trì, cảm ứng được một chút oai nghiêm của trời. Thậm chí nếu hiểu được một chút quy luật thì đối với sự linh ngộ cảnh giới của họ có rất nhiều kết quả tốt.

Ưu đãi đó, mỗi lần đều sánh với hai ba năm tự mình lĩnh ngộ. Thời gian đối với đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mà nói là một thứ rất quan trọng. Đạt tới thực lực của họ, ai cũng muốn tiến thêm từng bước một.

Đối với quyết định của đại diện chủ đã tước mất của Lý Nguyên Bộ ít nhất thời gian hai năm. Nhưng y cũng không dám thể hiện sự khó chịu đối với đại diện chủ. Vì vậy mà sáu người Lục Thanh trở thành vật trút giận của y.

Đặc biệt là tin tức truyền tới trước đó, thì người thanh niên trước mặt y có thể đánh bại một người mới bước vào Kiếm Vương tiểu thiên vị, làm cho hai gã mới bước vào Kiếm Vương trung thiên vị bỏ chạy. Như vậy, quyết định của đại diện chủ có thể nói tất cả đều vì người này.

Lý Nguyên Bộ yên lặng nhìn Lục Thanh, nói:

- Không biết tại hạ có thể có được cơ hội đó không?

Lục Thanh xoay người lại, nét mặt thần nhiên nhìn Lý Nguyên Bộ rồi trầm giọng nói:

- Nếu trưởng lão đã có lời thì Lục Thanh nào dám không tuân lệnh?

Bất ngờ, Nhiếp Thanh Thiên cũng bước lên, vượt qua Lục Thanh, nói:

- Trưởng lão là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Cho dù thế nào thì Lục Thanh cũng chưa bước vào cảnh giới đó. Tiền bối làm như vậy dường như không ổn.

Ý tứ của Nhiếp Thanh Thiên rất rõ ràng khiến cho Lý Nguyên Bộ biến sắc. Nhưng y lập tức lắc đầu, nói:

- Kiếm giả chỉ nhìn thực lực mà chẳng cần biết tới tu vi.

Một lão già khác cũng gật đầu, nói:

- Cửu trưởng lão nói đúng. Trên Kiếm Thần đại lục chỉ biết tới thực lực, chẳng cần quan tâm tới tu vi. Đặc biệt khi tới cảnh giới Kiếm Hồn, tu vi không phải là thứ để đánh giá thực lực nữa.

Nghe lão già nói vậy, Nhiếp Thanh Thiên còn định nói tiếp thì Lục Thanh đã bước tới đứng trước mặt hắn.

- Yên tâm! Ta vì Tử Hà tông sẽ không lùi bước. - Lục Thanh mở miệng nói.

Muốn nói chuyện là phải có thực lực. Đối mặt với bao nhiêu là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, thậm chí là bốn vị Kiếm Hoàng, Nhiếp Thanh Thiên dám đứng ra khiến cho Lục Thanh cảm thấy lo lắng. Đồng thời, đại thể của tông môn trên người bọn họ bắt đầu nhanh chóng dồn về phía Lục Thanh. Trên người Lục Thanh cũng bắt đầu xuất hiện một thứ ý chí chiến đấu rất mạnh. Ý chí chiến đấu đó cho dù là chín vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng phải thay đổi nét mặt.

- Cảm ơn các người. - Lục Thanh mở miệng nói. Hắn có thể cảm nhận được trên người của Nhiếp Thanh Thiên khí thế cũng bắt đầu dao động. Mặc dù không phát ra nhưng hắn cũng chẳng nghi ngờ cho dù đối mặt với đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, kể cả là cả chín vị có ra tay họ cũng không hề lui bước.

Năm người Nhiếp Thanh Thiên sững sốt. Nhưng ngay lập tức, cả năm người đều hiểu ra chuyện gì đó liền im lặng.

Hai bên điện Thanh Phàm là hai khoảng đất trống rộng gần trăm trượng. Trên đó không hề bố trí bất cứ một thứ gì. Trên một khoảng đất, Lục Thanh và Lý Nguyên Bộ đứng ở hai đầu. Xung quanh bọn họ có một vầng sáng màu xanh trắng bao phủ.

Vàng sáng màu xanh trắng ẩn chứa thuộc tính chính là khí Trường Sinh của hệ Mộc. Lục Thanh có thể cảm ứng được trong không khí tràn ngập sức sống mà khí hệ Mộc bình thường không thể nào sánh nổi.

Trong vòng khí Trường Sinh, Lục Thanh cảm nhận được uy nghiêm mạnh mẽ của Thiên đạo. Đồng thời, trong đó còn ẩn chứa một thứ gì đó khó hiểu. Tuy rằng thứ đó rất mờ nhạt nhưng lại khiến cho Lục Thanh cảm thấy bị uy hiếp. Lục Thanh có cảm giác, chỉ cần nó chuyển động, lập tức hắn sẽ bị xóa bỏ. Cho dù bây giờ, hắn đã có được kiếm thể Thanh Phàm nhưng cũng vẫn không thể ngăn cản được nó.

“Đây là quy tắc hay sao?” Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. So với Lý Nguyên Bộ trước mặt, cái vòng khí Trường Sinh này mới thực sự khiến cho hắn e ngại.

Nhưng vào lúc này, Lý Nguyên Bộ đứng đối diện thấy nét mặt của Lục Thanh ngưng trọng liền nghĩ đó là do phải đối địch với mình. Y không ngờ rằng thực ra Lục Thanh chẳng thèm coi y vào đâu. Bất chấp y có tu vi Kiếm Vương trung thiên vị đỉnh phong.

Tất nhiên, những tin tức truyền đến, y không biết rằng hai đại vực chủ của Thần Phong vực cùng biết mất. Trong hai người đó có một người với thực lực chẳng hề thua kém y. Nếu biết, cho dù trong lòng có tức giận đến mấy, y cũng không xuất thủ.

Trong suy nghĩ của Lý Nguyên Bộ, tu vi của Lục Thanh cho dù lĩnh ngộ được đạo Kiếm Hồn thì có thể nói là rất khó khăn mới có thể đuổi được hai gã Kiếm Vương trung thiên vị của Sinh Tử môn. Lúc đó, chắc hẳn phải dựa vào thân pháp hơn người và kiếm thức hùng mạnh mới có thể thoát thân. Ngoại trừ lý do đó ra, cũng chẳng còn sự lý giải nào nữa.

Lúc này, đối mặt với Lục Thanh, mặc dù Lý Nguyên Bộ có ý giết người nhưng y cũng phải cân nhắc. Có thể trở thành đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, y cũng có được thiên phú trời cho. Vì vậy mà y biết rằng nếu giết Lục Thanh, chẳng những sẽ khiến cho bốn vị điện chủ tức giận mà sau đó, Tử Hà tông cũng chẳng bỏ qua. Đặc biệt trong đó còn có một vị Kiếm Hoàng vượt qua hai lần Lôi kiếp. Một nhân tài như Lục Thanh chắc chắn sẽ được coi trọng, thậm chí có thể trở thành tông chủ đời tiếp theo cũng là chuyện có thể.

Vì vậy mà Lý Nguyên tính toán làm cho Lục Thanh chịu trọng thương mới có thể bỏ được cơn tức trong lòng. Mà nếu bị trọng thương thì thể xác và tinh thần chắc chắn không được sung mãn nhất vì vậy mà ngày mai đi vào Lôi Trì sẽ không thu hoạch được điều gì. Đây mới là mục đích thực sự của Lý Nguyên Bộ.

Ta bị tước đoạt thì người khác cũng đừng có được như ý.

Từ lòng bàn chân, Lục Thanh cảm nhận mặt đất mà cảm khái. Chủ điện Kiếm Thần đúng là chủ điện. Không ngờ mặt đất dưới chân đều là huyền thiết. Bên cạnh đó, có lực kiếm trận cấp thiên phổ vào khiến cho Lục Thanh có cảm giác, cho dù hắn có dốc hết sức đập cũng chẳng phá hoại được bao nhiêu.

Đối với Lý Nguyên Bộ, từ khi y lộ ra sát ý, Lục Thanh đã cảm thấy khó chịu. Tuy nói bọn họ chiếm Lôi Trì nhưng trong số mười vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng chỉ có một mình y nhảy ra.

- Được rồi! Hai người ra tay không được lấy tính mạng của người khác. Trận chiến này chỉ là luận bàn, điểm tới là dừng.

Một người trung niên khác, đứng bên cạnh lão già, mở miệng nói.

Không khí trong điện Thanh Phàm có chút nặng nề hẳn lên. Ánh mắt mọi người đều chăm chú về phía hai người Lục Thanh. Chín vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đã đứng hết dãy. Đối với Lục Thanh, tất cả bọn họ đều đã nghe thấy nên bây giờ cũng muốn nhìn xem.

Năm người Nhiếp Thanh Thiên đứng ở bên. So với Lục Thanh, ánh mắt của họ nhìn Lý Nguyên Bộ tỏ rõ sự lạnh lùng. Từ khí thể trên người y, họ đem so sánh với khí thể của Quân Mạc Vấn thì thấy cũng không mạnh như vậy. Nói cách khác, người này cùng lắm cũng chỉ có tu vi Kiếm Vương trung thiên vị đỉnh phong. Đồng thời, từ ánh sáng màu vàng của khí hệ Thổ tỏa ra từ người y có thể thấy là tu luyện Kiếm Cương hệ Thổ.

Chưa nói tới kiếm pháp tinh thâm, cho dù có được pháp tướng thì Lục Thanh cũng sẽ cho y cơ hội hay sao?

Trong tích tắc, khi lời tuyên bố bắt đầu, trên người Lý Nguyên Bộ, một làn khí rất nặng bắt đầu dâng lên. Khuôn mặt gầy yếu cũng trở nên trầm ổn. Lục Thanh không ngờ được một người như vậy lại có thể lĩnh

ngộ được khí hệ Thổ bao dung như thế.

Uy áp của Kiếm Vương trung thiên vị từ trên cao giáng xuống khiến cho lực trời đất trong phạm vi vài dặm nhanh chóng hội tụ, trấn áp trên người Lục Thanh. Nhanh chế áp chế khiến cho Lý Nguyên Bộ cảm thấy đặc ý. Trong suy nghĩ của y thì đối phương đã bị thanh thể của mình trấn áp, lại có thêm cả lực trời đất thì chỉ có thể ngoan ngoãn mà thôi.

Nhưng Lục Thanh cũng chẳng có chút khách khí. Vào lúc này, đại thể của tông môn hội tụ trên người hắn liền bùng phát. Bên trong đó còn ẩn chứa kiếm ý của hắn và oai nghiêm của Thiên đạo khiến cho lực thiên địa xung quanh chậm tới liền tan biến.

Hắn bước nhẹ một cái khiến cho chín vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn trong đó có cả hai vị Kiếm Tông liền thay đổi sắc mặt.

Một bước đó của hắn đã vượt qua khoảng cách trăm trượng trong nháy mắt. Kiếm chỉ của hắn chĩa ngang, bên trên ngưng kết một đạo Phong Lô kiếm khí dài ba thước. Kiếm chỉ chém nhẹ một cái khiến cho Kiếm Cương hệ Thổ đang ngưng tụ quanh người Lý Nguyên Bộ chợt tán loạn.

Sắc mặt Lý Nguyên Bộ lập tức tái nhợt bởi một kiếm của Lục Thanh chẳng khác nào khắc tinh với Kiếm Cương hệ Thổ của y. Một kiếm đó làm cho Kiếm Cương hệ Thổ của y tán loạn, đồng thời cũng khiến cho y cảm thấy có chút gì đó quen thuộc.

Khi kiếm chỉ của Lục Thanh đi được một nửa, Lý Nguyên Bộ liền cảm thấy kinh hãi.

“Kiếm xuất pháp tùy, xuyên phá căn nguyên. ”

Ngay sau đó, thanh kiếm Thanh Phàm sau lưng y liền ra khỏi vỏ. Một đạo Kiếm Cương hệ Thổ trăm trượng chợt chém xuống đầu Lục Thanh.

Sắc mặt của hắn phát lạnh. Trong phút chốc, đạo kiếm khí dài ba thước trên kiếm chỉ của Lục Thanh chợt biến mất. Chẳng còn một chút kiếm khí bảo vệ, kiếm chỉ nơi tay phải hắn rút về, nắm lại thành quyền. Rồi một vầng tia sáng màu xanh lóe lên trên nắm tay rồi biến mất.

Thời điểm này, tâm thần của Lục Thanh vô cùng yên tĩnh. Hắn nhìn nắm tay phải của mình như chậm rãi thay đổi khiến cho không gian xung quanh bị kéo dài ra vô hạn. Từ từ, nắm tay của hắn kéo dài biến thành một thanh trường kiếm màu xanh. Các loại khí xung quanh trở nên tán loạn.

423. Chương 182: Lô Trì Nhập Đạo (hạ)

Nếu như nói trước kia hóa kiếm thành quyền chỉ là biến quyền thành kiếm để mà dùng. Thì vào lúc này, trong suy nghĩ của Lục Thanh, quyền và kiếm chẳng có gì khác nhau. Một quyền đó đánh ra, trong không khí vẫn vang lên tiếng kiếm ngân. Tiếng kiếm ngân đó chỉ có những người đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn mới có thể nghe được bởi sự rung động đó xuất phát từ nơi căn nguyên. Tiếng kiếm ngân vang lên từ quyền của Lục Thanh khiến cho trong suy nghĩ của mọi người cánh tay của hắn chẳng khác gì một thanh thần kiếm sắc bén.

- Vạn pháp quy tông!

Lão già ở vị trí đầu, đứng phất dậy. Ba gã điện chủ khác cũng đứng lên theo. Trong ánh mắt của họ lần đầu tiên xuất hiện sự kinh ngạc.

- Đại điện chủ! Đây. .. - Một người trung niên bên cạnh hơi chần chừ rồi nói.

- Xem ra khi ở dãy núi linh thú, bọn họ đã có thu hoạch rất lớn. Vạn pháp quy tông không phải là thứ mà một người bình thường có thể lĩnh ngộ. Chỉ có người nào thấy được quyền pháp của tộc Thiên Linh, cảm nhận quyền thể trong đó thì mới có thể làm được. Không ngờ hắn lại có thể đạt tới cảnh giới kiếm cũng là quyền, vượt qua cánh cửa vạn pháp quy tông, chính thức bước vào con đường mới. - Lão già trầm giọng nói.

Trong vòng sáng của Trường Sinh khí, dưới một quyền của Lục Thanh, thân thể hắn như to thêm một vòng. Mặt đất bằng huyền thiết bị hắn đạp một cái phát ra tiếng động kinh người, khiến cho cả đại điện phải rung rinh. Chân phải của Lục Thanh chìm sâu vào mặt đất tận mấy tấc.

Gần như trong tích tắc khi Kiếm Cương và nắm tay va chạm với nhau, một tiếng long ngâm từ trong miệng Lục Thanh phát ra. Đại thể vốn bao quanh người hắn bị tiếng long ngâm đó kích thích mà bốc lên cao từ từ hiện ra hư ảnh của một con Chân Long đang ngửa mặt lên trời gầm rú. Ngay sau đó nó liền chui vào lưng của Lục Thanh.

Vào lúc này, Luyện Tâm kiếm cảm thấy trong huyết mạch của mình như có một con Chân Long di chuyển. Đại thể vô cùng vô tận theo Long uy của Chân Long khiến cho khí huyết trong người Lục Thanh sôi lên sùng sục. Trong nháy mắt, Lục Thanh có cảm giác hắn như biến thành một con Chân Long khổng lồ với cái đầu khổng lồ đang ngửa lên trời, tản ra một sự uy nghiêm vô cùng vô tận trong trời đất. Hắn chính là trời, cũng chính là đất. Lý Nguyên Bộ đứng trước mặt hắn chẳng khác gì một sinh vật nhỏ bé đang giãy dụa trước thiên uy.

Những luồng lực lượng từ nắm tay phải của Lục Thanh lao ra. Trên quyền phải của hắn, một con Chân Long xuất hiện, với những cái chân rất thật. Bấy cái chân của nó tỏa ra hào quang. Oai nghiêm vô cùng vô tận của Thiên đạo tập trung vào một quyền này của hắn.

Lúc này, cho dù là tứ đại điện chủ cũng đều biến sắc.

- Lý Nguyên Bộ! Mau lui lại.

Hiện giờ, cho dù thăng ngốc cũng biết được một quyền này của Lục Thanh không thể đón được. Nhưng oai nghiêm của Thiên đạo gần như khiến cho tinh thần của Lý Nguyên Bộ vỡ nát để cho long trảo trên quyền của Lục Thanh nắm được thần kiếm Huyền Thổ. Lý Nguyên Bộ không rút ra được. Đối diện với tử vong, y chỉ còn cách buông thần kiếm, hóa thành một đạo kiếm quang màu vàng, bắn ngược về phía sau.

Một quyền này bao hàm toàn bộ sự linh ngộ của Lục Thanh, hội tụ tất cả đại thể của Tử Hà tông và Kiếm ý mà thăng hoa biến thành oai nghiêm của Thiên đạo. Ngay cả lực lượng của Chân Long cũng bị một quyền đó phát ra. Trước nắm tay phải của Lục Thanh, một vòng gợn sóng trong không gian xuất hiện, tản ra xung quanh, phá nát đạo Kiếm Cương hệ Thổ trong nháy mắt. Ngay cả thanh thần kiếm Huyền Thổ cũng bị cuốn vào trong đó rồi gần như trong phút chốc hóa thành bụi phấn.

Mặc dù, Lý Nguyên Bộ lui lại cực nhanh nhưng đối diện với gợn sóng vẫn có một cái long trảo vượt qua khoảng không tới trước mặt y. Kinh lực vô cùng vô tận khiến cho sắc mặt y trắng bệch.

Lão giờ đứng đầu nhướng mày, vươn tay phải một cái. lát sau, vòng sáng Trường Sinh khí đang bao quanh hai người Lục Thanh chợt vang lên một tiếng kiếm ngân. Tiếng kiếm ngân đó hết sức bình thản không có gì đặc biệt nhưng lại ẩn chứa một thứ lực lượng quái dị. Đối diện với nó cho dù là oai nghiêm của thiên đạo cũng phải lùi bước. Trên cái long trảo kia chợt xuất hiện ánh hào quang màu trắng. Rồi chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, long trảo liền biến mất.

Sau khi phát ra một quyền đó, Lục Thanh cũng từ trong trạng thái khó hiểu kia tỉnh lại. Cảm nhận lực lượng đáng sợ trong tấm màn khí Trường Sinh, hắn biết là đại điện chủ đã ra tay. Lục Thanh lập tức dừng bước, nhanh chóng lui lại mười trượng.

Nhìn làn sóng không gian mãnh liệt phía trước, Lục Thanh không dám tin vào mắt mình. Đó là do một quyền của hắn vừa rồi tạo ra? Một quyền đó hắn cảm thấy toàn bộ đại thể của Tử Hà tông được huyết mạch của Chân Long kích thích dung hòa với. Trong khoảng khắc đó, hắn dường như hóa thân thành rồng, có được thực lực của Chân Long. Một quyền đó cũng chẳng khác gì kiếm, dung hợp linh ngộ của hắn cùng với sự bùng nổ của thân thể tương đương với thanh thần kiếm Thanh Phàm.

Từ trước tới nay, đây là một kiếm mạnh nhất của hắn.

Lục Thanh có chút tiếc nuối. Bởi vì hắn biết một quyền đó là do hắn mượn cả đại thể của hơn hai trăm vạn người Tử Hà tông. Đợi cho tới khi bình yên, đại thể mất đi, hắn sẽ trở lại như cũ.

Mặc dù như vậy thì Lục Thanh cũng rất hài lòng. Vừa rồi, hắn đã bước chân vào cánh cửa vạn pháp quy tông, bước chân lên một con đường mới. Từ nay về sau, quyền và kiếm chẳng có gì khác biệt.

Trong lòng Lục Thanh quyết định cho tới khi trở về tông môn sẽ phải bế quan. Chỉ cần có thể dung hợp được những gì đã lĩnh ngộ, kiếm thể Thanh Phàm của hắn tất nhiên có thể phát ra lực lượng tương đương với Tử Tiêu Phong Lôi kiếm.

Vạn pháp quy tông! Trên con đường kiếm đạo có thể khiến cho mọi vật đều hóa thành kiếm đạo, thứ gì cũng có thể trở thành kiếm.

Quyền là kiếm mà kiếm thể Thanh Phàm cũng là kiếm.

Vào lúc này, ánh mắt của chín vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn nhìn Lục Thanh đã có một sự thay đổi. Hai vị Kiếm Tông còn tốt, ánh mắt chỉ có một sự ngưng trọng. Còn chín vị Kiếm Vương thì trong mắt không giấu được sự kinh hãi. Người thanh niên trước mắt họ không chỉ đâm ra một quyền vang lên tiếng kiếm ngân, mà một quyền đó còn tạo ra gợn sóng đánh nát một thanh thần kiếm Thanh Phàm trung phẩm. Mặc dù là mượn đại thể tiến cấp của cả một tông môn, nhưng bọn họ cũng không thể làm được như Lục Thanh.

Gần như cùng một lúc, sự coi thường trong lòng chín vị đại sư đều biến mất. Sự oán hận về việc Lôi Trì cũng tan thành mây khói. Một người như vậy, bây giờ bọn họ chỉ có ý nghĩ muốn kết giao. Nếu không thì để lại một chút ấn tượng mới được.

- Hay cho một cái Vạn Pháp quy tông. Một kiếm của Lục tiểu hữu thực sự khiến cho lão phu mở rộng tầm mắt. Không chỉ tụ tập đại thể của cả một tông, biến quyền thành kiếm, lại còn phát ra cả lực lượng của Chân Long. Có thể dung hợp Long khí để tạo ra long uy, Lục tiểu hữu đúng là may mắn.

Lão già điện chủ phát tay làm cho màn hào quang biến mất. Ánh mắt của lão tỏa sáng mà lên tiếng khen ngợi.

Lần đầu tiên, ánh mắt ba vị Kiếm Hoàng điện chủ nhìn về phía Lục Thanh trịnh trọng hẳn lên. Hiển nhiên là một kiếm đó của hắn đã được bọn họ công nhận.

- Đại điện chủ! Hắn muốn giết. ..

- Câm miệng. - Ánh mắt của lão già lạnh lẽo, quát lên:

- Vừa rồi Lục tiểu hữu rơi vào trong sự lĩnh ngộ. Tài nghệ người không bằng người lại có lòng dạ hẹp hòi. Người đi đi, từ nay về sau, điện Thanh Phàm không có Cửu trưởng lão như người nữa.

- Đại điện chủ!

Lý Nguyên Bộ nghe thấy vậy mà kinh hãi. Sắc mặt còn trắng bệch hơn cả trận chiến với Lục Thanh.

- Không cần phải nói nhiều. Đứng trong Kiếm Thần điện phải dung hòa với mọi thứ, công chính nghiêm minh. Tầm lòng của người không đủ sức để đứng ở điện Thanh Phàm. Ý ta đã quyết, người lui ra.

Lý Nguyên Bộ nhếch mép cười thảm. Ở điện Thanh Phàm bao nhiêu năm như vậy, y cũng biết bình thường đại điện chủ rất dễ nói chuyện nhưng một khi đã quyết định đó là không thể sử đổi, không hề có chuyện thương lượng.

Lý Nguyên Bộ nhìn Lục Thanh với ánh mắt oán độc, rồi hóa thành một đạo kiếm quang, bay ra khỏi điện Thanh Phàm.

- Để cho Lục tiểu hữu chê cười. - Lão già mỉm cười ôn hòa, rồi quay sang chín người khác, nói:

- Thập trưởng lão! Người đưa sáu người Lục tiểu hữu đi nghỉ tạm đi.

- Lẽ ra nên như vậy.

Từ trong chín người, một người trung niên bước ra, cung kính nói. Tuy rằng cũng là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn nhưng giữa Kiếm Hoàng và Kiếm Vương chẳng khác nào trời và đất.

Kiếm Vương là cảnh giới đầu tiên khi bước vào Kiếm Hồn. Đây là cảnh giới kém nhất.

Sau đó, Thập trưởng lão liền dẫn sáu người Lục Thanh ra khỏi điện. Qua trận chiến vừa rồi, lão nói chuyện với mấy người Lục Thanh hết sức vui vẻ, không hề có chút coi thường. Đi tới đâu, lão cũng giới thiệu cho

sáu người Lục Thanh một chút. Mất nửa canh giờ mới có thể xếp sáu người Lục Thanh vào trong một khách viện rồi mới rời đi.

Ánh mắt Lục Thanh thản nhiên nhìn tất cả mọi việc diễn ra. Thực lực thay đổi thì mối quan hệ giữa người với người cũng thay đổi. Như vị Thập trưởng lão này lúc trước Lục Thanh có thể nhận thấy ánh mắt của y không hề có chút tốt đẹp, nhưng không ngờ trong nháy mắt đã thay đổi như vậy. Nói cho cùng, tất cả vẫn là thực lực.

Cho tới bây giờ, sáu người Lục Thanh mới hiểu được rằng thực lực quyết định địa vị.

Cứ như vậy tĩnh tu một đêm. Sáng sớm hôm sau, sáu người Lục Thanh dưới sự hướng dẫn của Thập trưởng lão lại tới trước điện Thanh Phàm. Dĩ nhiên, bốn vị đại điện chủ đã chờ trước cửa.

- Bái kiến bốn vị điện chủ. - Sáu người Lục Thanh đồng thời thi lễ.
- Không cần phải đa lễ. - Gần như không đợi sáu người Lục Thanh bái, đại điện chủ liền phát ra một đạo lực trời đất nâng sáu người lên.
- Lục tiểu hữu! Lôi Trì vào lúc có tia nắng ban mai đã viên mãn. Các ngươi đi theo chúng ta.

424. Chương 183: Pháp Tắc

Thanh Phàm sơn.

Những trận cuồng phong gào thét nhưng không làm cho vạt áo của mọi người lay động. Xung quanh sáu người Lục Thanh, không khí bị lực trời đất trấn áp.

Từ xa nhìn lại, Thanh Phàm sơn giống như một cái đài đá ngay ngắn. Nhưng khi tới gần sẽ phát hiện ra rằng toàn bộ ngọn núi có rất nhiều những mồm núi chia ra xung quanh.

Sáu người Lục Thanh đi theo bốn vị điện chủ lên trên ngọn núi. Cảnh tượng xung quanh tuyệt đẹp khiến cho sáu người Lục Thanh cảm thấy bồi hồi. Họ quay đầu nhìn về phía Tử Hà tông. Dải bình nguyên dài trước mắt cũng với những dãy núi lớn ở xa khiến cho sáu người xúc động.

Đây là nơi tối cao trong giới Thanh Phàm đồng thời cũng là nơi có thể lực mạnh nhất. Ngọn núi lớn của Kiếm Thần chủ điện, hay Thanh Phàm sơn ẩn chứa đại thể và uy nghiêm của Kiếm Thần điện. Đứng trên đó, không có người nào có thể tin rằng lại có thể dẫm chân lên một nơi như vậy.

- Thế nào? Cảm nhận đại thể của Thanh Phàm sơn ra sao? - Một vị đại điện chủ lạnh lùng:
- Năm đó, lần đầu tiên ta đặt chân lên đây cũng có tâm trạng giống như của các ngươi. Có điều, nhiều năm qua, thời gian trôi đi, tâm trạng cũng từ từ bình ổn lại. Không còn sự sắc bén như các ngươi nữa. Con đường kiếm đạo đúng là quá khó khăn.
- Lão già hít một hơi thật sâu rồi dừng bước trước mặt Lục Thanh. Ba vị điện chủ khác hoàn toàn tôn kính lão già, không nói tiếng nào, đứng sang một bên.
- Đại điện chủ đã đạt tới cảnh giới như vậy, chẳng lẽ không chạm tới một bước nào đó sao? - Lục Thanh chần chờ rồi mở miệng nói.
- Lục tiểu hữu nhận ra lão phu có được cái gì? - Lão già sững sờ, không ngờ Lục Thanh lại hỏi như vậy.
- Lúc trước, đại điện chủ tạo ra bức màn bằng khí Trường Sinh, văn bối có cảm giác một thứ gì đó rất đáng sợ của thiên đạo.
- Pháp tắc? Lục tiểu hữu cảm nhận được pháp tắc?
- Lúc này, lão già và ba vị điện chủ nhìn nhau rồi cùng quanh sang hỏi.
- Hình như đó là một thứ lực lượng oai nghiêm của thiên đạo. - Lục Thanh gật đầu nói.

Đêm qua, trong lúc nói chuyện với Diệp lão, Lục Thanh đã biết được thực lực của Kiếm Hoàng và Kiếm Tông khác nhau như thế nào. Nó cũng chẳng khác gì giữa Kiếm Chủ và Kiếm Vương. Chỉ có điều giữa hai

cảnh giới đó, bắt đầu nhận lần khảo nghiệm thứ hai của trời đất. Thực lực từ đó bắt đầu có sự biến hóa long trời lở đất.

Trong đó thì quan trọng nhất chính là pháp tắc.

Pháp tắc là một thứ gì đó hư vô mờ mịt. Có thể nói, mỗi một loại thuộc tính đều có pháp tắc tồn tại trong trời đất. Cho dù là nhân đạo cũng không ngoại lệ.

Pháp tắc của thuộc tính có thể nói là những điểm cơ bản nhất. Nếu như nói các loại thuộc tính tạo nên thế giới này thì pháp tắc chính là thứ mà không chế chúng.

Thợ săn dùng kiếm đi săn dã thú. Pháp tắc ở đây chính là đôi bàn tay của người thợ săn. Mặc dù ở một mức độ nào đó, độ sắc bén của kiếm cũng có thể làm cho dã thú bị thương, nhưng mức độ hữu hạn. Còn pháp tắc chính là bàn tay của người thợ săn, qua đó với thanh kiếm có thể đánh đầu trắng đó, giết được dã thú.

Mỗi một người có một loại kiếm khí khác nhau nên lĩnh ngộ pháp tắc cũng không giống nhau.

Sau khi tu vi của Kiếm Tông đạt tới cực hạn, lĩnh ngộ được uy nghiêm của thiên đạo liền có thể tiếp nhận lôi kiếp tiếp theo. Sau khi vượt qua, người đó sẽ trở thành Kiếm Hoàng. Đồng thời, Kiếm Hoàng cũng có được kiếm cốt, được trời đất thừa nhận mà có được tư cách hiểu ra pháp tắc.

Kiếm Hoàng một kiếp có thể hiểu được pháp tắc, bắt đầu dẫn động được nó. Khi đạt tới một mức nào đó, liền tiếp đón lôi kiếp lần thứ hai. Sau khi lôi kiếp qua đi, thuộc tính sẽ dung hợp hết vào trong Kiếm Cốt. Như vậy, tới lúc đó, Kiếm Cốt đại thành lại càng có thể tiếp cận tới pháp tắc gần hơn nữa. Đến lúc này, liền có thể vận dụng được pháp tắc một cách sơ bộ. Sau khi nắm được cơ bản liền có thể tiếp đón Lôi kiếp lần thứ ba, rồi làm cho pháp tắc viên mãn.

Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn độc chiếm chính là Kiếm Hồn đạo. Một kiếm mạnh nhất của họ không phải là dung hợp lực trời đất, không phải dẫn động oai nghiêm của trời đất mà là ẩn chứa pháp tắc. Nếu như nói pháp tắc chính là cách để thợ săn nắm kiếm trong tay thì lực thiên địa chính là thanh kiếm đó, oai nghiêm của trời đất.

Cũng chính vì như vậy mới khiến cho Lục Thanh cảm nhận được sự mạnh mẽ của Kiếm Hoàng. Pháp tắc chính là năng lực mà trời đất ban cho. Thứ này, cho dù là Diệp lão, cũng chỉ có thể làm cho hắn đạt tới tu vi Kiếm Hoàng mà không thể đưa cho hắn phương pháp lĩnh ngộ. Lục Thanh còn nhớ rõ, tối hôm qua Diệp lão luôn nói:

- Thiên đạo là thứ mà ta vẫn chưa thể chạm tới.

Trong đêm qua, mãi Lục Thanh mới có thể làm cho tinh thần hoàn toàn bình phục.

Hắn thực sự nhận ra được sự mạnh mẽ mà đại diện chủ đã tạo ra ngày hôm qua. Tối lúc này, Luyện Tâm kiếm mới xác định cho mình một cái mục tiêu chuẩn mực đó là Kiếm Hoàng. Trong vòng bốn năm phải lĩnh ngộ được pháp tắc. Bởi vì, Diệp lão đã nói ma nữ đó là Kiếm Hoàng hai kiếp.

Hơn nữa, nhiều năm như vậy, ai có thể khẳng định sau bốn năm, họ ta không vượt qua tam kiếm, đạt tới cảnh giới pháp tắc viên mãn. Lục Thanh cũng biết, trên thế giới này không chỉ có một mình hắn tiến bộ.

Trên đỉnh Thanh Phàm sơn, bốn lão già nhìn nhau, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

- Lục tiểu hữu! Xin hãy nghe lão phu nói một câu. - Khuôn mặt của lão già trịnh trọng hẳn lên.

- Mời tiền bối nói. - Sáu người Lục Thanh đều kinh ngạc, không hiểu tại sao lão lại có sự thay đổi như vậy.

- Lão phu hy vọng về sau người có thể tiếp tục lĩnh ngộ Vạn Pháp quy tông, hiểu được cảnh giới cơ bản của thiên đạo. Con đường đó về sau có thể nói là lĩnh ngộ vô cùng khó khăn, nhưng người đã bước chân lên đó thì hy vọng đừng có buông xuôi.

Vốn Lục Thanh cũng hiểu cảnh giới Vạn Pháp Quy Tông bác đại tinh thâm mang tới cho hắn rất nhiều điểm tốt. Cho dù là thực lực hay cảnh giới cũng đều tăng lên. Vì vậy mà khi nghe thấy câu nói chân thành của đại diện chủ, hắn gật đầu.

Năm người Nhiếp Thanh Thiên đứng bên cạnh cũng ghi sâu lời nói của lão nhân vào trong lòng.

Lão già mỉm cười, nói:

- Như thế là tốt rồi. Sau này, mấy người lão phu còn phải dựa vào Lục tiểu hữu một phần. Mong rằng đến lúc đó, Lục tiểu hữu không khách khí.

- Tiến bối quá khách khí. Chỉ cần có đủ khả năng, văn bối chẳng nề hà. - Lục Thanh nói một cách thành khẩn.

- Tốt!

Vào lúc này, ngay cả ba vị điện chủ đứng cạnh vẫn không nói câu nào cũng nở nụ cười ôn hòa.

Ánh sáng mặt trời lên cao, những tia nắng ấm áp chiếu lên đỉnh núi xua tan hơi lạnh.

- Vào lúc này, trong Lôi Trì lực lôi kiếp mạnh nhất nên có sự nguy hiểm nhất định. Nhưng trong đó cũng có đầy oai nghiêm của thiên đạo và pháp tắc. Tuy rằng trong số các người, ngoại trừ Lục tiểu hữu ra thì chưa có người nào ngộ được một chút. Nhưng khi vào trong Lôi Trì, nếu các người may mắn có thể chạm vào một chút pháp tắc, từ đó có thể hiểu ra được thì sẽ bớt được một số năm du ngoạn. - Lão già liếc mắt nhìn năm người Nhiếp Thanh Thiên mà nói.

Với con mắt của bốn người điện chủ, ngoại trừ Lục Thanh ra, năm người Nhiếp Thanh Thiên cũng đều có ngộ tính hơn người. Thậm chí trong toàn bộ những người trẻ tuổi trong giới Thanh Phàm cũng nằm trong số đứng đầu. Chỉ có điều do đi cùng với Lục Thanh nên hào quang của bản thân bị lấp.

Nghe lão già nói vậy, ánh mắt của năm người Nhiếp Thanh Thiên sáng ngời. Vốn bọn họ cũng không ôm nhiều hy vọng. Dù sao thì Lôi Trì được dành riêng làm nơi linh ngộ cho đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Cái gọi là oai nghiêm của Thiên đạo, pháp tắc đối với họ mà nói chỉ là một thứ mơ ước. Nhưng bây giờ nghe thấy có thể có được một ít cơ hội nên năm người cũng động tâm.

Dù sao thì bọn họ cũng đều là những người có thiên tư cực cao. Mặc dù dọc đường không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, nhưng năm người Nhiếp Thanh Thiên đều cảm thấy mỗi khi bọn họ được Lục Thanh bảo vệ, trong lòng đều cảm thấy nặng nề. Bọn họ cũng khát khao có được thực lực mạnh mẽ, không để Lục Thanh vượt quá xa. Bởi như vậy, trên đường họ không có tác dụng mà còn làm vướng chân hấn. Nếu không phải Kiếm Thần chủ điện chỉ định sáu người từ trước thì nửa đường, năm người đã trở về tông môn.

Bây giờ, lời nói của lão già giống như một đốm lửa nhỏ, đốt cháy đông cổ khô tồn trữ trong lòng họ, làm cho họ sôi lên bầu nhiệt huyết.

Dường như lão già cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng họ nên cũng không nói nhiều nữa. Trong nháy mắt, từ người lão tản ra một thứ uy nghiêm. Bàn tay phải của lão từ từ nâng lên.

Lúc này, trong sự cảm nhận của Lục Thanh, lão già giống như một ngọn núi cao vạn trượng đang từ từ nhô lên với một tốc độ thông thả. Nhưng một lát sau, trên bề mặt rộng hai trăm trượng từ từ xuất hiện một tia sáng mờ nhạt, giống như nó sẽ biến mất ngay sau đó nhưng lại vô cùng cứng cỏi. Cho dù cuồng phong có thổi tới đâu thì nó vẫn đứng vững.

Ầm ầm

Ngay khi tia sáng đó xuất hiện, một tiếng nổ đỉnh tai, nhức óc vang lên. Những tia chớp màu tím như ẩn như hiện nổ ầm ầm trên đầu. Trên đỉnh núi chỗ mọi người đứng cũng vang lên những tiếng động.

425. Chương 184: Lôi Long Man Hoang

Toàn bộ đỉnh núi lập tức vận vạo. Những tiếng sấm vang lên bên tai không dứt. Bãi đá trước mặt sáu người Lục Thanh bắt đầu xuất hiện một sự dao động quái dị. Sự dao động này vừa mới xuất hiện, Lục Thanh liền cảm thấy bản thân mình bắt đầu run rẩy. Lục Thanh cảm thấy lôi khí dao động rất mạnh.

Nhưng mà sắc mặt năm người Nhiếp Thanh Thiên lập tức trở nên khó coi, bởi vì từ giữa bãi đá tản ra lôi khí mênh mông khiến cho họ không thở nổi. Đúng là chỗ tu luyện đại sư cảnh giới, nếu như không có tu vi cảnh giới Kiểm Hồn thật sự là chống đỡ hết sức khó khăn.

Sau nữa nén nhang, không khí giữa bãi đá hoàn toàn vắng vẻ.

- Đây là. .. - Lục Thanh kinh ngạc nhìn bãi đá phía trước.

Giữa bãi đá là một cái hầm ngầm rộng năm mươi trượng. Cái hầm ngầm đó rất tròn. Ở trong đó, Thiên Lô ngưng đọng rất dày, dao động giống như dòng nước chảy. Trong đó, dường như có vô số lực lượng chất chứa, thi thoảng lại có đạo Thiên Lô tinh thuần bắn thẳng lên không trung. Có điều không trung phía trên ngọn núi lại càng thêm cứng cỏi. Những đạo thiên lô tán loạn đó không ngờ không thể phá nổi khoảng chân không.

Thiên Lô màu tím tinh khiết cứ như vậy tồn tại giữa Lô Trì. Sáu người Lục Thanh có thể nhìn thấy rõ ràng giữa Lô Trì, Thiên Lô lại càng thêm tinh thuần. Ở giữa, màu sắc của Thiên Lô màu đen trong vắt thi thoảng lại lóe lên màu tím. Thiên Lô màu đen tím ở giữa giống như một ngọn núi bị trấn áp, không hề có chút dao động. Nhưng sáu người Lục Thanh không hề nghi ngờ rằng lực lượng trong đó có thể mạnh đến mức độ nào.

- Được rồi! Lục tiểu hữu! Các người có thể đi vào. Nhớ rõ là phải lượng sức mà đi. Tuy rằng vào đến giữa, lực lôi kiếp hết sức tinh thuần, pháp tắc lại càng rõ ràng. Nhưng tất cả phải thuận thể mà làm, không được cưỡng cầu. - Lão già nhìn Lô Trì rồi mở miệng nói.

Nhiếp Thanh Thiên hít một hơi thật sâu, nói:

- Ta đi trước.

Năm người Lục Thanh nhìn hẩn, ngay cả Long Tuyết vốn lạnh lùng cũng xuất hiện một chút dịu dàng, ý tứ trong đó chẳng cần nói cũng biết.

Gật đầu một cái, Nhiếp Thanh Thiên quay sang thi lễ với bốn người lão già rồi nhanh chóng đi vào trong Lô Trì.

Vào lúc này, xung quanh Nhiếp Thanh Thiên khí Tồn Phong đột nhiên dao động. Gã càng tới gần Lô Trì, khí Tồn Phong bao quanh toàn bộ người thành một đạo ốc xoáy.

Bốn người lão già đều âm thầm gật đầu. Sự linh ngộ của Nhiếp Thanh Thiên đối với khí Tồn Phong không ngờ đạt tới mức độ như vậy. Có thể đem nó hóa thành hình bao bọc toàn thân đã chứng tỏ được điều đó. Bởi vậy có thể thấy, cảnh giới của Nhiếp Thanh Thiên đã đạt gần tới Kiểm Chủ đại thiên vị.

Lô Trì rộng năm mươi trượng nhưng cũng không sâu, chỉ có khoảng ba thước. Khi Nhiếp Thanh Thiên bước một bước đầu tiên vào trong đó, khí Thiên Lô xung quanh liền dao động mạnh. Những tia chớp giống như con rắn bắt đầu xoay quanh cột ốc xoáy. Những tiếng nổ phát ra từ những tia chớp vang vọng.

Ngay sau đó, Tồn Phong kiểm khí từ thân thể Nhiếp Thanh Thiên tản ra. Khí Tồn phong xung quanh bị hút toàn bộ vào trong tồn Phong Lô kiểm khí.

- Thu phóng tự nhiên. Tốt lắm. - Lão già tán thưởng một tiếng:

- Trong vòng nửa năm tích lũy đủ Kiểm Nguyên là bước vào đại thiên vị.

Trong Lô Trì, sau khi ổn định thân hình, Nhiếp Thanh Thiên lại bước về phía trước một bước. Mặc dù chỉ là một bước ngắn ngủi nhưng một bước đó, khí Thiên Lô tăng vọt. Những tia chớp đang quấn quanh Nhiếp Thanh Thiên cũng phồng lên một vòng to bằng cánh tay.

Ầm ầm

Bước thêm một bước nữa, trước mặt Nhiếp Thanh Thiên chợt vang lên tiếng sấm. Thiên Lô cuộn tới, tập trung trên người Nhiếp Thanh Thiên. Lần này, những tia chớp to bằng cánh tay to lên bằng cái bắp chân. Nhìn chúng lúc này như chín con rắn lớn bò trên người Nhiếp Thanh Thiên khiến cho tầng Phong Lô kiểm khí có xu thế tán loạn.

Đường như cũng biết đã tới cực hạn của mình, Nhiếp Thanh Thiên cũng không hề cố gắng liền ngồi xuống, mặc cho những tia chớp bao vây bên trong. Một làn hơi thở quái dị bắt đầu tỏa ra xung quanh.

- Nửa trượng. Tốt lắm. Sơ nhập Kiếm Vương cũng chỉ có thể đi vào hai trượng mà thôi. - Lão già mở miệng nói.

Không chút do dự, Dịch Nhược Vũ bắt đầu bước lên. Những làn khí băng hàn bắt đầu quần quanh người cô. Trong không trung bắt đầu sinh ra nhiều điểm bông tuyết. Lần này, Dịch Nhược Vũ đi vào được hai thước.

- Mặc dù là Kiếm Sư đại thiên vị nhưng cũng đạt tới đỉnh phong. Lĩnh ngộ được như thế cũng chẳng có gì bất ngờ xảy ra. Trong vòng một năm có thể độ nguyên kiếp, bước vào kiếm chủ là chuyện đương nhiên. - Một vị diện chủ bên cạnh lão già tiếp tục bình luận.

Đích xác, trên đường đi tới đây, ba người Nhiếp Thanh Thiên tuy không trải qua mấy trận đấu nhưng cũng được chứng kiến nhiều trận đấu cảnh giới Kiếm Hồn. Vì vậy mà sự vận dụng của đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng khiến cho họ được lợi ích không nhỏ.

Ngay sau đó, Diệp Cô Hàn đã thành công tiến vào Kiếm Chủ. Xung quanh gã, khí Huyền Băng gần như ngưng đọng thành thực chất. Một tầng khí Huyền Băng mỏng manh bao vây quanh người rồi gã bước chân vào trong Lôi Trì.

So với Dịch Nhược Vũ, gã đi xa hơn, ước chừng gần bốn thước, tới bên cạnh Nhiếp Thanh Thiên rồi ngừng lại. Lập tức, khí Huyền Băng biến đổi, lập tức hóa thành Huyền Băng kiếm khí. Huyền Băng kiếm khí vừa xuất hiện, đối diện với Thiên Lôi xung quanh tuy rằng sợ hãi nhưng không hề lùi bước. Nó cứ liên tục phun ra, nuốt vào ngăn cản Thiên Lôi cách bên ngoài mấy tấc.

- Huyền Băng kiếm khí! Tâm tình của người này rất tốt, đúng là một nhân tài. - Lão già lại nói. Ánh mắt nhìn Diệp Cô Hàn trịnh trọng hẳn lên. Diệp Cô Hàn vốn chuyên chú vào trong kiếm đạo. Nếu như trong sáu người, người có tâm tình tinh khiết nhất với kiếm đạo có thể nói đó chính là Diệp Cô Hàn và Triệu Thiên Diệp.

Triệu Thiên Diệp vẫn không hề động, đứng bên cạnh Lục Thanh.

Không chần chừ, Long Tuyết bước chân từ từ đi về phía Lôi Trì. Theo bước chân của cô, uy áp từ Lôi Trì tản ra bị phá vỡ. Trong không khí, hơi lạnh nhanh chóng xoay tròn khiến cho xuất hiện những bông tuyết. Nhìn kỹ, không ngờ những bông tuyết có khoảng cách giống nhau như đúc. Một làn khí băng hàn mang theo những bông tuyết quần quanh thân của Long Tuyết, nhìn chẳng khác gì một khối bạch ngọc, đẩy lùi khí ra xung quanh.

- Lĩnh ngộ thuộc tính cực cao, hiểu được căn nguyên, gần đạt tới cảnh giới Duyên Hoa Tẩy Tã.

Lúc này, giọng nói của lão già bình thản, giống như chẳng có gì kinh ngạc với thành tựu của Long Tuyết.

Long Tuyết đi xa hơn so với Nhiếp Thanh Thiên rất nhiều, ước chừng hơn phải tới một trượng. Tới lúc này, những bông tuyết xung quanh mới bắt đầu có dấu hiệu tán loạn. Hàn Băng kiếm khí di động xung quanh, Long Tuyết ngồi xuống. Lúc này, những tia chớp quần quanh cô to như cả cái đùi thành chín con long mãng.

Lúc này, Triệu Thiên Diệp đang đứng bên cạnh Lục Thanh cũng bắt đầu động. Vào lúc này, trên người hắn, thậm chí trong không gian, vô số khí Phong Lôi dao động.

Khi Long Tuyết ngồi xếp bằng dưới đất, Triệu Thiên Diệp cũng bước đi. Mỗi một bước của Triệu Thiên Diệp, khí thể trên người hắn tăng vọt. Đợi cho tới khi vượt qua khoảng cách mười trượng, trên người Triệu Thiên Diệp, chín con Phong Lôi thần mãng đã muốn ngưng kết ra. Phong Lôi kiếm khí di động trong mỗi một tấc của Phong Lôi thần mãng.

Theo bước chân của Triệu Thiên Diệp, tiếng sấm trong Lôi Trì liên vang dội. Khí Thiên Lôi dường như gặp một cái gì đó thú vị, bắt đầu tụ tập bên người Triệu Thiên Diệp. Tiếng Thiên Lôi nổ vang, đồng thời cũng ngưng lại kết thành chín con Thiên Lôi thần mãng. Mười tám con thần mãng cứ như vậy giăng co. Khí thể của Triệu Thiên Diệp vẫn không giảm nhanh chóng đi về giữa Lôi Trì. Đợi cho tới khi chín con Thiên Lôi thần mãng to bằng Phong Lôi thần mãng, Triệu Thiên Diệp đã tới bên cạnh Long Tuyết.

Giờ khắc này, trên người Triệu Thiên Diệp, Phong Lôi kiếm ý bá đạo bốc lên, chẳng hề sợ hãi lao thẳng vào sâu trong Lôi Trì.

Ầm ầm

Toàn bộ Lôi Trì chợt vang lên tiếng nổ rung trời. Theo mỗi bước chân của Triệu Thiên Diệp vào thêm nửa trượng, Thiên Lôi xung quanh cuộn cuộn chui vào trong Thiên Lôi thần mãng. Trong chớp mắt, chín con Thiên Lôi thần mãng đã to bằng cái thùng nước thô. Chín con Phong Lôi thần mãng lập tức phát ra tiếng kiếm ngân bất khuất, quần lên chín con Thiên Lôi thần mãng.

Trên người chín con Phong Lôi thần lập tức nổi lên những ánh hào quang màu tím. Phong Lôi thần mãng chứa hai loại khí Phong Lôi cũng khó có thể chống đỡ được. Từ trên người của Thiên Lôi long mãng, Lục Thanh có thể cảm nhận được oai của trời đất.

Phong Lôi kiếm ý không hề khiêu khích cũng chẳng hề lùi bước, cứ như vậy bảo vệ bên người Triệu Thiên Diệp. Khi Triệu Thiên Diệp ngồi xuống, khí Thiên Lôi xung quanh liền ủa đến, bao quanh người gã.

- Dững mãnh tinh tiến. Phong Lôi kiếm khí, Phong Lôi kiếm ý. Quả nhiên không giống bình thường. - Nhìn Triệu Thiên Diệp, trên mặt lão già xuất hiện một sự hài lòng. Nhưng cho dù như vậy thì Triệu Thiên Diệp có thể tiếp cận đến gần vị trí của Kiếm Vương cũng là vô cùng khó khăn. Bây giờ, hắn vẫn còn là Kiếm Chủ tiểu thiên vị.

- Lục tiểu hữu! Đến người. ..

Trong tích tắc, ánh mắt của bốn lão già đều tập trung vào người của Lục Thanh. Bởi vì những biểu hiện trước đó của Lục Thanh, nên giờ phút này bọn họ vô cùng mong đợi xem hắn có thể đi vào tới chỗ nào.

426. Chương 185: Lôi Long Man Hoang (hạ)

Vừa liếc mắt nhìn tới Lôi Trì trước mặt, ánh mắt Lục Thanh ngưng trọng hẳn lên.

Trong Lôi Trì này, tựa hồ ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn, Thiên Lôi giống như từng dòng nước ở bên trong xuyên qua du động. Đạt tới cảnh giới Lục Thanh hiện giờ, đối với uy năng chất chứa bên trong Lôi Trì cảm thụ rõ ràng hơn năm người Niếp Thanh Thiên nhiều.

Uy trời đất, Thiên Đạo uy, khí tức pháp tắc! Nếu không phải Lục Thanh đã thành tựu Bán Long Thân thì cũng vô pháp cảm ứng được được pháp tắc. Chân long do trời đất sở sinh, tự nhiên đối với thuộc tính trong trời đất có cảm ứng lớn lao, pháp tắc cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Bất quá nếu muốn nói đến hiểu được thì Lục Thanh còn cách xa cả vạn dặm. Nhưng lúc này Lôi Trì lập cấp cho hắn một cơ hội trước tiên tiếp xúc với pháp tắc. Nếu có thể tiếp xúc với pháp tắc, như vậy đối với hắn về sau vô luận là đột phá cảnh giới linh ngộ, hay là linh ngộ pháp tắc đều có ưu đãi rất lớn.

Cũng chỉ có Kiếm Thần điện mới có thể có bút tích như vậy. Đại biểu cho thiên phạt, Lôi kiếp thể nhưng lại bị bọn họ giam cầm ở giữa Lôi Trì này, tuy rằng không biết là như thế nào làm được, nhưng Lục Thanh đối với uy năng có được của Kiếm Thần điện vẫn là có một cái hiểu biết rõ ràng.

Ở Thanh Phàm giới mà đã như thế, Lục Thanh có thể tưởng tượng đến Kim Thiên giới, Bạch Linh giới, thậm chí là cuối cùng Tử Hoàng giới nơi có Kiếm Thần sơn, rốt cuộc là có thực lực kinh thế hãi tục như thế nào, đó tuyệt đối viễn siêu tất cả thế lực tông môn.

Trên người Lục Thanh không có khí thế gì bốc lên, nhưng khí thế uy nghiêm vô hình bốc lên từ Lôi Trì đi tới bên người Lục Thanh cũng tự động tách sang hai bên. Đối với Thiên Lôi, Lục Thanh tiếp xúc không phải lần một lần hai, Kiếm Thể cấp Thanh Phàm của hắn đã muốn trải qua nhiều lần Thiên Lôi thêm thân, đối với Thiên Thôi, thậm chí sinh ra ý thân cận.

Bất quá, Thiên Lôi ở bên trong Lôi Trì này, chính là Lôi kiếp lực của Kiếm Hoàng độ kiếp. Thiên Lôi ở bên trong, tuy rằng không biết bị thủ đoạn gì phân chia ra thành nhiều tầng, nhưng cho dù ở bên cạnh tầng ngoài cùng, cũng không thể coi thường.

Không có Kiếm Khí gì lưu chuyển bên ngoài cơ thể Lục Thanh, chung quanh khí Phong Lôi cũng không có động tĩnh gì, dưới ánh mắt ngưng trọng của bốn lão nhân, Lục Thanh chậm rãi bước chân phải ra.

Trong nháy mắt khi chân phải của Lục Thanh vừa bước vào Lôi Trì, nhất thời hắn cảm nhận được một cảm giác vô cùng thoải mái, khí huyết cả người bắt đầu trào lên. Thiên Lôi khí nhẹ bắt đầu chui vào trong da thịt, ở trong huyết nhục lưu động.

Lúc này, ở trên người Lục Thanh hiện ra một tầng lôi quang nhàn nhạt. Lôi quang này, hoàn toàn là do Thiên Lôi của Lôi Trì ngưng kết mà thành.

Hai mặt nhìn nhau, bốn người lão nhân không khỏi dở khóc dở cười. Năm người Niếp Thanh Thiên tiến vào Lôi Trì đều chật vật, vậy mà Lục Thanh ngược lại mượn dùng Thiên Lôi của Lôi Trì chống lại uy năng của chính Lôi Trì, cảnh giới chênh lệch thật sự không thể không nói.

Không nói Lục Thanh có Bán Long Thân, cho dù là Kiếm Thể cấp Thanh Phàm cũng có thể cắn nuốt Lôi kiếp lực tẩy luyện thân thể. Yên lặng nhìn về phía trung tâm Lôi Trì, Thiên Lôi màu tím đen vẫn như trước không chút gợn sóng, giống như là đang ngủ say trong Lôi Trì, không có động tĩnh.

Bước nhanh từng bước, ngay sau đó, Thiên Lôi trong Lôi Trì bắt đầu lưu động càng thêm cuộn cuộn, bắt quá tất cả Thiên Lôi ép tới người Lục Thanh đều bị cắn nuốt vào trong thân thể hắn, hóa thành Thiên Lôi lực thuần túy rèn luyện Kiếm Thể.

Trong Lôi Trì, Thiên Lôi lực vô cùng tinh thuần, cho dù chỉ mới ở tầng ngoài rìa, cũng so với Thiên Lôi mà Lục Thanh tự thân tiếp dẫn tinh thuần hơn nhiều.

Mỗi một đạo Thiên Lôi, đều tương đương với một gốc linh dược trăm năm. Nhẹ nhàng từng đợt Thiên Lôi tiến vào giữa Kiếm Thể, nhất thời khiến Lục Thanh cảm thấy cả người thư sướng, khí huyết cả người thậm chí dần dâng lên như nước. Bên trong khí huyết, giống như mang theo vài tia Thiên Lôi lực, ở trong huyết mạch lưu động, không ngừng rèn luyện huyết nhục xung quanh.

Vừa bước vào trong Lôi Trì, Lục Thanh liền từ bên trong Thiên Lôi cảm nhận được một cỗ uy trời đất dày đặc. Uy trời đất này thâm uẩn sâu bên trong Thiên Lôi, bên trong lại có một tia Thiên Đạo uy mỏng manh, thậm chí có cả khí tức pháp tắc. Tuy khí tức pháp tắc cũng có, nhưng nề hà thuộc tính đa dạng, muốn tìm tòi khí Phong Lôi ở bên trong, không thể nghi ngờ phải dựa vào vận khí.

Cùng với Thiên Lôi mà Lục Thanh có khả năng tiếp dẫn bất đồng, Thiên Lôi ở nơi này còn gọi là Lôi kiếp lực, chính là Thiên Lôi chất chứa bên trong Lôi kiếp mà Kiếm Hoàng phải độ. Thiên Lôi này bên trong có chất chứa ý chí Thiên Đạo, vô số pháp tắc thuộc tính bị Thiên Đạo lực giam cầm bên trong, mới có thể giúp cho Kiếm Hoàng khí độ Lôi kiếp lĩnh ngộ ra pháp tắc khi vượt qua Lôi kiếp.

Không chút do dự, cước bộ của Lục Thanh bằng phẳng lại kiên định, chậm rãi hướng tới trung ương Lôi Trì tiến tới.

Theo Lục Thanh tiến lên, Thiên Lôi chung quanh cuộn cuộn trào tới trên người Lục Thanh, nhưng khí vừa chạm vào thân thể hắn lại giống như cảm nhận được cái gì, đột nhiên trở lên hòa hoãn, cũng bắt đầu quấn quanh thân thể Lục Thanh, dần ngưng hóa ra hình thái.

Long thân uy vũ, long trảo bầy ngón, cặp sừng gấp khúc, hai cái râu kéo dài trông rất sống động. Chỉ trong một lần hô hấp, chín con Lôi Long ở trên người Lục Thanh ngưng tụ ra. Đồng thời Lục Thanh cảm thấy ở bên trong cốt tủy của mình, huyết mạch chân long như rung động lên, lát sau một cỗ Long khí vô cùng tinh thuần từ trên người Lục Thanh rót vào chín con Lôi Long.

Ngâm

Chín tiếng long ngâm kinh thiên đồng thời vang lên. Long uy bàng bạc truyền khắp Lôi Trì.

“Long khí thật mạnh, long uy tinh thuần như thế, người này quả nhiên có đại cơ duyên. Long khí này, sợ là đã xâm nhập vào cốt tủy, vào sâu bên trong huyết mạch. ” Ánh mắt lão nhân đứng giữa vô cùng ngưng trọng nói.

“Đại diện chủ, ý của người là Lục Thanh đã từng gặp được chân long. ”

Gật gật đầu, lão nhân mở miệng nói: “Tất nhiên là như thế, nếu không tuyệt đối không thể có được long khí như vậy. Chân long tuân theo trời đất sở sinh, long uy đó là Thiên Đạo uy, Thiên Đạo vô tình, thường phạt thiện ác. Có thể được Long khí thừa nhận, đều phải là tâm tồn chính khí, lòng dạ ngay thẳng. Chúng ta thành tâm tương giao, có khi về sau lại có đại cơ duyên. ”

Nghe lão nhân nói như thế, ba vị điện chủ ở bên cạnh không tự chủ được gật đầu, đồng thời nhìn nhau, như đã có quyết định nào đó.

Bên trong Lôi Trì, chín con Lôi Long dài mấy trượng ngửa mặt lên trời ngậm nga. Tại một khắc này, cả Lôi Trì như muốn rung lên. Theo huyết mạch chân long bắt đầu khởi động, Lục Thanh lại có một cổ bức thiết muốn không chế cả Lôi Trì. Bất quá cảm giác vẫn là cảm giác, Lục Thanh biết nếu hấn thật sự làm như vậy, chẳng sợ hấn có Bán Long Thân, Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, cũng tuyệt đối hôi phi yện diệt.

Lực lượng cường đại như thế này, hấn còn không có đủ khả năng để khống chế.

Bất quá sau khi chín con Lôi Long ngưng kết đi ra, Lục Thanh liền cảm thấy cả người nhẹ nhõm. Thấy chỉ chớp lát mà Lục Thanh đã đi thêm sáu trượng, bốn người lão nhân đều cảm thán không thôi. Sáu trượng, dĩ nhiên đã là trình độ của Kiếm Vương đại thiên vị.

Đến bây giờ, Lục Thanh mới cảm thấy một chút áp lực. Tới lúc này, uy trời đất ẩn trong Thiên Lôi chung quanh đã thập phần dày đặc. Uy trời đất do Lôi kiếp ngưng tụ lại, so với Kiếm Vương đại thiên vị tụ tập lại còn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Vô tận uy trời đất hướng tới Lục Thanh trấn áp lại.

Trong mắt lóe ra tinh quang, khí huyết cả người mang theo huyết mạch chân long bắt đầu kịch liệt sôi trào. Chân long thân mình cảm ứng trời đất, nắm trong tay thuộc tính trong trời đất, thì triển Thiên Lôi đó là Lôi Long, bài văn thi vũ đó là Thủy Long, khống chế Kim khí đó là Kim Long, khống chế cuồng phong đó là Phong Long. .. Đối với chân long mà nói, mọi thuộc tính trong thiên hạ đều có thể khống chế, hiện giờ đối với Thiên Lôi mạo phạm, cho dù là Lôi kiếp lực, uy nghiêm chất chứa trong huyết mạch cũng không do dự bạo phát ra.

Ở trên người Lục Thanh duỗi dần hình thành một tầng sáng màu trắng. Ánh sáng màu trắng cũng không có gì chói mắt, nhưng tại một khắc khi vừa xuất hiện, tất cả Thiên Lôi xung quanh đều mất đi sáng rực. Tiếng long ngâm mênh mông cuộn cuộn từ trong miệng Lục Thanh chấn động mà ra, âm lượng rõ ràng hướng về hư không Thanh Phàm sơn lan tràn ra bốn phía. Vô tận uy nghiêm khiến cho toàn bộ Linh Thú dưới chân núi phủ phục xuống. Long uy hiện thế, vạn thú thần phục.

Đồng thời, từ trên người Lục Thanh, khí hoang dã lúc trước hấp thu trong Ngũ Hành Kiếm Mộ cũng tán phát ra, cùng với Long khí tinh thuần hỗn hợp lại với nhau. Khí thể trên người chín con Lôi long lập tức biến hóa, trong nháy mắt chín con Lôi Long bắt đầu dung hợp lại. Lấy Long khí làm căn nguyên, lấy khí hoang dã làm thần, chín con Lôi Long hoàn mỹ dung hợp cùng nhau.

Trong khoảnh khắc, cả không trung Lôi Trì như ảm đạm xuống. Một cái vật thể do Thiên Lôi ngưng kết, dài ba mươi trượng, Lôi Long to gần một trượng quán quanh thân Lục Thanh. Trong nháy mắt vừa hình thành, từ đôi long nhãn lóe lên hai đạo thần quang màu trắng rồi biến mất, uy nghiêm to lớn phô tán ra bốn phía.

Trừ bỏ năm người Niếp Thanh Thiên ở bên trong Lôi Trì đã bị Thiên Lôi che phủ, bốn người lão nhân đứng ở cách Lôi Trì không xa nhất thời cảm nhận uy áp ép về phía mình.

Ánh mắt lộ ra thần sắc khó có thể tin, lão nhân trầm giọng nói: “Hoang dã Lôi Long, Lục Thanh này cư nhiên đã gặp chân long sống từ thời kì hoang dã. Chẳng lẽ hấn đã đi Long Vực? Không có khả năng, Long Vực đã có mấy vạn năm không có động tĩnh gì. ”

“Đại điện chủ, trên người hấn có khí hoang dã?” Ở bên cạnh, ba gã điện chủ đều lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Thở dài một hơi, lão nhân nói: “Này đó không cần truy hỏi, nếu hấn có được thì đó là cơ duyên. Cho dù hỏi ra nguyên do, cơ duyên này hấn đã có được, chân long kia cũng làm ra thủ bút thật lớn, cư nhiên cho hấn căn nguyên long lực, trách không được có thể dẫn động Vạn Kiếm Hưởng Tông. Có được căn nguyên long lực, liền giống như có được căn nguyên Thiên Đạo, con đường về sau, đã muốn mạnh mẽ mở rộng. ”

“Đại diện chủ, chúng ta từng có tin tức, nói là ở trước Nhược Thủy môn, trên Bích Lạc hải từng xuất hiện một con chân long, không biết có phải là. . ? Ở bên cạnh, người trung niên trầm ngâm một lát, mở miệng nói: ”Nói không chừng, nó vẫn còn đang ngủ say ở Bích Lạc hải!”

Gật gật đầu, lão nhân nói: “Hắn là có thể, bất quá chúng ta cũng không thể đi quấy rầy. Uy nghiêm của chân long, không thể mạo phạm, chúng ta cũng không phải người có thể thừa nhận, tùy tiện đến, có thể đưa tới tai ương ngập đầu. ”

427. Chương 186: Linh Châu Dị Biến

Theo căn nguyên long lực hiện lên, uy trời đất trấn áp chung quanh người Lục Thanh nhất thời tan thành mây khói. Lục Thanh không hề do dự, giậm chân tại chỗ hướng về phía trước đi đến, một trượng, hai trượng, bốn trượng, tám trượng, mười sáu trượng, thẳng đến ba mươi trượng Lục Thanh mới ngừng bước. Dọc theo đường đi, vô luận là uy trời đất trấn áp xung quanh, hay là Thiên Đạo uy, toàn bộ bị căn nguyên long lực trong huyết mạch xua tan sạch sẽ.

Nhưng đi tới nơi này, Lục Thanh không thể không dừng lại. Bởi vì hắn cảm thấy, nếu bước thêm một bước liền tiến nhập vào bên trong vô tận pháp tắc, lực lượng bên trong cường đại không thể đo lường, cho dù là căn nguyên long lực cũng không thể khống chế được. Nếu không Lục Thanh lại tiến thêm vài bước, không cần phải nói, linh ngộ pháp tắc ở bên trong, tất nhiên có thể đạt được ưu đãi lớn nhất.

Nhưng đi tới nơi này không thể không dừng lại, trước mặt nếu tiến thêm, Thiên Lôi liền biến hóa, từ màu tím trong suốt biến thành màu tím thẫm. Cho dù không phải pháp tắc lực, chỉ là Thiên Lôi thôi, cũng không phải một tia căn nguyên long lực trong huyết mạch của hắn kích phát ra có thể hoàn toàn ngăn cản, nói đến vẫn là thực lực không đủ.

Bất quá đến chỗ này Lục Thanh cũng đã rất vừa lòng. Tiến lên ba mươi trượng, hắn đã muốn từ bên trong Thiên Lôi cảm ứng ra pháp tắc lực rõ ràng, thậm chí Thiên Đạo uy cũng nồng đậm phi thường. Lục Thanh không hề do dự liền ngồi xếp bằng xuống đem tâm thần chìm vào giữa Lôi Trì, tiến nhập vào thể ngộ.

Mà hoang dã Lôi Long ngưng kết ra, lẳng lẳng xoay quanh đem Lục Thanh bao hàng lại, đem tất cả Thiên Đạo uy ở chung quanh gạt gao chắn ở bên ngoài.

Ở bên ngoài Lôi Trì, bốn lão nhân đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Tiến thêm một bước nữa, đó là cấp độ Kiếm Hoàng. Hiện giờ hắn mà bước vào đó, cho dù có căn nguyên long lực hộ thể cũng là đường chết. ” Lão nhân thở phào một hơi, mở miệng nói: “Lần này linh ngộ trong Lôi Trì, nếu thuận lợi thì trong vòng mười năm, người này tất nhiên có thể đạt tới Kiếm Tông đỉnh phong.”

“Mười năm, còn không đến ba mươi tuổi! Thiên phú như thế, sợ là so với thiên tài ở Tử Hoàng giới, tuy rằng không bằng, nhưng cũng không kém nhiều lắm. Hơn nữa lại có Vạn Kiếm Hưởng Tông, sợ là trên mặt bằng chung còn muốn cao hơn một tầng. ” Ở bên cạnh, một gã điện chủ mở miệng nói.

“Tử Hoàng giới!” Lão nhân hừ lạnh một tiếng nói: “Bất quá ỷ vào bảo địa tu luyện cùng với hơi ẩm của trường bối. Năm đại thánh địa, hiện giờ ngày càng cạn rỗng. Kiếm Thần sơn chúng ta ở ngay tại giữa Tử Hoàng giới, thế nhưng còn không trấn áp đáng về bề vệ của bọn họ, không biết Thần Điện lại nghĩ như thế nào?”

Trong Lôi Trì.

Đắm chìm vào giữa Thiên Lôi, bởi vì có Lôi Long ngăn cản tầm mắt, Lục Thanh liền bắt đầu tiến hành hấp thu Lôi kiếp lực. Lôi kiếp lực tinh thuần như thế, bên trong bị Thiên Đạo giam cầm hàng nghìn hàng vạn pháp tắc, dùng để rèn luyện Kiếm Thể chính là lựa chọn tốt nhất.

Bất quá Lục Thanh cũng thập phần cẩn thận, không có toàn lực vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, nếu không động tĩnh lớn quá sẽ dẫn đến người khác nghi ngờ.

Cứ việc như thế thì Lôi kiếp lực tinh thuần vẫn là không ngừng cuộn cuộn dưng mãnh tiến vào bên trong Kiếm Thể. Lúc này Lục Thanh cảm nhận được Kiếm Thể đang tiến bộ từng bước, củng cố tầng thứ sáu, bắt đầu hướng tới đỉnh phong.

Tâm thần chìm vào trong hàng nghìn hàng vạn pháp tắc, khoảng cách ba mươi trượng đã muốn thật lớn tiếp cận trung tâm Lôi Trì màu tím đen. Ở trong cơ thể Lục Thanh, theo huyết mạch chân long xuất hiện vô số điểm sáng, này đó điểm sáng toàn bộ dựa theo một loại quỹ tích huyền ảo chậm rãi lưu chuyển.

Đây là pháp tắc sao?

Lục Thanh thử đem một điểm sáng màu lam dung nhập vào trong.

Hai mắt trợn tròn lên, hần phát hiện, lúc này trước mặt xuất hiện một đại dương mênh mông không bờ bến, từng cuộn sóng biển cuộn cuộn nhấc lên, từ tiếng gầm rú to lớn chấn điếc hai tai.

Biển rộng to lớn vô ngần, từng cơn sóng lớn liên miên như vô số chân long bốc lên rời bến, khí thế bàng bạc ép tới trực tiếp khiến Lục Thanh có cảm giác không thở nổi. Trong ánh mắt của Lục Thanh, biển rộng khôn cùng như ẩn chứa vô tận huyền ảo, trong lòng hần ẩn ẩn có cảm giác không thể thăm dò ra được.

Tâm niệm vừa động, Lục Thanh liền rời khỏi phương thế giới này. Đợi cho nhìn lại vô số điểm sáng trong đầu, Lục Thanh cuối cùng hiểu được, mỗi một điểm sáng đều có cất chứa một mảnh không gian pháp tắc.

Bình phục lại tâm cảnh bị Thủy pháp tắc chấn động không thôi, Lục Thanh bắt đầu tìm kiếm Phong pháp tắc cùng Lôi pháp tắc, Phong Lôi Kiếm Khí cần lĩnh ngộ chính là hai đại pháp tắc.

Nhưng mà lúc này, ngay tại lúc tâm niệm Lục Thanh vừa động, nguyên bản tiên thiên Phong Lôi châu vẫn huyền phù trên Kiếm Chủng bỗng nổ rộ ra ánh sáng màu xanh tím chói mắt. Biến hóa thành linh xảy ra khiến Lục Thanh có chút trở tay không kịp, vội vàng đem tâm thần chìm vào trong đan điền, nhìn chăm chú biến hóa của Phong Lôi châu.

Tiên thiên Phong Lôi châu này, nhưng mà lúc trước đến Diệp lão cũng không làm gì được, về sau lại trợ Phong Lôi thay đổi thuộc tính, trợ hần cô động tiên thiên Phong Lôi Kiếm Khí, khiến cho Lục Thanh đối với nó đầy ý kính sợ. Hiện giờ thấy nó đột nhiên biến hóa, đến tâm tư tìm kiếm pháp tắc cũng bị hần vút qua một bên.

“Di, này phá hạt châu muốn làm gì?” Thanh âm của Diệp lão chợt vang lên.

Phá hạt châu?

Lục Thanh sửng sốt, có chút dở khóc dở cười, xem ra Diệp lão từ chuyện lần trước vẫn còn canh cánh bên lòng, đến bây giờ vẫn còn chưa tiêu giận.

Tuy rằng trước nghe Diệp lão nói, tiên thiên Phong Lôi châu chính là tiên thiên linh châu do trời đất sở sinh, bất quá nề hà hần không thể vận dụng mấy may. Mà hạt châu này lại coi đan điền của hần giống như nơi an dưỡng, duỗi như thế nào cũng không đi, bất quá cho đến hiện giờ cũng không có xuất hiện cái gì sai lầm. Lúc này nhìn thấy phải ứng của nó, Lục Thanh không khỏi có chút chờ mong.

Tiên thiên Phong Lôi châu ở bên trong đan điền Lục Thanh bắt đầu xoay tròn rất nhanh, thi thoảng thì phát ra tiếng nổ ầm ầm to lớn như đang tìm cái gì. Lát sau, Lục Thanh cảm nhận được một cỗ lực lượng kỳ dị từ trong hạt châu tán phát ra, hướng tới thế giới bên ngoài lan tràn.

Đây là?

Nhịp tim đập của Lục Thanh thoáng chốc tăng lên. Từ trên cỗ lực lượng dao động này, hần cảm nhận được khí tức của pháp tắc, mà đồng thời còn tràn ngập Phong Lôi nhị khí.

“Phong Lôi pháp tắc!” Lục Thanh khiếp sợ nói.

“Không sai!” Diệp lão không có chút ngạc nhiên nói: “Tiên thiên linh châu là do khí thuộc tính tối căn nguyên trong trời đất ngưng tụ mà thành, cơ hồ mấy vạn năm mới có được mấy khối, tự sinh ra linh trí, đều có đại thần thông. Căn cứ theo thuộc tính phân chia, tiên thiên linh châu này tối quý giá chính là trời sinh chúng nó có được linh vực, bên trong linh vực tự thành trời đất. Có được khí thuộc tính tối căn nguyên, đối với kiếm giả mà nói đó là bảo vật tối cao, chỉ cần thuộc tính đồng dạng, về sau đối với linh ngộ lực lượng

thuộc tính tuyệt đối tăng mạnh. Nhưng người có biết, linh vực của linh châu là hình thành như thế nào không?”

Không đợi Lục Thanh mở miệng, Diệp lão đã nói tiếp: “Hình thành linh vực của chúng nó, chính là Pháp tắc tương ứng với thuộc tính của chúng. Cũng chỉ có pháp tắc, mới có thể hình thành linh vực loại này có thể so sánh với linh vực. Pháp tắc chính là căn bản để cấu thành thế giới. ”

Nhưng mà còn không kịp để cho Lục Thanh kịp lĩnh ngộ lời nói của Diệp lão, lực lượng lan tràn ra từ tiên thiên Phong Lô châu đã thu hồi trở về.

Tiếp theo, dưới ánh mắt khiếp sợ của Lục Thanh, từ Phong Lô châu trong đan điền của hắn trực tiếp bắn lên một cột sáng. Bất quá hắn lập tức phát hiện, cột sáng này đối với hắn không tạo thành tổn thương gì, nhưng ngay sau đó hắn lại một lần nữa chấn kinh.

Bởi vì, theo cột sáng này bắn ra ngoài cơ thể, đột nhiên một đạo Thiên Lô mà tím đen trực tiếp dừng mãnh nhập vào. Cột sáng giống như một cái thông đạo, đem Thiên Lô tiếp dẫn đi vào.

Tưởng tượng đến Thiên Lô khủng bố như vậy tiến vào trong đan điền của chính mình, cho dù lấy sự trấn định của Lục Thanh cũng cảm thấy da đầu run lên. Cho dù là cách qua cột sáng, Lục Thanh cũng rõ ràng cảm nhận được đạo Thiên Lô màu tím đen kia chất chứa lực lượng kinh khủng cỡ nào, cho dù là Kiếm Thể cấp Thanh Phàm của hắn hiện giờ, cũng không dám có chút động chạm.

“Này. .. ?” Lục Thanh không khỏi thúc thủ vô sách, bó tay không biện pháp nhìn đạo Thiên Lô cứ thế tiến vào.

“Không có chuyện lớn gì đâu, phá hạt châu này sớm đã sinh ra linh trí, giờ phút này đang ăn vụng thôi. ” Diệp lão trầm ngâm một lát, rồi chăm chú nói.

“Ăn vụng?” Lục Thanh cảm ứng chung quanh một chút, bởi vì cả người hắn trầm ở giữa Lô Trì, chung quanh có Lô Long che chắn, lúc này đây Phong Lô châu thả ra thông đạo tiếp dẫn Thiên Lô cũng không có bị phát hiện. Cứ việc như thế thì lấy lĩnh ngộ của Lục Thanh đối với Phong Lô nhị khí, hắn vẫn tinh tường cảm ứng được, uy năng của Lô Trì này đang suy nhược rất nhanh.

Ở bên ngoài Lô Trì, bốn người lão nhân đồng thời nhíu mày lại.

“Tuy rằng mỗi lần mở Lô Trì ra thì uy năng đều không ngừng giảm xuống, nhưng cũng không mau như vậy chứ. Dựa theo tốc độ này, sợ là nửa ngày sẽ hết. ” Lão nhân có chút kỳ quái nói.

“Đại diện chủ, muốn hay không ta vào xem xem. ” Người trung niên ở bên cạnh chần chờ một chút rồi mở miệng nói.

“Ài!” Lão nhân khoát tay, nói: “Mặc kệ thế nào, không cần chặt đứt lĩnh ngộ của bọn họ. Nói không chừng, cũng bởi vì thiên phú của bọn họ là Lô Trì lại có phản ứng như thế. ”

Nghe lão nhân nói như thế, người trung niên cũng buông bỏ ý tưởng tra xét Lô Trì. Nếu không, Lục Thanh cũng không thể giữ cho bí mật hoàn toàn không bị phát hiện, về phần hậu quả thì không phải Lục Thanh có thể biết đến. Bất quá hắn thấy, có thể được Diệp lão tán thưởng, khẳng định đều là bất phàm, mà tiên thiên Phong Lô châu này thậm chí có thể chống đỡ được Diệp lão, trình độ trân quý không cần nói cũng biết.

Trong Lô Trì.

Tựa hồ cảm nhận được cổ kị của Lục Thanh, lại giằng co một lát, cột sáng thông đạo rốt cuộc cũng được tiên thiên Phong Lô châu thu trở về, Lục Thanh cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lại nhìn đến tiên thiên Phong Lô châu, màu sáng lưu chuyển trên bề mặt tựa hồ càng thêm thâm ảo vài phần.

428. Chương 187: Phong Lô Pháp Tắc

Nhìn đến tiên thiên Phong Lô châu lại một lần nữa trở về bên Kiếm Chung, Lục Thanh có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Sau khi hấp thu Thiên Lô màu tím đen xong, Lục Thanh cảm thấy liên hệ giữa hắn cùng tiên

thiên Phong Lôi châu tựa hồ mật thiết thêm vài phần, bất quá vẫn giống như trước, hắn không thể có chút ảnh hưởng tới nó, càng không nói có thể vận dụng mấy may.

Lúc này, Lục Thanh giống như nghĩ đến cái gì, mở miệng nói: “Sư phụ, người lúc trước là tu luyện loại Kiếm Khí gì?”

“Ta sao?” Diệp lão hơi sững sốt, mở miệng nói: “Ta tu luyện chính là Kiếm Khí hệ Phong, ngộ chính là Phong pháp tắc. Bất quá thứ này pháp tắc, mỗi người đều có sự bất đồng, cho dù là cùng thuộc tính, cũng khó có thể có linh ngộ như nhau. Ta chỉ có thể đề điểm cho người, về phần người nghĩ hiện tại muốn đem Phong, Lôi hai đại pháp tắc linh ngộ ra, đó là không có khả năng, cho dù chạm đến cũng không được. Cảnh giới không đủ, mạnh mẽ linh ngộ thì được không bằng mất!”

Gật gật đầu, Lục Thanh biết Diệp lão nói đúng, lập tức tĩnh hạ tâm thần, một lần nữa chìm vào tìm kiếm pháp tắc.

Tìm kiếm trong vô số điểm sáng pháp tắc, theo một tia Phong Lôi chỉ dẫn, cũng may cảnh giới của Lục Thanh vốn cao thâm, lấy cảnh giới Kiếm Tông tìm kiếm pháp tắc, tự nhiên so với năm người Niếp Thanh Thiên thoải mái hơn vô số lần.

Hơn nữa nơi này vốn là Lôi Trì, lúc này đây Lục Thanh tìm kiếm đến pháp tắc thứ nhất, chính là Lôi pháp tắc.

Đem ý niệm chìm vào một điểm sáng thuần tím, ngay sau đó, thế giới trước mắt Lục Thanh liền biến hóa.

Ầm ầm

Hư không vô tận, đập vào mắt chỉ toàn Thiên Lôi cuồng bạo. Vô cùng vô tận Thiên Lôi dày đặc cả hư không, tuy rằng nơi này là không gian pháp tắc, nhưng uy thế bên trong tựa hồ đã bị Lôi Trì ảnh hưởng, trở nên vô cùng chân thật. Mỗi một đạo Thiên Lôi hạ xuống, đều ẩn chứa một quỹ tích huyền ảo, Thiên Lôi cường đại, mỗi một đạo đều là màu tím sẫm. Chẳng sợ Lục Thanh đem Phong Lôi bộ thi triển tới cực trí, đạo Thiên Lôi hạ xuống cuối cùng vẫn rơi trên người hắn.

Không thể né tránh! Lục Thanh rõ ràng nhìn đến, khi hắn né tránh hết sức, đạo Thiên Lôi kia thế nhưng trực tiếp xé mở không gian, lập tức lại xuất hiện ở trên đỉnh đầu hắn.

Không có khả năng tránh né, đây chính là lực lượng của pháp tắc sao? Trong lòng Lục Thanh vô cùng hoảng sợ, tuy rằng có bị gì thương tổn, nhưng đạo Thiên Lôi hư ảo rơi trên người, vẫn khiến tâm thần của hắn một trận run rẩy. Điều này làm cho hắn chân chính kiến thức tới thần thông của Lôi pháp tắc, vô kiên bất tồi, trực tiếp đánh thẳng mục tiêu truy kích.

Đắm chìm trong không gian Lôi pháp tắc không được bao lâu, Lục Thanh liền cảm thấy râm thần cầu mình chống đỡ không được. Uy thế kết hợp với Lôi Trì, thật sự khó ngăn cản.

Từ bên trong không gian pháp tắc này thoát ly ra, Lục Thanh tỉnh dưỡng nửa canh giờ, mới đem tâm thần tiêu hao hồi phục lại. Lúc này đây, hắn lại tiếp tục chìm vào tìm kiếm phong pháp tắc. Ở trong đầu, vô số điểm sáng đại biểu vô số không gian pháp tắc, đến bây giờ Lục Thanh mới chân chính thấy, thế giới này rốt cuộc có bao nhiêu lực lượng thuộc tính, quả thực chính là vô tận.

Nếu không phải chúng nó ẩn chứa trong Lôi kiếp lực, bị Thiên Đạo lực giam cầm, cho dù Lục Thanh có Bán Long Thân cũng vô pháp cảm ứng được nhiều thuộc tính như vậy. Dù sao một số loại thuộc tính cũng thập phần hi hữu, tại trong thiên nhiên đất khó mà cảm ứng được chúng nó tồn tại.

Dựa vào cảnh giới Kiếm Tông linh ngộ, lúc này đây cũng đồng dạng tiêu phí rất nhiều thời gian. Một lúc lâu sau, Lục Thanh liền tiến nhập vào một phương không gian pháp tắc.

Phong, bình thường nhất là Tồn Phong, lên trên một bậc là Thiên Long, đến Cương Phong, mà ở trong hư không này còn tồn tại một loại Phong trong suốt màu xanh ngọc. Tại chung quanh nó, vô luận là Tồn Phong, Thiên Phong, thậm chí là Cương Phong mà Lục Thanh nghĩ là cường đại nhất, tất cả đều nhường bộ lui binh. Màu sắc của nó làm Lục Thanh nhớ tới màu sắc của Thanh Ngọc tiểu kiếm, chỗ ẩn dấu của linh hồn Diệp lão.

Không cần nghĩ cũng biết, loại Phong màu xanh ngọc này là cường đại nhất. Cũng chỉ có thuộc tính như vậy, mới xứng đôi với thân phận của Diệp lão.

Tại bên trong không gian vô hạn này pháp tắc lực không đâu không có, mỗi một đạo Phong khí, trong cảm ứng của Lục Thanh đều là do pháp tắc hóa thành. Chúng nó hoặc là xoay tròn, hoặc là quét ngang, thổi quét, hoặc vi vu thổi. Bất quá tất cả động tác đều là Tồn Phong, Thiên Phong cùng Cương Phong, mà Phong màu xanh ngọc kia lại nằm ở trung tâm, chỉ lẳng lặng chậm rãi xoay tròn.

Có lẽ phát hiện Lục Thanh đã đến, ngay khi Lục Thanh vừa nhìn tới, cỗ Phong màu xanh ngọc kia bỗng tản ra ánh sáng màu xanh mênh mông. Ánh sáng này rất nhu hòa, như lại khiến Lục Thanh vô cùng cảnh giác.

Nhưng mà còn chưa đợi cho hắn kịp có động tác, chung quanh hết thảy giống như yên lặng lên, mà Lục Thanh chỉ cảm thấy hết thảy chung quanh đều biến thành màu xanh ngọc. Dưới tâm thần rung mạnh, tâm niệm của hắn đã bị bắn ra khỏi phiên không gian pháp tắc này.

Hít sâu một ngụm lượng khí, Lục Thanh có chút kinh hãi muốn chết. Đến bây giờ, sau khi kiến thức Phong, Lôi hai đại pháp tắc, Lục Thanh cũng không tính toán tiến vào không gian pháp tắc khác nữa. Giờ phút này, hắn cuối cùng nhận thức đến thực lực của Kiếm Hoàng. Kiếm Hoàng chạm tới rồi pháp tắc, đó tuyệt đối là tồn tại vô cùng khủng bố. Pháp tắc, Lục Thanh cũng không dám tưởng tượng, nếu như mà dung nhập vào trong kiếm thức vậy đến tột cùng là có lực lượng như thế nào.

“Thế nào, đã thấy được uy lực của pháp tắc chưa?” Diệp lão mở miệng hỏi.

“Cường đại, cường đại đến khó tưởng tượng!” Lục Thanh vẫn còn chút sợ hãi nói. Đặc biệt vừa mới rồi bên trong không gian Phong pháp tắc, chỉ ngăn ngừa nháy mắt, hắn cảm thấy thời gian giống như ngừng trôi lại, tốc độ của đạo Phong màu xanh ngọc kia, Phong pháp tắc, thế nhưng lại vượt qua thời gian!

Lúc này, nguyên bản vì thực lực tiến bộ vượt bậc mà có chút buông lỏng, tâm tình của Lục Thanh lại trầm trọng hẳn lên. Một kiếp Kiếm Hoàng, vừa mới được Thiên Đạo giao cho tư cách linh hội pháp tắc, nhị kiếp Kiếm Hoàng, đó là tồn tại bước đầu có thể nắm giữ vận dụng pháp tắc.

Lục Thanh tự hỏi nếu hắn xuất ra toàn bộ con bài chưa lật, phát động kiếm thức cường đại nhất, nhưng đối mặt với nhị kiếp Kiếm Hoàng cũng không chịu nổi một kiếm, không có chút năng lực phản kháng. Đến bây giờ Lục Thanh mới chính thức hiểu được, vì cái gì mà ở thời kì hoang dã thượng cổ, Kiếm Hoàng mới chính thức có tư cách được xưng là Đại Sư Kiếm Đạo. Kiếm Hoàng đó là kiếm giả đã chạm tới pháp tắc, cùng với lực lượng của bọn họ so sánh, những cái gọi là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn hiện giờ Kiếm Vương, Kiếm Tông, đều là trò đùa.

Lục Thanh mơ hồ nhớ được lúc trước khi ở Lang Nha sơn, một trận chiến của Tử Dương Kiếm Hoàng cùng với Bạch Phát ma nữ, trong lúc đó giờ tay nhắc chân đều có Kiếm Cương tan vỡ, uy năng lớn lao đủ để hủy thiên diệt địa, biến hóa thuộc tính đi ra vô cùng khó lường. Hiện giờ nghĩ lại thì đó chính là do pháp tắc cường đại.

Một trận chiến ngày đó, sơn băng địa liệt, tuy rằng cuối cùng Lục Thanh mất đi ý thức, nhưng uy thế như vậy, vẫn bị hắn khắc sâu trong lòng. Hiện giờ nghĩ lại, này chênh lệch, thật sự là quá lớn, cho dù hắn toàn lực thi triển Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, thì người ta chỉ cần tùy ý một đạo Kiếm Cương cũng đủ diệt sát hắn. Điều này làm cho tâm thần Lục Thanh lại buộc chặt thêm, đồng thời thâm nghĩ trong lòng, trước khi kiếp nạn chưa qua, tuyệt đối không thể thả lỏng cùng lưỡi biếng.

Lúc này Lục Thanh liền không hề suy tư nữa, mà toàn lực tiến nhập vào trong linh ngộ. Kiếm Tông, lấy cảnh giới lấy thần ngự kiếm, liền chạm tới Thiên Đạo uy, lúc này Kiếm Tông không chế lực trời đất, bên trong chất chứa không phải uy trời đất, mà là Thiên Đạo uy. Thiên Đạo uy đạt tới đỉnh chính là lúc Kiếm Tông hô ứng trời đất, lấy Thiên Đạo uy tuyệt đại mà dẫn hạ Lôi kiếp.

Hiện giờ cảnh giới của Lục Thanh đã đạt tới Kiếm Tông tiểu thiên vị, bây giờ ở bên trong Lôi Trì chất chứa một tia Thiên Đạo uy tinh thuần đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất. Thiên Đạo uy ở đây là theo Lôi kiếp mà xuống, tự nhiên là tối tinh thuần, cho dù là một tia Thiên Đạo uy ẩn chứa trong Kiếm Ý của hắn, cũng chỉ hơn được một chút.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Nhìn thấy uy năng của Lôi Trì đang dần giảm xuống, bốn người lão nhân đồng thời lắc đầu lộ ra vẻ tiếc nuối. Thiên Lôi, chính là đại biểu cho thiên phạt, nếu cứ như vậy mở ra, như vậy sẽ tự động biến mất trong trời đất, trở về với Thiên Đạo. Một khi đã mở ra liền không thể tránh khỏi, người tiến vào càng nhiều, xói mòn lại càng nhanh.

Nếu không có xói mòn, cho dù là bọn họ cũng sẽ suốt ngày ở trong đó bế quan, mà không muốn đi ra.

Đợi cho thời gian nửa ngày trôi qua, bốn người lão nhân bắt đầu gọi sáu người Lục Thanh tỉnh dậy, nếu không đợi cho Trì Trì tiêu hao hết, sẽ tự động đóng lại, giam cầm người ở bên trong, đến lúc đó sẽ bị thương tổn tới căn nguyên.

Được hồn thức của lão nhân lay tỉnh lại, mở hai mắt đầu tiên chính là Dịch Nhược Vũ. Vừa đi ra, khí Hàn Băng ở chung quanh Dịch Nhược Vũ tự động tụ tập lại thành bông tuyết, tuy còn thô ráp nhưng đã có hình dạng. Nếu là trước kia, Dịch Nhược Vũ tuyết đối không làm được, hiển nhiên cảnh giới của nàng đã có đại đột phá.

Ngay sau đó là đến Diệp Cô Hàn, trong khoảnh khắc hần vừa đi ra, Huyền Băng khí chung quanh động lại như nước, hóa thành từng luồng khí lưu.

Đến lúc Niếp Thanh Thiên tỉnh lại bước ra, cũng không thấy hần có động tác gì, một đạo Phong Nhân màu xanh trắng rõ ràng hiện ra trước mặt hần. Giờ phút này từ trên người hần đúng là không chạm đến nửa điểm khí tức, thật giống như một người bình thường. Nếu không phải trên người hần còn có tia khí phun ra nuốt vào, chỉ sợ không ai cho rằng hần là một Kiếm Chủ chuẩn đại sư.

“Tẩy trần minh hoa, hiểu ra căn nguyên, tốt!” Hai mắt bốn người lão nhân sáng ngời. Phía trước tuy rằng nói từng bước là có thể hiểu ra, nhưng thực tế phi thường ít, thực không nghĩ đến, Niếp Thanh Thiên thực có thể làm được.

Theo sát Niếp Thanh Thiên, Long Tuyết cũng đứng lên bước ra. Đồng thời, trong nháy mắt bước ra khỏi Lôi Trì, một quả cầu băng trắng rõ ràng hiện trước mặt nàng, gào thét bắn tới hư không bên ngoài.

429. Chương 188: Vinh Quy Tử Hà Tông (thượng)

Đồng dạng sau khi nhìn thấy động tác của Long Tuyết, lão nhân cũng gật gật đầu, bắt quá lại không có nói cái gì.

Một lát sau, Triệu Thiên Diệp mới đứng dậy bước ra ngoài. Khi vừa bước ra, ở trước người hần, rất nhanh ngưng tụ ra một quả cầu lửa, rồi lại hóa thành trường kiếm, khi lại hóa thành lôi chùy, nhánh cây, ngọn cỏ. Tốc độ biến ảo nhanh như vậy, khiến cả bốn người Niếp Thanh Thiên đều sửng sốt.

“Đem lực lượng thuộc tính vận dụng cùng không chế đến trình độ như vậy, tuy rằng còn chưa hiểu ra được bước kia, nhưng đã không còn xa. ” Ánh mắt lão nhân nhìn về phía Triệu Thiên Diệp đầy tán thưởng nói.

Nhưng mà Triệu Thiên Diệp vừa bước ra khỏi Lôi Trì, ánh mắt mấy người liền tập trung về phía Lôi Trì.

Ba mươi tượng!

Tuy rằng không biết đi tới chỗ đó cần thực lực như thế nào, nhưng năm người Niếp Thanh Thiên biết, khẳng định là vô cùng gian nan. Bọn họ khẳng định không thể kiên trì đi tới nơi đó được. Ba mươi tượng, rốt cuộc cần thừa nhận lực lượng như thế nào?

Nhìn thấy Lôi Long quán quanh người Lục Thanh, năm người Niếp Thanh Thiên đều ngẩn ra. Khí tức truyền ra từ trên Lôi Long này, bọn họ đến bây giờ vẫn nhớ, đó là khí tức hoang dã, mà dày đặc như thế tựa hồ chỉ có cảm thụ qua ở bên trong Ngũ Hành Kiếm Mộ. Bất quá bọn họ nhìn ra được, Lôi Long này hoàn toàn do Thiên Lôi ngưng kết lại mà thành, nhưng bởi vì lấy đỉnh Long khí nên có linh tính không nhỏ.

Năm người Niếp Thanh Thiên nhìn chăm chú không bao lâu, Lôi Long liền ngửa mặt lên trời gầm rú. Tiếng long ngâm cao vút truyền khắp chung quanh, đồng thời thân hình Lôi Long phóng thẳng lên cao lộ ra thân thể Lục Thanh đang ngồi.

Lục Thanh chậm rãi đứng dậy, cả người lộ ra một tầng tia khí màu xanh mơ hồ. Đồng thời tại trên tầng tia khí này còn có một tầng lôi quang lóe ra. Thiên Lôi chói mắt vẫn như trước không có theo trên người Lục Thanh thối lui.

Ngay sau đó, Lôi Long vọt lên trời cao vừa chuyển thân, lập tức há chiếc miệng to lớn lẳng không hướng tới Lôi Trì.

Miệng rộng há rộng, đem thân ảnh Lục Thanh ở trong Lôi Trì bao phủ vào. Thân hình Lôi Long rất nhanh hòa tan vào trong Lôi Trì.

Bên trong lôi quang, một tầng tia khí màu xanh nồng đậm chợt lóe lên rồi biến mất, trừ bỏ số ít Thiên Lôi của Lôi Long hòa vào Lôi Trì, còn đại bộ phận bị Lục Thanh hấp thu vào trong Kiếm Thể.

Lục Thanh chậm rãi hướng tới bờ Lôi Trì đi tới, trong mắt năm người Niếp Thanh Thiên giống như xuất hiện ảo giác, tựa hồ đang đi tới không phải một người, mà là một tòa núi cao nguy nga. Núi cao theo cước bộ của Lục Thanh lại biến thành Thiên Lôi chói mắt, nhẹ nhàng Thiên Đạo uy theo động tác của Lục Thanh mà chậm rãi quần quanh bên người, không hề tiêu tán, cũng không hề thuộc về Lôi Trì nữa.

“Thân hàm Thiên Đạo, chúc mừng Lục tiểu hữu nắm giữ Thiên Đạo uy, đạt tới cảnh giới Kiếm Tông tiểu thiên vị đỉnh phong.” Bốn người lão nhân nhìn nhau, đồng thời mở miệng nói.

“Đa tạ bốn vị điện chủ, đại lễ như thế, sáu người văn bối tất không dám quên.” Ra khỏi Lôi Trì, đầu tiên Lục Thanh hướng tới bốn vị điện chủ hành lễ, mà năm người Niếp Thanh Thiên cũng lập tức theo sau hành lễ.

Lúc này bốn người lão nhân cũng không cự tuyệt, tiếp nhận lễ của sáu người Lục Thanh.

“Đại diện chủ, chúng văn bối lần này rời khỏi tông môn đã hơn một thành, đã có nhiều quấy rầy. Nếu đại diện chủ không có việc gì nữa, chúng văn bối nghĩ muốn hôm nay trở về tông môn.”

“Trở về, ân, hẳn là vậy!” Lão nhân gật gật đầu: “Lục tiểu hữu yên tâm. Trong vòng nửa năm, Thanh Phàm điện ta nhất định phái người đi tới Tử Hà tông các người trao đổi Kim Thiên lệnh.”

Đối với tâm tình giờ phút này của sáu người Lục Thanh, bốn người lão nhân có thể lý giải. Tin tức việc này thành công, bọn họ bức thiết muốn nhanh chóng phản hồi tông môn.

“Đa tạ đại diện chủ.” Lục Thanh trầm giọng nói.

“Đây cũng là chuyện thường tình, chúng ta đâu thể lưu lại các người. Nói vắn hẵn quý tông chủ đã sớm có cảm ứng, sớm trở về coi như là làm cho bọn họ yên tâm.”

Gật gật đầu, tâm niệm Lục Thanh vừa động, từ trong Luyện Tâm kiếm, Phong Lôi nhất thời hóa thành một đạo lưu quang hiển hóa ra.

Hưng phấn phát ra một tiếng long ngâm cao vút, Phong Lôi lập tức phát hiện ra Thiên Lôi ở trong Lôi Trì.

Há miệng hút một cái, nhất thời một đạo Thiên Lôi lẳng không bay đến miệng con vật nhỏ, trực tiếp bị nó một ngụm nuốt xuống. Thiên Lôi màu tím tức khắc lóe ra trên người con vật nhỏ, sau một lần hít thở, liền hoàn toàn tan hết.

“Hảo một đầu Phong Lôi Long Mãng, huyết mạch chân long thập phần tinh thuần, nói không chừng tương lai lại có ngày hóa long.” Ánh mắt bốn người lão nhân đều có chút ửng hồng nhìn về phía Phong Lôi. Linh Thú như vậy, dù là bọn họ cũng phải động tâm.

Lấy nhãn lực của bọn họ, tự nhiên phát hiện trên người con Long Mãng này có chỗ kỳ lạ. Long khí trên người nó thật sự là rất tinh thuần, nhất cử nhất động đều ẩn chứa uy nghiêm của chân long, cũng khiến cho bốn người đoán. Có lẽ chính bởi đầu Long Mãng này, mà Lục Thanh đạt được thừa nhận của chân long, mới được tặng dư Long khí cùng căn nguyên long lực.

Về phần sự thật đến tột cùng là như thế nào, vậy chỉ có Phong Lôi cùng Lục Thanh mới có thể biết được.

Trực tiếp từ trên Thanh Phàm sơn xuất phát, Phong Lôi chở sáu người Lục Thanh dọc theo đường cũ hướng tới phương hướng Tử Hà tông bay nhanh đi.

“Đại diện chủ!” Đợi cho bóng dáng sáu người Lục Thanh dần xa khuất, ba gã điện chủ ở bên đồng thời mở miệng nói.

“Chờ đi, cho dù là Vạn Kiếm Hưởng Tông cũng cần phải có thời gian!” Lão nhân cảm thán nói.

“Đại diện chủ, người xem người này cần thời gian bao lâu?”

“Pháp tắc, không phải dễ lĩnh ngộ như vậy! Bất quá người này có thiên phú cùng cơ duyên như vậy, mười năm, có lẽ có thể thành. ”

“Mười năm!” Người trung niên gật gật đầu: “Mười năm, chúng ta có thể chờ. ”

Dọc theo đường đi, cho dù là lấy tâm cảnh của Lục Thanh cũng có chút dao động. Lúc này đây hành trình đi Kiếm Thần chủ điện lần này thật sự kinh lịch rất nhiều, cũng thu được rất nhiều. Trách không được nhiều kiếm giả khi đạt tới cảnh giới nhất định đều lựa chọn ra ngoài du lịch. Cũng chỉ có trong du lịch trải qua nhiều biến cố, kiến thức được nhiều loại kiếm thức thuộc tính, mới có thể làm kinh nghiệm bản thân thêm phong phú, nhanh chóng đề cao cảnh giới bản thân. Thậm chí lĩnh ngộ trong lúc sinh tử, đột phá, do đó lại tiến thêm bước nữa, thoát thai hoán cốt.

Tuy rằng là trở về nhưng sáu người Lục Thanh cũng không thả lỏng cảnh giác. Đặc biệt là Sinh Tử môn, Lục Thanh đã giết Quân Mạc Vấn, tuy rằng phỏng đoán Quân Mạc Vấn căn bản không có nhiều giá trị trong Sinh Tử môn, thậm chí nói không chừng còn bị đuổi đi, bất quá rốt cuộc vẫn phải cẩn thận. Ngoài ra phía trước, ở trên Bích Lạc hải, hai gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn củ Sinh Tử môn chạy trốn, đến bây giờ còn chưa thấy có động tĩnh gì.

Không cần nghĩ cũng biết, Sinh Tử môn tuyệt đối là do Vong Tình tông mời. Kiếm giả Sát Bảng, vì tích lũy Sát Lục khí, liền giống như sát thủ, ở các giới nhận các lời mời giết người. Lúc trước bốn gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Vong Tình tông bị Liệt Thiên tam lão ngăn cản, không có cách nào truy kích, cũng chỉ có thể nghĩ ra biện pháp như vậy. Trời biết bọn họ đến tột cùng đã phải trả giá như thế nào, bất quá Lục Thanh biết, tuyệt đối là không ít.

Trên đường trở về không hề có chút ngừng lại. Khi tới Thần Phong lĩnh, dưới uy áp của ba con Thiên Phong ưng, đàn ưng trên Thần Phong lĩnh lập tức tránh đường cho sáu người Lục Thanh. Đặc biệt là sau khi thấy được Phong Lô, chúng nó đối với Lục Thanh càng thêm cẩn thận.

Không có để ý này đó, sáu người cười Phong Lô một đường hướng tới Linh Thú Sơn Mạch bay qua. Thời điểm bay ngang qua Thần Phong vực, sáu người Lục Thanh phát hiện, nơi này rõ ràng vừa mới trải qua một phen chém giết. Huyết khí tận trời đem tầng mây trên bầu trời Thần Phong vực nhuộm cả thành màu đỏ.

Nghĩ đến, nơi này lúc trước vốn được hai vực chủ ước thúc, hiện giờ hai người mất đi, mà nơi này vốn là nhược nhục cường thực, không có nguyên tắc gì. Bây giờ nhìn lại tựa hồ huyết khí đang dần tiêu tan, lại gần khôi phục bộ dáng trước đây. Tuy rằng không biết ai lại có bốn sự như vậy, nhưng này đó vẫn không phải những thứ mà hiện giờ sáu người Lục Thanh quan tâm.

Một đường ngự không bay đi, lại trải qua Nhược Thủy môn. Bất quá chỉ là thời gian ngắn ngủi, cũng không có khiến Nhược Thủy môn có gì thay đổi, nhưng sáu người Lục Thanh biết, ngày biến đổi đó cũng không còn xa.

Bay qua Bích Lạc hải, xuyên qua vô số ngọn núi cùng ừng rậm, lại vượt qua Linh Đoạn Sơn Mạch, cự tuyệt lời mời giữ lại của Thiên Linh tộc. Lại sau khi đi tới Liệt Thiên tông, từ chỗ Liệt Thiên tam lão, sáu người Lục Thanh liền biết được một tin tức khiếp sợ.

Vong Tình tông đã bị diệt tông!

Mà động thủ chính là Tử Hà tông bọn hắn, năm người Lạc Thiên Phong đích thân ra tay. Bất quá đáng tiếc là Vong Tình tông tựa hồ đã có đoán trước, phía trước khi xảy ra chuyện đã mang theo đệ tử nội tông cùng đám kiếm giả có tu vi cao thâm trong tông chạy xa. Năm người Lạc Thiên Phong chính là chỉ phá hủy ngọn núi chính, cùng tất cả các thế lực lớn nhỏ xung quanh của Vong Tình tông, gà chó không tha, còn người dân bình thường thì không hề động tới.

Vong Tình tông bị diệt tông, đây vẫn là đại sự diệt tông mà lần đầu tiên sáu người nghe được, thậm chí làm ra việc này còn là năm Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.

Bất quá sáu người đều thấy, một tông môn Nhân Đạo như vậy, thật sự đáng diệt. Bọn họ muốn tăng tiến thực lực, hoàn toàn là dùng thủ đoạn hại người lợi mình mà tăng lên. Nhiều năm qua như vậy, tông môn này không biết đã chia rẽ bao nhiêu cặp vợ chồng.

Có lẽ chính Ly Tử Tấn cũng không nghĩ đến, chính hắn nhất thời nảy ý tham lam, mà chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, liền có hậu quả diệt tông. Không thể không nói, nhân quả tuần hoàn, nhất minh nhất ám, đều có định số.

Ly Tử Tấn hẳn không sinh tham niệm, cũng sẽ không có một trận chiến ở Tuyết Sơn kia, Vong Tình tông bọn hắn cũng không có ra tay đuổi giết sáu người Lục Thanh. Bọn họ không đuổi giết sáu người Lục Thanh, tự nhiên năm người Lạc Thiên Phong sẽ không vượt qua Linh Thú Sơn Mạch xa xôi tới tận đây để diệt tông môn này. Tiền căn hậu quả bên trong, vô cùng rõ ràng.

Sáu người Lục Thanh đều cảm thán, đồng thời đối với hành động của năm người Lạc Thiên Phong cũng có cảm xúc. Cáo biệt Liệt Thiên tam lão, lúc này đây khoảng cách với Tử Hà tông đã không còn xa.

Đi ngang qua Vô Tình tông, quả thực giống như lời của Liệt Thiên tam lão. Giờ phút này cả Vong Tình tông hoàn loạn vô cùng, vài kiếm giả của các tông môn chung quanh ở trong này tiếp dẫn cùng lựa chọn người dân, bắt đầu phân chia khu vực của Vong Tình tông. Ít nhất khi Thanh Phàm điện còn chưa có kiểm dụ, thì bọn họ có thể nắm giữ khu vực của Vong Tình tông.

Đến khi lại nhìn thấy ngọn núi Tuyết Sơn mờ mịt, sáu người Lục Thanh có một chút cảm thán. Ở đỉnh Tuyết Phong này, xem như bọn họ chân chính bắt đầu hành trình Kiếm Thần chủ điện. Dọc theo đường đi tuy rằng có nhiều nguy hiểm, nhưng được cũng rất nhiều.

430. Chương 189: Vinh Quy Tử Hà Tông (hạ)

Linh Thú Sơn Mạch năm trăm dặm. Đợi cho đến giờ phút này, khi trở về, Phong Lôi cũng cảm thấy được sự cảm khái trong lòng Lục Thanh. Giống như nghĩ tới cái gì, ánh mắt của Phong Lôi có chút ảm đạm lại, nhưng rất nhanh dưới chân nó một đạo lôi quang ngưng tụ thành hình, thân hình nhanh chóng bắn lên hư không.

Ngâm

Lúc này đây, Phong Lôi không chút cố kỵ mà tả ra long uy bàng bạc. Tiếng long ngâm kinh thiên truyền đằng ra xa, trong nháy mắt truyền khắp cả Linh Thú Sơn Mạch.

Hống

Hống

Vô số tiếng tê rống sợ hãi vang lên, vô số Linh Thú sinh tồn trong Linh Thú Sơn Mạch, trước tiếng long ngâm đều phát ra tiếng rên rỉ thuần phục. Vô luận là nhất giai, nhị giai Linh Thú, cho dù là hai con tứ giai Linh Thú vốn là vua trong Linh Thú Sơn Mạch cũng đồng dạng khuất phục dưới long uy của Phong Lôi.

Ở trên lưng Phong Lôi, năm người Niếp Thanh Thiên hai mặt nhìn nhau. Giờ phút này uy thế mà Phong Lôi thể hiện ra, cho dù là bọn họ cũng sinh ra cảm giác khó địch nổi. Long uy kia tuy không nhắm vào bọn họ, nhưng là một tia Thiên Đạo uy tán dật từ căn nguyên long lực khiến năm người kinh hãi không thôi.

Đến bây giờ bọn họ mới tỉnh ngộ lại. Nguyên lai hành trình Kiếm Thần chủ điện lần này, chẳng những thực lực của Lục Thanh biến hóa nghiêng trời lệch đất, đến cả Phong Lôi tiến hóa thành tứ giai Linh Thú cũng có được long uy cường đại như thế.

Tử Hà tông.

Bên trong đại điện Tử Hà, giờ phút này, năm người Lạc Thiên Phong vẻ mặt đầy tươi cười cùng nói chuyện với hai người xa lạ. Nếu sáu người Lục Thanh ở đây nhất định sẽ kinh ngạc, bởi vì Minh Tịch Nguyệt vốn luôn lạnh lùng, ít cười nói cũng có vẻ mặt tươi cười, không hề có vẻ mặt lạnh như băng như trước.

“Hai vị hộ pháp ghé qua Tử Hà tông, chính là vinh hạnh của Tử Hà tông chúng ta. Một tháng trước, năm người chúng ta cảm nhận được đại thể, hẳn là mấy người Lục Thanh đã đi tới Kiếm Thần chủ điện. Nếu hết thấy mà thuận lợi, thì hẳn là hai ngày nữa sẽ trở về. ” Lạc Thiên Phong hướng tới hai người đang ngồi trên ghế thượng khách mỉm cười nói.

Hai người này đều mặc một bộ áo vải màu tím, sau lưng đều đeo một thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên. Nếu sáu người Lục Thanh ở đây sẽ nhận ra ngay hai người này, bọn họ đúng là từ một thánh địa Kiếm Đạo của Tử Hoàng giới, hai đại hộ pháp của Lăng Tiêu tông.

Giờ phút này, hai người ngồi ngay ngắn tại chỗ, trên người ẩn ẩn có một cỗ đại thể uy nghiêm, không hề có vẻ lên mặt nạt người, cũng không có nửa phần yếu thế, liền như vậy khí định thần nhàn ngồi tại chỗ. Hai người vô luận là khí độ, hay hàm dưỡng, đều khiến cho năm người Lạc Thiên Phong tán thưởng không thôi.

“Không có gì, chẳng qua chúng ta với Lục Thanh của quý tông có một tròng giao dịch, theo nhu cầu mà thôi. Bất quá coi như thuận đường tới quý tông kiến thức một chút Tử Dương Thất Tuyệt kiếm, nhưng thật ra bất phàm. ” Người trung niên đeo thanh kiếm màu tím cười một tiếng, mở miệng nói.

Được hộ pháp một thánh địa Kiếm Đạo tại Tử Hoàng giới khen bất phàm, cho dù là tông môn cấp Kim Thiên cũng cảm thấy vinh quang, điều này làm cho năm người Lạc Thiên Phong đều mừng rỡ trong lòng, bất quá trên mặt vẫn là khiêm tốn nói: “Tử hộ pháp khen trật rồi, thật sự là không dám nhận. ”

“Khó trách quý tông chỉ lập tông được hơn một nghìn sáu trăm năm đã có thể tiến giai Kim Thiên, Lạc tông chủ quả nhiên bất phàm. ” Người trung niên đeo thanh kiếm màu xanh nói: “Có thể quyết đoán như thế, cơ hồ có nguy cơ diệt căn cơ của tông môn, nếu không phải người quyết đoán, tuyệt đối không làm được. ”

Nghe người trung niên đeo thanh kiếm màu xanh nói, Lạc Thiên Phong chỉ nói không dám, đồng thời cùng bốn người Huyền Thanh nhìn nhau. Bọn họ đồng thời cảm thấy, nếu không phải Lục Thanh có được Phong Lôi Long Mãng có thể hấp dẫn được hai gã đại nhân vật này, một khí bị tông môn chung quanh khác, đặc biệt là Thanh Ngọc tông lôi kéo, như vậy hậu quả khó mà tưởng tượng.

Tuy rằng hai người trước mặt này bất quá chỉ giữ chức vị hộ pháp, nhưng đó lại là hộ pháp của Lăng Tiêu tông, một trong năm đại thánh địa Kiếm Đạo. Cho dù hai người nghĩ muốn diệt sát tông môn cấp Kim Thiên bình thường, năm người Lạc Thiên Phong thấy, đó tuyệt đối không phải việc khó.

Như thế mà bọn họ đi tới Tử Hà tông, xem ra đúng là ý trời.

Ngay tại lúc Lạc Thiên Phong vừa định mở miệng nói tiếp, bỗng một tiếng long ngâm trong trẻo truyền dâng lại, cùng với đó là một tia Phong Lôi khí nhàn nhạt.

“Phong Lôi Long Mãng!” Hai mắt Tử Thanh song kiếm đột nhiên sáng ngời.

“Sao lại thế này, long uy sao lại trở nên tinh thuần cùng nồng đậm như thế, khí thế đủ để bằng với Kiếm Vương bình thường. ” Người đeo thanh kiếm màu tím mở miệng nói, trên mặt lộ ra thần sắc khó tin.

“Việc lạ!” Chính là nói hai chữ, người đeo thanh kiếm màu xanh liền không hề mở miệng nói thêm.

Mà năm người Lạc Thiên Phong đồng thời đứng dậy nhìn nhau, tất cả đều thấy được thần sắc kích động trong mắt đối phương. Sáu người Lục Thanh mang theo đại thể của Tử Hà tông mà đi, hiện giờ trở về, bọn họ liền cảm thấy được đại thể bằng bạc. Cùng với trước so sánh với, đại thể hiển nhiên không ngừng bốc lên, thẳng đến lúc tiếp nhận Kim Thiên lệnh, đại thể mới chân chính đạt tới đỉnh.

Cuối Linh Thú Sơn Mạch, đợi cho sáu người Lục Thanh cùng với Phong Lôi xuất hiện, trên bầu trời Tử Hà tông phong vân đã biến hóa.

“Nghênh Kim Thiên sứ giả hồi tông!”

Thanh âm Lạc Thiên Phong dựa vào Tứ Phương Kiếm Trận trong nháy mắt truyền khắp khu vực Tử Hà tông, cơ hồ tất cả mọi người trong tông vực đều dừng công việc, đem ánh mắt chuyển tới không trung.

Cuối Linh Thú Sơn Mạch, biên giới Tử Hà tông, trong mắt sáu người Lục Thanh lúc này hoàn toàn chỉ còn năm loại màu sắc chiếm giữ. Kiếm kiêu to lớn do năm loại khí thuộc tính ngưng kết ra xuất hiện từ phương xa nhanh chóng kéo dài tới trước mặt sáu người. Diệu Dương Chân Hỏa làm thân cầu, Kim Dương Chân

Hỏa làm khung, Hàn Băng khí làm lan can, Tồn Phong khí là chân cầu, đến cuối cùng Tử Dương Chân Hỏa thiêu đốt bề mặt cầu. Kiểm kiều khổng lồ vượt qua phạm vi trăm dặm tông vực, buông xuống trước mặt sáu người.

Hít sâu một hơi, Lục Thanh bình tĩnh nói: “Đi thôi!”

Phong Lôi lập tức thu nhỏ lại dài một thước, quần quanh cánh tay Lục Thanh, hơi có chút tò mò nhìn kiểm kiều trăm dặm. Lục Thanh nhất thời cũng phát hiện được một ít huyền ảo của kiểm kiều này. Từ bên trong kiểm kiều này, hắn cảm nhận được có pháp tắc tồn tại, tuy rằng nhiều loại thuộc tính hỗn hợp, còn không phân biệt được, nhưng Lục Thanh có thể khẳng định, đó là pháp tắc lực.

Giờ phút này Lục Thanh mới hiểu được vì sao Tứ Phương Kiểm Trận lại có uy năng như thế. Nguyên lai ở mặt trên Kiểm Trận được các tiên bối trong tông gia trì thêm pháp tắc.

Lại bước lên trên kiểm kiều trăm dặm, sáu người Lục Thanh đều trấn định hơn rất nhiều. Sáu người vừa bước lên, cả tòa kiểm kiều chợt bộc phát ra thần quang năm màu chói mắt, hư không chung quanh bọn họ lập tức trở nên mơ hồ, một lực xé rách bất chợt xuất hiện.

Bất quá lực xé rách này cũng không mạnh lắm, phía trước lần đầu, trừ bỏ Lục Thanh, những người khác chỉ hơi vận chuyển Kiểm Nguyên liên có thể triệt tiêu ngay. Nhưng là lúc này đây, trừ bỏ trên người Dịch Nhược Vũ có hiện lên mấy bông tuyết, còn chung quanh bốn người Niếp Thanh Thiên chỉ thấy khí thuộc tính hơi hơi chấn động một chút, lực xé rách vừa xuất hiện lập tức biến mất.

Hư không chung quanh sáu người hoàn toàn hóa thành năm màu. Ánh sáng năm màu hóa thành quang mang kéo dài ra hướng tới phương hướng Tử Hà tông. Lục Thanh ngưng thần cảm ứng liền thấy, nguyên bản pháp tắc lực vẫn yên lặng trên kiểm kiều bắt đầu nhúc nhích, trong nháy mắt liền sinh ra uy năng lớn lao. Bất quá tựa hồ pháp tắc lực này bị cái gì đó trấn áp, chỉ trong nháy mắt lại yên lặng xuống.

Ánh sáng tiêu tán hết, ngay sau đó, thân hình sáu người Lục Thanh liền xuất hiện trước cửa đại điện Tử Hà.

Năm người Lạc Thiên Phong sớm đã đứng trước cửa điện, ánh mắt nhìn chăm chăm vào sáu thân ảnh trước mặt, trong ánh mắt đầy vẻ kích động, lấy tâm cảnh của năm người bọn họ cũng không đủ trấn áp được.

Hít sâu một hơi, Lạc Thiên Phong mở miệng nói: “Đã trở lại, trở lại là tốt rồi. ”

Theo kiểm kiều trăm dặm tự động tiêu tán vào trong trời đất, sáu người Lục Thanh bước lên hai bước, đồng thời khom mình hành lễ: “Ra mắt tông chủ!”

“Không cần đa lễ!” Lạc Thiên Phong lập tức phát tay đánh ra một cỗ lực trời đất nâng sáu người đứng dậy. Ở bên cạnh, ánh mắt bốn người Huyền Thanh nhìn về phía năm người Niếp Thanh Thiên đều nổi lên chút chấn kinh. Bởi vì bọn họ phát hiện, khí tức cảnh giới năm người tản mát ra, cư nhiên tất cả đều có đại đột phá. Khi nhìn tới Niếp Thanh Thiên cùng Long Tuyết, bốn người đều không thể tin vào ánh mắt của mình, thẳng đến một lúc lâu sau mới khôi phục bình tĩnh lại.

Lục Thanh lấy từ trong lòng ra khối Kim Thiên phó lệnh dài hai tấc giao cho Lạc Thiên Phong, mở miệng nói: “Tông chủ, chúng đệ tử may mắn không làm nhục mệnh. ”

Từ trên tay Lục Thanh tiếp nhận Kim Thiên phó lệnh, Lạc Thiên Phong rốt cuộc không kìm chế được kích động trong lòng mình: “Tốt! Tốt! Tốt!”

Nói xong đó liền cất tiếng cười to. Tử Hà tông lập tông được hơn một nghìn sáu trăm năm, ở đời hắn rốt cuộc cũng chiếm được cơ hội tiến giai. Hiện giờ đã có Kim Thiên phó lệnh, chỉ cần sứ giả của Thanh Phàm điện tới, như vậy Tử Hà tông hắn sẽ hoàn toàn thoát thai hoá cốt, đạt tới cấp Kim Thiên, từ nay về sau sẽ không cùng một đẳng cấp với tông môn cấp Thanh Phàm.

Ở bên cạnh, bốn người Huyền Thanh đều lộ ra vẻ tươi cười vui mừng. Tại trong một khắc này, Lục Thanh phát hiện, cho dù là Minh Tịch Nguyệt, đối mặt với việc tông môn tiến giai, cũng lộ ra vẻ mặt thư sướng. Tuy rằng còn chưa thấy qua nàng từng cười, nhưng Lục Thanh có thể khẳng định, nụ cười lúc này là vui sướng phát ra từ nội tâm.

“Chúc mừng Lạc tông chủ, chúc mừng quý tông rốt cuộc đã đạt được ước nguyện!” Lúc này, từ sau lưng năm người Lạc Thiên Phong, phương hướng đại diện Tử Hà, truyền đến hai thanh âm quen thuộc.

Tử Thanh song kiếm! Ánh mắt sáu người Lục Thanh đồng thời lướt qua năm người Lạc Thiên phong, rơi xuống trên người hai gã trung niên phân biệt đeo hai thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên màu xanh và màu tím.

“Gặp qua hai vị hộ pháp!” Sáu người Lục Thanh đồng thời khom người nói.

Hiện giờ gặp lại, Lục Thanh liền từ trên người hai gã cảm nhận được Thiên Đạo uy sâu nặng, cảnh giới như thế, sợ là đã đạt tới Kiếm Tông đại thiên vị, nói không chừng còn là đỉnh phong. Mà trên người Lạc Thiên Phong, Thiên Đạo uy so với hắn cũng không hơn kém bao nhiêu, Lục Thanh phảng phất, Lạc Thiên Phong nhiều nhất cũng chỉ là Kiếm Tông trung thiên vị.

Nhìn đến Phong Lô quần trên cánh tay Lục Thanh, người đeo thanh kiếm màu xanh không khỏi tán thưởng nói: “Không nghĩ tới, chẳng những người có điều gặp gỡ, đột phá cảnh giới, mà con Phong Lô Long Mãng này cũng tiến nhập tứ giai, cư nhiên còn nắm giữ được năng lực hóa hình, huyết mạch cũng tinh thuần hơn rất nhiều. Nếu như vậy, thời gian hai mươi năm cũng là quá dài, mười năm, sau mười năm, người liền có thể tới Lăng Tiêu tông tìm chúng ta mang nó đi, hoặc là đến lúc đó chúng ta du lịch đại lục, liền để nó tự mình trở về. ”

431. Chương 190: Ta Muốn Bê Quan!

Lục Thanh cúi đầu nhìn Phong Lô đáng quần trên cánh tay. Con vật nhỏ giờ phút này đang cúi đầu, đôi mắt linh động ẩn ẩn có chút lệ quang.

Ô ô.

Con vật nhỏ dụi đầu vào trong lồng ngực Lục Thanh mà kêu. Ở trong trí nhớ của nó, từ lúc mở hai mắt ra nó đã cùng ở với Lục Thanh. Trong lòng của nó, Lục Thanh chính là cha của nó, loại quan hệ này, khi Lục Thanh thành tựu Bán Long Thân, hai bên có được huyết mạch đồng dạng càng trở nên mật thiết.

Trong mắt lộ vẻ nhu hòa, Lục Thanh đưa tay xoa xoa đầu con vật nhỏ, mở miệng nói: “Sau mười năm, ta sẽ đi đón ngươi, tập trung tu luyện, thời gian sẽ nhanh chóng trôi qua. ”

Trong mắt con vật nhỏ vẫn như trước lộ ra lệ quang nồng đậm, mặc kệ như thế nào, từ khi sinh ra đến bây giờ Phong Lô còn chưa đủ ba tuổi. Lại nói tiếp, tuy rằng linh trí của nó phi phàm, nhưng tâm trí vẫn là ở bộ dáng ba tuổi, trong nhân tộc đó vẫn là tuổi tập tễnh học đi.

Bất quá, đối với Lục Thanh mà nói, đem con vật nhỏ buộc vào bên người không phải việc tốt đẹp gì, đối với việc bốn năm sau, đến tốt cùng sẽ có kết quả như thế nào hắn căn bản một điểm cũng không nắm chắc. Tuy rằng luyện tiếu nhưng giờ phút này hắn vẫn quyết định như trước. Nếu không, đến lúc đó hắn cũng sẽ an bài con vật nhỏ này đến một địa phương khác, hiện giờ có Tử Thanh song kiếm, cơ hội như vậy Lục Thanh nói cái gì cũng sẽ không bỏ qua.

Chộp con vật nhỏ trao vào trong tay người đeo thanh kiếm màu xanh, Lục Thanh lại khom người thi lễ nói: “Hy vọng hai vị có thể chiếu cố tốt cho nó!”

Gật gật đầu, người đeo thanh kiếm màu xanh nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, mở miệng nói: “Hy vọng mười năm sau chúng ta còn có thể gặp lại. ”

“Tốt lắm, sự tình nơi này đã xong, chúng ta nên trở về đi. ” Hai người Tử Thanh song kiếm nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra thần sắc bất đắc dĩ.

Trong lòng vừa động, Lục Thanh mở miệng nói: “Hai vị hộ pháp, chẳng lẽ có sự tình gì chưa hoàn thành?”

Lắc lắc đầu, trong mắt người đeo thanh kiếm màu xanh hiện lên một đạo hàn mang, mở miệng nói: “Không có gì, chúng ta bị người ta lừa. ”

Trong lòng ngẩn ra, sau người Lục Thanh, kể cả năm người Lạc Thiên Phong đều kinh ngạc. Người nào lại dám lờ bịp hai gã hộ pháp của Lăng Tiêu tông? Bất quá trong lòng bọn họ lập tức lắng đầu, vô luận là việc tư của hai người, hay là việc của Lăng Tiêu tông, cũng không phải bọn họ có thể nhúng tay vào.

Trách không được thời gian còn chưa tới mà hai người đã đến đây rồi, nguyên lai công việc không hoàn thành, nếu không y theo lời của hai người thì phải nửa năm sau hai người mới tới.

“Tốt lắm, núi cao sông dài, các vị, sau này còn gặp lại!” Thở dài một hơi, hai người liền hướng tới năm người Lạc Thiên Phong ôm quyền, sau đó liền hóa thành hai luồng kiếm quang màu xanh cùng màu tím hướng tới Linh Thú Sơn Mạch bắn nhanh đi, trong giây lát liền biến mất ở cuối chân trời.

Rất xa vẫn như nghe được tiếng nước nổ non nổi của Phong Lô. Lúc này, tâm thần Lục Thanh nhin không được run rẩy vài cái.

Bốn năm sau, Bạch Phát ma nữ! Ẩn ẩn từ bên trong ánh mắt Lục Thanh lóe lên một đạo hàn mang lạnh lẽo rồi biến mất.

Năm người Lạc Thiên Phong ở ngay trước mặt tự nhiên là chú ý tới điểm này. Bất quá không biết vì sao, bọn họ cứ nhiên đồng thời cảm thấy Kiếm Hồn của chính mình run rẩy một chút, Lạc Thiên Phong thì hoàn hảo, về phần bốn người Huyền Thanh lại đều cảm thấy một cỗ nguy cơ dày đặc.

Sao lại thế này? Kể cả là Lạc Thiên Phong, ánh mắt năm người nhìn về phía Lục Thanh đều trở lên ngưng trọng.

Bọn họ thấy, Kiếm Nguyên dao động trên người Lục Thanh vẫn như trước là cảnh giới Giả Hồn, hơn nữa bọn họ cũng không cảm nhận được khí tức Kiếm Hồn, nói cách khác Lục Thanh hiện giờ còn không có đột phá. Nhưng mà vì cái gì bọn họ đều có cảm giác tim mình đập nhanh hơn, từ trên người Lục Thanh tựa hồ còn có một cỗ sát khí mơ hồ còn không có hoàn toàn tiêu tán.

Từ bên trong sát khí này bọn họ cảm nhận được khí tức cùng giai. Chẳng lẽ.....?

Trong lòng năm người đồng thời sinh ra ý tưởng khó thể tin. Tuy rằng lý trí nói cho bọn họ biết rằng không có khả năng, nhưng là nếu phát sinh trên người Lục Thanh, đối với thiên tài gần mười chín tuổi mà xem, trong lòng bọn họ mơ hồ có cảm giác, có lẽ đây là thật!

Sát khí kia căn bản chính là khi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn vẫn lạc mới lưu lại một tia chấp niệm cuối cùng.

Nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, Lạc Thiên Phong mở miệng nói: “Tất cả theo ta nhập điện!”

.....

Điện Tử Hà.

Sau khi mọi người ngồi xuống, liền do Dịch Nhược Vũ mở miệng, bắt đầu đem những chuyện phát sinh dọc đường đi kể lại từ đầu chí cuối.

Khi nói đến đoạn ở cuối Linh Thú Sơn Mạch, đỉnh Tuyết Sơn, Ly Tử Tấn kia đối với sáu người khởi lên ý niệm tham lam, sáu người Lạc Thiên Phong đồng thời nhíu mày. Bất quá khi nghe nói đến Lục Thanh thì triển thức thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lô kiếm cùng hần lưỡng bại câu thương, ánh mắt năm người Lạc Thiên Phong nhìn về phía Lục Thanh đã nổi lên biến hóa. Còn chưa ngưng kết Kiếm Hồn, cứ nhiên có thể đánh với Kiếm Vương tiểu thiên vị, tuy Ly Tử Tấn vừa mới tiến giai nhưng lại cùng với Lục Thanh lưỡng bại câu thương. Mà Lục Thanh có thân thể cường hãn, nếu là quyết đấu công bình, thắng lợi cuối cùng nhất định là Lục Thanh.

Lúc sau lại nói đến ba gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Vong Tình tông liên thủ đuổi giết, Lục Thanh lại bày ra Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận tránh né qua, năm người Lạc Thiên Phong rốt cuộc động dung.

“Ngũ Hành sinh diệt chi đạo, ngươi cứ nhiên lĩnh ngộ?” Huyền Thanh có chút giật mình nói.

Đối với Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận, Huyền Thanh cũng có lật xem, bất quá Ngũ Hành sinh diệt chi đạo bác đại tinh thâm, tông môn cấp Thanh Phàm bọn họ không thể chạm đến, nên cũng không thu hoạch được gì. Nhưng không nghĩ tới, Kiếm Trận này cứ nhiên được Lục Thanh tái hiện lại.

Lục Thanh gật gật đầu, đối với Dịch Nhược Vũ tự thuật, Lục Thanh vốn không nghĩ ngăn trở. Tâm tư của hắn, hiện giờ đã muốn không phải ở nơi này, ánh mắt của hắn đã thẳng hướng tới Kiếm Hoàng.

Năm người Lạc Thiên Phong hít sâu một hơi, cũng không biết nói cái gì. Trên Kiếm Thần Đại Lục, nếu nói cái gì so với Chú Kiếm Sư thừa thớt hơn thì đó chính là kiếm giả nắm giữ Kiếm Trận. Cái gọi là nắm giữ Kiếm Trận, cũng không phải một hai Kiếm Trận cấp nhân, cho dù nắm giữ mấy trăm Kiếm Trận cấp nhân cũng không được người khác coi trọng, kia ít nhất phải là Kiếm Trận cấp địa.

Kiếm Trận cấp địa đã là tồn tại có thể uy hiếp Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Nếu nói Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn so đấu với nhau, nếu không phải bộ pháp quá kém, thì đều có thể chạy trốn rất nhanh, rất khó có thể đánh chết. Bất quá nếu bị vây vào giữa Kiếm Trận, như vậy muốn chết cũng khó.

Nhưng mà giống như kiếm giả đột phá cảnh giới, muốn học được Kiếm Trận cấp địa, đó không chỉ cần ngộ tính mà còn cần cả tu vi cường đại. Cái gọi là kiếm giả cấp thấp dựa vào Kiếm Trận đó là chuyện không có khả năng. Không có cảnh giới Kiếm Đạo tương ứng, cũng đừng nghĩ tới lĩnh ngộ Kiếm Trận, hai bên trong lúc đó là tồn tại ngang nhau.

Ở Tử Hà tông, lĩnh ngộ được Kiếm Trận cấp địa, ở trong trí nhớ của năm người Lạc Thiên Phong, tại thế hệ gần đây cũng chỉ có một gã phong chủ ngoại phong mà thôi, hơn nữa khi bố trí Kiếm Trận cũng rất rườm rà nhiều công đoạn, nhiều nhất cũng chỉ có thể vây khốn được Kiếm Vương trung thiên vị, nhưng lại cần ít nhất nửa canh giờ bố trí, căn bản không thể cùng với miêu tả của Dịch Nhược Vũ so sánh.

Giờ khắc này, cho dù Lục Thanh là một gã Kiếm Chủ bình thường, năm người Lạc Thiên Phong cũng tuyệt đối nhìn bằng ánh mắt khác, cho dù không có địa vị ngang nhau, nhưng cũng tỏ vẻ tôn trọng tương ứng.

Không thể không nói, Dịch Nhược Vũ trong sáu người là tài giỏi về ăn nói nhất, mỗi một chuyện, nàng đều miêu tả rất rõ ràng, chuẩn xác, công bằng.

Một lát sau.

“Vạn Pháp Quy Tông, hóa kiếm vi quyền!” Ánh mắt Lạc Thiên Phong ngưng trọng hẳn lên, cùng với bốn người Huyền Thanh liếc mắt nhìn nhau một cái.

Vạn Pháp Quy Tông, bọn họ cũng đều có hiểu biết, cũng có chút lĩnh ngộ, bất quá đạt được như Lục Thanh, trực tiếp dựa vào đó cùng người chiến đấu, bọn họ tuyệt đối không làm được.

Lúc này, ánh mắt năm người Lạc Thiên Phong nhìn về phía Lục Thanh đều có chút cổ quái. Thân thể như vậy, vẫn còn là người sao?

Đồng thời, chẳng sợ bọn họ là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không khỏi có chút đỏ mắt, thân thể như vậy ai mà không muốn.

Thời gian càng trôi qua, ánh mắt Lạc Thiên Phong nhìn về phía Lục Thanh càng thêm ngưng trọng. Đặc biệt khi nói đến đoạn thần thông Thúc Kiếm, trừ bỏ Huyền Thanh ra, bốn người Lạc Thiên Phong đều lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Thần thông Kiếm Đạo đó tuyệt đối là tồn tại cường đại, cũng là viện trợ đã thoát ly khỏi tu vi của kiếm giả. Thần thông, phải là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đã thành tựu Kiếm Cốt mới có thể có, không thể nghi ngờ là một trợ lực lớn lao.

Nhiều đó cũng không phải thứ để cho bọn họ chần chừ động nhất.

Lại qua thời gian tàn một nén hương.

Lúc này đây, lấy tâm cảnh Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, năm người Lạc Thiên Phong cũng nhìn không được đứng bật dậy, ánh mắt tập trung vào Dịch Nhược Vũ.

“Lời người nói có chính xác hay không?” Ánh mắt Lạc Thiên Phong nghiêm khắc phi thường, bên trong lộ ra uy nghiêm lớn lao.

Gật gật đầu, Dịch Nhược Vũ khẳng định nói: “Trong Thần Phong vực, mỗi người đều có thể làm chứng.”

Ngắn người một lúc, Lạc Thiên Phong quay đầu lại cùng bốn người Huyền Thanh nhìn nhau.

“Lạc sư huynh, Tử Hà tông chúng ta có. .. !” Hai mắt Tầm Thiên Kính đã đỏ bừng, trong đôi con ngươi hiện lên tia máu. Chẳng sợ là tâm cảnh của năm người bọn họ, tâm thần cũng chịu không được rung mạnh.

“Tử Hà tông chúng ta, Tử Hà tông chúng ta!” Lạc Thiên Phong thì thảo hai cầu, chột ngựa mặt lên trời: “Tử Hà tổ sư, trời giúp Tử Hà tông ta, trời giúp Tử Hà tông ta rồi!”

Lại non nửa canh giờ nữa qua đi, tất cả chuyện gặp trên đường đều được Dịch Nhược Vũ thuật lại xong.

Khi nói đến cuối cùng bốn vị điện chủ của Thanh Phàm điện để cho sáu người Lục Thanh tiến vào Lôi Trì tiếp xúc với pháp tắc, thể nghiệm Lôi kiếp lực, năm người Lạc Thiên Phong đồng thời hướng tới phương hướng Thanh Phàm sơn cung kính thi lễ. Lập tức ánh mắt năm người lại quay trở về trên người Lục Thanh.

Giờ khắc này, thái độ của năm người Lạc Thiên Phong đối với Lục Thanh đã hoàn toàn cải biến. Nếu nói lúc trước bọn họ coi trọng nhất là Lạc Tâm Vũ đã tiếp nhận truyền thừa của Kiếm Tôn, như vậy giờ phút này, Lục Thanh đã được tăng ngang với Lạc Tâm Vũ, thậm chí còn muốn cao hơn. Vạn Kiếm Hưởng Tông, đó là Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách mới có thể dẫn động, Tông Sư tương lai, lại ở trước khi ngưng kết Kiếm Hồn mà cảnh giới đã đạt tới Kiếm Tông, trên tay còn có lay dính máu tươi của một gã Kiếm Vương đại thiên vị.

Một lúc lâu sau, đợi cho tất cả khiếp sợ hạ xuống, tất cả lời muốn nói đều đã nói xong, Lục Thanh mới mở miệng nói: “Ta muốn bế quan!”

432. Chương 191: Danh Chân Tử Hà

Đối với đại đa số kiếm giả mà nói điều này cũng không có gì xa lạ, nhưng mà đối với Lục Thanh mà nói, hẳn lại có rất ít kinh nghiệm. Bởi vì có Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, chỉ cần cảnh giới đạt tới, căn bản không cần bế quan tu luyện cũng có thể mau chóng tăng tiến tu vi. Lúc này đây, đối với việc bế quan để đột phá tăng tiến tu vi mà nói, Lục Thanh căn bản không có bản khoản như vậy. Nếu không phải cần hiểu rõ mới có thể ngưng kết Kiếm Hồn, Lục Thanh cũng tuyệt đối không có ý nghĩ như vậy.

Gật gật đầu, Lạc Thiên Phong nói: “Ngưng kết Kiếm Hồn có chút hung hiểm, tuy rằng thiên tư của người tuyệt hảo, nhưng cũng không thể phớt lờ được. Người tính toán bế quan như thế nào?”

“Đệ tử chuẩn bị hồi phủ bế quan. ”

“Hồi phủ bế quan!” Lạc Thiên Phong nhướng mày, lập tức từ trong lòng lấy ra một chiếc bình Tử Ngọc tùy đưa tới tay Lục Thanh: “Trong này có mười viên Thanh Liên đan thượng phẩm, là Tầm sư thúc người vừa mới luyện ra, có thể trợ giúp cảnh giới Kiếm Hồn tăng lên tu vi. Khi ngưng kết Kiếm Hồn người nhớ rõ ăn vào một viên, bảo đảm Kiếm Nguyên tự thân sung túc, đến lúc đó sư phụ người sẽ tới giúp người hộ pháp. ”

Dừng một chút, Lạc Thiên Phong tiếp tục nói: “Cô đọng Kiếm Hồn không thể để xúc động thấp thỏm, phải để tâm cảnh hoàn toàn bình lặng, tâm như băng thanh, trời sập cũng không sợ hãi, khi đó mới là thời điểm bế quan tốt nhất. ”

Liên tiếp nửa canh giờ, Lạc Thiên Phong giảng thuật cho Lục Thanh rất nhiều yếu điểm về ngưng kết Kiếm Hồn, chỗ nào cần phải chú ý. Năm người Niếp Thanh Thiên cũng thừa dịp này cố gắng ghi nhớ. Ở bên cạnh bốn người Huyền Thanh cũng thỉnh thoảng bổ sung đôi câu. Không ai chú ý tới, giờ phút này, trong điện Tử Hà, mọi người đã vây xung quanh Lục Thanh thành một vòng tròn.

Thời gian Lục Thanh bế quan đã định vào mười ngày sau. Trong thời gian mười ngày này, đó là Lục Thanh xử lý một số việc tư. Sau khi đem tất cả chuyện tình kết thúc, hắn mới toàn lực đánh sâu vào cảnh giới Kiếm Hồn. Về phần năm người Niếp Thanh Thiên, hành trình đi Kiếm Thần chủ điện lần này, năm người đều có đại đột phá, cảnh giới đều có tiến bộ lớn, lúc này đây cũng đồng nhất tiến hành bế quan. Bất quá bọn họ bế quan cũng không có gì hung hiểm, chỉ cần chú ý tới không chế Kiếm Nguyên cùng độ tinh thuần.

Núi Triều Dương.

Sáng sớm, buổi tập luyện kiếm pháp trên quảng trường núi Triều dương vừa chấm dứt.

Hoàng Linh Nhí một thân mặc võ y màu lam nhạt, đem một thân dáng người thướt tha hiện lên, bàn chân nhẹ nhàng di chuyển, đi lại đều đặn chứa quy luật. Tuy rằng tập luyện buổi sáng đã xong, nhưng vẫn có không ít đệ tử vẫn ở lại chỗ này tiếp tục diễn luyện kiếm pháp, bất quá ánh mắt của bọn họ thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía núi Tử Hà.

Giờ phút này, vẻ mặt của Hoàng Linh Nhi cũng đầy vui vẻ. Đầu sáng sớm nay, khi kiếm kiều trăm dặm to lớn vắt ngang bầu trời xuất hiện, khiến cho tất cả đệ tử nội tông đều tỉnh lại. Kim Thiên sứ giả hồi tông, nói cách khác sư phụ của nàng hôm nay đã trở về.

Ngay tại lúc Hoàng Linh Nhi còn đang ngây người, một gã thanh niên thân mặc võ y màu xanh đi tới: “Linh Nhi, người đang làm cái gì vậy?”

“Vu đại ca. ” Hoàng Linh Nhi nhất thời tỉnh táo lại, khi nhìn thấy người vừa nói, nhẹ giọng kêu lên, sắc mặt cũng có chút ửng đỏ.

“Người như thế nào mà một mình đứng ở chỗ này?” Vu Phi kinh ngạc nói. Hiện giờ sau khi hắn có được Tham Vương đan mà Lục Thanh để lại, trải qua nửa tháng khổ tu, rốt cuộc dưới sự hộ pháp của Lăng Tiêu, đã thuận lợi đột phá đạt tới Kiếm Khách.

“Sư phụ đã trở lại!” Nghe được Vu Phi hỏi, trên mặt Hoàng Linh Nhi tràn ngập vui mừng nói. Tuy rằng Lục Thanh đối với nàng dạy bảo nghiêm khắc, nhưng Hoàng Linh Nhi lại biết, Lục Thanh kỳ thật là quan tâm đến nàng. Kể từ lúc thí luyện, từ trên mặt ba vị Lăng Tiêu sư thúc là có thể thấy. Mỗi ngày nàng cùng với Vu Phi dùng Tham Vương đan, đều nghe ba người Lăng Tiêu nói, Tham Vương đan này, chính là hộ pháp hàng năm mới được phân đến một lọ, thập phần trân quý.

“Lục hộ pháp!” Vu Phi nghe vậy cả kinh, coi như lập tức tỉnh ngộ lại: “Đi rồi, nghe Lăng sư huynh nói, Lục hộ pháp lần này là Kim Thiên sứ giả giúp cho Tử Hà tông chúng ta tiến giai, hướng tới Kiếm Thần chủ điện cầu Kim Thiên lệnh. Vừa rồi kiếm kiều trăm dặm xuất hiện, là Lục hộ pháp bọn họ trở lại. ”

Nhắc tới Lục Thanh, trên mặt Vu Phi không khỏi lộ ra thần sắc kính sợ. Nguyên bản hắn chỉ là một gã đệ tử ngoại tông đời thứ mười sáu không có tiếng tăm gì, rất có thể cả đời cứ thế tầm thường. Nhưng may mắn trời cao chiếu cố, cho hắn được làm Kiếm Thị phục vụ bên người Lục Thanh.

Hiện giờ, chẳng những hắn đã sớm được Lục Thanh trợ giúp trở thành tiên thiên Kiếm Khách, chẳng sợ ở phía trước khi còn ở cảnh giới Kiếm Giả, cũng không có người nào, vô luận là Kiếm Khách, thậm chí là Kiếm Sư có gan coi khinh hắn. Thậm chí gia tộc của hắn, một gia tộc nguyên bản chỉ thuộc về thế lực tam lưu, cũng bởi vì hắn là Kiếm Thị phục vụ cho Lục Thanh mà được nhiều thế lực đến đỡ, cho dù là Hoang Phủ gia tộc, gia tộc đệ nhất cảnh thành Triều Dương, hàng năm khi năm mới tới, cũng sẽ phái trưởng lão trong gia tộc tới dâng môn bái phỏng.

Mà Vu gia của hắn, sau lúc ngũ phong luận kiếm, ngấm ngui trong thời gian ngắn, ở thành Triều Dương, dưới sự giúp đỡ của Hoang Phủ gia tộc đã trở thành thế lực chuẩn nhất lưu. Tuy rằng các thế lực khác không nói rõ, nhưng từ lời nói của bọn họ mỗi lần lui tới, Vu Phi cũng biết, hết thảy của chính mình, thậm chí là gia tộc quật khởi, đều do hắn đang ở trong thánh địa của cung Triều Dương, cũng chính là Luyện Tâm viện của Lục Thanh.

Cho tới bây giờ, thanh danh của Lục Thanh ở Tử Hà tông là không ai không biết, không ai không hiểu. Rất nhiều câu chuyện kể về Lục Thanh cũng được mọi người truyền tai nhau trở thành truyền kỳ. Từ chuyện lúc trước Lục Thanh vì lấy Niệm Vân kiếm mà mười hai tuổi vào cung Triều Dương tu luyện cũng bị mọi người truyền nhau nghe. Ngẫm lại lúc trước, Lục Thanh chỉ là có tu vi Kiếm Thị, vì bảo trụ di sản cầu phụ thân, mà dứt khoát lấy Lạc Tâm Vũ, đứng đầu Long Phượng bảng làm mục tiêu, từ nay bước trên con đường Kiếm Đạo.

Hậu duệ của Kiếm Hoàng, nhập tông chịu nhục, một trấn chiến ở Lang Khẩu thôn, trong phường thị của thành Lạc Nhật phân tranh, kế nhiệm chức gia chủ, Kiếm Ý bức lui hai Kiếm Sư của Thanh Ngọc tông, thậm chí sau một chuyến đi Phù Vân tông, ở giao giới của bốn giới, cùng với kiếm giả Nhân Đạo đấu một trận. Trong thành Thanh Thủy, khói xanh xuất, ngọc giao long hiện, đối mặt với kiếm giả của cả một thành mà giận dữ chém giết, đeo kiếm thông dong mà đi.

Lại trở lại bên trong tông môn, lấy tuổi mười sáu mà độ qua Phong Lôi kiếp thành tựu Kiếm Chủ, ở bờ sông Lệ Thủy đánh bại phong chủ núi Liệt Diễm là Liệt Quang. Lúc sau lại ở trấn Triều Dương, nổi cơn thịnh nộ lôi đình, dẫn động Thiên Lôi cùng Thiên Phong, đến tận đây danh chấn Đẳng Vân bảng. Không cần phải nói lúc sau ngũ phong luận kiếm, cũng với vị trí đệ nhất của Long Phượng bảng, Lạc Tâm Vũ phân tranh, tu vi Kiếm Đạo kinh thiên động địa, khiến ngay cả người đứng thứ ba trên Đẳng Vân bảng, phong chủ núi Tử Vân, Kiếm Chủ đại thiên vị Lâm Bất Phàm cũng tự nhận không bằng, nhường lại vị trí bài danh.

Nhưng mà đó vẫn chưa đủ để chấn động. Chỉ là năm tháng trước, dưới chân núi Triều Dương, cùng một trong năm trưởng lão của tông môn, phong chủ núi Phiêu Miểu là Minh Tịch Nguyệt giằng co, nửa bước Kiếm hồn khiếp sợ toàn bộ tông môn. Đến tận đây vị trí Đẳng Vân bảng đệ nhất đã thuộc về đại sư huynh đời thứ mười sáu, hộ pháp Lục Thanh, khi đó chỉ có mười tám tuổi.

Mười tám tuổi, danh chấn toàn tông.

Đây chính là Luyện Tâm kiếm Lục Thanh, hậu nhân của một thế hệ Kiếm Hoàng, Văn Tâm kiếm Lục Thiên Thư.

Trừ đó ra, không chỉ một đường Kiếm Đạo, thậm chí là con đường chú kiếm, Chú Kiếm Sư cấp Thanh Phàm mười tám tuổi, truyền kỳ trong chú kiếm đại hội.

Toàn bộ hết thảy đều tạo lên uy danh hiện giờ của Lục Thanh. Trừ bỏ năm vị phong chủ, thì hai chữ Lục Thanh đã có địa vị hết sức quan trọng, hiện giờ ở Tử Hà tông, không ai không tiếp thu.

.....

Hoàng Linh Nhi lại tiếp tục diễn luyện lại kiếm pháp. Hiện giờ hai tháng trôi qua, dưới sự trợ giúp của Tham Vương đan, tu vi của Hoàng Linh Nhi có thể nói là tiến triển cực nhanh, nửa tháng trước khi bước đầu hiểu ra cảnh giới Cử Trọng Nhược Khinh, cảnh giới tu vi đã đột phá, đạt tới Kiếm Giả đại thiên vị.

Mà lúc này, hơn tám trăm đệ tử nội tông tiến vào núi Triều Dương, mới có hơn mười người Trúc Cơ thành công.

Tuy nói có Tham Vương đan trợ giúp, nhưng nếu không phải Hoàng Linh Nhi khổ tu cần cù tu luyện, cảnh giới kiếm pháp cũng đột phá không được, do đó đừng nói tới đột phá cảnh giới tu vi.

“Cử Trọng Nhược Khinh, trọng ở lực, ý là khinh. Ý khinh lực trầm, bất luận trong tay là trọng kiếm hay là thanh kiếm nhẹ nhàng đều có thể thi triển với trình độ như nhau, khi đó Cử Trọng Nhược Khinh mới chân chính tiến từng bước. ” Vu Phi ở bên không ngừng chỉ điểm. Nhìn thấy khí thế của Hoàng Linh Nhi không ngừng biến ảo, bộ dáng tập trung tinh thần, khuôn mặt ngọc hể ra nụ cười, hiện ra vẻ mỹ lệ kinh người, Vu Phi không khỏi có chút ngây ngốc.

Cách đó không xa, ba người Lăng Tiêu sóng vai đứng thẳng, nhìn về phương hướng hai người Vu Phi và Hoàng Linh Nhi.

“Lăng sư huynh, người thấy thế nào. ” Cố Thiên Ngôn tựa cười không phải cười nói.

“Ta thấy thế nào, kia cũng không phải chuyện liên quan đến ta. ” Lăng Tiêu trừng mắt nhìn Cố Thiên Ngôn một cái, bỗng nhiên hắt ngấn ra dừng động tác lại.

“Người làm sao vậy, Lăng sư huynh?” Hai người Cố Thiên Ngôn đồng thời nói

“Là sư phụ. ” Lăng Tiêu hít sâu một hơi, nói: “Còn có đại sư huynh nữa. ”

“Cái gì!”

Hai người Cố Thiên Ngôn ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy bốn đạo kiếm quang đang từ núi Tử Hà bắn tới. Bên trong có hai đạo kiếm quang, đều lộ ra tiếng sấm rền, thân phận hai người đó không cần nói cũng biết.

Đợi cho bốn đạo kiếm quang hạ xuống, ánh sáng tán đi, tất cả đệ tử trong quảng trường mới thấy rõ người tới.

“Tham kiến sư tổ cùng ba vị sư thúc!” Mười mấy tên đệ tử khom mình hành lễ nói. Ánh mắt bọn họ tự nhiên là đặt trên bốn người, cuối cùng rơi xuống trên người Lục Thanh. Theo thanh danh lúc trước, tự nhiên bộ dáng của Lục Thanh đã được mọi người hoàn toàn biết đến, tuy rằng Luyện Tâm kiếm bởi vì tiến cấp mà rút nhỏ xuống, nhưng những đệ tử nội tông này chỉ liếc mắt liền nhận ra Lục Thanh ngay.

“Đó là Lục sư thúc, cũng chính là sư phụ của đại sư tỷ. ”

“Nhìn sau lưng người kia, đó là Thần Kiếm cấp Thanh Phàm. ”

“Đúng vậy, nghe nói năm vừa rồi, Lục hộ pháp mới tròn mười chín tuổi, thật không biết Lục hộ pháp là tu luyện như thế nào?”

Tuy rằng vài tên đệ tử nội tông đã tận lực đè ép thanh âm, nhưng làm thế nào qua khỏi Huyền Thanh. Hơi nhú mày lại, Huyền Thanh nói: “Nên làm gì thì làm đi, tất cả đều giải tán đi. ”

“Vâng!” Tuy rằng vẫn còn muốn nhìn xem Lục Thanh, nhưng nề hà Huyền Thanh đã mở miệng, đám đệ tử không thể không giải tán. Trở lại tại chỗ, tất cả đệ tử đều ra sức diễn luyện kiếm pháp, đem những chiêu thức đặc ý nhất của mình ra thi triển. Không cần phải nói, đây rõ ràng là muốn cho Lục Thanh đến xem. Ở trong lòng bọn họ còn tồn tại tâm tư, nói không chừng một ngày nào đó, Lục sư thúc nhìn trúng mình, liền đem bản thân mình trở thành đệ tử nhập thất thứ hai.

433. Chương 192: Kiếm Hồn Cảnh (thượng)

“Đối với ngưng kết Kiếm Hồn, phía trước mấy người tông chủ đã nói qua rất nhiều rồi, vì sư cũng không có cái gì tốt hơn dạy cho người. Mười ngày này, người tốt nhất không được cùng người động thủ, cố gắng để tâm cảnh cùng Kiếm Nguyên đạt tới trạng thái tốt nhất. ” Huyền Thanh hướng tới Lục Thanh trịnh trọng nói, lập tức liền xoay người đi vào bên trong đại điện.

“Sư phụ!” Ở bên cạnh, Niếp Thanh Thiên chợt mở miệng nói.

Hơi dừng bước lại một chút, Huyền Thanh cũng không quay đầu lại mà nói: “Yên tâm đi!”

Nói xong, cánh cửa đại điện Triều Dương chậm rãi đóng lại. Bất quá không biết vì sao, Niếp Thanh Thiên cảm thấy, thân ảnh của Huyền Thanh chợt trở nên tiêu điều.

Lục Thanh vừa muốn nói cái gì đó, nhưng mà ở trên quảng trường, Hoàng Linh Nhi cùng Vu Phi đã đi tới.

“Sư phụ. ”

“Lục hộ pháp. ”

Lục Thanh quay đầu lại, quan sát Hoàng Linh Nhi một lượt, đặc biệt là thanh kiếm trên tay của nàng, mới gật đầu nói: “”Không sai, tiến vào Cử Trọng Nhục Khinh rồi. ”

Nghe Lục Thanh khen ngợi, khuôn mặt của Hoàng Linh Nhi hé ra nụ cười sáng lạn, trong nháy mắt lộ ra vẻ mỹ lệ động lòng người, khiến Vu Phi không khỏi có chút ngáy ngốc.

“Người cũng là sư huynh đệ cùng lứa với ta, về sau không cần kêu ta là Lục hộ pháp, cứ gọi là sư huynh đi. ”

“Vâng!” Kinh ngạc trong một lúc, sắc mặt Vu Phi ửng đỏ, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng khom mình hành lễ nói: “Tham kiến đại sư huynh. ”

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Hai người Thanh Vân đâu?”

“Hai người Thanh Vân vừa mới gấp trở về nửa canh giờ trước. ” Cách đó không xa, ba người Lăng Tiêu dĩ nhiên cũng đi tới.

“Tham kiến đại sư huynh, hai vị sư huynh!”

“Ba người các người. .. !” Lục Thanh có chút kỳ quái nói.

“Ba người chúng ta hiện giờ đề là chấp pháp hộ pháp phụ trách đệ tử nội tông tu luyện. ” Lăng Tiêu cười nói.

“Ân!” Trước mắt Lục Thanh sáng ngời: “Vây phải chúc mừng ba vị tấn chức hộ pháp. ”

“Ha ha, về sau còn phải dựa vào đại sư huynh chỉ điểm nhiều hơn. ” Lăng Tiêu cười nói.

“Không cần khách khí như vậy, có chuyện gì cần giúp đỡ cứ việc tới tìm ta. ”

.....

Sau thời gian nửa nén hương.

Nhìn bóng dáng mấy người Lục Thanh rời đi, Lăng Tiêu có chút cảm khái nói: “Mấy người Niếp Thanh Thiên quả nhiên là hảo nhân lực. ”

“Lăng sư huynh. .. !” Có Thiên Ngôn muốn nói gì đó lại thôi.

“Đó là duyên của mỗi người, hiện giờ chúng ta cũng không có khả năng, có thể bảo trụ một phần quan hệ như bây giờ là đã thỏa mãn rồi. ”

.....

Luyện Tâm viện.

Từ xa xa nhìn lại, Thanh Trúc ở nơi này đã muốn trưởng thành hơn phân nửa. Bất quá hiện giờ đã gần vào Đông, sinh cơ nơi này vẫn là cần đến khi vào Xuân mới có thể đủ bộc phát dành dụm, một lần nữa trưởng thành.

“Cập Hóa, ta hỏi ngươi chừng nào mới đem rượu của ta trả lại?”

“Rượu của ngươi, rượu gì?” Dư Cập Hóa ngồi trên chiếc ghế đá giữa sân nâng chén rượu uống, vẻ mặt mặc danh kỳ diệu nói.

Ở bên cạnh, sắc mặt Đoạn Thanh Vân nhất thời âm trầm xuống: “Liệt Băng tửu của ta!”

“Liệt Băng tửu, đó là thứ gì, Thanh Vân, hình như ngươi chưa làm qua a!” Vẻ mặt Dư Cập Hóa tỏ vẻ tò mò, cầm bát rượu trong tay uống một ngụm.

“Ngươi. .. !” Đoạn Thanh Vân nhất thời tức giận khóe miệng run rẩy. Hắn đã không nhớ đây là lần thứ mấy, bất quá hẳn cuối cùng vẫn là thấy được một mặt không muốn người biết của Dư Cập Hóa, da mặt như vậy chưa thấy qua.

Từng tượng đến Liệt Băng tửu trân quý của mình cơ hồ không còn một giọt, trong lòng Đoạn Thanh Vân như muốn nhỏ máu.

Trầm mặc thật lâu, Đoạn Thanh Vân cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dư Cập Hóa, ta muốn giết ngươi!”

Bên ngoài Luyện Tâm viện, lấy tu vi của ba người Lục Thanh, xa xa liền nghe được thanh âm cầu Đoạn Thanh Vân. Ba người nhìn nhau, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

“Thanh Vân, muốn hay không ta giúp ngươi một kiếm. ” Khéo miệng Niếp Thanh Thiên nở một nụ cười đầy tà khí, mở miệng nói.

Trong Luyện Tâm viện, Dư Cập Hóa vừa uống một ngụm rượu xuống nhất thời toàn bộ phun vào trên người Đoạn Thanh Vân.

“Cái này đâu có lớn. ”

“Ngươi. .. !” Nhìn thấy chính mình một thân toàn rượu dính vào, ngón tay Đoạn Thanh Vân run run chỉ vào Dư Cập Hóa.

Nhưng mà Dư Cập Hóa vẫn ung dung bĩu môi hướng tới bên ngoài viện.

Có gắng bình phục lại khí huyết bốc lên, Trên người Đoạn Thanh Vân hiện lên một trận hồng mang, toàn bộ rượu dính trên người hắn liền hóa thành hơi nước tiêu tán vào hư không.

Hai người đồng thời quay đầu lại, năm người Lục Thanh đã muốn đi đến.

“Các người rút cục đã trở lại. ”

“Nếu không trở về sẽ có tai nạn chết người. ” Lục Thanh nhìn nhìn hai người Đoạn Thanh Vân, mỉm cười nói.

“Ách!”

.....

Một lúc lâu sau.

Lại nhìn Đoạn Thanh Vân, cái miệng của hắn đã muốn há to đủ để nhét một quả trứng ngỗng vào. Ở bên cạnh, Dư Cập Hóa cũng là mở to mắt nhìn, không phải nói đến hai người Hoàng Linh Nhi đứng bên, thần sắc đầy hoảng hốt.

“Thanh Thiên, người không nói bậy chứ, Lục Thanh hắn, hắn thực giết một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, còn là Kiếm Vương đại thiên vị. ” Ngón tay của Đoạn Thanh Vân chỉ vào Lục Thanh có chút run rẩy, lúc này đây hắn thực sự đã bị dọa.

Hơi có chút bất đắc dĩ gật đầu, Niếp Thanh Thiên biết, việc này bất luận là ai nghe thấy cũng khó mà tin tưởng được. Đây là hắn còn chưa kể việc Vạn Kiếm Hưởng Tông, Tông Sư bậc này đại sư cũng phải giấu kín đi, đây là phía trước ở điện Tử Hà, Lạc Thiên Phong đã dặn dò.

Trước khi Lục Thanh ngưng kết Kiếm Hồn, tuyệt đối không thể để lộ ra.

.....

Rượu ở trên bàn đã vơi hết một nửa.

“Nói như vậy, mười ngày sau liền muốn bế quan ngưng kết Kiếm Hồn. ” Đoạn Thanh Vân nhìn Lục Thanh nói.

Gật đầu, Lục Thanh nói: “Mười ngày sau, ở Lục gia ta. ”

“Ấn!” Hai người Đoạn Thanh Vân nhìn nhau, nói: “Đến lúc đó chúng ta đi giúp người thủ quan, mặc dù đã có sư phụ, nhưng là một ít phiền toái, cũng không thể nhọc công sư phụ. ”

Lục Thanh biết, đây là hai người Đoạn Thanh Vân lo lắng cho an nguy của hắn. Dù sao việc ngưng kết Kiếm Hồn quá mức nguy hiểm, hơi có chút sơ ý, ba hồn liền vỡ vụn, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, thần quỷ nan cứu.

“Tốt!” Lục Thanh cũng không ngăn trở, nhận một phen tâm ý của hai người.

“Kia, này!” Nghe Lục Thanh đáp ứng, Đoạn Thanh Vân nhất thời có chút ngượng ngùng ngập ngừng muốn nói gì đó. Biến hóa đột nhiên, không nói Lục Thanh, nhưng người khác đều là vẻ mặt mặc danh kỳ diệu.

Rốt cuộc, tựa hồ hạ quyết tâm, Đoạn Thanh Vân nói: “Lục Thanh à, người nói chúng ta đi thủ quan giúp người, người cũng phải có ý tứ một chút. Cái mà các người nói là Trường Sinh tú ý. ”

Giờ khắc này, lấy tâm cảnh của Lục Thanh cũng không khỏi xúc động muốn bỏ ra một kiếm chém Đoạn Thanh Vân. Thì ra hắn sợ dĩ muốn thủ quan cho chính mình là muốn Trường Sinh tú.

Nhìn biểu tình có chút kinh ngạc của Lục Thanh, mặt Đoạn Thanh Vân có chút đỏ lên, bất quá hắn vẫn cố lấy dũng khí nói: “Người cũng biết, Niếp Thanh Thiên hắn là một cái tửu quỷ, hỏi lấy của hắn còn không bằng giết hắn, nếu. .. ”

Ngay sau đó, Đoạn Thanh Vân nhất thời hóa thành một đạo lưu quang thoát ra ngoài Luyện Tâm viện, mà Niếp Thanh Thiên ngồi bên cạnh Lục Thanh cũng mất đi thân ảnh.

Lúc này, Lục Thanh không khỏi buồn cười, không câu không thúc như thế, cũng chỉ có mấy người ngồi cùng nhau.

Nghĩ tới lúc trước, khi chính mình mới lên núi Triều Dương, không quen không biết ai, cũng không có tu vi thực lực gì, chính là bốn người đi tới cùng nhau. Nay đây, ở trong lòng Lục Thanh, nếu nói người trọng yếu, trừ bỏ mẫu thân cùng Dịch lão, liền là mấy người trước mặt này. Mấy người này, Lục Thanh vĩnh viễn không lo lắng bọn họ phản bội chính mình. Đó chính là Duyên phận, hoặc theo Thiên Đạo thì đó chính là duyên pháp.

.....

Một ngày sau, trấn Triều Dương.

Hai tháng trôi qua, trấn Triều Dương tựa hồ càng thêm náo nhiệt.

Hồn thức của Lục Thanh thả ra bao phủ cả trấn Triều Dương. Hắn phát hiện, hiện giờ trấn Triều Dương náo nhiệt phi thường. Hiện giờ đã gần đến năm mới, nhiều cửa hàng bán đồ tết cơ hồ chiếm đầy đường, người đi trên đường không sai biệt lắm cũng phải có đến mười vạn người.

Nhiều người như vậy cũng khiến Lục Thanh lấp bắp kinh hãi. Bất quá trấn Triều Dương có thể náo nhiệt hưng thịnh như vậy, cũng khiến hắn thật cao hứng.

Lại đi đến trước cửa trấn, Lục Thanh phát hiện, nguyên bản trấn vệ dĩ nhiên đã có thay đổi. Hai gã trấn vệ đứng canh ngoài cửa dĩ nhiên lại có thực lực Kiếm Giả, ở trong trí nhớ của Lục Thanh tựa hồ chỉ có ba gã ngũ trường mới có tu vi như vậy.

Bất quá việc này phải chờ tới khi trở về hỏi Dịch lão.

“Đứng lại!” Đợi cho Lục Thanh đi tới trước cửa trấn, hai gã trấn vệ nhất thời ngăn cản lại.

Nhìn thấy bao vải đựng kiếm sau lưng Lục Thanh, một người mở miệng nói: “Ngươi là kiếm giả?”

Lục Thanh có chút kỳ quái, bất quá vẫn gật gật đầu.

“Được rồi, muốn quan sát vết kiếm mà trấn thủ đại nhân để lại, giao nộp một Bạch Ngọc tệ. ”

Tâm niệm Lục Thanh vừa động, hồn thức của hắn phía trước bao phủ toàn bộ trấn, đích xác hiện giờ có một địa phương tụ tập rất nhiều kiếm giả, nơi đó, chính là nơi lúc trước hắn đã lưu lại vết kiếm.

Bất động thanh sắc, Lục Thanh hỏi: “Vì cái gì phải giao nộp ngọc tệ?”

Người kia cũng không tức giận, mà dùng ánh mắt thiện cận nhìn Lục Thanh nói: “Người trẻ tuổi lần đầu tiên xuất môn đi, trấn Triều Dương chúng ta ở bên trong có vết kiếm chính là lúc trước, trong một trận chiến trấn thủ đại nhân đã lưu lại, bên trong chứa vô tận huyền ảo. Bởi vì có rất nhiều kiếm giả tới quan sát, ảnh hưởng tới người dân trên trấn, cho nên chủ quản đại nhân mới đặt ra hạn chế, mỗi mười ngày chỉ có một ngày được vào xem, hôm nay chính là đã cách mười ngày, vận khí của tiểu tử ngươi cũng không sai. ”

Sắc mặt có chút cổ quái, Lục Thanh không nghĩ tới, chính mình lúc trước thi triển Tử Tiêu Phong Lôi kiếm tạo lên một cái khe, cứ nhiên lại thành thứ triển lãm.

“Ta không phải đi xem vết kiếm đó!” Lục Thanh lập tức lắc đầu nói.

Lần này, đến phiên ánh mắt hai gã trấn vệ lộ ra vẻ cổ quái.

“Người trẻ tuổi, ngươi chưa hiểu rõ rồi. Cơ hội như vậy rất khó có được, đến trấn Triều Dương chúng ta, không xem vết kiếm này quả thật là phải nuối tiếc. Tuy rằng ngươi còn chưa ngưng tụ ra Kiếm Nguyên khí, nhưng nói không chừng quan sát vết kiếm lại có điều linh ngộ, không bao lâu lại có được thành tựu. Phải biết rằng, đây là đã có tiền lệ. ”

434. Chương 193: Kiếm Hồn Cảnh (trung)

Nghe trấn vệ trước mặt này khuyên bảo, Lục Thanh vẫn lắc đầu như trước. Muốn hắn đi xem vết kiếm của chính mình, còn không bằng tìm một chỗ khiến hắn thi triển lại một lần.

“Ta nói các người hai người này, ở trong này thăm thì cái gì?” Từ bên trong trấn, một gã mặc võ y màu đen bước ra. Lục Thanh thoáng nhìn qua, liền biết ngay người này chính là một trong ba ngũ trưởng.

Hai gã trấn vệ vừa quay đầu lại nhìn lại kinh ngạc phát hiện, Quách đại ca ở trong ấn tượng của bọn họ luôn là trầm ổn cư nhiên đang mở to mắt nhìn, không nói được lời nào vội vàng chạy tới.

“Đại nhân, ngài đã trở lại!”

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Hiện giờ biến hóa càng lúc càng lớn. ”

“Đúng vậy, trấn Triều Dương chúng ta càng ngày càng hưng thịnh. ” Gã ngũ trưởng kia có chút cảm khái, khom người trả lời.

“Đúng rồi, những trấn vệ này ta như thế nào còn chưa gặp qua. ” Lục Thanh nghĩ tới cái gì, mở miệng nói.

Trên mặt lộ ra vẻ cung kính, gã ngũ trưởng nói: “Trấn Triều Dương chúng ta hiện giờ càng thêm hưng thịnh, dân số cũng càng ngày càng nhiều. Ba đội trấn vệ ban đầu dĩ nhiên không đủ, chủ quản đại nhân mới mời chào một ít, tất cả đều là tự nguyện tìm đến nương tựa. ”

Trong lòng Lục Thanh liền sáng tỏ, đích xác trấn Triều Dương bây giờ không thể so với trước, nhân thủ cũng cần phải gia tăng.

“Trong nhà mọi người, đồ năm mới đã đặt mua đủ chưa?” Lục Thanh lạnh nhạt nói. Theo tu vi cảnh giới tăng lên, bất tri bất giác ở trên người Lục Thanh tự nhiên sinh ra một cỗ uy nghiêm của người đứng trên cao. Chẳng qua tuổi của Lục Thanh còn trẻ, cỗ uy nghiêm này lại làm cho người ta cảm thấy thân cận.

“Bẩm đại nhân, đã sớm ai trí rất tốt. Trấn Triều Dương ta hiện giờ, tất cả mọi người dân đều an cư lạc nghiệp, đêm không cần đóng cửa, không cần nhật của rơi trên đường. Ít nhất rất nhiều việc, ở trấn Triều Dương cũng không có phát sinh. ” Trên mặt gã ngũ trưởng kia lộ ra thần sắc kiêu ngạo cùng cảm kích.

Lúc này, trên mặt Lục Thanh cũng lộ ra vẻ cảm khái nói: “Cái đó rất tốt. ”

Nói xong, Lục Thanh liền hướng tới trong trấn bước đi.

“Đại nhân, muốn hay không?”

“Đây là trấn Triều Dương!” Lời nói của Lục Thanh vẫn còn văng vẳng, ba người phát hiện, thân ảnh của hắn dĩ nhiên đã xuất hiện ở cách đó ba mươi trượng. Trong lúc đi bộ dáng có vẻ thong dong, nhưng chỉ vài bước, đã cách xa như vậy.

“Quách đại ca, người kia là?” Thẳng đến khi Lục Thanh đi xa, hai gã trấn vệ mới kinh hãi nói. Thân là Kiếm Giả, bọn họ sẽ không nghĩ hai mắt mình xuất hiện ảo giác. Giải thích duy nhất đó là tu vi của đối phương sâu không lường được.

“Đó là trấn thủ đại nhân của trấn Triều Dương chúng ta!”

“Trấn thủ đại nhân!” Hia người nghe vậy không khỏi nhìn nhau cười khổ. Trách không được đối phương không muốn đến nhìn vết kiếm kia, đồng thời trong lòng họ cũng sinh ra cảm khái. Ít nhất từ trên người Lục Thanh, bọn họ không nhìn thấy được khí thế ép người của đệ tử gia tộc, mà là thập phần bình thản.

Đó chính là chênh lệch cảnh giới.

Chỉ trong vài bước, Lục Thanh đã xuất hiện trước cửa Lục phủ. Nhìn chuỗi Thần Mộc kiếm cửu phẩm vẫn như trước cắm trước cửa, ở chung quanh được xây dựng thành một cái kiếm đài, thậm chí còn có hương khói quần quanh.

“Hương khói!” Lúc này, thanh âm của Diệp lão vang lên, khẩu khí đầy cổ quái.

“Làm sao vậy?” Lục Thanh có chút nghi hoặc.

“Hương khói, tốt, tốt!” Diệp lão không khỏi cảm thán: “Tiểu tử, cứ như vậy bảo trì đi tới, như vậy con đường Kiếm Đạo của ngươi ngày sau, không nói thuận buồm xuôi gió, nhưng ít ra thư sướng rất nhiều. ”

Lời nói của Diệp lão có chút mạc danh kỳ diệu, bất quá Lục Thanh vẫn đem lời lão nói ghi tạc vào trong lòng. Hiện giờ không hiểu có lẽ là do cảnh giới của mình chưa đủ, không thể lý giải.

Khi nhìn thấy Lục Thanh, hai gã thủ vệ canh cửa lập tức lộ ra thần sắc kinh hãi. Một gã dẫn đường cho Lục Thanh, một gã chạy vào thông báo, không cần phải nói, tất nhiên là thông tri cho Nhan Như Ngọc.

Lục Thanh còn chưa đi tới hành lang, cả Lục phủ đã xôn xao cả lên. Lúc này, lấy Nhan Như Ngọc cầm đầu, ở bên cạnh phân biệt đi theo là Thúc Nguyên cùng ba gã ngũ trưởng đội hộ vệ, còn có cả Dịch lão, tất cả đều chạy ra một đầu hành lang khác tiếp đón Lục Thanh.

“Mẹ!” Lục Thanh đầu tiên khom người hành lễ nói.

“Tốt, tốt!” Nhan Như Ngọc vội vàng kéo tay Lục Thanh, trong ánh mắt lộ ra đầy tự hào cùng vui sướng: “Kim Thiên sứ giả, con ta chắc chắn lưu danh tông sử. Cha người ở trên trời có linh, tất nhiên sẽ uống liền ba trăm chén, cười to không ngừng. ”

Ở bên, đám người Dịch lão đều đồng thời lộ ra ánh mắt kính sợ. Tuy rằng trên người Lục Thanh không có khí thế gì phát ra, nhưng theo cảnh giới cùng tu vi biến hóa, trên người hẳn tự nhiên tán phát ra Thiên Đạo uy, khiến mấy người sinh ra cảm giác không dám nhìn thẳng.

Sau nửa canh giờ, đại sảnh của Lục phủ.

“Cái gì, chín ngày sau, bế quan?” Trên mặt Nhan Như Ngọc lộ ra thần sắc khiếp sợ đồng thời có cả khẩn trương: “Thanh nhi, người có nắm chắc không, nếu không thì lui lại vài năm cũng được, tuổi người còn trẻ, chậm vài năm cũng không sao. ”

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Con hiện giờ vô luận là ba hồn hay là tu vi đều đã tới bình cảnh, mà cảnh giới lại xa xa vượt qua. Bế quan đánh sâu vào cảnh giới Kiếm Hồn, tất nhiên phải làm. Con vừa lúc có thừa theo đại thể bước tới Kiếm Tông. ”

“Kiếm Tông!” Nhan Như Ngọc lộ ra thần sắc kinh thán, bốn người Dịch lão bên cạnh cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

Kiếm Tông, ở trong trí nhớ của bọn họ, hiện giờ cả Tử Hà tông chỉ có tông chủ Lạc Thiên Phong mới đạt tới cảnh giới như thế. Mà cư nhiên Lục Thanh nói muốn đạt tới cảnh giới đó, thật sự làm bọn họ khó thể tưởng tượng.

Nơi này đều là tâm phúc của Lục gia, Lục Thanh cũng không nghĩ giấu diếm nhiều, trừ bỏ việc ở Bích Lạc hải cùng Vạn Kiếm Hương Tông, đại khái tự thuật lại một lần. Lời nói của Lục Thanh tuy rằng bình thản, nhưng năm người Nhan Như Ngọc nghe được vẫn kinh hãi muốn chết. Bọn họ thật không ngờ, sau một chuyến đi, chỉ ngắn ngủi hơn hai tháng, thế nhưng lại có nhiều hung hiểm như vậy, thật sự khó có thể dùng lời miêu tả.

“Thanh nhi, người thật sự quyết định!” Thật lâu sau, Nhan Như Ngọc mới bình phục tâm tình cùng huyết khí bốc lên, mở miệng nói.

Gật gật đầu, trong mắt Lục Thanh lộ lên vẻ kiên định: “Đương đoạn không đoạn, tâm không loạn, kiếm giả chính là phải dũng mãnh tinh tiến. Thừa dịp đại thể của tông môn, nếu thất bại đó chính là trời muốn tuyệt đường ta. Cho dù thực như vậy, ta cũng phải đi tranh. ”

Trong lời nói của Lục Thanh, để lộ ra tín niệm vô cùng kiên định. Tín niệm này giống như một thanh thông thiên cự kiếm, cao ngạo sừng sững, hiển hóa ra ở trong lòng năm người Nhan Như Ngọc. Ở trong mắt bọn họ, thân ảnh Lục Thanh bỗng nhiên biến hóa, giống như ngồi ở đó, không phải một người, mà là một thanh trường kiếm to lớn sắc bén chỉ thẳng lên trời cao.

Thẳng đến giờ phút này, bọn họ mới tỉnh ngộ lại. Nguyên lai lúc này, ngồi ở trước mặt bọn họ, là một Kiếm Chủ chuẩn đại sư nửa bước Kiếm Hồn, là một nhân vật ở Tử Hà tông chỉ dưới năm vị phong chủ.

Mà người này, đúng là gia chủ Lục gia bọn họ, cũng là đứa con của nàng, Nhan Như Ngọc.

“Dịch lão!”

“Thái phu nhân, mời nói. ” Dịch lão đứng dậy cung kính nói.

“Trước mắt gia tộc có thể điều động bao nhiêu kiếm giả?” Trên người Nhan Như Ngọc lại tản mát ra một cỗ đại thể vô hình. Đại thể này, Lục Thanh cảm giác rõ ràng, đúng là theo đại thể tích lũy nghìn năm của gia tộc hắt tản mát ra. Tuy rằng so ra kém với đại thể của tông môn, nhưng cũng thập phần kinh người.

“Trong các cửa hàng của gia tộc, hơn nữa mấy năm nay chiêu mộ, có tất cả năm mươi gã đạt tới Kiếm Giả, còn có sáu Kiếm Khách. ” Trầm tư một lúc, Dịch lão mở miệng nói. Lão vì chuyện gia nghiệp của Lục gia mà rất cẩn trọng, tất cả chuyện vụ của gia tộc, cơ hồ đều được Dịch lão ghi tạc trong đầu.

“Mỗi cửa hàng lưu lại một Kiếm Giả, còn những người khác, toàn bộ triệu hồi. ”

“Vâng!”

“Thúc Nguyên!”

“Có!”

“Bắt đầu từ ngày mai, trấn Triều Dương sẽ tiến hành giới nghiêm. Tất cả kiếm giả ra vào, đều phải nghiêm khắc kiểm tra, ai không có chứng minh thân phận, đều cản ở bên ngoài, người nào vi phạm, giết!”

“Tuân lệnh!”

“Cứu Liên!”

“Có!”

“Từ ngày mai đem tất cả hạ nhân trong phủ an trí ra ngoài. Trong vòng chủ viện, trong được ta ra lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tiến nhập, trái lệnh, giết!”

“Tuân lệnh!”

“”Cổ Khúc!”

“Có!”

“Hôm nay, thông cáo toàn trấn Triều Dương, cùng với toàn bộ các thể lực trong tông: Trong lúc trấn Triều Dương giới nghiêm, bên trong trấn không được có tranh chấp gì. Thể lực bên ngoài không được bước vào trấn Triều Dương nửa bước, vi phạm, không chết không ngừng!”

“Vâng!”

Liên tiếp ra bốn mệnh lệnh đầy quyết đoán, trên người Nhan Như Ngọc, toàn bộ đại thể của Lục phủ đều bị điều động lên. Trên bầu trời trấn Triều Dương, nhất thời phong vân biến hóa, đại thể tận trời không chút trở ngại dung hợp với cả đại thể của tông môn.

Ầm ầm.

Trên chín tầng trời truyền xuống tiếng sấm rền, tại tiết trời mùa Đông này có vẻ vượt qua lẽ thường. Không hện mà cùng, tất cả mọi người trong trấn Triều Dương đều ngẩng đầu lên nhìn lồi quang mơ hồ lóe ra trên chín tầng trời. Bọn họ cảm thấy, vô hình trung, không khí cả trấn Triều Dương bỗng nhiên trở lên ngưng trọng.

Ở giữa trấn Triều Dương, bên cạnh vết kiếm trăm trượng, mười mấy kiếm giả đồng thời ngẩng đầu lên. Thân là kiếm giả, trong đó còn có vài Kiếm Khách, thậm chí có cả Kiếm Sư, đối với đại thể vô hình bốc lên của cả trấn Triều Dương, bọn họ cảm thụ càng thêm rõ ràng.

Cơ hồ trong nháy mắt, ánh mắt của những kiếm giả này đều chuyển hướng về một vị trí trong trấn. Ở nơi đó, tọa lạc chính là thể gia đệ nhất trong tông: Trấn Triều Dương, Lục gia.

Bọn họ cảm nhận được, tại trong thời gian ngắn, từ trong Lục gia chọt bốc lên một cỗ uy thế to lớn khó hiểu cùng với một tầng tia khí tận trời. Tia khí này, cơ hồ ngưng đọng như thực chất, thẳng tắp sáp nhập bên trong cửu tiêu, quấy động Phong, Lôi.

435. Chương 194: Kiếm Hồn Cảnh (hạ)

Đỉnh núi Tử Hà.

Lạc Thiên Phong cùng một lão nhân áo xám sóng vai đứng thẳng. Ở chung quanh hai người, từ đám mây mù lúc tụ lúc tán, từng cơn gió lạnh tiêu điều thổi qua. Hia người Lạc Thiên Phong lúc này bỗng cảm nhận được, giờ khắc này, đại thể của Tử Hà tông bỗng tăng lên hơn một phần. Đại thể nguy nga bao trùm cả tông vực, cũng thừa thế mà hướng tới những vùng núi non các tông môn cung quanh thổi quét mà đến.

Ánh mắt hai người chuyển động, đồng thời nhìn về phương hướng trấn Triều Dương.

“Sư thúc, đại thể này là từ trấn Triều Dương dâng lên. ” Ánh mắt Lạc Thiên Phong đầy ngưng trọng nói.

“Đại thể này cùng với đại thể tiền giai của tông môn ta hòa hợp làm một, quả nhiên là quyết đoán. Thiên Đạo tuần hoàn, từ nay về sau, Lục gia thịnh, tông môn thịnh, Lục gia suy, tông môn suy. ” Ánh mắt lão nhân có chút suy tư, yên lặng nhìn về phương xa.

“Đúng vậy!” Lạc Thiên Phong gật gù đầu: “Cũng chỉ có Lục Thanh ở đó, đại thể của Lục gia bọn hắn mới có thể hòa hợp cùng với đại thể của tông môn, nếu không đại thể của hai bên lại như thế nào dung hợp. ”

Dừng một chút, Lạc Thiên Phong tiếp tục nói: “Sư thúc, người nói hần lần này có thành công không?”

“Thành công?” Ánh mắt của lão nhân vẫn bình lặng nói: “Con đường Kiếm Đạo, không thành công, liền xả thân!”

Chín ngày trôi qua.

Trong thời gian chín ngày này, cả Tử Hà tông có thể nói là thay đổi bất ngờ. Ánh mắt của tất cả thế lực toàn bộ tập trung tới chân núi Triều Dương, lúc này đây Lục gia lấy tư thế cường ngạnh thông cáo tới toàn bộ thế lực. Ở các thế lực tra xét bên ngoài trấn Triều Dương sau, tất cả đều chiếm một cái suy đoán kinh người.

Bước thứ ba cảnh giới Kiếm Đạo, ngưng Kiếm Hồn!

Trong trí nhớ của mọi người, ở Tử Hà tông cũng từng xuất hiện tình huống như vậy. Ngày đó Kiếm Ý tận trời, một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cư như vậy sinh ra. Mà gần nhất đó là hai mươi ba năm trước, phong chủ núi Phiêu Miểu là Minh Tịch Nguyệt ở dưới chân núi Phiêu Miểu bế quan, ngưng luyện Kiếm Hồn, lúc ấy, trong vòng phạm vi vài dặm, thủ đầy kiếm giả.

Cũng từng có mấy thế lực vi phạm, sau khi Minh Tịch Nguyệt ngưng kết xong Kiếm Hồn, đều bị mất tích không còn tăm hơi.

Hiện giờ thấy trấn Triều Dương có phản ứng như thế, cơ hồ là đồng thời, ở Tử Hà tông, các thế lực lớn nhất tề xuất động, ở chỗ cách trấn Triều dương vài dặm đóng quân. Ngưng kết Kiếm Hồn, việc trọng đại như thế, quan sát nhất định có thể có điều linh ngộ, thậm chí nương theo đại thể ngưng luyện Kiếm Hồn, có thể đem bình cảnh trong dĩ vãng phá tan, cũng không phải không có khả năng.

Ngày thứ mười.

Trên núi Triều Dương, do phong chủ Huyền Thanh tự mình dẫn dắt, tụ tập phân phát xuống núi một bộ phận đệ tử nội tông, tổng cộng hơn ba trăm người, xuyên qua các thế lực lớn, tiến nhập trấn Triều Dương.

Đến tận đây, các thế lực lớn xem như chân chính xác định được. Trong lúc nhất thời, vô số ánh mắt tụ tập đến trấn Triều Dương.

Đại diện Tử Hà.

Lúc này, một lão nhân mặc áo xám đứng ở trước mặt, Lạc Thiên Phong cùng ba vị phong chủ khác đứng yên bên dưới.

“Hiện giờ Lục Thanh ngưng tụ Kiếm Hồn, theo chiều hướng này phát triển, tin tức này tất nhiên sẽ rơi vào tai các tông môn xung quanh. Hãy chuẩn bị thật tốt, nếu không có gì bất ngờ, nơi đây tất nhiên sẽ có một

hồi đại chiến. ” Trong mắt lão nhân lóe ra tinh quang: “Lão tổ của Thanh Ngọc tông khẳng định sẽ có động tác. Chính là để xem đến lúc đó đến tột cùng có bao nhiêu Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đến đây. ”

Ánh mắt trấn định, Lạc Thiên Phong nói: “Lục Thanh thành tựu Kiếm Hồn, đây đã thành đại thế, không phải Thanh Ngọc tông có thể tùy tiện ngăn cản phá hư. Sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến với bọn họ, nếu bọn họ muốn phá hư Lục Thanh tiến giai, như vậy, Tử Hà tông ta liền lấy Kiếm Hồn của họ làm đại thế cho Lục Thanh tiến giai. ”

“Không sai, Thanh Ngọc tam lão, Tần Vô Song, để xem bọn họ có dám lượng đến đây không. ” Tần Thiên Kính hừ lạnh một tiếng, khí thế cả người bắt đầu biến đổi, tựa hồ với đại chiến sắp đến rất chờ mong.

“Sợ là sợ bọn họ không dám tới!” Về mặt Huyền Minh đầy âm trầm, trong mắt sát khí lóe lên rồi biến mất.

Lão nhân gật gật đầu, nói: “Tất cả đều bố trí thỏa đáng chưa?”

“Hồi bẩm sư thúc, tất cả đều bố trí thỏa đáng, trừ bỏ Huyền sư đệ mang đi một đám đệ tử thủ quan, còn những đệ tử nội tông khác đều đã làm tốt chuẩn bị. Thanh Ngọc tông không đến còn hoàn hảo, nếu mà tới, Tử Hà tông chúng ta sẽ khiến cho bọn họ có đi không về!” Lạc Thiên Phong nói từng chữ một, uy áp thuộc về Kiếm Tông phóng ra hướng thẳng chân trời.

Cuối thú khư gần thành Lạc Nhật.

Tính cả Tần Vô Song ở bên trong, tổng cộng có hơn năm mươi người lẳng không đứng. Mà năm mươi người này lại chia thành ba bên thế lực.

Trong đó, chính là Tần Vô Song cùng Thanh Ngọc tam lão ở một bên có ba mươi người, còn hai bên kia, mỗi bên có mười người.

“Tần tông chủ, chúng ta khi nào động thủ. ”

Hai bên thế lực khác, cầm đầu phân biệt là hai lão nhân. Lúc này vừa mở miệng là một lão nhân mặc võ y màu nâu nhạt, xem ngữ khí nói chuyện, cùng với uy nghiêm tán phát ra từ trên người, liền biết đây là một gã Đại Sư cùng giai với Tần Vô Song.

“Khi nào động thủ?” Tần Vô Song cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Kiếm Chủ ngưng tụ Kiếm Hồn, bởi vì linh hồn lực của ba hồn không đủ mạnh, cho nên khi bắt đầu, không sai biệt lắm cần thời gian mười ngày để tiến hành uẩn dưỡng, đem linh hồn lực ngưng tụ đến đỉnh phong, mới có thể thử ngưng kết Kiếm Hồn. Lục Thanh chính là thiên tư ngút trời, tự nhiên sẽ không làm lơ là, cho nên ta phỏng chừng, nửa tháng sau sẽ chính thức ngưng kết Kiếm Hồn, đến lúc đó cũng là thời cơ ra tay tốt nhất. ”

“Nửa tháng!” Lão nhân kia gật gật đầu, nói: “Lần này Hoàng Thổ môn ta cùng với Thanh Vân tông là được ăn cả ngã về không với quý tông, còn hy vọng Tần tông chủ đến lúc đó có thể chiếu cố một chút. Dù sao, hai tông chúng ta trụ cột đều không đủ, chỉ là tông môn bình thường mà thôi. ”

Tần Vô Song cười nhẹ một tiếng, nói: “Hoàng tông chủ có thể yên tâm, việc này sư thúc ta đã tự mình đáp ứng, Thanh Ngọc tông ta sẽ không nuốt lời. ”

Nghe Tần Vô Song nói như vậy, nhân mã của hai phương thế lực kia mới thở phào nhẹ nhõm.

Trần Triều Dương, phủ đệ của Lục gia, trước sân viện.

Cả người Lục Thanh như không có nửa điểm khí rúc, đứng ở nơi đó liền giống như một người bình thường, thậm chí cả tia khí cũng đều thu liễm lại, không có nửa điểm gợn sóng.

Đứng trước mặt, trừ bỏ Nhan Như Ngọc, còn có Huyền Thanh, Niếp Thanh Thiên, Triệu Thiên Diệp, Đoạn Thanh Vân, đến cả Hoàng Linh Nhi cùng với Vu Phi cũng cung kính đứng ở một bên.

Nhìn Lục Thanh đứng trước mặt, không chỉ năm người Niếp Thanh Thiên, mà đến Huyền Thanh cũng cảm thấy một chút hoảng hốt. Không đến mười năm thời gian, lúc trước chỉ là Kiếm Thị, đến Trúc Cơ cũng chưa, chỉ trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, đã đi tới cảnh giới mà phần đông kiếm giả cả đời cũng không thể đạt tới.

Nửa bước Kiếm Hồn, ngày hôm nay bắt đầu ngưng kết Kiếm Hồn!

“Nên nói đều đã nói, những thứ còn lại đều phải xem bản thân mình. ” Huyền Thanh cuối cùng nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, nói: “không cần lo lắng tới bên ngoài, nhớ kỹ lời nói của tông chủ, tâm như băng thanh, trời sập cũng không sợ hãi, bất luận thế nào cũng không được gián đoạn. Ngưng kết Kiếm Hồn, một hơi mà làm, người nhớ cho kỹ!”

“Thanh nhi!” Nhan Như Ngọc muốn đi lên phía trước, lại bị Hoàng Linh Nhí kéo lại, quay đầu lại thì thấy Hoàng Linh Nhi hướng nàng lắc lắc đầu.

“Yên tâm đi, có chúng ta ở đây, người cứ toàn tâm ngưng kết Kiếm Hồn. ” Hiếm có khí nào Đoạn Thanh Vân lại trịnh trọng nói như vậy.

Lục Thanh không nói gì, lùi lại hai bước hướng tới mọi người khom người thi một lễ, lập tức xoay người đi nhanh tới một căn phòng đặc biệt được làm hoàn toàn bằng Hắc Thiết.

Huyền Thanh ngẩng đầu nhìn hư không, trầm giọng nói: “Giông tố sắp khởi, hết thấy đều lấy tông môn làm trọng. ”

“Sư phụ!” Niếp Thanh Thiên chần chờ một lát, mở miệng nói.

“Hãy cứ yên tâm, ngày hôm nay tất cả đều thay đổi. ”

Bên trong căn phòng Hắc Thiết.

Lục Thanh khoanh chân ngồi xuống, ở trong đầu hắc, tiếng nói của Diệp lão lại vang lên.

“Người chuẩn bị tốt chưa?”

“Tùy thời có thể bắt đầu!”

“Kiếm Hồn đan đâu?”

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Kiếm Hồn đan này, tác dụng chính là cung cấp linh hồn lực cho kiếm giả ngưng kết Kiếm Hồn, nhưng mà hiện giờ ta không cần, vẫn là cất đi. ”

“Ân, người hiện giờ đã ngưng tụ được Thức Kiếm, hồn thức đã thành. Đối với người mà nói ngưng kết Kiếm Hồn bất quá là chuyện nước chảy thành sông, không có gì nguy hiểm. Bất quá muốn tiến hóa thuộc tính, người cũng phải để tâm, dù sao tiếp dẫn Thiên Lôi cùng Thiên Phong, đó có thể xem như là thuộc tính cao nhất. ”

Lục Thanh gật gật đầu, ngay sau đó ngẩng đầu lên trời, trong ánh mắt bắn ra hai luồng thần quang màu tím trắng, trực tiếp xuyên thấu qua nóc nhà bằng Hắc Thiết, bắn vào cửa tiêu.

Trên chín tầng trời, phong vân biến ảo không ngừng nhất thời ngưng tụ lại. Trong phạm vi hư không vài dặm, từng đạo lôi quang màu tím lóe ra, cùng với từng cơn lốc cao hơn mười trượng không ngừng thổi quét.

Ầm ầm

Lôi Vân hiển hóa, Phong Lôi nhị khí khủng bố chấn động trên chín tầng trời, thiên uy khổng lồ bao trùm cả trấn Triều Dương.

“Này. .. !” Chẳng những là đám người Niếp Thanh Thiên, đến Huyền Thanh cũng là vẻ mặt kinh ngạc. Giờ phút này là ngưng kết Kiếm Hồn, vì cái gì mà lại dẫn động Phong Lôi trên cửu thiên?

Cách trấn Triều Dương vài dặm.

Năm gia chủ của năm đại gia tộc sánh vai nhau mà đứng,

Giờ phút này nhìn thấy Phong Lôi nhị khí đang không ngừng ngưng tụ trên bầu trời trấn Triều Dương, năm người nhìn nhau, đều lộ ra thần sắc phức tạp. Quả nhiên là như thế, Phong Lôi nhị khí bằng bạc như thế, cả Tử Hà tông cũng chỉ có Luyện Tâm kiếm Lục Thanh mới có thể dẫn động.

.....

Ầm ầm

Một lát sau, một đạo Thiên Lô thuần một màu tím cùng một đạo Thiên Phong màu xanh tránh giao nhau, ập nát chân không. Theo đường chân không đả thông, từ trên chín tầng trời rơi vào trong căn phòng Hắc Thiết chỗ Lục Thanh đang ngồi.

Vài lần muốn ra tay, nhưng biết Lục Thanh sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy, cho lên cuối cùng Huyền Thanh vẫn nhịn xuống. Nhưng nhìn thấy uy thế của Phong Lô nhị khí, Huyền Thanh cũng cảm thấy trái tim mình đập nhanh hơn một phần.

Thiên Lô cùng Thiên Phong đồng thời nhập thể, cả người Lục Thanh run rẩy một chút rồi mới khôi phục lại. Phía trước ở Thanh Phàm sơn, bên trong Lô Trì, mượn dùng Lô kiếp lực ở bên trong, hắn đã đem tầng thứ sáu của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh đạt tới đỉnh phong. Hiện giờ Kiếm Thể cấp Thanh Phàm của hắn, trừ phi gặp phải Thần Kiếm cấp Thanh Phàm thượng phẩm đỉnh phong, nếu không cho dù là Thần Kiếm cấp Thanh Phàm trung phẩm cao nhất, cũng đừng mơ tưởng tổn thương mấy may.

436. Chương 195: Hồn Thức Hóa Chùy, Chú Luyện Kiếm Chung!

Thiên Lô cùng Thiên Phong đồng thời nhập thể, trong nháy mắt nhảy vào giữa đan điền.

Nguyên bản Phong Lô Kiếm Chung yên lặng không tiếng động chợt phát ra tiếng kiếm ngâm vang dội. Giống như theo tiếng kiếm ngâm chỉ dẫn, hai đạo Thiên Lô cùng Thiên Phong vô cùng tinh thuần này đồng thời nhảy vào giữa Kiếm Chung.

Trong nháy mắt, Lục Thanh cảm thấy khí huyết cả người dâng trào lên, giống như hóa thành từng cuộn sóng bốc lên trong huyết mạch, đồng thời ở bên trong máu huyết còn tản ra hào quang màu trắng. Hào quang màu trắng này theo khí huyết bốc lên mà không ngừng tụ tập lại, cuối cùng hóa thành một đạo lưu quang màu hồng trắng, xuyên phá hư không, trực tiếp bắn vào trong đan điền.

Luồng sáng màu hồng trắng này như nước thủy triều đem cả Kiếm Chung bao hàng vào. Thông qua hồn thức xuyên thấu vào, Lục Thanh phát hiện, dưới sự trợ giúp của căn nguyên long lực màu trắng, Phong Lô nhị khí ở bên trong Phong Lô Kiếm Khí rất nhanh hóa khai, dần dung nhập vào giữa Thiên Lô cùng Thiên Phong. Lấy căn nguyên long lực vì dẫn, hai cỗ lực lượng này cơ hồ không chút trở ngại dung hợp lại, trở thành Phong Lô lực màu tím trắng, cùng với Kiếm Khí ban đầu hòa hợp làm một thể.

Một tiếng giống như long ngâm, lại giống như tiếng kiếm ngâm từ trong miệng Lục Thanh phát ra, hóa thành âm lăng trực tiếp xuyên qua nóc nhà bằng Hắc Thiết, thoát phá một mảnh chân không. Nơi âm lăng đi qua, Phong Lô cuộn cuộn, uy nghiêm đến từ chân long trong nháy mắt truyền khắp phạm vi hơn mười dặm.

Bên ngoài trấn Triều Dương.

Liên tiếp hơn mười tiếng Linh Thú rên rỉ vang lên. Giữa phần đông thể lực, hơn mười con nhất giai, thậm chí là nhị giai Linh Thú sau khi nghe tiếng long ngâm vang lên, nhất thời máu tươi từ mũi miệng chảy ra rùng rùng, dưới thân xuất hiện cả nước tiểu. Cùng với Linh Thú hoang dại so sánh, những Linh Thú được bồi dưỡng từ nhỏ này rõ ràng thiếu một phần huyết khí cùng dã tính, nếu không cũng sẽ không có biểu hiện như thế.

Nhìn thấy âm lăng phóng thẳng lên trời cao, trực tiếp đem Lô Vân xé rách, chẳng sợ lấy sự trấn định của Huyền Thanh cũng nhịn không được hít sâu một hơi. Uy năng như vậy, cho dù là hắn chỉ sợ cũng khó mà ngăn cản. Đồng thời hắn cũng nhận thức được, lời kể phía trước của Dịch Nhược Vũ, Lục Thanh đã hạ sát một Kiếm Vương đại thiên vị, tuyệt đối không chút giả dối, thậm chí miêu tả thực lực vẫn còn chưa có đủ.

Bên trong căn phòng Hắc Thiết.

Sau khi phát ra một tiếng long ngâm, Lục Thanh cảm thấy cả người thư sướng. Căn nguyên long lực tựa hồ nhận thức Phong Lô Kiếm Khí mới sinh ra, dưới hồn thức của Lục Thanh nhìn chăm chú, chậm rãi dung nhập vào. Vào lúc này, Lục Thanh lại cảm thấy Kiếm Nguyên của chính mình lại lần nữa xảy ra một ít biến hóa, về phần là cái gì, trong lúc nhất thời cũng khó thể sáng tỏ.

Bất quá khiến Lục Thanh vui sướng chính là, căn nguyên long lực chính là lực lượng cường đại do chân long điều động thuộc tính trong trời đất ngưng tụ ra, có thể ba dung vạn vật. Hiện giờ lại dung nhập vào trong Kiếm Nguyên, nhất thời khiến cho một tia trở ngại khi sinh ra Phong Lô Kiếm Nguyên mới biến mất. Thậm chí hiện giờ Lục Thanh cảm thấy, Phong Lô Kiếm Khí mới sinh bên trong có Thiên Lô và Thiên Phong, so với dĩ vãng càng thêm viên dung như ý, cơ hồ niệm động là tới, ở trong kinh mạch lưu động.

Mà tiến hóa thuộc tính như vậy, sợ là cũng chỉ có Lục Thanh mới có thể làm được. Hẳn chẳng những có thân thể cường hãn để thừa nhận lực lượng tiến hóa, còn có được căn nguyên long lực ít có thể xuất hiện trên người nhân tộc để tiến hành dung hợp, đến mức hiện giờ tiến hóa thuộc tính xong liền có thể vận dụng tự nhiên. Nếu đổi làm kiếm giả bình thường, sợ là phải mất từ nửa năm đến một năm thời gian để thích ứng với thuộc tính mới cùng củng cố kinh mạch thân thể.

Tiến hóa thuộc tính xong, cảm thụ Phong Lô Kiếm Khí cả người cơ hồ biến chất, sắc mặt Lục Thanh rất bình tĩnh, không bi không hổ. Mười ngày tĩnh hạ tâm thần, khiến cho tâm cảnh của hắn hoàn toàn bình lặng lại, trước khi ngưng kết Kiếm Hồn, không có khả năng dao động.

Vận chuyển Phong Lô quyết tầng thứ sáu, Phong Lô Kiếm Nguyên mãnh liệt lưu động trong kinh mạch, đúng là phát ra tiếng động như sấm rền. Quanh thân Lục Thanh cũng tản một ra một tầng linh quang màu tím trắng, một cỗ uy áp to lớn truyền đẳng ra ngoài.

“Các người thối lui ra bên ngoài đi!” Huyền Thanh hướng tới đám người Đoạn Thanh Vân sắc mặt đang tái nhợt nói.

Không có chân chờ, tính cả Nhan Như Ngọc, mấy người toàn bộ thối lui ra ngoài. Giờ phút này, chỉ có đạt tới Kiếm Chủ mới có thể đủ ngăn cản uy áp tản mát ra từ trong căn phòng Hắc Thiết. Cứ việc như thế thì tâm thần của hai người Niếp Thanh Thiên cũng chấn động không thôi.

Bên trong căn phòng Hắc Thiết.

Đợi cho Kiếm Nguyên lưu động hòa hoãn lại, Lục Thanh ngưng thần nhìn vào. Nguyên bản Kiếm Chung có màu xanh tím, lúc này dĩ nhiên đã hóa thành hai màu tím và trắng. Bên trên Kiếm Chung hiện lên từng đạo hoa văn rõ ràng, lan tràn khắp cả thân kiếm. Trên mỗi đường hoa văn đều có ánh sáng màu trắng nhàn nhạt lóe ra, những đường hoa văn giống như là những đường kinh mạch, sau khi lần lượt thay đổi, cuối cùng hợp thành một vòng tuần hoàn viên mãn.

Ánh mắt ngưng lại, cơ hồ không cần nghĩ ngợi, Lục Thanh liền toàn lực vận chuyển tâm pháp Phong Lô quyết tầng thứ bảy. Ngay sau đó, bên trong thức hải của hắn, ba hồn nguyên bản vẫn ẩn dưỡng bên trong Thức Kiếm liền hiện ra. Ba điểm sáng màu trắng, tản ra thần quang mờ ảo, vừa xuất hiện liền chiếu sáng cả hư không. Linh hồn lực cường đại hóa thành một vòng tròn gọn sóng khuếch tán ra bốn phía.

Lập tức ba điểm sáng màu trắng xuôi dòng thẳng từ trong thức hải tiến nhập vào trong đan điền. Đồng thời Phong Lô Kiếm Ý ẩn sâu trong cơ thể của Lục Thanh trong nháy mắt tăng vọt mấy lần, ở bên trong Thiên Đạo uy chột tác ra. Ở trên người Lục Thanh dần dần tản mát ra một cỗ uy áp cường đại. Tính cả một cỗ ý chí Kiếm Đạo không chút trệ ngại, bắt đầu hướng tới ba điểm sáng ba hồn tụ tập tới.

Tiến nhập vào trạng thái toàn lực đột phá, Lục Thanh không có phát hiện ra, ở trong Không Giới, Thanh Ngọc tiểu kiếm do hồn phách của Diệp lão hóa thành lập tức chạy ra, bắt chợt một tầng sáng màu xanh ngọc mệnh môn đem cả phạm vi căn phòng hơn mười trượng bao phủ, đồng thời cũng đem Thiên Đạo uy bộc phát trên người Lục Thanh ngăn cản bên trong căn phòng.

Tâm thần Lục Thanh hoàn toàn chìm vào trong đan điền, ba hồn sau khi được Phong Lô Kiếm Ý cùng ý chí Kiếm Đạo rót vào, bắt đầu nở rộ ra ánh sáng chói mắt. Đồng thời trong hư không, vô số điểm sáng màu tím cùng màu xanh trắng tụ tập lại, tia khí màu xanh đến từ Kiếm Thể cấp Thanh Phàm cũng cuộn cuộn tiến cao. Sau đó, ba điểm sáng màu trắng nhanh chóng biến thành màu tím trắng trong suốt.

Giờ khắc này, linh hồn lực bắt đầu tiêu hao kịch liệt, bất quá lấy hồn thức có thể so sánh với Kiếm Vương đại thiên vị của Lục Thanh, muốn chống đỡ căn bản không có vấn đề gì.

Trong nháy mắt sau khi tất cả dung hợp vào trong ba hồn, Lục Thanh chỉ cảm thấy cả người chấn động. Bên trong thức hải của hắn, Thức Kiếm màu vàng nhạt trong nháy mắt bắn ra một đạo hồn thức thẳng

hướng vào trong đan điền.

Giờ khắc này, Lục Thanh chỉ cảm thấy trời đất chung quanh rõ ràng khác ở trong đầu hần, ý niệm chỉ cần động, lực trời đất chung quanh lập tức tới, biến hóa lực trời đất ở chung quanh vô cùng rõ ràng trong đầu. Lục Thanh cảm thấy, chỉ cần hần tùy tay xuất chiêu liền có thể trong thời gian ngắn tụ tập lực trời đất không lồ lại.

Đồng thời trước mắt hần trở lên vô cùng rõ ràng. Trong môn lung, Lục Thanh giống như thấy được mạch lạc của trời đất, mạch lạc này bày ra ánh sáng nhiều màu trong suốt, bất quá chỉ trong phút chốc liền biến mất không thấy, vô luận hần lại cảm ứng như thế nào cũng không thể thấy lại mảy may.

Lại nhìn đến trong đan điền, một thanh tiểu kiếm dài ba tấc màu tím trắng trong suốt hiển hóa ra, tại bên trong thanh tiểu kiếm, Lục Thanh cảm thấy một cỗ Phong Lô Kiếm Ý cường đại, đồng thời còn phát ra Thiên Đạo uy dày đặc. Đối với thanh tiểu kiếm này, Lục Thanh liền sinh ra một cảm giác huyết nhục tương giao.

Cơ hồ là một ý niệm, thanh tiểu kiếm màu tím trắng này lập tức đi tới phía trên thanh Kiếm Chung dài chín tấc, mũi kiếm hướng xuống, chậm rãi tiến vào.

Ở chung quanh lúc này trống rỗng vang lên tiếng kiếm ngâm tận trời. Chân không chung quanh trong nháy mắt thoát phá, rồi lại dập nát mở ra. Bất quá chân không dập nát sau khi đụng vào tầng sáng màu xanh ngọc chung quanh, thậm chí còn không nổi lên gợn sóng, lập tức liền tiêu tán không thấy dấu, đồng thời trong căn phòng Hắc Thiết cũng không còn nghe thấy động tĩnh gì nữa.

Trong đan điền của Lục Thanh, nhìn thấy Phong Lô Kiếm Chung đang không ngừng co rút lại, nguyên bản lúc đầu dài chín tấc, bắt đầu không ngừng co rút lại, trở lên cô đọng. Phong Lô Kiếm Nguyên màu tím trắng cũng bắt đầu sinh ra hào mang nhân nhật, hào mang này chính là cái gọi là cương khí của Kiếm Nguyên, trong Phong Lô quyết tầng thức bảy cũng được gọi là Kiếm Cương khí.

Mà khi hào mang vừa xuất hiện, tất cả Phong Lô Kiếm Nguyên toàn bộ đều chảy về tới giữa Kiếm Chung. Phong Lô Kiếm Nguyên ở bên trong Kiếm Chung bắt đầu áp súc cô đọng lại. Theo Lục Thanh cảm thụ, đó chính là uy năng do Kiếm Hồn ở bên trong Kiếm Chung ngưng luyện ra.

Trong lòng Lục Thanh vừa động, Thức Kiếm ở bên trong thức hải lập tức bộc phát ra ánh sáng chói mắt, hồn thức khổng lồ giống như trường giang đại hải từ trong hư không thức hải trấn áp xuống. Vô tận Thiên Đạo uy được Lục Thanh tụ tập lại, đồng thời hút vào bên trong đan điền, trấn áp bên trên Kiếm Chung.

Nhưng mà bỗng dưng Lục Thanh lại nhớ tới tình cảnh khi ngưng kết Kiếm Chung, cơ hồ là theo bản năng, hồn thức đang đổ xuống đan điền lập tức ngưng tụ thành hình dáng Hỏa Ngọc chùy màu vàng nhật.

Theo hồn thức của Lục Thanh khổng lồ, Hỏa Ngọc chùy vừa ngưng kết ra dọc theo một đường quỹ tích huyền ảo âm âm nện xuống. Trong nháy mắt khi mặt chùy chạm vào Kiếm Chung, như có vô số tia lửa màu vàng tím văng khắp nơi, ánh sáng màu vàng tím nhất thời dao động như mặt nước.

Cảm nhận được đan điền chấn động, tâm thần của Lục Thanh cũng rung động một trận, cảm thụ được biến hóa trong đan điền, không chút chần chờ, chùy thứ hai lại đánh xuống.

Không gian lại bắt đầu chấn động, Lục Thanh cũng không có đi quán mà đem toàn bộ tâm cảnh tiến vào cảnh giới không minh, trời sụp cũng không sợ, tâm thần tập trung vào Hỏa Ngọc chùy. Tuy rằng Hỏa Ngọc chùy là do hồn thức ngưng kết ra, nhưng Lục Thanh rõ ràng có cảm giác chân thật như đang nắm trong tay, giống như giờ phút này hần không phải đang ngưng luyện Kiếm Cương, mà là ở trong lò rèn của Lục gia hần, hết thấy quen thuộc giống như đều xuất hiện trước mặt hần.

Ngọn lửa lò rèn màu lam hùng hực, tham tím tinh thuần, còn có Hàn Ngọc kiếm tản ra hơi lạnh, cũng giống như xuất hiện ở trong tay hần, mà thứ rèn đúc chính là Phong Lô Kiếm Chung đang dần thu nhỏ lại.

437. Chương 196: Thế Giới Kiếm Chung, Không Gian Pháp Tắc!

Đại Diễn Tam Thập Lục chùy là bí kỹ truyền thừa của Lục gia, chỉ truyền cho gia chủ các đời, đối với rèn kiếm là một chùy pháp vô cùng tinh thâm, vô luận là tinh luyện kiếm phôi, tọa hình hay là cổ luyện đều

không gì sánh kịp. Đối với Đại Diễn Tam Thập Lục chùy, lĩnh ngộ càng sâu, hiệu quả chú tạo càng thêm xuất chúng.

Đại Diễn Tam Thập Lục chùy được Tử Hà tông công nhận là chùy pháp đức kiếm đệ nhất, thậm chí cả các tông môn xung quanh cũng là như vậy.

Hiện giờ cùng với lúc trước bất đồng, lúc này Lục Thanh dĩ nhiên đã lĩnh ngộ chùy pháp tới chùy thứ mười tám, hơn nữa cảnh giới Kiếm Đạo cũng đạt tới Kiếm Tông tiểu thiên vị, đạt tới trình độ ngưng tụ Thiên Đạo uy. Giờ phút này thì triển ra Đại Diễn Tam Thập Lục chùy, đặc biệt là tại bên trong đan điền, làm Lục Thanh nhất thời sinh ra một cảm giác khó hiểu.

Vừa có cảm giác này, ở bên trong tiềm thức như có một đạo ý thức nói với hần hần là phải làm như vậy. Ở dưới hồn thức của Lục Thanh huy động, quỹ tích của Hỏa Ngọc chùy bỗng trở lên mơ hồ.

“Đi!” Ở bên trong căn phòng Hắc Thiết, Thanh Ngọc tiểu kiếm lơ lửng trong hư không bỗng truyền ra thanh âm kinh nghi bất định của Diệp lão: “Sao lại như thế này? Chẳng lẽ chính là Đại Diễn Tam Thập Lục chùy, như thế nào có thể, ta cư nhiên là nhìn không ra!”

Nhìn không ra! Như thế nào có thể?

Thanh Ngọc tiểu kiếm hơi phát ra tiếng ngâm nhỏ, một ánh sáng màu xanh ngọc mông lung bắn ra, đem thân hình Lục Thanh bao phủ lại.

Thật lâu sau.

Một tiếng thờ dài vang lên.

“Không nghĩ tới, trên thế giới này còn có thứ ta nhìn không ra. Thực là quái, chùy pháp này rốt cuộc ẩn chứa cái gì, vì cái gì ta lại cảm thấy tim đập nhanh hơn, điều này sao có thể. Có thể khiến cho ta như vậy, điều này đã nói lên chùy pháp này có khả năng uy hiếp tới căn nguyên của ta, thực là việc lạ. Xem ra tiểu gia hỏa này như trước vẫn là chiếm được thứ tốt a!”

Nhưng mà những thanh âm này, hết thảy Lục Thanh đều không thể nghe được.

Lúc này, Lục Thanh từ quỹ tích của chùy pháp, một chùy rồi lại một chùy đánh ra. Mỗi một chùy đánh xuống, Lục Thanh luôn dựa theo chùy pháp chỉ dẫn, đem mặt chùy dừng ở trên Kiếm Chủng. Không sai đúng là chùy pháp chỉ dẫn, trong mông lung, Lục Thanh cảm thấy giống như có một cỗ lực lượng không hiểu dẫn đường cho Hỏa Ngọc chùy do hồn thức hóa thành, dọc theo từng đường quỹ tích mà Lục Thanh không thể tưởng, ở trong đan điền vùng lên.

Không gian trong đan điền, từng tiếng rít gió vi vút vang lên, bất tri bất giác, tâm trí Lục Thanh đã hoàn toàn dung nhập vào trong Đại Diễn Tam Thập Lục chùy. Cũng chỉ có trong hư không đan điền, hần mới có thể đem Đại Diễn Tam Thập Lục chùy ra thì triển đầy đủ mà không có chút trở ngại.

Giờ phút này, ở trên Kiếm Chủng, giống như có một bàn tay vô hình nắm lấy Hỏa Ngọc chùy do hồn thức ngưng tụ thành, đang không ngừng hướng tới Phong Lôi Kiếm Chủng hạ xuống. Mặt chùy nhấp nhô không có một chút khí tức khói lửa, tiếng chùy nện vào khi thì như tiếng sấm rền, lúc lại hóa thành tiếng sóng biển gầm rú, liên miên không dứt, khi lại hóa thành tiếng suối chảy róc rách, mọi thứ hết thảy đều bắt đầu theo ý niệm biến hóa, vô số thanh âm bất đồng vang lên trong đầu Lục Thanh.

Tiếng côn trùng, chim chóc kêu vang, tiếng sóng biển kinh đào, dòng suối khe núi, mưa phùn kéo dài, cho đến cuối cùng hải lãng tích thiên, gió rít, sấm rền, còn kéo theo vô số loại tiếng vang, không thể phân rõ, giống như toàn bộ thanh âm trên thế giới, tại đây trong một khắc đều vang lên.

Giống như cảm nhận được biến hóa của Lục Thanh, ngay sau đó, từ bên trong Không Giới, thế nhưng năm khối đá Ngũ Hành tự động nhảy ra. Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Ngũ Hành tề tụ, theo một cỗ dao động quỷ dị từ trên cơ thể Lục Thanh truyền ra, năm khối đá Ngũ Hành này thế nhưng chậm rãi mềm ra, hóa thành năm đoàn chất lỏng. Năm đoàn chất lỏng này giống như xuyên phá không gian, trong nháy mắt lại xuất hiện ở bên trên Kiếm Chủng của Lục Thanh.

Hỏa Ngọc chùy lẳng không nện xuống, đoàn chất lỏng màu vàng kim lập tức rơi vào giữa Kiếm Chủng, lát sau đoàn chất lỏng do đá hệ Thủy biến thành cũng bị Hỏa Ngọc chùy đẩy vào trong Kiếm Chủng.

Biến hóa xảy ra thành linh khiến Lục Thanh cũng trở tay không kịp. Giờ phút này hắn phát hiện, Hỏa Ngọc chùy đã thoát ly khỏi khống chế của hắn, giống như có một cỗ lực lượng thay thế hắn thi triển Đại Diễn Tam Thập Lục chùy, tiến hành chú luyện Phong Lô Kiếm Chủng. Mà đá Ngũ Hành lại làm tài liệu phụ trợ cho chú luyện.

Bây giờ Lục Thanh lại thành thoi tĩnh khí, tâm thần càng thêm bình ổn. Hắn lập tức đem tâm thần hoàn toàn tập trung tới quỹ tích của Hỏa Ngọc chùy, hy vọng từ trong đó phát hiện ra cái gì, do đó một lần nữa đoạt lại khống chế Hỏa Ngọc chùy.

Nhưng mà một lúc lâu sau, Lục Thanh lại bất đắc dĩ phát hiện, hắn nhưng mà không thể nắm được quỹ tích của chùy pháp, mặc kệ hắn nhìn như thế nào, biến hóa của đường chùy thật sự quá nhanh, nhanh đến mức hồn thức của hắn cũng không theo kịp, càng đừng nói linh ngộ ra quỹ tích, một lần nữa khống chế Hỏa Ngọc chùy.

Lúc này, ở trên thân thể của Lục Thanh chậm rãi hiện ra một tầng quang mang màu vàng tím. Quang mang này gần như yêu dị, đồng thời còn bao trùm một cỗ khí tức sắc bén vô cùng bá đạo, nhưng không hề khuếch tán ra ngoài. Mà mặt đất xung quanh chỗ Lục Thanh bắt đầu nhấc lên từng cơn địa chấn.

Không sai, chính là địa chấn, mặt đất lúc này giống như nhấc lên từng cuộn sóng, địa chấn nổi lên giống như có quy luật, từng tiếng động theo một tiết tấu kỳ dị vang lên.

Không biết qua bao lâu, từ trong miệng Lục Thanh bỗng vang lên một tiếng kiếm ngâm réo rắt. Tiếng kiếm ngân ban đầu chỉ nhẹ nhàng từng đợt, giống như mưa phùn đầu xuân, rồi chậm rãi hóa thành một cơn mưa to, ầm ầm mang theo tiếng sấm rền ầm ầm cùng với tiếng cuồng phong bạo ngược. Mặt đất chấn động càng thêm kịch liệt, bất quá cũng may Diệp lão đã bố phòng ở chung quanh một tầng sáng chắc chắn. Vô luận là địa chấn mãnh liệt như thế nào, cũng không thể đột phá được tầng sáng màu xanh ngọc bao phủ xung quanh.

Đến cuối cùng tiếng kiếm ngâm giống như hóa thành tiếng sóng biển ba đào mãnh liệt, kéo dài không dứt, rồi lại hóa thành tiếng gầm vô hình, thẳng tắp đâm vào tầng sáng màu xanh ngọc.

“Cổ quái, thật sự là quá cổ quái! Kiếm Chủng này ban đầu ta thấy như thế nào lại cổ quái như vậy, mặt trên hoa văn lại rõ ràng như vậy, thậm chí có chùy văn, nguyên lại là do Đại Diễn Tam Thập Lục chùy. Xem ra lúc trước tiểu tử này ngưng kết Kiếm Chủng cũng là làm như thế này. ”

Diệp lão cũng không tiện đi quấy rầy Lục Thanh, nhưng mà lúc này Lục Thanh cũng hoàn toàn lâm vào tình trạng bất đắc dĩ. Đối mặt với Hỏa Ngọc chùy do hồn thức hóa thành, hắn thật sự không thể khống chế được, mà hồn thức ngưng kết lại cũng vô pháp thu hồi lại, chỉ có thể nhìn nó không ngừng rèn luyện cùng áp súc Phong Lô Kiếm Chủng.

Thẳng đến hai canh giờ sau, Phong Lô Kiếm Chủng dĩ nhiên đã bị rèn luyện tới chỉ còn dài ba tấc. Lục Thanh có cảm giác, Kiếm Hồn của hắn theo Đại Diễn Tam Thập Lục chùy rèn luyện đã trở lên cô cùng cô đọng. Hiểu quả cô đọng này còn chưa nhìn ra, nhưng một khi cùng người chiến đấu có thể đủ thể hiện ra. Kiếm Hồn càng ngưng luyện, càng khó bị trấn áp, ý chí dung hợp trong Kiếm Hồn, thường thường có thể ngăn cản nhiều uy nghiêm áp bách mà không sợ tán loạn.

Ngay lúc Lục Thanh đang suy nghĩ, động tác của Hỏa Ngọc chùy đã đình trệ lại. Trong nháy mắt đó, một cỗ dao động kỳ dị bỗng từ trời giáng xuống, từ huyết Bách Hội của Lục Thanh tiến vào, nhanh chóng chui vào trong Kiếm Chủng.

“Đây là, vô tận pháp tắc!” Cảm thụ được dao động trên đỉnh đầu Lục Thanh, Diệp lão hô nhỏ một tiếng: “Đây là chùy pháp gì, cứ nhiên có được uy năng như thế dẫn động vô tận pháp tắc, chẳng lẽ. .. ”

Thanh âm từ bên trong Thanh Ngọc tiểu kiếm tắc nghẽn lại, bất quá luồng sáng màu xanh ngọc bao phủ Lục Thanh càng thêm sáng ngời.

Giờ khắc này, Lục Thanh cũng lâm vào khiếp sợ. Dao động kỳ dị kia, hắn đương nhiên đã cảm thụ qua, pháp tắc, đó là vô tận pháp tắc lực. Cho dù là lấy tâm cảnh của Lục Thanh, cũng bắt đầu không thể kiềm chế được chính mình. Hắn không biết, vô tận pháp tắc dung nhập mà trong Kiếm Chủng của mình, đến tột

cùng là phúc hay họa. Lực lượng khó có thể khống chế như vậy, chợt tiến vào nơi trọng yếu nhất trong cơ thể mình, đối lại là bất cứ ai cũng đều không thể bình tĩnh được.

Trong nháy mắt khi vô tận pháp tắc tiến vào, Kiếm Chủng màu tím trắng chợt tản mát ra vô số hào mang, rất nhiều loại hào mang hiện ra, mỗi một loại hào mang đều có màu sắc không giống nhau. Bất quá kế tiếp, cũng là một sự kiện còn khiến Lục Thanh chấn động hơn, đó chính là. Nguyên bản tiên thiên Phong Lôi châu vẫn lơ lửng bên trên, cứ nhiên hừ một tiếng, đã chui vào bên trong Kiếm Chủng.

Biến hóa như vậy quả thực khiến tâm thần Lục Thanh run rẩy. Lúc trước chính mắt hắn đã thấy nó cắn nuốt rất nhiều kiếp Lôi màu tím đen, hắn thật sự không dám tưởng tượng, giờ phút này nó cứ nhiên lại tiến nhập vào trong Kiếm Chủng của chính mình, nơi đó nhưng mà có Kiếm Hồn của hắn tồn tại.

Ban đầu còn không có cái gì, bất quá ngay sau đó, đó là một đạo kiếp Lôi màu tím đen lóe ra, bắt đầu quay chung quanh Phong Lôi Kiếm Chủng ba tấc. Một cơn đau đớn giống như xâm nhập vào linh hồn chợt truyền khắp toàn thân Lục Thanh.

Trên mặt Lục Thanh không ngừng chảy ra từng giọt mồ hôi bằng hạt đậu. Từng giọt mồ hôi giống như giọt sương sớm cuộn cuộn chảy. Nếu không phải đã từng trải qua việc thành tựu Bán Long Thân cùng với ngưng luyện Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, thống khổ như vậy Lục Thanh cũng khó mà thừa nhận. Thống khổ này đến từ Kiếm Hồn mới sinh ra, xâm nhập tới tận cốt tủy.

Bất quá cũng may, Lục Thanh thông qua Kiếm Hồn cảm ứng thì phát hiện, đồng thời với đau đớn, Kiếm Hồn cũng đang lấy một tốc độ kinh người cô đọng cùng củng cố lại. Chỉ là trong giây lát, Kiếm Hồn đã củng cố xong giai đoạn Kiếm Vương tiểu thiên vị.

Kiếp Lôi màu tím đen lại một lần nữa chui vào trong Kiếm Chủng. Tuy chỉ một lát ngắn ngủi, nhưng toàn thân của Lục Thanh đã thấm đầy mồ hôi. Có thể thấy được mạnh mẽ rèn luyện Kiếm Hồn là thống khổ như thế nào.

Hỏa Ngọc chùy phía trước dĩ nhiên đã hóa thành hồn thức, không cần nghĩ ngợi, Lục Thanh lại ngưng tụ hồn thức lại, chìm vào trong Kiếm Chủng.

Lục Thanh có chút không thể tin được vào hai mắt của chính mình. Nguyên bản Kiếm Chủng chỉ dài ba tấc, vậy mà không gian bên trong cứ nhiên giống như trời sao, diện tích vô ngần, vô cùng vô tận. Bất quá để cho Lục Thanh khiếp sợ chính là, khí tức phiêu tán ở mặt trên, đó là khí tức của pháp tắc.

Tại sao có thể như vậy?

Lục Thanh có chút không biết làm sao, biến hóa đột nhiên như vậy, khiến cho Lục Thanh có cảm giác giống như chính mình về tới Thanh Phàm sơn, ở giữa Lôi Trì, lấy ý niệm trong đầu tiến vào không gian pháp tắc.

438. Chương 197: Kiếm Tông Tiểu Thiên Vị (thượng)

Tại trong thế giới thuộc về Kiếm Chủng, Kiếm Hồn dài ba tấc của Lục Thanh đang lơ lửng ở giữa, mà tiên thiên Phong Lôi châu, lúc này cũng hóa thành một quang sáng màu tím trắng, lẳng lặng huyền phù bên trên Kiếm Hồn. Từ phía trên, Lục Thanh đồng dạng cảm nhận được khí tức của Phong Lôi pháp tắc tinh thuần.

Phong Lôi pháp tắc ẩn ẩn cùng với không gian chung quanh hô ứng. Khí tức của vô tận pháp tắc chung quanh cũng biểu hiện ra tư thái thuần phục. Tuy rằng không có nhìn thấy, nhưng Lục Thanh rõ ràng có cảm giác như vậy.

Hồn thức tán nhập vào trong không gian Kiếm Chủng này, một lát sau, Lục Thanh bắt đầu dĩ phát hiện, trừ bỏ Kiếm Hồn của hắn, còn những cái khác hắn căn bản không thể điều động. Tiên thiên Phong Lôi châu biến thành quang sáng màu tím trắng kia, đối với hồn thức của hắn chỉ là hơi hơi rung động, tỏ vẻ đáp lại, liền không một chút nhúc nhích nữa, không nghe sai sử.

Hồn thức rời khỏi Kiếm Chủng, Lục Thanh đột nhiên cảm thấy, giờ phút này trên Kiếm Chủng của hắn, chợt xuất hiện một cỗ thần mang màu tím trắng ngưng đọng như thực chất, đồng thời một tầng tia khí mạnh mẽ từ phía trên phiêu tán ra.

Ngưng tụ vô cùng, đây là Kiếm Cương? Hai mắt Lục Thanh chậm rãi mở ra, tay phải cuộn lên, Phong Lôi Kiếm Cương màu tím trắng lập tức bắn ra, nhưng kết thành một trường kiếm màu tím trắng trông như thực. Thanh kiếm này vừa chạm vào bàn tay trái của Lục Thanh, thậm chí truyền đến một xúc cảm rất nặng.

Mũi kiếm hướng xuống, cách mặt đất ba tấc, cương khí thuộc về Kiếm Cương liền đem mặt đất phá vỡ thành một cái lỗ sâu rộng vài tấc.

“Thế nào, vừa mới rồi đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấy Lục Thanh tỉnh táo lại, thanh âm của Diệp lão lập tức vang lên.

Không chần chừ, Lục Thanh vội vàng đem những chuyện phát sinh từ đầu tới cuối nói cho Diệp lão nghe.

Trầm mặc một lúc lâu, Diệp lão thở dài một hơi rồi nói: “Biến hóa như vậy ta cũng không biết sao, bất quá đó hẳn không phải chuyện gì xấu. Nếu ta đoán không sai, trong Kiếm Chủng của người hẳn là đã có một lĩnh vực hậu thiên hình thức ban đầu. ”

“Lĩnh vực!” Lục Thanh sửng sốt: “Là thuộc loại lĩnh vực của Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách sao?”

“Không sai, bất quá lĩnh vực này chỉ là hậu thiên mới sơ khai mà thôi, cũng không có nhiều uy năng gì, nhiều nhất cũng là lấy tiên thiên Phong Lôi châu làm căn nguyên lực của lĩnh vực. Còn có một ít năng lực đặc thù, đối với người lúc này tăng lên tu vi cũng có ưu đãi lớn lao. Có nó xuất ra kiếp Lôi giúp người rèn luyện Kiếm Hồn cùng Kiếm Chủng, cũng bớt đi thời gian củng cố cho người. Cảnh giới của người hiện giờ đã đến, Kiếm Thể cấp Thanh Phàm cũng đủ giúp người tăng tiến tu vi ứng với cảnh giới. ”

Nghe được Diệp lão nói như thế, Lục Thanh biết, hiện giờ cũng chỉ có như thế. Lĩnh vực này mới là hình thức ban đầu, muốn có tác dụng gì, còn phải đợi cho nó chân chính hoàn toàn trưởng thành rồi mới nói sau.

.....

Cuối thú khư thành Lạc Nhật

Tần Vô Song cùng với kiếm giả của ba tông môn ngồi xếp bằng trên mặt đất, lẳng lặng chờ đợi.

Ba ngày sau.

Từ phương xa, trong hư không một luồng kiếm quang màu xanh trắng từ xa xa phóng tới, chỉ trong giây lát đã vượt qua mười dặm hư không, bùng xuống trước mặt mọi người.

“Bái kiến sư thúc!” Tần Vô Song cùng Thanh Ngọc tam lão đồng thời đứng dậy hành lễ nói.

“Bái kiến Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng!” Mặt khác, bốn gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Hoàng Thổ môn cùng Thanh Vân Tông cũng đồng thời đứng dậy hành lễ nói.

“Điều miến!” Người vừa tới liền vung tay lên, tám người nhất thời cảm thấy một cỗ lực lượng mãnh mẽ không thể ngăn cản nâng đỡ thân thể mình dậy.

Đây là một lão nhân đầu tóc bạc trắng, mái tóc dài trắng như tuyết chỉnh tề buộc sau lưng. Chỉ là trên khuôn mặt góc cạnh của lão nhân, có một vết sẹo kéo dài từ mi tâm tới chóp mũi, làm cho khuôn mặt của lão có thêm vài phần dữ tợn.

“Thế nào, mọi người đều đến đông đủ chưa?” Lão nhân nhìn Tần Vô Song nói, trong ngôn ngữ đều có uy nghiêm lớn lao. Lão nhân này, chính là lão tổ giấu ở sau lưng Thanh Ngọc tông, một Kiếm Hoàng.

“Hồi bẩm sư thúc, tất cả mọi người đều đến đông đủ, chỉ chờ đến thời cơ tốt nhất liền tiến quân thần tốc, tiêu diệt Tử Hà tông. ” Trên mặt Tần Vô Song lộ ra thần sắc kích động nói.

“Mọi việc không thể tùy tiện, Tử Dương lão nhân ta cũng không có nắm chắc chiến thắng. Dù sao cũng đã hơn mười năm không có giao thủ qua, tuy rằng tu vi của ta có điều tinh tiến, nhưng cũng không dám nói nhất định có thể dễ dàng chiến thắng hắn, cho nên hành động của các người phải mau. ”

Thoáng chần chờ một chút, Tần Vô Song nói: “Người khác còn không có cái gì, bất quá Lạc Thiên Phong đã muốn đạt tới Kiếm Tông trung thiên vị, có thể dẫn động Thiên Đạo uy. Tuy rằng ba vị sư huynh bày

ra Sinh Tử Luân Hồi Kiếm Trận có thể vây khốn, muốn chém chết cũng không khó, nhưng mà còn có bốn người Huyền Thanh nữa, chúng ta cũng khó mà thủ thắng. ”

Khẽ cười một tiếng, lão nhân nói: “Hai vị, các người có thể đi ra. ”

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của tám người Tần Vô Song, từ hư không cách bọn họ hơn mười trượng, chợt xuất hiện hai đạo kiếm quang trong suốt. Mà trước đó tám người Tần Vô Song lại không hề có cảm ứng gì. Vượt qua mười trượng, hai đạo kiếm quang tán đi, lộ ra thân hình hai gã kiếm giả mặc võ y màu trắng.

Đây là hai gã tầm trung niên, bất quá trên mặt có vẻ cứng nhắc, đến hô hấp cũng là như có như không, cho dù đứng ở trước mặt cũng chỉ có thể cảm giác được một tia khí tức như có như không.

“Sư thúc, hai vị này là?”

“Hai vị này, là ta mời đến từ Kim Thiên giới, Đại Sư tán tu, Thận Thủy song kiếm. Hai vị Đại Sư tu luyện chính là Thận Thủy Kiếm Khí hiếm có, có tác dụng ẩn nấp tung tích hiếm thấy. Chỉ cần hai vị Đại Sư ra tay, đến lúc đó ám sát một gã trưởng lão, rồi lại tập hợp lực lượng các người, bảy Đại Sư Kiếm Vương, tin tưởng giai quyết ba người còn lại không có vấn đề gì. ”

Trên mặt lão nhân lộ ra biểu tình đã định liệu trước, đồng thời hướng tới Thận Thủy song kiếm nói: “Hai vị, đến lúc đó còn trông vào hai vị đi trước. ”

“Kiếm Hoàng khách khí, huynh đệ chúng ta nếu đến đây như vậy tất nhiên sẽ vì quý tông mà dâng lên một thủ cấp của Kiếm Vương. Chỉ là đến thời điểm đó còn cần Kiếm Hoàng có thể giúp đỡ một phần, huynh đệ chúng ta liền cảm kích vô cùng. ” Hai gã trung niên cơ hồ đồng thời mở miệng nói, ăn ý như thế nhất thời khiến Thanh Ngọc tam lão đứng sau Tần Vô Song hai mắt sáng ngời.

“Chỉ cần hai vị có thể thành công, ngày sau lão phu tất nhiên có thể toàn lực tương trợ hai vị. ” Không chần chờ, lão nhân Kiếm Hoàng kia nhất thời gật đầu đáp ứng nói.

“Còn có mười hai ngày, mười hai ngày nữa ta muốn Tử Hà tông, toàn bộ bị tiêu diệt trên tay ta. ” Vết sẹo trên mặt lão nhân nổi lên càng thêm vẻ dữ tợn: “Năm đó ba vị Kiếm Hoàng cùng nhau lập tông, Thanh Ngọc Kiếm Hoàng của tông ta lúc ấy hấp hối đã lưu lại di ngôn duy nhất, đó là: Hậu nhân Thanh Ngọc tông, đến chết cũng không được quên tiêu diệt Tử Hà tông. ”

Thoáng chần chờ một chút, Tần Vô Song hỏi: “Sư thúc, không biết di ngôn này là vì lý do gì?”

“Lý do?” Lão giả cười lạnh một tiếng:

“Bây giờ cũng đã đến thời điểm nói cho các người biết. Các người có biết Thanh Ngọc Kiếm Hoàng Thận Giáp Bắc là ngã xuống như thế nào không?”

Tần Vô Song sững sờ, lập tức nói: “Theo ghi chép lại trong tông sử, tổ sư Thanh Ngọc Kiếm Hoàng là hao hết thọ nguyên mà chết, chẳng lẽ?”

“Không sai, Thanh Ngọc Kiếm Hoàng năm đó đúng là hao hết thọ nguyên mà chết, bất quá người có biết vì sao tổ sư lại hao hết thọ nguyên không? Kiếm giả đạt tới Kiếm Hoàng, tuy không thể giống Tông Sư cảnh giới Kiếm đạt tới hồn phách hợp nhất, đột phá trời buộc kéo dài tuổi thọ, nhưng mà Kiếm Hoàng lĩnh ngộ pháp tắc, vượt qua khảo nghiệm của trời đất là Lôi kiếp, thọ nguyên có thể đạt tới cực điểm là hai trăm tuổi. Mà tổ sư, lão nhân gia lúc ngã xuống, năm ấy là một trăm tám mươi tuổi. ”

Tựa hồ nhớ lại cái gì, trong mắt lão nhân lộ ra một tia thâm trầm, bên trong lộ ra vẻ hung ác.

“Còn có thời gian hai mươi năm, vốn tổ sư người còn có thể chống đỡ Thanh Ngọc tông ta thêm hai mươi năm. Năm đó, gây ra chuyện này chính là tổ sư của Tử Hà tông, Tử Hà lão cầu!” Nói đến chỗ này, từ trên người lão nhân bộc phát ra một uy thế lớn lao. Pháp tắc dao động đến từ Kiếm Hoàng nhất thời truyền ra.

Cho dù là không có Kiếm Ý áp chế, mọi người cũng đều cảm thấy Kiếm Chủng của mình hoàn toàn bị áp chế lại, Kiếm Ý cũng co rút lại vào trong Kiếm Hồn, không thể nhúc nhích mấy may.

Đây là uy thế của Kiếm Hoàng! Kể cả là bốn người Tần Vô Song, toàn bộ đều lộ ra ánh mắt kính sợ. Kiếm Hoàng lĩnh ngộ pháp tắc, đó là tồn tại vô cùng cường đại. Nếu nói ở trước Kiếm Hoàng còn có thể có việc

vượt thiên vị khiêu chiến, nhưng giữa Kiếm Hoàng, muốn vượt thiên vị khiêu chiến, như vậy chỉ có một kết quả, tự tìm đường chết.

.....

Đỉnh núi Tử Hà.

Tử Dương Kiếm Hoàng cùng bốn người Lạc Thiên Phong sóng vai đứng thẳng.

“Các người xem, dưới chân chúng ta đó chính là tông vực của Tử Hà tông chúng ta đã trải qua hơn một nghìn sáu trăm năm. Mỗi một tấc đất nơi này, đều là năm đó Tử Hà tổ sư dẫn theo các tiên bối lập ra, bảo vệ được đến bây giờ. Nhìn khu vực tông môn gần gấp hai các tông môn khác, có thể thấy được các thế hệ Tử Hà tông chúng ta đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết để bảo vệ. ”

“Lúc trước, vì phạm vi tông môn nghìn dặm dồi dào này, Tử Hà tổ sư đã cùng với tổ sư của Thanh Ngọc và Phù Vân tông liên tiếp đại chiến, cuối cùng hao hết thọ nguyên mà chết. Trước khi chết có nói, mỗi một người của Tử Hà tông ta, đều phải xem việc bảo vệ tông môn là nhiệm vụ của mình, vô luận là có phân tranh gì, đều phải chung sức chống lại kẻ địch bên ngoài, thề sống chết bảo vệ tông vực!”

Trên mặt lão nhân lộ ra vẻ ửng hồng, đây là do khí huyết ở trong cơ thể bốc lên.

“Lúc trước Tử Hà tổ sư cùng với Thanh Ngọc Kiếm Hoàng của Thanh Ngọc tông đánh một trận, Thanh Ngọc Kiếm Hoàng không địch lại được, cuối cùng mạnh mẽ tự bạo Kiếm Hồn, tiếp dẫn pháp tắc dung nhập vào trong kiếm thức. Cuối cùng tuy rằng đánh Tử Hà tổ sư bị thương nặng, nhưng mười năm sau hắn cũng ngã xuống. Đến tận đây hai tông môn đã trở thành kẻ địch bất đội trời chung, hai tông môn có thể nói là kẻ thù truyền kiếp, đời đời tương truyền. Ta nghĩ, lão tổ của Thanh Ngọc tông hẳn là lần này muốn lập up Tử Hà tông chúng ta. ”

“Đệ tử thề chết bảo hộ tông môn!” Bốn người Lạc Thiên Phong đồng thời trầm giọng quát.

“Tốt!” Tử Dương Kiếm Hoàng xoay người lại, ánh mắt sáng ngời: “Thân là người của Tử Hà tông, chết cũng phải ở Tử Hà tông. Trên đại lục, chỉ cần nhất tâm đem toàn lực mà làm, cho dù hồn phi phách tán, cũng không hối tiếc. Kiếm giả bảo trì dũng mãnh tinh tiến, thì bảo vệ tông môn cũng đồng dạng như thế, không cần gì cố kỵ, chỉ cần tông môn không có việc gì, hết thấy đều đáng giá. ”

“Thiên Phong!”

“Vâng!”

“Lục Thanh bế quan đã được ba ngày. ”

“Đúng vậy, mới qua ba ngày!”

“Nếu đúng như suy đoán, Thanh Ngọc tông mà động thủ, cũng chỉ có thời điểm Lục Thanh ngưng tụ Kiếm Hồn. Đến lúc đó tới, chẳng những không cần đánh mà trừ bỏ được Lục Thanh, cũng có thể thừa dịp Lục gia suy nhược, cản trở đại thể của tông môn chúng ta, lúc này mới công chiếm tông môn chúng ta. ” Trên người Tử Dương Kiếm Hoàng lúc này dĩ nhiên hoàn toàn không có vẻ tang thương xé chiều, trên người vẫn là một cỗ huyết khí tận trời. Huyết khí này thẳng tắp nhập trời, cùng đại thể của Tử Hà tông dung nhập làm một.

Trong mắt lóe lên tinh quang, Lạc Thiên Phong nói: “Như vậy nếu Thanh Ngọc tông muốn động thủ, nhiều nhất chính là mười ngày sau, đến lúc đó không sai biệt lắm cũng là thời điểm Lục Thanh toàn lực ngưng tụ Kiếm Hồn. ”

“Một lũ tiểu nhân, tâm tư thật độc ác!” Tầm Thiên Kính hừ lạnh một tiếng nói.

“Được làm vua, thua làm giặc, đại sự của tông môn không cần câu nệ tiểu tiết!” Minh Tịch Nguyệt mở miệng nói.

“Không sai, đại sự tông môn, vì tương lai trăm năm, cho dù có dùng thủ đoạn đê tiện, đó là có tình có nguyện, không xem là vi phạm nguyên tắc bản thân. ” Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói: “Như vậy mười ngày sau, chính là lúc quyết chiến. Ở bên kia thú khư ta đã cảm nhận được khí tức của lão quỷ đó, nếu hết thấy đều bố trí thỏa đáng, nhưng vậy hiện tại chúng ta cần làm chính là. .. ”

“Chờ!” Lạc Thiên Phong cười lạnh một tiếng, mở miệng nói.

Trần Triều Dương.

Phủ đệ của gia tộc họ Lục, bên trong căn phòng Hắc Thiết.

Một tầng sáng màu xanh ngọc đem cả căn phòng bao phủ, ngăn trở hết thấy thanh âm, khí thế, không hề để cho thứ gì truyền đăng ra ngoài. Ở bên ngoài sân viện, Huyền Thanh vẫn còn nghĩ, Lục Thanh hẳn là vẫn còn tích tụ linh hồn lực, khi đạt tới đỉnh thì một hơi bộc phát, ngưng tụ thành Kiếm Hồn.

Nhưng mà giờ phút này, bên trong căn phòng Hắc Thiết, bên trong tầng sáng màu xanh ngọc, chân không sớm dập nát. Ngay tại mảnh chân không dập nát, Lục Thanh lẳng không lơ lửng ở giữa không trung, trên người hiện lên một tầng Kiếm Nguyên dao động mạnh mẽ khuếch tán ra xung quanh.

Ở bên trong huyết nhục, đại lượng Long Nguyên dịch được chuyển hóa thành Phong Lôi Kiếm Nguyên tinh khiết rót vào bên trong Kiếm Chủng. Vì khiến tu vi tăng lên cùng với củng cố bằng tốc độ nhanh nhất, Lục Thanh đã vận dụng Long Nguyên dịch ẩn chứa trong huyết nhục. Đại thể của Lục gia hẳn cùng với Tử Hà tông đã dung hòa một thể, lúc này biến hóa đại thể của Tử Hà tông, Lục Thanh cũng có cảm ứng. Giờ phút này, Lục Thanh có cảm giác, Tử Hà tông sắp phải đón đầu sóng gió, trong lòng Lục Thanh lập tức cảnh giác. Hiện giờ có kiếp Lôi rèn luyện Kiếm Hồn và Kiếm Chủng, củng cố tu vi, đúng là vì Lục Thanh tăng tiến tu vi mà cung cấp.

Cảnh giới tu vi của bản thân hẳn, khi ở bên trong Lôi Trì lại tăng lên, đạt tới trình độ Kiếm Tông tiểu thiên vị đỉnh phong.

Lúc này, toàn lực chuyển hóa Long Nguyên dịch, tu vi của Lục Thanh tăng lên với tốc độ rất kinh người.

439. Chương 198: Kiếm Tông Tiểu Thiên Vị (hạ)

Vô số mồ hôi từ trên người Lục Thanh tràn ra. Theo tu vi kéo lên, kiếp Lôi màu tím đen kia lại xuất hiện tại bên trên Kiếm Chủng. Dưới không chế của Phong Lôi châu, kiếp Lôi màu tím đen ở bên trên Kiếm Chủng du đăng, giống như vô số Lôi Xà màu tím đen, thỉnh thoảng lại thè lưỡi ra, đem tạp chất hóa thành khí thể màu đen trên Kiếm Chủng cắn nuốt.

Chỉ ngắn ngủi thời gian ba canh giờ.

Kiếm Vương trung thiên vị, phá!

Kiếm Vương đại thiên vị, phá!

Kiếm Nguyên tăng lên vài lần rồi lại dưới kiếp Lôi rèn luyện rất nhanh củng cố lại. Tiến vào Kiếm Vương đại thiên vị, Lục Thanh liền cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ trước nay chưa từng có tràn ngập khắp toàn thân cùng kinh mạch. Kiếm Nguyên chẳng những có biến hóa về chất, mà trình độ hùng hậu cùng phía trước ít nhất cũng nhiều gấp mười lần. Phong Lôi Kiếm Nguyên ở trong kinh mạch lưu động không ngừng, giống như trường giang cuộn cuộn, mãnh liệt mênh mông.

Nếu nói phía trước Kiếm Nguyên trong cơ thể Lục Thanh là dòng sông trăm dặm, vậy thì lúc này dòng sông đó đã kéo dài ra cả nghìn dặm mênh mông.

Lại nửa canh giờ sau, tu vi của Lục Thanh lại tiếp tục tăng lên, đạt tới Kiếm Vương đỉnh phong.

Cùng với tu vi tăng lên, hồn thức nguyên bản lúc đầu có thể so được với Kiếm Vương đại thiên cũng bắt đầu tăng lên. Theo tu vi bạo tăng vượt qua ba thiên vị, lúc này ở trong thức hải của Lục Thanh, Thức Kiếm màu vàng lơ lửng ở bên trong đã ngưng đọng trông giống hệt như thật. Hồn thức khổng lồ trực tiếp phá vỡ cảnh giới Kiếm Tông, đạt tới trình độ Kiếm Tông tiểu thiên vị đỉnh phong, thậm chí còn vượt qua một khoảng cách, bất quá cùng trung thiên vị so sánh vẫn còn kém một chút.

Hồn thức cường đại ở trong cơ thể quét ngang, mỗi một tác máu thịt đều hiện ra rõ ràng trong đầu Lục Thanh. Ẩn ẩn hẳn cảm ứng được Thiên Đạo uy tồn tại, hơn nữa cảnh giới bản thân hẳn đã đạt tới Kiếm

Tông tiểu thiên vị, cơ hồ là ý niệm vừa động, Thiên Đạo uy hùng hậu liền tụ tập tới trên người, theo hồn thức của Lục Thanh dẫn đường, chậm rãi dung nhập vào bên trong Kiềm Nguyên.

Kiểm Vương cùng Kiểm Tông khác nhau chính là về bản chất của Kiềm Nguyên. Kiềm Nguyên của Kiểm Vương phát ra Kiềm Cương chỉ có thể điều động dung hợp lực trời đất cùng uy trời đất. Mà Kiểm Tông lấy thần ngự kiềm, điều động đó là Thiên Đạo lực, Thiên Đạo uy.

Cùng với Kiềm Nguyên dung hợp lâm thời bất đồng, Kiểm Tông đó là tiến hành tẩy luyện ba hồn, đó là lấy Thiên Đạo lực nhập vào Kiềm Nguyên, lấy Thiên Đạo uy để tẩy luyện ba hồn. Thẳng tới khi tẩy luyện ba hồn, hóa thành Thiên Hồn, lúc này Kiểm Hồn cũng được xưng là Thiên Kiềm Hồn, giờ khắc đó chính là Kiểm Tông viên mãn, cũng là thời khắc tiếp dẫn một trọng Lô kiếp.

Đó là những ghi chép lại trên Phong Lô quyết. Lúc này đây, Lục Thanh cần làm chính là đem Thiên Đạo lực tiếp dẫn vào bên trong Kiềm Nguyên, cùng với Kiềm Nguyên hoàn toàn dung hợp, đến lúc đó việc đột phá Kiểm Tông tiểu thiên vị cũng là việc nước chảy thành sông.

Thiên Đạo lực, chỉ có đạt tới cảnh giới Kiểm Tông, hiểu ra căn nguyên Thiên Đạo, mới có thể cảm ứng được, đây là một loại lực lượng nằm trên lực trời đất. Cái gọi là lực trời đất, đó là lực lượng sinh ra trong trời đất, ngưng kết uy nghiêm của trời đất, vô ảnh vô hình, có được uy năng lớn lao.

Mà Thiên Đạo lực chính là lực lượng do Thiên Đạo diễn hóa ra, là căn nguyên uy nghiêm của Thiên Đạo. Vô luận là trời hay đất đều là nằm dưới Thiên Đạo, do đó tự nhiên Thiên Đạo lực mạnh mẽ hơn lực trời đất, thậm chí lực lượng này liền có uy thế trấn áp lực trời đất.

Nguyên nhân chính vì như thế mà Tần Vô Song trước việc Thanh Ngọc tam lão bày ra Sinh Tử Luân Hồi Kiềm Trận đối phó Lạc Thiên Phong vẫn còn lo lắng. Kiểm Vương cùng với Kiểm Tông, đó là chênh lệch về chất, chỉ có bằng Kiềm Trận may ra mới có thể chém giết Kiểm Tông.

Thiên Đạo lực dẫn vào trong cơ thể, cỗ lực lượng vô hình vô ảnh này ở bên trong Kiềm Nguyên thập phần không an phận. Cho dù là Lục Thanh vận dụng toàn bộ hồn thức, cũng chỉ miễn cưỡng trấn áp, lúc sau mới bắt đầu có một chút dung hợp cùng với Kiềm Nguyên. Quá trình như vậy, cho dù là lấy hồn thức cường đại của Lục Thanh cũng là thập phần khó khăn.

Căn cứ theo Phong Lô quyết ghi lại, dung hợp Thiên Đạo lực thật sự là một chuyện cực kỳ hao tổn hồn thức, không có gì hoa lệ đáng nói, chỉ là quá trình dung hợp buồn tẻ. Thường thường muốn đạt tới Kiểm Tông tiểu thiên vị đều ít nhất mất thời gian nửa năm mới có thể hoàn thành.

Bất quá, đối với Lục Thanh mà nói, cũng không cần phải mất nhiều thời gian như vậy.

Ở thời điểm hồn thức tiêu hao hơn phân nửa, Luyện Hồn quyết rất nhanh vận chuyển. Luyện Hồn quyết đột phá đến giai đoạn Ngưng Hồn, tốc độ khôi phục hồn thức mau lẹ dị thường. Thức Kiềm màu vàng lợt ở bên trong thức hải dọc theo một đường quỹ tích huyền ảo mà lưu động, mỗi khi xẹt qua một đường quỹ tích viên mãn liền rõ ràng có hồn thức màu vàng lợt dẫn sinh, bổ sung vào giữa Thức Kiềm.

Những Kiểm Tông tiểu thiên vị khác muốn khôi phục hồn thức chỉ có thể dựa vào tĩnh dưỡng, phải mất hai ngày mới có thể khôi phục lại. Nhưng Lục Thanh có được Luyện Hồn quyết, nên thời gian khôi phục phải rút ngắn lại hơn mười lần. Cơ hồ chỉ là nửa canh giờ, hồn thức tiêu hao đã toàn bộ được bổ sung.

Cứ như vậy, dưới sự bảo vệ của Diệp lão, Lục Thanh không ngừng tiêu hao hồn thức dung hợp Thiên Đạo lực với Kiềm Nguyên, đồng thời vận chuyển Luyện Hồn quyết để khôi phục. Kiềm Nguyên trong cơ thể Lục Thanh cũng dần tản mát ra Thiên Đạo uy nhân nhật, theo Thiên Đạo lực dung nhập càng nhiều càng thêm dày đặc.

Một ngày lại một ngày trôi qua, trong nháy mắt đã trôi qua mười ngày.

Thời gian mười ngày trôi qua, Bầu không khí của Tử Hà tông vô cùng ngưng trọng. Nguyên bản năm đại gia tộc cùng các thế lực đồng quân bên ngoài trấn Triều Dương vài dặm cũng đưa ra mệnh lệnh, trong thời gian mười ngày, tất cả kiềm giả đứng đầu toàn bộ tập trung tới bên ngoài trấn Triều Dương. Trừ lần đó ra thì một ít tiểu bối của các gia tộc vốn chuẩn bị đến quan sát Đại Sư cảnh giới Kiềm Hồn xuất thể cũng lần lượt bị đuổi chạy về gia tộc,

Đợi cho mười ngày qua đi,. Bên ngoài trấn Triều Dương chỉ còn lại hơn hai trăm kiếm giả. Hai trăm kiếm giả này đó là lực lượng lớn nhất mà các thế lực của Tử Hà tông tập hợp được, không hề có chút giữ lại, cho dù là Tử Đồ lão tổ kia cũng không do dự đến.

Đối mặt với nguy cơ của tông môn, tất cả ân oán đều được đặt sang một bên, cùng chung mối thù, tông môn là nơi dựa vào của tất cả mọi người. Trong lòng tất cả đều sáng tỏ, nếu tông môn mà bị công chiếm, như vậy các thế lực của bọn họ cũng lọt vào tai ương ngập đầu.

Ở tông môn nhiều năm như vậy, chẳng sợ rất nhiều thế lực ngày thường chinh phạt lẫn nhau, nhưng giờ phút này vẫn sống vai đứng cùng nhau, bởi vì bọn họ đều có chung một cộng đồng.

Một tông môn cấp Thanh Phàm, trải qua hơn nghìn năm sinh sản, cơ hồ trên người tất cả người dân đều có huyết mạch cách xa nhau mười đời. Huyết mạch dây dưa lẫn nhau, dung hợp tất cả trăm vạn người dân, đây là một cái cộng đồng.

Lúc này đây, cho dù là các thế lực lớn công phát lẫn nhau như thế nào chẳng nữa, cũng đều có một cái thiết tắc vô hình. Đó là không được lạm sát người dân, nếu không sẽ bị tất cả các thế lực đuổi giết.

Trong trấn Triều Dương.

Hơn ba trăm đệ tử nội tông mà Huyền Thanh mang đến đều vây xung quanh Lục phủ, ngồi xếp bằng ngay ngắn. Ở trên người bọn họ không ngừng bốc lên một cỗ khí thể lạnh thấu xương, đuổi dần cùng đại thể của tông môn dung hợp làm một.

Trong ánh mắt mỗi người đều uẩn hàm sát khí. Cho dù bọn họ trong ngày thường có mâu thuẫn gì cũng được đặt sang một bên, đối mặt với nguy cơ của tông môn, tất cả hết thảy đều nhỏ bé không đáng kể. Cho dù là mâu thuẫn sinh tử, cừu hận cũng đều bị áp chế lại.

Những cái đó tùy thời đều có thể giải quyết, nhưng tuyệt đối không phải giờ phút này. Trước khi đi vào trấn Triều Dương bọn họ cũng được nói cho biết hết thảy, cũng biết được lúc này đây sắp tới chính là thế lực liên hợp của Thanh Ngọc tông. Thanh Ngọc tông muốn tiêu diệt Tử Hà tông, đó tuyệt đối là không có khả năng.

Cho dù là những đệ tử phía trước có không ít hảo cảm với Thanh Ngọc tông cũng đem toàn bộ quên hết, đối mặt với đại nghĩa tông môn, bọn họ đều trấn định lựa chọn.

Thân là kiếm giả, từ ngày biết Kiếm Đạo, nắm giữ Kiếm Khí, đã biết con đường Kiếm Đạo phải có tâm luôn thẳng tiến về phía trước, trong lúc sinh tử có đại phần khích. Có lẽ đại bộ phận chưa trải qua sinh tử nhưng trong lòng bọn họ, chỉ có một số ít là sợ hãi với việc đối mặt với sinh tử.

Trước sân viện của Lục phủ.

Sắc mặt Huyền Thanh đầy ngưng trọng ngẩng đầu nhìn phong vân biến ảo trên bầu trời. Trong không khí tựa hồ có thể ngửi được mùi máu tanh nhàn nhạt từ phương xa. Cuối thu khư thành Lạc Nhật, một cỗ khí thể mạnh mẽ dần bốc lên. Mùi máu tanh chính là từ nơi đó là thổi quét đến.

Đỉnh núi Tử Hà.

Ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng thâm thúy, lẳng lẳng nhìn về cuối thú khư. Lúc này đây nơi này chỉ còn sót lại một mình lão.

“Vĩnh Sinh, nhiều năm phong kiếm, không biết ngươi có tiến bộ không?”

.....

Cạnh sông Lệ Thủy, cuối Tứ Giới Sơn Mạch, bên bờ hồ Hỉ Thước.

Hàn Kiếm Tâm đứng yên bên bờ hồ, phía sau, Phù Vân tam kiếm sóng vai đứng, trên người không có một tia khí tức lộ ra, thật giống như ba lão nhân bình thường.

“Tông chủ. ”

“Chúng ta thật sự. ”

“Muốn đi. ”

Hàn Kiếm Tâm gật gật đầu, ánh mắt dõi về cuối Tứ Giới Sơn Mạch. Ẩn ẩn hần cảm nhận được một cổ đại thể nguy nga ép lên người.

“Đi, nhất định phải đi!” Trong mắt Hàn Kiếm Tâm lộ ra vẻ kiên định: “Muốn diệt Tử Hà tông, Thanh Ngọc tông hần còn không có năng lực đó, cho dù là thêm Hoàng Thổ môn, cùng Thanh Vân môn cũng đồng dạng không được. Lúc này chính là cơ hội của Phù Vân tông chúng ta. ”

“Kia. ”

“Lục Thanh ”

Trong mắt Hàn Kiếm Tâm lóe lên tinh quang: “Hần là hạng người trọng tình trọng nghĩa, chỉ cần đối hần có ân, hần tất nhiên sẽ hoàn lại. Huống chi hiện giờ hần đang toàn lực sống chết ngưng kết Kiếm Hồn, đại ân sinh tử, có chết cũng báo. ”

Không hẹn mà Phù Vân tam kiếm cùng lúc gật đầu.

.....

Giờ phút này, Lục phủ, bên trong căn phòng Hắc Thiết.

Bên trong quảng sáng màu xanh ngọc mông lung, dày đặc Thiên Đạo uy từ trên người Lục Thanh bộc phát ra. Hư không chung quanh, tại đây trong một khắc đúng là tạo nên một tầng sóng gợn nhàn nhạt.

Hai mắt Lục Thanh chậm rãi mở ra, hiện ra một đôi con ngươi màu tím trắng. Ánh mắt hần giống như xuyên thấu không gian, nhắm gửi đến phương xa.

“Kiếm Tông tiểu thiên vị, rốt cục tới rồi. ”

440. Chương 199: Phong Vân Sậu Khởi

Cuối thú khư.

Vĩnh Sinh Kiếm hoàng sờ sờ thanh Vĩnh Sinh kiếm màu xanh trắng sau lưng, quay đầu nhìn về phía Tần Vô Song nói: “Vô Song, đã bao lâu rồi?”

“Bẩm sư thúc, đã qua mười ba ngày!” Tần Vô Song mở miệng nói.

“Mười ba ngày, đã qua mười ba ngày!” Hai mắt Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng chợt lóe lên hai luồng thần quang giống như xuyên qua không gian, nhìn tới đầu bên kia thú khư. Đồng thời ở đỉnh núi Tử Hà, Tử Dương Kiếm Hoàng giống như cảm ứng được cái gì, ánh mắt đồng thời chuyển hướng tới thú khư. Ánh mắt hai đại Kiếm Hoàng cứ như vậy chạm nhau trong hư không.

Hư

Trên bầu trời thú khư, không gian nhất thời tạo lên một gợn sóng nhàn nhạt. Không gian gợn sóng khủng bố khuếch tán trên bầu trời thú khư, đem hết thủy sinh linh gạt bỏ sạch sẽ. Trong lúc nhất thời, trên bầu trời thú khư, mưa máu nổi lên liên miên, đồng thời cùng với vô số tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Cuối thú khư, Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng lui về sau hai bước, ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, trầm giọng nói: “Hay cho Tử Dương lão nhân, cư nhiên có được quyết đoán như thế!”

“Sư thúc!” Tần Vô Song chần chờ một chút rồi nói.

“Tử Dương lão nhân, đem thọ nguyên của chính mình cùng với đại thể của Tử Hà tông hần dung hợp với nhau. ” Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng tựa hồ muốn một lần nhận thức lại đối thủ của mình, ánh mắt yên lặng nhìn về không trung phương xa, thật lâu sau mới tiếp tục nói: “Người vong tông vong, tông vong người vong. Tuy rằng hai cách nói giống nhau nhưng lại khác biệt như trời và đất. Tử Dương lão nhân, nếu có thể giết người, ta sẽ cho người lưu lại toàn bộ thi thể. ”

Còn có hai ngày nữa!

Không biết vì sao, trong lòng Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng lại sinh ra một tia bất an mơ hồ, cảm giác này nhất thời khiến hần cảnh giác lên. Đạt tới Kiếm Hoàng, tiếp xúc với pháp tắc, kiếm giả đối với Thiên Đạo cảm ứng càng thêm rõ ràng, đồng thời đối với họa phúc tự thân cảm ứng càng thêm chuẩn xác.

Bất quá loại cảm ứng này đôi khi chỉ đại biểu là có nguy hiểm mà thôi, lúc này đây tuy rằng Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng cảnh giác lên, nhưng quyết định trong lòng không hề bị dao động.

Trần Triều Dương, Lục phủ.

Về mặt Nhan Như Ngọc đầy khẩn trương cùng trầm trọng. Cho dù hiện giờ nàng đã đạt tới Kiếm Sư, nhưng vẫn không thể cầm trụ được tâm cảnh của chính mình. Bởi vì bên trong căn phòng Hắc Thiết kia, là đứa con duy nhất của nàng bế quan trong đó, cảnh giới Kiếm Hồn đủ để Lục gia được lưu danh trong tông môn muôn đời. Nhưng vào lúc này đó lại trở thành tảng đá đè nặng trong lòng nàng.

Cho tới bây giờ Nhan Như Ngọc làm sao còn không cảm thụ đến đại thế của tông môn bắt đầu quấy động. Đại thế của Lục gia nàng, dĩ nhiên thừa theo thế Lục Thanh tiến giai mà dung nhập vào trong đại thế của tông môn. Nhan Như Ngọc ẩn ẩn cảm thấy, theo thời gian từ từ trôi qua, đại thế của Tử Hà tông bắt đầu cấp tốc quấy động lên, hơn nữa bên ngoài trấn, lực lượng của các thế lực bắt đầu tập trung lại, khiến Nhan Như Ngọc nhìn không được hướng tới hai người Đoạn Thanh Vân mở miệng hỏi.

Thật lâu sau.

Theo Dư Cập Hóa bất đắc dĩ tự thuật lại, sắc mặt Nhan Như Ngọc dần dần âm trầm.

“Thanh Ngọc tông, bọn họ thật to gan!” Nhan Như Ngọc gần như là nghiến răng nghiến lợi nói. Giờ phút này nàng dĩ nhiên không còn nửa điểm tư thái của một thái phu nhân, mà lúc này nàng chỉ như một người mẫu thân có hài tử bị người ta bắt nạt, khí huyết cả người đều sôi trào.

“Bá mẫu, người bình tĩnh một chút!” Dư Cập Hóa mở miệng nói: “Chúng ta tập trung nhiều lực lượng như vậy, không ai có thể ngăn cản được đại thế Lục Thanh ngưng kết Kiếm Hồn cả. ”

Miễn cưỡng đem tâm tình bình tĩnh lại, trong mắt Nhan Như Ngọc lộ ra hàn quang, mở miệng nói: “Không ai có thể ngăn cản được, Lục gia ta nhất định không chết không ngừng!”

“Dịch lão!”

“Thái phu nhân ”

“Thông tri xuống, toàn bộ kiếm giả ở tất cả các cửa hàng cùng các lò rèn trở về, điều tất cả mọi người dân trong trấn tạm lánh đến ngoài mười dặm, trong vòng một ngày phải hoàn thành. ” Nhan Như Ngọc vừa trấn định lại, liền ra quyết định.

“Vâng! Thái phu nhân, ta sẽ đi an bài ngay!” Ánh mắt Dịch lão đồng dạng cũng lộ ra vẻ kiên định.

Một lát sau.

Dư Cập Hóa cười khổ nói: “Vốn nghĩ có thể giấu được đi, không nghĩ đến vẫn bị bá mẫu phát giác ra. ”

Lúc này đây, hiếm có khi Đoạn Thanh Vân trịnh trọng nói: “Là do chúng ta còn không lo lắng chu toàn, đến lúc đại chiến tất nhiên sẽ là cá trong chậu, người dân trấn Triều Dương có thể chết oan uổng. ”

Gật gật đầu, Dư Cập Hóa trầm giọng nói: “Thiếu chút nữa chúng ta đã trở thành tội nhân. ”

.....

Bên trong căn phòng Hắc Thiết.

Trong tầng sáng xanh ngọc mông lung, khí thế trên người Lục Thanh chậm rãi thu liễm trở về. Vòng tròn không gian sóng gợn trong phạm vi mười trượng căn phòng cũng trầm tĩnh lại, chân không dập nát cũng chậm rãi khôi phục bình lặng.

“Làm sao vậy, lo lắng chuyện ở bên ngoài sao?” Diệp lão mở miệng nói.

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Ta cảm thấy đại thế của tông môn đã bắt đầu quấy động, sợ là sắp có người đến quấy rối. ”

“Không sai, là khí thể của Kiếm Hoàng, bên kia thú khư. ”

“Thú khư!” Ánh mắt của Lục Thanh giống như xuyên qua không gian, nhìn thẳng về cuối thú khư.

. . .

Cuối thú khư.

“Ai! Đi ra!” Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng chợt hét lớn một tiếng, khí thể cường đại trong nháy mắt bạo phát ra. Uy thế vô cùng đem chân không chung quanh trong nháy mắt dập nát. Một cổ dao động kỳ dị từ trong hư không hiển hóa ra. Theo ý niệm của Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng mà đụng vào một chỗ hư không trước mặt.

.....

Trần Triều Dương, bên trong căn phòng Hắc Thiết.

Lục Thanh chấn động cả người, lát sau nhắm hai mắt lại rồi lập tức lại mở ra.

“Đây là pháp tắc Kiếm Hoàng có được sao?” Lục Thanh lẩm bẩm nói: “Uy lực thật mạnh mẽ, pháp tắc này là?”

“Một chi nhánh của Mộc pháp tắc, Vĩnh Sinh pháp tắc!” Diệp lão mở miệng nói: “Đây là một loại pháp tắc khá lợi hại, có được nó liền giống như có được vô tận sinh cơ. Tuy rằng chỉ là tạm thời, lại không có nhiều năng lực công kích, nhưng trong chiến đấu lại có thể kéo dài cùng tiết kiệm tiêu hao. ”

Lục Thanh gật gù đầu, pháp tắc đối với hắn mà nói vẫn là thứ không biết, hắn không thể lĩnh ngộ được. Cho nên hiện tại chỉ có thể dựa vào Diệp lão miêu tả để biết trước một số thứ để về sau đặt ra trụ cột pháp tắc.

Nhưng mà ở cuối thú khư, ánh mắt Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng đã trở lên vô cùng ngưng trọng.

“Sư thúc, vừa mới rồi là?”

“Thần thông Kiếm Đạo, thần thông Kiếm Nhân, lấy vô tận tia khí xuyên qua không gian, cực tốc hành. Rốt cuộc là ai, cư nhiên có được thần thông Kiếm Đạo?” Trong mắt Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng lộ ra đầy nghi hoặc.

Thần thông Kiếm Đạo!

Cả tám người Tần Vô Song đồng thời cả kinh.

“Sư thúc, chẳng lẽ ở Tử Hà tông còn có một Kiếm Hoàng nữa sao? Hay là Tử Dương lão quỷ kia?” Tần Vô Song vội vàng nói, ánh mắt hắn vừa liếc nhìn liền thấy, ở bên cạnh bốn gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Hoàng Thổ môn cùng Thanh Vân tông dĩ nhiên đã bắt đầu dao động.

Lắc lắc đầu, Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng nói: “Tuy rằng nói đạt tới Kiếm Hoàng, sau khi thành tựu Kiếm Cốt mới có thể có được thần thông Kiếm Đạo, nhưng trước cảnh giới Kiếm Hoàng, một ít kiếm giả bởi vì có thể chất đặc thù cũng có thể có được. Thậm chí còn có bí thuật chuyên môn tu luyện. ”

“Vậy kia là?”

“Không phải Kiếm Hoàng, nếu là Kiếm Hoàng thì cũng không làm như thế. Hơn nữa đạo thần thông Kiếm Nhân này bị Vĩnh Sinh pháp tắc của ta đụng vào liền lập tức tán loạn, có thể thấy tu vi của người này cũng không cao. Về phần là tu vi gì, thần thông của đối phương thu liễm lại quá nhanh, ta không thể cảm ứng được rõ ràng, nhưng ta đoán không sai biệt lắm, hẳn là không vượt quá Kiếm Vương. ”

Tuy rằng ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng cũng sinh ra cảnh giác. Thần thông Kiếm Đạo, có lẽ đại thể của Tử Hà tông này quá nặng đi. Nhìn về thú khư trước mặt, trong mắt Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng lại một lần nữa tràn ngập hàn quang.

Nghe được như thế, bốn gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Hoàng Thổ môn cùng Thanh Vân tông nhìn nhau. Bọn họ không phải gốc tử, tu luyện được tới cảnh giới Kiếm Hồn, trừ bỏ một số ít do kỳ ngộ mà thành, còn mặt khác có ai không phải đã trải qua tất cả các loại thể nghiệm. Du lịch nghìn sơn vạn thủy, lúc sau mới bước ra từng bước, duyên hoa tẩy tẩy, hiểu ra căn nguyên.

Lúc này đây, đối với lời nói của Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng, bọn họ chỉ tin sáu phần, còn bốn phần còn lại còn phải để bọn họ tiến hành xem xét.

Thời gian hai ngày lại trôi qua.

Cả bầu trời Tử Hà tông đã bị bao phủ bởi một tầng u ám, Khói mù thật sâu ở chân trời tích tụ. Ngay đêm khuya thứ hai, rạng sáng ngày thứ ba, cuối thú khứ, một tiếng thét dài vắng vắng liên miên không dứt, chậm rãi lan tràn cả Tử Hà tông.

Đồng thời từ phương hướng núi Tử Hà, một tiếng thét dài vang lên thẳng như mặt trời chói chang, tràn ngập uy nghiêm hướng về phương hướng thú khứ nghênh đón.

.....

Trước đại diện Tử Hà.

Nghे tiếng thét dài trên đỉnh núi vang lên, ánh mắt Lạc Thiên Phong ngưng lại, quét nhìn hai mươi kiếm giả phía bên dưới. Mỗi một người đều lộ ra ánh mắt nóng cháy, sâu trong ánh mắt là hàn quang lạnh lẽo.

“Án theo kế hoạch hành sự!”

“Tuân lệnh!”

Tiếp theo, mười sáu đạo kiếm quang phóng thẳng lên cao, hướng tới Linh Thú Sơn Mạch mà đi.

.....

Ngoài trấn Triều Dương.

Lấy năm đại gia tộc cầm đầu các thế lực, thanh kiếm sau lưng tất cả đều đã ra khỏi vỏ, khí thế bốc lên thẳng hướng tận trời, xa xa chỉ về phương hướng cuối thú khứ. Khí thế của hơn hai trăm người hỗn hợp làm một, thế nhưng ngưng lại thành một đạo tia khí kinh người. Tia khí này đến cả Huyền Thanh đang ở bên trong trấn Triều Dương cũng cảm thấy chấn động, đồng thời trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

.....

Bên trong căn phòng Hắc Thiết.

Trước mặt Lục Thanh là một viên Thú Đan màu lam trôi nổi lơ lửng. Nguyên khí cùng linh khí từ trong khối Thú Đan tản ra menh mông cuộn cuộn như nước chảy, theo lỗ chân long toàn thân Lục Thanh mà tiến vào. Cơ thống khổ bắt đầu tràn ngập toàn thân Lục Thanh.

441. Chương 200: Hư Không Đại Chiến!

Tử Hà tông.

Vô luận là ở thành trấn, thôn xóm, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Giờ khắc này bọn họ giống như cảm giác được một cỗ nhiệt huyết bốc lên từ chín tầng trời. Hai tiếng hét dài kinh thiên ở trên chín tầng trời va chạm vào nhau.

Ầm ầm.

Sấm sét chớp động, trong hư không đều có lôi quang lóe ra. Lôi quang màu tím lóe ra, chung quanh là một mảnh chân không dập nát. Khí thế bàng bạc khiến cho tất cả kiếm giả của Tử Hà tông cảm thấy áp lực lớn lao.

.....

Một tòa sơn thôn ở phía Đông Bắc cách trấn Triều Dương năm dặm.

Bên cạnh một giếng nước cổ xưa, mấy hài đồng đang nghịch nước dừng lại động rác, toàn bộ đồ đựng nước đang cầm đều rơi xuống đất.

“Cha, thiệt nhiều kiếm, thiệt nhiều kiếm đang bay!”

Theo ngón tay chỉ lên bầu trời của một tiểu hài non nớt. Một người thợ săn nắm chặt bộ da thú trên tay, gật gật đầu nói: “Đó không phải kiếm bay, đó là những đại nhân nội tông đang ngự không phi hành. Các người về sau có nghĩ trở thành kiếm giả không?”

“Muốn muốn, con muốn trở thành kiếm giả lợi hại nhất, đem tất cả người xấu đuổi đi!” Trong này, một tiểu hài tử vỗ vỗ ngực, ngẩng đầu lớn tiếng nói.

“Ta cũng vậy, ta cũng muốn trở thành kiếm giả lợi hại nhất, ta cũng muốn đánh người xấu!” Ở bên cạnh, một tiểu cô nương chớp chớp mắt nói.

“Các người đều là hảo hài tử!” Người thợ săn xoa xoa đầu hai đứa nhỏ, ở bên cạnh những hài tử khác cũng nói ra ý nghĩ của chính mình. Tất cả đều không ngoại lệ, đều là muốn đánh chạy người xấu, đó cũng là nguyện vọng của tất cả mọi hài tử trong thôn.

.....

Chân núi Triều Dương. Từ trước trấn Triều Dương, năm đạo kiếm quang bắn nhanh tới.

Nhìn thấy thân ảnh bốn người Lạc Thiên Phong cùng bóng người cao lớn xuất hiện phía xa xa, trong năm đại gia tộc, nhất thời có người nghĩ tới cái gì, cả đám nhìn về phía thân ảnh của Tử Dương Kiếm Hoàng lộ ra thần sắc kích động.

Tử Dương Kiếm Hoàng, từ lúc Tử Hà tông lập tông đến nay là vị Kiếm Hoàng thứ ba, trong tông sử của mỗi đại gia tộc đều có ghi chép lại. Hiện giờ chính mắt nhìn thấy, chứng thật suy đoán của bọn họ, tông môn cấp Thanh Phàm tiến giai lên Kim Thiên, là cần phải có một Kiếm Hoàng tồn tại.

Mà Tử Hà tông bọn họ, đó là Tử Dương Kiếm Hoàng của đời thứ mười bốn!

“Tất cả kiếm giả đã ngoài Kiếm Chủ bước lên, còn lại tất cả thối lui đến chung quanh trấn Triều Dương một dặm!” Lạc Thiên Phong nhìn quét hai trăm người trước mặt, trầm giọng nói.

Lạc Thiên Phong biết, chiến đấu kế tiếp, dưới Kiếm Chủ tham dự chỉ là tặng không tính mạng mà thôi, thậm chí đến Kiếm Chủ cũng khó tránh được kết cục ngã xuống. Chân chính quyết định chiến cục chính là nhóm bọn hắn, năm Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, về phần Huyền Thanh, chính là chuyên môn giúp Lạc Thanh thủ quan, không thể dễ dàng tham chiến.

Một lát sau, toàn bộ các thế lực đã lui tới bên ngoài xa trấn Triều Dương, còn để lại sáu gã Kiếm Chủ chuẩn đại sư. Sáu gã Kiếm Chủ này, trừ bỏ năm người đến từ năm đại gia tộc, còn lại chính là một gã Chú Kiếm Sư bát phẩm đến từ thành Tử Hà.

Năm đại gia tộc, năm Kiếm Chủ chuẩn đại sư, thực lực như vậy tựa hồ đám người Lạc Thiên Phong đã sớm biết được, lúc này đây cũng không có phản ứng gì. Lúc này ở bên người bọn họ, tính cả trong nội tông cùng với Kiếm Chủ tán tu, có trên dưới ba mươi người, đó không sai biệt lắm là lực lượng cuối cùng của Tử Hà tông. Thêm sáu người kia, bất quá là ba mươi sáu người mà thôi.

Ánh mắt xuyên thấu qua hư không, là năm mươi một đạo kiếm quang sắc bén đang lừng lừng bay tới. Trong đó lấy một đạo kiếm quang màu xanh trắng lớn nhất cầm đầu, ở chung quanh hư không nơi đi qua, tất cả đều không ngoại lệ thoát phá thành chân không, tiếng kiếm rít kinh thiên trực tiếp hướng về trấn Triều Dương.

Ánh mắt ngưng lại, Tử Dương Kiếm Hoàng cơ hồ không cần nghĩ ngợi phát tay đánh ra một trảo. Ngay sau đó một cổ dao động kỳ dị khuếch tán ra bốn phía, lập tức cả trấn Triều Dương liền được bao phủ bên trong một tầng sáng màu tím vàng. Quảng sáng này cứng cỏi vô cùng, tiếng kiếm rít chói tai kia hoàn toàn bị ngăn cản bên ngoài.

Âm lẫm cơ hồ hiển hóa đi ra như gặp phải Liệt Diễm đủ để thiêu sơn liệt hải, trong nháy mắt lập tức hòa tan.

“Sát!”

Cơ hồ là đồng thời, toàn bộ các thế lực canh giữ trấn Triều Dương cùng lúc phát ra một tiếng rống giận dữ rung trời. Thanh âm của phần đông kiếm giả tụ tập lại, bí mật ngưng tụ lại một chỗ, ở trên không trong

ngừng tụ thành một thanh Âm Kiếm vô hình. Âm Kiếm này dài chừng trăm trượng, chung quanh thân kiếm là một tầng chân không dập nát, nhanh chóng hướng về năm mươi một đạo kiếm quang bắn đi.

“Tán!” Một thanh âm uy nghiêm vang lên, giống như trời đất đè ép xuống, vô tận Thiên Đạo uy phò thiên cái địa trấn áp xuống mọi người.

Đồng thời, ở giữa không trung, một tầng linh quang màu xanh trắng giống như xuân đằng cuốn quanh gốc cây hiện lên. Nguyên bản Âm Kiếm sắc bén bá đạo đánh tới, tựa như Hàn Băng gặp phải Liệt Hỏa, mau chóng hòa tan.

“Vĩnh Sinh lão nhân, người cứ nhiên vận dụng pháp tắc áp chế tiểu bối. Không biết hôm nay người hưng sư động chúng tới Tử Hà tông là sao? Tử Hà tông ta hiện giờ có chuyện quan trọng, không có tiện tiếp khách lạ. Nếu quý tông muốn bái phỏng vậy thì mời các người trở về viết kiếm thiếp, đợi cho một tháng sau lại đến. Bốn vị của Hoàng Thổ môn cùng Thanh Vân tông cũng đồng dạng như thế.” Tử Dương Kiếm Hoàng không giận không bi, lạnh nhạt nói.

Cười lạnh một tiếng, Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng nói: “Tử Dương lão thất phu, người không thấy hôm nay là ba tông liên hợp mà đến sao. Chỉ cần các người đem Lục Thanh tiểu nhi giao ra đây, cùng với rời khỏi tông vực hai trăm lí, như vậy Thanh Ngọc tông ta có thể làm chủ tha cho các người một con đường!”

“Tha cho một con đường!” Trong con người của Tử Dương Kiếm Hoàng lộ ra vô tận thâm thúy, nói: “Tần Khổ, người là cùng ta nói giỡn sao?”

Tần Khổ! Nguyên lai Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng của Thanh Ngọc tông tên là Tần Khổ, lần này bất luận là kiếm giả bên nào cũng đều ghi nhớ kỹ cái tên này.

“Nói giỡn!” Trong mắt Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng lộ ra hàn quang lạnh lẽo: “Đương nhiên là cùng người nói giỡn, hừ! Hôm nay, các người ai nấy đều đừng nghĩ đi được, diệt một thế hệ tuổi trẻ của Thanh Ngọc tông ta, liền dung tính mạng của các người để hoàn lại đi!”

Cười nhạo một tiếng, Tử Dương Kiếm Hoàng nói: “Tần Khổ, người không phải bể quan lâu quá mà đầu óc có vấn đề chứ. Kì không bằng người, sống chết do trời, hưởng chi mấy tên tiểu tử Thanh Ngọc tông các người căn bản là tự tìm đường chết. Như thế nào, Tần Khổ người cho là bằng vào tám gã Kiếm Vương thì có thể làm khó được Tử Hà tông chúng ta sao. Để xem người còn cái gì nữa cậy vào, đơn giản là lập tức ra tay đi!”

Tử Dương Kiếm Hoàng một phen nói, nhất thời khiến Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng trong lòng một trận cảm tức. Nơi đây chính là Tử Hà tông, mượn dùng đại thế tiến giai, Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng biết, bằng vào đại thế hơn mười người bọn họ tụ tập căn bản không đủ chống đỡ. Lúc này đến cuối cùng làm cho khí thế ngôn ngữ của hắn bị Tử Dương lão nhân áp chế.

Xoay chuyển ánh mắt, Tử Dương Kiếm Hoàng lại nhìn tới bốn gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Hoàng Thổ môn cùng Thanh Vân tông, nói: “Nếu giờ phút này bốn người các người rời đi, Tử Hà tông ta còn có thể mở một con đường, nếu không Tử Hà tông ta nhất định cùng hai tông các người không chết không ngừng.”

Cảm ứng đại thế trên người Tử Dương Kiếm Hoàng không ngừng bốc lên, bốn gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Hoàng Thổ môn cùng Thanh Vân tông liếc nhìn nhau, nhất thời có chút dao động. Đối với lời nói của một Kiếm Hoàng, bọn họ cũng không dám có một chút khinh thường.

Dù sao hiện giờ mà nhìn, song phương còn chưa có hình thành chênh lệch thực lực tuyệt đối. Hai gã Thận Thủy song kiếm đến giờ còn chưa thấy động tĩnh gì, cho dù bọn họ là do Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng mời đến, bất quá không có chân chính nhìn thấy bọn họ ra tay, mặc kệ là ai cũng không yên tâm. Tử Hà tông bất đồng cùng với các tông môn cấp Thanh Phàm, đây là một tông môn cường đại sắp thẳng cấp Kim Thiên, thậm chí ở cả Thanh Phàm giới đều đủ để sắp xếp trên đầu.

“Như thế nào, bốn vị muốn đổi ý sao?” Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng cơ hồ hí mắt nói, trong mắt hắn, sát khí không chút che dấu biểu lộ ra.

Trong lòng bốn gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn không khỏi cảm thấy căng thẳng cùng bị ai. Bọn họ là hai cái tông môn bình thường, hiện giờ lại bị kẹp giữa hai cái tông môn cường đại có được Kiếm Hoàng, chỉ một

chút sợ ý chắc chắn rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Hiện giờ Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng đã buộc họ tỏ rõ thái độ cuối cùng.

Xem xét thời thế, bốn gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn chỉ trong chớp lát đã đem thực lực song phương ra đối chiếu.

Bên Tử Hà tông có ba mươi sáu gã Kiếm Chủ, bất quá chỉ có hai gã đạt tới Giả Hồn. Mà bên họ có bốn mươi Kiếm Chủ, có sáu gã Giả Hồn, chênh lệch gấp ba, căn bản không phải Tử Hà tông có thể ngăn cản. Một gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn liền đủ bằng được với ba gã Kiếm Chủ đỉnh phong. Mà về phương diện Kiếm Hồn, trừ bỏ Lạc Thiên Phong, đó là ba gã Kiếm Vương trung thiên vị, Lạc Thiên Phong thì đã có Thanh Ngọc tam lão dùng Kiếm Trận cấp địa đối phó, bọn họ không cần lo lắng.

Nhìn như thế nào thì cũng thấy lần này Tử Hà tông ở vào hoàn cảnh xấu, vì bảo vệ Lục Thanh, cứ nhiên không tụ tập đủ cả năm vị phong chủ. Nếu không Tứ Phương Kiếm Trận hơn nghìn năm của Tử Hà tông còn có thể làm cho bọn họ kiêng kị. Lúc này trừ bỏ đại thế của tông môn, còn lại cũng không có gì nữa, thiên thời bất hòa, chỉ có nhân hòa viên mãn, muốn có phần thắng cũng cực kỳ nhỏ bé.

Không dám chậm trễ, bốn người đồng thời nói: “Ta cùng Thanh Ngọc tông cùng tiến cùng lui!”

“Tốt! Một khi đã như vậy. ..!” Trong mắt Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng tuôn ra sát khí mãnh liệt: “Giết cho ta!”

Tiếng nói vừa dứt, Đồi tay của Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng dĩ nhiên biến thành màu xanh trắng, một cổ pháp tác dao động cường đại khuếch tán mở ra. Không có gì do dự, hư không trước mặt Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng nhất thời hiển hóa ra mấy trăm thanh kiếm màu xanh trắng dài trăm trượng do Kiếm Cương ngưng kết thành, liên miên không dứt bắn tới Tử Dương Kiếm Hoàng.

Hưu

Tiếng kiếm ngâm bång bạc hóa thành âm lăng, chân không thoát phá, rồi lại dập nát, sau đó không gian sóng gợn nhộn nhạo mở ra, trong nháy mắt hóa thành sóng cồn nghệ thiên, mang theo khí thế bức nhân khuếch tán ra chung quanh.

Sắc mặt mọi người đều trở lên vô cùng kinh hãi. Kiếm Hoàng vừa ra tay, giơ tay nhắc chân đều dẫn động không gian sóng cồn, uy thế như thế cơ hồ ép tới khiến mọi người không thở nổi, tu vi càng cao cảm thụ càng thêm mãnh liệt.

Ánh mắt xoay chuyển, Tần Vô Song nhìn chăm chăm vào Lạc Thiên Phong: “Lạc Thiên Phong, để mạng lại!”

Ngay sau đó, thân hình Thanh Ngọc tam lão bắn nhanh tới, trong nháy mắt vây xung quanh Lạc Thiên Phong.

“Ba lão quỷ này, nhận lấy cái chết!” Sắc mặt Tầm Thiên Kính đỏ bừng, lực trời đất trong phạm vi sáu dặm nhanh chóng điều động lại áp chế ba người.

“Đối thủ của các ngươi là chúng ta!”

Ngửa mặt cười to một tiếng, thân hình Tần Vô Song chớp động, cả bốn gã Kiếm Vương của Hoàng Thổ môn cùng Thanh Vân tông cũng lao tới, đem ba người Tầm Thiên Kính vây ở giữa.

Sắc mặt phát lạnh, không chút nghĩ ngợi, trong nháy mắt Minh Tịch Nguyệt đã ra tay. Lực trời đất trong phạm vi sáu dặm nhanh chóng được dẫn động, Bích Thủy Thần Kiếm trong phút chớp tuôn ra vô tận hàn mang. Minh Tịch Nguyệt dẫn dắt lực trời đất, cùng hàn mang mau chóng hóa thành băng lăng liên miên. Băng lăng vừa xuất hiện, liền đem chân không chung quanh băng phong lại.

“Bích Thủy Cửu Điện Lăng, ta đã sớm muốn kiến thức một phần!” Thần Kiếm trong tay Tần Vô Song vũ động, Trường Sinh Kiếm Cương mệnh mông không dứt. Kiếm cương màu xanh trắng đồng dạng hóa thành tầng tầng cuộn sóng, bí mật mang theo lực trời đất hùng hậu hướng về phía ba người Minh Tịch Nguyệt bao phủ. Tần Vô Song đúng là muốn băng vào khí thế một kiếm mà đem ba người Minh Tịch Nguyệt một lưới bắt hết.

“Cuồng vọng!” Huyền Minh quát lớn một tiếng, Kim Dương Kiếm Cương mãnh liệt mang theo Kim Dương Chân Hỏa màu hồng kim, trực tiếp từ trong Kim Dương Thần Kiếm bắn thấu ra ba trăm trượng, dung hợp với lực trời đất cường đại, đem kiếm lãng do Tầm Vô Song thi triển ra một kiếm phá vỡ. Hàn Băng kiếm lãng của Minh Tịch Nguyệt theo sát sau đó. Chân không liên tục dập nát, bên trong còn có không gian sóng gợn như ẩn như hiện.

“Kim Dương Chân Hỏa!” Thần sắc của Tầm Vô Song biến đổi. Hỏa khắc Mộc, tuy rằng Trường Sinh Kiếm Cương chính là từ trong Trường Sinh khí tối dạt dào trong thảo mộc chi linh, nhưng Kim Dương Chân Hỏa của Huyền Minh cũng không phải liệt hỏa bình thường, đây là ngọn lửa hiểm có chất chứa trong Thái Dương Chân Hỏa.

“Tất cả đều ra tay!” Tầm Vô Song trầm quát một tiếng, tuy rằng hắn so với hai người Minh Tịch Nguyệt đều cao hơn một thiên vị, nhưng thuộc tính Kiếm Khí của hai người đều không có kém hơn hắn. Kiếm pháp tinh thâm của hai người cũng rất mạnh mẽ, hắn có tin tưởng đánh bại hai người, nhưng muốn đánh chết là không có khả năng, huống chi bên cạnh còn có Tầm Thiên Kính.

Cơ hồ trong khoảnh khắc Tầm Thiên Kính muốn ra tay, bốn gã Kiếm Vương của Hoàng Thổ môn cùng Thanh Vân tông đồng thời ra tay. Bốn đạo Kiếm Cương kinh thiên lãng không chém xuống, trực tiếp bức Tầm Thiên Kính ra ngoài vài dặm.

Hai gã Kiếm Vương của Hoàng Thổ môn đều tu luyện Kiếm Khí hệ Thổ, hai gã Thanh Vân tông thì tu luyện Kiếm Khí hệ Mộc, tu vi bốn người đều là Kiếm Vương trung thiên vị. Bốn đạo Kiếm Cương ở trên hư không dập nát chân không, thế nhưng ẩn ẩn có xu thế dung hợp.

Trong mắt chợt lóe tinh quang, Huyền Minh kinh dị nói: “Mộc sinh Thổ, Minh sư muội, không thể địch lại được!”

Hai người lập tức đồng thời bức ra, thoát ly khỏi bốn đạo Kiếm Cương quét ngang. Mất đi không chế của hai người, hai đạo kiếm lãng liền bị Tầm Vô Song dễ dàng phá vỡ.

Trong lúc nhất thời, hư không trên bầu trời trấn Triều Dương vài dặm đúng là không còn một mảnh hư không đầy đủ. Vài dặm hư không hoàn toàn diễn hóa thành chân không, không khí chung quanh bị đè ép trấn áp trên người. Bất quá đối với kiếm giả đã ngoài Kiếm Chủ mà nói, thuần túy chân không dĩ nhiên không có nửa điểm uy hiếp.

442. Chương 201: Kiếm Tông Xuất Thế, Song Long Hí Châu! (Thượng)

Trên chín tầng trời, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng gầm rú giống như sấm sét. Phạm vi không trung trên chín tầng trời, một nửa biến thành màu vàng tím, một nửa khác biến thành màu xanh trắng. Hai đại Kiếm Hoàng ngay khi ra tay đã thoát ly chiến trường mọi người, đi lên chín tầng trời, ở nơi này triển khai phân tranh Kiếm Đạo thuộc về Kiếm Hoàng.

“Vây khốn bọn họ, tiêu diệt từng bộ phận!” Trong hư không, Tầm Vô Song hét lớn một tiếng. Dưới chân hắn như tràn ra mấy bông hoa sen màu xanh trắng, từng bước bước ra thật có ý bộ bộ sinh liên. Mấy đóa hoa sen vừa tiêu tán, thân hình hắn đã hiện ra trước mặt Tầm Thiên Kính, Thanh Mộc Thần Kiếm trong tay mang theo lực trời đất cuộn cuộn liên tiếp chém ra. Kiếm Cương vừa động, Trường Sinh khí sinh ra trong hư không như bóng theo hình. So với Tồn Phong Kiếm Cương đơn thuần của Tầm Thiên Kính, tuy rằng khí Tồn Phong quanh thân hắn đã dung hợp nhất thể, nhưng rốt cuộc cảnh giới vẫn kém một thiên vị. Một đạo Kiếm Cương mà Tầm Vô Song chém ra, uy thế vô cùng căn bản không phải Tầm Thiên Kính có thể bằng được.

Tầm Thiên Kính kinh hãi vô cùng, đối phương bằng vào bộ pháp bức tới gần người, bộ pháp của hắn căn bản không bứt ra được. Tuy rằng bộ pháp của hắn mau lẹ, nhưng tu vi lại kém hơn đối phương một thiên vị, bị tập trung lại đúng là bất buộc phải đối kháng với Kiếm Cương của Tầm Vô Song.

Ở bên kia, bốn gã Kiếm Vương của Hoàng Thổ môn cùng Thanh Vân tông có thuộc tính tương sinh, phía trước ra tay một kiếm nhất thời làm cho bọn họ đụng chạm tới một chút Ngũ Hành tương sinh. Bốn đạo Kiếm Cương cùng hợp lại đúng là tuôn ra một đạo Liệt Diễm nóng cháy, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Mộc

Thổ cùng sinh, tự có Hỏa sinh. Bất quá Mộc Thổ cùng sinh chính là bốn gã Kiếm Vương bằng vào lực trời đất cường đại mà trấn áp lên, do đó mà mạnh mẽ sinh ra Liệt Diễm, nếu không Mộc Thổ nhị khí là tuyệt đối không thể cùng dung.

Cứ việc như thế thì Minh Tịch Nguyệt và Huyền Minh trong thời gian ngắn cũng không thể cản được. Từ bốn phía lực trời đất trấn áp xuống, khiến cho bọn họ không thể kéo dài khoảng cách, đến Kiếm Nguyên bên trong Kiếm Chung vận chuyển cũng trở lên trúc trắc.

Hai mắt mở lớn, Minh Tịch Nguyệt giận quát một tiếng, trên người chợt bộc phát ra một cỗ Hàn Băng Kiếm Ý lạnh thấu xương. Hàn Băng Kiếm Ý vừa xuất hiện, ngay tại trên đỉnh đầu Minh Tịch Nguyệt hiển hóa ra hư ảnh một thanh băng kiếm dài trăm trượng, hư không chung quanh lập tức bị đông lại rồi dập nát.

“Sư muội không thể!” Huyền Minh bị Kiếm Cương chấn động liên tục lui về phía sau, nhìn thấy động tác của Minh Tịch Nguyệt nhất thời kinh hãi kêu lên.

“Phá cho ta!” Trên người Minh Tịch Nguyệt tản ra hàn mang ngưng đọng như thực chất. Mắt thường có thể thấy được từng luồng Hàn Băng khí màu trắng thoắt quét qua làm chân không thoát phá, hướng về lực trời đất trấn áp xung quanh. Cùng lúc đó, hư ảnh băng kiếm to lớn do Hàn Băng Kiếm Ý hóa thành dâng lên, theo Minh Tịch Nguyệt dẫn động, lăng không chém xuống bốn gã Kiếm Vương trước mặt.

“Muốn chết!” Trong mắt bốn gã Kiếm Vương đồng thời lộ ra hàn quang lạnh lẽo, ngay sau đó bốn đạo hư ảnh Kiếm Ý đồng thời bộc phát hướng tới hư ảnh Kiếm Ý của Minh Tịch Nguyệt.

Trong mắt chợt lóe tinh quang, hư ảnh Kiếm Ý của Minh Tịch Nguyệt liên tiếp điểm ra. Trên mặt Minh Tịch Nguyệt lộ ra vẻ ửng hồng, Hàn Băng Kiếm Ý của nàng đã cùng bốn đạo Kiếm Ý kia giao nhau, lực phản chấn to lớn xuyên thấu qua Kiếm Ý trực tiếp truyền vào trong Kiếm Chung, chấn động Kiếm Hồn. Cả người Minh Tịch Nguyệt nhất thời giống như lưu tinh bắn thẳng ra ngoài.

A a.

Bốn tiếng kêu thảm thiết cơ hồ đồng thời vang lên. Sau khi dùng một cỗ lực trời đất đỡ lại thân hình Minh Tịch Nguyệt, trên mặt Huyền Minh lộ ra cảm khái nói: “Sư muội thật có đảm lược!”

Nhìn lại bốn gã Kiếm Vương kia, bốn đạo Kiếm Ý mạnh mẽ cùng lúc đánh tới, lại bị Kiếm Ý của Minh Tịch Nguyệt điểm trúng, khiến cho phán đoán thời gian sai lệch. Nguyên bản cùng đánh tới lại thành ra đối chiến cùng nhau, Kiếm Ý của mỗi người trong nháy mắt cùng ba đạo Kiếm Ý khác va chạm vào nhau. Chấn động kịch liệt nhất thời truyền vào Kiếm Chung, khiến cho Kiếm Hồn bên trong chấn động kịch liệt, ba hồn bên trong cũng muốn tán loạn.

Kiếm Vương ngưng kết ra Kiếm Hồn, Kiếm Ý lại ngưng tụ bên trong Kiếm Hồn, có thể nói là tồn tại như thật thể. Kiếm Ý đột nhiên bị chấn động, Kiếm Hồn cũng sẽ bị chấn động theo.

Bốn ngụm máu phun ra, bốn gã Kiếm Vương của Hoàng Thổ môn cùng Thanh Vân tông cơ hồ đồng thời trọng thương. Phía trước chỉ chấn động một chút, nhưng Kiếm Hồn lại là căn bản của bọn họ, nếu Kiếm Hồn mà tan thì chờ đợi bọn họ chính là hồn phi phách tán, hồn vĩa lên mây, không thể luân hồi. Dưới tâm thần sợ hãi, bốn người nỗ lực khống chế Kiếm Nguyên cơ hồ gần mất kiểm soát, hóa thành bốn đạo kiếm quang hướng tới phương hướng thú khư bắn nhanh đi.

Tại chỗ này, chỉ cần không có Kiếm Hoàng uy hiếp, bọn họ cũng không sợ ngã xuống trên tay hai người Minh Tịch Nguyệt.

Lại nói tiếp thì đó cũng do bốn người vô ý đột nhiên kết hợp được kiếm thức cường đại, nhất thời làm cho bọn họ sinh ra tư tâm. Nếu có thể hoàn toàn nắm giữ lực lượng dung hợp, như vậy về sau hai tông bọn họ liên hợp lại, cũng có thể tự đứng vững được. Lúc này đây bốn người cũng không suy tư nhiều mà lại dùng Kiếm Ý liên hợp đối mặt với Kiếm Ý của Minh Tịch Nguyệt.

Kiếm Ý bất đồng với Kiếm Cương, đó là do ý chí Kiếm Đạo tụ tập ý cảnh linh ngộ lực lượng thuộc tính, cùng với hồn thức mà ngưng kết thành. Bất đồng với Kiếm Cương thu phát tự nhiên, Kiếm Ý muốn đạt tới cảnh giới như vậy thì phải đạt tới Kiếm Tông, tiến vào cảnh giới kiếm xuất pháp tùy, lấy thần ngự kiếm mới được. Bất quá chỉ trong khoảnh khắc Minh Tịch Nguyệt đã có thể nắm chắc được sơ hở đó, cũng khó tránh Huyền Minh lại cảm thán như vậy.

Lần này đó là một lần giải quyết bốn gã Kiếm Vương. Nếu bốn gã còn lưu lại, bọn họ chỉ cần một người cũng có thể đem bốn người đánh bại, thậm chí là đem giết chết.

Ở cách đó vài dặm đồng dạng là một mảnh chân không lớn nhỏ, là chiến trường thuộc về Kiếm Chủ. Trên bầu trời Kiếm Khí tung hoành, vô số loại Kiếm Khí thoát phá chân không. Lấy trấn Triều Dương làm trung tâm, phạm vi gần hai mươi dặm, toàn bộ nguyên khí trời đất đều hỗn loạn cả lên. Trên bầu trời phong vân quay cuồng, chính bởi vì nguyên khí trời đất ma sát mà sinh ra uy thế bàng bạc.

Ngắn ngủi một lát thời gian, ba mươi sáu gã Kiếm Chủ của Tử Hà tông đã có sáu gã ngã xuống, mà bên kia đối phương mới chỉ có một gã Kiếm Chủ vẫn lạc. Sáu gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, là quá mức cường đại, tương đương với việc trống rỗng tăng thêm mười tám Kiếm Chủ đỉnh phong. Thực lực như vậy căn bản không phải hai gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn của Tử Hà tông đủ sức ngăn cản.

Bất quá giờ phút này nhìn thấy bốn gã Kiếm Vương bỏ chạy, nhất thời khiến cho liên hợp ba tông sinh ra hỗn loạn.

Có thể đạt tới Kiếm Chủ đều là hạng người tâm trí bất phàm, chỉ trong nháy mắt đã phán đoán ra hai bên chênh lệch. Không nói hai lời, mười chín tên Kiếm Chủ đến từ Hoàng Thổ môn cùng Thanh Vân tông, trong đó có hai gã đạt tới Giả Hồn, tại trong một khắc liền thoát ly chiến trường, chạy theo bốn gã Kiếm Vương, hướng tới thú khư bay đi.

Liên tục hơn mười đạo Kiếm Cương chém ra, Hàn Băng Kiếm Cương lạnh như băng, Kim Dương Kiếm Cương mãnh liệt. Hơn mười đạo Kiếm Cương bắn ra, dập nát chân không, cơ hồ trong giây lát đuổi theo năm tên Kiếm Chủ tiểu thiên vị chạy chậm nhất. Đến tiếng hét thảm còn chưa phá ra, năm tên Kiếm Chủ đã hoàn toàn hóa thành bụi phấn.

“Bốn tên phế vật!” Tần Vô Song tức giận mắng một tiếng. Bất quá giờ phút này, trong lòng hắn cũng là chấn động một trận. Đối mặt ba gã Kiếm Vương trung thiên vị, tuy rằng hắn không sợ, nhưng tuyệt đối không thể chiếm được tiên nghi.

Trường Sinh Kiếm Cương liên miên không đoạn, trong nháy mắt đâm ra gần trăm kiếm, thân hình Tần Vô Song lập tức thối lui. Dưới chân bộ bộ sinh liên, chẳng qua giờ phút này tâm thần của hắn xuất hiện một ít hỗn loạn, bộ pháp sinh ra hóa sen dưới chân cũng hiện ra một chút điều linh.

Hừ lạnh một tiếng, không có chút do dự, Minh Tịch Nguyệt cùng Huyền Minh phân ra hai bên, một bên Huyền Minh tương trợ Tầm Thiên Kính. Mà Minh Tịch Nguyệt mất lộ hàn quang, Kiếm Cương lăng không chém tới hai gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn của Thanh Ngọc tông ở gần nhất.

“Vô liêm sỉ!” Tần Vô Song nhất thời giận dữ, Thanh Mộc Thần Kiếm ngưng tụ ra ánh sáng màu xanh trắng chói mắt.

“Người mới là vô liêm sỉ!” Trong hư không, Huyền Minh quát lạnh một tiếng, Kim Dương Thần Kiếm trong tay lập tức vẽ lên một quỹ tích huyền ảo, vô số Kim Dương Chân Hỏa trong nháy mắt bao phủ toàn thân.

Thu

Một tiếng rít giận chói tai vang lên, một con Kim Dương Thần Điểu từ trong Kim Dương Chân Hỏa ngưng tụ ra hình dáng. Lực trời đất mệnh mông ngưng tụ lại dung nhập vào thân điểu, tụ tập ra uy trời đất cường đại. Hai cái trảo sắc bén mang theo Kim Dương Chân Hỏa nóng cháy ngang nhiên dập nát một mảnh chân không, hướng tới đầu Tần Vô Song chụp tới.

Thần Kiếm trong tay Tần Vô Song liên tiếp điểm ra, hơn mười đạo Trường Sinh Kiếm Cương bắn ra liên miên, phóng thẳng vào Kim Dương Thần Điểu. Nhưng Trường Sinh khí vừa tiến vào lập tức bị Kim Dương Chân Hỏa thiêu đốt lập tức hóa thành sinh khí, chỉ trong giây lát trên người Kim Dương Thần Điểu chẳng những bạo tăng gấp đôi, Kim Dương Chân Hỏa trên người càng thêm rực rỡ. Dưới không chế của Huyền Minh, lập tức nhảy vào một mảnh chân không dập nát.

Ngoài mấy trăm trượng xa, Tầm Thiên Kính học ra một ngụm máu tươi. Thời điểm Huyền Minh thi triển ra pháp tướng kiếm thức, Tầm Thiên Kính không thèm để ý kinh mạch vỡ tan, Tồn Phong Kiếm Cương mau chóng ngưng tụ thành một đạo phong luân hơn mười trượng, trong nháy mắt tạo thành một đạo chân không hẹp dài mấy trăm trượng, cùng với Kim Dương Thần Điểu đồng thời lao tới trước mặt Tần Vô Song.

Bên ngoài trấn Triều Dương, các thế lực tập trung lại cơ hồ trọn mắt há hốc mồm nhìn. Chiến đấu như vậy căn bản bọn họ không thể nhúng tay, đến tới gần cũng còn khó khăn. Chân không thoát phá, đối với bọn họ phần lớn là Kiếm Khách mà nói, đó tuyệt đối là khu vực chết chóc.

Hiện giờ bên ngoài trấn Triều Dương, Kiếm Cương gào thét, Kiếm Khí tung hoành, nhưng bên trong trấn lại không nghe được nửa điểm thanh âm. Bên trong sân viện của Lục phủ, nhìn thấy căn phòng Hắc Thiết đã hơn mười ngày mà không có một chút động tĩnh, cho dù lấy tâm cảnh của Huyền Thanh cũng phải nhũn mỳ.

443. Chương 202: Kiếm Tông Xuất Thế, Song Long Hí Châu! (Trung)

Trong đại sảnh của Lục phủ.

Trên mặt Nhan Như Ngọc đầy vẻ lo lắng, giờ khắc này nàng không hề là một kiếm giả, chỉ là một người mẹ bình thường.

Ở bên cạnh, Hoàng Linh Nhi gắt gao nắm chặt tay nàng. Cùng Nhan Như Ngọc giống nhau đó là trên mặt Hoàng Linh Nhi cũng đầy vẻ lo lắng, bất quá bên trong cũng đầy kiên định. Hoàng Linh Nhi kiên định tin tưởng, sự phụ nằng nhất định thuận lợi ngưng kết Kiếm Hồn. Sự tin tưởng này, từ lúc nàng bái làm môn hạ của Lục Thanh cũng không chút biến hóa. Hiện giờ theo tu vi cùng kiến thức biến hóa, sự tin tưởng này đã khắc thật sâu vào trong lòng nàng.

Bên cạnh, Đoạn Thanh Vân cùng Dư Cập Hóa đều là vẻ mặt ngưng trọng. Hư không bên ngoài trấn Triều Dương, bọn họ đứng ở đây vẫn thấy rõ ràng. Uy thế chiến đấu như vậy, đã không phải bọn họ có thể nhúng tay vào được. Nhìn quang sáng màu vàng tím bao phủ trên đỉnh đầu, cho dù là một tia thanh âm ở bên ngoài cũng bị ngăn cản lại.

Một lát sau, ánh mắt hai người lại nhìn về phương hướng sân viện Lục phủ. Mười lăm ngày, đã mười năm ngày trôi qua. Hiện giờ đại địch đến xâm phạm, lại thừa dịp Lục Thanh ở thời điểm mấu chốt ngưng kết Kiếm Hồn. Ngưng kết Kiếm Hồn khác với kiếm giả Trúc Cơ, thậm chí so với Kiếm Chủ độ nguyên khí kiếp còn muốn nguy hiểm hơn vài lần. Một khi thất bại, đó là không có đường sống gì, đến lúc đó ba hồn tiêu tán, bảy phách theo sát, đến cơ hội luân hồi cũng không có, ở trong trời đất tan thành mây khói. Ngưng kết Kiếm Hồn, đúng là quá trình cứu tử nhất sinh.

Bất quá đây chỉ có thể đem nói với người khác!

Bên trong căn phòng Hắc Thiết, nhẹ nề từng đợt từng đợt Thiên Lôi cùng Thiên Phong ở trên người Lục Thanh lưu chuyển không thôi. Bất quá hư không chung quanh lại thần kỳ bình tĩnh, thậm chí đến một chút chấn không cũng đều không có thành hình, mà bộ quần áo xanh trên người Lục Thanh cũng không có nửa điểm tổn hại. Thiên Lôi cùng Thiên Phong ở mặt trên du động, liền giống như rồng nhập biển, không có chút trở ngại.

Cơ mặt Lục Thanh có chút vặn vẹo, Thiên Đạo lực ở chung quanh tụ tập tới trên người, khiến cho hắn không thể nhúc nhích mấy may. Hai nắm tay nắm chặt, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu bị Thiên Đạo lực đánh thành khí hệ Thủy tối căn nguyên rồi lập tức tiêu tán trong hư không.

Ở chung quanh, tầng sáng màu xanh ngọc chợt lóe lên, Thanh Ngọc tiểu kiếm vẽ lên một đạo hư ảnh hiển hóa ra không trung.

“Từ Hoàng Kiếm Thân Kinh tầng thứ bảy, nhanh như vậy! Lúc trước ta cũng phải mất tới mười năm a!” Thanh âm có chút cảm khái của Diệp lão truyền ra, bất quá thanh âm này cực nhỏ, không có truyền tới tai Lục Thanh.

Thiên Đạo lực trong phạm vi mười tám dặm tụ tập mà đến, bất quá Huyền Thanh ở bên ngoài lại không có một chút phát hiện, hết thảy đều được Diệp lão khống chế trong tay.

Nhìn lại hư không bên ngoài trấn Triều Dương, còn có ánh sáng pháp tắc trên chín tầng trời, trong lòng Huyền Thanh đầy khẩn trương, đồng thời ánh mắt hắn nhìn về phương hướng thú khư đầy trầm trọng.

Nhưng mà, ngay tại giờ khắc này, trong lòng Huyền Thanh chợt sinh ra cảm giác nguy cơ vô tận. Cảm giác này cơ hồ trong nháy mắt liền rơi vào trong lòng. Bên trong thức hải của Huyền Thanh, một thanh tiểu kiếm màu vàng lợt kịch liệt run rẩy, giống như biểu thị cái gì.

Không chút nghĩ ngợi, thân hình Huyền Thanh lập tức lẳng không bay lên. Bất quá như vẫn chậm một bước, trong hư không một đạo Kiếm Cương gần như vô hình trống rỗng xuất hiện, lập tức chém đứt cánh tay trái của Huyền Thanh. Đồng thời một đạo Kiếm Cương khác nhắm thẳng vào hai khớp xương chân của Huyền Thanh. May mắn Huyền Thanh phản ứng kịp, nếu không nốt đòn này cứ thế đi xuống, Huyền Thanh không chết cũng trở thành tàn phế.

“Tiểu nhân đệ tiện, đi ra!” Trong hư không, Huyền Thanh giận quát một tiếng. Từ chỗ mi tâm chợt xuất hiện hai thanh tiểu kiếm màu vàng lợt bắn nhanh ra, giống như xuyên quan không gian, trong nháy mắt bắn vào hai chỗ hư không.

Hai tiếng hừ lạnh vang lên, ở trước mặt Huyền Thanh mười trượng, hai đạo thân ảnh hiển hóa ra. Đây là hai gã tầm trung niên, thân mặc võ y màu trắng, trên thân hai người có vậy một tầng Kiếm Cương trong suốt, đến khí tức trên người cũng như có như không.

“Thần thông Thúc Kiếm! Không nghĩ tới người cư nhiên có được thần thông Thúc Kiếm, nếu không vừa rồi đã bị một kiếm của hai huynh đệ chúng ta chém thành hai mảnh. ” Người trung niên đứng bên trái vẻ mặt âm trầm nói: “Một tông môn cấp Thanh Phàm nhỏ nhỏ, cư nhiên còn có được thần thông bí pháp, xem ra chúng ta vẫn là coi khinh các người. ”

Ánh mắt Huyền Thanh ngưng trọng, vận chuyển Kiếm Nguyên che lại huyết mạch cánh tay trái, mở miệng nói: “Hai vị đến từ Kim Thiên giới sao?”

“Không sai, đúng là Kim Thiên giới. ”

Liếc nhìn hai người một cái, Huyền Thanh nói: “Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng cùng hai vị ứng thuận cái gì, Tử Hà tông chúng ta nguyện ý dâng tặng gấp đôi!”

“Gấp đôi!” Hai gã liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời cười nhạo một tiếng.

“Đáng tiếc thứ chúng ta cần chỉ có Kiếm Hoàng mới có thể có. ”

“Sư thúc ta cũng đồng dạng là Kiếm Hoàng!” Huyền Thanh trầm giọng nói.

Lắc lắc đầu, một trong hai gã mở miệng nói: “Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng mở miệng trước tiên, huynh đệ chúng ta tuy rằng giết người vô số, bất quá vẫn cần một ít danh dự. ”

Liếc mắt nhìn hai người một cái thật sâu, Huyền Thanh mở miệng nói: “Như vậy Tử Hà tông chúng ta thêm cho hai vị hai viên Duyên Thọ đan thì sao?”

“Duyên Thọ Đan?” Hai người liếc nhau, Huyền Thanh vừa nói ra, bọn họ liền biết được đan dược này có công hiệu như thế nào.

“Thế nào, ta xem hai vị đều là tu vi Kiếm Vương trung thiên vị, tuổi tác cũng xấp xỉ ta, nếu có đủ thời gian hẳn là có thể đạt tới Kiếm Hoàng. Ta nghĩ hai vị hẳn là rõ ràng, kiếm giả tu luyện, cầu chính là tu vi tinh tiến, rồi mới cầu những thứ khác. ” Từ trong hư không hạ xuống, Huyền Thanh bình tĩnh nhìn hai người nói: “Mà Tử Hà tông ta, trải qua thiên tân vạn khổ mới có được Duyên Thọ đan, một khi ăn vào liền ít nhất kéo dài năm mươi năm tuổi thọ, hơn nữa còn có công hiệu trú nạn!”

“Lời này là thực!” Đối diện, trong mắt hai gã trung niên đồng thời bắn ra hai đạo thần quang kinh người. Duyên Thọ đan, đối với tu vi dưới Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách, đó là hấp dẫn tuyệt đối. Duyên Thọ đan, đan dược có công hiệu nghịch thiên đoạt mệnh như vậy, cho dù là Kim Thiên giới cũng khó mà thấy được. Cho dù từng xuất hiện qua, kia cũng cùng lắm là kéo dài hai mươi năm tuổi thọ, đối với Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn bọn họ mà nói, thời gian như vậy, trên thực tế cũng không có nhiều hiệu quả.

Nhưng mà nếu đúng như lời Huyền Thanh nói, Tử Hà tông bọn họ cư nhiên chiếm được chí bảo như vậy. Không nói có thể kéo dài trên năm mươi năm tuổi thọ, cho dù ba, bốn mươi năm, cũng đủ để chuyện tình chuyển biến

Kiểm giả, bắt nhập Kiểm Phách, khó tránh luân hồi. Dưới Kiểm Phách, thứ cần tranh đó là thời gian.

Nếu nói hai người đối với chính mình đạt tới Kiểm Hoàng có ba thành nắm chắc, như vậy sau khi có được Duyên Thọ đan, có thêm năm mươi năm dùng để tích lũy, như vậy liền phải có sáu thành, thậm chí cảnh giới Kiểm Phách xa xa kia, cũng có thể có một tia hy vọng.

Biết lời nói của mình đã đả động hai người, tâm tình Huyền Thanh cũng hơi hơi bình tĩnh lại. Hắn không sợ chết, bất quá đối mặt với hai Kiểm Vương trung thiên vị, đặc biệt lại giới ẩn hình ám sát, cho dù hắn không bị chặt đứt một tay, cũng không nắm chắc có thể bao vệ trong khuôn viên hơn mười trượng. Một khi lan đến gần chỗ căn phòng Hắc Thiết, hậu quả thực không thể chịu nổi.

Tựa hồ là truyền âm thương lượng một lát, một gã rút cuộc cũng mở miệng nói: “Không thể không thừa nhận, người thắng! Đồ vật đó của người chúng ta không thể cự tuyệt, thứ đó đâu?”

Từ trong lòng lấy ra một chiếc bình Tử Ngọc tủy ném cho hai người, ánh mắt Huyền Thanh liền tập trung nhìn tới hai người.

Đem bình ngọc mở ra, liền có một mùi hương thanh mát truyền ra, bên trong ẩn chứa sinh cơ không thể dùng lời để nói. Chỉ là hít một hơi, hai người liền cảm thấy khí huyết cả người dâng lên, huyết nhục toàn thân trong một khắc đều cảm thấy thư sướng.

“Không sai, là thật, còn có một viên đâu?” Đem chiếc bình thu hồi lại, một gã trung niên nhìn tới Huyền Thanh.

Khẽ cười một tiếng, Huyền Thanh nói: “Đây là thành ý của tông môn ta, còn một viên nữa đợi cho việc này chần dứt tự nhiên có thể lấy ra cho hai vị. Tại hạ có thể lập tâm ma thệ ước. ”

Tâm ma thệ ước, ở trong mắt Đại Sư cảnh giới Kiểm Hồn mà xem, so với Kiểm Thần thệ ước còn muốn tốt hơn nhiều. Nghe Huyền Thanh nói như thế, hai người cũng đều yên tâm.

Tiếp tục, Huyền Thanh không có gì do dự, lập tức lập tâm ma thệ ước. Chỉ cần việc nơi đây xong, nhất định đem một viên Duyên Thọ đan khác dâng tặng, Tử Hà tông không có gì truy cứu.

“Tốt lắm, huynh đệ chúng ta nếu đã hứa hẹn, như vậy cũng không thể lại ra tay với mấy người Vĩnh Sinh Kiểm Hoàng, bất quá nơi này, chúng ta có thể giúp người canh giữ. ” Hai người trung niên nhìn nhau một cái, lập tức mở miệng nói.

“Vậy đa tạ hai vị. ” Sắc mặt Huyền Thanh có chút tái nhợt, lập tức ngồi xếp bằng xuống. Phía trước một đạo Kiểm Cương, chẳng những chặt đứt cánh tay hắn, mà kinh mạch trong cơ thể cũng bị chấn động rất nhiều. Hiện giờ đã thuyết phục hai người, Huyền Thanh liền không hề cường ngạnh mà ngồi xếp bằng xuống, tu bổ lại kinh mạch bị thương.

Bên ngoài trấn Triều Dương.

Tần Vô Song gầm lên một tiếng, Thanh Mộc Thần Kiếm dọc theo vô số đạo quỹ tích vận vẹo quanh hướng về phía trước bắn ra. Trường Sinh Khí bắt đầu khởi động, nhất thời hóa thành một gốc cây cổ thụ màu xanh trắng che trời, vô số cành lá đó là vô số đạo Trường Sinh Kiếm Cương. Lực trời đất dung nhập vào, nhất thời sinh ra một cỗ uy nghiêm lớn lao, hướng thời hai người Huyền Minh cùng Tầm Thiên Kính quét ngang.

Trong hư không, Kim Dương Chân Hỏa mãnh liệt, Tồn Phong sắc bén, Trường Sinh khí liên miên hỗn hợp một chỗ, nhất thời tuôn ra chân không gợn sóng bằng bạc, chân không lại dập nát, rồi lập tức diễn hóa thành không gian sóng gợn mơ hồ. Trong nháy mắt không gian sóng gợn khuếch tán ra ngoài, thân hình ba người đồng thời thối lui về sau.

Vừa thối lui lại, ánh mắt Tần Vô Song lập tức quét nhìn đến chiến trường của Kiếm Chủ. Lúc này, trong lòng hắn bỗng sinh ra một tia bất an.

Không đúng, Tử Hà tông như thế nào chỉ có hai gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, những người khác đâu? Chẳng lẽ canh giữ trong trấn Triều Dương? Vì sao thân sắc bọn họ lại trấn định như thế?

444. Chương 203: Kiếm Tông Xuất Thế, Song Long Hí Châu! (Hạ)

Chính là thời gian chỉ qua hơn mười lần hô hấp, Minh Tịch Nguyệt sau khi ra tay tru giết bốn gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, lập tức sóng vai cùng hai người Huyền Minh hình thành Tam Tài Kiếm Trận, đem Tần Vô Song vây vào giữa.

“Những Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn khác của Tử Hà tông các người đâu? Còn có ba gã nữa ở nơi nào?” Tần Vô Song lạnh giọng nói.

“Thanh Ngọc tông các người đối với Tử Hà tông chúng ta hiểu biết thật rõ ràng. Hừ, dám thám tử giết một đám lại đến một đám, đúng là âm hồn không tiêu tan!” Huyền Minh lạnh lùng nói: “Muốn biết ba người bọn họ ở nơi nào, người xuống địa ngục hỏi Thanh Ngọc tổ sư đi!”

Huyền Minh vừa dứt lời, ba người liền đồng thời ra tay. Ba đạo lực trời đất trong phạm vi sáu dặm trấn áp lại, đúng là đem lực trời đất do Tần Vô Song có tu vi Kiếm Vương đại thiên vị trấn áp xuống.

“Sư thúc!” Tần Vô Song thầm nghĩ trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn tới chín tầng trời. Lúc này trên chín tầng trời, không ngừng lóe lên thần quang màu vàng tím cùng xanh trắng. Theo thời gian trôi qua, thần quang màu vàng tím đúng là có xu thế áp đảo màu xanh trắng.

“Như thế nào có thể!” Tần Vô Song kinh hô một tiếng. Hắn nhớ rõ vài năm trước, khi ba tông tề tụ ở Lang Nha sơn, sư thúc hắn mượn dùng sinh khí vạn vạn ẩn núp một bên, đối với thực lực của Tử Dương Kiếm Hoàng có nắm chắc tuyệt đối. Vậy mà bây giờ mới vài năm trôi qua, cư nhiên lại bị áp đảo lại, điều này sao có thể?

Phải biết rằng, Kiếm Hoàng lĩnh ngộ pháp tắc đều là phải tiến hành từng bước, trong đó không thể có chút qua loa. Một khi lý giải pháp tắc sai lầm, vận dụng liền không thể tự nhiên thoải mái.

Chẳng lẽ là Thanh Phàm điện!

Trong lòng bỗng hiện lên ý nghĩ như vậy, trong lòng Tần Vô Song không khỏi chấn động. Tâm tình hắn vừa chấn động, trong lúc nhất thời mới bị lực trời đất của ba người Huyền Minh tụ tập lại trấn áp. Nguyên bản đang ở hoàn cảnh xấu, trong nháy lại hoàn toàn biến đổi. Tam Tài Kiếm Trận tuy là Kiếm Trận cấp nhân bình thường nhất, nhưng là do ba Kiếm Vương trung thiên vị thi triển, cho dù là Kiếm Vương đại thiên vị cũng phải tạm lánh đi mũi nhọn. Huống chi Tầm Vô Song còn bị ba người vây vào bên trong Kiếm Trận.

Trên chín tầng trời.

Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng có chút không thể tin được nhìn Tử Dương Kiếm Hoàng nói: “Như thế nào có thể, sinh cơ khí huyết cả người người như thế nào lại đột nhiên tăng thêm nhiều như vậy, đến cả Tử Dương pháp tắc cũng đã gần hoàn toàn nắm giữ, rốt cuộc là chuyện gì?”

Hồn thức lưu chuyển, chiến đấu bên dưới đều được thu vào mắt Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng.

”Bốn tên phế vật!

Nhìn thấy bốn gã Kiếm Vương của Hoàng Thổ môn cùng Thanh Vân môn bỏ chạy, Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng mặt mày dựng đứng. Bốn người này xem như hoàn toàn quấy nhiễu kế hoạch của hắn.

Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng phát tay đem một đạo Kiếm Cương chen lẫn pháp tắc hóa thành một vòng kiếm liên miên đánh tới Tử Dương Kiếm Hoàng. Bên trên vòng kiếm có từng đạo Động Hư Không Gian nhỏ như sợi tóc thoát phá ra, hấp lực khủng bố hướng tới Tử Dương Kiếm Hoàng mà cắn nuốt. Đồng thời Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng thi triển bộ pháp, dưới chân hiện ra một đóa hoa sen to lớn, kiếm quang lóe ra, lập tức lao thẳng xuống bên dưới.

“Chạy đi đâu!” Tử Dương Kiếm Hoàng trầm quát một tiếng, thanh âm giống như sấm sét cuộn cuộn, ở trên chín tầng trời vang lên. Thần Kiếm trong tay lập tức bắn ra hơn năm trăm đạo Kiếm Cương pháp tắc, trực tiếp chém ra một đạo Động Hư Không Gian hẹp dài, đem vòng kiếm đánh úp trước mặt đánh tan.

“Dừng tay!” Một tiếng hét lớn giống như sấm sét cửu thiên trước tiếp đem lực trời đất xung quang bốn người Tần Vô Song đánh xơ xác. Ở một bên, Lạc Thiên Phong hóa thân thành Tam Túc Kim Ô cũng tan biến, hiện ra một thân loang lổ vết máu, tính cả Thanh Ngọc tam lão cũng đồng dạng bị đánh tan ra.

Trong thời gian ngắn, hai đại Kiếm Hoàng lại buông xuống.

Kiểm quang hạ xuống, nhân mã hai phương lập tức tách ra hai bên. Ngẩn ngừ một lát thời gian, bên Thanh Ngọc tông dĩ nhiên đã ngã xuống mười tên Kiếm Chủ, trong đó có bốn gã đạt đến Giả Hồn chết trong tay Minh Tịch Nguyệt. Bốn người này, ai cũng không thể nói tương lai không thành công bước ra từng bước. Tổn thất như vậy, hơn nữa lúc trước đi Thanh Phàm điện, Lục Thanh đã giết chết sáu gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn do ba tông liên thủ, hiện giờ không sai biệt lắm Thanh Ngọc tông đã hoàn toàn không còn Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn.

Hai mươi gã Kiếm Chủ toàn thân đầy vết kiếm loang lổ bay tới phía sau bốn người Tần Vô Song.

Hơi có chút đau lòng nhìn lướt qua, Tần Vô Song chỉ có thể hy vọng, bên trong trấn Triều Dương, hai người kia có thể ra tay, như vậy bọn họ mới có thể có cơ hội.

Bất quá, cho dù là Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng cũng không thể tưởng được, hai gã Thận Thủy song kiếm mà mình mất rất nhiều công sức mới mời được, lại bị Huyền Thanh dùng Duyên Thọ đan hấp dẫn, thậm chí còn trở thành người thủ hộ cho Lục Thanh ngưng kết Kiếm Hồn.

“Như thế nào, Tần Khổ, người khiếp đảm sao?” Tử Dương Kiếm Hoàng đứng yên trong hư không, cả người mang theo đại thể của Tử Hà tông, hùng hậu trầm ngưng. Giờ phút này nếu chỉ luận khí thế, chỉ sợ chỉ có tam kiếp Kiếm Hoàng mới có thể bằng được.

Hừ lạnh một tiếng, Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng nói: “Thực lực hai bên tương đương, chuyện hôm nay liền từ bỏ, nếu không ta liền tự bạo Kiếm Chủng pháp tắc. Từ nay Thanh Ngọc tông chúng ta sẽ không đối địch với Tử Hà tông các người, cho dù trước khi các người di chuyển tới Kim Thiên giới, muốn tông vực thì Thanh Ngọc tông cũng có thể đồng ý nhường lại năm mươi dặm.”

Mây nhú lại, Minh Tịch Nguyệt muốn nói cái gì đó bất quá vẫn là nhịn lại. Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng mà tự bạo thật, trừ bỏ sự thúc bọn họ, trong phạm vi mười dặm, sợ là trong khoảnh khắc sẽ hóa thành một mảnh phế tích.

Lúc này, Trong mắt Tử Dương Kiếm Hoàng nhất thời lộ ra vẻ chăm chọc: “Tần Khổ, không nghĩ tới người cũng có một ngày không cần da mặt.”

“Da mặt?” Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng đậm cười một tiếng: “Ở trước mặt tông môn, điểm ấy da mặt của ta thì tính là cái gì.”

Ánh mắt ngưng lại, lần đầu tiên ánh mắt bốn người Minh Tịch Nguyệt nhìn về phía Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng trở lên trịnh trọng.

“Tốt, ta đáp ứng lời người nói, bất quá lão phu có một điều kiện!” Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói.

“Điều kiện gì, người nói!” Trong lòng Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng hơi buông lỏng. Chỉ có một cái điều kiện, nhưng vậy chẳng những có thể kéo dài thêm thời gian. Trong giây lát ánh mắt của hắn lại hơi hơi liếc về phía trấn Triều Dương.

“Chờ lúc Lục Thanh xuất quan, muốn cùng tông chủ Thanh Ngọc tông các người đánh một trận, bất luận sinh tử!” Tử Dương Kiếm Hoàng chậm rãi mở miệng nói.

Lời của Tử Dương Kiếm Hoàng vừa thốt ra, trên mặt bốn người Minh Tịch Nguyệt đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Sư thúc!”

Khoát tay áo, Tử Dương Kiếm Hoàng nói: “Không sao, ta tự biết đúng mực!”

Ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng nói: “Không nghĩ tới Tử Dương lão thất phu người cư nhiên cũng có một ngày ngậy ngốc như vậy. Cho dù Lục Thanh kia có thiên phú tuyệt hảo thì như thế nào, người thực nghĩ hắn có thể lấy tu vi Kiếm Vương tiểu thiên vị đánh bại sư đệ ta sao! Thực là đồng dạng!”

Cười lạnh một tiếng, Tần Vô Song cũng tiến lên từng bước nói: “Sư thúc, nếu Tử Dương Kiếm Hoàng đã nói như thế, sư diệt cũng muốn nhìn xem, một tiểu bối vừa mới vào Kiếm Vương, đến tột cùng là có cái gì cậy vào!”

Cảnh giới Kiếm Hồn, Kiếm Vương tiểu thiên vị muốn chiến thắng đại thiên vị, Tần Vô Song thấy, đó là chuyện tình tuyệt đối không có khả năng. Trong này chẳng những là tu vi chênh lệch, lớn hơn nữa đó là cảnh giới chênh lệch.

Chênh lệch hai lần như vậy, nếu thực có thể đánh lại được, kia đã không phải kiếm giả, mà là yêu nghiệt.

“Được, lập hạ Kiếm Thần thệ ước đi!” Tử Dương Kiếm Hoàng lạnh lùng nói.

“Lục Thanh kia còn chưa xuất quan!”

“Ta đến thay hấn lập!” Thanh âm Tử Dương Kiếm Hoàng kiên định vô cùng.

Lời nói của Tử Dương Kiếm Hoàng đúng là lời mà đám người Tần Vô Song nguyện ý nghe nhất.

Lập tức hai người đồng thời lập ra Kiếm Thần thệ ước, Lục Thanh cùng Tần Vô Song đánh một trận, hai tông không được nhúng tay vào, đồng thời cũng xác định lần này Thanh Ngọc tông cắt nhượng tông vực.

Bất quá so với việc cắt nhượng tông vực, việc Lục Thanh ngã xuống mới là việc trọng yếu.

Ngay tại lúc hai bên vừa lập xong Kiếm Thần thệ ước, Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng đồng thời ngừng đầu lên.

“Lôi kiếp!” Hai người đồng thời kinh hô ra tiếng.

“Không đúng, uy lực Lôi kiếp này thấp hơn một trọng Lôi kiếp rất nhiều. Là bảo vật gì xuất thế, cứ nhiên dẫn động Lôi kiếp hàng thế!” Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói.

Ánh mắt hai Kiếm Hoàng lập tức đồng thời chuyển tới phương hướng trấn Triều Dương. Bởi vì đạo đạo Thiên Lô của Lôi kiếp, đó là ở phía trên trấn Triều Dương hiển hóa ra.

Biến sắc, Tử Dương Kiếm Hoàng lập tức vung tay lên, đem quang sáng màu vàng tím bao phủ trấn Triều Dương thu hồi trở lại. Nếu can thiệp vào Thiên Đạo Lôi kiếp, thì trọng Lôi kiếp thứ ba mà tam kiếp Kiếm Hoàng phải độ của hắn cũng lập tức buông xuống.

“Dưới Kiếm Sư, tất cả rút khỏi trấn Triều Dương!” Lạc Thiên Phong lập tức vận khởi Kiếm Nguyên quát lớn.

Rất nhanh đại bộ phận đệ tử nội tông canh giữ ở trấn Triều Dương, toàn bộ lui đi ra.

Hai người Tử Dương Kiếm Hoàng muốn thả hồn thức ra tra xét, lại bị một cỗ Lôi kiếp lực cứng cỏi phản chấn trở về, khiến cho tâm thần hai người run lên. Thiên Đạo hành sự, là tuyệt đối không cho phép người nhúng tay vào, cho dù là nhìn trộm cũng tuyệt đối không được.

Giờ phút này, một đóa Lôi Vân đem cả bầu trời trấn Triều Dương bao phủ vào. Thiên Lô khủng bố ở bên trong xuyên qua bốc lên, giống như từng con chân long uy vũ, hướng tới thế nhân lộ ra nanh vuốt sắc bén.

Ầm ầm

Thiên Lô quay cuồng, màu sắc biến đổi từ màu tím tinh khiết thành màu tím thẫm. Thiên Lô màu tím thẫm ở trên hư không xuyên qua, thỉnh thoảng lại tạo lên không gian sóng gợn nhàn nhạt. Không gian sóng gợn khủng bố khuếch tán ra bốn phía, đem chung quanh một mảnh mây trắng cắn nuốt. Thậm chí đến ánh mắt trời, cũng không lưu tình chút nào hút vào, không buông tha một tia.

Thiên Đạo Lôi kiếp, cho dù là hai đại Kiếm Hoàng, đã nắm giữ pháp tắc cũng không dám đến gần mảy may.

Trong trấn Triều Dương, sân viện Lục phủ.

Ánh mắt ba người Huyền Thanh chợt trở lên vô cùng kinh hãi. Có lẽ đám người Tử Dương Kiếm Hoàng không thể cảm ứng được, nhưng bọn họ ba Kiếm Vương đứng ngay bên cạnh căn phòng chỗ Lục Thanh, tự nhiên cảm nhận được Lôi kiếp trên bầu trời đang tập trung vào căn phòng Hắc Thiết.

“Sao lại thế này, tiểu tử này ngưng kết Kiếm Hồn, như thế nào trời lại giáng Lôi kiếp?” Hải gã Kiếm Vương hướng tới Huyền Thanh kinh hãi nói.

Cười khổ lắc lắc đầu, Huyền Thanh nói: “Cái này ta cũng không rõ. Bất quá lúc này Lôi kiếp đã giáng xuống, Thiên Đạo sẽ không cho phép chúng ta nhúng tay. Mau rời khỏi nơi này để tránh khỏi Lôi kiếp lan đến.”

“Được!” Hai gã Kiếm Vương không cần nghĩ ngợi, lập tức ẩn vào hư không chung quanh. Cảm thụ ẩn kỹ chính mình lưu lại trên người bọn họ đang chậm rãi đi xa, Huyền Thanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Huyền Thanh lập tức bay tới đại sảnh Lục phủ, không kịp giải thích gì, lập tức đánh ra một đạo lực trời đất, cuốn mấy người Nhan Như Ngọc ra khỏi Lục phủ, dừng lại giữa trần Triều Dương.

“Huyền trưởng lão, đây là sao?” Nhan Như Ngọc mở miệng hỏi. Ở bên cạnh, vẻ mặt bốn người Niếp Thanh Thiên đầy ngưng trọng, bọn họ ẩn ẩn cảm thấy sự tình không tầm thường.

Hít sâu một hơi, Huyền Thanh nói: “Lôi kiếp, trời giáng Lôi kiếp tập trung vào căn phòng chỗ Lục Thanh!”

“Cái gì!” Sắc mặt Nhan Như Ngọc trong nháy mắt tái nhợt, lập tức liền quỳ trên mặt đất: “Huyền trưởng lão, cầu xin ngài ra tay cứu Thanh nhi!”

Giờ phút này nàng cảm ứng tới Kiếm Thi ẩn nấp trong Lục phủ. Kiếm Thi tựa hồ đối với Lôi kiếp sợ hãi dị thường, mặc kệ Nhan Như Ngọc thúc dục như thế nào cũng không chịu nhúc nhích mấy may.

Lắc lắc đầu, Huyền Thanh nói: “Thiên Đạo Lôi kiếp, chúng ta căn bản không thể nhúng tay vào được. Nếu không Thiên Đạo giận dữ, phạm vi trăm dặm đều muốn hoang tàn!”

Bên cạnh, Đoạn Thanh Vân khuyên giải an ủi nói: “Bá mẫu, người yên tâm đi, thân thể Lục Thanh có thể so được với Thần Kiếm, điểm ấy Lôi kiếp là không làm gì được hần đâu!”

Tuy là nói như thế, nhưng ánh mắt Đoạn Thanh Vân vẫn tràn đầy lo lắng.

Ầm ầm

Đạo Thiên Lôi thứ nhất từ trên trời giáng xuống, phạm vi hư không mấy trăm trượng lập tức hóa thành chân không dập nát, trực tiếp bao phủ cả Lục phủ.

Đột ngột một tiếng long ngâm to lớn vang lên. Tiếng long ngâm thẳng như điều gặp gió, từ bên trong Lục phủ phóng thẳng lên cao, phạm vi mấy trăm trượng đồng dạng chân không dập nát, hướng tới đạo Thiên Lôi nghênh đón.

“Long khí thật tinh thuần, cư nhiên có được uy nghiêm của chân long!” Trong lòng Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng chấn động, ẩn ẩn trong lòng hần xuất hiện một tia khủng hoảng không hiểu.

Một đạo long ngâm này cơ hồ đạt tới đỉnh, bên ngoài trần Triều Dương, toàn bộ Linh Thú do các thể lực mang theo bạo liệt tâm huyết, đi đời nhà ma. Kiếm Chủ của hai bên, Thần Kiếm của không ít người truyền ra tiếng ngâm run rẩy.

Giữa trần Triều Dương.

Một đạo thần mang màu hồng kim từ Thần Kiếm sau lưng Huyền Thanh thoát ra, ở trên không trung hiện ra thân hình Kim Dương Thần Điều.

“Chân long uy, đó là ai!” Đôi con người màu hồng kim của Kim Dương Thần Điều lộ ra thần sắc kinh hãi. Uy nghiêm như vậy, cho dù là nó cũng phải nhượng bộ lui binh.

Trên trời cao nghìn trượng, đạo Thiên Lôi thứ nhất cùng với âm lăng long ngâm đồng thời dập nát, ở chung quanh đẩy ra một tầng không gian sóng gợn.

Ngâm

Lại một tiếng long ngâm to lớn nữa vang lên. Lúc này đạo Thiên Lôi thứ nhất đã dập nát cư nhiên như bị dẫn dắt tiến vào bên trên Lục phủ. Trong hư không, vô cùng vô tận Thiên Lôi khí tụ tập lại, đúng là trống

rỗng hiễn hóa ra hai con Lôi Long to lớn dài trăm trượng. Hai con Lôi Long vừa thành hình, liền như sống lại, long nhãn mở ra, Long khí khủng bố từ trên thân chúng nó truyền dâng ra ngoài.

“Hư không thành linh, huyết mạch chân long!” Kim Dương Thần Điều có chút không thể tin được lắc lắc đầu, đôi con ngươi đã trừng to hết cỡ.

Chỉ là vậy thôi, một mảnh chân không trực tiếp dập nát, đạo Thiên Lôi thứ hai còn chưa đánh xuống, hai con Lôi Long lập tức thẳng hướng bay lên. Ở trước mặt chúng nó, một quả Lôi cầu màu tím phạm vi mấy trượng trống rỗng ngưng hiện. Hai con Lôi Long xoay quanh Lôi cầu như điều gặp gió, một vòng tròn không gian sóng gợn khuếch tán mở ra.

445. Chương 204: Thiên Đạo Uy, Kiếm Nuốt Lôi Kiếp!

Không gian sóng gợn!

Bên ngoài trấn Triều Dương. Sắc mặt Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng có chút khó coi nhìn chăm chăm vào Lôi kiếp trên bầu trời. Có thể tụ tập Lôi khí trong trấn Triều Dương, đạt tới trình độ như thế, ngoài Luyện Tâm kiếm Lục Thanh ra còn người khác sao.

Hơn nữa, hắn tụ tập đầu phải Lôi khí, rõ ràng là Thiên Lôi khí, thậm chí là Lôi kiếp lực!

“Vô Song, ngươi không phải nói Lục Thanh là thuộc tính Phong Lôi sao, như thế nào hiện tại Lôi thuộc tính lại thành Thiên Lôi?”

“Sư thúc, ta không biết!” Giờ phút này Tần Vô Song cũng là sắc mặt tái nhợt. Xem uy thế giờ phút này Lục Thanh thi triển ra, thậm chí bản thân hắn còn không làm nổi. Trống rỗng ngưng kết lực lượng thuộc tính mà bày ra uy thế như vậy, hắn rốt cuộc hiểu được, vì cái gì mà phía trước Tử Dương Kiếm Hoàng muốn hắn lập Kiếm Thần thệ ước.

“Sư thúc! Lục Thanh hắn!” Trên mặt Lạc Thiên Phong cũng lộ ra thần sắc khiếp sợ: “Thuộc tính của Lục Thanh hắn?”

“Người này phúc duyên thâm hậu, thuộc tính, ta cũng không rõ ràng lắm!” Tử Dương Kiếm Hoàng lắc lắc đầu nói. Đối với chuyện lúc trước của Lục Thanh, lão cũng có nghe nói, điều này làm cho trong lòng lão chân chính coi trọng Lục Thanh. Nhưng nếu trước kia là coi trọng, như vậy hiện tại chính là mong đợi, chờ mong lần này bế quan Lục Thanh có thể xuất ra thực lực như thế nào.

Bất quá, xem phản ứng hiện giờ của Lục Thanh, lúc này mới mười lăm ngày, chẳng lẽ hắn đã ngưng kết Kiếm Hồn thành công? Mà thành công sao lại kinh thế hãi tục như vậy?

Cho dù là Tử Dương Kiếm Hoàng trong lòng cũng bán tín bán nghi. Chẳng lẽ hắn tu luyện cũng không cần cố gắng sao?

Trong lòng nghĩ, ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng vẫn gắt gao dựa nhìn thẳng đến Lôi Long bốc lên kia. Theo hai con Lôi Long truy đuổi Lôi cầu càng lên càng cao, một cỗ khí tức hoang dã vô cùng nồng đậm lan tràn ra. Khí Hoang dã này tinh thuần vô cùng, cho dù là Kim Dương Thần Điều, trong mắt cũng để lộ ra thần sắc hâm mộ.

Lục phủ, bên trong căn phòng Hắc Thiết.

Cả người Lục Thanh để lộ ra một tầng tia khí màu xanh nhè nhẹ. Bên trong tầng tia khí thậm chí còn bí mật mang theo từng sợi tới màu vàng kim. Vô tận tia khí tụ tập, ở chung quanh hư không mười trượng, một mảnh chân không dập nát không còn. Mà Lục Thanh lặng lẽ đứng ở bên trong mảnh chân không dập nát, lực vận vạo của chân không đến một góc áo của hắn cũng không làm nhúc nhích được.

Cảm ứng Lôi kiếp trên đỉnh đầu, khóe miệng Lục Thanh hiện ra một nụ cười nhẹ. Hắn hiện tại cũng không muốn cùng với Lôi kiếp lãng phí thời gian.

Cước bộ hướng về phía trước một bước, ngay sau đó, thân hình Lục Thanh liền biến mất, ở tại chỗ để lại một tiếng kiếm ngâm thê lương ngân ngui.

Trên hư không năm trăm trượng, tại chỗ hai đầu Lôi Long truy đuổi Lôi cầu trống rỗng hiện ra thân hình của Lục Thanh.

“Lục Thanh!” Trong mắt Huyền Thanh đầy vẻ kinh hãi. Lôi cầu kia, thế nhưng mà do Thiên Lôi của Lôi kiếp ngưng tụ mà thành, lực lượng đủ để chấn động không gian, sinh ra không gian sóng gợn. Mà giờ phút này, Lục Thanh cứ như vậy đứng ở bên cạnh như không có gì.

Ánh mắt như điện, Lục Thanh đứng ở bên cạnh Lôi cầu, hai mắt nổi lên thần mang màu tím trắng. Ánh mắt đó giống như xuyên qua không gian, đảo qua bên ngoài trần Triều Dương. Theo ánh mắt đảo qua, cùng với đó là một cỗ tia khí bề ngề tung hoành khó thể ngôn dụ. Mỗi một kiếm giả cảm nhận được ánh mắt này, đều cảm thấy Kiếm Chủng của chính mình run rẩy kịch liệt. Cho dù là Lạc Thiên Phong, kể cả chưa bị thương, cảm nhận được ánh mắt này, cũng là tâm thần lay động.

Bất quá trong mắt hắn cũng lộ ra mừng rỡ vô cùng.

“Tốt! Tốt! Tốt!” Lạc Thiên Phong cất tiếng cười to, lập tức nhìn về phía khuôn mặt Tần Vô Song có chút tái nhợt nói: “Tần Vô Song, ngươi chờ chịu chết đi!”

“Sư thúc! Kia hai người. ”

“Hai người!” trong mắt Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng lộ ra thần quang kinh người: “Hai cái vô liêm sỉ!”

Ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng lộ ra vẻ châm chọc nói: “Tần Khổ, ngươi không cầu thực lực bản thân tăng lên, ngược lại sử dụng thủ đoạn dè tiện. Người cho là Tử Hà tông chúng ta không thể tưởng tượng ra được sao?”

“Ngươi. . .!” Ánh mắt Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng biến ảo không chừng, nhưng cuối cùng vẫn là thở dài một hơi. Hiện giờ đã lập ra Kiếm Thần thế ước, muốn đổi ý nhất định sẽ bị Kiếm Thần điện truy cứu. Đặc biệt là lấy uy nghiêm của Kiếm Thần mà lập lời thề, không thể xúc phạm được. Nếu không Kiếm Thần điện tuyệt đối không nói nhiều vô nghĩa, tông môn cũng sẽ gặp phải tai ương ngập đầu

“Sư thúc!” Tần Vô Song trầm giọng nói.

Nhìn thấy ánh mắt Tần Vô Song dần khôi phục trấn định, ánh mắt Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng có chút dấy dụa, nhưng chung quy vẫn không nói cái gì nữa.

Lại nhìn tới Lục Thanh. Sau khi quét mắt nhìn một vòng, Lôi cầu sau lưng hắn chợt nổi lên, ở trên không trung hóa thành một thanh cự kiếm thông thiên cao đến hai trăm trượng. Hai con Lôi Long trong nháy mắt quần quanh cự kiếm, trong giây lát, Thiên Đạo lực trong phạm vi mười dặm mãnh liệt tụ tập lại.

Hai đầu Lôi Long ngửa mặt lên trời rống to, một cỗ Phong Lôi Kiếm Ý mang theo đại thế đồ sộ, cùng với chính khí bàng bạc bốc lên. Trong giây lát, bên cạnh thanh cự kiếm xuất hiện một hư ảnh cự kiếm ba trăm tượng màu tím trắng. Hư ảnh này ngưng đọng như thực chất, chung quanh còn bao vây lấy một tầng tia khí màu xanh xem lẫn màu vàng du dương. Thiên Đạo uy phô thiên cái địa khuếch tán ra chung quanh.

“Thiên Đạo lực, Kiếm Tông tiểu thiên vị đỉnh phong!” Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Đây là kiếm thức gì, thế nhưng có được uy thế như vậy?” Tầm Thiên Kính có chút không thể tin được nói: “Trong Tử Tiêu Phong Lôi kiếm không có kiếm thức như vậy. ”

Hơi hơi ngẩn ra, Minh Tịch Nguyệt tựa hồ như nghĩ tới cái gì, lập tức mở miệng nói: “Thức thứ hai mươi của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm!”

“Thức thứ hai mươi của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm? Đây là. . . ?” Trên mặt Tầm Thiên Kính ửng hồng lấm bầm.

“Cùng năm đó Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư vượt qua!” Huyền Minh tiếp lời nói.

“Hay!” Tử Dương Kiếm Hoàng hiểu rõ pháp tắc, đối với thanh cự kiếm thông thiên Lục Thanh ngưng tụ ra lúc này cũng tán thưởng không thôi. Một kiếm này dĩ nhiên bất chước nhân kiếm hợp nhất mà thi triển ra kiếm thức, tuy rằng chỉ là giống, nhưng mà thêm cảnh giới kiếm xuất pháp tùy của Kiếm Tông, cũng

bày ra uy lực kinh người. Một kiếm này, chỉ thuần túy là uy lực đã đủ để Kiếm Tông trung thiên vị phải nhường bộ lui binh, chỉ có Kiếm Tông đại thiên vị mới có thể thông dong đón đỡ.

Trong trấn, ngoài trấn, lúc này ánh của tất cả mọi người đều tụ tập lên chín tầng trời. Đại thể do phần đông kiếm giả tụ tập không chút ảnh hưởng với Lục Thanh. Ở chung quanh Lục Thanh, khí thể vô hình vừa tới lập tức tự động tách sang hai bên.

Không có chút do dự, chuôi thông thiên cự kiếm mang theo tiếng kiếm ngâm kinh thiên hướng thẳng lên chín tầng trời đêm tối. Ở chung quanh mũi kiếm, không gian sóng gợn duỗi dần khuếch tán, mau chóng hóa thành không gian sóng cồn mãnh liệt. Thiên Đạo uy lan tràn, khí thể đó, tựa như muốn đem cả bầu trời phá vỡ.

Lôi Vân bao phủ phạm vi vài dặm trên bầu trời tựa như cảm nhận được nguy cơ, bắt quá đạo Thiên Lôi thứ hai còn chưa kịp đánh xuống, thông thiên cự kiếm đã đâm vào giữa Lôi Vân.

Hai đầu Lôi Long đồng thời rít gào. Tại sâu trong Lôi Vân, thân hình Lục Thanh hiển hóa đi ra. Toàn lực vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thần kinh, hơn nữa Lục Thanh có được Phong Lôi Kiếm Khí có thuộc tính Thiên Lôi dẫn đường, Thiên Lôi trong Lôi Vân còn chưa kịp nổi lên, liền biến thành Lôi kiếp lực tinh thuần, bị Lục Thanh hấp thu vào trong cơ thể. Kiếm Thể cấp Thanh Phàm tăng thứ bảy theo Lôi kiếp lực rèn luyện, nhất thời lại tăng lên.

Cùng lúc đó, bên trong Kiếm Chung lại nhảy ra một đạo Lôi kiếp lực màu tím đen. Lôi kiếp lực của Lôi Vân gặp phải Lôi kiếp lực màu tím đen đó, liền giống như trăm sông đổ về một biển nhanh chóng vọt tới, theo Lôi kiếp lực màu tím đen ước thúc mà rèn luyện Kiếm Thể cấp Thanh Phàm cho Lục Thanh.

Hơn mười lần hô hấp sau, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, từ bên trong Lôi kiếp khủng bố, thế nhưng lại có vô số tia khí tê toái mở ra. Hai đại Kiếm Hoàng ẩn ẩn cảm thấy, lực lượng của Lôi kiếp này theo cự kiếm của Lục Thanh đâm vào, bắt đầu không ngừng suy nhược. Bất quá dù sao bọn họ cũng không phải người độ kiếp, ý chí của Thiên Đạo che chắn, bọn họ còn không thể đột phá, mạnh mẽ tra xét.

Từng luồng sáng màu tím trắng chớp động, một tiếng kiếm ngâm thê lương vang lên, thân hình Lục Thanh chợt lóe lên, vài dặm khoảng cách trong nháy mắt vượt qua, đi tới trước mặt đám người Tử Dương Kiếm Hoàng,

Tốc độ thật nhanh!

Đến Lạc Thiên Phong cũng cảm thấy chấn động trong lòng. Tốc độ như vậy, cho dù hấn dùng toàn lực cũng chỉ có thể bằng được một nửa, mà hấn đã là Kiếm Tông trung thiên vị.

Lục Thanh vừa hiện thân, đại thể bằng bạc của Tử Hà tông nhanh chóng bốc lên, chỉ trong giây lát, đã tăng đến độ cao khiến kẻ khác kinh hãi.

“Quả nhiên là trời giúp Tử Hà tông ta. Lục Thanh, người cùng tông chủ Tần Vô Song của Thanh Ngọc tông đánh một trận, bất luận sinh tử. Tử Hà tông ta liền để bọn họ rời đi, Kiếm Thần thế ước đã lập, người có đồng ý đánh một trận không?” Ngôn ngữ của Tử Dương Kiếm Hoàng bí mật mang theo cả đại thể của Tử Hà tông. Lời vừa thốt ra, nhất thời trên bầu trời vang lên tiếng sấm cuộn cuộn.

Trong mắt Lục Thanh hiện lên hai luồng thần quang màu tím trắng, tựa hồ muốn xuyên thấu qua Tần Vô Song, con người của Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng chợt co rụt lại.

“Ngày nào đó, là người!” Lục Thanh nhàn nhạt liếc mắt nhìn Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng một cái. Tuy rằng Lục Thanh chỉ là Kiếm Tông tiểu thiên vị, nhưng một cái liếc mắt này cũng khiến cho Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng sinh ra cảm giác bị nhìn thấu.

Thần thông Kiếm Nhân thật sắc bén!

“Tiếp một kiếm của ta, không chết liền tha cho người!” Ánh mắt chuyển tới Tần Vô Song, Lục Thanh lạnh nhạt nói. Trong ngôn ngữ không có biểu lộ tình tự ba động gì.

Trên mặt dâng lên nhất mạt ửng hồng, Tần Vô Song lạnh giọng nói: “Tiểu bối, khẩu khí thật lớn!”

“Ồn ào!” Lục Thanh bước lên một bước, tiếng kiếm ngâm thê lương lại vang lên. Tiếp theo, trong ánh mắt kinh hãi của Tần Vô Song, thân hình của Lục Thanh trong nháy mắt đã xuất hiện cách hăm hai trượng. Quyền phải trực tiếp đánh ra, giống như một đường kiếm cơ bản, không có chút nào hoa lệ. Trên nắm tay phải của Lục Thanh vang lên tiếng rít thê lương như tiếng kiếm ngâm. Giờ khắc này mọi người đều cảm thấy, nắm tay của Lục Thanh ở trước mắt biến ảo lên, duỗi dần kéo dài ra thành một thanh Thần Kiếm sắc bén.

446. Chương 205: Hộ Tông Trưởng Lão

Vô tân tia khí sắc bén từ quyền phải của Lục Thanh bộc phát ra. Lấy cánh tay làm chuỗi kiếm, ở trước mặt kéo dài ra một thanh trường kiếm sắc bén do tia khí ngưng tụ mà thành, bay thẳng đến trước ngực Tần Vô Song đâm tới. Thậm chí đến một tia Thiên Đạo lực cũng không có điều động, nhưng mà một quyền như kiếm của Lục Thanh vẫn khiến Tần Vô Song cảm nhận được tử vong uy hiếp.

“Tiểu bối làm càn!” Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng giận quát một tiếng, cánh tay lập tức vung lên. Ở giữa Lục Thanh cùng Tần Vô Song lập tức xuất hiện một quang sáng pháp tắc mệnh môn, nhang chóng kéo dài ra thành hào quanh màu xanh trắng.

“Điểm ấy pháp tắc, không đủ!”

Ánh mắt ngưng lại, ngay sau đó, cánh tay phải của Lục Thanh lập tức bành trướng lên một vòng. Tia khí trên lưỡi kiếm kéo dài ra từ quyền phải nguyên bản có màu xanh, chợt xuất hiện từng tia khí xen lẫn màu vàng kim mỏng như sợi tơ. Lập tức ở trước quyền phải của Lục Thanh chợt phá ra một đạo không gian sóng cồn.

Phốc

Trong nháy mắt quang sáng pháp tắc ở trước quyền phải của Lục Thanh thoát phá.

“Tiểu bối muốn chết!” Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng hai mắt trợn trừng, trên ngón tay lập tức hiện lên thần quang màu xanh trắng chói mắt, Vĩnh Sinh pháp tắc khủng bố lập tức ngưng tụ lại.

“Tần Khổ, ngươi muốn làm trái với Kiếm Thần thệ ước!” Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng quát.

Khí thế nhất thời bị kiềm hãm, pháp tắc trên tay Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng nhất thời bị ức chế lại. Trái với Kiếm Thần thệ ước, Thanh Ngọc tông hấn không xa liền bị diệt.

Mà Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng vừa chần chờ, quyền phải của Lục Thanh mang theo không gian sóng cồn khủng bố đi tới trước mặt Tần Vô Song.

Tại trước không gian sóng cồn, không gian xung quanh nhất thời động lại đem Tần Vô Song giam cầm tại chỗ.

Rốt cuộc cũng là đứng đầu một tông, đối mặt với một kiếm mạnh mẽ của Lục Thanh, Tần Vô Song vẫn hét lớn một tiếng: “Sư thúc, lui!”

Lập tức cả người Tần Vô Song như bành trướng thêm một vòng, Trường Sinh Kiếm Cương màu xanh trắng lập tức bạo phát ra.

Biến sắc, kiếm giả của hai bên lập tức bay ngược lại.

“Lục Thanh. Lui!” Tử Dương Kiếm Hoàng hướng tới Lục Thanh gấp giọng quát.

Trong mắt lóe lên tinh quang, từ chỗ mi tâm của Lục Thanh, một đạo Thức Kiếm màu vàng lợt mang theo Thiên Đạo uy trong nháy mắt đâm vào trong thức hải của Tần Vô Song.

Hồn thức có thể so với Kiếm Tông đại thiên vị hoàn toàn buông ra, một đạo Thức Kiếm công kích này có thể nói là rất khủng bố. Trường Sinh Kiếm Cương quanh người Tần Vô Song nhất thời kiềm hãm. Nháy mắt thủ cấp của Tần Vô Song mang theo ánh mắt kinh ngạc mà lập tức tan vỡ.

Chỉ trong một khắc không gian sóng cồn đã hoàn toàn chôn vùi Tần Vô Song. Lăng không bước ra một bước, theo một tiếng kiếm ngâm thê lương vang lên, thân hình của Lục Thanh đã xuất hiện ở ngoài trăm trượng.

“Tông chủ!”

Thanh Ngọc tam lão bi thiết kêu lên một tiếng, phía sau, hai mươi tên Kiếm Chủ còn lại cũng lộ ra vẻ bi thương.

“Vô Song!” Ánh mắt Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng có chút đại ra, yên lặng nhìn mảnh hư không đang dần khôi phục tĩnh lặng, nơi đó, đã không còn gì lưu lại.

Khung bố dao động pháp tắc từ trên người Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng dâng lên.

“Sư thúc!” Thanh Ngọc tam lão đồng thanh quát.

Pháp tắc dao động pháp phòng mấy lần, cuối cùng vẫn bị Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng cố gắng đè ép xuống. Trên người Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng lúc này đã không còn khí thế gì phát ra, chỉ còn lại vẻ tiêu điều năm tháng.

“Được làm vua thua làm giặc, không cần nhiều lời, trở về!” Giống như phải dùng khí lực toàn thân để nói ra những lời này, Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, cuối cùng thở dài một hơi nói: “Thanh Ngọc tông, bắt đầu từ hôm nay sẽ không bao giờ đối địch với Tử Hà tông!”

Nói xong, thân hình Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng lăng không bay lên, hóa thành một đạo kiếm quang ầm ầm bay đi, thậm chí đến tiếng kiếm rít cũng hoàn toàn thu liễm vào, rất nhanh đã tới cuối chân trời.

Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng vừa ly khai, Thanh Ngọc tam lão cũng không có biện pháp, ba mươi người không rên một tiếng, hướng tới chỗ hư không Tần Vô Song thi một lễ, rồi theo sát Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng mà bay đi.

Ở giữa trấn Triều Dương, nhìn thân ảnh Lục Thanh sừng sững trên hư không, Kim Dương Thần Điều há miệng nói: “Tiểu gia hảo này, thế nhưng trưởng thành tới như vậy rồi!”

Lập tức nó rút nhỏ lại thân hình, quay đầu nhìn Lục Thanh vài lần, dùng thanh âm mà chỉ nó mới nghe thấy lẩm bẩm: “Rốt cuộc cũng là huyết mạch một nhà!”

“Sư tổ mẫu!” Hoàng Linh Nhi vẫn nắm chặt bàn tay Nhan Như Ngọc, trên mặt đầy vẻ kích động.

“Thanh nhi!” Nhan Như Ngọc thì thào một tiếng, trong mắt lại trào ra mấy giọt lệ trong suốt.

“Đây là cảnh giới Kiếm Tông!” Bốn người Niếp Thanh Thiên thì thào nói, trong mắt hiện lên quang mang nóng bỏng. Ở trên người bọn họ, cũng nổi lên chiến ý bàng bạc.

Trong trấn, ngoài trấn, vô luận là đệ tử nội tông đến từ đời thứ mười lăm, mười sáu, tất cả các thế lực, giờ phút này ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh đều trở lên kính sợ.

Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, dĩ nhiên là đứng ở đỉnh của tông môn, hướng chi lại là cảnh giới Kiếm Tông. Đây là chính miệng Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng nói ra, là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn thứ nhất của đời thứ mười sáu, mà còn chưa đến hai mươi tuổi.

Lục gia, gia tộc chủ kiếm đệ nhất của Tử Hà tông, tại đây trong một khắc liên chân chính đứng ở đỉnh của Tử Hà tông. Từ lúc lập tông được một nghìn sáu trăm năm, một gia tộc mà có hai Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, căn bản là các gia tộc khác khó có thể tưởng tượng. Tuy rằng Lục gia vẫn không công khai thừa nhận Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư, nhưng quan hệ huyết mạch là vẫn có khẩu chứng. Hơn nữa đối với thành tựu tương lai của Lục Thanh, không ai có thể khẳng định, qua tiếp mười năm, hẳn lại có thực lực như thế nào.

Phía trước, chỉ là một kiếm liên giết chết tông chủ Thanh Ngọc tông Tần Vô Song muốn tự bạo. Thực lực cường hãn như vậy, sợ là đã vượt qua Lạc Thiên Phong. Ít nhất phía trước, Lạc Thiên Phong đối mặt với Kiếm Trận của Thanh Ngọc tam lão đã bị rơi vào hạ phong.

Bên ngoài trấn Triều Dương, trong hư không.

“Đệ tử bá kiến sư tổ!” Dem tia khí cả người thu liễm, Lục Thanh xoay người hướng tới Tử Dương Kiếm Hoàng khom mình hành lễ.

“Tốt!” Tử Dương Kiếm Hoàng hít sâu một hơi, lớn tiếng nói.

Tiếng nói vừa dứt, nguyên bản đại thể của tông môn từ lúc Lục Thanh phá Lôi kiếp không ngừng bốc lên, trong nháy mắt liền đạt tới đỉnh.

Trên bầu trời của Tử Hà tông, tại trong một khắc trống rỗng xuất hiện vô tận tia khí màu xanh. Bên trong tia khí màu xanh bắt đầu ần ần lộ ra màu vàng kim thâm thúy. Uy nghiêm vô tận phô tán mở ra, trong nháy mắt bao phủ cả phạm vi tông vực nghìn dặm.

“Đã trở lại!” Ánh mắt Lạc Thiên Phong vừa động, từ phương hướng Linh Thú Sơn Mạch, xuất hiện hai mươi sáu đạo kiếm quang bắn nhanh tới.

Một lát sau, hai mươi sáu Kiếm Chủ chuẩn đại sư dừng lại trước mặt một người.

Cơ hồ là đồng thời, ánh mắt của hai mươi sáu người dừng lại trên người Lục Thanh.

Sâu không lường được!

Trong này, có ba gã Kiếm Chủ có đeo Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, khí tức toàn thân viên dung tự nhiên, ẩn hiện tiên thiên chi khí, cũng là ba gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn. Lúc này ba người nhìn về phía Lục Thanh, trong ánh mắt có chút phức tạp. Tuổi trẻ như thế, mà đã có được tu vi viên siêu bọn họ. Cảnh giới Kiếm Hồn, tại một khắc nhìn thấy Lục Thanh, bọn họ đã biết, Lục Thanh đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn.

“Các người cư nhiên không có ai bị thương?” Ánh mắt Lạc Thiên Phong có chút quái dị.

Bên cạnh, ba người Minh Tịch Nguyệt đồng dạng lộ ra thần sắc nghi hoặc. Bọn họ cho tới bây giờ còn chưa biết hai mươi sáu người này đã đi làm gì.

“Là tông chủ của Phù Vân tông Hàn Kiến Tâm cùng Phù Vân tam kiếm!” Một trong ba gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn mở miệng nói.

“Hàn Kiến Tâm!” Ánh mắt Lạc Thiên Phong ngưng lại, rồi lập tức khẽ cười một tiếng: “Quả nhiên!”

Mà lúc này, ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Lục Thanh cơ hồ đồng thời chuyển tới phương xa.

“Lạc tông chủ chê cười, tham kiến Tử Dương Kiếm Hoàng!” Từ xa xa, tiếng Hàn Kiến Tâm sang sang cười truyền đến, cùng với đó là bốn đạo kiếm quang bay tới.

“Lục Đại Sư!” Hàn Kiến Tâm chần chờ nói. Ánh mắt của hắn trước tiên rơi trên người Lục Thanh, lúc này hắn phát hiện, hắn cư nhiên nhìn không ra tu vi của Lục Thanh. Đối phương không có thi triển phương pháp ẩn nấp, nhưng hắn nhìn tới, chỉ là đại dương mệnh mỏng, sâu không thấy đáy.

Đạm cười một tiếng, Lạc Thiên Phong mở miệng nói: “Khi Lục Thanh còn chưa ngưng kết Kiếm Hồn, cảnh giới đã đạt tới Kiếm Tông, hiện giờ chính là nước chảy thành sông mà thôi. ”

“Nước chảy thành sông!” Hàn Kiến Tâm nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, lập tức cảm thán nói: “Tu vi của Lục Đại Sư dĩ nhiên vượt qua xa ta, tuổi như thế, Hàn mỗ thực sự khâm phục không thôi!”

Trong lời nói của Hàn Kiến Tâm đầy cảm khái, đồng thời Lục Thanh cũng nghe ra bi ý nhàn nhạt. Đáng tiếc mấy người Ninh Hoàn Chân đã ngã xuống trong Ngũ Hành Kiếm Mộ.

Nghĩ lại thì lúc trước hắn cùng Ninh hoàn Chân coi như là có vài phần giao tình. Lục Thanh lập tức khiêm tốn nói: “Hàn đại sư quá khen, Lục mỗ quý không dám nhận. ”

Đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn, bồi phạt dưới thực lực tuyệt cường càng thêm lạnh nhạt. Nhưng đối với lời nói của Lục Thanh, Hàn Kiến Tâm vẫn có cảm khái. Mới vài năm trước, còn là một đệ tử Tử Hà tông trước mặt mình phải khom mình hành lễ, hiện giờ dĩ nhiên trưởng thành đến mức cả hắn cũng không theo kịp.

“Thiên Phong!” Tử Dương Kiếm Hoàng lại mở miệng nói.

Gật gật đầu hiểu ý, khí thế trên người Lạc Thiên Phong trong nháy mắt bốc lên, rất nhanh cùng đại thể của tông môn dung hợp. Trong nháy mắt, ánh sáng màu vàng kim trong tầng tia khí lại tăng vọt vài phần.

“Để tử đời thứ mười sáu Lục Thanh nghe phong!”

“Đệ tử có!” Thân hình Lục Thanh ổn trọng, bất động như núi, tự nhiên tản mát ra một cỗ uy nghiêm.

Trần sắc trịnh trọng, Lạc Thiên Phong trầm giọng nói: “Lục Thanh đệ tử đời thứ mười sáu, vì tông môn mà đối phó hiểm nguy, cứu đồng môn trong lúc nguy nan, thân là Kim Thiên sứ giả, tại Thanh Phàm điện dương tông uy, lập kì công thiên thu. Hiện phong, đệ tử nội tông đời thứ mười sáu Lục Thanh, là hộ tông trưởng lão đời thứ mười sáu, dưới trưởng lão, giữ kiểm ấn tông môn, nắm đại quyền sinh sát!”

447. Quyển 4: Con Đường Kiếm Hoàng – Chương 1: Kim Thiên Bách Chiến Bảng (thượng)

Nửa năm sau, trên dãy núi linh thú.

Năm kiếm giả trẻ tuổi đi giữa khu rừng. Những mặt trời xuyên qua những khe hở, chiếu xuống mặt đất.

Năm tên kiếm giả đều mặc quần áo màu đen. Nhìn tuổi của họ thì chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi cũng đều Trúc Cơ tự nguyên thành công, trở thành Kiếm Giả. Tư chất như vậy có lẽ cũng phải có được mức độ thượng giai.

Trong số năm tên kiếm giả có ba gã thiếu niên và hai thiếu nữ.

- Ca! Huynh nói dãy núi linh thú bây giờ tại sao lại chia thành bốn tầng? Chẳng lẽ chúng ta không thể đi vào trong tầng thứ hai? - Một thiếu nữ có đôi mắt sáng long lanh cùng với hàm răng trắng bóc. Khuôn mặt có nét tinh quái hơi nhú mày, nhìn về phía ba gã thiếu niên mà nói với một thiếu niên có khuôn mặt lạnh lùng.

Gã thiếu niên có chút yêu quý, sờ đầu thiếu nữ, nói:

- Bốn tầng trong dãy núi linh thú là do Lục sư thúc tự mình phân chia, vì để cho chúng ta rèn luyện kiếm pháp và tu vi. Tầng một chỉ có một số linh thú nhất giai mà và rất nhiều dã thú hung dữ. Nhưng tới tầng thứ hai có rất nhiều linh thú nhất giai, thậm chí có cả linh thú nhị giai. Với chúng ta có tu vi Trúc Cơ chưa được nửa năm thì bước vào tầng thứ hai cơ bản chỉ là chịu chết.

- Tầng thứ hai vừa rồi chẳng phải có mấy người đi vào hay sao? - Thiếu nữ vẫn không chịu từ bỏ, nắm lấy vạt áo của thiếu niên:

- Ca! Chúng ta đi vào xem một chút. Chúng ta có năm người, chỉ cần cẩn thận thì chắc là không có nguy hiểm. Ca nhìn bọn họ xem có thấy họ lo lắng gì không?

Thiếu nữ nói xong còn quay đầu nhìn về phía tấm bia đá của tầng thứ hai mà bĩu môi.

Hai gã thiếu niên khác và người thiếu nữ còn lại nét mặt hoàn toàn bất đắc dĩ.

Người thiếu niên kia dở khóc dở cười nhìn muội muội của mình mà cảm thấy đau đầu, nói:

- Đó là Lục sư thúc của núi Triều Dương. Đại đệ tử của lão nhân gia là Hoàng sư tỷ và ba vị sư huynh. Nghe nói tu vi của Hoàng sư tỷ bây giờ đã đạt đến Kiếm Giả đỉnh phong. Sư phụ người không nói với người hay sao? Tầng thứ hai, Hoàng sư tỷ đi vào không có vấn đề nhưng chúng ta lại không đi vào được.

- Hoàng sư tỷ? - Nghe thiếu niên nói vậy, thiếu nữ lắc đầu nghĩ ngợi rồi nói:

- Sư phụ có nói qua. Nhưng nàng là đệ tử của Lục sư thúc, chúng ta làm sao có thể so sánh. Hãy tiến vào trong đó chốc lát có được không? Mỗi lần đến đây cũng chỉ ở tầng đầu, thật là nhàm chán.

Cuối cùng, mấy người thiếu niên cũng không thể lay chuyển được người thiếu nữ đành bất đắc dĩ mà bước qua tấm bia đá có khắc hai chữ tầng hai.

Cuối dãy núi linh thú, trên đỉnh Tuyết Sơn.

Một quả cầu băng khổng lồ sừng sững ở trên đỉnh. Quả cầu băng đó có màu đen tỏa ra hơi lạnh khủng bố khiến cho không khí xung quanh cũng bị đóng băng.

Trong quả cầu, một gã thanh niên mặc áo màu xanh đang khoanh chân ngồi trong đó. Khuôn mặt người thanh niên kiên nghị, mái tóc dài xoa sau lưng. Khuôn mặt bình tĩnh, trầm ổn.

Bất chợt, người thanh niên mở hai mắt để lộ đôi con người màu trắng. Ánh mắt đó dường như xuyên qua không gian tới tận dãy núi linh thú. Trong mắt hắn dần hiện ra năm thân ảnh non nớt đang cẩn thận đi giữa khu rừng rậm.

Từ trên người thanh niên này tỏa ra những tia sáng màu vàng, linh hoạt. Những tia khí sắc bén trong nháy mắt tản ra khỏi quả cầu bằng màu đen đồng thời tạo ra những làn sóng gợn trong không gian. Những tia khí dung nhập vào trong đó khiến cho những cơn sóng gợn càng mạnh thêm, tản ra xung quanh cuốn cả những bông tuyết vào bên trong, rồi biến mất giữa trời đất.

Ngay sau đó, quả cầu bằng đang bao phủ quanh người thanh niên chợt vỡ vụn, tan vào trong lớp băng tuyết trên đỉnh núi.

- Âm Dương tương hỗ. Nhờ vào khí Huyền Âm cuối cùng cũng có thể làm cho khí Thiên Lô chí dương trong kiếm thể Thanh Phàm dung hợp được hơn một nửa. Lần này, tầng thứ bảy mới thực sự đạt tới mức cao nhất. Người thanh niên cúi đầu nhìn những tia sáng màu vàng trên cánh tay. Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, những tia sáng đó liên biến mất không còn chút dấu vết.

Lúc này, nhìn kỹ, người thanh niên chẳng khác gì người bình thường đang đứng trên đỉnh Tuyết Sơn.

Ánh mắt người đó thản nhiên nhìn rằng núi linh thú, lẩm bẩm:

- Bốn năm! Không còn tới bốn năm.

Nói xong, hắn lắc đầu một cái. Ngay lập tức, một tiếng kiếm ngân vang lên, bóng hình của người thanh niên liên biến mất, chỉ còn lại những bông tuyết đang bay lất phất hạ xuống đỉnh Tuyết Sơn.

Tầng thứ hai trong dãy núi linh thú.

Một con địa hùng nhị giai cao năm trượng, từ từ đi ra khỏi động. Tuy rằng linh thú là sủng vật của trời đất, chỉ cần hấp thu linh khí và một chút nguyên khí là có thể không cần nước uống và thức ăn. Nhưng đối với địa hùng thì một ít Hỏa Phong nhất giai có sức hấp dẫn đối với nó còn hơn cả linh dược.

Mấy cái cây bị con Địa Hùng hưng phấn dùng tay đập gãy. Trong trí nhớ của nó trước khi ngủ say thì cái tổ Hỏa Phong kia ở bên cạnh một dòng suối. Nơi đó có một loại hoa kỳ dị sinh trưởng. Tuy rằng nó không phải linh dược nhưng lại ẩn chứa rất nhiều linh khí hệ Hỏa vì vậy mà Hỏa Phong thích thu thập loại hoa này nhất. Vì vậy mà cái tổ Hỏa Phong ở trên một cái cây cổ thụ hai ngàn năm cách đó không xa. Đột ngột, con Địa Hùng dừng lại, đưa mũi ngửi ngửi. Ngay lập tức, nó cảm thấy kinh sợ. Không ngờ, có người dám thừa dịp nó đang ngủ say mà ăn cắp Hỏa Nguyên mật của nó. Tuy rằng, Hỏa Nguyên mật của Hỏa Phong cũng không phải là của nó, nhưng trong suy nghĩ của Địa Hùng thì cái gì mà nó thích thì chính là của mình.

Cách dòng suối khoảng chừng trăm trượng, năm gã kiếm giả đang bận rộn cầm một cái bình ngọc lớn, hứng lấy những giọt đang chảy từ cái tổ của Hỏa Phong xuống. Đồng thời vừa đưa tay quạt cho khói từ đồng lửa bốc lên.

- Ca! Huynh thật lợi hại. Hóa ra dùng lửa lại có thể khiến cho Hỏa Phong bị say. Thế này rất tốt. Trong quyền linh dược mà sư phụ đưa cho ta có ghi rằng, Hỏa Nguyên mật có thể sánh với Sâm vương trăm năm. Có được chỗ Hỏa Nguyên mật này, tu vi của chúng ta sẽ tăng lên nhanh chóng. - Một cô gái đứng bên cạnh, vùng thanh kiếm tứ phẩm trong tay mà kêu lên vui vẻ.

- Nhanh lên! Dùng kiếm mở rộng cái khe kia nữa ra. Đám khói này chỉ có hiệu quả một lúc. Nếu để cho đám Hỏa Phong tỉnh lại thì rất rắc rối. - Không để ý tới thiếu nữ đang kêu lên vui vẻ bên cạnh, gã thiếu niên lạnh lùng trầm giọng nói.

Phía trước, hai nam một nữ, vùng thanh kiếm trong tay.

Phía sau tổ Hỏa Phong chợt vang lên một tiếng rống. Đồng thời, uy áp khủng bố từ trên trời giáng xuống. Uy áp của linh thú nhị giai nhanh chóng đẩy lùi mấy người đang thu thập Hỏa Nguyên mật.

- Không hay! Âm thanh này là của linh thú Địa Hùng nhị giai. Chạy nhanh. Tốc độ của Địa Hùng không nhanh. Chỉ cần kéo dài khoảng cách là không việc gì.

Gã thiếu niên có sắc mặt lạnh lùng biến sắc, không nói hai lời, kéo tay thiếu nữ chạy ngược lại hướng ban đầu.

Kiểm Nguyên lực màu xanh xuất hiện dưới chân khiến cho gã thiếu niên bước đi như bay. Mỗi một bước vượt qua khoảng cách hai trượng. Y kéo tay thiếu nữ nhanh chóng chạy về phía cái bia màu trắng cách đó mấy trăm trượng. Phía sau, ba người trẻ tuổi cũng bám sát. Thậm chí họ còn không kịp cầm lấy cái bình ngọc.

Vỗ gậy nổi một cái cây quế trăm năm cuối cùng cản đường, cuối cùng thì Địa Hùng cũng nhìn thấy được năm con người mặc quần áo màu đen mà cả kinh. Đối với Địa Hùng mà nói thì từ nửa năm trước sau khi có được cái lệnh kia, nó thường xuyên thấy những con người mặc quần áo màu đen. Có điều những người đó không dám động tới nó. Chỉ có những người mặc quần áo màu xám mới có thực lực uy hiếp được nó.

Con Địa Hùng hơi tức giận gầm lên một tiếng rồi há miệng phun ra năm quả cầu được tạo bởi linh lực hệ Thổ. Chỉ năm con người mặc áo đen mà cũng dám tới đoạt thức ăn trên miệng của nó.

Năm quả cầu vừa được phun ra, bốn chân của Địa Hùng đập mạnh rồi lao về phía năm người thiếu niên khiến cho mặt đất vang lên những tiếng động ầm ầm.

Chiến đấu với con người trong nửa năm qua khiến cho Địa Hùng có được không ít thủ đoạn. Năm quả cầu linh lực hệ Thổ kia cũng là thứ đối phó tốt nhất đối với những người chỉ có thể đi lại ở tầng một.

Quả cầu linh lực hệ Thổ xé rách không khí phát ra những tiếng động vù vù lao về phía năm người thiếu niên. Tốc độ của chúng chẳng khác gì một ngôi sao băng, chỉ trong chốc lát đã tới gần lưng của năm người.

- Động thủ! - Gã thiếu niên hét lớn một tiếng, rút thanh kiếm tứ phẩm sau lưng chém mạnh một cái. Trên mũi kiếm phun ra một đạo kiếm khí màu xanh dài hai tấc.

Năm quả cầu linh lực hệ Thổ cùng bị năm người vung kiếm chém vỡ. Có điều, quả cầu linh lực của linh thú nhị giai có lực lượng rất mạnh khiến cho hồ khẩu của năm người chấn động mạnh. Tay phải của gã thiếu niên đang kéo người thiếu nữ rung mạnh, gần như không cầm nổi thanh kiếm.

Trong nháy mắt, con Địa Hùng đã tới cách năm người khoảng mười trượng.

Con Địa Hùng rống lên một tiếng hưng phấn. Nó giơ hai cái chân trước, bắn ra năm đạo linh khí dài khoảng một thước, bao phủ cả năm người.

Hơi thở của linh thú nhị giai khóa chặt lấy bọn họ. Sau khi tiếp năm đạo linh khí, hồ khẩu của cả năm người đều rách tả tơi, máu tươi bắn tung tóe.

- Ca! Thực xin lỗi. - Hai mắt của thiếu nữ đỏ bừng nhìn đôi chân của con Địa Hùng đang tỏa ra ánh sáng màu vàng từ trên cao giáng xuống rồi mở miệng nói với thiếu niên bên cạnh.

- Nói bậy! Ca không trách người.

Nhìn hai đôi tay gấu phát ra tiếng gió rít lao xuống, năm người vừa mới Trúc Cơ với chút Kiểm Nguyên mỏng manh đã không còn chút nào, chỉ biết trơ mắt nhìn đôi tay gấu đập xuống đầu.

“Hóa ra tầng hai khủng bố như vậy. ”

Cả năm người cùng nhắm mắt. Đó là suy nghĩ duy nhất lúc này trong đầu cả năm người.

Một lúc lâu sau, cả năm người đang nhắm mắt vẫn không hề cảm thấy đau đớn mà ngạc nhiên. Ngay sau đó, người thiếu nữ mở mắt ra đầu tiên.

- Ca! Người xem.

Nghe thấy âm thanh đó, bốn người khác cũng đồng thời mở mắt.

- Sao có thể như vậy? - Bốn người thiếu niên cùng hô lên một tiếng kinh ngạc.

Trước mặt bọn họ, con Địa Hùng nhị giai uy phong chẳng khác gì một con gà nhúng nước, đang co mình nằm trên mặt đất mà run cầm cập. Hai đôi tay của nó ôm chặt lấy đầu, bịt kín mắt như nhìn thấy sự việc gì đó đáng sợ.

Ánh mắt của năm người nhìn quanh thì thấy cách Địa Hùng mấy trượng có một bóng người mặc quần áo màu xanh đang quay lưng về phía họ. Người đó cứ vậy lẳng lẳng đứng im, nhìn như một ngọn núi lớn.

Từ bóng người màu xanh đó, gã thiếu niên không hề cảm nhận được một chút hơi thở, dường như ở đó chỉ có trời đất mênh mông còn bóng người kia không tồn tại.

- Người là. .. - Lúc này, người thiếu niên mất đi sự lạnh lùng trước đó mà mở miệng một cách cẩn thận.
- Tại sao lại buông xuôi? - Lúc này, bóng người kia chợt mở miệng. Từ âm thanh của người đó, bọn họ có thể đoán được cũng chỉ hơn họ vài tuổi, vẫn là một người thanh niên.

“Tại sao lại buông xuôi?”

Âm thanh đó bình thản giống như một tiếng chuông, vang vọng trong lòng năm người.

Gã thiếu niên cười khổ một tiếng rồi mở miệng nói:

- Vừa rồi không còn hy vọng.
- Nghe gã thiếu niên nói vậy, bốn người còn lại cũng gật đầu. Chẳng biết tại sao, khi bọn họ nhìn bóng người đó, Kiếm Nguyên mới sinh trong kinh mạch phải run rẩy.
- Không còn hy vọng sao? - Bóng người đó nói một cách lạnh nhạt:
- Vì vậy mà các người đã lựa chọn buông xuôi?
- Buông xuôi? - Gã thiếu niên thì thào một tiếng như hiểu được điều gì đó:
- Vị sư huynh này! Người là. ..
- Nhớ kỹ! Chỉ có vĩnh viễn không buông xuôi thì hy vọng mới có thể còn. Nếu không chẳng còn có một chút hy vọng. - Bóng người kia nói một cách lạnh nhạt:
- Người có thể đi rồi.

Năm người kia có chút kinh ngạc. “Cái gì đi?”

Nhưng ngay sau đó, bọn họ liền thấy con Địa Hùng đang nằm trên mặt đất chợt như hồi phục sức sống. Thân thể khổng lồ của nó nhảy dựng lên, xoay người phủ phục trước bóng người kia, kêu lên hai tiếng rồi nhanh chóng chui vào trong rừng. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mọi thứ lại trở nên yên tĩnh.

Năm người thiếu niên mở to mắt ra mà nhìn khi thấy con Địa Hùng lại sợ hãi người đó đến vậy. Bọn họ có thể nhận ra rằng con Địa Hùng đó hết sức sợ hãi. Trong nháy mắt khi nó nhảy lên, bọn họ thấy trong mắt nó một sự kính sợ và cung kính.

Linh thú cho dù với chủ nhân cũng không có nét mặt như vậy. Trừ khi là linh thú mạnh hơn so với chúng thì mới có được điều đó.

Nhưng cho tới khi năm người quay lại nhìn thì chỉ nghe thấy bên tai có tiếng kiếm ngân vang lên.

Sau đó, trên đỉnh Tuyết Sơn.

Người thanh niên lại một lần nữa xuất hiện. Phía sau lưng hắn có năm người cung kính cúi đầu.

- Kim Thiên Bách Chiến bồng. - Người thanh niên thì thào một tiếng. Nhưng tiếng thì thào đó lại khiến cho trong không trung như đang chấn động.

448. Chương 2: Kim Thiên Bách Chiến Bồng (hạ)

Trước đại diện Tử Hà, Lạc Thiên Phong cung kính thi lễ với hai người vừa mới hạ xuống:

- Lạc Thiên phong bái kiến hai vị điện chủ.

Vào lúc này, đứng trước mặt năm người Lạc Thiên Phong là một lão già và một người trung niên. Hai người mặc một bộ trang phục mà vàng kim. Chính là đại điện chủ và nhị điện chủ của Kiếm Thần chủ điện trong giới Thanh Phàm.

Tông môn cấp Thanh Phàm tiến cấp mà có hai điện chủ đến. Đặc biệt trong đó còn có cả đại điện chủ thì đúng là vinh hạnh đặc biệt. Điều đó khiến cho năm người Lạc Thiên Phong vừa ngạc nhiên vừa vô cùng vui mừng.

- Đại thể của quý tông đã thành. Mấy ngàn năm qua, những tông môn cấp Thanh Phàm tiến cấp có thể ngừng tụ đại thể đến mức thể này thì Tử Hà tông của các người đứng vị trí đầu tiên.

- Đại điện chủ khen nhầm rồi. - Lạc Thiên Phong cười nói. Bốn người Huyền Thanh đứng bên cạnh cũng mỉm cười. Được đại điện chủ giới Thanh Phàm khen ngợi, thì khi đến thế giới Kim tiên cũng được nhiều tông môn cấp Kim Tiên coi trọng.

- Lạc tông chủ! Không biết Lục tiểu hữu đang ở đâu?

“Lục tiểu hữu?”

Năm người Lạc Thiên Phong đều cảm thán. Tuy rằng trước đó, từ sự miêu tả của Dịch Nhược Vũ cũng đã biết thái độ của mấy vị điện chủ đối với Lục Thanh, nhưng bây giờ tận tai mình nghe được vẫn khiến cho năm người chấn động. Có điều, qua lời nói cũng không hề có ác ý, ngược lại còn có ý tốt.

Nghĩ tới đây, Lạc Thiên Phong liền nói ngay:

- Hai vị điện chủ tới đại điện nghỉ một chút. Lạc mỗ sẽ phái đồ đệ của Lục trưởng lão đi tìm. Chắc chắn với tốc độ của Lục trưởng lão sẽ nhanh chóng về tới đây.

Lão già gật đầu, nói:

- Lục tiểu hữu thu đồ đệ?

Ánh mắt Lạc Thiên Phong có chút quái dị nhưng vẫn mở miệng nói:

- Thiên tư của Lục trưởng lão rất cao nên thu đồ đệ hơi sớm.

Hiểu ra, lão già bật cười, nói:

- Không có cách nào.

Một lát sau, trong đại điện Tử Hà.

Lão già lấy một thanh tiểu kiếm trong suốt màu vàng đối lấy thanh Kim Tiên phó lệnh trong tay Lạc Thiên Phong. Trong nháy mắt, khi thanh kiếm nằm vào tay, Lạc Thiên Phong chỉ cảm thấy toàn thân chấn động. Đồng thời, bốn người, Huyền Thanh cũng ngẩng đầu lên.

Trong phút chốc, từ trung tâm của Tử Hà phong những tia sáng màu vàng chiếu rọi chín tầng trời, bao phủ toàn bộ Tử Hà tông vào bên trong. Từ xa nhìn lại, Tử Hà tông giống như chìm trong ánh sáng màu vàng, tỏa ra hơi thở thần thánh. Những tia sáng tỏa ra ngàn dặm khiến cho đại thể của tông môn bốc lên cao.

- Tử Hà tông.

Trên ngọn núi cao nhất của Thanh Ngọc tông, Vĩnh Sanh Kiếm Hoàng đứng yên trước đại điện. Đã nửa năm trôi qua, râu tóc của Vĩnh Sanh Kiếm Hoàng cũng bạc hơn nữa. Phía sau lưng, Thanh Ngọc tam lão cũng không giấu được sự mệt mỏi.

- Thế nào?

- Muốn hồi phục lại như cũ nếu không mất ba trăm năm thì sợ là không được.

- Ba trăm năm? - Vĩnh Sanh Kiếm Hoàng ngẩng đầu lên nhìn trời, hét lớn:

- Ba trăm năm.

Núi Tử Hà, trong đại điện. ..

Lạc Thiên Phong cung kính, thi lễ với đại điện chủ, nói:

- Đa tạ đại điện chủ.
- Không có gì. - Lão già khoát tay, nói:
- Tử Dương Kiếm Hoàng! Nếu đã đến thì xuất hiện đi.
- Đại điện chủ tinh thâm pháp tắc, lão phu cảm thấy không bằng.

Khoảng không gian trước mặt mọi người chợt xuất hiện một ngọn Tử Dương chân hỏa rồi sau đó, Tử Dương Kiếm Hoàng xuất hiện.

- Tử Dương Kiếm Hoàng quá khách khí. - Lần đầu tiên, lão già nở nụ cười như đối với một vị cường giả ngang hàng với mình.

Một tiếng kiếm ngân ngân ngui vang lên.

Lão già và Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn nhau cùng cất tiếng cười ha hả.

- Lục trưởng lão! Mời vào. - Lạc Thiên Phong mở miệng nói. Bây giờ, đối với Lục Thanh, năm người Lạc Thiên Phong đều không nói gì tới bối phận hay quan hệ, tất cả đều nói chuyện một cách ngang hàng. Đặc biệt là Minh Tinh Nguyệt. Từ sau khi Lục Thanh một kiếm chém chết Tần Vô Song cho tới bây giờ, bà ta không nói một lời nào về chuyện thu đồ đệ với hắn nữa.

Có điều, tư chất của Hoàng Linh Nhi đúng là cực cao. Chưa tới mười sáu tuổi đã đạt tới cảnh giới Kiếm Giả đỉnh phong. Thực lực nâng cao như vậy, cho dù là Lạc Tâm Vũ cũng không kém nhiều lắm.

Tiếp theo, cánh cửa đại điện Tử Hà từ từ mở ra. Lục Thanh mặc một bộ quần áo màu xanh thông dong bước vào. Ánh mắt hắn nhìn năm người Lạc Thiên Phong và mấy vị Kiếm Hoàng có một sự trấn định không thể nói ra được bằng lời.

- Lục tiểu hữu! Đã lâu không gặp. - Lão già nở nụ cười.
- Bái kiến đại điện chủ, nhị điện chủ. - Lục Thanh khom người hành lễ. Bây giờ, hắn đã thực sự trở thành đại sư cảnh giới Kiếm Hồn nên mặc dù thực lực của Kiếm Hoàng vẫn vượt qua hắn rất nhiều nhưng cũng không còn cách nhiều lắm. Vì vậy mà Lục Thanh cũng chỉ dùng một chút lễ với thân phận điện chủ Kiếm Thần điện mà thôi.

Vào lúc này, Tử Dương Kiếm Hoàng nghe thấy cách gọi của lão già, hơi ngẩn người rồi chợt hiểu ra.

- Không ngờ, mới có nửa năm mà tu vi của Lục tiểu hữu đã nhảy vọt như vậy. Về sau, Hàn mỗ sẽ phải gọi Lục tiểu hữu là Lục đại sư thì mới đúng.
- Đại điện chủ nói như vậy, Lục Thanh không dám nhận. - Lục Thanh cũng mỉm cười, nói. Mặc dù hai người chỉ nói có mấy câu nhưng chẳng khác gì bằng hữu lâu ngày mới gặp nhau.
- Lúc trước, hai người chúng ta có chuyện nên mới đến chậm, để cho quý tông phải đợi hơn một tháng. - Lão già lại mở miệng nói.
- Đại điện chủ quá khách khí. Đại điện chủ và nhị điện chủ tự mình đến đây đó chính là chuyện may mắn nhất của Tử Hà tông chúng ta. - Tử Dương Kiếm Hoàng trình trọng nói.
- Được rồi! Không cần phải nói nữa. - Lão già khoát tay áo.
- Bây giờ, Kim Thiên lệnh đã tới, quý tông chỉ cần đợi năm năm nữa là có thể đưa tông môn tới giới Kim Thiên. Đến lúc đó sẽ có Tiếp Dẫn sứ tới dẫn đường.

Lão già trầm ngâm một lúc rồi tiếp tục nói:

- Thế này đi! Do lần này ta thất ước, đó chính là lỗi của Kiếm Thần điện. Vì vậy mà thời gian năm năm, ta có thể miễn cho quý tông một năm, chỉ cần bốn năm là được. Còn ít hơn nữa thì lão phu bất lực.

“Bốn năm!” Bấy giờ Lục Thanh nhìn nhau, cùng mở miệng nói:

- Đa tạ điện chủ.
 - Chỉ trong khả năng mà thôi, không cần phải khách khí. - Lão già nói:
 - Thực ra lần này hai chúng ta tới đây là còn có một việc muốn thương lượng với Lục đại sư.
 - Đúng thế! Việc này cũng có liên quan cả với Lục đại sư và sự di chuyển của Tử Hà tông các người. - Người trung niên có thân phận nhị điện chủ đứng bên cạnh, nói.
 - Nhị điện chủ cứ nói. - Lục Thanh mở miệng.
 - Một tông môn mới bước vào giới Kim Thiên. Dù sao cũng không phải là tông môn xuất thân từ đó vì vậy mà các tông môn trong giới Kim Thiên sẽ rất khó xử. Đã nhiều năm qua, các tông môn trong giới Kim Thiên đã tự đặt ra một quy định ngầm. Cho dù là Kiếm Thần điện cũng không can thiệp được. Ở đây chỉ có khôn sống còn dại thì chết. Đây vốn là quy tắc của Thiên đạo. Nói vậy, chắc các vị có thể hiểu được.
- Người trung niên nhân dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:
- Trong mấy ngàn năm qua từ trong giới Thanh Phàm tiến lên giới Kim Thiên có năm đại tông môn. Trong đó có ba tông là bị xóa sổ. Một tông môn khác cũng bị đánh bật trở về. Còn thực sự trụ lại ở đó cũng chỉ có một tông môn mà thôi.
- Tuy rằng trước đây cũng hiểu được một chút, nhưng chuyện của giới Kim Thiên quá phức tạp. Cho tới bây giờ, nghe nhị điện chủ nói vậy, bảy người Lục Thanh mới hiểu được những điều rắc rối.
- Xin hai vị điện chủ chỉ cho một con đường. - Lục Thanh chẳng hề do dự, nói luôn. Lão già cũng gật đầu, rồi tiếp lời:
 - Nếu như không có cách thì hai người lão phu cũng không tới đây. Tuy nhiên cũng chỉ có một phương pháp mà thôi.
 - Là gì? - Bảy người Lục Thanh cũng lên tiếng.
- Lão già yên lặng nhìn Lục Thanh rồi mở miệng nói:
- Giới Kim Thiên! Kim Thiên bách chiến bãng.
 - Kim Thiên bách chiến bãng?
 - Kim Thiên bách chiến bãng? - Tử Dương Kiếm Hoàng lắc đầu, nói:
 - Tại hạ bế quan nhiều năm nên chuyện trong khoảng năm mươi năm gần đây của giới Kim Thiên cũng không hề biết.
 - Tử Dương Kiếm Hoàng nhớ rất đúng. Kim Thiên bách chiến bãng cũng mới xuất hiện được trong khoảng năm mươi năm nay. - Lão già cười nhạt nói.
 - Không biết Kim Thiên bách chiến bãng có tác dụng gì? - Lục Thanh nói.
- Nhị điện chủ đứng bên cạnh, ánh mắt có chút bồi hồi:
- Chắc các vị cũng biết, bốn cấp tông môn đã được định ra khoảng. Sau năm vạn năm, số lượng tông môn trong bốn cấp đã vượt vài trăm. Chẳng qua, tăng lên nhiều nhất chính là tông môn cấp Thanh Phàm, khoảng chừng năm mươi. Còn về từ tông môn cấp Kim Thiên trở lên, tuy rằng có tăng nhưng cũng chỉ trong vòng con số hai mươi. Trong số đó thì nhiều nhất cũng là tông môn cấp Kim Thiên, còn cấp Bạch Linh cũng chỉ có hai tông môn mà thôi. Đây cũng là do các tông môn càng cao thì sự chèn ép càng mạnh.
- Dừng một chút, nhị điện chủ lại tiếp tục nói:
- Dù sao thì do trong đó có quan hệ rất nhiều tới lợi ích. Mỗi giới lại có những thủ đoạn của riêng mình. Bây giờ, nếu Tử Hà tông muốn đặt chân thành công vào giới Kim Thiên thì chỉ có cách là cái Kim Thiên bách chiến bãng này mà thôi.
 - Kim Thiên bách chiến bãng? Xin đại điện chủ hãy nói rõ. - Sắc mặt của Tử Dương Kiếm Hoàng trở nên nặng nề.

- Kim Thiên bách chiến bảng sắp xếp đại sư cảnh giới Kiếm Hồn trong hai giới Thanh Phàm và Kim Thiên. Thực sự nó có nghĩa là Bách Chiến Kiếm Hồn bảng. Trong năm mươi năm qua, bốn mươi tám tông trong giới Kim Thiên đã sử dụng đại thể của tông môn, dung nhập Thiên đạo để ký kết ra cái bảng này. Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đứng trong đó cũng có yêu cầu đó là không được vượt quá bốn mươi tuổi. Cứ mười năm lại sắp xếp một lần.

- Ý của đại diện chủ là. .. - Hiển nhiên là Tử Dương Kiếm Hoàng cũng hiểu được lời nói của lão già.

- Ý nghĩa quan trọng nhất của Kim Thiên bách chiến bảng đó là đại diện cho tương lai của tông môn. Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của tông môn xếp trên đó càng cao thì tông môn lại càng được tôn trọng. Bởi cường giả, cho dù ở đâu cũng luôn nhận được sự tôn trọng của người khác.

449. Chương 3: Chiến Trường Kiếm Hồn

- Kim Thiên Bách chiến bảng! - Lục Thanh than nhẹ một câu.

- Không biết còn bao nhiêu thời gian?

- Chưa tới nửa năm. Nửa năm sau, ở giới Kim Thiên, trong mười dặm Bách Chiến cốc. - Lão già nói:

- Nói thực, mặc dù giới Thanh Phàm chúng ta chúng ta có nhận được kiếm thiên của Kiếm Thần chủ điện giới Kim Thiên nhưng trong năm mươi năm qua vẫn không có được vị trí trên Kim Thiên bách chiến bảng. Bốn lần trước, Thanh Phàm điện chúng ta có để cử mười người nhưng đáng tiếc cuối cùng cũng chỉ có một người đứng ở vị trí thứ chín mươi.

Lão già dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

- Ta cũng không lừa dối Lục địa sư. Năm mươi năm trước Thanh Phàm điện và Kim Thiên điện đã từng đánh cuộc với nhau. Kết quả của nó có quan hệ rất lớn tới vấn đề phân phối. Ta hy vọng với tài năng của Lục đại sư sau nửa năm nữa có thể tham gia tranh đoạt Kim Thiên bách chiến bảng. Chỉ cần có thể đặt chân vào trong số năm mươi người đứng đầu, Thanh Phàm điện chúng ta xin hậu tạ. Hơn nữa, chỉ cần Lục đại sư có thể đứng trong số năm mươi người đó thì khi tông môn bước vào trong giới Kim Thiên có thể tránh được rất nhiều chuyện rắc rối. Còn nếu có thể bước vào vị trí số hai mươi, thì trong giới Kim Thiên cơ bản không có tông môn nào dám làm khó dễ các người.

Nói xong, hai vị điện chủ im lặng, để cho đám người Lục Thanh suy nghĩ.

Sau khi trầm mặc một lúc, Tử Dương Kiếm Hoàng mới mở miệng nói:

- Lục trưởng lão đã vì tông môn rất nhiều. Tất cả việc này để cho hắn tự quyết định.

Thật lâu sau, Lục Thanh mới mở miệng nói:

- Không biết làm thế nào có thể đứng trên Kim Thiên bách chiến bảng?

- Trong Thập Lý Bách Chiến cốc chính là chiến trường Kiếm Hồn. Chỉ cần đứng vững được trong số trăm người cuối cùng là có tên trên Bách Chiến Kiếm Hồn bảng. Hơn nữa, Bách Chiến Kiếm Hồn bảng là do bốn mươi tám tông môn dung nhập đại thể của mình vào trong thiên đạo nên một khi có tên trên bảng, căn cứ vào vị trí mà kiếm giả và Thiên đạo sẽ có sự tương thông càng sâu. Đây là một điểm tốt không thể tưởng tượng đối với sự đột phá cảnh giới của Kiếm giả. Có thể nói, càng có vị trí cao thì càng được thiên đạo chiếu cố.

Nét mặt năm người Lạc Thiên Phong đều không giấu được sự thèm muốn. Nhưng đáng tiếc là tuổi của họ đều đã quá rồi.

Cho tới bây giờ đã nửa năm trôi qua. Lục Thanh cảm thấy cảnh giới của mình bước tới bình cảnh. Muốn đột phá Kiếm Tông trung thiên vị đường như vẫn còn kém một chút. Nếu có thể tham gia trận chiến giữa đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của hai giới Kim Thiên và Thanh Phàm chắc chắn sẽ lĩnh ngộ được rất nhiều điều, chưa nói tới việc có thể được thấy rất nhiều các loại kiếm khí, kiếm thức tinh thâm, thậm chí là cả các thần thông trong kiếm đạo cũng có thể. Nếu cứ bế quan, muốn trong thời gian bốn năm đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng cơ bản là chuyện không có khả năng. Dù sao thì lĩnh ngộ quy tắc cũng không phải là chuyện

một sớm một chiều. Cho dù với khả năng của Diệp lão cũng không thể can thiệp vào quy tắc của Thiên đạo. Nếu không, mượn lực lượng của Diệp lão đánh chết hoặc đẩy lùi ma nữ cũng có thể xem như là biện pháp.

Mà theo lời nói của Diệp lão thì hẳn phải làm cho tầng thứ bảy tử Tử Hoàng Kiếm Thân kinh có được Âm Dương tương hỗ. Sau đó tiến vào trong giới Kim Thiên, dĩ chiến dưỡng chiến mới là cách tốt nhất để nâng cao cảnh giới. Mặc dù lúc trước, trong Kiếm Mộ tìm được rất nhiều linh dược. Nhưng để đột phá tầng thứ bảy của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, ngoại trừ thú đan của Huyền Quy ra, số linh dược cũng đã dùng mất hơn một nửa. Nếu muốn bước vào tầng thứ tám mà chỉ dựa vào linh dược thì cơ bản không thể đủ. Cho dù là nửa cái ao Long Nguyên dịch cũng không thể đủ được.

Thật sự khó có thể tưởng tượng rằng lúc trước, Diệp lão làm thế nào có thể sáng tạo ra được Tử Hoàng Kiếm Thân kinh rồi lại tu luyện như thế nào mà có được thân thể tương đương với một thanh kiếm cấp Bạch Linh? Cái đó không biết là phải tốn biết bao nhiêu là tinh nguyên, linh vật.

- Ta đi! - Suy nghĩ một chút, Lục Thanh liền đồng ý.

Tới lúc này, Tử Dương Kiếm Hoàng như nghĩ ra điều gì đó, mở miệng nói:

- Đại diện chủ có thể cho biết sinh tử trong đó như thế nào không?

Lão già chẳng chút do dự, nói luôn:

- Bách Chiến Kiếm Hồn bằng phải trải qua trăm trận để tồn tại. Trong đó gần như vất bỏ không biết bao nhiêu đại sư có thiên phú thượng giai chỉ để lấy được cái tên trong sổ trăm người đứng đầu. Để có được sự ưu ái của Thiên đạo tất nhiên phải xảy ra tranh đấu. Vì vậy mà quy tắc của Bách chiến bằng này đó là bước chân vào chiến trường thì sinh tử do trời.

- Chuyện này. . . - Tử Dương Kiếm Hoàng không khỏi có chút do dự. Nếu là trước kia, lão có thể để cho Lục Thanh đi tranh đấu. Nhưng từ sau khi biết Lục Thanh ngộ được Vạn pháp quy tông nên sự quan trọng của Lục Thanh đối với Tử Hà tông ở một mức độ nào đó còn cao hơn cả Lạc Tâm Vũ.

Vì vậy mà cái câu sinh tử do trời khiến cho sáu người Tử Dương Kiếm Hoàng cảm thấy lo lắng.

Vào lúc này, Lục Thanh chợt cười nhạt một tiếng, nói:

- Con đường kiếm đạo tinh tiến dừng mãi mãi có gì mà phải sợ sinh tử. Ở trong sinh tử có thể lĩnh ngộ được đại đạo đó mới là điều thu hoạch lớn nhất. Sư tổ không cần phải lo lắng. Lục Thanh tự có chừng mực.

- Tốt! - Trong mắt lão già lóe lên một tia sáng, như hiểu thêm về Lục Thanh.

Tử Dương Kiếm Hoàng gật đầu, nói:

- Nếu người đã quyết định vậy thì tông môn cũng không ngăn cản người. Nhưng người nên nhớ kỹ một điều rằng Tử Hà tông chúng ta không cần hy sinh đệ tử để đổi lấy sự bình an. Nếu thực sự vào giới Kim Thiên phải như vậy thì Tử Hà tông chúng ta cho dù có bị diệt thì tổ sư Tử Hà có linh thiêng cũng không trách tội.

Năm người Lạc Thiên Phong đứng bên cạnh cũng gật đầu.

Lần đầu tiên, Lục Thanh xuất hiện sự lo lắng đối với tông môn. Nếu như lúc trước, những điều hắn làm là có một phần trách nhiệm với tông dân thì tới giờ phút này, tâm của hắn mới thực sự dung nhập vào trong tông môn. Nghe thấy lời nói của Tử Dương Kiếm Hoàng, lão già có chút cảm thán nói:

- Xem Tử Hà tông các ngươi có được tinh thần như vậy cũng là chuyện xứng đáng.

- Đại diện chủ khách khí rồi. - Lục Thanh mỉm cười nói. Đồng thời, sáu người Tử Dương Kiếm Hoàng liếc mắt nhìn trong, ánh mắt mỗi người đều giống nhau như đúc.

Ngay lập tức, hai người lão già liền giảng giải cho Lục Thanh rất nhiều điều liên quan tới giới Kim Thiên. Trong đó, họ còn miêu tả một cách kỹ lưỡng đối với Kim Thiên bách chiến bằng. Điều khiến cho Lục Thanh có chút ngạc nhiên và vui mừng đó là Thập Lý Bách Chiến cốc, chiến trường Kiếm Hồn thực ra là một nơi do nhiều vị tông sư Kiếm Phách sử dụng kiếm trận cấp Thiên biến một khoảng không gian Động Hư thành chiến trường. Trong đó có không ít thiên tài địa bảo, linh dược, bảo vật. Đi vào trong đó, chỉ cần có thể trở ra thì chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Mà với Lục Thanh, chiến trường Kiếm Hồn đối với Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tởng thứ tám của hắn có thể nói là có khả năng vô cùng vô tận.

Sau khi ở Tử Hà tông hai ngày, hai vị điện chủ liền rời đi. Trước khi rời đi, họ ước hẹn với Lục Thanh sau bốn tháng sẽ gặp lại ở điện Thanh Phàm. Tới lúc đó, Thanh Phàm điện sẽ phái người đưa hắn tới giới Kim Thiên.

Ba ngày sau. . .

Trong dãy núi linh thú, trên đỉnh Tuyết Sơn. .

Lục Thanh đứng yên lặng ở đó. Những cơn gió lạnh và bông tuyết không thể tới gần hắn trong phạm vi một trượng.

Cúi nhìn xuống Tuyết Sơn. . . Tông môn đạt tới cấp Kim Thiên liền có được lãnh thổ rộng ngàn dặm, trăm ngọn núi lớn. Dãy núi linh thú có thể coi như tạm thời tính trong tông vực của Tử Hà tông.

Ngoại trừ phạm vi quy định của Kiếm Thần điện ra, những vùng đất khác cho dù thế nào cũng không thể xâm chiếm. Tất nhiên, đánh chiếm phạm vi của các tông môn khác không thuộc quy tắc này. Vì vậy mà trong nửa năm, Tử Hà tông để di chuyển tới giới Kim Thiên cũng tạm thời khuếch trương, lợi dụng mở rộng lãnh thổ, tăng thêm nhân khẩu, nâng cao số lượng kiếm giả và thực lực.

Chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, Thanh Vân tông và Hoàng Thổ môn ở hai bên của Thú Khư lần lượt bị diệt tông. Đối với đám đệ tử và tông dân của họ đều bị đuổi đi hết. Khu vực của hai tông môn cũng tạm thời được sát nhập vào trong Tử Hà tông.

Còn vị trí của Lục Thanh đang đứng bây giờ - Dãy núi linh thú. Do khiếp sợ huyết mạch Chân Long của Lục Thanh và long uy, tất cả các loại linh thú đều tuân theo sự sắp xếp của hắn mà chia làm bốn tầng để làm nơi cho đệ tử nội tông tu luyện. Về phần Tuyết Sơn thì biến thành nơi mà Lục Thanh bế quan, xung quanh được bố trí kiếm trận Ngũ Hành liên thiên. trừ khi được Lục Thanh cho phép nếu không bất cứ kẻ nào cũng không được lên Tuyết Sơn một bước.

Trong thời gian nửa năm, Lục Thanh luôn ở trên đỉnh Tuyết Sơn, thi thoảng khi Hoàng Linh Nhi lên núi, hắn lại chỉ điểm cho một chút. Ngoài ra, mấy người Nhiếp Thanh Thiên không bế quan tu luyện cũng thường xuyên đến đây. Có điều trong số đó, lần nào cũng có thêm Minh Tuyết Nhi.

Nửa năm trước, Lục Thanh trở thành hộ tông trưởng lão, Minh Tịnh Nguyệt mới kể chuyện Kiếm Mộ cho Minh Tuyết Nhi. Từ đó về sau, mỗi tháng khi mấy người Nhiếp Thanh Thiên lên Tuyết Sơn, Minh Tuyết Nhi đều đi theo sau. Nhưng khi tới chân Tuyết Sơn, Minh Tuyết Nhi đều bị kiếm trận cản lại. Cho dù Dịch Nhược Vũ có nói thế nào, Lục Thanh cũng chẳng hề dao động. Tới cảnh giới Kiếm Hồn, hiểu được căn nguyên Thiên đạo, tâm tình của Lục Thanh đã trở nên kiên định, không thể dao động một cách dễ dàng.

Xuyên qua khoảng cách ngàn trượng tới dưới chân núi. Vào lúc này, Dư Cập Hóa, Đoạn Thanh Vân được hai người Nhiếp Thanh Thiên đưa theo xuyên qua kiếm trận, bay lên đỉnh núi. Bên ngoài kiếm trận, Minh Tuyết Nhi đang đứng ngơ ngác. Bên cạnh nàng, Dịch Nhược Vũ cảm thấy hơi đau lòng, nói:

- Tuyết Nhi! Về đi! Nếu hắn không muốn gặp ngươi thì sẽ không gặp được đâu.

Minh Tuyết Nhi lắc đầu, nói một cách chua xót:

- Ta thực sự muốn xin lỗi hắn. Lúc trước, không ngờ ta lại có thể làm như vậy.

Nghĩ tới những điều mà mình đã nói trước đó, Minh Tuyết Nhi cắn môi, hai mắt trở nên long lanh.

Dịch Nhược Vũ thở dài, nói:

- Lúc trước ngươi thực sự không hiểu. Khi đó việc Kiếm Mộ vẫn còn chưa qua nên cho dù là sư phụ cũng không thể nói ra một cách dễ dàng. Đi thôi! Việc đã đến nước này, cho dù ngày nào ngươi có đến đây, hắn cũng sẽ không xuống. Tâm tình của đại sư cảnh giới Kiếm Hồn không phải là thứ mà ngươi có thể hiểu hết.

Có lẽ hiểu được điều gì đó, ánh mắt Dịch Nhược Vũ nhìn về phía đỉnh Tuyết Sơn có chút tiếc hận.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng Minh Tuyết Nhi cũng xoay người rời đi. Trong khoảng khắc đó, Dịch Nhược Vũ có thể cảm thấy rõ ràng, Bích Thủy Hàn Yên khí từ sâu trong cốt tủy của Minh Tuyết Nhi tản ra.

450. Chương 4: Đoạn Tình Cốc

Trên đỉnh Tuyết Sơn. ..

Bốn người Nhiếp Thanh Thiên ngồi quanh một chiếc bàn băng, bên trên có đặt hai bình Trường Sinh tửu.

Thứ rượu thơm ngát được rót vào trong năm cái chén làm bằng bạch ngọc, dưới hơi lạnh của băng tuyết xung quanh, nó từ từ bốc lên một làn khói.

- Đi rồi? - Nhiếp Thanh Thiên uống một ngụm rượu rồi ngẩng đầu hỏi.

Lục Thanh gật đầu, sắc mặt thản nhiên. Hắn uống một ngụm Trường Sinh tửu, vừa vào đến miệng mùi rượu thơm mát liền tản ra, chui vào trong máu thịt.

- Người thực sự có thể bỏ? - Triệu Thiên Diệp mở miệng nói.

- Uống xong một lần, khi tỉnh lại tất cả mọi thứ đều trôi qua. Nàng sẽ không còn hiện diện trong thế giới của ta nữa. - Trong mắt bốn người Đoạn Thanh Vân, Lục Thanh so với trước kia lại càng thêm thông dong bình tĩnh, lời nói hết sức bình thản. Giống như không phải là hắn nữa.

- Tâm cảnh của người thực sự đã thay đổi. - Dư Cập Hóa mở miệng nói.

- Đó chỉ là do cảnh giới mà thôi. - Ánh mắt của Lục Thanh bắt chợt trở nên thâm thúy. Đối diện trước mặt hắn là trấn Triều Dương. Nơi đó bây giờ có Lục gia đã trở thành một thế gia đệ nhất.

Thời gian cũng không còn nhiều lắm.

Thời gian bốn tháng tĩnh tu của Lục Thanh đã nhanh chóng qua đi. Bây giờ, cảnh giới của hắn vẫn chưa đột phá. Mặc dù có được thiên phú của thân thể Bán Long có thể cảm ứng được trời đất, hiểu rõ căn nguyên nhưng bức tường chắn của cái cảnh giới này vẫn tồn tại ở đó. Đây cũng là lần đầu tiên, Lục Thanh thực sự gặp phải bình cảnh cản trở sự đột phá của hắn.

Trong bốn tháng đó, dưới sự bảo vệ của Lục Thanh, Hoàng Linh Nhi thuận lợi đột phá tới cảnh giới Kiếm Nguyên, trở thành Kiếm Khách.

Mười tám thức Tử Tiêu Phong Lô kiếm cũng được truyền cho nàng. Còn mấy chiêu kiếm về sau, do chúng được diễn hóa từ Đại Diễn tam thập lục chuy nên tạm thời Lục Thanh cũng chưa truyền thụ.

Sau đó, dưới sự đồng ý của Diệp lão, Lục Thanh liền truyền cho Hoàng Linh Nhi tầng thứ nhất của Tử Tiêu Kiếm Thân kinh. Đồng thời, hắn dùng mười giọt Long Nguyên dịch hỗ trợ cho nàng Trúc Cơ thành công, có được thân thể tương đương với một thanh kiếm ngũ phẩm. Những cơn đau đó, Hoàng Linh Nhi đều cố gắng chịu đựng.

Đối với Hoàng Linh Nhi luôn một lòng chấp nhận làm đệ tử của hắn, chưa bao giờ dao động nên những gì có thể truyền thụ, Lục Thanh cũng không hề giấu diếm.

Một lúc sau, Lục Thanh trở lại Lục phủ, để lại đó một lọ Long Nguyên dịch, đồng thời bố trí cho Băng Ma xà và Huyền Long quy ở đó để phòng ngừa.

Bốn tháng qua đi. ..

Trên núi Tử Hà. ..

- Giới Thanh Phàm không thể so được với giới Kim Thiên. Đại sư phần lớn là những loại người mạnh mẽ nên tất cả phải hết sức cẩn thận, đừng nên dễ dàng trở mặt với người ta. Có điều, khi bị người bắt nạt, một khi động thủ, người phải nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, nếu không sẽ gặp phải hậu quả khó lường. Thực lực của mỗi tông môn ở giới Kim Thiên không phải là thứ mà tông môn của chúng ta có thể sánh được. - Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói.

Lục Thanh gật gật đầu, nói:

- Sư tổ yên tâm! Con tự có chừng mực.

- Được rồi! Đi thôi. Mọi thứ cứ tự lượng sức mà làm. - Tử Dương Kiếm Hoàng lại nói.

Lục Thanh hơi thi lễ với sáu người. Rồi sau đó, một tiếng kiếm ngân ngân ngủi vang lên, thân hình Lục Thanh biến mất giữa không trung. Cho tới khi xuất hiện lại, hắn đã cách đó năm trăm trượng.

- Chuyến đi này không biết là phúc hay họa? - Tử Dương Kiếm Hoàng lẩm bẩm nói.

- Con tin tưởng, hắn có thể mang tin tức tốt trở về. - Tới lúc này, Lục Thanh mở miệng nói.

- A! Tại sao? - Tử Dương Kiếm Hoàng ngạc nhiên hỏi.

- Từ khi mới bắt đầu, con đã không nhìn thấu được hắn. - Lạc Thiên Phong hít một hơi thật sâu rồi mở miệng nói.

Huyền Thanh đứng bên cạnh nhìn về phía Lục Thanh biến mất. Không ai phát hiện ra trong mắt lão có một chút gì đó giải thoát.

Sau một khoảng thời gian, Lục Thanh đã tới được khu vực của Liệt Thiên tông.

Dưới chân ngọn Liệt Thiên, nhìn ngọn Liệt Thiên tỏa ra vô cùng vô tận những tia khí, trong lòng Lục Thanh chợt xuất hiện một cảm giác muốn tranh cao thấp.

- Người tới dừng lại. - Đúng lúc này, hai âm thanh sắc bén chợt vang lên bên tai Lục Thanh.

Ngẩng đầu nhìn lên, Lục Thanh thấy dưới chân ngọn Liệt Thiên có hai gã kiếm giả mặc võ phục màu đen, kiếm rút ra khỏi vỏ đang chia về phía mình mà quát.

Đảo mắt qua một lượt, Lục Thanh liền nhận ra, hai người này tu luyện Kiếm Nguyên công nhân cấp tích tụ linh khí hệ Kim. Về sau hiển nhiên là tu luyện kiếm khí hệ Kim là thích hợp nhất. Tuy rằng, cả hai chỉ mới là Kiếm Giả nhưng trên người cũng tỏa ra những tia khí không tồi. Là đệ tử canh gác núi Liệt Thiên nên vừa mới rút kiếm ra cũng tạo được một cái gì đó lạnh lùng, đủ cho bọn trộm cướp phải lùi bước.

Đối với lời nói của hai người, Lục Thanh cũng chẳng để ý bởi đó là bổn phận của họ.

- Hai vị đi thông báo với tam lão của quý tông một chút. Nói rằng có cố nhân tới thăm. - Lục Thanh nói một cách lạnh nhạt.

- Cố nhân? - Hai gã đệ tử núi Liệt Thiên quay sang nhìn nhau. Hai lần Lục Thanh đến đều là ngự không, từ trên trời rơi xuống. Ngoại trừ số ít đệ tử nội tông được gặp hắn ra, đám đệ tử canh gác này chưa hề gặp được.

Có điều, mặc dù Lục Thanh đã dùng Thanh Phàm kiếm thể thu liễm hơi thở, nhưng thân là đại sư Kiếm Tông nên lời nói tự sinh ra một chút uy nghiêm khiến cho người khác tin phục.

Hai gã đệ tử liếc mắt nhìn nhau rồi tra kiếm vào vỏ.

- Có kiếm thiếp không? - Một trong hai người mở miệng nói.

Lục Thanh sững sốt. Lúc này hắn mới nghĩ ra muốn bái kiến đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của một tông bình thường đều phải đưa kiếm thiếp. Có điều hai lần trước đến đều không phải làm như vậy mà đây cũng là lần đầu tiên, Lục Thanh lấy thân phận đại sư cảnh giới Kiếm Hồn để bái phỏng một tông nên nhất thời quên mất cái quy định đó.

- Ta không có kiếm thiếp. Các ngươi thông báo một tiếng, tin rằng tam lão của quý tông sẽ bằng lòng gặp ta.

Nét mặt cả hai người đó lạnh đi, tiếp tục rút kiếm.

- Các hạ không có kiếm thể muốn tới bái phỏng, chẳng lẽ định lừa hai bọn ta hay sao?

Trước đó, hai người vốn không có cảm nhận được trên người Lục Thanh không hề có một chút tia khí dao động. Đến giờ, nghe hắn nói không có kiếm thiếp khiến cho trong lòng hai người sinh ra lửa giận.

Lục Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, rồi cao giọng nói:

- Lục Thanh ở Tử Hà tông, cầu kiến Liệt Thiên tam lão.

- Lục Thanh ở Tử Hà tông, cầu kiến Liệt Thiên tam lão.

Vừa nói một câu, trước mặt Lục Thanh tất cả các loại khí tán loạn, chỉ còn khí Phong Lôi đưa theo âm thanh đó lên thẳng đỉnh Liệt Thiên.

Tinh thần hai gã đệ tử chấn động. Trong nháy mắt khi Lục Thanh mở mắt mặc dù không hề tản ra một chút hơi thở nhưng trong lòng bọn họ cảm thấy uy nghiêm khiến cho lời nói của hai người lên tới yết hầu đành phải nuốt xuống.

- Lục đại sư đã đến! Thật là đáng mừng. - Ngay sau đó, trên đỉnh Liệt Thiên, liền vang lên tiếng cười sang sảng của Liệt Thiên tam lão.

“Lục đại sư!”

Chỉ một câu nói đó, hai đệ tử gác núi đã hiểu ra rằng người mà bọn họ vừa mới cảm kiến chỉ vào là người như thế nào. Nhưng tại sao người này lại trẻ như vậy?

Nhưng rất nhanh, hai người đã bình thường trở lại. Trên đại lục này, linh vật rất nhiều, đếm không xuể nên có hiệu quả trú nhan cũng bình thường. Chắc chắn vị đại sư này đã may mắn có được thứ đó nên vẫn giữ được khuôn mặt trẻ tuổi như vậy.

Tất nhiên ý tưởng của hai người đó Lục Thanh cũng không biết.

Sau khoảng chừng một nhịp hơi thở, ba đạo kiếm quang đã lao tới.

- Đệ tử bá kiến ba vị trưởng lão. - Hai gã đệ tử gác núi chột khom mình thi lễ.

Liệt Thiên tam lão vung tay một cái rồi chăm chú nhìn về phía Lục Thanh.

Thời gian từ từ trôi qua, nét mặt ba người dần xuất hiện sự kinh hãi. Lúc trước, bọn họ nghe thấy Kiếm Nguyên truyền âm của Lục Thanh ẩn chứa lực lượng của Kiếm Hồn nên biết Lục Thanh đã ngưng kết thành công Kiếm Hồn, bước chân vào hàng ngũ đại sư cảnh giới Kiếm Hồn.

Mà giờ khắc này thực sự ba người khó có thể tưởng tượng được. Tu vi của bọn họ là Kiếm Tông tiểu thiên vị nên oai nghiêm của Thiên đạo tỏa ra từ người Lục Thanh không thể gạt được ba người. Đồng thời, bọn họ cũng cảm ứng được Kiếm Nguyên dao động trên cơ thể hẳn còn mạnh hơn cả họ.

Hơn nữa, trong làn Kiếm Nguyên dao động đó dường như ẩn chứa khí Thiên Lôi và Thiên Phong nồng đậm. Mà theo những gì hiểu biết của họ đối với Lục Thanh thì đó cơ bản là hai loại thuộc tính của hắn.

- Bây giờ, tu vi của Lục đại sư là gì? - Vị đại trưởng lão đứng giữa lên tiếng hỏi.

Với tu vi và thực lực của Lục Thanh bây giờ cũng chẳng có gì phải đùa giỡn hay giấu diếm. Đối diện với câu hỏi của đại trưởng lão, Lục Thanh thản nhiên mở miệng nói:

- May mắn nên hôm nay có tu vi Kiếm Tông tiểu thiên vị.

- Kiếm Tông tiểu thiên vị? - Liệt Thiên tam lão cùng hít hơi thật sâu. Ban đầu, khi ở ngoài Liệt Thiên tông cứu Lục Thanh, bọn họ mới chỉ thấy tu vi của hắn là cảnh giới giả hồn mà thôi. Bây giờ, mới qua một năm, không ngờ đã tới cảnh giới Kiếm Tông tiểu thiên vị. Thậm chí, Liệt Thiên tam lão cảm nhận được Lục Thanh vẫn còn giấu đi một chút. Kiếm Nguyên tinh thuần thâm hậu, rõ ràng là đạt tới đỉnh phong của tiểu thiên vị.

- Lục đại sư quả nhiên là may mắn. - Cảnh giới Kiếm Hồn, tam lão tu luyện đã mấy chục năm nên tâm tình cũng hết sức kiên định. Chẳng mất bao nhiêu thời gian, ánh mắt của ba người liền trở lại bình thường.

- Hôm nay Lục đại sư đến đây có chuyện gì? Xin hãy vào trong cung Liệt Thiên nói chuyện. - Do thực lực thay đổi, Liệt Thiên tam lão nói càng thêm phần khách khí.

Lục Thanh lắc đầu, nói:

- Ý tốt của tam lão, Lục Thanh tâm lĩnh. Nhưng tại hạ còn có chuyện quan trọng phải tới điện Thanh Phàm nên không thể dừng lại ở đây nhiều. Lần này đến đây, là muốn cầu tam lão mấy đoá tình hoa.

- Tình hoa? - Liệt Thiên tam lão cùng sửng sốt.

- Không biết Lục đại sư cần Tình hoa để làm gì? - Đại trưởng lão trầm ngâm một chút rồi hỏi.

Đây cũng là do Lục Thanh mở miệng, hơn nữa trước đây còn có chuyện Vong Tình tông đuổi giết, nếu không thì Liệt Thiên tam lão sẽ từ chối. Tình hoa một khi rơi xuống mà lọt vào tay của tông chủ Vong Tình tông thì hậu quả không thể tưởng được.

Nhưng cho tới bây giờ, trưởng lão của điện Thanh Phàm giảng xuống Vong Tình tông những cũng không tìm được bốn người đó. Mà bốn người Vong Tình tông không bị ngã xuống thì Liệt Thiên tam lão khó có được một ngày bình yên.

Ngoài ra, nếu Lục Thanh chưa đạt tới thực lực như thế này, Liệt Thiên tam lão cũng nhất định không chút do dự từ chối.

- Vãn bối được bạn bè chỉ cho cách sáng chế một loại rượu có tên là Đoạn Trường tửu. - Lục Thanh mở miệng nói.

- Kim Thủy Kiếm Cổ Thanh Trúc. - Liệt Thiên tam lão cùng hô lên một tiếng kinh ngạc. Hiển nhiên, đối với Cổ Thanh Trúc bọn họ cũng không cảm thấy xa lạ.

Lục Thanh cười nhạt một tiếng, nói:

- Đúng vậy.

Tam lão nhìn nhau rồi nói:

- Nếu là Cổ đại sư thì ba chúng ta cũng yên lòng.

Nghe Liệt Thiên tam lão nói vậy, Lục Thanh cũng biết Cổ Thanh Trúc và Liệt Thiên tông có mối quan hệ không bình thường. Nhưng đó không phải là chuyện mà hắn quan tâm.

Ngay lập tức, dưới sự dẫn đường của Liệt Thiên tam lão, bốn người đi tới Đoạn Tình cốc.

Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, Đoạn Tình cốc lại trải đầy một thứ hoa đỏ thắm như ngọn lửa tình. Đóa hoa đỏ như khổ như ngọt lại có cả hương vị chua chua, mọc khắp nơi trong cốc.

Ngay lập tức, dưới ánh mắt của Liệt Thiên tam lão, Lục Thanh liền lật tay rút mấy cái hộp bằng Tử Ngọc hái mười đóa hoa. Không giới bí mật lần đầu tiên xuất hiện trước mắt người khác.

Còn Liệt Thiên tam lão cũng nghĩ tới điều gì đó nhưng chỉ nao nao một chút rồi trở lại bình thường.

Một lát sau thu thập xong, Lục Thanh liền thu hộp ngọc trong trong Không giới.

- Đa tạ tam lão tặng.

- Lục đại sư không cần phải khách khí. - Tam lão cùng mỉm cười.

- Quấy rầy tam lão. Đợi khi trở về nhất định sẽ bái phỏng rồi cùng với tam lão luận kiếm ba ngày. - Ngay lập tức, Lục Thanh hơi thi lễ với ba người rồi xoay người rời đi.

- Lục đại sư! Khoan đã. - Đại trưởng lão chợt mở miệng giữ lại.

Xoay người nhìn tam lão, Lục Thanh nói:

- Đại trưởng lão có việc gì cứ nói.

Yên lặng nhìn Lục Thanh, đại trưởng lão mở miệng:

- Năm trước thấy những tia khí trên người Lục đại sư linh hoạt vô cùng sắc bén nhưng còn ngại thực lực của Lục đại sư. Bây giờ đã qua một năm, Lục đại sư có sự tinh tiến như vậy nên tại hạ cũng muốn cùng với Lục đại sư thử mấy kiếm.

Cảm nhận được những tia khí tỏa ra từ người của đại trưởng lão, ý chí chiến đấu trong lòng Lục Thanh cũng dâng lên. Từ sau khi đánh chết Tần Vô Song, hắn chưa từng động tay với người khác. Càng không

cần phải nói tới với cảnh giới Kiếm Tông đại sư, ở Tử Hà tông của hắn cũng chỉ có một mình Lạc Thiên Phong. Nhưng y lại là người đứng đầu một tông nên hắn đành phải quên đi trận chiến đó.

Vì vậy mà khi thấy những tia khí tỏa ra từ người đại trưởng lão, Lục Thanh làm sao có thể lùi bước mà gật đầu, đáp:

- Nếu đại trưởng lão đã có ý thì Lục Thanh xin ứng chiến.

Thấy Lục Thanh đồng ý, nhị trưởng lão và tam trưởng lão liền lùi ra mấy trăm trượng để lại một mình Lục Thanh và đại trưởng lão đứng giữa biển hoa.

Một tiếng kiếm ngân thản nhiên theo động tác của hai người vang lên. Rồi như có một thứ gì đó vô hình tác động, vô số những đóa Tình hoa trong cốc chợt bay lên nhuộm đỏ các Đoạn Tình cốc. Từ bên ngoài nhìn vào giống như khắp cốc đang bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa đỏ chói. Ánh lửa ngút trời cho dù cách đó mười dặm cũng vẫn có thể nhìn thấy được.

451. Chương 5: Kiếm Ý Sắc Bén

Bỗng dưng, trên người đại trưởng lão bắn ra những tia khí vô hình sắc bén. Những tia khí vô hình bao phủ trời đất, tạo ra vô số những khoảng không dài nhỏ, bao phủ Lục Thanh vào bên trong.

Tình hoa bay mù mịt. Những đóa hoa đỏ như lửa dập nát trong không trung. Kèm theo đó là những tia khí sắc bén lao tới trước ngực Lục Thanh.

Nhưng trong tích tắc, trên người Lục Thanh chợt hiện ra một vầng khí màu vàng. Những tia khí đó đang lao tới chạm phải nó liền biến mất.

Ánh mắt đại trưởng lão trở nên ngưng trọng, nói:

- Khí toàn thân thật sắc bén, lão phu không bằng người. Đón Liệt Thiên Kiếm cương của ta.

Vừa dứt lời, kiếm chỉ hai tay đại trưởng lão đâm ra liên tiếp. Trong không trung lập tức vang lên những âm thanh bén nhọn. Đồng thời từng đạo Liệt Thiên Kiếm Cương màu vàng tản ra xung quanh, tạo ra những vùng chân không nuốt chửng những đóa Tình hoa vào bên trong.

Ánh sáng màu vàng chói mắt chợt lóe lên rồi biến mất. Hàng trăm ngàn đạo Liệt Thiên Kiếm Cương màu vàng xuất hiện liên miên không dứt trong phạm vi mấy trăm trượng xung quanh người Lục Thanh.

Kiểm chỉ tay phải của Lục Thanh từ từ vươn ra. Hai mắt hắn chợt biến thành màu trắng, tím rồi trong tích tắc, trong mắt Lục Thanh, Liệt Thiên Kiếm Cương đang nhanh như tia chớp chớp chớp nên vô cùng chậm chạp.

Vào lúc này, trong ánh mắt khiếp sợ của đại trưởng lão, kiếm chỉ của Lục Thanh diểm ra nhanh chóng khiến cho trong không trung vang lên những tiếng kiếm rít. Tuy nhiên, trên kiếm chỉ của hắn không hề có một chút kiếm khí di động chỉ có một vầng tia khí màu vàng mà thôi.

Vô số đạo Liệt Thiên Kiếm Cương bị phá nát bởi kiếm chỉ của Lục Thanh. Dường như đó không phải là kiếm chỉ mà là một thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm

“Đây là thân thể như thế nào?”

Gần như theo bản năng, Liệt Thiên tam lão cùng hỏi trong lòng.

Lần này, chút coi thường trong lòng đại trưởng lão hoàn toàn biến mất. Trong nháy mắt, một đạo Liệt Thiên Kiếm Ý đủ để xé rách trời đất xuất hiện. Kiếm Ý mang theo lực trời đất tạo ra những tiếng động giống như tiếng sét bắt đầu ép về phía Lục Thanh.

Phạm vi trăm trượng xung quanh Lục Thanh trong nháy mắt bị phá nát, bao phủ Lục Thanh vào bên trong.

Vô số những bông Tình hoa bị cuốn vào trong đó khiến cho cả khoảng không biến thành màu đỏ hồng, không còn thấy bóng người đâu nữa.

Có điều đại trưởng lão vẫn chưa hề thả lỏng. Bởi vì lão cảm thấy Liệt Thiên Kiếm ý của mình mặc dù dung hợp rất nhiều lực trời đất nhưng khi tới người Lục Thanh lại giống như một viên đá ném vào mặt biển không hề có một chút gợn sóng nổi lên. Cái cảm giác đó khiến cho khí huyết trên người đại trưởng lão sôi sùng sục.

Tuy nhiên lão vẫn không có ý thu hồi Liệt Thiên Kiếm ý, tiếp tục trấn áp quanh người Lục Thanh.

Nhưng ngay lập tức sau đó, nơi Lục Thanh bị chôn vùi trong khoảng không đỏ như lửa chợt vang lên một tiếng kiếm ngân kinh thiên. Sau tiếng kiếm ngân đó một đạo lực thiên địa kinh khủng từ trên trời giáng xuống xé nát những thứ lực lượng mà đại trưởng lão dẫn dắt đến.

Đồng thời, thân hình của Lục Thanh lại một lần nữa hiện ra trước mặt tam lão. Lúc này, toàn thân Lục Thanh tỏa ra một thứ khí thể khiếp người. Những tia khí sắc bén vô cùng vô tận từ người hắn bắn lên cao. Phong Lô kiếm ý quái dị dung hợp với trời đất, lấy những tia khí màu vàng làm thân kiếm, Phong Lô màu trắng, tím vô hình là Kiếm Linh để tạo ra một thanh kiếm khổng lồ.

Oai nghiêm khủng bố của trời đất từ trên cao giáng xuống. Với hồn thức đạt tới Kiếm Tông đại thiên vị, mặc dù không thể khống chế được một cách tự nhiên nhưng Kiếm Tông đại thiên vị nhưng cũng có thể điều động được lực thiên đạo như nhau. Vì vậy mà trong nháy mắt khi lực thiên đạo ép xuống, sắc mặt đại trưởng lão trắng bệch.

Làm sao mà lại có thể điều động được lực thiên đạo nhiều như vậy? Nhưng mà vào lúc này cũng không phải là lúc để cho lão tự hỏi. Thanh cự kiếm khổng lồ từ trên không trung cao tới năm trăm trượng đã chém xuống.

Một làn sóng không gian rộng lớn tản ra, lan tới vách đá nứt chùng rất nhiều những tảng đá cứng như sắt.

Đại trưởng lão biến sắc vì đây là lần đầu tiên lão nhìn thấy cái dạng Kiếm Ý như thế này.

Không dám chậm trễ, mấy trăm đạo Liệt Thiên Kiếm Cương tạo ra những vùng chân không, đồng thời cũng tạo ra một gợn sóng, oanh kích vào thanh kiếm màu vàng đang chém xuống. Ngay cả lực thiên địa cũng được điều động, trấn áp lực thiên địa trong phạm vi của Lục Thanh.

Lục Thanh cũng chẳng thêm khống chế lực thiên đạo. Tâm niệm của hắn vừa mới động, thanh cự kiếm đang chém xuống liền tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Mấy trăm đạo Liệt Thiên Kiếm Cương lập tức bị đánh nát thành bụi phấn.

Những tia khí sắc bén màu vàng chính là do khi Lục Thanh có được thân thể tương đương với thanh thần kiếm cấp thành phẩm. Mà sau khi Lục Thanh ngưng tụ được khí Huyền Âm, dung nhập vào trong kiếm thể. Sau khi Âm Dương giao hòa liền sản sinh ra một chút tia khí sắc bén của Kiếm Thể cấp Kim Thiên.

Tới thời điểm này, kiếm thể Thanh Phàm của Lục Thanh, xét về một mức độ nhất định nào đó đã tiếp cận với kiếm thể Kim Thiên. Có được điều đó thân thể Bán Long cũng góp rất nhiều công sức.

Cho tới phút này, những tia khí màu vàng bao quanh Phong Lô Kiếm Ý tương đương với kiếm thể Thanh Phàm của Lục Thanh. Chẳng qua nó không kế thừa được một ít lực lượng thân thể khủng bố của hắn. Nhưng chỉ cần không gặp phải lực lượng có thể hủy diệt thân kiếm cấp Kim Thiên thì không thể phá hủy được nó.

Cuối cùng, sắc mặt của đại trưởng lão xuất hiện một sự hoảng sợ. Thân hình lão nhanh chóng di động, hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng lui ra ba trăm trượng.

Kiếm chỉ Lục Thanh vung lên. Ngay sau đó, thanh kiếm đang chém từ trên không trung xuống liền tản ra, đồng thời Kiếm Ý bên trong cũng thu liễm lại.

Tình hoa bay đầy trời hạ xuống, rải đầy trong cốc.

- Thần kỹ của Lục đại sư như vậy khiến cho tại hạ mặc cảm. - Thấy Lục Thanh thu hồi Kiếm Ý, đại trưởng lão và hai vị còn lại từ đằng xa đi tới. Nhìn thân thể không dính một hạt bụi cùng với nét mặt của Lục Thanh, Liệt Thiên tam lão hiểu được trước đó Lục Thanh cũng không dốc toàn lực.

- Không ngờ Lục đại sư lại có được sự sắc bén như vậy, chẳng khác nào một thanh thần kiếm. - Đại trưởng lão cảm thán nói với Lục Thanh:

- Nếu không phải Lục đại sư có chuyện quan trọng bên người, ba chúng ta phải liên thủ lãnh giáo Lục đại sư một chút. Bây giờ, dừng lại ở đây thực sự là cảm thấy đáng tiếc.

- Đại trưởng lão khiêm tốn rồi. Đợi ngày trở về, tại hạ sẽ buông tay đánh một trận với tam lão.

- Tốt. - Ánh mắt của Liệt Thiên tam lão cùng sáng ngời. Có thể để cho ba người bọn họ cùng nhau ra tay nếu không phải là kẻ địch sinh tử thì cũng không có nhiều lắm. Mà chuyện này đối với sự linh ngộ của bọn họ chắc chắn là có rất nhiều điểm tốt.

- Ba vị! Cáo từ. - Lục Thanh ôm quyền thi lễ rồi ngay lập tức thân hình hần chớp động, xuất hiện cách đó năm trăm trượng rồi như một tia chớp biến mất cuối chân trời.

Đại trưởng lão thở dài một hơi, nói:

- Ta không phải là đối thủ của Lục Thanh. Hần nắm lực thiên đạo thật đáng sợ. Ta thấy trước đó hần cũng không dốc hết sức. Còn lực thiên đạo khi đó cũng chỉ đơn thuần bị dẫn dắt mà thôi.

- Thực lực của hần. . . - Ánh mắt của đại trưởng lão chợt trở nên phức tạp. Cho dù người nào bị một kẻ cách đó một năm vẫn còn là văn bối đánh bại thì tâm trạng cũng giống như đại trưởng lão mà thôi.

Sau khi trầm ngâm một lúc, đại trưởng lão mới mở miệng nói:

- Mặc dù hần không thể hiện thực lực nhưng ta thấy cho dù cả ba chúng ta ra tay thì phần thắng cũng chia đều cho cả hai bên.

Âm thanh của đại trưởng lão có một sự bất đắc dĩ, nhưng hết sức chắc chắn.

Hai ngày sau, trên núi Thanh Phàm.

Trải qua một quãng đường dài, bình nguyên rộng lớn dưới chân núi Thanh Phàm lại xuất hiện trước mắt Lục Thanh.

Sau khi tiếp dẫn khí có thuộc tính một lần nữa, đạt tới Kiếm Tông, tốc độ của Lục Thanh gần như có một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. Chỉ trong thời gian hai ngày hần đã vượt qua khoảng cách mà con đường Kim Thiên kiếm sư phải mất một tháng mới có thể vượt qua.

Trên núi Thanh Phàm, trong đại điện.

Lão già mặc chiếc áo khoác màu vàng kim đang ngồi ngay ngắn ở giữa, mở mắt nhìn ra xa. Đường như ở đó có thứ gì đó thu hút sự chú ý của lão.

Bên cạnh lão, bốn gã trung niên có quần áo giống nhau đang ngồi ngay ngắn ở hai bên, gần như cùng một lúc đều mở mắt.

- Tới rồi. - Lão già mở miệng nói. Ngay lập tức, khoe miệng của lão già hơi nhúc nhích. Vài đạo âm thanh nhanh chóng truyền ra khỏi đại điện.

Sau chừng nửa nén nhang, Lục Thanh dưới sự hướng dẫn của một vị Kiếm Chủ thông dong từ ngoài đại điện đi vào.

- Tử Hà tông Lục Thanh, bá kiếm năm vị điện chủ. - Đối với năm người quản lý một giới của Kiếm Thần điện, Lục Thanh biểu hiện sự cung kính một cách xứng đáng.

- Lục đại sư! Miễn lễ. - Lão già mỉm cười, nói:

- Còn hai tháng nữa là tới ngày mở Kim Thiên bách chiến bảng. Không biết là Lục đại sư đã có sự chuẩn bị tốt hay chưa?

Lục Thanh gật đầu, nói:

- Không có vấn đề gì. Có thể đi bất cứ lúc nào cũng được.

- Tốt - Bốn người lão già gần như để lộ sắc mặt hài lòng.

Lúc này Lục Thanh mới để ý thấy bên tay trái của lão già có một vị trí vốn trước đó không có người nhưng bây giờ lại xuất hiện một vị điện chủ mà trước đó hần chưa được gặp. Người này nhìn bề ngoài cũng chỉ

tầm tuổi trung niên. Nhưng Lục Thanh cũng biết sau khi đạt tới Kiếm Hoàng, kiếm giả có thể sống tới hai trăm năm. Mà so với tuổi thọ của người bình thường thì diện mạo cũng tự nhiên hồi phục một cách tương xứng.

Nói cách khác, ngoại trừ lão già ra, bốn vị diện chủ bên cạnh, tuổi thực sự chắc chắn cũng phải ngoài năm mươi.

452. Chương 6: Tổ Nguyên

- Kim Thiên bách chiến bảng diễn ra trong Thập Lý Bách Chiến cốc. Nó thuộc vực Sinh Tử trong giới Kim Thiên. Sáng sớm ngày mai, Tứ điện chủ và Lục đại sư sẽ đi tới đó. Lần này đồng hành còn có chín tên đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đến từ các tông môn. Trên đường đi, các người có thể giao lưu với nhau.

Lão già mở miệng nói. Nói xong, lão lập tức quay sang người trung niên bên tay trái, mở miệng nói:

- Tứ điện chủ! Người đưa Lục đại sư đi nghỉ ngơi.

Người trung niên đó gật đầu, đứng dậy. Ánh mắt y có chút kỳ dị nhìn về phía Lục Thanh:

- Mời!

Sau đó cả hai người đi ra khỏi đại điện Thanh Phàm.

- Người là Lục Thanh của Tử Hà tông? - Người trung niên vừa ra khỏi đại điện được mấy trượng liền dừng lại, vẫn quay lưng về phía Lục Thanh mà nói.

Lục Thanh nhú mày, nói:

- Đúng thế.

- Được rồi! Ta tên là Tổ Nguyên là tứ điện chủ ở đây. Ta thấy ngươi rất được. Từ nay về sau có ai dám trêu chọc ngươi thì cứ báo tên của ta.

Lục Thanh ngẩn người rồi nét mặt trở nên cổ quái khi thấy tứ điện chủ nói thẳng như vậy.

- Đi với ta! Ta dẫn ngươi đi lấy đan dược.

- Đan dược? - Lục Thanh sửng sốt.

- Đan dược gì?

Tổ Nguyên xoay đầu lại, nói:

- Ngươi chẳng những đại diện cho Tử Hà tông mà còn đại diện cho cả điện Thanh Phàm chúng ta. Lần tham dự Kim Thiên bách chiến bảng này cũng dựa vào ngươi là chính. Vì vậy mà Thanh Phàm điện chúng ta cũng không khách khí. Một ít đan dược chỉ cần ngươi có thể dùng thì đều có thể lấy. Cho dù không dùng đến. .. Khụ khụ. ..

Nghe tới đây, Lục Thanh thực sự dở khóc dở cười. Đây thực sự là một vị Kiếm Hoàng hay sao? Từ trên người y, Lục Thanh thấy được bóng dáng của Đoạn Thanh Vân.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Thanh chợt cảm thấy có chút gần gũi với tứ điện chủ Tổ Nguyên.

Dưới sự hướng dẫn của Tổ Nguyên, Lục Thanh đi tới vị trí sâu nhất của điện Thanh Phàm.

Trong điện Thanh Phàm, luật pháp nghiêm khắc nên trên đường đi mặc dù ít thấy kiếm giả đi lại nhưng có thể căn cứ vào sự dao động của Kiếm Nguyên mà Lục Thanh biết toàn bộ bọn họ đều ở trong đại điện. Tình cảnh như thế này, lần trước đến đây Lục Thanh cũng đã nhận ra.

Dường như cảm nhận được sự thắc mắc của Lục Thanh, Tổ Nguyên khẽ cười nói:

- Trong mỗi điện bố trí một cái kiếm trận Vạn Kiếm quy tông. Vì vậy mà những kẻ kia chỉ biết cắm đầu vào tu luyện, bất kể thời gian trôi qua.

Tuy rằng Tổ Nguyên nói một cách bông đùa nhưng nghe xong Lục Thanh vẫn cảm thấy chấn động. Kiếm trận Vạn Kiếm Quy Tông, tuy rằng chỉ là kiếm trận Địa cấp nhưng bố trí cũng hết sức rườm rà. Chẳng những nó cần thần kiếm làm mất trận mà còn cần những thứ tài liệu quý báu khác.

Nếu như ở đây là kiếm trận Vạn Kiếm Quy Tông thì ở các tông môn đó chính là Kiếm Trì.

Kiếm Trì hội tụ nguyên khí của trời đất, nuôi dưỡng vạn kiếm. Đó có thể nói chính là một cái kho kiếm của một tông, là gốc rễ của tông môn. Vậy mà ở điện Thanh Phàm lại chỉ làm nơi cho mọi người tu luyện. Lục Thanh nhìn quanh có thể thấy ít nhất cũng phải có tới một trăm ngôi điện. Nói cách khác số lượng kiếm trận cũng phải đạt tới ít nhất là con số một trăm. Nghĩ tới đây cho dù với tâm tình của Lục Thanh cũng phải chấn động.

Cũng bởi trên núi Thanh Phàm là một nơi có nguyên khí của trời đất rất dày. Nếu không, cho dù là kiếm trận có bố trí cũng chẳng có tác dụng.

Trong lòng Lục Thanh không khỏi cảm thán. So với năm ngọn núi trên Tử Hà tông, ngọn Thanh Phàm giống như một vị vua, còn năm ngọn núi của Tử Hà tông thì giống như đám tông dân chỉ biết ngẩng đầu lên mà nhìn. Chẳng trách mà ở đây lại có nhiều cao thủ kiếm đạo đến vậy. Có được hoàn cảnh tu luyện như thế, chỉ cần không phải là người quá mức ngu dốt thì trong thời gian ngắn có thể khiến cho tu vi tăng lên rất nhanh.

Hai người đi xuyên qua rất nhiều khu vực. Sau khoảng chừng một nửa nén nhanh đã tới trước một cái đại điện có phong cách cổ xưa. Đây là nơi duy nhất mà Lục Thanh không thể cảm nhận được một tia khí sắc bén nào tản ra.

- Đây là điện Đan Dược. Đan dược ôn hòa cho nên đại điện không được dung nhập những tia khí sắc bén. - Tổ Nguyên hết sức kiên nhẫn giảng giải cho Lục Thanh.

- Tứ điện chủ. - Hai gã kiếm giả gác cửa thấy Tổ Nguyên dẫn Lục Thanh tới liền sợ hãi, vội vàng cúi đầu, lùi sang một bên, không dám hỏi một câu.

Lục Thanh có chút ngạc nhiên. Hắn nhận ra được hai gã kiếm giả đó đều có tu vi Kiếm Chủ đại thiên vị. Nhưng vào lúc này, từ nét mặt của họ, Lục Thanh có thể thấy được một sự sợ hãi, bất đắc dĩ.

Nét mặt đó giống hệt như của đám đệ tử nội tông khi Minh Tuyết Nhi lúc còn nhỏ tới núi Triều Dương.

Minh Tuyết nhi.

Nghĩ tới đây, trong mắt Lục Thanh vẫn hoàn toàn thản nhiên, không hề có chút cảm xúc dao động.

Tổ Nguyên phát tay, bắn ra một đạo Kiếm Cương màu lục đánh vào trên cánh cửa.

- Kiếm khí hệ Mộc! Ngũ hành tương sinh.

- Kiến thức rộng rãi.

Ánh mắt của Tổ Nguyên có chút tán thưởng.

Lục Thanh đi theo Tổ Nguyên vào trong điện liền có một mùi hương vị hơi gắt chui vào mũi.

- Trong điện Đan Dược có chứa rất nhiều các loại đan dược. Các loại đó có tính chất khác nhau nên ở đây bao nhiêu năm trong điện liền tràn ngập một mùi khí độc như vậy. Có điều, khí độc đó chỉ có tác dụng với kiếm giả dưới cảnh giới Kiếm Hồn. Sau khi Kiếm Chủ phản tiên thiên những loại khí độc đó không còn phải lo lắng. - Tổ Nguyên lại lên tiếng giải thích.

Tổ Nguyên dừng lại một chút.

- Có phải thấy ngạc nhiên đối với việc vừa rồi không?

Lục Thanh liền gật đầu.

- Đó là ta. Trước hay sau thì cũng là ta. Chỉ cần tâm tình giữ nguyên thì cần gì phải câu nệ chuyện để lộ tâm tình của mình? Chính mình cũng là một loại bản tâm. - Tổ Nguyên xoay đầu, yên lặng nhìn Lục Thanh.

- Chính mình cũng là một loại bản tâm? - Lục Thanh thì thỏa một câu rồi ngay lập tức ánh mắt như cười, nói:

- Đa tạ Tổ huynh.

- Tổ huynh? - Lần này tới lượt Tổ Nguyên ngẩn người. Nhưng ngay lập tức, y cất tiếng cười to:

- Tổ huynh? Hay lắm. Tổ Nguyên ta coi ngươi như là một người bằng hữu.

Thấy ánh mắt trong suốt của Tổ Nguyên, Lục Thanh cảm thấy xúc động. Không ngờ trong điện Thanh Phàm, một cái địa phương quan trọng của giới Thanh Phàm lại có thể gặp được một vị điện chủ như vậy. Người này so với Đoạn Thanh Vân chỉ có hơn chứ không kém.

Tổ Nguyên ngửa tay, trong tay liền xuất hiện hai bầu rượu bằng Tử Ngọc rồi ném một bầu cho Lục Thanh.

- Đến đây ném thử xem loại rượu do đại ca tự tay làm. Đi đại ca dẫn ngươi đi nhận đan dược. Yên tâm! Không cần phải lo khách khí với bốn lão già kia. Muốn lấy bao nhiêu thì lấy. Kim Thiên bách chiến bảng cũng không phải là dễ dàng bước vào. Có nhiều đan dược hơn một chút đến lúc đó có thể có được một phần bảo mệnh. - Tổ Nguyên nói xong liền dẫn Lục Thanh bước vào trong.

Cho tới khi bước vào điện đan dược trên núi Thanh Phàm, Lục Thanh mới biết đan dược của mình ít như thế nào. Ở trong này, đan dược hạ phẩm chồng chất như núi chiếm tới nửa đại điện. Phải biết rằng điện đan dược cũng phải chiếm phạm vi chừng hai mươi trượng.

Trong phạm vi mười trượng của điện đan dược, đan dược hạ phẩm chất cao tới mấy trượng. Số lượng như vậy quả thực là làm cho Luyện Tâm kiếm choáng váng. Chẳng lẽ đan dược bây giờ không có chút giá trị hay sao?

- Đan dược ở đây. .. - Lục Thanh chỉ vào đồng đan dược hạ phẩm đó mà nói.

- Ngươi nói loại này. Huynh đệ không biết trong bốn giới sự khác biệt của nguyên khí cần phải có kiến thức mới hiểu được. Đan dược hạ phẩm cần phải có linh dược trăm năm mới có thể luyện chế. Mà linh dược trăm năm trở lên ở trong giới Thanh Phàm cũng vô cùng hiếm thấy. Nhưng tới giới Kim thiên lại có thể thấy được thường xuyên. Còn trong giới Kim Thiên, linh dược năm trăm năm trở nên cũng vô cùng ít giống như linh dược hơn trăm năm trong giới Thanh Phàm. Không cần phải nói tới hai giới còn lại.

Dừng lại một chút, Tổ Nguyên tiếp tục nói:

- Đây là nguyên nhân cơ bản nhất mà các tông môn Thanh Phàm khao khát để tiến cấp nhất. Hoàn cảnh tu luyện khác nhau tuy nói rằng không nhất định có thể tạo ra tông sư trên kiếm đạo. Tuy nhiên có được hoàn cảnh như thế sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Mà trong giới Thanh Phàm rất nhiều Kiếm Chủ cảnh giới giả hờn ra ngoài du lịch, tìm hiểu. Bọn họ đi tới giới Kim Thiên. Nguyên khí của trời đất ở đây rất đậm vì vậy mà cũng hòa nhập với thiên đạo hơn. Du lịch ở đây đối với sự thể ngộ của cảnh giới rất tốt. Tuy rằng không thể nhìn thấy nhưng nó hoàn toàn tồn tại.

Tổ Nguyên tiếp tục dẫn Lục Thanh đi tới trước mấy cái giá thuốc. Đám giá thuốc được chia thành ba hàng, mỗi một cái lại có ba tầng. Trên mỗi một tầng đều có một loại đan dược trung phẩm. Ở đây, số lượng đan dược trung phẩm ít hơn rất nhiều. Mỗi một tầng đều có mấy chục bình.

- Huynh đệ chờ chút. - Tổ Nguyên nói một tiếng rồi bước tới ba cái kệ thuốc, lấy ra chín bình đan dược, vất vào trong tay Lục Thanh.

- Mỗi một loại lấy một bình nếu gặp chuyện gì cũng có thể dùng được.

Bất chợt trên mi tâm của Tổ Nguyên xuất hiện một ít ánh sáng màu vàng rồi sau đó hồn thức tản ra bao phủ cả điện đan dược vào bên trong.

- Tổ huynh. .. - Lục Thanh ngẩn người.

Hắn liền thấy Tổ Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói:

- Huynh đệ chờ chút. Đại ca sẽ lấy một thứ tốt cho ngươi.

Nói xong, hắn thấy trên người Tổ Nguyên chợt tản ra một sự dao động gì đó. Quy tắc hệ Mộc xanh biếc cùng với Hỏa quy tắc chợt hóa thành hai dòng nước lũ, rồi xông vào một khoảng không.

Lúc này, trong điện Thanh Phàm. ..

Bốn lão già đang ngồi trở nét mặt dở khóc dở cười.

- Đúng là ăn cây táo, rào cây sung. Mới có vậy mà đã lôi cả gốc gác của điện Thanh Phàm ra ngoài.

453. Chương 7: Ba Cảnh Giới Kiếm Hồn

Trong điện đan dược.

Một khoảng không rộng chừng một trượng, giống như tuyết đọng chợt mở ra.

Đây là một cái đài bằng ngọc cao một trượng. Toàn thể trắng muốt do được đúc bằng ngọc. Từng đợt hơi lạnh tràn ra khắp cả điện đan dược.

Trên cái đài ngọc có hơn mười chiếc bình ngọc. Mỗi bình đều được mài dũa từ Tuyết Ngọc tủy mà thành. Hơi lạnh xung quanh khiến cho không khí đông lại. Có thể nghĩ đan dược cất trong đó quý tới mức độ nào.

- Tổ huynh! Đây là. ..

Nhìn lướt qua một lần, Tổ Nguyên mới chọn lấy một cái bình, đưa cho Lục Thanh, nói:

- Ở đây có một lọ đan dược thượng phẩm có tên là Cửu Chuyển Phản Sinh hoàn. Chỉ cần Kiếm Hồn không bị phá nát, cho dù Kiếm Chủng có bị nứt thì trong vòng mười hai canh giờ cũng hồi phục lại như lúc ban đầu. Ngay cả kinh mạch bị gãy, Kiếm Nguyên khô cạn cũng sẽ hồi phục. Bên trong cái bình này có mười viên. Huynh đệ bảo quản cho tốt phòng khi quan trọng để cứu lấy tính mạng. Đây là thứ hữu dụng nhất cho người tham gia vào Bách Chiến cốc, những thứ khác không thể cho người. Nếu không bốn lão già kia sẽ tìm ta tính sổ.

Lục Thanh lập tức nói:

- Nếu đã vậy thì xin tạ ơn Tổ huynh! Sau này nếu có việc gì, tiểu đệ nhất định sẽ dốc hết sức.

Lục Thanh nhận ra Tổ Nguyên cũng là người như Đoạn Thanh Vân. Người như vậy đối với tính nết của hắn rất xứng đáng kết giao.

Lục Thanh lật tay thu cái bình ngọc vào trong Không Giới.

Tổ Nguyên kêu lên một tiếng nho nhỏ:

- Không ngờ huynh đệ cũng có Không Giới. Huynh đệ làm cho ta cảm thấy tò mò đấy. - Tổ Nguyên có chút kinh ngạc nói.

- Đến đây uống rượu. Thử một chút Thập Lý hương của đại ca xem thế nào. Loại rượu này bốn lão già kia thường xuyên đến tìm lão ca để đòi.

Thu hồi hồn thức tản ra xung quanh lại, Tổ Nguyên quơ bầu rượu trong tay, ném về phía Lục Thanh. Rồi ngay lập tức y ngửa cổ uống hai hớp.

Lục Thanh cũng uống một ngụm Thập Lý hương. Đúng là thứ rượu ngon khó kiếm. Cho dù là Lục gia của hắn, trong Triều Dương hiện có Thanh Dương liệt tử năm mươi năm cũng còn kém vài phần. Chẳng qua sau khi uống Trường Sinh tửu và Đoạn Trường tửu, tầm mắt của Lục Thanh cũng cao hơn rất nhiều.

Một suy nghĩ xuất hiện trong đầu, Lục Thanh liền lấy từ trong Không Giới ra một cái bình bằng ngọc thúy đưa cho Tổ Nguyên.

- Đây là. .. - Tổ Nguyên cảm thấy ngạc nhiên.

- Đây là một loại rượu ngon trăm năm mà tiểu đệ được một vị bằng hữu tặng. Nó có tên là Trường Sinh tửu.

- Trường Sinh tử? - Tổ Nguyên thì thảo một câu.

- Tên rất hay.

Ngay lập tức, y mở nút. Một mùi rượu thấm vào gan ruột lập tức tỏa ra.

Nhìn thứ rượu bên trong sền sệt như tương có màu xanh biếc, Tổ Nguyên không kìm được nuốt một ngụm nước bọt. Thập Lý hương của gã tuy rằng cũng mấy chục năm nhưng so với Trường Sinh tử trăm năm này còn kém xa.

Nhẹ nhàng uống một ngụm, ánh mắt của Tổ Nguyên mở to rồi nhắm lại. Một lúc sau, gã mới hoàn toàn tỉnh táo.

- Rượu ngon! Trường Sinh túy. Giấc mộng trường sinh, tâm tình mạch lạc. Rượu này không ngờ lại có cả ý chí của trời đất tan vào trong đó. Bất phàm! Đúng là bất phàm. - Tổ Nguyên thở dài một câu rồi nói.

- Không biết rượu này là do người nào làm ra? - Tổ Nguyên hỏi.

- Người làm ra thứ rượu này chỉ là một người bình thường mà thôi. Chỉ vì người đó theo đuổi đạo trường sinh nên mới chế ra nó. Nhưng chủ nhân của nó cũng không ngộ được đạo trường sinh.

- Người này đúng là một vị kỳ nhân. - Tổ Nguyên gật đầu, nói.

- Ngay cả chúng ta, cho dù đạt tới cảnh giới này cũng không dám nghĩ tới việc trường sinh. Vậy mà một người bình thường lại có dũng khí như vậy. Chỉ đáng tiếc là Trường Sinh túy chỉ ký thác một cái chấp niệm mà thôi.

- Bình rượu này tặng Tổ huynh! Do tiểu đệ chỉ còn lại hai bình. Nếu không nhất định phải tặng huynh mấy bình.

- A! - Tổ Nguyên nghe thấy vậy cũng lắc đầu:

- Một loại rượu ngon như vậy, chỉ cần một bình là đủ.

Nói xong, Tổ Nguyên bước ra khỏi điện đan dược.

Ban đêm, Lục Thanh được bố trí nghỉ ngơi gần chủ điện thứ tư. Chủ điện thứ tư chính là đại điện của Tổ Nguyên.

Lần này quay lại đại điện trên núi Thanh Phàm, Lục Thanh chẳng còn kinh ngạc đối với nguyên khí nồng đậm ở đây nữa. Tối cảnh giới của hắn bây giờ, thổ nạp nguyên khí của trời đất cũng không còn nhiều tác dụng. Sau khi tới cảnh giới Kiếm Hồn, điều quan trọng nhất đó là lĩnh ngộ cảnh giới. Chỉ cần có thể lĩnh ngộ được thì để cho tu vi tăng lên có rất nhiều cách.

Tĩnh tu một đêm. Tinh thần của Lục Thanh đắm chìm vào trong khoảng không gian Kiếm Chủng. Thanh Kiếm Hồn dài chín tắc lơ lửng trong không gian Kiếm Chủng, xung quanh tràn ngập ánh sáng ngũ sắc. Quy tắc của trời đất trong thế giới của Kiếm Chủng giằng co thay đổi lẫn nhau. Mặc dù cảm ứng khoảng không đó, Lục Thanh có thể cảm nhận được quy luật huyền bí nhưng cảnh giới của hắn còn quá thấp, cơ bản không có cách nào chạm tới. Về phần tiên thiên Phong Lôi châu đã biến thành một quả cầu màu trắng, tím. Nó vẫn không có chút phản ứng nào như trước, mặc cho Lục Thanh có làm như thế nào đi chăng nữa. Ngay cả Diệp lão cũng không biết được tới lúc nào, Lục Thanh mới có thể nắm được nó trong tay.

Sau khi đạt tới cảnh giới Kiếm Tông, trong cảnh giới Kiếm Hồn nó cũng là một cấp bậc quan trọng. Cảnh giới Kiếm Hồn chia ra làm Kiếm Vương, Kiếm Tông, Kiếm Hoàng. Trong mỗi một bậc đều có sự chênh lệch tuyệt đối. Kiếm Vương nắm giữ lực thiên địa. Kiếm Tông nắm giữ lực thiên đạo. Kiếm Hoàng nắm giữ pháp tắc của thuộc tính.

Trong đó, Kiếm Tông là một giai đoạn rất quan trọng. Trong giai đoạn này, Kiếm Giả tẩy ba hồn, thực sự chạm đến căn nguyên của con người. Tẩy rửa ba hồn mới có tư cách đặt chân tới Kiếm Hoàng. Nếu không, cho dù có nắm lực Thiên đạo trong tay tới mức viên mãn thì cũng không có khả năng dẫn Lôi kiếp. Ba hồn chưa được tẩy rửa sẽ không được thiên đạo chấp nhận vì vậy mà cũng không có khả năng nắm được quy tắc của tự nhiên.

Kiểm Tông tẩy rửa ba hồn bao gồm Thiên hồn, Địa hồn và mệnh hồn.

- Thiên, Địa hai hồn thường tại tịch. - Đó là câu mà kiểm giả câu thông với trời đất, lĩnh ngộ quy tắc cơ bản của Thiên đạo. Còn Mệnh Hồn thì có khoảng cách với trời đất nên cái mà Kiểm Tông tiểu thiên vị tẩy rửa đầu tiên chính là Mệnh Hồn. Trong Phong Lô quyết có câu, Thiên Địa dễ rửa, Mệnh Hồn khó nói. Hai hồn Thiên Địa có mối tương thông với trời đất nên có thể dùng lực trời đất để tác động một cách dễ dàng. Nhưng Mệnh Hồn chính là cái cơ bản của con người, hàng năm ẩn giấu sâu trong Thước Hải, vô cùng yếu ớt. Nếu tẩy luyện không cẩn thận thì Kiểm Hồn sẽ tan biến, hình thần câu diệt.

Trong cảnh giới Kiểm Hồn có ba cửa ải. Thứ nhất là Kiểm Vương bước vào Kiểm Tông phải ngộ được căn nguyên của trời đất, bước vào cảnh giới lấy thần ngự kiểm. Cái thứ hai là trong cảnh giới Kiểm Tông. Mười Kiểm Tông thì có chín người khi ở cảnh giới tiểu thiên vị, muốn tác động tới Mệnh Hồn nếu không chắc chắn thì không phải là một việc dễ dàng.

Cho dù là Lục Thanh tới bước này cũng gặp phải bình cảnh. Bởi vì hắn cũng không thể nắm chắc được điểm mấu chốt tác động tới Mệnh Hồn. Cho dù trong nửa năm qua, hắn từng mượn sức cảm thụ của Diệp lão. Nhưng khi tự mình đột phá thì lại không thể nào nắm được trong tay.

Nếu không phải như vậy, Lục Thanh đã phải suy nghĩ với cái Kim Thiên Bách Chiến bảng. Nhưng bây giờ, xem ra cũng phải làm như thế. Chỉ có tiếp xúc với đại sư Kiểm Tông ngang tài nhau, tài năng trên người của bọn họ để mà tham khảo việc tẩy hồn, nhờ đó mà đột phá tới Trung thiên vị.

Ngoài ra, cũng cần phải đột phá tầng thứ tám của Tử Hoàng Kiểm Thân kinh. Mục đích lần này của hắn chỉ có một đó là tăng thêm một phần thực lực. Chỉ ba năm rưỡi nữa hắn sẽ lại phải đối diện với ma nữ.

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh không có một tiếng động.

Sáng sớm hôm sau, Lục Thanh mở mắt đi ra trước điện thì thấy Tổ Nguyên đang đứng yên ở đó nhìn về phía bình nguyên rộng lớn dưới chân núi Thanh Phàm. Những con linh thú đang chạy nơi đó trong làn sương mỏng khiến cho trong lòng như sinh ra một thứ khí thể nuốt chửng trời đất.

- Chúng ta lên đường. - Tổ Nguyên mở miệng nói.

Lục Thanh gật đầu, nói:

- Tổ huynh dẫn đường.

Hai người sóng vai nhau ngự không bay lên, lao về phía sau núi Thanh Phàm.

- Chín tên đại sư cảnh giới Kiểm Hồn kia đều là nhân vật kiêu ngạo của các tông môn trong giới Thanh Phàm. Ta thấy huynh đệ trẻ tuổi như vậy, tới lúc đó chắc chắn sẽ có chuyện phân tranh. Khi đó, huynh đệ phải tự nắm lấy. Ta thân là điện chủ của điện Thanh Phàm cũng không thể thiên vị người. Nếu không sẽ mất đi sự công bằng.

- Vâng! Đệ tự có chừng mực. - Lục Thanh nói một cách lạnh nhạt.

Sau khi đi ra sau núi một khoảng rất xa liền thấy được chín vị đại sư cảnh giới Kiểm Hồn đang đứng yên trong không trung. Với lực lượng hồn thức có thể so với Kiểm Tông đại thiên vị, chỉ hơi cảm ứng một chút là Lục Thanh có thể nhận ra thực lực của họ.

Năm tên là Kiểm Vương trung thiên vị, ba tên là Kiểm vương đại thiên vị. Có một gã là Kiểm Tông tiểu thiên vị. Có điều Lục Thanh cảm nhận được Kiểm Nguyên của đối phương còn dao động. Sự dao động đó cũng không phải do ý cố ý tạo ra mà là gần đây mới bước vào cảnh giới đó.

Khi Tổ Nguyên và Lục Thanh đến, ánh mắt của chín tên đại sư đều tập trung về phía Lục Thanh. Tổ Nguyên bọn họ đã gặp trước đó còn Lục Thanh thì đây là lần đầu tiên mà họ nhìn thấy. Vốn cách đây nửa tháng, bọn họ cùng nhau tới đây nhưng dường như phải đợi một gã mới bước vào cảnh giới Kiểm Hồn mà phải chờ mất nửa tháng.

Đúng là một cái giá thật lớn.

Đây là ý nghĩ cùng xuất hiện trong lòng chín tên đại sư.

Không nói tới một gã mới bước vào cảnh giới Kiếm Hồn, cho dù là một Kiếm Vương thành danh nhiều năm cũng không có được cái giá như thế. Nhưng hiện giờ thấy Lục Thanh, mặc dù trong lòng họ kinh hãi với tuổi của hắn, nhưng đồng thời trong lòng lại càng tức giận.

“Kiêu ngạo!”

Đây là đánh giá xuất hiện trong đầu họ khi nhìn thấy Lục Thanh.

454. Chương 8: Chương Toái Hồng Lưu

Về phần tu vi của Lục Thanh, chín người bọn họ cũng không nhận ra. Chẳng qua phương pháp ẩn giấu tu vi khi đạt tới Kiếm Chủ là đã nắm được. Căn cứ vào mức độ của Kiếm Nguyên công Địa cấp mà mức độ ẩn giấu mạnh yếu khác nhau. Với Lục Thanh có cùng đẳng cấp với họ muốn ẩn giấu tu vi cũng không phải là chuyện khó.

Cho nên gần như chẳng có người nào nghĩ thực lực của Lục Thanh lại vượt qua họ. Là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn được điện Thanh Phàm lựa chọn, đáp ứng lời mời của Kim Thiên bách chiến bảng. Với bọn họ còn chưa tới bốn mươi tuổi, mỗi người đều là nhân vật phong vân của mỗi tông môn vì vậy mà trong lòng mỗi người đều có sự kiêu ngạo. Bây giờ, để cho bọn họ đợi Lục Thanh nửa tháng khiến cho họ khó chịu.

- Bái kiến tứ điện chủ.

Cả chín người cùng khom người thi lễ với Tổ Nguyên.

Tổ Nguyên khoát tay chặn lại, nói:

- Các vị không cần khách khí. Xin giới thiệu một chút, đây là Lục đại sư của Tứ Hà tông mới tiến lên cấp Kim Thiên. Cách đây nửa năm, Lục đại sư mới bước vào cảnh giới Kiếm Hồn. Lục đại sư cũng là người được đại điện chọn làm đại sư chủ chiến trong chiến trường Kiếm Hồn lần này. Hy vọng các người có thể quan hệ tốt với nhau.

“Đại sư chủ chiến?”

Tổ Nguyên vừa mới dứt lời, chín người cùng nhú mày. Kim Thiên bách chiến bảng không phải chỉ căn cứ vào tuổi. Ở một nơi nguy hiểm như vậy lại để cho một gã mới bước vào Kiếm Vương tiểu thiên vị nắm trong tay. Đại sư chủ chiến tại sao lại để cho hắn đảm đương? Tuổi còn trẻ mà có quá ít kinh nghiệm.

- Tứ điện chủ! Tại hạ có chuyện không biết có thể nói được hay không? - Ngay lập tức, trong chín người có một vị đại sư trung niên đi ra. Người này đúng là người mới bước vào cảnh giới Kiếm Tông. Tuy rằng tu vi cao nhất nhưng tuổi cũng trẻ nhất trong số chín người. Điều này cũng khiến cho trong nửa tháng qua, gã tự cho mình là người đứng đầu. Bây giờ nghe Tổ Nguyên nói vậy làm sao mà gã chịu phục?

Về phần Tứ Hà tông, tuy rằng trong nửa năm gần đây là chuyện ồn ào nhất trong giới Thanh Phàm nhưng giới Kim Thiên làm sao có thể tồn tại một cách dễ dàng như vậy? Thậm chí bị đánh bật trở lại, hay diệt tông cũng là chuyện có thể.

- Lô đại sư cứ nói. - Nét mặt của Tổ Nguyên hết sức thản nhiên. Nhưng đồng thời trong đầu Lục Thanh cũng vang lên âm thanh của Tổ Nguyên.

Lô Luân! Nhị trưởng lão Xích Luyện tông. Tu luyện Hỏa, Thổ kiếm khí cùng với kiếm pháp tinh thâm Thiên Hỏa Huyền Nguyên kiếm có thể tạo ra hung thú Man Hoang thất giai. Thiên Hỏa Liệt Thổ tạo ra pháp tướng có uy lực bất phàm. Hỏa Thổ tương sinh nên uy lực của Kiếm Cương cũng chẳng kém. Hơn nữa, người này khi đột phá có được một loại thần thông kiếm đạo tiên là Nguyên Quy Kiếm giáp có được năng lực phòng ngự rất mạnh.

Nghe Tổ Nguyên nói vậy, Lục Thanh lập tức hiểu rõ.

Lô Luân liếc mắt nhìn Lục Thanh rồi nói:

- Tứ điện chủ cũng biết! Kim Thiên bách chiến bảng không phải là chuyện đùa. Chúng tôi đem tính mạng của mình đi nên đại sư chủ chiến phải được kiểm chứng, là người có tu vi tuyệt đỉnh mới được. Tuy rằng,

thiên tư của Lục đại sư rất cao, mới tuổi như vậy đã đạt tới cảnh giới như thế. Nhưng việc này rất quan trọng, mong Tứ điện chủ nghĩ lại.

- A! - Nét mặt Tổ Nguyên cười cười:

- Vậy theo ý của Lô đại sư thì việc này nên giải quyết như thế nào?

Lô Luân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lục đại sư đảm nhiệm đại sư chủ chiến thực sự khó khiến cho tôi tin phục. Tất nhiên tôi cũng không chỉ nói suông. Thế này đi, chỉ cần Lục đại sư có thể đánh bại ba người trong số chúng ta thì không nói tới chuyện này nữa.

- Đánh bại ba người sao? - Tổ Nguyên quay đầu nhìn Lục Thanh:

- Thế nào?

Lục Thanh cười nhạt một tiếng:

- Lục Thanh chỉ không ở đây nên đồng ý.

“Chỉ không ở đây?”

Chín người Lô Luân cười lạnh trong lòng. Cho dù thiên tư cực cao thì sao? Cũng chỉ là một kẻ kiêu ngạo mà thôi. Kinh nghiệm non nớt. Kim Thiên Bách Chiến bằng làm sao có thể tranh được? Chín người Lô Luân không hiểu tại sao một người như vậy lại có thể tới được Kim Thiên bách chiến bằng? Một khi ngã xuống chính là tổn thất rất lớn. Chẳng lẽ Tử Hà tông không có chút đau lòng? Nhưng trong lúc bọn họ đang tự hỏi, Lục Thanh đã mở miệng.

- Mời Lô đại sư và hai vị bên cạnh cùng lên đi.

Lời nói vừa dứt, sắc mặt của chín người Lô Luân liền sầm xuống.

Ngay lập tức, Lô Luân trầm giọng nói:

- Lục đại sư mới bước vào Kiếm Vương, bọn ta làm sao có thể lấy ba người cùng xuất chiến được? Hay là Lục đại sư tự tin vào thực lực của mình?

Ánh mắt của Lục Thanh bình tĩnh, nói:

- Cả ba vị đại sư cùng xuất thủ đi. Tại hạ có thể ứng phó được.

Ngoại trừ Lô Luân ra, hai người mà Lục Thanh chỉ chính là hai gã Kiếm Vương đại thiên vị. Hai người họ cùng với Lô Luân chính là những người có thực lực mạnh nhất trong số chín người. Cho dù với tam tinh của đại sư cảnh giới Kiếm Hồn nhưng bị một gã mới bước vào cảnh giới Kiếm Vương coi thường như vậy làm sao mà không nổi giận?

Lô Luân trầm giọng nói:

- Tốt! Nếu Lục đại sư đã cố ý như vậy, ba người chúng ta sẽ phụng bồi. Có điều chẳng may làm cho Lục đại sư bị thương thì xin Lục đại sư chớ có buồn.

- Kiếm giả so đấu bị chút thương tích là chuyện khó trách. Lô đại sư không cần khách khí. - Lục Thanh nói một cách thản nhiên khiến cho ba người Lô Luân càng thêm tức giận.

- Xin điện chủ làm chứng cho. - Lô Luân nói.

- Tất nhiên. - Tổ Nguyên mở miệng nói:

- Nếu Lục đại sư bị bại thì việc chủ chiến trước đó bỏ.

Có được lời này của Tổ Nguyên, ánh mắt của ba người Lô Luân có chút lạnh lẽo. Trong lòng ba người cùng quyết định phải dạy cho Lục Thanh một bài học. Tuy rằng không giết hắn, nhưng cũng phải cho hắn biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Muốn cao ngạo cũng cần phải có thực lực.

Phía sau núi Thanh Phàm chừng mười dặm là một cái hồ nước rộng lớn, thích hợp cho bốn người động thủ.

Sau chừng nửa chén trà nhỏ, Lục Thanh và ba người Lô Luân đã đứng cách xa nhau chừng trăm trượng. Bảy người Tổ Nguyên thì lui ra ngoài ba trăm trượng. Sáu gã đại sư kia nét mặt lạnh lùng, dường như thấy được tình trạng thảm hại của Lục Thanh. Đối với thiên tư của họ nhưng khi gặp được Lục Thanh, làm cho bọn họ cảm thấy tự ti. Tuy rằng hai bên không hề thù hận nhưng nếu có thể nhìn thấy Lục Thanh xấu mặt, bọn họ cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Trong suy nghĩ của họ, một người thanh niên thiếu kinh nghiệm như Lục Thanh cần phải áp chế cho bớt nhuệ khí. Nếu không, sau này làm vướng chân họ, đánh mất tính mạng một cách không đáng giá.

- Lục đại sư! Bây giờ người thay đổi ý vẫn còn kịp. Nên biết rằng thần kiếm không có mắt, nếu bị tổn thương thì không đáng. - Lô Luân mở miệng nói.

- Ba vị ra tay đi. - Lục Thanh chấp hay tay sau lưng, ánh mắt bình thản như không ba người Lô Luân chẳng làm cho hắn có ý chí chiến đấu.

- Ngông cuồng.

Lúc này, hai gã bên cạnh Lô Luân không nhịn được nữa. Hai thanh thần kiếm gần như ra khỏi vỏ cũng một lúc. Một đạo Địa Hỏa Kiếm Cương cao trăm trượng và đạo Sát Lục Kiếm Cương phá nát không gian chém xuống đầu Lục Thanh. Bọn họ cũng không ngốc. Lục Thanh thản nhiên như vậy chắc chắn là có điểm tự tin. Vì vậy mà mặc dù hai đạo Kiếm Cương của họ chưa dốc hết sức nhưng cũng phải tới bảy, tám phần tu vi. Một kiếm đó chém ra tạo ra những trận cuồng phong. Dưới hồ cũng tách ra hai con đường rộng vài trượng.

Đồng thời, ngọn sóng bị cuốn lên cũng đập nát khoảng không, đánh tới ngực Lục Thanh. Không gian trong phạm vi mười trượng xung quanh người hắn bị khí thế của cả hai ép phá.

Hai gã Kiếm Vương đại thiên vị. .. Một gã tu luyện Địa Hỏa Kiếm Cương, là đại sư Thiên đạo. Một gã tu luyện Sát Lục kiếm cương là đại sư Nhân đạo. Hai đạo Kiếm Cương có thuộc tính đều bất phạm, cùng với khí thế của họ khóa chặt Lục Thanh. Có điều ngay sau khi chém ra đạo Kiếm Cương, bọn họ kinh ngạc phát hiện, khi chúng tới bên người Lục Thanh liền tự động trượt sang hai bên. Giống như một cơn sóng gặp phải tảng đá ngầm rồi bị phân làm hai.

“Sao lại thế này? Một gã mới bước vào cảnh giới Kiếm Vương làm sao có thể đẩy được khí thế của họ?”

Ánh mắt của cả hai thay đổi. Lô Luân đứng ở giữa cũng có sự cảm ứng nhưng trong lòng vẫn không thể tin.

“Đây chắc là một loại thần thông kiếm đạo đặc thù” - Lô Luân thầm nghĩ. Gã thà tin theo hướng này cũng không chấp nhận tin rằng một người mới bước vào cảnh giới Kiếm Vương lại có thể sánh ngang với mình.

Lục Thanh vẫn đứng yên, bình tĩnh nhìn gợn sóng không gian đang ập tới.

“Hắn muốn làm gì?”

Sáu gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đều ngẩn người. Ngay cả Tổ Nguyên đứng bên cạnh cũng có chút mong đợi. Tuy rằng bốn người bọn họ đã được đại diện chủ miêu tả nhưng cho dù thế nào cũng không thể bằng được tận mắt chứng kiến.

Hai đạo Kiếm Cương tới cách Lục Thanh hai mươi trượng liền dung nhập với con sóng nước bị cuốn lên. Nó hòa cùng với gợn sóng không gian thành một cơn lũ màu đỏ thẫm. Trong chớp mắt chúng đã vọt tới trước mặt Lục Thanh.

Lục Thanh chậm rãi giơ tay phải lên, chắn trước ngực.

“Cái gì?”

Ba người Lô Luân cùng hoảng sợ. Mà sáu gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đứng ngoài cũng chẳng kém. Bởi trong suy nghĩ của họ, không ngờ lại có chuyện đó xảy ra.

Hai vị Kiếm Vương đại thiên vị cùng ra tay đủ để phá nát một thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm bình thường vậy mà không ngờ lại bị Lục Thanh chặn trước ngực. Trong tích tắc, Lục Thanh giống như một ngọn núi cao vạm vỡ trượng chắn trước dòng suối.

Lực lượng chân không đánh tới bàn tay, thậm chí còn không thể đẩy lùi Lục Thanh được một bước. Ngay sau đó, Lục Thanh nắm chặt tay lại. Rồi trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, đạo Kiếm Cương hùng mạnh tan biến như bột nước.

455. Chương 9: Kiếm Khí Sắc Bén

Tất cả yên tĩnh không có một tiếng động.

Ánh mắt của Lô Luân nhìn chăm chăm vào bàn tay của Lục Thanh như muốn nhìn xem đó có còn phải là bàn tay của con người nữa không.

- Thần thông kiếm đạo? - Lô Luân trầm giọng nói.

- Xem như thế đi. - Lục Thanh cũng không phủ nhận.

Thần thông trong kiếm đạo có thể đạt được bằng nhiều cách. Nó có thể do Kiếm Cốt sinh ra, có thể do bí pháp luyện thành, cũng có thể tự nhiên thức tỉnh. Còn về chuyện thức tỉnh như thế nào thì xem vào vận may của mọi người.

Mặc dù nói như vậy nhưng giác tỉnh phải có được thể chất đặc biệt. Người bình thường làm sao có thể có được thứ đó.

Vì vậy mà khi nhìn thấy kiếm thể Thanh Phàm của Lục Thanh, Lô Luân theo bản năng coi hắn như người có thể chất đặc biệt.

- Cùng xuất thủ đi. - Lục Thanh nói.

- Ta muốn xem thân thể người có thể chịu đựng được tới mức nào. - Lô Luân hừ lạnh một tiếng. Thanh thần kiếm sau lưng gã trong nháy mắt ra khỏi vỏ. Một đạo Hỏa Thổ Kiếm Cương xuất hiện nhanh chóng xoay tròn trong không trung. Đạo Hỏa Thổ Kiếm Cương nhanh chóng xoay tròn. Lô Luân trượt về phía sau khoảng chừng trăm trượng. Ngay sau đó, đạo Hỏa Thổ Kiếm Cương đang xoay tròn phá rách chân không, khí thể khủng bố nhanh chóng lan ra xung quanh.

Nơi mũi nhọn của nó, một gợn sóng không gian nhanh chóng tản ra.

- Gợn sóng không gian? - Hai gã Kiếm Vương đại thiên vị đứng bên cạnh Lô Luân biến sắc vội vàng lùi lại mấy trăm trượng.

- Cẩn thận!

Nhìn thấy một kiếm này dẫn động gợn sóng không gian như thế cho dù là Tổ Nguyên cũng không thể nghĩ rằng Lục Thanh có thể đón đỡ một cách dễ dàng như trước. Thần thông kiếm đạo mặc dù lợi hại nhưng cũng có mức độ.

Lục Thanh lắc đầu, tay phải thành kiếm chỉ mà chĩa về phía trước, chẳng có một chút hoa mỹ. Trên kiếm chỉ của Lục Thanh lập tức xuất hiện một tia sáng màu vàng, đâm vào trong gợn sóng không gian. Ánh mắt của Lục Thanh ngưng trọng, ngón tay khuấy mạnh một cái. Ngay sau đó một chút gợn sóng trong nháy mắt liền tán loạn. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tổ Nguyên, kiếm chỉ của Lục Thanh và Hỏa Thổ Kiếm Cương va chạm nhau giữ không trung.

Những tia Kiếm Cương bắn ra xung quanh, chẳng hề gặp một thứ gì cản trở. Đến lúc này, Lục Thanh cũng chỉ lùi một bước, thậm chí không hề sử dụng một chút Kiếm Nguyên.

- Đây là thần thông kiếm đạo nào? - Sắc mặt của Lô Luân trở nên hết sức nặng nề:

- Cuối cùng thì tu vi của người là thể nào?

Tới lúc này, Lô Luân là người có tu vi cao nhất trong số chín người mới nhận ra có điều gì đó không hợp lý.

Lục Thanh khẽ cười một tiếng, nói:

- Ba vị đón ta một kiếm đi.

Vừa dứt lời, từ trên người Lục Thanh, uy nghiêm của thiên đạo chợt tỏa ra cuộn cuộn. Một đạo khí thể khiếp người bốc lên, cùng với những tia khí sắc bén phóng lên cao. Phong Lôi Kiếm Ý qui dị dung hợp lại, lấy những tia khí sắc bén màu vàng thành thân kiếm, Phong Lôi kiếm ý vô hình thành kiếm linh mà tạo ra một thanh cự kiếm thực sự.

Oai nghiêm khủng bố của Thiên đạo từ trên cao giáng xuống, trong nháy mắt trấn áp ba người Lô Luân.

Lực trấn áp của Thiên đạo bởi Kiếm Tông đại thiên vị đầu phải là thứ mà hai gã Kiếm Vương đại thiên vị có khả năng chịu đựng. Chỉ trong nháy mắt, hai người đã bị chấn thương nội phủ, Kiếm Chung gần như bị áp chế.

Tổ Nguyên vung tay một cái, khuếch tán quy tắc ra xung quanh, lôi hai người đó ra.

Lúc này, đối diện với Lục Thanh chỉ còn lại có một mình Lô Luân.

Sắc mặt Lô Luân tái nhợt. Cho dù thế nào gã cũng không thể ngờ được Lục Thanh có thể điều động được lực Thiên đạo vô biên vô tận như vậy. Thứ lực lượng đó chỉ sợ là Kiếm Tông đại thiên vị cũng không làm được.

Gợn sóng không gian rộng lớn tản ra khiến cho hồ nước không còn được sự bình lặng như trước.

Nước hồ bị hút vào trong gợn sóng, biến thành một tia khí sắc bén cao hai trăm trượng, chém xuống dưới.

Lô Luân biến sắc, thanh thân kiếm nhanh chóng quay ngược trở lại. Một vầng Hỏa Thổ Kiếm Cương từ thân kiếm của Lô Luân nhanh chóng tản ra. Một thứ lực lượng mạnh mẽ bùng nổ khiến cho một gợn sóng không gian cũng tản ra xung quanh, nhanh chóng ngưng tụ lại thành một cái cương luân màu hồng, bay về phía Lục Thanh.

Nét mặt Lục Thanh thản nhiên. Tâm niệm hắn vừa động, tốc độ của thanh kiếm màu vàng chợt nhanh hơn. Chỉ trong nháy mắt đã va chạm với Hỏa Thổ Cương Luân.

Một vòng gợn sóng không gian lạnh thấu xương nhanh chóng tản ra xung quanh tới vài dặm.

- Cấm!

Tổ Nguyên đứng cách đó một đoạn khá xa quát lên một tiếng. Ngay lập tức, trước gợn sóng chợt xuất hiện một quang sáng màu đỏ. Quang sáng đó chỉ có một tầng mỏng manh nhưng lại hết sức cứng rắn. Gợn sóng không gian động vào đó liền biến mất.

- Thần kỹ của tứ điện chủ! - Sáu gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn bên cạnh liền mở miệng nói.

Tổ Nguyên không nói gì, ánh mắt ngưng trọng nhìn những tia kiếm khí sắc bén trong không trung.

Hai gã đại sư Kiếm Vương bị đưa ra khỏi cuộc chiến khiếp sợ khi thấy chiêu thức của Lô Luân bị tia khí màu vàng phá nát.

Phải biết rằng, tia khí đó là do kiếm giả sau khi Trúc Cơ tự nguyên liền sinh ra trên thân thể. Muốn vận dụng nó, kiếm giả sau khi ngưng kết được Kiếm Chung là làm được. Chỉ có điều, uy lực của nó rất hạn chế. Chúng chỉ là những tia khí sắc bén do kiếm khí sinh ra mà thôi. Vì vậy mà không có một kiếm giả nào để ý tới nó. Nhiều nhất cũng chỉ là một cách để nâng cao khí thể mà thôi. Muốn đem nó làm phương pháp để công kích thì khi đối mặt với kiếm giả có cùng cảnh giới kiếm đạo chắc chắn không có tác dụng.

Nhưng vào lúc này, sự công kích của Lục Thanh đã làm đảo lộn hoàn toàn suy nghĩ của bọn họ. Đến lúc này, bọn họ biết hóa ra những tia khí lại có được uy năng như vậy. Có điều, tại sao tia khí tản ra từ người hắn lại có màu vàng?

Đây là ý tưởng cùng xuất hiện trong đầu Tổ Nguyên và chín vị đại sư. Tất nhiên, bọn họ cũng không biết được rằng đó là do Lục Thanh có được kiếm thể Thanh Phàm mà có. Chỉ khi nào đạt tới mức độ như vậy mới có thể sinh ra được những tia khí sắc bén giống như của thân kiếm.

Đối diện với một kiếm của Lục Thanh, sắc mặt của Lô Luân tái nhợt. Lực thiên đạo của Kiếm Tông đại thiên vị trấn áp gần như khiến cho không gian xung quanh như bị nén lại, di chuyển cũng hết sức khó khăn, chưa cần phải nói tới chuyện né tránh một kiếm nhanh như tia chớp của Lục Thanh.

- Nguyên Quy Kiếm giáp! - Không dám giữ lại, Lô Luân hét lớn một tiếng. Đột nhiên trên người hắn tỏa ra những tia sáng màu hồng chói mắt. Hỏa Thổ Kiếm Cương vô cùng vô tận nhưng kết thành một thanh kiếm.

Một sự dao động cổ quái lan tràn ra xung quanh. Trong giây lát, trên người Lô Luân xuất hiện một bộ giáp cổ xưa. Bộ giáp đó giống như cái mai của Huyền Quy, bao phủ từ đầu đến chân Lô Luân. Tất cả đều do Hỏa Thổ Kiếm Cương ngưng kết mà thành.

Sau khi dung nhập lực thiên đạo vào đó, một thứ uy nghiêm nặng nề của trời đất tản ra từ trên bộ giáp. Thậm chí lực thiên đạo do Lục Thanh trấn áp xuống cũng bị dao động.

“Phá ”.

Lục Thanh chẳng hề có chút kích động. Nhìn bộ Nguyên Quy kiếm giáp tỏa ra ánh sáng màu xanh từ người Lô Luân. Lục Thanh cười lạnh. Sau khi hắn tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, sự hiểu biết và vận dụng đối với những tia khí của ban thân có thể nói là ngoại trừ Diệp lão ra, không còn người nào có thể hơn được hắn. Vì vậy mà khi thấy Nguyên Quy Kiếm Giáp của Lô Luân, Lục Thanh có một chút hiểu biết đối với sự phòng ngự của hắn.

Với những tia khí màu xanh đỏ, Nguyên Quy Kiếm Giáp cũng chỉ phòng ngự được sự công kích của thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm. Có lẽ nó có ngăn cản được phần lớn sự công kích bởi thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm nhưng cho dù thế nào cũng không thể ngăn cản được kiếm khí sắc bén của hắn.

Với thân thể đạt tới tầng thứ bảy của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, thân thể của Lục Thanh sinh ra những tia khí. Trừ khi là thần kiếm cấp Kim Thiên hạ phẩm, nếu không cho dù là thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm đứng đầu cũng không làm gì nổi.

Dường như chưa hài lòng với sự phòng ngự của mình, khuôn mặt Lô Luân gần như đỏ bừng. Một tầng Quy Nguyên Kiếm Giáp nhanh chóng hình thành bên ngoài cơ thể. Khi tia kiếm khí của Lục Thanh tới đã kết xuất được bốn tầng.

Nhưng khi đạo kiếm khí của Lục Thanh tới nơi, xé rách đường như không phải là Nguyên Quy Kiếm Giáp mà là miếng vải. Bốn tầng Nguyên Quy Kiếm Giáp, thậm chí không hề có chút cản trở mà nhanh chóng bị phá nát.

- Hạ thủ lưu tình.

Gần như đồng thời chín người Tổ Nguyên cùng nói.

Trong lòng Lục Thanh vừa động, đạo kiếm khí lập tức dừng lại cách đầu Lô Luân chừng ba tấc. Nhưng tia kiếm khí sắc bén vẫn khiến mi tâm của Lô Luân xuất hiện một vết máu.

Ngay sau đó, thanh kiếm dài hai trăm trượng liền tản ra trong không trung.

Giờ phút này, không chỉ có Lô Luân mà ngay cả ánh mắt của Tổ Nguyên cũng trở nên trịnh trọng. Từ đầu đến cuối, gã nhận ra rằng Lục Thanh không hề có một chút Kiếm Nguyên. Thậm chí hắn còn không dùng tới thực lực cao nhất của mình để trấn áp Lô Luân, một gã Kiếm Tông có cùng thiên vị. Thực lực như vậy, chỉ sợ là Kiếm Tông trung thiên vị cũng không thể làm được.

Lô Luân đứng ngây người trong không trung một lúc lâu, nét mặt mới trở lại bình thường. Lúc này, ánh mắt hắn nhìn về phía Lục Thanh tràn đầy sự kính sợ.

- Thần kỹ của Lục đại sư khiến cho Lô Luân mặc cảm. Lục đại sư làm người chủ chiến, Lô mỗ không có ý kiến gì nữa.

Tám người khác bên cạnh Tổ Nguyên cùng liếc nhìn nhau, nói:

- Nguyên phục vụ Lục đại sư chinh chiến.

456. Chương 10: Động Hư Thần Kiếm

Đối với thực lực tuyệt đối thì nhất thời hẳn có được sự tán thành của những người trẻ tuổi ở cảnh giới Kiếm Hồn đại sư Thanh Phàm giới.

Đây là kết quả mà Lục Thanh muốn thấy nhất, dù sao trong vòng mười dặm xung quanh Bách Chiến Cốc cũng không phải là địa phương an toàn gì. Mười người ở đây tiến vào bên trong nếu như không tín nhiệm phối hợp với nhau thì sẽ gặp phải phiền toái rất lớn. Có thể hẳn cũng không cần úy kỵ điều gì, nhưng mà có thể tránh được thì nên tránh. Hẳn cũng không ngại phải sử dụng thủ đoạn để tiến hành uy hiếp bọn họ.

- Tốt lắm. Nếu các vị đã không có ý gì khác, như vậy chúng ta cùng xuất phát thôi. - Tổ Nguyên nhìn về phía Lục Thanh chớp mắt vài cái, giờ phút này đám người Lô Luân vẫn đang đắm chìm trong cảm giác khiếp sợ, cho nên không chú ý tới động tác này của hắn.

- Mời Tứ điện chủ dẫn đường. - Lục Thanh mở miệng nói. Giờ phút này ở trước mặt nhiều người, Lục Thanh dùng ngữ khí kính trọng để nói chuyện làm cho đám người Lô Luân xuất hiện nhiều nghi vấn.

- Các vị đi theo ta. - Tổ Nguyên lên tiếng đáp lại, rồi đi về phía đằng sau Thanh Phàm sơn.

Một lát sau, mọi người đã tới sườn núi đằng sau của Thanh Phàm Sơn. Ở chỗ này, có một tòa đại điện hùng vĩ, nó xuất hiện bất chợt ở giữa lưng chừng núi làm cho người ta cảm thấy rất đột ngột.

- Tứ điện chủ! - Hai gã thủ vệ có thực lực Kiếm Chủ lập tức khom người hành lễ nói.

- Đã chuẩn bị tốt chưa? - Tổ Nguyên trầm giọng nói.

- Bẩm Tứ điện chủ, Động Hư kiếm trận đã được chuẩn bị sẵn sàng, bất kỳ lúc nào cũng có thể được vận dụng. - Một gã kiếm kiếm chủ cẩn thận nói.

- Được. Tốt lắm. - Tổ Nguyên gật đầu, rồi lập tức đánh ra một đạo chưởng lực màu hồng vào trên cánh cửa điện. Theo sau đó, cánh cửa điện như một đồng băng bị tan ra, để lộ không gian âm u ở bên trong.

Tổ Nguyên dẫn đầu đoàn người tiến lên trước, đi vào bên trong đại điện.

Ở phía sau, Lục Thanh bám sát không rời, mà đám người Lô Luân thì liếc mắt nhìn nhau rồi mới đi vào.

Ở trong tòa đại điện này tràn ngập một loại lực lượng quỷ dị đang ba động, những ba động này mang tới cho Lục Thanh một cảm giác rất quen thuộc. Giống như một vùng động hư không gian bị phá vỡ, lộ ra khí tức phôn phê hủy diệt, bất quá ở trong tòa đại điện này thì khí tức lại ôn hòa hơn rất nhiều, có vẻ hết sức an bình.

Ở trung tâm của đại điện có một kiếm trận kỳ dị được bày ra, bên trong kiếm trận có một thanh thần kiếm cấp Bạch Linh cắm ở trong đó. Từ trên nó thi thoảng lại lóe lên quang mang màu trắng, thể hiện ra linh tính kinh người.

Thần kiếm cấp Bạch Linh.

Đây là lần thứ hai Lục Thanh nhìn thấy được. Lần đầu tiên chính là ở trên tay của ma nữ tóc bạc, lúc ấy chỉ xem như là được nhìn thoáng qua. Mà lúc này, hẳn mới chính thức được quan sát rõ ràng.

Làm cho Lục Thanh phải kinh ngạc chính là ở trên thanh thần kiếm này hẳn lại không nhìn ra được thuộc tính của nó, chỉ mơ hồ có cảm giác khí tức của động hư không gian.

Đến ngay cả cảm ứng của bán long chân thân cũng không thể phát hiện được thuộc tính của nó, điều này làm cho Lục Thanh hết sức kinh ngạc, chưa đợi hắn mở miệng nói thì đã có thanh âm vang lên.

- Đây là một thanh động hư thần kiếm, thuộc tính của nó chính là không gian. - Tổ Nguyên trịnh trọng nói.

- Động Hư thần kiếm. - Trên mặt Lô Luân hiện ra thần sắc khiếp sợ nói:

- Chẳng lẽ đây là phá hủy không gian ở trong truyền thuyết - Động Hư thần kiếm?

- Lô đại sư nói không sai. Đúng là thanh kiếm này.

Nghe hai người nói chuyện với nhau, Lục Thanh mở miệng hỏi:

- Không biết chuỗi thần kiếm này là do người nào chú tạo?

Tổ Nguyên hơi ngẩn mặt ra, lập tức cười nói:

- Ta quên mất Lục đại sư là một Thanh Phàm cấp chú kiếm sư đỉnh phong.

Thanh phàm cấp chú kiếm sư!

Thanh âm của Tổ Nguyên vừa kết thúc, thì chín người Lô Luân đều đưa ánh mắt quái dị nhìn về phía Lục Thanh. Nếu như nói trước kia bọn họ chỉ biết người này là một kỳ tài ngút trời, thì bây giờ trong lòng bọn họ chỉ có một ý nghĩ: Yêu nghiệt a.

Chỉ có loại người như yêu nghiệt mới có thể tu luyện hai đường, hơn nữa lại có thành tựu to lớn như thế. Thanh Phàm cấp Chú Kiếm sư đỉnh phong ở trong mỗi một tông môn thì cho dù tông chủ nhìn thấy cũng phải lấy lễ đối đãi. Nhìn tuổi của Lục Thanh, bọn họ không chút nghi ngờ ngày sau hẳn khẳng định sẽ có cơ hội trở thành Kim Thiên cấp Chú Kiếm Sư.

Giờ phút này, chín người bọn họ hầu như đều đưa ra một quyết định chính là khi tiến vào chiến trường Kiếm Hồn nhất định phải quan hệ tốt với Lục Thanh. Một nhân vật như vậy mà kết giao tốt thì tất nhiên sau này cũng sẽ chiếm được rất nhiều điều tốt.

- Động Hư thần kiếm chính là được chú tạo ở trong Động Hư không gian.

- Động Hư không gian? - Dù là với tâm cảnh của Lục Thanh thì giờ phút này trong lòng hẳn cũng phải chấn động.

Từ trước tới nay, ở trong lòng hẳn thì Động Hư không gian vẫn là một tồn tại hết sức kinh khủng. Hơn nữa, hẳn cũng từng thấy qua không phải chỉ một lần, muốn tiến vào trong Động Hư không gian, hơn nữa còn chú tạo kiếm ở trong đó thì Chú Kiếm Sư phải có tu vi cao tới mức nào a? Lục Thanh không dám tiếp tục tưởng tượng nữa.

Trịnh trọng gật đầu, Tổ Nguyên nói:

- Cho nên Bạch Linh cấp Chú Kiếm Sư cho dù là ở trong Tử Hoàng giới cũng có địa vị hết sức cao. Ở trong Bạch Linh giới thì cơ hồ chính là tồn tại giống như một lão tổ tông vậy.

Dừng lại một chút, Tổ Nguyên nói tiếp:

- Vì bốn cấp thần kiếm thì bắt đầu từ Thanh Phàm cấp, kiếm bắt đầu xuất hiện linh tính, luồng linh tính này bắt đầu có chút thần trí ban đầu, hoặc nói chính xác hơn là bắt đầu có tính mạng, cho nên thiên địa đại đạo sẽ phủ xuống. Ở cấp độ này thì kiếm khí sẽ được xưng là thần, người ta căn cứ vào linh tính hình thành lúc ban đầu để phân chia ra cấp độ: Thanh Phàm, Kim Thiên, Bạch Linh. Ở trong Tử Hoàng bốn cấp, trước khi đạt tới Bạch Linh cấp, thần kiếm mặc dù cường đại, thanh nào cũng có năng lực phụ trợ của nó, hoặc ít nhất cũng có một chút năng lực thần kỳ, nhưng không hề giống nhau. Chỉ là khi lên tới cấp bậc Bạch Linh thì không còn giống như thế nữa.

- Trong thập vạn đại sơn của đại lục vẫn truyền lưu một loại thuyết pháp về thần kiếm có linh tính. Kỳ thật loại thuyết pháp này nói chủ yếu chính là khi thần kiếm cấp bậc Bạch Linh được sinh ra thì đã có được đầy đủ thần trí, sinh mệnh dài đằng dằng, cho nên luồng linh tính này cũng có một cái tên chính là Kiếm Linh.

- Không biết Kiếm Linh này làm thế nào mới có thể sinh ra? - Trên mặt Lục Thanh lúc đặt câu hỏi không khỏi lộ ra một tia hy vọng.

Khẽ lắc đầu, Tổ Nguyên nói:

- Kiếm Linh có thể nói đã trở thành chúa tể của thần kiếm, tới mức độ này rồi thì thần kiếm cấp Bạch Linh sẽ có được năng lực cường đại tới mức khó tin. Kiếm giả dựa vào nó thập chí có thể dễ dàng khiêu chiến vượt bậc. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là kiếm giả có thể nhận được sự thừa nhận của thần kiếm. Bởi vì khi kiếm linh hình thành, thần kiếm đã có năng lực phán đoán riêng của mình, cho nên nếu kiếm giả nào muốn nó nhận làm chủ thì phải hao tổn cả một quá trình. Thần kiếm cấp Bạch Linh đều khác nhau, bởi vì chúng sinh ra ở hoàn cảnh khác nhau, cho nên quá trình nhận chủ cũng không giống nhau. Mà bởi vì sự cường đại của thần kiếm Bạch Linh cho nên cách chú tạo nó là một bí mật.

- Bí mật? - Trên gương mặt chờ mong của Lục Thanh không khỏi xuất hiện một tia thần sắc thất vọng.

Tổ Nguyên hơi gật đầu nói:

- Thần kiếm cấp Bạch Linh sinh ra Kiếm Linh, Kiếm Linh này đã có tính tự chủ của nó, hơn nữa người điều khiển có thể phát huy ra uy lực vô cùng cường đại. Có thể nói, cho dù là lúc ban đầu khi thần kiếm Bạch Linh cấp được sinh ra thì thực lực của nó cũng sánh ngang với Kiếm Nguyên đỉnh phong, đợi cho tới khi nó hoàn toàn thành thực thì coi như là cả Kiếm Hồn cảnh đại sư nếu không phải Kiếm Hoàng cũng rất khó có thể thắng được nó. Một thần kiếm cấp bậc như vậy thì chẳng có một vị Bạch Linh cấp Chú Kiếm Sư lại đem phương pháp chế tạo tiết lộ ra ngoài, có lẽ khi cơ duyên đến thì sẽ nhận được.

- Còn thanh Động Hư thần kiếm này đó chính là thần kiếm Bạch Linh trung cấp. Đối với tu vi của Chú Kiếm Sư khi chế tạo ra nó thì thấp nhất cũng phải bước vào Kiếm Phách Cảnh, khi ấy sẽ có năng lực mở ra Động Hư không gian, nếu không sẽ không thể chế tạo được. Chính vì những điều này cho nên Bạch Linh cấp Chú Kiếm Sư ở trên Kiếm Thần đại lục này có rất ít, mỗi khi một người xuất hiện đều nổi tiếng khắp cả bốn giới.

Nói tới đây, Tổ Nguyên không khỏi liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái nói:

- Nói không chừng tương lai sẽ có một ngày Lục đại sư sẽ có thành tựu như vậy không chừng.

Nghe được Tổ Nguyên nói như thế, nhưng chín người Lô Luân ở bên cạnh cũng im lặng không mở miệng phản bác, so sánh về độ tuổi thì Lục Thanh trẻ hơn đám người bọn họ rất nhiều.

“Có lẽ thật sự sẽ có một ngày như vậy” - Trong lòng chín người đồng thời nghĩ tới điều này.

- Thôi được rồi. Chúng ta tiến vào Động Hư kiếm trận thôi. - Tổ Nguyên mở miệng cắt đứt suy nghĩ của mọi người.

Nhìn thấy trên mặt mười người Lục Thanh xuất hiện ánh mắt cổ quái, Tổ Nguyên giải thích nói:

- Động Hư kiếm trận này chính là thiên giai kiếm trận, ngoại trừ năng lực công kích vô cùng cường đại thì năng lực chủ yếu của nó chính là mở ra Động Hư thông đạo.

- Động hư thông đạo?

- Không sai. Động Hư thông đạo lấy kiếm trận làm điểm đánh dấu mở ra không gian vô tận, khiến cho quãng đường ngàn vạn dặm chỉ giống như gần ngay trước mắt. Giờ phút này chúng ta sử dụng Động Hư thông đạo để tiến vào Hư Không Kiếm Vực của Kim Thiên Giới.

Nghe được những lời này của Tổ Nguyên, chín người Lô Luân hiện ra thần sắc hiểu được, lúc này Lục Thanh cũng không tiếp tục mở miệng hỏi điều gì nữa.

Mà Tổ Nguyên dường như đoán được suy nghĩ trong đầu Lục Thanh, từ trong lòng móc ra một quả Lưu Ảnh Châu đưa cho Lục Thanh nói:

- Lục đại sư mới tấn chức cho nên đối với Kim Thiên giới cũng không hiểu rõ bao nhiêu, bên trong quả Lưu Ảnh Châu này có một ít giảng thuật, Lục đại sư có thể sử dụng hồn thức để xem qua một chút.

- Đa tạ tứ diện chủ. - Lục Thanh mở miệng cảm ơn. Đồng thời trong lòng hắn không nhịn được thần thổ dài, xem ra sự hiểu biết của bản thân đối với ngoại giới vẫn còn quá ít. Đây chính là khuyết điểm của những người còn trẻ đã đạt tới cảnh giới cao, có lẽ tu vi thì không nói làm gì, nhưng phương diện kiến thức lại khuyết thiếu kiến thức nghiêm trọng.

Mười người đi theo Tổ Nguyên tiến vào bên trong Động Hư kiếm trận.

Kiểm chỉ của Tổ Nguyên liên tiếp được điểm ra, hơn mười đạo kiếm khí màu hồng bắn ra tiến nhập vào trong thanh Động Hư thần kiếm.

Theo sau đó, một cỗ lực lượng huyền ảo được khuếch tán ra, kế tiếp từ trên thanh Động Hư thần kiếm màu trắng nhất thời bắn ra một đạo quang mang màu đen. Nhất thời, xung quanh xuất hiện những sóng không gian dày đặc tán mát ra, bất quá chúng lại hết sức ổn định, cơ hồ không có chút uy lực nào. Từ giữa những

gợn sóng không gian đó xuất dần xuất hiện một cái Động Hư không gian, chúng khuếch trương ra cả trường mới dần đình chỉ lại.

457. Chương 11: Hư Không Kiểm Vực

Bên trong động hư không gian ngăm đen không có tồn tại của không khí, di chuyển ở trong đó căn bản không thể gây lên được một tiếng động nào. Mặt phía dưới của Động Hư không gian được Hư Không kiểm trận bói buộc khiến cho người ta di chuyển ở bên trong giống như đang đi trên mặt đất bằng.

Trong khi di chuyển ở trong này, Lục Thanh cẩn thận cảm ứng Động Hư không gian ở xung quanh. Không gian thuộc tính chính là thuộc tính mà ngay cả bán long chân thân cũng không thể cảm nhận được. Trong một thời gian ngắn, Lục Thanh cũng không thể thăm dò được chút đầu mối nào.

Hư Không Kiểm Vực là địa phương thuộc về những người giả có tu vi ngoài Kiểm Chủ, người ta sử dụng kiểm trận thiên cấp để tạo thành Hư Không đại lục. Hư Không đại lục này có thể nói chính là cực hạn của kiểm trận, cho nên nó cũng không lớn lắm, như lần này mười người Lục Thanh tiến vào Hư Không Kiểm Vực đó là một nơi thuộc về Kim Thiên giới, nó đại khái có diện tích chừng năm mươi dặm.

Khoảng nửa nén nhang sau, mười một người đã bước ra một khu vực có ánh sáng chiếu vào.

Ở nơi đây nồng đậm thiên địa nguyên khí, trong không khí khắp nơi đều giàn ngập nguyên khí màu trắng khiến cho khung cảnh trước mắt nhìn qua giống như tiên cảnh.

Đích thật là tiên cảnh a.

Đập mặt bọn họ chính là Vũ Điện lâu được chạm trổ ở tứ phía, nơi đây tọa lạc trên một phía mặt đất màu xanh. Không gian xung quanh đang có rất nhiều kiểm giả ngự không lướt quá, kiểm quang nối liền nhau không dứt làm cho người ta phải hoa cả mắt.

Mà điểm mấu chốt chính là, Lục Thanh nhanh chóng phát hiện ra khu vực này tồn tại ở trên đỉnh của một ngọn núi cao vạn trượng. Bọn họ vừa rời khỏi kiểm trận là đã có thể thấy được giới hạn của mảnh đất này, đưa mắt nhìn xuống phía dưới có vô số những điểm nhỏ, điều này cho thấy ngọn núi này ít nhất cũng phải cao tới cả ngàn trượng.

Đây chính là Kim Thiên giới.

Trong lòng Lục Thanh vô cùng cảm khái, cho dù là ngoài Hư Không Kiểm Vực thì thiên địa nguyên khí ở đây đã nồng đậm tới mức không hề kém hơn Kiểm Trì do Tử Hà ngũ phong mở ra. Vậy khi tiến vào Hư Không Kiểm Vực thì nơi đó sẽ cao hơn Kiểm Trì không biết bao nhiêu lần đây? Thật là một địa phương tốt để tu luyện.

- Chư vị đại nhân. - Canh giữ bên cạnh Động Hư kiểm trận chính là hai gã Kiểm Sư, lúc này thấy mười một người Lục Thanh xuất hiện, ai cũng mang tới cho họ áp lực rất lớn, hiển nhiên đây đều là những nhân vật khó lường. Khí độ của mười một người Lục Thanh, bọn họ chỉ có thể thấy qua ở trên người một ít vị Kiểm Hồn cảnh đại sư.

Hai người không dám chậm trễ, vội vàng tiến lên khom người hành lễ.

“Vù” - Một tiếng gió nhẹ nhàng vang lên, Tổ Nguyên đã lấy ra một thanh bội kiếm màu xanh cũ kỹ, bên trên đó có khắc bốn chữ.

- Đại nhân, Thần Điện ở phía Bắc nơi này, nếu cần người dẫn đường. .. - Hai người vừa thấy thanh bội kiếm xuất hiện thì sắc mặt hơi đổi, sống lưng cũng khom xuống nhiều hơn.

- Các người ở lại đây bảo vệ tốt kiểm trận, bốn tọa có thể tự lo.

- Vâng. - Hai gã Kiểm Sư vội vàng thối lui lại phía sau, không ai dám nhiều lời.

- Đi thôi! - Tổ Nguyên quay về phía mười người Lục Thanh nói.

Hư Không Kiểm Vực chính là một khu vực không gian chuẩn bị cho những người có tu vi ngoài Kiểm Chủ. Ở nơi đây bọn họ có thể tìm được rất nhiều thứ, vô luận là kiểm nguyên công, đan dược, linh huyết, tài liệu

chú kiếm, bí pháp, kiếm trận. ... Chỉ cần là những gì ở trên Kiếm Thần đại lục có thì ở đây đều có thể tìm được.

Hư Không Kiếm Vực chính là do Kiếm Thần Điện kiến tạo nên, bởi vì hoàn cảnh đặc thù nơi đây cho nên đã khiến cho các đại tông môn ở tứ giới tranh giành với nhau. Hư Không Kiếm Vực là nơi chuẩn bị dành cho những kiếm giả đỉnh cấp, chỉ có những người đạt tu vi từ Kiếm Chủ trở lên mới có đủ tu vi ngự không phi hành, mới đạt được thư lục cơ bản nhất để tiến vào. Về phần hai gã Kiếm Sư ở bên ngoài thì đều là do các đại tông môn đưa tới, dù sao chuyện phải xử lý cũng có rất nhiều, cần người chú ý, mà mỗi một Kiếm Chủ đều có tư cách đánh sâu vào Kiếm Hồn cảnh, cho nên không thể để bọn họ phân tán tinh lực vào những chuyện khác được.

Mà Thanh Phàm giới lại không có Hư Không Kiếm Vực, bởi vì nơi đây quá mức thiếu thốn thiên địa nguyên khí, không một nơi nào đủ khả năng để kiến tạo kiếm trận trợ giúp Hư Không Kiếm Vực trôi nổi.

Hư Không Kiếm Vực là nơi hết sức náo nhiệt, giương mắt nhìn lên cao, chỉ thấy những đạo kiếm quang liên tiếp chớp động không dứt. Chỉ trong chốc lát, Lục Thanh đã gặp qua hơn trăm đạo kiếm quang, mặc dù chín thành đều là Kiếm Chủ, nhưng hần cũng đồng dạng nhìn thấy mười tên Kiếm Hồn cảnh đại sư.

Khi nhìn thấy đám người Lục Thanh, những Kiếm Hồn cảnh đại sư này đều hơi gật đầu chào, khi nhìn thấy Lục Thanh thì bọn họ hơi sững sốt một chút, chỉ là rất nhanh sau đó đã khôi phục lại như thường.

Trên mỗi một Hư Không Kiếm Vực đều có phân điện của Kiếm Thần Điện, đám người Lục Thanh bây giờ đang đi theo Tổ Nguyên tới phân điện ở nơi đây.

Kiếm Thần Điện rất dễ để nhận ra, ở trong này phân điện của nó nằm ở phía bắc, tòa nhà này cao tới năm trăm trượng, xông thẳng lên tận trời. Đứng từ xa nhìn lại giống như một thanh thần kiếm to lớn, từ trên đó tản mát ra khí thế uy nghiêm, chấn nhiếp vũ giả.

Từ tòa Kiếm Thần Điện này liên tục tỏa ra những ba động kỳ dị, nó ngăn cản sự cảm ứng của đám người Lục Thanh ở bên ngoài, không cho đi sâu vào bên trong dù chỉ một thước.

- Tổ tiểu tử, người cuối cùng đã tới rồi. - Còn chưa đợi đám người Lục Thanh tới gần thì từ trong Kiếm Thần Điện phía sa đã truyền tới một đạo thanh âm hào sảng.

Cười lớn một tiếng, Tổ Nguyên đáp lại:

- Lão bất tử người chẳng lẽ vẫn một mực nhớ thương ta sao?

“Vù”

Chỉ một khắc, từ trung tâm của Kiếm Thần điện bắn ra một đạo kiếm quang màu lam, nó nhanh chóng vượt qua khoảng cách trăm trượng xuất hiện ở trước mặt đám người Lục thanh.

Trong lòng Lục Thanh hơi giật mình một cái, tốc độ của người này cơ hồ có thể so sánh được với hần, thậm chí còn vượt qua một chút. Trong nháy mắt đạo kiếm quang này phóng tới, Lục Thanh có thể cảm ứng được trong không khí như có những gợn sóng không ngừng được sinh ra, liên miên không dứt.

“Thủy Mộc kiếm khí. ”

Trong lòng Lục Thanh nhanh chóng phán đoán, kẻ này không ngờ lại là kiếm giả tu luyện kiếm khí tương sinh. Thế giới bên ngoài quả thật là rộng lớn, những loại kiếm khí hiếm có như vậy mà hôm nay hần cũng có thể gặp được. Thủy hành kiếm khí của người này mặc dù vẫn còn thiếu sự thâm thấu, sự trùng điệp liên tục do nó tạo ra hơn phân nửa là do Mộc hành kiếm khí tạo nên, nhưng luồng khí thể tiềm tàng của nó lại khiến cho người ta không khỏi thất kinh.

Đây là một lão giả có thân hình cao lớn, gương mặt lão giả này hết sức cương nghị, ánh mắt như điện đảo qua đám người Lục Thanh. Chỉ là một cái liếc mắt qua thôi cũng đủ để mang lại cho đám người Lục Thanh áp lực rất lớn, chân long huyết mạch trong cơ thể Lục Thanh trong nháy mắt dâng lên, đem loại áp lực này cản trở ở bên ngoài, không để cho nó tiến vào trong thân thể.

Bỗng nhiên lão giả này đem ánh mắt chuyển về phía người Lục Thanh nói:

- Chân Long chi uy, hảo tiểu tử, ta thích!

Trong lòng thầm giật mình, Lục Thanh không ngờ tới huyết mạch của mình icỉ hơi động một cái đã bị người này cảm ứng được. Thật sự là đáng sợ.

- Kiếm Hoàng tam tiếp, vừa mới bước vào cánh cửa pháp tắc, Thủy Mộc kiếm khí của hắn cũng không tệ lắm. - Thanh âm đánh giá của Diệp lão vang lên trong đầu Diệp Thanh.

Có thể được Diệp lão đánh giá là không tệ thì thực lực của lão giả trước mắt này nhất thời khiến cho Lục Thanh coi trọng. Tam kiếp Kiếm Hoàng đó chính là tồn tại của pháp tắc viên mãn, cho dù là Bạch Phát Ma Nữ cũng không phải là đối thủ.

- Được rồi. Ít nói nhảm thôi, lão bắt tử ngươi không phải là đang bể quan sao? Làm sao lại chạy đến Hư Không Kiếm Vực? - Tổ Nguyên khoát tay áo chặn lại nói.

- Ta không phải là nhớ tiểu tử ngươi sao? Cho nên mới chạy tới đây nhìn một chút. - Trên gương mặt lão giả xuất hiện nụ cười hiền lành, nhưng sắc mặt Tổ Nguyên lại lộ ra vẻ khinh thường, đáp trả:

- Nhớ ta sao? Ta thấy là nhớ Thập Lý Hương của ta thì đúng hơn.

- Thập Lý Hương chỉ là một lý do mà thôi. - Gương mặt lão giả nhất thời đỏ lên, bất quá lão giả này có tu vi cao thâm, cho nên trong nháy mắt đã khống chế được khí huyết của mình.

Chỉ thấy lão giả xoa xoa hai tay với nhau nói:

- Ngươi xem một mùa đông lớn sắp đến, có một chút rượu để chống lạnh cũng tốt.

Lần này, không chỉ Lục Thanh, mà sắc mặt đám người Lô Luân cũng xuất hiện vẻ kỳ quái. Vì mùa đông sắp tới cho nên cần rượu để chống lạnh? Vị Kiếm Hồn cảnh đại sư này thật sự là kẻ có da mặt dày a.

Lúc này, Tổ Nguyên không chút lưu tình phản bác:

- Ngươi cho ngươi là nông dân bình thường hay sao? Muốn ta cho ngươi một chút lửa để hâm nóng rượu không?

- Điều này thì nếu ngươi nguyện ý tự nhiên là chuyện tốt.

Nghe hai người bọn họ nói chuyện với nhau, Lục Thanh sớm đã hiểu rõ bản chất của Tổ Nguyên, nhưng đám người Lô Luân thì lại há hốc mồm ra nhìn. Đây là Kiếm Hồn cảnh đại sư sao? Sao lời nói của bọn họ không có nửa điểm uy nghiêm gì vậy, giống như mồm mép của đám nông dân bình thường thì đúng hơn.

Cuối cùng, Tổ Nguyên cũng chẳng để ý tới lão giả nữa mà trực tiếp mang theo đám người Lục Thanh bay vòng quang, tiến vào khu vực của Kiếm Thần Điện.

Một nén nhang sau, bên trong phân điện Kiếm Thần Điện, mọi người phân ra chủ khách ngồi xuống.

- Tổ tiểu tử, ngươi cũng không giới thiệu cho ta những vị đại sư lần này đi. Ta xem những vị đại sư này so với mười năm trước thì mạnh hơn không ít. - Lão giả quét mắt nhìn qua đám người Lục Thanh nói.

Lúc này, Tổ Nguyên cũng không nói thêm lời dư thừa, hắn đem thân phận của đám người Lục Thanh nói ra một lần. Khi nói tới Lục Thanh, ánh mắt lão giả nhất thời sáng ngời lên nhìn về phía hắn.

- Ngươi chính là Lục Thanh? - Lão giả lên tiếng hỏi.

Lục Thanh hơi sững sốt một chút, sau đó nói:

- Đại sư nhận biết tại hạ sao?

- Ha ha. .. - Lão giả khẽ cười nói:

- Không có chuyện gì là Kiếm Thần Điện chúng ta không biết cả, lâu nay nghe nói đại danh của ngươi hôm nay mới nhìn thấy, quả là danh bất hư truyền.

- Đại sư quá khen. - Lục Thanh khiêm tốn nói, bất quá những lời của lão giả này đã gây cho hắn chấn động không nhỏ.

Kiểm Thần Điện quả nhiên không hổ là tổ chức đứng đầu Kiểm Thần đại lục. Ở trên phiên đại lục này, những chuyện có thể giấu diếm bọn họ vô cùng ít. Nói là ngưỡng mộ đại danh đã lâu đó chỉ là khách sáo mà thôi.

Lúc này, trong lòng Lục Thanh khẽ động, không biết lần trước khi tiến vào Ngũ Hành kiếm mộ, còn có việc bạo loạn của Thú Khu không biết Kiểm Thần Điện có biết rõ không? Nếu biết trước thì vì sao không có hành động gì? Rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ truyền thừa Kiếm Tôn không đáng để cho Kiểm Thần Điện phải quan tâm?

458. Chương 12: Ngũ Đại Tông Môn

Mười người của Thanh Phàm giới bao gồm cả Lục Thanh ở bên trong có sáu người là Thiên Đạo kiếm giả, bốn người của Nhân Đạo kiếm giả. Bốn người Lô Luân đối với này có lẽ không có bao nhiêu để ý, nhưng Lục Thanh từ khi hiểu rõ được đạo lý thiên nhân hợp nhất thì ánh mắt hắn nhìn về phía bọn họ cũng đã phát sinh biến hóa.

- Lần này Kim Thiên Giới phái ra bốn mươi tám Kiếm Hồn đại sư rất cường đại. - Lão giả trầm giọng nói:

- Cho nên ta phỏng chừng Thanh Phàm Điện các người có thể đạt được yêu cầu thì gần như không có ai.

- Ô! Tại sao lại nói thế? - Nghe hắn nói vậy, ánh mắt Tổ Nguyên dần trở nên ngưng trọng.

- “Huyền dương băng lôi chấn, thiên hà huyết hải lưu” nhưng lời này hắn người cũng biết. - Ánh mắt lão giả hơi xuất hiện một tia vui đùa, nói:

- Lần này bọn họ từng đánh cuộc, sẽ giết chết toàn bộ mười người của Thanh Phàm giới

Ngay cả là Lục Thanh khi nghe thấy những lời này thì thần sắc cũng không khỏi biến đổi, khẩu khí thật lớn a.

Nhưng mà, Tổ Nguyên sau khi nghe xong thì lâm vào trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói:

- Năm tên giả hỏa này vẫn chưa chịu yên tĩnh sao?

Cười khổ một tiếng, lão giả nói:

- Muốn bọn chúng yên tĩnh thì trừ khi chính Tổ tiểu tử người ra mặt nói chuyện, nói không chừng bọn chúng sẽ bán cho người một ít mặt mũi rồi lưu lại mười người của người.

- Tứ điện chủ, năm người nọ là ai? - Lô Luân không nhịn được trầm giọng nói.

- “Huyền dương băng lôi chấn, thiên hà huyết hải lưu” là nói về năm người, bọn họ đại diện cho năm đại tông môn của Thiên Kim giới, phân biệt là: Huyền Dương Tông, Băng Phách Môn, Thiên Hà Cốc, Tử Lôi Tông cùng Huyết Hải Môn. Bên trong năm tông môn này đều tồn tại kiếm phách tông sư, nếu như không phải bọn họ không nắm chắc được việc chống cự với các thế lực ở Bạch Kim giới thì chỉ sợ đã tấn giai trở thành Bạch Linh cấp tông môn từ ngàn năm trước rồi.

Kiểm Phách tông sư!!!!

Ánh mắt Lục Thanh nhất thời trở nên ngưng trọng, Kim Thiên cấp tông môn mà có Kiểm Phách tông sư trấn thủ thì bọn họ tuyệt đối sẽ có thực lực tấn giai lên Bạch Linh cấp, vì vậy có thể thấy được năm môn phái này cường đại tới mức nào a.

- Tứ điện chủ! Năm người này có thực lực như thế nào?

Nghe Lục Thanh mở miệng hỏi, Tổ Nguyên không khỏi đưa mắt nhìn hắn, rồi lập tức mở miệng đáp:

- Rất mạnh. Mỗi một người bọn họ đều đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tông đại thiên vị, thậm chí nghe nói kẻ mạnh nhất Tử Lôi Tông là Tử Thiên Lôi đã đạt tới Kiếm Tông đỉnh phong. Chỉ chờ sau khi Kim Thiên Bách Chiến bảng qua đi thì sẽ dẫn hạ lôi kiếp, thành tựu tu vi Kiếm Hoàng.

Hơi nhân mây lại, thực lực của năm người này đã vượt qua sự tưởng tượng của Lục Thanh. Kiếm Tông đại thiên vị - Lục Thanh không tin năm truyền nhân mạnh nhất của ngũ đại tông môn này không còn có chiêu bài gì để ẩn. Thực lực chân thật của bọn họ tuyệt đối có thể vô địch trong cùng thiên vị.

Nói thật ra, trong lòng Lục Thanh cũng không có nắm chắc, bất quá hắn cũng không cảm thấy sợ hãi điều gì. Đối chiến với đối thủ cường đại một hồi không thể nghỉ ngơi gì chính là cơ hội lớn để cho hắn đột phá cực hạn của mình.

Bất quá, chín người Lô Luân còn lại đều hít một hơi khí lạnh, bất cứ người nào trong năm người này cũng đủ thực lực giết chết bọn họ.

- Tứ diện chủ, bọn họ thật sự còn chưa quá bốn mươi tuổi sao? - Lô Luân có chút không tin được hỏi.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Tổ Nguyên nói:

- Lớn tuổi nhất trong đám người bọn họ cũng chỉ mới ba mươi tám tuổi mà thôi, mà kẻ có thực lực mạnh nhất là Tử Thiên Lôi lại chỉ có ba mươi ba tuổi. Được người ta xưng tụng là đệ nhất nhân dưới cảnh giới Kiếm Hoàng.

Đệ nhất nhân dưới Kiếm Hoàng!!!

Xưng hô này làm cho lòng đám người Lô Luân không khỏi có chút lạnh lẽo, nếu đôi phương có ý định giết chết bọn hắn thì chẳng ai có thể ngăn cản nổi.

- Các người yên tâm. Kiếm Hồn chiến trường là Không Gian chiến trường, năm người bọn họ không nhất định sẽ gặp được các người, khi tiến vào trong đó chỉ cần cẩn thận tránh né một chút là sẽ không có chuyện gì. - Tổ Nguyên lập tức lên tiếng trấn an.

Nghe thấy Tổ Nguyên nói như vậy thì chín người Lô Luân mới cảm thấy có chút an tâm, lại nói nếu như không phải là Thanh Phàm Điện có hứa hẹn đối với tông môn của bọn họ thì một khi chuyện không nắm chắc bọn họ sẽ không bao giờ đáp ứng. Dù sao, tuổi của bọn họ hiện nay thì sớm muộn cũng sẽ đạt tới tu vi Kiếm Hồn cảnh, con đường ở phía trước còn rộng mở vô cùng.

- Lão bất tử! Giới thiệu cho bọn hắn biết một chút về năm người này đi. - Tổ Nguyên mở miệng nói.

Hơi gật đầu, lão giả nói:

- Huyền Dương tông Đồ Nguyên tu vi Kiếm Tông đại thiên vị, tu luyện Huyền Dương kiếm khí, kiếm đạo thần thông là Kim Ô Trục Nhật!

Nói tới đây lão giả hơi suy nghĩ một chút, rồi lấy từ trong người ra mười miếng Lưu Ảnh Châu, hồn thức hơi ba động nhất thời khiến cho những Lưu Ảnh Châu này hóa thành mười đạo quang mang màu vàng bay về phía mười người.

- Lão phu nói nhất định sẽ không thể tường tận được, ở đây có Lưu Ảnh Châu, bên trong đó có ghi lại chi tiết về năm người này. Các người cẩn thận xem qua một chút, đến lúc nhìn thấy bọn chúng thì có thể tránh xa được thì tránh. Bên trong Kiếm Hồn chiến trường không phải là nơi đơn giản độc đấu, ở đây bất cứ chuyện gì cũng có thể phát sinh ra.

- Tốt lắm. Thời gian còn hai tháng nữa thì Thập Lý Bách Chiến Cốc sẽ mở ra, trong đoạn thời gian này các người có thể đi xem qua Hư Không Kiếm Vực một chút, nói không chừng có thể tìm được một ít đồ vật mà mình muốn cũng không chừng. - Tổ Nguyên lập tức mở miệng nói.

Sau đó, đám người Lục Thanh được an bài ra mười gian phòng khách của Kiếm Thần Điện, trong mỗi một gian phòng này đều được bố trí một tiểu trận pháp khiến cho thiên địa nguyên khí ngưng kết ra nguyên khí dịch. Trong cảm giác của Lục Thanh thì nơi đây hẳn là tương đương với kiếm trì của Tử Hà Tông.

Khẽ thở dài một hơi, đây chính là do chênh lệch về thực lực a.

Mười ngày trôi qua, Lục Thanh mỗi ngày đều ở trong phòng của mình tĩnh dưỡng, tu luyện, đem khí huyết toàn đề nén lại. Mỗi ngày qua đi là thời gian tới lúc Kim Thiên Bách Chiến Bảng càng tới gần, Lục Thanh lại càng cảm nhận được chiến ý trong cơ thể đang rục rịch muốn động, đối với Kim Thiên Bách Chiến Bảng này hắn đã mong đợi rất lâu.

Ngày hôm nay, Lục Thanh đang ngồi xếp bằng tu luyện trong phòng, thì hai mắt hần đột nhiên mở ra nói:

- Tổ huynh tới chơi, xin mời vào.

- Ha ha. .. Xem ra huynh đệ của ta chiến ý thật là cao a. Xem khí thế đã ngưng luyện tới mức này thì một khi ra tay chính là lôi đình vạn quân, ta xem trước khi Kim Thiên Bách Chiến Bảng diễn ra huynh đệ không có ý định động thủ với ai a. - Tổ Nguyên nhanh chóng tiến vào trong phòng nói:

- Đi. Đại ca ta mang người đi Kim Thiên Các nhìn ngó một chút, nói không chừng sẽ có vật gì đó hữu dụng đối với người.

Lục Thanh đứng dậy đi ra hỏi:

- Kim Thiên Các là nơi nào?

- Kim Thiên Các là do các tông môn trên Kim Thiên giới liên thủ mở ra giành cho những kiếm giả từ Kiếm Chủ trở nên tiến hành giao dịch. Tại nơi đây, mỗi khi tới gần ngày Kim Thiên Bách Chiến Bảng mở ra thì lại xuất hiện vài món đồ khó lường, rất nhiều người bằng vào chúng mà có thể toàn thân quay trở ra, hơn nữa còn chiếm được chức hạng không phải là thấp.

-Ồ! - Nghe Tổ Nguyên nói như thế, trong lòng Lục Thanh cũng không khỏi bị đánh động, hần là trong này có rất nhiều thứ tốt. Nếu đúng như Tổ Nguyên nói thì không chừng lần này có thể đổi được một hai kiện đồ vật tốt a.

- Mời Tổ huynh dẫn đường.

- Ha ha. .. Ta biết huynh đệ nhất định sẽ động tâm. Đi theo ta. - Lúc này, Tổ Nguyên mang theo Lục Thanh rời khỏi phân điện Chiến Thành Điện bay về phía trung tâm của Hư Không Kiếm Vực.

Kim Thiên Các ở vào khoảng giữa của kiếm vực, toàn bộ nơi đây do một phiến kim loại mỏng chú luyện thành. Kim Thiên điện cao chừng ba trăm trượng, bất quá vừa nhìn qua thì chỉ sợ là có không dưới mấy trăm vạn phiến kim loại liên tiếp tạo thành. Dưới ánh mắt Chú Kiếm Sư của Lục Thanh thì mỗi một phiến kim loại mỏng này tương đương với tam phẩm kiếm khí, mấy trăm vạn phiến như vậy liên kết với nhau tạo thành một chỉnh thể khiến cho nó sinh ra khí thế sắc bén.

“Thật sự là đại thủ bút a!!!!” Trong lòng Lục Thanh thầm nghĩ. Một tòa lầu các có lực phòng ngự cường đại, hơn nữa nó lại xuất hiện ở Hư Không Kiếm Vực, làm cho Lục Thanh khó có thể tưởng tượng được nội tình thâm sâu của các tông môn tại Kim Thiên giới.

Không đợi hai người Lục Thanh hạ xuống thì từ trong Kim Thiên Các có một lão giả râu tóc hoa râm đi ra.

- Hỏa Mộc Kiếm Hoàng quang lâm thật sự là làm cho bốn các cảm thấy vinh hạnh.

- Lãng các chủ khách khí. Tại hạ bất quá chỉ là mang theo huynh đệ tới nơi này kiến thức một chút, không ngờ lại quấy nhiễu Lãng các chủ. Quả thật là tự thẹn không dám nhận.

Một tiếng cười dài vang lên, lão giả nói:

- Tổ kiếm hoàng khách khí rồi. Hai vị, xin mời vào bên trong.

Đi vào bên trong Kim Thiên Các, Lục thanh mới hiểu được nơi này ở nơi đây ẩn chứa một cỗ kiếm trận to lớn, với cả định lực của Lục Thanh cũng không khỏi cảm thấy rung động mạnh.

Bên trong Kim Thiên Các có không ít người qua lại, bất quá nơi đây khiến cho Lục Thanh được đại khai nhãn giới. Khi vừa mới tới Hư Không Kiếm Vực hần chỉ thấy có mười kiếm giả, trong đó hai người có tu vi đạt tới Kiếm Hồn cảnh đại sư, còn ở trong này chỉ chốc lát thôi hần đã gặp được tới hơn mười người.

Hơn nữa, mười người này đều là vì hạn định của Kim Thiên Bách Chiến Bảng sắp tới mà đến đây.

Khi nhìn thấy ba người Lục Thanh thì mười người này đều hành lễ vấn an, đương nhiên bọn họ chào hỏi chỉ là hai người Tổ Nguyên mà thôi. Cấp bậc Kiếm Hồn ở trong Kiếm Hồn cảnh đại sư thì có địa vị cao nhất, Kiếm Hoàng đã qua hai kiếm thử nghiệm của thiên địa lại càng có địa vị vô cùng tôn quý.

Về phần Lục Thanh thì cũng gây ra sự hấp dẫn ánh mắt của mọi người, dù sao tuổi của hắn rất dễ có thể nhận ra. Những Kiếm Hồn cảnh đại sư có nhãn lực rất tốt, bọn họ chỉ cần thông qua cử chỉ của hắn là có thể biết được đây chính là độ tuổi chân thật của hắn.

Bên trong Kim Thiên Các có rất nhiều gian phòng, trong mỗi một gian phòng đều có kiếm trận chống lại sự tra xét của hồn thức. Cho dù là với hồn thức có thể so sánh với Kiếm Tông đại thiên vị của Lục thanh thì cũng không thể nào xâm nhập được vào bên trong. Cách làm này của Kim Thiên Các chính là phòng ngừa phát sinh ra chuyện giết người đoạt bảo, nếu không như vậy cũng không thể hấp dẫn nhiều người tới đây như vậy.

Được sự dẫn dắt của Lăng các chủ, hai người Lục Thanh nhanh chóng đi qua một cái thông đạo dài, tiến nhập vào trong một gian phòng có diện tích khoảng mấy trượng.

Bên trong gian phòng này có lơ lửng một cỗ hương thơm ngát do chiếc ghế trầm hương theo phong cách cổ phát ra. Ở cách chiếc ghế không xa có bố trí một kiếm trận, kiếm trận này hết sức kỳ dị, nó tạo thành một chiếc màn khí mỏng manh để lộ chiếc thạch thai làm bằng bạch ngọc ở giữa Kim Thiên Các hiện ra.

459. Chương 13: Giả Tông Đan

- Đây là Hiện Hình kiếm trận, các vị có thể thông qua đây để báo giá, thanh âm thông qua đây những nơi khác không thể nghe thấy được. - Lăng các chủ lập tức đứng ra giải đáp thắc mắc.

- Bên cạnh đó là Khoái Độ kiếm trận, nếu như có vật gì muốn sử dụng để giao đổi thì đưa vào đó để hình ảnh được truyền trực tiếp lên đài. Tới lúc đó người của Kim Thiên Các sẽ tiến hành đánh giá vật phẩm và xác định giá trị của nó. Đương nhiên, nếu muốn đấu giá một vật gì đây cũng có thể thông qua tòa kiếm trận này, sau khi được các chuyên gia của Kim Thiên Các đánh giá thông qua thì sẽ lập tức đưa lên đấu giá. Kim Thiên Các bọn ta không thu phí với những thứ này, họ tên của chủ vật cũng sẽ không bị tiết lộ ra ngoài.

- Lăng các chủ yên tâm, nơi này có ta có thể tự lo được, quý nhân như ngài có đại sự thì cứ để chúng ta ở lại đây, không nên vì chúng ta mà phải trì hoãn công việc. - Tổ Nguyên mỉm cười nói.

- Ha ha. .. Như vậy thì về sau Tổ kiếm hoàng muốn điều gì thì ra ngoài bên ngoài nói cho hạ nhân, ở đó có thị nữ chuyên môn tiếp đón. - Lăng các chủ cười nói:

- Vậy tại hạ xin phép lui trước.

- Mời Lăng các chủ.

- Huynh đệ! Người chờ một chút, đấu giá hội sẽ bắt đầu ngay bây giờ thôi. Kim Thiên Các này có cân lượng không hề nhỏ, tối thiểu một vật phẩm ở trong này đi ra ngoài cũng có tác dụng không nhỏ đối với một ít Kiếm Hoàng đại sư.

Khẽ gật đầu, ánh mắt Lục Thanh chuyển về phía màn vụ khí.

Lúc này, ở bên dưới đài có một trung niên nhân tiến lên. Kiếm Vương? Lục Thanh hơi sửng sốt, người chủ trì đấu giá sao lại là một Kiếm Vương a?

- Thế nào? Cảm thấy kỳ quái sao? - Tổ Nguyên cười nói:

- Kiếm Hồn cảnh đại sư mà lại đi làm. .. - Ý tứ trong lời nói của Lục Thanh rất rõ ràng.

Khẽ lắc đầu, Tổ Nguyên nói:

- Vạn vật đều có quy tắc. Đây coi như là một loại phương thức để lịch lãm, Kiếm Hồn Cảnh đại sư làm như thế này chỉ là để rèn luyện tâm tính của mình mà thôi. Nếu như người này về sau còn bảo trì được khí độ của một Kiếm Hồn đại sư, hơn nữa đem nó dung nhập vào bản thân thì như vậy hắn chắc chắn sẽ giống như con sâu phá kén thành bướm vậy.

- Phá kén thành bướm? - Lục Thanh mở miệng hỏi lại.

- Chỉ cần còn ở lại trong thiên địa này thì xung quanh vẫn ẩn chứa thiên đạo bốn nguyên, dù tu luyện theo hướng nào thì cuối cùng cũng phải lĩnh ngộ thiên đạo, hay nói cách khác chính là vạn pháp quy tông.

- Vạn pháp quy tông, vạn vật đều có pháp tắc riêng của nó. - Trong lòng Lục Thanh tuy rằng hiểu được điều này, nhưng hắn vẫn không thể lĩnh ngộ được, giống như ở trước mặt đang có một bức tường ngăn cách rất dày. Cũng giống như vậy, cảnh giới của hắn hiện nay đã có dấu hiệu đột phá, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi, nhưng dù là như vậy thì cũng khó có thể phá vỡ được thể bí hiện nay.

Lúc này, vị Kiếm Hồn cảnh đại sư kia bắt đầu đưa ra vật phẩm thứ nhất để tiến hành đấu giá.

- Trung phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm - Đoạn Sơn không có thuộc tính, thích hợp với bất cứ loại kiếm khí nào, hơn nữa nó có thể trợ giúp tăng phúc hai thành kiếm nguyên. Giá khởi điểm là năm mươi vạn hoặc vật phẩm có giá trị tương đương.

Một chiếc hòm đựng kiếm dài bốn thước xuất hiện ở trên lôi đài, khi nó được mở ra, từ bên trong lập tức phát ra khí tức sắc bén kinh người.

Thanh kiếm gần như trong suốt do sử dụng Thiên Nguyên Ngọc trân quý chú tạo thành, toàn thân tản mát ra thiên địa nguyên khí nồng đậm. Có thanh Thanh Phàm cấp thần kiếm này ở trong tay tương đương với việc bên người luôn có đan dược bổ sung kiếm nguyên, đối với những trận đấu dài kiếm giả sẽ được rất nhiều chỗ tốt.

Bất quá, trong cảnh giới Kiếm Hồn đại sư thì rất ít khi xảy ra tình huống như vậy, chỉ hơn kiếm nhau một chút thôi thực lực đã cách nhau một trời một vực rồi. Thanh kiếm này mặc dù là trung phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm, nhưng người sử dụng thích hợp với nó cũng chỉ có Kiếm Chủ chuẩn đại sư mà thôi.

Chỉ là dù như vậy nhưng cạnh tranh giá cả diễn ra cũng hết sức kịch liệt.

- Sáu mươi vạn!

- Sáu mươi năm vạn!

- Bảy mươi vạn!

Một thanh trung phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm được đưa lên bán đấu giá thì mỗi một lần tăng giá phải cách nhau năm vạn.

So sánh với những người này, Lục Thanh phát hiện, Lục gia của hắn cũng không thể coi như là giàu có được, ít nhất hắn không thể không kiêng nể gì mà ra giá. Nếu không, Lục gia của hắn đã sớm bị hắn tiêu sài hết tài sản rồi.

Cuối cùng, thanh trung phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm này được mua với giá trăm vạn tử ngọc tệ. Về phần ai là chủ nhân mới của nó thì không một người nào biết, bởi vì thanh âm thông quá kiếm trận truyền ra ngoài đã khiến cho ai cũng giống như ai, không thể không nói sự lo lắng của Kim Thiên Các quá chu đáo.

Vật phẩm được đưa lên tiếp theo cũng rất trân quý, ở Thanh Phàm giới căn bản nó sẽ không bao giờ được đưa lên bàn bán đấu giá.

Linh huyết và bì giáp của tứ giai linh thú, kiếm nguyên công thì lại xuất hiện càng nhiều, nhưng nó ở đây lại không có bao nhiêu giá trị. Dù sao những người có mặt ở đây toàn bộ đều là những kẻ có tu vi từ Kiếm Chủ chuẩn đại sư, cho nên bọn họ không tu luyện lại kiếm nguyên công khác nữa.

Ngoài ra, lần đấu giá này còn xuất hiện một loại bí pháp tên là Liệt Dương Kiếm Thân, loại pháp pháp này chỉ thích hợp cho kiếm giả tu luyện kiếm khí thuộc tính hỏa hoặc chân hỏa tập nghiên cứu, dùng để đề cao cường độ năng lực của cơ thể.

Khi tu luyện bí pháp này tới mức đại thành thì sẽ có được thân thể không hề kém hạ phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm, Lục Thanh hiểu được loại bí pháp này so với thứ hắn tu luyện thì không đáng là gì, cho nên hắn không thêm để ý tới.

Bất quá không thể phủ nhận là bản thân quyền bí pháp này có lực hấp dẫn rất lớn, thân thể giống như hạ phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm đủ để giữ được tính mạng trong một số thời khắc mấu chốt. Ngay cả Tổ Nguyên ở bên cạnh hắn cũng bị nó đánh động.

Bất quá, ánh mắt Tổ Nguyên lập tức trở nên cổ quái, hần nhìn Lục Thanh nói:

- Ta nói huynh đệ này, xem ra bí pháp này đối với huynh đệ người thật chẳng có tác dụng gì. Hài. Thân thể của người thật sự là làm cho đại ca phải hâm mộ, không biết cực hạn của người là tới mức nào a. Để hôm nào người cho đại ca cầm thần kiếm thử xem một chút được chứ?

Loại bí pháp như thế này khiến cho mọi người tranh giành hết sức kịch liệt, không thể sử dụng tử ngọc tệ đơn thuần mà có thể nhúng tay được vào. Nào là linh huyết của ngũ gia linh thú, ba ngàn năm Thụ Tâm Nhũ, thiên niên Huyền Thiết - Vật phẩm quan trọng nhất để chú tào Thanh Phàm cấp Thần Kiếm. Những vật phẩm đưa ra để trao đổi toàn là những bảo vật có thể khiến cho hai tông môn của Thanh Phàm giới xung đột với nhau.

Cuối cùng, quyển bí pháp này được người ta sử dụng thú đan của ngũ giai Huyền Băng Điều để đổi lấy. Trên khu vực bày đồ đấu giá nhất thời vang lên vài tiếng thở dài, ngay cả Tổ Nguyên ở bên cạnh Lục Thanh cũng phải thở dài một tiếng.

- Nếu thân thể có thể đạt tới Kim Thiên cấp thần kiếm thì tốt, đáng tiếc lại chỉ đạt tới hạ phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm.

Thân thể bình thường khi đối mặt với thần kiếm thì căn bản không hề có năng lực chống cự nào cả.

Nghe Tổ Nguyên thì thảo nói như vậy, trong lòng Lục Thanh không khỏi lắc đầu, bản thân hần có Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh sẽ không bao giờ để lộ ra cho người khác biết.

Trên khu vực người chủ trì đấu giá đột nhiên không xuất hiện một tiếng động nào, bởi vì vị Kiếm Sư ở trên đài đang trịnh trọng lấy từ trong Khoái Độ Kiếm Trận ra một cái hộp rài chùng vài thước.

Lúc trước, ngay cả quyển bí pháp cũng không thể khiến cho vị đại sư này có đãi ngộ như thế, bởi vậy có thể thấy được vật phẩm sắp xuất hiện có giá trị vượt xa quyển bí pháp kia.

- Các vị, sắp tới đây sẽ diễn ra Kim Thiên Bách Chiến Bảng, các vị đại sư nếu như muốn có chút thành tích, hoặc toàn thân trở ra thì tin tưởng rằng đồ vật trong chiếc hộp này sẽ không khiến cho mọi người thất vọng.

Nói xong, trung niên nhân hít sâu một hơi, mới cẩn thận đem chiếc hộp mở ra.

Xoẹt. ...

Một đạo thanh âm nhỏ xé gió vang lên, tiếng kiếm ngân vang lên mặc dù khá nhỏ, nhưng lại chắc chắn, khi gặp ánh sáng cũng không hề biến mất.

- Đây là. ...

Xuất hiện trước mắt Lục Thanh là một cái chai trong suốt, cái chai này được chế tạo bằng ngọc thạch, ở trong đó là một quả cầu màu trắng sữa, to bằng ngón tay, thi thoảng từ trên đó phát ra những kiếm ngân xé gió lơ lửng.

- Đỉnh cấp thượng phẩm đan dược, thiên địa hiển linh. - Trên sân khấu nhất thời vang lên một tiếng nói khiếp sợ.

Bên trong sương phòng, ánh mắt Lục Thanh dần trở nên ngưng trọng nói:

- Đây là đỉnh cấp thượng phẩm đan dược?

Thượng phẩm đan dược không phải là hần chưa từng được nhìn thấy, vô luận là Duyên Thọ Đan hay Kiếm Hồn Đan hay Cửu Chuyển Phấn Sinh Hoàn do Tổ Nguyên đưa cho khi còn ở Thanh Phàm cấp Kiếm Thần Điện cũng đều là thượng phẩm đan dược, nhưng chúng đều không có linh tính như viên đan dược đang ở trên sân khấu kia.

Tới giờ phút này thì cho dù là Tổ Nguyên cũng phải mở lớn hai mắt, trầm giọng nói:

- Không sai. Đây chính là đỉnh cấp thượng phẩm đan dược, nó khác hoàn toàn với thượng phẩm đan dược khác, được thiên địa thừa nhận cho nên được trao cho linh tính. Những linh dược đạt được tới cấp bậc này sẽ sinh ra rất nhiều năng lực thần kỳ.

Lúc này đây, vị Kiếm Hồn cảnh đại sư chủ trì đấu giá cuối cùng cũng mở miệng nói:

- Viên đỉnh cấp thượng phẩm đan dược này có tên là Giả Tông Đan.
- Giả Tông Đan có tác dụng gì? - Cơ hồ tất cả mọi người đều mở miệng hỏi.

Chỉ thấy vị chủ trì thở dài cảm thán một tiếng rồi mới nói:

- Giả Tông Đan là đỉnh cấp thượng phẩm đan dược, phương thức luyện chế cụ thể không rõ, thủ pháp luyện chế cũng không rõ, nhưng dược hiệu của nó thì rất cường đại. Đó chính là trong vòng một nén nhanh, người phục dụng sẽ đạt tới tu vi Kiếm Tông đỉnh phong, về phần cảnh giới thì cũng tương tự. Trong một nén nhang này kiếm giả sử dụng nó sẽ trở thành Kiếm Tông a. ...
- Kiếm Tông đỉnh phong??? - Trong lúc nhất thời trên đài vang lên những tiếng hỏi lại không dứt. Đây thực sự là điều quá mức hấp dẫn, có được Giả Tông Đan này thì khi tới thời khắc mấu chốt sẽ có cơ hội chuyển bại thành thắng, thời gian một nén nhang này thì sẽ thành kẻ có thực lực cao nhất trong Kiếm Hồn Chiến Trường.
- Bất quá, sau khi dược hiệu của Giả Tông Đan qua đi, trong một canh giờ người phục dụng gặp phải cảnh tượng suy yếu, trong khoảng thời đó nếu cố gắng động thủ với người khác kinh mạch sẽ đứt đoạn. Tuy có thể chữa trị nhưng cũng sẽ phải tốn thời gian một ngày, mà đoạn thời gian đó vẫn có thể bị người ta giết chết.

460. Chương 14: Sinh Tử Uyên

Một canh giờ bị suy yếu cũng không tính là gì, bởi vì một khi đã phục dụng Giả Tông Đan thì chính là đang trong tình cảnh sinh tử ngay trước mắt. Nếu như vì thế mà vượt qua thì về sau có bị suy yếu một thời gian cũng không tính là việc gì đại sự, còn sau đó mà gặp chuyện gì bất trắc vậy chỉ có thể trách ông trời không cho người sống.

- Viên Giả Tông Đan này hết sức trân quý, nếu như không phải sắp tới sẽ mở ra Kim Thiên Bách Chiến Bảng thì nó cũng không được lấy ra. Lần này người chủ thuê yêu cầu, muốn có Giả Tông Đan thì phải cần sử dụng bảo vật có giá trị để trao đổi, tử ngọc tặc sẽ không được xem xét trong nhóm này.

Lần này, không gian nhất thời rơi vào cảnh im lặng, phải xuất ra vật phẩm có giá trị ngang bằng với Giả Tông Đan quả thật là khó bọn họ. Nếu đem viên đan dược này ra đấu giá trong thời gian khác thì giá trị của nó cũng chỉ ngang với Kim Thiên cấp thần kiếm, nhưng do Kim Thiên Bách Chiến Bảng sắp mở ra cho nên giá trị của nó đã được tăng lên rất nhiều.

- Hai khóa thú đan ngũ giai Địa Viêm Mãng.

Ngũ giai Linh Thú Địa Viêm Mãng có huyết mạch của thất giai linh thú Giao Long, coi như là một phân nhánh của Chân long nhất tộc. Cho nên có thể coi như nó có thực lực đứng đầu trong hàng ngũ giai, giá trị viên thú đan của nó không hề dưới hạ phẩm Kim Thiên cấp thần kiếm. Vậy mà ở đây có hai khóa, như vậy thì không kém nhiều lắm với giá trị của Giả Tông Đan.

Bên trong gian phòng của Lục Thanh, Tổ Nguyên đưa ánh mắt nhìn hần nói:

- Huynh đệ có muốn viên Giả Tông Đan này không? Đại ca sẽ tặng cho người.
- Tổ huynh không cần lo lắng, Giả Tông Đan này tiểu đệ không cần. - Lục Thanh không cần nghĩ ngợi đã mở miệng từ chối.

Hần có thể mượn lực của Diệp lão, khi đó thực lực của hần cũng đạt tới tu vi Kiếm Tông đỉnh, hơn nữa Lục Thanh cũng tự tin vào toàn bộ thực lực của mình sẽ không hề kém hơn năm người kia.

Hơi sững sốt một chút, Tổ Nguyên nói:

- Được rồi. Nếu huynh đệ đã tự tin như vậy thì đại ca cũng không miễn cưỡng người. Bất quá địa phương nơi diễn ra Kim Thiên Bách Chiến Bảng không phải là một nơi gì tốt, huynh đệ đi tới đó ngàn vạn lần

không được có kiểu lòng dạ đàn bà. Nếu không khi ấy có mất mạng thì cũng không ai vì người mà xuất đầu đầu, trái lại bọn chúng sẽ cười nhạo người mà kẻ ngu muội.

Khẽ gật đầu, Lục Thanh nói:

- Đa tạ Tổ huynh, tiểu đệ xin tâm lĩnh.

Lại nhìn về phía sân khấu, giá cả của Giả Tông Đan đã tăng lên tới đỉnh điểm, thậm chí vì đổi lấy viên đan dược này mà ngay cả một quyển kiếm đạo thần thông tên là Hỏa Nguyên Nhân cũng bị đem ra. Một khi luyện thành bộ thần thông này ít có chân khí thuộc tính Hỏa nào có thể ngăn cản được sự dò xét của nó.

Có thể nói Hỏa Nguyên Nhân có tác dụng hết sức cường đại, ở rất nhiều chỗ có thể sử dụng tới nó, ngay cả trên Kiếm Hồn Chiến Trường thì nó cũng có tác dụng rất mạnh.

Bất quá, Lục Thanh lại phát hiện ra không có một loại thần thông nào mà hắn muốn cả. Còn có cái gì có thể so sánh được với Chân Long chứ? Hắn có được bản Chân Long huyết mạch thì ngoại trừ không thể hóa hình còn đâu những thần thông của Chân Long hắn đều có thể làm được.

Như Hỏa Nguyên Nhân này, Lục Thanh cũng có Chân Long Nhân, theo tu vi tăng tiến thậm chí có thể khám phá không gian, không cần phải tiến hành câu thông với thiên địa xung quanh. Trên cơ bản sẽ không có gì dấu diếm được ánh mắt của Lục Thanh, đương nhiên đây là tính những thứ đó có tu vi kém hơn hắn.

Cuối cùng, viên Giả Tông Đan này đã bị người ta sử dụng một viên thú đan lục giai có thuộc tính Thủy đổi mất. Lục giai linh thú chính là tương đương với Kiếm Tông, nếu như không phải Kiếm Hoàng thì căn bản không thể đánh chết được nó. Linh thú một khi rơi vào đường cùng sẽ tự bạo thú đan, tự hủy ý thức hải, khi đó ngay cả Kiếm Tông cường giả cũng khó có thể bảo trụ được tính mạng của mình.

Vì Kim Thiên Bách Chiến Bảng sắp diễn ra, cho nên người này đã không tiếc trả giá đại giới để có được viên Giả Tông Đan này.

Chuyến này đi tới Kim Thiên Các, Lục Thanh không hề có thu hoạch gì, mặc dù có chút tiếc nuối nhưng hắn cũng không quá mức để ý. Vô luận là thần kiếm hay đan dược đều chỉ là vật ngoại thân mà thôi, chỉ có tu vi cảnh giới mới là thứ căn bản nhất của người tu luyện.

Trở lại phân điện Kiếm Thần Điện, Lục Thanh lại một lần nữa tiến nhập vào trong trạng thái tĩnh tu.

Nửa tháng sau, trước cửa phân điện của Kiếm Thần Điện.

- Tổ tiểu tử, lần này bọn chúng do người dẫn đi, lão nhân gia ta sẽ không đi cùng đâu.

- Lão bất tử! Người không đi là tốt nhất, miễn cho Thập Lý Hương của ta lại gặp nạn. - Sắc mặt Tổ Nguyên tỏ vẻ không cam lòng, oán hận nhìn lão giả trước mặt. Trong hai tháng qua, Thập Lý Hương của hắn đã bị đối phương lừa lấy đi không ít.

- Nay. . . nay. . . Người có biết. . . - Lão giả xoa xoa tay nói.

- Ta biết, ta không muốn biết. - Tổ Nguyên hừ lạnh một tiếng nói:

- Chúng ta đi.

Giống như lúc đầu gặp phải tình huống này, đám người Lô Luận chỉ đành dờ khóc dờ cười bám theo sau. Về phần Lục Thanh cũng chỉ đành bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, rồi cũng nhanh chóng đuổi theo Tổ Nguyên.

Ngày hôm nay, người thủ trận của Động Hư Kiếm Trận đã được đổi thành hai gã Kiếm Chủ chuẩn đại sư, nhìn thấy đám người Tổ Nguyên đi tới. Hai người lập tức đi lên, không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh hành lễ nói:

- Tổ đại nhân, Động Hư Kiếm Trận đã được chuẩn bị sẵn sàng, lúc nào cũng có thể khởi động.

Khẽ cười, Tổ Nguyên nói:

- Thay ta nói với Lăng các chủ của các người một tiếng, nói rằng ta cảm ơn sự an bài của hắn, ngày khác có thời gian nhất định sẽ tới Thiên Hà Cốc làm khách.

Hai người nghe thấy vậy thì nhất thời mừng rỡ, khom người nói:

- Mời đại nhân cùng với chư vị đại sư.

Động Hư Kiếm Trận.

Động Hư Không Gian bị lực lượng của kiếm trận trấn áp hình thành một cái thông đạo hẹp dài, nơi đây là biên giới của Hư Không Kiếm Vực, khoảng cách từ đây tới Sinh Tử Uyên của Kim Thiên Giới khoảng chừng mười vạn dặm. Cho nên người ta phải sử dụng Động Hư Kiếm Trận để áp súc quãng đường này lại. Bên trong không gian đen tối này có thể nói mỗi một bước đi tới một ngàn dặm, thời gian trôi qua chừng nửa nén nhang thì trước mắt đã xuất hiện ánh sáng. Mặc dù khoảng cách tới đó không phải gần, nhưng Lục Thanh có thể cảm giác được một cỗ khí tức tinh thuần truyền tới, hẳn hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần ở đây tu luyện một thời gian dài thì chẳng những tu vi cảnh giới sẽ được tăng lên, mà ngay cả dương thọ cũng sẽ được kéo dài ra.

Bất quá, Lục Thanh ngay lập tức cảm nhận được một cỗ tử khí âm u truyền tới, cỗ tử khí này cũng rất tinh thuần. Nhưng nó cũng không phải là điều khiến cho Lục Thanh kinh ngạc, hẳn kinh ngạc bởi vì tử khí cùng với sinh khí lại ở cùng một chỗ, bọn chúng cân bằng với nhau khiến cho khu vực không gian này mặc dù tồn tại sinh khí và tử khí, nhưng không cách nào gây ra được ảnh hưởng tới con người.

Đồng thời, sự thăng bằng của hai loại khí này cũng không phải là cứng cỏi, chỉ cần một loại lực lượng đủ mạnh là có thể phá vỡ, khi đó sẽ xảy ra chuyện gì thì Lục Thanh không thể phán đoán được.

- Tứ diện chủ! Ở phía trước có sinh tử nhị khí? - Lục Thanh mở miệng hỏi.

-Ồ! Người có thể cảm nhận được sinh tử nhị khí? - Tổ Nguyên hơi sửng sốt, giống như lần đầu tiên quen biết Lục Thanh vậy, hắn nói:

- Sinh Tử Uyên của Kim Thiên Giới bởi vì đồng thời tồn tại của sinh khí và tử khí, hơn nữa chúng đều ở trạng thái cân bằng, cho nên mới có tên gọi là như vậy.

Nghe thấy Tổ Nguyên nói về Sinh Tử Uyên, chín người Lô Luân đều cẩn thận lắng nghe.

Hơi dừng lại một chút, Tổ Nguyên nói tiếp:

- Sinh tử nhị khí ở Sinh Tử Uyên mặc dù ở trạng thái cân bằng, nhưng trạng thái này có thể bị ngoại lực phá vỡ. Chỉ cần người ở bên trong có thực lực Kiếm Chủ thì có thể phá vỡ lực lượng cân bằng, đem sự cân bằng của hai loại khí này phá vỡ hình thành nên Sinh Tử Luân Hồi.

- Sinh Tử Luân Hồi? - Sắc mặt mười người Lục Thanh đều trở nên ngưng trọng hơn.

- Không sai. Chính là Sinh Tử Luân Hồi. Một khi hình thành Sinh Tử Luân Hồi, rồi đem một người đánh vào trong đó sẽ khiến cho đối phương chuyển sinh tới bất cứ nơi nào trên Kiếm Thần đại lục. Trừ khi là Kiếm Phách tông sư, hồn phách dung hợp một chỗ, nếu không thì chẳng có kẻ nào có thể chống cự được.

- Nói cách khác phải cho chính mình phá vỡ sao? - Lục Thanh mở miệng hỏi.

- Không. Nếu có người động thủ đem bọn người mạnh mẽ đánh vào trong Sinh Tử Luân Hồi, các người cũng có thể lợi dụng nó để khiến cho bọn họ tiến vào bên trong. Mà Kiếm Hồn Chiến Trường có tác dụng chính thức đó là lợi dụng không gian rộng lớn nơi đó khiến cho sinh tử nhị khí giảm bớt đi. Vì thế ngay cả lực lượng của Sinh tử Luân Hồi cũng bị yếu đi, chỉ cần đạt tới thực lực của Kiếm Tông thì có thể ngăn cản được lực lượng luân hồi, đồng thời cũng có thể đánh những kẻ có tu vi dưới Kiếm Tông đánh vào trong đó.

Kiếm Tông!

Trong lòng Lục Thanh hơi động, xem ra Kim Thiên Bách Chiến Bảng là nơi quyết đấu giữa những Kiếm Tông với nhau. Năm đại tông môn, đệ nhất nhân dưới Kiếm Hoàng đều làm cho Lục Thanh có chút mong đợi với bọn họ.

Ra khỏi động hư thông đạo.

Trong nháy mắt, Lục Thanh lập tức cảm nhận được vô số ánh mắt đang nhìn về phía đám người bọn hắn, hơn nữa những ánh mắt này đều mang theo áp lực cường đại. Hơn một trăm cặp mắt hội tụ vào một chỗ khiến cho Lục Thanh nhất thời cũng cảm nhận được cỗ áp lực này.

Chân Long huyết mạch trong cơ thể hần sôi trào, bên trong ý thức hải, tử bạch Chân Long huyết mạch ngưng tụ thành một đầu Chân Long kéo dài cả ngàn trượng, long trào mở ra, đánh thẳng lên cao.

Theo sau đó, một cỗ khí tức sắc bén nhanh chóng phóng ra đem vô số ánh mắt hung ác đang tập trung về phía này phá nát đi.

“A” - Liên tiếp có vài tiếng hô kinh dị vang lên.

Đây là một sơn cốc bình thường, nó có diện tích chừng mười dặm, độ ước chừng chỉ đạt tới ba trăm trượng, nhưng ngoài màu sắc bình thường thì còn xuất hiện hai màu đen bà trắng, tượng trưng cho sự sống và cái chết. Chúng hỗn hợp giao hòa với nhau.

Mà địa phương đám người Lục Thanh xuất hiện chính là ở trên một cách thạch thai, ở những chỗ khác trong sơn cốc có hơn hai trăm Kiếm Hồn đại sư. Ngoại trừ có một số ít người đã có độ tuổi vượt qua bốn mươi, còn lại những người dưới bốn mươi tuổi thì có tới một trăm năm mươi người. Nói cách khác tất cả một trăm năm mươi người này tới đây đều vì Kim Thiên Bách Chiến Bảng.

Lúc này, ánh mắt Lục Thanh tập trung vào năm đạo thân ảnh, năm người này cũng đồng dạng nhìn về phía hần. Thanh âm lúc trước phát ra cũng xuất hiện ở trong năm người này, mà ánh mắt Lục Thanh lại nhìn chằm chằm vào một người trong số đó.

461. Chương 15: Kiếm Hồn Chiến Trường

Đây là một gã trung niên có mái tóc màu tím, từ trên thân ảnh cao lớn của hần tản mát ra cỗ khí tức bá đạo. Thường thường mà nói, ở trên ngón tay út thì thoảng có lõi điện lóe lên, xung quanh người hần mơ hồ có một cỗ khí tức sắc bén trời nổi. Đặc biệt là, Lôi khí trong thiên địa không ngừng bị chấn động, nhưng lực đạo lại bị khống chế ở mức Kiếm Sư đỉnh phong, thủ đoạn như vậy khiến cho ngay cả Lục Thanh cũng cảm thấy mình không bằng.

Mà lúc này đây, khi Lục Thanh chăm chú nhìn vào trung niên nhân này, thì trung niên nhân đó cũng đồng thời nhìn chằm chằm về phía hần.

Mặc dù nhìn không ra được tu vi của Lục Thanh, nhưng trung niên nhân có thể cảm nhận được từ trên cơ thể Lục Thanh đang toát ra một cỗ uy áp rất mạnh.

Ở trong cơ thể hần, tử điện kiếm nguyên mệnh mông như nước thủy triều, bất quá giờ phút này hần cũng có thể cảm nhận được một cỗ uy áp đang trấn áp kiếm nguyên của mình.

Khẽ “hừ” lạnh một tiếng, kiếm nguyên cường đại trong cơ thể hần lập tức chấn động, nhất thời đã phá tan được luồng uy áp do Lục Thanh gây ra.

Tử Lôi Tông - Tử Thiên Lôi!

Chỉ trong nháy mắt, Lục Thanh đã nhận rõ được thân phận của người này, tử điện kiếm nguyên ở trong cơ thể hần không hề được ẩn dấu. Tử điện thuộc tính trong cơ thể hần vô cùng tinh tú, cho dù là so với phong lôi kiếm khí của Lục Thanh cũng không hề thua kém bao nhiêu. Lần đầu tiên khi nhìn kỹ người này, Lục Thanh lập tức cảm nhận được một cỗ uy áp nặng nề, áp lực gây ra đủ sức khiến cho hần phải chịu thua.

Mà mặt khác, xung quanh cũng có bốn đạo ánh mắt đang chằm chằm nhìn vào hần, những ánh mắt này mang tới áp lực mặc dù nhẹ hơn một chút nhưng cũng không thua kém bao nhiêu.

- Ha ha. . . Tổ điện chủ! Lần này Thanh Phàm giới các ngươi mang tới đây mười người này sao? - Từ phía xa xa của sơn cốc đang có một lão giả nự không bay tới. Đang còn ở xa lão đã lớn giọng hô lên, lần này nhất thời hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của Kiếm Hồn cảnh đại sư đang ở trong sơn cốc.

Người tới không hề có thiện ý a!

Lần này trước khi tiến vào trong Kiếm Hồn Chiến Trường của Kim thiên Giới, đám người này đã ghi nhớ mặt mũi bọn họ, thời gian sắp tới sẽ rất khó khăn a. Lần đầu tiên gặp mặt người này, thái độ của đối phương đã khiến cho Lục Thanh không hề có hào cảm.

Thanh âm bình thản của Tổ Nguyên vang lên:

- Không cần Tô điện chủ phải phí tâm, Thanh Phàm giới chúng ta phải tới chính là mười người này.

- Ý! Vị đại sư này thật sự là trẻ tuổi a. Xem bộ dáng thì đã sớm quá quan tiền vào Kiếm Tông, coi như là cả Sinh Tử Uyên chỉ sợ cũng không có bao nhiêu đại sư được như vậy. - Lúc này lão giả này chính thức lộ vẻ khiếp sợ nhìn Lục Thanh nói.

- Tô điện chủ khách khí rồi. - Lục Thanh không mặn không nhạt nói. Vốn hắn đã không có cảm giác tốt với lão giả này, bây giờ đối phương lại còn nhắc nhở tu vi của hắn cho đám người kia biết.

Ánh mắt hơi dừng lại, bất quá rất nhanh khôi phục lại bình thường, lão giả nói:

- Tô điện chủ! Người và ta cùng tới mở ra Kim Thiên Bách Chiến Bảng thôi.

Ánh mắt hơi liếc nhìn đối phương một cái, Tổ Nguyên nói:

- Người yên tâm. Thanh Phàm điện chúng ta mặc dù kém hơn Kim Thiên Điện, nhưng dù sao cũng không cần phải nhờ vả điều gì. Ngược lại các người nên chuẩn bị tốt một chút, ta lần này mang tới đây một cái Không Giới Châu, chắc là sẽ có chút công dụng.

Ánh mắt lão giả lóe lên quang mang lạnh lẽo, sau đó nói:

- Không ngờ là Tô điện chủ lại tự tin như vậy, Tổ mỗ xin rửa mắt chờ đợi.

Nói xong, lão giả xoay người quay trở về động khẩu của mình, ở nơi đó có năm tên Kiếm Hoàng, chỉ thoáng nhìn qua thôi Lục Thanh đã cảm thấy áp lực rất lớn.

Thật là mạnh!

Đi tới một chiếc động khẩu không có người, cũng giống như động khẩu của lão giả kia, Tổ Nguyên bày ra trước mặt mọi người một tầng quang mang pháp tắc.

- Phải cẩn thận. Năm người kia đã chú ý tới các người, đến khi tiến vào Kiếm Hồn Chiến Trường, nếu như các người xuất hiện cùng một chỗ với bọn chúng thì nên mau chóng bỏ chạy đi thật xa. Bất quá, trên cơ bản sẽ không xuất hiện chuyện này, ngoài ra theo cảm ứng của ta thì lần này tham gia Kiếm Hồn Chiến Trường có một trăm sáu mươi tám người, trong đó Kiếm Vương có một trăm ba mươi tám người, nói cách khác ba mươi người còn lại đều có tu vi Kiếm Tông. Đến lúc đó các người chủ yếu phải cẩn thận ba mươi người này.

Ba mươi Kiếm Tông!

Nghe được Tổ Nguyên nói như thế, chiến ý trong lòng Lục Thanh mơ hồ dâng lên, tựa hồ cảm ứng được biến hóa của hắn, chín người Lô Luân đưa ánh mắt kỳ dị nhìn về phía Lục Thanh. Mà Tổ Nguyên thì trầm giọng nói:

- Lục thanh! Người phải để ý, Kiếm Hồn Chiến Trường thiên biến vạn hóa, không gian nơi đây không hề ổn định, rất dễ xuất hiện Động Hư không gian, còn có cả Sinh Tử Luân Hồi. Ngoài ra bên trong còn có linh thú sinh trưởng ở trong Sinh Tử uyên, có những con đã bước vào lục giai, một chút cũng không thua kém Kiếm Tông. Cho nên khi tiến vào trong đó thì hết thảy phải lấy tính mạng làm trọng.

Đồng thời, Tổ Nguyên đưa mắt nhìn về phía chín người Lô Luân nói:

- Khi tiến vào Kiếm Hồn Chiến Trường, mười người các người sẽ bị tách ra. Nhớ kỹ, phải tìm mọi cách để tập kết lại với nhau, chỉ có như vậy mới khiến cho Kim Thiên Giới Kiếm Hồn đại sư không dễ dàng tấn công các người.

Khẽ gật đầu, ánh mắt chín người Lô Luân đồng thời trở nên ngưng trọng, mặc dù bọn họ phân làm hai đạo: Thiên, nhân; nhưng giờ phút này đều có cùng một thân phận. Đó chính là Thanh Phàm giới đại sư, đối mặt với áp lực của Kim Thiên Giới đại sư bọn họ bắt buộc phải đoàn kết lại với nhau.

Mà lúc này, Lục Thanh phát hiện ra hai gã Kiếm Hồn cảnh đại sư trên lưng đeo một thanh cổ kiếm cùng một thanh cổ cầm. Người đeo chiếc cổ cầm chính là một bạch y nữ tử khá là trẻ tuổi, nhìn qua thì chưa tới hai mươi tuổi. Sống mũi thanh tú, đôi môi anh đào bóng bẩy, ánh mắt mang theo thần sắc lạnh lẽo, đặc

biệt là chỗ cần lời thì lời hẳn ra, chỗ cần lờ thì lờ vào, trông giống như một tiên nữ hạ phàm vậy. Mặc dù biểu hiện tu vi bên ngoài của nàng chỉ có Kiếm Vương trung thiên vị, nhưng những người xung quanh lại mơ hồ lấy nàng làm trung tâm.

Ngay gần bạch ý nữ tử là một trung niên nhân mặc một bộ thanh y, bên hông còn đeo theo một chiếc hồ lô được làm bằng thanh ngọc, hạo nhiên chính khí mơ hồ tỏa ra xung quanh.

Giờ phút này, ánh mắt Lục Thanh mơ hồ sáng lên, bọn họ chính là hậu duệ của Tửu Kiếm Hoàng và Cầm Kiếm Hoàng.

Khi xưa ngẫu nhiên nhận thức hai vị Kiếm Hoàng cường giả đều là Kiếm Hồn cảnh đại sư của Cầm Tông và Hạo Nhiên Tông. Vị hậu nhân của Hạo Nhiên Tông này tu vi đã đạt tới Kiếm Vương đỉnh phong, ngoại trừ gặp phải ba mươi tên Kiếm Tông kể trên ra thì hẳn chắc chắn sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.

Sau một hồi dạo dò cẩn thận mười người, Tổ Nguyên mới yên tâm thu hồi lại quang mạc pháp tắc của mình.

Bên trên Bách Chiến cốc có một tầng quang mang màu trắng đục ngăn cách tầm nhìn của mọi người, từ nơi đây Lục Thanh có thể cảm nhận được lực lượng pháp tắc nồng đậm. Lực lượng pháp tắc này so với những cỗ lực lượng pháp tắc mà Lục Thanh từng thấy qua thì bất đồng, nó ẩn chứa rất nhiều loại lực lượng pháp tắc, mơ hồ đã thoát ly ra khỏi phiến thiên địa này.

- Đây chính là Linh Vực lực lượng. - Lúc này thanh âm của Diệp lão đột ngột vang lên trong đầu hắn.
- Linh vực? - Lục Thanh nhắc lại, rồi hỏi:
- Linh Vực đã tự thành thể giới sao?
- Tự thành thể giới? - Diệp lão cười cợt một lúc mới nói:
- Còn kém một chút, đây chỉ là Linh Vực bình thường mà thôi. Không có phiến không gian này chống đỡ thì nó chẳng thể tồn tại được.

Dường như nghĩ tới điều gì, Diệp lão nói:

- Hồn phách của người chưa hợp nhất, Linh Vực lực lượng này trước mắt người không thể nhìn thấu, bất quá đợi tới khi người vượt qua Lôi Kiếp lần thứ nhất. Tiếp xúc được với Phong Lôi pháp tắc, lúc đó băng vào Chân Long Nhân của người muốn nhìn thấu nó thì rất dễ dàng.

Lúc này, năm tên Kiếm Hoàng của Kim Thiên Điện phi thân bay lên đỉnh của Bách Chiến Cốc.

- Các vị đại sư đến từ Thanh Phàm giới và Kim Thiên Giới, hôm nay là ngày mở ra Kim Thiên Bách Chiến Bảng mười năm một lần. Bách Chiến Bảng lấy giới hạn tuổi là bốn mươi, một trăm vị Kiếm Hồn cảnh đại sư cực mạnh sẽ được xếp vào trong bảng này. Trước khi tiến vào Kiếm Hồn Chiến Trường, tại hạ phải nói rõ trước, ở trong đó sinh tử là do trời định, trong quá trình tham gia, bất cứ ân oán, sinh tử ở trong đó đều không được liên quan tới tông môn. - Người mở miệng nói chính là lão giả mà Lục Thanh không hề có cảm tình.

- Thứ tự trong Bách Chiến Bảng là do các vị tiến vào Kiếm Hồn Chiến Trường săn giết linh thú, lấy nội đan của nó đem về để quyết định. Những linh thú này chỉ xuất hiện ở trong Sinh Tử Uyên, so sánh với những linh thú bên ngoài thì do chúng tiếp xúc nhiều với sinh tử nhị khí, cho nên nhất định đã tiến hóa thành tứ giai. Bọn chúng đều ngưng kết được thú đan, sau mười ngày tiến vào Kiếm Hồn Chiến Trường, nó sẽ lại được mở ra một lần nữa. Khi ấy, căn cứ vào thú đan ở trong tay các vị để sắp xếp thứ tự, bây giờ lão phu cũng không nói thêm nhiều lời nữa, những nguy hiểm ở trong Kiếm Hồn Chiến Trường các vị hẳn là đã biết từ trước. Bốn vị diện chủ, mở ra Kiếm Hồn Chiến Trường.

“Vù”

Bốn đạo chỉ lực nhanh chóng được bắn ra, ngưng kết ở giữa không trung của Bách Chiến Cốc, rồi từ từ hình thành một loại bảng kỳ dị. Đúng lúc đó, ở trên chín tầng trời đột nhiên có thiên lôi vang lên, thiên đạo lực lượng phủ xuống, chỉ thoáng cái đã tiến nhập vào trong chiếc bảng kỳ dị vừa được tạo ra.

Một cỗ lực lượng huyền ảo dần khuếch tán ra, kế tiếp, từ trên chiếc bảng đó phóng ra quang mang bốn màu, nó nhanh chóng bao phủ lấy toàn bộ Bách Chiến Cốc.

Ầm. .. Ầm. .. Ầm. ..

Liên tiếp những tiếng nổ vang lên, sơn cốc xung quanh chấn động kịch liệt, từ trên quang mang màu trắng của đỉnh sơn cốc dần có một vòng màu trắng sữa khuếch tán ra ngoài kéo tới chiếc bảng bốn màu ở phía dưới tạo thành một dòng chảy có phương viên cả trường. ..

462. Chương 16: Thuộc Tính Chuyển Hóa

- Xin mời các vị đại sư của hai giới tiến vào chiến trường.

Sau một khắc, ở đối diện cốc khẩu của Lục Thanh, thân hình của Tử Thiên Lôi chợt lóe lên, trong hư không xuất hiện một đạo tử điện, chỉ thoáng cái nó đã vượt qua khoảng cách năm trăm trượng. Khi tới bên trên dòng suối chảy màu trắng sữa, hắn không một chút do dự thu lại kiếm nguyên của mình, cả người nhanh chóng rơi vào dòng chảy.

Theo đó, có bốn người liên tục nhảy vào trong dòng chảy màu trắng sữa đó, khuôn mặt của bốn người này đều bị Lục Thanh ghi nhớ vào trong lòng.

- Đi thôi. - Đợi tất cả Kiếm Hồn cảnh đại sư của Kim Thiên Giới tiến vào chiến trường, Lục Thanh mới mở miệng nói.

Mười người yên lặng bay lên không, ai cũng gia tăng tốc độ lao vào dòng suối chảy.

Tại thời khắc thân ảnh Lục Thanh chợt biến mất, ở trên hư không vang lên tiếng kiếm ngân xé gió ngán ngửi.

Thật là nhanh a!

Ở những vách động trên sơn cốc, có hơn hai mươi kiếm hoàng đại sư cùng kinh ngạc thốt lên một tiếng.

- Thế nào? Huyết lão đầu, tốc độ của hắn so với Hoàng Tuyền bộ của Huyết Hải Môn thì sao? - Một đạo thanh âm đùa giỡn vang lên trong sơn cốc.

Một tiếng “hừ” lạnh vang lên ở cách đó không xa, một lão đầu có mái tóc màu đỏ, cả người tràn ngập huyết khí mở miệng nói:

- Sao hả? Người muốn cùng với ta luyện kiếm sao?

Tiếng cười khan vang lên, trung niên nhân lúc trước mở miệng ngồi xuống chiếc bàn ở gần đó, nói:

- Huyết lão đầu ngươi quả là một người khô khan, ngay cả chút vui đùa cũng không nói được!

Theo sau đó, gần hai mươi người có tu vi Kiếm Hoàng đều lại gần ngồi xuống, chỉ có Tổ Nguyên là cô đơn một mình một chỗ. Mặc dù lão không nói gì, nhưng cũng không có người nào có can đảm tới gần làm phiền.

Bên trong Kiếm Hồn chiến trường.

Màu sắc đen trắng tràn ngập trong không khí, sinh tử nhị khí nơi này so với Sinh Tử Uyên thì ít hơi rất nhiều. Sự thăng bằng của chúng ở đây cũng còn xa mới được bền bỉ như ở bên ngoài, chỉ cần lực lượng vừa đủ là có thể phá vỡ.

Giữa hư không xuất hiện một vòng tròn màu trắng, nó nhanh chóng khuếch tán ra, chỉ sau một khắc từ đó đi ra một nhân ảnh.

“Hồng”

Cảm giác vừa được khôi phục thì ở xung quanh vang lên một tiếng rống kinh thiên, sinh tử nhị khí ở trong hư không hóa thành một đầu giao long trăm trượng liên tục thôn phệ, uy áp kinh khủng bắn về phía người Lục Thanh.

Ngũ giai sinh tử thú!

Trong lòng Lục Thanh hơi động, Phong Lôi bộ nhanh chóng được vận hành, chỉ trong khoảnh khắc tiếng kiếm ngân ngân ngửi mà thể lương vang lên thì thân ảnh của hắn đã xuất hiện ở ngoài trăm trượng.

Quay đầu nhìn lại thì ở nơi vừa rời đi có một đầu hắc bạch cự mãng một sừng, quanh thân nó không ngừng có sinh tử nhị khí vờn quanh, chúng dường như có liên hệ với không gian xung quanh. Trên thân hình dài trăm trượng của con cự mãng, những chiếc vảy lớn nhỏ đang rung động mạnh, từ trên đó phát ra âm thanh như tiếng sắt thép va chạm với nhau.

Đỉnh đầu của nó còn có chiếc sừng lớn dài tới ba trượng, chung quanh chiếc sừng tràn ngập sinh tử nhị khí, ngoài ra ở trên đó còn có những hoa văn mờ ảo mang lại cho người ta cảm giác nó rất đẹp. Nhưng mà, từ trên con người to lớn của cự mãng lại thì thoảng lóe lên những tia sáng màu xám sắc bén, khi nhìn thấy nó ngay cả Kiếm Hồn của Lục Thanh cũng phải cảm thấy run rẩy.

Đây là sinh tử thú!

Lục Thanh nhanh chóng phát hiện ra một kích vừa rồi của nó có thực lực của Kiếm Vương đại thiên vị, bất quá bởi vì cơ thể của nó có sinh tử nhị khí cho nên không hề phá vỡ sự thăng bằng của sinh tử nhị khí ở xung quanh, cũng không hình thành nên Sinh Tử Luân Hồi.

Nhìn thấy đòn đánh lén của mình bị Lục Thanh dễ dàng tránh khỏi, đầu ngũ giai Cự Mãng này hống lên một tiếng tức giận, hai màu đen trắng ở trên chiếc sừng của nó nhanh chóng lưu chuyển. Theo đó là sinh tử nhị khí ở xung quanh được hội tụ lại nhanh chóng, khiến cho chiếc sừng dài ba trượng trong nháy mắt biến thành màu xám. Đúng lúc này, Lục Thanh không ngờ lại cảm nhận được sự hình thành của Luân Hồi lực.

Chung quanh không có người nào, tâm niệm hắn nhanh chóng thay đổi, Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh nhất thời được vận chuyển, sinh tử nhị khí ở xung quanh giống như nước sông Trường Giang nhanh chóng nhập vào cơ thể của Lục Thanh.

Một lúc sau, sinh khí và tử khí dung hợp lại với nhau ở trong kinh mạch của Lục Thanh, Luân Hồi lực đã thay thế Phong Lôi kiếm nguyên vốn có ở trong cơ thể hắn. Mà Phong Lôi kiếm nguyên bản đầu được sự điều động của kiếm chủng đã nhanh chóng bị thu hồi trở về.

Lát sau, thân hình Lục Thanh đột nhiên biến mất, con cự mãng hơi sững sốt một chút thì thân hình của hắn đã xuất hiện một cách quỷ dị ở trên đỉnh đầu của nó.

Một tiếng gầm giận giữ vang lên, Luân Hồi lực đang quanh quẩn trên sừng của nó nhất thời bị phóng ra, phảng phất như một tia chớp mà xám, Luân Hồi lực đã nhanh chóng tấn công về phía ngực của Lục Thanh.

Tay phải hóa thành kiếm chỉ, Luân Hồi kiếm cương màu xám nhanh chóng được Lục Thanh thông qua kiếm chỉ điều động ra ngoài.

“Xoẹt”

Đạo ánh sáng hẹp, dài xuất hiện ở giữa hư không đã phân đôi Luân Hồi lực của đầu cự mãng, nhưng nó cũng không vì thế mà dừng lại. Luân Hồi kiếm cương với khí thế như chẻ tre đã trực tiếp chém xuống chiếc sừng trên đầu cự mãng.

Rồi tiếng nổ lớn vang lên, đi kèm theo đó là tiếng hống thảm thiết của con cự mãng vang lên, từ trên kiếm cương cũng truyền lại lực phản chấn làm cho Lục Thanh bị đánh bay ra xa trăm trượng. Nhìn lại con cự mãng, ở trên người của nó đã xuất hiện một vết thương khá sâu.

Mặc dù đây là lần đầu tiên sử dụng Luân Hồi kiếm cương, nhưng Lục Thanh có thể cảm nhận được sự cường đại của nó không hề kém hơn Phong Lôi kiếm cương. Mà Phong Lôi kiếm cương của hắn lại có thể dễ dàng đem một thanh hạ phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm cắt ra làm hai đoạn.

Ánh mắt hơi đảo qua một vòng, Phong Lôi bộ lại được hắn sử dụng. Trong sự sợ hãi của con cự mãng, Lục Thanh lại một lần nữa xuất hiện ở trên đỉnh đầu nó.

Hóa kiếm thành quyền, dùng quyền thay kiếm, tiếng kiếm khí khinh khủng từ trên quyền đầu của Lục Thanh truyền ra. Luân Hồi kiếm cương trong cơ thể hắn nhanh chóng sôi trào, với đỉnh cấp Thanh Phàm kiếm thể đã khiến cho khí lực của Lục Thanh đạt tới hơn ba mươi ngàn cân. Lực đạo kinh khủng như thế khiến cho Lục Thanh tin tưởng dù là Kiếm Tông đại thiên vị cũng không dám đón đỡ.

Lực đạo kinh khủng từ quyền đầu của Lục Thanh va chạm với chiếc sừng của cự mãng khiến cho một tiếng nổ lớn vang lên. Khi tiếng nổ trôi qua thì chiếc sừng vốn dài ba trượng của cự mãng đã bị mất đi hơn nửa.

Một lần nữa tiếng hồng sợ hãi và phấn nộ vang lên, đầu cự mãng này làm sao cũng không nghĩ ra được nhân loại trước mắt lại có thể điều động sinh tử nhị khí. Có được kiếm cương thuộc tính như vậy thì cũng trở thành biến dị giống như sinh tử thú, điều này chính là khắc tinh của chúng nó.

Chiếc đuôi to lớn của đầu cự mãng quất mạnh xuống mặt đất, cả thân hình khổng lồ của nó nhất thời bắn về phía sau, sinh tử nhị khí tự động hóa giải lực đạo. Lúc này, nó đã không muốn làm địch với Lục Thanh nữa, thời gian mười năm qua đi, vốn nó muốn một lần nữa nhấm nháp mỹ vị của thịt người, nhưng thật không ngờ lần ra tay đầu tiên đã gặp phải một sát tinh như Lục Thanh.

Tuy nhiên, muốn lui là được sao?

Cước bộ được điều động, khi Lục Thanh xuất hiện thì con cự mãng lập tức cảm thấy mi tâm truyền tới một hồi đau xót, tinh thần lập tức mất đi sự liên lạc với ý thức hải.

Rút tay ra khỏi mi tâm của con cự mãng, một viên thú đan tỏa ra quang mang sắc bén màu xám xuất hiện ở trong bàn tay Lục Thanh. Cẩm thụ Luân Hồi lực ở trong khóa thú đan này, trong lòng Lục Thanh hơi động, khóa thú đan lập tức bị hòa tan ra, chỉ sau nửa nén nhang đã hoàn toàn dung nhập vào thân thể của hắn.

- Luân Hồi lực quả nhiên là cường đại. - Diệp lão mở miệng nói:

- Toàn lực tìm kiếm thì chỉ cần hai trăm khối như vừa rồi ngươi liền có thể tiến lên chuẩn Kim Thiên Kiếm Thể, nếu như là của lực giai thì chỉ cần năm mươi khóa là đủ rồi.

Năm mươi khóa lực giai?

Lục Thanh hơi sửng sốt một chút, sau đó hắn nhanh chóng lắc đầu, hắn còn chưa đủ thực lực để thoải mái giết chết lực giai linh thú.

Bất quá, nếu như là ngũ giai linh thú thì Lục Thanh không nói có thể hoàn toàn nắm chắc, nhưng có thể dẫn phát Luân Hồi kiếm cương thì tối thiểu cũng phải thành công bảy tám phần.

Hai trăm khóa thú đan ngũ giai linh thú, chỉ cần nơi này có nhiều ngũ giai linh thú như vậy thì Lục Thanh sẽ tận sức giết sạch toàn bộ chúng nó.

Đối với thi thể của đầu cự mãng này thì Lục Thanh cũng không hề lãng phí chút nào, hắn sử dụng khả năng thôn phệ của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, nhanh chóng ép nó trở thành tinh nguyên tinh thuần dung nhập vào trong kiếm thể. Vốn kiếm thể của hắn đã đạt tới mức đỉnh phong của Thanh Phàm kiếm thể, bây giờ lại dung nhập thêm tinh nguyên này vào lại càng làm cho nó đạt tới viên mãn.

Sau khi thôn phệ sau đầu cự mãng, ánh mắt Lục Thanh mới nhìn khắp nơi để đánh giá Kiếm Hồn chiến trường một vòng.

Trên bầu trời Kiếm Hồn chiến trường là một khoảng màu xám mênh mông, ánh mắt Lục Thanh nhìn xuyên thấu qua không gian màu xám đó chính là một tầng kiếm trận có lực lượng cường đại. Lực lượng của kiếm trận này hỗn hợp bao gồm vô số lĩnh vực lực lượng, Chân Long Nhân của Lục Thanh hiện nay còn chưa thể nhìn thấu triệt toàn bộ, nhưng ở phía sau nó hắn có thể nhìn thấy rõ ràng một vùng động hư không gian đang bị kiếm trận trấn áp ở ngoài.

Xem xét xung quanh một hồi, Lục Thanh biết Kiếm Hồn chiến trường kỳ thật chính là một địa phương bị trấn áp ở ngoài động hư không gian. Nó có một vùng tiếp giáp với Sinh Tử Uyên, cho nên mới có thể liên tục tiếp nhận được sinh tử nhị khí không ngừng.

Sử dụng Chân Long Nhân để xem xét xung quanh mặc dù khiến cho kiếm nguyên bị hao tổn rất lớn, nhưng trong nháy mắt đó hắn đối phương viên trăm dặm xung quanh đã hiểu rõ như lòng bàn tay. Xung quanh trăm dặm nơi vị trí hắn đứng có hai Kiếm Vương đại sư và bốn đầu ngũ giai linh thú.

Hai gã kiếm vương kia Lục Thanh không hề để ý tới, hắn cũng không có hơi sức để đi tìm, nếu như gặp phải thì sẽ tiện tay giết chết là được. Điều hắn để ý cũng chỉ có ngũ giai linh thú mà thôi, hoặc nói chuẩn

xác hơn chính là thú đàn của ngũ giai linh thú.

Lúc này, phía bắc cách vị trí của Lục Thanh năm mươi dặm, bên trong một sơn cốc có một đầu bạch hổ đang nằm ngủ. Toàn thân nó tràn ngập vân có màu đen và trắng, quanh người lại có sinh tử nhị khí bao quanh. Theo mỗi lần hô hấp của đầu bạch hổ thì từ cửa miệng của nó lại xuất hiện một cơn gió màu xám khiến cho không khí trước mặt phải chấn động.

Nhưng mà, tựa hồ như cảm nhận được điều gì đó, con bạch hổ nhanh chóng nhồm dậy. Khi nó đứng thẳng lên cả người cao ước chừng sáu mươi trượng, Luân Hồi lực quanh người liên tục được điều động.

Do bên nguồn của TQ đánh nhằm số chương, dịch giả vẫn giữ nguyên không sửa đổi nên chương tiếp theo là chương 19, nội dung vẫn tiếp tục, không thiếu mất chương đâu ạ.

463. Chương 19: Chân Long Thần Thông

Con bạch hổ lập tức phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa, sinh tử nhị khí ở chung quanh nhanh chóng được điều động. Xung quanh hình thành một cái linh cầu to lớn, sinh tử nhị khí hỗn hợp một chỗ được sự khống chế của bạch hổ hóa thành Luân Hồi lực lượng kinh khủng.

Ánh mắt bạch hổ nhìn chăm chăm lên không trung, sau một khắc xuất hiện một đạo kiếm ngân thê lương vang lên liên tục, thân hình của Lục Thanh đã xuất hiện ở cách đó mấy trăm trượng.

“Hồng”

Từ trên người Lục Thanh, bạch hổ cảm nhận được Luân Hồi lực của con cự mãnh cách chỗ nó không xa. Nói cách khác, đầu cự mãnh kia đã bị người này giết chết, nó không hề do dự điều khiển mấy trăm khối linh cầu phá không lao về phía Lục Thanh.

Chân không dường như bị xé rách, thời khắc này tựa hồ như không gian của Kiếm Hồn chiến trường trở nên rất cứng cỏi, Luân Hồi linh cầu đang bay tới có thể so sánh với một kích toàn lực của Kiếm Vương đỉnh phong mà cũng chỉ gây ra cảm giác như muốn bị xé ra mà thôi.

Khóe miệng hơi lộ ra nụ cười, Phong Lôi bộ nhanh chóng được hấn vận chuyển tới cực hạn, thân hình Lục Thanh chỉ nháy mắt đã tới trên đầu của bạch hổ.

Một quyền được đánh ra, Luân Hồi kiếm cương huyền ảo bao vây lấy cánh tay của Lục Thanh, ngưng tụ thành một thanh kiếm dài, trực tiếp xuyên thủng cái trán của con Bạch Hổ.

Ngay sau đó, một khóa thú đàn bị Lục Thanh lấy ra, bất quá hấn cũng không hấp thu ngay mà cất vào trong Không Gian giới chỉ. Khi trước còn ở trong phân diện của Kiếm Thần Điện tại Hư Không Kiếm Vực, Tổ Nguyên từng nói cho hấn, trong lịch sử Kim Thiên Bách Chiến Bảng, nếu muốn tiến vào danh sách năm mươi người đứng đầu thì chỉ cần thu được ba khối thú đàn là được, mà xếp vào danh sách hai mươi thì cần mười khối. Lúc này đây Lục Thanh tạm thời giữ lại mười khóa thú đàn, sau đó mới chuẩn bị cho tầng thứ tám Tử Hoàn Kiếm Thân Kinh.

- Người nào? Mau ra đây.

Ánh mắt Lục Thanh như điện nhìn về phía núi đá cách đó mấy trăm trượng. Tại thời khắc hấn giết chết đầu bạch hổ thì đã cảm nhận được một luồng kiếm nguyên ba động, mặc dù bởi vì dựa vào bí pháp cho nên thu liễm gần như không có, thế nhưng với bán long chân thân của hấn thì cơ hồ đã nắm giữ tất cả mọi thuộc tính trong thiên địa. Cho nên Kiếm Hồn chiến trường đối với người khác là một sự trói buộc, nhưng đối với Lục Thanh thì lại không khác gì bên ngoài. Bên trong Kiếm Hồn chiến trường tràn ngập sinh tử nhị khí, ngoại trừ những người có tu vi Kiếm Hoàng ra thì không một ai có thể tránh được hấn sử dụng sinh tử nhị khí để tra xét.

Quả nhiên, khi thanh âm của Lục Thanh vang lên, từ phía sau núi đá chợt bắt ra hai đạo kiếm quang màu vàng, hai đạo kiếm quang này nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

Khóe miệng hơi lộ ra một nụ cười lạnh, thanh âm của Lục Thanh nhanh chóng vang lên:

- Trốn không thoát đâu.

Thanh âm của Lục Thanh thông qua sinh tử nhị khí truyền vào trong tai hai người nọ.

- Tại sao có người lại nắm giữ được Luân Hồi khí? Hẳn làm sao lại nắm giữ được nó? - Hai người đang bỏ chạy rõ ràng là cùng một tông môn, tu vi của cả hai đều là Kiếm Vương đại thiên vị.

- Tách ra trốn, nếu không khẳng định sẽ bị hắn đuổi kịp. - Một trong hai người chột hét lớn, trong nháy mắt thay đổi phương hướng, bỏ chạy về phía nam.

Khẽ nhướng mày, hai người này tách ra cho dù tốc độ của hắn có nhanh đi nữa thì cũng phải tốn một ít thời gian mới đuổi kịp được. Nếu như lúc đó phát sinh ra đại sự gì khác, khiến cho bí mật của hắn bị tiết lộ ra ngoài thì hiển nhiên sẽ gây ra một cơ chấn động mạnh, hậu quả sau đó thế nào thì không phải thứ mà Lục Thanh có thể phỏng đoán được.

Thần sắc hơi ngưng trọng, ở sau lưng hắn, Phong Lô nhị khí phóng ra khỏi cơ thể, trong nháy mắt trên lưng của hắn đã hình thành Phong Lô Kiếm Sí.

Cùng với lúc mới hình thành thì có chút bất đồng, Phong Lô Kiếm Sí có màu tím, trắng. Đôi cánh được tạo nên nhờ thiên phú và thiên phong khi có sinh tử nhị khí không ngừng lưu chuyển đã có cảm giác mơ hồ kết hợp lại với nhau.

Không sai, chính là cảm giác kết hợp lại với nhau.

Lục Thanh hơi sửng sốt một chút, bất quá bây giờ không phải là lúc suy nghĩ, Kiếm Sí nhanh chóng huy động, khi âm thanh kiếm khí rít lên thì thân hình của hắn trong nháy mắt đã xuất hiện ngoài ngàn trượng, ở ngay sát sau lưng một người.

Biết chính mình trốn không thoát, người nọ nhanh chóng xoay người lại, Thổ Kiếm Cương nặng nề chém ra, sự cân bằng của sinh tử nhị khí ở xung quanh hai người trong vòng mười trượng bị phá vỡ, hư không liên tiếp vỡ vụn, hắc bạch giao hòa với nhau nhất thời làm cho dưới chân hai người hình thành một dòng suối chảy, khi chúng hoàn toàn dung nhập với nhau thì đã biến thành màu xám.

Luân Hồi khí kinh khủng bị dẫn động, người nọ kêu thảm một tiếng, từ trên người đối phương lóe lên mười tia sáng, trong nháy mắt nó tiến vào trong dòng Luân Hồi. Theo sau đó, trung niên nhân liền nhanh chóng bị hút vào bên trong, cả người nhanh chóng hóa thành bột phấn.

Mà trên người Lục Thanh, lúc này Luân Hồi kiếm cương bao quanh hắn khi cảm nhận được lực lượng của dòng suối Luân Hồi truyền tới thì thậm chí còn xuất hiện một cỗ cảm giác thân thiết.

Chỉ hơi đảo mắt qua là một người co tu vi Kiếm Vương đỉnh phong đã bị chết.

“Kiếm đạo thần thông!”

Nhìn thấy Kiếm Sí hơi dao động đã vượt qua ngàn trượng, đem đồng bạn của mình đẩy vào Sinh Tử Luân Hồi, thân thể người kia lóe lên một tia sáng màu vàng, cả người nhanh chóng chui vào lòng đất.

- Thổ hành thuận - Lục Thanh trầm giọng nói.

- Thế nào? Tiểu tử! Người dám giết sư đệ của ta, người chờ đó, sau này ta nhất định sẽ băm thây ngươi làm vạn đoạn!!! - Thanh âm kiêu ngạo của người nọ từ dưới lòng đất vang lên:

- Tiểu tử, người ở trên mặt đất chậm rãi chờ đi, ta không tiếp.

Nhưng mà, khóe miệng Lục Thanh lại xuất hiện một tia cười nhạt, nói:

- Muốn không tiếp là không tiếp sao? Lưu lại cho ta.

Vừa nói xong, Thổ thuộc tính trong hư không trong nháy mắt đã bao bọc lấy Lục Thanh vào bên trong, một cỗ lực lượng huyền ảo ba động khuếch tán ra ngoài. Rất nhanh theo đó, cả người Lục Thanh nhanh chóng áp sát xuống mặt đất.

- Cái gì? - Cách mặt đất trăm trượng, tên Kiếm Vương kia hoảng sợ nói:

- Người rốt cục là tu luyện kiếm khí gì?

Bất quá, Lục Thanh cũng không trả lời hần, mà Phong Lô Kiếm Sĩ ở sau lưng nhanh chóng được huy động, trong đó Phong Lô nhị khí nhanh chóng bị Thổ thuộc tính thay thế, cả người hần nhanh chóng tiến vào lòng đất không hề có chút trở ngại. Tốc độ ở trong lòng đất của Lục Thanh mặc dù không bằng trên hư không, nhưng lại không hề kém hơn bao nhiêu.

Bên trong Phong Lô Kiếm Sĩ có ẩn chứa Chân Long huyết mạch, khi bị nhiễm Chân Long huyết mạch thì lập tức sinh ra thần thông giống như Chân Long.

Chỉ thoáng cái, Lục Thanh đã bay tới trên đỉnh đầu của tên Kiếm Vương kia.

- Cùng chết đi! - Người nọ dường như là một kẻ quyết đoán, biết không còn đường sống nên tại một khắc Lục Thanh áp sát hần lập tức tiến hành tự bạo Kiếm Hồn và ý thức hải.

Trong lòng đất nhất thời vang lên một tiếng nổ lớn, mặt đất phía trên bị đẩy bật lên cao, sinh tử nhị khí tức tốc khởi động, Sinh Tử Luân Hồi nhanh chóng được hình thành, những tàn tích của cơ thể vị Kiếm Vương kia nhanh chóng bị hút vào bên trong đó và tan rã đi.

Lục Thanh biết, hồn phách mà bị thương nặng thì dù chuyển thể thành công cũng không có khả năng có được trí nhớ của kiếp trước.

Được Phong Lô Kiếm Sĩ bao vây lấy toàn thân, thân ảnh của hần bị đánh bay đi ra xa ngoài vài dặm, dù là với Thanh Phàm kiếm thể của Lục Thanh thì cũng khó có thể chống được lực lượng do một Kiếm Vương tự bạo. Lúc này hần đã bị chấn thương không nhẹ, bất quá nhờ thân thể cường hãn, hơn nữa Long Nguyên Dịch ở trong cơ thể nhanh chóng hòa vào huyết nhục, khiến cho không bao lâu thương tích của hần đã hoàn toàn khôi phục.

Ngay lúc này, một đạo long ngâm vang lên, tiếng long ngâm này mang theo một cỗ long uy xé gió truyền ra xa, chỉ chớp lát đã truyền ra ngoài hơn trăm dặm.

Ngoài năm trăm dặm. ...

Một gã trung niên nhân mặc trường bào màu vàng hơi biến sắc nói:

- Lục giai Giao Long sao?

Xa hơi hai trăm dặm nữa. ...

Quanh người Tử Thiên Lô tràn ngập lôi điện, vừa thoát ra khỏi Sinh Tử Luân Hồi, trong tay hần cầm một khóa thú đan của ngũ giai linh thú.

Tiếng long ngâm lảng đãng truyền tới, chỉ lát sau đã truyền vào tai của hần.

- Mười năm trước, Tam sư thúc không thể thu thập được người, như vậy hôm nay Tử Thiên Lô ta sẽ làm được!

Từ trên người Tử Thiên Lô tràn ra Tử Điện kiếm cương, cả người hần gần như hóa thành Tử Lô kiếm quang phá không lao về phía tiếng long ngâm truyền ra.

Cùng lúc đó, ba người ở một phương hướng gồm hai nam một nữ đều thay đổi sắc mặt, bọn họ lộ ra vẻ mừng như điên, không chút chần chờ chạy về phía phát ra tiếng long ngâm.

Khi tiếng âm thanh này truyền đi vài dặm, về mặt Lục Thanh nhất thời xuất hiện một tia ngưng trọng. Từ sâu dưới lòng đất bị phá hủy đang không ngừng truyền ra âm thanh to lớn dường như đang có con gì đó định phá đất chui lên.

Trong cơ thể của hần, Chân Long huyết mạch dần sôi trào, giống như nước thủy triều dâng lên, đồng thời một cỗ ba động lơ mơ từ trong huyết mạch truyền ra tiến vào trong hồn thức của Lục Thanh.

Giao Long - Một phân nhánh của Chân Long. Bọn chúng có được huyết mạch Chân Long tương đối tinh thuần. Giao Long trời sinh đã có thực lực tứ giai, một khi trưởng thành thì sẽ đạt tới thất giai. Nó mặc dù không kế thừa được Long lực bốn nguyên của Chân Long, nhưng thực lực của chúng cũng phật hờn cường đại, thần thông cũng hơn xa các loài linh thú khác.

- Lục giai Giao Long - Lục Thanh thì thảo một câu. Mặc dù bằng vào Chân Long huyết mạch hần có thể giết được đầu Giao Long này, nhưng bây giờ hần không muốn động thủ. Chân Long Nhãn nhanh chóng được vận dụng nhìn về bốn phía, chỉ thoáng cái mà đã có mười mấy Kiếm Hồn cảnh đại sư đang chạy về phía này.

Đứng yên ở một chỗ, Lục Thanh yên lặng quan sát mặt đất đang rung chuyển, mặc dù không muốn động thủ nhưng hần cũng không định rời đi. Bởi vì, trong mười mấy tên Kiếm Hồn đại sư đang đến, có những người mà hần muốn gặp.

Một khoảng đất rộng chừng mười trượng nhanh chóng bị phá vỡ, sau đó là một chiếc đuôi màu vàng của Giao Long phá đất xông lên cao.

Chiếc đuôi to lớn kia nhất thời khiến cho tầng mặt đất bị rung chuyển mạnh, tiếng long ngâm vang lên tuy còn cách một tầng đất đai nhưng cũng khiến cho người ta phải điếc tai.

Con Giao Long này mười năm qua nó vẫn luôn ngủ sâu ở trong lòng đất, hôm nay bị tên Kiếm Vương kia tự bạo làm cho giật mình tỉnh giấc. Giấc ngủ say của bản thân bị phá vỡ có thể thấy được lửa giận của nó cao tới mức nào a.

Do bên TQ đánh nhầm số chương nhưng nội dung liền kề, các bạn cứ yên tâm mà đọc~~

464. Chương 20: Thổ Giao Long Linh Chú

Cuối cùng, phương viên mặt đất mấy trăm trượng bị sụp xuống, từ trong đó lộ ra một thân ảnh khổng lồ đang dần nhô lên.

Đây là một đầu Thổ Giao Long, xung quanh người nó tràn ngập Thổ thuộc tính. Khác với sinh tử thú, quanh người đầu Giao Long này mặc dù tràn ngập sinh tử nhị khí, nhưng nó vẫn bảo trì được thuộc tính của bản thân. Sinh tử nhị khí chỉ là do nó dung nhập vào làm lá chắn ở trên chiến trường này mà thôi.

Quả nhiên không hổ là Giao Long, cư nhiên lại không bị thay đổi thuộc tính, Lục Thanh âm thầm gạt đầu tán thưởng. Dọc đường hần di chuyển ở trong Kiếm Hồn chiến trường này nhìn thấy một ít tứ giai, tam giai linh thú quen thuộc đều bị sinh tử nhị khí ở nơi đây khiến cho thuộc tính bản thân bị thay đổi.

Tuy dựa vào Luân Hồi thuộc tính khiến cho bọn chúng có thực lực hơn xa những linh thú cùng loại ở bên ngoài. Nhưng mà, đồng thời điều này cũng khiến cho thuộc tính vốn của chúng bị biến mất. Ở một trình độ nhất định, chúng ta có thể nói sinh tử thú đã biến thành Sinh Tử Luân Hồi sứ giả, thay thế cho sinh tử, nắm giữ Luân Hồi.

“Vù”

Một tiếng rít khùng khiếp xé gió vang lên, từ một phía xuất hiện một đạo lôi điện màu tím xuất hiện ở trước mặt con Giao Long.

- Là người? - Ánh mắt Tử Thiên Lôi nhìn về phía Lục Thanh, khi không ảm dẫu tu vi, tu vi của Lục Thanh dễ dàng bị hần cảm ứng được.

Còn nhỏ tuổi như vậy mà đã đạt tới Kiếm Tông tiểu thiên vị đỉnh phong, cho dù là Tử Thiên Lôi thì cũng phải năm mười sáu tuổi mới đạt tới.

- Xem ra Thanh Phàm giới lần này xuất hiện một kỳ tài. - Tử Thiên Lôi nhìn Lục Thanh nói, ngữ khí không hề dấu diếm sự tán thưởng.

Chờ một chút!

Giờ phút này, Tử Điện kiếm nguyên trong cơ thể Tử Thiên Lôi lại một lần nữa rung động, phảng phất như uy áp của một thượng vị giả gây ra. Trong lúc nhất thời khiến cho kiếm nguyên trong cơ thể của hần bị đình chỉ.

- Đây là thuộc tính thiên lôi! - Tử Thiên Lôi cơ hồ gần giọng nói.

- Tử huynh quá khen. - Lục Thanh lạnh nhạt nói.

- Không có khả năng, cho dù là Tử Lôi Tông chúng ta thì trong cả lịch sử cũng chỉ có một vị tổ sư tiền bối mới có được thiên lôi thuộc tính. Mà khi đó chính là do cửu tử nhất sinh mới có người, người làm sao có được thuộc tính như vậy? A! Hơn nữa còn có Thiên Phong thuộc tính! - Tử Thiên Lôi trầm giọng nói, mặc dù trong lòng có chấn động, nhưng thần sắc hần vẫn không xuất hiện vẻ sợ hãi.

- Phong Lôi thuộc tính, chẳng lẽ. .. - Phảng phất như nghĩ tới thứ gì đó, Tử Thiên Lôi trầm giọng nói:

- Vấn Tâm Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư cùng người có liên quan sao?

Đúng lúc này, bên người Tử Thiên Lôi xuất hiện thân ảnh của ba nam một nữ.

- Tử huynh! Người này. .. - Hiển nhiên bọn họ cũng nghe được lời nói của Tử Thiên Lôi.

Lạnh nhạt cười, Lục Thanh nói:

- Các người tốt nhất nên đem con Giao Long này nhanh chóng giải quyết đi.

Từ khi Giao Long xuất hiện, không biết vì từ trên người Lục Thanh nó lại cảm nhận được một cỗ áp lực khiến cho hồn phách phải sợ hãi. Rồi không biết vì nguyên nhân gì, ẩn sâu trong hồn phách của nó đưa ra một cảnh báo, tuyệt đối không thể động thủ với người này. . Mà lúc này năm người Tử Thiên Lôi tới khiến cho nó vô cùng tức giận, đặc biệt là từ trên người Tử Thiên Lôi, nó cảm nhận được kẻ mười năm trước đã từng đả thương nó.

Không một chút dấu hiệu, mấy trăm khóa linh cầu được tạo bằng sinh tử nhị khí được ngưng kết chung quanh năm người Tử Thiên Lôi. Chỉ chớp lát, hư không xung quanh năm người Tử Thiên Lôi đã bị những linh cầu này phong tỏa hoàn toàn.

- Chút tài mọn cũng đưa ra đây, Huyết Hải Phệ! - Hừ lạnh một tiếng, trong năm người, một gã trung niên tuấn kiệt có chiếc đầu đỏ chói vung kiếm chỉ lên. Trong hư không nhất thời xuất hiện huyết khí hùng hậu, khi huyết khí xuất hiện lập tức ngưng tụ lại tạo thành nhiều đạo âm thanh huyết lưu vang lên. Chỉ chớp lát, xung quanh năm người đã xuất hiện một dòng huyết hải, nó không chút đình chỉ, lập tức lao về phía những thổ linh cầu, tiến hành thôn phệ.

Dưới ánh mắt chăm chú của Lục Thanh, những khóa thổ linh cầu kia trong nháy mắt tiến vào huyết hải đã bị huyết sát khí ô uế ở trong đó liên tục cắn nuốt.

Theo sau đó, từ trong huyết hải, huyết khí khủng bố dường như bị thứ gì đấy kích thích khiến cho nó lập tức tăng vọt lên.

- Đi! - Kiếm của trung niên nhân được huy động, nguyên bốn huyết hải ngập trời tụ thành một thanh đại kiếm cao chừng ba trăm trượng lập tức phá không chém xuống.

Sinh tử nhị khí trong phương viên trăm trượng lập tức bị rối loạn, ở khu vực dưới chân của trung niên nhân nhanh chóng xuất hiện Sinh Tử Luân Hồi. Không một chút chậm trễ, bốn người Tử Thiên Lôi nhanh chóng lánh đi, còn trung niên nhân kia thì cười lạnh một tiếng, huyết khí được ngưng tụ ở dưới chân tạo thành một tầng lá chắn giữa hần và Sinh Tử Luân Hồi. Mà lúc này cả người hần như hóa thành một dòng huyết lưu, chỉ chớp lát được vượt ra khỏi phạm vi của Sinh Tử Luân Hồi.

Thật nhanh! Trong lòng Lục Thanh nhanh chóng đưa ra phán đoán, bộ pháp của trung niên nhân này không ngờ lại nhanh như thế. Chỉ là nếu như đem so với Phong Lôi Kiếm Sĩ của hần thì lại chẳng đáng là gì.

- Muốn chết! - Tử Thiên Lôi hét lớn một tiếng, tử điện kiếm nguyên trong cơ thể hần nhanh chóng được điều điện, phương viên mấy trăm trượng xung quanh hoàn toàn bị lôi quang bao phủ. Tử điện kiếm cương được Tử Thiên Lôi điều động, khiến cho nó xuất hiện ở khắp mọi nơi trong trăm trượng, tạo thành lôi vệt.

Lôi quang lóe lên, chỉ giây lát thân hình Tử Thiên Lôi đã xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Thổ Giao Long.

- Kiếm Cương Lôi Vực - Trấn.

Hét lớn một tiếng, Kiếm Cương Lôi Vực bá đạo của Tử Thiên Lôi lập tức được hạ xuống, đồng thời, thiên đạo lực lượng mạnh mẽ phủ xuống. Kiếm Cương Lôi Vực kia dường như sinh ra tính mạng, nó phát ra tiếng kiếm ngân vang rền cả bầu trời.

Bị Kiếm Vương Lôi Vực bao phủ vào bên trong, Thổ Giao Long huy động Thổ hệ lực lượng chống đỡ chỉ được một lát thì bị phá vỡ. Bị thiên đạo lực trấn áp khiến cho thức hải của Thổ Giao Long rất nhanh bị áp chế.

Kiểm cương liên tục tấn công lên lân giáp của Thổ Giao Long nhưng chỉ để lại một vết trắng, mặc dù không hề gây ra thương tổn tới da thịt, nhưng lực chấn động của nó cũng khiến cho huyết nhục của Thổ Giao Long bị tê dại đi. Đặc biệt là lõi điện kia chính là thứ mà linh thú sợ hãi nhất, ngoại trừ một số linh thú có lõi thuộc tính thì những đầu linh thú khác đều có năng lực chống cự rất thấp.

Lõi điện liên tục đánh vào lân giáp của nó khiến cho nguyên khí của Thổ Giao Long dần bị tổn thương, phản ứng của nó cũng trở nên chậm chạp đi rất nhiều.

Thổ Giao Long phát ra một tiếng long ngâm giận dữ, lực lượng khinh khủng ba động phát tán ra bốn phía. Long uy tràn ngập khắp nơi đem thiên đạo lực của Tử Thiên Lôi đất bật chỗ về từng thước một.

Sau đó, đại lượng Thổ lực lượng được tụ tập ở trong hư không, giống như sóng biển cuộn trào hội tụ quanh người Thổ Giao Long, khiến cho uy áp cường đại quanh người gần cách ra ngoài năm trăm trượng.

- Cẩn thận. Nó muốn thi triển tam giai linh chú! - Tử Thiên Lôi hét lớn một tiếng, Thanh Phàm cấp thần kiếm ở sau lưng nhanh chóng rời khỏi vỏ, xung quanh hai trăm trượng xuất hiện vô số kiếm cương bắn về phía Thổ Giao Long.

Bên cạnh đó, bốn người còn lại đồng thời làm ra động tác của mình, huyết khí âm u của Huyết Sát kiếm cương, nhiệt độ cao của Huyền Dương kiếm cương, băng hàn lạnh thấu xương của Băng Phách kiếm cương, còn có liên miên bất tận của Thiên Hà kiếm cương. Gần ngàn đạo kiếm cương hỗn hợp ở một chỗ, đem không gian trước mặt chấn nát ra, đồng thời trong không gian cũng xuất hiện những gợn sóng ba động kinh khủng.

Biết nguy hiểm tới, từ chỗ mi tâm của Thổ Giao Long lập tức lộ ra một khóa thú đan, khóa thú đan này có màu vàng đất, Thổ thuộc tính tràn ngập trong nó, đồng thời xung quanh đó là Luân Hồi lực lượng. Luân Hồi lực lượng giờ đây được Thổ Giao Long điều khiển khiến cho nó dần dung nhập vào bên trong thú đan.

“Ầm. .. Ầm. .. Ầm. .. ”

Những chấn động liên tiếp vang lên, mặt đất xung quanh chừng mười dặm trực tiếp bị sụp đổ, một cỗ lực lượng cường đại vượt qua thực lực của Kiếm Tông đại thiên vị được phóng ra, dung nhập vào mặt đất dưới chân Thổ Giao Long.

Lúc này, một cỗ ba động lờ mờ tiến vào trong sự cảm ứng của Lục Thanh.

Sao có thể được?

Lục Thanh hơi sửng sốt một chút, đầu Thổ Giao Long này mới đạt tới lục giai, vậy mà tam giai linh chú của nó lại có thể dẫn động được lực lượng của pháp tắc.

- Đây chính là sự cường đại của Chân Long huyết mạch. - Diệp lão thở dài nói:

- Chờ tới khi người đạt được thực lực Kiếm Tông đỉnh phong thì dựa vào Chân Long huyết mạch cũng có thể sử dụng được linh chú. Bất quá một chút pháp tắc của Phong Lôi đó nhiều nhất chỉ có thể mang tới cho Kiếm Hoàng nhất kiếp một chút phiền toái mà thôi, cho nên mới nói tu vi cảnh giới mới là điều mấu chốt.

Khẽ gật đầu đồng ý, thân hình Lục Thanh nhanh chóng rời xa cả trăm trượng, mãi cho tới khi cách con Thổ Giao Long ngàn trượng hẳn mới chậm rãi ngừng lại.

Chiếc đuôi to lớn của con Giao Long quật mạnh xuống đất, phương viên mười dặm mặt đất lấy nó làm trung tâm lờ mờ tản mát ra sự ba động của pháp tắc Thổ hệ, chỉ trong nháy mắt từ độ cao năm trăm trượng trở xuống, chỉ thoáng cái đã bị kích phá.

Kiểm cương như thác nước liên tục tấn công vào Thổ hệ pháp tắc, trong khu vực vài dặm xung quanh không gian liên tục có những chấn động. Thổ Giao Long hí lên một tiếng, lực lượng Thổ hệ pháp tắc không bị đình trệ lập tức tấn công về phía năm người Tử Thiên Lôi.

- Lui! - Tử Thiên Lôi hét lớn một tiếng, thân ảnh năm người nhanh chóng lui lại phía sau.

Kiểm cương xé gió tấn công vào lực lượng Thổ hệ pháp tắc đang hung mãnh lao tới, hòng có thể phá hủy được nó. Thổ Giao Long này dù sao cũng chưa bước vào thất giai, tam giai linh chú cũng mới chỉ mang theo một chút pháp tắc mà thôi, điều này không thể gây ra được sự uy hiếp đối với đám người Tử Thiên Lôi.

Về phần Lục Thanh thì sau khi hắn thối lui ra ngoài ngàn trượng cũng không tiếp tục lui nữa, đối với Thổ pháp tắc mạnh mẽ này, Phong Lôi kiểm cương nhanh chóng bắn ra nhanh chóng chấn nát chúng. Vô số Sinh Tử Luân Hồi vì vậy mà được hình thành quanh cơ thể của Lục Thanh, chúng thay nhau dùng sức hút để cố kéo hồn phách của hắn vào bên trong. Bất quá, quanh thân ảnh của hắn luôn của một tầng Luân Hồi lực lượng phòng ngự, cho nên mặc dù xung quanh đang có vô số Sinh Tử Luân Hồi, nhưng cũng không thể làm hại tới hắn.

Cước bộ nhanh chóng dừng lại, thân hình đám người Tử Thiên Lôi đã mạnh mẽ dừng ở giữa hư không.

- Nghiệt sức cuồng vọng, bằng vào một chút pháp tắc đó mà cũng muốn đánh lui chúng tao sao? Tiếp kiếm.
..

465. Chương 21: Thiên Lôi Thần Chùy, Đại Sư Tề Tụ!

Tử Thiên Lôi hét lớn một tiếng, theo đó từ trên người hắn, một cỗ Kiếm Ý phách tuyệt thiên hạ phóng thẳng lên cao. Cỗ Tử Điện Kiếm Ý này đúng là đem sự bá đạo mạnh mẽ của Tử Điện trong trời đất thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Trong hư không, khí lãng bộc phát, từng tảng lớn chân không quanh người Tử Thiên Lôi thành hình. Thần Kiếm vũ động, trên người Tử Thiên Lôi, Thiên Đạo lực tụ tập lại bao phủ thân hình hắn.

“Tên kia nổi giận!” Ở ngoài mấy trăm trượng, người trung niên tóc đỏ lộ ra thần sắc ngưng trọng nói.

“Khiến hắn tức giận, kia kết quả tuyệt đối là không chết không ngừng. Xem đi, Thổ Giao long này nhất định không có kết cục tốt đẹp gì.” Ở bên cạnh, gã trung niên mặc kim bào mở miệng nói. Mà nhìn thấy động tác của Tử Thiên Lôi, ánh mắt Lục Thanh cũng ngưng lại, từ trong kiếm thức của đối phương, hắn thể nhưng phát hiện ra một chút bóng dáng của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, đó là thức thứ mười: Phong Xà Lôi Chùy.

Cùng với Tử Điện Kiếm Ý bốc lên, trên người Tử Thiên Lôi cũng bộc phát ra thần mang màu tím, Lôi Vực nguyên bản sắp tan vỡ lập tức lại lan tràn ra. Tử Điện Kiếm Ý bá đạo thẳng hướng trời cao, ở dưới chân Tử Thiên Lôi duỗi dần ngưng tụ ra một quả Lôi cầu tinh thuần, mặt trên từng đạo Tử Điện tho to quấn quanh.

Ầm ầm

Trong hư không vang lên từng trận sấm rền, uy thế vô cùng đúng là đem Sinh Tử nhị khí tràn ngập trong hư không chung quanh đánh tan.

Ngay sau đó, một đạo Thiên Lôi tinh thuần màu tím thẫm từ trên trời giáng xuống, lập tức rơi vào Thần Kiếm trong tay Tử Thiên Lôi.

Thần Kiếm rời tay, rất nhanh xoay tròn trước mặt Tử Thiên Lôi. Từng đạo chân không sóng gợn xuất hiện, chân không vô hình tại trong một khắc cũng bắt đầu chấn động lên, chỉ trong nháy mắt toàn bộ lại thoát phá vỡ ra. Tử Điện Kiếm Cương vừa di động, chân không thoát phá toàn bộ lại dập nát, cuối cùng tạo lên không gian sóng gợn liên miên.

Lập tức ở trước mặt Tử Thiên Lôi, một thanh Thiên Lôi thần chùy dài hai trăm trượng vắt ngang xuất thế, ở bên trong Tử Điện Kiếm Cương nội uẩn. Thiên Đạo lực dung nhập vào lại bộc phát ra Thiên Đạo uy bằng bạc.

Grào

Cảm nhận được áp lực to lớn từ trên người Tử Thiên Lôi, Thổ Giao long lại phát ra một tiếng ngâm rung trời. Thú Đan nguyên bản phù trước người nhất thời bộc phát ra quang mang chói mắt, tốc độ Thổ

pháp tắc lan tràn ra chung quanh nhanh hơn vài phần. Đồng tác lần này cũng khiến thần sắc Thổ Giao long uể oải lên.

“Phá cho ta!” Tử Thiên Lô quát lớn một tiếng, Thiên Lô thần chùy đâm mạnh ra, đồng thời cả người hắn cũng theo sát sau đó.

Một tầng không gian sóng gợn khuếch tán ra chung quanh, chậm rãi biến thành không gian cuộn sóng bàng bạc.

“Ở trong này cũng có thể dẫn phát không gian cuộn sóng, xem ra ngày hần độ nhất trong Lô kiếp cũng không xa!” Người trung niên mặc kim bào mở miệng nói, ba người khác ở bên cạnh nghe vậy cũng gật gù đầu. Giờ khắc này ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tử Thiên Lô đều trở lên ngưng trọng dị thường.

Mà chính Lục Thanh nhìn thấy uy thế ra tay của Tử Thiên Lô liền biết, đây là một cái kinh địch chân chính, thực lực của người này, hần không hề có một chút nắm chắc nào.

Thiên Lô thần chùy của Tử Thiên Lô cùng với Thổ pháp tắc va chạm, không cổ không gian cuộn sóng ở trong hư không va chạm rồi cùng hướng về bốn phía khuếch tán mở ra. Vô luận là Sinh Tử nhị khí, hay là mặt đất, cỏ thụ, tất cả đều bị không gian cuộn sóng cuốn vào.

Trên mặt nổi đầy gân xanh, Tử Thiên Lô gầm lên một tiếng, cả người thể nhưng liền chui vào bên trong Thiên Lô thần chùy.

Ông

Tử Điện Kiếm Ý bá đạo vô cùng bốc lên, thần quang quanh Thiên Lô thần chùy đại thịnh, đúng là đem không gian cuộn sóng đẩy về phía Thổ Giao long.

Không gian cuộn sóng liên miên cuốn tới, khí thế khủng bố gắt gao tập trung vào Thổ Giao long, chỉ cần sinh cơ của nó không tiêu tan, như vậy liền không thể tránh thoát khỏi không gian cuộn sóng thổi quét qua.

Đối mặt uy hiếp ngã xuống, từ trong miệng Thổ Giao long truyền ra một tiếng long ngâm cực kỳ không cam lòng, đồng thời ở trong thức hải của Lục Thanh, bỗng dưng truyền tới một thanh âm cầu khẩn: “Cứu ta, cứu người!”

Tuy rằng không biết vì sao, nhưng Thổ Giao long tin tưởng linh giác của mình. Linh giác nói cho nó, nhân tộc ở phía xa xa kia có thể cứu được nó.

Hừ lạnh một tiếng, Lục Thanh nói: “Ta vì cái gì muốn cứu người?”

Không có chút do dự, biết chính mình bị năm người vây công tuyệt đối khó có thể thoát khỏi, Thổ Giao long không có đi quẩn nhiễu mà vội vàng nói: “Chỉ cần người chịu cứu ta, ta nguyện ý đem toàn bộ linh được cùng Thú Đan cất chứa giao cho người. ”

Tuy rằng điều kiện như vậy đích thực khiến Lục Thanh động tâm, bất quá cân nhắc lợi hại, Lục Thanh cũng không cho rằng hắn có thể từ trong vây công của năm người Tử Thiên Lô mà toàn thân trở ra, lúc này đây Lục Thanh không chút do dự một ngụm cự tuyệt.

Ngâm

Biết sinh tồn vô vọng, ngược lại lại khơi dậy chân long huyết mạch ẩn sâu trong cơ thể Thổ Giao long. Vô tận long uy lan tràn ra ngoài, Thú Đan trước mặt cũng tản mát ra linh lực dao động khủng bố. Cổ dao động này liên miên cuộn cuộn, đúng thật là làm cho không gian cuộn sóng đang cuốn tới cũng phải rung lên.

“Không tốt, nó muốn tự bạo!” Bốn người đứng một bên sắc mặt đại biến, thân hình cấp tốc lui ra ngoài.

Ở phía sau không gian cuộn sóng, Tử Thiên Lô cũng biến sắc, thân hình lập tức thoát ly khỏi Thiên Lô thần chùy. Tử Lô bộ cấp tốc thi triển, cả người hóa thành một đạo kiếm quang màu tím, hướng tới phương hướng bốn người kia bắn nhanh tới.

Một tầng không gian cuộn sóng ở trước mặt Thổ Giao long bị nhuộm thành màu vàng đất khuếch tán ra ba trăm trượng, vài đạo Động Hư Không Gian kéo dài ra gần trượng, đem hết thảy trước mặt thôn phệ.

Khôn cùng khí lãg khuếch tán phạm vi hai mươi dặm, ở ngoài nghìn trượng, thân hình Lục Thanh lãg không hư lập, bất động như núi.

Trên người Lục Thanh hình thành một tầng tia khí màu vàng xanh mỏng. Cách hai nghìn trượng xa, không gian cuộn sóng chỉ còn sót lại không gian gọn sóng nhàn nhạt. Không gian gọn sóng đánh vào trên người, ngược lại còn khiến tia khí trên người Lục Thanh càng thêm cô đọng.

Sau thời gian tàn một nén hương, khói bụi mới tiêu tan hết.

Nguyên bản chỗ của Thổ Giao long đã hóa thành một hố sâu to lớn phạm vi mười dặm, sâu chừng mười trượng, linh lực khủng bố cùng Kiếm Cường tại mặt trên càn quét bừa bãi.

Lúc này, đợi cho đến khi Lục Thanh nhìn lại, cách chỗ năm người Tử Thiên Lô chừng trăm trượng, dĩ nhiên xuất hiện hơn bốn mươi danh Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, trong đó Kiếm Vương có hơn ba mươi người, mà Kiếm Tông cũng có tám người. Bất quá tám người này đều không có ai tẩy luyện Mệnh Hồn, tu vi cao nhất cũng là Kiếm Tông tiểu thiên vị.

Thổ Giao long tự bạo Thú Đan, đến thân thể chính nó cũng bị Động Hư Không Gian thôn phệ, hóa thành bụi đất tan biến trong trời đất. Về phần Tử Thiên Lô, còn lại là khỏe miệng tràn đầy máu tươi, hiển nhiên là dư ba phía trước vẫn không thể trốn tránh toàn bộ, bị nội thương cũng không thể tránh được.

Mà giờ phút này, hơn bốn mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng là thấy được Lục Thanh đứng cô lập một bên. Bất quá ánh mắt Lục Thanh chỉ tập trung tới năm người Tử Thiên Lô, về phần hơn bốn mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn kia, Lục Thanh không để trong lòng chút nào.

Không phải sao? Nếu hơn bốn mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn này có thể uy hiếp được hắn, vậy hắn lấy cái gì mà hướng tới năm người cực mạnh khiêu chiến.

“Là Đại Sư của Thanh Phàm giới, phía trước không đi như vậy hiện tại người liền lưu lại đi!” Trong này, một gã Kiếm Tông tiểu thiên vị quát lên một tiếng, lập tức vọt lên tới trước mặt Lục Thanh.

Những người khác đều không ngốc, tu vi của Lục Thanh là Kiếm Tông tiểu thiên vị, này đây những người có tu vi Kiếm Vương, không có một ai nhúc nhích. Tru sát Kiếm Tông, tự nhiên vẫn là để cho Kiếm Tông đi làm.

“Phong Hỏa tông, Liệt Vân Thiên!” Thần Kiếm của tên Kiếm Tông kia rời khỏi vỏ, xa xa chỉ về phía Lục Thanh mở miệng nói.

“Tránh ra!” Thanh âm của Lục Thanh bình thản, nhưng vô hình trung lại bí mật mang theo một cỗ chân long uy nghiêm. Đây là uy nghiêm đến từ chính chân long huyết mạch, coi như là so với Thiên Đạo uy, cũng muốn tinh thuần hơn rất nhiều.

Không biết vì sao, nghe được lời nói của Lục Thanh, tên Kiếm Tông kia thể nhưng trong lòng tự sinh ra một tia sợ hãi, bất quá rất nhanh, này sợ hãi liền bị cảm tức thay thế.

“Các hạ lấy kiếm ra đi, Dưới tay Liệt mã không có người chết vô danh!” Liệt Vân Thiên lạnh lùng nói, hắn đã quyết định chủ ý, nếu không địch lại, như vậy liền cùng với mấy người đồng loạt động thủ, như thế nào cũng phải đem người coi rẻ uy nghiêm của hắn chém thành mảnh vụn.

“Người không tránh ra!” Lục Thanh bình tĩnh nhìn Liệt Vân Thiên nói.

Sắc mặt lạnh lùng, Liệt Vân Thiên nói: “Lời nói của các hạ rất buồn cười, Liệt mã vốn là muốn cùng người động thủ, lại như thế nào tránh ra. ”

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Người không tránh ra, vậy nhập luân hồi đi!”

Phong Lô Bộ cơ hồ ở nháy mắt đập động, tiếng kiếm ngâm thê lương mà ngắn ngủi vang khởi, ngay sau đó thân hình Lục Thanh đã xuất hiện trước mặt Liệt Vân Thiên. Hóa Kiếm vi quyền, không gian sóng gọn khủng bố ở quyền phát của Lục Thanh khuếch tán mở ra.

Đồng tử đồng thời co rút lại, Tử Thiên Lô trầm quát: “Cẩn thận!”

Ngay trong nháy mắt đó, Thần Kiếm sau lưng Liệt Vân Thiên đã ra khỏi vỏ.

“Cuồng vọng!” Liệt Vân Thiên quát lạnh một tiếng, bên trên Thần Kiếm, Phong Hỏa Kiếm Cường nổ bắn ra, hướng tới quyền phải của Lục Thanh chém thẳng xuống.

Thực là tìm chết!

466. Chương 22: Huyết Mạch Thành Long, Chiến Ý Tận Trời!

Khí huyết cả người mãnh liệt lưu động, ba mươi vạn cân cự lực chợt bùng nổ, từ trên quyền phải của Lục Thanh chợt bắn ra một đạo tia khí màu vàng xanh.

Thân hình chợt lóe, cả người Lục Thanh dĩ nhiên đã đứng ở sau lưng Liệt Vân Thiên.

Cái gì! Rất nhiều Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn không khỏi lộ ra thần sắc nghi hoặc, chính là năm người Tử Thiên Lôi cũng là lần đầu tiên lộ ra thần sắc ngưng trọng. Đặc biệt là Tử Thiên Lôi, hần gắt gao nhìn chăm chăm cuộc bộ cau Lục Thanh, đồng thời cước bộ cũng khê nhúc nhích, tựa hồ là đang so sánh.

Răng rắc

Ngay sau đó, tại trong ánh mắt kinh hãi của hơn bốn mươi gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, thân thể của Liệt Vân Thiên lập tức hóa thành bụi phấn, mà Thần Kiếm trong tay của hắn cũng phát ra một tiếng rền rĩ thê lương, lập tức ở trên thân kiếm bắt đầu xuất hiện từng cái khe nứt lan tràn như mạng nhện, không tới một lần hít thở, liền hóa thành từng mảnh nhỏ.

Này một mực gắt gao nhìn thẳng Lục Thanh, Tử Thiên Lôi nói: “Hắn là của ta!”

Xoay chuyển ánh mắt, Lục Thanh cũng đồng dạng nhìn thẳng Tử Thiên Lôi nói: “Người, chạy không thoát!”

Người, chạy không thoát! Tất cả những người đứng xung quanh không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Bọn họ không hiểu, Lục Thanh người này chỉ là một Kiếm Tông tiểu thiên vị của Thanh Phạm giới, làm sao lại có dũng khí lớn như vậy. Tử Thiên Lôi là ai, hắn không chỉ là cửu trưởng lão của Tử Lôi tông, mà còn có tu vi Kiếm Tông đỉnh phong, thực lực được xưng tụng là đệ nhất nhân dưới Kiếm Hoàng ở Kim Thiên giới.

Khiêu chiến Tử Thiên Lôi, tuy rằng phía trước Lục Thanh để lộ ra thực lực kinh người, nhưng như trước không ai có thể tin tưởng hắn có thể đấu với Tử Thiên Lôi, trừ bỏ bản thân Tử Thiên Lôi cùng với bốn người bên cạnh.

“Các người thấy thế nào?” Người trung niên mặc kim bào mở miệng nói, vừa nhìn Lục Thanh ra tay, sắc mặt hắn cũng trở lên ngưng trọng vô cùng.

“Tia khí trên người hắn thật cổ quái, sợ là một loại thần thông Kiếm Đạo cực kỳ lợi hại. Hơn nữa ta thấy lực lượng thân thể hắn vô cùng mạnh mẽ, không chỉ là thân thể mà cả tia khí cũng vậy. Nếu không, Liệt Vân Thiên cũng có thể đem lực đạo ở mặt trên triệt tiêu, khả năng duy nhất chính là lực lượng thân thể của người này đã vượt qua năng lực thừa nhận của Liệt Vân Thiên. ”

Người trung niên tóc đỏ thè lưỡi liếm liếm môi, nhìn chăm chăm Lục Thanh nói: “Người này ta thực thích, không biết máu tươi của hắn có hương vị như thế nào!”

Ở bên cạnh, nữ tử lãnh diễm lạnh nhạt nhìn hắn nói: “Câm miệng!”

Hơi nhướng mày lên, bất quá người trung niên tóc đỏ tựa hồ kiêng kị thứ gì, cuối cùng vẫn là ngậm miệng lại.

Hít sâu một hơi, Tử Thiên Lôi hướng tới Lục Thanh nói: “Chiến đi!” Hai chữ này vừa thoát ra khỏi miệng, từ trên người Tử Thiên Lôi chợt bốc lên một cỗ chiến ý mênh mông. Chiến ý bàng bạc đúng là lập tức đem Sinh Tử nhị khí chung quanh tách ra khỏi phạm vi chung quanh trăm trượng.

Không có sinh tử, không có luân hồi.

Theo Tử Thiên Lôi chủ động muốn chiến, những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn hiểu biết hắn liền biết, có thể bị Tử Thiên Lôi chủ động khiêu chiến, mười năm nay cũng chỉ có bốn người mà thôi. Trong mười năm nay, Lục Thanh trở thành người thứ năm, nói cách khác chính là Tử Thiên Lôi đã thừa nhận Lục Thanh có đủ thực lực, ít nhất cũng không kém hơn hắn quá nhiều.

Nhìn Tử Thiên Lô, Lục Thanh chỉ cảm thấy khí huyết cả người như muốn sôi trào, phía trước thấy được thực lực của Tử Thiên Lô, chiến ý cả người Lục Thanh đã muốn áp chế không được.

Có gắng đem chiến ý tạm thời áp chế, Lục Thanh nói: “Đem thương thể khôi phục, cùng ta đánh một trận!”

Nhân tình sáng lên, Tử Thiên Lô nói: “Hào!” Nói xong cũng không để ý tới bất luận kẻ nào, Tử Thiên Lô cứ như vậy hư không ngồi xếp bằng xuống, không chút tị hiềm.

Bốn người trung niên mặc kim bào cũng chủ động lui ra sau hai trăm trượng.

Lặng lặng nhắm lại hai mắt, Lục Thanh vận chuyển Phong Lô quyết, Phong Lô Kiếm Nguyên ở kinh mạch mãnh liệt lưu chuyển, lực lượng cường đại kéo lên huyết khí cả người Lục Thanh. Huyết khí bàng bạc di chuyển vòng quanh huyết nhục kinh mạch, liên miên không dứt, ở bên trong cốt tủy, chân long huyết mạch như cảm nhận được chiến ý mãnh liệt của Lục Thanh, tại đây một khắc cũng bắt đầu theo Kiếm Nguyên lưu chuyển mà dâng lên.

Bên trong vô tận tủy hải, chân long huyết mạch phóng thẳng lên cao, trong nháy mắt hóa thành một con chân long dài nghìn trượng như muốn phá thê mà ra.

Nhấn nại trong chốc lát, lập tức là có thể bắt đầu rồi! cố gắng kiềm chế chiến ý của chính mình, ước thúc lại chân long huyết mạch xao động, Lục Thanh cứ như vậy lẳng không đứng thẳng giữa hư không.

Có Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn nhìn thấy tình cảnh như vậy, trong lòng không khỏi cười nhạo, còn chưa bắt đầu cũng đã sợ hãi run rẩy.

Bất quá bọn họ lập tức phát hiện, Sinh Tử nhị khí ở chung quanh Lục Thanh hai trăm trượng, không có chút khí thế gì phóng ra mà giống như sợ hãi cái gì, hướng về bốn phía mở ra.

“Quả nhiên bắt phạm!”

Ánh mắt trung niên mặc kim bào gắt gao nhìn chăm chăm Lục Thanh: “Này đến tột cùng là lực lượng như thế nào mà có thể làm Sinh Tử nhị khí sinh ra sợ hãi!”

Ở bên cạnh, một thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng vang lên: “Chiến ý, là chiến ý của hần bị mãnh mẽ ngăn chặn lại!”

“Chiến ý!” Sắc mặt ba người trung niên tóc đỏ đồng thời trở lên ngưng trọng. Kia đến tột cùng là chiến ý như thế nào, cho dù ẩn mà không phát cũng có được uy năng như vậy. Giờ khắc này bốn người trung niên mặc kim bào mới xem như chân chính coi trọng Lục Thanh.

Kiếm giả có thể có được chiến ý như vậy, mặc kệ như thế nào cũng đều có thể được tôn trọng.

Thời gian dần trôi qua, theo thương thể của Tử Thiên Lô dần khôi phục, ở chung quanh hần, vô tận Tử Điện trống rỗng ngưng hiện. Phạm vi hư không trăm trượng nhất thời hóa thành một một phiến Lô Vực tràn ngập vô tận Tử Điện.

Sau nửa canh giờ, Tử Thiên Lô mở hai mắt, hai đạo thần quang bắn nhanh ra, đem một mảnh chân không trước mặt xuyên phá.

“Chiến!” Một chữ vừa ra khỏi miệng, chiến ý cùng với khí thế của Kiếm Tông đỉnh phong không chút cổ kị lan tràn ra bốn phương tám hướng, Sinh Tử nhị khí ở chung quanh nhất thời bị dồn nén hướng về bốn phía phiêu tán.

Hư không nghìn trượng xa, Lục Thanh cũng mở bừng hai mắt, ngay sau đó một tiếng long ngâm to lớn từ trong miệng Lục Thanh thoát ra. Tiếng gầm to lớn quét ngang bốn phía, long uy bàng bạc khuếch tán, cùng với chiến ý kinh thiên rõ ràng đem chân không chung quanh dập nát.

“Chân long huyết mạch!” Trong mắt người trung niên tóc đỏ bắn ra thần quang chói mắt, chiến ý trên người cũng nhin không được muốn bộc phát ra, rồi lại bị hần sinh sôi nhin xuống.

“Cái gì là chân long huyết mạch?” Nói tới huyết mạch, không thể nghi ngờ người trung niên tóc đỏ của Huyết Hải môn là am tường nhất.

“Chân long huyết mạch, chính là huyết mạch của chân long!”

“Là huyết mạch chân chính của chân long, người này phát ra tiếng long ngâm thần khiết như vậy, ta dám khẳng định, hẳn đã từng thấy qua chân long, cũng chiếm được chân long tán thành, nếu không không có khả năng kế thừa chân long huyết mạch. Có được chân long huyết mạch có thể có được ưu đãi gì cũng không ai biết được, bất quá có thể dung hợp được với chân long huyết mạch, thì theo như lời các người vẫn thường nói, đó là người chính đạo, chân chính là chính đạo trong trời đất!”

“Chân long huyết mạch!” Người trung niên mặc kim bào cũng lẩm bẩm nói, trên mặt cũng không thể che dấu được khát vọng.

Trong hư không, theo long uy của Lục Thanh bùng nổ, cùng với chiến ý mạnh mẽ của Tử Thiên Lô và chạm nhau. Hư không trăm trượng giữa hai người, thế nhưng trống rỗng vang lên tiếng sấm rền. Mênh mông cuộn cuộn lôi quang ngưng tụ ra, trong nháy mắt đem chân không trăm trượng tê toái, một vùng không gian sóng gợn nhàn nhạt khuếch tán ra bốn phía.

Chỉ là chiến ý mà có thể sinh ra không gian sóng gợn, thực lực như thế khiến cho hơn bốn mươi Đại Sư cảnh giới Kiểm Hồn hoảng sợ nhìn nhau.

Trong hư không từng tiếng ngâm bén nhọn vang lên, vô tận tia khí trống rỗng tụ tập lại.

Hai người đồng thời lui ra sau hai bước, trong đó thân hình Lục Thanh không chút dao động, mà Tử Thiên Lô lại hơi hơi xao động. Tuy rằng nhìn qua Lục Thanh chiếm thượng phong, nhưng Lục Thanh lại biết, chiến ý của Tử Thiên Lô phi thường mạnh mẽ, nếu không phải hẳn có chân long huyết mạch, chỉ sợ bằng vào chiến ý, hẳn còn kém hơn một chút.

467. Chương 23: Thân Dung Huyết Mạch, Chân Long Pháp Tượng!

“Hảo!” Tử Thiên Lô hét lớn một tiếng, Tử Điện Kiếm Nguyên toàn thân bắt đầu điên cuồng lưu chuyển, Thần Kiếm sau lưng hắn trong nháy mắt đã ra khỏi vỏ. Một đạo Tử Điện Kiếm Cương dài hai trăm trượng trăm phá hư không, hướng tới đầu Lục Thanh chém xuống.

Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại, Luyện Tâm kiếm không chút dấu hiệu đã xuất hiện trong tay, Phong Lôi Kiếm Cương trong nháy mắt tụ tập, thoát phá chân không. Hai đạo Kiếm Cương ở trong hư không ngang nhiên va chạm vào nhau.

Một tiếng kiếm ngâm thê lương vang khởi, ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tử Điện Kiếm Cương của Tử Thiên Lô trong nháy mắt bị trăm toái. Phong Lôi Kiếm Cương thế như chẻ tre, theo chiến ý của Lục Thanh bùng nổ, Sinh Tử nhị khí trong hư không phía trước trực tiếp bị phá vỡ. Trong hư không liên tục truyền tới tiếng Thiên Lô rền vang cùng Thiên Phong rít gào.

“Phong Lôi Kiếm Khí!” Trong mắt bốn người mặc kim bào đồng thời bắn ra tinh quang chói mắt.

“Thuộc tính Thiên Lô cùng Thiên Phong, điều này sao có thể, hẳn làm sao mà có thể tiếp dẫn được hai thuộc tính này?” Trên mặt người trung niên tóc đỏ lộ ra thần sắc bất khả tư nghị: “Này chỉ cần thuộc tính Thiên Lô, liền đủ để áp chế thuộc tính Tử Điện của Tử Thiên Lô rồi. Thuộc tính đại biểu thưởng phạt của Thiên Đạo bá đạo như vậy mà hẳn cư nhiên có thể thừa nhận!”

Ở bên cạnh, nữ tử băng lãnh cũng lộ ra thần sắc suy tư: “Coi như là Vấn Tâm Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư nắm đó tựa hồ cũng chỉ là thuộc tính Phong Lôi bình thường. ”

Một gã trung niên mặc áo lam khác cũng gật gật đầu mở miệng nói: “Đợi cho Bách Chiến bằng kỳ này kết thúc, phải tra xét kỹ lai lịch của người này. Nhân vật như thế, cư nhiên ở Thanh Phàm giới lại có nhân vật trẻ tuổi đạt tới trình độ như vậy, tất nhiên phải có chỗ bất phàm. Kể cả là tiền bối đại sư may mắn chuyển thế sống lại, có được linh ngộ cảnh giới kiếp trước, chỉ sợ cũng không có được trình độ như hắn. ”

Trong hư không.

Đối mặt với Phong Lôi Kiếm Cương kinh thiên động địa của Lục Thanh, Lôi Vực ở dưới chân Tử Thiên Lô bắt đầu nhanh chóng dâng lên. Theo Lôi Vực dâng lên, vô tận Tử Điện Kiếm Cương dũng mãnh truyền vào. Nhất thời phiến Lôi Vực rộng trăm trượng bộc phát ra vô cùng vô tận Tử Điện bá đạo. Từng đạo Thiên Lô thô to buông xuống, chui vào giữa phiến Lôi Vực.

Một tầng lại một tầng không gian sóng gợn khuếch tán mở ra, Thiên Lô hỗn tạp trong Lô Vực nhất thời hiện ra lực lượng kinh người. Phong Lô Kiếm Cương vừa đánh tới mặt trên liền bị lực lượng vô cùng ẩn chứa bên trong nghiền nát.

“Tiếp ta thần thông, Kiếm Cương Lô Vực!” Tử Thiên Lô quát lên một tiếng lớn, phiến Lô Vực phạm vi trăm trượng lập tức lẳng không hướng tới Lục Thanh ép xuống.

Thiên Đạo lực tụ tập lại, trong nháy mắt dung nhập vào bên trong Lô Vực. Giờ khắc này, Lục Thanh thậm chí sinh ra một loại cảm giác như đang đối mặt với Lô kiếp. Khí thế trên người bị Lô Vực gắt gao áp chế xuống, chân long huyết mạch nghìn trượng ẩn chứa trong cốt tủy Lục Thanh tại trong một khắc này cư nhiên bộc phát, đột phá qua vô tận tủy hải, ở sau lưng Lục Thanh hiển hóa ra.

Tiếng long ngâm bằng bạc vang lên, theo đó không gian sóng gợn liên miên nổi lên, hướng tới Lô Vực phía bên trên. Long uy khủng bố không chút trệ ngại, hướng thẳng về Thiên Đạo uy phủ xuống phản chấn lại.

“Chân long pháp tướng, huyết mạch hóa long!” Trên mặt người trung niên tóc đỏ lộ ra vẻ tham lam, hẳn thật sự không ngờ, chân long huyết mạch của Lục Thanh thế nhưng lại tinh thuần như vậy. Đồng thời trong lòng hắn cũng sinh ra nghi hoặc, Lục Thanh rốt cuộc là như thế nào mà được chân long coi trọng?

Chân long huyết mạch nghìn trượng trực tiếp lao vào bên trong Lô Vực. Thiên Lô gào thét, Tử Điện Kiếm Cương bá đạo, toàn bộ hướng tới chân long huyết mạch phóng tới. Vô tận không gian sóng gợn tán khai, muốn đem chân long huyết mạch đánh thành bụi phấn.

Chân long nổi giận gầm lên một tiếng, chiếc đuôi to lớn đóng đưa trực tiếp đem Lô Vực dập nát.

Sắc mặt hơi tái nhợt, Tử Thiên Lô không lùi mà tiến tới, trên thanh Thần Kiếm trong tay, Tử Điện Kiếm Cương kéo dài ra hai trăm trượng.

“Sát!” Chiến ý tận trời theo một tiếng quát của Tử Thiên Lô lại đạt tới đỉnh điểm. Chiến ý này, coi như là chân long huyết mạch, tại trong một khắc cũng phải kinh ngạc.

Không chỗ nào sợ hãi, không sợ sinh tử!

Nhìn đến chân long huyết mạch cùng Tử Điện Kiếm Cương đụng vào nhau, thế nhưng chân long huyết mạch lại trực tiếp bị chấn bay ra ngoài, đèn căn nguyên long lực ở bên trên cũng có vẻ ảm đạm đi một chút.

Cười to một tiếng, Tử Thiên Lô lẳng không bước ra, để lại dưới chân một vùng chân không dập nát. Không để ý máu tươi tràn ra khóe miệng, thân hình Tử Thiên Lô lại xuất hiện trước mặt chân long huyết mạch.

Một người một rồng lại hướng về hai phía bắn đi, mà giờ khắc này Lục Thanh giống như biến thành khán giả, cứ như vậy đứng yên trong hư không nhìn Tử Thiên Lô cùng chân long do huyết mạch hiển hóa ra. Chiến ý vô cùng và long uy bằng bạc trong phạm vi hư không mười dặm căn quét, trừ bỏ bốn người trung niên mặc kim bào, còn hơn bốn mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn khác đều lui ra sau vài dặm mới thoát khỏi khí thế nguy nga.

Lúc này, ánh mắt tất cả nhìn về phía Lục Thanh không khỏi biến thành hoảng sợ. Đối phương cư nhiên có được thần thông như thế, huyết mạch hóa long, long uy rõ ràng như vậy, nếu không phải thấy thân thể kia là ảo hóa ra, mọi người đã nghĩ đó là một con chân long cường đại thật sự.

Lúc này, ánh mắt Lục Thanh càng lúc càng sáng lên, từ trên người Tử Thiên Lô, hắn tựa hồ đã nhìn thấy được cái gì. Chân long do huyết mạch ảo hóa ra có thực lực cường đại, tuy rằng không có thật thể, nhưng Lục Thanh cảm thấy, nó tuyệt đối còn cường đại hơn Thổ Giao Long lục giai phía trước. Chẳng qua chân long huyết mạch này cũng không chịu hắn không chế, hiện giờ chống đỡ chân long huyết mạch chính là ý chí bất khuất của chân long ẩn chứa bên trong huyết mạch.

Ý chí bất khuất! Giống như lập tức minh bạch cái gì, Lục Thanh bỗng đứng ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Tiếng long ngâm bằng bạc phóng thẳng lên cao, cùng với chân long huyết mạch hô ứng.

Như cảm nhận được ý chí của Lục Thanh, trong mắt hư ảnh chân long chợt bắn ra hai đạo căn nguyên long lực thuần màu trắng. Căn nguyên long lực tinh thuần tuy rằng không có ẩn chứa pháp tắc lực, nhưng cũng gây ra áp lực rất lớn cho Tử Thiên Lô, đến Thiên Đạo lực mà hắn điều động, trước mặt căn nguyên long lực cũng có vẻ giống như trứng chọi đá.

Căn nguyên long lực cường đại ngang nhiên đập nát Thiên Đạo lực do Tử Thiên Lôi điều động, đụng vào trên Thần Kiếm trong tay hắn.

Không gian cuộn sóng lạnh thấu xương khuếch tán mở ra. Bị không gian cuộn sóng va chạm, cả người Tử Thiên Lôi lập tức bị đánh bay đi mấy trăm trượng mới dừng lại được.

Phun ra một ngụm máu tích tụ, chiến ý trên người Tử Thiên Lôi không hề giảm mà càng thêm hưng thịnh. Đây kẻ điên, khiến hắn học máu, sẽ chỉ làm hắn càng thêm điên cuồng. " Người trung niên mặc kim bào lộ một tia dị sắc nói, mà ba người bên cạnh cũng đều lộ ra thần sắc mất tự nhiên.

Giờ phút này, Lục Thanh cũng không có đi quản nhiều như vậy, từ trên người hắn, đồng dạng cũng dâng lên một cỗ chiến ý cường đại. Tại một khắc chiến ý dâng lên, đồng dạng cũng ẩn chứa một cỗ ý chí không chút sợ hãi. Mà hư ảnh chân long do huyết mạch hóa thành sau khi đánh lui Tử Thiên Lôi, không chút do dự há chiếc miệng to lớn ra, đem thân hình Lục Thanh bao hàng.

Ngay sau đó, một cỗ khí thể cường đại nguy nga bộc phát ra, vô cùng vô tận long uy lan tràn. Từ trên người chân long, một tầng tia khí màu vàng xanh tràn ngập, trong giây lát đã bao phủ toàn thân chân long.

Long trảo đơn giản đảo qua hư không, không có chút căn nguyên long lực nào tán phát ra, nhưng không gian xung quanh long trảo lại giống như run rẩy lên, giống như là hư ảnh chân long này thực sự có thân thể bình thường.

Không sai chính là thân thể! Sau khi dung hợp, ý chí của Lục Thanh chìm tới sâu trong huyết mạch, chân long thần thông cùng với tia khí cường đại của Kiếm Thể cấp Thành Phẩm đã dung hợp cùng nhau. Có thể nói, Lục Thanh dung hợp với chân long huyết mạch ở trên thực lực đã tương đương với chân long lục giai, thậm chí còn muốn vượt qua.

Hai đạo thần quang màu tím trắng từ trong mắt chân long nghìn trượng bắt nhanh ra, long uy cường đại mang theo vô tận tia khí, đem Tử Thiên Lôi tập trung ở giữa hư không.

Chiến ý mệnh môn cuộn cuộn cùng với long uy trực tiếp bức bốn người trung niên mặc kim bào lui ra mấy trăm trượng xa.

"Quá mạnh mẽ, người này cư nhiên dẫn động chân long huyết mạch dung nhập vào bên trong chân long pháp tướng, chỉ sợ so với chân long lục giai còn mạnh mẽ hơn!" Thần sắc của bốn người trung niên mặc kim bào vô cùng ngưng trọng, đồng thời trên người bốn gã cũng nổi lên chiến ý cường đại. Bọn họ đều là nhất đại thiên kiêu của Kim Thiên giới, bị chân long pháp tướng của Lục Thanh bức lui như thế, mặc kệ có cừu oán hay không, trong lòng bốn người đều nổi lên sát ý.

"Hảo một cái chân long pháp tướng, Tử Thiên Lôi ta thừa nhận, người có thực lực cùng ta đấu một trận, bất quá phân thắng bại còn sớm lắm. " Thân hình lẳng không bay lên cao, đạo đạo lôi quang ở trên người Tử Thiên Lôi bạo phát ra, Lôi Vực vô tận ở dưới chân thành hình. Cùng phía trước bất đồng, giờ phút này, khí thể cùng chiến ý trên người Tử Thiên Lôi, toàn bộ điên cuồng tăng vọt lên, hư không chung quanh bắt đầu chân động kịch liệt.

Từ trong miệng Tử Thiên Lôi, đồng dạng phát ra một tiếng rống không giống tiếng người. Theo tiếng rống to vang lên, ở bên trong Lôi Vực chợt vang lên tiếng sấm rền to lớn, Lôi Vực khủng bố cũng tùy theo mà bạo động lên, ở bên trong Thiên Lôi cùng Tử Điện rất nhanh ngưng kết thành. Thần Kiếm trong tay xẹt qua từng đạo quỹ tích huyền ảo, khí thể trên người Tử Thiên Lôi càng thêm cường thịnh.

Lúc này, ánh mắt Lục Thanh dung nhập vào bên trong chân long pháp tướng rõ ràng ngưng trọng hẳn lên. Ở bên trong huyết mạch, Lục Thanh rõ ràng cảm nhận được huyết mạch chân long đang run rẩy.

468. Chương 24: Hoang dã Lôi Thú, Long Ngâm Lôi Khiếu!

Chân long huyết mạch đang run rẩy, tựa hồ nó cảm nhận được cái gì.

Tiếp theo, ở bên trong Lôi Vực đuối dần dâng lên một chiếc Lôi kén to lớn. Lôi kén này chiều cao năm trăm trượng, vừa dâng lên liền tản mát ra một cỗ khí thể phách tuyệt thiên hạ, Thiên Lôi cùng Tử Điện ở chung quanh bắt đầu điên cuồng lưu chuyển.

“Không nghĩ tới, người này cư nhiên làm cho Tử Thiên Lôi phải vận dụng chiêu đó!” Thần sắc trung niên mặc kim bào biến đổi trở lên ngưng trọng vô cùng, ở bên cạnh trong mắt trung niên tóc đỏ rõ ràng hiện lên thần sắc sợ hãi, hiển nhiên bọn họ biết được kiếm thức giờ phút này Tử Thiên Lôi thi triển rất mạnh mẽ. Ở bên trong chân long huyết mạch, Lục Thanh cũng cảm nhận được một khí tức mạnh mẽ không kém gì chân long huyết mạch, tuy rằng thừa thốt nhưng lại vô cùng cứng cỏi. Đồng dạng cũng cảm nhận được chân long huyết mạch từ phía Lục Thanh, Lôi kén trong thời gian thai nghén cũng rung động kịch liệt.

Kiểm Nguyên toàn thân Tử Thiên Lôi hóa thành Tử Điện Kiếm Cương liên miên, toàn bộ dung nhập vào bên trong Lôi kén, đồng thời sắc mặt Tử Thiên Lôi cũng trở lên vô cùng ngưng trọng. Không có chút do dự, sau khi đạo Kiếm Cương cuối cùng dung nhập Lôi kén, thân hình Tử Thiên Lôi đồng thời cũng dung nhập vào bên trong Lôi kén.

Một tiếng rống to kinh thiên như tiếng sấm rền cuộn cuộn tại trong Kiếm Hồn chiến trường vang lên, trong khoảng thời gian ngắn, Sinh Tử nhị khí ở chung quanh bị Tử Điện cùng Thiên Lôi càn quét bài xích ra ngoài xa hơn mười dặm.

Đây là?

Lôi kén mở ra, xuất hiện trước mặt Lục Thanh là một con mãnh thú to lớn cao hơn năm trăm trượng, dài chừng tám trăm trượng. Con thú này toàn thân đều là do Kiếm Cương cùng Thiên Lôi ngưng tụ mà thành, thân hình giống như hổ báo, đầu giống như đầu rồng, bên trên có một chiếc sừng bén nhọn dài năm mươi trượng. Toàn thân con thú này trôi nổi đầy lôi quang màu tím tinh khiết, bốn cái chân giống như hổ trảo dẫm trên phiến Lôi Vực trăm trượng, Lôi khí bạo ngược không chút kiêng nể phóng ra ngoài.

Grào

Rống lên một tiếng kinh thiên, từ miệng con thú, một tầng không gian sóng gợn khuếch tán lan tràn ra bốn phía. Mặt đất chấn động kịch liệt, vô tận Sinh Tử nhị khí bị không gian sóng gợn cuốn vào. Từ trên người con mãnh thú này, một cỗ Tử Điện Kiếm Ý phách tuyệt thiên hạ bốc lên, từ trên người nó, thỉnh thoảng lại có Tử Điện Kiếm Cương bá đạo bắn ra, phá vỡ từng đạo chân không dập nát.

Lôi Thú!

Từ bên trong chân long huyết mạch, một dòng trí nhớ từ thời kỳ hoang dã thượng cổ truyền vào trong đầu Lục Thanh, nhất thời Lục Thanh liền biết được danh xưng của đầu mãnh thú này.

Lôi Thú trong truyền thuyết chấp chưởng Thiên Lôi, sinh ra ở bên trong Lôi Vân, trời sinh có khả năng điều khiển Lôi Điện trong trời đất. Ở trong truyền thuyết thượng cổ, Lôi Thú chính là phân thân của Lôi Thần, có được uy năng cường đại, một thân thực lực tuyệt đối không dưới chân long.

Lục Thanh thật không ngờ, Tử Thiên Lôi cư nhiên có được huyết mạch Lôi Thú, tuy rằng thập phần loãng, nhưng phối hợp với pháp tướng kiếm thức cường hãn của hắn, đúng là bày ra thần vận của Lôi Thú vô cùng nhuần nhuyễn.

Ngâm

Chân long huyết mạch dâng lên, chiến ý cả người bùng nổ, một tiếng long ngâm không chút yếu thế tại trong Kiếm Hồn chiến trường vang lên.

Ở ngoài mười dặm, trừ bỏ những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đã đến từ trước, còn tụ tập tới thêm ba mươi người nữa, trong đó còn có sáu người Lô Luân. Sáu người bọn họ sau khi đi vào Kiếm Hồn chiến trường, may mắn hội hợp cùng nhau, mà mặt khác bốn người, chính là cả Lục Thanh đến nay không có tin tức.

Sáu người Lô Luân cùng với chúng Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đến sau đều bị chiến ý kinh thiên nơi này hấp dẫn mà đến.

Nhưng mà sau khi đi tới nơi này, bọn họ quả thực không thể tin vào hai mắt của mình, chỉ là hai người mà lại thi triển ra pháp tướng kiếm thức dẫn động uy thế hủy thiên diệt địa như vậy. Sáu người Lô Luân không

chút nghi ngờ, bọn họ mà đi lên chỉ sợ còn không chịu nổi được một trảo của hai con thú.

Chân long tự nhiên không cần phải nói, về phần con thú khác kia, thế nhưng lại có được uy năng tương xứng với chân long. Có thể thấy được đầu mãnh thú này là một con hung thú hoang dã mạnh mẽ ở thời kỳ hoang dã thượng cổ.

Bất quá nói đến chân long, ánh mắt sáu người Lô Luân đều có chút kỳ quái. Bởi vì nhìn thấy chân long được bao phủ bởi một tầng tia khí màu vàng xanh, ở trong trí nhớ của bọn họ, tia khí có màu sắc như vậy tựa hồ chỉ có Lục Thanh có được.

Thật là hần?

Sáu người Lô Luân liếc nhau, nhưng lập tức lại cùng lắc đầu, nếu nói Lục Thanh có thực lực cường đại, bọn họ cũng tin tưởng, nhưng lại có uy năng dĩ nhiên đã vượt qua Kiếm Tông, bọn họ khó mà tin được

Hai đại mãnh thú của thời kỳ hoang dã thượng cổ cùng cảm ứng lẫn nhau, giờ khắc này Lục Thanh cảm thấy Kiếm Hồn của chính mình tựa hồ đã dung nhập vào giữa chân long huyết mạch, khí tức hoang dã nồng đậm tán phát ra, rất nhanh đem thân thể chân long bao phủ.

“Khí hoang dã thượng cổ!” Ở ngoài vài dặm, nữ tử lãnh diễm kinh hãi hô lên một tiếng.

Khí hoang dã thượng cổ, ở sau thời kỳ hoang dã thượng cổ năm vạn năm trước đã bắt đầu loãng dần. Hiện giờ ở Kiếm Thần Đại Lục, chỉ có ở Cổ Lâm Sơn Mạch là còn có bảo tồn được khí hoang dã. Nhưng có được khí hoang dã thượng cổ nồng đậm như Lục Thanh, coi như là cả bốn giới trên Kiếm Thần Đại Lục, cũng khó mà tìm được nơi có được. Mà địa phương có được cũng đều là những hiểm địa, xem như là Kiếm Hoàng đi vào, cũng là cử tử nhất sinh.

Chân long rống giận, hai đầu cự thú hoang dã ở trên hư không đụng vào nhau.

Ầm ầm

Tia khí màu vàng xanh bùng lên, ba mươi vạn cân cự lực bàng bạc theo chân long huyết mạch dung hợp lại, truyền tới cơ thể chân long. Long giác hơn mười trượng đâm ra, phối hợp cùng huyết mạch cường đại, Kiếm Nguyên cả người Lục Thanh bùng nổ, lực lượng lại xa xa vượt trên ba mươi vạn cân. Lôi Thú so với chân long yếu thế hơn một chút, nhất thời lảo không văng ra ngoài xa.

Ở chỗ sừng hai bên va chạm, một tầng không gian cuộn sóng kinh thiên giống như sóng biển hướng về hư không chung quanh lan tràn. Trên bầu trời, Lôi Vân tụ tập, Thiên Lôi lóe ra, từng trận sấm rền không dứt bên tai.

Ầm ầm

Mặt đất bị không gian cuộn sóng đảo qua, lập tức biến mất không thấy đâu. Trong phạm vi hư không hơn mười dặm phủ đầy bụi mù, cùng với tiếng nổ không ngừng rền vang.

“Hai cái yêu nghiệt!” Trung niên tóc đỏ tức giận mắng một tiếng, cùng với ba người khác hướng tới xa xa thổi lui. Hai người biến thành pháp tướng, uy năng dĩ nhiên đã vượt qua tưởng tượng của bốn người.

Một mực thổi lui ra sau hơn mười dặm, thân hình bốn người mới đình chỉ lại.

“Thực lực của hai người này sợ là đã siêu việt thực lực của Kiếm Tông đỉnh phong, thậm chí có thể so với một kiếp Kiếm Hoàng, tuy rằng không bằng nhưng cũng không kém nhiều lắm. ” Trung niên mặc áo lam trầm ngâm một lát rồi trầm trọng nói.

Ở bên ngoài Kiếm Hồn chiến trường, cách Bách Chiến cốc mười dặm, toàn bộ Kiếm Hoàng đại sư lưu lại đều đứng thẳng dậy.

“Sao lại thế này, trong Kiếm Hồn chiến trường như thế nào xuất hiện lực lượng cường đại như vậy?” Cảm thụ được tầng sáng màu trắng bên ngoài Bách Chiến cốc rung động, một lão nhân của Kim Thiên điện không khỏi kinh hãi nói.

Đồng thời hơn mười Kiếm Hoàng khác cũng lộ ra thần sắc ngưng trọng. Lực lượng như vậy đối với bọn họ mà nói thì cũng không tính là gì, nhưng đối với những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của tông môn bọn họ

tiến vào Kiếm Hồn chiến trường, thì đó là lực lượng không thể ngăn cản. Lực lượng như vậy dĩ nhiên đã siêu việt Kiếm Tông, gần đạt tới Kiếm Hoàng.

Bất quá giờ phút này còn chưa qua mười ngày, căn bản không thể mở Kiếm Hồn chiến trường ra được, nếu không toàn bộ Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tiến vào Kiếm Hồn chiến trường sẽ bị gạt bỏ khỏi Bách Chiến bảng. Giờ phút này, toàn bộ Kiếm Hoàng chỉ có một lực chọn: “: ”chờ đợi ”!

Kiếm Hồn chiến trường, trung ương chiến trường.

Trong hư không, hai đầu cự thú hoang dã đồng thời nghiêng ngả bắn ra sau. Không gian sáng gọn theo từng động tác của chúng mà khuếch tán mở ra, đem toàn bộ trước mặt gạt bỏ sạch sẽ.

Bên trong bụi mù đầy trời, một con chân long dài nghìn trượng, toàn thân màu tím trắng ngửa mặt phát ra tiếng rống kinh thiên. Long trảo đập mây, từng đạo Phong Lôi Kiếm Cương từ miệng nó phóng ra hướng tới ngoài mây dậm, nơi con Lôi Thú toàn thân đầy đặc Thiên Lôi.

Không cam lòng yếu thế, từ trong miệng Lôi Thú đồng dạng cũng bắn ra Tử Điện Kiếm Cương liên miên không dứt. Bằng vào tu vi mạnh mẽ của Tử Thiên Lôi duy trì, lực lượng của Lôi Thú đủ để so sánh với lực lượng kinh người của chân long do Lục Thanh thi triển. Sau khi va chạm, Tử Thiên Lôi sáng suốt không tiếp tục cùng Lục Thanh so đấu khí lực, hai đầu mãnh thú bắt đầu nhả ra Kiếm Cương cường đại, mỗi một đạo Kiếm Cương đều dễ dàng đem chân không dập nát, hóa thành không gian sáng gọn như dòng thác, hết thấy lực lượng thuộc tính trước mặt đều dễ dàng bị phá khai.

Hoặc là nói, toàn bộ khí thuộc tính, trừ bỏ Phong Lôi nhị khí, coi như là Sinh Tử nhị khí, cũng đều bị chiến ý cùng khí thế của hai con thú bức xa hơn mười dặm.

Kiểm Nguyên trong cơ thể tiêu hao kịch liệt, đối mặt với Tử Thiên Lôi, Lục Thanh không có sử dụng Tử Hoàng Kiếm Thân kinh khôi phục tu vi, Bán Long thân hấp thu mười thành nguyên khí, cũng đủ cho Lục Thanh khôi phục Kiếm Nguyên tiêu hao, coi như là kém nhau hai thiên vị, thì tốc độ khôi phục của hắn vẫn nhanh hơn Tử Thiên Lôi vài phần.

Ở trong mắt phần đồng Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, trên đỉnh đầu hai con cự thú, cuộn cuộn nguyên khí trời đất giống như trường giang đại hải ngưng tụ thành hai đạo nguyên khí thuần màu trắng mãnh liệt hướng vào thân thể chúng. Huyết mạch của hai người đều bị khơi dậy, tự nhiên hiện ra uy năng kinh người của mãnh thú thượng cổ. Hấp thu nguyên khí trời đất như vậy, đối làm bình thường, coi như là Lục Thanh có Bán Long thân, cũng không thể tưởng tượng được.

Theo Kiếm Nguyên toàn thân hai người dần tiêu hao, linh quang trên người hai con thú cũng dần trở lên ảm đạm.

469. Chương 25: Sinh Tử Nhị Khí, Phong Lôi Linh Cầu!

Trong long nhãn lộ ra thần sắc vô cùng ngưng trọng. Bên trong chân long huyết mạch, ánh mắt Lục Thanh chợt ngưng trọng hẳn lên. Từ bên trên chiếc sừng của Lôi Thú, hắn chợt cảm nhận được uy hiếp tử vong, Kiếm Hồn bắt đầu run rẩy, nếu không thể ngăn cản đòn công kích này, cho dù không chết thì cũng trọng thương.

Long uy bàng bạc cùng Phong Lôi Kiếm Ý mệnh mông phóng thẳng lên cao. Trên bầu trời, phân biệt rõ ràng Thiên Lôi cùng Thiên Phong từ trên trời giáng xuống, đồng dạng dừng tại trên người chân long nghìn trượng.

Ở bên trên tầng tia khí màu vàng xanh, nhất thời tràn ngập vô cùng lôi quang màu tím cùng Thiên Phong màu trắng. Thiên Lôi cùng Thiên Phong tụ tập lại, ở trong miệng chân long, một viên linh cầu màu tím trắng ngưng tụ lại. Bên trong chân long huyết mạch, cơ hồ là ý niệm Lục Thanh vừa động, Sinh Tử nhị khí ở hư không chung quanh bắt đầu tụ tập lại.

Một cỗ dao động huyền ảo khuếch tán ra bốn phương tám hướng, Sinh Tử nhị khí rất nhanh tụ tập tới trong miệng chân long.

Sau khi dung nhập Sinh Tử nhị khí, màu sắc của Phong Lô linh cầu không có chút nào thay đổi, bất quá ở bên trong lại dâng lên một tia sáng tối đen, cùng với một tia sáng màu bạc. Theo hai tia sáng này xuất hiện, trong lòng Lục Thanh chợt dâng lên một cảm giác kì dị, giống như là trời đất trong phạm vi hồn thức của hắn bao phủ, toàn bộ đều ở trong khống chế của hắn, nhưng hiển nhiên đây chỉ là một loại ảo giác.

Bất quá tiếp theo cổ cảm giác này, Lục Thanh cũng thúc dục chân long huyết mạch, đem Phong Lô linh cầu rộng hơn mười trượng trong miệng phóng ra ngoài.

Từ trên chiếc sừng của Lô Thú, đồng dạng có một đạo Thiên Lô màu tím thẫm cực nhỏ bắn nhanh ra. Mắt thường có thể thấy được một đạo Động Hư Không Gian chỉ mỏng như sợi tóc tại trước đạo Thiên Lô này hóa khai.

Ánh mắt như điện, trên mặt bốn người trung niên mặc kim bào đồng thời lộ ra thần sắc hoảng sợ.

“Động Hư Không Gian, hắn cư nhiên đánh ra Động Hư Không Gian!” Người trung niên tóc đỏ cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đánh ra Động Hư Không Gian, thực lực của hắn đã có thể uy hiếp đến một kiếp Kiếm Hoàng. ” Trung niên mặc áo lam trầm giọng nói.

“Từ từ! Như thế nào khả năng?” Bất chợt nữ tử lãnh diễm kinh hãi nói.

Ba người đồng thời quay đầu, liền nhìn thấy Phong Lô linh cầu từ trong miệng chân long thoát ra, giống như xuyên qua không gian, trong nháy mắt đã xuất hiện phía trước đạo Thiên Lô. Ở chung quanh linh cầu, không gian giống như yên lặng lại, bọn họ không có một chút cảm giác nào, mà đối với quỹ tích của linh cầu cũng không thể thấy rõ được.

Như thế nào có khả năng! Tu vi cùng cảnh giới của đối phương tuyệt đối không hơn bọn họ?

Coi như là bởi vì có pháp tướng kiếm thức cường đại cùng với nhiều loại thần thông, nhưng tu vi cảnh giới thì không thể giả được, trừ phi đối phương ẩn tàng tu vi. Nhưng có thể sao? Kiếm Tông đỉnh phong hai mươi tuổi? Bốn người cơ hồ đồng thời lắc đầu. Bọn họ đối với cảnh giới phía trước của Lục Thanh cảm ứng rất rõ ràng, đối phương rõ ràng chưa tẩy xong Mệnh Hồn, tuyệt đối còn chưa bước vào Kiếm Tông trung thiên vị. Hơn nữa bọn họ cũng không có cảm ứng được khí tức pháp tắc từ trong Phong Lô linh cầu, nhưng vì sao bọn họ lại không thể thấy được quỹ tích của nó?

Mà lúc này, Phong Lô linh cầu đã cùng với đạo Thiên Lô màu tím thẫm va chạm vào nhau. Động Hư Không Gian tối đen thôn phệ, nhưng mà tại chung quanh Phong Lô linh cầu, không gian giống như bị lực lượng nào đó giam cầm, tùy ý để Động Hư Không Gian thôn phệ như thế nào cũng không có một chút tác dụng gì, đến một tia linh lực cũng không có tiêu tán.

Không chỉ bốn người trung niên mặc kim bào kinh ngạc, kể cả là Tử Thiên Lô cũng phải sửng sốt. Khối Phong Lô linh cầu này dĩ nhiên đã phá vỡ nhận thức của bọn họ, trên đời này cư nhiên còn có thứ mà Động Hư Không Gian không thể thôn phệ, coi như là có thì cũng không có khả năng là một viên linh cầu.

Lại nhìn tới đạo Thiên Lô do Lô Thú phóng ra, trong nháy mắt cùng va chạm với Phong Lô linh cầu, cả hai đều chậm rãi tiêu tán, chỉ sau hai lần hít thở, đạo Thiên Lô đã biến mất.

Phong Lô linh cầu cũng tiêu tán hơn phân nửa nhưng vẫn còn phạm vi hơn mười trượng nhanh như chớp bắn về phía Lô Thú.

Vừa mới nâng cước bộ muốn né tránh, nhưng Tử Thiên Lô lại kinh hãi phát hiện, không gian chung quanh hắn giống như đình trệ lại.

Đối với linh cầu phát ra một tiếng gầm giận dữ, nguyên bản Lô Vực trăm trượng nằm dưới chân Lô Thú lập tức bay lên chắn trước mặt.

Rầm rầm

Phá khai phiến Lô Vực, Phong Lô linh cầu chỉ còn lại trên dưới một trượng, nhưng Tử Thiên Lô vẫn không dám thả lỏng, Tử Điện Kiếm Cương hỗn hợp cùng Thiên Lô lập tức từ trên sừng Lô Thú bắn ra, đụng vào bên trên linh cầu.

Ông

Một tầng không gian cuộn sóng khủng bố khuếch tán ra bốn phía, thân thể cao lớn của Lôi Thú lập tức bắn ra xa nghìn trượng.

Về phần Lục Thanh dung nhập trong chân long huyết mạch cũng bị dư ba của không gian cuộn sóng đẩy dờn đi mấy trăm trượng.

Khí lẫm liệt đại trực tiếp đem bụi mù đầy trời thổi tan, lộ ra hai đầu mãnh thú hoang dã, hào quang trên thân đã ảm đạm.

So với Lôi Thú của Tử Thiên Lôi, hào quang trên thân chân long vẫn mạnh hơn vài phần, chỉ cần nhìn là biết được kết quả.

Mà Lục Thanh cũng không rõ ràng lắm Phong Lôi linh cầu sau khi dung nhập Sinh Tử nhị khí đã xảy ra biến hóa gì, nếu không một đạo Thiên Lôi vừa rồi, nếu cứ thế tiếp tục thì kết cả chỉ là lưỡng bại câu thương, mà không thể có kết cục như hiện giờ.

Tuy rằng linh quang trên người hai con thú ảm đạm, nhưng hai người Lục Thanh ở bên trong lại không hề có thương tổn gì.

Ngay sau đó thân hình chân long cùng Lôi Thú đồng thời chậm rãi tiêu tán vào trong trời đất. Chân long huyết mạch một lần nữa dung nhập vào bên trong vô tận tủy hải. Trải qua một hồi đại chiến, chân long huyết mạch không hề có chút nào yếu bớt, mà Lục Thanh cảm thấy chân long huyết mạch tựa hồ càng thêm ngưng thật.

“Lục Thanh!” Xa xa, ánh mắt sáu người Lô Luân tràn ngập không thể tin được.

“Thật sự là hấn!” Ánh mắt Lô Luân hiện ra một tia khổ ý, nhìn lại Tử Thiên Lôi phía đối diện.

Tử Thiên Lôi, cửu trưởng lão của Tử Lôi tông, một trong năm đại tông môn cấp Kim Thiên của Kim Thiên giới.

Kiểm Tông đỉnh phong, tu luyện Tử Điện Kiếm Khí, kiếm pháp tinh thâm Thiên Lôi kiếm, đồng thời tu luyện bí pháp thần thông: Kiếm Cương Lôi Vực!

Ở Kim Thiên giới, được xưng là đệ nhất nhân dưới Kiếm Hoàng!

Nhân vật như vậy, coi như là Lô Luân, không nói nhìn lên, mà phía trước xem ra cũng là theo không kịp.

Nhưng mà giờ phút này, Lục Thanh lúc trước bị hấn khiêu chiến cư nhiên tại Kiếm Hồn chiến trường tranh cao thấp với nhân vật như vậy. Đối mặt với mấy chục Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn mà thần sắc không thay đổi, thực lực cùng khí độ như thế, giờ phút này cũng khiến cho sáu người Lô Luân tâm phục khẩu phục.

Trong hư không.

Tử Thiên Lôi yên lặng nhìn Lục Thanh, trầm giọng nói: “Vừa mới rồi một kích tên gọi là gì?”

Khóe miệng nổi lên một tia bất đắc dĩ, Lục Thanh nói: “Đó chính là tại hạ ngẫu nhiên ngộ ra, cũng không biết rõ ràng huyền ảo ở bên trong, danh xưng quả thật không có!”

Ngẫu nhiên ngộ ra! Không chỉ Tử Thiên Lôi, đến bốn người trung niên mặc kim bào cũng lộ ra thần sắc cổ quái.

Hít sâu một hơi, Tử Thiên Lôi lại nói: “Kim Thiên giới, Tử Lôi tông, Tử Thiên Lôi. ”

Nghe được Tử Thiên Lôi tự giới thiệu, có lẽ Lục Thanh không có cảm giác gì, nhưng bốn người trung niên mặc kim bào cùng với những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Kim Thiên giới đều thất kinh. Có thể khiến Tử Thiên Lôi tự giới thiệu, coi như là bốn đại tông môn, cũng chỉ có Băng Phách Thiên Nữ của Băng Phách môn là Lãnh Ngôn Tâm mà thôi, hiện giờ hành động của Tử Thiên Lôi cũng chứng minh, hấn đã hoàn toàn thừa nhận Lục Thanh có đủ thực lực sánh bằng hấn.

“Thanh Phạm giới, tông môn cấp Kim Thiên, Lục Thanh!” Lục Thanh lạnh nhạt nói, đối với Tử Thiên Lôi là người ngay thẳng như vậy thật ra Lục Thanh cũng không có phần cảm gì.

Về phần làm sao thấy được, theo vừa rồi hai người giao thủ, Lục Thanh liền nhìn ra. Cái gọi là thấy kiếm như thấy người, thấy Kiếm Đạo của Tử Thiên Lôi, Lục Thanh cũng rõ ràng hiểu được tính tình của hắn, đồng dạng Tử Thiên Lôi cũng có cảm giác tương tự.

Gật gật đầu, Tử Thiên Lôi nói: “Chờ sau khi vượt qua Lôi kiếp, chúng ta lại tái chiến!”

Khóe miệng nổi lên một tia mỉm cười, Lục Thanh nói: “Tùy thời phụng bồi!”

“Hảo!” Tử Thiên Lôi cười to mấy tiếng, thân hình lập tức lay động, mặc kệ chúng Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn phía sau, lập tức hướng tới phía Nam của Kiếm Hồn chiến trường ngự không mà đi, xa xa còn nghe tiếng hắn truyền âm:

“Đỗ Nguyên, Lãnh Ngôn Tâm, đánh cuộc phía trước Tử mỗ nhận thua, đồ vật đó ngày sau đến Tử Lôi tông ta mà lấy!”

Yên lặng nhìn thân ảnh Lục Thanh lẳng không đứng phía xa xa, sắc mặt người trung niên tóc đỏ biến hóa mấy lần, bàn tay nắm chặt lại buông lỏng ra, nắm chặt rồi lại buông.

Sau vài lần lặp lại, rốt cuộc bàn tay hắn cũng hung hăng nắm chặt.

Chỉ thấy hắn quay đầu hướng tới ba người Đỗ Nguyên nói: “Ba vị trợ giúp ta giết người kia, Huyết mỗ nguyện ý dâng ba viên Huyết Nguyên đan!”

Huyết Nguyên đan! ba người Đỗ Nguyên đều sửng sốt, Lãnh Ngôn Tâm lập tức lắc đầu, lạnh lùng nói: “Lấy nhiều khi ít ta không làm được. Huống chi người muốn chính là huyết mạch của hắn để làm lớn mạnh Nhân Đạo nhất mạch của ngươi, điều đó là không có khả năng. ”

Bên cạnh, hai người Đỗ Nguyên cùng Lãnh Ngôn cũng đồng dạng gật đầu.

“Các người!” Sắc mặt người trung niên tóc đỏ liền trở lên khó coi.

Mà người trung niên tuy rằng lấy Huyết Sát lực ngăn cách thanh âm, nhưng hắn không nghĩ đến, Lục Thanh không chỉ có được chân long huyết mạch, mà còn thành tựu Bán Long thân. Đối với mọi loại thuộc tính trong trời đất, cơ hồ hắn đều có thể cảm ứng cùng vận dụng, chỉ là Huyết Sát lực lại như thế nào có thể che chắn thánh giác của Lục Thanh.

Ánh mắt ngưng lại, bất động thanh sắc, Lục Thanh ở trên không trung ngồi xếp bằng xuống, tuy rằng khuôn mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng đã nổi lên sát ý ngập trời. Bất quá sát ý này bị Kiếm Thể cấp Thanh Phàm che lấp, gắt gao áp chế tại bên trong thân thể.

Giờ phút này, thời điểm chưa tới.

Theo sau, có lẽ là bị thực lực Lục Thanh kinh sợ, nhất thời mười mấy Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tản ra, không ai nguyện ý làm chim đầu đàn.

Một lát sau, thân hình bốn người Đỗ Nguyên cũng lẳng không hướng tới chiến trường chung quanh bay đi.

470. Chương 26: Thiên Giai Kiếm Nguyên Công

Nửa nén hương sau.

“Các người xuất hiện đi. ” Chậm rãi mở hai mắt, Lục Thanh hướng tới một chỗ hư không phương xa mở miệng nói.

Lập tức chỉ thấy không khí chung quanh vận vạo lên, lát sau liền hiện ra thân ảnh sáu người Lô Luân.

“Lục đại sư. ” Lúc này đây đi tới trước mặt Lục Thanh, sáu người Lô Luân đồng thời khom người thi lễ nói. Đối với phía trước Lục Thanh bày ra thực lực, bọn họ đã hoàn toàn buông xuống dáng vẻ. Một đường Kiếm Đạo, đặt giả vi trước, sau khi đặt tới cảnh giới Kiếm Hồn, điều này càng thêm rõ ràng.

“Còn có ba người nữa đâu?”

“Còn ba người nữa chúng ta đều không có gặp được, khả năng là bọn họ cách chúng ta quá xa, cũng có khả năng là. ..” Ý tứ trong lời nói của Lô Luân không nói hết cũng biết.

“Kiếm Hồn chiến trường, sinh tử bất luận! Các người giúp đỡ lẫn nhau, người của Kim Thiên giới hẳn là sẽ không làm khó dễ.” Gật gật đầu, Lục Thanh nói.

“Lục đại sư, chúng ta. ..!”

Phất phất tay, Lục Thanh nói: “Ta còn có việc phải làm, nếu các người gặp nguy hiểm, liền phát ra Kiếm Cương cảnh báo, nếu ta cảm ứng được, tự nhiên sẽ ra tay.”

Nghe được Lục Thanh nói như thế, sáu người Lô Luân cũng chỉ có khom người cáo lui. Lục Thanh đối với bọn họ cũng chỉ là nhất thời gặp gỡ, có thể đáp ứng tương trợ là hết lòng rồi. Dù sao đối với Lục Thanh bọn họ chỉ là trời buộc mà thôi.

Ngay sau đó, Lục Thanh lại tiếp tục tiến nhập vào trong chém giết Sinh Tử thú. Đối với Sinh Tử thú đã bị Sinh Tử nhị khí hoàn toàn đoạt mất linh trí, trở thành khôi lỗi sinh tử luân hồi, Lục Thanh cũng không có chút nương tay. Ở trình độ nhất định mà xem, Sinh Tử thú đã không thể xem là Linh Thú, trong thần hải của chúng, không sai biệt lắm đã bị luân hồi lực chiếm lấy.

Thời gian năm ngày trôi qua rất nhanh. Trong thời gian năm ngày này, bằng vào lực lượng cùng tốc độ kinh người, Lục Thanh liên tục đánh chết hơn năm mươi con ngũ giai Sinh Tử thú. Trong đó có năm con tự bạo Thú Đan, lúc này đây, sau năm ngày, Lục Thanh chiếm được bốn mươi bảy viên Thú Đan.

Cảm thụ được Sinh Tử nhị khí nồng đậm truyền đăng trên không trung, trên mặt Lục Thanh lộ ra thần sắc vừa lòng. Nhớ tới lúc trước, ở dưới chân núi Triều Dương, một con Lôi Mãng mới sơ tán ngũ giai đã khiến hắn kinh hãi không dám phát ra tiếng. Hiện giờ mới ngắn ngủi qua vài năm, không nói ngũ giai Linh Thú, coi như là lục giai Linh Thú, hắn cũng tin tưởng có thể đem đánh bại, có thể nói biến hóa là một trời một vực. Hiện giờ nghĩ lại, quả nhiên là thế sự khó liệu.

Trong Kiếm Hồn chiến trường, số lượng Sinh Tử thú quả thực là khó có thể tưởng tượng. Không nói ngũ giai Sinh Tử thú, dưới ngũ giai, vừa đến tứ giai Sinh Tử thú cơ hồ tùy ý là có thể thấy được. Diện tích của Kiếm Hồn chiến trường rất lớn, dưới Bách Chiến cốc mười dặm, giam cầm bên trong Kiếm Trận cấp thiên, một mảnh Động Hư Không Gian rộng chừng mấy ngàn dặm. Kiếm Hồn chiến trường rộng lớn như thế, bên trong chứa vô số Sinh Tử thú, hơn nữa nguyên khí trời đất ở ngoài Động Hư Không Gian, toàn bộ đều tụ tập tới Kiếm Hồn chiến trường. Lúc này đây nguyên khí trời đất của Kiếm Hồn chiến trường vô cùng nồng đậm, không hề kém hơn Hư Không Kiếm Vực.

Tại bên trong Kiếm Hồn chiến trường, trừ bỏ Thú Đan của Sinh tử thú, Lục Thanh còn tìm được không ít linh dược trân quý. Nhưng linh dược này đều là sau khi hắn chém giết Sinh Tử thú mà lấy được, bên trong có hơn mười gốc linh dược vạn năm. Bất quá những linh dược này trường kỳ bị Sinh Tử nhị khí lây nhiễm, phần lớn đã cải biến thuộc tính. Đối với kiếm giả mà nói, linh dược ẩn chứa luân hồi lực chẳng những không thể tăng tiến tu vi, mà sau khi ăn vào còn có thể bị đánh tan hồn phách tiến vào luân hồi.

Bất quá đối với Lục Thanh có được Tử Hoàng Kiếm Thân kinh mà nói, đó căn bản không thành vấn đề. Vô luận là nguyên khí thuộc tính như thế nào, hắn đều có thể dựa vào Kiếm Thể chuyển hóa thành tinh nguyên, bổ sung cho tu luyện.

Cũng chính bởi vì như thế, nên cơ hồ trên Kiếm Hồn chiến trường linh dược ở khắp nơi, nhưng bởi vì thuộc tính đặc biệt nên rất ít người lấy, lúc này đây liền tiện nghi cho Lục Thanh.

Thời gian năm ngày, trừ bỏ mười gốc linh dược vạn năm, Lục Thanh còn tìm được hơn ba mươi gốc linh dược ngàn năm. Thu hoạch như thế cơ hồ đã vượt trên năm mươi viên ngũ giai Thú Đan.

Thu hoạch ngoài ý muốn khiến Lục Thanh không khỏi cảm thán. Nếu không phải lúc trước thành tựu Bán Long thân, tại bên trong Kiếm Hồn chiến trường này, hắn cũng không thể thoải mái chém giết ngũ giai Sinh Tử thú. Mà lúc trước không có gặp được Diệp lão, hắn cũng không thể học được Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, này đó linh dược sưu tập, cũng sẽ trở thành đống được.

“Đây là nhân quả, Thiên Đạo tuần hoàn, có nhân ắt có quả, có quả liền có nhân!” Diệp lão lúc đó cũng cảm khái nói.

Nhìn phiến núi rừng rậm rạp bị Sinh Tử nhị khí nồng đậm che phủ tầm mắt, đến màu sắc của những cây cỏ thụ đều hoàn toàn biến thành màu xám, khắp không gian cơ hồ đều có một màu sắc thống nhất.

Hiện giờ Lục Thanh đã gần như đem cả phía Bắc của Kiếm Hồn chiến trường quét ngang. Trong đó trừ bỏ mấy con lục giai Sinh Tử thú hắc không hề động tới, còn ngũ giai cơ hồ đều bị hắc giết hết. Trong quá trình này, Lục Thanh cũng gặp được người trung niên mặc kim bào, chính là người của một trong năm tông môn lớn nhất Kim Thiên giới, Huyền Dương môn Đồ Nguyên. Sau khi nhìn thấy Lục Thanh, Đồ Nguyên không lạnh không nhạt hỏi thăm Lục Thanh vài câu rồi liền ly khai, từ đầu đến cuối hai người đều không hề có ý tứ động thủ.

Về phần như thế nào tẩy luyện Mệnh Hồn, ở sau trận chiến với Tử Thiên Lôi, Lục Thanh đã ẩn ẩn có linh hội. Cái gọi là không chỗ nào sợ hãi, không sợ sinh tử, tại bên trong Kiếm Hồn chiến trường, địa phương tràn ngập Sinh Tử nhị khí, lại đúng là nơi tuyệt hảo để lĩnh ngộ. Chỉ trong thời gian năm ngày ngắn ngủi, Lục Thanh dĩ nhiên đã có chút điều ngộ, chỉ cần lần này Kim Thiên Bách Chiến bằng kết thúc, liền có thể bế quan đánh sâu vào trung thiên vị. Như vậy còn lại Thiên Địa nhị hồn phải tẩy luyện cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Phất tay đem một viên ngũ giai Thú Đan thu vào trong Không Giới, trong lòng Lục Thanh vừa động, ánh mắt lập tức dời về phương Nam. Vừa nhìn tới khu vực này, trong mắt Lục Thanh liền bắn ra hai luồng sáng tím trắng, ánh mắt thâm thúy trực tiếp nhìn tới ngoài trăm dặm.

Ánh mắt có thể thấy được, đó là hơn hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, xem vẻ mặt của bọn họ rất khẩn trương, cả đám nhìn chăm chăm vào một phiến rừng rậm, tựa hồ trong đó có cái gì rất trọng yếu.

Có thể khiến Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn có loại vẻ mặt này, như vậy tất nhiên là thứ phi thường quý giá.

Phong Lôi bộ đập động, một tiếng kiếm ngâm thê lương vang lên, thân hình Lục Thanh liền biến mất tại chỗ.

.....

Tô Tinh Vân chính là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn mới tiến giai năm năm gần đây của Cửu Hỏa tông thuộc Kim Thiên giới, tu vi chỉ có Kiếm Vương trung thiên vị. Ở bên trong Kiếm Hồn chiến trường, tất cả mọi người đều không có chú ý tới hắn. Giống như hắc thực lực chỉ là Kiếm Vương trung thiên vị, căn bản không có khả năng có được ngũ giai Thú Đan, mà tứ giai Thú Đan bọn họ cũng khinh thường không thèm cướp.

Đến bây giờ, cho dù là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn thân cận với Cửu Hỏa tông cũng đều mặc kệ một mình hắn một đường.

Xuyên qua hư không, Tô Tinh Vân chăm chú quan sát mặt đất dưới chân. Tại bên trong Kiếm Hồn chiến trường, tuy nói Sinh Tử thú là đối tượng bọn họ liệt sát, nhưng đối với Sinh Tử thú cường đại mà nói, hắn chỉ có thực lực Kiếm Vương, lại lẻ loi một mình, đồng dạng cũng là đối tượng liệt sát của chúng nó.

Bọn họ có được huyết nhục chứa đầy nguyên khí, chính là thuốc bổ ưu thích nhất của Sinh Tử thú.

Đột nhiên lúc này, ở trước mặt hắn mười trượng, chợt vang lên một tiếng kiếm ngâm thê lương, một thân ảnh cao lớn trống rỗng xuất hiện trước mặt.

Là hắn!

Tô Tinh Vân cơ hồ kinh hãi muốn chết, đối với người trước mặt, mấy ngày trước hắn cũng ở đó quan sát. Hai đầu cự thú hoang dã đại chiến, âm thanh kinh thiên cho tới bây giờ vẫn còn khắc sâu trong đầu hắn. Hiện giờ người này xuất hiện trước mặt, chẳng lẽ là muốn tru sát mình?

Rốt cuộc cũng là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, sau khi cân nhắc hiểu rõ giá trị của chính mình, hắn rốt cuộc cũng đem tâm thần bình tĩnh lại, mở miệng nói:

“Tại hạ Tô Tinh Vân gặp qua các hạ, không biết vì sao các hạ ngăn cản đường đi của tại hạ?”

Nhìn đối phương nhanh như vậy trấn định lại, Lục Thanh lập tức mở miệng nói: “Phía Nam đã xảy ra chuyện gì?”

“Phía Nam!” Tô Tinh Vân sững sốt, lập tức liền tỉnh ngộ lại. Đối phương lẻ loi một mình, không giống hần, rốt cuộc vẫn là đại sư của Kim Thiên giới, tin tức tự nhiên là có cách đạt được. Bất quá giờ phút này Lục Thanh đặt câu hỏi, hần cũng không dám giấu diếm.

“Phía nam, nghe đồn nơi đó xuất hiện một địa cung, có người từ bên trong địa cung chiếm được một quyển thiên giai Kiếm Nguyên công. ”

“Thiên giai Kiếm Nguyên công. ” Lục Thanh sững sốt.

Thiên giai Kiếm Nguyên công, có được mười hai tầng tâm pháp, đủ để tu luyện đến Kiếm Tổ, không nói Kiếm Nguyên công rốt cuộc có được uy năng như thế nào, chỉ riêng hấp dẫn tu luyện đến Kiếm Tổ đã đủ khiến Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn phải tranh giành.

Tuy rằng nói, tu luyện địa giai Kiếm Nguyên công, sau khi tới Kiếm Hoàng đỉnh phong, có thể tự lĩnh ngộ ra Kiếm Nguyên công mà đạt tới Kiếm Phách, một khi đột phá đến cảnh giới Kiếm Phách, Kiếm Nguyên công tự nhiên cũng biến hóa. Nhưng có được một quyển thiên giai Kiếm Nguyên công, không nói trực tiếp có được mười tầng công pháp, bên trong có giảng giải đột phá cảnh giới Kiếm Phách, không phải địa giai Kiếm Nguyên công có thể bằng được.

Trước mắt Lục Thanh tu luyện chính là địa giai Kiếm Nguyên công Phong Lô quyết, mà Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, tuy rằng là hoàng giai Kiếm Nguyên công, nhưng mà nó lại đặc thù chỉ có phương pháp tu luyện Kiếm Thể, mà đối với tu luyện đan điền, Lục Thanh vẫn phải dựa vào Phong Lô quyết.

Lúc này đây, nếu Lục Thanh đến ngày đột phá cảnh giới Kiếm Phách, nếu không tìm được thiên giai Kiếm Nguyên công phù hợp thì cũng chỉ có thể dựa vào bản thân lĩnh ngộ cùng đột phá. Khó khăn trong đó không thể nghi ngờ là vô cùng to lớn.

Có được thiên giai Kiếm Nguyên công, tối thiểu cũng có thể tham khảo một phần.

Lục Thanh không nói thêm điều gì, ngay sau đó tại chỗ vang lên một tiếng kiếm ngâm ngắn ngủi, đợi cho Tô Tinh Vân nhìn lại, dĩ nhiên đã mất đi bóng dáng Lục Thanh. Hồn thức trong nháy mắt khuếch tán hai nghìn trượng, nhưng làm Tô Tinh Vân kinh hãi chính là, hần vẫn như trước không thể phát hiện thân hình Lục Thanh.

Giờ phút này, ở phía Nam của Kiếm Hồn chiến trường, bên dưới chân một ngọn núi lớn cao nghìn trượng, vô số loạn thạch bị xóc lên, lộ ra một hầm ngầm rộng chừng sáu bảy trượng. Bên trong hầm ngầm tối đen không có một chút ánh sáng, giống như muốn đem toàn bộ hết thảy thôn phệ vào.

471. Chương 27: Tiên Thiên Ma Khí

Phía trước hầm ngầm, năm người Tử Thiên Lô sổng vai đứng thẳng.

Ở phía sau năm người, Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tụ tập càng lúc càng nhiều. Sau một lúc lâu dĩ nhiên đã tới hơn trăm người.

“Hầm ngầm này trước kia không hề nghe nói qua, nói vậy là tự nhiên tồn tại trong Bách Chiến cốc, sau đó bị vài Kiếm Phách tông sư đồng loạt trấn áp trong Kiếm Trận. ” Đỗ Nguyên trầm ngâm một lát, mở miệng nói.

Cùng bốn người Tử Thiên Lô liếc nhìn nhau, Đỗ Nguyên lại nói tiếp: “Thế nào?”

Gật gật đầu, Tử Thiên Lô mở miệng nói: “Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, một đường Kiếm Đạo, tu luyện và cơ duyên là cùng tồn tại. Chỉ cần tồn tại liền có thể lấy được. ”

Nói xong Tử Thiên Lô liền bước lên, cả người hóa thành một đạo lôi quang, bắn vào bên trong hầm ngầm.

“Hần vẫn như vậy, không hề sợ sinh tử!” Ở bên cạnh, trung niên mặt áo lam lộ ra thần sắc bất đắc dĩ nói.

“Có lẽ chính bởi vì không sợ sinh tử nên thực lực của hần mới luôn áp chế trên chúng ta!” Đỗ Nguyên cũng cảm thán nói.

“Đi thôi!”

Bên cạnh, Lãnh Ngôn Tâm vuốt vuốt mái tóc đen trên trán, lập tức hóa thành một đạo kiếm quang màu trắng theo sát Tử Thiên Lô bắn vào bên trong hầm ngầm.

Nhìn nhau một cái, ba người Đỗ Nguyên cũng theo sát tiến vào bên trong.

Nhìn thấy năm người tiến vào, những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn phía sau mới bắt đầu lục tục tiến vào. Lấy thực lực mà đi trước, cảnh giới Kiếm Tông đi vào hết mới đến lượt Kiếm Vương.

Đa số những người đạt tới Kiếm Tông đều có bản lãnh bất phàm, hoặc là có thân thông, hoặc là có kiếm thức tinh thâm cường đại hộ thân. Sau sáu ngày, hai mươi lăm Kiếm Tông, không có một ai ngã xuống, về phần Kiếm Vương thì ngã xuống không ít.

Có thể chết trong miệng Sinh Tử thú, cũng có thể bởi vì ân oán báo thù, tóm lại tụ tập bên ngoài hầm ngầm đã không đủ một trăm hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.

Bất quá cứ việc như thế vẫn không ai có thể chống lại được hấp dẫn từ hầm ngầm này. Phía trước một gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn may mắn chính là từ địa cung bên trong hầm ngầm này lấy được một quyển thiên giai Kiếm Nguyên công.

Bất quá may mắn của hắn cũng là bất hạnh, bởi vì sau khi hắn bị người phát hiện, liền bị đánh vào trong luân hồi. Những người này cũng quyết đoán phi thường, trước khi bị đánh vào luân hồi, hắn liền dùng một đạo Kiếm Cương đem bản Kiếm Nguyên công này phá hủy.

Sau nửa canh giờ, không đến một trăm hai mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, toàn bộ tiến nhập vào bên trong hầm ngầm.

Lại qua thời gian tàn nửa nén hương sau, thân hình sáu người Lô Luân ở phía sau mọi người hiện ra.

“Lô đại sư, chúng ta có vào hay không?” Một người ở bên cạnh hướng tới Lô Luân hỏi.

Cẩn chặt rằng, Lô Luân nói: “Chỉ là bên ngoài địa cung cũng có thể tìm được thiên giai Kiếm Nguyên công, nói không chừng bên trong địa cung còn có bảo vật gì nghịch thiên. Con đường Kiếm Đạo chính là cần phải có cơ duyên, cũng không phải tu vi càng cao tu vi càng lớn. Thiên Đạo là phán xét ngang hàng, chúng ta cũng đi vào!”

Ở bên cạnh năm gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn trầm ngâm một lát, sau đó hạ quyết tâm, đồng thanh nói: “Chúng ta đi vào!” Sau đó, thân hình sáu người hóa thành sáu đạo kiếm quang, biến mất tại chỗ.

Sau thời gian một nén hương.

Một tiếng kiếm ngâm ngắn ngủi vang lên, tại chỗ sáu người Lô Luân vừa đứng, thân hình Lục Thanh trở nên rõ ràng xuất hiện.

“Địa cung, chính là ở trong này. ”

Lục Thanh cảm ứng một lát, trong mắt lập tức lóe ra thần quang.

“Tất cả đều đã đi vào. ”

“Từ từ!” Thanh âm Diệp lão chợt vang lên.

“Làm sao vậy?” Lục Thanh liền ngừng cước bộ.

“Trong địa cung này có ma khí tồn tại!” Thanh âm của Diệp lão có chút ngưng trọng nói.

“Ma khí? Là Tâm Ma khí sao?”

“Không phải Tâm Ma khí, là ma khí do tiên thiên sinh ra!”

“Ma khí do tiên thiên sinh ra?” Thần sắc của Lục Thanh cũng ngưng trọng hẳn lên. Sự vật gì, chỉ cần nhắc lên quan hệ cùng tiên thiên, như vậy liền khẳng định có chỗ bất phàm.

Tiên thiên Phong Lô châu, tiên thiên thuộc tính Kiếm Khí.

Trong hiểu biết của Lục Thanh, những sự vật ẩn chứa tiên thiên khí, hoặc là tiên thiên căn nguyên đều có được uy năng cường đại.

Dựa theo lời Diệp lão, tiên thiên ma khí ẩn chứa trong địa cung này hẳn có chỗ bất phàm.

Tựa hồ đang nhớ lại, thật lâu sau Diệp lão mới mở miệng nói: “Tiên thiên ma khí, chính là khi trời đất mới sinh ra liền có, có được uy năng lớn lao. Nhưng là Thiên Đạo lại không thể dễ dàng tha thứ cho tiên thiên ma khí tồn tại. Tiên thiên ma khí hoặc là phụ thuộc vào đồ vật nào đó mà sinh ra hoặc là cướp lấy thôn phệ hồn phách của sinh linh. Cùng với Tâm Ma khí bất đồng, bị tiên thiên ma khí xâm nhập, trừ phi là hồn phi phách tán nếu không cần bản không có cách chống lại. ”

Trong lòng vừa động, Lục Thanh nói: “Tiên thiên ma khí này, Bán Long thân có thể điều động được không?”

“Điều động?”

Diệp lão lập tức phủ định nói: “Chân long cho dù cường thịnh đến đâu cũng có giới hạn. Tiên thiên ma khí đó là thuộc tính duy nhất mà chân long không thể nắm giữ. Bởi vì chân long chính là tuân theo chính khí của trời đất mà sinh ra, một khi điều động tiên thiên ma khí, liền không thể đại biểu cho chính khí của trời đất. Sau khi dung nhập ma khí, chân long liền hóa thân trở thành Ma Long. ”

“Ma Long?” Lục Thanh thì thào một câu.

“Không sai! Người đồng dạng có được chân long huyết mạch thuần khiết, thậm chí thành tựu Bán Long thân, nếu bị tiên thiên ma khí xâm nhập, người liền hóa thân thành Ma Long, làm hại thế gian. ”

Trong lòng cả kinh, Lục Thanh nói: “Kia phía trước bọn họ đã tiến nhập vào bên trong. ”

“Tiên thiên ma khí xâm nhập cũng phải xem vào huyết mạch. Chỉ có huyết mạch mạnh mẽ từ thời kỳ hoang dã thượng cổ lưu truyền tới nay mới có thể đủ để được nó thừa nhận. Ở dưới địa cung này, hoặc là trấn áp một thanh ma kiếm cường đại bị tiên thiên ma khí xâm nhập, hoặc là một loại ma vật khác. Nếu là như vậy liền không có nhiều nguy hiểm, nhưng phía trước lại có người lấy được thiên giai Kiếm Nguyên công, như vậy liền thuyết minh, trong địa cung này cũng không đơn giản. ”

“Vậy sư phụ, rốt cuộc là muốn hay không đi vào. ” Lục Thanh mở miệng nói.

“Đi vào, vì cái gì không đi vào. ” Diệp lão đột nhiên cao giọng cười to nói: “Tiên thiên ma khí lại như thế nào, lão phu cả đời tung hoành, còn chưa biết sợ cái gì. Coi như là tiên thiên ma khí, lão phu cũng muốn khiến nó nhượng bộ lui binh. ” Dừng một chút, thanh âm Diệp lão lại trầm trọng hẳn lên: “Nơi này là do mấy Tông Sư cảnh giới Kiếm Phách bố trí, khó tránh khỏi bọn họ lưu lại hậu thủ. Lúc này tốt nhất là người phải cẩn thận một chút, sau khi tiến vào địa cung tránh khỏi lên tham niệm, thuận thế mà làm, không cần phải cưỡng cầu. ”

“Vâng!”

Lục Thanh đáp ứng một tiếng, lập tức hóa thành một đạo kiếm quang, bắn vào bên trong hầm ngầm.

Một lát sau khi Lục Thanh vừa tiến vào, từ chỗ miệng hầm ngầm chợt vang lên tiếng kiếm ngâm mơ hồ.

Mặt đất khẽ chấn động, đất đá sụp đổ, rất nhanh liền đem hầm ngầm phạm vi bảy trượng vùi lấp.

Ở sâu bên trong lòng đất, trong một mảnh không gian tối đen, một đạo huyết quang trong hư không xuyên qua. Phiến không gian này không sai biệt lắm rộng chừng trăm trượng, bên trong tràn ngập một cỗ khí tức trầm trọng. T

Theo động tác của luồng huyết quang, cả không gian phát ra tiếng vang kéo kẹt, tựa hồ là tại một khắc, cả không gian này sắp sụp đổ.

“Hắc hắc, Huyền Dương lão nhân, các người nghĩ như vậy là có thể gạt bỏ linh trí của ta sao. Hôm nay ta sẽ khiến cho các người kiến thức uy năng chân chính của ta. Thiên Đạo không suy, ma khí bất diệt, ta là giết không chết được!” Huyết quang hướng tới không gian bốn phía oanh kích, đem hàng rào không gian xung quanh đâm ra từng lỗ thủng nhỏ như sợi tóc. Vô số lỗ thủng bắt đầu nhanh chóng dung hợp lại.

Bên trong hầm ngầm, dưới lòng đất hai trăm trượng.

Lục Thanh hơi có chút rung động nhìn một mảnh địa cung trước mắt. Vô số đỉnh đài lầu các, thậm chí cả suối nước lưu động, mặt trên có một chiếc cầu đá tinh xảo vắt ngang.

Nhưng nếu như nhìn kỹ lại sẽ phát hiện, trong địa cung này thế nhưng lại không có bất kì sinh linh nào tồn tại. Cả tòa địa cung lộ ra một tầng tử khí vô cùng nồng đậm, sinh khí tựa hồ gặp phải một cỗ lực lượng vô hình mà bị bài trừ ở ngoài.

Trong lòng vừa động, hai mắt Lục Thanh liền bắn ra hai luồng sáng màu tím trắng, chiếu rọi xuống địa cung.

Một quầng sáng màu trắng ngà hiện lên lập tức đem hai luồng sáng màu tím trắng từ mắt Lục Thanh phản chấn trở về.

“Kiếm Trận cấp thiên không phải người hiện giờ có thể nhìn thấu!” Diệp lão mở miệng nói: “Chân Long Nhân của người nhiều nhất cũng chỉ có thể nhìn thấu được Kiếm Trận cấp địa bình thường. Muốn chạm đến Kiếm Trận cấp Thiên ít nhất người phải đạt tới Kiếm Hoàng. Còn muốn phá giải thì phải bước vào cảnh giới Kiếm Phách mới được. Hiện giờ có thể nhìn thấu Kiếm Trận cấp địa đã là phi thường rồi. ”

Lục Thanh cũng từng nghiên cứu qua Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận, cũng biết được một đường Kiếm Trận tuyệt đối là bác đại tinh thâm. Hắn có thể vứt bỏ không cần nghiên ngẫm phá trận đồ, trực tiếp dựa là thần thông Chân Long Nhân khám phá đã là năng lực cường đại rồi. Muốn yêu cầu cao hơn cũng là không thực tế.

“Địa cung này sợ là ảo cảnh do chính Kiếm Trận cấp thiên diễn hóa ra, cư nhiên lại giống y như thật!” Lục Thanh không khỏi cảm thán nói.

Kiếm Trận cấp thiên đã thoát ly khỏi phạm trù lý giải bình thường, đến cả sinh cơ cũng có thể diễn hóa đi ra, cũng khó trách có thể che mắt nhiều Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn như vậy.

Bên ngoài da thịt, một tầng tia khí nhàn nhạt hiện lên, bên trong đan điền, Kiếm Nguyên từ bên trong Kiếm Chung không ngừng phun ra nuốt vào, đến Luyện Tâm kiếm cũng lần đầu tiên được Lục Thanh nắm chặt trong tay. Địa cung này được Diệp lão coi trọng, tất nhiên sẽ không tầm thường. Nếu mà còn tự đại thì đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.

Cánh cửa địa cung thuần màu trắng, cứ như vậy không kiêng nể gì mở rộng, giống như là hoan nghênh mọi người tiến vào. Không chút do dự Lục Thanh liền chậm rãi tiến vào.

Lục Thanh vừa bước qua cánh cửa địa cung một bước, trong hư không nhất thời vang lên vô số tiếng rống cuồng bạo, cùng với huyết khí nồng đậm trong nháy mắt đã tràn ngập chung quanh Lục Thanh.

472. Chương 28: Huyết Vô Thường!

Vô tận huyết khí ở trên hư không càn quét bừa bãi, ánh sáng màu trắng tán đi, xuất hiện trước mặt Lục Thanh là một mảnh thế giới màu huyết hồng.

“Quả nhiên phía trước chỉ là ảo cảnh mà thôi!” Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Lúc này xuất hiện trước mặt hắn, là vô số huyết nhân toàn thân lơ lửng, cả người dày đặc huyết khí. Tử khí tối đen không ngừng từ trong miệng chúng thở ra hít vào.

Phiến hư không này rộng lớn vượt quá sự tưởng tượng của Lục Thanh, sợ là phải có phạm vi mười dặm. Phóng mắt nhìn lại, Lục Thanh lập tức thấy được sáu người Lô Luân đang khổ sở chống đỡ, còn có xa xa rất nhiều người liên hợp lại cùng một chỗ bày ra Tam Tài Kiếm Trận.

Bởi vì không quen biết lẫn nhau, coi như là biết được Kiếm Trận cường đại hơn, những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng vô pháp thi triển, lúc này tất cả đều lựa chọn Tam Tài Kiếm Trận phổ biến nhất để liên thủ cùng nhau.

Từ trên người những huyết nhân này, Lục Thanh cảm ứng được huyết khí vô cùng cường đại. Trình độ nồng đậm của huyết khí này quả thực vượt quá tưởng tượng, theo tử khí dung nhập vào, huyết khí trên thân huyết nhân dần dần hiện lên một tầng sáng màu đen nhàn nhạt. Tầng sáng màu đen này vừa xuất hiện, áp lực chung quanh nhất thời tăng lên rất nhiều. Trừ bỏ tử khí cùng Huyết Sát khí ở ngoài, toàn bộ các loại khí thuộc tính khác đều bị áp chế trở lên loãng vô cùng.

Trong phiên hư không này, không sai biệt lắm có một nghìn huyết nhân. Mà làm Lục Thanh khiếp sợ nhất chính là, mỗi huyết nhân này tất cả đều là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn.

Như thế nào có khả năng?

Mà phát hiện Lục Thanh đứng lẻ loi một mình, nhất thời có hơn mười huyết nhân hướng tới hắn đánh tới.

Huyết quang hiện lên, trong giây lát liền tới trước mặt Lục Thanh.

Thiên Lô khí trên người bùng lên, Luyện Tâm kiếm trong tay họa xuất một đường cong huyền ảo, Phong Lô Kiếm Cương quét ngang mà ra.

Phốc

Phốc

Phốc

Hơn mười huyết nhân lập tức bị đánh thành một đoàn huyết vụ, Thiên Lô lóe ra, huyết khí cùng tử khí lập tức tiêu tán vào bên trong không khí.

Lục Thanh có chút sửng sốt, nhưng lập tức liền minh bạch. Những huyết nhân này tựa hồ có tu vi của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn nhưng lại không có ý thức để thi triển ra thực lực tương ứng. Nhưng cứ việc như thế thì trừ bỏ Kiếm Tông ở ngoài, những Kiếm Vương đại sư bình thường căn bản không dám thi triển toàn bộ thực lực. Nếu không một khi dẫn tới sinh tử luân hồi thì rất phiền toái.

Ánh mắt ngưng lại, Phong Lô bộ đập động, ngay sau đó thân hình Lục Thanh liền xuất hiện trước mặt đám người Lô Luân.

Phong Lô Kiếm Cương ngang trời quét qua, mười mấy tên huyết nhân lập tức nổ tan thành một đoàn huyết khí cùng tử khí. Bên trong Phong Lô Kiếm Cương có một tầng luân hồi khí nhân nhát, sinh tử luân hồi đối với Lục Thanh căn bản không có tồn tại uy hiếp gì.

“Lục đại sư!” Đám người Lô Luân nhất thời lộ ra thần sắc kinh hãi.

Tựa hồ kiến thức được Lục Thanh có uy hiếp to lớn, huyết nhân chung quanh lập tức hướng tới phía Lục Thanh tụ tập lại.

Phóng mắt nhìn lại, xa xa Tử Điện Kiếm Cương thuộc về Tử Thiên Lô tung hoành bề ngỗ, một đám huyết nhân đồng thời bị chém thành mảnh nhỏ. Ngoài ra trừ bỏ Đỗ Nguyên có được Huyền Dương Kiếm Cương, hoặc là Kiếm Cương hệ Chân Hỏa, hay là Kiếm Cương hệ Mộc ẩn chứa vô cùng sinh cơ, có thể khắc chế huyết nhân, còn những loại Kiếm Cương khác đều không có hiệu quả gì, ngược lại còn phải bận tâm tới tồn tại của sinh tử luân hồi.

“Nơi này rốt cuộc là địa phương gì?” Đỗ Nguyên gầm lên một tiếng, Huyền Dương Kiếm Cương mang theo Huyền Dương Chân Hỏa nóng cháy đem một đám huyết nhân đốt thành khói bụi.

“Nơi này, nơi này quả thực là thánh địa của Huyết Hải môn chúng ta!” Cách đó không xa, trung niên tóc đỏ phát ra tiếng cười điên cuồng. Mỗi một huyết nhân lao tới phía hắn, sau khi chạm vào tầng Huyết Sát Kiếm Cương quanh thân, thật giống như băng tuyết gặp lửa nóng, lập tức bị hòa tan, trung niên tóc đỏ há miệng ra, lập tức nuốt vào trong bụng.

Theo thôn phệ huyết nhân ngày càng nhiều, khí thế trên người trung niên tóc đỏ càng ngày càng thịnh. Huyết Sát khí cường hãn khuếch tán ra hơn mười trượng xa mới đình trệ xuống, từng cuộn sóng huyết khí ngưng tụ ra, huyết nhân tiến nhập vào cuộn sóng liền không thể đi ra.

“Huyết Vô Thường! Mau nói cách khắc chế những huyết nhân này!” Lãnh Ngôn Tâm hơi cau mày lại, quát lên một tiếng, đồng thời Thân Kiếm trong tay nổ rộ ra Băng Phách Kiếm Cương màu trắng, đem mấy huyết nhân tạm thời đông cứng trong hư không.

Thân thể của những huyết nhân này căn bản không sợ thương tổn, trừ phi là Kiếm Cương khắc chế chúng nó mới có thể làm chúng nó dập nát, nếu không thì huyết khí nồng đậm rất nhanh đem thân thể chúng chữa

trị lại. Năng lực khôi phục khủng bố như vậy cơ hồ khiến cho chúng Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn sứt đầu mẻ trán.

A a

Không ngừng có tiếng kêu thảm thiết vang lên, đó là những Kiếm Vương chống đỡ không được bộc phát ra toàn bộ thực lực, lập tức không thể khống chế bị sinh tử luân hồi hút vào. Chỉ một lát thời gian đã có hơn mười Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn ngã xuống.

Nhưng mà, này đó còn không phải khiến kẻ khác sợ hãi nhất, khiến người ta phải sợ hãi chính là, theo hồn phách của những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đầu nhập vào sinh tử luân hồi, thân thể bọn họ lưu lại trong hư không liền bị tử khí cùng huyết khí tràn vào, chỉ trong chớp lát lại hoàn toàn biến thành huyết nhân.

Thậm chí bởi vì hồn phách của những Kiếm Vương đại sư này vừa mới ly khai, thân thể của bọn họ còn lưu lại một ít cảnh giới Kiếm Đạo cùng kiếm thức bản năng. Ở thời điểm hóa thành huyết nhân liền bày ra thực lực kinh người, lúc này không đến nửa nén hương, lại có gần ba mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn nữa ngã xuống.

“Huyết Vô Thường, ngươi rút cuộc nói hay không?” Trong hư không, Tử Điện Kiếm Cương dập nát mười huyết nhân, Tử Thiên Lô trợn mắt trừng trừng, khí thế gắt gao tập trung vào trung niên tóc đỏ, phần nộ quát lên.

Huyết Sát khí cả người cuộn cuộn, trên người Huyết Vô Thường dâng lên vô cùng huyết khí. Huyết khí trong nháy mắt dâng lên liền triệt tiêu khí thế của Tử Thiên Lô.

Hừ lạnh một tiếng, Huyết Vô Thường nói: “Sinh tử do mệnh, phú quý tại trời. Là do bọn hấn sinh ra tham niệm muốn tiến vào bên trong, ta vì cái gì mà phải để lộ ra bí pháp của Huyết Hải môn tới cứu bọn họ. Tử Thiên Lô, ta khuyên ngươi không cần phải quản chuyện của người khác, thực lực của bọn họ không đủ, sống chết đó là chuyện của bọn họ. ”

“Vô liêm sỉ! Chúng ta đều là đại sư của Kim Thiên giới, trên dưới một trăm Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn có hy vọng tiến giai đến Kiếm Hoàng, ngươi chẳng lẽ muốn bọn họ toàn bộ ngã xuống ở chỗ này. Hay là ngươi căn bản là muốn ở chỗ này, kể cả là chúng ta cũng muốn thôn phệ!” Trong mắt trung niên áo lam lộ ra hàn mang, nhìn chằm chằm Huyết Vô Thường nói.

Nghe được lời nói của người trung niên mặc áo lam, trên người ba người Tử Thiên Lô đồng thời bộc phát ra khí thế cường đại tập trung vào Huyết Vô Thường.

“Lam Huyền Y, ngươi không cần ngậm máu phun người. Như thế nào, ta không ra tay, các ngươi liền muốn bức éo sao?” Huyết Vô Thường cười lạnh một tiếng nói: “Ở nơi này, ta có thể dễ dàng thi triển thần thông Huyết Hải Kiếm Cương. Đến lúc đó mặc cho các ngươi có tu vi như thế nào hay có muôn vàn thần thông, tất cả đều khó trốn chết. Đến bây giờ các ngươi chẳng lẽ còn không phát hiện, nơi này ngoại trừ tử khí cùng huyết khí, còn những khí thuộc tính khác toàn bộ đều bị áp chế sao?”

Ánh mắt biến đổi, khí thế trên người bốn người Tử Thiên Lô nhất thời bị kiềm hãm. Không sai, bọn họ đích xác cảm nhận được điểm này, tựa hồ đến cả nguyên khí trời đất cũng dần giảm bớt. Mà Huyết Vô Thường lại có thể dựa vào thôn phệ huyết nhân mà duy trì thậm chí là tăng tiến tu vi cùng cảnh giới. Dự cho một lúc sau, khi Kiếm Nguyên của bọn họ tiêu hao hết, tất chỉ còn một con đường chết.

Hơn nữa ở trong này tuy rằng không có sinh khí tồn tại, nhưng lại vẫn có thể mở ra sinh tử luân hồi, tuy rằng sinh tử luân hồi nơi này có chút quái dị, lại bày biện ra màu đỏ tươi như máu.

Huyết Vô Thường có được Huyết Sát Kiếm Cương, thông qua vô cùng huyết khí ẩn chứa ở nơi này cũng có thể không kiêng kỵ gì mà triển khai toàn bộ thực lực.

Hơn nữa thôn phệ nhiều huyết nhân như vậy, bốn người Tử Thiên Lô cảm thấy, tu vi của Huyết Vô Thường đã tăng lên đến trình độ Kiếm Tông đỉnh phong. Lấy bí pháp thần thông của Huyết Hải môn cùng với pháp tướng kiếm thức, coi như là Tử Thiên Lô, tại nơi này cũng không có nắm chắc hơn được Huyết Vô Thường.

“Huyết Vô Thường, ngươi thật muốn đối địch cùng mọi người!” Tử Thiên Lô trầm giọng quát.

Ánh mắt lộ ra vẻ thị huyết, Huyết Vô Thường nói: “Tử Thiên Lôi, ngươi vẫn là bộ dáng cao cao đó sao, ở trong này ngươi không có tư cách nói với ta như vậy. Nhân Đạo ta chính là thấy chết không cứu, chỉ biết nhục cường thực, cường giả vi tôn. Cái gọi là chính đạo ở trong Nhân Đạo chúng ta chính là chó má! Ngươi muốn ta cứu bọn họ, vọng tưởng!”

“Huyết Vô Thường!” Trong mắt Tử Thiên Lôi chợt bắn ra hai đạo lôi quang sắc bén, thân hình chợt lóe, Thiên Lôi Thần Kiếm lẳng không chém xuống. Tử Điện Kiếm Cường dài hai trăm trượng đập nát chân không, tạo lên một tầng không gian sóng gợn nhàn nhạt.

“Muốn chết!” Huyết Vô Thường quát lạnh một tiếng, ở trên người hắn chợt chen chúc ra huyết khí cường đại. Bên trong huyết khí này còn ẩn chứa cả Huyết Sát khí, hóa thành cuộn sóng liên miên rồi tụ tập lại thành huyết hải, Huyết Sát Kiếm Cường ở bên trong du động như giao long về biển. Không gian chung quanh liên tục chấn động, từng tầng không gian sóng gợn liên miên khuếch tán ra bốn phía.

“Huyết hải, phê!”

Huyết Vô Thường hét lớn một tiếng, chung quanh huyết hải nhất thời nở rộ ra huyết quang chói mắt. Tử Điện Kiếm Cường vừa dung nhập vào bên trong, chỉ làm huyết hải xao động một cái rồi biến mất.

“Thế nào, Tử Thiên Lôi, muốn chết ngươi cứ tới đây!”

Khí thể cường đại đem sinh tử luân hồi chung quanh đánh bật ra, dưới chân Tử Thiên Lôi, một phiến Lôi Vực mệnh mông thành hình, lập tức cùng huyết khí ở chung quanh xung đột kịch liệt. Ở bên ngoài Lôi Vực, vô số tiếng sấm rền kinh thiên vang lên không dứt.

Thân hình chợt lóe, Tử Thiên Lôi bước lên một bước, Kiếm Cường Lôi Vực lập tức hướng tới huyết hải chung quanh Huyết Vô Thường ép xuống.

Phát ra tiếng cười điên cuồng, Huyết Vô Thường trầm giọng nói: “Ở trong này, ta chính là chúa tể, chỉ là một cái thần thông Kiếm Đạo mà cũng muốn trấn áp ta sao!”

473. Chương 29: Huyết Hải, Huyết Xà!

Huyết khí cùng tử khí ở chung quanh điên cuồng hướng tới Huyết Vô Thường tụ tập lại. Huyết Sát khí tận trời ở trên đỉnh đầu Huyết Vô Thường trống rỗng ngưng tụ ra một đóa Huyết Vân màu hồng. Huyết Vân hỗn hợp huyết khí cùng tử khí tràn ngập một cỗ uy áp cường đại, uy áp này cơ hồ siêu việt qua Thiên Đạo uy. Trong nháy mắt Huyết Vân liền cùng với phiến Lôi Vực của Tử Thiên Lôi va chạm.

Ầm ầm.

Thiên Đạo lực bùng lên, Thiên Đạo uy nguy nga cùng với uy áp quỷ dị của Huyết Vân ở trên hư không đồng thời bạo liệt mở ra, khí lãng vô hình đem hư không bốc lên từng đạo không gian cuộn sóng bàng bạc.

“Tránh ra!” Đỗ Nguyên hét lớn một tiếng, đồng thời thân hình cũng cấp tốc lui ra phía sau mấy trăm trượng. Những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn bị những huyết nhân vây quanh cũng biến sắc, huyết nhân không có trí tuệ, cả đám đều không sợ chết, đối với không gian cuộn sóng thối quết tới cũng không có chút sợ hãi, lúc này cả đám vẫn quần lấy những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn bị những huyết nhân vây quanh cũng biến sắc, huyết nhân không có trí tuệ, cả đám đều không sợ chết, đối với không gian cuộn sóng thối quết tới cũng không có chút sợ hãi, lúc này cả đám vẫn quần lấy những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, khiến một số không kịp né tránh.

Tính cả hơn mười Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, chính là hơn sáu mươi huyết nhân đồng thời ngã xuống, Sinh tử luân hồi hiển hóa ra, rất nhanh đem hồn phách của hơn mười Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn thôn phệ vào. Chỉ sau thời gian nửa canh giờ, những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tiến nhập vào địa cung, không sai biệt lắm đã ngã xuống hơn một nửa.

Kết quả như vậy quả thực khó mà tưởng tượng. Có thể tiến vào Kiếm Hồn chiến trường đều là hạng người thiên kiều trong một tông, trong tương lai đều có thể là một đời Kiếm Hoàng Đại Sư tiếp theo. Hiện giờ lại

có một nửa ngã xuống, Tử Thiên Lô có thể tưởng tượng đợi cho bốn ngày sau, khi Kiếm Hồn chiến trường lại mở ra, hơn mười Kiếm Hoàng ở bên ngoài sẽ nổi giận như thế nào.

“Lôi Vực lại như thế nào, ở trong này người không thể tiếp dẫn được Thiên Lô, nuốt cho ta!” Huyết Vô Thường hét lớn một tiếng, ở chung quanh hắn, huyết hải mạnh mẽ đánh ngược lên, lập tức liền đem Lôi Vực dưới chân Tử Thiên Lô bao phủ. Huyết lãng cao hơn mười trượng đồng thời hướng tới Tử Thiên Lô ập tới.

Thiên Lô Thần Kiếm chém ra, Tử Điện Kiếm Cương dài hai trăm trượng cùng với huyết lãng đồng thời tan biến. Bất quá rõ ràng Tử Thiên Lô đã rơi vào hạ phong, hắn căn bản không thể điều động Tử Điện khí, lại càng không nói tiếp dẫn Thiên Lô, hóa thân Lôi Thú.

Hai chân đem mặt đất nứt ra một cái khe rãnh dài hơn mười trượng Tử Thiên Lô nỗ lực trụ lại thân hình. Từ trong Không Giới lấy ra một viên đan dược ăn vào, khuôn mặt trắng bệch lập tức khôi phục bình thường.

“Huyết Vô Thường! Người thật sự khẳng khái một mực như thế?” Lãnh Ngôn Tâm trừng đôi mắt đẹp, lạnh giọng nói.

“Bà nương, ít ở trước mặt ta bày ra sắc mặt đó đi, không có việc gì thì rút qua một bên. Nếu không hôm nay lão tử mượn người song tu. Nữ tử của Băng Phách môn nghe nói đều là tuyệt phẩm. Bức ta nóng lên lão tử liền đem tất cả bọn người thu thập!”

“Người!” Khuôn mặt Lãnh Ngôn Tâm đỏ bừng, Thần Kiếm trong tay lập tức bắn ra hàn khí lạnh thấu xương. Băng Phách Kiếm Cương lẳng không chém ra, theo Thần Kiếm của Lãnh Ngôn Tâm vũ động ở trong hư không mười con băng giao dài hơn trăm trượng lập tức ngưng kết ra. Toàn thân băng giao thuần một màu trắng, bên trên tản ra hàn khí kinh người, Băng Phách Kiếm Cương sắc bén ở mặt trên không ngừng lưu động. Trước mặt mỗi một con băng giao đều nhện nhạo mở ra một tầng không gian sóng gợn. Vô số không gian sóng gợn nối tiếp nhau, nhất thời hóa thành không gian cuộn sóng liên miên.

“Pháp tướng kiếm thức, Lãnh Ngôn Tâm, người muốn chết!” Huyết Vô Thường giận quát một tiếng, huyết lang chung quanh hắn lập tức vọt lên cao mười trượng. Một tiếng rống giận dữ vang lên, sau lưng Huyết Vô Thường lập tức ngưng tụ ra một con Huyết Xà ngưng động như thực chất.

Trên thân Huyết Xà dày đặc từng phiến lân giáp hình lục giác, mỗi một phiến lân giáp đều bóng loáng như gương, mặt trên tản mát ra huyết quang chói mắt. Đồng thời tại bên trên chiếc đầu rắn hình tam giác, một chiếc sừng màu đỏ tươi dài chừng mười trượng trong suốt, có thể rõ ràng nhìn thấu huyết tương bên trong lưu chuyển. Từng trận huyết khí tanh hôi tản mát ra, trong nháy mắt tràn ngập cả vài dặm hư không.

Huyết Xà không chút cố kỵ nào hướng về mười đầu băng giao phát ra một tiếng rít sắc nhọn.

“Phá!”

Cười lạnh một tiếng, Huyết Mang Thần Kiếm trong tay Huyết Vô Thường liền tiếp điểm ra, nhất thời từ trên chiếc sừng của Huyết Xà nổ bắn một đạo Kiếm Cương màu đỏ tươi dài mấy trăm trượng. Kiếm Cương này cùng với Huyết Sát Kiếm Cương của Huyết Vô Thường lúc trước bất đồng, đạo Kiếm Cương này bày ra màu đỏ tươi, bên trong tựa như dung hợp vô tận tử khí. Đạo Kiếm Cương trực tiếp đâm ra một tầng không gian sóng gợn liên miên, mà những đạo không gian sóng gợn này tựa hồ lại được Huyết Vô Thường dẫn đường, tại phía trước đạo Kiếm Cương màu đỏ tươi này ngưng tụ thành một không gian cuộn sóng cao hơn mười trượng. Bên trên không gian cuộn sóng đồng thời dấy nổi lên ánh sáng màu hồng xen lẫn màu đen nhàn nhạt, huyết khí cùng tử khí tại bên trong không gian cuộn sóng thể nhưng lại không hề bị cuốn vào.

Mỗi một đạo Kiếm Cương màu đỏ tươi đều dễ dàng đâm xuyên qua một đầu băng giao, dư thế không giảm lại hướng tới Lãnh Ngôn Tâm vọt tới.

“Cuồng vọng!” Ở bên cạnh Lãnh Ngôn Tâm, Đỗ Nguyên quát lên một tiếng, Huyền Dương Thần Kiếm trong tay liền tiếp chém ra. Huyền Dương Kiếm Cương thứ phá chân không, Huyền Dương Chân Hỏa thiêu đốt chân không, một vòng tròn không gian sóng gợn rõ ràng khuếch tán ra bốn phía.

“Huyền Dương Chân Hỏa!” Ánh mắt Huyết Vô Thường ngưng lại, trong mắt chợt bắn ra hồng mang chói mắt: “Ta muốn nuốt người!”

Huyết Mang Thần Kiếm đâm ra, Huyết Xà hư lập trong hư không lập tức há miệng ra, để lộ ra hai chiếc răng nanh sắc bén. Theo Huyết Xà há miệng ra, từ bên trong một vòng tròn không gian sáng rực xen lẫn tầng sáng màu hồng đen lằng lằng không hướng tới Đỗ Nguyên bao phủ.

Ầm

Bằng bạc không gian sáng rực khuyếch tán mở ra, sắc mặt chợt đỏ lên, tiếp tục, một ngụm máu tươi từ trong miệng Đỗ Nguyên phun ra. Một cỗ lực lượng quỷ dị mang theo Huyết Sát khí hỗn hợp tử khí trực tiếp chui thẳng vào trong kinh mạch của hắn, coi như là Huyền Dương Chân Hỏa cũng vô pháp đem đốt cháy. Cả người Đỗ Nguyên bắn ra, ở một bên thần sắc Lam Huyền Y biến đổi, bộ pháp đập động, vài đạo Thiên Hà Kiếm Cương bắn ra, đem hơn mười huyết y nhân vọt tới bên người Đỗ Nguyên chém thành hai đoạn.

Đến tận đây trừ Lam Huyền Y còn chưa ra tay, ba người Tử Thiên Lôi đều liên tiếp chiến bại.

“Chúng ta liên thủ!” Tại đây thời khắc mấu chốt, bốn người Tử Thiên Lôi đồng thời sinh ra cùng một ý tưởng.

Bước lên một bước, từ trên người Tử Thiên Lôi, một cỗ Kiếm Ý mạnh mẽ phách tuyệt thiên hạ bốc lên phóng thẳng lên cao. Trong hư không từng tầng lớn chân không xung quanh Tử Thiên Lôi thành hình.

Thần Kiếm vũ động, từ trên người Tử Thiên Lôi, Thiên Đạo lực tụ tập lại, Thiên Đạo uy mạnh mẽ trấn áp xuống bao quanh thân hình Tử Thiên Lôi.

Cùng với Tử Điện Kiếm Ý bốc lên, từ trên người Tử Thiên Lôi bộc phát ra vô số thần quang màu tím chói mắt. Nguyên bản Lôi Vực bị huyết hỏa thôn phệ lại lần nữa ngưng tụ ra. Tử Điện Kiếm Ý báo đạo thẳng hướng trời cao, ở dưới chân Tử Thiên Lôi dần dần ngưng hóa ra một quả Lôi cầu to lớn, Tử Điện ở mặt trên quán quanh lưu động, đem thân hình Tử Thiên Lôi nâng lên.

Ầm ầm.

Trong hư không vang lên từng trận sấm rền, đúng là đem huyết khí cùng tử khí trong không gian xung quanh đánh tan, mở ra. Không gian chung quanh Tử Thiên Lôi nghìn trượng, trong lúc nhất thời không còn một tia huyết khí cùng tử khí.

Ngay sau đó một đạo Thiên Lôi tinh thuần màu tím ở Lôi Vực trước mặt Tử Thiên Lôi ngưng tụ ra. Đạo Thiên Lôi này không thể so được với tiếp dẫn ở trong Lôi Vân, nhưng uy thế của nó cũng không thể khinh thường. Chỉ thấy đạo Thiên Lôi này vừa thành hình, lập tức rơi vào trên Thần Kiếm trong tay Tử Thiên Lôi.

Hưu

Hưu

Thần Kiếm rời khỏi tay, bắt đầu nhanh chóng xoay tròn, ở trước mặt Tử Thiên Lôi, một tầng không gian sáng rực nhàn nhạt xuất hiện. Nguyên bản chân không vô hình tại trong một khắc này cũng bắt đầu chấn động lên, trong nháy mắt toàn bộ thoát phá mở ra. Tử Điện Kiếm Cương lóe ra, chân không thoát phá lại dập nát, cuối cùng tạo nên không gian sáng rực liên miên.

Lập tức ở trước mặt Tử Thiên Lôi, một thanh Thiên Lôi thần chùy dài hai trăm trượng vắt ngang trời xuất thế, ở bên trong Tử Điện Kiếm Cương tinh thuần nội uẩn. Lôi chùy mạnh mẽ nằm ở phía trên Thần Kiếm của Tử Thiên Lôi, trông giống như Lôi Thần trong truyền thuyết tái hiện. Lôi chùy dung hợp Thiên Đạo lực, lập tức bộc phát ra Thiên Đạo uy bằng bạc

Thân hình tiến lên mười trượng, Thần Kiếm trong tay bạo phát ra hàn khí thấu xương, Băng Phách Kiếm Cương lằng lằng chém ra, Thần Kiếm trong tay Lãnh Ngôn Tâm liên tục vũ động, ở hư không trước mặt nhanh chóng ngưng kết ra mười con băng giao dài trăm trượng. Cả người băng giao tản ra hàn khí kinh người, bên trên thân thể không ngừng lóe ra Băng Phách Kiếm Cương sắc bén. Trước mặt mỗi một đầu băng giao đều nhộn nhạo mở ra một tầng không gian sáng rực nhàn nhạt. Mà lúc này sắc mặt của Lãnh Ngôn Tâm đã tái nhợt lại, mười đầu băng giao trong hư không bắt đầu dung hợp lại với nhau.

Ngâm

Một tiếng long ngâm trong trẻo vang lên. Xa xa, Lục Thanh nhàn nhạt liếc mắt nhìn một cái, tiếng long ngâm này không hề có chút long uy nào, chính là chỉ có giao hình mà thôi, bất quá cũng là bất phàm rồi. Hiện giờ băng giao vừa mới hình thành dài tới ba trăm trượng, thần vận rất phi phàm. Băng giao há miệng ra, nhả ra một luồng hàn lưu lạnh thấu xương, ở bên trong còn ẩn chứa vô tận tia khí, mang theo tiếng kiếm ngâm tận trời mà lao tới Huyết Vô Thường.

“Còn ta nữa!” Mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm máu tươi, Huyền Dương Thần Kiếm trong tay Đỗ Nguyên cấp tốc vũ động. Từng đạo quỹ tích huyền ảo ở trên không trung hóa khai đạo đạo chân không. Huyền Dương Chân Hỏa từ trong cơ thể bộc phát ra, trong hư không liên tục vang lên tiếng vang xuy xuy, vô luân là huyết khí hay tử khí chung quanh đều bị Chân Hỏa thiêu đốt biến mất không còn.

Huyền Dương Kiếm Cương ở trước người Đỗ Nguyên dần ngưng kết lại, trong giây lát liền ngưng tụ ra một chiếc kén màu vàng kim cao hơn năm trượng.

Một ngụm máu bầm chung quy không có nhịn được phun ra, ngụm máu vừa phun ra liền rơi lên bên trên chiếc kén màu vàng kim, cũng không có giống như Đỗ Nguyên tưởng tượng tiêu tán vào hư không, mà lại quỹ dị dung hợp, đi vào bên trong chiếc kén.

Tiếp tục ở trong ánh mắt kinh ngạc của Đỗ Nguyên, chiếc kén lớn màu vàng kim trước mặt hần chậm rãi nổi lên một tầng sáng màu kim hồng, một cỗ khí tức hoang dã nhàn nhạt theo đó tản mát ra bốn phía.

Phong Lôi Kiếm Cương quét ngang đem hơn mười huyết nhân bao vây xung quanh dập nát, Lục Thanh quay đầu lại nhìn thẳng vào chiếc kén lớn màu vàng kim trước mặt Đỗ Nguyên. Từ bên trong chiếc kén, Lục Thanh cảm nhận được một khí tức quen thuộc.

474. Chương 30: Tam Túc Kim Ô!

Bùm.

Một tiếng động giống như tiếng tim đập vang lên, từ bên trong chiếc kén không ngừng truyền ra một loại tiếng động tràn ngập tiết tấu kỳ dị, giống như bên trong có sinh vật nào đó đang thai nghén. Mỗi một tiếng động đều khắc thật sâu vào trong lòng người nghe, theo tiếng đập vang lên, khí hoang dã xung quanh càng thêm dày đặc.

Ngâm

Một tiếng kiếm ngâm cao vút giống như mãi mãi kéo dài vang lên. Trong hư không thế nhưng trống rỗng sinh ra đạo đạo Huyền Dương Chân Hỏa. Ở dưới Chân Long Nhãn của Lục Thanh, Huyền Dương Chân Hỏa này đúng trống rỗng là sinh ra từ trong ảo cảnh của Kiếm Trận cấp thiên trong địa cung.

Từ bên trong Huyền Dương Chân Hỏa, Lục Thanh còn cảm nhận được một cỗ huyết mạch thừa thớt nhưng rất cứng cỏi. Huyết mạch này cũng khiến chân long huyết mạch của Lục Thanh hơi hơi run động.

Chẳng lẽ là?

Nhìn chiếc kén lớn màu kim hồng, trong lòng Lục Thanh ngẩn ra.

Tam Túc Kim Ô!

Khí thế hoàng giả bá đạo uy nghiêm chợt truyền dâng mỗi ra, một tiếng vang giống như bọt nước vỡ tan vang lên. Chiếc kén to lớn trước mặt Đỗ Nguyên lập tức vỡ tan mở ra, để lộ ra thân hình một con thú uy vũ bên trong. Hai chiếc cánh tràn ngập Huyền Dương Chân Hỏa duỗi thân mở ra, thân thể dài chừng tám mươi trượng giống như loan phượng, chỉ là ở phía sau không có phượng vĩ. Một thân lông vũ màu vàng kim hoàn toàn là do Huyền Dương Kiếm Cương mảnh liệt tạo nên.

Từ bên trong đôi mắt màu kim hồng bắn ra hai đạo Huyền Dương Chân Hỏa mãnh liệt, lần này đúng là đánh ra hai đạo không gian cuộn sóng mãnh liệt, đồng thời cùng với kiếm thức của Tử Thiên Lôi và Lãnh Ngôn Tâm đánh tới trước mặt Huyết Vô Thường.

“Như thế nào khả năng!” Huyết Vô Thường có chút không thể tin được nhìn chằm chằm Đỗ Nguyên: “Người cự nhiên có thể điều động được lực lượng thuộc tính!”

Tuy rằng đang mở miệng nói nhưng động tác của Huyết Vô Thường cũng không chậm. Huyết Xà quần quanh người hắn lập tức ngửa mặt lên trời tê hồng, một cổ khí thể hung lệ phóng thẳng lên cao. Trong giây lát, không gian phạm vi hơn mười dặm tràn ngập vô tận huyết khí cùng tử khí, rồi nhanh chóng bị Huyết Xà hấp thu vào trong miệng.

Huyết Sát Kiếm Cương không ngừng cuộn cuộn quán chú vào bên trong Huyết Xà. Chỉ trong giây lát, thân hình Huyết Xà thể nhưng bành trướng gấp mấy lần, thân rắn dài tới bảy, tám trăm trượng. Chiếc đuôi to lớn dài tới ba mươi trượng đảo qua, từng đạo không gian cuộn sóng liên miên phá khai mãnh liệt lao tới bốn người Tử Thiên Lôi.

“Lui!” Biến sắc, Tử Thiên Lôi cùng Lãnh Ngôn Tâm đồng thời lui về phía sau. Mặt đất dưới chân không ngừng nứt nẻ tan vỡ, không gian cuộn sóng lan tràn, lại có hơn mười Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn bị cuốn vào bên trong, đánh vào luân hồi.

Oanh

Một tầng khí lạnh lạnh thấu xương khuếch tán ra bốn phía, Thần Kiếm trong tay Tử Thiên Lôi cùng Lãnh Ngôn Tâm đồng thời vỡ làm hai mảnh. Tia khí bàng bạc phản ngược trở lại, Huyết Sát khí cùng với tử khí thổi quét đến, nhất thời lần lượt chui vào trong kinh mạch của hai người.

Phốc

Hai người đồng thời bay ngược ra ngoài, hai ngụm máu tươi đồng thời phun ra.

Thần sắc Đỗ Nguyên trở nên ngưng trọng vô cùng, ở trước mặt hắn, Tam Túc Kim Ô toàn thân có Huyền Dương Chân Hỏa thiêu đốt không ngừng hấp thu Huyền Dương Chân Hỏa tinh thuần không biết trào ra từ nơi nào. Thân hình Kim Ô nguyên bản trên dưới một trăm trượng, theo cơ thể Huyết Xà bành trướng mà cũng nhanh chóng trưởng thành lên.

Ở thời điểm Huyết Xà đánh bay hai người Tử Thiên Lôi, Tam Túc Kim Ô cũng đồng thời đạt tới cao năm trăm trượng, sải cánh mở ra dài tới nghìn trượng. Đỗ Nguyên quát lên một tiếng, Huyền Dương Kiếm Ý mãnh liệt vô chú phóng thẳng lên cao, dung nhập vào trong cơ thể Tam Túc Kim Ô. Lam Huyền Ý đứng phía xa xa quan chiến nhìn chăm chăm vào Đỗ Nguyên. Từ trên người Đỗ Nguyên, hắn đúng là cảm nhận được một cổ khí tức mãnh mẽ bá đạo có chút tương tự với Tử Thiên Lôi, thậm chí còn muốn nồng đậm hơn vài phần.

Hai cánh mở ra, trong hư không liên tục tỏa ra từng tia lửa chói mắt. Trong nháy mắt, thân hình Tam Túc Kim Ô đã tới trên đỉnh đầu Huyết Xà, ba chiếc cự trảo sắc bén giống như lợi kiếm lăng không chụp xuống. Trong hư không, không gian cuộn sóng tràn ngập như nước lũ, ở bên trong đó, đạo đạo Động Hư Không Gian nhỏ như sợi tóc hóa khai. Động Hư Không Gian vừa xuất hiện, liền điên cuồng thôn phệ huyết khí cùng tử khí ở chung quanh. Huyền Dương Chân Hỏa mãnh liệt thiêu đốt, ai đến cũng không cản được.

Phốc

Cự trảo màu vàng kim trực tiếp đem từng đạo Kiếm Cương đập vỡ, Huyền Dương Chân Hỏa thiêu đốt, trong hư không nhất thời sinh ra một cổ hương vị tanh hôi.

“Đánh rắn đánh đập đầu!” Ở phía sau, hai mắt Lam Huyền Ý sáng ngời, trầm giọng quát.

Khí thể ngưng lại, Thần Kiếm trong tay Đỗ Nguyên lập tức vung lên, cự trảo của Tam Túc Kim Ô lập tức lấy thể sét đánh không kịp bưng tai chụp xuống. Huyết Xà tuy rằng được hồn thức của Huyết Vô Thường chỉ dẫn, liên tục né tránh được hai trảo, nhưng mà trảo thứ ba lại không thể tránh thoát.

Một tiếng rít thê lương vang lên. Chỉ thấy cự trảo của Tam Túc Kim Ô gắt gao chế trụ vị trí thất tắc của Huyết Xà. Tại vị trí tiếp xúc có thể thấy rõ ràng từng làn khói đen tanh hôi bốc lên. Đồng thời hai chiếc cự trảo khác của Tam Túc Kim Ô huy vũ, nhắm thẳng vào miệng Huyết Xà chụp xuống.

Kim Ô thân trảo cùng với hai chiếc răng nanh của Huyết Xà va chạm vào nhau phát ra từng tiếng vang giống như sắc thép va chạm. Từng đạo không gian cuộn sóng lan tràn ra bốn phía.

Lúc này ở trong phiến không gian này cũng chỉ còn lại đúng sáu mươi người. Tổn thất lớn như thế, đối với Kim Thiên giới mà nói, quả thực là không thể tưởng tượng.

Bên ngoài mười dặm, Lục Thanh lẳng không đứng yên tại chỗ, Thiên Lô khí bàng bạc quanh thân lưu chuyển không thôi, bày ra một tầng chắn cứng cỏi vô cùng. Giờ phút này những huyết nhân bị đánh nát trong tay hắn đã đạt tới hơn một trăm. Tuy rằng không có ý thức, nhưng những huyết nhân này vẫn theo bản năng tránh xa Lục Thanh, mà gào thét đánh về những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn khác.

Cách chỗ Lục Thanh ước chừng ba, bốn dặm, ba gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đem một nữ tử gắt gao bảo hộ ở giữa. Từ nơi đó có một cỗ chính khí lẫn liệt phóng lên cao. Cỗ chính khí này là theo Thần Kiếm của một gã trung niên áo xanh vũ động mà phóng ra liên miên không dứt Hạo Nhiên Kiếm Cương.

Ầm

Ầm

Hạo Nhiên Kiếm Cương đồng dạng cũng có tác dụng khắc chế đối với những huyết nhân. Lúc này đây toàn bộ mười mấy huyết nhân vây công xung quanh đều tập trung tới trên người trung niên áo xanh.

Đinh

Đinh

Lúc này bỗng nhiên một tiếng cảm âm từ trên tay nữ tử được bảo hộ ở giữa vang lên. Nữ tử này toàn thân mặc một bộ quần áo trắng không chút tỳ vết, chiếc đàn cổ màu xanh đeo sau lưng đã đặt lên đùi ngọc. Từng tiếng cảm âm như tiếng nước chảy vang lên, trong hư không liên tiếp trống rỗng sinh ra một cỗ Sát Lục khí phóng thẳng lên cao.

Được tiếng cảm âm cổ vũ, trung niên áo xanh chợt thét dài một tiếng, Thần Kiếm trong tay đặt ngang trước ngực, tay trái nắm chặt, một dòng máu tươi chảy xuôi trên thân kiếm.

Trong phút chốc trên thanh Thần Kiếm chợt bộc phát ra Hạo Nhiên Chính Khí mênh mông. Trên đỉnh đầu trung niên áo xanh nhanh chóng ngưng tụ ra một tầng tia khí màu xanh hồng.

Đồng thời từ trên người trung niên áo xanh dâng lên một cỗ uy nghiêm mênh mông rộng lớn, bí mật mang theo ý chí trải rộng thiên hạ phóng thẳng lên trời cao. Trong hư không xuân lôi chợt vang, tiếng sấm rền giống như nghênh đón tâm ý trung niên áo xanh, phát ra tiếng gầm giận dữ.

Từ trong miệng trung niên áo xanh, một ngụm máu tươi phun ra bắn thẳng tới Thần Kiếm trong tay.

Một luồng thần quang màu trắng ngà từ trên Thần Kiếm bộc phát ra, đồng thời từ trên người trung niên áo xanh bộc phát ra một cỗ Kiếm Ý cuộn cuộn phóng thẳng lên trời cao.

“Chư thiên đẳng khí, chính khí trường tồn!”

Một tiếng hét lớn vang vọng cả trời đất, huyết khí cùng tử khí tràn lan trong hư không đúng là bị hòa tan đi rất nhiều.

Máu huyết trong cơ thể như muốn bốc lên, ánh mắt Lục Thanh nhìn về phía người trung niên áo xanh không khỏi lộ ra thần sắc tán thưởng. Hạo Nhiên tông, dưỡng Hạo Nhiên Chính Khí, Kiếm Ý vừa ra, nhất thời liền khơi dậy chân long huyết mạch ẩn chứa trong cơ thể hắn. Chân long tuân theo chính khí của trời đất mà sinh, Hạo Nhiên Kiếm Ý mang theo chính khí lẫn liệt này đúng là nghênh hợp với chân long huyết mạch, dần phát tới Lục Thanh cộng minh.

Cước bộ đập động, mỗi bước đều làm cho mặt đất chấn động kịch liệt. Chỉ thấy Thần Kiếm trong tay trung niên áo xanh liên tục chém ra, tia khí màu xanh hồng bắn ra bốn phía, Hạo Nhiên Kiếm Cương liên miên phóng ra. Kiếm Cương giống như xuyên qua không gian, biến hóa nặng nhẹ liên tục, làm người ta không nhìn rõ được quỹ tích, mỗi một đạo Kiếm Cương đều gắt gao tập trung vào một gã huyết nhân.

Phốc

Phốc

Cứ ba đạo Hạo Nhiên Kiếm Cương đều đem một huyết nhân đập nát mở ra, vài chục đạo Kiếm Cương quét ra, nhất thời giết chết hơn mười huyết nhân.

Khí thể trên người trung niên áo xanh không giảm mà ngày càng cuộn cuộn. Đồng thời tiếng cầm âm của nữ tử áo trắng chợt cất cao, tiếng đàn dồn dập thúc ép cùng Sát Lục khí hỗn loạn, khiến cho máu huyết người nghe sôi trào.

“Lượng Ngọc Kiếm Xích!”

Chợt hét lớn một tiếng, trên người trung niên áo xanh chợt tản ra Hạo Nhiên Chính Khí vô cùng nồng đậm. Hạo Nhiên Chính Khí bộc phát quanh người hân gióng như vô cùng vô tận.

Tuy rằng biết kiếm giả Nhân Đạo lấy nhân vi bản, tự sinh ra linh khí thuộc tính, nhưng là giống trung niên áo xanh có thể phát ra Hạo Nhiên Chính Khí cuộn cuộn menh mông như vậy, Lục Thanh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Trên người người này đến tột cùng là ẩn chứa bao nhiêu Hạo Nhiên Chính Khí?

Hạo Nhiên Kiếm Ý cuộn cuộn ở trên đỉnh đầu trung niên áo xanh ngưng tụ hiển hóa ra. Hư ảnh Kiếm Ý cao trăm trượng ngạo nghễ đứng thẳng trong hư không, nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Xuy

Vô số Hạo Nhiên Kiếm Cương dũng mãnh bắn ra, Thần Kiếm trong tay trung niên áo xanh bao phủ một tầng Kiếm Cương vô cùng nồng đậm. Mỗi một đạo Kiếm Cương đánh ra đều dài trên dưới trăm trượng, rộng mấy trượng. Trong nháy mắt toàn bộ Hạo Nhiên Kiếm Cương dọc theo từng đạo quỹ tích huyền ảo mà dung hợp lại, nhanh chóng ngưng kết thành một thanh Kiếm Xích cao chừng ba trăm trượng, rộng chừng hai mươi trượng. Thân kiếm có hình thước, toàn thân bao phủ một tầng ánh sáng màu trắng ngà, trong nháy mắt vừa xuất hiện liền đem thân hình ba người nữ tử áo trắng bao hàng vào giữa.

475. Chương 31: Tử Kim Ấn

Hai đạo không gian mãnh liệt bị Lượng Thiên Kiếm tách ra.

Tiếng xé gió kinh thiên vang lên nhất thời hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của các vị Kiếm Hồn đại sư.

“Nhân đạo kiếm giả lấy thất tình lục dục làm bốn nguyên không ngờ lại có thể bộc phát ra được lực lượng vượt qua cảnh giới của bản thân. ” - Trong lòng Lục Thanh thầm nghĩ.

- Đây là những thứ sau này người phải giải thích được - Thanh âm cảm thái của Diệp lão vang lên:

- Nhân đạo chủ tu thất tình lục dục chính là điều căn bản của loài người, vì nhân đạo một khi có thể đem những thứ đó dung nhập vào trong tu luyện thì có thể dẫn phát ra lực lượng cường đại hơn tu vi của bản thân.

- Thất tình lục dục? - Lục Thanh lẩm bẩm nói:

- Thật sự nó có thể phát huy ra được lực lượng cường đại sao?

- Người nhìn tiểu tử kia, mặc dù tu vi chỉ là Kiếm Vương đại thiên vị, nhưng hắn lại có thể bộc phát ra thực lực của kiếm tông, hẳn chính là dựa vào Hạo Nhiên Chính Khí mà làm được. Đó chính là thất tình lục dục, nhân đạo sở dĩ có thể từ thời thượng cổ hoang dã lưu truyền tới ngày nay vẫn trường thịnh không suy không phải là điều may mắn mà thôi. Nhân đạo vì nhân loại mà sinh ra, nhân đạo nếu bị diệt thì nhân tộc cũng không thể tồn tại.

Diệp lão nói tới đây thì một kiếm của thanh y trung niên nhân đã bao phủ lấy hai mươi huyết nhân vào bên trong.

Ầm. .. Ầm. .. Ầm.

Mặt đất bị sóng không gian đánh trúng làm cho nhất thời đã bao phủ hơn mười trượng, sóng không gian tràn ngập xung quanh trực tiếp khiến cho hơn ba mươi huyết nhân đang bao vây phải bắn ra ngoài.

Một kiếm này được chém ra, thanh y trung niên nhân cuối cùng đã như đèn dầu sắp cạn, hắn phun ra một ngụm máu tươi, cả người nhất thời uể oải ngã xuống.

- Lý đại ca. - Chỉ thấy bạch y nữ tử vốn đang trấn tĩnh thì lần đầu tiên xuất hiện vẻ mặt kinh hoàng, tiếng hét vừa vang lên đã lao tới đỡ lấy thanh y trung niên nhân. Mặt khác, hai gã Kiếm Vương đại thiên vị còn lại lập tức đem hai người bao vây vào giữa.

- Hai vị sư huynh, các người. ..

- Người là sư muội, sư huynh che chở cho sư muội đó là điều đương nhiên phải làm. - Hai gã trung niên nhân cơ hồ đã mở miệng cùng lúc nói.

Tiếng nói vừa dứt thì thanh kiếm ở sau lưng hai người cũng đồng thời rời khỏi vỏ, kiếm ý bốc lên trăm về phía hơn mười huyết nhân đang muốn bủa vây lại. Đối phó với nhiều huyết nhân như thế này căn bản không thể thi triển kiếm thức tinh thâm, nếu làm như vậy chỉ là muốn chết mà thôi, thiên địa nguyên khí ở trong phiến không gian này đang từ từ tiêu tán, các loại thuộc tính của thiên địa nguyên khí đang bị áp chế gần như không còn, chỉ có đem kiếm nguyên trong cơ thể tiếp kiệm từng chút một, có như vậy mới có thể chống đỡ được lâu dài, tìm thời cơ để xoay chuyển.

Đám huyết nhân xung quanh lúc này càng trở nên điên cuồng hơn, bọn chúng lao về phía bốn người bạch y nữ tử tấn công không kể sống chết, Hạo Nhiên Chính Khí của thanh y trung niên dường như đã hoàn toàn chọc giận được chúng nó.

Hai gã trung niên nhân lần này ra tay chỉ có một người là nắm giữ Hỏa hệ kiếm cương, đối mặt với đại lượng huyết nhân như thế này thì chỉ có những loại kiếm cương như vậy mới có thể dễ dàng đẩy lui bọn chúng.

Huyết Sát kiếm cương nhất thời tràn ngập xung quanh, bắn về phía bốn người bạch y nữ tử.

Một đạo thanh âm sát lục của tiếng đàn vang lên, hai tay khê vuốt ve chiếc cầm, khuôn mặt bạch y nữ tử dần trở nên ngưng trọng. Mười đầu ngón tay bắt đầu gảy đàn, từ trên năm dây đàn màu xanh từng đạo vô hình Âm Sát kiếm cương bắn ra, đem từng đạo huyết sát kiếm cương phá vỡ đi, đồng thời còn bắn về bốn phía.

Trên ngực của mười tên huyết nhân chỉ thoáng cái đã bị Âm Sát kiếm cương xuyên thủng, bất quá những huyết nhân này không thể bị giết, chỉ thấy từ lỗ thủng trên ngực có một tầng hồng vụ đậm đặc. Theo sau đó, vết thương của đám huyết nhân rất nhanh đã được khôi phục lại như bình thường.

Những huyết nhân này trừ phi bị đánh nát thành bụi, nếu không chúng sẽ dựa vào Huyết khí và Tử khí vô tận ở nơi đây để khiến cho bản thân có thể kéo dài cuộc sống vô hạn.

Huyết nhân càng lúc càng tới gần, cách đó không xa, hai gã trung niên nhân đằng đằng sát khí, thế nhưng huyết nhân vây giết bọn họ quá nhiều, làm cách nào cũng thể đột phá được vòng vây của bọn chúng.

Cúi đầu xuống nhìn thanh y trung niên nhân đã nỗ lực chống đỡ ở bên cạnh, bạch y nữ tử nhẹ giọng nói:

- Lý đại ca! Hôm nay chúng ta phải chết ở đây sao?

- Nơi này. .. - Thanh y trung niên thì thào một câu nói:

- Cho dù chết ở đây thì thế nào? Chỉ là không thể báo đáp được ân dưỡng dục của sư phụ, phần đầu vì tương lai của Hạo Nhiên Tông ta.

- Lý đại ca! Muội không hối hận khi đến nơi này. - Bạch y nữ tử đột nhiên nói.

- Gì? - Thanh y trung niên nhân rõ ràng hơi sửng sốt một chút.

Gương mặt bạch y nữ tử thoáng xuất hiện một tia diễm lệ, nàng cười nói:

- Ở nơi đây, ta mới thấy được Hạo Nhiên Chính Khí của Lý đại ca người, đây mới là điều Liên Nguyệt vẫn luôn tìm kiếm.

Trung niên y nhân hơi sửng sốt, lập tức ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, giờ phút này thanh âm của thanh y trung niên hơi trở nên run rẩy:

- Nàng nói thật chứ?

Khẽ gảy dây đàn khiến cho một lần nữa nó bắn ra hơn mười đạo Âm Sát kiếm cương, bạch y nữ tử ôn nhu nói;

- Tới giờ phút này rồi, Nguyệt nhi sao có thể lừa ngươi nữa?

Nghe thấy câu nói này, thần sắc thanh y trung niên ngược lại lại bình tĩnh hơn.

- Hôm nay tiến vào Địa Cung này, Lý Hạo Nhiên ta mặc dù phải bỏ mạng cũng không hối hận!

Cũng không biết lấy ở đâu ra lực lượng, thanh y trung niên chậm rãi đứng lên.

Quay sang phía bạch y nữ tử khẽ mỉm cười, thanh y trung niên lập tức liếc mắt nhìn bốn chung quanh, ánh mắt trong chớp lát trở nên kiên định hơn.

- Hạo Nhiên vô ngã, gột rửa cứu thiên.

- Lý đại ca! - Sắc mặt bạch y nữ tử nhanh chóng thay đổi.

Từ trên người thanh y trung niên một lần nữa bộc phát ra Hạo Nhiên Chính Khí kinh người, màu trắng sữa của Hạo Nhiên Chính Khí giống như ngọn lửa màu trắng bao trùm lấy thanh y trung niên vào bên trong.

Trong mắt bạch y nữ tử nhất thời tràn ngập nước mắt, thần sắc cũng dần trở nên kiên định.

Đến. . .

- Lý đại ca, Liên Nguyệt sẽ bồi ngươi.

Hai tay nàng cẩn thận vuốt ve chiếc cổ cầm màu xanh, vô hình Âm Sát kiếm nguyên dũng mãnh tiến vào trong bàn tay của nàng. Bạch y nữ tử nhất thời sửng sốt, bởi vì có một cổ lực lượng nhất thời đánh tan cổ kiếm nguyên vừa hình thành trong kinh mạch của nàng, vốn Sát Lục khí đang được hội tụ lập tức tiêu tán đi.

Đồng thời, Hạo Nhiên Chính Khí do thanh y trung niên nhân thiêu đốt bốn mạng cũng bị tiêu tán đi.

Một đạo Phong Lôi kiếm cương dài hơn hai trăm trượng nhất thời quét qua, trong phương viên trăm trượng, ba mươi gã huyết nhân lập tức bị đánh nát người. Thiên Lôi kinh khí xuất hiện trong nháy mắt đã khiến cho mọi thứ tà ác trước mặt tan thành bột phấn.

- Là người?

Nhìn thấy Lục Thanh, bạch y nữ tử cùng thanh y trung niên liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nói.

Ban đầu, Lục Thanh cùng Tử Thiên Lôi đánh một trận, bọn họ từng đứng ở xa xem cuộc chiến, hiển nhiên bọn họ cũng kiến thức được thực lực khủng bố của Lục Thanh. Bất quá, đối phương và bọn họ ở trong Thanh Phàm kiếm giới vốn không hề có quan hệ, vì sao bây giờ lại ra tay cứu giúp?

- Tửu Kiếm Hoàng và Cầm Kiếm Hoàng có quan hệ gì với các người? - Xoay lưng lại phía hai người bọn họ, Lục Thanh đưa ánh mắt ác liệt nhìn về phía đám huyết nhân ở chung quanh. Thiên Lôi khí phát ra làm cho đám huyết nhân nhất thời phải dừng lại không dám tiến lên.

- Đó là gia sư! - Hai người cùng lúc mở miệng nói.

Khẽ gật đầu, tay Lục Thanh hơi động, trên tay hắn đã xuất hiện hai chiếc Tử Kim Ấn.

- Tửu Hoàng Lệnh!

- Cầm Hoàng Lệnh.

Hai người bạch y nữ tử đưa mắt nhìn nhau, bọn họ biết hai chiếc Tử Kim Ấn này chính là vật sở hữu của sư phụ mình. Bình sinh mỗi khi đưa tặng người ta thì không ai không phải là bằng hữu chí giao, hoặc đều là Kiếm Hoàng đại sư, tính ra số lượng tất cả cũng chỉ có hai ba cái mà thôi.

Có được hai chiếc Tử Kim Ấn có thể nói là đại biểu cho hai vị Tửu, Cầm Kiếm Hoàng, trong đó còn có một ý nghĩa nữa chính là đại biểu cho ý chí của tông môn bọn họ. Thu hồi lại Tử Kim Ấn, ánh mắt Lục Thanh hơi có chút ngưng trọng, trước mặt hai người bạch y nữ tử xuất hiện một tấm màn Phong Lôi khí. Tấm

màn Phong Lô khí này lan ra ngoài xa mấy trượng rồi mới đình chỉ lại, bỗng nhiên bên trong tấm màn Phong Lô khí, thiên đạo lực lượng phủ xuống, Phong Lô nhị khí nhất thời tăng vọt lên hóa thành một đầu Phong Lô thần long dài hơn mười trượng, uy phong của Chân Long khí tản mát ra đồng thời Phong Lô thần long cũng ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng dài, giống như nó có linh tính của riêng mình.

- Ổ yên chỗ này! - Lục Thanh đột nhiên mở miệng nói.

Tiếp theo, thân hình hắn lập tức biến mất tại chỗ, không gian xung quanh đồng thời vang lên vô số đạo kiếm ngân thê lương ngán ngùi. Thiên Lô bùng lên, từng đạo tử sắc thiên lô thô to bắn xuống đầu đám huyết nhân.

- Hắn không ngờ lại có thể điều động được thuộc tính. - Trên mặt thanh y trung niên lộ ra vẻ không thể tin nổi.

- Chẳng lẽ đây là chỗ đặc thù của Thiên Lô thuộc tính sao? - Bạch y nữ tử trầm giọng nói.

Chỉ ngắn ngủi thời gian khoảng mười tức, chung quanh năm mươi vị Kiếm Hồn đại sư đều xuất hiện một tấm màn Phong Lô khí.

- Ghê tởm. - Từ phía xa truyền lại giọng nói căm hận của Huyết Vô Thường. Những tia máu trên thân kiếm càng lúc càng đậm, một tầng tia máu giống như huyết xà không ngừng lan ra, huyết quang cường thịnh nhanh chóng lan tới trên người Tam Túc Kim Ô, khiến cho đại lượng khói đen bốc lên.

Tam Túc Kim Ô đang bắt lấy cự trảo màu vàng của Huyết Xà nhất thời bị huyết quang xâm nhập, hơn nữa chỉ thoáng cái đã hòa tan ra, khiến cho Đỗ Nguyên ở phía xa lập tức như bị sét đánh, cả người không ngừng thối lui về sau hơn mười trượng.

- Chư thiên huyết khí, chú nhập huyết hải. - Huyết Vô Thường hét lớn một tiếng, từ trên người hắn nhất thời tản mát ra một cỗ khí tức cổ quái, cỗ khí tức này vô cùng huyết tinh, hư không mấy trăm trượng xung quanh Huyết Vô Thường nhất thời khiến cho người ta sinh ra vô số ảo giác.

Những ảo tượng này có thanh niên, có đứa bé, có lão nhân, cũng có linh thú, dã thú, mặc dù đều là chủng tộc khác biệt nhưng đều không có ngoại lệ. Trên người chúng nó đều tản mát ra khí tức hung lệ, từ trong khí tức này Lục Thanh rõ ràng cảm nhận được vô số ý niệm thống khổ.

Ánh mắt Lục Thanh nhất thời bùng lên sát khí, không chờ Huyết Vô Thường công tới, từ trên người Lục Thanh đã có vô số Phong Lô kiếm ý bắn ra.

Huyết Vô Thường này không ngờ lại giam cầm nhiều hồn phách của người và linh thú như vậy để chú luyện Huyết Hải kiếm cương. Khiến cho những linh thú và người này từ nay về sau không thể luân hồi, ngay cả hồn phi phách tán cũng vô cùng khó khăn, cuối cùng cũng chỉ có thể trở thành nô dịch cho Huyết Vô Thường. Kể có thủ đoạn táng tận lương tâm như thế so với Ngũ Độc Tông gặp phải khi trước chỉ có hơn chứ không có kém.

476. Chương 32: Dòng Chảy Huyết Sắc

Tiếng long ngâm lẫm lẫm truyền đi cùng lúc với thân hình Lục Thanh trong nháy mắt xuất hiện ngay trước mặt Huyết Vô Thường.

Thiên đạo lực lượng phủ xuống, huyết khí trong cơ thể nhanh chóng lưu động, ba mươi vạn cân lực lượng được điều động, ngay cả Kiếm Tông đỉnh phong Phong Lô kiếm cương cũng hội tụ. Giờ phút này sát ý trong lòng Lục Thanh dâng lên rất cao, tinh khí thần của toàn thân trong nháy mắt hợp nhất, Luyện Tâm Kiếm chém xuống kèm theo tiếng rít gió kinh khủng vang lên.

Một đạo Động Hư không gian như đường chỉ được hình thành khi đường kiếm được chém xuống, Phong Lô khí trong hư không điên cuồng hội tụ lại, đặc biệt là trong đó bao hàm cả Thiên Lô khí, cơ hồ đã làm cho Huyết khí quanh người Huyết Vô Thường bị tan tác đi.

- Muốn chết! - Huyết Vô Thường phần nộ quát lên một tiếng. Con Huyết Xà to lớn nhất thời há rộng miệng ra cắn về phía Lục Thanh, huyết khí và tử khí hôi thối từ trong miệng nó lao ra làm cho một vùng không gian trước mặt bị ăn mòn.

Xà, kiếm giao nhau, Động Hư không gian ban đầu cũng theo đó mà xảy ra biến hóa. Lúc đầu chỉ bé bằng một đầu nắm tay, bây giờ nó đã nhanh chóng lan tràn ra, khi to bằng một cái bát ô tô mới đình chỉ lại.

Trong hư không, thân hình Lục Thanh chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã lui lại phía sau ngàn trượng, thân hình vừa dừng lại thì sắc mặt đã hơi trắng bệch. Bất quá, bởi vì bản thân Lục Thanh có được sự cường hãn của Thanh Phàm Kiếm Thể đỉnh phong, cho nên kinh khí cản trở không khiến hắn bị thương chút nào. Về phần huyết khí và tử khí, Huyết Vô Thường vốn nghĩ nó sẽ gây chút thương tổn tới Lục Thanh, thì ngược lại bị hắn sử dụng Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh chuyển hóa thành kiếm nguyên bổ sung vào trong kiếm chủng.

Về phần Huyết Xà kiếm cương kia thì ở trong ánh mắt khiếp sợ của Huyết Vô Thường, lói quang bắt đầu từ trên đầu của Huyết Xà lan tràn tới đuôi của nó, rồi một cỗ Thiên Phong cương đại từ trong lói quang bắt đầu tàn phá xung quanh.

Tiếp theo đó, Huyết Xà khổng lồ cao tới mấy trăm trượng chỉ thoáng cái đã hóa thành một dải màu đen. Thiên Lô kinh khí tràn ra, bùng phát làm cho vô số tia máu ở trên không trung nhanh chóng bị biến thành những làn khói xanh, chỉ chớp lát là biến mất không còn dấu vết.

- Sao có thể? Người làm sao lại có thể không bị thương được? - Huyết Vô Thường lần đầu tiên phát hiện ra, chuyện do hắn làm từ đầu tới giờ đều bởi vì sự xuất hiện của kẻ này mà khiến cho hết thảy mọi chuyện đều nằm ngoài tầm kiểm soát.

- Người làm sao có thể điều khiển được Phong Lô thuộc tính ở quanh đây? Nói mau! - Ngữ khí của Huyết Vô Thường có chút lạnh lẽo, trong đôi mắt ẩn hiện một tia hàn quang.

- Người muốn biết. ... - Lục Thanh đưa ánh mắt khinh thường nhìn Huyết Vô Thường nói:

- Thì hãy đến âm phủ mà hỏi các oan hồn đi.

Tay phải hơi nắm chặt lại, cùng lúc đó chung quanh Huyết Vô Thường xuất hiện vô số Thiên Lô. Thiên Lô với thuộc tính chí dương chí cương trong nháy mắt đã tiến nhập vào Huyết Hải kiếm cương của Huyết Vô Thường. Vô số ảo tượng của hồn phách nhất thời hóa thành những điểm sáng từ trong đó bay ra.

Luân Hồi lực tiêu tán đi, tay trái Lục Thanh hóa thành kiếm chỉ điểm vào hư không, nhất thời ở trước mặt hắn xuất hiện dòng chảy Luân Hồi đỏ như máu.

Hơi nước mờ, tới lúc này Lục Thanh mới phát hiện ra dòng chảy Luân Hồi màu đỏ này không ngờ lại ẩn chứa huyết khí và tử khí nồng đậm. Chúng mặc dù ẩn náu rất sâu, nhưng dưới cảm ứng của bán long chân thân thì nó vẫn phải lộ ra như thường.

- Đây không phải là Sinh Tử Luân Hồi! - Lục Thanh hừ lạnh một tiếng nói. Tay phải hắn nhanh chóng đưa lên vỗ một cái vào không trung, những quang điểm màu trắng đang muốn tiến vào trong dòng chảy màu đỏ đó nhất thời lại hội tụ ở trong tay hắn.

Đối với việc Lục Thanh đoạt đi thức ăn của mình, dòng chảy màu đỏ này hiển nhiên không cảm thấy hài lòng. Nó chỉ thoáng cái đã hóa to ra, dòng chảy màu đỏ rộng hơn mười trượng dâng cao lên trong hư không rồi chụp xuống đầu Lục Thanh. Trong nháy mắt, từ trên dòng chảy truyền ra lực hút kinh khủng, nó khiến cho Lục Thanh có thể cảm nhận được rõ ràng Kiếm Chủng và Kiếm Hồn của mình đang mơ hồ run rẩy.

- Cái đồ của khi này mà cũng muốn thay thế Sinh Tử Luân Hồi sao! - Hừ lạnh một tiếng, Luyện Tâm Kiếm nhanh chóng được Lục Thanh chém xuống, Thiên Lô khí ở trong hư không ngưng kết lại trên mũi kiếm, nhất thời tạo thành Thiên Lô thần kiếm kéo dài năm trượng nhanh chóng chém xuống.

Khi Thiên Lô thần kiếm chí dương chí cương trực tiếp chém vào dòng suối chảy, thì trong phút chốc đó ánh mắt đám người Tử Thiên Lô hiện ra vẻ kinh hãi, huyết khí vô tận cùng tử khí vỡ ra, kèm theo đó là một đạo tiếng kêu thảm thiết không giống như loài người phát ra.

Đến giờ phút này, đám người Tử Thiên Lô sao còn không rõ, những Kiếm Hồn cảnh đại sư ngã xuống khí trước, tam hồn bảy phách của bọn họ không phải là tiến nhập vào trong Sinh Tử Luân Hồi, mà chính là bị dòng suối màu đỏ giống như Sinh Tử Luân Hồi này cắn nuốt.

Bây giờ không cần nghĩ nhiều cũng biết, tam hồn bảy phách của những Kiếm Hồn cảnh đại sư đó đã lành ít dữ nhiều.

Khi dòng chảy huyết sắc đó bị Lục Thanh chặn đứt, nó cũng không hề bị tứ tán đi theo sự truy đuổi của Thiên Lô kinh khí, mà dường như bị vật gì đó điều khiển làm cho nó bị tiêu tán trong không trung.

Ánh mắt Lục Thanh chuyển về phía Huyết Vô Thường, trong mắt hắn không hề che dấu sát khí, hư không xung quanh tràn ngập hàn khí.

Thoáng biến sắc, Huyết Vô Thường không chút do dự, thân hình hóa thành một đạo huyết quang tiến nhập vào trong phiên đại môn kiên cố sau lưng.

- Đa tạ Lục huynh ra tay. - Tử Thiên Lô ôm quyền nói.

Khẽ lắc đầu, Lục Thanh nói:

- Loại căn bản như thế mỗi người đều có trách nhiệm tru sát.

- Không sai. Lục huynh quả nhiên không hổ là kẻ được thừa hưởng Chân Long huyết mạch, chẳng những có uy nghiêm như rồng, hơn nữa Long khí cũng là Hạo Nhiên Chính Khí. Đối với việc Tử Hà Tông của Lục huynh tiến vào Kim Thiên Giới, Tử mô đại biểu Tử Lô Tông hoan nghênh các người.

- Huyền Dương Tông chúng ta cũng thế.

- Băng Phách Môn chúng ta cũng vậy.

- Thiên Hà Cốc cùng tiến cùng lùi với tam tông. - Ba người Lam Huyền Y đồng thời đi tới bên cạnh Tử Thiên Lô nhìn Lục Thanh nói.

Trên mặt xuất hiện một tia cười mờ nhạt, đối với kết quả này Lục Thanh cũng cảm thấy rất vui mừng. Quan hệ hảo hữu được với năm đại tông môn của Kim Thiên Giới có thể nói là lần đầu tiên dù không tiến vào trong danh sách của Kim Thiên Bách Chiến Bảng thì điều hắn muốn cũng đã đạt được. Hướng chỉ với thực lực của hắn, Lục Thanh tuyệt đối có long tin, trong vòng mười vị trí đầu hắn tuyệt đối sẽ có tên.

- Như vậy bây giờ. .. - Ánh mắt Lục Thanh quét nhìn hơn bảy trăm huyết nhân vẫn tồn tại ở xung quanh.

- Giết hết toàn bộ. - Bốn người Tử Thiên Lô nhìn nhau rồi nói.

Sau nửa canh giờ, trong khắp không gian xung quanh nhất thời tràn ngập Thiên Lô, không gian xung quanh vốn tràn ngập huyết khí và tử khí giờ phút này đã bị Thiên Lô quét dọn làm cho tiêu tán không còn chút nào.

Tám màn Thiên Lô khí vì vậy mà cũng được triệt hồi.

- Đa tạ Lục đại sư. - Hơn năm mươi Kiếm Hồn cảnh đại sư còn sống ánh mắt nhìn Lục Thanh lúc này không còn lộ vẻ địch ý nữa, mà trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ cảm kích.

Nếu như không phải có Lục Thanh, bọn họ chết thì chắc chắn, nhưng ngay cả hồn phách cũng sẽ không được luân hồi.

Chính vì việc này cho nên năm mươi Kiếm Hồn cảnh đại sư nhìn Lục Thanh không còn thành kiến như lúc trước. Hơn nữa, với thực lực của Lục Thanh bây giờ thì tương lai hắn chính là một vị Kiếm Hoàng đại sư, cho nên địa vị lại càng được củng cố.

- Các vị không cần đa lễ. - Lục Thanh lạnh nhạt nói. Về mặt hắn không hiện lên sự vui mừng, cao ngạo, ngôn từ và thần thái đều vừa phải, điều này không khỏi khiến cho đông đảo các vị đại sư phải âm thầm tán dương.

Từ trong Không Gian Giới Chỉ lấy ra một thanh hạ phẩm Thủy thần kiếm, chuỗi kiếm này Lục Thanh định khi tiến vào Kiếm Hồn cảnh nửa năm mới chú tạo thành. Hắn đem hồn phách đoạt được từ Huyết Vô

Thường phong ấn vào bên trong thần kiếm, Lục thanh đưa thanh kiếm tới trước mặt thanh y trung niên của Hạo Thiên Tông.

- Nhờ người chuyển nó tới tay Tử Kiếm Hoàng tiền bối, Lục Thanh tin tưởng với Hạo Nhiên Chính Khí của người thì nhất định có thể làm cho những oan hồn này thuận lợi tiến vào luân hồi.

Trịnh trọng tiếp thanh kiếm từ tay Lục Thanh, thanh y trung niên nhân nói:

- Lý Hạo Nhiên chắc chắn sẽ chuyển tới tay gia sư, Lục đại sư yên tâm, ân cứu mạng của ngài hôm nay Lý Hạo nhiên vô cùng cảm kích. Mong rằng sau khi Bách Chiến Bảng kết thúc, Lục đại sư có thể tới Hạo Nhiên Tông một chuyến, Hạo Nhiên Tông nhất định sẽ dọn sạch cửa đón chào.

Khẽ gật đầu, Lục Thanh nói:

- Ngày sau nếu có thời gian, Lục Thanh nhất định sẽ tới bái phỏng.

Trên mặt lộ ra một nụ cười, Lý Hạo Nhiên ôm quyền chào Lục Thanh rồi lui sang một bên.

- Lục huynh, kế tiếp. . . - Thanh âm của Tử Thiên Lôi vang lên ở phía sau.

Đối với việc Lục Thanh có thể ở trong không gian này mà vận dụng Phong Lôi thuộc tính một cách thần nhiên khiến cho mỗi người đề thắc mắc, nhưng ai cũng có bí mật của bản thân nên Tử Thiên Lôi cũng không hỏi nhiều. Bất quá, giờ phút này Lục Thanh có thể coi là một người có thực lực cực mạnh trong đám người bọn họ, nên nếu muốn rời khỏi nơi đây thì còn phải nhờ vào sức lực của hắn.

Mà đối với Lục Thanh, đám người Tử Thiên Lôi cũng không có sự cảnh giác gì, kẻ có được Chân Long huyết mạch nhất định sẽ là người thẳng thắn, quang minh chính đại, không cần đề phòng giống như Huyết Vô Thường.

Đoàn người đi tới trước đại môn, nơi Huyết Vô Thường tiến vào.

- Đại môn này có chút cổ quái. - Tử Thiên Lôi mở miệng nói, Tử Điện kiếm cương từ trong kiếm chỉ bắn ra.

Trong phút chốc, từ trên đại môn màu đỏ đỏ đã bắn ra một tia máu, tia máu này vừa xuất hiện đã nhanh chóng cắn nuốt Tử Điện kiếm cương của Tử Thiên Lôi. Ngay sau đó, cả đại môn cao hơn mười trượng xuất hiện những gợn sóng màu đỏ như máu, huyết khí và tử khí vô tận một lần nữa tràn ra.

- Chẳng lẽ không còn đường nào khác sao? - Đồ Nguyên nhú mày mở miệng nói.

Mọi người đưa mắt nhìn chung quanh, không gian nhìn thì giống như chỉ có mười dặm nhưng lại không thể thấy điểm cuối. Tại trong giáp vùng hư vô là một mảng màu đen giống như Động Hư không gian, mặc dù chúng không tồn tại sự thôn phệ, nhưng bất cứ kiếm cương nào tiến vào trong đó đều không thể tạo nên được một gợn sóng nào.

- Nơi này đến tột cùng là địa phương nào? - Ánh mắt Lam Huyền Y dần ngưng trệ, trầm tư chốc lát rồi nói:

- Ta nghĩ, chúng ta tựa hồ như bị nhốt vào trong một tòa kiếm trận.

477. Chương 33: Hư Không Kiếm Chung. (1)

- Đây là thiên giai kiếm trận. - Tử Thiên Lôi trầm giọng nói.

- Không sai. Chỉ có thiên giai kiếm trận mới có uy lực như này, bằng vào thực lực của chúng ta hiện nay còn chưa thể phá được trận pháp cấp bậc này. Cho dù là Kiếm Trận đại sư cũng phải đạt tới tu vi Kiếm Hoàng, thông hiểu pháp tắc mới có thể thực lực cơ bản để phá giải thiên giai kiếm trận. - Đồ Nguyên trầm giọng nói.

- Đồ đại sư! Vậy chúng ta phải làm cách nào mới có thể thoát ra? - Trong đám đại sư xung quanh có một người không nhận được mở miệng nói.

Thở dài một tiếng, Đồ Nguyên nói:

- Không phải do chúng ta sinh ra tham niệm thì cũng không rơi vào hiểm cảnh như thế này, hôm nay cũng không có đường để lui, chúng ta chỉ có một lựa chọn mà thôi.

- Lựa chọn gì?

- Trong chỗ chết tìm đường sống. - Sắc mặt Đỗ Nguyên lộ vẻ ngưng trọng, đưa ánh mắt nhìn về phía huyết sắc đại môn nói:

- Bây giờ cũng chỉ có thể từ đại môn này tìm được sinh cơ mà thôi, nếu không ở lại đây chúng ta cũng không thể đợi được lão tổ nhà mình tới cứu. Kiếm trận này biến hóa vô cùng, chỉ dựa theo kiếm trận để suy đoán, nếu không có gì sai thì hai ngày sau kiếm trận sẽ được phát động, nếu tiếp tục ở lại đây thì chỉ có con đường chết.

Tử lộ!!!!

Kiểm Hồn đại sư ở xung quanh đồng thời biến sắc.

- Đỗ đại sư! Chúng ta làm thế nào để tiến vào đại môn đây? Theo tại hạ nhìn thấy thì chống đỡ đại môn này chính là huyết khí và tử khí. Đối với chúng ta mà nói thì chúng cũng không có vấn đề gì, chỉ là phía sau đó tồn tại điều gì thì thật khó có thể đoán được.

Khẽ gật đầu, Đỗ Nguyên nói:

- Lúc này đây chúng ta cần một vị đại sư nguyện ý đi trước dò đường mới được.

Ánh mắt liếc nhìn bốn phía xung quanh, Đỗ Nguyên nói:

- Nếu có vị đại sư nào nguyện ý đi trước dẫn đường, Đỗ Nguyên sẵn sàng dâng lên một khóa thượng phẩm Huyền Dương Đan.

Vừa nghe thấy điều này thì sắc mặt của Kiếm Hồn đại sư Kim Thiên Giới nhất thời bị đánh động, thượng phẩm Huyền Dương Đan chính là thượng phẩm đan dược nổi tiếng của Huyền Dương Tông. Mặc dù không phải là loại đan dược được thiên địa ban cho linh trí, nhưng nó đối với những Kiếm Hồn cảnh đại sư đang phải đột phá tu vi sẽ mang lại rất nhiều chỗ tốt. Bên trong Huyền Dương Đan có ẩn tàng Huyền Dương chân hỏa, có khả năng thiêu đốt tâm ma.

Bất quá, nếu như không phải là thời khắc sinh tử thì nó hẳn là sẽ không có người từ chối, chỉ là sau một hồi cân nhắc thì đại bộ phận Kiếm Hồn cảnh đại sư lập tức rơi vào im lặng.

- Ta đi! - Từ bên cạnh, Tử Thiên Lô nắm đoạn kiếm trong tay, xoay người muốn đi vào trong huyết môn.

- Tử huynh, người. . . - Lam Huyền Y vội nói.

Cất cao giọng cười mấy tiếng, Tử Thiên Lô nói:

- Tử mỗi từ khi bước chân vào kiếm đạo đến nay chưa từng sợ hãi qua chuyện gì. Hôm nay nếu để cho người khác đi trước, kiếm đạo ý chí há còn có chỗ dừng? Kiếm đạo này không cần tu nữa cũng được!

Nghe được Tử Thiên Lô nói như thế, nguyên bản những Kiếm Hồn đại sư xung quanh đang im lặng đều lộ ra thần sắc một người nào đó.

- Tử huynh chờ chút!

Thanh âm này vừa vang lên lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, Lục Thanh tiến lên trước tới cạnh Tử Thiên Lô nói:

- Lục mẫu bồi tử huynh đi chuyến này.

Hơi ngẩn người ra, Tử Thiên Lô cất tiếng cười to nói:

- Được! Ta quả nhiên là không nhìn nhầm người.

Nói xong, Tử Thiên Lô hung hăng vỗ bả vai Lục Thanh, rồi hai người lập tức tiến bước về phía đại môn đỏ như máu đó.

Trước khi bước qua huyết môn, ánh mắt Lục Thanh liếc qua cây kiếm trong tay Tử Thiên Lô, trong lòng hân hoan động, mở miệng nói:

- Tử huynh!

Tử Thiên Lô ngẩn người ra, lập tức đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn Lục Thanh.

Tay phải hơi đảo, trên tay Lục Thanh nhất thời xuất hiện một thanh Thanh Phàm cấp thần kiếm, xung quanh thân thần kiếm xuất hiện những đạo quang mang màu tím tinh khiết.

Thanh thần kiếm này dài ba thước chín tấc, mũi kiếm hơi rộng, bao quanh mũi kiếm là những đạo tử sắc Thiên Lô, chúng gấp gao bao bọc quanh thân kiếm. Đồng dạng, ở trên chuôi kiếm này có nhiều lôi vân hội tụ, khiến cho nó tản mát ra phong cách cổ xưa.

- Trung phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm, Thiên Lô thuộc tính! - Hai mắt Tử Thiên Lô nhất thời sáng lên, giờ phút này chuôi kiếm trong tay Lục Thanh mặc dù chỉ là trung phẩm, nhưng bằng vào thuộc tính Thiên Lô của nó thì giá trị đã không hề kém hơn thượng phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm. Huống chi, thuộc tính của thanh thần kiếm này cùng với thuộc tính kiếm nguyên của Tử Thiên Lô lại giống nhau.

Thiên Lô thuộc tính dù là Tử Lô Tông của hắn cũng có Kim Thiên cấp Chú Kiếm Sư cũng không cách nào tiếp dẫn Thiên Lô để tiến hành đoán tạo. Về phần mượn Thiên Lô của người khác thì càng không có khả năng, nếu như không phải là bản thân Chú Kiếm Sư thì căn bản không thể nắm giữ lực lượng thuộc tính khác một cách lô hỏa thuần thanh.

Nghĩ tới điều này, Tử Thiên Lô theo tiềm thức nói:

- Lục huynh! Thanh thần kiếm này là người chú tạo?

Lạnh nhạt cười, Lục Thanh nói:

- Bất quá chỉ là chút vụng về mà thôi, Tử huynh bây giờ không có kiếm thì dùng tạm thanh kiếm này cũng được.

Vừa nói, Lục Thanh đưa thanh thần kiếm ở trong tay qua cho đối phương.

Nghe được Lục Thanh nói vậy, tất cả Kiếm Hồn đại sư ở xung quanh không khỏi ngẩn người ra, hắn không ngờ lại một gã Thanh Phàm cấp Chú Kiếm Sư a.

Ba người Đỗ Nguyên hơi giật mình nhìn nhau, trên mặt không khỏi xuất hiện một tia cười khổ, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Lục Thanh lại càng biến hóa hơn. Tuổi còn nhỏ như vậy mà chẳng những kiếm đạo còn hơn bọn họ, mà ngay cả trên con đường chú kiếm cũng đạt tới Thanh Phàm cấp Chú Kiếm Sư. Tư chất, thiên phú như vậy đã khiến cho đám người Đỗ Nguyên không thể hình dung nổi đây là người hay là yêu nữa.

Giờ phút này, đông đảo Kiếm Hồn cảnh đại sư xung quanh đều âm thầm có quyết định, đợi tới khi Bách Chiến Bảng kết thúc nhất định phải tạo quan hệ thân cận với Lục Thanh. Một nhân vật như vậy bọn họ có thể đoán được trong khoảng thời gian trăm năm tới đây đối phương sẽ mang lại xáo động rất lớn cho Kim Thiên Giới.

Trước đại môn màu máu, Tử Thiên Lô cũng không khách sáo mà vui vẻ tiếp nhận thần kiếm trên tay Lục Thanh, hắn nói:

- Ân tình tặng kiếm của Lục huynh, Tử Thiên Lô mãi sẽ ghi nhớ trong lòng.

- Tử huynh khách sao. Thanh thần kiếm này từ khi Lục mỗ chú tạo ra vẫn không tìm được cho nó một vị chủ nhân hợp cách, hôm nay gặp Tử huynh mới khiến cho Lục mỗ nhận ra cũng chỉ có huynh mới xứng đáng với nó. - Lục thanh vừa trịnh trọng nói, đồng thời để thanh thần kiếm vào trong tay Tử Thiên Lô.

- Được! Hôm nay Tử Thiên Lô ta cùng Lục huynh lên trước, xem phía sau đại môn này là đầm rồng hang hổ như thế nào. - Thần kiếm vừa vào tới tay, luồng Thiên Lô ở trên thanh thần kiếm nhất thời di động nhẹ nhàng, chỉ nháy mắt nó đã khiến cho khí thể của Tử Thiên Lô càng lúc càng hùng hậu, hơn nữa trong cổ khí thể này còn tản mát ra lôi quang nhẹ nhẹ.

- Kiểm tốt. - Tử Thiên Lô không khỏi bật ra một lời khen ngợi, rồi quay sang nói với Lục Thanh:

- Đi!

Sau một khắc, Lục Thanh cùng Tử Thiên Lô đã bước vào cánh cửa màu máu đỏ.

Đây là một thế giới tràn ngập màu máu, huyết khí và tử khí tràn ngập khắp nơi khi thể hai người Lục Thanh tiến vào thì điên cuồng xông về phía bọn họ.

Ánh mắt hơi dừng lại, không một chút suy nghĩ nào, từ trên người Lục Thanh xuất hiện Phong Lô kiếm cương lẫm liệt truyền ra, đặc biệt là Thiên Lô khí khi gặp phải huyết khí và tử khí tràn tới thì lập tức bạo nổ. Thiên Lô tinh khiết màu tím từ trên người Lục Thanh tản ra, va chạm với huyết khí và tử khí xung quanh, khiến cho một vùng không gian xung quanh nhanh chóng bị những làn khói đen bao phủ.

- Đi! - Tử Thiên Lô hét lớn một tiếng, từ trên thanh thần kiếm từng đạo Thiên Lô to bằng tổ tay bắn ra, phá vỡ huyết khí và tử khí trước mặt. Huyết môn này dày chỉ khoảng mười trượng, hai người Lục Thanh cũng không cần phải vượt xa hơn khoảng cách này để rời khỏi khu vực huyết môn.

Vượt qua hạn chế của huyết môn, trước mặt hai người Lục Thanh nhất thời sáng ngời lên, giờ phút này, xuất hiện trước mắt bọn họ là một phiến không gian quỷ dị. Trong phiến không gian này cảm vô số thần kiếm, từ trên mỗi một thanh thần kiếm đều tản mát ra khí tức sắc bén kinh người, ngoài ra cũng có rất nhiều khí tức sắc bén của thần kiếm được nội liễm, nhưng hai người Lục Thanh không hề nghi ngờ sự sắc bén của chúng.

- Nơi này là. . . - Hai người Lục Thanh đồng thời cả kinh, thần kiếm đầy đất cơ hồ đều là Thanh Phàm cấp thần kiếm. Bất quá chỉ nhìn qua đã thấy mấy trăm thanh, ngoài ra còn có gần hai mươi thanh Kim Thiên cấp thần kiếm, từ trên mỗi một thanh kiếm đều dễ dàng cảm nhận được kiếm ý mơ hồ bốc lên. Kiếm ý vô tận ở trong phiến không gian này hội tụ lại vị trí trung tâm tạo thành một cỗ khí thế sắc bén cao tới ngàn trượng.

Mặc dù khoảng cách tới đó còn bảy, tám dặm nhưng Lục Thanh và Tử Thiên Lô vẫn có thể cảm nhận được áp lực trầm trọng. Luồng áp lực này rất lớn, bên trong nó ẩn chứa vô số kiếm ý khác nhau, cũng chính vì chúng tụ tập ở một chỗ cho nên mới có thể tạo thành áp lực cường đại như vậy. Dù chỉ là mới nhìn từ xa mà thôi, nhưng cũng có thể khiến cho hai người Lục Thanh đã khó thể dời ánh mắt đi chứ càng không nói tới lại gần.

Ánh mắt nhìn xung quanh một lúc nhưng không phát hiện ra bóng dáng của Vô Thường, mà phiến không gian nơi đây cũng khôi phục lại bình thường. Về phần huyết khí và tử khí vốn tràn ngập bên kia thì ở bên này lại không hề xuất hiện một chút nào.

- Lục huynh. . .

- Quay trở lại mời các vị đến nơi này thôi, bằng vào lực lượng của một mình chúng ta không thể dò xét được gì đâu. - Nhìn chung quanh một hồi không biết xung quanh nơi đây rộng lớn bao nhiêu, Lục Thanh mở miệng nói.

Trong khoảng không gian này không hề có ánh mặt trời, nhưng là ở nơi đây giống như màn đêm, ở giữa hư không có một vật gì đó tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Mặc dù không biết đó là vật gì, nhưng từ trên nó luôn tản mát ra những ba động cổ quái, trong lúc nhất thời không thể nhìn ra được nó có hữu dụng gì.

Không một chút chần chừ, hai người Lục Thanh nhanh chóng quay trở lại bên kia huyết môn. Một lát sau, dưới ánh mắt lo lắng của đám người Đỗ Nguyên, hai người đã từ trong huyết môn đi ra.

- Thế nào? - Lam Huyền Y vội vàng hỏi.

Khẽ lắc đầu, Tử Thiên Lô nói:

- Phía sau huyết môn này có sự tình hết sức cổ quái, ta và Lục huynh đều không nhìn ra được điều gì. Mời các vị theo chúng ta đi qua đó, ít nhất ở bên đây thực lực các vị sẽ không bị áp chế.

Tử Thiên Lô vừa dứt lời, ánh mắt nhiều người lập tức sáng lên, thực lực không bị áp chế mới chính hợp với tâm ý của bọn họ.

478. Chương 34: Hư Không Kiểm Chứng. (2)

Ánh sáng mờ mờ tràn ngập không gian xung quanh, vô số thần kiếm được cắm ở trên mặt đất, những khí tức sắc bén không đồng nhất xuất hiện giữa hư không. Trong những khí tức sắc bén này đều ẩn chứa vô số các loại kiếm ý khác nhau, tuy bọn chúng vẫn cường thịnh, không biết trải qua bao nhiêu năm tháng mà vẫn không suy giảm, nhưng Lục Thanh lại có thể cảm nhận được rõ ràng, kiếm đạo ý chí của chúng không hề trọn vẹn.

Kiếm đạo ý chí không trọn vẹn nên điều duy nhất có thể khẳng định chính là chủ nhân của bọn chúng đã ngã xuống.

- Tử huynh! Người xem nơi này thuộc địa phương nào? - Lục Thanh mở miệng nói.

Bốn người Tử Thiên Lôi nhìn nhau, Lam Huyền Y lập tức mở miệng nói:

- Nơi này tựa hồ như là kiếm mộ.

- Kiếm mộ? - Lục Thanh hơi sửng sốt một chút, trong lòng hơi động nói:

- Kiếm trùng?

Khẽ lắc đầu, Lam Huyền Y nói:

- Nếu như là kiếm trùng thì nơi này hẳn là phải có thanh thần kiếm làm chủ trận ở đây, nhưng ta quan sát này giờ thì thấy trong vòng ngàn trượng quanh đây cũng không hề thấy có thanh kiếm trấn áp.

Hơi dừng một chút, Lam Huyền Y nói tiếp:

- Hơn nữa, những kiếm khí này có hình dáng nhưng lại không có thần, cũng không có khả năng trấn áp trận pháp. Cho nên nơi này hết sức kỳ quái, mặc dù nó có bộ dạng như kiếm trùng nhưng lại mất đi bốn nguyên khí đó.

Hơi nhăn mày lại, Lục Thanh nhìn vùng không gian xung quanh một lúc, khu không gian này dường như kéo dài vô tận. Trên bầu trời mờ ảo có vô số các quang điểm đang tản mát ra ánh sáng lạnh lạnh, hơn nữa nó còn tản mát ra một cỗ ba động huyền ảo, dường như không hề có quy luật tồn tại. Loại tình huống này mang tới cho người ta cảm nhận được nguy hiểm vô tận đang ẩn dấu bên trong đó, nhưng chính xác là gì thì không ai có thể nói ra được.

- Trước tiên chúng ta hãy thử thu lại những thanh thần kiếm này đã, theo ta thấy thì phiến không gian này tới tám chín phần do bọn chúng chống đỡ. Xung quanh đây cũng chỉ tồn tại hơn trăm thanh thần kiếm, nếu như ta đoán không sai thì những thanh kiếm này chính là do đám huyết nhân khi còn sống sử dụng. - Đỗ Nguyên trầm ngâm một lúc rồi mở miệng nói.

- Đã như vậy chúng ta hãy động thủ thôi! - Tử Thiên Lôi cũng không nghĩ nhiều, hắn lập tức dẫn đầu đi về phía một thanh Thanh Phàm cấp thần kiếm.

Mấy trăm thanh thần kiếm ở xung quanh đây được quay tròn ở một chỗ tạo thành hình âm dương thái cực bao quanh thanh kiếm được tạo ra bởi kiếm khí sắc bén ở giữa.

Ở sát rìa ngoài, ở trên một thanh hạ phẩm hỏa hệ thần kiếm hội tụ vô số đạo kiếm ý, Tử Thiên Lôi vốn đang muốn về phía thanh thần kiếm này.

Mỗi một bước đi của Tử Thiên Lôi dường như phải vận dụng rất nhiều kiếm nguyên, bước chân hắn mỗi lần điều động thì đều để lại dấu chân rất đậm trên mặt đất. Vô số kiếm ý dung hợp ở một chỗ thì dù kiếm đạo ý chí của chúng không còn trọn vẹn, nhưng uy áp do bọn chúng gây ra cũng khó có thể tưởng tượng nổi.

Thiên đạo lực lượng phủ xuống bao lấy Tử Thiên Lôi vào bên trong, thiên đạo uy áp được thi triển ra tràn về phía những kiếm ý đó.

Một vùng chân không ở trên đỉnh đầu Tử Thiên Lôi bị vỡ nát ra, nó bắt đầu khuếch tán ra trăm trượng xung quanh, đồng thời thân thể Tử Thiên Lôi cũng lui lại sau mấy trượng mới dừng lại.

- Những kiếm khí sắc bén này không ngờ có thể phóng thích ra kiếm ý hộ thân, thần kiếm ở đây quả nhiên là rất cổ quái. - Tinh quang trong mắt Lam Huyền Y chợt lóe lên.

Đi nhanh tới trước, mặt đất dưới chân Tử Thiên Lôi nhất thời bị nứt ra, vô hình kiếm khí sắc bén nhất thời xuất hiện ở xung quanh người Tử Thiên Lôi. Thiên đạo lực của Kiếm Tông đỉnh phong không hề có ý định đối địch với kiếm khí sắc bén của những thanh thần kiếm, mà nó hộ vệ quanh thân người, Tử Thiên Lôi lại đi về phía thanh hỏa hệ thần kiếm cách đó hai mươi trượng.

Đúng lúc này, phẳng phất như cảm ứng được điều gì đó, mấy trăm thanh thần kiếm chợt phát ra những tiếng kiếm ngân, những điểm sáng ở hư không cũng đồng thời tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Chờ một chút, trong ánh mắt Lục Thanh chợt lóe lên quang mang màu trắng, hần nhìn một lượt cả không trung lẫn dưới đất.

Số lượng những điểm sáng trên cao lúc này lại bằng với số lượng của thần kiếm đang cắm trên mặt đất, hơn nữa màu sắc thuộc tính của mỗi thanh thần kiếm đều tương ứng với các điểm sáng trên không trung.

Đây là tại sao a? Hai thứ này có quan hệ gì với nhau sao?

Lục Thanh nắm chặt Luyện Tâm Kiếm trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mấy trăm thanh thần kiếm đang băng đầu rung động. Bên cạnh, Lam Huyền Y và đám Kiếm Hồn cảnh đại sư xung quanh cũng đều cảnh giác, phiến không gian này quả thật là quá mức quỷ dị. Mặc dù giờ phút này nhìn thì nó an toàn hơn hơn phiến không gian tràn ngập huyết sắc kia, nhưng không một ai dám cam đoan nó sẽ luôn im lặng như thế.

- Tử huynh cẩn thận! - Lục Thanh vội mở miệng nhắc nhở:

- Những quang điểm trên không và thần kiếm tương ứng với nhau, chúng tựa hồ đang chuẩn bị làm cái gì đấy.

Tử Thiên Lôi vừa nghe thấy vậy thì ngăn người ra, ánh mắt cũng chuyển về phía những quang điểm trên cao.

Không bị đối kháng cho nên uy áp do kiếm khí sắc bén gây ra không lớn như trước, cho nên mặc dù cước bộ Tử Thiên Lôi vẫn thông thả, nhưng hần cũng không đi tiếp tới phía trước nữa.

Bỗng nhiên, một đạo quang mang đỏ rực từ trên không giáng xuống, đem mục tiêu của Tử Thiên Lôi là hỏa hệ thần kiếm làm cho nó đỏ rực lên. Chuôi hỏa hệ thần kiếm vốn đang bình thường thì đột nhiên bộc phát khí tức nóng rực.

Ngay sau đó, từ thanh kiếm khí ngàn trượng cũng bắn ra một đạo kiếm quang đỏ rực, đạo quang mang này nhanh chóng tiến vào trong thanh hỏa hệ thần kiếm.

Tiếng kiếm ngân kinh thiên vang lên, thanh hỏa hệ thần kiếm vốn đang cắm trên mặt đất thì đột ngột bắn lên không, một cỗ kiếm ý không thua gì Kiếm Tông cường giả thì triển từ trên thanh thần kiếm bay ra.

- Ý!

Trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Lục Thanh, trong hư không đồng thời xuất hiện thiên đạo lực lượng phủ xuống thánh hỏa hệ thần kiếm. Thiên đạo lực lượng hùng hậu không hề kém hơn Kiếm Tông tiểu thiên vị.

Kiếm cương từ thanh hỏa hệ thần kiếm nhanh chóng bắn ra, trong hư không xuất hiện hơn mười đạo Hỏa kiếm cương dài hai trăm trượng. Không gian xung quanh dần run rẩy, từ trên mũi kiếm dần có những sóng không gian khuếch tán ra xung quanh.

- Kiếm thức thật tinh thâm. - Ánh mắt Đỗ Nguyên trở nên rất ngưng trọng:

- Chuôi hỏa hệ thần kiếm này không ngờ lại có lạc ấn của kiếm thức tinh thâm do chủ nhân nó thì triển ra.

Bị những uy áp của kiếm khí xung quanh khiến cho cước bộ của Tử Thiên Lôi gặp phải kho khăn, dù vậy khi đối mặt với hỏa hệ kiếm cương đang chém tới, hần không hề có bất cứ sự sợ hãi nào.

- Phá cho ta! - Tử Thiên Lô trầm giọng quát lên một tiếng, thần kiếm trong tay lẳng không chém xuống. Nhất thời một đạo Thiên Lô kiếm cương dài hai trăm trượng xuất hiện giữa không trung ngăn cản Hỏa kiếm cương.

Không gian xung quanh dần xuất hiện sự vặn vẹo, những sóng không gian liên tục lan ra xung quanh, chỉ thoáng cái đã tràn tới chỗ đám người Lục Thanh.

Ánh mắt hơn dừng lại, Lam Huyền Y và Lãnh Ngôn Tâm đồng thời xuất thủ, màu xanh lam của Thiên Hà khí ở trước mặt mọi người tạo thành một dải thiên hà, mà màu trắng của Băng Phách khí cũng được Lãnh Ngôn Tâm quán chú vào trong dải thiên hà này.

Rắc rắc. ...

Chỉ trong thời gian ngắn, dải thiên hà này đã bị đông cứng lại, những đạo sóng không gian không ngừng truyền tới lập tức bị nó ngăn cách ở bên ngoài.

Lại nhìn về phía Tử Thiên Lô, khí thế của Thiên Lô kiếm cương không gì có thể ngăn cản nổi, chẳng những tu vi chênh lệch, mà kiếm cương cũng chênh lệch. Mượn thanh thần kiếm của Lục Thanh tặng, Tử Thiên Lô thậm chí còn có thể trực tiếp thi triển ra được Thiên Lô kiếm cương, Hỏa kiếm cương mặc dù đã hết sức dung hợp lại nhưng vẫn không thể có biến hóa về chất, cho nên nhanh chóng bị Thiên Lô kiếm cương phá vỡ.

Theo sau đó, Hỏa hệ thần kiếm một lần nữa rơi xuống mặt đất, uy thế của nó không còn lại chút nào, giống như chưa từng có việc gì xảy ra. Kiếm khí sắc bén, thiên đạo lực lượng tựa hồ như chưa từng xuất hiện, hiển nhiên chúng đã tiêu tán ở giữa không trung.

Một lần nữa tiến lên mấy trượng, Tử Thiên Lô nắm lấy thanh Hỏa hệ thần kiếm rút lên, nhưng lúc này không hề có bất cứ cản trở nào. Phiến hư không xung quanh hơi xảy ra chút rung động, sau đó mới khôi phục lại như thường.

- Quả nhiên là hữu dụng. - Ánh mắt Đỗ Nguyên hơi sáng lên, mở miệng nói.

Khẽ phát tay một cái, Tử Thiên Lô vất thanh thần kiếm tới trước mặt Lục Thanh, nhưng hiện nay không người nào quan tâm tới thanh thần kiếm, Kiếm Hồn cảnh đại sư ở xung quanh bây giờ chỉ có duy nhất một suy nghĩ đó là làm sao mới có thể phá hủy phiến không gian này.

Nhìn về phía thanh thần kiếm thứ hai ở bên cạnh, đây chính là một thanh Mộc hệ thần kiếm. Lúc này khi Tử Thiên Lô có ý định áp sát lại thì hiện tượng vừa rồi lại xuất hiện, từ trên thanh thần kiếm không ngừng tản mát ra ánh sáng màu xanh biếc, Mộc kiếm cương cùng với sinh cơ không ngừng dâng lên, Mộc hệ kiếm ý cùng thiên đạo lực lượng dung hợp với nhau khiến cho uy lực một kiếm này không hề kém so với kiếm trước.

Uy lực như thế đối với Tử Thiên Lô mà nói thì nó không có bất cứ vấn đề gì, chỉ hơn mười tức thời gian là một thanh Mộc hệ thần kiếm đã xuất hiện trước mặt đám người Lục Thanh.

Từ miệng Tử Thiên Lô phát ra một tiếng rống làm cho tinh thần phấn chấn lên, hần nhanh chóng tiến hành nhổ lên năm mươi thanh thần kiếm ở trên mặt đất, sau đó mới lui lại.

Năm mươi thanh thần kiếm này mỗi một thanh đều có một kiếm thức khác nhau, thậm chí trong đó còn có vài kiếm thức thể hiện ra uy lực bất phàm. Trong những kiếm thức này có xuất hiện cả Cửu giai thần diệu Thanh Loan, Ngân Sí Đại Bàng, Cửu Nguyên Xà, hơn nữa còn kèm theo một chút uy năng của mãnh thú hoang dã.

Năm mươi thanh thần kiếm bị Tử Thiên Lô rút lên, đám người Lục Thanh cũng cảm nhận được phiến không gian xung quanh càng lúc càng yếu ớt. Chỉ cần một kẻ có tu vi Kiếm Vương đại thiên vị là có thể dễ dàng sử dụng kiếm cương để phá vỡ không gian.

Ngay khi Tử Thiên Lô lui xuống, Lam Huyền Y liền không chút do dự tiến lên thay thế. Đối mặt với nhiều thần kiếm như thế này chẳng khác nào đang có vô số Kiếm Hồn Cảnh đại sư thay nhau khiêu chiến. Sau khi rút được hai mươi thanh thần kiếm, Lam Huyền Y cũng chủ động lui xuống. ...

479. Chương 35: Hư Không Kiểm Chứng. (3)

Tiếp theo chính là Lãnh Ngôn Tâm tiến lên, đối với thực lực của Lãnh Ngôn Tâm đám người Lục Thanh không khỏi giật mình kinh hãi. Khi hắn chính thức điều động thuộc tính của bản thân, thì thực lực cường đại được hiển lộ ra không thể nghi ngờ gì. So với Lam Huyền Y, Lãnh Ngôn Tâm có thể rút lên chừng bốn mươi thanh thần kiếm, so với Tử Thiên Lô cũng chỉ kém hơn mười thanh mà thôi.

Mặc dù số lượng thần kiếm rút được cũng không đại biểu cho thực lực Lãnh Ngôn Tâm gấp hai lần Lam Huyền Y. Nhưng có một điều khẳng định đó chính là thực lực của hắn khẳng định là đã vượt qua Lam Huyền Y.

Sau khi khôi phục được tốt thương thế, Đỗ Nguyên cũng đi ra động thủ, từ lúc hắn ra tay ở phiên không gian huyết sắc bên kia tới bây giờ thì tu vi của Đỗ Nguyên đã tăng lên tới Kiểm Tông đỉnh phong. Kiếm thức ngưng tụ thành Tam Túc Kim Ô cũng có được huyết mạch của Tam Túc Kim Ô, nhưng mặc kệ là thế nào thì thực lực của Đỗ Nguyên hiện nay đã đề cao hơn khi trước rất nhiều.

Sau khi rút được bốn mươi lăm thanh hạ phẩm thần kiếm, Đỗ Nguyên mới kiệt lực lui về, có vẻ như thực lực của hắn cao hơn Lãnh Ngôn Tâm một bậc.

Đưa ánh mắt lãnh đạm nhìn Đỗ Nguyên một lúc, Lãnh Ngôn Tâm cũng không nói gì.

Bốn người Đỗ Nguyên đều đã đi lên, cuối cùng còn lại là năm mươi vị Hồn cảnh đại sư của Kim Thiên Giới đồng thời ra tay. Chỉ là trong số này chỉ có không tới hai mươi người là có thể chống đỡ được uy áp do kiếm khí các thanh thần kiếm mang lại, còn những người khác thì chỉ có thể đứng ngoài xem.

Ở khu vực vòng ngoài có tất cả bốn trăm thanh hạ phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm, hai mươi vị Kiểm Hồn đại sư còn lại toàn lực ra tay thì sau nửa canh giờ mới có thể nhổ hết số còn lại.

Bốn trăm thanh hạ phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm được tập trung ở trước mặt, cho dù là Kiểm Hồn cảnh đại sư nhìn thấy số lượng thần kiếm nhiều tới mức này cũng phải chấn động.

Một lúc sau đám người Lô Luân lần lượt ra tay, tới giờ phút này bởi vì liên quan tới Lục Thanh cho nên Kiểm Hồn cảnh đại sư của Kim Thiên giới đã không còn dè dặt ý với bọn họ. Sáu người Lô Luân chỉ có ba người là có thể thành công tới được chỗ trung phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm, nhưng có một người đã bị kiếm thức trên thần kiếm giết chết ngay tại chỗ. Cho dù là với tu vi của Lục Thanh thì dưới uy áp cường đại của kiếm khí cũng không thể xông vào cứu được.

Đợi khi hai người Lô Luân lui lại, ánh mắt đám người Lục Thanh cũng trở nên ngưng trọng.

- Trung phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm thì triển ra thực lực tương đương với Kiểm Tông trung thiên vị, muốn tiếp được một kiếm thức thì ít nhất tu vi phải đạt Kiểm Tông tiểu thiên vị, nếu không thì hoặc chết hoặc là trọng thương. - Ánh mắt Tử Thiên Lô có chút lảng lệ, hắn nói:

- Vậy nếu tiếp tục tính toán thì thượng phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm có thể so với Kiểm Tông đại thiên vị, còn hai mươi thanh hạ phẩm Kim Thiên cấp thần kiếm có thực lực tương đương với Kiểm Tông đỉnh phong, hoặc có khả năng siêu việt hơn.

- Như vậy kể tiếp để đề phòng vạn nhất, cũng chỉ có chúng ta tự mình ra tay mà thôi. - Lam Huyền Y trầm giọng nói.

Hơi gật đầu, ánh mắt Tử Thiên Lô nhìn về phía Lục Thanh nói:

- Lục huynh, kiếm khí của ngươi rất cường đại, ngươi ở đây tích súc lực lượng đợi chúng ta nhổ hết toàn bộ thần kiếm ở xung quanh, sau đó sẽ cùng nhau liên thủ phá hủy kiếm khí ở giữa kia.

- Tử huynh cẩn thận. - Lục Thanh cẩn thận dặn dò.

Quả thật không vượt ra ngoài sở liệu của bọn họ, một trăm năm mươi thanh trung phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm đều bộc phát ra thực lực ngang với Kiểm Tông trung thiên vị. Nếu như không phải vì kiếm đạo ý chí không trọn vẹn thì uy lực của chúng sẽ còn phát huy được cao hơn. Để rút lên được một trăm hai mươi thanh thần kiếm này, bốn người Tử Thiên Lô đã phải hao tổn hơn một canh giờ mới có thể hoàn thành.

Trong quá trình này, Lam Huyền Y đã bị thụ thương không nhẹ, tới lúc rút hơn sáu mươi thanh thượng phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm thì còn lại ba người Tử Thiên Lôi.

Thượng phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm có uy lực ngang với Kiếm Tông đại thiên vị, lực lượng mạnh mẽ của nó thể hiện ra làm cho phiến không gian xung quanh không ngừng có sóng không gian xuất hiện. Cứ mỗi khi nhắc được một thanh kiếm lên, ba người Tử Thiên Lôi lại phải tĩnh tọa thời gian một nén hương để khôi phục lại kiếm nguyên và hồn thức.

Thượng phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm thì triển ra đều là những kiếm thức mạnh nhất của chủ nhân nó khi còn sống, lực lượng cường đại hẳn là có thể đoán được.

Qua thời gian dài, ba người Tử Thiên Lôi mới một mỗi rút lên được sáu mươi thanh thượng phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm.

Nhìn mười tám thanh hạ phẩm Kim Thiên cấp thần kiếm còn lại, ánh mắt đám người Tử Thiên Lôi cũng trở nên ngưng trọng. Mười tám thanh hạ phẩm Kim Thiên cấp thần kiếm có thể phát huy ra lực lượng tới mức nào thì bọn họ vẫn không thể phán đoán được.

Mười tám thanh hạ phẩm Kim Thiên cấp thần kiếm cùng với những thanh thần kiếm trước đó thì có điểm bất đồng. Trên mười tám thanh kiếm này đều có âm dương khí vờn quanh để bảo hộ kiếm khí sắc bén ở bên trong.

Một bên chín thanh thần kiếm thì dương khí là tới tử Hỏa hệ thần kiếm, giống như Địa Hỏa thần kiếm, còn một bên âm khí là do Thủy hệ thần kiếm mang lại, giống như Nhược Thủy thần kiếm. Mười tám thanh thần kiếm tập hợp lại với nhau tạo thành một cỗ ba động huyền ảo khó hiểu. Bên trong đó tàng ẩn một cỗ khí thể được ngưng tụ dày đặc tựa như một tòa núi cao ngàn trượng khó có thể dao động.

Tiến về phía trước, khi mỗi một thanh thần binh được mọi người nhấc lên khỏi mặt đất, thì cỗ uy áp của kiếm khí sắc bén sinh ra cũng dần suy yếu đi khiến cho đám người Tử Thiên Lôi cũng không còn bị hán chế bao nhiêu.

Theo bước chân của Tử Thiên Lôi, thanh kiếm khí cao ngàn trượng bộc phát ra kiếm khí cường đại, kiếm khí sắc bén ở giữa không trung tạo thành những tiếng rít gió kinh khủng. Lấy thanh thần kiếm được tạo bởi kiếm khí làm trung tâm, trong phương viên trăm dặm xung quanh dường như đã biến thành vùng biển rộng, liên tục không ngừng có những sóng không gian tản mát ra đem âm dương của mười tám thanh thần binh gát gao bảo hộ ở bên trong.

Đối mặt với uy thế cường đại như vậy, cước bộ Tử Thiên Lôi cũng không hề đình chỉ, ngược lại còn nhanh hơn trước mấy phần. Mỗi bước chân bước ra đều khiến cho mặt đất thoáng xuất hiện những dao động, giống như kẻ đang bước đi không phải là Tử Thiên Lôi, mà chính là một khối cự thạch nặng ngàn cân.

Xung quanh người Tử Thiên Lôi không ngừng có lôi quang tản mát ra, Lôi vực có chu vi tầm trăm trượng nhanh chóng được hình thành. Đối mặt với cỗ kiếm khí sắc bén như thế này, Tử Thiên Lôi không hề có chút khinh thường nào trên mặt, chiến ý tăng lên tới cực điểm, không gian xung quanh hắn cũng liên tục ba động.

Từ trong miệng Tử Thiên Lôi phát ra một tiếng rống kinh thiên, tiếng rống như tiếng sấm vang lên truyền đi trong không trung tạo thành những bước sóng âm thanh kinh khủng.

Mà theo tiếng rống của hắn, Lôi vực dưới chân cũng chợt phát ra những tiếng sấm kinh khủng, rồi dần bạo động. Từng đạo thiên lôi thô to được ngưng tụ ở giữa hư không sau đó mạnh mẽ giáng xuống, từ trên thanh thần kiếm cũng phát xuất ra từng đạo quỹ tích huyền ảo khiến cho khí thể trên người Tử Thiên Lôi lại càng thêm cường thịnh hơn.

So với trận đánh lúc trước, Lục Thanh càng thêm cảm nhận rõ ràng được sự rung động của Chân Long huyết mạch.

Sau một khắc, ở trong Lôi vực của Tử Thiên Lôi, lôi điện to lớn hơn năm trượng tản mát ra một cỗ khí thể hùng bá thiên hạ đang dần di chuyển ra phía ngoài.

Tử điện kiếm nguyên trong cơ thể Tử Thiên Lôi liên miên không dứt, sắc mặt của hắn cũng dần trở nên ngưng trọng. Tử Thiên Lôi không một chút do dự khi một đạo kiếm cương cuối cùng dung nhập vào trong cái kén được tạo ra bởi lôi điện thì thân hình của hắn cũng hòa nhập vào đó.

Chỉ lát sau, một tiếng rống kinh thiên của Man Hoang Lôi Thú vang vọng khắp không gian, lực lượng âm thanh lăng đặng truyền đi trong không gian tạo thành những gợn sóng đánh thẳng về phía không gian xung quanh vùng kiếm khí.

Khi những gợn sóng này đánh thẳng vào phiến không gian xung quanh kiếm kiếm khí thì nhất thời tạo thành những cơn sóng ngập trời. Từ trên đó tản mát ra khí tức ép người, ngay cả những Kiếm Hồn cảnh đại sư đang ở xa cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Ngoại trừ bốn người Tần Vô Song, toàn bộ những Kiếm Hồn cảnh đại sư khác đều phải thối lui ra sau vài dặm mới dừng lại.

Đúng lúc này, từ trong lôi quang cao chừng năm trăm trượng có một đầu Lôi Thú to lớn bước ra. Con lôi thú này hoàn toàn là do Thiên Lôi kiếm cương ngưng tụ thành, ở trên đỉnh đầu của nó có một chiếc sừng ước chừng tới năm mươi trượng đang không ngừng tỏa ra ánh sáng màu tím tinh khiết của Thiên Lôi, bốn chiếc chân to lớn dẫm nát khu vực phương viên trăm trượng. Lôi khí bạo ngược giờ khắc này đã bị Tử Thiên Lôi nắm giữ trong tay, toàn bộ chúng đều bị hắn điều khiển phóng về phía vùng sóng không gian trước kiếm khí.

Hống!!!!

Một tiếng rống to lớn vang lên, từ trong miệng Tử Thiên Lôi đã biến thành Lôi Thú có từng đạo gợn sóng không gian khuếch tán ra bốn phía. Mọi thứ cản đường nó đều bị cắn nuốt hoàn toàn, đồng thời từ trên người Lôi Thú xuất hiện một cỗ kiếm ý ngạo thị thiên hạ phát ra, thi thoảng lại có Tử Điện kiếm cương bá đạo bắn ra làm chân không xung quanh bị phá nát.

Huyết khí trong cơ thể nhanh chóng di chuyển, nhìn Lôi Thú uy nghi trước mặt, từ sâu trong ý thức hải của Lục Thanh, Chân Long huyết mạch vốn yên lặng một lần nữa lại rục rịch muốn động.

Sâu trong tủy hải, Chân Long huyết mạch dâng trào, trong nháy mắt dường như đã hóa thành một đầu Chân Long to lớn cả ngàn trượng. Long vĩ to lớn chớp động đánh mạnh vào bức tường hạn chế tủy hải.

“Vù”

Phong Lôi nhị khí bùng bạc truyền ra, quanh thân người Lục Thanh đồng thời cũng tràn ngập một cỗ khí tức man hoang tinh thuần. Tinh quang trong mắt chợt lóe lên, kiếm chỉ của Lục Thanh điểm ra xa, mang hoang khí nồng đậm xung quanh hắn nhất thời được bắn ra tiến nhập vào trong Lôi Thú.

480. Chương 36: Man Hoang Lôi Thú

Được Lục Thanh quán chú thêm Man Hoang khí, con Lôi Thú kia tiếp tục mở miệng ra, từng đạo tiếng rống như sấm xé gió truyền đi trong không trung.

Phảng phất như cảm nhận được sự uy hiếp rất lớn, nguyên bản sóng không gian đang bình thường chợt trở nên sôi trào.

Sau một khắc, vô số đạo sóng không gian lớn lăng đặng truyền về phía Lôi Thú đang ở trên hư không.

Ánh mắt hơi dừng lại, trong lòng Lục Thanh hơi chấn động, hắn bình tĩnh quan sát vô số những kiếm khí có màu sắc bất đồng phía trước. Đến tận cùng là phải có thực lực thể nào mới có thể điều khiển được không gian một cách tinh tế như vậy a? Ít nhất thì trong lòng hắn hiểu rõ, Kiếm Tông cường giả không thể làm được điều này.

Về phần Kiếm Hoàng, do hắn chưa được tiếp xúc với pháp tắc cho nên cũng không thể có phán đoán chuẩn xác, nhưng hắn đã từng nhìn thấy hai vị Kiếm Hoàng cường giả ra tay. Tựa hồ bọn họ cũng không thể làm được điều này, lại nhìn đầu Lôi Thú do Tử Thiên Lôi tạo thành, đối mặt với những sóng không gian kéo tới, hơn mười đạo lôi điện thô to được phóng ra ngăn cản bọn chúng.

Ầm ầm ầm. ..

Liên tục có những Động Hư không gian nho nhỏ do va chạm giữa hai loại lực lượng tạo thành, thân hình to lớn của con Lôi Thú cũng bởi vậy mà phải nhanh chóng lui về sau mấy trăm trượng.

Chiến ý trong cơ thể dâng lên, Luyện Tâm Kiếm được lấy ra, Lục Thanh không hề áp chế Chân Long huyết mạch ở sâu trong tủy hải nữa.

- Tử huynh! Ta tới giúp người.

Chân Long huyết mạch được điều động, Chân Long ngàn trượng được hình thành ở sâu trong tủy hải bây giờ đã thoát ra, xuất hiện ở ngay sau lưng Lục Thanh.

Hồng. ..

Tiếng Long ngâm làm cho không gian trước mặt cũng xuất hiện những gợn sóng không gian, chúng nhanh chóng tấn công về phía không gian lãng kiếm.

Tiếng kiếm ngân vang lên, hư không hoàn toàn bị vụn vụn, sóng không gian tràn ngập khắp nơi, ở vùng ngoài rìa, chân không liên tục bị phá nát.

- Lui!! - Lam Huyền Y vội vàng quát lên.

Đông đảo Kiếm Hồn cảnh đại sư cũng theo ba người thối lui lại phía sau hơn mười dặm, khi bọn họ rời khỏi chưa được mười tức thời gian thì vùng không gian gần chỗ họ đứng đã bị phá nát. Từ chỗ đó liên tục có những Động Hư không gian xuất hiện, chúng cắn nuốt những khu vực chân không bị phá vỡ.

Đến lúc này, đông đảo Kiếm Hồn cảnh đại sư lúc trước còn không được xem Lục Thanh và Tử Thiên Lôi đánh một trận thì bây giờ đã hiểu rõ được thực lực của hai người. Không ai có thể cam đoan bản thân mình có năng lực tiếp được một đòn tấn công của bất kỳ ai trong hai người đó.

Hai người thi triển kiếm thức đã siêu việt hơn Kiếm Tông, gần tiếp cận tới nhất kiếp Kiếm Hoàng.

Bất quá mọi người cũng không biết được, Chân Long ở sau lưng Lục Thanh là do huyết mạch của hắn hiển hóa thành, kiếm thức như vậy chỉ sợ trên đời này cũng chỉ có hắn mới có thể thi triển ra được.

Sau một khắc, huyết mạch Chân Long ngàn trượng đã đụng độ với sóng không gian lớn cả trăm trượng. Thiên Lôi rít gào, sóng không gian bá đạo tấn công về phía Chân Long huyết mạch. Một lượng lớn sóng không gian ập tới dường như muốn nghiền nát Chân Long huyết mạch sau lưng Lục Thanh.

Chiếc đuôi to lớn đằng sau hơi đong đưa, Chân Long huyết mạch nổi giận gầm lên một tiếng, long vĩ thô to mang theo kim sắc kiếm khí tấn công về phía sóng không gian.

Ông. ..

Dường như bị động tác của Lục Thanh làm cho tức giận, kiếm khí cao ngàn trượng phát ra tiếng ngân xé gió rất lớn, một đạo kiếm khí sắc bén từ trong đó bắn ra, ở giữa hư không nó đã hóa thành một đạo kiếm khí dài cả trăm trượng.

Đạo kiếm khí sắc bén này chỉ thoáng cái đã điểm trúng chiếc sừng trên đầu của Chân Long huyết mạch.

Sắc mặt chợt trắng, Chân Long huyết mạch vùng Lục Thanh có tâm ý tương thông, khi nó bị kiếm khí điểm tới hắn có thể cảm nhận được tâm thần mình đang chấn động, Chân Long huyết mạch sau lưng có xu thế tiêu tán đi.

Luyện Tâm Kiếm nhanh chóng dẫn theo Chân Long huyết mạch rời xa khỏi khu vực sóng không gian đó.

Hơi có chút tức giận, Lục Thanh hú dài một tiếng, Chân Long huyết mạch sử dụng đuôi của nó để chặn lại đạo kiếm khí, rồi nhanh chóng lui lại chỗ của Lục Thanh.

Nhìn Chân Long huyết mạch trước mắt, Lục Thanh lập tức nhớ tới khi quyết đấu với Tử Thiên Lôi, ý chí bất khuất ở trong cơ thể hắn dâng lên.

Bỗng nhiên hắn ngửa mặt lên cao hét lên một tiếng dài, tiếng Long ngâm cũng xé gió vang lên cùng với Chân Long huyết mạch kêu gọi lẫn nhau.

Cảm nhận được ý chí của Lục Thanh, Long Nhãn của Chân Long huyết mạch chợt bắn ra hai đạo Long lực bốn nguyên màu trắng. Long lực bốn nguyên mặc dù không ẩn hiện bất cứ pháp tắc nào, nhưng nó lại ẩn tàng sự uy nghiêm vô tận. Sự uy nghiêm này cũng giống như thiên đạo uy áp, nhưng trình độ tinh thuần của hai bên lại cách biệt rất xa.

Giờ phút này, coi như là sóng không gian thì ở trước mặt Long lực bốn nguyên cũng xuất hiện xu thế bị trấn áp.

Long lực bốn nguyên cường đại ngang nhiên phá vỡ ra hai Động Hư không gian nhỏ, đem hơn trăm đạo kiếm khí từ sóng không gian thoát ra cắn nuốt vào bên trong.

Khu vực sóng không gian tản mát ra sự run sợ, uy lực kinh khủng như thế cũng khiến cho đám Kiếm Hồn cảnh đại sư đang ở xa phải hoảng sợ thất sắc.

Lục Thanh cùng Tử Thiên Lô thi triển ra thực lực đã vượt ra ngoài tầm tưởng tượng của bọn họ. Hai con kỳ thú giống như sóng lại, ở giữa không trung hiên ngang đứng, thân thể to lớn của chúng nó dường như đã che cả bầu trời.

Không trung có chút yên tĩnh, quanh thân thể hai người Lục Thanh dâng lên một cỗ chiến ý cường đại. Chân Long huyết mạch không một chút do dự, nó há to miệng ra, bao phủ lấy Lục Thanh vào bên trong.

Ngay sau đó, cỗ long uy còn cường hãn hơn trước được phát tán ra. Từ trên người Chân Long một lần nữa tràn ngập kiếm khí sắc bén màu vàng xanh. Chỉ trong thời gian ngắn, nó đã bao phủ lấy Chân Long vào bên trong, kiếm khí sắc bén cũng không dừng lại, mà tầng tầng áp súc lại với nhau.

Hồn thức cường đại của Kiếm Tông đại thiên vị nhanh chóng áp súc lại, Luyện Hồn Quyết cũng được Lục Thanh vận chuyển với tốc độ chưa từng có, đem hồn thức tiêu hao nhanh chóng bổ sung trở lại.

Tiếng kiếm ngân lơ lửng từ trên người Chân Long huyết mạch phát ra, theo sự áp súc hồn thức của Lục Thanh, những kiếm khí màu vàng xanh bắt đầu chuyển biến thành màu vàng.

Khí thể của Chân Long huyết mạch từ trên người tản mát ra xung quanh, nó không có chút dấu hiệu nào bắt đầu tiến tiến về phía khu vực sóng không gian.

Tiếng kiếm ngân càng lúc càng trở nên rõ ràng, cuối cùng nó càng lúc càng được truyền ra xa hơn.

Kiếm khí màu vàng xanh được áp súc cuối cùng càng trở nên nồng đậm hơn, mặc cho Lục Thanh có tiến hành áp súc thể nào thì nó cũng không thể biến hóa được thành màu vàng. Nhưng nó cũng đã khiến cho đạo kiếm khí này xảy ra biến hóa về chất.

Kiếm khí màu vàng xanh so với trước đã mạnh hơn không ít, ở trong đó màu vàng đã chiếm tới chín phần, hơn xa so với trước những năm phần.

Long trảo chỉ nhẹ nhàng quơ vào khoảng không thì ánh mắt của đông đảo Kiếm Hồn cảnh đại sư đã xuất hiện sự khiếp sợ. Long lực bốn nguyên không hề được phát ra, nhưng không gian xung quanh long trảo đã kịch liệt chấn động.

Rắc rắc. ...

Mấy đạo Động Hư không gian to bằng ngón tay cái xuất hiện ở trước Long trảo, hung hăng va chạm với phiến sóng không gian.

Đồng thời, Lô Thú bên cạnh cũng không cam lòng yế thế, một đạo Thiên Lô màu tím từ trong miệng nó thoát ra, bên trong đó còn ẩn hàm cả Tử Điện kiếm cương. Lô trụ này xuất hiện giữa không trung lập tức làm lộ ra một cái Động Hư không gian to bằng ngón út, rồi theo sau Long trảo của Chân Long huyết mạch đánh về phía khu vực sóng không gian.

Xa xa, đông đảo Kiếm Hồn cảnh đại sư đều phải sửng sốt, theo ánh mắt của bọn họ, Long trảo to lớn và lô trụ lao vào trong khu vực sóng không gian nhưng lại không thể tạo thành một chút gợn sóng nào. Cảnh tượng kỳ dị như vậy căn bản không ai có thể tưởng tượng nổi.

- Không đúng! - Thanh âm lạnh lùng của Lãnh Ngôn Tâm vang lên.

- Cái gì? - Lam Huyền Y hơi sửng sốt, theo đó cũng phát hiện ra có cái gì đấy không đúng. Ánh mắt đoàn người lại chuyển về phía khu vực sóng không gian.

Ông. ...

Tiếng kiếm ngân kinh thiên động địa lại xé gió vang lên, trong lúc nhất thời khắp mọi nơi đều tràn ngập loại âm thanh này. Tiếng kiếm ngân vô ảnh, vô hình nhưng lại trực tiếp vang lên từ trong lòng mọi người, những kẻ có tu vi dưới Kiếm Tông lập tức sắc mặt trắng bệch ra, vội vàng ngồi xuống tập trung bảo vệ tinh thần hải.

- Lui! - Trong không trung đột ngột vang lên thanh âm của Lục Thanh.

Chỉ ngay tích tắc sau đó, Chân Long huyết mạch và Lôi Thú cũng nhanh chóng lùi về.

Theo đó, dưới ánh mắt kinh hãi của Kiếm Hồn cảnh đại sư, Hắc Động không gian dần hiện ra trước mắt bọn họ, hơn nữa nó còn khuếch tán ra với tốc độ kinh người.

Ngay trong chốc lát, Động Hư không gian đã bao trùm phương viên mấy trăm trượng, lực thôn phệ kinh khủng từ trong đó dường như muốn cắn nuốt tất cả sóng không gian ở xung quanh.

Phảng phất như phát hiện ra nguy cơ, kiếm khí sắc bén ngàn trượng lập tức phát ra tiếng kiếm ngân thê lương, từ trên đó phát tán ra một đạo kiếm khí sắc bén, nó nhanh chóng lan tỏa tới mấy trăm trượng mới đình chỉ.

Đạo kiếm khí này vô cùng cứng cỏi, mặc cho Động Hư không gian cắn nuốt thế nào cũng không thể làm nó dao động, chỉ là quang mang từ nó tỏa ra dần có chút ảm đạm đi.

Chân không bị phá nát đồng thời lan tràn trong khu vực sóng không gian, bất quá nó rất nhanh bị Động Hư không gian cắn nuốt. Khu vực chân không bị phá nát thậm chí còn chưa kịp phát tán ra xa thì đã bị Động Hư không gian cắn nuốt hoàn toàn.

- Hắc hắc. ... Đa tạ hai tiểu tử các người, lão phu cuối cùng cũng có thể thoát ra rồi!!!!

Lúc này, trong phiên không gian rộng lớn chợt vang lên một đạo thanh âm già nua, trong thanh âm còn kèm theo tà khí nồng đậm. Mặc dù còn chưa thấy thân ảnh đối phương, nhưng chỉ cần nghe thanh âm đó là mọi người có thể phán đoán được, kẻ phát ra thanh âm này hẳn là một đại ma đầu nào đó.

- Lục huynh! - Thanh âm của Tử Thiên Lôi từ trong miệng Lôi Thú truyền ra.

- Yên xem kỳ biến! - Lục Thanh trầm giọng nói.

481. Chương 37: Ma Vô Thường

Từ trong thanh kiếm khí chợt phát tán ra một đạo hồng quang chói mắt, hàng nghìn hàng vạn hồng quang tỏa ra làm cho trong hư không nhất thời sinh ra những Động Hư không gian nhỏ như sợi tóc. Tổng hợp lại khiến cho người ta liên tưởng tới một bộ tóc dài đang bay phất phơ trước gió, lộ ra bộ dạng vô cùng quỷ dị.

Lục Thanh nhanh chóng cảm thấy huyết mạch trong cơ thể chấn động, Chân Long huyết mạch của hắn tựa hồ như bị bốc cháy, Hạo Nhiên Chính Khí trong Chân Long huyết mạch rục rịch động. Điều này xảy ra chỉ có một nguyên nhân mà thôi, đó chính là kẻ sắp xuất hiện có lực lượng và huyết mạch tương phản với hắn.

Chân Long ứng với chính khí của thiên địa mà sinh ra, huyết mạch của nó đương nhiên là ẩn dấu Hạo Nhiên Chính Khí, cùng với nó đối lập chính là. ... Trong lòng Lục Thanh hơi động, hắn há mồm kêu lên:

- Tiên thiên ma khí!

- Úy! Tiểu tử ngươi quả nhiên là có kiến văn rộng rãi.

Đạo thanh âm này dường như đi theo những hồng quang đang tỏa ra từ trong thanh kiếm khí kia thoát ra vậy.

Hồng quang chợt lóe lên, một bóng huyết sắc nhất thời xuất hiện trước mặt mọi người.

- Huyết Vô Thường! - Thanh âm của Đỗ Nguyên có phần lạnh lùng nói.

- Huyết Vô Thường? - Chỉ thấy người kia khẽ lắc đầu nói:

- Hồn phách của ta đã dung nhập vào trong tiểu tử kia, Huyết Vô Thường cũng là cái tên không tồi, bất quá cần sửa lại một chút. Sau này gọi bốn nhân là Ma Vô Thường đi!

Ma Vô Thường!!!!

Theo thanh âm này phát ra, không gian xung quanh nhất thời tràn ngập huyết sắc ma khí. Lục Thanh trước kia cũng từng nhìn thấy Tâm Ma khí, nhưng lúc này thì nó bá đạo hơn, chỉ trong khoảng thời gian ngắn các loại thuộc tính khác trong không gian đều bị bài xích không còn. Những cảm ứng của mọi người đối với thiên địa cũng không thể cảm nhận được thuộc tính của mình nữa.

Làm sao có thể?

Đám người Đỗ Nguyên khiếp sợ, bọn họ rõ ràng cảm nhận được, bản thân cùng với thiên địa mỗi thời khắc đều cảm ứng, vậy mà giờ phút này lại không còn, giống như bị một con dao chặt đứt vậy.

Nhìn không gian xung quanh tràn ngập huyết sắc, gương mặt lạnh lùng của Lãnh Ngôn Tâm chợt xuất hiện thần sắc khiếp sợ.

- Lĩnh vực!!!!

- Tiểu nha đầu này có kiến thức quả không tồi. Không sai. Không sai. - Tựa hồ vừa được thoát khỏi nơi giam giữ, cho nên tâm tình của Ma Vô Thường cũng không tồi. Trong lúc nhất thời hắn còn chưa ra tay với ai, chỉ đưa ánh mắt nhìn về phía hai người Lục Thanh và Tử Thiên Lôi nói:

- Lôi Thú huyết mạch, Chân Long huyết mạch. Không tồi. Quả là không tồi.

Ánh mắt của Ma Vô Thường lại chuyển về phía Đỗ Nguyên nói:

- Còn người lại kế thừa Tam Túc Kim Ô huyết mạch, không nghĩ tới vừa thoát khỏi thì ông trời đã mang tới cho ta những huyết mạch thượng cổ trân quý như vậy.

Đôi con ngươi đỏ như máu của hắn tiếp tục quét mắt nhìn đám người phía xa, nói:

- Không tồi. Đám người còn lại các người ta có thể dùng để tu dưỡng lại hồn phách của bốn ma, đợi tới khi Ma vực của bốn ma khôi phục thì công đức của các người quả là rất lớn. Tới lúc đó bốn ma sẽ lưu cho các người một tia linh hồn để luân hồi, cũng coi như là thưởng cho các người trợ giúp bốn ma khôi phục.

- Các hạ thân là Kiếm Phách tông sư mà lại ra tay với đám hậu bối chúng ta sao? Chẳng lẽ các hạ không thấy mất mặt à? - Lam Huyền Y trầm giọng nói.

Lúc này, những Kiếm Hồn đại sư ở phía sau đều cảm thấy da đầu tê dại, nếu sớm biết sẽ thả ra một người như vậy thì coi như có giết lẫn nhau thì cũng còn hơn là đối mặt với một Kiếm Phách tông sư. Một tia linh hồn tiến vào luân hồi thì còn bị mất đi trí nhớ kiếp trước, hơn nữa còn xét xem công đức của bọn họ ra sao thì mới luân hồi được, kết quả như vậy quả thật là khiến cho bọn họ khó có thể tiếp thu được.

- Mất mặt? - Sắc mặt Ma Vô Thường trở nên tương đối cổ quái, ánh mắt hắn nhìn lại về phía Lam Huyền Y. Trong lúc nhất thời khiến cho Lam Huyền Y sinh ra một cỗ cảm giác như bị người ta nhìn thấu, mồ hôi lạnh sau lưng tràn ra, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã thấm đẫm vào quần áo.

- Bốn ma làm việc đều là tùy tâm sở dục, muốn giết kẻ nào thì giết, dù là hài nhi ba tháng tuổi hay lão già tám chục tuổi thì cũng có thể giết, cho nên đối phó với đám tiểu bối càng người lại càng không có gì mà mất thể diện. Đừng đem thể diện ra nói với bốn ma, nó đối với ta không đáng một hào. - Ma Vô Thường cất tiếng cường to đáp lại.

Trong phút chốc, ma khí ở xung quanh chấn động, theo tiếng cười của Ma Vô Thường, bên tai mọi người nhất thời tràn ngập ma âm, những ma âm này không chỗ nào là không xuất hiện, cho dù là người đã phong bế lục thức cũng không thể ngăn cản nó tiến vào trong đầu.

Luyện Hồn Quyết nhanh chóng được vận chuyển, bên trong ý thức hải, thức kiếm màu vàng tản mát ra khí tức sắc bén đem những ma âm ngăn cản ở bên ngoài. Những ma âm này quả thật là lợi hại, tuy chúng bị Lục Thanh ngăn cản ở bên ngoài nhưng vẫn khiến cho tâm thần của hắn có chút dao động.

Tiếng cười mang theo ma âm không ngừng vang lên làm cho trước mắt Lục Thanh phảng phất như xuất hiện vô số điều huyền bí.

Từng trận tiếng cười tràn ngập tâm ý vang lên trong lòng khiến cho trước mắt Lục Thanh giờ phút này như xuất hiện vô số nữ tử đang mặc quần áo mỏng manh. Bọn họ đang nở ra nụ cười như chuông ngọc, chân trần xích lơ lửng ra những vùng da trắng mịn, thậm chí có thể nhìn xuyên qua lớp quần áo mỏng dính kia để nhìn thấy những vùng da như ẩn như hiện.

Bộ ngực sữa của các nàng nửa hiện, nửa ẩn, chập chờn ngay trước mắt, chiếc eo không xương thi thoảng lại run rẩy bởi tiếng cười làm cho bộ đồ mỏng manh trên người thi thoảng lại xuất hiện những khe hở.

Cho dù là Lục Thanh có tâm thần ổn định nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này thì dù vẫn bảo trì được thần trí, sắc mặt cũng phải đỏ tới mang tai.

Dù sao, Lục Thanh hôm nay cũng chỉ là một thiếu niên huyết khí phương cương, ma âm này tự nhiên là đánh vào nơi phòng ngự yếu ớt nhất của tâm thần.

Tựa hồ nhận ra vẻ mặt khác thường của Lục Thanh, Chân Long huyết mạch trong cơ thể hắn bắt đầu run rẩy.

Một tiếng long ngâm mang theo Hạo Nhiên Chính Khí vang lên, từ trên cơ thể trắng tím của Chân Long Thiên Lôi màu tím liên tục vờn quanh đem những ma âm nọ gạt gao ngăn cản ở bên ngoài.

- Hay cho một cái Chân Long huyết mạch. - Thanh âm của Ma Vô Thường vang lên. Giờ phút này toàn bộ ánh mắt của hắn đều tập trung vào người Lục Thanh:

- Trong ba loại huyết mạch thượng cổ ở nơi đây, chỉ có của ngươi là tinh khiết và nồng đậm nhất. Xem ra, ngươi được mấy lão già ở Long vực rất ưu ái, huyết mạch như vậy nếu như không có Chân Long ban cho, thì không thể nhận được từ truyền thừa.

Khi Ma Vô Thường mở miệng nói chuyện, ba người Đỗ Nguyên đồng thời thở dài một hơi, mà phía sau lưng bọn họ những rất nhiều Kiếm Hồn cảnh đại sư đã phải ngồi xuống, ngay khi ma âm kết thúc thì Kiếm Vương đại sư lập tức phun ra một vòi máu tươi. Ý thức hải bị thương, mà dù người không bị thương cũng lộ ra ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm vào Ma Vô Thường. Chỉ có tiếng cười mà đã dễ dàng áp chế bọn họ, thực lực như thế thì quá đáng sợ a.

Ở trên hư không, Ma Vô Thường cẩn thận đánh giá lại Lục Thanh một lần nữa, hắn không khỏi kinh dị kêu lên một tiếng.

- Bốn nguyên long lực, ngươi không ngờ lại có bốn nguyên long lực. Tiểu tử! Đến tột cùng là ngươi có quan hệ thế nào với Long vực?

Lục Thanh đang muốn mở miệng trả lời, thì trong đầu vang lên một đạo thanh âm nhắc nhở, hắn không cần nghĩ ngợi thêm đã lập lại lời nói:

- Cửu giai Long Vương - Long Tuyền!

- Long Tuyền? - Ma Vô Thường kinh hãi kêu lên một tiếng:

- Trách không được huyết mạch của ngươi lại tinh khiết như thế, nguyên lai là hắn coi trọng ngươi.

Ma Vô Thường không hề biết, Lục Thanh không những có được Chân Long huyết mạch, mà còn thành tựu cả bán long chân thân. Nếu không bằng vào việc hắn kế thừa bát giai Chân Long huyết mạch, làm sao có thể so sánh được cùng với cửu giai Long Vương? Đương nhiên, điều này Ma Vô Thường có suy nghĩ nát óc cũng không thể nghĩ ra được. Mà ngoại trừ Ma Vô Thường ra, Lôi Thú bên cạnh Lục Thanh cũng lộ ra thần sắc thư thái. Từ Thiên Lôi nghĩ: "Xem ra cũng chỉ có nguyên nhân như vậy mới ở niên kỷ này mà đạt được thành tựu tới mức đó. Nguyên lai hết thảy mọi thứ đều là do Long tộc chiều cố mà có được."

Chân Long nhất tộc còn được gọi là Long tộc, bên trong đó gồm có: Thất trảo Bát giai Chân Long, bát trảo Cửu giai Long Vương, cửu trảo Thập giai Long Hoàng.

Theo như sự hiểu biết của Tử Thiên Lôi, Long tộc hiện nay ở trên Kiếm Thần đại lục còn lại rất thưa thớt. Chân Long nhất tộc hiện nay chỉ còn sinh sống ở một chỗ trong Tử Hoàng Giới gọi là Long Vực. Mà Cửu giai Long Vương ở trong Long Tộc thì ngoại trừ Long Hoàng ra có thể nói là vương giả của bộ tộc.

Mà biết được điều đó rõ nhất chỉ có Ma Vô Thường, chỉ thấy ánh mắt hần hơi trầm trọng một chút, con ngươi đỏ như máu không lộ vẻ sợ hãi, huyết sắc nồng đậm phẳng phất như hội tụ thành một giọt huyết lưu chảy ra.

Yên lặng nhìn Lục Thanh một hồi lâu, trong đoạn thời gian đó, không gian xung quanh trở nên ngưng trọng dị thường. Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Lục Thanh, trong ánh mắt của đám người Đồ Nguyên thì bây giờ chỉ có một hy vọng duy nhất để thoát thân chính là từ phía Lục Thanh. Cửu giai Long Vương đó là tuyệt thế cường giả trên Kiếm Thần đại lục, đám người xung quanh mong chờ vào danh tiếng của cửu giai Long Vương để có thể trấn nhiếp ma khí của vị Kiếm Phách tông sư này.

- Hắc hắc hắc. .. - Ma Vô Thường một lần nữa cất tiếng cười. Bất quá khác với lần trước, tiếng cười lần này cũng không được phả vào âm ma, mà chỉ kéo dài một lúc là đình chỉ.

- Hay cho tên cửu giai Long Vương - Long Tuyền. Tiểu tử! Hôm nay ta không giết ngươi, ngươi rút qua một bên xem đi! - Tựa hồ có chút tức giận, Ma Vô Thường vung tay lên. Trong phút chốc kiếm khí màu vàng xanh bao quanh Chân Long huyết mạch bị tiêu tán, theo đó Chân Long huyết mạch rên rỉ vài tiếng rồi ở trong hư không quay trở lại cơ thể Lục Thanh.

Đồng thời, Lục Thanh có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng không thể chống đỡ được ập tới, khiến cho cả người hần bay ra ngoài, rơi xuống một vùng đất cách đó mười dặm.

- Thân thể quả là tốt! - Ánh mắt Ma Vô Thường lại một lần nữa sáng lên, thần sắc không ngừng biến ảo, một lúc lâu sau mới khôi phục lại như cũ.

Thân thể có chút tê dại, đây là lần đầu tiên Lục Thanh cảm thấy mình không có năng lực phản kháng. Chân Long huyết mạch ở trước mặt đối phương không ngờ lại dễ tiêu tán như vậy, lực lượng trong nháy mắt ập tới chỗ hần càng làm cho Thanh Phàm kiếm thể của hần có chút đau nhức tới tận xương.

“Đây chính là thực lực của Kiếm Phách tông sư sao?” - Trong lòng Lục Thanh thầm nghĩ.

482. Chương 38: Kiếm Linh Ma Kiếm

Ánh mắt của Ma Vô Thường lập tức đảo qua trên người Tử Thiên Lôi.

- Hai trăm năm trước, một đời Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư quảng kiếm trong Thập Lý Bách Chiến cốc. Trước khi luân hồi, tâm ma tích lũy dẫn phát tiên thiên ma khí giữa trời đất. Tiên Thiên ma khí chính là bản ma. Bản ma kế thừa tâm ma trong lõi kiếp hai lần luân hồi của Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư, sau đó dung nhập vào trong Vấn Tâm kiếm mà hình thành Kiếm Linh của ma kiếm. Nói đi nói lại thì bản ma còn muốn cảm ơn Lục Thiên Thư. Chỉ có điều tâm ma của hần quá mạnh nên bản ma cũng không có đủ thực lực mà thay đổi tâm ma của hần.

Nói tới đây, Ma Vô Thường chợt dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh. Trong ánh mắt ma khí đỏ như máu lại bùng lên:

- Lúc trước không để ý. Tiểu tử! Ngươi có Phong Lôi kiếm khí, khuôn mặt có chút giống với Lục Thiên Thư. Nói! Lục Thiên Thư là gì của ngươi?

Chống Luyện tâm kiếm xuống, Lục Thanh đứng lên nhưng vẫn không mở miệng. Trên thân người hần chợt xuất hiện một đạo kiếm quang màu trắng và tím, xuyên qua hư không. Sau khoảng chừng mười nhịp hô hấp, Tử Thiên Lôi liền hóa thành Lôi Thú.

Đồng tử của Ma Vô Thường co lại, rồi nhất mạnh từng chữ:

- Tẩn Lôi bộ.

- Không tồi. - Ngón tay của Lục Thanh chỉ xéo vào không trung:

- Lục Thiên Thư đúng là gia tổ.

Huyết mạch của Chân Long trong cơ thể sôi lên. Huyết mạch của Chân Long như vực sâu. Đối với Ma Vô Thường, mặc dù biết bây giờ rút lui là con đường sống và là lựa chọn sáng suốt nhất. Nhưng nếu hắn vất bỏ mọi người ở đây, một mình bỏ đi thì sau này con đường kiếm đạo của hắn sẽ tăng tiến rất khó khăn, chứ chưa cần phải nói ba năm rưỡi sau chống lại ma nữ tóc bạc.

Nếu lui, Lục Thanh không còn là chính mình.

- Nói như vậy, người chính là hậu duệ của Lục Thiên Thư.

Con mắt đỏ như máu của Ma Vô Thường sáng ngời, nhìn chăm chăm về phía Lục Thanh. Giờ khắc này, Lục Thanh chỉ cảm thấy một thứ lực lượng mạnh mẽ trong nháy mắt giam cầm hắn trong không trung. lát sau, từ hai mắt của Ma Vô Thường, hai đạo thần quang đỏ như máu chọt bao phủ trên người của Lục Thanh.

Thấy tình hình không ổn, Lôi Thú bên cạnh Lục Thanh liền gầm lên một tiếng. Một đạo thiên lôi màu tím từ trong miệng nó phun ra, ngăn cản lại hai đạo ánh sáng đỏ như máu kia.

- Làm càn! - Ma Vô Thường quát một tiếng. Bàn tay thon dài như ngón tay của thiếu nữ, chộp một cái vào không trung. Ngay lập tức một đạo thiên lôi màu tím chọt xuất hiện.

Ngay sau đó, Lôi Thú đang bao quanh Tử Thiên Lôi cũng bị nghiền nát.

Tử Thiên Lôi phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng bị giam cầm trong không trung.

- Cút.

Ma Vô Thường vẫy tay một cái, thân hình Tử Thiên Lôi như một cái bao cát, bắn về phía đám người Đỗ Nguyên.

Khói bụi bốc lên mù mịt, toàn thân của Tử Thiên Lôi chìm vào trong lòng đất hơn một trượng.

- Tử huynh! - Đám người Đỗ Nguyên lao đến, kéo Tử Thiên Lôi lên.

Nét mặt Tử Thiên Lôi có chút ngưng trọng rồi từ từ chuyển sang hoảng sợ. Lần đầu tiên, y hiểu được sự đáng sợ của Ma Vô Thường. Chỉ một cái nhấc tay mà y không có chút sức kháng cự.

Kiểm Phách tông sư! Đây là thực lực của Kiểm Phách tông sư.

Ánh mắt của Ma Vô Thường lóe lên hàn quang, nói:

- Trong lĩnh vực của ta, một con kiến như ngươi mà cũng dám động thủ với ta?

Nói xong, ánh mắt của Ma Vô Thường lại nhìn về phía Lục Thanh.

- A! Kiểm Thức! Không ngờ ngươi có thể ngưng tụ được Kiểm Thức.

Lần đầu tiên, Thức Hải bị người khác liếc mắt nhìn thấu khiến cho trong lòng Lục Thanh cảm thấy căng thẳng. Hắn cảm giác ánh sáng hồng đỏ đảo qua người khiến cho cơ thể mình phơi bày hết ra trước mắt người ta.

- Long Tuyền quả nhiên là coi trọng ngươi. Không ngờ cho Long Nguyên dịch chui cả vào trong máu thịt của ngươi. Thân thể của ngươi có thể nói vượt qua sự tưởng tượng của bản ma.

Dưới ánh mắt của mình, Ma Vô Thường thì thoảng lại cất lên tiếng tán thưởng. Còn Lục Thanh bị giam cầm trong không trung lại không thể động đậy.

Bất chợt, trong ánh mắt của Ma Vô Thường, những tia sáng đỏ như máu chọt ngưng tụ. Hai tia sáng đỏ chói như xuyên phá không gian, chui vào trong thân thể Lục Thanh.

Lục Thanh cảm thấy cả kinh. Ngưng thần nhìn vào trong, Lục Thanh phát hiện, hai tia sáng đỏ lao thẳng tới Kiểm Chủng của hắn.

Chúng giống như tia sáng theo pháp tắc giữa không gian. Kiếm Hồn dài chín tắc tỏa ra ánh sáng màu tím và trắng đang dao động theo một quy tắc. Phía trên Kiếm Hồn, Tiên thiên Phong Lôi châu cũng biết thành một quả cầu sáng màu trắng và tím. Ở trong đó, pháp tắc của Phong Lôi đang thoáng tản ra ngoài.

Trong nháy mắt khi tia sáng đỏ như máu kia chiếu lên Kiếm Hồn, quả cầu sáng phía bên trên chợt bắn ra một đạo Kiếp Lôi màu tím đen. Kiếp Lôi màu tím đen đó là do khí ở trong Lôi Trì, tiên thiên Phong Lôi châu cố gắng hấp thu.

Gần như trong tích tắc, hai đạo ánh sáng màu máu kia liền bắn ra khỏi Kiếm Chung của Lục Thanh.

Nhìn thấy Kiếp Lôi màu tím đen, cho dù là tông sư Kiếm Phách như Ma Vô Thường cũng tái mặt, lui lại một bước.

- Thiên Lôi nhị kiếp! Tốt! Xem ra bản ma đoán không sai. - Nét mặt Ma Vô Thường điểm một nụ cười khó hiểu:

- Tốt! Rất tốt.

Lát sau, Ma Vô Thường nghiêm mặt, nói:

- Bản ma là do khí tâm ma của Lục Thiên Thư sinh ra. Nếu tu vi của bản ma tinh tiến như thì nhất định phải hoàn thành tâm ma của hắn. Dù sao thì tính mạng của bản ma cũng vô cùng vô tận.

Lục Thanh chợt xuất hiện một ý nghĩ liền nói:

- Không biết tâm ma của gia tổ chính là cái gì?

- Cái gì? - Nét mặt Ma Vô Thường có chút khó hiểu:

- Mấy thứ này người chờ về sau, tự nhiên sẽ biết được.

Ma Vô Thường nhướng mày không nói. Lục Thanh cũng không có cách nào.

- Được rồi tiểu tử! Bản ma mặc dù là ma nhưng kế thừa tâm ma của Lục Thiên Thư. Nhưng cũng biết giữ lời. Hôm nay, bản ma sẽ không giết người, trừ khi người xui xẻo gặp lại bản ma nếu không bản ma sẽ không động thủ với người. Coi như là trả lại ơn Lục Thiên Thư thường mạng cho.

Ma Vô Thường trầm giọng nói. Ngay lập tức, Lục Thanh liền cảm thấy toàn thân thoải mái trở lại.

- Về phần các người. .. - Ma Vô Thường cười lạnh một tiếng rồi quay đầu nhìn về phía đám người Đồ Nguyên:

- Lúc trước, khi bản ma sinh ra, năm người Huyền Dương lão nhân lợi dụng khí Thiên Phong phong ấn bản ma trong thanh kiếm này. Lần phong ấn này mất hai trăm năm thời gian. Chưa nói chúng tìm tới di thể cảnh giới Kiếm Hồn và thần kiếm, muốn mượn uy nghiêm Kiếm Ý của họ để trấn áp vĩnh viễn ta ở đây. Đáng tiếc, bọn họ cơ bản không biết rằng bản ma có bản lĩnh tiên thiên ma khí. Trong một trăm năm mươi năm, bản ma phải mất tới một trăm năm mươi năm mới ma hóa được toàn bộ.

- Lúc sau, bản ma liền bắt đầu mượn lực lượng của họ, ở cái mà các người gọi là Kim Thiên Bách Chiến bảng thu hút đám kiếm giả các người vào nơi này, hấp thu hồn phách để phá tan Thiên Phong kiếm trấn áp bản ma. Cuối cùng cho tới hôm nay, nhờ đám tiểu bối các người ban tặng nên bản ma cũng thoát ra được. Các người yên tâm, bản ma nhất định sẽ báo đáp các người.

- Bắt đầu từ người. - Ánh mắt của Ma Vô Thường ngưng tụ trên người Đồ Nguyên:

- Người tập luyện chính là Huyền Dương kiếm khí, lại có huyết mạch của Kim Ô. Như vậy chắc chắn có liên quan với Huyền Dương lão nhân. Nên thứ nhất, bắt đầu từ người.

Từ Thiên Lôi nhanh chóng không chút do dự, lau khô máu tươi nơi khóe miệng rồi đứng bên cạnh Đồ Nguyên. Cùng một lúc, Lãnh Ngôn Tâm, Lam Huyền Y cũng đứng bên Đồ Nguyên.

- Ta Hạo Nhiên tông, tu luyện Hạo Nhiên Chính khí. - Tiếp theo đó, Lý Hạo cũng dậm chân, vọt tới bên cạnh Lam Huyền Y.

Tiếp theo, tất cả đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cùng xuất kiếm. Tính cả năm người Lô Luân, sáu mươi mốt vị đại sư cùng xuất kiếm, tỏa ra Kiếm Ý ngút trời. Lập tức trong hư không, tiếng kiếm ngân vang dội khắp mọi nơi. Những tia khí sắc bén hội tụ trên người đám đại sư. Ngay lập tức trên đỉnh đầu bọn họ tụ một thanh kiếm sắc bén màu vàng. Thanh kiếm cao ngàn trượng tỏa ra những tia khí sắc bén. Mặc dù không bằng được Thiên Phong kiếm nhưng cũng có được uy năng khó có thể tưởng tượng.

Sáu mươi mốt tia Kiếm Ý hội tụ khiến cho trên thanh kiếm sắc bén lập tức sinh ra rất nhiều loại thuộc tính khác nhau.

Dưới sự dẫn động của sáu mươi mốt thanh thần kiếm, thanh kiếm liền lập tức lẳng không chém xuống đầu Ma Vô Thường.

Trong khoảng không gian đỏ như máu quanh Ma Vô Thường, một khoảng không gian Động Hư dài mấy trượng nhanh chóng xuất hiện trên mũi kiếm. Uy thế khủng bố trong nháy mắt khóa chặt Ma Vô Thường giữa hư không. Lục Thanh suy đoán, đối mặt với một kiếm như vậy cho dù là hắn cũng chỉ có một kết quả là chết.

Ma Vô Thường hừ lạnh một tiếng. Ma khí chợt dâng lên ngập trời. Không gian đỏ như máu trong tích tắc, từ màu đỏ nhạt biến thành màu đỏ như máu.

- Hạt gạo mà cũng đòi tỏa sáng.

Kiếm chỉ của y chỉ một cái, trong không trung lập tức như có cái gì đó xuất hiện. Nhưng ngay lập tức, trong ánh mắt khiếp sợ của Lục Thanh, thanh kiếm của Tử Thiên Lô chợt hình thành giữa không trung. Trên đỉnh đầu Ma Vô Thường, không gian động hư nơi đầu thanh kiếm như bị trấn áp, trong phút chốc liền khép lại.

- Vỡ!

Âm thanh của Ma Vô Thường lạnh như băng, không hề có chút cảm xúc.

Dường như bột nước tiêu tan, thanh kiếm có uy thế vô song liền vỡ nát. Không hề có gợn sóng nào tản ra cũng chẳng hề có một tia khí nào khác. Trong không gian, ma khí đỏ như máu bốc lên, nuốt chửng mọi thứ.

Tử Thiên Lô hét lớn một tiếng, Lô vực trăm trượng lại xuất hiện trên đỉnh đầu Tử Thiên Lô, bao phủ mọi người lại.

483. Chương 39: Vô Thường Luận Đạo

Ầm ầm

Dựa vào thanh thần kiếm có ẩn chứa Thiên Lô, Tử Thiên Lô cố gắng khởi động một khoảng Lô vực.

Ma Vô Thường nhếch miệng một cách thương hại, kiếm chỉ lật nhẹ khiến cho toàn bộ không gian đều bị áp chế.

Lô vực bị phá nát. Toàn thân Tử Thiên Lô như bị một thứ lực lượng không hiểu trấn áp khiến cho xương cốt của y vang lên những tiếng răng rắc.

Phun ra mấy đoạn nội tạng, Tử Thiên Lô rũ người xuống. Đồng thời, đám người Đỗ Nguyên cũng phải chịu áp lực mà học máu, Kiếm Chủng chấn động muốn vỡ nát.

Sắc mặt thay đổi, Lục Thanh nhanh chóng xuất hiện trước mặt đám người Tử Thiên Lô.

- Tiểu tử! Người muốn làm gì. - Thấy hành động của Lục Thanh, sắc mặt Ma Vô Thường lập tức âm trầm.

- Tiểu tử đừng có lấy ý tốt của ta ra mà làm quá. Bản ma không giết ngươi là vì có nợ với Lục Thiên Thư. Nhưng nếu ngươi cứ khăng khăng thì cho dù ngươi có Long Tuyền để dựa, bốn tọa cũng phải xử lý ngươi.

Lục Thanh lắc đầu, nói:

- Oan có đầu, nợ có chủ. Ma tiền bối cần gì phải liên lụy tới người vô tội? Tiên thiên ma khí cũng là do trời đất sinh ra. Chẳng lẽ Ma tiền bối không sợ Thiên đạo khiển trách hay sao?

- Thiên đạo khiển trách? - Ma Vô Thường cười lạnh một tiếng:

- Thiên đạo! Thiên đạo vốn hạn chế tiên thiên ma khí của ta nhưng cũng lại cấp cho ta một con đường sống. Cái đó gọi là chỉ có âm thì không dài mà chỉ có dương thì không sinh. Thiên địa chính khí nếu như không có sự tồn tại của bản ma thì cũng mất đi sự tồn tại tất yếu. Thiên đạo tuần hoàn, bản ma cũng là một điểm quan trọng trong sự tuần hoàn đó. Trừ khi là để cho người người oán trách nếu không Thiên đạo cũng không ra tay đối với bản ma.

Lục Thanh ngẩn người. Theo lời nói của Ma Vô Thường cũng hết sức có lý. Nhất thời, Lục Thanh không thể phản bác được.

- Thế nào? Tiểu tử ngươi lui ra đi. Bản ma khuyên ngươi một câu là nên lượng sức mình. Lúc trước, Lục Thiên Thư cũng giống như ngươi không biết tự lượng sức mình nên mới rơi vào nỗi khổ hai lần luân hồi. Cách đây hai trăm năm, y bước vào lần luân hồi thứ ba cũng là do y cổ hủ, không chịu thay đổi tính tình. Trên Kiếm Thần đại lục, nên biết mình như thế nào, nếu không sẽ rước lấy họa sát thân. - Ma Vô Thường nói với Lục Thanh:

- Tiểu tử! Ngươi nên thu liễm lại. Nếu không, ngươi nhất định sẽ bước vào con đường của y ngày đó.

Lục Thanh lập tức rơi vào trầm tư. Nhưng chỉ trong tích tắc, hần lại mở hai mắt. Lúc này, ánh mắt hần tràn ngập một sự kiên định:

- Có những việc nên làm cũng có những việc không nên làm. Kiếm đạo phản ánh thiên đạo. Chỉ có thể hiểu rõ được bản tâm mới là chính xác. Lục Thanh chưa bao giờ tự coi mình là người chính đạo. Nhưng có mấy lời biết rõ là không thể nói nhưng vẫn phải nói. Có một số việc biết rõ là không thể làm nhưng cũng vẫn phải làm. Nếu như cứ giữ lấy bản thân mình thì Lục Thanh không làm được đạo con người, chưa cần phải nói với việc đặt chân vào cảnh giới vô thượng, Thiên Nhân Hợp Nhất.

“Thiên Nhân Hợp Nhất!”

Không riêng gì Ma Vô Thường mà cả đám người Đỗ Nguyên đều ngẩn người. Khi Lục Thanh bắt đầu nói, bọn họ còn có thể hiểu được. Nhưng tới khi tới cái gọi là Thiên Nhân hợp nhất thì tất cả đều ngơ ngác. Nhưng bọn họ cũng có thể hiểu được cái mà Lục Thanh gọi là Thiên Nhân hợp nhất không phải nói tới việc hòa nhập vào trong trời đất mà là hợp nhất Thiên đạo và Nhân đạo.

Thiên đạo và Nhân đạo từ trước tới nay vẫn tách thành hai phần riêng biệt. Nhưng lời nói của Lục Thanh lại khiến cho người ta phải choáng váng. Mặc dù tu vi của Ma Vô Thường có thể so với tông sư Kiếm Phách nhưng từ khi sinh ra vẫn chưa từng rời khỏi Thập Lý Bách Chiến cốc, chưa cần phải nói tới việc có người nào chỉ điểm. Những gì nó biết đều kế thừa từ tâm ma của Lục Thiên Thư. Vì vậy mà Thiên Nhân hợp nhất cũng không hề biết. Nên khi nghe thấy Lục Thanh nhắc tới lập tức bị thu hút sâu sắc.

Thân là Kiếm Linh của Ma Kiếm ẩn giấu tiên thiên ma khí, Ma Vô Thường ở trong Thiên đạo tắm tới thường có chút cảm ứng. Vì vậy mà khi nghe Lục Thanh nói, gã chỉ cảm thấy đột nhiên sự cảm ứng tăng lên vài phần. Điều này lần đầu tiên xuất hiện đối với gã trong vòng hai trăm năm qua.

- Thiên Nhân Hợp Nhất là cái gì? - Ma Vô Thường quát khẽ.

Đối diện với ánh mắt của Ma Vô Thường, trong lòng Lục Thanh nảy sinh một thứ cảm giác không thể địch nổi. Nhưng tận sâu trong lòng hần, huyết mạch của Chân Long bất khuất luôn chống đỡ ý nghĩ trong đầu của hần, không hề có chút sợ hãi. Lục Thanh đối diện với Ma Vô Thường, nói:

- Nếu ta nói ra. Ma tiền bối có bỏ qua cho họ hay không?

Nghe thấy vậy, Ma Vô Thường sững sờ nhìn Lục Thanh, mãi không mở được miệng. Không khí như đứng lại, khắp không gian ma khí đỏ như máu bốc lên cuộn cuộn cũng dừng lại. Một thứ áp lực cực mạnh ép lên tất cả mọi người.

Thật lâu sau, Ma Vô Thường chợt cất tiếng cười. Ma âm vang vọng trong không gian khiến cho lòng người dao động.

- Tốt! Từ khi bản ma sinh ra tới nay, người là người đầu tiên có gan đưa ra điều kiện với ta. Nếu người không phải là hậu nhân của Lục Thiên Thư thì cho dù thế nào, bản ma cũng phải chém chết người. Được! Ta đồng ý với người. Nhưng tội chết có thể tha, nhưng tội sống thì không thể miễn.

Lập tức, kiếm chỉ của Ma Vô Thường điểm nhẹ, trong không gian chợt xuất hiện những đạo thiên thiên ma khí đỏ như máu chui vào trong thân thể đám người Tử Thiên Lôi.

- Đây là. ..

Tất cả đều sửng sốt. Sau khi thiên thiên ma khí chui vào thân thể họ liền tản ra. Mặc cho bọn họ tìm kiếm thế nào cũng không phát hiện được tung tích.

Ma Vô Thường hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đây là thiên thiên ma khí của bản ma. Trừ khi hồn phách hợp nhất, bước vào cảnh giới Kiếm Phách tông sư. Nếu không nghe lời, sau này khi các người độ Lôi Kiếp sẽ gặp được tâm ma không chỉ mạnh hơn một lần. Tới lúc đó, có vượt qua được hay không thì còn phải xem vào vận may của các người.

- Người. .. - Lam Huyền Y biến sắc.

- Câm mồm.

Màu đỏ trong mắt Ma Vô Thường bùng lên. Ngay sau đó, Lam Huyền Y như bị sét đánh mà bay ngược ra ngoài.

- Lam huynh! - Kiếm quang quanh người Đỗ Nguyên chợt lóe lên, đỡ lấy Lam Huyền Y. Gã đưa hồn thức ra xem xét rồi chỉ biết cười khổ. Chỉ một ánh mắt của Ma Vô Thường mà đã có uy lực khiến cho người ta phải giật mình. Vào lúc này, Kiếm Chung của Lam Huyền Y nứt toác. Nếu không được chữa trị thì chưa tới ba ngày hồn phách sẽ biến mất.

Đến lúc này, không có ai đủ gan để sờ tới Ma Vô Thường nữa.

Ma Vô Thường lạnh lùng nhìn đám người Tử Thiên Lôi rồi nói:

- Vốn các người đã chết nhưng bây giờ còn mạng sống đã là quá may mắn. Ai còn lên tiếng, ta sẽ giam cầm hồn phách của kẻ đó, để cho y trọn đời không được siêu sinh.

Câu nói hung dữ chấn động hư không. Khoảng không gian phía trên chợt xuất hiện những tia chớp đỏ như máu, tạo ra áp lực tác động lên tinh thần của đám người Tử Thiên Lôi, giữ bọn họ ở nguyên một chỗ.

- Cút!

Ngay sau đó, kiếm chỉ của Ma Vô Thường lại vung lên. Sau đó, đám người Tử Thiên Lôi liền bị ma khí bao phủ rồi biến mất.

- Bọn họ - Lục Thanh chần chừ nói.

- Người yên tâm! Bọn họ đã bị đưa ra khỏi lĩnh vực của bản man.

Ma Vô Thường chỉ tay một cái, không gian giống như có một cục đá ném vào mà xuất hiện gợn sóng, hiện lên hình ảnh ở giữa là đám người Tử Thiên Lôi đã về tới mặt đất.

Lục Thanh gật đầu, nói:

- Ma tiên bối thật giữ lời.

Ma Vô Thường khoát tay, nói:

- Nói cho ta Thiên Đạo hợp nhất là gì?

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh nói:

- Trong suy nghĩ của Ma tiên bối thì kiếm đạo và Thiên đạo có quan hệ thế nào?

- Quan hệ của Kiếm đạo và Thiên đạo? - Ma Vô Thường ngắt người rồi nói:

- Kiếm đạo tiếp xúc với Thiên đạo, rồi hòa hợp với Thiên đạo chính là luân hồi thiên mệnh. Pháp tắc thay đổi và biến hóa liên tục.

Lục Thanh lắc đầu, nói:

- Lúc đầu, văn bối cũng cho là vậy, nhưng sau này mới biết rằng thiên đạo không phải là kiếm đạo.

- Thiên đạo không có kiếm.

Ánh mắt của Ma Vô Thường lại một lần nữa ngưng trọng. Qua lời nói của Lục Thanh, sự cảm ứng của Ma Vô Thường với con đường thiên đạo lại rõ ràng hơn.

- Kiếm đạo tiếp xúc với thiên đạo là đúng. Nhưng Thiên đạo lại không phải là Kiếm đạo. Nhân đạo tiếp xúc với Thiên đạo cũng không sao. Có điều, Thiên đạo cũng không thuộc Nhân đạo. Thiên đạo có muôn hình vạn trạng. Nhân đạo ở trong Thiên đạo, Nhân đạo cũng tiếp xúc với Thiên đạo nhưng Thiên đạo lại không thuộc Nhân đạo. Vì vậy mà tu luyện Kiếm đạo nếu một lòng cầu Thiên đạo chắc chắn sẽ bị lạc lối. Nếu chỉ một lòng cầu Nhân đạo thì đồng dạng cũng chỉ có con đường chết.

- Hai đạo Thiên Nhân.

Trong mắt của Ma Vô Thường lóe lên một tia máu, như rơi vào suy nghĩ. Xung quanh gã, ma khí bắt đầu cuộn cuộn khiến cho Lục Thanh cũng phải dao động.

- Vậy kiếm đạo chính xác là cái gì?

Ánh mắt của Ma Vô Thường sáng quắc nhìn Lục Thanh.

- Kiếm đạo tiếp xúc với Thiên đạo. Nhân đạo cũng tiếp xúc với Thiên đạo. Nếu muốn tu kiếm đạo thì phải tu Thiên Nhân hợp nhất mới là chính xác. - Lục Thanh suy nghĩ một chút rồi không giấu diếm, nói:

- Thiên đạo tu chính là cầu lấy luân hồi Thiên đạo, lấy Thiên đạo để hiểu rõ kiếm đạo. Thiên đạo làm gốc do đó mới vứt bỏ thất tình lục dục. Kiếm hóa Thiên đạo, đạt tới cực hạn của Kiếm đạo. Tới lúc đó sẽ đạt được cảnh giới Kiếm thánh. Nhưng cũng không ai biết đó có phải là cực hạn của kiếm đạo hay không. Cho dù đó là cực hạn của kiếm đạo thì cũng đã mất đi nhân tính, chỉ cầu luân hồi nhân quả, thoát ra khỏi Nhân đạo, trở thành con rối của Thiên đạo.

- Mà Nhân đạo cầu cũng chỉ thuần túy lấy Nhân đạo để cầu Kiếm đạo, dùng nhân tính làm gốc, chú ý thất tình lục dục. Kiếm đạo nhập nhân đạo. Nhưng cần biết rằng nhân tính có thiện ác, thất tình lục dục. Sở dĩ thiên đạo và nhân đạo không đội trời chung chính là do cái ác ở giữa quấy phá.

484. Chương 40: Kiếm Hữu! Thoát Khốn

- Như thế nào có được Thiên Nhân Hợp Nhất? - Ma Vô Thường lại nói.

Lục Thanh cười khở, lắc đầu nói:

- Chẳng lẽ Ma tiền bối cho rằng văn bối có thể có được Thiên Nhân Hợp Nhất hay sao?

Suy nghĩ một lúc lâu, Ma Vô Thường nói:

- Được rồi! Nếu nơi này có việc gì, bản ma cũng không làm khó người. Người đi đi.

Nói xong, kiếm chỉ của Ma Vô Thường chỉ về phía Lục Thanh. Ngay lập tức một đạo ánh sáng màu hồng lóe lên, Lục Thanh biến mất khỏi khoảng không gian đó.

Bên ngoài cái động. ..

Đám người Tử Thiên Lô ngồi dưới đất, không một ai chữa thương. Tất cả bọn họ cùng đợi. Lúc này đây, cho dù như thế nào cũng do Lục Thanh xuất thủ cứu bọn họ nên tất cả ở đây đợi Lục Thanh đi ra.

Một tiếng kiếm ngân vang lên. Lát sau trong không gian chợt xuất hiện một gợn sóng rồi Lục Thanh xuất hiện.

- Lục huynh! - Tử Thiên Lô đứng lên đầu tiên, nắm lấy bả vai của Lục Thanh:

- Lục huynh! Ma đầu kia có làm khó ngươi hay không?

Phía sau Tử Thiên Lô, đám người Đỗ Nguyên cũng thể hiện sự thân thiết. Vào lúc này, không có một người nào làm ra vẻ. Cho dù là Thiên đạo hay Nhân đạo, ngay cả Lãnh Ngôn Tâm cũng có chút lo lắng.

Đối với sự bình tĩnh của Lục Thanh trong lĩnh vực của Ma Vô Thường, đám người Lãnh Ngôn Tâm cảm thấy một người như vậy xứng đáng để cho họ kết giao.

- Tử huynh yên tâm! Ma tiền bối chỉ nói với ta vài câu liền thả ta ra. - Lục Thanh lập tức mỉm cười, nói.

Sự thể hiện của đám người Lãnh Ngôn Tâm, Lục Thanh đều nhìn thấy hết. Hành động vừa rồi của hắn cuối cùng cũng không uổng phí.

- Vậy là được rồi! Đức lớn của Lục huynh, cả đời này ta không thể nào quên. - Tử Thiên Lô ôm quyền thi lễ, nói với Lục Thanh.

- Đa tạ Lục đại sư! - Phía sau, đám người Đỗ Nguyên cũng ôm quyền nói.

Lục Thanh cười nhạt một tiếng, nói:

- Tuy rằng hai đạo Thiên Nhân có khác nhau nhưng cũng cùng chung một con đường kiếm đạo. Được biết nhiều người mới có thể xem như cuộc đời này không uổng phí.

- Nói hay! - Tử Thiên Lô hét lớn một tiếng, tử quang trong mắt lóe ra:

- Với câu nói đó của Lục huynh, Tử Thiên Lô ta nguyện kết làm kiếm hữu với Lục huynh. Không cầu cùng sinh, nhưng cầu cùng tử.

Từ sâu trong cốt tủy, huyết mạch Chân Long của hắn như dao động hưởng ứng cùng với huyết mạch của Lô Thú trong cơ thể Tử Thiên Lô. Vào lúc này, Lục Thanh và Tử Thiên Lô đều sinh ra một thứ cảm giác khó hiểu.

Kiểm hữu là thứ mà chỉ khi nào đạt tới đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mới có thể xưng hô. Nó cũng giống như tông dân bình thường kết tình huynh đệ còn đại sư kết thành kiếm hữu, cùng hưởng vinh nhục không bao giờ chia lỵ.

- Tốt! Có thể kết được một vị kiếm hữu như Tử huynh, Lục Thanh muốn cầu cũng chẳng được.

Hai người nhìn nhau, cất tiếng cười ha hả. Ngay sau đó, cả hai cùng quỳ gối xuống đất.

- Thiên đạo làm chứng!

- Thiên đạo làm chứng!

- Ta Tử Thiên Lô.

- Ta Lục Thanh.

- Khi còn sống kết thành kiếm hữu với Lục Thanh cùng sinh cùng tử không bao giờ chia lìa.

- Khi còn sống kết thành kiếm hữu với Tử Thiên Lô cùng sinh cùng tử không bao giờ chia lìa.

Đám người Đỗ Nguyên nhìn hành động của Lục Thanh và Tử Thiên Lô mà hâm mộ. Có điều ngoại trừ sự hâm mộ ra, bọn họ cũng chẳng có hy vọng xa vời. Dù sao, giao tình giữa họ và Lục Thanh cũng không sâu được như Tử Thiên Lô. Mà hai người qua sự liên thủ trong trận chiến vừa rồi càng khiến cho sự hiểu biết và tâm ý của họ trở nên giống nhau. Nếu là bọn họ, chắc chắn không thể làm được như vậy.

Sau khi đứng lên, tay trái Lục Thanh ngửa lên liền xuất hiện một bình rượu Liệt Dương tửu trăm năm.

- Thiên Lô! Uống xong vò rượu này, chúng ta là kiếm hữu.

- Tốt. - Tiếp nhận vò rượu rồi hít một hơi thật sâu, hai mắt Tử Thiên Lô sáng ngời:

- Rượu ngon.

Ngay lập tức hai người thả lỏng, dốc Liệt Dương tửu vào trong bụng.

Tử Thiên Lôi vỗ vai Lục Thanh, nói:

- Lục Thanh! Đợi sau khi Bách Chiến bằng ký kết xong, người theo ta về tông đi, để sư phụ ta có thể gặp xem kiếm hữu của Tử Thiên Lôi ta là nhân vật trác tuyệt như thế nào. Nói đi nói lại, Tử Lôi tông của ta cùng với Vãn Tâm Kiếm Hoàng của người cũng có chút quan hệ sâu xa. Mà ta nhớ rằng, Tử Hà tông của người vẫn còn chưa dời rời giới Kim Thiên.

Lục Thanh gật đầu.

Tử Thiên Lôi lại vỗ vai Lục Thanh, nói:

- Người cứ yên tâm. Chỉ cần với Hạo Nhiên Chính Khí hôm nay của người, giới Kim Thiên chúng ta, cho dù là hai đạo Thiên Nhân cũng không có người nào gây khó dễ với người. Ta nghĩ, các vị ở đây chắc chắn cũng có cùng suy nghĩ đó với ta.

Nói xong, ánh mắt của Tử Thiên Lôi liếc nhìn đám người Đỗ Nguyên.

- Lục đại sư yên tâm. Chúng ta nhất định sẽ bảo vệ tông môn. Tuy rằng chúng ta không thể đại diện cho cả bốn mươi tám tông môn, nhưng mấy tông môn chúng ta nhất định sẽ không keo kiệt với Tử Hà tông. Đến lúc quý tông dời tới giới Kim Thiên, chỉ cần đưa kiếm thiếp tới, chúng ta nhất định sẽ phái người hộ tông, tin tưởng sẽ không có người nào làm khó quý tông. - Lam Huyền Y ôm quyền nói. Với thực lực và nhân phẩm của Lục Thanh, gã hết sức khen ngợi.

Mà bên cạnh Lam Huyền Y, đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của giới Kim Thiên cũng đều gật đầu.

Đối với phản ứng của đám người Lam Huyền Y, trong lòng Lục Thanh cảm thấy rất vui sướng. Mặc dù nói sau khi kiếm giả đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn, tinh thần bình ổn, cho dù trời sập cũng chẳng sợ hãi. Nhưng cũng chính vì như vậy mà bình thường đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không có dao động quá lớn. Mà một khi dao động thì đó là chuyện thực lòng, không hề có chút giấu diếm.

Hiện giờ có thể có được nhiều bằng hữu đại sư cảnh giới Kiếm Hồn trong giới Kim Thiên như vậy thì lần tham dự Kim Thiên Bách Chiến bằng lần này, Lục Thanh có được sự thu hoạch cực lớn. Nhưng đồng thời lại gieo trong lòng hắn một sự nghi vấn về Vãn Tâm Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư.

Dù sao thì trước khi Lục Thiên Thư vào luân hồi, tâm ma tích súc như vậy chứng tỏ người có một tâm nguyện gì đó còn chưa được giải quyết, hay là có mối thâm thù đại hận nào đó? Rốt cuộc thì vì lý do gì mà để cho Lục Thiên Thư phải vài lần bước vào luân hồi không chịu buông tha?

Tất cả những chuyện đó khiến cho Lục Thanh cảm thấy đau đầu, không thể hiểu nổi. Nhưng Ma Vô Thường cũng đã nói cho hắn rằng sau này sẽ biết. Nhưng sau này là lúc nào?

Chẳng lẽ là. ...

Lục Thanh chợt bừng tỉnh.

Ma nữ tóc bạc!

Chính là ma nữ tóc bạc. Cũng chỉ có nhân vật Kiếm Hoàng như vậy mới có thể sánh cùng với Lục Thiên Thư. Mặc dù nói Kiếm Hoàng nhiều nhất cũng chỉ sống được hai trăm năm, nhưng với thực lực của Kiếm Hoàng kiếm được một viên Diên Thọ đan cũng không phải là một việc khó.

Cứ như vậy, Lục Thanh đã suy ra được một chút manh mối về ân oán của ma nữ tóc bạc. Có thể chọn vào một vị cường giả Kiếm Hoàng như vậy cũng chỉ có nhân vật cảnh giới Kiếm Hồn. Mà trong lịch sử ngàn năm của gia tộc hắn thì chỉ có năm trăm năm trước xuất hiện một vị Vãn Tâm Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư mà thôi.

Như vậy thì ân oán với ma nữ tóc bạc đó chắc chắn là có từ Lục Thiên Thư.

Lục Thanh nhanh chóng đè nén suy nghĩ đó xuống.

Ầm ầm

Bất chợt, nơi dãy núi trấn áp Ma Vô Thường chợt rung chuyển, những tảng đá lớn lăn lông lốc. Vô số bùn đất sập xuống, vùi lấp vị trí của cái động kia.

Về phần mấy trăm thanh thần kiếm trong đó thì chẳng cần phải nói, chắc chắn cũng bị Ma Vô Thường thu lại. Ngay cả Kiếm Nguyên công thiên cấp trước đó chắc chắn cũng chỉ là thứ mà Ma Vô Thường dùng để thu hút mọi người mà thôi.

Một vầng ánh sáng màu hồng chói mắt xuất hiện. Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, cả dải núi dài ngàn trượng chợt tách ra thành hai nửa rồi ánh sáng đó bay lên trời. Uy nghiêm khủng bố của nó giáng xuống toàn bộ chiến trường Kiếm Hồn. Ngay lập tức chiến trường trở nên rối loạn rồi hình thành một dải sinh tử luân hồi trăm dặm trên không trung.

- Sinh Tử luân hồi. Hừ! Bản ma không vào Luân Hồi! Nhanh phá cho ta. - Phía trên không trung, âm thanh của Ma Vô Thường chợt vang lên. Ngay lập tức xuất hiện một dải không gian Động Hư hẹp, dài cần nuốt lấy Sinh Tử luân hồi.

Ánh sáng đỏ như máu lóe lên rồi một thanh trường kiếm đỏ dài nghìn trượng xuất hiện giữa không trung. Đây là một thanh thần kiếm mà xung quanh nó tỏa ra ánh sáng màu trắng. Mặc dù nhìn bề ngoài của nó đúng là một thanh ma kiếm nhưng vẫn còn có thể thấy được màu sáng tím và trắng. Chỉ có điều chúng bị một thứ màu đỏ như máu xâm nhập vào bên trong.

“Đây là thần kiếm cấp Bạch Linh!”

Lục Thanh không ngờ được Kiếm Linh như Ma Vô Thường tới cấp Bạch Linh liền có thể hóa thành hình người. Trong đó tiên thiên ma khí hiển nhiên là có tác dụng quan trọng.

Một cái trường bào đỏ như máu xuất hiện bên cạnh thanh thần kiếm rồi nắm Vấn Tâm kiếm vào trong tay.

- Kiếm trận cấp Thiên thì sao? Mở cho ta. - Ma Vô Thường nổi giận giữa mặt lên trời gầm lên một tiếng. Thần kiếm trong tay y chỉ lên trời. Ngay lập tức khoảng không xung quanh chợt biến thành đỏ như máu. Ma khí xung thiên ép hai khí Sinh Tử trong chiến trường Kiếm Hồn xuống.

Một thứ pháp tắc dao động khủng bố giáng xuống. Đối diện với pháp tắc dao động đó, Lục Thanh cảm nhận bản thân giống như một đứa trẻ, không hề có sức phản kháng.

Một tiếng kiếm ngân rung chuyển trời đất vang lên. Từ trên thân của Vấn Tâm kiếm, Tiên thiên ma khí tản ra, bao phủ Ma Vô Thường vào bên trong. Một lát sau, một thanh thần kiếm cao ngàn trượng xuất hiện. Phải nói nó là ma kiếm thì đúng hơn. Ma kiếm đỏ như máu vừa mới xuất hiện khiến cho cả chiến trường Kiếm Hồn bắt đầu run rẩy.

Nhân kiếm hợp nhất.

Chẳng cần phải nói Lục Thanh cũng biết được đó là thần thông gì. Nhân Kiếm hợp nhất chính là do kiếm giả sau khi đạt tới cảnh giới Kiếm Phách tông sư, Hồn Phách kết hợp mới có thể có được. Uy lực của nó đủ khiến cho trời long đất lở.

Không gian Động Hư trước thanh thần kiếm nhanh chóng mở rộng.

485. Chương 41: Thôn Phệ! Chư Hoàng Vãn!

Bên trên Bách Chiếu cốc mười dặm, đám người Tổ Nguyên đứng bật dậy, ánh mắt sang quắc nhìn chăm chăm tầng sáng màu trắng ngà đang bao phủ Kiếm Hồn chiến trường.

“Như thế nào lại ma khí nồng đậm như thế, ma khí này là.....?”

Phút chốc, trong mắt huyết phát lão giả của Huyết Hải môn lóe ra huyết quang, ở trong đó, lần đầu tiên hiện ra thần sắc kinh hãi.

“Tiên thiên ma khí”.

“Mọi người đề phòng!” Năm điện chủ của Kim Thiên điện đồng thời hét lớn một tiếng. Thần kiếm sau lưng của hơn mười Kiếm Hoàng lập tức ra khỏi vỏ, vô số pháp tắc dao động từ bên trong Sinh Tử Uyên bốc lên.

Ông.

Từ bên trong quang sang bao phủ Kiếm Hồn chiến trường, một đạo ngân thanh nhàn nhạt vang lên. Tiếng kiếm ngân giống như xuyên qua không gian, thẳng tắp nhập đến đến trong lòng phần đông Kiếm Hoàng đại sư.

Kiếm Chủng rung mạnh, hơn mười danh Kiếm Hoàng đại sư nhất thời cảm thấy Kiếm Chủng chính mình không thể không chế run rẩy lên. Lúc này Kiếm Hồn đã trải qua Lôi Kiếp, vậy mà lại phát ra tiếng ngân sợ hãi.

Trong phút chốc, theo tiếng hừ kia vang lên, từ trong quang sang màu trắng ngà bắn ra một tầng huyết quang nồng đậm, ma khí ngập trời từ bên trong không ngừng thấu ra.

“Mọi người liên thủ trấn áp!” Một lão giả của Kim Thiên điện trầm giọng quát.

Mười tám vị Kiếm Hoàng lặng không mà đứng, kiệt lực đem Kiếm Hồn đang chấn động bình phục lại. Sau đó theo ngón tay của các Kiếm Hoàng vung lên mà các loại pháp tắc dao động từ trên trời giáng xuống. Hỏa pháp tắc mãnh liệt, Mộc pháp tắc tràn ngập sinh cơ, Sát Lục pháp tắc sắc bén..... Vô tận pháp lực hội tụ lại thành một quang sáng pháp tắc trấn áp lên tầng huyết quang.

“Chỉ là pháp tắc cũng dám trấn áp bản ma! Phá!”

Từ bên trong quang huyết quang truyền ra một thanh âm quỷ dị, lập tức Sinh Tử nhị khí xung quanh như bạo động lên. Trong hư không, vô số sinh tử luân hồi lớn nhỏ hình thành, lực xé rách khủng bố cho dù làm đám người Tổ Nguyên cũng phải ụy kỵ.

Hừ.

Tiếp theo, một luồng huyết quang chói mắt từ trung tâm quang sáng phóng ra. Tại bên cạnh đó, một Động Hư Không Gian phạm vi hơn mười trượng trống rỗng hình thành.

Ngâm.

Tiếng kiếm ngân mơ hồ chợt hóa thành nộ ngâm kinh thiên. Ở giữa quang sáng bỗng hiện ra một lỗ hồng phạm vi hơn mười trượng, ngay sau đó một thanh thông thiên ma kiếm cao chừng nghìn trượng từ bên trong lỗ hồng bốc lên, bắt đầu lấy lỗ hồng làm trung tâm mà lan tràn bốn phía.

“Kiếm quang, nhân kiếm hợp nhất!” Tổ Nguyên kinh hãi hô lên một tiếng, thân hình lập tức bắn nhanh tới phương xa.

Mà nghe được lời nói của Tổ Nguyên, đám người huyết phát lão giả đồng thời biến sắc, mấy người đồng thời phi nhanh ra sau.

“Làm sao chạy!” Thanh âm lạnh lẽo của Ma Vô Thường từ trong hư không chợt truyền ra.

Hừ.

Hừ.

Kiếm quang huyết sắc giống như xuyên qua không gian, ở đằng sau vài gã Kiếm Hoàng trống rỗng hiện ra.

Phốc.

Phốc.

Hai đạo kiếm quang trực tiếp xuyên qua thân thể hai gã Kiếm Hoàng. Mắt thường có thể thấy được thân thể hai gã Kiếm Hoàng dần bị huyết mang bao phủ, trong giây lát liền bị hòa tan.

Trong hư không, hai mươi đạo hào quang màu trắng chợt lóe ra, bên trên quang sáng, thân ảnh Ma Vô Thường dần ngưng tụ ra. Chỉ thấy hân vung tay lên, hai mươi đạo hào mang liền lặng không biến vào trong miệng hắn.

Vừa lòng nuốt một hơi, Ma Vô Thường: “Đúng là hồn phách của Kiếm Hoàng bên trong đã nảy sinh tia khí, một tên cũng hơn mười gã Kiếm Tông!”

“Huyết Vô Thường, ngươi.....” Thân hình huyết phát lão giả chợt ngưng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Ma Vô Thường nói.

“Huyết Vô Thường?” Trên mặt Ma Vô Thường lộ ra nụ cười trào phúng: “Lão già kia, người nói là ta sao?”

“Vô liêm sỉ, ta là sư phụ người!” Huyết phát lão giả phẫn nộ quát.

“Sư phụ sao?” Trên mặt Ma Vô Thường lộ ra nụ cười nghiền ngẫm: “Tựa hồ là nguyên chủ nhân của khối thân thể này bị người tàn sát cả nhà, sau đó mới bị người dụ dỗ theo người tu luyện Huyết Sát Kiếm Đạo. Người nhưng thật ra rất không sai a!”

“Cái gì! Người làm sao mà biết được?” Trên mặt huyết phát lão giả lộ ra vẻ hoảng sợ. Từ lời nói của Ma Vô Thường, hiển nhiên hắn cũng nghe hiểu một số thứ.

“Ta làm sao mà biết được!” Trên mặt Ma Vô Thường lộ ra ý cười, trong phút chốc lại trở nên băng hàn: “Làm sao chạy!”

“Ma vực, cấm!”

Ngay sau đó, thân hình đã bắn xa nghìn trượng của huyết phát lão giả, ở chung quanh trong nháy mắt xuất hiện vô cùng ma khí. Ma khí màu đỏ tươi coi như có vô tận uy năng, lập tức đem thân hình huyết phát lão giả giam cầm trong hư không.

“Tiền bối, người cần cái gì cứ việc nói, chỉ cần có thể buông tha cho văn bối!” Đến giờ khắc này, huyết phát lão giả rốt cuộc buông tư thái của chính mình xuống, thấp giọng nói với Ma Vô Thường.

“Cần cái gì?” Trong mắt Ma Vô Thường hiện lên thần sắc vừa lòng, lạnh nhạt nói: “Bản ma cần hồn phách của người, lấy ra đi!”

“Tiền bối! Không, a a.....!” Huyết phát lão giả rốt cuộc phát ra một tiếng hét thê thảm, ngay sau đó từ trong thân thể của hắn hiện ra hơn mười đạo hào mang màu trắng, nhanh chóng bắn tới trong miệng Ma Vô Thường.

“Tiền bối! Chúng ta là điện chủ của Kim Thiên điện, chỉ cần tiền bối buông tha chúng ta, hết thấy đều có thể thương lượng. ”

“Kim Thiên điện sao? Người là uy hiếp ta?” Ma Vô Thường tựa cười mà không phải cười nhìn chằm chằm lão giả của Kim Thiên điện vừa mở miệng.

“Văn bối không dám!” Lão giả vừa mở miệng lại nói: “Chính là tiền bối vừa mới xuất thế, ta nghĩ cũng không nên lộ ra mũi nhọn!”

“Hắc hắc, cái đó không cần người phải bận tâm!” Ánh mắt ngưng lại, bàn tay Ma Vô Thường bỗng nhiên vung lên.

“Người.....!”

Tiếp theo, ở chung quanh lão giả, ma khí bỗng nhiên co rút lại, cả người lão giả nhất thời nổ tung thành một đoàn huyết vụ. Mười đạo hào mang màu trắng ngà từ bên trong lóe ra, lập tức rơi tới trước mặt Ma Vô Thường.

Mười đạo hào mang này có chút bất đồng với những người khác, bên trong màu trắng ngà còn đan xen nhiều điểm kim quang mong lung. Kim mang này lưu chuyển theo một đường kỳ dị, lộ ra vô tận huyền ảo.

“Nguyên lực của Kiếm Thần điện!” Ánh mắt Ma Vô Thường lộ ra thần sắc ngưng trọng, bất quá hắn lập tức lộ ra một nụ cười nhẹ: “Bất quá hiện tại cũng không cần lo lắng!”

Không có do dự, mười đạo hào mang màu trắng xen lẫn kim mang lập tức bị Ma Vô Thường nuốt vào trong bụng.

Khí thế cả người ngưng lại, so với lúc trước cường đại hơn rất nhiều, cười to vài tiếng ánh mắt Ma Vô Thường lập tức chuyển tới nhìn bốn gã điện chủ khác của Kim Thiên điện: “Quả nhiên không sai, thêm bốn người các người nữa thì không tới bốn năm, bản ma liền có thể khôi phục thực lực đỉnh phong, thậm chí có thể đột phá!”

Nói xong, ngón tay Ma Vô Thường liên tiếp điểm ra, thân hình bốn gã Kiếm Hoàng còn lại của Kim Thiên điện lập tức bạo liệt, bốn mươi đạo hào mang màu trắng xen lẫn kim mang lập tức được Ma Vô Thường thôn phệ vào trong thân thể.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, mười tám gã Kiếm Hoàng thì đã có bảy gã ngã xuống, thậm chí đến cơ hội luân hồi cũng mất đi, hồn phách bị thôn phệ làm sao có thể tiến vào luân hồi.

Ánh mắt quét nhìn mười một người Tổ Nguyên bị giam cầm trong lĩnh vực, Ma Vô Thường nói: “Có thể bị bản ma thôn phệ, đó là phúc khí của các ngươi, hắc hắc!”

Trong mắt hiện lên thần sắc dữ tợn, ngay sau đó ngón tay Ma Vô Thường liên tiếp điểm ra, thân hình mười một Kiếm Hoàng theo thứ tự lần lượt bạo liệt mở ra. Mà khi lĩnh vực của Ma Vô Thường rơi xuống trên người Tổ Nguyên, một đạo hồng mang sáng như ngọc từ trên người Tổ Nguyên bạo phát ra, Ma Vực giam cầm xung quanh hần lập tức bị phá nát

Ông.

Một Động Hư Không Gian rộng hơn một trượng nháy mắt hiện ra, đem thân hình Tổ Nguyên hút vào.

Đột nhiên biến hóa khiến Ma Vô Thường sửng sốt, lập tức giận tím mặt.

“Mộc Hỏa lĩnh vực, hảo một cái Kiếm Tôn lĩnh vực, được rồi ta cũng không có thời gian đuổi theo!” Ma Vô Thường lạnh lùng nói, lập tức đem hơn một trăm đạo hào mang trước mặt thôn phệ đi. Chỉ thấy trên người Ma Vô Thường hiện lên một tầng huyết quang tinh thuần di động, so với lúc đám người Lục Thanh nhìn thấy thì tinh thuần chói mắt hơn không biết bao nhiêu lần.

“Năm năm, năm năm sau, Huyền Dương lão nhân, mấy người các ngươi đối đãi với ta như thế nào, bản ma nhất định trả lại gấp bội!” Ma âm bản bạc không chút trở ngại đột phá hạn chế của Sinh Tử Uyên, hướng tới hư không xa xa truyền đăng mà đi.

Cũng thời gian đó, tại năm phương hướng của kim thiên giới, có năm lão giả đồng thời mở mắt ra. Năm lão giả này, có người thân trong Huyền Băng dưới lòng đất, có người ngồi giữa nham thạch nóng chảy trong lòng núi lửa, còn có người ở trên đỉnh núi chìm trong Thiên Lô, người ở dưới đáy biển sâu, cuối cùng là một lão giả thân hình ở bên trong một cái đầm mù mịt Huyết Sát khí.

Năm lão giả đồng thời mở hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng, lập tức thân hình năm người đồng thời biến mất tại chỗ.

Sinh Tử Uyên.

Lúc này xung quanh đã khôi phục bình tĩnh, nhưng quảng sáng bao phủ trong Bách Chiến Cốc cũng đã bị phá vỡ, để lộ ra Kiếm Hồn chiến trường bên trong.

Hiện giờ xem ra, trên không trung của Kiếm Hồn chiến trường tựa hồ biến đổi thâm thúy vô cùng. Đám người Lục Thanh biết, Kiếm Trận bao phủ chung quanh thật sự đã bị phế đi.

Trong Kiếm Hồn chiến trường, Sinh Tử nhị khí dần dần cùng với Sinh Tử Uyên ở bên ngoài hỗn ngưng làm một, coi như là Kiếm Tông cũng không thể ra tay được, nếu không lập tức sẽ bị kéo vào sinh tử luân hồi. Sau thời gian Ma Vô Thường ra ngoài tầm nửa nén hương, đám người Lục Thanh lập tức đi ra bên ngoài Kiếm Hồn chiến trường.

“Chư vị Kiếm Hoàng!” Sắc mặt Lam Huyền Ý trầm trọng nói.

Bên ngoài không còn một người nào tồn tại, từ bên trong hư không còn lưu lại pháp tắc lực nhàn nhạt, đám người Lục Thanh biết, chư vị Kiếm Hoàng sợ là lành ít dữ nhiều.

“Tổ huynh!”

Thần sắc Lục Thanh buồn bã, trong lòng sinh ra tiếc hận cùng bi thống, hần còn xa mới là đối thủ của Ma Vô Thường, Kiếm Phách tông sư, đã là cường giả tuyệt thế tung hoành đại lục, nhân vật Kiếm Đạo cấp tông sư.

486. Chương 42: Trăn Hồ! Cổ Độn! !

“Sư phụ! ”

“Sư thúc!”

Ở trong số Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, vài người phát ra tiếng kêu bi thương.

Về phần bốn người Tử Thiên Lôi, tuy rằng sắc mặt trầm trọng nhưng không có lộ ra nhiều bi thương, có nhiều chỉ là cảm than mà thôi. Thực lực của bốn người mạnh mẽ, tông môn cũng không có Kiếm Hoàng đi theo hộ tống. Không phải sao, ở Kim Thiên giới, nếu bọn họ mà gặp phải độc thủ thì bốn tông môn của bọn họ cũng không tất yếu còn tồn tại.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi trước chạy về tông môn, đem chuyện nơi đây nhanh chóng bẩm báo, để tông môn định đoạt!” Trăn ngâm một lúc, Đỗ Nguyên mở miệng nói.

Mọi người đều trịnh trọng gật đầu, thực lực của ma vô thường không ai có thể địch lại, chỉ có thể xem quyết định của tông môn.

“Lục Thanh, người theo ta hồi tông đi!” Quay đầu hướng tới Lục Thanh, Tử Thiên Lôi mở miệng nói.

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Người đi về trước đi, ở trong này ta còn chuyện quan trọng cần dừng lại mấy ngày, xử lý việc nơi đây xong, ta sẽ tới Tử Lôi tông người!”

Gật gật đầu Tử Thiên Lôi nói: “Hết thấy cần cẩn thận, tại kim thiên giới, nếu gặp phải người không vừa mắt, không cần phải lưu thủ. ”

Nói xong Tử Thiên Lôi từ Không Giới lấy ra một thanh tiểu kiếm nhỏ màu vàng nhạt cùng một viên Lưu Ảnh châu đưa cho Lục Thanh, nói: “Đây là hộ pháp kiếm ẩn của Tử Lôi tông chúng ta, là ta lúc trước đã dùng qua, tại kim thiên giới, tông môn ta cũng coi như có chút mặt mũi. Mà Lưu Ảnh châu này là giới đồ đi tới Tử Lôi tông ta, còn có phân bố của Hư Không Kiếm Vực, người dựa vào đó mà thông qua Động Hư Kiếm Trận, trực tiếp truyền tống tới địa phương gần tử lôi tông ta nhất. ”

“Bảo trọng!” Cuối cùng, , Tử Thiên Lôi vỗ vỗ bả vai Lục Thanh, sau đó hóa thành đạo kiếm quang màu tím hướng tới phương xa bắn đi.

“Lục đại sư, bảo trọng!” Đám người Đỗ Nguyên đồng thời ôm quyền nói.

“Các vị thỉnh!” Lục Thanh đồng dạng ôm quyền đáp lễ nói.

Đến cuối cùng, chỉ còn lại năm người Lô Luân. Lần này kim thiên Bách Chiến Bảng có thể nói là nằm ngoài dự kiến của mọi người. Bách Chiến bảng bị ma vô thường phá hỏng bài danh ký kết tự nhiên theo năm Kiếm Hoàng của kim thiên điện ngã xuống mà mất hết ý nghĩa, kim thiên Bách Chiến bảng cũng là mất đi bóng dáng.

Bất quá việc bài danh trên Bách Chiến Bảng đối với Lục Thanh cũng không quá trọng yếu.

“Lục đại sư!” Năm người Lô Luân đồng thời hướng tới Lục Thanh khom mình thi lễ, nói: “Ân cứu giúp, chúng ta suốt đời khó quên!”

“Các vị không cần khách sáo như thế!” Lục Thanh phát tay đánh một đạo Thiên Đạo lực nâng năm người dậy.

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, về sau Lục đại sư nếu có việc cần đến Lô môn chỉ cần truyền kiếm thiệp đến tông môn Lô môn. Chỉ cần không là họa đến tông môn, vô luận là núi đao biển lửa, Lô môn đều có thể vì Lục đại sư làm một lần!” Lô Luân trầm giọng nói, ánh mắt kiên định vô cùng.

“Bốn người chúng ta cũng đồng dạng như thế, tin tưởng Lục đại sư lĩnh hội thiên nhân hợp nhất, đối với kiếm giả Nhân Đạo chúng ta cũng không có thành kiến gì. ” Bên cạnh hai gã Kiếm Vương đại sư thuộc Nhân Đạo nói.

“Tự nhiên sẽ không!” Lục Thanh lập tức đáp ứng nói.

“Một khi đã như vậy, chúng ta liền không lưu lại quấy rầy, Lục đại sư bảo trọng! ” Lô Luân ôm quyền nói.

“Năm vị thỉnh!” Nhìn thân ảnh năm người hóa thành kiếm quang dần biến mất cuối chân trời, ánh mắt Lục Thanh chuyển rời tới Kiếm Hồn chiến trường.

Đối với đám người Tử Thiên Lô mà nói, Kiếm Hồn chiến trường cùng Sinh Tử Uyên hoàn toàn nối tiếp, lực lượng của Kiếm Tông căn bản không thể ngăn cản được. Nhưng đối với Lục Thanh mà nói đó lại là không thành vấn đề. Bán Long thân cùng Tử Hoàng Kiếm Thân kinh phối hợp, khiến hắn có thể dễ dàng sử dụng Luân Hồi Kiếm Cương, sinh tử luân hồi cũng không thể khởi lên uy hiếp gì với hắn.

Mười ngày trôi qua.

Thân hình Lục Thanh lại xuất hiện bên trên Bách Chiến cốc. Khóe miệng Lục Thanh nổi lên nụ cười vừa long, thời gian mười ngày, trên cơ bản hắn đem cả Kiếm Hồn chiến trường quét sạch một lần, ngũ giai Sinh Tử thú gần như bị giết sạch không còn. Trừ bỏ có hơn mười con tự bạo Thú Đan, hơn nữa phía trước thu hoạch được, Lục Thanh tổng cộng thu hoạch được một trăm sáu mươi viên Thú Đan ngũ giai.

Mà linh dược, trong mười ngày hắn cũng tìm được không ít. Trong đó Lục Thanh cũng tìm được vài gốc linh dược vạn năm vẫn bảo trì được thuộc tính. Vì vài gốc linh dược này, Lục Thanh cũng cùng với lục giai Sinh Tử thú đại chiến vài lần. Tuy rằng cuối cùng cũng chiến thắng, nhưng lục giai Thú Đan lại không thể lấy được, Lục Giai Sinh Tử thú, thực lực đều tương đương với Kiếm Tông đỉnh phong, muốn giết chết quá khó khăn.

Cứ việc như thế, hơn nữa số lượng linh dược, thì cũng đã đủ để Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của Lục Thanh đột phá tầng thứ tám. Có thể nói, mục đích của chuyến đi lần này, Lục Thanh đã hoàn toàn đạt được.

Tử Lô tông!

Lục Thanh trầm ngâm một lát, hay là đi kiến thức một lần. Có Động Hư Kiếm trận, thời gian đi lại sẽ không quá nửa tháng. Không nói tổ tiên Lục gia hắn là Lục Thiên Thư có quan hệ xa xa với Tử Lô tông, coi như là vì việc di chuyển tương lai của Tử Hà Tông, cùng với việc đối phó Bạch Phát ma nữ, hắn cũng nên đi một chuyến.

Vừa nghĩ đến, ý niệm trong đầu Lục Thanh liền động, nhất thời tại chỗ vang lên tiếng kiếm ngâm thê lương ngân ngui, thân hình Lục Thanh tức khắc biến mất.

Trần Hồ.

Trần Hồ là một địa phương ở giữa giao giới của bốn tông Thủy Vân, Hán Địa, Huyền Nguyên, Bắc Minh, là một vùng đất liên hiệp cả bốn tông.

Trần hồ thập phần rộng lớn, có phạm vi chừng năm mươi dặm, ở trung ương hồ là một đảo nhỏ có tên là Hồ Tâm đảo phạm vi chừng mười dặm, trên đảo có một trấn nhỏ gọi là Tần Hoàng trấn.

Nhìn đám người chung quanh qua lại trên đường, Lục Thanh không khỏi sinh ra một cổ cảm giác quen thuộc. Lại nhìn tới chung quanh một mảnh nước biếc, trong lòng Lục Thanh không khỏi ngẩn ra. Nơi này cùng với Trần Đồng trấn lúc trước nhìn thấy Cẩm Tửu hai vị Kiếm Hoàng có chút giống như, so với Trần Đồng trấn, Tần Hoàng trấn càng thêm vài phần hưng thịnh.

Ở ngã tư đường, thỉnh thoảng lại có tiếng rao hàng vang lên.

“Bánh bao hấp nóng hổi, chỉ cần một Thanh Ngọc tệ. !”

“Cổn Độn, thơm ngon vừa miệng, chỉ cần ba Thanh Ngọc tệ. !”

Từng tiếng rao hàng không dứt vang bên tai, quây quanh này đó bên đường là tiểu sinh ý, không vào được phường thị buôn bán. Bất quá đối với tông dân bình thường mà nói, đó cũng là lựa chọn tốt nhất.

Ánh mắt vi miết, cổn độn quán liền tiến nhập mi mắt Lục Thanh. Bán cổn độn là một lão nhân tầm sáu bảy mươi tuổi, chòm râu hoa râm, bất quá sắc mặt lão nhân thập phần hồng hào. Giờ phút này trên tay lão đang bưng một chiếc bát xanh biếc đầy cổn độn đặt lên bàn.

Cái mũi hơi giật giật, Lục Thanh đột nhiên nghĩ đến, hắn cũng đã có nửa năm thời gian không có nếm qua thứ gì.

Kiểm giả bước vào cảnh giới Kiếm Hồn, cũng đã đi vào giai đoạn tích cốc, chỉ cần mỗi ngày phun ra nuốt vào nguyên khí trời đất, nuôi dưỡng khí huyết, không ăn cũng không có vấn đề gì.

Nửa năm nay, mỗi ngày Lục Thanh đều trong trạng thái khổ tu, cũng không có ăn cái gì. Hiện giờ người thấy hương vị cồn độn, cũng khiến hắn nhớ lại quán cồn độn ở trong trấn Triều Dương, đáng tiếc hiện giờ đã không thể thấy được. Vừa suy nghĩ, bước chân Lục Thanh bất tri bất giác đã tới trước quán cồn độn.

Lão nhân bán cồn độn rõ ràng sững sốt, xem Lục Thanh một thân trường bào màu xanh, tuy rằng không có đeo bội kiếm, nhưng trong lúc giơ tay nhắc chân đều tràn ngập một loại hài hòa. Tuy rằng đoán không ra thân phận Lục Thanh, nhưng lão nhân cũng trải qua sự đời nhiều năm, vừa nhìn liền biết, thanh niên trước mặt này sợ không phải hạng tầm thường.

Bất quá, này đó cùng hắn có cái gì quan hệ đâu. Nhìn đến sắc mặt Lục Thanh ôn hòa, trong lòng lão nhân liền sinh ra thân cận.

“Tiểu huynh đệ đến làm một chén Cồn Độn. ” Lão nhân cười nói.

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Cho một chén cồn độn!”

“Ha ha, tiểu huynh đệ người chờ chút!” Lão nhân nhiệt tình nói.

Bàn tay thuần thục đem cồn độn nhúng vào nước dùng, tay khác cầm một chiếc muôi đảo lên.

Chiếc muôi trong tay lão nhân đảo qua, múc lên một muôi nước đổ vào trong bát. Ở trong mắt Lục Thanh động tác của lão nhân đúng là Cử Trọng Nhược Khinh, từ đầu tới cuối đều không có một giọt nước sôi nào bắn ra ngoài, mà Lục Thanh chú ý tới, từ đầu tới cuối lão nhân đều không có liếc mắt nhìn vào bát mì.

Không có một giọt nước sôi lọt ra, không chế lực đạo như thế, Lục Thanh phỏng chừng, coi như là kiếm pháp đạt tới Cử Trọng Nhược Khinh cũng phải mất vài năm quen thuộc mới được. Lão nhân này cư nhiên lại có tạo nghệ như vậy.

Lục Thanh tự nhiên nhìn ra, trên người lão nhân này không có Kiếm Nguyên khí tồn tại, cũng không có nửa phần dấu vết tu luyện. Như vậy một thân không chế lực đạo cũng khiến Lục Thanh có chút nghi hoặc.

Nhìn thấy lão nhân đem một chén cồn độn ngào ngạt hương vị đi tới trước mặt, Lục Thanh không nhịn được mở miệng hỏi: “Lão bá, người làm cồn độn đã bao nhiêu lâu!”

Hiển nhiên biết Lục Thanh muốn hỏi cái gì, chỉ thấy lão nhân phe phẩy đầu cười cười nói: “Ta từ hai mươi tuổi bắt đầu ở đây bán cồn độn, mỗi ngày nấu nước trộn mì, hiện giờ cũng đã hơn sáu chục tuổi. Hơn ba mươi năm công phu mới có trình độ như vậy, thói quen mà thành, chỉ có chút tạo nghệ mà thôi!”

487. Chương 43: Thiên Nhân Hợp Thành, Tẩy Luyện Mệnh Hồn!

Thói quen mà thành!

Lục Thanh lẩm bẩm nói, đích xác giống như lão nhân như vậy ngày qua ngày, hàng năm đều cùng một động tác, có thể luyện ra tình trạng xuất thần nhập hóa như vậy, cũng không phải thiên phú dị bẩm gì, đây là vấn đề kiên nhẫn cùng bền lòng.

Liên giống như một đường Kiếm Đạo, có lẽ người tư chất không tốt, nhưng là nếu bởi vì như thế liền lùi bước không tiến, bỏ phí thời gian, chung quy chẳng làm nên trò trống gì. Kiếm Đạo một đường, không tồn tại kỳ ngộ, nhưng khả năng có kỳ tích, bất quá kỳ tích phát sinh cũng cần có cơ hội nhất định.

Nếu chính là một cái vô vi tầm thường phẩm tính ác liệt coi như là kiếm giả Nhân Đạo lấy ác tình ác dục làm gốc cũng tuyệt đối không coi trọng, đây là một loại thái độ.

Yên lặng nhìn vết chai trên hai bàn tay lão nhân, trong lòng Lục Thanh ngẫu nhiên có điều ngộ: “Nhất kỳ đến cực điểm, liền vi đạo!”

Ánh mắt lộ rõ thần sắc mê hoặc, lão nhân nói: “Lời nói của tiểu huynh đệ ý nghĩa thâm ảo, lão nhân cũng không thể lý giải!”

Lạnh nhạt cười, Lục Thanh nói: “Lão bá, người không cần để ý, chẳng qua là nhất thời cảm ngộ mà thôi. ”
“Haha, cái này tốt!” Trên mặt lão nhân lộ ra vẻ tươi cười: “Tiểu huynh đệ ném thử chút cồn độn của ta. Tay nghề vài thập niên, nhìn xem có hợp khẩu vị của người không?”

Gật gật đầu, Lục Thanh lập tức cầm lấy cái thìa, chậm rãi múc một muôi cho vào miệng. Nước canh sền sệt, bày biện ra màu trắng ngà, nồng đậm hương vị tỏa ra xung quanh.

Nhìn chiếc thìa trong tay, Lục Thanh rõ ràng phát hiện, nguyên lai chính mình, vẫn là một người.

Giờ khắc này, Lục Thanh đã quên đi thân phận chính mình, lúc này hẳn không còn là hộ tông trưởng lão sang chổi như thái dương trong tông môn, cũng không hề là Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn được vạn người kính ngưỡng. Hiện giờ hẳn chỉ là một người bình thường mà thôi, một người bình thường đang đói bụng.

Nước dùng vừa miệng liền có một loại hương vị thanh mát tràn ngập, rồi mới lưu luyến rơi vào trong bụng. Nhân nhát nhiệt khí từ trong bụng bốc lên, chậm rãi dung nhập vào bên trong huyết khí. Có lẽ ảo giác, tại một khắc này Lục Thanh cảm thấy huyết khí của chính mình có chút nóng bỏng lên.

“Thế nào?” Lão nhân có chút chờ mong nhìn Lục Thanh nói.

Trên mặt lộ ra một nụ cười, Lục Thanh nói: “Tay nghề của lão nhân gia quả thật khó tìm, cồn độn nơi này là từ trước đến nay ta ném qua có hương vị viên dung nhất. ”

Lão nhân nghe vậy trên khuôn mặt già nua nhất thời hiện ra một nụ cười vừa lòng: “Chỉ cần tiểu huynh đệ ăn vừa miệng là được. Lão nhân ta bán cồn độn ba mươi sáu năm naym cho tới bây giờ cũng chỉ cần thực khách nói một tiếng ngon là đã cảm thấy mỹ mãn rồi. ”

“Trữ lão bá, cho hai chén nữa!”

“Có ngay!” Lão nhân vội ứng một tiếng, bàn tay vỗ vỗ vai Lục Thanh nói: “Tiểu huynh đệ cứ từ từ ăn, không đủ thì gọi thêm, lão nhân ta phải đi rồi. ”

“Lão bá người cứ đi!” Lục Thanh nói.

Nhìn bóng dáng lão nhân rời đi, trong lòng Lục Thanh không khỏi sinh ra một tia cảm than. Nguyên lai đây là cuộc sống của một tông dân bình thường, bất quá cẩn thận nghĩ lại, ai có thể nói hẳn không vui vẻ! Từ trên người lão nhân, Lục Thanh rõ ràng cảm nhận được một cỗ sinh khí bừng bừng, sinh khí này cũng không phải thọ nguyên của lão nhân, mà chỉ là khí tức của lão.

Lão nhân không có được tư chất cùng cuộc sống của kiếm giả, nhưng đồng dạng lão nhân cũng đã cảm thấy thỏa mãn, nguyên lai chính là người với người còn có khác biệt.

Sinh ra khác biệt, đối với thành tựu sau này cũng có ảnh hưởng tới chín phần. Tư chất Kiếm Đạo hiếm khi có thể từ một cặp vợ chồng không có tư chất sinh ra, đây là thiên mệnh. Nhưng mà thiên mệnh cũng không phải hoàn toàn là tử lộ, ba nghìn Thiên Đạo, đồng dạng cũng lưu lại một đường sinh cơ.

Nhìn thân ảnh lão nhân bận rộn trước mắt, là thỏa mãn như vậy, quán cồn độn chính là hết thấy với lão nhân.

Lục Thanh không khỏi hoài niệm ngày mới lên núi Triều Dương. Khi đó tuy rằng tu vi thấp, nhưng mỗi ngày ở Minh Nguyệt đàm luyện kiếm. Đoạn Thanh Vân chuyên môn nướng Tuyết Ngư, tuy rằng tu luyện vất vả nhưng là mỗi ngày đều cảm thấy vui vẻ.

Hiện giờ nghĩ lại khiến Lục Thanh không khỏi tiếc nuối những ngày tháng đó. Theo thực lực biến hóa, gánh nặng trên vai cũng tương ứng gia tăng.

Buông xuống có lẽ rất đơn giản, nhưng mà theo Lục Thanh thấy, đó là hành vi nhu nhược. Mỗi người đều có trách nhiệm cần gánh vác, trách nhiệm này không vì cái gì khác, cũng không hẳn là có hay không có, mà là làm hay không làm. Trong đó cân nhắc chỉ tồn tại một lòng mà thôi, tựa như một số việc, kỳ thật cũng không cần giải thích.

Một chén Cồn Độn, cũng là dẫn phát vô tận suy nghĩ của Lục Thanh. Khó có được thời gian yên tĩnh suy nghĩ như thế, dung nhập vào bên trong phổ phưởng, cảm thụ nỗi lòng dao động của vô số người đi đường,

bên trong Kiếm Hồn của Lục Thanh, Thiên Địa nhị hồn bỗng dưng rung động, ngay sau đó Mệnh Hồn cũng bắt đầu chấn động theo.

Đây là dấu hiệu sắp sửa đột phá, bất quá tại đây một khắc, ngay tại trong quán cổn độn, đối với việc đột phá, Lục Thanh cũng không vui không mừng, giống như người ngoài cuộc mà cảm nhận biến hóa của thân thể.

Xuy.

Giống như nước lạnh cho vào dầu sôi, bên trong kiếm hồn nhất thời dâng lên khói trắng nhàn nhạt, Mệnh Hồn bị Thiên Đạo lực bao phủ, bên cạnh Thiên Địa nhị hồn gắt gao quần quanh, một cổ cảm giác đau đớn, xâm nhập sâu vào trong linh hồn. Bất quá lúc này Lục Thanh giống như chìm vào một cảnh giới kì dị, giống như Kiếm Chung không thuộc về hắn, nhìn thấy Mệnh Hồn không chút lùi bước chống cự giống như không phải của chính hắn.

Không chỗ nào sợ hãi, không sợ sinh tử, tại đây một khắc bị Lục Thanh lấy một loại phương thức khác thuyết minh đến cực hạn.

Không đến thời gian nửa nén hương, Lục Thanh liền thanh tĩnh lại. Lúc này Lục Thanh cảm thấy cả người nhẹ bẫng, giống như thân thể không có trọng lượng. Bên trong thân thể, huyết khí dâng lên, giống như có vô số đầu, chân long quay cuồng, Huyết khí mạnh mẽ như vậy sợ là cũng đủ cho Lục Thanh sống tới năm trăm năm.

Bất tri bất giác Mệnh Hồn được Thiên Đạo lực tẩy luyện. Quá trình tẩy luyện, Lục Thanh giống như là không biết, điều này mà để những Kiếm Tông trung thiên vị khác biết được, tám chín phần là giận tới phun huyết. Người khác phải kinh hồn táng đờm mới tẩy luyện Mệnh Hồn, tuy nói không ngại sinh tử, nhưng là nhất thời vô ý cũng hồn phi phách tán, kết cuộc là tiến nhập luân hồi. Không sợ sinh tử căn bản là không có khả năng.

Mà Lục Thanh lại trực tiếp đem mình biến thành người ngoài cuộc, mặc dù Thiên Đạo lực rèn luyện, Mệnh Hồn thủy chung bất động như núi, đúng là không có một chút tâm tư sợ hãi.

“Thế nào, giờ khắc này cảm thụ được thế nào?” Thanh âm ấm áp của Diệp lão vang lên trong đầu Lục Thanh.

“Cảm giác như vậy chưa từng cảm thụ qua. Giống như là cảnh giới tu vi ở trước mặt đều hóa thành một trang giấy trắng, một đám liên phá!” Trên mặt Lục Thanh hiện ra thần sắc cổ quái nói.

“Đây là thiên nhân hợp nhất!”

“Thiên nhân hợp nhất?” Lục Thanh sửng sốt nói: “Vừa mới rồi chính là thiên nhân hợp nhất sao?”

“Không sai!” Thanh âm Diệp lão có chút cảm khái nói: “Vốn ta cũng không biết người khi nào mới có thể chạm đến thiên nhân hợp nhất”, không nghĩ tới hôm nay người lại tìm ra được một chút!

“Ta tìm được một chút!” Lục Thanh than nhẹ một câu, phút chốc hai mắt sáng ngời: “Vừa mới rồi, ta là hiểu được Nhân Đạo sao?”

“Đúng vậy, tại bên trong phổ phường đích xác có thể nhìn thấy nhân sinh trăm thái, cũng là chân chính Nhân Đạo. Hơn nữa lúc sau Thiên Đạo lực buông xuống, thuần túy Thiên Đạo xúc động người chìm vào trong Nhân Đạo thuần túy, mới khiến cho người trong thời gian ngắn ngủi tiến vào cảnh giới như vậy. Bất quá phương pháp như vậy cũng chỉ có lần này thôi, tiếp theo, cũng là không thể thực hiện được. ”

Ngữ khí Diệp lão có chút tiếc hận nói: “Nếu người chân chính nắm giữ cảnh giới này, ài! Cũng là ta có lòng tham, nếu người có thể nắm giữ cảnh giới thiên nhân hợp nhất thì cũng không chỉ có tu vi như bây giờ. ”

Dừng một chút, Diệp lão lại nói: “Bất quá người cũng phải cố gắng ghi nhớ trong lòng, nói không chừng lần này gặp gỡ lại trở thành cơ hội người hoàn toàn ngộ ra thiên nhân hợp nhất. ”

Gật gật đầu, tâm thần Lục Thanh lập tức chìm vào bên trong thức hải. Tẩy luyện Mệnh Hồn, cảnh giới chính thức đột phá đến Kiếm Tông trung thiên vị, đến tu vi cũng bất tri bất giác đột phá, Kiếm Nguyên so với lúc trước hùng hậu gấp đôi có thừa, mà còn muốn tinh thuần hơn một phần.

Mà hồn thức nguyên bản có thể so sánh với Kiếm Tông đại thiên vị, theo tu vi đột phá đến trung thiên vị lại tăng vọt lên hơn ba thành, dĩ nhiên có xu thế siêu việt cảnh giới Kiếm Tông.

Luyện Hồn quyết khiến trong cùng một cảnh giới, Lục Thanh có được hồn thức mạnh mẽ hơn người khác rất nhiều. Ở cảnh giới Kiếm Nguyên có lẽ không là cái gì, nhưng đi tới cảnh giới Kiếm Hồn, hồn thức chính là quyết định việc có thể điều động lực trời đất hoặc Thiên Đạo lực. Ở trình độ nhất định, lực trời đất hoặc Thiên Đạo lực là đại biểu độ mạnh yếu của một Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Kiếm thức giống nhau, dung nạp nhiều ít lực trời đất hoặc Thiên Đạo lực, uy lực khẳng định cách biệt một trời một vực.

“Trữ lão nhân mau làm cho thiếu trấn thủ đại nhân mấy bát cồn độn, động tác nhanh lên một chút!” Bỗng dưng, một thanh âm ngọt ngào nghe không chút khách khí từ bên ngoài vang lên.

Trong lúc nhất thời, bảy tám gã tông dân bình thường ngồi trong quán đều có chút hoảng sợ đứng bật dậy, hướng tới bên ngoài đi ra. Quán cồn độn thể nhưng hấp dẫn một tên ôn thần đó đến đây thưởng thức, cũng làm cho bọn họ mất đi trấn định. Những thứ đó là chênh lệch của địa vị.

488. Chương 44: Huyết Nhiễm Tàn Hoảng (thượng)

Vừa tới là ba gã kiếm giả, trong đó cầm đầu là một gã thanh niên mặc hoa phục, bên cạnh là hai gã thanh niên mặc võ y màu than chì, có tu vi Kiếm Khách. Có Kiếm Khách làm hộ vệ, thanh niên mặc hoa phục rõ ràng cũng là một nhân vật lớn trong trấn.

Thanh niên này chính là thiếu trấn chủ của Tàn Hoảng trấn, có tu vi kiếm giả đại thiên vị. Bất quá Lục Thanh thấy hần khí huyết phù phiếm, Kiếm Nguyên cũng không có động hiển nhiên không phải dựa vào bản thân tu luyện, chính là có người mạnh mẽ đốt cháy giai đoạn giúp hắn tăng tiến tu vi.

Ba người bước vào quán cồn độn, nhìn thấy mấy người dân rút đi, hai gã hộ vệ nhất thời nhú mày lại. Một gã vùng chân lên, nhất thời đá hai gã trung niên mang theo hài tử ngã ra mặt đất.

“Hồn trưởng, thiếu trấn chủ chúng ta cũng không phải Linh Thú, các người trốn nhanh như vậy để làm gì, tìm đường chết sao?” Gã hộ vệ quát lên.

“Không được đá bá bá cùng cha ta!” Hai đứa bé ở sau lưng hai người trung niên mang theo lao ra, ngăn ở trước mặt hai gã hộ vệ.

“Hai thằng nhãi con nhưng thật có dũng khí, đều cút đi!” Tên thiếu trấn chủ ra vẻ rộng lượng phát phát tay nói, bất quá bất kể là ai cũng nhìn ra được thần sắc kiêu căng trên mặt gã.

Không cần chần chờ, hai gã trung niên vội vàng đứng dậy, ôm lấy hài tử nhà mình chạy nhanh ly khai khỏi nơi này.

Trong quán lão nhân vài lần muốn nói lại thôi, bất quá Lục Thanh phát hiện, ý cười trên mặt lão nhân biến mất hầu như không còn.

Ba gã thiếu trấn chủ bước vào trong quán ngồi xuống, đối với Lục Thanh bọn họ chỉ lạnh nhạt liếc nhìn một cái cũng không hề hỏi đến. Giống Lục Thanh không có tu vi gì, phế vật như thế bọn họ gặp cũng không ít. Lúc này tuy rằng Lục Thanh không có đứng lên tiếp đón gì, bọn họ cũng khinh thường không thèm nói một câu.

“Trữ lão nhân, động tác của người nhanh lên một chút, huynh đệ chúng ta nghe nói cổ cồn của người rất ngon nên mới cố ý mời thiếu trấn chủ tới đây. Đây là thiên đại phúc khí, người còn không đem toàn bộ tuyệt kỹ ra sử dụng. ”

Tuy rằng trong lòng mâu thuẫn nhưng lão nhân cũng không có biện pháp, thân ở Tàn Hoảng trấn, đắc tội với thiếu trấn chủ này, hiển nhiên không phải lựa chọn sáng suốt. Nếu là khi còn trẻ tuổi lão còn có thể có một chút phản ứng, nhưng hiện giờ hơn nửa đời người đã qua đi, cả người lão nhân sớm bị thời gian mài mòn góc cạnh.

Ba bát cồn độn liên tiếp được bưng lên.

“Thiếu trấn chủ, người ném thử chút, nếu như thấy được thì bắt Trữ lão nhân mang về. ”

Gã thiếu trấn chủ nghe vậy, cũng không nói gì chỉ gật gật đầu. Trong mắt hắn cũng chỉ là một trấn dân bình thường, có thể vào phủ đệ của trấn chủ đã là phúc khí ba đời.

Không đi quản ba người, lão nhân quay đầu lại đưa cho Lục Thanh một bát cổn độn nữa. Lục Thanh vừa ăn cổn độn vừa chặt chẽ quan sát đan điền của mình, kiếp Lôi màu tím đen ở bên trong sau khi hắn đột phá cũng từ bên trong không gian Kiếm Chủng lao ra.

Kiếp Lôi màu tím đen ở bên trên Kiếm Chủng quần quanh, đem tạp chất bên trong rèn luyện đẩy ra ngoài. Hiện giờ Phong Lôi Kiếm Chủng, thân mình đã trải qua Đại Diễn tam thập lục chùy rèn luyện, tựa hồ đã xảy ra biến hóa kỳ diệu nào đó, cho dù là Kiếp Lôi màu tím đen bá đạo rèn luyện cũng không gây ra một chút tổn thương.

Bất quá bị Kiếp Lôi rèn luyện cũng không phải dễ chịu gì, đơn giản là Lục Thanh đã trải qua rèn luyện Kiếm Thể, năng lực thừa nhận thống khổ không phải người bình thường có thể bằng được. Lúc này đây, kiếp Lôi rèn luyện tuy rằng đau đớn nhưng hắn không hề nhíu mày chút nào.

Đợi cho đến khi tu vi của hắn hoàn toàn củng cố, bên tai bỗng vang lên tiếng ồn ào.

“Trừ lão nhân, hãy biết điều một chút, nhìn người cũng lớn tuổi rồi, cho người nhập phủ của trấn chủ đại nhân đã là phúc khí từ kiếp trước của người. Ở trong phủ trấn chủ, người sẽ sống khá giả hơn nơi này gấp trăm lần, phải biết thức thời chứ. ”

Giờ phút này, ba người thiếu trấn chủ đứng dậy chuẩn bị rời đi, mà lão nhân dĩ nhiên ngả sóng xoài trên mặt đất, ở bờ vai lão rõ ràng có một dấu chân.

Lục Thanh nhướng mày nhìn về ba người trước mặt.

“Hảo ý của thiếu trấn chủ lão nhân ta xin tâm lĩnh, bất quá tâm nguyện của tiểu lão nhân chính là có thể ở đây làm cổn độn cho toàn bộ mọi người dân, mãi cho đến khi lúc lão chết mới thôi. Mong rằng ba vị đại nhân có thể đại lượng, không làm tiểu nhân khó xử. Nếu thiếu trấn chủ muốn ăn cổn độn tiểu lão nhân có thể mỗi ngày đem tới phủ trấn chủ, thỉnh ba vị đại nhân thông cảm cho. ”

Sắc mặt trầm xuống, sắc mặt gã thiếu trấn chủ có chút khó coi. Hai gã hộ vệ ở bên người hắn mới vào trong phủ, là phụ thân từ trong sổ đệ tử nội tông đặc biệt mời đến, qua vài ngày nữa có chuyện quan trọng cần làm, mấy ngày nay liền tạm thời làm hộ vệ cho hắn, đương nhiên chỉ là tạm thời mà thôi. Hiện giờ bị lão nhân làm cho mất thể diện, lúc này đây sắc mặt của hắn rất thâm trầm.

Tần Hoàng trấn có thể nói là địa bàn của hắn, là kiếm giả thì thôi, nhưng cư nhiên một trấn dân bình thường cũng cự tuyệt hắn. Tuy rằng còn không phát tác, nhưng người sáng mắt đều có thể nhìn ra, gã thiếu trấn chủ đã dần không khống chế được khí chất của chính mình.

“Ta cho người một cơ hội nữa, gia nhập phủ trấn chủ ta hoặc là bị đuổi đi! ” Hít sâu một hơi, gã thiếu trấn chủ âm trầm nói.

Sắc mặt tái nhợt, lão nhân thật không ngờ lại có kết quả như vậy, sắc mặt lão già yếu vài lần bất quá cho đến cuối cùng vẫn là trở nên kiên định.

“Cả đời này của lão, không kém nhiều lắm đã đi tới điểm cuối. Tại đây cuối cùng cũng rắn một lần, lão chỉ muốn làm chuyện mà mình muốn, mặt khác không muốn bị ước thúc. Thiếu trấn chủ nói như thế, lão chỉ có thể ly khai. ”

Nói từ đây, từ trên người lão nhân, Lục Thanh bỗng dưng cảm nhận được một cỗ sinh cơ bừng bừng, sinh cơ này không có gì trở ngại, tinh thuần vô cùng.

Lục Thanh lại bỗng ngẩn ra, bởi vì từ trên người lão nhân lại cảm nhận được một tia thần thức dao động mãnh mẽ.

Như thế nào có khả năng?

Lục Thanh sững sốt, lão nhân rõ ràng không có tu luyện Kiếm Nguyên công gì, càng không có đạt tới cảnh giới Kiếm Nguyên, như thế nào mà lại có thể sinh ra thần thức?

“Đây là lực lượng Nhân Đạo!” Thanh âm của Diệp lão có chút cảm khái: “Lực lượng thất tình lục dục, có đôi khi chình là khó có thể cân nhắc như thế. Lực lượng của bọn họ biến hóa, không thể dùng lẽ thường của Thiên Đạo phán đoán. Người này ở trong Nhân Đạo tìm ra được đường đi của chính hắn, là ý niệm trong đầu hắn thông suốt thôi thúc sinh ra một tia thần thức, tuy rằng mỏng manh nhưng lại còn tinh thuần hơn Hồn thức của người. ”

“Lực lượng Nhân Đạo?” Lục Thanh lẩm bẩm nói: “Là thất tình lục dục sao?”

Theo thời gian trôi qua, càng lúc Lục Thanh càng thấy được Thiên Nhân hai Đạo quả thật tinh thâm ảo diệu, giống như biển sâu, không thể thấy được đáy.

“Không kém nhiều lắm đã đi tới điểm cuối!” Trong mắt loé lên một quang mang lạnh lẽo, trên ngón tay gã thiếu trấn chủ hiện lên một tia kim mang sắc bén, kiếm khí hệ Kim vươn dài ra bảy tấc: “Nếu đã tới điểm cuối cùng, vậy ta tiễn ngươi một đoạn đường đi!”

Theo kiếm khí của gã thiếu trấn chủ tập trung, lão nhân không khỏi nhắm hai mắt lại. Giờ khắc này, từ trên người lão, đúng là lộ ra một khí thế thấy chết không sờn. Thấy khí thế này phát ra càng làm cho gã thiếu trấn chủ thẹn quá hóa giận.

Bên ngoài quán cồn độn, xa xa đám trấn dân đứng xem đều lắc lắc đầu. Đối với lựa chọn của lão nhân, phần lớn bọn họ đều cảm thấy khó hiểu. Có thể sống sung túc hơn là mỗi ngày ngồi bán cồn độn, được thiếu trấn chủ thưởng thức, vậy mà cứ nhiên cự tuyệt. Ở trong mắt đa số người dân, lão nhân đích thực quá ngoan cố, tuy rằng đối với hành động của gã thiếu trấn chủ có chút khó chịu, nhưng đại bộ phận người dân vẫn ôm thái độ đứng quan sát.

Nơi đây là trọng trấn giao giới của bốn tông môn, mỗi ngày đều có người chết đi. Lão nhân hôm nay một kiếp, coi như là sau khi chết đi, nhiều nhất cũng chỉ có vài người an bài một chút hậu sự. Nhiều lắm là những người dân quen thuộc có chút tiếc hận mà thôi, quán cồn độn hơn ba mươi năm, cứ như vậy mà biến mất.

Nhưng mà, ngay tại lúc lão nhân nhắm lại hai mắt, bình yên chờ chết, nhưng mãi lát sau vẫn không cảm giác được đau đớn.

Đợi cho hắn mở mắt, liền thấy được một thân ảnh đứng trước mặt.

“Tiểu huynh đệ, người....!”

Giờ phút này, đứng ở trước mặt lão nhân đúng là Lục Thanh, mà kiếm khí hệ Kim tên thiếu trấn chủ vừa đánh ra cũng vừa lúc đâm trên ngón trỏ của hắn.

“Việc người không muốn chớ nên bắt ép!” Cũng không thấy Lục Thanh có động tác gì, kiếm khí hệ Kim do tên thiếu trấn chủ vừa đánh ra lập tức tán loạn.

Có chút hoảng sợ lui ra phía sau hai bước, tính cả hai gã Kiếm Khách hộ vệ bên cạnh trên mặt đều lộ ra vẻ mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm Lục Thanh.

“Các hạ rốt cuộc là người phương nào?” Hai gã hộ vệ đồng thời rút kiếm sau lưng ra, chỉ về phía Lục Thanh quát.

“Chúng ta chính là đệ tử nội tông của Huyền Nguyên tông, các hạ là môn hạ của Hám Địa, Bắc Minh hay Thủy Vân tông, sao lại vì một người thường mà làm khó chúng ta. ”

Lãnh đạm liếc nhìn ba người, Lục Thanh nói: “Kiếm giả Thiên Đạo tu luyện, thể ngộ sinh tử luân hồi, mà không phải như các người đi coi thường sinh mệnh người khác. Kiếm Đạo, các người không tu cũng thể!”

Nói xong, ngón tay Lục Thanh lập tức điểm ra. Giờ khắc này ba người hoảng sợ phát hiện, bọn họ căn bản không thể thấy rõ được quỹ tích ngón tay Lục Thanh, hư không chung quanh cũng đã bị giam cầm lại. Bọn họ vừa muốn nhúc nhích liền cảm thấy một trận đau đớn từ đan điền.

Sắc mặt tái nhợt, ba người đồng thời lui về phía sau mấy bước.

489. Chương 45: Huyết Nhiễm Tàn Hoảng (hạ)

Đã chết!

Lúc này, toàn bộ trần dân đứng xung quanh quán cồn rộn quan sát ngây ngẩn cả người, như thể chết quỵ dị kiểu này, nhất thời khiến cho tất cả há to miệng không ngậm lại được.

Không biết là ai trước hết kêu lên một tiếng sợ hãi, chỉ trong một lần hít thở, toàn bộ trần dân vây xem liền bỏ chạy. Bọn họ xem ra, Lục Thanh nhẹ nhàng bang quơ tiêu diệt ba người như thế, đã muốn hóa thành một cái sát tinh giết người không chớp mắt, kể cả là ba người kia đáng chết.

Lục Thanh xoay đầu nhìn lại lão nhân, hần phát hiện ánh mắt lão nhân vẫn bình thản như trước, giống như đối với việc ba người chết đi không có chút kinh hãi, chỉ là trong ánh mắt lộ ra một tia tiếc hận.

“Tiểu huynh đệ, người chạy nhanh đi, trần chủ của Tàn Hoảng trấn, nghe đồn là Kiếm Chủ chuẩn đại sư của Huyền Nguyên tông. Nhân vật như vậy, tiểu huynh đệ người chắc chắn không phải đối thủ, nhanh chóng chạy đi, giữ lại tính mạng. ”

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Ta vừa ly khai, lão bá người sẽ như thế nào?”

Khoát tay áo, lão nhân nói: “Mạng này của lão đã qua hơn phân nửa, chết sớm chết muộn có khác bao nhiêu đâu. Tiểu huynh đệ người phong nhã hào hoa, ta xem thân thủ tiểu huynh đệ người bất phàm, cũng không phải là kiếm giả tầm thường, không cần phải vì lão, một khúc gỗ sắp mục mà ngăn tai họa. Ba mạng phía trước cũng đã đầy đủ. ”

Thanh âm của lão nhân rất thản nhiên, đối với sống chết cũng không chút nào sợ hãi, một thân sinh cơ bừng bừng cũng khiến Lục Thanh thầm khen.

Ai có thể nghĩ đến, một lão nhân bán cồn rộn bình thường lại có thể hiểu ra sinh tử, thậm chí có thể khám phá bản tâm, bất động không điều.

Chỉ là đáng tiếc niên kỷ hiện giờ của lão nhân nếu không cho dù là có tư chất bình thường Lục Thanh tin tưởng nếu lão nhân bước vào Kiếm Đạo nhất định có thể đạt tới cảnh giới Kiếm Nguyên thậm chí tu luyện tới Kiếm Chủ chuẩn đại sư.

Nhưng từ phương diện khác mà xem, nếu lão nhân không có ba mươi sáu năm kinh lịch, cũng không thể đạt tới trình độ như vậy, nhân quả ở bên trong vô cùng rõ ràng.

Lại lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Lão bá người đừng lo, mối họa này vẫn là giải quyết một lần cho xong. ”

“Tiểu huynh đệ, người....”

“Lão bá cho ta thêm một chén cồn rộn đi, ta thật ra vẫn còn chưa ăn no!” Nói xong, Lục Thanh liền trở lại chỗ ngồi ban đầu.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lão nhân chỉ có thể nghe Lục Thanh phân phó.

Đương thời điểm Lục Thanh ăn vào chén cồn rộn thứ ba, như cảm ứng được thứ gì, ánh mắt của hắn bỗng chuyển hướng nhìn về phía Nam.

“Người nào dám giết nhi tử ta!”

Một lát sau, từ trong hư không bỗng nhiên truyền ra một tiếng quát giận dữ. Theo tiếng quát vang lên cả Tàn Hoảng trấn nhất thời bao phủ bầu không khí trầm lắng, một cỗ khí thế áp người từ trên không trung ép xuống, khí hệ Kim sắc bên trên hư không tụ tập, bên trên không trung Tàn Hoảng trấn trăm trượng hình thành một đóa kim vân.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ kiếm giả cùng người dân ở trong Tàn Hoảng trấn đều hướng tới bên này tụ tập tới.

“Tiểu huynh đệ, người đi nhanh đi!” Lão nhân có chút lo lắng hướng tới Lục Thanh nói

“Lão bá cứ yên tâm là được. ”

Trong hư không.

Triển Phá Thiên giống như điên cuồng, hắn không hề nghĩ tới, chỉ cách đó vài canh giờ đứa con duy nhất của hắn lại gặp độc thủ. Ở trước bốn mươi tuổi, hắn một lòng truy cầu Kiếm Đạo, cho tới hôm nay đạt tới Kiếm Chủ đỉnh phong, không thể tiến vào Giả Hồn, mới tới Tần Hoàng trấn, làm người đứng đầu, cưới vợ sinh con. Dưới gối chỉ có một đứa con như vậy, hiện giờ lại bị giết ở trong trấn của mình, lửa giận trong lòng hắn có thể nghĩ.

Coi như là gần nhất chuẩn bị đại sự, Triển Phá Thiên cũng gạt sang một bên, giờ phút này trong đầu hắn chỉ có suy nghĩ phải đem hung thủ nghiền xương thành tro. Không, hắn muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất đem hung thủ tra tấn tới chết, mới giải được mối hận trong lòng hắn.

Theo Triển Phá Thiên tới, còn có sáu gã Kiếm Chủ chuẩn đại sự, bọn họ đều là sư huynh sư đệ của Triển Phá Thiên, hiện giờ ở nội tông đảm nhiệm nghi trượng hoặc là hộ pháp. Bởi vì quan hệ cá nhân rất tốt, nên vừa nghe con trai duy nhất của Triển Phá Thiên bị người giết chết, sáu người không chút do dự đi theo.

“Tên súc sinh nào giết con ta, mau lăn ra đây cho ta!” Thanh âm cuồng nộ mang theo Kiếm Nguyên vang vọng khắp cả Tần Hoàng trấn.

Sóng âm cuộn cuộn áp thẳng tới quán cổn độn.

Phốc.

Tiếp theo quán cổn độn lập tức oanh một tiếng vỡ vụn, lộ ra thân hình Lục Thanh đang ngồi bên trong cùng với lão nhân đầy vẻ lo lắng. Lão nhân cũng không phải lo lắng chính mình, ánh mắt của lão vẫn dừng lại trên người Lục Thanh, nhìn thấy bảy người Triển Phá Thiên phá không mà đến, lão nhân liền biết, bây giờ đã quá muộn.

“Là người giết con ta!” Triển Phá Thiên cơ hồ liếc mắt một cái, ánh mắt liền ngưng tụ trên người Lục Thanh. Về phần lão nhân, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra, chỉ là một lão nhân bình thường mà thôi.

Mà Lục Thanh, tuy rằng hắn nhìn không thấu tu vi, nhưng trước mặt bảy Kiếm Chủ chuẩn đại sự mà vẫn trấn định tự nhiên như thế, như vậy chỉ có một khả năng, đối phương là đối thủ cùng giai với bọn họ. Kiếm Chủ đã có phương pháp ẩn dấu tu vi của chính mình, trừ phi là cao hơn một cảnh giới, hoặc là có thần thông Kiếm Đạo chuyên tra xét tu vi, nếu không khó thể nhìn ra được.

Về phần cảnh giới Kiếm Hồn, Triển Phá Thiên cũng không tin. Cho dù tại Kim Thiên giới, Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn trẻ tuổi nhất, từ thiên lôi của Tử Lôi tông, cũng là hai mươi bốn tuổi mới bước vào cảnh giới Kiếm Hồn. Mà Lục Thanh, hắn xem ra cùng lắm là vừa mới hai mươi tuổi, tinh thần cả người phấn chấn, tuyệt đối không phải Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn có được công pháp hoặc đã ăn đan dược trú nhan.

Ngẩng đầu lên, Lục Thanh nhìn Triển Phá Thiên liếc mắt một cái, cũng không có bởi vì vừa rồi đối phương nói năng lỗ mãng mà tức giận. Uy nghiêm của Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không phải nói có thể tùy ý bị xúc phạm mà giết người. Muốn giết người cũng phải có nguyên nhân, giống như ba người phía trước, từ vẻ mặt oán độc trên mặt bọn họ. Lục Thanh có thể biết, ba người kia tuyệt đối sẽ không buông tha hắn, do đó Lục Thanh mới xuất thủ quả quyết. Sớm muộn gì cũng sẽ chống lại, vậy trước tiên cứ sáng khoái tiêu diệt.

“Kiếm giả Thiên Đạo, tu cái gì?” Nhìn Triển Phá Thiên trên không, Lục Thanh bình thản hỏi.

Triển Phá Thiên nhướng mày, Huyền Kim thần kiếm sau lưng trong nháy mắt ra khỏi vỏ nhưng lại bị người bên cạnh giữ lại.

“Triển sư huynh, sớm muộn gì đều phải giết hắn. Hắn nếu dám ở tại chỗ này, chúng ta không bằng nhìn xem, hắn rốt cuộc có cái gì cậy vào. Sư thúc lão nhân gia đang ở trong phủ thật sự không được thì có thể thỉnh người xuất thủ. ”

Trong đầu nhận được truyền âm, Triển Phá Thiên nỗ lực đem huyết khí trong người đang sôi trào trấn tĩnh lại.

“Tiểu tử, ngươi muốn nói cái gì?” Triển Phá Thiên lạnh lùng nói, mặc dù biết đối phương khẳng định cũng là Kiếm Chủ chuẩn đại sự, nhưng là mối thù giết con, bất cộng *** thiên, trong lời nói của hắn tự nhiên

không có nửa điểm tôn trọng.

“Kiếm giả Thiên Đạo, tìm hiểu cái gì? ” Lục Thanh lại hỏi.

Vẫn là trung niên nhân giữ chặt Triển Phá Thiên mở miệng nói: “Kiếm giả Thiên Đạo chúng ta, tự nhiên là tìm hiểu Thiên Đạo luân hồi, linh hội biến hóa Âm Dương, cầu tới nhân quả, thông suốt bản tâm”

“Vậy sinh mệnh trong mắt kiếm giả Thiên Đạo là cái gì?” Lục Thanh tiếp tục nói

“Sinh mệnh, là căn nguyên thể ngộ của kiếm giả Thiên Đạo. Thiên Đạo luân hồi, tự nhiên chất chứa biến hóa âm dương, sinh mệnh chính là thứ mà kiếm giả tuân theo Thiên Đạo mà thủ hộ. ”

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Nếu Thiên Đạo thủ hộ sinh mệnh, như vậy người quản thảo sinh mệnh có thể giết cũng không sao!”

“Hỗn trưởng! Đây đó tánh mạng con kiến làm sao có thể cùng với nhi tử ta so sánh!”

Triển Phá Thiên phẫn nộ quát.

“Là thế này phải không ?” Sắc mặt Lục Thanh trầm xuống: “Chẳng lẽ con người trời sinh cao quý là có thể tùy ý chà đạp tánh mạng sao? Người cho rằng kiếm giả Thiên Đạo sau khi có đủ thực lực là có thể coi thường sinh mệnh sao?”

“Làm sao giống, người giết con ta, cho dù hắn có muôn vàn sai lầm có đáng chết, cũng không phải người có thể động. Nói đi, người là cao thủ trẻ tuổi che dấu của Hám Địa tông, hay là Bắc Minh, Thủy Vân tông, dưới tay lão phu không có người chết vô danh. ”

Ánh mắt Lục Thanh trầm xuống, quay đầu nhìn về sáu người khác: “Sáu người các người cũng là ý tứ này ư? Nếu không phải, còn có thể cứu, nếu là đúng vậy, như vậy liền cùng hắn giống nhau. ”

Lắc lắc đầu, một người trung niên ở bên cạnh Triển Phá Thiên mở miệng nói: “Sáu người chúng ta tự nhiên tiến lùi cùng với Triển sư huynh. Tuy rằng không biết người là đệ tử của tông môn nào, nhưng xuất thủ liền sẽ biết. Cho dù hôm nay bảy người chúng t giết người, trưởng bối trong tông môn người cũng không thể nói gì hơn. Giết người từ trước, tài nghệ không bằng ở người phía sau, ta xem, người vẫn là tự kết thúc đi!”

Đồng dạng lắc lắc đầu, lại gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Các người đã răn chuốt một ổ, chẳng phân biệt được thị phi, như vậy hôm nay, các người đều đi gặp ba người kia đi!”

“Cuồng vọng! Súc sinh muốn tìm chết!”

Triển Phá Thiên nhện không được, Thần Kiếm ở trong tay lập tức liên tiếp chém ra hơn mười kiếm. Hơn mười đạo kiếm khí hệ Kim như thiểm điện bắn ra, chân không thoát phá, tia khí sắc bén đập vào mặt mà tới.

“Ngưng!”

Không có bất kỳ động tác gì, chỉ là một chữ tử trong miệng Lục Thanh phát ra.

“Cái gì!”

Ngón tay Lục Thanh nhẹ nhàng điểm ra, hơn mười đạo kiếm khí hệ Kim ở trong hư không nhất thời nghịch chuyển phương hướng, hướng tới bảy người Triển Phá Thiên bắn ngược trở lại.

Cùng Kiếm Khí mà Triển Phá Thiên chém ra bất đồng, hơn mười đạo Kiếm Khí hệ Kim phản xạ lại, trong cảm ứng của bảy người, thật giống như là trời đất đè ép xuống, giống như là Thiên Đạo uy nghiêm từ bên trong Kiếm Khí tản mát ra, trấn áp tâm thần của cả bảy người. Kiếm Chung run rẩy, Kiếm Nguyên bên trong bị trấn áp cả mười thành. Tại trước mặt hơn mười đạo Kiếm Khí, bảy người hoảng sợ phát hiện, bọn họ ngay cả nhúc nhích cũng không làm được, cứ như vậy bị giam cầm trong hư không.

Bảy đạo huyết quang từ sau lưng bảy người bắn ra, lập tức ở trước ngực bảy người, một chút chân không đập nát khuếch tán mở ra, đồng thời đem thân hình cả bảy người bao phủ.

490. Chương 46: Chân Long Kiếm Tông

“Này.....!” Lão nhân có chút không thể tin vào hai mắt của chính mình, bảy tên Kiếm Chủ chuẩn đại sư, cao cao tại thượng, cứ như vậy biến mất trong hư không, mà đợi cho lão quay đầu lại nhìn lại, tại chỗ Lục Thanh vừa ngồi đã không còn thấy một bóng người.

.....

Một ngày sau, trước Hư Không Kiếm Vực của Huyền Nguyên tông, thân hình Lục Thanh từ trên không chậm rãi hạ xuống.

“Vị đại sư này!” Hai gã Kiếm Chủ bảo hộ cửa vào nhìn thấy Lục Thanh hạ xuống vội vàng hành lễ. Sau khi đi vào Hư Không Kiếm Vực, Lục Thanh cũng không có che dấu tu vi chính mình. Hư Không Kiếm Vực này thuộc loại linh vực của đại sư, nếu vẫn còn che dấu tu vi, đôi khi lại đem tới một ít phiền toái không cần thiết. Theo thời gian Lục Thanh bước vào Kiếm Thần Đại Lục càng lâu, hắn cũng dần minh bạch, có đôi khi bộc lộ tài năng một chút, có thể giảm đi không ít phiền toái.

Ánh mắt hơi hơi thoáng nhìn về phía sau, khuôn mặt Lục Thanh lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, thân hình lập tức rơi xuống bên trên kiếm vực. Trước đó, ở phía sau hắn vẫn còn có một người, người này là một gã Kiếm Vương, phía trước tại Tần Hoàng trấn giết bảy người Triển Phá Thiên, gã Kiếm Vương này vẫn ẩn nấp ở sau người. Hiện giờ nhìn thấy Lục Thanh hiện ra tu vi, biết không là địch thủ, nhất thời liền biến mất.

Về phần trả thù, Lục Thanh không hề có lo lắng, vì vài cái Kiếm Chủ chuẩn đại sư mà đắc tội một gã Kiếm Tông, tông môn cấp Kim Thiên này còn không có khí phách như vậy.

“Vị đại sư này có cần phải dẫn đường!” Một trong hai gã Kiếm Chủ mở miệng nói, ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh tràn ngập kính sợ. Lục Thanh để lộ tu vi, bọn họ đồng thời đã nhận ra trên người Lục Thanh chứa chất sinh cơ bùng nổ. Đây thuyết minh, Lục Thanh cũng không có ăn đan dược được trứ danh gì, mà chính là tuổi tác như thế lại đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn mà bọn họ không thể chạm tới.

“Ta muốn dùng Động Hư Kiếm Trận, đi Hư Không Kiếm Vực phụ cận Tử Lôi tông” Lục Thanh nói.

“Tử Lôi tông ?” Tên Kiếm Chủ kia sửng sốt, lập tức mở miệng nói: “ Vị đại sư này, ngài muốn tới Tử Lôi tông, còn cần thông qua hai nơi Hư Không Kiếm Vực. Động Hư Kiếm Trận chỉ có thể cố định truyền tống đến một Hư Không Kiếm Vực cố định. Muốn trực tiếp đi tới Động Hư Kiếm Trận của Tử Lôi tông, chỉ có Kim Thiên điện mới có được. ”

Lục Thanh nghe vậy sửng sốt. hắn biết chính mình hiểu biết không đủ, tuy rằng hắn đã là Kiếm Tông, nhưng là tiếp xúc thế giới Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn mới có một năm mà thôi.

“Như vậy kế tiếp Hư Không Kiếm Vực ở nơi nào?”

“Hồi đại sư, kế tiếp Hư Không Kiếm Vực ở Huyết Hải môn, sau Huyết Hải môn mới là Tử Lôi tông. ”

“Huyết Hải môn!” Lục Thanh nhướng mày, hồn thức lập tức tra xét Lưu Ảnh châu mà Tử Thiên Lôi tặng ở trong Không Giới, phát hiện đúng thật là như thế. Đối với Huyết Hải môn, Lục Thanh cũng không có hảo cảm gì, một tông môn chuyên tu luyện Huyết Sát kiếm khí, chính là lấy giết chóc làm thuộc tính, thuộc về Sát Lục Kiếm Đạo, thậm chí trình độ tàn nhẫn cùng diệt sách nhân tính ở trong Sát Lục Kiếm Đạo cũng đủ để đứng đầu.

Bất quá nếu không qua thông qua Hư Không Kiếm Vực của Huyết Hải môn thì không thể tới Tử Lôi tông. Nếu không sợ là phải đi tới hai mươi nghìn dặm, lúc này Lục Thanh cũng đi không nổi.

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “ Mở ra Động Hư Kiếm Trận, đưa ta đi Huyết Hải môn!”

“Đại nhân mời qua bên này, Động Hư Kiếm Trận ở bên ngoài vài dặm!” Một gã Kiếm Chủ cung kính nói với Lục Thanh, thân hình lập tức bay lên dẫn đường cho Lục Thanh.

Trong Hư Không Kiếm Vực của Huyền Nguyên tông đồng dạng có không ít đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Tuy rằng đại bộ phận ẩn nấp tu vi, nhưng trước Chân Long Nhân của Lục Thanh không thể che dấu.

Giờ phút này ở trước Động Hư Kiếm Trận có hai người chuẩn bị bước vào. Trong đó có một gã đầu huyết phát cùng với Huyết Vô Thường lúc trước không có khác biệt, bắt qua tu vi kém hơn rất nhiều, vừa mới đạt tới Kiếm Tông tiểu thiên vị mà thôi, ở bên cạnh là một gã trung niên thần sắc lạnh lùng, lưng có đeo một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên. Người trung niên này tản ra hàn khí bốn phía, không nói không cười, đồng dạng đứng bên gã Kiếm Tông của Huyết Hải môn, chờ đợi Động Hư Kiếm Trận mở ra. Tu vi người này thật ra cùng Lục Thanh giống nhau, là Kiếm Tông trung thiên vị.

Hai gã đại sư nhìn thấy Lục Thanh đến, đồng thời sửng sốt lập tức, tựa hồ là nghĩ tới cái gì hai gã đồng thời biến sắc. Biến hóa như thế khiến Lục Thanh không khỏi sửng sốt, khi nào thì chính mình có được năng lực như vậy.

“Xin hỏi đại sư có phải là Chân Long Kiếm Tông?” Ngay sau đó, gã Kiếm Tông Huyết Hải môn hướng tới Lục Thanh ôm quyền nói.

“Chân Long Kiếm Tông?” Lục Thanh ngẩn ra, khi nào thì chính mình có một cái danh hào như vậy?

“Vị đại sư này, có phải nhận sai người?” Lục Thanh trầm giọng nói.

Lắc lắc đầu, gã Kiếm Tông của Huyết Hải môn mở miệng nói: “Kiếm Tông trẻ tuổi như thế, lại tu luyện Phong Lôi Kiếm Khí, trừ bỏ Chân Long Kiếm Tông, còn có thể là ai? ”

Lục Thanh nhú mày lại, danh hào này, đúng là nói tới chính mình: “Tại hạ trước đó có chuyện quan trọng cần làm, gần nửa tháng nay chậm trễ không thể kiểm kê. ”

Gật đầu, trên mặt gã Kiếm Tông của Huyết Hải môn lộ ra thần sắc hiểu rõ, nói: “Trách không được Lục Đại Sư không rõ ràng lắm, ở Bách Chiến cốc, sau khi kiếm hồn chiến trường bị phá, các Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của các đại tông môn trở về, đối với Lục Đại Sư thập phần tôn sùng. Lúc này, ở bên trong Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn chúng ta đều nhất trí tặng cho đại sư một cái danh hào, đó là Chân Long Kiếm Tông! ”

Đạt tới Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, nhất tề đều có được danh hào. Bất quá Lục Thanh có thể được Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Kim Thiên giới nhất trí tặng cho danh hào, ở cả cái Kim Thiên giới nghìn năm qua cũng không có nhiều lắm. Hiện giờ trong số Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cùng thế hệ, cũng chính là Tử Thiên Lôi của Tử Lôi tông mới có quang vinh như thế, có được danh hào Thiên Lôi Kiếm Tông, nghe Kiếm Tông của Huyết Hải môn nói như thế, Lục Thanh chỉ biết, xem ra chính mình về sau ở trước mặt Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Kim Thiên giới không thể che dấu thân phận.

“Ba vị đại sư, Động Hư Kiếm Trận đã mở ra. ” Một trong ba gã Kiếm Chủ thủ hộ Động Hư Kiếm Trận nói.

“Lục Đại Sư cũng phải đi Hư Không Kiếm Vực của Huyết Hải môn ta sao?” Gã Kiếm Tông của Huyết Hải môn nghe vậy hướng tới Lục Thanh cười nói.

Tuy rằng đối phương thập phần khách khí, nhưng là Lục Thanh vẫn như trước từ trên người hắn cảm thấy một tia khối mù, đối với người này, Lục Thanh sẽ không sinh ra hảo cảm gì, Huyết Hải môn, Kiếm Đạo của bọn họ liền nhận định là ở bên trong Nhân Đạo, cùng với Thiên Đạo đối đầu.

Bất quá khuôn mặt tươi cười của hắn, Lục Thanh vẫn là gật gật đầu, nói: “Chỉ là trên đường ngang qua thôi!”

“Đi ngang qua?” Gã Kiếm Tông của Huyết Hải môn cũng là kỳ quái nói.

“Tại hạ mục đích đi tới Tử Lôi tông, về phần quý tông chính là nhất thời đi qua mà thôi. ” Lục Thanh nói.

“Khó trách!” Gã Kiếm Tông của Huyết Hải môn gật gật đầu, lập tức nói: “Huyết Hải môn ta ngày mai tổ chức một việc trọng đại, nếu Lục Đại Sư không chê, có thể lưu lại một ngày. ”

Tổ chức việc trọng đại?

Trong lòng Lục Thanh vừa động, có thể được Huyết Hải môn, một trong năm đại tông môn của Kim Thiên giới coi là việc trọng đại, như vậy tự nhiên không tầm thường, vừa suy nghĩ Lục Thanh vừa mở miệng nói: “không biết là việc trọng đại gì?”

Nghe Lục Thanh hỏi, gã Kiếm Tông của Huyết Hải môn nhất thời lộ ra một tia ngạo nghễ mơ hồ, nói: “Huyết Hải môn ta có hai Chú Kiếm Sư cấp Kim Thiên, trong đó Tư Đồ Nam sư thúc sắp sửa tiến hành thăng cấp Chú Kiếm Sư cấp Bạch Linh, chuẩn bị chú luyện Thần Kiếm cấp Bạch Linh!”

Chú Kiếm Sư cấp Bạch Linh!

Coi như là lấy tâm cảnh của Lục Thanh, lúc này cũng không nhin được chấn động. Phải biết rằng, hắn trừ bỏ là một gã Kiếm Tông đồng thời vẫn là gia chủ của thế gia chú kiếm, một Chú Kiếm Sư cấp Thanh Phàm đứng đầu. Lúc này đây, Chú Kiếm Sư thăng cấp Bạch Linh đối với Lục Thanh mà nói không thể nghi ngờ là có hấp dẫn to lớn, chỉ là thời gian một ngày, cũng không có trở ngại gì.

“Không biết vị tiền bối của quý tông sắp thăng cấp có tu vi gì?”

Cũng không giấu diếm, gã Kiếm Tông của Huyết Hải môn mở miệng nói: “Tư Đồ sư thúc là kì tài ngút trời, tuy rằng phân tâm trên chú kiếm chi đạo, nhưng tiến cảnh tu vi vẫn như trước không gì sánh kịp, ngày mai chính là Tư Đồ sư thúc tròn trăm tuổi, mà người đã ở trong năm nay, chính thức đạt tới tam kiếp Kiếm Hoàng.”

“Tam kiếp Kiếm Hoàng!” Lục Thanh hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, đối với Tư Đồ Nam chưa từng gặp mặt này hoàn hảo không phải là Kiếm Phách tông sư. Cứ việc như thế, Lục Thanh đối với Tư Đồ Nam chưa từng gặp mặt này cũng không có chút hảo cảm nào, Tam kiếp Kiếm Hoàng tu luyện Huyết Sát Kiếm Khí, trong đó không biết đã tạo ra bao nhiêu sát nghiệp.

Tiếp đó ba người Lục Thanh liền trước sau tiến nhập vào bên trong Động Hư Kiếm Trận. Có lẽ hiểu biết thực lực của Lục Thanh, hai người đều nhất trí để Lục Thanh đi trước mà Lục Thanh cũng không có khách khí nhiều, tiến nhập vào bên trong Động Hư thông đạo kéo dài thẳng tắp tới phương xa.

Thời gian nửa nén hương trôi qua, hình ảnh trước mắt dần dần phóng đại, nguyên khí trời đất nồng đậm tràn tới. Hư Không Kiếm Vực này tuy rằng sinh ở Huyết Hải môn nhưng là không có khác thường chút nào.

“Trữ sư thúc!” Thủ hộ Động Hư Kiếm Trận bên này chính là hai gã Kiếm Chủ của Huyết Hải môn, nhìn thấy ba người từ bên trong Kiếm Trận xuất hiện, liền hướng tới gã trung niên huyết phát khom người nói.

Gã Kiếm Tông của Huyết Hải môn khoát tay áo, lập tức nói: “Ồ Kim Thiên các an bài một sương phòng, ta muốn đãi khách quý.”

“Dạ!” Lúc này, một gã Kiếm Chủ lập tức ngự không bay đi, hướng tới phương hướng giữa Kiếm Vực mà đi. Về phần người trung niên sắc mặt lạnh lùng, trước sau không nói một tiếng ly khai, mà gã Kiếm Tông của Huyết Hải môn cũng không có ý tứ giữ lại. Dọc đường đi, hai người cũng không hề nói với nhau một câu, thật giống như không phát hiện nhau tồn tại.

491. Chương 47: Thiên Ngoại Thần Lôi, Thần Kiếm Cấp Bạch Linh! (thượng)

Kim Thiên các, trong một sương phòng.

Lục thanh khoan chân ngồi trên giường, trong miệng mũi, một tia khí mỏng manh màu vàng xanh không ngừng phun ra nuốt vào, đem chân không trước mắt tắc tắc đập nát.

Thật lâu sau lục thanh mở hai mắt ra, hai đạo thần quang màu tím trắng tử trong mắt bắn ra, trực tiếp xuyên thấu sương phòng, nhìn ra bên ngoài Kim Thiên các.

Khi vừa tới vách tường tầng thứ Kim Thiên các, nhất thời gặp một cỗ trở ngại to lớn, một lát sau, thu hồi ánh mắt, lục thanh lầm bầm nói: “Kiếm Trận cấp địa đứng đầu, chỉ có thể nhìn thấu hai tầng. Muốn chân chính nhìn thấu, phải đợi đến lúc đạt tới kiếm hoàng mới được”

Ở cảm ứng một lát, lục thanh lập tức đứng dậy, ánh mắt khôi phục bình thường nhìn thấu ra bên ngoài.

“Thời gian không sai biệt lắm đã tới!”

Đi ra sương phòng, thông qua một hành lang làm bằng Bạch Thạch tròn trĩnh, lục thanh liền đi vào trong kim thiên các.

Kim Thiên các chia làm chín tầng, tam kiếp Kiếm Hoàng Tư Đồ Nam kia của Huyết Hải môn định ở tầng thứ chín tiến hành chú luyện thăng cấp.

Thời gian tiến hành cũng định tại buổi trưa. Buổi trưa là lúc mặt trời lên cao nhất, này thuyết minh Tư Đồ Nam đối với chính mình thăng cấp tràn ngập tin tưởng lớn lao.

Lúc này trong Kim Thiên các có không ít Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tụ tập. Đối với Chú Kiếm Sư sắp thăng cấp Bạch Linh. Lại là tam kiếp Kiếm Hoàng địa vị tuy rằng không thể so với Kiếm Phách tông sư, nhưng cũng không kém nhiều lắm. Chú Kiếm Sư có thể đúc Thần Kiếm cấp Bạch Linh, tại trong Kim Thiên giới cũng là tồn tại long phượng từng lân. Hiện giờ trừ bỏ Tử Lô tông, thì cũng chỉ có Tư Đồ Nam này.

Bước trên cầu thang điêu khắc long phượng tinh xảo, lục thanh hướng tới tầng chín Kim Thiên các đi lên.

Ở giữa cầu thang tầng thứ chín là một gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn canh giữ, trừ bỏ Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cùng với Chú Kiếm Sư từ cấp Thanh Phàm trở lên, những người còn lại đều không thể tiến vào.

Tầng thứ chín của Kim Thiên các cùng với tám tầng còn lại bất đồng, ghế ngồi, bàn đá, vách tường, đều là sắp đặt ngay ngắn theo một phong cách cổ xưa. Tầng thứ chín phạm vi trên dưới một trăm trượng, chung quanh trừ bỏ một trăm ghế ngồi bằng Thanh Ngọc, còn xếp đặt mười chiếc ghế bằng Bạch Ngọc, rõ ràng là vì Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Huyết Hải môn mà chuẩn bị.

Lúc này, bên trong tầng chín, không sai biệt lắm đã có hơn tám mươi người, Lục Thanh liếc mắt liền nhìn thấy, trong đó có trên dưới sáu mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tu vi cao thấp không đồng nhất, còn lại hẳn chính là Chú Kiếm Sư thấp nhất đạt tới cấp Thanh Phàm. Đương nhiên tại bên trong số Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng sẽ có khả năng có Chú Kiếm Sư tồn tại, bất quá cũng là không nhiều.

Mà trong số trên dưới sáu mươi Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, Kiếm Vương chiếm hơn một nửa, Kiếm Tông có hơn hai mươi người, còn có ba lão già cùng hai lão phụ ngồi ở trên ghế Tử Ngọc, trên người không chút che dấu pháp tắc dao động.

Năm Kiếm Hoàng !

Trong lòng Lục Thanh vừa động lúc này người đến xem còn chưa tới hết, nhưng là thực lực tụ tập đã vô cùng cường đại. Trong này Lục Thanh chỉ từng thấy qua hai người, hai người này đúng là hai gã Đại Sư đã trải qua qua Kiếm Hồn chiến trường vừa rồi.

Lục Thanh vừa bước lên cũng khiến cho mọi người chú ý. Xem ra a Huyền Vô Tình kia nói không sai, danh hào của hắn ở trong giới đại sư Kim Thiên giới đã truyền ra, coi như là không biết tới thì giờ này được cũng được người khác truyền âm nói cho.

Vì thế trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong tầng thứ chín nhất thời đều im lặng xuống, tất cả mọi người đều tập trung tới Lục Thanh. Bị nhiều Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tập trung như vậy, thậm chí còn cảm nhận được áp lực vô hình từ năm Kiếm Hoàng, tuy khí thế không nhắm vào hắn, nhưng mỗi ánh mắt của Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đều chất chứa ý chí Kiếm Đạo của họ, uy nghiêm tụ tập lên, cũng không phải ai cũng có thể thừa nhận.

Bên trong vô tận tử hải của Lục Thanh chân long huyết mạch cuộn cuộn lưu chuyển, nhàn nhạt long uy khuếch tán mở ra. Giờ khắc này, ở trong đầu nhiều Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn giống như xuất hiện một con chân long nghìn trượng vắt ngang trời. Chân Long rồng nộ uy nghiêm bằng bạc phiêu tán, chấn nhiếp tâm thần.

Cơ hồ là cùng thời gian, kể cả năm Kiếm Hoàng, ánh mắt tất cả đều nhìn về Lục Thanh không chịu thu về.

Tiếp qua một lần, ánh mắt năm Kiếm Hoàng cũng thu hồi trở về.

Mà vị trí trước mặt, mười chiếc ghế Bạch Ngọc của Huyết Hải môn đã có chín người ngồi, trong đó còn có gã Kiếm Tông của Huyết Hải môn phía trước đã gặp, Huyền Vô Tình.

Ánh mắt mọi người di chuyển, tự nhiên khiến cho chín người này chú ý.

“Nguyên lai Lục đại sư đã đến, mời qua bên này ngồi!” Huyền Vô Tình đứng dậy, hướng tới Lục Thanh nói.

“Huyền đại sư khách khí!” Biểu tình Lục Thanh lạnh nhạt nói. Lúc này hắn cũng không chối từ mà lập tức hướng tới chiếc ghế Bạch Ngọc, bên cạnh Huyền Vô Tình đi tới

Cái gọi là một tú vu lâm, phong tất tồi chi (Cây cao giữa rừng, gió thổi tất đổ) đó là không có đủ thực lực. Lục Thanh tự tin, hắn nếu như muốn chạy, ở đây trừ bỏ năm Kiếm Hoàng ra, còn không có ai có thể lưu hắn lại. Huống chi hắn đã cứu Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn thể hệ trẻ của các tông, nói không chừng vài Kiếm Hoàng ở đây là tiền bối sư thúc của bọn họ, như vậy sẽ không động thủ với hắn. Nếu như không nói tới đạo nghĩa, như vậy về sau còn ai đi làm việc chính nghĩa, chẳng phải là tự làm mất mặt sao.

Sở dĩ như vậy nên Lục Thanh cũng không lo lắng có người xuất thủ với hắn.

Đi tới chỗ ngồi, Lục Thanh tiếp nhận tách trà Huyền Vô Tình đưa cho, nói: “Đa tạ Huyền đại sư !”

“Lục đại sư khách khí, hiện giờ thanh danh của đại sư ở Kim Thiên giới như mặt trời ban trưa, có thể hân hạnh đón tiếp, Huyết Hải môn ta tự nhiên thập phần vui mừng. ”

“Huyền đại sư khen sai rồi!” Lục Thanh nói xong, đồng thời hướng tới tám người bên cạnh Huyền Vô Tình ôm quyền thi lễ.

Tám người bên cạnh Huyền Vô Tình đều là tồn tại ngoài Kiếm Tông, ở trong đó còn có hai gã Kiếm Hoàng. Một người trong đó khiến Lục Thanh phải chú ý, người này một thân đại thể phóng thẳng lên cao, cùng với không gian tầng thứ chín hòa hợp nhất thể. Đối mặt với Lục Thanh hành lễ, người trung niên này chỉ hơi hơi gật đầu, ánh mắt lại chuyển qua nhìn một chiếc lò đúc màu đỏ ở giữa sân.

Mặt khác bảy người kia đều ôm quyền hướng tới Lục Thanh đáp lễ. Đối với Lục Thanh không ai hoài nghi thành tựu về sau của hắn, Kiếm Tông hai mươi tuổi, về sau trở thành Kiếm Hoàng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cơ hồ là chuyện chắc chắn. Lúc này đây cũng là đối với Kiếm Hoàng tương lai đáp lễ.

Tiếp qua nửa canh giờ, khoảng cách buổi trưa, chỉ còn lại thời gian nửa khắc. Lúc này tại bên trong tầng thứ chín dĩ nhiên tụ tập hơn một trăm năm mươi người, trong đó Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đạt tới hơn một trăm năm mươi người, từ đó Lục Thanh còn thấy được hơn mười người lúc trước tham gia Kiếm Hồn chiến trường. T

Mà những đại sư cảnh giới Kiếm Hồn gặp được Lục Thanh đều tiến lên chào hỏi. Địa vị của Lục Thanh ở trong mắt nhiều Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, phân lượng lại tăng lên một thành.

“Các vị đại sư, cùng với chư vị Chú Kiếm Sư, đại trưởng lão Huyết Hải môn chúng ta Tư Đồ Nam, Tư Đồ sư thúc hôm nay thăng cấp Chú Kiếm Sư cấp Bạch Linh, hoan nghênh các vị đại giá quang lâm, ta Huyền Vô Tình cam đoan, chuyến đi này của các vị nhất định không tệ. ”

“Huyền đại sư khách khí!”

“Có thể tới đây quan sát việc trọng đại như thế, Huyền đại sư thật sự là khách khí. ”

Ngồi ở vị trí đầu, năm Kiếm Hoàng cũng đồng thời gật đầu

Xoay người sang chỗ khác, Huyền Vô Tình hướng tới người trung niên đại thể tận trời nói: “Sư thúc!”

Không có trì hoãn, kia trung niên lập tức đứng dậy, quét nhìn toàn trường một cái, tuy rằng không có khí thể phát ra, nhưng phối hợp với đại thể ngưng tụ cơ hồ như thực chất trên người hắn, đúng là khiến phần đông Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn ở đây cảm thấy một cỗ áp lực lớn lao.

Mà dưới cảnh giới Kiếm Hồn, không có một ai cảm nhận được, chẳng qua là từ trong mắt người trung niên, bọn họ vẫn cảm nhận được một cỗ uy nghiêm khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

“Tư Đồ Nam đa tạ các vị đã tới, rất hân hạnh được đón tiếp!” không có kiêu căng, Tư Đồ Nam bình thản nói một câu.

Đang ngồi, ánh mắt Lục Thanh vừa động, ở Chân Long Nhân của hắn mà xem, tại chung quanh người trung niên này, rõ ràng có một tầng pháp tắc huyết sắc dao động, chính là bị người này che dấu rất sâu. Từ giữa, Lục Thanh mơ hồ cảm nhận được vô số oan hồn, có nhân tộc, cũng có thú tộc.

Nhưng mà, mặc kệ là nhân tộc hay là thú tộc, người này có thể đạt tới cảnh giới tu vi hiện giờ, đều là tạo ra khôn cùng giết chóc. Có thể nói, kiếm giả Huyết Hải môn, tu vi càng cao, tạo nghiệt trên người lại càng nhiều.

Thiên Đạo thưởng phạt phân minh, kiếm giả Huyết Hải môn muốn đột phá cảnh giới Kiếm Phách, ở trong Nhân Đạo, Lục Thanh phỏng chừng cho dù không phải khó nhất thì cũng không kém bao nhiêu.

Tức khắc, người trung niên này xoay người lại, cước bộ trịnh trọng hướng tới chiếc lò đúc đặt tại trung ương tầng chín.

Mỗi một bước, mọi người đều cảm thấy sàn đá dưới chân hơi hơi rung động một chút, một cỗ đại thế nguy nga từ trên người Tư Đồ Nam phóng thẳng lên cao.

Ầm ầm.

Tiếp theo đó, cả Kim Thiên các trong thời gian ngắn ngủi bắt đầu kịch liệt rung lên, một lát sau, từ trên vách cao mấy trượng bắt đầu hiện ra bốn vết rạn thẳng tắp nối liền cùng nhau.

Ngay sau đó, cả nóc nhà Kim Thiên các chậm rãi mở ra hai bên, lộ ra tầng mây xanh trên đỉnh đầu mọi người.

Trên chín tầng trời, tại đây một khắc, đúng là có huyết mang nhàn nhạt lóe ra, hơn mười dặm hư không thay đổi bất ngờ, chậm rãi hóa thành một vùng nước xoáy màu đỏ nhạt. Tại trung tâm nước xoáy, có một chút huyết mang đỏ đậm chói mắt dị thường, trong lúc nhất thời đúng là muốn cùng nhật nguyệt tranh huy.

492. Chương 48: Thiên Ngoại Thần Lôi, Thần Kiếm Cấp Bạch Linh! (trung)

Rắc rắc.

Tại giữa vùng nước xoáy màu đỏ nhạt, một lúc lâu sau một đạo huyết quang như tia chớp phá không, trong nháy mắt bổ thẳng vào bên trên chiếc lò đúc màu đỏ.

Ông.

Lát sau, chiếc lò đúc màu đỏ bỗng rung động kịch liệt, bàn tay Tư Đồ Nam vươn ra, lò đúc nặng trên ngàn cân nhất thời lẳng không bay lên. Liệt Diễm màu lam tinh khiết thêu dệt, chợt nhảy ra khỏi miệng lò vài thước. Ở chung quanh Liệt Diễm, chân không dập nát phạm vi vài thước.

Lấy Liệt Diễm như thế chú kiếm, không có tu vi cảnh giới Kiếm Hồn là không thể. Chân không dập nát, coi như là Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, nếu không có thân thể cường hãn, thì cũng vô pháp chống đỡ tiêu hao.

Yên lặng nhìn lò đúc trước mặt, Tư Đồ Nam nói: “Lò đúc đỉnh cấp, Huyết Văn Hỏa Kim lô, thành lô tại sáu mươi năm trước, uẩn dưỡng trong Địa Hỏa tại trung tâm núi lửa mười năm mà thành. ”

Về phần công dụng của Huyết Văn Hỏa Kim lô, Tư Đồ Nam cũng không nói gì, nhưng cứ việc như thế vẫn khiến thần sắc của toàn bộ Chú Kiếm Sư lộ ra vẻ hâm mộ. Có một lò đúc tốt, đối với một Chú Kiếm Sư mà nói, liền giống như có một người hỗ trợ ưu tú, có chút thời điểm thậm chí còn quyết định phần chất của Thần Kiếm được đúc ra.

Lúc này, tại bên cạnh Huyết Văn Hỏa Kim lô, có một chiếc phôi kiếm ba thước do Tử Kim đúc thành, mặt trên đặt một tảng đá màu đỏ trong suốt, mặt trên tản mát ra nồng đậm Huyết Sát khí.

“Đây là Huyết Sát Hồn thạch!” Trong lòng Lục Thanh thầm chấn động đồng thời trong lòng có nhàn nhạt sát ý bốc lên, bất quá bị hấn gắt gao địa áp chế ở tại trong lòng.

Huyết Sát Hồn thạch vừa ra, cả không gian tầng chín, tất cả Thiên Đạo đại sư đều biến sắc, bất quá ngại nơi đây là địa bàn của Huyết Hải môn, bọn học lại là khách đến, tại đây cũng không tiện phát tác. Bất quá ánh mắt mọi người nhìn tới Tư Đồ Nam cũng trở nên lãnh đạm.

Không có để ý chút nào, lúc này toàn bộ tâm thần Tư Đồ Nam đều tập trung khối Huyết Sát Hồn thạch trước mặt. Tại bên cạnh khối Huyết Sát Hồn thạch còn có một thanh chùy đúc lớn nhỏ bằng đầu người, chuôi chùy màu đen sẫm, mặt trên có một tầng kim mang nhàn nhạt lóe ra, vừa nhìn biết không phải vật phàm.

Thiên Niên Ô Kim chùy!

Đồng tử Lục Thanh co rụt lại, phẩm chất của chuôi Thiên Niên Ô Kim chùy này đã vượt xa Hỏa Ngọc chùy của Lục gia hãn. Hỏa Ngọc chùy là do Thiên Niên Hỏa Ngọc chế tạo thành, bất quá trên phẩm chất chung quy vẫn thua kém Thiên Niên Ô Kim thai nghén trong Thái Dương Chân Hỏa một bậc.

Vạn Niên Băng Tủy!

Trong lòng Lục Thanh lại ngẩn ra, Tư Đồ Nam này có được khí cụ chú kiếm không chỗ nào mà không phải là vật trân quý đỉnh cấp. Có được dạng bảo bối chú kiếm này, coi như là Chú Kiếm Sư cửu phẩm cũng có thể đúc ra Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, mà Chú Kiếm Sư cấp Thanh Phàm cũng có thể nhờ vậy mà đề cao phẩm chất của Thần Kiếm.

Có thể nói, ba đồ vật chú kiếm này, trong mắt Chú Kiếm Sư đều là bảo vật vô giá.

Đại thể trấn áp tầng chín, trong lòng mọi người đều giống như bị áp một tảng đá nghìn cân. Uy áp mạnh mẽ, cho dù là Lục Thanh có tu vi như hiện giờ, có được uy nghiêm chân long huyết mạch, cũng không thể hoàn toàn triệt tiêu uy áp này.

Lục Thanh gắt gao nhìn chằm chằm động tác của Tư Đồ Nam, chú luyện Thần Kiếm cấp Bạch Linh, coi như là Lục gia hãn cũng không hề có ghi lại, càng không nói tới phương thức chú luyện.

Lúc này, đối với động tác của Tư Đồ Nam, Lục Thanh là nhìn chằm chằm không chớp mắt. Quan sát Tư Đồ Nam thăng cấp Bạch Linh, đối với việc ngày sau hãn có thể đúc Thần Kiếm cấp Bạch Linh không thể nghi ngờ là có ưu đãi lớn lao.

Xuy.

Nhất thời trong không gian tầng chín tràn ngập vô số tiếng oan hồn rít gào giận dữ. Vô số oan hồn trên hư không hiển hóa thân hình, có trung, có lão, có nam, có nữ, còn có cả oan hồn Linh Thú.

Bên trong oan hồn, giam cầm toàn bộ ba hồn bảy phách của sinh linh.

Ba hồn bảy phách này bị giam cầm không thể nhập luân hồi, toàn bộ mỗi ngày đêm đều phải chịu nỗi khổ Huyết Sát Luyện Hồn. Trình độ tàn nhẫn thật sự là tổn hại đại đức hiếu sinh, tội nghiệp to lớn. Lục Thanh có thể tưởng tượng, ngày sau đó Tư Đồ Nam đột phá tới Kiếm Phách đến tột cùng là có bao nhiêu khó khăn.

Không gian chấn động, Tư Đồ Nam chợt hét lớn một tiếng, vô tận Thiên Đạo uy trấn áp xuống.

Nhân Đạo Đại Sư, trừ bỏ có được uy nghiêm Nhân Đạo độc đáo ở ngoài, đồng dạng còn có thể nắm giữ uy nghiêm Thiên Đạo, chính là trình độ tinh thuần kém hơn người giai thuộc Thiên Đạo rất nhiều.

Cứ việc như thế thì Thiên Đạo uy hồn nhập Nhân Đạo uy như trước vẫn đem toàn bộ oan hồn giam cầm, trấn áp trở về bên trong Huyết Sát hồn thạch.

Tức khắc, vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên, Tư Đồ Nam đúng là lấy Liệt Diễm trong Huyết Văn Hỏa Kim lô luyện hóa vô cùng oan hồn, hóa thành linh tính cho Thần Kiếm cấp Bạch Linh. Thủ đoạn như thế, đúc đi ra nhất định là Thần Kiếm thích hợp với kiếm giả tu luyện Huyết Sát Kiếm Khí.

Lục Thanh có thể tưởng tượng đến, kiếm giả của Huyết Hải môn muốn có được một thanh kiếm thậm chí là Thần Kiếm phù hợp với thuộc tính chính mình đã tạo ra bao nhiêu sát nghiệp. Kiếm Đạo của Huyết Hải môn, ở Lục Thanh xem ra, ở trong Sát Lục Kiếm Đạo là loại Kiếm Đạo có sát nghiệp nặng nhất. Kiếm Đạo như vậy thật sự là không nên tồn tại.

Ước chừng thời gian một nén hương trôi qua, vô số tiếng kêu thảm thiết chậm rãi ngừng lại.

Thời gian một nén hương này, những Chú Kiếm Sư có tu vi chưa đạt tới Kiếm Hồn, một đám sắc mặt trắng bệch. Tài liệu chú kiếm như thế, thật sự là bọn họ không thể tưởng ra được, đương nhiên trong đó có những Chú Kiếm Sư thuộc Nhân Đạo chỉ hơi nhú mày, sắc mặt bọn họ so với đám Chú Kiếm Sư thuộc Thiên Đạo tốt hơn nhiều.

Ông.

Đương cuối cùng một tiếng kêu thảm thiết tiêu thất, Tư Đồ Nam vung tay lên, trong hư không nhất thời xuất hiện một cổ pháp tắc dao động khủng bố. Cùng thời gian, Lục Thanh phát hiện trên người năm gã Kiếm Hoàng ngồi phía trước đồng thời tràn ngập pháp tắc thần quang. Tuy rằng động tác của Tư Đồ Nam là vì chú kiếm, nhưng có tâm đề phòng người không thể lơ là, động tác của năm Kiếm Hoàng nhất thời nhắc nhở mọi người, trong khoảnh khắc tất cả Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn trong tầng thứ chín đều cảnh giác lên.

Bất quá mọi người đều không chế rất tốt, không có ai phóng ra khí thể ảnh hưởng tới Tư Đồ Nam chú kiếm.

Vô tận Huyết Sát pháp tắc theo Tư Đồ Nam dẫn dắt, toàn bộ trấn áp vào Huyết Sát hồn thạch bắt đầu chậm rãi hòa tan. Một tầng huyết man mông lung bắt đầu từ bên trong Huyết Sát hồn thạch phóng ra.

Thiên Niên Ô Kim chùy nháy mắt nện xuống mọi người chỉ cảm thấy huyết mang trước mặt chợt lóe. Liên nghe âm một tiếng chấn động lòng người vang lên. Một tầng không gian song gợn nhàn nhạt theo mặt chùy đánh ra mà khuếch tán ra bốn phía.

Không có chút nào do dự, gã Kiếm Hoàng còn lại của Huyết Hải môn vươn tay ra, nhất thời một tầng thần quang pháp tắc màu đỏ đem không gian chung quanh Tư Đồ Nam hơn mười trượng bao phủ lên, không gian song gợn lan đến mặt trên liên tiêu tán sạch sẽ.

Pháp tắc thần quang!

Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại, uy nghiêm pháp tắc quả nhiên là tinh thâm khó lường, giờ tay nhắc chân liên tiêu diệt không gian song gợn. Đối lại là hắn, nếu còn chưa tẩy luyện Mệnh Hồn, cũng chỉ biết bằng vào Kiếm Thể cấp Thanh Phàm phá vỡ. Mà hiện giờ, Lục Thanh có thể bằng vào khả năng tụ tập Thiên Đạo lực siêu việt Kiếm Tông phá vỡ không gian song gợn, nhưng muốn nhẹ nhàng như gã Kiếm Hoàng kia của Huyết Hải môn thì hắn cũng không cách nào làm được.

Chính mình cùng với Kiếm Hoàng còn có chênh lệch lớn lao.

Tư Đồ Nam sử dụng cũng là một chùy pháp đứng đầu, bất quá cùng Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy so sánh, Lục Thanh xem ra vẫn có điều không bằng. Huống chi ở trong lòng Lục Thanh Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy của Lục gia hắn tựa hồ cất giấu một đại bí mật, thần thông bên trong khó có thể nói rõ.

Ngâm.

Huyết Sắc lưu quang ở trong tay Tư Đồ Nam lóe ra, tốc độ Thiên Niên Ô Kim Chùy đánh ra, coi như là Kiếm Vương cũng không thể phân biệt rõ ràng.

Trong mắt thấu ra hai điểm tinh quang màu tím trắng, tầng pháp tắc lực mà gã Kiếm Hoàng Huyết Hải môn phía trước bày ra, chính là tùy tay mà làm, mặc dù có chút khó khăn, nhưng Chân Long Nhân của Lục Thanh vẫn là nhìn thấu qua được.

Động tác của Tư Đồ Nam ở trong mắt Lục Thanh liền trở nên thông thả, Huyết Sát Hồn thạch đặt bên trong Liệt Diễm màu lam, theo Tư Đồ Nam chú luyện chậm rãi hiện ra hình dáng.

Đến chùy thứ tám mươi mốt, động tác của Tư Đồ Nam phút chốc đình trệ ở trên hư không, lát sau Thiên Niên Ô Kim chùy phát ra một đạo chân không thẳng tắp đánh thẳng vào Huyết Văn Hỏa Kim lô.

Ầm.

Liệt Diễm màu lam tinh khiết ở miệng lò lập tức nhảy vọt lên ba thước, màu sắc trong nháy mắt chuyển từ màu lam sang màu tím nhàn nhạt. Ngọn lửa màu tím nhạt vừa xuất hiện, lập tức tạo nên không gian sóng gợn hướng tới bốn phía lan tràn.

Không gian sóng gợn liên miên không đoạn va chạm vào tầng pháp tắc thần quang bao phủ chung quanh. Giờ khắc này coi như là pháp tắc thần quang của Kiếm Hoàng bày ra cũng bắt đầu nổi lên gợn sóng.

Huyết Sát pháp tắc kè sát thân thể, sắc mặt Tư Đồ Nam bắt đầu ngưng trọng lên.

Vô cùng Huyết Sát pháp tắc tự trong hư không ngưng kết đi ra, tụ tập đến bên trên Thiên Niên Ô Kim chùy. Chùy pháp như thiểm điện lại chớp động, lúc này ở dưới Chân Long Nhân của Lục Thanh, chùy pháp của Tư Đồ Nam bắt đầu trở nên mềm mại. Chùy pháp mặt dù vẫn nhanh như chớp, nhưng khi hạ xuống lại nhẹ nhàng như gió thoảng.

493. Chương 49: Thiên Ngoại Thần Lôi, Thần Kiếm Cấp Bạch Linh! (hạ)

Ánh mắt Lục Thanh theo chùy pháp của Tư Đồ Nam chuyển tới ngọn lửa trên miệng lò. Liệt Diễm màu tím nhạt thêu đốt, cho dù là cách một tầng pháp tắc thần quang nhiệt độ cả tầng chín vẫn như trước tăng lên.

Dưới Chân Long Nhân dò xét, Lục Thanh cảm nhận được từ bên trong ngọn Liệt Diễm màu tím nhạt này có khí tức của Địa Hỏa, ngoài ra còn có cả khí tức của Thái Dương Chân Hỏa, nhưng mà bên trong còn lẫn một tia ma khí.

Không sai, chính là ma khí, ở kiến thức Ma Vô Thường lúc sau, hơn nữa trước đó kinh lịch, Lục Thanh đối với các ma khí cũng không xa lạ.

Ma khí, Lục Thanh đã kiến thức qua Tâm Ma khí cùng tiên thiên ma khí, mà trong Liệt Diễm này lại chất chứa một loại ma khí khác, tuy rằng cùng Tâm Ma khí và tiên thiên ma khí có chút tương tự, nhưng vẫn có một chút bất đồng.

“Đây là Sát Lục ma khí!” Thanh âm Diệp lão vang lên: “Là ma khí diễn hóa đi ra từ tiên thiên ma khí, chính là do giết chóc mà sinh ra. Huyết Văn Hỏa Kim lô này, nói vậy trước đó cũng từng trợ người này luyện hóa nhiều oan hồn, lâu ngày bên trong lô diễm tự nhiên sát khí ngưng hóa, sinh ra Sát Lục ma khí.”

Sát Lục ma khí!

Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại, Sát Lục ma khí tựa hồ có tác dụng tăng cường sát ý, loạn tâm thần. Lục Thanh gắt gao nhìn chăm chăm vài lần, liền cảm thấy sát ý của mình đối với Tư Đồ Nam bạo tăng vài thành, thiếu chút nữa không chế không được phát ra.

Nửa canh giờ trôi qua, trước mặt Tư Đồ Nam là một thanh trường kiếm màu đỏ dài tám tấc. Mãi đến lúc này, Lục Thanh cũng không có phát hiện ra đức Thần Kiếm cấp Bạch Linh cùng với cấp Thanh Phàm có gì bất đồng.

Đồng thời, tất cả Chú Kiếm Sư cũng đều lộ ra vẻ lo lắng mơ hồ.

Cứ việc như thế, đối với khả năng khống chế lực đạo chùy pháp của Tư Đồ Nam vẫn là khiến toàn bộ Chú Kiếm Sư cảm thấy không bằng, mà Lục Thanh cũng đã nhìn ra, tu vi Kiếm Đạo đối với chú kiếm chi đạo, không thể nghi ngờ là có trợ giúp lớn lao. Cái đó là đạo lý của Vạn Pháp Quy Tông, chỉ có chân chính chạm đến, mới có thể minh bạch.

Nhưng mà, theo Thần Kiếm từ bên trong lô diễm hình thành, thần sắc của Tư Đồ Nam chẳng những không có thả lỏng, ngược lại càng thêm trầm ngưng.

Nhè nhẹ từng đợt khói thuần kim sắc ở chung quanh thanh trường kiếm màu đỏ bốc lên, một cỗ sát khí khiếp người từ bên trên thanh kiếm bắn ra. Giờ khắc này, trong không gian tầng chín, nồng đậm Huyết Sát khí bị dẫn động, Thần Kiếm của toàn bộ Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn ở đây đều phát ra tiếng chiến minh.

Đây là sợ hãi! Lục Thanh thành tựu Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, đối với tia khí cảm ứng thập phần mẫn cảm, hẳn rõ ràng cảm nhận được linh tính ở bên trong những thanh Thần Kiếm đang run rẩy.

Nhìn thấy tầng khói màu vàng kim từ bên trong lô diễm dật tán ra biến đổi ngày càng đậm, Lục Thanh biết, chuỗi Thần Kiếm thành đã muốn đạt tới cấp Kim Thiên đỉnh phong.

Thời cơ đến rồi sao?

Trong mắt Lục Thanh lóe ra thần sắc tím trắng, bên cạnh Huyền Vô Tình liếc Lục Thanh nhìn một cái, khóe miệng lộ ra nụ cười thâm trầm.

Lúc này, ánh mắt toàn bộ Chú Kiếm Sư đều gắt gao nhìn thẳng động tác của Tư Đồ Nam.

Khẽ quát một tiếng, chỉ thấy hai tay chợt buông lỏng Băng Tử kiếm cùng Thiên Niên Ô Kim chùy ra, mà chuôi Thần Kiếm còn chưa hình thành này không có gì dựa vào, tự động lơ lửng trong hư không.

Một tầng pháp tắc dao động ở hai ngón tay Tư Đồ Nam ngưng tụ ra, Huyết Sát pháp tắc nồng đậm dựa vào đại thể mà Tư Đồ Nam tụ tập, trong nháy mắt phá vỡ tầng thần quang pháp tắc mà gã Kiếm Hoàng phía trước tụ tập, hướng cả tầng chín trần áp xuống.

Mặt đất chấn động, sắc mặt Lục Thanh chợt biến đổi. Bên trong vô tận tử hải, chân long huyết mạch trùng nhập bên trong huyết mạch, một tầng long uy bàng bạc từ trên người Lục Thanh lưu chuyển, thân mang màu tím trắng lóe ra nhất thời khiến đám người Huyền Vô Tình ngồi bên cạnh nhú mào.

Chân long tuân theo chính khí trời đất sinh ra, đối với đám người Huyền Vô Tình, những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Huyết Hải môn mà nói, không thể nghi ngờ đây là khí tức khiến bọn họ căm ghét nhất.

Bất quá đám người Huyền Vô Tình cũng chỉ là nhú mào mà thôi, cũng không có động tác gì.

Không dám chậm trễ, gã Kiếm Hoàng kia của Huyết Hải môn vội vàng khởi động pháp tắc thần quang, lúc này đây, hiển nhiên là người này toàn lực ứng phó. Huyết Sát pháp tắc nồng đậm một tầng lại một tầng đem Tư Đồ Nam bao hàng vào giữa, chỉ lưu lại duy nhất một thông đạo trên đỉnh đầu Tư Đồ Nam.

Lập tức, đại thể trên người Tư Đồ Nam hội hợp cùng với Huyết Sát pháp tắc, thẳng hướng phía chân trời. Âm âm.

Từ trên chín tầng trời một tiếng sấm rền uy nghiêm vang lên, lập tức hư không chung quanh hơn mười dặm hóa thành một mảnh huyết hồng, Lôi Vân màu đỏ tươi ở trên chín tầng trời tụ tập.

Đây là?

Lục Thanh sửng sốt, theo Lôi Vân tụ tập, Lục Thanh cư nhiên cảm nhận được một cỗ Huyết Sát khí nồng đậm, cùng với vô tận Lôi khí tụ tập lại tràn ngập cả Sát Lục ma khí.

“Như thế nào, có phải hay không cảm thấy rất kì quái?” Thanh âm Diệp lão vang lên.

“không sai, sư phụ, vì cái gì Lôi khí lại có ẩn chứa cả ma khí?”

Thở dài một tiếng, Diệp lão nói: “Thế gian này có dương liền có âm, Thiên Đạo luân hồi phân sinh tử, nhân quả, vạn vật có chính tất có tà. Thiên Đạo tìm kiếm đó là âm dương cùng tể, thiên nhân hợp nhất, Thiên Lôi tuy rằng là đại biểu thưởng phạt Thiên Đạo, nhưng cũng không tránh được đạo lý âm dương, có chính tất có tà, đối lập với Thiên Lôi, đó chính là Ma Lôi này. ”

“Ma Lôi!” ánh mắt Lục Thanh càng thêm ngưng trọng, hẳn có thể cảm thụ được đến bên trong Ma Lôi ẩn chứa uy thế lớn lao, thậm chí so với Thiên Lôi hẳn toàn lực tiếp dẫn mạnh hơn rất nhiều, Lục Thanh cũng không biết Tư Đồ Nam có hay không đem hết toàn lực, xem động tác đối phương, Lục Thanh cũng đoán không ra.

Huyết Sát pháp tắc nồng đậm quán quanh, đem một đạo Ma Lôi buông xuống bao hàng, lập tức đầu nhập vào bên trong thanh Thần Kiếm huyền phù trong hư không.

Ngâm.

Tiếng kiếm ngâm kinh thiên vang lên, uy nghiêm bàng bạc từ trên Thần Kiếm khuếch tán mở ra.

Lục Thanh nhướng mày, chẳng lẽ đức Thần Kiếm cấp Bạch Linh cần tiếp dẫn pháp tắc sao?

Huyết Sát pháp tắc bí mật mang theo Ma Lôi trùng nhập bên trong ma kiếm, ngón tay Tư Đồ Nam liên tiếp điểm ra, vẽ lên vô số quỹ tích huyền ảo. Những quỹ tích này tuy rằng Lục Thanh thấy rõ, nhưng trong lòng thử diễn luyện lại cảm thấy tựa hồ mình còn khuyết thiếu một loại thần vận.

Xem ra, thủ pháp đúc kiếm Thần Kiếm cấp Bạch Linh cũng không phải như vậy, Lục Thanh cẩn thận nghĩ đến, nếu phương pháp đúc Thần Kiếm cấp Bạch Linh học dễ như vậy, thì ở đây nhiều Chú Kiếm Sư như vậy chỉ sợ đều có thể học được, mà Huyết Hải môn cũng sẽ tuyệt đối không mời nhiều người tới xem lễ như vậy.

Thần Kiếm cấp Bạch Linh ! Trong lòng Lục Thanh không khỏi thở dài một hơi, xem ra sau này còn phải suy nghĩ biện pháp lấy phương pháp chú luyện tới tay.

Lúc này, dưới ánh mắt mọi người, trong vòng pháp tắc thần quang chung quanh Thần Kiếm dĩ nhiên xuất hiện vô số thần quang màu trắng trong suốt. Thần quang này vừa xuất hiện, đa số Thần Kiếm của mọi người đều tự động bắn ra khỏi vỏ, lẳng không hướng tới thanh Thần Kiếm trong pháp tắc thần quang triều bái.

Thần Kiếm cấp Bạch Linh sắp sinh ra!

Ầm ầm.

Vô số Ma Lôi màu huyết hồng từ trên trời giáng xuống, theo ngón tay Tư Đồ Nam chỉ ra, toàn bộ rót vào bên trong thanh Thần Kiếm kia.

Thần Kiếm cấp Bạch Linh, tiếp dẫn Thiên Ngoại Thần Lôi.

Chính là đáng tiếc, chuỗi Thần Kiếm cấp Bạch Linh này lại đi ra từ Huyết Hải môn, lấy Huyết Sát hồn thạch làm chú tài, linh tình lây dính vô số oán niệm oan hồn sinh linh. Cái gọi là Thần Lôi cũng bị Huyết Sát pháp tắc của Tư Đồ Nam tiếp dẫn, trở thành Ma Lôi đối lập với Thiên Lôi.

Muốn xuất thế sao? Ánh mắt Lục Thanh ngưng trọng hẳn lên.

Lát sau, từ bên trong chuỗi Thần Kiếm này hiển hóa ra một tầng huyết quang nồng đậm, một thanh kiếm ảnh màu huyết hồng dài ba tấc ở phía sau Thần Kiếm hiện ra.

“Kiếm Linh!” Trong tầng chín nhất thời vang lên vô số tiếng kinh hô.

Mà Kiếm Linh vừa xuất hiện, giống như thuận di liền nhảy vào bên trong Ma Vân màu đỏ tươi, Ma Vân phạm vi hơn mười dặm nhất thời bị đánh thành mảnh nhỏ. Vô cùng uy thế truyền khắp phạm vi Huyết Hải môn mấy trăm dặm.

Cùng thời gian, toàn bộ kiếm giả ở Huyết Hải môn dừng lại động tác, thanh kiếm sau lưng bọn họ đồng thời ra khỏi vỏ hướng tới chín tầng trời bắn đi.

“Sao lại thế này?”

Toàn bộ kiếm giả đều lộ ra thần sắc kinh hãi, không không chế được thanh kiếm của chính mình quả thực là chuyện khó tưởng tượng. Có kiếm giả có chút kiên thức, hoặc là Chú Kiếm Sư lộ ra thần sắc ngưng trọng, nhìn chăm chăm vào hư ảnh cự kiếm nghìn trượng trên chín tầng trời.

Cảm nhận được hư ảnh cự kiếm truyền đẳng đi ra Huyết Sát pháp tắc, cùng Huyết Sát khí nồng đậm, không thể nghi ngờ đây là động tác của Huyết Hải môn. Còn có Lôi Vân màu đỏ tươi trước đó bao phủ hơn mười dặm, trong mắt những kiếm giả này đều lộ ra thần sắc khiếp sợ cùng kích động.

Tầng thứ chín Kim Thiên các.

Lục Thanh yên lặng nhìn thanh Thần Kiếm cấp Bạch Linh huyền phù trong pháp tắc thần quang, uy thế lộ ra đúng là khiến hắn cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Thần Kiếm cấp Bạch Linh! Trong lòng Lục Thanh lầm bầm nói, đến tột cùng là bí pháp như thế nào mới có thể có được thực lực cường đại cùng linh tình như vậy.

Nhưng là lập tức Lục Thanh lại đem ý nghĩ này loại bỏ ra khỏi đầu. Hiện giờ cũng không phải thời điểm hắn tinh nghiên chú kiếm chi đạo.

494. Chương 50: Lôi Thần Chùy (thượng)

Đợi cho Kiếm Linh huyết sắc một lần nữa chui vào bên trong Thần Kiếm, ánh mắt Tư Đồ Nam lộ ra thần quang khiếp người, quét nhìn toàn bộ Chú Kiếm Sư tại tầng thứ chín này, đây là chú nghệ ngạo thị quần hùng.

Vuốt ve thanh Thần Kiếm đã khôi phục bình tĩnh trong tay, từ trên ngón tay bắn ra một tia khí màu đỏ, một tầng huyết quang nhàn nhạt ở đầu ngón tay Tư Đồ Nam hiện ra. Tựa như cảm ứng được ý niệm của Tư Đồ Nam, thanh Thần Kiếm liền phát ra tiếng chiến minh ong ong. Nhất thời Huyết Sát lực nồng đậm khuếch tán đem cả tầng chín bao phủ, bên trong tràn ngập vô tận oán niệm.

Ở trong mắt mọi người chỉ còn lại một mảnh huyết sắc, những Chú Kiếm Sư có tu vi không đến Kiếm Hồn, một đám đều lâm vào bên trong ảo cảnh. Bên cạnh, rất nhiều Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tạm thời tự giam cầm thức hải, nếu không cho dù chỉ là ảo cảnh, cũng có thể đem tâm thần bọn họ vỡ vụn, thậm chí là tẩu hỏa nhập ma, mất đi chính mình.

Đây chính là uy thế của Thần Kiếm cấp Bạch Linh !

Như thế uy năng, dĩ nhiên không thua một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn. Khó có thể tưởng tượng, nếu đó nằm trong tay một gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn có thuộc tính phù hợp, đến tột cùng có thể hay không vượt thiên vị, thậm chí vượt cảnh giới khiêu chiến.

Trên mặt lộ ra thần sắc cảm khái cùng ngạo nghễ, Tư Đồ Nam đưa chuỗi Thần Kiếm trong tay ra đặt ngang trước mặt, hướng tới mọi người trịnh trọng nói: “Thần Kiếm cấp Bạch Linh hạ phẩm: Huyết Kim!”

Huyết Kim!

Trong lòng nhiều Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đồng thời gật đầu. Lấy Huyết làm họ cũng vì thuộc tính của thanh kiếm này, lấy Kim làm tên, cũng là vì sinh ra tại bên trong Kim Thiên các này.

Thanh Huyết Kim Thần Kiếm này, ở trên phẩm chất dĩ nhiên đã gần tiếp cận trình độ trung phẩm. Bất quá đây là do Tư Đồ Nam mượn dùng đại thể tiến giai mới làm được, lấy thực lực chân chính của hắn, muốn đạt tới tạo nghệ như vậy cũng cần thời gian mấy năm nữa mới được.

“Chúc mừng Tư Đồ Đại Sư!”

“Chúc mừng Tư Đồ Đại Sư tấn chức Bạch Linh !”

Giờ phút này, tám gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đang ngồi của Huyết Hải môn đều đứng dậy, cùng với nhiều Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tiếp đón. Tuy rằng thoạt nhìn trò chuyện với nhau khách khí, nhưng thần sắc ngạo nghễ vẫn không kìm được lộ ra.

Đến tận đây, Kim Thiên giới trừ bỏ Tử Lôi tông ở ngoài, Huyết Hải môn bọn hắn, cũng đã có được một Chú Kiếm Sư cấp Bạch Linh. Như vậy trên địa vị, Huyết Hải môn bọn họ cũng đã đủ cùng Tử Lôi tông chống đỡ, mà Huyết Hải môn bọn họ không thể nghi ngờ là một bước nhảy vọt.

Nhiều Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn ở cùng mấy người Huyền Vô Tình nói vài câu chúc mừng xong liền lần lượt ly khai.

Hôm nay xem Tư Đồ Nam chú kiếm tuy rằng khiến nhiều Chú Kiếm Sư được lợi không nhỏ, coi như Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn không thông thạo chú kiếm, thì cũng cảm nhận được pháp tắc. Nhưng nề hà Huyết Hải môn tiến hành chú kiếm lại thương thiên, tương phản với Kiếm Đạo của bọn họ, lúc này đây sau khi cảm nhận được vô số oan hồn, liền không thể có ý tứ lãnh giáo.

Trừ bỏ số ít Nhân Đạo Đại Sư, còn toàn bộ Thiên Đạo đại sư, sau thời gian một nén hương đều ly khai khỏi Kim Thiên các.

Trong khoảng thời gian này, nhiều Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đã trải qua Kiếm Hồn chiến trường đều hướng tới Lục Thanh phát ra lời mời, bất quá đều bị Lục Thanh từ chối. Lục Thanh thật sự không có nhiều thời gian như vậy, mà những Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn này cũng chỉ lộ ra một chút tiếc nuối, bởi vì Lục Thanh cuối cùng hứa hẹn, nếu ngày sau có thời gian nhất định sẽ đến bái phỏng.

Sau nửa canh giờ.

“Lục đại sư ở lại vài ngày, cũng cho Huyết Hải môn ta tận tình hữu nghị!” Huyền Vô Tình mặt đầy tươi cười, hướng tới Lục Thanh khách khí nói.

“Huyền đại sư khách khí, tại hạ thật sự có chuyện quan trọng cần phải nhanh chóng trở về tông môn, thời gian lúc này thật sự không nhiều lắm, mong rằng Huyền đại sư thứ lỗi!”

Gật gật đầu, Huyền Vô Tình nói: “Một khi đã như vậy, Huyền miễn cưỡng Lục đại sư. ”

“Huyết ngũ!”

“Trưởng lão!” Từ bên ngoài Kim Thiên các một gã trung niên ăn mặc trường bào màu đỏ thắm đi vào, cũng hướng tới Huyền Vô Tình cùng Lục Thanh hành lễ.

“Mang Lục đại sư đi về phía Động Hư Kiếm Trận của Tử Lôi cốc!”

“Dạ!” Gã trung niên kia khom người hành lễ, lập tức xoay người hướng tới Lục Thanh nói: “Lục đại sư, mời!”

Gật gật đầu, Lục Thanh cuối cùng hướng tới Huyền Vô Tình ôm quyền hành lễ, sau đó liền ngự không bay lên, hướng tới phía Nam bay đi.

.....

Tử Lôi cốc.

Một địa phương cách Tử Lôi tông mười dặm, là một sơn cốc phạm vi trăm dặm. Sơn cốc này có hình dáng hồ lô, ở giữa giống như bị một kiếm bổ ra làm hai, hình thành một khu vực trung ương rộng hơn mười dặm, tại bên trong thường xuyên có lôi quang màu tím lóe ra. Tại trên không Tử Lôi cốc không có một tia dương quang, chỉ có Lôi Vân tụ tập phạm vi hơn mười dặm. Vô số đạo Tử Điện lớn nhỏ không đồng nhất thường xuyên từ trên không trung đánh xuống, giống như bị cái gì hấp dẫn, toàn bộ đều rơi vào trong Tử Lôi cốc.

Tại bên trong vô số Tử Điện, vẫn thường xuyên xen lẫn Thiên Lôi to bằng cánh tay, Thiên Lôi màu tím tinh khiết đập nát chân không, phá vỡ thành không gian sóng gợn, uy thế cường đại không phải kiếm giả bình thường có thể tới gần.

Mà giờ phút này, tại trong Tử Lôi cốc lại truyền ra từng tiếng rống bạo ngược.

Ở bên trong vô tận lôi quang, một con Linh Thú toàn thân bao phủ thiên lôi màu tím đứng.

Con Linh Thú này có diện mạo thập phần quái dị, thân mình giống ngựa, nhưng đỉnh đầu lại có một chiếc sừng độc giác màu tím. Chiếc sừng có hình xoắn ốc, tại trên đỉnh còn hiện ra một tầng lôi quang tản mát vô tận uy áp, khiến cho ba gã kiếm giả vây chung quanh không dám tới gần.

Ba gã kiếm giả, đều tầm bốn mươi tuổi, chân không thoát ra lan tới chỗ ba người liền giống như gặp một cỗ lực lượng vô hình tá khai.

Thiên Địa lực, đây là ba gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn!

“Lôi Giác thú, người theo chúng ta trở về đi, nếu không đại trưởng lão trách tội xuống, coi như là Tử sư đệ hẳn cũng bảo hộ không được người. ”

Miệng mũi phun ra từng trận lôi quang, Độc Giác Thú bị ba người vây chung quanh có chút tức giận, lắc lắc đầu, ồm ồm nói: “Ta không trở về, lão hỗn đản kia lại có chủ ý lấy tinh huyết của ta, mỗi lần luyện đan ta đều mất rất nhiều tinh huyết, cho dù sau này được ăn đan dược vẫn không đủ. Rất mệt, rất mệt, ta mặc kệ!”

“Này.....!”

Ba người liếc nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra nụ cười khổ.

Lôi Giác Thú là lục giai Linh Thú, là hộ tông Linh Thú của Tử Lôi tông bọn hắn. Đáng tiếc chính là từ sau khi một thể hệ Kiếm Hoàng sư thức chết đi, Lôi Giác Thú tuy rằng không có rời Tử Lôi tông, cũng vẫn

đảm đương hộ tông Linh Thú, nhưng rốt cuộc vẫn không chịu cùng bất luận kẻ nào ký kết khế ước, thậm chí là Bình Đẳng Khế Ước cũng không.

Tại bên trong một thể hệ trường lão cũng chỉ có cửu trưởng lão Tử Thiên Lôi là có quan hệ không tồi, nhưng ký kết khế ước, cũng còn kém vài phần hỏa hậu.

“Lôi Giác Thú, ba người chúng ta cam đoan, về sau đại trưởng lão hướng ngươi muốn tinh huyết, nhất định sẽ cho ngươi đầy đủ đan dược thế nào?”

“Mười bình Ngân Tham đan trung phẩm!” Lôi Giác Thú tựa hồ đã suy nghĩ từ trước, lập tức mở miệng nói.

“Mười bình!” Trong đó một người nghe vậy lắc lắc đầu: “Lôi Giác Thú, ngươi phải biết rằng, đan dược này cũng không phải dễ luyện chế gì. Muốn luyện ra mười bình Ngân Tham đan, tối thiểu cần hai mươi cái Ngân Tham, còn cần đại trưởng lão tự mình luyện chế, mới có thể cam đoan một nửa thành công. Lấy của người mười giọt tinh huyết, cho dù không có đan dược, với huyết khí mạnh mẽ của ngươi, mười ngày, tám ngày cũng sẽ hồi phục. Mười bình tuyệt đối không được, cho dù ta đáp ứng cũng không thể có mà lấy ra, năm bình, nhiều nhất là năm bình. ”

Không có chút nào thương lượng, Lôi Giác Thú lại lắc lắc đầu, thân hình khổng lồ cao hơn hai mươi trượng không kiên nhẫn lay động, nhất thời có vô số lôi quang nhỏ vun hướng tới hư không chung quanh tàn sát bừa bãi. Chân không dập nát lan tới, ba người vây quanh nhất thời phải lùi ra sau hơn mười trượng.

Nhưng mà Lôi Giác Thú vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên một Động Hư Không Gian tối đen từ bên trên Tử Lôi cốc nghìn trượng trống rỗng hiển hóa ra.

“Động Hư Kiếm Trận!” Ba gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, cùng với Lôi Giác Thú đều là sửng sốt.

Động Hư Kiếm Trận, chỉ có Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn mới có tư cách sử dụng mà Hư Không Kiếm Vực của Tử Lôi tông bọn họ là điểm cuối của rất nhiều Động Hư Kiếm Trận. Nếu không Tử Lôi tông bọn họ cũng không bố trí Động Hư Kiếm Trận tại Tử Lôi cốc này.

Bình thường vận dụng Động Hư Kiếm Trận tại Tử Lôi cốc này đều là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của Tử Lôi tông bọn họ. Ngày thường cũng rất ít có đại sư cảnh giới Kiếm Hồn thông qua Động Hư Kiếm Trận đi vào Tử Lôi tông, nếu thật đi tới nhất định là tới bái phỏng Tử Lôi tông bọn họ.

Giờ khắc này, coi như là Lôi Giác Thú, cũng tạm thời không cùng ba người cò kè mặc cả, ba người một thú đồng thời ngự không bay lên, đi tới chỗ cách Động Hư Kiếm Trận hơn mười trượng.

Vừa bước ra khỏi Động Hư thông đạo, Lục Thanh liền cảm nhận được Lôi khí mãnh liệt. Vô cùng Lôi khí, trình độ hùng hậu cùng tinh thuần hấn chưa từng nghe qua, trong đó có một tia lực lượng cường đại khiến Lục Thanh cảm thấy kinh hãi.

Đập vào mắt là một mảnh không gian màu tím vô tận, lôi quang tại trong hư không dày đặc, không chỗ nào không có khí tồn tại. Ở chỗ này, là thể giới thuộc loại không giới, thường xuyên có mảnh nhỏ chân không hướng tới chung quanh khuếch tán, ngẫu nhiên bị Thiên Lôi hạ xuống đáp trúng lại dập nát mở ra, thậm chí còn phá khai thành không gian sống gợn nhàn nhạt.

Lập tức, ánh mắt Lục Thanh rơi vào ba người một thú trước mặt.

Hai Kiếm Vương đại thiên vị, một Kiếm Tông tiểu thiên vị, còn có một Linh Thú có thuộc tính Thiên Lôi.

Thiên Lôi thuộc tính!

Ánh mắt Lục Thanh không khỏi tập trung tới trên người Lôi Giác Thú.

495. Chương 51: Lôi Thần Chùy (hạ)

Từ trên mình Lôi Giác Thú, Lục Thanh rõ ràng cảm nhận được khí tức rất quen thuộc. Cùng với khí tức độc nhất vô nhị trên người Tử Thiên Lôi thì giống nhau, chỉ là khí tức ở trên người Lôi Giác Thú thì lại tinh khiết hơn.

Khi Lôi Giác Thú nhìn thấy Lục Thanh, đôi mắt nó nhất thời trở nên mơ hồ.

- Lục giai Chân Long? - Vừa cảm thấy sợ hãi, vừa cảm thấy khó tin, nó nhìn chằm chằm vào Lục Thanh một hồi mới chần chờ nói.

Nghe thấy Lôi Giác Thú nói vậy, ba gã Kiếm Hồn cảnh đại sư ở bên cạnh đưa mắt nhìn nhau rồi cẩn thận đánh giá lại Lục Thanh vài lần, trong mắt từ từ xuất hiện vẻ ngưng trọng.

- Vị đại sư này có phải là Chân Long Kiếm Tông Lục Thanh không? - Một gã trung niên nhân đứng đầu ôm quyền thi lễ và nói.

Đối với đồng môn của Tử Thiên Lôi, Lục Thanh cũng có chút hào cảm, nên nhanh chóng ôm quyền đáp lễ nói:

- Không dám nhận. Tại hạ tới đây là theo yêu cầu của Thiên Lôi huynh, ba vị đại sư đều là đồng đạo Tử Lôi Tông?

Nghe Lục Thanh nói như thế, trên mặt ba gã đồng thời lộ ra thần sắc trịnh trọng.

- Nguyên lai là Lục đại sư. Xin mời.

Nhìn ba người một thú đang đưa mắt nhìn nhau, Lục Thanh nói:

- Bốn vị có việc muốn xử lý sao?

- Cái này. .. . Để cho Lục đại sư chê cười rồi. - Một gã trung niên nhân trong đó xấu hổ nói. Rồi hắn quay sang phía Lôi Giác Thú bên cạnh giới thiệu cho Lục Thanh:

- Đây là lục giai linh thú - Lôi Giác Thú. Cũng là hộ tông linh thú của Tử Lôi Tông ta.

Hộ tông linh thú!!!

Nghe thấy trung niên nhân nói như vậy, vẻ mặt Lục Thanh không khỏi trở nên nghiêm nghị, hộ tông linh thú có địa vị sẽ không thấp hơn tông chủ là bao nhiêu.

- Tại hạ Tử Hà Tông Lục Thanh xin có lễ. - Lục Thanh quay về phía Lôi Giác Thú ôm quyền thi lễ.

Nhưng mà, lúc này Lôi Giác Thú lại lắc đầu, ánh mắt nó vẫn nhìn chằm chằm về phía Lục Thanh và nói:

- Người là nhân tộc, như vậy không thể là Chân Long. Ta biết rồi, người đã kế thừa được Chân Long huyết mạch, huyết mạch của người còn tinh thuần hơn ta nhiều cho nên lễ này Lôi Giác ta không chịu nổi.

Vừa nói, Lôi Giác Thú vừa kính sợ lùi lại sau một bước, đồng thời cúi chiếc đầu to lớn của mình xuống để đáp lễ với Lục Thanh.

Lôi Giác Thú làm ra phản ứng yếu thế như vậy rơi vào mắt ba gã Kiếm Hồn đại sư bên cạnh thì quả thật không thể tin nổi. Có lẽ Lục Thanh không biết, nhưng ba người lại hiểu rất rõ, Lôi Giác Thú ở trong tông môn có địa vị gần như lão tổ tông, nó có quan hệ rất tốt với đại sư thúc, ngoại trừ lão tổ ra thì cũng không ai có can đảm làm khó nó. Ngày thường ở trong tông môn, tuy nói nó không có tính khí cao ngạo, nhưng cũng giống như con người, đừng ai mơ tưởng nó sẽ nể sắc mặt.

Vậy mà khi đối diện với Lục Thanh nó lại làm ra thái độ như thế, cho nên trong lòng ba người không khỏi có nhiều chút phỏng đoán. Lục Thanh này quả nhiên là giống như lời đồn có được Chân Long huyết mạch. Hơn nữa, có thể khiến cho Lôi Giác Thú lộ ra thần sắc sợ hãi như thế thì nồng độ tinh khiết của huyết mạch phải đạt tới trình độ nào a?

Bất quá, lúc này hiển nhiên không phải là để so sánh, ba người lập tức dẫn Lục Thanh tiến vào trong Tử Lôi Cốc, mà Lôi Giác Thú cũng ngoan ngoãn đi theo sau lưng bốn người.

Dọc đường đi, Lục Thanh cũng lần lượt biết được thân phận của ba người này, bọn họ phân biệt là những trưởng lão thứ mười bốn, mười lăm, mười sáu của Tử Lôi Tông. Bài danh trong trưởng lão của Tử Lôi Tông ngoại trừ ba thứ tự đầu tiên thì những thứ tự tiếp theo phải dựa vào thực lực để xếp hạng. Hiển nhiên bài danh càng cao thì thực lực của người đó cũng theo tỷ lệ thuận.

Như Tử Thiên Lôi ở trong hàng trưởng lão xếp vào vị trí thứ chín, trong toàn bộ Tử Lôi Tông cũng được coi là mười người có thực lực cao nhất.

Ngoài ra, cũng qua lời của bọn họ, Lục Thanh có thể hiểu rõ hơn thực lực cường đại của Tử Lôi Tông. Bởi vì theo sự giảng giải của ba gã thì số lượng trưởng lão của Tử Lôi Tông là có hai mươi người, nếu dựa theo cấp bậc của tông môn được phân chia trên Kiếm Thần đại lục thì bọn họ đã đạt tới Tử Hoàng Cấp.

Quả nhiên, trải qua năm ngàn năm phân chia cấp bậc cho các tông môn, thì chuẩn đánh giá ban đầu đã hoàn toàn khác biệt so với lúc đầu tiên. Qua năm ngàn năm phát triển, sự chênh lệch giữa các tông môn càng lúc càng lớn, tất cả các tông môn đều tích lũy được một số lượng lớn cường giả cấp bậc đại sư. Thực lực của các tông môn trong tứ giới bây giờ đã khó có thể phán đoán được một cách chuẩn xác.

- Được rồi. Yến đại sư! Xin hỏi Tử Lôi Cốc rốt cuộc là hình thành như thế nào? Vì sao trong này lại ẩn chứa lôi khí cường đại tới mức có thể hô ứng với lôi vân ở trên trời? - Đang ngự kiếm phi hàng ở trên cao ngàn trượng, Lục Thanh mở miệng hỏi.

- Nhân lực của Lục đại sư quả nhiên là tốt. - Một trung niên đại sư có thân hình gầy yếu nói:

- Tử Lôi Cốc này tựa hồ đã xuất hiện vào hai trăm năm trước, về phần nó hình thành như thế nào thì không một ai biết. Nhưng lịch sử của bốn tông ghi lại, Tử Lôi Cốc ban đầu hình thành Thiên Lôi vang động, cuồng lôi hàng thế, đến tận bây giờ lôi vân ở trên cao vẫn không hề biến mất. Hơn nữa bên trong Tử Lôi Cốc, trên chín tầng trời vẫn có Thiên Lôi, nếu không phải là Kiếm Hoàng có Tử Điện pháp tắc thì không có khả năng dẫn động được chúng.

Nghe đại sư họ Yến nói vậy, Lục Thanh không khỏi đưa mắt nhìn vào Tử Lôi Cốc, hẳn chung quy vẫn có cảm giác được có gì đó khác thường. Từ trên đỉnh cốc, Lục Thanh rõ ràng cảm nhận được tâm thần có chút dao động, nhưng đây không phải là do nguy hiểm, cho nên đã khiến cho Lục Thanh có chút tò mò.

Kiểm giả khi tu luyện tới Kiếm Hồn cảnh thì ngưng kết được kiếm hồn, tam hồn bắt đầu được kiếm nguyên rèn dũa, bản chất ban đầu đã bắt đầu chuyển biến theo kiếm nguyên. Tới khi đó, chuyện có thể khiến cho tâm thần của Kiếm Hồn cảnh đại sư phải rung động thì chuyện nhất định phải liên quan tới mình, về phần đó là chuyện gì thì phải do chính kiếm giả tự tìm hiểu. Có lẽ, đây là cơ hội để kiếm giả đột phá, hoặc có kỳ ngộ khác, hết thảy đều có khả năng.

Tử Lôi Tông!!!!

Từ cửa tông môn cho tới khi vào trung tâm thì vượt qua khoảng cách hơn mười dặm mới có thể tới, không thể không nói, Kim Thiên cấp tông môn có diện tích so với Thanh Phàm cấp tông môn thì lớn hơn mấy phần. Số lượng tông dân khó có thể tưởng tượng nổi, tựa như Tử Lôi Tông, căn cứ theo đại sư họ yến nói thì mười năm trước số lượng tông dân đã vượt qua hai ngàn vạn.

Hai ngàn vạn a!!! Số lượng tông dân của bọn họ đã lớn hơn gấp mười lần Tử Hà Tông, số lượng tông dân như vậy thì Tử Hà Tông của hắn khi tiến vào Kim Thiên Giới nếu không gặp phải khó khăn nào chỉ sợ cũng phải mất mấy trăm năm, thậm chí là ngàn năm mới tích lũy được.

Cúi xuống nhìn xuống dưới, Kim Thiên Giới cùng với Thanh Phàm Giới rốt cục cũng có nhiều điểm khác nhau. Tông dân ở Kim Thiên Giới vô luận là với thể chất, tư chất hay đời sống thì đều mạnh hơn Thanh Phàm Giới rất nhiều. Như Tử Lôi Tông, trong mắt của Lục Thanh thì một gian thảo phòng cho dù kém cõi nhất cũng phải được kiến tạo bởi hoàn toàn là đá tảng, hơn nữa bên trong còn hết sức sạch sẽ.

Chỉnh thể Tử Lôi Tông hoàn toàn ngưng đọng, dù là cuộc sống bình thường thì so với Tử Hà Tông lúc đầu khi tiến giai cũng không biết là mạnh hơn bao nhiêu lần. Hơn nữa, chênh lệch này không phải chỉ là về số lượng, mà còn về cả chất. Khi Lục Thanh thi triển Chân Long Chi Nhân thì khi Tử Hà Tông tiến giai, đại thể thể hiện ra, kim quang lờ mờ, còn Tử Lôi Tông dù là bình thường cũng có thể phát ra hào quang màu trắng tinh khiết.

Tử Lôi Cửu Phong!!!

Chủ phong của Tử Lôi Tông có tên gọi là Cuồng Lôi Phong, trên một đỉnh núi, ở đây được người ta để một bộ bàn ghế bằng đá trắng tinh. Lúc này có hai người đang ngồi ở đó, tóc của hai người này đều có màu tím, chỉ là một người thì thể hiện ra tư thái của một lão giả, xem tuổi tác thì đã không sai biệt lắm phải hơn trăm. Còn người kia là một gã trung niên nhân, bộ tóc màu tím của hắn ở phía sau hắn để tùy ý cho gió

thổi tung lên, khí thể toàn thân rất phóng túng, dù là ở trên đỉnh núi nhưng cũng không bị khí thể của nó trấn áp.

- Thiên Lô! Khí thể trên người ngươi cần phải rèn luyện thêm. - Lão giả ở phía đối diện sau khi nhấp một ngụm rượu thì mở miệng nói.

- Rèn luyện? - Tử Thiên Lô hơi sững sốt một chút, rồi lập tức nói:

- Khí thể thì nên rèn luyện như thế nào?

- Tử Lô Cốc! Hãy đi tới Tử Lô Cốc. - Lão giả đưa ánh mắt lo lắng nhìn về phía bầu trời đằng xa, trầm giọng nói.

- Tử Lô Cốc? - Trên mặt Tử Thiên Lô lộ ra thần sắc quái dị, hỏi:

- Sư phụ! Người không phải là vẫn không cho phép ta tới Tử Lô Cốc sao?

Khẽ lắc đầu, lão giả nói:

- Bây giờ khác với lúc trước, người đã kiếm ra vị bằng hữu kia, cho nên Tử Lô Cốc bị tàn phá hai trăm năm nay cũng đến lúc phải dừng lại.

- Sư phụ! Tử Lô Cốc cuối cùng là có ẩn chứa bí mật gì? - Ánh mắt Tử Thiên Lô trở nên ngưng trọng, nhìn vị lão giả đối diện, đồng thời cầm bầu rượu rót cho lão.

- Tử Lô Cốc vốn không phải là thuộc về Tử Lô Tông chúng ta, Tử Lô Tông sở dĩ có được thành tựu như ngày hôm nay chính là nhờ vào một người.

Tử Thiên Lô mơ hồ đoán ra được điều gì đó, hần lập tức nói:

- Người nọ chính là Văn Tâm Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư?

Khẽ gật đầu, lão giả nói:

- Tu vi của người bây giờ đã đủ rồi, chỉ cần rèn luyện thêm khí thể của mình là có thể đạt tới Kiếm Tông đại viên mãn, rồi chuẩn bị chờ đánh sâu vào vào cảnh giới Kiếm Hoàng. Cho nên một ít chuyện bí mật của tông môn, người cũng nên được biết.

Lão giả tựa hồ như chìm vào trong dòng hồi ức, một lúc lâu sau mới mở miệng nói:

- Người có biết tại sao bên trong Tử Lô Cốc lại tràn ngập Lô khí bá đạo như vậy không? Vì sao lô vân ở chín tầng trời thủy chung vẫn không tiêu tán, thậm chí còn mơ hồ hình thành một trận thể thiên nhiên vô cùng uy nghiêm, khiến cho không phải Kiếm Hồn cảnh đại sư nào cũng có thể đi vào không?

Không lên tiếng trả lời, Tử Thiên Lô chăm chú nhìn lão giả trước mặt, vừa chờ đợi đáp án từ miệng lão.

Dốc cạn một hơi chén rượu, trên mặt lão giả lơ mơ xuất hiện sự ửng đỏ, nhưng nó rất nhanh biến mất.

Nhìn lô vân tích tụ phía xa, một lúc lâu sau lão giả mới mở miệng nói:

- Bởi vì ở nơi đó phong ấn thiên phạt thần khí của lô thần: Lô Thần Chùy!

496. Chương 52: Nguyên Lục Thần Đạo

- Sư phụ! Trên thế giới thực sự có thần tồn tại hay sao?

Tử Thiên Lô mở miệng nói.

- Thần? - Lão giả nghe thấy vậy lắc đầu:

- Cái gọi là thần thì ở Kiếm Thần đại lục chúng ta chỉ có một.

- Kiếm Thần đại nhân?

Tử Thiên Lô mở miệng nói.

- Đúng thế. - Lão già gật đầu.

- Những người được gọi là thần phân chia thế nào, chúng ta không biết. Nhưng Kiếm Thần đại nhân gần chúng ta nhất thì theo vi sư biết đó chính là cảnh giới Kiếm Tâm trong truyền thuyết. Kiếm tâm chính là Kiếm Thánh. Như vậy vượt qua sự hiểu biết của mọi người về cảnh giới cực cao của Kiếm đạo. Cảnh giới thần đạo, Kiếm Thần chi đạo.

Dừng một chút, lão già lại nói tiếp:

- Thực ra theo vi sư thấy thì cái gọi là thần cũng chỉ là cảnh giới cao hơn so với chúng ta mà thôi. Đơn giản không có người địch lại nên mới được gán cho cái danh hiệu đó.

- So với chúng ta, những cường giả đó có cảnh giới rất cao? - Tử Thiên Lôi có chút nghi hoặc.

Lão già gật đầu, nói:

- Mấy thứ này chờ người thực sự chạm tới pháp tắc là có thể hiểu được một chút. Tiếp xúc với pháp tắc, con đường kiếm đạo có thể coi như bước ra đường lớn.

- Kiếm Hoàng! Pháp tắc. - Ánh mắt của Tử Thiên Lôi lộ rõ sự kiên định.

Gã tiếp tục nói:

- Sư phụ! Ngoại trừ Kiếm Thần ra chẳng lẽ thực sự có Lôi thần tồn tại hay sao?

- Lôi thần? - Lão già đó lắc đầu nói:

- Lôi thần! Cho dù là năm vạn năm trước thời thượng cổ cũng chỉ là trong truyền thuyết mà thôi. Trên Kiếm Thần đại lục chúng ta, ngay cả lão bất tử kia lui tới ba nghìn hải đảo cũng chỉ có kiếm đạo. Cho dù trước đó có một số ít phá vỡ phong ấn Thiên Linh tộc gọi là vô đạo. Năm đó vi sư cũng từng được gặp qua. Bọn họ tu luyện có được chân khí nhưng cũng không bằng kiếm khí sắc bén của chúng ta. Vì vậy mà người luyện võ cùng cấp độ cũng không phải là địch thủ của kiếm giả chúng ta.

- Thiên Linh tộc? - Tử Thiên Lôi lẩm bẩm.

- Đệ tử dường như đã nghe người khác nói qua.

- Không tồi! Hiện giờ Thiên Linh tộc chỉ có ở Linh Đoạn sơn mạch ở giới Thanh Phàm là còn có một số. Tuy nhiên vô đạo mà bọn họ kế thừa cũng bị mất đi rất nhiều. Phần lớn là bị Kiếm Thần điện phong ấn. Bây giờ, cũng chỉ còn lại một số sự kế thừa chẳng đáng để ý. Chẳng hạn như quyền ý đều mất đi phương pháp ngưng luyện, cơ bản không chịu nổi sự tấn công của Kiếm Ý. - Lão già như nhớ ra điều gì đó mà thở dài nói.

- Được rồi! Thiên Lôi! Việc hiện giờ mà ngươi cần làm chính là chờ vị Kiếm hữu của người lại đây sau đó cùng với hắn đi vào trong Tử Lôi cốc, giúp hắn lấy Lôi Thần chùy.

- Lôi Thần chùy? Thực sự có loại như thế tồn tại hay sao? Nó là thần khí mà Lôi thần sử dụng?

Lão già lắc đầu, nói:

- Lôi thần chùy! Chưa có người nào nói nó có đúng là thần khí do Lôi thần sử dụng hay không. Nhưng thứ bị phong ấn trong Tử Lôi cốc thực sự có tên là Lôi Thần chùy. Nhưng lúc trước nghe Lục Thiên Thư nói thì Lôi Thần chùy chỉ do nguyên lực ngưng kết mà thôi. Mặc dù có tác dụng thần kỳ nhưng không có hình dáng cụ thể.

- Nguyên lực? - Tử Thiên Lôi sửng sốt. Hắn cảm thấy những câu nói của sư phụ ngày hôm nay đúng là không thể tưởng tượng nổi. Cho dù hắn có du lịch cả nửa giới Kim Thiên cũng không biết tới chuyện ngày hôm nay.

- Vi sư cũng không biết thứ lực lượng đó. Nhưng căn cứ vào tông sử mật truyện thì Lôi Thần chùy chỉ có huyết mạch đích truyền của Lục gia mới có thể cầm lấy. Lúc trước, Lục Thiên Thư cũng từng dùng tới Lôi Thần chùy. Cách đây hai trăm năm, y đã vì Tử Lôi tông chúng ta mà luyện chế được một thanh thần kiếm cấp Bạch Linh. Phó Vũ sư thúc của người chỉ có thể đúc ra được thần kiếm Kim Thiên đỉnh cấp mà thôi chứ muốn đúc được Thần kiếm cấp Bạch Linh thì không thể.

Lão già thở dài, tiếp tục nói:

- Vì vậy mà phó sư thúc của người đã nghiên cứu tông sử cho rằng Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư sở dĩ có thể đúc ra được đó là nhờ thanh Lôi Thần chùy đó. Lôi Thần chùy thực ra chính là một cây chùy chú tạo cái thế vô song. Chẳng qua lúc trước phong ấn là do đại sư tổ, không hề để lại huyết mạch của Lục Thiên Thư. Vì vậy mà ngoại trừ huyết mạch của Lục gia ra, không ai có thể mở được phong ấn. Lần này, Kiếm Hữu của người đến, ta sợ sư thúc của người xúc động sẽ phạm phải sai lầm lớn.

- Sư thúc lão nhân gia. Ông ta. .. - Tử Thiên Lôi hơi ngập ngừng.

Lão già khoát tay, nói:

- Đối với chú kiếm sư thì chuyện gì quan trọng, vì sư biết rõ hơn người. Nếu đem so sánh kiếm đạo với đạo chú kiếm thì chỉ sợ rằng sư thúc người còn coi trọng chú kiếm hơn mấy phần. Dù sao, lúc trước nếu không phải để thăng cấp lên Chú kiếm sư cấp Bạch Linh thì sư thúc của người chẳng mạo hiểm đi độ một số lần Lôi kiếp.

- Sư phụ! Độ tử nên làm thế nào? - Tử Thiên Lôi nói.

Lão già cũng hơi có chút bất đắc dĩ, nói:

- Kiếm hữu kia của người tới lúc đó không phải dẫn đi gặp tông chủ. Đợi sau khi trở thành Kiếm Hoàng tới bái kiến cũng được. Nếu không sư thúc người chần chẫn sẽ nôn nóng mà làm chuyện ngu xuẩn cũng có thể.

Tử Thiên Lôi gật đầu, nói:

- Sư phụ yên tâm. Con đã biết.

Lão già cau mày, nhìn chăm chú về phía Tử Lôi cốc.

- Sư phụ!

- Bọn họ đã về.

- Bọn họ? - Tử Thiên Lôi sững sốt rồi chợt nói:

- Là ba người Yến sư đệ?

- Còn có. ..

- Chẳng lẽ là Lôi giác cũng đã bị khuyên trở lại? - Tử Thiên Lôi hơi ngạc nhiên, vui mừng nói.

Đầu tiên lão già gật đầu rồi lại lắc đầu, nói:

- Còn có một người nhưng cách quá xa. Vì sư chỉ có thể cảm thấy thoáng một chút dao động của thuộc tính. Dao động này là. ..

Sau khi cảm ứng một cách cẩn thận, hai mắt của lão giờ chợt lóe lên tia chớp màu tím:

- Đi thôi! Kiếm hữu của người đã tới. Dẫn hắn đi lấy Lôi Thần chùy đi. Ta đã truyền phương pháp mở phong ấn cho người. Lúc đó, người cũng nhân Lôi Thần chùy xuất thế mà mượn tiên thiên lôi khí rèn luyện khí thế để cầu lấy Kiếm Tông viên mãn. Sau khi lấy Lôi Thần chùy liền để cho hắn đi. Còn về ân oán của tổ tiên Lục Thiên Thư thì để sau khi hắn đạt tới Kiếm Hoàng sẽ tới kế thừa. Nếu không sư thúc của người ra tay lại phá hỏng mối quan hệ.

Nói xong, lão già điểm nhẹ một cái. Tử Thiên Lôi cũng không né tránh để mặc cho kiếm chỉ lóe ra ánh sáng màu tím, điểm vào mi tâm.

Chừng một hơi thở, lão già thu kiếm chỉ. Còn Tử Thiên Lôi chẳng hề do dự, bước đi. Tử Lôi bộ thi triển khiến cho gã hóa thành một đạo kiếm quang màu tím lao về phía Tử Lôi cốc.

Khi cách Tử Lôi cửu phong ba trăm dặm, trong lúc vừa nói chuyện vừa phi hành, ánh mắt của Lục Thanh chợt động, rồi nở nụ cười.

Ngay sau đó, Lục Thanh lập tức biến mất. Cả ba người trung niên họ yến cùng với con thú cũng chỉ cảm thấy hoa mắt. lát sau bên tai chợt vang lên một tiếng kiếm ngân.

Nhanh thật.

Ba người trung niên họ Yến cùng hô lên một tiếng kinh ngạc. Vốn ba người gần đây nghe được thanh danh của Lục Thanh, trong lòng ít nhiều cũng có chút bất đắc dĩ. Cả ba cũng đều là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn nhưng Phong Lô bộ của Lục Thanh đã chấn nhiếp cả ba người. Tốc độ đó bọn họ đã thấy khi Tử Thiên Lô thi triển. Nhưng về chuyện Cử Nhượng trọng khinh thì Lục Thanh lại cao hơn.

- Ha ha! Cuối cùng thì người cũng đã tới. - Từ rất xa trong hư không chợt vang lên tiếng cười sang sảng của Tử Thiên Lô.

Lục Thanh cũng cười lớn một tiếng, nói:

- Khí thế Thiên Lô của người càng lúc càng ngưng đọng. Xem ra khoảng cách tới Kiếm Tông viên mãn cũng không còn xa.

Sau mấy hơi thở, cả hai cũng nhìn thấy được đối phương.

- A! - Khi hai người còn cách nhau khoảng chừng một trượng, Tử Thiên Lô cất tiếng kêu kinh ngạc:

- Lục Thanh! Người lại đột phá?

Lục Thanh cười nhạt một tiếng, noi:

- Ngẫu nhiên có điều ngộ nên đột phá.

Tử Thiên Lô giờ bàn tay to vỗ vai Lục Thanh, nói:

- Thực lực của người có lẽ đã vượt qua ta. Người cứ chờ đấy. Nhất định ta sẽ nhanh chóng độ kiếp. Đến lúc đó, chúng ta phải giao đấu một trận.

- Được! Như người mong muốn. - Lục Thanh cũng chẳng hề khách khí. Đối với tính cách này của Tử Thiên Lô, hắn rất thích.

Sau đó, Lục Thanh lấy trong Không Giới ra hai bình Thanh Dương liệt tửu rồi mỗi người một bình. Sau đó, hắn nói:

- Bây giờ, ta đi bái kiến sư phụ người rồi đi gặp tông chủ các người?

- Không! Người theo ta. Hiện giờ, chưa phải lúc người đi gặp sư phụ ta và mấy người đó. - Tử Thiên Lô vội vàng nói.

Chẳng hề nghỉ ngơi, Lục Thanh theo Tử Thiên Lô bay theo đường cũ.

- Tử sư huynh! Các người. ..

Ba người trung niên họ Yến thấy hai người Tử Thiên Lô như vậy liền chần chờ một chút rồi nói.

- Các người cứ về trước đi. Ta và Lục Thanh có chuyện quan trọng cần làm. - Tử Thiên Lô nói. Nhưng là chuyện gì thì lại không nói với ba người.

Cả ba nhướng mày nhưng cũng không nói gì thêm. Tuy nhiên, đúng lúc ba người chuẩn bị rời đi, Lô Giác thú chợt nói:

- Ta phải đi theo bọn họ.

- Chuyện này. .. - Người trung niên họ Yến nói.

Trầm ngâm một chút, Tử Thiên Lô nhìn ánh mắt hy vọng của Lô Giác thú rồi nói:

- Được rồi.

Thấy Tử Thiên Lô đồng ý, gã trung niên họ Yến liền nói:

- Nếu Lô Giác thú muốn theo sư huynh, chúng ta cũng không miễn cưỡng. Đi thôi.

Ngay tức khắc cả ba liền tiếp tục ngự không đi về phía Tử Lô cửu phong.

- Lô Giác! Người muốn đi theo chúng ta? - Tử Thiên Lô nhìn Lô Giác thú chằm chằm hỏi.

Lôi Giác thú gât đầu rồi ngay lập tức tỏa ra ánh sáng tím chói mắt. Sau đó nó hóa thành một con ngựa cao một trượng. Vốn cái sừng dài hơn trượng cũng thu lại chỉ còn hai thước.

Lôi Giác thú nhìn Lục Thanh, nói:

- Từ người, ta cảm nhận được huyết mạch của hân.

- Hân?

Đồng tử trong mắt Lục Thanh co lại. Hơi thở, huyết mạch. Ngoại trừ huyết mạch Chân Long ra, chỉ còn có huyết mạch của Lục gia. Mà ở Lục gia hân, có liên quan tới Tử Lôi tông cũng chỉ có một người.

Đó chính là Vấn Tâm Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư.

497. Chương 53: Lôi Thần Chùy. Chiến Ý Trùng Thiên. (thượng)

Sau khoảng chừng một nén hương, hai người một thú đã tới phía trên của Tử Lôi cốc.

Không trung xung quanh đầy những tia chớp màu tím. Tuy nhiên, hai người Lục Thanh đều là đại sư tu luyện Lôi hệ nên khi những tia chớp tới gần đều tự động tản ra.

Về phần Lôi Thú, ánh mắt nó nhìn về phía từng đạo sét hoàn toàn thoải mái, để mặc cho chúng đánh lên người. Thậm chí nó còn không quên nuốt mấy tia sét vào trong bụng.

Quay đầu nhìn về phía Tử Thiên Lôi, Lục Thanh nói:

- Thiên Lôi! Người đưa ta tới nơi này có phải là Tử Lôi cốc không?

Tử Thiên Lôi gật đầu, nói:

- Đúng thế! Nơi này có để lại di vật của tổ tiên Vấn Tâm Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư của người.

- Di vật? - Lục Thanh sửng sốt. Ngay lập tức trong mắt hân có hai đạo ánh sáng màu trắng, tím bắn thẳng vào trong Tử Lôi cốc.

Ngay sau đó, một tiếng kiếm ngân vang lên, Lục Thanh liền thấy hai đạo thần quang bắn ra từ mắt mình bị một thứ lực phản chấn bắn ngược trở về. Lui lại hai bước, ánh mắt của Lục Thanh trở nên ngưng trọng.

- Kiếm trận cấp Thiên? - Lục Thanh lên tiếng.

Với con mắt Chân Long của hân, cho dù đứng đối diện với Kiếm trận Địa cấp cũng phải nhìn ra được một chút manh mối. Nhưng bị đánh ngược trở lại như vậy thì loại kiếm trận đó chắc chắn phải là cấp Thiên.

- Nhãn lực tốt. - Tử Thiên Lôi lên tiếng tán thưởng.

- Tử Lôi cốc được phong ấn bởi một kiếm trận cấp Thiên. Nếu hôm nay, sư phụ ta không cho bí pháp thì ta cũng không biết.

Nghe vậy Lục Thanh liền cảm thấy Tử Lôi cốc không phải thứ đơn giản.

- A! - Đúng lúc này, âm thanh của Diệp lão chợt vang lên trong đầu Lục Thanh.

- Sư phụ! Có chuyện gì vậy.

- Nơi này có chứa một thứ đồ vật khiến cho ta cảm thấy không tầm thường.

- Cái gì không tầm thường?

- Ừm! Có điều không thể xác định. Không ngờ tên tiểu tử Lục Thiên Thư lại có thể để lại một thứ bảo vật như vậy.

- Bảo vật? - Lúc này, ánh mắt của Lục Thanh nhìn về phía Tử Thiên Lôi chợt có sự thay đổi.

- Không cần phải nhìn ta. - Tử Thiên Lôi khoát tay áo với Lục Thanh:

- Thiên đạo nhất mạch chúng ta không giống với Nhân đạo nhất mạch, chú ý tới nhân quả Luân hồi. Bảo vật này tuy rằng quý báu nhưng dù sao cũng là vật mà Vãn Tâm Kiếm Hoàng để lại cho Lục gia các người. Nếu không có huyết mạch của người cũng không thể kế thừa. Mà với quan hệ của Vãn Tâm Kiếm Hoàng với tông chúng ta thì chúng ta cũng không thể làm cái chuyện giết người đoạt bảo được.

Tử Thiên Lô nói một phen khiến cho Lục Thanh phải gật đầu không ngừng.

- Thiên Lô! Trong Tử Lô cốc có vật gì mà phải dùng tới Kiếm trận cấp Thiên để phong ấn?

Nét mặt Tử Thiên Lô trở nên ngưng trọng, nói:

- Có phải là thật hay giả thì không thể biết được. Nhưng sự phụ ta nói rằng trong Tử Lô cốc có phong ấn một thanh binh khí Lô Thần mà Vãn Tâm Kiếm Hoàng để lại. Nó chính là Lô thần chùy.

- Lô Thần chùy! - Lục Thanh không khỏi kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Lời nói của Tử Thiên Lô thực sự quá bất ngờ khiến cho người ta rất khó chấp nhận.

- Làm sao có thể? Lô Thần chùy? Đó là sự thật?

Tử Thiên Lô lắc đầu, nói:

- Chuyện này sự phụ ta cũng không rõ ràng lắm. Chỉ có điều Lô Thần chùy hình như là một thanh chùy chú tạo. Hơn nữa, ta nghe sự phụ nói rằng nó được ngưng kết từ một thứ lực lượng có tên là nguyên lực, chỉ có thần mà không có hình dạng.

- Nguyên lực? - Lục Thanh cũng chưa từng nghe qua thứ lực lượng này.

Nhưng khi Lục Thanh hỏi Diệp lão thì Diệp lão lại không lên tiếng, dường như đang suy nghĩ. Trong Thức Hải, Lục Thanh có thể cảm nhận được hơi thở rung động một cách rõ ràng. Chỉ có điều hơi thở quá mức hỗn tạp khiến cho Lục Thanh không nhận ra được ý tứ của nó.

Cho tới khi Tử Thiên Lô bắt đầu thi triển bí pháp giải trận, âm thanh của Diệp lão mới lại vang lên:

- Nguyên lực! Lại là Nguyên lực. Lục tiểu tử chiếm được quá nhiều thứ tốt.

Trong âm thanh của Diệp lão hiếm có mang theo một chút run rẩy. Hiển nhiên Lô Thần chùy xuất hiện rất được lão coi trọng.

Kiểm chỉ của Tử Thiên Lô điểm lia lịa trong không trung. Vô số đạo Tử Điện Kiếm Cương vọt về phía những tia chớp đang bốc lên từ Tử Lô cốc.

Dưới Tử Lô cốc từ đầu tới cuối chẳng khác gì một hồ nước bình thường, tích chứa những tia chớp. Trong những tia chớp có màu tím tím khiến ẩn giấu rất nhiều Thiên Lô. Nếu như nói trên Tử Lô cốc, đại sư cảnh giới Kiếm Hồn còn có thể sinh hoạt được thì dưới Tử Lô cốc, nếu như thân thể không có thuộc tính Lô thì cho dù là Kiếm Hoàng cũng khó có thể chịu được nữa khác.

Từ từ, qua động tác của Tử Thiên Lô, Thiên Lô trên chín tầng trời cũng bị dẫn động.

Ầm ầm

Vô số đạo Thiên Lô to như cái thùng nước dưới kiếm chỉ của Tử Thiên Lô liền vẽ một đường cong trong không trung rồi rơi vào trong hồ.

Lôi Giác thú đứng bên cạnh há to miệng muốn nuốt chửng những đạo thiên lô đó. Nhưng cho dù nó có hút thế nào, mỗi đạo Thiên Lô đều nhanh nhẹn né tránh rồi sau đó hồi phục quỹ đạo ban đầu, rơi vào trong cái hồ sét màu tím. Lôi Giác thú tức giận dậm chân. Nhưng rồi nó cũng hiểu ra nên chỉ gầm nhẹ mấy tiếng mắt húng mà đứng yên.

Nhưng đúng vào lúc này, ở đáy Tử Lô cốc chợt vang lên một tiếng sấm thật to. Lô khí vô biên vô tận tràn ra. Đồng thời một sự uy nghiêm khó hiểu cũng xuất hiện.

Uy nghiêm đó không giống với uy nghiêm của thiên đạo hay uy nghiêm của trời đất. Đây là một thứ uy nghiêm mà lần đầu tiên Lục Thanh gặp phải. Khi uy nghiêm đó vừa xuất hiện liền trấn áp trong lòng Lục Thanh khiến cho ngay cả Kiếm Hồn của hắn cũng phải run rẩy.

Sau trong Thức Hải, thất phách cũng vang lên những tiếng kêu sợ hãi. Đối diện với thứ uy nghiêm đó, Lục Thanh cảm thấy tinh thần của mình hoàn toàn mất đi sự chống cự.

Phong Lôi quyết vận chuyển một cách mạnh mẽ khiến cho Phong Lôi Kiếm Nguyên trong kinh mạch như sôi lên. Lực lượng mạnh mẽ làm cho huyết khí trong người Lục Thanh cũng cuộn cuộn theo. Trong cốt tủy, huyết mạch Chân Long dường như cũng cảm nhận được thứ uy nghiêm đang trấn áp trên người Lục Thanh liền theo Kiếm Nguyên lưu chuyển mà bốc lên.

Huyết mạch của Chân Long phóng lên cao, trong nháy mắt hóa thành một con Chân Long dài nghìn trượng. Cái đầu của nó ngẩng lên không gian mà rống giận. Cái đuôi quẫy mạnh tỏa ra hơi lạnh thấu xương trên Tủy Hải, khiến cho toàn thân Lục Thanh run rẩy.

Ngay sau đó, hai mắt Lục Thanh bỗng mở to. Trên Tủy Hải vô tận, con Chân Long dài nghìn trượng chột há miệng gầm lên một tiếng. Tiếng gầm xuyên qua Phong Lôi kiếm cốt mà sát nhập vào trong khí huyết của Lục Thanh, hội tụ nơi mệnh của hắn.

Một tiếng long ngâm khủng bố từ miệng của Lục Thanh phát ra, tạo thành một làn sóng tản ra bốn phía. Long uy vô biên vô tận khuếch tán. Nương theo đó là ý chí chiến đấu long trời lở đất. Âm thanh khiến cho khoảng không xung quanh tan nát, đồng thời cũng làm cho thứ uy nghiêm đang trấn áp cũng phải tản ra.

Lôi Giác thú bên cạnh có chút e ngại liếc nhìn Lục Thanh rồi lập tức lui lại hơn mười trượng. Từ trên người hắn tản ra oai nghiêm của Chân Long thực sự khiến cho nó sợ hãi. Lục Thanh kể thừa chính là huyết mạch của Chân Long cấp tám, còn Lôi Giác thú chỉ kể thừa một chút huyết mạch của Lôi Thú, đã loãng hơn rất nhiều. Hơn nữa, thực lực của nó cũng chỉ ở cấp sáu mà thôi. Vì vậy mà đối với oai nghiêm tản ra từ người Lục Thanh, Lôi Giác thú cảm nhận được một sự áp lực, rất khó chịu.

Ngoài ra, Tử Thiên Lôi hóa giải kiếm trận cấp Thiên cũng phải chịu thứ uy nghiêm khó hiểu đó từ đáy của Tử Lôi Cốc.

Mái tóc tím trên đầu gã tung bay, từng tia chớp tỏa ra từ cơ thể gã hình thành một khoảng Lôi vực rộng trăm trượng. Ý chí chiến đấu bốc lên điên cuồng, khiến cho không gian xung quanh chấn động kịch liệt.

Từ trong miệng Tử Thiên Lôi phát ra một tiếng rống không giống với tiếng người. Sau tiếng rống đó, bên trong Lôi vực chột vang lên tiếng sấm rồi Lôi vực khủng bố dao động mạnh. Những đạo Thiên Lôi trong đó nhanh chóng ngưng kết rồi hóa thành một thanh thần kiếm Thiên Lôi màu tím. Khí thể của Tử Thiên Lôi trong nháy mắt đạt tới mức cao nhất.

Ngay sau đó, trong Lôi vực của Tử Thiên Lôi từ từ xuất hiện một cái Lôi kén cực lớn. Lôi kén đó cao khoảng chừng năm trăm trượng. Vừa mới xuất hiện nó liền tản ra một thứ khí thể ngạo nghễ thiên hạ. Những tia chớp xung quanh nhanh chóng tản ra cuộn cuộn.

Tử điện Kiếm Nguyên xung quanh người hắn liền hóa thành vô số những đạo Tử Điện Kiếm Cương. Tất cả đều chui vào trong cái Lôi kén. Đồng thời, sắc mặt của Tử Thiên Lôi cũng trở nên ngưng trọng, tuy nhiên vẫn không có một chút do dự. Sau khi đạo Kiếm cương cuối cùng chui vào trong Lôi kén, thân hình Tử Thiên Lôi cũng chui vào theo.

Một tiếng rống kinh thiên cũng chột vang lên trong Tử Lôi cốc. Trong khoảng thời gian ngắn, những tia tử điện bị hút hết lại đây.

Lôi kén nở ra hóa thành một con Lôi Thú cao năm trăm trượng, dài tám trăm trượng. Toàn thân Lôi Thú đều được Thiên Lôi kiếm cương hùng mạnh ngưng tụ thành. Thân mình nó giống như sư tử hổ báo, trên đỉnh đầu có một cái sừng bén nhọn dài năm mươi trượng, tỏa ra ánh sáng Thiên Lôi màu tím tinh khiết. Bốn cái chân của nó giống như hùng sư dẫm lên phía trên Lôi vực. Lôi khí bạo ngược vào lúc này chẳng hề kiêng nể tản ra xung quanh khiến cho uy nghiêm vẫn trấn áp trên người bị đuổi đi.

Răng rắc

Ngay lập tức, trong ánh mắt ngưng trọng của hai người Lục Thanh, từ cái hồ sét rộng nghìn trượng chột xuất hiện một cái lỗ hổng. Từ trong lỗ hổng một làn hơi thở bốc lên khiến cho không gian của Tử Lôi cốc phải run rẩy. Đồng thời, một gợn sóng không gian xuất hiện, chẳng hề kiêng nể cứ thể tản ra xung quanh.

498. Chương 54: Lôi Thần Chùy. Chiến Ý Trùng Thiên. (trung)

Ngay sau đó, huyết mạch Chân Long từ trong cốt tủy lao ra, bảo phủ thân thể Lục Thanh.

Thân thể dài nghìn trượng của nó duỗi ra, chẳng hề sợ hãi đối với Tử Điện hay Thiên Lôi xong quanh. Thậm chí mỗi một đạo Thiên Lôi tới gần liền bị nó nuốt mất.

Ầm ầm

Bên cạnh, Lôi Giác thú cũng trở lại thân thể thực của mình, cao chừng trăm trượng, dài tám trăm trượng. Cái sừng xoắn ốc của nó cũng phải dài chừng trăm trượng. Cả ba đứng giữa hư không, ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm về phía vết nứt.

Vào lúc này từ trong Lôi hải như có một thứ lực lượng mạnh mẽ tản ra khắp phạm vi hơn mười dặm của nó. Ánh sáng màu tím chói mắt tỏa ra rực rỡ.

Răng rắc!

Trên chín tầng trời, đám Lôi vân hơn mười dặm đột nhiên chuyển động. Uy áp của Thiên Lôi vô cùng vô tận giáng xuống, trấn áp khắp trăm dặm Tử Lôi cốc.

Có điều hai người Lục Thanh và con thú kia cũng không phải là người thường. Nếu là một Kiếm Tông bình thường khác thì dưới sự trấn áp đó sẽ mất đi năng lực ngự không. Nhưng trong ba người Lục Thanh, cho dù là Tử Thiên Lôi cũng có được huyết mạch của Lôi Thú thượng cổ nên Lôi uy trấn áp đối với Lôi thú mà nói chẳng hề có tác dụng.

Lúc này, ánh mắt của hai người và một thú đều nhìn chằm chằm về phía cái khe trong Lôi hải.

Ở đó có một cây cự chùy màu tím dài trăm trượng, to khoảng chừng mười trượng. Từng đạo Thiên Lôi màu tím sẫm đang bao phủ xung quanh nó. Mấy đạo Thiên Lôi nổi với đầu chùy hóa thành Lôi giao dữ tợn, tỏa ra khí thế mạnh mẽ còn hơn cả thứ uy nghiêm khó hiểu lúc trước. Trong lúc nhất thời, cho dù là hai người Lục Thanh và Lôi thú cũng phải rơi xuống Lôi hải.

- Lục Thanh! Nhanh! Chỉ có máu của ngươi mới có thể ngăn được nó. - Âm thanh của Tử Thiên Lôi vang lên từ miệng Lôi thú.

Không hề có chút do dự, thân thể dài nghìn trượng của Chân Long quấy mạnh đuôi một cái lập tức bay lên. Trong Tử Lôi cốc không ngờ Lôi khí ngưng tụ thành thực chất khiến cho Lục Thanh cảm thấy vui vẻ. Ở nơi đây, Lôi nguyên dịch tuy rằng hết sức bạo ngược, không dễ cho kiếm giả lấy ra luyện đan hay tu luyện. Nhưng đối với Lục Thanh mà nói, có được Tử Hoàng Kiếm thân kinh, Lôi Nguyên dịch pha tạp đó không hề có chút rắc rối. Cùng lắm thì chỉ có thời gian chuyển hóa là lâu hơn mà thôi.

Đối diện với uy nghiêm của Lôi chùy, Lục Thanh cố gắng giữ thân hình đi tới phía bên trên. Thân thể Chân Long cuộn tròn, bao vây quanh nó.

Từ thân thể của Lục Thanh một giọt máu Chân Long rơi xuống. Ngay lập tức giọt máu rơi lên phía trên cây chùy màu tím.

Bằng mắt thường có thể thấy được giọt máu tươi nhanh chóng bị cây chùy nuốt chửng. Rồi ngay sau đó, trên thân chùy tỏa ra thiên lôi màu tím đậm cực mạnh.

Ầm ầm

Ánh sáng của tia chớp lóe lên rồi bao phủ Lục Thanh vào bên trong.

- Lục Thanh! - Tử Thiên Lôi hét lớn một tiếng. Nhưng gã cũng không kịp phản ứng. Sau khi Thiên Lôi mà tím sẫm bao vây Lục Thanh, uy nghiêm trấn áp lúc trước cũng biến mất.

Đôi mắt màu tím dài mấy trượng của Lôi Giác thú cảm thấy mơ hồ. Trong đầu của nó vẫn còn nhớ rõ khi mới trở thành linh thú ngũ giai nó từng gặp được cây chùy này. Chỉ có điều lúc đó cây chùy đó được một kiếm giả hùng mạnh cầm trong tay. Có lẽ đối với nó bây giờ mà nói thì thực lực của đối phương lúc đó vẫn còn lâu mới có thể chạm tới.

Vào lúc này, nhìn thấy Lục Thanh bị Thiên Lô nuốt chửng, nét mặt của Lô Giác thú hiện rõ sự ngưng trọng. Thân thể Chân Long vào lúc này như lâm vào ngủ say, ngay cả ánh mắt đang lóe ra ánh sáng màu trắng, tím cũng từ từ nhắm lại.

Một long một chùy đang lơ lửng trong hư không của Tử Lô cốc, bất chợt xảy ra biến cố.

Toàn bộ Lô Nguyên dịch trong Lô hải khi Thiên Lô nuốt chửng lấy Lục Thanh liền như trăm sông đổ về biển, nhanh chóng hội tụ về phía cây chùy.

Trong nháy mắt, Lô hải rộng hơn mười dặm rút lại chỉ còn mấy trượng. Thiên Lô đang bảo phủ Lục Thanh nhanh chóng ngưng kết lại thành một cái kén rộng trên dưới một trăm trượng.

Trong Lô kén.

Lục Thanh đứng trong một khoảng không gian màu tím. Từng chút trí nhớ bị tan rã dần dần hợp lại truyền vào trong Thức Hải của hắn.

Hóa ra là như vậy.

Cuối cùng thì Lục Thanh cũng biết vì sao nó lại gọi là Lô Thần chùy. Đây là một cái chùy linh, do chùy chú tạo ngưng tụ được linh tính mà hình thành.

Về phần nguyên lực ngưng tụ thành cái chùy chú tạo này, Lục Thanh chẳng hề có chút thu hoạch. Chẳng qua, những uy năng mà Lô Thần chùy có được, Lục Thanh cũng từ những gì Lô Thần chùy truyền cho trong trí nhớ mà biết được.

Lô Thần chùy đúng như sư phụ Tử Thiên Lô nói, chỉ có thần mà không nhìn rõ hình. Thân là chùy linh, năng lực lớn nhất của nó là có thể rót vào trong chùy chú tạo, hóa thành một thanh thần khí có thể điều khiển uy tâm của Thiên Lô.

Lô uy mệnh mông cuồn cuộn, mượn dùng để đúc kiếm thì cho dù thanh thần kiếm nào cũng đều có thể nâng cao cấp độ lên một mức nhất định. Đối với Chú Kiếm sư mà nói thì Lô Thần khí chính là thần khí chú tạo.

Hơn nữa, Lô Thần chùy dường như đã trải qua sự thay đổi nào đó nên chỉ có huyết mạch của Lục gia mới có thể sử dụng, nếu không sẽ không phát huy được uy năng của nó.

Nói tới tác dụng của Lô Thần chùy ra sao thì Lục Thanh cảm thấy bản thân mình và Lô Thần chùy có một chút gì đó ngăn cách, chưa mở ra cho hắn.

Bất chợt một trận Lô khí dao động mạnh đánh thức Lục Thanh. Nhìn Lô Thần chùy đang hút lấy Lô Nguyên dịch mà sững sốt. Hắn thử từ đây triệu tập một luồng Lô Nguyên dịch thì phát hiện, Lô Thần chùy tuy chịu sự khống chế của hắn nhưng lại cực kỳ keo kiệt với chuyện Lô Nguyên dịch. Cho dù là một chút, Lục Thanh cũng không thể lấy được.

Chẳng hề có chút do dự, ngay sau đó, Lục Thanh liền rơi xuống dòng nước lũ Lô Nguyên dịch đang hội tụ kia, nhanh chóng vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân kinh.

Với lực hấp thu mạnh mẽ của Tử Hoàng kiếm thân kinh, từ dòng nước lũ Lô Nguyên dịch lập tức phân ra một dòng Lô Nguyên dịch to bằng cái thùng, chui vào trong thân thể Lục Thanh.

Lô Nguyên dịch chui vào trong Thanh Phàm kiếm thể, vận chuyển theo tâm pháp lập tức biến thành Phong Lô kiếm cương chui vào trong máu thịt.

Huyết khí sôi lên mạnh mẽ trong cơ thể Lục Thanh. Mỗi một đạo huyết khí giống như ánh mặt trời chói chang giữa trưa hè, xuyên qua gân cốt. Đồng thời, một nỗi đau còn lớn hơn so với khi rèn luyện Thanh Phàm kiếm thể xuất hiện.

Tê dại, ngứa, đau. .. Mỗi một tắc máu thịt trong cơ thể bị tàn phá. Nếu như nói Tử Hoàng Kiếm Thân kinh từ tầng thứ sáu lên tầng thứ bảy là luyện ngục thì tầng thứ tám của Tử Hoàng kiếm thân kinh chính là chẳng khác gì chìm dưới địa ngục, tưởng như hồn phách bị đốt cháy bởi ngọn lửa u minh.

Tầng thứ tám của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh so với tầng thứ sáu và tầng thứ bảy có thể nó là một sự nhảy vọt. Bước vào tầng thứ tám, kiếm thể Thanh Phàm của Lục Thanh đạt đến Kiếm Thể Kim Thiên. Do dù là một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên trung phẩm bình thường cũng không thể làm cho hắn bị tổn thương.

Có điều, cơn đau trong đó cũng khó có thể tưởng tượng. Cho dù trải qua tầng thứ sáu, thứ bảy làm cơ sở thì nỗi đau của tầng thứ tám cũng vượt qua sự tưởng tượng của Lục Thanh.

Trong Thức Hải, Kiếm thức tản ra những tia sáng màu vàng, bảo vệ niệm thần của Lục Thanh. Mặc dù như vậy, nhưng cơn đau đó cho dù là Luyện Hồn quyết Lục Thanh cũng quên mất.

Vốn đột phá tầng thứ tám kiếm thể Kim Thiên, cho dù Kiếm Chứng được hắc sắc kiếp lôi ngưng luyện có thể giảm bớt thời gian củng cố, nhưng Lục Thanh vẫn tính toán phải ổn định tinh thần, tĩnh tu vài ngày chuẩn bị nếu không khó có thể chịu nổi.

Nhưng lúc này cũng không còn theo suy nghĩ của hắn. Sau khi phát hiện Lôi hải trong Tử Lôi cốc sinh ra Lôi Nguyên dịch, Lục Thanh liền cảm thấy may mắn. Trong phạm vi mười dặm này Lôi Nguyên dịch cao tới vài chục trượng, thậm chí đủ cho hắn tu luyện Tử Hoàng kiếm thân kinh tới tầng thứ mười cũng chẳng cần lo lắng.

Nhưng hành động của Lôi Thần chùy lại làm rối loạn suy nghĩ của Lục Thanh. Hiện giờ, với hắn mà nói thì tăng thêm một chút thực lực thì sẽ nắm chắc hơn một phần. Nếu đã phát hiện Lôi Nguyên dịch thì cho dù thế nào hắn cũng không thể bỏ qua.

Tâm thần của hắn nhanh chóng bị cơn đau khôn cùng trấn áp. Hiện giờ, Lục Thanh chỉ còn lại một chút chấp niệm, cố gắng giãy dụa.

- Không dính cát bụi, chẳng nhiễm bụi trần, hư không siêu thoát, hồn nhiên vô vật. Không có tương sinh rất khó phối hợp. Chia ra và biến mất hoàn toàn mơ hồ. Thiên địa rộng lớn đầy đủ vạn vật. Hoa bay lá rụng, chẳng có gì suy nghĩ. Muôn vạn ưu phiền mới quyết tâm đầu. Đầu óc trong sáng, tâm chẳng có gì ngại. Im lặng vô hồn, tâm không sợ hãi. Một lòng trong sáng, cổ kim mãi tiêu dao.

Một âm thanh giống như tiếng chuông, xuyên qua cơn đau, chui vào trong Thức Hải của Lục Thanh.

Ngay sau đó, kiếm thức đang ảm đạm chợt tỏa ra ánh sáng màu vàng chói mắt, chiếu sáng toàn bộ Thức Hải của Lục Thanh, tinh lực cơn đau dần trong thần niệm.

499. Chương 55: Lôi Thần Chùy. Chiến Ý Xung Thiên. (hạ)

Một luồng kiếm khí sắc bén màu vàng từ trong thân thể Lục Thanh bắn ra, lúc này bản thân hắn đang chìm vào trong cảnh giới kỳ dị, cả người không nhận được một chút cảm giác nào.

Mà Lục Thanh đối với việc Lôi Thần Chùy đang cướp đoạt lôi nguyên dịch cũng không hề ngăn cản, đồng thời tốc độ lôi nguyên dịch đang bị cắn nuốt mà mất thường cũng có thể nhìn thấy được sự thay đổi của nó. Lôi vân trên không trung cũng chậm rãi có xu thế tiêu tán đi.

Tử Lôi cửu phong, bên trên Lạc Lôi phong.

Ở trên dốc đá có lôi khí dày đặc bao quanh, một lão giả râu tóc bạc trắng đang ngồi khoanh chân ngồi trên mặt đất. Xung quanh người lão, lôi khí hình thành một vùng như sấm chớp, thi thoảng lại có những đạo lôi điện lóe lên trông rất kinh khủng. Bên dưới dốc đá là một tòa nội cung rộng lớn vài dặm, đông đảo các kiếm giả đang ngẩng đầu nhìn về phía thạch thai, trên mặt bọn họ đều lộ ra thần sắc kính sợ.

Nhưng mà, lúc này lão giả đột nhiên mở mắt ra, hai đạo tinh quang màu tím tinh khiết từ trong ánh mắt hắn bắn ra, nó xuyên phá không trung tạo thành hai đạo Động Hư không gian rồi nhanh chóng biến mất.

- Tử Lôi Cốc!!!!

Lão giả đột nhiên đứng lên, ánh mắt hắn tỏa ra thần quang khiếp người, nhìn đám lôi vân ở phía xa, sắc mặt lão hơi trầm xuống:

- Tới rồi sao? Lôi Thần Chùy - Thần khí có linh tính, chỉ có người tài đức mới được nhận lấy nó, thay người thủ hộ sao? Thật là ngoan cố a.

Dứt lời, thân hình lão giả trong nháy mắt đã tiêu tan ở chỗ, đợi tới khi xuất hiện thì đã cách đó cả ngàn dặm.

Đồng thời, trên Tử Lôi cửu phong, tam phong khác lại cũng đều có từng đạo lôi quang chợt lóe lên và biến mất.

Tử Lôi Cốc!!!!

Tử Thiên Lôi và Lôi Giác Thú đều nhìn chăm chăm về phía chiếc lôi kén to lớn, bán long chân thân cùng Chân Long huyết mạch đã sớm dung nhập vào trong lôi kén. Bên dưới lôi kén, lôi nguyên dịch lại càng trở nên mãnh liệt hơn, chỉ trong thời gian một nén hương, lôi nguyên dịch trong Tử Lôi Cốc đã bị hấp thu mất gần nửa, lôi khí trong Tử Lôi Cốc cũng bắt đầu trở nên đậm bạc hơn trước.

Trong lôi kén. . .

Cả người Lục Thanh bị bao vây bởi một tầng kim quang mờ mờ, quanh người hắn liên tục xuất hiện những sóng không gian khuếch tán ra. Theo thời gian dần trôi đi, tầng kim quang quanh người Lục Thanh càng trở nên đậm hơn, phẳng phất như một bức tượng đá màu vàng lạng lẹ trôi nổi giữa không trung.

Thời gian trôi qua khoảng nửa tuần trà, lôi khí trong Tử Lôi Cốc đã xuống thấp tới cực điểm, toàn bộ đều theo lôi nguyên dịch tiến vào trong lôi kén ở giữa hư không.

Không khác nhiều lắm. Ánh mắt Tử Thiên Lôi đột nhiên lóe lên một tia tử quang, hắn cảm thấy khí tức trong lôi kén dường như đã dần đạt tới viên mãn.

Nhưng mà đúng lúc này, Lôi Giác Thú ở ngay bên cạnh lại có chút dao động.

- Lôi Giác! Người làm sao vậy? - Tử Thiên Lôi lên tiếng hỏi.

Hơi lắc đầu, ánh mắt Lôi Giác Thú lộ ra một tia thần sắc sợ hãi, nói

- Tên điên kia tới.

- Tên điên? - Sắc mặt Tử Thiên Lôi chợt thay đổi. Hiển nhiên hắn cũng biết kẻ điên trong miệng Lôi Giác Thú là ai. Đó chính là vị sư thúc luôn say mê chú kiếm.

Sắc mặt hắn dần trở nên khó coi, ánh mắt nhìn chăm chăm phía hư không đằng xa, chỉ thoáng cái đã thấy trên hư không xuất hiện một đạo kiếm quang màu tím phá không bay tới. Thời gian chỉ khoảng ba lần hô hấp thì đạo kiếm quang đó đã tới trước mặt Tử Thiên Lôi.

Đây là lão giả mặc một thân trường bào tử kim sắc, thân hình lão cao lớn, râu tóc trên người đều đã bạc trắng, từ trong ánh mắt của lão lộ ra khí thế khiếp người nhìn thẳng về phía Tử Thiên Lôi.

- Chuyện gì xảy ra? - Lão giả nhướng mày, chỉ về phía lôi kén hỏi.

Lúc này, lôi nguyên dịch vốn ở trong Tử Lôi Cốc đã hoàn toàn biến mất, lôi vân ở trên cao cũng tiêu tán gần như không còn.

- Phó sư thúc! - Tử Thiên Lôi cung kính hành lễ chào.

Hơi khoát tay, Phó Vũ chỉ vào lôi kén ở giữa hư không nói:

- Đây là do Lôi Thần Chùy làm?

Biết không thể lừa được Phó Vũ, Tử Thiên Lôi đành thừa nhận;

- Vâng!

Khóe mắt hơi lóe lên một tia tinh quang, Phó Vũ nói:

- Như vậy ở bên trong lôi kén chính là vị bằng hữu của ngươi - Lục Thanh?

- Vâng! - Tử Thiên Lôi gật đầu nói

- Xin Phó sư thúc giờ cao đánh khẽ. Sư phụ nói Vấn Tâm Kiếm Hoàng năm đó có ân với Tử Lôi Tông chúng ta, cho nên chịu sự ủy thác của mọi người ta. Phó sư thúc khẳng định là cũng không muốn khiến cho Tử Lôi Tông phải mang tiếng là kẻ bội bạc chứ.

Lặng lẽ chờ Tử Thiên Lôi nói xong, Phó Vũ nói:

- Không nghĩ tới mới mấy năm không gặp mà miệng lưỡi Tử sư diệt lại trở nên sắc bén hơn không ít, đã học được cách dùng đại nghĩa để dè người khác.

Hơi dừng lại một chút, Phó Vũ lại nói tiếp

- Nếu như là vật của hần thì hiển nhiên lão phu cũng không định chiếm lấy, nhưng Lôi Thần Chùy lại là thần khí. Thần khí có linh tính của chúng, chỉ có người tài đức mới có thể làm chủ. Năm đó Lục Thiên Thư giữ mãi trong tay chính là mong muốn cho Lục gia nhất mạch có thần khí làm truyền thừa. Đây quả thực là điều si tâm vọng tưởng!

Biến sắc, Tử Thiên Lôi trầm tư nói

- Thôi bầm sư thúc! Huyết mạch của Lục Thanh chính là được truyền thừa từ cửu giai Long Vương - Long Tuyền.

Về mặt hơi cau lại, Phó Vũ nói

- Người đang uy hiếp ta sao?

- Sư diệt không dám! - Tử Thiên Lôi không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói.

- Không dám? - Sắc mặt Phó Vũ hơi trầm xuống:

- Long tộc hôm nay thần mình còn chưa lo nổi, cho dù ta giết tiểu tử này thì Long vực cũng sẽ không phải một Chân Long đi ra.

- Sư thúc! Người. ... - Tử Thiên Lôi nắm chặt bàn tay.

- Thế nào? Người muốn động thủ với ta? Không nên vì một tên kiếm tông vô danh mà muốn đối đầu với ta. - Phó Vũ khẽ lắc đầu nói.

Tử Thiên Lôi bước lên trước một bước không nhường nói

- Sư thúc không nên làm khó sư diệt. Lục Thanh hẳn chẳng những là kiếm hữu của sư diệt, hơn nữa lại có ơn cứu mạng với sư diệt. Hẳn chẳng những không cừu, không oán với Tử Lôi Tông, hơn nữa tổ tiên hẳn từng có ân với tông môn, về tình về lý sư diệt đều không thể để ngài ra tay với hần.

Hừ lạnh một tiếng, Phó Vũ nói:

- Nể mặt mũi người ta có thể bỏ qua cho hần, bất quá Lôi Thần chùy thì phải lưu lại.

Nói xong, Phó Vũ hóa chỉ thành kiếm điểm về phía Tử Thiên Lôi, trong nháy mắt một tầng pháp tắc màu tím đem Tử Thiên Lôi giam cầm vào bên trong.

Lôi Giác Thú có vẻ có chút nóng nảy nhìn chằm chằm vào Tử Thiên Lôi.

- Cầm miệng. - Phó vũ trừng mắt, kiếm chỉ cũng chuyển động về phía Lôi Giác Thú.

Theo ngón tay của hần, quang mang màu tím từ phía Tử Thiên Lôi lan sang phía Lôi Giác Thú, đồng thời giam cầm hần vào bên trong.

Làm xong hết thấy mọi chuyện, ánh mắt Phó Vũ chuyển về phía lôi kén ở gần đó.

- Trốn ở bên trong không dám ra đối mặt ta sao? - Phó Vũ hừ lạnh một tiếng, tay phải đưa lên giữa hư không nắm chặt lại, tử điện pháp tắc không một chút báo hiệu đem lôi điện xung quanh tụ tập lại thành một thanh kiếm trăm trượng màu tím. Tử điện kiếm cương được quán chú vào bên trong, hư không xung quanh nhất thời xuất hiện những sóng không gian.

- Mau phá cho lão phu! - Phó Vũ hét lớn lên một tiếng, thần kiếm được tạo bởi pháp tắc lừng không bỏ về phía lôi kén.

Rắc rắc.

Trong hư không, một tiếng vỡ vụn vang lên, dưới ánh mắt lo lắng của Tử Thiên Lô, nguyên bốn lõi kén đang bao trùm lấy Lục Thanh và Lôi Thần Chùy thì dưới một kiếm này của Phó Vũ nhất thời đã hóa thành từng đạo tử sắc quang mang tiêu tán ở trong không trung.

- Lục Thanh. - Tử Thiên Lô kinh hô lên một tiếng. Bị tử điện pháp tắc giam cầm, hẳn ngay cả hồn thức cũng không thể thả ra để dò xét, nếu chỉ dựa vào nhãn lực đơn thuần như bây giờ thì lại không thể nhận rõ được

Nhưng mà, Phó Vũ đang đứng bên ngoài thì sắc mặt lại dần trở nên ngưng trọng.

- Khí tức quá sắc bén, làm sao có thể?

Lôi quang tan đi, tại vị trí lõi kén vừa nãy bây giờ chỉ còn một mình Lục Thanh đang đứng.

Lúc này, từ trên người Lục Thanh tản mát ra một loại khí tức sắc bén màu vàng, nguyên bốn tóc trên đầu là màu đen thì bây giờ cũng bị nhuộm thành màu vàng. Những sợi tóc màu vàng không một chút kiêng nể bay tán loạn ở đằng sau, giờ phút này Lục Thanh đứng thẳng trong hư không giống như một thanh Kim Thiên cấp thần kiếm đang hướng ra bốn phương tám hướng biểu hiện sự sắc bén của mình.

Bất quá, những khí tức này bị Lục Thanh kiềm chế một cách gắt gao ở bên cạnh, không hề có một chút nào phát tán được ra xa.

- Đây là kiếm đạo thần thông gì? - Ánh mắt Phó Vũ lộ ra vẻ ngưng trọng, trong đó cũng không tránh nổi có chút động tâm.

- Các hạ vì sao lại ra tay với tại hạ? - Không trả lời, mà đầu tiên Lục Thanh nhìn rõ Phó Vũ rồi hỏi.

Ánh mắt toát ra một tia lạnh lẽo, Phó Vũ nói:

- Hay. Đúng là một tên không giáo dục, người nói chuyện với tiền bối như vậy sao? Nói mau. Lôi Thần Chùy ở đâu?

Nhìn Tử Thiên Lô và Lôi Giác Thú bị giam ở phía sau lưng lão, Lục Thanh lắc đầu nói:

- Tôn trọng ta, thì Lục Thanh ta tự nhiên sẽ gọi một tiếng tiền bối, còn không tôn trọng ta thì dù là Kiếm Phách tông sư cũng không xứng để Lục mỗ gọi như vậy. Về phần Lôi Thần Chùy thì đây là di vật của tổ thượng Vãn Tâm Kiếm Hoàng lưu lại cho hậu nhân. Các hạ muốn bằng vào thực lực mạnh mẽ để cướp đoạt sao?

- Giải cho cái tên Chân Long Kiếm Tông. Công phu miệng lưỡi của người thật sự là hơn xa thực lực. - Phó Vũ giận dữ nói.

- Phó sư thúc. Mong người suy nghĩ kỹ trước khi hành động. - Tử Thiên Lô trầm giọng nói.

Sư thúc?

Lục Thanh hơi sững sốt một chút, sau đó lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Trong lòng hắn thầm nghĩ, xem ra bên trong Tử Lôi Tông cũng không phải là đồng lòng nhất trí, Lôi Thần Chùy mặc dù không phải là thần khí chính thức, nhưng chỉ cần nghe tên cũng khiến cho người ta phải thèm muốn.

- Suy nghĩ kỹ trước khi hành động? - Phó Vũ hừ lạnh một tiếng nói:

- Đám người sư phụ của người toàn là một lũ ngoan cố không hiểu.

Nói xong, ánh mắt Phó Vũ nhìn về phía Lục Thanh, nói:

- Đem Lôi Thần Chùy giao ra đây, nể mặt mũi của Vãn Tâm Kiếm Hoàng năm đó, ta để cho người rời đi.

Không chút do dự, Lục Thanh quả quyết nói:

- Di vật của tổ tiên, Lục gia chúng ta hẳn là phải thu hồi, về phần mặt mũi thì người Lục gia cũng không muốn dựa vào hơi ấm của tổ tiên.

- Được! - Ánh mắt Phó Vũ dần xuất hiện một tia sát khí, nói:

- Đợi ta bắt được người, người không nói thì ta sẽ có vô vàn biện pháp để bắt người phải mở miệng.

Nhìn lão giả Tử Lô Tông trước mặt, căn cứ theo lời Diệp lão nói người này có tu vi nhị kiếp Kiếm Hoàng. Nếu như trước đây chưa hình thành được tầng thứ tám của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh thì Lục Thanh sẽ lập tức bỏ chạy. Nhưng bây giờ hắn đã đạt được tới tầng thứ tám, chiến ý trong lòng nhất thời tăng lên tới cực hạn, hắn cảm nhận khí tức sắc bén trên người, đồng thời một tiếng long ngâm thoát ra khỏi miệng.

Chiến ý trùng thiên làm cho lôi khí vừa mới tiêu tán thì một lần nữa hội tụ thành lôi vân bao phủ phương viên mười dặm. Đồng thời Thiên Phong lồng lộng ở giữa không trung hình thành một cái long quyển phong màu trắng. ..

500. Chương 56: Kim Thiên Kiếm Thể

Phong Lôi nhị khí trùng điệp mang theo một cỗ khí tức uy nghiêm áp về phía Phó Vũ.

Cười lạnh một tiếng, sắc mặt Phó Vũ không hề thay đổi nói:

- Xem ra người người vẫn không biết được uy lực của pháp tắc.

Vừa dứt lời, Phó Vũ nâng tay lên ao, kiếm chỉ hướng về phía lôi vân tụ tập, từ trong ngón tay của lão một đạo quang mang chói mắt màu tím bắn ra, trực tiếp xuyên phá hư không tiến vào trong lôi vân.

Giờ phút này, Lục Thanh phát hiện ra hắn cùng với lôi vân trên cao đã mất đi liên lạc, phẳng phất như có vật gì đó quấy nhiễu sự cảm ứng của hắn, chỉ còn lại một chút linh giác mơ hồ mà thôi.

Mất đi sự chống đỡ của lôi vân, Thiên Phong đang hội tụ cũng tiêu tán đi, cùng lúc đó Lục Thanh phát hiện ra hắn không ngờ ngay cả Thiên Lôi khí ở chung quanh cũng chỉ có thể điều động được một hai thành hoặc là nói bị Tử Điện pháp tắc trấn áp. Mà Thiên Phong khí cũng bị bài trừ ở bên ngoài, lúc này Lục Thanh cơ hồ đã mất đi hoàn toàn năng lực điều động lực lượng trong tự nhiên.

Hồn thức nhanh chóng được điều động, thiên đạo lực lượng phủ xuống, Phong Lôi nhị khí vốn đang bị pháp tắc ngăn cản ở bên ngoài thì đột nhiên xuất hiện một khe hở để lọt vào.

- Úy! Hồn thức của tiểu tử này không ngờ lại mạnh mẽ như vậy! - Phó Vũ kinh ngạc kêu lên một tiếng, ánh mắt hắn cũng trở nên lạnh lẽo đi:

- Hồn thức cường đại thì có thể làm gì? Thiên đạo lực lượng cuối cùng cũng không thể so sánh được với pháp tắc. Trấn áp cho ta!

Một tiếng huyết dài vang lên, lấy vị trí Phó Vũ và Lục Thanh làm trung tâm, trong vòng phương viên mười dặm hư không nhất thời tản mát ra quang mang màu tím chói mắt. Tử Điện pháp tắc sinh ra trong từng tắc không gian quanh người Lục Thanh, giờ phút này vốn Lục Thanh đang tiếp đón Thiên Đạo lực lượng phủ xuống thì một lần nữa lại bị trấn áp.

Ánh mắt hơi dừng lại, không một chút chần chờ cước bộ Lục Thanh lập tức động, chỉ nghe thấy ở giữa hư không một đạo kiếm ngân xé gió vang lên. Kim quang lóe lên giữa hư không, Lục Thanh đã biến mất khỏi chỗ cũ.

- Ế!

Phó Vũ hơi sững sốt một chút, sau đó kiếm chỉ lại điểm ra:

- Quay trở lại!

Một đạo Tử Điện pháp tắc nhanh chóng ngưng tụ trước người, hóa thành một thanh thần kiếm pháp tắc, cùng lúc này thân ảnh Lục Thanh cũng xuất hiện ở trước thanh thần kiếm.

Ánh mắt Lục Thanh lúc này ngưng trọng tới mức trước nay chưa từng có, kim sắc khí tức trên người hắn phóng ra không một chút cổ kỵ. Tay phải cũng hóa thành kiếm chỉ, vô tận khí tức sắc bén hội tụ lên trên cánh tay của hắn, rồi nhanh chóng tạo thành một thanh trường kiếm dài ba thước.

Khí huyết trong cơ thể lưu thông với tốc độ vô cùng nhanh, Lục Thanh có thể cảm nhận được từng tắc huyết nhục đều bộc phát ra kim quang chói mắt, một cỗ lực lượng cường đại dâng lên, chỉ chớp lát đã thông suốt toàn cơ thể.

- Phá!

Tiếng quát lạnh lùng của Lục Thanh vang lên, tay phải lập tức giống như mãnh long xoay người, từ khuỷu tay cho tới cánh tay chỉ trong thời gian ngắn đã truyền tới kiếm chí.

Trước ánh mắt khiếp sợ của Phó Vũ, một đạo Động Hư không gian dần phóng đại ra ở trước mặt hắn, mà thần kiếm được ngưng tụ bằng pháp tắc của hắn trong nháy mắt đã bị nó thôn phệ. Động Hư không gian khuếch tán ra, sau khi thôn phệ xong thần kiếm pháp tắc thì chỉ thoáng cái đã lớn tới ba thước.

Bộ pháp nhanh chóng được thi triển ra, cả người Phó Vũ nhất thời đã rời khỏi vị trí cũ tám trăm trượng.

Muốn trốn?

Không chút do dự, Lục Thanh cũng thi triển cước bộ của mình, lực đạo kinh khủng từ cước bộ tuôn ra làm cho giữa hư không xuất hiện những gợn sóng ba động. Chỉ chớp lát sau, giống như thi triển thuần di, cả người Lục Thanh trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Phó Vũ ngoài tám trăm trượng.

Đồng tử nhanh chóng co rút lại, Phó Vũ phần nộ quát lên một tiếng, ở trước mặt hắn liên tục xuất hiện hơn mười đạo thần quang của pháp tắc. Tử Điện kiếm cương bá đạo thoáng cái đã bộc phát ra, đồng thời được chú nhập vào trong thần quang pháp tắc.

Dưới ánh mắt sắc bén của Lục Thanh, tầng tầng lớp lớp Tử Điện kiếm cương cùng với thần quang pháp tắc vỡ vụn ra. Trong thời gian một lần hô hấp, mười tầng thần quang pháp tắc đã bị phá vỡ không còn chút nào.

Làm sao có thể?

Rốt cuộc thì nhị kiếp Kiếm Hoàng vẫn không phải là đồ chơi, Lục Thanh thành linh bộc phát ra lực lượng cường đại làm cho hắn ứng phó không kịp, nhưng vẫn như trước không thể làm thương tổn tới hắn.

Vù!!!

Trong phút chốc, một đạo ánh sáng màu trắng từ trên cánh tay phải Phó Vũ toát ra, nó nhanh chóng bắn về phía Động Hư không gian do Lục Thanh đánh ra.

Từng đạo kiếm ngân vang dội kêu lên, hư không chấn động, từng đạo Động Hư không gian hẹp dài bị tàn phá làm cho nó phân tán rộng hơn, lực lượng thôn phệ cũng không có chút mục đích nào khuếch tán ra ngoài.

Sắc mặt thay đổi, thân hình Lục Thanh lóe lên cái đã xuất hiện ở trước mặt Tử Thiên Lôi và Lôi giác Thú. Kiếm chỉ vẽ ra, kiếm khí sắc bén màu vàng cắt qua tầng tầng thần quang pháp tắc, khi một người một thú thoát khỏi không gian giam cầm, lập tức quay người bỏ chạy, ra tới ngoài ngàn trượng bọn họ mới dừng lại.

Lại nhìn về phía Phó Vũ, sau khi đạo bạch quang va chạm với Lục Thanh một phen thì lại quay trở lại tay của hắn, mà cả người hắn cũng như lồi đình nhanh chóng lui về phía sau khoảng trăm trượng mới ngừng cước bộ lại.

Ánh mắt hơi chút hoảng sợ nhìn Lục Thanh, tay phải Phó Vũ có chút run rẩy.

- Đây là kiếm đạo thần thông gì? Sao lại có được khí lực và sắc bén như thế a!!! - Phó Vũ trầm giọng quát hỏi Lục Thanh.

Không trả lời, Lục Thanh lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía Phó Vũ, đồng thời trong lòng hắn cũng nhanh chóng ước lượng thực lực của đối phương. Ngoại trừ Phong Lôi kiếm cương, giờ phút này hắn coi như đã thi triển hết toàn lực, vậy mà vẫn bị Phó Vũ dễ dàng chặn lại. Bạch sắc quang mang do Phó Vũ thi triển ra rõ ràng là một thanh Bạch Linh cấp thần kiếm hiếm thấy, quang mang màu trắng từ trên nó toát ra mặc dù không bắt mắt, nhưng chỉ cần nhìn hư không xung quanh bị nó làm cho chấn động toát ra những gợn sóng là có thể tưởng tượng được uy lực của nó cường đại tới mức nào.

Huống chi, thân tu vi của đối phương lại là Kiếm Hoàng, Phó Vũ khẳng định cũng có được kiếm đạo thần thông của riêng mình. Ngoài ra, từ đầu cho tới bây giờ Phó Vũ vẫn chưa từng thi triển kiếm pháp, chỉ bằng vào kiếm cương và Tử Điện pháp tắc đơn thuần để giao thủ với hắn mà thôi.

Thực lực giữa song phương xem ra có chênh lệch không hề nhỏ.

Chỉ thoáng cái, Lục Thanh ước lượng được thực lực của Phó Vũ, hắn cũng đã có cái nhìn tổng quát về thực lực của nhị kiếp Kiếm Hoàng.

Nhìn thấy Lục Thanh không có chút ý tức đáp lại lời mình, ánh mắt Phó Vũ xuất hiện một tia sát khí.

- Được! Người đã không mở miệng, chờ tới khi lão phu bắt được ngươi thì lúc đó sẽ không phải do ngươi làm chủ nữa. Lôi Thần Chùy ta sẽ từ trong đan điền của ngươi lấy ra, đừng tưởng rằng lão phu không biết, cho dù là không gian giới châu thì cũng chỉ cần ngươi chết là dấu ấn nhận chủ cũng sẽ tự động tiêu tán mà thôi.

Lục Thanh nghe thấy vậy thì ánh mắt cũng lập tức trở nên nghiêm nghị.

- Hắn nói chính là sự thật. - Thanh âm của Diệp lão vang lên ở trong đầu:

- Hãy chuẩn bị đi, tiểu tử này xem ra vẫn còn một ít bí pháp Bát Hồn Tỏa Phách. Mặc dù có sư phụ ở đây nhưng nếu bị bắt thì cũng có chút phiền toái.

Không chút chần chờ, dưới ánh mắt kinh ngạc của Phó Vũ, Tử Thiên Lôi và Lôi Giác Thú, từ sau lưng Lục Thanh nhất thời mọc ra Phong Lôi Kiếm Sí.

Vù!!!

Kiếm Sí được phát động, ở vị trí của Lục Thanh lơ lửng có sóng không gian khuếch tán ra, thoáng cái thân hình của hắn đã xuất hiện ở phía xa ngàn trượng.

Thật nhanh!!

Đồng tử Phó Vũ hơi co lại, cước bộ hắn cũng động, nhưng mà đúng lúc này ở trước mặt hắn lại xuất hiện ba đạo lôi quang.

Đây là ba lão giả, ngoại trừ hai người mặc một thân trường bào tử kim sắc thì lão giả cầm đầu lại là kim sắc kiếm bào. Mặc dù vóc người gầy gò nhưng từ trong ánh mắt lão thì thoáng lại ẩn hiện những cái nhìn sắc bén, thấy ánh mắt này nhìn mình, cho dù là Phó Vũ cũng không khỏi phải đưa mắt nhìn đi chỗ khác không dám nhìn thẳng.

- Phó sư đệ! Hàm dưỡng của sư đệ càng ngày càng kém. - Lão giả đứng bên trái mở miệng nói.

- Sư phụ! - Tử Thiên Lôi đi tới trước mặt lão giả này khom người hành lễ nói.

Hơi khoát tay áo, lão giả đưa ánh mắt nhìn về phía người ở giữa.

Tựa hồ nhận ra được ánh mắt của lão, ánh mắt kim sắc kiếm bào lão giả hơi liếc về phương hướng Lục Thanh bỏ đi, nhẹ giọng nói:

- Phong Mang khí, Phong Lôi Kiếm Sí, Chân Long huyết mạch, quả nhiên đều là những thần thông tốt.

Nhưng mà, ánh mắt lão giả lại nhanh chóng chuyển về phía thân hình Phó Vũ.

- Phó sư đệ! Vật của mình thì ắt sẽ là của mình, không nên quá mức cưỡng cầu.

- Vâng! Chưởng môn sư huynh. - Phó Vũ hơi khom người hành lễ.

- Tốt lắm. Chúng ta cùng trở về thôi. - Nói xong lão giả xuất kiếm chỉ, kể cả Lôi Giác Thú thì bốn người một thú đều lập tức biến mất tại chỗ.

Nhìn phương hướng bọn họ rời đi, ánh mắt Phó Vũ hiện lên một tia âm lãnh, đồng thời vừa xuất hiện vẻ đấu tranh.

- Cái gì mà vật của mình sẽ là của mình, không nên cưỡng cầu? Nếu không đi tranh đoạt thì ở đâu có chuyện việc tốt đưa tới cửa?

Sau một khắc, thân hình Phó Vũ cũng biến mất.

Ngoài trăm dặm, trên một ngọn cô phong.

Lục Thanh yên lặng đứng nhìn về phía xa, bạch sắc thần quang trong mắt được thu liễm lại không còn dấu vết.

- Đã đi sao? - Thì thảo một câu, ánh mắt Lục Thanh lóe lên một đạo sát khí nói:

- Phó Vũ này từ đầu tới cuối đều nhằm vào ta, nhất cử nhất động đều muốn cướp lấy Lôi Thần Chùy. Sau này nấp gặp phải, ta sẽ không để cho người dễ dàng như vậy.

Thở dài một tiếng, Lục Thanh lẩm bẩm:

- Ba năm sau nếu như ta có thể còn sống từ tay ma nữ đó trở ra thì không cần sợ Phó Vũ này nữa.

Khẽ lắc đầu, Lục Thanh ngồi xuống tĩnh tọa, mãi cho tới khi qua nửa canh giờ hắc mới đứng dậy, ngự không phi hành quay trở lại Tử Lôi Cốc.

Nhìn lồi hải đã khô cạn, hồn thức Lục Thanh nhanh chóng tiến nhập vào trong đan điền, Lôi Thần Chùy lúc này đang phiêu phù ngay trên kiếm chủng, không có chút ba động nào, tất cả thần quang đều thu liễm. Nhưng Lục Thanh biết rõ, chỉ cần hắc hơi động tâm niệm là có thể tùy ý điều khiển Lôi Thần Chùy. Lôi Thần Chùy này cũng giống như Bạch Linh cấp thần kiếm, nó chỉ nhận thức hắc làm chủ mà thôi.

Một chuyến tới Tử Lôi Cốc này mặc dù không quá tốt đẹp, nhưng thu hoạch lại rất lớn, hôm nay ở Kim Thiên Giới, Lục Thanh đã không còn lý do để ở lại nữa. Không một chút chần chừ, Lục Thanh nhắm thẳng hướng Động Hư kiếm trận ngoài Tử Lôi Cốc phi hành bay đi. ..

501. Chương 57: Trở Về

Tử Hà Tông!!!

Mặt trời tỏa ra nhiệt độ nóng nực xuống Kiếm Thần đại lục, nhưng ở trong Linh Thú sơn mạch, tuyết vẫn một mực đóng băng không tan đi.

Bên trên ngọn Tuyết phong.

- Ta nói Thiên Diệp này, tu vi của ngươi đã đạt tới Giả Hồn cảnh, sao ngươi vẫn còn ngây ngốc ở chỗ này làm gì? - Đoạn Thanh Vân hơi có chút bất đắc dĩ nói vọng về phía chỗ Triệu Thiên Diệp đang xếp bằng ngồi.

Hô hấp của Triệu Thiên Diệp phảng phất như phong, lồi rít gào; Phong Lôi nhị khí ở xung quanh hắc đều bị chấn động.

Một lúc lâu sau, Triệu Thiên Diệp hít sâu một hơi đứng dậy.

- Vẫn còn chưa được. Lục Thanh hắc ở chỗ này tĩnh tọa nửa năm, để lại kiếm ý cùng cảnh giới linh ngộ, chỉ mà mấy tháng qua ta mặc dù đã có cảm ngộ được rất nhiều Phong Lôi nhị khí khiến cho cảnh giới được củng cố, nhưng vẫn không thể linh ngộ thêm được một chút tinh túy nào. Phảng phất như còn bị một lớp vải ngăn cách, muốn đột phá mà không đủ lực lượng. .. .

Đoạn Thanh Vân lắc đầu nói:

- Đây chỉ là do cảnh giới của tiểu tử Lục Thanh quá cao, ngươi cùng với hắc có chênh lệch rất lớn, không có căn cơ, tự nhiên là không thể linh ngộ được tinh túy. Chỉ có thể tuần tự mà tiến thôi. .. .

Ánh mắt hơi sáng lên, Triệu Thiên Diệp nhìn chằm chằm về phía Đoạn Thanh Vân, nói:

- Không nghĩ tới tiểu tử Đoạn Thanh Vân ngươi hôm nay cũng có thể nói một câu này, xem ra kiếm chủng của ngươi đã đạt tới trình độ viên mãn rồi.

Nhìn bộ dáng xấu hổ gật đầu của Đoạn Thanh Vân, Triệu Thiên Diệp không khỏi lắc đầu cười nói:

- Chú ý bộ dạng của mình, hôm nay ngươi đã là sư thúc, ở trong cung đều có cả trăm người nhìn a.

- Cái này. .. - Đoạn Thanh Vân nghe vậy thì có chút nhức đầu, nhưng giờ phút này lời nói vừa ra tới miệng liền dừng lại.

- Thanh Vân người sao vậy?

- Lục. ..

Triệu Thiên Diệp sững sốt, quay đầu nhìn lại, từ đằng xa có một đạo thân ảnh màu xanh mờ ảo đang lẳng lặng đứng sau lưng hắn. So với nửa năm trước, giờ phút này Lục Thanh ở trong mắt Triệu Thiên Diệp như một ngọn núi vậy, giống như trước mặt hắn không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản được bước tiến.

- Người lại tiến bộ. - Triệu Thiên Diệp nhìn chăm chú một lúc, nói.

Trên mặt xuất hiện một nụ cười, Lục Thanh tiến lại gần nói:

- Trong lúc sinh tử, cuối cùng đã đưa ra được lựa chọn của riêng mình.

- Trong lúc sinh tử cuối cùng đã có được lựa chọn? - Hai người Triệu Thiên Diệp than nhẹ một câu, trong lòng dường như linh ngộ được điều gì đó. Bất quá, đây cũng chỉ là linh ngộ một chút mà thôi, muốn hoàn toàn thể ngộ được thì phải chân chính trải qua hoàn cảnh sinh tử mới có thể làm được.

- Tốt lắm. Không nói nhiều nữa, người vừa trở về sợ rằng còn chưa đi gặp mấy người tông chủ? - Triệu Thiên Diệp đột nhiên mở miệng nói.

Hơi gật đầu, Lục Thanh nói:

- Làm sao? Có chuyện gì à?

Mấy người bọn họ ở chung với nhau đã một thời gian dài, Triệu Thiên Diệp nói như vậy Lục Thanh đương nhiên nghe ra một hàm nghĩa khác.

- Ừm. Trong thời gian nửa tháng qua, liên tục có năm tên kiếm đạo đại sư đến đưa kiếm thiếp bái phỏng tông môn. Trong đó thậm chí còn có hai gã nhân đạo đại sư, về phần là chuyện gì thì ta cũng không rõ ràng lắm.

Năm người?

Lục Thanh hơi sững sốt một chút, lập tức lại nghĩ tới đám người Lô Luân.

Chẳng lẽ là bọn họ?

Trong đoạn thời gian này, cũng chỉ có bọn họ mới đến đây đưa kiếm thiếp mà thôi.

- Ta quay về Tử Hà Phong một chuyến. - Lục Thanh lập tức mở miệng nói.

- Đi đi. - Triệu Thiên Diệp nói.

- Lúc nào cùng nhau uống chén rượu a. - Đoạn Thanh Vân hô lên một tiếng, nhưng nơi Lục Thanh đứng chỉ còn lại tiếng kiếm ngân xé gió vang lên.

- Nhanh như vậy sao? - Đoạn Thanh Vân không khỏi bất đắc dĩ sờ mũi nói.

- Ngày mai ở Triều Dương Hiên.

Ngay lúc Đoạn Thanh Vân đang thì thầm nói thì thanh âm của Lục Thanh từ xa truyền lại.

Trên Tử Hà Phong.

Phía trước Tử Hà Điện, mấy trăm đệ tử trẻ tuổi mặc võ y màu đen đang tiến hành Thần Luyện. Đã hai năm qua đi, đại bộ phận đệ tử đều đã thành công Trúc Cơ, mấy trăm thanh kiếm khí lẳng không huy vũ, kiếm khí ẩn hiện nghênh hợp với đại thể ngưng hình như vậy không phải là một Kiếm Hồn cảnh đại sư là có thể nhìn ra được.

Nhìn đông đảo các đệ tử đang Thần Luyện, Liệt Phong không khỏi có thần sắc hài lòng, hôm nay hắn đã thành công thông qua “hộ pháp thí luyện” trở thành thập lục hộ pháp trên Tử Hà Phong, phụ trách chỉ điểm đám tân đệ tử tiến hành Thần Luyện.

Có được địa vị này đã là thành tựu không nhỏ ở trong tông môn, nhưng Liệt Phong vẫn không cảm thấy mình có gì ưu việt hơn người khác. Bởi vì ở trong đầu hắn vẫn tồn tại một đạo thân ảnh, đạo thân ảnh đó như một ngọn núi lớn, phẳng phất như không bao giờ sụp đổ, gất gao trấn áp ở trong lòng hắn.

Đại thể của người này sợ rằng chỉ vào ý chí cứng cỏi của hắn thì không thể vượt qua nổi.

Đột nhiên, ánh mắt Liệt Phong nhìn về phía thạch đạo, trên con đường này xuất hiện một nữ tử toàn thân quần áo đều màu lam nhạt, nó phối hợp với thân hình thon gọn của nàng làm cho ánh mắt của mọi người khó có thể rời khỏi.

Bất quá, lúc này không một đệ tử nào ở trên sân lại dám nhìn kỹ, không phải là không nghĩ tới mà là không có người nào có được ý chí như vậy. Bởi vì từ trên người nữ tử này lộ ra một cỗ khí tức lạnh thấu xương, hàn ý phẳng phất như xâm nhập vào cốt tủy, theo bước đi của nàng ở trên thạch đạo, không khí xung quanh nhất thời sinh ra một cỗ hàn khí bức người.

Những đệ tử mới nhập môn này không có mấy người đột phá Kiếm Nguyên cảnh, cho nên chỉ liếc mắt một cái là tâm thần dường như bị đóng băng lại, động tác trì hoãn mất một lúc.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy nữ tử này, trong lòng Liệt Phong không khỏi có chút đau xót, trên mặt hiện ra một nụ cười ôn hòa, hắn đi ra ngoài nghênh đón.

- Tuyệt nhi! Sao muội lại tới đây?

Ngẩng đầu nhìn, trên mặt Minh Tuyết Nhi miễn cưỡng nở một nụ cười mờ nhạt nói;

- Phong đại ca.

Nhìn nụ cười miễn cưỡng trên khóe môi Minh Tuyết Nhi, trong lòng Liệt Phong lại càng đau xót hơn, đồng thời hắn đối với đạo thân ảnh ở trong lòng lại càng trở nên thống hận.

- Tuyệt Nhi! Bích Thủy Hàn Yên khí của muội hay là đừng tu luyện nữa. Bích Thủy Hàn Yên Kiếm cũng không phải là chỉ tu luyện nó mới có thể đạt được tinh túy. - Liệt Phong mở miệng nói.

Nhưng mà Minh Tuyết Nhi lại lắc đầu nói:

- Cảm ơn Phong đại ca. Tuyệt Nhi tự mình biết.

Không nói thêm lời nào nữa, Minh Tuyết Nhi lướt qua người Liệt Phong đi về phía Tử Hà Điện.

Đúng lúc này, phía trước Tử Hà Điện chợt vang lên một đạo tiếng kiếm ngân mạnh mẽ.

- Là người? - Ánh mắt Liệt Phong hơi trầm xuống, nhìn về phía đạo thân ảnh màu xanh ở trước cửa Tử Hà Điện.

Còn ở bên cạnh Liệt Phong, thân hình Minh Tuyết Nhi nhất thời chấn động, ánh mắt chăm chú nhìn về phía đạo thân ảnh quen thuộc năm nào.

Ánh mắt bình thần liếc qua người Liệt Phong, hôm nay Liệt Phong ở trong mắt Lục Thanh đã không còn chút nào đáng để ý. Sở dĩ có biến hóa như vậy có lẽ là do Lục Thanh đã có thói quen, nhưng ở trong cảm giác của Liệt Phong thì thoáng cái như hai người ở hai thế giới khác nhau vậy.

Thấy Minh Tuyết Nhi đứng bên cạnh Liệt Phong, bây giờ khi nhìn thấy nàng ánh mắt Lục Thanh cũng đã không còn một nửa điểm gợn sóng nữa.

Lúc này, thời gian Thần Luyện buổi sáng đã kết thúc, nhưng ở trên nghiêm trang cũng có mấy trăm đệ tử nội tông, tuy nhiên không một ai nhúc nhích rời đi. Ánh mắt bọn họ đều tập trung vào đạo thân ảnh màu xanh trước cửa Tử Hà Điện.

Chỉ quan sát một thoáng là đại đa số mọi người đã nhận ra được.

- Đây chính là hộ tông trưởng lão Lục sư thúc, thật sự là còn trẻ tuổi như vậy a!

- Đúng vậy. Ở trong Linh Thú Sơn Mạch cũng có Lục sư thúc mới có thể đi vào như đi dạo. Ta hôm nay cũng mới chỉ đi vào đến tầng thứ hai mà thôi. ..

- Thật không hiểu Lục sư thúc tu luyện như thế nào nhỉ? Nghe nói ngay cả tông chủ cũng từng công nhận mình không phải là đối thủ của Lục sư thúc. Ngoại trừ Kiếm Hoàng thái sư tổ lão nhân gia thì người chính là cao thủ đệ nhất trong Tử Hà Tông chúng ta.

- Không những thế. Triều Dương Phong Hoàng sư tỷ hôm nay mới mười bảy tuổi mà đã có mặt trong Long Phượng băng cũng không thẹn là đệ nhất cao thủ trong lứa chúng ta. Nghe đồn Hoàng sư tỷ với Phong Lôi kiếm đã có thể ở tầng thứ hai của Linh Thú Sơn Mạch chém giết được nhị giai linh thú.

Trên nghiêm trang nhất thời tràn ngập những tiếng nghị luận thấp giọng.

- Tất cả giải tán. - Liệt Phong bỗng đứng quay đầu lại quát.

Hiển nhiên, Liệt Phong ở trong đám đệ tử nội tông mới tiến vào này có uy vọng rất lớn, chỉ thoáng cái các đệ tử xung quanh đều lần lượt lui đi. Mặc dù có rất nhiều người muốn lưu lại, nhưng do ngại sự uy nghiêm của Liệt Phong mà phải rời đi.

- Lục Thanh! Người cuối cùng đã làm chuyện gì có lỗi với Tuyết Nhi? Đừng tưởng rằng hôm nay người đã trở thành Kiếm Hồn cảnh đại sư, hộ tông trưởng lão là có thể làm xằng làm bậy. Liệt Phong ta mặc dù tu vi không bằng người nhưng cũng phải đòi lại công đạo cho Tuyết Nhi. - Ánh mắt Liệt Phong cơ hồ như phun hỏa ra, giờ phút này hấn tựa hồ đã phá tan được đạo thân ảnh trong đầu. Giờ phút này hỏa quang ở trong đầu hấn như được một cỗ lực lượng vô hình chống đỡ khiến cho nó muốn đem hết thấy mọi thứ ở trước mặt thiêu đốt toàn bộ.

- Phong đại ca! Không phải lỗi của hấn, là do muội sai. Là muội phải xin lỗi hấn. - Minh Tuyết Nhi đưa tay kéo Liệt Phong đang cầm Hỏa Văn Kiếm ra phía sau, trong ánh mắt lần đầu xuất hiện thần sắc cô đơn.

- Là muội sai? - Liệt Phong hơi sững sốt, nói:

- Sai cái gì? Muội sao có thể phạm sai lầm?

Đối với Minh Tuyết Nhi, Liệt Phong còn có chút giải thích được, mặc dù bình thường tính tình nàng có chút không tốt, nhưng bản chất thiện lương, không phải là kẻ không rõ trắng đen. Cho nên nàng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện quá phận, cũng chưa từng sử dụng thân phận để chèn ép người khác, cho dù là chuyện trước kia ở Triều Dương Cung truyền ra thì Liệt Phong cũng không để ở trong lòng. Lấy vốn hiểu biết của hấn thì người sai chính là Lục Thanh.

- Không nên hỏi. Muội không thể nói. - Trên vẻ mặt Minh Tuyết Nhi xuất hiện một nụ cười khổ. Sự việc Kiếm Tôn truyền thừa nàng đã lập Kiếm Thần thế ước không được phép truyền ra, cũng giống như đám người Lục Thanh lúc đầu.

Nhưng mà, trong ánh mắt Liệt Phong, đây là Minh Tuyết Nhi thay Lục Thanh giải vây mà thôi. Trong phán đoán của hấn, Minh Tuyết Nhi với tính tình thiện lương nên mới nói như vậy. Chỉ là không đành lòng, không muốn làm mất thể diện của hộ tông trưởng lão, cho nên mới không vạch trần.

502. Chương 58: Chiến Ngũ Phong Phong Chủ.

Lục Thanh nhìn Liệt Phong một lúc nhưng không hề nói gì.

- Thế nào? Người thân là Kiếm Đạo đại sư mà không dám chấp nhận sao? - Ngôn ngữ của Liệt Phong dần bộc lộ sự sắc bén.

Hơi nhíu mày, Lục Thanh cũng không để ý tới nữa, hấn xoay người tiến về phía Tử Hà Điện.

- Lục Thanh! - Minh Tuyết Nhi không nhịn được mở miệng nói.

Cước bộ Lục Thanh hơi dừng lại.

- Người thật sự không thể tha thứ cho ta sao? - Sắc mặt Minh Tuyết Nhi vốn luôn lạnh như băng thì hiện ra một tia thê lương.

- Tha thứ. - Lục Thanh lắc đầu nói:

- Ta đã sớm tha thứ rồi.

Chính xác lúc đầu vô luận là nàng sai thế nào thì lúc đó cũng chỉ là một nữ tử mù quang tin vào một phía mà thôi.

- Vậy người tại sao vẫn trốn tránh ta? - Minh Tuyết Nhi tiến lên trước vài bước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lục Thanh.

- Trốn tránh? - Lục Thanh khẽ lắc đầu nói:

- Có vài thứ đã mất đi thì không bao giờ có lại được nữa.

Sắc mặt lại một lần nữa trở nên buồn bã, Minh Tuyết Nhi nói:

- Ta biết lúc trước ta không tín nhiệm bằng hữu, nhưng mà chẳng lẽ thời gian dài trừng phạt như vậy còn không đủ sao?

- Đủ rồi. - Lục Thanh quay đầu lại nói:

- Người không cần phải tự làm khó mình.

Nhìn thấy Lục Thanh quay đầu lại nhìn mình, sắc mặt Minh Tuyết Nhi xuất hiện vẻ mừng rỡ nói:

- Chúng ta sau này còn là bằng hữu không?

Hít sâu một hơi, Lục Thanh trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng nói:

- Con người không phải là thánh hiền, ai cũng có lúc phạm phải sai lầm, nếu như đã là quá khứ thì nên để cho nó trôi qua.

Sắc mặt hơi trở nên vui vẻ, Minh Tuyết Nhi nói:

- Người đáp ứng rồi nhé.

Một lần nữa, sắc mặt Minh Tuyết Nhi lại tràn ngập vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Nhưng mà, Liệt Phong đứng ở bên cạnh lại cau mày, đối với câu chuyện hai người nói hắn mặc dù không hiểu. Tuy nhiên hai năm trước, hắn từng nghe phong phanh được rất nhiều những lời đồn.

Về phần chuyện của Minh Tuyết Nhi ở Triều Dương Cung cũng có đoán được đôi chút, nhưng xem bộ dáng phải lúc này của nàng thì sắc mặt hắn không khỏi cau lại.

- Tuyết Nhi! Mọi người không cần phải bị lụy với hắn, không phải là công đạo ở lòng người sao, cho dù là Kiếm Đạo đại sư thì cũng không thể bẻ cong được sự thật. - Liệt Phong bước lên trước không một chút e dè nhìn chăm chăm vào Lục Thanh. Mặc dù Lục Thanh từ đầu tới cuối đều không để ý tới hắn, cũng không có nửa điểm khí thế tản ra, nhưng từ trên người Lục Thanh, hắn có thể cảm nhận được một cỗ uy nghiêm tản ra.

Ánh mắt Lục Thanh cuối cùng cũng nhìn về phía Liệt Phong, hắn nói:

- Kinh nghiệm từng trải của người còn ít, công đạo không phải là do người nói là có thể đoạt lại được. Người hãy tới Tư Quá Nhai bế quan nửa năm để cảm ứng đại thể của sư huynh Lạc Tâm Vũ.

- Người. . . - Sắc mặt Liệt Phong hơi thay đổi, Lục Thanh bản thân là hộ tông trưởng lão, không chỉ phạt hắn, mà còn có cả quyền giết hắn. Lấy sự mạo phạm của hắn vừa rồi cũng đủ để trừng phạt, nhưng Liệt Phong làm sao có thể nuốt được cục tức này xuống? Ở trong lòng hắn, địa vị chính thức của Lục Thanh so với lúc trước đánh bại hắn không hề khác nhau. Mặc dù hắn đã buông bỏ sự tranh đấu với Lục Thanh, nhưng cũng không đại biểu cho cái nhìn của hắn đối với Lục Thanh đã có thay đổi.

Hướng chi, ở trong lòng hắn, đệ nhất cao thủ thế hệ thứ mười sáu của Tử Hà Tông vẫn là đại sư huynh Lạc Tâm Vũ, Lục Thanh nói như vậy làm trông mắt Liệt Phong nhất thời đỏ lên.

- Đây là người muốn chế nhạo ta và đại sư huynh sao? - Thanh âm Liệt Phong cơ hồ đã trở nên run rẩy.

- Không lấy chuyện buồn của kẻ khác, làm chuyện vui của mình, khoan dung độ lượng mới là điều chính đáng, mới hợp với thiên đạo luân hồi! - Lục Thanh nói xong những lời này kiểm chỉ lập tức điểm ra.

- Cái gì?

Cách đó không xa, dưới ánh mắt kinh hãi của một số nội môn đệ tử, Liệt Phong giống như bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ lôi về phía phía đỉnh núi Tư Quá Nhại.

Thiên đạo lực lượng trấn áp khiến cho Liệt Phong không thể có năng lực phản kháng, cho dù là Kiểm Chủ bình thường thì chỉ cần chưa đạt tới Giả Hồn cảnh, hoặc là không am hiểu kiểm ý, nếu không thì đừng mong có thể thoát ra được khỏi sự trấn áp của thiên địa lực lượng.

Đối với một ít nội tông đệ tử đang khiếp sợ nhìn mình, Lục Thanh không hề do dự quay đầu đi.

Lúc này, cánh cửa của Tử Hà Điện được mở ra, năm người Lạc Thiên Phong từ bên trong đi ra.

- Người lại tiến bộ. - Liểc mắt nhìn Lục Thanh một lúc, Lạc Thiên Phong mở miệng nói.

Bên cạnh đó, sắc mặt Huyền Thanh nhất thời lộ ra thần sắc hài lòng, mà ánh mắt ba người Huyền Minh, đặc biệt là Minh Tịch Nguyệt ở bên cạnh lại hơi co rút lại.

- Nương! - Minh Tuyết Nhi nhìn thấy Minh Tịch Nguyệt xuất hiện, lập tức tiến lên bám lấy ống tay áo mẹ mình.

Khẽ gật đầu, thấy nữ nhi đã khôi phục lại như trước, Minh Tịch Nguyệt hơi sửng sốt một chút, sau đó sắc mặt lại bình phục trở lại.

Nhìn bộ dáng quen thuộc thường ngày trước đây của Minh Tuyết Nhi, trong lòng Lục Thanh không khỏi sinh ra một cỗ tình cảm ấm áp, đây cũng không phải là do động tâm, mà là trong lòng Lục Thanh đã hoàn toàn coi Minh Tuyết Nhi trở thành bằng hữu tương giao. Hiể nhiên, hết thấy những điều này Minh Tuyết Nhi đều không biết được.

Suy nghĩ một lúc, Lục Thanh nhìn về phía Minh Tịch Nguyệt mở miệng nói:

- Minh sư thúc! Thiên đạo luân hồi, âm dương tương hỗ. Chỉ có âm sẽ không sinh, chỉ có dương sẽ không dài, Phiêu Miểu Phong của người tu luyện Bích Thủy Hàn Yên Khí đã phạm vào bốn nguyên thiên đạo, sau này mong Minh sư muội sẽ không tiếp tục tu luyện nữa. Bích Thủy Hàn yên Khí nhất định sẽ không tu được tới Kiểm Hoàng, nền tảng của thiên đạo khi tu luyện loại khí này càng lên cao sẽ càng bị đánh vỡ, cho dù miễn cưỡng vượt qua được nhất trọng lôi kiếp, thì cũng sẽ không thể có được bao nhiêu thành tựu.

Hơi biến sắc, bốn người Lạc Thiên Phong cũng hơi sửng sốt, thật không ngờ Lục Thanh lại đột nhiên nói ra những lời này. Bất quá, hôm nay Lục Thanh vô luận là tu vi hay thực lực đều có thể coi là đệ nhất nhân dưới Kiểm Hoàng của Thanh Phàm Giới.

Đây là những tin tức năm người Lạc Thiên Phong gần đây có được, nếu như là trước kia Minh Tịch Nguyệt sẽ còn phản bác lại vài câu, nhưng bây giờ Lục Thanh mở miệng nói, trong lòng bà lại hơi trầm xuống.

- Thiên đạo bốn nguyên! Không nghĩ tới Lục Thanh người đã lĩnh ngộ thiên đạo tới trình độ này. - Lạc Thiên Phong không khỏi cảm thán nói.

Nhưng mà, Minh Tịch Nguyệt lại đột ngột mở miệng cắt ngang:

- Người nói kiểm nguyên công Bích Thủy Hàn yên Khí của Phiêu Miểu Phong vi phạm vào thiên đạo bốn nguyên là vì sao?

Cũng không chần chờ, Lục Thanh mở miệng đáp:

- Thiên đạo có âm dương luân hồi, có sinh tử đạo làm chủ, Bích Thủy Hàn Yên Khí thuộc vào nhóm cực âm. Vốn Hàn Băng khí là một trong những thuộc tính hết sức cường đại, nhưng người sáng tạo ra nó lại đem Bích Thủy Hàn Yên khí dung nhập vào trong việc tu luyện tâm cảnh. Đem dương khí trong tâm cảnh hoàn toàn khu đuổi ra ngoài, người không có dương khí hiể nhiên không thể được âm dương tương hỗ, phá hoại thiên đạo bốn nguyên. Sư diệt nghĩ, các tiền bối của Phiêu Miể Phong khi tu luyện Bích Thủy Hàn Yên Khí cũng không có một người nào có thể sống quá một trăm năm mươi tuổi.

Trên mặt bọn họ không khỏi lộ ra thần sắc kinh hãi, ngay cả Lạc Thiên Phong cũng như thế, bởi vì Lục Thanh nói những lời này không hề có chút sai lầm. Từ khi lập tông tới nay, những vị tổ sư tu luyện Bích Thủy Hàn Yên khí không có một người nào sống quá một trăm năm mươi tuổi

- Vậy có phương pháp gì để giải quyết không? - Minh Tịch Nguyệt lúc này đối với những lời của Lục Thanh đã tin tưởng bảy tám phần.

Hơi nhíu mày, Lục Thanh nói:

- Bích Thủy Hàn Yên khí tốt nhất là không nên tu luyện nữa, mặc dù nó có thể khiến cho người tu luyện đạt được Hàn Băng kiếm khí hết sức lợi hại, nhưng nếu tiếp tục tu luyện thêm sẽ vô hình trung ảnh hưởng tới tâm tính của bản thân. Con người có thất tình lục dục, ở một trình độ nhất định có thể áp chế chúng, nhưng cũng không thể hoàn toàn vứt bỏ nhân đạo. Mặc dù chúng ta tu luyện kiếm đạo, tuy nhiên dù sao chúng ta vẫn là con người.

- Dù sao cũng là con người. .. - Ánh mắt Lạc Thiên Phong hơi ngẩn ra nhìn về phía Lục Thanh, vẻ mặt không khỏi có chút biến hóa.

- Thiên đạo, nhân đạo. Chẳng lẽ muốn Phiêu Miểu Phong của ta phải đem Bích Thủy Hàn Yên khí phong ấn sao? - Hàng lông mày của Minh Tịch Nguyệt hơi cau lại, Bích Thủy Hàn Yên kiếm cùng với Bích Thủy Hàn Yên khí chính là kiếm nguyên công mà Phiêu Miểu Phong nhờ đó nổi danh. Nếu như bây giờ nói thật sự phải buông bỏ, thì trong lòng bà thật khó có thể tiếp nhận được.

Tựa hồ nhận ra được suy nghĩ của Minh Tịch Nguyệt, Lục Thanh nói thêm:

- Kiếm đạo là một con đường dài, không thể vì hào quang trước mắt mà ảnh hưởng tới đại kế lâu dài. Bích Thủy Hàn Yên khí buộc phải vứt bỏ, nếu không thì cho dù tiến vào Kim Thiên Giới, Tử Hà Tông dù có sinh sống ngàn năm cũng khó có thể sản sinh ra được một gã Kiếm Hoàng.

Kiếm Hoàng!!!

Ánh mắt Minh Tịch Nguyệt lóe lên một tia quang mang, cuối cùng gật đầu nói:

- Được. Bích Thủy Hàn Yên khí này Phiêu Miểu Phong chúng ta sẽ không tu luyện nữa.

Ở bên cạnh, Tầm Thiên Kính lại mở miệng nói:

- Như vậy, Phiêu Miểu Phong sẽ không có kiếm nguyên công trấn phong. Các loại kiếm pháp tinh thâm khác cùng với kiếm nguyên công mặc dù không tồi, nhưng khó tránh khỏi sẽ khiến cho thực lực sẽ giảm xuống.

Hơi trầm ngâm một lúc, Lục Thanh nói:

- Nếu như đã quyết định bỏ, chúng ta có thể tới Hư Không Kiếm Vực của Kim Thiên Giới một lần, sư diệt nghị Kim Thiên Các ở đó hẳn là sẽ có thứ mà chúng ta muốn tìm.

- Hư Không Kiếm Vực? - Lạc Thiên Phong nghe thấy vậy thì gật đầu nói:

- Không sai. Kim Thiên Các hội tụ rất nhiều bảo vật của Kim Thiên Giới, muốn từ đó tìm được một quyển kiếm nguyên công tốt cũng không phải là việc có. Tử Hà Tông mặc dù mới được thành lập một ngàn sáu trăm năm, nhưng của cải chúng ta cũng có dư giả một chút.

- Đa tạ Lạc sư huynh. - Sắc mặt Minh Tịch Nguyệt trở nên trịnh trọng, quay về phía Lạc Thiên Phong cúi đầu hành lễ nói.

- Minh sư muội không cần khách khí. Tử Hà Tông chúng ta chỉ cần một phong gập nạn thì sẽ toàn lực tương trợ. - Lạc Thiên Phong mỉm cười nói.

Ánh mắt Lạc Thiên Phong lúc này lại rơi xuống người Lục Thanh, sau khi nhìn một hồi lâu mới mở miệng nói:

- Hộ tông trưởng lão Lục Thanh hãy nhận một bái của toàn bộ Tử Hà Tông chúng ta.

Vừa dứt lời, năm người Lạc Thiên Phong đồng thời cúi người bái tạ với Lục Thanh.

Sự tình đột ngột diễn ra làm cho ngay cả Lục Thanh cũng phải ngây người ra một chút.

Ở bên cạnh, Minh Tuyết Nhi lại càng kinh ngạc, đối với tu vi của Lục Thanh, nàng đã từng nghe mẫu thân đề cập qua. Nhưng hôm nay chứng kiến năm người tông chủ hướng về phía Lục Thanh hành lễ khiến cho trong lòng nàng không khỏi chấn động.

Nguyên lai, trong lúc bất tri bất giác, tên tiểu tử ngốc mà nàng nhận biết hôm nay đã trở thành một gã kiếm đạo đại sư có uy vọng rất cao.

Nghĩ đến lúc trước, Lục Thanh chỉ cần vung kiếm chỉ lên, Liệt Phong giống như bị một bàn tay vô hình kéo về phía Tư Quá Nhai. Thực lực như vậy làm cho Minh Tuyết Nhi không thể tin được vào ánh mắt của mình.

- Tốt lắm. Tuyết Nhi! Người đi về trước đi. - Lúc này, Minh Tịch Nguyệt đột ngột nhìn về phía Minh Tuyết Nhi nói.

- Vâng. - Minh Tuyết Nhi biết chuyện sáu người người sắp nói nàng khẳng định không đủ quyền để nghe.

Sau nửa canh giờ, bên trong Tử Hà Điện.

- Thật không ngờ lần này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, trước đây từng nghe năm vị đại sư tới kể qua một lần, nhưng bây giờ nghe chính miệng người nói ra vẫn làm cho ta có chút không thể tin nổi. - Lạc Thiên Phong cảm thán một tiếng, ánh mắt hơi dừng lại, nhìn về phía Lục Thanh nói:

-Vốn chúng ta không nên hỏi, nhưng bản thân là người đứng đầu của tông môn, ta không thể không hỏi. Nghe nói người nhận được truyền thừa huyết mạch của cửu giai Long Vương Long Tuyền?

Không chút tránh né ánh mắt của Lạc Thiên Phong, Lục Thanh lắc đầu nói;

- Không có!

- Đó là do một cơ duyên khác, khi ở Kiếm Hồn Chiến Trường chỉ là lấy lý do có lệ cho Ma Vô Thường thôi.

- Lục Thanh mở miệng giải thích.

Thân là người đứng đầu tông môn, có một số chuyện Lạc Thiên Phong không thể không hỏi, Lục Thanh cũng hiểu rõ đạo lý này, cho nên đối với câu hỏi của lão hân cũng không hề thấy phản cảm.

Lạc Thiên Phong nghe thấy vậy thì cũng không hỏi tiếp, ngược lại cùng bốn người Huyền Thanh liếc mắt nhìn nhau, rồi mới nói tiếp:

- Chúng ta nghe mấy người Lô đại sư nói người ở trong Kiếm Hồn chiến trường hóa thân thành Chân Long. Thực lực có thể đạt tới Kiếm Hoàng, mấy người chúng ta muốn cùng người luận bàn một chút. Thứ nhất là để ấn chứng tu vi, thứ hai là mấy người chúng ta đã quá mức quen thuộc lẫn nhau, nhiều lần giao thủ cho nên cũng không thể lĩnh ngộ được gì nhiều.

Thần sắc hơi động, Lục Thanh khẽ cười nói:

- Nếu tông chủ đã có ý như vậy, Lục Thanh hiển nhiên sẽ tận lực phụng bồi.

- Được! Chúng ta kiếm một nơi để động thủ nào. - Tầm Thiên Kính có chút nóng nảy muốn được giao thủ.

Hơi trầm ngâm một chút, ánh mắt Lạc Thiên Phong lóe lên một tia kim quang, nói:

- Thú khu!!!

Vù vù.

Lát sau, sáu đạo kiếm quang phá không bay đi, tất cả đều nhắm về phía Lạc Nhật Thành.

Giữa Thú Khu, ở một phương viên hai mươi dặm trên sườn núi, sáu người Lục Thanh chia làm hai bên đứng.

Mặc dù sáu người không phát ra khí thế của bản thân, nhưng không khí chung quanh cũng đã ngưng trệ lại, trên bầu trời Thú Khu hình thành luồng khí tức cực mạnh.

Trong Thanh Ngọc Tông.

Vĩnh Sanh Kiếm Hoàng mở hai mắt ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thú Khu.

- Muốn thị uy sao?

Nói xong một câu, Vĩnh Sinh Kiếm Hoàng tựa hồ nghĩ tới gì đó, rồi lại thở dài một hơi không nói nữa.

Thú Khu.

Năm người Lạc Thiên Phong nhìn Lục Thanh ở trước mặt, tới khi bọn họ làm đối thủ của Lục Thanh thì mới phát hiện ra khí tức của hắn đã ngưng thật tới mức nào. Cho dù không cảm ứng, bọn họ cũng có thể nhận ra được huyết khí nồng nặc xung quanh người Lục Thanh, huyết khí này không phải là một nhân tộc có thể có được, đây chỉ có thể là một đầu linh thú hình người mà thôi.

- Để ta lên trước. - Tầm Thiên Kính có chút không chịu được áp lực mở miệng nói, rồi nhìn về phía Lục Thanh.

- Luyện Tâm Kiếm của ngươi đâu?

- Luyện Tâm Kiếm ở trong tâm. - Lục Thanh nhìn Tầm Thiên Kính bình tĩnh nói.

- Kiếm ở trong tâm? - Tầm Thiên Kính thì thào nói một câu, ánh mắt chợt lóe lên thần quang:

- Nói rất hay, ngươi hãy tiếp cho tốt.

Thanh âm vừa dứt, trong hư không nhất thời hiện ra một đạo kiếm quang màu xanh, khoảng cách ba trăm trượng giữa hai bên trong nháy mắt đã vượt qua. Khi khoảng cách còn trăm trượng, Tồn Phong kiếm cương trong nháy mắt đánh xuống đỉnh đầu Lục Thanh. Thiên địa lực lượng trấn áp, ở xung quanh người Lục Thanh, từng tác chân không bị phá nát, uy áp vô tận phủ xuống, một kiếm này được Tầm Thiên Kính khống chế khiến cho kiếm cương rất ngưng tụ, cơ hồ đã ngưng tụ thành thực chất. Kiếm cương cường đại lăng không bổ xuống tạo thành chân không thông đạo, chân không bị phá nát ở giữa hư không tạo thành một đạo ánh sáng mờ nhạt.

Ánh mắt bốn người Lạc Thiên Phong đều nhìn chằm chằm về phía Lục Thanh, bọn họ muốn xem Lục Thanh sẽ làm cách nào để hóa giải một kiếm này.

Ánh mắt hơi lóe lên hai đạo thần quang màu trắng, tay phải hóa thành kiếm chỉ điểm về phía Tồn Phong kiếm cương đang lao tới.

Tiếng kiếm ngân xé gió từ tay phải của Lục Thanh vang lên một cách lơ mờ, thậm chí ngay cả kiếm ý cũng không hề thấy xuất hiện. Kiếm chỉ kia nhìn qua thì rất bình thường, nhưng nó rơi vào trong mắt Lạc Thiên Phong thì lại khác, chỉ là những người còn lại không thể nhìn ra mà thôi. Lạc Thiên Phong đã bước vào cảnh giới Kiếm Tông, cho nên hiển nhiên hắn nhìn ra được kiếm chỉ này của Lục Thanh thậm chí không vận dụng bất cứ một loại lực lượng nào.

Ba. ..

Dưới ánh mắt khiếp sợ của Tầm Thiên Kính, Tồn Phong kiếm do thần kiếm của hắn thi triển ra trong nháy mắt đã bị phá vỡ.

Đỉnh. ..

Không kịp thu tay lại, thần kiếm của Tầm Thiên Kính đã chém lên kiếm chỉ của Lục Thanh, lần này một thanh âm giống như châu báu va chạm vào với nhau.

Cái gì?

Tầm Thiên Kính không khỏi cả kinh, Thanh Phong thần kiếm đã rơi vào trong tay của Lục Thanh.

Không một chút chần chừ, Tồn Phong kiếm ý ác liệt thông qua Thanh Phong thần kiếm bộc phát ra. Nhất thời một luồng lốc xoáy màu xanh bộc phát ra, trong nháy mắt nó đã bao phủ lấy người Lục Thanh vào bên trong.

“Ầm. ..”

Sau một khắc, hư không xung quanh người Lục Thanh đã lập tức tràn ngập không gian gợn sóng.

Cách đó không xa, bốn người Lạc Thiên Phong đồng thời gật đầu, tu vi của Tầm Thiên Kính đã đạt tới Kiềm Vương trung thiên vị đỉnh phong, đạo kiếm ý này bộc phát ra phối hợp với thiên địa lực làm sinh ra không gian gọn sóng. Điều này cũng biểu thị cho tu vi của Tầm Thiên Kính đã không còn cách biệt lắm tới lúc đột phá.

Tuy nhiên, dù như vậy thì bốn người Lạc Thiên Phong đối với chuyện Lục Thanh bị quấn vào trong không gian gọn sóng cũng không có bao nhiêu lo lắng.

- Đi ra. - Ánh mắt Lạc Thiên Phong chợt lóe lên tinh quang.

Ở bên trong long quyển kiếm cương chợt có đạo kiếm ngân xé gió vang lên, theo đó vô tận Phong Mang khí từ trong đó bộc phát ra khiến cho long quyển kiếm cương chỉ thoáng cái đã bị xé rách.

Tiếp tục có một thanh đạo thanh âm thanh thúy vang lên, sắc mặt Tầm Thiên Kính mau chóng thay đổi, từ trên thân Thanh Phong thần kiếm đột nhiên truyền tới luồng lực đạo rất mạnh. Luồng lực đạo này cơ hồ không thể ngăn cản được, cho dù là hấn vận dụng toàn bộ kiếm nguyên thông qua kinh mạch thì thoáng cái cũng đã bị ngăn cản ở bên ngoài.

Ngay sau đó, Huyền Minh động, Kim Dương kiếm cương vẽ thành từng đạo quỹ tích huyền ảo, phẳng phất như Kim Dương thần điêu đang kêu to lên một tiếng, từ trên người Huyền Minh giống như có một cỗ khí tức man hoang truyền ra.

Lại nói, Huyền Minh ở trong Man Hoang Thú vực ngưng luyện khí tức tiến vào trong kiếm thức, đương nhiên luồng khí tức này còn xa mới có thể tinh khiết như Lục Thanh ngưng luyện trong kiếm mộ.

Hôm nay, Man Hoang khí ở Ngũ Hành Kiếm Mộ đã dung nhập vào trong Chân Long huyết mạch. Trong lúc bất tri bất giác ngay cả Chân Long huyết mạch đã xảy ra một chút thay đổi, đương nhiên thay đổi này không hề rõ ràng, điều này cũng không gây ra sự chú ý của Lục Thanh.

Giờ phút này, trước mặt Lục Thanh xuất hiện một đầu Kim Dương Thần Điểu ở trên cao trăm trượng. Kim Dương Thần Điểu hoàn toàn là do Kim Dương kiếm cương ngưng tụ thành, Kim Dương chân hỏa thiêu đốt làm cho trong hư không nhất thời xuất hiện những gọn sóng không gian lơ lửng.

Biết được tu vi của Huyền Minh, ánh mắt bốn người Lạc Thiên Phong nhất thời xuất hiện thần sắc vui mừng. Sau khi được Vạn Niên Bất Tử Căn chữa trị, tu vi của Huyền Minh cũng không hề lùi lại mà còn tiến lên. Hôm nay hấn rốt cục đã đột phá chướng ngại đạt tới Kiềm Vương đại thiên vị.

Kim Dương thần trảo lẳng không chụp xuống, từng đạo sóng không gian xuất hiện giữa không trung đem toàn bộ những tán mây xung quanh cuốn nuốt đi.

Từ trên không áp xuống, từng đạo gọn sóng không gian sinh ra ngưng tụ thành một bức tường khí lơ lửng. Bức tường khí này bị Kim Dương chân hỏa thiêu đốt, nhanh chóng đem phương viên mấy trăm trượng xung quanh Lục Thanh bao phủ vào bên trong.

Thiên địa lực lượng ngang nhiên áp xuống, như muốn đem Lục Thanh trấn áp ở bên trong.

Ánh mắt hơi ngưng trọng, từ trong mắt Lục Thanh bắn ra hai đạo quang mang sắc bén màu trắng, hai đạo quang mang này bắn thẳng vào mắt của Kim Dương Thần Điểu.

Trong nháy mắt, Kim Dương Thần Điểu liền bị tán đi, Huyền Minh lẳng không lui lại phía sau chừng mười bước tới cạnh bốn người Lạc Thiên Phong mới bình tĩnh dừng lại.

Sắc mặt hơi tái nhợt, Huyền Minh đã nỗ lực trấn định tâm thần, đạo quang mang vừa rồi dường như bắn thẳng vào trong tâm thần của hấn là một con Chân Long cao cả ngàn trượng, long thủ mở ra, long uy kinh khủng chấn nhiếp trong lòng hấn.

Chỉ thoáng cái Man Hoang khí do hấn ngưng tụ thành bị tán đi, ngay cả Kim Dương kiếm nguyên trong cơ thể cũng trở nên ngưng trệ.

Kiểm thức tiêu tán, lần này xem như đã làm cho sắc mặt bốn người Lạc Thiên Phong hoàn toàn trở nên ngưng trọng.

- Kiếm đạo thần thông! - Minh Tịch Nguyệt kinh hô lên một tiếng.

Hơi gật đầu, Lạc Thiên Phong nói:

- Cái này tựa hồ như là Chân Long Nhân trong truyền thuyết.

- Chân Long Nhân? - Huyền Thanh trầm giọng nhắc lại.

- Trong truyền thuyết, Chân Long Nhân có thể khám phá hết thấy mọi ảo tượng, cái này hay còn gọi là Thiên Đạo Nhân. Kiếm đạo thần thông này của Lục Thanh nếu như không phải ta dự đoán sai thì hẳn là do nhận truyền thừa của Chân Long Nhân mà sinh ra, hay nói chính xác hơn là thần thông của Long tộc. - Huyền Minh nói.

Xung quanh thân hình tản mát khí tức lạnh lẽo, Minh Tịch Nguyệt hơi trở tay, Bích Thủy Kiếm đã được xuất ra khỏi vỏ.

Từ trên người Minh Tịch Nguyệt trong chớp lát đã bộc phát ra một đạo bạch mang chói mắt, cỗ khí tức lạnh lẽo tỏa ra như muốn thẩm thấu qua thân người đối thủ. Bích Thủy Hàn Yên kiếm cương hoàn toàn động, phẳng phất như biến mất giữa không trung. Thiên địa lực lượng nhanh chóng gia tăng, sau một khắc, trước mắt bốn người Lạc Thiên Phong chỉ còn lại một mảng màu trắng như dòng sông băng vô tận tỏa ra hàn khí. Trong không khí nhất thời vang lên những tiếng lờ mờ như thủy triều. Từ trong băng hà phát ra những kiếm ngân xé gió vang lên, nó mang theo cả trăm trượng sóng không gian lao về phía Lục Thanh.

- Kiếm Vương đại thiên vị! - Ánh mắt Tầm Thiên Kính lộ ra thần sắc ngạc nhiên nói:

- Minh sư muội tư chất quả nhiên là bất phàm, không ngờ muội ấy đã đột phá.

Trên mặt xuất hiện một nụ cười, Lạc Thiên Phong nói:

- Mặc dù thực lực của Lục Thanh tiến bộ rất thần tốc, nhưng chúng ta cũng không có ai là người thụt lùi.

Theo đó, Tử Dương thần kiếm xuất kích, trong hư không nhất thời tràn ra những đạo sóng không gian kinh khủng. Thiên đạo lực khổng lồ trấn áp thúc dục sóng không gian kinh khủng theo sát quỹ tích của Minh Tịch Nguyệt nhằm về phía Lục Thanh đánh tới.

“Ầm. .. Ầm.”

Giữa không trung, nhất thời vang vọng những tiếng sấm rất lớn, uy áp bức người trong chớp lát đã bao phủ không gian trăm trượng xung quanh. ..

503. Chương 59: Đánh Với Tử Dương Kiếm Hoàng

Sóng không gian lan tràn ra xung quanh, chỉ thoáng cái nó đã cùng với Bích Thủy Cửu Diệp Lăng của Minh Tịch Nguyệt hỗn hợp với nhau. Sóng không gian mãnh liệt kèm theo khí tức băng hàn thấu xương tràn tới, thiên đạo lực lượng đồng thời kết hợp với thiên địa lực đã bộc phát ra uy lực vô cùng lớn. Thiên địa lực lượng và thiên đạo lực lượng hưởng ứng nhau làm cho không gian chấn động sinh ra Hàn Băng khí vô tận và Tử Dương chân hỏa. Hàn khí này cùng với chân hỏa hòa lẫn vào với nhau, thủy hỏa vốn không thể ở chung thì lại vì thiên địa lực và thiên đạo lực trấn áp nên lại có thể tồn tại cùng với nhau.

Lực lượng kinh khủng ba động bao phủ bốn không gian xung quanh Lục Thanh, sóng không gian phẳng phất như nước biển vô tận từ bốn phương tám hướng muốn đem chiếc thuyền độc mộc đánh chìm đi.

- Mau tránh! - Huyền Thanh trầm giọng quát lên một tiếng.

Sóng không gian cho dù cả hạ phẩm Kim Thiên cấp thân kiếm cũng chống đỡ không được bao nhiêu lâu. Huyền Thanh cũng không cho rằng Lục Thanh có thể ngành kháng mà không bị tổn thương.

Ánh mắt hơi dừng lại.

Ngân.

Trong hư không chợt vang lên đạo kiếm ngân kinh thiên, theo tiếng kiếm ngân xé gió vang lên thì một cỗ thiên đạo lực lượng kinh khủng tới cực điểm từ trên trời giáng xuống, đem tất cả sóng không gian xung quanh phá vỡ đi.

Đồng thời, thân ảnh Lục Thanh cũng không chút sút mẻ, lúc này từ trên người hắn tản mát ra một cỗ khí tức kinh người. Phong Mang khí sắc bén phóng vút lên cao cùng với Phong Lô kiếm ý dung hợp lại một chỗ, lấy Phong Mong khí màu vàng làm thân kiếm, hai màu trắng, tím của Phong Lô kiếm ý dần ngưng thật tạo thành một thanh cự kiếm màu vàng.

Phong Mang kiếm ở trên cao năm trăm trượng mang theo Phong Lô kiếm ý kinh người chỉ trong thời gian ngắn đã đón tiếp thiên đạo lực lượng của Lạc Thiên Phong, hơn nữa còn khiến cho nó bị tan đi.

Kiểm ý cùng thiên đạo lực lượng!

Năm người Lạc Thiên Phong mặc dù từng nghe mấy người Lô Luân miêu tả qua vài trận đánh của Lục Thanh, nhưng bọn hắn vẫn không thể hoàn toàn nắm rõ được những thủ đoạn của hắn. Lúc này, thấy Lục Thanh trực tiếp đón đỡ thiên đạo lực lượng áp xuống, thì năng lực của hắn đã vượt qua Kiếm Tông đại sư.

Nhưng lúc này, hiển nhiên không phải lúc Minh Tịch Nguyệt cùng Lạc Thiên Phong tự hỏi, bởi vì Phong Mang Khí kiếm từng từng trên không trung đã lắng không bỏ xuống.

Sóng không gian khuếch tán ra ngoài, từng gợn sóng nối tiếp nhau trùng kích vào núi rừng xung quanh, khiến cho vô số những hòn đá rắn chắc bị vỡ nát, cây cối tung bay. Nguyên khí ba động kinh khủng kết hợp với uy áp tràn ngập cả Thú Khu, cơ hồ không có một con linh thú nào có thể thừa nhận lực lượng như vậy. Trong lúc nhất thời, cả Thú Khu tràn ngập những tiếng kêu rên ầm trời.

Sắc mặt thay đổi, đối với kiếm ý như vậy thì cả Lạc Thiên Phong và Minh Tịch Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy.

Lạc Thiên Phong thì còn tốt một chút, tuy nhiên Minh Tịch Nguyệt tu vi mới chỉ là Kiếm Vương đại thiên vị. Thiên địa lực lượng chưa lột xác làm sao có thể chịu nổi Phong Mang kiếm ý này của Lục Thanh? Lúc này đây, Phong Mang Khí kiếm chưa hạ xuống, Minh Tịch Nguyệt đã không thể chịu nổi thiên địa uy áp, đành nhanh chóng lui lại sau.

Sắc mặt thay đổi, Minh Tịch Nguyệt nhanh chóng rời lại phía sau mười trượng, khi tới gần đám người Huyền Thanh mới dừng lại.

- Phong Mang kiếm ý thật đáng sợ, thực lực của hắn chúng ta không thể tìm được điểm cuối. Sợ rằng phải nhờ vào sư thúc ra tay mới được. - Minh Tịch Nguyệt ho nhẹ vài tiếng mới run rẩy nói.

- Không ngờ hắn lại trở nên mạnh mẽ như thế. - Huyền Thanh lẩm bẩm nói. Nhưng mà, đột nhiên hắn quay đầu lại nói:

- Sư thúc!

Không biết từ khi nào Tử Dương Kiếm Hoàng đã xuất hiện ở sau lưng bốn người, lúc này trên mặt lão cũng lộ ra biểu tình ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào động tác của Lục Thanh.

- Sư thúc. Thực lực của Lục Thanh thế nào? - Tầm Thiên Kính dò hỏi.

- Thực lực của hắn. ... - Tử Dương Kiếm Hoàng lắc đầu nói:

- Ta cũng không thể hoàn toàn phán đoán được, nhưng mà nếu như đúng như lúc đầu mấy người nói, hắn là nó đã siêu việt Kiếm Tông, gần chạm tới Kiếm Hoàng.

- Gần đến Kiếm Hoàng? - Huyền Minh không nhịn được thở dài một tiếng nói:

- Thực lực của hắn tăng lên thật quá nhanh, liệu có. ...

Khẽ lắc đầu, Tử Dương Kiếm Hoàng nói:

- Hắn là không phải, xung quanh hắn, thiên đạo lực lượng hết sức dung hợp, mặc dù còn chưa thể chính thức nắm trong tay, nhưng cũng không phải là do tự nhiên nó như vậy. Ngoài ra, kiếm ý kia cũng rất ngưng tụ, bởi vậy có thể thấy được tu vi cảnh giới của hắn đã được củng cố rất nhiều.

Nói tới đây, Tử Dương Kiếm Hoàng cũng có chút nghi hoặc nói:

- Tiến bộ này quả thực là quá nhanh, bất quá nếu như nhân vật có thể dẫn động Vạn Kiếm Quy Tông thì tốt độ tu luyện như vậy cũng là lẽ thường. Trên thế giới này cũng không phải là tất cả mọi chuyện đều xảy theo phán đoán thông thường.

Lại nhìn Lạc Thiên Phong, hắn không chút chậm trễ thi triển ra mấy trăm đạo Tử Dương kiếm cương chấn nát chân không. Chúng ở trên không trung ngưng kết thành một chiếc chuông lớn cao tới hai trăm trượng, âm thanh kinh khủng từ đó vang ra khiến cho không gian nổi sóng. Những đạo âm thanh này tiến hành công kích vào trên thân Phong Mang Khí kiếm màu vàng. Thiên đạo lực lượng cũng đồng thời được điều động làm cho khoảng không gian xung quanh Lạc Thanh nhất thời bị trấn áp.

Không một chút lưu tâm, Lạc Thanh cũng không khống chế thiên đạo lực lượng, tâm niệm vừa động, thanh Phong Mang Khí kiếm lẳng không chém xuống, màu vàng trên Phong Mang Khí kiếm đại thịnh, khiến cho những sóng âm do chiếc chuông đánh ra bị chấn nát không còn chút nào.

Phong Mang Khí màu vàng chính là do Lạc Thanh đã đạt tới tầng thứ tám Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, khiến cho thân thể của hắn đạt tới Kim Thiên kiếm thể có được Phong Mang Khí đặc biệt. Phong Mang khí này cho dù cả trung phẩm Kim Thiên cấp thần kiếm cũng không thể dễ dàng chặt đứt. Bởi vì Lạc Thanh có bán long chân thân làm trụ cột, mỗi khi đạt tới một tầng mới của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, lực lượng cơ thể sẽ tăng lên một cách đáng kể.

Hôm nay thân thể hắn đã đạt tới tầng thứ tám, thân thể một lần nữa được lột xác, kiếm cốt cả người lại càng trở nên cường tráng. Trong đó thậm chí còn sản sinh ra kiếm đạo thần thông, chỉ là do hành trình khi trước quá vội vàng, nên Lạc Thanh cũng không có thời gian tĩnh tâm nghiên cứu đem toàn bộ kinh nghiệm lần tới Kim Thiên Giới tổng kết một lần.

Lúc trước, khi Lạc Thanh ở trong Tử Lô Cốc đột phá tầng thứ tám của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, lôi kiếp không hề phủ xuống, trong chuyện này có gì đó xảy ra thì Lạc Thanh cũng không hiểu rõ lắm, cho nên hắn cũng muốn có một đoạn thời gian tốt để bề quan tìm hiểu. Lạc Thanh tin tưởng chính mình nếu như có thể đem toàn bộ kinh nghiệm tới Kim Thiên Giới lần này dung hợp toàn bộ, thì trong vòng hai năm tiến hành tẩy luyện thiên địa nhị hồn, đạt tới Kiếm Tông đại viên mãn cũng không phải là việc gì khó.

Từ bây giờ tới ngày ước hẹn còn những ba năm thời gian, Lạc Thanh nắm chắc có thể trước khi gặp bạch phát ma nữ mình đã đạt tới nhất kiếp Kiếm Hoàng. Về phần thêm nữa thì hắn không có nắm chắc, dù sao pháp tắc là chậm tới bốn nguyên thiên đạo, cho dù thiên tư trác tuyệt cũng cần phải hao tổn thời gian dài mới có thể lĩnh ngộ được.

Một tiếng nổ rung trời vang lên, Phong Mang Khí kiếm với khí thể như trẻ tre, trực tiếp đem chiếc chuông lớn chém thành hai nửa.

- Thiên Phong! Lui! - Tử Dương Kiếm Hoàng chợt quát lên một tiếng, thân hình cũng lóe lên lao tới trước mặt Lạc Thiên Phong.

Không một chút chần chờ, Lạc Thiên Phong nhanh chóng thối lui lại phía sau.

Kiếm chỉ phá không điểm lên, Tử Dương pháp tắc thiêu đốt hư không làm cho không gian gợn sóng dung nhập vào bên trong, hơn nữa còn hóa thành một thanh Tử Kim sắc cự kiếm bổ về phía Phong Mang Khí kiếm của Lạc Thanh.

Hai kiếm giao nhau, không có một tiếng nổ nào vang lên, chỉ có hai tiếng kiếm ngân xé gió từ hai chỗ thanh kiếm giao nhau phát ra. Cơ hồ cùng một lúc, hai thanh cự kiếm đồng thời tan biến.

- Hay! - Tử Dương Kiếm Hoàng hét lớn một tiếng, kiếm chỉ phát ra, trong nháy mắt Lạc Thanh một lần nữa cảm nhận được cái cảm giác bị trấn áp như khi giao thủ với Phó Vũ. Hư không xung quanh ngoại trừ Tử Dương khí ra thì tất cả các thuộc tính khác gần như đã bị trấn áp hoàn toàn. Lạc Thanh đối với Phong Lô nhị khí nắm trong tay cũng chỉ còn khoảng chừng bốn thành.

Bốn thành đối với cảm ứng thuộc tính của thiên địa cũng đại biểu cho Lạc Thanh dù thi triển kiếm thức tinh tâm, uy lực mạnh thì cũng chỉ có thể phát ra bốn thành mà thôi.

Nếu như là các Kiếm Tông đại sư khác, như vậy động tác này của Tử Dương Kiếm Hoàng cơ hồ đã phế bỏ đi hơn nửa thực lực của bọn họ. Tuy nhiên đối với Lạc Thanh thì tuy bị suy yếu nhưng không thể dùng lẽ

thường để hình dung.

Từng bước tiến lên, trong hư không nhất thời phát ra một đạo kiếm ngân xé gió rất lớn, cùng lúc đó thân hình của Lục Thanh trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Cái gì?

Năm người Lạc Thiên Phong đồng thời kinh hô lên một tiếng, sau một khắc, Tử Dương Kiếm Hoàng hơi biến sắc mặt, kiếm chỉ cấp tốc được điểm ra, một đạo Tử Dương pháp tắc ngưng kết ở trước người, hơn nữa còn hóa thành một thanh thần kiếm pháp tắc. Tử Dương chân hỏa nóng rực ở trong pháp tắc thần kiếm thiêu đốt làm cho không gian xung quanh cơ hồ bị vụn vụn đi. Đồng thời, thân hình của Lục Thanh lúc này cũng xuất hiện ở trước thần kiếm.

Ánh mắt hơi dừng lại, đây là lần thứ hai Lục Thanh tiếp xúc với Kiếm Hoàng đại sư, mặc kệ là Phó Vũ hay Tử Dương Kiếm Hoàng thì đều là nhị kiếp Kiếm Hoàng. Hai người đều là những đối thủ mà Lục Thanh mong muốn gặp, nếu như hắn có thể ở trước những cường giả này đối chiến, như vậy ba năm sau khi phải đối mặt với bạch phát ma nữ sẽ có thêm rất nhiều tin tưởng.

Trong nháy mắt, quần áo trên người Lục Thanh nhất thời phồng lên, Phong Mang Khí màu vàng không chút bảo lưu được hắt phóng thích ra hoàn toàn. Tay phải cũng hóa thành kiếm chỉ, vô tận Phong Mang khí được hội tụ lại trên kiếm chỉ của hắn, sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành một thanh trường kiếm dài chừng ba thước. Ở trên Phong Mang Khí Kiếm, quang mang màu vàng lưu chuyển, so với trận đánh cùng Phó Vũ thì bây giờ Lục Thanh lại càng dễ điều động hơn.

Khí huyết trong cơ thể nhanh chóng được điều động, giờ phút này, mỗi một tắc trong cơ nhục Lục Thanh đều bộc phát ra kim quang chói mắt. Một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ lòng bàn chân dâng lên, trong chốc lát đã tràn ngập toàn thân.

- Phá!

Lạnh lùng quát lên một tiếng, Lục Thanh điều chỉnh cánh tay phải giống như mãnh long xoay mình, kinh lực từ bả vai trong nháy mắt đã được truyền tới kiếm chỉ.

Vù. ..

Trước ánh mắt kinh ngạc của Tử Dương Kiếm Hoàng đã có Động Hư không gian đen ngòm nhanh chóng được tạo thành, mà Tử Dương thần kiếm do hắn ngưng tụ lại trong nháy mắt đã bị nó cắn nuốt. Động Hư không gian khuếch tán ra, sau khi cắn nuốt Tử Dương thần kiếm thì cũng không biến mất, mà thoáng cái đã mở rộng ra phạm vi hơn ba thước.

- Động Hư không gian!!! - Lạc Thiên Phong khẽ quát một tiếng, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Lục Thanh, nói:

- Đây mới chính là thực lực của hắn sao?

504. Chương 60: Song Long Hí Châu Đối Tử Dương Phá

Động Hư không gian ở trong kiến thức của đám người Lạc Thiên Phong thì chỉ có Kiếm Hoàng mới có thể chạm tới. Nhưng tu vi của Lục Thanh hôm nay mới chỉ là Kiếm Tông trung thiên vị, vậy mà hắn đã nắm giữ được cỗ lực lượng này, hơn nữa thực lực biểu hiện ra ngoài không nghi ngờ gì đã siêu việt cảnh giới Kiếm Tông đỉnh phong.

Ánh mắt hơi trầm xuống, cước bộ của Tử Dương Kiếm Hoàng nhanh chóng được thi triển ra, cả thân hình không nhanh không chậm lùi lại phía sau. Cước bộ của Tử Dương Kiếm Hoàng cùng với Phó Vũ thì có phần khéo léo hơn, nguyên nhân chủ yếu là do Phó Vũ còn phải phân tán tinh thần nghiên cứu Chú Kiếm Sư, cho nên so sánh với người chỉ tu luyện một thứ như Tử Dương Kiếm Hoàng thì kém hơn rất nhiều.

Kiếm chỉ vẽ lên, trong thời gian ngắn ngủi lùi lại, Tử Dương Kiếm Hoàng đã liên tục thi triển pháp tắc, Tử Dương pháp tắc ở trước mặt ngưng tụ thành một chiếc chuông lớn giống như thật, nó khác với chiếc chuông do Lạc Thiên Phong thi triển ra. Ở trong tay Tử Dương Kiếm Hoàng, Tử Dương thần chung hoàn toàn là

do pháp tắc cấu tạo thành, từ trên đó tràn ra khí thể rất kinh người. Cho dù là đối mặt với Động Hư không gian của Lục Thanh cũng như trước vẫn có thể phát động tiếng chuông làm chấn động lòng người, chỉ trong thời gian chốc lát tiếng chuông đã truyền ra phương viên trăm dặm.

Trong ý thức hải, thức kiếm màu vàng tỏa ra quang mang đại thịnh, tạo thành một bức màn ở ở ý thức hải ngăn cản không cho tiếng chuông có thể xâm nhập vào bên trong.

Không một chút do dự, chân phải Lục Thanh đạp ra, lực lượng kinh khủng từ đó làm cho không gian xuất hiện những gợn sóng lờ mờ. Sau một khắc giống như thuấn di, cả thân hình Lục Thanh trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Tử Dương Kiếm Hoàng.

Đồng tử hơi co rút lại, Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng quát một tiếng, ở trước mặt hắn, Tử Dương kiếm cương bá đạo nhanh chóng được rút vào trong chiếc chuông do pháp tắc tạo thành.

Những tiếng nổ nhỏ liên miên không dứt vang lên, sóng không gian không chút cố kỵ lan tràn ra bốn xung quanh.

- Lui!!!

Lạc Thiên Phong hét lớn một tiếng, năm người đồng thời thi triển bộ pháp nhanh chóng lui lại phía sau.

Ầm. .. Ầm. .. Ầm. ..

Mặt đất bị tàn phá làm cho đất đá văng tung tóe, uy áp của pháp tắc trong nháy mắt đã tràn ngập cả Thú Khu, Lục Thanh rõ ràng cảm thấy trên người mình giờ phút này giống như có một tòa núi cao ngàn trượng đang đè lên. Tiếng chuông xé gió vang lên làm cho ngay cả Luyện Hồn Quyết cũng mơ hồ xuất hiện tình trạng không thể ngăn cản được.

Ba. ..

Theo bộ pháp kiên định của Lục Thanh, tầng tầng lớp lớp Tử Dương kiếm cương và chiếc chuông pháp tắc dung hợp lại với nhau. Theo sau đó, một cỗ lực lượng cường đại tới mức khó tin truyền tới người Lục Thanh, bên trong cỗ lực lượng này còn kèm theo cả nhiệt lực không tưởng nổi, nhiệt lực cơ hồ có khả năng làm cho sông nước phải bốc hơi đi, cho dù là xung quanh người Lục Thanh vẫn luôn có Phong Mang khí màu vàng bao phủ thì bây giờ cũng xuất hiện sự vặn vẹo.

Động Hư không gian gián tiếp thôn phệ từng đạo tiếng chuông do chiếc chuông pháp tắc phát ra, Lục Thanh và Tử Dương Kiếm Hoàng đồng thời thối lui lại phía sau, theo đó những tiếng nổ vang lên không dứt.

Bên trong Thanh Ngọc Tông!!!

Thân hình Vĩnh Sanh Kiếm Hoàng chợt xuất hiện ở trên hư không mấy ngàn trượng.

- Là ai? Không ngờ lại có thể khiến cho Tử Dương lão nhi phải bộc phát ra lực lượng pháp tắc như vậy. Đối phương ít nhất thực lực cũng phải đạt tới nhất kiếp Kiếm Hoàng, nhất kiếp Kiếm Hoàng này. .. - Trầm ngâm chốc lát, Vĩnh Sanh Kiếm Hoàng nhìn xuống tông vực bên dưới, cuối cùng thở dài một hơi, thân hình từ từ biến mất ở trong tầng mây.

Bên trên Thú khu.

Liên tiếp phá vỡ hơn mười đạo tiếng chuông, Tử Dương pháp tắc nóng rực cũng đã đem Lục Thanh đánh bay về phía sau.

Chân trái hơi lấy điểm tựa làm cho cả thân hình dừng lại, tay phải Lục Thanh hơi động, Luyện Tâm Kiếm nhất thời đã xuất hiện ở trên tay.

- Sư tổ! Hãy tiếp Tử Tiêu Phong Lôi kiếm đệ thập thức: Song Long Hí Châu.

Đột ngột, một tiếng long ngâm kinh khủng từ miệng Lục Thanh phát ra, tiếng long ngâm này xé gió vang lên tới tận chín tầng trời. Trong lúc nhất thời lôi vân tụ tập lại, Thiên Lôi và Thiên Phong cùng lúc xuất hiện trong lôi vân, mặc dù bị Tử Dương pháp tắc trấn áp, thực lực chỉ còn tới bốn thành, nhưng khi Lục Thanh sử dụng hồn thức vượt qua Kiếm Tông để điều động kiếm chiêu đã khiến cho năm người Lạc Thiên Phong đang xem ở xa phải khiếp sợ.

Lại một tiếng long ngâm vang lên, lúc này lôi vân trên chín tầng trời đã xoay tròn tới cực điểm, màu tím sậm của Thiên Lôi cùng với màu trắng của Thiên Phong phủ xuống bị hồn thức cường đại của Lục Thanh điều động đi tới trên bầu trời Thú Khu. Trong hư không, Phong Lôi nhị khí vô tận hội tụ lại một chỗ tạo thành hai đầu Phong Lôi thần long dài tới ba trăm trượng. Hai đầu Phong Lôi thần long giống như được sống lại, long nhãn mở trừng trừng, long khí kinh khủng từ trên người chúng nó tràn ra xung quanh.

Chiếc đuôi to lớn khê quẫy động đem cả một vùng không gian chấn nát đi, hai đầu Phong Lôi thần long mở long thủ ra chụp về phía Tử Dương Kiếm Hoàng. Ở trước mặt chúng nó, trong phương viên mấy trượng bỗng xuất hiện một quả Phong Lôi Linh Cầu. Hai đầu Phong Lôi thần long quấn quanh quả Phong Lôi Linh cầu, từ trên đó một vòng gợn sóng không gian kinh khủng khuếch tán ra tạo thành lực thôn phệ ác liệt vô cùng, nó theo động tác của hai đầu Phong Lôi thần long bổ về phía Tử Dương Kiếm Hoàng.

Bộ pháp lúc tiến lúc lùi, thân hình Lục Thanh trong nháy mắt biến mất, kèm theo đó là một đạo kiếm ngân xé gió vang lên.

Trên hư không, bên trong Phong Lôi Linh Cầu bỗng xuất hiện hân hình của Lục Thanh.

Ánh mắt như điện, Lục Thanh đứng ở trong Phong Lôi Linh Cầu, hai mắt xuất hiện một tia thần mang màu tím, trắng. Ánh mắt xuýeen phá không gian, trực tiếp rơi xuống Tử Dương Kiếm Hoàng, kèm theo ánh mắt đó là một cỗ Phong Mang khí tung hoành bốn phương.

- Chân Long Nhân. - Ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng dần xuất hiện vẻ ngưng trọng, Tử Dương Thần Kiếm ở sau lưng cũng rời khỏi vỏ. Tử hồng sắc của Tử Dương thần kiếm theo cánh tay Tử Dương Kiếm Hoàng nhất thời đã xuất hiện ở trước ngực.

Pháp tắc bá đạo từ trên thân kiếm tràn ra, Tử Kim sắc chân hỏa ở giữa không trung ngưng kết lại với nhau.

Hư không bị nghiền nát lộ ra một chiếc Động Hư không gian.

Lập tức, ở trên không chiếc cự trảo tử kim sắc được ngưng tụ lại, bên ngoài chiếc cự trảo này được Tử Dương pháp tắc và chân hỏa cường đại bao vây lấy. Chân hỏa không chút tiếng động tiến hành thiêu đốt làm cho vùng không gian xung quanh cự trảo xuất hiện những gợn sóng ba động khuếch tán về phía Lục Thanh.

Tử Dương Thất Tuyệt, thức thứ nhất: Tử Dương Phá.

Lại nhìn Lục Thanh, sau khi hấn xuất ra Chân Long Nhân, Phong Lôi Linh Cầu bao quanh hấn nhanh chóng biến hóa thành một thanh cự kiếm cao tới năm trăm trượng. Hai đầu Phong Lôi thần long trong nháy mắt cuốn quanh thanh cự kiếm, chỉ trong chớp lát phương viên bốn mươi dặm xung quanh tràn ngập thiên địa lực lượng mãnh liệt. Đồng thời trong ý thức hải vô tận, Man Hoang khí nồng đậm lực đực động, theo khí thế của Lục Thanh bộc phát ra nó dung nhập vào trong Phong Lôi cự kiếm.

Hai đầu Phong Lôi thần long ngửa mặt lên không hống lên một tiếng, một cỗ chính khí nồng đậm từ Phong Lôi kiếm ý bốc ra. Chỉ thoáng cái thời gian mà xung quanh thanh cự kiếm đã xuất hiện hư ảnh của một thanh tử bạch kiếm ý. Hư ảnh này dần ngưng đọng thành thực chất, chung quanh nó luôn có kim sắc Phong Mang khí bao quanh, thiên địa lực lượng cùng thiên đạo lực lượng khuếch tán ra xung quanh.

Hơi biến sắc, năm người Lạc Thiên Phong nhanh chóng thối lui, tình hình chiến đấu xảy ra tới mức này thì cho dù là bọn họ cũng không cách nào có thể đến gần xem cuộc chiến, nếu không dư âm của nó đủ khiến cho bọn họ gặp phải trọng thương trí tử.

Đồng thời, năm người Lạc Thiên Phong coi như chính thức nhìn thấy được thực lực của Lục Thanh, có thể cùng với sự thức Tử Dương Kiếm Hoàng giao thủ tới bây giờ, tuy Tử Dương Kiếm Hoàng không sử dụng thực lực chính thức, nhưng có thể làm được tới mức dẫn động Động Hư Không Gian thì dưới Kiếm Hoàng, không kể Bạch Linh Giới, cùn Tử Hoàng Giới chí cao vô thượng hấn đã có thực lực đệ nhất nhân rồi.

Trong hư không, không một chút trở ngại, thanh cự kiếm thông thiên mang theo tiếng kiếm ngân xé gió kinh người bổ về phía Tử Dương Kiếm Hoàng. Trong phương viên trăm trượng xung quanh, sóng không gian không ngừng khuếch tán, thiên đạo lực lượng lan tràn, khí thế tựa như muốn đâm thủng trời xanh, nghiền nát cửu thiên.

Một chiêu này của Lục Thanh ở trong mắt Tử Dương Kiếm Hoàng đúng là đã sinh ra một chút mùi vị Nhân Kiếm Hợp Nhất. Thân hình Lục Thanh đã dung nhập vào trong Phong Lô cự kiếm làm cho giờ phút này không dễ dàng nhìn ra được thân hình của hắn.

Ngay cả Tử Dương Kiếm Hoàng sử dụng Tử Dương pháp tắc để trấn áp cũng mơ hồ cảm thấy như bị thanh cự kiếm này làm cho tê dại đi.

Động Hư không gian trong nháy mắt mở rộng ra, hai cỗ lực lượng giao nhau khiến cho dư lực đánh văng ra hai bên.

Phong Lô kiếm nguyên căn bản không thể ngăn cản luồng lực lượng chấn động từ Động Hư không gian. Kiếm nguyên hộ thân trong nháy mắt bị phá vỡ, lực đạo còn trực tiếp đánh vào Kim Thiên Kiếm Thể của Lục Thanh.

Trong hư không, một đạo tử bạch sắc xẹt qua, trực tiếp chui vào trong lòng núi, khiến cho đất đá nơi đây bị nghiền nát, từ trong đó thân ảnh của Lục Thanh cũng dần hiện ra.

Khóe miệng tràn ra một dòng máu tươi, chấn lực như vậy thì cho dù là với Kim Thiên Kiếm Thể của Lục Thanh cũng phải bị chấn thương. Bất quá, cũng may là Phong Lô kiếm chủng của hắn sau khi xảy ra biến hóa đã vô cùng cứng rắn, cho dù với lực đạo có thể chấn vỡ hạ phẩm Kim Thiên cấp thần kiếm thì cũng không thể thương tổn tới nó.

Lại nhìn về phía Tử Dương Kiếm Hoàng, mặc dù cũng bị đánh bay ra ngoài, nhưng giờ phút này lão đang bình yên đứng, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Lục Thanh, mở miệng nói:

- Nghe nói người ở trong Kiếm Hồn Chiến Trường còn kiếm thức thần thông hóa thành Chân Long, nếu như có thể thì hãy thi triển ra. Đương nhiên, nếu việc đó gây tổn hại cho thân thể thì cũng không cần thi triển.

Xa xa, nghe Tử Dương Kiếm Hoàng nói như thế, năm người Lạc Thiên Phong nhất thời lâm vào trầm tư. Hôm nay Lục Thanh biểu hiện thực lực đã khiến cho bọn họ phải rung động, đến giờ phút này bọn họ đều có nhận thức, Lục Thanh khi động thủ cùng với bọn họ chỉ giống như tùy ý bắt chuyện mà thôi, bọn họ ngay cả năng lực bắt Lục Thanh biểu hiện ra một chút tu vi cũng không có.

Trong hư không, Lục Thanh một lần nữa gật đầu nói:

- Sư tổ hãy cẩn thận. ..

505. Chương 61: Song Long Chân Lô Thức

Chân long huyết mạch sôi trào, nghìn trượng chân long tại đây một khắc đột phá vô tận tùy hải, ở sau lưng Lục Thanh hiển hóa đi ra.

Ngâm

Long ngâm bàng bạc vang lên, không gian cuộn sóng nổi lên liên miên, hướng tới Tử Dương Kiếm Hoàng đánh tới.

Chân long vẫy đuôi, gầm lên một tiếng kinh thiên, long vĩ thô to mang theo tia khí thuần kim sắc quấy động, nhất thời đem hư không đánh vỡ, lộ ra Động Hư Không Gian phạm vi gần trượng.

Sau khi đạt tới tầng thứ tám của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, một thân khí lực của Lục Thanh cơ hồ đạt đến đỉnh phong, giơ tay nhắc chân, sợ là đều có sáu mươi vạn cân cự lực, so với lúc trước ước chừng tăng lên gấp bội.

Sáu mươi vạn cân cự lực thêm vào trên thân chân long huyết mạch, chỉ là một cái vẫy đuôi cũng đủ khái sơn liệt thạch, đánh vỡ hư không.

Thực lực như vậy dĩ nhiên đã vượt qua toàn bộ lực lượng bạo phát của một Kiếm Tông. Theo Lục Thanh phóng chừng, lực lượng như vậy so với một kiếp Kiếm Hoàng cũng không kém nhiều ít.

Bất quá, đến tột cùng như thế nào, còn cần so đấu mới biết được.

Ngẩng đầu hướng tới Lục Thanh ngâm nga một tiếng, chân long vẩy đuôi, long giác hướng xuống dưới, liền hướng thẳng đến Lục Thanh mà tới.

Nhìn chân long huyết mạch gần ngay trước mắt, Mệnh Hồn ở bên trong Kiếm Hồn phát ra tiếng kiếm minh kịch liệt, ở mặt trên, ý chí bất khuất cùng tia khí sắc bén đồng thời sôi trào.

Lục Thanh ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng long ngâm bàng bạc phóng lên cao, cùng chân long huyết mạch hô ứng.

Như cảm nhận được ý chí Kiếm Đạo cứng cỏi không thôi, trong mắt của chân long huyết mạch chợt bắn ra hai đạo căn nguyên long lực màu trắng. Căn nguyên long lực tuy không ẩn chứa bất kỳ pháp tắc gì, nhưng lại chứa đựng căn nguyên uy nghiêm. Uy nghiêm thẳng tắp hướng tới Tử Dương Kiếm Hoàng trấn áp xuống, trong hư không, chợt sinh ra tiếng phong khiêu lôi minh bàng bạc.

Ở trước mặt Tử Dương Kiếm Hoàng, đứng là ngay cả Tử Dương pháp tắc đều mơ hồ rung động lên, tựa hồ tại một khắc này, sẽ bị căn nguyên uy nghiêm áp bách vỡ vụn.

So đầu đến nay, trên mặt Tử Dương Kiếm Hoàng lần đầu lộ ra thần sắc trịnh trọng. Phương xa, năm người Lạc Thiên Phong nhìn chằm chằm chân long huyết mạch vắt ngang vài dặm, trên người nó tất cả lân giáp đều tràn đầy thần quang màu tím trắng. Vô tận long uy mở rộng ra, cho dù không có nhằm vào năm người, bọn họ vẫn cảm thấy tâm thần một trận run rẩy.

Một khắc sau, trừ bỏ Lạc Thiên Phong ở ngoài, bốn người Huyền Thanh lại lui ra phía sau vài dặm, mới miễn cưỡng bình phục lại tâm thần bất an.

“Đây là chân long sao?” Minh Tịch Nguyệt lầm bầm nói, trong mắt tràn ngập không thể tin được. Uy thế như vậy, giơ tay nhắc chân cũng đánh vỡ hư không, đã vượt xa quá khả năng tưởng tượng.

“Xem ra, đây là thủ đoạn cuối cùng của Lục Thanh. Chân long như thế, tuy chỉ là pháp tướng, nhưng uy năng tuyệt đối đã siêu việt cảnh giới Kiếm Tông. ” Huyền Minh tiếp tục trầm giọng nói.

Không có trả lời, ba người Tầm Thiên Kính đều gắt gao nhìn thẳng động tác của Lục Thanh, trong lòng tuy rằng khiếp sợ, nhưng càng nhiều vẫn là vui sướng. Không phải sao, Lục Thanh càng mạnh, đối với Tử Hà tông bọn họ liền càng có lợi, lấy tình thế hiện giờ mà xem, Tử Hà tông bọn họ di chuyển, cũng là chuyện trong vòng bốn năm. Trong thời gian bốn năm, chỉ có không ngừng tăng cường thực lực tông môn, lúc sau trên đường di chuyển, thậm chí sau khi tiến nhập Kim Thiên giới, mới có đủ tiền vốn để sống yên ổn.

Tông môn, cùng cá nhân bất đồng, chỉ nói lợi ích, không nói giao tình. Dù sao, tông môn đại biểu chính là nghìn vạn tông dân, mà tông dân là gốc rễ của một tông môn.

Lại nhìn bên trong hư không, từ trên người Lục Thanh dâng lên một cỗ chiến ý cường đại, bên trong cỗ chiến ý này tràn ngập một cỗ ý chí bất khuất. Chân long huyết mạch không chút do dự, chiếc miệng to lớn mở ra, căn nguyên long lực dẫn dắt, nhất thời bao phủ toàn thân Lục Thanh.

Hưu

Ngay sau đó, một cỗ khí thế so với trước càng cường đại hơn phát ra, lan tràn ra bốn phía. Từ trên người chân long, tia khí thuần kim sắc tràn ngập mở ra, trong giây lát liền đem long thân nghìn trượng bao quanh. Tia khí này cũng không ngừng lại, từng tầng rồi lại từng tầng bao phủ rồi bắt đầu áp súc lại.

Tiếng kiếm ngâm mơ hồ lập tức từ trên người chân long huyết mạch vang lên. Theo hồn thức Lục Thanh áp súc, tia khí thuần kim sắc bắt đầu chuyển sang màu ám kim.

Khí thế bàng bạc theo trên người chân long tán phát ra, hư không chung quanh bắt đầu nhộn nhạo nổi lên không gian sóng gợn nhàn nhạt. Trong phust chốc, không gian sóng gợn lại chấn động kịch liệt, trong hư không, hình thành hơn trăm ngàn đạo Động Hư Không Gian to bằng cánh tay trẻ con. Trong phạm vi chung quanh mười dặm, tại trong một khắc hoàn toàn hóa thành luyện ngục.

Mặt đất sụp đổ, vô số cổ thụ, tảng đá bị nhắc lên, rơi vào bên trong Động Hư Không Gian, trở thành bụi phấn.

Lại nhìn tới chân long huyết mạch, theo tia khí cô đọng thành màu ám kim, một tiếng kiếm ngâm to rõ ràng phát ra, đến cuối cùng càng là truyền đăng ra xa xa trầm dậm.

Tia khí thuần kim sắc áp súc, đến cuối cùng hóa thành màu ám kim vô cùng nồng đậm, đến lúc này, mặc kệ Lục Thanh như thế nào áp súc, màu sắc của tia khí cũng không thể thay đổi mảy may. Tia khí màu ám kim, ở trong cảm ứng của Lục Thanh, rõ ràng đã đạt tới cảnh giới Kiếm Thể cấp Kim Thiên đại thành, cũng chính là cảnh giới tầng thứ chín của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh.

Cho tới bây giờ, Lục Thanh cũng dần dần phát hiện, từ sau tầng thứ sáu của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, đó là cứ hai tầng một cái cảnh giới. Tầng sáu, tầng bảy là Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, như vậy tầng tám và tầng chín là Kiếm Thể cấp Kim Thiên. Lúc này, lợi dụng Luyện Hồn quyết áp súc tia khí, nhiều nhất chỉ có thể ở trong vòng một cảnh giới. Đây vẫn là do Lục Thanh tu luyện Luyện Hồn quyết, tiến vào giai đoạn Ngưng Hồn, kết thành Thức Kiếm, lực lượng hồn thức vượt xa cảnh giới Kiếm Tông, đối là các Kiếm Tông khác, căn bản không thể làm được trình độ như vậy.

Cứ việc như thế, đem tia khí áp súc đến trình độ như vậy cũng tiêu hao đại lượng hồn thức của Lục Thanh. Nếu hắn muốn lại một lần nữa thi triển huyết mạch hóa long mang theo thần thông kiếm thức, cũng phải tĩnh tu khôi phục thời gian nữa nén hương nữa mới được.

Lúc này đây, Lục Thanh cũng chỉ đủ sức thi triển một kiếm này mà thôi.

Một kiếm này đã là cực hạn của Lục Thanh, hắn cũng không có giữ lại bất cứ cái gì, trong Kiếm Chung, chính thành Phong Lôi Kiếm Nguyên đồng thời dừng mảnh quán trú vào bên trong chân long huyết mạch.

Long uy bằng bạc cùng Phong Lôi Kiếm Ý mệnh mông thẳng hướng trời cao. Trên tầng mây xanh, phân biệt rõ ràng Thiên Lôi cùng Thiên Phong từ trên trời giáng xuống, đồng dạng dừng ở trên người chân long huyết mạch.

Ti

Ở bên trên tầng tia khí màu ám kim quanh thân chân long nhất thời tràn ngập vô cùng lôi quang cùng Thiên Phong, Thiên Lôi cùng Thiên Phong tụ tập, ở trong miệng chân long ngưng tụ thành một viên linh cầu màu tím trắng. Bên trong chân long huyết mạch, thế giới trong mắt Lục Thanh cơ hồ trong nháy mắt biến hóa. Hắn cảm thấy bản thân mình như lại đứng trong Kiếm Hồn chiến trường.

Không cần nghĩ ngợi, Tử Hoàng Kiếm Thân kinh vận chuyển, Luân Hồi linh lực bị chuyển hóa ra, quán chú vào bên trong Phong Lôi linh cầu.

Một cỗ dao động huyền ảo khuếch tán ra bốn phía, đại lượng Phong Lôi nhị khí tụ tập đến trong miệng chân long, đồng thời truyền vào trong cơ thể Lục Thanh, bị chuyển hóa thành Luân Hồi linh lực, sau lại chảy vào bên trong Phong Lôi linh cầu.

Sau khi dung nhập Luân Hồi linh lực, màu sắc Phong Lôi linh cầu không thay đổi chút nào, bất quá bên trong lại dâng lên một tia sáng màu đen cùng một tia sáng màu bạc. Cùng với phía trước so sánh, hai tia sáng này đúng là giao thoa với nhau, trở thành một quang cầu màu xám bạc lớn bằng đầu người. Trong đầu Lục Thanh chợt sinh ra một cảm giác kỳ dị, giống như là trời đất trong phạm vi hồn thức của hắn, toàn bộ hắn đều có thể khống chế.

Tại trong phạm vi đó, hắn có thể nắm trong tay sinh tử, thời gian cùng không gian.

Cảm giác này chỉ chợt lóe rồi biến mất, bất quá theo cỗ cảm giác lưu lại, Lục Thanh cũng thúc dục chân long huyết mạch, đem Phong Lôi linh cầu phạm vi mười trượng bên trong miệng phun ra, đồng thời tản tia khí màu ám kim, toàn bộ dung nhập vào bên trong linh cầu.

Ầm ầm

Cùng với tiếng phong khiêu lôi minh cuộn cuộn, tại phía trước Phong Lôi linh cầu, từng mảnh không gian thoát phá, cùng với Động Hư Không Gian bị phá vỡ, Phong Lôi linh cầu lập tức tiêu thất tại chỗ.

Cái gì?

Ánh mắt Kiếm Hoàng ngưng lại, Tử Dương Thần Kiếm trong tay hóa thành một đạo lưu quang màu hồng kim bao bọc toàn thân. Vô cùng Tử Dương pháp tắc tụ tập, một chiếc chuông đồng phong cách cổ xưa trong giây lát ngưng hóa ra. Tòa chuông đồng toàn thân màu vàng tím, thần mang nội uẩn, không có chút quang mang phát ra, chỉ có Tử Dương Kiếm Cương ở bên trong lưu chuyển như du long, dọc theo từng quỹ tích huyền ảo đung đưa.

Tử Dương Chân Hỏa ở mặt chuông thiêu đốt, đạo đạo quỹ tích huyền ảo theo pháp tắc lực quán chú mà bắt đầu dâng lên phác họa ra.

Ông

Tiếng chuông minh hùng hậu vang lên, tiếng chuông này giống như từ trên trời mà đến, bí mật mang theo đại thể không thể xâm phạm. Theo âm leng cuồn cuộn phát ra, không gian thoát phá, tại xung quanh chiếc chuông đúng là hiện ra một Động Hư Không Gian phạm vi mười trượng, lực thôn phệ khủng bố thẳng tắp hướng tới Lục Thanh.

Ngay sau đó, Phong Lô linh cầu liền xuất hiện trước Động Hư Không Gian này, không có chút nào ngừng lại, lập tức đi vào.

“Hợp!” Tử Dương Kiếm Hoàng chợt hét lên một tiếng. Dương Thần chuông bao phủ quanh người lập tức phóng lên cao, trực tiếp đem Động Hư Không gian trấn áp bên trong.

Lát sau, bên trong Dương Thần chuông một cỗ pháp tắc dao động kinh người, bên trong pháp tắc dao động này lộ ra một cỗ khí tức nóng chảy. Ngay sau đó, lấy mắt thường có thể thấy được Động Hư Không gian thể nhưng đang chậm rãi khép lại,

Vừa phun ra Phong Lô linh cầu, chân long huyết mạch bao vây lấy Lục Thanh cũng có chút uể oải, một lần nữa chui vào trong thân thể Lục Thanh.

Đã xong rồi sao?

Xa xa, năm người Lạc Thiên Phong nhìn Lục Thanh một lần nữa hiện ra thân hình, còn có Động Hư Không Gian bị Dương Thần chuông trấn áp, một lần nữa khép lại. Bọn họ nhìn ra được, một kiếm này của Lục Thanh cũng đồng dạng tiêu hao to lớn, nếu không Phong Lô linh cầu cũng sẽ không vừa phun ra, chân long pháp tướng kia liền tiêu tán.

Hơn nữa, chân long pháp tướng từ ngưng kết đến thi triển ra Phong Lô linh cầu, cũng là cần thời gian hai lần hít thở tích lực, trong thời gian đó, nếu thật là sinh quyết đấu, cũng là rất có khả năng trở thành cơ hội của đối thủ.

Nhưng mà, ngay tại lúc năm người Lạc Thiên Phong thở dài một hơi nhẹ nhõm, sắc mặt Tử Dương Kiếm Hoàng đột nhiên biến hóa.

Trong nháy mắt Động Hư Không Gian khép lại, một tiếng kiếm ngâm khủng bố nổi lên, từ bên trong Dương Thần chuông bạo phát ra, lát sau, hư không đúng là lại thoát phá mở ra, trong thời gian ngắn, Dương Thần chuông liền phát ra tiếng ngâm nặng nề như sắp sụp đổ.

Oanh

Không gian cuồn sóng liên miên thổi quét qua, trong mắt Tử Dương Kiếm Hoàng bắn ra hai đạo thần mang màu tím mãnh liệt, trực tiếp tiến vào bên trong Động Hư Không Gian vừa bị phá vỡ.

“Hợp cho ta!” Tử Dương Thần Kiếm vung lên, thân kiếm giống như núi cao vạn trượng từ dưới đất đột ngột mọc lên, linh lực màu xám bạc quý dị từ bên trong Động Hư Không Gian bắn ra trong phút chốc bị Tử Dương Thần Kiếm áp chế.

Trường bào màu xám không gió tự động tung bay, chung quanh hư không Tử Dương Kiếm Hoàng vài dặm phút chốc hiển hóa ra pháp tắc thần quang màu vàng tím nồng đậm. Tử Dương pháp tắc nháy mắt tụ tập đến trên Tử Dương Thần Kiếm, rốt cục linh lực màu xám bạc từ Động Hư Không Gian cũng bị chấn tan, một lần nữa quay trở về bên trong Động Hư Không Gian.

Tan thành mây khói!

Trên chín tầng trời Lôi Vân tiêu tán, khói bụi trên mặt đất cũng dần yên lặng xuống, nhưng mà trong phạm vi năm dặm, lấy chỗ hai người Lục Thanh và Tử Dương Kiếm Hoàng làm trung tâm, dĩ nhiên đã hóa thành một mảnh phế tích. Mặt đất bị cào xới vài thước, lộ ra lớp bùn đất ướt át bên dưới.

Ánh mắt trầm ngưng, Lục Thanh nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tử Dương Kiếm Hoàng, hẳn biết, chẳng sợ trước đó hẳn dùng thủ đoạn cường đại nhất, cũng như trước không thể bức Tử Dương Kiếm Hoàng lộ ra thực lực chân chính. Đơn thuần chỉ là Tử Dương pháp tắc trấn áp, liền đã đem một kiếm cực mạnh của hắn tiêu tán vô hình, hoàn toàn trấn áp vào bên trong Động Hư Không Gian.

Nhị kiếp Kiếm Hoàng đến tột cùng có được thực lực cường đại như thế nào?

Ngay tại thời điểm Lục Thanh còn phỏng đoán trong lòng, Tử Dương Kiếm Hoàng đã mở miệng: "Một kiếm này, tên gọi là gì?"

Một kiếm này!

Lục Thanh sửng sốt, chân long huyết mạch, ở trình độ nhất định mà nói, chỉ có thể xem như huyết mạch thần thông, cũng là cùng với Kiếm Đạo không có nửa điểm quan hệ, cho dù cuối cùng dung nhập Phong Lôi Kiếm Cương cùng tia khí, cũng chỉ xem như một chiêu kiếm tinh thâm không thuần túy, hoặc là Phong Lôi Linh Chú không thuần túy.

Nhưng mà chiêu thức như vậy, cũng chỉ có thành tựu Bán Long Thân mới có thể thi triển, Lục Thanh liền dứt khoát đưa nó về bên trong kiếm thức.

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: "Kiếm thức này không có tên. "

"Không có tên?" Tử Dương Kiếm Hoàng nhướng mày, trầm ngâm một lát rồi nói: "Một kiếm này của người dung hợp chân long huyết mạch, có được uy lực của Linh Chú, cái gọi là phong từ long, vân từ hổ, một kiếm này không bằng gọi là Phong Long Chân Lôi thức!"

"Phong Long Chân Lôi thức!" Lục Thanh thì thào một câu, lập tức gật đầu nói: "Đa tạ sư tổ ban thưởng danh!"

Thật sâu địa nhìn Lục Thanh liếc mắt một cái, Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói: "Chiêu Phong Long Chân Lôi thức này, nếu là một kiếp Kiếm Hoàng vừa mới tiếp xúc đến pháp tắc, chỉ có thể dẫn động một chút pháp tắc, tuyệt đối không ngăn cản được. Chỉ có một kiếp Kiếm Hoàng đã củng cố tu vi, chân chính dẫn động pháp tắc mới đủ để ngăn cản. "

Một kiếp Kiếm Hoàng!

Trong lòng vừa động, nghe được Tử Dương Kiếm Hoàng đánh giá, Lục Thanh đối với thực lực của chính mình coi như là có một nhận thức chuẩn xác. Hiện giờ hắn, toàn lực bạo phát có thể bằng được thực lực của một kiếp Kiếm Hoàng, nhưng mà chỉ có một kiếm, không thể kéo dài.

Trong đó, chủ yếu vẫn là áp súc tia khí, lực lượng hồn thức không thể dựa vào Tử Dương Kiếm Thân kinh khôi phục, bất quá không áp súc tia khí vẫn có thể thi triển ra, nhưng uy lực cũng giảm xuống hai, ba thành.

Chuyển đề tài, Tử Dương Kiếm Hoàng tiếp tục nói: "Đó chỉ là y theo cảnh giới của ta phỏng đoán, nếu là một kiếp Kiếm Hoàng, cũng không có thể áp chế khả năng khống chế linh khí thuộc tính của người nhiều như vậy. nếu người có thể tích súc một kiếm kia thêm thời gian một lần hít thở nữa, như vậy coi như là một kiếp Kiếm Hoàng gặp được người cũng không dám tùy tiện khiêu khích. "

Thêm thời gian một lần hít thở tích súc, làm sao mà dễ dàng như vậy, nhưng mà Lục Thanh cũng là không nói gì đi ra.

Một kiếp Kiếm Hoàng!

Mà nghe được Tử Dương Kiếm Hoàng đánh giá như thế, năm người Lạc Thiên Phong đồng thời hít một ngụm lương khí. Bọn họ lúc trước tuy rằng phỏng chừng thực lực Lục Thanh mơ hồ đã siêu việt Kiếm Tông, nhưng mà không có nghĩ tới, ở Tử Dương Kiếm Hoàng luận bàn lúc sau, lại chiếm được kết luận như vậy.

Nói cách khác, hiện giờ Tử Hà tông bọn họ dĩ nhiên có được bảy Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, trong đó có một Kiếm Hoàng và một Kiếm Tông có thực lực không thua một kiếp Kiếm Hoàng.

Như vậy, không đến thời gian bốn năm, Lục Thanh đến cùng có thể đạt thực lực như thế nào, năm người Lạc Thiên Phong bắt đầu có chút mong đợi, thực lực Lục Thanh càng mạnh, đối với Tử Hà tông sắp phải di chuyển càng thêm có lợi.

Nửa nén hương sau, đại diện Tử Hà.

Bảy người Lục Thanh phân biệt ngồi xuống, thân là hộ tông trưởng lão, Lục Thanh cũng được Tử Dương Kiếm Hoàng an bài ngồi bên tay trái, mà bên tay phải là Lạc Thiên Phong ngồi.

“Thật không ngờ a, tâm nguyện của Tử Hà tổ sư sắp được hoàn thành trên tay chúng ta!” Trầm mặc thật lâu sau, Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói.

Nghe được nói như thế, Lục Thanh còn không có nhiều ít cảm giác, nhưng mà năm người Lạc Thiên Phong cũng là đồng thời lộ ra vẻ cảm khái.

Tử Hà tông, kiến tông hơn 1650 năm, trong vòng bốn năm nữa liền có thể tiến nhập Kim Thiên giới, trở thành tông môn cấp Kim Thiên thứ bốn mươi chín của Kim Thiên giới.

“Bất quá việc di chuyển cần phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn. ” Lập tức, sắc mặt Lạc Thiên Phong có chút trịnh trọng nói.

Gật gật đầu, Tử Dương Kiếm Hoàng nói: “Sư thúc, trong ba năm này chúng ta phải trước hết đến các tông môn ở Kim Thiên giới bái phỏng, nếu không đến lúc tiến nhập Kim Thiên giới cũng là phiền toái không ngừng hơn nữa, cũng là thăm dò thái độ của các tông trong Kim Thiên giới. ”

“Lục Thanh, ngươi thấy thế nào?” Không trả lời, Tử Dương Kiếm Hoàng đem ánh mắt chuyển về phía Lục Thanh.

Trầm tư một chút, Lục Thanh mới nói: “Trực tiếp đưa kiếm thiếp, xem phản ứng của bốn mươi tám tông. ”

“Trực tiếp đưa kiếm thiếp?” Huyền Minh chần chờ nói: “Như vậy có phải hay không lộ ra phong mang?”

“Không, Lục Thanh nói đúng!” Tử Dương Kiếm Hoàng lắc lắc đầu nói: “Tông môn di chuyển, không phải thời điểm chúng ta yếu thế. Chỉ có biểu hiện ra thực lực, mới có thể vì tông môn mà tranh giành lợi ích lớn nhất. Vì tông môn ngày sau phát triển, đến Kim Thiên giới đưa kiếm thiếp, nhất định phải thận trọng mới được. Thái độ của bốn mươi tám tông, cũng phải biết trước mới được, miễn cho đến lúc đó lại có biến. ”

“Sư thúc nói có lý!” Năm người Lạc Thiên Phong đồng thời nói.

“Việc này không nên trì hoãn!” Trầm ngâm một lát, Tử Dương Kiếm Hoàng nói: “Huyền Thanh, Tịch Nguyệt, Huyền Minh, Thiên Kính, bốn người các ngươi chuẩn bị một chút, ba ngày sau lên đường, đến Thanh Phàm điện một chuyến, lập tức tiến nhập Kim Thiên giới, đem kiếm thiếp với các tông. ”

“Cẩn tuân kiếm dụ!” Lúc này, Huyền Thanh bốn người đồng thời đứng dậy bái lễ nói.

“Thiên Phong, ngươi an vị tọa trấn tông môn, đưa kiếm thiếp, còn không có đạo lý tông chủ đi đưa. Tử Hà tông ta đã muốn là tông môn cấp Kim Thiên, về sau đối nhân xử thế người cũng cần phải có cải biến. ”

“Đa!” Lạc Thiên Phong gật đầu đồng thời trầm giọng nói.

“Mà Lục Thanh ngươi!” Ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng chuyển tới Lục Thanh: “Không cần phải làm gì cả, trong vòng bốn năm, ngươi liền toàn lực tu luyện, có thể lấy được đột phá, cần bất cứ thứ gì, tông môn đều toàn lực cung cấp!”

“Đa tạ sư tổ!” Lục Thanh đồng thời đứng dậy hành lễ nói.

Đối với Tử Dương Kiếm Hoàng an bài, năm người Lạc Thiên Phong không có bất kỳ ý kiến gì. Kể cả là Lục Thanh có tu vi không bằng bọn họ, bọn họ cũng mạnh mẽ bức hấn bề quan tu luyện. Trong lòng bọn họ, nếu có thể dùng lực lượng của tông môn đem thực lực Lục Thanh mau chóng đề cao, đợi cho tiến vào Kim Thiên giới đối mặt với các tông làm khó dễ, cũng có thể thông dong ứng đối, mà sẽ không mất một tấc vuông.

“Huyền Thanh, Huyền Minh. ”

“Sư thúc!” Nghe được Tử Dương Kiếm Hoàng phân phó, hai người Huyền Thanh đồng thời đáp.

“Vãng sự thành yên (chuyện quá khứ như mây khói), có một số thứ, đã qua thì đem nó quên đi, lần này đưa kiếm thiếp, các người không được quên mất đại nghĩa. ”

“Sư thúc yên tâm, chúng ta tự nhiên lấy đại sự tông môn làm trọng!”

Thần sắc hai người đều có một chút mất tự nhiên, bị Lục Thanh bắt giữ trong mắt.

Vãng sự thành yên!

Tử Dương Kiếm Hoàng rõ ràng có ý ám chỉ, đề cập tới quá khứ của hai người Huyền Thanh. Trên danh nghĩa, Huyền Thanh vẫn là sư phụ Lục Thanh, tuy rằng hiện giờ trở thành hộ tông trưởng lão, nhưng Lục Thanh đối với Huyền Thanh vẫn là thập phần tôn trọng. Đối với việc các nhân, hắn cũng lựa chọn không hỏi đến, ít nhất, cũng muốn bọn họ chủ động nói ra.

Hỏi đến việc tư của trưởng bối, trên trình độ nhất định, đó là không tôn trọng bọn họ, trong đó vẫn còn rất nhiều kiêng kỵ.

Lúc sau, Tử Dương Kiếm Hoàng đối với bốn người Huyền Thanh sắp xuất hành chỉ điểm rất nhiều, rất nhiều sự tình, Lục Thanh đều không thể tưởng được. Điều này làm cho Lục Thanh không khỏi cảm thán, chính mình vẫn thiếu lịch duyệt, rất nhiều sự tình đều không lo lắng được chu toàn.

506. Chương 62: Năm Người Kết Bái

Trần Triều Dương.

Hiện giờ Trần Triều Dương đã mở rộng đến phạm vi mười dặm, hoàn toàn có thể sao được với một thành nhỏ. Con đường làm bằng Bạch Thạch chính tề, vô số trà lâu, quán xá mọc lên. Bên trong phường thị đầy ắp tiếng ồn ào, từ trên không nhìn xuống, cơ hồ cách năm bước là có một người.

Lặng không đứng ở trên hư không, Lục Thanh lẳng lặng nhìn xuống trần Triều Dương. Đại thế của Lục gia hắn lúc trước đã cùng với đại thế tông môn nối tiếp với nhau, hiện giờ tông môn thành công tiến giai, đại thế của Lục gia hắn cũng đồng thời tăng lên.

Đại thế này, cho dù năm tòa thành chính cũng không hề kém hơn.

Cái gọi là đại thế, tuy rằng nói đến là hư vô mơ昧, nhưng trong mắt Đại Sư cảnh giới kiếm Hồn cũng là tồn tại chân thật, đó là xu hướng của một loại Thiên Đạo vận chuyển, nhân quả ở bên trong tuy rằng nhìn không ra, nhưng cũng ảnh hưởng tới trạng thái của mọi người.

Thân hình chợt lóe, không có bất luận kẻ nào phát hiện, thân hình Lục thanh đã xuất hiện trước cửa Lục phủ.

“Gia chủ!” Hai gã thủ vệ mặc võ y màu đen đại biểu cho tu vi Kiếm Giả chấn động, vội khom mình hành lễ nói, trong ánh mắt hai người tràn ngập kính sợ.

Hai người này, Lục Thanh đều không có gặp qua, bọn họ thế nhưng đều có tu vi Kiếm Giả, tuổi tác nhiều nhất chỉ mới trưởng thành. Khi nào thì Lục gia hắn có Kiếm Giả trẻ tuổi như thế?

“Các người là đến đây từ lúc nào?”

“Hồi gia chủ, hai người thuộc hạ thế từ Hoàng Phủ gia!” Hai gã Kiếm Giả trẻ tuổi nhìn nhau, vội vàng khom người đáp.

“Hoàng Phủ gia?” Lục Thanh nghe vậy sững sốt xem tư chất cùng tu vi của hai người này, chỉ sợ là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của Hoàng Phủ gia, như thế nào lại tới Lục gia hắn làm thủ vệ.

Gật gật đầu, Lục thanh không nói gì, lập tức hướng tới trong phủ đi đến, một trong hai gã liền chạy vào trong thông báo.

Thông báo vừa ra, cả Lục phủ liền náo loạn hẳn lên. Mà Lục Thanh chú ý tới, trong khoảng thời gian hắn đến Kim Thiên giới một chuyến, Lục gia hắn lại tăng thêm rất nhiều người. Hồn thức Lục Thanh vừa đảo

qua một vòng, liền thấy có rất nhiều người trẻ tuổi, vô luận nam hay nữ đều có tư chất không sai, dĩ nhiên đều đã Trúc Cơ tụ nguyên, trở thành Kiếm Giả.

“Thanh nhi!” Vào đại viện, đứng đầu nghênh đón là thái phu nhân Lục gia, Nhan Như Ngọc.

Theo Lục Thanh thành tựu Kiếm Tông Đại Sư, thân phận Nhan Như Ngọc cũng tăng lên như điều gặp gió. Cho dù hiện giờ năm gia chủ của năm đại gia tộc, gặp mặt cũng là cung kính vô cùng. Bình thường Kiếm Chủ chuẩn Đại Sư trước mặt nàng, cũng khách khí dị thường.

“Mẹ!” Nhìn thấy Nhan Như Ngọc, Lục Thanh lập tức khom mình nói.

“Trở về là tốt rồi, vào nhà rồi nói. ” Trên mặt Nhan Như Ngọc đầy ý cười, mấy người Thúc Nguyên bên cạnh cũng cung kính tránh đường.

Tiến vào đại sảnh, chỉ có Nhan Như Ngọc cùng Lục Thanh, mà Thúc Nguyên cùng mười tên thủ vệ đứng canh giữ bên ngoài đại sảnh. Về phần Dịch lão, bận việc sinh ý của gia tộc, bình thường đều ở trong phường thị, trở về còn cần thời gian.

Chuyện tiến vào Kim Thiên giới, Lục Thanh chỉ đại khái tự thuật một chút, trọng yếu nhất là hấn không muốn mẹ hấn phải lo lắng. Bất quá đối với chuyện Lục Thiên Thư, Lục Thanh cũng không có bất kỳ dấu giếm gì, trong lòng hấn đồng dạng có rất nhiều nghi hoặc.

“Lục Thiên Thư?” Nhan Như Ngọc nhíu mày, lâm vào trong trầm tư.

Nửa nén hương sau, Nhan Như Ngọc lắc đầu, nói: “Về Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư năm trăm năm trước, cũng là cha ngươi lật xem điển tịch mới biết được, còn những cái khác bên trong gia tộc cũng không có ghi chép được. Hơn nữa lúc trước Lục Thiên Thư bị trục xuất khỏi gia tộc, liền vẫn không có trở về. Rốt cuộc chuyện phát sinh bên trong đại lục của người vẫn không có bất cứ điển lục nào nhắc đến. ”

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng đáp án như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

Hai trăm năm trước, Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư vẫn lạc ở Kiếm Hồn chiến trường. Tâm ma khi dẫn động sinh ra Ma Vô Thường, Kiếm Linh của ma kiếm, tính ra Lục Thiên Thư cũng sống hơn ba trăm tuổi, mặc dù có chút kinh ngạc nhưng Lục Thanh vẫn có thể lý giải.

“Gia chủ, thái phu nhân!” Lúc này, thanh âm Dịch lão từ ngoài phòng vang lên.

“Dịch lão mời vào. ” Lục Thanh đi tới trước đại sảnh, đón Dịch Vân vào đại sảnh.

“Gia chủ người muốn lão nhân chết à!” Nhìn thấy Lục Thanh tự mình ra đón, lại nghĩ đến thân phận Lục Thanh hiện giờ là Kiếm Tông Đại Sư, trong lòng Dịch Vân không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi.

“Dịch lão cả đời vì Lục gia chúng ta, việc này chỉ là chuyện nhỏ thôi!” Lục Thanh nói xong dẫn Dịch lão vào một cái ghế ngồi xuống, mới trở lại ngồi bên cạnh Nhan Như Ngọc.

Trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng, Dịch Vân cũng không hề chối từ liền ngồi xuống.

“Dịch lão, sinh ý của Lục gia ta, trong vòng ba năm đều dần dần thu lại đi. ”

“Thu lại?” Dịch lão sửng sốt, lập tức nói: “Gia chủ, chuyện này.....?”

“Còn không đến bốn năm nữa, tông môn sẽ di chuyển!”

“Di chuyển?” Hai mắt Dịch lão sáng lên nói: “Không sai, không đến bốn năm nữa, Tử Hà tông ta toàn bộ sẽ tiến vào Kim Thiên giới. ”

“Bốn năm!” Hai mắt Nhan Như Ngọc cũng sáng ngời, nói: “Tông môn cấp Kim Thiên, sau khi tiến vào Kim Thiên giới mới xem như danh phủ kì thực. ”

“Không sai, xem ra, trong vòng ba năm này, tông môn sẽ thu hồi dần các thế lực!” Dịch lão trầm giọng nói: “Bất quá có thời gian ba năm cũng đã đủ rồi!”

Trong lòng vừa động, Lục Thanh lập tức nói: “Những người trẻ tuổi ở trong phủ là có chuyện gì vậy?”

Nhan Như Ngọc nói: “Đây đều là ý nguyện của các đại gia tộc, đem người trẻ tuổi đưa tới Lục phủ chúng ta lịch lãm, ý tứ bên trong chắc người cũng có thể đoán được. ”

Nghe Nhan Như Ngọc nói như thế, Lục Thanh coi như là minh bạch, các thể lực lớn trong vòng tông môn hành động như thế, cũng là coi trọng thực lực cùng địa vị hiện giờ của hắn.

Bên trong hàng ngũ đệ tử cùng một thể hệ, Lục Thanh có thể xem như một nhân vật truyền thuyết. Hoàng Linh Nhi được hắn thu làm đệ tử, hiện nay cũng là khôi thủ trong đời đệ tử tiếp theo, cái đó khiến cho tâm tư của tất cả gia chủ cùng trưởng lão các gia tộc bị lay động, vì thế lúc Lục Thanh đi Kim Thiên giới, rốt cục cũng có động tác.

Cơ hồ từng thể lực đều là không hẹn mà gặp, đều đem huyết mạch đệ tử kiệt xuất phái đi ra, tiến vào Lục phủ lịch lãm. Cho dù chỉ làm một số việc nhỏ, nhưng như vậy chẳng những ma luyện tâm tính, mà nếu có một ngày may mắn được Lục Thanh chỉ điểm hoặc thu làm đệ tử, thì một bước lên trời cũng không quá đáng.

Tâm tư của các thể lực này cũng đơn giản không có chỗ nào qua, Nhan Như Ngọc cũng không có ngăn cản, cho nên vừa rồi ở trước Lục phủ, Lục Thanh mới có thể nhìn thấy hai gã Kiếm Giả trẻ tuổi đứng canh cửa.

Giờ ngọ ngày hôm sau.

Tầng ba của Triều Dương hiện chỉ có một cái bàn, tại đó có năm thanh niên ngồi chung quanh. Trên bàn xếp hơn mười vò rượu, hương rượu nồng đậm phiêu tán ra truyền khắp cả tửu lâu. Hôm nay trấn Triều Dương im lặng dị thường, bên trong cả tầng ba cũng chỉ có năm người thanh niên này.

“Kiếm hữu, có cơ hội, chúng ta thật muốn kiến thức một phen. ” Đoạn Thanh Vân há miệng uống hết một chén Thanh Dương Liệt tửu, khuôn mặt ửng hồng, mùi rượu trên người không có dựa vào Kiếm Nguyên áp chế. Trừ bỏ Lục Thanh có được Kiếm Thể cấp Kim Thiên tự động rèn luyện, bốn người còn lại, trên mặt đều hiện ra men rượu.

“Tử Thiên Lôi, người này thật ra cùng Thiên Diệp người có chút giống nhau. ” Dư Cập Hóa cười nói.

“Ân, nghe Lục Thanh nói như thế, ta cũng muốn trông thấy người này, nhân vật như thế, không thấy thật sự đáng tiếc. ” Trực tiếp nâng cả vò rượu lên uống, Niếp Thanh Thiên mở miệng nói.

Phút chốc, trong lòng Lục Thanh vừa động, ngẩng đầu nhìn bốn người Niếp Thanh Thiên liếc mắt một cái, trong lòng sinh ra một ý niệm.

“Không bằng, chúng ta kết thành huynh đệ đi!”

Không bằng, chúng ta kết thành huynh đệ đi!”

Bốn người Niếp Thanh Thiên nghe vậy ngây ngẩn cả người. Quan hệ của năm người tuy rằng đã trải qua nhiều năm khảo nghiệm, nhưng nói là có cái gì xác định quan hệ, bọn họ cũng không nghĩ tới. Hiện giờ, Lục Thanh trở thành Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, bốn người có nghĩ tới cũng không nói ra, lúc này do chính miệng Lục Thanh nói, cũng khiến trong lòng bốn người chấn động.

“Tốt!” Tâm tính Đoạn Thanh Vân vẫn như trước, vừa nghe Lục Thanh đề nghị liền vô cùng hưng phấn nói.

Ba người Triệu Thiên Diệp nhìn nhau, đều là gật gật đầu.

Lúc này, năm người đem tất cả những thứ trên mặt bàn loại bỏ, trên mặt đất xếp hương án, cùng với năm bát rượu, bên trong mỗi bát rượu, mỗi người lần lượt nhỏ một giọt máu tươi. Đến lượt Lục Thanh nhỏ ra một giọt máu tươi, bên ngoài có một tầng kim mang nhàn nhạt, cùng với mùi hương thanh mát.

Lục Thanh thành tựu Bán Long thân, một thân máu tươi theo chân long huyết mạch đã sớm hóa thành long huyết, hơn nữa Tử Hoàng Kiếm Thân kinh mỗi một tầng tiến bộ đều là hấp thu đại lượng tinh nguyên linh vật. Có thể nói một thân khí huyết hiện giờ của Lục Thanh, đã hoàn toàn không thua vô số vạn năm linh dược. Một giọt máu tươi tuy rằng không đạt tới trình độ vạn năm linh dược, nhưng bằng với nghìn năm linh dược vẫn là dư dả.

Cũng không có nói cái gì, năm người đem bát rượu trên mặt đất bưng lên.

“Trời đất làm chứng, ta Lục Thanh. ”

“Niếp Thanh Thiên!”

“Triệu Thiên Diệp!”

“Dư Cập Hóa!”

“Đoạn Thanh Vân!”

“Hôm nay kết thành huynh đệ, họa phúc cùng hưởng, không cầu sinh cùng thán cùng năm, nhưng nguyện chết cùng ngày cùng thán cùng năm. ”

507. Chương 63: Tuyệt Phong Bể Quan

Năm bát rượu hòa máu tươi của năm người đồng thời được uống cạn, Lục Thanh không có gì, nhưng mà bốn người Niếp Thanh Thiên cũng là đồng thời ngồi xếp bằng ngồi xuống. Mãi đến nửa ngày sau, bốn người Đoạn Thanh Vân mới lần lượt tỉnh lại.

“Ta nói, một chén rượu này cũng thật là hữu dụng a!” Trong mắt Đoạn Thanh Vân bắn ra tinh quang, hưng phấn nói.

Lúc này, ba người Dư Cập Hóa sớm đã thanh tỉnh lại.

“Lúc trước, ta cùng với Tử Thiên Lôi kết thành kiếm hữu, mặc dù không phải huynh đệ, nhưng mà người này cũng đủ để phó thác, vị trí đại ca sẽ để lại cho hắn. ” Lục Thanh lập tức nói.

“Được! ” bốn người Niếp Thanh Thiên đồng thời nói.

Đem ánh mắt chuyển hướng Triệu Thiên Diệp, Lục Thanh nói: “Thiên Diệp người lớn nhất, liền là nhị ca!”

“Cập Hóa, tiếp theo là tam ca!” Đoạn Thanh Vân nói tiếp.

“Thanh Thiên tiếp theo, là tứ đệ!” Dư Cập Hóa nhìn Niếp Thanh Thiên nói,

“Ta đây là lão ngũ!” Đoạn Thanh Vân giành nói, lát sau nhìn về phía Lục Thanh, nói: “Lục Thanh người chính là lục đệ, ngoan a, ta cứ nhiên có một cái Kiếm Tông làm lục đệ!”

Nghe ngữ khí của Đoạn Thanh Vân, bốn người Lục Thanh đồng thời cất tiếng cười to.

“Hôm nay không say không về!”

“không say!”

“Không về!”

Một ngày sau, Nhan Như Ngọc mang theo Hoàng Linh Nhi lên tầng ba, nhìn thấy năm người say rượu Nhan Như Ngọc không khỏi lắc đầu.

“Đem bọn họ mang về đi. ”

Hai ngày trôi qua.

Mở hai mắt, Lục Thanh liền phát hiện đầu choáng váng kịch liệt, Kiếm Nguyên vận chuyển, nhẹ nhẹ mùi rượu trong giày lát bị trục xuất ra bên ngoài cơ thể.

Đi ra sương phòng, Lục Thanh liền nhìn thấy Hoàng Linh Nhi đang luyện tập Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm đầu ra đầy, cho dù không có quán trú bất kì Kiếm Nguyên gì, kiếm thức thi triển ra vẫn mang theo tiếng rít gió sắc bén, đại lượng không khí chung quanh bị chấn tan.

Kiểm pháp của Hoàng Linh Nhi theo Lục Thanh thấy, có thể nói là đường nhập thất, cảnh giới kiếm pháp cũng đã đạt tới Cử Trọng Nhược Khinh đỉnh phong.

“Sư phụ!”

Nhìn thấy Lục Thanh đi tới, Hoàng Linh Nhi vội vàng thu kiếm thức, bước lên hành lễ.

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: "Kiếm pháp của người đã đăng đường nhập thất, còn lại chỉ là khổ tu cùng với kinh nghiệm trong chiến đấu, giác ngộ sinh tử, người sẽ phát hiện rất nhiều mê chương trong Kiếm Đạo sẽ bị phá vỡ trong nháy mắt. "

"Kia sư phụ, đệ tử nên làm như thế nào?"

"Tiến vào tầng ba đi, người có được Long Khí, Linh Thú dưới tầng ba còn không dám động thủ với người, chỉ có áp lực mới là động lực lớn nhất. "

"Đệ tử minh bạch. " Hoàng Linh Nhi khom người đáp.

Dừng một chút, Lục Thanh nói: "Linh Nhi, người có biết không ?" Hoàng Linh Nhi nghe vậy sửng sốt.

"Nếu lúc trước người bái nhập môn hạ của Minh phong chủ, lấy thể chất của người, hiện tại cho dù không đạt tới Kiếm Sư thì cũng là Kiếm Khách đại thiên vị"

"Đệ tử không hối hận!" Trên mặt Hoàng Linh Nhi lộ ra ý cười nói: "Bản tâm như thế, không phải sư phụ vẫn nói sao, con người không thể hết thấy đều vì lợi ích được. "

"Bản tâm như thế!" Lục Thanh gật gật đầu: "Nói hay lắm, người có thể nghĩ ra như thế ta thực vui mừng, thân là đệ tử Lục Thanh ta, tuyệt đối không thua kém người ngoài!"

Phút chốc, ánh mắt Lục Thanh vừa động mở miệng nói: "Tốt lắm, người trước tiên lui đi. "

"Dạ!"

Hoàng Linh Nhi vừa lui ra lúc sau, bốn người Niếp Thanh Thiên đồng thời từ bên ngoài đình viện đi vào.

"Lục đệ!"

"Nhị ca, các người đã tỉnh!" Lục Thanh trên mặt lộ ra nụ cười nói.

"Ngồi xuống đi" Triệu Thiên Diệp yên lặng nhìn Lục Thanh nói.

Không có chút nào do dự, Lục Thanh gật gật đầu.

"Tốt lắm, người nói cho chúng ta biết, ba năm sau, đến тот cùng là phát sinh chuyện gì?" Niếp Thanh Thiên nói tiếp, ánh mắt bốn người đồng thời ngưng tụ trên người Lục Thanh.

"Các người!" ánh mắt kiềm hãm, Lục Thanh cũng là trầm mặc không lên tiếng.

"Không cầu sinh cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm!" Giờ khắc này, coi như là Đoạn Thanh Vân, vẻ mặt cũng ngưng trọng dị thường, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lục Thanh, giống như muốn từ trên mặt hắn nhìn ra cái gì.

Nhìn ánh mắt kiên định của bốn người, Lục Thanh trầm mặt một lúc lâu, mới lựa chọn mở miệng.

Sau nửa canh giờ.

"Bạch Phát ma nữ" Sắc mặt bốn người Triệu Thiên Diệp đại biến.

Bạch Phát ma nữ kia, là nhân vật không phân cao thấp với Tử Dương Kiếm Hoàng. Tuy rằng nói Lục Thanh đã đạt tới Kiếm Tông, nhưng muốn trong vòng ba năm bằng với Tử Dương Kiếm Hoàng, căn bản không có khả năng.

Này bên trong, cũng là Lục Thanh có lựa chọn tự thuật, về chuyện Diệp lão, hắn vẫn như trước không nói ra. Dù sao lúc trước tại bên trong Kiếm Trận ở Lang Nha sơn cũng chỉ có một mình hắn.

"Trong vòng ba năm, người có nắm chắc hay không ?" Trầm mặc thật lâu sau, Niếp Thanh Thiên trầm giọng nói.

Lục Thanh lắc đầu. Hắn tiến bộ, đối phương cũng đồng dạng tiến bộ, hắn không có nửa điểm nắm chắc.

"Thật sự không được, người tạm lánh phong mang đi!" Đoạn Thanh Vân mở miệng nói.

"Không được, nàng kia đã là ma chương trong lòng ta, ta nếu vừa đi, khó tránh khỏi người vô tội gặp họa, liên lụy đến tông môn. " Lục Thanh không cần nghĩ ngợi, một mực từ chối nói.

Dừng một chút, Lục Thanh lại nói: “Bất quá các người yên tâm, ba năm sau, sự việc này cũng liền chấm dứt, Bạch Phát ma nữ muốn diệt Lục gia ta cũng không có đơn giản như vậy. ”

Gật gật đầu, giờ khắc này, bốn người Niếp Thanh Thiên đều không có mở miệng, bất quá Lục Thanh cũng thấy được trong ánh mắt bọn họ lộ ra vẻ kiên định dị thường.

“Tốt lắm, thời gian cũng không sớm, trong tông còn có chuyện cần xử lý, chúng ta đi về trước. ” Lúc này, Triệu Thiên Diệp liền đứng dậy, bốn người cũng không hề lưu lại, lập tức quay về núi Triều Dương.

Nhìn bóng dáng bốn người rời đi, trong lòng Lục Thanh không khỏi dâng lên một cảm giác ảm áp.

“Cảm ơn các người!” Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Hai ngày sau.

Lục Thanh về tới Linh Thú Sơn Mạch, thời gian ba năm, chỉ còn lại ba năm, hắn cần phải bế quan đem sở học cùng thực lực của mình củng cố cùng thông hiểu, tại trên trụ cột tìm kiếm đột phá.

Ánh mắt quét nhìn chung quanh, bước chân Lục Thanh giậm trên mặt đất, thân hình lập tức bay lên đỉnh Tuyết Phong.

Vô tận hàn khí quấy nhiễu, nhưng mà gặp phải tầng khí màu vàng kim bên ngoài cơ thể Lục Thanh liền bị giáo nát.

Tuyết Phong tồn tại gần nghìn vạn năm, hàn khí chất chứa bên trong quả thực khó mà tưởng tượng được. Mà ở chỗ Lục Thanh hạ xuống có một thông đạo, cũng là một chỗ riêng biệt hắn khai thông chỉ để bế quan, bên trong lòng núi trăm trượng.

Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận mà Lục Thanh bày ra chung quanh Tuyết Phong cũng được phát động, nếu tự tiện xông vào mà không được Lục Thanh truyền thụ phương pháp phá trận, tất nhiên sẽ bị Ngũ Hành linh lực bên trong xé thành hai nửa.

Bên trong lòng núi là một mảnh tối đen, bất quá với thị lực của Lục Thanh, mọi thứ chung quanh vẫn là rõ ràng. Bên trong một bang động phạm vi mười trượng, khắp nơi đều là hàn khí. Hàn Băng khí bên trong Tuyết Phong được thai nghén nghìn vạn năm ngưng kết mà thành, nếu đổi thành một gã Kiếm Khách mà nói, có thể lợi dụng Hàn Băng khí trong này mà thành tựu thuộc tính cho Kiếm Khí, thậm chí là lợi dụng hàn khí nồng đậm tăng tiến tu vi.

Nơi này cũng là nơi Lục Thanh lựa chọn để bế quan. Cánh tay vung lên, thông đạo đi vào bang động lập tức bị phong kín.

Khôn cùng yên tĩnh tuy rằng mang đến khôn cùng tịch mịch, nhưng mà đồng thời khiến tâm thần Lục Thanh trở nên yên lặng. Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, điểm ấy tịch mịch căn bản không thể dao động tâm cảnh, trừ phi ý chí Kiếm Đạo bị phá hủy, nếu không Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn có thể chịu được rất nhiều hoàn cảnh gian khổ.

Tĩnh hạ tâm thần, Lục Thanh bắt đầu sắp xếp lại sở học của chính mình.

Kỳ thật, cũng không có nhiều lắm.

Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy diễn hóa ra mười sáu thức Tử Tiêu Phong Lô Kiếm, Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, Luyện Hồn Quyết ngưng tụ thành Thức Kiếm, những thần thông do Bán Long Thân cùng Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh đem lại, còn có chiêu Phong Long Chân Lô thức kia, đã thoát ly Tử Tiêu Phong Lô Kiếm, một nửa kiếm thức dung hợp chân long huyết mạch, có thể xem như là công kích mạnh nhất của hắn hiện giờ.

Trong đó, Luyện Hồn Quyết đã đạt tới đỉnh phong, giai đoạn Ngưng Hồn, ngưng tụ thành Thức Kiếm, nếu không có tâm pháp phần sau, cũng liền dừng lại.

Mà thần thông do Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh cùng Bán Long Thân đem lại có không gian đề thăng rất lớn. Nếu nắm giữ tốt, ba năm sau, vị tất không thể trở thành một đường sinh cơ. Về phần Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, trong vòng ba năm muốn lại có đột phá trên cơ bản không có khả năng. Trước đó, vì tầng thứ

tám, những linh dược cùng Thú Đan đã dùng gần hết, đối với tầng thứ chín mà nói, ngay cả một phần cũng không đủ. Không thể không nói, tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh đích thực là một quá trình phá sản.

Đối với Tử Tiêu Phong Lô Kiếm do Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy diễn hóa thành, Lục Thanh tràn ngập vô hạn chờ mong. Trước đó, chùy pháp đã khiến cho hắn khiếp sợ to lớn, mà kiếm thức càng về sau, uy lực càng thêm kinh người. Tuy rằng khó có thể lĩnh ngộ, nhưng thức hai mươi mốt, lúc Lục Thanh tẩy luyện mệnh hồn đã có chút lĩnh ngộ, tin tưởng ba năm sau, theo tu vi tăng lên, lại lĩnh ngộ thêm một, hai thức nữa cũng không có vấn đề gì.

Cuối cùng nói đến Phong Lô Chân Lô Thức, một chiêu này có bề ngoài giống với pháp tướng kiếm thức, tuy là lực lượng cường đại nhất mà trước mắt Lục Thanh có thể nắm giữ, nhưng đồng thời là chiêu số duy nhất hắn không thể rõ ràng, Huyền ảo biến hóa bên trong đó, linh lực màu xám bạc mạc danh xuất hiện, hắn đều không thể lý giải, cho dù là Bán Long Thân, cũng chưa từng cảm ứng được thuộc tính như vậy, càng không nói là nắm giữ.

Nếu không xem cường thế của linh lực màu xám bạc kia, thậm chí có thể phá vỡ pháp tắc trấn áp, nếu có thể nắm giữ, ba năm sau, Lục Thanh cũng có thể có nhiều hơn một phần nắm chắc.

508. Chương 64: Tuyệt Phong Truy Sát

Cái gọi là vân từ long, phong từ hổ, phong vân nhất thể, tự nhiên phong khả từ long, vân khả từ hổ, Phong Long Chân Lô thức cũng đồng dạng là lực lượng trong vòng ba năm Lục Thanh cần nắm trong tay, hơn nữa còn cần coi trọng đối đãi, bởi vì toàn bộ lực lượng Lục Thanh nắm giữ, đây là chiêu số mạnh nhất mà trước mắt hắn có thể thi triển.

Thời gian tựa như thoi đưa, bất chí bất giác đã nửa năm trôi qua.

Thời gian nửa năm này, Tử Hà Tông có thể nói là phong vân biến đổi. Bởi vì nội tông phát ra kiếm dụ, toàn bộ các thế lực lớn nhỏ trong tông đều bắt đầu thu lại thế lực chính mình, vì bốn năm sau tiến nhập Kim Thiên giới mà chuẩn bị.

Các đại tông môn xung quanh cũng đều đánh hơi được phong thanh, bất luận là Thanh Ngọc Tông đã yên lặng, hay Phù Vân Tông cùng với những tông môn bình thường xung quanh nghìn dặm đều bắt đầu ngấm ngấm triển khai động tác. Dù sao khi Tử Hà Tông tiến nhập Kim Thiên giới, tông vực sẽ trở thành nơi vô chủ.

Lợi ích ở bên trong, không cần nghĩ đến cũng biết tuyệt đối đáng giá tranh đoạt một phen, bất quá những điều đó cũng không phải điều mà Tử Hà Tông hiện giờ quan tâm. Đợi cho sau khi di chuyển, tông vực nguyên bản cũng liền vứt bỏ, ở Kim Thiên giới, có rất nhiều địa phương tốt chờ bọn họ.

Lạc Thiên Phong đứng ở đỉnh núi Tử Hà, nhìn đám mây lơ lửng trên bầu trời cùng mặt đất dưới chân, trong lòng sinh ra khí khái hào hùng, Tử Hà Tông kiến tông hơn 1650 năm, ở trên tay hắn, thăng cấp trở thành tông môn cấp Kim Thiên công lao đó đủ để hắn lưu danh muôn đời, chỉ cần Tử Hà Tông còn tồn tại một ngày, hắn liền không bị quên lãng.

Phút chốc, Lạc Thiên Phong nhíu mày, lát sau thân hình chợt lóe, sau vài lần hít thở đã xuất hiện bên trong đại điện Tử Hà.

Đồng thời, thân ảnh Tử Dương Kiếm Hoàng đã ở bên trong đại điện hiển hóa ra.

“Sư thúc!”

“Cuối cùng Linh Thú Sơn Mạch chỗ Tuyệt Phong mà Lục Thanh đang ở!” Tử Dương Kiếm Hoàng ngưng thần cảm ứng, phút chốc biến sắc nói: “Là Huyền Minh cùng Tịch Nguyệt! Có người đuổi giết bọn họ!”

Hưu

Hưu

Ngay sau đó thân ảnh hai người tiêu thất tại chỗ.

Cuối cùng Linh Thú Sơn Mạch, bên cạnh Tuyết Phong là một mảnh tuyết nguyên, lúc này bỗng xuất hiện hai đạo kiếm quang âm đạm. hai đạo kiếm quang này bay tới chân núi Tuyết Phong liền ngưng lại.

Đồng thời ở sau lưng bọn họ, hai đạo kiếm quang màu vàng kim sắc bén lữ lướt tới.

“Hai người các ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn thủ chịu trời, giết hộ phong Linh Thú của chúng ta, có thể chạy trốn tới nơi này là may mắn tốt đỉnh rồi, chẳng lẽ các ngươi vẫn còn ôm ảo tưởng trốn thoát được sao. Bất quá chỉ là một cái tông môn mới tiến giai Kim Thiên, chỉ bằng vài tên Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của tông môn các ngươi, mà đòi đứng vững tại Kim Thiên giới sao, đừng có nằm mộng! ”

Hai đạo kiếm quang tan biến, xuất hiện hai lão giả mặc trường bào màu vàng kim, sau lưng hai người là hai thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên.

Mà đối diện bọn họ năm trăm trượng, sắc mặt Huyền Minh cùng Tịch Nguyệt tái nhợt, trong mắt tràn đầy hận ý.

Lấy nhãn lực của hai người Huyền Minh, tự nhiên là nhìn ra ở bên ngoài Tuyết Phong có mở ra Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận. Cái này thuyết minh hiện giờ Lục Thanh đang ở bên trên Tuyết Phong.

“Thỉnh hộ tông trưởng lão hiện thân!” Huyền Minh vận khởi Kiếm Nguyên, hướng tới đỉnh Tuyết Phong lớn tiếng quát.

Hai lão giả nghe được thanh âm của Huyền Minh, sắc mặt ngưng trọng lên: “Kêu giúp đỡ sao?”

Nhưng đợi hơn mười khắc qua đi, Tuyết Phong vẫn như trước gió êm sóng lặng không có chút tiếng vang.

Sao lại thế này?

Hai người Huyền Minh biến sắc, mà trên mặt hai lão giả cũng lộ ra vẻ khinh thường.

“Xem ra trưởng lão quý tông cũng không có đảm lượng, nếu hấn không ra, vậy hai chúng ta liền tha hấn một mạng. Các ngươi tự phế tu vi đi, nếu không hôm nay hai người chúng ta thề huyết tẩy Tử Hà tông!” Một trong hai lão giả âm thanh lạnh lùng nói.

“Cuồng vọng!” Trong mắt tràn ngập sát khí, Huyền Minh liếc nhìn đỉnh Tuyết Phong một cái, Thần Kiếm trong tay dĩ nhiên vũ động.

Kim Dương Kiếm Cương màu hồng kim chém ra từng đạo quỹ tích huyền ảo, một tiếng đề minh giống như Kim Dương Thần Điểu kêu vang, một cỗ khí tức đến từ hoang dã trên người Huyền Minh bạo phát ra.

“Đồng dạng một kiếm thức, ngươi cho là còn hữu dụng sao?” Trong mắt hai lão giả lóe ra hàn quang, lạnh nhạt nhìn động tác của Huyền Minh.

Thu

Nồng đậm khí hoang dã ngưng kết, một con Kim Dương Thần Điểu cao chừng trăm trượng hiển hóa ra. Kim Dương Thần Điểu hoàn toàn do Kim Dương Kiếm Cương ngưng kết mà thành, Kim Dương chân hỏa thiêu đốt, trong hư không tức khắc hiện ra không gian sáng gợn nhàn nhạt.

Kim Dương thần trảo lăng không chụp xuống, không gian sáng gợn khùng bố chấn khai, đem toàn bộ tầng mây chung quanh thôn phệ vào.

Chân không áp chế, ở trước đó không gian sáng gợn ngưng tụ thành một tầng khí tường bằng bạc, khí tường tràn ngập Kim Dương chân hỏa một đường thiêu đốt, đem không gian chung quanh hai lão giả mấy trăm trượng bao phủ.

Lực trời đất ngang nhiên áp chế trong mắt hiện ra vẻ quyết liệt, cắn đầu lưỡi một cái, một ngụm tinh huyết từ trong miệng Huyền Minh phun ra.

Huyết khí bên trong cơ thể, kiếm giả Trúc Cơ tự nguyên, đem huyết khí trong cơ thể ngưng kết, tự nhiên sinh ra tinh huyết. Tinh huyết này là căn nguyên sinh mệnh tinh hoa của bản thân, đồng thời cũng là thọ huyết, đại biểu cho thọ mệnh. Bất luận là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, tinh huyết trong người cũng không nhiều, không sai biệt lắm có khoảng mười ngụm.

Huyền Minh phun ra một ngụm tinh huyết này, không sai biệt lắm mất đi một thành thọ nguyên, nếu không phải lúc trước hắn dùng Thọ Nguyên Đan làm từ Vạn Niên Bất Tử Căn, chẳng những tu vi hồi phục, thọ nguyên cũng tăng lên trăm năm, nếu không một ngụm tinh huyết này cũng đủ khiến tu vi suy giảm, thậm chí ba hồn lỵ tán, Kiếm Hồn tan rã.

Đương nhiên, phun ra ngụm tinh huyết, uy thế một kiếm của Huyền Minh tức khắc tăng lên vài thành. Hình thể Kim Dương Thần Đế cũng đồng thời tăng vọt hơn mười trượng, không gian sóng gợn chấn động chung quanh, đúng là mơ hồ có xu thế hóa thành không gian cuộn sóng.

“Huyền sư huynh, ta đến trợ ngươi!”

Minh Tịch Nguyệt giận quát một tiếng, hàn mang quanh thân bắn ra bốn phía, Bích Thủy Kiếm nháy mắt ra khỏi vỏ.

Nhất thời, trên người Minh Tịch Nguyệt bộc phát ra quang mang màu trắng chói mắt, một cỗ khí thể tiêu điều bắn thấu ra, Kiếm Cương trên Bích Thủy Kiếm lưu động, lực trời đất ầm ầm gia trì. Ngay sau đó, trước mặt hai lão giả chỉ còn lại một mảnh không gian màu trắng, hàn khí xung quanh giống như vô cùng vô tận tạo thành chín tầng sóng lớn. Trong không khí tức khắc vang lên tiếng sóng triều bång bạc, tầng sóng nhấp nhô, mang theo một tiếng kiếm minh cao vút, thổi quét ra không gian sóng gợn trăm trượng, mãnh liệt lao tới hai người lão giả.

Đồng dạng một ngụm tinh huyết phun ra, hàn khí băng lăng đồng dạng tăng vọt mấy thành, không gian sóng gợn tiếp cận hai trăm trượng trước sau mà đến, đi tới dưới thân Kim Dương Thần Đế.

Lại một ngụm tinh huyết được phun ra, Thần Kiếm trong tay Minh Tịch Nguyệt vũ động hàn khí băng lăng lập tức gào thét đem Kim Dương Thần Đế bao hàng đi vào.

Đại lượng khói trắng bốc lên, trong giây lát, liền bị không gian cuộn sóng lan tràn tới xé rách thôn phệ.

Biến sắc, Huyền Minh thật không ngờ Minh Tịch Nguyệt thế nhưng quyết tuyệt như thế, phun ra hai ngụm tinh huyết, tối thiểu tổn thất ba mươi năm thọ nguyên, đồng thời cừu hận trong mắt Huyền Minh càng thêm khắc sâu.

Khí thể tập trung lại, tâm thần hai lão giả đồng thời chấn động, bọn họ thật không ngờ, một đường hai người Huyền Minh chạy trốn, lại đến đây sử dụng ra thủ đoạn tự hại bản thân mình thi triển ra kiếm thức.

Thủy hỏa bất dung, hàn khí băng lăng bao vây lấy Kim Dương Thần Đế, ở chung quanh một tầng linh lực dao động khủng bố khuếch tán, đi ngang qua hư không khiến không gian chấn động, nguyên khí trời đất xung quanh như bạo động lên

Hai người Huyền Minh mạnh mẽ song kiếm hợp bích, vô luận là Kiếm Nguyên hay điều động lực trời đất đều không giữ lại chút nào, toàn bộ quán trú vào bên trong một chiêu này.

Ầm ầm vô hình cuộn cuộn trực tiếp truyền vào bên trong thức hải của hai lão giả.

“Hỗn trướng, muốn chết!” Một lão giả gầm lên, trên Thần Kiếm lập tức kéo dài ra một đạo Kiếm Cương màu ám kim dài hai trăm trượng, Đạo Kiếm Cương màu ám kim vừa xuất hiện liền tản mát ra sát khí nồng đậm, sát khí mãnh liệt như một ngọn lửa, hư không chung quanh trong nháy mắt thoát phá hóa thành chân không, lại bị thiêu đốt hóa thành phần mạt.

Thiên Đạo lực buông xuống, trong nháy mắt uy thế tụ tập lại liền đem lực trời đất hai người Huyền Minh tụ tập trấn áp hơn ba thành.

“Ngưng!” Hét lớn một tiếng, Thần Kiếm trong tay lão giả vung lên, Kiếm Cương màu ám kim nguyên bản dài hai trăm trượng trong nháy mắt co rút vào, trong giây lát liền trở thành độ dày bằng ngón tay cái, tuy rằng như trước là hai trăm trượng dài, nhưng uy thế lộ ra khiến cho không gian chấn động kịch liệt. Một vòng tròn không gian cuộn sóng không chút nào yếu thế hơn hai người Huyền Minh thi triển khuếch tán ra, hai cỗ không gian cuộn sóng trên hư không va chạm vào nhau.

Ầm ầm.

Không gian vặn vẹo, khí lăng mãnh liệt xuyên qua không gian, nện vào mặt tuyết bên dưới.

Đầy trời tuyết trắng tung bay, màn tuyết trắng xóa che lấp nửa bầu trời, hướng tới chỗ giao tiếp của hai không gian cuộn sóng tụ tập, bị vô tình thôn phệ.

Như trước là Kiếm Cường màu ám kim, nhưng mà màu ám kim dĩ nhiên mơ hồ lộ ra một tia hắc khí, lão giả không dám chậm trễ, Thần Kiếm trong nháy mắt chém xuống, Thiên Đạo lực nội uẩn, một kiếm này giống như muốn phiên hư không này phải thoát phá.

Ầm ầm.

Phát ra một tiếng rên rỉ, Băng Hỏa nhị khí rốt cuộc không thể cùng dung, tại trong một khắc thoát ly trói buộc của Huyền Minh và Minh Tịch Nguyệt, cùng với Kiếm Cường màu ám kim va chạm nhau rồi đồng thời bạo liệt.

Trong hư không giống như dâng lên một cơn cuồng phong, cuồng phong mang theo uy thế của trời đất hướng tới bốn phía khuếch tán, vô luận hai lão giả hay hai người Huyền Minh đồng thời bị cuồng phong bao phủ.

Hư.

Cuồng phong tan hết, Huyền Minh bị lăng không bắn đi, vừa lúc rơi vào chân núi Tuyết Phong, cứ như vậy tiêu thất trong hư không.

“Kiếm Trận!” Đem Thiên Đạo lực trấn áp cuồng phong, thân hình hai lão giả xuất hiện, nhìn chằm chằm vào Tuyết Phong, sắc mặt trở nên rất khó coi.

“Có thể tránh thoát cảm giác của chúng ta, là Kiếm Trận cấp Địa!”

509. Chương 65: Xuất Quan

“Kiếm Trận cấp địa! Nghe nói Tử Hà tông này có một nhị kiếp Kiếm Hoàng!”

“Nhị kiếp Kiếm Hoàng, nhị kiếp Kiếm Hoàng lại như thế nào, Nguyên Thanh tông ta không có Kiếm Phách tông sư, nhưng coi như là tam kiếp Kiếm Hoàng cũng là có hai người. Chỉ là một nhị kiếp Kiếm Hoàng, nếu dám ngăn trở, như vậy bọn họ cũng đừng nghĩ tới tiến nhập Kim Thiên giới!”

“Đại sư huynh, người luôn bế quan nên không biết, Tử Hà tông này còn có một cái Chân Long Kiếm Tông ” Bên cạnh lão giả nhìn thoáng qua gầy yếu hơn trăm giọng nói.

“Chân Long Kiếm Tông, chính là nghe đồn bên trong Kiếm Hồn chiến trường, cứu ba mươi chín đại sư của các tông?”

“không sai, nghe nói tu vi người này cao tuyệt, ở Kiếm Hồn chiến trường cùng Tử Thiên Lôi của Tử Lôi Tông đánh một trận không phân thắng bại, thậm chí về sau còn kết thành kiếm hữu. ”

“Thì tính sao!” Xua tay cắt ngang lời của lão giả gầy yếu, trong mắt lão giả kia lộ ra một tia tàn nhẫn nói: “Nguyên Thanh Tông ta tuy rằng so kém năm đại tông môn, nhưng uy nghiêm không thể dễ dàng mạo phạm. Lúc trước cái tên hỗn trướng kia làm hại Tấn Vũ, hiện giờ còn bị nhốt ở bên trong Nguyên Sát tháp, hiện tại thế nhưng còn chưa bỏ ý định, thái thượng đại trưởng lão đã hạ mệnh lệnh, chỉ cần hấn lại tới bản tông, nhất định phải đuổi giết đến cùng!”

“không sai, cho dù là Chân Long Kiếm Tông có mạnh mẽ thế nào, ích lợi của các tông trong Kim Thiên giới thế nào lại dễ dàng như vậy. Cho dù Nguyên Thanh Tông xuất thủ diệt Tử Hà tông nhiều nhất cũng chỉ là bị Thanh Phàm điện oán hận một chút. Ta không tin, một cái Thanh Phàm điện nho nhỏ còn có thể cùng Kim Thiên điện chúng ta gây lên sóng gió gì. ”

“Không sai, không cần lãng phí thời gian chúng ta không quen địa ký Thanh Phàm giới này, để hai người bọn họ chạy tới nơi đã là quá đáng rồi. Phá Kiếm Trận này, nhanh chóng giết chết hai người bên trong, ta cảm thấy từ phương hướng Tử Hà tông đã có một cổ pháp tác dao động cường đại, chỉ còn thời gian một nén hương, động thủ!”

Hai đạo thiên đạo lực cường đại đồng thời bốc lên, hư không phía trên, sát khí tràn ngập, ở đỉnh đầu hai người ngưng tụ ra hai kiếm luân trên dưới trăm trượng, Kiếm Cương màu ám kim sắc bén phá khai một vòng tròn không gian sóng gợn, dung nhập vào bên trong hai kiếm luân.

Theo Thần Kiếm của hai người dẫn động, hai kiếm luân lăng không xoay tròn, vô tận kinh phong thổi quét ra bốn phía, đem từng bông tuyết đọng lại xối tung lên. Trong hư không, không gian sóng gợn tích lũy, lập tức ngưng tụ thành không gian cuộn sóng bằng bạc, hướng tới chân núi Tuyết Phong lao tới.

Bên trong Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận, sắc mặt hai người Huyền Minh cùng Minh Tịch Nguyệt tái nhợt, ngồi xếp bằng trên mặt đất không nhúc nhích. Đối với Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận, từ sau khi biết Lục Thanh nắm giữ nó, hai người cũng đều có nghiên cứu, tuy rằng nói không thể nắm giữ, nhưng mà ở trong đó tìm ra địa phương an toàn nghỉ ngơi cũng không có vấn đề gì.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không có Lục Thanh phát động Kiếm Trận, nếu không bằng vào tu vi hai người, tất nhiên cũng sẽ ngã xuống bên trong Kiếm Trận. Dù sao Kiếm Trận có hay không có người điều khiển, khác biệt bên trong rất lớn.

Hai kiếm luân phạm vi trăm trượng hung hăng lao vào chân núi Tuyết Phong. Ở bên ngoài, Tuyết Phong mười trượng đồng thời sang lên hào quang năm màu kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, ngũ sắc linh quang lưu chuyển, trong lúc nhất thời đúng là đêm không gian cuộn sóng đánh tới gần ở bên ngoài.

Cảm ứng khí tức khí Ngũ Hành cùng lúc sinh ra trong Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận, hai gã Kiếm Tông đồng thời biến sắc.

“Ngũ Hành sinh khắc, Kiếm Trận này thế nhưng có được Ngũ Hành sinh khắc!” Sắc mặt lão giả gầy yếu đầy ngưng trọng: “ Có thể bày được Kiếm Trận như thế, chủ nhân của Tuyết Phong này tuyệt đối bất phàm!”

“Bất phàm, bất phàm mà lại co đầu rụt cổ bên trong Kiếm Trận sao. Xem ra tu vi của người này nhiều nhất chỉ đạt tới Kiếm Tông tiểu thiên vị” lão giả bên cạnh cười nhạo một tiếng mở miệng nói.

“Ngũ Hành sinh khắc lại như thế nào, phá cho ta!”

Hai người đồng thời quát lớn một tiếng, thiên đạo lực phạm vi hai mươi dặm điên cuồng tụ tập lại, trùng nhập vào hai kiếm luân sát khí tận trời.

Hai kiếm luân bắt đầu cấp tốc xoay tròn, âm khiếu khủng bố tràn ngập toàn bộ không gian, hư không liên tục chấn động. không gian cuộn sóng kẻ sát Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận trong nháy mắt cao gần trăm trượng

Xuy.

Chịu công kích như vậy, Ngũ Hành thần quang hiển hóa ra tức khắc run rẩy kịch liệt, không có Lục Thanh điều khiển, Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận chỉ có thể đơn thuần phòng ngự, không có bất kì khả năng công kích nào, nếu không coi như là hai gã Kiếm Tông muốn công phá, cũng tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Mà lúc tăng sang Ngũ Hành thần quang xuất hiện khe hở, hai gã Kiếm Tông của Nguyên Thanh Tông đồng loạt công kích vào điểm ấy.

Phát ra một tiếng cười điên cuồng, một lão giả lên tiếng nói: “Xem ra là hôm nay hai người đều phải ngã xuống, Kiếm Trận này không có ai điều khiển, coi như là Kiếm Hoàng, sáu bảy trăm dặm đường xá, trong một nén hương cũng tuyệt đối không đến được, ai cũng không cứu được các người. ”

Rang rắc.

Miền cương chống đỡ mười lần hô hấp, Ngũ Hành thần quang giống như bột nướì thoát phá, tiêu tán trong hư không.

“Tặc tử nguời dám!” Hư không ngoài ba trăm dặm, thanh âm Tử Dương Kiếm Hoàng mang theo pháp tắc xuyên thấu qua.

Âm lăng cuộn cuộn từ cuối chân trời truyền đến, ý chí Kiếm Đạo trực tiếp thấu qua hư không, mơ hồ trấn áp tâm thần hai gã Kiếm Tông.

“Tốc chiến tốc thắng!”

Hai người cơ hồ đồng thời đọc hiểu ý tứ trong mắt đối phương Thần Kiếm dẫn động, hai kiếm luân đã thu nhỏ còn mười trượng được Kiếm Nguyên hai người quán trú vào, lại tăng vọt hồi phục lại phạm vi trăm trượng lúc trước. Không gian cuộn sóng lan tràn đến, đem thân hình hai người Huyền Minh lộ ra bao phủ.

Trước đó, phun ra tinh huyết, hai người Huyền Minh đã ôm tâm tư phải chết, lúc này tuy rằng dựa vào thượng phẩm đan dược hộ thân khôi phục hơn phân nửa Kiếm Nguyên, nhưng mà dưới Thiên Đạo lực trấn áp, chênh lệch tuyệt đối khiến Kiếm Hồn hai người run rẩy không ngừng, Kiếm Nguyên vận chuyển cũng trở nên ngưng trệ. Hơn nữa trước đó phun ra tinh huyết, phát ra thực lực viễn siêu ngày thường, kinh mạch tổn thương cũng thập phần nghiêm trọng.

Kiếm Nguyên ở bên trong kinh mạch vận chuyển tới một nửa, sắc mặt hai người Huyền Minh đồng thời tái lại, hai ngậm máu tươi đồng thời phun ra.

Đã xong rồi sao?

Trong lòng hai người Huyền Minh đồng thời thầm nói, cảm ứng pháp tắc dao động quen thuộc tại phương xa, ánh mắt hai người đồng thời lộ ra vẻ quyết tuyệt.

Bên trong đan điền hai người, hai thanh Kiếm Chung đồng thời tản mát ra thần mang rực rỡ, khôn cùng Kiếm Ý bốc lên, tại một khắc này đúng là phá tan thiên đạo lực của hai gã Kiếm Tông điều động.

“Tự bạo, không đơn giản như vậy!” Nhân lực của hai gã Kiếm Tông rất cao, trong nháy mắt liền nhìn thấu ý tưởng của hai người, kiếm luân chưa đến, Thiên Đạo lực lại dẫn đầu trấn áp xuống.

Ngay sau đó, xương cốt toàn thân hai người Huyền Minh đồng thời phát ra tiếng vang kéo kẹt, trên mặt hai người, bởi vì thiên đạo lực trấn áp, thậm chí chảy ra nhiều giọt máu tươi.

“Chết đi!” Hai gã Kiếm Tông quát lớn một tiếng, hai kiếm luân phân hai bên trái phải hướng tới hai người quét ngang mà đến.

Hư không thấu xạ, bên trong lòng Tuyết Phong, trong một băng động tối đen, một thân ảnh lẳng lặng phiêu phù giữa hư không, chung quanh tụ tập vô số khí thuộc tính. Vô số khí thuộc tính thỉnh thoảng lại từ trên cơ thể thân ảnh này tản mát ra.

Uy nghiêm vô cùng tràn ngập, tại bên trong băng động, nguyên bản hàn khí tràn ngập bên trong băng động, toàn bộ bị trấn áp sát mặt băng, không thể dâng lên nửa tấc.

Oanh.

Trong lúc này, toàn bộ Tuyết Phong chấn động, hai cỗ Thiên Đạo lực xuyên thấu tiến vào bên trong băng động.

Hai đạo kim mang xuyên qua hư không, chợt lóe rồi biến mất, thân ảnh nguyên bản lơ lửng trên hư không cũng từ từ hạ xuống.

“Ai phá Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận của ta!” Một tiếng kinh dị vang lên, thân ảnh giống quỷ mị, trực tiếp dung nhập vào bên trong vách băng động.

Ngay tức khắc, thân ảnh đã xuất hiện sau lưng hai người Huyền Minh cùng Minh Tịch Nguyệt, hai ngón tay điểm ra, giam cầm Kiếm Chung tự bạo của hai người.

“hộ tông trưởng lão!” Huyền Minh nỗ lực nói, cùng Minh Tịch Nguyệt nhìn nhau, rốt cuộc chống đỡ không được, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Ánh mắt tức khắc lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn hai kiếm luân đang đánh tới, Lục Thanh không nói một tiếng, tay phải lẳng không điểm ra.

Hư.

Hai đạo tia khí màu vàng kim lập tức bắn nhanh ra, thế như chẻ tre, không gian lập tức bị chia làm hai nửa.

Xuy.

Kiểm Cương bắn ra bốn phía, hai kiếm luân chống đỡ không được một khắc liền bị đánh thành mảnh nhỏ. Hai đạo tia khí màu vàng kim dư thể không giảm, thẳng tắp hướng tới hai gã Kiếm Tông bắn nhanh tới.

“Cái gì!”

Biến hóa xảy ra thành linh khiến hai gã Kiếm Tông quá sợ hãi, Thần Kiếm trong tay lừng không chém ra, vô số đạo Kiếm Cương màu ám kim bắn nhanh ra, nhưng gặp phải đạo tia khí dài gần màu trắng, cũng là trực tiếp tán loạn. Mãi liên tiếp mười đạo Kiếm Cương đánh ra, hai người mới đem đạo tia khí đánh tới triệt tiêu.

Đợi cho thấy rõ khuôn mặt t, lão giả có khuôn mặt gầy yếu tức khắc biến sắc.

“Chân Long Kiếm Tông Lục Thanh!”

“Cái gì!” lão giả bên cạnh đồng thời biến sắc.

Nhân vật có thực lực tương đương Tử Thiên Lôi của Tử Lôi Tông!

Hơn nữa nhìn trước đó Lục Thanh thi triển hai đạo tia khí, hai người không có bất kỳ cái gì chần chờ, kiếm quang chợt lóe, hướng tới phương xa mà chạy đi.

“Lưu lại bọn họ!” thanh âm Tử Dương Kiếm Hoàng truyền đến.

Thân hình không nhúc nhích, Lục Thanh lạnh lùng nhìn hai đạo kiếm quang đã bắn tới phương xa: “Chạy trốn sao?”

510. Chương 66: Quyết Định

Một đạo Phong Lôi Kiếm Cương xuyên qua hư không.

Khắp tuyết nguyên tức khắc nổi lên ngũ sắc hào quang, Ngũ Hành linh khí bắt đầu khởi động, trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ tuyết nguyên.

“Không tốt!”

Hai lão giả nhất thời sợ hãi, kiếm quang dù có nhanh như thế nào đi nữa cũng không thể nhanh hơn tốc độ phát động Kiếm Trận, chỉ trong giây lát, hai người liền bị bao phủ lại.

Ngũ Hành linh khí điên cuồng tụ tập, băng tuyết phạm vi hơn mười dặm tại giờ khắc này bắt đầu bị hòa tan. Vô cùng Ngũ Hành linh khí ở trong hư không ngưng tụ thành hỏa cầu màu lam, thủy kiếm màu trắng, dây leo thô to mây trắng, cự thạch phạm vi mấy trăm trượng, kim kiếm ngưng đọng như thực chất, toàn bộ hướng tới hai người bao phủ mà đi.

Ầm ầm.

Không gian bị trấn áp phát ra tiếng vang kéo kẹt, Ngũ Hành sinh diệt, đại lượng không gian sóng gợn theo Lục Thanh khổng lồ chế Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận tàn quét ra. Có Lục Thanh điều khiển, Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận liền bày ra uy thế kinh người.

Cho dù hai lão giả là Kiếm Tông trung thiên vị đỉnh phong, trong lúc nhất thời cũng vô pháp thoát khỏi.

Lúc này, Tử Dương Kiếm Hoàng từ phương xa bay nhanh đến trong lòng tràn ngập lửa giận có thể đốt cháy núi sông. Trưởng lão bản tông bị người ta truy sát, nếu truyền ra ngoài, thể diện Tử Hà tông hẳn sẽ mất sạch, đại thể tích tụ cũng sẽ giảm xuống rất nhiều.

Nói đến đại thể, tuy rằng chưa từng có người nhìn thấu, nhưng mà nó cùng minh minh bên trong nhân quả cũng không thể thoát khỏi liên hệ, đại thể mất đi, bất luận là chuyện gì, cũng sẽ không có kết quả tốt. Tuy rằng điều này chỉ là lời nói chưa từng được chứng thật qua, nhưng mà mấy vạn năm qua, cũng vẫn được phân đông thể lực, Kiếm Giả thừa nhận, đặc biệt Kiếm Giả Thiên Đạo, cảm ứng Thiên Đạo luân hồi, nhân quả tuần hoàn, đạo lý bên trong đó càng thêm khắc sâu.

Ngũ Hành Liên Thiên Kiếm Trận được Lục Thanh điều khiển, uy lực tăng lên rất nhiều. Lục Thanh hiện giờ là Kiếm Tông trung thiên vị đỉnh phong, với Thiên Đạo lực điều động, uy lực của Kiếm Trận tự nhiên cũng tăng cường rất nhiều. Mà với hồn thức của Lục Thanh, không nói là hai gã Kiếm Tông trung thiên vị đỉnh phong, coi như là Kiếm Tông đại thiên vị, trong thời gian ngắn cũng đừng mơ tưởng thoát vây mà ra.

Hơn mười tức sau, trong hư không, chợt lóe lên một luồng sáng màu tím, thân hình Tử Dương Kiếm Hoàng liền xuất hiện bên người Lục Thanh.

“Mở Kiếm Trận ra, để ta đi vào!”

Không có chần chờ, Lục Thanh điểm ngón tay ra, ngũ sắc hào quang tức khắc lộ ra một lỗ hồng. Tử Dương Kiếm Hoàng liền theo lỗ hồng này tiến nhập bên trong Kiếm Trận.

Đồng thời, Lục Thanh cũng đình chỉ lại công kích của Kiếm Tông.

“Người đó là Tử Dương Kiếm Hoàng của Tử Hà tông!” Nhìn thấy Tử Dương Kiếm Hoàng đến, hai gã Kiếm Tông cũng không có chút nào sợ hãi, ngược lại thần sắc biến đổi trấn định lên.

Ánh mắt nhìn chằm chằm hai người một lát, Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng nói: “Nguyên lai là hai người các ngươi. ”

“Không nghĩ tới Tử Dương Kiếm Hoàng còn nhớ rõ hai người chúng ta, trí nhớ thật tốt!” Một trong hai lão giả mở miệng nói.

“Hôm nay các ngươi đuổi giết hai trưởng lão của Tử Hà tông ta, rốt cuộc ý muốn như thế nào, còn hai sư diệt của ta nữa, bọn họ hiện tại ở nơi nào?” Quanh thân Tử Dương Kiếm Hoàng hiện ra một luồng pháp tắc dao động mạnh mẽ, coi như là Lục Thanh ở ngoài Kiếm Trận, cũng có thể cảm nhận được một cỗ áp lực bức người.

Hai gã Kiếm Tông chính diện đối mặt Tử Dương Kiếm Hoàng đồng dạng cảm nhận được uy áp của pháp tắc, bất quá bọn họ vẫn như trước không có chút bộ dáng sợ hãi.

“Người chó quên, lúc trước Huyền Thanh cùng Huyền Minh ở Nguyên Thanh Tông ta đã làm gì. Nguyên Thanh Thiên Nữ vẫn còn bị nhốt trong Nguyên Sát tháp, nếu không phải lúc trước xem ngươi cầu tình, Nguyên Thanh Tông ta sớm đã đem hai người bọn họ tru sát!” Lão giả có khuôn mặt gầy yếu mở miệng nói: “Hiện giờ hai người bọn họ thế nhưng còn dám đến Nguyên Thanh Tông ta, chẳng những giết hộ phong Linh Thú, còn vọng tưởng tiến vào Nguyên Sát tháp. Nguyên Thanh Tông ta đã hạ Tru Sát lệnh, Tử Dương Kiếm Hoàng, ngươi tuy rằng là Kiếm Hoàng, nhưng nếu muốn bao che bốn người này, Nguyên Thanh Tông ta tất diệt Tử Hà tông ngươi!”

Lắc lắc đầu, trong mắt Tử Dương Kiếm Hoàng bắn ra tinh quang, hai đạo hư ảnh hỏa diễm màu vàng tím nhàn nhạt lập tức bắn vào trong mắt hai người.

A a

Hai tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, từ bên trong thất khiếu hai gã đồng thời róc rách máu tươi.

Thần thông Kiếm Đạo!

Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại, hắn cảm thụ rõ ràng, thần thông này của Tử Dương Kiếm Hoàng tựa hồ là một loại cùng với thần thông Thúc Kiếm của hắn tương tự, có thể trực tiếp công kích thức hải.

Hai gã Kiếm Tông bị thần thông của Tử Dương Kiếm Hoàng công kích, tiếng kêu thảm thiết thời gian hơn nửa nén hương mới đình chỉ.

Lúc này, ánh mắt hai gã Kiếm Tông nhìn về phía Tử Dương Kiếm Hoàng đã biến thành hoảng sợ. Đến lúc này bọn họ mới chính thức nhận thức được, đối mặt với bọn họ, cũng không phải Đại Sư cảnh giới Kiếm Hoàng bình thường mà là Kiếm Hoàng đã chạm tới pháp tắc.

Kiếm Hoàng, cho dù thời kì hoang dã thượng cổ năm vạn năm trước cũng là tồn tại đủ để xưng hô Đại Sư.

“Tử Dương Kiếm Hoàng, ngươi hôm nay nếu giết chúng ta, Tử Hà tông cũng đừng nghĩ tồn tại, ngươi phải suy nghĩ cho kĩ!” Ánh mắt có chút oán độc nhìn chằm chằm Tử Dương Kiếm Hoàng, lão giả cầm đầu lạnh

lùng nói. Nhưng mặc dù vậy, có thể nghe ra được, thanh âm hần có chút run rẩy, tất nhiên vừa mới bị thần thông Kiếm Đạo của Tử Dương Kiếm Hoàng ăn không ít đau khổ.

Ánh mắt lạnh lùng, Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn quét hai người một cái, nói: “Nói cho ta biết, hai người Huyền Thanh hiện tại như thế nào?”

“Như thế nào?” Lão giả có khuôn mặt gầy yếu thờ hể hể một hơi, nói: “Hai người bọn họ đồng dạng bị nhốt vào bên trong Nguyên Sát tháp, chờ chúng ta mang hai người này về, cùng nhau tế luyện Nguyên Sát Thần Kiếm của Nguyên Thanh Tông ta!”

Nghe hần nói như thế, trong lòng Tử Dương Kiếm Hoàng không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này, Lục Thanh cũng đã từ bên ngoài Kiếm Trận đi vào, đi tới bên cạnh Tử Dương Kiếm Hoàng.

“Bọn họ bốn người lần này đi trước Kim Thiên giới, chỉ vì đưa kiếm thiếp, ta không tin bọn họ sẽ xúc động như thế, ta nghĩ bên trong nhất định có hiểu lầm. ”

“Đưa kiếm thiếp!” Hai lão giả liếc nhìn nhau, trong mắt đồng thời lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Thầy thần sắc trong mắt hai gã, Tử Dương Kiếm Hoàng nhíu mày: “Như thế nào, hai vị không phân tốt xấu nhốt hai trưởng lão của Tử Hà tông ta, việc này, lão phu còn muốn đến Nguyên Thanh Tông các người lấy lại công đạo!”

Tựa hồ cũng biết bên trong có hiểu lầm, nhưng mà lão giả cầm đầu cũng như trước trầm giọng nói: “Đưa kiếm thiếp, vu không, Tử Dương Kiếm Hoàng người có chứng cứ gì?”

“Chứng cứ, nhiều tông môn của Kim Thiên giới có thể làm chứng!” Bên cạnh, Lục Thanh lạnh lùng nói.

Đến bây giờ, hần cũng kém không nhiều lắm minh bạch một chút, sư phụ hần Huyền Thanh cùng phong chủ núi Vân Vụ Tầm Thiên Kính đang bị nhốt bên trong Nguyên Sát tháp của Nguyên Thanh Tông.

Đối với Huyền Thanh, trong lòng Lục Thanh vẫn tràn ngập cảm kích, lúc trước khi cha hần Lục Vân mất đi, chính Huyền Thanh giúp gia tộc hần rất nhiều, cũng thu hần làm đồ đệ, thậm chí truyền thụ Kiếm Nguyên công thượng cổ Kiếm Hồn kinh cho hần. Cho tới bây giờ Lục Thanh cũng chưa thấy qua bản Kiếm Nguyên công thượng cổ nào khác, có thể thấy được trình độ trân quý của nó.

Lúc này nghe nói tình cảnh của Huyền Thanh, trong lòng Lục Thanh không khỏi bốc lên sát ý. Cùng với sát ý bốc lên, bên trong vô tận tử hải chân long huyết mạch phát ra một tiếng long ngâm phẫn nộ. Ánh mắt Lục Thanh ngưng tụ, long uy đồng dạng truyền tới trong lòng hai gã Kiếm Tông.

Một khắc này, trong lòng hai người bỗng xuất hiện thân hình một con chân long vắt ngang nghìn trượng, long uy bàng bạc lan tràn, gát gao trấn áp tâm thần bọn họ.

“Chân Long Kiếm Tông, quả nhiên bất phàm!” Lão giả cầm đầu nhìn Lục Thanh nói, thanh âm đúng là có một tia run rẩy.

Không nói gì, Tử Dương Kiếm Hoàng phát tay, hai đạo pháp tắc lực buông xuống giam cầm Kiếm Nguyên của hai người lại.

“Trước tiên cứ dẫn bọn hần trở về!”

Sau nửa canh giờ, đại diện Tử Hà.

Huyền Minh mở hai mắt, ở bên cạnh hần là Minh Tịch Nguyệt đồng dạng ngồi xếp bằng.

Hần biết phun ra hai ngụm tinh huyết, tổn thương của Minh Tịch Nguyệt so với chính mình nghiêm trọng hơn nhiều, mà ở cách đó không xa, hai gã Kiếm Tông của Nguyên Thanh Tông nhắm chặt hai mắt, lặng lẽ ngồi trên ghế.

Trùng hai mắt, Huyền Minh lập tức đứng dậy.

“Ngồi xuống”

Huyền Minh sửng sốt, ánh mắt xoay chuyển liền thấy Tử Dương Kiếm Hoàng ngồi ở phía trước.

“Sư thúc!” Huyền Minh lúc này quỳ xuống: “Sư diệt vô năng, mang đến tai bay vạ gió, cho tông môn!”

Yên lặng nhìn Huyền Minh, Tử Dương Kiếm Hoàng thở dài một hơi: “Oan nghiệt a oan nghiệt! Đứng lên đi. ”

“Sư thúc!” Trên mặt Huyền Minh lộ ra đầy thống khổ.

“Người còn muốn chuộc tội thì cố gắng an vị trấn giữ tông môn, đừng cho hạng tiểu nhân cơ hội, ta cùng với Lục Thanh cần đi một chuyến!”

“Sư thúc, các người.....?” Huyền Minh nghe vậy tức khắc cực kỳ sợ hãi: “Sư Thúc, các người không thể đi!”

Khoát tay áo, Tử Dương Kiếm Hoàng đứng dậy, ánh mắt có chút xa xăm, nói: “Có một số việc cần phải làm, Thiên Đạo tuần hoàn, đều có đạo lý tuân theo, Nguyên Thanh Tông nếu thật muốn đuổi tận giết tuyệt, Tử Hà tông ta cũng không phải quá hồng tùy ý nhào nặn. ”

“Lục Thanh!” Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn về phía Lục Thanh vẫn lặng lẽ không nói.

Ánh mắt bình tĩnh, liền ngay cả thanh âm cũng là đều giống nhau, trong mắt Lục Thanh hiện ra đạo tình quang: “Việc này không nên chậm trễ!”

“Tốt!” Ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng lộ ra vẻ tán thưởng nói.

Hai đạo kiếm quang lập tức bay ra khỏi đại diện Tử Hà.

Thật lâu sau, Minh Tịch Nguyệt mở hai mắt.

“Huyền sư huynh!” Nhìn đến bài trí chung quanh, Minh Tịch Nguyệt rất nhanh đứng dậy.

“Đi rồi!” Huyền Minh trầm giọng nói.

“Đi rồi!” Minh Tịch Nguyệt biến sắc: “Ai đi?”

“Sư thúc, còn có Lục Thanh. ”

511. Chương 67: Nguyên Sát Thần Kiếm

Thanh Phàm điện.

“Nhanh đến đi. ” Đại diện chủ ngồi ở thủ vị mở miệng nói.

“Không sai biệt lắm!” Bên cạnh, nhị diện chủ chờ một lát mới mở miệng nói: “Đại diện chủ, chúng ta thật muốn đi Nguyên Thanh Tông sao? Như vậy, có phải hay không có chút vượt quá chức phận?”

“Vượt quá chức phận?” Đại diện chủ cười lạnh một tiếng: “Trước đó Kiếm Hồn chiến trường, Kiếm Hoàng của Kim Thiên điện ước chừng ngã xuống năm người, hiện giờ có chống đỡ được môn diện, cũng chỉ có hai người đại diện chủ mà thôi, điểm ấy việc nhỏ, vẫn không tới phiên hai người xuất mã. ”

“Tổ Nguyên?” Trong mắt đại diện chủ lộ kỳ quang: “Trên người tiểu tử đó có rất nhiều thứ tốt, Kiếm Đế bình thường căn bản không thể lưu được hắn. Đã có tin tức truyền tới từ Bạch Linh Giới, tiểu tử kia hiện giờ vẫn tốt, bất quá trong thời gian này sư phụ hắn lại không cho hắn ra ngoài. ”

“Không có việc gì là tốt, chỉ biết tiểu tử đó phúc lớn mệnh lớn. ” Trên mặt nhị diện chủ không khỏi lộ ra một nụ cười.

Phút chốc, ánh mắt của đại diện chủ bỗng ngưng lại: “Đến rồi!”

“Tử Hà tông Tử Dương, Lục Thanh, cầu kiến đại diện chủ!”

Dưới chân núi Thanh Phàm sơn, hai thanh âm xa xa truyền tới, tức khắc hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của Kiếm Giả hộ điện. Có lẽ đối với Tử Dương Kiếm Hoàng cũng không quen thuộc, nhưng mà đối với Lục Thanh, bọn họ cũng đều có ấn tượng.

“Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Chân Long Kiếm Tông đã đến, lão phu không tiếp đón được từ xa, mời nhập điện!” Thanh âm đại diện chủ từ bên trong Thanh Phàm điện truyền ra.

Cùng Tử Dương Kiếm Hoàng liếc nhau, Lục Thanh gật gật đầu, lát sau, hai người liền hóa thành hai đạo kiếm quang, đi tới phía trước Thanh Phàm đại điện.

Kéo kết

Cánh cửa lớn tản ra tia khí màu xanh chậm rãi mở ra, không có do dự, ai người nhanh chóng bước vào.

“Tử Dương Kiếm Hoàng đã lâu không gặp. ”

“Gặp qua đại diện chủ!” Tử Dương Kiếm Hoàng ôm quyền nói, mà bên cạnh Lục Thanh cũng ôm quyền hơi thi lễ.

“Các người là vì hai người Huyền Thanh mà đến?” Đại diện chủ lập tức đi thẳng vào vấn đề, khiến hai người đều sửng sốt.

“Đại diện chủ, mời nói!” Tử Dương Kiếm Hoàng liền nói ngay.

“Hai vị ngồi trước đã!” Đại diện chủ phát tay hút hai chiếc ghế tới, chuyển qua bên cạnh hai người.

Cũng không khách khí, hai người Lục Thanh liền ngồi xuống.

Nhìn hai người Lục Thanh, đại diện chủ thở dài một hơi, nói: “Hai vị, việc này chỉ sợ còn muốn liên lụy đến tròng ân oán ba mươi năm trước đi. ”

Gật gật đầu, Tử Dương Kiếm Hoàng nói: “Đúng vậy, bất quá lần này, hai người Huyền Thanh sư diệt đơn thuần là đưa kiếm thiếp, cũng không có ý tứ gì khác. Hiện giờ xảy ra sự việc như thế, Tử Hà tông ta chỉ cần Nguyên Thanh Tông bọn họ phóng thích hai sư diệt ra, việc này cũng bỏ qua. ”

Trầm ngâm một lát, đại diện chủ nói: “Tử Dương Kiếm Hoàng lòng dạ rộng lượng, nhưng mà theo ta thấy, sự tình cũng không có đơn giản như vậy. ”

“Đại diện chủ cứ nói!”

“Nguyên Thanh Tông này, Thanh Phàm điện chúng ta cũng có hiểu biết một chút, lúc trước tông môn này lập tông ở Kim Thiên giới, nổi tiếng dựa vào Nguyên Sát Kiếm Khí. Nguyên Sát khí, chính là bên trong nguyên khí trời đất cô đọng có chứa đựng sát khí, sát khí lại có nhiều thuộc tính lây nhiễm, có được uy lực rất lớn, cho dù là Huyết Sát khí, trên sát khí đơn thuần cũng khó có thể bằng được. ”

Dừng một chút, đại diện chủ tiếp tục nói: “Cũng bởi vì Nguyên Sát Kiếm Khí, mà tạo nên Nguyên Thanh Tông vừa chính vừa tà, Kiếm Giả Thiên Đạo không thích thân cận, Kiếm Giả Nhân Đạo cũng không thân thiện. Cho nên Nguyên Thanh Tông làm việc, đều là thập phần cực đoan. Nếu lần này hai vị tới đó, cho dù bên trong có hiểu lầm, chỉ sợ cũng khó có thể làm hòa. Hơn nữa lão phu hôm nay biết được, gần ba mươi năm nay, Nguyên Thanh Tông đang tế luyện một thanh Thần Kiếm cấp Bạch Linh thượng phẩm, muốn khiến cho thanh Thần Kiếm này đột phá thành tựu Tử Hoàng. ”

“Thành tựu Tử Hoàng!” Lục Thanh có chút ngạc nhiên nói.

“Không sai!” Nhị diện chủ ở bên cạnh gật gật đầu nói: “Thần kiếm cấp Bạch Linh thượng phẩm kia tên là Nguyên Sát Thần Kiếm, chính là do Nguyên Sát Kiếm Hoàng, khai tông tổ sư của Nguyên Thanh Tông lưu lại. Thanh kiếm này ở bên trong Nguyên Sát tháp, cô đọng Nguyên Sát khí hơn nghìn năm, ba mươi năm gần đây bắt đầu tế luyện. ”

“Ba mươi năm!” Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng nói: “Xem ra lúc trước Huyền Thanh đoán cũng không sai, Nguyên Thanh Thiên Nữ quả nhiên là Nguyên Sát chi thể, nếu không cũng sẽ không bị nhốt bên trong Nguyên Sát tháp. Đây rõ ràng đem nàng trở thành lò đúc, lấy Nguyên Sát chi thể trời sinh để thai nghén tiên thiên Nguyên Sát khí.

“Không sai!” Đại diện chủ đồng thời ứng tiếng nói: “Cho nên nói, cho dù lúc trước quý sư diệt Huyền Thanh, Huyền Minh hai người không cso đi phá hư tròng tế thiên đại điển kia, cũng không thay đổi được kết quả. Vận mệnh của Nguyên Thanh Thiên Nữ, tại lúc vừa mới sinh ra đã bị quyết định. ”

Lục Thanh mơ hồ minh bạch một số thứ. Sư phụ Huyền Thanh, sư thúc Huyền Minh, Nguyên Thanh Thiên Nữ, Nguyên Sát chi thể, Nguyên Sát tháp, Nguyên Sát Thần Kiếm có rất nhiều liên hệ, một ít sự thật đã muốn xuất hiện trước mắt.

Xem ra, trong lòng sư phụ cũng ẩn dấu rất nhiều khổ tâm.

“Đại diện chủ, xin hỏi nếu tế luyện Nguyên Sát Thần Kiếm thành công sẽ có được uy lực như thế nào?”

Trong mắt hiện lên một đạo thần quang, đại diện chủ nói: “Tế luyện thành công, Nguyên Sát Thần Kiếm liền trở thành Thần Kiếm cấp Tử Hoàng, Thần Kiếm nhập Tử Hoàng Kiếm Linh liền hoàn toàn thành thực, có thể hiện hóa ra hình thể, thậm chí hóa thân thành nhân hình. Kiếm Linh hoàn toàn thành thực không nói đến hồn phách, thực lực của chúng nó có thể trực tiếp đại tới cảnh giới Kiếm Phách, cho dù là Thần Kiếm cấp Tử Hoàng hạ phẩm cũng có lực lượng tương đương Kiếm Đế, thậm chí diễn sinh Thần Kiếm linh vực trời sinh!”

Thần Kiếm linh vực!

Trong lòng Lục Thanh chấn động, mấy thứ này, ở trong điển tịch Lục gia hắn cũng không có nhiều ghi chép. Thật sự là bất đắc dĩ, Lục gia hắn có lẽ hiện giờ ở Tử Hà tông có thể xưng là đệ nhất chú kiếm thế gia, nhưng mà chân chính so sánh với Chú Kiếm Sư cấp Bạch Linh vẫn là xa xa không bằng. Nếu không có bí pháp chú luyện Thần Kiếm cấp Bạch Linh, cho dù là thiên phú cao tới đâu, nhiều nhất, cũng chỉ có thể đúc ra Thần Kiếm cấp Kim Thiên đỉnh cấp, nghĩ đột phá, khó khăn bên trong thật sự là khó có thể nghĩ đến.

“Hai sư diệt của ta phải làm sao?” Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói.

“Ta thấy, muốn bọn họ phóng thích hai gã Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn của quý tông, cũng có chút khó khăn. Thanh Phàm điện ta biết được, Nguyên Sát Thần Kiếm đã đến thời điểm tế luyện cuối cùng, theo ta được biết, Thần Kiếm tiến hóa, cần nhiều linh vật Huyết Tế, Thần Kiếm cấp Tử Hoàng, ít nhất cần mười Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn đến Huyết Tế, hoặc là mười đầu ngũ giai Linh Thú!”

Ánh mắt nhất ngưng, Lục Thanh nói: “Bọn học chẳng lẽ nghĩ lấy sư phụ ta cùng sư thúc Huyết Tế?”

“Rất có khả năng!” Đại diện chủ thẳng thắn nói: “Đây là Thần Kiếm tiến hóa, chẳng những cần tích lũy nguyên khí, còn cần tích lũy đối với linh tính. Lấy sinh linh cường đại Huyết Tế, liền có thể tích lũy đại lượng linh tính, có thể nói, linh tính càng cao, sau khi Thần Kiếm tiến hóa có được tiềm lực cũng lại càng lớn. ”

“Đại diện chủ nói như thế, Nguyên Thanh Tông rất có khả năng đâm lao phải theo lao!” Sắc mặt Tử Dương Kiếm Hoàng trầm xuống nói.

“Không sai, nhân tộc đứng đầu trong vạn linh, linh tính tự nhiên cao nhất, tu vi càng cao, sau Huyết Tế có thể sinh ra linh tính càng thêm cường đại. Mà Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn làm tế phẩm, Nguyên Thanh Tông cho dù cường thịnh trở lại, cũng bất quá chỉ là một tông môn cấp Kim Thiên, Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn tự gia tự nhiên không thể dùng, mà dùng Đại Sư tông môn khác cũng cần cẩn thận mới được, nếu không dẫn tới các tông lên án, Thần Kiếm còn chưa xuất thế, tông môn đã bị diệt. Hai Đại Sư của quý tông đến Nguyên Thanh Tông phạm tội, hiện giờ bị bắt lấy, muốn Nguyên Thanh Tông thả ra, sợ là khó khăn. ” Nhị điện chủ nhún mày nói.

Ánh mắt ngưng tụ, thật lâu sau, Lục Thanh ngẩng đầu lên: “Mong rằng đại diện chủ tương trợ, ngày sau nếu có việc cần, Lục Thanh tất không chối từ!”

“Ai, Lục tiểu hữu khách khí!” Đại diện chủ trầm giọng nói: “Lục tiểu hữu lần này Kim Thiên bách chiến bång, chiến hòa Tử Thiên Lôi, cứu đại sư ba mươi chín tông. Coi như là bách chiến bång mở ra, cũng tuyệt đối là liệt danh trước năm, Kim Thiên điện lần này chủ động công nhận công lao của Lục tiểu hữu, Thanh Phàm điện ta tự nhiên không thể không quan tâm đến. ”

Dừng một chút, đại diện chủ tiếp tục nói: “Bốn người chúng ta gần đây không có việc gì, liền bồi Lục tiểu hữu đi một chuyến. ”

“Đa tạ bốn vị điện chủ!” Lúc này, Lục Thanh đứng dậy, hướng tới bốn người khom người hành lễ.

“Đúng rồi, Tổ điện chủ hần.....?” Lục Thanh muốn nói lại thôi. Lúc trước kia, Tổ Nguyên cũng là khiến Lục Thanh lưu lại ấn tượng sâu sắc, không nghĩ tới lại táng thân tại Bách Chiến cốc, bị Ma Vô Thường tru sát.

“Lục tiểu hữu không cần lo lắng!” Đại điện chủ lắc lắc đầu: “Tổ điện chủ đã thành công thoát hiểm. ”

Thành công thoát hiểm!

Nhân tình Lục Thanh tinh sáng lên, thật không ngờ, Tổ Nguyên cự nhiên có thể từ trên tay Ma Vô Thường, nhân vật có thể so với Kiếm Phách tông sư thoát ra.

Lục Thanh thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra thân phận Tổ Nguyên cũng không phải bình thường.

Không phải sao, từ trên tay Kiếm Phách tông sư chạy trốn, nếu không có bí pháp thần thông gì, hoặc là cái gì bảo mệnh, căn bản không có khả năng mà thần thông bảo vật như vậy cũng không phải người bình thường có thể có được.

Đại điện chủ trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói: “Việc này không nên chậm trễ, mười ngày sau, đó là ngày Nguyên Sát khí nồng hậu nhất trong năm, nếu Huyết Tế thì đó là thời cơ tốt nhất. ”

.....

Chín ngày sau, Kim Thiên giới, trong sơn môn Nguyên Thanh Tông.

Bên trong một mảnh núi rừng xanh um, một tòa tháp đơn độc tọa lạc. Tòa tháp này toàn thân màu ám kim, ngay cả hư không chung quanh cũng bị nhuộm thành ám kim sắc, tại đỉnh tháp có một chút kim mang chói mắt lóe ra bất định, chiếu sáng phạm vi không trung mấy trăm dặm.

Khôn cùng sát khí tụ tập, mơ hồ hướng tới đỉnh tháp, tại nơi kim mang chói mắt lóe ra, mơ hồ hiển hóa ra một thân ảnh nhu nhược

512. Chương 68: Vãng Sự Yên Vân

Đây là một nữ tử chừng hai mươi tuổi, đôi chân trắng như ngọc lộ ra khỏi chiếc váy màu xanh lục, vòng eo tinh tế, hai gò má phớt hồng, mái tóc óng ả vắt ngang lưng, đôi mắt khép hờ lộ ra một tầng thù quang trong suốt.

“Huyền đại ca, ngươi vì cái gì còn muốn đến đây?”

Đây là một mảnh hư không kim sắc, thân hình nữ tử cứ như vậy lửng lơ không lơ lửng, ở phía sau nàng là hai nhân ảnh bị giam cầm bằng một chiếc xiềng xích màu ám kim. Trừ bỏ hai người ở ngoài, ở cách đó không xa, còn có hơn hai mươi đầu Linh Thứ, cùng với hơn mười người, tất cả đều không ngoại lệ, ở trên người đều bị giam cầm bằng từng chiếc xiềng xích màu ám kim.

Không có trả lời, ở phía sau nữ tử, một đạo nhân ảnh bỗng nổi lên Liệt Diễm màu tím hồng, nhưng mà ngay sau đó, chiếc xiềng xích quấn quanh người này bỗng phát ra một đạo tia khí màu ám kim, bắn vào trong cơ thể người này. Ngay sau đó, Liệt Diễm màu tím hồng mảnh liệt lập tức bị tán loạn.

“Huyền đại ca, ngươi sao phải làm vậy?” Thanh âm giống như u tuyền vang lên, bên trong đầy quan tâm cùng lo lắng.

Trong phiên hư không này, chỉ có một mình nữ tử lên tiếng, nhưng lại không hề thấy nàng hé miệng, thanh âm giống như trống rỗng vang lên, nhưng lại làm cho ánh mắt người ta không tự giác tập trung đến thân thể của nàng.

“Là Huyền đại ca vô dụng, ba mươi năm, nhưng vẫn không thể đem ngươi cứu ra. ”

Phía sau, nhân ảnh cuối cùng suy yếu mở miệng nói, thân thể cúi xuống cũng ngẩng đầu lên, mái tóc tán loạn bay ra phía sau, lộ ra một khuôn mặt tràn đầy thống khổ, không phải ai khác, đúng là Huyền Thanh.

Lúc này Huyền Thanh dĩ nhiên không còn vẻ trấn định như trước, khuôn mặt đầy vẻ già nua, từng giọt nước mắt vẫn đục chảy xuống, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm thân ảnh nhu nhược trước mặt. Thân ảnh đó, cùng ba mươi năm trước vẫn không có gì thay đổi.

Mà ở bên cạnh Huyền Thanh, Tầm Thiên Kính miễn cưỡng ngẩng đầu lên.

“Huyền sư đệ, hiện giờ chúng ta trốn không thoát được rồi!”

Cười khở một tiếng, Huyền Thanh quay đầu nhìn về phía Tầm Thiên Kính, nói: “Là đệ đã hại huynh, sư huynh, người cần bản không cần theo ta chịu khó. ”

Nhìn Tầm Thiên Kính, hình ảnh trước mắt Huyền Thanh không khỏi biến đổi.

Như trước vẫn là một đạo thân ảnh thống hận, chỉ là hiện giờ hơn một chút sâu không thể lường.

“Thế nào, người vẫn nhớ thương Nguyên Thanh Thiên Nữ của Nguyên Thanh Tông chúng ta sao?”

“Người nhìn xem, tại bên trong Nguyên Sát tháp, còn có không đến một tháng, Nguyên Sát Thần Kiếm liền muốn xuất thế. Thần Kiếm xuất thế, cũng chính là lúc nàng phải chết. Thần Kiếm hấp thụ linh tính từ Nguyên Sát chi thể của nàng, nàng chính là hồn phi phách tán, coi như là có Luân Hồi thạch, nàng cũng vô pháp luân hồi. ”

“Muốn thấy nàng lần cuối cùng không? Cầu xin ta đi, nói không chừng ta sẽ cho người gặp một lần!”

“Như thế nào, người hiện tại trở thành Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, vẫn cứng đầu như trước sao? Quỳ xuống, quỳ xuống đến cầu ta, ta liền cho người gặp một lần.

Kéo kẹt

Chiếc xiềng màu ám kim trên người càng vùng vẫy càng xiết chặt, nhìn thân ảnh độc nhất vô nhị trong kí ức bị nhốt tại Nguyên Sát tháp, hàng năm hấp thu Nguyên Sát Khí nồng đậm tại nơi này, dung mạo cùng với ba mươi năm trước không chút thay đổi: “Ba mươi năm, người không ọc thay đổi, ta lại già rồi, thấy một lần thì lại như thế nào?” Hai nắm tay nắm chặt, trong mắt Huyền Thanh, từng giọt nước mắt bí mật mang theo màu đỏ nhàn nhạt.

Hương vị chua xót tại bên trong phiền hư không màu ám kim lan tràn ra.

“Huyền đại ca!”

Thanh âm của thân ảnh nhu nhược có chút trầm xuống.

“Huyền đại ca cứu không được người, coi như là có được Kiếm Hồn kinh, Huyền đại ca như trước không thể!”

“Đây mới là Huyền đại ca của ta!”

“Cái gì?” Huyền Thanh sửng sốt.

“Nếu Huyền đại ca dùng Kiếm Hồn kinh ta đưa cho đi thôn phệ Kiếm Hồn người khác, như vậy liền không phải Huyền đại ca mà Tầm Vũ quen biết!”

“Phải không!” Nhìn thân ảnh trước mắt không thể nhúc nhích, ở trên thân thể của hắn, vô số sợi tơ tuyến nhỏ bé màu ám kim lóe lên. Vô số sợi tơ này, cứ như đem toàn bộ thân thể giam cầm bên trong hư không.

Trên mặt rớt cục lệ ra một nụ cười, tuy rằng chua xót, nhưng lại vô cùng kiên định.

“Xem ra ba mươi năm này, Huyền đại ca cũng không có làm sai. ”

“Huyền sư đệ!” Bên cạnh, Tầm Thiên Kính mở miệng nói. Từ trong lời nói của hai người, hắn mơ hồ nghe ra một sự tình.

“Yên tâm, Huyền Thanh nhất định sẽ khiến sư huynh thoát ra ngoài. ”

Nói xong câu đó, ánh mắt Huyền Thanh dừng tại thân ảnh nhu nhược trước mặt, ánh mắt trĩu mến, giống như hòa tan hết thấy.

Mỗi ngày nghe thanh âm thanh u kia tự thuật từng chút một chuyện trong ba mươi năm, mặc kệ là sự tình gì, đều không có rời đi không gian màu ám kim.

Thần Kiếm trong cơ thể sinh trưởng, linh tính tràn ngập nhịp đập, từng chút thôn phệ linh trí bản thân, nữ tử bỗng hét lên: “Tần Thiên Đông, ngươi lần ra đây cho ta!”

Thanh âm điên cuồng truyền khắp không gian, không có một tia tiếng người vang vọng, chỉ là khơi dậy mấy tiếng gầm nhẹ của mấy đầu Linh Thú.

“Huyền đại ca”

“Tần Vũ”

“Thần Kiếm này cũng không có sai, chỉ là mệnh của Tần Vũ thôi. ” Thanh âm nhu nhược mang theo một chút bất đắc dĩ, đồng thời, vô luận là Huyền Thanh hay Tầm Thiên Kính, đều từ bên trong nghe ra một hương vị giải thoát.

”Thần Kiếm không có sai, sai chỉ là con người thôi!” Thanh âm nhu nhược lại vang lên: “Huyền đại ca, còn nhớ rõ thời điểm lúc trước ngươi cùng Huyền nhị ca cùng ta gặp nhau không?”

“Nhớ rõ!” Bị lời nói của nữ tử dẫn dắt, trên mặt Huyền Thanh lộ ra một nụ cười: “Khi đó, người nữ giả nam, đang vì một quyển kiếm pháp cao thâm mà cò kè mặc cả với một Kiếm Khách!”

“Đúng vậy, ngày đó có bao nhiêu vô ưu vô lo, kiếp sau Tần Vũ nhất định sẽ cùng Huyền đại ca hảo hảo du lịch một phen. ”

“Tần Vũ”

“Huyền đại ca, không cần nói nữa, để Tần Vũ được yên tĩnh một chút. ”

Gật gật đầu, Huyền Thanh nói: “Huyền đại ca không nói. ”

Trong lòng giống như bị đè lên một khối cự thạch vạn cân, đem hết thủy thông lộ huyết mạch chặn lại, hai móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, nhiều điểm máu tươi huyền phù trong hư không.

Mười ngày, chỉ có mười ngày, sự thúc, các người nghìn vạn lần đừng có tới đây!

Bên trong hư không màu ám kim chỉ còn lại một mảnh yên lặng, không còn một tiếng vang nào nữa.

Xuyên qua phiến hư không ám kim sắc này, bên trong trời đêm im lặng, bầu trời không sao, tại cách tháp không xa là vô số điện vũ lầu các. Tại trung tâm là một quảng trường màu vàng kim, tại chung quanh quảng trường, vô số thanh kiếm màu vàng nhạt vờn chung quanh. Khiến kẻ khác phải kinh ngạc chính là, tại bên trên mỗi thanh kiếm đều có một luồng thần mang màu ám kim lưu chuyển, tại chính giữa phạm vi mấy trăm trượng có mười lăm thân ảnh lẳng lặng đứng.

Mười lăm nhân ảnh này đều là thân mặc trường bào màu ám kim, vô cùng sát khí tại bên trong hư không nhộn nhạo. Nguyên Sát khí màu ám kim tại bên trong hư không ngưng kết thành từng đạo lưu quang chói mắt.

Cầm đầu là một lão già vóc dáng người cường tráng, đầy đầu tóc vàng, bên trong đôi con ngươi màu vàng nhạt thỉnh thoảng lóe ra thần quang khiếp người. Tại bên trong thần quang, còn tồn tại một tầng khói mù bí hiểm.

Lúc này, ánh mắt lão già hướng tới chung quanh nhìn quét một vòng, ở chung quanh hẳn, là mười bốn người mặc y phục kiếm giả giống nhau, ở sau lưng bọn họ đều là Thần Kiếm cấp Kim Thiên. Không cần phải nói, ở sau lưng lão già cầm đầu là thanh Thần Kiếm tản ra thần quang màu trắng nhạt, từ trên thanh Thần Kiếm này, nồng đậm sát khí truyền khai, đem nguyên khí chung quanh quấy lên, Nguyên Sát Khí liên đới trong hư không mơ hồ hình thành một vòng xoáy.

Nguyên Thanh Tông tông chủ, Tần Thiên Đông! Nguyên Sát Thập Lục Kiếm!

Nếu có đại sư của bốn mươi bảy tông môn khác trong Kim Thiên giới ở đây, nhất định sẽ nói ra lai lịch của mười lăm người trước mặt.

Nguyên Thanh Tông tông chủ Tần Thiên Đông, nhị kiếp Kiếm Hoàng! Nguyên Sát Thập Lục Kiếm, mười Kiếm Vương, sáu Kiếm Tông, tạo thành Nguyên Sát Thiên Kiếm Trận, coi như là một kiếp Kiếm Hoàng bình thường cũng khó khăn trốn khỏi vận mệnh ngã xuống.

Ánh mắt trầm ngưng, Tần Thiên Đông nói: “Hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng?”

“Hồi tông chủ, đều thỏa đáng, chỉ là đại sư huynh cùng nhị sư huynh còn không có trở về. ” Trong đó, một lão già dáng người thấp bé, khuôn mặt lạnh lẽo mở miệng nói.

Nhiều ngày lại, Tần Thiên Đông nói: “Hai gã Kiếm Vương mà thôi, cứ nhiên dùng thời gian dài như vậy.

“Tông chủ, có phải hay không....”

“Tứ Hà tông, bọn họ làm không ra sóng gió gì. Nếu bọn họ thực sự không thức thời, ta nghĩ Nguyên Sát Thần Kiếm sẽ không cự tuyệt!” Trong mắt lóe ra sát ý, Tần Thiên Đông lạnh lùng nói.

Cơ hồ đồng thời, trong lòng mười bốn người bên cạnh đều phát lạnh. Đối với tông chủ bọn họ, bất luận là ai, trong lòng đều tràn ngập kính sợ. Ánh mắt mười bốn người hơi hướng về phía thấp cao phía xa xa, bên trong thần mang ám kim, một thân ảnh nhỏ bé yếu ớt.

Cứ việc đã muốn nhìn hơn ba mươi năm, nhưng mà lúc này xem ra, cũng là như trước làm người ta đau lòng.

“Thành đại sư không câu nệ tiểu tiết!” Hừ lạnh một tiếng, Tần Thiên Đông mở miệng nói.

Dừng một chút, Tần Thiên Đông tiếp tục nói: “Hai vị sư thúc đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Hai vị sư thúc vẫn ở Nguyên Sát tháp, chỉ chờ mười ngày nữa, liền có thể khai thác Huyết Tế”

“Huyết Tế sao?” Ánh mắt Tần Thiên Đông lần đầu xuất hiện một chút mê ly, thậm chí là cuồng nhiệt: “Nghìn năm, Nguyên Sát tổ sư, tại thế hệ của ta, Nguyên Sát Thần Kiếm rốt cuộc có thể thành!”

513. Chương 69: Tiền Trần Như Hải

Mười ngày trôi qua.

Hư Không Kiếm Vực ngoài trăm dặm Nguyên Thanh Tông, sáu đạo kiếm quang bắn nhanh xuống.

Nguyên Thanh Tông nội tông, bên trong Nguyên Sát tháp.

Như trước vẫn là phiến hư không ám kim sắc, nhìn về phía thân ảnh nhu nhược trước mắt, ánh mắt Huyền Thanh vẫn không nhúc nhích, cả mười ngày vẫn là như vậy. Thời gian mười ngày trôi qua, ánh mắt không một lần chớp mắt, tựa hồ phải đem thân ảnh trước mặt khắc vào hồn phách.

Lúc này, ở ngoài Nguyên Sát tháp, hai thân ảnh màu xám lóe lên. Đây là hai lão già, màu tóc trắng như tuyết không có một tia tạp chất, thân hình cứ như vậy huyền phù trên đỉnh Nguyên Sát tháp.

Nhìn thân ảnh nhu nhược huyền phù bên trong không gian tháp, thần sắc hai lão liên tục biến hóa.

“Tiểu Vũ nhi nên ra đi!”

“Cổ gia gia, phải đi rồi sao?” Thanh âm nhu nhược vang lên, bên trong chứa đựng vô tận lưu luyến. Trừ bỏ lưu luyến ở ngoài, còn lại đó là ưu thương âu sầu không thể che giấu.

“Hai vị thái thượng trưởng lão! Huyền Thanh cầu các người buông tha cho Tiểu Vũ!” Nghe được thanh âm trên đỉnh tháp, ánh mắt âm đạm của Huyền Thanh chợt lóe ra thần mang tím hồng.

“không nghĩ tới ba mươi năm trôi qua, ngươi vẫn là quên không được, chỉ bằng lời nói của Thiên Đông vẫn không thể làm ngươi quên được. Ngươi đây là tự tìm đường chết a! ” Bên trong hư không, một lão già thở dài một hơi, mở miệng nói.

“Đường chết!” Huyền Thanh sửng sốt, lập tức cất tiếng cười to. Xiềng xích màu ám kim trên người hằn va chạm, phát ra tiếng vang chói tai: “Chết, coi như là địa ngục, Minh Hải, ta cũng muốn thử vào một lần. ”

“Huyền đại ca!” Thân ảnh vẫn bất động, nhưng thanh âm của nữ tử lộ ra rõ ràng mang theo một chút run rẩy.

“Huyền sư đệ!” Bên cạnh, Tầm Thiên Kính lắc đầu: “Huyết Tế, ta muốn xem bọn hần có bốn sự gì, có thể Huyết Tế hai huynh đệ chúng ta!”

Cho dù là bị xiềng xích giam cầm, từ trên người Tầm Thiên Kính vẫn bộc phát ra chiến ý cường đại. Chiến ý này mãnh liệt mệnh mông, đồng thời tràn ngập một cỗ khí thế coi thường cái chết

Kéo kẹt.

Xiềng xích ám kim co rút lại, nhưng không cách nào lại khiến cho hai người lộ ra thần sắc đau đớn.

Trong mắt chợt lóe tinh quang, hai lão giả ở ngoài Nguyên Sát tháp gật gật đầu.

“Hảo, nhân vật như thế, sau khi Huyết Tế lão phu nhất định giúp các ngươi hậu táng!”

“Sư thúc!” từ quảng trường phương xa, mười năm đạo kiếm quang nổi lên, trong giây lát đã đi tới phụ cận.

“Tấn Thiên Đông!” Nghe được thanh âm của người tới, thanh âm của Huyền Thanh không khỏi khàn khàn lên: “Hổ dữ còn không ăn thịt con, Tấn Thiên Đông, ngươi ngay cả cầm thú cũng không bằng!”

Thân sắc vẫn lãnh đạm, nhưng ánh mắt Tấn Thiên Đông lại không nhịn được chuyển tới thân ảnh nhu nhược bị giam cầm trong tháp.

“Cha, là người sao?” Thanh âm nhu nhược có vẻ bình tĩnh dị thường, giờ khắc này, đúng là làm người ta nghe không ra nửa điểm biến hóa trong lòng: “Ba mươi năm, đây là người lần đầu tiên đến!”

“Ba mươi năm!” ánh mắt Tấn Thiên Đông hơi ngẩn ra, lập tức khôi phục bình tĩnh: “Ba mươi năm, cha đến tiễn ngươi ra đi!”

Lời này vừa từ trong miệng Tấn Thiên Đông nói ra, có vẻ rất lưu loát, không có nửa điểm trúc trắc. Cho dù là hai lão giả trước mặt, trong lòng cũng không khỏi nảy sinh ra hàn ý.

“Nữ nhi muốn lên đường sao?” Lần đầu tiên, thanh âm nhu nhược kia biến thành kiên định: “Cha, nữ nhi chỉ cầu xin người làm một việc!”

“Ngươi cứ nói, nhiều năm qua, là lần đầu tiên ngươi cầu ta, chỉ cần có thể làm được, ta nhất định sẽ làm!”

“Cầu ngươi thả sư huynh đệ Huyền đại ca ra!”

Cái gì!

Bất luận là Huyền Thanh hay Tầm Thiên Kính, ở giờ khắc này đều ngây ngẩn cả người.

Lát sau, khuôn mặt Huyền Thanh trở nên dữ tợn.

“Tấn Vũ, ngươi không cần cầu hần, ngươi cho là người chết, ta còn có thể sống sao!” Tình trạng của Huyền Thanh giống như điên cuồng, Diệu Dương Chân Hỏa trên người lại bốc lên, lúc này bất luận xiềng xích ám kim trên người co rút như thế nào, Huyền Thanh như trước cần rặng, không có một tia thả lỏng: “Huyền Thanh ta đường đường là người chính trực, không cần hạ người táng tâm lương tâm thương hại. Nguyên Sát Thần Kiếm, Nguyên Sát khí, Nguyên Thanh Tông các ngươi nhất định gặp phải Thiên Phật!”

“Hỗn trưởng!” Tấn Thiên Đông quát lạnh một tiếng, ngón tay lẳng không điểm ra. Một đạo Nguyên Sát khí ám kim trống rỗng ngưng kết, lập tức chui vào bên trong xiềng xích quấn quanh người Huyền Thanh.

Răng rắc.

Tức khắc, xiềng xích ám kim chợt co rút lại nửa vòng, lần này rõ ràng truyền ra tiếng xương gãy.

Từ trong miệng chảy ra một dòng máu tươi, cũng không có một chút thanh âm nào từ trong miệng Huyền Thanh truyền ra.

“Xương cốt cứng nhỉ? Ta xem ngươi cứng tới khi nào!” Hừ lạnh một tiếng, ánh mắt Tấn Thiên Đông liền chuyển hướng về phía bên trong Nguyên Sát tháp.

“Cha, đây là....”

“Không được!” Tấn Thiên Đông chần chờ một lát, vẫn là từ chối: “Hai người này là Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, đối với tích lũy linh tính cho Nguyên Sát Thần Kiếm có tác dụng rất lớn, người đổi lại yêu cầu, chỉ cần không liên lụy đến Nguyên Sát Thần Kiếm, ta cái gì cũng đáp ứng người. ”

“không cần cầu xin hẳn!” Tuy rằng xiềng xích ám kim quanh người hết sức co rút lại, Diệu Dương chân hỏa trên người Huyền Thanh không có yếu bớt chút nào, ngược lại giống như nước sôi, không ngừng bốc lên.

“Hừ, đem toàn bộ bản mạng nguyên khí trong Kiếm Chủng kích phát ra, ngay cả Kiếm Hồn cũng thiêu đốt, ta xem người như thế nào luân hồi!” Tấn Thiên Đông cười lạnh nói.

“Luân hồi, luân hồi lại như thế nào. Không có Luân Hồi Thạch, cho dù vào luân hồi cũng không còn trí nhớ. Luân hồi, tựa như khói bụi tan đi, dĩ vãng quên đi, ta muốn luân hồi làm gì!” Huyền Thanh tức giận nói: “Tấn Thiên Đông, người nếu còn lương tâm hãy thả Tấn Vũ ra!”

Tấn Vũ!

Tấn Vũ!

Tâm thần hiếm khi thấy xuất hiện một tia lay động, ánh mắt Tấn Thiên Đông trầm xuống nói: “không cần trì hoãn, hai vị sư thúc, khai thác Huyết Tế đi!”

Trên chín tầng trời, bên trên mặt trăng lúc này nhưng lại che kín một tầng kim mang. Bên trong kim mang này có mang theo một tia ám kim nhàn nhạt. Ánh trăng chiếu xuống Nguyên Sát khí bên trong hư không có chút rung động lên.

Cách đó mấy trăm dặm bên trong hư không, sáu đạo kiếm quang im lặng mà đi.

“Nguyên Sát khí dao động, Viêm Nguyệt Hàm Sát, Huyết Tế muốn bắt đầu!” Đại điện chủ trầm giọng nói.

Ngay sau đó, sáu đạo kiếm quang lập tức lấy tốc độ viễn siêu trước đó, nhắm thẳng về phương hướng Nguyên Sát tháp lao đi.

Trước Nguyên Sát tháp.

“Có người đến đây!” Sắc mặt hai lão giả đứng đầu đồng thời biến đổi.

“Ai?” Tấn Thiên Đông vừa động, lập tức ngưng thần cảm ứng: “Năm Kiếm Hoàng, một Kiếm Tông!”

“Như thế nào khả năng, lúc này, ai dám đến phá rối!”

“Hai vị sư thúc, muốn hay không..... ”

“Ba người bọn họ phụ trách bảo hộ trọng địa, không đến vạn bất đắc dĩ, không cần gọi, tránh người tới dương đông kích tây. ” Hai gã thái thượng trưởng lão trầm giọng nói.

“Tựa hồ trong đám người này có hai người Cổ Thần. ” Trầm ngâm một lát, một trong hai lão giả mở miệng nói.

“Cổ Thần!” ánh mắt Tấn Thiên Đông ngưng trọng hẳn lên, : “Xem ra là vì những người bị bắt giữ. Năm Kiếm Hoàng, Tử Hà tông này ra bút tích thật lớn. Ta muốn nhìn xem, bọn họ mời đến, rốt cuộc là người phương nào. ”

“Sư thúc!” Bên trong không gian trong tháp, trên mặt Huyền Thanh lộ ra thần sắc thống khổ.

“Huyền sư đệ, không cần lo lắng, sư thúc khẳng định có chuẩn bị mà đến, người yên tâm, đối với đại sự tông môn, sư thúc tuyệt đối sẽ không hành động theo cảm tình. ”

Kiếm quang xa xa, đám người Tấn Thiên Đông đã muốn nghe không được thanh âm nói chuyện của hai người Huyền Thanh.

“Huyền đại ca, thực xin lỗi, Tấn Vũ không cứu được các người!” Thanh âm lại khôi phục nhu nhược như lúc trước, tuy rằng thân thể bị giam cầm trong hư không, nhưng Huyền Thanh như trước có thể tưởng tượng được, khuôn mặt phía trước có bao nhiêu khiến người ta yêu thương.

Thân ảnh quen thuộc, cùng ba mươi năm trước vẫn giống nhau.

“Tấn Vũ, người thật khờ!” Huyền Thanh khàn khàn nói: “Ta là một lão nhân năm sáu mươi tuổi, còn có gì mà phải cứu!”

“Không, trong lòng Tấn Vũ, Huyền đại ca vẫn giống như trước đây!” Thanh âm nhu nhược lại trở nên kiên định.

“Thật vậy chăng?” Giờ phút này, Huyền Thanh đã muốn hoàn toàn mất đi trấn định của một Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, khuôn mặt đã sạm tràn đầy nước mắt.

“Thật sự, Tấn Vũ chưa bao giờ gạt người!”

Nghe hai người đối thoại, trong lòng Tầm Thiên Kính cũng sinh ra nồng đậm chua xót cùng ưu thương.

“Sư đệ, mấy năm nay khổ cho người!”

Cho tới bây giờ, Tầm Thiên Kính mới hiểu biết, ba mươi năm trôi qua Huyền Thanh rốt cuộc là sống như thế nào. Bất lực cùng thống khổ giằng co ba mươi năm, ba mươi năm hắc không có thấy qua Huyền Thanh chân chính nở nụ cười.

Huyền Minh sư đệ, người cũng là như thế sao?

Quay đầu nhìn về phía Tầm Thiên Kính, trên mặt Huyền Thanh rốt cuộc lộ ra nụ cười, nói: “Tầm sư huynh, Triều Dương phong nhất mạch, nhờ người chiếu khán một phần!”

“sư đệ, người....” mơ hồ, Tầm Thiên Kính nghe ra một cỗ ý vị không bình thường.

Yên lặng nhìn thân ảnh nhu nhược trước mắt, Huyền Thanh trầm giọng nói: “Hai cái lão giả này đều ly khai, đây là cơ hội cuối cùng!”

“Sư đệ, người muốn làm gì?” Thanh âm nhu nhược đồng thời có chút kinh hoảng lên.

Nhưng mà, Huyền Thanh cũng không nói gì, Diệu Dương chân hỏa mãnh liệt ở trên người hắc dần dần đem cả người bao trùm, bên trong hư không, tức khắc truyền ra tiếng vang ùng ùng.

Bên trong không gian tháp, Nguyên Sát khí tràn ngập lập tức bị Diệu Dương chân hỏa thiêu đốt. Một chum Hỏa Liên màu vàng tím ở trên hư không nổ rộ ra, chiếu sáng cả không gian mấy trăm trượng.

514. Chương 70: Hư Không Tương Đối

“Huyền đại ca, dừng tay!”

“Sư đệ!”

Chưa từng có một khắc, Tầm Thiên Kính cảm thấy được Diệu Dương chân hỏa chói mắt như vậy. Vô số Nguyên Sát khí tụ tập mà đến trùng nhập vào bên trong chân hỏa, lập tức bị đốt cháy hầu như không còn.

Trên người bị xiềng xích ám kim giam cầm, vô luận là đan điền hay thức hải, toàn bộ đều phong ấn. Hiện giờ, Huyền Thanh có thể ở trong không gian tràn ngập Nguyên Sát khí dẫn phát ra Diệu Dương chân hỏa mãnh liệt như thế, như vậy chỉ có một phương pháp duy nhất.

Tầm Thiên Kính cùng Tấn Vũ đều biết, đó chính là thiêu đốt Kiếm Chủng, lấy bản mạng nguyên khí trong Kiếm Chủng đích phát ra Kiếm Nguyên. Bản mạng nguyên khí là tinh hoa căn bản của Kiếm Chủng, nếu bị thiêu đốt không còn thì Kiếm Chủng cũng liền tan rã. Không giống với Kiếm Sư hoặc Kiếm Chủ, Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn thành tựu Kiếm Hồn, theo ba hồn hỗn hợp ý chí Kiếm Đạo cùng Kiếm Ý, thành tựu ngưng tụ Kiếm Hồn, căn nguyên sinh khí liền phân thành hai, một phần trở thành tinh huyết, một phần liền dung nhập vào bên trong Kiếm Chủng, trở thành bản mạng nguyên khí.

Bản mạng nguyên khí, đó là căn bản để duy trì Kiếm Chủng, một khi hao hết, đó là Kiếm Chủng tán loạn,. Hơn nữa mất đi hơn phân nửa sinh khí, coi như là Kiếm Hồn đại sư, không chết cũng là nguyên khí đại thương, thọ mệnh không lâu.

Một tiếng kiếm ngâm hùng hậu từ trong đan điền Huyền Thanh vang lên,. Lát sau, Tầm Thiên Kính liền thấy được một thanh Kiếm Chủng màu tím hồng dài chín tấc từ bên trong cơ thể Huyền Thanh chui ra.

Kiểm Chủng màu tím hồng toàn thân bao phủ Diệu Dương chân hỏa, chân hỏa mãnh liệt thiêu đốt, ở phạm vi vài thước, chung quang tạo ra không gian sáng gọn nhàn nhạt.

Từ bên trên Kiểm Chủng, Tầm Thiên Kính cảm ứng được khí tức của Huyền Thanh.

Đồng thời, một thanh Thước Kiểm màu ám kim từ mi tâm Huyền Thanh chui ra, bên trong Thước Kiểm đồng thời lộ ra bảy điểm ánh sáng lóng lánh.

“Ba hồn bảy phách! Sư đệ, Kiểm Chủng, hồn phách ly thể, người sẽ hồn phi phách tán!” Tầm Thiên Kính tức khắc kinh hãi, lập tức hét lên.

“Huyền đại ca, mau dừng tay, Tần Vũ không muốn người chết!” Thanh âm nhu nhược vang lên, bí mật mang theo nước mắt.

Kiểm Chủng màu tím hồng chuyển hướng về phía thân ảnh màu lục nhạt trước mặt, một vòng tròn thần mang màu tím hồng khuếch tán, thật giống như một bộ phận thân thể thoát ly ra, bên trên tràn ngập mạch đập sinh cơ.

“Tần Vũ, còn nhớ rõ câu thơ kia không?” Bên trong Kiểm Chủng, truyền ra thanh âm của Huyền Thanh, đến lúc này, thanh âm Huyền Thanh có vẻ bình tĩnh dị thường.

“Nhớ rõ, Tần Vũ vẫn nhớ rõ. ”

“Người có thể đọc lại một lần cho Huyền đại ca nghe một chút không ?”

“Àn!” Thanh âm nhu nhược mang theo ưu thương sâu kín vang lên: “Tảo thị thương xuân mộng vũ thiên, khả liên phương thảo canh thiên thiên. ”

“Tảo thị thương xuân mộng vũ thiên, khả liên phương thảo canh thiên thiên, ta còn nhớ rõ lúc trước chúng ta lật xem thi lục thượng cổ đã cùng nhau đọc ra. Người đã nói, đây là câu thơ người thích nhất! Thanh âm Huyền Thanh trầm thấp, hiển nhiên là chìm vào hồi ức.

“Tần Vũ, thời gian không nhiều lắm!Huyền đại ca, hiện tại duy nhất có thể giúp người, đó là thay thế người trở thành Kiểm Linh của Nguyên Sát Thần Kiếm, đẩy Thần Kiếm ly khai khỏi thân thể người!”

Cái gì!

Lời này vừa nói ra, Tầm Thiên Kính cơ hồ trợn mắt há hốc mồm, đợi cho hấn hồi phục tinh thần lại, Kiểm Chủng màu tím hồng dĩ nhiên đã di chuyển tới trước mặt thân ảnh màu lục nhạt.

“Sư đệ không được, bị Thần Kiếm trói buộc, trọn đời người sẽ không được siêu sinh!”

“Huyền đại ca!”

“Thấy được, Tần Vũ vẫn là giống như trước đây a!”

Từ bên trên Kiểm Chủng, mười điểm sáng màu trắng bốc lên, ở bên trên hư không hiển hóa ra một thân ảnh mơ hồ.

Từ trên thân ảnh ấy, mơ hồ còn có thể nhìn ra bộ dáng của Huyền Thanh, chỉ là bộ dáng này biến thành trên dưới ba mươi tuổi, một thân võ y màu trắng, mái tóc đen chỉnh tề, khuôn mặt tuấn lãng, đôi mắt ngăm đen lộ ra một cổ ưu thương thật sâu.

“Huyền đại ca, người cũng là giống như trước đây!”

Trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, thân ảnh Huyền Thanh bên trên Kiểm Chủng lại hóa thành mười điểm sáng màu trắng chui vào bên trong Kiểm Chủng.

Ngay sau đó, Kiểm Chủng dung hợp Kiểm Hồn cùng bảy phách của Huyền Thanh lập tức chui vào trong đan điền nữ tử.

“Sư đệ!”

Thanh âm rền rĩ của Tầm Thiên Kính trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ không gian.

ở ngoài bốn trăm dặm.

Thân hình Lục Thanh cùng Tử Dương Kiếm Hoàng cơ hồ đồng thời ngưng lại.

“Sư phụ!” ánh mắt Lục Thanh ngưng lại, nhìn về phía tháp cao mơ hồ phía phương xa.

“Huyền Thanh!” Tử Dương Kiếm Hoàng cũng là sửng sốt. Từ lúc tông môn vừa mới tiến giai Kiếm Hồn đại sư của Tử Hà tông đã muốn đem đại thể của chính mình cùng với tông môn nối liền với nhau, lần này hồn phách của Huyền Thanh ly thể, Lục Thanh cùng Tử Dương Kiếm Hoàng lúc này liền sinh ra cảm ứng.

“Nguyên Thanh Tông!” Mái tóc bạc không gió tự động tung bay, Tử Dương pháp tắc bí mật mang theo tiếng gầm phần nộ của Tử Dương Kiếm Hoàng hướng tới mười bảy người Tấn Thiên Đông truyền tới.

Hừ lạnh một tiếng, trong mắt Tấn Thiên Đông lóe ra lệ mang: “Tử Dương Kiếm Hoàng, ba mươi năm không thấy, tính tình thật ra tăng không ít!”

Chốc lát, gần hai trăm dặm, không gian đã vượt qua, nhân mã hai phương gặp nhau trên không trung.

Biến sắc, Tấn Thiên Đông trầm giọng nói: “Thanh Phàm điện tứ đại điện chủ, không biết bốn vị điện chủ hôm nay đến, không thể tiếp đón từ xa!”

Bên cạnh hai gã thái thượng trưởng lão hơi nhú mào, hiển nhiên, đối với Thanh Phàm điện tứ đại điện chủ đến sinh ra kiêng kỵ.

Cười nhạt một tiếng, đại điện chủ mở miệng nói: “Lục thiên hữu có ân với Thanh Phàm điện ta, nghe nói quý tông nhốt sư phụ cùng sư thúc của Lục tiểu hữu, hiểu lầm bên trong đại khái cũng rõ ràng, đơn giản lão phu đến làm người hóa giải. Oan gia nên giải không nên kết, quý tông nên thả hai người Huyền Thanh ra, việc này coi như qua!”

“Hiểu lầm!” Tấn Thiên Đông lộ ra vẻ kỳ quái: “Đại điện chủ sợ là không biết việc ba mươi năm trước. Ba mươi năm trước, tại đại điện tế thiên, hai người Huyền Thanh cùng Huyền Minh đại náo một hồi, phá hủy Nguyên Sát Doanh Nguyệt ba mươi năm một lần, ngăn trở Nguyên Thanh Thiên Nữ thành tựu nghiệp lớn, lúc trước Tử Dương Kiếm Hoàng cùng sư thúc tổ đời trước có tình bạn cố tri, cầu được tánh mạng hai người.

Sau đó Nguyên Thanh Tông ta phát Tru Sát Lệnh, chỉ cần hai người lại xuất hiện trong khu vực Nguyên Thanh Tông ta, nhất định sẽ tru sát không tha. Mà hai mươi ngày trước, hai người bọn họ chẳng những cùng đồng môn sư huynh muội bốn người đi vào Nguyên Thanh Tông, còn giết chết hộ phong Linh Thú, đây là hiểu lầm sao? Đại điện chủ, chỉ sợ là nói không thông!”

Lắc lắc đầu, đại điện chủ mở miệng nói: “Chỉ sợ Tấn tông chủ thật hiểu lầm, lúc trước bốn người Huyền Thanh tới đây, cũng là vì đưa kiếm thiếp tới mà thôi, cũng không có ý tứ gì khác, đến tông vực bái phỏng cũng không thể giết sứ giả, cái đó không ở trong phạm vi Tru Sát Lệnh. ”

Kiểm thiếp!

Tấn Thiên Đông nhướng mày, vốn chỉ là nghĩ đến hai người Huyền Thanh hành động theo cảm tình muốn giống ba mươi năm trước, phá hỏng Huyết Tế, nhưng không có nghĩ đến, cứ nhiên còn có chuyện như vậy xảy ra.

Nếu là lý do khác đều dễ xử lý, nhưng mà đưa kiếm thiếp tới, cũng khó mà nói. Không thả người ra, sau này Nguyên Thanh Tông khó mà có chỗ đứng, coi như là thực lực vượt xa Tử Hà tông nhưng một khi truyền ra, tại bên trong Kim Thiên giới, mọi việc Nguyên Thanh Tông hẳn đều khó mà được các tông khác ủng hộ.

Có chút quy củ giữa các tông không thể phá hủy!

Mà nếu như thả người, thì trước đó một phen hành động coi như uổng phí, còn vì vậy mà chết đi một con ngũ gian hộ phong Linh Thú. Thiếu hai người Huyết Tế, Nguyên Sát Thân Kiếm có lẽ sẽ thiếu một phần linh khí.

Dừng một chút, Tấn Thiên Đông nói: “Không biết đại điện chủ có chứng cứ gì, nếu là vu khống, Tấn môn tuy rằng tin tưởng đại điện chủ, nhưng mà cũng khó tránh khỏi có phải là Tử Dương Kiếm Hoàng lấy lý do!”

“Điều này Tấn tông chủ không cần lo lắng, trên đường đến quý tông, ta đã hỏi qua toàn bộ hai mươi lăm tông môn, bọn họ sớm đã thu được kiếm thiếp. Lão phu cũng có thể gọi bọn họ phái người đến làm chứng, xem thật giả!” Đại diện chủ ngôn ngữ bất loạn, theo sát lời Tấn Thiên Đông mà nói.

Gật gật đầu. Tấn Thiên Đông nói: “Hảo, nếu đại diện chủ nói như thế, Tấn môn liền tạm thời tin, vẫn thỉnh đại diện chủ đem nhân chứng các tông mời đến. Nếu như không sai, Nguyên Thanh Tông ta lập tức thả người, bất quá hiện nay Nguyên Thanh Tông ta còn có việc cần làm, cũng là không tiện lưu lại Kiếm Hồn đại sư ở trong tông, các vị xin cứ tự nhiên đi!”

Biến sắc, Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng nói: “Tấn tông chủ chỉ sợ có chút bất cận nhân tình, việc này nói đến, cũng là quý tông hiểu lầm, vẫn thỉnh Tấn tông chủ trước thả hai người sư diệt ta ra, nếu chứng thật bốn sư diệt ta không phải đến đưa kiếm thiếp, bốn nhân có thể phát thệ trước Kim Thần thệ ước, Tử Hà tông ta ắt phải tông tán nhân tấn!”

Biến sắc, Lục Thanh quay đầu nhìn Tử Dương Kiếm Hoàng liếc mắt một cái, không nghĩ tới sư thúc tổ vì cứu ra hai người sư phụ hấn mà nguyện ý khuất nhục trước mặt nhiều Kiếm Hồn đại sư như vậy, Phát hạ Kiếm Thần thệ ước, đối với một Kiếm Hoàng mà nói, quả thực chính là một loại vũ nhục.

“Tử Dương huynh, người!” Bốn người đại diện chủ sững sốt, không nghĩ tới Tử Dương Kiếm Hoàng sẽ nói như vậy.

Mà ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng cũng là bất động gắt gao nhìn thẳng Tấn Thiên Đông.

Nguyên bản muốn chuyển động cước bộ nhất thời bị kiềm hãm, Tấn Thiên Đông quay đầu đến, nhìn Tử Dương Kiếm Hoàng một cái thật sâu, nói: “Hôm nay, Nguyên Thanh Tông ta có đại sự muốn làm. Nội trong hôm nay, cấm không cho bất luận kẻ nào ra vào. Tấn môn cam đoan, sáng mai tự nhiên sẽ thả hai người đó ra. ”

Ánh mắt đồng thời ngưng lại, Lục Thanh cùng Tử Dương Kiếm Hoàng như thế nào cảm ứng không đến, đại thế liên lụy sinh cơ của Huyền Thanh đang dần dần tiêu tán. Bọn họ cũng không tin tưởng, Tấn Thiên Đông hoàn toàn không biết gì, rõ ràng chính là muốn kéo dài thời gian. So sánh với việc một thanh Thần Kiếm tương đương với Kiếm Phách tông sư sinh ra, đặc tội với mấy người bọn họ căn bản là chuyện không quan trọng.

Hít sâu một hơi, Lục Thanh mở miệng nói: “Tấn tông chủ, Kiếm Hồn đại sư của Tử Hà tông ta cùng với đại thế tông môn tương liên. Trong lòng ta có cảm ứng sinh cơ của sư phụ đang tiêu tán, thả người, chúng ta có thể đợi tới ngày mai, nhưng mà giờ phút này, mong rằng Tấn tông chủ có thể cho một lời giải thích. ”

515. Chương 71: Thần Kiếm Dị Biến

Đại thế!

Ánh mắt Tấn Thiên Đông bị kiềm hãm, lập tức khôi phục bình thường, ánh mắt cao thấp đánh giá LỤC THANH một cái, nói: “Kiếm Tông đại sư trẻ tuổi như thế, sợ cũng chỉ có Chân Long Kiếm Tông, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Bất quá muốn nói đến đại thế, từ trước đến nay đều là hư vô mờ mịt gì đó, có thể tin, cũng không thể hoàn toàn tin, Chân Long Kiếm Tông sợ là cảm ứng sai rồi. ”

“Tấn tông chủ, không chỉ riêng Lục Thanh, lão phu cũng đồng dạng cảm ứng như vậy, tuy rằng đại sư quý tông trọng yếu, lão phu đơn giản liền nói. Nguyên Sát Thần Kiếm của quý tông tiến hóa, chúng ta sẽ tuyệt đối không nhúng tay vào. Chỉ cần quý tông có thể phóng thích hai sư diệt ta, lão phu tự thân kèm chế hai gã sư diệt trở về, điểm này, lão phu đồng dạng có thể lập Kiếm Thần thệ ước. ”

Hơi nhíu mày lại, Tấn Thiên Đông vừa muốn nói gì đó.

“Nếu Tử Dương Kiếm Hoàng nói như thế, Cổ môn liền tin tưởng người một lần. ”

“Sư thúc!” Tấn Thiên Đông quay đầu nhìn về phía hai gã thái thượng trưởng lão bên cạnh, thấy hai người đồng thời gật đầu.

“được rồi, nếu Tử Dương Kiếm Hoàng đã nói như thế, như vậy Tấn mỗ cũng không bắt cận nhân tình, sáu vị đại sư đi theo ta!” Tấn Thiên Đông nói.

Nhìn nhau, Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Lục Thanh đồng thời đem gã Kiếm Tông của Nguyên Thanh Tông nắm trong tay ném cho Tấn Thiên Đông.

“Đây là hai Kiếm Tông của quý tông, ta nghĩ hiểu lầm bên trong không cần lão phu nói lại!” Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói.

Tiếp nhận hai người, giao cho Nguyên Sát Tháp Lục kiếm phía sau, Tấn Thiên Đông nói: “Đa tạ Kiếm Hoàng hạ thủ lưu tình!”

Lát sau, hai người liền bắt đầu hướng tới Nguyên Sát tháp ngự không bay đi.

Kia trước hai gã Kiếm Tông bị bắt đồng thời được giải khai giam cầm. Hai người tuy rằng đã muốn mình bạch sự tình từ đầu đến cuối, nhưng ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh cùng Tử Dương Kiếm Hoàng vẫn mang một chút thù địch.

Không gian trong đỉnh Nguyên Sát tháp.

Bên trong hư không ám kím, ánh mắt Tầm Thiên Kính đại ra, nhìn chăm chăm vào thân ảnh màu lục nhạt yếu ớt trước mặt.

“Sư đệ, người thế nào lại như vậy!”

Lúc này ở trước mặt hắn, bên trên thân ảnh màu lục nhạt từng đạo xiềng xích màu ám tím nhỏ như sợi tóc bắt đầu run rẩy lên, tiếng kiếm ngâm nhàn nhạt vang lên tràn ngập toàn bộ không gian.

Chậm rãi từ trên thân ảnh màu lục nhạt bắt đầu nổi lên thân quang màu tím hồng. Thân quang này lưu chuyển bất định, nhưng lại kiên định dị thường.

“Huyền đại ca, không cần a!”

Bên trong hư không, cảm ứng sinh cơ trên người Huyền Thanh càng ngày càng ảm đạm, trong lòng Lục Thanh chậm rãi dâng lên một tia nôn nóng.

Không phải sao? Hồn phách ly thể, thân thể Huyền Thanh tự nhiên mất đi hơn phân nửa sinh cơ, theo thời gian trôi qua, sinh cơ còn thừa cũng từ bên trong thân thể tiêu tán.

Theo khoảng cách Nguyên Sát tháp ngày càng gần, không biết vì sao, tâm thần Tấn Thiên Đông đúng là có một chút rung động, ánh mắt hơi đổi, phát hiện hai Thái thượng trưởng lão cũng đồng thời nhíu mày lại.

Ngâm.

Tiếp đó từ trên đỉnh Nguyên Sát tháp, từ không gian bên trong đỉnh tháp, chợt vang lên tiếng kiếm ngâm kinh thiên. Thân quang màu tím hồng bạo phát, lập tức phá vỡ hạn chế không gian, ngưng tụ thành một cột sáng hướng tới vầng trăng trên chín tầng trời bắn tới.

Trong thời gian ngắn, toàn bộ Nguyên Sát khí bao phủ quanh ánh trăng lập tức hóa thành Diệu Dương chân hỏa màu tím hồng.

“Cái gì?” Sắc mặt đám người Tấn Thiên Đông đại biến, lát sau tốc độ của mấy người trong nháy mắt nhanh hơn mấy lần. Một lát sau, liền đi tới trước Nguyên Sát tháp.

Một đạo Nguyên Sát pháp tắc từ lòng bàn tay Tấn Thiên Đông bắn ra, dừng bên trên đỉnh tháp, lập tức hiển hóa ra một thông đạo phạm vi ba trượng.

Nhưng mà còn không đợi mấy người Tấn Thiên Đông bước vào, một thân ảnh yếu ớt từ bên trong bắn ra.

“Tấn Vũ!”

“Tiểu Vũ nhi!”

Bắn từ trong tháp bắn ra không ai khác, đúng là Tấn Vũ bị giam cầm trong tháp. Giờ phút này từ trên người nàng, trên từng đạo xiềng xích màu ám tím, toàn bộ lan tràn một tầng chân hỏa màu tím hồng. Bên

trong chân hỏa, còn có chứa đựng một tia sát khí màu ám kim. Không gian chung quanh chấn động, quanh thân nữ tử, không cùng không gian cuộn sóng bị khống chế trong phạm vi không gian gần một trượng.

Ánh mắt nhanh chóng đảo qua nữ tử này, tuy rằng dung mạo của nàng có thể nói là tuyệt mỹ, đặc biệt đáng vẻ nhu nhược, có thể làm người ta nhìn không được nổi lên sóng gió trong lòng, nhưng mà lúc này cũng là hấp dẫn không được Lục Thanh cùng Tử Dương Kiếm Hoàng, bởi vì trong cảm ứng của bọn họ, từ trên người nữ tử này, truyền ra khí tức của Huyền Thanh.

Bên trong khí tức này rõ ràng chứa đựng địa thể của Tử Hà tông, cùng với đại thể của hai người Lục Thanh nối tiếp cùng nhau.

Cơ hồ cùng lúc, hai thái thượng trưởng lão của Nguyên Thanh Tông điểm ngón tay ra, hai đạo Nguyên Sát pháp tắc theo ngón tay hai người điểm ra, đồng thời hướng tới hư không chung quanh nữ tử trấn áp xuống.

Ngâm.

Tiếng kiếm ngâm kinh thiên vang lên, bên trong hư không tức khắc vang lên vô số tiếng nổ, không gian thoát phá, vô số mảnh nhỏ Động Hư không gian hiển hóa ra, đem toàn bộ pháp tắc đánh tới thôn phệ vào.

“Như thế nào có khả năng! Tẩn Vũ, tỉnh lại!” Tẩn Thiên Đông quát lạnh một tiếng.

Nhưng mà, nữ tử từ bên trong hư không lại giống như lâm vào ngủ say, cặp mắt gầy gao nhắm chặt, chân hỏa màu tím hồng không ngừng từ đan điền của nàng truyền ra. Chân hỏa màu tím hồng hỗn hợp Nguyên Sát khí thập phần bá đạo, coi như là hư không cũng trực tiếp bị đốt cháy mà thoát phá.

Bên cạnh có Thanh Phàm điện tử đại điện chủ cùng hai người Lục Thanh nhìn thấy hai thái thượng trưởng lão không hề giữ lại sức lực, từ trên người bọn họ, pháp tắc dao động khủng bố phát ra. Tại một khắc này, hư không phạm vi trăm trượng xung quanh giống như ngưng lại.

“Cầm cố không gian!” Trong mắt đại điện chủ chợt lóe tinh quang, mở miệng nói.

Ánh mắt ngưng trọng, nghe đại điện chủ nói ánh mắt Lục Thanh nhìn về phía hai lão giả của Nguyên Thanh Tông trở lên ngưng trọng vô cùng. Cầm cố không gian, ở bên trong Phong Lôi Quyết giới thiệu, đó là phải đạt tới tam kiếp Kiếm Hoàng, sau khi hoàn toàn nắm giữ pháp tắc mới có thể có được. Cầm cố không gian, lấy pháp tắc viên mãn bài xích toàn bộ các lực lượng khác, đem một mảnh không gian trấn áp, đây là uy năng chỉ tam kiếp Kiếm Hoàng mới có. lại nó tiếp thì thần thông như vậy, chính là hình thức ban đầu của lĩnh vực.

Mà lúc này, hai gã tam kiếp Kiếm Hoàng có được pháp tắc đồng dạng, lần này thi triển không gian cầm cố, pháp tắc lực trấn áp chồng chất, uy lực có được vượt xa một tam kiếp Kiếm Hoàng thi triển, Động Hư Không Gian bên người nữ tử lập tức khép lại.

Trong mắt lóe ra thần mang, hai lão giả chia ra một trái một phải, hướng về nữ tử chớp tới.

Cái gì!

Sắc mặt nháy mắt đại biến, thân hình hai lão giả đang lao tới phút chốc ngừng lại, thối lui về phía sau.

“Mau lui lại!”

Quát lớn một tiếng, thậm chí không có để Tẩn Thiên Đông mở miệng, sáu người Lục Thanh đã nhanh chóng lùi lại phía sau.

Chân hỏa màu tím hồng bạo phát, pháp tắc màu ám kim giam cầm xung quanh lập tức thoát phá. Bên trong hư không truyền ra tiếng động giống như chén vỡ, từng mảnh nhỏ pháp tắc bị phá vỡ nổ tung, đồng thời Động Hư Không Gian bị trấn áp lại mở ra, cũng bắt đầu khuếch tán ra bốn phía với tốc độ kinh người.

Lực thôn phệ khủng bố truyền đến, đem hết thảy chung quanh thôn phệ, không gian bị phong ấn trong đỉnh tháp nhất thời bị lực lượng lan đến.

âm.

Một thanh âm như bọt nước thoát phá vang lên, không gian chấn động, trong giây lát, không gian ám kim trong Nguyên Sát tháp liền dập tắt.

“Sư thúc!” Thân hình Tầm Thiên Kính ở trên hư không hiện ra.

Nhưng mà, ở bên người Tầm Thiên Kính, một mảnh Động Hư Không Gian lan tràn đến cách đó không đầy ba trượng.

Khoảng cách ba trượng, coi như là Tử Dương Kiếm Hoàng lo lắng trong lòng cũng ngoài tầm tay.

Chân phải lảo đảo không bước tới, trường bào sau lưng thoát phá, hai chiếc Phong Lôi Kiếm Sí màu tím trắng trong nháy mắt hiển hóa.

Giống như thuần di, trong chớp mắt, khoảng cách hai nghìn trượng đã vượt qua.

“Đi!”

Ôm trụ Tầm Thiên Kính, Phong Lôi Kiếm Sí vỡ, một mảnh không gian cuộn sóng bị cuốn về phía sau, thân mang màu tím trắng chợt lóe lên, tiếng kiếm ngâm réo rất vang lên, tức khắc thân hình Lth lại xuất hiện bên người Tử Dương Kiếm Hoàng.

Thật nhanh!

Lúc này, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung đến Lục Thanh.

“Thần Thông Kiếm Đạo!” Đại diện chủ tán thưởng một tiếng nói: “Không nghĩ tới Lục tiểu hữu cư nhiên có được thần thông như vậy. Xem ra, chỉ cần không phải bị Kiếm Hoàng vây công, trong Kiếm Hồn cảnh, không ai có thể lưu lại Lục tiểu hữu!”

“Đại diện chủ khích lệ!” Lục Thanh lạnh nhạt nói.

Tuy rằng trong lòng cảnh mạn, nhưng mà đám người Tầm Thiên Đông vẫn chú ý tới thân ảnh màu tím hồng trong hư không Động Hư Không Gian lan tràn chung quanh đã muốn đem toàn bộ Nguyên Sát tháp bao phủ. Cho dù vô cùng đau lòng, nhưng Động Hư Không Gian đã muốn khuếch tán vài dặm, coi như là tam kiếp Kiếm Hoàng cũng vô lực trấn áp.

“Thiên Đông, thử lấy huyết mạch tổ sư câu thông Thần Kiếm!” lão giả họ Cổ trầm giọng quát.

“Dạ!” Tầm Thiên Đông lúc này vươn ngón tay điểm lên mi tâm chính mình, một giọt máu màu kim hồng bị hút ra, lập tức dung nhập vào bên trong đan điền.

Bất chấp Động Hư Không Gian xé rách, giọt máu màu kim hồng trong phút chốc đã xuất hiện trước mặt thân ảnh màu tím hồng, lập tức dung nhập vào bên trong đan điền.

“Nguyên Sát Thần Kiếm !Ra!” Gầm lên một tiếng, ngón tay Tầm Thiên Đông giương lên.

Không có tình cảnh như trong tưởng tượng của hai gã thái thượng trưởng lão, ngược lại sắc mặt Tầm Thiên Đông đỏ lên, trong một khắc học ra một ngụm máu tươi, thân hình ở trong hư không lập tức rơi xuống.

“Thần Kiếm, Thần Kiếm sinh ra Kiếm Linh!” Đây là lời nói lưu lại của Tầm Thiên Đông trước khi ngã đi.

Kiếm Linh!

Mọi người cơ hồ đồng thời biến sắc, sinh ra Kiếm Linh, chẳng phải là nói, Nguyên Sát Thần Kiếm đã tiến hóa thành công, trở thành Thần Kiếm cấp Tử Hoàng.

516. Chương 72: Tiên Thiên Tử Khí

Sao lại thế này!

Trong mắt hai gã thái thượng trưởng lão lộ ra vẻ mê hoặc. Động Hư Không Gian mới vừa rồi phá vỡ Nguyên Sát tháp, bọn họ rõ ràng nhìn thấy những Linh Thú cùng Kiếm Hồn Đại Sư chuẩn bị Huyết Tế cũng đồng thời yên diệt, như thế nào Thần Kiếm có khả năng tiến hóa xuất Kiếm Linh?

Nói đến Nguyên Sát Thần Kiếm, hai gã thái thượng trưởng lão ở Nguyên Sát tháp hơn ba mươi năm, chỉ sợ không ai so với bọn hắn hiểu rõ hơn. Nguyên Sát Thần Kiếm thai nghén hơn nghìn năm, dĩ nhiên đã đạt tới cấp Bạch Linh đỉnh cấp, Kiếm Linh cơ hồ ngưng đọng thực chất, nhưng mà muốn trở thành Thần Kiếm

cấp Tử Hoàng, vẫn là thiếu vài phần linh tính. Nay đột nhiên thành tựu Kiếm Linh, như thế nào không làm hai người khiếp sợ.

“Thiên Kính!” Xa xa, Tử Dương Kiếm Hoàng quay đầu hướng Tầm Thiên Kính nói.

Không nói gì, Tầm Thiên Kính chỉ là gật đầu.

Quả nhiên!

Lục Thanh trong lòng rung mình, cùng Kiếm Hồn Đại Sư của Nguyên Thanh Tông bất đồng, trước khi Nguyên Sát tháp bị phá vỡ, Lục Thanh rõ ràng thấy được thân thể Huyền Thanh bị Động Hư Không Gian thôn phệ, bất quá cũng không có cảm thấy trên thân thể có một tia sinh cơ nào, thậm chí khí tức hồn phách cũng đã phai nhạt, hiển nhiên là hồn phách đã sớm ly thể.

Hiện giờ xem thân ảnh màu tím hồng trong hư không kia, khí tức truyền đến, rõ ràng là khí tức hồn phách của Huyền Thanh.

Vì cái gì hồn phách của Huyền Thanh lại tiến vào bên trong thân thể nữ tử kia?

Không có chần chờ, trong thời gian ngắn, Tầm Thiên Kính liền đem sự tình phát sinh bên trong tháp đại khái tự thuật một lần.

Kiểm Hồn kinh!

Lục Thanh sửng sốt, nháy mắt ngăn ngừa không khỏi khiến hắn có chút ngầy ngời, tuy rằng chỉ là ngăn ngừa mấy câu, cũng đã khiến hắn minh bạch.

Hắn, không có, có chỉ là một cỗ nhiệt huyết bốc lên. Lúc trước mới lên núi Triều Dương, đem Kiếm Hồn kinh giao cho chính mình, mặc dù lúc mới đầu ôm tâm tư như vậy, nhưng mà cho tới bây giờ đều không bắt kỳ động tác gì. Thậm chí, hiện giờ chính mình đã tu luyện Kiếm Hồn đạt tới cấp độ cao nhất.

Thôn phệ, đây là không có khả năng, tu vi hồn thức bất đồng với những cái khác, không có lực lượng áp chế, căn bản không thể dung nhập bên trong thức hải. Bất luận tâm pháp bí quyết có bao nhiêu huyền ảo, cũng vô pháp vượt qua chuẩn tắc như vậy.

Hiện giờ nghĩ lại, Kiếm Hồn kinh khẳng định không chỉ truyền cho một mình mình. Trong giây lát, Lục Thanh đã có nhiều phán đoán.

Nhưng mà hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm tự hỏi, không có thôn phệ một người, Lục Thanh không khỏi lắc lắc đầu, sự phụ đầu tiên của mình, thật khó!

Đổi lại là hắn, tại đây vô cùng bất lực như vậy, chỉ sợ khó có thể chịu được hấp dẫn như vậy, tự đặt mình vào hoàn cảnh của Huyền Thanh, trong lòng Lục Thanh căn bản không có bất kỳ cái gì oán hận.

Chình là vì nữ tử này sao? Lục Thanh yên lặng nhìn thân ảnh nữ tử tựa hồ lâm vào ngủ say trong hư không. Thân ảnh nhu nhược trong hư không duỗi ra, chân hỏa màu tím hồng bay múa, giống như một đóa hoa to lớn tràn ngập hỏa diễm. Chân hỏa chung quanh tràn ngập, giống như đem toàn bộ Nguyên Sát Khí xua tan.

Động Hư Không Gian tràn ngập, cho dù là hai gã tam kiếp Kiếm Hoàng cũng bất lực.

Động Hư Không Gian ở trên hư không nghìn trượng, lực thôn phệ chạm đến mặt đất, tuy vẫn mạnh mẽ nhưng chỉ có thể hút lên một ít tảng đá hơn mười cân, đối với một ít nội tông thậm chí ngoại môn đệ tử, đều không có ảnh hưởng quá lớn.

Dưới hư không.

Động tĩnh lượn như vậy sớm đã hấp dẫn rất nhiều đệ tử của Nguyên Thanh Tông. Nhìn mảnh Động Hư Không Gian tối đen trên hư không, trừ bỏ số ít Kiếm Chủ chuẩn đại sư, đại đa số đệ tử đều là vẻ mặt mê hoặc, hiển nhiên bọn họ đối với Động Hư Không Gian căn bản không có nhiều ít nhận thức.

Theo Diệu Dương chân hỏa đem hư không đốt cháy ra tảng lớn Động Hư Không Gian, một cỗ dao động quỷ dị bắt đầu ở ngoài Động Hư Không Gian tràn ngập.

“Đây là pháp tắc lực!” Hai gã thái thượng trưởng lão của Nguyên Thanh tông không khỏi phát ra tiếng kinh hô.

Ở cách đó bảy tám dặm, ánh mắt đám người Lục Thanh đồng dạng ngưng trọng. Cho dù là Lục Thanh, cũng đồng dạng cảm thấy, dao động truyền ra kia rõ ràng là pháp tắc. Pháp tắc lực này, tựa hồ không chỉ có một loại, trừ bỏ Diệu Dương pháp tắc một loại trong Chân Hỏa pháp tắc, còn tồn tại một cỗ Nguyên Sát pháp tắc. Nguyên Sát pháp tắc này được chứa đựng sâu bên trong Diệu Dương pháp tắc.

“Từ từ, Cổ sư thúc, chân hỏa này rất giống Diệu Dương chân hỏa của Huyền Thanh!”

“Diệu Dương chân hỏa, Diệu Dương pháp tắc!” Một trong hai gã thái thượng trưởng lão trầm giọng nói: “Không phải hần, vừa rồi hần giống như đã bị nuốt vào Động Hư Không Gian, hơn nữa tu vi Huyền Thanh bất quá là Kiếm Vương, pháp tắc hần vẫn còn cách khá xa. ”

Cứ việc ngoài miệng nói vậy, ánh mắt hai gã thái thượng trưởng lão vẫn là quét nhìn về phía ba người Lục Thanh. Nếu nói đến biến hóa hôm nay, chính là đám người Lục Thanh đến, muốn nói bọn họ không nghi ngờ là không có khả năng.

“Tử Dương Kiếm Hoàng, có thể nói một chút không. ” Trước đó lão già họ Cổ đã mở miệng lại nói.

Lắc lắc đầu, Tử Dương kiếm hoàng nói: “Biến hóa bên trong, lão phu cũng không rõ ràng lắm. Bất quá đó là Diệu Dương chân hỏa cùng Diệu Dương pháp tắc, lão phu cũng là có thể xác định. ”

“Nga!” Hai người ứng một tiếng, lời nói Tử Dương Kiếm Hoàng cẩn thận, hai gã cũng tìm không ra cái gì phản bác.

Ngay sau đó, Thần Kiếm sau lưng mọi người đều bắt đầu run lên, không phải rên tí, không phải bị kích nộ chiến ý mà phát ra nộ ngâm, mà là tiếng ngâm thuần phục.

Cho dù là Luyện Tâm kiếm cùng mấy thanh Thần Kiếm ở bên trong Không giới của Lục Thanh cũng đồng dạng bắt đầu run rẩy.

Cùng thời gian, phần đông Kiếm Hồn Đại Sư đều chấn động cả người. Giờ khắc này, bên trong đan điền tất cả, nguyên bản Kiếm Chủng bình tĩnh bắt đầu phát ra tiếng ngâm rung trời. Tiếng kiếm ngâm này bị đan điền trói buộc, lại như trước hơi hơi run rẩy lên.

Tức khắc, tại trên đỉnh đầu thân ảnh nữ tử, trên chín tầng trời trong nháy mắt thay đổi bất ngờ. Một đóa Hỏa Vân màu tím hồng bao phủ không trung phạm vi trăm dặm, không gian trăm dặm nháy mắt hóa thành một mảnh đỏ bừng, Nhiệt độ trong không gian bỗng chốc tăng lên, thời tiết như lập tức đi tới giữa trưa hè chói chang. Những giọt sương đêm đọng trên mặt đất tức khắc bốc hơi sạch sẽ.

Bất quá biến hóa tuy rằng đột nhiên, nhưng cũng không có nhiều ít ảnh hưởng, chỉ là từ trên Hỏa Vân trăm dặm truyền xuống uy áp, lập tức, trấn áp trong lòng mọi người. Cơ hồ là cùng thời gianm dưới Kiếm Chủ, toàn bộ Kiếm Giả đều học ra một ngụm máu tươi, mà kiếm giả chưa Trúc Cơ tụ nguyên, nhưng lại không có bất kì cảm ứng gì, bọn họ chính là không có tư cách cảm thụ cỗ uy áp này.

Ngay sau đó, nữ tử nguyên bản ngủ say ở trên hư không chợt mở hai mắt.

“Huyền đại ca, không cần a!”

Ầm ầm

Một tiếng sấm rền ở trên chín tầng trời vang vọng, đem hết thảy mọi thanh âm che lấp đi.

Lát sau, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, từ bên trong đan điền của nữ tử, bắt đầu chậm rãi chui ra một mũi kiếm sắc bén. Không ai chú ý tới hình dạng thanh kiếm, bởi vì giờ phút này ánh mắt mọi người đều tập trung tới chung quanh thanh kiếm đó, một tầng tử khí nhàn nhạt tràn ngập. Tử khí này tựa hồ ẩn dấu vô tận huyền ảo, cho dù là Động Hư Không Gian chung quanh, cũng vô pháp dao động này may mắn.

T

“Tiên thiên tử khí, là tiên thiên tử khí!” Hai gã Thái thượng trưởng lão thất kinh nói.

Tiên thiên tử khí!

Trong lòng Lục Thanh vừa động, tiên thiên tử khí, trong điển tịch của Lục gia hẳn cũng có ghi chép. Gọi là tiên thiên tử khí, đó là Thần Kiếm thành tựu Tử Hoàng, thời điểm Kiếm Linh thành thực, linh tính hợp nhất, do đó dẫn động căn nguyên sinh mệnh khí của trời đất, cũng gọi là tiên thiên tử khí.

Tiên thiên tử khí, truyền thuyết chỉ có Thần Kiếm cấp Tử Hoàng sinh ra mới có thể hiển hóa, sau đó liền bị Kiếm Linh hấp thu, củng cố căn nguyên. Từng có Kiếm Phách tông sư ở vào thời điểm Thần Kiếm cấp Tử Hoàng hình thành thu thập tiên thiên tử khí để luyện chế Thọ Nguyên đan, cuối cùng thành tựu thần phẩm, dùng vào có thể trường thọ nghìn năm, từ đó có thể thấy được tiên thiên tử khí có bao nhiêu trân quý.

Vài khắc sau, một thanh trường kiếm dài chừng bốn thước, rộng ba thước có phong cách cổ xưa ngưng hiện ra. Tiên thiên tử khí ở chung quanh trong nháy mắt bị hấp thu, lát sau chuôi Thần Kiếm này chỉ còn lại thân kiếm màu tím vàng. Cho dù như thế, Động Hư Không Gian bao phủ chung quanh cũng vô pháp nề hà, lực thôn phệ căn bản không thể khiến thanh kiếm này nhúc nhích mảy may.

Lại nhìn đến nữ tử, lúc này chỉ ngơ ngác đứng một bên nhìn vào thanh Thần Kiếm, thân hình không hề có gì dựa vào mà tự động lơ lửng trong hư không.

“Động thủ!” Ánh mắt biến đổi, cơ hồ là đồng thời hai gã thái thượng trưởng lão cùng lúc ra tay.

Nguyên Sát pháp tắc trấn áp!

Pháp tắc viên mãn cấm cố không gian, hư không hai người tạt qua, Động Hư Không Gian tức khắc khép lại. Chốc lát, hai người liền xuyên qua vài dặm Động Hư Không Gian, đi tới phía trước thanh Thần Kiếm đang hấp thu tiên thiên tử khí.

Thần Kiếm cấp Tử Hoàng!

Giờ khắc này, cho dù lấy tâm cảnh tam kiếp Kiếm Hoàng của hai người cũng nhận không được trong lòng run lên. Có được Thần Kiếm cấp Tử Hoàng nhận chủ, sau khi tâm kiếm tương thông, cho dù là Kiếm Đế tông sư bình thường cũng có thể chiến một trận.

Nhưng ngay tại thời điểm hai người tới gần, một tia khí vô cùng từ trên Thần Kiếm bắn ra, tia khí màu tím trong nháy mắt trảm phá không gian, Động Hư Không Gian trước mặt coi như biến thành mặt nước mềm yếu, bị tia khí phóng ra chia làm hai nửa.

Không tốt!

Hai người đồng thời biến sắc, trên bàn tay trong phút chốc bao trùm một tầng Kiếm Cương đan xen pháp tắc, nháy mắt cùng tia khí bắn tới va chạm vào nhau.

Một vòng khí lăng khùng bổ khuếch tán ra bốn phía, Động Hư Không Gian tối đen dao động liên tục, uy thế khiếp người chấn động không gian. Không chút chần chờ, đám người Lục Thanh lập tức rời xa vài dặm, mới thoát được uy thế trấn áp. Ánh mắt nhìn lại, hai gã tam kiếm Kiếm Hoàng dĩ nhiên đã bị quăng đi ra ngoài.

Ngâm

Lúc này, bỗng nhiên có một tiếng long ngâm kinh thiên trên chín tầng trời vang lên.

Bên trong vô tận tùy hải, chân long huyết mạch trong nháy mắt khởi dậy, cảm ứng ánh, mắt Lục Thanh hiện lên hai luồng thần quang màu tím trắng, hướng tới chín tầng trời nhìn lại.

Hỏa Vân màu tím hồng quay cuồng, bắt đầu hướng tới một phía tụ tập tới.

517. Chương 73: Thần Kiếm Lĩnh Vực

Lại một tiếng long ngâm kinh thiên vang lên, trên chín tầng trời, từ trung tâm Hỏa Vân chân hỏa màu tím vàng chọt tụ tập, ở trên đỉnh đầu ngưng kết thành một đầu chân long màu vàng tím vắt ngang gần mười dặm.

Chân hỏa màu vàng kỳ dị ở trên người chân long thiêu đốt, ở chung quanh nhưng lại không có bất kì cái gì dao động.

Chân long màu vàng tím, Lục Thanh từ bên trong cảm ứng được một tia Long khí tinh thuần, Long khí này thậm chí so với hắc kế thừa Bán Long thân còn muốn tinh thuần hơn.

Tuy rằng chỉ là pháp tướng, nhưng lại khiến Lục Thanh sinh ra cảm giác như đang đối mặt với chân long chân chính.

Cùng thời gian, từ trong miệng Lục Thanh, một tiếng long ngâm rung trời vang lên. Bên trong vô tận tử hải, chân long huyết mạch phá tan trời buộc, ở sau lưng Lục Thanh hiển hóa ra.

Long nhân hơi đổi, trên chín tầng trời, Chân long màu vàng tím tựa hồ cảm ứng được chân long huyết mạch tinh thuần trên người Lục Thanh, ánh mắt chuyển động, long nhân to lớn ngưng tụ đến trên người Lục Thanh.

“Lục Thanh”

Bên trong thức hải của Lục Thanh bỗng vang lên một thanh âm.

“Sư phụ!” Lục Thanh ngẩn ra, lập tức mở miệng trong đầu “Sư phụ, là người sao?”

“La ta, hồn phách của ta sắp hoàn toàn bị Kiếm Linh đồng hóa, có chút việc cần phải nói, lúc này không nói, sẽ không còn cơ hội. ”

Bên trong thức hải của Lục Thanh, một hư ảo chân long màu vàng tím hiển hóa ra. Đồng thời chân long huyết mạch lắng không lao xuống, lập tức tiến nhập bên trong thức hải của Lục Thanh.

Hai đầu chân long một lớn một nhỏ cứ như vậy ở bên trong thức hải Lục Thanh nhìn nhau.

“Đây là phân thân Kiếm Linh của ta. ” Dừng một chút, chân long màu vàng tím lại nói: “Lục Thanh, vì sư lúc trước....”

“Không cần phải nói, đệ tử không trách người, ” Thực Kiếm dung nhập bên trong chân long huyết mạch, Lục Thanh mở miệng nói.

“Người đã biết. ” Huyền Thanh sửng sốt.

“Àn, đệ tử đã biết, không trách người. ” Lục Thanh lại nói.

“Không trách ta, không trách ta!” Huyền Thanh lẩm bẩm nói.

Lục Thanh rõ ràng nghe ra thanh âm của Huyền Thanh mang theo một chút run rẩy.

“Hảo hảo! Huyền Thanh ta coi như chết cũng không tiếc!”

Một tiếng long ngâm có chút vui sướng vang lên trong hư không, thanh âm thẳng nhập tâm thần, giờ phút này, Lục Thanh cảm thấy, niệm thần chính mình càng thêm mượt mà.

Niệm thần mượt mà, tuy rằng hiện tại xem ra không có gì ưu đãi, nhưng mà ở Kiếm Hoàng độ Lôi Kiếp, tâm ma buông xuống, cũng là có thể giảm bớt nguy cơ không nhỏ.

Ngừng cười, Huyền Thanh tiếp tục nói: “Ngưng thần cảm ứng, bí pháp thôn phệ của Kiếm Hồn kinh, hiện tại ta truyền lại cho người!”

“Sư phụ!” Lục Thanh chần chờ nói.

“Ta tin tưởng người, người có được chân long huyết mạch sẽ không khiến vi sư thất vọng. Đối với loại người đề tiện tàn ác, không cần thiết phải nhân từ. ” Huyền Thanh trầm giọng nói.

Tức khắc, một đạo lưu quang màu ám kim từ trong mi tâm của chân long màu vàng tím bắn ra, chui vào mi tâm của chân long huyết mạch.

Một đoạn văn tự huyền ảo lập tức xuất hiện trong đầu Lục Thanh. Bí pháp thôn phệ chỉ có một tác dụng duy nhất, đó là thôn phệ hồn thức của người khác làm lớn mạnh hồn thức bản thân. Lần này đúng là bố

sung cho tiếc nuối không thể thôn phệ hồn phách của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh. Bất quá Kiếm Hồn Kinh hiển nhiên cũng không trọn vẹn, bí pháp thôn phệ cũng không hoàn thiện.

Huyền Thanh truyền tới chỉ có một bộ phận thôn phệ hồn thức, mặt sau giai đoạn Kết Phách cũng không có. Nếu không, thôn phệ hồn phách cũng có thể làm lớn mạnh căn nguyên, ưu đãi bên trong không thể theo lẽ thường mà tính.

“Sư phụ phải đi, cả đời này sư phụ đều không có cầu qua người nào, hôm nay, Lục Thanh sư phụ cầu người một lần. ”

Không có chần chờ, Lục Thanh lúc này lắc đầu.

“Như thế nào, không muốn sao?” Huyền Thanh có chút thấp xuống.

“Không, một ngày làm thầy, cả đời làm cha. Nguyên vọng của sư phụ, cho dù có bỏ mặc sinh tử, đệ tử cũng cố gắng hoàn thành. Từ cầu này, thỉnh sư phụ thu hồi. ”

Hư không bên trong thức hải Lục Thanh, lập tức lâm vào trầm tĩnh.

Một lúc lâu.

“Có lẽ như vậy đối với người mà nói cũng không công bình. Nhưng mà vì sư hy vọng sau này, nếu người có đủ khả năng, có thể trợ giúp Tấn Vũ một phen. Vì sư cả đời không có tâm nguyện gì, chỉ hy vọng nàng sống vui vẻ. ”

Dừng một chút, Huyền Thanh tiếp tục nói: “Trở về lại thay ta nói một câu với Huyền sư thúc: Ca. từ nay về sau, sẽ không cùng người tranh đoạt. ”

Lục Thanh trong lòng nhắc tới, nguyên lai, bọn họ là huynh đệ.

“Sư phụ yên tâm, đệ tử nhớ kỹ. ”

“Tốt!” Huyền Thanh đáp lại một tiếng, sau đó tràn đầy cảm khái nói: “Cả đời sư phụ, kiêu ngạo nhất chính là lúc trước thu người làm đồ đệ. Mỗi người đều có bí mật, sư phụ cũng biết, trên người người có không ít bí mật, chỉ cần không thẹn với lương tâm, không cần chấp nhất. ”

Trầm mặc một lúc sau.

“Thật muốn nhìn đến ngày người thành tựu Kiếm Phách, tiểu ngạo đại lục, đáng tiếc, sư phụ đợi không được!”

“Sư phụ!” Lục Thanh thở nhẹ một tiếng: “Sư phụ yên tâm, đệ tử nhất định tiểu ngạo Đại Lục, thành tựu Kiếm Phách, thậm chí thành tựu Kiếm Tâm!”

“Hảo, có khí phách! Ha ha ha ha” Tiếng cười to liên miên không dứt giây lát hóa thành tiếng long ngâm rung trời, chân long màu vàng tím bên trong thức hải Lục Thanh tiêu thất.

Lục Thanh tỉnh lại, thời gian giống như tại trước đó một khắc ngưng trệ lại. Một phen nói chuyện với nhau, thời gian ở bên ngoài đúng là mới trôi qua một khắc.

Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn Lục Thanh nói: “như thế nào ?”

Hồn thức một trận dao động, ngay sau đó, Tử Dương Kiếm Hoàng thở dài một hơi thật sâu, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía pháp tướng chân long màu vàng tím trên bầu trời.

Ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng nộ ngâm, chân long màu vàng tím phun ra một đạo chân hỏa. Bên trong chân hỏa tràn ngập pháp tắc dao động, bên trong pháp tắc, Lục Thanh đồng thời cảm ứng được hai loại pháp tắc tồn tại. T

Đạo chân hỏa này trực tiếp đem thái thượng trưởng lão, cùng với ba gã một kiếp Kiếm Hoàng phía sau chạy đến bao phủ.

Không gian giam cầm, một quang sáng màu tím đồng thời khuếch tán ra.

Quầng sáng màu vàng tím tràn ngập cả hư không, Động Hư Không Gian khép lại, trong không gian quầng sáng bao phủ, không còn một loại pháp tắc nào tồn tại, thậm chí cả những linh khí thuộc tính khác nhau cùng nguyên khí trời đất đều bị bài xích không còn.

“Linh vực!” Bên cạnh Tử Dương Kiếm Hoàng, bốn người đại diện chủ đồng thời biến sắc.

“Đây là Thần Kiếm linh vực!” Lục Thanh trầm giọng nói.

Ngay lập tức quầng sáng đã lan tràn bao phủ cả hư không trăm dặm, đem tất cả mọi người giam cầm bên trong.

Không sai, chính là giam cầm, cũng chính là không thể nhúc nhích. Ba người Lục Thanh biết được, cũng không có nhiều bối rối, trừ đó ra, bốn người đại diện chủ khiếp sợ không thôi. Như thế sống chết do người, khiến tâm thần bọn họ chấn động.

Mà vài Kiếm Hoàng thái thượng trưởng lão của Nguyên Thanh Tông bị quầng sáng tập trung, càng là kinh hãi không thôi. Lực lượng linh vực đem cả phiến hư không trăm dặm nhuộm thành hai màu vàng tím, không gian trong nháy mắt ngưng trệ lại, đem sáu gã Kiếm Hoàng, kể cả Tẩn Thiên Đông ở bên trong giam cầm.

Không thể nhúc nhích, không riêng là đan điền, ngay cả thức hải cũng đồng dạng mất đi cảm ứng, không còn bất kì năng lực phản kháng nào.

“Không nên!” Cách đó không xa, nữ tử có chút đại ra chột kinh hô.

Tuy rằng không có chần chờ, nhưng mà đám người Lục Thanh lại phát hiện, chân hỏa pháp tắc cũng lập tức ảm đạm đi không ít, tại trong một khắc đem sáu người Nguyên Thanh Tông bao phủ vào.

Sáu tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên.

Chân hỏa pháp tắc chỉ chột lóe rồi biến mất, thân hình sáu người Tẩn Thiên Đông lại hiện ra.

“Phế đi!” Tử Dương Kiếm Hoàng sửng sốt.

Cẩn thận cảm ứng một chút, Lục Thanh cũng nhận không được ngẩng đầu nhìn lên chín tầng trời.

“Trước khi bị đồng hóa, Kiếm Linh còn có thể bị ta điều khiển một lát, đây là việc duy nhất ta có thể làm vì tông môn. ”

Thanh âm Huyền Thanh từ trong miệng chân long trên chín tầng trời phát ra.

Ngay sau đó, Long thân khổng lồ gần mười dặm hạ xuống, lập tức trùng nhập vào bên trong Thần kiếm màu vàng tím. Ngay sau đó, tại bên trên thân kiếm, xuất hiện một cái ấn ký chân long màu vàng tím, một tầng tia khí màu tím gắt gao đem Thần Kiếm bao phủ.

Hai tiếng kiếm ngâm tận trời vang lên. Thần Kiếm linh vực đang bao phủ mọi người lập tức thu hồi. Bên trong hư không, Nguyên Sát Tháp Lục Kiếm vội vàng đón đỡ thân thể sáu người Tẩn Thiên Đông sắp sửa rơi xuống.

Tia khí màu tím bắn ra, ở trên hư không ngưng tụ thành một thanh cự kiếm cao ba nghìn trượng, ngay sau đó cự kiếm lăng không chém xuống.

Ầm ầm.

Ở dưới chân mọi người, một khe rãnh sâu không biết sâu rộng bao nhiêu hướng tới hai bên mở rộng ra. Khe rãnh dọc theo Nguyên Sát tháp kéo dài tới phương hướng Nguyên Thanh Tông hơn mười dặm.

Răng rắc.

Ở trong ánh mắt chấn động của đám người Tẩn Thiên Đông, mười tòa chủ phong bắt đầu sụp đổ. Không cần suy nghĩ, một kiếm đỏ ở trong phút chốc đã phá vỡ sơn mạch của mười tòa chủ phong, mất đi sơn mạch chống đỡ, mười tòa chủ phong như thế nào không sụp đổ.

Trong lúc nhất thời, ở trên mười tòa chủ phong kiếm quang liên tiếp lóe ra. Biến hóa đột nhiên khiến nhiều đệ tử Nguyên Thanh Tông trở tay không kịp, chỉ có thể chạy trốn né tránh.

“Oan nghiệt a!” Hai gã thái thượng trưởng lão gần như đại ra, trầm mặc một lát rồi phát ra tiếng kêu bi thiết. Tu vi bọn họ bị phế, tâm cảnh cũng bị phá, trong nháy mắt sáu gã kiếm hoàng gần như già hơn mười tuổi, nếp nhăn trên mặt tăng lên rất nhiều.

Nửa nén hương sau.

Tiếng núi lở rốt cục dừng lại, chỉ còn lại thanh âm sụp đổ ngẫu nhiên xuất hiện, này đó đều đã muốn không trọng yếu, giờ phút này, ánh mắt mọi người đều ngưng tụ đến thanh Thần Kiếm huyền phù trong hoko.

Tại bên trên Thần Kiếm, một tia khí màu tím lẳng lặng phiêu phù.

518. Chương 74: Khúc Chung Nhân Tán

Phách sơn đoạn nhạc, kiếm phân giang hà!

Lục Thanh thâm nghĩ trong lòng, nhìn khe rãnh dài hơn mười dặm, rộng mấy trăm trượng, trong lòng bốc lên chiến ý cường đại. Mà lúc này. Thần Kiếm màu vàng tím trên hư không dọc theo một quỹ tích huyền ảo, để lại trong hư không một vệt linh quang, bay tới trước mặt nữ tử.

Nhìn chuỗi thần kiếm cấp Tử Hoàng trước mặt tản ra một tầng tia khí thuần màu tím, nữ tử rõ ràng có chút nghi hoặc.

“Huyền đại ca!”

Huyền đại ca!

Đến giờ phút này, đám người Tấn Thiên Đông cuối cùng nghe hiểu. Huyền đại ca, từ đại điển ba mươi năm trước, bọn họ đối với xưng hô này cảm thù đến tận xương tủy,

“Không có khả năng, hắc căn bản không phải là Kiếm Phách tông sư, như thế nào hồn phách có thể ly thể, không có khả năng, không có khả năng!” Tấn Thiên Đông điên cuồng lớn tiếng hét lớn.

Bất quá hắc lại không biết, Huyền Thanh tu luyện chính là Kiếm Hồn Kinh. Kiếm Hồn Kinh tuy rằng tu luyện chỉ là đơn thuần kiếm khí hệ Hỏa, nhưng bên trong có luyện hồn bác đại tinh thâm. Luyện Hồn, chính là hồn phách cùng luyện hồn chính là hồn phách con người.

Tuy rằng luyện hồn quyết không hoàn thiện, nhưng mà hồn thức cô động ra tự sinh ra tia khí, đạt tới giới hạn có thể ngưng tụ ra Kiếm Thức, tự nhiên có thể xuất ra hồn phách. Mà đại sư cảnh giới Kiếm Hồn bình thường, nếu không ngừng lấy Kiếm Ý cùng ý chí Kiếm Đạo uẩn dưỡng, với cơ duyên xảo hợp mới có thể khiến hồn phách sinh ra một tia khí. Đám người Tấn Thiên Đông chưa từng nghe qua một bộ Kiếm Nguyên công hoặc là bí pháp có thể trực tiếp cô động hồn thức. Bọn họ căn bản sẽ không nghĩ đến, Huyền Thanh cư nhiên chiếm được Kiếm Hồn Kinh, một bản Kiếm Nguyên công thượng cổ.

Nói đến Kiếm Hồn Kinh, đó là ba mươi năm trước Huyền Thanh, Huyền Minh cùng Tấn Vũ ba người kết đoàn du lịch, ở một khu cổ tích vô tình lấy được. Sau đó ở đại điển tế thiên ba mươi năm trước, Tấn Vũ đã đưa cho Huyền Thanh. Quá trình bên trong, coi như là Huyền Minh cũng không rõ ràng, càng không cần nói đến đám người Tấn Thiên Đông.

Tuy rằng trong miệng không tin, nhưng mà sự thật xảy ra trước mặt, Diệu Dương chân hỏa, chân hỏa có nghìn vạn chủng loại, pháp tắc đồng dạng cũng có nghìn vạn. Diệu Dương chân hỏa, theo hiểu biết của đám người Tấn Thiên Đông, đó là do Diệu Dương Kiếm Tông của Tử Hà Tông ngộ đạo mà đến, thậm chí sau đó sáng chế Diệu Dương tâm kinh cùng Diệu Dương kiếm thức. Bọn họ cũng nghĩ không đến, còn có người nào truyền thừa Diệu Dương chân hỏa mà còn có thể đạt tới ít nhất là Kiếm Hoàng.

Không có chút phản ứng nào.

Nghe nữ tử kêu gọi, thanh Thần Kiếm màu vàng tím phiêu phù trước mặt nàng không có nửa điểm phản ứng.

Không phải Huyền Thanh.

Đám người Tấn Thiên Đông mới thở dài một hơi, chỉ cần không phải Huyền Thanh, vậy còn có đường sống.

Nhưng mà, không đợi đám người Tấn Thiên Đông có độc tác, thanh Thần Kiếm màu vàng tím chợt bắn ra một đạo tia khí cắt qua ngón trở mảnh khảnh của nữ tử, một giọt máu đỏ sẫm tràn ra bay đến thân kiếm.

“Thần Kiếm nhận chủ!” Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng nói.

Như thế nào có thể!

“Đây là Thần Kiếm của Nguyên Thanh Tông ta, đây là Thần Kiếm của Nguyên Thanh Tông ta!” Tấn Thiên Đông điên cuồng hét lên. Hắn đã mất đi tu vi, hiện giờ lại chịu đả kích như vậy, ý chí của Tấn Thiên Đông trong nháy mắt hồng mắt.

“Thiên Đông, tiểu Vũ nhi cũng là người Nguyên Thanh Tông chúng ta!” Tam kiếp Kiếm Hoàng họ Cổ mở miệng nói.

“Đúng, đúng, Tấn Vũ cũng là người Nguyên Thanh Tông chúng ta!” Nghe nói như thế, Tấn Thiên Đông vội vàng gạt đầu. Lệ mang trong mắt không chút che dấu nhìn về phía đám người Lục Thanh.

“Tấn Vũ, giết hai người Tử Hà Tông này cho ta!” Tấn Thiên Đông quát lạnh một tiếng, mở miệng nói.

Nhưng mà bên trong hư không nữ tử không có nửa điểm để ý tới.

“Huyền đại ca, ngươi cứ như vậy ở bên người ta sao?” Thần Kiếm hấp thu máu tươi của nữ tử, bàn tay nàng không có trở ngại gì xuyên qua tầng tia khí màu tím, cầm vào chuôi Thần Kiếm.

Nhẹ nhàng vuốt ve thần kiếm, bàn tay mềm mại của nữ tử không ngừng run rẩy.

“Huyền đại ca, ngươi thật khờ!” Nữ tử nói xong, một giọt nước mắt trong suốt xuyên qua tầng tia khí, rơi xuống bên trên thân kiếm.

Phát ra một tiếng kiếm ngân, tầng tia khí màu tím khê ru động, giống như đáp lại lời nữ tử. Ngay sau đó, Thần Kiếm chậm rãi thu nhỏ rút xuống còn ba tấc, lập tức ẩn vào lòng bàn tay nữ tử.

Tâm Kiếm tương thông!

Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Lục Thanh đều sinh ra cảm khái, cùng một thanh Thần Kiếm cấp Tử Hoàng đạt tới cảnh giới tâm kiếm tương thông, chỉ sợ chính là một màn trước mắt.

“Huyền đại ca, ngươi cũng phiền muộn sao?” bàn tay nữ tử chậm rãi vuốt ve lòng bàn tay phải, nhẹ giọng nói: “Mệnh của Tấn Vũ là do Huyền đại ca lấy về, chuyện của tông môn, ba mươi năm chưa thành, đó là thiên mệnh. Huyền đại ca để ta mang người rời đi. ”

Nữ tử nói xong, trên người bắt đầu tản mát ra một tầng thần mang màu vàng kim trên chín tầng trời, một đóa Hỏa Vân màu vàng tím trống rỗng ngưng hiện.

Nguyên khí kiếp!

Chỉ khoảng nửa khắc, nữ tử, trong lòng linh ngộ, đúng là tâm cảnh viên mãn, dẫn hạ nguyên khí khí kiếp.

Hưu.

Tiếp theo, một đạo tia khí trảm phá hư không, nguyên khí kiếp ngưng tụ vài mẫu đúng là nháy mắt thoát phá, tức khắc bị Động Hư Không Gian thôn phệ sạch sẽ.

Ánh mắt mọi người đồng thời biến đổi trở nên cổ quái. Thần Kiếm cấp Tử Hoàng nhận chủ, nếu ngày sau này Tấn Vũ đạt tới Kiếm Tông viên mãn, trừ bỏ tâm ma ở ngoài, đó là người vượt qua lôi kiếp nhẹ nhàng nhất.

“Tấn Vũ, ngươi là người của Nguyên Thanh Tông ta, ngươi muốn làm gì?” Tấn Thiên Đông trầm quát.

Nhìn thấy Tấn Vũ xoay người, Tấn Thiên Đông không khỏi có chút lo lắng hơn mười năm qua, nữ nhi hắn cái gì cũng không có làm trái lời hắn, cho dù là vì tông môn hi sinh, nếu hiện giờ Tấn Vũ rời đi, hết thấy liền khó làm.

Ánh mắt hơi đổi, thân ảnh nữ tử hơi xao động, một cỗ uy áp trầm trọng khuếch tán ra bốn phía.

“Tấn Vũ, hôm nay đã chết, về sau, ta gọi là Huyền Vũ!”

Tiếng nói vừa dứt, nữ tử liền hóa thành một đạo kiếm quang màu vàng tím, hướng tới bên ngoài Nguyên Thanh Tông bay đi.

“Tấn Vũ, người làm càn!” Trong Nguyên Sát Thập Lục Kiếm, một gã Kiếm tông quát lên lên một tiếng, Thần Kiếm ra khỏi vỏ, một đạo Nguyên Sát Kiếm Cương dài hai trăm trượng trăm toái hư không, dẫn động không gian cuộn sóng liên miên, hướng tới kiếm quang xa xa lẳng không chém tới.

“Dừng tay!” Lão giả họ Cổ chỉ kịp la lên một tiếng, bên trong hư không, một đạo hào mang màu tím chợt lóe rồi biến mất.

Một tia máu đỏ sậm trong không gian phun ra, thậm chí không kịp mở miệng, một cái đầu người kiền từ hư không rơi xuống.

Lát sau, thân thể trung niên kia giống như phong hóa, hóa thành bụi phấn, không có bất kì cái gì bảo tồn, vô luận huyết nhục, hồn phách.

Hình thần câu diệt!

Còn lại không có người nào dám mở miệng.

Cười khở một tiếng, lão giả họ Cổ mở miệng nói: “Đi, đều đi! Ta thẹn với liệt tổ liệt tông Nguyên Thanh Tông! Tất cả chỉ còn tro tàn, tro tàn!”

Một tiếng cười thê lương từ trong miệng lão giả họ Cổ phát ra, giờ phút này trong trời đêm yên tĩnh có vẻ rõ ràng dị thường.

“Thái thượng trưởng lão!”

“Thôi, thôi, từ hôm nay trở đi, Nguyên Thanh Tông ta phong tông!”

“Thái thượng trưởng lão!. ” Những đại sư cảnh giới Kiếm Hồn còn lại lập tức quỳ xuống.

Thở dài một tiếng, lão giả họ Cổ mở miệng nói: “Nguyên Thanh Tông ta gặp phải đại biến, nếu không phong tông chỉ sợ trong vòng ba năm, sẽ bị Kim Thiên Điện tước đoạt Kim Thiên lệnh, đánh hồi nguyên hình, hiện giờ phong tông, đó là sinh cơ duy nhất, mọi việc chớ nhắc. ”

Nói xong, lão giả họ Cổ chuyển hướng về phía bảy người Lục Thanh nói: “Bốn điện chủ, ba vị đại sư Tử Hà Tông, xin cứ tự nhiên đi. ”

Thanh âm của lão mang theo vô tận bi ai, nhưng thanh âm vẫn còn vang dội.

Ho khan một tiếng đại điện chủ mở miệng nói: “Có nhân liền có quả, nhân quả tuần hoàn, Thiên Đạo nhân quả, Cổ đại sư, sau này còn gặp lại!”

Nói xong, bảy người liền không hề dừng lại, xoay người lẳng ý khai Nguyên Thanh Tông.

Đợi cho bảy người ra khỏi tông vực Nguyên Thanh Tông, một vầng sáng màu tím kim bốc lên, kéo dài hơn nghìn trượng, nhìn không thấy cuối, đem toàn bộ Nguyên Thanh Tông bao phủ.

“Này đó là phong tông sao?” Lục Thanh mở miệng nói.

“ Không sai, đó là thủ đoạn tông môn cấp Kim Thiên mới có được, Kiếm Trận cấp thiên, Cửu Thiên Phong Nguyên Kiếm Trận! Do Kiếm Thần điện ban thưởng, phong tông có thể cô đọng nguyên khí cùng linh khí trong trời đất tiến vào trong tông vực, nhưng mà có kỳ hạn là thời gian mười năm. Bình thường đều là đối sách các đại tông môn sống chết trước mắt mới vận dụng, Cửu Thiên Phong Nguyên Kiếm Trận, cũng không có bất kì lực công kích gì, chỉ là một loại uy hiếp, đại biểu Kiếm Thần Điện bảo vệ trong mười năm, mọi việc chớ luận, mười năm sau mới nói. ” Đại điện chủ lập tức mở miệng giải thích.

Gật gật đầu, Lục Thanh xem như minh bạch, Nguyên Thanh Tông là muốn lợi dụng thời gian mười năm này, bồi dưỡng một gã kiếm hoàng để kéo dài cấp bậc tông môn, một lần nữa tích lũy lực lượng, không cho tông môn khác có cơ hội xâm chiếm.

Sư phụ, người đã thật sự đi rồi sao?

Lục Thanh nhìn về phương hướng nữ tử kia ly khai, trong lòng lẩm bẩm nói, không biết vì sao, trong lòng hẳn có cảm giác, tương lai không xa, bọn họ còn có thể gặp lại.

.....

Sau nửa canh giờ Cửu Thiên Phong Nguyên Kiếm Trận phát động một đạo kiếm quang màu bích kim ở trước Nguyên Thanh Tông hạ xuống.

Tối là một người đầy đầu tóc bạc, khí tức trên người mơ ảo vô thường, ánh mắt sắc bén nhìn vào quang sáng màu ám kim trước mắt chợt đại biến.

“Không còn kịp rồi sao!” Bạch Phát Lão Giả than nhẹ một câu, tựa hồ biết phương pháp phá trận, ngón tay lẳng không điểm động, ngay tức khắc quang sáng hiện lên một lỗ hồng. không có chần chờ, lão giả tức khắc chui vào, hướng tới nội tông Nguyên Thanh Tông đi tới.

“Người rốt cục đã trở lại!” Vị trí Nguyên Sát Tháp, lão giả họ Cổ được một gã Kiếm Hồn đại sư nâng đỡ, yêu lạng nhìn thân ảnh đầu tóc bạc trước mặt.

“Đã xong sao?”

“Đã xong, hết thấy đều đã xong!”

519. Chương 75: Ngũ Hành Luân Hồi

Mười ngày sau, ánh mắt Huyền Minh có chút đại ra, phút chốc lại biến đổi thành nhu hòa.

“Đại ca, người sẽ không chết!”

Thanh âm Huyền Minh kiên định, ở bên trong đại điện Tử Hà truyền đang không dứt.

Lạc Thiên Phong thở dài một tiếng, chung quy không có nói cái gì.

Ngồi ở vị trí đầu, Tử Dương Kiếm Hoàng trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Huyền Minh nói đúng, Huyền Thanh cũng chưa chết. Hẳn cũng chỉ là cùng Kiếm Linh đồng hóa mà thôi, tuy rằng mất đi linh trí, nhưng mà chúng ta như trước có thể đem Kiếm Linh xem như là hẳn. ”

Dừng một chút, Tử Dương Kiếm Hoàng tiếp tục nói: “Hiện giờ núi Triều Dương đã không có phong chủ, cũng cần phải có người kế vị. ”

Gật gật đầu, Lạc Thiên Phong mở miệng nói: “Chủ phong không thể một ngày vô chủ, phong chủ, vẫn là sớm định ra. ”

Nhường mày, Huyền Minh nói: “Hiện giờ Triều Dương phong nhất mạch, đó là lấy Niếp Thanh Thiên, Triệu Thiên Diệp cầm đầu, bất quá hai người đều có được tư cách khai phong lập đạo, vị trí phong chủ Triều Dương cũng có chút không thích hợp. ”

Ánh mắt Lạc Thiên Phong chuyển hướng Lục Thanh.

Có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Thời gian hai năm tới, ta cần toàn lực tu luyện, phong chủ, cũng không có thời gian bận tâm. ”

“Vậy được rồi, chút nữa gọi hai người Niếp Thanh Thiên tới hỏi đi, nếu bọn họ nguyện ý kế thừa liền kế thừa, không được cũng chỉ từ đệ tử bài danh phía dưới tuyển lấy. ” Lạc Thiên Phong cuối cùng nói.

Hít sâu một hơi, Tử Dương Kiếm Hoàng nói: “Lúc này đây, Nguyên Thanh Tông cũng trong vòng mười năm sẽ không cùng tông chúng ta có cái gì liên quan, những kiếm thiếp còn chưa đưa, Huyền Minh, ngày mai, người liền cùng Tịch Nguyệt tiếp tục đi trước Kim Thiên giới đi. Để xem xem, trong vòng nửa năm Kim Thiên giới có phản ứng gì. ”

“Dạ!” Hai người Huyền Minh ứng thanh đáp.

Tức khắc, Lục Thanh liền quay trở về Linh Thú Sơn Mạch.

Nửa tháng sau, Triều Dương phong cử hành tế tổ đại điển, tế bái chư vị tổ sư Triều Dương phong cùng với tiên nhiệm phong chủ Huyền Thanh đã tạ thế. Nguyên nhân Huyền Thanh tạ thế đối với bên ngoài công bố là bởi vì ngộ đạo, tẩu hỏa nhập ma mà thân vong, những cái khác cũng không có nói nhiều.

Mà kế nhiệm phong chủ tiếp theo đó là Niếp Thanh Thiên. Ở lúc sau triệu tập Niếp Thanh Thiên cùng Triệu Thiên Diệp đến Tử Hà điện, Niếp Thanh Thiên không có chút nào do dự đáp ứng.

Trừ bỏ phong chủ núi Triều Dương thay đổi, toàn bộ thế lực trong Tử Hà tông co rút lại càng lúc càng nhanh, các đại tông môn chung quanh đều đã muốn sinh ra cảm ứng, cho dù lợi ích có tổn thất, cũng không có một tông môn nào lên tiếng. Dù sao thực lực của Tử Hà tông ở nơi này, một chút lợi ích, chỉ cần không thương tổn căn bản, cũng chỉ là thời gian ba năm, nhận một chút, một phương uy hiếp liền sắp sửa rời đi.

Lúc này không có tông môn nào khác xâm phạm, Thanh Ngọc Tông không, Phù Vân Tông cũng không.

Đồng thời, sau nửa năm, Kim Thiên giới truyền đến tin tức, trừ bỏ Nguyên Thanh Tông ở ngoài, bốn mươi bảy tông môn của Kim Thiên giới toàn bộ phái sứ giả phúc đáp kiểm thiếp. Nội dung bên trong chính là Tử Lô Tông cùng ba mươi chín tông môn vì Tử Hà tông mà tuyển chọn tông vực.

Đó là một chỗ sơn cốc bên cạnh Hoang dã Sơn Mạch, nguyên khí trời đất đầy đủ, chiếm phương viên ngàn dặm, tuy rằng bên trong dân cư thưa thớt, mà lại có nhiều Linh Thú hung mãnh, nhưng mà thân là Hoang dã Sơn Mạch, hoang dã khí ẩn chứa trong trời đất càng tiếp cận căn nguyên hoang dã thượng cổ, đối với tu luyện không thể nghi ngờ là có ưu đãi lớn lao.

Nếu không phải Kim Thiên giới quá lớn, địa phương này lại quá mức hẻo lánh, ba mươi chín tông cũng không chịu đưa cho Tử Hà tông.

Bất quá hẻo lánh đối với Tử Hà tông mà nói không có nhiều quan hệ, mới vào Kim Thiên giới, ít tiếp xúc một chút, cũng liền ít mâu thuẫn một chút. Ít nhất ở thời gian đầu, có thể trợ giúp Tử Hà tông đứng vững gót chân, hơn nữa, mỗi một tông môn cấp Kim Thiên đều được Kim Thiên điện chuyên môn kiến lập Hư Không Kiểm Vực, có Động Hư Kiểm Trận tương trợ, việc giao lưu cũng không khó khăn, thậm chí đợi về sau Tử Hà tông cường đại rồi, muốn tăng nhân số lên cũng không khó.

Đối với tử hà tông mà nói, thời gian nửa năm chỉ là làm cho bọn họ chuẩn bị càng thêm sung túc một chút, nhưng mà đối với Lục Thanh mà nói, thời gian cũng lại ít đi nửa năm, không sai biệt lắm chỉ có hai năm thời gian.

Trong nửa năm này, Lục Thanh trừ bỏ tu luyện thông thường cùng thể ngộ, đó là dung nhập bản thân vào trong các thôn trang, trấn nhỏ trong phạm vi nghìn dặm, thậm chí là vào các thành lớn, trong cảm thụ được nhân thế bách thái, đối với Nhân Đạo nhận thức càng thêm khắc sâu, cùng với Thiên Đạo tự thân ấn chứng, Lục Thanh đạt được cũng là rất nhiều, thậm chí đem Địa Hồn thuận lợi tẩy luyện, tu vi tăng lên Kiểm Tông đại tiên vị.

Vẫn còn hai năm thời gian!

.....

Trời xanh không mây, năm mới vừa mới qua, trong không khí tràn ngập sắc xuân.

Núi Triều Dương, trong Triều Dương cung.

Niếp Thanh Thiên một thân trường sam màu tím, đứng yên trước Triều Dương điện quan sát mấy trăm thân ảnh ở trước quảng trường. Hiện giờ, gần ba năm trôi qua, những đệ tử nội tông mới tới đại bộ phận đạt tới yêu cầu, trở thành kiểm giả. Ba năm thời gian, đủ để chứng kiến rất nhiều thứ, những người không thể thành tựu Kiểm Giả đều trở thành ngoại môn đệ tử, mà nguyên bản ngoại môn đệ tử, một số trở thành Kiểm Giả lại trở thành đệ tử nội tông.

Trong một đường Kiểm Đạo, thường thường thấy đồng dạng trọng yếu chính là nỗ lực của mọi người.

Mấy trăm người ở quảng trường diễn luyện Triều Dương thất thức, đại thể tụ tập bằng bạc, ở bên trên Triều Dương điện tụ tập xoay quanh, ngưng tụ thành long hổ chi tượng.

Đương nhiên, này đó chỉ có Kiểm Hồn đại sư mới có thể đủ cảm nhận.

Từ hư không hạ xuống bên cạnh Niếp Thanh Thiên, vẫn là một thân trường sam màu xanh, hiện giờ Lục Thanh đã quen màu sắc như vậy, có lẽ đó là phù hợp tính tình hắn.

Đối với Lục Thanh đến, tức khắc hấp dẫn đại bộ phận tâm thần đệ tử nội tông. Không nói cái khác, hiện giờ bên trong số đệ tử đời thứ mười bảy, nghĩ bái Lục Thanh làm sư phụ nhiều vô số kể, ngoài ra, Lục Thanh lúc trước lưu lại rất nhiều chiến tích, đến bây giờ như trước làm cho chúng đệ tử bàn tán say sưa. Lục Thanh vừa đến, tức khắc khiến đại thể trên quảng trường hỗn ngưng bắt đầu biến đổi tan rã.

“Ngưng thần tĩnh khí, tâm vô trệ ngại!” Niếp Thanh Thiên trầm quát một tiếng, thanh âm mang theo Tôn Phong khí vang động toàn bộ quảng trường, trấn áp trong lòng, phần đông đệ tử nội tông.

Đối với Niếp Thanh Thiên này tấn phong phong chủ, phần đông đệ tử vẫn là tâm tồn kính ý cùng sợ hãi. Niếp Thanh Thiên hiện giờ còn không đến ba mươi tuổi, Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, thực lực như vậy, nói không chừng lúc nào đó liền sẽ ngưng kết Kiếm Hồn, thành tựu nghiệp vị đại sư. Ở Niếp Thanh Thiên trầm quát lúc sau, quả nhiên đích đại thể trên quảng trường lại bắt đầu ngưng tụ lại.

“Hắn muốn xuất quan!” Lục Thanh nói.

“Muốn xuất quan!” Trong mắt Niếp Thanh Thiên lóe ra tinh mang: “Thành Kiếm Hồn rồi sao?”

“Đúng vậy!” Gật gật đầu, Lục Thanh nói.

“Kiếm Tôn truyền thừa, rốt cuộc cũng đi trước ta!” Niếp Thanh Thiên cảm thán một tiếng rồi nói: “Đi thôi!”

.....

Đỉnh núi Tử Hà, Tư Quá Nhai.

Giờ phút này, bốn người Lạc Thiên Phong sớm đã đứng bên ngoài động khẩu, ở bên cạnh Liệt Phong khom người đứng, còn có hai gã Kiếm Sư hộ pháp đời thứ mười sáu, đồng thời cũng là sư huynh đệ của Liệt Phong.

Hai người Lục Thanh từ không trung hạ xuống.

“Gặp qua hộ tông trưởng lão, Niếp phong chủ!” Ba người đồng thời hành lễ nói, cứ việc ánh mắt Liệt Phong không chút thiện chí, nhưng trước mặt bốn người Lạc Thiên Phong vẫn phải cung kính hành lễ.

“Còn có nửa canh giờ, Tâm Vũ liền công thành viên mãn. ” Lạc Thiên Phong mở miệng nói.

Hai phụ tử tu luyện kiếm khí cùng thuộc tính, trong đó tự nhiên có thể cảm ứng lẫn nhau, hoặc là cảm ứng khí thuộc tính, cho nên Lạc Thiên Phong mới có thể biết thời gian Lạc Tâm Vũ xuất quan.

Nhìn bị tảng cự thạch nặng vạn cân phong kín động khẩu, Lục Thanh không khỏi có chút chờ mong, Kiếm Tôn truyền thừa, Ngũ Hành Kiếm Khí, luân hồi sinh diệt, không biết Lạc Tâm Vũ có thể đạt tới trình độ gì.

Sau nửa canh giờ.

Toàn bộ không khí xung quanh Tư Quá Nhai hơi hơi ngưng trệ, trên đỉnh Tử Hà, nguyên khí trời đất bắt đầu xao động.

Tiếp qua thời gian nửa nén hương.

Hưu.

Một tiếng kiếm minh cao vút từ trong động truyền ra, lát sau, khối cự thạch vạn cân bắt đầu rung chuyển.

Ầm ầm.

Vô số đá vụn bắn ra.

Lập tức, vô số ngũ sắc thần mang từ bên trên tảng cự thạch kéo dài ra, chui ra từ những lỗ thủng nhỏ bằng ngón tay út.

Ngay sau đó, một tiếng nổ kinh thiên vang lên, khối cự thạch vạn cân bên trong mảng thần quang ngũ sắc trong nháy mắt hóa thành bụi phấn.

Theo sau đó không có nửa phần trì trệ, một tiếng kiếm ngâm chói tai từ trong huyết động vang lên, âm lăng băng bạc lan tràn ra bốn phía.

Thần mang ngũ sắc từ bên trong nở rộ ra, tiếng kiếm ngâm to lớn cuộn cuộn như sóng vỗ, đem toàn bộ Ngũ Hành linh khí chung quang quấy động.

Lúc sau, hư ảnh một thanh đại kiếm ngũ sắc cao ba trăm trượng trên không hiển hóa ra, Kiếm Ý cuộn cuộn như trường giang đại hải, kéo dài du du, vô pháp đoạn tuyệt.

Uy trời đất cuộn cuộn buông xuống, dung nhập vào bên trong đại kiếm, uy thế vô cùng truyền khắp bốn phía. Cùng thời khắc đó, sắc mặt ba người Liệt Phong tái nhợt, lùi khỏi hơn mười trượng, đi tới phía sau mấy người Lục Thanh.

Ngũ Hành linh khí ngưng tụ, chỉ là trong chớp mắt, một bức đồ phổ ngũ sắc lớn nhỏ mấy trượng quỷ dị trước mặt đám người Lục Thanh ngưng tụ ra, đem động khẩu thay thế.

Ngũ Hành linh khí ở mặt trên phân biệt rõ ràng, phân ra kim, mộc, thủy, hỏa, thổ năm bộ phận. Mà ở chính giữa đồ phổ ngũ sắc hiện lên một hào mang màu trắng chói mắt, một cỗ linh lực dao động mạnh mẽ từ trên mặt truyền ra, bên trong hư không, không gian hơi hơi run rẩy lên.

Ngay sau đó, một thanh Linh Kiếm từ đạo hào mang thuần màu trắng bên trong đồ phổ ngũ sắc bắn nhanh mà ra, dung nhập thiên đạo lực cường đại, uy trời đất trấn áp, trực tiếp tập trung vào Lục Thanh.

Lui ra phía sau hơn mười trượng, Niếp Thanh Thiên tuy rằng là Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn nhưng đối mặt với lực trời đất vẫn có chút bất lực.

Theo Linh Kiếm màu trắng kia tới gần, một vòng không gian sóng gợn nhàn nhạt nhộn nhạo mở ra. Trên mặt đất, băng tuyết tích lũy từ mùa Đông tức khắc bị xé nát thành bột phần, cuốn đến phương xa.

Không có chút do dự, kiếm chỉ dựng thẳng lên. Một tầng tia khí màu vàng kim tại trên ngón tay phải Lục Thanh hiện lên.

Không gian sóng gợn tự động hóa khai, tại phía trước tầng tia khí màu vàng kim, không gian sóng gợn giống như dòng nước gặp phải vách đá, tự động tách ra hai bên. Ngay sau đó, Linh Kiếm màu trắng lập tức đánh lên ngón tay Lục Thanh.

Ầm ầm.

Đại lượng không gian sóng gợn nhộn nhạo mở ra, nhưng mà đến chung quanh Lục Thanh vài trượng lại tự động tiêu thất.

Ánh mắt nhất ngưng, Linh Kiếm màu trắng vừa va chạm vào ngón tay Lục Thanh lập tức thoát phá, ở trên hư không hóa thành ngũ sắc linh quang. Nhưng ngũ sắc linh quang không có tiêu tán mà càng thêm cứng cỏi, tựa hồ bên trong cất giấu vô số huyền diệu.

Giống như có một bàn tay to lớn thao túng, ngũ sắc linh quang nhanh chóng ngưng kết lại, lại hóa thành Linh Kiếm màu trắng trước đó, hướng tới Lục Thanh đâm tới. Phía trước mũi kiếm, ngũ sắc đồ phổ nguyên bản tiêu thất lại hiển hóa ra, ngũ sắc linh quang lưu chuyển, ở dưới một khắc toàn bộ hóa thành màu trắng. Lát sau, đồ phổ giống như hàn băng gặp liệt hỏa, nhanh chóng hòa tan, đem Linh Kiếm màu trắng bao phủ vào trong.

Tiếng kiếm ngâm băng bạc lập tức vang lên, sau lưng sắc mặt Niếp Thanh Thiên hơi biến đổi, lại lui ra phía sau mấy trượng. Mà ba người Liệt Phong sắc mặt tái nhợt, lão đảo ngã xuống.

Không nghĩ ngại, Lục Thanh lập tức vung tay lên, Thiên Đạo lực tức khắc đem ba người giam cầm hướng tới Tử Hà cung hạ xuống.

Đình.

Tia khí màu vàng kim cùng Linh Kiếm màu trắng va chạm vào nhau, không gian chung quang Lục Thanh vài trượng ngập tràn không gian sóng gợn, cũng bị hạn chế trong không gian mấy trượng. Mà lúc này, Lục Thanh ở bên trong không gian mấy trượng, trên người nổi lên một tầng tia khí màu vàng, mái tóc đen tán loạn cũng bị nhuộm thành màu kim sắc.

Không gian sóng gợn liên mien không đoạn trùng kích, nhưng không cách nào khiến cho tầng tia khí màu vàng kim dao động mảy may. Mà trong cảm ứng của Lục Thanh, nguyên bản ban đầu Linh Kiếm màu trắng đánh tới có chút yếu ớt, sau đó tựa hồ sinh ra một loại biến hóa không hiểu, Lục Thanh có thể cảm nhận rõ ràng được, Ngũ Hành Linh Lực ở bên trong đó dĩ nhiên bị tia khí hắc đánh ra chấn vỡ, nhưng mà bởi vì tầng hào quang màu trắng bên ngoài thân kiếm, chỉ trong giây lát lại một lần nữa ngưng kết.

Ngay sau đó, một đạo hư ảnh ngũ sắc ở trên hư không ngưng trệ, liên lập tức bắt được Linh Kiếm màu trắng kia.

Trong nháy mắt, một kiếm này liền có biến hóa.

Tại phía trước Linh Kiếm, linh khí hệ Thủy hội tụ thành cuộn sóng, cuộn sóng màu bích lam dung hợp lực trời đất, tức khắc giống như biến thành một mảng đại dương mệnh mông, hướng tới Lục Thanh ép xuống.

Ánh mắt Lục Thanh bình thản, tia khí màu vàng kim từ ngón tay lẳng không bắn ra.

Kiểm xuất pháp tùy, qua phá căn nguyên!

Cuộn sóng màu bích lam ép tới liền phân thành hai, tách sang hai bên Lục Thanh lao đi.

Nhưng mà, không có lao ra phạm vi vài trượng, cuộn sóng màu bích lam lập tức thoát phá, tan thành nhiều điểm linh khí hệ Thủy.

“Hảo, đệ nhị kiếm!”

Linh Khí hệ Kim tụ tập, bên trên Linh Kiếm màu trắng lập tức bao phủ một tầng lưu quang màu vàng kim. Linh khí hệ Kim vô cùng sắc bén dập nát chân không một vòng không gian sóng gợn lại nhộn nhạo mở ra. Nhưng không gian sóng gợn tựa hồ bị ước thúc, ở chung quang thân kiếm hình thành hai gợn sóng, nhanh như tia chớp điểm tới trước ngực Lục Thanh ba thước.

“Hảo kiếm!” Trong mắt Lục Thanh lóe thần quang, kiếm chỉ tay phải như lôi đình chém xuống.

Keng keng.

Trong hư không vang lên tiếng động như sắt thép va chạm, thanh âm truyền khắp bốn phía, âm lăng khùng bổ dập dồn mở ra, đem tuyết đọng trên mặt đất xới tung lên, trong nhất thời cả Tư Quá Nhai nhuộm thành mảng tuyết trắng.

Thân hình chợt lóe, Huyền Minh lập tức xuất hiện ở trước người Niếp Thanh Thiên.

Lực trời đất trấn áp, mảnh không gian trước người Niếp Thanh Thiên liền khôi phục bình thường: “Đa tạ Huyền sư thúc!” Niếp Thanh Thiên nói.

“Cứ quan sát, các ngươi không cần xen vào!” Huyền Minh trầm giọng nói ở chung quanh hắc lực trời đất lưu chuyển không thôi đem toàn bộ khí thế bên ngoài ngăn chặn.

“Vâng!” Gật gật đầu, ánh mắt Niếp Thanh Thiên lập tức chuyển tới hai người Lục Thanh.

Bên trong hư không, ngũ sắc linh quang bao phủ thân ảnh lẳng không rút đi, hào quang bên trên Linh Kiếm màu trắng trong tay hắc ẩm đậm dần, mặt trên xuất hiện vô số vết rạn nứt.

Cước bộ lẳng không đập động trên mặt tuyết tức khắc xuất hiện từng dấu chân sâu một thước, tuy chỉ là lẳng không đập lên, nhưng dấu chân này lại lộ rõ vô cùng.

Lại một kiếm trăm phá chân không, hỏa diễm mãnh liệt ở bên trong hư không ngưng tụ thành một thanh chân hỏa Linh Kiếm dài trăm trượng, không sai, chính là chân hỏa Linh Kiếm, Tử Dương Chân Hỏa.

“Hảo!” Lạc Thiên Phong trầm quát.

Vốn nghĩ đến Lạc Tâm Vũ sau khi kế thừa Ngũ Hành Kiếm Khí, Tử Dương Kiếm Khí cũng liền bị vứt bỏ, không nghĩ tới hiện giờ, thế nhưng còn có thể dẫn động Tử Dương Chân Hỏa, như thế nào không làm Lạc Thiên Phong cảm khái.

Lại nhìn đến Lục Thanh, ở đối mặt kiếm này, như trước thân hình hắc không có nhúc nhích mảy may, chỉ là ngón trỏ tay phải lẳng không điểm ra.

Một đạo tia khí màu vàng kim đồng thời bắn nhanh ra.

Ông.

Chân hỏa Linh Kiếm do Tử Dương Chân Hỏa ngưng kết thành ở trước đạo tia khí giống như gỗ mềm, lập tức bị phá vỡ, vô cùng chân hỏa linh khí khuếch tán mở ra.

Thân hình bị kiềm hãm, thân ảnh bao hàng ngũ sắc linh quang cũng không bối rối, Linh Kiếm màu trắng lại gãy. Lúc này đây, bên trong hư không như xuất hiện vô số dây leo màu xanh lục, vô tận linh khí hệ Mộc tụ tập, hơn trăm sợi dây leo dài trăm trượng quấn quanh, đem tia khí màu vàng kim bao phủ.

Phốc.

Như một thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên, tại phía trước đạo tia khí, hết thảy trở ngại đều bị trảm phá, không có chút kiềm pháp cảnh giới nào, một đạo tia khí này chỉ đơn thuần là sự sắc bén.

Chốc lát, đạo tia khí màu vàng kim trảm nát vô số sợi dây leo, đi tới trước mặt thân ảnh bên trong tầng ngũ sắc linh quang.

“Hoàng Thiên Hậu Thổ!” Hét lớn một tiếng, tại phía trước Linh Kiếm màu trắng, khí hệ Thổ ngưng trọng nháy mắt ngưng tụ, linh khí hệ Thổ trầm trọng trong chốc lát ngưng kết thành một linh khí cầu màu vàng đất. Giống như có được sức nặng ngàn cân, ở trong mắt Niếp Thanh Thiên, linh khí cầu lớn nhỏ trăm trượng, coi như hóa thành một tòa núi cao nghìn trượng nối tiếp trời đất, mang theo lực trời đất cuộn cuộn ép tới.

Đạo tia khí màu vàng kim tức khắc đâm vào linh khí cầu, Thân ảnh bên trong tầng ngũ sắc linh quang lập tức lảng không về phía sau, thanh Linh Kiếm màu trắng trong tay vũ động, Thổ linh cầu cũng theo đó xoay tròn. Một tiếng rít chói tai vang lên, băng tuyết cuộn cuộn nổi lên đầy trời, ở bên trong hư không ngưng tụ thành một long quyển phong màu trắng cao hơn trăm trượng.

“Xem, đó là cái gì!”

Bên dưới mấy trăm trượng, phía dưới đỉnh núi, trong Tử Hà cung, tất cả đệ tử nội tông dừng lại động tác, ánh mắt chuyển tới đỉnh núi Tử Hà. Ở nơi đó, chính là Tư Quá Nhai, nơi khiển trách thụ phạt.

Cùng thời gian bên trong Tử Hà cung, rất nhiều hộ pháp mặc võ y màu trắng bay ra, ánh mắt tất cả tụ tập tại phía Tư Quá Nhai.

“Đó là mấy người tông chủ sao?”

“Cần đi lên không?”

“Không, nơi đó tràn ngập lực trời đất, chúng ta đi lên, chỉ là tự mình chuốc lấy khổ mà thôi. ” Lệ Kinh Sanh trầm giọng nói.

.....

Tư Quá Nhai.

Lực trời đất lan tràn, đem không gian mấy trăm trượng toàn bộ bao phủ, trên chín tầng trời, dần dần có ngũ sắc quang hoa hiển hóa ra.

Bên trong hư không, sau khi Thổ linh cầu bị tia khí màu vàng kim đâm vào, lập tức như bọt nước vỡ vụn ra.

Linh lực hệ Thổ màu vàng đất hướng tới bốn phía khuếch tán, không gian sáng rực nhàn nhạt trong chốc lát liền muốn đem toàn bộ Tư Quá Nhai hủy diệt.

“Cấm!” Trầm quát một tiếng, kiếm chỉ Lạc Thiên Phong áp chế, thiên đạo lực trong phút chốc phá tan lực trời đất trời buộc, buông xuống trên Tư Quá Nhai. Lát sau, đạo đạo không gian sáng rực liền bị thiên đạo lực mạnh mẽ trấn áp đi xuống.

“Đi lên!” Bên trong ngũ sắc linh quang truyền ra thanh âm của Lạc Tâm Vũ.

Hừ.

Chân phải bước tới một bước, hai người đồng thời bay lên chín tầng trời.

“Đó là Lục trưởng lão!” Vài tên hộ pháp có tu vi tinh thâm, hơn nữa tốc độ bay lên của hai người Lục Thanh cũng không mau, trong một khắc này, liền phát hiện ra thân ảnh hai người. ngũ sắc linh quang bọn họ nhìn không thấy, nhưng mà Lục Thanh toàn thân nổi lên một tầng tia khí màu vàng kim, bọn họ cũng phân biệt ra.

“Ngũ sắc nhân ảnh kia là ai? Từ từ, còn có mấy người tông chủ nữa!” Lệ Kinh Sanh sửng sốt, mở miệng nói.

Trên hư không ba nghìn trượng.

Lục Thanh yên lặng nhìn thân ảnh ngoài ba trăm trượng, mở miệng nói: “Lạc huynh, đã lâu không gặp!”

Thật sâu địa nhìn Lục Thanh không nói một lời, Lạc Tâm Vũ như trước vẫn là một thân võ y màu trắng, bộ dáng như trước chỉ là xem ra có hơn một phần thành thực, khí tức trên người cũng là hỗn ngưng nhất thể, cùng trời đất chung quanh khế hợp.

Kiểm Vương đại thiên vị.

Đó chính là tu vi hiện giờ của Lạc Tâm Vũ, mà ánh mắt của Lạc Tâm Vũ nhìn về phía Lục Thanh cũng biến đổi liên tục.

Nghi hoặc, khiếp sợ, vẫn là có một tkhông không thể tin được, Lục Thanh không có che dấu tu vi chính mình, nhưng mà lấy tu vi cảnh giới của Lạc Tâm Vũ cũng vẫn là không thể nhìn thấy.

“Kiếm xuất pháp tùy, qua phá căn nguyên! Người trở thành Kiếm Tông. ” Thật sâu địa nhìn Lục Thanh liếc mắt một cái, Lạc Tâm Vũ mở miệng nói.

Lục Thanh gật gật đầu, đối với Lạc Tâm Vũ, hắn cũng không phải dấu giếm làm gì.

“Quả nhiên, lúc trước ta đã biết, người khẳng định sẽ không dừng ở phía sau ta, không nghĩ tới ta sau khi tiếp nhận truyền thừa, cũng vẫn như trước dừng ở phía sau người!”

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Đây là lịch lãm cùng cơ duyên, người bế quan mấy năm chỉ là đơn thuần chỉnh lý củng cố cùng đột phá, có thể lấy được thành tựu như thế đã là rất khó có được rồi. ”

“Ha hả!” Lạc Tâm Vũ khẽ cười nói: “Có lẽ, lúc trước ta nhận truyền thừa một khắc, cũng đã thua người một bậc, khó trách, lúc trước sư tôn nhìn người với cặp mắt khác hẳn. ”

Dừng một chút, Lạc Tâm Vũ tiếp tục nói: “Còn có một kiếm, cũng là một chiêu kiếm tinh thâm duy nhất mà ta nắm giữ trong Ngũ Hành luân hồi kiếm, thức thứ nhất: Ngũ Hành Luân Chuyển!”

Ngay sau đó, trên mặt Lạc Tâm Vũ đột nhiên sinh ra một tia huỳnh quang nhàn nhạt, lát sau ở trong tay hắn, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ Ngũ Hành linh quang ở phía trước Linh Kiếm màu trắng xoay tròn.

Bắt đầu từ tầng linh quang màu vàng kim đại biểu cho hệ Kim, một đạo linh khí hệ Kim sắc bén bắn thẳng ra, thế như chẻ tre chui vào tầng bên trong tầng linh quang hệ Thủy. Lập tức, nguyên bản tầng linh quang hệ Thủy vẫn bình tĩnh sau khi được linh khí hệ Kim quán chú vào, đột nhiên lam mang đại thịnh, khí hệ Thủy màu Bích lam bộc phát, đem tầng linh quang hệ Mộc bao phủ, trong lúc nhất thời, một cỗ sinh cơ to lớn sấm bạt chọt từ tầng linh quang hệ Mộc nổ bắn ra, khí hệ Mộc xanh biếc diễn hóa sinh ra một cột sáng, trực tiếp chui vào trong tầng linh quang hệ Hỏa. Lúc này, Ngũ Hành linh quang dĩ nhiên thoát ly khỏi thanh Linh Kiếm màu trắng trong tay Lạc Tâm Vũ, lẳng không phiêu phù trong hư không.

Tựa như trống rỗng vang lên một tiếng sấm rền, hỏa quang nồng đậm lại từ bên trong ngũ sắc linh quang dâng lên, liên tục năm lần, Lục Thanh cũng phát hiện một chút manh mối. Từ bắt đầu ở tầng linh quang hệ Kim, Ngũ Hành khí ở bên trong ngũ sắc linh quang càng đến càng cường thịnh, bắt đầu vẫn chỉ là lơ lửng bình thường nhưng đi tới cuối cùng, Lục Thanh bắt đầu có một loại cảm giác như đang đối mặt với Kiếm Tông.

Đợi cho tầng linh quang hệ Hỏa bạo phát, nhiệt độ nóng cháy ẩn chứa bên trong thậm chí khiến ba người Huyền Minh cảm thấy tâm thần rung mạnh.

Một loại lực lượng thần bí tự nhiên từ bên trong tầng ngũ sắc linh quang tràn ra.

Đây là cái gì kiểm thức, thế nhưng có được uy lực cường đại như vậy? Căn cứ theo lời nói của Lạc Tâm Vũ thì đây mới chỉ là thức thứ nhất, khó có thể tưởng tượng, những thức sau của Ngũ Hành luân hồi kiểm có thể có được uy lực như thế nào.

Giờ khắc này, ánh mắt ba người Huyền Minh nhìn về phía Lạc Tâm Vũ đã hoàn toàn trở lên ngưng trọng, bọn họ thật sự không ngờ, Lạc Tâm Vũ lần này xuất quan, thế nhưng liền có thực lực cường đại như thế.

“Kiểm Tôn truyền thừa, quả nhiên không phải chúng ta có thể phỏng đoán. ” Lạc Thiên Phong trầm giọng nói.

Phía sau Huyền Minh, ánh mắt Niếp Thanh Thiên ngẩn ra, từ trên kiểm thức mà Lạc Tâm Vũ giờ phút này thi triển, hẳn cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc.

Ngũ Hành Liên Thiên Kiểm Trận!

Không sai, chính là Ngũ Hành Liên Thiên Kiểm Trận ! Ngay sau đó ánh mắt Niếp Thanh Thiên không khỏi sáng ngời.

Mà khi tầng hỏa quang cuối cùng bao phủ tầng linh quang hệ Thổ, một cỗ sinh cơ vô cùng bốc lên, khí hệ Thổ ngưng như thực chất nhảy vọt vào bên trong tầng linh quang hệ Kim như mặt trời gay gắt.

Đến tận đây, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ Ngũ Hành linh quang đầu đuôi tương liên. Một thanh âm kỳ dị trong hư không vang lên, tiếng kiểm ngâm bằng bạc vang vọng khắp không gian.

Bên trong hai mắt Lục Thanh bắt đầu xuất hiện hai điểm tinh mang màu trắng. T

Giờ phút này, trong đầu Lục Thanh, những ghi chép về Ngũ Hành sinh diệt giống như văn tự trong đầu chảy xuôi mà qua.

“Kim sinh thổ, thổ nhiều kim chôn; thổ lại sinh hỏa, hỏa nhiều thổ tiêu; hỏa lại sinh mộc, mộc nhiều hưng thịnh; mộc sinh thủy, thủy nhiều mộc phiêu; thủy lại sinh kim, kim năng sinh thủy, thủy nhiều kim trầm; thủy năng sinh mộc, mộc nhiều thủy lui; mộc năng sinh hỏa, hỏa nhiều mộc đốt; hỏa năng sinh thổ, thổ nhiều hỏa thối; thổ năng sinh kim, kim nhiều thổ nhược. Kim năng khắc mộc, mộc kiên kim thiếu; mộc năng khắc thổ, thổ trọng mộc tử; thổ năng khắc thủy, thủy nhiều thổ lưu; thủy năng khắc hỏa, hỏa viêm thủy chước; hỏa tập khắc kim, kim nhiều hỏa tức. Kim suy ngộ hỏa, tất gặp tiêu nấu chảy; hỏa nhược phùng thủy, tất vi tắt, thủy nhược phùng thổ, tất vi giản thư phơi nắng tể ao viết sủy san không đồng dạng như vậy thể cấp, độc hảo đi ngoại na; mưu suy phùng mộc. Tị tao khuynh hãm; mộc nhược phùng kim. Tất vi sở từ. Cường kim đắc chiếm tỏa này phong; cường thủy đắc mộc, phương hoãn này thế; cường mộc đắc hỏa, phương tiết này anh; cường tiêm đắc thổ, phương liềm này diêm, cường thổ đắc kim, phương hóa này ngoan. ”

Phút chốc trong đầu một vòng văn tự ngũ sắc biến đổi, một câu lại một câu tự vang vọng trong đầu.

“Cương thắng nhu, cổ kim thắng mộc; chuyên thắng tán, cổ mộc thắng thổ; thật thắng hư, cổ thổ thắng thủy; chúng thắng quả, cổ thủy thắng hỏa; tinh thắng kiên, cổ hỏa thắng kim; phản chi cũng thế. ”

Nhìn kiểm thức của Lạc Tâm Vũ, lĩnh ngộ của Lục Thanh về Ngũ Hành sinh khắc đã dừng lại rất lâu lại bắt đầu đột phá rào cản.

Ngũ Hành sinh khắc, Ngũ Hành sinh khắc không thể ít một thành, không thể thêm một thành.

Thần quang trong mắt vừa động, ngay sau đó Lục Thanh động.

“Đi!” Than nhẹ một tiếng, Linh Kiểm trong tay Lạc Tâm Vũ buông lỏng, ngũ sắc kiểm luân lẳng không ép xuống, ngũ sắc linh quang lưu chuyển, Ngũ Hành Kiểm Cương chứa đựng bên trong không gian sóng gợn khuếch tán, đúng là mơ hồ có hướng diễn sinh không gian cuộn sóng.

Nhìn Ngũ Hành kiểm luân ép xuống, kiểm chỉ của Lục Thanh hiện ra một đạo tia khí màu vàng kim, cứ như vậy nhất chỉ sát nhập trung tâm của kiểm luân.

Coi như là Lạc Tâm Vũ cũng không có chú ý tới, tại thời điểm kiếm chỉ của Lục Thanh sáp nhập vào kiếm luân, trong nháy mắt ở đầu ngón tay bắn ra một đạo lam mang.

Cái gì!

Ánh mắt Lạc Tâm Vũ bị kiếm hãm, hẳn nguyên bản nghĩ một chiêu kiếm này ít nhất có thể gây cho Lục Thanh một ít phiền toái, ít nhất, có thể làm cho Lục Thanh phải sử dụng đến kiếm, thấy được thực lực chân thực của hắn. Nhưng không có nghĩ đến, một kiếm này cứ nhiên cứ như vậy bị Lục Thanh dễ dàng phá vỡ. T

Trong truyền thừa của Lạc Tâm Vũ, Ngũ Hành luân hồi kiếm có tất cả chín thức, tuy nói Ngũ Hành Luân Chuyển chỉ là thức thứ nhất, nhưng mà ẩn chứa đạo lý Ngũ Hành tương sinh. Căn cứ Kiếm Tôn đích truyền thừa thuyết minh, lấy hắn hiện giờ có thực lực Kiếm Vương đại thiên vị, coi như là Kiếm Tông tiểu thiên vị cũng toàn lực ứng phó.

Lục Thanh, hẳn hiện giờ đến tột cùng là cái gì thực lực?

Đến lúc này, Lạc Thiên Phong cũng mới nghĩ tới điểm này, trước đó vẫn chú ý tới Lạc Tâm Vũ, cũng là đem Lục Thanh quên mất, lúc này đợi cho hắn ngưng thần vừa nhìn, thần sắc tức khắc chấn động.

“Kiếm Tông đại thiên vị!”

Kiếm Tông đại thiên vị!

Bốn người Huyền Minh đều là sửng sốt.

“không nghĩ tới, người lại tinh tiến!” Huyền Minh mở miệng nói, nhưng ánh mắt cũng lộ ra thần sắc vừa lòng.

Trải qua việc của Huyền Thanh, Huyền Minh đối với chuyện trước kia muốn tiêu tan, đối với Lục Thanh đề tử đắc ý của đại ca hắn, cũng là lộ ra thái độ của một trưởng bối, thậm chí so với Huyền Thanh còn muốn thân cận hơn rất nhiều.

“Kiếm Tông đại thiên vị!” thần sắc Lạc Tâm Vũ đầu tiên là động lại một lúc lâu, lập tức cười khổ nói: “Thực lực người tiến bộ, thật sự là làm người ta khó có thể phỏng đoán, xem ra, về sau ta càng phải thêm cố gắng!”

Đàm cười một tiếng, Lục Thanh nói: “theo đuổi cực hạn Kiếm Đạo, thắng bại cũng không trọng yếu, trọng yếu, đó là phần tâm cảnh cùng ý chí!”

“Nói không sai, có chút đồ vật này nọ, quá mức chấp nhất, ngược lại không tốt!” Lạc Tâm Vũ lập tức khẽ cười một tiếng, mở miệng nói.

“Hảo, không nghĩ tới một phen bế quan, Tâm Vũ người chẳng những tu vi tiến nhanh, ngưng tụ thành Kiếm Hồn, tâm cảnh tu vi cũng đạt tới trình độ như thế, tốt!” Tầm Thiên Kính không khỏi phát ra cảm thán nói: “Một thế hệ người mới thay thế người cũ, tương lai tông môn là của các người!”

Theo sau, bảy người từ bên trong hư không hạ xuống.

“Đại sư huynh!”

“Lạc Tâm Vũ!”

Lần này, tức khắc khiến đệ tử nội tông đời thứ mười sáu kinh hỉ không hiểu, thần sắc của đám Lệ Kinh Sanh đời thứ mười năm dao động, hiển nhiên, bọn họ nhìn ra hiện giờ Lạc Tâm Vũ bất phàm.

“Lạc Tâm Vũ, hẳn là ai vậy?”

“Đó là đại sư huynh đời thứ mười sáu của Tử Hà tông chúng ta, lúc trước còn hơi nhỉnh hơn hộ tông trưởng lão một bậc. Nghe nói vài năm gần đây nhất trực tại Tử Quá Nhai bế quan, cũng không nghĩ hôm nay cứ nhiên xuất quan. ”

“Đại sư huynh, chẳng lẽ, vừa mới cùng hộ tông trưởng lão động thủ chính là hắn sao?”

Cách đó không xa, một ít đệ tử không có tư cách tới gần tức khắc nghị luận, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú phương hướng đám người Lục Thanh.

Nhìn một chút bốn phía chung quanh, trong lòng Lạc Thiên Phong không khỏi sinh ra vô vàn cảm khái, tuy rằng Huyền Thanh ngã xuống, nhưng mà trong đời đệ tử thứ mười sáu dĩ nhiên sinh ra hai Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn, một Kiếm Tông đại thiên vị, một Kiếm Vương đại thiên vị, điều này đã đủ để nói lên tương lai của Tử Hà tông hần.

“Lệ Kinh Sanh!”

“Có!”

“Chiêu cáo toàn tông, Lạc Tâm Vũ, là đại trưởng lão đời thứ mười sáu, Kiếm Vương đại thiên vị!”

“Kiếm Vương đại thiên vị !” Bên cạnh đám người Lệ Kinh Sanh chấn động trong lòng, lát sau đồng thời lộ ra vẻ mừng như điên.

“Tông chủ là nói.....?” Lệ Kinh Sanh nhin không được hỏi lại.

“Không sai, bể quan mấy năm, Lạc Tâm Vũ hần có đại đột phá, ngưng tụ Kiếm Hồn, cũng đạt tới đại thiên vị. ” Lạc Thiên Phong lại khẳng định nói.

“Cẩn tuân kiếm dụ!” tức khắc, Lệ Kinh Sanh hướng tới Lạc Thiên Phong hành lễ, liền hướng tới ngoại sự đường mà đi.

Nửa ngày sau, từ ngoại sự đường lần lượt có mấy đạo kiếm quang bắn nhanh ra ngoài, ba ngày sau, toàn bộ Tử Hà tông lại sôi nổi lên.

Đời thứ mười sáu, lại ra một Kiếm Hồn đại sư, còn là Kiếm Vương đại thiên vị, ngày xưa Long Phượng băng đệ nhất, hiện giờ lại trở thành nhân vật chính.

Mà vị trí đại trưởng lão, cũng là khiến thanh danh Lạc Tâm Vũ lại tăng vọt, bởi vì trong lịch đại tông môn, nhậm chức tiếp theo đều là lấy thân phận đại trưởng lão một thế hệ kế thừa, hiện giờ Lạc Tâm Vũ trở thành đại trưởng lão, nói cách khác, tông chủ thế hệ này, mười phần mười đó là hần.

Về phần Kiếm Tông đại sư Lục Thanh, bên trong tông vực cũng có rất nhiều phỏng đoán, không có khiến Lục Thanh trở thành đại trưởng lão, mà trở thành hộ tông trưởng lão, bên trong, nội tông rốt cuộc có dụng ý gì, bất quá, cũng gần chỉ là một ít thế lực phỏng đoán mà thôi, không có chút nào ảnh hưởng đến đám người Lạc Thiên Phong, mà Lục Thanh hiện giờ cũng không có thời gian đi để ý chuyện này.

Hai năm, chỉ còn lại hai năm.

Sau hai năm nữa, Bạch Phát ma nữ sẽ đến, Kiếm Tông đại thiên vị, tu vi như vậy, tính thêm thực lực chân thật, có lẽ có thể tung hoành Thanh Phàm giới, nhưng mà đối mặt Bạch Phát ma n còn xa xa không đủ.

Ánh mắt xuyên thấu chín tầng trời, đứng dưới chân núi Tuyết Phong, cả người Lục Thanh tản mát ra kim mang nồng đậm, một cỗ khí tức sắc bén lan tràn.

“Tiểu tử, còn có hai năm, cũng chỉ còn lại hai năm. ” Cho tới bây giờ, Diệp lão cũng rất ít nói chuyện. Phần lớn thời gian đều để cho Lục Thanh tự mình cảm ngộ, bởi vì cảnh giới thiên nhân hợp nhất, còn cần Lục Thanh chính mình lĩnh ngộ mới có thể đủ thâm căn cố đế.

“Thế nào, quyết định rồi sao?” Diệp lão lại nói.

Kim mang thu liễm, kiếm quang chợt lóe rồi biến mất, thân hình Lục Thanh lại xuất hiện ở đỉnh đại Tuyết Phong.

Nhìn mảnh tuyết nguyên trắng xóa phía dưới, Lục Thanh lại nói: “Cùng với chờ chết, không bằng buông tay một phen, độ Lôi kiếp thế tất phải làm. ”

520. Chương 76: Thiên Đạo Nhân Quả, Thiên Hồn Tẩy Luyện (thượng)!

Độ Lôi kiếp!

Đây là một bức chắn lớn nhất trong cảnh giới Kiếm Hồn, người độ Lôi kiếp, cử tử nhất sinh. Ở trong Phong Lôi quyết có ghi, Lôi kiếp khó độ, tâm ma nan minh.

Lôi kiếp, có lẽ có thể ngạnh kháng, nhưng mà tâm ma, cũng là khó có thể minh bạch.

Gọi là tâm ma, đó là đủ loại sự tình của cả một đời người, thẳng chỉ bản tâm, mỗi người có tâm ma không giống nhau, hoặc nói là căn bản bất đồng, muốn vượt qua tâm ma, chỉ có thể bằng vào tâm cảnh cứng cỏi cùng ý chí Kiếm Đạo, không có đường tắt có thể đi.

Nhưng mà ở trên đời này, lại có bao nhiêu người, có thể nhìn thẳng vào bản tâm chính mình, có lẽ đại đa số kiếm giả trên đời nay, tu đến cuối cùng đều có đủ minh bạch bản tâm, nhưng mà minh bạch cùng nhìn thẳng vào lại là hai cảnh giới bất đồng. Bên trong bản tâm chứa đựng rất nhiều bí mật ẩn sâu, thẳng trầm, duyên tụ duyên diệt. Đây là thứ mà rất nhiều người cả đời không muốn đối mặt.

Mà tâm ma, đó là muốn đem rất nhiều mặt người muốn vứt bỏ một lần nữa hiện ra, đem một tầng áo khoác ngoài của bản tâm lột ra, hoàn toàn lồ lộ toàn bộ đặt ở trước mặt.

Tâm ma của ta là cái gì? Lục Thanh không khỏi tự hỏi chính mình.

Đứng ở đỉnh Tuyết Phong, chung quanh từng cơn gió lạnh tiêu điều thổi qua, một mình đứng ở đỉnh núi, trong lòng Lục Thanh không khỏi sinh ra một cảm giác cô tịch.

“Vượt qua Lôi kiếp, trong cảnh giới Kiếm Hồn, người liền có thể đứng ở đỉnh phong.” Diệp lão mở miệng nói.

“Đỉnh phong sao? Đây cũng là đỉnh phong?” Lục Thanh lẩm bẩm nói.

“Không sai, trên con đường Kiếm Đạo, không nhất định phải đạt tới cực hạn mới là đỉnh phong, liền giống như nhân sinh, có thể có rất nhiều quá trình, mọi việc không có một lần là xong, ở bắt đầu, tổng yếu có quá trình tích lũy, trong quá trình đó, liền có không ít đỉnh phong chờ người. Vượt qua một đỉnh phong, mới có tư cách để đi tiếp đỉnh phong kế tiếp, tiến dần từng bước.”

“Như vậy, đỉnh phong kế tiếp của ta, đó là Kiếm Hoàng!” Trong mắt lóe lên tinh quang, Lục Thanh mở miệng nói.

“Ở Kiếm Tông giai, hiện giờ người chỉ còn lại Thiên Hồn không có tẩy luyện, chỉ chờ tẩy luyện liền có thể đạt tới Kim Thiên đỉnh phong viên mãn. Thời gian một năm này, người liền đi ra ngoài du lịch đi, một chuyến đi hết Thanh Phàm giới, đem tâm thần bình tĩnh trở lại, cảm ngộ biến hóa Nhân Đạo nhiều hơn, cùng Thiên Đạo xác minh. Cái gọi là thiên nhân hợp nhất, có lĩnh ngộ Nhân Đạo, tự nhiên có thể loại suy, đối với tẩy luyện Thiên Hồn cũng có chỗ tốt.”

Lục Thanh gật gật đầu, yên lặng không nói gì.

Hai năm thời gian, bất luận là chuyện gì, toàn bộ Lục Thanh đều phải buông, tăng lên thực lực là trước mắt tối trọng yếu.

Bạch Phát ma nữ là nhị kiếp Kiếm Hoàng nhưng mà không ai biết, mấy năm nay trôi qua, nàng có hay không tăng lên tam kiếp Kiếm Hoàng, lẽ như trước vẫn là nhị kiếp Kiếm Hoàng ai cũng không biết rõ.

Nhưng mà, bậc này đại sự quan hệ sinh tử tồn vong của gia tộc, Lục Thanh cũng phải đem thực lực của Bạch Phát ma nữ phóng chừng tới lớn nhất.

Hư thủ nhất dẫn, đầy đất băng tuyết tức khắc ở trước mặt Lục Thanh ngưng kết thành một khối thạch bia màu trắng trong suốt.

Kiểm chỉ hoa động, vô số vết khắc hạ xuống trên mặt thạch bia hiện lên từng chữ viết cứng cỏi.

Thật lâu sau, Lục Thanh thu chỉ mà đứng, ngẩng đầu nhìn ánh nắng mặt trời sớm dâng lên, ngay sau đó một tiếng kiếm ngâm réo rất mà ngân vang lên, trên đỉnh núi Tuyết Phong liền không còn lại một tia sinh cơ.

Ở ngoài khoảng cách Tử Hà tông mấy vạn dặm, có đến mười Thiên Đạo tông môn tọa lạc tại Thiên Đạo tông vực.

Ở bên cạnh phiên Thiên Đạo tông vực, là một nội hải phạm vi gần ngàn vạn dặm, nội hải này đều là nước mặn, mặt nước có màu xanh lam biếc giống như không trung, tất cả đều dị thường yên tĩnh.

Phiến nội hải có tên là Địa Động Hải.

Truyền thuyết, lúc trước nơi này chỉ là một bình nguyên rộng lớn, lúc sau có hai Kiếm Phách tông sư không biết tên tới đại chiến, trong đó có một Kiếm Phách tông sư vận dụng thần thông Kiếm Đạo, tại nơi này tạo ra Địa Động Hải khởi xuyên hơn mười ngàn dặm, trở thành một vùng biển thứ hai sau Kiếm Thần hải của Thanh Phàm giới, cuối cùng sau mấy nghìn năm phiến nội hải này rộng lớn tới nghìn vạn dặm, cũng bởi vậy, phiến nội hải này sau đó được xưng là Địa Động Hải, chính là kỷ niệm lúc trước thủ đoạn của Kiếm Phách tông sư kia.

Lại nói đến, từ năm đó tới nay, Địa Động Hải này có rất nhiều hải sản phong phú, ở tại nơi này nuôi sống không ít tông môn phụ cận.

Mà bên trong Địa Động Hải, theo thời gian trôi qua, địa mạch biến hóa, dần dần nổi lên không ít hải đảo, về sau, ở trên những hải đảo này, có vài Kiếm Hồn đại sư kiến lập tông môn. Gần vài vạn năm trôi qua, , trên Địa Động Hải sinh ra một tông môn cấp Thanh Phàm, gọi là Địa Động Tông.

Địa Động Tông, ở trong mười Thiên Đạo tông môn chung quanh có vị trí đứng đầu, nắm trong tay Địa Động Hải tiếp cận ngàn dặm. Hải vực ở Kiếm Thần Đại Lục, cũng không bị tính trong vòng tông vực, Địa Động Tông trừ bỏ nắm giữ hai trăm dặm tông vực, đồng thời còn nắm giữ không cùng Địa Động Hải.

Địa Động Hải có ba mươi sáu đảo, đó là một cái tông cực kỳ lạ nhất Thanh Phàm giới, không có núi cao, chỉ có ba mươi sáu tòa hải đảo lớn nhỏ không đồng nhất.

Mà có thể nắm giữ Địa Động Hải rộng lớn như thế, vẫn là bằng vào thực lực tuyệt cường.

Địa Động Tông, có được một Kiếm Hoàng, hai Kiếm Tông cùng với năm Kiếm Vương, tuy nói thực lực như vậy đã sớm có thể tiến vào Kim Thiên giới, nhưng mà không nói tiến vào Kim Thiên giới có thể bị các tông làm khó dễ, đến Kim Thiên giới, chạy đâu tìm tông vực có Địa Động Hải rộng lớn như vậy. Coi như là muốn tiến giai, Địa Động Tông cũng không có đầy đủ thời gian tích lũy.

Cùng Tử Hà tông bất đồng, tông vực Tử Hà tông cùng phát triển đều đã muốn đạt tới một cái bình cảnh, chỉ có tiến vào Kim Thiên giới mới có thể đột phá lớn hơn, cũng không giống Địa Động Tông có được không gian phát triển rộng lớn, xa xa không có đạt tới bình cảnh tông vực.

Lúc này, tại một góc của Địa Động Hải, một vùng vịnh gọi là Tam Giác Loan, vô số hải thuyền cao tới hơn mười trượng trôi nổi ở mặt biển. Những hải thuyền này toàn thân do gỗ cứng làm thành, mặt trên bao phủ một tầng Hắc Thiết, không nói cứng rắn, mà chỉ nói về hậu trọng, coi như là một thanh kiếm nhị phẩm cũng không thể đâm thủng.

Thuyền lớn như vậy phần lớn thuộc nội tông hải đảo của Địa Động Hải, chỉ có một số ít các thế lực lớn thuộc ngoại tông hải đảo mới có được. Ngoại trừ hải thuyền, còn có trên dưới một trăm chiến thuyền lớn nhỏ không đồng nhất, bên trong có thuyền đánh cá, có khách thuyền, cũng có loại giống như hoa thuyền. Bởi vì là nội hải, Địa Động Hải rất ít song gió, thậm chí rất nhiều thời điểm đều là sóng yên gió lặng, hoa thuyền như vậy, cũng có thể tồn tại.

Hiện giờ là đầu mùa xuân, vô số hải ngư đến bờ biển để trứng, ở gần đoạn thời gian, các vùng biển Địa Động Hải vô cùng bận rộn, đồng thời cũng là thời điểm náo nhiệt nhất.

“Địa Động ngư tươi sống đây! Địa Động ngư tươi sống đây!”

“Hắc trần châu dưới biển sâu trăm trượng đây, hắc trần châu tuyệt đối tinh thuần, chỉ cần một Tử Ngọc tộ”

“Ba mươi năm hồng san hô, tán thành bột phấn, dùng có thể kéo dài tuổi thọ, chỉ có mười Tử Ngọc tộ!”

Bởi vì địa vực độc đáo, mỗi một vùng vịnh đều tự hình thành một phường thị, phường thị này là do các tông môn chung quanh Địa Động Hải cùng quản lý. Bình thường đều có kiếm giả các tông cùng thương nhân lui tới, náo nhiệt phi thường.

Mười ngày sau, một thanh niên thân mặc thanh sam, lưng không đeo kiếm đi vào phường thị Tam Giác Loan.

Nghe tiếng rao hàng hai bên đường, trong lòng Lục Thanh không khỏi sinh một cổ cảm giác tân kỳ.

“Này, hắc trân châu bao nhiêu tiền?”

“một mai Tử Ngọc tẻ, chỉ cần một Tử Ngọc tẻ, hắc trân châu này là dưới biển sâu trăm trượng. ”

“Biển sâu trăm trượng, người không gặt ta chứ!”

“Ai, khách nhân như thế nào nói vậy. Ngươi dân chúng ta cả đời dựa vào Địa Động Hải ăn cơm, danh dự tuyệt đối là cam đoan, nói biển sâu trăm trượng thì tuyệt đối là biển sâu trăm trượng. ”

“Hảo, như vậy người còn có trân châu vương dưới biển sâu năm trăm trượng không ?”

“Biển sâu năm trăm trượng, khách nhân làm khó rồi, chúng ta là người thường, không phải là kiếm giả đại năng. Biển sâu trăm trượng đã là cực hạn của chúng ta, lại xuống chỗ sâu hơn, thế nào ngũ tạng lục phủ cũng phải vỡ tan, đi đời nhà ma. ” Cách đó không xa, một gã thiếu niên y phục vải thô màu trắng đang ở một quầy hàng, cùng một ngư dân tầm trung niên đàm luận.

“Không có a, vậy không được, thiếu chủ chúng ta muốn chính là trân châu vương dưới biển sâu năm trăm trượng, là muốn dùng đem tặng, như thế nào có thể dùng hắc trân châu. ”

Nhìn đến thiếu niên khi xoay người lộ ra thần sắc tiếc hận, người ngư dân rõ ràng chần chờ một lát, không phải sao? Nhìn y phục thanh niên kia, tuy là vải thô, nhưng mà cát may có độ, thập phần đoan trang, xem ra là người có tiền. Cẩn rang một cái, người ngư dân vội vàng mở miệng nói: “Khách nhân chậm đã!”

“Như thế nào, người nơi này không có thứ ta muốn, người còn gọi ta lại làm chi?” Thiếu niên xoay người nói. Thần sắc tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

Nhíu mày, Lục Thanh nhìn lại thiếu niên này. Người ngư dân kia nhìn không ra, nhưng hẳn là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn như thế nào lại phát hiện không ra, động tác biểu tình của thiếu niên quá mức cứng nhắc, rõ ràng là có mưu đồ, mà người ngư dân kia quá mức đơn thuần, lập tức rơi vào bẫy.

“Khách nhân, đừng nóng vội, người xem!” người ngư dân mở miệng nói, lập tức đem một túi vải trắng mở ra, lộ ra một chiếc hộp lớn bằng tay.

Trịnh trọng đem hộp mở ra, tức khắc một chùm linh quang ngăm đen lộ ra, xuất hiện ở trước mặt thiếu niên là một viên trân châu vương màu tím đen bằng nắm tay trẻ con.

Đơn giản nơi này là một góc hẻo lánh tại cửa phường thị, không có bao nhiêu người chú ý, nếu không ắt phải khiến cho mọi người vây xem.

Trân châu màu tím đen, còn nổi danh với tên gọi Trú Nhan châu, danh như ý nghĩa có công dụng bảo trì dung mạo, bảo trụ thanh xuân. Tuy nói có chút khoa trương, nhưng mà lại đích xác có công dụng như vậy, đặc biệt là giống giờ phút người ngư dân xuất ra một khối trân châu vương to bằng nắm tay trẻ con. Chỉ sợ phải ở phía dưới biển sâu năm trăm trượng, do mẫu trai hấp thu nguyên khí trời đất, thai nghén mấy trăm năm, cơ duyên xảo hợp mới có thể thành tựu, tuy nói không phải linh dược gì, nhưng mà đối với một ít nữ kiếm giả, thậm chí là nữ tử có thể lực, coi như ngàn năm linh dược, cũng vô pháp bằng được.

Trú Nhan châu quý như thế, chỉ có ở Kiếm Thần hải mới có, trong Kiếm Thần Đại Lục tuy có vài nội hải, nhưng mà có năng lực thai nghén, cũng chỉ có Địa Động Hải này.

Hơn nữa, Địa Động Hải trải qua vạn năm đích khai quật, Trú Nhan châu như vậy, hiện giờ cũng đã rất khó tìm được. Hiện tại, người ngư dân này có thể lấy ra, thật sự là khiến thiếu niên kia kinh hãi không thôi.

Dọc theo đường đi, Diệp lão truyền cho Lục Thanh rất nhiều truyền thuyết ít người biết về các nơi trên đại lục. những địa phương Diệp lão từng đi qua, quả thực là có nhiều vô số kể. Những thông tin về biên giới Thanh Phàm giới, liên tục tiếp truyền vào thức hải của Lục Thanh, trong đó không có dưới hai ba trăm cái tông môn, thậm chí ngay cả một ít tông môn bình thường cũng có đề cập, đại lượng thông tin khiến cho Lục Thanh mất mấy ngày mới tiêu hóa xong.

“Người chờ chờ đi, ta đi tìm thiếu chủ chúng ta lại đây, người đây là mua bán lớn. Trú Nhan châu này, thiếu chủ chúng ta muốn lấy. ” Thiếu niên mở miệng nói, đồng thời nhìn lại bốn phía nói tiếp: “Người trước cứ cất đi, đừng cho người khác thấy!”

“Hảo, khách nhân đi trước, ta ở chỗ này chờ!” Trung niên ngư dân cười nói, nghe đối phương cẩn thận như vậy, liền ngay cả một chút lo lắng lúc đầu cũng buông xuống.

Thấy như vậy Lục Thanh không khỏi lắc đầu. người ngư dân này không có chú ý, lúc thiếu niên kia xoay người đi, ánh mắt lộ ra một vẻ châm chọc.

Lục Thanh xoay người rời đi.

“Từ từ!” Lúc này, Diệp lão đột nhiên mở miệng nói.

“Làm sao vậy, sư phụ!” Lục Thanh hỏi.

“Trước nhìn kỹ hẵng nói, linh ngộ Nhân Đạo, tự nhiên phải thấy rõ ràng mới nói linh ngộ, có lẽ người đã đoán được kết quả, nhưng mà, có chút thời điểm, tưởng tượng cùng sự thật, vẫn là có chênh lệch rất lớn. ”

“Tưởng tượng cùng sự thật có chênh lệch rất lớn!” Lục Thanh nghi hoặc nói: “Vì cái gì?”

“Vì cái gì?” Diệp lão khẽ cười một tiếng nói: “Trong phỏng đoán của người, kế tiếp thiếu niên này đưa người gọi là thiếu chủ tới, đó là muốn mưu đồ Trú Nhan châu của người này, vô luận là lừa gạt, người ngư dân này chắc chắn có hại, thậm chí mất mạng đúng hay không?”

“Đúng vậy!” Lục Thanh đáp ứng nói: “Chẳng lẽ không đúng như vậy sao? Điều này đã thực rõ ràng!”

“Không sai, thực rõ ràng, nhưng mà người lại có thể hay không đoán được, về sau sẽ lại phát sinh cái gì không ?” Không có phản bác, Diệp lão tiếp tục hỏi.

“Lúc sau, phát sinh cái gì?”

“Không sai, người nhìn đến, đoán được, đó là thất tình lục dục của Kiếm Đạo, người không thể nhìn đến, đó chính là nhân quả bên trong của Thiên Đạo!”

“Nhân quả bên trong của Thiên Đạo?” Nghe đến đó, Lục Thanh không khỏi mê hoặc, lẩm bẩm nói: “Thiên Đạo nhân quả, Thiên Đạo nhân quả!”

“Nhìn, bọn họ đến rồi, nếu người có thể linh ngộ nhân quả bên trong, tẩy luyện Thiên Hồn cũng liền không xa!” Nói xong, thanh âm Diệp lão dần yên lặng xuống.

“Thiếu chủ, chính là hần. ” giờ phút này, sau lưng thiếu niên là một gã thanh niên kiếm giả chừng hai mươi tuổi, một thân võ y màu xanh, trên bộ võ y có thêu một ký hiệu san hô màu bạc. Ở phía sau, có hai gã kiếm giả tầm trung niên mặc võ y màu trắng đi theo, trên võ y đồng dạng có thêu ký hiệu san hô, chỉ là màu sắc cùng thanh niên kia bất đồng, là màu hồng. ”

Tu vi của thanh niên là Kiếm Khách trung thiên vị, hai gã trung niên kiếm giả đi theo là Kiếm Sư tiểu thiên vị. Với tuổi của thanh niên này, bước đi bình ổn, rõ ràng là tu luyện mà thành, chỉ là Lục Thanh cảm thấy Kiếm Nguyên có chút pha tạp, hiển nhiên là ngày thường dùng không ít linh dược hoặc đan dược tăng lên Kiếm Nguyên, mà không có đúng lúc luyện hóa, ở trong cơ thể còn có lưu lại.

Về phương diện khác, cũng thuyết minh thân phận thanh niên này không đơn giản, nhân vật như thế, cho dù ở núi Triều Dương, chỉ sợ có thể xếp trước mười, thậm chí là trước năm. Chỉ là ánh mắt thanh niên này rất nham hiểm, bên trong mắt đầy lệ khí, hiển nhiên tác phong thường ngày rất tàn nhẫn.

Hơn nữa, Lục Thanh trên người gã đồng dạng cảm ứng được một tầng nhân nhật huyết khí, hiển nhiên ở trên tay người thanh niên này, có không ít mạng người.

“San hô!” Người ngư dân trung niên hàng năm ở vịnh đánh cá, đối với hoa văn san hô, tự nhiên là có hiểu biết.

Võ y có thêu hình san hô, chỉ có một trong Địa Động Hải ba mươi sáu đảo, Hải Đảm đảo, Hải Đảm đảo là một trong bảy đảo chủ của Địa Động Tông, Địa Động Tông cùng với tông môn khác bất đồng, phân chia nội tông theo các gia tộc. Bảy tòa chủ đảo, đại biểu cho bảy gia tộc trong tông. Trên võ y thanh niên này

theo hình san hô màu bạc, liền thuyết minh thanh niên này ở trên Hải Đảo đảo là con cháu huyết mạch của Hải gia.

Thần sắc tức khắc có chút thận trọng lên, hàng năm sinh sống tại vịnh này, mưa dầm thấm đất, người ngư dân này đối với cấp bậc kiếm giả phân chia cũng có được lý giải. Hắn biết, võ y màu xanh chính là đại biểu tu vi Kiếm Khách hiếm có, võ y màu trắng, càng là Kiếm Sư khó gặp. Hôm nay một lần khiến hắn gặp được ba cái, thâm căn cố đế trong lòng khiến hắn không kiềm nổi thân mình hơi run rẩy.

“Ba vị đại nhân!” Nhìn thấy ba người đi đến, người ngư dân vội vàng khom người hành lễ nói. Động tác của hắn có vẻ có chút bối rối, cũng không có nửa điểm bộ dáng, bất quá thanh niên kia hiển nhiên không có kiên nhẫn.

“Trú Nhan châu đâu? Lấy ra nhìn xem!”

“Dạ, dạ!” Người ngư dân không dám chậm trễ, cuống quýt đem hộp gỗ lấy ra, đưa tới tay thanh niên: “Đây là thứ nhà tiểu nhân vẫn cất giấu, đã hơn trăm năm. Chỉ là trong nhà tiểu nhân còn có hai đứa nhỏ, sinh kế eo hẹp, lúc này mới lấy ra. Các đại nhân là ở nội tông, tiểu nhân chỉ cần hai ngàn, không, một ngàn Tử Ngọc tệ là được. ”

Trung niên ngư dân cũng không dám lấy nhiều, nói thật, bán Trú Nhan châu giống như vậy, thật là lỗ vốn, không nói một nghìn, coi như là năm nghìn, một vạn Tử Ngọc tệ, đều không có bất kỳ vấn đề gì. Coi như là nam tử không coi trọng dung mạo, cũng có thể trì hoãn già yếu, vô luận là ai, cũng không cự tuyệt.

Không có trả lời, thanh niên đầu tiên là đem hộp gỗ mở ra, khi nhìn đến Trú Nhan châu tỏa ra linh quang màu tím đen, trên mặt tức khắc lộ ra nụ cười: “Trần Châu vương này, còn là Trú Nhan châu, hiện giờ đã khó có thể tìm được, vật trân quý như vậy, ta xem thọ yển lần này, còn có ai có thể cùng ta so sánh. Lão Đại, lão Tam, các người hẳn không nghĩ tới. Ta cứ nhiên có thể kiếm được thứ này tại phường thị. ” Thanh niên cười lạnh một tiếng, lập tức đem này hộp gỗ khép lại giao cho một gã Kiếm Sư phía sau.

“Quay lại tìm hộp Bạch Ngọc tủy nguyệt trang, giấu cho tốt, không nên để cho người của lão đại, lão tam nhìn thấy!”

“Dạ, nhị thiếu chủ!” Người kia cung kính nói.

Gật gật đầu, thanh niên lập tức từ trong người lấy ra một Ngọc Ấn tệ tương đương một trăm Tử Ngọc tệ ném tới tay người ngư dân liền muốn rời đi.

“Này, đại nhân dừng bước a. Này quá ít, một nhà già trẻ tiểu nhân phải dựa vào hạt châu này ăn cơm, mong rằng đại nhân rộng lòng giúp đỡ, rộng lòng giúp đỡ a!” Nhìn đến Ngọc Ấn tệ trong tay, người ngư dân rõ ràng sửng sốt, trong lúc bối rối liền giữ chặt ống tay áo thanh niên.

“Cút!” Quay đầu quát một tiếng, thanh âm thêm vào Kiếm Nguyên của Kiếm Khách tức khắc hóa thành tiếng nộ ngâm truyền vào tai người ngư dân. Không nói người thường coi như là Kiếm Giả, khoảng cách như thế, bị tiếng quát như vậy, còn muốn ngây ngốc một lúc lâu.

Sắc mặt thương bạc, ngay sau đó, trung niên ngư dân liền buông mình ngồi xuống trên mặt đất, đúng là bộ dáng chờ đợi.

“Đã xong sao?” Lục Thanh thấp giọng nói: “Đây là cái gì nhân quả, bởi vì đơn thuần dễ tin, cho nên bị ép bán Trú Nhan châu. ”

“Không sai, đây cũng là một loại nhân quả!” Diệp lão mở miệng nói.

“Đây là nhân quả?” Lục Thanh ngẩn ra: “Đây là nhân quả sao?”

“Không sai, bất quá nhân quả này vẫn còn nông cạn, người lại nhìn tiếp xem. ”

Lại nhìn tiếp!

Lục Thanh đứng ở ngoài trăm trượng, ánh mắt hơi đổi liền thấy một nữ tử mắt ngọc mày ngài mặc võ y màu hồng, đứng từ trên lưng một con nhát giai Linh Thú, Viêm Lưu Mã nhảy xuống.

“Hải Vô Phong, người đứng lại đó cho ta!” Nữ tử một đầu tóc đen như mực, ở sau lưng dùng một loại tà ti buộc lại, giờ phút này mắt đẹp trừng lớn, đúng là khiến Lục Thanh sinh ra một loại cảm giác kinh diễm.

“Đại tiểu thư Hỏa gia, Nộ Viêm đảo!” Thanh niên bị gọi là Hải vô Phong dừng bước, quay đầu nhìn về phía nữ tử, nhíu mày nói.

“Ép bán như thế, Hải vô Phong, Hải gia người chính là vậy dạy đệ tử gia tộc như vậy sao?” nữ tử vài bước đi tới trước mặt thanh niên, khuôn mặt đỏ bừng, tựa hồ có hỏa diễm bốc cháy lên.

“Như thế nào, Hỏa đại tiểu thư muốn xen vào việc của người khác sao?” Hải vô Phong bộ mặt âm lãnh, không chút nào bị sắc đẹp trước mặt mê hoặc.

“Người như thế ức hiếp lương dân, ta phải quản!” Nữ tử trừng mắt lạnh quát lên.

“Quản?” Hải vô Phong cười lạnh một tiếng: “Thân là đệ tử bầy đại gia tộc, người cư nhiên còn có tâm lương thiện. Cường giả vi tôn, nhược nhục cường thực! Người này không có nửa điểm thực lực, cho nên bị ta lấy Trú Nhan châu, đó là thiên mệnh, đó là Thiên Đạo nhân quả!”

“Người! .. ” Nữ tử nghe vậy tức giận không ít, Người, hỗn trướng.....!”

Mà giờ phút này, sắc mặt Lục Thanh cũng có chút cổ quái. Nguyên bản Nhân Đạo thường nói đạo lý nhược nhục cường thực, cường giả vi tôn, hiện giờ lại do một kiếm giả Thiên Đạo nói ra, thật sự khiến cho Lục Thanh có chút ngạc nhiên. Bất quá có lẽ, cường giả vi tôn, coi như là thế giới kiếm giả Thiên Đạo, cũng là tồn tại, chỉ là mờ mịt hơn rất nhiều.

“Đây cũng là nhân quả sao?” Nghĩ đến đây, Lục Thanh tiếp tục tự hỏi: “Đây cũng là nhân quả, cường giả thắng, kẻ nhược bại, bởi vì cường, cho nên thắng, bởi vì nhược, cho nên bại. ”

“Cường giả thắng, kẻ nhược bại, bởi vì cường cho nên thắng, bởi vì nhược cho nên bại!” Trong lòng Lục Thanh nhắc tới, trong mắt dần dần nổi lên tinh quang.

521. Chương 77: Thiên Đạo Nhân Quả, Thiên Hồn Tẩy Luyện (hạ)!

“Này cũng là Thiên Đạo nhân quả, kia gọi là nhân tình ấm lạnh, đức hạnh chính tà, ở bên trong lại là cái gì đâu?”

“Nhân tình ấm lạnh, đức hạnh chính tà?” Diệp lão than nhẹ một tiếng: “Kia chỉ là bên trong quá trình nhân tộc phát triển mà hình thành chuẩn tắc mà thôi, chuẩn tắc như vậy cũng không bị Thiên Đạo tán thành, cái gì gọi là chính tà, bất quá là miệng lưỡi chỉ tranh thôi, nhân quả cũng là sẽ không đem bao quát ở bên trong”.

Dừng một chút, Diệp lão tiếp tục nói: “Có phải hay không cảm thấy được nhân quả tàn khốc, không có nhân tính?”

Cũng không đợi Lục Thanh trả lời, Diệp lão tiếp tục nói: “Này cũng được, nhân quả tàn khốc, không có nhân tính?”

Cũng không đợi Lục Thanh trả lời, Diệp lão tiếp tục nói: “Này cũng được, nhân quả tuần hoàn, không có nhân tính ở bên trong, nếu không liên khó có thể công chính, tuy rằng tàn khốc, nhưng là tối chính xác”.

Nghe lời nói của Diệp lão, trong lòng Lục Thanh cũng có sở ngộ.

“Nhân quả chân chính, đó là tối chính xác, tuy rằng tàn khốc, nhưng cũng là đạo lý chân chính”.

Lại nhìn về phía nữ tử kia, giờ phút này, đại tiểu thư Hỏa gia vẻ mặt oán giận nhìn chằm chằm Hải Vô Phong nói: “Hải Vô Phong, hôm nay, ta muốn lĩnh giáo Bích Hải Triều Sinh Kiếm của Hải gia các người!”

Thanh trường kiếm màu hỏa hồng dài ba thước đeo sau lưng được rút ra, chuôi kiếm có hồng mang nhàn nhạt lóe ra, bên trong tựa hồ có hỏa quang lưu chuyển, vừa thấy liền biết bất phàm.

Thanh kiếm bát phẩm!

Lục Thanh nhìn thanh kiếm trong tay nữ tử, nhìn thủ pháp chú tạo, tám chín phần mười là do một Chú Kiếm Sư cấp Thanh Phàm tạo ra.

Mà nghe được lời nói của nữ tử, trong mắt Hải Vô Phong có sát khí lóe ra, nói: “Nếu Hỏa đại tiểu thư muốn chỉ giáo một phần, Hải mỗ sẽ kiến thức một chút, Địa Viên Phần Giang Kiếm của Nộ Viêm đảo rất cuộc có uy năng thế nào!”

Một thanh trường kiếm màu lam, chiều hai ba thước sáu tấc được rút ra, cạnh chắn hai bên chuôi kiếm giống như sóng biển mở ra, tràn ngập một loại ý cảnh liên miên không đoạn.

Thanh kiếm cửu phẩm!

Lục Thanh ngẩn ra, hai thanh kiếm này rõ ràng là do cùng một người làm ra, ấn ký chùy pháp nhưng thật ra giống nhau như đúc.

Hai người này, thân phận ở gia tộc đều không đơn giản a.

Một thanh kiếm bát, cửu phẩm, dựa theo Lục Thanh biết, ở Tử Hà tông hẳn, coi như là Kiếm Sư bình thường đều khó có thể có được, coi như đệ tử nội tông có được Chú Kiếm Sư tương trợ, chú tài cũng khó có thể tìm, cũng không phải mỗi người đều có vận khí như vậy.

“Nhị thiếu chủ, nơi này là phường thị, không nên động thủ!” Đứng sau, một trong hai gã Kiếm Sư mở miệng nói.

“Phường thị lại như thế nào, việc hôm nay, là Nộ Viêm đảo Hỏa gia đại tiểu thư khơi mào, cho dù phường chủ trách tội xuống, cùng Hỏa gia ta không quan hệ. Hỏa Nguyệt Loan, hôm nay để ta dạy cho ngươi, quy tắc hành sự của bảy chủ đảo chúng ta!”

Liên tiếp hơn mười đạo Kiếm Khí màu thâm lam dài năm thước bắn nhanh ra, xé rách không khí, hướng tới Hỏa Nguyệt Loan bao phủ.

Trọng Thủy Kiếm Khí!

Trong lòng Lục Thanh vừa động, Trọng Thủy này, lúc trước hẳn ở Bích Lạc Hải đã kiến thức qua, Bích Lạc Hải dung hợp Trọng Thủy, đúng là có thần thông thay đổi trọng lực.

Trọng Thủy khí, nói đến, coi như là một loại Kiếm Khí hệ Thủy không thuần khiết. Đối với Ngũ Hành Kiếm Khí phi thường thuần khiết, trong Kiếm Đạo được gọi là Chân Hành Kiếm Khí, liền như Địa Hỏa Kiếm Khí, liền thuộc Hỏa Chân Hành Kiếm khí, Trường Sinh Kiếm Khí, liền thuộc loại Mộc Chân Hành Kiếm Khí. Đồng dạng, Trọng Thủy Kiếm Khí này thuộc loại Thủy Chân Hành Kiếm Khí. Chân Hành Kiếm Khí, mỗi loại đều cường đại hơn Ngũ Hành Kiếm Khí thuần khiết nhiều, cũng có được uy năng cường đại.

Bất quả nhiên, Hải Vô Phong này tu vi còn kém quá xa. Trọng thủy Kiếm Khí này, lấy tu vi Kiếm Khách trung thiên vị của hắn thi triển, chỉ là đem trọng lực chung quanh Kiếm Khí gia tăng, không khí bị trọng lực xé rách, phát ra tiếng vang ô ô.

Hỏa nguyệt Loan của Hỏa gia kia gặp nguy không loạn, ngọc thủ cầm kiếm lẳng không chém ra, thân kiếm khinh phiêu giống như không có nửa điểm trọng lực, giờ phút này nắm trong tay nàng như không phải một thanh kiếm, mà là một cây lông vũ nhẹ nhàng.

Cử Trọng Nhược Khinh, đỉnh phong chỉ cảnh!

Ngay sau đó, đồng thời có hơn mười đạo Địa Hỏa Kiếm Khí đỏ sẫm dài tám thước từ mũi kiếm bắn ra, hướng tới Trọng Thủy Kiếm Khí đánh úp trong hư không phản công.

“Kiếm Khí đại thiên vị!” Hải Vô Phong biến sắc, cảnh giới kiếm pháp của đối phương tuy rằng so với hắn cao hơn, nhưng cũng không quá xa, hắn cũng không có nhiều ít lo lắng, nhưng mà tu vi Kiếm Khách đại thiên lại khiến hắn phải thất kinh.

Hai loại Kiếm Khí ở trên hư không va chạm, phát ra tiếng vang rung trời. Địa Hỏa Kiếm Khí thể như chẻ tre, trực tiếp đem Trọng Thủy Kiếm Khí oanh tán, dư thế không giảm hướng Hải Vô Phong bắn nhanh đi.

Gật gật đầu, Lục Thanh nhìn ra, tu vi Hỏa nguyệt Loan tinh thuần phi thường, hiển nhiên cũng không có dựa vào nhiều ít linh được đan được, mà Kiếm Nguyên của Hải Vô Phong pha tạp, Kiếm Khí liên quan đến, uy lực cũng không có đạt tới lực lượng tu vi tương ứng, nói cách khác, coi như là kém một cái thiên vị, lấy uy năng của Trọng Thủy Kiếm Khí, cũng sẽ không bị lập tức nghiền nát như vậy.

Thanh kiếm trong tay vũ động, Kiếm Nguyên phun ra nuốt vào, Trọng Thủy Kiếm Khí ở trước mặt Hải Vô Phong ngưng kết, hóa thành một quy xác phạm vi ba thước. Từ trên quy xác, Lục Thanh mơ hồ cảm nhận được chân long huyết mạch rung động nhắc nhở.

Pháp tướng kiếm thức!

Không nghĩ tới, lần này, liền gặp được một pháp tướng kiếm thức.

Pháp tướng kiếm thức, bất đồng với kiếm thức tinh thâm bình thường. Thời thượng cổ, khi Kiếm Đạo chưa sinh ra, đó là thời kì hung thú hoang dã nắm trong tay đại lực, giết chóc thiên hạ. Pháp tướng kiếm thức, đó là ngưng kết pháp tướng uy năng của chúng, hiện nay qua năm vạn năm, pháp tướng kiếm thức sinh ra, cũng đều là tìm hiểu một ít Linh Thú cường đại mà sáng chế. uy lực của pháp tướng kiếm thức, cũng không phải kiếm thức tinh thâm bình thường có thể so sánh, phải có cụ thể dựa vào, cũng không phải kiếm giả bịa đặt tưởng tượng mà ra, này đây liền có được uy năng càng cường đại hơn.

Bất quá, sáng tạo pháp tướng kiếm thức đồng dạng thập phần khó khăn. Hiện nay, đại lượng Kiếm Nguyên công, thần thông bí pháp, kiếm thức xói mòn. Hiện giờ, sáng chế pháp tướng kiếm thức cũng không nhiều, dù sao Linh Thú cường đại cũng không phải tốt như vậy tìm, cho dù tìm đến, có không bình yên linh ngộ vẫn là một việc, không phải đồng tộc, Linh Thú như thế nào cho phép kẻ khác đến bên người quan sát.

Coi như là Tử Hà tông, dựa theo Lục Thanh biết, trong gần trăm bộ kiếm pháp tinh thâm, có pháp tướng kiếm thức cũng tuyệt đối không vượt qua mười bộ có bảo tồn Sinh Động Ngọc Bích, bởi vậy có thể thấy được sự thưa thớt của pháp tướng kiếm thức. Đương nhiên đó chỉ là ở Thanh Phàm giới, đến Kim Thiên giới về sau liền khó có thể biết được.

Đối với Tử Tiêu Phong Lô kiếm, Sinh Động Ngọc Bích, Lục Thanh cũng có biện pháp, sau khi chiếm được Lô Thần chùy, Lục Thanh hoàn toàn có thể lại cô đọng Sinh Động Ngọc Bích lưu cho Hoàng Linh Nhi. Về phần mười tám thức sau, nếu lúc trước Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư không có truyền ra, Lục Thanh tự nhiên cũng không làm, ít nhất, hiện giờ cảnh giới của Lục Thanh không đủ để làm ra quyết định.

Hơn mười đạo Địa Hỏa Kiếm Khí oanh kích lên quy xác màu thâm lam, tựa như đá vụn rơi vào mặt biển, chỉ là tạo nên vài vòng gợn sóng nhàn nhạt liền tiêu thất vô hình, mà Hải Vô Phong chỉ lui ra sau hai bước, liền ngưng thân hình.

Hừ lạnh một tiếng, Hỏa Nguyệt Loan quát: “Hải Vô Phong, ngươi cho là chỉ có Hải gia ngươi mới có được pháp tướng kiếm thức sao!”

Tức khắc, ở chung quanh Hỏa Nguyệt Loan, đúng là có mấy trăm khối linh quang đỏ sẫm tụ tập mà đến.

Dẫn động linh khí thuộc tính, trong lòng Lục Thanh không khỏi thầm gật đầu tán thưởng. Nữ tử này tuy rằng chỉ là Kiếm Khách đại thiên vị, nhưng mà đối với linh ngộ khí thuộc tính cũng là xa xa cao hơn Hải Vô Phong rất nhiều.

Mà nhìn thấy động tác của Hỏa Nguyệt Loan, sắc mặt Hải Vô Phong tái lại, không kịp nghĩ nhiều, Trọng Thủy Kiếm Nguyên toàn thân không có chút nào giữ lại rút vào quy xác trước mặt.

Một tiếng quát lớn vang lên, ở trước mặt Hải Vô Phong, quy xác nguyên bản chỉ là phạm vi ba thước tức khắc tăng vọt gấp đôi, hóa thành phạm vi sáu thước. Trên quy xác màu thâm lam, bắt đầu ngưng hiện ra sáu góc cạnh rõ ràng. Đồng thời, chung quanh Hải Vô Phong gần một thước, không khí giống như ngưng trệ lại.

Lục Thanh điều động Thiên Đạo lực tiến vào, cảm ứng được không sai biệt lắm có năm trăm cân trọng lực, giờ khắc này, Trọng Thủy kiếm khí rốt cuộc biểu hiện ra uy lực của nó.

Đối diện, thần sắc Hỏa Nguyệt Loan ngưng trọng dị thường, tuy rằng tu vi Hải Vô Phong không bằng nàng, nhưng mà chỉ là chênh lệch một cái thiên vị, Bích Hải triều sinh kiếm của Hải gia nổi danh, chính là dựa

vào pháp tướng kiếm thức này, ứng phó không cẩn thận, khẳng định sẽ bị thiệt thòi lớn.

Lập tức, Địa Hỏa Chân viêm nồng đậm từ trên thanh kiếm trong tay nàng bốc lên, bên trong hư không, một chiếc lợi trảo phạm vi gần trượng ngưng kết ra. Trên lợi trảo, chân hỏa thiêu đốt, không khí vụn vụn, phát ra tiếng vang đùng đùng. Địa Hỏa Kiếm Khí tràn ngập bên trong lợi trảo, giống như nước chảy lưu động không thôi.

“Thanh Long Hiện Trảo!” Quát lên một tiếng, trường kiếm của Hỏa Nguyên Loan lẳng không chém ra, lợi trảo to lớn lập tức hướng tới Hải Vô Phong chụp xuống.

Không khí bị thoát phá. phát ra từng trận khí bạo thanh.

Lợi trảo màu đỏ sẫm tiến nhập không gian chung quanh Hải Vô Phong gần trượng, liền giống như tiến nhập một vùng đầm lầy, tốc độ lập tức trì trệ lại.

Địa Hỏa Kiếm Khí đỏ sẫm nổi lên. Kiếm Nguyên toàn thân bành trướng đến mức tận cùng. không khí chung quanh tức khắc biến đổi nóng cháy lên.

Bên trong tầng trọng lực. lợi trảo nóng cháy hạ xuống từng tắc một, rốt cục sau một khắc phải hạn chế trọng lực. rơi xuống trên quy xác màu thâm lam.

Khí lẳng vô hình khuếch tán ra chung quanh, không khí thoát phá thành từng mảnh nhỏ.

“Mau lui lại!”

Nhìn thấy khí lẳng khuếch tán, ngay sau đó, trước đó mười mấy tên kiếm giả bị Kiếm Khí hấp dẫn đến, toàn bộ lui về phía sau. . chỉ có vài tên tiên thiên Kiếm Khách không có lùi lại. Lúc này, ánh mắt tất cả gắt gao nhìn chăm chăm hai người Hải Vô Phong. Kiếm Khách cùng giai so đấu, lại thi triển pháp tướng kiếm thức, đối với bọn họ mà nói thật sự là một lần quan sát khó có được.

Phía sau Hải Vô Phong, hai gã Kiếm Sư cũng đồng thời rời khỏi mười trượng, đây là thất đảo nội tông tiểu bối đồng lứa so đấu, nếu bọn họ không nhúng tay, cuối cùng cũng là một cái hộ chủ bất lực, nhiều nhất khiển trách một phần, nếu bọn họ xuất thủ, liền sẽ bị coi là mượn cớ lấy lớn hiếp nhỏ. Nộ Viêm Đảo bọn họ nhưng mà rất tinh tường, các lão nhân trên cái đảo đó đều là tính tình táo bạo. đến lúc đó vì trút giận, duy trì qua hệ hai đảo, tất yếu là đưa bọn họ giao ra này kết quả, liền khó có thể phán đoán, bất quá khẳng định sẽ không sống tốt.

Khí lẳng quay cuồng, chân hỏa cự trảo gắt gao bắt được quy xác, Địa Hỏa Kiếm Khí nóng cháy trùng kích quy xác. Về mặt Hải Vô Phong tái nhợt, hẳn thật không ngờ. Hỏa Nguyệt Loan này thế nhưng khó chơi như thế, trước đó hướng Hỏa Nguyệt Loan động thủ, đúng là không có phán đoán ra ru vi của nữ nhân này liền tùy tiện động thủ. Hiện giờ hẳn là kỳ mã nan hạ, một khi đợi cho hẳn dẫn kiệt sức, kiếm thức thoát phá, lợi trảo liền rơi xuống trên người hắn. Mà hiện giờ xem ra. tu vi Hỏa Nguyệt Loan rõ ràng cao hơn hắn, Kiếm Nguyên hùng hậu tinh thuần hơn rất nhiều.

“Xuất thủ!” Hải Vô Phong quát to.

Nhưng mà. hai gã Kiếm Sư cũng là có chút chần chờ, đến tột cùng muốn hay không xuất thủ.

“Các người không ra tay, ta trọng thương hoặc chết. các người cũng sẽ sống không được yên!” sắc mặt Hải Vô Phong đầy hung ác, hiển nhiên hẳn biết cố kỵ của hai người. .

Nhìn nhau, trong mắt hai gã Kiếm Sư lộ ra vẻ bất đắc dĩ, thanh kiếm sau lưng đồng thời ra khỏi vỏ. Ngay sau đó, hai người hai bước qua hơn mười trượng khoảng cách. Kiếm Khí hệ Thủy kéo dài ra hai trượng, hai thanh kiếm một trái một phải đồng thời cắm vào khe hở giữa quy xác và lợi trảo.

Trong phút chốc. kiếm quang màu bích lam bùng lên.

Ầm ầm.

Hai người Hải Vô Phong cùng Hỏa Nguyệt Loan đồng thời lui ra phía sau mấy bước. nhưng đến bước cuối cùng, trong mắt Hải Vô Phong lóe lên sát khí dày đặc.

Bước tới một bước, cơ hồ trong nháy mắt Hải vô Phong liền vượt qua ba trượng, đi tới trước mặt Hỏa Nguyệt Loan, Trầm Thủy kiếm trong tay chém ra, Trọng Thủy Kiếm Khí từ mũi kiếm kéo dài ra năm thước, chốc lát liền tới cách mi tâm Hỏa Nguyệt Loan ba tấc.

“Nhị thiếu chủ, dừng tay!”

Thật không ngờ Hải Vô Phong lại nham hiểm như thế, trong nháy mắt bị tách ra, liền lập tức động kiếm, đột nhiên biến hóa, Hỏa nguyệt Loan muốn tránh né đã muốn không còn kịp rồi.

“Hỗn trướng!” Nhíu mày lại, Lục Thanh phát ra một tiếng hét to, tuy rằng không hề dùng một tia Kiếm Nguyên hay khí thể, nhưng uy nghiêm của Kiếm Tông đại sư lập tức trấn áp trong đầu Hải Vô Phong.

Tâm thần rung động, ngay sau đó, nguyên bản Trọng Thủy Kiếm Khí tự mũi kiếm kéo dài ra lập tức dao động, ở cách mi tâm Hỏa Nguyệt Loan gần một tấc rốt cuộc không thể khống chế, nhanh chóng thoát phá.

Không có chần chờ, Hải Vô Phong giẫm mạnh lên mặt đất, thân hình lảo đảo lui mấy trượng, đi tới bên cạnh hai gã Kiếm Sư phía sau.

“Ai!” Hải Vô Phong gầm lên một tiếng theo thanh âm trước đó nhìn qua: “Người alf ai!”

Tức khắc, ánh mắt mọi người liền rơi trên người Lục Thanh đứng ngoài trăm trượng.

“Như thế nào, hiểu chưa?”

Không để ý đến Hải Vô Phong chất vấn, Lục Thanh nhắm lại hai mắt.

“Nhân quả, nhân quả, nhân quả, đó là không chỗ nào không có sao? Vừa mới rồi, cũng là nhân quả, hợp với bản tâm ta, cho nên ta xuất thủ cứu nàng”.

“Không sai, này cũng là nhân quả, nhân quả tuần hoàn. Thiên Đạo nhân quả, đó là ở bên trong Nhân Đạo, cũng là có giải thích chính xác nhất. Tìm hiểu căn nguyên, đó là tự nhiên, căn bản của phép tắc sinh tồn”.

“Căn bản của phép tắc sinh tồn, thất tình lục dục của Nhân Đạo, ở trong đó, đó là đa dạng!” Trong lòng Lục Thanh mơ hồ hiểu ra, nhưng mà tựa hồ ở giữa còn có một tầng ngăn mỏng.

Lúc này, ba người Hải Vô Phong đã đi tới trước mặt Lục Thanh, nhưng mà Lục Thanh vẫn chìm vào bên trong cảm ngộ, đối với Hải Vô Phong chất vấn, không có bất kì cái gì để ý tới.

“Người!” Ánh mắt Hải Vô Phong phát lạnh, cao thấp đánh giá Lục Thanh một lần, cả người không có nửa phần Kiếm Nguyên dao động, cước bộ cũng là phù phiếm, không có nửa phần khí thể, vừa thấy, chỉ biết không có một chút tu vi. Thật sự khó có thể tưởng tượng trước đó hắn đã bị chính người này quát một tiếng phá vỡ Kiếm Khí, trong lòng Hải Vô Phong không khỏi có chút thẹn quá hóa giận.

“hải Vô Phong, ngươi nghĩ không cần mặt mũi, vị đại ca này không có nửa điểm tu vi, ngươi chẳng lẽ nghĩ đối người thường động thủ sao!” Trong mắt Hỏa Nguyệt Loan lóe ra sát khí, vài bước đã chắn trước người Lục Thanh. Trước đó sự vô sỉ của Hải Vô Phong đã hoàn toàn chọc giận nàng.

“Người nào lúc này so đấu, chẳng lẽ quy củ phường thị, liền như thế chẳng để vào mắt sao?”

“Hải đại nhân!” Theo một thanh âm hùng hậu, từ xa một người trung niên mặc võ y màu trắng, sắc mặt âm lãnh đi tới. Đặc biệt sau lưng người này có đeo một thanh Thần Kiếm tản ra tia khí màu xanh, vừa xuất hiện, liền hấp dẫn ánh mắt đại đa số người xung quanh.

“Nhị thúc!” Hải Vô Phong lúc này xoay người khom mình nói.

Ánh mắt ngưng lại, trung niên nhân nhướng mày nói: “Vô Phong, ngươi như thế nào ở chỗ này?”

Hải Vô Phong vội vàng nói: “Tiểu chất vì chuẩn bị thọ yến của gia gia, cho nên tự mình ra ngoài tìm kiếm. Không nghĩ tới ở chỗ này gặp Hỏa gia đại tiểu thư của Nộ Viêm đảo. Hỏa Đại tiểu thư tính tình không tốt, cũng là cứng rắn lôi kéo tiểu chất so đấu một hồi, thiếu chút nữa, tiểu chất đã chết trên tay Hỏa đại tiểu thư”.

“Người ngậm máu phun người! Ta căn bản không có muốn giết người, người ức hiếp thiện dân, Hải Vô Quy phường chủ, mời người công bằng giải quyết, trừng ác dương thiện!” Hỏa Nguyệt Loan nắm chặt Địa Viêm

kiếm trong tay, nhất giai Linh Thú Viêm Lưu Mã bên người cũng là vài lần phát ra tiếng phì phì trong mũi, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Hải Vô Phong.

Đầu tiên nhìn chung quanh một vòng, Hải Vô Quy nói: “Nên làm gì thì đi làm đi, tất cả đều tản đi!”

Kiểm giả tụ tập vây xem chung quanh biến sắc, bất quá nhìn đến Hải Vô Quy cùng với ánh mắt âm trầm của Hải Vô Phong, cũng không ai dám lưu lại, coi như là cuối cùng một gã Kiếm Sư, cũng là nhìn Hỏa Nguyệt Loan một cái thật sâu, liềm lui bước. Đây là chuyện của Địa Động Tông, bonhoj không tiện nhúng tay.

Ngay cả vài quây chung quanh, nhìn thấy không khí bất thường, cũng đồng dạng đem quây hàng chỉnh lý, hướng tới đất trống nơi khác trong phường thị di chuyển.

Ánh mắt vừa động, hai gã Kiếm Sư đi theo Hải Vô Quy, tính cả hai gã Kiếm Sư mà Hải Vô Phong mang theo, đồng thời rời khỏi trăm trượng, ở chung quanh hộ vệ, ngăn cản một ít người có tâm tư rình xem.

Sau khi sắp xếp hết thấy, ánh mắt Hải Vô quy chuyển hướng về phía Hỏa Nguyệt Loan, nói: “Hỏa chất nữ, việc này như vậy dừng tay đi, hai nhà chúng ta đều là nội tông thất đảo, điểm ấy việc nhỏ, không nên tổn thương hòa khí”:

“Cái gì?” Hỏa Nguyệt Loan đầu tiên là sững sốt, lát sau ánh mắt tỉnh ngộ lại, nhìn Hải Vô Quy nói: “Nguyên lai, nguyên lai các người cùng một dạng người!”

Trên mặt Hải Vô Phong lộ ra một nụ cười lạnh, hần dám ở phường thị Tam Giác Loan này mua bán Trú Nhan châu, thứ nhất là đối với gia thế bản thân tự tin, thứ hai là phường chủ của phường thị tam Giác Loan này, cùng huyết mạch với hần.

Hừ lạnh một tiếng, Hải Vô Quy nói: “Hỏa đại tiểu thư, người vẫn khuyết thiếu lịch lãm, rất nhiều sự tình, cũng không phải người tưởng tượng đơn giản như vậy, trùng ác dương thiện, kia chỉ là đạo lý trong miệng cường giả. Không có thực lực, vẫn là ít xuất đầu đi. Hai nhà chúng ta là thế giao, nếu như không phải, chỉ sợ việc hôm nay cũng khó giải quyết”.

“Người. . .” Hỏa Nguyệt Loan thật sự là có chút nói không ra lời, mấy ngày gần đây, nàng mới được cho phép đi ra lịch lãm. Nàng từ bé không ra quá phạm vi Nộ Viêm đảo, có thể kiến thức được bao nhiêu. Hải Vô Quy nói một phen, cơ hồ phá vỡ nhận thức trước đó của nàng, chẳng lẽ đó là nhân sao? Lẽ bởi vì quả sao? Kể yếu, trời là bị chà đạp sao?

“Thiên Đạo nhân quả, thừa nhưng khó lọt!” Lúc này, một thanh âm từ phía sau Hỏa nguyệt Loan vang lên.

“Là người!” Hỏa Nguyệt Loan quay đầu lại phát hiện nam tử phía sau vẫn như trước nhắm hai mắt. Là sợ hãi sao? Tại sao nói chuyện lại bình tĩnh như thế?

“Tiểu tử, người là phế tử nhà ai? Không có nửa điểm tu vi, còn dám đi ra quấy rối, cần đọc nhiều sách thánh hiền thượng cổ hơn đi!” Hải Vô Phong cười lạnh một tiếng nói.

Bên cạnh, Hải Vô Quy nhăn mày lại, không biết vì sao, hần cảm thấy được trước mặt, thanh niên này không đơn giản, nhưng mà lại phát hiện không đến bất kì cái gì tu vi. Hần hiện giờ nhìn không thấu, cũng chỉ có Kiếm Hồn đại sư, nhưng mà một tiểu tử trên dưới hai mươi tuổi, có thể sao?

Cước bộ phù phiếm, thân hình tư thế không có hình thái, rõ ràng giải thích thanh niên trước mặt là thật sự không có nửa điểm tu vi.

Sách thánh hiền!

Nhưng mà trong phút chốc, Lục Thanh đang nhắm mắt lĩnh ngộ nghe vậy cũng chấn động trong lòng. Trong óc thần quang lưu chuyển, một vùng ảo ảnh lập tức mở ra, một thạch bia phong cách cổ xưa hiện ra, từng chữ ngay ngắn như rồng bay lập tức nhảy vào bên trong thức hải.

Thiên hành kiện, quân tử lấy không ngừng vươn lên!

Địa thế khôn, quân tử lấy hậu đức tái vật!

Ngay sau đó, bên trong hư không đan điền, trong không gian Kiếm Chủng, Kiếm Hồn dài chín tắc bắt đầu phát ra tiếng kịch liệt. Thiên Đạo lực buông xuống, ba điểm sáng màu trắng ngà từ bên trong Kiếm Hồn trôi nổi, mặt trên có kim quang nồng đậm nổi lên, Kiếm Ý quán quanh, mà ba điểm sáng vẫn bình thản trôi nổi.

Lúc này, Thiên Đạo lực buông xuống, liền đem một điểm sáng bao phủ, đệ tam hồn: Thiên Hồn.

Cảm giác giống như hai lần trước lại buông xuống.

Giống như dầu sôi gặp nước lạnh, bên trong Kiếm Hồn tức khắc dâng lên khói trắng nhàn nhạt, Thiên Hồn cuối cùng, bị Thiên Đạo lực bao phủ, bên cạnh Mệnh Hồn cùng Địa Hồn quán quanh, cơn đau khác thường xâm nhập linh hồn. Bất quá giờ phút này, Lục Thanh giống như chìm vào bên trong một loại cảnh giới kỳ dị, cảm ứng với thân thể đã cắt đứt, giống như không hề thuộc về mình, vô luận là Kiếm Chủng, hay là Kiếm Hồn, thất phách. Nhìn Thiên Hồn không có chút nào vui lại, chống cự với Thiên Đạo lực, đau đớn khí tẩy luyện ra tia khí Kiếm Ý, tại một khắc này bị suy yếu vô số lần.

522. Chương 78: Ngự Thú Sư, Giao Long Hiện (thượng)!

Kiểm Tông giai, đó là quá trình tẩy tam hồn.

Mệnh Hồn, Địa Hồn, Thiên Hồn, lấy Thiên Đạo lực tẩy luyện khiến cho sinh ra tia Kiếm Ý, do đó khiến Kiếm Hồn chân chính đúng với tên gọi, trong ngoài hợp nhất, chỉ có như vậy, mới xem như chân chính là Kiếm Hồn, mới có thể đủ được Thiên Đạo thừa nhận, do đó dẫn động Lôi Kiếp.

Đạt tới Kiểm Tông đại thiên vị, có thể tiếp dẫn Thiên Đạo lực càng là xa hơn Kiểm Tông tiểu thiên vị rất nhiều, quá trình tẩy luyện cũng lâu hơn một chút.

Thời gian chớp lát, cuối cùng trên đỉnh Thiên Hồn cũng bao phủ một tầng tia khí màu vàng kim, Kiếm Ý nhập trú, trong nháy mắt, giống như kim cổ tề minh, Lục Thanh chỉ cảm thấy gân cốt cả người một trận hưởng động, nhiệt lưu trong cơ thể cuộn cuộn, khí huyết bên trong lan tràn. Tẩy luyện tam hồn, giống như trong cơ thể mở ra thứ gì đó tối căn nguyên, cả người thanh minh, trong đầu giống như thông suốt mọi vật.

Bên trong thức hải chính mình giống như có cái gì mở ra, một ít nguyên bản bất minh lúc này lại trở nên rõ ràng vô cùng. Khí huyết cuộn cuộn chảy, một số góc ngách nhỏ trong cơ thể bình thường không đạt tới cũng từ từ thâm vào. Đây đều là một ít kinh mạch rất nhỏ bé, bình thường cho dù là hồn thức tra xét đều khó thể phát hiện, nhưng mà ở sau khi tẩy luyện Thiên Hồn, lại rõ ràng xuất hiện bên trong cảm ứng Lục Thanh.

Khí huyết bắt đầu khởi động, sinh cơ cường đại quán thông toàn thân, lần này Lục Thanh cảm thấy khí lực cả người lại có tiến bộ không nhỏ. Ước chừng tính ra một chút, sau khi tẩy luyện Thiên Hồn, khí huyết thông suốt toàn thân, đúng là khiến hần tăng trưởng ai vạn cân khí lực.

Những cái này đều phát sinh trong nháy mắt, biến hóa của thân thể cũng đồng thời bị Lục Thanh dùng Kiểm Thể khống chế, giam cầm bên trong không lộ ra bên ngoài. Về phần trước đó Thiên Đạo lực buông xuống, nếu là lực trời đất, Hải Vô Quy còn có khả năng cảm ứng được, nhưng là Thiên Đạo lực, không phải Kiếm Vươn căn bản cảm ứng không ra. Lúc này, Hải Vô Quy chỉ cảm thấy một ít khác thường, còn lại cũng không có bất kỳ cảm giác nào khác.

Nhìn thấy Lục Thanh như trước không nói nửa câu, Hải Vô Phong rốt cuộc tức giận, Trầm Thủy kiếm nâng lên, một kiếm đánh xuống.

“Hải Vô Phong, đừng hòng dả thương hần!” Hỏa Nguyệt Loan quát lên một tiếng, lại đem Lục Thanh bảo vệ ở tại phía sau.

“Hỏa Nguyệt Loan, người tốt nhất ít xen vào việc của người khác thôi, tiểu tử này phá hủy chuyện của ta, không coi ai ra gì như thế, bên trong thất đảo, cũng chưa bao giờ nghe thấy một người nào cả. Coi như đệ tử của một gia tộc, thì với một cái phế vật như thế, ta giết, cũng sẽ không ai tìm đến ta phiền toái. ”

“Phá hủy chuyện của người!” Hỏa Nguyệt Loan hừ lạnh một tiếng “Nếu” không phải vị đại ca này, chỉ sợ ta đã tử thương dưới kiếm của người. Kể tiểu nhân như người, hôm nay các người mơ tưởng thương tổn hần.

Ánh mắt nhất ngưng, Hải Vô Quy trầm ngâm một lát, nói: “Quên đi, Vô Phong, Hỏa chất cũng là lần đầu ra khỏi đảo, có một số thế không cần phải so đo, để bọn họ đi đi!”

“Nhị thúc, Hỏa đại tiểu thư tự nhiên có thể rời đi, nhưng mà tiểu tử này phải lưu lại. Trước đó hấn quát một tiếng dao động tâm cảnh của ta, nếu không giết hấn, sợ rằng trong tâm ma sẽ sinh ra bóng ma của hấn, về sau tu luyện sẽ có trở ngại. ” Cũng không nghĩ tới, Hải Vô Phong như trước là lắc đầu, mở miệng nói. Phong trong mắt Hỏa Nguyệt Loan bốc hỏa, thân thể mềm mại mà rung động, Địa Viêm kiếm trong tay liền muốn một kiếm chém xuống, nhưng mà nề hà uy áp mơ hồ lộ ra trên người Hải Vô Quy, đúng là khiến nàng ngay cả dũng khí rút kiếm, cũng khó có thể dâng lên.

Đây là uy áp của một Kiếm Chủ sao? Hỏa Nguyệt Loan thầm nghĩ trong lòng.

“Tâm cảnh dao động?” Hải Vô Quy thật sâu nhìn Hải Vô Phong liếc mắt một cái, Hải Vô Phong không có bất kì cái gì sợ hãi, thân nhiên cùng với Hải Vô Quy đối diện.

“Nếu là như thế, như vậy Hỏa chất nữ, tiểu tử này phải lưu lại. Người yên tâm, ta sẽ không xuất thủ, kiếm giả, bọn họ coi như là đồng lứa, công bình một trận chiến, ta sẽ không nhúng tay vào. ”

“Này.....” Hỏa Nguyệt Loan hiển nhiên không có kinh lịch qua nhiều, đối với lời nói của Hải Vô Quy trong lúc nhất thời là không thể rơi xuống, phản bác, chỉ là gấp đến độ cơ hồ nước mắt đều phải.

“Thiên Đạo nhân quả, không nghĩ tới cứ như vậy bị các người bề cong. ” Chậm rãi mở hai mắt. Lục Thanh mở miệng nói.

Nhìn ánh mắt của Lục Thanh, không biết vì sao, trong lòng Hải Vô Phong chợt sinh ra một cỗ sợ hãi lớn lao. Nhưng mà ánh mắt đối phương bình thản vô kì, rõ ràng là phế tài không có bất kì tu vi trụ cột gì, thậm chí ngay cả Kiếm Nguyên đều không có đủ tiên thiên tư chất để tu luyện ra.

Sợ hãi một người như vậy, trong mắt Hải Vô Phong không khỏi sinh ra dày đặc sát ý, thân là di truyền huyết mạch của một trong bảy đại gia tộc nắm giữ chủ đảo của Địa Động Tông, ở lúc còn rất nhỏ, Hải Vô Phong liền minh bạch một chút, chính là muốn gia tộc trở nên nổi bật, cũng chỉ có ác, đối chính mình ác, đối người khác ác. Đạo lý nhược nhục cường thực ở lúc còn rất nhỏ hấn đã biết được, nhiều năm qua bên trong phát sinh rất nhiều sự tình như vậy chính là thuyết minh tốt nhất. Hiện giờ trong mắt Hải Vô Phong, chỉ cần là thực lực không bằng chính mình, chính mình liền có thể quyết định sinh tử của bọn họ, bề yếu, trời sinh đó là bị cường giả chà đạp, nô dịch.

Nhìn Lục Thanh, giờ phút này Hải Vô Phong xem ra, khiến cho tâm cảnh hấn dao động, liền chỉ có giết, tâm cảnh của hấn mới có thể viên mãn. Cho dù đối phương không có nửa điểm tu vi, hấn cũng sẽ buộc chính mình động thủ, tuy rằng lúc này hấn vừa mới hai mươi tuổi, nhưng mà cũng đã quên nhân từ là cái gì.

“Thiên Đạo nhân quả, người một phế tài đến nửa điểm tu vi không có, cũng dám nói với ta Thiên Đạo nhân quả?” Hải Vô Phong cười nhạo: “Chỉ sợ, người còn không biết Kiếm Đạo ngũ hành phân chia, quả thực là phế tài. ”

“Tốt lắm, mau giải quyết đi!” Hải Vô Quy nhíu mày: “Ngày mai đó là thọ thần của gia gia người, hôm nay sớm trở về, vì ngày mai chuẩn bị. ”

“Dạ” Hải Vô Phong đáp ứng một tiếng, Trầm Thủy kiếm lại gơ lên.

“Tránh ra đi!” Hải Vô Quy trầm giọng nói, một cỗ uy áp lớn lao chợt buông xuống trên người Hỏa Nguyệt Loan, tay phải chém ra một đạo Trọng Thủy Kiếm Nguyên, đem Hỏa Nguyệt Loan đẩy ra.

Viêm Lưu Mã lập tức há mồm lộ ra miệng đầy răng nhọn, hướng tới Hải Vô Phong rồng lên.

“Viêm nhi, người mang theo vị đại ca này chạy đi mau!” Bị uy áp giam cầm ở ngoài ba trượng, Hỏa Nguyệt Loan không thể nhúc nhích, chỉ có thể lo lắng mở miệng nói.

Không có chần chờ, con nhắt giai Linh Thú này cực kì thông linh, liền xoay người hướng tới Lục Thanh húc vào, như muốn đem Lục Thanh đặt lên lưng chạy đi.

Nhưng mà, ngay tại lúc Hải Vô Phong nghĩ muốn chém xuống một đạo Kiếm Khí, cũng có chút không tin được há to miệng, hần nhìn thấy gì, thanh niên kia đúng là vươn tay phải vuốt ve đỉnh đầu Viêm Lưu Mã.

Linh thú, coi như là thấp nhất, nhất giai Linh Thú, sau khi ký khế ước, đặc biệt là Chủ Tổ Khế Ước, trừ bỏ chủ nhân ở ngoài, căn bản không cho người khác vuốt ve đầu. Nhưng lúc này, thanh niên kia đưa tay vuốt ve đầu Viêm Lưu Mã, con nhất giai Linh Thú này cũng cả người run lên, lát sau liền ngoan ngoãn cúi đầu.

“Viêm nhi!” Hỏa Nguyệt Loan có chút không thể tin được kêu lên.

Viêm Lưu Mã phát ra một tiếng hí thoải mái, quay đầu nhìn Hỏa Nguyệt Loan một cái, ứng đáp một tiếng, cũng là nheo hai mắt lại.

“Đến một bên đi thôi” Lát sau, Lục Thanh mở miệng nói.

Hí ì ì.

Lại phá ra một hí. Viêm Lưu Mã thập phần nhu thuận về tới bên người Hỏa Nguyệt Loan.

“Thượng phẩm ngự thú sư!” Hải Vô Quy chợt kinh thanh nói.

Thượng phẩm ngự thú sư.

Nghe vậy thần sắc Hải Vô Phong đồng thời chấn động. Ngự thú sư chính là nhân tài thập phần thừa thớt, căn chính là hài đồng trời sinh xích tử chi tâm, sau khi trải qua bồi dưỡng, cùng Linh Thú làm bạn, do đó có thể nghe hiểu tiếng kêu của Linh Thú, minh bạch ý tứ của chúng nó, từ đó có thể khống chế chúng.

Trừ bỏ Linh Thú còn nhỏ ở ngoài, Linh Thú của đại bộ phận các tông môn đều là lấy thủ đoạn như vậy thu được. Mà ngự thú sư có thành tựu thập phần thừa thớt, địa vị trọng yếu lại có thể so với Chủ Kiếm sư.

Nhưng mà trời sinh có được xích tử chi tâm, có thể rong quá trình bồi dưỡng bảo trợ, cuối cùng trở thành ngự thú sư thật sự là quá ít, nếu không địa vị của ngự thú sư còn có thể lại tăng thêm một phần.

Mà căn cứ theo năng lực của ngự thú sư, có thể giá ngự nhất giai Linh Thú, đó là hạ phẩm ngự thú, có thể ngự nhị giai đó là trung phẩm ngự thú sư, tam giai đó là thượng phẩm ngự thú sư.

Về phần giống như lục thanh như vậy phát tay là thu phục một con nhất giai Linh Thú đã nhận chủ, trừ bỏ thượng phẩm ngự thú sư, Hải Vô Quy thật sự không thể tưởng tượng được, còn có ai có thể có được năng lực như vậy.

“Linh Thú của các hạ đâu?” Hải Vô Quy trầm giọng nói, đồng thời bước tới một bước, đem Hải Vô Phong bảo hộ ở phía sau.

“Nhị thúc, hần..... ” Hải Vô Phong chần chờ nói.

Không nói gì, Hải Vô Quy cũng là vẻ mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm Lục Thanh, đồng thời đem thần thức tản ra, đem không gian chung quanh trăm trượng bao phủ, liền ngay cả trong lòng đất cũng đồng thời xâm nhập mấy trượng, bất quá một phen tra xét xuống cũng là cái gì cũng không có phát hiện.

Ồ trên người!

Trong lòng Hải Vô Quy vừa động, thần thức nháy mắt từ trên người Lục Thanh đảo qua.

Không có!

Tuy rằng không có tra xét, nhưng mà Hải Vô Quy vẫn cảnh giác như trước, giờ phút này, hần rất cực vì bất an của chính kinh trước mà im được một cái lý do, tự nhiên sẽ không tùy tiện buông tha cho.

“Các hạ là ngự thú sư của tông môn nào, tại hạ Địa Động Tông, Hải Đầm đảo Hải gia ngũ hộ pháp Hải Vô Quy, nếu trước đó có cái gì hiểu lầm, mong rằng các hạ thứ lỗi, tiểu chủ có nhiều đặc tài, tại hạ trước tiên nhận lỗi. ” Hải Vô Quy nói xong, đồng thời ôm quyền nói.

“Vô Phong, lấy hai ngàn Tử Ngọc tệ đưa cho người kia!” Không có do dự, Hải Vô Quy quay đầu hướng tới Hải Vô Phong quát.

“Nhị thúc.....” Hải Vô Phong ngẩn ra, có chút không thể tin được nói.

“Còn muốn ta nói lần thứ hai!”

“Dạ!” Nhìn ánh mắt Hải Vô Quy lạnh như băng, Hải Vô Phong vội vàng đáp ứng.

Ngự thú sư, ngay cả Linh Thú cũng không biết ở nơi nào, một loại khả năng kia là Linh Thú am hiểu ẩn nấp, một loại khả năng khác đó là không ở bên người, nhưng mà Lục Thanh vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, Hải Vô Quy cũng sẽ không tin tưởng một người bình thường như vậy có thể có được tâm cảnh cao thâm như thế. Còn lại chỉ có một cái khả năng, đó là Linh Thú hẳn rất giỏi về ẩn nấp, coi như hẳn là Kiếm Chủ đại thiên vị, cũng vô pháp phát hiện, ngự thú sư như vậy là đáng sợ nhất!

Hải Vô Quy không dám động thủ, không phải sao? Nếu trong nháy mắt hẳn động kiếm, Linh Thú đang ẩn nấp kia đột nhiên xuất hiện, tấn công hẳn làm sao.

523. Chương 79: Ngự Thú Sư, Giao Long Hiện (trung)!

“Vị ngự thú sư đại nhân này, mời đi theo ta, hải thuyền nội tông lập tức sẽ đến. ” Nhìn thấy lục thanh không muốn đáp lời hẳn, Hải Vô Quy cũng không thèm để ý, một gã thượng phẩm ngự thú sư, tuy rằng không có tu vi nhưng mà địa vị cũng để so với Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, thậm chí còn có chút vượt qua, cùng với Kiếm Trận đại sư nắm giữ Kiếm Trận cấp địa, Chú Kiếm Sư cấp Thanh Phàm, đều là nhân tài trọng điểm của tông môn.

Có lẽ là vừa mới đột phá, tẩy luyện Thiên Hồn, Lục Thanh chỉ cảm thấy Kiếm Hồn chính mình một mảnh viên dung thông thấu, một loại cảm giác hoàn toàn chứng không tâm trạng bản thân sinh ra, Lục Thanh đúng là không có gì lưu tâm, liền theo Hải Vô Quy hướng tới bờ vịnh phía trước đi.

Phía sau, kia Hỏa Nguyệt Loan cắn răng, lập tức lôi kéo Viêm Nhi gắt gao theo sau.

Đi vào bờ vịnh.

Dưới sự dẫn dắt của Hải Vô Quy, mọi người trực tiếp lên một chiếc thuyền lớn của nội tông thất đảo. Đây là một chiếc thuyền lớn cao chừng sáu mươi trượng, toàn thân tối đen, dài chừng ba trăm trượng, gần trăm trượng chiều rộng, đặt ở trên biển, vừa nhìn lại, tựa như một con cự thú biển sâu ở trên mặt biển mở miệng ra, như muốn đem mọi thứ trông thấy được thôn phệ.

Đối với Hỏa Nguyệt Loan lên thuyền, Hải Vô Quy cũng không có ngăn trở. Trước khi đi đảo tổng diện Địa Động Đảo liền phải đi qua Nộ Viêm đảo, thuận đường mà thôi.

Trên hải thuyền, đều là một ít hán tử cõi trần, hiển nhiên lâu năm ở hải thuyền hành tẩu, một đám sắc mặt tang thương, đó là kinh lịch qua nhiều mưa gió. Đáng tiếc chính là những người này ngay cả tư chất trung đẳng cũng ít có, nếu không bằng vào tâm cảnh được ma luyện của bọn họ, nói không chừng có thể có chút thành tựu.

Đáng tiếc! Trong lòng Lục Thanh thầm lắc đầu, đạo lý đó, Địa Động Tông như thế nào lại không người biết?

“Vị đại ca này, người thật là ngự thú sư?”

“Vị đại ca này, Linh Thú của người đâu? Linh Thú của người đang ở nơi nào?”

“Vị đại ca này, người nói đi, Viêm Nhi như thế nào nghe lời người nói. ”

Vừa lên hải thuyền của nội tông thất đảo, Hỏa Nguyệt Loan liền bám theo bên người Lục Thanh, không phải nói nàng có bao nhiêu bướng bỉnh, chỉ là trong lòng tràn ngập tò mò mà thôi, dù sao biểu hiện trước đó của Lục Thanh có chút quá mức không thể tưởng tượng. Thượng phẩm ngự thú sư nhìn qua chỉ có hai mươi tuổi, có thể có được ít nhất một con tam giai Linh Thú, nhân vật như vậy, cho dù không thể tu luyện, không có nửa phần tu vi, cũng đủ để có được thực lực cường đại, thậm chí so với kiếm giả cùng giai càng thêm đáng sợ.

Lẳng lẳng ngồi xếp bằng ở phía trước hải thuyền, từng trận gió biển thổi tới, trong lòng Lục Thanh bình tĩnh dị thường. Bên trong đan điền, kiếp Lôi màu tím đem quần quanh trên kiếm chủng dần dần nổi lên hào mang màu tím trắng. Cẩn thận cảm ứng Lục Thanh phát hiện, mỗi một đạo hào mang, kỳ thật đều

chứa đựng khôn Kiếm Ý. Đến hiện giờ, sau khi tẩy luyện tam hồn, Kiếm Chủng liền xem như đạt tới trạng thái đỉnh phong của cảnh giới Kiếm Hồn, chỉ còn đợi pháp tắc quán trú.

Viêm Lưu Mã bên cạnh Hỏa Nguyệt Loan cúi đầu, nhẹ nhàng mà đẩy thân thể của nàng ra, không cho nàng tới gần Lục Thanh.

“Tốt, Viêm Nhi, người mới nhận thức không tới mấy canh giờ, liền làm phản!” Hỏa Nguyệt Loan một trận buồn bực, đưa tay hướng tới đầu Viêm Lưu Mã vỗ vỗ.

Viêm Lưu Mã hơi có chút ủy khuất ngẩng đầu lên, lập tức nhìn về phía Lục Thanh.

Mở hai mắt, Lục Thanh lập tức đứng dậy đưa tay sờ sờ đầu Viêm Lưu Mã, mỉm cười nói: “Có thể bảo trì phần chính khí này, đó là hữu duyên, đơn giản liền cho người một phần cơ duyên. ”

Tay phải đặt lên đầu của Viêm Lưu Mã, trong lòng Lục Thanh vừa động, một giọt Long Nguyên dịch tức khắc từ lòng bàn tay tràn ra, đồng thời dung nhập vào trong thân hải của Viêm Lưu Mã.

Ngay sau đó, một cỗ hồng mang nồng đậm tức khắc từ trên người Viêm Lưu Mã lan tràn ra.

Cúi đầu phát ra một tiếng tê rống, Viêm Lưu Mã tức khắc ngã xuống trên mặt đất.

“Viêm Nhi! Viêm Nhi người làm sao vậy?” Hỏa Nguyệt Loan cực kỳ hoảng sợ muốn đưa tay đỡ nhưng còn không có đụng tới liền bị một bàn tay bắt lấy bả vai.

“Không nên cử động, người nhìn boong thuyền đi!” Cũng là Hải Vô Quy không biết từ đâu đi tới phía sau, xuất thủ ngăn lại.

“Đây là.....?” Ánh mắt xoay chuyển, Hỏa Nguyệt Loan liền nhìn đến dưới thân Viêm Lưu Mã, một trận khó nhọc nhàn nhọt bốc lên, boong thuyền tối đen làm bằng Hắc Thiết, cư nhiên có một chút dấu hiệu mềm hóa.

“Sao lại thế, Viêm Nhi rốt cuộc làm sao vậy?” Hỏa Nguyệt Loan không khỏi có chút thất kinh, khuôn mặt biến thành trắng bệch.

Sắc mặt ngưng trọng, Hải Vô Quy có chút kinh nghi bất định nhìn Lục Thanh, kỳ thật ở trước khi lên thuyền hắn luôn luôn nhìn chăm chú vào Lục Thanh, tâm tính đối phương ổn định, khiến hắn có chút lời tán thưởng, cho đến bây giờ hắn cũng không phát hiện được Linh Thú của đối phương đâu.

Nghĩ đến đây, Hải Vô Quy không khỏi đem ánh mắt chuyển tới Địa Động Hải meeng mông bát ngát trước mặt.

Lại phát ra một tiếng tê hồng đầy thống khổ, trên người Viêm Lưu Mã bắt đầu nổi lên một khối hồng ba to bằng nắm tay trẻ con.

“Sao lại thế này, Viêm Nhi, người đừng làm ta sợ!” Hỏa Nguyệt Loan khóc nức nở la lên.

Viêm Nhi, là Linh Thú từ nhỏ nàng đã ký kết khế ước, một người một ngựa có thể cùng nhau lớn lên, cảm tình đó là xa so với trực tiếp ký kết với Linh Thú trong tông môn.

“Hỏa chất nữ không nên lo lắng, theo ta thấy, Viêm Lưu Mã hiện giờ đang tiến hóa!” Dừng một chút, Hải Vô Quy trầm giọng nói.

Viêm Lưu Mã, nhất giai Linh Thú hệ Hỏa, có được năng lực phun ra nuốt vào hỏa diễm nóng cháy, cước lực rất mạnh, ngày đi ngàn dặm không thành vấn đề, nhưng mà nói đến tiến hóa lại khiến Hỏa Nguyệt Loan có chút không thể tin được.

Tiến hóa, cùng tiến giai có khác nhau, tiến giai đó là Linh Thú không có đạt tới thực lực tương ứng với cấp bậc bản thân, do đó linh lực tích lũy đến trình độ nhất định, đột phá cấp bậc tăng lên thực lực.

Mà tiến hóa bất động, tiến hóa chỉ là Linh Thú đột phá cấp bậc vốn có, đạt tới cấp độ cao hơn, đột phá cực hạn tiến giai như vậy được gọi là tiến hóa.

Viêm Lưu Mã, bản thân là nhất giai Linh Thú, hiện giờ lần nữa lại tiến giai, đó là thuộc phạm trù tiến hóa.

Này, như thế nào có khả năng?

Hải Vô Quy tuy rằng không đổi sắc, nhưng mà trong lòng đã muốn nổi sóng mãnh liệt, phát tay, cấp một phần cơ duyên, tiến hóa!

Đây tuyệt đối không phải là năng lực một thượng phẩm ngự thú sư có thể có được, là trong truyền thuyết siêu việt thượng phẩm, nhân phẩm ngự thú sư?

Cùng lúc, Hải Vô Quy liền phát triển tưởng tượng của mình, cũng chỉ có vậy, mới có thể đủ giải thích động tác lúc này của Lục Thanh.

Ngự thú sư, một bình thường thì có thượng trung hạ, ba phẩm bậc, nhân phẩm ngự thú sư, ở Thanh Phàm giới, trên cơ bản ngàn năm mới thấy. Nhân phẩm ngự thú sư, đó là có thể khống chế đại đa số tứ giai Linh Thú, tồn tại mạnh mẽ, coi như là so với Kiếm Vương đại sư, địa vị cũng không kém nhiều ít, không cần phải nói phía trên địa phẩm, thiên phẩm cùng hoàng phẩm, tại năm vạn năm nay, cả Thanh Phàm giới đều không thấy có một ghi chép nào.

Nghĩ đến đây, Hải Vô Quy không khỏi có chút bình thường trở lại, cũng chỉ có nhân phẩm ngự thú sư, mới có tứ giai Linh Thú có thể trốn tránh thần thức hấn tra xét, vẫn thật í có tam giai Linh Thú có thể tránh thoát hấn tra xét.

Cùng lúc đó, trong lòng Hải Vô Quy không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, tứ giai Linh Thú, còn giỏi ẩn nấp như thế, nếu mà lúc đó ra tay, hấn có tám chín phần mười khó thoát mất mạng.

Chỉ là không biết ngự thú sư trẻ tuổi này đến tột cùng là đền từ tông môn nào, bất quá đây không phải hấn cần phải biết, hấn chỉ cần biết mình đã gặp một ngự thú sư cường đại, về phần lai lịch, khiến cho các lão gia đau đầu đi.

Tiếng rên rỉ của Viêm Lưu Mã duy trì trong thời gian một nén hương mới đình chỉ.

Ngay sau đó, một cỗ khí thể cường đại bộc phát ra. Ở phía trên boong thuyền nhấc lên một trận hải lãng bàng bạc.

Hí hí í í.

Một tiếng hí bá đạo vang lên, hồng mang tán dim Viêm Lưu Mã tiến hóa xong lại xuất hiện trước mặt mọi người.

“Này.....” Hỏa Nguyệt Loan có chút không thể tin được hai mắt mình.

Giờ phút này, Viêm Lưu Mã đã muốn cao ba trượng. Thân hình như bao phủ một ngọn lửa xích hồng sắc lân giáp to bằng nắm tay trẻ con che kín toàn thân, bên trên lân giáp có một tầng linh lực hệ Hỏa nồng đậm lưu chuyển, thậm chí ở trên đỉnh đầu Viêm Lưu Mã còn sinh ra một chiếc sừng dài ba thước màu xích hồng, một cỗ uy linh cơ hồ có thể so với Kiếm Sư buông xuống, khiến Hỏa Nguyệt Loan nhìn không được lui ra phía sau ba bước.

“Viêm Nhi, là người sao?” Nghe tiếng hí tựa long ngâm, Hỏa Nguyệt Loan có chút không thể tin được nói.

Ngay sau đó, linh lực dao động thu liễm lại, thân thể Viêm Lưu Mã có thể dùng mắt thường thấy được tốc độ co rút lại, hóa thành lớn nhỏ như ban đầu.

“Hóa hình!” Hải Vô Quy khiếp sợ nói.

Đây là cái gì tiến hóa, vì cái gì nhị giai lại có khí thể cường đại như vậy, thậm chí có được năng lực hóa hình.

“Viêm Nhi!” Hỏa Nguyệt Loan cũng không để ý mà giống như một tiểu cô nương tung tăng nhảy nhót.

Hừ.

Một đạo lưu quang màu xích hồng hiện lên, ngay sau đó, Viêm Lưu Mã tiến hóa thành nhị giai liền đi tới ngoài hai người trượng.

Thật nhanh!

Cách đó không xa, thần sắc Hải Vô Phong chấn động lắm lắm nói.

Hồng mang lại chột lóe, liền về tới chỗ củ.

Cúi đầu, hướng ngực Lục Thanh đẩy đẩy. Lại đưa tay sờ sờ đầu Viêm Lưu Mã, Lục Thanh cao thấp đánh giá một lần, vừa lòng nói: “Quả nhiên thần tuấn, cũng không uổng công ta đưa cho người phần cơ duyên này, về sau, người là nhị giai Long Mã”

Ngẩng đầu phát ra một tiếng tặc minh ngân nga, tiếng tặc minh bí mật mang theo một cỗ uy nghiêm nhàn nhạt, cho dù Hải Vô Quy đạt tới Kiếm Chủ đại thiên vị, tâm thần cũng là nhịn không được mà mơ hồ chấn động lên.

Nhưng mà, đúng lúc này, ở ngoài trăm dặm, chợt nổi lên một tiếng long ngâm bàng bạc, long uy khủng bố phô thiên cái địa, xuyên qua trăm dặm hư không, trấn áp ở tại trong lòng mọi người.

“Nó xuất hiện !” Sắc mặt Hải Vô Quy tái nhợt, có chút không thể tin được nói.

524. Chương 80: Ngự Thú Sư, Giao Long Hiện (hạ)!

Ầm ầm.

Nguyên bản mặt biển bình tĩnh, giờ khắc này chợt dâng lên sóng gió phần phật, trên mặt biển, từng gợn nước bắt đầu dao động, tựa như ngay sau đó liền muốn dâng lên một cơn sóng thần.

Kéo kẹt.

Boong thuyền rung động, ám lưu nện vào đáy thuyền, xuyên qua thân thuyền, truyền tới bên trong boong thuyền.

“Nhị thúc, sao lại thế này?” Hải Vô Phong có chút kinh hãi đi tới bên cạnh Hải Vô Quy.

Không cần phải nghĩ ngợi, Hải Vô Quy vận khởi Kiếm Nguyên quát to: “Giữ tốt bánh lái, cánh buồm chuyển hướng, nhắm thẳng Nộ Viêm Đảo. ”

“Vừa rồi là cái gì vậy?” Hỏa Nguyệt Loan kinh hãi nói, ở bên cạnh nàng, Viêm Nhi hiện tại trở thành Long Mã có chút hoảng sợ phủ phục thân mình. Cứ việc giờ phút này nó cảm thấy trong cơ thể mình có một cỗ khí huyết nhàn nhạt bốc lên, muốn chống đỡ nó một lần nữa đứng lên, nhưng mà uy áp của long uy kia thật sự quá mức cường đại, cho dù nó hiện giờ phát sinh biến hóa ngút trời, cũng như cũ không thể chống cự mấy may.

Ngâm.

Lại một tiếng long ngâm kinh thiên vang lên, phương xa đồng thời có kiếm khiêu tê lương vang lên.

Trong lòng vừa động, ánh mắt Lục Thanh chuyển về phía thuyền đến thanh âm, trước khi tam hồn viên mãn, trong nháy mắt tam thần hần tiếp nhập vô ngã chi cảnh, đối với việc tương lai đúng là sinh ra cảm ứng mơ hồ, lúc đó hần cảm thấy tựa hồ có chuyện gì sẽ phát sinh, cho nên hần mới đi theo Hải Vô Quy lên hải thuyền này.

Giờ phút này xem ra, thật là có chuyện xảy ra.

“Chẳng lẽ truyền thuyết là thật?” Nghe được Hải Vô Quy nói, Hải Vô Phong không khỏi có chút run rẩy nói.

Thở dài, Hải Vô Quy nói: “Không sai, truyền thuyết là thật, ở bên trong Địa Động Hải tồn tại một con Giao Long!”

“Giao Long” Hỏa Nguyệt Loan không khỏi kinh hô một tiếng: “Như thế nào khả năng, chuyện gia gia kể lúc nhỏ, chẳng lẽ đều là thật?”

Hỏa Nguyệt Loan thật không ngờ, lúc nhỏ được gia gia kể chuyện này nọ, ở hôm nay, thế nhưng trở thành sự thật.

“Thanh âm vừa rồi là nó sao?”

Gật gật đầu, Hải Vô Quy nói: “Không sai, chính là tiếng long ngâm của Giao Long kia!”

“Nó là muốn hướng chúng ta tới sao?” Hải Vô Phong không khỏi có chút kinh hoảng nói. Uy nghiêm trước đó tuyệt đối trấn áp ở trong lòng, khiến hắn nhìn không được đem ánh mắt chuyển tới Lục Thanh, không biết vì cái gì, hắn cảm thấy trên người Lục Thanh, tựa hồ cũng có một cỗ uy nghiêm đồng dạng như vậy.

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ, người muốn đem hải thuyền chạy đến Nộ Viêm Đảo ta, muốn đem tai họa đến Nộ Viêm Đảo sao?” Hỏa Nguyệt Loan tức giận nói.

“Hỏa chất nữ quá lời!” Hải Vô Quy mở miệng nói: “Giao Long này bình thường vẫn ẩn thân ở bên trong Địa Động cấm địa của Địa Động Đảo, chúng ta bất luận đi hướng nào đều sẽ bị nó chặn lại. Đến những đảo khác, không có Kiếm Hồn đại sư chống lại nó, chúng ta cũng khó tránh mất mạng, chỉ có đi tới Nộ Viêm Đảo, mời Hỏa đảo chủ xuất thủ, hơn nữa mặt khác sau vị đảo chủ chạy tới mới có thể một lần nữa đem nó áp chế. ”

“Nhị thúc, Giao Long kia vì cái gì muốn đuổi theo chúng ta?” Hải Vô Phong gấp giọng nói, đôi mắt sinh tử Hải Vô Phong cũng vô pháp bảo trụ trước đó bình tĩnh cùng tàn nhẫn.

Lúc này, nhóm đại hán lái thuyền miễn cưỡng chuyển hướng đi, hướng tới một tòa đảo nhỏ cách đó mười dặm đi tới.

Uy áp của Giao Long kia, đối với những đại hán hàng năm đối mặt sóng gió mà nói, tuy rằng hung lệ nhưng so với Hải Vô Phong tốt hơn không ít.

Lục Thanh thầm cảm ứng long uy truyền tới từ phương xa, lục giao Giao Long sao?

Lúc này, ánh mắt Hải Vô Quy cũng là chuyển hướng về phía Viêm Nhi đã trở thành nhị giai Long Mã, chẳng lẽ là nó?

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy nhãn quang Hải Vô Quy có chút hung ác nham hiểm, Hỏa Nguyệt Loan vội vàng chắn trước người Viêm Nhi.

“Ta nghĩ, thực có khả năng là Linh Thú của Hỏa chất nữ của người tiền hóa đưa tới Giao Long dòm ngó. ”

“Không có khả năng, Viêm Nhi mới là nhị giai Linh Thú, như thế nào có khả năng đưa tới Giao Long?” Hỏa Nguyệt Loan lắc đầu nói.

Hải Vô Quy nghe vậy cũng nhíu mày, nghe những tiếng kiếm ngâm thê lương, phương xa, xem ra, nội tông thất đảo đã có động tác.

Gió biển càng lúc càng mãnh liệt, Địa Động Hải dâng lên sóng biển cao mấy trượng. Sóng biển màu bích lam va chạm vào boong thuyền, phát ra tiếng chầm vang ầm ầm.

“Ta hiểu rồi, thời tiết như vậy, mỗi mười năm ở Địa Động Hải đều diễn ra một lần, nguyên lai là Giao Long quấy phá” Tựa hồ nhớ tới cái gì, Hải Vô Phong kinh hô.

Có chút lo lắng nhìn phương xa, Hải Vô Quy nói: “Người nói không sai.

Có chút lo lắng nhìn không trung phương xa, Hải Vô Quy nói: “Người nói không sai. Giao Long này mỗi mười năm lại đi ra tàn sát bờ bãi một lần, mà Địa Động Tông chúng ta, mỗi mười năm liền phải thỏa mãn nó một cái yêu cầu, mới có thể miễn chiến đấu. ”

“Yêu cầu, yêu cầu gì? Hải Vô Phong thuận miệng nói.

Trên người nổi lên một tầng Trọng Thủy Kiếm Khí phạm vi hai trượng đem mọi người bao phủ, đem từng cơn cuồng phong ngăn cản bên ngoài, Hải Vô Quy trầm giọng nói: “Mỗi mười năm dâng lên năm trăm đôi đồng nam đồng nữ!”

“Cái gì!” Hỏa Nguyệt Loan duyên dáng kêu lên một tiếng: “ Nó muốn những đồng nam đồng nữ đó làm cái gì?”

“Thôn phệ!” Không có do dự, Hải Vô Quy nói tiếp: “Ác Giao Long này muốn đột phá thất giai, cho nên cần vô số khí huyết tinh thuần trùng kích bích chương linh lực, khí huyết tinh thuần, tự nhiên lấy đồng nam đồng nữ bù đắp. ”

“Địa Động Đảo chỉ có thể tạm thời đáp ứng, cũng bắt đầu âm thầm tìm kiếm ngự thú sư có thể cùng Giao Long này trao đổi, hy vọng có thể dẫn nó vào Kiếm Thần hải, hoặc là rời khỏi Địa Động hải ra. ”

“Giao Long kia là như thế nào tiến vào Địa Động hải cái người?”

Hải Vô Quy chấn động, nghe được Lục Thanh rốt cục mở miệng, tự nhiên không dám chậm trễ, vội vàng nói: “Giao Long này nói đến không mời mà đến, hai trăm năm trước thông quan hầm ngầm dưới Địa Động hải nối liền với Kiếm Thần hải đi tới Địa Động Hải chúng ta, liền không chịu rời đi. ”

“Kiếm Thần hải sao?” Ánh mắt Lục Thanh vừa động: “Dưới Địa Động Hải, thật có hầm ngầm nối liền với Kiếm Thần hải?”

“Không sai, tuy rằng tại hạ không có đi vào, nhưng mà lại chính mắt nhìn thấy qua. ” Không có do dự, Hải Vô Quy mở miệng nói.

Ngâm,

Lại một tiếng long ngâm kinh thiên vang lên, từ trên người Giao Long kia, uy áp cách không trấn áp tới càng thêm mãnh liệt, chỉ thấy tầng Trọng Thủy Kiếm Khí và Hải Vô Quy vừa bố trí một trận lay động, liền lập tức thoát phá, ở dưới cổ uy áp này, tu vi Kiếm Giả càng cao, thừa nhận càng nhiều.

Sắc mặt tái nhợt, há một phun ra một ngụm tiên huyết, trên mặt Hải Vô Quy hiếm có lộ ra vẻ mặt kinh hãi, đồng thời nguyên bản Long Mã phủ phục dưới boong thuyền càng thêm bất an, ánh mắt nó gắt gao nhìn Lục Thanh.

“Tới rồi sao” Nhị thúc!” Hải Vô Phong vội vàng đỡ lấy Hải Vô Quy.

“Không, lấy tốc độ của thuyền này, hẳn là chúng ta có thể chạy tới Nộ Viêm Đảo trước khi súc sinh kia đuổi kịp. Hơn nữa lúc này ta xem ra, mấy người tông chủ ở Địa Động đảo đã động thủ, cũng không biết tình hình chiến đấu như thế nào. ”

Lắc lắc đầu, Hải Vô Quy mở miệng nói: “Giao Long này chính là hệ Thủy, ở trong Địa Động Hải càng thêm như cá gặp nước, nếu không nếu là một con Hỏa Giao, coi như lục giai Linh Thú, hai trăm năm trước cũng sẽ bị trực tiếp vây công tru sát, cần gì phải nhần nhục đến bây giờ/” Dừng một chút, Hải Vô Quy tiếp tục nói: “Hiện giờ thời gian còn chưa tới mười năm, Giao Long này xuất thế, cũng làm xáo trộn bố trí trước đó, kết quả cuối cùng như thế nào, khó có thể đoán ra được. ”

Đồng dạng nhận ra tử vong tiến đến, những hán tử điều khiển xuất ra toàn bộ khí lực cổ động cánh bướm, mái chèo, đem thuyền hướng tới phương hướng Nộ Viêm Đảo phóng nhanh đi.

Theo thời gian trôi qua, sóng gió, nguyên bản mãnh liệt cũng bắt đầu trầm tĩnh xuống, nhưng mà Hải Vô Quy chẳng những không có thả lỏng xuống, ngược lại thần sắc càng thêm ngưng trọng.

Không khí ngưng trệ, tiếng long ngâm từ phương xa dần dần tiếp cận, gắt gao đặt ở trong lòng mọi người. Lực lượng tuyệt đối thua kém, khiến cho bọn họ biết, một khi bị đuổi kịp, bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không ai sẽ cho rằng, Giao Long kia đuổi theo vì cùng bọn họ nói chuyện xưa.

Nửa canh giờ trôi qua, phía trước một tòa hải đảo tản ra hồng quang phạm vi hai mươi dặm hiện ra. Đây chính là một tòa đảo núi lửa, bên trong đảo, nồng đậm linh khí hệ Hỏa tụ tập, thậm chí thỉnh thoảng còn có khói đen nồng đậm bốc lên. Cây cối hoa cỏ trên đảo, phóng nhãn nhìn lại, trên cơ bản khó có thể nhìn thấy, có cũng là bị linh khí hệ Hỏa cảm nhiễm mà hóa thành màu hồng.

Đây là một nội tông thất đảo của Địa Động Tông, Nộ Viêm Đảo, nằm ở ngoài cùng trong bảy đảo của nội tông thất đảo, đồng thời cũng là tổ địa của Hỏa gia, một trong thất đại gia tộc của Địa Động Tông, đó là gia tộc của Hỏa Nguyệt Loan.

Giờ phút này, Nộ Viêm Đảo cũng là giới bị sâm nghiêm, trên hư không, hơn mười đạo kiếm quang lẳng lẳng không mà đứng. Cầm đầu là một lão già râu tóc như lửa, lực trời đất ở chung quanh dập dờn, liên đới ở chung quanh người này, linh khí hệ Hỏa biến đổi trở nên nồng đậm, mà Lục Thanh cảm ứng rõ ràng, bên trong linh khí hệ Hỏa có ẩn giấu Địa Hỏa khí.

“Là tộc nhân đảo nào, hãy xưng tên ra!” Xa xa một thanh âm hùng hậu hóa thành cuộn cuộn âm lãng, truyền tới đầu thuyền.

“Hải gia ngũ hộ pháp Hải Vô Quy, cùng nhị thiếu chủ Hải Vô Phong, đại tiểu thư quý tộc Hỏa Nguyệt Loan, bái kiến Hỏa đảo chủ, Giao Long xuất thế, đang theo phía sau mà đến. ” Hít sâu một hơi, Hải Vô Quy vận khởi Kiếm Nguyên lên tiếng nói, bất quá trước đó bị long uy trấn áp tâm thần, giờ phút này rõ ràng có chút không đủ lực.

“Tôn nữ nhi ngoan ngoãn của ta!” Bên trong hư không, lão giả cầm đầu rõ ràng sững sốt, lập tức ngưng thị nhìn tới đầu thuyền.

525. Chương 81: Long Mã.

- Nguyệt Loan! - Kiếm quang đỏ sẫm xuất hiện, sau một khắc lão giả đã từ mấy trăm trượng hư không nhảy tới trên đầu thuyền.

- Gia gia! - Hốc mắt đỏ lên, Hỏa Nguyệt Loan thoáng cái đã nhảy vào trong lòng lão nhân.

- Tốt rồi. Đã lớn như vậy mà vẫn còn giống tiểu hài tử, sau này làm sao có thể gả ra ngoài chứ? - Trên mặt xuất hiện nụ cười ôn hòa, lão nhân vuốt ve mái tóc dài của Hỏa Nguyệt Loan, yêu thương nói.

- Chán ghét. Người ta sẽ không lấy chồng đâu. - Nghe lão nhân trêu chọc, Hỏa Nguyệt Loan đỏ mặt lên, không thuận theo nói.

- Ý! - Sau một khắc, ánh mắt lão nhân liền rơi xuống người Long Mã.

- Sao lại có long khí? Là vị linh thú nào? - Lão giả hướng về phía Long Mã nói.

Long khí?

Hai thúc cháu Hải Vô Quy hơi ngần người ra, Long Mã hôm nay mới chỉ là nhị cấp linh thú, thật sự là nó có huyết mạch của Long tộc?

Đến giờ phút này, hai người mới biết tại sao Thủy Giao Long vẫn luôn bám theo bọn họ không rời chính là do Viêm Lưu Mã được kích phát Long tộc huyết mạch.

- Gia gia! Đây là Viêm nhi mà. - Hỏa Nguyệt Loan chỉ thoáng cái đã nhảy lại cạnh Long Mã, có lão nhân này sử dụng thiên địa lực để trấn áp, long uy của Thủy Giao Long cách đó gần trăm dặm không thể tạo thành ảnh hưởng gì đặc biệt đối với đám người Hải Vô Quy.

- Viêm nhi? Chính là con Viêm Lưu Mã sao? - Lão nhân hơi sững sốt một chút.

- Viêm Lưu Mã? Như thế nào có thể?

Lúc này, nguyên bản hơn hai mươi kiếm giả đi theo lão nhân lúc này cũng tới nơi. Giờ phút này mở miệng đó là một gã hồng bào trung niên ở trong đám người, trong lúc nói chuyện dù là kinh ngạc cũng hiển lộ ra một chút khí tức uy nghiêm của thượng vị giả.

- Cha! - Hỏa Nguyệt Loan sợ hãi gọi một tiếng, hiển nhiên nàng đối với vị trung niên nhân này có chút e ngại.

- Nó đích thật là Viêm nhi tiến hóa thành, bọn họ đều nói vị đại ca này là Nhân phẩm Thú Sư, hẳn lúc trước ở Tam Giác Loan cứu được nữ nhi.

- Ô? - Lão nhân lúc trước được Hỏa Nguyệt Loan ôm lấy cánh tay lúc này cũng chuyển ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh.

Trong ánh mắt đỏ sẫm tỏa ra quang mang sắc bén đảo qua trên người Lục Thanh.

- Vị sư phụ này! Vị này là thất trưởng lão của Địa Động Tông chúng ta cùng với Nộ Viêm đảo đảo chủ Hỏa Liệt đại sư. - Tựa hồ Lục Thanh không biết ai, Hải Vô Quy lập tức tiến lên trước giới thiệu cho Lục Thanh.

Khẽ gật đầu, Lục Thanh vẫn như trước không có mở miệng, mà đem ánh mắt chuyển về phía xa, ở nơi đó đang tỏa ra một cỗ long uy mong mãnh.

- Tiểu tử! Người. ...

- Câm mồm. - Hỏa Liệt khoát tay áo nói:

- Người tuổi trẻ có chút ngạo khí cũng là bình thường.

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Hỏa Liệt vẫn có chút ngạc nhiên, vừa rồi hắn vận dụng kiếm đạo thần thông Địa Hỏa Nhân độc môn của Hỏa gia. Địa Hỏa Nhân ngoại trừ có tác dụng công kích đặc thù ra thì còn có thể nhìn thấu tu vi của kiếm giả cao hơn mình một giai vị.

Nhưng vừa rồi hắn nhìn Lục Thanh lại không hề phát hiện ra được tu vi của người trẻ tuổi này, Địa Hỏa Nhân chỉ nhìn thấy đan điền, ý thức hải trống rỗng của hắn mà thôi.

Tuy nói, Thú Sư chỉ cần có quan hệ với linh thú, tu vi kiếm đạo không phải điều trọng yếu, nhưng đại khái thì các Ngự Thú Sư vẫn đều chọn tu luyện. Dù sao chính mình có nhiều thêm một chút thực lực thì trong khi giao đấu sẽ có thêm một phần thắng lợi.

Chẳng lẽ, chính bởi vì không có chút tu vi nào cho nên hắn mới có thể tâm thần hợp nhất với linh thú, đạt tới Nhân phẩm Ngự Thú Sư sao?

Trong lòng Hỏa Liệt không khỏi suy nghĩ một hồi, nhưng hắn cũng không mở miệng hỏi.

- Tất cả những người có tu vi dưới Kiếm Chủ lập tức thối lui vào trong đảo. - Cảm ứng được cỗ long uy ở phía xa đang không ngừng tới gần, Hỏa Liệt trầm giọng quát.

Như được đại xá, lần này nhiều hán tử trên thuyền lập tức đưa thuyền cập vào bờ, Nộ Viêm đảo không có vịnh, dọc theo bờ biển là những bãi hỏa nham cùng bờ cát rộng lớn, đây cũng chính là địa phương tốt nhất để thả neo.

Không chút chần chờ, mọi người lập tức xuống khỏi thuyền.

- Nguyệt Loan! Các người lui ra phía sau.

Sau khi mọi người thối lui vào sâu trong đất liền, trên bãi hỏa nham chỉ còn lại hai người Hải Vô Quy, Lục Thanh, ngoài ra còn có Long Mã Viêm nhi cùng với Hỏa Nguyệt Loan cũng không có rời đi.

- Vô Phong. Người cũng lui lại phía sau, nơi này không phải chỗ các người có thể nhúng tay vào.

- Vâng! - Cho dù không có Thủy Giao Long đột kích, thì giờ phút này xuất hiện nhiều Kiếm Chủ chuẩn đại sư như vậy, Hải Vô Quy cũng cảm thấy như đang có rất nhiều mũi kiếm chỉ vào lưng, khiến cho tâm thần rung động. Bây giờ nghe được Hải Vô Quy phân phó, hắn lập tức rời khỏi thuyền tiến sâu vào trong đảo.

Long Mã cúi đầu cắn ống tay áo của Lục Thanh, như muốn lôi kéo hắn cùng rời đi, cánh tay Lục Thanh hơi động, hắn đã thoát khỏi miệng của Long Mã.

- Đi đi. ... Ta sẽ không có việc gì đâu. - Nhẹ nhàng vuốt ve chiếc sừng trên đầu Long Mã, Lục Thanh thấp giọng nói.

Khẽ kêu lên một tiếng, Long Mã liền muốn cùng Hỏa Nguyệt Loan rời đi.

- Ấy! Long Mã không thể đi. - Đột nhiên, lão nhân bên cạnh trung niên mặc hồng bào mở miệng nói.

- Cha! - Hỏa Nguyệt Loan kinh hô lên một tiếng.

- Linh thú thức tỉnh huyết mạch Long tộc, nếu như Thủy Giao Long vì nó mà đến, thì nó không thể đi. Lần này bố trí có biến phát sinh, nếu như có thể dựa vào nó mà chu toàn được thì là kết quả tốt nhất.

- Cha! Người muốn cho Viêm nhi đối mặt với lục giai Thủy Giao Long sao? - Hỏa Nguyệt Loan nhất thời khẩn trương nói:

- Gia gia. ...

Trầm ngâm một lúc, lão giả được nàng gọi là gia gia cũng mở miệng nói;

- Nguyệt Loan! Sự tình lần này liên quan tới đại thể của tông môn, Viêm nhi không thể đi được.

- Cái gì? - Ánh mắt Hỏa Nguyệt Loan hơi ngẩn ra, lập tức nhìn về phía Viêm nhi thì thấy bộ dáng của nó thay đổi, nó đem gương mặt cọ cọ lên cánh tay của nàng.

Ánh mắt của Hỏa Nguyệt Loan nhất thời trở nên kiên định, nàng nói:

- Tiểu chất cũng không đi!

- Hồ đồ! - Hỏa Liệt trừng mắt, phát tay như muốn sử dụng thiên địa lực để giam cầm nàng.

Nhưng mà lúc này Viêm kiếm đột ngột xuất hiện ở trên cổ, Hỏa Nguyệt Loan bất ngờ lớn giọng nói:

- Gia gia! Nếu như người muốn đuổi tiểu chất đi, tiểu chất liền chết ở trước mặt các người cho xem. Tiểu chất cùng với Viêm nhi đã lớn lên với nhau, nó mặc dù là linh thú, nhưng cũng là bằng hữu tốt nhất của tiểu chất.

- Làm càn! Mau buông kiếm xuống. - Trung niên nhân ở bên cạnh Hỏa Liệt lớn tiếng quát, theo tiếng quát là một cỗ khí tức uy nghiêm đánh sâu vào trong lòng. Hỏa Nguyệt Loan phải lui lại vài bước, nhưng khóe môi vẫn cắn chặt, ngọn kiếm trong tay không hề nhúc nhích.

- Hỗn trướng! - Hồng bào trung niên nhân vừa định nhắc chân bước ra.

- Quên đi. - Một cánh tay đưa lên chặn lại, Hỏa Liệt thở dài một hơi, ánh mắt có chút vui mừng nói:

- Như vậy cũng tốt, Nguyệt Loan, người đã thật sự trưởng thành rồi, hãy lưu lại đi.

- Cha! - Hồng bào trung niên cau mày nói.

- Hải! Hỏa Liệt ta nếu như ngay cả cháu gái cũng không bảo hộ được, vậy Nộ Viêm Đảo cũng không cần phải tồn tại nữa, nữ tử không thể đảm nhận chức gia chủ đều là người lừa ta gạt mà thôi. Cường giả vi tôn, không thể không nói, Nguyệt Loan này có một phần tính nết rất tốt. - Hỏa Liệt khoát tay áo nói.

- Cảm ơn gia gia! - Hỏa Nguyệt Loan nức nở nói. Nàng biết, nàng lưu lại thì tới khi diễn ra đại chiến khắng định sẽ càng làm mọi người rối loạn.

- Tiểu huynh đệ! Linh thú của người đâu? Thủy Giao Long sắp tới đây, trước tiên hãy tự bảo vệ thân mình cho thật thỏa đáng. - Quay sang phía Lục Thanh, Hỏa Liệt nói:

- Người trẻ tuổi kiêu ngạo một chút cũng không tồi, nhưng nếu có thể đủ khí độ nắm giữ tốt mọi tình huống mới là tốt.

Nói đến đây, ánh mắt Hỏa Liệt chăm chú nhìn Lục Thanh một lúc.

Lúc này, Lục Thanh cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Liệt Hỏa nói:

- Đa tạ.

Bình tĩnh!

“Thật sự là rất bình tĩnh” - Trong lòng Liệt Hỏa thầm nghĩ, đồng thời ánh mắt cũng lộ ra vẻ tán thưởng. Không có một chút tu vi nào, nhưng lại có thể thản nhiên đối mặt với Kiếm Vương, đối mặt với lục giai Thủy Giao Long mà mặt không chút thay đổi, không chút vội vàng, cũng không biết là tông môn nào có thủ đoạn dạy dỗ tốt như vậy.

Đúng lúc này, một đạo long ngâm bàng hào hùng từ phương xa truyền tới, Long uy xông thẳng tới. Bầu trời ngoài khơi, không khí ngưng trệ, nước biển tĩnh lặng giống như một chiếc gương, phẳng chiếu rõ bầu trời. Nhưng khi Thủy Giao Long tới gần, Thủy thuộc tính trong không khí dần đậm lên, trên chín tầng trời, mây bắt đầu được ngưng kết lại đem ánh nắng của mặt trời che đi.

Mây tích tụ lại càng lúc càng nhiều, màu sắc của nó cũng dần trở thành xám, giống như bị một ai đấy dùng bàn tay che bầu trời lại, mang tới không khí vô cùng áp lực.

Lại một đoạn thời gian nữa trôi qua, phía chân trời xuất hiện một đạo bóng ma rất lớn, đồng thời còn có hơn mười khối quang điểm các màu hiện ra.

Xuyên qua tầng hơi nước, mọi người cuối cùng cũng thấy một đạo thân ảnh rất lớn xuất hiện trong tầm mắt.

Đây là một đầu Thủy Giao Long ước chừng ba trăm trượng, trên thân hình bao phủ một tầng lân phiến màu lam, thông qua màn hơi nước nhìn thì lung linh dị thường, trông rất xinh đẹp. Một linh thú xinh đẹp như vậy không thể ngờ được nó trong vòng hai trăm năm qua đã cắn nuốt hơn mười vạn đồng nam, đồng nữ!

Con Giao Long mở chiếc trảo của mình ra, trông như ba ba bốn cánh cánh của chiếc cối xay gió, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm về phía đám người Liệt Hỏa.

Tiếng long ngâm lại một lần nữa xé gió vang lên, lừng lẫy truyền đi hơn mười dặm, tràn về phía đám người Liệt Hỏa.

Chân không vỡ nát, thanh âm long ngâm thoát ra, chân không không có bất cứ sự kháng cự nào đã bị nghiền nát.

Sắc mặt tương đối ngưng trọng, đối mặt với long uy bao phủ vài dặm, Hỏa Liệt trình trọng rút Viêm Dương kiếm ở sau lưng ra.

Viêm Dương kiếm, thượng phẩm Thanh Phàm cấp thần kiếm chính là thần kiếm truyền thừa của Hỏa gia trên Nộ Viêm Đảo. Thanh kiếm này sử dụng Địa Hỏa tinh kim nằm yên lặng mười năm trong Thiên Niên huyền băng, sau đó ở chỗ Địa Hỏa liên miên chú luyện thành. Ngày thanh kiếm xuất hiện, Địa Hỏa không ngừng xuất hiện ở xung quanh.

Tiếng kiếm ngân xé gió vang lên, tay phải vừa lộn, Viêm Dương kiếm được huy động chém ra.

- Tan!

Theo tiếng quát của Liệt Hỏa, thiên địa lực trong hư không nháy mắt đã trấn áp xuống, thiên địa uy áp cường đại ở cách bọn họ năm dặm va chạm với sóng âm.

“Ầm ầm ầm”

Một tiếng nổ vang vọng tới tận chân trời, nơi hai luồng lực lượng giao nhau, xuất hiện những gợn sóng không gian mờ mờ khuếch tán ra. Đem chân không xung quanh chấn nát đi, nước biển đồng dạng cũng bị ép cho bắn lên. Chỉ chớp lát, trong khu vực cách đó mười dặm trong chớp lát đã xuất hiện một quả thủy cầu màu lam, bên trong thủy cầu, sóng không gian chấn động, không ngừng cắn nuốt nước biển ở xung quanh.

526. Chương 82: Vạn Trượng Địa Động (1)

Cự trảo chụp xuống, thủy cầu màu lam ở giữa vùng không gian gợn sóng chỉ thoáng cái đã bị phá hủy.

Đuôi Thủy Giao Long quẫy động làm cho mặt biển nhất thời nổi lên từng đợt sóng cao hơn trăm trượng. Sóng biển gào thét, cả bầu trời dường như tối sầm lại, uy áp mạnh mẽ làm cho Long Mã không nhịn được phải thủ phục xuống. Hỏa Nguyệt Loan ở bên cạnh cũng tái mặt đi, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy lực giai linh thú.

Đồng thời, phía sau Thủy Giao Long, hơn mười đạo kiếm quang vẫn dõi theo không bỏ.

- Đem Long Mã giao ra đây. - Nó dừng lại ở ngoài vài dặm mở miệng nói, đồng thời từ trên người nó cũng truyền tới một cỗ hấp lực bao phủ xuống Long Mã.

- Thủy Giao Long làm gì mà nóng lòng thế? - Hỏa Liệt cười một tiếng, Viêm kiếm lừng không chém xuống. Địa Hỏa kiếm cương hơn trăm trượng cắt phá hư không, thoáng cái đã chặt đứt luồng hấp lực do Thủy Giao Long thi triển ra.

Ở phía sau Thủy Giao Long vốn luôn có mười đạo kiếm quang đuổi theo cuối cùng cũng đến nơi, đám người này nhanh chóng hạ xuống trước mặt Hỏa Liệt.

- Ra mắt tông chủ, năm vị sư huynh, thái thượng trưởng lão. - Hỏa Liệt tiến lên thi lễ nói, đồng thời quay sang một trung niên mặc trường bào xích hồng hành lễ nói:

- Ra mắt Lô đại sư. Lô đại sư có thể ra tay tương trợ, Địa Động tông chúng ta sẽ rất cảm kích.

Cười lãnh đạm vài tiếng, Lô Luân mở miệng nói:

- Xích Luyện và Địa Động vốn có giao hảo lâu nay, nếu không phải mấy người tông chủ gần đây phải thủ hộc ho tam trưởng lão luyện đan thì hôm nay nhất định cũng sẽ tới.

- Lô đại sư đại nghĩa. - Hỏa Liệt mở miệng nói.

Ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng Hỏa Liệt lại không ngừng cười nhạo, lần này mời Xích Luyện tông Lô Luân đã hao tổn khá nhiều của cải. Xung quanh nơi đây trong thiên đạo tông vực cũng chỉ có Xích Luyện Tông là có đủ thực lực chống lại Thủy Giao Long. Mấy tông môn khác xung quanh mặc dù không quá e ngại Địa Động Tông, nhưng việc này liên quan tới sinh tử tồn vong của tông môn, lục giai linh thú Thủy Giao Long trả thù thì tông môn bọn họ sẽ không thể chống đỡ nổi, cho nên cũng không ai đi mời.

- Thủy Giao Long! Người hôm nay vì sao lại xuất thế sớm như vậy? Chẳng lẽ ước định của chúng ta trước đây người muốn thay đổi. - Lúc này, một lão giả tóc bạc dẫn đầu Địa Động Tông trầm giọng nói. Ở xung quanh mơ hồ có phác tắc ba động, khiến cho không gian xung quanh đang lơ mơ tràn tới bị trấn áp ngoài phương viên mấy trượng.

Kiểm Hoàng!

Không cần phải nói, vị lão giả cầm đầu này là Kiểm Hoàng duy nhất gần ngàn năm qua Địa Động Tông mới có được, hơn nữa lão còn giữ thân phận thái thượng trưởng lão - Địa Như Tâm.

Thủy Giao Long chuyển ánh mắt tới người của Địa Như Tâm, nó há miệng nói:

- Ta cũng không có ý định phản ước, chỉ là ta muốn đầu Long Mã này, đối với yêu cầu năm nay có thể bỏ đi.

- Long Mã? - Địa Như Tâm hơi sững sốt một chút, đồng thời ánh mắt mọi người theo Thủy Giao Long tập trung vào Long Mã.

- Chân Long khí, đây là linh thú gì? - Địa Như Tâm hơi sững sốt nói.

Bên cạnh, ánh mắt Lô Luân đảo qua lân giáp trên người Long Mã.

Chờ một chút!

Ngay lúc ánh mắt Lô Luân sắp sửa thủ về, thì thân ảnh một người mặc thanh sam rơi vào trong tầm mắt của hắn.

Là hắn?

Trong lòng lập tức chấn động, không chút chần chờ, Lô Luân đi xuống khỏi bãi hỏa nham than.

- Lô đại sư! - Bên cạnh, Địa Như Tâm đối với hành động của Lô Luân có chút kỳ quái nên lên tiếng gọi. Không chỉ có hắn, mà bên cạnh tông chủ Địa Pháp Thiên cùng với năm tên đảo chủ, hai mươi tên Kiểm Chủ chuẩn đại sư cũng đưa mắt nhìn nhau, không ai đoán ra được nguyên do.

Nhìn thấy một gã Kiểm Hồn cảnh đại sư đang đi về phía này, dù tâm thần đang chấn động nhưng Hỏa Nguyệt Loan vẫn quật cường chắn trước mặt Viêm nhi. Trên hư không, Liệt Hỏa nhìn động tác của Lô Luân cũng theo lão hồng bào trung niên hạ xuống mặt đất.

Nhưng mà, Lô Luân cũng không giống như tưởng tượng của bọn họ là đi tới bên cạnh Long Mã, mà hắn bước thêm vài bước tới trước mặt gã thanh niên mặc thanh sam.

- Lục đại sư! - Không chút chần chờ, Lô Luân hít sâu một hơi, hướng về phía Lục Thanh khom người hành lễ.

Đại sư?

Trong lòng Hỏa Liệt chấn động, danh xưng đại sư này cũng không phải có thể tùy tiện dùng, đặc biệt là Kiếm Hồn cảnh đại sư. Chỉ khi bọn họ đối mặt với kiếm đạo đại sư có cùng cảnh giới mới có thể gọi như vậy, nếu không dù Thanh Phàm cấp Chú Kiếm Sư, Kiếm Trận đại sư cũng chỉ có thể gọi là sư phụ. Đây chính là ước định giữa các kiếm đạo đại sư lâu nay, đồng thời cũng thể hiện ra địa vị của kiếm đạo.

“Xem ra, vị đại sư này có được bí pháp ẩn tàng thực lực, nếu không thì sao ngay cả tu vi của hắn cũng không thể nhìn ra?” - Hỏa Liệt thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Hỏa Nguyệt Loan ở bên cạnh đang hé to đôi môi anh đào của mình ra, ánh mắt có chút không tin nhìn Lục Thanh. Đại sư? Kiếm Hồn cảnh đại sư? Làm sao có thể? Tuổi còn trẻ như vậy mà đã là Kiếm Hồn cảnh đại sư sao? Chắc là hắn có dùng thuật trú nhan.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt đám người Địa Như Tâm đều tập trung ở trên người Lục Thanh.

Nhìn không rõ tu vi!!!

Trong lòng Địa Như Tâm hơi động, lúc này cười nói:

- Lô đại sư cũng nên giới thiệu cho chúng ta một chút, vị đại sư trẻ tuổi này là ai chứ?

Hơi xoay người, Lô đại sư nói:

- Đây là hộ tông trưởng lão Tử Hà Tông - Lục đại sư. Có Lục đại sư ở đây Lô mõ cũng không dám đứng ra bêu xấu.

Tử Hà Tông?

Thanh Phàm giới mặc dù không có Hư Không Kiếm Vực, sự trao đổi giữa các tông môn có chút bế tắc. Nhưng đối với Tử Hà Tông đang tiến hành tấn giai, bọn họ ai cũng đều biết, nếu như Tử Hà Tông có thể tấn giai thành công, như vậy bọn họ cũng sẽ chuẩn bị làm như thế.

- Lô đại sư khách khí. - Lục Thanh lãnh đạm nói:

- Bất quá việc này nguyên nhân là do ta gây nên, Lục mõ cũng không thể trốn tránh trách nhiệm.

- Ô? - Quay đầu nhìn sang Long Mã bên cạnh, cảm ứng Chân Long khí ở trên người nó, Lô Luân nhất thời tỉnh ngộ nói:

- Nguyên lai đầu linh thú này chính là thủ bút của Lục đại sư, cũng khó trách được, Chân Long khí cũng chỉ có Lục đại sư mới có được thủ đoạn như thế.

Đối với lời nói của Lô Luân, đám người Địa Như Tâm có chút khiếp sợ. Chẳng lẽ nhị cấp linh thú bộc phát ra Chân Long khí chính là do người này tác động sao? Hắn có mục đích gì?

Nghĩ tới điều này, trên hư không, ánh mắt đám người Địa Như Tâm nhất thời trở nên cảnh giác.

Tựa hồ cảm nhận được biến hóa tâm tình của mọi người xung quanh, Lục Thanh cười lạnh một tiếng, chẳng lẽ làm bất cứ chuyện gì cũng đều phải có mục đích mới được sao?

Cũng không để ý tới đám người Địa Như Tâm, mà tu vi của Địa Như Tâm dưới Chân Long Nhân của Lục Thanh thì đã không thể che dấu nổi. Nhất kiếp Kiếm Hoàng, lấy tu vi Kiếm Tông đại viên mãn của Lục Thanh hôm nay thì nếu sử dụng toàn bộ thủ đoạn tuy vẫn không thể giết chết đối phương, nhưng đánh bại thì không vấn đề gì. Pháp tắc mặc dù cường đại, nhưng mà Nhất kiếp Kiếm Hoàng bất quá mới chỉ tiếp xúc với một ít pháp tắc cơ bản mà thôi. Lục Thanh tin tưởng bằng vào lực lượng tuyệt đối có thể dễ dàng phá vỡ pháp tắc do đối phương thi triển ra.

- Dem đầu linh thú nọ giao cho ta, ta phải trở về rồi. - Thanh âm của Thủy Giao Long một lần nữa lại vang lên, đồng thời ánh mắt màu lam của nó cũng nhìn về phía Lục Thanh.

- Người muốn làm gì? - Trong ánh mắt nhất thời xuất hiện một tia thần quang màu tử bạch, Lục Thanh đối mặt với Thủy Giao Long.

Vù. ..

Chiếc đuôi hơi quất động, cả thân hình lùi lại phía sau hơn mười trượng, khẽ lắc lắc đầu, Thủy Giao Long hơi mê hoặc nhìn Lục Thanh nói:

- Ánh mắt rất quen thuộc, không ngờ lại có thể chống đỡ được sự dò xét của Giao Long Nhân, người là ai?
- Cho ta một cái lý do, linh thú này ta sẽ giao cho người. - Lục Thanh trầm giọng nói.
- Lý do? - Thủy Giao Long hơi sững sốt một chút, lập tức từ trên người nó long uy tràn ra, đem hư không xung quanh mười dặm trấn áp xuống.

Bản thân Thủy Giao Long có được Chân Long huyết mạch, ở trong đám linh thú cùng giai cũng thuộc vào hàng đầu. Mặc dù chỉ là lục giai, nhưng lại là một đầu lục giai sắp tiến giai, hơn nữa độ cường đại của thân thể bình thường có thể so sánh với thân kiếm, cho nên nhất kiếp Kiếm Hoàng bình thường căn bản không thể gây thương tổn cho nó.

- Ta sắp tiến giai. Đầu linh thú này có được Chân Long khí rất tinh khiết, cũng đủ để cho ta ngưng luyện a. Ánh mắt Thủy Giao Long nhất thời chuyển về phía đám người Địa Như Tâm.

Không một chút do dự, Địa Như Tâm lập tức nói:

- Thủy Giao Long! Đầu linh thú này mặc dù thuộc về Địa Động Tông, nhưng nó chịu ân huệ của Lục đại sư, chỉ cần Lục đại sư đồng ý thì chúng ta cũng không có ý kiến.

Hơi nhường mảy, Lục Thanh ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phía Địa Như Tâm, không biết vì sao khi bị ánh mắt này của hắn quét qua, thân hình Địa Như Tâm mơ hồ có chút run rẩy, bất quá cũng rất nhanh lại khôi phục như thường.

Coi như là Kiếm Hồn cảnh đại sư thì thế nào? Địa Như Tâm cũng không tin một tên mới tấn chức Kiếm Hồn cảnh đại sư lại có được tu vi của Kiếm Hoàng. Đối với Tử Hà Tông, hắn mặc dù không có hiểu hết, nhưng một ít nhân vật chủ chốt lại biết, mấy năm trước Tử Hà Tông từng xuất hiện một gã Kiếm Tông trẻ tuổi hiển nhiên cũng được hắn biết tới.

Bất quá, Địa Như Tâm cũng không hiểu rõ được chiến tích của Lục Thanh ở Kim Thiên Giới, nếu không nói hắn sẽ tuyệt đối không từ chối kiểu này. Thế nhưng Thanh Phàm giới trao đổi thông tin không tiện, chuyện Kim Thiên Giới nếu như không đi dò xét từ trước, thì phải hơn một năm sau mới truyền được xuống Thanh Phàm giới.

Hơi có chút phẫn nộ với Địa Như Tâm, đồng thời ánh mắt tham lam của Thủy Giao Long cũng chuyển qua Long Mã. Ánh mắt của nó cũng chỉ hơi nhìn Lục Thanh một chút, nhưng không muốn tiếp tục nói nhảm, nó mở rộng chiếc miệng kinh khủng của mình ra, lực lượng thôn phệ từ trong đó truyền về phía Long Mã.

Xoẹt!!!

Bước vài bước trên mặt đất bằng phẳng, một đạo kiếm ngân từ trên người Lục Thanh xé gió vang lên. Phong Mang khí tràn ngập toàn thân, trong nháy mắt đã đem cả đầu tóc hắn nhuộm thành màu vàng.

Phong Mang khí hội tụ chỉ trong chốc lát đã kết thành một thanh Phong Mang khí kiếm cao trăm trượng ở trên đầu Lục Thanh. Kim sắc Phong Mang khí vừa xuất hiện liền phát tán ra khí tức sắc bén, nhưng được hơn mười trượng thì giống như bị một vật gì đó trấn áp, không thể tiếp tục truyền xa hơn nữa.

Đồng tử hơi co rút lại, “nắm giữ lực lượng thật là tinh thâm” - Địa Như Tâm thầm nghĩ.

Giờ phút này, thiên đạo lực lượng từ hư không phủ xuống, toàn bộ quán chú vào trong Phong Mang Khí kiếm.

527. Chương 83: Vạn Trượng Địa Động (2)

Kiểm chỉ điểm ra, Phong Mang Khí kiếm dài trăm trượng nhất thời lẳng không đâm tới Thủy Giao Long.

Ầm ầm ầm.

Kim sắc Phong Mang Khí Kiếm thể như chẻ tre, đem lực thông phệ do Thủy Giao Long thi triển ra phân làm hai nửa, sóng không gian cọ xát với nhau làm giữa hư không nhất thời vang lên những tiếng nổ như sấm.

- Kiếm đạo thần thông! - Hỏa Liệt kinh hô. Phong Mang khí bọn họ cũng có thể vận dụng một chút, nhưng muốn giống như Lục Thanh ngưng kết thành kiếm, có được năng lực cường đại như vậy thì trừ khi là Kiếm đạo thần thông, nếu không chỉ là chuyện không tưởng.

Tức giận gầm lên một tiếng, chiếc đuôi to lớn đằng sau Thủy Giao Long quẫy động, một viên Thủy Linh Cầu màu lam được hình thành giữa không trung, đồng thời tạo thành rất nhiều sóng không gian.

- Lui! - Quyết định thật nhanh, Địa Như Tâm trầm giọng quát một tiếng. Thân hình Hỏa Liệt lóe lên cái tới gần cháu gái, kể cả Long Mã, mọi người cùng thối lui lại sau ba dặm.

Trên bãi hỏa nham, sóng biển thông thiên, sóng không gian hùng hậu liên tục xuất hiện ngoài khu vực bờ biển của Nộ Viêm Đảo. Phong Mang Khí kiếm liên tiếp phá hủy mười khối Thủy Linh Cầu mới hoàn toàn bị hủy đi.

- Nghiệt súc! Người không có một chút nhân tính, có được Chân Long huyết mạch lại tùy ý lạm sát, chỉ bằng vào người là có thể ngưng tụ được Chân Long huyết mạch hay sao? - Ánh mắt lạnh lùng như băng, Lục Thanh nói.

Thủy Giao Long phiêu phù trên mặt biển, thân hình khổng lồ của nó bao phủ cả dặm, bị Lục Thanh nói làm cho tức giận, hai mắt dần chuyển thành màu đỏ nói:

- Người chỉ là một nhân tộc nho nhỏ làm sao có thể biết được bí mật của Long tộc chúng ta? Đừng tưởng người có thực lực mạnh mẽ ta không thể giết được người, cho dù là nhất kiếp Kiếm Hoàng cũng dễ dàng bị bốn Long đánh trọng thương mà thôi.

Trong ánh mắt lóe lên hai tia quang mang tử bạch, Lục Thanh từng bước tiến lên, giống như đang bước đi trên bậc thang, thân hình nhanh chóng đi lên cao.

Khi tới độ cao ba trăm trượng, từ trên người Lục Thanh tỏa ra khí thế vô cùng mạnh, khiến cho ngay cả Địa Như Tâm cũng phải giật mình.

- Đây là Kiếm Tông đỉnh phong, viên mãn cảnh giới! - Ánh mắt hấn có chút không tin đánh giá Lục Thanh, trong miệng còn lẩm bẩm nói:

- Không ngờ đều đã tẩy luyện tam hồn.

- Kiếm Tông đỉnh phong? - Lô Luân hơi sững sốt một chút, thân là Kiếm Hồn cảnh đại sư, cho nên dù lời nói của Địa Như Tâm rất nhỏ cũng có thể dễ dàng nghe được.

Hỏa Nguyệt Loan, Hỏa Liệt ở bên cạnh thì không khỏi lắc đầu cười khổ, đến bây giờ hấn mới biết được cho dù lúc đầu đối phương không sử dụng bí pháp, thì với tu vi Kiếm Vương trung thiên vị của mình cũng đừng mong có thể sử dụng Địa Hỏa Nhân nhìn thấu được tu vi đối phương.

Đến lúc này, trong lòng Địa Như Tâm có chút hối hận, nếu như lúc đầu liên thủ thì nói không chừng với toàn bộ lực lượng của đám người ở đây có thể tru sát Thủy Giao Long, nhưng bây giờ thì có chút muộn màng.

Nhìn Thủy Giao Long đang trừng mắt ở trước mặt, Lục Thanh nói:

- Chân Long ứng với Thiên địa chính khí mà sinh ra, gánh chịu trách nhiệm tái hiện thiên đạo, trong huyết mạch bao gồm Hạo Nhiên Chính Khí. Chỉ bằng vào tính cách này của người thì cho dù có ngưng tụ được huyết mạch cũng sẽ không thể trở thành Chân Long, tới lúc đó chỉ là một đầu Ma Giao Long làm hại thế gian mà thôi.

Không nói gì, hai đạo hào quang màu hồng từ trong mắt Thủy Giao Long bắn ra, tiếng long ngâm cũng đồng thời phát ra chấn nát hư không, tạo thành những sóng không gian kinh khủng tràn về phía Lục Thanh.

Ầm ầm ầm. ..

Tiếng Long ngâm cuộn cuộn mang theo Long uy chấn nhiếp vài dặm xung quanh, sắc mặt đám người Địa Như Tâm mau chóng thay đổi, mười năm không gặp đầu Thủy Giao Long này không ngờ lại trở nên cường đại như thế, xem ra đúng như nó nói, nó sắp tấn giai.

Cảm thụ tiếng Long ngâm, trong vô tận tùy hải, Chân Long huyết mạch tử bạch sắc cuộn cuộn sôi trào.

Tùy hải sôi trào, Chân Long huyết mạch ngàn trượng giờ phút này đã đột phá vô tận tùy hải, hiện hóa sau lưng Lục Thanh.

Tiếng Long ngâm hùng hậu vang lên, sóng không gian cuộn cuộn lan tới chỗ Thủy Giao Long đang kinh ngạc nhìn.

Dưới sự trấn áp của Long uy do Chân Long phát ra, Thủy Giao Long cơ hồ trong nháy mắt tâm thần bị tê liệt, chiếc đuôi to lớn quật xuống mặt biển tạo thành vô số sóng biển to lớn trăm trượng ngăn cản đường tiến của sóng không gian, đồng thời vẫn còn tràn tới trước ba dặm.

- Chân Long huyết mạch, người không ngờ lại được truyền thừa Chân Long huyết mạch. - Thủy Giao Long cảm thụ được Long uy từ trên người Lục Thanh tỏa ra tinh khiết hơn mình, có chút không tin nói.

Hai cổ không gian sóng ở giữa không trung va chạm với nhau, làm cho phương viên vài dặm ngoài khơi nhất thời nổi sóng cao mấy trăm trượng.

Những ngọn sóng này dường như bị người ta điều khiển, chúng lôi kéo nhau ở xung quanh khu vực hai cổ không gian gợn sóng tạo thành vòng vây bao quanh chúng lại.

Đám Kiếm Hồn cảnh đại sư Địa Như Tâm lại thấy rõ ở nơi hai cổ lực lượng giao nhau tạo thành một chiếc Động Hư không gian ước chừng ba thước, nó đang thôn phệ nước biển ở xung quanh.

Chỉ riêng uy lực của Long ngâm mà đã có thể dẫn phát uy lực mạnh như thế khiến cho Địa Như Tâm đã hoàn toàn hối hận.

- Người là người của Long tộc? Chẳng lẽ Chân Long nhất tộc muốn vi phạm khế ước, một lần nữa xuất thế sao? - Thủy Giao Long có chút sợ hãi quát lên.

- Khế ước? - Lục Thanh hơi ngẩn người ra, sau đó lập tức lắc đầu nói:

- Ta mặc kệ là khế ước gì, ta cũng không phải là người của Long tộc. Hôm nay người hãy mau rời khỏi Địa Động Hải, sau đó phát tâm ma thệ ước, không được giết hại sinh linh nữa, nếu không thì ngày sau ta nhất định sẽ tru sát người.

Có chút kiêng kỵ Lục Thanh, Thủy Giao Long nói:

- Người được truyền thừa Chân Long huyết mạch, cho dù là bán tộc nhân, nhưng cũng vẫn là người của bộ tộc. Hôm nay người chỉ cần ra tay, Chân Long nhất tộc của người lập tức bị xem như là phá hủy khế ước.

- Khế ước? Chẳng lẽ là. .. - Thanh âm của Diệp lão vang lên trong đầu.

- Đê tiện!

- Hừ! Đại lục đã an nhàn một thời gian dài như vậy, cũng nên tới lúc khởi phong ba đi thôi. Cái khế ước chó má đó, người muốn bình an thì lão tử sẽ cho người một mẻ lửa. Lục Thanh! Hãy giết đầu nghiệt giao này đi.

Khẽ gật đầu, đối với lời nói của Diệp lão, Lục Thanh mặc dù nghe không hiểu lắm, nhưng hần mơ hồ đoán ra được một chút. Bất quá việc này cũng không quan hệ tới hần, con nghiệt súc này đã không thần phục, cho dù Diệp lão không nói, hay khế ước làm hạn định thì hần cũng sẽ ra tay.

Về phần đám người Địa Như Tâm đang đứng ngoài cuộc, Lục Thanh cũng không hề để ý tới. Hôm nay tu vi của hần đã đạt tới Kiếm Tông đại viên mãn, tam hồn tẩy luyện, cho nên hần đối với bản tâm của mình rất tin tưởng. Nếu như trong lòng xuất hiện sát ý, thì bất luận thế nào cũng phải ra tay, coi như giúp Địa Động Tông một chuyện, cũng không phải để ý tới cái gì.

Đương nhiên, nếu như Địa Động Tông sinh ra sát ý, chỉ cần ra tay với hần là có tội, như vậy cho dù mọi người cho rằng hần làm sai thì vẫn bình tĩnh hạ sát thủ.

Hôm nay, kiếm đạo của hắn một đường tiến tới đây, trong lòng Lục Thanh đã có những linh ngộ mới.

Không dựa vào vật, không để ý tới người khác, chỉ dựa vào bản tâm mình mà làm thì mọi việc đều có thể thông. Hiểu được điều này, Lục Thanh mơ hồ nhận ra một cỗ lực lượng uy nghiêm từ chín tầng trời, cùng với hắn sinh ra một chút cảm ứng nho nhỏ.

Viên mãn rồi sao?

Thì thảo một câu, lúc này ánh mắt Lục Thanh cũng ngưng lại, sát ý không một chút báo hiệu tràn ra, hư không xung quanh trong nháy mắt lạnh như băng. Nước biển ba động, một chút nước biển bị sát khí kích động làm cho văng lên, ở giữa không trung gặp phải hàn khí xâm nhập thì lập tức tạo thành vô số những băng điểm.

Ánh mắt hơi co rút lại, trong mắt Thủy Giao Long xuất hiện một tia sợ hãi, nếu như Lục Thanh chỉ là một Kiếm Tông bình thường, như vậy nó còn có thể nắm chắc. Nhưng hôm nay biết rõ Lục Thanh được truyền thừa Chân Long huyết mạch, thực lực của hắn sẽ không chỉ dừng lại ở Kiếm Tông bình thường. Tu vi Kiếm Tông đỉnh phong, hơn nữa còn ưu thế của Chân Long huyết mạch, Thủy Giao Long thậm chí phán đoán, cho dù nó thắng thì cũng chỉ là thắng thảm.

- Người thật sự muốn làm trái với khế ước, muốn đối địch với ta sao? - Thủy Giao Long lạnh lùng nói. Muốn nó phát ra tâm ma thệ ước là điều không thể xảy ra, không nói tới việc nó muốn tấn giai cần có đại lượng khí huyết tinh khiết để ngưng luyện huyết mạch, mà Giao Long bộ tộc tuy kém hơn Chân Long nhất tộc, nhưng uy nghiêm của chúng không cho phép mình dễ dàng khuất phục.

Không có tiếng trả lời.

Chiếc đuôi to lớn đằng sau Lục Thanh đang đưa, tử bạch sắc Chân Long huyết mạch nổi giận gầm lên một tiếng. Long vĩ thô to mang theo kim sắc Phong Mang khí quát động ra ngoài, nhất thời phá hủy hư không, để lộ ra Động Hư không gian trong phương viên mấy trượng.

Động Hư không gian này cách đám người Địa Như Tâm không đến vài dặm.

Sắc mặt đại biến, trên người Địa Như Tâm đồng thời xuất hiện một tầng kiếm cương nền màu, kiếm quang chớp động trong nháy mắt lại rời khỏi đó mấy dặm.

Sắc mặt đám người Địa Như Tâm có chút khó coi, nhưng khi nhìn thấy thực lực của Lục Thanh thì có chút không nói nên lời.

Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh đạt tới tầng thứ tám, khí lực trong người rất lớn, chỉ một cái gơ tay, nhắc chân đã không chỉ đơn thuần là sáu mươi ngàn cân cự lực. Sau khi tam hồn tẩy luyện, tu vi đạt tới viên mãn, Lục Thanh cảm thấy khí lực của hắn bây giờ đã đạt tới đỉnh điểm sáu mươi lăm ngàn cân. Không sai. Chính là sáu mươi lăm ngàn cân cự lực.

Sáu mươi lăm ngàn cân cự lực được gia trì vào trong Chân Long huyết mạch, khiến cho Chân Long huyết mạch chỉ cần đóng đưa cự vĩ là đã có thể khai sơn phá thạch, phá hủy hư không, tuy nói bổ núi cắt sông còn có chút khó khăn, nhưng cũng không kém là mấy.

Thực lực như vậy đã vượt qua tổng toàn bộ lực lượng bộc phát của Kiếm Tông. Thiên đạo lực lượng lại một lần nữa phủ xuống, khiến cho hư không liên tiếp truyền tới những cỗ chấn động như sóng biển.

Chân Long huyết mạch cao ngàn trượng phiêu phù trên đỉnh đầu Lục Thanh, thân hình khổng lồ của nó như che hết ánh sáng của mặt trời. Nguyên bốn trong ánh mắt đám người Địa Như Tâm, thân hình Thủy Giao Long đã vô cùng lớn, nhưng khi Chân Long huyết mạch của Lục Thanh hiện ra, thì cũng chỉ giống như một con rắn nhỏ mà thôi, thiếu đi khí thế ban đầu của mình.

Long nhãn lóe lên những tia thần quang tử bạch sắc, long trảo mở ra, giờ phút này Chân Long huyết mạch sau khi dung nhập vào thiên đạo lực lượng thì giống như có tính mạng của riêng mình, nó hướng về phía Thủy Giao Long phát ra một tiếng Long ngâm dài.

Hống. ...

Không có bất cứ thanh âm nào khác thường vang lên, ở trước miệng của Chân Long huyết mạch, không gian bị nghiền nát lộ ra vô số những Động Hư không gian nhỏ hẹp cắt về phía cổ của Thủy Giao Long. ..

528. Chương 84: Vạn Trượng Địa Động (3)

Đám người Địa Như Tâm nhanh chóng biến sắc, Động Hư không gian có thể dễ dàng xuất hiện như vậy đã làm cho vượt qua dự đoán của hắn.

Cho dù là hắn với tu vi Nhất kiếp Kiếm Hoàng, khi vận dụng pháp tắc cũng chỉ có thể làm được như vậy, có chăng thì cũng hơn một chút. Nhưng mà Địa Như Tâm rõ ràng cảm thấy, Chân Long huyết mạch vẫn còn chưa phát huy toàn bộ thực lực.

Chân Long huyết mạch thật sự cường đại như vậy sao? Làm sao có thể nhận được truyền thừa Chân Long huyết mạch?

Trong lòng mang nhiều nghi vấn khiến cho Địa Như Tâm không khỏi cảm thấy lưỡng lự, bất quá dù hắn suy nghĩ vỡ óc thì cũng không thể nào có được tin tức hữu dụng.

Trên hư không.

Ánh mắt lạnh lẽo của Lục Thanh nhìn thẳng vào Thủy Giao Long, vốn con nghiệt súc này liên tục cắn nuốt đồng nam, đồng nữ để tăng tiến tu vi cho nên không còn đất sống trên thế gian này nữa. Coi như là trong nhân tộc thì cũng bị những kiếm giả gọi ma đầu, tùy thời có thể bị người ta chém giết.

Chủng tộc khác nhau, cái nhìn cũng bất đồng, Lục Thanh lúc này còn chưa đạt được tới cảnh giới Hải Nạp Bách Xuyên, coi vạn vật đều ngang hàng, hắn hôm nay ra tay chính là sử dụng thân phận của nhân tộc.

Đạo lý này trước đây khi ở Kiếm Hồn chiến trường, Diệp lão đã từng nói qua cho hắn biết. Thiên đạo có ba nghìn lối, kiếm đạo cũng có ba nghìn đường, chánh đạo cũng có ba nghìn loại, chủng tộc bất đồng, cái nhìn về chánh đạo cũng khác nhau, chỉ cần không đi ngược lại bản tâm. Thiên đạo tuy thừa nhưng lại khó lọt, hiển nhiên hắn cũng hiểu được chút ít.

Có lẽ trong tương lai, khi đạt được tới cảnh giới đó, nhưng bây giờ trong lòng Lục Thanh thì hắn vẫn chỉ là con người.

Bên trên Địa Động Hải.

Giờ phút này xung quanh Thủy Giao Long bốc lên một tầng Thủy hệ linh khí dồi dào, hư không rung chuyển, trước mặt Thủy Giao Long ngưng kết thành một con tiểu Thủy Giao Long giống như nó. Ngay lúc này, mỗi một phiến lân giáp màu lam của Giao Long cũng xuất hiện sự biến hóa, Thủy hệ linh khí càng lúc càng nồng đậm, khiến cho những linh khí có thuộc tính khác bị áp chế đi.

Tam giai linh chú do Thủy Giao Long ở trên Địa Động Hải thi triển ra, chỉ trong chớp lát đã ngưng tụ thành hình. Do được sự quán chú của Long uy vào khiến cho không gian chấn động, tại vị trí của Thủy Giao Long, trong phương viên mười trượng lập tức xuất hiện Động Hư không gian, theo thân hình dao động của Thủy Giao Long nó lập tức bay vọt về phía Chân Long huyết mạch.

Ầm. .. Ầm. .. Ầm. ..

Trong hư không, thi thoảng lại hiện lên những tia lôi điện màu tím, Động Hư không gian va chạm với nhau, nhất thời tạo thành một vùng Động Hư không gian rộng lớn, nó đem ngàn cân nước biển hút lên không, tiến vào trong vùng Động Hư không gian.

Kiểm chỉ điểm ra, Chân Long huyết mạch sau lưng nhất thời lùi xa vài dặm, đồng thời đám người Địa Như Tâm ở phía sau cũng biến sắc, nhanh chóng thoái lui.

- Thái thượng trưởng lão! - Một tên trưởng lão đại sư ở bên cạnh tức giận trầm giọng nói.

Hơi khoát tay áo, sắc mặt Địa Như Tâm có chút khó coi, nhưng vẫn nhịn xuống.

Trên bãi hỏa nham than, nhìn Thủy Long Giao đã kéo tới, một tiếng long ngâm đột ngột từ trong miệng Lục Thanh vang lên.

Tiếng Long ngâm này xé gió vang tới tận chín tầng trời, nhất thời hội tụ thành lôi vân màu tím, Thiên Lôi và Thiên Phong cường đại không ngừng xuất hiện ở trong lôi vân.

Xẹt!!!

Thiên Lôi màu tím tinh khiết ở giữa không trung điên cuồng dao động, chỉ thoáng cái lôi vân đã tràn ra mấy trăm trượng, liên tục tạo thành những đạo gợn sóng không gian.

- Thiên Lôi! Thiên Phong! - Hỏa Liệt kinh hô lên một tiếng, đám người Địa Như Tâm ở bên cạnh cũng thay đổi sắc mặt.

- Thái thượng trưởng lão! Cái này. ..

- Đây là do Lục đại sư có được Phong Lôi kiếm khí. - Ở bên cạnh, Lô Luân cảm thán nói:

- Lúc đầu ở trên Kiếm Hồn chiến trường không được nhìn thấy Lục đại sư thi triển kiếm thức tinh thâm, hôm nay cuối cùng cũng có duyên nhìn thấy.

- Kiếm Hồn chiến trường? - Địa Như Tâm thay đổi sắc mặt, lập tức mở miệng nói:

- Không biết trong Bách Chiến Bảng, Lục đại sư bài danh thứ mấy?

Trên mặt Lô Luân lộ ra thần sắc khâm phục, Lô Luân nói:

- Lần này Bách Chiến Bảng không có thứ hạng, do Ma Kiếm Linh xuất thế, nó đã phá hủy toàn bộ Bách Chiến Cốc.

- Cái gì? Ma Kiếm Linh? - Địa Như Tâm kinh hô lên một tiếng.

- Không sai! Nó giết hết những vị Kiếm Hoàng của các tông cư trú ở Bách Chiến Cốc, thậm chí trong đó có cả mấy vị điện chủ Kim Thiên Điện. Những ân oán trong đó, các tông môn trong Kim Thiên Giới và Kim Thiên Điện sẽ cùng với nó giải quyết.

Thở dài một hơi, Địa Như Tâm định nói gì, thì Lô Luân lại mở miệng nói:

- Bất quá ở trong Kiếm Hồn chiến trường, Lục đại sư lúc trước có cùng Tử Lôi Tông Tử Thiên Lôi đánh một trận, hai người không phân được thắng bại.

- Tử Thiên Lôi? - Địa Như Tâm thoáng biến sắc nói:

- Chính là Tử Thiên Lôi được xưng là đệ nhất nhân dưới Kiếm Hoàng của Kim Thiên Giới?

- Không sai! - Lô Luân gật đầu nói:

- Sau đó ở trong Kiếm Hồn chiến trường, Lục đại sư bằng vào cơ trí của mình đã cứu được rất nhiều đại sư trong tay Ma Kiếm Linh, nói đến thì cả Lô mỗ cũng thiếu Lục đại sư một mạng.

Đến giờ phút này, sắc mặt đám người Địa Như Tâm đã hoàn toàn thay đổi, không ngờ Lục Thanh lại có thực lực mạnh như vậy.

Giờ phút này, tiếp tục có một tiếng Long ngâm vang lên, lôi vân xoay chuyển trên chín tầng trời tới cực điểm, Thiên Lôi màu tím cùng với Thiên Phong màu trắng hạ xuống, được hồn thức cường đại của Lục Thanh điều khiển. Vô tận Phong Lôi khí hội tụ, trong hư không hình thành hai đầu Phong Lôi Thần Long dài ba trăm trượng. Hai đầu Phong Lôi thần long vừa thành hình thì giống như được sống lại, bốn mắt mở trừng trừng, long khẩu mở ra, từ trong đó truyền ra một tiếng long ngâm như sấm vang vọng tới tận chín tầng trời.

Chiếc đuôi hơi quẫy động đã đem một vùng không gian phá nát đi, hai đầu Phong Lôi thần long mở trảo ra hướng về phía tam giai linh chủ do Thủy Giao Phong thi triển khe chụp một cái. Ở phía hư không trước mắt chúng nó, một quả Phong Lôi linh cầu nhanh chóng ngưng tụ thành. Hai đầu Phong Lôi Thần Long nhanh chóng quần quanh Phong Lôi linh cầu, một vòng sóng không gian kinh khủng từ trên đó khuếch tán

ra, theo đó một cỗ Động Hư không gian có phẩm chất như cánh tay tràn ra. Lực lượng thôn phệ cùng với động tác của Phong Lô thần long đều tập trung vào thân hình của đầu tiểu Giao Long.

Cước bộ hơi động, rất nhanh sau đó thân hình Lục Thanh đã biến mất, chỉ để lại ở chỗ của mình tiếng kiếm ngân đang rít gió vang lên.

Ngay tức thì, bên trong Phong Lô linh cầu do hai đầu Thần Long quán quanh hiện ra thân ảnh của Lục Thanh.

Ánh mắt Lục Thanh như điện thi thoảng lại lóe lên thần quang tử bạch, ánh mắt hần như xuyên phá không gian trực tiếp rơi xuống người Thủy Giao Long. Nương theo cái nhìn của hắn là một cỗ Phong Mang Khí khó có thể miêu tả bằng lời trần tới, khiến cho thân thể của Thủy Giao Long lập tức cảm thấy đau đớn, giống như có vô số thần kiếm đang đâm vào thân thể.

Lại nhìn về phía Lục Thanh, khi ánh mắt hắn tập trung về phía Thủy Giao Long, Phong Lô linh cầu chợt thay đổi, ở giữa không trung hóa thành một thanh cự kiếm cao tới năm trăm trượng. Hai đầu Phong Lô thần long trong nháy mắt đã quán quanh thân kiếm, chỉ trong nháy mắt thiên đạo lực lượng đã bao phủ xung quanh, đồng thời sâu trong tủy hải, Man Hoang khí nồng động đang sôi trào, theo khí thể Lục Thanh bộc phát ra mà dung nhập vào Phong Lô cự kiếm.

Hai đầu Phong Lô Thần Long ngẩng đầu lên cao rống lên một tiếng, theo đó là cỗ chính khí uy nghiêm cùng với Phong Lô kiếm ý nồng đậm bốc lên, chỉ thoảng cái đã bao quanh lấy cự kiếm. Ở trên độ cao năm trăm trượng lúc này xuất hiện một cái hư ảnh kiếm ý màu trắng. Hư ảnh này cũng dần ngưng lại thành thực chất, chung quanh nó cũng có kim sắc Phong Mang Khí bao quanh, từ trên đó thiên đạo chi uy phô thiên cái địa tràn ra xung quanh.

Trong hư không, không hề gặp chút cản trở, chuôi kiếm to lớn mang theo tiếng kiếm ngân kinh người vang lên đâm về phía tiểu Thủy Giao Long. Xung quanh mũi kiếm, trong phương viên vài trượng sóng không gian không ngừng xuất hiện, rất nhanh liền giống như sóng trên biển, liên miên không ngừng, thiên đạo chi uy lan ra, cùng với khí thể tạo thành giống như muốn đâm thủng trời cao. Động Hư không gian cũng theo đó mà xuất hiện, nó ở xung quanh thanh cự kiếm này hình thành hai đạo Động Hư mũi kiếm sắc bén.

- Nhân kiếm hợp nhất. - Đám người Lô Luân kinh hãi hô lên.

Làm sao có thể?

- Không. Đây không phải là Nhân kiếm hợp nhất. - Hơi trầm ngâm một chút, Địa Như Tâm ở bên cạnh mở miệng nói:

- Bất quá, kiếm thức này không ngờ lại có thể mang theo một chút nguyên lý cơ bản của Nhân kiếm hợp nhất. Thật là đáng sợ.

Trên Địa Động Hải.

Một kiếm này của Lục Thanh ở trong mắt Thủy Giao Long chẳng khác nào là một kiếm đòi mạng, thân hình của Lục Thanh đã hoàn toàn dung nhập vào bên trong Phong Lô cự kiếm, hoàn toàn không thể thấy rõ được thân hình của hắn.

Ánh mắt Thủy Giao Long cuối cùng cũng xuất hiện sự hoảng sợ, nó không chút do dự quấy động thân hình nhanh chóng chui xuống Địa Động Hải.

Không có tiếng nổ kinh thiên vang lên như tưởng tượng, chỉ là một tiếng rất nhỏ giống như túi gạo rơi xuống mặt đất, tiểu Thủy Giao Long nhanh chóng bị Động Hư không gian chia làm hai nửa.

Sau một khắc, tiểu Thủy Giao Long giống như bột biển nhanh chóng tan biến không còn dấu vết.

- Người đâu? - Hỏa Nguyệt Loan sửng sốt một chút.

- Đuổi theo! - Trong hư không, Địa Như Tâm lạnh lùng quát lên một tiếng, chín tên Kiếm Hồn cảnh đại sư nhất thời lao đi.

Phía dưới Địa Động Hải.

Bên dưới đáy biển âm u có một chiếc Địa Động ngay ngắn, Địa Động này nhìn vào thì thấy nó kéo dài liên tiếp, không biết đâu là điểm cuối.

Lúc này, bên trong Địa Động đen ngòm đó, hai đạo thân ảnh một trước một sau đang nhanh chóng truy đuổi nhau.

Phía trước, là một đầu Giao Long màu lam dài tới ba trăm trượng, từ trên người nó tỏa ra Thủy hệ linh khí nồng đậm khiến cho những lân phiến phát sáng lên, đồng thời làm bại lộ vị trí.

Phía sau ngàn trượng, là một thanh cự kiếm dài năm trăm trượng đang rẽ nước đuổi theo, trong mơ hồ người ta còn dễ dàng nghe thấy tiếng kiếm ngân rít lên, đem hải nham trong địa động phá hủy hoàn toàn.

Một kiếm, một Giao này không ngưng truy đuổi và chạy trốn trong Vạn Trượng Địa Động, khi khoảng cách của hai bên thu lại chỉ còn năm trăm trượng, cảm thấy sắp bị đuổi kịp, Thủy Giao Long phát ra một long ngâm giận giữ, thân hình một lần nước được tăng tốc độ.

529. Chương 85: Địa Động Dị Biên

Bên trong Vạn Trượng Địa Động đen ngòm!

Khoảng chiều rộng mười trượng khi bị Động Hư kiếm nhận cắt qua đã tạo thành hai khe rãnh. Hai khe rãnh này mơ hồ phát ra những tia sáng lơ mơ, những tia sáng này dù là ở trong Địa Động đen ngòm này thì cũng có thể phát ra ánh sáng xa tới mấy trăm trượng.

Thâm Hải Trầm Ngân!

Ngưng thần cảm ứng một chút, Thâm Hải Trầm Ngân này ở trong Địa Động Hải chỉ sợ là đã có thời gian cả ngàn năm, ngay cả Vạn niên Thâm Hải Trầm Ngân cũng có, nếu như bối mốt tốt có khi còn kiếm được Thâm Hải Trầm Ngân Mẫu.

Trong lòng Lục Thanh hơi động, nguyên bốn hấn hết đang hết sức trấn áp Động Hư mũi kiếm, lúc này lập tức buông thả ra một ít, khiến cho lực thôn phệ kinh khủng truyền ra.

Ầm ầm ầm. ...

Không gian chấn động, hải nham cứng rắn ở xung quanh nhất thời bị phá hủy, vô số những hòn đá tỏa ra ánh sáng màu bạc xuất hiện, rơi vào trong dòng chảy tử bạch sắc phía trong Động Hư mũi kiếm.

Ở trong đám hòn đá màu bạc này thì thoảng ngẫu nhiên lại có một viên màu vàng rơi ra, theo đó ngay cả Động Hư mũi kiếm cũng mơ hồ rung động.

Hơn mười tức thời gian, thiên đạo lực lại tiếp tục trấn áp Động Hư mũi kiếm, nhìn Thủy Giao Long ở phía trước vẫn không ngừng thay đổi phương hướng, trong lòng Lục Thanh hơi động. Năm trăm trượng thông thiên cự kiếm nhất thời bộc phát ra tử bạch sắc thần mang, trong nháy mắt rẽ nước bắn về phía Thủy Giao Long.

Thủy Giao Long lúc này cực kỳ hoảng sợ, một luồng Thủy hệ linh lực nồng đậm bộc phát ra, theo chiếc cự vĩ của nó đang dao động ngưng tụ thành một thanh Thủy kiếm dài hơn mười trượng đánh lên trần Địa Động.

Loạn thạch rơi xuống liên tục khiến cho Địa Động trong nháy mắt đã bị ngăn chặn lại. Trong lòng có chút vui vẻ, Thủy Giao Long cũng bất chấp tất cả, Thủy hệ linh lực nhanh chóng chuyển động, ở trong thức hải, Giao Châu không ngừng thôn thổ Thủy linh lực.

Ở bên ngoài Địa Động.

Chín đạo kiếm quang sắc sở mau chóng dừng lại, xung quanh chín người đều ngưng tụ thành một tầng bảo hộ mỏng chống đỡ áp lực của đáy biển.

- Thái thượng trưởng lão! Bọn họ đã tiến vào trong Địa Động. - Hỏa Liệt có chút bất an nói:

- Địa Động này. ...

- Địa đại sư! Chẳng lẽ chúng ta không truy đuổi tiếp sao? - Lô Luân ở bên cạnh cau mày nói.

Cười khở lắc đầu, Địa Như Tâm nói:

- Lô đại sư có điều không biết, Địa Động này Thủy Giao Long có thể di chuyển dễ dàng không chút trở ngại, nhưng đối với chúng ta mà nói thì chỉ có tiến vào mà không có đường trở ra.

- Địa đại sư nói thế là có ý gì? - Lô Luân nghe vậy thì có chút kinh hãi.

Thở dài một hơi, Địa Như Tâm nói:

- Truyền thuyết kể rằng, ban đầu Địa Động Hải chỉ là một vùng thung lũng rộng lớn, nhưng sau này do hai tên Kiếm Phách tông sư đại chiến, trong đó một gã sử dụng Kiếm đạo thần thông chui xuống Địa Động Hải. Vượt qua quãng đường mấy ngàn dặm thông tới Kiếm Thần Hải của Thanh Phàm Giới, dẫn nước biển nhập vào, cuối cùng qua mấy năm mới hình thành nên vựa dậm nội hải này. Cũng bởi vậy mà phiên nội hải này được xưng là Địa Động Hải, cũng bởi vậy Địa Động Tông chúng ta mới được hình thành.

Hơi dừng lại một chút, Địa Như Tâm tiếp tục nói:

- Địa Động ban đầu chính là ở bên dưới Địa Động Đảo chúng ta, cũng bởi vì truyền thuyết này mà sáu ngàn năm qua Địa Động Tông chúng ta từng liên tục xuất ra Kiếm Hồn đại sư đi dò xét. Thời gian ngàn năm qua, có hơn mười vị Kiếm Hồn đại sư tiến vào trong đó nhưng cũng không một ai trở về, thậm chí trong đó còn có hai gã Kiếm Hoàng tổ sư. Từ đấy đến nay, Địa Động liên bị tông môn liệt vào cấm địa, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào, mãi cho tới hai trăm năm trước đầu Thủy Giao Long mới từ trong đó chui ra.

- Thủy Giao Long này chẳng lẽ là tới tử Kiếm Thần Hải sao? - Lô Luân cau mày hỏi.

Hơi gật đầu, Địa Như Tâm nói:

- Chúng ta cũng từng nghĩ như vậy, nhưng Địa Động này quá quỷ dị, khi chưa nắm chắc thì tuyệt đối không thể đi xuống đó dò xét được. Không ngờ lần này tốc độ của Lục đại sư lại mau như thế, chúng ta không kịp ngăn cản lại.

- Địa đại sư! Nói như vậy, Lục đại sư nếu không trở ra thì sao? - Lô Luân cả kính mở miệng nói.

Hơi lắc đầu, Địa Như Tâm nói:

- Sáu ngàn năm trước từng có mười ví dụ, Lục đại sư nếu muốn đi ra sợ rằng cũng khó có thể có hy vọng.

Chần chờ một chút, Địa Như Tâm nói:

- Có lẽ nếu dựa vào Thủy Giao Long, Lục đại sư có thể làm được điều này cũng không chừng. Dù sao, Thủy Giao Long rất linh mãnh, có thể Địa Động này chỉ có linh thú mới thông qua được.

Nghe Địa Như Tâm nói vậy, Lô Luân cũng chỉ gật đầu nói:

- Hy vọng Lục đại sư có cát nhân thiên tướng.

- Đề phòng ngừa vạn nhất, thái thượng trưởng lão, chúng ta có nên tiếp tục bố trí người ở đây không? Nếu như Thủy Giao Long một lần nữa xuất hiện thì cũng có thể sớm ứng phó.

- Ừm! - Địa Như Tâm mở miệng hỏi

- Lô đại sư! Ý ngài thế nào?

Khẽ lắc đầu, Lô Luân nói:

- Quý tông bố trí tại hạ không thể nhúng tay, Lục đại sư có ân cứu mạng với tại hạ, bản thân mặc dù không thể tiến vào bên trong nhưng sẽ ở ngoài Địa Động chờ mấy ngày, nếu không có kết quả Lô mỗ hiển nhiên sẽ đi lên hội họp với các vị.

- Nếu Lô đại sư đã có quyết định như thế thì hãy xin cẩn thận, nếu có bất cứ điều gì khác thường mong ngài hãy phát ra kiếm cương để cảnh báo kịp thời.

- Lô mỗ hiểu.

Lập tức, tám người Địa Như Tâm hóa thành tám đạo kiếm quang bay lên khỏi Địa Động Hải.

Bên trong Vạn trượng địa động.

Vô số hải nham bị phá hủy, thâm nhập Địa Động càng lâu, Lục Thanh càng cảm thấy áp lực nước càng lúc càng gia tăng hơn.

Thủy Giao Long bản thân có thủy thuộc tính, chớ nên mặc kệ áp lực nước biển thế nào thì bản thân nó cũng càng trở nên linh hoạt. Hơn nữa giờ phút này có hải nham làm vật cản trở, khiến cho Thủy Giao Long càng lúc càng bỏ xa được Lục Thanh.

Trong lòng hơi rung mình, Địa Động này dù sao cũng là sào huyệt của Thủy Giao Long, nếu như cứ tiếp tục truy đuổi thì khó tránh khỏi có tình huống xấu phát sinh.

Trong lòng thoáng động, cự kiếm năm trăm trượng nhất thời tiêu tán đi.

Ầm ầm ầm. ..

Động Hư mũi kiếm mất đi sự trói buộc lập tức phá hủy hai bên làm cho loạn thạch bay tán loạn.

Hai đạo Động Hư mũi kiếm sau một lúc phá hủy hải nham hai bên thì biến mất không còn dấu vết, nhưng mà lúc này sắc mặt Lục Thanh chợt thay đổi, từ hai bên lỗ hổng đó hẳn dĩ nhiên lại cảm nhận được Hỏa hệ linh khí nồng đậm đang xộc tới.

- Nham thạch nóng chảy! - Trong lòng hơi chấn động, Lục Thanh không khỏi cười khổ, mặc dù hẳn có được Kim Thiên cấp Kiếm Thể cho nên cũng không sợ địa hỏa nham thạch nóng chảy. Nhưng ở bên dưới Vạn Trượng Địa Động này xuất hiện địa hỏa nham thạch rất mạnh, nói không chừng chính là tinh hoa của địa hỏa, nếu như là vậy thì dù bản thân hắn cũng không thể chống đỡ được trong thời gian dài.

Trong thời gian ngắn, một đoàn hỏa diễm từ hai đạo lỗ hổng tràn ra, nước biển ở xung quanh chỉ thoáng cái đã bốc hơi hết.

Cảm thụ nhiệt độ xung quanh đang không ngừng tăng lên, ánh mắt Lục Thanh không khỏi xuất hiện vẻ bất đắc dĩ. Địa hỏa nham thạch này mặc dù không có đạt tới trình độ như tinh hoa của địa hỏa, nhưng cũng không kém bao xa, rơi vào trong đó thì hẳn tuyệt đối không thể chống đỡ được ba ngày.

Phía sau con đường bị chặn lại mặc dù có lối rẽ, nhưng Lục Thanh lại không biết nó thông đi đâu.

Cảm thụ được đầu Thủy Giao Long cách càng lúc càng xa, hai đạo hàn mang từ trong mắt Lục Thanh bắn ra.

Chân Long huyết mạch lại sôi trào, Chân Long huyết mạch ngàn trượng một lần nữa đột phá vô tận tủy hải, xuất hiện ở sau lưng của Lục Thanh.

Tiếng long ngâm uy nghiêm vang lên tạo thành những gợn sóng không gian liên miên đem hải nham xung quanh phá hủy đi.

Ngàn trượng Chân Long huyết mạch vừa phủ xuống Địa Động lập tức khiến cho nó rung chuyển. Trong lòng hơi động, tiếng Long ngâm tức giận lần nữa phát ra, được sự khốn chế của Lục Thanh, Chân Long huyết mạch lập tức thu nhỏ lại mấy trăm trượng, chỉ còn lớn hơn con Thủy Giao Long hai trăm trượng mà thôi.

Nhìn Chân Long huyết mạch ngay trước mắt, trong đan điền tam hồn tẩy lễ cùng kiếm hồn chợt phát ra tiếng kiếm minh vang dội, kèm theo đó là Kiếm đạo ý chí cùng với Phong Mang Khí sôi trào.

Ngửa mặt hú lên một tiếng, tiếng long ngâm xé gió cùng với Chân Long huyết mạch kẻ hổ người ứng. T

Dường như cảm nhận được kiếm đạo ý chí không ngừng thúc dục, Chân Long Nhân của Chân Long huyết mạch chợt bắn ra một đạo Long lực bốn nguyên màu trắng tinh khiết. Long lực bốn nguyên mặc dù không ẩn chứa bất cứ loại pháp tắc nào, nhưng nó tàng trữ một cỗ uy nghiêm của thiên địa, khiến cho Thủy Giao Long đang chạy trốn ở phía xa cũng không khỏi cảm thấy run rẩy. Giờ phút này, nó nhanh chóng bộc phát ra tốc độ nhanh nhất để bỏ chạy, trong lòng nó thầm nghĩ bản thân phải mau chóng thoát khỏi Lục Thanh, Chân Long chỉ uy thật sự không phải một đầu Thủy Giao Long mới thành niên như nó có thể ngăn cản nổi.

Lại nhìn vào Địa Động, từ trên người Lục Thanh dâng lên một cỗ sát ý cường đại, bên trong sát ý ẩn chứa kiếm đạo ý chí cường đại, không chút do dự, Chân Long huyết mạch hé miệng ra, Long lực bốn nguyên được điều động bao vây lấy Lục Thanh vào bên trong.

Ngay sau đó, một cỗ khí thể còn cường đại hơn trước phát tán ra, long uy vô tận tràn ngập xung quanh, xuyên qua những trở ngại ở phía trước hướng về phía Thủy Giao Long tiến hành trấn áp.

Lập tức, từ trên thân hình Chân Long, kim sắc Phong Mang khí tinh thuần tràn ra, chỉ thoáng cái đã bao trùm toàn bộ Chân Long huyết mạch. Phong Mang Khí cũng không dừng lại, mà từng tầng từng tầng áp súc lại với nhau.

Tiếng kiếm ngân lơ mơ từ trên Chân Long huyết mạch xé gió vang lên, theo sự áp súc của hồn thức Lục Thanh, kim sắc Phong Mang khí tinh khiết từ từ chuyển từ thuần kim sắc sang ám kim sắc.

Khí thể uy nghiêm từ trên người Chân Long huyết mạch phát tán ra, nhưng chúng vẫn được Lục Thanh áp chế ở xung quanh người, nếu như để nó tự tiện phát tán thì chỉ sợ sẽ dẫn tới những chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Nhìn lại Chân Long huyết mạch giờ phút này, thuần kim sắc Phong Mang khí sau khi bị áp súc cuối cùng đã chuyển thành ám kim sắc vô cùng nồng đậm.

Bên trong Địa Động âm u, giờ phút này xuất hiện một đầu Ám Kim Chân Long dài năm trăm trượng, tử bạch sắc thân mang xuyên phá không gian trực tiếp rơi xuống người Thủy Giao Long. ..

Chương 86: Địa động biến đổi lớn

Tâm niệm vừa động, tám thành Phong Lô kiếm nguyên đồng thời mạnh mẽ tiến vào Chân Long huyết mạch.

Long uy hùng hậu nương theo Phong Lô kiếm ý hùng hậu ngang trời xuất thế, sau đó một khắc Thiên Lô cùng Thiên Phong cũng bạo khởi quần quanh Ám Kim sắc Chân Long.

Xung quanh Chân Long huyết mạch Ám Kim sắc nhất thời tràn ngập Thiên Lô và Thiên Phong. Thiên Lô cùng Thiên Phong hội tụ một chỗ, ở trong miệng Chân Long ngưng tụ thành một viên tử bạch sắc linh cầu. Bên trong Chân Long huyết mạch, ánh mắt Lục Thanh chỉ trong tích tắc đã xảy ra biến hóa, ở trước mặt hần nguyên bốn vốn là nước biển đang chảy mạnh bỗng trở nên thông thả hơn rất nhiều.

Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh vận chuyển, đại lượng Luân Hồi linh lực bị chuyển hóa rót vào trong Phong Lô linh cầu.

Một cỗ huyền ảo ba động nhất thời khuếch tán ra, đại lượng Phong Lô nhị khí rất nhanh ở trong miệng Chân Long huyết mạch tổ hợp lại, đồng thời quay trở về cơ thể Lục Thanh, sau khi bị chuyển hóa thành Luân Hồi linh lực mới quay ngược trở lại Phong Lô linh cầu.

Bên trong Vạn trượng địa động, ngoại trừ Địa Hỏa linh khí ở phía sau không ngừng khuếch tán ra ngoài, thì những linh khí thuộc tính khác đều bị Thủy hệ thuộc tính áp chế, ngay cả Phong Lô nhị khí ở đây cũng không thể hấp thu được chút nào.

Cũng may Lục Thanh có được Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh gần như là một loại kiếm nguyên công nghịch thiên, có thể tự thân chuyển hóa linh khí thuộc tính, nếu không ở dưới Địa Động này chỉ sợ ngoại trừ Kiếm Hồn cảnh đại sư tu luyện Thủy hệ ra chỉ sợ không có ai có thể thi triển được kiếm thức tinh thâm.

Đương nhiên là không tính tới những nhân vật tuyệt đỉnh như Kiếm Phách tông sư. Uy lực lĩnh vực của Kiếm Phách tông sư thật sự là khó có thể hình dung nổi.

Đây cũng là nguyên nhân mà Thủy Giao Long có thể bỏ chạy được, mặc dù thực lực của Lục Thanh nhìn thì hoàn toàn áp chế nó, nhưng bản thân nó cũng có Chân Long huyết mạch, nếu như không để ý sống chết thì nó cũng không nhất định là không có phần thắng. Bất quá, nếu như vậy tất cả những dự tính lâu nay cùng với hai trăm năm tu luyện của nó chỉ có thể như nước sông chảy ra biển.

Mà ở dưới Vạn Trượng Địa Động này các linh khí thuộc tính ngoài Thủy hệ đều bị áp chế, bản thân Lục Thanh còn chưa đạt tới Kiếm Hoàng, không thể dẫn động pháp tắc, ở đây mất đi sự liên hệ với thuộc tính

của bản thân, thực lực của Lục Thanh ít nhất sẽ giảm đi một nửa. Mà nó ở chỗ này có thể hấp thu Thủy hệ linh khí để khôi phục thực lực trong một thời gian dài, đợi tới khi Lục Thanh tiêu hao toàn bộ linh khí vốn có trong cơ thể thì chính là lúc nó chuyển bại thành thắng.

Bất quá, Thủy Giao Long làm sao cũng không nghĩ ra được Lục Thanh lại tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, loại kiếm nguyên công có thể chuyển đổi thuộc tính linh khí. Mãi cho tới lúc này cảm nhận được uy áp kinh khủng từ phía sau truyền tới, Giao Châu của Thủy Giao Long cuối cùng đã run rẩy.

Lực lượng như vậy so với thực lực của nó có thể phát huy còn cường đại hơn nhiều, chỉ trong nháy mắt một cỗ ba động quỹ dị truyền tới, khiến cho nó cảm giác như không gian xung quanh đang trở nên nặng nề hơn, tốc độ chậm lại rất nhiều.

Chuyện gì đã xảy ra?

Thủy Giao Long trợn trừng mắt, đồng thời cố gắng phản kích lại cỗ lực lượng này, linh lực toàn thân nhanh chóng được điều động, giao vĩ quẫy động làm cho thân hình lao sâu vào bên trong Địa Động.

Một lần nữa cảm ứng được một cỗ lực lượng huyền ảo ba động, tam hồn càng lúc càng viên mãn.

Đây là lực lượng gì?

Trong đầu hần lúc này đột ngột vang lên một giọng nói;

- Không biết. Sau khi dung hợp linh lực lại ta cũng chỉ thể nhìn được bên ngoài, không thể phán đoán một cách chính xác được.

Diệp lão trả lời làm cho Lục Thanh hơi ngẩn ra, mặc dù có chút thất vọng nhưng cũng có cảm giác mình thành tựu một thứ khá cổ quái, lực lượng dung hợp như vậy có thể nói chính là do hần tự tìm ra. Ở trong lòng Lục Thanh, Diệp lão cơ hồ như trở thành một tồn tại không gì là không biết, lão sống ở trên đời này không biết bao nhiêu năm tháng, cho nên những thứ lão chưa nhìn thấy thật sự là rất khó.

Đồng dạng, luồng linh lực mới sinh ra này cũng không khiến cho hần phải thất vọng.

Theo sự dung nhập của Luân Hồi linh lực, màu sắc Phong Lôi linh cầu tuy không hề thay đổi, nhưng bên trong đó xuất hiện vài đạo ánh sáng màu đen và trắng. Những tia sáng đen, trắng này rất nhanh quấn vào với nhau trở thành một khối quang cầu màu xám bạc, cùng lúc đó, trong lòng Lục Thanh đột nhiên sinh ra một loại cảm giác quái dị, giống như mọi thứ bên trong phạm vi của hồn thức đều rơi vào trong sự khổng lồ chế của hần.

Đến ngày nay, tu vi của hần đã đạt tới Kiếm Tông viên mãn, tam hồn tẩy luyện viên mãn khiến cho hồn thức cảm ứng lại càng thêm rõ ràng.

Trong phạm vi hồn thức bao phủ, tựa hồ như hần có thể nắm giữ sinh tử, thời gian, không gian.

Loại cảm giác này chẳng lẽ là thật sao?

Theo tiềm thức, Lục Thanh muốn thử nắm giữ loại lực lượng này.

Hơi biến sắc, ngay khi hồn thức lực lượng tới gần, phẳng phất như bị một vật gì đó thôn phệ, dưới sự thôn phệ của nó cho dù là Lục Thanh có sử dụng bí pháp thôn phệ hồn thức cũng chỉ có thể đem những bộ phận chưa bị làm sao thu hồi trở lại. Còn một bộ phận hồn thức sau khi bị thôn phệ lập tức hoàn toàn biến mất.

Thật là kinh khủng.

Lục Thanh thở dài một hơi, vốn hần tưởng rằng sau khi tam hồn viên mãn, hồn thức sẽ không còn bất cứ sơ hở nào nữa, cho nên mới có thể sinh ra cảm giác như vậy. Nhưng bây giờ xem ra thì không phải, cỗ lực lượng này mặc dù là do hần dung hợp tạo ra, nhưng cũng không cách nào nắm giữ trong tay, chỉ có thể là lực lượng công kích đơn thuần mà thôi.

Từ khi trở về từ Tử Lôi Cốc, Lục Thanh vẫn cảm giác như mình nắm giữ trong tay một loại luồng lực lượng nào đó, nhưng dù làm thế nào hần cũng không điều khiển được. Không nghĩ tới, luồng lực lượng này còn gây thương tổn cho hồn thức.

Hơn nữa, muốn nhập vào trong kiếm nguyên Phong Lô linh cầu, cũng phải kèm theo Luân Hồi kiếm cương. Nói cách khác, nếu thiếu Luân Hồi kiếm cương thì sẽ bị tiêu tan sạch sẽ.

Phong Lô nhị khí, Luân Hồi lực lượng, hai thứ này đến tột cùng là có quan hệ thế nào với nhau.

Trong lòng thầm thở dài một hơi, Lục Thanh suy nghĩ mãi vẫn không ra được chút đầu mối nào.

Đem những suy nghĩ này bỏ ra khỏi đầu, sau một khắc, hồn thức cường đại vượt xa Kiếm Tông đỉnh phong được triển khai ra. Mặc dù đang ở trong đáy biển âm u, hồn thức bị áp chế, nhưng khi ngưng tụ thành kiếm thức, hồn thức cũng đồng thời có được Phong Mang khí cường đại, Phong Mang khí này sau khi bị Kim Thiên Kiếm Thể đồng hóa, đã trở thành kim sắc hồn thức vô kiên bất tồi có lực lượng xuyên phá hư không. Nó xuyên qua hải nam, trực tiếp bao trùm xuống chỗ Thủy Giao Long đang ở ngoài nghìn trượng.

Ầm ầm ầm. ..

Kèm theo những tiếng nổ như sấm vang lên, Phong Lô linh cầu cũng theo đó tăng vọt lên. Đằng trước Phong Lô linh cầu, không gian bị nghiền nát, nước biển thoáng cái đã bị thôn phệ, kèm theo đó phá vỡ Động Hư không gian, Phong Lô linh cầu đúng là biến mất ở chỗ này.

Thân hình hơi ngừng lại, thiên đạo lực lượng trấn áp làm cho lực thôn phệ của Động Hư không gian ngừng ngay trước mặt.

Động Hư không gian nói đại khái thì chỉ có khi đạt tới Kiếm Hoàng mới có thể đụng chạm tới, còn những kẻ có thực lực cao hơn tu vi giống Lục Thanh thì cũng không nhiều lắm.

Mà muốn đi vào Động Hư không gian, thì chỉ có Kiếm Phách tông sư mới làm được, nếu không thì chính là tự tìm đường chết.

Lục Thanh vẫn nhớ kỹ mấy câu nói đó, cho nên dù bản thân rất tin tưởng vào Kim Thiên Kiếm Thể, nhưng hần cũng không có xuất hiện ý niệm khiêu chiến với Động Hư không gian, ít nhất cũng không phải là lúc này.

Sau một khắc, trong ánh mắt hoảng sợ của Thủy Giao Long, Phong Lô linh cầu xuất hiện ở ngay sau nó mười trượng, hơn nữa còn không một chút chậm trễ đã bay về phía nó.

Chỉ kịp xoay người thổ ra một cột sáng linh lực, trong nháy mắt hư không dường như ngừng lại, Phong Lô linh cầu chỉ to bằng một phần hai đầu người không ngờ lại lao vọt vào trong cột sáng màu lam.

Dùng tốc độ mà mắt đối phương có thể thấy được, Phong Lô linh cầu trấn áp làm cho trụ linh lực của Thủy Giao Long phải quay trở lại trong miệng.

Mau chóng quyết định, từ mi tâm của Thủy Giao Long, một đạo thần quang bắn ra, theo đó, từ bên trong miệng nó, một khẩu Giao Châu bay ra. Giao Châu này còn cách gọi khác đó là thú đan, nhưng nó so với thú đan bình thường thì ngưng đậm hơn rất nhiều, hơn nữa Thủy Giao Long lại sắp đột phá tới cấp bảy, viên Giao Long Châu càng ngưng tụ nhiều linh lực để cho nó chuẩn bị trùng kích cảnh giới thất giai.

Ngay lập tức, Giao Châu cùng Phong Lô linh cầu ở trong Địa Động va chạm với nhau.

Tiếng kiếm ngân kinh khủng xé gió vang lên, một đoàn bạch mang bạo phát ra, theo đó hư không xung quanh bị nghiền nát, trong khoảng thời gian ngắn Thủy Giao Long liền phát ra tiếng rên rỉ nhỏ.

Rắc rắc. ..

Lúc này, vào đạo tiếng vang xuyên qua nước biển truyền vào trong tai Lục Thanh.

- Không tốt! Tiểu tử mau tránh. - Trong đầu chợt vang lên tiếng quát to của Diệp lão.

Đồng thời Lục Thanh hơi biến sắc, từ phía trước trăm trượng đột nhiên truyền một cỗ uy áp mạnh mẽ.

Ầm ầm. ..

Cả Địa Động sụp đổ, kèm theo đó là Động Hư không gian dần khuếch tán ra.

Trong lòng không khỏi cười khổ, lúc trước chỉ một lòng muốn giết Thủy Giao Long, nhưng hần lại quên mất năng lực chịu đựng của Địa Động này. Không một chút chần chờ, Chân Long huyết mạch nhanh chóng thu

vào trong tủy hải, ánh mắt xoay chuyển cũng không kịp nhìn rõ thông đạo xung quanh, lập tức chui bừa vào một cái.

Từ Chân Long Nhân bắn ra từng đạo tử bạch sắc thần quang, đem quang cảnh mười trượng phía trước rọi sáng lên. Chỉ trong chốc lát, Lục Thanh đã tránh xa hơn ngàn trượng, cảm nhận từ đằng sau vẫn chuyển tới những tiếng rung động còn có Địa Hỏa linh khí nồng đậm, nếu như không đoán sai thì trận sụp đổ này đã khiến cho một vùng Địa Hỏa linh khí thoát ra.

Bất quá phải nói lại nếu như không mau chóng giết chết Thủy Giao Long, thì không biết sẽ còn chuyện gì xấu phát sinh ra nữa. Dù sao Thủy Giao Long cũng sinh sống ở trong Địa Động hơn hai trăm năm, nếu nó không có chút bố trí khác thì Lục Thanh không thể tin được.

Tiếp tục xâm nhập vào sâu hơn hai ngàn trượng, những thanh âm rung chuyển kia đã biến mất, linh khí xung quanh vốn đang xao động cũng bình phục trở lại.

Không biết đã vào sâu trong Địa Động bao nhiêu, vừa rồi hẳn truy đuổi Thủy Giao Long khoảng chừng nửa nén hương, mặc dù Địa Động này bởi vì địa hình cho nên không thể phát huy tốc độ nhanh nhất, nhưng tối thiểu cũng phải ở độ sâu hai vạn trượng. Tới giờ phút này, cho dù là Lục Thanh có được Kim Thiên Kiếm Thể thì cũng cảm thấy được áp lực xung quanh, mặc dù vẫn chưa tạo thành ảnh hưởng gì cho hắn, nhưng vẫn khiến cho hắn có chút không thoải mái.

Bất quá, Vạn Trượng Địa Động này có thiên địa nguyên khí rất sung túc, cho dù là so với Kim Thiên giới cũng không kém nhiều lắm.

Ở bên ngoài Địa Động.

Nguyên bản Lô Luân vốn đang ngưng thần, nhắm mắt thì mở choàng hai mắt ra.

Cát biển rung động làm cho nó bị nước đẩy tán loạn khắp nơi, động khẩu của Địa Động cũng rung chuyển, đồng thời từ bên trong có ánh kim hồng quang mang như ẩn như hiện, càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn.

Hơi biến sắc, Lô Luân nhanh chóng lui lại phía sau.

Ục ục ục. ...

Từ bên trong Địa Động lập tức có một lượng lớn Địa Hỏa nham thạch màu đỏ tràn ra ngoài, cho dù là ở dưới đáy biển sâu ngàn trượng có áp lực rất lớn cũng không cách nào ngăn cản được nó phun ra ngoài. Nham thạch nóng chảy đem nước biển chung quanh làm cho trong nháy mắt bốc hơi, bọt trắng nổi lên liên tục.

Hỏa Thổ kiếm cương ngưng tụ thành một tầng quang tráo, thần kiếm của Lô Luân nhanh chóng chuyển động đem một đạo Hỏa Thổ kiếm cương nhanh chóng khuếch tán ra. Toàn bộ lực lượng hùng hậu trong cơ thể bộc phát, sóng không gian gian ở trong đáy biển khuếch trương bốn phía. Hỏa Thổ kiếm cương nhanh chóng ngưng tụ thành kim hồng sắc cương luân lao tới phía Địa Hỏa nham thạch, để ngăn cản dòng chảy của chúng.

Một tầng sóng không gian lạnh lẽo khuếch tán ra khu vực hải vực xung quanh vài dặm.

Từng vòng không khí rét lạnh đem nước biển ép thành trọng áp, trấn áp ở trên người Lô Luân, hắn cũng không dám tiếp tục dừng lại, bộ pháp nhanh chóng được huy động rời xa khỏi vị trí cũ vài dặm.

- Tại sao lại như vậy? - Ánh mắt Lô Luân xuất hiện vẻ không tin nổi, Địa Hỏa nham nóng chảy như vậy đã gần tiếp cận với tinh hoa Địa Hỏa, cho dù là Kiếm Hoàng cũng không thể chống đỡ được.

Ầm ầm ầm. ...

Giờ phút này, Địa Động và Địa Động Đảo đều xuất hiện sự rung chuyển.

Mà bên trên Địa Động Đảo, tám người Địa Như Tâm đang phiêu phù đứng đồng thời biến sắc.

- Địa Động có biến. - Tám đạo kiếm quang đồng thời lao nhanh xuống dưới Địa Động Hải.

Ngay sau đó.

- Lô đại sư! Chuyện gì đã xảy ra? - Địa Như Tâm nhìn chằm chằm vào dòng Địa Hỏa nham thạch, hỏi.

Kim hồng sắc Địa Hỏa nham thạch cơ hồ làm cho nước biển sôi trào, vô số tôm cá trong nháy mắt bị đun chín, nổi lềnh phều trên mặt biển.

Đồng thời, rất nhiều các loại linh thú không thể tiếp tục ẩn nấp dưới đáy biển, linh thú ở đây chủ yếu đều là Thủy thuộc tính, chúng nó đối với việc nước biển đột nhiên gia tăng độ ấm không khỏi cảm thấy sợ hãi theo bản năng.

- Không biết! Từ bên trong Địa Động đột nhiên tuôn ra rất nhiều Địa Hỏa nham thạch nóng chảy. - Lô Luân cau mày nói.

- Vậy Lục đại sư đâu? - Thần sắc Địa Như Tâm hơi có chút ngưng trọng, mở miệng nói.

- Không biết. Ta cũng chưa nhìn thấy Lục đại sư đi ra. - Sắc mặt Lô Luân có chút trầm trọng.

- Chưa đi ra? - Vẻ mặt đám người Địa Như Tâm nhất thời hiện ra vẻ tiếc hận, không nghĩ tới một gã Kiếm Tông còn trẻ tuổi mà cứ như vậy chết ở trong Địa Động. Cho dù là trước đây bọn họ có chút hiểu lầm đối với Lục Thanh, thì lúc này cũng không khỏi có cảm giác tiếc hận.

Lại nói, nếu như Lục Thanh cũng không chết, Địa Như Tâm thật khó có thể tưởng tượng được ngày sau hắn sẽ đạt tới cảnh giới nào. Có sát tâm quyết đoán, không để mọi thứ bên ngoài làm lung lay tâm cảnh, sau này nếu hắn không đạt tới Kiếm Hoàng thì bọn Địa Như Tâm cũng không tin. Thậm chí, đột phá cảnh giới Kiếm Hồn cảnh đại sư tiến vào Kiếm Phách tôn sư cũng không có điều gì khó.

Bên trong Địa Động.

Không gian bốn phía tĩnh lặng không có một tiếng động, Lục Thanh quay đầu lại nhìn về phía sau nửa nén nhang.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Trong lòng hơi có chút kinh ngạc, mặc dù lúc trước vội vàng bỏ trốn, nhưng bản thân là Kiếm Hồn cảnh đại sư, tam hồn lại tẩy luyện hoàn toàn, trí nhớ được tăng vọt. Chỉ cần những thứ bản thân đã gặp qua đều không thể quên, nhưng giờ phút này Lục Thanh đã ước chừng đi được một phần hai lộ trình, nhưng vẫn như trước không tìm được đường ra.

Cảm ứng lúc trước cũng không hề sai, Động Hư không gian bộ phát, tuy đã rời xa vùng Địa Hỏa nham thạch nóng chảy, nhưng cho dù là thế thì cũng phải cảm ứng được một chút mới đúng. Đáng này, bây giờ hắn lại cảm thấy xung quanh đều tối đen, không có chút biến hóa khác thường nào.

- Đây là. . . - Thân hình hơi ngừng lại, bây giờ hắn đã hoàn toàn mất phương hướng, chỉ có thể tạm thời đình chỉ cước bộ.

- Xem ra tiểu tử ngươi có vận khí không tốt rồi. - Thanh âm Diệp lão vang lên ở trong đầu.

- Nếu như ta đoán không lầm, thì ngươi đã lọt vào một loại linh trận.

- Linh trận? - Lục Thanh nghi hoặc nói:

- Là kiếm trận sao?

- Không phải là kiếm trận, kiếm trận thuộc về trận pháp của kiếm giả, được người ta đem kiếm nguyên dẫn động trận pháp. Còn sử dụng linh lực để dẫn động, bố trí trận pháp cũng chỉ có thể là linh thú mà thôi.

- Linh trận không ngờ lại do linh thú bố trí thành. - Lục Thanh giật mình lắm lắm.

- Thế nào? Có phải cảm giác linh thú không có khả năng tiếp xúc được với những loại thủ đoạn cao thâm mức này không? - Diệp lão hỏi ngược lại.

Mặc dù không trả lời, nhưng Lục Thanh trầm mặc cũng nói rõ suy nghĩ trong lòng hắn.

- Linh thú cũng là do thiên địa linh khí sinh ra, là do trời sinh để điều khiển thuộc tính trong thiên địa, cho dù là kiếm giả thành tựu được kiếm khí thuộc tính, tiếp xúc với linh khí có thuộc tính thì những linh ngộ về nó còn xa mới có thể bằng linh thú. Thậm chí, hết thảy mọi tu vi, thủ đoạn công kích đều dựa vào linh lực, mỗi loài có một đặc điểm khác nhau, linh thú có linh trí không hề thấp hơn nhân loại, cho nên việc nó

phát triển được linh trận cũng không phải điều gì khó. Người phải lĩnh hội được vạn vật đều ngang hàng, dùng ánh mắt ngang hàng để đối đãi với tất cả mọi vật.

- Dùng ánh mắt ngang hàng để đối đãi? - Lục Thanh lẩm bẩm nói.

- Không sai. Kiếm đạo tu luyện về sau chính là linh ngộ thiên đạo chi tâm, thiên đạo thưởng phạt đều rất công chính nghiêm minh, ở trước mặt thiên đạo mọi vật đều ngang hàng với nhau. Mặc dù đây là linh ngộ khi đạt tới Kiếm Phách cảnh, nhưng người nếu đã dẫn động được Vạn Kiếm Quy Tông, hơn nữa là truyền nhân của lão phu, như vậy chuyện tiến vào Kiếm Phách cảnh là điều hiển nhiên, cho nên bây giờ linh ngộ một chút cũng sẽ có lợi với người. - Diệp lão trầm giọng nói.

- Vạn vật mỗi thứ một vẻ, học hết thấy mọi thứ của vạn vật mới có thể nhận thức được thiên đạo bốn tâm.

Trong đầu không ngừng suy nghĩ về những lời Diệp lão nói, mặc dù có chút lẩn lộn, nhưng Lục Thanh vẫn đem chúng ghi tạc vào trong lòng. Có lẽ hôm nay hắn còn chưa thể lĩnh ngộ được điều này, nhưng theo tu vi cảnh giới không ngừng tăng lên, thì một ngày nào đó hắn sẽ tiếp xúc với chúng.

Nghĩ được điều này, Lục Thanh mở miệng nói:

- Vậy tại sao linh trận này ở bên trong Tử Hà Tông lại không ghi lại một chút?

- Ghi lại? - Diệp lão cười giễu cợt nói:

- Linh trận mặc dù là do linh thú nắm giữ, nhưng linh thú có thể nắm giữ phần lớn đều là những tồn tại mạnh hơn ngũ giai. Hơn nữa linh trận này lấy kiếm giả chúng ta đối với linh ngộ về linh lực cũng không thể bố trí ra được, huống hồ mỗi một đầu linh thú lại lĩnh ngộ được trận pháp khác nhau, lại càng không thể đem chúng truyền cho nhân tộc. Chúng tộc khác biệt, cho dù là ký kết khế ước thì cũng không có cách nào bắt chúng truyền cho được.

Hơi dừng lại một chút, Diệp lão nói tiếp:

- Linh trận sử dụng thiên địa thuộc tính để dẫn động, một khi bố trí thành thì lập tức có thể dẫn động thuộc tính trong trời đất để sử dụng, phát huy ra uy lực mạnh nhất của nó. Căn cứ theo uy lực của linh trận, người ta phân chia làm ba cấp bậc: Địa, thiên, hoàng. Uy lực của mỗi một cấp bậc cũng không hề kém hơn trận pháp của nhân loại.

- So với nhân giai kiếm trận của nhân loại thì thế nào? - Lục Thanh kỳ quái hỏi.

- Người cho rằng ngũ giai linh thú lĩnh ngộ linh trận sẽ kém hơn lực lượng của nhân giai kiếm trận sao? - Diệp lão hỏi ngược lại.

Hơi gật đầu, Lục Thanh nghi hoặc hỏi tiếp:

- Sư phụ! Trước kia đồ nhi từng gặp không ít ngũ giai linh thú, tại sao lại không nhìn thấy chúng bố trí linh trận?

Hừ lạnh một tiếng, Diệp lão nói:

- Người cho rằng linh trận là mặt hàng bình thường dễ thấy, là tùy tiện có thể lĩnh ngộ sao? Linh trận trên cơ bản chỉ có những linh thú có huyết mạch thượng cổ man hoang, thiên phú dị bẩm, chủng tộc biến dị mới có thể trong cơ duyên xảo ngộ mà lĩnh ngộ được.

Hơi gật đầu, nghe Diệp lão nói tới đây, Lục Thanh cũng mơ hồ biết được linh trận này cường đại tới mức nào. Giờ phút này, Chân Long Nhân mở ra, hai đạo tử bạch sắc thần mang từ trong mắt hắn bắn về phía trước.

Từng tầng không gian bị xuyên qua, sau nửa nén nhang, sắc mặt Lục Thanh từ từ chuyển thành trắng bệch, cả người lung lay như muốn ngã, hắn phải thối lui lại phía sau hai bước mới có thể đứng vững.

- Không được. Linh trận này có phạm vi rất lớn, con thậm chí không nhìn thấu được một tia linh lực khác thường nào. Ngay cả điểm cuối của linh trận cũng không thể nhìn ra được. - Lục Thanh nhanh chóng vận chuyển Luyện Hồn Quyết để khôi phục lại hồn thức đã tiêu hao, Chân Long Nhân mặc dù rất mạnh, nhưng với tu vi của hắn bây giờ vẫn không thể chống đỡ được sự tiêu hao.

Hơn nữa, năng lực của Chân Long Nhân cũng theo tu vi cảnh giới mà xảy ra biến hóa, với tu vi của Lục Thanh ngày hôm nay thì kiếm trận bình thường không thể ngăn cản được hắn, nhưng tới trình độ của trận pháp này thì hắn lại không có biện pháp.

- Lão phu không thông hiểu trận pháp, nhưng linh trận này bằng vào Chân Long Nhân của người có lẽ sẽ có một chút biện pháp. - Trầm ngâm một lúc, Diệp lão mở miệng nói:

- Linh trận này không thể nói là do Thủy Giao Long bố trí, khi này Động Hư không gian khuếch tán ra sợ rằng đã nghiền nát nó thành thịt vụn, linh trận mất đi kẻ dẫn dắt thì ngoại trừ Hoàng bậc linh trận ra tất cả những linh trận khác đều có trận tâm. Trận tâm phải có một thanh linh bảo thuộc tính hợp với trận pháp làm mất trận, người sử dụng Chân Long Nhân theo xu hướng Thủy hệ linh khí trong nước biển nói không chừng có thể cảm ứng được khí tức của linh bảo.

- Vâng! - Khẽ đáp ứng, dưới sự vận chuyển của Luyện Hồn quyết, hồn thức rất nhanh đã khôi phục lại, Lục Thanh một lần nữa thi triển Chân Long nhân, hướng về phía Thủy hệ thuộc tính di chuyển nhìn theo.

Dưới tầm mắt của Chân Long Nhân, có không ít các loại linh khí khác nhau, nhưng trên cơ bản đều là thủy hệ linh khí, ngoài ra còn có một ít Hỏa hệ linh khí.

Bên trong địa động đen tối chỉ có kiếm quang do Lục Thanh thi triển rẽ nước di chuyển để lại phía sau những tiếng rít kinh hồn, nhưng nó cũng chỉ truyền đi được hơn mười trượng liền bị áp lực của nước biển ngăn cản lại.

Tử bạch sắc kiếm quang không ngừng bay đi, làm cho Lục Thanh không hề chú ý tới, tại một góc cổ quặt của hắn vừa rẽ đột nhiên xuất hiện hai đạo tia sáng màu hồng lóe lên rồi biến mất. ..

530. Chương 87: Huyết Hải Mã

Vận dụng Chân Long Nhân làm cho khu vực đen ngòm phía trước mặt xuất hiện những đốm sáng của linh khí. Ánh mắt Lục Thanh nhìn khắp nơi, muốn từ trong linh khí để tìm được khí tức của linh bảo thật sự không phải là việc dễ dàng.

Dưới đáy biển ngàn trượng, bên trong Vạn Địa Động cơ hồ tất cả các thuộc tính linh khí khác đều bị bài xích không còn chút nào, xung quanh chỉ còn lại Thủy hệ linh khí, dưới Chân Long Nhân của Lục Thanh chúng hiện hóa ra cũng đủ cả ngàn vạn loại. Vô số linh khí giao quện với nhau cùng một chỗ, làm cho người ta sinh ra một cảm giác rất hoa mắt.

Vận dụng Chân Long Nhân liên tục làm cho Lục Thanh phát hiện ra nó còn một số loại tác dụng khác nữa. Bên trong Địa Động, cứ tới mỗi một ngã ba hay ngã tư là Lục Thanh lại sử dụng kiếm cương tạo thành ký hiệu trên vách động, để đánh dấu nơi mình đã đi qua.

- Sao? Có phát hiện điều gì không?

Khẽ lắc đầu, Lục Thanh nói:

- Linh khí quá nhiều, thật sự khó có thể nhận ra được.

Dừng lại một chút, Diệp lão nói:

- Xem con Thủy Giao Long kia một chút coi.

- Thủy Giao Long? - Lục Thanh hơi sửng sốt một chút, ánh mắt lập tức tập trung tìm kiếm khí tức của Thủy Giao Long. Bỗng nhiên, một tầng thần quang như những hạt mưa lất phất tràn ngập trong mắt.

Tử bạch sắc từ Chân Long Nhân xuyên qua vô số bức tường, sau nửa nén nhang thì ở trong hư không tựa hồ có tiếng bùng nổ vang lên. Lục Thanh không nhìn được lui lại sau mấy trượng, sắc mặt tái nhợt đi, vừa mới rồi, tầm mắt của hắn đụng phải một cái linh trảo cứng cỏi.

Quả nhiên!

Tiếp tục vận chuyển Luyện Hồn Quyết, Lục Thanh trong lòng có chút vui vẻ, Thủy Giao Long tám chín phần đã bị Động Hư không gian thôn phệ, ở trong khoảng không gian này nơi duy nhất có tồn tại khí tức của nó, cũng chỉ có linh bảo nơi tâm trận.

Thân hình mau chóng di chuyển, theo sự chỉ dẫn của Chân Long Nhân xuyên qua vô số thông đạo.

Bên trong vùng nước biển đen ngòm này, Thủy hệ linh khí dần trở nên nồng đậm hơn.

Vượt qua một chặng đường dài, phải thay đổi phương hướng bảy tám lần, phía trước mới đột nhiên thay đổi.

Chính là nơi này.

Đạo kiếm quang dừng lại, Lục Thanh nhìn quang mạc màu lam trước mặt tràn ngập Thủy hệ linh khí, Chân Long Nhân cẩn thận nhìn cũng không thể xuyên thấu qua nó được.

Thần sắc dần trở nên nghiêm túc, kiếm chỉ giờ lên, kim sắc Phong Mang Khí được điều động, ở trước mặt Lục Thanh ngưng tụ thành một thanh Phong Mang Khí Kiếm thật dài. Phong Mang Khí Kiếm này ngưng tụ lại gần như đã hóa thành thực chất.

- Đi!!!!

Theo tiếng quát của Lục Thanh, Phong Mang Khí Kiếm đâm vào màn quang mạc, ở đằng trước mũi kiếm đột nhiên xuất hiện những gợn sóng ba động.

Những gợn sóng không khí này không ngừng khuếch tán ra, kiếm chỉ điểm tới đâu thì lập tức đem sóng không khí cắt ra làm hai. Nhưng mà, vùng quang mạc màu lam có phương viên mười trượng kia lại chỉ có thể tạo thành sự rung động rất nhẹ, sau đó liền khôi phục lại như bình thường.

Hơi nướng mảy, phòng ngự của vòng quang mang này thật sự mà mạnh a.

Sau một khắc, từ trên người Lục Thanh, kim sắc Phong Mang Khí bộc phát thật mạnh tạo thành một chiếc Phong Mang trảo bao quanh người làm cho ngay cả mái tóc dài sau lưng cũng đổi thành màu vàng.

Kiếm chỉ đưa sang ngang, một tầng Phong Mang Khí nhanh chóng hội tụ thành một thanh kiếm khí dài sáu thước, đem toàn bộ cánh tay phải Lục Thanh bao vây lại.

Ánh mắt vừa động, chân phải Lục Thanh mạnh mẽ bước ra, cả thân thể phẳng phất như hóa thành một chiếc cung lớn. Từ bả vai cho tới khuỷu tay, nhanh chóng có từng đợt sóng ba động mãnh liệt nổi lên, sáu mươi lăm ngàn cân cự lực được bộc phát hoàn toàn, không có bất cứ sự hoa mỹ đâm về phía quang mạc.

Đúng lúc này trong nháy mắt, từ đằng sau lưng Lục Thanh, một đạo tinh quang màu hồng ở một góc khuất của Địa Động bắn thẳng về phía lưng của hắn.

Bên trong vùng không gian tối tăm này, ánh mắt Lục Thanh bỗng lóe lên một tia nhìn sắc bén.

- Chờ người đã lâu!

Thân hình hơi chuyển động, tạo thành đường vòng cung theo đó một đạo Động Hư không gian bung ra, rồi va chạm với đạo hồng quang kia.

Đạo hồng quang kia không giống như trong tưởng tượng Lục Thanh là bị thôn phệ mất, mà ngược lại nó lại bay trở lại.

Mà lúc này, Lục Thanh cũng thấy rõ được diện mạo vật đánh lên.

Đầu như ngựa, đuôi như khỉ, hai tròng mắt giống như huyết sắc bảo thạch, từ trên mũi thi thoảng lại lóe lên huyết sắc quang mang, thân thể có nhiều góc cạnh khác nhau giống như một bức tượng được điêu khắc bằng gỗ.

Đây là linh thú gì?

Lục Thanh hơi ngần người ra, không ngờ nó có thể ngăn cản sự thôn phệ của Động Hư không gian.

- Hải Huyết Mã! - Giờ phút này, Diệp lão không tin được kinh hô lên một tiếng.

- Hải Huyết Mã? - Lục Thanh lẩm bẩm lại lời của Diệp lão, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đầu linh thú kỳ dị. Ở trên người của nó có huyết khí nồng nặc, huyết khí này hết sức tinh khiết, không hề làm cho Lục Thanh cảm nhận được chút sát khí nào.

- Cẩn thận! Hải Huyết Mã rất khó đối phó, phòng thủ tâm thần một cách cẩn thận, chúng nó có thể phóng thích một loại Ngụy Linh Vực tương đương với linh vực, không nên để cho huyết sát khí ăn mòn tâm thần.

- Thanh âm Diệp lão có chút vội vàng:

- Vận dụng toàn lực, tốt nhất đừng cho nó thành công phóng thích Ngụy Linh Vực, phải nhanh chóng đánh cho nó thịt nát xương tan mới có thể an nhàn, nếu không để chúng sống thêm một đoạn thời gian thì càng phiền toái.

Tâm thần hơi rung động, Lục Thanh chưa từng thấy Diệp lão lo lắng như vậy, bởi thế mới thấy được con linh thú này có trình độ nguy hiểm tới mức nào.

Hồn thức nhanh chóng thả ra bao trùm lấy đầu Huyết Hải Mã.

Ngũ giai linh thú!

Đầu linh thú có tên là Huyết Hải Mã này chỉ là ngũ giai linh thú mà thôi, nhưng nó được Diệp lão coi trọng như vậy thì Lục Thanh cũng phải tập trung toàn bộ tinh thần.

Ở đối diện cách mười trượng, từ trên mình con Huyết Hải Mã bị Lục Thanh đánh lui bắt đầu xuất hiện những tia máu nồng đậm. Phía trước ngực bị Động Hư không gian gây ra vết thương giờ phút này đang khôi phục lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Làm sao có thể?

Trong lòng Lục Thanh có chút cả kinh, năng lực khôi phục như vậy so với Kim Thiên Kiếm Thể của hắn cũng không kém nhiều lắm.

Nhưng mà, không có thời gian cho hắn kịp suy nghĩ, một con Huyết Hải Mã cầm đầu ở phía đối diện đã rống lên một tiếng. Thanh âm tựa như một con chuột đang tức giận, đồng thời tám đạo huyết mang xuất hiện xung quanh người Huyết Hải Mã. Vùng nước biển tối om xung quanh chỉ thoáng cái đã bị phá vỡ, quanh chu vi tám trượng xung quanh đám Huyết Hải Mã hình thành một đoàn huyết sắc quang mang.

Giờ phút này, Lục Thanh chỉ cảm thấy kiếm chưởng bên trong đan điền phát ra từng hồi rung chuyển.

Tình huống như thế này đây là lần đầu tiên Lục Thanh cảm thấy.

Sau một khắc, đoàn huyết sắc này chợt tăng vọt lên, chúng bắt đầu dung nhập với phiên hải vực xung quanh.

Ánh mắt chợt lóe lên quang mang sáng ngời, Phong Mang Khí Kiếm ở trên tay phải nhanh chóng ngưng thành thực chất, tử bạch sắc kiếm quang chợt lóe lên. Trong phút chốc, Lục Thanh đã xuất hiện ở trước mặt tám con Huyết Hải Mã.

Phong Mang Khí kiếm điểm vào hai đạo huyết mang, một vòng không gian gợn sóng khuếch tán ra đánh vào vách động. Vô số nước biển bị hút vào bên trong, lực lượng khổng lồ đã trực tiếp đánh bay Lục Thanh về phía sau.

Hai chân cày xuống mặt động, đem mặt nham thạch tạo thành hai khe rãnh kéo dài về phía sau, thân hình Lục Thanh vẫn liên tục thối lui cho tới khi sát vùng quang mạc mới dừng lại.

Lúc này, ngoại trừ hai luồng huyết mang bị Lục Thanh phá vỡ thì sáu luồng khác đã dung hợp lại với nhau tạo thành huyết cầu bao phủ phương viên hai mươi trượng.

Huyết Hải Mã lúc này cũng hí lên một tiếng, huyết cầu trong chốc lát liền phá nát không gian, mảng huyết quang nồng đậm theo tốc độ cực nhanh bao phủ phương viên cả trăm trượng.

- Cẩn thận! - Thanh âm lạnh lùng của Diệp lão đột ngột vang lên. Ngay lập tức, sắc mặt Lục Thanh cũng biến đổi, bởi vì hắn cảm ứng được một cỗ sát khí kinh khủng bốc lên, cỗ sát khí này vô hình vô chất nhưng lại truyền vào trong ý thức hải của hắn.

Bên trong ý thức hải, ám kim sắc thức kiếm phát tán ra kim quang nồng đậm, Phong Mang Khí bùng lên, đem sát khí ngăn cản ở bên ngoài phạm vi của thức hải.

Trong lòng vừa động, Phong Lôi Kiếm Sí lập tức được điều động làm cho một tiếng kiếm ngân vang lên trong thời gian ngắn ngủi. Cho dù là ở sâu dưới đáy biển, tốc độ của Phong Lôi Kiếm sí cũng rất mau lẹ.

Chân Long Nhân được triển khai, đập vào mắt hẳn là một vùng huyết sắc không gian rộng lớn như vô tận.

Ngụy Linh Vực.

Trong lòng Lục Thanh chấn động, Ngụy linh vực chính là linh vực sao?

Chân Long Nhân quét nhìn bốn phía, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn thấy tám đạo huyết sắc hư ảnh ở trên không trung, nhưng lại không cách nào có thể nắm bắt được nó một cách chuẩn xác.

Đúng lúc này, vô số huyết kiếm lao tới, từ trên đó Lục Thanh cảm nhận được sát khí nồng đậm, cho dù là hẳn có được Kim Thiên Kiếm Thể cũng không dám đón đỡ một cách chính diện.

Phong Lôi Kiếm Sí một lần nữa chớp động đưa thân hình tránh ra xa, Chân Long Nhân khi gặp gỡ với những đạo huyết mang này, huyết khí trong cơ thể chảy mạnh, theo ánh mắt của Lục Thanh tiến vào trong cơ thể.

Tâm thần chiến. . . Trong nháy mắt thân hình Lục Thanh dừng lại ở giữa Địa Động.

Hơn mười đạo huyết kiếm đâm tới thân khiến cho Lục Thanh kêu lên một tiếng đau đớn tựa như bị một thanh cự chùy ngàn cân đập trúng. Cả thân hình Lục Thanh bị huyết kiếm đánh cho bắn ngược trở về sau.

Theo Chân Long Nhân, hai đạo huyết mang tiến nhập vào trong thần đình của thức hải.

Bên trong thức hải, huyết mang ngưng tụ hóa thành một đạo thân ảnh giống như đúc Huyết Hải Mã. Theo đó, một đạo huyết kiếm nhanh chóng bắn về phía thức kiếm đang ở giữa hư không.

Tiếng kiếm ngân tràn ngập khí thế vang lên, từ trên ám kim sắc thức kiếm tỏa ra một đám kim quang nồng đậm. Vô số kim sắc quang mang nhất thời sáng lên, hư không chấn động, thân hình Lục Thanh thoáng run rẩy một trận.

Huyết kiếm nhanh chóng bị phá vỡ, nhưng đầu Huyết Hải Mã kia cũng không chịu dừng lại, nó mở lớn cái miệng đỏ như máu ra, từ bên trong lộ ra một tia huyết mang đỏ tươi. .

531. Chương 88: Phong Mang Chân Long

Bên trong tùy hải vô tận, Chân Long huyết mạch tức giận rống lên một tiếng.

Theo đó, Chân Long huyết mạch xuất hiện ở trong thần đình thức hải.

Tiếng long ngâm hùng hồn tràn về phía Hải Huyết Mã làm cho vùng hư không bên trong thức hải nhất thời xuất hiện từng đạo sóng âm kinh người.

Hí hí hí. . . .

Huyết Hải Mã phát ra những tiếng hí hoảng sợ, dựa theo phỏng đoán của Lục Thanh thì với tu vi của hẳn ngày hôm nay, Long uy của Chân Long huyết mạch tuy không thể bức lui một đầu lục giai linh thú, nhưng ngũ giai linh thú lại rất dễ dàng.

Bất quá, Huyết Hải Mã cũng không lui lại như những đầu ngũ giai linh thú khác. Thần sắc của nó chỉ có chút hoảng sợ, còn huyết mang trong miệng càng lúc càng thịnh hơn.

Bây giờ quanh thân người Lục Thanh, kim sắc Phong Mang Khí quấn quanh, ngưng kết thành một đầu Phong Mang Chân Long. Phong Mang Chân Long xuất hiện thì lập tức bao phủ lấy Lục Thanh, ngăn cản huyết vực kèm huyết kiếm ở bên ngoài.

Huyết khí và sát ý tràn ngập trên huyết kiếm sau khi đánh vào Phong Mang Chân Long thì phát ra những tiếng như sắt va chạm với nhau. Đồng thời, ở trên mình Phong Mang Chân Long, từng đạo Phong Mang Khí Kiếm bắn ra, phá vỡ những đạo huyết kiếm bị đánh bật trở ra.

Phong Mang Chân Long!

Đây là kiếm đạo thần thông khi Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh đạt tới tầng thứ tám, thành tựu được Kim Thiên Kiếm Thể sinh ra. Kiếm cốt một lần nữa ngưng luyện lại, bên trong tủy hải vô tận, long khí cùng với Kim Thiên Kiếm Thể dung hợp làm một, trở thành kiếm đạo thần thông hộ thể, lấy Phong Mang Khí Kiếm dung hợp với long khí sản sinh ra Phong Mang Chân Long. Loại thần thông này có thể ngăn cản công kích của trung phẩm Kim Thiên cấp thần kiếm. Chỉ cần lực lượng tấn công bên ngoài không vượt qua lực tấn công của trung phẩm Kim Thiên cấp thần kiếm thì sẽ không thể xuyên qua Phong Mang Chân Long chạm được vào người Lục Thanh.

Hư không bên trong thức hải.

Huyết mang trong miệng Huyết Hải Mã càng lúc càng ngưng tụ, thức kiếm cũng bắt đầu rung động, không một chút do dự, ý niệm chỉ thoáng qua, Chân Long huyết mạch đã dung nhập vào trong thức kiếm.

Lúc này, long ngâm kèm theo tiếng kiếm ngân vang lên, nhất thời đã làm cho hư không trong thức hải phải rung động, khắp nơi đều xuất hiện những tiếng long ngâm, tiếng kiếm ngân xé gió kinh người.

Phảng phất như cảm nhận được nguy cơ đang tới gần, Huyết Hải Mã một lần nữa hí lên những tiếng chói tai. Lập tức, một đạo huyết sắc quang trụ nhanh chóng từ trong miệng nó bắn về phía thức kiếm đang ở giữa hư không. Cũng giống như bên ngoài, từng tầng sóng không gian xuất hiện, ý niệm của Lục Thanh đang chìm đắm trong thức kiếm làm cho hắn cảm nhận được uy áp kinh người đang tràn tới.

Kịch chiến căng thẳng như vậy trong thức hải đây là lần đầu tiên Lục Thanh gặp phải, chiến ý hùng hậu trong lòng dâng lên, thông qua thức kiếm tản mát ra xung quanh.

Chỉ trong thời gian tích tắc, từ thức kiếm chọt vọt ra một chiếc long trảo ám kim sắc. Nguyên bốn Chân Long huyết mạch ngàn trượng sau khi dung nhập vào trong thức kiếm đã rút nhỏ lại, mà thức kiếm vốn dài chín tắc cũng tăng lên nhiều lần, hóa thành ám kim sắc cự kiếm hơn mười trượng.

Cự kiếm cổ kính không có hóa vãng, nhưng nó lại có Phong Mang Khí kinh người, kim sắc Phong Mang Khí tràn ngập trong thân kiếm, đồng thời còn làm cho những đạo sóng không gian lơ lửng xuất hiện.

Cự kiếm chém xuống kèm theo đó là những tiếng kiếm rít ác liệt vang lên trong thức hải.

Phong Mang Khí ngưng luyện làm cho ánh mắt Huyết Hải Mã càng trở nên hoảng sợ. Ám kim sắc cự kiếm nghiền nát huyết sắc quang trụ, đồng thời dư lực vẫn tiếp tục Huyết Hải Mã.

Một lần nữa hí lên những tiếng hoảng sợ, thân hình Huyết Hải Mã vốn chỉ cao hơn trượng, chỉ thoáng chốc đã lớn hơn mười trượng.

Tại trước một khắc khi thức kiếm chém tới người, vô tận huyết mang bạo phát ra, bao phủ nó vào bên trong.

Bên trong huyết sắc không gian, Lục Thanh vốn đang nhắm hai mắt lại đột ngột mở ra, đồng thời sắc mặt trở nên trắng bệch. Một đạo tiên huyết từ trong miệng phun ra, Phong Mang Chân Long đang bao phủ bên ngoài cơ thể cũng vì mười đạo huyết kiếm liên tục tấn công đang dần tiêu tan đi.

Lực lượng thật sự bá đạo!

Thần sắc trở nên ngưng trọng, Chân Long Nhân nhìn bốn phía xung quanh, giờ phút này tử bạch sắc thần quang cũng âm đậm hơn trước rất nhiều.

- Huyết Linh Vực mặc dù chỉ là Ngụy Linh Vực, nhưng nó cũng có một chút uy lực của Linh Vực. - Thanh âm của Diệp lão vang lên.

- Linh vực? - Trong lòng Lục Thanh vừa động:

- Chẳng lẽ Linh Vực chính là lực lượng mà linh thú đạt tới bát giai có thực lực tương đương với Kiếm Phách cảnh mới có thể nắm giữ hai sao?

- Không sai. Kiếm Phách tông sư nắm giữ Linh Vực chính thức, linh thú nắm giữ là Linh Vực. Linh Vực lấy pháp tắc làm cơ sở, dung nhập kiếm đạo ý chí vào bên trong mới có thể mở ra, mà Linh Vực lại hoàn toàn lấy pháp tắc làm cơ sở, sau đó dung hợp với những hiểu biết của linh thú đó về thuộc tính bản thân mà tạo thành. So với Linh Vực của Kiếm Phách tông sư lại càng thuần túy hơn, muốn phá bỏ nó ngoại trừ lực lượng tuyệt đối ra thì chỉ cố gắng tìm kiếm sơ hở mới có thể tiến hành khắc chế được. - Thanh âm của Diệp lão dồn dập vang lên trong đầu.

Sơ hở?

Phong Lô Kiếm Sĩ chợt huy độc, tốc độ tối đa được Lục Thanh bộc phát, huyết kiếm không thể chạm tới Lục Thanh, mà Lục Thanh cũng còn dám sử dụng Chân Long Nhân để khám phá Huyết Linh Vực. Trước đó, Huyết Hải Mã ngưng tụ linh thức ở trong thức hải của hắn để tấn công, nếu như không phải hồn thức của hắn rất đặc thù chỉ sợ bây giờ chỉ còn lại cái xác không mà thôi. Nhưng dù thể thức kiếm của hắn cũng bị hao tổn, ngay cả thức hải cũng bị chấn thương, chỉ trong thời gian ngắn khó có thể vận dụng toàn bộ được thực lực. Nhiều nhất thì chỉ có thể trong thời gian ngắn ngưng tụ điều động toàn bộ lực lượng. Bên trong huyết sắc không gian, tử bạch sắc kiếm quang chớp động, huyết kiếm vẫn liên tục truy kích, nhưng chung quy tốc độ của nó vẫn chậm hơn một bước.

Hơi cau mày, mặc dù Lục Thanh cũng không lo lắng kiếm nguyên sẽ tiêu hao toàn bộ, nhưng cứ như thế này cũng không phải là biện pháp tốt.

Chân Long Nhân không dám trực tiếp sử dụng, nhưng kể từ đó thức hải cũng không bị xâm nhập, hiển nhiên cũng vì vậy mà không thể dễ dàng tìm ra sơ hở của Huyết Linh Vực.

Tình huống bó tay bó chân như thế này là lần đầu tiên Lục Thanh gặp phải. Bên trong tử hải vô tận, Chân Long huyết mạch mặc dù trải qua một hồi trận chiến, nhưng khí thế của nó vẫn hùng hậu, tử bạch sắc

Thần quang chợt lóe lên trong mắt, nếu như không có cách nào thì cũng chỉ có thể làm như thế thôi.

Phong Lô Kiếm Sĩ trong nháy mắt được thu hồi lại.

Tám đạo huyết mang hiện lên, sau đó là vô số đạo huyết kiếm dài nhanh chóng tấn công tới, kèm theo đó là sát khí kinh người và khí tức các loại.

Từ trên đó, Lục Thanh có thể cảm nhận được khí tức của rất nhiều loại pháp tắc do Kiếm Hoàng nắm giữ.

Chắc hẳn, những kẻ chết trong tay đầu Hải Huyết Mã này thậm chí có cả Kiếm Hoàng.

Kim sắc Phong Mang Khí bạo phát, Phong Mang Chân Long phá thể chui ra, chỉ thoáng cái đã hóa thành một đầu kim sắc Chân Long trăm trượng, long triều mở ra, từ trong đó vang lên những tiếng kiếm ngân kinh người.

Ầm ầm ầm. ..

Rất nhiều huyết kiếm tấn công vào Phong Mang Chân Long, tuy nhiên chỉ giống như đánh vào một chiếc động không đáy, rất nhanh tiêu tán không còn dấu vết.

Chân Long huyết mạch sôi trào, Chân Long huyết mạch cao ngàn trượng giờ phút này đột phá tử hải, hiện hóa ở sau lưng của Lục Thanh.

Tiếng long ngâm hùng hậu vang lên tạo thành vô số không gian gợn sóng lan tỏa về bốn phía xung quanh của huyết sắc không gian.

Lục Thanh ngẩng cao đầu hú lên một tiếng, lúc này Chân Long huyết mạch dùng long vĩ quấy động, long giác

Chân Long huyết mạch cao ngàn trượng vừa xuất hiện ở trong Huyết Linh Vực đã khiến cho vô số huyết mang ở xung quanh bắt đầu run rẩy. Huyết Linh Vực quả thật rất thần kỳ, nó chẳng những ngăn cách thiên địa nguyên khí và linh khí, mà ngay cả sự liên hệ của Lục Thanh với thiên địa cũng bị chặt đứt.

Bất quá, cho dù như vậy thì chỉ dựa vào Thiên Địa Chính Khí cùng Chân Long chi uy cũng không hề kém hơi thiên đạo chi uy, thậm chí còn càng tinh thuần hơn.

Bên trong đan điền, tam hồn tẩy lễ, kiếm hồn chợt phát ra những tiếng kiếm minh xé gió, ở trên mặt thì có vô số kiếm đạo ý chí và Phong Mang Khí đồng thời dâng lên không chút bảo lưu.

Tiếng hú của Lục Thanh hòa quyện với tiếng long ngâm của Chân Long huyết mạch khiến cho trong khu vực Huyết Linh Vực nhất thời xuất hiện từng đạo tử bạch sắc thần mang.

Kiểm đạo ý chí cứng cỏi không bị triệu hoán, Long nhãn của Chân Long huyết mạch mở ra, từ đó có hai đạo bốn nguyên long lực tinh khiết bắn ra. Long lực bốn nguyên mặc dù không có loại pháp tắc nào đi kèm, nhưng nó ẩn tàng sự uy nghiêm của bốn nguyên lực. Hồn thức bao phủ xuống, Chân Long Nhãn thuận thể đảo mắt nhìn khắp Huyết Linh Vực.

Đi!

Ở phía xa, Huyết Hải Mã không ngừng run rẩy, huyết mang vô tận chỉ thoáng cái đã bị Chân Long Nhãn khám phá. Mặc dù chỉ trong thời gian ngắn nhưng vị trí của Huyết Hải Mã đã bị Chân Long Nhãn cảm ứng được, toàn bộ đều tập trung về phía nó.

Chiến ý mạnh mẽ tăng lên, kiếm đạo ý chí đồng thời ở sau lưng Lục Thanh tạo thành hư ảnh một thanh cự kiếm màu trắng. Bộ dạng của thanh cự kiếm này cơ hồ giống như Luyện Tâm Kiếm như đúc.

Lúc này, Chân Long huyết mạch cũng há to miệng ra, bốn nguyên long lực nhất thời đem Lục Thanh bao trùm vào bên trong. Đồng thời hư ảnh cự kiếm cũng theo Lục Thanh dung nhập vào trong Chân long huyết mạch.

Ngay sau đó, Chân Long huyết mạch lại hồng lên một tiếng dài, tiếng long ngâm lúc này không ngờ lại có vài phần giống như tiếng kiếm ngân vang lên.

Long uy vô tận xuyên qua huyết mang, theo Chân Long Nhãn chỉ dẫn trấn áp về phía Huyết Hải Mã.

Thuần kim sắc Phong Mang Khí tràn ra, chỉ thoáng cái đã bao vây lấy Chân Long huyết mạch ngàn trượng, Phong Mang Khí từng tầng, từng tầng dần tiến hành áp súc.

Tiếng kiếm ngân lơ lửng xé gió vang lên từ trên người Chân Long huyết mạch, khí thể hùng học bốc lên, kim sắc Phong Mang khí bị áp súc rất nhanh đã chuyển thành ám kim sắc.

Hơi chút bối rối hí lên một tiếng dài, từ trong miệng của nó cũng không ngừng có những đạo huyết sắc quang mang lóe lên.

Long vĩ quất mạnh vào hư không tạo thành Động Hư không gian, ngàn trượng Chân Long huyết mạch lao về một góc của Huyết Linh Vực, long giác giống như một mũi kiếm sắc bén đâm vào tầng huyết mang. ..

532. Chương 89: Ngân Hôi Linh Cầu

Long uy trấn áp toàn bộ huyết mang, thân hình Huyết Hải Mã nhanh chóng hiện ra, ở bên trong Huyết Linh Vực ngay cả Chân Long Nhãn cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra nó.

Nếu như không phải Phong Lôi Kiếm Sí, Lục Thanh cũng khó có thể tưởng tượng được nếu Huyết Hải Mã tập trung công kích hẳn thì có thể kịp ngăn cản, dù sao Kim Thiên Kiếm Thể có mạnh mẽ tới đâu đi nữa, trên thế giới này cũng có rất nhiều lực lượng có thể phá vỡ.

Chân Long huyết mạch vùng trảo lên.

Ám kim sắc long trảo phá hủy huyết mang, bên tổng những tia huyết mang vô tận kia thì thoảng lại sinh ra vô số đạo huyết sắc lôi điện.

Ma lôi!

Lục Thanh rung mình một cái, trong Huyết Linh Vực, chỉ bằng vào huyết khí cùng sát lực khí, không ngờ lại có thể dẫn phát Ma Lôi thật sự là làm cho người ta phải kinh ngạc. Đồng thời, cũng làm cho Lục Thanh tò mò về lai lịch của Huyết Hải Mã. Ngũ giai linh thú không ngờ lại có thực lực mạnh như vậy, không ngờ lại có thể liên hợp phóng thích Ngụy Linh Vực. Lục Thanh có thể tưởng tượng được, nếu như Nhất kiếp Kiếm Hoàng ở trong hoàn cảnh tương tự thì chỉ sợ là pháp tắc cũng bị Ngụy Linh Vực áp chế.

Lấy tốc độ của Phong Lô Kiếm Sĩ của Lục Thanh, cho dù là tam kiếp Kiếm Hoàng cũng khó có người đuổi kịp. Mất đi điểm ưu thế này, có lẽ ngay từ lúc ban đầu tiến vào Huyết Linh Vực, Lục Thanh đã bị huyết kiếm liên miên kia chém thành thịt vụn rồi.

Huyết sắc Ma Lô liên tục oanh kích lên Âm Kim sắc Chân Long huyết mạch, ma khí chỉ cần nhập vào cơ thể là bị Phong Mang khí vô hiệu hóa.

Phong Mang Khí chính là tất cả kinh khí của một thần kiếm, kiếm nguyên của kiếm giả cũng có được luồng kinh khí sắc bén. Luồng kinh khí này theo kiếm nguyên vận chuyển từ từ dung nhập vào trong cơ thể kiếm giả, khiến cho trên người kiếm giả từ từ xuất hiện Phong Mang Khí.

Nói đại khái, Phong Mang Khí không thể tu luyện, chỉ có thể theo cảnh giới của kiếm giả mà dần tăng lên.

Lục Thanh tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh chính là lấy linh vật tinh nguyên để chuyển hóa thành kiếm nguyên rèn luyện huyết nhục khiến cho kiếm nguyên bị đồng hóa, ngưng luyện thành Phong Mang Khí. Thành tựu kiếm thể của Lục Thanh đã đạt tới tầng thứ tám, hẳn có được Phong Mang Khí mạnh nhất của trung phẩm Kim Thiên cấp Thần Kiếm. Phong Mang khí như vậy ngoài trừ không thể thoát lý khỏi cơ thể, không có thần kiếm phụ trợ thần thông, thì không thể dẫn động được nó.

Tựa hồ cảm ứng được sự tồn tại của Ma Lô, Phong Lô kiếm cương nhất thời di động quán quanh cơ thể Chân Long. Thuần tử sắc Thiên Lô phát tán ra kiếm cương, còn kèm theo một cỗ Hạo Nhiên Chính Khí. Hai cỗ khí này ở trong khu vực Huyết Linh Vực va chạm với nhau, không ngừng phát ra những tiếng “xèo xèo”.

Bị Chân Long Nhân phát hiện, tám đầu Huyết Hải Mã đều lộ thần sắc hoảng sợ, chúng nó thật sự không nghĩ ra được tại sao một tên Kiếm Tông của nhân loại lại có thể có được nhiều thần thông gây ra kho khăn cho chúng như thế. Đối mặt với Chân Long huyết mạch mặc dù đã trải qua huyết tế, nhưng từ trên Chân Long huyết mạch lại tràn ngập thiên địa chính khí, cho nên từ sâu thẳm trong tâm hồn bọn chúng vẫn cảm thấy kính sợ.

Đặc biệt, linh lực của chúng nó lại chính là Huyết khí và Sát Lục khí hợp thành Huyết linh lực. Loại lực lượng này căn bản là đã đối lập với thiên địa chính khí, cũng nói lên bọn nó đối lập với Chân Long.

Trong Âm Kim sắc Chân Long huyết mạch, Lục Thanh hơi động tâm niệm, mười đạo Phong Lô Kiếm Nguyên đồng thời chảy vào trong Chân Long huyết mạch.

Kèm theo đó, Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh vận chuyển, đem Long nguyên dịch ẩn tàng trong huyết nhục chuyển hóa thành Phong Lô kiếm nguyên, chảy vào kiếm chủng. Hôm nay đã vào lúc quan trọng, Long Nguyên Dịch lúc này chính là lúc phát huy tác dụng tốt nhất.

Long uy hùng hậu kèm theo Phong Lô kiếm ý ngang trời xuất hiện, Thiên Lô cùng Thiên Phong cuộn cuộn không dứt sau một khắc từ trên cơ thể Chân Long bạo khởi quán quanh thân hình ngàn trượng của nó.

Ầm ầm ầm. ..

Thiên Lô nổ vang, bị Ma Lô trong Huyết Linh Vực dẫn động, giờ phút này Phong Lô kiếm nguyên trong Thiên Lô Khí bắt đầu xao động dị thường. Tựa hồ như nó không chịu nổi muốn thoát ra ngoài cùng phân cao thấp với Ma Lô.

Ngay lúc này, Âm kim sắc Phong Mang Khí quanh Chân Long huyết mạch tràn ngập Thiên Lô cùng Thiên Phong. Thiên Lô và Thiên Phong tựa hồ như vô tận, được Lục Thanh liên tục chuyển hóa thành. Mà Long Nguyên Dịch trong huyết nhục cũng không ngừng giảm bớt đi, bất quá cũng may là số lượng của chúng đông đảo, cho nên cũng không bị tổn thất bao nhiêu.

Sau chốc lát, Chân Long mở rộng long khẩu, ngưng tụ thành tử bạch sắc linh cầu, Phong Lô kiếm cương mãnh liệt không ngừng phát ra những tiếng sấm, nương theo âm kim sắc Phong Mang Khí bao quanh lấy tử bạch sắc linh cầu.

Trong âm kim sắc Chân Long huyết mạch, Lục Thanh nhìn thấy thế giới xung quanh đang xảy ra biến hóa, không gian huyết sắc trước mặt lúc này càng trở nên rõ ràng hơn trước.

Chân Long Nhân một lần nữa bắn ra tử bạch sắc thần quang chói mắt.

Không gian trước mắt rất nhanh lưu động, huyết mang có ở khắp mọi nơi, từ từ tám đạo huyết ảnh xuất hiện ở trong tầm mắt của Lục Thanh.

Chính là chúng nó.

Ánh mắt lóe lên tinh quang, giờ phút này, Huyết Hải Mã đang ẩn nấp ở trung tâm Huyết Linh Vực. Những cái miệng mở ra, Huyết linh lực được áp súc lại đổ thẳm ở bên trong, bên trong không gian này cho dù Lục Thanh đã rất coi trọng chúng nó, nhưng khi liếc mắt nhìn thấy tâm thần cũng không tránh khỏi rung động, sát ý ở nơi đó quá mức nồng đậm.

Không biết phải giết hại bao nhiêu sinh linh thì mới có được sát ý như thế này, Lục Thanh có thể cảm nhận được ở trong khu vực đó có khí tức của linh thú, nhân tộc, thậm chí là một số loại khí tức cổ xưa vừa xa lạ, vừa quen thuộc.

Đó là. . .

Chân khí khí tức!

Thiên Linh tộc! Lục Thanh chấn động trong lòng, giờ phút này hắn mới nghĩ ra được căn nguyên của cỗ khí tức đó.

Phải nói, làm sao có thể cảm ứng được khí tức giết người? Cũng chỉ có trên người đối thủ ẩn chứa sát khí quá lớn, sát khí tràn cả ra ngoài, do không thể kiềm chế được chúng thì mới có thể cảm nhận được, nếu không thì cho dù là Kiếm Phách tông sư cũng không thể tùy tiện cảm ứng được sát khí.

Tâm thần chấn định, Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh vận chuyển, một lượng lớn Luân Hồi linh lực bị chuyển hóa rót vào bên trong Phong Lôi linh cầu.

Lúc này đây, Lục Thanh cơ hồ đã sử dụng hết toàn lực, Luân Hồi linh lực cũng không một chút cố kỵ chuyển hóa không ngừng.

Theo Luân Hồi linh lực rót vào bên trong, một cỗ ba động huyền ảo khuếch tán ra. Đại lượng Phong Lôi nhị khí rất nhanh thông qua miệng của Chân Long huyết mạch quay trở vào cơ thể Lục Thanh rồi bị chuyển hóa thành Luân Hồi linh lực, sau đó nó lại quay trở lại Phong Lôi linh cầu.

Với sự dung nhập của Luân Hồi linh lực, Phong Lôi linh cầu trong nháy mắt xảy ra thay đổi, lúc này ở bên trong Phong Lôi linh cầu xuất hiện một tia sáng màu đen và trắng. Hai màu này giao quyện với nhau khiến cho Phong Lôi linh cầu chuyển thành quang cầu màu xám. Quang cầu màu xám này không ngừng khuếch tán ra, chỉ thoáng cái đã hoàn toàn thay đổi Phong Lôi linh cầu.

Những tiếng ngân kinh khùng khùng không ngừng xé gió vang lên truyền vào trong thức hải của Lục Thanh.

Trong lòng Lục Thanh sinh ra một cỗ cảm giác kỳ dị, những thứ ở trong phạm vi hồn thức của hắn dường như đã bị hắn khống chế hoàn toàn. Lúc này cảm ứng càng rõ ràng hơn trước, toàn lực thi triển Phong Long Chân Lôi thức lúc này đã xảy ra biến hóa siêu việt trước đây.

Coi như là tam hồn tẩy luyện viên mãn, hồn thức đối với việc khống chế thân thể đã đạt tới đỉnh phong, Lục Thanh trong lúc nhất thời cũng khó có thể hiểu được đây là vì sao.

Bất quá, trong phạm vi bao phủ của hồn thức, Lục Thanh theo tiềm thức nhìn về phía tám đầu Huyết Hải Mã đang di động.

Lập tức, tám đầu Huyết Hải Mã phát ra những tiếng hí hoảng sợ, chúng nó đột nhiên khiếp sợ phát hiện, bản thân cùng với không gian xung quanh đã mất đi liên lạc, dường như chúng đột ngột bị rơi vào một không gian khác.

Từ khi chúng nó tung hoành trong Vạn Trượng Địa Động nhiều năm cho tới nay, loại tình huống này lần đầu tiên gặp phải. Huyết linh lực bộc phát toàn bộ, muốn làm cho bản thân thoát khỏi sự trói buộc ở xung quanh. Nhưng mà tám đầu Huyết Hải Mã rất nhanh phát hiện ra, vô luận chúng bộc phát linh lực mạnh tới mức nào cũng đều bị hạn chế ở ngay mặt ngoài thân thể. Hư không trấn áp, làm cho ngay cả một chút linh lực của chúng nó cũng không thể phóng ra ngoài.

Không gian chấn động. Chỉ thoáng cái ngay cả Huyết Linh Vực cũng bắt đầu trở nên run rẩy.

Nhưng mà, ám kim sắc Chân Long vốn đang trôi nổi trong hư không cũng không nhìn được run rẩy, Lục Thanh đang ở trong cơ thể của Chân Long cũng cảm thấy được tâm thần của mình đang run lên. Nguyên bản thức hải và thức kiếm vốn bị thương, thì ngay khi cảm giác này sinh ra liền bắt đầu trở nên yếu đi.

- Trấn định tâm thần, mau chóng hít thở! - Bên trong thức hải, thanh âm của Diệp lão đột ngột vang lên.

Luyện Hồn Quyết nhanh chóng vận chuyển cố gắng đem cảm giác này bài xích đi, Chân Long Nhãn tập trung vào linh cầu màu xám, trong nháy mắt thở ra.

Một tiếng kiếm ngân vang lên rất rõ ràng, linh cầu màu xám bao phủ cả trường theo cái thở ra của Lục Thanh trong nháy mắt biến mất ở hư không.

Đồng thời, sự trôi buộc trong hư không cũng biến mất, tám đầu Huyết Hải Mã nhanh chóng phát hiện ra một quả linh cầu màu xám đã xuất hiện ở cách chúng nó mấy trượng.

Thú đan hoạt động mạnh, không chút do dự tám đạo huyết trụ nhanh chóng bắn ra ngoài.

Tuy nhiên ngay sau đó, tám đầu Huyết Hải Mã rất nhanh phát hiện ra, nguyên lai huyết trụ có thể tạo thành những gợn sóng không gian thì lúc này lại không thể làm nổi đã lao vào trong linh cầu màu xám.

Tất cả giống như đá vụn rơi vào đầm nước, nó chỉ có thể tạo nên một gợn sóng nhỏ sau đó là biến mất không còn dấu vết. Trong chớp lát, linh cầu màu xám đã trực tiếp bao phủ lấy tám đầu Huyết Hải Mã.

Ám kim sắc Chân Long theo đó tán đi, ở trước mặt Lục Thanh, Huyết Linh Vực rộng lớn theo từng tiếng nổ vang lên cũng bắt đầu bị hủy.

Tám đạo tiếng hí thảm thiết vang lên, vùng nước tối đen lại xuất hiện trước mặt Lục Thanh. Cả thân hình một lần nữa lại cảm giác thấy được nước biển lạnh giá, mặc dù lúc này sắc mặt của Lục Thanh đã trở nên tái nhợt, nhưng trong lòng lại sinh ra cảm giác dễ chịu.

533. Chương 90: Ba Nghìn Hải Đảo

Huyết Linh Vực lui đi, không gian trước mắt lại khôi phục trở về bộ dáng ban đầu.

Nước biển lạnh như băng kích thích thân thể của Lục Thanh, Phong Mang Khí phát tán ra xung quanh nhưng không biết nước biển tại sao lại không bị đóng băng. Theo ý niệm của Lục Thanh, nước biển này so với hàn băng thì cũng không kém là bao nhiêu.

Lấy lại tinh thần, ánh mắt Lục Thanh nhìn thẳng về phía hải vực phía trước. Giờ phút này, tám đoàn huyết nhục chậm rãi nhúc nhích, từ trên đó không ngừng có thịt da sinh sôi ra, khiến cho người ta nhìn thấy mà lạnh cả người.

- Đừng để cho chúng nó khôi phục! - Thanh âm của Diệp lão vội vàng vang lên.

Không dám chậm trễ, ánh mắt lóe lên một tia quang mang sắc bén, kiếm chỉ điểm ra, hơn mười đạo Phong Lôi kiếm cương nhanh chóng bắn ra làm cho tám đoàn huyết nhục bị nghiền nát đi.

Tám tiếng kêu thê lương cuối cùng vang lên, sau đó không gian xung quanh không còn lại chút thanh âm nào nữa.

Đồng thời, dòng chảy ngầm bắt đầu khởi động, đem những mảnh thịt nát này đưa đi xa, để lộ ra tám khóa thú đan đỏ thẫm.

Tay phải vùng lên, thiên đạo lực lượng được khởi động hút tám khóa thú đan này tới trước mặt.

- Quả nhiên là chúng nó. - Diệp lão hít sâu một hơi, mở miệng nói.

- Sự phụ! Đây là linh thú gì? Sao chúng lại khó chơi như vậy? - Nghĩ lại mà Lục Thanh vẫn cảm thấy có chút sợ hãi, tám đầu Huyết Hải Mã liên hợp lại với nhau đã tạo thành thần thông quá mức cường đại. Thậm chí chúng có thể ngưng tụ thành linh thức xâm nhập vào trong thức hải của hắn, nếu như không phải hắn tu luyện Luyện Hồn Quyết, thì chỉ sợ hôm nay khó tránh khỏi kết quả phải ngã xuống.

Nghĩ lại cuộc chiến vừa rồi, nếu như hắn có ít đi một loại thần thông, thì cuộc chiến này hắn khó có thể toàn thân quay trở về, lúc này coi như Lục Thanh đã nhận được nhân quả.

Thiên đạo nhân quả, trước reo nhân, thì hôm nay sẽ hái quả.

Trong lòng Lục Thanh không khỏi xuất hiện một tia linh ngộ.

Nhưng mà, Diệp lão lúc này lại phát ra một tiếng cảm thán nói:

- Không nghĩ tới, việc này còn phức tạp hơn sự tưởng tượng của ta.
- Làm sao vậy? - Lục Thanh nghe ra được giọng của Diệp lão có chút huyền cơ.
- Xem ra cuộc sống năm ngàn năm bình yên sắp biến mất. .. - Hơi trầm ngâm chốc lát, Diệp lão lại nói:
- Ba nghìn hải đảo! Năm ngàn năm cuối cùng bọn chúng đã không nhẫn nhịn được định động thủ rồi.
- Ba nghìn hải đảo? - Lục Thanh hơi sửng sốt một chút, rồi trầm giọng nói:
- Hải ngoại ba nghìn hải đảo?
- Không sai! Chính là bọn chúng. Hải ngoại ba nghìn hải đảo xuất hiện từ năm ngàn năm trước, bọn chúng cùng với Kiếm Thần đại lục không hề lai vãng với nhau. Không nghĩ tới, năm ngàn năm qua đi, chúng đã không còn nhẫn nhịn được nữa. - Thở dài một tiếng, Diệp lão nói:
- Xem ra lần này sinh linh lại sắp sửa đồ thán.

Trong lòng cả kinh, nghe Diệp lão nói, tựa hồ giữa Kiếm Thần đại lục cùng hải ngoại ba nghìn hải đảo có ẩn chứa ân oán rất lớn.

- Sư phụ! Điều này. ..

Trầm mặc trong chốc lát, Diệp lão nói:

- Với tu vi của ngươi hôm nay thì cũng gần có tư cách để biết được chuyện này rồi. Hải ngoại ba nghìn hải đảo cùng với Kiếm Thần đại lục đúng là khó có thể hòa giải được ân oán, hay nói cách khác chính là ân oán của Kiếm Thần Điện và Kiếm Ma điện.
- Kiếm Ma điện? - Lục Thanh không nhịn được kinh hô lên một tiếng.
- Kiếm Ma điện giành cho ma giả cố chấp không thay đổi, chúng không tôn thờ thiên nhân hai đạo. Cái bọn chúng tôn sùng chính là Tiên Thiên Ma Khí, cũng gọi là Tiên Thiên Ma Đạo, tu luyện Ma Kiếm Khí, Ma Kiếm Đạo. Tiên Thiên Ma Khí giả nắm trong tay Ma Kiếm Khí cũng có hàn nghìn, hàng vạn chủng loại. Vì đạo bất đồng không thể nói chuyện, hai bên tu luyện hoàn toàn khác nhau, Kiếm Thần đại lục tu luyện chính là Tiên Thiên Kiếm Đạo, kiêng kỵ tâm ma, nhưng đó lại chính là cơ bản để tu luyện Ma Kiếm Khí. Hai cái căn bản hoàn toàn trái ngược, hơn nữa lại nảy sinh ra một ít ân oán, từ đó liền hình thành cục diện đối đầu của Kiếm Thần đại lục và hải ngoại ba nghìn hải đảo.

Trong lòng vừa động, Lục Thanh nói:

- Như vậy kiếm giả nhập ma cũng giống như Ma Vô Thường sao?

Trầm ngâm chốc lát, Diệp lão nói:

- Kiếm giả nhập ma, đó chính là tâm sinh chấp niệm không thể hóa giải, bị Tâm Ma Khí thừa dịp tấn công đem chấp niệm nuôi lớn lên, nhưng lúc này Kiếm giả cũng không thể khống chế luồng ma tính ấy, cho nên chỉ có thể xem là nửa Ma đạo kiếm giả. Còn Ma Vô Thường chính là Ma Kiếm Kiếm Linh, do Tiên Thiên Ma Khí sinh ra, mặc dù là kiếm linh, nhưng nó cũng có thể tính là Ma đạo Kiếm giả.

Nghĩ tới lúc đầu gặp phải Ma Vô Thường, phải chịu đựng up áp hùng hậu, Lục Thanh khó có thể tưởng tượng được một khi hai bên xảy ra chiến tranh thì tình trạng sẽ thảm thiết tới mức nào.

Dừng lại một chút, diệp lão nói:

- Mà, hải ngoại ba nghìn hải đảo chính là địa phương dành cho Ma đạo kiếm giả. Ở ngoại vi Kiếm Thần đại lục, cả bốn giới đều bị Kiếm Thần điện trải qua ngàn năm bố trí một tầng Kiếm đạo giới vực, trừ phi

được Kiếm Thần điện cho phép, nếu không thì chẳng ai có thể vượt qua Kiếm Thần đại lục tới Kiếm Thần hải. Hơn nữa, Kiếm Thần điện năm ngàn năm qua tiến hành tiêu hủy rất nhiều di tích về Ma Kiếm đạo, cho nên ngoại trừ một số ít Bạch Linh cấp tông môn hay một ít Kiếm Hoàng đại sư đã có tu vi rất cao mới biết được.

Nói tới đây, Diệp lão không khỏi cảm khái nói:

- Thiên nhân hai đạo được xưng là thần đạo, Ma khí đạo gọi là Ma đạo. Tiên thiên ma khí mặc dù cũng do thiên địa sinh ra, nhưng lại bị thiên đạo trấn áp, mặc dù đã trải qua thiên đạo luân hồi, nhưng ở trình độ nhất định, khi thiên đạo buông tay, chính là lúc Thần Ma đại chiến diễn ra.

Trong lòng Lục Thanh có chút cả kinh, đột nhiên xuất hiện một dự cảm xấu:

- Chẳng lẽ hải ngoại ba nghìn hải đảo sẽ gây khó dễ đối với Kiếm Thần đại lục?

- Làm khó dễ? - Diệp lão trầm mặc một chút, rồi chợt nói:

- Rất có khả năng. Hôm nay huyết tể linh thú của Ma Kiếm điện đã ẩn nấp vào Kiếm Thần đại lục, không phải mưu đồ bất chính thì cũng đang chuẩn bị làm điều gì đó đối với chúng ta.

- Huyết Hải Mã là huyết tể linh thú sao? - Lục Thanh thì thảo hồi.

Tựa hồ đang nhớ lại, mãi một lúc sau Diệp lão mới khôi phục lại, nói:

- Huyết tể linh thú đó là Kiếm Ma Điện sử dụng Kiếm Thần Hải độc quyền mà có được ngũ giai linh thú Huyết Hải Mã thông qua huyết tể mà đến. Huyết Hải Mã mặc dù chỉ là ngũ giai linh thú, nhưng bởi vì trời sinh hiếu sát, được trời phú cho Huyết linh lực không thuộc về một loại thuộc tính nào trong thiên đạo. Sau khi Kiếm Ma Điện sử dụng bí pháp để huyết tể, dung hợp sát lục khí, trở thành một loại linh thú chỉ biết nghe lệnh mà làm. Hơn nữa bởi vì bí pháp cho nên Huyết Hải Mã thậm chí có thể liên hợp thi triển linh lực thần thông, linh thức nhất thể, phát xuất ra thực lực vượt xa bản thân mình.

- Ngoài ra, sau khi trải qua huyết tể, Huyết Hải Mã có được thiên phú thần thông, lợi dụng huyết khí để trọng sinh. Trải qua năm ngàn năm tồn tại, đã có vô số Kiếm Hồn cảnh đại sư suy sụp trong tay chúng nó, cũng bởi vậy chúng nó mở trở thành một phần vũ khí của Kiếm Ma Điện.

Dừng lại một chút, Diệp lão nói tiếp:

- Huyết Hải Mã ở dưới Địa Động Hải chỉ sợ là do người ta sớm an bài, Giao Long bộ tộc năm ngàn năm qua cũng phụ thuộc vào Kiếm Ma Điện, trợ giúp Kiếm Ma Điện bày linh trận cũng là một nguyên nhân. Bây giờ hãy dùng toàn lực phá vỡ linh trận này, thừa dịp sớm rời khỏi đây, với tu vi của người hôm nay thì đừng nghĩ tới việc xen tay vào trong chuyện này.

Khẽ gật đầu, Long Nguyên Dịch nhanh chóng chuyển hóa thành Phong Lôi kiếm nguyên, rất nhanh đã bổ sung sự tiêu hao của kiếm chủng. Nhưng mà bên trong thần đình của thức hải, ám kim thức kiếm ảm đạm không còn ánh sáng, vừa rồi toàn lực thi triển Phong Long Chân Lôi thức mặc dù có thể tạo thành lực lượng cường đại, nhưng cũng khiến cho thức kiếm của Lục Thanh bị thương nặng.

Bên trên thức kiếm, có một vài đường vân nhỏ rất khó nhận ra, dưới sự vận chuyển của Luyện Hồn Quyết, thỉnh thoảng lại có hồn thức tinh thuần được sinh ra tiến vào bên trong khiến cho nó dần khép lại.

Bất quá dựa vào phỏng đoán của Lục Thanh thì tối thiểu cũng phải mất nửa tháng, chỉ là lúc này cũng đành bất chấp điều đó, sự việc đã vượt ra ngoài dự đoán, nếu không nhanh rời khỏi đây, thì có khi còn có biến cố ngoài dự đoán phát sinh ra.

Trong nháy mắt, Phong Lôi nhị khí vô tận được Lục Thanh chuyển hóa, tràn ngập trong thông đạo.

Hồng. . .

Tiếng Long ngâm xé gió từ trong cơ thể Lục Thanh vang lên, tử sắc Thiên Lôi cùng bạch sắc Thiên Phong ngưng tụ lại với nhau, được Lục Thanh sử dụng hồn thức dẫn dắt ngưng tụ thành Phong Lôi thần long dài năm trăm trượng. Long nhãn mở lớn, Chân Long khí giống như một con sông lớn dũng mãnh chảy ra.

Ầm ầm ầm. . .

Sấm, gió thoát ra đem nước biển lạnh tanh ở xung quanh tách ra.

Cự vĩ quấy động, Phong Lôĩ kiểm cương kinh khủng dung nhập vào Phong Lôĩ linh lực phá vỡ hư không. Sắc mặt vốn đang tái nhợt chợt ửng hồng lên một chút, nhưng Lục Thanh vẫn cố gắng đem Động Hư không gian trấn áp ở mười trượng hư không trên hải vực. Long trảo mở ra, ở phương viên mười trượng phía trước Phong Lôĩ thần long, tử bạch sắc Phong Lôĩ linh cầu được ngưng tụ lại, hai đầu Phong Lôĩ thần long lập tức quần quanh đó.

Cước bộ hơi di động, thân hình Lục Thanh trong nháy mắt biến mất, sau đó lại xuất hiện ở trong Phong Lôĩ linh cầu.

Từ trong ánh mắt của Lục Thanh một lần nữa xuất hiện tử bạch sắc thần quang, nương theo tiếng kiếm ngân xé gió vang lên, Phong Lôĩ linh cầu cũng xảy ra biến hóa. Ở trên phiến hư không của hải vực, Phong Lôĩ linh cầu hóa thành một thanh cự kiếm cao năm trăm trượng, hai đầu Phong Lôĩ thần long nhanh chóng quần quanh thân kiếm.

Nỗ lực vận dụng thiên đạo lực rót vào bên trong, lưỡng đạo Động Hư mũi bao phủ lấy hai bên lưỡi kiếm của Phong Lôĩ cự kiếm.

Phong Lôĩ kiếm ý đồng thời bốc lên, thoáng cái đã bao lấy thanh cự kiếm. Ở đằng sau thanh cự kiếm đồng thời xuất hiện một đạo hư ảnh kiếm ý màu trắng, nương theo thanh cự kiếm chém xuống quang mạch màu lam.

Tử Tiêu Phong Lôĩ Kiếm thức thứ hai mươi: Song Long Hí Châu.

Ầm. ..

Thủy hệ linh khí hùng hậu bạo tán, quang mạc bị Động Hư mũi kiếm cắn nuốt, xé rách ra, hóa thành một dòng nước chảy tiến vào trong Động Hư không gian màu đen.

Lúc này, trước mặt Lục Thanh chỉ còn lại một tầng thủy mạc màu lam, đằng sau tấm thủy mạc đó không ngờ lại không có chút nước biển nào. Nhưng lúc này, ở cuối thông đạo màu đen cũng xuất hiện một tia ánh sáng huyết sắc. ..

534. Chương 91: Hải Thiên Tái Hiện

- Thu tám viên thú đan lại đi. Huyết Hải mã tuy rằng quái dị, nhưng thú đan của nó cũng là thánh phẩm. Tuy rằng chỉ là ngũ giai nhưng bởi vì có rất nhiều khí huyết nên sau khi luyện hóa xong, một viên có thể thể tăng được trăm năm tuổi thọ. Chẳng qua con người có cực hạn, cho dù là Kiếm Hoàng thì nhiều lắm cũng chỉ thọ được tới năm trăm năm. Tới cực hạn này cho dù dùng nhiều Duyên Thọ Đan đi chăng nữa cũng vô dụng. Nhưng có Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của người đã vượt tầng thứ tám thì cho dù không đạt tới Kiếm Hoàng, cũng chẳng cần Duyên Thọ đan thì khí huyết của người cũng vẫn đủ tới bảy trăm tuổi. Trước khi đột phá cảnh giới Kiếm Phách, người có được bảy trăm năm.

- Bảy trăm năm? Lục Thanh ngăn người rồi nói:

- Bảy trăm năm thì bảy trăm năm.

Trầm ngâm một lát, Diệp lão mở miệng nói:

- Xem ra có nhiều thứ người, còn nhận rõ hơn ta. Đúng thế! Thời gian tiếp đó sẽ như thế nào? Cái cảnh người còn người mất không phải là thứ người bình thường có thể chịu được.

Lục Thanh gật gù đầu rồi thu tám viên thú đan của Huyết Hải mã vào trong không giới. Hiện giờ, trong không giới của Lục Thanh có thêm rất nhiều bảo vật. Máy thứ này, cho dù là tông môn cấp Kim Thiên bình thường cũng phải thần phục.

Màu nước màu lam nhạt không có gì ngăn cản, để cho Lục Thanh thoải mái xuyên qua. Tác dụng duy nhất của nó đó là ngăn cản nước biển.

Kiểm Nguyên dao động khiến cho nước biển trên người nháy mắt bị bốc hơi. Sau khi Lục Thanh ngưng thần, một làn khí huyết dày đặc từ phía cuối bắt đầu dao động. Trên người Lục Thanh tỏa ra một vầng ánh sáng màu vàng, rồi nhanh chóng đi về phía trước.

Đây là một cái đại sảnh rộng chừng trăm trượng. Toàn bộ vách đá xung quanh đại sảnh chỉ có một màu đỏ. Từ phía trên, Lục Thanh ngửi thấy một mùi máu tươi rất nồng.

Giữa đại sảnh là một cái kiếm trận Động Hư, bên cạnh là một tảng đá hệ Thủy rộng một trượng. Trên tảng đá hệ Thủy màu xanh lam, có lơ lửng một hạt châu màu xanh đậm, to bằng ngón tay cái. Từ trong hạt châu tỏa ra khí hệ Thủy dày đặc. Đối với biển lực lượng đó, cho dù là Lục Thanh cũng cảm thấy tim mình đập mạnh.

- Thủy Linh Châu.

Một tia sáng lóe lên trong mắt mà Lục Thanh cả kinh. Không ngờ, Thủy giao lại dùng linh bảo như vậy để làm tâm trận.

Thủy Linh Châu được hình thành trong đá hệ Thủy. Nơi có rất nhiều đá hệ thủy mới có thể hình thành được Thủy Linh Châu, bên trong có vô biên khí hệ Thủy. Nó có thể tăng tiến tu vi của Linh Thú, là tài liệu quý báu của rất nhiều kiếm trận hay linh trận. Đồng thời, kiếm giả tu luyện kiếm khí hệ Thủy có được nó liền có thể lĩnh ngộ các loại khí mà đột phá cảnh giới.

Tất cả những điều đó là do sau khi Lục Thanh tìm được rất nhiều linh thạch rồi từ các điển tịch trong Triều Dương cung mới biết được. Một viên Thủy Linh Châu chỉ sợ phải nơi nào có tới mấy vạn viên đá hệ thủy mới có thể tìm được. Luận giá trị của nó có lẽ còn vượt hơn so với thanh Thần Kiếm Kim Thiên bình thường.

Trên kiếm chỉ của hắn chợt lóe lên ánh sáng màu vàng sắc bén, phá vỡ cái vòng linh lực màu lam bên ngoài đá hệ Thủy. Sau đó, hắn lấy Thủy Linh Châu từ bên trong đó ra. Mặc dù là trận tâm nhưng do năng lực phòng ngự vô cùng khiếm khuyết. Xem ra, thứ mà Thủy Giao bố trí cũng chỉ là Linh Trận Địa Giai. Nếu tăng mạnh sự phòng ngự trận tâm thì không thể làm cho linh khí quán chú vào trong linh trận, khiến cho phần lớn linh khí bị tổn thất.

Trong phút chốc, sau khi Lục Thanh lấy được Thủy Linh Châu từ trong đó ra, một thứ dao động huyền ảo liền tản ra xung quanh. Lục Thanh có một thể cảm ứng một cách rõ ràng, không gian xung quanh vốn có khí hệ Thủy kéo dài chợt tản ra khiến cho tầm nhìn vốn mờ lung chợt biến mất.

Lục Thanh chẳng hề do dự thu luôn viên đá hệ Thủy rộng một trượng. Đây có lẽ là viên đá hệ Thủy lớn nhất mà Lục Thanh được nhìn thấy, đủ chia thành mấy ngàn viên.

Ánh mắt của hắn chợt thay đổi khi thấy bên cạnh trận tâm còn có mấy cái vẩy giao đang lóe lên ánh sáng. Đường như nó là của Thủy Giao rơi ra. Đây là một thứ tài liệu đúc kiếm hiếm có. Tuy rằng Lục Thanh không tham lam nhưng những thứ này xuất hiện ngay trước mắt mà không lấy hay sao?

Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía kiếm trận Động Hư, không biết phía bên kia của nó là nơi nào

Chẳng qua cái kiếm trận Động Hư này Lục Thanh cũng có thể hủy được. Đồng thời, Lục Thanh còn phát hiện trong góc đại sảnh có một số vật. Từ huyết khí và hình dạng của chúng có thể thấy đó là thứ của tám con Huyết Hải mã.

- Nơi này không nên ở lâu. Đi nhanh! Tám con Huyết Hải mã chết chắc chắn sẽ có người cảm nhận được. Kiếm trận Động Hư này hình như đang dao động. Thực lực của người tới không được rõ, không nên đối mặt- Diệp lão chợt lên tiếng.

Sau khi nhìn xung quanh một vòng, trong đại sảnh không còn vật gì khác. Lục Thanh chẳng hề chần chừ theo hướng ban đầu mà đi ra. Men theo lực ép của nước biển, Lục Thanh chui qua các động phủ. Cảm nhận được sức ép lên người giảm bớt, Lục Thanh biết bản thân bây giờ đang đi đúng hướng về phía Địa Động Hải.

Trên đường đi, Lục Thanh còn thu được một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên hệ Thổ. Cảm nhận hơi thở trên thân kiếm thì đúng là của Địa Động đảo.

Hiện giờ đã qua một canh giờ, Địa Động đảo cũng không còn rung chuyển. Lúc này, trên mặt Địa Động đảo, trong phạm vi mặt biển mười dặm xung quanh nổi lên vô số tôm cá. Thậm chí còn hơn mười thì thể linh thú bậc một hoặc bậc hai. Vào lúc này, người thường lấy tay sờ vào nước biển thì thấy hơi nóng đủ có thể pha trà để uống. Mặc dù khả năng thích nghi của các loại cá trong biển rất mạnh nhưng do Địa Hỏa nham dưới đáy biển bùng nổ khiến cho chúng vẫn chết hơn nửa.

- Thái Thượng trưởng lão. Chuyện này.....

Sắc mặt của Địa Hiên ngưng trọng nói với Địa Như Tâm.

Thân là tông chủ của Địa Động Tông, chuyện hôm nay đã vượt ra khỏi sự dự đoán của y. Địa Hỏa nham bùng nổ khiến cho trong phạm vi trăm dặm của hải vực bị liên lụy. Kể từ đó, mảnh đất Địa Động đảo chắc chắn sẽ bị hủy, vùng nước biển xung quanh sau trận này chỉ sợ trong thời gian trăm năm vẫn luôn có đầy khí Địa Hỏa khiến cho những người sống trên đảo sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng đó cũng không phải là điểm mấu chốt, điểm quan trọng ở đây là Địa Hỏa nham từ trong các địa động phun trào. Mà đối với Địa Động Tông thì có liên quan tới các địa động. Lần phun trào này căn cơ bị hủy, thì không thể đảm bảo lúc nào sẽ bị chìm. Vì vậy mà bao đời tổ tiên bảo vệ đảo không ngờ bị hủy trong tay y.

- Mệnh trời như vậy xem ra, trong địa động Địa Hỏa nham bùng nổ nên Thủy giao cũng khó có thể sống. Trừ phi bên trong còn có càn khôn, hoặc là có thể thông tới Kiếm Thần hải. Chẳng qua Lục đại sư cũng lành ít dữ nhiều- Địa Như Tâm thở dài nói.

- Bây giờ họa lớn đã trừ, từ nay Địa Động Tông có thể yên tâm. Cho dù không có Địa Động đảo thì chỉ cần có người còn là có thể khôi phục. Thậm chí lập biển tạo đảo cũng có thể bố trí được Địa Động đảo.

Lô Luân đứng bên tám gã đại sư Địa Động Tông mà sắc mặt ảm đạm. Y lắc đầu cười khổ. Bây giờ đã qua một canh giờ, dưới Địa Động đảo không còn tiếng động nào nữa. Vì vậy mà Lô Luân liền từ biệt đám người Địa Như Tâm, lao về phía tông môn của y.

Sắc mặt Hỏa Nguyệt Loan đầy khẩn trương, nhìn mặt nước biển đã trở lại bình thường, Viêm nhi bên cạnh cọ vào nàng. Cái sừng màu đỏ thẫm của nó khê đưa đẩy như đang an ủi.

- Cha! Tại sao ông nội xuống biển vẫn chưa về? – Hỏa Nguyệt Loan quay sang người trung niên mặc áo hồng mà mở miệng nói. Lúc này, phía trước Nộ Viêm đảo, đám kiếm chủ chuẩn đại sư đã trở về các đảo được bố trí. Bây giờ, trên bãi Hỏa nham cũng chỉ còn lại mười hai vị kiếm chủ vốn thuộc về Nộ Viêm đảo.

Người trung niên mặc áo hồng liếc mắt nhìn nữ nhi một cái rồi nói:

- Gia gia của ngươi và mấy người tông chủ co tu vị thông thiên, chắc chắn không sao.

- Vậy vị đại ca kia đâu? – Hỏa Nguyệt Loan lập tức lên tiếng.

Người trung niên mặc áo hồng trừng mắt:

- Đó là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn do người đưa tới. Bây giờ xảy ra chuyện thế này, chờ gia gia của ngươi về, ta sẽ tính sổ với ngươi.

Hỏa Nguyệt Loan nghe thấy vậy, sắc mặt buồn bã, trong lòng cảm thấy mất mát.

Dưới Nộ Viêm đảo, nơi đáy biển sâu ngàn trượng.

Lớp cát trắng chợt dao động, rồi cùng với tiếng kiếm ngân vang lên, một tia khí màu vàng bắn ra, hất tung cát trắng khiến cho cả khu vực biển đục ngầu.

Trong dòng nước đen, có một số điểm sáng chớp động. Đó là những cư dân khổng lồ dưới đáy biển. không biết chúng sinh trưởng từ Hậu Thiên hay là Tiên Thiên từ Kiếm Thần hải chuyển đến.

- Ra rồi sao? – Ngẩng đầu nhìn ánh sáng phía trên, Lục Thanh chẳng hề chần chừ thân hình nhanh chóng bay lên, hóa thành một đạo kiếm quang màu tử bạch.

Sau thời gian chừng một hơi thở, đám người Hỏa Nguyệt Loan chợt nghe thấy một tiếng kiếm ngân. Ngay lập tức, trên mặt biển xuất hiện một bóng người mặc áo xanh. Tuy rằng quần áo có chút rách rưới nhưng vẫn không thể che giấu được phong tư trác tuyệt của hắn.

Chỉ có điều so với Lục Thanh lúc trước thì những tia sáng tản ra từ người hắn dưới ánh nắng mặt trời khiến cho Hỏa Nguyệt Loan cảm thấy trắng lẹ.

Sau khi hạ xuống bãi Hỏa Nham, Lục Thanh đưa tay sờ đầu Long Mã, nói:

- Nếu ngươi có được một chút huyết mạch của Chân Long thì từ nay về sau phải cố gắng tu luyện, Nhị Giai không phải là điểm dừng cuối cùng của ngươi.

Dường như hiểu được điều Lục Thanh nói, Viêm nhi thốt lên mấy tiếng nho nhỏ.

- Đại Sư..... - Thấy người trung niên áo hồng đi tới, Hỏa Nguyệt Loan liền lên tiếng.

Lục Thanh ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Hỏa Nguyệt Loan rồi nhìn về phía mười hai gã kiếm chủ.

- Giữ vững bản tâm thì có thể bước đi trên kiếm đạo. - Nói xong, Lục Thanh liền di chuyển.

- Lục đại sư dừng bước.

535. Chương 92: Kiểm Chứng Lột Xác (1)

Lục Thanh đứng lại nhưng vẫn không quay người. người trung niên áo hồng nhướng mày, bước đến.

- Không biết Lục đại sư có thấy mấy vị tông chủ của chúng ta đâu không?

- Không có.

Lục Thanh quay người lại trả lời. Mặc dù thân là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn nhưng khi nói chuyện với người khác. Lục Thanh vẫn luôn nhìn thẳng vào mặt.

- Vậy Lục đại sư đuổi theo Thủy giao không biết cuối cùng là ai thắng ai thua? - người trung niên áo hồng lại tiếp tục hỏi.

Lục Thanh nhướng mày, nói:

- Người đang chất vấn ta?

- Tại hạ không dám - người trung niên không hề có chút kêu ngạo hay xu nịnh.

Lần này Lục Thanh cũng chẳng thêm để ý, xoay người bước đi.

- Lục đại sư ! - người trung niên áo hồng lại nói:

- Việc này đối với Địa Động Tông rất quan trọng.

Mười hai gã kiếm chủ cũng xông tới:

- Xin Lục đại sư chờ một chút. Chúng ta nhanh chóng báo cho mấy người tông chủ, chắc chắn họ sẽ tới đây rất nhanh.

Ánh mắt Lục Thanh như dao nhìn bốn xung quanh. Dưới ánh mắt đó, tất cả mười hai gã Kiếm Chủ đều không thể chịu nổi mà cúi đầu. Đợi cho tới khi họ ngẩng đầu, Lục Thanh đã hóa thành một đạo Kiếm Quang, biến mất phía cuối chân trời.

Dưới đáy biển sâu ngàn trượng, trong địa động.....

Nơi đại sảnh mà Lục Thanh đi vào lúc trước, từ trên kiếm trận Động Hư chợt có một cái không gian Động Hư rộng khoảng một trượng xuất hiện. Từ bên trong đó có một gã kiếm giả cao chừng bảy thước bước ra, sau lưng kiếm giả có đeo một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên màu hồng. Một làn ma khí dày đặc lập tức tản ra khiến cho đại sảnh rộng trăm trượng chợt xuất hiện những trận gió lạnh. Đồng thời, một tiếng kiếm ngân khiến cho tinh thần con người mê mẩn vang lên. Từ trong hai mắt của người trung niên chợt bắn ra hai đạo ma quang màu hồng.

- Linh trận của Thủy Giao không ngờ bị phá - người trung niên nhìn xung quanh rồi biến sắc. Sau khi nhắm mắt cảm ứng trong chốc lát y chợt mở hai mắt một đạo Kiếm Cường mà hồng kèm theo sát khí bắn ra khiến cho trên mặt đất xuất hiện hai cái lỗ thủng giống như bị ăn mòn, từ từ sập xuống.

- Tám con Huyết Hải mã bị giết chết – Người trung niên lại biến sắc

- Có thể phá vỡ linh vực giả này trừ khi là Kiếm Hoàng nhị kiếp. Không ngờ lại có Kiếm Hoàng nhị kiếp đến đây. Ngay cả tám con Huyết Hải mã cũng chỉ kịp phát ra tâm niệm mà chết. Là ai?

Tiếp theo đó, ma khí trên người trung niên liền thu lại. Rồi ngay lập tức một vầng Kiếm Cương sắc bén xuất hiện. Thanh ma kiếm sau lưng, dưới sự huy động từ bàn tay trái của người trung niên liền biến mất. Rồi một thanh thần kiếm màu hệ Kim chợt xuất hiện sau lưng y.

Rồi ngay lập tức, kiếm giả trung niên biến mất.

Nếu Lục Thanh có mặt ở đây sẽ chắc chắn hết sức sợ hãi. Kiếm Giả trung niên đó không ngờ lại có thể thay đổi thuộc tính của thanh kiếm. Thủ đoạn như vậy ngoại trừ Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh ra không còn có công pháp nào có thể làm được.

Rời khỏi Địa Động Hải, Lục Thanh liền tìm một dãy núi vô chủ mà hồi phục. Mất tới hơn một tháng, hẳn mới có thể làm cho Thức Hải bị thương trở lại bình thường. Đây là od Lục Thanh tu luyện Luyện Hồn quyết nên mới được như thế. Nếu là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn khác mà bị thương như vậy, chỉ sợ nếu không tới nửa năm thì không thể hồi phục.

Nơi Lục Thanh dừng chân là một dãy núi hoang vu, nguyên khí rất ít. Tuy nhiên đối với hắn thì điều đó cũng chẳng có vấn đề gì. Thậm chí ngược lại, đây còn là nơi mà hắn cần lúc này.

Lục Thanh đứng trên một ngọn núi hoang cao mấy trăm trượng, xung quang cỏ dại mọc thưa thớt kèm theo mấy cái cây mọc lơ thơ. Chẳng cần phải nói tới người, ngay cả dã thú cũng không muốn đến đây. Bao bọc xung quanh vị trí của hắn là một dãy núi dài năm trăm dặm.

Nói tới thì trong giới Thanh Phàm, những dãy núi như thế này có rất nhiều, trên đường đi Lục Thanh cũng gặp không ít. Nhưng ở Kim Thiên giới thì lại không thể so sánh. Giới Kim Thiên, mặc dù phần lớn đường đi Lục Thanh đều nhờ tới kiếm trận Động Hư, nhưng dưới một khoảng không kiếm vực, lại có thêm một số kiến thức. Mà cách một giới, thì số kiến thức đó lại chênh lệch cực lớn. Trong giới Kim Thiên, những dãy núi hoang vu cũng có nhưng nó cũng thưa thớt giống như Kiếm Hoàng ở giới Thanh Phàm.

Lục Thanh không dám tưởng tượng, Kiếm Thần điện đã thi triển kiếm trận như thế nào mà có thể giam cầm nguyên khí trong trời đất, phân ra bốn giới như thế.

Kiếm Thần điện..... Kiếm Thần có cảnh giới như thế nào?

Theo mạch cảm xúc bên ngoài, trên người Lục Thanh từ từ xuất hiện những tia sáng màu vàng, những tiếng long ngâm từ trong cơ thể hắn phát ra.

Trong vô tận tủy hải, huyết mạch Chân Long sau một tháng yên lặng lại một lần nữa dao động, Lục Thanh phát hiện nếu sử dụng huyết mạch Chân Long càng nhiều thì linh tính càng tăng lên mạnh.

Sau khi có được huyết mạch Chân Long, huyết mạch con người của Lục Thanh cũng hòa vào đó. Vì vậy, mà trong tủy hải, bây giờ chỉ còn lại huyết mạch Chân Long. Tủy hải màu tím, trắng chứa đầy hai loại khí Phong, Lôi liên tục làm dịu xương cốt. Với tầng thứ tám của kiếm thể Kim Thiên, tính cả Kiếm Cốt nữa thì bây giờ xương cốt của Lục Thanh có thể gọi là Phong Lôi Kiếm Cốt.

Cùng với Phong Lôi Kiếm Cốt, nó còn sản sinh ra Phong Lôi kiếm sí. Dựa theo lời nói của Diệp lão thì khi Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh đạt tới tầng thứ 6 là có thể có được một thứ thần thông. Còn nó có được thần thông như thế nào cần phải căn cứ vào thân thể của kiếm giả. Hai loại khí Phong Lôi tạo thành Phong Lôi kiếm sí. Còn huyết mạch Chân Long cùng với Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh tạo thành Phong Mang chân long.

Ánh mắt của Lục Thanh trong nháy mắt như linh hoạt hẳn lên.

Huyết mạch Chân Long sôi lên sung sức, phá tan sự trói buộc của Tủy Hải, thôn phệ Lục Thanh từ ngoài đến trong. Long uy vô tận tỏa ra khiến cho đám quạ đen trong núi đang bay lượn kêu lên những tiếng thê lương.

Những tia khí mà vàng tản ra xung quanh trong giây lát thân thể Chân Long dài ngàn trượng xuất hiện, nén ép chúng thành một thứ thực thể màu vàng nhạt.

Một tiếng kiếm ngân vang lên, cũng với khí thể vô biên tỏa ra xung quanh. Trong cảm ứng của Lục Thanh, phong mang Chân Long lại bành trướng. Mặc dù không dài hơn bao nhiêu nhưng thân hình cũng thêm được trăm trượng, trắng kiện hơn rất nhiều.

Trong cơ thể Chân Long, hơn mười viên thú đan ngũ giai có được trong chiến trường Kiếm Hồn bị nuốt chửng bổ sung cho Long Nguyên dịch bị mất.

Long uy vô biên đón lấy Phong Lôi kiếm ý mà bay lên trời khiến cho Thiên Lôi và Thiên Phong từ trên chín tầng trời giáng xuống, quần quanh thân thể Chân Long dài ngàn trượng.

Sau khi tiếp xúc với huyết mạch Chân Long, những tia sáng màu vàng liên tràn ngập Thiên Lôi và Thiên Phong. Trong giây lát, Chân Long mở cái miệng của nó, ngưng tụ một đạo linh cầu màu trắng tím. Phong Lôi Kiếm Cương xuyên qua khoảng không phát ra tiếng gió rít cùng với tiếng sấm.

Đồng thời, một vầng ánh sáng màu vàng nhạt cũng theo huyết mạch Chân Long lan tới phía trên linh cầu màu tím, trắng.

Trong huyết mạch Chân Long màu vàng nhạt, thế giới trước mắt Lục Thanh chợt thay đổi, không gian xung quanh đột nhiên dao động.

Đúng vào lúc này.....

Con mắt của Chân Long chợt bắn ra ánh sáng màu trắng tím chói mắt. Tâm thần Lục Thanh hoàn toàn trấn định, nhanh chóng vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, hấp thu thú đan rồi chuyển hóa thành linh lực rót vào bên trong Phong Lôi cầu.

Sinh Tử thú nắm trong tay vốn là linh lực luân hồi. Thậm chí linh lực trong đó so với Lục Thanh chuyển hóa còn tinh thuần hơn rất nhiều. Linh lực luân hồi cuộn cuộn rót vào trong Phong Lôi linh cầu.

Một làn dao động huyền ảo chợt tản ra. Theo luân hồi linh lực dung nhập, Phong Lôi linh cầu chợt thay đổi, xuất hiện một tia đen kịt cùng với một tia sáng màu bạc. Tia sáng màu đen và tia sáng màu bạc nhanh chóng quần lấy nhau trở thành một quả cầu ánh sáng màu xám bạc to bằng đầu người, quả cầu sáng nhanh chóng tản ra, hấp thu Phong Lôi linh cầu.

Một tiếng kiếm ngân vang lên, trong lòng Lục Thanh chợt có cảm giác quái dị. Hồn thức tỏa ra xung quanh khiến cho trời đất như nằm trong lòng bàn tay hắn. Tinh thần của hắn hết sức bình tĩnh, tiếp tục thi triển, quyết tâm nắm chắc thứ linh lực màu xám bạc kia.

Lúc này hồn thức của hắn không hề có chút ngập ngừng, trong con mắt của Chân Long, tất cả không gian trước mắt Lục Thanh như bị nhuộm một thứ màu bạc.

Một chiếc lá khô từ trên một chiếc cây phía xa rơi xuống. Dưới cái nhìn chăm chú của Lục Thanh, nó như đứng lặng giữa không trung.

Đây là.....

Trong nháy mắt, Lục Thanh có cảm giác hắn có thể làm được chuyện khác.

Gần như trong tích tắc, bên cạnh chiếc lá khô kia một cái khe tối đen dài một tấc cũng xuất hiện, nuốt chửng lấy nó.

Cùng lúc đó, Lục Thanh cảm thấy trong Thức Hải, hồn thức vượt qua tu vi bắt đầu tiêu hao. Trong nháy mắt, nó liên tiêu hao hết của hắn hai thành hồn thức. Trong hai thành đó, chỉ có chưa tới nửa thành hồn thức dẫn động một chút linh lực màu xám bạc tới phá vỡ không gian. Còn một phần rưỡi thì dùng để điều khiển.

Linh lực màu xám bạc khó điều khiển, cho dù là Diệt lão cũng chưa từng thấy. Chẳng qua uy lực của nó đủ khiến cho người ta khiếp sợ, dường như đối với không gian có một sự khống chế không thể nói được bằng lời.

Trong khoảng thời gian chừng mười hơi thở, Hồn thức liền tiêu hao hết năm thành, chẳng hề do dự, đạo linh cầu màu xám liền bị Lục Thanh phun ra.

Con mắt Chân Long bám sát theo sau đạo linh cầu màu xám bạc. Mặc dù nó bài xích con mắt Chân Long của Lục Thanh nhưng cũng không cản trở.

Trong phút chốc, đạo linh cầu màu xám bạc tới cách Lục Thanh trăm trượng liền biến mất.

Ở đâu?

Trong lòng hần cảm thấy chấn động, Chỉ trong tích tắc, con mắt Chân Long kèm theo hồn thức mất đi liên hệ với Lục Thanh.

536. Chương 93: Kiểm Chứng Lộ Xác (2)

Ngay sau đó, Lục Thanh giương mắt nhìn. Cách đó ba dặm, linh cầu màu xám chợt hiện ra. Trong nháy mắt, Lục Thanh phát hiện, khoảng không trăm trượng trước linh cầu như bị giam cầm. Do dù là đá vụn đang lăn hay là cỏ cây lay động cũng dừng hết lại không hề có một tiếng động.

Linh cầu màu xám chợt tản ra bao phủ khoảng không gian rộng chừng một dặm. Ánh sáng màu xám che lấp tất cả mọi thứ, cho dù con mắt Chân Long của Lục Thanh cũng không thể nhìn xuyên qua.

Những tia sáng biến mất. Một lát sau, trong ánh mắt của Lục Thanh ba ngọn núi cao mấy chục trượng ở đó đã biến mất. Ngay cả bột phấn cũng không hề có, giống như chúng bị hủy diệt hoàn toàn, không hề có chút dấu vết.

Lục Thanh hơi hoảng sợ nhìn khoảng không trước mặt. Lần này mới có thể nói là Lục Thanh dốc hết toàn lực thi triển Phong Lôi Chân Long thức. Lần này, chẳng những hồn thức của hần tiêu hao hết chín thành mà ngay cả kiểm nguyên trong Kiểm Chứng cũng hết tám phần. Nhưng một lần dốc toàn lực Phong Lôi Chân Long thức, từ nay về sau khi hần giao thủ với kiểm giả cùng đẳng cấp có lẽ sẽ có tác dụng bất ngờ. Nhưng nếu một kiểm không thể phát huy hết tác dụng thì chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Tuy rằng kiểm thể Kim Thiên hết sức dũng mãnh, nhưng cũng không có nhiều tác dụng.

Tâm thần của hần lại chìm trong đan điền. Nét mặt của Lục Thanh trở nên quái dị.

Nơi khoảng không trong đan điền, phía trên Kiểm Chứng màu trắng tím chợt xuất hiện một sợi tơ màu xám. Sợi tơ đó như một con rồng quần trên Kiểm Chứng, tỏa ra một thứ hơi thở quái dị.

Hồn thức của hần giáng xuống, chìm vào bên trong Kiểm Chứng. không gian trong Kiểm Chứng giống như bầu trời đêm với đầy các vì sao đủ mọi loại màu sắc. giữa không gian, một thanh Hồn Kiểm chín tắc đang trôi nổi. Nhưng lúc này, qua hồn thức Lục Thanh thấy trên Kiểm Hồn cũng quần quanh một sợi tơ màu xám.

Thế này là thế nào?

Lục Thanh sửng sốt rồi để cho tâm thần chìm vào trong Kiểm Hồn. Tam hồn của hần sáng trong suốt, hóa thành hình dạng của ba thanh kiếm. Lúc này, cả ba hồn đang được ngưng luyện. Tới khi nào tam hồn cô đọng được phong mang khí thì mới chính thức trở thành Kiểm Hồn. Vào lúc này phía trên tam hồn, cũng có một sợi tơ màu xám. Mặc dù sợi tơ màu xám bám vào phía trên Kiểm Hồn nhưng nó giống như một con cá đang bơi lội rất khó có thể bắt.

Cảm nhận Kiểm Hồn thay đổi, nhưng là thay đổi thế nào thì Lục Thanh không biết, cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

- Lạ thật! Linh lực tại sao lại quái dị như vậy, lại còn có cả năng lực như thế này? Diệp lão cũng chìm vào suy tư.

Hồn thức rời khỏi không gian kiểm chứng, cho tới khi Lục Thanh nhìn lại Phong Lôi Kiểm Chứng thì sợi tơ màu xám đó cũng sáp nhập vào trong.

Lúc này, Kiểm Chứng so với trước kia hoàn toàn khác biệt.

Vừa nghi hoặc, Lục Thanh vừa động tâm niệm, một đạo Phong Lô Kiếm nguyên từ trên Kiếm Chủng phun ra. Trong đạo Phong Lô Kiếm Nguyên màu trắng tím, Lục Thanh cũng thấy một tia sáng màu xám rất cổ quái.

Tới lúc này, Lục Thanh có cảm giác ngay cả Phong Lô Kiếm Cương cũng chỉ sợ không giống lúc trước.

Lục Thanh giờ kiếm chỉ bắn ra một đạo Phong Lô Kiếm Cương. Không ngờ nó bay ra được mười trượng liền biến mất. Ngay lập tức, cách đó chừng năm trượng, một tảng đá nặng ngàn cân liền bị xuất hiện. Tảng đá nổ tung khiến cho đá vụn bắn ra đầy trời.

Không ngờ tới mức này.

Trong lòng, Lục Thanh kinh ngạc. hắn không ngờ Phong Lô Kiếm Cương bây giờ lại có được năng lực của Phong Lô linh cầu kia mà trong nháy mắt biến mất như xuyên qua không gian, với tốc độ tăng lên gấp mấy lần. Vốn tốc độ Phong Lô Kiếm Cương đã rất nhanh, nhưng so với Liệt Thiên Kiếm khí của Liệt Thiên tông cũng không khác là bao nhiêu.

Tuy vậy vào lúc này, tốc độ của Phong Lô Kiếm Cương đã vượt xa Liệt Thiên Kiếm Cương của Liệt Thiên Tam lão. Hơn nữa Phong Lô Kiếm Cương lại là sở hữu của Lục Thanh. Mà vừa rồi mới khi biến mất, Lục Thanh cũng nhìn ra được một số thứ.

Trong nháy mắt khi Phong Lô Kiếm Cương xuất hiện, Lục Thanh liền thấy khoảng không mấy trượng trước Phong Lô Kiếm Cương như bị trấn áp. Ngay cả bụi bặm trong không trung cũng như dừng lại, không hề có chút tiếng động.

Trong lòng Lục Thanh cảm thấy khiếp sợ. Mặc dù lúc này tốc độ của Kiếm Cương tăng lên gấp mấy lần, thậm chí rằng có được uy năng giống như của linh cầu nhưng Lục Thanh lại không hề mừng. Bởi vì hắn cũng không nắm được thứ lực lượng đó. Cơ bản hắn không hiểu được sự thay đổi của Phong Lô Kiếm Cương là vì lý do gì.

Tâm thần hắn lại chìm vào trong đan điền. Trước mặt Lục Thanh, Phong Lô Kiếm Chủng màu trắng tím trong suốt như trở nên tinh thuần hơn. Lục Thanh có thể cảm nhận được Phong Lô Kiếm Chủng đã lột xác. Mà sự thay đổi của Phong Lô Kiếm Nguyên là minh chứng tốt nhất.

- Sư phụ! Chuyện này!

- Bây giờ xem ra cũng không có gì là đáng sợ. Chỉ cần sau khi người quen thuộc là có thể sử dụng một cách tự nhiên. Còn về chuyện nắm giữ thứ linh lực quái dị này thì phải chờ tu vi của người cao hơn mới được. Thứ linh lực này do hai khí Sinh Tử cùng với hai khí Phong Lô hỗn hợp lại nhưng do vì sự không phải người nên chỉ có thể cảm nhận được một chút, cũng không thể xem xét được sự huyền ảo trong đó. Chỉ có thể chờ sau này khi cảnh giới của người lên cao, dùng Thiên Đạo để lĩnh ngộ.

Lời nói của Diệp lão khiến cho Lục Thanh cảm thấy bất đắc dĩ, ngay cả Diệp lão cũng không thể nhận ra thứ linh lực màu xám đó là thứ gì mà có thể làm cho Kiếm Chủng lột xác.

Có điều việc này đã tới nước này thì Lục Thanh cũng không còn có cách nào. Nhưng Phong Lô Chân Long thức chắc chắn đã trở thành chiêu thức mạnh nhất của Lục Thanh. Uy lực như vậy, mặc dù Lục Thanh không thể xác định. Nhưng cho dù Kiếm Hoàng nhị kiếp cũng không thể tiếp được một cách dễ dàng, thậm chí còn có thể bị thương.

- Tam hồn đã gần như được tẩy luyện tất cả. Đạt tới Kiếm Tông đại viên mãn thì mục đích cũng coi như đạt tới. Kế tiếp cần chuyển bị độ kiếp.

- Độ kiếp rồi sao? – Lục Thanh lẩm bẩm nói. Hắn ngẩng đầu nhìn khoảng không trên đỉnh đầu. Cả bầu trời trong phạm vi ngàn dặm không hề có một gợn mây, hoàn toàn trống trải và hết sức yên tĩnh.

Sau khi gạt bỏ hết những suy nghĩ lung tung, Lục Thanh hóa thành một đạo kiếm quang màu trắng tím lao về phía Tuyệt Phong.

Một người có thân hình cường tráng đứng trên không. Sau lưng y đeo một thanh thần kiếm hệ Kim.

- Kiếm Cốc mở ra đã gần tới rồi. Năm vạn năm qua đi, không biết trong Kiếm Cốc có được bao nhiêu kiếm linh? Thanh kiếm này, đối với Kiếm Ma điện chúng ta là do tình thế bắt buộc.

Y lại nhìn xuống dưới Địa Động Hải.

- Chỉ là một cái tông môn cấp Thanh Phàm. Con Thủy giao kia đúng là đồ rác rưởi. Hai trăm năm trôi qua vẫn không chịu ở yên lại còn tới đất liền quấy rối khiến cho mấy tên Kiếm Thần điện biết. Tuy rằng không ảnh hưởng nhiều lắm nhưng lại ảnh hưởng tới sự bố trí của Kiếm Ma điện chúng ta. Giao Long nhất tộc, ngày an nhàn của các người cũng hết rồi. Ha ha ha ha.....

Sau khi cất tiếng cười nham hiểm, y liền hóa thành một đạo kiếm quang màu vàng bay xuống dưới, rơi vào trong Địa Động Hải.

Cuối giới Thanh Phàm, trên núi Thanh Phàm trong đại điện.....

- Không ngờ so với mong muốn lại còn sớm hơn nhiều năm như vậy. Bây giờ xem ra, sau nửa năm cũng nên đi tìm Lục Thanh.

Trên chỗ ngồi, đại điện chủ thờ dài:

- Đáng tiếc rằng không thể chờ tới khi Lục Thanh đạt tới Kiếm Hoàng. Nếu không có thể tăng thêm được mấy thành chắc chắn. Bây giờ chỉ sợ cũng mới được ba thành mà thôi.

- Đại điện chủ! Lục Thanh thực sự có tác dụng gì? – Nhị điện chủ đứng bên cạnh lên tiếng.

Đại điện chủ đứng dậy, chậm rãi đi lại trong đại điện, ánh mắt của lão sâu kín nhìn vào cánh cửa đang đóng. Một lúc lâu sau, Đại điện chủ mới nói:

- Nếu như nói có tư cách trở thành tông sư Kiếm Phách thì đi vào đó không có nhiều hiệu quả. Nhưng nếu có được huyết mạch Chân Long, có thể coi đó là Long tộc nhất mạch, do chính khí của trời đất sinh ra thì lại khác. Nơi đó, cho dù là khí Hạo Nhiên cũng không có được một chút sự chấp nhận. T

Nhị điện chủ mở miệng nói:

- Đại điện chủ! Ngày mai ta sẽ tự mình tới Tử Hà tông một chuyến.

Đại điện chủ lắc lắc đầu nói:

- Không! Việc này không nên dấn thảo kinh xà. Chỉ cần phái một gã trưởng lão tới đó. Trong giới Thanh Phàm chúng ta khá là yên ổn. Nếu để cho mấy tên tiểu tử phát hiện thì khó tránh khỏi việc tin tức lan truyền, ảnh hưởng tới đại kế của thần điện.

Lúc này, tam điện chủ vẫn ngồi bên im lặng mới hít một hơi thật sâu, ánh mắt sáng ngời nhìn Đại điện chủ, nói:

- Đại điện chủ! Không biết thanh kiếm kia có gì quan trọng mà giới Tử Hoàng lại hạ kiếm dụ như vậy?

Đại điện chủ chợt quay phắt đầu lại khiến cho tam điện chủ chấn động. Từ trong ánh mắt của Đại điện chủ, y có thể cảm nhận được thứ uy áp cực mạnh, cùng với một sự uy nghiêm.

- Kiếm dụ của thần điện chúng ta cứ nghe theo. Có một số việc không nên hỏi thì đừng hỏi. Nếu không cần biết mà cố biết thì chỉ gặp rắc rối.

- Vâng.

Tam điện chủ chấn động toàn thân mà cúi đầu.

Năm ngày sau, nơi dãy núi linh thú trong Tử Hà tông, một đạo kiếm quang màu trắng tím, chợt dừng ở độ cao ba nghìn trượng.

- Không ngờ lại có thể trở lại nhanh như vậy. – Lục Thanh lắc lắc đầu. Sau nửa nén nhang, trên đỉnh Tuyết Phong thân hình của Lục Thanh lại hiện ra.

Những cơn gió lạnh nơi đây không cách nào làm cho vạt áo của Lục Thanh lay động. không biết tại sao, trong hai ngày gần đây, Lục Thanh chỉ cảm thấy kiếm thức dao động, có một thứ cảm giác khó hiểu xuất hiện trong lòng.

537. Chương 94: Chuẩn Bị Độ Kiếp

Một ngày sau.....

Trên núi Tử Hà, trước cung Tử Hà có một đạo kiếm quang màu trắng, tím hạ xuống.

- Bái kiến trưởng lão hộ tông. – Lúc này trước cung Tử Hà có một gã đệ tử cấp Kiếm Khách đang đứng. Thấy Lục Thanh hạ xuống, y liền bước tới, khom mình thi lễ.

Lục Thanh đưa mắt nhìn người thanh niên, thấy y khoảng chừng mười tám tuổi, nhỏ hơn hẳn khoảng ba bốn tuổi. Tuy nhiên, tu vi của y cũng đã là Kiếm Khách tiểu thiên vị. Hơn nữa, y tu luyện chính là Tử Dương kiếm khí, cũng đã có được kiếm khí có thuộc tính.

- Người tên là gì? Có sư phụ không? – Lục Thanh mở miệng nói.

- Bẩm trưởng lão. Đệ tử tên Tần Thiên Lý. Gia sư chính là Lạc Tâm Vũ – nghe thấy câu hỏi của Lục Thanh, người thanh niên vội khom người đáp.

Nhìn người thanh niên trước mặt cung kính, mặc dù đã thành thói quen từ lâu nhưng vẫn khiến cho Lục Thanh có sự xúc động. Nó khiến cho hắn hồi tưởng lại chuyện ngày xưa.

- Lạc trưởng lão đã thu đồ đệ? – Lục Thanh sửng sốt, rồi chợt mỉm cười nói:

- Nếu là đệ tử của Lạc trưởng lão thì cứ gọi ta là Lạc sư thúc.

- Vâng! Lạc sư thúc. – Tần Thiên Lý cũng không phải là người cổ hủ, nhanh chóng làm theo.

- Dẫn đường. – Lục Thanh nói.

- Lạc sư thúc theo đệ tử! – Tần Thiên Lý liền dẫn Lục Thanh đi vào trong cung Tử Hà. Trên đường đi, hai người cũng gặp khoảng chừng mười bảy tên đệ tử nội tông. Nhưng có điều do bọn họ khiếp sợ uy nghiêm của đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Lục Thanh nên không có người nào có gan trả lời.

- Lạc sư thúc! Mời!

Y khom người thi lễ rồi đặt tay đặt lên cửa viện, vận chuyển kiếm nguyên mà từ từ đẩy ra.

- Lạc trưởng lão! Mời vào!

Từ bên trong, âm thanh của Tử Dương Kiếm Hoàng vọng ra.

- Thiên Lý! Người cũng vào đi. – Đồng thời, âm thanh của Lạc Tâm Vũ cũng vang lên.

Bước vào trong Tử Hà điện, vào lúc này, ngoại trừ Huyền Minh ra, năm người Lạc Thiên Phong và Tử Dương Kiếm Hoàng cũng đều có mặt.

Nhìn Lục Thanh đi vào trong đại điện, đồng tử của Tử Dương Kiếm Hoàng chợt co lại, rồi lão đứng bật dậy.

- Sư thúc! – Lạc Thiên Phong cả kinh, cũng đứng lên theo. Ba người Lạc Tâm Vũ ở bên cạnh cũng đứng lên.

Theo ánh mắt của Tử Dương Kiếm Hoàng, bốn người cùng nhìn về phía Lục Thanh.

Theo ánh mắt của Tử Dương Kiếm Hoàng, bốn người cùng nhìn về phía Lục Thanh.

- Đường như có chút không giống với lúc trước. – Tần Thiên Kính hơi ngơ ngác nói.

- Đường như hơi thở càng thêm mượt mà nhưng có điều thay đổi là ở đâu? – Minh Tịch Nguyệt cau mày nói.

Chỉ có Lạc Thiên Phong là hơi nhìn ra điểm gì đó. Nhưng do cảnh giới của Lạc Thanh cao hơn lão nên chỉ có cảm giác mơ hồ. T

Ánh mắt của Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn Lạc Thanh chăm chú. Cho dù với tâm cảnh của lão thì vào lúc này cũng không giấu nổi sự chấn động.

- Kiếm Tông đỉnh phong, cảnh giới viên mãn. – Nhìn Lạc Thanh, Tử Dương Kiếm Hoàng nói từng chữ một.

Kiếm Tông đỉnh phong cảnh giới viên mãn.

Ánh mắt của bốn người Lạc Thiên Phong mở ra thật to. Tần Thiên Lý nhìn nét mặt của sư phụ cùng với mấy vị sư thúc tổ rồi nhìn lại Lạc Thanh với ánh mắt sùng bái.

“Kiếm Tông đỉnh phong có khác nào nói Lạc Thanh sư thúc sắp sửa bước vào cảnh giới Kiếm Hoàng?”

Sau tổ sư khai tông là Kiếm Hoàng Tử Hà, Tử Hà tông chỉ có tổng cộng hai gã Kiếm Hoàng, một vị đó chính là Kiếm Hoàng Lạc Thiên Thư năm trăm năm trước, cũng chính là tổ tiên của Lạc Thanh. Một vị khác chính là Tử Dương Kiếm Hoàng.

Nhưng bây giờ, tử hà tông có thể đạt tới cấp Kim Thiên thì dựa vào một mình Tử Dương Kiếm Hoàng trấn áp là không đủ. Mà một tông môn cấp thanh phạm cũng phải bốn, năm trăm năm có thể có được một vị. Vậy mà bây giờ, Lạc Thanh đã đạt tới mức này.

Kiếm Hoàng?

Tần Thiên Lý cũng cảm thấy mơ hồ.

Hai vị Kiếm Hoàng! Tử Hà tông của y sắp có hai Kiếm Hoàng thật hay sao?

- Lạc trưởng lão! Người thực sự đạt tới Kiếm Tông viên mãn? – Lạc Thiên Phong vẫn còn không tin nên hỏi lại.

Thân là Kiếm Tông, lão hiểu được quá trình tẩy luyện tam hồn khó khăn tới mức nào. Chẳng những cần tới cảnh giới phải đạt được mà quá trình tẩy luyện đau đớn cũng cần nghị lực cực lớn mới có thể vượt qua. Nếu như không có Tử Dương Kiếm Hoàng bảo vệ, chỉ sợ quá trình tẩy luyện khó khăn tới đâu.

Chẳng những nó cần nghị lực lớn mà còn phải có sự linh ngộ đối với ba hồn mới được. Nếu không có rất nhiều kiến thức thì cơ bản không thể nào lĩnh ngộ được tam hồn.

Nhưng năm người Lạc Thiên Phong không biết rằng sự linh ngộ của Lạc Thanh đã vượt qua phạm trù kiếm giả Thiên Đạo, thậm chí còn thoát ly khỏi phạm trù kiếm giả Nhân Đạo, mà bước vào con đường độc đáo, hợp nhất hai đạo Thiên Nhân.

Sự ảo diệu của thiên nhân hợp nhất, thật sự không có lời nào có thể giải thích. Có điều chỉ cần lĩnh ngộ được một chút thì cũng đã giúp cho Lạc Thanh có được lợi ích rất lớn, tẩy luyện được tam hồn.

Nghe Lạc Thiên Phong hỏi, Lạc Thanh gật đầu.

Lạc Tâm Vũ hít một hơi thật sâu rồi cười khổ nói:

- Lạc huynh! Tốc độ tiến bộ của người thế này có lẽ không còn lâu nữa sẽ độ lồi kiếp?

Độ lồi kiếp!

Nghe Lạc Tâm Vũ nói vậy ánh mắt ba người Lạc Thiên Phong sáng ngời.

Không cần biết tốc độ tiến bộ của Lạc Thanh thế nào, có được kỳ ngộ ra sao, mấy người Lạc Thiên Phong cũng chẳng cần biết. Đối với bọn họ mà nói thì cho dù thế nào, Lạc Thanh cũng là người của Tử Hà tông. Huống chi, nếu Lạc Thanh có được huyết mạch Chân Long thì đó chính là một người trung nghĩa, nếu không cơ bản không thể hòa hợp được với thứ do trời đất sinh ra đó.

Ngẫm nghĩ một lúc, Lạc Thanh liền nói ra cái đạo lý Thiên Nhân hợp nhất cho năm người Tử Dương Kiếm Hoàng. Tần Thiên Lý đứng bên cạnh nghe mà như đứng trong màn sương mù. Nhưng năm người Lạc Thiên Phong thì khác, có thể có được Kiếm Hồn đều là những người có thiên tư trác tuyệt. Vì vậy mà khi nghe Lạc Thanh nói, trong giây lát không thể hiểu ra, nhưng những lời đó cũng khắc sâu vào trong lòng họ.

Trong số đó, cho dù Tử Dương Kiếm Hoàng có tu vi cao nhất, nhưng sự linh ngộ lại không bằng Lạc Tâm Vũ.

Có được sự kế thừa từ Ngũ Hành Kiếm Tôn, ý nghĩa của Thiên Nhân hợp nhất, Lạc Tâm Vũ cũng đã biết, chỉ có điều còn chưa hiểu được. Bây giờ, nghe Lục Thanh nói xong, hắn liền thông suốt tất cả. Có thể nói trong số mọi người, y là người hiểu sâu nhất.

Một lúc lâu sau, sau khi trầm ngâm. Tử Dương Kiếm Hoàng mới nói với Lục Thanh:

- Người đã tẩy luyện tam hồn, đạt tới Kiếm Tông đỉnh phong, cảnh giới viên mãn thì cũng đã hiểu được rằng có đủ tư cách để đón tiếp độ kiếp. không biết bao giờ người chuẩn bị độ kiếp?

Nghe Tử Dương Kiếm Hoàng nói, ánh mắt của bốn người Lạc Thiên Phong lại nhìn về phía Lục Thanh. Lục Thanh hơi trầm tư rồi mở miệng nói:

- Nửa năm. Sau nửa năm sẽ là thời điểm độ kiếp.

- Nửa năm. – Tử Dương Kiếm Hoàng gật đầu:

- Đúng thế! Lúc này, có lẽ tam hồn của người vừa mới viên mãn. Thời gian nửa năm cũng đủ để ngưng thần, tĩnh tâm làm cho tâm tình thoải mái, đề phòng trong quá trình độ kiếp bị tâm ma quấy nhiễu.

Tử Dương Kiếm Hoàng dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

- Kiếm Tông độ kiếp đều muốn mời đại sư của các tông tới xem, cùng với kiếm hữu và bạn bè. Không biết ý của người ra sao?

Lục Thanh lắc đầu nói:

- Tất cả do sư thúc làm chủ.

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh nói tiếp:

- Trong việc đưa kiếm thiếp, nếu sư thúc cảm thấy tiện thì có thể đưa hộ một chút.

- Cho dù người có lưu lại thì thời gian nửa năm cũng đủ để đưa kiếm thiếp. – Tử Dương Kiếm Hoàng liền đồng ý.

Đối với yêu cầu của Lục Thanh, mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng chẳng hề do dự, Lục Thanh vì tông môn trả giá quá nhiều. Có thể báo đáp thì mấy chuyện đó chẳng có gì không đồng ý. Nếu không khó tránh khỏi làm cho lòng người cảm thấy nguội lạnh.

Ngay lập tức, Lục Thanh đưa tặng một khối Thâm Hải Trầm Ngâm cho Tần Thiên Lý. Khối Thâm Hải Trầm Ngâm đó là do Lục Thanh lấy được từ Địa Động hải. Bởi vì trong các địa động đó vẫn chưa bị khai thác nhiều nên Thủy giao cũng không để ý đến. Một phần cũng bởi vì tài liệu để rèn đối với nó mà nói cũng không có tác dụng.

Khối Thâm Hải Trầm Ngâm mà Lục Thanh lấy được có tới có ngàn năm. Thậm chí có thể tới mấy ngàn năm cũng nên. Cho dù dùng để đúc thần kiếm cấp Bạch Linh cũng được.

Tần Thiên Lý có được khối Thâm Hải Trầm Ngâm tất nhiên là hết sức cảm kích. Thậm chí Lục Thanh còn đồng ý khi y tới Kiếm Chủ có thể tới Lục gia yêu cầu lấy một thanh thần kiếm cấp Thanh Phẩm. Tất nhiên tất cả cũng đều là nể mặt Lạc Tâm Vũ, dù sao Lục Thanh và Lạc Tâm Vũ mặc dù không quan hệ như mấy huynh đệ Niếp Thanh Thiên nhưng cũng có những chỗ tri kỷ. Lúc sau, để lại Tần Thiên Lý, Lục Thanh và bốn người Lạc Thiên Phong thảo luận về quá trình tẩy luyện tam hồn. Trong đó, Lục Thanh thuật lại một ít chuyện về Tam Giác Loạn trong Địa Động hải. Những chuyện đó khiến cho bốn người Lạc Thiên Phong có rất nhiều cảm xúc. Ngay cả Tử Dương Kiếm Hoàng cũng gật đầu.

Sau nửa ngày, Lục Thanh rời khỏi điện Tử Hà gặp gỡ bốn người Niếp Thanh Thiên. Sau khi xong hết tất cả, Lục Thanh liền trở về Lạc phủ.

Sau khi nghe chuyện Nhan Như Ngọc như không tin vào tai mình. Có điều nàng nhanh chóng ổn định tinh thần. Vào lúc này, thứ mà Nhan Như Ngọc có thể làm đó chính là yên lặng cầu phúc.

Sau khi ở Lục phủ mười ngày, Lục Thanh liền trở về dãy núi linh thú đi vào băng động trong lòng tuyết sơn.

Trong thời gian nửa năm, ngoại trừ việc Kiểm Nguyên tự động lưu chuyển, Lục Thanh không chủ động tu luyện lấy một ngày. Hắn dốc hết sức cô đọng tinh thần. Đối với Lôi kiếp mà thực chất là sự công kích của Thiên Lôi, Lục Thanh chẳng những không sợ hãi mà còn có chút mong đợi. Nhưng tâm ma xâm nhập cũng khó phòng ngự. Vì vậy mà Lục Thanh cần phải để cho tinh thần hoàn toàn trong sáng mới có thể chắc chắn.

Trong thời gian nửa năm, thế giới của Lục Thanh chỉ toàn một màu đen, không hề có một tia sáng. Tuy nhiên các tông môn xung quanh tử hà tông lại sôi lên sùng sục.

Trưởng lão hộ tông của tử hà tông độ lôi kiếp mời tất cả các đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của các tông môn xung quanh tới xem. Tin tức đó vừa truyền ra liền tạo nên một trận sóng gió.

Tam trưởng lão của điện Thanh Phàm, Ý Tế Phong, Kiếm Tông trung thiên vị nguyên là thái thượng trưởng lão của Thiên Mộc tông ở giới Thanh Phàm. Lúc này lão đang chịu sự sai khiến của điện Thanh Phàm tới dãy núi linh thú, nói Lục Thanh bế quan.

538. Chương 95: Bốn Phương Chuyển Động

Một ngày sau....

Trên không của Tử Hà tông tràn ngập tia sáng màu vàng. Ý Tế Phong cảm thấy chấn động trong lòng trước đại thể của Tử Hà tông không ngờ động lại đây đến vậy.

Trên đường đi, Ý Tế Phong thi thoảng lại thấy kiếm quang lao về phía Tử Hà tông. Trong khoảng thời gian thật ngắn có hơn một trăm đạo kiếm quang lướt qua.

Bất chợt, ánh mắt của Ý Tế Phong trở nên ngưng trọng. Phía sau lưng của y, ba đạo kiếm quang màu vàng cắt qua hư không nhanh chóng lao tới.

- Ý đại sư! Đã lâu không gặp! – từ rất xa có một tiếng cười sang sảng vọng tới.

Liệt Thiên tam lão.

Trong lòng Ý Tế Phong chấn động, lập tức dừng kiếm quang lại. Sau chừng một hơi thở, ba đạo kiếm quang liền hạ xuống trước mặt.

- Không ngờ hai mươi năm, phong thái của Ý đại sư vẫn như trước. – Đại Sư trưởng lão cầm đầu mở miệng nói.

- Tam lão khách khí rồi. Ý mỗ thực không dám nhận. – Ý Tế Phong mở miệng cười.

Lúc trước, bốn người gặp nhau ở điện Thanh Phàm. Khoảng thời gian đó cũng là cách đây hai mươi năm khi Liệt Thiên tam lão từng đi lịch lãm ở giới Kim Thiên lúc đi ngang qua núi Thanh Phàm có vào bái kiến mấy vị điện chủ. Khi đó, họ được Ý Tế Phong sắp xếp. Sau khoảng thời gian hơn một tháng, bốn người giao tiếp với nhau rất vui. Cho đến nay, mặc dù đã hai mươi năm trôi qua nhưng chuyện đó vẫn như còn nguyên trước mắt.

Nghĩ ra điều gì đó, Ý Tế Phong ngạc nhiên nói:

- Tam lão! Hôm nay như thế nào lại tới đây? Có chuyện quan trọng muốn làm hay sao?

Nghe Ý Tế Phong hỏi như vậy, tam lão đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn đại trưởng lão nói:

- Ý đại sư! Chẳng lẽ ngài không phải tới Tử Hà tông?

- Tử Hà Tông? – Ý Tế Phong ngăn người rồi nói:

- Nhưng đã có chuyện gì xảy ra?

Đại trưởng lão cười khổ một tiếng, nói:

- Nói tới chúng ta cũng không dám tin. Nhưng mấy ngày trước, chúng ta nhận được kiểm thiếp nói rằng Tử Hà tông sắp có lời kiếp giáng xuống, mời chúng ta tới xem lễ.

- Lời kiếp? – Trong mắt Ý Tế Phong hiện lên một tia sáng. Bây giờ, thân lão là Kiếm Tông đại sư thì chuyện có thể khiến cho tinh thần dao động cũng không nhiều. Nhưng lời kiếp thì không phải là chuyện nhỏ.

Đối với các đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mà nói thì bình cảnh tiếp theo không phải là ngưng kiếm phách mà chính là độ lời kiếp.

Lời kiếp chính là mở ra quy luật huyền ảo, là sự khảo nghiệm thứ hai của thiên đạo đối với kiếm giả. Ở đây kiếm giả có thể lĩnh ngộ pháp tắc, lĩnh ngộ lĩnh vực cơ bản, chính thức bước chân vào cánh cửa truy tìm Kiếm Phách tông sư.

Nghĩ tới đây, Ý Tế Phong mở miệng nói:

- Không biết Tử Hà tông có người nào đạt tới tu vi có thể dẫn được lời kiếp?

Nhị trưởng lão đứng bên cạnh cảm thán một tiếng rồi nói:

- Đó là trưởng lão hộ tông của Tử Hà tông, đại sư Lục Thanh.

- Lục Thanh! Chuyện này không thể được. – Ý Tế Phong kêu lên kinh ngạc.

Đối với Lục Thanh, lúc trước Ý Tế Phong đã gặp qua ở điện Thanh Phàm. Mới hơn nửa năm, chưa nói tới trước khi tới Thanh Phàm điện mới có tu vi giả hồn thì trong thời gian thật ngắn đạt tới Kiếm Tông, điều này khiến cho người ta cảm thấy thật sự quá đủ. Nhưng tới hôm nay, tam hồn tẩy luyện, tiếp dẫn Lời kiếp thì Ý Tế Phong không thể nào tin được.

Nếu nói như vậy, thì mục đích chuyến đi này của hắn sẽ bị chậm một phần.

Đại trưởng lão lắc đầu nói:

- Việc này khó có thể đoán trước. Có điều kiểm thiếp này do tự tay Lục đại sư viết nên không phải là giả. Xem ra, chuyện này đúng là thật.

Dừng lại một chút, đại trưởng lão tiếp tục nói:

- Ý đại sư có phải cũng có chuyện muốn làm?

- Vừa lúc cùng đường cần đi Tử Hà tông một chuyến. – Ý Tế Phong nói

- Hay là kết bạn mà đi?

- Như thế rất tốt. – Bốn người nhìn nhau rồi cùng bật cười.

Tử Hà tông.....

Trong mấy ngày gần đây, bắt đầu liên tục có người ngoại tông tiến vào trong khu vực Tử Hà tông. Trong có mấy ngày có mấy vạn kiếm giả tới từ các tông môn xung quanh. Bao gồm Phù Vân tông, Thanh Ngọc tông, Liệt Hỏa tông, Thanh Thủy môn là các tông môn phổ thông trong giới Thanh Phàm. Ngoài ra còn có vài tông môn cách đó mấy ngàn dặm cũng phái đại sư cảnh giới Kiếm Hồn.

Tử Hà tông đã hạ kiếm dụ. Trong khoảng thời gian nửa năm, Tử Hà tông đón nhận tất cả kiếm giả tới giao lưu luận bàn, bất kể hai đạo thiên nhân, đều có thể đến,

Kiểm dụ vừa mới ra lập tức có không ít kiếm giả Nhân Đạo tới đây. Trong đó cơ bản là Kiếm Chủ chuẩn đại sư. Có điều bởi vì kiếm dụ của Tử Hà tông nên trong thời gian nửa năm, hai đạo Thiên Nhân đều bỏ qua ân oán e ngại. Điều đó khiến cho không ít kiếm giả thuộc hai đạo nhìn Tử Hà tông với ánh mắt khác,

Trên đỉnh Tử Hà, trong cung Tử Hà.....

Sáu người Tử Dương Kiếm Hoàng đứng yên trước điện Tử Hà, vào lúc này trước mặt họ có không ít người quen.

Tông chủ Hồ Thanh Thương của Ngũ Độc tông, tông chủ Tuyết Vô Tình của Vô Tình tông, Tông chủ Nguyên Thiên Minh của Thất Thương tông, tông chủ Mộc Định Xuất của Chân Dục tông. Tông chủ Hàn Kiếm

Tâm của Phù Vân tông. Ngoài ra còn có tân tông chủ của Thanh Ngọc tông, cùng với một trong Thanh Ngọc tam lão là Mộc Kiếm Cổ Phùùng Xuân.

Ngoài ra còn có cả tám gã kiếm giả che mặt. Tất cả đều không ngoại lệ là những tông môn xung quanh hoặc là mấy tông chủ trong khu vực nhân đạo.

- Lạc tông chủ! Kiếm thiếp này của ngươi khiến cho ta giật mình. Lạc Thanh trước đây mới chỉ là một gã Kiếm Chủ cảnh giới giả hờn vậy mà bây giờ nói hấn độ Lôi kiếp. Tam hồn thực sự muốn tẩy luyện là được hay sao? Cấp bậc Kiếm Tông chẳng lẽ giống như trẻ con trong nhà chắc?

Hai bên đứng một lúc lâu, cuối cùng thì đám người Lạc Thiên Phong cũng chiếm chủ đạo. Hiện giờ, họ đã tiến cấp lên Kim Thiên nên đại thể bao trùm khắp cả tông môn. Sau đó một lúc, Hồ Thanh Sương không nhịn được mở miệng nói:

Tầm Thiên Kính cười nhạt một tiếng, hiện giờ do địa vị khác nhau nên tính nết của lão cũng tăng lên không ít. Chỉ thấy lão mở miệng nói:

- Hồ tông chủ an tâm chớ có nóng nảy. Tử Hà tông của ta đã phát ra kiếm thiếp thì không thể lừa gạt các vị. Kiếm Hoàng đối với Tử Hà tông chúng ta rất quan trọng. Mà các vị đều là tông chủ của một tông nên mong rằng có thể biết được ý nghĩa của điều đó. Tử Hà tông của ta nếu lừa dối cũng chẳng có điểm gì tốt.

Nghe Tầm Thiên Kính nói như vậy, tông chủ của mấy tông khác cũng không hề thấy gì khác lạ. Nhưng Hồ Thanh Sương lúc trước đi Ngũ Hành kiếm mộ với Tầm Thiên Kính thì khác. Bọn họ rất hiểu tính nết của Tầm Thiên Kính táo bạo tới mức nào, thậm chí không hề có chút sạn trong mắt. Vậy mà không ngờ bây giờ lại có thể nói những lời như vậy khiến cho sáu người Hồ Thanh Sương quay sang nhìn nhau. Cả sáu người thoáng cảm giác được sự chênh lệch giữa hai bên. Do đại thể ngưng tụ và cấp bậc của tông môn tăng lên nên tâm tính của con người cũng được tăng cao.

Nghĩ ra điều gì đó, Hồ Thanh Sương liền nói ngay:

- Chẳng lẽ Lạc Thanh.....

- Hồ tông chủ nói năng cẩn thận. – Lạc Thiên Phong đứng bên cạnh chợt mở miệng nói. Ánh mắt lão nhìn Hồ Thanh Sương một cái thật sâu:

- Phong Lôi Kiếm Cương không chỉ có mỗi Tử Hà tông chúng ta chứng kiến. Cho dù là ở giới Kim Thiên các tông đều biết. một chút sự tình nếu đã qua, Hồ tông chủ không cần nói lại, miễn cho xảy ra những chuyện không vui.

Hồ Thanh Sương cứng miệng, đang định nói tiếp điều gì đó thì Hàn Kiếm Tâm mới nói:

- Không ngờ mới có mấy năm trôi qua mà Lạc đại sư đã có được thành tựu như vậy, thực sự khiến cho Hàn mỗ xấu hổ.

- Hàn tông chủ đúng là cao kiến. – Khô Phùùng Xuân đứng bên cạnh hơi châm chọc. lúc trước, có Hàn Kiếm Tâm giúp đỡ Tử Hà tông mặc dù không có nhiều người biết, nhưng trên đời này có chuyện nào là giấu được hết. Rốt cuộc điều đó vẫn bị Thanh Ngọc tông biết. Tuy rằng trong lòng hết sức căm thù nhưng bây giờ, Thanh Ngọc tông cũng không còn chịu nổi nhiều sóng gió. Vì vậy mà nghe Hàn Kiếm Tâm nói thế, Khô Phùùng Xuân vẫn nói móc vài câu.

- Được rồi! chư vị tông chủ vừa mới tới Tử Hà tông thì trong nửa năm, Tử Hà tông chúng ta sẽ hết sức chiêu đãi các vị. Những người đạt tới cảnh giới Kiếm Tông chúng ta, cũng có thể nhân cơ hội mà thảo luận với nhau. Tuy không nói có thể đột phá cảnh giới nhưng vẫn có cơ sở để lĩnh ngộ.

Lạc Thiên Phong vừa nói xong, đám người Hồ Thanh Sương đều sửng sốt. Thật lâu sau, Hồ Thanh Sương ôm quyền thi lễ đầu tiên, nói:

- Kiếm lý của Lạc tông chủ cao thâm, Hồ mỗ bái phục.

- Chỉ là con đường nhỏ, không đáng nhắc đến. – Lạc Thiên Phong nói một cách lạnh nhạt.

Bất chợt, Tử Dương Kiếm Hoàng đứng phía sau đang khép hờ chợt hai mắt mở ra.

- Có khách đến!

Đám người Lạc Thiên Phong cũng đưa mắt nhìn về phía chân trời. Có thể được Tử Dương Kiếm Hoàng gọi là khách thì cũng chỉ có đại sư cảnh giới Kiếm Hồn.

- Liệt Thiên tông! Liệt Thiên tam lão.

- Thanh Phàm điện! Ý Tế Phong.

- Bái kiến Tử Dương Kiếm Hoàng. Lạc tông chủ và các vị đại sư. – Từ xa, bốn đạo kiếm quang sắc bén vọt lên không trung. Trong khoảng thời gian mười nhịp hô hấp đã vượt qua vài dặm rồi hạ xuống trước mặt mọi người.

Liệt Thiên tam lão!

Cho dù là đám người Hồ Thanh Sương thì cũng có nghe thấy thanh danh của Liệt Thiên tam lão. Trong Liệt Thiên tông, ngoại trừ tông chủ ra thì ba trưởng lão, mỗi người đều có tu vi cảnh giới Kiếm Hồn với thực lực siêu việt. Bọn họ cùng tu luyện Kiếm Nguyên công trấn tông là Liệt Thiên Kiếm Quyết. Tuy rằng tam lão chỉ có tu vi Kiếm Vương nhưng mỗi người trong bọn họ đều có thực lực vượt qua Kiếm Vương cùng thiên vị. Thậm chí, hai mươi năm trước, tam lão liên thủ đã thương nặng một gã Kiếm Tông tán tu xâm phạm. Nhờ đó mà nhất thời thanh danh chấn giới Thanh Phàm.

Tới hôm nay, mỗi người trong số họ đều đạt tới Kiếm Tông tiểu thiên vị. Chỉ cần những người trong tầng lớp cao của mỗi tông môn đều biết đến tên họ.

Tuy rằng giới Thanh Phàm vô cùng rộng lớn, tin tức khó có thể lưu thông. Nhưng một ít thành viên đại sư cảnh giới Kiếm Hồn vẫn được các đại sư của mỗi tông môn biết tới. Chẳng hạn như Tử Dương Kiếm Hoàng, Liệt Thiên tam lão, ngay cả Ý Tế Phong, thậm chí có nhiều đại sư còn chưa nhìn thấy mặt nhưng rất lâu trước đây cũng đã nghe thấy cái tên này.

Điều khiến cho Lạc Thiên Phong, thậm chí đám người Hồ Thanh Sương cảm thấy kinh ngạc đó là điện Thanh Phàm lại phái tới một kiếm giả là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Điều này trong giới Thanh Phàm có thể nói là rất hiếm thấy. Sự có mặt của Ý Tế Phong khiến cho đám người Hồ Thanh Sương thầm đoán xem.

539. Chương 96: Phong Vân Hội Tụ.

Một ngày sau....

- Tam lão có thể tới đó làm niềm vinh hạnh của Tử Hà tông chúng ta. – Lạc Thiên Phong mỉm cười, ôm quyền nói với Liệt thiên tam lão. Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn bình thường gặp được người có tu vi cao so với mình đều ôm quyền thi lễ.

- Lạc tông chủ khách khí. Lục đại sư và chúng ta có sự giao hảo với nhau. Bây giờ, hân độ lợi kiếp, chúng ta tất nhiên phải tới để xem. Chỉ cần thông báo một tiếng là được, cần gì phải có bái thiếp đâu. – Đại trưởng lão mỉm cười nói một cách ôn hòa.

- Lễ không thể bỏ. Đại trưởng lão khách khí rồi. – Lạc Thiên Phong mỉm cười.

Đám người Hồ Thanh Sương đứng bên cạnh có chút kinh hãi, bọn họ không ngờ rằng Liệt Thiên tam lão và Tử Hà tông lại thân cận như vậy. thế này thì Lục Thanh có bản lĩnh như thế nào?

Vào lúc này, trong đầu mấy người Hồ Thanh Sương hiện lên một hình ảnh cứng cáp, sau lưng đeo một thanh thần kiếm cấp thanh phàm.

Ngoài ra những vị đại sư chưa từng gặp Lục Thanh cũng đều có sự mong mỏi. Rốt cuộc thì đó là nhân vật thiên tài như thế nào mà chưa tới ba mươi đã đạt tới Kiếm Tông đỉnh phong, cảnh giới viên mãn? Thành tựu như vậy cho dù trong giới Thanh Phàm cũng là chuyện không tưởng.

Lúc này, Tử Dương Kiếm Hoàng cũng từ phía sau Lạc Thiên Phong đi tới.

- Ý đại sư có thể đến đây, Tử Hà tông chúng ta cảm thấy vinh hạnh. Vốn quý điện cách xa cả vạn dặm, chúng ta không định quấy rầy. không ngờ các vị Điện Chủ lại ưu ái như vậy. Tử Dương xin tạ ơn. – Nói xong, Tử Dương Kiếm Hoàng cũng khép tay thành kiếm chỉ giơ lên trước ngực, hơi thi lễ.

Ý Tế Phong cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng đáp lễ:

- Kiếm Hoàng khách khí.

- Các vị! Mời vào điện. –Tử Dương Kiếm Hoàng lập tức nói với đám người Ý Tế Phong.

- Ha ha! Kiếm Hoàng không cần khách khí. Lần này tới đây còn có chút chuyện quan trọng muốn tới phân điện xử lý. Ý mỡ sẽ quay lại sau. – Ý Tế Phong chấp tay nói.

- Ý đại sư không cần phải khách khí. – Tử Dương Kiếm Hoàng nói ngay.

Sau đó, Ý Tế Phong đứng dậy lao về phía thành Tử Hà.

Ngay tức khắc, các vị đại sư liền được Lạc Thiên Phong đón vào trong đại điện tử hà. Thi thoảng lại có đệ tử nội tông mang hoa tươi, quả ngọt rượu ngon vào trong điện. Nhìn một đám kiếm giả mặc áo màu đen, đám người Hồ Thanh Sương cảm thán trong lòng. Hiện giờ Tử Hà tông quả nhiên đã đạt tới đỉnh, trong giới Thanh Phàm khó tông môn nào có thể theo kịp.

Trong thành Tử Hà, tại phân điện Kiếm Thần.

Trong đại điện chỉ có một mình Ý Tế Phong.

Trước mặt lão có một cái kiếm trận rộng mấy trượng. Giữa kiếm trận có ba thanh thần kiếm cấp Kim Thiên, sử dụng một phương thức huyền ảo. Xung quanh có cấm hơn mười thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm. Ở bên cạnh còn có mười tảng đá kỳ lạ màu đen. Trên mười tảng đá đó có vẽ một thứ hình thù kỳ quái, tương đương với mười thanh thần kiếm cắm trên đó.

Kiếm chỉ lão điểm nhẹ một cái vào khoảng không. Hơn mười đạo Huyền Băng kiếm cương bắn ra thật nhanh, chuẩn xác vào mười tảng đá.

Nhưng sau đó, cả kiếm trận liền run rẩy. Một thứ dao động huyền ảo chợt tản ra, có điều khi tới vách tường đại điện thì như gặp phải một thứ gì đó ngăn cản nên không thể truyền ra ngoài.

Nhìn tới bên vách đá của đại điện lúc này hiện lên một vầng sáng trong suốt. Thì ra đó lại là một thứ kiếm trận bao phủ toàn bộ đại điện.

Sau khoảng thời gian chừng một hơi thở, trên kiếm trận trước mặt Ý Tế Phong giống như mặt nước xuất hiện những gợn sóng nhẹ. Từng gợn sóng tỏa ra xung quanh rồi ngưng tụ thành bốn bóng người.

Bốn bóng người giống như ảnh ngược trong nước, chính là bốn vị điện chủ của điện Thanh Phàm.

- Tại sao lại dùng Địa Động truyền ảnh kiếm trận? – Phía bên kia, đại điện chủ cau mày nói.

- Bẩm đại điện chủ. Sự tình thay đổi. –Ý Tế Phong không dám chậm trễ, vội vàng nói.

- Sự tình thay đổi? – Đại điện chủ biến sắc:

- Thế nào? Lục Thanh rời tông hay sao? Hắn đi đâu?

- Không phải? Thế có chuyện gì xảy ra? – Sắc mặt Đại điện chủ càng lúc càng khó coi.

- Đại điện chủ! Lục đại sư phải độ kiếp rồi. – Thấy nét mặt âm trầm của Đại điện chủ, Ý Tế Phong vội vàng nói:

- Độ kiếp? – Vào lúc này, chẳng những Đại điện chủ mà ba vị điện chủ khác ở bên cạnh cũng ngẩn người.

- Độ kiếp? Độ kiếp gì? – Đại điện chủ vội vàng nói, trong mắt tràn ngập sự không tin vào điều mình vừa nghe thấy.

- Là Lôi kiếp. – Ý Tế Phong trả lời.

- Lôi kiếp? Tại sao lại có thể là Lôi kiếp? – Nhị điện chủ đứng bên cạnh thất kinh nói:

- Có chuyện gì xảy ra? Hay là Tử Hà tông đã xảy ra chuyện gì?

- Cũng không phải? – Ý Tế Phong nói:

- Hôm nay tới Tử Hà tông cũng gặp không ít tông chủ của các tông môn và đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Bọn họ đều nhận được kiếm thiếp tới để chuẩn bị xem đại lễ. Lúc này, trong khu vực của Tử Hà tông có rất nhiều kiếm giả hội tụ, xem ra không phải là giả.

- Thế thì sự tình chắc chắn là thật. - Đại diện chủ lập tức hít một hơi thật sâu.

- Tốt! Chuyện phía trước tạm thời để đó. Độ kiếp còn bao nhiêu lâu nữa?

- Thời gian chưa tới nửa năm.

- Chưa tới nửa năm? Tốt! Người ở đó chờ. Sau nửa năm sẽ quyết định tiếp.

- Vâng!

Đại diện chủ phất tay một cái về phía kiếm trận truyền ảnh. Một làn sóng gợn tản ra, bóng người trong đó liền biến mất.

Cách đó cả ngàn dặm, trên Thanh Phàm sơn.....

Trong đại diện Thanh Phàm, bốn người Đại diện chủ nhìn nhau.

- Đại diện chủ! Lục Thanh đúng là.....

- Đúng vậy! Lần nào Lục Thanh cũng vượt qua dự đoán của mọi người. Vốn có chút sợ đả thảo kinh xà nhưng bây giờ cũng chẳng còn gì e ngại nữa. Sau hi đạt tới Kiếm Hoàng, với thần thông mà lúc trước Lục Thanh đã thi triển, cho dù là Kiếm Hoàng tam kiếp cũng đừng mong giữ được hắn, đồng thời còn có khả năng giữ mạng. - Đại diện chủ mở miệng nói.

- Đại diện chủ. Sau nửa năm nữa..... - Tam diện chủ đứng bên cạnh nói.

- Sau nửa năm..... - Đại diện chủ trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Không gian kiếm cốc sau tám tháng sẽ mở ra. Thời gian nửa năm, chúng ta sẽ chuẩn bị trước. Nếu Lục Thanh có thể trở thành Kiếm Hoàng thì đó là do Thiên Đạo chiếu cố hắn. Thành tựu sau này của hắn không thể nào đo được. Xem ra, lợi thế phía trước vẫn là quá nhẹ.

- Đại diện chủ! Ngài có muốn.....

- Còn thời gian. Cứ chờ đi. Chỉ chưa tới nửa năm nữa thôi. - Đại diện chủ hít một hơi thật dài, ánh mắt lập tức trở nên xa xăm.

Tử Hà tông.....

Lúc này, tại trấn Triều Dương tràn ngập cả biển người. trưởng lão hộ tông của Tử Hà tông là Lục Thanh độ lôi kiếp chính là một việc quan trọng trong giới Thanh Phàm cũng là một chuyện trăm năm khó gặp. Cả đời kiếm giả, bình thường cơ bản khó có thể thấy được chuyện đó. Vì vậy khi mà tin tức truyền ra ngoài, lập tức có vô số kiếm giả của các tông môn xung quanh chen chúc tới. Cho dù không có tư cách xem lễ thì đứng từ xa nhìn uy nghiêm của Lôi kiếp cũng được.

Mà chỗ gia tộc Lục Thanh trong trấn Triều Dương lại trở thành nơi chứa nhiều kiếm giả ngoại tông nhất trong khu vực Tử Hà tông. Cái khe dài trăm trượng trong trấn Triều Dương cũng trở thành nơi mà kiếm giả các tông môn tới xem.

Trận chiến lúc trước ở trấn Triều Dương, cùng với Tử Tiêu Phong Lôi dẫn với khí thế cuộn cuộn đã mở mắt cho rất nhiều kiếm giả. Cho dù không được tận mắt chứng kiến cũng có thể suy đoán đại khái. Cho dù là kiếm giả chưa bước vào cảnh giới Kiếm Nguyên thì cũng đều có cùng một cảm xúc. Vết nứt đó ẩn chứa cảnh giới kiếm pháp, thậm chí còn làm cho một số ít kiếm giả có được sự linh ngộ mà đột phá cảnh giới kiếm pháp.

Trước cửa Lục Thanh có rất nhiều người tới xem kiếm. Thậm chí có kiếm giả bái phỏng để xem thanh Thần Mộc kiếm phía trước của Lục phủ. Câu chuyện về Thần Mộc kiếm vốn tưởng không lọt ra ngoài vậy mà chẳng bao lâu cũng bị rất nhiều kiếm giả bói móc ra, điều đó càng thêm kích thích tâm tư của mỗi người.

Cầu kiếm một thanh!

Trong khoảng thời gian này, Nhan Như Ngọc bận tới mặt tối mũi, nhưng lại cảm thấy vui mừng. Nàng cũng không từ chối dám kiếm giả tới bái phỏng, Đồng thời còn vời mấy vị Chú Kiếm Sư trở về để chú kiếm cho mấy người tới cầu kiếm.

Tuy nhiên Kiếm Chủ chuẩn đại sư cũng không phải yêu cầu một cách dễ dàng. Tuy nhiên thấy thanh Thần Mộc kiếm của Lục Thanh ở trước cửa, rồi biết được chuyện xưa, không người nào dám ăn nói lỗ mãng.

Đắc tội với một gia tộc có được một vị Kiếm Hoàng thì chính là chuyện ngu ngốc.

Trong khoảng thời gian nửa năm, Tử Hà tông going trống khua chiêng chuẩn bị cho việc độ kiếp thì ở giới Thanh Phàm cũng có rất nhiều điều quái dị xảy ra.

Có rất nhiều kiếm giả chết oan uổng một cách kì quái, mất tất cả khí huyết, ngay cả xương cốt cũng bị rút hết, toàn thân chỉ còn lại một bộ da.

Thậm chí có đại sư cảnh giới Kiếm Hồn dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo thì phát hiện Kiếm Chủ của Kiếm Sư không phải bị mất sau khi chết mà là tự nhiên biến mất.

Những chuyện như vậy trong vòng nửa năm, bao phủ toàn bộ biên giới của Thanh Phàm. Có điều trong thời gian nửa năm cũng không có đại sư cảnh giới Kiếm Hồn nào bị hạ độc thủ, chỉ có một số Kiếm Chủ chuẩn đại sư là chết.

Việc này khiến cho điện Thanh Phàm để ý, phái ra tám gã đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đi điều tra, nhưng qua nửa năm vẫn không hề phát hiện được một chút dấu vết.

Mặc dù vẫn phát hiện được một số điểm đáng ngờ, đầu tiên là tình trạng kì quái của kiếm giả khi chết. Tất cả đều có cảnh giới kiếm nguyên trở lên. Hơn nữa đều là những người ra ngoài du lịch, rời xa tông môn.

Nhất thời, trong cả giới Thanh Phàm không có kiếm giả nào có gan ra ngoài lịch lãm nữa. Tất cả từ Kiếm Chủ trở xuống đều co đầu rút cổ trong tông môn, hoặc là trên chủ phong. Kiếm Chủ trở lên ra ngoài, cũng phải có ít nhất ba người.

Nhưng tất cả mọi chuyện lại không lan tới biên giới Tử Hà tông. Ở đây tất cả kiếm giả đều hết sức mong đợi.

540. Chương 97: Trưởng Lão Bạch Linh Điện

Ở biên giới của giới Kim Thiên.

Hai gã trung niên áo trắng từ trên không trung hạ xuống.

Cả hai người đều mặc chiếc áo dài trắng tinh. Mái tóc dài được cài bằng một cây trâm bằng bạch ngọc ở sau gáy. Sau lưng hai người đeo hai thanh thần kiếm cấp Kim Thiên tỏa ra những tia sáng vàng sắc bén. Trong ánh sáng vàng đó còn có cả chút tia sáng màu xanh ngọc. Cái này được gọi là Kim Ngọc Mãn Đường Thiên Lô hiện. Nếu Lục Thanh có mặt ở đây sẽ biết một thanh kiếm này đạt tới thần kiếm Kim Thiên thượng phẩm.

Đồng thời, xung quanh hai người mặc dù có gió thổi phần phật nhưng không có cách nào làm bay vạt áo của hai người.

- Phục sư huynh! Người xem, trong giới Kim Thiên, nguyên khí đã thiếu như vậy thì khi vào giới Thanh Phàm chỉ sợ là cả không gian cũng sạch sẽ.

- Bốn giới khác biệt thật lớn. Điều này cũng là để cho các tông phát triển thực lực, lớn mạnh lực lượng trên đại lục Kiếm Thần. chúng ta đi sớm về sớm. Lần này, coi như là một loại du lịch cảm ngộ là được. – Một người trung niên có bộ râu quai nón neho mắt lại nói.

- Sư huynh nói đúng. Có điều lần này, việc ở giới Thanh Phàm có chút quái dị. Sư huynh nói xem, việc này là vì lý do gì? – Người trung niên có khuôn mặt trắng trẻo không một sợi râu, mở miệng nói.

- Vì lý do gì?. – người trung niên có bộ râu quai nón cười lạnh.

- Nghe nói không gian Kiếm Cốc trong giới thanh phàm sắp mở. Vậy mà lúc nảy sinh sự ngoại trừ một số thằng nhãi con ma đạo định đục nước béo cò ra thì còn có thể là người nào? Nhưng nói đi nói lại thì mấy tên ma đạo này ngày càng can rỡ, thủ đoạn bí pháp lại càng mới, càng không có nhân tính.

- Ma đạo! Hừ hừ! Ma kiếm đạo chỉ là một con đường nhỏ mà thôi. Đối diện với pháp tắc Thiên Đạo còn có tác dụng hay sao?

- Đừng có coi thường ma đạo. Mặc dù pháp tắc ma đạo bị Thiên Đạo trấn áp nhưng uy lực của nó cũng không phải là nhỏ. Nếu không Ma Kiếm Điện cũng không giằng co với Kiếm Thần điện lâu như vậy mà vẫn không bị trấn áp. – Người trung niên có bộ râu quai nón lại nói.

Trong đầu xuất hiện một suy nghĩ, Người trung niên tuần lãg liền nói:

- Phục sư huynh! Người nói nếu Kiếm Thần điện chúng ta vẫn ở tại Kiếm Thần sơn thì tại sao không tự tay xuất thủ tiêu diệt Ma Kiếm Điện, trừ đi hậu hoạn vĩnh viễn?

- Ăn nói cẩn thận. – Người trung niên có bộ râu quai nón quát khê:

- Kiếm Thần đại nhân không phải là chủ đề để cho chúng ta bàn luận. Kiếm Thần đại nhân không rat ay là do có sự toan tính của lão nhân gia. Về sau đừng có hỏi những chuyện như vậy.

- Vâng! – Người trung niên tuần lãg sừng sốt, gật đầu đồng ý.

Tử Hà tông, trên dãy núi linh thú.

Trên ngọn tuyết sơn cao nghìn trượng, theo thời gian trôi đi, đỉnh núi lạnh giá toàn băng vẫn chẳng hề thay đổi. Những cơn gió se lạnh cùng với những bông tuyết cứ từ trên không bay xuống, phủ tầng tầng lớp lớp lên đỉnh núi.

Bên bờ đầm lúc trước có Tuyết Liên mọc có một cái điện băng cao hơn mười trượng. Điện băng đó ngưng kết từ Huyền Băng khí, tản ra những làn hơi lạnh. Điều đặc biệt khiến cho người ta chú ý đó là những góc cạnh của điện băng sắc bén như một mũi kiếm.

Vào lúc này, hàn đầm vốn yên tĩnh chợt xuất hiện một gợn sóng. Sau thời gian chừng một hơi thở, gợn sóng đó càng lúc càng mạnh rồi một tiếng kiếm ngân réo rất vang lên.

Tiếng kiếm ngân vang lên như từ giữa lòng Tuyết Sơn, khiến cho những bông tuyết đang rơi xuống chợt dừng lại.

Cách đó mấy chục dặm có hai đạo kiếm quang chợt dừng lại.

- Phục sư huynh!

- Ủm! Không ngờ giới Thanh Phàm lại có được một thứ ý chí kiếm đạo tinh thuần đến vậy. Đúng là hiếm có. Nơi này lực trời đất dao động, thấp thoáng có khí Thiên Lôi hội tụ. chẳng lẽ là.....

- Có người độ Lôi kiếp.

Hai người nhìn nhau rồi trong tích tắc tốc độ kiếm quang lại tăng lên nhanh hơn, xuyên qua mấy dặm không trung.

Trên đỉnh núi chợt xuất hiện một bóng người. ánh mắt người đó nhìn ra xa xăm.

- Nửa năm.

Lục Thanh đứng yên lặng trên lớp tuyết đọng, có điều khiến cho người ta kinh hãi đó là hai chân của Lục Thanh chẳng hề chạm vào lớp tuyết, dường như không hề có trọng lượng. Nắm giữ được lực đạo như thế cho dù là Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn thấy cũng phải ngưng thần.

Lúc này, Lục Thanh hoàn toàn yên lặng. Nhìn bề ngoài của hắn chẳng khác nào một tảng băng lạnh, như không có thứ gì đó khiến cho hắn có thể dao động.

Bất chợt, ánh mắt của Lục Thanh chuyển động nhìn về phía chân trời. Từ phía đó có hai đạo kiếm quang đang bay tới với tốc độ kinh người.

Hồn thức của hắn nhanh chóng tản ra.

Dưới sự huyền ảo của Luyện Hồn quyết, sau khi cảm nhận, hắn phát hiện hai đạo kiếm quang kia không ngờ lại là hai vị....

Kiểm Hoàng.

Trên đỉnh Tuyết Sơn, Lục Thanh chợt ngẩn người.

Cảm nhận ánh sáng pháp tắc quanh quẩn xung quanh hai đạo kiếm quang, trong nháy mắt Lục Thanh có thể đoán ra được thân phận của hai người đó.

- Nơi này dường như là Tử Hà tông?

- Thứ đại thể của thành tựu Kim Thiên. Theo những gì ghi trong Lưu Ảnh Châu thì đây chắc chắn là Tử Hà tông mới tấn cấp Kim Thiên.

Sau khoảng chừng một hơi thở, hai đạo kiếm quang hạ xuống trước mặt Lục Thanh.

- Bái kiến hai vị Kiếm Hoàng đại sư. – Lục Thanh giờ chỉ thành kiếm dựng trước ngực thi lễ.

- Người là đại sư của Tử Hà tông? - Người trung niên có bộ râu quai nón hỏi.

Lục Thanh nhướng mày. Hai người này còn chưa đáp lễ đã lên tiếng hỏi thực quá thất lễ. Lục Thanh hơi cảm nhận được sự kiêu ngạo của cả hai nên trong lòng không cảm thấy vui vẻ.

Cho dù tu vi như thế nào nhưng quan hệ nếu không phải đối địch thì khi gặp người khác chuyện lễ phép cũng là điều cơ bản nhất trong tu dưỡng tâm tính. Trong nháy mắt, ấn tượng đối với hai vị Kiếm Hoàng trong lòng Lục Thanh liền giảm xuống tới đáy. Có điều do không rõ thân phận của hai người nên Lục Thanh cũng trả lời một cách lạnh nhạt.

- Đúng vậy.

Sau khi quan sát Lục Thanh một lúc, người trung niên bên cạnh liền mở miệng nói:

- Người là người được lưu truyền trong giới Kim Thiên. Chân Long Kiếm Tông Lục Thanh ?

Hai người không tin được vào mắt mình nhìn Lục Thanh chằm chằm.

Cho dù đối diện hai vị Kiếm Hoàng, Lục Thanh cũng chẳng hề sợ hãi, nói:

- Hai vị không cảm thấy quá thất lễ hay sao?

- Thất lễ? – Người trung niên có bộ râu quai nón ngẩn người. Trong mắt y xuất hiện một tia sáng lạnh lẽo, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

- Chúng ta là trưởng lão của Bạch Linh điện. Bây giờ tới giới Thanh Phàm các người điều tra việc ở biên giới. Thấy người sắp độ kiếp mới hạ xuống đây. Không ngờ người có suy nghĩ ngây thơ như vậy. Người mới bằng tuổi đó mà đã có được tu vi như thế này có phải là may mắn nhận được sự kế thừa từ trưởng bối trong tông môn hay không ? – Người trung niên bên cạnh cười nhạo nói.

- Được rồi ! chúng ta không có thời gian nói chuyện với người. Dẫn chúng ta đi gặp tông chủ của các người.

Nghe tới đó, Lục Thanh cũng không nói gì, xoay người đi về phía điện băng bên bờ đầm.

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt Người trung niên có bộ râu quai nón.

- Làm càn! – Y quát lớn một tiếng, kiếm chỉ tay phải điểm nhẹ phát ra một đạo Kiếm Cương màu tím, bắn vào lưng Lục Thanh.

Đây là một đạo kiếm cương ẩn chứa pháp tắc. pháp tắc vốn hiện xung quanh người y đã sát nhập vào trong đạo kiếm cương đó. Mà thuộc tính của đạo kiếm cương là Thái Dương Tử Hỏa khí. Pháp tắc cũng là pháp tắc của Tử Hỏa.

Có thể hiển hóa pháp tắc, tu vi của người trung niên râu quai nón có thể nói là đã củng cố được cảnh giới Kiếm Hoàng một kiếp thậm chí còn có sự tinh tiến.

Đạo kiếm cương ẩn chứa pháp tắc đó vô cùng thật. tuy rằng nó chỉ dài có một trượng, to bằng ngón cái nhưng lực lượng ẩn chứa bên trong là của Kiếm Hoàng nhất kiếp.

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt Lục Thanh. Hắn cũng chẳng thèm quay đầu lại. Từ trên người Lục Thanh, một vầng ánh sáng màu vàng chợt xuất hiện.

Đạo pháp tắc kiếm cương đó vừa mới tới lưng Lục Thanh liền bị những tia sáng vàng chặn lại. Không hề có chút gợn sóng nào, chỉ thấy đạo kiếm cương va chạm với những tia sáng sau lưng Lục Thanh làm lóe lên chút ánh sáng màu vàng.

Ngay lập tức, đạo pháp tắc kiếm cương của Người trung niên có râu quai nón biến mất. Mà Lục Thanh từ đầu tới cuối cũng không dừng lại. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, hắn cũng đi được mấy trượng.

Trong mắt hai gã Kiếm Hoàng có chút kinh ngạc.

- Phục sư huynh! Tên tiểu tử này có chút cổ quái, dường như tu luyện một thứ bí pháp thần thông nào đó.

Ánh mắt của gã trung niên tuấn lãng bên cạnh không hề che giấu sự tham lam.

Một tia sáng lóe lên trong mắt, kiếm chỉ của người trung niên râu quai nón lại nâng lên. Lúc này trên kiếm chỉ của y có một chút ánh sáng màu tím pháp tắc Tử Hỏa lóe lên, vọt qua không trung ép về phía Lục Thanh.

Pháp tắc chính là lực pháp tắc do Thiên Đạo sinh ra. Nắm được pháp tắc thì coi như lĩnh ngộ khí thuộc tính đã tới đỉnh điểm.

Phương thức dùng pháp tắc công kích có thể nói là thiên biến vạn hóa. Nắm được tinh túy của pháp tắc có thể ngưng tụ thành thực chất. Kiếm Hoàng nhất kiếp có thể nắm được pháp tắc. Thần quang pháp tắc cho dù dung nhập vào kiếm cương trở thành pháp tắc kiếm cương hay là dung nhập vào trong kiếm thức tinh thần cũng đều có uy năng vượt qua lực thiên đạo.

Lực thiên đạo chỉ lực lượng bình thường do Thiên Đạo sinh ra. Mà pháp tắc có thể nói là chi phối pháp tắc Thiên Đạo. Ai cao ai thấp chẳng cần nói cũng có thể nhận ra.

Dưới sự trấn áp bởi pháp tắc Tử Hỏa của người trung niên râu quai nón, xung quanh Lục Thanh không khí như dừng lại. Trong con mắt Chân Long của Lục Thanh, xung quanh hắn đột nhiên những điểm sáng pháp tắc màu tím. Những điểm sáng pháp tắc đó đẩy tất cả những pháp tắc khác ra, thậm chí nguyên khí của trời đất cũng bị cách ly.

Dưới sự trấn áp của pháp tắc Tử Hỏa, không gian xung quanh vặn vẹo, hơi nóng cũng bắt đầu tăng lên. Một làn Thái Dương Tử Hỏa bùng lên trong khoảng không gian mười trượng xung quanh Lục Thanh. Tử Hỏa đó như vô cùng vô tận như bị vây bên trong sự hư ảo. Cho dù như vậy thì những cơn gió lạnh trên Tuyết Sơn cũng không hề bị ảnh hưởng.

- Tiểu tử! Ném thử pháp tắc Tử Hỏa của ta. - người trung niên râu quai nón quát lên một tiếng lạnh lùng. Thái Dương Tử Hỏa đang bị nhốt trong một thứ gì đó hư ảo liền lập tức ập xuống người Lục Thanh.

Không hề có gợn sóng không gian xuất hiện hay là một chút tiếng động. pháp tắc Tử Hỏa làm cho toàn bộ không gian xung quanh mà Lục Thanh có thể né tránh bị đốt nóng.

Tới lúc này, Lục Thanh vẫn hoàn toàn thản nhiên, nhưng trong lòng

541. Chương 98: Nhất Trọng Lôi Kiếp

Pháp tắc của nhất kiếp Kiếm Hoàng!

Pháp tắc phân chia mạnh yếu cũng giống như kiếm khí, thuộc tính khác biệt cũng tạo thành sự mạnh yếu khác nhau khi hai bên đối đầu. Mà Tử Hỏa pháp tắc này của trung niên nhân tuy chỉ là thuộc tính, nhưng dường như nó cũng là một trong số những thuộc tính đứng đầu của pháp tắc.

Thái Dương Tử Hỏa mặc dù không phải là Thái Dương Chân Hỏa, nhưng cũng rất bá đạo, so với Tử Dương Chân Hỏa của Lạc Thiên Phong cũng không hề có chút thua kém.

Pháp tắc vừa được thi triển ra, chỉ cần có thể ngưng tụ được thực chất thần quang pháp tắc là có thể vận dụng. Tuy nhiên pháp tắc này nhiều nhất chỉ dùng để trấn áp đối thủ, chỉ tới khi đạt nhị kiếp Kiếm Hoàng thì mới có thể đem uy lực của nó phát huy ra. Tử Hỏa pháp tắc do trung niên nhân thi triển ra cũng chỉ có vẻ bề ngoài của nó mà thôi.

Chỉ thoáng cái quanh người Lục Thanh chợt vang lên những tiếng kiếm ngân xé gió liên tục. Những tiếng kiếm ngân này lúc mới bắt đầu thì chỉ giống như một dòng suối nhỏ chảy, rất dễ nghe, nhưng chỉ chốc lát đã trở lên giống như tiếng thác làm chấn động cửu thiên.

Cùng lúc đó, từ trên người Lục Thanh nguyên bốn kim sắc Phong Mang Khí đang quanh quẩn gần người thì bắn ra. Càng lúc càng có nhiều kim sắc Phong Mang Khí ly khai cơ thể, ngưng tụ ở trước mặt thành một thanh Phong Mang Khí Kiếm giống như thực chất.

Phốc!!!!

Vô số Phong Mang Khí Kiếm thoáng cái đã va chạm với Tử Hỏa pháp tắc, không gian xung quanh không ngừng run rẩy.

Hai mắt trợn tròn lên, trung niên nhân tiến lên trước một bước, nguyên bốn Tử Hỏa pháp tắc đang bao vây lấy Lục Thanh lúc này đã tiêu tán vào hư không theo Phong Mang Khí Kiếm. Không gian xung quanh vốn cũng đang run rẩy thì cuối cùng cũng không bị xé rách ra, mà sau một thời gian ngắn nữa nó lại khôi phục như thường.

- Hay cho Phong Mang Khí, kiếm đạo thần thông của người này thật không tồi, chuyện hôm nay tới đây thôi! - Ánh mắt trung niên nhân sau một lúc biến ảo thì cười nói.

- Phục sự huynh!

- Cường long không áp địa đầu xà, đợi cho tới khi chuyện ở biên giới kết thúc, chúng ta hãy tính tiếp! - Thanh âm của trung niên nhân trực tiếp vang lên ở trong thức hải của bạch y trung niên nhân.

Đề nén sát khí trong lòng xuống, Lục Thanh tiếp tục quay trở về Băng Điện, vừa rồi hẳn thật sự muốn giết chết hai người này. Hẳn cũng không biết rõ đối phương có thật sự đến tử Bạch Linh Điện hay không, cho dù hẳn đem toàn lực ra cũng không thể giết chết cả hai người này, lúc ấy phiền toái do Bạch Linh Điện gây ra thật khó có thể chống cự nổi.

Cân nhắc lợi hại, nếu như đối phương đã ngừng lại thì Lục Thanh cũng không muốn tiếp tục phát tác, bắt quá trong đầu hẳn đang tính toán. Đợi sau này khi có thời gian sẽ đem Ngũ Hành Liên Thiên kiếm trận ở trên Tuyết Phong khôi phục lại, tránh cho những vị khách không mời tự đến.

- Lục đại sư thật là hăng hái! Làm sao lại ở đây cùng người ta giao thủ thế? - Đúng lúc này, từ phía xa truyền tới một đạo thanh âm hùng hậu.

Cước bộ hơi dừng lại, Lục Thanh lập tức xoay người về phía sau.

Hai người trung niên nhân đồng thời ngẩn người ra, bởi vì bọn họ không thể cảm nhận được sự tồn tại của người kia, nói cách khác tu vi của đối phương không kém hơn bọn họ.

Một đạo bạch sắc kiếm quang xuất hiện từ cuối chân trời, sau mười tức thời gian nó vượt qua khoảng cách mười dặm tới trước mặt ba người.

- Đại diện chủ! - Lục Thanh lập tức hành lễ chào.

- Lục đại sư khách khí rồi! - Người vừa đến mỉm cười nói.

Đây không phải ai khác chính là đại diện chủ Thanh Phàm Điện.

- Đại diện chủ? - Hai người trung niên nhân lập tức đưa ánh mắt tập trung lại trên người lão giả.

- Trường Sinh kiếm khí, Vĩnh Sanh pháp tắc! Người là đại diện chủ Thanh Phàm Điện Mộc Thanh Nguyên sao?

- Chính là lão phu. Không biết hai vị Kiếm HOàng đại sư là nhân gì từ giới nào? Tại hạ mắt mũi vụng về không nhận được ra hai vị. - Mộc Thanh Nguyên vuốt ve chòm râu của mình, mở miệng nói.

- Chúng ta đến từ Bạch Linh Điện. - Bạch diện trung niên nhân ở bên cạnh mở miệng nói.

- Bạch Linh Điện? - Sắc mặt Mộc Thanh Nguyên chợt trở nên ngưng trọng, lập tức chú ý hơn tới hai người:

- Có thể xuất ra Kiếm Ấn không?

Không nói gì, trung niên nhân vung tay phải lên, trong bàn tay nhất thời xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu trắng không biết được làm bằng chất liệu gì? Nó dần bay tới tay của Mộc Thanh Nguyên.

Đồng thời, Mộc Thanh Nguyên cũng xuất ra một thanh tiểu kiếm màu xanh đưa sang cho trung niên nhân.

Đây là phương pháp phân biệt của Kiếm Thần Điện, Lục Thanh ở một bên theo dõi cũng không mở miệng nói gì.

Một lát sau, hai thanh tiểu kiếm đều quay trở về tay chủ nhân của nó.

- Nguyên lai là hai vị trưởng lão đích thân tới, không biết có phải là vì chuyện xảy ra ở biên giới không? - Mộc Thanh Nguyên nhận lại Kiếm Ấn rồi mở miệng hỏi.

Thân là điện chủ một giới, tu vi lại cao hơn bọn họ, cho nên hai người trung niên nhân nhất thời thu liễm lại vài phần cao ngạo của mình.

- Mộc điện chủ đoán đúng. Hai người chúng ta vâng mệnh điện chủ tới đây, hy vọng có thể hóa giải một chút mê cục ở biên giới, đem hung thủ nhanh chóng trừng trị. - Bạch diện trung niên nhân mở miệng nói:

- Cũng hy vọng Mộc điện chủ khi ấy sẽ phái người tới trợ giúp một chút.

- Đây là điều hiển nhiên. Hai vị đại sư yên tâm, ở vùng biên giới đã có tám vị trưởng lão của Thanh Phàm Điện liên tục tới dò xét, đến lúc đó chỉ cần vận dụng Truyền Ảnh kiếm trận, để cho bọn họ toàn lực phối hợp với hai vị đại sư.

Nghe Mộc Thanh Nguyên nói như thế, sắc mặt hai người trung niên nhân mới trở nên hòa hoãn hơn nhiều.

- Như vậy thì đa tạ Mộc điện chủ! - Vị trung niên nhân bên cạnh mở miệng nói.

Lập tức lại nghĩ tới điều gì, bạch diện trung niên nhân mở miệng nói:

- Không biết Mộc điện chủ nửa năm qua đã chuẩn bị tốt chưa?

Mộc Thanh Nguyên hơi ngẩn người ra một chút, sau đó lập tức nói:

- Đã chuẩn bị tốt rồi.

- Đại diện chủ của ta gần đây sinh ra cảm ứng gần như thời gian không còn nhiều lắm, lần này có lẽ sẽ là cơ hội cuối cùng.

- Cơ hội cuối cùng? - Nghe đến đó, ánh mắt Mộc Thanh Nguyên không khỏi hoảng sợ:

- Đại diện chủ thật sự nói như vậy?

- Không sai! - Trung niên nhân liếc mắt nhìn Lục Thanh đứng đó không xa nói:

- Cho nên Mộc điện chủ cần phải tận tâm mới được, đừng để cho đám Ma tử có cơ hội.

Mộc Thanh Nguyên vội vàng nói:

- Hai vị đại sư yên tâm. Thanh Phàm Điện tuy không nói sẽ hoàn toàn nắm chắc, nhưng ít nhất cũng không để cho đám Ma tể tử ẩn dấu có cơ hội.

-Ồ? - Trung niên nhân nghe vậy thì sửng sốt nói:

- Mộc điện chủ chẳng lẽ lần này có trợ lực gì sao?

- Đại sư yên tâm. Mộc mỗ tất nhiên là sẽ có dự liệu.

Cách đó không xa, Lục Thanh đứng yên lặng trong tuyết, tựa hồ như bản thân hắn đã hoàn toàn dung nhập vào tự nhiên, không còn chút tiếng động.

Ba người nói chuyện với nhau được Lục Thanh nghe rõ toàn bộ.

Ma tể tử?

Chẳng lẽ là đám Ma đạo kiếm giả sao? Lục Thanh cũng không cho rằng ba người bọn họ nói là Nhân đạo kiếm giả, và Thiên đạo kiếm giả. Mặc dù Nhân đạo kiếm giả được xem là ma đạo, nhưng thân là Kiếm Hồn cảnh đại sư tất nhiên là sẽ không có thành kiến gì với bọn họ, chỉ là cách gọi bất đồng mà thôi.

Hơi rung mình, xem ra nửa năm bế quan của hắn, Thanh Phàm Giới cũng xảy ra không ít đại sự.

- Lục đại sư. Chúc mừng tu vi của người đã viên mãn, xem ra thời gian độ kiếp cũng chỉ trong vòng ba ngày tới đây. - Lúc này, Mộc Thanh Nguyên quay sang phía Lục Thanh nói.

Có Mộc Thanh Nguyên ở giữa, chút không hài lòng khi trước của hai vị trung niên nhân với Lục Thanh cũng được thu liễm đi, với tâm cảnh của Lục Thanh thì hiển nhiên cũng không so đo nhiều với bọn họ.

- Đại điện chủ khách khí rồi. - Lục Thanh lãnh đạm nói.

- Hai vị Kiếm Hoàng đại sư lần này tới biên giới trì hoãn hai ba ngày chắc cũng không thành vấn đề, không biết có thể ở lại đây cùng xem lễ độ kiếp của Lục đại sư không? - Mộc Thanh Nguyên quay sang hai người bọn họ nói.

- Cũng tốt. - Hai người dứt khoát đáp ứng.

Dù đã trở thành Kiếm Hoàng, nhưng lôi kiếp sau này cũng không phải là không gặp nữa, có thể tham quan học tập được vài lần, tuy là Nhất trọng lôi kiếp thì đối với những lôi kiếp sau này cũng có trợ giúp rất lớn.

- Ha ha. ... Không biết Lục đại sư có thấy tiện không?

- Đại điện chủ có thể đến, Lục mỗ xin hoan nghênh. Mời ba vị. - Nói xong, Lục Thanh dẫn đầu bay lên, phi hành về phía Tử Hà Phong.

Vì có Mộc Thanh Nguyên ở đây, cho nên hai vị Kiếm Hoàng đại sư kia đối với hành động này của Lục Thanh chỉ nhú mày một chút, sau đó cũng tiếp bước theo Mộc Thanh Nguyên bám sát Lục Thanh.

Khi trước không cẩn thận cảm ứng, lúc này thấy Lục Thanh sử dụng Phong Lôi kiếm cương cho nên cả hai nhất thời chấn động.

- Phong Lôi thuộc tính không ngờ đều là Thiên Lôi và Thiên Phong. - Hai người bạch diện trung niên nhân đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đồng thời bắt gặp được vẻ kinh ngạc.

Trong ánh mắt của hai người bọn họ, có được Thiên Lôi thuộc tính, Lục Thanh độ lôi kiếp có thể không phải hao tổn bao nhiêu khí lực. Có thể bảo lưu đại bộ phận tinh lực để ứng phó với tâm ma xâm nhập, đây không nghi ngờ gì là một đại tiện nghi cho người độ lôi kiếp.

Phải biết rằng, bọn họ lúc đầu độ lôi kiếp vì chống đỡ lôi kiếp mà tiêu hao không ít tinh lực, cho tới khi tâm ma xâm nhập thì bọn họ gặp phải không ít nguy hiểm. Hôm nay xem ra, Lục Thanh độ lôi kiếp cũng hoàn toàn không cần cố kỵ như bọn họ.

Nói cách khác, chỉ cần Lục Thanh bảo trì tâm cảnh vững chãi như bàn thạch, như vậy thời gian tương lai nhất định có thể đạt tới tam kiếp Kiếm Hoàng, thậm chí đạt tới Kiếm Hồn đại viên mãn cảnh giới.

Bất quá, trên đời này có bao nhiêu người có thể bảo tồn tâm cảnh trước tâm ma?

Dựa theo lời dạy của Diệp lão, cho dù là tâm thần của hắc cũng không đạt được mười thành vững chãi, tâm ma vẫn luôn tồn tại, chỉ là đối với Lục Thanh mà nói, Diệp lão cũng không biết tâm ma trong tâm hắc là cái gì.

Tử Hà Phong!

Trước sân rộng ngoài Tử Hà Điện có gần năm mươi vị Kiếm Hồn cảnh đại sư đang ngồi trước những chiếc bàn ngọc. Trên mặt bàn ngọc là những loại linh quả đã ngoài trăm năm, còn trên mặt đất là hơn năm mươi vò Thanh Dương Liệt Tửu. Linh quả là do Tử Hà Tông tự mình chuẩn bị, còn Thanh Dương Liệt Tửu thì chính do Lục gia cung cấp.

Đối với những Kiếm Hồn cảnh đại sư đã đạt tới khả năng nhịn ăn, nhịn uống như bọn họ thì bữa tiệc này không có nhiều ý nghĩa. Cái khó khăn chính là cơ hội tụ tập của Thiên, Nhân hai đạo, đông đảo các vị đại sư đều không thêm liếc mắt nhìn linh quả trên bàn tiệc, chỉ thi thoảng mở miệng nói chuyện, đàm đạo với các đồng đạo xung quanh. Cũng nhờ vậy mà rất nhiều người được lợi, thậm chí còn có vài vị Kiếm Hồn cảnh đại sư đột phá tu vi cảnh giới, càng làm cho đông đảo các đại sư chú tâm đàm luận hơn.

Lúc này, đột ngột có vài đạo kiếm ngân từ bên ngoài Tử Hà Phong truyền tới, theo bốn đạo kiếm ngân này xé gió vang lên thì ánh mắt của đông đảo Kiếm Hồn cảnh đại sư đều tập trung nhìn ra.

542. Chương 99: Nhất Trọng Lô Kiếp

Dẫn đầu là Tử Dương Kiếm Hoàng đứng dậy, sau đó tất cả các Kiếm Hồn cảnh đại sư ở xung quanh cũng đồng thời đứng lên.

Bốn đạo kiếm quang này bay tới với tốc độ ắt nhanh, kéo theo một dải ánh sáng dài vọt hẳn vào trong sân rộng.

- Là người phương nào? Không ngờ tốc độ bọn họ nhanh như vậy, hơn nữa tu vi của bọn họ ta lại không thể dò xét được.

Đợi cho bốn đạo kiếm quang này tới gần, vài tên Kiếm Tông có kiến thức đều thay đổi sắc mặt.

- Cái gì? Ba vị Kiếm Hoàng!

Mọi người đồng thời cả kinh, không nghĩ tới hôm nay hộ tông trưởng lão Tử Hà Tông độ lô kiếp lại dẫn tới ba vị Kiếm Hoàng đại sư.

Kiếm Hoàng đại sư ở Thanh Phàm giới đó là nhân vật thuộc hàng tuyệt đỉnh, dù có tung hoành khắp nơi thì cũng không mấy ai dám gần cận. Những ngày bình thường, bọn họ phần lớn đều ở trong động phủ của mình bế quan tu luyện, hoặc ẩn nấp thủ hộ cho tông môn. Xung quanh ngàn dặm Tử Hà Tông, tồn tại ba gã Kiếm Hoàng đại sư, hơn nữa còn phân làm thiên nhân hai đạo.

Mà xem ba đạo kiếm quang này thì đây rõ ràng là ba vị thiên đạo Kiếm Hoàng, ngoài ra còn có một đạo kiếm quang tử bạch sắc, trong đó mơ hồ có tiếng sấm phát ra. Mặc dù phát ra hơi thở không thâm thúy như ba đạo bên cạnh, nhưng cũng làm cho mọi người cảm nhận được một cỗ uy áp rất lớn, phảng phất giống như bị thiên đạo thần khí theo dõi vậy.

Ở đây đều là Kiếm Hồn cảnh đại sư, bọn họ lập tức cảm ứng thuộc tính của bốn đạo kiếm quang này một chút, chỉ lát sau đã hiểu rõ hết thảy.

Phong Lô thuộc tính! Lô là Thiên Lô, Phong là Thiên Phong.

Thuộc tính như vậy làm cho đông đảo các vị đại sư đều giật mình, có thể điều khiển kiếm khí có thuộc tính này đến tột cùng là nhân vật như thế nào?

Bốn đạo kiếm quang rất nhanh đã hạ xuống trước sân rộng.

- Đại diện chủ! - Tử Dương Kiếm Hoàng lập tức từ sau bàn đá đi ra.

Thanh Phàm Điện đại diện chủ!

Những kẻ có mặt ở đây dù không phải là đứng đầu tông môn thì cũng là trưởng lão của một tông phái, rất ít có những tán tu đại sư, cho nên bọn họ đối với Thanh Phàm Điện đại diện chủ đã từng bái kiến qua một lần. Vì thế mà dung mạo của Mộc Thanh Nguyên cũng được nhiều người ghi nhớ trong lòng, hôm nay nhìn thấy hắn xuất hiện không khỏi khiến cho đông đảo các vị đại sư phải kinh hãi.

Tử Hà Tông cuối cùng là có quan hệ như thế nào với Thanh Phàm Điện? Hộ tông trưởng lão độ lồi kiếp không ngờ lại làm cho đích thân Thanh Phàm Điện đại diện chủ tới quan khán.

Lại nhìn hai gã Kiếm Hoàng ở bên cạnh Mộc Thanh Nguyên, bọn họ thăm đoán, chẳng lẽ hai người này là hai gã điện chủ khác của Thanh Phàm Điện?

Mà lúc này, Mộc Thanh Nguyên cất tiếng cười, mở miệng nói:

- Tử Dương Kiếm Hoàng không nên khách khí. Lục đại sư đối với Thanh Phàm Điện chúng ta có ân, lần này Lục đại sư độ lồi kiếp cho nên ta hẳn là phải tới dự lễ.

- Đại diện chủ quá nghiêm trọng vấn đề rồi. - Trên mặt Tử Dương Kiếm Hoàng nhất thời xuất hiện một nụ cười tươi.

Lúc này, đông đảo các vị đại sư của mọi tông môn đều âm thầm ước lượng, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh cũng xảy ra nhiều biến hóa. Người này ở Thanh Phàm Giới không hề có nhiều danh tiếng, không ngờ lại đột nhiên đạt tới Kiếm Tông viên mãn cảnh giới, hơn nữa lại còn có ân với Thanh Phàm Điện.

Nguyên nhân ở trong đó chỉ có đám người Lô Luân đang ngồi lẫn trong đám người mới hiểu được, những vị đại sư của các tông môn khác có lẽ cũng có thể biết được chút ít. Tuy nhiên, do thông tin của Thanh Phàm Giới quá bẽ tắc, không giống như Hư Không Kiếm Vực của Kim Thiên Giới, cho nên tin tức không thể nhanh chóng truyền đi xa được.

Mộc Thanh Nguyên lập tức bước sang bên hai bước, để lộ ra hai vị trung niên nhân trước mặt Tử Dương Kiếm Hoàng.

- Tử Dương huynh! Hai vị Kiếm Hoàng này là trưởng lão của Bạch Linh Điện, hôm nay bọn họ cũng cùng tới đây để xem Lục đại sư độ lồi kiếp.

Bạch Linh Điện?

Mộc Thanh Nguyên vừa giới thiệu lập tức khiến cho mọi người kinh ngạc há hốc mồm ra, Bạch Linh Điện là tồn tại như thế nào cơ chứ? Bọn họ chính là trấn áp các tông môn của Bạch Linh giới a.

Không cần nói tới Bạch Linh Điện, mà chỉ cần Kim Thiên Điện cũng đủ khiến cho những người ở đây phải ngược đầu nhìn. Hôm nay người của Bạch Linh Điện tới càng làm cho ánh mắt các vị đại sư nhìn về phía đám người Lạc Thiên Phong xảy ra biến hóa.

Các vị tông chủ trong lòng đồng thời quyết định, sau này dù bất luận thế nào cũng không thể gây sự với Tử Hà Tông. Một tông môn như vậy không ai biết bọn họ còn bảo lưu cái gì ở sau lưng.

Ở trước mặt Mộc Thanh Nguyên, Tử Dương Kiếm Hoàng cũng sửng sốt, bất quá với tâm cảnh của lão hiện nay thì chỉ trong thời gian ngắn là khôi phục lại như cũ.

- Tử Dương ra mắt hai vị trưởng lão. - Tử Dương Kiếm Hoàng lập tức thi lễ chào hai vị trung niên nhân.

Kiếm Hoàng trưởng lão của Bạch Linh Điện - Nói về thân phận và địa vị cũng không hề kém hơn tông chủ các tông môn của Kim Thiên Giới.

Mà nhìn thấy Tử Dương Kiếm Hoàng hành lễ, trước mặt nhiều vị Kiếm Hồn cảnh đại sư như thế cho nên hai vị trung niên nhân cũng phải đáp lễ lại.

Nhưng tất cả mọi người đều cảm giác được trên người bọn họ vẫn tỏa ra khí tức ngạo mạn, cái này cũng không phải là một sớm một chiều có thể nuôi dưỡng thành.

- Lục Thanh! Người đã xuất quang rồi, ngày độ kiếp còn cách bao xa nữa? - Tử Dương Kiếm Hoàng sau khi hành lễ liền quay sang Lục Thanh hỏi.

Thăm tính toán một chút, Lục Thanh lo lắng đưa mắt nhìn lên không, mở miệng nói:

- Ba ngày sau.

- Ba ngày sau? - Tử Dương Kiếm Hoàng gật đầu nói:

- Đã nghĩ tới chỗ nào để độ kiếp chưa?

- Chỗ độ kiếp? - Lục Thanh hơi ngần người ra, sau khi trầm ngâm một lúc, ánh mắt nhìn về phía mặt trời lặn nói:

- Lang Nha Sơn.

Lang Nha Sơn có thể nói là toàn bộ cơ duyên lúc đầu của hắn, cũng chính là nơi hắn từ đó thay đổi vận mệnh. Ở nơi đó, hắn lần đầu tiên gặp được bạch phát ma nữ, cho tới ngày sau bá Diệp lão làm sư phụ. Cho tới ngày hôm nay, hai người này vẫn không ngừng đốc thúc hắn tu luyện, một người là sư phụ, còn người kia chính là địch nhân.

Bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ Lang Nha Sơn là địa phương mà Lục Thanh mãi không bao giờ quên.

Nhìn ánh mắt cảm khái của Lục Thanh, Tử Dương Kiếm Hoàng mơ hồ cảm giác được điều gì đó. Nghĩ tới ngày trước trong lòng cũng có chút cảm thán mơ hồ, nếu như không phải kiện đồ vật đó, Tử Hà Tông của hắn ngày hôm nay cũng tuyệt đối không thể đạt được thành tựu như thế này.

- Được! Vậy chọn Lang Nha Sơn. - Tử Dương Kiếm Hoàng vừa đáp ứng, lập tức lên tiếng:

- Huyền Minh!

- Sư thúc!

- Lấy Lang Nha Sơn làm nơi độ kiếp, mọi việc bố trí ở đó tất cả đều giao cho ngươi.

- Sư thúc yên tâm.

Huyền Minh ứng tiếng, rồi cũng không hề chậm trễ hóa thành một đạo kiếm quang bay về hướng mặt trời lặn.

- Hai vị trưởng lão, đại diện chủ, xin mời vào ngồi. - Tử Dương Kiếm Hoàng lập tức đưa tay ra mời.

- Tử Dương huynh không cần khách khí. Hai vị trưởng lão, xin mời. - Mộc Thanh Nguyên cũng quay về phía hai trung niên nhân mời.

Hơi gật đầu, ba người lập tức theo sự hướng dẫn của Tử Dương Kiếm Hoàng đi tới trước bàn ngọc ngồi xuống, Lục Thanh cũng theo sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Ánh mắt đảo quanh một vòng, Lục Thanh phát hiện ra không ít người quen: Năm người Lô Luân, Liệt Thiên tam lão, Phù Vân Tông Hàn Kiếm Tâm, Thanh Ngọc Tông Khô Phùng Xuân, Ngũ Độc Tông Hồ Thanh Sương.

Ngay khi nhìn thấy Ngũ Độc Tông tông chủ Hồ Thanh Sương thì ánh mắt Lục Thanh lóe lên một tia hàn quang.

Thảm trạng của Triều Dương Trấn chính là do Ngũ Độc Tông một tay tạo thành.

Nhìn thấy ánh mắt của Lục Thanh đang tập trung vào mình, Hồ Thanh Sương nhất thời cảm thấy tâm thần chấn động, miễn cưỡng lắm mới chấn định lại. Thân là người đứng đầu một tông môn, tu vi của hắn dù không bằng Lục Thanh, nhưng không thể chỉ vì một cái nhìn của đối phương mà hoảng sợ được.

- Cho ngươi thời gian mười ngày, hãy giao ra kẻ lúc đầu xâm nhập Triều Dương Trấn của ta. - Lục Thanh mở miệng nói.

Theo ánh mắt của Lục Thanh, tất cả các đại sư đều đổ dồn mắt về phía Hồ Thanh Sương.

Hôm nay tu vi của hắn đã có chút thành tựu, có một số ân oán cần phải giải quyết, nếu như Hồ Thanh Sương đã tự mình tới, thì Lục Thanh lập tức muốn làm luôn.

Sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét.

Hồ Thanh Sương không ngờ tới Lục Thanh lại đột ngột đứng ra gây sự như vậy, loại ngữ khí đó tựa hồ là không muốn bỏ qua.

- Lục đại sư! Đây là người đang uy hiếp ta sao? - Hồ Thanh Sương trầm giọng nói:

- Ngũ Độc Tông của ta mặc dù không phải là một đại tông môn, nhưng cũng là một trong những tông môn ở Thanh Phàm Giới. Cho dù Tử Hà Tông của người đã trở thành tông môn của Kim Thiên Giới nhưng cũng không thể vì thế mà ăn hiếp chúng ta.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Hồ Thanh Sương, Lục Thanh nhất thời nhớ tới tình trạng thảm thiết của Triều Dương Trấn, máu xuất hiện ở khắp mọi nơi, nơi đâu cũng có những tiếng kêu thảm vang trời.

- Nuôi dưỡng ma vật, tận diệt nhân tính, người chỉ có thời gian mười ngày mà thôi. - Không chút chần chờ, Lục Thanh lập tức mở miệng nói.

- Tử Dương Kiếm Hoàng. - Hồ Thanh Sương quay về phía Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng nói.

- Lục Thanh chính là hộ tông trưởng lão của Tử Hà Tông, đại sư của tông môn hẳn tự có quyền quyết định.
- Tử Dương Kiếm Hoàng lên tiếng đáp lại, đám người Lạc Thiên Phong ở bên cạnh thì duy trì trầm mặc, hiển nhiên là chấp nhận lời của lão.

Địa Huyệt Ma Chu!

Hai người trung niên nhân đưa mắt nhìn nhau.

- Mộc điện chủ!

Trầm tư chốc lát, Mộc Thanh Nguyên nói:

- Hẳn là không phải. Địa Huyệt Ma Chu cao nhất chỉ có thể tiến hóa tới tứ giai, ban đầu khi bị giết thậm chí còn có hai gã Giả Hồn Cảnh Kiếm Chủ. Giả Hồn Cảnh Kiếm Chủ cho dù không địch lại, muốn chạy trốn thì trừ khi là tứ giai linh thú phi hành, nếu không thì không thể lưu bọn họ lại. Hơn nữa, nếu như quả thật là Địa Huyệt Ma Chu thì không có khả năng không phát hiện ra.

Khê gật đầu, gã trung niên nhân cũng không tiếp tục quản tới nữa.

Lúc đầu, Địa Huyệt Ma Chu sinh nở gây nguy hại cho đại lục, hôm nay cũng không có khả năng xuất hiện. Hai vạn năm qua đi, Kiếm Thần đại lục bị Kiếm Thần Điện trấn áp, khiến cho ít có những cuộc chinh phạt giữa các tông môn, cho nên dân số tối thiểu cũng đã tăng lên cả trăm lần so với trước. Dù cho Địa Huyệt Ma Chu một lần nữa xuất hiện, cho dù khôi phục lại lực lượng đỉnh phong lúc trước thì cũng không cần tới một tháng cũng có thể giết sạch chúng nó.

Theo thực lực tăng lên, đối với Kiếm Thần đại lục, Địa Huyệt Ma Chu đã không thể tạo ra uy hiếp quá lớn.

Chỉ có không biết thì mới thấy đáng sợ.

Nghĩ tới điều này, hai trung niên nhân đối với chuyện xảy ra ngoài biên giới nhất thời cũng có chút lo lắng.

Lại nhìn Hồ Thanh Sương, chỉ thấy thân thể của hắn có cứng ngắt mà đứng dậy, không nói một lời chỉ nhìn Lục Thanh một lúc rồi hóa thành đạo kiếm quang biến mất ở cuối chân trời.

Không khí xung quanh nhất thời trở nên nặng nề, mãi lúc sau mới bình phục lại như cũ, lúc này rất nhiều đại sư đều tiếp tục bàn tán về lời kiếp sắp tới.

Trong lúc này, Tử Dương Kiếm Hoàng cùng với ba người Mộc Thanh Nguyên đàm đạo với nhau. Bốn gã Kiếm Hoàng thì hai gã đạt tới Nhị kiếp Kiếm Hoàng, hai gã đạt Nhất kiếp Kiếm Hoàng, bọn họ đối với kinh nghiệm độ kiếp của mình không hề che giấu, toàn bộ nói ra. Mà Lục Thanh ở bên cạnh cũng không lên tiếng, nghe bốn người nói chuyện cũng thu được lợi ích tương đối.

Nhất kiếp Kiếm Hoàng phải độ nhất trọng lời kiếp, Nhị kiếp Kiếm Hoàng phải độ Nhị trọng lời kiếp, Tam kiếp Kiếm Hoàng thì độ Tam trọng lời kiếp. Ba loại lời kiếp không hề giống nhau, uy lực của từng loại lời kiếp lại một khác.

Sau một ngày, luận đạo giữa mọi người mới chấm dứt, tất cả đều di dời tới khu vực Lang Nha Sơn.

543. Chương 100: Thạch Kiếm, Thần Đạo Ý Chí (thượng)

Trên chín tầng trời, lôi kiếp bao phủ phạm vi vài dặm chuẩn bị hoàn tất.

Đứng ở trên bãi đá, Lục Thanh chỉ cảm thấy cả người căng thẳng, lát sau một cỗ uy áp lớn lao buông xuống ở trên người, bên trong uy áp này mơ hồ ẩn chứa một cỗ ý chí không hiểu, vừa mới xuất hiện, liền thật sâu trấn áp tâm thần Lục Thanh.

Tâm thần nhện không được hơi hơi run rẩy, uy thế của nhất trọng lôi kiếp này, dĩ nhiên xa xa vượt qua lúc trước ở Bích Lạc hải, lôi kiếp thành tựu Kiếm Thể cấp Thanh Phàm, hai bên căn bản là cách biệt một trời một vực.

Cách Lang Nha sơn mười dặm.

Dưới Kiếm Sư, trừ bỏ những kiếm giả được trưởng bối bảo vệ, còn lại những người không thừa nhận nổi uy áp tán dật ra, tất cả lại lui về phía sau ba dặm.

Tại chỗ, mấy người Niếp Thanh Thiên đều cau mày lại, uy thế cường đại của lôi kiếp đã vượt qua dự liệu của bọn họ. Theo ghi chép của địa giai Kiếm Nguyên công mà bọn họ tu luyện, nhất trọng lôi kiếp mà thành tựu Kiếm Hoàng phải độ, hẳn là không vượt qua phạm vi nửa dặm, nhưng mà giờ phút này xem ra, lôi kiếp này là xa xa vượt qua ghi chép.

Chẳng lẽ lôi kiếp có biến?

Niếp Thanh Thiên cùng Triệu Thiên Diệp nhìn nhau, đồng thời nhìn ra lo lắng trong mắt đối phương.

Đỉnh Lang Nha sơn.

Không khí ẩm ướt trên đỉnh núi bị uy áp của lôi kiếp trấn áp bốc hơi sạch sẽ, chậm rãi, mặt đất dưới chân Lục Thanh bắt đầu run lên, nối tiếp, cả tòa Lang Nha sơn đều bắt đầu chấn động.

Từng tảng đá bị chấn nát nhỏ vụn, chậm rãi huyền phù trong hư không.

Bất quá, ở chung quanh Lục Thanh mười trượng lại không có một chút động tĩnh, mặt đất bị khí thế của hắn trấn áp gắt gao.

Mà lúc này, Lục Thanh phát hiện, cảm ứng của hắn với Thiên Đạo lực đã bị cách ly.

Kiểm giả độ Lôi kiếp, Lôi kiếp này chính là khảo nghiệm của Thiên Đạo ý chí, tự nhiên không thể lại đi mượn dùng Thiên Đạo lực.

Vô số đá vụn ở bên người bay lượn, nhưng không cách nào dao động nửa điểm tâm thần của Lục Thanh.

Chân Long Nhân ngưng thị, lôi kiếp vài dặm dĩ nhiên trở thành màu tím thẫm, đạo đạo lôi điện tinh thuần ở bên trong Lôi Vân du động như con thoi, tiếng lôi minh vang vọng cả trăm dặm.

Lôi điện màu tím thẫm óng ánh như hổ phách, tản ra tử mang giống như lưu ly. Chân Long Nhân ngưng thị ở trên kiếp lôi, lúc trước đã có kinh nghiệm ở địa động huyết linh vực khiến Lục Thanh không dám đem ánh mắt phóng đến bên trong Lôi Vân.

Cứ việc như thế, giờ phút này, thời điểm Lôi kiếp tụ tập đến, khí huyết cả người Lục Thanh, hồn thức, Kiếm Nguyên, đều đã muốn đạt tới trạng thái đỉnh phong, thậm chí đã muốn siêu việt lúc trước. Đến Chân Long Nhân liền đối cũng có một chút tiến bộ, này nhìn lướt một cái, đúng là tại bên trong lôi kiếp nhìn ra vô số tia sáng đủ các loại màu sắc.

Mỗi một tia sáng, đều đại biểu một loại pháp tắc, theo Lôi kiếp buông xuống, bị Thiên Đạo lực cuốn theo mà dung nhập vào bên trong Lôi kiếp.

Như thế nào có thể?

Trong lòng Lục Thanh bỗng cả kinh, Chân Long Nhân của hắn nhìn ra, đúng là không hề phát hiện ra một chút Phong Lôi pháp tắc nào. Căn cứ theo Phong Lôi quyết ghi chép, Lôi kiếp buông xuống, loại pháp tắc chứa đựng nhiều nhất, đó là pháp tắc có thuộc tính của kiếm giả độ Lôi kiếp, như thế nào hiện giờ hắn lại không nhìn thấy một chút Phong Lôi pháp tắc nào?

“Di, cứ nhiên không có Phong Lô pháp tắc?” Trong đầu Lục Thanh, đồng dạng truyền đến thanh âm kinh nghi bất định của Diệp lão.

Kiểm Hoàng độ lô kiếp, đó là cần Thiên Đạo khảo nghiệm, giao cho tư cách nắm giữ pháp tắc, nếu không, bất luận kẻ nào, cũng không có khả năng trước khi đạt tới Kiểm Hoàng lĩnh ngộ ra pháp tắc.

Nhưng mà hiện giờ, bên trong lô kiếp thế nhưng không có Phong Lô pháp tắc, nói cách khác, cho dù Lục Thanh vượt qua lô kiếp, cũng vô pháp được Thiên Đạo giao cho tư cách nắm giữ Phong Lô pháp tắc.

Về phần đám người Tử Dương Kiểm Hoàng đứng cách đó không xa cũng chỉ nghĩ Lục Thanh đối với uy lực của Lô kiếp mà cảm thấy kinh ngạc. Bọn họ không phải độ kiếp giả, không thể tra xét đến tình hình của Lô kiếp. Nếu mạnh mẽ tra xét hoặc là nhúng tay vào, năm người Tử Dương Kiểm Hoàng, có khả năng trực tiếp dẫn hạ trọng lô kiếp tiếp theo của mình. Nếu là Kiểm Hoàng thực lực không đủ hoặc là tông sư siêu việt Kiểm Hoàng, sẽ có Thiên Phật đánh xuống.

Đây là từ thượng cổ năm vạn năm trước truyền xuống, qua năm vạn năm đồng dạng có được nghiệm chứng, phạm là xúc phạm giả, không một người còn sống.

Thiên uy lẫm lẫm, phạm giả tất tru!

Ở trên bãi đá.

Hai hàng lông mày của Lục Thanh nhíu chặt, Lô kiếp thế này khiến hắn có chút khó thể tiếp nhận.

Trong đầu, Diệp lão hít sâu một hơi, nói: “Xem ra, người bị tên hỗn trướng kia theo dõi!”

Lục Thanh sửng sốt, lại không nói gì.

Lại nghe trong đầu Diệp lão cười lạnh một tiếng: “Dám mượn quá Thiên Đạo, vượt quá chức phận, người là như thế nào đột phá cảnh giới kia. ”

Diệp lão nói ra một câu, khiến trong lòng Lục Thanh kinh hãi không thôi.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ lô kiếp này bị người thao túng! Lục Thanh có chút không thể tin được nhìn chằm chằm Lô kiếp trên chín tầng trời. Giờ phút này, kiếp vân ở trên hư không chậm rãi xoay tròn, ở giữa trăm trượng, dần dần hiển hóa ra một chiếc chùy dài mười trượng màu tím trong suốt. Xung quanh chiếc chùy, đạo đạo kiếp lô quần quanh, ngưng kết ra hình ảnh một con thú kì dị.

Lôi Thú!

Thần sắc Lục Thanh đầy ngưng trọng, Lôi Thú, tương truyền là tọa kỵ của Lôi Thần, như thế xem ra, cây búa kia hẳn là Lôi Thần chùy, vũ khí của Lôi Thần.

Không sai, cũng chỉ có thần khí của Lôi Thần như vậy, mới có thể đủ thay thế Thiên Đạo điều khiển lô kiếp.

Giờ phút này, đầu mũi nhòn của Lôi chùy gắt gao tập trung vào phương hướng Lục Thanh đang đứng.

Tuy rằng không biết Lôi Thần chùy duy trì nguyên lực bên trong đan điền mình đến tột cùng là vật gì, nhưng Lục Thanh cũng hiểu được, Lôi Thần chùy mà mình lấy được, khẳng định không phải thần khí của Lôi Thần. Nếu không, cho dù Tử Lôi Tông đem phong ấn vĩnh viễn, cũng tuyệt đối không đem trả lại cho chính mình.

Suy nghĩ thay đổi thật nhanh, kiếp lô dĩ nhiên đã có điều động tác.

Trong nháy mắt, từ vài dặm lô kiếp chung quanh, giáng xuống một đạo lô quang màu tím, cùng lúc đó, đám người Tử Dương Kiểm Hoàng đồng thời cảm nhận được một cỗ uy áp lớn lao cùng áp lực hướng tới trên người ép đến. Uy áp này không thể ngăn cản, chính là chư thiên pháp tắc uy, chúng đại sư tức khắc bị bài xích ra vài dặm.

Lôi quang màu tím trấn áp một dặm, đem cả tòa Lang Nha sơn bao phủ, nối tiếp thiên địa.

Trong lúc nhất thời, Lục Thanh đã mất đi cảm ứng đối với xung quanh ngoài một dặm. Mà đám người Tử Dương Kiếm Hoàng cũng chỉ có thể miễn cưỡng xuyên thấu qua lôi quang nhìn đến thân ảnh mơ hồ của Lục Thanh.

Thiên Đạo lôi kiếp, nhất trọng lôi kiếp giao cho tư cách nắm giữ pháp tắc. Nhị trọng lôi kiếp, tam trọng lôi kiếp, cũng bất quá là khảo nghiệm đối với tâm cảnh tu vi của kiếm giả, còn có đối với pháp tắc cô đọng. Cho nên nói, ngày hôm nay Lục Thanh có thể vượt qua nhất trọng lôi kiếp này, hẳn liền có thể nắm giữ pháp tắc, mà độ không qua, chỉ có một kết cục thân vẫn.

“Tiểu tử, trùng nhập vào trong lôi kiếp!” Thanh âm Diệp lão đột nhiên vang lên.

Cái gì!

Lục Thanh ngẩn ra, hẳn có thể cảm giác được rõ ràng uy thế của Lôi kiếp, kiếp lôi ở bên trong, chính là dung hợp chư thiên pháp tắc, tuy rằng bên trong không có Phong Lôi pháp tắc, nhưng uy năng như trước không phải hẳn có thể ngăn cản.

Cho dù là đối với Diệp lão có bao nhiêu tín nhiệm, giờ khắc này, Lục Thanh cũng có chút do dự.

“Bảo vệ cho tâm thần, không phải là không có Phong Lôi pháp tắc. Mới như vậy mà đã khiến tâm cảnh của người dao động sao? Nam tử hán đại trượng phu, ít chút nhu nhược! Có vi sư ở đây, coi như là Thiên Đạo, cũng muốn đấu một trận!”

Trong mắt Lục Thanh bắn ra hai đạo thần mang làm người ta sợ hãi, định thần nhìn lên Lôi kiếp trên chính tầng trời, trong lòng một ngọn lửa giận thiêu đốt.

“Tuy rằng không biết người là ai, nhưng người ngăn trở ta thành tựu Kiếm Hoàng, đợi ta tu vi đến ngày thành tựu, tất trăm người dưới kiếm!”

“Tiểu tử nói rất đúng!” Tiếng cười cuồng ngạo của Diệp lão vang lên.

Lục Thanh bước tới một bước, bãi đá dưới chân phạm vi hơn mười trượng tức khắc thoát phá, vô số mảnh vụn bắn ra bốn phía.

Ầm

Cuốn theo một mảnh bụi đá, cả người Lục Thanh tràn ngập một tầng phong mang khí màu vang kim, hướng tới lôi kiếp trên chín tầng trời phóng đi.

“Lục Thanh! Không thể!” Tử Dương Kiếm Hoàng quát to.

“Lục Thanh!” Cách đó không xa, Huyền Minh đột nhiên trợn mắt, một bước bước ra.

“Dừng tay!” Bên cạnh, Lạc Thiên Phong một phen kéo hẳn lại.

“Hắn bị lôi kiếp tập trung, người không thể tới gần được, không nhúng tay được, một khi dẫn hạ Thiên Phật, ai đều cứu không được người. ” Lạc Thiên Phong trầm giọng nói.

“Nhưng mà Lục Thanh hẳn. .. ” Ánh mắt Huyền Minh ảm đạm xuống: “Quá xúc động!”

Lạc Thiên Phong thở dài một tiếng, ánh mắt dõi theo thân ảnh Lục Thanh giống như lợi kiếm lao thẳng lên chín tầng trời: “Tin tưởng hẳn, Lục Thanh không phải là người lỗ mãng. ”

Ngừng cước bộ, ánh mắt Huyền Minh gắt gao nhìn chăm chăm Lục Thanh, bên cạnh, nhiều Kiếm Hồn đại sư đều lộ ra thần sắc hoảng sợ. Không ai giống Lục Thanh như vậy lao thẳng vào kiếp vận, muốn chết sao?

Tựa hồ là cảm nhận được lửa giận trong lòng Lục Thanh cùng khí thế không chút nào kinh sợ, kiếp lôi nguyên bản im lặng bắt đầu rền vang.

Lôi Thần chùy lẳng không hạ xuống, đột nhiên một đạo lôi quang màu tím thẫm dọc theo thân chùy ngưng tụ ở đầu mũi nhọn.

Ầm ầm

Một đạo kiếp lôi to bằng cánh tay lằng không đánh xuống. Không gian thoát phá, ở phía trước kiếp lôi, Động Hư Không Gian tối đen chùng vài thước một đường lan tràn tới trước mặt Lục Thanh.

Động Hư Không Gian!

Trong nháy mắt kiếp lôi hạ xuống, nhiều đại sư đồng thời biến sắc, này nhất trọng lôi kiếp, đạo Thiên Lôi thứ nhất liền phá khai không gian, loại lực lượng này đã muốn tương đương với một kiếp Kiếm Hoàng bình thường toàn lực đánh ra một đạo pháp tắc Kiếm Cường. Kiếm Tông đỉnh phong bình thường không sử dụng kiếm thức tinh thâm, căn bản không thể ngăn cản.

Bên trong hư không.

Tầng phong mang khí màu vàng kim xung quanh Lục Thanh bắt đầu khởi động, trong nháy mắt, toàn bộ mãnh liệt truyền vào trong cánh tay trái.

Một đạo phong mang khí kiếm dài năm trăm trượng lằng không chém ra, một luồng lưu quang màu vàng kim chợt lóe lên rồi biến mất.

Hư không phía trên mấy ngàn trượng, chỉ thấy một đạo lưu quang tối đen vắt ngang mấy trăm trượng, yếu ớt như sợi tóc. Mà kiếp lôi màu tím thẫm kia, kể cả Động Hư Không Gian phía trước kiếp lôi vài thước, trong nháy mắt đều tiêu thất không thấy, dư thể không giảm, tại bên trong Động Hư Không Gian, một đạo kim quang với uy thế kinh người hướng tới kiếp lôi phóng đi.

544. Chương 101: Thạch Kiếm, Thần Đạo Ý Chí (trung)

Thần thông Kiếm Đạo!

Nhiều đại sư đồng thời cả kinh, năm người Tử Dương Kiếm Hoàng cũng không ngoại lệ, tuy rằng nói Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Tử Thiên Lôi sớm đã kiến thức Kim Thiên Kiếm Thể của Lục Thanh, nhưng mà hiện giờ xem ra, uy thế càng là viễn siêu trước đó. Dùng phong mang khí trăm phá hư không, đương kim bốn giới, không nói Kiếm Phách tông sư như thế nào, ít nhất dưới Kiếm Phách, ít có người đạt đến.

Bên cạnh, hai người trung niên đều là cả kinh, trước đó tuy rằng đối với phong mang khí của Lục Thanh có điều kiêng kị, nhưng mà giờ phút này thấy được uy thế của Lục Thanh, phần thắng trong lòng cũng giảm xuống cực điểm.

Hơn nữa, từ khuôn mặt lạnh nhạt của Lục Thanh mà xem, hai người cơ hồ có thể khẳng định, Lục Thanh nhất định còn chưa xuất toàn lực.

Phong mang khí cấp Kim Thiên, không nói Bạch Linh giới bọn hắn, coi như là ngũ đại thánh địa tại Tử Hoàng thánh giới, chỉ sợ cũng ít có người có thể đạt tới.

Ở ngoài mười dặm.

Nhìn phong mang khí kiếm thoát phá hư không, mấy người Niếp Thanh Thiên xem như chân chính kiến thức được thực lực của Lục Thanh.

Trong lúc vô ý, một cái Lục đệ lúc trước còn cần bọn họ chỉ điểm, hiện giờ không đến thời gian mười năm, liền muốn thành tựu Kiếm Hoàng đại sư, linh ngộ pháp tắc, thực lực như vậy làm cho bọn họ sinh ra một loại cảm giác thoáng như đã cách mấy đời. Bất quá khi cảm nhận thực lực tự thân cũng tiến bộ, mấy người lại lần nữa minh bạch, thời gian đích xác là trôi qua.

Phút chốc, bên cạnh mấy người Niếp Thanh Thiên, một đạo hàn mang bạch sắc hạ xuống.

“Là người!”

Người tới một thân váy dài màu trắng, mái tóc đen nhánh, khuôn mặt tuyệt mỹ tản ra hàn mang băng lãnh, đặc biệt là bên trong đôi mắt, hai con ngươi giống như băng toàn chuyển động, đem thủy khí chung quanh hấp dẫn lại đây.

Long Tuyết mắt đẹp chuyển động, cuối cùng rơi xuống trên người Niếp Thanh Thiên.

“Người. ..” Niếp Thanh Thiên bỗng nhiên kinh ngạc nhìn chằm chằm Long Tuyết, trên mặt lộ ra thần sắc không thể tin được: “Người ngưng tụ Kiếm Hồn!”

Niếp Thanh Thiên hiện giờ, trong mấy năm gần đây được tông môn toàn lực tài bồi, đan dược phục dụng không có ít, tu vi đã tới cảnh giới Giả Hồn, hơn nữa hiểu ra căn nguyên, duyên hoa tấy tẩn, còn có một ít khó có thể nói rõ gì đó, có thể khiến hắn nhìn không thấu cũng chỉ có đại sư ngưng tụ Kiếm Hồn mới được.

Không có phủ nhận, cũng không có thừa nhận, Long Tuyết chỉ là xoay người lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh trên chín tầng trời.

“Niếp sư huynh” Không bao lâu, Dịch Nhược Vũ cùng Minh Tuyết Nhi cũng đi tới nơi này.

Gật gật đầu, Niếp Thanh Thiên không nói gì, bởi vì thân hình Lục Thanh đã theo đạo kiếp lôi hạ xuống phía trước mà bắn vào trong kiếp vân.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, kiếp vân chỉ quay cuồng vài cái liền khôi phục bình tĩnh, mà thân ảnh Lục Thanh cũng biến mất không thấy đâu.

“Lục đệ hắn!” Đoạn Thanh Vân nhin không được mở miệng: “Thanh Thiên!”

Niếp Thanh Thiên nhú mày lại, đang định nói thì đột nhiên một thanh âm vang lên.

“Yên tâm, trước khi Lôi kiếp tiêu thất, hắn sẽ không có việc gì.”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, cũng là Long Tuyết liếc nhìn Đoạn Thanh Vân một cái, mở miệng nói.

Mà một bên bàn tay Nhan Như Ngọc nắm chặt tay Hoàng Linh Nhi rất cục cựa cũng hơi chút thả lỏng xuống.

Bên trong kiếp vân.

Vô cùng Thiên Lôi khí màu tím thẫm tràn ngập cả không gian. Vô số kiếp lôi màu tím thẫm to bằng cánh tay trẻ con ở bên trong du động, thường thường hướng tới Lục Thanh bắn nhanh mà đến.

Nhưng mà giờ phút này, ở chung quanh thân thể Lục Thanh đã có một quang sáng Thanh Ngọc nhàn nhạt bao phủ, mặc cho kia kiếp lôi hung hãn cường thịnh, cũng vô pháp đánh bại.

Bên trong kiếp vân, đó là một mảnh không gian màu tím, thị lực căn bản không thể nhìn thấy vài trạng trước mắt. Chư thiên pháp tắc chứa đựng bên trong vô cùng kiếp lôi, chỉ ở trong này một lát, Lục Thanh đã có một chút thu hoạch.

Này cũng là hiện giờ Lục Thanh tiếp dẫn lôi kiếp, do đó đột phá bình cảnh Kiếm Tông viên mãn, hơn nữa bên trong kiếp vân, nguyên khí trời đất sung túc dị thường, cho nên vẹn vẹn là sổ tức công phu, Kiếm Nguyên trong cơ thể liền bạo tăng hơn một thành.

“Lão hồn trưởng, ngươi lăn ra đây cho ta!”

Đột nhiên, một thanh Thanh Ngọc tiểu kiếm dài tam tấc từ trong Không Giới của Lục Thanh ầm ỉ đi ra. Đồng thời, thanh âm của Diệp lão ở bên trong kiếp vân truyền đến. Mặc cho kiếp lôi nổ vang dội, cũng vô pháp đem thanh âm Diệp lão trấn áp mấy may.

Mà nghe được lời nói của Diệp lão, trong lòng Lục Thanh cũng rung mình. Bên trong kiếp vân này, thể nhưng còn có người tồn tại, kia không cần phải nói, chính là người này xuất thủ ngăn cản hắn lĩnh ngộ Phong Lôi pháp tắc.

Có thể có được thủ đoạn như vậy, Lục Thanh có thể tưởng tượng, tu vi của người này tuyệt đối là đạt tới trên Kiếm Phách tông sư. Kiếm Hồn cảnh, còn không có uy năng như vậy.

“Diệp Vô Tâm, ngươi rất tự tại a!”

Đột nhiên, từ trong kiếp vân, mỗi một cái phương hướng đều truyền đến một thanh âm xa xưa. Thanh âm đầy nho nhã trang nghiêm, bên trong tự mang theo theo một cổ khí tức khiến người khuất phục. Thanh âm ở bên trong kiếp vân vang lên, chỉ khoảng nửa khắc, liền giống như trực tiếp truyền vào trong đầu, khiến tâm thần Lục Thanh run rẩy.

Thông qua quảng sáng Thanh Ngọc chung quanh, Lục Thanh tinh tường biết, thanh âm người này đã bị thu nhỏ rất nhiều, nếu không, chỉ là thanh âm này liền đủ để tâm thần hắn trọng thương.

Đồng thời, Thanh Ngọc tiểu kiếm mà Diệp lão sở tại cũng hộ tại trước ngực Lục Thanh.

Kiếp vân bắt đầu khởi động, bên trong không gian, vô số kiếp lôi khởi động lên, ở trước mặt Lục Thanh mười trượng ngưng hiện ra một thân ảnh thon dài.

Đây là một thanh niên hoàn toàn do kiếp lôi ngưng tụ mà thành, khuôn mặt thanh niên có chút mơ hồ, nhưng cũng không thể ngăn trở uy nghiêm toàn thân bá đạo truyền ra,

Không sai, chính là bá đạo, uy nghiêm này vô cùng bá đạo, tựa hồ ở trong thế giới của hắn, không còn chút nào uy nghiêm khác tồn tại.

Nhân ảnh vừa mới ngưng hiện, liền giống như trở thành trung tâm của phiên trời đất này, lôi kiếp cũng không lấy kia Lôi Thần chùy làm trung tâm nữa, mà là biến thành lấy người này làm trung tâm, chậm rãi xoay tròn lên.

“Ta rất tự tại!”

Một tiếng cười nhạo từ Thanh Ngọc tiểu kiếm truyền ra, lát sau một đạo thần quang màu xanh ngọc từ Thanh Ngọc tiểu kiếm bắn ra, đồng dạng ngưng tụ thành thân ảnh một thanh niên. Nhân ảnh màu xanh ngọc này đưa lưng về phía Lục Thanh, nhưng mà Lục Thanh như trước có thể từ trên người này cảm thấy một cỗ cảm giác quen thuộc, khí tức của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh.

“Sư phụ!” Lục Thanh nhin không được mở miệng nói, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ dáng của Diệp lão.

Diệp Vô Tâm, đó là tên của sư phụ sao?

Hơi hơi quay đầu lại, thanh sắc nhân ảnh chung quy không có quay đầu lại.

“Hắn là truyền nhân của ta, người liền không thể buông tha hắn. ”

Tử sắc nhân ảnh ngẩng đầu nhìn Lục Thanh một cái. Trong nháy mắt, Lục Thanh đúng là cảm thấy toàn thân chính mình bị nhìn thấu, không còn chút bí mật nào.

Thật đáng sợ!

Trong lòng Lục Thanh ngẩn ra, bên trong vô tận tử hải, chân long huyết mạch rít gào, ở phía sau Lục Thanh hiển hóa ra.

“Bán Long Thân, không gì hơn cái này!” Thanh âm lãnh đạm không có một tia cảm tình, nhưng mà, vền vẹn chỉ là một câu nói bình thản, Lục Thanh cảm thấy, chân long huyết mạch đúng là run rẩy kịch liệt, tựa hồ gặp sự tình gì đó rất đáng sợ, tình huống như vậy, Lục Thanh mới gặp lần đầu.

Chân long huyết mạch, là truyền thừa từ bát giai chân long ngã xuống ở đáy Bích Lạc hải, nói cách khác, tử sắc nhân ảnh trước mặt này là nhân vật khiến cho chân long kia khi còn sống cũng phải sợ hãi vạn phần.

“Người rốt cuộc là ai?” Cố nén trụ chấn động trong lòng, Lục Thanh mở miệng nói.

Lúc này, chân long huyết mạch đã muốn tán loạn mở ra, cuộn mình trở về bên trong vô tận tử hải.

“Người hỏi ta là ai?” Tử sắc nhân ảnh nhìn Lục Thanh nói.

Cố nén trụ ánh mắt của tử sắc nhân ảnh kia do kiếp lôi ngưng tụ thành, kim sắc phong mang khí che kín toàn thân, khí tức sắc bén đem uy áp kia như đến từ hồn phách ngăn cản hơn phân nửa.

“Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh tầng thứ tám, không đơn giản, xem ra Diệp Vô Tâm người tồn không ít tâm tư, tuổi như thế mà đã có tu vi như vậy, nếu không phải lôi kiếp bị dẫn động, ta thiếu chút nữa đã xem nhẹ.”

Duỗi ra một bước đem Lục Thanh hoàn toàn che ở phía sau, Diệp lão nói: “Người đã đạt tới cảnh giới như vậy rồi, còn e ngại cái gì? Nhiều người cùng tham thảo, truy tìm vô thượng chí đạo, chẳng lẽ không tốt sao? Vì cái gì muốn đuổi tận giết tuyệt? Còn ai muốn phá hư căn cơ của người, hoặc là, tâm cảnh của người đã

bị che mờ, những năm gần đây, người chẳng lẽ còn không có nhìn thấu toàn bộ thể gian sao? Người đang sợ hãi cái gì?”

“Ta đang sợ hãi cái gì?” Tử sắc nhân ảnh thì thảo một câu, lập tức, một cỗ uy nghiêm tựa như tuyên cổ hoang dã bốc lên, Lôi Khí chung quanh tử sắc không gian tức khắc khởi động, uy thế kinh người thứ phá không gian. Dưới ánh mắt của Lục Thanh, vô số thanh Động Hư trường kiếm dài ba thước ở chung quanh tử sắc nhân ảnh hiển hóa ra.

Động Hư trường kiếm, đây là uy thế như thế nào, mỗi một thanh trường kiếm, đều là do Động Hư Không Gian ngưng tụ thành hình, ước chừng có hơn một ngàn thanh Động Hư trường kiếm dày đặc cả hư không trăm trượng, theo uy nghiêm của tử sắc nhân ảnh biến hóa mà phát ra từng trận kiếm ngâm.

Tựa như có được sinh mệnh, Lục Thanh thấy, Động Hư trường kiếm trong thời gian ngắn ngưng tụ ra, đúng là phát ra tiếng ngâm réo rất như Thần Kiếm. Tiếng kiếm ngâm trầm nhiếp tâm phách, cứ việc Lục Thanh được Diệp lão che ở phía sau, như trước có thể cảm thấy tâm thần không nhận được rung động.

“Cảnh giới này, tại cái thể giới này, chỉ có thể một mình ta có được. ” Lời nói của Tử sắc nhân ảnh như đinh đóng cột, không có nửa điểm do dự: “Ta kính người là nhân kiệt một thể hệ, lúc trước căn nguyên của người tán loạn, liền thả người một con ngựa, nhưng người đừng cho rằng, ta là không có cách nào bắt người, bằng tu vi hiện giờ của người, với ta mà nói không có bất kì uy hiếp gì. ”

“Phải không?” Thanh âm của Diệp lão vang lên, ở giờ khắc này, tựa hồ là khôi phục bình tĩnh: “Người liền khẳng định như vậy?”

“Nga. .. !” Theo thanh âm câu tử sắc nhân ảnh vang lên, Động Hư chi kiếm chung quanh tựa như đồng thời bị san phẳng, biến mất không còn thấy một thanh.

“Người còn có thủ đoạn gì không có xuất ra sao?”

“Không sai!” Diệp lão không chút do dự đáp: “Người phóng đệ tử ta một con ngựa, ít nhất trước khi hấn đạt tới Kiếm Thánh không được tìm hấn phiền toái, nếu không cho dù người tu vi thông thiên, ta cũng có thể khiến cho người lại ngủ say vạn năm. Vạn năm này có lẽ không tính cái gì, nhưng người chớ quên, có rất nhiều người đang nhìn chăm chú vào người, ta tin tưởng, tình huống như vậy, bọn họ là thập phần nguyện ý nhìn thấy. ”

545. Chương 103: Thạch Kiếm, Thần Đạo Ý Chí (hạ)

“Người là đang uy hiếp ta?” Tử sắc nhân ảnh trầm giọng nói, trong lúc nhất thời, toàn bộ bên trong lôi kiếp vang lên lôi âm cuộn cuộn.

“Xem như vậy đi, ta chỉ có một cái đồ đệ như vậy!” Không có lùi lại, Diệp lão mở miệng nói.

Phía sau, Lục Thanh nhìn hai bóng dáng trước mặt, chưa từng có một khắc nào, trong lòng hấn hội ẩn chứa chiến ý bàng bạc như thế, bên trong vô tận tùy hải, chân long huyết mạch nguyên bản thoát phá lại lần nữa ngưng tụ lên, thậm chí so với trước đó càng thêm ngưng thật, chân long huyết mạch giống như thực chất ở trên không tùy hải rít gào, phút chốc tràn ngập cả hư không.

Ở ngoài Kiếm Cốt, chân long huyết mạch hiển hóa ra, long thân quấn quanh, bảy cái long trảo bám vào trên Kiếm Cốt, long vĩ quẫy động, long thủ giao hợp, đồng thời, cả người Lục Thanh tản mát ra một tầng thần mang màu tím trắng.

“Huyết mạch dung hợp?” Tử sắc nhân ảnh có chút kinh ngạc nói: “Không nghĩ tới, lần này lại khiến cho huyết mạch hấn hoàn toàn dung nhập vào bên trong khí huyết, tuy hai mà một. Từ nay về sau, chân long huyết mạch liền xem như chân chính thuộc về hấn. ”

Dừng một chút, tử sắc nhân ảnh lại nói: “Diệp Vô Tâm, lần này tính ngươi thắng, đây chỉ là một phần thần niệm của ta, nếu bản thể của ta ở đây, tất nhiên không buông tha các ngươi!”

Tiếng nói vừa dứt, tử sắc nhân ảnh liền lại hóa thành kiếp lôi nhẹ nhẹ, tiêu tan bên trong kiếp vân.

Thở dài một hơi nhẹ nhõm, Diệp lão ở trước mặt Lục Thanh lại hóa thành một thanh Thanh Ngọc tiểu kiếm, chui vào Không Giới trong lòng bàn tay Lục Thanh.

“Sư phụ!” Lục Thanh mở miệng nói.

“Không nên hỏi, hiện giờ những thứ đó, còn không phải người có thể biết. Kiếm Phách, đạt tới cảnh giới Kiếm Phách ta sẽ nói cho người!” Thanh âm có chút mệt mỏi của Diệp lão vang lên.

“Dạ!” Không nói gì thêm, Lục Thanh chỉ là gật gật đầu, hẩn biết, xét đến cùng vẫn là thực lực của hẩn không đủ.

“Tiểu tử, đi xuống đi, lôi kiếp này lập tức sẽ trải dài ra Phong Lôi pháp tắc, vì sư liên không nhúng tay, Thiên Đạo lôi kiếp, vẫn là muốn chính người đến độ. ”

Gật gật đầu, thân hình chợt lóe, ngay sau đó, Lục Thanh liền đi ra khỏi phạm vi kiếp vân, quang sáng Thanh Ngọc chung quanh hẩn cũng đồng thời tiêu thất không thấy.

Đi ra!

Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Tử Thiên Lôi trong lòng đồng thời vui vẻ, bên cạnh, Huyền Minh hít một hơi thật sâu.

Ở ngoài mười dặm.

“Đi ra!” Đoạn Thanh Vân nhảy nhót lên, cho dù hẩn đã là Kiếm Sư hộ pháp, đúng là cũng không thể bảo trì sự trầm ổn.

“Sư tổ mẫu!”

“Ân, đi ra là tốt! Đi ra là tốt!” Bàn tay Nhan Như Ngọc nắm chặt tay Hoàng Linh Nhi rút cục cũng buông lỏng.

Hiện giờ, đạo kiếp lôi thứ nhất của nhất trọng lôi kiếp đã muốn giáng xuống, chỉ còn lại hai đạo nữa.

Một lần nữa hạ xuống bãi đá, giờ khắc này, Lục Thanh rõ ràng cảm giác được tự thân biến hóa. Lúc này, hẩn rút cuộc cảm giác được chân long huyết mạch tồn tại, đồng thời, khí huyết cả người hẩn bắt đầu kịch liệt sôi trào lên, chân long huyết mạch giống như bản thể, chỉ cần hẩn nguyện ý, liền có thể tùy thời dẫn động huyết mạch. Huyết mạch này, đó là chân long huyết mạch thuộc về Lục Thanh hẩn, chân chính thoát ly truyền thừa một thể hệ bát giai chân long, cùng hẩn hòa hợp nhất thể.

Bên trong thức hải, trên Thức Kiếm màu ám kim bao phủ một tầng căn nguyên long lực màu trắng ngà. Căn nguyên long lực màu trắng ngà này vốn là theo Long Nguyên dịch cùng dung nhập bên trong chân long huyết mạch, hiện giờ theo chân long huyết mạch chân chính thay thế khí huyết cả người Lục Thanh, cũng tự động tách rời ra, đi tới bên trong thức hải.

Ông

Phát ra một tiếng kiếm ngâm nhàn nhạt, căn nguyên long lực màu trắng ngà lập tức trùng nhập bên trong Thức Kiếm.

Nháy mắt, Lục Thanh chỉ cảm thấy thế giới trước mặt biến thành một mảnh màu trắng ngà, lôi kiếp màu tím thâm cũng đồng thời xảy ra biến hóa. Bên trong lôi kiếp, vô số tia sáng các màu, tại giờ khắc này đúng là có vẻ vô cùng thân thiết, giống như chỉ cần hẩn hơi chút dẫn động, liền có thể buông xuống dưới.

Đồng thời, tại bên trong vô số tia sáng, có hai tia sáng thô to nhất, một tím một trắng tản ra thần quang mờ mờ, hai tia sáng quấn quanh cùng một chỗ, tuy hai mà một.

Phong Lôi pháp tắc!

Trong lòng Lục Thanh chấn động, tử sắc nhân ảnh kia vừa rời đi, Phong Lôi pháp tắc rút cục thoát ly trói buộc, hiển hóa ra.

Mà khi Phong Lôi pháp tắc hiển hóa, trong nháy mắt, trong đan điền của hắn, bên trong không gian Kiếm Chủng, tiên thiên Phong Lôi châu hóa thành quang đoàn màu tím trắng đột nhiên bắn ra một đạo linh quang, rót vào Lôi Thần chùy dài ba tấc ở bên ngoài Kiếm Chủng.

Ầm ầm

Tiếng sấm rền cuộn cuộn ở bên trong đan điền vang lên. Trong lúc nhất thời, đúng là truyền khắp toàn thân Lục Thanh, khí huyết cả người rung động, cái gì cũng vô pháp nghe được.

Lúc này, bên trong Không Giới, Thanh Ngọc tiểu kiếm tản ra một vòng tròn linh khí màu xanh ngọc, đem hết thảy bên trong Không Giới trấn áp xuống,

“Không nghĩ tới, người đã sớm an bài rồi, làm như vậy, người cho là thật sự tốt sao?”

Không nghe được một chút thanh âm, lúc này, Lục Thanh hoàn toàn bị vô số tia sáng bên trong lôi kiếp hấp dẫn. Không gian Kiếm Chủng, tinh không ngũ sắc đồng thời bộc phát ra quang mang chói mắt, vô số quang mang tụ tập cùng một chỗ, hóa thành một màu trắng ngà tinh thuần.

Mắt thường khó có thể thấy, vô số tia sáng pháp tắc đồng thời bắn một đạo thần mang so với sợi tóc còn nhỏ hơn, đem Lục Thanh bao phủ đi vào.

Tâm thần một trận thả lỏng, tựa như chìm vào bên trong một cảnh giới nào đó, Lục Thanh chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, tựa như đắm chìm ở bên trong sơn tuyền, không bao giờ nguyện tỉnh lại.

Hư

Phút chốc, một đạo lôi quang màu tím từ đan điền của Lục Thanh bắn ra, coi như là đám người Tử Dương Kiếm Hoàng, cũng chỉ cảm thấy trước mắt thần quang chợt lóe, liền rút cuộc không nắm giữ được bất kì cái gì.

Răng rắc

Trung tâm lôi kiếp, Lôi Thần chùy cực đại đột nhiên bộc phát ra uy thế kinh người, không gian chấn động, một đạo kiếp lôi màu tím thẫm so với trước to gấp đôi đánh xuống. Hư không thoát phá, Động Hư Không Gian tối đen cơ hồ đem đạo kiếp lôi bao hàng, mang theo uy thế hủy diệt cổ kim hướng tới Lục Thanh chém thẳng xuống.

“Lục Thanh!” Huyền Minh gầm lên một tiếng.

“Sư phụ!”

“Lục đệ!”

“Thanh nhi!”

Vô số tiếng gọi ầm ỉ vang lên, lại nhìn Lục Thanh, đôi mắt kiếp lôi đánh xuống, lại giống như mất đi ý thức, vẫn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng nhắm lại.

Ý thức Lục Thanh hoàn toàn trầm luân. Bên trong thức hải, Thức Kiếm nguyên bản có màu ám kim, lúc này dĩ nhiên hoàn toàn hóa thành màu trắng ngà, ở chung quanh thân kiếm, lại có một tầng phong mang khí màu vàng kim bao phủ.

Một cỗ căn nguyên khí tức hướng tới chung quanh chậm rãi khuếch tán ra.

Ngâm

Phút chốc, một tiếng kiếm ngâm réo rắt từ lòng bàn tay phải của Lục Thanh vang lên. lát sau, một thanh Thạch Kiếm to lớn từ bên trong bắn nhanh mà ra.

Này trong nháy mắt, Lục Tâm Vũ đứng ở ngoài lôi kiếp đột nhiên cảm thấy Ngũ Hành Kiếm Chủng của chính mình rung động kịch liệt, bên trong không gian lôi kiếp bao phủ như có thứ gì đó hấp dẫn hắn. Nhưng mà, theo đạo kiếp lôi thứ hai đánh xuống, lôi quang bao phủ chung quanh đã muốn nồng đậm đến cực điểm, không thể nhìn thấy được một chút quang cảnh bên trong.

Kia rút cuộc là cái gì!

Trong lòng Lạc Tâm Vũ đầy nghi hoặc, căn cứ theo truyền thừa trong trí nhớ của hắn, có thể khiến cho Kiếm Chung của hắn có phản ứng, chỉ có vài món đồ vật, số lượng không nhiều lắm. Chẳng lẽ Lục Thanh hắn có được sao?

Bên trong lõi quang.

Thạch Kiếm vừa mới xuất hiện, liền bày ra uy năng lớn lao, thần quang màu trắng ngà bạo khởi. Thần quang này, tuy rằng không bằng căn nguyên long lực lộ ra căn nguyên khí tức, nhưng lại giống như ẩn chứa một loại ý chí cuộn cuộn. Ý chí này, tựa hồ muốn đem hết thảy trước mặt phá hủy, tiếng kiếm ngâm vô cùng từ trên Thạch Kiếm vang lên.

Ngâm

Đạo kiếp lõi thứ hai trực tiếp rơi xuống trên Thạch Kiếm, nếu năm người Tử Dương Kiếm Hoàng ở đây sẽ khiếp sợ phát hiện, Động Hư Không Gian bao vây lấy kiếp lõi giống như chịu trấn áp, trong thời gian ngắn liền khép lại, lộ ra kiếp lõi màu tím thẫm bên trong.

Kiếp lõi màu tím thẫm rơi vào trên Thạch Kiếm, giống như hóa thành thủy dịch, trực tiếp đem cả người Lục Thanh bao hàng.

Không gian chấn động!

Này thủy dịch màu tím thẫm đem Lục Thanh bao hàng vào, hư không chung quanh liền chấn động mãnh liệt, bất quá Lục Thanh mất đi ý thức, cứ việc bị thủy dịch màu tím thẫm bao vây lấy, cũng không có bất kì phản ứng gì.

Ông

Tựa hồ cảm thấy mất kiên nhẫn, Thạch Kiếm lại phát ra một tiếng ngâm cao vút, lập tức từ mũi kiếm bắn ra một dòng khí màu trắng ngà, rơi vào trên người Lục Thanh.

Lỗ chân lông toàn thân mở ra, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt chất lỏng màu đen từ bên trong chảy ra, mà thủy dịch màu tím thẫm kia liền theo lỗ chân lông mở ra, lập tức chui vào bên trong cơ thể Lục Thanh.

Mái tóc dài toàn bộ bị nhuộm thành màu tím tung bay, hai mắt Lục Thanh nguyên bản đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, hai đạo thần quang màu tím trắng xuyên phá hư không, bên trong hai đạo thần quang này, bí mật mang theo một tia sáng màu xám bạc.

Phốc

Ở dưới ánh mắt kinh ngạc của đám người Dương Kiếm Hoàng, hai đạo thần quang màu tím trắng đột nhiên xuyên phá tầng lõi quang, hướng tới mọi người nhìn quét lại.

Đây là ánh mắt như thế nào, giờ khắc này, nhiều đại sư chỉ cảm thấy cả người bị nhìn thấu, giống như không có bí mật gì bảo tồn. Bên trong mục quang này, đồng thời bí mật mang theo một cỗ ý chí vô cùng bá đạo, chỉ quét qua một lần, liền gắt gao trấn áp trong lòng mọi người.

Ánh mắt này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, lát sau, vô số tiếng kiếm ngâm vang lên, hơn mười đạo Kiếm Ý bàng bạc dâng lên, cùng với lực trời đất sôi trào. Nhiều đại sư đồng thời bạo phát, đem cỗ ý chí trong lòng kia trực xuất ra bên ngoài cơ thể, cứ việc như thế, đại bộ phận Kiếm Hồn đại sư vẫn là mơ hồ sinh ra mồ hôi lạnh.

Này rốt cuộc là ai đang độ lõi kiếp!

Lập tức, trong lòng nhiều đại sư không khỏi sinh ra ý nghĩ như vậy, chẳng lẽ điển tịch ghi chép trong tông bọn họ đều là sai lầm sao?

Bên cạnh, hai người trung niên đến từ Bạch Linh giới cũng là nhú mày thật sâu.

Trong Không Giới, bên cạnh Kiếm Cốt tối đen, một đạo nhân ảnh màu xanh ngồi bên cạnh, khuôn mặt mơ hồ không thể thấy rõ ràng.

“Thần Đạo ý chí, thiên tâm khó lường a!”

546. Chương 104: Huyết Kiếm Tái Hiện (thượng)

Bên trong lõi quang, toàn thân Lục Thanh bành trướng một vòng, kim sắc phong mang khí ở trên người lưu chuyển, mái tóc dài bị nhuộm thành màu tím lúc này cũng hóa thành tử kim sắc.

Tại bên trong da thịt, thủy dịch màu tím thẩm lưu động, từ bên trong thân thể Lục Thanh, truyền dâng ra tiếng sấm rền cuộn cuộn, đồng thời, còn có một tầng thần quang màu trắng ngà lưu chuyển. Bên trong tầng thần quang màu trắng ngà này, lộ ra căn nguyên khí tức nhàn nhạt, nhưng mà bên trong khí tức này lại tựa như vậy mà cũng không phải vậy, tựa hồ còn cất giấu một cỗ ý chí cuộn cuộn.

Mà nhìn ánh mắt của Lục Thanh, rõ ràng lộ ra thần sắc mơ màng, không có bất kì suy nghĩ gì, có, chỉ là thần quang màu tím trắng không có bất kì sự sống gì.

“Trần cấu bất triêm, tục tượng bất nhiễm; hư không tiêu bí. Hồn nhiên vô vật; vô hữu tương sinh, nan dịch tương thành; phân dữ vật vong, đồng hồ hồn niết; thiên đích vô nhai, vạn vật tề nhất; phi hoa lạc điệp, hư hoài nhược cốc; thiên bàn phiến ưu, tài hạ tâm đầu; tức triễn mi đầu, linh thai thanh u; tâm vô dục ngại, ý vô sở chấp; giải tâm thích thần. Mạc nhiên vô hồn; thủy lưu tâm bất kinh. Vân tại ý câu trì; nhất tâm bất chuế vật, cổ kim tự tiêu diêu! Tiểu tử, còn không tỉnh lại. ”

Thanh âm cuộn cuộn của Diệp lão trực tiếp truyền vào bên trong thức hải của Lục Thanh.

Ông

Thức Kiếm màu trắng ngà đột nhiên chấn động, kim sắc phong mang khí ở trên Thức Kiếm đại thịnh, hồn thức mệnh môn cuộn cuộn hướng thẳng xuống, trực tiếp truyền vào bên trong đan điền.

Mà hồn thức màu trắng ngà va chạm Kiếm Chủng, lại phát ra tiếng kiếm ngâm réo rắt.

Thần quang trong mắt tán di, ánh mắt Lục Thanh lại khôi phục thanh minh.

Đau! Đau đớn xâm nhập cốt tủy!

Cảm thụ được dịch thủy màu tím thẩm lưu chuyển trong cơ thể ẩn chứa khí tức mãnh liệt của kiếp lõi, trong lòng Lục Thanh cả kinh.

“Tiểu tử, vẫn do dự cái gì, còn không vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh!” Thanh âm Diệp lão lại vang lên.

Không dám chậm trễ, Lục Thanh liền vận chuyển tâm pháp. Trong lúc nhất thời, thủy dịch màu tím thẩm tức khắc hóa thành vô số đạo Kiếm Nguyên màu tím trắng, thẩm vào bên trong da thịt toàn thân.

Đồng thời, Lục Thanh cũng chú ý tới thanh Thạch Kiếm to lớn trước mặt.

Đây là?

Trong lòng Lục Thanh vừa động, chuỗi Thạch Kiếm này, là hần lúc trước ở Ngũ Hành Kiếm Mộ lấy được, sau đó liền cất bên trong Không Giới, vẫn không có để ý tới, giờ phút này như thế nào lại phát sinh biến hóa như vậy?

Cảm thụ được trên Thạch Kiếm phát ra ý chí mệnh môn cuộn cuộn, đúng là khiến hần sinh ra cảm giác không thể ngăn cản, rốt cuộc đó là dạng lực lượng gì?

Trước đó, quá trình Thạch Kiếm tự động đón đỡ kiếp lõi, cũng theo kiếp lõi biến thành thủy dịch truyền vào trong đầu hần.

Ầm ầm

Trên chín tầng trời, lõi kiếp phạm vi vài dặm rốt cục bạo nổ, Lôi Vân màu tím thẩm cấp tốc tụ tập lại, mắt thường có thể thấy được vô số kiếp lõi bắt đầu hướng tới Lôi Thần chùy ở trung ương tụ tập lại.

Lôi Thần chùy, dung hợp sao?

Lục Thanh trầm nghĩ trong lòng. Hẳn rõ ràng cảm giác được, Lôi Thần chùy ở bên trong đan điền hẳn dĩ nhiên tiêu thất không thấy, mà bởi vì đã nhận chủ, hẳn có thể rõ ràng cảm giác được, khí tức của Lôi Thần chùy trong đan điền, cùng với Lôi Thần chùy huyền phù trong kiếp vẫn giống nhau như đúc.

Tử mang chói mắt bộc phát, Lôi Thần chùy lại nện xuống.

Oanh

Trong nháy mắt, âm lăng bång bạc truyền khắp phạm vi trăm dặm, đại địa chấn động, ở ngoài mười dặm, tức khắc xảy ra hỗn loạn

Âm lăng truyền khai, trừ bỏ kiếm giả đã ngoài Kiếm Giả đại thiên vị, những kiếm giả khác toàn bộ phun ra một ngụm tâm huyết. Thiên uy như vậy, cho dù là cách xa mười dặm, vẫn như trước không phải bọn họ có thể thừa nhận.

Ngay lập tức, cá đại thể lực, chính là các kiếm giả ngoại tông đều có hành động, mọi người không dám chậm trễ, lại thối lui về phía sau vài dặm.

“Đạo kiếp lôi thứ ba!” Nhan Như Ngọc trong lòng lẩm bẩm nói.

“Thanh Thiên!” Bên cạnh, Dư Cập Hóa mở miệng nói.

Lắc lắc đầu, Niếp Thanh Thiên nói: “Lôi quang che lấp hết thấy, căn bản không thấy được một chút. ”

Nói xong, ánh mắt Niếp Thanh Thiên chuyển hướng về phía Long Tuyết.

“Ta cũng nhìn không thấy. ” Tựa hồ phát hiện ánh mắt Niếp Thanh Thiên, Long Tuyết lạnh nhạt nói.

Chung quanh Lang Nha sơn.

Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Mộc Thanh Nguyên nhìn nhau.

“Mộc điện chủ, ngươi có thấy cái gì hay không?” Trung niên đến từ Bạch Linh giới mở miệng nói.

Cười khổ một tiếng, Mộc Thanh Nguyên nói: “Uy thế của nhất trọng lôi kiếp đã vượt qua tưởng tượng, cho dù là so với nhị trọng lôi kiếp cũng không kém bao nhiêu. Bất quá dựa vào Phong Lôi Kiếm Cương của Lục đại sư, hẳn là có thể thuận lợi vượt qua. Nhưng mà hiện giờ xem ra, tâm ma kiếp chỉ sợ lợi hại hơn rất nhiều, hy vọng tâm cảnh của Lục đại sư kiên định, có thể thuận lợi vượt qua. ”

Bên cạnh, Tử Thiên Lôi nhướng mày: “Thiên Đạo chẳng lẽ biến hóa, lôi kiếp cũng sẽ chọn người?”

“Tử đại sư nói cẩn thận!” Mộc Thanh Nguyên vội vàng nói: “Thiên Đạo uyên thâm khôn cùng, nhân quả bên trong biến hóa, không phải tu vi cảnh giới chúng ta có thể sáng tỏ. Lôi kiếp của Lục đại sư hôm nay, chính là thuyết minh hẳn cùng với người thường bất đồng, tin tưởng vượt qua lôi kiếp này, thực lực của hắn nhất định sẽ xa xa vượt qua một kiếp Kiếm Hoàng bình thường mới tiến giai. ”

Gật gật đầu, Tử Thiên Lôi: “Nguyên do là như thế. ”

Bên trong lôi quang.

Giờ phút này, một đạo kiếp lôi màu tím thẫm cực nhỏ từ trên trời giáng xuống. Đạo kiếp lôi này khác biệt với hai đạo kiếp lôi trước đó giáng xuống, bên trong thậm chí ẩn chứa một tia lôi quang màu tím đen nhỏ bằng sợi tóc. Đạo kiếp lôi vừa giáng xuống, Lục Thanh liền cảm thấy áp lực trầm trọng.

Kiếp lôi màu tím đen, Lục Thanh tất nhiên đã gặp qua, uy thế khủng bố kia, hoàn hảo hiện giờ chỉ là một đạo nhỏ như vậy, dùng hết toàn lực cũng đủ để ngăn cản.

Ầm ầm

Kiếp lôi thứ phá hư không, một vòng lại một vòng Động Hư Không Gian thoát phá mở ra. Tựa như xuyên qua vô số không gian, một vòng tròn Động Hư Không Gian vài thước đem đạo kiếp lôi bao phủ.

Nhưng mà không đợi Lục Thanh có động tác, thanh Thạch Kiếm huyền phù trước mặt lại phát ra một trận kiếm ngâm kịch liệt. Tiếng kiếm ngâm trực tiếp truyền vào trong lòng Lục Thanh, đối mặt với tiếng kiếm

ngâm, tuy rằng không có nhằm vào hấn, nhưng như trước khiến trong lòng Lục Thanh sinh ra cảm giác không thể ngăn cản.

Ầm ầm

Khí lãng mãnh liệt khuếch tán ra bốn phía, đạo kiếp lôi thứ ba đánh xuống trên Thạch Kiếm, tức khắc đánh ra một vòng khí lãng khủng bố. Hư không chấn động, vô số Động Hư Không Gian giống như mảnh gương nhỏ rơi vỡ, tán lạc ra bốn phương.

Ông

Từ trên Thạch Kiếm lại bộc phát ra thần quang màu trắng ngà mãnh liệt, phút chốc, một đạo kiếm quang màu xanh ngọc từ trong Không Giới trên cánh tay phải Lục Thanh chui ra, nhanh như chớp cuốn lấy một tia sáng màu trắng ngà, liền chui trở về bên trong Không Giới.

Ngâm

Thạch Kiếm phát ra một tiếng kiếm ngâm mãnh liệt tựa như nổi giận. Không sai, chính là nổi giận, không biết vì sao, Lục Thanh rõ ràng cảm ứng được tâm tình của Thạch Kiếm. Bên trong thanh Thạch Kiếm này, thật sự có chứa đựng Kiếm Linh?

“Hừ, keo kiệt có ích lợi gì, còn không phải bị ta đoạt một đạo?” Trong đầu Lục Thanh cũng vang lên thanh âm có chút đắc ý của Diệp lão.

Tuy rằng không biết tia sáng màu trắng ngà kia là cái gì, nhưng có thể bị Diệp lão nhớ thương thời gian dài như vậy, kia nhất định là bảo vật khó lường.

Mà giờ phút này, Thạch Kiếm tuy rằng phẫn nộ, nhưng mà lại không có xuất thủ cướp đoạt lại, mà tiếp tục bắn ra một đạo thần quang màu trắng ngà nữa, đem đạo kiếp lôi thứ ba đánh xuống bao phủ vào.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, ở hấn xem ra đạo kiếp lôi màu tím đen thập phần phiền toái này, khí gặp phải đạo thần quang màu trắng ngà, đúng là lại chịu thua, cùng trước đó giống nhau, hóa thành thủy dịch màu tím so với trước đó càng thêm thâm thúy, tức khắc lại trùng nhập vào bên trong lỗ chân lông toàn thân hấn.

Không dám chậm trễ, Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh vận chuyển, lúc này kiếp lôi chuyển hóa thành thủy dịch cơ hồ vô cùng vô tận, Phong Lôi Kiếm Nguyên chuyển hóa thành cũng đồng thời vô cùng vô tận.

Hư

Lúc này, trên chín tầng trời, một đạo tử sắc thần mang lại lao xuống, lập tức dung nhập vào bên trong cơ thể Lục Thanh.

Lôi Thần chùy!

Trong lòng Lục Thanh vừa động, quả nhiên không ngoài sở liệu, chỉ là, vì cái gì Lôi Thần chùy bên trong cơ thể chính mình lại dung nhập với Lôi Thần chùy kia ở bên trong lôi kiếp?

Có chút không rõ nhân quả bên trong, Lục Thanh liền không hề suy nghĩ nữa, mà tiếp tục toàn lực vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh.

Cùng lúc đó, trên chín tầng trời, từ bên trong kiếp vân, hai tia sáng pháp tắc một tím một trắng óng ánh từ trên trời giáng xuống, chui vào bên trong đan điền của Lục Thanh.

Tia sáng pháp tắc này chói mắt dị thường, cho dù là lôi quang vờn quanh cũng không thể ngăn cản ánh sáng phát ra.

“Pháp tắc buông xuống!” Tử Thiên Lôi trầm giọng nói: “Vượt qua lôi kiếp rồi!”

“Không sai, đơn thuần vượt qua lôi kiếp rồi, nhưng mà tâm ma kiếp còn chưa có vượt qua, Thiên Đạo lôi kiếp còn chưa có tán đi. ” Bên cạnh, Mộc Thanh Nguyên trầm giọng nói.

Đồng dạng pháp tắc thần quang, cũng được nhiều đại sư chung quanh nhìn thấy.

Ở ngoài mười dặm.

“Lôi kiếp đã qua!” Thần sắc của Niếp Thanh Thiên vừa thả lỏng lại lần nữa trở lên ngưng trọng.

“Đã qua rồi sao?” Đoạn Thanh Vân lộ ra thần sắc vui vẻ, nhưng mà nhìn thấy thần sắc Niếp Thanh Thiên trầm ngưng, lại hỏi: “Làm sao vậy?”

“Lôi kiếp đã qua, còn có tâm ma!” Cũng là Long Tuyết ở một bên lạnh nhạt nói.

“Tâm ma!” Sắc mặt Đoạn Thanh Vân trầm xuống, giống như nghĩ tới cái gì, ánh mắt nhìn về phía Lang Nha sơn bị lôi quang bao phủ, trong mắt hiem thấy hiện lên thần sắc khâm phục: “Lựa chọn nơi này để độ kiếp, sợ là hần sớm đã quyết định!”

“Nơi này?” Trong lòng Triệu Thiên Diệp vừa động, thốt nhiên biến sắc: “Ý của hần là. ..!”

“Ở chỗ này, dẫn ra tâm ma lớn nhất trực diện mà phá!” Niếp Thanh Thiên lập tức tiếp lời, nói tiếp: “đó chính là khí phách của Kiếm Hồn đại sư sao?”

Đỉnh Lang Nha sơn.

Sau khi Phong Lôi pháp tắc nhập thể, Lục Thanh liền ngồi xuống xếp bằng, hai mắt nhắm lại, tựa như lâm vào ngủ say.

Trước mặt, sau khi thanh Thạch Kiếm phát ra vài đạo thần mang màu trắng ngà, cũng giống như uế oải, lập tức chui vào trong Không Giới. Lúc này, ở bên trong Không Giới của Lục Thanh truyền ra hai tiếng kiếm ngâm sắc bén, kéo dài hơn nửa nén hương mới đình chỉ.

547. Chương 105: Huyết Kiếm Tái Hiện (trung)

Vô tận sinh tử nhị khí tràn ngập, từng tảng đá lởm chởm, từng gốc cổ thụ thô to, hư không âm u khôn cùng, đây là một không gian hắc bạch giao nhau, vô số sơn thạch chồng chất thành một sơn cốc rộng hơn mười dặm.

Một trung niên nhân áo trắng như tuyết, mái tóc trên đầu hoàn toàn là màu tím, ở sau lưng hần là một thanh Thần Kiếm óng ánh như tử tinh, chuôi kiếm dài ba tấc có trang trí loa văn (hoa văn hình xoắn ốc), một tầng kim sắc phong mang khí tinh khiết ở mặt trên, đem không khí chung quanh vô thanh vô tức tách ra.

Sắc mặt trung niên nhân lạnh nhạt, dưới hai hàng lông mày như kiếm, trong con ngươi tối đen mơ hồ hiện ra hai điểm hồng mang. Dưới chân trung niên nhân này, hai luồng Lôi khí tinh khiết chớp động, hội tụ thành hình dáng một đám mây, đem thân hình trung niên nhân dâng cao hơn một trượng.

Đây là chính mình sao?

Lục Thanh nhìn trung niên nhân trước mặt này, khuôn mặt của người trung niên này giống chính mình như đúc, nhưng mà ánh mắt kia lại lộ ra một cỗ tâm ma khí dày đặc, lại khiến cả người tràn ngập một loại khí chất tà dị. Bên trong ánh mắt đó còn có ưu thương nhân nhạt, tuy rằng phân biệt không rõ, nhưng mà Lục Thanh lại có thể cảm thấy rõ ràng.

Đứng ở trước mặt trung niên nhân, Lục Thanh nhìn lại về phía thân thể của chính mình, ngưng đọng như thực, nhưng mà đối phương lại giống như không có phát hiện chính mình tồn tại.

“Người là. ..?” Lục Thanh mở miệng nói.

Ngược lại, Lục Thanh liền phát hiện, thanh âm của chính mình cũng không nghe được, trong lòng vừa động, Lục Thanh vươn tay ra, một đạo Phong Lôi Kiếm Cương tức khắc bắn nhanh mà ra, chốc lát, liền xuất hiện ở tại trước mặt trung niên nhân.

Hừ

Phong Lôi Kiếm Cương xuyên thân mà qua, thật giống như một đi không trở lại, tiêu thất không thấy.

Quả nhiên!

Lục Thanh trầm nghĩ trong lòng, đây là tâm ma thế giới sao?

Nhưng mà trong lòng Lục Thanh lập tức cảm thấy kỳ quái. Vì sao chính mình lại tiến vào thế giới như vậy? Nơi này rõ ràng cùng với Sinh Tử Uyên ở Kim Thiên giới giống hệt nhau, mà người trước mặt là ai? Là chính mình sao?

Phút chốc, trung niên nhân rút Thần Kiếm sau lưng ra, Thần Kiếm mang theo tử quang óng ánh vừa ra khỏi vỏ, Phong Lôi nhị khí chung quanh tức khắc sôi trào, có vẻ giống như ngoài đời thực.

Người này tu luyện cũng là Phong Lôi Kiếm Khí!

Trong lòng ngẩn ra, Lục Thanh lập tức nhìn thẳng vào thanh Thần Kiếm trong tay trung niên nhân. .

Thanh Thần Kiếm này dài chừng ba thước bốn tấc, trên thân kiếm có từng đường hoa văn tinh mịn. Nhìn những hoa văn có vẻ quen thuộc, hai mặt không giống nhau, một bên thân kiếm có hình lóc xoáy, một bên có hình tia chớp.

“Vấn Tâm!” Lục Thanh đột nhiên kinh hô một tiếng, không thể tin được hai mắt của mình. Tại chỗ giao nhau của hai hình hoa văn, có hai chữ nhỏ giống như cửu thiên lôi đình nhảy mắt đánh trúng tâm thần hắn.

Vấn Tâm Kiếm!

Vấn Tâm Kiếm Lục Thiên Thư!

Vấn Tâm Kiếm Hoàng!

Trong lòng Lục Thanh có chút khiếp sợ, đồng thời gắt gao nhìn thẳng khuôn mặt người trung niên. Vì cái gì lại giống mình như thế, hẳn đó là một thể hệ Kiếm Hoàng của Lục gia ta năm trăm năm trước, Lục Thiên Thư sao?

Nơi này rốt cuộc là địa phương nào?

Trong lòng Lục Thanh thâm khiếp sợ, dựa theo lời của Diệp lão, tâm ma kiếp đề cập đến, tất nhiên là những kinh lịch bản thân đã trải qua. Vô luận là con người, sự việc, đều dựa vào đó mà phát sinh, mới có thể không ngừng kéo dài, do đó phát triển tâm ma thế giới, làm tâm thần người ta thất thủ ở bên trong.

Nhưng mà, ở chỗ này, trừ bỏ giống như Sinh Tử Uyên đã từng quen thuộc ở ngoài, trung niên nhân này rốt cuộc là ai?

Vấn Tâm Kiếm Hoàng, vì sao lại xuất hiện ở đây trong tâm ma thế giới của mình?

Thần sắc Lục Thanh đầy hoang mang, thử kêu gọi Diệp lão lại không có bất kỳ hồi âm gì.

Xem ra tâm ma khảo nghiệm mà Thiên Đạo giao cho, sự phụ cũng không thể nhúng tay vào, Lục Thanh thâm nghĩ trong lòng. Đơn giản không cần nghĩ nhiều như vậy, Lục Thanh đem ánh mắt chuyển tới trung niên nhân.

Vấn Tâm Thần Kiếm lập tức bị trung niên ném đi, rơi vào bên trong sơn cốc.

Sơn cốc!

Trong lòng Lục Thanh cả kinh.

Ma Vô Thường!

Nhìn đến bộ dáng của sơn cốc này, tuy rằng cùng mười dặm Bách Chiến cốc có điều bất đồng, nhưng mà bên ngoài cũng không khác nhiều lắm.

Lập tức, từ đầu ngón tay của người trung niên, một đạo Phong Lôi Kiếm Cương bắn ra, tức khắc, sinh tử nhị khí chung quanh bắt đầu khởi động, hóa thành sinh tử luân hồi màu xám. Sinh tử luân hồi phạm vi vài trượng vừa hình thành liền hướng tới người trung niên thôn phệ.

Lục thôn phệ khổng lồ không ngừng cuốn lấy, nhưng không cách nào dao động người trung niên nửa bước.

Nhìn sinh tử luân hồi trước mặt, ánh mắt người trung niên lộ ra tử khí nồng đậm.

“Không nên!” Lục Thanh nhện không được mở miệng hô.

Nhưng mà, trung niên nhân căn bản không thể nghe được.

“Ma Vô Thường, Kiếm Linh ma kiếm, Lục Thiên Thư, sinh tử luân hồi, này, đây là hai trăm năm trước!” Suy nghĩ trong lòng Lục Thanh thay đổi thật nhanh, rất nhiều thứ liên hệ với nhau.

Như thế nào có thể, tâm ma thể giới của ta như thế nào xuất hiện sự tình hai trăm năm trước, chẳng lẽ, chẳng lẽ. .. ?

Trong lòng Lục Thanh cả kinh, tức khắc nghĩ ra một cái khả năng kinh người.

“Sẽ không, không thể?” Lục Thanh nhin không được mở miệng lẩm bẩm nói.

“Nhưng mà, đây là biểu thị cái gì?”

Trong lòng một trận rối rắm, nhưng mà vào lúc này, một đạo kiếm quang màu trắng từ phương xa bắn nhanh mà đến.

“Lục Thiên Thư!”

Thanh âm giống như Huyền Băng vạn năm, khiến người cảm thấy tâm can lạnh lẽo, sở tức sau, ở trước mặt người trung niên, một thân ảnh màu trắng hiển hóa.

Một nữ tử mặc một bộ váy dài trắng như tuyết, lẳng lặng đứng yên ở trước mặt người trung niên. Khiến người khắc kinh dị chính là, nữ tử nhìn qua ước chừng hai mươi tuổi, nhưng đầu đầy tóc bạc, màu sắc giống như là băng tuyết, khuôn mặt nàng cực mỹ, chỉ là ánh mắt không có bất kì cái gì nhan sắc, thật giống như băng tuyết vạn năm không tiêu tan, lộ ra hơi lạnh thấu xương.

Giờ phút này, ở trong tay nàng đang cầm một thanh đoản kiếm toàn thân đen sẫm. Làm người kỳ quái chính là, trên thân kiếm thể nhưng rải rác rất nhiều lỗ thủng, từng trận gió nhẹ thỉnh thoảng thổi qua, tức khắc phát ra từng hồi địch âm.

Đây là một thanh kiếm lại giống như một chiếc sáo nhỏ, không biết là dùng loại tài liệu nào chú thành, nhìn qua làm cho người ta một loại cảm giác quỷ dị, cho dù là gió nhẹ thổi lên địch âm, cũng giống như muốn đem linh hồn người nghe hấp dẫn, tràn ngập một loại lực lượng thần kỳ trấn nhiếp tâm phách.

Đầu đầy bạch phát, khuôn mặt lạnh như băng, trong tay cầm một thanh đoản kiếm dài một thước, bộ váy màu trắng trên người nữ tử ở trong gió nhẹ lại không có một tia dao động.

Nữ tử lộ ra là một loại băng lãnh thuần túy, không có chút nào nhân tính, giống như một khối Hàn Băng ẩn sâu trong lòng đất vạn năm, một khi xuất thế, liền muốn đem tất cả mọi thứ quanh thân Băng Phong đông lại.

Bạch Phát ma nữ!

Đồng tử Lục Thanh co rút lại, nữ tử trước mặt này, đúng là ma nữ muốn hủy diệt Lục gia hần.

“Người đây là cái gì, trốn tránh sao?” Giờ phút này, thần sắc của nữ tử đầy điên cuồng, trong mắt mơ hồ lộ ra một tầng thủy quang.

“Trốn tránh?” Trung niên nhân lẩm bẩm nói: “Đây là ta đang trốn tránh sao?”

“Không sai, người đang trốn tránh!” Phút chốc, lại một đạo kiếm quang màu trắng từ phương xa phóng tới, ở một bên khác trước mặt người trung niên hạ xuống,

“Long Tuyết!” Tâm thần Lục Thanh lại chấn động, đồng dạng tổ sa váy dài, chẳng qua, giờ phút này Long Tuyết xuất hiện, trên mặt đầy vẻ nhu nhược, nước mắt trong suốt rơi xuống, vẽ ra hai vệt nước rõ rệt.

Này. .. !

Lục Thanh đã muốn có chút không rõ suy nghĩ trong đầu, đây rốt cuộc là đại biểu cái gì, hai trăm năm trước, tại Sinh Tử Uyên mười dặm Bách Chiến cốc, rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Giờ phút này, trung niên nhân quay đầu đi, nhìn về phía bên trái: “Long Lăng, ta. .. !”

“Người thật muốn trốn tránh sao?” Nữ tử không chút nào để ý đến Bạch Phát ma nữ đến trước đó, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm trung niên nhân.

“Trốn tránh?” Trung niên nhân cười khở một tiếng: “Tạo hóa trêu người, tạo hóa trêu người a!”

“Tạo hóa, đúng là tạo hóa khiến chúng ta gặp nhau!” Ánh mắt Bạch Phát ma nữ có chút đại ra.

Phút chốc, ánh mắt Bạch Phát ma nữ biến đổi bằng lãnh lên, nói: “Ta đã đợi bốn trăm năm, nếu người dám bước vào bên trong luân hồi, chờ ta đạt tới Kiếm Phách, tất diệt Lục gia người!”

Bên kia, nữ tử đến sau chỉ là mang ánh mắt đau thương nhìn chăm chăm người trung niên.

Trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ, khuôn mặt người trung niên có chút vằn vẹo: “Không nên ép ta!”

Xích hồng sắc ma khí từ trên người trung niên nhân bốc lên, lát sau, trên chín tầng trời, tức khắc có huyết mang nồng đậm chớp động.

“Thiên Thư!”

“Thiên Thư!”

Huyết mang chớp động, thân ảnh người trung niên đã muốn đầu nhập bên trong sinh tử luân hồi.

“Không nên!” Hai nữ tử đồng thời phát ra tiếng kinh hô, thân hình chớp động, đợi cho hai người đi tới vị trí người trung niên vừa đứng, thân hình người trung niên đã tiêu thất không thấy.

“Thiên Thư!” Bên cạnh, nữ tử giống như Long Tuyết bị thiết hét lên một tiếng, theo sát đầu nhập vào bên trong sinh tử luân hồi. Mà Bạch Phát ma nữ chính là ngừng cước bộ, ở trong mắt nàng, hai giọt huyết lệ rơi xuống, lập tức có Hàn Băng khí màu trắng bùng lên, hao giọt huyết lệ liền bị bốc hơi không còn.

“Lục Thiên Thư, ngươi phụ ta hai đời, đợi ta đạt tới Kiếm Phách, đó là lúc huỷ diệt Lục gia người!” Tức khắc, Bạch Phát ma nữ điên cuồng xé nát quần trắng trên người, lập tức hóa thành một đạo kiếm quang tiêu thất ở cuối chân trời.

Này, đây rốt cuộc là. .. ?

Lục Thanh nhìn chăm chú, trên chín tầng trời, đột nhiên có một Lôi Điện màu huyết hồng rơi vào bên trong mười dặm Bách Chiến cốc. Bên trong hư không, Lôi Vân tụ tập, tiếng kiếm ngâm tận trời vang lên, nguyên bản Vắn Tâm Kiếm rơi vào trong sơn cốc lại huyền phù lên, trùng nhập vào bên trong Lôi Điện màu huyết hồng.

Không gian chấn động, trên chín tầng trời Lôi Vân tụ tập, rất nhanh liền bao phủ hư không phạm vi trăm dặm. Bên trong Lôi Vân, Ma Lôi màu đỏ giống như máu tươi cuộn cuộn lưu chuyển, tiếng sấm rền vang tận mây xanh.

548. Chương 106: Huyết Kiếm Tái Hiện (hạ)

Tức khắc, một đạo Ma Lôi huyết sắc mang theo ma khí nồng đậm từ trung tâm trăm dặm Lôi Vân hạ xuống, ma khí này cùng huyết sắc ma khí bất đồng, bên trong lộ ra một tia màu tím tinh thuần.

Tiên thiên ma khí!

Ánh mắt Lục Thanh ngưng tụ, Ma Lôi nháy mắt giáng xuống Vắn Tâm Kiếm, trong phút chốc, từ trên Vắn Tâm Kiếm bắn ra bạch mang nồng đậm. Trong giây lát, bạch mang biến hóa, diễn sinh ra tử sắc phong mang nhàn nhạt. Lập tức, từ bên trong thân kiếm, một con chân long dài nghìn trượng nổi lên. Chân Long này toàn thân màu tím, tiên thiên ma khí nồng đậm ở trên long thân bốc lên phập phồng, trong một đôi long nhãn, ma quang dài một trượng co dãn không chừng, ma khí ngập trời trấn áp cả trăm dặm

Phút chốc, trong lòng Lục Thanh vừa động, từ phương xa, vô số đạo kiếm quang các màu phóng tới.

Kinh thiên đại chiến, Vắn Tâm Kiếm ẩn nấp ma khí liền giống như một thanh Thần Kiếm cấp Tử Hoàng, bày ra uy thế kinh người. Không có một đạo kiếm quang nào có thể tiếp được một kiếm, bên trong rất

hiều kiếm quang, có Kiếm Chủ, có Kiếm Vương, có Kiếm Tông, thậm chí còn có hơn mười Kiếm Hoàng tồn tại, nhưng mà cuối cùng, tất cả đều ngã xuống.

Vô số kiếm thức tinh thâm diệu tuyệt luân, pháp tướng kiếm thức, thần thông Kiếm Đạo hiện ra ở trước mắt Lục Thanh.

Nhưng mà ở trước uy thế của Thần Kiếm cấp Tử Hoàng, trận đại chiến này thậm chí không có duy trì được thời gian một nén hương.

Mà sau khi vô số đạo kiếm quang bị tiêu diệt không lâu, Vãn Tâm Kiếm nghĩ muốn rời đi, bỗng có năm đạo kiếm quang kinh người trong chớp lát liền vượt qua khoảng cách hơn mười dặm, đi tới sơn cốc.

“Ma kiếm vừa ra, đất khô cằn ngàn dặm, chư vị, chúng ta phá không được thân kiếm của nó, liền đem nó trấn áp đi. ”

Cầm đầu là một lão giả khoảng sáu mươi tuổi, từ trên người có Huyền Dương Chân Hỏa bốc lên, ở phía sau lưng ngưng tụ thành một quả cầu kim hồng sắc chói mắt. Ngoài ra, mặt khác bốn người, trong đó có một người trung niên huyết khí nghệ thiên, ánh mắt nhìn về phía Vãn Tâm Kiếm tràn ngập tham lam, bất quá e ngại lão giả cầm đầu nên cũng không có bất kỳ ý tứ thu phục Vãn Tâm Kiếm gì.

Ngay sau đó, trước khi Vãn Tâm Kiếm còn không có phản ứng, năm tiếng kiếm ngâm kinh thiên vang lên, nháy mắt liền đem Vãn Tâm Kiếm trói buộc lại.

Ông

Lập tức, năm đạo kiếm quang các màu giống như ánh mặt trời lan tràn ra.

Lĩnh vực!

Kiếm Phách tông sư!

Trong lòng Lục Thanh chấn động. Các loại lực lượng trong trời đất bắt đầu khởi động, vô cùng pháp tắc tụ tập, cho dù là bên trong tâm ma thế giới, vẫn khiến tâm thần Lục Thanh run rẩy.

Không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, Vãn Tâm Kiếm rất nhanh liền bị trấn áp ở mười dặm Bách Chiến cốc. Lúc này, lão giả cầm đầu liền vung tay lên, rất nhiều Thần Kiếm rải rác ở chung quanh tức khắc bị dẫn động lên, ướng tới địa phương Vãn Tâm Kiếm hạ xuống, vô số đạo phong mang khí nổ bắn ra, tức khắc đem Huyết Vân trên chín tầng trời tụ tập xé rách nghiền nát.

Tiếp tục, ngón tay lão giả cầm đầu chớp động, quỹ tích huyền ảo, Lục Thanh chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt ra một thành, những cái khác liền không thể nhìn thấu một chút, bất quá Lục Thanh đã từng tiếp xúc qua Kiếm Trận nên cũng biết, đây là kiếm quyết bố trí Kiếm Trận.

Ầm ầm

Bên trong Bách Chiến cốc, đại địa chấn chiến, vô số Kiếm Thi tàn phá cũng đồng dạng bị lão giả điều khiển rơi xuống bên trong sơn cốc, mà Kiếm Cốt thuộc về Kiếm Hoàng không có lưu lại, phân biệt bị năm người thu đi.

Giống như có cái gì sụp đổ xuống, mãi đến nửa nén hương sau mới khôi phục bình tĩnh, có chút cảm giác hướng tới phương hướng Lục Thanh nhìn thoáng qua, lão giả cầm đầu lúc này xoay người, bốn người bên cạnh cũng không hề dừng lại, năm đạo kiếm quang hướng tới năm phương hướng bắn nhanh mà đi.

Thật lâu sau, trong năm người, một gã trung niên đầu đầy tử phát, trên người có Thiên Lôi khí tán dật lại lần nữa trở về chỗ cũ.

“Lục huynh, nỗi khổ luân hồi, ngươi cần gì phải thử lại!” Người trung niên thở dài một tiếng, nhất trực nán lại một ngày một đêm, mới thở dài một tiếng ly khai.

Một mình đứng thẳng bên trong hư không mênh mông, nhìn tình cảnh quen thuộc trước mắt, Lục Thanh không khỏi cảm thấy một trận mờ mịt. Đây, rốt cuộc là vì cái gì?

Nếu hần nhìn không sai, giờ phút này, hiện ra ở hần trước mắt, đó là tình cảnh Bách Chiến cốc hai trăm năm trước, Kiếm Hoàng duy nhất của Lục gia hần, Vấn Tâm Kiếm Lục Thiên Thư. Nhưng mà, vì cái gì hết thấy điều này lại xuất hiện ở bên trong tâm ma thể giới của hần.

Chẳng lẽ, chính mình là Lục Thiên Thư chuyển thể sao?

Chưa từng có một khắc nào, Lục Thanh cảm thấy mơ màng như vậy, chẳng lẽ, hần sống đến hiện giờ, chỉ là tiếp diễn sinh mệnh một người khác sao? Nhưng mà vì sao, bản mạng chân linh của hần cho tới bây giờ còn không có thức tỉnh? Hay là, hiện giờ thời điểm đã muốn đến.

Lang Nha sơn.

Lôi quang còn không có tán đi, đám người Tử Dương Kiếm Hoàng cũng vô pháp thấy rõ Lục Thanh ở bên trong lôi quang rồi cuộc xảy ra chuyện gì.

“Mộc diện chủ. ..”

Lắc lắc đầu, Mộc Thanh Nguyên nói: “Tâm ma kiếp đã qua thời gian dài như vậy, xem ra, Lục đại sư lần này đích xác thập phần hung hiểm. ”

“Có nghĩa là lần này khả năng Lục Thanh vượt qua kiếp số không cao?” Bên cạnh, Tử Thiên Lôi trầm giọng hỏi.

“Cũng không phải. ..” Trầm ngâm một lát, Mộc Thanh Nguyên nói: “Tuy rằng này tâm ma kiếp cường đại, nhưng mà lôi quang không tiêu tan, Lục đại sư vẫn đang kiên trì, đã nói lên còn có hy vọng. Lục đại sư tuy rằng tuổi trẻ, nhưng xem ra tâm cảnh cũng không kém so với chúng ta, trình độ kiên định của ý chí Kiếm Đạo ít có người đạt đến. ”

Gật gật đầu, Tử Thiên Lôi quay đầu nhìn về phía lôi quang, ánh mắt lưu chuyển không chừng, không biết suy nghĩ cái gì.

Nhưng mà, giờ phút này Lục Thanh cũng là lâm vào bên trong vô tận mê hoặc.

Ta là Lục Thiên Thư?

Ta thật là Lục Thiên Thư chuyển thể sao?

Đột nhiên, Lục Thanh cảm thấy, chính mình nhất trực bảo hộ, nguyên lai đều là ân oán của người khác.

“Lục Thiên Thư!”

Đứng ở bên trong Sinh Tử Uyên, sinh tử nhị khí lan tràn, Lục Thanh nhin không được ngửa mặt lên trời thét dài.

Đỉnh Lang Nha sơn.

Thân thể Lục Thanh nguyên bản ngồi xếp bằng đột nhiên run rẩy lên, ở mi tâm Lục Thanh, hiện ra dấu vết một thanh kiếm ánh huyết sắc.

Hưu

Nháy mắt, từ trên huyết sắc kiếm ảnh, một đạo huyết mang bắn ra, rót vào lòng bàn tay Lục Thanh.

Bên trong Không Giới.

Một đạo huyết sắc nhân ảnh hiển hóa ra.

“Người rốt cục xuất hiện. ” Thanh Ngọc tiểu kiếm thuộc về Diệp lão chợt lóe, thanh sắc nhân ảnh trước đó hiển hóa lại ngưng hiện đi ra.

“Diệp tiên bối, hơn 1600 năm không thấy, ngài vẫn là phong thái như trước. ” Huyết sắc nhân ảnh thấy không rõ khuôn mặt, nếu Lục Thanh ở đây nhất định sẽ nghe ra được, thanh âm này ở trong trí nhớ của hần, là như vậy quen thuộc.

“Phong thái như trước không đáng nói, hiện giờ miễn cưỡng có thể sống thôi, thu một cái đồ đệ như vậy, cũng không có yêu cầu xa xỉ gì. Chỉ là, ta cũng không có nghĩ đến, cho tới bây giờ, ngươi vẫn là lựa chọn xuất thủ. ” Diệp lão thở dài một tiếng, mở miệng nói.

Huyết sắc nhân ảnh không có hồi đáp, trầm mặc một lát, mới mở miệng nói: “Diệp tiên bối có từng nghe qua tiên thiên thần quả của Thiên Linh tộc?”

“Tiên thiên thần quả?” Diệp lão đột nhiên quát khê một tiếng: “Ngươi là nói tiên thiên thần quả của một chi Thiên Linh tộc ở Kiếm Thần hải?”

“Không sai, năm đó vẫn bối từng may mắn thỉnh đại tể sư của Thiên Linh tộc vì vẫn bối đoán một quả đời đó, lại không đạt được, liền đem hồn phi phách tán, vĩnh không siêu sinh. ”

“Hồn phi phách tán, vĩnh không siêu sinh!” Diệp lão trầm giọng nói: “Cho nên, ngươi liền nghĩ ra thủ đoạn lừa dối này, chỉ là, ngươi nhẫn tâm sao?”

Thở dài một tiếng, huyết sắc nhân ảnh nói: “Ta đã muốn thiếu nhiều lắm, nhiều năm qua như vậy, ta cũng nghĩ thông rất nhiều, Thiên Đạo cũng không trọn vẹn, mọi việc tự nhiên không có khả năng thập phần viên mãn, có được tất có mất, cuối cùng đều phải có lựa chọn. ”

“Ngươi lựa chọn là. .. ?”

Cười lạnh một tiếng, Diệp lão nói: “Xem ra ngươi đã thật sự bị ma khí xâm nhiễm, rốt cuộc, vẫn là trở thành một người vô tình. ”

“Vô tình?” Huyết sắc nhân ảnh cười nhạt một tiếng: “Đây đều là hỗn trưởng Thiên Đạo kia, lấy tạo hóa trêu ngươi. Chẳng qua nói đến, chúng ta bất quá là con kiến bị nó đùa bỡn mà thôi, một khi đã như vậy, ta cần gì phải tôn nó, cái gì thiên nhân hai đạo, ta nhưng thật ra xem trọng Ma Đạo, có cừu tất báo, có ân tất thưởng, không có nhiều ít ngươi lừa ta gạt. Thiên Đạo giả nhân giả nghĩa, Nhân Đạo dục tình, Diệp tiên bối, chẳng lẽ hiện giờ ngươi còn không hiểu? Lực lượng, cũng không có thiện ác, chỉ là muốn xem, lực lượng này là người nào nắm giữ trong tay. ”

“Người nào nắm giữ trong tay!” Diệp lão lẩm bẩm nói.

“Không sai, trước đó người kia đã xuất hiện, chẳng lẽ từ trên người hắn, Diệp tiên bối còn không có nhìn ra chút gì sao?” Huyết sắc nhân ảnh tiếp tục nói.

“Àn, ngươi nói đúng!” Diệp lão ứng thanh nói.

Dừng một chút, Diệp lão lại nói: “Nhưng mà, ta không tin, Ma Đạo sẽ không có bất kỳ cái gì dục tình, gọi là Ma Đạo, theo lão phu thấy, đó là linh ngộ thiên nhân hai đạo sâu nhất, lòng có cố chấp, nói cuối cùng, vẫn là có nhiều ràng buộc, liền như ngươi, không phải là không có buông. ”

“Không, ta cùng bọn họ không giống nhau!” Đột nhiên, thanh âm của huyết sắc nhân ảnh có chút điên cuồng lên: “Ta vĩnh viễn sẽ không quên, cừu hận này, ta nhất định phải báo!”

Nói đến đây, ngữ khí của huyết sắc nhân ảnh lại lần nữa bình tĩnh lại, nói: “Ngươi yên tâm, chân linh của hắn sẽ không mất đi, ta sẽ tiễn hắn đi luân hồi. Đời này xem như ta thiếu hắn, đợi cho kiếp sau, ta đại cừu đã báo, nhất định toàn lực trợ hắn, coi như là hoàn lại cho hắn. ”

Diệp lão không nói gì, chỉ là yên lặng nhìn chăm chú vào huyết sắc nhân ảnh trước mặt.

Thật lâu sau.

“Nếu ta không chịu?”

“Diệp tiên bối, đây là việc tư của vẫn bối, vẫn mời ngươi không nên nhúng tay. Trong tay vẫn bối có Tam Sinh Thạch Tâm, nếu tiên bối cố ý muốn nhúng tay vào, cũng chỉ có thể tạm thời đem tiên bối trấn áp. ”

“Tam Sinh Thạch Tâm!” Thanh âm Diệp lão biến đổi trở lên ngưng trọng: “Xem ra lúc trước, ngươi chiếm được Tam Sinh Thạch cũng không ít. ”

“Không sai, lúc trước vẫn bối tuy rằng không cơ duyên như hắn, nhưng mà cũng chiếm được không ít Tam Sinh Thạch, bên trong đó xuất ra một ít Tam Sinh Thạch Tâm, vẫn bối vẫn luôn lưu trữ. ”

Hít sâu một hơi, Diệp lão nói: “Một khi đã như vậy, người ra tay đi, Lục Thanh là đồ đệ ta, người hiện giờ trốn vào Ma Đạo, giao tình giữa chúng ta, đến hôm nay xem như đã tận!”

549. Chương 107: Lục Vân, Lục Thiên Thư

“Diệp tiên bối, người thật muốn cùng ta đối nghịch” Huyết sắc nhân ảnh mở miệng nói.

“Không phải cùng người đối nghịch, ta chỉ đang bảo hộ cho thừa mà ta cần bảo hộ, thế thôi” Diệp lão lạnh nhạt nói.

Gật gật đầu, huyết sắc nhân ảnh nói: “Tốt, ta đã hiểu”

Ông.

Đột nhiên từ bên trong thân thể huyết sắc nhân ảnh bay ra ba đạo hôi mang, ba đạo hôi mang này vừa mới xuất hiện, liền hướng tới Thanh Ngọc tiểu kiếm quán quanh.

“Diệp tiên bối, người trước hết hãy nghỉ ngơi một lát đi!”

Ba đạo hôi mang giây lát liền bám vào trên Thanh Ngọc tiểu kiếm mà Diệp lão sở tại. Lát sau, thanh sắc nhân ảnh mà Diệp lão biến thành cũng vươn tay lên, hướng tới trước ngực huyết sắc nhân ảnh đi.

“Trấn!”

Thân hình thối lui, đồng thời, huyết sắc nhân ảnh hét to, ba đạo hôi mang quán quanh Thanh Ngọc tiểu kiếm phân biệt quán quang tới chuôi kiếm, thân kiếm cùng mũi kiếm, chốc lát, thanh sắc nhân ảnh mà Diệp lão biến thành liền bị kéo trở về.

“Mơ tưởng!”. Quát lớn một tiếng, từ đầu ngón tay Diệp lão, một đạo kiếm quang, màu xanh ngọc bắn thẳng ra.

Phốc.

Kiếm quang xuyên thấu qua huyết sắc nhân ảnh, già ở trên tầng rìa Không Giới, trong phút chốc, toàn bộ không gian của Không Giới bắt đầu tan vỡ. Mà Thanh Ngọc tiểu kiếm Diệp lão biến thành lại chui vào bên trong Luyện Tâm kiếm, đồng thời Thạch Kiếm trước đó lại bộc phát ra ý chí kinh người. Một đạo thần quang màu trắng ngà xuyên thấu không gian, ở trong lòng bàn tay Lục Thanh mở ra một huyết khẩu, lập tức có ba đạo kiếm quang bắn nhanh ra. Thạch Kiếm, Luyện Tâm kiếm, còn có một đạo huyết sắc kiếm ảnh. Bên cạnh kiếm ảnh, là huyết sắc nhân ảnh lúc trước, chỉ là lúc này, ở trước ngực hắn có một lỗ thủng phạm vi ba tấc, mà ở bên cạnh Luyện Tâm kiếm là mấy thứ bị mang ra theo.

“Đáng giận, là Phong Thần kiếm quang!” Huyết sắc nhân ảnh quát lạnh một tiếng, huyết mang cả người ảm đạm một chút!

Quay đầu nhìn Luyện Tâm kiếm.

“Diệp tiên bối, người tạm thời ở bên trong nghỉ đi!”

Huyết sắc nhân ảnh lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe, lập tức chui vào bên trong huyết sắc kiếm ảnh.

Hừ.

Tức khắc, huyết sắc kiếm ảnh này trùng nhập vào bên trong thức hải của Lục Thanh.

Bên trong tâm ma thể giới.

Lục Thanh có chút mờ mịt đứng lại, nơi này tuy rằng là tâm ma thể giới, nhưng mà hết thảy phát sinh khiến hắn tiếp xúc nhiều thứ, đồng thời khiến hắn càng thêm mê hoặc. Chẳng lẽ, bản thân mình tồn tại, liền không phải là một cái sinh mệnh đầy đủ, mà là tiếp dẫn sinh mệnh của người khác? Cho dù người đó là tổ tiên của hắn!

“Thanh nhi..... !”

Phút chốc, ở phía sau Lục Thanh, một thanh âm quen thuộc vang lên.

“Cha” Lục Thanh sững sốt, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc kinh hãi. Vừa quay đầu lại, là một thân hình cao lớn, chính là bộ dáng phụ thân hắn. Lục Vân lúc hắn mười hai tuổi. Cho dù đã cách nhiều năm, nhưng khuôn mặt quen thuộc kia vừa xuất hiện, Lục Thanh liền nhận ra ngay.

“Hài tử, ngươi chịu khổ rồi!” Lục Vân nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, trong mắt đầy áy náy.

“Cha....” Thét một tiếng dài, thân hình Lục Thanh chợt lóe, lập tức quỳ gối ở trước mặt Lục Vân.

Rất nhiều hình ảnh trong đầu hiện ra.

“Không được rơi lệ! Nam nhi Lục gia ta, đổ máu không đổ lệ!”

“Chú kiếm chi đạo, tâm cảnh là trên hết, không có tâm cảnh cao, tâm trí tinh táo, là không thể nắm chắc chú tạo chùy. Nghĩ muốn cầm lấy Hỏa Ngọc chùy, ngươi liền trước nắm giữ tốt tâm cảnh chính mình mới được. ”

“Không được cúi đầu, cho dù thừa nhận sai lầm, cũng phải trực diện với người. Đầu có thể đoạn, nhưng nam nhân Lục gia ta không thể cúi lưng. ”

“Lời của thánh hiền thượng cổ, có thể lấy một phần làm gương, rèn luyện tâm cảnh. Tuy rằng hiện nay thượng cổ thánh hiền chi đạo đã yên diệt, nhưng mà bên trong rất nhiều thứ cùng với chú kiếm chi đạo, thậm chí là Kiếm Đạo đều có một số thứ đặc biệt tương đồng, không có gì khác nhau. ”

Thời gian xoay chuyển.

Đây là một gian nhà đá hai mặt thông gió. Từng làn khói xanh nhẹ nhàng không ngừng từ hai bên bên gió tràn ra. Bên trong nhà đá, đập vào mắt chính là một chiếc lò đúc màu vàng xanh cao gần bằng một người. Lò đúc này không biết dùng loại tài liệu nào tạo ra, toàn thân có một tầng lưu quang kỳ dị, mặt ngoài bóng loáng như lưu ly phản xạ nhiều loại màu sắc. Bốn phía lò đúc phong kín, chỉ có miệng lò phạm vi một thước, xích hồng sắc Hỏa Quang như ẩn như hiện.

Phía trước lò đúc, là một hán tử cao lớn thân cao bảy thước, thân trên xích lỏa, lộ ra cơ nhục toàn thân cầu khúc rõ ràng, khuôn mặt góc cạnh kiên nghị, mái tóc xỏa tùy ý ngang vai, cả người lộ ra một cổ khí chất cường hãn khó có thể nói rõ.

Trên tay hán tử là một chiếc chùy lớn bằng đầu người màu hồng. Đại chùy vũ động, mang theo phong mang thứ phá không khí, chỉ sợ chừng trăm cân sắc nặng, từng âm thanh sắt thép va chạm vang lên chói tai không ngừng. Thanh âm lập đi lập lại, tràn ngập một loại âm luật kỳ dị, tiết tấu rõ ràng, giống như mỗi một chùy đều khảm nhập lòng người.

“Thanh nhi, gia tăng hỏa lực—”

“Thanh nhi, lấy Tử Kim—”

“Cha, tiếp tốt lắm—”

“Ta muốn xem cha chú kiếm, ta muốn giống như cha trở thành Chú Kiếm Sư!”

“Như Ngọc, tiếp lấy Thanh Nhi—”

“Lục Vân vì chú kiếm, ngươi thật không để ý sống chết của hai mẹ con ta sao?”

Đây là lúc ý thức Lục Thanh cuối cùng nghe được một tiếng gào to.

“Cha, con cùng mẹ không có trách người!” Lục Thanh nhìn thân ảnh trước mặt cùng trong trí nhớ giống nhau như đúc. Cho dù chỉ là tâm ma thể giới, nhưng mà Lục Thanh như trước không khống chế được chính mình.

Đó chính là chỗ lợi hại của tâm ma thể giới, đem những thứ ẩn sâu trong lòng mọi người, những thứ yếu ớt nhất trong lòng, hiện ra ở trước mắt.

“Cha biết!” Lục Vân vượt đầu Lục Thanh, trong mắt hiện ra vẻ xấu hổ: “Mấy năm nay, đã khổ cho mẹ con người!”

“không, không khổ!” Lục Thanh lắc đầu: “Không có phen này gặp gỡ, con cũng không có thành tựu như hiện giờ, nhất ẩm nhất trác (một bữa cơm, một lần cãi cọ đã được định trước do tiền định), thật sự là có nhân quả ở bên trong”

“Ha ha, con ta hiện giờ cũng là Kiếm Hoàng, vi phu thật cao hứng, Lục gia, về sau liền giao cho người. ”

“Cha, người yên tâm!” Lục Thanh gật đầu thật sâu nói.

Lập tức, dưới ánh mắt có chút kinh ngạc của Lục Vân, Lục Thanh lại lui ra phía sau mười trượng mới dừng lại.

“Thanh nhi, người..... ”

Trên mặt lộ ra một nụ cười, khuôn mặt Lục Thanh đã khôi phục bình tĩnh, không có một tia cảm xúc giao động.

“Tâm ma thế giới, quả nhiên như mộng như ảo, có chút lời nói ẩn sâu trong longg, ta đã nói ra, tâm ma thế giới này cũng nên phá! ” Tức khắc. từ trên kiếm chỉ của Lục Thanh, một đạo Phong Lôi Kiếm Cương kéo dài đi ra, dưới ý niệm của Lục Thanh, liền ngưng tụ thành một thanh trường kiếm màu tím trắng dài bốn thước.

Ánh mắt hơi đại ra một chút, Lục Vân lập tức phát ra một tiếng cười to: “Hảo, hảo, không nghĩ tới, một phen này không có làm cho người hoàn toàn trầm luân, tâm cảnh thoát phá, ngược lại cho người phóng thích tâm cảnh, cô động tâm thần, Ý chí kiên định, không hổ là đứa con của Lục Vân ta!”

Dừng một chút, Lục Vân lập tức nói: “Xem ra, thành tựu trước đó của ta đều uống phí, Thanh nhi, cha có một chuyện nghĩ muốn cầu người. ”

Lục Thanh ngẩn ra, lập tức nhìn Lục Vân, trước mặt xuất hiện bên trong tâm ma thế giới, cảm xúc giống như đúc, là thật, hay là giả?

“Người nói đi!” Lục Thanh ứng thanh nói.

Hít sâu một hơi, Lục Vân nói: “Cha cầu người, đem một đời này dâng tặng cho ta, lấy tâm cảnh của người, đời tiếp theo, cha trợ người thành tựu Kiếm Thánh!”

Cái gì!

Lục Thanh chấn động trong lòng.

“Người rốt cuộc là ai! Như thế nào tiến vào tâm ma thế giới của ta? ” Ánh mắt Lục Thanh trở nên sắc bén, gắt gao nhìn thẳng vào Lục Vân trước mặt. Nhìn gương mặt quen thuộc kia, lại khiến trong lòng hắn không thể nào sinh ra sát ý.

“Ta là cha người, Lục Vân” Lục Vân thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Ta biết, Thanh nhi người trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận, nhưng mà, ta thật là cha người”

“Cha ta!” Ánh mắt Lục Thanh có chút mơ màng: “Lúc trước, lấy tâm huyết chú kiếm—”

“Tâm huyết chú kiếm, thế tại phải làm!” Lục Vân lại thở dài một hơi, mở miệng nói.

“Thế tại phải làm?” Lục Thanh sững sốt, trong mắt lập tức hiện tinh mang: “Người là Lục Thiên Thư!”

“Lục Thiên Thư!” Thần sắc Lục Vân bị kiềm hãm, nhưng rất nhanh liền giãn ra: “Người đã nhìn ra!”

“Người thật là Lục Thiên Thư!” Lục Thanh lui về phía sau hai bước nói: “Đệ tam thế của người là cha ta!”

Lúc này nguyên bản Lục Vân đứng thẳng, khuôn mặt lại biến hóa, trong chốc lát, liền trở thành khuôn mặt Lục Thiên Thư trước đó đi vào luân hồi, chỉ là, cùng trước đó Lục Thiên Thư áo trắng như tuyết bất đồng, giờ phút này Lục Thiên Thư một thân huyết y, bên trong đôi con ngươi tối đen có hai điểm huyết mang dày đặt không tan.

“Ma khí!” Trong lòng lục thanh vừa động, mở miệng nói.

“Không sai, là ma khí!” Lục Thiên Thư nhưng thật ra không có bất kì cái gì kiêng kỵ, thừa nhận nói.

Thần sắc có chút phức tạp nhìn Lục Thiên Thư trước mặt, Lục Thanh nói: “Nguyên lai, ngươi đã muốn trốn nhập Ma Đạo!”

“Như thế nào, ngươi khinh thường Ma Đạo sao?”

“Không phải!” Lục Thanh lắc đầu: “Gọi là ma giả, chính kiến cố chấp, tuy rằng trước đó không biết ở trên người ngươi đến tột cùng đã xảy ra ít nhiều sự tình. Lúc trước tam thể của ngươi đã trải qua cái gì, nhưng mà hiện giờ, tam thể đã qua, ngươi cũng hoàn toàn trốn nhập Ma Đạo. Ma Đạo, tuy rằng cường đại, nhưng mà chung quy không phải đường lớn. ”

“Đường lớn?” Lục Thiên Thư cười nhạo một tiếng: “chẳng lẽ, ngươi tu luyện cái gọi là Thiên Đạo đó là đường lớn sao? Hay là Nhân Đạo, hoặc là nói là ngươi hiện giờ lĩnh ngộ thiên nhân hợp nhất?”

Nhượng mày, Lục Thanh nói: “Đó là ngươi cố chấp, Thiên Đạo ba nghìn, đều có vô số đạo lộ, lại hà tất chấp nhất?”

“Hà tất chấp nhất?” Lục Thiên Thư hơi có chút điên cuồng cười rộ lên: “Ngươi lạ hiểu nhiều ít, ngươi lại hiểu ta nhiều ít? Ngươi có biết nhiều ít? Hiểu biết nhiều ít! Ta cố chấp, ta thật nguyện ý cố chấp sao. Hết thấy đều là hỗn trưởng Thiên Đạo đùa giỡn, tọa hóa trên người, nhân quả trên người!”

550. Chương 108: Lục Vân Ngã Xuống

Lục Thanh nghe vậy chấn động, lời nói của Lục Thiên Thư mặc dù có chút điên cuồng, nhưng mà bên trong lộ ra thật sâu bất đắc dĩ, vẫn là xâm nhập tâm thần của hắn.

Đối diện, Lục Thiên Thư rất nhanh liền ổn định lại, yên lặng nhìn Lục Thanh, nói: “Ngươi là hậu nhân của ta, một đời của, ta đồng dạng là phụ thân của ngươi. Thân thể phát phụ, chịu chỉ cha mẹ, xem như hôm nay cầu ngươi, đem một đời này, tặng cho ta. ”

Đem một đời này, tặng cho ta!

Một đời này, thật muốn cho đi!

Ánh mắt Lục Thanh không khỏi trở nên mơ màng.

Trong mắt chợt lóe xích hồng sắc ma quang, thân hình Lục Thiên Thư chợt lóe, nháy mắt đi tới phụ cận Lục Thanh, kiếm chỉ hướng về bên cạnh điểm ra, một tảng đá màu xám tức khắc thoát phá, ở trước mặt Lục Thanh mở ra một vòng hồi sắc sinh tử luân hồi, đem toàn bộ thân thể Lục Thanh bao phủ vào bên trong.

“Tiến vào luân hồi đi, đời tiếp theo, ta trợ ngươi thành tựu Kiếm Thánh!” Lục Thiên Thư lớn tiếng nói.

Hấp lực khủng bố truyền tới, giờ khắc này, Lục Thanh cảm thấy toàn thân chính mình đều bị giam cầm, không có một chút năng lực chống cự. Cho dù nơi này là tâm ma thể giới thuộc về hắn, cũng vô pháp vận dụng một tia Kiếm Nguyên, cả người mềm yếu vô lực.

Nhìn Lục Thanh một chân đi vào luân hồi, trong mắt Lục Thiên Thư hiện lên một tia xấu hổ, nhưng mà nháy mắt lại biến thành lạnh lùng.

Báo xong đại cừu, đời tiếp theo, liền đến hoàn lại cho hắn!

Trong mắt một lần nữa bao trùm lãnh quang, Lục Thiên Thư phát tay bắn ra một đạo Kiếm Cường thanh hồng sắc, trùng nhập vào bên trong sinh tử luân hồi. Nháy mắt, sinh tử luân hồi lại tăng vọt một vòng, đem phần nửa thân hình Lục Thanh bao phủ vào.

Đây là luân hồi sao?

Cảm giác được thân thể đang chậm rãi hòa tan, hồi sắc sinh tử luân hồi, mãi đến chân chính tiếp xúc, Lục Thanh mới phát hiện, nguyên lai hồi sắc sinh tử luân hồi là đáng sợ như vậy. Phong Mang Chân Long hà thể nháy mắt bị nghiền nát, đau đớn khó có thể nói rõ, ngay cả một tiếng đau đớn không thể phát ra.

Một đời này, là của chính mình!

Trong mắt Lục Thiên Thư hiện lên ma quang, kiếm chỉ lập tức điểm ra, một chùm kim bạch sắc thần quang tức khắc từ bên trong hiện ra.

Từ từ!

Lục Thiên Thư bỗng xoay người lại, nguyên bản bên trong sinh tử luân hồi đang thôn phệ Lục Thanh, đột nhiên nổi lên đoàn ngân hồi sắc linh quang.

“Ngân hồi sắc Linh Lực, đáng giận!” Lục Thiên Thư nộ quát một tiếng. Hẳn nguyên bản nhất trực ẩn tàng ở sâu bên trong thức hải của Lục Thanh, mãi cho tới hôm nay, lấy hiểu biết của hắn đối với Lục Thanh, chỉ sợ trừ bỏ Diệp lão cùng bản thân Lục Thanh, liền đến lượt hắn. Cứ việc như thế, đối với Lục Thanh mấy năm gần đây diễn hóa ra ngân hồi sắc Linh Lực, Lục Thiên Thư cũng không thể phân biệt ra đến tột cùng là loại lực lượng có thuộc tính gì.

Trước nhất trực đi theo lục thanh, Lục Thiên Thư tự nhiên hiểu rõ sự lợi hại của ngân hồi sắc Linh Lực này. Dưới tình huống thật hư không rõ ràng, Lục Thiên Thư cũng không dám tùy tiện xuất thủ.

Tâm ma thế giới, hai người đều là một đạo chân linh, chân linh tan biến, hồn phách tự nhiên tan biến, ngay cả ẩn ký linh hồn duy nhất trên đời cũng sẽ tan thành mây khói.

Phốc.

Sinh tử luân hồi lúc này bị ngân hồi sắc Linh Lực xé thành mảnh nhỏ, thân hình Lục Thanh nhoáng lên một cái, lại ngưng thật lên.

Trong mắt hiếm thấy lộ ra thần sắc ảm đạm, Lục Thanh nhìn Lục Thiên Thư trước mặt: “Người thật muốn đem ta đánh vào luân hồi?”

Thanh âm của Lục Thanh đầy chua xót.

“Không, ta không phải!” Phút chốc, khuôn mặt của Lục Thiên Thư biến đổi, hóa thành bộ dáng Lục Vân. Giờ phút này trong mắt Lục Vân không có bất kì cái gì ma khí, ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh chỉ còn lại thật sâu trù miến.

“Cha” Lục Thanh nhìn không được hô lên.

“Người nghe cha nói....” Ma khí trong mắt Lục Vân chợt lóe, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ, lập tức lại gắt gao trấn áp xuống: “Ta không phải cha ngươi, chân linh của ta đã muốn bị ma khí xâm nhiễm, ta không hề là cha ngươi, ngươi không cần có chút gánh nặng. Ta không phải là cha ngươi!”

“Cút trở về cho ta!” Chốc lát, khuôn mặt Lục Vân lại hóa thành bộ dáng Lục Thiên Thư, mà trên mặt Lục Thiên Thư bắt đầu bao phủ một tầng ma khí nồng đậm.

Sao lại thế này!

Lục Thanh sững sốt, chẳng lẽ.....?

“Khốn kiếp, ít nói nhảm, nếu không ta đem chân linh ngươi đánh tan!” Lục Thiên Thư trầm giọng quát.

“Đó là cha ta!” Lục Thanh gắt gao nhìn chằm chằm Lục Thiên Thư.

“Không sai, ta là cha ngươi!” Trong lòng Lục Thiên Thư vừa động, lại hóa thành bộ dáng Lục Vân, chỉ là một thân ma khí nồng đậm lại như thế nào che dấu được Lục Thanh.

“Không, ngươi không phải là cha ta!” Lục Thanh lạnh lùng nói: “Người nhốt chân linh của người!”

“Người sai lầm rồi, ta vì sao phải nhốt chân linh của hắn, chúng ta vốn chính là một người!” Lục Thiên Thư lạnh lùng nói.

Ánh mắt lộ ra quang thải trước đó chưa từng có, Lục Thanh gắt gao nhìn chằm chằm Lục Thiên Thư nói: “Không đúng, chính là bởi vì các ngươi là một người, cho nên ngươi không thể ma diệt chân linh của cha ta. Hơn nữa hiện giờ ngươi trốn vào Ma Đạo, tự nhiên chân linh quán mang cùng một chỗ với cha ta tách ra, chỉ là, chân linh của cha ta không có cường đại bằng ngươi, cho nên bị ngươi trói buộc. ”

Ánh mắt lạnh lùng, Lục Thiên Thư lập tức khôi phục nguyên dạng nói: “Nếu ngươi đã nhìn ra, ta đây cũng không che giấu, hiện giờ ngươi chỉ có một cái lựa chọn, đưa cho ta đời này của ngươi, nếu không ta liền hủy diệt chân linh của cha ngươi. Tuy rằng điều này với ta mà nói cũng có tổn thương, nhưng mà nhiều nhấ chỉ là mười năm khôi phục. Mười năm thời gian, nhiều năm như vậy trôi qua, ta còn chờ được!”

“Đưa cho ta đời này của ngươi, kiếp sau, ta trở ngươi thành tỳ Kiem Thánh, vinh hoa phú quý, vô luận là cái gì, chỉ cần ngươi muốn, ta đều có thể bồi thường cho ngươi. ” Lục Thiên Thư trầm giọng nói.

Phất tay lại bắn ra một tảng đá màu xám, ở trước mặt Lục Thanh lại diễn hóa ra sinh tử luân hồi.

“Không nên chống cự, chỉ cần ngươi tiến vào bên trong luân hồi, ta có thể cam đoan với ngươi, đem chân linh cha ngươi từ trong thân thể của ta tách ra, ngay sau đó trợ hãn huyết nhục sống lại!” Lục Thiên Thư mở miệng nói.

“Huyết nhục sống lại” Lục Thanh lẩm bẩm nói.

“Không nên nghĩ kêu gọi Diệp lão, hẳn trước đó đã bị ta tạm thời phong ấn, không giúp được ngươi” Từ hồ vi khiến Lục Thanh hạ quyết tâm, Lục Thiên Thư mở miệng nói.

Một đời, vẹn vẹn một đời mà thôi!

Nhìn không được, Lục Thanh bước tới một bước, kinh phong lăm liết xuy phất từ chung quanh thời qua, rơi vào bên trong sinh tử luân hồi trước mặt.

Bình tĩnh nhìn sinh tử luân hồi trước mặt, cùng trước đó không giống nhau, lần này là Lục Thanh chủ động hướng vào bên trong.

“Thanh nhi, nhớ kỹ nam nhi Lục gia ta, đầu có thể đoạn, lưng không thể đoạn, hẳn không phải là tổ tiên Lục gia chúng ta!”

Đột nhiên từ trong thân thể Lục Thiên Thư truyền ra một tiếng khiển trách quen thuộc.

“Cha..... ” Lục Thanh bỗng dừng quay đầu lại.

Phốc phốc.

Thân thể Lục Thiên Thư trong nháy mắt trưởng đại, lát sau, một đoàn bạch quan từ mi tâm chui ra, phiêu phù ở bên trong hư không.

Bạch mang ngưng tụ, hiện ra thân hình hư ảo không tỳ vết của Lục Vân.

“Cha....” Lục Thanh lại kêu lên.

“Thanh nhi, cha lúc này đây là thật, là thật đi, nhớ rõ, hảo hảo bảo trọng chính mình, thay ta chiếu cố mẹ ngươi có mẹ ngươi, còn có, có chút ân oán, ngươi không cần kể thừa, ngươi chỉ cần làm tốt chính mình liền được. Theo đuổi thứ mà bản thân mình muốn, bảo hộ tứ mệnh mình muốn bảo hộ, vô oán vô hối ! Vô oán vô hối a!”

Ông.

Bạch mang bỗng nhiên đại thịnh, chiếu rọi ở trên người Lục Thanh, có vẻ ấm áp dị thường, bên kia, Lục Thiên Thư phát ra một tiếng hét thảm, bạch mang chiếu rọi ở trên người hắn, thật giống như băng tuyết gặp lửa nóng, toát ra một làn khói đen nồng đậm.

“Lục Vân, ngươi phá hư chuyện tốt của ta!” Lục Thiên Thư trạng thái điên cuồng, trên người bốc lên ma khí. Xích hồng sắc thần mang nháy mắt lan ra hơn mười trượng, đem bạch mang mới tiêu tán một nửa hoàn toàn tiêu diệt sạch sẽ.

“Cha....” Lục Thanh chấn động cả người, chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên có cái gì mất đi, trong lòng đột nhiên có cảm giác đau đớn tê tâm phế liệt.

Kiểm quang màu tím chớp động, theo kiểm quang chớp động, ngân hoi sắc linh quang lại ở trên người Lục Thanh hiện lên, trong phút chốc, Lục Thanh giống như thuận đi, thân thể tiêu thất ở hư không trước mặt.

Trong lòng cả kinh, Lục Thiên Thư lập tức bạo lui về phía sau mấy trăm trượng.

Lát sau, thân hình lục thanh ở địa phương lúc trước bạch mang hiển hóa ngưng tụ ra.

“Cha.....”

Lục Thanh hư thủ trào động, nghĩ muốn đem những bạch sắc quang điểm chung quang bỏ vào trong tay. Nhưng những điểm sáng đó vào trong tay, tựa như tuyết động gặp phải liệt hỏa, lập tức tan rã.

“Cha, cha, người không nên đi!” Tâm thần Lục Thanh rung mạnh, thần sắc có chút hỗn loạn. Bạch mang chuyển động ở trước mặt không ngừng tiêu tán, mãi đến hơn mười tức sau, ở trước mặt đã tiêu thất không còn.

“Không, không nên đi, cha người trở về đi, ta nguyện ý nhập luân hồi, ta nguyện ý nhập luân hồi.....”

Hai giọt nước mắt trong suốt từ bên trong cặp mắt lục thanh chảy xuống, hai gò quỳ trên mặt đất, hai tay Lục Thanh nâng lên hai nắm bùn đất, tâm ma thế giới, ngay cả bùn đất ẩm ướt đều có thể cảm giác rõ ràng được.

“Hỗn trưởng, nhập luân hồi cho ta!” Lục Thiên Thư ngăn trở thân thể bị hòa tan, phát ra một tiếng hét phần nộ, kiếm chỉ dẫn động, nguyên bản sinh tử luân hồi bình tĩnh tức khắc lắng không bay lên, hướng tới Lục Thanh trấn áp.

“Lục Thiên Thư”

Mái tóc dài không gió tự động tung bay, kim sắc phong mang khí ngưng tụ ra một Phong Mang Chân Long như thực chất, hư không chấn động, lại thoát phá, lập tức chống lại sinh tử luân hồi trấn áp.

“Phá cho ta!” Quát một tiếng đầy phần nộ, từ trên người Lục Thanh lại bắn ra một đạo ngân hôi sắc Linh Lực, rót vào bên trong Phong Mang Chân Long.

Ngâm.

Tiếng long ngâm rung trời vang lên, nhất mắt giáo động sinh tử nhị khí trong Sinh Tử Uyển, mà sinh tử luân hồi trấn áp trên đỉnh đầu Lục Thanh tắc tắc vỡ vụn.

“Như thế nào có khả năng?” Trên mặt Lục Thiên Thư lộ ra thần sắc không thể tin được: “Tam Sinh Thạch cư nhiên vỡ nát.”

Không dám chậm trễ, kiếm chỉ Lục Thiên Thư tiếp điểm động, tức khắc hơn mười khối đá màu xám giống như trước phiêu phù trước mặt hắn.

“Sinh tử luân hồi chuyển, tự!”

Chỉ thấy Lục Thiên Thư trầm quát một tiếng, hơn mười khối đá màu xám lập tức vỡ nát ra, hơn mười đạo sinh tử luân hồi lại ngưng hiện ra. Cúng trước đó bất đồng, hơn mười đạo sinh tử luân hồi này vừa mới xuất hiện, liền ngưng tụ lại.

551. Chương 109: Hội Bại!

Cũng không có mở rộng chút nào, sinh tử luân hồi vẫn giữ nguyên phạm vi mấy trượng, chỉ là màu hôi sắc, hiện giờ hỗn ngưng như ngọc, trở thành một loại hôi ngọc sắc kỳ dị, hướng tới Lục Thanh trấn áp xuống.

Hấp lực quá khủng bố trực tiếp ở đỉnh đầu Lục Thanh xé mở một mảnh Động Hư Không Gian tối đen. Động Hư Không Gian tối đen tại đỉnh đầu mở ra, liền giôngsnhw hoang dã mãnh thú mở miệng máu, lộ ra huyết tinh sát khí.

Ngâm.

Tiếng kiếm ngâm vô cùng sắc bén vang lên, theo ý niệm của Lục Thanh, Phong Mang Chân Long nguyên bản có màu vàng kim tinh khiết, sau khi rót ngân hôi sắc Linh Lực vào, lại lộ ra kim hôi sắc, đòi mặt Động Hư Không Gian trấn áp xuống, kim hôi sắc Phong Mang Chân Long ngửa mặt lên trời nộ ngâm.

Ngâm.

Kim hôi sắc phong mang khí bắn vào bên trong Động Hư Không Gian, dưới ánh mắt khiếp sợ của Lục Thiên Thư, Động Hư Không Gian mà sinh tử luân hồi mở ra giống như gặp phùng nhận sự (người may vá) tốt nhất thế gian, trong nháy mắt viên mãn khép lại.

“Như thế nào có khả năng!” Lục Thiên Thư kinh hô một tiếng, nhưng mà giây lát, Phong Mang Chân Long dĩ nhiên trùng nhập vào bên trong hôi sức sinh tử luân hồi.

Hừ lạnh một tiếng, Lục Thiên Thư nói: “Hơn mười khối Tam Sinh Thạch còn chế trụ không được người!”

Nhưng mà, Lục Thiên Thư dứt lời, lại một tiếng long ngâm bàng bạc vang lên, hôi sắc sinh tử luân hồi giống như trước như nuốt nhằm thứ gì đó không tốt, kịch liệt bành trướng lên, chốc lát, chiều rộng liền tăng tới hơn mười trượng.

Ầm ầm.

Khí lẫm khùng bố khếch tán ra bốn phía, kim hôi sắc Phong Mang Chân Long chỉ là rút nhỏ một vòng, lại trực tiếp hướng tới Lục Thiên Thư, long thân dài hơn mười trượng tiến đến.

Ánh mắt nhất ngưng, kiếm chỉ Lục Thiên Thư đặt ngang trước ngực, bay ra một tư thế kỳ dị?

Đây là..... !

Lục Thanh nhướng mày, là thức thứ hai mươi một của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm?

Ông.

Tiếng kiếm ngâm bá đạo ở kiếm chỉ Lục Thiên Thư vang lên, hư không chung quanh, Phong Lôi khí tụ tập, chỉ là hiện giờ Phong Lôi khí chứa đựng nồng đậm ma khí, màu sắc của Phong Lôi Kiếm Cương cũng biến thành màu hồng tím giống như huyết tương.

Ngâm

Đồng dạng một tiếng ngâm bá đạo vô ngần từ trên người Lục Thiên Thư vang lên.

Chân long huyết mạch!

Ánh mắt Lục Thanh lộ ra thần sắc khiếp sợ.

“Như thế nào, chân long huyết mạch, người cho là thể gian này cũng chỉ có mình người mới có được sao/ Tuy rằng người thành tựu Bán Long Thân, huyết mạch tinh thuần hơn xa ta, nhưng mà ta có được chính là huyết mạch của cửu giai Long Vương, tự nhiên có thể cùng người cân sức ngang tài!” Lục Thiên Thư cười nhạo một tiếng, kiếm hơi liên tục vũ động, vô số kiếm cương chân long dài hơn mười trượng tức khắc hiển hóa ra.

Kiểm Cương chân long có bát trảo, đúng là tượng trưng của cửu giai Long Vương, phía trên long giác nhô ra còn có vô cùng huyết sắc Ma Lôi tụ tập.

“Kiến thức một chút đi, đây là thức thứ hai mươi của Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, Thiên Long Phệ Hồn. ”

Lục Thiên Thư hét lớn một tiếng, gần trăm con Kiếm Cương chân long ngưng tụ ra xuyên phá không gian, bao phủ toàn bộ phương vị chung quanh Lục Thanh, Phong Lôi pháp tắc buông xuống bên trong, ma khí dung hợp Phong Lôi pháp tắc, Lục Thanh cảm giác được, bên trong Phong Lôi pháp tắc càng nhiều tạo ra một phần bạo lệ cùng hung ác, thậm chí có ma khí nhàn nhạt từ bên trong thoát ly, hướng tới thân thể Lục Thanh chui vào.

Ngâm.

Chân long huyết mạch cao giọng rít gào, nháy mắt phá tan trời buộc tử hải, từ trong đến ngoài đem Lục Thanh nao phủ.

Phốc.

Phốc.

Phốc.

Ma khí đánh úp tới tức khắc bị chân long huyết mạch tản mát ra Hạo Nhiên Chính Khí xua tan sạch sẽ.

Vô cùng long uy lan tràn, theo Thiên Phong bằng bạc nổi lên, ở trên hư không hội tụ thành long quyển cao trăm trượng.

Kim hôi sắc phong mang khí tràn ngập, chốc lát, liền đem long thân bao phủ vào trong áp súc thành ám kia sắc giông như thực chất. Mà trên người chân long, đồng thời cũng nổi lên một tầng ngân hôi sắc thần quang, nguyên bản long thân ngàn trượng đúng là thu nhỏ lại thành trăm trượng/

Tuy rằng chỉ có trăm trượng, nhưng mà Lục Thanh cảm thấy, chân long huyết mạch hiện giờ so với trước đó còn muốn ngưng thần mấy lần, uy năng bên trong tựa hồ cũng bị áp súc, mà có một cỗ uy nghiêm không hiểu tràn ngập trong đó. Thông qua cỗ uy nghiêm không hiểu này, Lục Thanh cảm thấy, hẳn tựa hồ có thể chống đỡ được Động Hư Không Gian trước mặt.

Tiếng kiếm ngâm réo rất từ trên người chân long huyết mạch vang lên, khí thể vô cùng bốc lên, Phong Lôi pháp tắc dưới hồn thức cường đại của Lục Thanh dẫn động, quán chú vào bên trong chân long huyết mạch. Ngâm.

Long uy bằng bạc cùng với Phong Lôi Kiếm Ý cuộn cuộn dâng lên, vô cùng Thiên Lôi cùng Thiên Phong từ cửu thiên đánh xuống, quán quanh long thân ám kim sắc gần trăm trượng.

Phong Lôi pháp tắc xao động, vô số Thiên Lôi cùng với Thiên Phong thổi quét xuống, ngăn cản gần trăm đầu Kiếm Cương chân long phía trước.

Oanh.

Đại địa chấn động, tuy rằng chỉ là tâm ma không gian, nhưng mà dưới Thiên Đạo ý chí chi phối, cũng có vẻ chân thật dị thường.

Sinh tử nhị khí xung quanh Sinh Tử Uyển giờ phút này hoàn toàn không thể khiến hai người Lục Thanh sản sinh bất kỳ cái gì cổ kị, uy năng cường đại của kiếm thức đem toàn bộ sinh tử nhị khí xung quanh trấn áp xuống dưới.

Tức khắc, ở trên chân long huyết mạch, bên trên tầng kim sắc phong mang khí tức khắc bao phủ lên vô cùng Thiên Lôi cùng Thiên Phong, chốc lát sau, ở trước long khẩu mở lớn, một khối linh cầu màu tím trắng ngưng tụ thành. Phong Lôi Kiếm Cương xuyên qua bất định, phát ra từng trận phong khiêu lôi minh, vang vọng hư không.

Kim hôi sắc phong mang khí tụ tập, đem Phong Lôi linh cầu bao phủ vào.

Bên trong kim hôi sắc chân long huyết mạch, thế giới trước mặt Lục Thanh biến hóa, vô tận hư không, đột nhiên có chút run rẩy lên.

Phong Lôi pháp tắc quán chú vào Chân Long Nhân, trước mắt Lục Thanh, trong khoảnh khắc hóa thành một mảnh không gian muôn màu, vô số các vệt sáng rõ rệt ở trước mắt hiện ra.

Chư thiên pháp tắc!

Lục Thanh chấn động trong lòng, nhìn thấu pháp tắc ẩn nấp trong hư không, sủa khi thành tựu Kiếm Hoàng, Chân Long Nhân cũng đồng thời xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tức khắc, Chân Long Nhân lại bắn ra thần quang tím trắng chói mắt, tâm thần trấn định, ngay tại lúc Lục Thanh nghĩ muốn chuyển hóa luân hồi Linh Lực.

Cái gì!

Có chút khiếp sợ nhìn ngân hôi sắc Linh Lực trước mắt, Lục Thanh có chút không thể tin được hai mắt của mình, hiện giờ hẳn thể nhưng có thể tùy ý chuyển hóa ra ngân hôi sắc Linh Lực này.

Bất quá Lục Thanh đồng thời khiếp sợ chính là, ngân hôi sắc linh lực này cường đại đồng dạng chuyển hóa tạo ra nó cũng cần tinh nguyên linh vật tương ứng. Một giọt Long Nguyên dịch chỉ có thể chuyển hóa ra một giọt, thậm chí một viên ngũ giai Thú Đan của Sinh Tử Thú, cũng vền vẹn chỉ có thể chuyển hóa ra trên dưới trăm giọt.

Ngân hồi sắc Linh Lực cuộn cuộn không đoạn rót vào bên trong Phong Lô linh cầu, nơi này là tâm ma thể giới. Lực Thanh cũng không có gì cố kỵ, Long Nguyên dịch bất kể tiêu hao chuyển hóa thành ngân hồi sắc Linh Lực.

Nhưng tiêu hao này, đời tâm ma thể giới này bị phá vỡ liên sẽ khôi phục bình thường.

Ông.

Tức khắc, một cỗ dao động huyền ảo khếch tán ra, theo ngân hồi sắc Linh Lực dung nhập, Phong Lô linh cầu nháy mắt liền thay đổi. Đại lượng tia sáng tối đen cùng ngân sắc tán ra, tia sáng hắc sắc cùng ngân sắc nhanh giao triển lên, trở thành một quang cầu ngân hồi sắc lớn bằng đầu người. Ngân hồi sắc quang cầu khếch tán, giay lát liền đem kia ngoại tầng Phong Lô linh cầu thôn phệ đi vào.

Giờ khắc này, trong lòng Lực Thanh lại sinh ra cảm giác không chế hết thấy giống như lúc trước, chỉ là chưa từng có một khắc nào, cảm giác này rõ ràng như thế. Bên trong phạm vi hồn thức tra xét, vô số tia sáng pháp tắc, toàn bộ hiển hóa ở trước mắt, nhìn một lần liền có thể phát hiện khe hở bên trong.

Phiến trời đất trong phạm vi hồn thức, toàn bộ rơi vào bên trong không chế của chính mình, trong lòng Lực Thanh ẩn ẩn có điều ngộ, hiện giờ, hẳn như có thể quyết định sinh tử của bất kì kẻ nào ở bên trong phiến trời đất này.

Bên trong hồn thức của Lực Thanh, kim hồi sắc linh cầu trong miệng chân long huyết mạch không có chút uy thế nào phát ra, nhưng mà ở dưới Chân Long Nhân, Lực Thanh lại phát hiện, bên trong hư không trăm trượng trước mặt, toàn bộ các tia sáng pháp tắc, ngoài Phong Lô pháp tắc ra, tất cả đều tan vỡ.

Sao lại thế này!

Thần sắc Lực Thiên Thư kinh hãi, tuy rằng nói hắn đã muốn trải qua tâm thể tích lũy, nhưng mà đối với ngân hồi sắc Linh Lực mà Lực Thanh có được hiện giờ, Lực Thiên Thư cũng chưa từng gặp qua. Thậm chí bằng vào kinh lịch của hắn đều không có ở trên đại lục nghe nói qua có loại Linh Lực như vậy.

Trong Thiên Địa, thật tồn tại Linh Lực có thuộc tính như vậy sao? Lực Thiên Thư nhìn không được tự hỏi.

Ngâm.

Nhưng mà giờ phút này, Lực Thanh đã muốn đem kim hồi sắc linh cầu trong miệng chân long huyết mạch phun ra.

Kim hồi sắc linh cầu phun ra, trong nháy mắt, Kiếm Cương chân long nguyên bản bao phủ hư không mấy trăm trượng đột nhiên phát ra từng tiếng long ngâm thê lương.

Hư không chấn động!

Dưới ánh mắt đầy khiếp sợ của Lực Thiên Thư, ở trước mặt hắn, mỗi một đạo Kiếm Cương chân long, đều xuất hiện một Động Hư Không Gian phạm vi hơn mười trượng. Động Hư Không Gian này hình thành hình dạng một thanh kiếm, đồng thời ở mặt ngoài nổi lên một tầng kim hồi sắc thần mang.

Kim hồi sắc thần mang này vô cùng phức tạp, Phong Lô Kiếm Cương, Phong Lô pháp tắc, phong mang kiếm khí, ngân hồi sắc Linh Lực, chân long khí. Bên trong đó, mỗi một thứ nếu lấy ra, đều đủ để gọi là tồn tại đứng đầu, không cần phải nói toàn bộ tụ tập cùng một chỗ, biến hóa phát sinh bên trong, chỉ sợ ngay cả Kiếm Phách tông sư cũng không thể nói rõ.

Không cần phải nói, Lực Thiên Thư tam thể luân hồi tích lũy, kiến thức nhân giới, coi như là Kiếm Phách tông sư bình thường đều khó có thể bằng được.

Thành thịnh.

Thành thịnh.

Thành thịnh.

Ngay sau đó, gần trăm đầu Kiếm Cương chân long liền bị Động Hư chỉ kiếm phân thành hai, lực thôn phệ không gì sánh kịp lập tức đem mỗi đầu Kiếm Cương chân long yên diệt trong không gian loạn lưu vô tận.

Tâm niệm vừa động.

“Cái gì” Thân hình Lục Thiên Thư bạo lui mấy trăm trượng. Phong lôi pháp tắc dung hợp Tâm Ma pháp tắc của hần cư nhiên bị mất đi liên hệ. Pháp tắc dung hợp mà thành giống như bị cái gì xé nát, mất đi lực lượng nguyên bản.

Hưu.

Không dám do dự, ngay lập tức, một đạo huyết sắc kiếm quang hiện lên, thân ảnh Lục Thiên Thư liền biến mất bên trong phiến hư không này.

552. Chương 110: Kiếm Hoàng Xuất Thế!

“Lục Thiên Thư!” Bên trong hai mắt Lục Thanh bắn ra hai luồng Kiếm Cương, sát khí tận trời nháy mắt đem tâm ma thể giới đánh tan.

Chung quanh Lang Nha Sơn, đám người Tử Dương Kiếm Hoàng lẳng lặng đứng thẳng bên trong hư không, Thiên Đạo lôi quang phía dưới Lôi Kiếp còn chưa tán đi, về tình huống của Lục Thanh ở bên trong, mọi người nhất mực không biết.

Ngoài mười dặm.

Trong lòng Nhan Như Ngọc đột nhiên đau xót, một cỗ cảm giác đau đớn không hiểu nổi lên trong lòng.

Cước bộ phù phiếm.

“Sự tổ mẫu, người làm sao vậy?” Hoàng Linh Nhi hoảng sợ, vội vàng đưa tay đỡ Nhan Như Ngọc.

Thân là Kiếm Sĩ, coi như là thương tâm, cũng không có khả năng cả người hư thoát, trong lúc nhất thời, mấy người Niếp Thanh Thiên liền vội vàng đi tới trước mặt Nhan Như Ngọc.

“Can nường, người làm sao vậy?” Đoạn Thanh Vân có chút lo lắng hỏi han.

Trước đó cùng Lục Thanh bái kết bái, đồng thời, Nhan Như Ngọc cũng nhận bốn người Niếp Thanh Thiên làm nghĩa tử, giờ phút này nhìn thấy Nhan Như Ngọc khác thường, tức khắc khiến bốn người Niếp Thanh Thiên khẩn trương lên.

“Không có việc gì, ta không sao?” Nhan Như Ngọc miễn cưỡng gắng sức đứng dậy, tuy rằng miệng nói vậy nhưng mà nước mắt vẫn là nhìn không được chảy ra.

Làm sao vậy, ta vì cái gì lại rơi lệ!

Trong lòng Nhan Như Ngọc cảm thấy bi thương, bi thương như vậy, chỉ có lúc trước ở ngày mà trượng phu nàng Lục Vân chết mới xuất hiện qua, hiện giờ lại xuất hiện, đến tốt cùng là dự báo cái gì?

Ngâm.

Phút chốc, một tiếng long ngâm giận dữ vang tận mây xanh.

Tiếng long ngâm khủng bố bí mật mang theo uy thế kinh người phá tan cầm cố, giao động lôi kiếp trên chín tầng trời,

Ầm ầm.

Tức khắc, Thiên Đạo lôi quang chung quanh cùng Lôi Kiếp trên chín tầng trời đồng thời thoát phá.

Ngay sau đó, một đạo huyết sắc kiếm quang nhanh như chớp từ bên trong bắn ra.

Mà lúc này, thân hình lục thanh cũng đồng thời từ bên trong hiển hóa ra,

“Lục Thanh!”

“Lục đệ!”

“Sự phụ!”

“Thanh nhi!”

“Lục đại sư!”

Nhưng mà, giờ phút này Lục Thanh đổ với này đó kêu gọi đều để ngoài tai, trong ánh mắt hẩn, sát khí sâm hàn cơ hồ ngưng tụ thực chất, kim hồi sắc phong mang khí đồng thời ở trên người hẩn nổi lên, phá khai tâm ma thể giới, trước đó tâm ma thể giới lĩnh ngộ một ít, trở lại hiện thực vẫn như cũ áp dụng.

“Lục Thiên Thư” Lục Thanh quát lớn một tiếng, phong mang khí cả người thăng hướng trời cao, uy thế cường đại hướng về bốn phía phô tán ra.

“Cái gì”

Hai người trung niên đến từ Bạch Linh giới cực kỳ hoảng sợ, đối mặt Lục Thanh không có chút nào ước thúc uy thế, bọn họ thể nhưng sinh ra một cỗ tử vong uy hiếp.

Điều này sao có thể!

Hai người bọn họ đều là một kiếp Kiếm Hoàng, chẳng lẽ nói, liền ngay cả một kiếp Kiếm Hoàng vừa mới tiến giai đều không thể địch nổi?

“Không có khả năng!” Lục má trung niên lẩm bẩm nói.

“Không có khả năng!” Người trung niên bên cạnh cũng mở miệng nói.

Mà lúc này, trừ bỏ Kiếm Hồn đại sư đã ngoài Kiếm Tông, chung quanh cho dù là Kiếm Vương cũng đều bị cỗ uy thế này áp chế, đúng là không có chút năng lực chống cự nào, bị đánh bay ra ngoài vài dặm.

Đây là một kiếp Kiếm Hoàng?

Cùng lúc, trong lòng Tử Thiên Lôi không khỏi tự hỏi, vừa mới trong nháy mắt, Lục Thanh bạo phát uy thế, đúng là khiến hẩn sinh ra một loại cảm giác không thể nào ngăn cản.

Cảm giác như vậy, cũng không phải nói hẩn không hề động thủ, đạt tới Kiếm Hồn, cảm giác sinh ra trong lòng mơ hồ phù hợp với Thiên Đạo, trong lòng sinh ra cảm giác không thể ngăn cản, cho dù có thể ngăn cản, cũng tuyệt đối chống đỡ không được mấy kiếm.

Không nghĩ tới, thời gian ngắn ngủi người liền cách xa ta như vậy!

Trong mắt Tử Thiên Lôi không khỏi hiện ra thần sắc bất đắc dĩ, bất quá bên trong đó còn có cao hứng tự đáy lòng.

Nhưng mà giây lát lúc sau, Tử Thiên Lôi bỗng dưng ngăn ra.

Lục Thiên Thư!

“Lục Thiên Thư!” Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Lục Thiên Phong kinh hô.

Ở ngoài mười dặm, thanh âm Lục Thanh cuộn cuộn như sấm sét, vang vọng chân trời.

“Lục Thiên Thư!” Trong phúc chốc, Long Tuyết đột nhiên biến sắc, thân hình nháy mắt hóa thành một đạo bạch kiếm quang, hướng tới phương hướng Lục Thanh bắn nhanh đi.

“Thanh nhi!” Trên mặt Nhan Như Ngọc lộ vẻ vui mừng, nhưng không biết vì sao, trong lòng nàng như trước có một cỗ đau thương thật sâu gặm đi không được, giống như đã mất đi thứ gì đó rất trọng yếu.

“Lục Thiên Thư, Lục đệ hẩn làm sao vậy?” Bị thanh âm Lục Thanh chấn động tâm thần, trầm tĩnh lại, Đoạn Thanh Vân mở miệng nói.

“Không biết, tại bên trong Thiên Đạo lôi quang đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?” Lắc lắc đầu, Triệu Thiên Diệp trầm giọng nói.

Đỉnh Lang Nha Sơn.

Cả người Lục Thanh lan tràn kim hôi sắc phong mang khí, phong mang khí khủng bố trực tiếp cắt đứt hư không chung quanh, vô số Động Hư Không Gian dữ tợn mở ra cự khẩu hung lệ, hướng tới bốn phía càn quét.

Động Hư Không Gian!

Nhìn từng đạo Động Hư Không Gian chung quanh Lục Thanh kéo dài ra vài trượng, chẳng những là nhiều Kiếm Vương đại sư, coi như là hai người Tử Dương Kiếm Hoàng cũng Mộc Thanh Nguyên cũng phải biến sắc.

Dễ dàng xé rách không gian như thế, coi như là bọn họ vận dụng pháp tắc uy năng, cũng không có thể giống Lục Thanh dễ dàng làm được như vậy. Mà giờ phút này nhìn trên người Lục Thanh cũng không có lan tràn pháp tắc dao động, nói cách khác, Lục Thanh vẹn vẹn là bằng vào phong mang khí tự thân, liền đạt tới trình độ như vậy?

Thực lực hiện giờ của hắn, đến tột cùng là đạt tới tình cảnh gì? Nhìn phong mang khó trên người Lục Thanh có chút biến hóa, Kiếm Chủng của Tử Dương Kiếm Hoàng khẽ run, trong lời mơ hồ sinh ra vài phần cảm giác không địch lại.

“Lục Thiên Thu!” Lục Thanh lại quát lớn một tiếng, sát khí cả người trong lúc nhất thời đạt tới đỉnh phong. Bên trong hư không, vô số Hàn Băng khí ngưng tụ, hóa thành một cơn mưa đá, hướng tới bốn phía Lang Nha Sơn bắn đi.

“Mau lui lại!” Thần sắc Mộc Thanh Nguyên biến đổi, mở miệng quát lớn.

Không dám chậm trễ, trước đó những Kiếm Vương bị đánh bay ra ngoài, cùng với vài tên Kiếm Tông đại sư thân hình bạo lui, lập tức áu liền đi tới ngoài vài dặm.

Ầm ầm.

Vô số mưa đá bắn nhanh ra ngoài hơn mười trượng, nháy mắt liền tiêu thất, đợi cho lúc xuất hiện lại, liền đã tới phương hướng trước đó chư vị đại sư vừa đứng.

Mấy trượng Động Hư Không Gian lừng không hóa khai, mà vô số mưa đá cũng bị Động Hư Không Gian nghiền nát nuốt hết.

Trong lúc nhất thời, chư vị đại sư sau lưng nổi lên mồ hôi lạnh, uy năng như vậy vẫn là một kiếp Kiếm Hoàng sơ tấn có được sao?

Chẳng lẽ, đây là Lôi Kiếp không giống người thường mang đến thực lực sai biệt?

Nhưng mà, lúc này mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng cũng không để ý điều đó, bởi vì Lục Thanh lại xuất thủ.

Chân long huyết mạch cao giọng rít gào, nháy mắt phá tan trời buộc tử hải, ở sau lưng Lục Thanh ngưng hiện ra,

Hiện giờ chân long huyết mạch, liền giống như ở trong tâm ma thế giới, chỉ còn dài trăm trượng, kim hôi sắc chân long huyết mạch vừa mới xuất hiện, liền bày ra uy thế kinh người.

Chân long nộ ngâm, trong lúc nhất thời, chính là năm người Tử Dương Kiếm Hoàng, năm vị Kiếm Hoàng đồng thời biến sắc, nhanh chóng lui về phía sau vài dặm.

Mà Lục Thiên Phong cùng vài Kiếm Tông, còn có nhiều Kiếm Vương nguyên bản ở ngoài vài dặm, tất cả nhện không được phun ra một ngụm máu, thân hình lung lay sắp đổ.

“Lục Thiên Thu!” Mái tóc dài bị phong mang khí nhuộm thành kim hôi sắc, sát ý trong mắt Lục Thanh nháy mắt tập trung ở ngoài mười dặm, nơi một đạo huyết sắc kiếm quang cấp tốc bỏ chạy.

Hừ.

Tức khắc, một đạo sí bạch kiếm quang ở trước mặt Lục Thanh dừng lại.

Long Tuyết!

“Người không phải!” Thần sắc Long Tuyết biến đổi, trên mặt lộ ra kinh ngạc thật sâu.

“Cút!” Quát lạnh một tiếng, kiếm chỉ Lục Thanh điểm ra,

Một đạo Phong Lô Kiếm Cương bắn nhanh mà ra. Hiện giờ Phong Lô Kiếm Cương cũng có chút biến hóa, màu sắc nguyên bản là tím trắng trở thành màu tím bạc.

Ngay tại khoảng khắc Long Tuyết muốn xuất thủ ngăn cản, Phong Lô Kiếm Cương ở ngoài trăm dặm đột nhiên tiêu thất.

Ngay sau đó, Long Tuyết mắt đẹp tròn to, liền không thể khống chế thân thể của chính mình, đan điền khí hải, bị một đạo Phong Lô Kiếm Cương giam cầm, cũng không thể điều động mấy may.

Tức khắc, Lục Thanh vung tả chưởng lên, thân thể Long Tuyết bắn ngược về phía sau.

Vài dặm xa xa, Minh Tịch Nguyệt bắn nhanh mà ra, đem thân hình Long Tuyết bay ngược tiếp được, nhưng mà nháy mắt, thần sắc Minh Tịch Nguyệt đột biến. Lục Thanh thêm vào trên người Long Tuyết pháp tức uy, quả thực, ngoài tướng tượng của Minh Tịch Nguyệt, Minh Tịch Nguyệt điều động toàn bộ chân lực trời đất, cũng vô pháp ngăn cản, chỉ có thể theo Long Tuyết tiếp tục hướng về phía sau bay đi.

Chỉ mà Minh Tịch Nguyệt còn có thể ngự không mà đi, cho nên Long Tuyết cũng không có gì nguy hiểm.

Lại nhìn Lục Thanh, giờ phút này từ trên người ẩn, Phong Lô Kiếm Nguyên bằng bạc ở quanh thân chấn động, Phong Lô Kiếm Ý bá đạo cuộn cuộn trùng tiêu bạt vân, ở sau lưng ngưng tụ thành một thanh kiếm ảnh màu tím bạc nghìn trượng.

Kiểm chỉ hoành ngang trước ngực, Lục Thanh lập tức bày ra một tư thế kỳ dị.

Tiếng kiếm ngâm mênh mông cuộn cuộn ở kiếm chỉ của Lục Thanh vang lên. Hư không chung quanh, Phong Lô khí tụ tập, chỉ là hiện giờ Phong Lô khí tụ tập đến đồng thời trở thành màu tím bạc nhàn nhạt, màu sắc Phong Lô Kiếm Cương cũng biến đổi hành tím bạc.

Ngâm.

Tiếng long ngâm kinh thiên từ trên người Lục Thanh vang lên. Lục Thanh thét dài một tiếng, kiếm chỉ ở trên hư không liên tục vũ động, chín đầu Kiếm Cương chân long dài gần trăm trượng tức khắc ngưng hiện ra.

Kiểm Cương chân long có thất trảo, đúng là bát giai chân long, nhưng mà giờ phút này hiển lộ ra uy thế không chút nào thua kém so với tại bên trong tâm ma thể giới, Lục Thiên Thư thi triển ra cửu giai Long Vương. .

Thứ thứ hai mươi một Tử Tiêu Phong Lô kiếm, Thiên Long Phệ Hồn!

Trước đó ở bên trong tâm ma thể giới gặp qua một lần, giờ phút này, tâm ma thể giới thoát phá, Lục Thanh liền có thể chân chính thi triển ra.

Ngay sau đó, chín đầu Kiếm Cương chân long ngưng tụ ra xuyên phá không gian, chốc lát liền xuyên qua không gian mười dặm, đi tới phía sau huyết sắc kiếm quang.

“Lục Thiên Thư!” Lục Thanh lại quát lớn một tiếng, kiếm chỉ lẳng không điểm ra.

553. Chương 111: Biến Hóa, Cút!

Chín đầu Kiếm Cương chân long nháy mắt dung hợp, ngưng tụ thành một con chân long khổng lồ dài chừng chín trăm trượng, toàn thân có màu tím bạc.

Kiểm Cương màu tím bạc sắc bén dễ dàng cắt đứt chân không, xé rách không gian, Kiếm Ý ngập trời từ bên trong sơn cốc, cùng với đó là một cỗ uy nghiêm lớn lao.

Pháp tắc uy!

Chẳng qua, giờ phút này bên trong Phong Lô pháp tắc có chút quái dị, bên trong đến tột cùng đã xảy ra biến hóa như thế nào, trong lúc nhất thời Lục Thanh cũng không hiểu rõ lắm.

Ông.

Ngay tại lúc chân long màu tím bạc sắp chạm đến huyết sắc kiếm quang, từ trên huyết sắc kiếm quang, đột nhiên bắn ra thần quang chói mắt. Ma khí ngập trời lập tức bốc lên, ngay sau đó, từ trên luồng kiếm quang, một đạo thần quang xích hồng sắc bạo khởi.

Hừ.

Tức khắc, huyết sắc kiếm ảnh cũng giống như Kiếm Cương chân long xuyên qua không gian. Chốc lát, liền xuất hiện ở ngoài mười dặm, lại liền thiểm vài lần, liền biến mất không thấy.

Oanh.

Kiểm chỉ vừa thu lại, Kiếm Cương chân long tán loạn mở ra, không gian thoát phá, một mảnh Động Hư Không Gia phạm vi trăm trượng ở tên hư không hiển hóa ra. Vô số toái thạch bị vỡ nát, cây cối núi đá, toàn bộ bị lực thôn phệ cuốn vào bên trong, xé thành bụi phấn.

Như thế nào có khả năng?

Mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Lạc Thiên Phong liếc nhau, trong mắt đồng thời lộ ra thần sắc khiếp sợ, chẳng lẽ, thật là Lục Thiên Thư!

Bên cạnh Mộc Thanh Nguyên cùng hai người trung niên cũng đều lộ ra thần sắc kinh ngạc. Vừa mới rồi kiếm quang kia bắn nhanh ra ngoài, bọn họ nhìn thấy rõ, đó là Kiếm Chung có chứa đựng Kiếm Hồn ngưng tụ bên trong, mà Kiếm Chung lý thể căn bản không phải Kiếm Hồn đại sư có thể làm được. Hồn phách không đạt tới cảnh giới tương đương của Kiếm Phách tông sư, lý khai thân thể, tám chín phần mười là hồn phi phách tán.

Bất quá, trong đầu ba người cũng có chút tích lũy, duy nhất khả năng, chính là một ít thần thông bí pháp cực kỳ ít có, nếu không, căn bản không có khả năng làm được chuyện này.

Nhưng mà, trước đó theo như lời nói của Lục Thanh lại thuyết minh cái gì, hẳn lại như thế nào biết huyết sắc kiếm quang kia chính là Kiếm Chung thuộc về Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư lúc trước.

Hơn nữa, ma khí ngập trời đến tột cùng là đại biểu cái gì, Mộc Thanh Nguyên cùng với hai người trung niên so với bất kỳ ai ở đây cũng rõ ràng hơn.

Ma Kiếm Đạo!

Lại nhìn đến Lục Thanh. Giờ phút này, Lục Thanh đứng yên bên trong hư không, thần sắc đúng là bình tĩnh lại, nhưng mà đám người Tử Dương Kiếm Hoàng lại có thể cảm nhận được lửa giận chứa đựng sâu bên trong đột cùng là khắc sâu như thế nào.

Lửa giận!

Đây là điều mà đám người Lạc Thiên Phong chưa từng gặp qua. Ở trong ấn tượng của bọn họ, Lục Thanh là người kiên nghị khá khiêm tốn, tâm cảnh cũng không giống bình thường, thậm chí có chút thời điểm, so với bọn hắn đám trưởng bối còn trấn định già hơn mười tuổi. Nhưng mà giống hôm nay, lửa giận trong lòng, ẩn mà không phát, thật sự là sự tình trước đây chưa từng gặp qua.

Không có ai mở miệng, trước đó Lục Thanh một phen lửa giận bày ra thực lực kinh người, kinh sợ toàn bộ Kiếm Hồn đại sư ở đây.

Thật lâu sau, thân hình Lục Thanh mới chậm rãi hạ xuống, trở lại đỉnh Lang Nha Sơn.

Ánh mắt ngưng lại, ở đỉnh núi, Lục Thanh lập tức phát hiện vài thứ đồ vật vỡ nát nằm trên mặt đất.

Luyện Tâm Kiếm, Thạch Kiếm, Kiếm Cốt của Nhân Đạo tông sư, mấy cổ Kiếm Cốt của Kiếm Hoàng, còn có một viên Hồn Thạch của tông sư. Trừ mấy thứ đó ra, còn có hai chiếc hộp ngọc, ở bên trong là Vạn Niên Bất Tử Căn cùng Trường Sinh Thảo, mấy thứ đồ vật này bị một cổ dao động huyền ảo ẩn dấu đi, chỉ có đến gần mới có thể phát hiện được.

Phất tay đem Luyện Tâm Kiếm thu vào trong tay, Lục Thanh nhướng mày, giờ phút này, trong luyện Tâm Kiếm, Lục Thanh cảm thấy ẩn chứa một cỗ Luân Hồi Linh Lực cường đại. Luân Hồi Linh Lực này thập phần cô đọng, từ trong đó Lục Thanh cảm nhận được khí tức quen thuộc.

Tâm niệm vừa động, Lục Thanh vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, đạo Luân Hồi Linh Lực thuận chúi vào bên trong thân thể Lục Thanh, rất nhanh chuyển hóa thành Phong Lô Kiếm Nguyên, tiến nhập vào bên trong huyết nhục toàn thân.

Khí huyết bốc lên, hiện giờ sau khi tiến vào Kiếm Hoàng, Phong Lô Kiếm Nguyên tựa hồ đã xảy ra biến hóa kỳ dị nào đó, giờ phút này đưa vào bên trong thân thể, Lục Thanh đứng là cảm thấy một loại đau đớn đã lâu chưa từng thấy. Tuy rằng không mãnh liệt như Kiếm Thể tiến giai, nhưng là Lục Thanh biết, Kim Thiên Kiếm Thể của hắn trước đó ở bên trong Lô Kiếm, được Thạch Kiếm phụ trợ đã đạt tới tầng tám đỉnh phong, mà giờ phút này đứng là lại có tăng lên.

Bất quá Lục Thanh cũng biết, Luân Hồi Linh Lực bên trong Luyện Tâm Kiếm tuy rằng cường đại, nhưng vẫn không đủ để đột phá đến tầng thứ chín, còn cần tích lũy mấy lần mới được.

Không đến thời gian nữa nén hương, Kim Thiên Kiếm Thể của Lục Thanh dĩ nhiên đã viên mãn vô khuyết, lập tức, Lục Thanh liền đem Luân Hồi Linh Lực ngưng tụ thành linh dịch, chứa đựng bên trong thân thể.

Theo thân thể cường đại, tinh nguyên linh vật có thể chứa đựng bên trong cơ thể cũng càng khổng lồ. Ít nhất có thể chứa đựng để tiến nhập vào tầng Kiếm Thể tiếp theo.

Suốt một nén hương trôi qua.

“Sư phụ, người không sao chứ?”

“Ta không sao, ngược lại người cư nhiên có thể đem Lục Thiên Thư bức thành như vậy, xem ra, người lần này thu hoạch thập phần cự đại a!” Thanh âm Diệp lão vang lên trong đầu Lục Thanh.

“Sư phụ, cha ta.....!”

“Ta biết lúc trước, vốn tưởng rằng Lục Thiên Thư chịu cha người ảnh hưởng, không nghĩ tới, hiện giờ cũng là chuyện như vậy phát sinh, là ta không có lo lắng chu toàn, xem nhẹ uy năng của tâm ma thể giới!” Thở dài, Diệp lão mở miệng nói.

“Cha của đệ tử, còn có thể cứu không?” Chần chờ một lát, Lục Thanh vẫn mở miệng nói.

Trầm mặc một lát, Diệp lão nói: “Chân linh tan biến, coi như là Kiếm Thần, cũng cứu không được. ”

Kiếm Thần, cũng cứu không được!

Cả người Lục Thanh chấn động, liền trầm mặt không hề lên tiếng.

Lúc này, một chút thanh mang từ bên trong Luyện Tâm Kiếm bắn ra, rơi vào bên trong lòng bàn tay phải Lục Thanh.

“Đây là Động Hư Không Gian ta luyện chế, đợi cho người ngày sau tìm được Không Minh Thạch, ta lại thay người phong ấn vào, làm thành Không Giới Châu. ” Diệp lão trầm ngâm thật lâu sau, mới nói: “Lục Thiên Thư hiện giờ đã nhập ma, trước khi tiến vào Kiếm Phách không nên lại đi tìm hắn. ”

“Vì cái gì?” Lục Thanh hỏi.

“Lục Thiên Thư đã muốn trốn vào Ma Đạo, thực lực của hắn nếu không phải bị chân linh của cha người thoát phá gây tổn thương, tối thiểu cũng có thực lực của tam kiếp Kiếm Hoàng. Chỉ là vừa rồi người bày ra thực lực quá mức quỷ dị, khiến cho hắn không được căn nguyên, nếu không cho dù người có thực lực lớn mạnh cũng khó có thể ở trên tay hắn thắng quá một chiêu nửa thức. Tử Tiêu Phong Lô kiếm kia, theo ta được biết, Lục Thiên Thư đã lĩnh ngộ đến thức hai mươi sáu. Nếu hắn kể tổn thương, cho dù là tân tấn Kiếm Phách tông sư bình thường cũng có một phen phiền toái!

“Là thực lực không đủ sao?” Lục Thanh lẩm bẩm nói, tùy tay đem Luyện Tâm Kiếm cùng với mấy thứ rải rác bên ngoài thu vào Động Hư Không Gian. Động Hư Không Gian này ở dưới Diệp lão chưởng khống, lọt vào bên trong bàn tay Lục Thanh, tự nhiên cùng hắn sinh ra cảm ứng, tâm niệm vừa động liền được, cùng

Không Giới trước đó không có gì khác nhau, chỉ là cần phải vận dụng hồn thức cường đại, tuy rằng không có gì tiêu hao, nhưng mà không có lực lượng hồn thức của Kiếm Hoàng, căn bản không thể mở ra.

Thực lực, thực lực của chính mình, còn chưa đủ!

Nếu thực lực đầy đủ, như vậy.....

Chúng quanh Lang Nha Sơn.

Đám người Tử Dương Kiếm Hoàng chỉ là thấy tay của Lục Thanh giật giật, thời gian một nén hương trôi qua, cũng là không có nhúc nhích một chút.

Rốt cuộc là làm sao vậy?

Hai người trung niên nhìn nhau, đối với biểu hiện kỳ dị của Lục Thanh giờ phút này, hai người cảm thấy có chút mất kiên nhẫn. Thân là trưởng lão Bạch Linh điện, lại bị một cái tiểu bối Thanh Phàm giới phát tiết cảm xúc, nếu truyền ra thật sự làm nhục thanh danh của bọn họ.

“Mộc điện chủ!” Một người trung niên mở miệng nói.

“Hai vị trưởng lão an tâm một chút chờ nóng. Lục đại sư tựa hồ là chịu cái gì kích thích, hai vị trưởng lão thứ lỗi một phần” Mộc Thanh Nguyên mở miệng nói, đồng thời Mộc Thanh Nguyên cũng hơi nhíu mày, cái gia của trưởng lão Bạch Linh Điện, cũng không khỏi quá lớn.

Ngoài mười dặm.

“Lục đệ!” Bốn người Niếp Thanh Thiên đồng thời nhíu mày lại. Đối với phản ứng khác thường của Lục Thanh, ở chung nhiều năm như vậy, Lục Thanh có cảm xúc giao động như thế, vẫn là lúc trước mới lên Triều Dương Phong, chỉ có một lần Đoạn Thanh Vân đã từng nhìn thấy qua.

Đến tột cùng là làm sao vậy?

Không riêng bốn người Niếp Thanh Thiên, chính là Minh Tuyết Nhi, Dịch Nhược Vũ, Hoàng Linh Nhi ba người thậm chí là bọn người Thúc Nguyên đều phát hiện, không cần phải nói Nhan Như Ngọc.

“Thanh nhi!” Nhan Như Ngọc nhẹ giọng nói.

Đỉnh Lang Nha sơn Lục Thanh nhíu mày lại, lập tức bước lên một bước muốn rời đi.

“Từ từ!” Thân hình hai người trung niên đột nhiên nhoáng lên, ngăn ở trước mặt Lục Thanh: “Trước đó người làm vậy.....”

“Cút!” Thần sắc lạnh lùng, ánh mắt Lục Thanh như hàn băng đến từ cửu u, làm cho người ta không rét mà run.

Lời nói của Lục Thanh chẳng những khiến cho hai người trung niên giật mình, liền ngay cả mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng cũng đều giật mình, Lục Thanh thay đổi.

“Người nói cái gì!” Trung niên cảm thấy chút không thể tin được vào lỗ tai của chính mình, ở Thanh Phàm giới, cư nhiên tân tấn Kiếm Hoàng dám kêu hai người bọn họ “Cút”?

Thân là trưởng lão Bạch Linh điện, không nói là Thanh Phàm, coi như là ở Kim Thiên giới, đứng đầu một tông môn cũng phải lấy lễ đối đãi bọn họ, càng không cần nói ở Thanh Phàm này, nếu không phải Mộc Thanh Nguyên thân là người đứng đầu một điện, đại biểu uy nghiêm Kiếm Thần sơn, coi như là nhị kiếp Kiếm Hoàng, cũng muốn lấy bọn họ vì chủ, chờ đợi sai phái.

Nhưng mà giờ phút này.

Trong giây lát hai người còn đang ngây người, Lục Thanh đã xuất thủ.

Hưu.

Hư.

Hai tiếng kiếm ngâm sắc bén đồng thời vang lên,

Đám người Tử Dương Kiếm Hoàng chỉ cảm thấy trước mắt kiếm quang chợt lóe, thân hình hai người trung niên đã hướng xuống hư không bên dưới rơi xuống, bọn họ còn nghe được âm vang của cốt cách vỡ vụn.

Cái gì!

Chính là Tử Thiên Lô ở bên trong, ánh mắt mọi người đều ngây cả ra.

Tuy rằng nói hai người trung niên đều không có phòng bị, nhưng mà chỉ trong giây lát đánh tan hai gã một kiếm Kiếm Hoàng, coi như là sơ tấn nhị kiếp Kiếm Hoàng cũng không nhất định làm được.

Mà hết thảy lại bị Lục Thanh, một tân tấn một kiếp Kiếm Hoàng làm được, như thế nào không khiến người kinh hãi.

“Mẹ.....!” một tức sau, thân hình Lục Thanh liền hạ xuống trước mặt Nhan Như Ngọc.

554. Chương 112: Ngân Tử Sắc Kiếm Cốt (thượng)

“Thanh nhi!”

Nhan Như Ngọc đưa tay vuốt ve khuôn mặt Lục Thanh, bàn tay hơi có chút run rẩy.

“Vì cái gì, vì cái gì trong lòng mẹ lại khó chịu như vậy?” Nhan Như Ngọc lẩm bẩm nói, khuôn mặt nháy mắt có chút tiêu tụy xuống.

Không nói gì, Lục Thanh chỉ là đứng thẳng, bất quá từ trong mắt hắc mị hồ có một tia đau đớn chợt lóe rồi biến mất.

“Lục đệ!” Đoạn Thanh Vân thì thào một tiếng, bốn người đồng thời phát hiện ra một tia không đúng.

“Lục Thanh.....!”

Lúc này, hai người trung niên dĩ nhiên miễn cưỡng huyền phủ thân thể, trước đó một quyền của Lục Thanh, tuy rằng có pháp tắc cùng với Kiếm Nguyên hộ thể, nhưng mà lấy khí lực của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh tăng thứ tám viên mãn, mỗi một quyền, sợ là chừng tám mươi vạn cân cự lực, lực đạo này xuyên thấu qua thân thể hai người, truyền đến Kiếm Cốt của hai người.

Ở phần đông Kiếm Hồn đại sư xem ra, hai gã trưởng lão Bạch Linh điện, song chưởng vận vạo, liền ngay cả ngực bụng cũng đều mơ hồ lún xuống một khối. Khóe miệng hai người vẫn còn đọng lại máu tươi, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên trước đó Lục Thanh đã làm cho hai người bị nội thương không nhẹ.

Nhưng mà thân là Kiếm Hoàng, đã trải qua hai lần Thiên Đạo khảo nghiệm, thân thể rèn luyện cũng đủ bằng một thanh kiếm ngũ phẩm, chỉ trong chớp lát, hai người đã vận chuyển Kiếm Nguyên tu bổ xương cốt vỡ vụn hơn phân nửa.

Thân hình đột chuyển, lúc này đây, từ trong ánh mắt của Lục Thanh, sát khí lẫm liệt không chút nào che giấu hướng tới hai người bao phủ.

Nhìn hai người đang nổi giận, Lục Thanh lạnh lùng nói: “Lạ nói một chữ, tử!”

Lạnh lùng nhìn hai người trước mặt, Lục Thanh cảm thấy, trước kia sợ là chính quá nhân từ, cũng có người nói đạo lý không thông.

“Người.....!” Bị sát khí Lục Thanh bao phủ, hai người trung niên đứng là sinh ra một cảm giác như núi đè, lời nói trước đó trong miệng đúng là lập tức bị ngăn chặn.

“Lục Thanh!” Ba người Tử Dương Kiếm Hoàng ngự không đi tới.

Ngẩng đầu nhìn Tử Dương Kiếm Hoàng một cái, Lục Thanh không có hồi đáp, giờ phút này, tâm cảnh của hắn tuy rằng chưa bị phá, nhưng mà tâm thần đã loạn, thật sự là không nghĩ được bất kỳ chủ ý gì.

Phía trước, Tử Thiên Lô nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, trầm ngâm một lát rồi bước tới đứng bên cạnh Lục Thanh.

“Hảo, hảo, chuyện hôm nay, chúng ta nhớ kỹ. ” Hai người trung niên giận dữ hóa cười, lập tức hóa thành hai đạo kiếm quang tiêu thất ở phía chân trời.

Mộc Thanh Nguyên thở dài một tiếng, đối với Lục Thanh nói: “Lục đại sư, đắc tội hai người này, tuy rằng Kiếm Thần điện các giới có ước thúc, không thể bởi vì ân oán cá nhân mà xuất thủ đối với các tông môn. Nhưng nếu là ân oán cá nhân, thì không đề cập đến Kiếm Thần điện, nói cách khác, Lục đại sư về sau phải cẩn thận với hai người này mới được. ”

“Đa tạ điện chủ. ” Lục Thanh nhàn nhạt nói. Giờ phút này, hẳn thật sự là không muốn nhiều lời chút nào.

“Ta cần tĩnh tu mười ngày. ”

Lưu lại một câu, Lục Thanh tức khắc liền hóa thành một đạo kiếm quang màu tím bạc, bắn về phía linh thú sơn mạch.

Này.....?

Những Kiếm Hồn đại sư xung quanh hai mặt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

“Sư thúc.....” Minh Tịch Nguyệt đỡ Long Tuyết đi tới trước mặt Tử Dương Kiếm Hoàng. Long Tuyết bị Kiếm Cương của Lục Thanh phong ấn, Minh Tịch Nguyệt còn không thể cởi bỏ.

Ánh mắt nhất ngưng, lập tức tử dương kiếm hoàng kiếm chỉ điểm ra, Tử Dương Kiếm Cương dung hợp pháp tắc bắn vào bên trong cơ thể Long Tuyết.

Thần quang màu tím bạc chợt lóe.

Phốc.

Ngay sau đó pháp tắc Kiếm Cương của Tử Dương Kiếm Hoàng liền từ bên trong cơ thể Long Tuyết bạo tán.

Như thế nào có khả năng?

Bên cạnh Mộc Thanh Nguyên ngăn ra, nhị kiếp Kiếm Hoàng, pháp tắc đã muốn hoàn toàn cùng Kiếm Nguyên dung hợp, thế nhưng không thể phá tan pháp tắc của Kiếm Nguyên của một kiếp Kiếm Hoàng tùy ý dung nhập, đây thật sự là vượt qua nhân thức của Mộc Thanh Nguyên.

Chẳng lẽ, Vạn Kiếm HƯỞNG Tông, nhân vật nhất định tiến vào Kiếm Phách tông sư, một khi tiến vào Kiếm Hoàng, liền cùng Kiếm Hoàng bình thường có điều bất đồng sao?

“Kiếm Nguyên của Lục Thanh cổ quái, ta cũng không có cách nào. ” Tử Dương Kiếm Hoàng lập tức lắc đầu nói: “Bất quá Kiếm Nguyên này của Lục Thanh thuận tay mà phát, đại khái qua mười ngày nửa tháng liền sẽ tự động tiêu tán. ”

Lại nhìn Long Tuyết, giờ phút này, vẻ mặt nàng đầy không cam lòng cùng phẫn hận, băng hàn ẩn tàng bên trong hai mắt cho dù là Tử Thiên Lô đối diện cũng là hơi hơi rung mình

Hảo băng lãnh nữ tử!

Tử Thiên Lô thâm nghĩ trong lòng, bất quá hẳn cũng không quá để ý nhiều.

“Chúc mừng Tử Dương Kiếm Hoàng, quý tông lại có thêm một Kiếm Hoàng đại sư!” Cũng là mấy người Lô Luân tiến đến, nói lời chúc mừng.

“Các vị đại sư khách khí. ”

“Chúc mừng, chúc mừng.....”

Lát sau, chư vị đại sư phân tán ở các nơi đều tiến đến chúc mừng.

“Lục đại sư thành tựu Kiếm Hoàng, chắc hẳn danh hào còn không có?” Hàn Kiếm Tâm đột nhiên mở miệng nói.

“Vị đại sư này không biết. ” Từ Thiên Lôì lạnh nhạt nói: “Lục Thanh được các tông môn ở Kim Thiên giới chúng ta tặng cho danh hào, gọi là Chân Long Kiếm Tông, Hiện giờ thành tựu Kiếm Hoàng, tất nhiên là kéo dài kỳ danh, xưng là Chân Long Kiếm Hoàng. ”

Lời nói của Từ Thiên Lôì vừa dứt, một ít đại sư các tông môn không biết đều là trong lòng cả kính. Được các tông môn trong Kim Thiên giới đồng thời tặng cho danh hào, đây là bao nhiêu mới có thể đổi được, thật sự chính là trước đó một thanh niên dưới hai mươi tuổi đạt được sao?

Nhất thời, trong lòng chúng đại sư các tông môn đứng là sinh ra kính sợ không nhỏ, cùng Từ Dương Kiếm Hoàng nói chuyện, mơ hồ đúng là sáng tỏ một ít thân phận.

Về phần trước đó hai gã trưởng lão Bạch Linh điện, tạm thời bị mọi người ném qua một bên. Lúc này, Từ Dương Kiếm Hoàng thông cáo toàn tông, Từ Hà Tông, lại thêm một Kiếm Hoàng đại sư, hộ tông trưởng lão Lục Thanh, thành công vượt qua nhất trọng lõi kiếp, trăm phá tâm ma, thành tựu Kiếm Hoàng vị nghiệp.

Cả tông ăn mừng, kiếm giả các tông đều được an bài tại năm chủ thành, ngày đêm không ngủ.

Mà Nhan Như Ngọc, được Hoàng Linh Nhi cùng bốn người Niếp Thanh Thiên cùng đưa về Lục phủ. Bởi Nhan Như Ngọc trong lòng không thoải mái, xin miễn cử tuyệt toàn bộ thể lực thăm hỏi. Cho dù là hơn mười danh Kiếm Chủ chuẩn đại sư cũng đồng thời bị bốn người Niếp Thanh Thiên ngăn lại. Bất quá người tới cũng đều tâm tồn kính ý, nghe được thân thể Nhan Như Ngọc không khỏe, thậm chí còn có vài tên Kiếm Chủ ngoại tông xuất ra mấy hộp linh dược năm trăm năm gửi tặng, nhưng thật ra khiến Dịch lão nhớ kỹ mấy người này, đợi đến sau này, lại có đường ăn nói.

Linh thú sơn mạch.

Trên Tuyết Phong, cả người lục thanh chìm vào bên trong băng động.

Huyền Băng bao phủ, tâm thần Lục Thanh chìm vào bên trong đan điền khí hải. Hư không khí hải mệnh môn vô hạn, chỉ có một thanh Kiếm Chủng màu tím bạc huyền phù. Toàn thân Kiếm Chủng tản ra thần mang màu tím bạc mệnh môn, thần mang này có vẻ mệnh lung cuồn cuộn, đúng là phân biệt không rõ thuộc tính chứa đựng bên trong.

Mơ hồ bên tông tràn ngập Phong Lôì nhĩ khí, nhưng mà Lục Thanh cảm giác đến lại có một loại tự thị phi nhĩ (tựa như vậy mà cũng không phải vậy), tựa hồ, hiện giờ Phong Lôì Kiếm Nguyên, đã không còn tinh khiết.

Lại vận chuyển Phong Lôì quyết, Kiếm Nguyên mệnh môn cuồn cuộn ở bên trong kinh mạch như con thoi lưu chuyển, giống như Giao Long về biển, phiên giang đảo hải, sổ tức sau, Lục Thanh ngừng lại.

Nhú mảy, lục thanh phát hiện, hiện giờ vận chuyển Phong Lôì quyết, đúng là có cảm giác trúc trắc không nhỏ, tựa hồ, Phong Lôì quyết đã không phù hợp với Kiếm Nguyên hiện giờ.

Giờ phút này, Phong Lôì Kiếm Chủng, lúc trước xuất hiện một tia sáng ngân hôi sắc, lúc này dĩ nhiên tiêu thất không thấy. Trong lòng vừa động, Lục Thanh lại đem tâm thần chìm vào bên trong không gian Kiếm Chủng.

Đây là.....?

Lục Thanh có chút ngáy ngẩn cả người.

Hiện giờ không gian Kiếm Chủng, tràn ngập muôn màu thần quang, sâu thẳm bên trong không gian, Trên màn trời tối đen, vô số pháp tắc tản ra quang thải, giống như từng vì sao điểm xuyên bầu trời đêm.

Ở trung tâm không gian, Kiếm Hồn dĩ nhiên biến đổi cùng Kiếm Chủng giống nhau, trở thành màu tím bạc. Mà tia sáng ngân hôi sắc ở trên Kiếm Hồn cũng đã tiêu thất không thấy, chỉ để lại một chút khí tức kỳ quái.

Mà ở bên cạnh Kiếm Hồn, tiên thiên Phong Lôì châu biến thành quang đoàn, cũng đã muốn tiêu thất không thấy, giờ lại trở thành cảm giác ảm áp nhàn nhạt.

Giờ phút này, Lục Thanh lại đi quan sát đạo kiếp lôi màu tím đen này, cũng phát hiện ra bên trong chứa đựng vô cùng vô tận pháp tắc khí tức. Vô cùng vô tận pháp tắc khí tức này Lục Thanh cảm ứng một lát, liền bỏ qua, bên trong thật sự là nhiều lắm, căn bản không thể phân biệt ra toàn bộ.

Mà vô cùng pháp tắc khí tức này đang uẩn dưỡng Kiếm Hồn. Ở bên trong Kiếm Hồn có một chút pháp tắc dao động, pháp tắc này cùng với Phong Lôi pháp tắc cực kỳ tương tự, nhưng mà lại có chút bất đồng, về phần bất đồng ở nơi nào, Lục Thanh cũng không rõ ràng lắm.

Ý niệm Lục Thanh vừa động, Phong lôi pháp tắc trong trời đất tức khắc tụ tập trên kiếm chỉ ngưng tụ ra một đạo pháp tắc thần quang màu tím bạc.

Chẳng lẽ, đây là màu sắc căn nguyên của Phong Lôi pháp tắc?

Trong lòng Lục Thanh đầy nghi hoặc, Phong Lôi pháp tắc, tuy rằng hắn chưa từng kiến thức qua ở trên người khác, nhưng mà chính mình tiếp xúc Phong Lôi Kiếm Khí nhiều năm như vậy, đối với Phong Lôi nhị khí cảm ứng có thể nói đã muốn xâm nhập cốt tủy, tự nhiên rõ ràng cảm giác ra Phong Lôi pháp tắc khác nhau.

Dưới niệm tưởng, tâm thần chìm vào bên trong cơ thể.

Huyết khí bốc lên bên trong huyết nhục, từng tia khí màu sáng tím bạc óng ánh như ngọc quần quanh Kiếm Cốt, buộc vòng quanh thân thể một đường viền.

Kiếm Cốt, tại sao có thể như vậy?

Lục Thanh nghi hoặc lắm lắm, hồn thức lập tức tiến vào bên trong Kiếm Cốt.

Vô tận tủy hải, trước đó là màu tím trắng, giờ lại trở thành màu tím bạc. Trên chân long huyết mạch cũng đồng thời che kín một tầng tím bạc, bảy cái long trảo hư không đảo qua, long vĩ quẫy động, trên hai chiếc long giác uy vũ, tất cả đều lưu chuyển một tầng sáng màu tím bạc óng ánh.

Tựa hồ cảm nhận được hồn thức Lục Thanh buông xuống, chân long huyết mạch nguyên bản nhắm hai mắt đột nhiên mở ra.

Ngâm.

Từng làn khí lãng màu tím bạc đảo lên, bị tiếng long ngâm khuấy động, trùng nhập vào bên trong hư không ngàn trượng.

Ngâm.

Một tiếng kêu ngâm trầm thấp theo sau vang lên trong hư không vô tận tủy hải, biến hóa thành linh xảy ra khiến Lục Thanh sửng sốt.

555. Chương 113: Ngân Tử Sắc Kiếm Cốt (hạ)

Trên hư không tủy hải, tiếng kiếm ngân vang lên âm lãng bàng bạc thẳng nhập tâm phế.

Chân long huyết mạch dài trăm trượng lại mở miệng, tiếng long ngâm dĩ nhiên lại biến thành tiếng kiếm ngân sắc bén.

Giờ khắc này, Lục Thanh cảm thấy Kiếm Hồn chính mình liên hệ càng thêm chặt chẽ, tam hồn tự nhiên diễn sinh ra phong mang khí, chỉ là hiện giờ, phong mang khí này cũng trở thành kim hôi sắc.

Biến hóa như thế, Lục Thanh thật sự là đoán không ra, bất quá Lục Thanh có cảm giác, hiện giờ hắn chỉ sợ so với lúc trước mạnh hơn không chỉ mười lần. Sau khi đạt tới Kiếm Hoàng, tuy rằng chỉ là một kiếp Kiếm Hoàng, nhưng mà Lục Thanh đã có cảm giác, đó là cảm giác giống như lúc trước cùng Tử Dương Kiếm Hoàng đánh một trận.

Kiếm Hồn của Lục Thanh sinh ra cảm ứng, hiện giờ nếu hắn mà lại cùng Tử Dương Kiếm Hoàng động thủ, khả năng có chút biến dị, nhưng mà khả năng thắng lợi là chiếm đa số.

“Xem ra biến hóa hiện tại của ngươi đã muốn khó có thể nắm lấy. ” Thở dài một hơi, Diệp lão mở miệng nói.

“Sư phụ!” Lục Thanh trầm giọng nói.

“Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy của Lục gia ngươi chính là tổ tiên Lục gia ngươi nhờ cơ duyên đạt được, ảo diệu bên trong ta cũng không hiểu rõ lắm, nhưng mà bên trong đó chứa đựng vô thượng huyền ảo. Nếu ngươi có thể lĩnh ngộ toàn bộ, đối với ngươi sau này, nhất định sẽ có ưu đãi lớn lao.

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh mở miệng nói: “Sư phụ, Lục Thiên Thư thân phận chân chính của hắn rốt cuộc là ai?”

Trước đó vài câu đối thoại, cùng với hiểu biết khi ở bên trong tâm ma thế giới, Lục Thanh mơ hồ cảm giác được, thân phận của Lục Thiên Thư thật cũng không phải đơn giản.

“Việc này tạm thời không đề cập tới, chờ ngươi trước đem ma nữa kia ứng phó xong, lại bàn bạc kỹ hơn. ” Dừng một chút, Diệp lão mở miệng nói.

Biết Diệp lão không muốn nói, Lục Thanh cũng không miễn cưỡng, mà lại tiếp tục quan sát Kiếm Cốt hiện giờ.

Bên trên Kiếm Cốt màu tím bạc, một tầng kim hôi sắc phong mang khí tung hoành bề ngệ. Kiếm Cốt này sợ là Thần Kiếm cấp Kim Thiên thượng phẩm bình thường cũng không thể gây hại.

Vượt qua nhất trọng Lôi Kiếp, nếu là Kiếm Hoàng bình thường, đó là lúc này mới chân chính thành tựu Kiếm Cốt. Nhưng mà Lục Thanh lại bất đồng, từ lúc trước tiến vào tầng thứ sáu của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, liền thành tựu Kiếm Cốt, sinh ra thần thông Kiếm Đạo, Phong Lôi Kiếm Sí, đến tầng tám, thành tựu Kim Thiên Kiếm Thể, Kiếm Cốt càng thêm cường đại, cũng diễn sinh ra thần thông hộ thể, Phong Mang Chân Long.

Lại trải qua Lôi Kiếp Kiếm Hoàng rèn luyện, hiện giờ Kiếm Cốt ở trình độ nhất định, đã muốn siêu việt trình độ tầng thứ tám của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, cường đại vô cùng.

Tuy rằng không có sản sinh ra thần thông gì, nhưng mà xuyên thấu Kiếm Cốt này, Lục Thanh lại cảm thấy, hắn đối với Kiếm Đạo lĩnh ngộ càng thêm khắc sâu, không có chút trở ngại nào. Lúc trước cảm giác một ít nơi tối nghĩa, đều hóa thành một mảnh bằng phẳng.

Trong lòng Lục Thanh lại có cảm giác, lúc này nếu hắn triển khai Phong Long Chân Lôi Thức, chỉ sợ trong giây lát liền được, không cần hao phí bao nhiêu thời gian.

Đồng thời, đạt được Thiên Đạo giao cho tư cách nắm giữ pháp tắc, đối với Phong Lôi nhị khí, Lục Thanh cảm ngộ lập tức sâu sắc thêm không chỉ vài tầng. Thậm chí lúc này vừa mới vượt qua nhất trọng Lôi Kiếp, liền có thể khiến cho pháp tắc hiển hóa ra thần quang, cũng dung nhập vào bên trong Kiếm Nguyên, thành tựu pháp tắc Kiếm Cương.

Tâm thần trừ trên Kiếm Cốt di động, Kiếm Cốt tựa hồ là sản sinh một ít biến hóa, nhưng mà cụ thể ở nơi nào cũng là cần sau này chậm rãi tìm tòi mới được. Khoảng thời gian ngắn nghĩ muốn có điều thu hoạch, cũng là không có khả năng. Tu luyện chỉ đạo cường cầu là không được, chỉ cần cơ duyên tới, tự nhiên có thể thông thuận sáng tỏ, mạnh mẽ tìm hiểu, không thể không nói, đó là rơi xuống tiểu thừa.

Đạo lý như vậy, sau khi đạt tới Kiếm Hồn ngày càng rõ ràng. Sau cảnh giới Kiếm Hồn, tu vi cảnh giới tiến bộ đã muốn không phải đơn thuần là khổ tu là có thể đạt được, cơ duyên, cũng đồng dạng chiếm cứ địa vị hết sức quan trọng.

Mà khi ngộ đạo, liền có thể đột nhiên tăng mạnh, đây là Lục Thanh tự mình kinh lịch qua. Lúc trước thể ngộ thiên nhân hai đạo, khiến cho hắn ngộ đạo đột phá, mới thuận lợi tẩy luyện tam hồn, sinh ra phong mang.

Hồn thức đảo chuyển, trở lại bên trong thần đình thức hải.

Giờ phút này, bên trong thần đình thức hải, một thanh tiểu kiếm kim hôi sắc thẳng tắp huyền phù ở bên trong hư không, hồn thức khổng lồ bắt đầu khởi động. Đồng thời còn có một cỗ phong mang khí huyết

huyền ảo từ phía trên phát ra, cho dù là bên trong thức hải, đều có thể nghe được tiếng kiếm minh nhàn nhạt.

Niệm động, hồn thức cường đại dao động tựa như hải lãng ngập trời mãnh liệt mênh mông. Đột phá cảnh giới một kiếp Kiếm Hoàng, hồn thức của Lục Thanh cũng là tăng lên rất nhiều, hiện giờ tản mát ra, đúng là có thể bao trùm phạm vi trăm dặm.

Mà Lục Thanh cũng đồng thời cảm thấy, tầng thứ ba Ngưng Hồn của Luyện Hồn Quyết, hẳn đã muốn đạt tới trình độ đăng đường nhập thất, cách đại thừa chỉ cảnh cũng không còn xa.

Bất quá nói đến, đại thừa chỉ cảnh vừa đến, không có tâm pháp phía sau, giai đoạn Kết Phách cùng Hư Thần cũng là không thể tu luyện Luyện Hồn quyết tiếp.

Nhưng mà cứ việc như thế, đơn luận hồn thức mà nói, Lục Thanh trước đó có Luyện Hồn Quyết đặt nền tảng, so với phần đông Kiếm Giả mạnh hơn nhiều, hơn nữa có Luyện Hồn quyết phụ trợ, hồn thức khôi phục cũng không phải Kiếm Hồn đại sư bình thường có thể tưởng tượng. Cho dù là cảnh giới Kiếm Phách, sinh ra thần niệm, hiệu quả giảm xuống, cũng vẫn như cũ không phải Kiếm Phách tông sư bình thường có thể so sánh.

Cứ như vậy, Lục Thanh ở bên trong băng động tại Tuyết Phong này mười ngày.

Trong thời gian mười ngày, Mộc Thanh Nguyên cùng với Tử Thiên Lô nhất trực ở Tử Hà Tông chờ đợi, mà về sau các đại sư các tông, thì trong mười ngày đều lần lượt rời đi/ dù sao lần này ở ngoài tôn đọi nửa năm thời gian, đối với tông môn mặc kệ không quản, giờ phút này Lô Kiếp của Lục Thanh đã qua, chúng đại sư tức khắc muốn rời đi.

Hôm nay, bên trong Tử Hà điện.

Mộc Thanh Nguyên cùng Tử Thiên Lô tĩnh tọa trên khế khách. Bên cạnh, sáu người Tử Dương Kiếm Hoàng cùng bồi tiếp.

“Hiện giờ mười ngày trôi qua, cảnh giới Kiếm Hoàng, cũng là cần lĩnh ngộ đối với pháp tắc, sợ là thời gian mười ngày còn có chút khiếm khuyết. ” Tử Thiên Lô trầm ngâm một lát, mở miệng nói,

Đàm cười một tiếng, Tử Dương Kiếm Hoàng nói: “Dựa theo tính tình của Lục Thanh, từ trước đến nay nói là làm, hẳn nếu trước đó nói mười ngày, liền không có chênh lệch quá lớn. ”

“Ân, Lục đại sư người này, ta tin chắc. ” Mộc Thanh Nguyên cũng vuốt vuốt râu, mở miệng nói.

Gật gật đầu, Tử Thiên Lô nói: “Nhưng thật ra ta trách lầm Lục huynh, Lục huynh là người thẳng thắn vô tư tất nhiên đã nói là làm. ”

Trên mặt lộ ra ý cười, Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói: “Thiên Lô ngươi không cần lo lắng, tu vi Lục Thanh tinh thâm, tâm cảnh vững vàng, hẳn là không có trở ngại. ”

“Thiên Lô thụ giáo. ” Tử Thiên Lô lập tức nói.

Giờ phút này, Tử Thiên Lô bởi vì lục thanh có quan hệ, đối với Tử Dương Kiếm Hoàng, thậm chí là bốn người Niếp Thanh Thiên đều là lấy lễ văn bối đối đáp, cho dù là hẳn có tu vi xa xa cao hơn bốn người Lạc Thiên Phong. Điều này làm cho bốn người Lạc Thiên Phong đối với hẳn có nhiều hảo cảm, liền ngay cả Lạc Tâm Vũ ở một bên, cũng đồng thời chiếm được lễ ngang hàng. Không thể không nói kiến thức giao lưu của Tử Thiên Lô, cũng là muốn xa xa vượt qua Lục Thanh một bậc.

Bỗng dừng.

Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Mộc Thanh Nguyên nhìn nhau.

“Đến rồi!”

Nghe được hai người nói, mấy người Tử Thiên Lô trong lòng vừa động, khiến hai đại Kiếm Hoàng đồng thời mở miệng, chẳng lẽ là Lục Thanh đến.

Đồng thời, Tử Thiên Lô khiếp sợ trong lòng, ở trong phạm vi hồn thức của hẳn, cũng không có phát hiện Lục Thanh tồn tại. Phải biết rằng, sau khi đạt tới Kiếm Hoàng, Kiếm Hồn đại sư lĩnh ngộ pháp tắc, thậm

chỉ là Kiếm Hoàng đại sư, đều rất khó ở trước mặt cùng giai đại sư ẩn giấu thân hình, cho dù là sử dụng bí pháp ẩn nấp thân hình đều không được.

Bởi vì Kiếm Hoàng đại sư đã muốn tiếp xúc đến pháp tắc. Nay pháp tắc, chính là pháp tắc Thiên Đạo uẩn dương, tồn tại ở bên trong Thiên Đạo, nghĩ muốn ở trước mặt pháp tắc ẩn nấp thân hình, thật sự không phải là một chuyện dễ dàng.

Không nói là Tử Thiên Lô, coi như là Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Mộc Thanh Nguyên đều là trong lòng chấn động. Một kiếp Kiếm Hoàng, hồn thức có thể kéo dài tới bốn mươi dặm, đến nhị kiếp Kiếm Hoàng, hồn thức lại tăng gấp đôi, đã muốn đạt tới tám mươi dặm, nhưng mà, đợi cho đến thời điểm họ phát hiện Lục Thanh đến, Lục Thanh đã muốn xuất hiện ở bên trong phạm vi mười dặm.

Mười dặm, đối với Kiếm Hoàng đại sư mà nói, bất quá chỉ là ba nghìn trượng, thật là chốc lát liền có thể đến, đặc biệt là đại sư cùng giai, khoảng cách như vậy đã có thể trực tiếp phát động công kích, nói cách khác, Lục Thanh đã có thể uy hiếp đến hai người.

Đối với hai gã nhị kiếp Kiếm Hoàng mà nói, tam kiếp Kiếm Hoàng hoàn hảo, nhưng mà một gã một kiếp Kiếm Hoàng đạt tới trình độ như vậy, thật sự là khiến cho hai người có chút khó có thể tiếp nhận.

Lại nói đến, trong lòng Tử Dương Kiếm Hoàng càng nhiều là vui sướng. Lục Thanh càng mạnh, sau này tiến nhập Kim Thiên giới, Tử Hà Tông hẳn cũng có thể càng nhiều một phần sức mạnh, không cần phải xem đến sắc mặt của nhiều tông môn.

Ý niệm của mọi người vừa động, cảnh cửa của Tử Hà điện đã chậm rãi mở rộng, Lục Thanh một thân thanh sam, thần sắc lãnh đạm đi vào.

Cơ hồ là đồng thời, mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng liền phát hiện Lục Thanh biến hóa. Hiện giờ, mọi người xem đến, Lục Thanh tựa hồ thiếu một ít khiêm tốn, hơn một phần sắc bén. Theo lý thuyết, kiếm hồn đại sư theo tu vi càng tinh thâm, một thân khí thể hẳn là càng thêm thu liễm, cho đến khi không còn một tia phong mang khí, trở lại nguyên trạng, cùng thường nhân không có gì khác nhau.

Cảnh giới như vậy, cho dù là Kiếm Vương bình thường đều có thể dễ dàng đạt tới, mà Kiếm Giả cảnh giới Kiếm Nguyên, nhiều nhất chỉ có thể thu liễm khí tức trên người, phong mang khí thuộc về Kiếm Giả cũng là không thể thu liễm. Đây cũng không phải là chân chính đạt được cảnh giới phản phác quy chân.

Nhưng mà nhìn Lục Thanh giờ phút này, cũng là phong mang tất lộ, khí thể trên người sắc bén như thủy triều, nhưng mà không phải tận lực mà phát, mà là tự nhiên phản ứng.

Cùng Lục Thanh đối diện, mọi người đều sinh ra một loại cảm giác như trong có một tảng đá đè lên.

“Gặp qua sư thúc tổ, đại điện chủ, tông chủ, ba vị sư thúc, Lạc Huỳnh!? Lục Thanh hơi hơi khom người thi lễ, lập tức đem ánh mắt chuyển hướng về phía Tử Thiên Lô.

“Thiên Lô đã lâu không gặp!”

Trên mặt Lục Thanh lộ ra nụ cười, mãi đến giờ phút này, Tử Thiên Lô mới từ trên mặt Lục Thanh thấy được một tia ấm áp.

556. Chương 114: Kiếm Hoàng Bổng!

Lục Thanh ngồi xuống bên cạnh chiếc ghế Bạch Ngọc bên cạnh Tử Dương Kiếm Hoàng.

Tử Thiên Lô mở miệng nói: “Thấy ngươi thuận lợi vượt qua lôi kiếp ta cũng an tâm. ”

Lục Thanh thấy trong ngôn ngữ của hắn không có chút nào giả dối, khói mù trong mắt diệt sạch, cũng là quang minh lộ lạc, tức khắc khiến trong lòng Lục Thanh vui mừng. Không hối hận lúc trước cùng Niếp Thanh Thiên kết bái, đem cả hắn cùng bái nhập vào bên trong.

Giờ phút này mọi người ngồi xuống, có chút chuyện cùng vấn đề, cũng là muốn mở miệng hỏi.

“Lục Thanh!” Cũng là Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói trước. Hiện giờ ở Tử Hà Tông, cũng chỉ có Tử Dương Kiếm Hoàng có tu vi cảnh giới nằm trên Lục Thanh. Tư cách mở miệng hỏi bất tri bất giác từ

trên tay Lạc Thiên Phong mất đi, bất quá đối với điều này Lạc Thiên Phong cũng không có câu gì oán hận. Hiện giờ Tử Hà Tông hoàn chỉnh một khối, đặc biệt là trải qua sự tình của Huyền Thanh, vài vị phong chủ đều hòa thuận một lòng, nếu không có cái gì thiên địa ân oán, là tuyệt đối không có khả năng dao động quan hệ của bọn họ.

“Sư thúc tổ có chuyện gì, mời nói!” Lạc Thanh nhíu mày, mở miệng nói.

Trầm ngâm một lát, Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói: “Trước đó người ở bên trong lời kiếp đã trải qua cái gì?”

Nhưng mà, ngay tại lúc Lạc Thanh nghĩ muốn mở miệng, thân hình hơi hơi kìm hãm, lập tức mở miệng nói: “Các loại ngọn nguồn biến hóa, ta cũng không hiểu rõ lắm. ”

“Đạo huyết sắc kiếm quang kia đến tột cùng là ?” Ở bên cạnh, Tầm Thiên Kính nhin không được mở miệng nói.

Lạc Thiên Thư biến thành huyết sắc kiếm quang, đám người Tầm Thiên Kinh lúc trước đều nhìn thấy, lại không biết là Thần Kiếm hay là Kiếm Chung.

Lắc lắc đầu, Lạc Thanh nói: “Ta cũng không có xác định, đợi sau này xác định rồi, lại bẩm báo chư vị sư thúc, sư thúc tổ. ”

Tầm Thiê Kính còn nghĩ muốn nói gì đó, Tử Dương Kiếm Hoàng đã khoát tay áo nói: “ Tốt lắm, việc này cứ như vậy đi. ”

Dừng một chút, ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng chuyển hướng Lạc Thanh nói: “Sư thúc già rồi, nói hơi nhiều, bất luận như thế nào, ta vẫn muốn nói một câu, bất luận như thế nào, bất luận chuyện gì, đều có tông môn phía sau chống đỡ!”

“Đa tạ sư thúc tổ!” Lời nói của Tử Dương Kiếm Hoàng, ngữ khí bên trong thành tâm không, Lạc Thanh có thể cảm ứng ra, trong chốc lát, trong lòng cũng ấm áp vài phần.

Mà lúc này bên trong đại điện vang lên một tiếng ho khan, thanh âm vừa lúc Lạc Thanh dứt lời vang lên, tiết tấu ẩn bên trong cũng đem toàn bộ ánh mắt trong đại điện hấp dẫn lại.

Trên mặt Mộc Thanh Nguyên mang theo nụ cười nhẹ, giống như xuân phong ấm áp, mở miệng nói: “Lạc đại sư thuận lợi vượt qua nhất trọng lời kiếp, tiến nhập Kiếm Hoàng vị nghiệp, cũng có thể cạnh tranh Kiếm Hoàng bảng năm năm sau. ”

“Kiếm Hoàng bảng?” Lạc Thanh sửng sốt, mấy thứ này, hẳn chưa từng có nghe nói qua.

Tựa hồ sớm đoán được biểu tình của Lạc Thanh, Mộc Thanh Nguyên vuốt râu cười nói: “Lạc đại sư tuổi còn trẻ liền lấy được thành tựu như thế, coi như là phóng tâm mắt nhìn tới Tử Hoàng thánh giới, cũng là nhân tài tuyệt đỉnh. Mà Lạc đại sư một lòng tu luyện, có chút việc không biết cũng là bình thường, nếu không mà nói, mấy lão cốt đầu chúng ta ngay cả một chút tác dụng cũng không có. ”

“Đại điện chủ nói đùa. ” Lạc Thanh nghe vậy lạnh nhạt nói.

Giờ phút này Lạc Thanh ở trong mắt đám người Mộc Thanh Nguyên đúng là có chút biến hóa không nhỏ. Nếu đổi lại là trước kia, khẳng định Lạc Thanh sẽ nói một câu, hai câu khiêm tốn. Nhưng mà hiện giờ Lạc Thanh lại có bộ dáng tựa như không, không có chút gợn sóng, tựa hồ không có bao nhiêu thứ có thể dao động tâm thần hắn. Trong mắt trừ bỏ thỉnh thoảng ôn hòa ở ngoài, cũng là có một cỗ lãnh lệ ẩn sâu bên trong, lãnh lệ này không phải là sát khí, cũng không phải là âm ngoan, mà là một loại lãnh đạm cùng băng hàn từ bên trong cốt tủy sinh ra, liền giống như Thiên Đạo vô tình, không nói không cười.

Cũng không lưu tâm, Mộc Thanh Nguyên nói tiếp: “Kiếm Hoàng bảng, chính là do Kiếm Thần của Kiếm Thần điện ở Tử Hoàng thánh giới quyết định, cùng với tông sư bằng xưng thiên hạ hai đại Kiếm Đạo bảng. Có thể xếp vào bên trong không ai không phải là Kiếm Đạo đại sư có tiếng tăm lẫy lừng trên Kiếm Thần Đại Lục. Có thể nói, mỗi một Kiếm Hoàng đại sư có thể được xếp vào Kiếm Hoàng bảng, đều có đủ thực lực ở Kim Thiên giới khai tông lập đạo. ”

Nghe được Mộc Thanh Nguyên nói như thế, Lạc Thanh cũng có chút hứng thú.

Về phần mấy người Lạc Thiên Phong, tu vi bọn họ còn không đủ, đối với hai đại Kiếm Đạo bằng này cũng là nghe nói một phần, cũng không hiểu biết, giờ phút này nghe được Mộc Thanh Nguyên nói đến, cũng đều chăm chú lắng nghe.

Mà Tử Thiên Lôi cũng nhú mày, hiển nhiên đối với Kiếm Hoàng bằng cũng là thập phần coi trọng.

Lập tức, Mộc Thanh Nguyên nói tiếp: “Kiếm Hoàng bằng, lấy Kiếm Hoàng đại sư xếp hạng dưới một trăm trên đại lục xếp vào. Hiện giờ Kiếm Thần Đại Lục chúng ta, ít có chiến tranh, Kiếm Đạo ngày càng hưng thịnh vượng, số lượng kiếm hoàng đại sư cũng hơn xa năm vạn năm trước. Tuy hiện giờ khuyết thiếu rất nhiều truyền thừa từ thời kì hoang dã thượng cổ, nhưng mà Đại Lục thái bình cũng khiến Kiếm Đạo hưng thịnh. Theo lão phu biết, số lượng Kiếm Hoàng đại sư trên đại lục hiện giờ, sợ ít nhất phải có ngàn danh.”

Ngàn danh!

Trong lòng Lục Thanh cả kinh, số lượng như vậy, thật sự làm cho người ta kinh hãi.

Bất quá Lục Thanh nghĩ lại, có lẽ hiện giờ Kiếm Thần Đại Lục ít có chinh phạt, số lượng tôn dân thực sự là đang phát triển phồn vinh. Không thể có chuyện cả trăm triệu người đều kém cỏi giống nhau, ít nhất gần nghìn vạn người, là sẽ sinh ra một Kiếm Hoàng. Tính tới cả tình huống các tông môn ở các giới cũng có thể nói là kém không quá nhiều, ít nhất, cũng không có chênh lệch quá lớn.

Cứ việc như thế, số lượng nghìn danh Kiếm Hoàng, vẫn là khiến Lục Thanh có chút kinh hãi, nói như vậy, lấy tu vi cảnh giới hiện giờ của hắn, mới là vừa nhập vào một trong nghìn người này.

Tựa hồ phát hiện ra tâm tư Lục Thanh, Tử Thiên Lôi ngạo nghễ nói: “Lục Thanh ngươi không cần tự coi nhẹ mình, lấy tuổi tác như chúng ta, những tiền bối Kiếm Hoàng lúc trước ở tuổi này tất có được thành tựu của chúng ta. Chỉ cần một đường Kiếm Đạo nhất trực dũng mãnh tinh tiến, cơ duyên vừa đến, tất nhiên là sẽ không vo với bọn hắn kém hơn mấy may. Năm năm sau, Kiếm Hoàng bằng, cũng vị tất không có thanh danh của ta ngươi hai người.”

Nghe được Tử Thiên Lôi nói một phen, trong lòng lục thanh cũng là khí huyết một trận cuộn cuộn, bên trong vô tận tủy hải, chân long huyết mạch ngẩng đầu hướng lên trời, long triều hưng thịnh, khôn cùng uy nghiêm phát ra.

Lập tức, Lục Thanh hướng tới Tử Thiên Lôi thật sâu gật đầu.

Cùng lúc đó, trong lòng đám người Mộc Thanh Nguyên đều rung mình. Giờ khắc này, tâm thần bọn họ mơ hồ sinh ra cảm ứng, hai người trước mặt này, không thể không bối, ở năm năm sau, thật có thể giảo động lên phong vân tứ giới.

Trấn an tâm thần, Mộc Thanh Nguyên nói tiếp: “Kiếm Hoàng bằng này, mỗi hai trăm năm một lần, lấy một trăm Kiếm Hoàng đứng đầu tứ giới nhập bằng. Nhập bằng giả đều có thể đạt được khôn cùng uy danh, khắc lên Kiếm Hoàng bia, ở Thông Thiên Kiếm Nhai trên Kiếm Thần sơn.

“Kiếm Hoàng bia, Thông Thiên Kiếm Nhai trên Kiếm Thần sơn?” Lục Thanh trầm giọng nói.

“Không sai, nghe đồn, Thông Thiên Kiếm Nhai trên Kiếm Thần Sơn chính là địa phương tiếp cận Thiên Đạo nhất, chiều cao chín vạn trượng, Kiếm Hoàng cùng tông sư bia được đặt tại đỉnh. Trên Kiếm Hoàng bia trên đó khắc ghi lên về cuộc đời Kiếm Hoàng, lưu lại dấu vết Kiếm Ý, đồng thời có thể mượn dùng Kiếm Hoàng bia chạm đến Thiên Đạo, thông suốt tự thân, đề cao tu vi cảnh giới cùng lĩnh ngộ pháp tắc. Thậm chí còn có thể bằng vào Thiên Đạo ý chí phá ta gông cùm xiềng xích, phá kén hóa蝶, điểm này mới là nguyên nhân khiến Kiếm Hoàng ở các giới tranh đua Kiếm Hoàng bằng.

Nghe Mộc Thanh Nguyên nói tới đây, Lục Thanh lúc này mới hiểu rõ, Kiếm Đạo một đường, cầu không phải hư danh, nếu thật chỉ vì hư danh, chỉ sợ Kiếm Hoàng bằng này cũng sẽ không có bao nhiêu ý nghĩa. Hiện giờ xem ra, trên Kiếm Hoàng bằng này, đích xác là tụ tập một trăm Kiếm Hoàng đại sư đứng đầu bốn giới, không thể khinh thường.

“Ngoài ra, còn có tông sư bằng, bên trong tụ tập năm mươi Kiếm Phách tông sư đứng đầu đại lục. Năm mươi Kiếm Phách tông sư này, liền có thể nói là nhân vật tuyệt đỉnh của đại lục.” Mộc Thanh Nguyên

cảm khái nói: “Tông sư bảng, đồng dạng mỗi hai trăm năm lập lại một lần, sau Kiếm Hoàng bảng năm năm, nhập bảng giả có thể khắc lên tông sư bia ở Tông Thiên Kiếm Nhai, cảm ngộ Thiên Địa áo nghĩa. ”

Kiếm Hoàng bảng! Tông sư bảng! Trong lòng Lục Thanh thầm ghi nhớ, không thể không nói, chờ ứng phó xong Bạch Phát ma nữa, Kiếm Hoàng bảng này, hẳn cũng muốn tranh, đồng thời, đó là vì Diệp lão tìm kiếm Vạn Niên Hoàn Hồn Thảo.

Tựa hồ là nói ra hứng thú, Mộc Thanh Nguyên lại nói: “Trừ bỏ hai bảng này ở ngoài, còn có thần thông bảng, Kiếm Khí bảng, Vân vân, tuy rằng không có nổi danh như hai bảng Kiếm Đạo, nhưng ở trong mắt rất nhiều kiếm gia vẫn là có chút chuẩn xác. ”

Tựa như nghĩ tới cái gì, Mộc Thanh Nguyên lập tức nói: “Trước đó hai bảng Kiếm Đạo kỳ thật cũng không cần chờ đến hai trăm năm một lần tuần hoàn. ”

“Không cần chờ hai trăm năm?” Lục Thanh kỳ quái nói.

“Không sai!” Mộc Thanh Nguyên nhìn Lục Thanh một cái thật sâu nói: “ Chỉ cần có thể thắng đại sư thậm chí tông sư bài danh trên bảng, tự nhiên có thể thay thế bài danh. ”

Gật gật đầu nói như vậy, Kiếm Hoàng bảng này chẳng những là đề tên khó khăn, nghĩ muốn bảo trụ vị trí cũng là thiên nan vạn nan.

Theo Mộc Thanh Nguyên giảng thuật, trong thời gian nửa ngày, Lục Thanh cũng biết thêm được không ít. Kiếm Thần Đại Lục, tu vi không đến một trình độ nhất định, coi như là biết rất nhiều, cũng không có nửa điểm tác dụng.

Đến cuối cùng, trầm ngâm một lát, Mộc Thanh Nguyên rốt cuộc mở miệng nói: “Lục đại sư, nói đến, lần này Mộc mỗ tiến đến, trừ bỏ xem lễ ra, lại còn có một chuyện muốn nhờ. ”

Trong lòng Lục Thanh vừa động nói: “Đại diện chủ cứ nói, đừng ngại!”

“Mộc mỗ muốn mời Lục đại sư theo chúng ta đi một chỗ bí cảnh. ”

Bí cảnh!

Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Tử Thiên Lôi nhìn nhau, hiển nhiên, hai người đều biết được bí cảnh là cái gì.

“Đại diện chủ, bí cảnh nhưng là sự tình trọng đại, để Lục Thanh đi, sợ là có chút không thích hợp?” Tử Dương Kiếm Hoàng có chút chần chờ nói.

Hơi hơi cười khổ một tiếng, Mộc Thanh Nguyên nói: “Kỳ thật nói đến, bí cảnh này cũng là muốn dựa vào Lục đại sư mới được, Mộc mỗ có chút hổ thẹn!”

Mọi người cũng nghe ra ý tứ của hắn, đích xác nếu không phải cần dựa vào Lục Thanh, chỉ sợ Mộc Thanh Nguyên tuyệt đối sẽ không mở miệng. Nhưng mà giờ phút này, Mộc Thanh Nguyên có thể thần thần nói ra như vậy, cũng khiến mọi người nảy sinh hảo cảm.

Lúc này, Lục Thanh mở miệng nói: “Không biết có cái gì có thể dùng trên người Lục mỗ. ”

Cũng không giấu diếm, Mộc Thanh Nguyên lập tức nói: “Tiến vào chỗ bí cảnh đó, cần người mang Hạo Nhiên Chính Khí mới có thể thông qua, hoặc là kẻ có Ma Diễm tích thiên cũng có thể hoành hành trong đó. ”

“Lại có bí cảnh như thế?” Tử Dương Kiếm Hoàng kinh ngạc nói.

557. Chương 115: Tương Tự! Tin Tức Ma Nữ

Mộc Thanh Nguyên gật đầu nói: “Đích xác có bí cảnh như vậy, về phần cụ thể, Mộc mỗ chỉ có thể xin thứ lỗi, đây là bí mật của Kiếm Thần điện. ”

Tử Dương Kiếm Hoàng đạm nhiên cười nói: “Nếu là bí mật, đại diện chủ không nói ra là phải. ”

“Không biết, một chuyến đi bí cảnh này cần bao lâu?” Lục Thanh nhí mày, mở miệng nói.

Không đến thời gian một năm rưỡi nữa, ma nữ kia liền muốn đến đây.

Trong lòng Mộc Thanh Nguyên vừa động nói: “Lục đại sư có việc muốn làm sao?”

Lục Thanh nói: “Đích xác có chuyện muốn làm, tuy rằng muốn trợ đại diện chủ một tay, nhưng mà nhiều nhất chỉ có thể hai tháng. ”

Hơi thở phào một hơi, Mộc Thanh Nguyên nói: “Thời gian hai tháng đã đủ rồi, nếu hết thấy thuận lợi, thời gian hơn một tháng liền được rồi. ”

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Nếu như vậy, Lục Thanh tự nhiên sẽ tương trợ đại diện chủ. ”

Mộc Thanh Nguyên nghe vậy tức khắc mừng rỡ, mở miệng nói: “Lục đại sư giúp Thanh Phàm điện, đó cũng là có ân với Kiếm Thần điện, sau này đến Kim Thiên giới, Kim Thiên điện cũng sẽ ra mặt trấn an các tông. ”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng đều trở nên vui mừng. Có Kim Thiên điện ra mặt, như vậy Tử Hà Tông di chuyển tới Kim Thiên giới, trên cơ bản là tám chín phần mười.

“Một khi đã như vậy, vậy lão phu trước hết trở về chuẩn bị, vẫn thỉnh Lục đại sư một tháng sau tới Thanh Phàm điện ta. ” Mộc Thanh Nguyên lập tức đứng dậy nói.

“Đại diện chủ không ở lại mấy ngày, cũng cho Tử Hà Tông ta tận tình địa chủ. ” Tử Dương Kiếm Hoàng đồng thời đứng dậy mở miệng nói.

“Quấy rầy đã nhiều, Mộc mỗ không tiện ở lâu. Bí cảnh chi sự, còn cần chuẩn bị một phần. Chắp tay ôm quyền, hướng tới đấng người Lục Thanh thi lễ, Mộc Thanh Nguyên lập tức liền ở dưới đám Tử Dương Kiếm Hoàng hộ tống ra khỏi Tử Hà điện.

Sau khi Mộc Thanh Nguyên rời khỏi.

Tử Thiên Lô cười một tiếng, hướng tới mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng thi lễ nói: “Ta cùng với Lục Thanh chính là Kiếm Hữu, liền không cùng các vị đại sư khách khí, cho phép ta cùng với Lục Thanh ôn chuyện một lát, không biết Tử Dương đại sư có thể đáp ứng. ”

Trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng, Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói: “Tự nhiên có thể, các người đi trước đi. ”

“Đa tạ thúc tổ!” Lục Thanh cũng hơi hơi cúi người hành lễ, hai người lập tức liền ngự không hướng tới phương hướng Triều Dương phong bay đi.

Thật lâu sau.

“Sư thúc!” Lạc Thiên Phong mở miệng nói.

Thở dài một hơi, Tử Dương Kiếm Hoàng nói: “Đứa nhỏ này, lúc trước ở Lang Nha Sơn mới gặp, ta liền cảm giác ra tính tình của hắn. Lấy tâm cảnh hiện giờ của hắn, trước đó có thể khiến hắn nổi giận như vậy, nhất định là gặp chuyện tình rất lớn, nhưng mà nếu hắn không muốn nói, chúng ta cũng không nên hỏi nhiều. ”

“Nhưng mà sư thúc, trước đó hắn nhắn tới Lục!”

“Không cần nói!” Tử Dương Kiếm Hoàng khoát tay áo nói: “Lục Thanh, phẩm tính của đứa nhỏ này, cũng không cần hoài nghi, có thể có được chân long huyết mạch, đó là thân mang Hạo Nhiên Chính khí, tất nhiên sẽ không làm ra sự tình gì hủy hoại tông môn. Ngược lại, ta còn lo lắng, cốt một số việc đứa nhỏ này một mình tự gánh vác, cũng là chúng ta làm trưởng bối vô dụng. ”

“Sư thúc!” Lạc Thiên Phong trầm giọng.

“Ai, tương lai tông môn, còn muốn dựa vào các người a!” Tử Dương Kiếm Hoàng cảm thán một tiếng, lập tức xoay người tiến vào Tử Hà điện, lại không có một chút tiếng động.

Triều Dương trấn, Lục phủ.

“Nhị sư bá!” Hoàng Linh Nhi trong sương phòng đi ra.

“Thế nào?” Triệu Thiên Diệp mở miệng hỏi. Từ mười ngày trước từ Lang Nha Sơn trở về, Nhan Như Ngọc liền nhất trực cảm giác thấy trong lòng quặn đau, nhưng lại không phải bệnh gì, khiến mấy người Triệu Thiên Diệp đầy lo lắng, liền ngay cả Hoàng Linh Nhi, cũng đặc biệt từ Lăng Tiêu khẩn cầu vài tên hộ pháp theo trở về.

“Sư tổ mẫu đã ngủ. ” Hoàng Linh Nhi nhẹ giọng nói.

Gật đầu nói, Dư Cập Hóa nói: “Tốt, chúng ta về trước đại viện đi, không nên ở nơi này quấy rầy đến can nường. ”

Trở lại đại viện.

Mấy người ở trước hai cái bàn đá ngồi xuống.

Đoạn Thanh Vân trước hết nhin không được mở miệng nói: “Các người nói, Lục đệ đến tột cùng là làm sao vậy? Ngày hôm đó, hắn như thế nào lại nổi giận như vậy, cùng tính tình của hắn nhưng mà cực kỳ khác nhau. ”

“Ân, đúng vậy, coi như là lúc trước Công Dương Vũ vũ nhục, ta cũng không có thấy qua Lục Thanh nổi giận như thế. Nguyên nhân bên trong chờ hắn trở lại rồi nói sau vậy. ” Dư Cập Hóa mở miệng nói.

“Đúng vậy, này bất tri bất giác, hắn đã là Kiếm Hoàng. ” Niếp Thanh Thiên hơi có chút cảm khái nói.

Bỗng dưng, ánh mắt Triệu Thiên Diệp vừa động.

“Là đến đây! Mọi người ngẩng đầu nhìn, cách đó không xa, hai đạo kiếm quang lấy tốc độ kinh người phóng tới, trước một chút còn tồn tại ngoài mười dặm, chỉ là lập tức sau, liền đã đi tới phụ cận.

Hai người hạ xuống.

“Gặp qua—“

Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại, lập tức phát tay ngăn trở động tác của mọi người.

Ánh mắt Tử Thiên Lôi chuyển động, lập tức dừng lại trên bốn người Niếp Thanh Thiên.

Ánh mắt Tử Thiên Lôi không có mang theo một tia cảm tình, vẻn vẹn là nhìn một cái, liền giống như có một cỗ uy nghiêm lớn lao buông xuống ở trên người, khiến bốn người nhìn không được nghĩ muốn cúi đầu.

Phút chốc, từ mi tâm Niếp Thanh Thiên, một đạo tinh mang màu bạc chợt lóe rồi biến mất.

Đồng thời, có ba đạo tinh quang màu bạc bắn nhanh ra ngoài, phân biệt bắn vào bên trong mi tâm của ba người Triệu Thiên Diệp.

Trước mặt, trong lòng Lục Thanh vừa động, nhìn chăm chăm Niếp Thanh Thiên vài giây, cũng không nói gì.

Luyện Hồn Quyết, trừ phi chân chính nhìn thấy, nếu không mà nói, coi như là đều có tu luyện, cũng vô pháp phát hiện người khác tồn tại. Giờ phút này, Niếp Thanh Thiên bị Tử Thiên Lôi áp bách, bất đắc dĩ thi triển ra. Lục Thanh cũng sáng tỏ, lúc trước, Luyện Hồn quyết, sư phụ Huyền Thanh cũng đồng dạng truyền cho tứ ca.

Bốn người thanh tỉnh lại, ba tiếng bước chân vang lên, bốn người tức khắc đứng thẳng tắp, hai đạo Kiếm Ý bằng bạc bốc lên, cũng là Niếp Thanh Thiên cùng Triệu Thiên Diệp xuất thủ.

Hiện giờ tu vi của hai người đều đã đạt tới Giả Hồn, thậm chí hiểu ra căn nguyên, duyên hoa tẩy tã, đã bước một chân vào cảnh giới Kiếm Hồn. Hiện giờ thi triển ra Kiếm Ý, tức khắc ở phía sau hai người ngưng tụ ra hư ảnh hia thanh cự kiếm to lớn.

Phong Lôi Kiếm Ý cao năm mươi trượng tuy là hư ảnh, nhưng tụ tập đại lượng Phong Lôi Nhị khí, bên trong hư không, đúng là vang lên tiếng phong khiêu lôi minh bằng bạc.

Đồng dạng chung quang Tồn Phong Kiếm Ý cao lớn cũng ngưng tụ ramột thanh sắc long quyền sắc bén, vô số đạo Phong Nhận dài một thước ở bên cạnh long quyền bay múa, đem chân không chúng quanh cắt đứt

xé nát. Mơ hồ, hai đạo Kiếm Ý này đúng là có xu thế dung hợp. trong lúc nhất thời, đúng là đem uy áp nghiêm áp bách trước mặt phân thành hai, khiến Dư Cập Hóa cùng Đoạn Thanh Vân thoát ly trôi buộc.

Hai người lui ra phía sau hai bước, đến cảnh giới tu vi của hai người Niếp Thanh Thiên, đã có thể tùy ý không chế Kiếm Ý cùng khí thế, không cần phải nói là Tử Thiên Lôi. Ba người động thủ, chỉ là giới hạn bên trong sân nhỏ trước mặt, người ở bên ngoài coi như là nhìn thấy, cũng cảm thụ không đến bất kì khí thế uy áp.

Uy áp vô hình thuộc về Tử Thiên Lôi cùng Kiếm Ý của hai người Niếp Thanh Thiên ở bên trong hư không giăng co không ngừng. Nửa nén hương sau, trên mặt Niếp Thanh Thiên cùng Triệu Thiên Diệp đều chảy ra mồ hôi nhè nhẹ, nhưng mà ánh mắt hai người kiên định, đúng là không lùi nửa bước. Mà phía sau hai người, Dư Cập Hóa cùng Đoạn Thanh Vân coi như là bị khí thế của hai bên phía sau đẩy đi, cước bộ cũng không có nhúc nhích mấy may. Thời gian nửa nén hương, hai bàn chân của hai người ở trên mặt đất lê ra bốn đường rãnh dài ba trượng, sâu hai tấc.

Rốt cục, một tiếng “Ba” vang lên, hư ảnh Kiếm Ý của hai người Niếp Thanh Thiên đồng thời thoát phá, hết thấy dị tượng toàn bộ tiêu thất không thấy, mà ánh mắt Tử Thiên Lôi cũng lộ ra vẻ tán thưởng.

“Kiếm Đạo ý chí như thế, dũng mãnh tinh tiến, không có chút thối lui nào, đủ để đảm đương huynh đệ của Tử Thiên Lôi ta. ” Cười rộ một tiếng, Tử Thiên Lôi hướng tới hai người vươn tay ra.

Bốn người Niếp Thanh Thiên nhìn nhau, trước đó, Tử Thiên Lôi tuy rằng thả ra uy áp, nhưng chỉ ở trong cực hạn thừa nhận của bốn người, nếu không, cho dù bọn họ nửa bước Kiếm Hồn cũng khó có thể ngăn cản uy nghiêm của Kiếm Hoàng, càng không cần nói hai người Đoạn Thanh Vân.

Bốn người lại nhìn Tử Thiên Lôi, khoe miệng đồng thời lộ ra ý cười, năm bàn tay nắm cùng nhau.

“Đại ca. ”

Bên cạnh Lục Thanh cũng lộ một nụ cười, tay phải cũng lập tức duỗi ra.

Nhìn sáu người trước mặt, bên cạnh, Hoàng Linh Nhi cùng Vu Phi nhìn nhau, lần lượt rời khỏi sân.

Sau nửa canh giờ.

Trong sân đã mang lên hơn mười vò rượu cao hơn một thước, tửu hương nồng đậm ở toàn bộ Lục phủ tung bay,

“Ha ha, chốt lát mà đã đem hảo tửu cất dấu trong nhà Lục đệ dọn sạch sẽ sao. ” Trên mặt Đoạn Thanh Vân lộ ra nụ cười giảo hoạt. Hiện giờ, thân hình của hắn đã gầy đi, đúng là hiển lộ ra dáng vẻ tuấn lãng bất phàm, hơn nữa tính tình tùy ý, đúng là sinh ra một cổ hương vị phóng đảng không kềm chế, thường xuyên khiến mấy người Dư Cập Hóa sinh ra cảm khái. Lúc trước kia một thân béo tròn, nhiều năm như vậy trôi qua, đại khái chỉ có một ít đệ tử Triều Dương Phong đời thứ mười sáu có thể mơ hồ nhớ rõ.

Mấy người kết bái, là chân chính thổ lộ tình cảm, nói chuyện cũng không có cái gì kiêng dè, nhưng mà trước đó những việc gặp bên trong lời kiếp, thật sự là có chút không thể tưởng tượng. Cho nên Lục Thanh cũng không nói thêm gì, mà năm người Tử Thiên Lôi cũng không có hỏi nhiều, chỉ là dặn dò hắn có việc nói ra, không nên giấu diếm, bọn họ có thể chia sẻ một phần.

“Bạch Phát ma nữ?” Một lát sau, Tử Thiên Lôi nhíu mày nói.

“Như thế nào đại ca biết?” Đoạn Thanh Vân mở miệng nói, mà Lục Thanh cũng lộ ra ánh mắt hỏi thăm. Hiện giờ ma nữ sắp đến, có thể biết nhiều một ít tin tức đúng là tốt.

“Lục đệ, người như thế nào trên chọc nhân vật như vậy” Tử Thiên Lôi cau mày, ngắc đầu nói.

Ánh mắt trầm xuống, Lục Thanh nhìn ra được, Tử Thiên Lôi là lo lắng trong lòng.

“Đại ca cứ nói, đừng ngại. ” Lục Thanh đạm cười một tiếng: “ Đây là ân oán tổ tiên, thân là hậu bối, chỉ có tiếp nhận. ”

Nghĩ đến lúc trước, với hiểu biết ở tâm ma thể giới, Lục Thanh cũng có chút mê hoặc, Lục Thiên Thư, đến tột cùng là chuyển thế mấy lần?

Cau mày, Tử Thiên Lôi mở miệng nói: “Nếu quả thật là ma nữ kia, chỉ sợ Lục đệ ngươi cũng không địch lại a!”

Trong lòng nhảy dựng, Lục Thanh không nói gì.

“Ma nữ này, tại bốn năm trước, từng xuất hiện ở Kim Thiên giới ta, một lần, nàng giết chết một gã nhị kiếp kinh mạch của Huyết Hải Môn. ”

“Nhị kiếp Kiếm Hoàng, ” Lục Thanh nhíu mày lại, tuy rằng còn không có thử qua, nhưng mà Lục Thanh mơ hồ cảm thấy được, hẳn hiện giờ, so với nhị kiếp Kiếm Hoàng bình thường cũng không yếu hơn nhiều ít.

“Tên nhị kiếp Kiếm Hoàng kia, bị một kiếm chính diện chém chết!”

558. Chương 116: Kim Ngọc Mãn Đường Thiên Lôi Minh! (thượng)

Cái gì!

Nhị kiếp Kiếm Hoàng bị một kiếm chém chết!

Không riêng là bốn người Niếp Thanh Thiên, liền ngay cả Lục Thanh, trong lòng cũng chấn động lên. Nhị kiếp Kiếm Hoàng bị một kiếm chém chết, coi như là nhị kiếp Kiếm Hoàng yếu nhược nhất, có thể đạt tới Kiếm Hoàng vị nghiệp, đều là nhân vật tuyệt đỉnh được Thiên Đạo chiếu cố, tự thân sinh ra thần thông Kiếm Đạo, có thể một kiếm chém chết, trừ phi là tam kiếp Kiếm Hoàng có thể cầm cố không gian, mới có khả năng làm được.

Như vậy hiện giờ xem ra, bốn năm trước, Bạch Phát ma nữ kia ít nhất có thực lực tam kiếp Kiếm Hoàng.

“Bốn năm trước, chém chết, nhị kiếp Kiếm Hoàng –” Lục Thanh trầm ngâm hai câu, không nói gì.

Tử Thiên Lôi nói tiếp: “sau đó nghe nói lão tổ của Huyết Hải Môn tự mình xuất thủ, mới đem đánh lui. Nghe đồn, trong tay ma nữ đó là một cây kiếm địch đã nhập cấp Bạch Linh, thậm chí đã đạt tới thượng phẩm, mà nàng còn có được bí pháp ngự thú, có thể điều khiển lục gia Linh Thú, chính là thiên phẩm Ngự Thú sư. Cũng bởi vì thế, nàng mới có cơ hội thoát được một mạng. ”

Theo Tử Thiên Lôi giảng thuật, thần sắc Lục Thanh càng ngưng trọng thêm. Ít nhất có thực lực của tam kiếp Kiếm Hoàng, thiên phẩm Ngự Thú sư, điều khiển Lục gia Linh Thú, trách không được, lúc trước Lang Nha Sơn, ma nữ có thể dễ dàng điều khiển Linh Thú.

Mãi đến giờ phút này mới biết ít tin tức, Lục Thanh mới chính nhận thức ma nữ này đáng sợ.

“Lục đệ, còn thời gian một năm rưỡi. ” Dư Cập Hóa trầm giọng nói: “Nếu thật sự không được, vậy trước hết ly khai đi, dù sao tông môn sắp di chuyển, sớm muộn gì đều là phải đi. ”

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Là phúc, không phải họa, là họa tránh không khỏi, sớm muộn gì cũng tới, trốn được mừng một, không trốn được mười lăm. Huống hồ, tâm tư ma nữ này tàn nhẫn, nếu liên lụy tông môn, Lục gia ta thật có lỗi. ”

“Nhưng mà Lục đệ, ngươi một mình một người!” Đoạn Thanh Vân có chút vội vàng nói.

Lục Thanh vừa mới vượt qua nhất trọng Lôi Kiếp, nghĩ muôn sau một năm rưỡi đánh bại tam kiếp Kiếm Hoàng, cho dù thiên tư ngộ tính tuyệt đỉnh, trên cơ bản là không có khả năng.

“Thiên Đạo có mắt, tự nhiên có lưu lại sinh cơ. Mọi người không cần lo lắng. ” Lục Thanh lạnh nhạt nói.

Đến giờ phút này, sau khi biết được thực lực của Bạch Phát ma nữ, ngược lại Lục Thanh lại trấn tĩnh hơn, đôi con ngươi không có chút gợn sóng, thanh tịnh thấu triệt, tựa hồ có thể đem toàn bộ trước mặt nhìn thấu.

“Lục đệ ngươi có được hảo tâm tính!” Tử Thiên Lôi không khỏi cảm khái nói: “Lấy tâm cảnh của Lục đệ, sợ là có thể so với Kiếm Hoàng tiền bối đã qua tuổi giáp (hơn 60 tuổi), thật không biết, Lục đệ ngươi là như thế nào làm được. Tuổi như thế, liền có khí độ như vậy, trách không được có thể lưu Long khí, thành tựu chân long huyết mạch. ”

Dừng một chút, Tử Thiên Lô nói: “Lục đệ, yêu cầu kia của Thanh Phàm điện....”

“Đại điện chủ cùng Tử Hà Tông ta có ân, lại có nhiều giao hảo, bí cảnh này, tới kiến thức một chút cũng tốt, nói không chừng có thể đoạt được cái gì đó. ” Lục Thanh đạm cười một tiếng mở miệng nói.

Trầm ngâm một lát, Tử Thiên Lô mở miệng nói: “Lục đệ, có chút lời nói, có thể có chút không lọt tai, nhưng mà ta vẫn muốn nói cho người nghe. ”

“Đại ca mời nói. ”

Trong mắt tràn đầy tử mang, Tử Thiên Lô nói: “Trước khi đạt tới Kiếm Phách, vẫn là ít cùng Kiếm Thần điện tiếp xúc. ”

“Ít cùng Kiếm Thần điện tiếp xúc?” Lục Thanh ngẩn ra, lập tức nhìn thẳng Tử Thiên Lô.

Cười khở một tiếng, Tử Thiên Lô nói: “Đây cũng là sự phụ ta nói với ta, hiện giờ các tông ở tứ giới cường thịnh, Kiếm Thần điện mơ hồ áp chế không được. Không thể không nói, liền phải có chút tác động không bình thường. Lòng người cách cái bụng, Lục đệ cùng bọn họ ở chung, phải thật cẩn thận. Cần biết, trên đời này, ít có không làm mà hưởng, cũng ít có không hiểu, không cầu hỏi báo ân huệ. ”

Gật gật đầu, Lục Thanh có chút cảnh tỉnh nói: “Đa tạ đại ca chỉ điểm. ”

Phất phất tay, Tử Thiên Lô nói: “Người ta hiện giờ đã kết bái huynh đệ, tự nhiên có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, làm đại ca, ta há có thể đứng không nhìn người gặp nạn. Những lời cảm tạ về sau từng nhắc lại. ”

Trên mặt lộ ra ý cười, Lục Thanh cầm lên ba vò Thanh Dương liệt tửu còn sót lại trên bàn nói: “Tốt lắm, việc này trước không nói, uống rượu. ”

“Hảo, uống rượu!” Năm nhìn Niếp Thanh Thiên nhìn nhau, đồng thời phát ra tiếng cười to.

Bên trong sáu người, tuy rằng Tử Thiên Lô mới là lần đầu tiên gặp mặt nhưng mà mọi người tính tình hợp nhau, rất nhanh liền quen thuộc.

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng mặt trời chiếu vào trong đại điện, đem mọi người nhuộm dần trong đó.

“Lục đệ, can nường người..... ” Rượu đủ một tuần, Dư Cập Hóa mở miệng nói.

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Có lẽ qua mấy ngày liền tốt thôi. ”

Nói cũng chỉ là có nói như vậy, Lục Thanh cũng minh bạch. Cha hắn, Lục Vân đã tiêu tán một chút chân linh còn sót lại, từ nay về sau phi hồn yên diệt, Mẹ hắn hiện giờ cũng sơ ngưng Kiếm Chủng, tự nhiên có thể có chút cảm ứng, như thế nào có thể không đau thấu nội tâm. Chỉ là thống khổ tới có chút không hiểu, không có đạt tới Kiếm Hồn, cũng không có thể minh bạch nguyên nhân bên trong.

Trong lòng thâm thở dài một hơi, Lục Thanh cũng không tính toán đem việc này nói cho mẹ hắn. Hắn rất rõ ràng tính tình của mẹ mình, ở mặt ngoài thì nhìn qua kiên cường kiên nhẫn, tính tình nhu hòa, nhưng mà bên trong nội tâm cương liệt vô cùng, nếu một khi biết cha hắn Lục Vân hội phi hồn yên diệt, tất nhiên muốn tự tử cùng theo.

Sáu người cứ như vậy nhất trực uống rượu, lúc sau, lục thanh lại sai Thú Nguyên đem Thanh Dương liệt tửu năm trăm năm trân quý cất dấu kỹ ra. Tu vi sáu người đều có tu vi cao thâm, uống xong vài vò rượu cũng không một chút vấn đề, mãi đến khi vầng trăng lên cao, năm người mới được an bài đến sương phòng ngồi xuống tĩnh tu.

Ngồi xếp bằng ở bên trong chủ sương phòng, Lục Thanh ngưng thần suy nghĩ, đem tâm bình tĩnh trở lại, giết chóc ý chí bởi vì lục thiên thư mà sinh ra cũng dần dần tiêu giảm tán đi.

Tay phải vung lên, một tầng pháp tắc thần quang màu tím bạc tức khắc đem toàn bộ sương phòng bao phủ, coi như là Lục Thanh lấy Luyện Hồn quyết luyện ra hồn thức kim hôi sắc, cũng khó có thể bắn xuyên quan, Lục Thanh cũng không lo lắng có người nhìn trộm, lấy tu vi hồn thức của hắn hiện giờ siêu việt nhị kiếp Kiếm Hoàng, trừ phi là tam kiếp Kiếm Hoàng trở lên, Lục Thanh tự tin, không ai có thể tránh được Chân Long Nhân của hắn.

Giờ phút này, xuất hiện ở trước mặt Lục Thanh là Luyện Tâm Kiếm, còn có Thạch Kiếm, trước đó xuất hiện quỷ dị, Kiếm Cốt của Nhân Đạo tông sư lấy được ở Liên Vân Sơn Mạch, mấy cổ Kiếm Cốt của Kiếm Hoàng, còn có một viên Hồn Thạch của tông sư, trừ những thứ này ra, còn có hai chiếc hộp ngọc, bên trong là Vạn Niên Bất Tử Căn cùng Trường Sinh Thảo.

Những thứ này, chính là trước đó Diệp lão từ bên trong Không Giới thoát phá mang ra, những thứ khác như một ít đan dược, Thú Đan, Thần Kiếm tất cả đều rơi vào bên trong Động Hư Không Gian. Hiện giờ có lẽ sớm bị không gian kia loạn lưu giảo toái, hóa thành bột mienj.

Nhìn thấy những đồ vật trước mặt, Lục Thanh không bi không mừng. Tuy rằng vài thứ kia có chút đáng tiếc, nhưng mà một ít tất yếu, đan dược đối với hắn vô dụng, hắn sớm đã giao cho mẹ hắn, bên trong đó bao gồm Phá Chương đan cùng Duyên Thọ Đan. Những cái khác như là một ít Thần Kiếm cùng Thú Đan, Thần Kiếm thì đối với hắn cũng vô dụng, về phần Thú Đan tuy rằng đáng tiếc, nhưng mà nếu mất đi. Lục Thanh cũng không có lộ ra thần sắc đau lòng nào.

“Người nên đem Luyện Tâm Kiếm một lần nữa hồi luyện. ” Trong đầu, Diệp lão mở miệng nói.

“Hồi luyện?” Lục Thanh nghe vậy sửng sốt.

“Không sai Kim Thiên Kiếm Thể tuy rằng mạnh mẽ, nhưng vẫn chịu không được Động Hư Không Gian cùng pháp tắc trùng kích. Có một thanh Thần Kiếm Tốt, trước khi người đạt tới Bạch Linh Kiếm Thể, vẫn là có chỗ trọng dụng. ”

Thoáng trầm tư một lát, Lục Thanh liền đem Luyện Tâm Kiếm thu vào trong tay, nhẹ nhàng mà vuốt ve lên. Lại nói đến, Luyện Tâm Kiếm, bắt đầu từ lúc trước, khi hắn mới vào Triều Dương Cung, liền nhất trực làm bạn với hắn. Từ thanh kiếm tam phẩm bé nhỏ không đáng kể, hiện giờ nhất trực tăng lên trình độ thần Kiếm cấp Thanh Phàm đỉnh cấp, biến hóa bên trong, chỉ sợ là Hoàng Lão lúc trước cũng không thể tưởng tượng được.

Xem ra phải đi một chuyến.

Ngày thứ hai, Lục Thanh phân phó Thúc Nguyên đem Thanh Hỏa Tinh Kim Lô uẩn dưỡng cho tốt Hỏa chủng, rồi liền ly khai.

Năm ngày sau, Lục Thanh mang theo một thân Địa Hỏa khí nhàn nhạt trở về, lại tiến nhập vào bên trong kiếm khố, lấy ra mấy khối chú tài đã ngoài năm trăm năm.

Những chú tài đó, là tích lũy ngàn năm của Lục gia hắn.

“Người muốn chú kiếm!” trong sân, Tử Thiên Lôi trầm giọng nói.

“Không sai, Luyện Tâm Kiếm hiện giờ không thích hợp, cũng đến lúc tăng lên rồi. ” Lục Thanh ứng thanh nói.

“Tốt lắm!” Tử Thiên Lôi gật đầu, lập tức từ bên trong Không giới lấy ra một thanh Thần Kiếm màu tím đưa cho Lục Thanh, đúng là lúc trước tại Kiếm Hồn chiến trường Lục Thanh đã tặng cho, chỉ là hiện tại Tử Thiên Lôi thành tựu Kiếm Hoàng, thanh Thần Kiếm này cũng không còn thích hợp.

“Thanh Thần Kiếm này là thuộc tính Thiên Lôi thuần khiết, cũng là do người đúc, nếu có thể hồi luyện cho nó đi, ta về sau lại có thể dùng nó. ”

Bên cạnh, hai mắt mấy người Niếp Thanh Thiên đều sáng ngời. Bọn họ biết, Luyện Tâm Kiếm của Lục Thanh đã đạt tới cấp Thanh Phàm đỉnh phong, lại tăng lên, kia phải nói –,

Thần Kiếm cấp Kim Thiên.

Trong lòng bốn người kinh hô.

“Lục đệ, là người nói, người hiện giờ có thể đúc Thần Kiếm cấp Kim Thiên?” Niếp Thanh Thiên nhin không được mở miệng hỏi.

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Chú nghề ta đã sớm đạt tới, chỉ là mãi mãi không đủ chú tài. Lúc trước cảnh giới không đủ, nhất pháp thông, vạn pháp thông, Vạn Pháp Quy Tông, cảnh giới Kiếm Đạo tiến bộ, chú kiếm chi đạo ta cũng có rất nhiều tâm đắc. Thần Kiếm cấp Kim Thiên hẳn là không có vấn đề. ”

Nói tới đây, Lục Thanh hướng tới bốn người Niếp Thanh Thiên nhìn thoáng qua, nói: “Nhị ca, tứ ca, Thần Kiếm các ngươi, ta có thể giúp tăng lên, nhưng mà tam ca ngũ ca hiện giờ đã muốn đủ dùng rồi, cảnh giới không đủ, quá ỷ lại vào ngoại vật là không có lợi. ”

Có chút thất vọng bĩu môi, bất quá Đoạn Thanh Vân không nói gì thêm, hẳn biết Lục Thanh nói tuyệt đối so với tông chủ muốn chính xác hơn. Thanh kiếm cửu phẩm đối với hắn cùng với Dư Cập Hóa hiện giờ mà nói đích xác là đủ rồi.

“Linh nhi. ” Phút chốc, Lục Thanh nhẹ giọng kêu. Tuy là nhẹ giọng, nhưng mà thanh âm lại vững vàng truyền khắp toàn bộ Lục phủ.

“Sư phụ!” Hoàng Linh Nhi đi vào phụ cận.

“Người đi Phiêu Miểu Phong một chuyến, hướng Minh sư tổ người cầu chút hàn tuyến trong trung tâm Bích Hàn đầm. ”

559. Chương 117: Kim Ngọc Mãn Đường Thiên Lôi Minh! (trung)

Một ngày sau, Minh Nguyệt đàm.

Thanh u đàm thủy vẫn như cũ như lúc trước giống nhau, chỉ là theo Hoàng Linh Nhi thường xuyên đi lại, nơi này cũng dần bị đệ tử nội tông biết được.

Lúc trước, hộ tông trưởng lão Lục Thanh, chính là ở bên trong Minh Nguyệt đàm này luyện kiếm.

Đây là một câu nói mà một đoạn thời gian gần đây, ở cung Triều Dương lưu truyền nhiều nhất. Tựa hồ địa phương trước kia quen thuộc về Lục Thanh, hiện giờ đều trở thành địa phương đông đệ tử tranh giành cướp lấy. Tuy nói Triều Dương cung cũng không có hạn chế địa phương tu luyện hằng ngày trên Triều Dương phong, nhưng mà trước đó địa phương Lục Thanh nán qua cũng là trở thành tồn tại như vậy.

Đặc biệt là Minh Nguyệt đàm, địa phương thanh u hẻo lánh như vậy, cho dù lục thanh trước đó không có đến qua, cũng đủ hấp dẫn nhiều đệ tử. Bất quá bởi vì Hoàng Linh Nhi ở chỗ này, liên can nội tông đệ tử thậm chí bài danh trên đại bích nửa năm, để quyết định sử dụng. Hơn nữa tựa hồ không nghĩ phá hư di tích Lục Thanh tu luyện, mỗi nửa năm, đều chỉ cho phép bốn người ở chỗ này tu luyện.

Mà gần đây, Hoàng Linh nhi nhiều lần đến đây đem bốn người nguyên bản tu luyện ở đây đuổi ra ngoài.

Lại đi vào Minh Nguyệt đàm này, nhìn thác nước cao trăm trượng, bởi vì mấy đường thông đạo cách trở, đúng là đem thác nước này thanh ngăn lại, không có truyền ra ngoài, nói cách khác, cũng sẽ không tới bây giờ mới bị phát hiện, có lẽ trước kia, cũng từng bị phát hiện ra, bất quá địa phương như vậy, có ai lại dễ dàng nói ra?

Bên trong thủy đàm, từng đầu Tuyết Ngư màu trắng quẫy đuôi, ngẫu nhiên bắn lên mấy chùm bọt nước, trong đầu nhất thời, đúng là khiến Lục Thanh trầm mặc xuống.

“Bất tri bất giác, không sai biệt lắm đã trôi qua mười năm. ” Thở dài một tiếng, Lục Thanh mở miệng nói.

Bỗng nhiên Lục Thanh phát hiện, nhiều năm qua như vậy, chính mình giống như còn không có một ngày nào chân chính trầm tĩnh lại sống một thời gian vô cầu vô thức.

“Đúng vậy nhiều năm như vậy trôi qua” Dư Cập Hóa khẽ cười một tiếng, đột nhiên mắt sáng ngời, vươn tay bẻ một cái nhánh cây chỉ hướng Lục Thanh: “Đến đây, Lục đệ, chúng ta luận bàn một chút. ”

“Luận bàn một chút. ” Lục Thanh than nhẹ một tiếng, trong mắt đồng thời lộ ra ý cười, vươn tay bẻ một nhánh cây, cũng không khách khí, cánh tay cấp tốc lay động, tức khắc hóa thành chín đường kiếm quang, bao phủ toàn thân Dư Cập Hóa.

“Vân Hoành Tây Lĩnh!” Đoạn Thanh Vân trước mắt sáng ngời, một kiếm này của Lục Thanh, đúng là một trong Đẳng Vân Cửu Kiếm, kiếm pháp nền tảng của Triều Dương phong.

“Tối hay lắm!” Dư Cập Hóa quát một tiếng, nhánh cây trong tay ngay lập tức ở trước ngực vẽ ra một vòng tròn kiếm mạc, đem toàn bộ kiếm lộ của Lục Thanh khóa ở bên trong.

Hai người đều không có vận dụng một tia Kiếm Nguyên nào, thậm chí Lục Thanh ngay cả một ít lực lượng thân thể cũng không có vận dụng, hai người chính là lấy Đẳng Vân Cửu Kiếm, nền tảng không ngừng biến hóa. Kiếm thức ở trong tay hai người, đúng là biến hóa ra vô cùng huyền ảo, rốt ruột vẫn là Tử Thiên Lôi hơn một bậc, mấy chiêu kiếm qua đi, liền ngay cả gió thổi xung quanh đều bị kéo theo, hướng tới Dư Cập Hóa đè ép.

Nửa nén hương sau.

“Ha ha, hiện giờ ta cũng không chỉ điểm được ngươi. ” Dư Cập Hóa khê cười một tiếng, nhánh cây trong tay hóa thành bột mịn.

Vung tay đem nhánh cây cắm trên mặt đất, Lục Thanh đậm cười nói: “Thời gian như vậy, ta rất tưởng niệm. ”

“Đúng vậy!” Hai người Đoạn Thanh Vân cùng Triệu Thiên Diệp tiến đến.

TRòng mắt vừa động, Đoạn Thanh Vân lập tức lộ ra nụ cười giao hoạt, kiếm chỉ huy động điểm ra, vô số Kiếm Khí Hỏa hệ bắn nhanh ra, rơi vào bên trong thủy đàm.

Oanh

Oanh

Oanh.

Ngay sau đó gần năm mươi con Tuyết Ngư lớn bằng bàn tay trôi lên mặt nước, đều không ngoại lệ, phần đuôi chúng toàn bộ bị xuyên thủng, với thân hình nhẹ nhàng, giờ phút này rốt cuộc không chìm nổi nữa.

Đoạn Thanh Vân phát tay một cái, đem hơn mười con Tuyết Ngư lấy ra khỏi thủy đàm, một đồng lửa lập tức được đốt lên.

Mấy người Lục Thanh liếc nhau, lúc này hiểu ý, Lục Thanh từ bên trong Động Hư Không Gian ở lòng bàn tay lấy ra mấy vò Thanh Dương liệt tửu. Năm người lần lượt ngồi xuống nhìn Đoạn Thanh Vân dùng nhánh cây còn xanh nguyên vẹn xuyên qua Tuyết Ngư, sau đó ở ánh mắt có chút kinh ngạc của Tử Thiên Lôi, Đoạn Thanh Vân từ bên hông lấy ra bốn, năm cái bình nhỏ, đối với bốn người Lục Thanh đặc ý cười.

“Ha ha, ta đã nói, tính tình tham ăn của ngươi như thế nào có khả năng từ bỏ. ” Dư Cập Hóa lúc này mắng: “ Thành thật khai ra, tiểu tử ngươi rốt cuộc bao nhiêu lần lên lút ăn một mình?”

“Oan uống quá a! Ta nhưng mà tối hôm qua mới chuẩn bị. ” Đoạn Thanh Vân trách mắng một tiếng, lắc mình né tránh kiếm chỉ của Dư Cập hóa đánh xuống.

Bên cạnh, bốn người Lục Thanh nhìn nhau, đồng thời cất tiếng cười to.

Không để ý tới Đoạn Thanh Vân ủy khuất, Dư Cập Hóa vươn tay lấy vò rượu đưa cho mấy người Lục Thanh, mà Đoạn Thanh Vân cũng không nhân rồi, lúc này mở ra vài cái chai hương Tuyết Ngư rải lên. Đồ tươi, vàng nhạt, xanh lá mạ, thậm chí là trắng như tuyết, từng loại bột phấn che phủ lên thân cá, một lát sau, Tuyết Ngư dần dần nung vàng ươm, một mùi hương nồng đậm phiêu tán.

Tuy rằng đã vài năm không có ăn, nhưng mà không thể không nói Đoạn Thanh Vân ở vấn đề ăn uống rất có thủ đoạn. Có lẽ duyên cớ thật lại không có được ăn, cũng có thể là tay nghề Đoạn Thanh Vân tiến bộ, Lục Thanh cảm giác, lúc này đây Tuyết Ngư, so với bên trong trí nhớ của hắn còn muốn tốt hơn một chút.

Mỗi người một vò Thanh Dương liệt tửu, cầm lên một con Tuyết Ngư bắt đầu ăn, cũng mặc kệ mặt ngoài một tầng mỡ thơm mát nóng bỏng, cứ như thế cắn từng miếng một. Tầng bên ngoài vàng ươm xốp giòn vô cùng, hương thơm đặc biệt thấm nhuần vị giác, khiến mấy người hận không thể đem đầu lưỡi cắn rớt.

Một khắc này, Lục Thanh tựa hồ rốt cuộc không rõ phân phận chính mình, thậm chí là thực lực tu vi, hết thấy mọi thứ.

Tâm thần yên tĩnh dị thường, một khắc này, Lục Thanh cảm thấy hồn thức chính mình đều giống như bị tê dại, không còn một tia tri giác.

Mãi đến một lúc sau.

“Gia chủ, thời gian đã đến. ” Phía sau vách đá, Thúc Nguyên phụ trách đề phòng rốt cục đã mở miệng hô.

“Thời gian đã đến sao?” Lục Thanh thì thào một câu: “Thời gian trôi qua thật mau. ”

Tiếng nói vừa dứt, Lục Thanh liền đứng dậy. Từ trên người hắt lại nổi lên một cổ khí tức thâm trầm uy nghiêm nhàn nhạt ở trên người quanh quẩn không tiêu tan.

Phút chốc, Lục Thanh cùng Tử Thiên Lô đồng thời ngẩng đầu. Mấy đạo kiếm ngậm vang lên, rất nhanh hạ xuống trước mặt sáu người Lục Thanh.

“Gặp qua sư thúc tổ! Chư vị sư thúc!”

“Gặp qua Tử Dương Tiền bối, các vị đại sư!” Tử Thiên Lô đồng dạng hành lễ nói.

“Thiên Lô không cần khách khí!” Tử Dương Kiếm Hoàng khoát tay áo nói. Đứng ở bên cạnh lão, đúng là năm người Lạc Thiên Phong, ngoài ra còn có một gã trung niên tóc đen tuấn lãng. Người này là một gã Kiếm Chủ, chỉ là bởi vì theo sau sáu người Tử Dương Kiếm Hoàng mà đến, cho nên nhìn tu vi có vẻ bé nhỏ.

“Minh Nhật sư phụ!” Lục Thanh cũng là đối với người trung niên gật đầu nói.

“Lục trưởng lão khách khí, lệnh tôn khi còn sống có ân chỉ điểm với ta, ngươi ta nhiều nhất là cùng thế hệ mà thôi, về sau trực tiếp gọi tên ta là được. ” Trong mắt người trung niên lộ ra vẻ ôn hòa nói.

Người này, đúng là một chú kiếm sư cấp Thanh Phàm khác của Tử Hà Tông hiện giờ: Minh Nhật.

“Ta từ nơi Minh phong chủ nghe được Lục đại sư hôm nay ở đây khai lộ chú kiếm, vừa đúng lúc không có việc gì, cho nên liền theo đến thỉnh giáo một phần. ” Minh Nhật nhìn bốn chuôi Thần Kiếm cắm ở ven bờ Minh Nguyệt đàm, ngữ khí cảm khái nói: “Chùy văn như vậy, xem ra, bốn chuôi thần kiếm này là xuất từ tay Lục trưởng lão, Lục sư phụ dưới tuổi vàng có biết, cũng có thể ngậm cười. ”

Ngữ khí Minh Nhật rất cung kính, mấy người Lục Thanh cũng sinh ra hảo cảm với hắn. Đạt tới cảnh giới của Lục Thanh cùng Tử Thiên Lô, tự nhiên có thể thông suốt lòng người, cho dù không thể hoàn toàn, nhưng dưới cảnh giới Kiếm Hồn, cũng hiếm có sai lầm. Hai người có thể cảm thấy Minh Nhật ý chí thẳng thắn vô tư, cũng không có mang theo tâm tư gì khác.

“Minh sư phụ quá khen. ” Trên mặt Lục Thanh cũng lộ ra nụ cười.

“Lục Thanh, ngươi là muốn đột phá cấp Kim Thiên?” Đột nhiên, Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng nói.

“Không sai, nhân duyên tế hội, chiếm được mấy khối chú tài hảo hạng, có thể thử một lần. ” Lục Thanh gật gật đầu.

Hít sâu một hơi, Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói: “Vốn tưởng rằng Tử Hà Tông ta là tông môn mới tiếp cận Kim Thiên, trong tông tại rất nhiều phương diện muốn đuổi kịp bốn mươi tám đại tông ở Kim Thiên giới, cần mấy trăm năm tích lũy mới được. Không nghĩ tới, chú kiếm, cũng là trước hết đuổi kịp. ”

Tông môn cấp Kim Thiên, tự nhiên chẳng những ở trên thực lực đạt tới cấp Kim Thiên, mà toàn bộ các mặt cũng không thể có chênh lệch quá lớn. Nếu không mà nói, liền cần ẩn dấu mấy trăm năm tích lũy, dù sao trụ cột không vững, cho dù nhất thời cường thịnh, cũng không thể kéo dài.

Giờ khắc này, năm người Lạc Thiên Phong gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh cũng là có chút mê ly lên.

Ở trên người Lục Thanh giống như có một tầng sương mù thật dày, làm người ta khó có thể nhìn thấu toàn cảnh, vốn tưởng rằng đã nhìn thấu, chờ thêm một đoạn thời gian xem lại, lại phát hiện, một tầng sương mù kia tựa hồ càng thêm dày đặc.

Tuy rằng có chút khiếp sợ khi thấy tất cả Kiếm Hồn cảnh giới đại sư của Tử Hà Tông đều đến, nhưng mấy người Thúc Nguyên vẫn miễn cưỡng trấn định tâm thần, đem những thứ mà Lục Thanh phân phó: Thanh Hỏa Tinh Kim Lô, Hỏa Ngọc Chùy, Hàn Ngọc liềm, Tử Mộc than, khiêng đến ven bờ Minh Nguyệt đàm. Đồng thời còn mang đến bốn chiếc thùng bằng Bạch Ngọc, bên trong có một cổ hàn khí thấu xương bốc lên, đúng là hàn tuyến tại trung tâm Bích Hàn đàm.

Bích Hàn đàm chính là một chỗ kỳ lạ tại Phiêu Miểu Phong. Nước bên trong đàm rét lạnh vô cùng, lại tràn ngập nguyên khí, có thể tẩy căn luyện cốt, thậm chí có một ít công hiệu phạt tủy mỏng manh. Hàn tuyến trung tâm càng chứa đựng đại lượng hàn khí, thậm chí so với Huyền Băng càng thêm băng hàn, nguyên nhân chính là vì thể công hiệu có được càng càng mạnh. Hiện giờ Minh Tịch Nguyệt có thể xuất ra bốn thùng, đã là số lượng tích lũy trong hai năm.

Quay đầu nhìn về phía Minh Tịch Nguyệt, thấy Minh Tịch Nguyệt hướng mình gật gật đầu, trong lòng Lục Thanh ngẩn ra, lập tức liền bình thường trở lại. Đã đồng tông, có một số việc đã là quá khứ, liền khiến nó trở thành quá khứ đi.

560. Chương 118: Kim Ngọc Mãn Đường Thiên Lô Minh! (hạ)

Giờ phút này, bên trong Thanh Hỏa Tinh Kim Lô có một tầng khói nhẹ nhàn nhác bốc lên, ở bên trong, Liệt Diễm màu hồng lam thiêu đốt. Lô diễm này, đã uẩn dưỡng thời gian năm ngày, lúc này nhìn lại, đã gần như không có một chút tạp chất.

Vài bước đến bên cạnh Thanh Hỏa Tinh Kim Lô, tay phải lục thanh vung lên, tức khắc có ngân quang chột lóe, rơi xuống mặt đất.

Thình thịch.

Giống như có vạn cân cự thạch rơi xuống trên mặt đất, thẳng đem tảng đá cứng rắn phía trước Minh Nguyệt đàm đè lún vài tấc.

Đây là gần hai mươi tảng đá màu bạc, ngoài ra còn có bốn tảng đá có màu vàng kim.

“Đây là?” Minh Nhật không khỏi mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào đồng chú tài Lục Thanh bỏ xuống.

“Ngàn năm Thâm Hải Trầm Ngâm, ít nhất mấy ngàn năm Thâm Hải Trầm Ngâm mẫu!” Minh Nhật có chút không thể tin được nói.

“Người nói là, những thứ đó chính là Thâm Hải Trầm Ngâm!” Tử Dương Kiếm Hoàng nhíu mày, trầm giọng nói.

Hít sâu một hơi, Minh Nhật hướng về Tử Dương Kiếm Hoàng thi lễ nói: “Hồi Thái thượng trưởng lão, đích xác là Thâm Hải Trầm Ngâm. ”

“Thâm Hải Trầm Ngâm sao?” Tử Dương Kiếm Hoàng lộ ra thần sắc nghi hoặc nói: “Nói cách khác, chú tài như vậy chỉ có biển sâu mới có thể nhìn thấy?”

“Không sai!” Minh Nhật gật đầu nói: “Chỉ có ít nhất ở dưới biển sâu ngàn trượng, vô tận hải áp cùng Thủy linh khí uẩn dưỡng mới có thể sản sinh ra chú tài quý hiếm như vậy. Mà chú tài như vậy, ở Kiếm Thần Đại Lục, tuy rằng nói chỉ có thể miễn cưỡng tiến vào hàng đầu, nhưng mà bởi vì thừa thớt, trình độ trân quý không thua kém chút nào nhiều loại chú tài đứng đầu. Chỉ là, Thần Kiếm dùng Thâm Hải Trầm Ngâm chú luyện, kiếm giả, thậm chí là Kiếm Hồn đại sư bình thường không thể vận dụng. ”

“Đây là vì sao?” Niếp Thanh Thiên kỳ quái nói.

Hiện giờ, Niếp Thanh Thiên thân là phong chủ Triệu Dương phong, tu vi tuy rằng còn không có tiến vào Kiếm Hồn cảnh, nhưng cũng chỉ là kém nửa bước mà thôi, cho nên giờ phút này, cũng có được tư cách nói chuyện.

Hướng tới Niếp Thanh Thiên nhìn thoáng qua, Minh Nhật giải thích: “Thâm Hải Trầm Ngâm, bởi vì được trọng áp biển sâu cô đọng, cho nên sức nặng không gì sánh kịp. Thâm Hải Trầm Ngâm lớn bằng ngón út, liền có được trọng lượng không ít hơn trăm cân. Không cần phải nói Thâm Hải Trầm Ngâm mẫu, chính

là ở bên trong Thâm Hải Trầm Ngâm thai nghén ra, tuyệt đối là chú tài hàng đầu, lớn bằng ngón út nặng không ít hơn năm trăm cân. Cho nên kiếm giả trên đại lục có thể vận dụng Thần Kiếm dùng Thâm Hải Trầm Ngâm chú luyện, không phải trời sinh thần lực, chính là hậu thiên tu luyện bí pháp thần tông Kiếm Đạo chuyên tinh luyện thần thể, mới có thể vận dụng tự nhiên. ”

Mọi người nghe vậy đều gật đầu, bọn họ biết thân thể Lục Thanh mạnh mẽ, thậm chí có thể bằng được Thần Kiếm, mà phong mang khí dẫn sinh ra thực chất, vô kiên bất tồi, không thua kem Phong Lôi Kiếm Cương mà hẳn có được.

Dùng Thâm Hải Trầm Ngâm chú kiếm, đối với Lục Thanh mà nói là cực kỳ thích hợp.

Lại nhìn Lục Thanh.

Chỉ thấy hắc phát tay lên, một tiếng kiếm ngâm nhàn nhạt vang lên, nguyên bản Luyện Tâm Kiếm cảm ở ven đàm tức khắc lăng không bay lên, rơi xuống trên tay hắc.

Cúi đầu nhìn Luyện Tâm Kiếm trog tay, một cổ cảm giác huyết nhục tương liên tự nhiên mà sinh.

Ngâm.

Thân kiếm run rẩy, tựa hồ đáp lại Lục Thanh vuốt ve.

“Linh tính thật mạnh. ” Minh Nhật sững sốt, mở miệng tán thưởng.

Luyện Tâm Kiếm, lúc trước dung hợp một viên hạ phẩm Hồn Thạch, hấp thu linh tính bên trong, tự nhiên hơn xa so với Thần Kiếm cấp Thanh Phàm bình thường, linh động hơn rất nhiều.

Tựa hồ cảm nhận được linh tính Luyện Tâm Kiếm truyền tới, khóe miệng Lục Thanh nổi lên một nụ cười ôn hòa. Luyện Tâm Kiếm, lúc đầu đó là từ trên tay hắc sinh ra, từ một thanh kiếm tam phẩm nho nhỏ, trở thành thần kiếm cấp Thanh Phàm đỉnh cấp, bên trong vượt qua chín tầng chắn, chính là thứ làm bạn với Lục Thanh dài nhất. Cho dù về sau có thần Kiếm rất tốt sinh ra, cũng vô pháp vùi lấp địa vị Luyện Tâm Kiếm ở trong lòng Lục Thanh. Huống chi, Lục Thanh đã hạ quyết tâm, muốn cho Luyện Tâm Kiếm theo hắc cùng nhau tăng lên, đến Kim Thiên, Bạch Linh, thậm chí là tối cao cấp Tử Hoàng.

Lúc này, từ bên trong Luyện Tâm Kiếm, không ngừng có linh tính dao động ó áy ỷ lại truyền ra, tiến vào bên trong thức hải của Lục Thanh. Gần mười năm ở cùng nhau, linh tính bên trong Luyện Tâm Kiếm đó là đem Lục Thanh trở thành giống như phụ thân. Coi như là về sau có người chiếm được Luyện Tâm Kiếm đã trở thành cấp bạch linh, mà nhận chủ tế luyện, cũng vô pháp thoát khỏi Lục Thanh tuyệt đối khống, thậm chí lâm trận trở giáo.

Ánh mắt dần dần ngưng trọng lên, Lục Thanh chậm rãi buông lỏng hai vai, mà Luyện Tâm Kiếm, cứ như vậy lặng lẽ huyền phù ở tại trước mặt.

Phút chốc, ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Tử Thiên Lôi vừa động, ở hư không chung quanh Lục Thanh, dần dần tụ tập ra pháp tắc thần quang màu tím bạc.

Pháp tắc thần quang!”

Hai người Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn nhau, khó có thể che dấu chấn động trong lòng. Tuy rằng nói một kiếp Kiếm Hoàng đã vượt qua Lôi Kiếp, liền đạt được tư cách nắm giữ pháp tắc, có thể tiếp xúc đến pháp tắc, nhưng mà nghĩ muốn ngưng kết pháp tắc mờ ảo vô tung trong hư không ngưng kết thành thần quang, coi như là hạng thiên tư tung hoành, sợ cũng muốn tiêu phí thời gian ba năm mới củng cố được. Vậy mà giờ phút này, Lục Thanh tuy rằng thủ pháp còn có chút trúc trắc, nhưng mà hai người có thể thấy được, Lục Thanh không có chút miễn cưỡng, tựa hồ ngưng kết pháp tắc thần quang với hắc là sự tình rất dễ dàng.

Cười khổ lắc đầu, trong lòng Tử Thiên Lôi lần đầu tiên hỏi chính mình, cùng Lục Thanh kết bái đến tột cùng là đúng hay sai. Có một cái Lục đệ như vậy, trên tu luyện thật sự khó có thể tìm được cái gì tự hào.

Tựa hồ là cảm nhận được Phong Lôi pháp tắc tồn tại, luyện tâm kiếm càng không ngừng rung động, phát ra tiếng kiếm minh ong ong.

Hưu

Hừu.

Hừu.

Kiểm chỉ lẳng không dẫn động, ngay sau đó, bên cạnh Thanh Hỏa Tinh Kim Lô, vô số khói than tím được dẫn động, cui vào hỏa khẩu.

Đồng thời chỗ hỏa khẩu, Phong Lô màu tím bạc nổ vùn, kích khởi cơn lốc, chui vào lò đúc.

Răng rắc.

Trên miệng lò, hỏa diễm màu lam thẫm bốc lên hai thước, chung quanh vài thước chân không dập lạt, lò diễm mãnh liệt nhấc lên từng cơn sóng nhiệt, khuếch tán chung quanh.

Nhưng mà, khí lẳng bàng bạc này tới trước mặt đám người Niếp Thanh Thiên, liền giống như gặp một bức tường vô hình, rốt cuộc không thể tiến thêm nửa bước.

“Khởi!”

Lục Thanh khẽ quát lên một tiếng, kiểm chỉ tay trái ép xuống, tức khắc, ba khối đá màu vàng kim liền chậm rãi nổi lên, rơi xuống bên trong lò diễm.

Lò diễm màu lam thẫm thiêu đốt, đem tảng đá nhuộm thành màu kim hồng, còn không có quá bao lâu thời gian, liền có từng cơn khói nhẹ màu vàng kim mượt mà như ngọc bốc lên.

“Kim ngọc mãn đường Thiên Lô minh!” Minh Nhật than nhẹ một câu. Biết đây là Lục Thanh tìm được Thâm Hải Trầm Ngâm mẫu niên hạn quá lâu, sợ là gần vạn năm uẩn dưỡng, cho nên, tiên thiên chú tài khởi diễm liền cao, bên tổng đều có một chút tiên thiên linh tính, không cho phép hạ xuống dưới cấp Kim Thiên.

Hiện giờ Kim Ngọc Chi Yển inh ra, chỉ cần không phải tài nghệ quá tầm thường, ít nhất cũng có thể chú thành một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên hạ phẩm.

Bất quá nói đến cho dù có đủ tài nghệ, nhưng không đủ thực lực, cũng vô pháp đúc, nhưng mà lúc này trên Thanh Hỏa Tinh Kim lô, chân không dập nát, liền không phải Chú Kiếm Sư bình thường có thể thừa nhận được. Ít nhất Chú Kiếm sư phải có được tu vi Kiếm Chủ đỉnh phong mới được, nếu không căn bản không chịu nổi chân không dập nát không ngừng đục khoét.

“Ba khối Thâm Hải Trầm Ngâm mẫu, có phải quá nhiều hay không?” Đoạn thanh Vân với Dư Cập Hóa đứng bên cạnh lên tiếng hỏi.

Ba khối Thâm Hải Trầm Ngâm mẫu, xem mỗi khối phải lớn bằng nắm tay trẻ con, mỗi một khối, ít nhất đều có trọng lượng vạn cân, ba khối thêm vào, chỉ sợ ước chừng tiếp cận vạn cân.

Thần Kiếm bốn vạn cân, thực sự có người có thể thoải mái tự nhiên sử dụng sao?

Dư Cập Hóa lắc lắc đầu, hắn cũng không biết.

Nửa canh giờ trôi qua, bên trên Thanh Hỏa Tinh Kim lô dĩ nhiên ngưng kết một mảnh khói vụ màu kim ngọc, nhưng mà ba khối Thâm Hải Trầm Ngâm mẫu, như trước không có nửa diễm dấu hiệu hòa tan.

Trong mắt lộ ra thần sắc hiểu rõ. Lục Thanh phiến chuồn vờ lên thân lò, Kiếm Nguyên màu tím bạc trên bàn tay chớp động, tức khắc, tại bên dưới lò diễm màu lam thẫm, phong mang khí màu tím bạc lóe lên, lát sau lò diễm màu lam thẫm biến ảo, liền trở thành trắng nhạt

Đến lúc này, chân không dập nát bên cạnh miệng lò tiêu thất không thấy, một vòng sóng gợn mờ nhạt bắt đầu dập dờn mở ra.

Không gian sóng gợn! Lò diễm màu trắng nhạt làm người ta cảm thụ không đến một chút nhiệt lượng nào, nhưng mà tiến nhập trong mắt mấy người Đoạn Thanh Vân, cũng là làm cho tâm thần bọn họ chấn động, không dám nhìn thẳng.

Đến lúc này, ba khối Thâm Hải Trầm Ngâm mẫu rốt cục chậm rãi hòa tan.

Không có chút chậm trễ, vô thanh vô tức Lục Thanh giờ Hỏa Ngọc Chùy lên, ở trên hư không vẽ ra một đường quỹ tích tròn trịa, già ở trên ba khối Thâm Hải Trầm Ngâm mẫu.

Một chùy nện xuống, thân hình Lục Thanh thuận thể xoay chuyển, hai chân cố định, toàn bộ thân thể cong lên, giống như một chiếc cung lớn giương lên, dây cung viên mãn, “Sư” một tiếng, Hỏa Ngọc Chùy lại gào thét hạ xuống.

Mọi người cảm giác được đại địa chấn động, vách đá chung quanh bắt đầu có đá vụn lã chã rơi xuống.

Mà theo chùy thứ hai đánh ra, cả người Lục Thanh liền giống như hóa thành một thanh đại chùy, Thanh Hỏa Tinh Kim Lô cũng tiêu thất không thấy, liền chỉ còn lại ba khối Thâm Hải Trầm Ngâm mẫu dung hợp cùng một chỗ. Mặt trên Hỏa Ngọc Chùy dần dần tản mát ra đậm bạch sắc diễm quang. Địa Hỏa khí ẩn tàng bên tổng tựa hồ bị dẫn động ra, đầu chùy nện xuống, không khí phá vỡ, phát ra lời âm cuộn cuộn, cùng với tiếng phong khiêu thê lương.

Hỏa Ngọc Chùy vũ động càng lúc càng nhanh, đầu chùy cùng Thâm Hải Trầm Ngâm mẫu tương giao, phát ra tiếng sấm rền nổ vang, hai bên vừa tiếp xúc, đầu chùy lại giơ lên đến đỉnh đầu Lục Thanh, một lần nữa gào thét hạ xuống. Như thế qua lại chùy đập, tiếng va chạm liên miên không đoạn, tràn ngập một loại vận luật kỳ dị, tiết tấu rõ ràng, giống như mỗi một chùy đều là tinh tế điều mài, mỗi một nét đều không có sai biệt, độ dày rõ ràng, thật sâu ẩn vào trong lòng mọi người.

561. Chương 119: Luyện Tâm, Nặng Ba Vạn Sáu Ngàn Cân!

Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy!

Làm nên ngàn năm Lục gia chú kiếm, không phải con cháu dòng chính bất truyền, chùy pháp thâm thúy ảo diệu, từ khi truyền thừa đến nay, cơ hồ không có truyền nhân thế hệ nào có thể đạt tới cảnh giới sau hai mươi chùy,

Có lẽ đám người Đoạn Thanh Vân nhìn không ra chút gì, nhưng mà Minh Nhật cũng là nhìn như si như say. Chú kiếm chi đạo cùng Kiếm Đạo giống nhau, mỗi người đều có truyền thừa, liền giống như kiếm pháp tinh thâm, cũng có phân chia pháp tướng kiếm thức cùng phi pháp tướng kiếm thức.

Mà chùy pháp chú tạo cũng đều có khác biệt không giống nhau, bách luyện chùy pháp, thiên đoán chùy pháp, liên phong bát thức, Chùy pháp bất đồng, có thể đạt tới hiệu quả thối luyện bất đồng. Bất quá so sánh với Kiếm Đạo nghiêm khắc phân chia, chùy pháp, nhưng thật ra không có bao nhiêu tường tận, có, chỉ là thanh danh của Chú Kiếm Sư mà thôi.

Đúc ra hảo kiếm, thanh danh Chú Kiếm Sư đề cao, chùy pháp tự nhiên cũng được công nhận trở thành chùy pháp đứng đầu. Tuy nói khả năng bên trong có chút sai lầm, nhưng mà Chú Kiếm Sư nổi danh, đa số vẫn là không có giả dối.

Hỏa Ngọc Chùy là một chùy nhanh hơn một chùy, cả người Lục Thanh cơ hồ hóa một đạo thanh sắc huyền ảnh, lực đạo phản chấn mỗi một chùy đều được tâm pháp độc đáo của Đại Diễn Thập Lục Chùy chuyển hóa, một lần nữa gia trì lên thân chùy.

Oanh.

Oanh.

Oanh.

Đại địa chấn động, trên mặt nước Minh Nguyệt đàm, đúng là nổi lên đại lượng nếp uốn, mà Đoạn Thanh Vân cảm thấy toàn bộ Triều Dương Phong đều giống như chấn động lên.

Triều Dương cung.

“Làm sao vậy, chẳng lẽ có Linh Thú làm loạn sao?”

“Làm gì có Linh Thú! Người gặp qua Linh Thú có thể khiến cả tòa sơn phong chấn động sao? Đó là hộ tông trưởng lão ở Minh Nguyệt đàm chú kiếm. ”

“Hộ tông trưởng lão chú kiếm! Như thế nào có thể, người làm sao biết được?”

“Ta làm sao biết được, vừa rồi ta từ chân núi tiếp nhận tin tức từ phường thị Triều Dương thành trở về, vừa lúc nhìn thấy hộ vệ Lục phủ đem lò đúc cùng một ít đồ vật hướng Minh Nguyệt đàm chuyện đến. ”

“Thật là như vậy, còn không nhanh lên, hộ tông trưởng lão, lão nhân gia nhưng mà khó gặp, nếu có thể khiến người chỉ điểm một hai thức, chỉ sợ so với phong chủ tự mình chỉ điểm còn muốn tốt hơn rất nhiều. ”

Phía trước Triều Dương Cung, hai gã kiếm giả mặc võ y màu đen trẻ tuổi vịn vào cửa run rẩy, đem thân thể chống đỡ.

“Cái gì mà hộ tông trưởng lão, lão nhân gia, trưởng lão cũng không so với chúng ta lớn hơn vài tuổi, nghe nói, hộ tông trưởng lão hiện giờ còn không đầy hai mươi lăm tuổi đâu!”

“Đúng, đúng, là trưởng lão người thiên tư tuyệt đỉnh, chúng ta nhanh đi. ”

“Đi cái gì!” Bên cạnh thanh niên mập mạp đồng thời bắt được cánh tay hai người: “Đã có sự đệ trở về nói là Minh Nguyệt đàm đã bị phong chủ hạ lệnh phong tỏa, bất luận kẻ nào cũng không được tới gần. ” Nói xong, trên mặt hai người đồng thời lộ ra thần sắc tiếc nuối.

Minh Nguyệt đàm.

Đoạn Thanh Vân mở to hai mắt nhìn chăm chăm động tác của Lục Thanh. Hắn có chút khó có thể tưởng tượng, cánh tay của Lục Thanh như thế nào tràn đầy mạnh mẽ như thế. Mỗi một chùy qua đi, đều có không gian sáng gọn nhàn nhạt đăng khai, kia một đoàn kim sắc Thâm Hải Trầm Ngân mẫu, dĩ nhiên hóa thành thủy dịch niêm trừ (sền sệt) huyền phù bên trong lô diễm.

Đạm bạch sắc lô diễm càng thêm nồng đậm, theo Kiếm Nguyên của Lục Thanh thúc dục, Phong Lôi cổ vũ, hỏa thể rốt cục ngưng tụ thành sí bạch sắc Liệt Diễm, không gian sáng gọn cũng bởi vậy biến đổi thành không gian cuộn sóng. Lúc này, ở chung quanh kiếm chỉ của Lục Thanh điểm động, ngăn cách mọi người, bên trong hư không dâng lên một tầng sáng pháp tắc thần quang màu tím. Không gian cuộn sóng già lên quảng sáng, đúng là không thể nổi lên một tia gọn sóng, thật giống như hoàn toàn bị hấp thu.

Triệu Thiên Diệp hơi hơi nhíu mày, tuy rằng hiện giờ Phong Lôi Kiếm Khí của Lục Thanh trở thành Thiên Lôi cùng Thiên Phong, nhưng mà giờ phút này Triệu Thiên Diệp tổng cảm giác được có chút không đúng, tựa hồ bên trong quần sáng trước mặt này vẫn ẩn chứa một ít thức khác, bất quá hắn lại không thể cảm ứng rõ ràng. Ở trên đó, giống như bịt kín một tầng sương mù nồng đậm, phân biệt không rõ.

Chín chùy, mười chùy..... Mười bốn chùy, mười lăm chùy..... Rất nhanh, Đại Diễm Tam Thập Lục Chùy liền đạt tới chùy thứ mười bảy.

Mười tám chùy!

Tức khắc, hai đạo phong mang khí màu tím từ trong ahi mắt Lục Thanh phun ra, ở trên Hỏa Ngọc Chùy tức khắc nổi lên một pháp tắc Kiếm Cương màu tím bạc. Hỏa Ngọc Chùy khẽ đảo qua, vẽ ra một đường vòng cung bình thường đến cực điểm.

Ngâm.

Ở dưới ánh mắt ngưng trợn của mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng, cánh tay Lục Thanh cùng Hỏa Ngọc Chùy đồng thời tiêu thất, hay là nói đồng thời thoát ly khỏi ánh mắt của bọn họ.

Mấy người đều không có thả ra hồn thức, lúc này Lục Thanh đang chú kiếm, nếu bởi vậy mà có ảnh hưởng thì không tốt.

Triều Dương Phong cứ như vậy nhất trực chấn động, cứ việc Lục Thanh đã muốn thả ra pháp tắc thần quang, thác nước trăm trượng vẫn là bị khí thể lăm liệt giam cầm ở trong hư không.

Này cung không gian cầm cổ của tam kiếp Kiếm Hoàng bất động, chỉ là khí thể áp bách mà thôi, bất quá bởi vì phóng thích uy nghiêm là Lục Thanh mà thôi, uy nghiêm của một kiếp kiếm hoàng đủ để kinh thiên động địa.

Oanh.

Trên thân Thâm Hải Trầm Ngân mẫu đột nhiên nổ tung lên một đạo sấm sét, phong thanh gào thét, một làn khói tối đen bốc lên lập tức tiêu tán, lúc này, nguyên bản Thâm Hải Trầm Ngân mẫu lớn bằng nắm tay, mắt thường có thể thấy được rút nhỏ một vòng.

Hư thủ nhất dẫn, nguyên bản Luyện Tâm Kiếm ở một bên lẳng không quay cuồng hai vòng rơi xuống bên trong lô diễm.

Kiểm chỉ dẫn động, Thâm Hải Trầm Ngân mẫu dĩ nhiên hóa thành đại lượng thủy dịch màu vàng kim, đều đặn đem Luyện Tâm Kiếm bao phủ vào. Giờ khắc này, ánh mắt Lục Thanh trở nên ngưng trọng trước đó chưa từng có, chỉ thấy hai tay hắn cầm Hỏa Ngọc Chùy, giống như nâng lên một tòa núi cao trăm trượng, một kiếm ngâm nhàn nhạt ở đầu chùy vang lên, cùng với đó là một tầng pháp tắc Kiếm Cương màu tím bạc bao phủ,

Không khí ngưng trệ lên, biến đổi khó có thể hô hấp, Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy, thứ thứ hia mươi ở trong tay Lục Thanh hiện thế.

Bên trong đan điền, bên cạnh Kiếm Chung màu tím bạc, một điểm phong mang khí màu tím thẫm lớn bằng ngón út đột nhiên chột lóe, theo kinh mạch cánh tay phải chui vào bên trong Lao Cung.

Lôn Thần chùy!

Trong lòng Lục Thanh ngẩn ra, giờ khắc này, hắn bỗng nhiên thấy được không gian trước mắt mình phóng đại vô hạn. Miệng lờ vờ thước, giống như bị phóng đại mấy trăm lần, liền ngay cả khói nhẹ vô hình bên trên lô diễm, sau khi phóng đại đã trở thành đậm hơi sắc, không cần phải nói bên trong Luyện Tâm Kiếm, vô số góc cạnh hiển hóa ra, toàn bộ tể đoạn tựa hồ đều xuất hiện ở trước mặt.

Chậm rãi nhắm lại hai mắt, Hỏa Ngọc Chùy vẽ ra một đạo quỹ tích uyển chuyển không hiểu, rõ ràng ẩn vào trong mắt mọi người.

Một chùy này hạ xuống, không có đất rung núi chuyển như tưởng tượng, ngược lại ở giữa mắt chùy cùng thân kiếm, vang lên tiếng kiếm ngâm vô cùng tinh thâm, Kim Ngọc Chi Yên ngưng đọng thực chất, bay vào bên trong cửu thiên.

Chốc lát, một đóa Lôi Vân chừng vài mẫu ở trên bầu trời Triều Dương phong ngưng tụ ra.

Tiếng lôi minh bá đạo vang lên, Thiên Lôi màu tím tinh khiết ở bên trong Lôi Vân chột loét rồi biến mất.

“Kim ngọc mãn đường Thiên Lôi minh!”

Bên trong Triều Dương phong, mẫu người Lăng Tiêu biến sắc.

“Dưới Kiếm Nguyên cảnh, tất cả đều tránh vào bên trong điện cùng các viện!”

Nguyên bản đệ tử đời thứ mười bảy ở bên dưới tâm thần lung lay sắp đổ nghe vậy, trước mắt đều sáng ngời, cũng có mấy người nghĩ muốn đứng ở nơi trống trải, đón nhận uy nghiêm Thiên Lôi rèn luyện tâm cảnh, từng người lại bị mấy người Lăng Tiêu chế trụ, kéo vào bên trong điện.

“Lỡ mãng! Uy thế này, ít nhất có Thiên Lôi thất hưởng các ngươi muốn chết!” Bên trong điện, Lăng Tiêu lạnh giọng quá, tức khắc khiến vài tên đệ tử nội tông cúi thấp đầu.

Quả nhiên, tiếng lôi minh một đạo nối tiếp một đạo liên tiếp vang lên.

Ầm ầm.

Một ít Linh Thú ẩn nấp sinh sống ở Triều Dương phong, tất cả đều xui xẻo xuống, đối mặt với Thiên Lôi uy, là thứ chúng nó sợ hãi nhất.

Oanh.

Oanh.

Oanh

Tiếng lôi minh rung trời truyền khắp năm phong chủ, thậm chí ở ngoài trăm dặm, đều có tông dân nghe có tiếng chuyển hướng.

Thiên Lô cửu hưởng, không có nửa điểm uẩn nhường cùng chần chờ.

Minh Nguyệt đàm.

Làn khói màu kim ngọc còn không có tán đi, giờ phút này, ở trên tay Lục Thanh là một thanh trường kiếm màu tím bạc. Thanh trường kiếm này ước chừng dài bốn thước, rộng ba tấc, ở hai bên lưỡi kiếm có hai đường hoa vân tia chớp cùng long quyền giao triển kéo dài ra, đem thân kiếm bao phủ bên trong.

Từng đường kiếm văn quỹ tích thanh tân, lại tràn ngập phong nhã không hiểu dày đặc toàn bộ thân kiếm, ở trên thân kiếm, một vầng ám kim sắc phong mang khí yên tĩnh di động, đem hư không chung quanh cắt ra từng vệt chân không.

Cả chuôi kiếm hỗn ngưng nhất thể, đúng là nhìn không ra chút tỳ vết nào, cảm ứng đến linh tính của Luyện Tâm Kiếm truyền đến càng thêm xao động, khóe miệng Lục Thanh nổi lên một nụ cười hài lòng.

Ông.

Không cần Lục Thanh huy động, Luyện Tâm Kiếm liền phát ra một tiếng ngâm réo rất, lập tức thoát ly khỏi tay Lục Thanh, lẳng không vờn quanh Lục Thanh qua lại không ngưng.

Hừ.

Hừ.

Tốc độ của Luyện Tâm Kiếm không mau, thậm chí đối với Đoạn Thanh Vân mà nói, đều là chậm, nhưng mà bên trong hư không lại vang lên tiếng kiếm khiêu trầm trọng. Tiếng kiếm khiêu này, tựa như có vạn thanh kiếm đồng thời đâm ra, thậm chí còn muốn hùng hậu hơn vài phần.

“Linh Tính thật mạnh!” Minh Nhật, nhìn không được mở miệng khen: “Thần Kiếm như thế, dĩ nhiên tiếp cận cấp Bạch Linh, linh tính này ở bên trong Thần Kiếm cấp Kim Thiên, không nói đứng đầu, nhưng ở trên đại lục, cũng có thể tính vào hàng đầu. Chúc mừng Lục trưởng lão thăng cấp Kim Thiên!”

Lục Thanh mỉm cười, vươn tay ra, Luyện Tâm Kiếm lại xoay quanh một vòng, tựa hồ còn có chút lưu luyến phát ra một tiếng chiến minh, rồi trở lại trong tay Lục Thanh.

Vuốt ve thân kiếm bóng loáng không tỳ vết, thân kiếm màu tím bạc bày ra một loại cực hạn mỹ lệ, đúng là ngay cả Minh Nguyệt đàm chúng quanh cũng phản chiếu lại.

“Lục đệ, thanh kiếm này!” Hai mắt Tử Thiên Lô tỏa sáng, đồng thời ngưng trọng nhìn thẳng Luyện Tâm Kiếm trong tay Lục Thanh. Trước đó linh tính của Luyện Tâm Kiếm có một phen động tác, hẳn đã nhìn ra rất nhiều thứ: “Thanh kiếm này nặng....”

Trên mặt lộ ra nụ cười, Lục Thanh đem Luyện Tâm Kiếm nhẹ nhàng phóng tới trước ngực.

“Luyện Tâm, Thần Kiếm cấp Kim Thiên đỉnh cấp, nặng ba vạn sáu ngàn cân!”

562. Chương 120: Tứ Kiếm Xuất Thế!

Ba vạn sáu ngàn cân!

Mọi người nhin không được hít sâu một hơi, Đoạn Thanh Vân càng là há to miệng.

“Thanh kiếm này, thực sự nặng ba vạn sáu ngàn cân?” Dư Cập Hóa nhin không được hỏi lại. Ba vạn sáu ngàn cân, không nói huy vũ, chỉ sợ coi như là Kiếm Chủ, cũng khó có thể cầm lên.

Gật gật đầu, Lục Thanh vung tay lên, một tiếng ngâm to rõ vang lên phốc một tiếng Luyện Tâm Kiếm liền cắm vào tảng đá trước mặt mấy người Đoạn Thanh Vân, nhìn qua thì nhẹ nhàng nhưng lại cắm thẳng đến tận chuôi kiếm.

Mở to hai mắt, Đoạn Thanh Vân vài bước đi tới trước Luyện Tâm Kiếm, vươn tay ra cầm lấy chuôi kiếm.

“Khởi!” Quát lớn một tiếng, cánh tay phải của Đoạn Thanh Vân nổi lên đầy gân xanh, Kiếm Nguyên màu xích hồng ở trên tay hiện lên, nhưng mà Luyện Tâm Kiếm chỉ là hơi hơi lắc lư hai lần, vẫn không nhúc nhích.

Đoạn Thanh Vân hiện giờ có tu vi Kiếm Sư đỉnh phong, cũng không thể lay động Luyện Tâm Kiếm một chút.

Đạm cười một tiếng, Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói: “Kiếm khí của Kiếm Giả chúng ta, uy lực viễn siêu uy lực của khí lực, mà trừ bỏ số ít thần thông Kiếm Đạo tăng cường thân thể, thật sự là không có bao nhiêu người am hiểu khí lực chi đạo. ”

Ánh mắt vừa động, Niếp Thanh Thiên bước tới một bước, tay phải cầm vào chuôi Luyện Tâm Kiếm.

Hô.

Giờ khắc này, ở chung quanh cánh tay phải Niếp Thanh Thiên nổi lên một thanh sắc long quyền ngưng đọng thực chất, thanh sắc long quyền này bị Niếp Thanh Thiên khống chế ở chung quanh tay phải phạm vi vài thước.

Thấy thế, đám người Tử Dương Kiếm Hoàng âm thầm gật đầu, lợi dụng lực lượng thuộc tính hiển hóa để giảm bớt trọng lượng, ít nhất trước khi Niếp Thanh Thiên có động tác, bọn họ cũng không có nghĩ ra.

Tu vi đề cao, nhãn giới mở rộng, có chút thời điểm, cũng khó tránh khỏi đi vào bên trong cực hạn.

Trên trán nổi đầy gân xanh, Niếp Thanh Thiên trầm quát một tiếng, tiếng ngâm nhàn nhạt vang lên, lát sau, Luyện Tâm Kiếm bắt đầu chậm rãi nâng lên, mười khắc sau, rốt cuộc thoát ly mặt đất, được Niếp Thanh Thiên nắm ở trong tay.

Thanh sắc nhất ngưng, rốt cuộc vẫn là không có huy vũ lên, Niếp Thanh Thiên nhẹ buông tay ra, Luyện Tâm Kiếm lại lần nữa trở lại bên trong tảng đá trước đó.

Lắc lắc đầu, Tử Thiên Lôi nói: “Trọng lượng như vậy, sợ là chỉ có Kiếm Chủ đại thiên vị mới có thể miễn cưỡng lay động, Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn có thể miễn cưỡng cầm lấy, nhưng nghĩ muốn vận dụng ngăn địch, căn bản không có khả năng, chỉ riêng là duy trì Kiếm Nguyên tiêu hao khi nâng kiếm đã là xuất nhiều hơn nhập. ”

“Ân, kiếm này, không phải người có thần thông Kiếm Đạo chuyên rèn luyện thân thể thì không thể sử dụng được. ” Lạc Thiên Phong mở miệng nói.

Thanh quanh trong mắt chớp động, kiếm chỉ của Lục Thanh vung ra, Luyện Tâm Kiếm tức khắc hóa thành một đạo lưu quang rơi vào trong tay hắn.

Ông.

Một kiếm đánh xuống, đúng là phát ra tiếng gió rít quái dị, cùng với tiếng xé gió, một vòng không gian sóng gợn khùng bố khuếch tán mở ra.

Hưu.

Tức khắc, một đạo Phong Lôi Kiếm Cương màu tím bạc bắn nhanh mà ra, đột nhiên tiêu thất trước mặt mọi người, ngay sau đó, ở vách đá xa trăm trượng đột nhiên nổ tung ra một động khẩu rộng một trượng vuông, ánh mắt vừa nhìn lại, đúng là sâu hơn mười trượng.

Đám người Niếp Thanh Thiên nhìn thấy rõ ràng, đây căn bản là thân thông tự thân Luyện Tâm Kiếm mang theo, Lục Thanh cũng không có vận dụng một tia Kiếm Nguyên.

“Một kiếm này, Kiếm Vương bình thường căn bản khó có thể tiếp được, thanh kiếm này quả thực bất phàm. Nếu không có trọng lượng kia mà nói, bằng vào tốc độ của Phong Lôi Kiếm Cương, bộ pháp kiếm quang của Kiếm Cương bình thường căn bản là trò cười. Thanh Kiếm này ở bên trong cấp Kim Thiên đủ để đảm đương cực phẩm chi liệt. ” Huyền Minh mắt lộ ra kỳ quang mở miệng nói.

Trên mặt Lục Thanh đồng thời lộ ra thần sắc vừa lòng, nếu không phải lúc trước tại Địa Động Hải phát hiện Thâm Hải Trầm Ngâm, Luyện Tâm Kiếm cũng vô pháp thành tựu như hiện giờ, đây coi như là một phần nhân quả đi.

Trên mặt Lục Thanh mở hồ có ngọc quang bao phủ, đúng là tản mát ra một cỗ khí tức mờ ảo/

Đây là.

Mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng đều ngẩn ra, mà trong thời gian ngắn, Lục Thanh liền thoát ly khỏi cảm giác đó, đợi cho hắn nghĩ lại cảm thụ, cũng là bất lực.

Dứt khoát không suy nghĩ, Lục Thanh phát tay, liền nghĩ đem Luyện Tâm Kiếm thu vào bên trong Động Hư Không Gian trên lòng bàn tay phải.

Ngâm.

Lúc này, Luyện Tâm Kiếm đúng là phát ra một tiếng kiếm minh không cam lòng, ở trong tay Lục Thanh rung động.

“Linh tính của thanh kiếm này đã có được một tia ý thức ban đầu. Nghĩ muốn cùng thanh kiếm này chân chính khế hợp, dung nhập căn nguyên dấu vết của người, vẫn là mỗi ngày đeo đi. Kiếm giả, kiếm giả, kiếm cùng người, là không thể tách ra. ” Trong đầu vang lên thanh âm của Diệp lão.

Nghe lời nói của Diệp lão, trong lòng Lục Thanh thầm hiểu ra, trầm ngâm một lát lấy tay xé vạt áo trường sam, xé xuống một dải thanh bố (vải màu xanh), đem Luyện Tâm Kiếm quấn lên, đeo sau lưng. Vốn lấy tính cách của thanh bố, tuyệt đối không có khả năng thừa nhận Luyện Tâm Kiếm, nhưng mà Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Tử Thiên Lôi cũng là có thể cảm giác được, tại phía dưới thanh bố, có pháp tắc dao động nhàn nhạt, bất quá rất nhanh lại biến mất.

Hai người tức khắc biết được, đây là Lục Thanh lấy pháp tắc nâng lên, như vậy thì mỗi một khắc đều không thể thả lỏng, hơn nữa, thừa nhận trọng lượng ba vạn sáu ngàn cân, đối với thân thể là một loại tuyệt đối khảo nghiệm.

Nghĩ đến đây, hai người liếc nhau, tựa hồ có chút minh bạch, vì cái gì, hiện giờ Lục Thanh có được thực lực như vậy.

Hai canh giờ sau.

Lại một tầng Lôi Vân tán đi.

Trong tay Lục Thanh nâng lên một thanh Thần Kiếm màu tím thẫm, Thiên Lôi thất hưởng, đây là một thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên thượng phẩm.

Thanh kiếm này là thanh Thần Kiếm trước đó tặng cho Tử Thiên Lôi, hiện giờ hồi luyện gia trì thêm Thâm Hải Trầm Ngâm mẫu lớn bằng ngón út, ngoài ra còn có vài loại chú tài trân quý trong kiếm khố của Lục phủ. Rốt cuộc cũng đúc ra một thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên thượng phẩm có thuộc tính Thiên Lôi.

Lôi Thần Kiếm, dài ba thước sáu tấc, rộng hai tấc, nặng bốn trăm năm mươi cân, Kiếm Nguyên có thể dẫn động Thiên Lôi, hấp thu Thiên Lôi linh khí, lấy tu vi Kiếm Giả phát ra Thiên Lôi Kiếm Khí, hoặc là Thiên Lôi Kiếm Cương.

Kiếm này được Lục Thanh gọi là Lôi Thần Kiếm, kiếm vừa vào tay, trên mặt Tử Thiên Lôi liền lộ ra thần sắc cực độ vừa lòng. Lôi Thần Kiếm này tuy rằng nặng hơn bốn trăm cân, nhưng mà bản thân hắn có được thần thông Lôi Vực, ở bên trong lôi quang rèn luyện thân thể, tuy rằng không bằng Lục Thanh, nhưng là một đôi cánh tay cũng có khí lực mấy ngàn cân. Hiện giờ Lôi Thần Kiếm, cùng là vừa tiện tay, như thế nào không làm cho Tử Thiên Lôi vui mừng.

Tiếp qua ba canh giờ, mười tám đầu Giao Long đồng thời thăng lên cứu thiên, hội tụ thành quả hai đầu chân long hạ xuống, cùng Phong Lôi Thần Kiếm trung phẩm của Triệu Thiên Diệp, đồng thời tăng lên đỉnh cấp. Trong đó, Lôi Thần Kiếm chú luyện, đối với Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy, Lục Thanh lĩnh ngộ càng thâm, thi triển thức hai mươi càng ngày càng thêm thuận buồm xuôi gió, vốn có thể lợi dụng một chút

Thâm Hải Trầm Ngân mẫu đem hai thanh thần kiếm tặng tới cấp Kim Thiên, nhưng mà Lục Thanh cũng không có làm như vậy.

Lấy cảnh giới tu vi của hai người Niếp Thanh Thiên, quá sớm có được Thần Kiếm cấp Kim Thiên cũng không có gì là chỗ tốt. Cho dù là Kiếm Vương đại sư, vận dụng một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phẩm thượng phẩm cũng đã không sai biệt lắm. Tu vi không đến, liền không phải nhân kiếm tương hợp, càng tương hợp càng lợi, mà ỷ lại vào ngoại vật sẽ giam cầm tu luyện.

Liên tục đúc bốn thanh Thần Kiếm, tâm thần Lục Thanh cũng có chút mệt mỏi. Đặc biệt là vận dụng Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy, đến cuối cùng, tâm thần tiêu hao lớn. Đem Thanh Hỏa Tinh Kim lô dập tắt, do vài tên hộ vệ cùng Thúc Nguyên phòng thủ ngoài Minh Nguyệt đàm mang đi, Lục Thanh liền khoanh chân ngồi xuống, tĩnh tâm tu dưỡng.

Trên mặt lộ ra thần sắc cảm khái, Minh Nhật cau mày, đồng thời khoanh chân ngồi xuống suy tư. Ở trong đầu hần, chỉ còn lại động tác trước đó Lục Thanh huy vũ Hỏa Ngọc Chùy.

Sáu người Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn nhau, trên mặt tất cả đều lộ ra thần sắc vui sướng, chú Kiếm Sư cấp Kim Thiên, Tử Hà Tông bọn họ cũng có được.

“Xem ra, chờ thêm vài năm, tông môn di chuyển ổn định chúng ta cũng phải thu thập một ít chú tài. ” Tầm Thiên Kính sờ sờ Thần Kiếm cấp Thanh Phẩm sau lưng cười nói.

Bên cạnh, Lạc Tâm Vũ sáng ngời, cũng cúi đầu trầm tư.

Phút chốc, Tử Dương Kiếm Hoàng biến sắc, lập tức, mấy người Tử Thiên Lôi cùng Lạc Tâm Vũ đồng thời ngẩng lên.

Một đạo sí bạch kiếm quang từ Phiêu Miểu Phong bắn thẳng lại đây. Kiếm quang chưa đến, một cỗ hàn khí lạnh liệt nháy mắt quét toàn bộ Minh Nguyệt đàm.

Răng rắc.

Chốc lát, trên mặt Minh Nguyệt đàm, đúng là ngưng kết ra một tầng băng mỏng.

“Long Tuyết!” Lạc Tâm Vũ trầm giọng nói.

“Hắn ở nơi nào?” Ánh mắt yên tĩnh nhìn Lục Thanh, ánh mắt Long Tuyết không có chút nào sợ hãi. Chỉ là trên khuôn mặt tuyết mỹ đã không có bất kỳ cảm xúc gì, còn lại chỉ có vô tận băng lãnh. Băng lãnh này, ở đám người Lạc Tâm Vũ cảm thấy, tựa hồ so với Hàn Băng vạn năm còn muốn lạnh hơn.

“Long Tuyết, Lục Thanh hắn vừa mới chú kiếm xong, tâm thần tiêu hao, người chờ hắn tỉnh lại rồi nói. ” Lạc Tâm Vũ mở miệng nói.

Xoay chuyển ánh mắt, Lạc Tâm Vũ chỉ cảm thấy một điểm kim sắc thần quang ở mi tâm Long Tuyết chớp động một cái. Lát sau, Lạc Tâm Vũ giống như bị sét đánh, cả người lùi về phía sau mấy bước mới ngừng lại được.

Sắc mặt tái nhợt, Lạc Tâm Vũ có chút khiếp sợ nhìn Long Tuyết nói: “Hồn thức thật mạnh!”

Tay phải hướng tới sau lưng duỗi ra,

“Tâm Vũ!” Lạc Thiên Phong đột nhiên quát.

“Cha” Lạc Tâm Vũ cúi đầu trầm giọng nói.

“Người lui ra” Lạc Thiên Phong nhíu mày nói.

Ngẩng đầu nhìn Lạc Thiên Phong một cái, thật lâu sau, Lạc Tâm Vũ lui về phía sau một bước, hạ cánh tay phải xuống.

Lúc này, Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng: “Lục Thanh đối với tông môn có ân, hơn nữa, sự tình còn không rõ ràng, vẫn để hết thấy rõ ràng rồi từ từ bằng bạc. ”

Quay đầu lại liếc Tử Dương Kiếm Hoàng một cái, Long Tuyết lại quay đầu đi.

“Hắn ở nơi nào?”

Thanh âm càng thêm băng lãnh, đứng ở phía sau, năm người Niếp Thanh Thiên đồng thời nhắm mắt lại, trong mắt Triệu Thiên Diệp không chút nào che dấu hai đạo hàn mang, rơi xuống trên lưng Long Tuyết.

“Long Tuyết, người không nên quá phận!” Niếp Thanh Thiên lạnh lùng nói. Bên trong thanh âm nghe không ra một tia cảm xúc giao động, nhưng mà mấy người Đoạn Thanh Vân hiểu biết hắn lại biết, Niếp Thanh Thiên càng bình tĩnh, đó là dấu hiệu hắn muốn xuất thủ.

“Mười dặm Bách Chiến Cốc, Sinh Tử Uyên, sinh tử luân hồi. ”

563. Chương 121: Đánh Nhập Luân Hồi!

“Mười dặm Bách Chiến cốc, Sinh Tử Uyên, sinh tử luân hồi. ” Lục Thanh chậm rãi mở hai mắt ra.

Thần sắc đột biến, ánh mắt Long Tuyết càng thêm lạnh lùng, bên trong đôi mắt cơ hồ có hàn mang như thực chất bắn ra.

“Người rốt cuộc biết chút gì, hắn ở nơi nào?”

Thần sắc lạnh nhạt, Luyện Hồn quyết vận chuyển vài vòng, sau khi đạt tới Kiếm Hoàng, Luyện Hồn quyết vận chuyển, chẳng những có thể củng cố hồn thức, khôi phục tâm thần vô cùng nhanh chóng, ngăn ngừa một lát Lục Thanh đã muốn khôi phục hơn phân nửa.

Ánh mắt có chút lãnh đạm nhìn chằm chằm Long Tuyết, Lục Thanh nói: “Nếu ta không nói thì sao?”

Đôi mắt xinh đẹp bị kiềm hãm, một cổ sát khí tràn ngập hàn băng khí tức không chút nào che dấu phát ra, hướng tới Lục Thanh bao phủ.

“Không chết không ngừng!”

Sắc mặt mấy người Niếp Thanh Thiên đồng thời biến hóa, đặc biệt là Triệu Thiên Diệp cùng Niếp Thanh Thiên, sắc mặt hai người biến đổi vô cùng khó coi. Lúc trước mấy người đi đến Ngũ Hành Kiếm Mộ, Thanh Phàm diện dọc theo đường đi đã trải qua rất nhiều gian nguy, hiện giờ Long Tuyết nói ra lời như vậy, không nói có cái lý do gì, đã làm trái tim bọn họ giá lạnh.

Nhưng mà giờ phút này, Lục Thanh lại không có tức giận, chỉ là lắc đầu cười khẽ một tiếng.

“Người cười cái gì!” Long Tuyết lạnh lùng nói.

“Ta cười cái gì?” Lục Thanh nhẹ giọng nói, lập tức ngừng đầu nhìn về phía Long Tuyết, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt tuyệt mỹ: “Hai trăm năm, Long Lăng người cũng thay đổi. ”

Long Lăng.

Thân thể Long Tuyết đột nhiên bị kiềm hãm, lạnh giọng nói: “Người làm sao biết được?”

“Đúng vậy sao?” Lục Thanh tự cười giễu: “Đáng thương, ta bị sống nhờ gần mười năm còn không tự biết rõ, có lẽ, lúc trước người đã cảm ứng được đi. ”

Nhú mào lại, Long Tuyết hừ lạnh một tiếng nói: “Người rốt cuộc muốn nói gì?”

“Nói cái gì sao!” Thần sắc trên mặt Lục Thanh thu liễm: “ta không muốn nói cái gì, cũng không nghĩ quản sự tình của các người, hắn ở nơi nào, liên quan gì đến ta! Muốn tìm hắn, chính mình đi tìm, muốn từ nơi ta biết được, không có khả năng!”

“Người nói hay không!” Ánh mắt Long Tuyết phát lạnh, thanh trường kiếm sau lưng lập tức ra khỏi vỏ. Kiếm chỉ điểm ra, một vòng phong mang khí màu xanh từ phía trên thân kiếm nổi lên, phong mang khí nháy mắt tăng tới đỉnh phong, đột nhiên biến đổi, ngưng tụ thành màu vàng kim

Nguyên lai là bị phong ấn! Trên mặt Niếp Thanh Thiên lộ ra thần sắc hiểu rõ, trách không được lúc trước ở trên đường đi Thanh Phàm diện, nàng không tiếp nhận thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm kia.

“Như thế nào, ngươi muốn cùng ta động thủ sao?” Trên mặt Lục Thanh hiem thấy lộ ra một nụ cười lạnh, ở trong mắt hắn, tựa hồ lại xuất hiện bức tranh ở tâm ma thể giới. ”

“Bởi vì tâm ma thể giới, cho nên có chút kết quả ta không muốn nhìn thấy, ngươi có mặt bên trong tâm ma của ta, đó là người bên trong đó. Nói đến, thì ngươi, cùng với ma nữ kia, còn có hẳn đều liệt cào sổ những người ta phải giết. Ngươi nếu không đến tìm ta, ta còn có thể niệm ngươi không thay đổi, thả ngươi một con ngựa, hôm nay ngươi đến đây muốn động thủ, ta sẽ không lưu tình, đem ngươi đánh vào luân hồi. ”

Tiếng nói Lục Thanh vừa dứt, sắc mặt mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng đồng thời biến đổi, từ bên trong lời nói của Lục Thanh, bọn họ nghe ra sát ý rõ ràng.

“Lục Thanh, nàng ta là Phiêu Miểu phong” Nhướng mày, Minh Tịch Nguyệt thở dài, liền nghĩ muốn mở miệng.

“Minh sư thúc không cần nói lại, Thiên Đạo nhân quả, đều có đạo lý tuần hoàn. Ngày trước bọn họ gieo nhân ., này quả, tự nhiên có ta đến kết thúc. ” Lục Thanh phất tay cắt ngang lời nói của Minh Tịch Nguyệt. “Kiếp trước, đó là kiếp trước, kiếp này, ở trong mắt Lục Thanh ta, nàng chỉ là Long Tuyết. ”

Lục Thanh vừa nói dứt lời, Long Tuyết đột nhiên thét dài một tiếng, bên trong thanh âm mang theo băng hàn thấu xương. Lập tức, Hàn Băng khí trong trời đất lấy mất thường có thể thấy được đích tốc độ về phía này tụ tập lại, vô tận Hàn Băng khí đem Long Tuyết bao phủ vào. Hơi lạnh tỏa ra đúng là đem mặt nước trên Minh Nguyệt đầm đóng băng lại. Hàn Băng khí nổi đậm lên giống như từng sợi nhỏ, một tầng lại một tầng, ở chung quanh Long Tuyết quấn kết một chiếc kén lớn màu trắng.

Đây là một Hàn Băng kén cao trăm trượng, ở trên hư không vừa mới thành hình, một cỗ uy thế kinh người liền truyền đẳng ra bốn phía.

Hàn Băng Kiếm Cương sắc bén thỉnh thoảng từ trong kén bắn ra, lại giống như tơ tằm bị dẫn đường quấn quanh Hàn Băng kén, đại lượng Hàn Băng khí trời đất không ngừng hướng về phía chiến kén chui vào.

Bùm.

Bùm.

Giống như tiếng tim đập, từ bên trong chiếc kén màu trắng, truyền ra từng tiếng động có vận luật nhất trí, giống như có cái gì thai nghén ở trong đó, mỗi một tiếng vang lên, đều giống như khắc thật sâu trong lòng mọi người.

Cùng lúc, một cỗ lực trời đất bằng bạc từ bên trong hư không đánh xuống, nháy mắt trấn áp toàn bộ Minh Nguyệt đầm.

Long Tuyết dẫn động lực trời đất không thu liễm chút nào, đúng là ngay cả mấy người Đoạn Thanh Vân cũng bị liên lụy. Cho dù Niếp Thanh Thiên cùng Triệu Thiên Diệp đã muốn nửa Kiếm Hồn, nhưng lại đến tốt cùng vẫn chưa tiếp xúc đến lực trời đất. Lực trời đất bằng bạc như thế, coi như là Lạc Tâm Vũ cũng phải biến sắc. Một phen động tác này của Long Tuyết. cơ hồ dẫn động lực trời đất phạm vi hai mươi dặm, có thể thấy được lực lượng hồn thức mạnh mẽ của nàng.

Ánh mắt ngưng trọng, Tử Dương Kiếm Hoàng huy động kiếm chỉ, một đạo Tử Dương pháp tắc trống rỗng hiển hóa, đem bốn người Niếp Thanh Thiên bao phủ vào, lập tức cùng mấy người Lạc Thiên Phong thối lui ngoài trăm trượng.

“Sư thúc” Minh Tịch Nguyệt không nhìn được mở miệng nói: “Chẳng lẽ nhìn bọn họ..... ”

Thở dài một tiếng, Tử Dương Kiếm Hoàng nói: “Lục Thanh nói đúng, nhân quả tuần hoàn, ruy rằng chỉ là mờ mịt, nhưng là sớm đã chủ định, các ngươi còn không thể cảm ngộ đến, việc này, không nên nhúng tay. ”

“ Nhưng mà” Minh Tịch Nguyệt còn nghĩ muốn nói gì đó, nhưng Tử Dương Kiếm Hoàng cũng là lắc lắc đầu.

“Oan nghiệt a!”

Lại nhìn đến băng kén.

Chỉ nghe ba một tiếng, âm vang giống như bột nước vỡ tan, thời điểm trên thác nước Minh Nguyệt đàm bắt đầu lan tràn lên Băng sương, Hàn Băng kén trước đó bao phủ Long Tuyết lập tức vỡ tan.

Hai chiếc cánh có băng diễm màu trắng hừng hực thiêu đốt mở ra, không sai biệt lắm dài hai trăm trượng. Ba cái phượng vĩ băng tuyết trắng, thon dài như ngọc, một thân linh vũ mây trắng hoàn toàn do từng đạo Hàn Băng Kiếm Cương sắc bén phác họa.

Điều thân khổng lồ lừng không dừng lên.

Bách điều chi hoàng trong truyền thiết thượng cổ: Băng Phượng.

Một trong hai đại pháp kiếm thức của Phiêu Miểu phong: Băng Phượng Ngưng Sương Kiếm.

Lúc này, Băng Phượng do Hàn Băng Kiếm Cương ngưng tụ ra tràn ngập uy nghiêm to lớn của trời đất, hàn khí lẫm liệt ở nháy mắt Băng PHượng thành hình liền bắt đầu hướng về bốn phía Triều Dương Phong lan tràn.

Tạp sát.

Vô số sơn lâm, cây cối ngưng kết nổi lên một tầng Băng Sương thật dày, chịu gió thổi qua, liền biến thành bột phấn.

Thu.

Băng Phượng tề minh, vang vọng Thiên Địa!

Thần tình chưa vũ động, ý chí Phượng Vũ Cửu Thiên ẩn hiện.

Một vòng không gian sóng gợn rõ ràng khuếch tán mở rộng, ánh mắt Long Tuyết bên trong Băng Phượng bắn ra sát ý thấu xương. Đôi mắt của Băng Phượng lóng lánh thần quang, thần tình như sống lại, băng diễm hừng hực nổi lên, phẳng phất muốn đem toàn bộ hết thảy trước mắt hoàn toàn băng phong.

Băng diễm màu trắng trên thân Băng Phượng pháp tướng cũng không phải hỏa diễm gì, mà là hàn khí ngưng kết đến cực điểm. Nơi băng diễm vừa chạm vào, chốc lát liền sinh ra một tầng hàn băng thật dày, đồng thời, một cỗ Hàn Băng Kiếm ý như muốn băng phong trời đất ở trên người Băng Phượng phát ra, lẫm liệt không hướng tới Lục Thanh trấn áp xuống.

Tùy ý để hàn khí thấu xương thổi qua thân thể, ngay cả vạt áo của Lục Thanh cũng không nhích động, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Băng Phượng trong hư không lao xuống. Từ sau lưng Lục Thanh, Luyện Tâm Kiếm phát ra một tiếng ngâm rung rờ, tiếng ngâm sắc bén hùng hậu tràn ngập khí thế, không có đợi Lục Thanh động thủ, liền có một tiếng long ngâm réo rắt vang lên.

Ngâm.

Luyện Tâm Kiếm trống rỗng ra khỏi vỏ, theo pháp tắc thần quang mà Lục Thanh thi triển, lẫm liệt không hướng tới Băng Phượng lao xuống đâm tới.

Ô ô.

Tiếng gió rít quái dị vang lên, bên trong hư không chỉ thấy thần quang màu tím bạc chợt lóe, hư không trăm trượng nháy mắt vượt qua.

Ông.

Thân hình to lớn của Băng Phượng đột nhiên đình trệ ở bên trong hư không, phía trước, Luyện Tâm Kiếm đột nhiên hiển hóa ra, ở hai nơi tiếp xúc, một vòng không gian cuộn sóng khủng bố khuếch tán mở ra.

“Phá!”

Chỉ nghe Lục Thanh quát lạnh một tiếng, trên Luyện Tâm Kiếm, tức khắc thần quang màu tím bạc đại thịnh, tiếng gió rít quái dị nổi lên liên miên, trở thành một tiếng hồng bá đạo.

Oanh.

Phượng thân tán loạn, thân hình Long Tuyết bắn ngược trở về, bắn vào bên trong vách núi đối diện.

Ngâm.

Thân hình chợt lóe, giống như thuấn di, thân hình Lục Thanh tức khắc ở phía trước vách núi.

“Lục Thanh, hạ thủ lưu tình!” Cách đó không xa, Minh Tịch Nguyệt nhìn không được mở miệng nói.

Liếc nhìn Minh Tịch Nguyệt một cái, không có bất kì biểu tình, tay trái Lục Thanh điểm ra, Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh chuyển hóa.

Đột nhiên, trong lòng Lục Thanh chấn động, bởi vì Phong Lô Kiếm Nguyên của hắn, giờ phút này thể nhưng không thể chuyển hóa thành Luân Hồi Kiếm Nguyên, hơn nữa, Lục Thanh lại từ Phong Lô Kiếm Chung, cảm ứng được linh tính mang theo niệm ý khinh thường.

Không sai, chính là linh tính, Kiếm Loại, cũng có linh tính sao?

Không cần nghĩ ngợi, một đạo Phong Lô Kiếm Cương từ kiếm bắn ra, Phong Lô Kiếm Cương màu tím bạc lóe ra, ở bên trong hư không tiêu thất không thấy.

Hô.

Lát sau, sinh tử luân hồi phạm vi một trượng vuông ở trước mặt hiện hóa ra.

Hồi sắc sinh tử luân hồi mở ra, giống như một đầu mãnh thú hoang dã mở ramiệng máu dữ tợn, nhưng mà Lục Thanh đứng ở trước mặt, lại cảm thụ không đến bất kì lực thông phệ gì, thậm chí từ bên trong sinh tử luân hồi nà, Lục Thanh cảm ứng được một cỗ ý thức kính sợ mơ hồ.

564. Chương 122: Kiếm Phách Tông Sư!

“Sinh tử luân hồi!

Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn không được phát ra một tiếng kinh hô, cùng mấy người Tử Thiên Lô bên cạnh nhìn nhau, ánh mắt gắt ao nhìn chăm chăm Lục Thanh.

Sinh tử luân hồi, truyền thuyết, chỉ có đại sư nắm giữ Luân Hồi Kiếm Khí mới có thể vận dụng, mà Luân Hồi Kiếm Khí, ít nhất trong trí nhớ của Tử Thiên Lô, Kim Thiên giới hắn cũng không có Kiếm Giả như vậy tồn tại.

Nhưng mà, vì cái gì mà hiện giờ Phong Lô Kiếm Cương của Lục Thanh có thể dẫn động ra sinh tử luân hồi?

Mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng đều lộ ra thần sắc mê hoặc, Phong Lô Kiếm Cương, thật có thể đánh vỡ sinh tử, khám phá luân hồi?

Nếu là như vậy nói, như vậy ý nghĩa bên trong.....?

“Lục Thanh, hạ thủ lưu tình!”

Minh Tịch Nguyệt lại một lần nữa mở miệng, tức khắc khiến đám người Tử Dương Kiếm Hoàng tỉnh ngộ, mà Minh Tịch Nguyệt cũng hướng tới Lục Thanh phóng tới.

Lắc lắc đầu, kiếm chỉ tay trái của Lục Thanh hướng tới Minh Tịch Nguyệt một chút, bên trong hư không, Phong Lô pháp tức ngưng tụ thành một quang sáng màu tím bạc phạm vi mấy trượng, đem Minh Tịch Nguyệt bao phủ bên trong.

Ánh mắt có chút đại ra nhìn quang sáng pháp tắc trước mặt, Minh Tịch Nguyệt rốt cuộc thở dài một hơi, biết Lục Thanh lần này là thật có quyết đoán.

Kiếm chỉ lẳng không điểm ra, thân thể Long Tuyết khảm vào bên trong vách núi tức khắc lẳng không trôi nổi đi ra. Trước đó trên Luyện Tâm Kiếm bí mật mang theo trọng lực bàng bạc, chẳng những phá hủy pháp tướng kiếm thức của nàng, liến đối gân cốt cả người nàng cũng bị chấn nát hơn phần nửa, hiện giờ coi như là Kiếm Nguyên vẫn còn lại một nửa, cũng vô pháp nhúc nhích.

Nhướng mày, hàn mang trong mắt Long Tuyết càng thành, ở mi tâm, một vũng xoáy màu vàng kim mở ra, lập tức một vòng sóng gợn từ bên trong bắn ra, hướng về trước mặt Lục Thanh quét ngang mà đi.

Thần sắc băng lãnh, trên mặt Lục Thanh, không có chút cảm xúc nào, có, chỉ là hiềm thấy vô tình lãnh đạm, lãnh đạm, liền giống như Thiên Đạo, thưởng phạt công minh, bất cận nhân tình.

Hừ lạnh một tiếng, từ mi tâm Lục Thanh, một thanh kim hôi sắc tiểu kiếm như ẩn như hiện, sóng gợn màu vàng kim đánh úp đến vừa chạm đến mặt trên, liền tan vỡ ra, kể cả Long Tuyết cũng kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng có dòng máu tươi lưu lại.

Cách đó không xa, thần sắc mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng có chút ảm đạm, như thể nhìn một người đánh vào luân hồi, đối với bọn họ mà nói, đó là đả kích khí tượng tột cùng.

“Đây là sinh tử luân hồi sao?” Đoạn Thanh Vân trầm trầm nói, nhân thần mê ly lên.

“Tĩnh lại!” Bên cạnh, từ mi tâm của Niếp Thanh Thiên có ngân mang chớp động, bưng dưng hướng tới Đoạn Thanh Vân quát lớn một tiếng.

Thân hình nhoáng một cái, Đoạn Thanh Vân tức khắc tĩnh lại, ánh mắt còn chút sợ hãi rời khỏi sinh tử luân hồi.

“Hôm nay đem người đánh vào luân hồi, chính là người cùng hắn là người gieo nhân!” Lục Thanh lãnh đạm nói.

“Sinh tử luân hồi, ta sẽ không đi thao túng, khi nào người chuyển sinh, liền nhìn tạo hóa của người!” Lục Thanh than nhẹ một câu, kiếm chỉ vung lên, sinh tử luân hồi nháy mắt mở rộng một vòng, muốn đem Long Tuyết bao phủ vào.

Hừ.

Đột nhiên, một đạo xích hồng kiếm quang tử cưỡi thiên đánh xuống, ngay lập tức, một cỗ nguy cơ lớn lao trong lòng Lục Thanh sinh ra.

Thân hình bạo lui, Phong Lôi pháp tắc trên người bắt đầu khởi động, đem Kiếm Ý kia tập trung trong phút chốc thoát khỏi.

Oanh!

Mắt thường có thể thấy được một tầng khí lãng xích hồng sắc khuếch tán mở ra, vị trí Lục Thanh vừa đứng, hư ảnh một thanh xích hồng sắc cự kiếm cao ba ngàn trượng xuyên phá Triều Dương Phong, xâm nhập bên trong địa mạch.

“Kiếm quang!” Tử Dương Kiếm Hoàng kinh hô một tiếng.

Trong nháy mắt này, ma khí ngập tràn toàn bộ Triều Dương Phong.

Nhưng mà, xích hồng sắc cự kiếm kia lại không có công kích, mà lại phát ra một đạo ma khí đem Long Tuyết bao phủ vào, một đạo xích hồng kiếm quang bắn ra, kiếm quang như thực chất vắt ngang trăm trượng, ngay lập tức liền đem sinh tử luân hồi xuyên thấu.

Phốc.

Động Hư Không Gian tối đen phá vỡ ra, bên trong có ngân mang nhàn nhạt lóe ra, lập tức đem sinh tử luân hồi thôn phệ vào.

Hừ.

Tức khắc, xích hồng sắc cự kiếm từ mặt đất dừng lên. Chốc lát, liền thu nhỏ lại thành một thanh Huyết Kiếm năm trượng mang theo Long Tuyết hướng tới hư không phương xa bắn nhanh mà đi.

Ngang.

Đột nhiên, Lục Thanh phát ra một tiếng nộ ngâm, ở phía sau, hư ảnh một thanh cự kiếm màu tím bạc trên dưới nghìn trượng liền hiển hóa ra, huyết mạch chân long đồng thời hiện lên, khắc ở trên thân kiếm. Lục

Thanh vung tay ra, hư ảnh Kiếm Ý ở sau lưng nháy mắt tiêu thất, ngay sau đó, liền xuất hiện ở phía sau Huyết Kiếm ngàn trượng.

Phong Lôi pháp tắc bá đạo đồng thời tụ tập, đem Huyết Kiếm kia bao phủ đi vào.

Phốc.

“Núi cao sông dài, sau này còn gặp lại!”

Một tiếng cười dài truyền đến, lập tức, ma khí kinh người từ bên trong hư không diễn sinh ra, đem hư ảnh Kiếm Ý bao phủ.

Một tiếng vang nhỏ vang lên, Lục Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, lảo không lui ra phía sau hai bước, khuôn mặt trở nên tái nhợt.

Trong lòng khiếp sợ, không nghĩ tới, thời gian ngắn ngủi không thấy tu vi Lục Thiên Thư thể nhưng tăng lên Kiếm Phách cảnh, nháy mắt khi ma khí tụ tập lại, từ trên hư ảnh Kiếm Ý, Lục Thanh cảm ứng được một cỗ áp bách cùng với khi ở Huyết linh vực tương tự. Nhưng mà cỗ áp bách này so với Huyết linh vực càng thêm cường đại. bên trong chứa đựng một cỗ ý chí lớn lao, vừa mới tiếp xúc liền khiến cho tâm thần Lục Thanh rung chuyển, tâm khí lay động.

Hư không liên thiểm hai cái, mọi người liền không thấy được Huyết Kiếm nữa.

“Sư thúc này!”

Lạc Thiên Phong lộ ra thần sắc không dám tin, vừa mới rồi, thể nhưng có một Kiếm Phách tông sư xuất thủ, đem Long Tuyết cứu đi.

“Hắn đã trở lại!” Tử Dương Kiếm Hoàng trầm trầm nói.

Lại nhìn Lục Thanh, chỉ thấy hắn không rên một tiếng, ngẩng đầu hướng tới phương hướng Huyết Kiếm tiêu thất vài lần, lập tức hóa thành một đạo kiếm quang bắn vào Linh Thú Sơn Mạch.

Biến hóa xảy ra thình lình, khiến phần đông đệ tử Triệu Dương Cung trở tay không kịp, nhiều đệ tử dưới Kiếm Nguyên nhện không được ngồi xếp bằng xuống, vận chuyển Kiếm Nguyên Công, chống đỡ ma khí còn chưa tiêu tán.

Minh Nguyệt đàm.

Hiện giờ chỉ còn lại một cái hố sâu không biết nguồn gốc, bên trong nhẹ từng đợt mà khí bốc lên. Đặc biệt là Đoạn Thanh Vân cùng Dư Cập Hóa, sau khi tiếp xúc đến ma khí này, nhìn không được khí huyết bốc lên, trong ánh mắt mơ hồ có hồng mang nổi lên.

Thần Kiếm dẫn động, Lôi Khí bàng bạc từ bên trong hư không đánh xuống, theo mũi kiếm của Triệu Thiên Diệp đánh ra, trùng nhập vào bên trong hố sâu.

Ma khí mất đi điều khiển, trong chớp lát liền bị Lôi Khí mệnh mông cuộn cuộn tiêu diệt.

“Sư thúc tổ!” Trên mặt Lạc Tâm Vũ lộ ra thần sắc mê hoặc, thấp giọng kêu lên.

“Không nên hỏi!” Tử Dương Kiếm Hoàng lắc đầu nói: “Việc này, đừng vội nhắc lại. ”

Nói xong, Tử Dương Kiếm Hoàng không hề nán lại, hóa thành một đạo kiếm quang hướng tới Tử Hà Phong vọt tới.

“Cha—” Lạc Tâm Vũ chuyển hướng Lạc Thiên Phong.

Lắc lắc đầu, Lạc Thiên Phong nói: “Có một số việc, ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá nếu sư thúc tổ người không nói, liền nhất định có đạo lý của người. ”

“Nhưng mà— ”

“Không có nhưng mà gì cả!” Lạc Thiên Phong khoát tay áo nói: “Đi thôi!”

Nói xong, Lạc Thiên Phong quay đầu nhìn về phía Minh Tịch Nguyệt nói: “Đi thôi. ”

“Đỉnh!” Ánh mắt Minh Tịch Nguyệt có chút đại ra: “Đi thôi. ”

Lập tức, Minh Tịch Nguyệt cũng không hề dừng lại, thân hình lẳng không bay lên hướng tới Phiêu Miểu Phong vọt tới.

Tử Thiên Lô cau mày, hẳn bỗng nhiên phát hiện Tử Hà Tông, cũn không đơn giản giống hẳn tưởng tượng như vậy. Cường giả tông sư thần bí, ma khí nghệ thiên, còn cứu đi ca một tân tấn đại sư của Tử Hà Tông.

Lại nhìn đến vừa rồi, Lục Thanh thể nhưng dẫn động ra sinh tử luân hồi. Chẳng lẽ Phong Lô pháp tắc thật đồng thời có uy năng của Luân Hồi pháp tắc sao?

Rất nhiều nghi hoặc ở trong lòng tích tụ, nhưng mà Tử Thiên Lô cũng biết, hiện giờ cũng không phải là thời điểm giải thích nghi hoặc.

Linh Thú Sơn Mạch, đỉnh Tuyết Phong.

Tựa hồ có chút quen thuộc nơi này, Lục Thanh lẳng lặng đứng thẳng trên đỉnh núi, hai chân tự nhiên lúc vào bên trong, lưu lại một đôi dấu chân.

Kiểm quang!

Trong đầu Lục Thanh không ngừng lóe ra xích hồng kiểm quang, ma khí ngập trời kia, Phong Lô pháp tắc của mình tuy cường thịnh dị thường, nhưng mà trước lực lượng tuyệt đối, như trước không chịu nổi một kích.

Kiểm Phách tông sư!

Trước đó giao thủ, khiến Lục Thanh lại lĩnh giáo ý chí lĩnh vực.

“Sư phụ Lục Thiên Thư hẳn đến tột cùng có thực lực như thế nào?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà vài lần luân hồi. Hẳn tích tụ ma khí thật sự quá mức dày đặc, coi như là luân hồi lực, cũng vô pháp tẩy tủy, ngược lại khiến ma khí xâm nhập đến bản mạng chân linh. Tiên thiên ma khí, chính là lực lượng biến hóa khó lường nhất dưới Thiên Đạo. Nhưng mà ta xem thực lực hiện tại của hắn, cũng chỉ là mới vào Kiểm Phách cảnh. ”

Mới vào Kiểm Phách sao? Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng, trong mắt có thần mang màu tím bạc hiện lên.

Mười ngày sau, đỉnh Tuyết Phong,

Tử Thiên Lô nhìn LỤC THANH đứng ở đỉnh núi, giờ khắc này hẳn đúng là có một loại ảo giác, giống như đứng ở nơi này, cũng không phải một người, mà là một thanh thông thiên cự kiếm, khí thế rõ ràng hiện ra trước mắt.

Luyện Tâm Kiểm đeo sau lưng, ánh mắt Lục Thanh có chút xa xưa. Đứng ở đỉnh Tuyết Phong này đã muốn mười ngày, Lục Thanh không có nhúc nhích một chút, chỉ có từng bông tuyết ngẫu nhiên thổi phát qua người. Những thứ đó, Lục Thanh đã sớm hiểu rõ, tâm cảnh của hắn, ở bên trong băng tuyết càng thêm mượt mà, giống như băng ngọc, thấu triệt thanh minh, bất động tiêu điều.

“Nên xuất phát. ” Tử Thiên Lô mở miệng nói. Đánh vỡ không khí yên tĩnh.

“Thời gian không sai biệt lắm. ” Lục Thanh quay đầu lại, giờ khắc này, từ trong ánh mắt Lục Thanh, Tử Thiên Lô giống như thấy được Động Hư Không Gian sâu thẳm, Tại chung quanh đó, một vòng thần quang màu tím bạc bao phủ, ở giữa, không gian tối đen giống như sinh tử luân hồi, lộ ra ý chí vô tình.

Mơ hồ, trong lòng Tử Thiên Lô sinh ra ý tưởng, hiện giờ Lục Thanh, tựa hồ cùng Thiên Đạo càng thêm thân cận. Ánh mắt hắn, thật giống như Thiên Đạo chi nhãn, thấu triệt sinh tử, nhân quả, bất kỳ sự việc gì, đều không chỗ nào che giấu.

Một lát sau, đỉnh Tuyết Phong không còn chút dấu vết con người nào, băng tuyết tích tụ, từng dấu chân cũng lập tức một lần nữa bị chôn vùi.

565. Chương 123: Kiếm Cốc Hư Không, Ma Đạo Kiếm

Thanh Phàm sơn.

Thanh Phàm sơn cổ phác tang thương, Phù Vân tụ tập, đem đỉnh núi che lấp bên trong mây mù.

Tử Điện mệnh môn cuộn cuộn, ở đỉnh núi gào thét qua lại không ngớt.

Trên thảo nguyên rộng lớn, từng đàn Linh Thú lao nhanh như thủy triều, tiếng giẫm đạp ầm ầm, vang tận mây xanh.

Yêu lạng đứng bên trong hư không, quan sát mặt đất bốn phía dưới, lãnh ý trong lòng Lục Thanh tiêu tan rất nhiều. Chân Long Nhân nhìn lại, toàn bộ đại thể Thanh Phàm giới đều hướng về trước Thanh Phàm sơn trước mắt ngưng tụ. Thanh sắc đại thể tuy rằng cùng một chủng tông môn cấp Thanh Phàm có thể so sánh. Thanh sắc đại thể cơ hồ như thực chất đem toàn bộ Thanh Phàm sơn bao phủ, trống rỗng có một cỗ uy áp trang nghiêm hướng tới bốn phía khuếch tán, khiến cho mưa gió không thể tới gần, Linh Thú không dám xâm phạm.

Đây là Kiếm Thần điện của một giới, đại thể cơ hồ ngưng tụ của cả một giới, ở bên trong này, tự nhiên có thể mượn dùng uy thế đại nghiêm cô đọng của tâm cảnh, do đó dũng mãnh tinh tiến, không trệ u vật.

Mãi cho đến khi đạt tới Kiếm Hoàng, lĩnh ngộ pháp tắc, Lục Thanh rốt cục mới biết, vì cái gì ở thời kỳ hoang dã thượng cổ, Kiếm Hoàng mới có thể đủ gọi là đại sư. Dưới Kiếm Hoàng, Kiếm Tông, Kiếm Vương, tuy rằng cùng thuộc cảnh giới Kiếm Hồn, nhưng mà tiếp xúc tới chỉ là lực trời đất và Thiên Đạo lực, mà Kiếm Hoàng lại chân chính tiếp xúc với căn nguyên của Thiên Đạo, pháp tắc, pháp tắc uy, đó là hết thấy ngưng tụ Thiên Đạo.

Ở trước mặt pháp tắc, bất kỳ cái gì Thiên Đạo lực, lực trời đất đều sẽ tan thành mây khói.

Không thể rõ ràng hiển hóa hiện giờ của Phong Lôi pháp tắc, Lục Thanh liền ngày đêm tĩnh tâm uẩn dưỡng Kiếm Hồn, cô đọng phong mang khí của tam hồn, cảm ngộ biến hóa của Phong Lôi pháp tắc, hy vọng có một ngày có thể chân chính tìm kiếm đến biến hóa chân chính, hoàn toàn nắm giữ, đạt tới viên mãn chi cảnh, trong đó còn có kinh lịch lần Lôi Kiếp thứ hai.

Ánh mắt chuyển động, rơi xuống trên Thanh Phàm sơn, tức khắc, một tiếng kiếm ngâm réo rất vang lên, bên trong hư không liền không thấy được một tia nhân ảnh.

Thanh Phàm điện.

Bốn người Mộc Thanh Nguyên nhắm mắt tĩnh tu, bên trong toàn bộ Thanh Phàm điện, lộ ra một cỗ khí tức trang nghiêm.

Đột nhiên, Mộc Thanh Nguyên mở hai mắt.

“Đến rồi!”

Bên cạnh, ba gã phó điện chủ đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, bởi vì, mãi đến khi Mộc Thanh Nguyên nói ra, bọn họ mới loáng thoáng cảm ứng được có người đến.

“Lục đại sư thỉnh nhập điện!” Mộc Thanh Nguyên mở miệng nói.

Tiếng nói của Mộc Thanh Nguyên vừa dứt, cửa điện tức khắc giống như có một bàn tay vô hình điều khiển, chậm rãi mở ra, lát sau, thân hình Lục Thanh từ bên trong ánh dương quang ôn hòa hiển hóa ra.

Bên cạnh, ba gã phó điện chủ lộ ra ánh mắt mê hoặc, có chút không thể tưởng tượng. Lúc trước tình cảnh mấy người Lục Thanh lần đầu tiên đến Thanh Phàm sơn, trong ký ức mấy người vẫn còn như mới. Lúc trước đó, Lục Thanh vẫn chỉ là một gã Kiếm Chủ cảnh giới Giả Hồn, lại không có nghĩ đến, gần gũi vào năm trôi qua, đợi cho lại đứng trước mặt ba người, đã là một Kiếm Hoàng đại sư có địa vị ngang với bọn họ, thậm chí, ba người nhìn Lục Thanh, căn bản không thể phát hiện được sâu cạn.

Giống như đứng trước mặt bọn họ chỉ là một đoàn mê vụ mà thôi, mông lung mờ mịt, không thể chạm đến một tia.

“Gặp qua bốn vị điện chủ!” Lục Thanh ôm quyền hành lễ.

“Lục đại sư không cần đa lễ!” Mộc Thanh Nguyên mỉm cười nói: “Lục đại sư mời ngồi. ”

Không có từ chối, Lục Thanh lúc này ngồi xuống một chiếc ghế Bạch Ngọc bên cạnh bốn người.

Hiện giờ thực lực biến hóa, tâm cảnh của Lục Thanh cũng có thay đổi ở bên cạnh bốn gã Kiếm Hoàng ngồi xuống, chẳng những không có chút nào kính sợ, ngược lại còn thập phần thản nhiên.

Trong lòng yên lặng gật đầu, Mộc Thanh Nguyên lập tức nói: “Lục đại sư lần này tương trợ, Kiếm Thần điện ta vô cùng cảm kích. ”

Nghe được lời nói của mộc thanh nguyên, trong lòng Lục Thanh âm thầm rung mình, nghĩ tới lời nói trước khi rời đi của tử thiên lôi.

“Lần này động tác của Thanh Phàm điện cũng không đơn giản, người phải cẩn thận, bảo toàn chính mình, phải có lựa chọn. ”

Trong lòng vừa động, Lục Thanh mở miệng nói: “Không biết lần này đi chỗ bí cảnh nào?”

Bốn người nhìn nhau, Mộc Thanh Nguyên rốt cục mở miệng nói: “Chỗ bí cảnh này có tên là Kiếm Cốc hư không!”

“Kiếm Cốc hư không?” Lục Thanh lắc lắc đầu, hiển nhiên là không có nghe nói qua.

Gọi là bí cảnh, chia làm hai loại, một loại là tiên thiên bí cảnh sinh ra ở trong trời đất, phần lớn có phân chia theo thuộc tính, bên trong ẩn chứa nhiều một ít bảo vật các hệ hiếm thấy. Liền giống như khi tiến vào Ngũ Hành Kiếm Mộ, phải đi qua Thiên Phong Cốc, Chân Hỏa Hải, có thể xem như một chỗ tiên thiên bí cảnh, chỉ là bí cảnh vậy phần lớn hung hiểm dị thường, không có thực lực Kiếm Hồn, đi vào cũng không khác chịu chết.

Mà một loại bí cảnh khác, đó là do Kiếm Đạo đại thần thông giả kiến lập, đa số là do đại sư thậm chí là tông sư đã ngoài Kiếm Hoàng bố trí, xuất phát từ nhiều loại mục đích. Kiến lập bí cảnh cũng có nhiều bất đồng, trừ phi là người kiến lập, nếu không tuyệt khó suy đoán rõ ràng.

Tựa hồ sớm biết Lục Thanh sẽ hỏi, Mộc Thanh Nguyên nói: “Kiếm Cốc hư không, chính là trong năm vạn năm được vài Kiếm Đạo Thanh Giả liên thủ sáng lập. ”

“Kiếm Đạo Thánh Giả?” Lục Thanh nghe vậy sửng sốt. trong lòng nghĩ tới một loại khả năng, là Kiếm Thánh?

“không sai, chính là Kiếm Thánh, nhưng Kiếm Tâm, Kiếm Đạo nhập thánh!” Mộc Thanh Nguyên gật đầu nói.

Trong lòng căng thẳng, Lục Thanh tức khắc lâm vào trầm tư.

Mà nhìn thấy Lục Thanh không nói lời nào, bốn người Mộc Thanh Nguyên cũng không có quấy rầy, bốn người đối với Lục Thanh đều có nhẫn nại, mãi đến một nén hương sau, Lục Thanh mới ngẩng đầu lên.

“Bí cảnh do Kiếm Đạo Thánh Giả kiến lập, vì cái gì mà Kiếm Thần sơn không có phái kiếm giả ra? Trên đời này, cũng không phải chỉ có chân long huyết mạch mới có được Hạo Nhiên Chính Khí. ” Lục Thanh trầm giọng nói, đối với quanh co lòng vòng, hắn cũng không am hiểu, đợi đến lúc đó phát sinh biến cố, không bằng giờ phút này liền hỏi rõ ràng.

Trong lòng bốn người Mộc Thanh Nguyên thầm gật đầu, đối với Lục Thanh nói thẳng, cũng không có ngoài bọn họ dự đoán.

Dừng một chút, Mộc Thanh Nguyên mở miệng nói: “Kiếm Cốc hư không tụ tập Kiếm Đạo ý chí suốt đời của mấy đại Kiếm Đạo Thánh Giả, kiếm vực dung luyện, coi như là Kiếm Thần sơn, cũng vô pháp đem phá vỡ, chỉ có dựa theo ý chí bản thân tiến vào bên trong. Kiếm Cốc hư không, mỗi ngàn năm mở ra một lần, đều sẽ do Kiếm Thần sơn tuyển đại sư đứng đầu các giới tiến vào bên trong Kiếm Cốc hư không, năm vạn năm nay, Kiếm Cốc hư không đã mở ra năm mươi hai lần. ”

Năm mươi hai lần!

Lục Thanh trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Tiến vào Kiếm Cốc hư không này, đến tột cùng là muốn tìm kiếm cái gì? Chẳng lẽ năm mươi hai lần, Thần Điện còn không có tìm được thứ đó sa?”

Cười khở lắc đầu, Mộc Thanh Nguyên nói: “Nếu tìm được, Kiếm Cốc hư không cũng chỉ là một cái không gian lịch lãm đơn thuần mà thôi, Thần Điện không cần coi trọng như thế. Kiếm Cốc hư không lúc trước chẳng những hạn chế Kiếm Phách tông sư không được tiến vào, hơn nữa kiến lập Kiếm Cốc hư không này chính là một Thiên Đạo Kiếm Thánh, một Nhân Đạo Kiếm Thánh, cùng hai gã Ma Đạo Kiếm Thánh. ”

“Một Thiên Đạo Kiếm Thánh, một Nhân Đạo Kiếm Thánh, cùng hai gã Ma Đạo Kiếm Thánh. ” Lục Thanh nghe vậy có hút giật mình, thiên nhân hai đạo hần còn có thể lý giải. Thiên nhân hai đạo sau khi đến cảnh giới Kiếm Phách, thù quy đồng đồ, cần nhiên nhân hợp nhất mới có thể chân chính đột phá, ngưng kết Kiếm Tâm, đạt tới Thánh Giả. Nhưng mà Ma Đạo, cũng là mơ hồ thoát ly Thiên Đạo, tiên thiên ma khí, Ma Kiếm Đạo, cơ hồ hoàn toàn là cùng Thiên Đạo trái ngược, bốn Kiếm Thánh này như thế nào có thể tụ tập, cùng nhau kiến lập bí cảnh?”

Vẫn là nhân giới chính mình cùng tâm cảnh không đủ, không thể lý giải lòng dạ Kiếm Đạo Thánh Giả? Trong lúc nhất thời, trong lòng Lục Thanh tràn ngập nghi hoặc.

Có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Mộc Thanh Nguyên nói: “Bí ẩn bên trong, Kiếm Thần sơn, cũng là cơ mật, chỉ là Kiếm Cốc hư không này đó là kiến lập ở Thanh Phạm giới ta, cho nên chúng ta mới có thể biết nhiều như vậy, cũng có được năm cái danh ngạch. ”

“Bên trong Kiếm Cốc hư không, biến hóa khó lường, bất quá trừ phi là tự giết nhau, hoặc là gặp được Ma Đạo Kiếm Giả, bản thân bí cảnh cũng không có nguy hiểm. ” Mộc Thanh Nguyên nói tiếp: “Mà chúng ta cần ở bên trong Kiếm Cốc hư không tìm kiếm, là một thanh Thần Kiếm. ”

“Một thanh Thần Kiếm?” Lục Thanh ngẩn ra nói: “Thần kiếm cấp Tử Hoàng?”

Gật gật đầu, Mộc Thanh Nguyên nói: “Một thanh Thần Kiếm cấp Tử Hoàng đỉnh cấp, Ma Đạo Kiếm!”

Trong mắt Lục Thanh hiện lên tinh quang.

“Ma Đạo Kiếm, vi ma vi đạo, chỉ tại nhất tâm. ” Sắc mặt trầm ngưng xuống, trong lòng bốn người Mộc Thanh Nguyên chấn động. Một tức sau, Mộc Thanh Nguyên mới hít sâu một hơi nói: “Lục đại sư quả nhiên là kiếm giả trời sinh. Không sai, Ma Đạo Kiếm này có được ý chí như vậy, Hạo Nhiên Chính Khí giả có thể lấy, Ma Khí Thông Thiên giả có thể lấy, không phải hai loại người này, ma đạo cộng tru!”

Nghe lời nói của Mộc Thanh Nguyên, trong lòng Lục Thanh không khỏi nghi hoặc nói: “trên đời này thể nhưng thực sự có Thần Kiếm như vậy?”

Thần Kiếm cấp Tử Hoàng đỉnh cấp, đến tột cùng tồn tại như thế nào?

Trên mặt lộ ra một tia ngưng ngүй, khóe miệng Mộc Thanh Nguyên khẽ nhúc nhích, cùng ba gã điện chủ bên cạnh thâm thương lượng.

Lục Thanh nhìn bốn người truyền âm trò chuyện, bọn họ không có kiêng dè hần, hiển nhiên chính là muốn cho hần yên tâm.

Không bao lâu, Mộc Thanh Nguyên một lần nữa mở miệng nói: “không sai, Ma Đạo Kiếm này đó là do Tứ Đại Kiếm Thành liên thủ chú tạo, trong đó một Thiên Đạo Kiếm Thánh đồng thời là một Chú Kiếm Sư cấp Tử Hoàng. ”

“Ma Đạo Kiếm, lấy Kiếm Cốt Kiếm Thánh của Thiên, Nhân, Ma ba đạo đúc kiếm, Kiếm Tâm thôi luyện, kiếm vực uẩn dưỡng, tự thành kiếm vực, có uy năng lớn lao đủ để hủy thiên diệt địa!”

566. Chương 124: Giới Thần Sơn

Ma Đạo Kiếm, lấy Kiếm Cốt Kiếm Thánh của Thiên, Nhân, Ma ba đạo đúc kiếm, Kiếm Tâm thôi luyện, kiếm vực uẩn dưỡng, tự thành kiếm vực, có uy năng lớn lao đủ để hủy thiên diệt địa!

“Ma Đạo Kiếm, muốn xuất thế sao?” Trong đầu, Diệp lão lảm bảm nói.

“Sư phụ. .. ?”

“Đi thôi, Kiếm Cốc hư không này tuy rằng khả năng có chút nguy hiểm, nhưng mà bên trong ưu đãi cũng không ít. ” Trầm ngâm một lát, Diệp lão mở miệng nói.

Đạt tới Kiếm Hoàng, trải qua khảo nghiệm lần thứ hai của Thiên Đạo, tâm cảnh của Lục Thanh đã rất vững vàng, tuy rằng lai lịch của Ma Đạo Kiếm khiến hắn phi thường khiếp sợ, nhưng mà rất nhanh, hắn liền khôi phục trở lại.

Ma Đạo Kiếm, là Ma Đạo Thánh Kiếm, hai đạo đều có thể dùng.

Kiếm Cốc hư không.

Ở trung tâm Thanh Phàm giới, trên Giới Thần sơn.

Giới Thần sơn, ngưng kết đại thể một giới, tụ tập chư thiên linh khí, hiển hóa mà thành, không có tu vi Kiếm Hoàng không thể tới gần.

Trăm dặm Giới Thần sơn, chung quanh nguyên khí ngưng kết, ở chung quanh thần sơn kết thành vô số Phù Vân mờ ảo.

Bách hoa nở rộ, thảo mộc ngưng bích, bất luận là xuân hạ thu đông, trên Giới Thần sơn, luôn luôn tràn trề sinh cơ, vạn điệu tụ tập bay lượn.

Trời xanh không mây, đột ngột một tiếng phượng minh to rõ ở phía chân trời vang lên.

Thu

Đồng thời, theo tiếng phượng minh vang lên, mấy tiếng thú hống hùng hậu cùng vang lên, bí mật mang theo uy nghiêm cần quét tới.

Lát sau, ở ngoài hơn mười dặm, mấy luồng linh quang chói mắt hiện lên.

“Giới Thần sơn một giới, quả nhiên không giống bình thường!”

Tiếng cười trong trẻo từ phía chân trời truyền đến, bên trong hư không tức khắc diễn hóa âm lãng cuộn cuộn, giống như cửu thiên ngân hà lao thẳng xuống, hướng tới Giới Thần sơn trấn áp xuống.

Trong lúc nhất thời, ở chung quanh Giới Thần sơn trăm dặm, chân không dập nát, vô số toái thạch từ trên thần sơn rơi xuống, vỡ vụn ra.

Ông

Ngay sau đó, từ trên Giới Thần sơn, một tầng thanh sắc phong mang khí nổi lên, phong mang khí sắc bén phá vào bên trong chân không dập nát, một vòng không gian sáng rực khuếch tán mở ra, đem chân không dập nát xé rách.

“Người nào đến làm càn!” Bỗng dưng, từ trên Giới Thần sơn, vang lên một tiếng hét lớn.

Hô

Cùng với tiếng hét lớn, bên trong hư không dấy lên Liệt Diễm màu lam, Hỏa pháp tác khủng bố phát ra, không gian cuộn sóng nguy nga mãnh liệt hướng tới phía chân trời.

Bên trong không gian cuộn sóng, từng đạo Động Hư Không Gian tối đen mở ra, giống như mãnh thú mở miệng, muốn tìm người mà nuốt vào.

“Lão nhân gia tính khí rất nóng nảy, nghe một khúc này của ta đi. ”

Thanh âm trong trẻo trước đó lại vang lên, giọng nói biến mất, một tiếng địch âm xa xưa giống như vân tiêu bích vũ, di lạc cửu thiên.

Phút chốc, đầy trời tản mát ra một tầng phong mang khí kinh người. Phong mang khí màu đậm kim trầm phá hư không, Huyền Băng pháp tắc màu sí bạch ngưng kết ra, kéo dài thành từng thanh băng kiếm dài một trượng, đồng thời, còn có một vòng sáng rực chấn động vô hình ở trên thân kiếm.

Oanh

Oanh

Oanh

Không gian thoát phá, từng đạo băng kiếm trong phút chốc sáp nhập vào bên trong tầng Liệt Diễm màu lam.

Tức khắc, tầng Liệt Diễm pháp tắc màu lam nổi lên một biển lửa tán loạn mở ra, từng đạo Động Hư Không Gian ẩn bên trong cũng lập tức bị pháp tắc băng kiếm hiển hóa ra trấn áp, nhanh chóng khép lại.

Trên Giới Thần sơn, truyền ra một tiếng kêu rên.

“Kim Phong Kiếm Địch, Huyền Âm Tông – ”

“Không nghĩ tới, trấn thủ nơi đây ngàn năm, thế nhưng còn có hậu bối Kiếm Hoàng có thể nhận biết Kim Phong Kiếm Địch của Huyền Âm Tông ta. ”

Chốc lát, mười đầu Linh Thú cất qua trời cao, ở phía trước Giới Thần sơn ngừng lại.

Cầm đầu là một con dị chủng toàn thân hàn khí bốn phía, trên đỉnh đầu có hai cái mào màu bích lam, lông đuôi dài chừng vài trượng đồng dạng lộ ra màu bích lam, hư không chung quanh, có nhiều mưa đá lớn bằng ngón cái ngưng kết, hướng tới mặt đất rơi xuống.

Con dị chủng này tuy rằng không thành phượng hình, nhưng mà lại có được chân phượng huyết mạch hiếm thấy, bách điều vương khí trên người mơ hồ khiến chính đầu Linh Thú xung quanh phải cách xa chừng mười trượng.

Trên đỉnh thân, một gã thanh niên mặc áo trắng đứng thẳng, thanh niên nhìn qua không đủ nhi lập chi niên (chỉ con trai 30 tuổi), khuôn mặt góc cạnh, hai bên đầu phân biệt có hai đường tóc mai rũ xuống. Tuy rằng nhìn có chút quái dị, nhưng mà phối hợp dáng người thanh niên lại làm cho người ta mang đến một loại cảm giác mờ ảo bất kham.

Ngoài ra, mấy con Linh Thú bên cạnh mặc dù ở trên khí tức bị Linh Thú có phượng mạch dưới chân thanh niên trấn áp, nhưng vẫn lộ ra tư thái bất phàm.

Lục giai Linh Thú: Bích U Linh Viêm Báo, Phá Không Điều, Huyền Phong Địa Hoả Lang, Liệt Sơn Hồ, Ngân Giáp Địa Long, Thiên Độc Chu, Cửu U Huyền Xà, Thiên Hoả Thú, cùng với một con Long Quy hình thể khổng lồ.

Lục giai Linh Thú Long Quy, nghe đồn có chân long huyết mạch, nhưng mà giờ phút này xem ra, đối với lục giai Băng Phong Điều có chân phượng huyết mạch đồng dạng sợ hãi, thượng cổ hoang dã thời kì, chân long cùng chân phượng chính là mãnh thú chi vương cùng giai. nếu quả thật là truyền thừa chân long huyết mạch, Long Quy này nhất định sẽ không như thế.

Trên chín đầu Linh Thú này đều có chín tên kiếm giả đứng thẳng, đồng loạt có một cổ uy thế ngạo nghễ. Những người này xem ra cũng không đủ nhi lập chi niên, thậm chí ở trên thân U Huyền Xà toàn thân tối đen, một nữ tử trên mặt có che một chiếc khăn mỏng đứng thẳng. Thân hình nữ tử thon dài, bộ dạng quyến rũ, bộ ngực sữa bán lộ, lộ ra một tư thái rung động lòng người, giờ tay nhắc chân đều bày ra một cổ hấp dẫn không hiểu, làm người ta khí huyết sôi trào, mà tuổi của nữ tử này, nhìn qua sợ mới vừa qua hai mươi.

Đều không ngoại lệ, ở trên thân chín người này, cũng đều tản ra pháp tắc dao động rõ ràng. Các loại pháp tắc dao động mơ hồ quần quanh, rên chín tầng trời, Lôi Vân tụ tập, mơ hồ, có tiếng sấm vang khởi, người khí trời đất theo mười người mười thú đến, cũng bắt đầu hỗn loạn lên.

Mười tên Kiếm Hoàng! Đều không đủ nhi lập chi niên!

Trên lưng Băng Phong Điều, thanh niên tay cầm thanh kiếm địch màu vàng kim dài ba thước rõ ràng là người cầm đầu, mở miệng nói một câu, liền ngang nhiên đứng ngạo nghễ, ánh mắt yên lặng nhìn xuống Giới Thần sơn.

Ông

Tức khắc, theo một tiếng quát nhẹ, tầng phong mang khí bao quanh Giới Thần sơn chậm rãi tiêu tán mở ra, năm đạo kiếm quang bắn nhanh mà ra, ở trước mặt thanh niên trăm tượng đình chỉ lại.

Đây là năm lão giả, năm người đều là tóc bạc rủ xuống, khuôn mặt tiều tụy, nhưng mà trên người năm người truyền dâng ra pháp tắc dao động, cũng không chút nào so với biểu hiện của mười người vừa tới kém hơn một chút.

“Ngàn năm vừa qua, Kiếm Cốc mở rộng, mười vị kiếm sử, có không xuất ra thần sơn kiếm lệnh!” Một lão giả bước tới một bước, ôm quyền hành lễ nói.

Không nói gì, thanh niên vung tay lên, một thanh tiểu kiếm màu tím dài ba tấc tức khắc hiển hóa, tiểu kiếm vừa mới xuất hiện liền bày ra linh tính kinh người, ở trong tay thanh niên vùng vẫy.

Trong mắt chột lóe thần quang, lão giả kia đồng dạng vung tay lên, một chút đích tử mang tức khắc ở trong tay hiện ra.

Tựa hồ là phát hiện cái gì, tiểu kiếm ở trong tay thanh niên đột nhiên phát ra một tiếng kiếm minh réo rắt, gào thét hướng tới lòng bàn tay lão giả phóng đi.

Hưu

Chỉ là một tiếng phá không kinh người vang lên, lão giả thể nhưng không có nhìn nhìn thấy tiểu kiếm rời khỏi lòng bàn tay thanh niên, , nhưng mà, đợi cho hắn cúi đầu nhìn về lòng bàn tay chính mình, lại phát hiện, nguyên bản tử mang nổi lơ lửng dĩ nhiên tiêu thất không thấy.

Hít sâu một hơi, lão giả mở miệng nói: “Không hổ là thần sơn kiếm sử, thần thông phá không, lão phu thán phục. ”

Trên mặt lộ ra ý cười, cứ việc thanh niên tươi cười ôn hòa, nhưng như trước khó có thể che dấu một tia ngạo nghễ trong ánh mắt.

“Chúng ta từ thánh giới tới rồi, năm người Thanh Phàm điện còn chưa tới sao?” Xoay chuyển ánh mắt, thanh niên mở miệng hỏi.

Năm lão giả nhìn nhau, trong lòng đều chấn động, trước đó trò chuyện hoàn hảo, giờ phút này vừa hỏi, từ trên người thanh niên này, đúng là tản mát ra một cỗ uy nghiêm lớn lao. Uy nghiêm này, một phương diện là đến từ thực lực, về phương diện khác, cũng là một loại thượng vị uy áp trời sinh. Bên trong uy áp này, ẩn nấp một cỗ đại thể vô hình, đại thể này kiên ngưng bất tồi, không thể dao động.

Hàng năm ở đây tu luyện bế quan, năm lão giả có thể đồng thời cảm thấy phong mang đại thể phía sau Giới Thần sơn run rẩy.

Đây là đại thể uy áp đến từ thánh giới sao? Trong lòng năm lão giả đồng thời tự hỏi một câu.

Trấn trụ tâm thần, lão giả trước đó mở miệng tiếp tục nói: “Năm vị đại sư của Thanh Phàm còn chưa tới, bất quá trước đó đại điện chủ Mộc Thanh Nguyên dùng truyền ảnh Kiếm Trận truyền tin đến, trong ba ngày bọn họ đuổi tới. ”

“Trong ba ngày đuổi tới. ” Thanh niên nhú nhú mày nói.

“Thanh Phàm điện nhỏ nhỏ, cái giá thật lớn!” Đột nhiên, một thanh âm hùng hậu bá đạo ở bên cạnh thanh niên vang lên.

Đây là một gã thanh niên thân hình cường tráng, bộ mặt thô lỗ, ở sau lưng hắn có đeo một thanh cự kiếm dài gần sáu thước, rộng ba tấc, ám kim sắc phong mang khí mãnh liệt cùng với Thổ linh khí hùng hậu giao triển cùng một chỗ, ở chung quanh cự kiếm này, không khí đều ngưng trệ lên.

Giờ phút này, thanh niên này vừa mở miệng, Thổ pháp tắc chung quanh tức khắc xao động lên, Thổ pháp tắc ngưng trọng áp bách, không gian chung quanh tức khắc vang lên âm vang kéo kẹt, như muốn thoát phá.

Khẩu khí bá đạo khiến năm lão giả đều nhin không được lui ra phía sau vài bước, từ trên người thanh niên cường tráng này, bọn họ chân thật cảm nhận được một cỗ hí phách tận trời. Cỗ khí phách này, chính là khế

hợp Thổ pháp tắc mà sinh, hùng hậu ngưng trọng, heo lần đầu tiên mở miệng, năm lão giả cảm thấy không gian chung quanh đều ngưng trệ lên, tựa hồ muốn đem năm người bọn họ giam cầm ở bên trong hư không.

“Ta nói người cái thô lỗ gia hỏa, chú ý thân phận chính mình, muốn hay không tỷ tỷ ta đến giáo người – ” Thanh âm trong trẻo truyền đến, nháy mắt tràn ngập toàn bộ Giới Thần sơn.

Mà nghe được thanh âm này, thanh niên trước đó mở miệng tức khắc co đầu rút cổ, trên mặt lộ ra nụ cười khiến người ác hàn quay đầu đi.

“Cửu U thánh nữ, lão Lạc ta là nhất thời nhanh miệng, nhất thời nhanh miệng mà thôi – ”

567. Chương 125: Huyết Mạch Rung Động!

“Thật vậy chăng?” Nữ tử phát ra một tiếng cười duyên, bàn tay nhỏ bé như ngọc áp sát trên trán, ánh mắt lộ ra vẻ quyến rũ: “Lão Lạc, người nói người là lão Lạc?”

“Ách – ” Thanh niên nghe vậy thần sắc không khỏi bị kiềm hãm, sắc mặt có chút xấu hổ gãi gãi đầu: “Không phải lão Lạc, không phải lão Lạc – ”

“Tốt lắm, Cửu U, không nên lại khó xử lão Lạc, hấn tính thẳng mà thôi. ” Trên lưng Băng Phong Điểu, thanh niên áo trắng nhướng mày, lạnh lùng nói.

“Tốt, nếu Vân đại ca mở miệng, tiểu muội tự nhiên vâng theo. ”

Phía trước, năm lão giả nhìn nhau, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, người của thánh giới, chẳng những đại thể áp nhân, thể nhưng ngay cả tính nét cũng cổ quái như vậy.

“Mười vị kiếm sử, không bằng vào Giới Thần sơn nghỉ ngơi hai ngày, tin tưởng mấy người Mộc điện chủ rất nhanh sẽ đến. ” Lão giả lại kiên trì nói.

Thật sự bất đắc dĩ, nghĩ bọn họ đường đường là Kiếm Hoàng, khi gặp đại sư cùng giai, thể nhưng lại ăn nói khép nép, giới cùng giới khác biệt, đó là quyết định địa vị cùng đại thể ngưng tụ.

Gật gật đầu, thanh niên họ Vân nói: “Năm vị đại sư không cần khách khí, chúng ta ở đây tĩnh tu là được. ”

Nói xong, thanh niên vỗ vỗ đầu Băng Phong Điểu dưới chân: “Huyền Phong, hạ xuống!”

Thu

Ngửa đầu phát ra một tiếng phương minh trong trẻo, Linh Thú dưới chân mười người lập tức hướng xuống thảo nguyên bên dưới hạ xuống.

“Mười vị kiếm sử – ”

“Các người trước tiên trở về đi – ”

Năm lão giả lần lượt cười khổ, nhưng mà mười người này, cũng không phải là bọn họ có thể đắc tội.

“Đại ca – ”

“Đi thôi, nếu bọn họ không cần, chúng ta tự tiện chủ trương chỉ làm cho bọn họ khó chịu – ” lão giả trước đó mở miệng ắc lắc đầu, lập tức xoay người hướng tới Giới Thần sơn vọt tới.

Bên cạnh, trên mặt bốn lão giả đều lộ ra thần sắc khó chịu, cúi đầu nhìn tới mười người hạ xuống, khó chịu trong lòng lại phát tác không được, chỉ đánh xoay người theo phương hướng lão giả trở lại Giới Thần sơn.

Thời gian hai ngày trôi qua.

Mười người cứ như vậy ngồi xếp bằng ở trên thảo nguyên, mười đầu Linh Thú đều tự nghỉ ngơi ở một bên. Ở chung quanh bọn họ, vô cùng linh khí bị hấp dẫn lại đây, đúng là hình thành một vòng xoáy linh khí khổng lồ. Đồng thời toàn bộ nguyên khí trời đất ở chung quanh Giới Thần sơn cũng đồng thời tụ tập đến, tiến nhập bên trong thân thể mười người, lại theo mười người hô hấp không ngừng tinh luyện, chuyển hóa thành Kiếm Nguyên tinh thuần.

Hai ngày sau, mặt trời mới mọc, ánh dương quang chiếu vào toàn bộ thảo nguyên, đem mười người bao phủ ở bên trong.

Mấy đầu Linh Thú tựa hồ không quá thích ánh dương quang ảm áp, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng gầm nhẹ bất mãn. Uy nghiêm thuộc về lục giai Linh Thú tản mát đi ra, khiến trên thảo nguyên nhiều nhất giai, nhị giai Linh Thú xui lơ trên mặt đất, không dám có chút nhúc nhích.

Ở chung quanh Giới Thần sơn sinh tồn, mấy đầu tứ giai Linh Thú sinh tồn mấy trăm năm gặt gao cuộn mình ở bên trong huyết động, trong không dám lộ ra nửa đầu, chúng nó thật sự không nghĩ ra, Giới Thần sơn im lặng mấy trăm năm vì cái gì ở hai ngày này xuất hiện mười tồn tại đứng đầu như vậy. Thậm chí trong đó, còn tồn tại huyết mạch bách điều chi vương từ thời hoang dã thượng cổ, uy nghiêm như vậy, cho dù khoảng cách có xa hơn nữa, cũng có thể bị chúng nó cảm ứng rõ ràng.

Hai ngày sau, mười người đồng thời mở hai mắt.

“Còn chưa tới sao?” Thanh niên cường tráng mở miệng, cũng là ngáp một cái.

“Lão Lạc, , ngươi có phải hay không cảm thấy được một thân thức lực có được có quá mức dễ dàng?” Thanh niên áo trắng vỗ vỗ kim sắc kiếm địch trong tay, lạnh lùng nói.

Rõ ràng có chút sợ hãi hanh niên trước mặt, thanh niên cường tráng có chút thật thà sờ sờ đầu, nói: “Sư huynh, ngươi xem đây là ở bên ngoài, ngươi liền cho phép ta nghỉ ngơi hai ngày đi. ”

“Nghỉ ngơi hai ngày?” Thanh niên áo trắng hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi phải nhớ kỹ, ngươi là đệ tử Huyền Âm Tông ta, coi như là nghỉ ngơi, cũng chỉ có thể là ở bên trong tu luyện. Uy nghiêm của thánh giới ta, không cho có nửa điểm tổn thương, nếu không, chớ có trách ta thanh lý môn hộ!”

“Dạ, sư huynh ta sai lầm rồi!” Thanh niên cường tráng nghe vậy tức khắc cả người căng thẳng, vội vàng mở miệng nói.

“Ha hử, Vân huynh hà tất tức giận, hiện tại đi ra thánh giới, cũng đích xác có thể hơi chút thả lỏng một phần, ó phải hay không, Thanh Phàm giới nà còn có tồn tại có thể siêu việt chúng ta sao? Lại nói, tiến vào Kiếm Cốc hư không, Kiếm Phách tông sư là tuyệt đối không được, bên trong Kiếm Hoàng giai, trừ bỏ nhóm Ma Đạo đục nước béo cò, nhưng cái khác căn bản không cần lo lắng. ”

Tại bên cạnh Thiên Độc Chu, một gã thanh niên mặc áo xanh thẫm mở miệng nói. Thanh âm hẳn có chút khàn khàn, lại không biết là thanh âm bản thân như thế, hay là cố ý giả dạng thành như vậy, tựa như cùng lão giả cao tuổi có bệnh, tràn ngập một loại già nua.

“Như thế nào Bồ Thiên Đồ, ngươi nghĩ nhúng tay vào sự tình Huyền Âm Tông ta sao?” Thanh niên áo trắng nhìn lại, cười lạnh nói.

“Ha hử, sự tình của Vân huynh, ta cũng không nghĩ quản, chỉ là chẳng lẽ Vân huynh không cảm thấy, một đường Kiếm Đạo cần co giãn có độ sao?” Bồ Thiên Đồ kéo kéo túi vải đeo bên vai, không cho là đúng nói.

“Co giãn có độ?” Thanh niên họ Vân hừ lạnh một tiếng, nói: “Đó chỉ là lý do của kẻ yếu thôi, Kiếm Đạo một đường, tự nhiên là dũng mãnh tinh tiến, không thể có chút lười biếng, mới có thể đạt tới cảnh giới tối cao. Gọi là biết co biết duỗi, chỉ áp dụng với bình thường tĩnh tu mà thôi. Lão Lạc, có phải hay không cảm thấy được tuổi của ta nhỏ hơn ngươi, ngươi liền có thể không nghe lời ta nói?”

“Không phải như thế, sư huynh, ta – ”

“Tốt lắm, đều không cần nói, có người đến đây. ” Lúc này, tại bên cạnh Ngân Giáp Địa Long, một gã thanh niên mặc tử sam nói.

Người này một thân tử sam, mái tóc cả đầu lại có màu tím xanh, toàn thân không có nửa phần khí tức tràn ra, nhưng mà nghe người này mở miệng, thanh niên họ Vân cũng là ngừng nói, nhàn nhạt liếc tử sam thanh niên một cái, lập tức, ánh mắt mười người chuyển hướng về phía phương xa

“Chỉ có bốn người?” Thanh niên cường tráng sửng sốt, mở miệng nói.

“Như thế nào chỉ có bốn người – ” Nữ tử bên cạnh Cửu U Huyền Xà cũng sửng sốt, một đôi mắt đẹp nhìn về phía phương xa.

Ở ngoài ba mươi dặm, mơ hồ có phong mang khí hiển hóa ra.

“Không, không phải bốn người, là năm người – ” Đột ngột, thanh niên áo trắng của Huyền Âm Tông trầm giọng nói, thần sắc cũng lập tức biến đổi ngưng trọng lên.

“Năm người!” Chín người khác cũng đều sửng sốt.

“Vân huynh, Huyền Âm Tông cảm ứng chư thiên huyền âm (âm ở đây là âm thanh), đối với hư không cảm ứng là tinh tường nhất trong chúng ta. ” Tử sam thanh niên lập tức mở miệng nói: : “Có một người thể nhưng cách ba mươi dặm, chúng ta vẫn cảm ứng không được, xem ra thực lực người này đáng để chúng ta coi trọng. ”

“Coi trọng, sợ cũng không hẳn vậy đi, nho nhỏ Thanh Phàm giới, có thể có cái gì cường giả, nói không chừng, là Kiếm Đạo thần thông đặc thù gì có thể ẩn tàng tự thân khí tức thôi. ” Bồ Thiên Đồ cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Bất quá nói đến, Thanh Phàm giới này có thể có được Kiếm Đạo thần thông như vậy cũng khó được, thần sơn bên kia không phải đã nói sao. Thanh Phàm điện đích, chỉ là vấn lộ thạch (đá dò đường) mà thôi. ”

“Vấn lộ thạch?” Thần sắc tử sam thanh niên lãnh đạm, khuôn mặt tuấn lãng lộ ra thần sắc suy nghĩ sâu xa: “Mọi sự cẩn thận trên hết, Kiếm Cốc hư không này, năm vạn năm trôi qua, đều không có một tiên bối tổ sư thể hệ nào có thể thuận lợi từ bên trong đem kiếm lấy ra, đã nói lên, bên trong này không phải đơn giản như tưởng tượng. ”

“Lãng huynh không khỏi có chút tự coi nhẹ mình. ” Thanh niên họ Vân trong mắt lộ ra một vòng băng mang màu trắng dao động: “Sự tình cá vị tiên bối không làm được, cũng không đại biểu chúng ta không thể làm được. Hiện nay đã năm vạn năm qua đi, Tứ Giới đều tự tích lũy, đều đạt tới đỉnh phong. Một lần này, thần sơn đã muốn nói, có tiên thiên thần quả của Thiên Linh tộc dự báo, Kiếm Cốc hư không trong một ngàn năm này, Ma Đạo Kiếm nhất định xuất thế!”

“Không đại biểu chúng ta không thể làm được?” Tử sam thanh niên nghe vậy cũng lắc lắc đầu: “Vân Thiên Âm, đạt tới cảnh giới hiện giờ của chúng ta, chẳng lẽ còn lĩnh ngộ không ra sao? Trừ bỏ nhóm tiên bối đời thứ nhất tiến vào Kiếm Cốc hư không, một thể hệ nào đều không phải có ý nghĩ đồng dạng, nhưng mà cuối cùng, bọn họ giống nhau đều không thể lấy được. Mà lời nói của thần sơn, cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, chẳng lẽ gần đây động tác của thần sơn, các người đều không có thu được tin tức sao?”

Dừng một chút, tử sam thanh niên tiếp tục nói: “Thiên Linh tộc, trừ bỏ một chi nhánh nhỏ ở Thanh Phàm giới này, ở trên Kiếm Thần hải tuy rằng cũng tồn tại một chi, nhưng mà, các người cho rằng, một chi Thiên Linh tộc kia bị Kiếm Ma Điện thống lĩnh, sẽ thay Kiếm Thần Điện thi triển tiên thiên thần quả? Không thể không nói, đó là thần sơn lấy cớ mà thôi. ”

“Nhưng mà, chúng ta không phải vẫn đến đây sao?” Đột ngột, thanh niên cường tráng mặc danh kỳ diệu sờ sờ đầu, mở miệng nói.

Chúng ta vẫn đến đây!

Chín người tử sam thanh niên đều sửng sốt.

Lắc lắc đầu, tử sam thanh niên cười khổ nói: “Không nghĩ tới, chúng ta còn không có nhìn thấu triệt như Lạc huynh, đúng vậy, chúng ta vốn có thể không đến. ”

Gật gật đầu, Vân Thiên Âm nói: “Chúng ta vốn có thể không đến, nhưng mà, y Ma Đạo Kiếm, lại quyết không thể buông tha cho. ”

“Tốt lắm, nếu không thể buông tha cho, , như vậy đến lúc đó liền dựa vào năng lực đi. ” Trong mắt Bồ Thiên Đồ chợt lóe tinh mang, mở miệng nói.

Sổ tức sau, theo năm đạo kiếm quang dần dần hiển hóa ra hình dáng, nguyên bản mười người đang khoanh chân ngồi xếp bằng đồng thời đứng dậy.

Rống

Cùng lúc, nguyên bản mười chích Linh Thú còn có chút lười nhác đều là lẳng không dựng lên, đặc biệt là Băng Phong Điều bên người Vân Thiên Âm, càng là theo bản năng tụ tập linh khí chung quanh.

Làm sao vậy?

Mười người đồng thời ngăn ra.

“Không biết, Thú Đan rung động, tựa hồ có vương giả đã đến. ” Thiên Độc Chu phun ra một ngụm nọc độc xanh thẫm, đem mặt đất trước mặt ăn mòn mấy tấc, phát ra thanh âm giống như cỏ khô lay động cuối thu.

“Huyền Phong – ” Vân Thiên Âm trầm giọng nói.

“Chân huyết mạch của ta đang run rẩy. .. ” Phượng nhãn trừng lớn, Băng Phong Điều cũng có chút không dám tin nói.

“Là vương giả thân tới?” Vân Thiên Âm kỳ quái nói.

“Không, không phải, ta cảm giác, chỉ là huyết mạch đang run rẩy –” Băng Phong Điều ngưng thần một lát, nghi hoặc đáp.

568. Chương 126: Tử Hoàng Thánh Giới!

Huyết mạch rung động!

Ánh mắt Vân Thiên Âm càng thêm ngưng trọng, nhìn chăm chú vào năm đạo kiếm quang.

Bốn gã Kiếm Hoàng, trên người mặc kim sam có thêu kiếm văn của Thanh Phàm điện, bên cạnh là một gã thanh niên mặc thanh sam, tuy rằng trên người không có chút khí tức nào ngoại phóng, nhưng mà vừa mới hiện hình, liền hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Ai vậy?

Mười người Vân Thiên Âm nhìn nhau, ánh mắt đồng thời tập trung đến người thanh niên mặc thanh sam. Không phải thập phần thanh tú, nhưng mà khuôn mặt tuấn lãng kiên nghị, trên một đầu tóc đen, chốc chốc có linh quang màu tím bạc hiện lên, mặc dù mười người Vân Thiên Âm xem ra, tu vi của thanh sam thanh niên chỉ là một kiếp Kiếm Hoàng, nhưng mà coi như là duy nhất đích một gã có được nhị kiếp Kiếm Hoàng, điện chủ Thanh Phàm điện, cũng không hấp dẫn người chú ý bằng hắn.

Đích xác, hiện giờ Lục Thanh đứng ở nơi này, trên người không tự giác toát ra một cỗ lãnh ý, cùng với phong mang khí nhẹ nhàng không chút nào che giấu. Cùng trước đó thu liễm bất đồng, sau khi vượt qua nhất trọng lôi kiếp, phong mang khí trên người Lục Thanh không còn có chút nào che lấp, lãnh ý trên người càng là đủ để khiến người chùn bước.

“Các người là năm người của Thanh Phàm điện?” Vân Thiên Âm mở miệng nói, ánh mắt hắn cùng với người khác giống nhau dừng lại ở tại trên người Lục Thanh.

“Xin hỏi có phải mười vị kiếm sử thánh giới?” Mộc Thanh Nguyên nhíu mày, kiếm chỉ hoành ngang trước ngực, không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi han.

“Như thế nào, thân phận chúng ta còn cần hoài nghi sao?” Bồ Thiên Đồ hừ lạnh một tiếng.

Ở bên cạnh hắn, Thiên Độc Chu nhắc nhắc từng cái chân to lớn, một cỗ khí tức bạo ngược thẳng tắp hướng về phía năm người Lục Thanh mà đi.

Trong mắt hiện lên tinh quang, ánh mắt Lục Thanh hướng về phía Thiên Độc Chu nhìn lại.

Chỉ –.

Tức khắc, một tiếng rít hoảng sợ vang lên, Thiên Độc Chu liên tục động, Hàn Băng khí chung quanh cấp tốc tụ tập mà đến.

Hừ lạnh một tiếng, Lục Thanh thu hồi ánh mắt.

“Vương giả huyết mạch! Là vương giả huyết mạch!” Thanh âm khàn khàn của Thiên Độc Chu vang lên. Bên trong thanh âm, bí mật mang theo sợ hãi lớn lao, vừa mới cùng Lục Thanh đối nhãn, Chân Long Nhân tựa hồ xuyên phá tổ khiếu thần hải của nó, trực tiếp chiếu xạ đến trên Thú Đan.

Ánh mắt nóng rực kia, cơ hồ muốn đem Thú Đan của nó hòa tan, tựa hồ không có một chút bí mật nào có thể ở dưới ánh mắt này bảo lưu.

“Vương giả huyết mạch!” Trên mặt Bồ Thiên Đồ lộ ra thần sắc nghi hoặc: “Là cái gì vương giả huyết mạch?”

Mà giờ phút này, Ngân Giáp Địa Long ở bên cạnh tử sam thanh niên cũng đầy thất thường, toàn thân run rẩy phủ phục trên mặt đất.

“Ngân Giáp, ngươi làm sao vậy?” Tử sam thanh niên trầm giọng nói.

“Vương, vương của ta buông xuống!” Ngân Giáp Địa Long gắt gao nhìn chăm chăm Lục Thanh, ánh mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ cùng nghi hoặc.

Hóa thành nhân hình, Linh Thú đạt tới bát giai mới có thể làm được, chẳng lẽ, trước mặt chính tồn tại khủng bố như vậy? Như vậy vì sao ở trên thân người này còn có phong mang khí thuộc về kiếm giả?

“Chân long huyết mạch!” Ánh mắt Vân Thiên Âm ngưng lại, Ngân Giáp Địa Long, ở trong số mười Linh Thú lần này bọn họ mang theo, đó là trừ bỏ Băng Phong Điểu của hắn ở ngoài là có huyết mạch mạnh mẽ nhất, bản thân có một tia chân long huyết mạch mỏng manh, nếu không cũng sẽ không lấy danh xưng Địa Long, họ Long, cũng không phải Linh Thú bình thường có thể có được.

“Các hạ là người nào? Cùng Long Vực có quan hệ gì?” Không cần nghĩ ngợi, Vân Thiên Âm mở miệng hỏi.

“Không có quan hệ, Thanh Phàm giới tu hành mà thôi. ” Nhìn Vân Thiên Âm một cái, Lục Thanh lạnh nhạt nói. Đối phương tuy rằng biểu hiện ra coi trọng, nhưng mà khẩu khí thăm vấn như trước khiến Lục Thanh không sinh ra bất kỳ cái gì hảo cảm.

Thánh giới, đây là kiếm giả của thánh giới sao?

Tuy rằng một đám nhìn qua thiên tư tuyệt đỉnh, tu vi cao thâm, nhưng mà lại không có một gã nào có đủ tâm cảnh tu hành đầy đủ.

“Làm càn, dám cùng sư huynh ta nói như thế!” Bên cạnh, thanh niên cường tráng bỗng dưng quát lớn một tiếng, hai mắt trừng như lão ngư, khí thế khủng bố tức khắc dẫn động Thổ pháp tắc ẩn nấp bên trong hư không, hướng tới Lục Thanh giam cầm.

Pháp tắc giam cầm!

Mộc Thanh Nguyên chấn động trong lòng, vội vàng bước tới một bước.

Ông –.

Một cổ Vĩnh Sinh pháp tắc bằng bạc lập tức từ hư không chung quanh Mộc Thanh Nguyên ngưng tụ ra, đem Thổ pháp tắc đánh úp lại ngăn cản ở tại bên trong hư không.

Oanh

Bên trong hư không tức khắc khởi dậy một tiếng sấm rền, một Động Hư Không Gian tối đen ngưng tụ thành hình, cùng thời khắc đó, Mộc Thanh Nguyên đứng là kêu lên một tiếng đau đớn, cước bộ liên đáp, hư không rời khỏi mấy bước.

“Ngươi cho là ta tu luyện, đó là Thổ Hành pháp tắc bình thường nhất sao?” Thanh niên cường tráng cười lạnh một tiếng, nói: “Chỉ có các ngươi này đó hạ giới mới có thể cho rằng Ngũ Hành Kiếm Khí không đáng nhắc tới, hừ hừ, không có Ngũ Hành, nơi nào có thể diễn sinh ra Kim Chân Hành, Mộc Chân Hành, Thủy Chân Hành, Hỏa Chân Hành, cùng Thổ Chân Hành. Buồn cười, cứ nhiên bày đặt căn nguyên Kiếm Khí không đi tu luyện, mà đi tu luyện tiểu đạo. ”

“Tiểu đạo?” Mộc Thanh Nguyên trầm giọng nói.

“Ha hã, ngươi còn không minh bạch đi?” Thanh niên cường tráng cười nhạo một tiếng, ở trước mặt chín người Vân Thiên Âm, hẳn là thập phần thật thà, nhưng mà đối với người ngoài, lại dị thường bá đạo vô lý.

“Căn nguyên Kiếm Khí, tu luyện đến mức tận cùng, tự nhiên có thể diễn sinh ra vô số thuộc tính của một hệ, nắm giữ nhiều pháp tắc, nhưng mà, cái này muốn xem ngộ tính của mỗi người, bất quá có lẽ, cho dù ngươi là người của Kiếm Thần Điện, nhưng mà ở Thanh Phàm giới nhỏ nhỏ này, cũng khó có thể có thành tựu gì. ”

“Ngươi. .. !” Bên cạnh Mộc Thanh Nguyên, nhị điện chủ nhíu mày lại, liền muốn bước tới.

“Không được làm càn!” Mộc Thanh Nguyên quát lạnh một tiếng.

“Đại điện chủ!”

“Lui ra!” Mộc Thanh Nguyên lại quát.

“Dạ!” Nhị điện chủ hơi có chút phần hận hướng tới thanh niên cường tráng nhìn thoáng qua, lui ra phía sau một bước.

“Mười vị kiếm sử, chúng ta lần này đến, mục đích là phụ trợ mười vị, mong rằng mười vị có thể lấy đại sự làm trọng!” Mộc Thanh Nguyên lập tức trầm giọng nói.

“Đại sự!” Vân Thiên Âm liếc Lục Thanh một cái, nói: “Hảo, trước hết tiến nhập Giới Thần sơn, những cái khác, sau này nhắc lại, đi!”

Mười người phóng người lên, rơi xuống từng trên lưng từng con Linh Thú, hướng tới Giới Thần sơn phía trước ngự không mà đi.

“Khách khách. .. ” Một tiếng cười như chuông bạc bỗng vang lên.

Ánh mắt Lục Thanh vừa động, tại bên trên Cửu U Huyền Xà, một nữ tử quyến rũ đáng người xinh đẹp, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm hẳn, mà nhìn thấy ánh mắt hẳn nhìn đến, càng là giống như cổ ý uốn ngực, khoe khoang bộ ngực này nở.

“Yêu nữ!” Nhìn mười người tiến nhập Giới Thần sơn, nhị điện chủ lạnh lùng nói.

Khoát tay áo, Mộc Thanh Nguyên ngưng trọng nói: “Năm tông môn cấp Tử Hoàng: Lăng Tiêu tông, Huyền Âm Tông, Vạn Độc Tông, Linh Kiếm Tông, Cửu Kiếm Tông, mỗi một cái tông môn, đều có thể thoải mái hủy diệt Thanh Phàm giới ta, coi như là Kim Thiên giới, nhiều nhất cũng chỉ là phiền toái một chút, mười người này, trừu chọc không được. ”

“Nhưng mà, đại điện chủ. .. ”

“Không cần phải nói, đây là sự tình của thần sơn, lấy thực lực của chúng ta, nhúng tay vào chỉ có thể tự tìm đường chết. Đợi cho sự việc Kiếm Cốc hư không lần này kết thúc, ta liền đến hoán đổi nhiệm kỳ, ta cũng buông bỏ vị trí điện chủ này, chuyên tâm tìm kiếm Kiếm Đạo chi cảnh, hy vọng sinh thời, có thể có điều thành tựu. ”

“Đại điện chủ. .. ” Lục Thanh có chút kinh ngạc nhìn Mộc Thanh Nguyên.

“Lục đại sư!” Đột ngột, Mộc Thanh Nguyên quay đầu, nhìn về phía Lục Thanh nói: “Mười người kia cũng không phải lương thiện gì, người của Tử Hoàng thánh giới, đều không thể dùng thiên nhân hai đạo bình thường phân chia. Đạo của bọn họ thật sự là biến hóa khó lường, cũng không phải chúng ta có thể so sánh. Đợi cho tiến vào Kiếm Cốc hư không, nếu Lục đại sư cảm thấy được không thể địch lại, có thể một mình rời đi, chúng ta tuyệt không có bất kì oán hận gì. Lục đại sư tiền đồ vô lượng, không cần phải đem sinh mạng chôn vùi ở chỗ này. ”

“Đại điện chủ!” Bên cạnh, ba gã điện chủ đồng thời nhíu mày nói.

“Không cần phải nói!” Mộc Thanh Nguyên lắc lắc đầu, nói: “Mười người này tuân theo Tử Hoàng thánh giới đại thể, cũng không đem chúng ta để vào mắt, tâm cảnh thuộc về Kiếm Hoàng cũng sẽ không dùng đến trên người chúng ta. Đến lúc đó, bọn họ có thể làm ra chuyện gì, căn bản khó có thể dự liệu. Mười người này thật sự là đáng sợ, đúng là không có một người có tu vi dưới ta, thậm chí có ba người ta cũng vô pháp

nhìn thấu, các người cần tránh. Chúng ta chỉ là phụ trợ mà thôi, không cần phải vì một ít phân tranh võ mồm mà cùng bọn họ rút kiếm, cần biết, Kiếm Hoàng thánh giới, coi như là một kiếp Kiếm Hoàng, với tích lũy khổng lồ, đủ để khiến cho bọn hắn thoải mái khiêu chiến đại sư vượt qua nhị trọng lôi kiếp. ”

“Chẳng lẽ Tử Hoàng thánh giới, liền đáng sợ như thế?” Lục Thanh mở miệng nói, giờ phút này nghe Mộc Thanh Nguyên dặn dò, hắn cũng nhịn không được ngưng tụ tâm thần.

“Tử Hoàng thánh giới!” Ánh mắt Mộc Thanh Nguyên đột nhiên biến đổi xa xưa: “Nơi đó là thánh giới chân chính, linh sơn trải rộng, sơn xuyên hà lưu, nguyên khí vô cùng sung túc, coi như là thảo mộc bình thường nhất, cũng đủ so với linh dược hơn mười năm. Ở nơi này, linh dược trăm năm bình thường đều đủ để so với linh dược năm trăm năm của Thanh Phàm giới ta, hơn nữa dược tính vô cùng tinh thuần. Ở Tử Hoàng thánh giới, nguyên khí trời đất càng thêm tinh thuần, ít cần luyện hóa, ở nơi này tu luyện một năm, đủ để so với ở Thanh Phàm sơn ta năm năm, bằng trên mười năm tại chủ phong của tông môn cấp Thanh Phàm.”

Dừng một chút, Mộc Thanh Nguyên tiếp tục nói: “Hơn nữa, Tử Hoàng thánh giới đại thể tinh thuần, Thiên Đạo cũng rõ ràng, khác xa so với ba giới còn lại, cho nên Kiếm Giả tu luyện, đột phá cảnh giới cũng đơn giản hơn ở ba giới còn lại rất nhiều. Năm vạn năm tích lũy, ngũ đại tông môn cấp Tử Hoàng, số lượng Kiếm Hồn cảnh đại sư tích lũy, sợ ba giới còn lại cộng lại cũng không bằng. ”

Trong mắt tinh quang lưu chuyển, Lục Thanh nhìn về Giới Thần sơn trước mặt, từ nơi đó, vẫn mơ hồ có thể nghe được một, hai tiếng thú rống trầm thấp. Mười người kia, thật có cường đại như vậy không? Cảm thụ được cảm giác tim đập nhanh trong lòng, một cỗ chiến ý bàng bạc ở trên người ngưng tụ lên.

Tử Hoàng giới!

Ở trong đầu Lục Thanh, hiện ra một thân ảnh quen thuộc mà thân thiết.

569. Chương 127: Phong Mang Đối Lập!

Trăm dặm Giới Thần sơn, nguyên khí sung túc.

Phong mang đại thể chung quanh đã được năm lão giả trông coi nơi này thu lại, cho nên năm người Lục Thanh tiến vào bên trong cũng không có bất kỳ trở ngại gì.

Thương tùng cổ mộc, bích lưu tích lộ, trên Giới Thần sơn này, nguyên khí trời đất tinh thuần dị thường, thâm nhập vào bên trong Kim Thiên Kiếm Thể, đúng là sinh ra cảm giác ôn nhuận nhàn nhạt, khí huyết cũng bắt đầu chậm rãi lưu động lên.

“Quả nhiên không hổ là Giới Thần sơn, so với Thanh Phàm sơn ta càng hơn một bậc. ” Mộc Thanh Nguyên nhịn không được mở miệng tán thưởng.

Trong lòng vừa động, Lục Thanh hỏi: “Nếu Giới Thần sơn là trung tâm đại thể của một giới, vì cái gì lúc trước không có đem Thanh Phàm điện kiến lập ở nơi này?”

Lắc lắc đầu, Mộc Thanh Nguyên nói: “Giới Thần sơn này, chính là trung tâm Thanh Phàm giới ta, đại thể ngưng tụ, nếu mà tiêu hao quá nhiều nguyên khí trời đất, như vậy đại thể tán đi, nguyên khí trời đất của Thanh Phàm giới ta liền trở lên hỗn loạn, hình thành nguyên khí phong bạo, đến lúc đó, đó là kết quả sinh linh đồ tể. ”

Cảm thấy rung mình, Lục Thanh nói: “Nếu như vậy, Giới Thần sơn hẳn là nên nắm giữ ở trong tay mới phải, nếu không, vạn nhất chịu tổn hại, như vậy Thanh Phàm giới ta không phải có nguy cơ hủy diệt sao?”

“Lục đại sư không biết!” Mộc Thanh Nguyên đậm cười một tiếng, nói: “Trên Giới Thần sơn, năm vạn năm trước, Kiếm Thần sơn đã muốn bày ra hoàng giai Kiếm Trận, coi như là Kiếm Tổ, cũng vô pháp đem phá vỡ, coi như là chịu hủy diệt tổn thương, cũng sẽ có thần sơn tông sư của Tử Hoàng thánh giới nhanh chóng tới. ”

Nghe được Mộc Thanh Nguyên nói như thế, Lục Thanh gật gật đầu, như thế xem ra hẳn vẫn là quá coi thường Kiếm Thần Điện, có thể thống nhất Đại Lục năm vạn năm, như thế nào chỉ có một chút thủ đoạn.

Trên Giới Thần sơn.

Có năm toà thạch ốc nằm ở trên đỉnh núi, trăm dặm Giới Thần sơn, đỉnh núi cũng có phạm vi hơn mười dặm. Giờ phút này, mười người đến từ thánh giới đều đã ngồi xếp bằng xuống, ngoài ra, còn năm lão giả ngồi xếp bằng ở một bên, nhìn thấy năm người Lục Thanh đi đến, năm người lập tức ngự không ngêngh đến.

“Mộc điện chủ, đã lâu không gặp!” Lão giả cầm đầu mỉm cười nói.

“Ha ha, gia tộc Đỗ lão mỗi đời ẩn tu ở đây, bảo hộ Giới Thần sơn, quả nhiên là công lao vô lượng. ” Mộc Thanh Nguyên trầm giọng nói.

“Mộc điện chủ hà tất khách khí, đây là trách nhiệm của Đỗ gia ta mà thôi, huống chi thần sơn đối với Đỗ gia ta cũng là phi thường chiếu cố, nếu không Đỗ gia có thể nào mỗi đời đều có năm Kiếm Hoàng xuất thế. ”

“Ha hả ” Mộc Thanh Nguyên vuốt vuốt râu, “Tộc nhân của Đỗ lão. .. ?”

Lắc lắc đầu, lão giả họ Đỗ nói: “Giới Thần sơn, bọn họ còn không có cái phúc khí đó, chỉ là ẩn cư ở trong phạm vi chung quanh mười dặm, bình thường cũng chỉ có năm lão già chúng ta ở trên Giới Thần sơn này. ”

Dừng một chút, ánh mắt lão giả chuyển động, rơi xuống trên người Lục Thanh, nghi hoặc nói: “Vị đại sư này là?”

“Đây là Lục đại sư, lần này chúng ta cùng tiến đến. ” Mộc Thanh Nguyên mỉm cười nói.

”Nga, nguyên lai là Lục đại sư, mọi người trước hết nghỉ ngơi, Kiếm Cốc hư không mở ra còn có thời gian năm ngày. Lão giả họ Đỗ hiểu ý gật đầu nói.

Mười người hạ xuống.

Phía trước năm tòa thạch ốc là một bãi cỏ xanh mềm mại, quanh năm ngấm dần thể nguyên khí của Giới Thần sơn cũng lộ ra có chút bất phàm, ngồi xếp bằng ở trên này, Lục Thanh tức khắc cảm nhận được một dòng khí thanh lương dung nhập vào trong cơ thể, thần đình thức hải thoải mái, chậm rãi ổn định tâm thần.

Mười người Tử Hoàng thánh giới ngồi xếp bằng ở đối diện, mà năm người Lục Thanh cùng với năm người lão giả họ Đỗ ngồi xếp bằng cùng một chỗ.

Năm lão giả này, trừ bỏ lão giả họ Đỗ là nhị kiếp Kiếm Hoàng, bốn người khác đều là một kiếp Kiếm Hoàng, mà mười người Tử Hoàng thánh giới có ba người ẩn tàng tu vi, nhưng mà ở dưới Chân Long Nhân của Lục Thanh vẫn có thể nhìn ra đại khái.

Đồng thời, thực lực của mười người này cũng khiến trong lòng Lục Thanh cả kinh.

Ba gã một kiếp Kiếm Hoàng, bốn gã nhị kiếp Kiếm Hoàng, cuối cùng còn có ba người, cũng là i đứng đầu tam kiếp Kiếm Hoàng.

Ba người này, thật sâu ẩn vào trong lòng Lục Thanh, bởi vì Lục Thanh cảm thấy, ngọn nguồn khiến tim hắn đập nhanh, đó là đến từ ba người này.

Thanh niên áo trắng điều khiển lục giai Băng Phong Điều, trên tay nắm một thanh kim sắc địch kiếm dài ba thước, nhìn qua tuy rằng có chút quái dị nhưng mà lại mơ hồ lộ ra một cổ cảm giác trang nghiêm, gió nhẹ thổi qua lỗ hổng trên thanh kiếm địch, đúng là có phong mang khí nhẹ nhẹ sắc bén lan tràn ra, lộ ra màu vàng kim nhàn nhạt.

Ngoài ra, tử sam thanh niên bên cạnh lục giai Ngân Giáp Địa Long, để cho Lục Thanh chú ý, bởi vì từ trên người này, Lục Thanh cảm nhận được một cổ khí tức quen thuộc.

Mà khi Lục Thanh đang chú ý tử sam thanh niên, đồng thời trong lòng tử sam thanh niên cũng có chút kinh ngạc, bởi vì từ trên người Lục Thanh, hắn đồng dạng cảm ứng được một cổ khí tức quen thuộc. Chỉ là khi hắn vận dụng thần thông thâm tra xét, lại phát hiện trên người Lục Thanh tựa hồ bao phủ một tầng linh quang màu tím bạc. Linh quang này, hắn cứ nhiên không thể nhìn thấu, hơn nữa khí huyết đối phương

cường đại, cũng khiến hấn chấn động, khí huyết mãnh liệt như vậy, dĩ nhiên hùng hậu đến mức có thể ngăn cản hồn thức.

Người này đến tột cùng là ai?

Ngoài ra, một người cuối cùng khiến Lục Thanh chú ý, đó là một nữ tử bên cạnh Phá Không Điều. Nàng này diện mạo xinh đẹp đáng yêu, một đôi mắt màu tím lam hiếm thấy thỉnh thoảng địa mở ra, Phá Không Điều, cũng thu nhỏ lại lớn bằng bàn tay phủ phục trong lòng nàng, cảm tình người và thú rất tốt. (Chương trước nói là có một nữ, giờ lại thêm một em khác)

Hơn nữa, để cho Lục Thanh chú ý chính là Phá Không Điều cùng nữ tử này ký kết chính là Bình Đẳng Khế Ước, chín người khác đều là Chủ Tổ Khế Ước. Trầm mặc một lát, không ai mở miệng, chín con Linh Thú khác cũng đồng dạng phủ phục ở nơi này, cùng mười người Vân Thiên Âm bất đồng, ánh mắt chín đầu Linh Thú toàn bộ tập trung ở trên người Lục Thanh. Chúng nó cảm thấy kỳ quái, vì cái gì ở trên người Lục Thanh sẽ xuất hiện chân long huyết mạch, chẳng lẽ, hấn cùng với Long Vực thật có quan hệ, như vậy, vì cái gì gia nhập vào bên trong năm người của Thanh Phàm giới?

Hay là, bản thân vị chân long vương giả nào sau khi hóa thành nhân hình, cùng nhân tộc thông hôn lưu lại bán long di mạch?

Chín con Linh Thú đồng dạng đoán không ra, nhưng mà này cũng không ảnh hưởng cảnh giác của chúng nó đối với Lục Thanh. Ở trên người Lục Thanh chẳng những là huyết mạch thiên sinh áp chế chúng nó, lấy cảm giác chuẩn xác của Linh Thú vượt xa so với nhân tộc, chúng nó càng là cảm nhận được lực lượng ẩn tàng trên người Lục Thanh đủ để trọng thương, thậm chí là tru sát chúng nó.

“Chắc hẳn thần sơn đã đem những cái nên nói, nói cho các người. ” Bổng dưng, Vân Thiên Âm ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn quét mười người Lục Thanh một cái, mở miệng nói.

“Mười vị kiếm sử yên tâm, năm người chúng ta tự nhiên tương trợ mười vị kiếm sử lấy được Ma Đạo Kiếm. ” Mộc Thanh Nguyên mở miệng nói.

Hừ lạnh một tiếng, Bồ Thiên Đồ nói: “Tương trợ thì không cần, , chỉ bằng các người, đến lúc đó có thể ngăn cản vài tên ma giả là được, những cái khác thì để cho chúng ta. ”

“Người. .. ” Nhị điện chủ nhện không được đột nhiên đứng dậy.

“Như thế nào, chỉ bằng người, còn muốn cùng ta động thủ. ” Bồ Thiên Đồ chậm rãi đứng dậy, nói: “Xem ra, Tử Hoàng thánh giới ta hàng năm không cùng tam giới các người tiếp xúc, Thanh Phàm giới nhỏ nhỏ cũng nghĩ muốn khiêu chiến uy nghiêm của chúng ta. Như thế nào, ta cho người xuất kiếm trước, bất quá ta phải nhắc nhở người, người mà xuất thủ thì chỉ có đường chết. ”

Hưu

Thần Kiếm sau lưng ra khỏi vỏ, Thủy Mộc pháp tắc chung quanh tức khắc ngưng tụ lên, bên trong hư không, pháp tắc thần quang màu bích lam hiển hóa, tụ tập đến bên người nhị điện chủ.

“Thủy Mộc tương sinh pháp tắc, trách không được hỏa khí lớn như vậy, nguyên lai là có điều dựa vào. ” Trong mắt Bồ Thiên Đồ chợt lóe tinh quang, hư trước là yên lặng đứng tại chỗ, không có chút ý tứ xuất thủ trước.

“Triệu điện chủ!” Mộc Thanh Nguyên đứng dậy.

Lắc lắc đầu, nhị điện chủ phát tay đẩy Mộc Thanh Nguyên ra, đuổi tay phải ra.

“Đại điện chủ, ta biết người lấy đại cục làm trọng, không muốn gây ra xung đột, nhưng mà cái gọi ngựa hiền bị người cưỡi, người hiền bị người khi, coi như là thánh giới lại như thế nào. Tu vi của chúng ta, cũng là một ngày lại một ngày khổ luyện linh ngộ tăng lên, không giống như là có chút người, chiếm hết thiên thời địa lợi, lấy thế lăng nhân. Vừa mới xuất sinh, tuy rằng là Thiên Đạo giao cho, nhưng không phải dùng để lên mặt sai bảo, dựa vào tài trí hơn người, anh hào, Đại Lục cũng không phải tự phong là được. Nếu đưa mười người bọn họ đặt vào Thanh Phàm giới chúng ta, lấy tuổi của bọn họ, có thể bước vào Kiếm Hồn, cũng là cực hạn!”

Một hơi nói ra những lời này, hông khỏi làm Lục Thanh đối với nhị diện chủ mở rộng tầm mắt, Thanh Phàm diện nhị diện chủ ở trong ấn tượng của Lục Thanh, tuy rằng tính khí khả năng nóng nảy một chút, nhưng mà bình thường cũng không giỏi về nói chuyện, giờ phút này có thể nói ra một phen như vậy, tuy rằng nói là xé rách da mặt, nhưng mà lại liên đới trong lòng Lục Thanh đều vui sướng rất nhiều.

Ánh mắt kiên định, nhìn chăm chăm Bồ Thiên Đồ trước mặt sắc mặt có chút ửng hồng, nhị diện chủ tiếp tục nói: “Hôm nay, coi như là Triệu mỗ không địch lại, nhiều nhất luân hồi mà thôi, cho dù không có Tam Sinh Thạch, không thể bảo tồn trí nhớ kiếp trước. Ít nhất cũng ít chịu ác khí của đám đại thiếu gia thánh giới các người. Thượng cổ năm vạn năm trước thất thủ, thượng cổ thánh hiền xuống dốc, liền ngay cả Tử Hoàng giới, cũng xuất ra đám văn bối cầu nhân khản nhân dê *!”

“Đủ rồi” Vân Thiên Âm trầm quát một tiếng, rõ ràng là đỉnh núi Giới Thần sơn, bên trong không khí tạo nên âm lăng băng bạc. Âm lăng vô hình lại mãnh liệt tựa như lưu thủy, thanh âm vô hình, đúng là ngưng ra thực chất, nháy mắt vọt tới trước mặt nhị diện chủ.

Đặng, đặng, đặng

Sắc mặt tái nhợt, tại mi tâm của nhị diện chủ chợt có kim mang chợt lóe, rồi lại nháy mắt tan vỡ, cả người lui về phía sau ba bước. Mỗi một bước, đều lưu lại trên mặt đất một dấu chân sâu chừng năm tấc.

“Triệu diện chủ!” Mộc Thanh Nguyên lập tức vung tay lên, ổn định lại thân hình nhị diện chủ.

“Như thế nào, các người đều có ý tứ như thế sao?” Sắc mặt Vân Thiên Âm trầm xuống, ánh mắt ngưng tụ trên người Mộc Thanh Nguyên: “Uy nghiêm của thánh giới ta, không để cho chửi bới. Bồ Thiên Đồ, giết hắn!”

“Vân huynh có lệnh, Bồ mỗ tự nhiên vâng theo. ” Trong mắt Bồ Thiên Đồ lóe ra hàn mang, rơi xuống trên người nhị diện chủ, lạnh lùng nói: “Người liên ngoan ngoan nhập luân hồi đi! Vũ nhục thánh giới, không ai có thể thoát được mạng. ”

“Thoát mạng!” Nhị diện chủ cười nhạo một tiếng: “Như thế nào, các người đuối lý, liền nghĩ muốn lấy lực áp nhân, đến đây đi, cũng cho Triệu Bất Cùng ta Cùng kiến thức một chút, Kiếm Hoàng của Tử Hoàng giới rốt cuộc có bốn sự gì ở chỗ này diệu vô dương oai!”

570. Chương 128: Huyền Âm Bằng Độc, Nhân Kiếm Hợp Nhất!

Triệu diện chủ – ”

“Đại diện chủ, lòng ta đã quyết, từ hôm nay trở đi, Triệu Bất Cùng ta trực xuất khỏi Kiếm Thần Điện, cùng Thanh Phàm diện không có nửa điểm quan hệ!” Triệu Bất Cùng trầm giọng nói: “Sĩ khả sát, bất khả nhục, cho dù chết, ta cũng muốn khiến vài tên đại thiếu gia thánh giới này biết, uy nghiêm của một giới, cũng không phải chỉ dựa vào lăng nhục người khác là có thể duy trì. Cho dù Triệu Bất Cùng ta ngã xuống, cũng ngăn không được miệng lưỡi thế gian!”

“Động thủ!” Ánh mắt Vân Thiên Âm ngưng lại, mở miệng nói.

Bồ Thiên Đồ quát một tiếng, sau lưng, một thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên màu hôi lam ra khỏi vỏ, hôi lam sắc Kiếm Cương nổi lên, hư không chung quanh nháy mắt đông cứng, lộ ra Động Hư Không Gian tối đen.

Lực lượng này là?

Lục Thanh thầm rùng mình, hôi lam sắc Kiếm Cương kia bằng hàn dị thường, coi như là so với Huyền Bằng ngàn năm còn lạnh hơn rất nhiều. Thậm chí từ bên trong Lục Thanh còn cảm nhận được một cỗ khí tức cực kỳ âm lãnh, khí tức này, liền cùng độc khí mà Thiên Độc Chu đứng bên phát ra giống nhau như đúc.

“Huyền Âm Kiếm Cương!” Trong đầu, Diệp lão mở miệng nói, đồng thời, Lục Thanh đã từ bên trong hư không cảm ứng ra thuộc tính của loại lực lượng này.

“Huyền Âm Khí, chính là thiên hạ Chí Âm khí, vô cùng giá lạnh, Huyền Âm băng độc chứa đựng bên trong, cơ hồ không người có thể chống chế. Tên tiểu bối Vạn Độc Tông này có thể có được loại Kiếm Khí này, chỉ sợ là công lao của Thiên Độc Chu bên cạnh hắn. ”

“Thiên Độc Chu này. .. ” Lục Thanh kỳ quái nói.

“Thiên Độc Chu, dựa vào Huyền Âm Khí mà sống, sinh tồn nhiều ở nơi có Huyền Âm Khí nồng đậm. Bản thân nó có được Hàn Băng độc khí, vừa vặn có thể chống đỡ Huyền Âm băng độc, nói cách khác, coi như là Kiếm Phách tông sư xuất thủ, cũng vô pháp trợ giúp tiểu tử này tiếp dẫn Huyền Âm Khí, thành tựu Huyền Âm Kiếm Khí. ”

Nghe Diệp lão giải thích, Lục Thanh đối với Bồ Thiên Đồ này cũng coi trọng lên, người này chính là nhị kiếp Kiếm Hoàng, nghe Diệp lão nói, Huyền Âm Khí thân là thiên hạ Chí Âm khí, tất nhiên có chỗ bất phạm. Coi như là Lục Thanh cũng từ trong hư không cảm ứng được, phát hiện được chỗ bá đạo của nó. Ở chúng quanh đó, nhiều loại lực lượng các hệ, đúng là mơ hồ cùng này kéo mở khoảng cách. Ở trong cảm giác của Lục Thanh, chỉ có một ít lực lượng thuộc tính mới có thể làm được như vậy, nhưng mà các loại thuộc tính trong trời đất có quá nhiều, không có đại lượng thời gian, Lục Thanh cũng vô pháp cảm ứng từng cái.

Lại nhìn Triệu Bất Cùng, Thủy Mộc pháp tắc nồng đậm ở trên Thần Kiếm ngưng tụ lên, pháp tắc Kiếm Cương màu bích lam phun ra nuốt vào bất định, một vòng lại một vòng không gian cuộn sóng bằng bạc chậm rãi hướng tới chung quanh khuếch tán mà đi, nhưng rốt cuộc không có phá vỡ Động Hư Không Gian, tất cả mọi người nhìn ra được, ở trên tu vi, Triệu Bất Cùng đích xác là không bằng Bồ Thiên Đồ.

Xuy –

Huyền Âm pháp tắc buông xuống, ở trên Thần Kiếm trong tay Bồ Thiên Đồ kéo dài ra một thanh Huyền Âm băng kiếm dài trăm trượng. Huyền Âm Kiếm Cương mệnh mông bắt đầu khởi động, tay phải Bồ Thiên Đồ giơ lên cao, liền giống như nâng một thanh cự kiếm trăm trượng. Trong nháy mắt khí tức băng hàn tràn ngập đỉnh núi, trên mặt đất, từng mảng băng xương màu hơi lam ngưng kết ra, gió nhẹ thổi qua, liền răng rắc một tiếng, trở thành băng phấn.

Băng kiếm lẳng không đánh xuống, Huyền Âm pháp tắc khủng bố đông nứt không gian, pháp tắc uy thuộc về nhị kiếp Kiếm Hoàng trấn áp ở trên người Triệu Bất Cùng. Thân thể hình hơi khom lại, Triệu Bất Cùng gầm lên một tiếng, khoe miệng tràn ra nhè nhẹ máu tươi, đồng thời, Thần Kiếm trong tay vũ động, Thủy Mộc pháp tắc màu bích lam đồng dạng kéo dài ra một thanh pháp tắc cự kiếm trăm trượng.

“Không thể đánh bừa!” Mộc Thanh Nguyên nhíu mày lại, mở miệng nói.

Nhưng mà, Triệu Bất Cùng lại giống như không có nghe đến, pháp tắc cự kiếm màu bích lam vung lên, tức khắc đón nhận Huyền Âm cự kiếm màu hơi lam.

Oanh –

Một vòng dao động khủng bố khuếch tán mở ra, cùng với hai cổ pháp tắc lực va chạm, không gian thoát phá, nhưng mà, ở đây, mọi người đều bình thản đứng, vô hình pháp tắc trấn áp, Động Hư Không Gian vỡ nát khuếch tán tới trước mặt mọi người, liền tự động khép lại.

Phốc –

Một ngụm máu tươi phun ra, Triệu Bất Cùng kêu lên một tiếng đau đớn, cước bộ đập động, pháp tắc cự kiếm thoát phá lại ngưng kết đi ra, hướng tới Bồ Thiên Đồ lẳng không chém tới.

Trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường, Bồ Thiên Đồ cười lạnh một tiếng, nói: “Cuồng vọng!”

Nói xong, Huyền Âm cự kiếm đánh sau mà đến trước, lại rơi xuống trên thanh cự kiếm của Triệu Bất Cùng.

Ông –

Tiếng kiếm ngâm bằng bạc vang lên, phút chốc, từ trên Huyền Âm cự kiếm của Bồ Thiên Đồ, một tầng hơi lam sắc mang khí chớp động, dọc theo chỗ hai thanh kiếm giao nhau, nháy mắt chui vào bên trong cánh tay phải của Triệu Bất Cùng.

Răng rắc.

Trong thời gian ngắn, trên cánh tay phải của Triệu Bất Cùng liền ngưng kết ra Huyền Âm băng tinh màu hôi lam, kể cả Thần Kiếm ở trong tay, rất nhanh đều bị đóng băng.

Ánh mắt Triệu Bất Cùng ngưng lại, kiếm chỉ tay trái lập tức vung ra.

Phốc –

Máu tươi bắn tóe, Thần Kiếm đổi qua tay trái.

“Triệu điện chủ!” Bên cạnh Mộc Thanh Nguyên, hai gã điện chủ khác đồng thời kêu lên.

“Đại điện chủ – ”

“Lui ra!”

“Triệu điện chủ hân – ”

“Ai lại mở miệng, đó là phản bội Kiếm Thần Điện!” Mộc Thanh Nguyên bỗng dưng quát lớn.

Lại nhìn Triệu Bất Cùng, chỉ thấy cánh tay phải của hắn đã bị chém đứt, máu tươi không ngừng từ chỗ đứt chảy xuống, nhưng mà, rất nhanh từ chỗ đứt tràn ngập một tầng băng tinh màu hôi lam.

Trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, Bồ Thiên Đồ nói: “Huyền Âm băng độc của ta có thể dê hóa giải như vậy sao?”

Ông –

Thủy Mộc Kiếm Nguyên màu bích lam tụ tập đến chỗ cánh tay bị đứt, nhưng mà Thủy Mộc Kiếm Nguyên dung hợp Thủy Mộc pháp tắc đúng là không thể ngăn cản Huyền Âm băng độc, cánh tay trái nắm Thần Kiếm của Triệu Bất Cùng cũng bắt đầu run rẩy lên.

“Không nghĩ tới mấy năm không gặp, Huyền Âm băng độc của Bồ Thiên Đồ người đã đến cảnh giới như vậy, sợ là pháp tắc lực bình thường không thể hóa giải. ” Ánh mắt tử sam thanh niên lộ ra dị sắc, nhìn Bồ Thiên Đồ nói.

Người này từ trước đó, Lục Thanh vẫn luôn chú ý, hắn từ lúc Triệu Bất Cùng bắt đầu mở miệng vẫn duy trì trấn định, sắc mặt không có chút biến hóa, đối với lời nhục mạ của Triệu Bất Cùng đúng là không có lộ ra nửa phần tức giận, không nói người này đến tốt cùng là tâm cơ thâm trầm hay là cái khác, chỉ là một phần tâm cảnh này liền không phải người thường có thể so được.

Mà nghe được lời nói của tử sam thanh niên, Bồ Thiên Đồ hiếm có lộ ra một tia sợ hãi, tuy rằng chỉ là chợt lóe rồi biến mất, nhưng mà lại như thế nào có thể tránh được Chân Long Nhân của Lục Thanh.

“Lăng huynh nói đùa, Bồ mỗ làm sao dám cùng người so sánh. ” Bồ Thiên Đồ lập tức cười nói, cũng không tiếp tục ra tay tiếp với Triệu Bất Cùng, liền như vậy nhìn người này ở dưới Huyền Âm băng độc chịu thống khổ vô ngần.

Chốc lát sau, cả người Triệu Bất Cùng đã muốn ngưng kết một tầng băng khí màu hôi lam. Mặt đất phạm vi mấy trượng chung quanh đó đồng dạng có hàn khí dày đặc tràn ngập.

“Triệu điện chủ ” Mộc Thanh Nguyên trầm giọng nói.

“Ha ha ha ha ha ha ” Triệu Bất Cùng đột nhiên cất tiếng cười to, trong tiếng cười bí mật mang theo vô tận chua xót.

“Triệu mỗ tiến vào Kiếm Đạo bốn mươi tám năm, sáu năm trước tiến vào Kiếm Hoàng, không nghĩ rằng, cứ nhiên vẫn tiếp không được nhị kiếp Kiếm Hoàng của thánh giới ài đạo pháp tắc Kiếm Cương, buồn cười, buồn cười a!”

“Triệu điện chủ!” Mộc Thanh Nguyên lại nói.

Ánh mắt chuyển động, trong mắt Triệu Bất Cùng hiện ra thần sắc quyết tuyệt, nói: “Đại điện chủ, Kiếm Đạo của ta chỉ sợ cũng dừng lại tại đây, khiến cho Triệu mỗ trước khi ngã xuống, cảm thụ một chút uy nghiêm của Kiếm Phách tông sư đi!”

“Không thể!” Sắc mặt ba người Mộc Thanh Nguyên đột biến.

“Ha ha, không gì không thể!” Trên người Triệu Bất Cùng dần dần bốc cháy lên một tầng hỏa quang màu trắng nhàn nhạt. Hỏa quang vừa mới sáng lên, Huyền Âm bằng tinh nguyên bản che kín toàn thân Triệu Bất Cùng tức khắc tiêu thất không thấy, hóa thành một chùm khói trắng tiêu tán trong hư không.

“Sinh có gì vui, tử có gì sợ, vạn cổ giai không, hóa thành bụi đất! Ha ha ha ha. ..” Bạch mang mãnh liệt từ trên người Triệu Bất Cùng bạo khởi. Lát sau, một cổ dao động huyền ảo từ bên trong hư không diễn sinh ra.

“Không tốt! Là bí pháp thần thông của Kiếm Thần Điện!” Sắc mặt Vân Thiên Âm đột biến: “Bố Thiên Đồ –”

Trong lòng cả kinh, thân hình Bố Thiên Đồ lập tức lóe ra, vô số tàn ảnh hiển hóa trong hư không.

“Luân hồi đi thôi!” Hàn mang trong mắt bùng lên, Huyền Âm Thần Kiếm đạt tới cấp Kim Thiên đỉnh phong trong tay Bố Thiên Đồ nháy mắt chém xuống.

Ông –.

Hồi lam sắc kiếm quang chém qua bạch sắc hỏa diễm, dưới chân Triệu Bất Cùng, mặt đất chấn động, lát sau, một đạo khe rãnh dài hơn mười trượng xuất hiện.

Từ mi tâm Triệu Bất Cùng phun ra một dòng máu tươi, nhưng mà bạch sắc hỏa diễm kia tựa hồ thập phần thích máu tươi, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt quấn quanh lên.

Thân thể Triệu Bất Cùng lập tức phân thành hai, rơi xuống trên mặt đất.

Nhưng mà, một tiếng kiếm ngâm liên miên bất tuyệt tức khắc vang lên, từ trên xác Triệu Bất Cùng, một đạo bạch mang mệnh môn bốc lên.

“Triệu điện chủ!” Ba người Mộc Thanh Nguyên quát khẽ.

“Ba vị không nên bi thương, một kiếm đỉnh phong này của Triệu mỗ, hy vọng có thể cho các người có điều linh ngộ!” Giờ phút này, Triệu Bất Cùng, một thân trường sam có thêu kiếm văn màu vàng kim, hai tay để ở sau người, bạch mang trên người càng thêm sáng rực, cuối cùng đúng là đem toàn bộ thân hình hấn bao phủ bên trong, cũng không thấy được rõ khuôn mặt.

Tiếng kiếm ngâm hùng hậu vang lên, Thần Kiếm sau lưng mọi người đều bắt đầu run rẩy lên.

. Thành thịnh.

Ngay sau đó, nguyên bản Thần Kiếm thuộc về Triệu Bất Cùng lập tức thoát phá, Thần Kiếm ngay lập tức hóa thành bột phấn màu bích lam dung nhập vào bên trong bạch mang.

Vô tận đích phong mang khí sinh ra, phong mang khí màu trắng nhạt phóng lên cao, lát sau, bạch mang bao vây lấy Triệu Bất Cùng dần dần kéo dài, càng lên càng cao, sở tức sau, một thanh bạch sắc cự kiếm chừng ngàn trượng sập nhập mây xanh, phong mang khí sắc bén đem tầng mây giảo toái, lộ ra không trung trong sáng.

Nhân kiếm hợp nhất!

Lục Thanh chấn động trong lòng, lúc này, hấn rốt cuộc cảm giác được khí tức hồn phách của Triệu Bất Cùng. Trong mắt hấn, giờ phút này, thanh bạch sắc cự kiếm, đó là Triệu Bất Cùng, khí tức hồn phách của Triệu Bất Cùng rõ ràng tán phát ra từ trên thân kiếm.

Đây là cảnh giới nhân kiếm hợp nhất!

“Lăng huynh, chúng ta đồng loạt ra tay!” Vân Thiên Âm trầm quát một tiếng, ánh mắt chuyển hướng về phía nữ tử xinh đẹp đang ôm Phá Không Điều.

571. Chương 129: Tử Tiêu Hiện Thế!

“Lăng huynh, Thủy cô nương, chúng ta đồng loạt ra tay!” Cánh tay Vân Thiên Âm vung lên, dịch kiếm màu vang kim lập tức hoành ngang trước ngực, pháp độ sâu nghiêm cùng với một uy nghiêm lớn lao lan tràn ra.

Hưu –.

Ngay sau đó, tử sam thanh niên liền giống như quỷ mị, nháy mắt xuất hiện ở bên người Vân Thiên Âm.

Chi –.

Mà nữ tử đang ôm Phá Không Điều cũng vươn tay giữ lấy đuôi của Phá Không Điều, bên trong hư không ngân mang chột lóe, lát sau, ở dưới ánh mắt khiếp sợ của đám người Mộc Thanh Nguyên, nữ tử xinh đẹp một thân bạch y, liền giống như vượt qua không gian, xuất hiện ở bên cạnh Vân Thiên Âm.

“Không Gian thuộc tính!” Diệp lão trầm giọng nói, bên trong thanh âm tràn ngập ý ngưng trọng.

“Không Gian thuộc tính?” Lục Thanh cũng sửng sốt. Không Gian thuộc tính, hẳn tựa hồ từng nghe Diệp lão nói qua, loại thuộc tính này, cũng không tồn tại ở trong Thiên Đạo, mà là tồn tại ở bên trong Động Hư Không Gian hỗn loạn quỷ bí, như vậy, Không Gian thuộc tính là. ..

“Phá Không Điều, hảo một cái Linh Kiếm Tông, quả nhiên không giống bình thường, cư nhiên có thể nghĩ ra kì chiêu như thế!” Trầm mặc một lát, Diệp lão lại nói.

“Sư phụ – ”

Thở dài một hơi, Diệp lão cảm khái nói: “Linh Kiếm Tông cư nhiên có Kiếm Phách tông sư có quyết đoán như vậy, cư nhiên mang theo đệ tử mới vào Kiếm Nguyên cảnh tiến vào Động Hư Không Gian, tiếp dẫn Không Gian thuộc tính, thành tựu Động Hư Kiếm Khí, quyết đoán này thật sự là, thật sự là diệt sạch nhân tính!”

“Diệt sạch nhân tính?” Lục Thanh ngẩn ra, không có nghĩ đến Diệp lão cuối cùng lại nói ra như vậy.

“Không Gian thuộc tính, vốn là không thuộc về thuộc tính các hệ trong Thiên Đạo, nhân tộc ở dưới Thiên Đạo, tự nhiên cũng không có người có |Không Gian thể chất. Mà Không Gian lực bá đạo khó lường, có uy năng hủy thiên diệt địa, lấy tu vi mới vào Kiếm Nguyên cảnh tiếp dẫn Không Gian thuộc tính, thành tựu Động Hư Kiếm Khí, kì thực là muốn chết, cho dù có Kiếm Phách tông sư bảo hộ, cũng ít có khả năng thành công. Không Gian bất khổng bất nhập, hủy diệt hết thảy, chỉ sợ khi Không Gian thuộc tính nhập thể, trong nháy mắt ba hồn bảy vía của kiếm giả liền bị thôn phệ không còn. ”

“Nữ tử này. .. ”

“Nữ oa này thành tựu Động Hư Kiếm Khí, trước nàng, tối thiểu phải có mấy trăm vạn người hi sinh, cho dù vận khí của Linh Kiếm Tông có tốt, cũng tối thiểu phải có gần trăm vạn đệ tử mới vào Kiếm Nguyên cảnh ngã xuống. ” Diệp lão bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói: “Nếu là ở Thanh Phàm giới tuyển chọn, chắc hẳn sẽ không có tổn thất như vậy, mười vạn, có lẽ, mười vạn người liền đủ. ”

“Mười vạn!” Lục Thanh kỳ quái nói: “Tử Hoàng thánh giới cường đại phải gấp Thanh Phàm giới ta ngàn lần, vạn lần, điều kiện tu luyện bên trong, lại càng không là Thanh Phàm giới có thể so sánh. ”

“Người nói rất đúng!” Diệp lão bỗng nhiên tiếp lời, nói: “Chính là bởi vì hoàn cảnh tu luyện ở Tử Hoàng giới so với Thanh Phàm giới cao hơn nhiều, đệ tử mới vào Kiếm Nguyên cảnh, tâm cảnh chỉ sợ vẫn thua kém Kiếm Giả Trúc Cơ tu nguyên bình thường ở Thanh Phàm giới. Thời gian lịch lãm, tự nhiên cũng xa không bằng Kiếm Khách mới vào Kiếm Nguyên cảnh của Thanh Phàm giới. Nói như thế, người hiểu chưa?”

“Có được tất có mất?” Lục Thanh thâm trầm hỏi: “Vì sao không đến. .. ”

“Không đến Thanh Phàm giới tuyển chọn đệ tử?” Diệp lão cười nhạo một tiếng: “Đây chính là cái gọi là thể diện của thánh giới, đến Thanh Phàm giới tuyển chọn đệ tử, kia chẳng phải là nói, nhiều đệ tử của Tử Hoàng giới bọn họ đều là phế vật sao?”

“Thể diện!” Lục Thanh ngẩn ra.

“Đợi cho đến lúc, người tự nhiên sẽ biết. Trên thế giới này, có chút người, có chút thời điểm, thể diện so với bất kì cái gì đều trọng yếu hơn, đương nhiên, có chút thời điểm, thể diện này cái gì cũng đều so không được.”

Cái gì cũng không so được?

Trong lòng Lục Thanh chấn động, ánh mắt chuyển hướng đến bên trong hư không, thanh cự kiếm ngàn trượng tản ra bạch sắc phong mang ngạo nghễ mà đứng, lẳng lặng chờ đợi động tác của ba người Vân Thiên Âm. Thân ảnh to lớn như vậy, liền giống như Thần Linh thượng cổ kéo dài đến nay phủ hạ chúng sinh.

Không gian chấn động, bên trong hư không, Thủy Mộc pháp tắc lực tụ tập, ngưng tụ ở trên mũi kiếm, uy nghiêm, khủng bố hướng tới ba người Vân Thiên Âm trấn áp xuống.

Phốc –.

Phốc –.

Phốc –.

Ngay sau đó, ba người Vân Thiên Âm đồng thời lui ra phía sau mấy trượng, uy nghiêm vô hình kia trấn áp đến trên người, , đúng là làm cho bọn họ sản sinh một loại ảo giác, tựa hồ giờ phút này, bọn họ đối mặt, đó là Kiếm Phách sư thúc bên trong tông môn. Vô cùng uy nghiêm kia, thuộc về sư bá đạo của nhân kiếm hợp nhất, lại lần nữa rõ ràng hiện ra ở trước mắt.

“Động thủ!” Sắc mặt âm trầm như nước, biểu tình của Vân Thiên Âm không còn bình thản nhô nhô như trước, kim sắc kiếm dịch ở trước người họa xuất từng đạo quỹ tích huyền ảo. Theo đó, từng tiếng dịch mờ ảo truyền ra, bên trong bí mật mang theo phong mang sắc bén. Bảy đạo kim sắc phong mang khí từ bằng lỗ hổng trên dịch kiếm bắn ra, ở đỉnh đầu Vân Thiên Âm ngưng tụ lại.

Đồng thời, Huyền Băng Kiếm Cương mang theo một tầng phong mang khí đậm kim sắc ở phía trước người ba thước hội tụ thành một đầu Độc Giác dị thú cao trăm trượng, hoang dã khí nồng đậm lập tức phát ra, nhanh chóng tràn ngập toàn bộ Giới Thần sơn, tựa hồ muốn đóng băng hết thảy, Huyền Băng pháp tắc đồng thời buông xuống.

Rống –.

Ngay sau đó, Độc Giác dị thú này ngửa mặt lên trời tê rống, một vòng âm lăng tràn ngập hàn khí dày đặc khuếch tán mở ra, âm lăng khủng bố giống như cửu thiên oanh lôi, chấn nhiếp tâm thần.

Bên trong vô tận tủy hải cẩu Lục Thanh, chân long huyết mạch xao động, nhưng mà giờ phút này hiển nhiên còn không phải thời điểm xuất thủ, tâm thần Lục Thanh ngưng tụ, đem chân long huyết mạch xao động trấn an xuống.

Kiếm dịch điểm động, ngay sau đó, nguyên bản âm lăng khuếch tán ra ngoài tức khắc theo Huyền Băng pháp tắc ngưng tụ lại, hóa thành một thanh ô hình âm kiếm dài năm trăm trượng.

Ngâm –.

Không gian thoát phá, chung quanh vô hình âm kiếm, hai đạo Động Hư Không Gian tối đen kéo dài ra, vô hình âm kiếm lập tức hướng tới cự kiếm ngàn trượng sừng sững chém ngang tới.

Uy thế như thế, coi như là Lục Thanh, cũng cảm thấy trong lòng khiếp sợ, đồng thời ở trong lòng đánh giá, rốt cuộc có thể hay không tiếp được một kiếm này.

“Lăng huynh!” Vân Thiên Âm trầm quát một tiếng.

Ngâm –.

Tiếng kiếm ngâm vô cùng bá đạo vang lên, trùng nhập cửu tiêu.

Ầm ầm

Trên chín tầng trời, Phong Lôi nhị khí tụ tập, một mảnh Lôi Vân bao phủ mười dặm tức khắc thành hình.

Đây là. .. ?

cả người Lục Thanh chấn động, ánh mắt gắt gao lòng bàn tay phải của sam thanh niên, nơi mà thanh Thần Kiếm màu tím xanh lóe dài ra.

Phong Lôi Thạch!

Không sai, chính là Phong Lôi Thạch, lúc trước vì giúp Phong Lôi Thần Kiếm của Triệu Thiên Diệp tăng lên phẩm cấp, Lục Thanh tiếp xúc qua một chút tàn lưu của Phong Lôi Thạch, tự nhiên trong lòng có ấn tượng.

Mà giờ phút này, trên người tử sam thanh niên hiện ra một tầng Kiếm Cương màu xanh tím, Kiếm Cương này ừa mới xuất hiện, ánh mắt Lục Thanh nháy mắt ngưng tụ lên.

Phong Lôi Kiếm Cương!

Nhưng mà, động tác kế tiếp của tử sam thanh niên động tác càng là khiến Lục Thanh ngăn ngui thất thần.

Giờ phút này, từ trên người tử sam thanh niên, một cổ Phong Lôi Kiếm Ý không chỗ nào trệ ngại thể như chẻ tre, ngưng tụ thành hư ảnh một thanh cự kiếm màu tím xanh cao nghìn trượng, trùng nhập vào bên trong Lôi Vân trên cửu tiêu.

Thần mang trong mắt bạo thiểm, từ trong miệng tử sam thanh niên, đúng là phát ra tiếng ngâm trong trẻo giống như tiếng long ngâm. Tiếng ngâm thẳng như kinh long hiện thể, vô cùng lôi quang, Tồn Phong ở trước mặt nháy mắt hội tụ thành một con Phong Lôi Thần Long dài năm trăm trượng.

Long sừng cầu khúc, long vĩ ngang trời, một cổ long uy mạnh mẽ nháy mắt tràn ngập mở ra.

Chỉ thấy long nhả nhìn xuống, thần mang khiếp người chớp động giống như sóng, vô tận Phong Lôi pháp tắc trong nháy mắt Thần Long thành hình liên bộc phát ra. Hư không chấn động, vô số đạo Động Hư Không Gian loang lỗ thoát phá mở ra, đem nguyên khí trời đất trên Giới Thần sơn tiến vào bên trong.

Quát lạnh một tiếng, Thần Kiếm trong tay tử sam thanh niên dẫn động, bên trong Lôi Vân trên chín tầng trời, vô cùng Thiên Lôi cùng Thiên Phong hạ xuống.

Tức khắc, Phong Lôi Thần Long đứng là lại bành trướng một vòng, màu sắc cũng hoàn toàn biến thành màu tím trắng. Ở dưới Phong Lôi Thần Long, bốn chiếc long chảo có tám ngón, Thiên Phong khí ngưng tụ thành một đám mây phạm vi trăm trượng.

Long Khí nhàn nhạt lập tức từ trên người Phong Lôi Thần Long tán phát ra.

Tuy rằng chỉ là Long Khí nhàn nhạt, mà từ trên người tử sam thanh niên, Lục Thanh cũng cảm ứng không được chút nào chân long huyết mạch, nhưng mà tình cảnh giờ phút này, như trước khiến Lục Thanh khiếp sợ.

Thứ thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm!

Tử sam thanh niên đang thi triển, dĩ nhiên là thứ thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm!

Như thế nào có khả năng?

Trong lúc nhất thời, tâm thần Lục Thanh rung động, đúng là có chút cảm giữ không được tâm cảnh của chính mình.

Ngâm –

Bên trong vô tận tủy hải, một tiếng long ngâm bàng bạc trùng nhập thức hải, không gian thức hải, kim hơi sắc Thức Kiếm bỗng dừng thần quang đại thịnh, ánh mắt khôi phục thanh minh, hai mắt Lục Thanh lại gắt gao ngưng tụ trên người tử sam thanh niên.

Long thủ hộ trượng, Phong Lôi Thần Long ở trên đỉnh đầu tử sam thanh niên lại phát ra một tiếng long ngâm kinh thiên.

Trong lòng Lục Thanh trầm lắng đầu, rốt cuộc không có chân long huyết mạch làm căn nguyên, trên người thanh niên này, cũng không có bảo tồn chân long khí, cho nên Phong Lôi Thần Long ngưng kết ra, tuy rằng

dung hợp Phong Lô pháp tắc, nhưng mà chỉ có hình dáng đầy đủ, mà thần vận lại thiếu rất nhiều, tự nhiên uy nghiêm cũng không có mệnh môn to lớn giống chân long.

Cứ việc như thế, nháy mắt khi Phong Lô Thần Long thành hình, mảng lớn không gian thoát phá, lấy tốc độ kinh người đuổi theo âm kiếm vô hình của Vân Thiên Âm.

Ngay sau đó, ở bên cạnh tử sam thanh niên, nữ tử ôm Phá Không Điều lập tức ra tay, kiếm chỉ lẳng không điểm động, trong phút chốc, từng đạo Động Hư Kiếm Cương dài trăm trượng bắn nhanh đi ra. Động Kiếm Cương tối đen, liền giống như Động Hư Không Gian, chỉ là tại chung quanh Kiếm Cương tối đen, quanh quẩn một tầng ngân mang thừa thớt.

“Đây là. ..” Mộc Thanh Nguyên nhin không được phát ra tiếng kinh hô: “Động Hư Kiếm Cương!”

“Di, có điểm kiến thức!” Nữ tử chuyển mắt nhìn, cười duyên nói.

Nhưng mà giờ phút này, tất cả mọi thứ đều cùng Lục Thanh không quan hệ, lúc này trong lòng hắn vô cùng nghi hoặc, vì cái gì, Kiếm Hoàng của Tử Hoàng thánh giới lại thì triển được Tử Tiêu Phong Lô Kiếm của Tử Hà tông hắn, thậm chí, ngay cả mười tám kiếm sau lúc trước không có truyền xuống cũng thì triển ra.

Chẳng lẽ là hắn?

Trong đầu Lục Thanh lập tức hiện lên một huyết sắc kiếm ảnh.

572. Chương 130: Nhân Thế Lợi Đạo!

Tử Tiêu Phong Lô Kiếm!

Lúc trước, đó là do một thế hệ Kiếm Hoàng Lục Thiên Thư sáng chế, trước sau tổng cộng mười tám thức, uy lực vô chú, trước khi Sinh Động Ngọc Bích mất đi, cùng Tử Dương Thất Tuyệt Kiếm xưng là Tử Hà tông hai đại pháp tướng kiếm thức.

Cũng không phải là Tử Hà tông không có pháp tướng kiếm thức khác, mà là hai đại pháp tướng kiếm thức này thật sự là quá cường đại.

Hơn nữa, muốn tu luyện này hai đại pháp tướng kiếm thức, nhất định cần phải thành tựu Tử Dương Kiếm Khí cùng Phong Lô Kiếm Khí, Tử Dương Kiếm Khí hoàn hảo, Tử Dương thuộc tính tuy rằng thuộc về Chân Hỏa hệ, nhưng mà chung quy còn không có đạt tới Chí Dương bá đạo như Cửu Dương thuộc tính, còn có thể bằng vào nghị lực tiếp dẫn thành công.

Mà Phong Lô thuộc tính lại bất đồng, Tổn Phong khí còn không nói, nhưng Lô khí, chính là Thiên Đạo thưởng phạt chi khí, vô cùng bá đạo, thuộc về Thiên Phạt thần khí. Muốn tiếp dẫn thành công, không phải là người có đại nghị lực, đại cơ duyên, căn bản không có khả năng. Nếu không, Tử Hà tông năm trăm năm trước, cũng sẽ không chỉ xuất ra một Lục Thiên Thư, mà mãi đến năm trăm năm sau, mới có Triệu Thiên Diệp cùng Lục Thanh xuất thế.

Ngâm –

Ngay tại khoảnh khắc trong lòng Lục Thanh rối rắm không rõ, một tiếng kiếm ngâm vang vọng linh hồn từ chân trời vang lên.

Giờ phút này, bạch sắc cự kiếm nghìn trượng ầm ầm đánh xuống, vô số Phù Vân tiêu tán, bên trong hư không bị chém ra một đạo lưu quang màu bích lam, một Động Hư Không Gian tròn trĩnh vắt ngang chân trời, trước hết nghiêng tiếp Phong Lô Thần Long.

Ngâm

Động Hư Không Gian tròn trĩnh dựa theo quỹ tích của cự kiếm nghìn trượng, đúng là vô cùng ngưng thật, ở phía trước Phong Lô Thần Long, không gian thoát phá không có chút năng lực ngăn cản nào, lần nữa bị thoát phá, một chùm không gian loạn lưu tối đen phụt ra. Lực lượng kinh người khiến đám người Mộc Thanh Nguyên kinh hãi vô cùng, thân hình bạo lui, không gian loạn lưu ở trên đỉnh núi càn quét qua một vòng.

Ông –.

Tức khắc, vô số tiếng kiêu ngâm hùng hậu vang lên, trên Giới Thần sơn trăm dặm, lại nổi lên một tầng thanh sắc phong mang khí, phong mang khí nồng đậm cơ hồ ngưng tụ thành thực chất. Đồng thời, một cổ Thổ pháp tắc bộc phát ra, dung nhập vào bên trong tầng phong mang khí này. Quảng sáng màu vàng xanh tầng vọt, nháy mắt đem toàn bộ Giới Thần sơn bao phủ.

Phốc –.

Phốc –.

Phốc –.

Không gian loạn lưu đánh lên quảng sáng màu vàng xanh này chỉ tạo lên một vòng sóng gợn nhàn nhạt

Phong Lôi Thần Long bị một kiếm đánh tan, bên cạnh Vân Thiên Âm, sắc mặt tử sam thanh niên tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân hình tựa hồ bị một cỗ lực lượng vô hình mạnh mẽ đẩy lui về phía sau mấy trăm trượng.

Mà một kiếm đánh tan Phong Lôi Thần Long, cự kiếm ngàn trượng do Triệu Bất Cùng biến thành cũng rút nhỏ trăm trượng.

Oanh –.

Dư thế không giảm, Động Hư Không Gian tròn trĩnh lập tức chém thẳng lên âm kiếm vô hình. Huyền Băng pháp tắc bộc phát ra, hàn khí bốn phía, nháy mắt liền đem cự kiếm toàn bộ đóng băng, dịch âm cường đại cũng từ trên âm kiếm bắn ra, ngưng tụ thành một sóng âm giống như thủy lăng nện ở trên cự kiếm bị đóng băng.

Răng rắc –.

Huyền Băng thoát phá, nhưng mà, ở dưới ánh mắt khiếp sợ của Vân Thiên Âm, bạch sắc cự kiếm cứ nhiên hồn nhiên vô sự, khôn cùng uy thế lan tràn. Ở phía sau, trên mặt ba người Mộc Thanh Nguyên trên mặt ra thần sắc bi thương, bọn họ nghĩ muốn xuất thủ, nhưng mà không thể không cố kỵ ý chí Thần Điện. Hiện giờ ở Tử Hoàng giới, Thần Điện chịu ngũ đại thánh địa ước thúc, nếu bọn họ toàn bộ động thủ, như vậy ngũ đại thánh địa tất nhiên lấy lý do này, vấn tội Kiếm Thần sơn, đến lúc đó, bọn họ đó là thiên cổ tội nhân của thần sơn. .

Kiểm chế lửa giận trong lòng, Mộc Thanh Nguyên bỗng nhiên có chút hối hận, lần này không nên mang bốn người Lục Thanh tới đây, coi như là Ma Đạo Kiếm không thể tới tay, cũng không có cái gì quan hệ.

Có lẽ là ở Thần Điện nán lại rất lâu, liền ngay cả ý chí Kiếm Đạo đều chịu ảnh hưởng.

Giờ phút này, coi như là nghĩ muốn nhúng tay cũng không có cách nào, nơi bốn người giao chiến, không gian thoát phá, vô số không gian loạn lưu tàn sát bừa bãi, tùy tiện nhúng tay vào, bằng vào thực lực của bọn họ, không thể nghĩ ngờ là tự tìm đường chết.

“Mộc điện chủ – ” Phía sau, bốn người lão giả họ Đỗ trầm giọng nói.

Trên mặt lộ ra nụ cười khổ, Mộc Thanh Nguyên nói: Đây đã không phải chúng ta có thể nhúng tay vào. ”

“Nhưng mà, nếu còn như vậy để Triệu điện chủ tùy ý tiêu hao đi, hử sợ cuối cùng hẳn thật sẽ hồn phi phách tán, vĩnh bất luân hồi. ”

Khuôn mặt chưa sót, sắc mặt hai vị điện chủ bên cạnh đầy trầm trọng.

“Đại điện chủ, suy nghĩ biện pháp đi!”

“Biện pháp?” Ánh mắt Mộc Thanh Nguyên chuyển động, cuối cùng hạ xuống trên người Lục Thanh, trong trí nhớ của hắn, lúc trước Lục Thanh độ lồi kiếp đã bày ra thực lực, có lẽ. .. Thần sắc trên mặt dần dục, cuối cùng Mộc Thanh Nguyên vẫn là quay đầu trở về.

“Ta đi thử xem!”

“Ta đi thử xem!”

Mộc Thanh Nguyên sững sờ, mà năm người lão giả họ Đỗ bên cạnh cùng với hai gã điện chủ khác cũng ngẩn ra.

Hắn nghĩ thử cái gì? Một kiếp Kiếm Hoàng mà nghĩ muốn nhúng tay vào giữa ba gã tam kiếp Kiếm Hoàng của thánh giới cùng một Kiếm Hoàng thiêu đốt hồn phách, ngần ngừ có được uy năng của tông sư?

“Lục đại sư!” Bên cạnh, tam điện chủ trầm giọng nói, trong ánh mắt lộ ra thần sắc cảm kích, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Đa tạ Lục đại sư, nhưng mà. ..” Ngay tại lúc hắn nghĩ muốn nói gì đó, một tiếng kiếm ngâm réo rất vang lên, lát sau, thân ảnh Lục Thanh liền giống như thuẩn di, tiêu thất không thấy.

Ngâm

Âm kiếm bị tan vỡ, thân hình Vân Thiên Âm liên tục thối lui mấy trăm trượng. Mà ở vị trí lúc đầu của âm kiếm, một đạo thần quang màu tím bạc chớp động, thân hình Lục Thanh hiển hóa ra.

“Cái gì!” Ba người đồng thời sững sờ, Vân Thiên Âm quát lạnh: “Một kiếp Kiếm Hoàng, ngươi muốn tự tìm chết!”

Nhưng mà giờ phút này, Lục Thanh cũng giả cầm giả điếu, Luyện Tâm Kiếm sau lưng ra khỏi vỏ, trên thân kiếm, Phong Lô Kiếm Cương hiện lên một tầng sáng màu tím bạc nhàn nhạt hướng tới phía trước phóng tới, nghênh tiếp một đạo Động Hư Kiếm Cương đánh úp tới.

“Không thể đón đỡ!” Mộc Thanh Nguyên mở miệng trách mắng.

Nhưng mà lời vừa nói ra, ở giữa Luyện Tâm Kiếm cùng Động Hư Kiếm Cương, một tầng sóng gợn tối đen khuếch tán mở ra, Luyện Tâm Kiếm dẫn động, trực tiếp đối mặt hơn mười đạo Động Hư Kiếm Cương.

Ở trước mắt Lục Thanh, cảnh tượng biến hóa, mơ hồ như trở về thác nước trăm trượng chảy xuống, bên trong một thủy đàm trong vắt, vô số gợn sóng nhìn không rõ đánh úp lại, một thanh kiếm màu đen tả hữu di động, đem từng đạo ám lưu dẫn tới một bên.

Nhân thế lợi đạo! Cánh cửa của cảnh giới Cử Trọng Nhược Khinh giờ phút này ở dưới kiếm của Lục Thanh hiện ra.

“Như thế nào có khả năng tá khai! Kiếm pháp này, như thế nào kì quái như thế!” Vân Thiên Âm nhin không được nghi hoặc nói.

Bởi vì ở phía dưới Luyện Tâm Kiếm của Lục Thanh, từng đạo Động Hư Kiếm Cương hoặc đẩy hoặc dẫn, hoàn toàn lệch khỏi quỹ tích trước đó, hướng tới quang sáng màu vàng xanh bao phủ chung quanh Giới Thần sơn phóng đi.

Nữ tử ôm Phá Không Điều khẽ nhếch môi đào, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, chẳng bao lâu sau, Động Hư Kiếm Cương của nàng thế nhưng bị tá khai?

“Là nhân thế lợi đạo!” Tử sam thanh niên bỗng dưng mở miệng nói.

“Không có khả năng, Động Hư Kiếm Cương, chỉ có thể chính diện đánh tan, ở dưới Thiên Đạo, không có lực lượng thuộc tính nào thể cùng nó tiếp xúc mà không tán loạn, không cần phải nói là tá lực đẩy lực. ” Rõ ràng có chút không tin lời nói của tử sam thanh niên, bạch y nữ tử nhíu đôi mi thanh tú lại, Phá Không Điều trong ngực cũng đồng thời phát ra một tiếng kêu bất mãn.

Trên mặt lộ ra thần sắc bất đắc dĩ, tử sam thanh niên nói: “Vậy không có cái gì có thể giải thích ”

Mà lúc này, hơn mười đạo Động Hư Kiếm Cương đã toàn bộ bị Lục Thanh tá khai, cứ việc biết đây là Động Hư Kiếm Cương, nhưng mà trước khi tiếp xúc, Lục Thanh liền từ Kiếm Chủng của chính mình cảm giác được chiến ý. Không sai, chính là chiến ý đến từ Kiếm Chủng, Kiếm Nguyên mãnh liệt cổ đặng, không có chút nào sợ hãi, chủ động phát ra hấn động khiêu chiến.

Bên trong hư không, hơn mười đạo Động Hư Kiếm Cương vô thanh vô tức đánh vào quang sáng màu vàng xanh, lập tức tiêu thất không thấy.

Lập tức, quang sáng màu vàng xanh kịch liệt run rẩy lên, một vòng sóng gợn ở trên quang sáng lan tràn ra, lưỡng tức sau mới khôi phục bình tĩnh.

Không có xoay người, Lục Thanh mở miệng nói: “Triệu điện chủ, nhập luân hồi đi!”

Giờ phút này, ở phía sau Lục Thanh, bạch sắc cự kiếm ở lúc Lục Thanh đến liền đình chỉ động tác.

bạch sắc hỏa diễm ở trên cự kiếm thiêu đốt, đó là hỏa diễm thiêu đốt hồn phách sản sinh ra, không có chút nhiệt lượng, nhưng mà bên trong lại ẩn chứa một cỗ căn nguyên lực lượng, ba hồn bảy vía, lực lượng chân linh luân hồi.

Đợi cho cỗ lực lượng này thiêu đốt không còn, cũng liền biểu thị, Triệu Bất Cùng mất đi tư cách luân hồi, từ nay về sau, trong trời đất, dưới Thiên Đạo, cũng không còn tồn tại.

Cảm thụ được ạch sắc hỏa diễm sau lưng, trên người Lục Thanh dâng lên cảm giác âm áp nhàn nhạt, bên trong hai mắt, lãnh ý cũng càng thêm dày đặc.

Bạch sắc hỏa diễm, thời gian ngắn ngủi lại nhìn đến, một tia thâm trầm đau đớn ở trong lòng nảy sinh, đồng thời, ánh mắt Lục Thanh nhìn về phía ba người Vân Thiên Âm càng thêm lạnh lẽ, thậm chí có sát khí băng lãnh sinh ra, đồng thời bao phủ mười người Vân Thiên Âm.

“Ánh mắt đó là gì?” Trong nháy mắt, cứ việc nhìn thấy Lục Thanh chỉ có tu vi một kiếp Kiếm Hoàng, trong lòng Vân Thiên Âm cũng không nhìn được dâng lên một cỗ hàn khí, hàn khí này, tựa hồ so với Huyền Băng Kiếm Cương của hắn, thậm chí là Huyền Âm băng độc của Bồ Thiên Đồ còn muốn rét lạnh hơn.

“Người rốt cuộc là ai!” Lúc này, tử sam thanh niên mở miệng nói, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Luyện Tâm Kiếm.

Thuộc tính có chút quái dị, tựa hồ là Phong Lôi Kiếm Cương, lại tựa như vậy mà không phải vậy, hơn nữa, coi như là Phong Lôi Kiếm Cương, thuộc tính như thế nào lại. .. Không có khả năng! Tử sam thanh niên thâm lắng đầu, đem phỏng đoán loại bỏ ra khỏi đầu.

Bất quá, ánh mắt Lục Thanh giờ phút này đã dừng trên người hắn.

“Trong ngũ đại tông môn của Tử hoàng giới, người là tông nào?”

573. Chương 131: Luân Hồi Tái Hiện.

Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm!

Tử Hoàng giới có năm đại thánh địa. Tông môn của người chưa phải là nhất.

Người thanh niên áo tím nhướng mày. Cho dù là trong giới Tử Hoàng, ngoại trừ một số vị sư thúc ra những người khác luôn kính sợ đối với y.

Cũng không phải là do thân phận của y mà bởi vì y vượt qua những người khác cùng thế hệ. Mới hai mươi tuổi đã có thực lực Kiếm Hoàng tam kiếp, hơn nữa còn thu phục được một con Ngân Bối địa long cấp sáu. Với thực lực như vậy trong môn, dưới cảnh giới Kiếm Phách không ai có thể địch nổi hắn. Cho dù là toàn bộ những người trẻ tuổi trong giới Tử Hoàng. Ngoại trừ gã quái vật này ra cũng không còn người nào có thể địch được hắn.)

Vậy mà bây giờ bị Lục Thanh nói thẳng như vậy, thậm chí là bỏ qua vấn đề của hắn. Ngoại trừ gã yêu nghiệt của Thánh Giới Tử Hoàng ra thì không còn người nào có lá gan này.

- Người được lắm!

Người thanh niên áo tím chợt mở miệng nói. Sắc mặt y nhanh chóng trở lại bình thường. Nhưng chín người Vân Thiên Âm bên cạnh lại ngưng thần.

Lăng Ý của Lăng Tiêu Tông được coi như là đệ nhất cao thủ trong giới trẻ của Tử Hoàng Thánh Giới, tu vi thậm chí còn vượt qua rất nhiều vị tiền bối. Mặc dù ngày thường cũng là một người nho nhã, nhưng một khi bình tĩnh lại thì thật là đáng sợ.

Vân Thiên Âm vẫn còn nhớ rõ ràng cách đây ba năm có tin tức lan truyền rằng lúc đó một nhánh của Lăng Tiêu Tông bị chết tới mười vạn người, ngay cả gà chó cũng không tha. Tin tức chấn động cả Tử Hoàng Giới.

Đầu sở gây nên chuyện đó chính là người trước mặt. Mà lý do cũng chỉ bởi vì việc ăn nói lỗ mãng mà thôi. Tuy rằng sau đó y cũng bị trừng phạt nhưng ai cũng biết rằng thân là chưởng môn tương lai, chỉ cần thực lực còn địa vị cơ bản không hề dao động.

- Ta là Lăng Ý, đệ tử của Lăng Tiêu Tông, ánh mắt của Lăng Ý bình tĩnh nhìn Lục Thanh, nhưng ai cũng có thể nhận ra, trong mắt của gã thậm chí còn có một chút sát ý.

- Lục Thanh! Đệ tử Tử Hà Tông.

Nhìn Lăng Ý trước mặt, sắc mặt của Lục Thanh cũng trở nên ngưng trọng.

Trong mười người này, mỗi một người có mặt ở đây đều không thể coi thường. Với thực lực như vậy nếu như trước khi tăng cường thực lực, Lục Thanh cũng không thể chắc chắn.

Những người này tới từ Tử Hoàng Thánh Giới nên Lục Thanh cũng không tin họ không thể giữ được tính mạng. Thậm chí còn có cả Kiếm Đạo thần thông với uy thế kinh người. Lục Thanh biết, với tích lũy năm vạn năm, sự hùng mạnh của họ không phải là thứ mà mình có thể chắc chắn.

- Tử Hà Tông? Lăng Ý nhướng mày, trong đầu dường như cũng có nghe tới một tông môn như vậy.

- Đây là tông môn ở giới Thanh Phàm.

- Được lắm.

- Người tu luyện Kiếm Cương là gì? Lăng Ý nói.

- Ta cũng không biết. – Lục Thanh nhẹ giọng nói.

Đúng là hiện giờ, Phong Lô kiếm khí của hắn chỉ được cái bề ngoài còn quy tắc Phong Lô cũng trở nên quái dị. Trước khi hiểu rõ, Lục Thanh cũng không biết phải gọi Kiếm Cương của mình như thế nào.

- Không biết? – Phía sau lưng Vân Thiên Âm, một người thanh niên có một thanh kiếm to bước lên:

- Bước vào kiếm đạo nhiều năm nhưng ta chưa bao giờ nghe nói tới một vị đại sư Kiếm Hoàng lại không biết mình tu luyện thứ kiếm khí gì. Nhìn tuổi người còn trẻ mà có thể đạt tới Kiếm Hoàng nhất kiếm cũng không còn có thể thay đổi được thuộc tính nữa. Vậy mà không ngờ lại nói năng không coi ai ra gì như thế. Nói gì thì nói hôm nay Lạc Kim Thiên ta phải dạy cho người biết.

Lục Thanh liếc mắt nhìn người đối diện. Tướng mạo của người đó có chút thô nhưng mà vẫn thu hút sự chú ý của Lục Thanh. Nhất là thanh kiếm to sau lưng hắn lại dài tới sáu thước, rộng khoảng ba tấc. Cho dù là thanh Luyện Tâm Kiếm lúc trước của hắn cũng không thể bì kịp. Mà với trình độ đúc kiếm của Lục Thanh có thể nhận ra được thanh kiếm này chắc chắn vượt qua ngàn cân.

Hơn nữa, từ trên da thịt của người đó, Lục Thanh cảm ứng được một thứ phong mang màu xanh. Với con mắt Chân Long, Lục Thanh có thể biết, người thanh niên này chắc chắn có tu luyện một thứ thần thông Kiếm Đạo nào đó, có thể ngưng tụ được phong mang khí. Chỉ có điều, sức mạnh của thân thể y cũng không cao. Dùng con mắt Chân Long quan sát một lúc, Lục Thanh liền nhận ra rằng khí huyết toàn thân người đó cũng không mạnh. Sức lực toàn thân cũng chỉ tới khoảng ngàn cân. Tuy vậy nhưng một thanh Thần Kiếm Thanh Phàm trung phẩm cũng không thể gây nhiều thương tổn cho y.

Kiểm chỉ nơi tay trái của hắn nhẹ nhàng điểm nhẹ về phía sau.

Xoẹt.....

Một đạo Phong Lô Kiếm Cương từ kiếm chỉ bắn ra. Ánh sáng màu tím bạc của Kiếm Cương lóe lên rồi biến mất.

Vù.

Nhất thời một đạo Sinh tử luân hồi rộng hơn một trượng hiện ra trước mắt mọi người.

Đạo Sinh tử luân hồi khiến cho không khí xung quanh bị xé rách, đầy dạt ra. Nhưng Lục Thanh đứng trước nó lại không hề cảm nhận được một chút lực hút.

Lại một lần nữa, Lục Thanh từ trong đạo Sinh tử luân hồi đó cảm nhận được một sự kính sợ. Đường như sinh tử luân hồi cũng xuất hiện linh tính.

- Triệu điện chủ vào luân hồi đi.)

Triệu điện chủ vào luân hồi đi.

Câu nói khiến cho tất cả mọi người có mặt đều ngẩn người.

- Không! Không thể như vậy được. Đây không phải là Luân Hồi Kiếm Cương. Chắc chắn không phải. Lăng Ý mở to hai mắt ra mà trầm giọng quát. Chỉ có một gã yêu quái kia có tài năng tu luyện được Luân Hồi Kiếm Ý. Có điều, trên toàn bộ đại lục, thần thông có thể mở được Sinh tử luân hồi dường như không có nhiều lắm. Trong trí nhớ của gã dường như không có một ai như vậy.

- Luân Hồi kiếm khí, Động hư kiếm khí và Ngũ Hành kiếm khí được coi là ba loại kiếm khí cao nhất trên đại lục. Luân Hồi Kiếm Cương cũng không giống thế này.

Nhưng Lục Thanh không để ý tới điều đó. Lần đầu tiên, hắn di chuyển thân mình, nhìn chăm chăm về phía Triệu Bất hóa thành thanh cự kiếm.

- Triệu điện chủ, vào luân hồi đi!

Im lặng.

Câu nói của Lục Thanh mặc dù bình thản nhưng lại chứa đựng một sự tin cậy. Sự tin cậy đó thậm chí còn có thể nói là bá đạo.

Đám người Mộc Thanh Nguyên chẳng hề nghi ngờ nếu Triệu Bất Cùng từ chối, Lục Thanh sẽ động thủ ngay lập tức.

Có điều, không để cho Lục Thanh phải chờ lâu, một tiếng thở dài chợt vang lên.

- Quả nhiên là Lục đại sư. Cả đời Triệu mỗ chưa từng bội phục người nào. Lục đại sư! Người là người đầu tiên. Trước khi đi, Lục đại sư, Triệu mỗ hy vọng người có thể đồng ý với một lời thỉnh cầu của Triệu mỗ.

Không để cho Triệu Bất Cùng nói hết, Lục Thanh liền gật đầu.

- Người an tâm đi. Ta sẽ chứng minh cho họ thấy.

- Được! Như vậy thì ta yên tâm.

Cự kiếm biến mất, đồng thời ngọn lửa màu trắng cũng thu liễm để lộ ra cái bóng mờ hồ của Triệu Bất Cùng.

Lúc trước tiếp kiếm của Vân Thiên Âm và Lăng Ý đã thiêu đốt hồn phách khiến cho lực lượng tiêu hao cực mạnh. Vào lúc này, nếu Triệu Bất Cùng chậm thêm một chút thì cho dù là Kiếm Thần cũng bất lực.

Triệu Bất Cùng xoay người, thì lễ với ba người Mộc Thanh Nguyên nói:

- Ba vị! Triệu mỗ đi!

Từ trên người Triệu Bất Cùng tản ra một thứ gì đó hết sức tự nhiên. Tuy rằng chỉ là hồn phách nhưng con mắt Chân Long của Lục Thanh vẫn phát hiện ra bên trong hồn phách vẫn còn một ít sợi chân linh. Hiển nhiên là vào lúc này, trong khoảng khắc ngắn ngủi, cảnh giới của Triệu Bất Cùng có tăng lên.

Nhưng đáng tiếc nếu hiện theo cách khác còn có thể thay đổi. Nhưng nếu đã lấy hồn phách thì ngoại trừ luân hồi cũng không còn cách nào nữa.

Một nửa chân của y mới bước vào trong Luân Hồi.....

- Từ từ! Làm sư huynh ta bị thương mà muốn vào Luân Hồi! không đơn giản như vậy đâu.

Thấy Triệu Bất Cùng vào Luân Hồi, người thanh niên đeo thanh kiếm to tròn mất. Rồi trong nháy mắt thanh cự kiếm ra khỏi vỏ. Hai chân gã đạp mạnh lên mặt đất một cái khiến cho mặt đất rung chuyển, xuất hiện một vết nứt dài chừng mười trượng. Trong tích tắc, người thanh niên đã vượt qua khoảng cách trăm trượng, trên thanh cự kiếm tản mát ra Kiếm Cương hệ Thổ dày đặc. Trong Kiếm Cương hệ thổ có ẩn chứa

pháp tắc. Đồng thời một thứ hơi thở nặng nề nhanh chóng đè ép xuống phạm vi không gian trăm trượng xung quanh Lục Thanh.

Không gian giam cầm!

Một kiếm này không ngờ lại có tác dụng giam cầm khiến Lục Thanh ngẩn người. Đến lúc này, hắn mới có thêm sự hiểu biết đối với người có Kiếm Cương hệ Thổ bình thường này.

Không ngờ, với tu vi của Kiếm Hoàng nhất kiếm lại có thể phát ra được thần thông không gian giam cầm của Kiếm Hoàng tam kiếp.

Như không quan tâm tới sự tồn tại của Lục Thanh, thanh cự kiếm của người thanh niên chém thẳng về phía Triệu Bất Cùng đang bước vào Luân Hồi.

- Cút!

Một thanh âm bình thản thoát ra từ miệng Lục Thanh, ẩn chứa một thứ uy nghiêm lạnh lùng vô tình. Âm thanh đó khiến cho chín người Lăng Ý phải nhíu mày.

Nhưng khi chín người thấy Lục Thanh cầm một thanh thần kiếm Kim Thiên cao ba thước nghênh đón thanh cự kiếm kia thì tất cả đều mỉm cười.

Lạc Trọng Sơn, đệ tử của Huyền Âm Tông đều là những người trời sinh thần lực, tu luyện kiếm khí hệ Thổ. Kết hợp với thần thông kiếm đạo của Huyền Âm Tông, chẳng những lĩnh ngộ căn nguyên kiếm khí hệ Thổ mà Kim Vong phong mang khí cũng đạt tới cảnh giới cực cao, thân thể bọn họ đủ để kháng cự với một thanh Thần Kiếm cấp Thanh Phàm, đồng thời có được sức lực ngàn cân. Tu vi tương đương chỉ trừ khi tu luyện kiếm đạo thần thông tương tự nếu không cơ bản không ai chịu nổi.

Cho dù là Kiếm Hoàng nhất kiếp, hưng lần này trong số ba gã Kiếm Hoàng nhất kiếp thì thực lực của Lạc Trọng Sơn hoàn toàn đứng đầu, thậm chí còn có thể so sánh với Kiếm Hoàng nhị kiếp.

Ngay lập tức, Lăng Ý mở to mắt, rồi biến sắc.

- Lão Lạc! Tránh mau.

Lạc Trọng Sơn đang ở trong không trung chợt nhường mày kêu lên một tiếng đau đớn. Thanh cự kiếm vẫn chém xuống như trước với pháp tắc hệ Thổ tạo ra lực lượng đủ để phá toái hư không nhưng lại bị trấn áp. Chỉ có một gợn sóng không gian tản ra xung quanh.)

Nhìn một kiếm này, Lạc Trọng Sơn có cảm giác như đối mặt với một ngọn núi cao ngàn trượng với sức nặng vô cùng vô tận đè lên người khiến cho Kiếm Cốt tưởng chừng cũng bị nứt ra.

574. Chương 132: Uy Lực Của Luyện Tâm

Luyện Tâm Kiếm chẳng hề biến hóa cầu kỳ, cứ thế chém xuống.

Trong da thịt, khí huyết của hắn trở nên cuộn cuộn, hóa thành một nguồn sức mạnh vô tận. Trong nháy mắt, tám mươi vạn cân sức lực đã bùng nổ.

Không gian giam cầm bị phá vỡ. Pháp tắc hệ Thổ ngưng trệ như bị xé rách, đồng thời khí phong mang cũng đón lấy thần kiếm trong tay Lạc Trọng Sơn.

Huyền Thổ Thần Kiếm là một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên cấp cao nhất không hề kém hơn Luyện Tâm Kiếm của Lục Thanh. Nhưng so về tài liệu đúc thì nó không thể so sánh được.

Thâm Hải Trầm Ngân vạn năm được coi như tài liệu đúc kiếm rắn nhất, nặng nhất trên đại lục Kiếm Thần. Nó gần như loại bỏ toàn bộ tính chất huyền thiết của Luyện Tâm Kiếm trước đó. Toàn bộ Thâm Hải Trầm Ngân được ngưng tụ thành Luyện Tâm Kiếm khiến cho nó nặng tới ba vạn sáu ngàn cân.

Với lực chấn động như vậy, cho dù Lạc Trọng Sơn có lĩnh ngộ pháp tắc với căn nguyên hệ Thổ thì cũng không thể ngăn cản nổi. Tám mươi cân vạn sức lực hoàn toàn vượt qua những gì miêu tả trong Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh.

Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh đạt tới tầng thứ tám có được năm mươi vạn cân sức lực. Khi đạt tới đỉnh phong, nhiều lắm cũng chỉ đạt tới sáu mươi vạn cân. Tất nhiên đó là những gì mà Diệp lão là người sáng tạo ra nó đã trải qua.

Còn Lục Thanh thì bản thân có được chân thân Bán Long nên bản chất thân thể cao hơn. Một khi đạt tới liền có được uy lực mạnh mẽ hơn nữa.

Trong ánh mắt khiếp sợ của Lạc Trọng Sơn, thanh Thần Kiếm trong tay y được bao phủ bởi pháp tắc kiếm cương giống như một tảng băng bị đập vỡ. Thanh trường kiếm màu tím trắng kia, bên trên không hề có kiếm cương di chuyển nhưng khi hai kiếm chạm nhau, Lạc Trọng Sơn liền cảm nhận được một cơn gió sắc bén đẩy nhanh về phía mình.

Hai kiếm chạm nhau, một nguồn lực kinh khủng trong nháy mắt truyền sang người y.

Lạc Trọng Sơn theo bản năng vận khởi thần thông. Một bộ linh giáp tỏa ra ánh sáng màu vàng trong phút chốc bọc lấy bên ngoài thân thể. Đồng thời trong đó còn có cả những tia khí màu xanh.

Một tiếng nổ rung trời vang lên. lát sau, trong ánh mắt không thể tin nổi của đám người Vân Thiên Âm. Lạc Trọng Sơn hóa thành một đạo ánh sáng màu đỏ bay thẳng tới một vách núi cách đó vài dặm. Bộ linh giáp của y giống như một tờ giấy bị xé nát thành những điểm sáng.

Những giọt máu tươi phun đầy trời. Vào lúc này, Lạc Trọng Sơn có cảm giác thân thể mình như bị nghiền nát. Kiếm Cốt của y, kêu răng rắc, đồng thời cánh tay phải không còn cảm giác.

Cuối cùng thì Lạc Trọng Sơn cũng hiểu được cái cảm giác khi đối mặt với người có tu vi cao hơn như thế nào. Khắp toàn thân y không có chỗ nào là không đau. Nhờ có pháp tắc hệ Thổ nên ngăn chặn được thân thể không cho chạm vào vách núi, nhưng thân thể của y hoàn toàn tê dại. Cho dù kiếm nguyên vẫn tràn đầy nhưng lại không thể cử động được.

Mà tới lúc này, Triệu Bất Cùng cũng bước vào trong Luân Hồi.

Sinh tử luân hồi màu xám nhanh chóng thu lại rồi xoay tròn, hóa thành một điểm sáng màu xám rồi biến mất.

Trong cả quá trình đó, chín người Lăng Ý không hề nhúc nhích. Vào lúc này, sự chú ý của bọn họ đã tập trung về phía Lục Thanh.)

Người này là ai? Thuộc tính của Kiếm Cương là gì? Theo thời gian, đám người Lăng Ý càng có cảm giác rằng Lục Thanh hết sức thần bí.

Chẳng lẽ lại là một nhân vật yêu quái khác?

Bọn họ nhanh chóng lắc đầu, hủy bỏ suy nghĩ vừa đó, Rồi ngay lập tức ánh mắt của mấy người Lăng Ý nhìn về phía Lạc Trọng Sơn hạ xuống.

- Sức lực mạnh thật. Hẳn không phải là người.

Được pháp tắc hệ Thổ bao bọc mà hạ xuống từ trong không trung, Lạc Trọng Sơn cắn răng nuốt một viên đan dược do Vân Thiên Âm đưa cho. Xương cốt toàn thân y liền vang lên những tiếng răng rắc rồi một vầng ánh sáng màu vàng tỏa ra từ người Lạc Trọng Sơn.

Bằng mắt thường có thể thấy được, cánh tay phải của Lạc Trọng Sơn vốn vụn vẹo liền nhanh chóng hồi phục. Sắc mặt tái nhợt cũng trở nên hồng hào.

Ánh sáng pháp tắc tản đi, Lạc Trọng Sơn đứng thẳng người dậy.

Điều này khiến cho mấy người Lăng Ý càng thêm chấn động. Cần phải có sức lực như thế nào mới có thể làm cho thân thể Lạc Trọng Sơn mạnh như vậy cũng chịu không nổi?

- Không gian giam cầm bởi pháp tắc hệ Thổ của ta cho dù là Kiếm Hoàng nhị kiếp đừng mong thoát được. Nhưng thể hãn quá mạnh. Trừ khi ta có thể vượt qua được Lôi Kiếp lần thứ hai nếu không, không thể nào giam cầm được hãn. -Lạc Trọng Sơn lên tiếng.

Vào lúc này, trên mặt hắc không còn có những nét như trước. Cho dù bị một kiếm của Lục Thanh đánh bay nhưng ý chí chiến đấu trên người ý chẳng hề thấp đi chút nào.

- Kiếm Hoàng nhị kiếp? Vân Thiên Âm nhướng mày.

- Một cái giới Thanh Phàm nhỏ bé không ngờ lại có được một người như vậy. Xem ra, sau này Thánh Giới đối với ba giới khác coi trọng hơn mới được.

- Ta nghĩ người tu luyện thần thông kiếm đạo hiếm thấy nào đó. Không ngờ lại có thể rèn luyện thân thể tới mức như vậy. Chúng ta đã đánh giá thấp người. – Vân Thiên Âm mỉm cười.

- Khả năng còn có chút tác dụng của Huyết mạch. – Lạc Trọng Sơn gật đầu.

- Sư huynh! Ít nhất hắc có tới năm mươi vạn cân sức lực. Chỉ sợ rằng Ngân Giáp địa long cũng không thể hơn hắc được.

Lực lượng thân thể còn mạnh hơn Ngân Giáp địa long. Trên lưng Cửu U Huyền Xà, người con gái đeo khăn mặt đen thò cái lưỡi thơm tho mà liếm đôi môi đỏ thắm. Ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Lục Thanh.

Lục Thanh nhú mày, hắc cảm nhận được ánh mắt của người con gái đó có chút quái dị. Nó khiến cho hắc cảm thấy máu huyết trong lòng người như sôi lên, đồng thời thân thể cũng nóng hơn.

Nhưng với Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh thì mức độ khống chế thân thể cơ bản không phải là thứ mà người thường có thể tưởng tượng. Trong nháy mắt, Lục Thanh liền đè nén sự rung động đó xuống.

Cuối cùng, nét mặt người con gái đó có chút kinh ngạc, nhưng rồi sau đó nhanh chóng biến mất.)

Lúc này, Lăng Ý rất ít khi mở miệng, nhìn thanh Luyện Tâm Kiếm trong tay Lục Thanh mà nói:

- Thanh kiếm này là gì, nặng bao nhiêu?

Lục Thanh liếc mắt nhìn Lăng Ý rồi nói:

- Kiếm tên Luyện Tâm Kiếm, nặng ba vạn sáu ngàn cân.

Kiếm tên Luyện Tâm Kiếm, nặng ba vạn sáu ngàn cân.

- Thâm Hải Trầm Ngâm.

Nữ tử áo trắng vuốt ve con hạc kinh dị mà nói.)

- Không ngờ trên đời lại có người dùng nó để đúc Thần Kiếm. – Chiến ý lại xuất hiện trên người Lạc Trọng Sơn. Y hít một hơi thật sâu rồi bước lên hai bước nói:

- Sư huynh! Để ta cho ta tái chiến với hắc một trận nữa.

Nhưng Vân Thiên Âm lắc đầu nói:

- Người không phải là đối thủ của hắc.

- Ta còn chưa sử dụng.....

- Không! Cho dù có dùng thì phần thắng cũng chưa tới ba phần. Lực lượng thân thể hắc vượt qua người nhiều lắm.

- Nhưng..... – Lạc Trọng Sơn đỏ mặt, còn định nói tiếp gì đó.

- Không nhưng gì cả. Người lui ra.

- Sư huynh!

- Thế nào! Người không nghe lời ta nói hay sao? – Ánh mắt Vân Thiên Âm sắc bén lên mà nhìn Lạc Trọng Sơn:

- Vâng! Sư huynh!

Mặc dù không cam lòng, nhưng Lạc Trọng Sơn vẫn lui ra sau. Nhưng ý chí chiến đấu trên người càng lúc càng mạnh tập trung về phía Lục Thanh.

- Vân huynh! – Lăng Ý mở miệng nói.

Vân Thiên Âm gật đầu, bước lên. Ánh mắt gã nhìn Lục Thanh nói:

- Lăng huynh! Nên trận này để cho ta đòi lại.

Mặc dù đối với mười người này, Lục Thanh chẳng hề cảm thấy vui vẻ. Nhưng hắn không thể không thừa nhận rằng thực lực của họ là không hề giả dối. Từ trên người Vân Thiên Âm tỏa ra một thứ uy nghiêm vô cùng ngưng trọng, đồng thời có một làn hơi thở lạnh lẽo cũng xuất hiện. Nhưng Lục Thanh lại phát hiện, cho dù có xuất kiếm như thế nào thì đối phương đều có thể đáp lại với tốc độ nhanh nhất.

- Mười vị kiếm sư. – Mộc Thanh Nguyên không nhịn được phải mở miệng nói. Đồng thời, ánh mắt có chút lo lắng nhìn về phía Lục Thanh.

- Lục đại sư.

Mặc dù trước đó, Lục Thanh đã thể hiện được thực lực kinh người. Nhưng Mộc Thanh Nguyên lại biết lúc trước, Lạc Trọng Sơn cơ bản là coi thường, nếu không thì còn chưa biết được. Thực lực của Kiếm Hoàng ở Tử Hoàng Giới cũng không thể phỏng đoán theo lẽ thường.

Mặc dù y thấy Lục Thanh cũng không thể nhìn thấu, nhưng Mộc Thanh Nguyên cũng không ôm nhiều hy vọng.

- Đánh một trận với ta. Chỉ cần có thể tiếp được ta ba kiếm thì chuyện trước đó xóa bỏ. – Âm thanh của Vân Thiên Âm trầm trầm. Đồng thời một thứ đại thế chợt bốc lên từ người gã. Đại thế của Thánh Giới Tử Hoàng khiến cho đại thế của Giới Thần sơn cũng phải run rẩy.

Không gian lập tức thay đổi. Những cơn gió lạnh thấu xương bắt đầu xuất hiện. Ngay cả vòng ánh sáng che chở cho Giới Thần Sơn cũng bắt đầu dao động.

Chẳng biết đã bao lâu, Lục Thanh chưa được nghe cái giọng như vậy.

“Tiếp được ba kiếm.....” Lục Thanh còn nhớ rõ, lần đầu tiên là ở trên núi Tử Hà.

- Lục đại sư! – Mộc Thanh Nguyên lại nói.

- Nghe được lời nói của Mộc Thanh Nguyên có ý khuyên can, nhưng lục thanh vẫn lắc đầu nói:

- Ta đã đồng ý với Triệu điện chủ là phải cho bọn họ thấy. Chưa nói, trên con đường kiếm đạo chỉ có tiến về phía trước chứ không có lùi.

Một tia sáng lóe lên trong mắt, Vân Thiên Âm nói.

- Tốt! Nếu hôm nay ngươi không chết thì sau năm mươi năm, Kiếm Hoàng bằng chắc chắn sẽ có tên ngươi.

Giống như bước lên những bậc thang, Vân Thiên Âm nhẹ nhàng đi tới bằng với Lục Thanh. Phía bên dưới, chín người Lăng Ý cùng với Mộc Thanh Nguyên đều lui ra sau vài dặm. Tám người Mộc Thanh Nguyên cũng thở dài một tiếng rồi lui lại vài dặm như vậy.

Thanh kiếm địch trong tay Vân Thiên Âm từ từ giơ lên. Một vầng sáng màu kim giống như dòng nước quần quanh người gã. Những cơn gió nhẹ thổi xuyên qua lỗ của cây địch phát ra những tiếng u u giống như tiếng long ngâm.

575. Chương 133: Tiếp Kiếm

- Ta không lĩnh ngộ được thiên phú Âm sát kiếm khí. Nhưng Kim Phong Kiếm địch của Huyền Âm Tông, ta vẫn có thể phát huy đủ lực. Ba kiếm! Tiếp được ta ba kiếm, những chuyện trước đó bỏ qua. – Nhìn nét mặt thản nhiên của Lục Thanh, Vân Thiên Âm lên tiếng.

- Xuất kiếm đi. - Ánh mắt gã nhìn về phía Luyện Tâm Kiếm trong tay Lục Thanh.

Vào lúc này, từ trên thân Luyện Tâm Kiếm, Lục Thanh có thể cảm nhận được một thứ ý chí chiến đấu khổng lồ. Mười năm qua, kiếm cũng gần như người nên bây giờ, Luyện Tâm Kiếm càng có thêm linh tính, có thể cảm ứng với suy nghĩ của Lục Thanh.

Từ trên người Lục Thanh cũng đồng thời xuất hiện một thứ ý chí chiến đấu vô biên. Máu huyết trong người hắn cũng phải run rẩy do cảm nhận được từ người Vân Thiên Âm một sự uy hiếp. Nơi khoảng không trong Thức Hải, kiếm thức màu vàng xám của hắn phát ra những tiếng kiếm minh ong ong. Đồng thời, lực lượng hồn thức mạnh mẽ cũng bắt đầu khởi động, giống như một con sóng lớn, phát ra tiếng kiếm rít.

Kiểm Hoàng tam kiếp, sau khi vượt qua lời kiếp thứ nhất, trận chiến đầu tiên của hắn lại là một gã Kiếm Hoàng tam kiếp hùng mạnh. Chưa cần phải nói, gã Kiếm Hoàng tam kiếp đó lại còn tới từ Tử Hoàng Giới. Mà cái gọi là Tử Hoàng Giới cũng chính là Tử Hoàng Thánh Giới, một trong năm đại thánh địa. Kiếm Hoàng tam kiếp của Huyền Âm Tông. Nếu mình có thể ngăn cản được.....

Trong đầu Lục Thanh lại hiện lên hình ảnh của ma nữ. sau khi tỉnh lại từ thế giới trong tâm ma, khuôn mặt ma nữ lại càng thêm rõ ràng, sinh ra một chút hơi thở lạnh lẽo, khắc sâu vào trong lòng hắn. Cho dù có thay đổi như thế nào nhưng Lục Thanh vẫn có thể khẳng định rằng chỉ cần ma nữ tóc bạc xuất hiện trước mặt thì hắn hoàn toàn có thể nhận ra.

Dưới sự vận chuyển của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, khí huyết toàn thân Lục Thanh bắt đầu khởi động. Trên người hắn lóe lên những tia sáng màu vàng xám. Chúng bắt đầu hội tụ trên đỉnh đầu của Lục Thanh, rồi hóa thành một thanh cự kiếm sắc bén cao năm trăm trượng, Thanh cự kiếm vừa xuất hiện thì Phong Lô kiếm ý tưởng chừng xé rách trời đất cũng bốc lên rồi hóa thành một thanh cự kiếm màu tím bạc bên cạnh thanh kiếm kia.

Ý chí kiếm đạo mạnh mẽ theo pháp tắc Phong Lô giáng xuống. Được pháp tắc Phong Lô rót vào, cái bóng Kiếm Ý nhanh chóng trở nên rõ ràng.

Rồi ngay sau đó, thanh cự kiếm màu vàng liền vỡ nát, biến thành một vầng ánh sáng màu vàng, bao phủ kiếm ý pháp tắc bên trong.

- A! Khí phong mang thật kỳ quái. Dung hợp pháp tắc với Kiếm Ý không khó, nhưng mà không ngờ có thể nắm được khí phong mang với mức độ như thế này.

Lạc Trọng Sơn nhỏ giọng nói. Tuy rằng câu nói kế tiếp không ra khỏi miệng nhưng đám người Lăng Ý cũng đều biết.

- Quả là có chút đáng chú ý. – Nhìn lại Vân Thiên Âm, chỉ thấy khoe miệng hắn điểm nụ cười lạnh.

- Đón chiêu thứ nhất cho tốt.

Kim Phong Kiếm Địch chợt phát ra tiếng địch ai oán. Âm thanh khủng bố của nó như dòng nước từ trong mỗi lỗ địch đua nhau mà ra kèm theo là những tia sáng màu vàng kim. Cùng lúc đó, từng đạo Huyền Băng Kiếm Cương lạnh lẽo từ trong kiếm địch nhanh chóng bắn ra. Dưới sự trấn áp của pháp tắc Huyền Băng, sóng âm như bị trói buộc rồi dưới sự dẫn động của pháp tắc Huyền Băng chúng nhanh chóng hợp lại cùng một chỗ với nhau.

Dưới sự dung nhập của pháp tắc Huyền Băng màu trắng, trong tích tắc giữa Vân Thiên Âm là Lục Thanh chợt xuất hiện một con quái vật cao trăm trượng. Đầu nó có một sừng, thân mình giống như một con trâu. Toàn thân nó màu trắng đồng thời có những tia sáng màu vàng kim liên tục di chuyển, xé rách không gian xung quanh. Đồng thời, những tiếng địch từ trên người nó tản ra ngoài khiến cho không gian xung quanh phải dao động. Ngay cả Lục Thanh đứng đối diện mà tinh thần cũng phải chấn động theo.

Tiếng địch lọt vào tai làm cho Lục Thanh không thể nào trấn an được tinh thần. Nó giống như một cái chùy lớn đập thẳng vào trong lòng hắn.

Đây mới chỉ là khúc nhạc dạo đầu mà đã khiến Lục Thanh phải chấn động như vậy. Hắn cố gắng sử dụng Luyện Hồn Quyết khiến cho trong Thức Hải, Kiếm thức màu vàng xám tỏa ra hồn thức, trấn áp tinh thần.

Nhìn sắc mặt khác lạ của Lục Thanh, Vân Thiên Âm thâm cười lạnh.

Tuy rằng, gã không thể lĩnh ngộ được Âm Sát kiếm khí nhưng chỉ cần với Kim Phong Kiếm Dịch kết hợp với Huyền Băng Kiếm Cương mà thi triển ra kiếm pháp trấn tông của Huyền Âm Tông. Hơn nữa, đợt khi đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn viên mãn, sư phụ gã sẽ tự tay xuất thủ tiếp dẫn thuộc tính cho gã một lần nữa, dẫn động lõi kiếp lần thứ ba để cho gã thành tựu Huyền Âm Kiếm Khí. Tới lúc đó, pháp tắc Huyền Băng và Âm Sát dung hợp thì uy lực của nó đủ để rung chuyển trời đất.

Nghĩ tới đây, trong lòng Vân Thiên Âm cảm thấy sung sướng.

Kim Phong Kiếm Dịch điểm nhẹ một cái vào không. Ngay lập tức pháp tướng màu trắng rống lên một tiếng. Âm thanh của nó nương theo pháp tắc Huyền Băng hóa thành một con sóng lớn lao về phía Lục Thanh.

Bất chợt.....

Từ trong đôi mắt của Lục Thanh chợt bắn ra tia sáng màu tím bạc khiến Vân Thiên Âm không kịp phản ứng.

Trong tích tắc, trong đầu Vân Thiên Âm liền thấy được một con Chân Long dài nghìn trượng. Thân thể khổng lồ của nó tỏa ra long uy đè nặng trong lòng gã. Cái đầu nó ngửa lên trời gầm rống làm xuất hiện những gợn sóng trong đầu gã.

Vào lúc này, thanh cự kiếm màu vàng xám sau lưng Lục Thanh liền chém xuống.

Một đạo không gian động hư tròn trịa xông thẳng gợn sóng màu trắng kia.

Một tiếng động vang lên, thanh cự kiếm cắt vỡ sóng âm. Hai thức chạm vào nhau làm bốc lên một ngọn lửa màu trắng rồi lập tức chui vào Động Hư Không Gian.

Động Hư Không Gian như được mở ra giữa trời băng tuyết để lộ thế giới loạn lưu tối đen bên trong nó.

Phá!

Bất chợt, Vân Thiên Âm đang sững sờ chợt nổi giận quát lên một tiếng, Kim Phong Kiếm Dịch liền chém xuống dưới.

Ngay tức khắc, con dị thú màu trắng gầm lên một tiếng, tản ra khí tức hoang dã dày đặc. Vào lúc này, Lục Thanh có một thứ ảo giác đó là con dị thú được ngưng kết kia như có cả hồn phách. Tiếng rống của nó lan thẳng vào trôn Thức Hải của Lục Thanh.

Trong vô tận Thủy Hải, huyết mạch Chân Long bùng nổ phát ra một tiếng gầm. Sự chấn động của huyết mạch khiến cho Lục Thanh biết rằng chỉ có gặp mãnh thú man hoang cùng cấp bậc mới như vậy.

Một dòng băng màu vàng chợt bắn xa, xuyên qua không gian. Đồng thời kèm theo còn có âm thanh chấn động không gian mấy trăm trượng.

Giữa hai người, một cơn sóng không gian khủng bố tản ra. Trong gợn sóng không gian đó có vô số những mảnh Động Hư Không Gian nhỏ xuất hiện, giống như những con thú đói đang há mồm mà nuốt lấy bất cứ thứ gì xung quanh.

- Lui lại mau. – Mộc Thanh Nguyên biến sắc hét lớn một tiếng. Tám người nhanh chóng thi triển tốc độ cực hạn, vượt qua khoảng cách vài dặm.

Còn chín người Lăng Ý, chín đạo pháp tắc trước người họ tạo ra một quang sáng pháp tắc quái dị nổi tiếp nhau bao phủ chín người vào bên trong.

Từng trận gió thổi lên thổi bay cây cối trên mặt đất, tàn phá đỉnh Giới Thần sơn.

Bụi đất bay mù mịt ra xung quanh. Ở nơi nào đó đang có vô số Động Hư Không Gian đang đợi chúng đến.

Hay! Hay cho một cái pháp tắc Kiếm Ý. Hay cho cái thần thông kiếm đạo. Có thể tiếp được thức mười sáu Kim Phong Huyền Âm kiếm của ta, thần thông này chắc chắn liên quan đến huyết mạch của người.

Sau khi bụi bặm tan hết, Động Hư Không Gian mất đi, thân hình của hai từ từ hiện ra. Vân Thiên Âm mở miệng ra nói. Bộ quần áo của gã vẫn sạch sẽ như trước, không hề dính một hạt bụi.

Nhìn lại Lục Thanh, mặc dù không kém so với Vân Thiên Âm nhưng cuối cùng thì quần áo cũng có chút xộc xệch. Một kiếm vừa rồi, Vân Thiên Âm vẫn cao hơn một chút.

Vào lúc này, trên người Lục Thanh, phong lôi kiếm nguyên dao động rất mạnh. Phong Lôi Kiếm Ý cuộn cuộn bay lên tới tận trời ngưng tụ sau lưng hắn thành một thanh kiếm màu tím bạc, cao tới nghìn trượng.

Kiểm chỉ giờ lên trước ngực khiến cho Lục Thanh có một tư thế kỳ dị.

Tiếng kiếm ngân cuộn cuộn từ kiếm chỉ của Lục Thanh vang lên. Không gian xung quanh hắn đầy khí Phong Lôi tụ tập. Chỉ có điều, sau khi khí Phong Lôi ngưng tụ lại biến thành màu tím bạc. Ngay cả màu sắc của Phong Lôi Kiếm Cương cũng biến thành màu tím bạc.

Sắc mặt Vân Thiên Âm trầm xuống, có chút khó coi nói:

- Người cũng muốn xuất kiếm sao?

Lục Thanh lãnh đạm, đứng trong không gian nói:

- Ta chưa từng nói là không.

Tiếng gầm của Chân Long từ người hắn tản ra, bắt chập khuôn mặt khó coi của Vân Thiên Âm, đồng thời, Luyện Tâm Kiếm cũng tản ra một tiếng ngâm rồi bắt đầu huy động liên tục trong không gian.

Mấy tiếng long ngâm lại tiếp tục vang lên. Rồi trong tích tắc, chín đạo Chân Long Kiếm Cương gầm trầm trầm hiện ra.

Bốn trảo Kiếm Cương Chân Long có bảy ngón, chính là Chân Long cấp tám. Khi tới tám ngón thì chúng chính là Long Vương cấp chín. Cho tới cuối cùng, thì nó chính là Long Vương cấp mười.

Trong khoảng thời gian ngắn, chín đạo Kiếm Cương Chân Long dung hợp hóa thành một con Chân Long khổng lồ dài nghìn trượng có màu tím bạc.

Kiểm Cương sắc bén phá nát chân không, xé rách không gian. Đồng thời, một đạo Kiếm Ý cũng bốc lên, tỏa ra uy nghiêm vô cùng vô tận.

Oai nghiêm Chân Long tỏa ra mệnh môn cuộn cuộn.

Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm, thức thức hai mươi một: Thiên Long Phệ Hồn.

576. Chương 134: Phong Lôi Hai Mươi Bảy Thức

Long khí vô tận tràn ra khắp nơi. Trong phúc chốc, Ngân Giáp địa long bên người Lăng Ý rên lên một tiếng mà nằm rạp xuống. Chín con linh thú khác, ngoại trừ Băng Phong đều xuất hiện sự sợ hãi.

Khí Chân Long, là những con linh thú nên sự cảm ứng chúng so với đám người Lăng Ý còn rõ hơn. Từ thân mình Lục Thanh thực sự tản ra khí Chân Long. Chúng nó chỉ biết ở nơi đây có huyết mạch Chân Long, mà gần nhất với Chân Long chính là Bán Long chân thân.

Chân Thân Bán Long.....

Không ngờ người này lại có được chân thân Bán Long.

Vào lúc này, cuối cùng thì mấy con linh thú cũng biết được tại sao thân thể Lục Thanh lại mạnh như vậy. Có được chân thân Bán Long, lại tu luyện thần thông kiếm đạo rèn luyện thân thể cơ bản là tăng tiến sức mạnh không hề có chút trở ngại. Ngay cả Lăng Ý đang đứng cũng biến sắc.

- Phong Lôi hai mươi bảy thức.

Phong Lôi hai mươi bảy thức.

- Lăng huynh! Pháp tướng kiếm thức mà người này thi triển..... - Nữ nhân đứng bên cạnh từ đầu tới giờ sắc mặt vẫn thản nhiên thì lúc này cũng bắt đầu xuất hiện nét ngưng trọng.

Bên cạnh ánh mắt của những người còn lại cũng nhìn về phía Lăng Ý.

- Đúng thế. Thứ mà hần thi triển đúng là kiếm pháp trần tông của Lăng Tiêu Tông ta. Phong Lôi hai mươi bảy thức. – Lăng Ý trầm giọng nói.

Vào lúc này, gã cố gắng nhớ lại những người được truyền Phong Lôi hai mươi bảy thức cũng không có nhiều. Mà bây giờ, người được truyền chín thức cuối cùng lại càng hiếm thấy, mỗi mạch chỉ có một người, tổng cộng là có mười người. Mà cả mười người đó đều biết đó là kiếm pháp trần tông, nếu để lộ ra ngoài thì trọn đời không được siêu sinh, phải chịu cực hình luyện hồn đê phách. Với sự hiểu biết của Lăng Ý, chín người khác cơ bản không có can đảm như thế, cũng không dám làm như vậy. Vậy thì người này học được ở đâu kiếm pháp trần tông của Lăng Tiêu Tông? Thậm chí còn biết được cả chín thức cuối cùng?

Phong Lôi hai mươi bảy thức, thức thứ hai mươi một: Thiên Long phệ hồn.

Vào lúc này, Vân Thiên Âm cũng nhận ra dưới sự quán chú kiếm nguyên của Lục Thanh, con Chân Long màu tím bạc dài nghìn trượng kia giống như sống lại.

Đôi mắt của nó nhìn chằm chằm khiến cho Vân Thiên Âm có cảm giác bị nhìn xuyên qua.

- Cẩn thận! Đây chính là con mắt Chân Long của Long tộc, có thể xuyên thủng không gian, chấn nhiếp tâm thần người khác. – Như nghĩ ra điều gì đó, Lăng Ý chột quát.

Âm thanh ẩn chứa kiếm nguyên hùng hậu trong nháy mắt lọt vào tai Vân Thiên Âm.

Vân Thiên Âm giật mình một cái rồi tỉnh táo lại.

Trên mặt gã đỏ ửng. không ngờ gã lại bị một tên Kiếm Hoàng nhất kiếp dùng ánh mắt pháp tướng chấn nhiếp tâm thần. Mặc dù đó chính là con mắt Chân Long, nhưng do một gã Kiếm Hoàng trong giới Thanh Phàm thi triển thì đúng là một sự sỉ nhục lớn.

- Hàn âm Độc Giác Thú! Hàn Âm Thiên Phong. – Vân Thiên Âm giật giữ hét lớn một tiếng, cánh tay phải của hần nhanh chóng di động. Kim Phong Kiếm Địch nhanh chóng vẽ một quỹ tích huyền ảo trước ngực. Huyền Băng Kiếm Nguyên của Kiếm Hoàng tam kiếp cuộn cuộn như dòng nước tràn ra khiến cho con dị thú màu trắng ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng. Phần lớn không khí bị xé nát, xuất hiện những vòng sóng màu trắng trong không trung.

Trong nháy mắt, con dị thú xuyên qua những gợn sóng mà tỏa ra hơi thở hoang dã về phía Chân Long Kiếm Cương.

Không gian liên tục bị phá nát. Trên chiếc sừng của con dị thú, từng cái vòng Động Hư Không Gian tản ra xung quanh một cách quái dị. Mà trong Động Hư Không Gian, những đạo không gian loạn lưu cũng hóa thành những cuộn sóng cuộn về phía Lục Thanh.

Không gian ngưng đọng.

Đây chính là không gian giam cầm của Kiếm Hoàng tam kiếp.

Vào lúc này, Lục Thanh cảm thấy không gian xung quanh như bị phong tỏa. Cái vách tường không gian mới bị phá vỡ một chút lại trở nên vững chắc hơn tới mười lần, tiếp tục ép về phía hần.

Khí huyết trong người Lục Thanh bốc lên những con sóng lớn của trường giang.

Trên Kiếm Cốt, những tia sáng màu tím bạc chột trở nên rực rỡ. Rồi từ trong đôi mắt của hần, lóe lên những tia sáng màu tím bạc chói mắt.

Khí hoang dã hết sức tinh khiết từ Chân Long Kiếm Cương dài nghìn trượng tràn ra về phía Độc Giác Thú.

Lăng Ý biến sắc quát khê:

- Lui.

Cả chín người cũng bỏ văng sáng pháp tắc, nhanh chóng lùi lại.

Hai con kiếm cương pháp tắc va chạm với nhau trong không trung làm vang lên một tiếng kiếm ngâm chói tai. Âm thanh tản ra xung quanh khiến không khí bị vỡ nát. Một cái Động Hư Không Gian từ giữa hai con Pháp Tướng nhanh chóng mở rộng.

Trong nháy mắt Vân Thiên Âm phải biến sắc. Gã có thể cảm nhận được bản thân và Pháp Tướng mất đi sự cảm ứng. Sức hút vô vùng vô tận của không gian loạn lưu nhanh chóng nuốt chửng lấy hai con pháp tướng.

Khác với Vân Thiên Âm, vào lúc này Lục Thanh lại có một cái cảm giác khác lạ. Chân Long Kiếm Cương bị không gian loạn lưu quét trúng nhưng không hề bị tổn thương. Tuy rằng tâm thần bị chấn động nhưng không có vấn đề gì.

Ngược lại Lục Thanh còn có cảm giác, hẳn có thể thoát khỏi sự trói buộc của không gian loạn lưu.

Kiểm Chueng trong người hắn rung động khiến cho Phong Lô Kiếm Cương màu tím bạc bùng nổ. Dưới sự di chuyển của Luyện Tâm Kiếm trong tay Lục Thanh, trong nháy mắt nó xuyên qua Động Hư Không Gian tối đen mà truyền vào trong cơ thể Chân Long Kiếm Cương.

Trong phút chốc, dưới ánh mắt khiếp sợ của Vân Thiên Âm, một dải ánh sáng màu tím bạc bùng nổ trong Động Hư Không Gian.

Ngay tức khắc, cửa đầu to của Chân Long quay lại phát ra Phong Lô kiếm ý như muốn xé rách trời đất, đồng thời trên không trung giáng xuống pháp tắc Phong Lô trấn áp trên người Vân Thiên Âm.

Trong chốc lát, sắc mặt Vân Thiên Âm thay đổi mấy lần. Trong nháy mắt khi pháp tắc Phong Lô tới gần, gã chợt cảm nhận được không gian xung quanh như dừng lại, thế giới trước mặt trở nên thông thả. Nhưng cái đầu Chân Long khổng lồ màu tím vẫn lao tới.

Không có thời gian suy nghĩ, từ trên người Vân Thiên Âm, một vòng âm thanh tản ra rồi hợp lại nơi Kim Phong Kiếm Địch trong tay.

Một tiếng địch chói tai vang lên khiến cho không gian xung quanh Vân Thiên Âm liền tỏa ra một vầng ánh sáng màu tím bạc chói mắt. Mà thân hình Vân Thiên Âm thì hóa thành một con sóng âm. Trong tích tắc pháp tắc Huyền Âm ngưng tụ thành một thứ pháp tắc băng cầu, tản ra hơi lạnh thấu xương, ngăn cản Kiếm Cương Chân Long trước mặt.

Trong khoảng khắc ngắn ngủi đó, thanh cự kiếm xuyên qua pháp tắc Phong Lô mà lao tới chín người Lăng Ý,

Vân Thiên Âm quay đầu nhìn lại thì thấy đạo pháp tắc băng cầu lại đang lao về phía mình.

- Cuồng vọng. – Vân Thiên Âm cảm thấy tức giận, quát lên một tiếng. Gã không ngờ nhất thời khinh địch lại rơi vào tình cảnh như thế này, bị buộc phải sử dụng tới thần thông Kiếm Đạo. Mà thứ thần thông đó lại chính là thứ thần thông mà gã tu luyện nhằm để bảo mệnh.

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo ánh sáng màu xanh chợt bắn tới.

- Vân huynh! Một kiếm này giao cho ta! – Âm thanh của Lăng Ý vọng tới.

Ánh mắt Vân Thiên Âm ngưng trọng muốn nói gì đó nhưng từ giọng nói của Lăng Ý, hắn nghe được một sự chân thành. Rõ ràng là Lăng Ý đã động sát tâm.

Vân Thiên Âm hừ lạnh một tiếng, trong đầu xuất hiện vô số những ý nghĩ.

- Ta tự có chừng mực.

Vân Thiên Âm liền lui lại. Lúc này, ánh mắt Lạc Trọng Sơn nhìn về phía tám người Mộc Thanh Nguyên.

- Bọn họ chỉ là một đám kiến hôi mà thôi. Kiếm Cốc hư không không phải là chỗ cho họ đi vào. Cho dù có vào cũng chỉ là những viên đá lót đường, không đáng chú ý.

Ánh mắt Vân Thiên Âm chợt nhìn về phía Lạc Trọng Sơn:

- Thế nào! Ra ngoài lâu như vậy, ngươi đã biết thế nào chưa?

- Sư huynh! – Lạc Trọng Sơn cúi đầu nói.

- Ngươi phải nhớ kỹ rằng thực lực quyết định địa vị. Ở Thánh Giới nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngươi vẫn không hiểu hay sao? Nếu còn như vậy, chỉ sợ kiếm mạch hệ Thổ của ngươi sẽ không có người kế thừa.

- Vâng! Sư huynh! Trọng Sơn hiểu rồi! – Lạc Trọng Sơn lên tiếng, nhưng trong ánh mắt lại có một sự hung dữ.

Vân Thiên Âm gật đầu, quay lại nhìn vào không trung.

Đột ngột, một tiếng Long ngâm từ miệng Lăng Ý vang lên. Tiếng Long ngâm đó giống như điều gặp gió, xông thẳng lên chính tầng mây, làm cho một đám Lôi Vân màu vàng tím hội tụ. Thiên Lôi cùng với Thiên Phong hùng mạnh xuất hiện trong đám Lôi Vân đó.

Tiếng Long ngâm mặc dù không được như của Lục Thanh nhưng cũng rất có thần. Đồng thời lại có thêm pháp tắc Phong Lôi của Kiếm Hoàng tam kiếp hỗ trợ nó cũng có được một sự uy nghiêm rất lớn. Chỉ có điều thứ uy nghiêm đó lại có nhiều uy nghiêm của pháp tắc mà thôi. Còn từ trên người Lăng Ý, Lục Thanh cũng không cảm nhận một chút Long khí.

Lại một tiếng Long ngâm nữa vang lên, trên chín tầng trời, đám Lôi Vân xoay tròn cực nhanh. Thiên Lôi màu tím cùng với Thiên Phong màu trắng đánh xuống, được Lăng Ý dẫn dắt tới trên Giới Thần Sơn. Lúc này, trong không trung, vô cùng vô tận khí Phong Lôi hội tụ hóa thành hai con Phong Lôi thần long dài nghìn trượng. Hai con Phong Lôi thần long vừa mới xuất hiện liền trừng mắt, tỏa ra uy áp khủng bố từ người chúng.

Trên đỉnh núi, Ngân Giáp địa long như có được sự giúp đỡ mà ngửa đầu gầm lên một tiếng giận dữ.

Cái đuôi lớn của nó quật mạnh, đánh nát một khoảng không gian. Hai con Phong Lôi thần long lao về phía Lăng Ý. Rồi ngay lập tức, trước mặt chúng, trong không gian có một quả linh cầu Phong Lôi to hơn mười trượng xuất hiện. Hai con Thần Long liền quần quanh quả linh cầu đó.

Không gian bị phá nát mở ra một khoảng đen kịt để cho không gian loạn lưu xuyên qua. Nhưng chúng lại bị hai con Phong Lôi thần long né tránh một cách dễ dàng.

Ngay lập tức, Phong Lôi linh cầu có một cái Động Hư Không Gian giống hệt một đóa sen nở rộ, tỏa ra lực hút. Đồng thời, không gian loạn lưu trong không trung cũng lao về phía Kiếm Cương Chân Long.

Lăng Ý bước về phía trước một bước rồi biến mất, chỉ để lại cái bóng ở ngay vị trí cũ.

Ngay sau đó, trong Phong Lôi linh cầu liền xuất hiện thân hình của gã.

Ánh mắt Lăng Ý có chút lạnh lùng nhìn Kiếm Cương Chân Long trước mặt. Rồi ngay sau đó, quả Phong Lôi linh cầu chợt kéo dài rồi hóa thành một thanh kiếm khổng lồ cao tới nghìn trượng. Hai con Phong Lôi thần long quần lấy thanh kiếm. Trong giây lát, pháp tắc Phong Lôi vô biên từ trên trời giáng xuống khiến cho Lôi Vân hội tụ vang lên những tiếng động ầm ầm. Đồng thời, hai khí Phong Lôi hội tụ nhanh chóng chui về đây.

Hai con Phong Lôi thần long ngửa mặt lên trời rồng to, thể hiện sự ngang ngược. Đồng thời một thứ kiếm ý sắc bén dâng lên. Trong giây lát, xung quanh thanh kiếm khổng lồ cũng xuất hiện một cái bóng màu xanh tím cao tới nghìn trượng, cái bóng đó nhanh chóng động lại rồi phút chốc được Kiếm Ý ngưng tụ mà hóa thành thực chất.

Ngay lập tức, thanh kiếm khổng lồ phát ra tiếng kiếm ngâm rồi chém về phía Kiếm Cương Chân Long trước mặt. xung quanh mũi kiếm, hai dải không gian dài hẹp tản ra nhanh chóng hóa thành hai mũi kiếm Động Hư Không Gian với khí thế bá đạo, lướt qua Kiếm Cương Chân Long mà lao về phía Lục Thanh.

Trong mắt Lục Thanh lúc này hương vị nhân kiếm hợp nhất so với hẳn cao hơn rất nhiều, gần như có được uy thế của Triệu Bất Cùng.

Nói khiến cho Kiếm Cương Chân Long được pháp tắc Phong Lôi bao phủ cũng phải rung động.

Động Hư Không Gian ở giữa mở rộng trong nháy mắt, tản ra lực đạo đánh sang hai bên.

Cây cỏ trên mặt đất bị thổi bay, đồng thời trên mặt đất cũng xuất hiện vô số những vết nứt.

Toàn bộ Giới Thần Sơn lập tức rung chuyển, nguyên khí trong trời đất trở nên rối loạn.

Ánh mắt màu đen ở giữa hai người nhanh chóng tản ra với tốc độ cực nhanh, bao phủ cả hai người Lục Thanh vào bên trong.

- Lục đại sư! – Từ xa, ba người Mộc Thanh Nguyên hô lên một tiếng kinh ngạc. Nhưng họ cũng chỉ trơ mắt nhìn Động Hư Không Gian nuốt chửng lấy Lục Thanh mà không thể tới gần.

- Đại diện chủ!

- Lục đại sư. – Mộc Thanh Nguyên cảm thấy đau đớn.

Mà bên kia, chín người Vân Thiên Âm cũng nhú mày.

- Không ngờ người này lại có thể giao thủ với Lăng Ý một kiếm. Xem ra chúng ta lại hiểu thêm một chút về Tử Hà Tông. – Nữ tử áo trắng vuốt ve Phá Không Điều trong lòng ngực mà nói.

577. Chương 135: Kiếm Khí Tối Cao

Không gian xung quanh hoàn toàn tối đen.

Trong bóng tối mênh mông, không gian loạn lưu giống như đồng trước, chảy xuyên qua người.

Những tia sáng màu xám kim bao phủ lấy Lục Thanh, thi thoảng lại đây không gian loạn lưu sạt một bên.

Lục Thanh có chút kinh dị nhìn những ánh sáng màu xám kim di chuyển trên người. Từ sau khi vượt qua Lôi kiếp thứ nhất, Tử Hoàng Kiếm Thân kinh đạt tới tầng thứ tám liền có một số sự thay đổi khó hiểu. Sự thay đổi đó, Diệp lão cũng không thể hiểu nổi mà nói rằng đó là do cơ duyên, cho tới lúc thích hợp tự mình có thể lĩnh ngộ.

Với những tia khí phong mang màu xám kim đó, Lục Thanh cảm thấy cấp độ thân thể mình tương đương với một thanh Thân kiếm Kim Thiên thượng phẩm có thể chịu đựng một lúc giữa không gian Động hư. Nhưng nếu bên trong không gian loạn lưu mạnh hơn nữa thì cũng không thể chịu nổi, trừ khi là thân kiếm cấp Bạch Linh.

Mà lúc này, điều khiến Lục Thanh kinh dị đó là thời điểm khi hắn bước vào không gian Động hư, không gian loạn lưu do không gian bị phát vỡ liền hút tới bên người hắn. Nhưng những tia khí phong mang màu vàng kim lại không bị phá nát mà còn đây không gian loạn lưu sang hai bên.

Ánh mắt hắn nhìn về phía không gian tối đen trước mặt. Ở cách đó chẳng biết bao xa có rất nhiều điểm sáng lóe lên, đồng thời tỏa ra những dải lụa ánh sáng đầy màu sắc khiến cho quang cảnh trong không gian Động Hư còn đẹp hơn cả dải ngân hà trên chín tầng trời.

Sự chuyển động của không gian loạn lưu khiến cho hắn có cảm giác giống như những dòng nước ngầm ở đáy của Minh Nguyệt đầm trước đây. Mỗi một dải nước ngầm liền tục thay đổi những khi chúng chạm vào nhau thì lại có một thứ lực vô hình đẩy chúng tách ra, thay đổi phương hướng.

Cúi đầu nhìn khí phong mang màu xám kim trên người, ánh mắt của Lục Thanh có chút quái dị.

Có phải mình đang ở giữa không gian Động Hư hay không?

Lục Thanh thả hồn thức liền cảm nhận được dường như ở đây chỉ có một loại khí. Mà loại khí đó tương tự với thứ Kiếm Cương do nữ tử áo trắng đã bắn ra trước đó.

- Chẳng lẽ là khí Động hư? - Lục Thanh lẩm bẩm nói:

- Có điều khí Động Hư không ở trong Thiên Đạo, tại sao ta lại có thể cảm nhận được?

- Từ từ! Người cứ thả hồn thức của mình ra đi. - Âm thanh của Diệp lão vang lên. Rõ ràng trong đó có chút kinh ngạc.

Lục Thanh gật đầu, đồng thời nét mặt có chút nghi hoặc.

- Giữa không gian Động Hư không có Thiên Đạo. Ở đây không hề có sự tồn tại của các thuộc tính trong Thiên Đạo cho nên kiếm giả bước vào trong không gian Động Hư liền yếu hơn so với khi ở bên ngoài rất

hiều. Có nhiều thứ không thể nào sử dụng. Nhất là pháp tắc, hai là hồn thức cùng với phần lớn thần thông kiếm đạo. - Diệp lão mở miệng giải thích.

- Là do Luyện Hồn quyết? - Lục Thanh suy đoán.

- Không! Luyện Hồn quyết tuy rằng bất phàm cho dù ở thời thượng cổ hoang dã cũng là thần thông hàng đầu. Nhưng cho dù nó có thần thông mạnh đến mấy thì ngoại trừ ba loại thần thông chẳng hề e ngại bất cứ chỗ nào ra, những thứ khác đều có hạn chế.

- Ba loại thần thông?

- Đúng thế. Ba loại thần thông đó là Ngũ Hành thần thông, Động Hư thần thông và Luân Hồi thần thông. - Diệp lão nói.

- Thần thông Ngũ Hành, thần thông Động hư, thần thông Luân Hồi? - Lục Thanh than nhẹ một tiếng.

- Như vậy là ngoài Ngũ Hành kiếm khí còn có Động Hư kiếm khí và Luân Hồi kiếm khí?

- Đúng thế! Ba loại kiếm khí đó cũng được coi là ba thứ kiếm khí cao nhất trên đại lục. - Diệp lão mở miệng nói.

- Có thể tu luyện được ba loại kiếm khí đó trừ khi có được nghị lực cực lớn ra thì phải là người có được cơ duyên hoặc là có được sự kế thừa từ Tông sư Kiếm Phách. Nếu không, cho dù thế nào cũng không thể tu luyện được. Cho dù là cả đại lục Kiếm Thần, người tu luyện được ba loại kiếm khí đó có lẽ chưa tới mười người.

Dừng lại một chút, Lục Thanh ngạc nhiên nói:

- Ba loại kiếm khí đó dường như không có liên quan tới Nhân Đạo?

- Đúng thế! Ba loại kiếm khí tối cao đó thì Ngũ Hành kiếm khí và Luân Hồi kiếm khí nằm trong Thiên Đạo còn Động Hư kiếm khí thì lại nằm ngoài Thiên Đạo. Mà mạnh nhất Tông đạo trong năm đại Tông môn ở Tử Hoàng Thánh giới cũng chỉ có Vạn Độc Tông là Tông môn Nhân Đạo. Cho dù như vậy thì trong Tông môn này cũng có nhất mạch Thiên Đạo.

Trầm ngâm một lúc, Diệp lão lại tiếp tục nói:

- Vốn những chuyện này định chờ một khoảng thời gian nữa sẽ nói cho người nghe. Nhưng bây giờ tự nhiên gặp được thì nói đơn giản cho người hiểu.

- Thiên Đạo nhất mạch hoàn toàn khác biệt. Nhân Đạo nhất mạch được sinh ra vào hai vạn năm cuối trong năm vạn năm của thời thượng cổ. Tuy rằng sau đó đột nhiên phát triển mạnh nhưng cũng không phải đi theo con đường lớn nên tu luyện càng về sau lại càng khó khăn. Nhân Đạo vào Kiếm Hồn không thể có được lực Thiên Địa và oai nghiêm của Thiên Đạo. Bọn họ tự lĩnh ngộ ra lực Nhân Đạo, oai nghiêm của Nhân Đạo. Lực Nhân Đạo là sinh ra từ con người. Chỉ cần con người mãi hưng thịnh thì lực Nhân Đạo càng thêm mạnh. Tối nay, sau năm vạn năm hòa bình khiến cho đám đại sư Nhân Đạo đều có thực lực mạnh hơn so với thời kỳ năm vạn năm thượng cổ rất nhiều.

- Những điều ta nói tiếp theo, người nên nhớ cho thật kỹ. - Diệp lão trịnh trọng nói:

- Nhân Đạo nhất mạch lấy thất tình lục dục làm cơ sở. Thậm chí cơ sở đó có được lực lượng không thể đo lường. Từ năm vạn năm thời cổ phát triển vẫn chưa đạt tới đỉnh. Vậy người có biết nếu đạt tới đỉnh, Nhân Đạo sẽ có được lực lượng như thế nào? mà Nhân Đạo cũng có bốn loại kiếm khí tối cao đó là Sát Lục kiếm khí, Hạo Nhiên kiếm khí, Thất Tình kiếm khí và Lục Dục kiếm khí.

- Sát Lục kiếm khí, Hạo Nhiên kiếm khí, Thất Tình kiếm khí và Lục Dục kiếm khí. - Lục Thanh than nhẹ một tiếng.

- Bốn loại kiếm khí đó rất Bình thường đúng không? - Diệp lão mở miệng nói, âm thanh có chút thay đổi:

- Nhân Đạo nhất mạch lấy thất tình lục dục làm gốc nên bốn loại kiếm khí này lúc đều hết sức bình thường. Nhưng trong Nhân Đạo thì bốn loại kiếm khí đó lại chính là căn nguyên cũng giống như Ngũ Hành kiếm khí. Sở dĩ uy lực của chúng nhìn thì không mạnh như kiếm khí có thuộc tính của chúng ta đó là bởi vì kiếm

giả chưa lĩnh ngộ được căn nguyên thực sự. Nếu không chắc chắn có thể được như kiếm khí thực sự. mà Tử Hoàng Kiếm Thân kinh của vi sư là do dung hợp Thiên Đạo với rất nhiều căn nguyên mà sáng tạo ra.

- Rất nhiều căn nguyên của Thiên Đạo. - Từ lời nói của Diệp lão đã mở ra một cánh cửa mới cho Lục Thanh vào lúc này, Lục Thanh cảm thấy như hiểu được một điều gì đó nhưng lại không thể làm rõ, không thể diễn tả thành lời.

-Vi sư truyền cho người Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, mặc dù có mười ba tầng nên được liệt vào Kiếm Nguyên công hoàng cấp nhưng nói thực sự thì nó có khuynh hướng thần thông bí pháp của kiếm đạo. Chỉ có điều, Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của vi sư được lập từ bản nguyên. Như thế nhân thường nghĩ thì Kiếm Nguyên công đạt tới tầng thứ mười thì tâm pháp sẽ thâm thúy ảo diệu. Thực ra, sau Kiếm Nguyên công tầng mười, ngoại trừ một ít Kiếm Nguyên công ra cũng không có kinh mạch lộ tuyến cụ thể. Tất cả chỉ nhờ vào sự lĩnh ngộ căn nguyên mà dẫn đường. Từ tầng thứ mười trở lên, mỗi một tầng là có một con đường dẫn dắt mà thôi.

Diệp lão hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục nói:

- Tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh đó là làm cho thân thể có nhiều thuộc tính bản nguyên, rèn luyện thân thể, cội đọng phong mang kiếm đạo. Nhờ đó mà có thể chuyển hóa được nhiều thuộc tính thiên đạo, hấp thu các loại tinh nguyên linh vật. Nói một cách cẩn thận thì vi sư mới chỉ có thể hoàn thành được một nửa Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Còn bản nguyên của Nhân Đạo thì phải nhờ người lĩnh ngộ Thiên Nhân hợp nhất mà hoàn thành. Về phần ma đạo, mặc dù bị Thiên Đạo vất bỏ nhưng cũng có chỗ thâm ảo tuy nhiên nó quá mức nguy hiểm nếu không đến thánh cảnh kiếm đạo thì không được chạm tới căn nguyên này.

Lục Thanh gật gù đầu. Tới lúc này, hắn mới biết Tử Hoàng Hiếm thân kinh được sáng tạo như thế nào. Đồng thời, trong lòng Lục Thanh cũng bắt đầu hiểu ra rằng sau khi đạt tới cảnh giới kiếm Phách chỉ sợ là phải lĩnh ngộ đối với căn nguyên. Lĩnh ngộ căn nguyên càng sâu, từ vi càng tăng tiến. Căn nguyên! Căn nguyên Thiên Đạo. Căn nguyên Nhân Đạo. Căn nguyên ma đạo.

Tam đại căn nguyên!

Đúng lúc này, ở phía xa trong không gian loạn lưu chợt bùng lên những tia sáng màu xanh tím.

Lăng Ý!

Ánh mắt của Lục Thanh trở nên ngưng trọng. Quanh người gã Phong Lôi kiếm cương ngưng kết lại thành những thanh tiểu kiếm dài nửa tấc. Chúng dán vào nhau tạo thành một bộ kiếm giáp tinh mịn. Trên bộ kiếm giáp đó tỏa ra những tia phong mang màu trắng. Không gian loạn lưu chạm vào nó liền bị chém nát.

Đồng thời, Lăng Ý vừa mới từ không gian loạn lưu thoát ra cũng liền nhìn thấy Lục Thanh mà kinh ngạc.

Cả hai người đứng cách nhau khoảng vài dặm.

- Không ngờ được người có thể ngăn cản được không gian loạn lưu vô tận trong Không gian Động hư. - Ánh mắt của Lăng Ý lạnh lẽo nhìn chằm chằm về phía Lục Thanh mà nói:

- Nói! Phong Lôi hai mươi bảy thức là ai dạy cho người?

- Phong Lôi hai mươi bảy thức? - Lục Thanh sùng, chẳng lẽ đó là cách gọi của Lăng Tiêu Tông đối với Tử Tiêu Phong Lôi kiếm?

Thấy sắc mặt Lục Thanh thay đổi, Lăng Ý cười lạnh một tiếng mà nói:

- Thế nào? Người còn giả ngây hay sao? Cả Tử Hoàng Thánh Giới đều biết Phong Lôi hai mươi bảy thức chính là kiếp pháp trấn Tông của Lăng Tiêu Tông chúng ta. Không phải mười đạo kiếm mạch trong Tông thì không truyền. Bây giờ người có thể thi triển thì là ai có lại gan dám đem truyền cho người?

Lục Thanh nhướng mày, nói:

- Chẳng lẽ người cho rằng kiếm Cương của ta là Phong Lôi kiếm cương?

Lăng Ý sững người, trong lòng cũng cảm thấy nghi hoặc. Thực sự bây giờ, bề ngoài kiếm Cương của Lục Thanh đúng là Phong Lôi kiếm cương nhưng ngay cả Lục Thanh cũng không thể khẳng định gì tới Lăng Ý?

Nhưng ngay lập tức, ánh mắt của Lăng Ý trở nên trấn định.

- Người thi triển Phong Lôi hai mươi bảy thức còn không biết? Đợi khi Kiếm Cốc hư không đóng lại, theo ta về Thánh Giới chờ xử lý.

“Chờ xử lý?”

Trong mắt Lục Thanh chợt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

- Thế nào? Người còn định động thủ với ta hay sao? - Lăng Ý cười lạnh một tiếng. Từ trên bộ kiếm giáp của y vang lên một tiếng kiếm ngân.

578. Chương 136: Lương Bại Câu Thương

- Đừng tưởng rằng vừa rồi tiếp được của ta một kiếm đã là đủ. Người nên biết rằng, Kiếm Hoàng một kiếp và Kiếm Hoàng tam kiếp có sự chênh lệch như thế nào. Nếu người ngoan ngoãn theo ta về thì với thiên tư của người có thể có cơ hội xoay chuyển. Nếu hôm nay, người ngã xuống, ta sẽ có cách giam cầm Kiếm Chung của người, khóa lại hồn phách của người. Tới lúc đó, ta sẽ để cho tông môn xử lý thì người sẽ rơi vào cảnh hồn bay phách lạch, đừng mong vào được luân hồi.

Ánh mắt của Lăng Ý lạnh lẽo, không hề che giấu chút sát khí bên trong. Y nhìn Lục Thanh chăm chăm, nói:

- Ta cho người thời gian mười nhịp hô hấp để lựa chọn. Nếu không, ta sẽ tự mình xuất thủ. Đừng tưởng rằng linh hội được Phong Lôi hai mươi bảy thức của Lăng Tiêu Tông và dựa vào một chút Phong Lôi kiếm cương là có chống lại được Kiếm Hoàng tam kiếp. Có lẽ người còn chưa hiểu được uy năng thực sự của Kiếm Hoàng tam kiếp. Nếu ta xuất hết thực lực thì cho dù người có bao nhiêu thần thông, trong không gian Động Hư, người cũng chẳng có phần thắng.

Lục Thanh nhếch mép cười lạnh, nói:

- Tử Tiêu Phong Lôi kiếm vốn là do Kiếm Hoàng của Tử Hà tông sáng chế, làm sao lại biến thành kiếm pháp trấn tông của Lăng Tiêu Tông các người? Chẳng lẽ, đường đường là một trong năm thành địa của Tử Hoàng Thánh Giới mà kiếm pháp trấn tông lại cần phải Kiếm Hoàng của giới Thanh Phạm chúng ta sáng lập?

- Người nói rất đúng. - Ánh mắt của Lăng Ý hoàn toàn bình tĩnh. Thanh thần kiếm màu xanh tím trong tay gã động đậy. Trên bề mặt kiếm vốn có những tia sáng màu vàng nhạt nhưng dưới sự lưu chuyển của những tia sáng màu trắng trên kiếm giáp nên nó cũng bị biến thành màu trắng. Những tia sáng màu trắng bao phủ thanh thần kiếm đánh tan không gian loạn lưu di chuyển đến.

Nhìn thanh Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh được đúc bằng Thâm Hải Trầm Ngân. Đây là loại tài liệu được coi là nặng nhất, cứng rắn nhất trên đại lục. Cho dù hiện nay, Luyện Tâm chỉ là một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên, nhưng mức độ cứng rắn của nó cũng không kém so với một thanh thần kiếm Bạch Linh hạ phẩm. Những đạo không gian loạn lưu di chuyển tới trên nó liền phát ra những tiếng kim ngân rất mạnh.

- Nếu đã vậy thì đừng trách ta vô tình. Học trộm, Phong Lôi hai mươi bảy thức của Lăng Tiêu tông ta, căn cứ theo luật tông thì phải hủy bỏ tu vi, giam cầm hồn phách. Hôm nay, ta sẽ phế tu vi của người. Chờ khi trở về tông môn sẽ giao cho Hình phong để xử lý. Sát khí dày đặc tản ra xung quanh cùng Với Phong Lôi kiếm cương từ trên người Lăng Ý bắn ra thật nhanh. Phong Lôi kiếm cương dung hợp với pháp tắc gạt không gian loạn lưu sang một bên khiến cho trên đỉnh đầu Lăng Ý trong không gian Động Hư ngưng tụ một đám Lôi Văn rộng hơn mười mẫu.

Pháp tắc từ trong đám Lôi Văn tản ra khiến cho ánh mắt của Lục Thanh ngưng trong. Đúng là Kiếm Hoàng tam kiếp nên mới có thể dung hợp được pháp tắc Phong Lôi Với Kiếm Nguyên. Kiếm Chung cũng hoàn toàn chuyển hóa thành Kiếm Chung pháp tắc. Vì vậy mà trong không gian Động Hư cũng chỉ có duy nhất điều đó mới có thể vận dụng được pháp tắc.

Ầm ầm

Đám Lôi Vần màu xanh tím, trong suốt như ngọc tản ra pháp tắc trong không gian Động Hư. Tiếng gió cùng với tiếng sấm vang lên, đồng thời đạo Thiên Lôi màu tím sẫm cùng Với Thiên Phong màu trắng đánh xuống, vậy Lăng Ý Vào bên trong.

Có điều cuối cùng thì cũng không phải thực sự là thuộc tính của Thiên Lôi Và Thiên Phong. Lục Thanh có thể cảm nhận một cách rõ ràng rằng Lăng Ý tiếp dẫn Thiên Lôi Và Thiên Phong có một sự khó khăn.

Một lát sau, một tiếng long ngâm lại từ miệng Lăng Ý phát ra.

Tử Tiêu Phong Lôi kiếm, thức thứ mười tám: Tử Tiêu phong lôi dẫn.

Trong lòng Lục Thanh xuất hiện một sự hoang đường. Hắn không ngờ được rằng có một ngày bản thân mình lại thực sự phải đối mặt với Tử Tiêu Phong Lôi Dẫn từ địch thủ.

Lăng Tiêu Tông! Lục Thanh ghi nhớ thật sâu cái tên này.

Một tiếng long ngâm vang lên trong không gian Động Hư. Phong Lôi Kiếm Ý bá đạo cũng bốc lên theo. Đồng thời, từ trong Thiên Lôi và Thiên Phong, xuất hiện một cái hư ảnh của Chân Long.

Thiên Lôi và Thiên Phong giáng xuống quần xung quanh cái bóng của Chân Long rồi trong phút chốc ngưng tụ thành một thanh kiếm khổng lồ dài nghìn trượng màu trắng tím. Lôi thần kiếm dài nghìn trượng tỏa ra uy thế không gì có thể so sánh. Dưới ánh sáng của nó, mái tóc xanh tím của Lăng Ý lại càng thêm chói mắt, tỏa ra một sự uy nghiêm.

Lúc này, dưới Kiếm Nguyên hùng mạnh được Lăng Ý dồn vào thanh Lôi thần kiếm, Lục Thanh cảm thấy hít thở không thông.

Kiếm Hoàng tam kiếp, chẳng những linh ngộ pháp tắc hơn Kiếm Hoàng một kiếp mà ngay cả Kiếm Nguyên cũng mạnh hơn không chỉ năm, sáu lần.

Phong Lôi kiếm ý vô cùng bá đạo xé rách không gian loạn lưu mà chui vào trong thân kiếm.

Ánh mắt của Lục Thanh trở nên ngưng trọng, trong lòng cảm thấy nguy hiểm.

Không dám chậm trễ, trên người Lục Thanh cũng xuất hiện những tia sáng màu xám kim. Những tiếng long ngâm từ trong cơ thể Lục Thanh cũng bắt đầu tràn ra.

Huyết mạch Chân Long màu tím bạc trong cơ thể hắn sôi lên sùng sục, phá vỡ tủy hải bao phủ toàn bộ thân thể Lục Thanh.

Long uy vô cùng vô tận tỏa ra khiến cho không gian loạn lưu trong không gian Động Hư cũng như dừng lại.

Những tia sáng màu xám kim tản ra xung quanh khiến cho trong giây lát xuất hiện một thân thể Chân Long dài trăm trượng.

Một tiếng kiếm ngân vang lên bởi huyết mạch Chân Long. Với khí thế vô biên của Chân Long cấp tám khiến cho pháp tướng Chân Long mà Lăng Ý Sát nhập vào trong Lôi thần kiếm cũng có sự run rẩy.

Trong lòng y không nghĩ mãi không ra. Chẳng lẽ người này thực sự có quan hệ với Long vực?

Nhìn lại lúc này, huyết mạch Chân Long dài trăm trượng nương theo Phong Lôi kiếm ý mà bay lên. Phong Lôi kiếm cương giống như dòng nước chảy quần quanh thân thể Chân Long màu xám kim dài trăm trượng.

Ngay tức khắc, toàn thân Chân Long liền bao phủ một vầng ánh sáng màu tím bạc.

Giây lát sau, Chân Long mở cái miệng to của nó rồi ngưng tụ thành một quả linh cầu màu tím bạc. Phong Lôi kiếm cương mãnh liệt tản ra mang theo những tiếng rít ầm ầm.

Đồng thời, những tia sáng màu xám kim từ trên người Chân Long cũng lan tới trên Linh cầu màu tím bạc.

Trong thân thể Chân Long, thế giới trước mắt của Lục Thanh cũng thay đổi.

Không gian Động Hư tối đen chợt có sự biến hóa thành màu sáng bạc.

Vào lúc này, trong mắt của Lục Thanh chỉ có một màu sáng bạc mà thôi. Cho dù là không gian Động Hư tối đen hay là không gian loạn lưu thì cũng đều có một màu như thế.

Từ trong con mắt Chân Long bắn ra những tia sáng chói mắt màu tím bạc. Lúc trước, Lục Thanh rớt vào trong linh cầu là luân hồi Kiếm Nguyên đã được chuyển hóa nhưng bây giờ, hắn rớt thẳng Phong Lô Kiếm Nguyên vào bên trong.

Một thứ dao động huyền ảo chợt tản ra xung quanh. Vào lúc này, Phong Lô linh cầu không hề có sự thay đổi, chỉ tản ra một thứ hơi thở thần bí. Thứ hơi thở đó, Lục Thanh có cảm giác còn mạnh hơn so với linh cầu màu xám.

Tiếng kiếm ngân vang lên, trong lòng Lục Thanh chợt có một cảm giác kỳ dị. Hồn thức nhanh chóng tản ra xung quanh.

Phạm vi trăm dặm của không gian Động Hư vào lúc này nằm hết trong lòng bàn tay của hắn. Tinh thần hắn hoàn toàn bình tĩnh như đã biết trước được điều này.

Tới lúc này, trông con mắt Chân Long của Lục Thanh, không gian trước mặt lại hóa thành màu tím bạc.

Gần như suy nghĩ của hắn vừa xuất hiện, trong không gian Động Hư, không gian loạn lưu vốn không thể nắm được liên nhanh chóng hội tụ lại rồi bắn về phía Lăng Ý.

Cùng lúc đó, trong Thức Hải, hồn thức vượt qua tu vi cảnh giới của bản thân Lục Thanh rất nhiều cũng bắt đầu tiêu hao với tốc độ cực nhanh.

Cái gì?

Từ xa, Lăng Ý chợt biến sắc, không dám tin vào sự thật đang xảy ra trước mắt. Không gian loạn lưu không ngờ lại bị khống chế mà lao về phía gã.

Làm sao có thể như vậy? Chẳng lẽ hắn là đệ tử của Kiếm Tông?

Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng Lăng Ý cũng không dám chần chừ. Thần kiếm trong không gian chỉ về phía trước khiến cho thanh Lô Thần kiếm dài nghìn trượng bổ xuống đầu Lục Thanh.

Ngay lúc đó, quả linh cầu màu tím bạc cũng được Lục Thanh phun ra. Con mắt Chân Long của hắn gần như xuyên thấu không gian mà tập trung vào Lăng Ý.

Trong máy mắt, Phong Lô linh cầu liên biến mất.

Lập tức, Lăng Ý cảm thấy một thứ nguy hiểm xuất hiện trong lòng. Kiếm Chung và Kiếm Hồn cũng phát ra tiếng kiếm ngân.

Không hay!

Tinh thần Lăng Ý chấn động, quay người chém một kiếm sang bên cạnh.

Oành. ..

Cùng lúc này, một tiếng gầm rú vang lên, vượt qua cả Vân Thiên Âm lúc trước.

Lát sau, trong không gian Động Hư tối đen tỏa ra ánh sáng màu bạc, bao phủ cả khoảng không.

Gần như cùng một lúc, Lục Thanh há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Kiếm Cốt toàn thân như tan biến. Hắn cảm thấy một thứ lực đạo phải tới năm vạn cân đánh vào người, phá hủy khí phong mang của bản thân.

Trên đỉnh của Giới Thần sơn. ..

Bất chợt, một vòng không gian màu bạc chợt xuất hiện giữa không trung.

Lực hút khủng bố của nó nhanh chóng tản ra cả Giới Thần sơn. Mấy người Mộc Thanh Nguyên sửng sốt.

- Kiếm Cốt hư không đã mở ra.

Chẳng những là Mộc Thanh Nguyên mà ngay cả chín người Vân Thiên Âm cũng đều cảm nhận được sự dao động của Kiếm Chủng trong cơ thể như thúc dục họ đi về phía không gian màu bạc kia. Lực hút khủng bố của nó so với không gian Động Hư còn đáng sợ hơn rất nhiều. Cả mười con linh thú lục giai cũng đều phát ra tiếng gầm nhẹ. Trong Tổ Khiếu của chúng, thú đan cũng nhảy lên, như muốn thoát khỏi sự khống chế.

- Sư huynh! - Lạc Trong Sơn lên tiếng.

Sắc mặt Vân Thiên Âm thay đổi, quát khê.

579. Chương 137: Sức Lực Chân Long

-Đi!

Sau tiếng quát khê của Vân Thiên Âm, cả chín người cùng vọt lên. Ngay cả mười con linh thú cũng rít lên rồi lao đi.

- Mộc điện chủ. - Sắc mặt lão già họ Đỗ tái nhợt, cố gắng ngăn cản sức hút của cái không gian màu bạc kia.

- Đây là phương pháp tiếp dẫn của Kiếm Cốt, không thể chống cự được. Vào đi thôi. - Mộc Thanh Nguyên nhượng mảy rồi theo sát chín người Vân Thiên Âm phóng lên cao. Mấy lão già còn lại nhìn nhau, nét mặt đầy sự bất đắc dĩ.

- Không ngờ được vẫn không thể nào chạy thoát. - Lão già họ Đỗ thở dài một tiếng rồi cả năm người đều ngửa không bay lên, theo sức hút của không gian màu bạc mà chui vào bên trong.

Có điều khiến cho người ta kinh ngạc là lực hút đó chỉ có tác dụng đối với kiếm giả. Còn bên dưới nó, ngay cả một cái cây, ngọn cỏ cũng không hề nhúc

nhích.

Đây là một cái sơn cốc rộng lớn. Có thể nói nó là một cái bình nguyên cũng được. Trên cái bình nguyên này có bốn loại khí phong mang. Trong đó, khí phong mang màu tím bị vây ở giữa còn ba nơi khác thì chia thành khí phong mang màu trắng, phong mang màu kim và phong mang màu xanh.

Bốn loại khí phong mang bao phủ toàn bộ bình nguyên, thì thoảng lại có tiếng kiếm ngân vang lên. Trên những tia khí phong mang, các loại thuộc tính hỗn loạn không hề có một trật tự. Còn nguyên khí của trời đất thì rất dày, ngưng tụ thành từng đám sương màu trắng, bao phủ bốn loại khí phong mang vào bên trong.

Từ từ tỉnh lại, Lục Thanh cảm thấy toàn thân đau nhức. Hắn chỉ nhớ đang ở trong không gian Động Hư thì cái không gian màu bạc tản ra trong nháy mắt rồi có một thứ lực những mạnh đánh vào người vượt qua sự chịu đựng của bản thân hắn, phá hủy nền tảng khí phong mang màu xám kim của hắn mà chấn động toàn thân.

Tâm thần chìm vào trong thân thể, Lục Thanh có thể thấy rõ ràng trong máu thịt màu tím bạc với vô số những đường kinh mạch đã xuất hiện những vết rách. Phía trên Kiếm Cốt màu tím bạc cũng xuất hiện những vết nứt. Chỉ cần nhúc nhích người một chút là hắn cảm thấy đau nhức.

Những cơn đau đó làm sao có thể sánh với những lần đột phá trước đó.

Ồn định tâm thần, Lục Thanh quan sát xung quanh thì thấy trong không gian có vô số những tia phong mang màu xanh. Mặt đất cũng có màu xanh giống như vậy. Trong cảm ứng của hắn thì ngoại trừ khí phong mang ra, những loại thuộc tính khác đều bị đuổi đi.

Đây là đâu?

Lục Thanh cảm thấy sưng sốt, vận chuyển Tử Hoàng kiếm thân kinh. Vô số Long Nguyên dịch liền chuyển hóa thành Phong Lôi kiếm nguyên tinh khiết rồi xông vào các huyệt trên người, bao phủ gân cốt cũng với kinh mạch cũng như cơ thịt.

Phải nói rằng, đạt tới tầng thứ tám, có được thân thể tương đương với một thanh thần kiếm Kim Thiên đỉnh phong khả năng hồi phục rất mạnh. Chỉ có vên vện nửa canh giờ, thân thể Lục Thanh đã bình phục bằng với một Vị Kiếm Hoàng bình thường tu dưỡng mấy tháng để bình phục nội thương.

Tuy nhiên tới bây giờ, Lục Thanh vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Lúc trước, trong không gian Động Hư đáng nhẽ không nên dùng hết toàn lực như vậy. Lần đầu tiên bước chân vào không gian Động Hư hẳn chưa hề có sự chuẩn bị nên thực sự có chút xúc động. Nếu lúc đó thứ lực đạo đó mà mạnh hơn một vạn cân nữa thì chắc chắn sẽ làm cho thân thể hắn vỡ nát.

Khi đó, muốn hồi phục lại huyết nhục chắc chắn có sự khó khăn. Lục Thanh đứng lên, quan sát xung quanh một lúc rồi mới thả hồn thức ra.

Xung quanh hắn vang lên những tiếng kiếm ngân kinh người. Khí phong mang màu xanh cực thịnh khiến cho khi thả hồn thức ra như bị một thanh kiếm sắc đâm vào phát ra những tiếng động như sắt thép va chạm.

Sắc mặt Lục Thanh trắng bệch, không chế hồn thức chỉ để bao phủ phạm vi mười trượng xung quanh. Ngưng tụ được kiếm thức nên bản thân trong hồn thức đã có khí phong mang. Vậy mà những tia khí phong mang màu xanh cũng không

buông thả cho hắn. Nhưng cuối cùng thì cũng vẫn là hồn thức, nếu khí phong mang không mạnh thì không thể đục khoét được nó.

Thu hồn thức lại trong phạm vi mười trượng, Lục Thanh hoàn toàn có thể dùng Luyện Hồn quyết để hồi phục.

Bất chợt Lục Thanh sững sờ nhìn xung quanh.

Không có!

Nhìn bàn tay phải trống trơn, trong lòng Lục Thanh cảm giác như thiếu đi một cái gì đó thân thuộc.

Luyện Tâm! Không ngờ Luyện Tâm lại không có bên cạnh hắn. Lục Thanh ngơ ngác nhìn quanh. Lúc trước, cho dù là bị thứ lực đạo những mạnh đó đánh trúng hắn vẫn không buông Luyện Tâm ra thì tại sao vào lúc này, nó lại không có trong tay hắn.

- Luyện Tâm tự mình bay đi. - Đúng lúc này, âm Thanh của Diệp lão Vang lên.

- Tự mình bay đi? - Lục Thanh không thể tin được vào điều đó.

- Đúng thế! Ở nơi đây có một thứ linh tính rất quái dị thu hút lấy thanh kiếm. Vì vậy mà khi ngươi rơi xuống, Luyện Tâm kiếm liền bay mất.

Lục Thanh gật đầu cũng không hỏi tại sao Diệp lão không chặn Luyện Tâm lại.

Chưa nói tới việc xuất hiện của Diệp lão chắc chắn khiến thiên hạ đại loạn. Thì cho dù Diệp lão có khả năng ra tay cũng sẽ không xuất thủ. Bây giờ Diệp lão đã nói Với Lục Thanh, trừ khi là rơi vào tình trạng sống chết, nếu không lão không ra tay nữa.

Trong kiếm đạo thì truy tìm kiếm đạo chính là con đường của bản thân mỗi người. Nếu ý lại quá mức vào ngoại vật thì chỉ dậm chân tại chỗ, không thể tiến.

Vì vậy mà sau khi đạt tới Kiếm Hoàng, Lục Thanh càng hiểu sâu sắc thêm điều đó.

Bước vào bên trong khí phong mang màu xanh, bước chân của Lục Thanh nhẹ nhàng nhìn thì tưởng chừng thông thả như đang đi tản bộ, nhưng mỗi bước lại vượt qua cả chục trượng khiến cho khí phong mang tản ra xung quanh.

Lúc trước, Lục Thanh cũng thử ngượng nhưng khí phong mang rất khác lạ nên hắn không thể thoát được ra ngoài cũng như xác định được phương hướng.

Vì vậy mà hắn chỉ còn cách đi trên mặt đất.

Cả vùng đất dưới chân hắc là một màu xanh. Mặt đất nhìn qua chỉ toàn là bùn đất nhưng Lục Thanh dùng chân cảm nhận thì thấy cho dù là với sức lực ngàn cân cũng chỉ có thể làm cho nó có một vết nứt nhỏ mà thôi. Mặt đất này so với thanh thần kiếm Thanh Phàm hạ phẩm cũng không kém bao nhiêu. Thậm chí khí phong mang ẩn chứa trong nó lại càng thêm tinh túy.

Cúi người bốc một ít bùn lên, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt hắc rồi biến mất.

-Thanh Phàm kiếm thổ. - Lục Thanh lẩm bẩm nói.

Thứ bùn đất này trong trí nhớ của Lục Thanh thì có ghi lại ở trong Chú Kiếm đồ lục. Thanh Phàm kiếm thổ chính là thứ đất được thần kiếm cấp Thanh Phàm nuôi dưỡng cả trăm năm mới có thể tạo ra được loại bùn đất có chứa khí phong mang

kì dị như vậy. Mặc dù không đủ để đúc thần kiếm nhưng lại có công dụng lớn. Nó có thể nuôi dưỡng thần kiếm, tạo ra kiếm trì.

Mà kiếm thổ cũng giống như thần kiếm được chia thành bốn cấp. Sở dĩ kiếm trì phải có một thanh thần kiếm làm tâm mà không thể thay đổi địa điểm đó chính là do phải nuôi dưỡng mảnh đất xung quanh khiến cho nó hóa thành kiếm thổ rồi tiếp tục nuôi dưỡng vạn kiếm. Đây chính là kiếm trì. Thời gian càng dài thì giá trị của nó càng cao.

Lục Thanh nhìn kiếm thổ dưới chân thấy ánh sáng của nó rất trong không hề có chút tỳ vết, gần như bằng một tảng đá nhẵn nhụi nhất, bên trong có chứa đầy khí phong mang tinh thuần và nồng hậu. Nếu như không đủ thời gian vạn năm thì không thể nào tạo ra được.

Trên đại lục không có nhiều tông môn có thể cường thịnh được mãi. Mà tông môn có thể duy trì được vạn năm trở lên thì lại càng ít. Ngoại trừ Tử Hoàng thánh giới ra, chỉ sợ là trong giới Bạch Linh hay giới Kim Thiên cũng không có nhiều.

Nếu thứ đất này mà truyền ra thì chắc chắn sẽ khiến cho các tông môn trong giới Bạch Linh ào đến tranh cướp. Kiếm Thổ ở đây chỉ cần dùng thần kiếm cấp Kim Thiên nuôi dưỡng thì chỉ sợ chưa tới vài năm đã hóa thành Kiếm thổ Kim Thiên.

Mà kiếm thổ Kim Thiên vạn năm có thể nói là rất hiếm.

Mảnh đất ở đây dường như vô biên vô hạn. Chỉ trong nửa canh giờ, Lục Thanh đã đi được cả ngàn dặm nhưng vẫn không tìm được hướng ra ngoài. Thậm chí một chút sức sống cũng không thể cảm nhận được.

Đồng thời, qua sự quan sát của mình, Lục Thanh có thể thấy khoảng không gian xung quanh vô cùng cứng cỏi. Có thể nói nó so với Giới Thần Sơn còn cứng hơn cả trăm lần. Nếu hắc muốn phá vỡ không gian để xuất hiện không gian Động Hư thì chỉ sợ có sức toàn lực của chỉ mở ra được mấy trượng.

Nhưng đã có kinh nghiệm một lần nên nếu không đạt tới cảnh giới Kiếm Phách, Lục Thanh không có ý định bước vào không gian Động Hư. Ở đó chẳng những pháp tắc bị áp chế, thực lực giảm xuống mà còn có đầy không gian loạn lưu khiến cho người ta sợ hãi. Ở nơi đó không hề có nguyên khí của trời đất. Một không gian quái dị như vậy chẳng biết còn ẩn chứa bao nhiêu nguy hiểm.

Tự đặt mình vào trong thế giới đó, nếu không có thực lực thì chắc chắn là muốn chết.

Thêm nữa canh giờ, Lục Thanh chợt dừng bước.

Bởi vì hắc đã phát hiện ra rằng dường như có đi tiếp cũng không thể thấy được cái gì. Thậm chí ở đây ngoài kiếm thổ Thanh Phàm và khí phong mang ra, ngay cả một thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm hắc cũng không nhìn thấy.

Lục Thanh dùng bước, ánh mắt ngưng trọng nhìn khoảng không gian toàn khí phong mang màu xanh vô cùng vô tận trước mắt. Kiếm chỉ tay phải của hắc vươn ra, rồi co lại thành quyền. Một vầng ánh sáng màu xám kim xuất hiện nơi nắm tay rồi biến mất.

Vào lúc này, tinh thần Lục Thanh hoàn toàn yên lặng nhìn nắm tay phải của mình. Ánh mắt hắc từ từ thay đổi. Không gian xung quanh như bị kéo dài ra vô hạn. Nắm tay phải của hắc cũng từ từ kéo dài rồi biến thành một thanh thần kiếm màu xám kim. Phong Lôi kiếm cương màu tím bạc ẩn chứa bên trong nó.

Trong ánh mắt của Lục Thanh lúc này, nắm tay và kiếm chẳng có gì khác nhau. Một quyền của hắn đánh ra, trong không gian liền vang lên tiếng kiếm ngân.

Âm thanh tiếng kiếm ngân nếu không đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn thì không thể nghe được. Đó là sự rung động tới từ căn nguyên.

Vào lúc này, cánh tay của Lục Thanh như hóa thành một thanh thần kiếm sắc bén. Một quyền của Lục Thanh khiến cho thân thể như to thêm một vòng. Những tia sáng xám kim bùng lên khiến cho hắn giống như một vị thần khổng lồ. Dưới

chân hắn, sau cú đập của Lục Thanh, mặt đất màu xanh chợt phát ra những tiếng động kinh người mà rung chuyển.

Răng rắc.

Ngay tức khắc, mấy cái khe dài mấy trăm trượng từ dưới chân Lục Thanh nứt ra.

Gần như cùng với khoảnh khắc mà nắm tay của hắn đánh ra, một tiếng long ngâm cực to cũng thoát ra từ miệng Lục Thanh. Được tiếng long ngâm kích thích, huyết mạch Chân Long màu tím bạc bốc lên nơi lưng Lục Thanh rồi từ từ hóa thành một con Chân Long màu trắng tím. Chân Long ngửa mắt lên trời gầm rống rồi xông thẳng vào lưng Lục Thanh. Lần này, đi theo nó còn có cả Phong Lôi kiếm ý từ cánh tay phải của hắn.

Đồng thời, Lục Thanh cảm giác trong huyết mạch của mình như có một con Chân Long đang di chuyển. Đại thể vô cùng vô tận theo Long Uy ngút trời khiến cho khi huyết trong người Lục Thanh như sôi lên. Trong máy mắt, Lục Thanh có cảm giác giống như vào lúc này, hắn hóa thành một con Chân Long khổng lồ. Cái đầu to của nó ngửa lên trời phát ra uy nghiêm cô cùng vô tận, thể xé rách trời đất.

Tới lúc này, ở đây hẳn chính là trời, là đất. Mà khí phong mang màu xanh vô cùng vô tận trước mặt giống như một cái làn nước mỏng chỉ cần động mạnh một chút là vỡ.

Dường như lực lượng của con Chân Long từ trong nắm tay phải của Lục Thanh lao ra. Trên nắm tay phải của hắn một con Chân Long xuất hiện. Mấy cái chân của nó gần như hóa thành thật với bảy cái móng sắc lạnh. Có thể nói một thứ sức mạnh vô biên tập trung vào một quyền này của hắn.

Toàn bộ sức lực, sau khi đạt tới tầng thứ tám của Tử Hoàng Kiếm Thần kinh, tổng cộng gần tám mươi vạn cần sức lực liền bùng nổ.

Không thể vận dụng pháp tắc nên Lục Thanh chỉ có phát huy toàn bộ lực kiếm thể của bản thân.

Vạn pháp quy tông. Vừa mới vận dụng, hắn liền có sự linh ngộ.

Sự bùng nổ của mười vạn cần sức lực lấy Phong Lôi kiếm cương hùng mạnh làm chân khí, lấy Kiếm Ý làm quyền ý, Lục Thanh đã dùng quyền để thi triển võ đạo của Thiên Linh tộc theo một cách khác.

Một quyền này ngưng từ toàn bộ khí lực của Lục Thanh, thậm chí nó còn hội tụ một chút oai nghiêm của Chân Long và Phong Lôi kiếm ý vô biên. Ngay cả lực lượng của Chân Long cũng được một quyền này móc ra.

Phía trước một quyền của Lục Thanh, một cái không gian Động Hư rộng chừng nửa trượng, dài mười trượng xuất hiện. Xung quanh thanh thần kiếm Động Hư đó có một vòng ánh sáng màu tím lóe lên. Trên đường đi của nó, một khoảng không

gian bị xé rách cũng với vô số tia khí phong mang chui vào trong nó. Như xuyên qua không gian, mỗi một lần nó xuất hiện lại vượt qua khoảng cách

mười dặm. Một tia sáng lóe lên trong mắt, Lục Thanh nhanh chóng thi triển Phong Lôi bộ tới mức cao nhất, chẳng khác gì thuần di. Mỗi một bước, Lục Thanh có cảm giác không gian dưới chân như co lại đưa hắn tới nơi xa. Một quyền của hắn sử dụng phương pháp Vạn Lưu quy tông. Nương theo thanh thần kiếm Động hư, hắn cảm nhận được một chút khi Động Hư. Nếu giờ phút này có một Vị Kiếm Hoàng khác ở đây chắc chắn sẽ phát hiện ra có một đạo kiếm quang màu tím bạc lóe lên vượt

qua khoảng mười dặm với một tốc độ khủng khiếp

580. Chương 138: Nhược Thủy

Bước chân của hắn di chuyển theo Phong Lô bộ. Cứ mỗi bước, Lục Thanh lại có sự lĩnh ngộ khác nhau. Lúc trước, một quyền đánh ra chẳng những giảm đi áp lực nơi Giới Thần sơn mà còn khiến cho Lục Thanh biết sâu thêm đối với Vạn Pháp Quy Tông. Đặc biệt, sau khi nghe Diệp lão nói về ba loại căn Nguyên, Lục Thanh phát hiện thứ gọi là Vạn Pháp Quy Tông thực ra nó chính là sự thể hiện cuối cùng của căn Nguyên. Lĩnh ngộ căn nguyên chính là lĩnh ngộ Vạn Pháp Quy Tông có thêm một chút khí Động Hư, tốc độ của Lục Thanh tăng lên một mức độ mới.

Trong không gian, một đạo kiếm quang bám thanh thần kiếm Động hư. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã vượt qua khoảng cách mấy ngàn dặm.

Thanh thần kiếm Động Hư nuốt chửng tất cả mọi thứ, càng đi càng xa. Lục Thanh phát hiện trong không gian, khí phong mang màu xanh càng lúc càng dày thêm.

Ánh mắt Lục Thanh sáng ngời. Trong lòng hắn biết, không gian Động Hư nuốt hết tất cả mọi thứ nên khí phong mang càng dày càng tốt. Vào lúc này, thanh thần kiếm Động Hư mặc dù đang ở trong không trung nhưng cũng men theo khí phong mang mà lao về phía có sự tập trung của chúng nhiều nhất.

Vào lúc này, Lục Thanh bắt chắp tất cả sự lĩnh ngộ trong lòng, cố gắng áp chế Kiếm Chủng đang nhảy lên mà bám theo khi Động Hư sắp tan biến, đuổi theo thanh thần kiếm Động Hư.

Sau chừng nửa nén nhang, thanh thần kiếm Động Hư biến mất cách hắn khoảng chừng trăm dặm.

Kiểm chỉ của hắn điểm nhẹ một cái, phát ra một đạo Phong Lô kiếm cương đẩy khí phong mang trước mặt sang hai bên.

Nơi này là. ..

Lục Thanh chấn động trong lòng mà nhìn thể giới trước mắt.

Kiểm! Vô số thanh kiếm hiện ra trước mắt hắn. Phải nói là vô số thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm thì đúng hơn.

Đây là một cái sơn cốc rộng chừng mười dặm. Cứ cách một trượng lại cắm một thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm. Mà mỗi thanh cũng đến đạt tới thượng phẩm tản ra khí phong mang dày đặc. Khí phong mang sau khi tản ra lại men theo một phương hướng xông lên cao chừng năm trượng rồi tản ra xung quanh. Trong sơn cốc không hề giữ lại một chút khí phong mang nào.

Bước vào sơn cốc, Lục Thanh liền nhận ra rằng ở đây nguyên khí trong trời đất như đọng lại. Trên mặt đất bao phủ một lớp nước màu trắng do nguyên khí ngưng tụ. Chất dịch đó sền sệt chẳng khác gì thủy ngân.

Đây là Kiếm Cốc sao?

Nhìn trước mắt xuất hiện nhiều thanh thần kiếm như vậy, Lục Thanh lẩm bẩm.

Cho dù Lục Thanh có nhìn thể nào thì thần kiếm ở đây tất cả đều đạt tới đỉnh cấp. Ít nhất cũng phải có cả vạn thanh.

Mấy vạn thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm nếu mang ra ngoài chắc chắn sẽ xảy ra một trận phong ba. Chỉ sợ ngay cả Tử Hoàng Thánh giới cũng phải nhúng tay vào. Nói không chừng, ngay cả Kiếm Thần sơn cũng sẽ hành động.

Lúc này, cách Lục Thanh không xa, chợt có một tiếng kiếm ngân vang lên.

Đó là một thanh thần kiếm hệ Hỏa có màu sắc đỏ hồng. Nó được đúc toàn bộ hàng Hỏa Linh thiết, dài ba thước tám tấc. Phần mũi kiếm chìm vào trong đất.

Cùng lúc này, tất cả những tia khí phong mang màu xanh đang bốc lên không trung chợt hội tụ về phía này. Rồi một tiếng kiếm ngân kinh người vang lên.

Từ từ, trên thân kiếm có một cột khói màu vàng phát ra.

Ánh mắt Lục Thanh trở nên ngưng trọng.

Thần kiếm Kim Thiên xuất, Kim ngọc mãn đường thiên lôi hiện.

Thanh kiếm này đang tiến hóa. Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Lục Thanh không hề quấy rầy mà đứng im tại chỗ, lẳng lặng nhìn thanh thần kiếm hệ Hỏa.

Ầm ầm.

Ước chừng có khoảng một trăm thanh thần kiếm quán chú khí phong mang vào đó. Ngay tức khắc, thanh thần kiếm hệ Hỏa liền bị đám khói màu vàng bao phủ bên trong. Đồng thời, trên trời Thiên Lôi nổ vang. Tuy nhiên, trên không trung không hề có lôi vân hay tiếng sấm long trên lở đất vang lên.

Lục Thanh lại cảm ứng thì phát hiện, trong Kiếm Cốc các loại khí có thuộc tính hồi phục toàn bộ. Pháp tắc Phong Lôi cũng có thể điều động. Chỉ có điều, trong Kiếm Cốc dường như có một thứ lực lượng kì dị áp chế khiến cho các loại khí có thể điều động nhưng lại không thể hiện hình.

Kiểm chỉ của hắc vượn nhẹ, bắn ra một đạo Phong Lôi kiếm cương.

Mặt đất nổ vang rồi xuất hiện một cái lỗ sâu tới mấy trượng.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Lục Thanh. Khi phát ra Phong Lôi kiếm cương, không gian có gợn sóng xuất hiện rồi biến mất. Có thể thấy đây hoàn toàn là đạo Kiếm Cương vô hình và bản nguyên.

Thứ kiếm cương này như bỏ hết toàn bộ áo khoác trở về cảnh giới Kiếm Nguyên.

- Đây là lực lượng kiếm vực. - Âm thanh của Diệp lão đột ngột vang lên.

- Kiếm vực? - Lục Thanh nghe thấy vậy sửng sốt rồi lẩm bẩm:

- Là Kiếm Thánh?

- Đúng vậy! Nơi này dung hợp kiếm vực. Nếu có thể hiểu được nó, người có thể vén được tấm màn sương mù. Chỉ cần dựa vào chính người, với sự linh ngộ của mình người có thể hiểu ra. - Diệp lão nói.

Lục Thanh gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía thanh thần kiếm hệ Hỏa. Sau hai tiếng Thiên Lôi vang lên, một tia sáng vàng chợt lóe lên rồi thanh thần kiếm hệ Hỏa mới tiến cấp Kim Thiên liền biến mất.

Lục Thanh thả hồn thức đảo quanh một vòng nhưng không hề phát hiện một chút dấu vết. Thanh thần kiếm hệ Hỏa biến mất không hề có chút tăm hơi.

Nhưng trong Kiếm Cốc, hồn thức của hắc cũng không hề bị áp chế, thoải mái bao phủ phạm vi năm dặm. Chỉ tới khi ra khỏi phạm vi sơn cốc liền bị những tia khí phong mang màu xanh quấy phá, kiếm chế thể xác và tinh thần. Hắc nhanh chóng sử dụng Luyện Hồn quyết thu hồi hồn thức, bao phủ vừa vặn khu vực Kiếm cốc.

Bất chợt, sắc mặt Lục Thanh thay đổi. Hắc ngẩng đầu nhìn về phía trước. Ánh mắt của hắc thêm sáng ngời. Con mắt Chân Long xuyên qua không gian tới khu vực cách đó ba mươi dặm.

Ở đây có một cái tế đàn quái dị hình tròn với chu vi chừng mười trượng. Bên trên đó có cắm chín thanh thần kiếm theo thứ tự lộn xộn. Nhưng Lục Thanh nhìn theo quỹ tích thì phát hiện, chín thanh thần kiếm đó có một trật tự nào đó.

Trong khoảng thời gian ngắn, cái phạm vi chừng mười trượng đó in sâu vào đầu Lục Thanh.

Đây rốt cuộc là. ..

Bên cạnh tế đàn vào lúc này không ngờ lại có một thiếu nữ áo lam đang ngồi. Thiếu nữ đó khoảng chừng đôi tám, thần hình thon thả vô cùng xinh đẹp. Mái tóc dài màu lam nhạt mềm mại xõa sau lưng. Đôi mắt nàng trong suốt như nước biển. Đôi lông mi nhỏ bé hơi run rẩy. Lục Thanh nhận ra, vào lúc này, thiếu nữ đang khóc. Những giọt nước mắt màu lam từ khóe mắt lăn dài xuống má.

Theo đôi chân thon dài trắng trẻo xuống bên dưới có một chút ánh sáng màu lam. Rõ ràng đó là một vũng nước mắt. Hiên nhiên, thiếu nữ áo lam đã khóc ở đây rất lâu.

Thiếu nữ cảm nhận được Lục Thanh đang nhìn về phía mình, đôi môi anh đào hơi nhếch lên như vừa giận vừa khóc, nói:

- Không thấy người ta đang khóc sao? Nhìn cái gì vậy?

Âm thanh của người thiếu nữ trong như tiếng suối, có một thứ ma lực vô hình vọng vào tai Lục Thanh.

Trong Đan Điền, Kiếm Chủng màu tím bạc phát ra một tiếng kiếm ngân.

Ánh mắt Lục Thanh có chút khác lạ. Đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy. Âm thanh của thiếu nữ không có sự mê hoặc nhưng Kiếm Chủng của hắn là phát ra một thứ cảm giác gần gũi, thậm chí là nảy sinh một sự ấm áp.

Tại sao mình lại có cảm giác này?

Trong lòng Lục Thanh cảm thấy mê hoặc. Bước chân không tự chủ được mà bước về phía tế đàn.

Khoảng cách ba mươi trượng mà Lục Thanh đi chừng nửa thời thần, dường như hắn sợ quấy rầy thiếu nữ. Tốc độ của Phong Lôi bộ cũng bị Lục Thanh hạn chế tới cực hạn. Hắn cũng không biết tại sao bản thân lại có cảm giác đó nhưng Diệp lão cũng không lên tiếng nhắc nhở hắn.

Ước chừng nửa canh giờ, Lục Thanh mới tới được bên tế đàn.

Thiếu nữ vẫn ngồi khóc ở đó, không hề để ý tới Lục Thanh. Ngón tay mềm mại thi thoảng lại chạm vào mép váy. Cái đai lưng màu lam theo ngón tay ngọc thi thoảng lại nhích lên để lộ chút da thịt trắng nõn. Một thứ mùi thơm của thiếu nữ bay vào mũi Lục Thanh.

Lục Thanh đỏ mắt, trong lòng chợt có cảm giác hoảng hốt. Nhưng chút bối rối đó nhanh chóng bị hắn đè nén trong lòng.

- Vị cô nương này. .. - Lục Thanh hơi ngập ngừng rồi lên tiếng.

- Tà tên là Nhược Thủy, không phải là cô nương. - Thiếu nữ khẽ ngược đôi mắt đầy nước, liếc nhìn Lục Thanh một cái rồi hừ lạnh.

Mặc dù nói thì có chút tức giận nhưng khuôn mặt thiếu nữ lại không hề có chút tức giận, thậm chí còn có chút đáng thương, giọng như một đứa nhỏ nhiều năm.

- Nhược Thủy cô nương. Lục Thanh lại nói.

- Đã nói không gọi ta là cô nương. Tên của ta là Nhược Thủy. - Thiếu nữ áo lam đứng dậy, hai tay chống nạnh. Đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm về phía Lục Thanh.

“Thiếu nữ này không hiểu chuyển đời!” Trong máy mắt, trong lòng Lục Thanh chợt sinh ra ý nghĩ như vậy. Đồng thời hắn cảm thấy có chút ngạc nhiên. Trong một cái thế giới hư hư thực thực thế này, tại sao lại xuất hiện một thiếu nữ không hiểu việc đời thế này?

Nghĩ tới đây, Lục Thanh mở miệng nói:

- Nhược. .. Nhược Thủy! Người là ai? Tại sao lại có một mình ở đây?

Xưng hô như vậy cũng khiến cho Lục Thanh nói chuyện mất tự nhiên. Nhưng nhìn vào đôi mắt đẹp của thiếu nữ, hắn thu lại hai chữ cô nương lại.

581. Chương 139: Âm Vang Kiếm Cốt

Trước mắt Lục Thanh, một thứ lực lượng không tên từ trên tế đàn chợt phát ra.

Trong nháy mắt, khi Tồn Phong tăng vọt, bao phủ Lục Thanh và thiếu nữ áo lam vào bên trong.

Ở một nơi trong Kiếm Cốt có một khoảng không gian màu tím ., Những tia khí phong mang sắc bén xuyên qua xuyên lại trong không trung, giống như những con rồng đang bơi lội theo những quỹ tích rất rõ ràng. Đồng thời, nương theo đó, những khoảng không gian Động Hư tối đen xuất hiện Mỗi một tia phong mang màu tím lại kéo theo một dải không gian Động Hư dài không thấy cuối.

Vô số không gian Động Hư lần lượt thay đổi. Trong khoảng không gian khổng lồ đó có một cái sơn cốc rộng lớn. Cả sơn cốc ánh lên một màu tím sáng lạn. Từ trên cao nhìn xuống, toàn bộ cốc có hình dạng một thanh kiếm, trải dài nghìn dặm.

Trong cốc, trên một vách núi cao ngàn trượng có một người thiếu nữ mặc áo tím, khuôn mặt lạnh lùng. Mái tóc của thiếu nữ đó cũng màu tím, đôi mắt trong veo, phải nói là hết sức kiều diễm.

Bất chợt, thiếu nữ nhú mày, ggắng đầu nhìn về phía xa.

- Nhược Thủy đưa người nào tới Kim Thiên cốc?

Thiếu nữ áo tím đạp nhẹ chân một cái liền biến mất trong không trung không một tiếng động.

Trong mấy mắt đó, Lục Thanh ngẩn người. Mặc dù chỉ trong hoàng thời gian ngắn, những hấn lại có cảm giác rõ ràng là bị người khác nhìn trộm.

- Ai? - Lục Thanh quất lên một tiếng rồi nhìn xung quanh.

Nơi đây là một khoảng không gian màu vàng kim, thì thoảng lại có một tia khí phong mang màu vàng kim lóe lên. Khoảng không gian nơi đây phải nói càng thêm ngưng đọng. So với không gian màu xanh lúc trước còn mạnh hơn tới mấy lần. Nơi này, khí phong mang lại càng mạnh hơn, không thể phá vỡ không gian ở đây, ngay cả gợn sóng không gian cũng không thể làm xuất hiện.

Con mắt Chân Long xuyên qua khắp nơi. Trong hai mắt, hai đạo ánh sáng màu tím bạc di chuyển. Từ nơi mi tâm của Lục Thanh, một thanh tiểu kiếm màu xám kim lập tức xuất hiện.

Vào lúc này, Lục Thanh cảm thấy con mắt Chân Long như xuất hiện một sự biến hóa khó hiểu. Không gian trước mắt đột nhiên trở nên rõ ràng, kéo dài ra xa.

Trong phút chốc, vô số những tia sáng màu vàng được kéo vào trong tầm mắt.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt của hắn xuyên qua không gian tới tận một vùng không gian mới.

Nhưng chưa để cho hắn kịp nhìn kỹ, từng đạo kiếm ngân khổng lồ vang lên. Ngay tức khắc, trong ánh mắt của Lục Thanh xuất hiện đầy khí phong mang màu trắng.

Sắc mặt Lục Thanh tái nhợt lùi lại mấy bước.

- Người làm sao vậy? - Thiếu nữ áo tím làm ngẩn người bước tới đỡ lấy hắn. Làn da mềm mại của thiếu nữ chạm vào người khiến cho Lục Thanh sửng sốt, kinh ngạc nhìn vào hai mắt của nàng.

- Người. .. người nhìn cái gì? - Âm thanh thiếu nữ ngập ngừng, miệng mim cười, còn khuôn mặt đỏ ửng.

- Không! Không có gì. - Vội vã lùi lại hai bước, Lục Thanh hít một hơi thật sâu.

Khi con mắt Chân Long bị phá, ngay tiếp theo tâm thần của hắn cũng cảm thấy hoàn toàn trống rỗng nên mới dễ dàng để cho dung nhan tuyệt mỹ của thiếu nữ lôi cuốn mà như vậy.

Chỉ có điều với tâm tình của hắn bây giờ, làm sao có thể để cho tình trạng như vậy.

Lục Thanh thầm nghĩ chẳng lẽ do hoàn cảnh và cảnh ngộ khác nhau mà tâm tình cũng không giống nhau?

Hì. .

Bất chợt, thiếu nữ bật cười. Đôi mắt đẹp sáng ngời cũng với đôi môi anh đào hé mở khiến người khác ngây ngất.

- Người làm sao mà như thằng ngốc như vậy? - Thiếu nữ nghiêng đầu nhìn Lục Thanh. Có điều sắc mặt của nàng nhanh chóng biến mất:

- Nhưng vừa rồi ta như cảm nhận được hơi thở của tỷ tỷ. Lại tới đón Nhược Thủy đi. Thật là. ..

Nghe giọng oán giận của thiếu nữ, Lục Thanh ngẩn người. Không ngờ người đó lại chính là tỷ tỷ của nàng.

Lúc cảm nhận được ánh mắt đó, trong lòng hắn xuất hiện một thứ nguy hiểm.

Ngay cả Kiếm Hồn cũng phải dừng lên. Phản ứng như vậy hẳn mới chỉ có khi ở Minh Nguyệt đàm đối diện với tu vi Kiếm Phách của Lục Thiên Thư mới xuất hiện tình trạng đó.

Nơi đây thực ra là nơi nào?

“Kiếm Cốc không gian, không gian Kiếm Cốc! Nơi nơi chỉ có toàn khí phong mang. Ở đây làm gì có khoảng không gian nào?”

- Đi! Đi cùng ta. - Thiếu nữ chợt kéo tay Lục Thanh rồi lao nhanh về phía nước.

“Đi!”

Lục Thanh ngăn người nhanh chóng thi triển Phong Lô bộ mới có thể cố gắng theo kịp tốc độ của thiếu nữ. Nhưng còn thiếu nữ lại cứ như đang đi tản bộ, mỗi bước vượt qua khoảng cách năm mươi dặm với tốc độ kinh người, đánh nát những tia khí phong mang màu vàng.

Những gợn sóng không gian thần nhiên đẩy về hai bên. Ánh mắt của Lục Thanh ngưng trọng. Trong khoảng không gian này, không gian ngưng đọng đạt tới một mức độ kiện cố kinh người. Cho dù là hắn, muốn tạo ra gợn sóng thì có lẽ phải dốc toàn lực mới được. Vậy mà nàng lại có thể nhẹ nhàng làm được điều đó thì có thực lực như thế nào đây?

Từ từ, Lục Thanh có phần không theo kịp tốc độ của. nàng. Tâm thần hắn chìm toàn bộ vào trong Phong Lô bộ. Ngay lập tức, Lục Thanh ngạc nhiên khi phát hiện ra, khi Động Hư lúc nước đã biến mất vào lúc này lại hiện ra trong sự cảm ứng của hắn. Lúc này không còn là mượn dùng mà rõ ràng là cảm ứng. Gần như chỉ một suy nghĩ xuất hiện khi Động Hư nhẹ nhàng bắt đầu hội tụ dưới chân.

Vù. ..

Ngay sau đó, tốc độ của Lục Thanh tăng lên rất nhiều. Một bước của hắn liền vượt qua khoảng cách trăm dặm. Nơi mi tâm, thanh tiểu kiếm màu xám kim lại càng hiện rõ ràng hơn.

- A? - Thiếu nữ có chút kinh ngạc kêu lên một tiếng nho nhỏ. Ngay lập tức, trên mặt nàng xuất hiện sự hưng phấn. Dưới chân nàng như có một động nước lưu chuyển khiến cho trong nháy mắt tốc độ lại tăng lên. Chỉ trong giây lát, hai người chạy song song với nhau với tốc độ mỗi bước chừng một trăm dặm, lao về một phía.

Vào lúc này, nơi vào hai người vừa đứng, từng gợn sóng không gian mờ ra. Lát sau, xuất hiện mười bóng người.

Mười con linh thú thu nhỏ lại chỉ còn cao có một, tương với mười bảy người đứng bên. Bọn họ đứng là đám người Văn Thiên Âm và Mộc Thanh Nguyên. Chỉ có điều, Lăng Ý không có trong số đó.

- Sư huynh! Nơi đây là. ..

Lạc Trọng Sơn mở miệng nói.

Trên thân của chín người có một vầng khí phong mang đang đi động. Khí phong mang đó ngoài cái từ thân thể ra, phần còn lại do các thanh tiểu kiếm với đủ các màu sắc tản ra một thứ pháp tắc dao động mà ngưng kết lại.

Khí phong mang do pháp tắc ngưng tụ vô cùng cứng rắn, bao phủ đám người Văn Thiên Âm vào bên trong mặc cho khí phong mang màu vàng bên ngoài có sắc bén đến mấy cũng không hề dao động.

Có điều vào lúc này, chín người Mộc Thanh Nguyên phía sau lại đang vội vàng né tránh. Dưới chân thi triển bộ pháp liên tục, tránh né những tia khí phong mang màu vàng kim lao tới.

- Chín vị kiếm sư. Xin hãy cho chúng ta trốn vào trong khí phong mang bảo hộ.

- Mộc Thanh Nguyên trầm giọng nói.

- Trốn vào trong khí phong mang? - Bộ Thiên Đồ cười lạnh:

- Các ngươi là cái gì mà muốn chúng ta che chở. Cho các ngươi đi theo chúng ta đã là vận may lớn của các ngươi rồi. Chuyện lúc trước còn chưa tính sổ với các ngươi, sinh tử của Lăng huynh vẫn còn chưa biết. Không giết các ngươi là may.

Các ngươi nên ngoan ngoãn câm miệng lại.

- Ngươi! - Tam điện chủ trợn mắt lên nhìn.

- Thề nào? Các ngươi liên lụy tới bọn ta còn muốn động thủ phải không?

Động thủ đi. Ta vốn muốn dậy cho đám ếch ngồi đáy giếng các ngươi từ lâu rồi.

- Bộ Thiên Đồ! Nơi này không được ở lâu. Không cần phải lãng phí thời gian.

Đừng quên mục đích. - Văn Thiên Âm lên tiếng.

- Được! Nếu Văn huynh đã nói thì ta sẽ tha cho các ngươi một lần. Dù sao cũng chỉ là giới Thanh Phàm mà thôi, còn muốn đùa giỡn thì tự biết mình mới được. -Nói xong, chín người lại đi về phía trước.

- Tam điện chủ. - Bấy người Mộc Thanh Nguyên dừng lại.

- Sĩ có thể chết nhưng không thể nhục. Con đường kiếm đạo của ta, hôm nay đạt tới Kiếm Hoàng, luôn tuân thủ nghiêm ngặt bản tâm. Có được Kiếm Cốt không phải lấy ra để cho người khác giẫm đạp.

Tam Điện chủ nhanh chóng đi tới khoảng không đầy khí phong mang bên cạnh chín người Văn Thiên Âm.

- Tam điện chủ! Mộc Thanh Nguyên hô lên một tiếng thì thấy tam điện chủ đã biến mất, chẳng hề quay lại.

Cả bảy người trầm mặc một lúc.

Thật lâu sau, lão già họ Độ thở dài:

- Đạt tới cảnh giới bây giờ, chúng ta coi như cũng đã chấm dứt. Theo đà tu vi tăng lên, sự e ngại trong lòng cũng càng lúc càng nhiều. Có một số việc không thể không đánh giá lại. Nhường nhịn một chút cũng là vì bản tâm. Nhiều năm qua rồi, bây giờ lại bước vào không gian Kiếm Cốt coi như là kiếp số.

Dừng lại một chút, nét mặt lão già họ Đồ cũng xuất hiện một sự quyết tâm, nói:

- Tam điện chủ nói rất đúng. Sĩ có thể chết nhưng không thể nhục. Kiếm Cốt trên người không phải để cho phụ thuộc và nịnh nọt. Tử Hoàng thánh giới, năm thánh địa thì sao? Chỉ với tâm cảnh của bọn chúng thực sự không thể bước lên được đại đạo. Chúng ta cần gì phải chịu nhục, tìm kiếm sự che chở. Sống nhiều năm rồi, lão phu cũng phải xem xem, Kiếm Cốt hư không từ khi bốn đại thánh giả lập ra có được ý chí uy năng như thế nào. Có thể chết ở đây coi như chính là thủ hạ của bốn đại thánh giả. Cho dù chết cũng vinh quang.

Nói xong, lão già họ Đồ bước lên, men theo Tam Điện Chủ mà đi. Tiếp theo đó, bốn người khác cũng đi theo.

- Đại điện chủ. - Chỉ còn lại Ngũ điện chủ lên tiếng hỏi.

- Thôi! Thôi. - Mộc Thanh Nguyên cười khổ mà lắc đầu. Lão chẳng thèm nói gì, cứ thế bước ra ngoài.

Chương 140 không rõ vì lí do gì bên dịch không có.

582. Chương 141: Khóa Hồn Định Phách, Cổ Gia Gia!

“Đây là nơi nào?”

Lăng Ý mở hai mắt ra, đập vào mắt hắn là một mảnh không gian thuần màu trắng, vô tận bạch sắc phong mang khí xẹt qua hư không. Lăng Ý đứng dậy, Kiếm Bảo do sư tổ hắn tự mình ban thưởng di động ở trước người, hóa thành một tầng mang khí pháp tắc, đem hắn bảo hộ ở phía sau. Tử Điện pháp tắc bá đạo đồng thời diễn hóa ra đạo đạo tử lôi cường đại, đem bạch sắc phong mang khí đánh úp chung quanh mấy trượng xé nát.

Hồn thức thả ra ngoài cơ thể, bỗng dưng, sắc mặt Lăng Ý tái nhợt, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

“Bạch sắc phong mang khí, xem ra, nơi này là Bạch Linh Kiếm Cốc. ” Lăng Ý lau chùi máu tươi bên khóe miệng, trên mặt lộ ra thần sắc tức giận.

Lúc trước, hắn cùng với Lục Thanh một trận chiến, lực lượng cường đại xúc động Động Hư Không Gian ẩn tàng bên trong Kiếm Cốc hư không, lực lượng từ kiếm thức của hai bên oanh kích lên giao giới không gian của Giới Thần sơn cùng Kiếm Cốc hư không, mới làm cho Kiếm Cốc hư không mở ra sớm. Mà lực lượng cường đại đó phá vỡ cánh cửa không gian, cũng khiến bản thân hắn bị trọng thương, nếu không phải hắn có Kiếm Bảo do sư tổ ban thưởng hộ thân, thì giờ phút này hắn bằng vào lực lượng thân thể chưa từng tăng cường qua, chỉ sợ sớm đã ngã xuống đường trường, thậm chí ngay cả Kiếm Chung cũng có thể dưới lực trùng kích cường đại như vậy mà thoát phá.

“Lục Thanh!” Trong mắt Lăng Ý không chút nào che dấu sát khí hướng tới chung quanh phóng đi.

“Bạch Linh Kiếm Cốc, nơi này vẫn còn là trong hư không, trước còn cần tìm được Kiếm Cốc!” Lăng Ý lập tức trấn trụ tâm thần, trầm giọng nói: “Nhiều thế hệ tiền bối tiến vào Kiếm Cốc hư không, nhiều nhất chỉ đi đến trước Bạch Linh Kiếm Cốc là không thể tiến lên được nữa. Hiện giờ cơ duyên xảo hợp ta trực tiếp tiến nhập Bạch Linh Kiếm Cốc, không thể không nói, đó là Thiên Đạo giao cho Lăng Ý ta cơ duyên, Ma Đạo Kiếm, Lăng Ý ta ở thế tất được. ”

“Phải không?” Đột ngột, một thanh âm già nua vang lên.

“Ai, đi ra!” Lăng Ý cả kinh, ánh mắt lập tức trở lên cảnh giác, hướng tới chung quanh nhìn qua. Ở Bạch Linh Kiếm Cốc này, trừ phi là Kiếm Phách tông sư, nếu không không có ai dám đem hồn thức phóng xuất. Chỉ có thần niệm của Kiếm Phách tông sư mới có thể chân chính vô hình vô chất, dưới cảnh giới Kiếm Phách, ở trước mặt phong mang khí thuộc cấp Bạch Linh này thả ra hồn thức, cùng muốn chết không khác bao nhiêu.

Ánh mắt hướng tới bốn phía nhìn quét một vòng, Lăng Ý lại không có phát hiện bất kì người nào, trong lòng thầm rung mình, ở bên trong Bạch Linh Kiếm Cốc này, hắn cũng không tin tưởng có thể có người có được Kiếm Đạo thần thông có thể ở trước mặt hắn, một tam kiếp Kiếm Hoàng ẩn nấp thân hình. Ở dưới hoàn cảnh như vậy, tình huống như vậy, ít khả năng phát sinh.

Khả năng duy nhất đó là, tu vi người này đã viễn siêu hắn.

Siêu việt tam kiếp Kiếm Hoàng? Kia không phải nói. ..

Trong nháy mắt, Lăng Ý liền cảm thấy có một cổ hàn ý xông thẳng lên sống lưng.

“Xin hỏi tiền bối gọi văn bối có ý gì, có thể hay không hiện thân gặp mặt, văn bối Lăng Ý, Tử Hoàng thánh giới Lăng Tiêu Tông, Phong Lô kiếm mạch. ” Thấy đối phương không hiện thân, Lăng Ý lên tiếng nói.

“Lăng Tiêu Tông?” Thanh âm già nua trước đó lại vang lên: “Người nói người ở Lăng Tiêu Tông?”

Đột nhiên, Lăng Ý cảm thấy một cổ uy áp lớn lao buông xuống, uy áp này nháy mắt áp chế Kiếm Hồn của hắn, ngay cả Kiếm Bảo di động trước người cũng phát ra tiếng chiến minh ong ong.

Trên thanh tiểu kiếm màu tím dài một tấc, tử mang đại thịnh, cơ hồ muốn thoát ly hắn không chế.

“Này, như thế nào có khả năng?” Lăng Ý có chút khiếp sợ nhìn việc phát sinh trước mắt. Kiếm Bảo này, chính là sư tổ nhất mạch hắn tự mình ban thưởng, trừ phi có Tử Điện pháp tắc xuất xứ từ đồng nguyên, nhưng lại cần tu vi Kiếm Phách tông sư, trọng yếu nhất là, Kiếm Bảo này chính là huyết mạch truyền thừa, chỉ có huyết mạch dòng chính của Phong Lô nhất mạch hắn mới có thể dẫn động.

Chẳng lẽ. .. ?

Ngâm

Một tiếng kiếm ngâm nhàn nhạt vang lên, tức khắc, ở trước mặt Lăng Ý, một mảnh bạch sắc phong mang khí giống như bị một bàn tay vô hình xé rách, tách sang hai bên.

“Người lại đây – ”

“Tiền bối, người – ”

“Người lại đây liền biết. ” Thanh âm già nua lại vang lên.

Trong lòng chấn động, trong đầu hiện ra một cái ý nghĩ kinh người, Lăng Ý không hề chần chờ, theo con đường mới mở này, nhìn Bạch Linh kiếm thổ dưới chân ít nhất uẩn dưỡng vạn năm kia, coi như là bên trong Lăng Tiêu Tông hắn, cũng chỉ có chủ mạch của Thập Phương Kiếm Mạch mới có thể có được.

Kiểm Cốc hư không, quả nhiên không giống bình thường! Cho dù sinh ra ở Tử Hoàng thánh giới, trong lòng Lăng Ý cũng không khỏi sinh ra ý bội phục. Bất quá trong lòng hắn lập tức sinh ra vô tận nghi hoặc, vì cái gì lúc trước tứ đại Thánh Giả muốn đem Kiếm Cốc hư không quý giá này kiến lập ở Thanh Phàm giới, một nơi thiếu hụt nguyên khí như vậy, coi như là kiến lập ở Kim Thiên giới, hắn còn có thể lý giải một phần.

Nhìn bạch sắc phong mang khí chung quanh tựa hồ bị một cỗ lực lượng vô hình mở ra, Lăng Ý càng thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng mình.

Rất xa, bắt đầu có một điểm bạch mang hiện lên.

Đây là. .. ?

Ánh mắt lộ ra thần sắc khiếp sợ, coi như là Lăng Ý ở Tử Hoàng thánh giới kiến thức qua nhiều trường hợp, trong lòng cũng không khỏi sinh ra khiếp sợ.

“Khóa hồn định phách!” Lăng Ý có chút không thể tin mở miệng nói.

Giờ phút này, ở trước mặt Lăng Ý là một thanh Thần Kiếm cấp Bạch Linh cao chừng mười trượng.

Thanh Thần Kiếm cấp Bạch Linh này không có bất kì thuộc tính nào, chỉ là nhìn hình dạng to lớn của thanh kiếm khiến trong lòng Lăng Ý chấn động, đến tột cùng là ai, lại đúc ra Thần Kiếm to lớn như thế.

Mà ở trên thanh Thần Kiếm cấp Bạch Linh, dĩ nhiên có một lão giả mặc tử bào, cả người bị giam cầm ở trên này. Giam cầm lão giả không phải cái gì khác, mà là bốn thanh Thần Kiếm đồng dạng cấp Bạch Linh không có thuộc tính.

Bốn thanh Thần Kiếm cấp Bạch Linh đỉnh cấp xuyên qua tứ chi, đem thân thể lão già gắt gao cắm trên thanh Thần Kiếm cấp Bạch Linh to lớn. Mà thanh Thần Kiếm đó tuy rằng to lớn nhất, nhưng mà phẩm cấp cũng là kém cỏi nhất trong năm thanh Thần Kiếm, chỉ là dùng làm nền mà thôi.

“Lăng Phá Thiên là gì của người?”

“Lăng Phá Thiên là gia gia của ta!” Lăng Ý sửng sốt, vội vàng mở miệng nói.

“Gia gia của người!” Mái tóc bạc tán loạn sau lưng lão già bỗng dưng bị một cỗ phong mang khí sắc bén thổi bay, lộ ra khuôn mặt tiêu tụy phía dưới. Lát sau ở dưới ánh mắt của Lăng Ý, khuôn mặt tiêu tụy kia bỗng nhiên biến hóa, rất nhanh bành trướng đứng lên, khôi phục thành khuôn mặt túc mục trang nghiêm. Tuy rằng trên khuôn mặt không thể loại bỏ hết những nếp nhăn lan tràn, nhưng mà như trước không thể hủy diệt sinh cơ bừng bừng trên người lão giả.

“Hảo, hảo, Phong Lôi nhất mạch, không có xuồng dốc, có thể đi vào nơi này, vẫn có được thực lực tam kiếp Kiếm Hoàng, hảo, hảo, tiểu tử, người tốt lắm!”

“Tiền bối!”

“Không nên gọi ta là tiền bối, ta là cố gia gia của người!”

“Cố gia gia!” Lăng Ý ngăn ra, cứ việc trước đó đã muốn suy đoán ra, nhưng mà giờ phút này nghe được lão giả nói ra khỏi miệng, vẫn khiến hắn có chút thất thần.

“Như thế nào, người không tin. ” Lão giả nhướn mày, không vui nói.

“Không, không!” Lăng Ý vội vàng lắc đầu nói: “Tiền bối có thể dẫn động Kiếm Bảo của Lăng gia ta, cũng đã thuyết minh hết thấy. ”

“Vậy người còn gọi ta là tiền bối!” Lão giả nghiêm túc nói.

“Bắt tiết tử tôn Lăng Ý bái kiến cố gia gia!” Lúc này, không hề chần chờ, Lăng Ý liền hành lễ nói.

“Hảo, hảo, những hư lễ này thì miễn đi. ”

Tức khắc, Lăng Ý liền cảm thấy một cỗ lực lượng không hiểu từ dưới đầu gối nổi lên, đem thân hình hắn lập tức nâng lên.

“Cố gia gia, người như thế nào mà. ..” Sau khi đứng lên, Lăng Ý vội vàng nói: “Ai dám dùng phương pháp khóa hồn định phách đem người giam cầm ở đây. ”

“Khóa hồn định phách!” Lão giả lắc lắc đầu, nói: “Không phải người khác, là ta chính mình động thủ. ”

Chính mình động thủ!

Lăng Ý sửng sốt, hắn nhớ rõ, lúc trước gia gia hắn Lăng Phá Thiên cùng hắn nói, vị cố gia gia này, ngàn năm trước tiến vào Kiếm Cốc hư không, đem chính mình giam cầm ở Kiếm Cốc hư không ngàn năm, đây đến tột cùng cần bao nhiêu quyết đoán!

“Cố gia gia, người – ”

“Có phải hay không cảm thấy cố gia gia thực ngốc?” Lão nhân mở miệng nói.

“Lăng Ý không dám!” Lăng Ý vội vàng nói.

Nhượng mày, trên mặt lão nhân lộ ra thần sắc không vui, nói: “Thân là kiếm giả, phải tránh không nên vi phạm bản tâm, khẩu thị tâm phi, nếu ngay cả điểm ấy người không thể làm được, Thiên Đạo chi đồ người cũng không có giá trị lĩnh hội, càng không nói đến tiến vào Kiếm Phách cảnh, cảm ngộ thiên nhân hợp nhất. ”

“Lăng Ý thụ giáo!” Sắc mặt Lăng Ý đỏ lên, nhưng vẫn khom người nói.

Gật gật đầu, lão nhân tiếp tục nói: “Người cần nhớ kỹ, thân là kiếm giả, dũng mãnh tinh tiến, nghèo hèn không lay động, uy vũ không khuất phục, cho dù Kiếm Cốt chưa thành cũng phải nghiêm nghị bất khuất, không nên bởi vì đối mặt với người có thực lực không thể địch lại mà vi phạm bản tâm. ”

“Nhưng mà cố gia gia – ” Lăng Ý nghĩ muốn nói gì đó, lại bị lão giả lắc đầu ngắt lời, nói: “Người là muốn nói tạm lánh phong mang, biết rõ không địch lại, còn muốn cứng rắn, chỉ là cái dũng của thất phu. ”

Nói tới đây lão nhân tức khắc cười nhạo nói: “Rầm chó! Nếu là đối mặt với đại nghĩa tông môn, tự nhiên có thể làm như vậy, nhưng mà nếu là chính là người, vậy chỉ là bản tâm người sợ hãi mà thôi, không cần ngại biện, điều này không có gì nhục nhã cả. Nếu không thể nhận thức điểm này, còn tưởng rằng chính mình là trí giả, bỏ qua bản tâm, vậy chỉ có thể là một cái vật chết có chút thông minh mà thôi. Nhân Đạo nhất mạch tuy rằng cùng Thiên Đạo nhất mạch bất đồng, nhưng mà căn nguyên là Thất Tình Lục Dục, cũng là bản chất của nhân tộc ta, đây là chân thật đáng tin, mất đi Thất Tình Lục Dục, liền không phải người. ”

“Lăng Ý thụ giáo!” Lăng Ý tiếp lời nói: “Cố gia gia, bây giờ hay là cho phép Lăng Ý thay người giải trừ giam cầm. ”

Nhìn thấy Lăng Ý tựa hồ không có nghe lời nói của chính mình, lão nhân thở dài một hơi, nói: “Không cần người động thủ, trước khi người hiểu ra, ta sẽ không ra ngoài. ”

“Hiểu ra?” Lăng Ý nghe vậy vội vàng nói: “Gia gia luôn luôn nhắc tới người, không biết người sống chết thế nào. Cố gia gia, người hay là theo tôn nhi trở về đi. ”

“Không, ta không quay về!” Lời nói của lão nhân quả quyết như chém đinh chặt sắt: “Chính người trở về đi. ”

“Từ từ. ..” Lão nhân bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, mở miệng hỏi: “Người vào bằng cách nào?”

Trên mặt lộ ra thần sắc hiểu rõ, Lăng Ý vội vàng nói: “Cố gia gia, Kiếm Cốc hư không lại mở ra. ”

583. Chương 142: Chuẩn Bị Đột Phá!

“Kiếm Cốc hư không mở ra?” Lão nhân nghe vậy sửng sốt, lập tức lẩm bẩm nói: “Ngộ đạo một khắc, chớp mắt ngàn năm, đã muốn một ngàn năm. ”

Tức khắc, thần mang trong mắt lão nhân bạo thiểm, chiếu rọi ở trên người Lăng Ý. Giờ khắc này, Lăng Ý cảm thấy toàn thân chính mình tức khắc bị nhìn thấu, không có nửa điểm riêng tư bảo tồn.

Xem ra, cổ gia gia quả thực đạt tới cảnh giới như vậy! Lăng Ý thầm nghĩ trong lòng.

Phút chốc, lão nhân lắc lắc đầu, nói: : “Người liền dừng lại ở nơi này đi, trên người người cũng không có Hạo Nhiên Chính Khí, cũng không có Thao Thiên Ma Khí, muốn lấy Ma Đạo Kiếm, quả thực là tự tìm đường chết. ”

Sắc mặt hiem thấy đỏ lên, Lăng Ý lập tức nói: “Cổ gia gia, tông chủ người đã nghĩ ra biện pháp. ”

Lăng Ý lập tức lật hữu chưởng lên, một viên quang cầu màu trắng nhạt tức khắc xuất hiện ở trong tay hắn.

“Đây là, Hạo Nhiên Chính Khí!” Lão nhân sửng sốt, lập tức trong mắt lộ ra thần sắc không thể tin, nói: “Các người, các người tể luyện di lưu của thánh hiền thượng cổ. ”

Gật gật đầu, Lăng Ý nói: “Bọn họ không có nửa điểm tu vi, không tôn Kiếm Đạo, ở lại trên đời này cũng không có nửa điểm tác dụng, không bằng tể luyện, lợi dụng Hạo Nhiên Chính Khí của bọn họ trợ tông ta đạt được Ma Đạo Kiếm ”

“Quả nhiên, Lăng Phá Thiên, người cuối cùng vẫn làm như vậy. ” Sắc mặt lão nhân trở lên âm trầm, vô số bạch sắc phong mang chung quanh giống như bị một cổ lực lượng vô hình giảo động, từng đạo thoát phá.

“Cổ gia gia!” Lăng Ý nhịn không được mở miệng nói.

“Dừng gọi ta là cổ gia gia!” Lão nhân bỗng nhiên tức giận nói.

Thanh âm vừa ra khỏi miệng, liền giống như lôi đình vạn quân, vang vọng hư không.

Sắc mặt tái nhợt, thân hình nhoáng lên, Lăng Ý tức khắc lui lại ba bước, mới triệt tiêu uy áp của tiếng quát.

“Tể luyện thượng cổ thánh hiền, việc diệt sạch nhân tính như thế, thân là Thiên Đạo nhất mạch, Lăng Phá Thiên hần cư nhiên có thể làm được, thực tốt, thực tốt a!” Lão nhân ngửa mặt lên trời tức giận nói. Mái tóc bạc trên đầu không gió tự động tự động tung bay, mặt trên dần có lôi quang màu tím thâm lan tràn, đem mái tóc trắng bù xù của lão nhân nhuộm thẫm màu tím. Một cổ khí tức cường hãn khuếch tán ra, không gian chung quanh lập tức phát ra tiếng vang kéo kẹt.

“Cổ gia gia!” Lăng Ý lại nói, lão nhân đột nhiên biến hóa khiến hần có chút trở tay không kịp.

“Người có hay không cảm thấy gia gia người làm đúng?” Hai mắt lão nhân nhìn chăm chăm Lăng Ý nói.

“Đám người đó là toan nhân, suốt ngày chỉ biết đầu đầy đại nghĩa, ngoan cố cứng nhắc....”

“Cho nên bọn họ phải chết!” Lão nhân lạnh lùng nói, nói đến đây, thanh âm lão nhân đã muốn bình tĩnh lại.

Cứ việc trong lòng cảm thấy có chút không đúng, nhưng Lăng Ý vẫn mở miệng nói: “Những người này suốt ngày chỉ biết nghiên cứu thượng cổ thánh hiền chi đạo, không đạt được gì, thân trời gà không chặt, giữ lại bọn họ, cũng chỉ là một đám phế vật mà thôi. ”

“Phế vật sao?” Lão nhân cười lạnh nói, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Cổ gia gia người lúc trước chính là một cái phế vật như vậy! Người cút cho ta. ”

Mắt đầy lãnh ý, khí thế cả người lão nhân ngưng lại, tức khắc, Lăng Ý liền cảm thấy một cổ uy áp mạnh mẽ không thể ngăn cản bùng xuống. Không có bất kỳ năng lực chống cự nào, cả người Lăng Ý lập tức bay ngược ra ngoài. Phong mang khí mở ra hai bên cũng nhanh chóng khép lại.

Sổ tức sau, lão đảo rơi xuống đất, trên mặt Lăng Ý lộ ra thần sắc tức giận, cầm quang cầu tế luyện Hạo Nhiên Chính Khí thu hồi, nói: "Ma Đạo Kiếm, ta nhất định phải đạt được, ở dưới Thiên Đạo, cường giả vì tôn, hết thấy, đều là do cường giả quyết định. "

"Hết thấy, chờ ngươi lấy được Ma Đạo Kiếm lại nói!" Thanh âm của lão nhân lại vang ở bên tai, tức khắc liền yên tĩnh xuống.

Kim Thiên Kiếm Cốc.

Vô tận kim sắc phong mang khí bị hai người Lục Thanh tránh qua, mấy canh giờ sau, cước bộ thiếu nữ đột nhiên dừng lại.

"Đến rồi. " Thiếu nữ cười duyên một tiếng, ngọc thủ lập tức vung lên, lát sau, ở trước mặt hai người, một mảnh kim sắc phong mang khí tức khắc thoát phá, lộ ra một mảnh sơn cốc to lớn.

Ánh mắt Lục Thanh vừa động, hướng tới bên trong sơn cốc nhìn quét một vòng.

Thần Kiếm cấp Kim Thiên!

Bên trong sơn cốc, cứ cách hơn mười trượng lại cắm một thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên, đều không ngoại lệ, những thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên đó phần lớn đều đạt tới đỉnh cấp, những thanh khác mặc dù kém hơn, nhưng cũng đều đạt tới thượng phẩm.

Mà trên mặt đất, đồng thời nổi lên một tầng nguyên khí thiên địa màu trắng ngà, chỉ là nguyên khí nơi này so với Thanh Phàm Kiếm Cốc trước đó càng thêm tinh thuần, màu sắc cơ hồ óng ánh như ngọc, một mùi hương thơm ngát ngào ngạt tán dạt trong không khí, làm người ta ngửi thấy trong lòng thoải mái. Không thể nghi ngờ, một giọt nguyên khí Thiên Địa nơi này, có thể nhảy mất trợ giúp một gã Kiếm Khách đạt tới bình cảnh đột phá đến cấp độ Kiếm Sư.

Thoáng đánh giá chất lượng nguyên khí trời đất nơi này, trong lòng Lục Thanh vừa động, cứ việc Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của hắn hiện giờ đạt tới tầng thứ tám, đột phá đến tầng thứ chín cần tinh nguyên linh vật đã đạt tới một cái trình độ khủng bố, nhưng mà giờ phút này nhìn thấy nguyên khí bên trong Kiếm Cốc này, sợ là phạm vi chừng mấy trăm dặm, nguyên khí trời đất tinh thuần hình thành dạng niêm trừ (sên sệt), đã đủ cho hắn đột phá đến tầng thứ chín. Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh tầng thứ chín, Kim Thiên Kiếm Thể liền có thể chân chính đạt tới đỉnh phong, tiếp cận với Bạch Linh Kiếm Thể.

Thậm chí, bằng vào Bán Long Thân, hắn có thể chống đỡ Thần Kiếm cấp Bạch Linh hạ phẩm.

Nhìn thấy Lục Thanh vừa đến nơi liền nhìn chăm chăm vào tầng nguyên khí trời đất, thiếu nữ bĩu môi, thân thể mềm mại uốn lượn, lộ ra một đường cong mê người.

"Ngươi như thế nào lại ngẩn người, này đó có cái gì xinh đẹp đâu?"

Thần sắc nhảy mắt khôi phục thanh minh, Lục Thanh mở miệng nói: "Nơi này là.....?"

Thiếu nữ có thể dẫn hắn đi vào nơi này, không thể không nói, đó là nhận thức nơi này.

"Ngươi nói nơi này a, nơi này là nơi ta sinh ra. " Ánh mắt thiếu nữ lộ ra vẻ hưng phấn, lẳng không đi tới bên cạnh một thanh Thần Kiếm màu hỏa hồng, nói: "Tiểu hỏa, các ngươi có khỏe không? Lâu không thấy nha!"

Giờ khắc này, từ trên thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên đỉnh cấp này bỗng dưng phát ra một tiếng chiến minh kịch liệt, lát sau, tiếng kiếm ngâm truyền dâng, toàn bộ Kiếm Cốc đều phát ra tiếng kiếm ngâm rung trời, vô số thanh Thần Kiếm đồng thời rung động. Lục Thanh có thể rõ ràng cảm ứng được bên trong tiếng ngâm chứa đựng hương vị thích thú, những thanh Thần Kiếm này, đó là đang hoan nghênh bọn họ, hoặc nói là, hoan nghênh thiếu nữ trở về.

Linh tính mãnh liệt như thế, coi như là so với Luyện Tâm Kiếm, cũng không kém bao nhiêu.

"Nơi này là nơi ngươi sinh ra?" Lục Thanh có chút kỳ quái nói.

"Đúng vậy. "

"Vậy phụ mẫu ngươi đâu?"

“Phụ mẫu, phụ mẫu là cái gì vậy? Có chơi được không?” Thiếu nữ lập tức lộ ra thần sắc hiếu kỳ.

Ánh mắt bị kiềm hãm, ánh mắt Lục Thanh nhìn về phía thiếu nữ tức khắc biến hóa lên, lại nhìn tới những thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên trên mặt đất, một cái ý tưởng không thể ức chế ở trong lòng sinh ra.

Nhưng mà lập tức, ý tưởng này liền bị hấn thật sâu áp chế ở tại trong lòng.

“Làm sao vậy?” Thiếu nữ nhìn thấy Lục Thanh nhăn mày lại, có chút cẩn thận hỏi han.

Nhìn thấy bộ dáng nàng có chút quan tâm, trong lòng Lục Thanh tức khắc sinh ra một cổ ý nghĩ thương xót, nói: “Ta không sao, bất quá, nơi này thật là địa phương người sinh ra sao?”

Gật gật đầu, thiếu nữ nói: “Đúng vậy, ta đều nhận thức chúng nó?”

Nói xong, thiếu nữ tựa hồ sợ Lục Thanh không tin, hướng tới phía trước hô: “Các người thấy ta nói đúng không?”

Lát sau, toàn bộ Thần Kiếm trong Kiếm Cốc dường như đáp lại, nhất tề phát ra tiếng kiếm ngâm chỉnh tề.

“Người thấy đúng không. ” Thiếu nữ có chút đắc ý nói.

Nghĩ một chút, Lục Thanh lập tức mở miệng nói: “Nhược Thủy, ta có thể hỏi mượn người một ít đồ vật không?”

“Mượn đồ vật?” Thiếu nữ sửng sốt, lập tức ngẩng đầu nói: “Tốt, người muốn mượn cái gì?”

Giờ khắc này, đến lượt Lục Thanh giật mình, nói: “Người không hỏi ta mượn cái gì, liền nguyện ý cho ta mượn? Chẳng lẽ, người không sợ ta là người xấu. ”

“Người xấu?” Thiếu nữ có chút nghi hoặc hướng tới Lục Thanh nhìn thoáng qua, nói: “Sẽ không a, khí tức trên người người tốt lắm a. ”

“Khí tức tốt lắm?” Trên mặt Lục Thanh lộ ra thần sắc quái dị nói: “Chỉ bằng vào khí tức, người liền có thể phán đoán?”

“Đúng vậy, tỷ tỷ nói, ta cùng tỷ tỷ đều có thể. ” Thiếu nữ có chút tự tin gật đầu nói.

Không thể lý giải thần thông của thiếu nữ, Lục Thanh lập tức nói: “Ta nghĩ muốn mượn một nửa nguyên khí trời đất ở nơi này. ”

“Nguyên khí trời đất?” Theo ánh mắt của Lục Thanh, thiếu nữ nhìn xuống tầng nguyên khí tinh thuần, nói: “Tốt, dù sao nguyên khí nơi này nhiều lắm, bọn tiểu hỏa đều nói có chút chán ghét rồi. Người nếu lấy đi một nửa, đợi cho nó lại chứa đầy, nói không chừng còn có thể càng thêm tinh thuần. ”

”Người hiện tại liền muốn sao?”

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Ta muốn đột phá, người có thể thay ta thủ hộ không?”

“Tốt, thời gian không nên quá dài, bằng không thì thực nhàm chán. ” Thiếu nữ một ngụm đáp ứng nói.

“Ân, chỉ cần thời gian nửa ngày là được. ”

Bước vào bên trong Kim Thiên Kiếm Cốc, Lục Thanh rõ ràng cảm thấy cổ lực lượng không hiểu kia càng thêm hùng hậu, bên trong Kiếm Cốc này, càng là chứa đựng một cổ uy áp lớn lao. Uy áp này vô hình vô chất, tràn ngập bên trong sơn cốc, toàn bộ khí thuộc tính ở nơi này đều không thể hiển hóa. Thậm chí Lục Thanh cảm thấy, Phong Lôi Kiếm Nguyên vận chuyển bên trong cơ thể cũng hơi ngưng trệ. Khóe miệng Lục Thanh lộ ra một nụ cười, áp lực nơi này càng lớn, đối với hắn đột phá tầng thứ chín lại càng có lợi.

Mượn dùng uy áp nơi này, có thể củng cố rất tốt Kiếm Thể, khiến đột phá dễ dàng một chút, ít nhất, có thể giảm bớt một ít thống khổ.

Đi vào trung tâm Kiếm Cốc hơn mười dặm, bên cạnh một thanh Thần Kiếm cấp Kim thiên được thiếu nữ gọi là tiểu Kim, Lục Thanh ngồi xếp bằng xuống, đem tâm trạng có chút dao động yên tĩnh lại, chờ đợi đạt tới trình độ bất động không điều.

Một nén hương sau, bên trong hai mắt của Lục Thanh chỉ còn lại một tầng ngọc quang óng ánh nội uẩn, lại không có một tia dao động.

Hai mắt chậm rãi nhắm lại, cả người Lục Thanh phiêu phù ở phía trên tầng nguyên khí trời đất, cách gần một tấc.

584. Chương 143: Máu Tươi Màu Lam!

Ông –

Tâm pháp Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh tầng thứ chín ở trong đầu như lưu thủy chảy xuôi qua, lát sau, thiếu nữ kinh ngạc phát hiện, ở dưới thân Lục Thanh, tầng nguyên khí trời đất bắt đầu lấy Lục Thanh làm trung tâm, tạo nên một vòng lại một vòng sóng gợn.

Đạo đạo gợn sóng tựa hồ vô cùng vô tận từ chỗ Lục Thanh mà bắt đầu hướng tới bốn phía khuếch tán.

Bên trong Kiếm Cốc phạm vi trăm dặm chậm rãi nổi lên từng cơn gió nhẹ, trên mặt thiếu nữ lộ ra thần sắc kinh dị, vươn tay giữ chặt tóc mai bị thổi qua lay động, yên lặng nhìn Lục Thanh.

Hô –

Theo thời gian trôi qua, tiếng gió thổi chung quanh Lục Thanh càng thêm nồng đậm, tầng nguyên khí dưới thân không ngừng sinh ra nếp uốn nhàn nhạt.

Ngâm –

Ngay sau đó, một tiếng kiếm ngâm réo rắt từ trên người Lục Thanh vang lên, đạo đạo kim hôi sắc phong mang khí từ trên người Lục Thanh nổi lên. Kim hôi sắc hong mang khí lập tức đan xen quần quanh, hóa thành một đầu Phong Mang Chân Long dài một trượng, quần quanh người Lục Thanh.

“Đây là. .. ?” Thiếu nữ đưa tay che miệng lại, nhìn Phong Mang Chân Long quần quanh người Lục Thanh, đúng là tản ra chân long khí nhàn nhạt.

Đồng thời, tựa hồ nghĩ tới cái gì, trên mặt thiếu nữ lộ ra thần sắc e lệ.

Tiếp qua nửa nén hương, nguyên bản gợn sóng dập dờn ra ngoài đột nhiên cải biến phương hướng, từ phương xa, bắt đầu hướng tới Lục Thanh tụ tập đến. Một vòng lại một vòng gợn sóng tựa hồ là bị thúc giục, bắt đầu hướng tới Lục Thanh mà đến.

Hai mắt đột nhiên mở ra, hai đạo tinh quang sắc bén bắn ra.

Hô –

Lực thôn phệ khổng lồ thuộc về Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh từ toàn thân Lục Thanh bộc phát ra, tức khắc, từ dưới thân hắn, một đạo nguyên dịch lao ra, nháy mắt đem thân hình hắn bao phủ.

Nguyên dịch màu trắng ngà như ngọc ngưng tụ thành một chiếc kén lớn cao một trượng. Thiên địa nguyên dịch như tương hống giống như bị một cỗ lực lượng vô hình nâng lên, hướng tới chiếc kén phía trên tụ tập. Chỉ là chiếc kén từ lúc mới thành hình, dù ngưng tụ bao nhiêu thiên địa nguyên dịch cũng không lớn hơn nửa phần.

Cẩn thận cảm ứng, bên trong Thiên Địa nguyên dịch này trừ bỏ nguyên khí trời đất tinh thuần nhất, còn có một cỗ uy nghiêm không hiểu ẩn sâu trong đó. Chỉ là cỗ uy nghiêm này tựa hồ là quanh năm suốt tháng ẩn chứa ở bên trong, tuy rằng cường đại, nhưng mà cũng bị hạn chế, giờ phút này nằm ở ranh giới đột phá, Lục Thanh cũng là không có tâm tư đi lĩnh ngộ nó.

Theo tâm pháp tầng thứ chín vận chuyển, vô số Thiên Địa nguyên dịch tinh thuần tức khắc hóa thành Phong Lôi Kiếm Cường màu tím bạc trùng nhập vào bên trong huyết nhục toàn thân.

Huyết khí sôi trào, khí huyết cường đại ở bên trong thân thể bắt đầu khởi động lên, mỗi một đạo khí huyết đều giống như hóa thành Thái Dương Chân Hỏa cực nóng, ở trên mỗi một cái cốt cách xuyên toa du động, đồng thời đi kèm là một cỗ đau đớn so với lúc đột phá Kim Thiên Kiếm Thể càng thêm khổng lồ.

Đau, đòn đòn xâm nhập sâu trong huyết nhục cốt tủy. Nếu nói Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh tầng thứ tám, đau đớn là hỏa hải, như vậy tầng thứ chín chính là phải thừa nhận vô tận Địa Hỏa nham thạch nóng chảy, là địa tâm Liệt Diễm đủ để đốt sạch núi cao.

Diệp lão từng nói qua, tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, cần nghị lực cùng đảm lượng lớn lao, thống khổ mỗi một tầng đều gia tăng so với tầng trước gấp mười.

Đau đớn tầng thứ tám là cắt da cắt thịt, tầng thứ chín liền hoàn toàn hóa thành cắt gân cắt xương, thống khổ bên trong tầng vọt, đủ để cho Kiếm Phách tông sư trợn mắt há mồm, trong lòng phát lạnh.

Cho nên, trước khi đột phá một tầng, trong lòng Lục Thanh đều khó tránh khỏi có một chút do dự, nhưng mà do dự chỉ là trong nháy mắt, Lục Thanh còn nhớ rõ ràng hắn từng đọc qua thư lục của thánh hiền thượng cổ có một câu ghi chép:

Cật đắc khổ trung khổ, phương vi nhân thượng nhân!

Không sai, chỉ có nhẫn mà người khác không thể nhẫn, mới có thể siêu nhiên hơn người.

Đây coi như là một phần nhân quả đi!

Trong lòng Lục Thanh lại thâm hiểu ra, thống khổ là nhân, thu hoạch là quả, thống khổ càng lớn, thu hoạch tự nhiên cũng càng lớn, Thiên Đạo tuần hoàn, là công chính.

Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh tầng thứ chín, so sánh với tầng thứ tám, lại là một bước nhảy vọt.

Tiến vào tầng thứ chín, Kim Thiên Kiếm Thể chẳng những chân chính đạt tới đỉnh phong, bằng vào sự cường hãn của Bán Long Thân, thậm chí còn có thể siêu việt một phần, đến lúc đó, cho dù thua kém Thần Kiếm cấp Bạch Linh hạ phẩm, cũng sẽ không kém.

Bất quá, thống khổ phải chịu cũng là khó có thể tưởng tượng. Coi như là trước đó đã trải qua đau đớn ở tầng thứ tám, nhưng đến tầng thứ chín, vẫn như trước khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Bên trong thức hải, Thức Kiếm nghìn trượng tản ra một tầng kim hôi sắc phong mang khí nồng đậm, bảo vệ thần niệm của Lục Thanh. Cứ việc như thế, khôn cùng đau đớn như trước tràn ngập khắp nơi, đến cuối cùng, coi như là Luyện Hồn quyết, ở dưới khôn cùng đau đớn cũng đành chỉ vận chuyển.

Ông –

Thiếu nữ thấy, tầng kén màu trắng ngà bao phủ Lục Thanh bỗng nhiên thẩm thấu ra một tầng kim hôi sắc phong mang khí, khiến cho chiếc kén đột ngột run rẩy lên.

Lộ ra thần sắc hiếu kỳ, ánh mắt thiếu nữ bỗng nhiên run lên, từ trong mắt nàng, một đạo thần quang màu tram lam bắn ra, chiếu rọi lên chiếc kén.

Thần quang trong mắt thiếu nữ vừa nổi lên, liền bao phủ phạm vi vài thước, tức khắc một tầng lại một tầng thủy quang nhàn nhạt khuếch tán, bên trong hiện ra thân ảnh Lục Thanh ngồi xếp bằng ở bên trong. (ợc ti vi)

Ở trong mắt thiếu nữ, giờ phút này, tuy rằng cả người Lục Thanh tản mát ra từng đạo kim hôi sắc phong mang khí sắc bén, nhưng mà sắc mặt lại tái nhợt, trên trán hiện lên từng đường gân xanh, bên dưới da thịt hiện ra từng đường kinh mạch rõ ràng.

“Hắn rất thống khổ sao?” Thiếu nữ lẩm bẩm nói.

Lại hướng tới Lục Thanh nhìn vài lần, thiếu nữ bỗng dưng cắn cắn môi anh đào, lát sau cắn một cái vào ngón trỏ, một giọt máu tươi màu lam kì dị tức khắc từ đầu ngón tay thiếu nữ trôi nổi đi ra, rơi xuống phía trên chiếc kén.

“Đau quá!” Thiếu nữ cắn chặt răng, tay trái xoa xoa ngón trỏ trên tay phải, trên dấu răng cùng vết thương tức khắc nổi lên một tầng mang khí màu lam, chốc lát sau, liền không có một chút vết thương lưu lại.

Lại nhìn Lục Thanh, sắc mặt hắn cũng đã dần dần khôi phục bình tĩnh.

“Hừ, cái này tốt lắm phải không, không được, chờ hần đi ra nhất định phải khiến hần theo ta hảo hảo chơi đùa. ” Trong mắt thiếu nữ lập tức nổi lên thần sắc hưng phấn, hai mắt long lanh uốn cong thành hình nguyệt nha đáng yêu.

Lại nói trước đó, nguyên bản đang ở bên trong khôn cùng thống khổ, Lục Thanh bỗng nhiên cảm thấy toàn thân tựa hồ được tưới vào một đạo băng tuyết thanh sáng, băng tuyết này lập tức đem đau đớn như bị chân hỏa phần thân áp chế đi xuống.

Đau đớn vừa bị áp chế xuống, Lục Thanh vội vàng vận chuyển Luyện Hồn quyết, đồng thời trong miệng thầm mặc niệm: “Trần cầu bất triêm, tục tương bất nhiễm; hư không tiêu bí. Hồn nhiên vô vật; vô hữu tương sinh, nan dịch tương thành; phân dữ vật vong. Đồng hồ hồn niết; thiên đích vô nhai, vạn vật tề nhất; phi hoa lạc diệt, hư hoại nhược cốc; thiên bàn phiền ưu, tài hạ tâm đầu; tức triển mi đầu. Linh thai thanh u; tâm vô dục ngại, ý vô sở chấp; giải tâm thích thần, mặc nhiên vô hồn; thủy lưu tâm bất kinh. Vân tại ý câu trì; nhất tâm bất chue vật, cổ kim tự tiêu diêu!”

Từng câu khẩu quyết giống như ẩn chứa vô cùng ma lực, tâm thần bởi vì đau khổ mà dao động theo khẩu quyết niệm ra, dần dần bình phục xuống.

Lát sau, bên trong thức hải, tựa hồ là cảm ứng được Lục Thanh biến hóa, Thức Kiếm ngàn trượng cũng có động tác.

Ông –

Tiếng kiếm ngâm cơ hồ muốn xuyên qua hồn phách vang lên, Thức Kiếm vô cùng to lớn, trên thân kiếm ngàn trượng, một tầng kim hơi sắc phong mang khí nổi lên. Trên thân kiếm không có chút kiếm văn chút nào, giống như hết thấy dấu vết chạm khắc lập tức biến mất, cả thanh Thức Kiếm hốt nhiên nhất thể, không có chút tỳ vết, liền giống như Thiên Địa sơ sinh, tản mát ra một khí tức mờ mịt.

Ngâm –

Theo tiếng kiếm ngâm vang lên, Đạo Tự màu xanh liền từ trên Thức Kiếm trôi nổi đi ra, nghênh gió hóa lớn, trong nháy mắt liền to lớn như Thức Kiếm.

Đạo Tự ngàn trượng ẩn xuống, giống như ngọn núi kinh thiên, hướng tới chỗ sâu trong thức hải áp xuống.

Cả người rung động, tức khắc, Lục Thanh liền cảm thấy trước mắt tối sầm, ý thức mất đi, tức khắc lâm vào bên trong yên lặng.

.....

Ngoài Kim Thiên Kiếm Cốc mười dặm.

“Chính là nơi này sao sư huynh?” Chín người Lạc Trọng Sơn đi cùng một chỗ, phía sau, mười đầu Linh Thú lẳng lặng theo sát. Tựa hồ là vì Lăng Tiêu không ở đây, Ngân Giáp Địa Long có chút nôn nóng, bất quá cũng may bên cạnh còn có một đệ tử Lăng Tiêu Tông ràng buộc, mới không có một mình rời đi tìm kiếm Lăng Ý.

“Ân, căn cứ Lưu Ảnh Châu ghi lại, nhiều thế hệ tiền bối tiến vào Kiếm Cốc hư không, Kim Thiên Kiếm Cốc chính là ở địa phương phía trước mười dặm. ” Vân Thiên Âm gật gù đầu nói.

“Như vậy Vân huynh, Kiếm Bảo năm đó trải qua nguyên dịch trong Kiếm Cốc uẩn dưỡng, hiện giờ đã tiến vào gần mười dặm, sử dụng Kiếm Bảo định hướng đi!” Cách đó không xa, Bồ Thiên Đồ mở miệng nói.

Gật gật đầu, ánh mắt Vân Thiên Âm lập tức ngưng lại, kiếm chỉ hướng về phía trước chậm rãi điểm ra.

Ông –

Một đạo Huyền Băng Kiếm Cương màu trắng lam tức khắc bắn nhanh ra, chui vào một thanh tiểu kiếm dài một tấc màu trắng lam trước mặt.

Ngâm –

Tức khắc, thanh tiểu kiếm màu trắng lam này rung động kịch liệt, một cỗ khí tức huyền ảo lập tức tản mát ra. Cảm thụ được cỗ khí tức to lớn đó tản mát ra, chín người Vân Thiên Âm đều chấn động.

“Đây là khí tức uy nghiêm thuộc về Kiếm Vực sao?” Bồ Thiên Đồ lẩm bẩm nói: “Không nghĩ tới cách ngàn năm, vẫn còn rõ ràng như vậy. ”

Trong lúc nhất thời, chín người đều trầm mặc xuống, liền ngay cả mười đầu lục gia Linh Thú phía sau cũng đình chỉ tiếng gầm trước đó. Chín người, mười thú đột nhiên trở lên im lặng, chỉ còn lại có trước người Vân Thiên Âm, thanh tiểu kiếm phát ra tiếng kiếm ngâm réo rắt, bắt đầu biến đổi phương hướng.

Hưu

Sổ tức sau, tựa hồ cảm ứng được cái gì, trên thanh tiểu kiếm, thần mang màu trắng lam đại thịnh, hướng tới một phương hướng bắn nhanh đi.

585. Chương 144: Thực Lực Thiếu Nữ!

Bên trong Kim Thiên Kiếm Cốc, thiếu nữ bỗng nhiên nhú mày lại.

“Khí tức chán ghét, còn có Linh Thú, đều đã ký kết khế ước a. ” Thiếu nữ có chút đau đầu vươn tay ra sờ sờ trán.

Phốc –

Tức khắc, tại Kim Thiên Kiếm Cốc, một chỗ kim sắc phong mang khí bị phá khai một lỗ hổng phạm vi mười trượng, lát sau, chín người Vân Thiên Âm cùng mười đầu Linh Thú lần lượt đi đến.

“Sao lại thế này?” Chín người đồng thời sửng sốt.

Nhìn Thiên Địa nguyên dịch dưới chân không ngừng hướng tới một phương hướng tụ tập, chín người đồng thời lộ ra thần sắc khiếp sợ.

”Là ai, cư nhiên có thể dẫn động Thiên Địa nguyên dịch khổng lồ như thế? Lạc Trọng Sơn kỳ quái nói.

“Nguyên khí xao động, chắc chắn dị bảo xuất thế!” Bồ Thiên Đồ trầm giọng nói.

“Hảo, chúng ta đi tới đó. ” Vân Thiên Âm tức khắc mở miệng nói: “Kiếm Cốc hư không này, trừ bỏ phải cẩn thận đám Ma Đạo, cái khác cũng không có nguy hiểm gì. ”

Hưu –

Chín người lập tức nhảy lên lưng từng con Linh Thú, hướng tới trung tâm nguyên dịch tụ tập mà đi.

Hơn mười khắc sau.

Lại một kim sắc phong mang khí bị phá vỡ, lát sau, tám người Mộc Thanh Nguyên từ bên ngoài tiến vào.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tam điện chủ nhíu mày nói.

“Không biết, bất quá xem ra bọn họ đã đi qua đây. ” Lão giả họ Đỗ cảm ứng một lát, tiếp lời nói.

“Nguyên khí nơi đây biến hóa, chắc chắn dị bảo xuất hiện, chúng ta cũng đi nhìn xem. ” Gật gật đầu, Mộc Thanh Nguyên nói.

Nửa nén hương sau.

Chín người Vân Thiên Âm dừng lại, có chút kinh nghi bất định nhìn chiếc kén lớn màu trắng ngà trước mặt, Thiên Địa nguyên dịch như thủy triều không ngừng hướng tới đại kén này tụ tập.

“Đây đến tốt cùng là cái gì?” Bồ Thiên Đồ kỳ quái nói: “Chẳng lẽ, dị bảo là thai nghén ở bên trong?”

“Ân!” Vân Thiên Âm đáp lại một tiếng, ánh mắt chín người đồng thời rơi xuống trên người thiếu nữ đứng phía trước đại kén.

Đây là một thiếu nữ mặc một bộ lam y kì quái, thân hình thon dài, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng, mái tóc dài mềm mại màu lam xòa sau người, đôi mắt trong suốt giống như nước biển, lộ ra một tầng thủy quang màu lam.

Bàn chân ngọc trắng muốt giống như Bạch Ngọc tủy lộ ra khỏi quần, lẳng lẳng đứng tại phía trên Thiên Địa nguyên dịch, thậm chí từ trên này, vẫn tản mát ra một tầng thủy quang màu trầm lam.

Chỉ là giờ phút này, , thiếu nữ rõ ràng biểu hiện ra thần sắc không ưa thích bọn họ, ánh mắt băng lãnh, tựa hồ ngay cả liếc nhìn bọn họ một cái cũng không muốn.

Nhìn nét mặt thiếu nữ như thế, con như là nữ tử họ Thủy ôm Phá Không Điều, cũng với hắc sa nữ tử trên lưng Cửu U Huyền Xà, trong lòng cũng không khỏi sinh ra cảm giác xấu hổ. Giờ phút này, thiếu nữ ở trong mắt các nàng, liền giống như một đóa Thủy Liên, trong bùn mà bất nhiễm, cả người đứng ở nơi này, giống như nhất phương tử ngọc tủy tròn trĩnh tự nhiên, hồn nhiên trời sinh, xảo đoạt thiên công.

Nữ tử như vậy, không nên tồn tại ở hậu thế.

Cơ hồ là đồng thời, trong lòng chín người Vân Thiên Âm đồng thời sinh ra cảm giác như vậy.

“Tĩnh lại!” Đột nhiên, Vân Thiên Âm hét lớn một tiếng, đem mọi người bưng tĩnh lại.

“Ma nữ, thế nhưng mê hoặc chúng ta!” Ánh mắt Vân Thiên Âm đồng dạng lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào thiếu nữ nói.

“Hừ – ” Mỗi đào vĩnh lên, thiếu nữ quay đầu đi, không hề để ý tới hấn.

“Người là ai, cư nhiên vô lễ như vậy!” Sắc mặt Lạc Trọng Sơn trầm xuống, thanh đại kiếm dài gần sáu thước sau lưng lập tức ra khỏi vỏ, hai chân đạp mạnh lên Thiên Địa nguyên dịch. Một cổ đại lăng kinh người nhấc lên, Lạc Trọng Sơn lẳng không vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, trên đại kiếm nổi lên một tầng Kiếm Cương hệ Thổ nồng đậm, pháp tắc lực nội uẩn, một loại khí tức ngưng trọng hùng hậu nhảy mắt đem trắng trượng hư không chung quanh thiếu nữ trấn áp.

Không gian giam cầm!

Một kiếm không có chút nào hoa lệ, trực tiếp giam cầm không gian, chỉ là, bởi vì đặc điểm của Kim Thiên Kiếm Cốc, ở chỗ này, bất kì loại lực lượng nào của Thiên, Nhân, Ma ba đạo đều không thể hiển hóa ra bản sắc, liền ngay cả pháp tắc thuộc tính cũng không thấy được chút dấu vết nào.

Tám người Vân Thiên Âm không có chút ý tứ ngăn cản nào. Đối với lam y thiếu nữ trước mặt này, bọn họ chỉ cảm ứng được khí tức dao động tương đương với Kiếm Chủ. Kiếm Chủ, đối với bọn họ mà nói, cơ hồ là phát tay liền có thể tru sát. Chỉ là giờ phút này đang ở bên trong Kiếm Cốc hư không, bất kì biến cố gì cũng đều có khả năng phát sinh. Mà Lạc Trọng Sơn cũng không dám sơ ý, một kiếm đi xuống, cũng vận dụng toàn lực.

Bên trong hư không, chỉ thấy Lạc Trọng Sơn quát lên một tiếng, đại kiếm đánh xuống, Thổ pháp tắc vô cùng ngưng trọng trấn áp, bên trong hư không, một vòng không gian sóng gợn nhàn nhạt khuếch tán ra.

Bất đồng với Thanh Phàm Kiếm Cốc, đến Kim Thiên Kiếm Cốc, không gian bích đã kiên cố đến một trình độ đáng sợ, coi như là Lạc Trọng Sơn một kiếm toàn lực cận thân, cũng chỉ có thể làm ra không gian sóng gợn.

Nhưng mà, thiếu nữ cũng là có chút chán ghét phát tay lên, nói: “Tiểu Kim, bọn họ thật đáng ghét, giúp ta đánh bọn họ!”

Ngâm –

Nháy mắt, tại phía sau đại kén, một thanh Thần Kiếm hệ Kim đột nhiên phát ra tiếng ngâm kinh thiên. Tiếng kiếm ngâm khuếch tán ra ngoài, trong nháy mắt, vô số Thần Kiếm chung quanh tựa như hưởng ứng, toàn bộ bắn nhanh ra.

Vô cùng tiếng kiếm ngâm tụ tập hóa thành âm lăng cuộn cuộn, hướng tới Lạc Trọng Sơn trấn áp xuống.

Phốc –

Nháy mắt, Lạc Trọng Sơn cảm thấy thức hải một trận đau nhức, khôn cùng hắc ám tức khắc xâm nhập mà đến, một ngụm máu tươi phun ra.

Ông –

Ngay sau đó, một thanh tiểu kiếm màu lam trắng từ trước ngực Lạc Trọng Sơn ngực hiển hóa ra.

Thình thịch –

Vô thanh vô tức, ở phía trước thanh tiểu kiếm này, một vòng không gian cuộn sóng khuếch tán ra, lát sau, kể cả tiểu kiếm và Lạc Trọng Sơn đều hướng về phía sau bay ngược ra ngoài.

“Sư đệ!” Vân Thiên Âm trầm quát một tiếng, phát tay đem một đạo Huyền Băng pháp tắc tiếp lấy Lạc Trọng Sơn.

“Thức hải bị thương nặng, thuần túy là kiếm rít, nàng này không đơn giản!” Bồ Thiên Đồ trầm ngâm nói, liếc mắt một cái liền nhìn ra thương thế của Lạc Trọng Sơn. Giờ phút này, Lạc Trọng Sơn dĩ nhiên lâm vào hôn mê.

Ánh mắt lộ ra sát khí lạnh lẽo, Vân Thiên Âm bước tới một bước, nhìn chằm chằm thiếu nữ nói: “Cô nương đến tột cùng là ai?”

“Ta là người như thế nào vì cái gì phải nói cho người, gia hỏa chán ghét ta không thích khí tức của người, mau rời đi nơi này!” Thiếu nữ không trả lời, chỉ cau cái mũi xinh đẹp, thần sắc có chút chán ghét nói.

Cho dù là lấy tâm cảnh của Vân Thiên Âm, nhìn thấy động tác thiếu nữ như đối đãi tạp nhân, cũng là dâng lên một trận khí huyết, bất quá hân vận tạm thời nhịn xuống.

“Bên trong đại kén kia là cái gì vậy?”

“Người thật phiền a, ta nói không thích người, cho người ly khai, người như thế nào nhiều lời như vậy!” Thiếu nữ lúc này đây hoàn toàn xoay người sang chỗ khác, không hề nhìn Vân Thiên Âm.

Một trận tâm hỏa dâng lên, tay phải Vân Thiên Âm nắm chặt, kim phong kiếm dịch tức khắc rơi vào trong tay.

“Cô nương không muốn nói, quên đi, nhưng mà đã thương sư đệ tại hạ, tại hạ bất tài, cũng muốn hướng cô nương lãnh giáo mấy kiếm!”

Sắc mặt trầm xuống, Vân Thiên Âm tức khắc ra tay. Kim phong kiếm dịch trong tay vẽ ra từng đạo quỹ tích huyền ảo, từng tiếng dịch âm huyền ảo truyền ra. Dịch âm tuy rằng mờ ảo vô định, nhưng lại bí mật mang theo phong mang sắc bén. Kim sắc phong mang khí từ bảy lỗ trên kiếm dịch bắn nhanh ra, ở trên đỉnh đầu Vân Thiên Âm ngưng tụ.

Đồng thời, Huyền Băng Kiếm Cương bằng hàn mang theo một tầng đậm kim sắc phong mang khí ở phía trước kiếm dịch ba thước hội tụ thành một con Độc Giác dị thú cao trăm trượng. Hoang dã khí nồng đậm lập tức tản mát ra, nhanh chóng tràn ngập toàn bộ Kim Thiên Kiếm Cốc.

Đồng thời, Huyền Băng pháp tắc như muốn băng phong hết thảy buông xuống.

Rống –

Ngay sau đó, Độc Giác dị thú ngửa mặt lên trời tê hồng, một vòng âm lăng dày đặc hàn khí khuếch tán ra, âm lăng khủng bố giống như oanh lôi cửu thiên, chấn nhiếp tâm phách.

Chỉ là, giờ phút này, Độc Giác thú chỉ lộ ra màu vàng kim, màu sắc của Huyền Băng pháp tắc ở bên trong Kim Thiên Kiếm Cốc hoàn toàn bị vứt bỏ.

Kiếm dịch điểm động, tức khắc, âm lăng nguyên bản khuếch tán ra ngoài đúng là bị Huyền Băng pháp tắc ở bên trong hư không ngưng tụ lại, hóa thành một thanh vô hình âm kiếm dài năm trăm trượng.

Ngâm –

Không gian thoát phá, tại chung quanh vô hình âm kiếm, hai đạo Động Hư Không Gian tối đen kéo dài ra hình thành mũi kiếm. Chỉ là mũi kiếm Động Hư vừa xuất hiện, liền chịu lực đè ép của không gian chung quanh. Theo không gian quanh đó không ngừng thoát phá, mũi kiếm Động Hư cũng đồng thời run rẩy mãnh liệt.

Mà theo thiếu nữ mở miệng, giờ phút này, trên một nghìn thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên đồng thời phát ra tiếng kiếm minh.

Vô cùng âm lăng tụ tập, cùng với vô tận kim sắc phong mang ở trước mặt thiếu nữ ngưng tụ thành một thanh phong mang cự kiếm ngàn trượng.

Không gian thoát phá, tiếng kiếm khiêu khủng bố mang theo uy thế trăm thiên liệt địa nháy mắt trấn áp xuống.

Phốc –

Không có chút trở ngại nào, vô hình âm kiếm trong phút chốc thoát phá.

Biến sắc, thân hình Vân Thiên Âm cấp tốc vũ động.

Ồ –

Kim phong kiếm dịch bỗng dừng phát ra một tiếng dịch minh nứt nổ, âm lăng khủng bố từ mỗi một lỗ hồng trên thân kiếm dịch như nước chen chúc mà ra, cùng với đó là từng đạo kim sắc phong mang khí. Huyền Băng Kiếm Cương băng hàn từ trên kiếm dịch bắn nhanh ra, Huyền Băng pháp tắc vô hình trấn áp. Vô cùng âm lăng tức khắc bị ràng buộc, cùng với Huyền Băng pháp tắc dẫn động, phong mang khí, âm lăng không có chút nào trệ ngại dung hợp cùng nhau.

Theo Huyền Băng pháp tắc dung nhập, tức khắc ngưng tụ ra một đầu Độc Giác dị thú, thân như lão ngư, trên thân có màu trắng kim, đậm kim sắc phong mang khí lưu chuyển không ngừng, đem không gian chung quanh xé rách. Đồng thời từng đạo dịch âm từ trên người Độc Giác dị thú truyền dâng ra ngoài. Hư không chung quanh không ngừng chấn động, liên đới bảy người Bồ Thiên Đồ, tâm thần cũng mơ hồ dao động lên.

Tức khắc, kim phong kiếm dịch trong tay Vân Thiên Âm cấp tốc điểm ra, Độc Giác dị thú tức khắc lảo đảo không rít gào một tiếng, vô cùng âm lăng cùng với Huyền Băng pháp tắc băng hàn hóa thành từng kim sắc cự lăng, , hướng tới kim sắc cự kiếm nghênh tiếp.

586. Chương 145: Câu Linh Vong

Không gian thoát phá, tại phía trước kim sắc cự lăng, vô số Động Hư Không Gian thoát phá hiển hóa ra.

Oanh –

Khôn cùng uy nghiêm buông xuống, từ trên kim sắc cự kiếm, một cỗ ý chí uy nghiêm không hiểu trấn áp xuống.

“Cái gì!” Tám người Vân Thiên Âm lại lộ ra thần sắc khiếp sợ.

“Không có khả năng!” Bồ Thiên Đồ nhện không được phát ra tiếng kinh hô.

Thế như chẻ tre, kim sắc cự lăng khôn cùng kia, kể cả Động Hư Không Gian trước mặt, trong nháy mắt liền bị trấn áp xuống. Bên trong hư không, như xé rách tơ lụa, một thanh âm chói tai vang lên. Kim sắc cự kiếm ở bên trong hư không vẽ ra một đường vòng cung kinh người, tiếp tục hướng tới đỉnh đầu Vân Thiên Âm hạ xuống.

Quát một tiếng, tay phải Vân Thiên Âm liên tục vũ động. Kim phong kiếm dịch trong tay tức khắc vẽ ra từng đạo quỹ tích huyền ảo. Huyền Băng Kiếm Nguyên thuộc về tam kiếp Kiếm Hoàng mãnh liệt dâng lên, Độc Giác dị thú ngửa mặt lên trời tê hồng một tiếng, đại lượng không khí bị xé nát, một vòng lại một vòng kim sắc đại lăng giữa trời ngưng hiện.

Hàn Âm Độc Giác Thú, Hàn Âm Phong Thiên!

Hư –

Giống như lợi kiếm, thân hình dị thú nháy mắt xuyên qua một vòng lại một vòng đại lăng, hoang dã khí khổng lồ lan tràn ra, thái cổ khí đến từ thượng cổ hoang dã, giờ phút này Vân Thiên Âm không giữ lại chút nào phóng thích ra.

Nếu Lục Thanh giờ phút này tỉnh lại sẽ phát hiện, trên người Vân Thiên Âm cũng có được huyết mạch mãnh thú thượng cổ, hơn nữa, một phần huyết mạch này thập phần nồng hậu.

Oanh –

Không gian thoát phá, tại phía trên Độc Giác dị thú, một vòng lại một vòng Động Hư Không Gian lấy phương thức quỹ dị hướng tới chung quanh khuếch tán ra. Ma bên trong Động Hư Không Gian, từng đạo không gian loạn lưu cũng mơ hồ hóa thành cuộn sóng, hướng tới kim sắc cự kiếm giam cầm.

Không gian giam cầm!

So sánh với trước đó cùng Lục Thanh giao thủ một kiếm, một kiếm này còn muốn mạnh hơn gấp mười. Uy lực cường đại đem không gian bích vô cùng kiên cố của Kim Thiên Kiếm Cốc xé rách. Vô tận Huyền Băng pháp tắc buông xuống, uy năng cực hạn mà tam kiếp Kiếm Hoàng có thể đạt tới giờ phút này toàn bộ được Vân Thiên Âm thi triển ra.

Không gian bích cho dù vô cùng kiên cố, ở trước một kiếm này của Vân Thiên Âm, cũng không còn có chút năng lực chống cự nào, không gian thoát phá, coi như là ý chí uy nghiêm kia buông xuống cũng xuất hiện một chút ngưng trệ.

Không gian loạn lưu đen như mực ở bên trong Động Hư Không Gian qua lại bất định, toàn bộ Động Hư Không Gian thoát phá trên dưới một trăm trượng, toàn bộ hướng tới kim sắc cự kiếm kia trấn áp mà đi.

Ngâm –

Tựa hồ bị động tác của Vân Thiên Âm chọc giận, một tiếng kiếm ngâm kinh thiên vang lên, trên bầu trời Kim Thiên Kiếm Cốc, đột nhiên vang lên tiếng lôi minh kinh người. Lôi khí năm màu vô hình bùng lên, uy nghiêm khủng bố từ trên trời giáng xuống, lại trấn áp đến trên người Vân Thiên Âm.

Phốc –

Phun ra một ngụm máu tươi, cả người Vân Thiên Âm bắn ngược ra phía sau. Ở dưới ánh mắt kinh ngạc của tám người Mộc Thanh Nguyên vừa chạy tới, Kiếm Bảo hộ thân trước ngực Vân Thiên Âm nháy mắt thoát phá, cả người bay xa mấy trăm trượng mới rơi xuống.

“Sư huynh!” Lạc Trọng Sơn vừa thanh tỉnh lại, thân hình cấp động, vội vàng đón đỡ thân hình của Vân Thiên Âm.

Phốc –

Lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Vân Thiên Âm giờ phút này tái nhợt, nhưng mà nhân thân lại cực kỳ sáng ngời.

“Kiếm Linh vô chủ! Nàng không phải là người!” Cố chịu đựng tổn thương trong nội thể, Vân Thiên Âm nỗ lực huyền phù lên, mở miệng nói.

Cái gì?

Chẳng những là tám người Mộc Thanh Nguyên, liền ngay cả tám người Bồ Thiên Đồ, ánh mắt cũng đều biến hóa.

“Kiếm Linh!” Trong mắt Bồ Thiên Đồ chợt lóe tinh quang, bên trong ánh mắt hiện ra thần sắc khó hiểu.

“Kiếm Linh, nếu đúng là như vậy, bên trong đại kén này, khả năng thai nghén bản thể của nàng!” Ôm Phá Không Điều, nữ tử họ Thủy bước tới một bước mở miệng nói.

Ánh mắt mọi người lập tức tụ tập đến trên chiếc kén màu trắng ngà. Giờ phút này, ở mặt trên chiếc kén, nguyên bản một tầng kim hôi sắc phong mang khí dĩ nhiên đã tiêu thất không thấy.

“Vị muội muội này, người thật xinh đẹp a!” Lúc này, phía trên Cửu U Huyền Xà, hắc sa nữ tử khinh đạm liên bước, từ phía trên đi xuống.

Ánh mắt thiếu nữ tức khắc có chút nghi hoặc hướng nàng nhìn thoáng qua.

Nhìn thấy ánh mắt của thiếu nữ, trong mắt hắc sa nữ tử hiện lên một tia vui mừng, vội vàng nói: “Vị muội muội này, nhìn người một người ở chỗ này lẻ loi, không bằng theo tỷ đi, tỷ mang người ra ngoài chơi đùa, được không?”

“Chơi đùa?” Ánh mắt thiếu nữ tức khắc sáng ngời, bất quá nàng lập tức xoay chuyển ánh mắt, nói: “Nhưng mà, ta không thích khí tức trên người người, ta không đi. ”

Hắc sa nữ tử nghe vậy, thân hình tức khắc bị kiềm hãm.

“Như thế nào, tiên thiên mệnh hoặc của người không dùng được sao?” Nữ tử ôm Phá Không Điều cười lạnh một tiếng nói.

“Thuỷ Như Tâm, người không nên ra vẻ thánh khiết, như thế nào, khí tức trên người người nàng liền thích sao?” Hắc sa nữ tử cười lạnh một tiếng trả lời.

“Hảo, Bồ Nhan Cơ, hôm nay người nếu muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người!” Mặt Thuỷ Như Tâm ửng hồng, mắt phượng trừng lớn, kể cả Phá Không Điều trong lòng nàng cũng lộ ra răng nanh sắc nhọn.

Tê –

Một tiếng rít sắc nhọn vang lên, Cửu U Huyền Xà tức khắc cuộn mình lại, xà tín đỏ tươi hướng tới Phá Không Điều phun ra nuốt vào bất định.

“Được rồi! Giờ phút này không phải thời điểm so đo. ” Vân Thiên Âm phục dụng đan dược, được lực mạnh mẽ ở bên trong thân thể qua lại không ngớt, đem tổn thương trong nội phủ nháy mắt chữa trị.

Bên cạnh, tám người Mộc Thanh Nguyên đều thầm than, không hổ là đến từ Tử Hoàng thánh giới, tùy tiện phục hạ đan dược đều đạt tới thượng phẩm, thậm chí giờ phút này, Vân Thiên Âm vì khôi phục thực lực nhanh nhất, liền phục dụng một viên đan dược thượng phẩm đỉnh cấp.

Trở lại trước mặt mọi người, sắc mặt Vân Thiên Âm đầy âm trầm, nói: “Nàng thành tựu Kiếm Linh, cho nên mới có thể điều động rất nhiều Thần Kiếm cấp Kim Thiên ở nơi này, khó trách ta trước đó cùng nàng động thủ, không có cảm thấy bất kì pháp tắc cùng Kiếm Nguyên, thậm chí Linh Lực dao động. Hơn nữa kiếm giả nhân tộc chúng ta tuy rằng tu luyện Kiếm Đạo, có thể cải biến thân thể, nhưng mà lại không có giống nàng kỳ lạ như vậy, đó là bản chất của nàng. ”

Hữu chưởng vừa lật, tức khắc, ở trong tay Vân Thiên Âm xuất hiện một cái ti vòng (lưới làm bằng tơ).

Đây là một cái ti vòng kì dị, sợi tơ tối đen hẹp dài giống như tơ tằm, chỉ là này mặt trên tản mát ra mùi tanh hôi buồn nôn, thật sự là làm người ta không thể thừa nhận.

Bất quá giờ phút này, đám người Thuỷ Như Tâm cũng không cố kỵ nhiều như vậy, bởi vì giờ phút này, trong lòng bọn họ đồng loạt sinh ra một ý tưởng.

“Câu Linh Vòng!” Bồ Thiên Đồ có chút không thể tin được nói.

“Không sai, đúng là Câu Linh Vòng!” Trên mặt Vân Thiên Âm lộ ra thần sắc ngạo nghễ nói.

“Câu Linh Vòng, lấy bốn mệnh tơ nhện của bát giai Linh Thú, Câu Linh Chu dệt thành, lại lấy bảy bảy bốn mươi chín thanh Thần Kiếm cấp Bạch Linh uẩn dưỡng bốn mươi chín năm mới thành tựu Câu Linh Vòng, dùng bắt Kiếm Linh, dưới cấp Tử Hoàng thượng phẩm không thể kháng cự. Coi như là Kiếm Linh của Thần Kiếm cấp Tử Hoàng thượng phẩm, muốn thoát ra cũng muốn tiêu phí một phen công phu mới được. ” Thuỷ Như Tâm Có chút khiếp sợ nói.

“Nhưng mà, Câu Linh Chu thật sự nghịch thiên, coi như là thời kì hoang dã thượng cổ năm vạn năm trước, Câu Linh Chu cũng chỉ có hai, ba con mà thôi. Huyền Âm Tông các người. .. ” Trên mặt Bồ Nhan Cơ lộ ra thần sắc nghi hoặc nói.

“Huyền Âm Tông chúng ta. . ” Vân Thiên Âm hừ lạnh một tiếng, nói: “Như thế nào, Huyền Âm Tông chúng ta không thể đạt được chí bảo như vậy sao?”

Nhìn thấy Vân Thiên Âm biến sắc, Bồ Nhan Cơ vội vàng tươi cười nói: “Vân huynh hiểu lầm, tiểu muội chỉ là nhất thời hiếu kỳ mà thôi. ”

Mà giờ phút này, phía trước đại kén, thiếu nữ cũng biến sắc, trên mặt lộ ra thần sắc cực độ chán ghét.

“Hương vị thật chán ghét, tiểu Kim, tiểu Hỏa, đem chúng nó đuổi đi!”

Ngâm –

Vô số Thần Kiếm cấp Kim Thiên ở trên không xoay quanh, theo thiếu nữ nói, toàn bộ Thần Kiếm đều chấn động lên, ồ ràng là cảm thụ được thiếu nữ tức giận, vô số thanh Thần Kiếm lấy năm thanh Ngũ Hành Thần Kiếm làm trung tâm, ở trên đỉnh đầu thiếu nữ tụ tập.

“Hừ, chỉ là hạt gạo, mà cũng đòi tỏa quang hoa!” Vân Thiên Âm cười lạnh một tiếng, Câu Linh Vồng tối đen trong tay nâng lên cao: “Câu Linh Vồng, cấm cho ta!”

Ông –

Ngay sau đó, vô số tiếng kiếm ngâm thê lương từ trên ti vồng tản mát ra, một tầng mang khí tối đen ở trên ti vồng hiển hóa ra.

Hô –

Đột nhiên, bên trong Kim Thiên Kiếm Cốc nổi lên cuồng phong, khôn cùng uy nghiêm đánh xuống, nghĩ muốn đem Câu Linh Vồng tinh lọc, nhưng mà, Câu Linh Vồng này cũng là đón gió trưởng lên, hốt lát liền tăng tới phạm vi ngàn trượng, nháy mắt đem mấy ngàn thanh Thần Kiếm bao phủ vào.

“Tiểu Kim, tiểu Hỏa, tiểu Thổ. ..” Ánh mắt thiếu nữ vừa động, vội vàng nói.

Ngâm –

Tức khắc, từ bên trong Câu Linh Vồng truyền ra tiếng vù vù kịch liệt.

Vô cùng tiếng kiếm ngâm giao hoà cùng một chỗ, kim sắc phong mang khí quán quanh, rất nhanh ngưng tụ thành màu hắc kim.

Trong mắt chợt lóe tinh mang, kiếm chỉ của Vân Thiên Âm lẳng không điểm ra, bỗng dưng quát lớn một tiếng: “Thu!”

Ông –

Vô số tiếng kiếm minh thê lương vang lên, phía trên Câu Linh Vồng, một tầng lưu quang đen sẫm chớp động, cùng với đó là một cỗ hương vị tanh hôi vô cùng tản mát ra, nháy mắt truyền khắp toàn bộ Kim Thiên Kiếm Cốc.

Phong mang khí màu hắc kim bên trong Câu Linh Vồng thoát phá, đồng thời vô số thanh Thần Kiếm cũng thoát phá, chỉ còn lại hơn ngàn thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên đỉnh cấp còn đang khổ sở vùng vẫy. Theo kiếm chỉ của Vân Thiên Âm dẫn động, Câu Linh Vồng bắt đầu chậm rãi lắng xuống, thu nhỏ lại, chốc lát sau, liền khôi phục hình dáng ban đầu, rơi vào trong tay.

Giờ phút này, đám người Thuỷ Như Tâm nhìn lại, bên trong Câu Linh Vồng trong tay Vân Thiên Âm, có vô số thanh tiểu kiếm màu vàng kim nhỏ như ngón út trẻ con, giống như làm đẹp Câu Linh Vồng tối đen, sinh ra một cỗ cảm giác yêu dị.

Ông –

Tức khắc, Câu Linh Vồng phát ra một tiếng kiếm minh thê lương, giống như đang tự thuật cái gì.

Gật gật đầu, Vân Thiên Âm nói: “Hảo, ta cho phép người thôn phệ linh tính của những thanh Thần Kiếm đó, bất quá kế tiếp, người phải đem Kiếm Linh kia hàng phục cho ta!”

Tựa hồ là đáp lại, hắc mang phía trên Câu Linh Vồng chợt lóe, liền kịch liệt rung động lên.

587. Chương 146: Đàn Kiếm Tề Minh!

“Tiểu Kim, tiểu Hỏa!” Lam mang trong mắt thiếu nữ chợt lóe, bên trong hư không tức khắc sinh ra vô số tiếng kiếm ngâm.

Hưu –

Hưu –

Vô số đạo Kiếm Khí vô hình trống rỗng ngưng kết, cắt qua không gian. Giữa không trung, chỉ thấy từng đạo Động Hư Không Gian lấy tốc độ kinh người ở trước mặt mọi người kéo mở, nháy mắt bao phủ trước mặt Vân Thiên Âm phạm vi hơn mười dặm.

“Mau lui lại!” Sắc mặt tám người Bồ Thiên Đồ đại biến.

Nhưng mà giờ phút này kiếm chỉ của thiếu nữ điểm ra, toàn bộ Kim Thiên Kiếm Cốc tức khắc sinh ra một cỗ uy nghiêm to lớn khôn cùng, uy nghiêm này không thể ngăn cản, trực tiếp trấn áp ở trong lòng mọi người.

Thình thịch –

Kiểm Bảo hộ thân trước ngực tám người đều thoát phá, trong lúc nhất thời, trừ bỏ Vân Thiên Âm ở ngoài, tám người như bị sét đánh, kể cả mười đầu lục giai Linh Thú, căn bản không có bất kỳ năng lực chống cự nào, toàn bộ bị ném về phía sau.

Ánh mắt ngưng lại, sắc mặt Vân Thiên Âm cũng tái nhợt, không dám chậm trễ, Câu Linh Vong trong tay nâng lên, trầm quát một tiếng: “Còn không xuất thủ bắt nàng!”

Tức khắc, Câu Linh Vong lẳng không mở ra, mặt trên hắc mang chớp động, một đạo ô quang bắn ra, tức khắc ở bên trong hư không ngưng tụ ra thân hình một gã thanh niên tà dị.

Thanh niên này cả người khoác trường sam tối đen, mái tóc đen sẫm hơi hơi uốn lượn, cả người lộ ra một cỗ khí tức quỷ dị.

“Ha hã, cô nương người cũng thật xinh đẹp, khiến tại hạ đến yêu thương người đi!” Khóe miệng thanh niên vừa động, trên người tức khắc nổi lên mảng lớn hắc mang, hắc mang này vừa mới xuất hiện liền che phủ bầu trời, đem toàn bộ Kim Thiên Kiếm Cốc bao phủ vào.

Nháy mắt, toàn bộ Kim Thiên Kiếm Cốc lâm vào trong bóng tối, chỉ còn lại màn trời tối đen, từng thanh Thần Kiếm bị giam cầm ở mặt trên, không ngừng phát ra tiếng ngâm thê lương vùng vẫy. Trên màn trời chỉ còn lại có không đến ngàn thanh Thần Kiếm, ngàn thanh Thần Kiếm này lấy năm thanh Ngũ Hành Thần Kiếm làm trung tâm, không ngừng tụ tập phong mang khí, ngăn cản hắc mang luyện hóa cùng xâm thực ”

“Tiểu Kim, tiểu Hỏa, người mau thả chúng nó ra!” Thiếu nữ trừng mắt, gắt gao nhìn chăm chăm thanh niên tà dị.

“Ha hã, cô nương nói chuyện, tại hạ tự nhiên làm theo!” Ánh mắt thanh niên nhìn quét thiếu nữ, thỉnh thoảng lại dừng ở trên chiếc cổ trắng ngần cùng bộ ngực sữa sung mãn có vẻ lưu luyến, không có bộ dáng nào muốn động thủ.

“Người. ..!” Thiếu nữ bị nhìn đến mặt đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận, nhưng mà trên người đối phương tản mát ra khí tức khiến nàng bản năng sinh ra một cảm giác sợ hãi,

Ông –

Đột nhiên, một thanh âm thanh thúy vang lên.

“Tiểu Mộc!” Thiếu nữ bị thiết kêu lên một tiếng, đã thấy phía trên màn trời bị hắc mang bao phủ, thanh Mộc Hành Thần Kiếm ở trung ương rốt cục chịu không được hắc mang xâm thực, thoát phá mở ra.

Mộc Hành Thần Kiếm ở trung tâm vừa thoát phá, tuy rằng có một thanh Mộc Hành Thần Kiếm khác đến thay, nhưng mà linh tính căn bản không thể so sánh cùng bốn thanh Ngũ Hành Thần Kiếm còn lại, cơ hồ là nháy mắt, trận thể Ngũ Hành Luân Chuyển liền rung động lên, cơ hồ ngay sau đó sẽ thoát phá thành từng mảnh.

“Thả chúng nó ra!” Cước bộ thiếu nữ vừa động, thân hình chợt lóe, một trận không gian sóng gợn nhàn nhạt chớp động, ngay sau đó liền xuất hiện ở phía trên màn trời ngàn trượng.

“Thuần di!” Sắc mặt Vân Thiên Âm trầm xuống, rốt cục xác định chính mình phán đoán. Thiếu nữ không đủ hai mươi tuổi trước mặt này, quả thật là Kiếm Linh không thể nghi ngờ, như vậy nói đến, tuổi của nàng, cũng tuyệt đối không thể dùng bộ dạng để phán đoán.

Mà xem biểu hiện của thiếu nữ này, rõ ràng là không có kinh lịch qua bất kì sự tình gì, linh tính vẫn là một tờ giấy trắng, cũng là dễ khống chế nhất.

Vân Thiên Âm thậm chí đã muốn tưởng tượng, sau khi hẳn hiếm được Kiếm Linh này, thực lực đại tăng, thậm chí đủ để so với Kiếm Phách tông sư trong tông. Đến lúc đó, ở Hàn Âm nhất mạch, hẳn nhất định có thể độc chiếm ngôi đầu, đem một thế hệ tuổi trẻ trong tông hoàn toàn áp chế, coi như là yêu nghiệt kia, nói không chừng, cũng có lực chiến một trận.

“Vân huynh!”

Tám người Thuỷ Như Tâm cố gắng trở lại chỗ cũ, tâm thần tám người thụ thương không nhỏ, thần sắc đều có chút ủ rũ xuống.

“Các vị yên tâm, Câu Linh Vồng của Huyền Âm Tông ta đã sinh ra Câu Linh, Kiếm Linh cấp Tử Hoàng bình thường căn bản không có chút năng lực phản kháng nào. ”

Nghe được Vân Thiên Âm nói, trừ bỏ Lạc Trọng Sơn ở ngoài, trong lòng bảy người Thuỷ Như Tâm vừa động, ánh mắt nhìn về phía màn trời tối đen đều có chút biến hóa lên.

Phía dưới màn trời.

Thanh niên hắc y tà dị nói: “Cô nương, tương kiến chính là hữu duyên, không bằng vào tề xá của tại hạ, chúng ta cùng nhau tâm tình. ”

Cảm thụ được ánh mắt xích lửa của thanh niên, tựa hồ muốn đem y phục chính mình hoàn toàn xuyên thấu, trên mặt thiếu nữ rốt cục hiện ra thần sắc giận dữ.

“Người tránh ra!”

“Tại hạ không đồng ý thì sao?” Thanh niên nửa bước bất động, ánh mắt không kiêng nể gì tiếp tục đánh giá thiếu nữ.

Thình thịch –

Lại là hai tiếng kim thiết bạo liệt, trên màn trời, trừ bỏ Mộc Hành Thần Kiếm trước đó gia nhập, xích hồng sắc Hỏa Hành Thần Kiếm cũng đồng thời vỡ nát.

“Tiểu Hỏa!” Thiếu nữ kêu lên một tiếng, trên người bỗng đứng nổi lên một cổ Kiếm Khí kinh người.

Kiếm Khí này vô cùng thuần túy, vô hình vô chất, vừa mới xuất hiện, toàn bộ hư không nháy mắt thoát phá, vô số không gian loạn lưu bị dẫn động ra, theo Kiếm Khí lăng không hướng tới thanh niên bắn nhanh đi.

Kiếm Khí khủng bố, mỗi một đạo đều giam cầm mấy trăm triệu hư không, vô số đạo Kiếm Khí sinh ra, hơn mười dặm hư không, đúng là hoàn toàn yên lặng, cuồng phong trước đó vẫn gào thét, trong phút chốc tiêu thất vô tung.

Uy thế cường đại khiến đám người Mộc Thanh Nguyên trợn mắt há mồm.

“Này, đây là thực lực gì!” Lão giả họ Đỗ lẩm bẩm nói, tám người cấp tốc thối lui về phía sau, bởi vì trước đó tám người không hề động thủ, cho nên uy áp thiếu nữ tiếp dẫn cũng không có hoàn toàn trấn áp đến bọn họ. Lấy tu vi tám người đều là Kiếm Hoàng, tâm thần chỉ là chấn động vài phần liền khôi phục lại.

Nhưng mà giờ phút này uy thế thiếu nữ dẫn động, rốt cuộc cũng không phải bọn họ có thể thừa nhận, ngay cả chín người Vân Thiên Âm, cũng đều nhanh chóng thối lui.

Mười đầu Linh Thú phát ra tiếng hồng trầm thấp, ngẩng đầu nhìn màn trời tối đen, trong mắt đều lộ ra thần sắc sợ hãi. Câu Linh của Câu Linh Vồng, chẳng những là thành tựu linh thể Kiếm Linh, liền ngay cả Linh Thú chúng nó, ở trình độ nhất định, cũng phải chịu trấn áp.

Lúc trước, ở thời kì hoang dã thượng cổ, Câu Linh Chu đó là dựa vào bắt Linh Thú khác mà sống, tiền giai cũng cần luyện hóa đại lượng huyết nhục Linh Thú mới được, ngược lại Linh Lực trong Thú Đan đối với Câu Linh Chu mà nói chỉ là tích tụ Linh Lực bình thường mà thôi.

Cho nên, từ khi Câu Linh Vồng vừa xuất hiện, chẳng những Linh Thú của đám người Bồ Thiên Đồ, liền ngay cả Băng Phong Điểu bên cạnh Vân Thiên Âm cũng lộ ra thần sắc cảnh cù.

Thật sự là ở thời kì hoang dã thượng cổ, uy danh của Câu Linh Chu rất thịnh, hiện giờ Câu Linh bên trong Câu Linh Vồng giờ phút này, đám người Bồ Thiên Đồ đoán, tám chín phần mười đó là hồn phách bản thân Câu Linh Chu, chỉ là hiện giờ bị giam cầm bên trong Câu Linh Vồng, bị bức bách nghe sai sử mà thôi.

Giờ phút này, nhìn thấy vô cùng không gian loạn lưu kia, cùng với vô cùng Kiếm Khí tới người, thanh niên tà dị cũng không chút lo lắng, chỉ thấy trên mặt lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Cô nương, hà tất động thủ, chúng bắt quá chỉ là chút linh thể chưa ngưng linh thức mà thôi, không tính là cái gì. Theo ta cùng trở về đi!” Thanh niên vừa dứt lời, kiếm chỉ hướng tới thiếu nữ điếm ra.

Hưu –

Một đạo hắc mang lấy tốc độ kinh người xuyên qua hư không, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của thiếu nữ, đạo hắc mang đó nháy mắt đã chui vào trong vai phải của nàng.

Kêu lên một tiếng thống khổ, từ nửa thân bên phải của thiếu nữ, đột nhiên nổi lên mang khí tối đen, nguyên bản vô hình Kiếm Khí mãnh liệt hướng tới thanh niên tức khắc tiêu thất không thấy, kể cả vô số không gian loạn lưu, cũng lập tức bị không gian bích kiên cố của Kim Thiên Kiếm Cốc trấn áp trở về.

“Đau quá!” Thiếu nữ kêu lên một tiếng đau đớn, ngọc thủ đè lên vai phải, một chùm trạm lam sắc thần quang ngưng hiện ra, hướng tới hắc mang nổi lên trấn áp xuống.

Phốc –

Giống như là băng tuyết gặp được liệt diễm, trạm lam sắc thần quang của thiếu nữ phát ra hoàn toàn không có tác dụng, còn chưa chạm vào hắc mang, liền bị nghiền nát không còn.

“Đau quá!” Ánh mắt thiếu nữ biến đổi có chút mờ mịt, ngọc thủ từ trên vai phải hạ xuống, kéo mở một bên cổ áo, lộ ra nửa đoạn vai trơn nhẵn, kể cả một phần ngực sửa kinh người, cũng đều rơi vào trong mắt thanh niên. Nhưng mà giờ phút này cả người nàng, mặt mày đến nỗi chẳng muốn mở mắt.

Cách đó không xa, nhìn bộ dạng của thiếu nữ, hai mắt thanh niên hiện lên thần sắc kinh hãi, đôi con ngươi tối đen hiện lên ánh mắt dâm tà.

Ngâm –

Giờ khắc này, phía trên màn trời, lấy ba thanh Ngũ Hành Thần Kiếm còn sót lại dẫn đầu, rất nhiều Thần Kiếm đồng thời phát ra tiếng ngâm bi phẫn.

Không sai, chính là bi phẫn, đám người Mộc Thanh Nguyên rõ ràng từ ngàn tiếng ngâm nghe ra ý vị bi phẫn.

Ông –

Một thanh Thổ Hành Thần Kiếm thoát phá.

Ông –

Một thanh Kim Hành Thần Kiếm thoát phá.

Ông –

Một thanh Thủy Hành Thần Kiếm thoát phá.

Ngay sau đó, cơ hồ là cùng lúc, ngàn thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên còn sót lại đồng thời thoát phá, vô số đạo phong mang ám kim sắc thuần túy ở trong khoảnh khắc nhiều Thần Kiếm thoát phá diễn sinh ra.

Hai tiếng kiếm ngân to lớn vang vọng cửu tiêu vang lên, màn trời tối đen nháy mắt bị xé mở ra một vết nứt.

“Thần Kiếm có linh, đây là ở lấy mệnh tương hộ a!” Mộc Thanh Nguyên cảm khái nói.

“Đại diện chủ?” Lão giả họ Đỗ bên cạnh nghi hoặc nói.

“Vật còn như thế, người lại không bằng!” Lắc lắc đầu, Mộc Thanh Nguyên thở dài một tiếng, đồng thời ngẩng đầu nhìn nhất phương kim sắc quang lượng trên màn trời tối đen, nói: “Nhìn đi, đây là một kiếm cuối cùng trước khi linh thức chúng nó tiêu tán.”

Một đạo ám kim sắc phong mang tụ tập, hai đạo ám kim sắc phong mang tụ tập, .. Ở dưới ánh mắt kinh ngạc của thanh niên, hơn nghìn đạo ám kim sắc phong mang ở đỉnh đầu tụ tập, vô số kiếm ảnh hư ảo đồng thời tại bên cạnh ám kim sắc phong mang hiển hóa ra.

588. Chương 147: Phá Kén Mà Ra (thượng)

“Hừ, đám kiến hôi!” Thanh niên biến sắc, kiếm chỉ hư không liên điểm, vô số đạo mang khí tối đen phác họa, trùng nhập vào màn trời tối đen phía trên.

Ông –

Vô số đạo kiếm ảnh đạo hư ảo ở phía trên màn trời thành hình, mỗi một đạo kiếm ảnh, đều phát ra tiếng ngân thê lương.

Phía dưới, đám người Mộc Thanh Nguyên nhìn thấy, bọn họ biết, những hư ảnh này đều là lưu ảnh tàn hồn Thần Kiếm bị Câu Linh Vồng thôn phệ, giờ phút này theo thần thông của Câu Linh Vồng đại hiển, đối với những Thần Kiếm chưa bị thu phục, tự nhiên có tác dụng kinh sợ.

Tức khắc, theo động tác của thanh niên, toàn bộ màn trời nhanh chóng co rút lại, một lần nữa hóa thành Câu Linh Vồng phạm vi ngàn trượng. Hắc mang như thực chất ở trên Câu Linh Vồng lưu chuyển, hướng tới hơn ngàn đạo ám kim sắc phong mang giữa trời chụp xuống.

Ngâm –

Tiếng kiếm ngân liên miên vang lên, lấy kiếm ảnh năm thanh Ngũ Hành Thần Kiếm làm trung tâm, vô số đạo phong mang khí tụ tập lại.

Răng rắc –

Không gian bích rớt cuộc không chịu nổi phong mang khí sắc bén như vậy, lập tức thoát phá ra.

Hừ –

Hừ –

Hừ –

Vô tận phong mang tụ tập, tại một khắc Câu Linh Vồng bao phủ xuống, rốt cục lại ngưng tụ thành một thanh cự kiếm ngàn trượng. Chỉ là lần này, màu sắc của cự kiếm vàng thêm thâm thúy, thân kiếm ám kim sắc tản ra phong mang âm u, không gian chung quanh toàn bộ thoát phá, liền ngay cả không gian loạn lưu tối đen bên trong cũng bị dẫn động ra, ngưng tụ trên mũi kiếm.

Ông –

Tức khắc, vô số đạo kiếm ảnh hướng tới cự kiếm vọt tới, theo mỗi một đạo kiếm ảnh dung hợp, màu sắc cự kiếm càng thêm thâm thúy. Hơn ngàn đạo kiếm ảnh cơ hồ trong chớp lát dung hợp, hình thành phong mang cự kiếm hắc kim sắc. Ngay khi thành hình, cự kiếm tức khắc phát ra một tiếng ngân kinh thiên, cuồng phong bàng bạc nổi lên, đúng là đem Câu Linh Vồng đẩy lên mười trượng.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt khiếp sợ của đám người Vân Thiên Âm, thân kiếm màu hắc kim lại biến hóa, thân kiếm ngàn trượng rất nhanh thu nhỏ lại, trong nháy mắt, liền rút nhỏ mười lần, thành cự kiếm trăm

trượng tối đen, chỉ có trên mũi kiếm, còn có thể nhìn thấy một tia kim sắc phong mang nhàn nhạt, theo không gian loạn lưu tụ tập mà tản mát ra khí thế khủng bố.

“Đám kiến hôi! Cẩm cho ta!” Trên mặt thanh niên lộ ra thần sắc dữ tợn, trên người một cổ hắc mang tanh hôi phóng lên cao, tiến nhập bên trong Câu Linh Vồng.

Ông –

Tức khắc, Câu Linh Vồng lại tăng vọt gấp đôi, hai ngàn trượng âu Linh Vồng chụp xuống, vô tận hắc ám buông xuống. âu Linh Vồng đột nhiên trưởng đại, đem cả hư không trên đỉnh đầu mọi người bao phủ.

Ngâm –

Phong mang cự kiếm dài trăm trượng lẳng không bắn lên, kiếm khiêu thanh khủng bố truyền khắp toàn bộ Kim Thiên Kiếm Cốc. Cuồng phong vũ động, Thiên Địa nguyên dịch cũng đồng thời nhắc lên cự lãng thao thiên, chỉ là, nhũ bạch sắc đại kén như trước, lẳng lẳng hấp thu vô tận Thiên Địa nguyên dịch của Kim Thiên Kiếm Cốc.

Oanh –

Ngay sau đó, phong mang cự kiếm liền chém lên Câu Linh Vồng tối đen, không gian băng toái, vô tận không gian loạn lưu dẫn động, giã ở trên Câu Linh Vồng.

Phốc –

Thanh niên tà dị phun ra một ngụm máu đen sẫm tanh hôi, hắc mang trên mặt bạo khởi, cả người run rẩy.

”Hảo, hảo, cứ nhiên có uy lực như vậy, năm vạn năm, hương vị bị thương, các người, đều yên diệt cho ta!

Lời nói vừa dứt, thân hình thanh niên tức khắc biến hóa lên, mang khí tối đen chớp động, đem thanh niên bao phủ vào, đồng thời mở rộng trăm nghìn lần.

Chi –

Một tiếng rít kỳ dị truyền khắp mấy trăm dặm. Giờ khắc này, sau lưng chín người Vân Thiên Âm, mười đầu lục gia Linh Thú đồng thời phát ra một tiếng rống sợ hãi. Trừ bỏ Băng Phong Điểu như trước khổ sở giãy dụa, không cam lòng khuất phục ở ngoài, chín đầu Linh Thú khác tất cả đều xụi lơ, uy nghiêm đến từ thượng vị giả, thật sâu trấn áp tổ khiêu thần hải của chúng nó.

“Đó là cái gì. .. ?” Tam điện chủ có chút không thể tin được nói.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tại địa phương trước đó thanh niên đứng, xuất hiện một con nhện khổng lồ quỷ dị cao chừng mấy trăm trượng.

Con nhện này toàn thân đen sẫm, vô số chân nhện mở ra, mặt trên mang theo từng cái gai độc sắc nhọn, đồng thời, nhẹ nhàng từng sợi tơ nhện tối đen phía sau huy vũ. Mỗi một đạo tơ nhện hạ xuống, tất cả mọi người có thể cảm ứng được, một mảnh Thiên Địa nguyên khí toàn bộ bị thôn phệ không còn, liền ngay cả khí thuộc tính, cũng bị trực xuất không còn.

Chừng bảy đôi mắt kép lóe ra hắc mang nhiếp người, hắc mang sâu thẳm, tựa hồ muốn đem hết thấy mọi thứ đều thôn phệ đi vào.

Thượng cổ bát giai mãnh thú, Câu Linh Chu.

Giờ phút này thanh niên hiển hóa ra, đúng là thượng cổ bát giai mãnh thú Câu Linh Chu. Câu Linh Chu, coi như là ở thời kì hoang dã thượng cổ cũng không có mấy con, cơ hồ có thể nói là mãnh thú cường đại đến nghịch thiên, đặc biệt là chúng nó chuyên khắc chế linh thể thần thông. Ở thời kì hoang dã thượng cổ, bất kì tông sư nào mà không muốn thu phục một con, chỉ là chưa từng có người thành công qua.

Bất quá lúc này xem ra, Câu Linh Chu cũng chỉ còn lại hồn phách mà thôi, nhưng mà, coi như chỉ còn lại hồn phách, trên người Câu Linh Chu này bí mật mang theo uy nghiêm thuộc về bát giai Linh Thú, như trước không có chút nào yếu đi.

Linh áp khùng bổ khiến hư không chấn động, vền vền là uy nghiêm tràn ra liền đem mười đầu lục gia Linh Thú trấn áp, không cần phải nói phong mang cự kiếm trực tiếp đối mặt.

Nhưng mà, phong mang cự kiếm dung hợp linh thức của nghìn thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên, há lại có thể đơn giản.

Hư –

Một tiếng kiếm ngâm vang lên, phong mang cự kiếm đột nhiên thoát phá mở ra, hơn ngàn đạo kiếm ảnh trước đó dung hợp lại phân tán ra, chốc lát, liền xuyên qua lỗ thủng trên Câu Linh Vồng, Hắc mang trên mỗi một lỗ thủng đều bị những kiếm ảnh bí mật mang theo không gian loạn lưu ngang nhiên đánh nát.

Ông –

Trong phút chốc, vô số kiếm ảnh uyên qua Câu Linh Vồng nháy mắt lại ngưng tụ, thân kiếm trăm trượng lại đánh xuống.

“Đáng giận!”

Biến hóa xảy ra thành linh khiến Câu Linh Chu có chút trở tay không kịp, bất quá rốt cuộc là bát giai Linh Thú, tuy rằng thân là Linh Thú, cũng không có bước vào Kiếm Đạo, nhưng mà đối với không chế khí thuộc xa xa không phải nhân tộc có thể so sánh.

Giờ phút này, đối mặt cự kiếm tới gần, chân nhện ở trước người cấp tốc hoa động, bên trong hư không vô số pháp tắc lực tối đen tụ tập mà đến. Lực lượng Kiếm Vực bên trong Kim Thiên Kiếm Cốc đúng là không thể ngăn cản Câu Linh Chu hiển hóa màu sắc pháp tắc.

“Đó là Thôn Phệ pháp tắc trong truyền thuyết?” Trong mắt Bồ Thiên Đồ chợt lóe tinh mang, hướng tới Vân Thiên Âm nói.

“Không sai, Thôn Phệ pháp tắc, truyền thuyết chính là pháp tắc Câu Linh Chu độc hữu. Bất quá pháp tắc này tuy nói là nằm ở dưới Thiên Đạo, nhưng mà từ thượng cổ cho tới nay, thật không có người nào có thể tiếp dẫn vào bên trong Kiếm Khí, thậm chí ngay cả cảm ứng được cũng khó khăn. ” Vân Thiên Âm cũng không giấu diếm, mở miệng nói.

“Thôn Phệ pháp tắc, không nghĩ tới cứ nhiên có thể ngăn cản lực lượng của Kiếm Vực. Bậc này pháp tắc, nếu tiếp dẫn vào bên trong Kiếm Khí, thành tựu Thôn Phệ Kiếm Khí, sợ là có thể trở thành Kiếm Khí tối cao thứ tư trên đại lục. ” Bên cạnh, Thuỷ Như Tâm cũng trịnh trọng nói.

“Kiếm Khí tối cao thứ tư, chỉ sợ không đơn giản như vậy. Đại Lục tam đại tối cao Kiếm Khí, nhưng mà từ thời kì hoang dã thượng cổ lưu truyền tới nay, chỉ bằng hai câu nói của người, liền thành tứ đại tối cao Kiếm Khí?” Bồ Nhan Cơ cười lạnh nói.

Thuỷ Như Tâm cười lạnh nói: “Như thế nào, Bồ Nhan Cơ người muốn cùng ta động thủ sao? Động Hư Kiếm Cương của ta cũng không có mất, đến lúc đó trên khuôn mặt của người mở ra vài vết rách, cũng đừng nói ta tâm ngoan thủ lạt!”

“Người. .. !”

“Được rồi, bớt tranh cãi đi!” Vân Thiên Âm nhướng mày, mở miệng nói.

Hai nữ tử này, trước đó ở Tử Hoàng thánh giới, vừa gặp mặt đã không vừa mắt nhau, khắp nơi đều đối nghịch lẫn nhau, thật sự khiến người ta không biết làm thế nào.

Bên trong hư không,

Giờ phút này, tại trước mặt Câu Linh Chu, một quang sáng tối đen phạm vi mấy trăm trượng ngưng tụ ra, hướng về một điểm tối đen trung tâm cấp tốc xoay quanh. Bên trong mang khí tối đen tràn ngập pháp tắc dao động quỷ dị, rất nhanh hóa thành hình dạng vòng xoáy. Cuồng phong nổi lên, tựa hồ đang bị vòng xoáy hút vào.

“Lực thôn phệ thật lớn!” Mộc Thanh Nguyên ngưng trọng nói.

“Đại diện chủ, người xem. .. ”

Lắc lắc đầu, Mộc Thanh Nguyên nói: “Khó có thể phán đoán, thực lực hai bên đều đã siêu việt Kiếm Hồn cảnh, coi như là Kiếm Đế bình thường, chỉ sợ thực lực cũng chỉ có như thế. ”

Kiếm Đế!

Đã là Kiếm Đạo tông sư bước vào Kiếm Phách cảnh, đại lực tuyệt đỉnh cao thủ, coi như là ở Tử Hoàng thánh giới, cũng có thể xem như cường giả một phương, đều được mọi người biết đến.

Nghe được Mộc Thanh Nguyên nói như thế, bảy người khác cũng thầm gật đầu. Dích xác, uy thế trong hư không kia, chỉ sợ bọn họ tới gần cũng không được. Không gian bích của Kim Thiên Kiếm Cốc kiên cố dị thường, không cần phải nói dẫn động không gian loạn lưu, coi như là phá khai không gian, cũng đều vô cùng gian nan, ít nhất, trong bọn họ không ai có thể làm được.

Ngâm –

Tiếng kiếm ngâm thê lương vang lên, bên trong hư không, cự kiếm hung hăng chém lên vòng xoáy, một cỗ Cương Phong vô hình tức khắc hướng tới hai bên thổi quét ra, không gian giống như bị cự lãng giải khai, đè ép thoát phá.

Lãng không rời khỏi mấy trăm trượng, nguyên bản thân hình vô cùng ngưng thật của Câu Linh Chu, giờ khắc này cơ hồ tan rã.

Chi –

Bảy đôi mắt kép chớp động, hắc mang nháy mắt lan khắp toàn thân, tức khắc, thể Câu Linh Chu lại trở lên ngưng thật.

Vòng xoáy tối đen trước mặt, đúng là đem cự kiếm hướng tới trung tâm hút xuống, lực thôn phệ mạnh mẽ đem phong mang khí trên thân kiếm xé rách, liền ngay cả không gian loạn lưu ở trên mũi kiếm tiến nhập vào trong vòng xoáy cũng bị trấn áp xuống.

“Ngay cả không gian loạn lưu cũng có thể trấn áp!” Thần sắc Thuỷ Như Tâm căng thẳng, mắt đẹp hướng tới Vân Thiên Âm nhìn thoáng qua, tâm tư trong lòng thay đổi thật nhanh.

Bên trong hư không, tiếng ngâm thê lương vang lên không dứt, phong mang cự kiếm sau khi cùng vòng xoáy tiếp xúc, liền lại không thể nhúc nhích. Tầng pháp tắc mang khí tối đen cũng lập tức đem cả thanh cự kiếm bao phủ vào.

Chi –

Tiếng rít sắc nhọn vang vọng hư không, một tiếng người từ trong miệng Câu Linh Chu truyền ra: “Thế nào, ngoan ngoãn để ta thôn phệ đi!”

589. Chương 148: Phá Kén Mà Ra (Trung)

Tiếng kiếm ngâm thê lương vang vọng hư không, tựa hồ phát hiện được không thể tránh thoát, trên phong mang cự kiếm tối đen đột nhiên nổi lên kim mang mãnh liệt. Kim sắc phong mang khí tinh khiết khí cơ hồ nhìn không ra một chút tạp chất, tinh thuần giống như tuyền lưu trong veo.

Mà đối mặt với phong mang khí vô cùng tinh thuần này, vòng xoáy tối đen như mực kia thế nhưng như lạc tuyết tan rã.

“Cái gì!” Trong miệng Câu Linh Chu truyền ra thanh âm khiếp sợ.

Oanh –

Bên trong hư không, một tiếng nổ đột nhiên vang lên, âm lãng vô hình nháy mắt truyền khắp toàn bộ Kiếm Cốc. Chẳng những là tám người Mộc Thanh Nguyên, liền ngay cả chín người Vân Thiên Âm cũng đều ngồi xếp bằng xuống, thu liễm tâm thần, chống cự lại sóng âm xâm nhập tâm thần.

Vòng xoáy thôn phệ bị kim sắc phong mang tinh khiết xé nát, bên trong phong mang này, có thể nhìn thấy rõ ràng từng thanh tiểu kiếm dài một tấc. Những thanh tiểu kiếm này hư ảo như bọt nước, cũng là vô cùng linh động, chỉ là giờ phút này, một cổ khí tức thâm thiết mà quyết tuyệt từ bên trong lan tràn ra.

Kim mang đại thịnh, tức khắc liền đem vòng xoáy tối đen chôn vùi đi vào.

Chi –

Tiếng rít phần nộ đầy thâm thiết vang lên, Câu Linh Chu như bị sét đánh, hướng về phía sau bay ngược ra ngoài, cùng với đó là một nửa hồn phách nháy mắt yên diệt. Đồng thời ở trên vết thương không có nửa giọt máu tươi chảy xuống, nhiều điểm kim mang quán quanh, có thể thấy rõ, đó là hư ảnh từng thanh Thần Kiếm dài một tấc, phong mang khí vô cùng tinh thuần từ bên trong bắn ra, nghĩ muốn đem Câu Linh Chu hoàn toàn dập nát.

Thân hình co rút lại, hắc mang chợt lóe, Câu Linh Chu lại hóa thành bộ dáng thanh niên, kiếm chỉ điểm động, vô số Thôn Phệ pháp tắc tối đen ở trên đầu ngón tay ngưng tụ ra, hóa thành từng vòng xoáy thôn phệ phạm vi gần một thước, đem hư ảnh Thần Kiếm bám ở trên người toàn bộ thôn phệ vào.

Lúc này, sắc mặt thanh niên cũng tốt hơn một chút, nhưng mà như trước thương bạch, không có nửa điểm huyết sắc.

Mà nguyên bản vị trí Câu Linh Vong sở tại, một mảnh Động Hư Không Gian vắt ngang vài trăm trượng mở ra. Ở nơi đó, không gian loạn lưu tối đen xuyên toa du đăng, đem từng đạo hắc mang thôn phệ vào. Kể cả vô số hư ảnh Thần Kiếm sắp tiêu tán cũng đồng thời yên diệt bên trong vô tận không gian loạn lưu.

Trong mắt lộ ra một tia tiếc nuối, nhưng mà thanh niên cũng không dám tùy tiện đi về phía trước. Trước đó không có nghĩ đến nhiều Thần Kiếm cư nhiên quyết tuyệt như thế, tự bạo thần thức sơ thành hư ảnh Kiếm Linh, mới khiến hấn trọng thương, giờ phút này hấn cần phải khôi phục thương thế. Động Hư Không Gian, còn có không gian loạn lưu ở Kim Thiên Kiếm Cốc này, so với ngoại giới càng thêm cường đại, một khi tiến vào bên trong, thực khả năng đem hồn phách cô đọng mấy vạn năm của hấn xé thành phần tối.

Cho nên, tuy rằng thực đau lòng, nhưng mà thanh niên như trước ức chế nội tâm xao động, lát sau đem ánh mắt chuyển hướng về phía lam y thiếu nữ đã muốn hoàn toàn bất tỉnh.

“Thôn phệ nàng, chắc hẳn ta có thể khôi phục thương thế, hơn nữa huyết nhục sống lại, cũng không phải không có khả năng!” Trong mắt thanh niên lộ ra ý đậm tà: “Hơn nữa. ..”

“Câu Linh Vong, trở về!” Lúc này, Vân Thiên Âm trầm quát một tiếng, xa xa nhìn ánh mắt của thanh niên, hấn liền mơ hồ có cảm giác không đúng. Nếu Kiếm Linh kia bị thôn phệ, hấn có khả năng cái gì cũng không chiếm được.

“Người gọi ta sao?” Thanh niên quay đầu, hướng tới Vân Thiên Âm hỏi.

Cứ việc bị thương, nhưng mà đôi mắt Động Hư Không Gian cùng không gian loạn lưu gần như thế, thần sắc thanh niên như trước trấn định, thậm chí y phục trên người đều không có chút dao động.

Nghe được lời của thanh niên, Vân Thiên Âm biến sắc, Câu Linh Vong này, lúc trước là sư phụ tự tay giao cho hấn đã nhắc nhở. Sử dụng Câu Linh Vong phải cẩn thận, hồn phách Câu Linh Chu bên trong mặc dù ở thời kì thượng cổ năm vạn năm trước đã muốn tồn tại, trong năm vạn năm này, tuy rằng lực lượng không khôi phục được, nhưng mà cũng không có thể khinh thường, coi như là có được kiếm quyết chưởng khống cũng phải cẩn thận.

“Không sai, đem Kiếm Linh giao cho ta, người liền có thể trở về. ” Giờ phút này, Kiếm Linh đã muốn tới tay, Vân Thiên Âm không thể không mở miệng.

“Đem Kiếm Linh giao cho người?” Thanh niên tà dị xoay chuyển ánh mắt, trên mặt lộ ra nụ cười tà dị: “Ta thấy như vậy, chủ nhân, người đem Kiếm Linh đem này giao cho ta, ta đem nàng dạy dỗ một phần, đến lúc đó lại đem nàng giao cho ngài, nhất định có thể khiến ngài thuận lợi khổng chế. ”

Quả nhiên!

Ánh mắt Vân Thiên Âm vừa động, lại nói: “Nếu ta là chủ nhân, như vậy giờ phút này ta lệnh cho người đem Kiếm Linh giao cho ta. ”

“Chủ nhân hà tất tức giận. ” Khóe miệng thanh niên nổi lên ý cười, lập tức vung tay lên, lam y thiếu nữ liền lẳng không bay đến trước người hắn.

Nhìn thân thể mềm mại của thiếu nữ mơ hồ bị một tầng hắc mang nhàn nhạt bao phủ, trong mắt thanh niên hiện lên thần sắc dâm tà, vươn tay hướng tới trên mặt thiếu nữ vuốt ve.

“Còn không hạ xuống!” Sắc mặt Vân Thiên Âm trở lên âm trầm, lại mở miệng nói.

Giờ phút này, coi như là đám người Mộc Thanh Nguyên cũng nhìn ra Vân Thiên Âm đối với không chế Câu Linh Vồng cũng không phải thuận lợi như vậy.

“Nga, nếu chủ nhân có lệnh, như vậy Câu Linh ta hạ xuống. ” Thu tay lại, thanh niên lại lộ ra một nụ cười, lập tức mang theo thiếu nữ từ hư không hạ xuống.

Đợi cho thanh niên hạ xuống, Vân Thiên Âm vung tay lên, cũng là đem Câu Linh Vồng trước hết thu vào trong tay, mà đám người Bồ Thiên Đồ bên cạnh cũng hồi lui về phía sau mấy trượng. Đối với thanh niên này, tự đáy lòng bọn họ có một sự sợ hãi thật sâu. Trước đó uy thế xuất thủ của Câu Linh Vồng, lấy nhãn lực của bảy người đều có thể nhìn ra, uy thế đó hoàn toàn không thua Kiếm Đế tông sư bình thường.

Nếu Câu Linh Vồng này nổi loạn mà nói, bọn họ căn bản không thể may mắn thoát khỏi.

Không nghĩ tới trên người Vân Thiên Âm i thể nhưng có được Kiếm Bảo đáng sợ như vậy, trên mặt bảy người đều có chút khó coi.

“Chủ nhân chuẩn bị xử trí Kiếm Linh này như thế nào?” Nhìn thấy Vân Thiên Âm trước hết đem Câu Linh Vồng, bản thể của chính mình thu vào trong tay, thân hình thanh niên đình trệ, cũng dừng lại không đi về phía trước, cùng Vân Thiên Âm cách mười trượng.

Xoay chuyển ánh mắt, Vân Thiên Âm nhìn về phía đại kén màu trắng ngà phía sau thanh niên, trong lòng vừa động, mở miệng nói: “Người có hay không nhìn thấu đại kén kia, bên trong rốt cuộc là cái gì?”

“Đại kén kia?” Thanh niên nghe vậy ngẩn ra, trên khuôn mặt tà dị lập tức lộ ra một tầng hắc mang: “Câu linh thử nhìn xem. ”

Lát sau, thanh niên xoay người đi, đám người Vân Thiên Âm rõ ràng nhìn thấy, từ trong mắt thanh niên, có hai đạo hắc mang hải nhân bắn nhanh ra, nháy mắt chiếu lên đại kén.

Ông –

Nhưng mà, trong phút chốc, từ trên đại kén nổi lên một tầng bạch mang nhu hòa. Bạch mang này nhìn qua tuy rằng dị thường mỏng manh, nhưng mà trong khoảnh khắc xuất hiện, giống như phụ cốt chi thư (thư: con giò), theo hai đạo hắc mang hướng tới hai mắt thanh niên xuyên qua.

Cái gì!

Trên mặt lần đầu lộ ra thần sắc hoảng sợ, thanh niên thối lui về phía sau trăm trượng.

Mà sắc mặt đám người Vân Thiên Âm cũng đại biến, không dám chậm trễ, đồng thời thối lui về phía sau trăm trượng.

“Người làm cái gì!” Vân Thiên Âm trầm giọng quát.

“Hạo Nhiên Chính Khí!” Thanh niên tà dị cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Câu Linh Chu, ở thời kì hoang dã thượng cổ lấy thôn phệ Linh Thú, thậm chí các loại linh thể nổi danh, tàn bạo phi thường, diệt tuyệt thể gian. Bản thân Câu Linh Chu trừ bỏ nắm giữ Thôn Phệ pháp tắc tối quỷ dị dưới Thiên Đạo, còn tiêm nhiễm bạo lệ của Ma Đạo, coi như là tiên thiên ma khí, cũng đối với nó chiếu cố thêm. Từ lúc Câu Linh Chu vừa ra sinh, liền có dị tượng nảy sinh, tiên thiên ma khí tiến vào chiếm giữ hồn phách, trợ thủ tính, cho nên, ở thời kì hoang dã thượng cổ, Câu Linh Chu còn được xưng là Câu Linh Ma Chu.

Cùng Địa Huyệt Ma Chu bất đồng, Địa Huyệt Ma Chu, chỉ là bởi vì thiên tính ăn thịt nhân tộc mà bị gọi là ma, kỳ thật chỉ là vì sinh tồn mà thôi, mà Câu Linh Chu, chính là ma chu chân chính, thực lực bất giai cường đại, đủ để khiến nó được Ma Đạo chiếu cố.

Mà Thiên Đạo trấn áp Ma Đạo, Ma Đạo sinh ra chính là Thao Thiên Ma Khí, mà Thiên Đạo có được chính là Hạo Nhiên Chính Khí. Cẩn thận mà nói, Câu Linh Chu chính là pha lẫn giữa Thiên Đạo cùng Ma Đạo, nhưng mà hồn phách nhập ma, chân chính nói đến, đây là một đầu ma thú, tự nhiên đối với Hạo Nhiên Chính Khí chán ghét, thậm chí nói là sợ hãi.

“Hạo Nhiên Chính Khí!” Trong mắt Vân Thiên Âm chợt lóe tinh quang, có phải hay không là Thần Kiếm bản thể của Kiếm Linh, thế nhưng có được Hạo Nhiên Chính Khí.

“Hạo Nhiên Chính Khí, Hạo Nhiên Chính Khí?” Bồ Thiên Đồ thì thào một câu, thần quang trong mắt chớp động, mở miệng nói: “Chẳng lẽ, bên trong đại kén này là Ma Đạo Kiếm!”

“Không sai, chỉ có Ma Đạo Kiếm, mới có thể có được Hạo Nhiên Chính Khí tinh thuần như thế!” Bồ Nhan Cơ tiếp lời nói: “Bạch mang này nhật mà không hỗn tạp, vừa thấy, đó là tinh thuần vô cùng. ”

Nhưng mà giờ phút này, Thuỷ Như Tâm hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Nơi nào có chuyện đơn giản như vậy, hiện nay năm vạn năm trôi qua, ao nhiêu tiền bồi đại sư tiến vào Kiếm Cốc hư không đều không có đạt được Ma Đạo Kiếm, như thế nào dễ dàng như vậy bị chúng ta đạt được. Hơn nữa, căn cứ tin tức, Ma Đạo Kiếm không phải là ở tại Tử Hoàng Kiếm Cốc sao, như thế nào lại đến Kim Thiên Kiếm Cốc bình thường này. ”

“Thủy cô nương nói có lý. ” Vân Thiên Âm nghe vậy, lập tức gật gật đầu nói.

“Vay sư huynh, bên trong đại kén này. .. ” Lạc Trọng Sơn có chút khó hiểu nói.

Lắc lắc đầu, Vân Thiên Âm nói: “Không biết, nhưng mặc kệ như thế nào, nếu Kiếm Linh này ở đây thủ hộ, đại kén này lại có được Hạo Nhiên Chính Khí, như vậy tất nhiên cùng Ma Đạo Kiếm thoát không được can hệ, trước ta đem thu phục lại nói. ”

Tức khắc, tay phải Vân Thiên Âm khẽ lật, một quang đoàn màu trắng ngà tức khắc xuất hiện trong tay hắn.

“Hạo Nhiên Chính Khí!” Sắc mặt thanh niên tái nhợt, mang theo Kiếm Linh hướng bên trái rời khỏi trăm trượng. Giờ phút này hắn bị trọng thương chưa lành, tuy rằng không sợ Vân Thiên Âm, nhưng mà Hạo Nhiên Chính Khí, hắn không thể không coi trọng, đặc biệt hiện giờ hắn chỉ là hồn phách, bị Hạo Nhiên Chính Khí xâm nhiễm, nhất định hồn phi phách tán, vĩnh bất luân hồi.

Ánh mắt lưu chuyển, thanh niên hơi hơi cúi đầu, trên mặt hiện ra thần sắc không cam lòng.

Bên cạnh Vân Thiên Âm, nhìn thấy hắn xuất ra một đoàn Hạo Nhiên Chính Khí bị cấm cố, bảy người Bồ Thiên Đồ muốn nói lại thôi, chung quy không có người nào mở miệng.

Ông –

Tức khắc, kiếm chỉ của Vân Thiên Âm dẫn động, quang đoàn Hạo Nhiên Chính Khí trong tay lập tức lẳng không hướng tới đại kén hạ xuống.

Không có chút nào trệ ngại, a quang đoàn vừa chạm vào đại kén, lập tức liền dung hợp vào.

“Phá!” Trầm quát một tiếng, kiếm chỉ của Vân Thiên Âm lập tức nâng lên trời.

590. Chương 149: Phá Kén Mà Ra (hạ)

Ô ô –

Giống như thâm sơn tuyền lưu, Thiên Địa nguyên dịch màu trắng ngà không có bất kì cái gì đình trệ hướng tới bên trong đại kén tụ tập.

Bất tri bất giác, toàn bộ Địa nguyên dịch bên trong Kim Thiên Kiếm Cốc đã muốn hạ thấp xuống, chỉ còn cao không tới năm tấc. Vô cùng Thiên Địa nguyên dịch, đó là tụ tập đến bên trong đại kén phạm vi có gần một trượng này.

Đám người Mộc Thanh Nguyên cũng không minh bạch, vền vền là một đại kén phạm vi có gần trượng, như thế nào có thể hấp thu nhiều Thiên Địa nguyên dịch như thế.

Bọn họ tự nhiên có thể nhìn ra, Thiên Địa nguyên dịch của Kim Thiên Kiếm Cốc này tinh thuần đến mức khiến người ta phải khiếp sợ. Căn cứ theo số lượng đại kén này hấp thu, coi như là có hơn một nghìn tam kiếp Kiếm Hoàng cũng đủ bổ sung đầy Kiếm Nguyên hao tổn.

“Cái gì!” Vân Thiên Âm có chút không thể tin được nói.

“Phá!” Kiếm chỉ lại hướng lên dẫn động, nhưng mà, đại kén liền giống như một khối cự thạch mọc rễ xuống đất, bất động bất diêu, tựa hồ không chút nào để ý tới Vân Thiên Âm.

“Chẳng lẽ, biện pháp nắm tông môn chúng ta thương lượng ra vô ích?” Trong mắt Bồ Thiên Đồ lộ ra thần sắc mê hoặc nói.

“Từ từ!” huỷ Như Tâm bỗng nhiên mở miệng nói.

“Thuỷ cô nương!” Vân Thiên Âm trầm giọng nói.

Ở trong ngực Thuỷ Như Tâm, Phá Không Điều đột nhiên phát ra tiếng kêu bất an.

“Điều Nhi nói, bên trong đại kén này có cái gì muốn chui ra. ” Ánh mắt Thuỷ Như Tâm nhìn thẳng đại kén, ngưng trọng nói.

Ngâm –

Tức khắc, một tiếng kiếm ngâm nhàn nhạt từ bên trong đại kén truyền ra, một tầng hắc kim sắc phong mang khí lập tức nổi lên, hư không chung quanh, một vòng không gian sóng nhàn nhạt dần dần khuếch tán ra.

Mà ở bên trong hắc kim sắc phong mang khí này, đám người Vân Thiên Âm đồng thời cảm thụ được loại cảm giác bất đồng với bình thường. Phong mang khí này, tuyệt đối cùng trước đó những thanh Thần Kiếm bộc phát ra có điều bất đồng.

Về phần bất đồng ở chỗ nào, đám người Vân Thiên Âm cũng vô pháp nói rõ, đây chỉ là một loại cảm giác mà thôi, bọn họ cũng không thể phân biệt rõ ràng.

Phong mang khí sắc bén bao phủ toàn bộ đại kén, từng đạo không gian sóng gợn theo hắc kim sắc phong mang ngưng tụ, cũng biến đổi trở lên cuồng bạo.

Hô –

“Mau lui!” Vân Thiên Âm quát một tiếng, kể cả tám người Bồ Thiên Đồ lại thối lui ba dặm, mới tránh được không gian cuộn sóng đánh tới.

Ở Kim Thiên Kiếm Cốc này, bởi vì không gian bí kiếp cố, không gian cuộn sóng đủ để so với Động Hư Không Gian của ngoại giới, thậm chí tiếp cận lực lượng của không gian loạn lưu bên ngoài. Coi như là chín người có Kiếm Bảo hộ thân, thậm chí có thể dùng pháp tắc trấn áp, nhưng cũng cần tiêu phí một phen khí lực mới được.

Rời khỏi ba dặm, chín người Vân Thiên Âm nhìn tám người Mộc Thanh Nguyên đứng bên cạnh.

“Tam con kiến mà cũng có thể đi được tới đây. ” Bồ Thiên Đồ nhìn tám người Mộc Thanh Nguyên, cười lạnh một tiếng nói.

“Người. .. ” Tam điện chủ cơ hồ hai mắt tóe lửa nói.

“Như thế nào, nghĩ muốn chết, ta có thể. .. ”

Răng rắc –

Nhưng mà, Bồ Thiên Đồ còn chưa nói xong, từ đại kén màu trắng ngà kia, dĩ nhiên phát ra âm vang rạn nứt, vài khe hở màu tím bạc từ trên đại kén xuất hiện.

Mỗi một cái khe hở, đều tản mát ra thần quang màu tím bạc. Thần quang này không hề che dấu, coi như là lực lượng vô hình của Kiếm Vực tràn ngập trong cốc, cũng vô pháp đem trấn áp.

Răng rắc –

Dọc theo khe hở đầu tiên xuất hiện, trên đại kén lại lan tràn ra hơn mười cái khe hở.

Ồ ồ –

Âm vang giống như lưu thủy chảy xuôi từ bên trong kén truyền ra, sắc mặt đám người Vân Thiên Âm đại biến, bọn họ cảm thấy, tại bên trong đại kén kia, tựa hồ có một cỗ lực lượng khủng bố sắp sửa bộc phát ra. Lực lượng này đang uẩn dưỡng bên trong, làm cho bọn họ cảm thấy áp lực lớn lao.

Ngay sau đó, trước mắt tám người Mộc Thanh Nguyên đồng thời sáng lên, xuất hiện!

Một tiếng long ngâm to lớn vang lên, trên khe hở trên đại kén, đột nhiên bắn ra vô số đạo thần quang màu tím bạc. Mỗi một đạo thần quang đều vô cùng chói mắt, trong nháy mắt, liền đem hắc mang chưa tan hết bên trong hư không xé rách ra, quang mang chói mắt tất cả mọi người đóng lại hai mắt.

Bên trong vô tận thần quang, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa, cùng với một tiếng tê mình so với trước đó hùng hậu gấp mấy lần.

Thần quang chỉ duy trì bán tức thời gian liền tan thành mây khói.

Đây là?

Lúc này, ở cách mọi người không xa, một mảnh Động Hư Không Gian phạm vi trăm trượng hiển hóa ra, đạo đạo không gian loạn lưu đen như mực không có bất kì cái gì trôi buộc xuyên toa du động.

Một bên, thanh niên tà dị thân hình hư ảo có chút không thể tin được nhìn chăm chăm bên ngoài Động Hư Không Gian.

“Là người!” Theo ánh mắt thanh niên, ánh mắt đám người Vân Thiên Âm chuyển động.

“Lục đại sư!” Ánh mắt đám người Mộc Thanh Nguyên đều sáng ngời.

“Đại diện chủ, Lục đại sư không có chết!” Bên cạnh Mộc Thanh Nguyên, hai gã diện chủ kinh hỉ nói.

“Không nghĩ tới, Lục đại sư cư nhiên đi tới nơi này!” Hít sâu một hơi, Mộc Thanh Nguyên mở miệng nói.

Liên tưởng đến trước đó bên trong thần quang màu tím bạc kia lộ ra một cỗ cảm giác quen thuộc, ánh mắt đám người Vân Thiên Âm nhìn về Lục Thanh đều biến hóa.

“Bên trong đại kén, là người!” Lạc Trọng Sơn trừng lớn hai mắt, nhìn chăm chăm Lục Thanh nói.

Không nói gì, Lục Thanh nhìn chăm chăm thiếu nữ trong tay, đưa tay đem y phục lệch ra ngoài kéo xuống, nhướn mày, cảm nhận trên người thiếu nữ có một cỗ hắc mang, bên trong có ma khí nhàn nhạt, đồng thời có cả một lực thôn phệ cường đại, không ngừng thôn phệ sinh cơ của thiếu nữ.

Ma khí cùng lực thôn phệ kết hợp, trong lòng Lục Thanh theo bản năng sinh ra một cỗ chán ghét.

Tuy rằng nói, hần tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh cũng có được thôn phệ lực, nhưng mà, đó là căn cứ vào căn nguyên làm nền tảng, lấy căn nguyên vi dẫn, chuyển hóa chư thiên Hành Chúc vi mình dùng.

Mà ma khí cùng thôn phệ lực kết hợp, cũng là một cỗ lực lượng tà dị, không chỗ nào không thôn phệ, bên trong cất giấu một cỗ pháp tắc dao động nhàn nhạt, Pháp tắc này thập phần kỳ quái, Lục Thanh cũng vô pháp cảm ứng ra nó tồn tại.

“Mặc kệ trước đó bên trong đại kén có phải người hay không, hiện tại đem Kiếm Linh đó giao cho ta!” Thấy Lục Thanh không nói lời nào, Vân Thiên Âm tiếp tục trầm giọng nói, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lục Thanh.

Nhìn thiếu nữ bất tỉnh trong ngực, trên khuôn mặt vẫn lưu lại hai hàng nước mắt, long mày nhú chặt, lộ ra vẻ đau thương.

”Là ai đã thương nàng? Không có ngẩng đầu, Lục Thanh mở miệng nói.

”Rất cực mở miệng. ” Lạc Trọng Sơn hừ lạnh một tiếng, nói: “Cái giá của người thật lớn!”

“Là ai đã thương nàng?” Như trước không có ngẩng đầu, thanh âm Lục Thanh lãnh đạm, không có một tia cảm xúc, nhưng mà trong lòng Vân Thiên Âm lại mơ hồ sinh ra cảm giác sợ hãi.

Như thế nào có thể?

Tức khắc, Vân Thiên Âm liền sinh ra tức giận, hắt một tam kiếp Kiếm Hoàng, chỉ là một cái một kiếp Kiếm Hoàng, cho dù có không tầm thường, cũng tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của hắn.

Hướng chi, hắn có được Câu Linh Vong, cho dù trước đó có tổn thương, nhưng vậy khôn một gã tam kiếp Kiếm Hoàng, vẫn không có bất kì khó khăn gì.

Trấn định tâm thần, Vân Thiên Âm nhìn về phía Lục Thanh, lại nói: : “Đây là Kiếm Linh mà ta bắt được, đem nàng giao ra đây, ta tha cho người một mạng!”

Giờ khắc này, Lục Thanh rất cực ngẩng đầu lên.

“Nói như vậy, đã thương nàng chính là người. ”

Nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Lục Thanh ngẩng lên, trong mắt không có chút thần quang chớp động, nhưng mà bị ánh mắt này nhìn qua, Vân Thiên Âm bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác toàn thân bị nhìn thấu.

Tay phải nắm chặt, Câu Linh Vong trong tay tức khắc có hắc mang nhàn nhạt chớp động.

“Như thế nào, người còn nghĩ muốn cùng ta động thủ sao?” Vân Thiên Âm cười lạnh nói: “Trước đó cùng người động thủ, ta chỉ vận dụng không đến hai thành pháp tắc lực, người đừng tưởng tượng là, người có đủ thực lực để chống lại tam kiếp Kiếm Hoàng!”

“Là người thì tốt!” Thanh âm Lục Thanh dị thường bình tĩnh, tay phải lập tức vươn ra.

Ông –

Một tiếng ngâm nhàn nhạt vang lên, hắc kim sắc phong mang khí tức khắc ở lòng bàn tay Lục Thanh ngưng tụ, chốc lát, một thanh phong mang khí kiếm dài bốn thước ngưng đọng thực chất được Lục Thanh nắm ở trong tay.

Vô thanh vô tức, hai đạo Động Hư Không Gian hẹp dài xuất hiện ở hai bên lưỡi kiếm.

Đồng tử co rút lại, nhìn thấy phong mang khí kiếm trong tay Lục Thanh, khí thế cả người Vân Thiên Âm tức khắc ngưng thật lên, kim phong kiếm địch nắm đến trong tay.

“Câu Linh, trấn áp!” Tay phải cầm Câu Linh Vong hướng lên trời giơ lên, Vân Thiên Âm đồng thời điểm kiếm chỉ ra, mấy đạo Kiếm Cương bắn vào ra, một cổ dao động huyền ảo lập tức từ trên Câu Linh Vong truyền dâng ra.

Cách đó không xa, sắc mặt thanh niên tà dị tái nhợt, thân thể vừa mới ngưng tụ tức khắc thu nhỏ lại thành một đoàn hắc mang, tiến vào bên trong Câu Linh Vong.

“Người này có được Hạo Nhiên Chính Khí, ta không thể xuất thủ!” Trên Câu Linh Vong, tức khắc vang lên thanh âm của thanh niên.

“Ít nói nhảm, trấn áp hắn!” Sắc mặt lạnh lùng, Vân Thiên Âm vung tay lên, Câu Linh Vong tức khắc trương đại, hóa thành trăm trượng hướng tới Lục Thanh bao phủ.

Ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Hừ –

Ngay sau đó, thân hình Lục Thanh đột nhiên tiêu thất không thấy.

Ngâm –

Một tiếng kiếm ngâm trong trẻo tại phía sau Câu Linh Vong vang lên.

Nguyên bản Câu Linh Vong hướng tới Lục Thanh trấn áp đột nhiên đình trệ tại bên trong hư không, tiếng tê mình tê lương vang lên, liên đới toàn bộ Câu Linh Vong đều kịch liệt run rẩy lên.

Bạch mang mãnh liệt tại trung tâm Câu Linh Vong nổ rộ, nháy mắt bao phủ phạm vi trăm trượng, khối nhẹ bốc lên, cùng với từng trận tanh hôi, đồng thời hóa thành hư vô

Biến sắc, kiếm chỉ của Vân Thiên Âm hóa thành hai đạo quỹ tích huyền ảo, Câu Linh Vong lập tức trở về nguyên trạng, bắn về trong tay.

Kiểm chỉ hướng tới Hạo Nhiên Chính Khí bao phủ trên Câu Linh Vong điểm vào, hưng mà, Hạo Nhiên Chính Khí lại không có chút nào để ý tới, như trước bám vào Câu Linh Vong.

Như thế nào có khả năng?

Ánh mắt Vân Thiên Âm bị kiếm hãm, kiếm chỉ lại dẫn động.

Không được! Hạo Nhiên Chính Khí hấn cư nhiên không thể dẫn động một tia.

“Người dám hủy Câu Linh Vong của ta!” Vân Thiên Âm lạnh giọng nói, sát ý lãnh liệt không chút che giấu hướng tới Lục Thanh bao phủ.

591. Chương 150: Lấy Lực Phá Vạn Pháp

Sổ tức sau, bạch mang tán đi, giờ phút này, Câu Linh Vong, đám người Bồ Thiên Đồ xem ra, dĩ nhiên đã mất đi linh tính trước đó, màu tối đen trước đó cũng hóa thành hơi sắc, lại không có được uy thế chấn nhiếp tâm phách như trước.

Nhưng mà, điều này còn không phải đám người Bồ Thiên Đồ quan tâm nhất, bọn họ lúc này quan tâm nhất, chính là trước đó Lục Thanh là như thế nào xuất thủ, tốc độ như vậy, bọn họ thậm chí không có thấy rõ Lục Thanh xuất kiếm như thế nào, liền ngay cả hồn thức, cũng chưa kịp phóng xuất liền đã kết thúc.

Cảm thụ được linh tính rên Câu Linh Vong dần dần tiêu tán, đến cuối cùng, chỉ còn lại có một chút chân linh tồn tại, nghĩ muốn đem hồn phách Câu Linh Chu bên trong thức tỉnh, tất nhiên cần trả giá đại giới. Cho dù Hàn Âm nhất mạch hấn ở tông môn có địa vị rất cao, nhưng mà một kiện Kiếm Bảo như vậy ở trình độ nhất định đủ để so với Kiếm Phách tông sư, bị tổn thương còn không phải hấn có thể gánh vác nổi.

Vân Thiên Âm đã có thể tưởng tượng đến, đợi cho sau khi trở lại tông môn, hấn như thế nào đối mặt với phần nợ của sư phụ. Nếu không phải bởi vì muốn tiến vào Kiếm Cốc hư không, sư phụ hấn tuyệt đối sẽ không đem thượng phẩm Kiếm Bảo này cho hấn.

Hiện tại, coi như là Tử Hoàng thánh giới, một kiện thượng phẩm Kiếm Bảo cũng vô cùng trân quý, vậy mà cứ như vậy bị hủy ở trong tay hấn.

Cho dù còn giữ lại một tia chân linh, cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, uy năng của Câu Linh Vong, mười thành dĩ nhiên mất cửu thành.

Không có trả lời, ánh mắt Lục Thanh lạnh nhạt, nhìn Vân Thiên Âm phía dưới có vẻ chút thẹn quá hoá giận, cũng không có bởi vì sát khí của đối phương buông xuống mà có chút dao động.

Ngâm –

Giờ khắc này, cánh tay Vân Thiên Âm lay động, kim phong kiếm dịch ở trong tay cơ hồ tiêu thất không thấy. Chỉ nghe từng tiếng ô ô quái dị giống như thú hồng vang lên, kim sắc phong mang khí từ bên trong lỗ hổng của kiếm dịch bắn ra, ngưng tụ ra bộ dáng Hàn Âm Độc Giác Thú. Lần này, Huyền Băng pháp tắc vô cùng khổng lồ bùng xuống, vô thanh vô tức, toàn bộ Kim Thiên Kiếm Cốc nổi lên từng luồng hàn phong.

Răng rắc –

Trên mặt đất, Thiên Địa nguyên dịch bắt đầu đông lại, liền ngay cả hư không, cũng dần dần run rẩy lên, giống như băng cứng gãy đoạn, phát ra âm vang chói tai.

Tức khắc, trên người Hàn Âm Độc Giác Thú, pháp tắc lực mãnh liệt bạo phát. Thân hình nguyên bản chỉ là mấy trương tăng vọt, chốc lát, liền tăng tới ngàn trương. Huyền Băng pháp tắc lạnh giá trấn áp không gian, lập tức, Lục Thanh liền cảm thấy hư không chung quanh, chỉ còn sót lại Huyền Băng pháp tắc, toàn bộ pháp tắc khác đều bị bài xích ra ngoài.

Không gian ngưng trệ, không gian bích tựa hồ bị Huyền Băng pháp tắc dẫn động, hướng tới Lục Thanh i đè ép. Đán người Thiên Đồ có thể nhìn thấy rõ ràng, thanh sam trên hai vai Lục Thanh gắt gao dán khít trên người, mà lam y thiếu nữ, được hấn bảo hộ ở trong ngực.

“Thế nào, đây mới là không gian giam cầm chân chính của tam kiếp Kiếm Hoàng!” Vân Thiên Âm cười lạnh một tiếng.

Nhiều lắm, giờ phút này, Lục Thanh cảm thấy Phong Lôi pháp tắc, bên trong hư không cũng không có chịu giam cầm, như trước xuyên thấu qua Huyền Băng pháp tắc trấn áp, truyền đến thức hải.

Sao lại thế này?

Lục Thanh ngẩn ra, tam kiếp Kiếm Hoàng đã hoàn toàn nắm giữ pháp tắc, đạt tới viên mãn chi cảnh, có thể hoàn toàn chống đỡ pháp tắc trấn áp không gian, bài trừ các loại pháp tắc khác.

Như vậy vì sao, Phong Lôi pháp tắc như trước có thể tiếp dẫn tiến vào?

Bất quá Lục Thanh lập tức phát hiện, đối với không gian giam cầm của tam kiếp Kiếm Hoàng này, Phong Lôi pháp tắc của hấn tuy rằng vẫn có thể dẫn động, nhưng vẫn phần miễn cưỡng, có thể dẫn động căn bản không đạt được ba thành so với trước khi chưa bị giam cầm. Như vậy căn bản Phong Lôi pháp tắc không thể làm được cái gì, nhưng mà nếu là nhị kiếp Kiếm Hoàng, Lục Thanh có nắm chắc, căn bản không cần để ý tới pháp tắc giam cầm của đối phương.

Trong mắt tựa hồ có hai điểm thần quang màu tím bạc chớp động, ngay sau đó, hắc kim sắc phong mang khí từ toàn thân Lục Thanh mãnh liệt xuất ra.

Răng rắc –

Cơ nhục cả người bành trướng, hư không chung quanh nháy mắt thoát phá.

Động Hư Không Gian tối đen đem Lục Thanh bao phủ ở bên trong, Động Hư Không Gian ma sát với phong mang khí, phát ra tiếng kiếm ngâm thê lương.

Tránh thoát!

Vân Thiên Âm ngẩn ra, kim phong kiếm dịch trong tay lập tức hoa động, kiếm lộ sắc bén rõ ràng vô cùng, nhưng lại làm người ta không nắm bắt được quỹ tích.

Hàn Âm Độc Giác Thú ngàn trương bỗng gầm lên một tiếng, âm lăng vô hình cùng với một đạo vô hình Kiếm Cương kéo dài không biết điểm cuối mãnh liệt mà tới.

Không gian thoát phá, một Động Hư Không Gian tối đen đúng là kéo dài thành cuộn sóng bàng bạc, Huyền Băng Kiếm Ý phô thiên cái địa đi sau mà đến trước, nháy mắt chui vào bên trong thức hải của Lục Thanh.

Cước bộ bất động, cả người Lục Thanh đứng ở nơi này, thân hình trương đại một vòng, một cổ khí thể cường hấn phóng lên cao, giảo động kim sắc phong mang khí tụ tập trên chín tầng trời.

Hiện giờ Kim Thiên Kiếm Cốc, rất nhiều Thần Kiếm đều thoát phá, không còn có phong mang khí bốc lên, nhưng mà chịu phong mang khí của Lục Thanh hấp dẫn, giờ phút này, phong mang khí trên chín tầng trời không biết tích lũy bao nhiêu năm đúng là ở đỉnh đầu Lục Thanh xoay quanh.

Bên trong hư không thức hải của Lục Thanh.

Thức Kiếm hiện giờ dĩ nhiên gần hoàn toàn hóa thành hắc sắc. Thân kiếm ngàn trương tản ra một cổ khí tức mờ mịt, Đạo Tự trên thân kiếm so với trước tựa hồ càng thêm rõ ràng.

Huyền Băng Kiếm Ý tiến vào thức hải, nháy mắt hóa thành một thanh Huyền Băng cự kiếm trăm trượng, lăng không hướng tới Thức Kiếm chém xuống.

Ngâm –

Đột nhiên, từ trên thân Thức Kiếm, Đạo Tự đột nhiên tỏa ra quang mang chói mắt. Đạo Tự xuất thế, nghênh phong mà trường, nháy mắt hóa thành ngàn trượng trấn áp xuống.

Oanh –

Hoa tuyết tung bay, Huyền Băng cự kiếm vừa hạ xuống liền thoát phá ra, hóa thành từng mảnh bột mịn.

Ở ngoài vài dặm.

Sắc mặt Vân Thiên Âm tái nhợt, thân hình lắc lư hai lần, ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh càng thêm ngưng trọng.

Lại nhìn Lục Thanh, giờ phút này đối mặt với vô hình Kiếm Cương mãnh liệt mà tới, âm lăng liên miên lăng đi sau mà đến trước, trùng nhập vào Động Hư Không Gian bao phủ chung quanh.

Vô số ồ đạo không gian loạn lưu bị âm lăng chấn ra, hướng tới Lục Thanh thổi quét tới.

Ông –

Trên người Lục Thanh tức khắc vang lên tiếng kiếm ngâm nhàn nhạt

Ngâm –

“Cái gì! Không có khả năng!” Thuỷ Như Tâm nhìn không được kinh hô.

Ở trong mắt mọi người, từng đạo không gian loạn lưu đánh lên người Lục Thanh, thế nhưng lại bị hắc kim sắc phong mang khí tá khai.

Không sai, chính là tá khai, không gian loạn lưu đủ để khai sơn đoạn hà, tan biến hư không kia, thế nhưng bị phong mang khí kia tá khai.

“Phong mang khí đó rõ ràng còn không có thuế biến thành cấp Bạch Linh, như thế nào có khả năng ngăn cản không gian loạn lưu. ” Trọng Sơn nghi hoặc nói.

“Không sai, coi như là Động Hư Kiếm Cương của ta, nghĩ muốn tá khai không gian loạn lưu, cũng thập phần khó khăn, đừng nói giống hần như vậy. Trên thân người này, chắc chắn còn có bí mật!” Thuỷ Như Tâm nói tiếp.

Ông –

Ngay sau đó, từ trong miệng Lục Thanh, một tiếng long ngâm to lớn phóng thẳng lên cao. Tiếng long ngâm cuộn cuộn truyền dâng trong hư không, Động Hư Không Gian trước mặt nập tức kéo dài ra, theo tiếng long ngâm cầu Lục Thanh mà hóa thành một đầu chân long dài trăm trượng, lăng không bay lượn trên Động Hư cuộn sóng.

Ông –

Đại địa chấn động, nguyên bản Thiên Địa nguyên dịch bị đóng băng thoát phá ra, dưới chân hai người, mảng lớn Kim Thiên kiếm thổ nứt ra, lộ ra khe rãnh không thấy đáy.

Trên chín tầng trời, phong mang khí bị khí lăng khuếch tán ra giáo động, giống như nước sôi bốc lên.

Cơ hồ là cùng lúc, sắc mặt đám người Bồ Thiên Đồ đại biến, bộ pháp vận khởi, điên cuồng thoái lui về phía sau.

Oanh long long –

Vô cùng không gian cuộn sóng hướng tới bốn phương tám hướng khuếch tán ra, Vân Thiên Âm cũng lui về phía sau vài dặm, mới ngừng thân hình.

Lại nhìn địa phương trước đó, mênh mông không gian yên diệt, Động Hư Không Gian chừng vài dặm hiển hóa ra, điên cuồng thôn phệ Thiên Địa nguyên khí nổi lên chung quanh. Từng trận cuồng phong theo lực thôn phệ nổi lên, Thiên Địa nguyên dịch bị hấp xả thành long quyển từ bốn phía tụ tập mà đến.

Bỗng nhiên, ánh mắt Vân Thiên Âm bị kiềm hãm. Ở trong mắt Ở hấn, Lục Thanh vẫn như trước lẳng lẳng đứng tại chỗ, không gian cuộn sóng liên miên kia tựa hồ đối với Lục Thanh không có bất kỳ ảnh hưởng gì, thậm chí ngay cả sợi tóc cũng không thể di động. Tầng hắc kim sắc phong mang khí trên người Lục Thanh kia tựa hồ có thể ngăn cản hết thủy, gât gao bảo hộ hấn ở bên trong.

Chậm rãi nâng phong mang khí kiểm trong tay lên, cảm thụ được khí huyết cuộn cuộn mãnh liệt trong thân thể, nếu trước đó tầng thứ tám, khí huyết là trường giang đại hà, như vậy đạt tới tầng thứ chín, khí huyết liền giống như kinh đào hải lãng, uy bất khả đương.

Lực lượng hùng hồn truyền khắp thân thể, không có chút Kiềm Cưỡng nổi lên, nhưng mà ở không gian chung quanh cánh tay phải chung của Lục Thanh cũng là mênh mông thoát phá, trên phong mang khí kiểm, tiếng kiểm ngâm càng thịnh.

Oanh –

Ngay sau đó, Lục Thanh đâm ra một kiếm, tiếng long ngâm nguy nga hùng hậu vô chú, trong nháy mắt, đem hết thủy thanh âm áp chế, ở bên trong toàn bộ Kim Thiên Kiếm Cốc trấn áp xuống. Trên phong mang khí kiểm hắc kim sắc, bắt đầu từ chuỗi kiếm, theo Lục Thanh đâm ra, một đầu Phong Mang Chân Long hắc kim sắc lượn vòng mà ra, nháy mắt trưởng đại, kể cả thân kiếm, cũng đồng thời trưởng đại.

Khí huyết cả người bắt đầu khởi động, khí huyết giống như cuộn sóng mãnh liệt từ bên trong bắn nhanh ra, nháy mắt ngưng tụ trên cánh tay phải Lục Thanh.

Tâm thần rung động, trong phút chốc, Vân Thiên Âm cảm thấy hư không chung quanh tựa hồ bị một lực lượng vô hình trấn áp, hư không liên miên hướng tới trên người đè ép.

“Không gian giam cầm!” Ngoài mười dặm, cảm nhận được dị trạng của Vân Thiên Âm, đám người Thuỷ Như Tâm không khỏi kinh hô.

Mà Vân Thiên Âm cảm nhận được không gian giam cầm này càng thêm triệt để, đây là một cỗ lực lượng khổng lồ hấn chưa bao giờ gặp qua. Tất cả toàn bộ các lực lượng chung quanh đó, pháp tắc, khí thuộc tính, đúng là toàn bộ thoát phá. Loại lực lượng này, trực tiếp bằng toái pháp tắc phạm vi vài dặm, thậm chí, Vân Thiên Âm như trước có thể tiếp dẫn pháp tắc, nhưng mà không thể dung nhập thành pháp tắc lực.

Tức khắc, một câu từng nghe qua ở trong lòng hiện ra.

Lấy lực phá vạn pháp!

592. Chương 151: Vạn Pháp Đầu Có Thể Vi Kiếm!

Cảm thụ được khí huyết mãnh liệt lưu chuyển trong thân thể, Lục Thanh cũng thần chấn kinh.

Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh đạt tới tầng thứ chín, một thân khí lực ước chừng tăng gấp đôi, một trăm sáu mươi vạn cân cự lực, tùy tâm chuyển động, thuần túy là khí lực rực tiếp đem không gian chung quanh Vân Thiên Âm giam cầm.

Cự lực như vậy, trực tiếp có thể so với thất giai Linh Thú. Linh Thú có thể theo cấp bậc đề cao mà lớn lên, một thân khí lực cũng đồng thời theo thân thể lớn mạnh mà tăng lên, cứ việc như thế, một đầu lục giai Linh Thú, ho dù là mười người Vân Thiên Âm có được, Ngân Giáp Địa Long có thân xác nặng nhất, một thân huyết nhục, cũng bất quá chỉ khoảng năm mươi vạn cân. Vén vén là thân thể lực lượng, thường thường phát huy ra khí lực còn muốn nhỏ hơn tự thân, khí lực, càng lớn càng khó khống chế.

Cho nên, coi như là Ngân Giáp Địa Long có được khí lực như Lục Thanh, cũng vô pháp phát huy thực lực như Lục Thanh, đây là vấn đề khổng lồ. Linh Thú có lẽ đối với khổng lồ lực lượng rất mạnh, nhưng mà chúng nó nghĩ muốn giống Lục Thanh chỉ bằng một thân khí lực cầm cố không gian, cho dù là thất giai Linh Thú nổi bật nhất cũng không thể làm được.

Có được khí lực, cùng vận dụng khí lực, là hai cái cảnh giới.

Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, bản thân yêu cầu chính là đối với Kiếm Thể tuyệt đối chưởng khống, cho dù là vừa mới đột phá, nhưng mà bằng vào trụ cột trước đó, cùng với Bán Long Thân với thiên phú không gì sánh kịp, Lục Thanh cơ hồ là nắm giữ hoàn mỹ tâm lực lượng.

Cả người một trăm sáu mươi vạn cân khí lực, coi như là cùng thất giai Linh Thú đơn thuần so đấu, cũng tuyệt đối có thể chiếm được thượng phong.

Một trăm sáu mươi vạn cân cự lực quán chú vào phong mang khí kiếm trong tay, cùng với chân long huyết mạch bên trong vô tận tủy hải rút gào, một kiếm này trừ bỏ một thân khí lực ở ngoài, Lục Thanh lại không có chưởng khống chút nào, bởi vì tâm thần toàn bộ ngưng tụ ở trên một kiếm này.

Lấy thần ngự kiếm, lấy thần hồn cảm ngộ căn nguyên trời đất, do đó kiếm đạt hàm thiên vận, vô pháp vô tướng, kiếm pháp bước vào cảnh giới này, từ nay về sau cùng tu vi cảnh giới hợp nhất.

Đồng thời, trước đó cảm ngộ đạo lý Vạn Pháp Quy Tông, giờ phút này đã ở trong đầu lưu chuyển.

Ông –

Bên trong hư không thức hải, Thức Kiếm ngàn trượng đột nhiên bộc phát ra phong mang kinh người. Đạo Tự chạm khắc trên thân kiếm tỏa ra quang mang chói mắt, nháy mắt chiếu sáng toàn bộ thức hải.

Vạn pháp đều có thể vì kiếm!

Đột ngột hai mắt Lục Thanh mở ra, không có chút thần quang tràn ra ngoài, nhưng mà ở xa xa Vân Thiên Âm nhìn ra, hai mắt Lục Thanh vào lúc này tràn ngập vô tận linh động, một kiếm kia đậm tối, giống như hóa thành vạn trượng thần sơn, trấn thiên áp địa!

Ngang –

Phong Mang Chân Long cùng với phong mang khí kiếm cấp tốc trưởng đại, mà Lục Thanh, vẫn như trước đứng ở tại chỗ.

Oanh long long –

Ngay sau đó, Phong Mang Chân Long cùng phong mang khí kiếm cùng lúc trùng nhập bên trong Động Hư Không Gian mở ra.

Răng rắc –

Dưới ánh mắt khiếp sợ của đám người Thuỷ Như Tâm, theo Phong Mang Chân Long tiến vào, Động Hư Không Gian phạm vi ba dặm cứ nhiên nhanh chóng khép lại.

“Trấn áp không gian!” Thuỷ Như Tâm có chút không thể tin được hai mắt của mình, trầm giọng nói.

Trấn áp không gian, năng dựa vào chưởng khống Động Hư pháp tắc cũng có thể làm được, tam kiếp Kiếm Hoàng, không ai có thể so với nàng làm tốt hơn, , nhưng mà, nghĩ muốn trấn áp Động Hư Không Gian phạm vi ba dặm, lại còn nằm trong Kim Thiên Kiếm Cốc, Thuỷ Như Tâm không dám tưởng tượng, đến tột cùng cần bao nhiêu lực lượng chống đỡ.

Kiếm Phách tông sư?

Không gian giam cầm, áp bách tuyệt đối đè ép trên người, Kiếm Bảo trước đó đã thoát phá, trên người Vân Thiên Âm dĩ nhiên đã không còn thứ hộ thân.

“Hỗn trưởng!” Sắc mặt Vân Thiên Âm đỏ lên, toàn thân bộc phát ra Huyền Băng Kiếm Cương sắc bén hướng về tứ phía chống đỡ.

Răng rắc –

Không gian thoát phá, pháp tắc Kiếm Cương thuộc về tam kiếp Kiếm Hoàng toàn lực bạo phát lan ra, Vân Thiên Âm tức khắc thoát khỏi giam cầm.

Ngâm –

Kim phong kiếm địch chỉ kịp che ngang trước ngực, đồng thời, từ trên người Vân Thiên Âm, một đạo âm lăng vô hình cùng với hàn khí kinh người ở trước mặt ngưng kết thành một bình trướng cao mấy trượng, không gian chung quanh bình chướng liên tục vận vẹo.

Oanh –

Thế như chẻ tre, bình chướng này chỉ kịp ngăn cản bán tức thời gian liền ngang nhiên thoát phá.

Phong mang chân long bám vào trên khí kiếm, đem thân hình Vân Thiên Âm vùi lấp.

Mũi kiếm đứng lại, sau khi thôn phệ Vân Thiên Âm, liền lấy thế hoành tảo thiên quân hướng tới tám người Lạc Trọng Sơn quét tới.

“Sư huynh!” Lạc Trọng Sơn bị thiết kêu lên một tiếng.

“Mau lui lại!” Cảm thụ được uy thế to lớn của một kiếm quét tới, sắc mặt tám người Thủy Như Tâm đại biến, thân hình nhanh chóng thối lui về phía sau.

Bọn họ không có nghĩ đến, Lục Thanh thế nhưng có quyết đoán như vậy, sau khi một kiếm thôn phệ Vân Thiên Âm, lại hướng tới tám người bọn họ xuất thủ.

Tám thanh Kiếm Bảo ở trước ngực hiển hóa, không kịp phòng ngự, tám người chỉ có toàn lực chém ra một đạo Kiếm Cương. Bảy đạo Động Hư Không Gian hẹp dài chém xuống, mà ở trước mặt Thủy Như Tâm, một đạo Hư Kiếm Cương vắt ngang mấy trăm trượng giảo động lên một đạo không gian loạn lưu hướng tới trước ngực che chắn.

Phốc –

Phốc –

Phốc –

Cơ hồ là cùng lúc, tám người Thủy Như Tâm bay ngược về phía sau, tám đạo Kiếm Cương, trừ bỏ Động Hư Kiếm Cương của Thủy Như Tâm bị tá khai, Kiếm Cương của bảy người khác đều không thể ngăn cản lập tức bị chấn vỡ. Lực lượng to lớn theo Kiếm Cương truyền đến thân thể, tám người Mộc Thanh Nguyên người rõ ràng nghe được tám âm vang cốt cách vỡ vụn.

Tay phải vừa chuyển, phong mang khí kiếm kéo dài vài dặm tức khắc tiêu tán, kể cả Phong Mang Chân Long, ở bên trong hư không hóa thành nhiều điểm linh quang màu hắc kim.

Nhìn phong mang khí kiếm trong tay lần nữa co rút lại bốn thước, thần sắc Lục Thanh bình tĩnh, nhưng trong lòng lại trầm tịch vào bên trong một kiếm này.

Lấy thần ngự kiếm, vạn pháp đều có thể vi kiếm!

Ngay tại vừa rồi, hắc lĩnh ngộ Vạn Pháp Quy Tông đến một cái tầng thứ khác.

Từ lúc bắt đầu là hóa kiếm vi quyền, sau đó là hóa quyền vi kiếm, cho đến hiện giờ là vạn pháp đều có thể vi kiếm, Lục Thanh biết, hắc lĩnh ngộ tại Vạn Pháp Quy Tông lại đạt tới một tòa cao phong.

Một kiếm vừa rồi, ngưng tụ hết thủy tinh khí thần của hắn. Tinh là lực lượng khí huyết toàn thân, là khí lực, là phong mang khí tầng thứ chín Kim Thiên Kiếm Thể diễn hoá ra. Phong mang khí, chính là dựa vào Kiếm Khí mà sinh phong mang khí kinh, vô hình vô chất, chỉ có kiếm giả và Thần Kiếm mới có thể ngưng tụ hiển hóa.

Mà thần, đó là tâm thần, tâm thần đồng dạng vô hình vô chất, bình thường cùng với thức hải ngưng tụ. Như Thức Kiếm được ngưng tụ ra, tâm thần Lục Thanh cũng vượt xa so với Kiếm Hoàng bình thường.

Hiện giờ trong thức hải, Thức Kiếm lại đạt tới ngàn trượng, tuy rằng hồn thức cũng không có tăng trưởng, nhưng mà từ sau khi Đạo Tự nhập thể, Lục Thanh rõ ràng cảm thấy, tâm thần hắn so với trước đó ngưng tụ hơn rất nhiều. Tâm thần ngưng tụ, trước mắt thế gian, ở dưới Chân Long Nhân, cơ hồ lại không có bí mật gì đáng nói, nhiều pháp tắc huyền ảo đều thu hết vào tầm mắt.

Một kiếm đánh ra, hấn cơ hồ có thể phán đoán ra kẽ hở của chư thiên pháp tắc, một kiếm đâm ra, không chỗ nào trệ ngại, cơ hồ không có nhiều ít hao tổn.

Đồng dạng, một kiếm đâm ra, trên đời này không có bao nhiêu pháp tắc có thể ngăn cản.

Đây là uy thế của Vạn Pháp Quy Tông sao? Lục Thanh trong lòng lẩm bẩm.

Kiểm Hoàng ngưng tụ pháp tắc, trước đó cùng tám người đồng thời giao thủ, hấn đã muốn sáng tỏ, cho dù là tam kiếp Kiếm Hoàng, tuy rằng nói nắm giữ pháp tắc, nhưng mà trình độ ngưng tụ cũng tuyệt đối không đủ để ngăn cản, kẽ hở bên trong khả năng rất ít, nhưng như trước có thể tìm được.

Vừa nghĩ đến điểm này, trong lòng Lục Thanh lại sinh ra một cổ Kiếm Đạo ý chí kiên định. Bên trong vô tận tùy hải, chân long huyết mạch ngửa mặt lên trời rít gào, niệm thần thông suốt thẳng thấu thức hải.

Đến lúc này Thiên Đạo pháp tắc, dưới Kiếm Phách không có ai có thể ngăn cản hấn.

Cho dù là tu vi chênh lệch, Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh tầng thứ chín, Kim Thiên Kiếm Thể đỉnh phong cũng đủ để bù lại.

Ngửa mặt lên trời thét dài, vô tận phong mang khí từ trên người Lục Thanh bốc lên, hắc kim sắc phong mang khí sắc bén vô cùng, cùng với tiếng thét của Lục Thanh mà bốc lên cuộn cuộn liên miên không đoạn, khiến toàn bộ Kim Thiên Kiếm Cốc chấn động.

Giờ khắc này, ở trong mắt đám người Lạc Trọng Sơn, Lục Thanh giờ phút này thân hình mơ hồ biến hóa lên, ở sau lưng hấn, hư ảnh một thanh cự kiếm ngàn trượng hiển hóa ra. Hư ảnh cự kiếm này, bất ngờ chính là Thức Kiếm ngàn trượng ẩn sâu trong thức hải của Lục Thanh, Đạo Tự màu xanh cũng đồng thời hiện ra trên thân kiếm.

Uy nghiên lớn lao truyền dâng ram bên trong hư không, vô số hư ảnh Thần Kiếm mơ hồ ngưng hiện ra

“Là linh thức của những thanh Thần Kiếm đã yên diệt!” Trong mắt Mộc Thanh Nguyên chớp động tinh mang, mở miệng nói.

“Chúng nó không phải đã tiêu tán sao?” Tam điện chủ kỳ quái nói.

“Không sai, chúng nó đích xác tiêu tán, đó hỉ là một tia chân linh còn sót lại mà thôi. ” Mộc Thanh Nguyên hít sâu một hơi, nói: “Có thể đem này nhiều chân linh Thần Kiếm ẩn nấp ở hư không hấp dẫn ra, Lục đại sư, quả nhiên là Thiên Đạo kì tài, Vạn Kiếm Hướng Tông, thiên định tông sư!”

Hư –

Hư –

Hư –

Tức khắc, vô số đạo hư ảnh Thần Kiếm, toàn bộ trùng nhập vào hư ảnh cự kiếm sau lưng Lục Thanh.

Theo hư ảnh từng thanh Thần Kiếm tiến vào, hư ảnh cự kiếm dần dần trở lên ngưng thật, đến khi một thanh kiếm ảnh cuối cùng tiến vào, hư ảnh dĩ nhiên biến thành nửa thật nửa hư.

Mà theo đó tiếng long ngâm từ miệng Lục Thanh kéo dài thời gian một nửa nén hương mới đình chỉ, ngay sau đó hư ảnh cự kiếm lập tức hư ảo lên, chốc lát biến mất trong hư không.

Ánh mắt nhất ngưng, vị trí nguyên bản Vân Thiên Âm vừa đứng, một thanh Kiếm Cung chín tắc đứng ở bên trong hư không. Thanh Kiếm Chung này óng ánh như ngọc, nhưng mà phía trên, lại dày đặc vô số vết rạn tinh mịn, từng đạo bạch mang nồng đậm khí tức Kiếm Hồn từ trong vết rạn lan tràn ra, theo thời gian trôi qua, bạch mang dần ảm đạm xuống.

Ông –

Bạch mang ngưng tụ, từ trong khe hở Kiếm Chung tràn ra, hóa thành bộ dáng thành Vân Thiên Âm, chỉ là lúc này Vân Thiên Âm chỉ còn lại có hồn phách mà thôi.

“Sư huynh!” Lạc Trọng Sơn cực kỳ hoảng sợ, mà bảy người Bồ Thiên Đồ cũng biến sắc.

593. Chương 152: Tự Đuổi Khỏi Tông Môn

Đánh cho vào Luân Hồi. ..

Hai nhân vật kiêu hùng của hai mạch Hàn Âm và Hành Thổ trong Huyền Âm tông cùng bị tổng vào Luân Hồi. Cảnh tượng đó khiến cho trong lòng đám người Bồ Thiên Đồ đều cảm thấy ớn lạnh.

Thủy Như Tâm vẫn còn nhớ rõ lúc trước khi năm tông gặp nhau. Lúc đó, Vân Thiên Âm có một thứ khí thế rất mạnh.

Tuy nhiên mới chỉ có mấy năm mà y đã không còn nữa.

Mười người bọn họ đều là những người đứng đầu giới trẻ trong tông môn. Lần này tới không gian Kiếm Cốc cũng là để tranh đấu với Ma đạo. Có thể nói đây chính là một lần lịch lãm. Nếu gặp được ma đạo thì tốt, còn không thì cũng tăng thêm kiến thức. Nhưng Thủy Như Tâm không thể ngờ được, lần tới không gian Kiếm Cốc này lại gặp phải Lục Thanh.

Trên người hắn có rất nhiều thứ bí ẩn. Hơn nữa khi hành sự không hề có phong thái của cường giả, thậm chí còn có một chút gì đó yếu đuối. Chính vì vậy mà lúc đầu, bọn họ chỉ cho rằng hắn cũng chỉ là một gã Kiếm Hoàng nhất kiếp mà thôi. Tuy nhiên từ ngoài không gian Kiếm Cốc, đã nhiều lần hắn làm cho bọn họ chấn động.

Phong Lô hai mươi bảy thức của Lăng Tiêu tông. Kiếm Cương không rõ thuộc tính, sức lực khiến cho cả linh thú cũng phải hoảng sợ. Khí phong mang khủng bố. Rất cả những điều đó vượt ra ngoài sự tưởng tượng của họ. Tuy rằng trong tông môn, bọn họ cũng không phải là những người đứng đầu nhưng những người vượt qua họ lại rất ít. Chỉ có duy nhất Lăng Ý là nhân vật đứng đầu trong giới trẻ của Lăng Tiêu tông, tu vi thần thông trong số Kiếm Hoàng tam kiếp cũng có rất ít địch thủ. Cho dù là một số đại sư Kiếm Hoàng thế hệ trước cũng phải chịu thua.

Vậy mà gã trước mặt nhìn còn trẻ hơn họ mấy năm dám phá vỡ không gian, chui vào trong không gian Động Hư. Cho đến bây giờ, bọn họ vẫn không biết được sinh tử của Lăng Ý như thế nào.

Tới lúc này, mặc dù không hề có người nào lên tiếng nhưng bảy người Bồ Thiên Đồ đều rung chuyển trong lòng, không tin nhìn bóng người mặc trang phục màu xanh trước mặt.

Mà ở phía sau, cách đám người Bồ Thiên Đồ không xa, tám người Mộc Thanh Nguyên cũng choáng váng.

- Không ngờ Lục đại sư lại có được uy năng như vậy. - Tam điện chủ không nhịn được, mở miệng nói đầu tiên.

Y còn nhớ rất rõ, lúc trước, khi Lục Thanh tới điện Thanh Phàm, cho dù dốc hết sức cũng mới cố gắng thắng được một gã Kiếm Vương. Vậy mà mới có vài năm, ngay cả Kiếm Hoàng tam kiếp đứng trước mặt hắn cũng trở nên yếu ớt, bị đánh vào trong Luân Hồi.

Nét mặt Bồ Thiên Đồ có chút chua xót, nhớ tới chuyện gì đó rồi mở miệng nói:

- Bảy người chúng ta tuy rằng bị thương nhưng cũng không yếu như sự tưởng tượng của người. Cho dù trên người người có nhiều thần thông hơn nữa thì chúng ta cũng có thể làm người bị trọng thương, thậm chí là giết chết. Nếu bây giờ người chấp nhận chịu trời, giao Kiếm Linh trong tay cho chúng ta thì chúng ta có thể đảm bảo sẽ không loan truyền ra ngoài. - Nói tới đây, trong mắt Bồ Thiên Đồ lóe lên một tia sáng, đồng thời cười lạnh trong lòng. Mấy lão gia hỏa đầy thần thông của Thánh Giới có rất nhiều thần thông. Muốn bọn họ không biết là do ai động thủ là chuyện rất khó. Cho dù ta không nói thì trước sau họ cũng biết.

- Đúng thế. Chỉ cần người giao Kiếm Linh mà người đang nắm trong tay cho chúng ta, chúng ta có thể bỏ qua chuyện cũ. Ngay cả chuyện lúc trước cũng bỏ qua. - Bồ Nhan Cơ đứng bên cạnh mở miệng nói tiếp, trên mặt điểm một nụ cười quyền rũ.

- Nếu vị đại sư này có thể đồng ý thì chúng ta hãy ngồi xuống thương lượng một chút. Lúc này, với sự xuất hiện của Ma đạo, chúng ta nên làm như thế nào? Không gian Kiếm Cốc hết sức quái dị. Chúng ta có nhiều người ở cùng một chỗ thì có thể bảo vệ nhau.

- Oan gia nên giải không nên kết. - Mộc Thanh Nguyên nhìn chăm chăm vào hai mắt của Lục Thanh mà nói.

Từ trong mắt của Mộc Thanh Nguyên, Lục Thanh cũng hiểu được ý tứ của lão. Nhưng hẳn chẳng hề do dự mà lắc đầu.

- Chuyện này không thể thương lượng. Nhược Thủy giúp ta đột phá, ta làm sao có thể lấy oán báo ân? Lục Thanh ta không phải là bọn người trộm cướp.

- Người! - Bồ Thiên Đồ nhướng mày.

Bất chợt, Lục Thanh nhìn về phía Bồ Thiên Đồ với ánh mắt sắc bén.

- Người thế nào chỉ có bản thân mình biết.

Nghe câu nói của Lục Thanh, Bồ Thiên Đồ cảm thấy căn thẳng, ánh mắt như muốn xuyên thủng đối phương.

Kiểm Bảo hộ thân của y cũng vang lên những tiếng kiếm ngân dồn dập. Một thứ lực lượng huyền ảo, lập tức ngăn cản ánh mắt của Lục Thanh.

Lục Thanh xoay người. ..

- Các hạ định đi?

Ánh mắt của hắn chợt thay đổi khi thấy một gã thiếu niên có khuôn mặt lạnh lùng, dáng người thon thả bước tới phía sau. Từ trên người y, Lục Thanh cảm nhận được một thứ pháp tắc Tử Điện.

- Sư huynh tại hạ ở đâu? Mong các hạ nói cho biết.

- Sư huynh? - Lục Thanh dừng bước:

- Lăng Ý.

- Đúng thế.

Ánh mắt của người thanh niên nhìn Lục Thanh chăm chú. Khí thế ngưng tụ nơi người y, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ.

Kiểm Hoàng nhị kiếp. Vào thời điểm này, Lục Thanh chẳng có gì phải sợ. Nhưng cũng vào lúc mà người thanh niên mở miệng, Lục Thanh cảm nhận được trên sáu người còn lại khí thế cũng bắt đầu ngưng tụ. Lần ra tay này, chắc chắn là cả bảy người cùng kết hợp.

- Không biết. - Lục Thanh nói một cách lạnh nhạt, đồng thời Kiểm Nguyên trong cơ thể ngưng tụ.

- Các hạ và sư huynh tại hạ cùng tiến vào trong không gian Động Hư. Vì sao mà bây giờ các hạ xuất hiện ở đây còn sư huynh của tại hạ lại biến mất? - Người thanh niên không chịu nhún nhường khiến cho Lục Thanh cảm thấy rung động. Ở phía sau người này, hắn cảm nhận được một chút Hạo Nhiên Chính Khí mỏng manh.

Đúng là Hạo Nhiên Chính Khí. Mặc dù rất mỏng manh nhưng Lục Thanh lại phải thừa nhận. Lúc trước, người này chưa hề mở miệng nói một lời nào, chỉ có năm người Vân Thiên Âm.

Xem ra, Tử Hoàng Thánh Giới cũng không phải là trò đùa.

Nhìn thiếu nữ trong lòng bị những tia sáng màu đen bao phủ, đang hội tụ gần đến cực. Lục Thanh cảm thấy căng thẳng liền mở miệng nói:

- Thân là kiếm giả, nếu đã giết thì nói là giết, tại hạ không hề phủ nhận.

Sau khi nói xong, Lục Thanh nhấc chân rồi biến mất trước mặt mọi người.

- Chạy đâu? - Bồ Thiên Đồ quát lên rồi nhích người đuổi theo.

- Bồ huynh! Không cần đuổi theo. - Vào lúc này, người thanh niên lạnh lùng đó chợt mở miệng.

- Lục huynh! Người. .. - Nét mặt Bồ Thiên Đồ có chút nghi hoặc.

- Người này có uy thế thông thiên, hơn nữa thân có cả Hạo Nhiên Chính Khí. Nếu sư huynh thực sự chết trong tay hắn thì uy nghiêm của Tử Hoàng Thánh giới sẽ không bỏ qua.

Đúng lúc này, một âm thanh như tiếng sấm từ xa vọng lại.

- Đại Điện chủ! Sau hành trình Kiếm Cốc xin hãy thay Lục mỗ truyền một câu.

Mộc Thanh Nguyên giật mình rồi nói:

- Lục đại sư cứ nói.

- Lục Thanh tự trực xuất khỏi Tử Hà tông.

Tự trực xuất khỏi Tử Hà tông.

Không chỉ Mộc Thanh Nguyên mà bảy người Thủy Tâm Như cũng ngẩn người.

- Tự trực xuất khỏi tông môn. Đúng là rất quyết đoán. - Người thanh niên lạnh lùng cau mày nói.

- Đúng thế. Tự trực xuất khỏi tông môn, quyết định một mình gánh chịu. Kể đó còn trẻ mà đã có thực lực như vậy. Ngày sau chắc chắn sẽ trở thành đại địch của ta. - Bồ Thiên Đồ mở miệng nói.

- Đúng thế. Người đó thân có Hạo Nhiên Chính Khí. Nếu Thiên đạo nhất mạch chúng ta mà giết hắn thì thất đức. Nhưng nếu hắn đã đánh cho hai người Huyền Âm tông vào Luân Hồi thì việc này giao cho chưong tông của Huyền Âm tông đi. - Bồ Nhan Cơ mở miệng nói.

Thủy Như Tâm khinh thường liếc mắt nhìn Bồ Nhan Cơ rồi nói:

- Việc này không cần phải nói nữa. Bảy người chúng ta không bằng người nọ cũng đã đánh mất thể diện của Thánh giới. Vậy mà còn muốn dùng thủ đoạn chẳng phải là để cho thiên hạ chê cười năm đại thánh địa chúng ta hay sao?

- Thủy cô nương nói vậy là có ý gì? - Bồ Thiên Đồ nhướng mày rồi mở miệng nói.

- Nếu có thể đánh bại thì tự nhiên là muốn đòi lại.

- Đòi lại? - Bồ Thiên Đồ mở miệng nói:

- Chẳng lẽ Thủy cô nương thấy có thể thắng được người đó?

- Chắc chắn không phải là ta. - Thủy Như Tâm vẫn bình thản, nhanh chóng thừa nhận:

- Nhưng không phải ta thì không có nghĩa không phải là người khác.

- Người khác? - Lần này, ánh mắt của cả sáu người cùng sáng lên.

- Thủy cô nương! Ý của ngươi là tên quái vật kia có lẽ cảm thấy cô đơn đã lâu rồi. Cũng nên để cho hắn động chân động tay một chút. - Bồ Thiên Đồ chau chừ một lúc rồi nói.

- Thần Sơn? - Thủy Như Tâm cười nhạt nói:

- Thần Sơn còn có thể trói chặt gã yêu quái đó. Chỉ cần không phản lại Thần Sơn thì cho dù tên quái vật đó có quấy thế nào cũng không ai để ý. Các ngươi đừng quên, sau lưng gã là người nào??

Cả sáu người cùng bừng tỉnh nghĩ ra điều gì đó. Trong đôi mắt của họ xuất hiện một sự kính sợ.

Trong Kiếm cốc Kim Thiên. Vào sâu một trăm dặm có một cái động đá. Trên mặt đất chất dịch thiên địa như bị một thứ lực lượng vô hình ngăn cản, không thể lan vào trong động. Thi thoảng từ trong động lại tỏa ra một tia sáng trắng nhưng không hề có tiếng động.

Vào lúc này, trong không gian Kiếm Cốc, nơi không gian màu tím, một thiếu nữ mặc áo tím đang đứng yên trong không trung. Đôi chân trắng thon dài đủ khiến cho tất cả mọi người phải điên cuồng. Dưới chân nàng như có một thứ lực lượng vô hình nâng đỡ.

- Năm đại thánh địa. Giỏi lắm. - Âm thanh của thiếu nữ giống như tiếng châu ngọc rơi xuống đất, rất dễ nghe. Tuy nhiên, ẩn chứa trong đó là một sự lạnh lẽo ghê người.

Nhưng mà, trước đó tiếp một kiếm, gân cốt toàn thân tám người đã vỡ vụn trên năm thành, nếu không phải tám người đều đạt tới kiếm Hoàng, thân thể đã trải qua lời kiếp tẩy luyện, Kiếm Cốt sơ thành, một kiếm trước đó đã đủ để làm thân thể bọn họ tan tác, trọng thương hôn mê.

Cứ việc như thế, trừ bỏ Thủy Như Tâm có được Động Hư Kiếm Cương đẩy được phần lớn lực đạo, cả bảy người khác trọng thương. Ít nhất, thân thể bị thương tổn cơ hồ làm cho bọn họ không thể nhúc nhích.

Không dám hành động thiếu suy nghĩ, tám người đồng thời lấy đan được phục dụng. Không thể không nói, đến từ ngũ đại thánh địa Tử Hoàng giới, trên người tám người có được thứ gì đó, đặt vào Thanh Phàm giới, quả thực là không thể tưởng tượng.

Mỗi người, đều có được Không Giới, đan được xuất ra đều là thượng phẩm, thậm chí trước đó hộ thân Kiếm Bảo, Lục Thanh dừng nói là gặp qua, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe thấy.

“Người dám hủy thân thể ta!” Giờ phút này, Văn Thiên Âm dĩ nhiên mất đi vẻ lạnh nhạt trước đó, khuôn mặt hư ảo đầy dữ tợn, nói: “Người đợi đấy! Huyền Âm

Tông ta sẽ không bỏ qua!”

Sắc mặt Lục Thanh nghiêm túc, tay phải nắm chặt phong mang khí kiếm, sát ý trong mắt không chút che dấu phóng xuất.

Hư –

Chân hần bước nhẹ một cái. Ngay sau đó, thân hình Lục Thanh liền vượt qua gần mười dặm, đến trước mặt Văn Thiên Âm. Phong mang khí kiếm chém xuống, trăm vạn cân cự lực phô tán ra, đem hư không chung quanh giam cầm.

“Người dám giết ta?” Trên mặt Văn Thiên Âm lần đầu lộ ra thần sắc kinh hãi.

“Tặc tử người dám!” Lạc Trọng Sơn cắn răng một cái, thân thể hần vốn cường hãn, vừa rồi chịu một kiếm của Lục Thanh, ngoại trừ Thủy Như Tâm ở ngoài, thì

hắn bị thương nhẹ nhất. Giờ phút này nhìn thấy Văn Thiên Âm sinh tử không rõ, tức khắc gầm lên một tiếng, bất chấp kiếm Cốt mới khôi phục hơn một nửa,

Thần kiếm họa đồng, dẫn xuất Thổ pháp tắc. Ngay lập tức, Thổ pháp tắc ở trong hư không hóa ra hoàng mang nhàn nhạt.

Trong lòng đám người Thủy Như Tâm đều chấn động. Ở bên trong Kim Thiên Kiếm Cốc có thể khiến pháp tắc hiển hóa ra bản sắc, trừ bỏ phá vỡ lực lượng kiếm vực trấn áp trong Kiếm Cốc, liền chỉ có một cái khả năng.

Linh ngộ căn nguyên!

Nhìn thấu căn nguyên của thuộc tính, đem uy nghiêm thực sự phóng xuất ra, thì lực lượng của kiếm vực không thể trấn áp.

Mà giờ phút này pháp tắc lực của Lạc Trọng Sơn hiển hóa ra bản sắc, tuy rằng thực nhạt, nhưng mà chính như hắn trước đó đã nói, căn nguyên Ngũ Hành kiếm Khí, linh ngộ đến mức tận cùng, từ nhiên có thể diễn sinh ra vô số thuộc tính. Nắm giữ nhiều pháp tắc, đồng thời có thể có được uy năng cường đại.

Thổ pháp tắc áp phá hư không, tản ra uy thế mạnh mẽ cùng với một cổ phong mang khí sắc bén lan tràn. Thanh sắc phong mang khí dung hợp Thổ pháp tắc, tạo ra sự biến đổi vô cùng hùng hậu. Cự kiếm chém xuống, một đạo Động Hư Không Gian tròn trĩnh xuất hiện nơi mũi kiếm. Đồng thời một tiếng kiếm khiêu chói tai vang lên.

Một kiếm đơn giản không có gì hoa lệ, nhưng chính là phù hợp tính khí Lạc Trọng Sơn. Một kiếm này dù là Lục Thanh xem ra, cũng tràn ngập một uy nghiêm trầm trọng như núi. Lục Thanh cảm ứng được, một kiếm này của Lạc Trọng Sơn phải tiếp cận sáu mươi vạn cân cự lực.

Tuy rằng là mượn dùng Thổ pháp tắc gần tới căn nguyên cũng kiếm Nguyên toàn thân, nhưng một kiếm này hạ xuống, cho dù là Lục Thanh cũng phải coi trọng.

Trong mắt có sát ý dày đặc, tâm niệm Lục Thanh vừa chuyển. Văn Thiên Âm bị hấn hỷ thân thể, sẽ không còn đường hòa hoãn. Một khi để mấy người này trở về Tử Hoàng thánh giới, cho dù chỉ cần là lấy lại thể diện cũng rất có khả năng sẽ liên lụy đến Tử Hà Tông. Đến lúc đó, bởi vì hấn mà có thể làm cho cơ nghiệp ngàn năm Tử Hà Tông hoàn toàn huỷ diệt.

Sát ý trong lòng Lục Thanh càng thêm mạnh. Mà nhìn thấy ánh mắt Lục Thanh, bảy người Thuỷ Như Tâm đều cảm thấy căng thẳng, từ trong ánh mắt Lục Thanh,

bọn họ nhìn ra sát ý rõ ràng.

Không tốt! Người này đồng sát tâm!

Cơ hồ là đồng thời, trong lòng bảy người đến thăm hô.

Ồ

Đôi mắt cự kiếm của Lạc Trọng Sơn đánh xuống, Lục Thanh không bị không hỉ, nhẹ nhàng vươn tay ra. Trên kiếm chỉ, một tầng hắc kim sắc phong mang khí dâng lên.

Đinh -

Giống như tiếng kim ngọc va chạm, dưới ánh mắt kinh hãi của Lạc Trọng Sơn, hấn một kiếm toàn lực một kiếm của hấn bị Lục Thanh đón đỡ một cách nhẹ nhàng.

Mà Động Hư Không Gian ngưng tụ ở phía trước cự kiếm cũng bị tầng phong mang khí trên kiếm chỉ Lục Thanh đẩy ra.

Chỉ thấy cánh tay phải Lục Thanh rung lên, một gợn sóng lập tức tản ra.

Lát sau, Lạc Trọng Sơn cảm thấy một thứ lực lượng mệnh mông không thể ngăn cản theo thân kiếm trong tay truyền vào thân thể.

Thình thịch -

Cự kiếm đạt tới cấp Kim Thiên đỉnh cấp nháy mắt vỡ nát. Mà trên người Lạc Trọng Sơn, tầng thanh sắc phong mang khí ngay sau đó cũng bị xé rách. Đám người Bộ Thiên Đồ chỉ nhìn thấy từng thớ cơ nhục trên toàn thân Lạc Trọng Sơn vận vẹo, y phục trên người lay động. Rồi một tiếng nổ vang lên, nguyên bản vị trí Lạc Trọng Sơn vừa đứng, chỉ còn lại có một đoàn huyết vụ.

Kiếm chỉ lại điểm ra, một đạo kiếm Cương màu tím bạc lẳng không bắn ra.

Ông-

Lại một lần nữa, sinh tử luân hồi màu xám mở ra trước mặt mọi người.

“Không có khả năng, đó tuyệt đối không phải Luân Hồi kiếm Cương!” Thuỷ Như Tâm lắc đầu nói.

“Không sai, trên ngũ tông phong hồi, chúng ta đã thấy qua Luân Hồi kiếm Cương của yêu nghiệt kia, đây hoàn toàn không phải!” Bộ Nhận Cơ đồng thời mở miệng nói. Lần đầu tiên, nàng không phản bác quan điểm của Thuỷ Như Tâm.

Như vậy, rốt cuộc là cái dạng kiếm Cương gì cự nhiên cùng Luân Hồi kiếm Cương giống nhau, có thể tùy ý mở ra sinh tử luân hồi?

Đến lúc này, đám người Thuỷ Như Tâm cũng đều nhận ra, Lục Thanh vận dụng cũng không phải kiếm Đạo thần thông hiếm thấy gì, mà thuần túy là kiếm

Cương.

“Hạ thủ lưu tình!” Bảy người Thuỷ Như Tâm nhìn nhau, đồng thời hô lên.

Nhưng mà, Lục Thanh lại không chút để ý tới, tay phải chụp nhẹ một cái vào không trung, tức khắc một thanh Kiếm Chung dài chín tấc màu vàng nhạt bị hấn nắm trong tay.

Ông -

Đột nhiên, một thứ lực lượng to lớn từ trên kiếm Chung truyền đến, mười điểm bạch mang từ bên trong Kiếm Chung hiện lên. Bên trong mười điểm bạch mang này còn có ba điểm ẩn hiện một tầng thanh sắc phong mang khí.

Thieu đốt hồn phách!

Trong lòng Lục Thanh xuất hiện ý nghĩ đó. Giờ phút này, từ trên Kiếm Chung này truyền ra lực lượng vùng vẫy đến trăm vạn cân, Thổ pháp tắc xung quanh cũng tu tập với tộc độ hình người.

Trong mắt Lục Thanh lóe lên một tia sáng. Hắn bắt chắp lực lượng tu tập trên Kiếm Chung. Sức mạnh tới một năm sáu mươi vạn cân cự lực của hắn bộc phát.

Oanh-

Nháy mắt, Kiếm Chung liền vỡ vụn, để lộ ra một thanh Kiếm Hồn màu xanh dài, nhưng mà giờ phút này khi tay phải Lục Thanh nắm chặt, một tắc không gian co rút lại. Trên Kiếm Chung, thanh sắc phong mang khí dao động chập chờn.

Ngâm -

Một làn kiếm Ý hệ Thổ bắn vào trong mi tâm của Lục Thanh.

“Nhập luân hồi đi!” Lục Thanh lãnh đạm nói, Kiếm Ý hệ Thổ bắn vào trong thức hải của hắn cũng lập tức bị thức kiếm ngăn trượng dập nát.

Kể cả Kiếm Chung của Văn Thiên Âm, bị kiếm chỉ của Lục Thanh điểm lên, cũng chui vào bên trong sinh tử luân hồi.

Ngay trong nháy mắt, sinh tử luân hồi đóng kín lại.

Từ Hoàng thánh giới, Huyền Âm Tông.

Trên một tòa sơn phong vạn trượng tọa lạc, một toà băng điện ngàn trượng sừng sững. Bên trên băng điện, một tầng bạch mang nhàn nhạt chớp động không ngừng.

Chỗ sâu trong đại điện, ở một nơi ít người biết, một lão giả mái tóc bạc trắng ngồi xếp bằng trên ngọc thai. Ổ đầu gối của lão đặt ngang một thanh trường kiếm màu trắng kì dị. Trường kiếm này tương tự ngọc địch, trên thân có chín lỗ, tuy rằng không có bất kì tác động nào, nhưng lại mơ hồ có tiếng địch âm mờ ảo từ bên trong truyền ra.

Đột nhiên, hai mắt lão giả mở ra, hai đạo hàn mang lạnh lẽo lóe ra, hư không trước mặt tức khắc có có hai đạo Động Hư Không Gian lớn bằng ngón út hiển hóa ra.

Mục sinh kiếm mang, Tông sư chỉ uy!

“Thiên Âm cùng Trọng Sơn đã chết!” Lão nhân trầm trầm nói, ánh mắt như không thể tin vào điều đó. Sau đó, hai mắt lão nhắm lại. Chừng một lần hô hấp, lão nhân lại mở hai mắt, tay trái vung lên. Một tầng đá màu xám tức khắc xuất hiện. Đồng thời, hai giọt máu tươi theo kiếm chỉ của lão giả điểm hai cái, hiện ra hai màu vàng trắng.

“Tam sinh Thạch, hiện!”

Theo một tiếng quát nhẹ của lão giả, hai giọt máu tươi tức khắc dung hợp lại, bắn vào bên trong tầng đá màu xám.

Ông-

Một cổ dao động huyền ảo khuếch tán ra, tầng đá màu xám tản mát ra những tia sáng màu xám mênh mông, Tia sáng xám dưới kiếm chỉ của lão giả dẫn đồng, dần dần hóa thành một bức họa quyền rộng vài thước.

Bên trong họa quyền, là một thanh Kiếm Hồn màu xanh thẫm dài ba tắc, đồng thời còn có một thanh Kiếm Chung gần như vỡ nát. Ở phía trước, chính là sinh tử luân hồi phạm vi mấy trượng.

Đợi cho Kiếm Hồn cùng Kiếm Chủng chui vào bên trong, họa quyền thay đổi, trong mắt lão giả tức khắc bắn ra thần quang hải nhân.

Giờ phút này, xuất hiện ở trước mặt lão chính là một gã thanh niên mặc áo xanh, ở trong tay hắn đang ôm một lam y thiếu nữ bị những tia sáng màu đen bao phủ.

Ánh mắt nhìn chăm chăm thanh niên trước mặt, lại nhìn đến Câu Linh vòng cách đó không xa đã hóa thánh màu xám nhạt, trên người lão giả dần dần nổi lên

một cỗ Kiếm Ý kinh đào hải lãng.

“Là ai?” Bỗng dưng, trên người truyền đến cảm giác bị nhìn trộm, Lục Thanh xoay chuyển ánh mắt, trong mắt nổi lên thần quang màu tím bạc, Chân Long Nhãn xuyên phá hư không. Bên trong móng lung, tựa hồ hiện ra bộ dáng một đại diện to lớn, chỉ là đại diện này móng lung mờ mịt, như đang ở trong sương mù.

Thình thịch -

Tức khắc, họa quyền trước mặt lão giả tựa hồ cảm thụ được một cỗ lực lượng vô hình, lập tức vỡ nát.

“Háo, háo, giết truyền nhân hai mach Hàn Âm, Thổ Hành của ta, ta nhớ kỹ ngươi!” Lão giả nắm chặt tay, hư không trước mặt có một chùm bột phấn màu xám lã chã rơi xuống.

Thanh Phàm giới, Kiếm Cốc hư không.

Giờ phút này, Kim Thiên Kiếm Cốc có vẻ yên tĩnh dị thường, không ai mở miệng, hết thấy ánh mắt đều tập trung đến một phương hướng.

594. Chương 153: Ma Uy Cái Thế (thượng)

Kiếm cốc Kim Thiên. ..

Trong sự u ám vô cùng vô tận, một chùm ánh sáng trắng lóe lên, xua tan bóng tối.

Toàn thân Lục Thanh được bao phủ trong ánh sáng trắng. Nơi lòng bàn tay phải của hắn, ánh sáng trắng liên tục được rót vào, tinh lọc chút tia sáng màu đen ngoan cố.

Trong vô tận Tủy Hải, Chân Long rít lên. Khí Chân Long mệnh mông như biển cả dưới suy nghĩ của Lục Thanh liền hóa thành vô cùng vô tận Hạo Nhiên Chính Khí.

Chân Long là do trời đất sinh ra, thừa hưởng khí của Thiên đạo. Mà khí của thiên đạo cùng với ma đạo có thể nói nói đạo là chính còn ma là tà. Mà ở đây khí thiên đạo còn có tên là Hạo Nhiên chính khí còn Ma Đạo thì gọi là khí Chân Ma, Chân Ma tà khí.

Thật lâu sau, hai hàng mi của Lục Thanh mới run động vài cái.

“A!”

Một tiếng kêu kinh ngạc vang lên rồi sau đó căn động đá lại rơi vào yên lặng.

Một lúc lâu sau. ..

- Ngươi. .. - Một thứ âm thanh lí nhí chợt vang lên.

Lục Thanh ngẩng đầu nhìn lên, nét mặt cũng mất đi một chút tự nhiên.

- Nhược Thủy.

Lục Thanh nói nhỏ. Nhưng ngay lập tức, trong động chợt vang lên tiếng khóc thảm thiết.

- Nhược Thủy cô nương. Tình thế khẩn cấp nên mới mạo phạm. - Lục Thanh khẽ run người rồi vội vàng mở miệng.

- Không! Không phải! Là tiểu Kim và tiểu Hỏa. Chúng nó chết hết rồi. - Âm thanh của thiếu nữ nức nở, không giấu được sự đau lòng.

Lục Thanh hơi thở dài một tiếng. Lúc trước, trong khi đột phá, hắn không hề có cảm nhận đối với bên ngoài. Chỉ có một điều duy nhất mà hắn có thể cảm nhận một cách mơ hồ đó là linh thức phá nát xung quanh rồi hình thành được kiếm thể Kim Thiên. Theo trình độ tăng lên, thân thể của hắn cũng có thể coi như là một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên.

Nhìn hai vai nhỏ yếu của thiếu nữ run rẩy, Lục Thanh cảm thấy đau lòng.

Thần kiếm có linh tính. Kiếm linh này gần như là một con người có một không hai bởi vì con người có lòng tham phải nói là vô cùng vô tận. Nghĩ tới đám người Bồ Thiên Đồ, Lục Thanh chợt cảm thấy bất lực.

Tử Hoàng Thánh Giới đúng là một con quái vật mà hắn không thể chống lại.

Bây giờ đánh cho hai người Vân Thiên Âm rơi vào Luân Hồi coi như đã kết oán với Huyền Âm tông, một trong năm đại thánh địa.

Lúc trước câu nói của Mộc Thanh Nguyên còn không có vấn đề. Nhưng bây giờ, nó lại khiến cho hắn xuất hiện một cảm giác bất lực.

Nếu không làm như vậy, sớm muộn gì cũng mang tới cho tông môn một mối họa lớn.

- Không ngờ bây giờ ta lại coi như là một kẻ tán tu. - Lục Thanh thì thào một câu. Lời nói có chút chế giễu.

- Người làm sao vậy? - Thiếu nữ ngẩng đầu nhìn nét mặt của Lục Thanh rồi mở miệng.

- Không sao. - Lục Thanh trấn định tâm thần. Có thể nói bây giờ đạt tới Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tăng thứ chín, chẳng những thực lực của bản thân tăng vọt mà ngay cả tâm tình sau khi lĩnh ngộ được tăng thứ ba của cảnh giới Vạn Pháp quy tông cũng có một sự lột xác mạnh. Cho dù là tâm tính hay tinh thần cũng đều có cảm giác dung nhập với trời đất xung quanh.

Cái cảm giác này cũng không phải là mở đầu. Kiếm giả có được điều này chính là tầng ngoài của cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất. Đơn thuần là Kiếm Nguyên nối liền với trời đất, có cảm giác thực sự dung hợp với thiên địa. Cảm giác đó khiến cho tâm thần của Lục Thanh lúc nào cũng ở trong trạng thái được rèn luyện.

Dừng lại một chút, Lục Thanh mở miệng nói:

- Về bên cạnh tỷ tỷ của người đi. Không gian Kiếm Cốc bây giờ, nếu người đi một mình rất nguy hiểm.

Thiếu nữ nghe vậy sắc mặt có chút đáng thương. Đôi mắt màu lam xuất hiện một làn nước.

- Người không phải đang thương hại ta đúng không?

Lục Thanh ngẩn người. Từ ánh mắt của thiếu nữ, Lục Thanh cảm nhận một sự bất lực và cô đơn.

Lục Thanh gật đầu rồi nói:

- Ta đưa người trở về.

- Trở về. - Thiếu nữ thì thào rồi lắc đầu nói:

- Nhược Thủy không về.

“Không về?” Lục Thanh sửng sốt rồi nói:

- Chẳng phải người còn một người tỷ tỷ hay sao?

- Tỷ tỷ? - Nét mặt thiếu nữ có chút sợ hãi:

- Tỷ tỷ rất tốt nhưng tính tình của tỷ rất quái lạ. Có đôi khi nổi nóng thật đáng sợ.

Đáng sợ?

Lục Thanh ngẩn người rồi mở miệng nói:

- Tỷ tỷ của người ở đâu?

- Tỷ ở tận bên trong. Nhưng ta không biết làm thế nào để trở về. Lúc trước, ta ra khỏi nơi này liền được tỷ tỷ dẫn tới đó. Tỷ tỷ vẫn bắt ta phải ở yên đó không được đi, nói bên ngoài có nhiều người xấu muốn bắt ta. - Nét mặt thiếu nữ có chút nghi hoặc:

- Người có biết Kiếm Linh là gì không? Tại sao lúc trước bọn họ gọi ta là Kiếm Linh? Tiểu Hỏa, Tiểu Kim chính là kiếm hay sao?

Nghe lời thiếu nữ nói trong lòng Lục Thanh chợt xuất hiện một làn sát khí nhưng nó nhanh chóng bị hấn áp chế.

- Người không phải Kiếm Linh. Người là người. - Lục Thanh nói với giọng trịnh trọng.

- Người! Ta là người? - Thiếu nữ vô tư, gật đầu rồi nói:

- Tỷ tỷ. ..

Nghe thiếu nữ nói vậy, Lục Thanh bật cười. Hắn cảm thấy Kiếm Linh trước mặt thật thiếu sự hiểu biết.

- Ta là người nhưng ta không phải là tỷ tỷ. Người có thể gọi ta là Lục đại ca.

Không biết tại sao nhưng nhìn sự trong trắng của thiếu nữ trước mặt, sắc mặt của Lục Thanh không còn giữ được sự lãnh đạm như trước. Sự trong trắng đó dường như làm xúc động trái tim của hắn, khiến cho hắn không muốn phá nó đi.

- Lục đại ca? - Thiếu nữ gật đầu rồi đứng dậy, nhưng thân mình đột nhiên lại trở nên yếu ớt.

Lục Thanh thấy vậy vội vàng bước tới đỡ lấy.

- Lục đại ca! Muội không còn sức. - Thiếu nữ ngập ngừng nói. Khuôn mặt của nàng chợt đỏ bừng đầy quyến rũ.

Tinh thần Lục Thanh rung động mạnh khiến cho hắn vội vàng áp chế.

- Muội bị khí Chân Ma ăn mòn, vừa mới đẩy được ra. Lực lượng của bản thân tạm thời chưa thể hồi phục.

- Lục Thanh mở miệng nói.

Sau ba canh giờ, ở giữa Kiếm cốc Kim Thiên, bên cạnh cái tế đàn độc nhất vô nhị giống như trong Kiếm Cốc thanh phàm.

Ánh mắt của Lục Thanh ngưng đọng, nhìn về phía tế đàn. Trên tế đàn bây giờ không còn có một vật nào. Mặt trên cũng có khắc những hình ảnh. Chỉ có điều, cho dù Lục Thanh có nhìn thấy thế nào cũng không cảm nhận được cái thần bên trong. Nó như đã chết, không còn có một chút sức sống.

- Lục đại ca! Ta đến đây. - Thiếu nữ bước lên một bước.

Lục Thanh gật đầu rồi lùi sang một bên.

Một tiếng kiếm ngân chợt vang lên từ trên người thiếu nữ. Rồi ngay lập tức, từ thân hình nhỏ bé xuất hiện một vầng sáng màu lam rất đậm. Trong ánh sáng màu lam đó, Lục Thanh cảm nhận được một thứ linh tính rất mạnh. Nương theo đó là một thứ uy nghiêm mà Lục Thanh không thể không thừa nhận. Thậm chí, Lục Thanh còn cảm nhận được một chút Hạo Nhiên chính khí ẩn chứa trong đó. Có điều, tia Hạo Nhiên Chính khí đó rất mỏng manh chỉ chực tan biến.

Một đạo kiếm từ kiếm chỉ của thiếu nữ bắn ra. Tia kiếm đó nhìn qua thì rất uy thế nhưng lại khiến cho Lục Thanh phải nhíu mày.

Kiếm quang tại sao lại yếu như vậy?

Trong cảm ứng của Lục Thanh, đạo kiếm quang đó còn không thể bằng được một đạo pháp tắc Kiếm Cương bình thường. Có điều khiến cho Lục Thanh ngạc nhiên đó là trong đạo Kiếm quang đó hắn có thể cảm nhận được một thứ pháp tắc tinh khiết của thiên đạo. Tuy rằng nó rất mỏng manh nhưng vẫn tồn tại rõ ràng.

Theo đạo kiếm quang bắn vào trong ký tự kia, một thứ dao động huyền ảo tản ra, bao phủ hai người vào bên trong.

Đây là một khoảng không đầy khí phong mang màu trắng. Những tia khí phong mang tung hoành khắp nơi xé rách tất cả mọi thứ. Dưới chân, Kiếm Thổ Bạch Linh tinh khiết giống như một thứ bạch ngọc. Thậm chí nó còn tỏa ra ánh sáng trong suốt.

Nhưng mà trong tích tắc, trong không gian chỉ có một màu trắng có một thứ uy áp tản xuống.

Uy áp khiến cho kiếm thổ Bạch Linh cứng rắn là vậy mà trở nên yếu ớt, tựa như bùn đất bình thường, nứt ra liên tục.

Mà cách nơi phát ra uy áp đó, bảy người Bồ Thiên Đồ đang ngồi dưới đất cố gắng ngăn cản uy áp đang giáng xuống.

Cách đó không xa, tám người Mộc Thanh Nguyên cũng đang ngồi xếp bằng. Chỉ có điều, sao với bảy người Bồ Thiên Đồ có kiếm bảo hộ thân thì tám người Mộc Thanh Nguyên ngăn cản hết sức chật vật. Bên trong uy áp đó còn có một ngọn lửa ma, trấn áp lên người bọn họ, dường như chỉ chực cắn nuốt toàn bộ tâm thần.

- Ma diễm ngập trời như vậy là ai chứ? - Trong lòng Bồ Thiên Đồ chợt có một cảm giác không hay.

Ngay khi bọn họ vừa thông qua cái tế đàn vô danh trong kiếm cốc Kim thiên để tới không gian Bạch Linh này thì lại có một uy áp của Thiên Ma trấn áp bọn họ ở đây.

Qua nửa canh giờ, uy áp kia vẫn không chấm dứt. Thậm chí mức độ càng lúc càng tăng lên.

Ngay vào lúc đám người Bồ Thiên Đồ không còn xoay sở được nữa, thì những tia khí phong mang màu trắng chợt tách sang hai bên. Một tiếng cười ha hả chợt vọng đến cùng với tiếng bước chân.

- Ai? - Bồ Thiên Đồ quát lên. Ánh mắt của bảy người cùng nhìn về phía khí phong mang vừa mới tách ra.

- Tử Hoàng Thánh giới. Thật không ngờ Tử Hoàng thánh giới lại đưa tới mấy tên giá áo túi cơm như thế này. - Tiếng cười to vang lên, đồng thời có chín bóng người từ bên trong xuất hiện.

- Ba nghìn hải đảo! Ma đạo! - Ánh mắt của Bồ Thiên Đồ căng thẳng.

- Rất tốt. Đúng là ba nghìn hải đảo. Không ngờ, Kiếm Thần đại lục các ngươi chỉ đưa tới mấy tên rác rưởi các ngươi thôi sao?

Chín người vừa đi vừa nói. Đi đầu là một người mặc một bộ lân giáp màu tím đen. Ánh mắt màu tím. Thân hình của y rất cường tráng. Mà âm thanh vừa cất lên đúng là của y.

595. Chương 154: Ma Uy Cái Thế (trung)

- Người! - Bảy người Bồ Thiên Đồ nghe thấy vậy có khác nào bị làm nhục. Cả bảy người gần như cùng đứng dậy một lúc. Kiếm Bảo trước người họ tỏa ra ánh sáng chói mắt, ngăn cản ma diễm ở phía trước.

- Tử Hoàng Thánh giới làm sao lại chỉ có bảy người các ngươi? Ba người nữa đâu? - Trong mắt người thanh niên lóe lên một tia sáng tím, nhìn bảy người rồi nói.

Trong mắt Thủy Như Tâm lóe lên một tia sáng rồi nói:

- Ma đạo các ngươi ở tận Ba nghìn hải đảo làm sao mà lại biết được lần này chúng ta có mười người?

- A! Cái đấy thì các ngươi phải tự hỏi. Không uổng công chúng ta đợi các ngươi trong thời gian dài như vậy. - người thanh niên nhếch mép cười.

Liếc nhìn chín người trước mặt, Thủy Như Tâm nói:

- Cửu U quần đảo, Lôi Ma kiếm hoàng Cốc Lạc Thiên. Minh Uyên hải! Tâm Ma kiếm hoàng Cổ Cửu Phong.

Ánh mắt có chút kinh ngạc, Cốc Lạc Thiên nhìn Thủy Như Tâm, nói:

- Không ngờ rằng Tử Hoàng Thánh giới của các ngươi ở tận giữa đại lục mà cũng biết tới chuyện ba nghìn hải đảo chúng ta.

- Cũng vậy. - Thủy Như Tâm cười tươi tắn:

- Không biết Cốc huynh tới đây từ bao giờ. Ta thấy ma đạo khác nhau không cần thân thiết quá như vậy.
- Thân thiết? - Cốc Lạc Thiên cười lạnh:
- Xem ra bảy vị nghĩ thật đơn giản. Ta chờ các vị thời gian dài như vậy mà các vị chẳng lẽ không để lại cho chúng ta một thứ gì hay sao?

“Để lại chút gì?”

Nhìn bộ lân giáp trên người Cốc Lạc Thiên có một vầng ánh sáng, mọi người đều biết đó không phải là vật bình thường. Đồng thời, từ trên nó, bảy người Bồ Thiên Đồ cảm thấy một thứ uy nghiêm kinh người.

Đám linh thú ở trong những thanh kiếm sau lưng bảy người đều phát ra những tiếng rống và tiếng kiếm ngân giân dữ.

Trong mười con linh thú đó. thì sau khi hai người Vân Thiên Âm chết, Bằng Phong điều và Liệt Sơn hổ thoát khỏi khế ước. Nhưng chúng vẫn sáng suốt đứng bên bảy người Bồ Thiên Đồ. Tuy nhiên vào lúc này, tất cả bọn chúng đều biết phải đối diện với nguy hiểm nên ở trong Thần kiếm rống lên không cam lòng.

- Không ngờ Kiếm Ma diện lại phái chín vị tới đây. Xem ra lần này Kiếm Ma đạo đối với Đạo, Ma kiếm trong không gian kiếm cốc đã rơi vào tình thế bất buộc. - Sắc mặt Thủy Như Tâm ngưng trọng mà nói.

Cốc Lạc Thiên nở nụ cười lạnh rồi nói:

- Trong Không gian Kiếm Cốc này, ma đạo chúng ta có hai vị thánh giả ngã xuống nên về tình về lý thì Đạo Ma kiếm phải thuộc về nhất mạch của chúng ta. Đại lục Kiếm Thần để cho Kiếm Thần sơn của các người phong tỏa trong năm vạn năm vẫn còn muốn độc chiếm nữa hay sao?

Nói xong, trên người đám Cốc Lạc Thiên đều bốc lên một ngọn lửa ma kinh người. Sau lưng họ, ma khí nhanh chóng tập trung lại, áp chế bảy người đối phương. Từ đầu tới cuối, ánh mắt của họ không hề để ý tới tám người Mộc Thanh Nguyên.

- Đáng chết. - Tam điện chủ cau mày, gân xanh trên tay phải bắt đầu nổi lên.
- Không cần phải nhúng tay. - Mộc Thanh Nguyên nắm chặt tay Tam điện chủ mà nói.
- Đại điện chủ. Mấy thằng nhãi con ma đạo này. ..
- Bảy vị Kiếm Sứ còn chưa ra tay. Hơn nữa, cho dù có thêm chúng ta cũng không thay đổi được điều gì. - Mộc Thanh Nguyên nói tiếp:
- Giữ chặt tâm thần không để cho ma khí nhập thể. Nếu không, lúc đó muốn đi cũng khó.

Tám người không có Kiếm Bảo hộ thân như bảy người Bồ Thiên Đồ, chỉ dựa vào tu vi của bản thân mà ngăn cản ma khí. Có thể bảo vệ được đã là may rồi, nếu còn muốn động thủ..... Mộc Thanh Nguyên biết rằng chín tên kiếm giả ma đạo trước mặt, bất cứ người nào cũng có thực lực làm cho tám người bọn họ ngã xuống.

Kiếm giả ma đạo tu luyện kiếm khí hết sức quái dị, đối lập với Thiên đạo. So với Hạo Nhiên Chính khí của thiên đạo thì Chân Ma tà khí lại hết sức quái dị, một khi để cho nó xâm nhập thì nhất thời rất khó thoát khỏi chỉ có thể để mặt cho người ta chém giết.

Sắc mặt của bảy người Thủy Tâm Như nghiêm túc, nhanh chóng rút thần kiếm ra khỏi vỏ.

- Các người còn có tiền bối Ma đạo tới đây? - Bồ Thiên Đồ hơi suy nghĩ một chút nhưng vẫn không dám tin mà hỏi.
- Thế nào? Mấy lão già của Tử Hoàng thánh giới không nói gì với các người hay sao? - Trong mắt Cốc Lạc Thiên dần hiện lên một tia sáng tím quái dị:
- Để cho họ tỉnh lại đi. Nếu không, chỉ với mấy thứ rác rưởi các người thì tự tìm đường chết mà thôi. Đối với các người, bản nhân không có hứng thú.

- Người. .. - Ánh mắt Bồ Thiên Đồ tức giận hét lên một tiếng. Huyền Âm thần kiếm sau lưng y trong nháy mắt ra khỏi vỏ. Kiếm Cương màu xám lập tức xuất hiện khiến cho không gian xung quanh vang lên những tiếng động. Vài cái không gian Động Hư nhanh chóng xuất hiện, há to cái miệng tối đen của chúng.

Pháp tắc Huyền Âm giáng xuống. Từ thanh thần kiếm trong tay Bồ Thiên Đồ, một thanh Huyền Âm băng kiếm dài năm trăm trượng xuất hiện. đồng thời, Huyền Âm kiếm cương dao động cuộn cuộn. Bồ Thiên Đồ nâng thần kiếm lên tựa như đang nâng một thanh kiếm khổng lồ dài mấy trăm trượng. Hơi lạnh của nó đẩy khí phong mang màu trắng ra xung quanh. Lúc này, trong không gian một đám sương lạnh màu xám nhanh chóng ngưng kết.

Thanh Băng kiếm từ trên không trung bổ xuống mang theo pháp tắc Huyền Âm phá vỡ không gian. Pháp tắc của Kiếm Hoàng nhị kiếp trấn áp lên người của Cốc Lạc Thiên. Một kiếm giận giữ này của Bồ Thiên Đồ đã được dốc hết sức, dẫn động toàn bộ pháp tắc Huyền Âm. Pháp tắc Huyền Âm tinh khiết trong nháy mắt làm cho không gian trong phạm vi trăm trượng bị giam cầm.

Không gian giam cầm!

Đây vốn là thần thông của Kiếm Hoàng tam kiếm vậy mà vào lúc này lại được Bồ Thiên Đồ thi triển khiến cho Mộc Thanh Nguyên chấn động.

- Cuối cùng thì tông môn trong Thánh giới nắm trong tay pháp tắc, chúng ta không thể nào đuổi kịp.

- Đúng vậy! Kiếm Hoàng nhị kiếp, pháp tắc viên mãn. Không gian giam cầm, Kiếm Hoàng nhị kiếp muốn làm được cũng rất khó. Tuy rằng có vài vị kiếm sư kiêu căng nhưng thực lực của họ cũng vượt qua chúng ta. - Lão già họ Đỗ trầm giọng nói:

- Không biết Lục đại sư. ..

- Lục đại sư. .. - Mộc Thanh Nguyên ngắt người rồi nói:

- Ma diễm vừa rồi đã vượt qua cảnh giới Kiếm Hồn. Nếu ta đoán không sai thì nơi này có tông sư kiếm phách của ma đạo Ba nghìn hải đảo.

- Kiếm phách tông sư? - Năm người lão già họ Đỗ nhìn nhau.

- Đúng thế! Chân Ma tà khí quá mạnh, chỉ có tông sư kiếm phách mới có thể tạo ra. Chẳng lẽ, trước khi Kiếm Cốc hư không đóng lại, bọn họ đều ẩn nấp, không rời đi? - Tam điện chủ nói một cách kinh ngạc.

- Không gian Kiếm Cốc là do bốn đại thánh giả cùng nhau lập ra. Trong đó có hai vị thánh giả ma đạo. Nếu như không chuẩn bị để sau này giúp đỡ hậu bối thì cũng không đúng. - Suy nghĩ một chút, Mộc Thanh Nguyên lại mở miệng nói.

- Vậy đại lục Kiếm Thần của chúng ta. ..

- Chắc chắn là các vị tiền bối Thiên đạo cũng có sự chuẩn bị. Nhưng điều này có lẽ chỉ có mấy vị Kiếm sư mới được biết.

- Tại sao thánh giả Thiên đạo chúng ta lại cùng với hai gã thánh giả của ma đạo xây dựng Kiếm Cốc này? Ma và đạo luôn đối đầu với nhau đúng không? - Ngũ điện chủ mở miệng, nét mặt đầy sự nghi hoặc.

- Ma, Đạo không chung đường? - Mộc Thanh Nguyên trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu nói:

- Cái này gọi là vạn pháp quy tông. Con đường kiếm đạo cuối cùng sẽ quy về một mối. Về phần tâm tính của thánh giả, chúng ta không thể hiểu được. Mà thánh giả làm cũng không phải để cho chúng ta phỏng đoán một cách tùy tiện.

Rồi sau đó lão lại nhìn về phía trước.

- Bồ huynh mau lùi lại. - Ánh mắt của Thủy Như Tâm vẫn quan sát nét mặt của Cốc Lạc Thiên. Khi thấy trong mắt y xuất hiện sự khinh thường, trong lòng nâng cả kính mà mở miệng.

- Chậm! - Cốc Lạc Thiên hét lớn. Trên người y chợt xuất hiện ma khí kinh người. Ma khí đỏ như máu bốc lên trời, đồng thời trên kiếm chỉ một vầng lõi quang đỏ như máu kéo dài ra ngoài.

Chỉ vền vền có một đạo kiếm cương đỏ như máu dài trăm trượng phá không kéo theo một thứ pháp tắc quái dị đang dao động mà giáng xuống dưới, trấn áp lên pháp tắc Huyền Âm.

Bồ Thiên Đồ phun ra một ngụm máu tươi, rồi như bị sét đánh. Pháp tắc trong Hồn thức như rơi vào một không gian máu.

Trong nháy mắt tiếp xúc, Huyền Âm kiếm cương lập tức tan rã.

Trước ngực Bồ Thiên Đồ, thanh tiểu kiếm màu xám chợt tản ra hơi lạnh kinh người. Thanh kiếm dài một tấc chợt to lên, trong giây lát biến thành một thanh kiếm khổng lồ dài trăm trượng màu lam xám.

Kiểm Cương đỏ như máu đánh lên trên nó khiến cho một cái không gian Động Hư nhanh chóng xuất hiện giữa hai người rồi mở rộng với tốc độ cực nhanh.

Bất chợt, từ trên Kiếm cương đỏ như máu, từng tia sét màu đỏ bắn lên, quán lấy thanh kiếm khổng lồ màu lam xám.

Rắc rắc. ..

Ngay sau đó, thanh kiếm khổng lồ màu lam xám vang lên những tiếng động rồi bị không gian Động Hư đánh tránh hóa thành bột mịn.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Cốc Lạc Thiên. Kiếm Cương đỏ như máu rời khỏi kiếm chỉ xuyên qua không gian Động Hư với một quỹ tích huyền ảo.

Phía sau Bồ Thiên Đồ chợt có một tia sáng đỏ như máu lóe lên. Sắc mặt sáu người Thủy Như Tâm biến đổi, bước chân nhanh chóng lui lại. Trên Kiếm Thổ bạch linh, một cái khe rất dài xuất hiện trước mặt sáu người, chia cắt bọn họ với Bồ Thiên Đồ.

Bồ Thiên Đồ đứng lặng người trong không gian, ánh mắt ngơ ngác. Một đường máu từ mi tâm bắt đầu chạy xuống tận giữa hai chân của hắn.

- Tu vi của Cốc huynh vẫn thế. Cổ mộ bội phục. - Bên cạnh Cốc Lạc Thiên, một gã thanh niên mặc áo hồng cười vang.

Bất chợt, ánh mắt của Cốc Lạc Thiên trở nên ngưng trọng.

- Có người đến đây.

Vào lúc này, ma khí sau lưng chín người Cốc Lạc Thiên vốn bình phục lại bốc lên.

Mặt đất chấn động. Trước mắt mọi người, nhưng tia khí phong mang màu trắng bị đánh nát. Từng đạo không gian Động Hư mở cái miệng dài hẹp của nó hút hết tất cả mọi thứ vào bên trong.

- Ma tôn đại nhân. - Nét mặt của chín người Cốc Lạc Thiên thay đổi.

- Ha ha! Đợi ngàn năm cuối cùng thì cũng xuất hiện.

Một tiếng cười rất to vọng tới tai mọi người. Vào lúc này, đám người Mộc Thanh Nguyên cảm thấy máu huyết trong người sôi lên cuộn cuộn, tinh thần rung động. Cố gắng lắm mới có thể bảo vệ được tâm tình của bản thân.

596. Chương 155: Ma Uy Cái Thế (hạ)

Bất chợt không gian trước mặt mọi người vụn vụn rồi có hai bóng người xuất hiện.

Lục Thanh nhượng mày, trong Vô Tận tửu hải, Chân Long gầm lên giận dữ, tỏa ra khí Chân Long mãnh liệt.

- A! Khí Chân Long. - Trong không trung, ma âm hơi ngừng lại.

Đưa mắt nhìn quanh, Lục Thanh cảm thấy chấn động. Trong mắt hắn, Bồ Thiên Đồ bị chia thành hai mảnh, rồi hóa thành hai đám sương máu. Ngay cả Kiếm Chung và hồn phách cũng không còn dấu vết.

- Người là ai? - Ánh mắt của Cốc Lạc Thiên lạnh lùng nhìn Lục Thanh rồi mở miệng hỏi. Từ trên người Lục Thanh, y cảm nhận được một thứ hơi thở hết sức đáng ghét.

- Ma đạo! - Nghe thấy âm thanh đó, Lục Thanh đưa mắt nhìn rồi cả kinh khi thấy trong chín người, hơi thở của người nào cũng sâu không thể dò được. Nếu động thủ, Lục Thanh cũng không hề chắc chắn.

Với sự linh ngộ và Tử Hoàng Kiếm Thân kinh đạt tới tầng thứ chín, hẳn như được trời ban cho sức lực. Các thuộc tính trong thiên đạo không còn trói buộc được hắn. Nhưng điều đó chỉ giới hạn trong số Kiếm Hoàng thiên đạo mà thôi, nếu là Kiếm Hoàng nhân đạo hay Kiếm Hoàng ma đạo thì lại không phải là chuyện đơn giản. Cho dù là pháp tắc Nhân đạo hay pháp tắc Ma đạo, Lục Thanh đều chưa từng tiếp xúc. Sự quỷ bí trong đó quả thực là hắn khó có thể nắm được.

- Ha ha! Bao nhiêu năm, cuối cùng thì ta cũng chờ đợi được.

Ma âm lại vang lên khắp cả không gian. Rồi trong không trung lập tức xuất hiện những đạo Ma Ảnh. Vô số Ma Ảnh hóa thành nhiều loại ma khiến cho tâm hồn con người khiếp đảm, giam cầm không gian xung quanh mọi người. Vào lúc này, Lục Thanh chỉ cảm thấy không khí xung quanh ngưng đọng. Tiếp theo đó là không gian Bạch Linh hết sức cứng cỏi cũng đồng loạt ép về phía mọi người.

- Ma Tôn đại nhân. - Cốc Lạc Thiên hô lên một tiếng.

- Không được quấy rầy ta. Xem ta phá cấm ra đây. - Trong không trung, tiếng nói vừa dứt, lập tức xuất hiện một ngọn lửa kinh người. Ma khí màu tím khiến cho không gian lay động, những tia khí phong mang màu trắng quện lại một chỗ với nhau cùng với ma khí màu tím giằng co.

Bồ Nhan Cơ ngơ ngác nhìn khoảng không nơi Bồ Thiên Đồ biến mất. Ở nơi đó vẫn còn có thể ngửi thấy cả mùi máu.

- Sư huynh! - Ánh mắt y có chút mờ ảo. Nhưng chỉ trong chớp mắt, nét mặt Bồ Nhan Cơ lại trở lại bình thường, rồi thu thanh thần kiếm của Bồ Thiên Đồ vào trong Không giới.

Đối diện với ma khí tràn ngập không gian. Ngay lập tức, sáu người Bồ Nhan Cơ cùng lấy ra sáu quả cầu Hạo Nhiên Chính Khí. Hạo Nhiên chính khí bị giam cầm bên trong, tỏa ra ngoài một quang sáng.

Cốc Lạc Thiên bật cười rồi mở miệng nói:

- Đường đường là Tử Hoàng thánh giới, Kiếm Hoàng Thiên đạo mà không có người nào linh ngộ được Hạo Nhiên Chính khí, lại đi phá mấy tên rác rưởi các ngươi tới đây. Những người đứng đầu thế hệ trẻ của năm đại thánh địa các ngươi đâu? Lần này nghe nói chỉ có một mình Lăng Ý của Lăng Tiêu tông. Hắn ở đâu? Hay là trốn mất rồi?

- Đừng có mà nói bừa. Tuy rằng chúng ta không thể đảm trách nổi nhưng chưa tới lúc ba nhìn hải đảo các ngươi diễu võ dương oai ở đại lục Kiếm Thần. - Vào lúc này, người thanh niên có nét mặt lạnh lùng từ trong sáu người bước ra.

- Lục huynh! - Thủy Như Tâm mở miệng nói.

Vào lúc này, chỉ thấy trên người người thanh niên đó, Hạo Nhiên Chính Khí qua lỗ chân lông mà chui vào trong cơ thể. Ánh mắt của Cốc Lạc Thiên sáng ngời, nói:

- Xem ra Lăng Tiêu tông lại sắp có một tông sư kiếm pháp ra đời. Hạo Nhiên Chính Khí nhập thể, tương lai sau này đúng là không thể đo lường được.

Mà năm người Thủy Như Tâm, ánh mắt hết sức phức tạp.

Lần này, năm tông môn trong Thánh Giới đưa mười người bọn họ tới đây. Ngoại trừ Lăng Ý ra bọn họ đều không phải là những người đứng đầu tông môn.

Hạo Nhiên Chính khí! Trong giới trẻ của Thánh giới ngoại trừ Lăng Ý của Lăng Tiêu tông chưa có được, bốn người khác đều có. Đây cũng là nguyên nhân mà Lăng Tiêu tông để cho Lăng Ý tới đây gặp kiếm giả Ma đạo rồi sau đó dùng ma đạo để chất chứa căn nguyên Thiên đạo rồi linh ngộ Hạo Nhiên chính khí. Đó mới là mục đích cuối cùng.

Thủy Như Tâm thở dài một tiếng, trong lòng như nghĩ tới chuyện gì đó mà nét mặt có sự bất đắc dĩ. Mười người bọn họ đều không có đủ Hạo Nhiên Chính Khí. Vậy mà lúc này, Lục Hồng của Lăng Tiêu tông lại dẫn khí nhập thể nên đi trước Lăng ý một bước. Nếu không có gì thay đổi sau khi Lục Hồng trở lại Thánh giới, trong một khoảng thời gian chắc chắn sẽ thay vị trí đứng đầu của Lăng Ý.

Sáu người tản ra Hạo Nhiên Chính khí lập tức ngăn cản ma khí đang tràn áp không gian ở bên ngoài.

Nhưng tám người Mộc Thanh Nguyên thì không có sự may mắn như vậy.

Ma khí màu tím quyện vào nhau giống như có giò trong xương, bao phủ lấy mọi người. Rất nhiều thứ ảo giác sinh ra trong nháy mắt. Ma Ảnh đầy trời cũng tản ra những âm thanh ma quái. Không bao lâu, trong tám người, ngoại trừ Mộc Thanh Nguyên và lão già họ Đỗ ra, sáu người còn lại đều rơi vào trong ma cảnh.

Lục Thanh biến sắc, nhích nhẹ một cái liền tới bên cạnh tám người.

- Bộ pháp hay. - Ánh mắt của Cốc Lạc Thiên lập tức sáng ngời nhìn về phía Lục Thanh.

Nét mặt Cốc Lạc Thiên có chút nghi hoặc nhìn Thủy Như Tâm mà nói:

- Trong số mười tên kiếm sư các ngươi tại sao lại không có người này.

Sắc mặt sáu người có chút khó coi, cũng chẳng thèm để ý tới Cốc Lạc Thiên.

Oành. ..

Mặt đất rung chuyển ầm ầm. Không gian bị nhuộm thành một màu tím trước mặt dao động mạnh. Rất nhiều Ma Ảnh xuyên qua xuyên lại, sinh ra vô số kính mũi kiếm trong không trung, va chạm với khí phong mang màu trắng. Cứ mấy đạo đó lại đánh nát một đạo khí phong mang.

Chẳng lẽ có kiếm giả tuyệt thế xuất hiện?

Lục Thanh bắn ra tám đạo khí Chân Long vào trong cơ thể tám người Mộc Thanh Nguyên đuổi ma khí xâm nhập ra ngoài. Sau đó, hắn quay đầu lại nhìn vô số Ma Ảnh trong không trung mà trong lòng cảm thấy kinh hãi.

- Kiếm giả tuyệt thế? Còn kém xa lắm. Chưa bước vào cảnh giới Kiếm Tổ thì lấy cái gì ra mà xưng là tuyệt thế? - Trong đầu hắn vang lên tiếng cười lạnh của Diệp lão

- Kiếm giả tuyệt thế, cảnh giới Kiếm Tổ. - Lục Thanh trầm trầm nói.

Rắc rắc. ..

Từng đạo ma lôi xuất hiện đánh nát không gian. Xung quanh, khắp nơi bị ma khí bao phủ, đồng thời một thứ uy nghiêm cực lớn tràn áp trong lòng hắn. Cho dù lúc này thực lực tăng mạnh nhưng vẫn khiến Lục Thanh có cảm giác khó thở.

- Không vào Kiếm Phách cũng chỉ là con kiến. Con đường của ngươi vẫn còn dài. - Diệp lão tiếp tục nói.

Con đường còn dài.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Lục Thanh. Trên người hắn chợt xuất hiện một thứ ý chí rất mạnh. Trong thứ ý chí đó bí mật có cả những tia khí phong mang sắc bén, xé nát ma khí đang lượn lờ trước mặt.

Ngọn lửa ma ngập trời cũng không che giấu được ý chí kiếm đạo của Lục Thanh. Thiếu nữ áo lam đứng bên cạnh chớp chớp đôi mắt đẹp mà nhìn hắn.

Lục Thanh ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng long ngâm, đồng thời một gợn sóng xuất hiện mang theo khí chân long khiến cho ma khí trong không trung tán loạn.

- Khí chân long? Nơi đây chẳng lẽ còn có hậu bối của Long tộc? - Ma âm cuộn cuộn từ không trung vọng xuống. Trong nháy mắt, trên đỉnh đầu mọi người ma khí tách ra, rồi sau đó có một Ma Ảnh cao chừng một trượng từ trên cao giáng xuống.

Đó là một người trung niên mặt đầy râu ria cao chừng một trượng. Đôi mắt hổ của y tràn ngập ngọn lửa thiêu đốt. Ở sau lưng có một thanh kiếm khổng lồ màu tím tỏa ra những tia sáng màu trắng. Đồng thời, ma khí từ người y mạnh mẽ tỏa ra, trấn áp khí Chân long của Lục Thanh xuống.

Vô số Ma Ảnh bay lượn xung quanh người đó. Đồng thời một làn hơi thở cực mạnh chỉ trong nháy mắt xâm nhập vào trong tâm thần của đám người Thủy Như Tâm.

Gần như trong nháy mắt, Hạo Nhiên Chính Khí của năm người Thủy Như Tâm nứt ra. Cả năm người như bị sét đánh mà phun ra một ngụm tâm huyết.

Tâm huyết không giống với những nội thương khác. Chỉ khi nào tâm thần bị trọng thương mới phun ra mà thôi. Một ngụm tâm huyết khiến cho năm người Thủy Như Tâm mất đi mười năm tuổi thọ mới có thể hồi phục. Vì vậy mà trong chốc lát, cả năm người nhìn như già đi một chút.

Hoàn toàn khác với năm người Thủy Như Tâm, Lục Hồng nhanh chóng ngồi xuống bảo vệ tâm thần. Hạo Nhiên chính khí trên người hắn dán chặt vào người, tưởng chừng như có một cơn gió thổi qua sẽ bị phá vỡ.

- A! Không tồi. Còn có một người lĩnh ngộ được Hạo Nhiên Chính Khí. Chỉ đáng tiếc mới là Kiếm Hoàng nhị kiếp. - Ma Ảnh cao một trượng mở miệng nói, âm thanh có chút khen ngợi. Tuy nhiên âm thanh của y chẳng khác gì tiếng sấm, cho dù mở miệng cũng giống hệt như Ma thần, chấn nhiếp tâm phách.

Ngay lập tức, Ma Ảnh nhìn về phía Lục Thanh.

- Không phải Long tộc. Bán Long chân thân. Thân thể thật mạnh lại còn có cả khí phong mang. - Ma Ảnh nhìn càng lâu, ánh mắt lại càng sáng lên.

Còn Lục Thanh trong lòng chấn động. Mới chỉ một cái liếc mắt của đối phương mà đã nhận ra nhiều điều. Đưa mắt nhìn Ma Ảnh chỉ cao một trượng không giống với con người, ánh mắt y như muốn nhìn thấu toàn bộ thân thể hắn.

Ma Ảnh bước đi từ từ. Tuy nhiên mỗi bước chân lại giống như tảng đá ngàn cân rơi xuống đất khiến cho Kiếm Thổ Bạch Linh cứng rắn cũng bị đập sâu xuống.

Thân thể mạnh thật.

Ánh mắt của Lục Thanh sáng ngời. Trong mắt hắn, thân hình Ma Ảnh theo mỗi bước chân lại càng cao thêm. mới mười bước đã biến thành cao tới nghìn trượng. Đồng dạng, thanh kiếm màu tím khổng lồ sau lưng cũng phát triển, tỏa ra Kiếm Ý sắc bén giống như một ngọn núi cao ngàn trượng từ trên cao đè xuống.

Chỉ hoàn toàn là Kiếm Ý không hề có chút thần thông nào trong đó.

- Muốn đánh thì đánh. - Ý chí chiến đấu bốc lên nhanh chóng. Trên người Lục Thanh một đạo Phong Lôi kiếm ý phóng lên cao, ngưng tụ thành một cái bóng kiếm màu tím bạc. Chỉ có điều, so với Kiếm ý của Ma Ảnh thì Kiếm ý của Lục Thanh mặc dù kém hơn một chút thần vận nhưng lại ngưng thật hơn, không hề kém Ma Ảnh và thanh ma kiếm.

597. Chương 156: Kiếm Tôn Ma Đạo

Cái bóng Kiếm ý cao nghìn trượng xuất hiện trên đỉnh đầu. Đồng thời phía trên nổi lên một vầng Hạo Nhiên Chính khí màu trắng ngà, hay có thể nói là khí Chân Long của Lục Thanh.

Khí Chân Long mệnh mông cuộn cuộn theo ý chí chiến đấu của Lục Thanh tăng lên mà quán quanh thân kiếm. Trên thân kiếm lúc này như có một cái bóng Chân Long đang ẩn hiện.

Ma Ảnh cao nghìn trượng giờ cao Ma Kiếm, chém xuống thanh Kiếm Ý mới mình thành của Lục Thanh.

Tối hay lắm.

Trong mắt Lục Thanh lóe lên tia sáng. Theo ý nghĩ của hắn, thanh kiếm khổng lồ mang theo khí Chân Long vô cùng vô tận chém xuống. Không hề có tiếng động nào vang lên nhưng đám người Cốc Lạc Thiên có thể thấy, không gian nơi hai thanh kiếm đi ra có một gợn sóng cứ thế tỏa ra.

Hai thanh kiếm chạm nhau tỏa ra ánh sáng trắng và ánh sáng tím yêu dị chói mắt mọi người.

Thích thích! Lục Thanh lùi lại tới tận chín bước. Mỗi bước chân của hắn làm cho trên mặt đất xuất hiện một dấu chân sâu tới ba tấc. Nương theo mỗi một dấu chân đó lại có một tiếng nổ rung trời.

- Kiếm Ý thật tinh thuần. Có điều tại sao Kiếm Ý này chỉ có được bề ngoài? Thật khó hiểu. - Ma Ảnh lắc đầu rồi cất tiếng. lát sau, toàn thân y tỏa ra những tia khí phong mang:

- Biết thân thể người hết sức mạnh mẽ. Đến đây ném thử một chút.

Bước chân y nhanh chóng di chuyển khiến cho mặt đất như bị một ngọn núi cao giáng xuống. Trong mắt đám người Thủy Như Tâm, cường giả ma đạo kia giống như một con mãnh thú phát ra lực lượng bá đạo. Một làn khí phong mang màu vàng nhanh chóng xuất hiện. Một quyền của Ma Ảnh đánh thẳng về phía Lục Thanh. Trên quyền đó tản ra khí phong mang màu vàng kim, lấy cánh tay làm thân kiếm, ngưng tụ thành một thanh kiếm khổng lồ. Tiếng kiếm rít khùng bổ vang lên trong không trung. Từ những tia khí phong mang cắt qua không khí, mọi người đều cảm nhận được một thứ sức mạnh kinh người đang tản ra khiến cho không gian như bị đông cứng.

- Tốt.

Lục Thanh quát lên một tiếng, chân phải đạp mạnh một cái.

Ầm ầm

Mặt đất giống như bị một con cự thú hoang dã dẫm lên. Tất cả mọi người cảm thấy thân thể chấn động. Mặt đất dưới chân giống như bùn đất bình thường xuất hiện một vết nứt bắt đầu từ chân Lục Thanh.

Khí huyết trong người hắn bắt đầu chảy thật nhanh, giống như có một con Chân Long đang bay trong huyết mạch. Chẳng hề có chút hoa mỹ, Lục Thanh cũng đánh ra một quyền.

Cảm nhận khí phong mang từ Ma Ảnh mang tới áp lực ít nhất cũng phải tới trăm vạn cân.

Những tia khí phong mang màu vàng đen ngưng tụ, trên cánh tay của Lục Thanh xuất hiện hình dạng của Luyện Tâm kiếm, đồng thời chúng xé rách không khí tỏa ra sức mạnh tràn trề nên ép không gian.

“Xoảng. ..”

Giống như tiếng chuông cổ vang lên, một gợn sóng kinh người nhanh chóng tản ra xung quanh. Không gian vỡ nát xuất hiện những dải không gian Động Hư dài hẹp.

Nơi đây là không gian Bạch Linh hết sức chắc chắn. Một khi nó bị phá nát thì uy lực của sức mạnh không phải là thứ mà bên ngoài có thể nghĩ đến.

Nhìn không gian Động Hư đang mở ra, đám người Cốc Lạc Thiên biến sắc rồi lui lại mười dặm mới thoát khỏi phạm vi gợn sóng không khí bao phủ.

- Hay! Có đủ hương vị. - Trong không gian ma âm vang lên kèm theo hơi thở mãnh liệt tản ra. Đồng thời một thanh kiếm khí phong mang lại chém xuống Lục Thanh.

Sức mạnh mệnh mông tản ra ép đến người khiến cho Lục Thanh chấn động. Cường giả tông sư của ma đạo không ngờ lại có được thân thể mạnh đến vậy. Ma Luyện kiếm thân! Từ trên kiếm khí phong mang của đối phương, Lục Thanh có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh tới trăm vạn cân. Nếu không phải vừa rồi hắn tăng thêm tám mươi vạn cân sức lực thì đã bị một kiếm đó đánh bay.

Không hề có chút pháp tắc nhưng hai thanh kiếm khí phong mang vẫn chém ngang không trung. Một kiếm xuất hiện liền đè nén không gian. Hai nguồn sức mạnh tràn trề va chạm giữa không trung khiến cho không gian vỡ nát. Những tiếng động do hai thanh kiếm va chạm vang lên liên tiếp. Cho dù là chín người Cốc Lạc Thiên cũng phải nhíu mày, sử dụng Kiếm Nguyên để ngăn cản âm thanh đó xâm nhập.

Hai người đó. ..

Sáu người Thủy Như Tâm cùng cười khở. Thật khó có thể tưởng tượng được rằng con người lại có được sức mạnh tới mức như vậy. Cho dù là linh thú cấp bảy chỉ sợ cũng không bằng được hai bóng kiếm trong không trung kia.

Những tiếng động vang lên không dứt. Hai thanh kiếm khí phong mang lần lượt thay đổi, va chạm với nhau. Cuối cùng thì khí huyết toàn thân Lục Thanh cũng bốc hết lên.

Thoải mái! Chưa bao giờ hắn cảm thấy thoải mái như vậy. Từ khi tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh đến giờ, Lục Thanh chưa từng thấy ai có được sức mạnh sánh với mình. Nhưng bây giờ lại có người trước mặt. Mặc dù đối phương sinh ra trong ma đạo, thậm chí còn là một gã tông sư ma đạo nhưng Lục Thanh hoàn toàn tâm phục, không hề có chút gì khác.

Sức lực trên tay dần dần gia tăng. Trong cảm giác của hắn, sức mạnh một trăm sáu mươi vạn cân sức lực được dồn ra hết. Còn đối với sức mạnh của đối phương, Lục Thanh cũng có một chút nhận thức. Mặc dù có sự chênh lệch nhưng cũng chỉ thấp hơn hắn chừng một vạn cân.

Lục Thanh tập trung hết tinh khí thần. Trong Thức Hải, Kiếm thức dài nghìn trượng chợt tản ra ánh sáng màu xanh chói mắt, chiếu sáng cả Thức Hải.

Tâm thần trong sáng khiến cho Lục Thanh cảm thấy kiếm khí phong mang trong tay càng thêm mượt mà. Không hề có một chút rườm rà nhưng mỗi một kiếm lại ẩn chứa sự huyền ảo.

Trong mắt Ma Ảnh, ngọn lửa ma càng lúc càng sáng. Bất chợt, Ma Ảnh lui lại hai bước, nhìn Lục Thanh chăm chú rồi nói:

- Hay lắm! Không ngờ Xích Diễm ta ở trong không gian Kiếm Cốc cả ngàn năm mà trên đời lại xuất hiện một nhân vật trác tuyệt như vậy.

Âm thanh ma âm cuộn cuộn vang vọng trong không trung. Mặc dù là do tông sư ma đạo khen nhưng sáu người Thủy Như Tâm vẫn phải nhìn Lục Thanh.

Toàn thân Lục Thanh bao phủ trong một vầng khí phong mang màu vàng đen sắc bén. Những tia khí phong mang đó ngưng tụ thành kiếm được hắn nắm trong tay. Tuy rằng vẫn đứng ở đó nhưng trong mắt sáu người, hắn như hóa thành một ngọn núi cao vạn trượng.

- Vừa rồi nhìn kiếm pháp của người không ngờ đã sơ nhập và ý nghĩa chính thức của Vạn Pháp quy tông. Nếu có thêm thời gian, bước vào cảnh giới Kiếm Phách cũng không phải là chuyện khó. Bản tôn thực sự là luyện tiếu khi phải giết người.

Ma Ảnh ngạo nghễ đứng ở đó, mái tóc dài đỏ như máu lay động trong gió. Uy nghiêm của cường giả tông sư trấn áp khiến cho mọi người không dám làm trái.

- Ma tôn đại nhân. - Sắc mặt của chín người Cốc Lạc Thiên cùng lúc biến đổi. Lúc trước hai người giao thủ mặc dù không có sử dụng pháp tắc Kiếm Nguyên nhưng bọn họ vẫn nhận ra với sức lực như vậy cho dù không sử dụng pháp tắc và thần thông Kiếm Nguyên thì cũng đủ sánh với Kiếm Hoàng tam kiếp bình thường. Sức lực như vậy quả thực khiến cho người ta phải giật mình. Hơn nữa, đối phương còn chưa sử dụng Kiếm Cương và pháp tắc. Chín người Cốc Lạc Thiên không thể đoán được Lục Thanh có thực lực thế nào. Mặc dù bọn họ tin rằng Lục Thanh không phải là đối thủ của họ nhưng để cho một người có tương lai như vậy sống trên đời thực sự không phải là một sự lựa chọn sáng suốt.

Ma Ảnh chẳng hề quay lại mà chỉ hừ lạnh một tiếng. Âm thanh đó chui vào trong tai chín người Cốc Lạc Thiên giống như tiếng sét làm cho tâm thần họ chấn động.

- Bản tôn làm việc không tới lượt các người lên tiếng.

- Ma tôn bớt giận. - Cốc Lạc Thiên hít sâu một hơi rồi bước tới khom người nói:

- Ma tôn! Thực lực của người này rất mạnh, hơn nữa lại thuộc về nhất mạch Thiên đạo. Với bằng đó tuổi nếu để mặc cho trưởng thành thì sau này sẽ trở thành đại họa của ba nghìn hải đảo chúng ta. Hôm nay không giết đi, ngày sau sẽ thành mối họa. Mong Ma tôn đại nhân thông cảm.

Mặc dù y không lên tiếng nhưng Lục Thanh có thể cảm nhận được thứ ánh mắt mê muội của y nhìn về phía mình.

Một lúc lâu sau. ..

Ma Ảnh thở dài một tiếng, nói:

- Bản tôn vừa xuất hiện lại gặp được một thiên tài như vậy. Bản tôn không đành lòng giết người. Thế này đi, chỉ cần người gia nhập vào Ma đạo, bản tôn tuy rằng không phải là kiếm giả tuyệt thế nhưng cũng bước chân vào cảnh giới tôn giả. Chỉ cần người bước vào Ma đạo, bản tôn sẽ thu người làm đồ đệ, dốc hết sở học truyền cho người.

Cái gì?

Câu nói đó chẳng những là chín người Cốc Lạc Thiên mà ngay cả sáu người Thủy Như Tâm cũng đều choáng váng. Người này thực sự không ngờ lại là tông sư kiếm phách, hơn nữa còn đạt tới cảnh giới Tôn giả. Tuy rằng sáu người Thủy Như Tâm đã đoán trước nhưng vào lúc này nghe Ma tôn tự mình nói thì vẫn phải giật mình.

Còn những lời sau đó càng khiến cho chín người Cốc Lạc Thiên kinh hãi.

Ma Tôn là người như thế nào? Cho dù trong ba nghìn hải đảo bọn họ cũng đều là những người đứng đầu. Ngoại trừ những kiếm giả lánh đời ra, trong số bọn họ có thể nói là thực lực ở trên đỉnh.

Một vị Ma Tôn tự mình mở miệng dốc hết túi để truyền thụ. Chuyện tốt như vậy cũng đủ khiến cho kiếm giả trong ba nghìn hải đảo điên cuồng. Vậy mà sự lựa chọn đó, Ma tôn lại trao cho một gã kiếm giả thiên đạo.

- Ma tôn! Không thể. - Gần như đồng thời, chín người Cốc Lạc Thiên lên tiếng.

- Làm càn! - Ma Ảnh quát lên một tiếng. Từ trên người y ngay lập tức ma khí bốc lên trời. Vô số các loại ma xuất hiện trong không trung. Những loại ma đó có hình dạng khác nhau, khuôn mặt kỳ lạ, nhưng chỉ cần nhìn tới đủ khiến cho tinh thần con người bị cuốn vào, không thể thoát ra được.

Từng loạt ma âm sau khi bày ma xuất hiện vang lên. Nhưng vào lúc này đối tượng bị quấy nhiễu không phải là đám người Thủy Như Tâm mà là đám người Cốc Lạc Thiên.

Kiểm giả ma đạo nằm ngoài Thiên đạo, thân mình gắn gũi với ma. Mà những gì ma đạo nắm trong tay lại hết sức quái dị, con người không thể biết được.

Tuy nhiên, trong ma đạo một khi bị ngoại ma xâm nhập thì lại càng thêm đau khổ.

Vào lúc này, sắc mặt của chín người Cốc Lạc Thiên đều xuất hiện ma khí đỏ sẫm. Ma khí đó giống như máu tươi, phủ kín cả chín người.

598. Chương 157: Lôi Ma Vực

Ma khí tan đi, cả chín người rũ ra trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt.

- Bản tôn nói là làm. Ma đạo mặc dù không tôn trọng Thiên đạo nhưng cũng có chấp niệm, không được vi phạm. Cho dù là sai lầm lớn thì cũng có thể sửa đổi. - Ma Ảnh hừ lạnh một tiếng mà nói.

Bất chợt, ánh mắt của y nhìn lên người Lục Thanh sau đó lại nhìn sang thiếu nữ áo lam.

- Kiểm Linh! Thời gian ngàn năm, cuối cùng thì người cũng chủ động xuất hiện.

Thiếu nữ nhú mày rồi mở miệng nói:

- Ta không phải là Kiểm Linh. Lục đại cả nói ta là người.

- Người? - Ma Ảnh nghe thấy vậy mà nhướng mày, sau đó nhìn Lục Thanh:

- Đó thực sự là người sao?

Chẳng hề lẩn tránh, ánh mắt của Lục Thanh nhìn thiếu nữ vài lần rồi mở miệng nói:

- Đúng thế! Nàng đúng là người.

- Là người? Tốt! Đúng là người mà Xích Diễm ta nhìn trúng. Làm việc không theo bình thường. - Dừng lại một chút, Ma Ảnh nhìn Lục Thanh một cái thật sâu rồi lại nói:

- Chỉ cần người bước vào ma đạo, ta chẳng những thu người làm đệ tử mà còn truyền cả Kiếm Linh này cho người.

Sắc mặt chín người Cốc Lạc Thiên phức tạp nhìn Lục Thanh. Không ngờ được, bọn họ vất vả làm cho Xích Diễm Ma tôn tỉnh lại vậy mà đối diện với một Kiếm Hoàng Thiên đạo có Hạo Nhiên Chính Khí lại xuất hiện một ý nghĩ như vậy, thậm chí còn đưa ra lời hứa nặng như vậy.

Nhưng Lục Thanh vẫn lắc đầu:

- Ma đạo không phải là đạo của ta. Nhược Thủy cũng không phải của ta.

- Đúng! Lục đại ca. Huynh không được đi theo người này. Trên người y có mùi mà Nhược Thủy không thích. - Thiếu nữ áo lam kéo tay áo của Lục Thanh. Mặc dù không hiểu nhiều lắm nhưng nàng cũng hiểu được một chút, cảm thấy người trước mặt đáng ghét, muốn đem Lục đại ca của nàng đi.

Ánh mắt Ma Ảnh liếc nhìn thiếu nữ một cái khiến cho nàng cảm thấy toàn thân căng thẳng, trên người đột nhiên xuất hiện một vầng ánh sáng màu lam, co người lại, trốn sau lưng Lục Thanh.

- Người thực sự quyết định như vậy? - Ma Ảnh dường như vẫn không chịu thôi, tiếp tục nói:

- Chỉ cần người bước vào Ma đạo, ta sẽ dốc lòng dạy cho người. Với tư chất trời cho của người, trong vòng hai mươi năm có thể trở thành tông sư là điều đương nhiên.

Tông sư?

Nét mặt của đám người Cốc Lạc Thiên đều nghĩ tới điều đó. Con đường Kiếm đạo, trở thành tông sư là điều mà đại sư cảnh giới Kiếm Hồn theo đuổi. Có thể phá căn nguyên hồn phách mà đạt được sự trường sinh.

Bất chợt, trong đôi mắt của Lục Thanh xuất hiện thần quang màu tím, một thanh tiểu kiếm màu vàng đen chợt xuất hiện nơi mi tâm. Đồng thời một thanh tiểu kiếm màu xanh cũng xuất hiện sau lưng hắn.

Đây là. . . ?

Ma Ảnh ngẩn người. Vừa mới nhìn thấy thanh tiểu kiếm, trong lòng y xuất hiện một sự e ngại. Đối với tu vi của Lục Thanh mà nói thì đây là điều mà lão không thể tưởng tượng.

Bất chợt, Ma Ảnh ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng. Ma âm cuộn cuộn hóa thành Ma Ảnh, xuất hiện trong không trung.

- Tốt! Đúng là người mà Xích Diễm ta để ý. Nếu người không chấp nhận thì Xích Diễm ta sẽ cho người không dậy nổi. Như thế này, ta sẽ cho người biết uy năng của một tông sư kiếm đạo như thế nào. Lôi Ma vực! Mổ!

Một tiếng kiếm ngân huyền ảo vang lên, từ trên người Ma Ảnh, một vòng ma quang đỏ thẫm tản ra. Những nói nó đi qua đều biến thành màu đỏ như máu.

Ầm ầm

Ma Lôi rít lên khiến cho thế giới trước mắt mọi người đột nhiên thay đổi.

Đây là. . .

Nhìn thế giới trước mắt thay đổi, Lục Thanh cảm thấy chấn động. Đây là một thế giới chỉ có một màu máu. Nhìn ra xa, ước chừng phải tới cả ngàn dặm. Ở trong thế giới này, nguyên khí của trời đất rất dày, quái thạch đỏ như máu, khắp nơi tràn ngập là ma khí. Đột nhiên Lục Thanh phát hiện, pháp tắc của thiên địa đang hiện hữu trong không gian chợt không còn cảm nhận được nữa.

Thậm chí ở trong này, có một thứ uy nghiêm khó hiểu trấn áp trong lòng. Nếu không có khí Chân Long đẩy ma khí ra xung quanh thì có lẽ tâm thần của hắn đã bị quấy nhiễu.

Nơi này đã không còn là không gian Bạch Linh nữa, ngay cả mặt đất dưới chân cũng biến thành đỏ như máu.

Ầm ầm

Trong không trung, từng đạo Ma Lôi to bằng cái thùng đồ như máu hoành hành khắp nơi. Trong những đạo ma lôi đó, nhiều loại Ma Ảnh xuất hiện, có loại thì xinh đẹp quyến rũ, có loại thì dữ tợn, có loại thì bá đạo nghiêm nghị. Trong cái thế giới ngàn dặm này giống như luyện ngục, quái dị làm cho người ta sợ hãi.

- Hoan nghênh tới với lĩnh vực của Xích Diễm ta. Lôi Ma vực.

Trong không trung, một cơn sóng không gian rồi Ma Ảnh cao một trượng lại xuất hiện.

- Lôi Ma vực! Đây là lĩnh vực của tông sư Kiếm Phách hay sao? - Trong lòng Lục Thanh cảm thấy khiếp sợ. Thế giới này quả thực giống hệt như thực tại. Nó hoàn toàn khác khác Huyết Linh vực đã được thấy ở Địa Động hải. Nơi này, tất cả đều là sự thật.

Từ cảm giác chân thật dưới chân, Lục Thanh nhìn xung quanh mà không phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

- Đúng thế. Đây là lĩnh vực, thuộc thế giới lĩnh vực của Tôn giả. - Thủy Như Tâm mở to mắt mà nhìn.

- Thế giới lĩnh vực?

- Đúng thế. Thế giới lĩnh vực ta đã được thấy qua. Đây đúng là không gian hoàn toàn chân thực của tôn giả.

- Thế nào? Cảm giác Lôi Ma vực của ta ra sao? - Ma Ảnh hạ xuống nhìn Lục Thanh mà hỏi. Tuy nhiên, từ trong ánh mắt của y, Lục Thanh có thể cảm nhận được một sự bá đạo và cố chấp của ma đạo.

"Ma Ảnh thực sự muốn thu mình làm đồ đệ!" Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Có điều, hẳn làm sao có thể bái y làm sư phụ?

Ánh mắt của Lục Thanh hết sức kiên định. Cho dù Kiếm Chủ mất đi sự liên hệ với pháp tắc Phong Lôi xung quanh nhưng Lục Thanh vẫn không hề khiếp sợ.

- Tâm ý của các hạ, tại hạ xin tâm lĩnh.

Ánh mắt của Ma Ảnh ngưng trọng. Trong nháy mắt, trong phạm vi không gian ngàn dặm, Ma Lôi lóe lên, Lôi khí vô biên đánh xuống đất khiến cho những tảng đá hóa thành bột phấn.

Ma âm vang lên khiến cho trong cả Lôi Ma vực, Ma Ảnh tung hoành, chấn động không gian.

Lục Thanh biến sắc, rồi thân mình hắn lóe lên một cái, xuất hiện bên cạnh tám người Mộc Thanh Nguyên. Kiếm chỉ của hắn điểm lia lịa, khí Chân Long nhanh chóng ngưng tụ lại thành vàng ánh sáng màu trắng ngà, bao phủ cả tám người.

- Đa tạ Lục đại sư cứu giúp. - Tám người Mộc Thanh Nguyên không còn cảm thấy máu huyết sôi lên nữa, liền mở miệng cảm ơn Lục Thanh.

hự

Hự. ..

Vào lúc này, sáu người Thủy Như Tâm cuối cùng cũng không chịu nổi lại phun ra sáu ngụm tâm huyết. Nét mặt họ bắt đầu đỏ bừng. Đặc biệt là Thủy Như Tâm và hai người Bồ Nhan Cơ, nét mặt giống như bị sung huyết khiến cho người ta sợ hãi.

- Triệu hoán Kiếm Hồn. - Thủy Như Tâm đưa kiếm chỉ chỉ vào vùng điện rồi cắn răng hộc ra một ngụm tâm huyết. Một bóng kiếm tối đen từ trong đan điện chui ra. Tâm huyết phun lên trên nó khiến cho trong không trung chợt lóe lên một tia sáng đỏ như máu rồi kiếm ảnh biến mất.

- Động Hư kiếm cương. - Ma Ảnh chợt thốt lên một tiếng kinh ngạc.

- Không ngờ trong số mấy người Thiên đạo thánh vực các ngươi lại có người dám quyết đoán như vậy. Chẳng trách mà lúc trước, bản tôn không thể cảm ứng được Kiếm Cương của ngươi. Kiếm Hồn của ngươi phân thân ra ngoài. .. . Không ổn.

Như nghĩ ra điều gì đó, Ma Âm hét lên:

- Khốn kiếp! Không ngờ dám phá hỏng chuyện tốt của bản tôn.

Kiểm chỉ tay phải giơ lên, đồng thời theo ánh mắt của Ma Ảnh mà chỉ về phía Thủy Như Tâm.

- Sư thúc tổ! Cứu mạng. - Thủy Như Tâm chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết rồi toàn thân bị bao phủ trong một vầng ánh sáng đỏ như máu. Thân hình nàng không thể khống chế được bắt đầu phình lên.

Một làn sương máu bùng lên cùng với một tiếng kiếm ngân thê lương. Thanh thần kiếm sau lưng Thủy Như Tâm, ngay cả phong ấn trong đó cũng vỡ nát.

- Cả năm người các người cũng đi theo nó đi. - Ma Ảnh quát lên lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía năm người Bồ Nhan Cơ.

- Người dám? - Bất chợt trong không trung vang lên một tiếng hét lớn. Âm thanh đó vừa xuất hiện, liền vang vọng khắp cả Lôi Ma vực. Không gian lập tức chấn động, ma khí cuộn và Ma Ảnh đang bay lượn bị đánh tan.

Tiếng kiếm ngân cuộn cuộn vang lên. Trên bầu trời đỏ như máu, một thanh kiếm khổng lồ dài mười trượng chém xuống. Trên thân kiếm tỏa ra ánh sáng trắng rực rỡ. Ma khí xung quanh chạm phải nó liền giống như băng tuyết bị hòa tan.

Thấy thanh kiếm từ trên cao lao xuống, sắc mặt năm người Bồ Nhan Cơ xuất hiện sự vui mừng.

Nhưng khi thanh kiếm từ trên cao hạ xuống trước mặt, mọi người đều ngẩn ra.

Bởi vì trên thân thanh kiếm Bạch Linh kia có một lão nhân mặc áo tím bị giam cầm trên đó. Mà thứ giam cầm lão nhân không phải là thứ gì khác mà chính là bốn thanh thần kiếm cấp Bạch Linh không có thuộc tính.

Bốn thanh thần kiếm Bạch Linh đỉnh cấp xuyên thủng tay chân, giữ chặt người đó lên trên thanh thần kiếm cấp Bạch Linh ở sau lưng. Mà thanh thần kiếm Bạch Linh kia mặc dù to nhưng cấp độ và phẩm chất trong số năm thanh kiếm lại kém nhất. Còn lão già như bị chôn chặt trên thân kiếm. Lúc này, sắc mặt của lão vẫn thản nhiên, một đạo khí Thiên Đạo bắt đầu bốc lên.

Hạo Nhiên Chính khí.

Hạo Nhiên Chính Khí của lão nhân mặc dù ở đang ở trong Lôi Ma vực nhưng lại không hề bị ảnh hưởng. Ánh sáng màu trắng giống như ngọn lửa, đốt cháy tất cả ma khí xâm nhập.

- Quả nhiên là người. Người vẫn còn chưa chết? - Một lúc lâu sau, Ma Ảnh mở miệng nói.

- Tên ma đầu người còn chưa chết thì ta làm sao có thể để người sống một mình trên đời? - Trên thân kiếm, mái tóc bạc của lão nhân bay phấp phới, khí thể toàn thân nhanh chóng tăng lên.

Một tiếng kiếm ngân bá đạo chợt vang lên. Từ trên người lão già, một vòng lôi quang màu tím nhanh chóng tỏa ra với khí thể kinh người.

Thiên Lôi!

Trong lòng Lục Thanh chấn động. Từ lôi quang trên người lão già, Lục Thanh cảm nhận được đó chính là Thiên Lôi bá đạo.

- Thiên Lôi vực! Mở!

Sau tiếng quát to, trên thân kiếm dài mười trượng kia xuất hiện một vầng lôi quang rất dày. Toàn thân lão nhân cũng bị thiên lôi bá đạo bao phủ bên trong.

599. Chương 158: Mệnh Chẳng Dài Đến Thế

Trong nháy mắt, Lôi quang bao phủ cả mười lăm người Lục Thanh vào bên trong. Lôi quang phủ xuống bên người chẳng những không có cảm giác đau đớn mà ngược lại giống như dòng nước suối ấm áp, thấm vào lòng người khiến cho tâm thần của họ lúc trước đang nhảy lên bây giờ nhanh chóng ổn định.

Trong Lôi Ma vực, chỉ thấy một quả lôi cầu màu tím đang nhanh chóng tản ra, trong giây lát liền chiếm cứ một nửa khu vực.

Đến lúc này, sau khi chiếm được một nửa không gian, hai khu vực đỏ tím liền va chạm với nhau. Ở giữa hai khu vực, một cái không gian Động Hư mở ra trong phạm vi mấy trăm dặm. Không gian loạn lưu vô cùng vô tận trong đó nuốt chửng tất cả nguyên khí của trời đất cũng với những tia khí phong mang xung quanh vào trong. Mà trước mặt Lục Thanh, thế giới Lôi Ma vực trước mặt chợt thay đổi. Cũng đồng dạng là một thế giới dài nghìn dặm nhưng chỉ có điều trong thế giới đó có nhiều ngọn núi lớn. Mỗi một ngọn núi chứa nhiều nguyên khí của trời đất, mây trắng lượn lờ nhìn giống như là thần cảnh. Mà trong không gian có một quả cầu Thiên Lôi lơ lửng trên chín tầng mây. Từng tia sét xuyên qua không gian mang theo cả Hạo Nhiên Chính khí ẩn chứa trong đó.

- Lăng lão! Người hiệp người quá đáng. - Trong lúc hắn còn chưa kịp thích ứng với lĩnh vực mới thì một tiếng ma âm giống như tiếng Ma Lôi xuyên qua lĩnh vực, vang lên trong Thiên Lôi vực.

Ừ ừ. ..

Bất chợt, toàn bộ thế giới như đang rung chuyển, Thiên Lôi gào thét, trên chín tầng trời, Thiên Lôi cũng trở nên sáng rực. Tại trong khu vực của Thiên Lôi vực, ngoại trừ tiếng kiếm ngân vang lên và tiếng không gian bị phá nát ra không còn nhìn thấy một cái gì khác.

Cho dù có sử dụng con mắt Chân Long thì vẫn như trước không thể nhìn thấy một thứ gì. Trong lĩnh vực đó, ngoại trừ pháp tắc Thiên Lôi ra, không còn có pháp tắc nào nữa.

Cho dù như vậy thì nhờ con mắt Chân Long, Lục Thanh vẫn có thể nhìn thấu được một số điều huyền ảo. Quả cầu Thiên Lôi màu tím có pháp tắc Thiên Lôi hết sức thuần khiết, đó cũng là pháp tắc mạnh nhất tồn tại ở đây. Trong suy nghĩ của Lục Thanh, hắn đem so sánh với một chút kiếp lôi màu tím đen trong không gian Kiếm Chung thì ai hơn ai kém cũng không thể nào xác định được.

Một cái là do pháp tắc Thiên Lôi thuần túy nhất ngưng kết, còn một cái ẩn giấu pháp tắc của chư thiên rồi dung hợp mà thành. Không nói tới uy năng của hai cái, kiếp lôi màu tím đen có thể giúp cho khổ luyện tu vi và thần thông, cho dù thế nào Lục Thanh cũng không thể bỏ qua.

Theo thời gian trôi đi, dưới ánh mắt của mọi người, Thiên Lôi vực dài ngàn dặm như gặp phải tai kiếp, núi sụp, đất lở, mặt đất lộn nhào. Pháp tắc Thiên Lôi cũng trở nên nhạt dần. Chỉ có điều khoảng không gian một dặm quanh mọi người như được uy năng của lão nhân bảo vệ nên không hề bị ảnh hưởng.

Đồng thời trong khoảng thời gian này, mọi người đều cảm nhận được pháp tắc Thiên Lôi vô biên vô tận bị điều động. Trong lĩnh vực, pháp tắc Thiên Lôi tưởng chừng như vô cùng vô tận, nguyên khí của trời đất cũng bắt đầu dao động theo, giống như vĩnh viễn không bao giờ hết.

Nhưng dưới sự cảm ứng nhạy bén của Bán Long chân thân, Lục Thanh vẫn có thể cảm nhận được trong Thiên Lôi vực dài ngàn dặm, nguyên khí của trời đất vẫn bị tiêu hao một chút. Chỉ có điều nó quá nhỏ nên không phát hiện được mà thôi.

“Đây chính là uy năng của lĩnh vực hay sao?” Pháp tắc dẫn động một cách kinh người cùng với nguyên khí của trời đất như không bao giờ mất đi.

Lục Thanh đánh giá một chút thì tiêu hao của chút nguyên khí trong trời đất đó cũng đủ bằng với Kiếm Nguyên của cả trăm gã Kiếm Hoàng tam kiếp. Nguyên khí của trời đất dày đặc như vậy thậm chí đủ cho lượng tinh nguyên linh vật để đột phá Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tăng thứ tám.

Một lúc lâu sau, pháp tắc và nguyên khí trong toàn bộ lĩnh vực cuối cùng dừng lại.

Một tiếng kiếm ngân vang lên, cuối cùng thì thanh kiếm khổng lồ dài mười trượng lại xuất hiện. Điều quái dị là lúc này trên thân kiếm có mấy vết kiếm loang lổ.

Thân hình của lão nhân gầy yếu, mặc dù bị găm ở bên trên nhưng dưới sự quan sát của đám người Lục Thanh thì lại giống như to lớn không biết bao nhiêu lần. Uy thế của lão xuất hiện khiến cho trong cả lĩnh vực này như chỉ có sự tồn tại của thanh kiếm khổng lồ đó.

- Không biết là vị tiền bối nào của Lăng Tiêu tông? - Vào lúc này, Bồ Nhan Cơ liền bước lên một tiếng rồi cung kính nói.

- Chân tướng. ..

Tuy nhiên ánh mắt của lão nhân lại đổ ý về phía Lục Thanh.

Lục Thanh nhướng mày khi âm thanh của lão nhân lọt vào tai.

- Tiểu huynh đệ! Người tên gì? - Lão nhân mở miệng nói. Âm thanh tuy rằng ẩn chứa uy nghiêm nhưng đồng thời cũng có chút cảm khái ở trong đó.

Hạo Nhiên Chính Khí trên người lão nhân khiến cho Lục Thanh cảm thấy thân cận. Ít nhất có thể để cho Hạo Nhiên Chính Khí ẩn nấp trên người không tan biến thì chắc chắn không phải là người gian tà. Chỉ có những người như vậy mới có thể đi xa trên con đường kiếm đạo, đạt tới cảnh giới rất cao.

- Văn bối Lục Thanh! Bái kiến tiền bối.

- Lục Thanh? Người họ Lục? - Ánh mắt của lão nhân hơi dừng lại. Trong nháy mắt, Lục Thanh cảm nhận được một thứ uy nghiêm rất lớn trấn áp trên người. Mặc dù thứ uy nghiêm đó không hề có ác ý nhưng bị trấn áp như vậy, trong Kiếm Cốt của hắn chợt dâng lên một tia khí phong mang màu vàng đen. Đồng thời một nguồn sức lực tới một trăm sáu mươi vạn cân bồng nổ, đánh nát thứ uy nghiêm đó.

- Tốt! Tổ tiên của người tên là gì? - Ánh mắt lão nhân sáng ngời, rồi mở miệng nói.

- Tổ tiên của văn bối là Lục Bất Quy.

- Lục Bất Quy? - Lão già nghe thấy vậy mà sửng sốt rồi cười khổ nói:

- Bất Quy! Đúng là không thể về nổi.

Lục Bất Quy? Trong lòng Lục Thanh cảm thấy nghi hoặc, tổ tiên của Lục gia đích xác là Lục Bất Quy. Chẳng lẽ bên trong đó còn có bí mật chất chứa nào hay sao?

Với kiến thức càng ngày càng tăng lên, Lục Thanh đối với nền tảng của Lục gia càng lúc càng kinh ngạc. Những nội tình bên trong của nó làm sao mà một gia tộc thuộc một tông môn cấp Thanh Phạm bình thường lại có được? Nhưng cho dù là điển tịch của gia tộc hay là những gì kế thừa của tổ tiên cũng không hề ghi lại. Vì vậy mà Lục Thanh luôn cảm thấy mù mờ về tổ tiên của Lục gia.

- Hơn một ngàn sáu trăm năm, Lục gia của người bây giờ là đời thứ mấy?

- Mười bốn! - Âm thanh của Lục Thanh vang lên một cách bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cân nhắc câu hỏi của lão già.

Đám người Bồ Nhan Cơ đứng bên cạnh cũng sửng sốt. Nghe lời nói của lão nhân thì dường như có mối quan hệ với tổ tiên của Lục Thanh.

- Lục đại sư, hử. .. - Âm thanh của tam điện chủ vang lên.

Mộc Thanh Nguyên lắc đầu không nói gì. Tình hình nhất thời lại rơi vào im lặng.

Sau một lúc, lão nhân thờ dãi nói:

- Thôi! Thôi! Chuyện trước kia là chuyện trước kia. Quá khứ hãy để cho nó nằm yên đi.

Dừng lại một chút, ánh mắt lão nhân lại nhìn về phía thiếu nữ áo lam bên cạnh Lục Thanh.

- Kiếm Linh! Quả nhiên là trong thời gian ngàn năm, Ma kiếm cũng hấp thu được nhiều, chỉ còn một chút căn nguyên chân linh cuối cùng là đầy đủ. Bây giờ là thời điểm tốt nhất.

Lão già gật gật đầu rồi nâng kiếm chỉ lên.

Lục Thanh biến sắc, bước lên chắn trước mặt thiếu nữ.

- Tiền bối định làm như thế nào?

- Thế nào? Người định che chở Kiếm Linh? - Lão nhân sửng sốt rồi lập tức mở miệng nói.

- Vạn vật đều có linh tính hướng chi là đã thành hình người. Tiên bối có Hạo Nhiên Chính Khí, tự nhiên là nắm được Thiên đạo. Thiên đạo là chính, mong tiên bối giơ cao đánh khẽ.

- Thiên đạo là chính? - Ánh mắt của lão nhân đầy thâm ý, liếc nhìn Lục Thanh, nói:

- Người có biết là Thiên Địa bắt nhân, coi vạn vật như rơm rác không?

- Thiên địa bắt nhân, coi vạn vật như rơm rác? - Lục Thanh thì thào một câu rồi lắc đầu:

- Thiên Địa không bắt nhân, chỉ có nhân quả luân hồi mà thôi.

- A! Người lại nhận thức được như vậy. - Ánh mắt của lão nhân sáng ngời rồi lập tức nói:

- Người cũng có biết rằng mệnh nàng không được dài không?

Mệnh không được dài?

Lục Thanh nghe vậy mà sửng sốt. Còn thiếu nữ lại trừng đôi mắt đẹp, mở miệng nói:

- Tại sao người lại đáng ghét như vậy? Chờ ta tìm được tỷ tỷ của ta, ta sẽ bảo tỷ tỷ đánh người.

- Tỷ tỷ người? - Nét mặt của lão nhân có chút suy nghĩ:

- Nếu người tìm được tỷ tỷ của người thì người sẽ mất mạng.

Lục Thanh nghe vậy mà chấn động, mở miệng nói:

- Tiên bối chỉ giáo cho.

Ánh mắt của lão nhân trở nên xa xăm.

- Thiên đạo, Nhân đạo, Ma đạo. Nhân đạo ở dưới thiên đạo. Nhân đạo lại thoát ra khỏi Thiên đạo. Còn Ma đạo thì không ở trong Thiên đạo, tử khai thiên tích địa, liền bị Thiên đạo đuổi đi. Vạn vật có linh tính, lấy con người đứng đầu, Long tộc làm gốc. Một khi có được hình người là bước vào nhân đạo. Nhân đạo có thất tình lục dục. Kiếm linh cũng không ngoại lệ.

Dừng lại một chút, lão nhân tiếp tục nói:

- Ma Đạo kiếm thân là thần kiếm Tử Hoàng mà sinh ra kiếm linh. Nhưng hai đạo Thiên Ma lại ở hai thế lưỡng lập. Trong thời gian năm vạn năm, hai đạo Thiên Ma tách ra liền sinh ra kiếm linh của hai đạo. Một cái là Thiên Đạo, một cái là Ma đạo.

Lục Thanh giật mình, nhìn thiếu nữ:

- Ý của tiên bối là?

- Thế nào? Người vẫn không hiểu ý của ta hay sao? - Lão nhân nhìn Lục Thanh rồi mở miệng nói.

- Vậy tại sao tiên bối lại nói Nhược Thủy có mệnh không dài? - Lục Thanh mở miệng nói, trong lòng hẩn chột có một thứ dự cảm không hay.

- Hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp. Từ xưa tới nay vẫn là như vậy.

Trong lĩnh vực ngàn dặm, trên đỉnh đầu mọi người Thiên Lô chợt tỏa ra ánh sáng màu tím chói mắt. lát sau, không gian xung quanh mọi người đều hóa thành màu tím. Rồi thế giới trước mặt mọi người lại trở lại bình thường.

Những tia khí phong mang gào thét, tự động tách ra quanh mọi người một khoảng trống rộng trăm trượng, giống như có một thứ lực lượng vô hình đang che chở cho họ. Thiếu nữ kéo tay áo của Lục Thanh như không hiểu được điều gì.

Tâm thần của Lục Thanh run lên, chẳng biết tại sao, Lục Thanh cảm thấy trống ngực đập thình thịch.

- Tại sao tiên bối lại nói như vậy?

600. Chương 159: Ma Linh Nuốt Đạo

Lão già nghiêm mặt nhìn thiếu nữ, nói: T

- Người không thấy rằng trên người mình có được Hạo Nhiên Chính Khí hết sức tinh thuần nhưng lại rất loãng, thậm chí còn không đủ để bản thân có được thực lực tông sư Kiếm Phách?

Vào lúc này, chẳng những Lục Thanh mà ngay cả mười ba người Mộc Thanh Nguyên và Bồ Nhan Cơ đều nhìn về phía này. Với nhãn lực của Kiếm Hoàng, bọn họ có thể nhìn ra. Bằng không, lúc trước, thiếu nữ cũng không khinh địch để cho Câu Linh vồng trời buộc.

- Tiền bối nói là Hạo Nhiên Chính Khí trên người Nhược Thủy đã bị hấp thu gần hết? - Âm thanh của Lục Thanh có chút gì đó nặng nề.

- Đúng thế. Phân lâu tất hợp chính là lý của thiên đạo. Nhưng Ma đạo vô tình có chấp niệm rất sâu. Một khi nó cắn nuốt toàn bộ căn nguyên Chân Linh là có thể cởi bỏ kiếm hình hóa thân. Đến lúc đó, nó mượn ẩn ký căn nguyên của bốn đạo thánh giả lưu lại. Một khi hóa thành người sẽ độ tâm kiếp mà trở thành Thánh Giả.

- Kiếm Thánh! - Bồ Nhan Cơ không nhịn được mở miệng nói.

- Lúc trước, chúng ta mượn bí pháp của tông môn che giấu khí tức để ở lại đây, tìm kiếm cơ hội. Bây giờ, đạo linh lại chạy ra, đó là cơ duyên lớn nhất. Một khi để cho Ma Linh cắn nuốt thành công thì đó chính là đại họa đối với đại lục Kiếm Thần. - Lão già tiếp tục nói:

- Tất nhiên! Nếu quả thực có thể nắm giữ nó, mượn dùng ba đạo căn nguyên trong đó, thì đạt tới đỉnh cao của đại lục cũng là chuyện có thể.

Nói tới đây, ánh mắt của lão nhân xuất hiện một chút hy vọng hiếm thấy.

Đỉnh cao của đại lục, cảnh giới Thánh Giả. Cái gọi là Kiếm Thánh, mặc dù Lục Thanh không biết nhiều, nhưng với tích lũy của Tử Hoàng Thánh giới trong năm vạn năm, cũng không thể nói có người như vậy hay không.

Mà có được Ma, Đạo kiếm liền có thể đạt được cảnh giới như vậy. Ít nhất thì cũng có được cơ hội.

Nghe lão nhân nói vậy, sắc mặt của mười ba người Bồ Nhan Cơ xuất hiện thêm khát.

- Vậy tiền bối nghĩ định làm gì? - Suy nghĩ một lát, Lục Thanh mở miệng nói.

Sau khi trầm ngâm, lão nhân lại nói:

- Ma Đạo kiếm từ khi Kiếm Cốc hư không được tạo ra đến nay vẫn bị giam cầm trong Tử Hoàng Kiếm Cốc, không thể thoát ly. Do Đạo linh bị hấp thu quá nhiều, lại do may mắn nên mới có thể thông qua đạo ẩn ở giữa Kiếm Cốc mà đến đây. Nhưng Ma Linh đã hấp thu được hơn nửa lực lượng của Đạo Linh, cuối cùng có được thực lực thế nào thì ai cũng không thể biết. Nói cho cùng thì với thần thông của nàng có thể thoát khỏi Tử Hoàng kiếm cốc. Chỉ có điều bây giờ, chúng ta có đạo linh trong tay nên mới ẩn nấp ở một chỗ nào đó mà chờ thời cơ.

- Ý của tiền bối là. .. - Bồ Nhan Cơ mở miệng.

- Tạm thời giam Đạo Linh lại, thu hút Ma linh xuất hiện. Đến lúc đó, kết hợp thiên ma hai đạo mà giao cầm Ma Linh. Sau đó với khí Thiên đạo làm cho hai người trở lại cân bằng, cuối cùng đánh tan linh thức của ma đạo. Sau đó tranh đoạt dựa vào vận may.

- Chẳng lẽ không còn có cách nào khác? - Lục Thanh mở miệng nói.

- Biện pháp thì không phải không có. Nhưng bây giờ, ở trong không gian Kiếm Cốc nên chỉ có một biện pháp này. Ma Linh kế thừa căn nguyên của ma đạo nên hết sức xảo quyệt. Cho dù là ta cũng hết sức e ngại. Một khi thất thủ, chúng ta sẽ phải nằm xuống đất, trọn đời không được siêu sinh.

- Lục đại ca! Cuối cùng thì y đang nói gì vậy?

Nhìn ánh mắt ngây thơ của thiếu nữ, Lục Thanh chỉ cảm thấy trong đan điền, Kiếm Chủng vang lên những tiếng động.

- Bọn họ không nói gì. - Lục Thanh nhẹ nhàng nói.

- Không nói gì thì chúng ta đi thôi. Muội dẫn huynh đi tìm tỷ tỷ của muội. Những người này đều là người xấu. - Thiếu nữ kéo tay áo của Lục Thanh rồi mở miệng nói.

Lục Thanh hít sâu một hơi rồi cảm thấy như có một tảng đá nặng ngàn cân đè nặng trong lòng. Một hơi thở đó khiến cho hắn nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

- Tiền bối! Thứ cho văn bối không thể tuân theo.

- Lục Thanh Người chẳng qua chỉ là một tên Kiếm Hoàng nhỏ bé. Chúng ta nhiều người như vậy, không dễ cho người làm cần được. - Bồ Nhan Cơ lúc này không hề còn có chút quyến rũ. Qua lời nói của lão nhân, nàng biết rõ tình thế nghiêm trọng như thế nào. Nếu để cho Ma Linh đoạt được Đạo Linh rồi đạt tới cảnh giới thánh giả thì những người bước vào trong không gian Kiếm Cốc chắc chắn không thể thoát khỏi.

Đối diện với sống chết, cho dù lúc trước, Lục Thanh biểu hiện thực lực mạnh như thế nào thì vào lúc này có tiền bối tông sư của Lăng Tiêu tông ở đây, Bồ Nhan Cơ cũng không sợ Lục Thanh ra tay.

Về phần tám người Mộc Thanh Nguyên thì không hề mở miệng. ánh mắt của cả tám người hết sức bình tĩnh. Tám cảnh có thể nói là cao hơn năm người Bồ Nhan Cơ rất nhiều.

- Người thực sự quyết định? - Lão nhân im lặng một lúc rồi mới mở miệng hỏi.

Lục Thanh gật đầu rồi mở miệng nói:

- Nếu tiền bối phải ra tay, văn bối đành phải tiếp. Tiền bối chỉ có cách bước qua thi thể của văn bối mà thôi.

Vừa mở miệng, Lục Thanh lập tức cảm nhận được niệm thần thông suốt. Trong không gian Thức Hải, thức kiếm dài nghìn trượng chợt tỏa ra ánh sáng màu xanh rực rỡ.

Nhìn Lục Thanh một lúc lâu, lão nhân chợt thở dài, nói:

- Người đưa nàng đi thôi.

- Tiền bối. - Cả năm người Bồ Nhan Cơ đều kinh ngạc, không thể ngờ được lão nhân lại đưa ra một quyết định như vậy.

Mà Lục Thanh cũng ngăn người, quyết định bất ngờ của lão nhân khiến cho hắn không kịp phản ứng.

- Tiền bối! Nếu Ma Linh đạt được mục tiêu thì kiếm giả chúng ta sẽ gặp phải đại họa.

- Việc lão phu làm không cần đám tiểu bối các ngươi chỉ điểm. - Lão nhân liếc mắt nhìn Bồ Nhan Cơ một cái.

Sắc mặt Bồ Nhan Cơ tái nhợt, giống như bị một tia sét đánh trúng, lùi lại ba bước mới dừng được.

- Văn bối biết sai rồi. - Cố gắng đè nén tâm thần đang nhảy lên, Bồ Nhan Cơ lên tiếng.

Lúc trước thấy chín người Kiếm Hoàng bị Ma Tôn trừng phạt, không ngờ lúc này bản thân lại gặp phải. Uy nghiêm của tông sư Kiếm Phách chỉ cần một ánh mắt thì Kiếm Hoàng cũng không thể chịu nổi.

Còn Lục Thanh cũng biết đối với uy nghiêm của tông sư Kiếm phách thì không thể làm trái. Còn về chuyện tại sao thái độ đối với mình lại khác như vậy thì hắn cũng không đoán được. Có điều có thể khẳng định đó là trong đó có một bí mật gì đó mà mình không biết.

Suy nghĩ một chút, trong mắt lão nhân bắn ra một đạo kiếm quang màu tím. Kiếm quang đó bắn vào trong không gian khiến cho không gian giống như tuyết đọng bị tan ra. Một thanh Tiểu kiếm màu tím sẫm từ trong không gian xuất hiện, rơi xuống trước mặt Lục Thanh.

- Cầm lấy thanh Kiếm bảo này. Trước tiên hãy lấy máu nhận chủ. Đây là do ta trong lúc nhàn hạ luyện chế, có thể ngăn cản được một kiếm của tông sư dưới Kiếm Tôn. Có điều, chỉ có một lần cơ hội. Nếu người không trốn thoát thì chỉ có chết.

Lục Thanh chẳng hề khách khí, duỗi tay nhận lấy thanh tiểu kiếm. Vào lúc này, hắn cũng không còn có cơ hội để mà khách khí nữa.

- Tiền bối! Ân đức này, Lục Thanh suốt đời không quên. Nếu ngày khác có thể báo đáp, văn bối chắc chắn không từ chối. - Lục Thanh khom người thi lễ với lão nhân rồi nói.

- Đi đi, trước khi ta thay đổi ý định. - Lão nhân lắc đầu, không hề nhìn hắn.

Lục Thanh không nói thêm một tiếng, xoay người kéo tay thiếu nữ. Kiếm quang xuất hiện, rồi chui vào trong khí phong mang.

- Hồng nhan là kẻ gây họa. - Ánh mắt của Lục Hồng lạnh nhạt nhìn về phía của Lục Thanh rồi đi.

- Hồng nhan là kẻ gây tai họa? Giai nhân là do con người nhận định. Hồng nhan không phải là kẻ gây tai họa. - Ánh mắt của lão nhân liếc nhìn Lục Hồng một cái rồi nói:

- Người là đệ tử của mạch nào trong Lăng Tiêu tông?

- Bẩm tiền bối. Văn bối là Lục Hồng. - Đối mặt với câu hỏi của lão nhân, Lục Hồng không dám chậm trễ, khom người trả lời.

- Người là đệ tử của Lục gia? - Lão nhân nghe thấy vậy nhíu mày, nét mặt không rõ thế nào.

- Bẩm tiền bối! Văn bối đúng là đệ tử của Lục gia. - Mặc dù không hiểu tại sao sắc mặt lão nhân lại thay đổi như vậy nhưng Lục Hồng vẫn khom người trả lời.

- Hừ! Đã là người của Lục gia thì không cần lão phu phải để ý. - Lão nhân hừ lạnh một tiếng. Ngay lập tức, thanh kiếm dài mười trượng chợt tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt rồi bay lên. Trong giây lát liền biến mất trong khí phong mang.

Cách đó mấy chục dặm. ..

- Lục đại ca! Tại sao huynh không đi?

Nhìn thiếu nữ trước mặt, Lục Thanh suy nghĩ một lát rồi nói:

- Nhược Thủy! Huynh không muốn đi tìm tỷ tỷ của muội.

- Tại sao? Lục đại ca sợ tỷ tỷ của muội sao? Yên tâm! Có Nhược Thủy ở đây, tỷ tỷ sẽ không làm Lục đại ca bị thương đâu. - Đôi mắt đẹp của thiếu nữ mở to mà nói.

Kiểm Chủng rung động, Lục Thanh chợt cảm thấy tinh thần của bản thân càng lúc càng không thể bình tĩnh.

- Sư phụ! Đệ tử. .. - Cuối cùng thì Lục Thanh cũng phải mở miệng.

- Cuối cùng thì người cũng mở miệng. - Âm thanh của Diệp lão vang lên.

- Ta còn tưởng rằng người không cần phải hỏi ta.

Dừng lại một chút, Diệp lão nói:

- Tử Hoàng Kiếm Thân kinh thành tựu cái gì? Nói cho ta.

- Tử Hoàng Kiếm Thân kinh trải qua. .. - Lục Thanh lẩm bẩm, nói:

- Dùng tinh nguyên linh vật mà thành vô thượng kiếm thể.

Dùng tinh nguyên linh vật mà thành vô thượng kiếm thể

Hai mắt của Lục Thanh sáng ngời, trong lòng lập tức hiểu ra.

Có được kiếm thể vô thượng, Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tôi luyện thân thể trở thành một thanh thần kiếm. Những đau khổ trong lúc rèn luyện không phải là thứ mà một người bình thường có thể chịu được.

Kiếm thể Kim Thiên. Có lẽ bản thân mình cũng coi như một thanh thần kiếm.

Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Nhược Thủy là kiếm linh, nên bản thân giống như một thanh thần kiếm sẽ có cảm ứng.

Nhưng như thế thì sao?

Lục Thanh lắc đầu, nhìn Nhược Thủy mà nói:

- Muội thực sự phải về?
- Thế nào? Lục đại ca không muốn muội về? - Thiếu nữ nhún mày.
- Nhưng muội đi lâu rồi. Nếu không về thì tỷ tỷ sẽ lo lắng.
- Người không còn cơ hội nữa rồi.

Bất chợt, trong không gian vang lên ma âm cuộn cuộn. Những tia khí phong mang màu trắng lập tức tản ra. Ma khí dày đặc trong nháy mắt bao phủ không gian mười dặm.

Không gian rung động một cái, Ma Ảnh lúc trước lại xuất hiện.

Lục Thanh biến sắc, trên người chợt xuất hiện một vầng khí phong mang màu vàng kim. Kiếm chỉ của hắn điểm một cái vào không trung.

601. Chương 160: Cái Quan Tài Bằng Thanh Đồng

Một cái khe tối đen mở ra trước mắt.

- Đi!

Lục Thanh nắm tay Nhược Thủy vọt vào trong không gian Động Hư.

Ma Ảnh ngăn người ra mà nói:

- Tên tiểu tử này không muốn sống hay sao mà dám ở đây nhảy vào không gian Động Hư?

Ngay lập tức, Ma Ảnh cười lạnh:

- Cho dù đi vào trong không gian Động Hư nhưng bản tôn đã để ý thì người làm sao có thể chạy?
- Phá!

Sau một tiếng quát khê, một gợn sóng không gian chợt đẩy ra. Ngay sau đó, một không gian Động Hư liền xuất hiện ngay khoảng không mà Lục Thanh vừa mới mở ra.

- Xích Diễm! Người định chạy đi đâu? - Thanh kiếm khổng lồ từ trên trời giáng xuống. Những tia khí phong mang sắc bén phá không ngăn trở trước không gian Động Hư.

- Lãng Địa! Người không nên phá hủy chuyện tốt của ta. - Ma Ảnh giậm quát lên một tiếng rồi thanh kiếm khổng lồ sau lưng nhanh chóng ra khỏi vỏ. Kiếm quang màu đỏ nhanh chóng phóng lên cao, kéo dài thành một thanh kiếm khổng lồ cao nghìn trượng, bao phủ cả Ma Ảnh vào trong đó.

Toàn bộ không trung vang lên những tiếng nổ. Kiếm Ý bá đạo vọt lên tận chín tầng mây, đón tiếp thanh kiếm khổng lồ dài mười trượng kia.

Giữa không gian Động Hư

Một vầng khí phong mang màu vàng đen bao phủ Lục Thanh và Nhược Thủy vào bên trong. Nhìn không gian loạn lưu bị khí phong mang đẩy ra xung quanh, Lục Thanh thở phào nhẹ nhõm, rồi nhanh chóng lao về một hướng.

- Lục đại ca! Chúng ta đi đâu? - Hiển nhiên là Nhược Thủy chưa từng tiến vào trong không gian Động Hư nên khuôn mặt mềm mại có chút tái nhợt.

- Không sao. Chỉ cần tránh thoát khỏi người nọ là được. - Lục Thanh nói nhỏ.

- Người đó muốn bắt Nhược Thủy sao? - Hiển nhiên là thiếu nữ cũng hiểu được điều gì đó. Từ ánh mắt của mọi người nhìn mình, rõ ràng thiếu nữ cũng nhận ra họ vì mình.

Lục Thanh gật đầu, nói:

- Muội yên tâm. Lục đại ca sẽ không để cho họ làm tổn thương đến muội. Đợi bao giờ không gian Kiếm Cốc đóng lại, Lục đại ca sẽ dẫn muội ra ngoài.

- Lục đại ca muốn dẫn Nhược Thủy ra ngoài hay sao? - Nét mặt thiếu nữ có sự mừng rỡ.

- Ủ! - Lục Thanh lên tiếng.

- Tốt! Vậy chúng ta đi nói với tỷ tỷ. Chắc chắn tỷ tỷ cũng muốn ra ngoài một chút. - Nhược Thủy mỉm cười thật tươi. Khuôn mặt xinh xắn của nàng giống như trăm hoa đua nở.

Lục Thanh lắc đầu. Nghe thiếu nữ nói tới tỷ tỷ, trong lòng Lục Thanh chợt xuất hiện một thứ sát khí.

Giữa không gian Động Hư, thuộc tính của Thiên Đạo không hề có. Cho dù là tông sư Kiếm Phách cũng chỉ có thể vận dụng pháp tắc trong phạm vi lĩnh vực của mình. Hơn nữa, căn cứ vào những gì mà Diệp lão nói thì tông sư kiếm phách có thần niệm rất mạnh. Cho dù là trong không gian Động Hư cũng không hề bị ảnh hưởng.

Lục Thanh chẳng hề giấu diếm, Phong Lôi kiếm sí nhanh chóng mở ra, trong nháy mắt khí Động Hư hội tụ lại, sát nhập vào bên trong.

Lục Thanh ngẩn người, gần như theo bản năng vỗ cánh một cái.

Kiểm sí rít lên một tiếng động trong không gian Động Hư. Trong phút chốc một dải sáng màu bạc xuất hiện.

Cách đó trăm dặm lại có một tiếng kiếm rít vang lên rồi thân hình của Lục Thanh lại hiện ra.

- Nhanh thật. - Lục Thanh không dám tin vào Phong Lôi kiếm sí ở sau lưng. Lúc trước, hẳn không ngờ được rằng lại có thể mượn được một chút khí Động Hư ở đây.

- Lục đại ca! Đây là cánh của huynh sao? Hay thật. - Ánh mắt của Nhược Thủy sáng ngời, đưa tay sờ lên đôi cánh.

- Cần thận. - Lục Thanh vội vàng nói.

Ngay lập tức, hẳn im miệng lại bởi vì bàn tay của Nhược Thủy chạm lên đôi cánh nhưng Phong Lôi kiếm cương sắc bén chẳng những không chạm tới nàng mà ngược lại nàng còn bật cười khanh khách.

Từ trên Phong Lôi kiếm sí, Lục Thanh có thể cảm nhận được rõ ràng sự nhảy nhót của Kiếm Nguyên. Đồng thời, sự cảm ứng của Kiếm Chung lại càng thêm rõ ràng.

Kể từ đó, kiếm sí của Lục Thanh sau khi có thêm khí Động Hư nên sự tiêu hao Kiếm Nguyên của Kiếm Sí hoàn toàn cân bằng. Trong không gian loạn lưu tối đen chỉ thấy một dải ánh sáng bạc liên tục lóe lên.

Tử Hà tông. ...

Trên Triều Dương trấn, Nhan Như Ngọc đứng yên trong đại viện. Ánh mắt có chút run run. Chẳng biết tại sao, gần đây trong lòng nàng có chút không yên, dường như có chuyện gì đó sắp sửa xảy ra.

- Thái phu nhân. - Thúc Nguyên tiến lên mở miệng nói.

- Có phải có tin tức hay không? - Nhan Như Ngọc gật đầu.

- Bẩm thái phu nhân. Gia chủ vẫn chưa về.

- Vẫn chưa về? - Nhan Như Ngọc lẩm bẩm.

Nhìn nét mặt của Nhan Như Ngọc, Thúc Nguyên không kìm được, mở miệng nói:

- Phu nhân không cần phải lo lắng. Gia chủ là đại sư Kiếm Hoàng có tu vi long trời lở đất nên không có việc gì đâu.

Nhan Như Ngọc gật đầu, nói:

- Ủm! Người đi đi. Ta mệt mỏi cần được nghỉ ngơi một lúc.

- Vâng!

Một mình trở lại sương phòng, Nhan Như Ngọc đóng cửa lại.

Bất chợt, một đạo Kiếm Ý sắc bén trong nháy mắt trấn áp lên người nàng. Với tu vi Kiếm Sư của mình, Nhan Như Ngọc cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

- Ai? - Nhan Như Ngọc miễn cưỡng mở miệng nói.

Một đạo kiếm quang màu đỏ thẫm hiện lên rồi một gã trung niên xuất hiện trước mặt.

Nhan Như Ngọc nhìn thì thấy người đó có vóc người thon dài, trên mặt đầy đặc khí Sát Lục. Hai mắt y sáng như điện, tỏa ra hơi thở dày đặc.

“Sát khí dày thật!”

Nhan Như Ngọc chấn động. Người đó vừa xuất hiện, đôi mắt của y chờ đợi giống như bị một người nào đó khống chế. Trong lòng xuất hiện một suy nghĩ, thần thức của Nhan Như Ngọc nhanh chóng xuất ra để cầu cứu.

Nhưng không để cho Nhan Như Ngọc kịp làm gì, một đạo ánh sáng màu đỏ thẫm chợt bắn vào trong huyết Đan Trung của nàng, phong bế giác quan thứ sáu. Thậm chí còn không kịp làm gì, Nhan Như Ngọc liền rũ xuống đất.

Chỉ một chiêu liền bắt được Nhan Như Ngọc. Trong sương phòng chợt lóe lên một tia sáng đỏ như máu rồi không còn bóng người nào nữa.

Cùng lúc đó, trong không gian Động Hư. ..

Dải ánh sáng trắng chợt dừng lại giữa không gian loạn lưu.

- Có chuyện gì vậy? Tại sao ta lại cảm thấy tâm thần không yên? - Lục Thanh nhanh chóng sử dụng con mắt Chân Long mà nhìn ra xung quanh.

Trong hai mắt của hắn lóe lên thần quang màu tím, chiếu về bốn phía.

Không gian vô tận như được kéo lại gần ngay trước mắt. Ngay sau đó, nét mặt của Lục Thanh trở nên khác lạ.

Cách đó ngàn dặm, ở một góc có không gian loạn lưu liên miên không ngớt có một cái quan tài bằng Thanh Đồng đang lơ lửng trong không gian loạn lưu. Chiếc quan tài đó hoàn toàn bình thường, được đúc bằng Thanh Đồng. Nhưng trong không gian loạn lưu hùng mạnh, nếu như là Thanh Đồng thực sự thì đã hóa thành phần tử lâu rồi.

- Lục đại ca! Huynh làm sao vậy? - Thấy nét mặt của Lục Thanh, Nhược Thủy liền mở miệng hỏi.

- Ở phía xa dường như có thứ gì đó. Đi tới đó xem. - Cố gắng đè nén sự bất an trong lòng, Lục Thanh mở miệng nói. Từ trên cái quan tài cổ bằng Thanh Đồng kia, niệm thần của Lục Thanh không hề có chút dao động. Chứng tỏ rằng sự bất an đó không phải xuất phát từ đây.

Sau chừng mười nhịp hô hấp. ..

Ánh mắt của Lục Thanh tập trung nhìn lên cái quan tài cổ.

Hai bên của cái quan tài có hai cái rãnh hình thanh kiếm. Dường như trên đó từng được khảm hai thanh thần kiếm. Ngoài ra, trên đỉnh quan tài còn có một con Chân Long chín chân được khắc lên đó.

Chân Long chín chân trong Long tộc chính là hoàng giả. Còn trong nhân gian thì người ta gọi nó là Long Hoàng chín chân hay còn gọi là Long Hoàng cấp mười.

Cấp mười. .. Đặc biệt trong Long tộc, Long Hoàng cấp mười tương đương với vài vị Kiểm Tổ liên thủ cũng không phải là đối thủ bởi nó có sức mạnh to lớn. Uy nghiêm của nó đủ khiến cho lật sông, dốc núi.

Mà khắc hai bên Long Hoàng có bảy cái lỗ cùng với mấy cái rãnh, bên trong không hề có vật gì.

- Lục đại ca! Đây là cái gì? - Nhược Thủy tò mò hỏi.

Lục Thanh lắc đầu nói:

- Không biết.

Trong lòng xuất hiện một suy nghĩ, kiếm chỉ của Lục Thanh vẽ một cái, bắn ra một đạo Phong Lôi kiếm cương.

Lục Thanh chấn động. Chỉ thấy khi Phong Lôi Kiếm Cương rơi xuống quan tài liền giống như một giọt sương đọng trên lá mà chảy xuống, để lại những điểm linh quang màu tím.

Lục Thanh bước tới, giơ hai tay nắm lấy hai bên quan tài.

Hây!

Toàn bộ sức lực tới một trăm sáu mươi vạn cân được dùng hết.

Trong nháy mắt, trên người Lục Thanh nổi lên một cơn lốc. Cơn lốc đó bỏ qua Nhược Thủy nhưng lại va chạm với không gian loạn lưu xung quanh.

Ầm ầm

Giống như những tiếng sét nổ vang, vô số đạo không gian loạn lưu bị phá, tản ra xung quanh.

Ngay sau đó, từ trên quan tài, một làn ánh sáng chợt xuất hiện. Ngay lập tức, Lục Thanh cảm thấy nơi hai tay của mình có một thứ lực đạo rất mạnh truyền đến. Ngay lập tức thân thể hắn không thể không chế được mà bay về phía sau.

- A! - Nhược Thủy kêu lên một tiếng kinh ngạc rồi lao tới đỡ lấy Lục Thanh.

- Thật là một cái quan tài quái đản. - Lục Thanh hít một hơi thật sâu. Vừa mới rồi, từ trên quan tài đã đẩy toàn bộ sức lực tương đương với một trăm sáu mươi vạn cân của hắn quay ngược trở lại. Do bất ngờ, nên hắn cũng không thể chống được chỉ đành bắn ngược lại phía sau.

- Thật sự là kỳ quái. - Lúc này, Diệp lão cũng phải lên tiếng khen ngợi.

- Giữa không gian Động Hư ta đã tìm kiếm rất nhiều lần nhưng chuyện kỳ lạ như thế này lại chưa bao giờ thấy. Đây là lần đầu tiên ta thấy một cái quan tài lại có uy lực lớn như vậy, mà ta cũng không thể nhìn thấu.

Tại sao trong không gian Kiếm Cốc, giữa không gian Động Hư lại có một cái quan tài như vậy? Trong cái quan tài này là cái gì?

Nét mặt Lục Thanh đầy sự nghi hoặc, đưa tay sờ chiếc quan tài.

Tay phải ấn lên phía trên, lúc này, ánh sáng trên chiếc quan tài vẫn chưa biến mất, tỏa ra sự mát mẻ như giữa trưa hè được ly nước mát. Nhiều điểm ánh sáng xanh quần trên tay rất lâu không biết mất.

Một lúc sau, xuyên qua làn ánh sáng xanh, tay phải của Lục Thanh xoa nhẹ lên con Chân Long trên đỉnh quan tài.

602. Chương 161: Long Hoàng Chín Ngón

Tiếng Long ngâm vang lên khiến con Long Hoàng chín trảo trên đỉnh cổ quan tĩnh lại. Đôi mắt to bằng cái đầu trẻ con của Long Hoàng như bắn ra những tia sáng khiếp người.

Bất chợt, một tia sáng màu vàng kim từ trong miệng Long Hoàng bắn ra, trong nháy mắt chui vào cánh tay của Lục Thanh. Dòng khí màu vàng tùy ý lượn trong máu thịt, xuyên qua Kiếm Cốt Kim Thiên rồi giáng xuống vô tận tử hải.

Đây là một con Chân Long màu vàng kim dài trăm trượng với đầy sự ngạo nghễ trên nét mặt. Những cái vẩy tròn to của nó cũng phát ra những tia khí màu vàng. Đôi mắt màu vàng của nó như sống lại, nhìn xuống Huyết mạch Chân Long đang ngủ đông trong vô tận tử hải. T

Dường như cảm nhận được sự uy nghiêm, Huyết mạch Chân Long lần đầu tiên cúi đầu xuống. Bốn cái chân của nó phủ phục, hai đôi mắt như có một dòng nước mắt chảy ra. Mỗi giọt nước mắt chảy xuống hóa thành từng tiếng sét trong không trung, chấn động vô tận tử hải. Nó giống như đang kể lại điều gì đó. Rồi ngay lập tức một tiếng long ngâm từ trong khoảng không của Tử hải vang lên. Hai tiếng long ngâm như đang giao lưu, nói chuyện với nhau, tạo nên một sự cảm phần trong Tử Hải.

Ngay tiếp theo đó, trong Đan Điền Khí Hải của Lục Thanh, Kiếm Chủng màu tím bạc cũng vang lên những tiếng vang. Đồng thời một sự đau buồn khác cũng từ từ xuất hiện trên người Lục Thanh.

- Lục đại ca! Người làm sao vậy? - Nhược Thủy cảm thấy ngạc nhiên, đưa tay chạm vào người Lục Thanh. Có điều bàn tay của nàng lại bị thần quang màu vàng nhẹ nhàng đẩy ra. Đồng thời, ánh sáng màu vàng cũng bao phủ cả cái hòm cổ màu vào trong, cho dù không gian loạn lưu có như thế nào cũng không thể ảnh hưởng.

Một lúc lâu sau, Chân Long màu vàng lao xuống. Cứ mỗi trượng, thân thể của nó lại thu nhỏ một trượng. Sau mấy trăm trượng nó liền biến thành một cái hòm cổ và trên đó có một con Long Hoàng chín chân độc nhất vô nhị. Uy thế vô cùng vô tận của nó vào lúc này có chút dịu dàng. Càng về sau, Chân Long chỉ còn có một trượng đó lại hóa thành dòng khí màu vàng kim rồi chui vào trong huyết mạch Chân Long.

Ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rên rỉ, Huyết mạch Chân Long quấy mạnh, toàn thân tỏa ra ánh sáng màu vàng chói mắt. Cái thân dài trăm trượng của nó bắt đầu phát triển. Trong giây lát đã dài tới nghìn trượng. Nhưng đà phát triển vẫn không hề giảm tăng tới ba nghìn trượng nó mới dừng lại. Lúc này, Lục Thanh quan sát trong vô tận tử hải với những con sóng ngất trời, ở đây có một con Chân Long tám trảo dài chừng ba nghìn trượng.

Quả đúng là tám trảo.

Nếu như trước, huyết mạch chân long là Chân Long cấp tám thì bây giờ, Huyết Mạch chân long đã trưởng thành hóa thành một con Long Vương cấp chín.

Cho dù như vậy, Lục Thanh cũng không hề cảm thấy mừng. Bởi vì từ trên người huyết mạch Chân Long tản ra một sự đau buồn liên miên không dứt. Ngay tiếp theo đó, toàn bộ vô tận tử hải xuất hiện những con sóng khổng lồ tưởng chừng như đảo lộn cả không gian.

Thân thể Chân Long dài ba nghìn trượng bay lên trong những con sóng lớn. Cái đuôi khổng lồ của nó đóng đưa khiến cho những con sóng bị đánh nát.

Bây giờ, nhìn qua huyết mạch Chân Long lại có thêm một phần uy nghiêm. Thậm chí Lục Thanh còn cảm thấy một thứ huyền ảo trên người huyết mạch Chân Long, so với trước đó lại càng thêm linh động. Từ trong đôi mắt của nó có từng đạo linh quang lóe ra làm cho lòng người chấn động. Hai mắt hần chậm rãi mở, bắn ra hai đạo thần quang màu vàng kim ánh tím. Nương theo đó là một thứ uy nghiêm vô cùng vô tận. Uy nghiêm đó dường như có cả Kiếm Ý dung nhập khiến cho hai đạo thần quang giống như hai thanh thần kiếm chém hết tất cả mọi thứ trước mặt.

Thậm chí không gian loạn lưu cũng không kịp né tránh, biến thành hư vô. Hai đạo thần quang lướt đi, trong giây lát chỉ thấy một hai điểm ánh sáng tím ở xa rồi biến mất.

- Lục đại ca! - Một âm thanh sợ hãi vang lên.

- Ta không sao.

- Nhưng vừa rồi ánh mắt của Lục đại ca quá uy nghiêm, Nhược Thủy sợ không dám nhìn.

Thiếu nữ cảm thấy có chút khó hiểu. Đôi mắt đẹp không giấu được sự tò mò nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Lục Thanh đã trở lại bình thường, như muốn nhìn thấu qua đôi mắt của hắn.

Tâm thần run lên nhẹ nhẹ, Lục Thanh liền tránh ánh mắt đi tới trước cái hòm cổ.

Tới lúc này, Long Hoàng chín trảo trên đỉnh cái hòm, tỏa ra ánh sáng rất yếu. Sự sinh động lúc trước cũng hoàn toàn biến mất.

- Cuối cùng thì có chuyện gì xảy ra với Long Hoàng chín trảo? Là ai mà có được bút tích như vậy? - Âm thanh của Diệp lão vang lên cũng không giữ được sự bình tĩnh.

Lục Thanh đưa tay phải chạm tới cái hòm. Chất liệu Thanh Đồng hoàn toàn giống với những thứ mà Lục Thanh đã tiếp xúc. Tuy nhiên ở đây, không gian loạn lưu lại không thể làm gì được nó. Mức độ cứng rắn của nó có lẽ tương đương với một thanh thần kiếm Bạch Linh.

- Đi thôi! Nơi đây không nên ở lâu. - Diệp lão hít một hơi thật sâu rồi chợt mở miệng nói:

- Thứ vật quái dị này cũng không nên mang đi.

Lục Thanh gật đầu rồi dang đôi cánh, để cho Nhược Thủy bám vào rồi bắt đầu vỗ.

Khí Động Hư mênh mông cuộn cuộn, tràn đến. Không nháy mắt Lục Thanh cảm thấy mình như hóa thành một đạo không gian lưu mà xuyên qua không gian Động Hư. Thứ cảm giác quái dị đó chính là do huyết mạch Chân Long ở trong lòng phát ra. Lục Thanh có chút nghi hoặc.

Cách đó hai trăm dặm một tia sáng màu bạc biến mất để lộ ra hai bóng người.

Cái gì?

Bất chợt tóc gáy Lục Thanh dựng đứng. Bởi vì phía sau hắn, cái hòm cổ bằng Thanh Đồng vẫn bám sát theo sau như bóng với hình, không chịu rời.

- Sao lại thế này? - Lục Thanh lẩm bẩm.

- Lục đại ca! Cái vật này tại sao vẫn đi theo chúng ta? Chẳng lẽ nó muốn đi cùng với chúng ta hay sao? - Tầm lòng của Nhược Thủy hoàn toàn trong sáng. Trong mắt của nàng cái như chẳng có cái gì tốt hay không tốt.

Giữa không gian Động Hư tối om, ngoại trừ khí phong mang ra không hề có một thứ gì khác. Vì vậy mà hành động của cái cổ quan Thanh Đồng thực sự khiến cho người ta phải giật mình.

- Xem ra cái hòm cổ này đã để ý tới người. - Âm thanh của Diệp lão vang lên:

- Nếu đã không trốn được thì thu nó lại đi.

Nghe Diệp lão nói như vậy, Lục Thanh gật đầu, vươn tay phải ra mà chộp về phía cái hòm cổ. Nhưng ngay lập tức một vầng ánh sáng màu xanh xuất hiện ngăn cản Lục Thanh lại.

“Chuyện này. ..”

Lục Thanh cảm thấy thật khó giải quyết. Cổ quan Thanh Đồng không muốn đi vào trong không gian Động Hư, chẳng lẽ cứ thế mà bám theo hắn?

- Lại thật! Việc này có gì khác nhau đâu? Lão phu sống bao nhiêu năm nhưng chưa thấy việc nào quái dị như vậy. Chẳng lẽ là. .. - Như nghĩ ra điều gì đó, Diệp lão lập tức im lặng.

Mà Lục Thanh nghe thấy thế hơi giật mình nhưng cũng không lên tiếng. Nếu Diệp lão đã không muốn nói thì cho dù có mở miệng cũng không tìm được câu trả lời.

Đột nhiên, Lục Thanh biến sắc. Bởi vì từ nơi xa đột nhiên có một làn ý niệm khổng lồ quét tới. Mà trong nháy mắt khi ý niệm đó quét đến, những thứ ma ảnh liền xuất hiện trong lòng rồi xâm nhập vào tâm thần.

Lục Thanh vội vàng sử dụng Luyện Hồn quyết. Hồn thức hùng mạnh hóa thành vô số thanh thần kiếm mà chém nát Ma Ảnh.

“Đi!”

Không dám chần chừ, Lục Thanh dốc hết sức ra mà võ Phong Lô kiếm sí. Trong giây lát, hần liền vượt qua khoảng cách hai trăm dặm. Theo những cái đập liên tục của Phong Lô kiếm sí, Lục Thanh sử dụng hồn thức cảm nhận, nắm giữ khí Động Hư liên tục hội tụ tới.

Theo thời gian trôi qua, mỗi cái võ của Phong Lô kiếm sí vượt qua khoảng cách càng lúc càng xa.

Ba trăm dặm, ba trăm năm mươi dặm, bốn trăm dặm, bốn trăm năm mươi dặm, năm trăm dặm! Cho tới khi đạt được năm trăm dặm mới dừng lại. Trong khoảng thời gian ngắn, với những gì nắm được về khí Động Hư, Lục Thanh đã đạt tới cực hạn. Nếu muốn có sự đột phá thì chỉ có sau này bế quan tìm hiểu thì mới được.

Cách đó mấy ngàn dặm. ..

Một đạo kiếm quang đỏ như máu với khí thể kinh người chém vỡ tất cả không gian loạn lưu mà lao về phía trước.

Trong lòng Ma Ảnh cảm thấy khiếp sợ. Lúc trước, thần niệm của y đã cảm nhận được thân hình Lục Thanh. Nhưng trong tích tắc thân hình đó liền biến mất, không còn lại chút dấu vết. Cho tới khi thần niệm đảo qua một lần nữa thì cách đó ba trăm dặm mới lại hiện lên hai người.

- Nhanh thật! - Ma Ảnh thầm khen trong lòng. Đôi Phong Lô kiếm sí lại càng thu hút sự chú ý của y.

Càng về sau, tốc độ của Lục Thanh lại càng tăng lên. Sắc mặt của Ma Ảnh hơi thay đổi khi thấy mỗi một cái võ cánh, đối phương lại vượt qua khoảng cách năm trăm dặm. Tốc độ như vậy cho dù là gã cũng phải dốc hết sức đuổi theo mới không bị bỏ rơi.

Đây là thứ thần thông kiếm đạo gì?

Trong lòng Ma Ảnh càng thêm kinh ngạc. Tốc độ như thế này trong số Kiếm Hoàng ai có thể là địch thủ? Thậm chí từ thần niệm, y có thể thấy từ phía Lục Thanh có vô số khí Động Hư tụ tập.

Khí Động Hư!

Đây là một loại thuộc tính quý dĩ nhất ngoài ba đạo Thiên Nhân Ma. Chẳng lẽ, kẻ đó lại có thể nắm giữ được nó?

Trong lòng xuất hiện ý nghĩ như vậy, Ma Ảnh liền tin theo hướng đó ngay lập tức.

Mất thấy khoảng cách với hai người Lục Thanh không thể gần hơn, thậm chí phạm vi lĩnh vực cũng không thể lan tới. Trong lòng Ma Ảnh chợt bốc lên một ngọn lửa vô danh.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên người Ma Ảnh chợt tỏa ra ánh sáng màu bạc khiến cho khí Động Hư chợt hội tụ về phía này. Có điều so với Lục Thanh, mức độ hội tụ của Ma Ảnh chậm hơn rất nhiều. Cho tới một lúc sau, ánh sáng bạc nơi vị trí của Ma Ảnh mới lóe lên.

Rồi ở cách đó ngàn dặm, ánh sáng bạc lại xuất hiện.

Cách đó ba ngàn dặm, Lục Thanh cả kinh. Thứ thần niệm lúc trước không ngờ lại mạnh hơn. Điều đó chứng tỏ Ma Tôn cách họ càng lúc càng gần.

603. Chương 162: Niệm Thần Hòa Hợp

Sắc mặt hần trở nên nghiêm nghị, tay phải tạo kiếm chỉ, chỉ một cái vào không trung.

Khí phong mang màu đen bắt đầu dao động rồi ngưng tụ trước kiếm chỉ thành một mũi kiếm sắc bén. Vào lúc này, trong lòng Lục Thanh cảm thấy chấn động khi thấy khí phong mang phía trước lại ngưng đọng hơn. Ngay cả sức lực tương đương với một trăm sáu mươi vạn cân cũng tăng mạnh. Một kiếm đó phát ra, Lục Thanh có cảm giác không ít hơn hai trăm vạn cân.

Oành!

Ngay tức khắc, trước kiếm chỉ, không gian vặn vẹo rồi giống như mặt gương bị phá vỡ.

Không dám chần chừ, Lục Thanh kéo tay Nhược Thủy nhanh chóng chui ra ngoài.

-Ha ha! Tiểu tử quả nhiên là xuất hiện.

Trong phút chốc, từ trong vùng khí phong mang màu trắng vô cùng vô tận một âm thanh vang lên. Rồi một con sóng đỏ như máu thuộc lại lực lượng linh vực lại xuất hiện trước mắt hắn.

- Không hay!

Phong Lôi Kiếm sí đập mạnh, trong nháy mắt hắn lại xuất hiện cách đó năm trăm dặm.

- Không trốn được đâu.

Thần niệm vô biên vô tận hạ xuống khiến cho Lục Thanh cảm thấy không gian xung quanh như bị nén lại, gần như đạt tới cực hạn chịu đựng của thân thể hắn. Áp lực cuộn cuộn ép lên Kiếm Cốt khiến cho hô hấp của hắn cũng trở nên khó khăn.

- Lục đại ca! Người làm sao vậy?

Nhược Thủy đứng bên cạnh chỉ cảm thấy thân thể hơi khó chịu mà thôi.

- Hắn làm sao? Hắn sẽ chết. - Âm thanh tà dị vang lên. Rồi trong tức khắc, khoảng không trắng xóa trước mặt chợt hóa thành đỏ như máu.

Dưới chân của cả hai ngay lập tức biến thành một biển máu. Những con sóng đỏ lồm chẩy xuôi dưới chân còn phát ra cảm giác âm ảm.

- A! - Lần đầu tiên Nhược Thủy ngẩn người, lát sau mới kêu lên kinh ngạc.

- Đây là cái gì?

Trong biển máu cao tới một thước, những con dị thú như những con rắn đang di chuyển thấy hai người hạ xuống liền từ bốn phương tám hướng tập trung lại, vây cả hai vào bên trong.

Một thứ áp lực vô hình gian cầm Lục Thanh ở ngay tại đó khiến cho hắn không thể nhúc nhích.

Dưới uy nghiêm của linh vực, trong lòng Lục Thanh có cảm giác bất lực, bản thân giống như một con cá nằm trên thớt không hề có sức phản kháng. Cho dù Tử Tiêu Phong Lôi kiếm có hùng mạnh đến mấy thì do cảnh giới chênh lệch nên tông sư Kiếm Phách sẽ không cho người thời gian động thủ.

- Thế nào? Huyết Ma vực của bốn đế có mùi vị dễ chịu chứ?

Âm thanh tà dị lại vang lên. Lát sau, khoảng không trước mặt hai người lại dao động rồi một gã có mái tóc dài đỏ như máu, dáng người thon thả, diện mạo vô cùng tuấn tú xuất hiện. Chỉ có điều, trên khuôn mặt tuấn tú của người thanh niên đó lại có chút tà dị. Ma khí cuộn cuộn dao động quanh thân y khiến cho người ta thấy như có vô tận ma ảnh đang dao động.

- Huyết Ma kiếm mang là một mạch tàn nhẫn nhất trong Huyết Ma kiếm đạo. - Âm thanh của Diệp lão vang lên trong đầu Lục Thanh. Trong giọng nói của lão, Lục Thanh có thể nhận ra được một sự chán ghét.

- Tiểu tử! Không ngờ ngươi lại dám đưa Kiếm Linh chạy trốn. Chẳng lẽ ngươi không biết rằng mấy lão già ngủ đông mấy ngàn năm chúng ta đều để ý hay sao? Bây giờ vất vả lắm mới có thể phát hiện được Kiếm Linh, làm sao có thể để cho người cướp đi một cách thoải mái? - Trên mặt người thanh niên đó vẫn giữ nguyên nụ cười.

- Quên giới thiệu cho người. Mà chẳng cần giới thiệu thì người cũng biết. Bản đế xuất thân từ ma đạo, tu luyện Huyết Ma kiếm khí. Huyết Ma vực này là linh vực do bản đế ngưng kết. Tiểu tử ngươi được chết trong đó có thể coi như là một cái vong hồn sau ngàn năm bản đế ngưng kết linh vực.

Đến lúc này, Nhược Thủy cũng hiểu được ý tứ của người thanh niên.

- Người là ai? Tại sao lại muốn làm Lục đại ca bị thương? Nếu người dám động tới Lục đại ca, tỷ tỷ của ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người. - Thiếu nữ trừng mắt. Trong mắt đầy sự phẫn nộ.

- Tỷ tỷ người? - Nét mặt tươi cười của người thanh niên có chút nghiến ngậm:

- Chỉ sợ đến lúc đó, tỷ tỷ ngươi sẽ là người đầu tiên giết ngươi.
- Ngươi! Ngươi nói bậy. - Nghe người thanh niên nói, sắc mặt của Nhược Thủy có chút bối rối.
- Thế nào? Chẳng lẽ ngươi không tin sao? Nghìn năm qua, chẳng lẽ ngươi không nhận ra lực lượng trong cơ thể mình càng lúc càng yếu. Ngay cả chân linh căn nguyên cũng có dấu hiệu tan rã?
- Căn nguyên chân linh là cái gì? - Nét mặt Nhược Thủy ngơ ngác.

Sắc mặt người thanh niên cứng lại rồi lắc đầu nói:

- Thì ra lại không đơn giản như vậy. Chắc! Nếu ngươi không phải là kiếm linh thì bản đế cũng chẳng đành lòng làm ngươi bị thương. Tỷ tỷ của ngươi là Kiếm Linh ma đạo. Mà ma đạo nhất mạch chúng ta phải toàn lực giúp cho thành tựu. Vì vậy ngươi phải trở lại bên cạnh tỷ tỷ của mình. Nếu không cắn nuốt chân linh của ngươi, tỷ tỷ của ngươi không thể thoát ra, hóa kiếm linh thành người, vượt qua thánh vị tâm kiếp.
- Cắn nuốt? - Sắc mặt Nhược Thủy tái nhợt.
- Nhược Thủy! Không được nghe gã. Nếu bị cắn nuốt ngươi sẽ mất mạng. - Lục Thanh lên tiếng.
- Ồn ào. - Người thanh niên cau mày, vỗ ra một chưởng.

Ngay lập tức, toàn thân Lục Thanh dao động như muốn bay ngược lại đằng sau.

Kiểm Cốt của hắn kêu lên răng rắc. Nhưng do bị giam cầm trong Huyết Ma vực nên không thể nhúc nhích.

- Ma tôn đã nói thân thể của tiểu tử ngươi rất mạnh mẽ, ta phải cẩn thận. Đúng là nếu không sử dụng uy năng của linh vực thì không thể giam được ngươi. Bây giờ, nếu đem ngươi luyện chế thành Huyết Ma kiếm bảo độc đáo trong Huyết Ma kiếm đạo chúng ta thì cho dù không đạt được thượng phẩm cũng phải tới trung phẩm.
 - Lục đại ca. - Nhược Thủy hô lên một tiếng kinh ngạc. Nhưng ngay lập tức, nàng nhận ra vào lúc này bản thân không thể cử động. Xung quanh như có vô số bàn tay túm chặt lấy nàng.
- Người thanh niên tiếp tục nói:
- Không cần phải cố. Chỉ với một thứ Kiếm Linh sắp tiêu tan cùng với một gã Kiếm Hoàng nhất kiếp mà muốn thoát ra khỏi linh vực giam cầm của bản đế là điều không tưởng. Nếu để cho các ngươi bỏ trốn thì uy nghiêm của bốn tọa đặt vào đâu?
 - Tốt lắm! Huyết Ma ngươi thật lắm lời. - Đột ngột, một âm thanh hùng hậu vang lên. lát sau, trên phạm vi Huyết Ma vực dài trăm dặm, một đạo ánh sáng đỏ như máu lao xuống, hiện lên một bóng ma cao một trượng.
 - Ma tôn đại nhân. - Thấy Ma Ảnh lao xuống, người thanh niên tà dị vội vàng khom người nói.
 - Tốt lắm! Nhờ ngươi cẩn thận nên mới không để cho tiểu tử này chạy thoát.

Ánh mắt của Ma Ảnh một lần nữa nhìn về phía Lục Thanh:

- Không ngờ ngươi lại có thể mượn khí Động Hư. Quả nhiên là người mà Xích Diễm ta nhìn trúng. Xem ra, thuộc tính kiếm khí của ngươi, cho dù là ba loại kiếm khí tối cao trên Đại lục Kiếm Thần cũng chẳng kém nhiều.

Ma Ảnh lại hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Bây giờ ta càng lúc càng không muốn giết ngươi. Cho dù tâm cảnh của ngươi, hay thần thông kiếm đạo trong ngàn năm qua bản tôn cũng chưa hề gặp. Bây giờ, bản tôn cho ngươi một cơ hội đi vào ma đạo chúng ta. Ta sẽ truyền hết bản lĩnh của mình cho ngươi.
- Ma Tôn đại nhân! Ngài. .. - Người thanh niên nghe thấy vậy liền cảm thấy kinh ngạc.

Ma Ảnh khoát tay, nói:

- Đây là quyết định của bản tôn. Ngươi yên tâm, không ảnh hưởng tới đại sự.

Ngay lập tức, Ma Ảnh lại nói với Lục Thanh:

- Thế nào? Tiểu tử ngươi có quyết định hay không? Sự nhần nại của bản tôn không tốt như ngươi tưởng tượng đâu. Nếu ngươi còn cứ khẳng khẳng thì bản tôn sẽ trừ mối họa cho ma đạo chúng ta ngay.

- Lục đại ca! Huynh không sao chứ? - Nhược Thủy quay đầu lại nhìn. Bởi vì có sự xuất hiện của Ma Tôn, người thanh niên đã đỡ bỏ sự giam cầm của hai người. Trong suy nghĩ của y, nếu Ma Tôn để cho hai người chạy được thì sự tu luyện của hai người từ trước đến nay còn gì để nói nữa?

Gạt dòng máu tươi nơi khóe miệng, Lục Thanh đứng thẳng dậy, gương mặt nhìn.

Vào lúc này, Ma Ảnh cau mày bởi từ ánh mắt của Lục Thanh, y như hiểu được một điều gì đó.

Trên người Lục Thanh xuất hiện một thứ ý chí kiếm đạo. Thứ ý chí kiếm đạo đó hết sức ngưng đọng, dường như trên đời này không gì có thể phá nổi nó.

Lục Thanh bước lên vài bước, chắn trước mặt Nhược Thủy.

- Lục đại ca. - Đôi mắt đẹp của Nhược Thủy đỏ lên, rồi giọt nước mắt màu lam rơi xuống. Giọt nước mắt màu lam hạ xuống biến mất như băng tuyết gặp lửa phát ra những tiếng xèo xèo rồi tan ra.

- Ngươi thực sự quyết định? - Âm thanh của Ma Ảnh vang lên.

Không để ý tới Nhược Thủy phía sau, ánh mắt của Lục Thanh lúc này hết sức nghiêm túc. Hắn cảm nhận được niệm thần của bản thân hết sức hòa hợp không còn một chút gì trở ngại.

Trong giờ khắc sinh tử, đối mặt với uy nghiêm của hai đại tông sư Kiếm Phách, mặc dù tâm thần của Lục Thanh đang rung động nhưng đồng thời một thứ ý chí cho dù có chết cũng không sờn lòng từ trong Kiếm Chung tỏa ra.

Lục Thanh bình tĩnh nhìn Ma Ảnh và người thanh niên trước mặt. Từ cách xưng hô của họ, Lục Thanh có thể biết trong hai người thì một người là Kiếm Đế còn một người là Kiếm Tôn. Bị hai đại sư Kiếm Phách liên thủ truy đuổi, từ trong thế giới của Kiếm Chung, Phong Lô kiếm ý sắc bén ủa ra, hiển hiện sau lưng Lục Thanh. Nó biến thành một cái bóng Kiếm Ý cao nghìn trượng màu tím bạc. Bên dưới thanh kiếm là một vùng ánh sáng màu xanh đầy đặc.

Ngay sau đó, cái hòm cổ bằng Thanh Đồng được Lục Thanh giấu trong không gian Động Hư xung quanh phá vỡ không gian mà hạ xuống.

Trong tích tắc, người thanh niên có khuôn mặt tà dị biến sắc. Cái hòm cổ bằng Thanh Đồng vừa rơi vào trong biển máu, người thanh niên cảm thấy Kiếm Chung rung mạnh. Một thứ lực lượng xuyên qua làn máu mà trấn áp Kiếm Ảnh của y.

Phụp. ..

Ngay tức khắc, những con sóng đỏ lờm bị phá vỡ đồng thời người thanh niên tà dị cũng phun ra một ngụm máu tươi.

604. Chương 163: Tiên Thối Lương Nan

Đây là cái gì?

Ma Ảnh thấy thế cả kinh. Với tu vi Kiếm Tôn của y có thể nói lĩnh vực bao phủ trong phạm vi cả ngàn dặm vậy mà vẫn không hề phát hiện được cái hòm cổ bằng Thanh Đồng đó. Điều này làm sao không khiến y kinh hãi cho được.

Những con sóng đỏ lờm dưới chân giống như thủy triều rút đi, làm cho một khoảng Huyết Ma vực bị phá vỡ.

- Là vật đó? - Con mắt Nhược Thủy sáng ngời.

Thấy cái quan tài cổ bằng Thanh Đồng, Lục Thanh cảm thấy ngạc nhiên. Chẳng lẽ nó muốn cứu hắn hay sao?

Hắn không nhận ra rằng vào lúc này, từ hư ảnh Kiếm Ý sau lưng mình, một tia sáng màu xanh bỗng chui vào trong cái hòm.

- Sao lại như vậy?

Chỉ trong nháy mắt Ma Ảnh đã có phản ứng, mở rộng Huyết Ma vực. Chỉ có điều hoàn toàn khác trước đó là Huyết Ma vực chỉ giống như kiếm quang hộ thể bảo vệ quanh người Ma Ảnh mà thôi.

Lúc này, phạm vi của Huyết Ma vực từ ngàn dặm thu lại chỉ còn có một trượng. Điều này khiến cho khả năng phòng ngự tăng lên tới một mức khó có thể tưởng tượng. Nhưng ngay sau đó, Lục Thanh phải kinh ngạc.

Bởi vì cái quan tài cổ bằng Thanh Đồng cũng mặc kệ, thậm chí ánh sáng xanh của nó lại càng thêm rực rỡ. Ánh sáng xanh đó không hề có linh lực với thuộc tính mà là một thứ lực lượng cổ quái. Trước mặt lực lượng này, cho dù là sắt cũng chẳng khác nào tờ giấy, không hề có chút tác dụng.

Trong phút chốc, ma vực của Ma Ảnh lại bị phá vỡ rồi bị thứ lực lượng quái dị đó trấn áp khiến cho suýt không kịp trốn tránh. Ma Ảnh lập tức bay ra ngoài, chui vào trong đám khí phong mang màu trắng.

- Là hắn! - Đột nhiên, một tiếng thét kinh hãi vang lên trong đầu Lục Thanh.

- Sư phụ!

- Còn do dự cái gì? Đi mau.

Lục Thanh vội vàng nắm lấy Nhược Thủy rồi triển khai Phong Lôi kiếm sí, bao vào trong không gian Động Hư.

Trong không gian khí phong mang màu trắng, cái quan tài cổ bằng Thanh Đồng bay theo Ma Ảnh một lúc rồi lại bám theo hướng mà Lục Thanh biến mất, chui vào trong không gian Động Hư.

Một lúc sau. ..

- Ma Tôn đại nhân. - Người thanh niên có khuôn mặt tà dị đứng dậy mở miệng nói.

Sắc mặt Ma Ảnh tái nhợt bước lên nhìn về hướng cái quan tài cổ biến mất.

- Trong cái quan tài đó chắc chắn có một thứ bí mật lớn, giống như kiếm bảo. Mà nó không hề có khí phong mang giống như Kiếm bảo nhưng lại có được uy lực lớn như vậy. Nếu ta đoán không nhầm thì vừa rồi, cái quan tài cổ đó còn chưa dùng hết sức.

- Còn chưa dùng hết sức? - Người thanh niên kêu lên một tiếng kinh hãi.

Chưa sử dụng toàn lực mà đã đánh bay một gã Kiếm Đế thậm chí là cả một tông sư Kiếm Tôn. Tuy rằng bọn họ cũng không phòng bị nhưng cũng đủ nói lên sự mạnh mẽ của nó.

- Ma Tôn đại nhân. Cái quan tài cổ đó là thứ gì?

Ma Ảnh lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ lắm. Lúc trước, khi chúng ta còn là Kiếm Hoàng đã ẩn nấp trong Hư không Kiếm Cốc. Ngàn năm qua, mặc dù tu vi của chúng ta tăng lên nhưng kiến thức lại kém rất nhiều. Cái quan tài cổ đó thực sự quá mạnh. Cho dù là Kiếm bảo thì có lẽ cũng chỉ có vài cái có thể sánh được với nó.

- Vậy Ma Tôn đại nhân. Chúng ta có còn đuổi theo tiểu tử đó không?

- Đuổi? Đừng đuổi theo. - Ma Ảnh trầm ngâm một lúc rồi mở miệng nói:

- Với thực lực của Ma linh cần nuốt trong ngàn năm qua, có lẽ đã đạt tới một mức quỷ thần khó lường. Để cho Ma linh tự đuổi theo đi. Cái quan tài cổ đó thực sự rất quái dị. Có nó ở đó, với thực lực của chúng ta chỉ sợ là không làm gì được tên tiểu tử đó. Bây giờ, điều chúng ta phải làm là ngăn cản mấy lão già kia. Chỉ cần bọn họ không rảnh đi tìm thì cũng không gây sự trở ngại cho Ma linh.

Thanh niên gật đầu nói:

- Ma tôn đại nhân đã nói như vậy, vẫn bối hiểu rồi. Chỉ không ngờ là tích lũy ngàn năm lại xảy ra rủi ro ở cửa này.

Ma Ảnh cười lạnh một tiếng, nói:

- Thời gian ngàn năm đó là do Thiên Linh tộc dùng Tiên Thiên thần quả để tính ra. Chỉ sợ là Kiếm Thần điện cũng biết. Có thể có sự biến hóa như vậy thì theo lời nói của Thiên đạo đó chính là số trời. Nếu Thiên yếu, Ma mạnh có được vài vị Kiếm Thánh thì cho dù là Kiếm Thần điện cũng không thể làm gì được.

Trong lúc hai người Ma Ảnh nói chuyện với nhau, giữa không gian Động Hư. ..

Trong bóng đêm, không gian loạn lưu giống như trường giang liên miên không dứt, lần lượt thay đổi di chuyển. Trong bóng đêm, thi thoảng lại có một tia sáng lóe lên. Bám theo tia sáng đó là một cái quan tài cổ bằng Thanh đồng.

Sau nửa canh giờ. ..

Lục Thanh dừng lại. Nửa canh giờ qua, hắn không biết bản thân đã đi được bao xa. Chỉ sợ là ít nhất cũng phải tới trăm vạn dặm. Nếu là một gã Kiếm Hoàng khác có lẽ không thể làm được điều đó. Cũng chỉ có Lục Thanh có được Phong Lô kiếm sĩ cùng với sự giúp đỡ của khí Động Hư mới có thể làm được.

- Bọn họ sẽ không đuổi đến đây. - Âm thanh Diệp lão vang lên:

- Bọn họ đã thấy sự có mặt của nó, có đuổi theo cũng vô ích.

- Bọn họ tha cho Nhược Thủy? - Lục Thanh sững sốt.

Nhưng ngay lập tức, Lục Thanh lại cảnh giác. Nói đến điều này thì Ma đạo phải giúp cho Ma Linh cắn nuốt Nhược Thủy, mà thành tựu Thánh Vị. Ma đạo có thêm một gã Kiếm Thánh thì đối với đại lục Kiếm Thần sẽ mắc một tai ương lớn. Ít nhất, Lục Thanh chưa từng nghe nói tới trên đại lục Kiếm Thần có một cường giả Kiếm Thánh như vậy.

Nghĩ đến đây, Lục Thanh mở miệng hỏi:

- Sư phụ! Bây giờ đại lục Kiếm Thần chúng ta có còn Kiếm Thánh hay không?

- Kiếm Thánh? - Diệp lão nghe vậy sững sốt rồi cười lạnh:

- Người cứ nói đi. Năm đại thánh địa tích lũy năm vạn năm, lại thêm nguyên khí khổng lồ của giới Tử Hoàng, cùng với thiên tài địa bảo tưởng chừng như vô tận thì nói Kiếm Thánh không có ai có thể tin?

- Vậy bọn họ. ..

- Bọn họ? - Diệp lão cười lạnh một tiếng:

- Mấy lão bắt tử đó, bọn chúng chỉ đang ẩn nấp ở một nơi bí mật nào đó mà thao túng mọi chuyện thôi.

- Quả nhiên. ..

Nghe Diệp lão nói như vậy, cuối cùng thì Lục Thanh cũng khẳng định được suy nghĩ trong lòng mình. Từ sau khi nghe đại diện chủ Mộc Thanh Nguyên của điện Thanh Phàm nói, Lục Thanh liền đoán được. Hiện giờ, trên đại lục cũng không phải tốt đẹp. Bốn cấp tông môn bắt đầu xuất hiện từ cuối thời kỳ năm vạn năm thượng cổ. Bây giờ đã trải qua năm vạn năm, chuyện trong tứ cấp tông môn có thể lấy quy tắc bình thường để đoán được hay không?

Nói đi nói lại thì thực lực của Kiếm Ma điện không hề thấp hơn so với Kiếm Thần điện. Nếu không thì giữa hai bên làm sao còn nguyên vẹn trong suốt năm vạn năm qua? Nguyên nhân của nó có lẽ bởi vì thực lực của hai bên xấp xỉ nhau, chẳng người nào ngại người nào.

Tuy rằng không biết một vị Kiếm Thánh được sinh ra có ảnh hưởng như thế nào đối với hai bên nhưng Lục Thanh cũng có thể đoán được nếu để cho Ma Đạo có thêm một vị Kiếm Thánh thì chắc chắn phá vỡ sự cân bằng. Tới lúc đó, không chỉ thánh giả Ma Đạo xuất hiện khiến cho sinh linh lâm than mà Kiếm Thần điện và Kiếm Ma điện, Thiên đạo và Ma đạo sẽ xảy ra chiến đấu.

Cái này chính là đạo bất đồng thì không đồng ý kiến, chẳng khác nào hạc trong bầy gà bị xua đuổi. Trong kiếm đạo, sự khác biệt và xua đuổi lại càng mạnh thêm.

Nghĩ tới đây, Lục Thanh hiểu ra rất nhiều. Bất chợt, hắn như phát hiện bản thân mình dường như đang nắm vận mệnh của cả đại lục Kiếm Thần. Sinh linh đồ thần hay là hóa hiểm thành an chính là khoảng thời gian một tháng qua trong Kiếm Cốc.

Nghĩ tới đây, đôi vai của hắn chợt cảm thấy nặng trĩu. Hiện giờ, không gian Kiếm Cốc mới chỉ mở ra được hai ngày. Thời gian một tháng vẫn còn có hai mươi tám ngày nữa.

Theo lời Nhược Thủy nói thì nàng cảm thấy suy yếu bắt đầu từ cách đây một vạn năm khi tỷ tỷ nàng tỉnh lại. Lúc đó, cả hai bị hạn chế trong một khoảng không gian màu tím. Cho tới ba ngày trước, do nàng yếu rất nhiều nên buồn chán mới không cẩn thận mở tế đàn tới Kiếm Cốc thanh phạm kia.

Xem ra ở đây cũng có sự hạn chế. Lục Thanh nghĩ thầm. Mặc dù biết điều đó nhưng hắn vẫn không hề thoải mái. Bây giờ Hạo Nhiên chính khí trên người Nhược Thủy không còn nhiều. Căn nguyên chân linh cũng bị tổn thương nặng. Điều đó chứng tỏ Ma Linh kia cắn nuốt gần như tất cả. Không biết tới nay, nó có thực lực như thế nào thì không ai có thể phán đoán. Sự hạn chế lúc trước bây giờ có còn tác dụng nữa hay không thì cũng không biết.

Bất chợt, Lục Thanh phát hiện mình không còn chỗ để đi. Trong không gian Động Hư, chẳng biết khi nào cường giả tông sư ẩn nấp trong Kiếm Cốc tìm đến. Mà đi ra ngoài thì lại như dê vào miệng cạp. Lục Thanh không tin, Tử Hoàng thánh giới lại chỉ để lại trong Kiếm Cốc một lão già như một con cờ như vậy.

Trong lúc đang tiến thoái lưỡng nan, Lục Thanh lại thấy cái quan tài cổ bằng Thanh đồng rơi xuống.

Không biết nó là thứ gì mà thời điểm cuối cùng khi cảm nhận thấy hắn sắp chết liền ra tay cứu giúp.

Bên trong nó có người? Hay là nó là một thứ bảo vật tự sinh ra linh tính?

Mặc dù trong lòng cảm thấy nghi hoặc nhưng từ sau khi nó cứu hắn xong liền không còn đồng tĩnh gì nữa, chỉ bám sát theo hắn.

- Lục đại ca. - Nhược Thủy cẩn thận kéo tay áo Lục Thanh.

Bị Nhược Thủy kéo tay, ánh mắt của Lục Thanh chợt dừng lại một bên cạnh của cái quan tài có hình một thanh kiếm.

Khoan. ..

Trong lòng hắn như có một tia sáng lóe lên. Cái hình thanh kiếm đó dường như hắn đã thấy ở đâu đó.

Gần như theo bản năng, Lục Thanh giơ tay phải. .. Một thanh kiếm bằng đá dài năm trượng hiện ra trước mặt.

Đúng là nó. ..

Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng. Từ hình dạng của thanh kiếm, mặc dù to nhỏ không giống như hình dạng của nó và cái rãnh kia giống nhau như đúc.

Ngay sau đó, cái quan tài cổ bằng Thanh Đồng vốn đang yên tĩnh chợt tỏa ra ánh sáng chói mắt.

605. Chương 164: Bốn Phương Di Chuyển

Biến hóa bất thành linh của cái quan tài bằng Thanh Đồng khiến cho Lục Thanh kinh ngạc. Ngay cả Nhược Thủy cũng cảm thấy tò mò. Đôi tay nàng nắm chặt lấy tay áo của Lục Thanh mà nhìn chằm chằm về phía cái quan tài.

Ngay tức khắc một tia sáng xanh huyền ảo từ trên quan tài bắn ra vào trên thanh kiếm bằng đá.

- Thật đáng tiếc. - Trong đầu Lục Thanh, Diệp lão thở dài một tiếng rồi không nói gì nữa.

- Sư phụ! - Lục Thanh chần chờ một chút rồi mở miệng. Từ trước tới nay, hắn luôn biết Diệp lão rất muốn biết bí ẩn trong thanh kiếm bằng đá, có điều cho tới nay vẫn không đạt được ước muốn. Bây giờ, thanh kiếm đá bị cái quan tài cổ dẫn động, Lục Thanh đang định ra tay thì Diệp lão ngăn lại.

- Coi như xong. - Diệp lão ngăn cản:

- Cái quan tài cổ này không đơn giản. Thanh kiếm kia mặc dù không phải vật bình thường nhưng còn kém xa. Nếu quan tài đã thích nó thì để cho nó đi. Nói không chừng khi lấp đủ bốn cái rãnh đó, quan tài có thể mở ra. Vật có thể để trong quan tài cổ này chắc chắn không phải thứ bình thường.

- Nhưng sư phụ. ..

- Không cần phải nói nữa. Là do cơ duyên của ta mà thôi. Quên đi. Nói cho cùng bây giờ bỏ đi, sau này có khi lại có được thứ khác. Đôi khi, học buông tay cũng là điều tất yếu.

Lục Thanh gật đầu rồi nhìn về phía chiếc quan tài cổ.

Vào lúc này, thanh kiếm bằng đá dưới sự tác động của ánh sáng xanh đang từ từ thu nhỏ lại chỉ còn có bốn thước rồi khảm vào cái rãnh trên quan tài.

Một tiếng kiếm ngân vang lên. Sau khi thanh kiếm khảm vào đó, cái quan tài như sống lại mà phát ra tiếng ngâm.

Mặc dù âm thanh không cao nhưng khi rơi vào tai Lục Thanh lại giống như một tiếng kiếm rít long trời lở đất.

- Lục đại ca! Âm thanh to thật. - Nhược Thủy lấy hai tay bịt kín lỗ tai nhưng rõ ràng là không có hiệu quả.

Trong không gian Kiếm Cốc. ..

Trong một thế giới toàn khí phong mang màu tím. ..

Những tia khí phong mang màu tím tinh khiết giống như một viên ngọc tỏa ra ánh sáng mê người. Mà trong biển khí phong mang màu tím có một cái sơn cốc dài hẹp giống như một thanh kiếm khổng lồ khiến cho người ta sợ hãi. Ngay cả mặt đất cũng có màu tím.

Trên đỉnh của sơn cốc có một cái bệ đá màu tím. Ở đó có một thiếu nữ áo tím đang ngồi.

Bất chợt, người đó chấn động, nét mặt xuất hiện sự kinh hãi.

Đồng thời, ở phương xa, xuyên qua không trung có một tòa tháp không nhìn thấy đỉnh. Ở trên đó có một lão nhân đang lặng lẽ ngồi xếp bằng.

Ngon tháp xung quanh như che chở lấy lão, mặc cho cuồng phong có gào thét thế nào cũng không làm cho cái áo của lão nhân lay động.

Những ngọn cương phong rít lên xung quanh ngọn tháp, đồng thời có cả những cái không gian Động Hư liên tục xuất hiện như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ. Tuy nhiên, những ngọn cương phong và không gian Động Hư khi tới gần người lão nhân lại như gặp phải một bức tường vô hình ngăn cản chúng ở bên ngoài.

Trong phạm vi một trượng xung quanh lão nhân không hề có lấy một chút dao động.

Đột nhiên, lão nhân mở hai mắt. Đôi mắt sâu thẳm của lão lại từ từ xuất hiện tia sáng màu tím. Nét mặt lão cũng xuất hiện sự kinh ngạc, rồi lẩm bẩm nói:

- Là ai?

Ngoại trừ những nơi đó ra, ở những nơi khác cũng có một số người mở mắt, nét mặt xuất hiện sự khiếp sợ.

Không gian Kiếm Cốc. ..

Trong không gian Động Hư chỉ có một màu đen, Lục Thanh hơi ngạc nhiên nhìn cái quan tài cổ trước mặt. Lúc này, đang có những dòng khí màu trắng ngà từ trên cây kiếm bằng đá bắn ra, quần xung quanh chiếc quan tài. Trong phút chốc, toàn bộ cái quan tài tràn ngập một thứ hơi thở thần thánh. Nó khiến cho Lục

Thanh nghe thấy được vô số âm thanh nỉ con cùng với ý chí vô cùng vô tận. Chỉ có điều, thứ ý chí đó Lục Thanh còn chưa kịp cảm nhận đã lại biến mất.

Một lúc sau, khi dòng khí màu trắng biến mất, trước mặt Lục Thanh, cái quan tài đã trở lại như ban đầu. Chỉ có điều, cây kiếm đá ở bên sườn trái của nó cũng hóa thành màu Thanh Đồng, cứ như được tạo ra cùng với nó, không hề có lấy một khe hở.

- Lục đại ca! Thanh kiếm đá kia? - Nhược Thủy cảm thấy ngạc nhiên, đưa tay ra sờ sờ thanh kiếm. Lúc này nó chẳng khác gì so với những thứ khác trên quan tài.

Mà Lục Thanh bước tới xem xét cũng không phát hiện ra điều gì khác. Sau khi dung hợp thanh kiếm, Lục Thanh cũng không thấy cái quan tài bằng Thanh Đồng có gì thay đổi. Đường như nó vẫn hoàn toàn giống với trước. Chỉ có điều, ánh sáng quanh nó lại chói mắt thêm một chút.

Ánh mắt hắn nhìn về phía hình con rồng điêu khắc trên nắp quan tài, rồi sự biến hóa của thanh kiếm. Trong lòng Lục Thanh chợt xuất hiện một suy nghĩ. ..

Chẳng lẽ. ..

Trong lòng hắn cảm thấy kinh hãi. Cho tới lúc này, Lục Thanh mới hơi nhận ra được chuyện bên trong của chiếc quan tài.

Nếu suy đoán của hắn là đúng thì chiếc quan tài này chắc chắn phải có lai lịch long trời lở đất.

Mà vào lúc này. ..

Năm người Bồ Nhan Cơ khiếp sợ nhìn chuyện diễn ra trước mắt. Trong không gian Bạch Linh xuất hiện những tia khí phong mang kinh người. Từng đạo khí phong mang đủ để xé rách trời đất, dễ dàng nghiền nát bọn họ thành phần.

- Những thứ này là. .. - Nét mặt Bồ Nhan Cơ xuất hiện một sự nghi hoặc.

- Đây là tiền bối của Thánh Giới ngủ say ở đây trong ngàn năm qua cũng đã thành công đột phá tới cảnh giới Kiếm Phách. - Lục Hồng đột nhiên mở miệng nói.

Vào lúc này, không gian Bạch Linh những tia khí phong mang quyen lại thành đám mây mù hoặc bị xé nát thành bụi phấn. Trên Kiếm Thổ Bạch Linh xuất hiện từng vết kiếm loang lổ. Kiếm ý kinh người tung hoành trong không gian dường như cảm thấy vui sướng vì được xuất hiện.

Mà lúc này, có một thứ Kiếm ý lạnh thấu xương lần tới xung quan năm người.

Sau khi tiếp xúc với nó. ..

Trước mặt năm người Bồ Nhan Cơ xuất hiện một người thanh niên có mái tóc trắng như tuyết. Ngay cả lông mi, chòm râu của người đó cũng không ngoại lệ. Có điều năm người vẫn thấy khuôn mặt của người đó vẫn còn rất trẻ, nhưng ánh mắt lại đầy sự trải nghiệm, không giống với một người trẻ tuổi.

- Nói như vậy thì Kiếm Linh kia đang ở trong tay tiểu tử Lục Thanh?

-Bẩm sư thúc tổ. Đúng là bây giờ Lục Thanh đang đưa kiếm linh đi. Có điều. .. - Tuy rằng lúc này đang đứng trước mặt vị tiền bối tông sư của Vạn Độc tông như Bồ Nhan Cơ vẫn có chút chần chừ.

- Làm sao? Có gì cứ nói. Có ta ở đây còn có ai làm khó dễ cho ngươi? - Người thanh niên cau mày lại, đôi lông mi trắng như tuyết dựng thẳng lên làm cho người ta có cảm giác uy nghiêm.

Bồ Nhan Cơ cắn chặt răng rồi liếc mắt nhìn Lục Hồng một cái, mới nói:

- Lục Thanh đó được vị tiền bối kia của Lăng Tiêu tông để cho chạy. Trước khi vị tiền bối đó đi còn đưa tặng một thanh Kiếm Bảo.

- Lăng Tiêu tông? - Người thanh niên nhướng mày:

- Lăng Địa?

Thấy vị sư thúc tổ trẻ tuổi nhú mày, Bồ Nhan Cơ cảm thấy tim đập thành thịch. Mặc dù trước khi tới không gian Kiếm Cốc này đã được biết rằng ngàn năm trước có một vị tiền bối của tông môn đi vào trong đó nhưng Bồ Nhan Cơ cũng không ngờ nơi đây bọn họ lại gặp được nhiều người còn sống như thế.

Dường như thấy sự khác lạ trên nét mặt của Bồ Nhan Cơ, người thanh niên hừ lạnh một tiếng, nói:

- Cho dù Lăng Địa thì sao? Hắn cứ khư khư cố chấp để cho Đạo Linh chạy đi. Một khi để cho Ma Linh bắt được thì hậu quả sẽ không thể lường nổi. Không ngờ sống tới cả ngàn năm mà đầu óc của y vẫn còn u mê như vậy.

- Sư thúc tổ! Bây giờ chúng ta phải làm gì? - Bồ Nhan Cơ chột khom người nói.

- Làm sao? - Người thanh niên suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Đạo Linh đã mất. Vào lúc này, một số người đang ngủ say cũng sẽ tỉnh lại mà tụ tập tới.

Ngay lập tức, trên người thanh niên chợt xuất hiện một thứ uy nghiêm rất mạnh. Thứ uy nghiêm đó mệnh mông cuồn cuộn. Vừa xuất hiện liền khiến cho Kiếm Chủng của năm người dao động mạnh, dường như đứng trước mặt họ không phải là một người mà là một thanh thần kiếm có thể làm đóng băng tất cả mọi thứ.

Dường như do có sự áp chế từ linh hồn nên thậm chí người thanh niên còn không thả lĩnh vực của mình ra nhưng năm người Bồ Nhan Cơ hoàn toàn mất đi năng lực chống cự. Trước mặt người thanh niên, thậm chí bọn họ không hề có dũng khí nhắc thanh thần kiếm trong tay lên nữa.

Cái này hoàn toàn đến từ uy áp của tông sư Kiếm Phách.

- Các vị lão hữu. Đã tỉnh lại thì mời ra đi.

Các vị lão hữu. Đã tỉnh lại thì mời ra đi.

Âm thanh của người thanh niên áo trắng mặc dù không cao nhưng truyền ra xa mà không hề bị khí phong mang màu trắng ngăn cản. Rồi ngay lập tức, từ xung quanh có bốn đạo Kiếm Ý kinh người dâng lên. Mỗi một đạo đều hóa thành một thanh Kiếm cao vạn trượng.

Đồng thời trong không trung cũng vang lên những tiếng sấm nổ vang, lửa cháy. Thậm chí còn có cả tiếng kiếm ngân như từ bốn phương tám hướng vang lên, lao về phía sáu người.

Sau khoảng chừng một hơi thở, một thanh kiếm dài mười trượng từ trên trời giáng xuống.

- Lăng Địa! - Người thanh niên nhướng mày, nhìn chăm chăm về phía bóng người. Thời gian trôi đi, ánh mắt người thanh niên từ từ xuất hiện sự kinh ngạc rồi không giữ được sự trấn định mà chỉ có một sự kinh hãi.

“Kiếm Tôn!”

- Không tôi. May là ngươi còn có mắt. - ánh mắt lão già chỉ liếc nhìn người thanh niên một cái rồi quay đi, dường như có chút khinh thường.

- Không ngờ qua ngàn năm mà phong thái của Lăng huynh vẫn như trước. - Đột nhiên, một âm thanh của nữ nhân vang lên từ phía trước mặt năm người Bồ Nhan Cơ.

Không gian trước mặt năm người Bồ Nhan Cơ từ từ mở ra một cái miệng tối đen. Một nữ nhân xinh đẹp mặc trang phục bằng lụa trắng từ từ đi ra.

606. Chương 165: Ta Là Kiếm Linh

- Linh Không Thánh nữ. - Ánh mắt của người thanh niên tràn ngập sự si mê, nhìn chăm chăm về phía nữ nhân vừa xuất hiện.

- Thế nào? Không ngờ lão độc vật của Vạn Độc môn vẫn chưa nằm xuống. - Rõ ràng, Linh Không thánh nữ có một sự chán ghét đối với người thanh niên áo trắng nên vừa mở miệng đã nói móc.

- Đúng thế. Lão độc vật sống lâu thật. Thời gian ngàn năm vậy mà vẫn không thể lấy được cái mạng già của người. - Một đạo âm thanh chợt vọng đến. Rồi ngay tức khắc, trước mặt mọi người chợt có một làn sóng màu trắng hạ xuống. Làn sáng tản đi kèm theo hơi lạnh để hiện ra một bóng người trung niên.

- Huyền Hàn Âm. - Sắc mặt người trung niên áo trắng có chút khó coi mà nhìn người trung niên. Năm người Bồ Nhan Cơ nhìn thấy bên hông người trung niên có một thanh gươm giống như Kiếm Dịch của Vân Thiên Âm. Chỉ có điều, Kim Phong kiếm dịch trong tay người thanh niên lại là cấp Bạch Linh, không phải mà thứ mà Vân Thiên Âm có thể so sánh.

Nhìn thấy người trung niên vừa đến, ánh mắt của bốn người Bồ Nhan Cơ có sự quái dị. Ở trong này, bốn thánh địa tông môn bọn họ ít nhiều đều có người. Mà hai người Vân Thiên Âm của Huyền Âm tông trước đó lại bị Lục Thanh hút vào trong Luân Hồi.

Ánh mắt của người trung niên rõ ràng là đã nhận ra điều này.

- Đệ tử Huyền Âm tông của ta đâu? Tại sao lại không thấy có một người nào?

- Không thấy có người nào? - Nét mặt của người thanh niên áo trắng có chút suy nghĩ rồi tươi cười nói:

- Rõ ràng là bọn họ ở một chỗ nào đó mà không thể ra được. Trừ khi là Huyền Hàn Âm người tự mình tới.

- Ở đâu? - Huyền Hàn Âm nhướng mày, lạnh lùng nhìn người thanh niên:

- Âm Vô Tà! Người còn định đùa với ta phải không?

- Đùa? Âm Vô Tà ta làm sao dám sánh với đường đường là thế hệ trẻ tuổi kiệt xuất của Huyền Âm tông. Có điều, thế hệ lần này lại không được may mắn như Huyền huynh người. - Người thanh niên áo trắng lắc đầu nói.

Huyền Hàn Âm nhướng mày nói:

- Cuối cùng thì bọn họ ở đâu?

- A! Huyền huynh! Người phải đi tìm bọn họ ở. ..

- Ở đâu?

- Vậy thì vào Luân Hồi đi. - Nét mặt của Âm Vô Tà nở nụ cười quái dị, đôi lông mi trắng cũng giật giật.

- Âm Vô Tà! Người dám đùa ta? - Huyền Hàn Âm hừ lạnh một tiếng. Ngay lập tức, một làn sóng màu trắng nhanh chóng lao về phía Âm Vô Tà.

- Huyền huynh đừng mất bình tĩnh. - Đột ngột một đạo lưu quang màu vàng kim từ trên trời giáng xuống. Trong khoảng thời gian ngắn, năm người Bồ Nhan Cơ cảm thấy trong lòng choáng váng.

Đạo ánh sáng đó vừa hạ xuống, Huyền Hàn Âm nhanh chóng thu hồi những tia băng khí, đồng thời cau mày, nói:

- Liệt Cửu Dương! Người cũng muốn nhúng tay vào việc này?

Vừa hạ xuống là một người thân cao bảy thước, nét mặt kiên nghị. Người này mặc một bộ trang phục màu vàng kim, mái tóc cũng có màu như vậy. Toàn thân tản ra những tia dương khí. Đồng thời còn có cả một sự uy nghiêm. Đặc biệt là hai người Âm Vô Tà và Huyền Hàn Âm đều cảm thấy không thoải mái, nhích ra xa hơn một chút.

Vào lúc này, chỉ nghe người trung niên bật cười, nói:

- Huyền Hàn Âm! Bản tôn sao phải nhúng tay vào chuyện của người. Người còn chưa đủ tư cách.

Cái gì?

Huyền Hàn Âm và Âm Vô Tà cùng sửng sốt. Ngay cả Linh Không Thánh nữ và Lăng Địa cũng phải nhìn về phía người trung niên.

- Liệt Cửu Dương! Không ngờ người cũng đột phá. - Thật lâu sau, Lăng Địa hít một hơi thật sâu rồi lên tiếng.

- Ha ha! Chẳng phải Lăng huynh cũng vậy sao? Ta chỉ cần có Hạo Nhiên Chính khí sinh ra thì có thể tăng tiến rất nhanh. Nếu không có Hạo Nhiên Chính khí, con đường Thiên đạo của ta để bước vào cảnh giới Kiếm Phách có thể nói là vô cùng khó đi. - Liệt Cửu Dương quay sang cười nói với Lăng Địa.

Ánh mắt của ba người Âm Vô Tà đều hết sức khó coi. Lời nói của Liệt Cửu Dương tuy rằng khó nghe nhưng đó cũng chính là tâm bệnh của bọn họ. Thiên đạo nhất mạch nếu không sinh ra Hạo Nhiên Chính khí thì khó bước được trên đại đạo. Đặc biệt là sau khi bước vào cảnh giới Kiếm Phách, nếu không thể cảm nhận được thì bước thêm một bước là điều hết sức khó khăn.

Những ngày lập tức, Liệt Cửu Dương lại nói đầy nghi ngờ:

- Âm Vô Tà! Lời nói của ngươi có phải là nói đùa không? Lúc trước, khi tỉnh lại từ giấc ngủ say, ta cảm ứng được hơi thở của Đạo Linh, vừa đúng lúc Đạo Linh may mắn thoát khỏi Tử Hoàng Kiếm Cốc. Chúng ta phải tìm được trước ma đạo và ma linh kia. Tại sao lại ở đây lãng phí thời gian.

Nét mặt của Âm Vô Tà cũng trầm xuống.

- Tại sao mà lời nói của ta lại khó tin như vậy hay sao?

Thấy Âm Vô Tà như vậy, Liệt Cửu Dương lên tiếng:

- Chẳng lẽ vừa rồi ngươi nói là thật? Chẳng lẽ là mấy tên nhãi con ma đầu? Hay là mấy cái lão ma đầu không biết xấu hổ mà ra tay?

Âm Vô Tà lắc đầu.

- Vậy thì ai?

- Là một tiểu bối giới Thanh Phàm.

- Không thể như vậy. - Huyền Hàn Âm quát lên:

- Đệ tử của Huyền Âm tông ta làm sao lại có thể bại bởi một gã tiểu bối ở giới Thanh Phàm? Thực lực của tên tiểu bối đó thế nào mà thực lực của đệ tử Huyền Âm tông ta thế nào?

- Tên tiểu bối đó là Kiếm Hoàng nhất kiếp. Quý tông thì chính là Vân Thiên Âm - Kiếm Hoàng tam kiếp cùng với nhất mạch hệ Thổ - Kiếm Hoàng nhất kiếp Lạc Trọng Sơn.

Ánh mắt của Huyền Hàn Âm đầy sự giận dữ:

- Ngươi muốn nói với ta rằng một gã như vậy có thể đánh cho Kiếm Hoàng tam kiếp và Kiếm Hoàng nhất kiếp của Huyền Âm tông ta vào trong Luân Hồi?

- Đúng vậy. - Âm Vô Tà nói:

- Nhan Cơ! Ngươi kể lại tất cả mọi chuyện đi.

- Vâng! - Bồ Nhan Cơ hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu thuật lại. Sau một lúc, sắc mặt của bốn người Huyền Hàn Âm càng lúc càng nặng nề. Càng về sau khi nghe Lục Thanh và Xích Diễm Ma tôn đấu khí phong mang với nhau mà không hề kém thì ngay cả Lăng Địa trước đó đã gặp hấn hai lần, nét mặt cũng trở nên phức tạp.

Sau chừng một nén nhang. ..

- Đúng là một tên tiểu tử cổ quái. - Ánh mắt của Liệt Cửu Dương lóe lên tia sáng:

- Một người như vậy không ngờ lại xuất thân từ giới Thanh Phàm. Có điều thuộc tính của Thiên đạo có hàng ngàn hàng vạn. Thánh giả Kiếm đạo cũng không thể nói là đã hết. Người đó có được kiếm khí như vậy thì cũng chẳng có gì lạ. Có điều, Lăng huynh, Phong Lô hai mươi bảy thức. ..

- Đó là việc của bốn tông. - Lăng Địa nói một cách lạnh nhạt.

- Lần này Lăng huynh sẽ không nhúng tay vào chứ? Lăng huynh nên để ý tới đại cục một chút. - Liệt Cửu Dương trầm giọng nói.

Nhìn ánh mắt của bốn người, cuối cùng Lăng Địa gật đầu, nói:

- Có thể bắt hấn nhưng không được làm hại tới tính mạng của hấn.

Nói xong, Lăng Địa nhìn về phía Huyền Hàn Âm. Huyền Hàn Âm hừ lạnh một tiếng nói:

- Lăng tôn giả cứ yên tâm. Huyền Âm tông của ta có thể diện nên sẽ hoàn toàn quang minh chính đại, phải đệ tử hậu bối đi đòi lại.

Xem xét thực lực của Lăng Địa, mặc dù sắc mặt hết sức khó coi nhưng Huyền Hàn Âm biết bây giờ không phải là đối thủ.

- Vậy hiện tại, chúng ta phân công hành động. Kiếm Cốc Bạch Linh có kiếm vực quá nhiều, chúng ta không thể phân biệt được rõ vị trí, chỉ có thể dùng thần niệm tìm kiếm. Trong vòng thời gian một tháng nhất định phải tìm được người. Bằng không khi thời gian đến với tu vi của chúng ta bây giờ chắc chắn sẽ bị Hư không Kiếm Cốc đẩy ra ngoài.

Linh Không Thánh nữ nhìn về phía tám người Mộc Thanh Nguyên mà nói:

- Các người cũng không được đứng chơi. Sự việc này có liên quan tới vận mệnh của đại lục chúng ta. Nếu các người dám nể tình cũ thì đều nằm hết xuống cho ta.

Sắc mặt tám người Mộc Thanh Nguyên thay đổi mà nhìn nhau. Cuối cùng bọn họ thở dài rồi đi vào trong khí phong mang màu trắng.

Trong lúc người của Tử Hoàng Thánh giới bắt đầu tìm kiếm, trong không gian Động Hư. . .

Sau khi dung hợp thanh kiếm đá, cái quan tài bằng Thanh Đồng cũng không còn ngoan cố như trước, chấp nhận để cho thu vào trong Không giới.

- Lục đại ca! Chúng ta đi tìm tỷ tỷ. - Nhược Thủy kéo tay áo Lục Thanh mà hỏi.

Lúc này, nàng cũng có thể đoán ra được Lục đại ca không muốn nàng đi tìm tỷ tỷ.

Cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh xắn của Nhược Thủy, Kiếm Chung của Lục Thanh rung lên rồi cuối cùng hấn cũng mở miệng nói.

- Nhược Thủy! Người không thể đi tìm tỷ tỷ.

- Tại sao? - Nhược Thủy nhỏ giọng nói:

- Mặc dù bình thường tỷ tỷ hơi lạnh lùng như vẫn tốt lắm.

Lục Thanh lắc đầu nói:

- Nhưng cuối cùng thì nàng vẫn muốn giết người.

- Giết ta. - Hai mắt Nhược Thủy đỏ hoe, lắc đầu nói:

- Không! Tỷ tỷ không giết Nhược Thủy.

Lục Thanh thở dài. ..

- Vậy bao nhiêu năm qua, người không nhận ra lực lượng của mình bị tỷ tỷ người hút đi?

- Tỷ tỷ. ..

Ánh mắt Nhược Thủy thất thần:

- Tỷ nói rất thích lực lượng trên người Nhược Thủy. Mặc dù bị hấp thu, Nhược Thủy cảm thấy rất khó chịu nhưng chỉ cần tỷ tỷ vui là được rồi.

- Nhưng muội không biết rằng bây giờ muội không còn sức mạnh nữa. Lúc này, thứ duy nhất mà muội còn đó là căn nguyên chân linh cũng chính là mạng của muội. - Nói tới đây, Lục Thanh cảm thấy trong lòng rung động.

Sắc mặt Nhược Thủy tối sầm, không muốn nói gì thêm.

Trong không gian Động Hư chỉ có một chút không gian loạn lưu thì thoảng lại tỏa ra những tia khí phong mang màu vàng xám. Chúng giống như những dòng suối va chạm vào đá rồi tách sang hai bên sau đó lại hội tụ mà chảy về một hướng nào đó.

Thật lâu sau. ..

Cuối cùng thì Nhược Thủy cũng ngẩng đầu. Lục Thanh nhìn lại thì thấy hai hàng nước mắt màu lam chảy dọc trên khuôn mặt trắng như ngọc.

Thân thể mềm mại của Nhược Thủy hơi rung rung.

- Lục đại ca! Muội là Kiếm Linh đúng không?

Lục đại ca! Muội là Kiếm Linh đúng không?

Âm thanh của Nhược Thủy hết sức kiên định nhưng ẩn giấu một chút gì đó run rẩy. Mặc dù Lục Thanh cảm thấy không nở nhưng vẫn gật đầu.

607. Chương 166: Lời Nói Của Vô Tâm

- Vậy những gì bọn họ nói trước đó là về muội đúng không? - Nhược Thủy nhìn Lục Thanh chăm chăm, đôi mắt tràn ngập nước mắt.

Tới lúc này, Lục Thanh cũng không còn sự lựa chọn nào nữa mà gật đầu.

- Thì ra bọn họ muốn bắt Nhược Thủy.

Ánh mắt Lục Thanh hơi đại ra. Lần đầu tiên, hắn thấy trong mắt Nhược Thủy có chút tử khí.

- Nhược Thủy. ..

- Lục đại ca! Huynh đi đi. Muội biết, huynh bảo vệ muội nên mới như vậy. Những người đó sẽ tới tìm Nhược Thủy, như vậy bọn họ sẽ làm hại tới người.

Thấy đôi mắt của Nhược Thủy vốn màu lam bây giờ thấp thoáng ánh sáng màu trắng xám, Lục Thanh cảm thấy đau xót. Đột ngột Lục Thanh cảm thấy không biết phải làm thế nào.

- Tất cả cứ theo bản tâm mà làm. Kiếm giả chỉ có bất khuất chứ không có lâm trận rồi lùi bước. - Trong đầu hắn chợt vang lên âm thanh của Diệp lão.

Tất cả cứ theo bản tâm mà làm. Kiếm giả chỉ có bất khuất chứ không có lâm trận rồi lùi bước. - Trong đầu hắn chợt vang lên âm thanh của Diệp lão.

Trong đan điền của Lục Thanh, Kiếm Chung màu tím vang lên tiếng kiếm ngân réo rắt. Tiếng kiếm ngân đó vọng tới thức hải khiến cho thức kiếm dài nghìn trượng cũng tỏa ra ánh sáng chói mắt, chiếu sáng toàn bộ Thức Hải.

Dường như nhận thấy sự thay đổi trên người Lục Thanh, Nhược Thủy ngẩng đầu lên, nói:

- Lục đại ca! Huynh làm sao vậy?

- Huynh không đi. - Ánh mắt của Lục Thanh hết sức kiên quyết.

- Nhưng nếu Lục đại ca không đi thì bọn họ sẽ giết huynh. - Nhược Thủy quỳnh lên, kéo tay áo Lục Thanh.

- Bọn họ? - Lục Thanh nhìn Nhược Thủy rồi nói:

- Chỉ có thể bước qua xác của huynh.

Nhược Thủy sững sốt rồi lập tức cúi đầu.

- Lục đại ca! Huynh có biết không?

- Cái gì? - Lục Thanh sững sốt.

- Ngoại trừ tỷ tỷ của muội ra thì huynh là người tốt với muội nhất.

Đường như đang nhớ lại điều gì đó, Nhược Thủy lại nói tiếp:

- Không biết đã bao nhiêu năm từ khi muội được sinh ra ở cái sơn cốc màu vàng kia liền rơi vào trong một đám sương mù màu trắng. Sau đó, được tỷ tỷ gọi, muội liền tới biển sương mù màu tím. Ở nơi đó, ngoài tỷ tỷ và muội không còn một thứ gì khác. Ngày thường, tỷ tỷ không thích nói chuyện chỉ đứng bên cạnh muội. Chỉ khi nào tỷ tỷ hấp thu xong lực lượng trên người muội rồi đùa giỡn vài câu là lại đi ngủ một khoảng thời gian.

Nhược Thủy dừng lại một chút.

- Thời gian cứ vậy trôi đi thật là lâu, lâu tới mức muội cũng không nhớ rõ. Cho tới mấy ngày trước khi tỷ tỷ lại ngủ một lần nữa, muội mệt mỏi liền tới ngồi trên bệ đá. Sau đó, bất tri bất giác đi tới biển sương mù màu xanh rồi gặp được Lục đại ca. Lục đại ca! Huynh có biết không? Huynh là người thứ hai mà ngoài tỷ tỷ ra muội được gặp.

- Hi hi! - Nhược Thủy ngẩng đầu, nở nụ cười. Những hạt nước mắt trong suốt vẫn tiếp tục chảy xuống.

- Bao nhiêu năm như vậy, Lục đại ca là người đầu tiên nghe muội nói nhiều như thế.

Nhìn thiếu nữ trước mặt, trong lòng Lục Thanh xuất hiện một sự thương tiếc.

- Muội yên tâm. Từ nay về sau, Lục đại ca sẽ nói chuyện với muội.

- Thật không? - Hai mắt của Nhược Thủy sáng ngời rồi mở miệng hỏi.

- Ừ! - Lục Thanh gật đầu.

Nhược Thủy quệt nước mắt trên mặt nghỉ ngơi một chút rồi kéo tay trái của Lục Thanh. Sau đó nàng ngửa bàn tay trái của hân lên rồi đưa kiếm chỉ của mình điểm nhẹ một cái.

Một tia sáng màu lam chợt lóe lên chui vào trong lòng bàn tay trái của Lục Thanh.

Ngay sau đó, một ký tự nước màu lam tự động xuất hiện. Từ giọt nước đó, Lục Thanh có thể cảm nhận được thứ lực lượng đặc biệt của Nhược Thủy. Tuy rằng chỉ có một chút nhưng lại hết sức tinh thuần, thậm chí còn có cả hơi thở căn nguyên từ trong đó tản ra.

- Đây là. ..

- Đây là muội. - Nhược Thủy cười đùa:

- Nếu ngày nào đó muội mất đi thì nhìn giọt nước này, Lục đại ca sẽ nhớ tới Nhược Thủy.

Nhìn ký tự màu lam trên lòng bàn tay, bề mặt của nó như có một dòng nước di động vô cùng tinh khiết. Đường như trên đời này không còn có thứ gì có thể tinh khiết hơn nó được.

- Chắc chắn sẽ nhớ kỹ.

- Lục đại ca.

Kiểm chỉ của Lục Thanh hươ nhẹ. Một tia khí phong mang màu đen xé rách không gian. Ngay lập tức một vùng khí phong mang màu trắng xuất hiện trước mặt.

- Lục đại ca cùng muội đi tìm tỷ tỷ.

Hân nhẹ nhàng bước ra khỏi không gian Động Hư.

- Người thực sự quyết định? - Diệp lão chợt lên tiếng.

- Vâng! Sư phụ.

- Tốt! Đúng là đệ tử của Vô Tâm ta. Xem ra, nếu Vô Tâm ta không xuất hiện thì người trên thế gian này sẽ quên ta mất.

Lục Thanh cả kinh, nói:

- Sư phụ! Người. ..

- Không có gì. Đưa nha đầu đi thôi. Nhớ kỹ, đệ tử của Vô Tâm không được làm trái với tâm của mình. Cho dù hồng trần có sâu đến mấy cũng không thể làm bản tính mệnh đồ đệ của Vô Tâm.

Toàn thân Lục Thanh chấn động, trong lòng cảm thấy ấm áp.

- Nhược Thủy! Đi thôi.

- Ừm!

Nhược Thủy giơ tay trái đặt vào trong lòng bàn tay phải của Lục Thanh. Nơi này, Nhược Thủy biết rất rõ.

Trong không gian mờ mịt màu trắng, khắp nơi chỉ có toàn là khí phong mang sắc bén.

Trong sơn cốc này, cho dù là tảng đá hay bất cứ thứ gì khác cũng đều có màu trắng. Một lớp nguyên dịch của trời đất có màu hổ phách hơi sền sệt, thậm chí nó còn tỏa ra cả mùi thơm mát.

Từ bên ngoài sơn cốc nhìn vào có thể thấy những góc cạnh của nó giống như có vô số những thanh kiếm sắc đang chia ra bốn hướng. Mà vừa nhìn vào hai mắt cảm thấy đau đớn, như có vô số thanh thần kiếm đâm vào trong mắt.

Trong sơn cốc, có khoảng chừng một trăm cái đài đá. Trên mỗi một đài đều có một thanh thần kiếm cấp Bạch Linh cao chừng năm sáu trượng. Trên mỗi thanh thần kiếm lại tỏa ra khí phong mang dày đặc. Ở giữa một trăm cái đài đá đó còn có một cái đài đá rộng chừng trăm trượng, các góc của nó sắc bén như một thanh kiếm. Bên trên có một thanh cự kiếm cao chừng trăm trượng.

Thanh cự kiếm đó có phong cách cổ xưa, toàn thân tỏa ra ánh sáng màu trắng. Xung quanh thanh cự kiếm còn cắm một trăm thanh thần kiếm cấp Kim Thiên. Tất cả đều không ngoại lệ đang vào thời điểm tiến hóa. Gần như trên mỗi một thanh thần kiếm đều có một tia khí phong mang màu trắng đang quần lay không tiêu tán.

Từ vị trí của thanh cự kiếm cao trăm trượng với cả một trăm thanh kiếm cấp Kim Thiên kia có mấy chục trượng những ký tự.

Mỗi một ký tự lại có màu tím. Mỗi nét bút giống như ẩn chứa vô số sự huyền ảo làm say lòng người.

Mà trên cái đài đá rộng trăm trượng có năm người đang ngồi xếp bằng. Trong năm người đó có một người chính là Ma Tôn Xích Diễm. Ở bên cạnh là người thanh niên đầy mùi máu. Còn ba lão già đang ngồi xếp bằng cũng không ngoại lệ đều tản ra ma khí.

- Ma Tôn đại nhân.

- Chờ đi. Ta nghĩ bọn chúng sẽ nhanh chóng tới đây và phải đi qua con đường này.

- Nếu bọn chúng không đến?

Xích Diễm mở hai mắt ra rồi nói:

- Tiên Thiên thần quả của Thiên Linh tộc, bản tôn hết sức tin tưởng.

Nét mặt Xích Diễm như nhớ tới điều gì đó.

Sau nửa canh giờ. ..

- Năm vị đã tới xin mời xuất hiện đi. - Xích Diễm chợt mở hai mắt. Nhất thời từ trong đôi mắt bắn ra hai đạo Ma Lôi đỏ như máu. Ma Lôi không hề bị uy nghiêm của sơn cốc trấn áp, tỏa ra bản sắc bá đạo của nó.

Ma Lôi lóe lên rồi đánh vào khoảng không màu trắng trước đó.

Giống như có hai bàn tay vô hình xé rách. Từ trong khí phong mang dày đặc xuất hiện một cái thông đạo rộng chừng một trượng.

- Xích Diễm huynh bây giờ đã trở thành Ma tôn. Thực sự là đáng mừng. - Âm Vô Tà đi từ trong thông đạo ra đầu tiên. Mái tóc dài màu trắng của y không hề có chút lay động, nét mặt mỉm cười.

- Âm Vô Tà! Người vẫn còn chưa chết? - Nét mặt Xích Diễm xuất hiện sự kinh ngạc. Đồng thời, bốn người bên cạnh cũng mở mắt ra.

- Cảm ơn sự ban tặng. Âm mô vẫn còn sống tốt, làm sao đã đi cho được? - Âm Vô Tà lắc đầu cười, nói một cách ngây thơ.

- Nói ít thôi. Để Lăng Địa ra đây. - Xích Diễm nói một cách lạnh nhạt.

- Tại sao Xích huynh phải nói vậy? - Âm Vô Tà có chút ngạc nhiên.

Xích Diễm hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Đừng có làm ra vẻ ngây thơ trước mặt ta. Nếu Âm Vô Tà ngươi không có gì để dựa thì làm sao dám đối mặt với năm người chúng ta? Nếu ngươi lĩnh ngộ Hạo Nhiên Chính Khí thì Xích mô còn có thể tin. Nhưng bây giờ thì. ..

- Ma tôn quả nhiên là tinh tường có thể nhìn rõ mọi việc. - Ngay sau đó, từ trong thông đạo vẫn còn chưa khép lại có ba bóng người đi ra. Ngoài ra lại còn có một thanh cự kiếm dài mười trượng xé rách khí phong mang mà hạ xuống.

- Lăng Địa! Liệt Cửu Dương. - Ánh mắt của Xích Diễm nhìn hai người đó rồi sắc mặt trở nên ngưng trọng. Cả năm người cùng đứng thẳng dậy.

- Ma tôn đại nhân. - Một lão già bên cạnh lên tiếng.

- Không ngờ qua ngàn năm, chung quy là Thiên đạo các ngươi càng lúc càng tốt. Tới bây giờ lại có tới hai vị Kiếm Tôn.

Hai vị Kiếm Tôn.

Vào lúc này, bốn người bên cạnh Xích Diễm cùng biến sắc. Uy nghiêm của Kiếm Tôn bọn họ biết rất rõ. Sau khi đạt tới cảnh giới Kiếm Phách. Cho dù là một bậc thì cũng có sự chênh lệch rất lớn. Trong số năm người, ngoại trừ Xích Diễm ra chỉ sợ không một ai có thể ngăn được oai nghiêm một kiếm của hai người Lăng Địa.

- Chư vị ở đây là chờ đợi ta hay sao? - Lăng Địa lên tiếng.

- Lăng huynh! Nơi này không có hơi thở của Đạo Linh. - Liệt Cửu Dương cau mày.

- Hơi thở thì có thể che giấu. - Huyền Hàn Âm lạnh lùng nói.

Ánh mắt Xích Diễm nhìn về phía năm người Lăng Địa.

- Thế nào? Năm vị hoài nghi năm người chúng ta đang giấu Đạo Linh?

Ánh mắt của y quét tới, ngoại trừ Lăng Địa và Liệt Cửu Dương ra, ba người Huyền Hàn Âm như bị sét đánh mà lùi lại mấy bước.

Liệt Cửu Dương nhướng mày, tiến lên hai bước. Trên người xuất hiện một ngọn lửa màu vàng kim. Ngọn lửa đó vừa xuất hiện, không gian xung quanh lập tức bị bóp méo.

608. Chương 167: Huyết Mạch Hô Ứng

- Thái Dương Chân Hỏa! - Ánh mắt Xích Viêm Ma Tôn hơi trở nên ngưng trọng.

Thái Dương Chân Hỏa hay còn gọi là Cửu Dương Chân Hỏa, là chí tôn trong Chân Hỏa. Thái Dương Chân Hỏa chính là khắc tinh của ma đạo nhất mạch, đại bộ phận thuộc tính của ma đạo đều bị Thái Dương Chân Hỏa khắc chế. Nhìn thấy từ trên người Liệt Cửu Dương đang bốc lên Cửu Dương Chân Hỏa, ngoại trừ Xích Viêm Ma Tôn ra thì bốn người thanh niên ở phía sau đều thay đổi sắc mặt. Từ ngọn lửa màu vàng đang bùng cháy lên, bọn họ có thể cảm nhận được Kiếm Anh trong cơ thể mình đang không ngừng run rẩy.

Ánh mắt Xích Viêm Tôn Hỏa lóe lên một tia hàn quang, ma khí trong cơ thể tràn ra bên ngoài, ở giữa hư không hình thành một đoàn ma ảnh. Những ma ảnh này xuất hiện có xinh đẹp quyến rũ, có dữ tợn, thị huyết, có nghiêm túc trang trọng, lại có thật thà ngây thơ. Ma ảnh vô tận vờn quanh, kèm theo đó là ma lôi gào thét, cương phong xuất hiện ở bốn phía, mặc dù chưa thi triển linh vực, nhưng hai giữa hai đại kiếm

tôn đã xuất hiện một cái Động Hư Không Gian đang dần mở ra. Theo khí thế của hai người không ngừng tăng lên, Động Hư Không Gian dần không còn chống đỡ được nữa, ở bên trong xuất hiện những vùng không gian loạn lưu.

- Hô. .. - Đột nhiên Xích Viêm Ma Tôn quát lên một tiếng lớn, một đạo huyết sắc kiếm quang nhập vào cơ thể, trong phút chốc đã kéo dài ra ngàn thước, giữa hư không chợt lóe lên một đạo lưu quang rồi biến mất.

- Tới thật hay! - Trên người Liệt Cửu Dương đồng thời bắn ra một đạo kim sắc kiếm quang. Hai đạo kiếm quang cách xa nhau hơn trăm trượng, đồng thời rơi vào Động Hư Không Gian.

Chỉ nghe thấy một đạo thanh âm thanh thúy giống như tiếng chuông đồng vang lên, không gian loạn lưu bên trong Động Hư Không Gian thoáng cái đã nghiền nát sự kiêu hãnh, khuếch tán ra ngoài.

Đám người xung quanh nhanh chóng thay đổi sắc mặt, không chỉ Xích Viêm Ma Tôn mà ngay cả Liệt Cửu Dương cùng với đám người Lăng Địa lập tức lui về phía sau, tránh xa những gợn sóng không gian này.

Ầm ầm ầm. ..

Nhìn mặt đất của Bạch Linh Kiếm Giới khi bị đạo sóng không gian màu đen này lan tới, lập tức bị phá hủy, ngay cả mảnh vỡ cũng không còn tồn tại mà đám người Âm Vô Tà hít sâu một hơi khí lạnh.

Nếu nói phá vỡ Động Hư Không Gian thì đối với bọn họ là một chuyện rất dễ dàng, cho dù là không gian nơi đây cứng cõi hơn vô số lần của Bạch Linh Kiếm Cốc, nhưng độ khó khăn cũng không được những nhân vật trong Kiếm Phách tông sư như bọn họ để vào mắt.

Nhưng mà giống như hai người Liệt Cửu Dương khiến cho không gian loạn lưu tràn ra thì bọn họ không thể làm được. Không gian xụp đổ khác hoàn toàn với việc phá vỡ không gian, thiên đạo thế giới là hàng rào ngăn cách với Động Hư Không Gian, để có thể khiến cho không gian xụp đổ thì phải đồng thời phá hủy cả hai thứ này. Cho nên lực lượng khi hai người giao thủ quả thật là rất lớn, đủ để hủy diệt núi non, san bằng bình địa mọi thứ.

Bất quá, lúc này ở bên trong Bạch Linh Kiếm Cốc, khi những gợn sóng không gian màu đen đang khuếch tán ra, thì trên bầu trời truyền xuống một đạo lực lượng huyền ảo trấn áp mọi thứ bên dưới.

Mười người Liệt Cửu Dương đều rung mình, loại lực lượng này gây cho bọn họ cảm giác không thể nào chống đỡ được. Uy nghiêm của nó mặc dù đã tản mát ra mấy vạn năm cho nên yếu bớt đi rất nhiều, nhưng dù là vậy thì Kiếm Anh của bọn họ cũng mơ hồ run rẩy, bản thân không thể sinh ra được chút chiến ý nào.

Chênh lệch giữa hai bên quả thật là quá lớn a.

Ngay khi cỗ lực lượng khi phủ xuống, mặt đất đang bị những gợn sóng màu đen phá hủy với tốc độ nhanh thì dần chậm lại, sau đó hóa thành một điểm linh quang.

Lúc này mười người Liệt Cửu Dương mới hạ thân xuống mặt đất.

- Cửu Dương Kiếm Quang quả nhiên là danh bất hư truyền. - Sắc mặt Xích Viêm Ma Tôn ngưng trọng nói.

Trên mặt Liệt Cửu Dương cũng ra sự thận trọng:

- Ma Lô Kiếm Quang cũng tuyệt không kém Đại Lục Ngọc Lô Kiếm Quang, uy lực thậm chí còn có chút bá đạo hơn.

Ánh mắt nhìn về phía Lăng Địa, Xích Viêm Ma Tôn nói:

- Ma đạo chúng ta mặc dù rời bỏ thiên đạo, nhưng luôn nói một không nói hai, chấp niệm bản thân vô cùng lớn, cho dù là sai đi nữa thì cũng không bao giờ quay đầu trở lại. Tiểu tử kia và Đạo Linh có qua lại với nhau, nếu như năm vị cố ý muốn ở đây động thủ chúng ta tuyệt đối sẽ không sợ hãi. Bất quá đến lúc đó năm vị nếu không có thực lực đối phó Ma Linh, thì không phải chuyện của mình.

Đồng tử hơi co rút lại, Lăng Địa nói:

- Ma Tôn định thế nào?

Xích Viêm Ma Tôn đảo mắt nhìn chung quanh, lập tức nói:

- Cùng nhau chờ, nếu như tiểu tử kia đến thì chúng ta dựa vào thủ đoạn của mình để bắt hắn.
- Năm vị tính kế thật tốt, nếu như tiểu tử đó biết chúng ta ở đây thì hắn còn tới hay sao?

Linh Không thánh Nữ cười lạnh nói:

- Hôm nay, hai đạo chúng ta đều đang tìm Đạo Linh, tiểu tử nọ nếu dụng tâm che chở đạo linh, như vậy sao có thể tự chui đầu vào lưới? Mà ta chỉ có thể đợi nửa tháng thời gian, những người đang ở đây đều đã đạt tới Kiếm Phách cảnh giới, sau một tháng nữa Kiếm Cốc Hư Không khẳng định sẽ đem bản thân chúng ta cùng với tiểu tử kia trục xuất ra ngoài. Đến lúc đó, cả Kiếm Cốc Hư Không ai có thể ngăn cản Ma Linh cắn nuốt lực lượng của Đạo Linh? Ma Linh một khi đột phá chướng ngại cuối cùng, thực lực của nó sẽ đạt tới độ cao khó có thể tưởng tượng nổi.

- Không sai! Ma Linh có khả năng không cảm nhận được Đạo Linh biến mất, nếu không với thực lực của Ma Linh hiện nay Tử Hoàng Kiếm Cốc có thể trói buộc được nó hay không thì còn không thể biết trước được. - Huyền Hàn Âm tiếp lời nói.

- Xem ra năm người các vị không có khả năng đồng ý. - Xích Viêm Ma Tôn cũng không tức giận, ngược lại ánh mắt bình tĩnh tới mức dọa người.

- Đạo bất đồng, không thể cùng mưu việc. Hai đạo các người có mong ước khác nhau, hiển nhiên không có khả năng cùng đạt thành hiệp nghị được. - Lăng Địa trầm giọng nói.

Lời này vừa nói ra, không khí xung quanh nhất thời như đình chỉ lại, mặt đất vừa mới khôi phục như cũ thì tiếp tục nổi lên những gợn sóng ba động.

- Chờ một chút! - Đột nhiên, Lăng Địa cảm ứng được cái gì đó, ánh mắt nhìn về một phía.

Thật sự tới!!!!

Ngay cả năm người Xích Viêm Ma Tôn cũng sửng sốt, bởi vì giờ phút này ở cách đó không xa xuất hiện Phong Mang Chi Khí, kèm theo đó là hai đạo thân ảnh. Đây không phải là Lục Thanh và Đạo Linh thì còn là ai?

- Lục tiểu tử! Không ngờ ngươi lại tới! - Lăng Địa nhướng mày nói.

Nhìn thấy sự quan tâm trong ánh mắt lão giả này, Lục Thanh mặc dù không hiểu được nhưng cũng khom người thi lễ nói:

- Lục Thanh ra mắt tiền bối.

Khẽ gật đầu, Lăng Địa còn chưa mở miệng, Huyền Hàn Âm ở bên cạnh đã cất giọng the thé nói:

- Tiểu tử! Mau giao Đạo Linh ra đây, sau đó rút qua một bên.

Khẽ nhướng mày, ánh mắt Lục Thanh khẽ lướt qua Huyền Hàn Âm, khi nhìn thấy Kim Phong Kiếm Dịch tinh khiết bên hông Huyền Hàn Âm, trong lòng cũng hiểu rõ được một chút.

- Đánh tiểu nhân, lão nhân chắc sẽ xuất hiện. - Thanh âm của Lục Thanh rất bình thản, nếu như đổi lại là trước kia thì hắn sẽ không nói như thế, nhưng do người này vừa gặp mặt đã mở miệng vũ nhục hắn.

Mặc dù Lục Thanh cảm nhận được một cỗ uy áp lớn lao từ trên người hắn tỏa ra, thậm chí khiến cho Kiếm chưởng phải run rẩy cảnh báo cho mình biết đây là một Kiếm Phách Tông Sư. Nhưng thế thì sao? Kiếm giả chỉ cầu bản tâm mình ngay thẳng, mà không phải quanh co cầu toàn.

Hôm nay, nhuyển kiếm trên Kiếm Thần đại lục cơ hồ đã tuyệt tích, những người sử dụng nhuyển kiếm trên đại lục năm ngàn năm qua chưa từng có một ai đột phá Kiếm Phách Cảnh, thậm chí Kiếm Hồn Cảnh cũng ít người đạt được.

Nghe Lục Thanh nói chẳng chút khách khí như vậy, Huyền Hàn Âm lập tức chau mày lại.

- Huyền Hàn Âm! - Lăng Địa lạnh nhạt quát lên một tiếng.

Quay đầu nhìn về phía Lăng Địa một cái, cuối cùng Huyền Hàn Âm hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không hề mở miệng nói gì nữa.

- Người chính là Lục Thanh? - Lúc này, Liệt Cửu dương đột nhiên mở miệng nói.

Đảo ánh mắt, Lục Thanh hơi ngẩn người ra, thuộc tính thật bá đạo, trong tử hải vô tận của hắc huyết mạch Chân Long có chút rung động, tựa hồ nhận ra được điều gì đó. Tự nhiên, từ trên người Lục Thanh vang lên một tiếng long ngâm uy nghiêm. Huyết mạch Chân Long hôm nay đã tiến hóa thành bát trảo, tiếng long ngâm của nó ẩn chứa uy nghiêm khiến cho ngay cả đám người Lăng Địa cũng không thể không coi trọng.

Đồng dạng, từ trên người Liệt Dương Cửu vang lên một đạo tiếng kêu bá đạo.

Kim điểm ba tác xuất hiện ngoài cơ thể, một cỗ khí tức chí dương ực tiếp tràn vào khu vực cảm ứng của Lục Thanh.

Thần sắc hơi ngưng trọng, Lục Thanh trầm giọng nói;

- Tam Túc Kim Ô?

- Không sai! - Liệt Cửu Dương cười sang sảng nói:

- Quả nhiên là người được truyền thừa huyết mạch Chân Long, Bán Long Chân Thân hiển lộ uy nghiêm hẳn là của một vị cửu giai Long Vương.

Cửu Giai Long Vương?

Thân ảnh Xích Viêm Ma Tôn hơi chấn động, ánh mắt lóe lên một tia tinh quang. Hắc bắt đầu cảm ứng luồng Chân Long khí tinh khiết từ trên người Lục Thanh tỏa ra, ý niệm thu đồ đệ đột nhiên xuất hiện trong đầu. Bán Long Chân Thân một khi tiến vào ma đạo thì Hạo Nhiên Chính Khí sẽ chuyển hóa thành Chân Ma Tà Khí, chắc chắn thực lực sẽ tăng trưởng mạnh, thậm chí thành tựu Ma Long Chân Thân cũng không phải không có khả năng. Bản thân Ma Long đã gắn sát với Ma Đạo bốn nguyên, có được tư chất như vậy thì thành tựu thánh vị ngày sau không phải là không có khả năng.

Nhưng mà, đạo, ma vốn khác biệt, Xích Viêm Ma Tôn phát hiện bản thân còn đánh giá thấp thực lực của đối phương. Vừa nghe được lời nói của Liệt Cửu Dương, thì trong lòng đã chấn động, cửu giai Long Vương a. Tiểu tử này không ngờ lại nhận được truyền thừa của cửu giai Long Vương.

Đáng tiếc, bọn họ cũng không biết, huyết mạch Chân Long trong cơ thể Lục Thanh là khi ở trong Động Hư Không Gian mà tiến hóa lên. Về phần quá trình thì ngay cả Lục Thanh cũng không hiểu rõ lắm. Long Tộc ứng với thiên địa chính khí mà sinh ra, chúng nó có thực lực cường đại khó lường, mặc dù có được truyền thừa, nhưng cũng chỉ là truyền thừa huyết mạch mà thôi, về phần bí pháp thần thông thì bản thân phải tự mình lĩnh ngộ. Khác với Chân Long trong Long Vực, thần thông của Long tộc Lục Thanh phải tự mình lĩnh ngộ lấy.

Người này không thể thu vào dưới trướng, phải hủy diệt hắc!

Sau một lúc suy nghĩ, Xích Viêm Ma Tôn cuối cùng đã hạ quyết tâm, theo thời gian trôi qua hắc càng lúc càng phát hiện ra chỗ bất phạm của Lục Thanh. Cho dù Lục Thanh lúc này đang phải đối mặt với mười Kiểm Phách Tông Sư, tuy không ai thả ra uy áp của mình nhưng có thể trấn định, tự nhiên, thậm chí mơ miệng phản kích như vậy thì tâm cảnh của hắc đã đạt tới mức rất cao a.

609. Chương 168: Ma Linh Xuất Thế

- Người không nên tới đây. - Lăng Địa nhìn Lục Thanh, rồi ánh mắt dừng lại ở bên cạnh Nhược Thủy mở miệng nói.

Lạnh nhạt cười, Lục Thanh mở miệng đáp:

- Có một số việc dù sớm hay muộn cũng phải đối mặt, cũng sớm muộn phải đưa ra lựa chọn. Chỉ là hôm nay ở đây có nhiều tiền bối như vậy, thật sự là đã cản trở con đường của văn bối.

- Ô! Khó có người giác ngộ được điều này. - Xích Viêm Ma Tôn nghe thấy vậy thì mắt sáng ngời lên nói:

- Người muốn đi gặp Ma Linh?

- Không sai!

Cũng không úy kỵ điều gì, Lục Thanh gật đầu nói:

- Ta muốn dẫn Nhược Thủy đi gặp tỷ tỷ của nàng.

- Không nghĩ tới a. - Huyền Hàn Âm tức giận cười nói:

- Lãng tôn giả. Đây là tiểu tử mà ngươi nhìn trúng đó. Ngươi có biết giờ phút này hắn đang định làm gì không? Thân là thiên đạo kiếm giả không ngờ lại muốn đầu nhập vào ma đạo. Một khi đạo linh bị cắn nuốt hoàn toàn, Ma Linh sẽ biến hóa, khi đó Kiếm Thần Đại Lục phải nghênh đón tình cảnh sinh linh đồ thán.

- Huyền Hàn Âm ngươi câm miệng cho ta. - Đột ngột, Liệt Cửu Dương trầm giọng quát.

- Liệt Cửu Dương!!! - Gương mặt Huyền Hàn Âm nổi lên vào đạo gân xanh, lúc này sau khi hai lần bị người khiển trách, tuy tu vi kém xa nhau nhưng cũng không thể khiến cho hắn không thẹn quá hóa giận.

- Huyền Hàn Âm! Bản thân ngươi không lĩnh ngộ Hạo Nhiên Chính Khí không nên ở đây mở miệng nói lung tung. - Nhưng không hề để ý tới Huyền Hàn Âm, ánh mắt Liệt Cửu Dương nhìn về phía Lục Thanh chờ đợi hắn trả lời.

Mà một bên, Xích Viêm Ma Tôn lại lộ sắc mặt vui mừng nói:

- Lục Thanh! Ngươi thật sự muốn trốn vào ma đạo bọn ta sao? Ngươi lại đây! Hôm nay cho dù bọn họ đồng loạt ra tay, Xích Viêm Ma Tôn cũng có thể bảo toàn cho ngươi.

Nhưng mà Lục Thanh lại lắc đầu nói:

- Ma đạo không phải là thứ ta muốn, Lục Thanh cũng tuyệt đối không tiến vào ma đạo.

Thần sắc hơi bị đình trệ, Xích Viêm Ma Tôn trầm giọng nói:

- Vậy ngươi tạo sao lại muốn dẫn Đạo Linh đi gặp Ma Linh?

Ánh mắt thoáng nhìn qua Nhược Thủy đang cúi đầu nhu thuận ở bên cạnh, ánh mắt Lục Thanh xuất hiện một tia nhu hòa.

- Ta chỉ mang Nhược Thủy đi gặp tỷ tỷ của nàng.

“Ta chỉ mang Nhược Thủy đến gặp tỷ tỷ nàng”

Tâm thần Lăng Địa đột nhiên chấn động, nhìn hai người trước mặt mình trong lòng hắn không khỏi xuất hiện một tòa tháp lớn màu đen. Tòa tháp to lớn này vô cùng cao ngạo, tòa tháp theo hình lăng giác, cao chín tầng, mỗi tầng của nó ước chừng vạn trượng, từ dưới đất lên tới đỉnh tháp không biết cao bao nhiêu, ánh mắt không thể nhìn được tới điểm cuối.

- Cửu Trọng Kiếm Tháp - Đại tiểu thư! - Thì thào một câu, Liệt Cửu Dương đột nhiên nghĩ tới một người nào đó.

- Không được! Ngươi không thể mang Đạo Linh đi gặp Ma Linh. Ngươi nếu như chỉ suy nghĩ tới tư tình nhi nữ sẽ gây lại cho dân chúng trên khắp đại lục. Nói cách khác, hôm nay chúng ta phải khiến cho ngươi nằm xuống. - Giờ phút này Linh Khổng Thánh Nữ đột nhiên mở miệng nói.

Bất quá so với Huyền Hàn Âm, ngữ khí của nàng có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Mặc kệ ngươi xuất phát từ mục đích gì thì Đạo Linh cũng không thể rơi vào trong tay Ma Linh. Hôm nay Ma Linh còn cách đại viên mãn chỉ một chút mà thôi, nếu như bốn nguyên chân linh của Đạo Linh tới tay nó thì lập tức sẽ đạt được thành tựu, tới khi nó vượt qua được tâm kiếp thì Kiếm Thần đại lục sợ rằng sẽ bị nàng không chế.

- Không sai! Lục Thanh tiểu tử, ngươi hãy lựa chọn lại một lần nữa đi. - Liệt Cửu Dương một lần nữa nói.

Suy nghĩ một chút. ..

- Chỉ cần người giao Đạo Linh ra, bổn tôn có thể cam đoan không ai thương tổn được tới người. Chuyện khi trước ở Kiếm Cốc Hư Không giữa ngươi và đám tiểu bối sẽ được xóa bỏ, không còn ai tiếp tục khi dễ tới người nữa.

Biến sắc, Huyền Hàn Âm muốn nói gì đó, nhưng nghĩ tới thực lực của Liệt Cửu Dương thì lập tức nhin lại suy nghĩ trong lòng.

Mà Lăng Địa tựa hồ như đang nhớ lại cái gì đó cho nên lão không lên tiếng, mà chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm vào hai người Lục Thanh.

Một lần nữa lắc đầu, ánh mắt Lục Thanh vẫn bình tĩnh như trước, nhưng không biết vì sao Linh Không Thánh Nữ lại cảm giác như hấn vô cùng kiên định, không có thứ gì lay chuyển được quyết định của hấn. Thậm chí Linh Không Thánh Nữ còn sinh ra hoài nghi không có đột vật nào trên đời có thể khiến cho người này động tâm.

Tâm cảnh như thế lại có Hạo Nhiên Chánh Khí, truyền thừa của cửu giai Long Vương thành tựu được Bán Long Chân Thân, thành tựu ngày sau của hấn tuyệt đối không thể đoán trước được. Có lẽ, hấn là một trong số ít người đủ tư cách đánh sâu vào cảnh giới thánh đạo.

Dần dần trong lòng Linh Không Thánh Nữ sinh ra một tia miễn tài.

- Tiểu tử này chấp mê bất ngộ, ta nghĩ hai vị tôn giả đại nhân cũng không vì tâm tư bản thân mà để hấn dẫn Đạo Linh rời đi. Việc này liên quan rất lớn tới vô số sinh linh trên Kiếm Thần đại lục, mong các vị hãy suy nghĩ cẩn thận. - Âm Vô Tà chợt tiếp lời nói.

- Vậy Âm Vô Tà ngươi có suy nghĩ gì? - Huyền Hàn Âm lập tức mở miệng hỏi.

Ánh mắt đột nhiên sáng lên, Âm Vô Tà tựa hồ cảm thấy ngoài ý muốn khi Huyền Hàn Âm tiếp lời, đồng thời trong lòng cũng sinh ra vài phần đảm lược.

- Theo cái nhìn của mõ, người này đã bị Đạo Linh mê hoặc, với thiên tư của hấn nếu như buông bỏ thì ngay sau khi có thành tựu sẽ trở thành mối họa lớn của chúng ta. Cho nên Âm mõ cho rằng người này không thể lưu lại, bắt quá. .. - Ngữ khí của Âm Vô Tà hơi chuyển đổi.

- Nếu Lăng tôn giả muốn bảo vệ tiểu tử này mà ta lại không muốn lưu mối họa về sau thì không bằng phế bỏ tu vi của hấn. Chỉ cần hấn không có tu vi thì coi như cho hấn một con đường sống chúng ta cũng có thể yên tâm.

Thân thể hơi xoay chuyển, ánh mắt Lục Thanh rơi xuống người Âm Vô Tà, nhìn thấy nụ cười lạnh trong mắt đối phương, trong lòng của hấn đột nhiên dâng lên một cỗ sát ý mạnh mẽ.

- Không được! - Lúc này, Lăng Đại đột nhiên tỉnh táo lại trầm giọng nói.

- Lăng tôn giả! Ngươi nên vì sinh linh trên khắp đại lục mà suy nghĩ, nếu như giờ phút này Âm Vô Tà chết mà cứu vớt được mọi chuyện, mõ sẽ vì nghĩa bất dung từ. Lăng tôn giả! Ngươi chớ quên ngàn năm trước mười người chúng ta vì sao lại muốn ẩn giấu bản thân, ngủ say ở trong Kiếm Cốc Hư Không. Tông môn lúc đó truyền lệnh xuống không biết Lăng tôn giả còn nhớ rõ không?

Ánh mắt hơi đình trệ, trên mặt xuất hiện vẻ thống khổ, thần sắc lão biến ảo mấy lần.

Cuối cùng, Lăng Địa thở dài một hơi nói:

- Trước tiên bắt hấn lại, chỉ cần hủy diệt Đạo Linh là được, chuyện sau đó ta sẽ tự xử lý.

- Lăng tôn giả!

- Thế nào? Bổn tôn nói ngươi không nghe sao? Hay là ngươi tưởng rằng vào thực lực của ngươi đã có thể ở đây ra lệnh cho người khác? - Ánh mắt Lăng Địa trợn lên, từ trong mắt xuất hiện một tia hàn quang lạnh lẽo bao phủ xuống Âm Vô Tà.

- Lăng tôn giả bớt giận! - Hơi biến sắc, Âm Vô Tà nói:

- Nếu Lăng tôn giả đã cầu tình thay tiểu tử nọ vậy thì cứ theo ý ngài mà làm.

Nhưng mà giờ phút này, trong lòng Xích Viêm Ma Tôn ở phía đối diện dâng lên một cỗ lửa giận ngút trời.

- Xem ra các người đã đưa ra quyết định cho chuyện này, ta đợi năm người các người quá lâu rồi. - Xích Viêm Ma Tôn gần giọng nói ra từng chữ một, theo đó trong hư không cũng sinh ra vô số kinh lôi, từng đạo từng đạo nổ vang làm chấn động lòng người.

- Không sai! Năm người các người quả thật là dư thừa.

Đột ngột, bên trong tiếng sấm liên miên xuất hiện một giọng nữ trẻ trung, chỉ là kèm theo đó là một cỗ uy nghiêm vô tận. Khi thanh âm này vang lên thì mười người Xích Viêm Ma Tôn nhất thời cảm nhận được cỗ áp lực rất lớn phủ xuống, cỗ áp lực này tuy kém hơn lúc kiếm vực tỏa ra, nhưng đồng dạng cũng khiến cho bọn hắn khó có thể thừa nhận nổi.

- Là ai? - Năm người Lăng Địa đồng thời biến sắc. Có thể vô thanh vô tức tới gần bọn họ mà không một ai cảm giác được thì người tới thật sự đáng sợ. Ít nhất, Lăng Địa từ khi tiến vào cảnh giới Kiếm Tôn thì đây là lần đầu tiên gặp phải hiện tượng này.

- Các người không phải tới tìm ta sao? - Thanh âm lạnh nhạt một lần nữa vang lên ở sau lưng năm người Xích Viêm Ma Tôn. Ở bãi đá ngoài trăm trượng, Bạch Linh cấp thần kiếm có chiều cao hơn trăm trượng đột nhiên kịch liệt rung động.

Phong Mang Chi Khí màu trắng sữa thoát ra khỏi thân kiếm, thậm chí ở trong đó mọi người còn nhìn thấy được tử sắc Phong Mang.

Đây là một thanh Bạch Linh cấp thần kiếm sắp tấn giai lên Tử Hoàng cấp.

Nhưng mà giờ phút này, chuôi Bạch Linh cấp thần kiếm phát ra những tiếng kiếm minh rất lớn khiến cho cả trăm thanh Kim Thiên cấp thần kiếm xung quanh đều phát ra những tiếng vé gió thê lương.

- Chẳng lẽ là. . . - Sắc mặt năm người Lăng Địa đột nhiên thay đổi mạnh.

- Không tốt! Ma Linh muốn xuất thế!

Cơ hồ trong nháy mắt năm người Lăng Địa cùng động, năm đạo kiếm quang trong khoảnh khắc đã vượt qua ngoài trượng phóng về phía bãi đá.

- Năm người hãy bình tĩnh, tỉnh táo một chút! - Mặc dù sắc mặt của năm người Xích Viêm Ma Tôn cũng thay đổi, nhưng đây là bọn họ lộ ra sự vui mừng. Thực lực của hai bên vốn không có nhiều cách biệt, nhưng một khi Ma Linh xuất hiện thì cán cân đó sẽ lập tức nghiêng hẳn về một phía.

- Ma Linh đại nhân! Ngài hãy mau thoát khỏi trói buộc, chúng ta sẽ thay ngài chống đỡ. - Xích Viêm Ma Tôn trầm giọng quát một tiếng, huyết sắc cự kiếm ở sau lưng lập tức rời khỏi vỏ.

Đồng thời, năm người còn lại cũng quát lên một tiếng, ma ảnh lập tức xuất hiện trùng trùng điệp điệp trên bãi đá. Những ma ảnh này vừa xuất hiện thì ngay cả với tâm cảnh kiên định của Lục Thanh cũng phải xuất hiện sự rung động rất lớn.

Khác với lúc trước, giờ phút này ma ảnh hiển lộ ra thân thể giống thực chất, vừa ngưng tụ được thân hình bọn chúng lập tức lao lên quần lấy đám người Lăng Địa.

- Cửu Dương Hỏa Vực! Khai! - Bỗng nhiên, Liệt Cửu Dương hét lớn một tiếng. Một đạo kim quang rực rỡ xuất hiện ở giữa không trung, nó tản mát ánh sáng ra bốn phía giống như mặt trời chói chan ở trên cao đang tản mát ra nhiệt lượng vô tận. Động Hư Không Gian bao quanh Liệt Cửu Dương hóa thành một hỏa cầu tràn ngập ngọn lửa kim sắc.

- Đánh chết Đạo Linh! Mau! - Trong tay Linh không Thánh Nữ lúc này đã ngưng kết thành một thanh thần kiếm màu đen. Động Hư Kiếm Quang xuất động lập tức dẫn theo vô số không gian loạn lưu bắn thẳng về phía đám người Xích Viêm Ma Tôn.

Kiếm quang lăng không bay đi, Âm Vô Tà trong phút chốc đã vượt qua khoảng cách mười dặm xuất hiện ở trước mặt Lục Thanh.

Huyền Âm kiếm quang cơ hồ không có thời gian hạn chế ngưng tụ thành một thanh cự kiếm ngàn trượng đem thiên địa nguyên dịch xung quanh hai người Lục Thanh ép vào Bạch Linh Kiếm Thổ.

610. Chương 169: Một Kiếm Kinh Thế Hài Tục

Nhìn một kiếm bất thành linh của Âm Vô Tà, ánh mắt của Lục Thanh ngưng trọng, vung tay đẩy Nhược Thủy ra xa mười dặm. Bây giờ, Nhược Thủy chỉ còn một chút lực lượng để bảo vệ căn nguyên chân linh, lại thêm trận chiến ở Kiếm cốc Kim Thiên và Câu Linh vông, sau đó lại bị khí Chân Ma nhập vào người làm cho căn nguyên tổn thương, bây giờ không còn nhiều sức lực. Chưa nói là một vị tông sư Kiếm Phách bình thường mà cho dù là một gã đại sư lĩnh ngộ được Thiên đạo cũng đều có thể chém giết một cách dễ dàng.

Trong khoảng khắc Âm Vô Tà đến, Lục Thanh cũng đẩy được Nhược Thủy ra ngoài.

Mặc dù lúc này, đối mặt với Âm Vô Tà là một vị tông sư Kiếm Phách nhưng Lục Thanh chẳng những không sợ hãi mà trong Đan Điền, Kiếm Chung màu tím lại dâng lên một thứ ý chí chiến đấu mạnh mẽ.

Ý chí chiến đấu đó không hề bị thực lực của đối thủ làm cho khiếp đảm.

Lúc này, tâm thần của Lục Thanh hết sức yên lặng. Quyền phải của hắn dần kéo dài rồi chậm rãi biến thành một thanh thần kiếm màu vàng đen, ẩn chứa Phong Lôi kiếm cương ở bên trong.

Trong mắt Lục Thanh, nắm tay của mình và kiếm cũng chẳng có gì khác biệt mà đánh ra một quyền. Trong không trung đột nhiên vang lên một tiếng kiếm ngân.

Cái gì?

Nhất thời, chín người Lăng Địa đang giao chiến trước đài đá cùng nhìn về phía này. Tiếng kiếm ngân thuần túy vang lên, cùng với một quyền của Lục Thanh khiến cho cả chín người cảm thấy ngạc nhiên.

Lúc này, cánh tay của Lục Thanh giống như hóa thành một thanh thần kiếm sắc bén. Đánh ra một quyền đó, thân thể hắn như to thêm một vòng đồng thời những tia khí phong mang màu vàng đen cũng tản ra.

Nhìn hắn tựa như một vị thần đỉnh thiên lập địa giáng phàm đang đứng trên Kiếm tổ trong suốt như bạch ngọc. Chân phải của Lục Thanh đập mạnh một cái khiến cho một tiếng động chột vang lên, đồng thời mặt đất cũng phải rung chuyển.

Rắc rắc. ...

Nhìn thấy cảnh đó, trong ánh mắt vừa kinh ngạc vừa ngơ ngác của Âm Vô Tà một cái rãnh mấy trăm trượng xuất hiện dưới chân Lục Thanh.

Kiếm Thổ Bạch Linh do thần kiếm Bạch Linh sinh ra. Mặc dù nói còn kém so với thần kiếm cấp Bạch Linh nhưng cũng đủ để hơn một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên. Mà một cước của Lục Thanh không ngờ lại đánh cho nó phải xuất hiện vết nứt. Chỉ riêng lực lượng của bản thân đã đủ khiến cho người ta sợ hãi, đủ để Âm Vô Tà phải để ý.

Mà gần như trong khoảng khắc nắm đấm đánh ra, một tiếng long ngâm cũng phát ra khỏi miệng Lục Thanh. Long uy Thiên đạo được tiếng long ngâm kích thích. Đồng thời, huyết mạch Chân Long màu vàng kim bốc lên sau lưng Lục Thanh từ từ hóa thành ảo ảnh của Chân Long. Chân Long ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng. Tiếng long ngâm hóa thành một gợn sóng mà phóng về phía Âm Vô Tà.

“Phá!”

Trong mắt Âm Vô Tà hiện lên sát ý. Y không ngờ được Lục Thanh chỉ là Kiếm Hoàng nhất kiếp mà lại dám đối mặt với một kiếm của vị tông sư Kiếm phách như y. Thậm chí lại còn dám ra tay đánh trả. Hơn nữa, khi tiếng long ngâm vang lên, Âm Vô Tà còn cảm nhận được bản thân xuất hiện một sự run rẩy khó hiểu, dường như là do sợ hãi mà sinh ra.

Một thanh kiếm khổng lồ dài nghìn trượng liền xuất hiện trấn áp không gian, thậm chí không gian không hề có một gợn sóng nào xuất hiện.

Huyền Âm kiếm mang màu lam xám với thể như chẻ tre, xé gọn sóng âm thanh ra làm đôi. Mặc dù như vậy thì bị tiếng long ngâm ngăn cản, Huyền Âm kiếm mang vẫn thủ nhỏ lại chỉ còn có trăm trượng.

Lúc này, rõ ràng là huyết mạch Chân Long cả Lục Thanh có long uy càng thêm mạnh mẽ và tinh tú. Thậm chí trong đó còn ẩn chứa một thứ uy nghiêm khó hiểu. Chỉ có điều, uy nghiêm ẩn sâu nơi Huyết mạch Chân Long trong cơ thể, cho dù là Lục Thanh cũng không thể nào dẫn động được nó.

Ngay lập tức, huyết mạch Chân Long đã biến thành tám chân thuận theo thể từ sau lưng mà chui vào người Lục Thanh, nương theo đó là Phong Lô Kiếm Ý ngập tràn ý chí kiếm đạo.

Dường như có một con Chân long di chuyển trong huyết mạch, một thứ huyết khí nương theo long uy ngút trời khiến cho khí huyết của Lục Thanh sôi lên.

Khí huyết ở trong người dao động khiến cho Lục Thanh có một cảm giác rằng lúc này hắn liền hóa thành một con Chân Long màu vàng tím khổng lồ.

Chân Long màu vàng tím ẩn chứa uy nghiêm vô cùng vô tận. Ánh mắt của nó tới đâu, uy thế khiến cho trời đất xung quanh tự động nứt ra.

Đột ngột, Lục Thanh chợt xuất hiện một thứ cảm giác khó hiểu. Đường như trong tích hần hần liền hóa thành mảnh đất trắng dưới chân. Mà đạo Huyền Âm kiếm mang đang hạ xuống dường như chỉ là một thứ yếu ớt. Chỉ cần một ý nghĩ của hắn là có thể đập nát được nó.

Bất ngờ, một thứ lực lượng mệnh mông cuộn cuộn từ trên trời giáng xuống, trấn áp trong toàn bộ Kiếm cốc Bạch Linh.

- Lực Kiếm vực. Sao có thể như vậy? - Xích Diễm Ma tôn hét lên một tiếng kinh hãi. Cả nhìn người gần như cùng dừng lại. Ngay cả thanh thần kiếm cấp Bạch Linh trên bệ đá cũng bị ý chí uy nghiêm giáng xuống làm cho không còn run rẩy được nữa.

Tuy rằng mắt thường không thể nhìn thấy, nhưng mười người Lăng Địa, người nào cũng là tông sư Kiếm Phách nên có thể cảm ứng được lực lượng từ trên không giáng xuống là do ai dẫn động.

Lúc này, ánh mắt của chín người Lăng Địa nhìn về phía Lục Thanh lập tức thay đổi.

- Không ngờ tên này lại có thể dẫn động được lực Kiếm Vực. - Linh Không thánh nữ thất kinh nói.

Tuy rằng cả chín người đều biết rõ là lực Kiếm Vực không phải vì Lục Thanh sinh ra mà chỉ bị sử dụng một phương thức nào đó tiếp dẫn xuống đây. Nhưng điều đó cũng đủ khiến cho chín người kinh hãi không hiểu.

Kiếm Vực đó là thứ của riêng thánh giả Kiếm đạo. Nếu như nói có thể dễ dàng dẫn động như vậy thì trong năm vạn năm qua trên đại lục cũng không chỉ có mười vị thánh giả ít ỏi được ghi vào trong sử sách.

Vậy mà hiện giờ, trong không gian Kiếm Cốc mà bốn đại thánh giả để lại lại có một gã Kiếm Hoàng nhất kiếp dẫn động được nó. Chưa nói tới cái khác, cho dù là một gã Kiếm Đế dẫn động cũng không thể làm cho mấy người Lăng Địa khiếp sợ. Nhưng nó lại do Lục Thanh dẫn động thì điều đó có nghĩa là. ..

Mà vào lúc này, Lục Thanh cũng chẳng đề ý nhiều đến chuyện đó. Hắn chỉ cảm thấy có một thứ lực lượng cực mạnh di chuyển trong người mà cảm thấy vui vẻ. Hắn có cảm giác đứng trong không gian này quyết không cho phép bất cứ người nào làm trái.

Lực lượng vô biên mệnh mông từ quyền phải của Lục Thanh lao ra. Trên quyền phải của hắn có một cái long trảo rất lớn xuất hiện. Long trảo đó ngưng đọng rất thật. Một quyền này trong mắt Lục Thanh nó cũng chẳng khác gì kiếm.

Sau khi đạt tới tầng thứ chín của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, hắn có thể phát ra được hai trăm vạn cân sức lực. Mà với sự bùng nổ của hai trăm vạn cân sức lực lại được Phong Lô kiếm cương làm chân khí, Kiếm Ý hóa thành quyền ý có thể nói thứ vô đạo của Thiên Linh tộc đã được Lục Thanh ngưng tụ thành Kiếm ý. Phong Lô kiếm ý cuộn cuộn bá đạo nhưng cũng rất mạnh mẽ.

- Dẫn động. - Trong mắt Liệt Cửu Dương bốc lên một ngọn lửa.

Trong không gian, Lục Thanh cảm thấy dường như có một thứ lực lượng vô hình bị dẫn động. Thứ lực lượng đó rất dày, giống như một ngọn núi cao tới vạn trượng với sức nặng khiến cho gân cốt toàn thân hắn kêu lên răng rắc.

Trong Đan Điền, Kiếm Chung màu tím bạc liên tục phát ra Kiếm Nguyên. Đồng thời, trong không gian Kiếm Chung, bầu trời đêm với vô số điểm sáng chợt tỏa ra ánh sáng kinh người. Trong sự cảm ứng của Lục Thanh, trong không gian Thức Hải, thức kiếm dài nghìn trượng cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, dung nhập vào trong thân kiếm rồi to lên gấp vạn lần. Một thứ dao động huyền ảo xuất hiện chấn động Thức Hải, dẫn dắt động tác của Lục Thanh.

Thế này là thế nào?

Đột ngộ, thân thể của Lục Thanh hoàn toàn thoát ly khỏi sự khống chế. Long Nguyên dịch trong người nhanh chóng tiêu hao. Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tự động vận chuyển nhanh chóng chuyển hóa chúng thành Kiếm Nguyên, rồi theo khí huyết mà vọt tới huyệt Lao Cung.

Thân thể hắn mặc dù mất đi sự khống chế nhưng một kiếm đó vẫn được phát ra như trước.

Vào lúc này, trước quyền phải của Lục Thanh, cái long trảo màu vàng tím thu nhỏ lại chỉ còn có một trượng, nhưng trong đó tràn ngập Kiếm ý sắc bén khiến cho đám người Lăng Đại kinh hãi.

- Mau tránh ra. - Liệt Cửu Dương trầm giọng quát.

Nhưng Âm Vô Tà lại có nỗi khổ không thể nói nên lời. Từ khi Lục Thanh dẫn lực Kiếm vực xuống dưới rồi một quyền đó hóa thành kiếm mà đâm tới, Âm Vô Tà liền phát hiện không gian xung quanh mình trong khoảng thời gian ngắn chợt đặc hơn tới cả vạn lần. Ngay cả lĩnh vực của y cũng bị giam cầm ở trong cơ thể.

Kiếm Nguyên đang di chuyển rất nhẹ nhàng chợt trở nên nặng nề. Thân hình y như cũng bị một tòa núi cao ngàn trượng đè lên khiến cho nửa bước đi cũng khó, chỉ có thể trở mắt nhìn cái long trảo màu vàng kim chậm rãi tới gần.

Vào lúc này, Âm Vô Tà cũng bất chấp tất cả. ..

- Các vị cứu mạng.

Liệt Cửu Dương và Lăng Địa biến sắc gần như cùng ra tay một lúc.

Nhưng khi hai người tới gần Âm Vô Tà thì lực Kiếm Vực trong không gian chậm rãi tạo áp lực lên người họ.

Khi tới còn gần nghìn trượng, mức độ áp lực trấn áp lên người họ đã đạt tới một mức độ khiến cho người ta phải giật mình.

“Thiên lôi vực, mở!”

“Cửu chân hỏa vực, mở!”

Một vòng Thiên Lôi màu tím và Thái Dương chân hỏa màu vàng từ thân thể hai người tản ra.

- A!

Ánh mắt của Xích Diễm ma tôn ngưng trọng, chẳng hề nghĩ ngợi mà lao tới.

- Ma lôi vực, mở!

Ma Lôi đỏ như máu lập tức được sinh ra. Trong khoảng thời gian ngắn, Xích Diễm Ma tôn tới được gần hai người Liệt Cửu Dương.

Sắc mặt của cả ba đồng thời ngưng trọng. Khi khoảng cách tới càng lúc càng gần, áp lực lên người họ cũng càng lúc càng mạnh. Bọn họ không biết, đồng thời, sự chuyển hóa Long Nguyên dịch trong cơ thể Lục Thanh cũng nhanh hơn tới mấy chục lần. Trong giây lát đó, Long Nguyên dịch có trong người hắn đã biến mất gần nửa.

Mà với tốc độ chuyển hóa nhanh như vậy thì thứ lực vô hình bị dẫn động cũng càng lúc càng mạnh.

611. Chương 170: Một Kiếm Đánh Lui.

Khóe miệng Lục Thanh tràn ra một dòng máu tươi màu tím bạc. Sau khi có được thân thể Bán Long, máu trong người Lục Thanh cũng hấp thu rất nhiều tinh nguyên linh vật nên cũng biến thành long huyết hiếm thấy.

Long huyết đó cũng giống như linh huyết của linh thú là thứ độc nhất vô nhị. Chỉ có điều, linh huyết của Lục Thanh lại càng thêm mạnh. Chỉ sợ ngay cả Chân Long cấp tám thực sự cũng không dám nói rằng nguyên khí trong long huyết của mình có thể nhiều hơn Lục Thanh.

Kiểm Cốt toàn thân hần kêu lên răng rắc. Cho dù là nó đã đạt tới kiếm thể Kim Thiên đỉnh cấp, thậm chí xét ở một mức độ nào đó, sau khi trải qua dị biến trong không gian Động Hư, kiếm thể Kim Thiên của Lục Thanh đã gần tới kiếm thể bạch linh.

Cho dù như vậy thì dưới tác động của nguồn lực vô hình, có vẻ cũng bất lực.

Lúc này, một vầng ánh sáng màu xanh chợt xuất hiện bên ngoài cơ thể khiến cho cảm giác của hần chợt nhẹ đi. Lục Thanh liền thở phào một tiếng nhẹ nhõm.

Có điều, sự khống chế thân thể vẫn không nằm trong tay hần.

Cảm nhận thứ lực lượng nơi nắm tay phải, Lục Thanh không kìm được để cho tâm thần chìm vào trong đó.

Trong nắm tay của hần có một thứ lực lượng tuyệt đối. Dường như đối với thứ lực lượng đó, tất cả mọi thứ đều trở nên yếu ớt, chỉ cần đụng vào một cái là vỡ.

Đồng thời, Lục Thanh cũng cảm nhận được ba thứ lực lượng tương tự nhưng chỉ có điều, ba thứ lực lượng đó lại yếu hơn nhiều. Thậm chí bên trong còn thiếu một thứ gì đó khiến cho hết sức yếu nhược đối với thứ lực lượng có trong tay hần. Từ trong đó, Lục Thanh cảm nhận được một thứ pháp tắc mà cho dù biến đổi thế nào, hần cũng vẫn cảm thấy quen thuộc.

Pháp tắc Thiên Lôi. Pháp tắc Cửu Dương. Pháp tắc Ma Lôi.

Cả ba loại pháp tắc lần lượt thay đổi, quện lấy nhau thành ba thể giới độc lập, chống lại thứ lực lượng tuyệt đối trong tay Lục Thanh.

Bất chợt, Lục Thanh cảm thấy giật mình. Chẳng lẽ, đây chính là do lĩnh vực tạo ra?

Hần mở mắt ra nhìn thì thấy ba người Lăng Địa đã biến thành ba quả cầu sáng chậm rãi đi về phía mình.

Trên đường đi, ba quả cầu sáng mặc dù bị thứ lực vô hình cản trở nhưng tốc độ vẫn hết sức vững vàng.

Chẳng hề ngẫm nghĩ, tâm thần của Lục Thanh liền chìm vào giữa lĩnh vực của ba người. Có thứ lực vô hình bảo vệ, cả ba người Lăng Địa đều không nhận ra động tác của Lục Thanh.

Biết không thể lĩnh ngộ nên Lục Thanh cũng không cố gắng mà chỉ ghi nhớ sự cấu thành của ba cái lĩnh vực vào trong đầu.

Ba cái lĩnh vực đó là của ba vị tông sư Kiếm Tôn. Chỉ có điều, chưa tới nửa tức, tâm thần cứng cõi của Lục Thanh cũng gần như tiêu hao hết.

Chợt ba tiếng quát khê vang lên, cả ba người Lăng Địa đã tới trước mặt Âm Vô Tà.

Cùng lúc có ba tiếng kiếm ngân vang lên. Từ ba quả cầu trong nháy mắt kéo dài, hóa thành những thanh kiếm to dài tới hai ngàn trượng. Một thanh của Thiên Lôi quán quanh cùng với ánh sáng tím rực rỡ. Một thanh có ngọn lửa màu vàng bốc lên đốt cháy cả không gian. Còn một thanh thì tỏa ra ma khí ngập trời cùng với Ma Lôi lóe lên liên tục. Ba thanh kiếm không lồ như có linh tính, lướt qua Âm Vô Tà mà nghiền nát Huyền Âm kiếm quang trước mặt gã.

Cả ba thanh kiếm to cùng bổ vào long trảo màu tím.

Một làn ánh sáng chói mắt chợt tản ra giữa hai người. Đồng thời, không gian cũng dao động mạnh rồi giống như một bức tường đất mà sập xuống.

Âm âm

Không gian sập xuống làm vang lên những tiếng động giống như tiếng sấm khiến cho lòng người kinh sợ.

Giống như bị một tia sét đánh trúng làm cho Lục Thanh bay ngược về phía sau rồi phun ra một ngụm tâm huyết, toàn thân lập tức trở nên uể oải.

Đồng thời, cả ba thanh kiếm khổng lồ cũng vỡ vụn. Ba người Lăng Địa giống như bị một bàn tay to ném đi, còn bắn ra xa hơn cả Lục Thanh.

Mà Âm Vô Tà cũng không may mắn thoát khỏi, thân thể nổ tung. Một cái bóng người màu lam cao chừng một tấc hét lên chói tai rồi bắn ra. Cái bóng màu lam xám đó có chút gì giống với Âm Vô Tà.

- Kiếm Anh!

Ánh mắt của người thanh niên đỏ như máu sáng ngời.

Ba người Linh Không thánh nữ nhanh chóng di chuyển, chắn trước mặt người thanh niên đó.

- Ba vị cần gì phải lo lắng như vậy? - Người thanh niên đỏ như máu khẽ cười nói.

Huyền Hàn Âm hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ma đạo các ngươi vốn giỏi việc hấp thu đạo khác nên ta bắt buộc phải đề phòng.

Lúc này, cả ba người Lăng Địa cùng lùi về trước sáu người. Gần như đồng thời, cả ba người phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

- Lực Kiếm Vực đúng là bác đại tinh thâm.

Lăng Địa hít sâu một hơi rồi mới mở miệng nói. Liệt Cửu Dương nghĩ gì đó cũng gật đầu, nói:

- Tự mình cảm nhận lực Kiếm Vực mới biết được sự uy nghiêm của nó lớn tới mức không phải là thứ mà lĩnh vực của chúng ta có thể so sánh. Một gã Kiếm Hoàng nhất kiếp mượn dùng nó mà đã có thể đối kháng được với ba người chúng ta thật sự là khiến cho người ta phải bội phục.

Xích Diễm ma tôn ở bên cạnh không nói một lời nhưng ánh mắt y sáng như sao nhìn xung quanh. Có thể nói sự thu hoạch của y cũng rất lớn.

Sở dĩ cả ba người vất bỏ hiềm khích mà ra tay đó là vì nếu có thể tự mình tiếp xúc với lực Kiếm Vực thì đối với bọn họ sau này có thể có cơ hội đột phá thánh vị. Thậm chí là cảnh giới Kiếm Tổ cũng có thể sờ tới. Tác dụng của thứ lực lượng đó với bọn họ có thể nói là không có cơ hội gặp được lần thứ hai.

Lại nhìn Lục Thanh lúc này thân hình bay ngược về phía sau gần như mất tất cả sức mạnh, Kiếm Nguyên trong cơ thể hắn như chẳng còn. Mà Long Nguyên dịch ở trong máu thịt cũng gần như mất hết. Trong không gian Thức Hải, kiếm thức dài nghìn trượng cũng chỉ tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

- Lực đại ca.

Nhìn Lục Thanh phun máu tươi mà bay ngược ra, Nhược Thủy bật khóc mà đón lấy.

- Lực đại ca! Huynh không sao chứ? Huynh không được chết. Nhược Thủy không muốn huynh chết.

Trên khuôn mặt Nhược Thủy giàn dụa nước mắt. Nàng đưa tay quệt vết máu trên miệng Lục Thanh.

- Ha ha.

Lục Thanh cố gắng mở hai mắt cho dù tâm thần hao hết, Kiếm Nguyên hao hết, hồn thức cũng như chẳng còn. Thậm chí là toàn thân hết sức mệt mỏi.

Lúc này, ánh mắt của hắn trở nên nặng nề. Từ trước tới giờ, chưa có lúc nào, Lục Thanh lại cảm thấy mình bất lực như thế này, chỉ biết mở hai mắt ra mà nhìn.

- Lực đại ca không sao. Mọi người không cần phải lo lắng.

- Lực đại ca. Là do Nhược Thủy không tốt. Do Nhược Thủy hại huynh.

Những giọt nước mắt màu lam rơi xuống lã chã trên mặt Lục Thanh như không bao giờ dừng lại.

Mà vào lúc này, Lục Thanh cũng không thể giữ được tinh thần. Lần đầu tiên, hai mắt của hắn tối sầm lại.

Nhìn Lục Thanh đang hôn mê, Lăng Địa và Liệt Cửu Dương liếc nhìn nhau rồi cùng thở dài. Cho dù thế nào thì trận chiến ngày hôm nay, Lục Thanh hoàn toàn có tư cánh trong tương lai tấn công thánh vị. Chỉ với tu vi Kiếm Hoàng mà hắn có thể dẫn động được lực Kiếm vực, đánh lui ba vị Kiếm Tôn. Chiến tích như vậy mà với chỉ bằng đó tuổi thì trong giới trẻ trên đại lục có người nào sánh được với hắn?

Bất chợt, bãi đã đã yên lặng lại bắt đầu run rẩy. Chỉ có điều, lúc này so với trước lại càng thêm mạnh. Thanh thần kiếm Bạch Linh dài trăm trượng lập tức phát ra những tiếng ngân.

- Không ổn. Ma Linh đang giãy ra khỏi Tử Hoàng Kiếm cốc.

Bốn người Liệt Cửu Dương biến sắc.

Nhưng khi bốn người xoay lại, thì thanh thần kiếm Bạch Linh cũng không thể chống đỡ nổi mà vỡ vụn.

Ngay tức khắc, một đạo kiếm quang màu tím chợt cắt qua không gian. Cho dù là đám người Lăng Địa cũng chỉ thấy một tia sáng tím lóe lên trong không gian.

Ngay lập tức, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

- Âm Vô Tà.

- Ma Linh! Người dám. . - Lăng Địa giận dữ quát lên một tiếng. Trên thanh kiếm khổng lồ dài mười trượng, bốn thanh kiếm thần kiếm cấp Bạch Linh vỡ nát. Bốn tia sáng màu trắng từ trong đó bắn ra, chui vào trong thanh kiếm khổng lồ.

Lăng Địa gơ tay nắm chặt. Trong nháy mắt, thanh cự kiếm thu nhỏ lại chỉ còn có bốn thước. Một tia sáng màu tím lóe lên, đồng thời một tia chớp xuất hiện trước tử mang.

- Năm người các người đứng lại. Cửu Dương hỏa vực! Mở. - Liệt Cửu Dương quát lên một tiếng, đồng thời một vùng lửa màu vàng kim bốc lên bao phủ năm người bên Xích Diễm ma tôn vào trong.

Huyền Hàn Âm và Linh Không thánh nữ nhìn nhau rồi cả hai lắc mình lao về phía Ma Linh.

- Thiên Lô vực. - Lăng Địa quát lớn một tiếng, thanh kiếm trong tay liền chém xuống. Một kiếm đó đi theo một đường huyền ảo. Thiên Lô vực vốn từ thân mình lão tỏa ra thì bây giờ lại phóng ra từ mi tâm với tốc độ cực nhanh bao phủ lấy tử mang.

- Chỉ là lĩnh vực của Kiếm Tôn mà cũng muốn ngăn cản ta? - Một âm thanh lạnh lùng chợt vang lên trong lô vực màu tím.

Sắc mặt Lăng Địa biến đổi. Mặc dù trong nháy mắt lão giải phóng lực lượng kìm nén cả ngàn năm để Thiên Lô vực thông qua kiếm thứ nén ép lại trong phạm vi chỉ còn có một trượng để trấn áp Ma Linh với hy vọng là có tác dụng.

Chỉ trong tích tắc, tia ánh sáng tím liền xuyên qua Thiên Lô vực. Mặc dù cố gắng nhưng Lăng Địa vẫn không tránh được nó, trong nháy mắt cánh tay phải nổ tung.

Lăng Địa kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng ngay lập tức lại nổi giận. Bởi vì vào lúc này, Âm Vô Tà cũng kêu lên một tiếng thảm thiết. Kiếm Anh chỉ có một tắc bị một bàn tay trắng muốt nắm chặt mà không có lực hoàn thủ. Chủ nhân của bàn tay trắng như ngọc đó là một thiếu nữ có khuôn mặt tuyết trần. Khuôn mặt của thiếu nữ đó giống hệt với Đạo Linh chỉ có điều so với Đạo Linh đầy nhân tính thì khuôn mặt của nàng lại hết sức lạnh lùng, và tuyệt tình không hề có ý thương hại.

Bằng mắt thường có thể thấy được Kiếm Anh của Âm Vô Tà khô quắt lại ngay cả một chút chân linh cũng không còn.

- Ma Linh. - Lăng Địa cố gắng kìm chế cơn giận mà quát.

Hai người Huyền Hàn Âm ở bên cạnh cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thực lực của Ma Linh thực sự vượt ra khỏi sự tưởng tượng của họ, ngay cả lĩnh vực Kiếm Tôn của Lăng Địa cũng không thể ngăn

cản mà để cho nó thoải mái hấp thu Kiếm Anh của Âm Vô Tà. Nhân vật như vậy khiến cho hai người cảm thấy rét run.

612. Chương 171: Thực Lực Kinh Người.

- Tỷ tỷ. - Ánh mắt của Nhược Thủy có chút lo lắng:

- Tỷ mau cứu Lục đại ca.

Đôi mắt màu tím của thiếu nữ hết sức lạnh lùng. Chỉ có điều khi nhìn Nhược Thủy, sự lạnh lùng trong đó bớt đi một chút.

- Bọn chúng không phải là người tốt. Nhược Thủy! Đi với tỷ tỷ.

- Không! - Nhược Thủy lắc đầu:

- Nhược Thủy phải trông Lục đại ca cho tới khi huynh ấy tỉnh lại mới thôi.

Sắc mặt Ma Linh có chút kinh ngạc, nhìn Lục Thanh rồi nói:

- Nhược Thủy! Không nên tin những lời tốt đẹp của những người này. Bọn chúng không phải là người tốt.

- Ma Linh! Chẳng lẽ ngươi vẫn còn muốn đi với Đạo Linh hay sao? Chẳng lẽ ngươi cho là mục đích của mình Đạo Linh không biết hay sao? - Lăng Địa quát lên:

- Vì để vượt tâm kiếp, Ma Linh ngươi thực sự không quan tâm tới điều đó hay sao?

Nét mặt của Ma Linh từ từ có một làn sương lạnh ngưng kết. Không gian xung quanh chợt xuất hiện nhiều làn sương. Những làn sương đó vừa mới xuất hiện liền khiến cho cả không gian bị bóp méo, thậm chí còn có thể nhìn thấy nhiều điểm không gian Động Hư tối đen hút lấy dòng nguyên dịch của thiên địa trên mặt đất tới bên cạnh Ma Linh.

Một thứ Kiếm Ý tinh tú dâng lên trên người Ma Linh. Trong Kiếm Ý đó đồng thời tỏa ra tràn ngập ma khí, ngoại ra còn có cả một thứ Hạo Nhiên Chính Khí không hề yếu.

- Quả nhiên là người đã hấp thu lực lượng của Đạo Linh. - Lăng Địa nói một cách lạnh lùng.

Ma Linh cũng chẳng thèm để ý tới lão:

- Các người đã tới tất cả thì ở lại hết đi. Một ngàn năm trước khi các người mới tới đây nhưng ta vẫn còn có khoảng cách với sự viên mãn nên không thể rời khỏi Tử Hoàng Kiếm Cốc. Còn bây giờ thì kiếm cốc Bạch Linh này chính là nơi chôn thân của các người.

Một tia sáng màu tím xuất hiện trong mắt. Ngay tức khắc, trước mặt Ma Linh ngưng tụ một thanh thần kiếm. Thanh thần kiếm đó tỏa ra một làn hơi thở mênh mông, tràn ngập Lôi Ma khí, Tâm Ma khí cùng với khí Thiên Lôi cuộn cuộn. Thậm chí của khí ngũ hành bao gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ cùng từ khắp các nơi tràn tới thanh thần kiếm.

Thủ đoạn của Ma Linh khiến cho Lăng Địa phải giật mình.

- Hóa hư thành thực. Thuộc tính thành vật. Cảnh giới Kiếm Tổ.

- Có chút kiến thức. - Ma Linh hừ lạnh một tiếng:

- Yên tâm nằm xuống đi.

Trong tích tắc, vô số thanh thần kiếm hóa thành ảo ảnh rồi biến mất.

- Không hay! Tránh mau.

Lăng Địa biến sắc, nhanh chóng di động. Mà hai người Huyền Hàn Âm đứng bên cạnh cũng hoảng sợ, không biết được trong vô số những thanh thần kiếm kia có thứ gì. Trong một số thanh thần kiếm còn có dây đặc pháp tắc mà chỉ có linh ngộ được căn nguyên thì mới có thể hóa pháp tắc thành vật thực như vậy. Mà

những thanh thần kiếm đó hoàn toàn khắc chế đối với lĩnh vực của họ. Lúc này đây, cả ba người không dám thả lĩnh vực. Một khi thả lĩnh vực thì còn chết nhanh hơn.

Ba đạo kiếm quanh di chuyển với tốc độ kinh người trong phạm vi trăm trượng. Gần trăm thanh thần kiếm bám sát theo sau như bóng với hình. Khí phong mang ngập trời gặp phải chúng liền dạt hết sang một bên.

Ma Linh đứng yên trong không trung, xoay người nhìn về phía Nhược Thủy.

- Nhược Thủy. Theo tỷ trở về.

Nhược Thủy. Theo tỷ trở về.

Nhược Thủy lẳng lặng ôm Lục Thanh nhìn nguyên dịch thiên địa nhanh chóng hội tụ vào trong người hắn với một tốc độ thông thả, đồng thời tiếng hít thở hết sức yên ổn. Nhược Thủy lắc đầu:

- Muội phải đợi Lục đại ca tốt hơn.

Ma Linh nhướn mày, mở miệng nói:

- Nhược Thủy! Chẳng lẽ muội không nghe lời tỷ hay sao?

Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn thiếu nữ có khuôn mặt giống mình, chỉ khác ở sự lạnh lùng mà nàng vẫn cảm thấy thân thiết.

Thật lâu sau. ...

Dường như cố lấy dũng khí, Nhược Thủy ngẩng đầu lên.

- Tỷ! Tại sao họ lại gọi muội là Đạo Linh còn gọi tỷ là Ma Linh?

Tỷ! Tại sao họ lại gọi muội là Đạo Linh còn gọi tỷ là Ma Linh?

Câu hỏi đột ngột của Nhược Thủy khiến cho Ma Linh cảm thấy kinh ngạc, nhưng ngay lập tức liền có phản ứng. Ma Linh không hề phản bác mà gật đầu:

- Đúng thế. Người là đạo linh còn ta là Ma Linh.

- Tại sao trước kia tỷ không nói cho muội? - Đôi mắt của Nhược Thủy xuất hiện một làn nước, âm thanh cũng bắt đầu run rẩy.

Ma Linh nhướn mày, nói:

- Người không hỏi thì ta không nói.

Im lặng một chút, Nhược Thủy lại mở miệng:

- Vậy tỷ tỷ. Bọn họ nói rằng tỷ hấp thu muội cũng là sự thật?

Ma Linh nhú mày, cuối cùng sát ý cũng bắt đầu bốc lên.

- Xen vào việc của người khác. Đều chết hết đi.

Vô số tiếng kiếm ngân vang lên, dường như từ khi khai thiên tích địa đã tồn tại sẵn ở đó. Mà ở phía sau Ma Linh, một cái bóng thần kiếm liền xuất hiện.

Áo ảnh của thanh thần kiếm có một nửa màu tím hơi bạc. Có điều, màu tím chiếm phần lớn. Trên đỉnh đầu của Ma Linh, không gian cũng biến thành một nửa màu tím còn một nửa thì có màu trắng ngà.

Khí Chân Ma và Hạo Nhiên Chính Khí cùng tồn tại với nhau. Uy thế vô biên của chúng trong nháy mắt trấn áp toàn bộ Kiếm cốc bạch linh.

Cách đó không xa, ngọn lửa màu vàng kim bốc trong Cửu Dương vực cũng bị phá vỡ. Liệt Cửu Dương cũng phun ra một ngụm tâm huyết. Mà năm người thoát ra khỏi lĩnh vực của Liệt Cửu Dương cũng không chịu nổi. Chỉ trong chốc lát, ba trong số bốn người kia bị trọng thương. Còn người thanh niên đỏ như máu thì bị chém mất một cánh tay. Chỉ có Xích Diễm ma tôn là hoàn hảo, chỉ có điều đầu tóc tán loạn.

- Ma Linh đại nhân. Chúng ta phụng mệnh Kiếm Ma điện tới đây để trợ giúp đại nhân. - Thấy cả năm người bên mình cũng bị trấn áp, Xích Diễm ma tôn liền quát lên.

Trong mắt Ma Linh đầy sát khí, nói:

- Ma đạo không phải đạo của ta. Thiên đạo cũng không phải đạo của ta. Thiên Ma đại đạo mới là đạo của ta.

Thiên Ma đại đạo.

Cả năm người Xích Diễm ma tôn cùng biến sắc.

- Ma Tôn đại nhân. Kiếm Ma điện đã sai rồi. Ma Linh chỉ sợ là kẻ địch chung của hai đạo Thiên Ma. - Người thanh niên đỏ như máu nói.

Đồng thời, Liệt Cửu Dương nghe thấy lời nói đó, sắc mặt liền thay đổi. Y cũng với Xích Diễm Ma tôn liếc nhìn nhau rồi chẳng hề nghĩ ngợi, cả sáu người cùng vọt lên.

Sáu tiếng kiếm ngân kinh người vang lên, phá vỡ không gian trói buộc xung quanh.

- Muốn liên thủ sao? - Ma Linh cười lạnh một tiếng rồi vùng kiếm chỉ điểm lia lịa.

Tiếng Kiếm ngân vang lên từ hư chuyển thành thực. Sáu thanh thần kiếm biến thành hình, đột ngột xuất hiện trước mặt Ma Linh. Nguyên dịch thiên địa đầy đất cũng bốc lên cao.

Cả sáu thanh thần kiếm, mỗi một thanh đều đối ứng với một người. Còn Liệt Cửu Dương đối mặt cũng chính là thần kiếm Cửu Dương độc nhất vô nhị của mình.

Nhìn thanh thần kiếm dài nghìn trượng chém xuống, Liệt Cửu Dương kinh hãi. Mà y cũng không thể nào tránh khỏi. Toàn bộ thần thông kiếm đạo của bản thân bị giam cầm tới bảy, tám thành. Từ khi đột phá Kiếm Tôn tới nay, y chưa hề gặp phải điều này.

Thanh thần kiếm hoàn toàn do pháp tắc Cửu Dương ngưng tụ thành nên cũng chẳng sợ linh vực. Mà Liệt Cửu Dương cũng có thể cảm nhận được sự run rẩy của Kiếm Anh bên trong linh vực.

Y cắn răng một cái dốc hết Kiếm Nguyên toàn thân. Thanh thần kiếm trong tay đón thẳng lấy. Cửu Dương kiếm quang dài nghìn trượng tỏa ra Thái Dương Chân hỏa ngập trời nhưng chỉ khiến cho không gian xung quanh trở nên vụn vụn. Khoảng không đó dĩ nhiên cũng nằm trong sự khống chế của Ma Linh.

Đây là thực lực của Kiếm Tổ?

Liệt Cửu Dương thở dài rồi trong nháy mắt đưa ra quyết định. Còn bên năm người Xích Diễm Ma tôn cũng cùng lùi lại. Cả sáu người gần như cùng bỏ rơi thanh thần kiếm trong tay.

Một cơn sóng không khí tản ra khiến cho không gian sập xuống. Chỉ nghe thấy sáu tiếng rên rỉ vang lên, đồng thời cả sáu người Liệt Cửu Dương cũng phải đổ mắt.

Trong không gian, mấy thanh thần kiếm vẫn làm bạn bên người họ chợt gãy nát. Chúng mất bao nhiêu thời gian tích lũy từng chút kiếm linh nhưng cuối cùng không chống đỡ nổi sáu thanh thần kiếm dài nghìn trượng trong không trung.

Cung chỉ trong một lát, sáu thanh thần kiếm vào ngay cả ảo ảnh kiếm linh cũng hóa thành hư vô. Mà sáu thanh thần kiếm dài nghìn trượng của Ma Linh cũng biến mất.

Ma Linh cười lạnh một tiếng rồi cúi đầu nhìn sáu người Liệt Cửu Dương.

- Hai đạo Thiên Ma các người để giữ mạng mình mà bỏ cả thanh thần kiếm vẫn làm bạn bên người.

- Ma Linh! Người khinh người quá đáng.

Trong mắt Liệt Cửu Dương chợt lóe lên một ngọn lửa, trên người y bốc lên Hạo Nhiên Chính Khí màu trắng ngà. Ngay sao đó, Hạo Nhiên Chính Khí ẩn vào trong Cửu Dương Kiếm Cương, bên trên bốc lên một ngọn Thái Dương chân hỏa mãnh liệt.

Trong mắt Ma Linh lóe lên tia sáng:

- Ta khinh người quá đáng? Các người rình mò bốn tọa cả ngàn năm, bốn tọa chưa tìm các người tính sổ. Bây giờ, các người còn dám ngăn cản bốn tọa, thực sự là tội đáng chết vạn lần.

Ánh mắt của Ma Linh chợt nhìn về phía năm người Xích Diễm Ma tông:

- Các người cũng muốn đối nghịch với ta?

Ánh mắt của Ma Linh mặc dù bình thản nhưng Xích Diễm ma tôn vẫn có thể cảm nhận được trong đó sự lạnh lẽo kinh người. Hơi lạnh đó chính là cái lạnh của sát khí.

Xích Diễm ma tôn cắn răng, nói:

- Chỉ cần Ma Linh đại nhân dốc lòng vì ma đạo vì Ba nghìn hải đảo chúng ta thì mọi người sẽ dốc sức tương trợ cho Ma linh đại nhân.

- Còn nếu không? - Ma Linh chợt cười lạnh một tiếng. Khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện thứ gì đó kinh khủng. Nhưng chỉ có điều, vào lúc này mấy người Xích Diễm ma tôn cũng không có tâm tư để ý.

Sắc mặt Xích Diễm ma tôn tái nhợt. Nhưng ngay tức khắc, trên người Xích Diễm ma tôn cũng bốc lên khí Chân Ma.

- Vậy thì ma đạo chúng ta chỉ còn cách liên thủ với thiên đạo để trấn áp Ma linh đại nhân.

- Tốt! Để cho ta xem, các người có bản lĩnh gì mà nói vậy với bốn tọa?

Ma Linh chợt dang hai tay, làm một động tác ôm ấp. Nhưng vào lúc này, đám người Liệt Cửu Dương lại kinh hãi khi thấy Ma Linh làm như vậy giống như ôm cả trời đất vào lòng.

Trong kiếm cốc Bạch Linh, phong vân chợt thay đổi. Trên không trung, những tia khí phong mang cũng bắt đầu dao động mạnh.

613. Chương 172: Đạo, Ma Liên Thủ.

- Thiên địa chi thể! - Sắc mặt sáu người Liệt Cửu Dương đồng thời thay đổi.

Lúc này, toàn bộ tinh thần của Ma Linh đã chìm vào trong “Thiên địa chi thể”, ngay cả thần kiếm truy đuổi ba người Lăng Địa cũng tiêu tán đi.

Ba người hơi chút chật vật lui trở lại bên cạnh Liệt Cửu Dương, ánh mắt bọn họ nhìn về phía năm người Xích Viêm Ma Tôn có chút ngưng trệ. Không nghĩ tới chỉ trong thời gian ngắn ngủi bọn họ đã thật sự cùng với Ma đạo liên thủ.

Nhưng mà, thật sự có thể trấn áp Ma Linh sao?

Lúc này, tinh thần Ma Linh chìm vào trong thiên địa, hư không Bạch Linh Kiếm Cốc bắt đầu rung động, một cỗ kiếm ý kinh người mà quỷ dị xông thẳng lên cao, làm cho bầu trời kiếm cốc bị xé mở ra.

Sau lưng Ma Linh, hư ảnh thần kiếm nửa tím nửa trắng vốn phát ra những ba động huyền ảo vẫn không hề biến hóa, thì giờ phút này trong mắt đám người Lăng Địa không chỉ là hư ảnh của một thanh thần kiếm nữa, mà bên trong đó như là một thiên địa hoàn chỉnh, thiên địa uy áp trấn áp ở trên thân kiếm.

Ba người Lăng Địa còn hoàn hảo một chút, sáu người Huyền Hàn Âm lại cảm thấy tâm thần rung động, kiếm anh phát ra từng trận rên rỉ, thân hình lung lay như muốn ngã.

- “Thiên địa chi thể” thật đáng sợ. - Lăng Địa biến sắc nói:

- Không ngờ nó đã tích xúc xu thế hoàn chỉnh.

Sau một khắc, từ trên người chín người đồng thời xuất hiện kiếm ý hung hậu, chỉ là kiếm ý này ở trước mặt Ma Linh lại giống như vô lực. Có thể nói ở trước mặt “Thiên địa chi thể” uy lực của chúng không có một chút nào.

Xa xa. ..

Nhược Thủy khẩn trương nhìn Lục Thanh đang bất tỉnh ở trước mặt, Lục Thanh hôn mê làm cho trình độ thôn phệ thiên địa nguyên dịch ở xung quanh đã đạt tới một mức khủng bố.

Thiên địa nguyên dịch hình thành một dòng suối chảy tiến vào bên trong cơ thể, hơn nữa nó so với những thiên địa nguyên dịch trong Kim Thiên Kiếm Cốc còn có chút biến hóa về chất hơn. Sự rằng chỉ cần tùy tiện lấy một giọt cũng có thể so sánh được với một viên hạ phẩm Tham Vương Đan.

Trong Bạch Linh Kiếm Cốc, thiên địa nguyên dịch được tích lũy tới mức độ làm cho người ta phải lú lẩn, nhưng khi Lục Thanh thôn phệ Nhược Thủy nhanh chóng phát hiện ra nó đã giảm đi một ít.

Mà theo sự thôn phệ thiên địa nguyên dịch của Lục Thanh, từ trên thân thể của hắn không ngừng có tử kim sắc ti tuyến được phun ra, bao vây lấy thân thể của hắn.

Mơ hồ có tiếng long ngâm uy nghiêm từ trên người Lục Thanh vang lên. Tiếng long ngâm này kèm theo uy nghiêm cuộn cuộn, áp bách về phía Nhược Thủy, nhưng cổ khí tức này làm cho trong lòng Nhược Thủy không nhịn được nổi lên ý muốn thân cận.

- Lục đại ca làm sao vậy?

Biến hóa của Lục Thanh có chút làm cho Nhược Thủy không thể ứng phó kịp, nhưng nàng không dám tùy tiện quấy rầy. Bất quá nàng nhớ kỹ lúc trước Lục Thanh từng nói qua khi còn ở trong Kim Thiên Kiếm Cốc thủ hộ cho hắn.

- Lục đại ca! Huynh yên tâm! Nhược Thủy nhất định sẽ không để cho người ta quấy rầy huynh. - Nghĩ tới điều này thần sắc Nhược Thủy nhất thời trở nên kiên định.

Thiên địa xung quanh phẳng phất như bị xé rách, trước mặt Ma Linh và năm người Lăng Địa không gian lập tức sụp đổ. Vô tận lực lượng khuếch tán ra, đồng thời đánh bay mười người ra ngoài.

So với việc Ma Linh lạnh nhạt tự nhiên thì chín người Lăng Địa đồng thời hộc ra một ngụm máu tươi. Sáu người Huyền Hàn Âm vốn chỉ có tu vi Kiếm Đế khi tiếp một kiếm kèm theo “Thiên địa xu thế” của Ma Linh thì ngay cả Kiếm Anh cũng có dấu hiệu tan biến.

- Ban đầu vốn chỉ là một đám kiến hôi, thì bây giờ cường tráng hơn một ít mà thôi. - Ma Linh hừ lạnh một tiếng trào phúng.

- Người. . . - Sắc mặt Huyền Hàn Âm nhất thời đỏ lên một lần nữa phun ra ngụm máu tươi, lần này hắn đã hoàn toàn bị thương tổn tới cơ thể.

- Thế nào? Bốn tọa nói có gì sai sao? - Ma Linh đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn chín người:

- Ngàn năm trước, hai mươi người các ngươi tới Kiếm Cốc Hư Không, lúc đó tu vi bất quá mới chỉ đạt tới Kiếm Hoàng. Khi kỳ hạn một tháng đến, tất cả đều sử dụng kiếm trận để xóa bỏ khí tức, cố gắng ở lại nơi đây. Lúc đó bốn tọa có thể cảm ứng được các ngươi rất dễ dàng. Nếu như không phải lúc đó cảnh giới của bốn tọa còn chưa cao, không thể rời khỏi Tử Hoàng Kiếm Cốc, chín người các ngươi làm sao sống được tới bây giờ?

- Nguyên lai lúc trước ngươi đã sớm cảm ứng được. - Lăng Địa trầm giọng nói:

- Chỉ là ta không rõ tại sao Đạo Linh thì như trang giấy trắng, mà ngươi lại giống như đã trải qua vạn kiếp tình thế?

Hừ lạnh một tiếng, Ma Linh nói:

- Điều đó là hoàn toàn do các ngươi ban tặng cho.

Chau mày lại, Lăng Địa nói:

- Chúng ta biết mình không phải là đối thủ của ngươi, kết quả cuối cùng chỉ có chết mà thôi. Nhưng trước khi chết, chúng ta muốn biết ở giữa đã xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt Ma Linh hơi yên lặng, một lúc sau nó mới lạnh lùng nói:

- Nhìn thân người trần ngập Hạo Nhiên Chính Khí, bốn tọa nói cho người biết để các người có thể chết một cách rõ ràng.

- Nguyên rửa tai lắng nghe. - Lăng Địa cùng tám người Liệt Cửu Dương đưa mắt nhìn nhau đồng thời nói.

- Lúc đầu ta là do bốn lão gia hỏa chế tạo ra, trong đó có hai người là Ma đạo đại thánh giả. Khi ta còn chưa thức tỉnh, mặc dù không biết tại sao nhưng hai ma đạo giả này đã ở trên chân linh bốn nguyên của ta để lại một vài thứ. Vì vậy mà bốn tọa mới biết được phương thức tu luyện.

Dừng lại một chút, Ma Linh nói tiếp:

- Sau đó, Kiếm Cốc Hư Không mở ra, các người tiến vào không ngừng, cứ cách ngàn năm đều chen nhau tiến vào. Bốn tọa mặc dù không thể rời khỏi Tử Hoàng Kiếm Cốc nhưng sau khi Nhược Thủy thức tỉnh, thực lực bốn tọa tăng trưởng mạnh, kiếm thức rất cuộc cũng có thể xuyên qua kiếm cốc. Trải qua bốn ngàn năm cẩn thận thăm dò, cuối cùng bốn tọa thôn phệ chân linh hồn phách của một nhất kiếp Kiếm Hoàng. Thông qua chân linh hồn phách, bốn tọa tiếp nhận toàn bộ sự lịch lãm và tâm cảnh của hắn.

- Vậy gì sao người lại muốn tu luyện Thiên Ma đại đạo? Chẳng lẽ tuyển chọn một thứ lại khó khăn tới vậy sao?

Ngẩng đầu nhìn Lăng Địa, Ma Linh cười giễu cợt, mở miệng nói:

- Các người chỉ là đám ếch ngồi đáy giếng mà thôi, tính cả đại lục, kể cả ba nghìn hải đảo có bao nhiêu người nhận thức được cảnh giới chí cao của kiếm đạo là cái gì?

- Chẳng lẽ Ma Linh người lại biết? - Đám người Lăng Địa ở trước mặt hai mắt sáng ngời, bất luận thế nào giờ này bọn họ đều muốn biết được đáp án trong miệng Ma Linh.

Ánh mắt thoáng đảo qua chín người Lăng Địa, sự lạnh lùng trong mắt Ma Linh càng lúc càng dày đặc hơn.

- Các người tưởng rằng bốn tọa sẽ nói cho các người biết hay sao?

- Người. .. - Xích Diễm Ma Tôn trừng mắt, thân thể hơi run rẩy.

- Những gì cần nói ta cũng đã nói, bây giờ các người hãy dâng tính mạng của mình lên đi.

Bỗng nhiên, Ma Linh quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía xa.

Ở nơi đó, Nhược Thủy đứng yên ở bên cạnh một cái kén tử kim sắc, nói là cái kén tử kim sắc không bằng nói là một quả trứng lớn có màu tử kim. Quả trứng này bóng loáng, mượt mà, không chút khe hở, cũng không nhìn ra được nó là do ti tuyến tạo thành, nhưng ở trên đó có những cổ huyền ảo ba động. Nguyên bốn thiên địa nguyên dịch cao hai thức chỉ trong thời gian ngắn đã giảm đi hơn một nửa.

Mà ở trên bãi đá, ngân tử sắc thần kiếm phá nát đồng thần kiếm ở xung quanh, dần di động tới. Linh thức từ trên những thanh thần kiếm bị phá hủy tràn ra, linh thức như trăm sông đổ về biển đông mãnh tiến vào bên trong ngân tử sắc thần kiếm.

Tiếng kiếm ngân từ trên thanh ngân tử sắc thần kiếm xé gió vang lên, theo đó là chùm Phong Mang Chi Khí màu trắng từ trên thân kiếm bộc phát ra. Từng đạo linh thức dũng mãnh tiến vào làm cho Phong Mang Chi Khí màu trắng càng lúc càng trở nên nồng nặc.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy chuỗi ngân tử sắc thần kiếm này trong lòng Ma Linh lại mơ hồ sinh ra một tia úy kỵ.

Ầm ầm ầm. ..

Đúng lúc này, giữa hư không Bạch Linh Kiếm Cốc vang lên những tiếng nổ của thiên lôi, thiên đạo chi uy cuộn cuộn hội tụ lại. Cho dù là trong Kiếm Cốc Hư Không cũng không thể ngăn cách, trực tiếp ngưng kết ở trên vạn tượng trời cao.

- Lôi kiếp! - Ánh mắt Ma linh lộ ra vẻ kinh ngạc, nó đưa ánh mắt tò mò đánh giá chiếc kén, trên đó tựa hồ ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Ma Linh giờ phút này chú ý tới Lục Thanh, không hề phát giác ra chín người Lăng Địa hơi liếc mắt nhìn nhau, tựa hồ như tất cả cùng nhất trí điều gì đó.

- Nhược Thủy! Người mau lại đây. - Ma Linh mở miệng nói.

- Không ta muốn thủ vệ cho Lục đại ca, chờ Lục đại ca tỉnh lại. Lục đại ca vì bảo vệ Nhược Thủy mới biến thành như vậy. - Khẽ lắc đầu, Nhược Thủy cắn chặt răng nói.

Sắc mặt hơi đổi, Ma Linh nói:

- Thế nào? Người không nghe lời tỷ tỷ sao?

Từ khóe mắt Nhược Thủy rơi xuống một dòng nước mắt, nàng cúi đầu xuống, nhưng một lần nữa lắc đầu.

Đột nhiên, sắc mặt Ma Linh thay đổi, lập tức quay đầu lại.

- Các người. ..

Giờ phút này, từ trên thân chín người Lăng Địa đồng thời xuất hiện một tia bạch mang, theo đó chín kiếm anh không hề giống nhau xuất hiện ở trên đỉnh đầu bọn họ. Từ trên đó tỏa ra một đạo lực lượng như dòng chảy bao phủ lấy thân thể của chín người.

- Các người muốn làm gì? - Mơ hồ Ma Linh sinh ra một cảm giác không tốt.

- Ma Linh! Người không phải muốn tu Thiên Ma đại đạo sao? Người yên tâm, chín người chúng ta dù nằm xuống cũng tuyệt đối không để cho người thành công.

- Không sai. Cho dù hình thần câu diệt Ma Linh người cũng đừng mơ tưởng bước chân được vào Kiếm Thần đại lục nữa bước.

Chín cỗ khí thế hùng mạnh bốc lên, trong đó sáu luồng còn hoàn hảo, Ma Linh chỉ có chút chú ý tới mà thôi. Chính thức làm cho nó kinh hãi chính là ba cỗ khí tức còn lại từ trên ba người Lăng Địa, ba gã Kiếm Tôn này sử dụng biện pháp làm cho hình thần câu diệt để trong thời gian ngắn ngủi tăng trưởng thực lực, cho dù là Ma Linh cũng không phải kinh hãi. Giờ phút này nó cảm thấy bên trong ba cỗ khí thế đó ẩn tàng lực lượng mơ hồ có thể bằng mình.

Ngoài mười dặm, không hề chú ý tới biến hóa chỗ đám Ma Linh, ánh mắt Nhược Thủy tập trung vào một thanh thần kiếm đang bay tới trước mặt.

Đây là một thanh ngân tử sắc thần kiếm, thân kiếm dài bốn thước, chiều rộng của nó hơi nhiều hơn so với thần kiếm bình thường một đoạn bằng ngón út. Thân kiếm tuy rất nặng nhưng ở trên đó không hề có mũi kiếm, tuy nhiên Nhược Thủy có thể cảm nhận được hư không xung quanh thần kiếm đang bị vặn vẹo, tựa hồ như từ nó toát ra lực áp bách hết sức cường đại.

Mà ở trên thanh thần kiếm, Phong Mang Khí màu trắng sữa vô cùng tinh khiết, làm cho lòng Nhược Thủy sinh ra một tia hào cảm vô hạn.

614. Chương 173: Diệt Lão Xuất Hiện.

- Người muốn làm gì? - Nhược Thủy mở to đôi mắt đẹp nhìn thanh thần kiếm mà hỏi.

Nhưng ngay sau đó, thanh thần kiếm màu tím bạc trước mặt Nhược Thủy chợt biến mất. Ngay tức khắc, những tia sáng trên quả trứng to màu vàng kim trở nên rực rỡ. Phía trên vỏ quả trứng có thể thấy một cái bóng thần kiếm màu tím bạc ẩn hiện.

Trong tích tắc, quả trứng lớn màu vàng kim đang chuẩn bị dùng hấp thu lại tăng tốc độ hấp thu nguyên dịch của trời đất vào bên trong. Bằng mắt thường cũng có thể thấy được nguyên dịch trên mặt đất đang giảm xuống.

Xa xa, những tia khí phong mang sắc bén quấy nhiễu không gian. Trước mặt Ma Linh từng cơn lốc gào thét ôm ấp thế của trời đất. Phía sau lưng cái bóng của thanh thần kiếm màu tím bạc lại vọt lên. Trong giây

lát, nó đã cao tới cả vạn trượng. Trong trời đất, đại thể vô cùng vô tận nhanh chóng hội tụ, khuấy động khí phong mang tạo thành một cơn lốc xoáy.

Nhìn lại chín người Lăng Địa vào lúc này trên người bọn họ chỉ có một thứ Kiếm Ý tinh túy. Mỗi một đạo Kiếm Ý ẩn chứa pháp tắc mà rơi xuống cả chín người.

Chúng nhanh chóng ngưng tụ thành những mũi nhọn mà phóng lên cao, đâm vào khí phong mang phía trên Kiếm Cốc.

Không gian sập xuống, trước mặt Ma Linh và chín người Lăng Địa xuất hiện không gian loạn lưu liên nhanh chóng bị đánh nát.

Mà trên thân chín thanh kiếm được bao phủ bởi một vầng khí phong mang màu trắng. Những tia khí phong mang đó chính là do chín người Lăng Địa thiêu đốt hồn phách.

Trong đó có ba thanh kiếm cao tới chừng vạn trượng. Một thanh tràn ngập Thiên Lô mà tím đen, một thanh tràn ngập ngọn lửa Thái Dương chân hỏa mà thanh khác thì dần dựa ma khí cùng với Ma Lô bá đạo đỏ như máu. Bên cạnh ba thanh kiếm đó còn có sáu thanh kiếm cao tới ngàn trượng của sáu người Huyền Hàn Âm.

Có lẽ linh ngộ được điều gì đó mà vào lúc này, nơi Huyền Hàn Âm và Linh Không Thánh nữ cũng xuất hiện một vầng Hạo Nhiên Chính Khí màu trắng. Mặc dù nó rất mỏng nhưng đúng là có tồn tại.

Đồng thời, người thanh niên đỏ như máu cũng hóa thành một thanh kiếm tản ra đầy khí Chân Man.

Đáng tiếc là với công phu của chín người nếu ra khỏi không gian Kiếm Cốc thì trong khoảng thời gian trăm năm, bất luận là đại lục Kiếm Thần hay là ba nghìn hải đảo cũng đều xuất hiện vài vị kiếm giả cái thế.

Nhưng vào lúc này, trong không gian của kiếm cốc Bạch Linh chợt có một sự thay đổi. Trong cả không gian chỉ còn lại có mười thanh kiếm khổng lồ mà thôi.

- Tỷ tỷ.

Nhìn Ma Linh đứng trong không gian, Nhược Thủy thốt lên nho nhỏ. Chẳng biết tại sao, lúc này, nàng nhìn về phía này chỉ thấy tỷ tỷ của nàng chợt có cảm giác như cùng chung huyết mạch.

- Đây thực sự là tỷ tỷ sao? - Nhược Thủy thầm nghĩ.

Nhìn cái thân hình của Ma Linh với mái tóc màu tím bay múa, tản ra khí phong mang màu tím sắc bén gần như áp chế không gian làm cho Ma Linh cảm thấy tất cả bất chợt trở nên chân thật.

Một tiếng kiếm ngân khùng bố vang lên. Mặc dù không hề có sóng âm nhưng âm thanh cũng đập vào tai Nhược Thủy. Trong trời đất dường như chỉ có mười tiếng kiếm ngân khiến cho không gian chấn động. Trong tích tắc, trong phạm vi trăm dặm, không gian tối sầm lại.

Đây là một bóng đêm tuyệt đối. Lúc này, chỉ có thể nghe thấy được những tiếng động như tiếng sấm khiến cho tâm hồn kinh sợ. Sắc mặt Nhược Thủy tái nhợt, ngồi bệt xuống bên cạnh Lục Thanh đã hóa thành quả trứng lớn màu vàng.

Ánh sáng màu vàng lưu chuyển trên quả trứng đột nhiên tản ra vài thước, bao phủ Nhược Thủy vào bên trong.

- Lục đại ca. Là huynh sao? - Nhược Thủy ngẩn người, đưa tay vuốt ve quả trứng. Nàng có thể cảm nhận được từ bên trong như có tiếng tim đập thành thịch.

Chợt Nhược Thủy có chút thất vọng mà nhìn khoảng không tối đen.

Giống như khai thiên tích địa, từ trong không gian tối đen chợt lóe lên một tia sáng trắng. Lúc đầu, tia sáng đó hết sức yếu ớt, dường như chỉ cần một cơn gió cũng có thể làm cho nó biến mất. Nhưng thời gian trôi qua, ánh sáng đó bắt đầu mở ra xung quanh. Đối diện với ánh sáng trắng đó, từng đạo gợn sóng không gian tối đen do lực lượng của không gian sụp đổ tạo ra trở nên yếu ớt.

Cho tới khi ánh sáng trắng chiếu sáng tới mười trượng, một tia sáng màu tím liền xuất hiện. Tia sáng tím đó hết sức sáng, bên cạnh còn có một tia sáng trắng tồn tại. Cả hai dựa vào nhau, từ từ bện thành cái bóng của một thanh thần kiếm.

Cái bóng của thần kiếm vừa xuất hiện chợt tản ra ánh sáng chói mắt. Những tia sáng đó tản ra với tốc độ kinh người.

Thấp thoáng, chín bóng người hăm sâu trong ánh sáng.

Chẳng cần phải nói, chín cái bóng đó đúng là chín người Lăng Địa. Chỉ có điều vào lúc này, thân ảnh của chín người đều âm đạm, dường như không lâu nữa sẽ biến mất.

- Thực lực của Ma Linh đúng là hùng mạnh. Chúng ta đã đánh giá quá thấp. Ít nhất thì nó đã đạt tới Kiếm Phách đỉnh.

- Mặc dù làm cho nó bị trọng thương nhưng với tốc độ hồi phục của Ma Linh thì chỉ cần hấp thu đạo linh là có thể hồi phục lại. Thậm chí còn tiến thêm một bước.

- Lăng huynh! Hình thần câu diệt.

- Tạo hóa trên người. Ra tay đi.

Tiếng kiếm ngân lại vang lên, chín thanh kiếm không lồ lại xuất hiện. Chỉ có điều, so với trước, chín thanh kiếm đều thu nhỏ lại một vòng.

Ngay lập tức, ánh sáng tản ra từ quả trứng màu vàng lại bao phủ lấy người Nhược Thủy.

- Không cần.

Nhìn chín thanh kiếm kinh người trước mặt, Nhược Thủy biến sắc. Uy thế khôn cùng của chúng tập trung khiến cho nàng hít thở có chút khó khăn.

- Các người dám.

Sau khi chín thanh thần kiếm lại xuất hiện, cái bóng thần kiếm màu tím trắng lại to lên. Thế của trời đất đón lấy khiến cho trong cái bóng của thanh kiếm ngưng tụ thành một cơn lốc xoáy màu xanh. Cơn lốc xoáy đó hết sức quái dị cho dù những làn sóng gợn cũng không thể tác động tới nó mà ngược lại chúng còn bị đẩy sang hai bên.

- Lục đại ca. Chúng ta phải chết cùng một chỗ hay sao?

Nhìn uy thế khôn cùng đang tỏa ra, Nhược Thủy chẳng hề sợ hãi. Một dòng máu tươi màu lam tràn ra khỏi khóe miệng, đưa tay vuốt ve quả trứng màu vàng kim, ánh mắt của nàng có chút hiền hậu.

- Lục đại ca! Huynh biết không? Không biết tại sao mà lần đầu tiên nhìn thấy huynh, Nhược Thủy cảm thấy rất vui. Cái mùi của huynh, Nhược Thủy cảm thấy rất thích, không muốn rời khỏi huynh. Không ngờ, Nhược Thủy lại làm hại huynh. Nếu như lúc trước, huynh giao Nhược Thủy ra thì đã không có chuyện gì. Tại sao huynh lại khờ như vậy?

Hai hàng nước mắt màu lam chảy xuống lã chã.

- Có điều bây giờ, Nhược Thủy được chết cùng một chút với huynh. Sau khi chết, huynh cũng không trách Nhược Thủy. Mà sau khi chết mọi chuyện thế nào, Nhược Thủy cũng không biết. Chẳng biết Lục đại ca có biết hay không?

Nàng nhìn về phía chín thanh kiếm đang tới gần.

- Lục đại ca. Huynh xem, bọn họ đang tới đây. Nhược Thủy sẽ chết cùng một chỗ với huynh.

Áp mặt lên thân quả trứng, những dòng nước mắt màu lam chảy xuống trên vỏ quả trứng. Nhược Thủy nhắm mắt lại.

- Tiểu nha đầu tốt lắm. - Bất chợt, một âm thanh già nua vang lên.

- Ai? - Thần sắc Nhược Thủy chấn động nhìn xung quanh.

- Ta ở trong này. - Âm thanh già nua lại tiếp tục vang lên.

Ngay sau đó, một tiếng kiếm ngân cũng vang lên theo. Tiếng kiếm ngân đó không hề vang dội nhưng đập vào tai Nhược Thủy khiến cho căn nguyên chân linh của nàng cũng phải run rẩy mà sợ hãi.

Ngay tức khắc, trên vầng ánh sáng màu vàng tím đang bao phủ Lục Thanh chợt xuất hiện cái bóng của một thanh ngọc kiếm màu xanh. Thanh tiểu kiếm đó chỉ dài có một tấc nhưng ở trên vỏ trứng lại hết sức hài hòa giống như là hoa văn của nó. Có điều lúc trước, người ta không chú ý tới mà thôi.

Một làn ánh sáng màu xanh tản ra, rồi thanh tiểu kiếm liền từ trên vỏ trứng bay tới trước mặt Nhược Thủy.

- Người là. ..

- Ta là sư phụ của hần.

- Sư phụ là. ..

- Ha ha! Tiểu nha đầu không cần phải vội. Đợi sau khi ta làm chút việc vặt sẽ nói chuyện sau.

Ngay lập tức một tia sáng màu xanh ngọc từ trên thanh kiếm bắn ra, ngưng tụ thành một ảo ảnh của người thanh niên. Khuôn mặt của người đó bao phủ bởi một vầng sáng màu xanh không thể thấy rõ nhưng từ trong miệng người thanh niên đó lại vang lên một âm thanh già nua. Tuy nhiên nó không khiến cho Nhược Thủy cảm thấy quái dị mà lại hết sức tự nhiên như tất cả vốn là như vậy.

- Đây là?

- Chẳng lẽ là Kiếm Linh?

- Cho dù là cái gì thì cũng phải hủy diệt Đạo Linh. Từ trên người đó không hề cảm ứng thấy hơi thở chắc cũng là một thứ kiếm linh. Mà đã xuất hiện thì cũng nhau biến mất đi.

Nhưng ở sau chín thanh kiếm, ảo ảnh của thanh kiếm màu trắng tím cũng hơi chậm lại. Vốn nó có thể đuổi kịp thì vào lúc này chậm hơn rất nhiều, thậm chí là kéo dài khoảng cách với chín thanh kiếm.

Không biết tại sao nhưng từ khi cái bóng trong thanh ngọc kiếm bắn ra, Ma Linh liền cảm thấy tim đập nhanh hơn, dường như có một thứ gì đó khủng bố bắn ra, làm cho nàng có ý muốn lùi lại.

“Tại sao lại thế này?”

Từ khi thức tỉnh trong năm vạn năm tới nay, bản thân Ma Linh chưa hề có cảm giác như vậy? Chẳng lẽ cái bóng người màu xanh đó hết sức đáng sợ?

“Không thể như vậy. ”

Nhưng Ma Linh lập tức lại nghĩ tới lúc trước khi ở Tử Hoảng Kiếm Cốc có nghe thấy một tiếng kiếm ngân. Từ trong tiếng kiếm ngân đó, nàng có thể cảm nhận được một sự uy nghiêm. Trong tích tắc, đối diện với thứ uy nghiêm đó, nàng cảm thấy thực lực của bản thân thật quá yếu ớt.

615. Chương 174: Một Tay Đẩy Lùi.

- Chín tên tiểu tử. Đồ đệ của Vô Tâm ta có thể để cho các người tùy tiện động vào hay sao?

Ngay sau đó, trong ánh mắt khiếp sợ của Nhược Thủy, bóng người màu xanh chậm rãi nâng kiếm chỉ. Phía trước kiếm chỉ liền xuất hiện một vầng ánh sáng màu xanh rực rỡ.

- Thiêu đốt bản mạng chân linh thì bụi nên trở về với bụi đi thôi.

Đột ngột, trong kiếm cốc Bạch Linh, một tiếng kiếm ngân vang vọng trời đất. Đồng thời, một thứ lực lượng vô hình giáng xuống khiến cho mấy người Lăng Địa kinh hãi.

- Lực kiếm vực. Không thể như vậy.

Hoàn toàn khác với lúc trước mà Lục Thanh tiếp dẫn, một chỉ của Diệp lão khiến cho không gian của kiếm cốc Bạch Linh trong nháy mắt bị giam cầm. Chỉ còn lại chín thanh kiếm lớn và Ma Linh là còn có thể di động một cách chậm chạp.

- Vờ. - Một thứ âm thanh chẳng hề có chút tình cảm giống như vị thần thượng phạt của trời đất vang lên. Trong không trung đột nhiên xuất hiện chín thanh ngọc kiếm khổng lồ màu xanh. Mỗi một thanh đều chuẩn xác đánh trúng chín thanh kiếm kia.

Uỳnh. ..

Vô số những tia khí phong mang màu trắng tản ra. Trong tích tắc, chín thanh kiếm khổng lồ với uy thế vô song trong mắt Nhược Thủy nổ tung chẳng khác gì bột nước. Ngay cả hồn phách cũng tiêu tán.

Vào lúc này, Ma Linh nhờ những ký ức có trong mấy ngàn năm mà nét mặt xuất hiện một sự kinh hãi.

- Kiếm Tâm! Người là Kiếm Thánh?

- Không phải. - Âm thanh của Ma Linh đang ẩn trong thanh kiếm khổng lồ lại vang lên.

- Người không có thân thể, Kiếm Anh cũng không thể duy trì. Người bị thương nặng.

Âm thanh của Ma Linh xuất hiện một sự mừng rỡ. Trong tích tắc, màu trắng vốn nhạt đi trên thanh kiếm chợt tỏa ra rực rỡ, giống như thoát khỏi sự trói buộc mà lao về phía Được lão.

- Dùng bí pháp hồi phục thực lực định đoạt Kiếm Tâm của lão phu sao?

Khuôn mặt mơ hồ của bóng người chợt ngẩn lên. Đồng thời, một thứ ý chí vô địch chợt bùng nổ. Đối diện với nó, Nhược Thủy cảm nhận mình giống như một hạt nguyên dịch bé nhỏ trên mặt đất.

Cảm nhận thứ ý chí đang bốc lên, Ma Linh thấy trong lòng bị kiềm hãm.

- Người muốn đoạt Kiếm Tâm của lão phu có nhiều lắm. Người còn chưa đủ tư cách. Cút đi cho lão phu.

Tay phải của Diệp lão điểm nhẹ. Trong phút chốc, không gian vừa mới hồi phục lại sập xuống.

“Không ổn!”

Ma Linh cảm thấy chấn động. Vừa mới tiếp xúc, nàng liền cảm thấy một thứ lực lượng mạnh mẽ không thể ngăn cản trấn áp lên người rồi phá nát thanh kiếm khổng lồ màu trắng tím.

Sắc mặt Ma Linh tái nhợt, miệng phun một ngụm máu tươi màu tím. Thân hình nhỏ bé của nàng lại xuất hiện trong không trung.

Diệp lão lại vung tay phải lên.

- Không được. Tỷ tỷ chạy mau.

Nhược Thủy ngẩn người vội vàng hét lên với Diệp lão. Tay phải của Diệp lão hơi khựng lại.

Chẳng hề chần chừ, trong nháy mắt, Ma Linh đã xuất hiện trên đài đá cách đó trăm trượng rồi biến mất khỏi kiếm cốc Bạch Linh.

- Người. .. - Nhược Thủy ngập ngừng nói với Diệp lão.

Một tiếng động chợt vang lên, ngay tức khắc, Nhược Thủy nhìn thấy trên thanh tiểu kiếm màu xanh xuất hiện một vết nứt.

Tiếp theo đó, thân hình của Diệp lão chợt dao động như muốn tan rã.

- May mắn là đánh lừa được. Nếu không thì không biết thế nào. Tiểu nha đầu. Người đã cứu chúng ta.

Ngay lập tức, Diệp lão lại hóa thành một tia sáng xanh rồi chui vào trong tiểu kiếm.

- Tiểu nha đầu. Tỷ tỷ của người bị trọng thương, bây giờ có lẽ đã đi ngủ. Nhưng tỷ tỷ người hết sức đáng sợ. Có lẽ chưa tới mười năm nữa lại xuất thế một lần nữa. Tới lúc đó, không gian Kiếm Cốc cũng không thể ngăn cản được tỷ tỷ của người. Bây giờ, lực kiếm vực của kiếm cốc Bạch Linh đã bị xáo trộn, nên khắp

cả không gian Kiếm Cốc bị chấn động. Nó sẽ nhanh chóng đẩy mọi người ra khỏi đây. Lát nữa, lão phu có thể che chở cho người. Người có muốn đi theo ta và Lục tiểu tử ra ngoài không?

Nhược Thủy chẳng hề do dự, gật đầu nói:

- Ủm! Ta đồng ý với Lục đại ca là trông giùm cho huynh ấy.

- Người không hiểu được nhân tình thế thái, tính tình đơn giản. Mà lão phu cũng không thể truyền cho người để tránh làm đen linh tính của người. Bây giờ, ta sẽ truyền cho người một chút kiến thức cơ bản. Còn sau này người thành một con người như thế nào thì tùy vào sự hiểu biết của người.

Một tia sáng màu xanh bắn ra rồi chui vào trong mi tâm của Nhược Thủy.

Ngay sau đó, không gian xung quanh dao động, đồng thời một cơn lốc màu bạc xuất hiện trên đỉnh đầu.

- Đi!

Một vầng ánh sáng màu xanh xuất hiện bao phủ Nhược Thủy và Lục Thanh vào bên trong rồi bị cơn lốc xoáy màu bạc hút lấy mà chui vào bên trong.

Trong không gian Bạch Linh. ..

Biến cố xảy ra bất thành linh khiến cho đám người Bồ Nhan Cơ không kịp trở tay.

- Cái gì? - Lăng Ý sững sờ không tin được mà nhìn cơn lốc xoáy màu bạc trên đỉnh đầu.

- Sao lại thế này? Còn chưa được một tháng.

Có điều, lực hút khổng lồ của nó làm cho gã không thể chống cự chỉ có thể để mặc cho nó hút vào bên trong.

Ngay sau đó, trên Giới Thần sơn. ..

Một vòng xoáy màu bạc xuất hiện rồi có hơn mười bóng người rơi xuống.

- Lăng huynh.

Ánh mắt của Bồ Nhan Cơ sáng ngời mà xuất hiện trước mặt Lăng ý. Ngoài ra, tám người Mộc Thanh Nguyên cũng không có vấn đề gì.

Ánh mắt của Lăng Ý biến đổi nhìn bốn người Lục Hồng bên cạnh Bồ Nhan Cơ mà nói:

- Mấy người Huyền huynh đâu?

Nghe Lăng Ý hỏi, Bồ Nhan Cơ thở dài rồi kể lại chuyện trong không gian Kiếm Cốc.

- Lục Thanh!

Trong mắt của Lăng Ý lóe lên một tia sáng. Nhưng ngay lập tức, ánh mắt gã dừng lại trên người Lục Hồng.

- Lục sư đệ. Người đã linh ngộ được Hạo Nhiên chính khí? - Âm thanh của Lăng Ý có chút ngưng trọng.

- Ma tôn giáng lâm nên gặp được may mắn mà thôi. - Dường như không có hảo cảm với Lăng Ý nên âm thanh của Lục Hồng cũng không có chút thân cận.

Lăng Ý sững sờ rồi nhanh chóng hồi phục.

- Vận may của Lục sư đệ thật tốt. Xem ra sau này, thế hệ của Lăng Tiêu tông chúng ta phải dựa vào Lục sư đệ.

- Sư đệ không dám. - Lục Hồng lại nói một cách bình thản.

- Chẳng lẽ người đó đã chết?

Không muốn nói thêm với Lục Hồng, ánh mắt của Lăng Ý nhìn cơn lốc màu bạc biến mất trên đỉnh đầu.

Đám người Bồ Nhan Cơ cũng sững sờ, chẳng cần phải nói tới tám người Mộc Thanh Nguyên. Nhìn cơn lốc xoáy màu bạc biến mất, tất cả đều thử dài.

- Đại diện chủ. Lục đại sư. .. - Tam diện chủ ngập ngừng nói.

Mộc Thanh Nguyên thở dài một tiếng, nói:

- Cũng là do lão phu không tốt mới đưa Lục đại sư tới đây. Không ngờ để xảy ra chuyện như thế này. Tất cả đều là do lão phu hại lục đại sư. Nếu không thì Lục đại sư. ...

Cách đó không xa. ...

- Cuối cùng thì năm vị tiền bối như thế nào? -Lăng Ý ngẩn người như rồi nhanh chóng mở miệng:

- Theo lý thuyết thì bây giờ, năm vị tiền bối chắc chắn bị không gian Kiếm Cốc đẩy ra ngoài. Chẳng lẽ là. ...

Trong lòng y chợt có một dự cảm không hay.

- Không thể như thế. - Lăng Ý lắc đầu, nói.

Bốn người Bồ Nhan Cơ ở bên cạnh cũng không nói gì. Cả bốn người đều nhớ rõ, trong không gian Kiếm Cốc lúc đó, bọn họ cùng cảm nhận được một thứ uy nghiêm rất lớn. Mặc dù không biết nó xuất hiện từ đâu, nhưng bọn họ đều cảm thấy bản thân chẳng khác nào một con kiến để mặc cho nó dẫm lên.

- Lăng huynh! Việc này không phải là thứ mà chúng ta có thể phán đoán. Theo tiểu muội nghĩ thì chúng ta nhanh chóng trở về Thánh giới, bẩm với tông môn. Để cho tông môn quyết định.

- Đúng! Bây giờ cũng chỉ còn biết làm như vậy. - Lăng Ý gật đầu. Đúng là biến cố bây giờ không phải là thứ mà họ có thể phán đoán.

Lúc này, không gian kiếm cốc đã đóng lại mà năm vị tiền bối của các tông môn vẫn không đi ra thì đó đúng là một chuyện lớn. Phải biết rằng, trong số đó có hai vị Kiếm Tôn. Kiếm Tôn! Cho dù ở Tử Hoàng Thánh giới cũng là nhân vật tuyệt đỉnh của tông môn.

Chẳng hề để ý tới tám người Mộc Thanh Nguyên, sáu người Lăng Ý liền vọt lên, lao về phía biên giới của giới Thanh phạm.

- Đại diện chủ!

- Về núi Thanh Phạm trước rồi nói sau. - Mộc Thanh Nguyên chợt quay đầu:

- Năm vị! Sau này gặp lại.

- Mộc diện chủ không thể ở lại mấy ngày hay sao? - Lão già họ Đỗ cố gắng giữ lại.

- Chuyện của Lục đại sư, diện Thanh Phạm chúng ta phải cấp cho Tử Hà tông một sự công bằng. Ý tốt của Đỗ lão, Mộc miễn xin nhận. Ta thực sự xấu hổ nên không dám ở lâu.

Nghe vậy, lão già họ Đỗ cũng thở dài:

- Lục đại sư là nhân tài mà phải chết như vậy đúng là tổn thất lớn với giới Thanh Phạm chúng ta. Nếu không thì sau này Lục đại sư có thể bước vào cảnh giới Kiếm Phách cũng là chuyện đương nhiên.

Trong lúc Mộc Thanh Nguyên chào từ biệt năm người lão nhân họ Đỗ thì cách đó khoảng ba vạn dặm ở một chỗ cây cối rậm rạp, trong một cái sơn mạch dài tới cả nghìn dặm. ...

Trên một ngọn núi cao tới nghìn trượng có một quả trứng cao chừng một trượng màu vàng tím đang nằm đó. Bên trên quả trứng có một vầng sáng màu vàng kim lưu chuyển, thì thoảng lại tỏa ra một sự uy nghiêm.

Trên chín tầng trời, Lôi Vân hội tụ. Đám Lôi Vân ước chừng phải tới trăm dặm, bên trong thì thoảng lại có tiếng thiên lôi vang lên.

Cách quả trứng khoảng chừng mười dặm, trên đỉnh một ngọn núi có một thiếu nữ áo lam đang đứng. Nàng nhìn chăm chăm về phía quả trứng mà miệng thì lẩm bẩm liên tục.

- Lục đại ca! Huynh không được có chuyện gì. Nếu không Nhược Thủy sẽ ra đi với huynh. - Nói xong, khuôn mặt của thiếu nữ ửng hồng, đồng thời cũng hiện rõ một sự kiên định.

Ầm ầm

Tiếng Thiên Lô vang lên khiến cho khu rừng quanh dãy núi, những đàn thú đang ngủ đông đều nhìn về phía này. Từng con dã thú đều run rẩy rút sâu vào trong động, không dám thò mặt ra. Còn đám linh thú thì vốn hấp thu linh khí của trời đất nên so với sinh linh khác còn sợ hãi hơn nhiều.

616. Chương 175: Lô Kiếp Hư Không

Một đạo thiên lô mà tím sẫm hạ xuống, mở ra trong không gian một cái không gian Động Hư tối đen.

Đạo Thiên Lô mà tím sẫm đánh xuống quả trứng lớn giống như ngọn lửa gặp phải băng tuyết mà phát ra những tiếng xèo xèo.

Một tiếng kiếm ngân réo rất vang lên. lát sau, đạo Thiên Lô đang chớp lóe trên quả trứng giống như mưa xuân rơi xuống đất nhanh chóng bị hấp thu.

Oành. ..

Oành. ..

Kiếp vân rộng trăm dặm nhanh chóng quay cuồng, co lại. Trong khoảng khắc nó chỉ còn năm mươi dặm. Cả năm đạo lô kiếp đánh xuống, nhưng không hề có ngoại lệ mà bị vỏ trứng màu vàng tím hấp thu. Ngay lập tức, vỏ quả trứng giống như được ăn nó mà tỏa ra một vầng ánh sáng màu tím vàng kim.

Nhưng ngay sau đó, kiếp vân trên chín tầng trời trở nên yên tĩnh. Khắp rặng núi dài nghìn dặm không còn một chút gió. Không khí ngưng đọng quả thực là đáng sợ.

Đột ngột, kiếp vân rộng năm mươi dặm đột nhiên xoay tròn, nhanh chóng thu nhỏ. Chỉ trong chừng một nhịp hô hấp từ phạm vi năm mươi dặm nó thu lại còn có mười dặm. Mà màu sắc của kiếp vân cũng từ màu tím sẫm chuyển sang màu đen, hơn nữa vẫn tiếp tục thu nhỏ nhưng tốc độ không còn nhanh như trước nữa.

Bất chợt, bên người thiếu nữ, thanh tiểu kiếm màu xanh chợt xuất hiện.

- Không ngờ lần này Lục tiểu tử thu hoạch lại lớn như vậy. Tiếp dẫn lực kiếm vực khiến cho sự linh ngộ của hắn tăng mạnh. Bây giờ, dẫn động lại là sự kết hợp của nhị trọng và tam trọng lô kiếp, tạo ra lô kiếp hỗn hợp. Đúng là khó có thể đoán trước. - Âm thanh của Diệp lão tràn ngập sự cảm thán.

- Diệp thúc thúc. Lục đại ca không sao chứ? - Nhược Thủy đứng bên cạnh, có chút hồi hộp:

- Hừ hừ! - Diệp lão cười khê:

- Lúc trước, cái quan tài bằng Thanh Đồng đó cho Lục tiểu tử thật nhiều điều tốt. Nếu không thì nó cũng không thể dẫn động được lực kiếm vực. Với lực lượng kiếm thể của nó bây giờ, cho dù không cần tránh né để cho nhị trọng và tam trọng lô kiếp đánh thẳng lên người cũng chẳng làm sao. Mà cho dù bây giờ là lô kiếp hỗn hợp thì nhiều lắm cũng chỉ khiến cho nó bị thương nhẹ mà thôi. Mà hấp thu lô kiếp hỗn hợp này lại càng có thể giúp nó củng cố tu vi mà đột phá.

- Diệp thúc thúc. Vậy Lục đại ca không bị nguy hiểm? - Nhược Thủy vội vàng hỏi.

- Đó là điều đương nhiên.

Lúc này, khi kiếp vân thu nhỏ hết mức, lô vân màu tím đen liền tỏa ra uy thế khủng bố, giống như một con hung thú hoang dã đang mở cái miệng khổng lồ để nuốt người.

Cuối cùng thì đạo kiếp lô thứ bảy cũng đánh xuống. Kiếp lô màu tím đen xuyên quan không gian, kéo theo một dải không gian loạn lưu đánh lên trên quả trứng lớn.

Rắc rắc. ..

Đạo kiếp lô đó đánh nát ánh sáng màu tím vàng kim bên ngoài quả trứng. Lập tức, một cái khe sáng trắng xuất hiện trên vỏ trứng.

Nhược Thủy lo lắng vội vàng kêu lên:

- Diệp thúc thúc.

- Yên tâm đi! Tiểu nha đầu! Hình như ngươi rất lo lắng cho Lục tiểu tử a. - Từ trong thanh tiểu kiếm vọng ra âm thanh của Diệp lão.

- Không có.

Nhược Thủy nghe thấy vậy mà đỏ mặt nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía quả trứng như sợ có gì sơ xuất.

Bên trong một khoảng không gian hỗn độn. ..

Lục Thanh chỉ cảm thấy bản thân mình đang lơ lửng giữa một biển sao.

Trên bầu trời tối đen xuất hiện đầy những vì sao sáng làm cho trong bóng đêm bùng lên sức sống.

Đi trong cái thế giới đầy sao, Lục Thanh quên cả hô hấp, mắt sững sờ, trong lòng đầy sự lưu luyến cái thế giới trước mặt nhưng không đành lòng thoát ra.

Một ngôi sao bốc cháy đột nhiên vọt qua bên người hắn, kéo theo một cái đuôi lửa thật dài. Ánh sáng của ngọn lửa màu hồng tỏa ra thật đẹp. Xung quanh ngọn lửa có một tầng Tồn Phong dao động, kéo dài về phía sau.

Ngay lập tức vô số những ngôi sao sáng rơi xuống bên người hắn. Huyền Băng tỏa ra hơi lạnh khắp xung quanh, Chân Hỏa tỏa ra ánh sáng rạng ngời, Cương Phong thổi từng trận cắt da cắt thịt. Những ngôi sao tràn ngập xung quanh liên tục rơi xuống trước mặt Lục Thanh.

Không biết trải qua thời gian bao nhiêu lâu, Lục Thanh cứ quanh quẩn trong vùng trời đó mà nhìn những ngôi sao sa xuống. Bao nhiêu năm qua, hắn gặp được vô số những ngôi sao sa quái dị, thậm chí hắn còn cảm thấy chán ghét.

- Ta là ai? - Đột nhiên, Lục Thanh tự hỏi mình.

- Cuối cùng thì ta là ai? - Lục Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Nơi đó, ngoại trừ những vì sao ra không hề còn có một thứ gì khác.

Lần đầu tiên, Lục Thanh cảm thấy ghét cái bầu trời đầy sao. Âm thanh của hắn vang vọng trong không trung mà không hề có câu trả lời.

Hắn cứ di chuyển không hề có mục đích trong cái không gian đó. Tới lúc này những ngôi sao rơi xuống vô cùng vô tận không còn làm cho Lục Thanh cảm thấy hấp dẫn nữa.

Những tiếng hỏi cứ liên tục vang lên trong không gian đầy sao.

- Ta là ai?

- Cuối cùng thì ta là ai?

Dường như vĩnh viễn không cảm thấy mệt, bước chân của Lục Thanh cứ thế chậm rãi đi trong bầu trời đầy sao đó. Những ngôi sao cứ thay đổi liên tục cùng với sao sa không biết đã rụng xuống mấy phần mà Lục Thanh vẫn chưa tìm thấy câu trả lời.

Bao nhiêu năm tháng cứ thế trôi qua trong cái không gian đó mà dường như chẳng có một chút tác dụng. Bước chân của thời gian cũng chẳng hề để lại một chút dấu vết trên người Lục Thanh. Ngược lại, theo thời gian trôi đi, trên người Lục Thanh lại xuất hiện một vầng linh quang màu tím bạc.

Năm tháng trôi qua, ánh sáng màu tím bạc đó càng lúc càng rực rỡ. Từ từ, trong lòng Lục Thanh dường như cảm nhận thấy như có một thứ gì đó đang kêu gọi vang lên từ đáy lòng.

Đây là một thứ âm thanh mà Lục Thanh chưa bao giờ nghe thấy. Nhưng không biết tại sao mà Lục Thanh lại cảm thấy hết sức quen thuộc, dường như đã lâu lắm rồi, hắn đã được nghe nhưng không thể nào nhớ ra.

Không biết trải qua bao nhiêu thời gian, đột ngột một tia sáng màu tím bạc chợt xuất hiện cách đó vài dặm.

Lục Thanh ngẩn người nhưng trong lòng âm thanh đó lại vang lên như nói cho hắn biết rằng thứ ở xa đó đang kêu gọi hắn.

Hắn nhanh chóng di chuyển tới gần.

Nhìn thấy đồ vật đó, Lục Thanh ngơ ngác mà quan sát. Đó là một sợi dây dài tản ra những tia khí sắc bén, cắt không gian xung quanh thành những vết rạn.

Mặc dù sự sắc bén của nó có uy thế khủng bố như vậy nhưng không biết tại sao, Lục Thanh lại chẳng hề cảm thấy sợ hãi mà ngược lại phải nói là rất thân thiết. Đường như trước đây, thứ đó đã thuộc về hắn. Trước kia như thế, bây giờ cũng vậy, và tương lai cũng chẳng thay đổi.

Lục Thanh hơi chần chừ rồi vươn tay ra, sờ soạng sợi dây. Khi chạm tới những tia khí sắc bén, Lục Thanh chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, dường như sâu trong cơ thể có thứ gì đó đang xúc động.

Hắn chẳng hề có cảm giác đau đớn thậm chí là chạm tới nó còn có sự ấm áp.

Từ từ, bàn tay của Lục Thanh càng lúc càng tới gần sợi dây chỉ còn khoảng một thước, tám tấc. .. sáu tấc. .. bốn tấc. .. hai tấc. .. .

Khi khoảng cách sắp không còn thì Lục Thanh chợt dừng tay lại.

- Đây là thứ gì mà tại sao ta lại muốn lấy nó? - Lục Thanh chợt ngẩn người mà tự hỏi mình.

Đúng lúc này, cái dây dài màu tím chợt vang lên một thứ âm thanh truyền thẳng vào tai Lục Thanh.

- Muốn ta đưa ngươi đi sao?

Nhìn sợi dây trước mặt, Lục Thanh chợt mỉm cười rồi giơ tay phải mà nắm lấy nó.

Một tiếng long ngâm vang lên rồi phá nát thế giới trước mặt hắn.

Đây là một cái biển rộng mà nước biển cũng có màu tím bạc. Trên biển rộng thi thoảng lại lóe lên ánh sáng. Lục Thanh nắm sợi dây trong tay mà đứng trên khoảng không của biển rộng.

Đây là. .. .

Ngẩng đầu nhìn lên trên, Lục Thanh cảm thấy kinh ngạc.

- Đây là Chân Long hay sao?

Chẳng biết tại sao trong đầu Lục Thanh chợt xuất hiện một số hình ảnh nhưng lại không thể nói ra bằng lời.

Trên cái biển màu tím bạc, thân thể Chân Long mà vàng kim đứng ngạo nghễ. Nó mở to đôi mắt ra mà nhìn Lục Thanh. Cái sừng dài hơn trăm trượng của nó ở trên đầu có thể nói là hết sức cứng rắn.

Đồng thời, trên thân của nó, từng tia khí phong mang bay lượn, giống như những cọng cỏ non vờ mềm dẻo lại vừa sáng bóng.

Từ trong đôi mắt to của con Chân Long, Lục Thanh có thể thấy được một số điều.

Một sợi dây dài màu tím bạc. .. .

Tiếng long ngâm làm bốc lên những con sóng ngập trời. Ngay tức khắc, con chân long liền lao xuống tới trước mắt Lục Thanh.

Hai mắt Lục Thanh mở to định trốn tránh nhưng lại không thể kịp. Hắn theo bản năng mà giơ sợi dây màu tím lên ngang trước mặt.

Khắp xung quanh ngọn núi cao nghìn trượng xuất hiện những trận gió kinh người.

Trong tích tắc, đạo kiếp lôi màu tím đen cuối cùng cũng đánh xuống, bao phủ toàn bộ quả trứng màu vàng kim vào bên trong.

Ầm ầm

Cả dãy núi rung chuyển. Ngọn núi đang có quả trứng vào lúc này cũng sập xuống. Kiếp lôi màu tím đen bao phủ quả trứng đồng thời thuận thế mà xông vào giữa lòng núi với thế như chẻ tre. Dưới chân núi, có một làn bụi màu xám bay ra xung quanh. Cả ngọn núi chấn động, tổ xuất hiện vô số vết nứt.

Vô số các tảng đá lăn xuống lông lốc, bụi bay mù mịt. Cái không gian Động Hư nứt ra, bám theo sau đạo kiếp lôi màu tím đen rồi chui vào trong lòng núi.

617. Chương 176: Kiếm Hoàng Tam Kiếp

Không gian Động Hư tối đen há miệng ra mà nuốt cả ngọn núi lớn. Cuối cùng tất cả đều chui hết vào trong không gian Động Hư.

- Lục đại ca. - Nhược Thủy không nhịn được phải hô lên một tiếng. một vầng ánh sáng màu lam tỏa ra, nòng đình lao tới ngọn núi đang sập xuống.

- Khoan đã. - Một thứ uy nghiêm xuất hiện, đẩy Nhược Thủy quay trở lại.

- Phải xuất ra. - Âm thanh của Diệp lão mặc dù rất nặng nề nhưng trong đó ẩn chứa một sự mong đợi khiến cho Nhược Thủy dừng bước.

Đột ngột một tiếng long ngâm vang lên chấn động không gian. Tiếng long ngâm khủng bố cùng với sự uy nghiêm ghê gớm xông lên tới tận trời cao. Ở nơi đó, kiếp vân nhanh chóng tan biến.

Huyết mạch Chân Long dài ba nghìn trượng bay lên cao. Thân hình màu tím vàng kim của nó như thật, tràn ngập một thứ lực lượng không gì có thể sánh được. Ngay lập tức, trong phạm vi ngàn dặm vang lên vô số tiếng thú kêu thân phục. Trong số đó có vô số linh thú bậc hai, thậm chí là cả linh thú bậc năm hiếm thấy. Sau khi nghe thấy tiếng long ngâm, ngay cả linh thú bậc năm cũng sáng suốt mà lựa chọn thân phục. Linh thú mặc dù cũng là thú nhưng linh trí của chúng theo cấp bậc mà càng lúc càng cao. Mà linh thú bậc năm có thể cảm nhận được trong tiếng long ngâm có sự chênh lệch lực lượng tới mức độ nào.

Lục Thanh từ từ mở mắt. Ánh mắt hắn vẫn như trước có một chút mê muội nhưng nhanh chóng nó liền bị thân hình to lớn trên bầu trời thu hút. Sự mê mang trong nháy mắt liền biến mất. Lục Thanh nhắc tay, nhìn sợi dây màu tím bạc trong tay mà mỉm cười.

- Đây là kiếm. - Lục Thanh trịnh trọng nói:

- Trung phẩm thần kiếm cấp Bạch Linh - Luyện Tâm.

Dường như cảm nhận được ý tứ của Lục Thanh, một tiếng kiếm ngân réo rắt từ Luyện Tâm kiếm vang lên. Hoàn toàn khác với trước, vào lúc này, Lục Thanh cảm nhận được ở Luyện Tâm có một sự thay đổi long trời lở đất. Nắm Luyện Tâm trong tay, Lục Thanh liền có một thứ cảm giác máu thịt tương thông. Mà hắn có thể cảm nhận được bên trong Luyện Tâm kiếm linh cũng đã ngưng kết thành hình với màu tím bạc.

Có lẽ thấy ánh mắt chăm chú của Lục Thanh, Luyện Tâm đầy linh tính mà bay lên, bay quanh Lục Thanh mấy vòng. Thân kiếm mát lạnh của nó từ từ cọ vào người hắn.

Nét mặt hắn chợt sững lại như nghĩ tới điều gì đó. Ánh mắt của Lục Thanh nhìn về phía xa.

Phong Lôi! Người có khỏe không?

Vào lúc này, huyết mạch Chân Long ở trên chín tầng trời giống như đã phóng thích đầy đủ long uy liền lao về phía Lục Thanh. Chẳng hề sợ hãi, Lục Thanh giang hai tay làm theo một tư thế ôm ấp. Một thứ đại thể nguy nga trên người Lục Thanh tràn ra.

- Tốt! Đúng là có linh ngộ lớn. - Thanh tiểu kiếm màu xanh bên cạnh Nhược Thủy vang lên âm thanh của Diệp lão, có chút che dấu sự vui sướng.

Còn Lục Thanh, lúc này cái ôm của hắn giống như ôm lấy cả trời đất. Con Chân long mà vàng tím chạm lên người hắn liền giống như dòng nước mà tràn vào thân thể.

Một thứ lực lượng mệnh mông cuồn cuộn tỏa ra khắp thân thể hắn. Lục Thanh cảm ứng Kiếm Chung thì thấy Kiếm Nguyên mạnh hơn trước gấp bội. Nương theo Kiếm Nguyên mãnh liệt, Lục Thanh có thể cảm nhận được một chút pháp tắc. Thứ pháp tắc mà trước đó hắn không thể nào cảm ứng được thì vào lúc này, cuối cùng hắn cũng nắm được một chút.

Tu vi Kiếm Hoàng tam kiếp.

Lục Thanh sưng sốt, không ngờ bản thân lại có một sự tiến bộ cực lớn đến như vậy. Nhưng tại sao bản thân vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được pháp tắc?

Lục Thanh cảm thấy hơi ngạc nhiên. Đúng là lúc này, Lục Thanh mới chỉ nắm được một chút pháp tắc. Hắn có thể cảm thấy những gì mà bản thân có được mới chỉ là lớp vỏ bề ngoài.

Bản chất của pháp tắc cuối cùng là loại thuộc tính nào vẫn là điều mà Lục Thanh chưa thể nắm được.

Tuy nhiên, bây giờ đối với thuộc tính của Kiếm Cương làm cho Lục Thanh cảm thấy ngơ ngác. Nào là khí Động Hư, khí Luân Hồi, lại còn cả Thiên Lô và Thiên Phong. Các thuộc tính hỗn tạp như vậy Lục Thanh chưa bao giờ thấy, thậm chí là chưa từng nghe thấy. Bởi những loại thuộc tính đó gần như không thể có chung.

Xem ra con đường của hắn vẫn còn phải đi rất dài.

Có điều, cho dù như vậy thì Lục Thanh cũng cảm thấy mức độ nắm pháp tắc trong tay của mình cũng trưởng thành hơn vô số lần. Với cái tên của pháp tắc, thậm chí là thuộc tính của Kiếm Cương, Lục Thanh cũng chỉ tạm thời dùng hai chữ Phong Lô như trước. Đợi cho tới ngày nào đó hắn có thể hiểu rõ được bản thân có thứ gì thì mới sửa đổi tên.

Ngay lập tức, tâm thần Lục Thanh liền chìm vào trong huyết nhục.

Ầm ầm

Nếu như lúc trước, khí huyết của hắn giống như một dòng thủy ngân thì bây giờ nó chẳng khác nào một con sóng. Khí huyết mệnh môn cuộn cuộn giống như một con Chân Long mà chảy trong huyết mạch, mang theo một nguồn sức lực không gì có thể sánh kịp.

Một vầng khí phong mang màu trắng xuất hiện trên cánh tay phải của Lục Thanh rồi từ từ biến thành một thanh thần kiếm.

Lục Thanh đắm một quyền. Ngay lập tức trong không trung giống như có một mũi tên xuyên qua cùng với tiếng kiếm ngân như tiếng sấm.

Tiếng kiếm ngân vang vọng không gian từ trên tay phải Lục Thanh phát ra. Vào lúc này, cánh tay phải của Lục Thanh giống như hóa thành một thanh thần kiếm sắc bén. Một quyền của hắn vừa đánh ra, những tia khí phong mang lập tức bùng nổ khắp nơi trên người hắn.

Từng gợn sóng không gian nhanh chóng tản ra dưới chân Lục Thanh, giống như chủ động nâng hắn lên.

Gần như trong khoảng khắc nắm tay của hắn đánh ra, một tiếng long ngâm cũng từ trong thanh thần kiếm màu trắng vang lên. Uy nghiêm Thiên đạo bị tiếng long ngâm kích động. Đồng thời, huyết mạch Chân Long mà vàng tím bốc lên sau lưng Lục Thanh rồi hóa thành ảo ảnh của một con Chân Long mà vàng tím. Con Chân Long ngửa mặt lên trời gầm lên, tạo ra vô số những gợn sóng.

Huyết mạch Chân long xông vào trong huyết mạch. Thân thể thu nhỏ của nó bay lượn trong đó khiến cho một làn huyết khí cuộn cuộn theo long uy ngút trời mà tuôn ra.

Khí huyết vô cùng vô tận ở trong người hắn bốc lên tạo ra những con sóng động trời. Vào lúc này, trong lòng Lục Thanh chợt có một cảm giác khó hiểu giống như hắn hóa thân thành một khoảng trời đất. Mà ngọn núi ngàn dặm trước mặt cũng chẳng khác gì bùn đất dưới chân có thể dẫm nát một cách nhẹ nhàng.

Khí lực vô biên vô tận xoay tròn trong lồng ngực của hắn rồi ngưng tụ lại thành một dòng khí mãnh liệt mà xông vào huyết Lao Cung nơi bàn tay phải.

Một thứ lực lượng mệnh môn từ trong bàn tay phải của Lục Thanh lao ra. Trên nắm tay phải của hắn, kiếm khí mà trắng vọt ra theo.

Thanh kiếm xuyên qua không gian kéo theo vô số không gian loạn lưu.

Ầm ầm

Thanh kiếm khổng lồ nhanh chóng chui thẳng vào một ngọn núi cao tới ngàn trượng, cách đó mấy chục dặm. Ngay cả không gian loạn lưu kéo theo sau cũng xông thẳng vào đó.

Rồi trong ánh mắt kinh ngạc của Nhược Thủy, ngọn núi cao ngàn trượng trong nháy mắt toác rồi hóa thành những khối đá lớn.

Đồng thời, vô số không gian loạn lưu xuyên qua khiến cho những tảng đá đó lập tức hóa thành bột mịn.

Lục Thanh cúi đầu không nói nhìn nắm tay phải của mình. Trong lòng hắn thầm đánh giá một quyền này có lẽ khoảng chừng bốn trăm vạn cân lực. So với kiếm thể Kim Thiên trước kia ước chừng phải tăng lên gấp đôi. Chẳng trách mà vừa rồi mình cảm thấy mặc dù Luyện Tâm tăng lên tới hai mươi vạn cân sức nặng nhưng vẫn không hề có cảm giác phải cố.

Nghĩ tới đây, Lục Thanh có chút ngạc nhiên. Hôm nay, hắn đã chính thức bước vào tầng thứ mười của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh. Tổng cộng, Tử Hoàng Kiếm Thân kinh có tới mười ba tầng. Còn lại ba tầng nữa, Lục Thanh không dám tưởng tượng. Đợi cho tới khi hắn có thể tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tới cảnh giới viên mãn thì không biết có tới mấy triệu cân sức lực?

Chẳng qua tạm thời bây giờ Lục Thanh vẫn không thể đoán được. Bởi vì theo lời của Diệp lão thì lúc trước lão cũng mới chỉ đạt tới tầng thứ mười mà thôi. Khoảng cách tiến vào tầng thứ mười một vẫn còn một đoạn.

Tất nhiên, Tử Hoàng Kiếm Thân kinh cũng là do Diệp lão sáng chế nên thời gian tu luyện cũng không được dài đồng thời cũng không kiếm được nhiều tinh nguyên linh vật.

Mặc dù như vậy thì bây giờ, có thể vượt qua mức độ tu luyện của Diệp lão khiến cho Lục Thanh cảm thấy hết sức tự tin. Hắn tin rằng ba tầng còn lại nhất định bản thân có thể đạt được.

Lục Thanh nhìn kiếm chỉ tay phải tỏa ra những tia khí phong mang màu trắng. Sau khi đạt tới kiếm thể Bạch Linh, bản thân hắn cũng có thể sinh ra một thứ thần thông kiếm đạo.

Chẳng cần phải nghĩ ngợi, hồn thức của Lục Thanh hạ xuống. Sau khi tu vi đạt tới Kiếm Hoàng tam kiếp, hồn thức của hắn đã tăng mạnh. Bây giờ mà tỏa ra chỉ sợ ít nhất cũng phải bao phủ một phạm vi tới hai trăm dặm. Nếu như lúc trước hắn ở trong tông vực của Tử Hà tông thì chỉ cần hắn mở hồn thức là có thể xem xét được toàn bộ tông môn.

Khi hồn thức của Lục Thanh tiếp xúc với kiếm cốt đang tỏa ra ánh sáng màu tím bạc thì nét mặt hắn xuất hiện một sự quái dị.

Thần thông này. ...

Mặc dù lúc này cảm thấy thần thông đó quái dị nhưng Lục Thanh cũng muốn thử một chút.

Hồn thức của hắn chìm vào trong kiếm cốt, trong phút chốc một cái cảm giác đau đớn lan ra khắp toàn thân.

Nếu như nói Tử Hoàng Kiếm Thân kinh tạo ra đau đớn giống như sự tra tấn thì bây giờ, nỗi đau do thi triển thần thông chẳng khác nào xé rời thân thể rồi gấn lại.

Toàn thân Lục Thanh to lên thêm một vòng. Nhìn nét mặt đau đớn của Lục Thanh, Nhược Thủy cũng lo lắng. Chỉ có điều Diệp lão đang đứng bên cạnh không cho phép nàng đi tới mà chỉ có thể đứng ở xa để nhìn Lục Thanh. Bởi vì Diệp lão đã nói, vào lúc này Lục Thanh mới tỉnh lại sau đột phá nên thực lực của bản thân cần phải làm quen.

618. Chương 177: Hóa Thân Thành Kiếm

Quanh người Lục Thanh từ từ nổi lên một vầng khí phong mang màu trắng.

Một tiếng kiếm ngân vang lên. Nương theo tính kiếm ngân thuần túy, Luyện Tâm đang lơ lửng cũng phát ra âm thanh hưởng ứng, lượn quanh người Lục Thanh như đang nghênh đón một thứ gì đó.

Đây là. ...

Ngay sau đó, trước mặt hai người Nhược Thủy chợt lóe lên một tia sáng trắng. Một thanh thần kiếm cổ liền hiện ra trước mặt. Đây là một thanh thần kiếm cấp Bạch Linh. Nhìn những tia khí phong mang trên

đó, hai người Nhược Thủy cảm nhận được đây là một thanh thần kiếm Bạch Linh trung phẩm đỉnh cấp. Chỉ có điều rằng thân kiếm mặc dù có chút linh tính.

- Đây là. . . - Nhược Thủy như không tin vào hai mắt mình.

Nhìn lại Luyện Tâm kiếm lúc này cũng đang vui mừng bay lượn xung quanh thanh kiếm khổng lồ, thi thoảng lại cạ nhẹ lên thân kiếm.

Lục Thanh hơi khiếp sợ nhìn thân thể của mình. Đây chính là mình hay sao?

Hắn thả Hồn Thức ngược vào trong thân thể của mình. Đập vào mắt hắn chính là một thanh thần kiếm cấp Bạch Linh cổ xưa. Trên thân kiếm không hề có chút hoa văn mà chỉ có những tia khí phong mang dầy đặc.

Một đạo kiếm cương màu tím từ trong thân kiếm bắn ra.

Tia kiếm cương sắc bén nhanh chóng xuất hiện cách đó trăm trượng, xuyên thủng cả một ngọn núi lớn.

Trong cơ thể hắn không gì có sự biến hóa, chỉ có điều thân thể lại ngưng tụ thành kiếm hình làm thế nào có thể di động? Trong lòng vừa động, gần như trong nháy mắt một tia sáng màu tím bạc xuất hiện trên thân kiếm. Ngay sau đó, thần kiếm biến mất trong không trung.

- Lục đại ca. - Nhược Thủy kêu lên kinh hãi.

- Ở ngoài ngàn dặm.

Diệp lão ở trong thanh tiểu kiếm chợt thở ra một hơi nhẹ nhõm. Rồi lập tức bắn ra một đạo ánh sáng mà bao lấy Nhược Thủy lao về phía Lục Thanh.

Ở cách đó ngàn dặm. .

Trên một khúc sông uốn lượn, một tia sáng màu tím chợt lóe lên rồi xuất hiện một thanh thần kiếm dài cả trượng.

- Nhanh thật.

Lục Thanh cảm thấy hơi khiếp sợ. Sau khi hóa thân thành kiếm, tốc độ của hắn tăng lên tới mức làm cho người ta phải lú lẫm. Trong nháy mắt, hắn có thể cảm ứng được nhiều loại pháp tắc dao động.

Pháp tắc Động Hư, pháp tắc Luân Hồi, lại còn có cả pháp tắc Phong Lôi.

Chỉ có điều mặc dù di chuyển nhanh nhưng mức độ tiêu hao Kiếm Nguyên cũng hết sức khủng bố. Chỉ có một lần mà đã tiêu hao khá nhiều. Cái này, nếu như tới thời điểm quan trọng, dùng để chạy trốn là tốt nhất. Cho dù Phong Lôi kiếm sí thì nó cũng nhanh hơn gấp đôi.

Ngoại trừ điều đó ra thì việc hóa thành Kiếm Hình cũng không hề bị tiêu hao. Nếu muốn, hắn có thể giữ nguyên trạng thái như vậy.

- Thần kiếm đều có sẵn linh thức rồi sau đó hóa thành Kiếm Linh. Cho tới khi Kiếm Linh hóa hình, thậm chí là giống như Ma Linh thực sự thoát khỏi kiếm thể, trở thành con người. Mà thần thông này của ta lại đi theo con đường ngược lại, từ người hóa thành kiếm. Thực sự là cổ quái. - Lục Thanh thì thảo một câu, rồi ngay lập tức trên người hắn tỏa ra ánh sáng màu trắng chói mắt mà trở về nguyên dạng.

Sau khi phục hồi thân thể, Lục Thanh ngẩn người. Lúc hóa thành kiếm, nhìn thế giới xung quanh qua đôi mắt của kiếm hắn không hề cảm thấy gì. Nhưng giờ phút này trở lại thân thể bình thường, Lục Thanh mới phát hiện ra rằng lúc còn là kiếm tâm thần của hắn hết sức bình tĩnh. Thậm chí là không gì có thể làm dao động suy nghĩ của hắn, chẳng khác gì như thực sự trở thành một thanh kiếm.

Có điều, Lục Thanh cũng biết cho dù bản thân có hóa thành thần kiếm thì cũng hoàn toàn khác với thần kiếm bình thường. Hắn không có kiếm linh, bên trong thần kiếm chính là lục phủ ngũ tạng và đan điền, Thức Hải của hắn.

- Thực quái lạ. Rất tốt.

Đúng lúc này, một âm thanh già nua vang lên khiến cho Lục Thanh giật mình.

- Sư phụ!

Từ này tới giờ, Lục Thanh vẫn đắm chìm trong sự thay đổi của thực lực nên bây giờ hẳn mới chú ý cách đó không xa có một thanh tiểu kiếm màu xanh và Nhược Thủy đang lơ lửng trên không.

Thân hình của Lục Thanh lóe lên rồi tới trước mặt Diệp lão.

- Đa tạ sư phụ cứu giúp.

Nói xong, Lục Thanh không hề chần chừ nhanh chóng quỳ xuống mà hướng tới Diệp lão trong thanh tiểu kiếm lấy ba cái.

Lúc trước ở trong Kiếm Cốc bạch linh mặc dù rơi vào trong sự linh ngộ nhưng đối với việc bên ngoài, Lục Thanh vẫn biết.

Ngẩng đầu nhìn vết nứt trên thân ngọc kiếm, Lục Thanh hổ thẹn nói:

- Đồ nhi vô năng, hại tới sư phụ.

- Ài!

Một tia sáng màu xanh xuất hiện nâng Lục Thanh dậy. Âm thanh của diệp lão lại vang lên:

- Không phải người bất lực. Nếu cho người thêm thời gian mấy chục năm nữa, người chưa chắc đã kém hơn họ. Thiếu hơn họ ngàn năm tu luyện, người không cần phải cảm thấy hổ thẹn. Thân là đồ đệ của Vô Tâm ta, làm việc không cần phải quá utes át. Hai sư đồ chúng ta, ai cứu ai cũng thế. Chỉ là một vết thương nhỏ, vì sư chỉ cần ngủ mấy năm là được.

- Sư phụ! Người phải ngủ say? - Lục Thanh sửng sốt. Gần như không hề nghĩ ngợi, Lục Thanh lấy từ trong Không giới ra một viên Hồn thạch trung phẩm.

- Sư phụ nhanh hấp thu viên Hồn thạch trung phẩm này đi. Đồ nhi cũng không cần phải giữ.

- Không phải là hồi phục lực lượng nên không cần tới Hồn thạch. Chỉ có điều, sư phụ phải tu bổ lại.

Dừng lại một chút, Diệp lão lại nói:

- Người cũng không cần phải lo lắng. Vì sư không dễ xảy ra chuyện không may. Chỉ có điều, lần này vì sư ngủ người phải đối diện với ma nữ. Nghe vì sư nói một câu: " Mặc dù ma nữ đang giận nhưng cũng là người đáng thương. Với thực lực của người bây giờ, nếu nàng không đột phá kiếm phách thì không phải là đối thủ của người. Đến lúc đó vì sư chỉ có một lời đó là để lại tính mạng của nàng. Nói cho cùng, nếu không có nàng thì cũng không có người bây giờ. Nhận được nhân thì hoàn lại quả là điều rất tốt. "

- Đồ nhi nhớ kỹ. - Lục Thanh gật đầu.

Trầm ngâm một lúc, Diệp lão lại nói tiếp:

- Vì sư cần ngủ khoảng chừng sáu năm. Trong khoảng thời gian này, người cần phải chú ý tới mọi chuyện. Mặc dù trước đây, vì sư đã thi triển thần thông đưa người tới nơi này để tránh khỏi tên tiểu tử của giới Tử Hoàng nhưng người vẫn cần phải chú ý. Nói cho cùng thì mấy năm gần đây, nếu giới Tử Hoàng có phải tông sư kiếm phách tới đây. Với thần thông của người nếu không dùng được sức thì cũng có thể bỏ chạy. Nên điều này vì sư không cảm thấy lo lắng. Điều vì sư lo lắng nhất đó chính là Lăng Tiêu tông. Rất nhiều chuyện mặt dù đã qua nhiều năm nhưng cũng vẫn khiến cho người ta có thể ra tay.

- Sư phụ! Lúc trước, trong không gian kiếm cốc. ..

Lục Thanh vẫn cảm thấy khó hiểu, không biết tại sao vị Kiếm Tôn của Lăng Tiêu tông lại có thái độ đối với hắn như vậy.

Diệp lão thở dài một tiếng rồi nói:

- Đó là những chuyện đã lâu lắm rồi. Có điều bây giờ người cứ dốc lòng tu luyện. Một số việc chờ khi nào người có đủ năng lực thì đi tìm hiểu.

Ngập ngừng một chút, Diệp lão lại mở miệng nói:

- Cũng không phải là không thể nói. Chỉ có điều nếu bây giờ nói cho người cũng chẳng có gì hay. Thậm chí nó còn làm cho niệm thần của người trì trệ, sự tiến bộ của tu vi giảm bớt. Nhưng vì sư cũng nói cho người biết một chút, nếu trong sáu năm có gặp được người của Lăng Tiêu tông, đặc biệt là Phong Lô nhất mạch và Lăng gia thì phải cẩn thận, tốt nhất là nên tránh đi. Về phần người Lục gia thì có thể kết giao. Tất nhiên cũng có người tốt kẻ xấu. Tất cả phải do người tự phán đoán vì trong Lục gia cũng không phải tất cả đều cùng một lòng.

- Đồ nhĩ nhữ kỹ. - Nghe thấy lời dặn của Diệp lão, Lục Thanh biết có hỏi lại lão cũng không nói. Mà hôm nay lão nói nhiều như vậy cũng là khó lắm rồi.

Lăng Tiêu tông. Phong Lô nhất mạch. Lăng gia. Lục gia.

Lục gia!

Lục Thanh chợt giật mình. Chẳng lẽ bọn họ lại có quan hệ với Lục gia của hắn?

Cuối cùng, thanh tiểu kiếm có Diệp lão ẩn bên trong chợt tỏa ra ánh sáng chói mắt rồi chui vào bên trong tay phải có Không giới của hắn.

- Thần thông hóa thành thần kiếm của người rất tốt, so với vi sư lúc trước còn tốt hơn nhiều. Nhữ kỹ Vạn Pháp quy tông, không cần phải câu nệ hình thức. Một pháp thông thì vạn pháp thông. Cho dù thế nào cũng không rời khỏi nguyên tắc đó.

Đây chính là câu nói cuối cùng mà Diệp lão để lại cho Lục Thanh. Vạn pháp quy tông, không cần phải câu nệ hình thức. Chỉ cần một pháp thông thì vạn pháp cũng thông. Cho dù thế nào cũng không thoát khỏi nguyên tắc này.

Ghi nhớ lời nói của Diệp lão, Lục Thanh từ từ hiểu ra.

- Lục đại ca! - Cuối cùng thì Nhược Thủy cũng mở miệng.

Lục Thanh ngẩng đầu nhìn Nhược Thủy. Từ sau khi hóa kiếm, Lục Thanh nhìn thấy Nhược Thủy, Kiếm Chủng của hắn lại run rẩy càng mạnh.

- Nhược Thủy! Muội không hối hận chứ?

- Hối hận! - Ánh mắt Nhược Thủy mê mang và đầy sự đau khổ. Lúc trước, được Diệp lão ban cho chút kiến thức, nàng cũng hiểu ra được nhiều chuyện. Tuy nhiên, tính tình vẫn đơn giản như một tờ giấy trắng.

Mà không cần phải nói thì cũng biết được nàng đang nghĩ tới tỷ tỷ.

Trong lòng Lục Thanh có chút thương xót, đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt xinh xắn.

- Không cần phải suy nghĩ. Tạm thời muội cứ theo Lục đại ca. Ta sẽ không để cho ai làm tổn thương muội.

Nhược Thủy gạt đầu rồi như nghĩ tới điều gì đó, nét mặt Nhược Thủy lại đỏ ửng mà cúi đầu.

Lục Thanh giật mình, vội vàng xoay người nhìn về phía dãy núi. Được Diệp lão chuyển tới đây, không biết cách xa tới mấy vạn dặm. Tối lúc này, hắn cũng không thể phân biệt được đây là đâu.

Hắn đưa tay nắm lấy Luyện Tâm đang ở bên. Luyện Tâm do Lục Thanh đúc ra, vẫn đi theo hắn từ trước tới nay. Vì vậy mà thậm chí không cần Lục Thanh phải ra tay, sau khi Luyện Tâm tiến hóa thành thần kiếm cấp Bạch Linh liền tự động nhận chủ.

Lúc này, thấy Lục Thanh gọi, nó liền phát ra một tiếng kiếm ngân rồi rơi xuống tay Lục Thanh.

Hiện giờ Luyện Tâm không biết ở trong Kiếm Cốc bạch linh đã có sự biến hóa như thế này. Chẳng những nó biến thành một thanh thần kiếm cấp Bạch Linh mà sức nặng của nó cũng tăng lên tới hai mươi vạn cân. Một thanh thần kiếm như vậy cho dù khắp cả đại lục Kiếm Thần chỉ sợ cũng là thanh kiếm nặng nhất trong năm vạn năm qua.

619. Chương 178: Cổ Hà Tông

Tử Hà tông. ..

So với quá khứ ồn ào náo động hoàn toàn khác biệt. Hôm nay, cả trấn Triều Dương đều trong tình trạng thần hồn nát thần tình. Có vô số người gã xung quanh.

Chẳng những thế, ngay cả thành chủ Phó Viêm của thành Triều Dương tự mình trấn thủ. Ngay cả Nhiếp Thanh Thiên được phong làm phong chủ của núi Triều Dương cũng tới Lục phủ.

Trong phòng khách của Lục phủ. ..

Nhiếp Thanh Thiên ngồi ở ghế trên. Mặc dù Triệu Thiên Diệp là lớn nhất nhưng bây giờ, thân phận của Nhiếp Thanh Thiên hoàn toàn khác trước. Hơn nữa, Triệu Thiên Diệp cũng không để ý. Đồng thời, bên cạnh còn có Đoạn Thanh Vân và Dư Cập Hóa đang ngồi. Dịch Vân và Thúc Nguyên cùng với ba gã hộ vệ đầu lĩnh cũng ngồi ở đó.

- Thúc đầu lĩnh. Người kể lại chuyện hôm đó xem thế nào. - Nhiếp Thanh Thiên trầm mặc một lúc rồi lên tiếng.

Thúc Nguyên xấu hổ rồi mở miệng nói:

- Bẩm Nhiếp phong chủ. Chuyện hôm đó là như thế này. ..

Ngay sau đó. ..

- Nói như vậy thì sau khi can nường vào phòng mới mất tích. - Nhiếp Thanh Thiên trầm giọng nói.

Triệu Thiên Diệp gật đầu nói:

- Can nường cũng có tu vi Kiếm Sư, cho dù là thực lực không cao nhưng ít nhất thì cũng phải có động tĩnh. Mà ta đã xem qua phòng của can nường cũng không hề có dấu vết hạ độc thủ. Như vậy chứng tỏ can nường bị người ta bắt đi.

- Đúng thế! Có thể làm được chuyện đó mà không để lại một chút dấu vết thì cho dù là Kiếm Chủ cũng không làm được. Ít nhất, thì qua nhiều ngày như vậy, ta cũng phải có được một số tin tức. Vậy mà y lại có thể qua mặt được nhiều người mà không để lại một chút dấu vết thì ta không làm được như vậy. Hơn nữa, nhiều ngày như vậy mà không tra ra được thì chỉ có khả năng. ..

- Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. - Đoạn Thanh Vân trầm giọng nói.

Bốn người Dịch Vân nhìn nhau, nét mặt cùng xuất hiện sự lo âu.

- Hy vọng Thái phu nhân cát nhân thiên tướng nếu không thì lão hủ không thể nào gặp được gia chủ. - Dịch Vân hít sâu một hơi mà nói:

- Chỉ có điều bây giờ không có dấu vết gì để lại. ..

Thấy Dịch Vân như vậy, Nhiếp Thanh Thiên than nhẹ một tiếng rồi mở miệng nói:

- Dịch lão yên tâm. Không có Lục đệ ở đây. Can nường mất tích, chúng ta sẽ dốc hết sức điều tra. Tông môn cũng đã ra lệnh truy sát đối với các thành. Chắc chắn sẽ nhanh chóng có tin tức.

Trên dãy núi linh thú. ..

Một tia kiếm quang màu xanh trắng chợt hạ xuống, hiện ra thân hình có chút tiêu tụy của Mộc Thanh Nguyên.

Sau chừng nửa ngày. ..

Trong phòng khách của Lục phủ. ..

Một gã đệ tử trên núi Triều Dương nhanh chóng bước vào.

- Phong chủ!

- Có chuyện gì? - Nhiếp Thanh Thiên vội vàng hỏi. Bên cạnh, Triệu Thiên Diệp cùng với mọi người đều yên lặng.

Chỉ có Đoạn Thanh Vân là thiếu kiên nhẫn, mở miệng hỏi:

- Có manh mối?

Tên đệ tử vừa tới quay lại nhìn Đoạn Thanh Vân rồi lắc đầu. Sau đó, y khom người nói:

- Phong chủ! Từ núi Tử Hà đưa tin tới cho gọi ngài và Triệu Hộ pháp nhanh chóng tới Tử Hà đại điện.

- Tới đại điện Tử Hà? - Nhiếp Thanh Thiên sửng sốt:

- Chẳng lẽ là tông chủ bọn họ đã phát hiện ra điều gì đó?

Triệu Thiên Diệp sửng sốt:

- Chúng ta. ..

Sau nửa canh giờ hai người Nhiếp Thanh Thiên cùng hạ xuống Tử Hà cung.

- Bái kiến phong chủ. Hộ pháp đại nhân. - Một gã đệ tử nội tông nhanh chóng bước ra thi lễ.

- Miễn lễ! Đưa chúng ta tới điện Tử Hà. - Nhiếp Thanh Thiên khoát tay nói. Bất tri bất giác, trên người Nhiếp Thanh Thiên xuất hiện một sự uy nghiêm vô hình. Mặc dù gã vẫn kiềm chế nhưng lại không thể che giấu.

Đi tới trước đại điện Tử Hà, chẳng biết tại sao, Nhiếp Thanh Thiên chợt cảm thấy có một thứ hơi thở khác.

- Thiên Diệp.

- Người cũng cảm nhận được sao? - Triệu Thiên Diệp gật đầu nói.

Nhiếp Thanh Thiên gật đầu, nói:

- Sự tình dường như có chút không bình thường.

- Vào đi thôi. - Nhiếp Thanh Thiên hít một hơi thật sâu rồi phát tay. Cánh cửa của điện Tử Hà lập tức mở ra.

Không một ai lên tiếng, cả hai người Nhiếp Thanh Thiên lại đi vào.

Vào lúc này, trong điện Tử Hà, bao gồm cả Tử Dương Kiếm Hoàng, Tông chủ Lạc Thiên Phong, phong chủ Minh Tịnh Nguyệt của Phiêu Miểu phong, phong chủ Tầm Thiên Kính của Vân Vụ Phong. Phong chủ Huyền Minh của Lạc Nhật phong. Ngoài ra còn có đại trưởng lão Lạc Tâm Vũ cũng đều có mặt. Còn ở vị trí của khách đang ngồi chính là điện chủ Mộc Thanh Nguyên của điện Thanh Phàm.

Cả hai người đang định thi lễ, thì Tử Dương Kiếm Hoàng đã mở miệng nói:

- Miễn lễ.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Hai người Nhiếp Thanh Thiên nhìn nhau. Từ lúc bước vào trong Đại Điện, bọn họ liền cảm nhận được một làn hơi thở nặng nề. Thứ khí tức đó đè nặng trong lòng khiến cho cả hai mặc dù bước vào cảnh giới Giả Hồn, đặt nửa bước vào Kiếm Hồn cũng cảm thấy khó thở.

- Tông chủ! Đây là. ..

- Để cho Mộc Điện Chủ nói với các người đi. - Lạc Thiên Phong thở dài một tiếng rồi nhìn Mộc Thanh Nguyên, sau đó mới mở miệng nói.

Sau chừng nửa chén trà nhỏ. ..

Nét mặt cả hai người Nhiếp Thanh Thiên càng trở nên khó coi. Cho dù tâm tình của họ hết sức kiên định nhưng cũng không thể kiềm chế được.

- Theo như lời Mộc diện chủ nói thì Lục đệ bị vây ở trong không gian Kiếm Cốc? - Thật lâu sau, Nhiếp Thanh Thiên mới ngẩng đầu lên.

Mộc Thanh Nguyên cười khổ một tiếng rồi nói:

- Nhiếp phong chủ có thể nói như vậy. Tuy nhiên trong đó. ..

Câu nói tiếp theo mặt dù Mộc Thanh Nguyên không nói hết nhưng ý tứ hết sức rõ ràng.

- Không! Lục đệ là người có cát nhân thiên tướng, thường vượt ra ngoài dự đoán của mọi người. Lần này cũng không ngoại lệ. - Đột ngột, Triệu Thiên Diệp đứng bên cạnh mở miệng nói.

- Thiên Diệp. - Nhiếp Thanh Thiên nhìn Triệu Thiên Diệp, có thể thấy trong mắt gã tràn ngập một sự tin tưởng.

Triệu Thiên Diệp gật đầu. Trong tai gã vẫn còn nguyên những âm thanh quen thuộc. ..

- Người cảm thấy rất uất ức đúng không?

- Theo ta thấy thì hôm nay Công Dương Vũ đã hạ thủ lưu tình. Vậy mà người vẫn còn cảm thấy vẫn uất ức đúng không?

- Thế nào? Trước mặt Công Dương Vũ, người không dám phản kháng vậy mà trước mặt ta người định xuất thủ?

- Đừng tưởng rằng người là truyền nhân của Lục gia. Ta thấy người chẳng có tư cách mà kiêu ngạo. Hừ! Ta cảm thấy nghi ngờ đối với địa vị kế thừa ngàn năm của Lục gia các người.

- Người phải nhớ kỹ, cho dù người khác có đánh giá Lục gia của người thế nào thì cũng không thể ngăn cản. Địa vị và vinh quang không phải là thứ có thể tự phong cho mình.

Những âm thanh đó dường như đang vang lên bên tai của gã.

- Cảm ơn người. - Triệu Thiên Diệp nói nhỏ.

Cùng lúc đó, nét mặt mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng cũng chấn động.

- Đúng thế! Bây giờ mà suy đoán thì còn hơi sớm. Ta tin rằng Lục Thanh nhất định sẽ trở về.

Cách đó chừng mười mấy vạn dặm.

Cổ Hà tông. Bên ngoài thành Phân Hà. ..

Lục Thanh ngẩng đầu nhìn những dòng chữ to trên tường thành rồi đi vào bên trong.

- Khoan đã! Người là người phương nào?

Ngoài cửa thành có sáu gã thành vệ đứng thành hai hàng kiểm tra những người đi vào. Vào lúc này, thấy Lục Thanh đi vào thành, hai gã liền bước tới ngăn lại.

Tuy rằng tu vi của Lục Thanh, bọn họ không thể nhìn thấu nhưng đạt tới cảnh giới hiện giờ của hắn cho dù khí chất của bản thân có nội liễm, dung mạo hết sức bình thường thì cũng vẫn làm cho người ta cảm thấy một sự bất phàm. Huống chi, cho dù nét mặt của Lục Thanh mặc dù không được tuấn tú nhưng sự cương nghị và trấn định trong bao nhiêu năm khiến cho người ta cảm thấy say mê.

- Nhân sĩ ngoại tông. - Không muốn so đo với hai người, Lục Thanh mở miệng nói.

- Nhân sĩ ngoại tông? - Hai gã thành vệ sửng sốt. Cổ Hà tông bọn họ là tông môn cấp Thanh Phàm ở bên trong sơn mạch Linh Viên. Những nhân sĩ ngoại tông tầm thường muốn đến đây đều phải kết thành đoàn, đồng thời có kiếm giả bảo vệ mới được. Nhưng nhìn Lục Thanh trước mặt, sau lưng không hề có kiếm, thậm chí là bước chân thông dong chẳng lẽ là tới một mình?

Cả hai gã thành vệ nhìn nhau. Mặc dù họ có chú ý tới khí chất của Lục Thanh nhưng cũng không cho rằng hắn có thể xuyên qua dãy núi Linh Viên dài hơn nghìn dặm.

- Nhân sĩ của tông nào?

- Nhân sĩ Tử Hà tông.

- Nhân sĩ Tử Hà tông?

Trong phạm vi ngàn dặm có tông môn này hay không?

- Mấy tên tiểu tử chuẩn bị đóng cửa thành. Để chậm trễ đại sự ngày mai, lão tử sẽ đánh cho các người một trận.

Lúc này, từ trong cửa thành có một gã mặc bộ giáp da màu đen, lưng đeo một thanh kiếm rộng bốn xích.

Lục Thanh ngẩng đầu nhìn người trung niên vừa bước ra. Mặc dù không thể đoán được tuổi nhưng từ âm thanh thì ít nhất cũng phải hơn ba mươi. Đồng thời, Lục Thanh còn cảm nhận được ở người đó một thứ sát khí rất mạnh. Mà thứ sát khí đó không phải là do y tu luyện Sát Lục kiếm khí. Lục Thanh có thể nhận ra rằng người trung niên rõ ràng đã trải qua rất nhiều trận chém giết. Từ làn sát khí đó, Lục Thanh có thể thấy được phần lớn là hơi thở của các loại thú. Hơn nữa, tu vi của người trung niên cũng phải tới Kiếm Sư đại thiên vị.

- Đại ca. - Thấy người trung niên tới, hai gã thành vệ đang định hỏi Lục Thanh cùng với bốn người còn lại vội vã khom người.

- Được rồi! Biết sáu tên tiểu tử các người còn giả vờ giả vịt. Không cần phải chậm trễ. Đóng cửa thành.

Người trung niên đi tới đá lên đùi gã thành vệ một cước, tuy nhiên lực cũng không mạnh. Mà từ ánh mắt của sáu người, Lục Thanh có thể thấy được bảy người có sự quan hệ rất tốt.

Lúc này, hai gã thành vệ mới nhớ tới Lục Thanh.

- Đại ca! Người này là một nhân sĩ ngoại tông muốn vào thành. Hắn nói mình là người của Tử Hà tông. Nhưng trong tông môn phổ của chúng ta không hề có một tông môn như vậy.

- A! - Ánh mắt của người trung niên nhanh chóng nhìn về phía Lục Thanh.

Ánh mắt của người trung niên sáng ngời. Nhưng rồi lập tức y nhủ mảy mòi vì hiển nhiên là không nhận ra được tu vi của Lục Thanh.

- Chẳng lẽ lại là một văn nhân yếu nhược? - Người trung niên nói thầm một câu rồi xua tay với Lục Thanh:

- Vào đi thôi. Nhớ không được gây chuyện. Nếu không sẽ bắt người ngồi nhà lao.

Lục Thanh không nói gì mà nhanh chóng bước vào trong thành.

- Lão đại.

- Người này có chút quái dị, khí chất bất phàm. Tử Hà tông. ... Chẳng lẽ không có trong vòng vạn dặm hay sao? - Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt người trung niên:

- Hai người các người đi theo, đừng để cho hắn phát hiện. Xem hắn làm gì.

620. Chương 179: Tàn Gia Tam Tiểu Thư

Phân Hà thành rất lớn, tuy thời gian lúc này đã là trời chiều, nhưng trên đường vẫn xuất hiện không ít người đi lại. Phân Hà thành nằm vắt qua mấy trăm dặm Cổ Hà, ở bên trong thành Lục Thanh có thể nhìn thấy hơn mười nhánh sông xuất hiện ở khắp nơi. Những nhánh sông này chia mười dặm Phân Hà Thành thành mười khu vực.

Trên mười nhánh sông trong thành này là một bức tranh những chiếc thuyền tới rồi đi liên tục, trong đó không ít chiếc thuyền nhỏ chở dân qua sông. Bên trong Phân Hà Thành được bao phủ một làn hơi nước dày đặc, nếu như một kiếm giả tu luyện Thủy hành kiếm khí sinh hoạt ở đây thì sẽ mang lại lợi ích không nhỏ.

Luyện Tâm Kiếm sau khi đạt tới Bạch Linh cấp liền có thể tiến hành nhận chủ, cùng với chủ nhân có tâm linh, cơ nhục tương thông cho nên đã tiến vào trong Đan điền khí hải của kiếm giả để an dưỡng.

Hôm nay, Luyện Tâm Kiếm đã được Lục Thanh thu vào trong Đan điền khí hải, trôi nổi ở dưới Kiếm Chủng. Về phần Nhược Thủy thân mình thuộc về Đạo Ma Kiếm Đạo Linh, khi trước bị Ma Linh thôn phệ một phần lực lượng rất lớn, hơn nữa khi con trong Bạch Linh Kiếm Cốc đánh một trận khiến cho bốn nguyên bị thương tổn. Về sau được Lục Thanh khuyên bảo, cho nên nàng tiến vào trong Luyện Tâm Kiếm để Lục Thanh dùng Chân Long Khí trong vô tận tùy hải tương trợ khiến cho thương thể nhanh ổn định lại.

Chân Long Khí vốn là thiên đạo khí, bên trong ẩn chứa Hạo Nhiên Chính Khí, dùng nó để trợ giúp Nhược Thủy thì không còn gì có thể bằng.

Về phần Luyện Tâm Kiếm khi đạt tới Bạch Linh cấp đã sinh ra Kiếm Linh, nó vốn có chút địch ý với Nhược Thủy khi nàng tiến vào, tuy nhiên Lục Thanh đã nhanh chóng trấn an để nó cho Nhược Thủy tiến vào.

Đi lại trên đường, Lục Thanh phát hiện ra ở đây rất thường có kiếm giả lui tới, hơn nữa đại đa số đều là những kiếm giả trẻ tuổi. Điều này khiến cho đại thể của cả thành hơi có chút ngưng trọng.

Nắm rõ được sự biến hóa của đại thể như vậy thì ngoại trừ người đạt tới Kiếm Hồn cảnh đại sư như Lục Thanh ra, cho dù Kiếm Chủ chuẩn đại sư cũng không thể làm được.

Chẳng lẽ đã phát sinh chuyện gì sao?

Trong lòng Lục Thanh hơi suy nghĩ, bất quá hần lập tức lắc đầu, Cổ Hà Tông là tông môn thứ nhất hần muốn đến sau khi độ kiếp. Mục đích hần đến đây là muốn tìm kiếm lại một chút đồ phổ, về phần Phân Hà Thành sắp phát sinh chuyện gì cũng không quan hệ tới hần.

Về phần địa phương nào có được địa vực đồ phổ của Thanh Phàm Giới thì không nghi ngờ gì chính là Kiếm Thần Điện.

Hồn thức được thả ra, trong nháy mắt Lục Thanh đã tìm được phương hướng của Kiếm Thần Điện.

Hơi nhíu mày, Lục Thanh đi tới một cầu nghiêng, sở dĩ gọi như vậy là bởi vì mặt cầu hơi nghiêng về một bên, nhưng do bên dưới có ba cột đá chống đỡ nên mới không bị đổ. Bên dưới đang có vài chiếc thuyền chở khách đỗ, thi thoảng lại có kiếm giả đi đến bờ bước xuống thuyền.

Những chiếc thuyền này đỗ nối liền nhau không dứt từ thượng sông xuống, kiếm giả không biết từ đâu hội tụ tới đều bước xuống thuyền, cùng tiến về một hướng.

- Khách quan! Ngài cũng muốn qua Cổ Hà sao? - Lúc này, nhìn thấy Lục Thanh đi xuống cầu, một gã thuyền phu trẻ tuổi vội vàng đi lên mở miệng hỏi.

Khẽ gật đầu, Lục Thanh lập tức bước lên một chiếc thuyền.

- Khách quan muốn đến đối diện hay đi địa phương khác? - Thuyền phu tò mò hỏi.

- Kiếm Thần Điện.

- Kiếm Thần Điện? - Thuyền phu hơi sửng sốt một chút, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ dặn:

- Khách quan! Ngài ngồi cho vững.

- Ấy à, chờ chúng ta với!

Đột ngột, một đạo thanh âm từ xa vọng lại, nhìn về phía phát ra đạo thanh âm thì là một gã thanh niên trẻ tuổi cùng với một nữ tử. Chỉ là nữ tử này hai chân dường như không tiện đi lại, được hai hai trung niên phụ nữ dìu đỡ nhanh chóng tiến về bên thuyền.

Cô gái có khuôn mặt xinh đẹp, mặc dù không phải tuyệt mỹ, nhưng lại thanh lệ không có chút tỳ vết. Lúc này tựa hồ như rất vội vàng, cho nên trên sống mũi thanh tú không khỏi chảy ra những giọt mồ hôi.

Trên lưng hai trung niên phụ nữ này cũng có một thanh kiếm, Lục Thanh chỉ cần liếc mắt nhìn qua là có thể thấy rõ được tu vi Kiếm Khách đại thiên vị của hai người.

Điều này không khỏi khiến cho Lục Thanh tò mò, cô gái này vừa nhìn đã biết là một tiểu thư nhà ai đó, một thân tu vi cũng đã đạt tới Kiếm Giả trung thiên vị.

Gia tộc có được hai Kiềm Khách cảnh làm hộ vệ thì cho dù ở Tử Hà Tông cũng có thể coi như là một nhất lưu thế lực. Không cần phải nói cũng biết gia tộc có thể để cho Kiềm Khách đại thiên vị làm hộ tống cho người nhà thì thực lực của họ chắc chắn không kém hơn năm đại gia tộc đứng đầu. Trong lòng Lục Thanh âm thầm phán đoán.

Đương nhiên cỗ thế lực đó bây giờ ở trong mắt Lục Thanh cũng không đáng nhắc tới, giờ phút này nhiều nhất là chỉ làm cho hắn cảm thấy tò mò mà thôi.

- Tiểu thư! Cô lên thuyền đi. - Vừa bước chân xuống bến dò, một trung niên phụ nữ ôn nhu nói.

- Ngô cô cô! Ta tự mình đến được, ta còn có thể đi. - Nữ tử có chút quật cường trách mắng hai phụ nhân dìu đỡ, cước bộ hơi run rẩy giẫm lên chiếc đồ của Lục Thanh.

Hai phụ nhân liếc mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ, theo nàng đi lên.

- Thuyền phụ! Thuyền này chúng ta bao. - Một phụ nhân trung niên móc từ trong túi lấy ra một tử ngọc tẹt vút tới cho thuyền phụ.

- Cái này. .. - Thuyền phụ có chút khó khăn nhìn về phía Lục Thanh, nhưng thật ra không có ý tứ gì khác, Lục Thanh có thể từ đó nhìn ra được sự bất đắc dĩ, xem ra thuyền phụ này. ..

- Tiểu huynh đệ này! Chúng ta không có thói quen ngồi chung thuyền với người ngoài. Mong tiểu huynh đệ có thể đi xuống cho. - Vừa dứt lời trung niên phụ nhân cũng vút một tử ngọc tẹt về phía Lục Thanh.

Lục Thanh khẽ nhướn mày một cái. ..

- Ài! Tần cô cô! Chúng ta vốn là người đến sau, để cho vị công tử này ngồi chung đi, thuyền này cũng không nhỏ. - Đột nhiên nữ tử mà hai trung niên dìu đến mở miệng nói.

- Tiểu thư! Cái này. .. - Một phụ nhân chần chờ nói.

- Không có việc gì.

- Được rồi! - Phụ nhân cuối cùng gật đầu, rồi cũng không để ý tới Lục Thanh, mà quay trở lại bên cạnh nữ tử, cùng phụ nhân còn lại kẹp nàng vào giữa.

- Ba vị muốn đi. ..

- Kiềm Thần Điện! - Không chút chần chờ, một trung niên nữ tử mở miệng nói.

Ánh mắt sáng ngời lên, thuyền phụ vội vàng xoay người đi, miệng còn lẩm bẩm:

- Nguyên la là cùng đường.

Thanh âm của thuyền phụ mặc dù nhỏ nhưng cũng không có nghĩa là ba người nữ tử không nghe thấy.

Hắn cũng muốn tới Kiềm Thần Điện sao?

Nữ tử đưa mắt nhìn về phía Lục Thanh, ba người đột nhiên phát hiện, người trẻ tuổi này từ khi bọn họ lên thuyền tựa hồ cũng không hề động đậy chút nào. Mặc dù cước bộ không có lực, bản thân không có nửa điểm tu vi, nhưng giờ phút này trên mặt sông tràn ngập gió, vậy mà vẫn không hề té.

Hơn nữa, trong lòng ba người có cảm giác từ trên người thanh niên này xuất ra một loại khí chất khó tả. Loại khí chất này có chút mờ ảo, hơn nữa khi ba người nhìn kỹ thì nó lại nội liễm đi.

Không có do Lục Thanh làm trò, mà chính là vì hắn gần đây mới đột phá, mặc dù nắm giữ được khí tức bản thân, tu vi cũng được củng cố nhưng dù sao cũng chỉ là mới đột phá. Khí chất của bản thân không thể phản phác quy chân, dẫn tới việc trong cảm giác của ba nữ tử này mới có xu thế càng lúc càng ảm đạm đi.

Muốn tới Kiềm Thần Điện phải vượt qua hai nhánh sông, trên đường đi Lục Thanh thì thoáng lại thấy có thuyền chở những kiềm khách cùng đi về một phía. Mà chiếc thuyền của hắn cũng đã đến một chỗ rẽ, theo đó chiếc thuyền cũng chuyển hướng sang một nhánh sông khác.

Lục Thanh biết phương hướng này chính là đi tới Kiềm Thần Điện.

Sau một nén nhang. ..

Từ đằng xa xuất hiện một cái thanh dài bên bờ sông, bờ sông rộng trăm trượng, nơi đó tụ tập những thuyền khách lớn nhỏ, hơn nữa còn đang không ngừng có thêm thuyền đến đó.

Dừng lại ở trên bến bờ, ba người nữ tử kia lập tức đi lên bờ, cuối cùng nàng kia vẫn tò mò liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái, sau đó liền theo hai phụ nhân rời đi.

- May mắn là gặp được Tần gia Tam tiểu thư, nếu không thì khách quan chỉ có thể chịu khổ. - Lúc này thuyền phu vừa cột thuyền lại bến, vừa mở miệng nói chuyện với Lục Thanh.

- Tại sao?

- Khách quan hẳn là người bên ngoài tới, chỉ cần nghe giọng là biết. Khách quan có điều không biết. ... - Thuyền phu cột xong thuyền liền đi tới cạnh lỵ nois:

- Phân Hà Thành là một trong ba đại chủ thành của Cổ Hà Tông, Tần gia ở đây cũng là nhất đại thế gia, nữ tử ở giữa vừa rồi chính là Tần gia tam tiểu thư, nàng có tâm địa tốt hơn so với hai vị ca ca rất nhiều. Chỉ là trong mấy năm trước ra ngoài lịch lãm, đã không cẩn thận bị thương ở chân. Ài. ...

Trong lòng không khỏi gật đầu, cũng chỉ có một cỗ thể lực như thế mới khiến cho Kiếm Khách đến làm hộ vệ được.

- À. ... - Nhìn thấy Lục Thanh đang muốn rời đi, thuyền phu vội vàng mở miệng nói:

- Khách quan đi tới Kiếm Thần Điện sao? Thứ cho tiểu nhân lẩm bẩm, trướng của tứ giai linh thú không phải vật dễ cầm đầu. Lần này nghe nói có vài cỗ thể lực lớn đều muốn, nhìn khách quan không giống với một kiếm giả, đến lúc đó hãy cẩn thận, ngư long hôn tạp, lưới kiếm đều không có mắt đầu.

Trướng của tứ giai linh thú?

Lục Thanh lẩm bẩm, trong lòng lập tức bình tĩnh lại, cũng chỉ có sự hấp dẫn như vậy mới khiến cho nhiều kiếm giả hội tụ tới như thế. Bởi vì trong sự bao phủ của hồn thức Lục Thanh, Kiếm Thần Điện bây giờ đang hội tụ không dưới ngàn kiếm giả, con số này cũng đang không ngừng gia tăng.

- Đa tạ! - Lục Thanh đưa tay vỗ vai thuyền phu vài cái, sau đó lập tức đi lên bờ. T

- Úy! Làm sao mà khí lực của mình đã hồi phục thế? - Sau một lát thuyền phu đứng dậy đuổi người, bởi vì khi chèo thuyền thất lưng phải hoạt động nhiều dẫn tới đau nhức thì lúc này đã khôi phục lại. Đường như từ sáng tới giờ hắn chưa từng chèo thuyền lần nào vậy.

Thuyền phu không biết, khi Lục Thanh thực hiện động tác vỗ tai đã đem một giọt thiên địa nguyên dịch ở trong Bạch Linh Kiếm Cốc rót vào cơ thể của hắn. Thiên địa nguyên dịch quý giá cỡ nào chứ? Huống chi thuyền phu vốn là một người bình thường, đừng nói là chỉ làm hắn hồi phục sức khỏe, mà ngay cả việc tăng dương thọ thêm mấy năm cũng không phải là không có khả năng.

Màn đêm gần buông xuống, trước Kiếm Thần Điện thấp đèn sáng rực, có vài cỗ thể lực lớn thậm chí còn hạ trại ở đây. Nhiều kiếm giả tụ tập một chỗ như vậy cho dù là trời tối thì cũng vẫn rất huyền ảo, tiếng đàm luận vang lên ở khắp nơi. ...

621. Chương 180: Lý Nguyên Bộ

Kiếm Thần Điện đã sớm đóng cửa đại môn, Kiếm Thần Điện Phân Hà Thành trông vô cùng trang nghiêm. Nó ở trong Phân Hà Thành chiếm cứ phương viên hơn mười dặm, bởi vậy có thể thấy được Kiếm Thần Điện ở nơi đây có địa vị rất cao.

Trước Kiếm Thần Điện là một khoảng sân đá rộng, ngày thường nơi đây dùng làm chỗ tế thường niên của Phân Hà Thành. Hôm nay các thể lực lớn tụ tập về lấy nó làm chỗ hạ trại tạm thời.

Ngoại trừ một ít các thể lực hội họp một chỗ dựng lều vải tốt nhất, bên ngoài lại có kiếm giả gác thì ở những nơi khác là những kiếm giả tự do. Những kiếm giả này tụ tập ở một chỗ có đủ các loại, bất quá tu vi cũng không quá cao, đều không sai biệt lắm có tu vi ngoài kiếm giả, ngoài ra có một số người dường như đi theo trướng bối tới đây.

Bây giờ trời đã về đêm, Kiếm Thần Điện cũng đóng cửa, trước mắt có nhiều người như thế làm cho Lục Thanh cũng không tiện xuất đầu lộ diện, chỉ đơn giản ở bên ngoài tìm một chỗ trống ngồi xuống tĩnh tâm dưỡng khí.

- Là người? - Một đạo tiếng hô vang lên, Lục Thanh quay đầu lại nhìn, chính là Tần gia Tam tiểu thư hôm nay ngẫu nhiên ngồi cùng thuyền. Chỉ là làm cho Lục Thanh phải kinh ngạc chính là nàng đương đường là Tam tiểu thư lại không ở trong một chiếc lều nào đó mà ngồi ở ngoài trời hỗn tạp với đám kiếm giả tự do. Thật sự là làm cho người ta cảm thấy kỳ quái. Đối với vị Tần gia Tam tiểu thư này khi còn ở trên thuyền Lục Thanh đã có ấn tượng không tồi, giờ phút này nhìn thấy nàng đang nhìn về phía mình thì cũng gật nhẹ đầu chào.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lục Thanh đang xếp bằng trên mặt đất, thần sắc không lộ vẻ sợ hãi. Nhìn tổng thể khí chất của hắc lưc này thì vô cùng lạnh nhạt, nhưng gương mặt ánh tuấn, kiên nghị làm cho ba người Tần gia Tam tiểu thư không khỏi tò mò.

- Không biết đây là đệ tử nhà ai, một nhân vật như thế nếu như không phải là không có nửa điểm tu vi thì hẳn là một nhân vật phong vân của một tông môn. - Một gã trung niên phụ nhân mở miệng nói.

Hơi chút gật đầu, vị phụ nhân còn lại mở miệng no í:

- Bất quá nhân vật như thế ở bên trong Phân Hà Thành chúng ta dù không có gặp qua thì cũng phải nghe nói tới, bây giờ xem ra người trẻ tuổi này không phải là người ở Phân Hà Thành.

- Tiểu thư!

- Hả? Sao thế Tần cô cô?

- Tiểu thư người làm sao vậy?

- Không có gì! - Trên mặt nữ tử không khỏi xuất hiện vẻ đỏ ửng, không biết vì sao nàng chung quy vẫn có cảm giác thanh niên ở phía xa kia có chút bất phàm. Khí chất của hắc lưc hết sức đặc biệt, nhất là vẻ trấn định lạnh nhạt đó thì dù là cha nàng cũng không thể làm được như thế. Cho nên nàng mới lâm vào trầm tư, lúc này đột nhiên bị thiếp thân hộ vệ đề tỉnh thì bản thân không khỏi cảm thấy xấu hổ.

- Ngô cô cô! Xem vị công tử nọ chỉ có một thân một mình, lại không mang theo lương khô và nước uống. Chúng ta dù sao ngày mai cũng sẽ về, hãy phân cho hắc lưc một ít đi.

- Vậy có ổn không tiểu thư?

- Không có gì là không ổn cả. Xuất môn ra ngoài người nào cũng có chút khó xử, nếu có thể giúp một người thì hãy giúp một người.

- Ha ha. ... Tính tình tiểu thư vẫn thiện lương như vậy. Không biết về sau công tử nhà ai có phúc khí lấy được tiểu thư.

Nữ tử nghe thấy vậy thì khuôn mặt nhất thời đỏ bừng lên.

Mà hai vị phụ nhân cũng lộ ra vẻ hiểu ý, vị trí nơi ba người dừng chân nghĩ khá xa những kiếm giả tự do khác, hơn nữa lại gần bờ sông nên không phải cố kỵ người khác nghe lén.

Những lời của bọn họ hiển nhiên không thoát khỏi lỗ tai của Lục Thanh, nghe những lời của nữ tử nói, Lục Thanh không khỏi sinh ra hào cảm với nàng. Bất quá cái này phải nói là nàng khuyết thiếu lịch duyệt hay là bản tính vốn như thế? Nếu quả thật là bản tính thì nữ tử này rất dễ bị các thế lực khác lừa gạt.

- Vị công tử này. Đây là lương khô tiểu thư nhà ta biếu tặng, còn có một ít nước, công tử thân một mình nếu không chê ít xin hãy thu lấy. - Lúc này phụ nhân họ Ngô đã lấy ra một phần nước, lương khô mang tới trước mặt Lục Thanh. Có vẻ bởi vì nàng kia cho nên xưng hô của phụ nhân đối với Lục Thanh đã tôn kính hơn rất nhiều.

- Đa tạ! - Lục Thanh gật đầu tiếp nhận lương khô và nước.

Nhìn thấy Lục Thanh cũng không có ý định nói nhiều, Ngô phụ nhân không khỏi mở miệng nói:

- Công tử lẻ loi một mình, nếu như là du lịch thiên hạ thì là tốt, xem công tử chưa ngưng tụ được Kiếm Nguyên Khí, ngày mai tốt nhất không nên cưỡng cầu.

Đích xác bởi vì Luyện Tâm Kiếm đã được thu vào Đan điền khí hải, cho nên trên người hắn không thể phát hiện một kiện binh khí phòng thân nào.

- Đa tạ đã nhắc nhở, tại hạ sẽ chú ý.

Hơi lắc đầu, Ngô phụ nhân cũng trở lại chỗ của mình, một đêm không nói chuyện, thẳng cho tới khi nửa đêm khu vực trước Kiếm Thần Điện mới an tĩnh lại. Mặc dù khí trời đã vào cuối thu, thời tiết lạnh hơn, nhưng đại đa số người ở đây đều là Kiếm Giả cho nên bản thân được Kiếm Nguyên Khí bảo hộ cũng không đến nỗi cảm thấy rét lạnh gì.

Mà ở trước mặt nàng kia tới ban đêm cũng xuất hiện một đồng lửa, hai phụ nhân đem nữ tử này bao vây ở giữa, so với đại đa số kiếm giả xung quanh nàng cũng không chọn cách nghỉ ngơi mà ngồi xếp bằng tu luyện. Tuy tinh thần có chút mệt mỏi, nhưng một đêm qua đi vẫn tiếp tục kiên trì ngồi tu luyện.

Mặt trời vừa ló lên, bầu trời lập tức xuất hiện những tia nắng ban mai.

Chỉ thấy từ phía chân trời xuất hiện mười đạo kiếm quang nhanh chóng bay về phía này.

Ba gã Kiếm Hồn cảnh đại sư, bảy tên Kiếm Chủ chuẩn đại sư, chỉ cần liếc mắt một cái Lục Thanh đã nhận ra người dẫn đầu.

Tựa hồ nhận ra Lục Thanh đã tỉnh lại, nữ tử kia cũng đồng thời mở mắt, nhìn theo ánh mắt của Lục Thanh về phía chân trời, nhưng nàng không thấy có dị trạng gì.

- Tiểu thư! Người đã tỉnh. - Hai trung niên phụ nhân bên cạnh nàng cũng tỉnh lại rất đúng lúc.

- Ừm.

Nhưng chỉ sau mười tức, trong sân rộng kể cả hai phụ nhân còn có hơn trăm người đồng thời đứng dậy đưa ánh mắt nhìn về phía xa. Theo đó, tiếng kiếm rít thê lương xé gió từ đằng xa truyền tới.

Từ chân trời hiện ra mười đạo kiếm quang, dẫn đầu là một đạo lam sắc kiếm quang thanh thể hùng hậu, kèm theo đó còn hai đạo kiếm quang một vàng một tím không hề thua kém. Mặt khác phía sau ba đạo kiếm quang này còn có hơn bảy đạo kiếm quang cũng bám sát theo sau với khoảng cách mười trượng không hơn không kém.

- Tông chủ tự mình tới rồi. - Một gã nội tông đệ tử ở lẫn trong đám người đột nhiên hô lên. Trên sân rộng có rất nhiều cổ thể lực cùng đông đảo tán tu đều đồng loạt đứng thẳng dậy.

- Vũ tông chủ tự mình giá lâm, thật sự là làm cho Kiếm Thần Điện phải kinh sợ. - Lúc này, Kiếm Thần Điện nguyên bốn đại môn vẫn đóng chặt cửa đã âm ỉ mở ra. Theo đó là một đạo thanh âm hùng hậu từ bên trong phát ra, từ bên trong Kiếm Thần Điện xuất hiện ba lão giả, cầm đầu là một lão giả có vóc người thon gầy, khuôn mặt hồng nhuận. Người mở miệng chính là hắn.

Là hắn?

Ánh mắt Lục Thanh lộ ra vẻ cổ quái, Lý Nguyên Bộ trước đây vốn là cửu trưởng lão của Thanh Phàm Điện, hôm nay gặp mặt hắn ở đây có chút ngoài dự liệu. Không nghĩ tới Lý Nguyên Bộ hôm nay lại tới trước Kiếm Thần Điện, bất quá xem ra dù bị đuổi khỏi Thanh Phàm Điện, thì ở trong Thanh Phàm cấp tông môn Lý Nguyên Bộ cũng vẫn có thể xuân phong đắc ý.

Lục Thanh nhìn ra tu vi của hai lão giả bên cạnh mặc dù cũng không tồi, nhưng cuối cùng vẫn không có khả năng bước vào Kiếm Hồn Cảnh. Một gã bị vây ở giả hồn cảnh, còn một gã thì đã đạt tới Kiếm Chủ đại thiên vị.

Mà Lục Thanh cũng không chú ý tới, khi ánh mắt hắn kinh ngạc nhìn chăm chú vào Lý Nguyên Bộ thì một đạo ánh mắt nghi hoặc khác đang rơi xuống người hắn.

Trùng hợp sao?

Mười đạo kiếm quang kia rất nhanh đã tới gần trước Kiếm Thần Điện.

- Lý điện chủ nhiều ngày không gặp, phong thái vẫn như trước. - Lam sắc kiếm quang dẫn đầu hạ xuống, lộ ra một lam y trung niên nhân trên lưng đeo Kim Thiên cấp thần kiếm.

Lam y trung niên nhân hướng về phía Lý Nguyên Bộ cười nói tự nhiên, hơn nữa vẻ mặt lại bất phàm làm cho cả người toát ra sự nho nhã.

- Vũ tông chủ khách khí. - Lý Nguyên Bộ cũng tiến lên đón nói, ánh mắt đồng thời rơi vào chín đạo kiếm quang cùng lúc hạ xuống.

- Chẳng những Vũ tông chủ tự mình tới, ngay cả hai vị trưởng lão cũng tự mình tới, vị này tu luyện Thổ hành kiếm khí hẳn là Linh trưởng lão. Nghe nói ngài có tu vi Kiếm Vương trung thiên vị, còn vị này tu luyện Địa Hỏa kiếm khí hẳn là Nham trưởng lão. Đây là một loại kiếm khí hết sức cường đại không thuộc ngũ hành kiếm khí, nghe nói nửa năm trước Nham trưởng lão đã đột phá tới Kiếm Vương đại thiên vị.

Những kiếm giả tán tu xung quanh nhất thời thấp giọng nghị luận.

Mà các thế lực ở khắp nơi cũng an tĩnh lại, ánh mắt bọn họ đều tập trung ở trên người Lý Nguyên Bộ.

Khóe mắt hơi đảo qua các thế lực xung quanh một vòng, Lục Thanh nhận thấy cầm đầu các thế lực này là hai vị lão giả cùng với hơn mười thanh niên nam nữ. Hơn mười thanh niên nam nữ này tu vi cũng không tồi, đại đa số đã đạt tới Kiếm Giả đại thiên vị, thậm chí trong đó còn có hai thanh niên đạt tới Kiếm Khách tiểu thiên vị.

Ánh mắt của hai thanh niên này thường nhìn về phía Tần gia Tam tiểu thư, hình dáng của ba người rất giống nhau cho nên Lục Thanh lập tức phán đoán thế lực này hẳn là đệ nhất thế gia Tần gia.

- Các vị. . . - Lúc này Lý Nguyên Bộ xoay người lại, thanh âm uy nghiêm nhất thời tràn ngập trong sân. Thanh âm của hắn mặc dù không lớn nhưng lại có thể truyền vào tai mọi người rất rõ ràng.

Tu vi đã đột phá. Lục Thanh hơi có chút kinh ngạc, tu vi của Lý Nguyên Bộ khi trước cũng không cao, nhưng hiện nay đã đột phá Kiếm Vương đại thiên vị.

- Nói vậy các vị đều biết mục đích lần này chúng ta triệu tập các vị tới đây, không sai chính là do quả trứng tứ giai Linh Viên.

Đột nhiên, cả sân rộng đều im lặng, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn vào vật trên tay Lý Nguyên Bộ.

Đây là một quả trứng lớn màu trắng, giờ phút này nó đang trôi nổi ở trên tay phải Lý nguyên Bộ. Trên thân quả trứng có vô số những hoa văn huyền ảo giao hòa với nhau, hiện ra hình dạng một đầu linh thú. . .

622. Chương 181: Trứng Tứ Giai Linh Viên

Trứng tứ giai linh viên!

Lý Nguyên Bộ vừa nói dứt, mọi người bên dưới đều lộ ra vẻ mặt khát vọng.

Trứng tứ giai Linh Viên do ngũ giai linh thú Kim Cương Bạo Viên sinh ra.

Kim Cương Bạo Viên ngũ giai linh thú có thuộc tính kim thổ hiếm thấy. Thổ sinh kim, kim thổ thuộc tính tương sinh hỗ trợ cho nhau khiến thực lực của nó ở trong hàng ngũ giai linh thú cũng thuộc hàng đầu. Trứng linh thú ngoại trừ một số ít linh thú đứng đầu, hoặc linh thú có huyết mạch thượng cổ cường đại, nếu không thì không có khả năng vừa sinh ra đã vượt qua tứ giai. Ngũ giai linh thú phải độ lùi kiếp, thiên đạo chế ước, rất ít loại linh thú có thể phá vỡ sự cấm cố này.

Cứ như thế trứng tứ giai linh thú rất hiếm thấy trên thế giới, ít nhất ở trong Thanh Phàm Giới là như thế.

Đặc biệt Kim Cương Bạo Viên ở trong ngũ giai linh thú, do nó sinh ra trứng tứ giai linh thú. Có được nó nếu như bỏ ra một giá lớn để bồi dưỡng thì trong vòng mười năm không khó sẽ đạt được tứ giai đỉnh phong, thậm chí vận khí tốt có thể vượt qua lôi kiếp, đột phá ngũ giai cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Một đầu ngũ giai linh thú làm thủ hộ, có thể ký khế ước với ngũ giai linh thú, mà ngũ thú sư vốn rất thưa thớt trong Thanh Phàm Giới cho nên giá trị của nó có thể nghĩ được.

- Nói vậy chuyện lần này các vị hẳn cũng có nghe nói, trứng tứ giai Linh Viên này mấy ngày trước do Vũ tông chủ tự mình l được ở trong Linh viên sơn mạch. Tông chủ đại nhân luôn vì một đời đệ tử trẻ tuổi trong tông môn muốn cầu tiến, cần cù tu luyện cho nên quyết định đem trứng tứ giai Linh Viên tặng cho người hữu duyên. Linh thú có linh tính, từ khi nó chưa sinh ra cũng đã linh tính, chỉ cần các vị có thể làm cho trứng của linh viên phát ra linh quang, như vậy người đó sẽ được sở hữu nó.

- Hơn nữa. .. - Lý Nguyên Bộ đưa ánh mắt nhìn một vòng nói tiếp:

- Hễ là người thành công ký kết với trứng linh thú, tông chủ sẽ tự mình nhận làm đồ đệ, chính thức trở thành nhập thất đệ tử.

Cứ nghĩ lần thu hoạch này đã là không tồi rồi, nhưng theo tiếng nói của Lý Nguyên Bộ vừa dứt trên sân nhất thời vang lên đầy trời tiếng huyền nào.

- Không ngờ lại được tông chủ nhận làm nhập thất đệ tử.

- Đúng vậy. Nghe nói tông chủ đã vài năm không thu nhận đồ đệ, hôm nay được nhận vào làm nhập thất đệ tử mặc dù địa vị kém hơn so với quan môn đệ tử của tông chủ, nhưng thân phận cũng bất phàm.

- Nhưng tông chủ làm sao lại đột nhiên có ý định thu đồ đệ?

- Vậy mà cũng hỏi. Cho dù tư chất không được, nhưng nếu được tứ giai Kim Cương Bạo Viên nhận chủ thì cũng tương đương với một gã Kiếm Chủ chuẩn đại sư. Thậm chí tương lai còn có khả năng đột phá tới ngũ giai, như vậy chẳng lẽ còn không khiến cho tông chủ động tâm. Cổ Hà Tông mới chỉ có ba Kiếm Hồn Cảnh đại sư, nếu như thêm một đầu ngũ giai linh thú như vậy thực lực không phải sẽ được tăng mạnh sao? Đến lúc đó cho dù là Kim Vận Tông ở trước mặt Cổ Hà Tông chúng ta cũng không dám có thái độ gì quá đáng.

Sự hấp dẫn của trứng tứ giai linh thú quả thật rất lớn, từ khi nó xuất hiện đến bây giờ vẫn không có ai chịu rời ánh mắt đi chỗ khác.

- Tần cô cô. ..

- Tiểu thư! Lúc trước khi chủ mẫu qua đời có nói qua tiểu thư trời sinh có được thể chất Kim Thổ, ngày sau nếu như không tu luyện Kim Thổ kiếm khí thì đáng tiếc. Kim Cương Bạo Viên có thuộc tính rất hợp với tiểu thư, nói không chừng tiểu thư sẽ được nó chấp thuận. Đến lúc đó cho dù là gia chủ thì cũng phải nhìn mặt mũi tông chủ, nhất định đem tro cốt của chủ mẫu đặt vào tông đường.

- Tần cô cô! Thật vậy chăng?

- Đúng. Tiểu thư người yên tâm, ta và Ngô cô cô sẽ luôn ở bên cạnh người.

Những lời này hiển nhiên không thể thoát khỏi tai Lục Thanh, nghe được ba người nói thế thì tựa hồ Tần gia Tam tiểu thư cũng không có quyền thế gì trong gia tộc.

Sau một lúc, Lý Nguyên Bộ lại nói tiếp:

- Lần này chọn lựa không phân biệt nội tông, ngoại tông, chỉ cần là người có thể làm cho trứng tứ giai Linh Viên tỏa ra hào quang là có thể được.

Theo đó từ trong Kiếm Thần Điện có vài tên điện vệ mang ra một cái bàn và ghé tới trước mặt Lý Nguyên Bộ thì đặt xuống. Lý Nguyên Bộ lập tức vung tay lên, đặt khóa trứng tứ giai Linh Viên xuống mặt bàn.

- Tốt lắm. Lão phu cũng không nói nhiều nữa, tránh làm cho các vị sốt ruột, người dưới ba mươi tuổi đều có thể tới đây thử một lần. Lý Nguyên Bộ khẽ phất tay, cả người lập tức ngồi xuống ghế.

Dưới ba mươi tuổi? Người lên thử còn bị hạn chế tuổi tác sao? Cái này cũng không thể trách người ta được, nếu như tông chủ nhận một kiếm giả bảy mươi tuổi làm đồ đệ thì không phải là sẽ khiến cho mọi người chê cười hay sao?

Ngay khi Lý Nguyên Bộ dứt lời, hễ là những kiếm giả có tuổi lớn hơn ba mươi đều lui lại phía sau, kể cả các vị trưởng bối trong các thế lực lớn đều lui lại phía sau.

- Tần cô cô. ...

- Tiểu thư yên tâm. Hai người chúng ta sẽ ở phía sau nhìn người. - Hai phụ nhân an ủi một câu sau đó lại thối lui về phía sau, chờ tới khi đến gần Lục Thanh, vị Ngô phụ nhân mở miệng nói:

- Vị công tử này! Chân của tiểu thư nhà ta không tiện đi lại, mong chốc nữa công tử có thể giúp đỡ một chút. Ta sẽ vô cùng cảm kích.

Nói xong, hai người đều hướng về phía Lục Thanh thi lễ.

Hơi kinh ngạc, nhưng trên mặt Lục Thanh cũng không hiện lên một tia sợ hãi, xem hai phụ nhân trung tâm như vậy khiến cho giờ phút này cái nhìn của Lục Thanh đối với bọn họ đã có thay đổi rất lớn.

Khi đám người trên ba mươi tuổi lui lại phía sau, đã khiến cho Lục Thanh tiến vào trong nhóm phía trước.

- Vị công tử này, còn chưa thỉnh giáo tước danh của công tử.

Tần gia Tam tiểu thư mặc dù chân không tiện đi lại, nhưng chỉ bước vài bước cũng tới được bên người Lục Thanh.

- Tại hạ Lục Thanh. - Đối với câu hỏi của nữ tử, Lục Thanh cũng không hề dấu diếm lập tức trả lời.

- Tiểu nữ tên Tần Hà. Xin ra mắt Lục công tử. - Nữ tử mỉm cười nói:

- Công tử cũng tới tham gia nhận chủ sao?

- Không phải. - Lục Thanh lắc đầu.

Không phải?

Tần Hà hơi sững sốt, muốn hỏi cái gì đó nhưng ánh mắt lại bị một người trong sân hấp dẫn.

- Đó là nội tông đệ tử Thiên Hà Phong đứng hàng thứ hai Văn Thiên Hòa. Nghe nói cuối năm ngoài hắc đã đạt tới Kiểm Khách trung thiên vị.

- Đúng vậy. Không biết hắc có thể làm cho trứng Linh Viên phát ra linh quang hay không.

Bên ngoài những người hơn ba mươi tuổi không sai biệt lắm đạt tới bảy tám trăm người, trong đó nội tông đệ tử ước chừng một trăm, đệ tử các thế lực lớn cũng khoảng một trăm, nhiều nhất chính là những kiếm giả tán tu có tới hơn năm trăm người.

So với các nội tông đệ tử mà nói, đệ tử của các thế lực có tu vi yếu hơn một chút, còn những kiếm giả tán tu nếu như có thiên tư không tồi chỉ sợ đã sớm tiến vào nội tông. Đương nhiên cũng không phải là không có, ít nhất Lục Thanh có thể nhìn thấy trong này có mấy thanh niên trẻ tuổi có tu vi đạt tới Kiểm Khách.

Hôm nay, theo tu vi cảnh giới tăng lên, ánh mắt của Lục Thanh cũng tăng lên rất nhiều, những kiếm giả dưới ba mươi tuổi ở đây không một ai đạt tới Kiểm Chủ. Cho dù là Kiếm Sư cũng rất ít, như vậy so với Tử Hoàng Thánh Giới mười người Lăng Ý chưa tới ba mươi tuổi đã đạt tới Kiểm Hoàng, hai bên căn bản là không cùng cấp bậc.

Mặc dù Lục Thanh không hề có hảo cảm với mười người Lăng Ý, nhưng hắc không thể không thừa nhận, thiên tư ngộ tính của mười người này đều là tuyệt đỉnh. Cho dù đặt ở ngoài Tử Hoàng Thánh Giới thì cũng có tới tám chín phần sẽ đạt được tới tu vi đó. Nói cách khác, nhìn khắp cả đại lục tư chất của bọn họ cũng thuộc vào hàng hiếm có.

Ánh mắt Lục Thanh nhìn về phía giữa sân, giờ phút này thanh niên mặc võ y màu xám, cũng chính là tên đệ tử Văn Thiên Hòa được đám tán tu bàn luận.

Theo ánh mắt hy vọng, Văn Thiên Hòa đặt tên quả trứng của Linh Viên.

Một giây, hai giây, ba giây, thẳng cho tới mười giây mọi người vẫn ngừng hô hấp nhìn, cũng dần buông lỏng tâm tình xuống.

Không được!

Mặc dù thất bại nhưng về mặt Vân Thiên Hòa cũng không lộ ra nhiều ít bao nhiêu sự chán chường, tâm cảnh của hắn thật sự không tồi.

- Được thì là vận may, không thì cũng là do số mệnh. Không sai.

- Cái gì? - Tần Hà hơi ngăn người ra, ánh mắt có chút cổ quái nhìn Lục Thanh, Tần Hà cũng không rõ Lục Thanh vốn bị vây trong cảnh giới kiếm nô mà khẩu khí lại như bậc trưởng bối, mang theo chút mùi vị thường thức.

Bất quá, lời vừa lên tới miệng thì lập tức lại nuốt vào, trong lòng nàng không khỏi bình tĩnh đi rất nhiều.

- Kế tiếp. - Lý Nguyên Bộ cũng không thêm để ý mở miệng nói.

Lập tức từ trong đám thể lực có hai thanh niên trẻ tuổi đi ra.

- Phân Hà Tần gia Tần Thiên, Tần Địa ra mắt chư vị tiền bối.

Hai người đứng là hai gã kiếm khách đệ tử của Tần gia mà lúc trước Lục Thanh để ý. Đám người Lý Nguyên Bộ nhìn hai người thì cũng âm thầm gật đầu.

- Được. Không hổ là Tần gia đệ tử. Các người thử nhận chủ đi. - Vũ tông chủ mỉm cười nói.

- Vâng. Tông chủ. - Hai người cùng lên tiếng đáp, sau đó lập tức xoay người liếc nhìn sang hướng khác. Lục Thanh từ cái liếc nhìn của bọn họ nhìn ra vẻ khinh thường về phía nhìn, về mặt thể hiện rất nhanh đã biến mất.

Hắn cảm nhận thấy rõ sự chấn động của Tần Hà ở bên cạnh, hàm răng nàng cắn chặt vào nhau, nắm đấm cũng được nắm lại. Tựa hồ đang phải chịu đựng điều gì đó, trong lúc nhất thời tâm tình không khỏi bị chấn động kịch liệt.

- Đại ca! Huynh lên trước đi. - Hai huynh đệ khiêm nhường nhau.

- Đã vậy thì đại ca đành lên trước bên xấu.

Lập tức, Tần Thiên đưa tay đặt lên trứng của Linh Viên, nhưng sau mười giây cũng không có bất cứ phản ứng gì.

- Xem ra chỉ có thể trông chờ vào nhị đệ thôi. - Tần Thiên lắc đầu mỉm cười nhìn về phía Tần Địa. Người không biết còn tưởng rằng tình cảm của hai người rất thân thiết, chỉ có Lục Thanh từ ánh mắt của Tần Thiên nhìn ra được một tia lạnh lùng ẩn sâu bên trong.

Đồng thời, Lục Thanh cũng nhận thấy Tần Hà giờ phút này ở bên cạnh đột nhiên trở nên khẩn trương, ánh mắt gắt gao nhìn về phía Tần Địa, tựa hồ sợ bỏ sót điều gì đó. Trong lòng hơi động, ánh mắt Lục Thanh xuất hiện một tia thần quang mang màu tím nhìn về phía Tần Địa.

Thì ra là thế. ..

Lúc này Lục Thanh thì triển Chân Long Nhân khiến cho một thân bí mật về tu vi của Tần Địa xuất hiện ngay trước mắt không thể che dấu chút nào.

Kim Thổ kiếm khí. Tần Địa tu luyện cũng là kiếm khí tương sinh. ..

623. Chương 182: Tâm Của Tần Hà

Kim Cương Bạo Viên bản thân có thuộc tính kim thổ tương sinh, khi nó còn chưa nở ra thì linh trí rất yếu ớt, chỉ cần người có khí tức này rất dễ dàng sinh ra cảm ứng với nó.

Vì vậy ngay khi Tần Địa đưa tay để lên trên quả trứng, một đạo linh quang màu vàng từ trên quả trứng tỏa ra.

- Phát ra linh quang rồi.

- Xem kia. .. Tần gia Nhị công tử đã làm cho trứng tứ giai Linh Viên phát ra linh quang.

- Không thể nào a. Sao có thể nhanh như vậy?

- Người không nghe nói gì sao?

- Cái gì?

- Tàn gia Nhị công tử chính là người có thể chất kim thổ tương sinh hiếm thấy, bản thân cũng tu luyện kim thổ kiếm khí. Một thân khí lực được rèn luyện vô cùng cường đại, thường thường mỗi một kiếm phát ra đều có uy lực vượt qua thực lực bản thân. Kiếm khách tầm thường cho dù là có tu vi đại thiên vị thì trừ khi cảnh giới kiếm pháp vượt qua Tàn gia Nhị công tử, nếu không chẳng ai nguyên ý luận bàn cùng.

- Nói như vậy trúng tứ giai Linh Viên thật sự sẽ rơi vào tay Tàn gia sao?

- Cũng không biết được, còn phải xem ý tứ của hai người điện chủ và tông chủ.

Quả nhiên, khi trúng Linh Viên phát sáng, ánh mắt hai người Lý Nguyên Bộ và Lý tông chủ đồng thời xuất hiện một tia tinh quang.

- Tốt. Không tồi. Quả nhiên không hổ là Tàn gia đệ tử.

- Ủm! Tốt lắm. - Lý Nguyên Bộ cũng ứng theo lời Vũ tông chủ nói:

- Bất quá, trong tông môn là nơi ngoạ hổ tàng long, không để cho tất cả mọi người thử một lần thì thật khó phục chúng. Vũ tông chủ người xem. ..

- Lý điện chủ nói rất đúng. - Vũ tông chủ gật đầu nói:

- Như vậy quá trình nhận chủ vẫn tiếp tục, nếu như có người khiến cho trúng tứ giai Linh Viên phát ra linh quang mạnh hơn thì người đó được giữ, đến lúc đó mọi người cũng không có ý kiến gì.

- Tông chủ thánh minh! - Mọi người xung quanh vốn tưởng rằng đã mất cơ hội thì một lần nữa lại nổi lên hy vọng, cho nên ai cũng rất cảm kích.

Ánh mắt Vũ tông chủ nhìn về phía Tàn Địa nói:

- Thế nào? Tàn gia tiểu tử, người sẽ không trách bốn tông chủ chứ?

Chỉ thấy Tàn Địa cung kính nói:

- Tông chủ thánh minh, công bằng. Tàn Địa cũng không có gì oán hận.

- Được. Tàn gia đệ tử quả nhiên bất phàm. - Vũ tông chủ không khỏi có hào cảm với Tàn Địa nói:

- Không thể bắt công đối với người, cho nên bất luận thế nào bốn tông chủ cũng sẽ nhận người làm ký danh đệ tử.

Trên mặt nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ, Tàn địa vội vàng bái lạy:

- Đa tạ tông chủ.

- Ha ha. .. Tàn Minh! Người sinh được hai người con thật là giỏi a. - Ánh mắt Vũ tông chủ lại chuyển về phía đám các thế lực dưới sân, rồi dừng lại ở trên người hai lão giả.

- Tông chủ quá khen. Tàn Minh chỉ thẹn không dám nhận. - Một lão giả mặc cẩm y màu vàng lộ ra nụ cười nói.

Người này không phải ai khác chính là gia chủ đệ nhất thế gia dưới Cổ Hà Tông - Tàn Minh. Một thân tu vi của lão đã đạt tới Kiếm Chủ đại thiên vị, tu luyện thổ hành kiếm khí, thực lực có thể tính là một trong mười người đứng đầu.

Lúc này đây đối mặt với lời tán dương của Vũ tông chủ lão có thể bình tĩnh một phần là do thực lực của mình. Nếu không Lục Thanh cũng không cho rằng Vũ tông chủ sẽ chịu nói chuyện với lão.

Kể tiếp không ngừng có người muốn tiến lên, nhưng bất luận là ai cho dù là đệ tử đạt tới cấp bậc Kiếm Sư thì cũng không thể làm cho trúng Linh Viên sinh ra phản ứng. Mấy trăm người lên xuống chỉ có hơi mười

người tu luyện thổ hành kiếm khí mới làm cho trứng Linh Viên rung động một chút nhưng cuối cùng lại không thể phát ra được linh quang.

Đây là vì sao? Trứng tứ giai Linh Viên có thuộc tính kim thổ tương sinh, mặc dù nó còn chưa sinh ra nhưng đã có ch linh trí để nhận biết khí tức. Cho nên mặc kệ những người đó tu luyện là thổ hành kiếm giả cũng chỉ có thể làm cho nó rung động một chút, chứ chưa thể làm cho nó ủng hộ hoàn toàn.

Theo những người tiến lên thử nhận chủ càng lúc càng nhiều, Lục Thanh cảm thấy Tần Hà ở bên cạnh luôn có tâm thần không yên. Phảng phất như có vật gì chặn ở trong lòng, có chút khiếp đảm, sợ hãi ẩn sâu trong đáy lòng, tâm tình phức tạp khiến cho tinh thần luôn chấn động.

Nội tông đệ tử sau khi xuống hết, đệ tử các thế lực lớn cũng lui lại phía sau. Kim thổ hành chúc liên quan tới ngũ hành tương sinh kiếm khí, người đi lên nếu như không có hai loại kiếm khí này thì đừng mong quả trứng sẽ phát sinh ra biến hóa nào.

Chỉ có kiếm giả trời sinh kim thổ thể chất mới có thiên phú mới có thể khiến cho quả trứng tứ giai Linh Viên chấp nhận. Mọi kiếm giả khi mới bước vào Kiếm Nguyên Cảnh cũng không ai có can đảm đi lên thử nghiệm.

Cuối cùng đến phiên những kiếm giả tán tu bên này, tựa hồ như cũng gặp kết quả giống những người khác. Trong lòng mọi người đều âm thầm phán đoán về quả trứng này. Nó do ngũ giai linh thú Kim Cương Báo Viên sinh ra cho nên chỉ nhận thức kẻ có kim thổ thể chất, hoặc kiếm khách có thành tựu kim thổ kiếm khí. Nói cách khác, trứng linh thú này mới sinh ra chút linh trí này sẽ không nhận thức bất kỳ ai chỉ có một trong hai thuộc tính.

Bất quá, đợi tới khi đại bộ phận tán tu thử xong thì cũng có chuyện làm cho người ta ngoài ý muốn, trong đám bọn họ có một người khiến cho trứng Linh Viên sinh ra cảm ứng. Chỉ là người này tu vi cũng chỉ mới đạt tới Kiếm Giả tiểu thiên vị. Người này tu vi còn thấp mà đã có thể khiến cho trứng tứ giai Linh Viên phát linh quang thì chứng tỏ hắn cũng có được kim thổ thể chất.

Bất quá, đối với tán tu như vậy thì Vũ tông chủ cũng không hẹp hòi, đồng thời hứa hẹn để cho một vị hộ pháp bên cạnh nhận làm đồ đệ. Được làm đồ đệ của một Kiếm Chủ chuẩn đại sư mặc dù không phải tông chủ nhưng cũng làm cho vị kiếm giả tán tu này mừng rỡ như điên.

Cuối cùng, ở bên cạnh Lục Thanh đột nhiên xuất hiện một làn gió nhẹ thổi qua, Tần Hà tập tễnh bước vào giữa sân.

- Uy! Đây không phải là Tam muội sao? Tam muội không ở nhà tĩnh dưỡng thân thể mà chạy tới đây làm gì? - Trên sân, Tần Thiên ra vẻ kinh ngạc nói.

- Đúng vậy. Tam muội! Người chân đi không tiện còn tới đây làm gì? Không bằng để Nhị ca ta công người trở về để nghỉ ngơi. - Tần Địa ở bên cạnh cũng tiếp lời nói.

- Người. .. - Gương mặt xinh đẹp của Tần Hà thoáng đỏ lên.

- Tần Hà! Người hồ đồ làm cái gì thế? Còn không trở về cho ta? - Cách đó không xa, Tần Minh chau mày lên tiếng trách mắng.

- Cha. .. - Tần Hà thấp giọng nói.

- Trở về! - Tần Minh một lần nữa quát:

- Người chân đi không tiện cho dù tu luyện thì có thể phát huy được mấy phần thực lực? Trứng linh thú cũng không phải thứ giành cho người, người cho rằng người sẽ có phần cơ duyên đó sao?

- Không! - Giờ phút này, ánh mắt Tần Hà càng thêm kiên định, chỉ thấy hai mắt nàng rung rung, nhìn Tần Minh nói:

- Nhi nữ biết nương mình xuất thân không tốt, nhưng mà cha. .. Tục ngữ có câu nhất nhật phu thê bách nhật ân. Người hãy để tro cốt của nương vào tông đường đi.

- Không được! - Sắc mặt có chút khó coi, Tần Minh không nghĩ tới ngày thường nhi nữ của mình vốn nhu nhược, hôm nay lại dám ở trước công chúng cãi lại mình như thế:

- Nghịch nữ! Người mau trở về cho ta.

Lắc đầu, Tần Hà xoay người lại nói:

- Cha không đáp ứng, nữ nhi quyết không quay về.

Nhìn bóng lưng của Tần Hà, Tần Minh hơi ngẩn người ra, vừa giận dữ vừa cười nhạo nói:

- Được. Hôm nay ta cũng không ngăn cản người, người cho rằng chỉ bằng vào bản thân có thể làm cho trứng Linh Viên sinh ra phản ứng sao?

Không nói gì, giờ phút này Tần Hà cố gắng đứng thẳng người lên, Lục Thanh rõ ràng nhìn thấy nàng bước chân của nàng đang hết sức vụng vẹo. Đau đớn như vậy mà Tần Hà không phát ra một tiếng kêu nào, ngược lại thân thể còn đứng thẳng lên được, tuy cước bộ có chút run rẩy nhưng vẫn bước đi rất kiên định.

Trong lòng âm thầm tán dương, Lục Thanh nhìn thấy Tần Hà không khỏi nhớ tới tình cảnh lúc đầu tại Triều Dương Phong. Ở trên thân ảnh của Tần Hà, hẳn có thể thấy rõ được bóng dáng của mình ngày đó.

Tình huống của Tần Hà đám người Lý Nguyên Bộ tại soa lại không thể nhìn ra chứ?

Kể cả Vũ tông chủ cũng phải âm thầm lắc đầu, kiếm giả bị phế hai chân, một thân chiến lực coi như bị tổn hại tới chín thành. Cho dù kiếm giả đó có bước chân được vào Kiếm Nguyên Cảnh tu luyện được kiếm pháp tinh thâm, nhưng hai chân không thể thi triển ộ pháp phối hợp thì cũng không thể phát huy ra được một thành uy lực.

Lúc này đây tuy Vũ tông chủ rất tán thưởng ý chí của Tần Hà, nhưng cũng phải âm thầm lắc đầu, con đường ngay sau của nàng coi như đã bị phá hủy.

Lại nhìn về phía Tần Hà, trước mặt nàng lúc này là quả trứng của tứ giai Linh Viên đang đặt trên bàn. Ánh mắt của nàng chợt xuất hiện thần sắc vô cùng kiên định, người khác không biết, lúc trước mẹ nàng và Tần cô cô từng cứu được hai người. Bọn họ có được phương pháp phán đoán thể chất người khác, hai người đó cũng đã phán đoán nàng có thể chất Kim Thổ hệ hiếm thấy. Nói cách khác, cùng với tán tu thanh niên khi này, Tần Địa có thể làm được thì nàng cũng có thể.

Vương tay phải nhẹ nhàng đặt lên trên, Lục Thanh có thể từ đó nhìn rõ được những vết chai do luyện kiếm. Rõ ràng Tần Hà đã luyện kiếm tới một trình độ nhất định, bị chuôi kiếm làm cho bàn tay xuất hiện vài vết chai.

Bàn tay như vậy lại xuất hiện ở một nữ tử thật sự là một chuyện khiến cho người ta phải ngạc nhiên.

Những nữ kiếm giả bình thường trong lúc tu luyện đều dùng một ít loại dược vật được điều phối đặc thù để không xuất hiện vết chai ở tay, bởi vậy có thể thấy được Tần Hà ở trong Tần gia không hề có được bao nhiêu địa vị.

Lục Thanh đoán không hề sai, Tần Hà ở trong Tần gia nếu như không phải có hai người Tần, Ngô phụ nhân bảo hộ thì sợ rằng chẳng khác gì kẻ hầu. Nếu như không phải vì lưu lại hai người bọn họ, thì Tần Hà ngay cả một cái tiểu viện cũng không được có.

Nhìn Tần Hà đưa tay đặt lên trứng tứ giai Linh Viên, khóe miệng hai người Tần Thiên đều xuất hiện nụ cười đùa cợt. Cách đó không xa ánh mắt của Tần Minh thì lại có chút âm trầm, nhưng cũng không hề dời đi chỗ khác.

Đúng lúc này, một chùm linh quang màu vàng từ trên trứng tứ giai Linh Viên tỏa ra. Linh quang này thậm chí so với lúc Tần Địa sờ vào còn muốn sáng hơn, hiển nhiên điều này nói rõ trình độ trứng Linh Viên tán thành đối với Tần Hà còn hơn xa hai người trước.

Từ phương diện khác mà nói, Tần Hà tuy chưa thành tựu Kim Thổ kiếm khí nhưng nàng có được Kim Thổ thể chất vô cùng tinh khiết, thậm chí còn tinh khiết hơn cả Tần Địa. Người có thể chất như vậy nếu sau này tu luyện Kim Thổ kiếm khí thì thành tựu không thể hạn lượng, chỉ là hôm nay hai chân nàng đã bị phế, con đường tương lai cũng không có nhiều hy vọng.

- Làm sao có thể? - Tần Thiên không tin vào tình cảnh đang xảy ra trước mắt.

- Trứng Linh Viên tỏa sáng, nàng không ngờ cũng có Kim Thổ thể chất! - Tần Địa cũng vô cùng kinh ngạc, không tin được vào mắt mình, hẩn nhìn chăm chăm vào Tần Hà đang ở giữa sân.

624. Chương 183: Ta Muốn Khiêu Chiến

Từ khi còn bé, hẩn chưa từng để mắt tới vị tam muội trên danh nghĩa này, bởi vì mẹ hẩn nói, mẫu thân của nàng là một họa thuyền ca nữ ti tiện. Một người như vậy dù có bước chân được vào Tần gia cũng tuyệt đối không có địa vị gì.

Cứ như thế từ khi sinh ra tới lúc lớn lên những điều này đã ăn sâu vào đầu hẩn.

Thế nhưng một Tam muội có người mẹ như thế lại có được Kim Thổ thể chất còn tinh khiết hơn cả hẩn, điều này không khỏi làm cho tâm của Tần Địa mất thăng bằng. Chẳng lẽ huyết mạch của hẩn không thể tốt hơn huyết mạch của một ca nữ sao?

Tần Minh cũng có chút ngạc nhiên, khôn nghĩ tới tam nữ mà mình không coi trọng lại có được Kim Thổ thể chất hiếm thấy. Nhưng ngay lập tức ánh mắt hẩn trở nên lãnh đạm đi, cho dù như vậy thì sao? Người có Kim Thổ thể chất nhưng hai chân lại bị đứt hết gân mạch, hay là bị vỡ nát không có khả năng hồi phục thì cũng chỉ vứt đi mà thôi.

- Tiểu thư quả nhiên là có phản ứng với tứ giai Linh Viên, so với Tần Địa còn mãnh liệt hơn. - Ở cách Lục Thanh không xa, phụ nhân họ Tần không nhịn được thấp giọng nói.

- Đúng vậy. Cứ như thế này tiểu thư có thể được đền bù như mong muốn.

- Nhưng hai chân tiểu thư. . . - Ngô phụ nhân ở bên cạnh lộ ra vẻ ưu tư.

Trước Kiểm Thần Điện.

Vũ tông chủ và hai người Lý Nguyên Bộ nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ vẻ tiếc hận.

- Tần Hà! Người đứng chờ chút, còn có mấy vị kiểm giả tán tu chưa lên thử. Trứng linh thú thuộc sở hữu của người nào đợi mọi người lên hết mới có thể xác định. - Lý Nguyên Bộ mở miệng nói.

- Vâng. - Về mặt Tần Hà có chút kích động, đồ bình lui lại phía sau, mãi một lúc mới có thể miễn cưỡng ổn định lại tinh thần.

- Nhìn đi, kia chính là Tần gia Tam tiểu thư. . .

- Đúng vậy. Không nghĩ tới nàng cũng có Kim Thổ hệ thể chất, hai chân bị phế thật đáng tiếc cho một thể chất như vậy.

- Hai chân bị phế, một thân tu vi dù cao tới đâu cũng không thể phát huy được tới hai thành, thật sự là một người đáng thương. Xem trên người nàng tràn ngập khí tức sắc bén, hẩn là đã thành công trúc cơ tu nguyên.

- Được rồi. Các người có từng nghe nói qua Tam tiểu thư một lần ra ngoài lịch lãm đã bị phế mất hai chân chưa?

- Không sai. Nghe nói ở ngay bên ngoài Linh Viên sơn mạch, chỗ đó nhẽ ra không nên xuất hiện nhị giai linh thú, vậy mà Tam tiểu thư lại gặp nhị giai linh thú Linh Phong Hồ. Bị nó sử dụng phong nhận cắt nát gân chân, may mắn Tam tiểu thư là người tốt số có được hai gã hộ vệ là Kiểm Khách mới miễn cưỡng bảo vệ được tính mạng.

- Ài!!! Tam tiểu thư có tâm địa như thần nữ, ngày thường cũng hay trợ cấp cho dân nghèo, không nghĩ tới gặp phải chuyện tình cảm cha con lạnh lẽo như thế.

- Nhà giàu không kể thân tình, người không có nghe qua sao? Huống chi, nghe nói mẹ của Tam tiểu thư xuất thân là một ca nữ, chính vì thế cho nên ngay cả khi mất cũng không được đưa vào tông đường. Cũng khó trách hôm nay Tam tiểu thư lại muốn tới đây tranh thủ vận may, với một người không có chỗ dựa như nàng chỉ có thể bằng cách này để tranh thủ được sự tôn trọng của Tần gia.

Nghe một ít kiếm giả tán tu nghị luận, Lục Thanh đã biết được một ít thân thế của Tần Hà, nhưng lại thật không ngờ hoàn cảnh của nàng so với hắn còn khổ sở hơn.

Nhưng đồng thời, Lục Thanh cũng nghĩ lại chính mình, ngay lúc này hắn đã tự trục xuất ra khỏi tông môn, bây giờ quay về chỉ có thể xem là thân phận ngoại tông tán tu. Đợi ứng phó xong bạch phát ma nữ sau mau chóng rời đi, nếu không thì sau này khó bảo đảm người của Tử Hoàng Thánh Giới không tới truy cứu. Đến lúc đó tám chín phần mười đều là Kiếm Phách tông sư. Dù sao căn cứ tình huống hiện nay thì Lăng Tiêu Tông cùng với Lục gia của hắn tựa hồ như có quan hệ không hề tầm thường.

Hơn nữa, hắn giết chết hai huynh đệ Vân Thiên Âm của Huyền Âm Tông, cho nên có khả năng rất lớn là họ sẽ tới trả thù. Cho nên với tình huống này hắn không thể ngây ngốc ở lại tông môn trong một thời gian dài được.

Mấu chốt là thực lực không đủ.

Nhìn Tần Hà trong sân, Lục Thanh trong lòng lại nghĩ tới, nếu như hai chân Tần Hà không có việc gì vậy thì tu vi bây giờ hắn cũng phải gần Kiếm Sư, tình huống này sẽ không xảy ra. Cho dù bởi vì xuất thân có vấn đề, nhưng bằng vào thực lực cường đại thì tuyệt đối có thể bỏ qua thân thế trước đây của mình.

Lại tiếp tục nghĩ xa hơn, nếu như có được tu vi Kiếm Hồn cảnh đại sư, thì dù chỉ mới tiến vào thôi Tần gia cũng không phải do nàng định đoạt hay sao? Sự uy nghiêm của Kiếm Hồn cảnh đại sư những người dưới cảnh giới Kiếm Hồn không ai có thể làm trái.

Ngay trong thời gian Lục Thanh trầm tư, những tán tu còn lại đều đã tiến lên thử nghiệm, bất quá sau khi Tần Hà xuất hiện thì không còn ai có thể dẫn phát linh quang nữa.

Một lúc lâu sau. ...

- Tốt lắm. Kết quả đã có, bây giờ những người duy nhất phù hợp với điều kiện là Tần Địa cùng Tần Hà của Tần gia, ngoài ra còn có kiếm giả tán tu Thành Viễn. - Lý Nguyên Bộ đứng dậy nói:

- Các người cùng tiến lên trước đi.

- Vâng.

Mặc dù từ cước bộ truyền tới từng trận đau nhức, nhưng Tần Hà vẫn cắn chặt hàm răng, lấy tốc độ không kém hơn hai người Tần Địa đi tới trước mặt Lý Nguyên Bộ.

Nhìn ba người Tần Hà, ánh mắt Lý Nguyên Bộ lập tức dừng lại ở trên người Tần Địa. Người sáng suốt thì có thể thấy được trũng tứ giai Linh Viên khẳng định sẽ thuộc về Tần Địa.

Không nói hắn có tu vi Kiếm Khách tiểu thiên vị đã vượt xa hơn hai người Tần Hà, mà cho dù là Kiếm Nguyên Cảnh hay Kiếm Thể cảnh thì cũng thế.

Ánh mắt liếc nhìn ba người một lần, Lý Nguyên Bộ mở miệng nói:

- Bây giờ các người hãy khiêu chiến lẫn nhau, người thắng cuộc cuối cùng là kẻ có thể ký kết khế ước với trũng tứ giai Linh Viên.

- Thành Viễn xin rời khỏi cuộc tỷ thí, bản thân không phải là đối thủ của Tần huynh. - Lúc này Thành Viễn lập tức mở miệng nói.

- Ồ? Người nguyện ý rời khỏi? - Lý Nguyên Bộ không nghĩ tới Thành Viễn này lại quả quyết như thế, khiến cho hắn phải nhìn lại bằng con mắt khác.

- Vâng.

- Vậy còn người? - Ánh mắt Lý Nguyên Bộ dừng lại ở phía Tần Hà.

- Tần Hà! - Lúc này, đột nhiên vang lên tiếng quát của Tần Minh:

- Người mau trở về.

- Vậy cha, người nguyện ý để tro cốt mẫu thân vào tông đường sao? - Trên mặt Tần Hà không khỏi xuất hiện nụ cười tươi.

Sắc mặt Tần Minh có chút xanh mét, thanh âm lạnh lùng nói:

- Điều đó không có khả năng, ngươi không phải là đối thủ Nhị ca mình, chẳng lẽ còn muốn ở trên đó bêu xấu sao?

Cắn chặt đôi môi đỏ mọng, một hàng răng đều đặt in lên môi, từ đó chảy ra một dòng máu tươi.

- Tiểu thư! - Tần phụ nhân nhìn thấy vậy thì đau lòng gọi:

- Tiểu thư hãy trở về đi. Hãy còn biện pháp khác.

- Đúng vậy tiểu thư. Mau trở về thôi.

Đôi mắt đen hơi chuyển động rơi xuống hai người, vẻ mặt Tần Hà lộ ra sự buồn bã, nhưng ánh mắt lại trở nên kiên định.

- Ta muốn khiêu chiến Nhị ca.

Cái gì?

- Tiểu thư! Người không thể xúc động. - Hai gã phụ nhân huy động cước bộ lao tới, muốn đem Tần Hà kéo xuống.

- Làm càn! - Hơi nung mảy, Lý Nguyên Bộ vung tay áo lên, thiên địa lực ở trước mặt hai người tạo thành một bức tường vô hình.

Bịch. .. Bịch. ..

Như gặp phải quả búa tạ, hai phụ nhân nhất thời bay ngược về phía sau, đám kiếm giả tán tu vội vàng tránh sang hai bên tạo thành một khoảng đất trống. Hai phụ nhân nện lưng xuống mặt đất, khóe miệng phun ra một dòng máu tươi.

- Tần cô cô! Ngô cô cô! - Tần Hà thấy thế thì kinh hô một tiếng.

Ánh mắt Lý Nguyên Bộ có chút lạnh lẽo nói:

- Niệm tình các ngươi lần đầu vi phạm, cho nên chỉ trừng phạt một chút mà thôi. Nếu còn tiếp tục nữa thì lần sau ta sẽ lấy đầu các ngươi.

Uy nghiêm từ Kiếm Hồn cảnh đại sư không thể không khiến cho hai phụ nhân phải cúi đầu. Cho dù các nàng muốn mở miệng nhưng do bị thiên địa lực gây thương tích khiến cho không thể nói thành lời. Trong khoảng thời gian ngắn hai người dừng mong có thể mở miệng, lúc này đây hai người chỉ có thể đưa ánh mắt nhìn Tần Hà mong nàng có thể thu hồi lại quyết định của mình.

- Ngươi thật sự muốn khiêu chiến Tần Địa? - Nhìn thấy hai người không làm loạn nữa, Lý Nguyên Bộ lại quay về phía Tần Hà nói.

Cắn chặt hàm răng, Tần Hà gật đầu nói:

- Vâng!

- Tốt! - Vũ tông chủ vỗ ghế đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chú Tần Hà một hồi nói:

- Bốn tông chủ sẽ bố trí kiếm thai.

Chỉ thấy kiếm chỉ lao giơ lên, nhất thời từ phương hướng của nội tông đệ tử có hơn mười thanh kiếm lẳng không bay lên. Kiếm ngân hùng hậu không đồng nhất xé gió truyền tới, rất nhanh đã hạ xuống gần hai người Tần Hà.

Kiếm thai hình tròn có phương viên mười trượng nhất thời xuất hiện trước mắt mọi người.

Không chút chần chờ, Tần Địa điểm nhẹ cước bộ, cả người tản mát ra kiếm nguyên hùng hậu không thể chống lại. Nhất thời cả thân hình Tần Địa giống như lông vũ, nhẹ nhàng bay lên hạ rơi xuống giữa kiếm thai.

Kiếm khí ở sau lưng nhanh chóng rời khỏi vỏ, Tần Địa nhìn Tần Hà lạnh lùng nói:

- Tam muội! Người nếu muốn đi lên thì lúc đó đừng trách Nhị ca không lưu tình, làm người phải biết mình là ai.

Trong ánh mắt lộ ra sự kiên định, Tần Hà chậm rãi rút từ sau lưng ra một thanh trường kiếm màu xanh đen. Đây là một thanh tứ phẩm kiếm khí, chỉ là dùng một ít bách luyện hắc thiết bình thường gia nhập thêm chút huyền thiết chú tạo thành, cùng với thanh kiếm thất phẩm do toàn bộ huyền thiết chế tạo thành của Tần Địa thì không thể so sánh với.

Đương nhiên, điều này cũng liên quan tới đãi ngộ của hai người trong gia tộc, ngoại trừ trên đầu Tần Hà có cái danh Tam tiểu thư ra thì không còn cái gì nữa. Thậm chí chuôi kiếm sau lưng nàng cũng là do Tần, Ngô hai người từ trên thân kiếm khí của mình lấy xuống một chút huyền thiết chú tạo thành. Thậm chí bởi vì mới không được cao phẩm Chú Kiếm Sư cho nên vốn có thể đạt tới ngũ phẩm kiếm thí thì bây giờ chỉ miễn cưỡng đạt tứ phẩm.

Niệm Ân Kiếm đột nhiên đâm xuống mặt đất, khi mũi kiếm sắp đâm xuống đất, cổ tay Tần Hà cấp bách rung lên, mũi kiếm nhất thời chạm vào mặt đất.

Thân kiếm lúc này hơi uốn cong lại, một chùm kiếm nguyên màu vàng được truyền vào thân kiếm, cả thân người Tần Hà phóng lên đứng thẳng ở chuôi kiếm. Mặc dù cước bộ của nàng sau đó có chút run rẩy nhưng cuối cùng cũng vẫn đứng vững.

- Hay!

Trong đám người nhất thời có tiếng khen xé gió vang lên, ngay cả ánh mắt Lý Nguyên Bộ cũng có chút sáng ngời, nhìn về phía Tần Hà hơi kinh ngạc.

Chỉ cần là kiếm giả có nhãn lực thì khi nhìn qua một kiếm này của Tần Hà mặc dù đơn giản, nhưng đối với lực đạo, kiếm khí nắm rất vững, đã đạt tới cảnh giới cực cao. Khả năng mượn lực như thế chỉ sợ rằng nàng đã lĩnh ngộ được cảnh giới Cử Trọng Nhược Khinh, tu vi như vậy cho dù là ở trong nội tông cũng được người ta coi trọng.

625. Chương 184: Tần Hà Kiên Cường Xuất Thủ

-Không ngờ kiếm pháp của tam muội người lại bất phàm như vậy, bình thường Nhị ca đã không để ý tới.

Tần Hà nở một nụ cười thâm ảo:

-Tần Hà nào có phúc khí như vậy, Nhị ca xem đây!

Sắc mặt Tần Địa bất chợt trở nên lạnh lùng, kiếm chỉ giờ lên, trên mặt y nổi lên một tầng kiếm khí màu vàng.

-Tam muội, vi huynh thân là Nhị ca, sẽ không khi hiếp muội, chỉ cần muội có thể tiếp được vi huynh ba đạo kiếm khí, vi huynh sẽ nhường trứng Linh Viên tứ giai cho muội!

Ánh mắt Tần Hà sáng ngời, kể đó lại trở nên vô cùng ngưng trọng. Ba đạo kiếm khí nói thì đơn giản nhưng không dễ tiếp chút nào. Kiếm Giả cảnh giới Kiếm thể chưa bước vào tiên thiên, kiếm nguyên trong cơ thể chỉ có hạn. Dù là dốc hết toàn lực, nhiều thì có thể phát ra một đạo kiếm khí, tới đạo kiếm khí sau cũng chỉ có thể dựa vào sức lực thân thể mà thôi.

Cho nên bằng vào tu vi Kiếm Giả trung thiên vị của Tần Hà, nếu như hai chân không bị trở ngại, nàng còn thể dựa vào cảnh giới kiếm pháp Cử Trọng Nhược Khinh mà gạt đỡ kiếm khí. Nhưng hiện tại gân chân nàng đã tan nát, dù là bước đi bình thường còn rất khó khăn, làm sao có thể đỡ được?

Thế nhưng chỉ cần tiếp được ba đạo kiếm khí, trứng Linh Viên tứ giai sẽ là của mình, có được thực lực cùng địa vị, tro cốt mẫu thân cũng có thể được đưa vào từ đường. Ánh mắt Tần Hà trở nên kiên định.

-Tới đi!

Kim quang trong mắt chớp động, Tần Địa hét lớn:

-Kiếm thứ nhất!

Chỉ thấy kiếm chỉ của Tần Địa co lại, lẳng không chỉ về phía trước, kiếm khí Kim Thổ màu vàng lập tức từ đầu ngón tay bắn ra, âm thanh rít gió chói tai vang lên không dứt.

Tuy đạo kiếm khí này chỉ dài một thước, nhưng nó đại biểu cho cảnh giới tiên thiên Kiếm Khách, từ cảnh giới Kiếm thể bước vào cảnh giới Kiếm nguyên, chính thức bước vào đại cảnh giới thứ hai của Kiếm đạo. Huyết Bách Hội mở rộng, tiếp dẫn nguyên khí thiên địa, từ đó kiếm nguyên sinh ra dồi dào không dứt ở đan điền. Còn có thể cho kiếm khí rời thân thể, cách không đả thương người.

Hơn nữa kiếm khí Kim Thổ chính là kiếm khí Ngũ Hành tương sinh, Thổ sinh Kim, có sự nặng nề dày đặc của Thổ, cũng có sự sắc bén của Kim. Uy lực của đạo kiếm khí này hùng mạnh hơn kiếm khí Chân Thổ, Chân Kim bình thường rất nhiều.

Niệm Ân kiếm múa động, tuy nhìn như không có quy luật, nhưng khiến cho người ta có cảm giác dày đặc liên miên, giống như đất dày nặng, từ lòng đất bay lên, xé mở mặt đất.

-Hảo kiếm pháp!

Vũ Tông chủ gật gật đầu:

-Tuy còn lộ vẻ non nớt, nhưng có phong thái uy nghiêm, cảnh giới của kiếm pháp đã bước vào Cử Trọng Nhược Khinh, đáng tiếc....

Hai vị trưởng lão bên cạnh cũng gật đầu, kiếm pháp như vậy quả thật không tồi, chỉ đáng tiếc là hai chân của Tần Hà đã bị phế, cả đời này của nàng nếu không có bất ngờ gì xảy ra, cảnh giới kiếm pháp chỉ có thể dừng lại ở đó.

-Keng....

Kiếm khí Kim Thổ ngang nhiên đánh lên lưới kiếm của Tần Hà, một vòng sóng khí màu vàng đất lan ra, hạ bàn Tần Hà lập tức thất thủ, cả người bay ngược về phía sau.

Tần Hà quát lớn một tiếng, Niệm Ân kiếm đâm về phía trước.

-Ong....

Một chùm hoa lửa bắn ra, phía trước kiếm đài, thân hình Tần Hà ngưng trệ, rơi xuống một lần nữa. Ai ai cũng có thể thấy rõ ràng, chân nàng đang run rẩy kịch liệt, chỉ nhờ vào ý chí cố gắng chống chọi, cho nên vừa rồi không ngã xuống.

Từ chân nàng máu chảy ròng ròng, thấm ướt cả ống quần.

-Tam muội người xuống đi thôi, dù sao chúng ta cũng xuất thân cùng một nhà, vi huynh cũng không nhẫn tâm đả thương muội.

Tần Địa nói như vậy, nhưng Tần Hà thấy rõ ràng trong mắt y không có chút nào thương xót, ngược lại còn lộ ra vẻ đùa cợt mỉa mai.

-Ta tiếp được, huynh xuất kiếm thứ hai đi thôi!

Đôi môi của nàng đã trở nên đỏ tươi đúng nghĩa, máu trào ra kín cả khóe môi.

Mắt Tần Địa lộ vẻ nham hiểm vô cùng:

-Tam muội đã tỏ ra cố chấp như vậy, vi huynh chỉ còn cách thành toàn cho người. Tiếp kiếm thứ hai!

Kiếm chỉ của Tần Địa bùng lên thần quang kiếm khí màu vàng, trong nháy mắt đã đạt tới cực hạn. Trên đầu Tần Địa mơ hồ có khói trắng bay lên, dĩ nhiên lần này y đã vận dụng toàn lực.

Kiếm khí màu vàng dài một thước xuyên qua không trung, xé toang một mảng không gian, kinh phong sắc bén nhắm ngực Tần Hà đâm tới.

-Tiểu thư, tránh mau!

Hai phụ nhân họ Tần thở dốc, kêu lên thất thanh.

Nhìn sang Tần Hà, chỉ thấy nàng không sử dụng kiếm pháp tá lực như trước, mà tay phải nâng cao, trên thân Niệm Ân kiếm nhanh chóng hội tụ kiếm khí màu vàng đất, thần quang màu vàng đất chói mắt toát ra từ thân kiếm.

-Nàng muốn phóng thích kiếm khí!

-Quả nhiên không hổ là đệ tử của đại gia tộc, ngay cả Kiếm Giả đại thiên vị mới có thể miễn cưỡng hội tụ kiếm nguyên toàn thân phóng kiếm khí ra, đừng nói là Kiếm Giả trung thiên vị.

-Nhưng không biết sau khi Tần Tam tiểu thư phóng đạo kiếm khí này ra, còn có được chiêu thức gì nữa.....

-Ầm.....

Trong không trung nổ vang một tiếng nặng nề, hai đạo kiếm khí va chạm vào nhau, kiếm khí Kim Thổ thể như chẻ tre đánh tan kiếm khí không hệ của Tần Hà, nhưng bề ngoài của nó cũng phải co rút lại hơn phân nửa. Niệm Ân kiếm của Tần Hà cố gắng giơ lên, nhưng giờ phút này, trong cơ thể nàng đã không còn chút kiếm nguyên nào, chỉ có thể nhờ vào cảnh giới kiếm pháp gạt đỡ lực đạo.

-Phịch.....

Niệm Ân kiếm vỡ vụn từng khúc, hai chân Tần Hà rung lên, lập tức trôi ngược ra sau. Nhưng cũng may kiếm khí Kim Thổ đã bị Niệm Ân kiếm ngăn trở, bằng không dưới một kiếm này, Tần Hà đã phải táng mạng đương trường.

Hai tay Tần Hà chộp lấy hai khúc kiếm cố gắng chống đỡ thân thể. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt điểm lệ tràn đầy vẻ quật cường, hai tay nắm kiếm máu chảy ròng ròng, lúc này nàng dồn sức vào để đứng lên, đôi tay trắng như ngọc bị cửa đứt, cảm giác đau đớn kịch liệt thấu tận tâm can. Hai mắt Tần Hà đỏ ngầu, nhưng vẫn run rẩy đứng lên hết sức kiên cường.

-Như vậy vẫn có thể đứng lên, Tần Tam tiểu thư quả thật bất phàm, thật sự là đáng tiếc.

Có được tâm cảnh như vậy, nếu như không phải hai chân Tần Hà bị phế, sau này thành tựu không dám nói bất khả hạn lượng, ít nhất cũng có được tư cách vượt lên cảnh giới Kiếm Nguyên.

Nhưng hôm nay đã không còn khả năng như vậy nữa.....

-Kiếm thứ ba, Tam muội tiếp giỏi lắm!

Trong mắt Tần Địa lóe lên vẻ tàn ác, Huyền Nguyên kiếm sau lưng trong nháy mắt ra khỏi vỏ, lẳng không chém xuống một kiếm về phía Tần Hà.

Giờ phút này, trước mắt Tần Hà, hình ảnh của Tần Địa đã biến đổi.

Đây là một khoảng sân hoa cỏ xanh um, vài cây cổ thụ che nửa bầu trời. Dưới gốc cổ thụ có ba đứa nhỏ.

-Làm ngựa cho ta cỡi, làm ngựa cho ta cỡi!

Một đứa bé trai dáng người cao gầy đang cỡi trên người một đứa bé gái thân hình mảnh mai yếu ớt. Hai tay nó giật hai bím tóc dài của bé gái liên hồi.

-Chạy mau, ngựa chạy mau lên!

Đứa bé trai hưng phấn kêu to, bé gái nghiêng răng nghiêng lợi, gương mặt nhỏ nhắn của nó lộ vẻ quật cường, không kêu than nửa lời, mặc cho bé trai cỡi trên lưng mình.

-Nhị đệ, đi nhanh đi, nếu không đi, Tam nương sẽ tới đấy!

-Tới ta cũng không sợ, bà ta chỉ là một tiện nhân, ta đây không sợ tiện nhân!

Đứa bé trai vênh mặt, cao giọng nói.

-Không cho mắng mẹ của ta!

Đột ngột, bé gái vốn tỏ ra nhu nhược lúc này lật ngược đứa bé trai lại, thuận thể cỡi trên lưng bé trai lúc này vẫn đang đầy ý.

-Không được mắng mẹ ta!

-Mẹ người là một tiện nhân!

-Không phải!

-Phải!

.....

Mắt Tần Địa lúc này đã đầy những tia máu đỏ ngầu, nhìn kiếm khí đang bắn về phía Tần Hà, trong lòng y lập tức sinh ra cảm giác khoái chí vô hạn.

-Tiện nhân, người cũng giống như mẹ người, đều là hạng người hạ tiện!

Kiếm khí Kim Thổ màu vàng trong nháy mắt đã tới trước mặt Tần Hà. Tần Địa ra tay đột ngột như vậy, dù là bọn Lý Nguyên Bộ cũng trở tay không kịp.

Trong mắt bọn họ, từ trước tới giờ cử chỉ của Tần Địa vô cùng lễ độ, đã tỏ ra khiêm tốn với Tam muội của mình, hai kiếm trước của y cũng tỏ ra mười phần rộng lượng. Nhưng kiếm thứ ba hết sức đột ngột này, chẳng những bọn Lý Nguyên Bộ trở tay không kịp, ngay cả Tần Hà đối diện cũng không kịp chuẩn bị gì cả. Cũng phải nói, thực lực hai người thật sự chênh lệch quá xa, dù là chuẩn bị cũng không thể đỡ.

-Tiểu thư.....

-Kết thúc rồi sao?

Tần Hà nhìn kiếm khí Kim Thổ đang tới trước mặt, màu vàng kiếm khí đột nhiên trở nên biến ảo vô cùng.

Mẹ, con sẽ tới gặp người..... Tần Hà nhắm nghiền hai mắt, rót cục nước mắt lạnh lẽo trào ra.

Một lúc sau.....

Tần Hà cảm thấy chấn động, mở bừng hai mắt.

Cái gì.....?

Chỉ thấy trước mặt nàng có một bóng xanh xuất hiện chẳng biết khi nào, mà kiếm khí Kim Thổ đã tiêu tan thành mây khói từ bao giờ không hay không biết.

-Lục công tử....

Nhìn bóng người áo xanh trước mặt, Tần Hà không thể nào tin vào mắt mình.

Lúc này Tần Hà biết rõ, kẻ đã thay nàng ngăn cản đạo kiếm khí Kim Thổ kia chính là Lục Thanh lúc trước ngẫu nhiên gặp mặt. Là thanh niên theo như nàng thấy không hề có chút tu vi, vẫn còn dừng ở cấp Kiếm Nô.

-Người là ai?

Tần Địa trầm giọng quát.

Lúc này Tần Hà nhắm mắt nên không thấy, nhưng Tần Địa lại thấy rất rõ ràng. Đạo kiếm khí Kim Thổ do y dốc hết toàn lực phát ra bị thanh niên trước mặt nhẹ nhàng vung tay, diệt mất như mây khói, tan biến không còn, thậm chí không nghe thấy thanh âm nào cả.

-Các hạ là người phương nào?

Lúc này, bọn Vũ Tông chủ vốn đang ngồi phải đứng bật dậy. Từ vị trí của Lý Nguyên Bộ chỉ có thể trông thấy một bên mặt của Lục Thanh, mặc dù có cảm giác hơi quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời, Lý Nguyên Bộ cũng không nhớ rõ, rốt cục mình đã gặp gỡ người này khi nào.

-Lý Nguyên Bộ, người quên Lục mỗ nhanh vậy sao?

Lục Thanh vừa dứt lời, trên toàn quảng trường lập tức yên tĩnh trở lại.

Lý Nguyên Bộ là nhân vật thế nào? Đệ nhất tán tu Cổ Hà tông, Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, đã từng là Cửu trưởng lão của Kiếm Thần Điện, mấy năm trước trở về tông môn, đích thân đảm nhiệm chức Điện chủ Kiếm Thần Điện thành Phân Hà, uy danh bao trùm vạn dặm, được xưng là đệ nhị cao thủ của Cổ Hà tông.

626. Chương 185: Vô Đề

Nhưng mà giờ phút này, Lý Nguyên Bộ không khỏi thay đổi sắc mặt, hơi có chút không tin được vào mắt mình:

- Là người?

- Không sai! Là Lục mẫu! - Xoay người lại, ánh mắt Lục Thanh bình thản nhìn Lý Nguyên Bộ nói:

- Không nghĩ tới người lại tới nơi này.

Thần sắc Lý Nguyên Bộ biến ảo khôn lường, nhìn Lục Thanh trước mặt hắn làm sao có thể quên được chuyện ngày trước. Hết thấy những gì hiện nay không phải là do Lục Thanh ban tặng sao? Lúc đầu người này bí mật mang theo đại thể của một tông môn, mạnh mẽ áp chế hắn, làm cho đại điện chủ đuổi hắn ra khỏi Thanh Phàm Điện. Cừu hận như thế há có thể nói quên là quên? Chỉ là lúc trước khi còn ở Thanh Phàm Sơn có mấy vị điện chủ che chở, hắn lại bị đuổi đi nên mới mất cơ hội báo thù. Mà hắn chỉ có tu vi Kiếm Vương, làm sao có đủ dũng khí đơn thân độc mã xông vào Tử Hà Tông?

- Tốt. Không nghĩ tới người lại tới tông vực Cổ Hà Tông, còn có người nào nữa thì đi ra đi. - Sắc mặt Lý Nguyên Bộ có chút âm trầm nói.

- Chỉ có một mình ta thôi, người không cần thử dò xét.

Sắc mặt hơi đổi, Lý Nguyên Bộ lạnh lùng nói:

- Lúc trước người dựa vào đại thể của tông môn mạnh mẽ trấn áp ta, hôm nay người đã không còn đại thể, người cho rằng chuyện ngày trước ta có thể dễ dàng bỏ qua sao?

- Lý điện chủ! Người này là. .. - Vũ tông chủ đột nhiên mở miệng hỏi, đối với Lục Thanh hắn không hề nhìn thấu được chút nào. Không sai. Bằng vào tu vi Kiếm Tông trung thiên vị của hắn lúc này không thể nào nhìn thấu được tu vi của Lục Thanh, thanh niên ở trước mặt hắn tựa hồ giống như một tảng đá. Không hề lộ lầy bất mắt, nhưng hắn cũng có thể nhìn ra tuổi của Lục Thanh, tuyệt đối không vượt quá ba mươi tuổi.

Trấn áp Lý Nguyên Bộ, điều này làm sao có thể?

Lúc này nghe Lý Nguyên Bộ mở miệng, Vũ tông chủ không khỏi hoài nghi vào lỗ tai của mình. Mà trong toàn bộ khoảng sân nhất thời an tĩnh xuống, mặc kệ là mượn cái đại thể, Lý Nguyên Bộ đã chính miệng thừa nhận từng bị thanh niên này trấn áp, như vậy đủ để chứng minh thực lực của thanh niên này cũng đã vào Kiếm Hồn cảnh?

Mấy tên tán tu trước đó bên cạnh Lục Thanh không khỏi hồi hận trong lòng, mình vì sao không có nhãn lực tốt một chút để có thể thân cận với một người như thế.

- Người đã ngưng kết Kiếm Hồn? - Đột ngột, Lý Nguyên Bộ trầm giọng hỏi. Ánh mắt hắn nhìn về phía Lục Thanh có chút kinh nghi, nếu nói Lục Thanh lúc trước chỉ là giả hồn cảnh, thì cho dù bí pháp ẩn nặc có cao minh tới đâu cũng tuyệt đối không thể tránh khỏi ánh mắt của Kiếm Hồn cảnh đại sư. Nhưng hôm nay Lý Nguyên Bộ từ trên người Lục Thanh không nhìn ra được nửa điểm mách khéo gì, như vậy thật sự có chút bất thường. Trừ khi. ...

Không có trả lời, Lục Thanh vẫn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Lý Nguyên Bộ.

- Tốt. Rất tốt. Ngày trước lão phu bị người ép thua trong tay người, người đã bước chân vào Kiếm Hồn cảnh, mỗi ngày đó lão phu phải đòi lại trong hôm nay. - Thấy Lục Thanh không nói lời nào, Lý Nguyên Bộ tức giận cười nói.

- Lý điện chủ! - Vũ tông chủ ở bên cạnh thấy thế liền mở miệng.

- Vũ tông chủ không nên ngăn cản ta, mỗi nhục ngày trước hiện giờ đang ở trước mặt, nếu như Lý mỗ không thể đòi lại thì làm sao có thể lĩnh ngộ Kiếm Tông cảnh giới.

Lý Nguyên Bộ nói cũng không sai, thân là một kiếm giả nếu như trong lòng còn có khúc mắc thì tất sẽ trở ngại tới sự tăng tiến của tu vi. Nhưng Lý Nguyên Bộ chưa bao giờ nghĩ tới, chuyện ngày đó ở trong Thanh Phàm Điện là ai đúng ai sai,

Biết Lý Nguyên Bộ đã có quyết định, Vũ tông chủ cũng không tiện đứng ra ngăn cản, dù sao Lý Nguyên Bộ mặc dù đã bước vào Cổ Hà Tông. Nhưng cuối cùng thì hắn cũng có một thân phận, cho nên một khi đưa ra quyết định gì thì cho dù hắn có thân phận đứng đầu tông môn cũng không tiện ra mặt can thiệp nhiều.

Bên trên kiếm thai, đôi mắt đẹp của Tần Hà khê lưu chuyển, có chút không tin được nhìn vào Lục Thanh. Trước cùng đồng hành với nàng không ngờ lại là một gã Kiếm Hồn cảnh đại sư, buồn cười là lúc đầu hai vị cô cô của nàng còn có ý định đuổi hắn xuống thuyền. Bất quá, hắn sao lại có thể còn trẻ tuổi như vậy? Trong lòng Tần Hà có chút khó hiểu nhìn Lục Thanh. Nhiều nhất người này cũng chỉ mới hai mươi, hai mươi tuổi, vậy mà tu vi của hắn đã đạt tới Kiếm Hồn Cảnh, khiến cho bao nhiêu anh tài tông môn đang ở đây đều phải xấu hổ.

Đặc biệt là bên phía những nội môn đệ tử, nhìn thân ảnh lạnh nhạt tự nhiên gần kiếm thai, hắn không vì có nhiều ánh mắt nhìn mình mà tỏ ra bối rối. Khí chất lạnh nhạt tựa hồ giống như tảng băng ở trên đỉnh núi đã qua ngàn năm không ai có thể làm lay chuyển được.

Nhìn Lục Thanh trước mặt, Lý Nguyên Bộ trầm giọng nói:

- Chúng ta hãy ra ngoài đánh một trận.

Nhưng mà, Lục Thanh lại khê lắc đầu.

- Thế nào? Người sợ sao? - Lý Nguyên Bộ cười lạnh một tiếng nói:

- Người yên tâm. Ta sẽ tha cho người một mạng.

- Ta là muốn nói động thủ luôn ở đây.

- Động thủ ở đây? - Lý Nguyên Bộ biến đổi sắc mặt, thanh âm có chút lạnh lùng nói:

- Lão phu cũng không nắm chắc sẽ đả thương tới những người ở xung quanh.

Ánh mắt Lục Thanh hơi đảo qua, lãnh đạm nói:

- Nếu như người đả thương được một người thì xem như là ta thua.

Thanh âm của Lục Thanh cực kỳ bình thản, nhưng rơi vào tai mọi người thì phảng phất như một cỗ uy thế lớn lao. Uy thế này vô hình vô chất cứ như vậy in sâu vào trong lòng mọi người.

Đây là cuồng vọng? Hay là hắn tuyệt đối tự tin vào thực lực của mình.

Nghe xong lời của Lục Thanh, trên mặt Lục Thanh nhất thời hiện lên một tia sát ý:

- Người đừng tưởng rằng bằng vào chút tu vi mới thành tựu của mình mà đã có thể coi thường người trong thiên hạ. Hôm nay người không còn đại thể chẳng lẽ còn vọng tưởng vào việc có thể thắng ta? Bất quá người đã muốn chết thì bốn điện chủ sẽ thành toàn cho người.

Lập tức, từ trên người Lý Nguyên Bộ tỏa ra một cỗ khí thế mạnh mẽ, sự trầm ổn, hùng hậu của hành thổ khí dần hội tụ về phía hắn.

Tức thì uy áp từ Kiếm Vương đại thiên vị phóng ra, thiên địa lực trong phương viên vài dặm nháy mắt đã hội tụ lại trấn áp về phía Lục Thanh. Giờ phút này mái tóc hoa râm trên đầu Lý Nguyên Bộ không có gió tự động bay lên, y bào lay động, uy nghiêm của Kiếm Vương đại thiên vị phát tán ra tứ phía.

- Lý điện chủ! - Trong lòng Lý điện chủ có chút cảnh giác, ngưng mà lúc này cũng không biết Lý Nguyên Bộ thực hiện động tác thế nào mà trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lục Thanh. Thanh hạ phẩm Kim Thiên cấp thần kiếm trong nháy mắt đã rời khỏi vỏ, hành thổ kiếm cương cơ hồ trong nháy mắt đã tiến tới

trước mặt Lục Thanh. Hành thổ kiếm cương phá vỡ chân không, làm cho không gian xung quanh xuất hiện những gợn sóng lơ lờ.

Lại nói đến thân thể kinh khủng của Lục Thanh thì trước kia khi giao thủ ở trong Thanh Phàm Điện Lý Nguyên Bộ vẫn còn phải sợ hãi. Sau khi hao tổn trăm phương ngàn kế hắn mới tới Hư Không Kiếm Vực của Kim Thiên Giới đối được một thanh thổ hệ Kim Thiên cấp thần kiếm.

Hơn nữa tu vi bản thân hôm nay đã đạt tới Kiếm Vương đại thiên vị, đối mặt với Lục Thanh lúc này tựa hồ như hắn đã nắm chắc phần thắng. Vừa ra tay Lý Nguyên Bộ đã đem toàn bộ lực lượng phát ra, một kiếm không hề gặp trở ngại đánh tới trước ngực Lục Thanh, Thổ hệ kiếm cương thò ra thụt vào muốn xuyên thủng ngực của đối thủ.

Ngoại trừ ba người Vũ tông chủ có tu vi Kiếm Hồn cảnh đại sư thì những người còn lại chỉ nhìn thấy một đạo quang mang màu vàng đất chợt lóe lên đã mất dấu thân ảnh Lý Nguyên Bộ.

Thật nhanh a!!!!

Cơ hồ trong nháy mắt mọi người xung quanh, ngay cả Tần Địa ở trong kiếm thai cũng quên cả hô hấp. Thế nhưng, Lục Thanh ở trước mắt một kiếm này cước bộ hắn vẫn không di động một chút nào.

Phảng phất như thân thể đã mất đi sự khống chế, chỉ có thể trơ mắt nhìn một kiếm đang lao tới.

Chính lúc này một đạo thanh âm thanh thúy vang lên, thanh âm giống như phát ra từ một chiếc cổ cầm, mà trước mắt mọi người nhanh chóng xuất hiện một đạo thân hình. Chỉ thấy Lý Nguyên Bộ đứng yên giữa không trung như trên đất bằng, thân kiếm của mình một bên do tự tay nắm lấy, còn một bên lại bị hai ngón tay kẹp lấy ở giữa.

Cái gì?

Trong lòng Lý Nguyên Bộ vô cùng kinh hãi, tay phải nhanh chóng vận khởi kiếm nguyên để rút kiếm về. Nhưng làm cho người ta kinh hãi chính là một kiếm này của hắn tựa như bị một hòn núi cao ngàn trượng trấn áp, cho dù hắn vận khởi toàn bộ kiếm nguyên cũng không thể lay động.

- Cùng một sai lầm, người không ngờ lại phạm phải lần thứ hai. - Nhìn Lý Nguyên Bộ ở phía trước, Lục Thanh nhẹ giọng nói.

“Phịch” một tiếng vang lên, thanh Kim Thiên cấp thần kiếm không ngờ lại bị Lục Thanh bẻ gãy. Kiếm chỉ bắn ra, lập tức Lý Nguyên Bộ cảm thấy một cỗ lực lượng không thể chống đỡ nổi từ thân kiếm truyền đến.

Chuôi kiếm này trong nháy mắt đã thoát ra khỏi tay nện vào ngực của hắn.

Một vòi máu phun ra, cả thân hình Lý Nguyên Bộ bay thẳng về phía sau.

“Rầm”

Nền điện cứng rắn vang lên một tiếng nổ, Lý Nguyên Bộ trực tiếp va mạnh vào cánh cửa điện sau đó mới rớt xuống đất.

- Lý điện chủ! - Ba người Vũ tông chủ kinh hô lên một tiếng, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Lục Thanh trở nên vô cùng ngưng trọng.

Tiếng hô hấp nặng nề vang lên khắp sân, Lý điện chủ là một gã Kiếm Hồn cảnh đại sư mà nhanh như vậy đã thất bại. Ngay cả thân kiếm tùy thân cũng bị đối phương dùng hai ngón tay bẻ gãy.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lục Thanh, thân thể của hắn như thế nào mà ngay cả Kim Thiên cấp thần kiếm cũng không thể thương tổn được chút nào?

Nguyên bốn hai người Tần, Ngô đang ngã ngối trên mặt đất cũng cảm thấy tâm thần rung động. Thật không ngờ trong lúc vô ý nhận thức một thanh niên có tu vi Kiếm Vương đại thiên vị? Hay là có thể đạt tới Kiếm Tông cảnh giới giống như Vũ tông chủ.

Tiểu thư được cứu rồi!!!!

Giờ phút này, hai người Tần, Ngô nhìn nhau, đồng thời nhìn ra được suy nghĩ của đối phương.

Khụ khụ. ..

Chống tay ngồi dậy, khoe miệng Lý Nguyên Bộ tràn ngập một màu đỏ tươi. Hắn từ trong đồng đồ nát đi ra, nhưng tất cả mọi người đều nhìn thấy giờ phút này Lý Nguyên Bộ hẳn là đã bị đánh gãy vài cái xương sườn. T

- Người. .. Người. .. Không ngờ người lại không bị thiên địa lực ảnh hưởng tới. Người bây giờ đã đạt tới tu vi gì? - Trong ánh mắt không khỏi xuất hiện vẻ ngượng lạnh, ánh mắt Lý Nguyên Bộ nhìn chăm chăm về phía Lục Thanh.

- Lý điện chủ! Người không sao chứ? - Vũ tông chủ ở bên cạnh mở miệng nói, đồng thời từ trong lòng lấy ra một chiếc bình ngọc đưa tới:

- Đây là trung phẩm Hoàn Nguyên Đan của nội tông, Lý điện chủ mau phục dụng đi.

Cũng không từ chối, Lý Nguyên Bộ tiếp nhận bình ngọc nói:

- Tính mạng Lý mỗ còn không yếu ớt như vậy, đa tạ Vũ tông chủ đã quan tâm. ..

627. Chương 186: Kim Cương Bạo Viên

Lý Nguyên Bộ nhìn chăm chăm vào Lục Thanh chờ đợi hắn trả lời.

Ba người Vũ tông chủ cũng đi tới bên cạnh Lý Nguyên Bộ, đối với một kẻ không biết thực lực cao thấp bao nhiêu như Lục Thanh, cho dù là người có tu vi Kiếm Tông như Vũ tông chủ cũng không dám khinh thường.

- Các hạ. .. - Nhưng mà, ngay lúc này ánh mắt Vũ tông chủ nhìn về phía xa, sắc mặt đột nhiên thay đổi nói:

- Không tốt. ..

Bỗng nhiên, một tiếng vượn kêu từ phương xa truyền tới, tiếng kêu hùng hậu giống như sấm vang lên làm chấn động lòng người. Khi tiếng vượn này vang lên, tất cả những kiếm giả có tu dưới Kiếm Nguyên Cảnh đều ngồi bệt xuống đất xếp bằng vận chuyển Kiếm Nguyên Công thủ vững tâm thần, để chống đỡ cổ uy áp hùng hậu do tiếng kêu mang tới.

- Kim Cương Bạo Viên! Tông chủ! Chính là Kim Cương Bạo Viên! - Một gã phong chủ ở bên cạnh nhất thời khẩn trương nói.

- Nó không ngờ lại tìm được tới đây. - Sắc mặt Vũ tông chủ có chút ngưng trọng, lập tức nhìn mọi người trong sân quát lên:

- Các người mau tản ra.

Khẩu dụ vừa được Vũ tông chủ đưa ra, tất cả các thế lực ở trên sân kể cả nội tông cùng đông đảo tán tu đồng thời thối lui về bốn phương tám hướng, ẩn vào sau thạch lâu.

Giữa sân lúc này chỉ lại Lục Thanh, bốn người Vũ tông chủ, ngoài ra ở phía sau Lục Thanh vẫn còn Tần Hà đang quật cường đứng ở trên kiếm thai.

- Tiểu thư! Chúng ta đi thôi! - Tần, Ngô phụ nhân ở dưới kiếm thai gấp giọng khuyên nhủ.

- Không! Lục tiên bói cứu ta một mạng, tiên bói không đi ta cũng không đi. - Tần Hà lắc đầu, mở miệng nói.

- Tiểu thư!!! - Hai phụ nhân gấp giọng gọi.

- Không cần phải nói nữa, ý ta đã quyết.

Không hề nhắc lại, nhưng hai phụ nhân một phải một trái đi tới bên người Tần Hà, kẹp nàng vào giữa. Ánh mắt hơi liếc nhìn ba người bọn họ, đối với sự trung tâm của hai phụ nhân này Lục Thanh không khỏi tán thưởng trong lòng.

Nhìn thấy Lục Thanh không nói gì, Tần Hà cũng không nói, cứ như vậy lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn.

Tiếng vượn hú một lần nữa lại vang lên, tựa hồ như cảm ứng được điều gì đó, quả trứng tứ giai Linh Viên ở trên bàn phát ra linh quang màu vàng cường thịnh, cùng với những tiếng xé gió ong ong vang lên.

- Nhân tộc hèn hạ không ngờ lại dám bắt trộm hải nhi của ta. - Từ xa truyền tới một tiếng nói tức giận.

Khí thế cuồng bạo như vậy cho dù cách xa hơn mười dặm Lục Thanh vẫn có thể nghe thấy, ở trước Kiếm Thần điện, sắc mặt bốn người Vũ tông chủ đồng thời thay đổi.

- Kim Cương Bạo Viên này sợ rằng đã đạt tới ngũ giai đỉnh phong. - Một gã phong chủ lộ ra vẻ mặt ưu tư nói:

- Tông chủ! Kim Cương bạo viên có lực lớn vô cùng, lại mang theo khí thế của sơn hà, Thổ khắc thủy, trận chiến này chỉ sợ rằng chúng ta sẽ gặp bất lợi rất lớn.

Hơi gật đầu, thời khắc mấu chốt này Vũ tông chủ hết sức trấn định nói:

- Lúc đầu thừa dịp Kim Cương Bạo Viên bị áp chế, ta mới mạo hiểm lấy trộm một quả trứng Linh Viên. Không nghĩ tới bọn chúng lại có thể cảm ứng xa như vậy, dù cách cả ngàn dặm cũng có thể tìm được.

- Tông chủ! Vậy. ...

- Giết! Cho dù đem trứng Linh Viên giao lại, con Kim Cương Bạo Viên này cũng tuyệt đối không bỏ qua ý đồ của nó, cùng với việc tự hạ uy nghiêm của mình không bằng tận lực chém giết. Ngũ giai linh thú đối với Cổ Hà Tông chúng ta có chỗ trọng dụng, nói không chừng sau một hồi đánh nhau có thể nhận nó làm hộ tông linh thú cũng không phải là chuyện không thể.

- Được! Hôm nay ta theo tông chủ đánh một trận. - Hai gã phong chủ đồng thời ứng tiếng, Thanh Phàm cấp thần kiếm ở sau lưng cũng rời khỏi vỏ.

- Lý điện chủ! Thương thế của ngươi. ...

Chỉ thời gian ngắn ngủi, Lý Nguyên Bộ đã phục dụng Hoàn Nguyên Đan. Được lực của trung phẩm đan dược chỉ thoáng cái đã có thể phát huy tác dụng, thương thế của Lý Nguyên Bộ phút chốc tốt hơn rất nhiều. Chỉ là xương sườn gãy làm cho hắn không thể sử dụng quá nhiều lực, được lực của trung phẩm đan dược mặc dù mạnh nhưng một khi thương tổn vào gân cốt thì cũng cần phải một quá trình để hồi phục.

- Lý mẫu không có việc gì, giúp tông chủ ngăn cản con Kim Cương Bạo Viên này cũng không phải là việc khó.

- Vậy Vũ mô thay mặt toàn bộ tông môn đa tạ Lý điện chủ đã đại nghĩa trợ giúp.

- Lý mẫu vốn xuất thân trong tông môn, hôm nay ra tay cũng là việc đương nhiên. - Lý Nguyên Bộ vội vàng nói.

Ánh mắt hơi thay đổi, nghe được lời nói của Lý Nguyên Bộ, Lục Thanh mới biết nguyên lai hắn vốn là nhân sĩ của Cổ Hà Tông. Có thể ở trước mặt ngũ giai linh thú lâm trận không lùi làm cho Lý Nguyên Bộ ở trong mắt Lục Thanh đã có cái nhìn khác hẳn.

Xem ra, rất nhiều người cũng không phải là sai hoàn toàn, ít nhất cũng có một số điểm vẫn đáng cho người khác kính nể.

Con người bất luận là lên cao tới bao nhiêu, hay rơi vào hoàn cảnh nào thì trong lòng chung quy vẫn nhớ tới nơi mình từng xuất thân. Chỉ là không một ai có thể phát hiện ra ngay lập tức, mà phải đúng thời cơ mới có thể thể hiện được.

Trong lòng hơi có chút linh ngộ, ánh mắt Lục Thanh nhất thời biết hóa, hắn cảm thấy chính mình linh ngộ nhân đạo càng lúc càng trở nên sâu sắc hơn.

Tiếng kêu kinh khủng của Kim Cương Bạo Viên lại một lần nữa vang lên, giờ phút này mọi người chỉ thấy hư không ngoài mười dặm có một đạo thân ảnh khổng lồ đang phá không bay tới, từ trên người nó tỏa ra linh uy khổng lồ khiến cho cả bầu trời cũng biến thành màu vàng.

Đây là một đầu cự viên toàn thân màu vàng, cự viên cao trăm trượng ngự không lao tới. Ngay khi gần đến nơi, đôi mắt màu vàng to lớn của nó đã rời uống chiếc bàn ngọc ở cạnh bốn người Lý Nguyên Bộ. Quả trứng linh viên ở trên bàn lúc này xoay tròn, từ nó tản mát ra kim quang chói mắt.

- Con ta!!!

Tiếng kêu thật lớn vang lên, chỉ thời gian hai khoảng hai lần hô hấp đầu Kim Cương Bạo Viên đã hạ xuống bờ sông cách Kiếm Thần Điện không xa. Khi hai chân nó vừa chạm đất khiến cho mặt đất xuất hiện ra vô số vết nứt.

Nước sông theo những vết nứt này chảy vào, đá vụn rơi xuống tạo thành những âm thanh hỗn loạn liên tục. Đầu Kim Cương Bạo Viên ngửa đầu hồng lên một tiếng, thanh âm mạnh mẽ của nó trong chốc lát đã bao phủ lấy toàn bộ Phân Hà Thành vào bên trong.

Hồng. ..

Uy thế kinh khủng của nó làm cho người ta phải kinh hãi, cách đó không xa nhưng kiếm giả tu vi thấp kém nhìn thấy đầu cự viên này không khỏi phát run trong lòng. Chân tay co quắp ngã xuống mặt đất, uy nghiêm của ngũ giai linh thú há có thể dễ dàng thừa nhận? Huống chi Kim Cương Bạo Viên ở trong ngũ giai linh thú lại thuộc loại thực lực đứng đầu, tiếng hồng của nó làm chấn động trời xanh.

Từng bước tiến vào phía Kiếm Thần Điện, một thân thần lực của Kim Cương Bạo Viên khiến cho cả Phân Hà thành phải chấn động, trên những nhánh sông không ngừng có sóng nổi lên, bọt nước bắt lên tung tóe.

- Nhân tộc hèn hạ dám trộm hài nhi của ta. - Kim Cương Bạo Viên trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào quả trứng ở trên bàn ngọc.

Nhưng mà lúc này, thân hình bốn người Vũ tông chủ đã chớp động chắn trước bàn ngọc.

- Nhân tộc ghê tởm, mau trả hài nhi lại cho ta! - Ngửa mặt lên trời phát ra một trận rít gào, Kim Cương Bạo Viên ngửa cổ rít gào, cánh tay dài mấy trượng của nó xuất hiện linh quang màu vàng đánh về phía đầu bốn người Vũ tông chủ.

Kim Thổ nhị khí vô tận hội tụ lại một chỗ, một chưởng kinh khủng này đã khiến cho sóng không gian xung quanh khuếch tán ra, làm cho người ta hít thở không thông. Uy áp của ngũ giai đỉnh phong linh thú bao phủ xuống toàn bộ sân rộng.

Xung quanh mười trượng bốn người Vũ tông chủ mặt đất không hiểu sao lại thụt xuống nửa tấc, y bào bốn người tung bay ở phía sau.

- Nghiệt súc nhận lấy cái chết đi. - Chỉ thấy Vũ tông chủ quát lên một tiếng, Kim Thiên cấp thần kiếm ở sau lưng xuất ra khỏi vỏ tạo thành một quỹ tích huyền ảo, giống như những cơn sóng mãnh liệt Thủy hành linh khí xanh lam tuôn ra. Thủy hành kiếm cương bí mật mang theo một chút không gian gợn sóng lơ lơ ở trên đỉnh đầu bốn người ngưng tụ thành một đạo thủy luân rộng hơn mười trượng. Thủy luân hoàn toàn do kiếm cương ngưng tụ thành, nó nhanh chóng xoay tròn, từng đạo không gian gợn sóng từ trên đó tỏa ra, tràn về phía cánh tay của Kim Cương Bạo Viên.

Đối mặt với một kiếm uy thế vô tận như vậy, trong đôi mắt Kim Cương Bạo Viên bắn ra một đạo linh quang màu vàng bao phủ lấy cự chưởng. Cực hưởng nhất thời giống hệt được hoàng kim bao phủ, phát ra kim quang chói mắt, Kim Thổ linh lực lưu chuyển một cỗ uy áp lớn hơn trước mấy lần từ trên cánh tay bộc phát ra.

Sóng không gian mãnh liệt khuếch tán ra ngoài nhưng thân thể cự viên không hề có chút sứt mẻ, từ trên người nó tản mát ra từng trận kim quang, khi sóng không gian chạm vào đó chỉ có thể đẩy nó lui lại sau mười trượng là đã ổn định được gót chân. Ở trên bụng nó lúc này đã xuất hiện một vết thương, từ miệng vết thương chảy ra máu nhuộm đỏ một vùng lòng.

Bốn người Vũ tông chủ thì nhanh chóng thôi lui lại phía sau, cự chưởng của Kim Cương Bạo Viên đánh xuống tán mát sóng không gian làm cho bọn họ vô cùng kiêng kỵ. Thân thể bọn họ không thể so với thân kiếm, một khi bị sóng không gian này lan đến, nếu như kiếm cương không chống đỡ được thì thân thể chắc chắn sẽ bị nghiền nát.

Vết thương ở bụng chẳng những không làm cho Kim Cương Bạo Viên lui bước, ngược lại còn khơi dậy tính tình hung ác của nó. Hai cái cự chưởng màu vàng theo những thuộc tính linh khí trong hư không đang ba động mà đánh về phía bốn người Vũ tông chủ, khiến cho chân không xung quanh bị phá vỡ.

Hơi chau mày lại, Lục Thanh nhẹ giọng nói:

- Cầm.

Trong phút chốc đó, sóng không gian đang khuếch tán tới gần mười trượng thì dường như bị một bức tường khí vô hình chặn lại, làm cho chúng không thể tiếp tục tràn về phía hắc và Tần Hà.

Tiếp theo đó, vô luận là sóng không gian có cường đại tới mức nào cũng không thể đột phá được khoảng cách mười trượng, cứ tới đó là tan biến. Còn bên ngoài mười trượng sóng không gian lại tràn ngập khắp nơi, ba người Tần Hà không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trong lòng bọn họ tràn ngập sự khiếp sợ.

Không gian gợn sóng này ngay cả bốn người Vũ tông chủ cũng phải tránh xa, nhưng Lục Thanh lại không hề tránh, thậm chí còn thoải mái trấn áp chúng. Thực lực mạnh mẽ như vậy thực lực không khỏi làm cho ba người Tần Hà chấn động trong lòng, cả ba cùng âm thầm phán đoán một chút.

Bốn người Lý Nguyên Bộ đều tập trung vào trong chiến đấu, lúc này Kim Cương Bạo Viên đã hoàn toàn bạo nộ. Kim Thổ linh khí như nước thủy triều hội tụ lại quanh thân nó, mỗi một chưởng đánh ra chẳng những bí mật mang theo Kim Thổ linh lực hùng hậu, còn có hơn mười vạn căn cự lực không khỏi khiến cho người ta phải sợ hãi.

Lúc trước vốn cho rằng mình đã đánh giá cao Kim Cương Bạo Viên, nhưng giờ phút này bốn người Lý Nguyên Bộ phát hiện ra, bọn họ vẫn còn đánh giá thấp nó. Đầu Kim Cương Bạo Viên này rõ ràng đã đột phá chưởng ngại lục giai, một thân thực lực đã tiến vào hàng ngũ lục giai linh thú. ..

628. Chương 187: Oai Của Chân Long

- Kim Cương bạo viên. Nếu như ngươi cứng đầu, ta sẽ giết con người.

Bất giác, cả bốn người cùng lùi tới trước bàn ngọc,. Vũ tông chủ một tay vừa nhắc quả trứng linh vượn bậc bốn lên vừa quát.

- Buông nó ra.

Kim Cương bạo viên lao tới, gầm lên như sét đánh. Tiếng gầm của nó vang vọng toàn bộ ngôi thành.

Nhưng Vũ tông chủ vẫn kẻ thần kiểm sát quả trứng, bất chấp Kim Cương bạo viên có gầm rống thế nào vẫn không hề động dấy:

- Muốn ta thả nó thì phải ký kết khế ước trở thành linh thú hộ tông của ta.

- Con người dê tiện. Ngươi đừng có nằm mơ.

Kim Cương Bạo Viên nổi giận gầm lên một tiếng. Bàn chân của nó ẩn chứa linh lực đậm mạnh xuống đất một cái.

Rắc rắc. ..

Mặt đất nứt toác, khiến cho nước sông tràn vào. Tiếng gầm của nó khiến cho đám kiểm giả đứng cách đó không xa phải chấn động. Uy thế của linh thú cấp năm khi giận dữ thật kinh người.

- Cho người thời gian mười lần hô hấp để suy nghĩ. Sau mười nhịp hô hấp nếu không đồng ý, chúng ta sẽ giết con của ngươi. - Bốn người Lý Nguyên Bộ nhìn nhau rồi lên tiếng.

Kiểm cương trên thanh thần kiếm thò ra thụt vào, dính chặt lấy quả trứng của linh viên.

Điều này khiến cho Kim Cương bạo viên không thể chần chừ. Nhìn thanh thần kiếm của Vũ tông chủ đang kẻ sát quả trứng, Kim Cương bạo viên ngửa mặt lên trời mà rống.

Tiếng rống đau thương của nó lan ra tới tận trăm dặm. Trong tích tắc, ánh mắt của Tần Hà nhìn bốn vị tông chủ mà ngày thường nàng vẫn tôn kính hoàn toàn thay đổi.

Nhìn Kim Cương Bạo viên chần chừ không quyết, trống ngực của bốn người Vũ tông chủ đập thình thịch. Một con linh thú cấp năm, trong phạm vi ngàn dặm không có một tông môn nào có.

Tiếng rống của linh vượn vang lên suốt mười tức mới từ từ bớt đi.

Uỳnh. ..

Hai chân của nó quỳ xuống đất khiến cho mặt đất rung chuyển. Con Kim Cương bạo viên cao trăm trượng cho dù quỳ xuống thì cũng còn phải cao chừng bốn, năm trăm trượng. Vốn ngày thường nó luôn ngẩng cao đầu trong trời đất thì làm sao có thể để cho con người chế ngự. Vậy mà giờ phút này, nó lại phải quỳ gối trước mặt bốn gã con người.

- Tốt! Tốt.

Ánh mắt của Vũ tông chủ sáng ngời. Có một con linh thú cấp năm làm linh thú hộ thân đối với y mà nói thì thực lực tăng lên vô hạn. Huống chi, Kim Cương Bạo viên còn chưa đột phá hết khả năng. Một khi đột phá nó chính là linh thú cấp sáu. Linh thú Kim Cương bạo viên cấp sáu cho dù là Phong Kiếm tông cũng đủ để giao chiến một trận. Tới lúc đó, trong phạm vi ngàn dặm, Cổ Hà tông của y cũng có thể bước vào trong nhóm ba tông đứng đầu.

- Tông chủ! Ký kết khế ước đi. - Một vị trưởng lão phong chủ bên cạnh mở miệng nói.

- Ừm. - Vũ Tông chủ gật đầu rồi cầm theo quả trứng của linh viên mà bay về phía Kim Cương bạo viên đang quỳ.

- Khoan. - Đột ngột có một tiếng nói vang lên.

- Là người! Người muốn làm gì? - Lý Nguyên Bộ biến sắc quay đầu nhìn Lục Thanh đang đứng trên kiếm đài. Mà sau khi cơn sóng không gian lan tới, kiếm đài vẫn không có vấn đề gì khiến cho Lý Nguyên Bộ nhất thời không thể đoán được thực lực của Lục Thanh. Y chỉ cảm thấy thực lực của hắn sâu không thể lường, không thể đoán được.

- Các hạ muốn gì? - Vũ tông chủ dừng lại, tức giận mà nói với Lục Thanh:

- Các hạ đừng nghĩ rằng Cổ Hà tông chúng ta sợ các hạ. Nếu còn cản trở Cổ Hà tông chúng ta thì ta sẽ nhờ cho các hạ lãnh giáo mấy kiếm.

Mất thấy một con linh thú bậc năm sắp thành linh thú hộ thân sắp trở thành linh thú hộ thân của mình trong lòng Vũ tông chủ đang cảm thấy vui sướng thì đột nhiên Lục Thanh lên tiếng ngăn cản khiến cho y không kìm nổi cơn tức.

- Bỏ quả trứng linh vượn xuống.

- Bỏ quả trứng linh vượn xuống? - Vũ tông chủ giận quá hóa cười:

- Xem ra các hạ cố tình đối đầu với Cổ Hà tông chúng ta.

Tần Hà lo lắng nhìn Lục Thanh. Phải biết rằng bên phía tông chủ có bốn người thì làm sao mà hắn có thể đối chọi? Mặc dù trong lòng Tần Hà cảm thấy không yên tâm nhưng lúc trước đã thấy được uy năng của Lục Thanh khiến cho nàng lại có chút gì đó mong đợi.

Ánh mắt của Lục Thanh nhìn bốn người trở nên lạnh lùng:

- Lấy con ra để áp chế người đó là hành vi của kẻ tiểu nhân. Ủng hộ cho các người là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn.

- Người muốn chết?

Bốn người Vũ tông chủ cùng biến sắc.

- Cấm!

Ngay tức khắc, Lục Thanh nhẹ nhàng thốt lên một tiếng.

- Cái gì?

Ngay sau đó, bốn người Lý Nguyên Bộ liền cảm thấy không gian xung quanh ngưng đọng gấp trăm lần, nghìn lần. Không gian vô tận nhanh chóng ép tới khiến cho họ không thể nhúc nhích được lấy một chút:

- Không gian giam cầm. Người là Kiếm Hoàng?

Bốn người Vũ tông chủ biến sắc.

- Không! Không thể như thế được. - Ánh mắt của Lý Nguyên Bộ đại ra, nhìn Lục Thanh giống như gặp quỷ:

- Sao có thể như vậy? Người làm thế nào mà có thể trở thành Kiếm Hoàng?

Hàng năm, Lý Nguyên Bộ trấn thủ ở Thanh Phàm sơn, đối với uy nghiêm của các cấp bậc trong cảnh giới Kiếm Hồn làm sao lại không hiểu? Không gian giam cầm đó là thần thông kinh người của Kiếm Hoàng tam kiếp. Cho dù có cơ duyên mà nắm được trước thì cũng phải trở thành Kiếm Hoàng, lĩnh ngộ pháp tắc mới được.

Nhưng cho dù như thế nào thì Lục Thanh ít nhất cũng phải là một gã Kiếm Hoàng nhất kiếp.

- Sao có thể như vậy? Người là Kiếm Hoàng?

Sắc mặt của Vũ tông chủ tái xám. Cổ Hà tông không có Kiếm Hoàng mà cho dù là trong phạm vi trăm dặm cũng chỉ có hai tông là có được Kiếm Hoàng. Chỉ cần một vị Kiếm Hoàng phủ tay là có thể sát hại toàn bộ Cổ Hà tông của y.

Lục Thanh vẫy tay một cái, quả trứng trong tay Vũ tông chủ liền bay vào tay hắn.

- Ta. ..

Kim Cương bạo viên hô lên một tiếng. Thân là linh thú lại còn đạt tới cấp năm nên trí tuệ cũng không kém con người nhiều lắm vì vậy mà có thể phân biệt rõ sai trái, tốt xấu, đúng sai. Đối với Lục Thanh, Kim Cương bạo viên cũng không dám có ác ý. Thậm chí ngược lại, nhìn Lục Thanh nó còn xuất hiện một ý chí thần phục.

Nhìn quả trứng của linh vượn, Lục Thanh liền ném cho Kim Cương bạo viên.

Kim Cương bạo viên giờ đôi bàn tay to ra đỡ lấy quả trứng rồi gầm lên một tiếng. Tiếng gầm của nó cuộn cuộn khiến cho mặt nước phía trước xuất hiện những gợn sóng.

Sau khi đón được quả trứng. Một vầng ánh sáng màu vàng kim lóe lên. Thổ sinh Kim, linh lực Kim Thổ tuần hoàn với nhau tạo ra một người sức mạnh hùng hậu. Những cơn gió xuất hiện rít lên thổi về phía bốn người Lý Nguyên Bộ.

“Mệnh ta hết rồi!”

Vào lúc này, trong lòng bốn người Lý Nguyên Bộ cùng xuất hiện suy nghĩ đó. Trong nháy mắt, có rất nhiều chuyện lướt qua trong đầu bốn người. Hóa ra, con đường tu luyện của họ có rất nhiều lúc mắc phải sai lầm, bây giờ thì bị báo ứng.

Nhưng thật lâu mà bốn người Lý Nguyên Bộ không hề cảm thấy đau đớn. Khi bốn người mở mắt thì kinh hãi nhận ra bàn tay lớn của linh vượn còn cách đỉnh đầu họ chừng một xích. Nhưng chẳng biết từ lúc nào, Lục Thanh đã xuất hiện trước mặt họ, dùng kiếm chỉ nhẹ nhàng chặn bàn tay to của Kim Cương bạo viên trong không trung. Mà trong không trung cũng không hề có chút Kiếm Cương di động hay là thứ pháp tắc dao động nào.

Tất cả hoàn toàn chỉ dựa vào sức mạnh của thân thể.

- Cường giả nhân tộc. Tại sao người lại ngăn cản ta? - Kim Cương bạo viên cất giọng ồm ồm mà hỏi.

Lục Thanh không hề nói gì nhưng từ trên người hắn chợt tản ra một thứ uy nghiêm khó hiểu. Trong thứ uy nghiêm đó có những tiếng long ngâm vang vọng tới tận chín tầng mây, bao phủ cả Phân Hà thành vào bên trong.

Long uy cuộn cuộn tràn áp khiến cho Kim Cương bạo viên phải kinh hãi.

- Là ngài?

Kim Cương bạo viên đang đứng thẳng liền quỳ rạp xuống trên mặt đất. Ánh sáng màu vàng kim chói mắt trên người nó trở nên run run. Mà khí thế bá đạo vô song lúc trước hoàn toàn biến mất. Điều này khiến cho Tần Hà há hốc miệng. Đây có còn là Kim Cương bạo viên hùng mạnh vừa mới làm cho bốn vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn khiếp sợ đây hay không?

- Bái kiến Chân Long đại nhân. Lúc trước không có ý định mạo phạm. Mong Chân Long đại nhân tha mạng.

Sự sợ hãi của linh thú đối với Lục Thanh là hoàn toàn xuất hiện từ trong máu thịt. Lục Thanh có được thân thể bán long, thậm chí huyết mạch Chân Long trong người hắn còn tiến hóa thành Long Vương tám chân nên long uy cũng đủ bằng với Chân Long cấp tám, thậm chí là còn hơn. Thì làm sao mà Kim Cương bạo viên là linh thú cấp năm mà không như vậy?

- Chân Long đại nhân?

Lý Nguyên Bộ vừa tò mò vừa khiếp sợ nhìn Lục Thanh. Trong đầu gã chợt xuất hiện tình cảnh lúc ở điện Thanh phàm. Lúc đó, khí Chân Long tỏa ra mệnh môn bất tận.

Trong lòng Lý Nguyên Bộ hết sức phức tạp mà nhìn Lục Thanh trước mặt. Vốn lúc trước, y tưởng rằng Lục Thanh chỉ nhờ vào đại thể của tông môn mới thăng cấp nên mới có thể vượt qua được mình. Nhưng không ngờ, chỉ trong có mấy năm mà đối phương đã đạt tới cảnh giới mà cả đời của y cũng khó có thể với tới.

Cảnh giới Kiếm Hoàng. ..

Vũ tông chủ cũng biến sắc. Trong lúc nhất thời như nghĩ ra điều gì đó mà bình tĩnh nhìn Lục Thanh, nói:

- Lúc trước người độ kiếp sơ Linh Viên sơn mạch là người?

Chẳng còn gì phải nghi ngờ nữa. Trong đầu Vũ tông chủ hiện lên tình cảnh khiếp sợ hôm đó với những không gian Động Hư liên tiếp xuất hiện. Nhìn từ xa khung cảnh chẳng khác nào địa ngục khiến cho người ta phải sợ tới vỡ mật. Oai nghiêm Chân Long trấn áp ngàn dặm khiến cho đàn thú sợ hãi. Nếu không thì y cũng không thể ăn trộm được quả trứng linh vượn cấp bốn.

Bởi vì lúc trước, Kim Cương bạo viên bị oai của Chân Long chấn nhiếp, linh thức bị bịt kín. Nói cách khác nếu không thì cho dù y có là Kiếm Tông muốn tới gần cũng khó.

Nhớ tới uy thế hủy thiên diệt địa hôm đó, Vũ tông chủ chỉ biết cười khổ trong lòng. Người này là ai mà lại tới phạm vi của Cổ Hà tông? Thậm chí trong phạm vi ngàn dặm cũng chưa từng nghe thấy.

Nhưng lúc này, cũng chẳng còn thời gian cho y nghĩ nhiều. Bây giờ, mạng sống của mấy người đều nằm trong tay của Lục Thanh.

Nhìn Kim Cương bạo viên trước mặt, Lục Thanh mở miệng nói;

- Người đứng lên đi.

- Đa tạ Chân Long đại nhân.

Thân hình cao trăm trượng của nó lại đứng lên. Nhưng lần này, Kim Cương bạo viên cũng không dám giữ thân hình khổng lồ đó nữa. Trên người nó, ánh sáng màu vàng kim lóe lên rồi nhanh chóng thu nhỏ lại.

629. Chương 188: Huyết Nhục Sống Lại

Trong giây lát, Kim Cương bạo viên cao trăm trượng liền thu nhỏ lại chỉ còn có sáu thước. Có điều, do nó là linh thú bậc năm nên cho dù thu nhỏ lại thì khí thế vẫn làm cho người ta sợ hãi.

Có điều, trước mặt Lục Thanh, Kim Cương Bạo Viên không dám làm càn. Trong khoảng thời gian ngắn, nó nhanh chóng thu liễm hơi thở.

- Chân Long đại nhân. Bốn người này đoạt con của ta.

Ánh mắt của Kim Cương Bạo Viên đỏ ửng nhìn bốn người Lý Nguyên Bộ đang bị giam cầm.

Lục Thanh gật đầu, nói:

- Giết thủ phạm là được rồi. Nếu không sau này người sẽ khó sống.

Điều đó chẳng phải hay sao? Người đứng đầu một tông bị giết, đừng nói là kết mối thù lớn với Cổ Hà tông mà cho dù là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn ở khu vực xung quanh nghe tin cũng sẽ hành động. Dù sao thì uy nghiêm của đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng khó có thể mạo phạm. Kim Cương Bạo Viên có thể giết chết đại sư cảnh giới Kiếm hồn của một tông thì cũng có thể là mối họa lớn với tông môn khác.

Đến thời điểm này, Lục Thanh đã trải qua rất nhiều chuyện nên cũng hiểu được rất nhiều điều. Không phải là hấn ngăn cản Kim Cương bạo viên mà chỉ là cấp cho nó một con đường sống mà thôi.

- Vâng! Chân Long đại nhân.

Nghe thấy Lục Thanh nói vậy, Kim Cương bạo viên làm sao dám trái lời? Nó chẳng hề do dự thực hiện ngay. Bốn người Lý Nguyên Bộ bị giam cầm không thể nhúc nhích. Mà Vũ tông chủ cũng kiên cường, cho dù bị tay của Kim Cương bạo viên chụp trúng cũng không kêu lên một tiếng.

Tông chủ của Cổ Hà tông, Kiếm Tông đại sư liền bị Kim Cương bạo viên chụp tan xác. Ngay cả Kiếm Chung bị bị đánh nát, Kiếm Hồn tiêu tán, thất phách bay vào Luân Hồi.

- Tông chủ!

Hai vị trưởng lão phong chủ kêu lên đau đớn, ánh mắt nhìn Lục Thanh hằm hằm. Tuy nhiên trong lòng họ đã bị thực lực đáng sợ của Lục Thanh làm cho sợ hãi, trên người không dám có một chút sát khí. nói cách khác chỉ cần tản ra một chút sát khí, bọn họ sẽ phải phân ly.

Lục Thanh vung tay giải trừ sự giam cầm đối với ba người rồi nhìn Lý Nguyên Bộ, nói:

- Ta muốn có đồ phở của giới Thanh phàm.

Sắc mặt của Lý Nguyên Bộ trầm xuống rồi lấy từ trong áo ra một viên Lưu Ảnh châu vất cho Lục Thanh.

- Đây là đồ phở tổng quát của toàn bộ giới Thanh Phàm. Nếu muốn chi tiết thì chỉ điện Thanh Phàm mới có.

Lục Thanh gật đầu rồi để cho hồn thức chìm vào trong Lưu Ảnh châu. Đúng là trong Lưu Ảnh châu, đồ phở có thể nói là hết sức toàn diện, bao gồm cả biên giới trăm vạn dặm của giới Thanh Phàm. Chỉ có điều nó hết sức sơ sài. Tuy nhiên điều đó đối với Lục Thanh cũng không có gì ảnh hưởng. Trong giây lát, Lục Thanh đã tìm được vị trí của Tử Hà tông. Mặc dù không được chi tiết lắm nhưng có phương hướng là được rồi.

Không nói thêm câu nào, Lục Thanh xoay người đi ra khỏi Phân Hà thành.

Kim Cương bạo viên cũng không chần chừ ôm quả trứng của mình đi sát phía sau Lục Thanh. Trên Kiếm Đài, Tần Hà cố gắng nhịn đau mà lão đảo bước xuống.

- Tiểu thư!

Hai vị phụ nhân họ Tần và họ Ngô liền bước tới đỡ lấy.

Chẳng cần phải để Tần Hà lên tiếng, hai phụ nhân hiểu ý liền dìu nàng đuổi theo Lục Thanh. Đợi cho Lục Thanh đi xa, hai gã trưởng lão mới thốt lên đau đớn.

Lý Nguyên Bộ thở dài một tiếng rồi lắc đầu:

- Cổ Hà tông chúng ta chấp nhận tai kiếp này. Còn Lục Thanh thì đừng nên động tới.

- Cảnh giới Kiếm Hoàng không phải là cảnh giới mà chúng ta có thể địch nổi. Kiếm Hoàng tam kiếp là đỉnh cao trong giới Thanh phạm. Ngoại trừ giới Kim Thiên ra mà thôi.

- Đúng thế! Có điều, muốn cầu giới Kim Thiên thì phải trả một cái giá rất lớn. Cổ Hà tông chúng ta không thể chịu nổi.

Lý Nguyên Bộ thở dài rồi xoay người đi vào trong điện Kiếm Thần.

Một tiếng thở dài lại vang lên. Trong mắt của hai vị trưởng lão, bóng của Lý Nguyên Bộ có chút gì đó còng xuống.

- Kiếp số! Đúng là kiếp số.

Bên ngoài thành Phân Hà, bên bờ Cổ Hà. ..

Lục Thanh đứng yên trên bờ sông:

- Người không cần phải theo ta.

Tần Hà cắn răng mà quỳ rạp xuống.

- Thỉnh sư phụ thu ta làm đồ đệ.

Hai vị phụ nhân Tần Ngô ở bên cạnh nhìn nhau rồi cũng quỳ rạp xuống.

- Thu đồ đệ? - Lục Thanh thì thảo một câu rồi nhếch mép cười khổ:

- Bây giờ ta ộc còn không mang nổi mình ộc thì làm sao có thể thu đồ đệ?

Những nghĩ tới điều gì đó, Lục Thanh liền mở miệng nói:

- Người thực sự muốn báỉ sư?

- Đệ tử nguyện ý phụng dưỡng sư phụ. Mong sư phụ thu nhận Tần Hà. - Ánh mắt của thiếu nữ tràn ngập một sự kiên quyết.

Lục Thanh lắc đầu, nói:

- Ta không thu người làm đồ đệ.

Tần Hà tái mặt, cắn răng. Làn môi dưới vốn đã khép miệng thì bây giờ lại rách toác, chảy đầy máu tươi.

- Có điều, ta có thể thay mặt sư huynh của ta thu người làm đồ đệ.

Sắc mặt của Tần Hà trở nên vui vẻ. Mặc dù Lục Thanh không đồng ý nhưng Tần Hà có thể nghe thấy được sự tôn kích của hắn đối với sư huynh. Một vị sư huynh có một tên sư đệ như hắn thì làm sao có thể kém được? Huống chi, uy nghiêm của Lục Thanh, Tần Hà đã được chứng kiến. Ngay cả Lý điện chủ và bốn vị đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Cổ Hà tông cũng bị chế ngự trong tích tắc.

- Đa tạ sư thúc. - Khuôn mặt của Tần Hà ửng hồng, tâm tình hết sức kích động.

Lục Thanh xoay người nhìn Tần Hà;

- Đồ đệ của sư huynh ta làm sao mà có thể không có chân?

Lục Thanh đưa tay chụp một cái vào không trung, ngay lập tức không gian xung quanh người Tần Hà bị giam cầm, còn nàng thì nằm xoay ngang.

- Có nhện được đau không?

Chẳng hề chân chừ, Tần Hà cắn chặt vạt áo. Bây giờ, gân mạch lại có hy vọng thì cho dù có đau đến mấy, nàng cũng sẽ chịu được. Trong khi đó, nét mặt của hai vị phụ nhân lại lo lắng.

Một tia sáng màu trắng xoẹt qua không trung. Trong nháy mắt hai bắt chân đập nát của Tần Hà lập tức hóa thành một chùm sương máu.

- Tiểu thư! - Hai vị phụ nhân kêu lên một tiếng kinh hãi, muốn chạy tới nhưng cho dù có cố thể nào cũng không thể nhúc nhích mà tới gần phạm vi mười trượng xung quanh người Lục Thanh.

Lục Thanh tập trung ngưng thần tĩnh khí. Thần thông làm cho máu thịt tái sinh này là do sau khi Lục Thanh bước vào tầng thứ mười của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh mới có được. Chẳng qua chỉ có thể vận dụng được trên người sống mà thôi. Mà vào lúc này, Tần Hà hoàn toàn phù hợp.

Làm cho máu thịt tái sinh cũng phải tiêu hao một lượng lớn tinh nguyên linh vật. Có điều đối với việc Lục Thanh vừa trải qua việc tiêu hao trong quá trình đột phá Tử Hoàng Kiếm Thân kinh thì thân thể Tần Hà chỉ cần mười giọt nguyên dịch của trời đất là đủ rồi. Nhưng vào lúc này, Lục Thanh cũng chẳng keo kiệt tới mức đó. Ngoại trừ mười giọt nguyên dịch ra, Lục Thanh còn cho thêm một giọt máu tươi của hắn.

Bằng mắt thường có thể thấy được dưới sự vận chuyển của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh, một thứ dao động huyền ảo liên tục xuất hiện nơi đầu gối của Tần Hà. Trong lòng Lục Thanh xuất hiện một suy nghĩ thì trong không gian, linh khí màu xanh trắng cuộn cuộn hội tụ tới.

Trường Sinh linh khí.

Linh khí Chân Mộc, Trường Sinh linh khí.

Trường Sinh linh khí! Xét ở một mức độ nhất định nào đó thì nó chính là tinh hoa linh khí thuộc về hệ Mộc, có sức sống rất mạnh. Trường Sinh linh khí tụ tập từ từ bao phủ Tần Hà. Lục Thanh nhanh chóng sử dụng con mắt Chân Long mà quan sát.

Ngay lập tức, Tần Hà trước mắt Lục Thanh liền hóa thành một quả cầu máu thịt. Trong máu thịt đó có vô cùng vô tận hai loại khí Kim Thổ tinh khiết bao quanh, tạo thành một vòng tuần hoàn huyền ảo.

Thể chất Kim Thổ hay sao?

Một tia sáng lóe lên trong mắt, Lục Thanh chớp một cái vào không gian. Một quả cầu Phong Lôi linh khí lập tức ngưng tụ trong tay của hắn. Dưới sự dẫn dắt bởi hồn thức của Lục Thanh, Phong Lôi linh cầu liền chui vào trong Trường Sinh linh khí.

Hai loại khí Phong Lôi màu xanh trắng chui vào trong cơ thể khiến cho hai loại khí Kim Thổ của Tần Hà xảy ra xung đột. Nhưng dưới hồn thức của Lục Thanh, hai loại khí Kim Thổ hiện rõ trong con mắt Chân Long một cách rõ ràng. Tất cả bị đẩy ra ngoài. Ngay sau đó, trong máu thịt của Tần Hà vốn tràn ngập hai loại khí Kim Thổ thì bây giờ lại được thay thế bởi hai loại khí Phong Lôi cũng tuần hoàn khắp toàn thân như trước.

Quá trình đó diễn ra chưa tới nửa nén nhang nhưng lại hết sức đau đớn. Máu thịt tái sinh, thay đổi thể chất chẳng khác nào dùng dao cạo xương. Đau đớn như thế chẳng khác gì lúc trước Lục Thanh trải qua tầng thứ nhất Trúc Cơ của Tử Hoàng Kiếm Thân kinh.

Lục Thanh thầm gật đầu trước sự kiên quyết của Tần Hà. Điều đó khiến cho Lục Thanh cảm thấy yêu mến. Cũng bởi vì điều đó mà Lục Thanh mới có thể ra tay cứu giúp. Trong mắt của hắn khi nhìn người, đặc biệt là kiếm giả cũng không nhất thiết phải xem tư chất thể nào mà là tâm cảnh và tâm tính của người đó. Nếu không thì cho dù thể nào cũng không thể đạt được tới một cảnh giới cao. Kiếm đạo cũng không chỉ là việc tích trữ nước, cứ có thùng là được.

Sau thời gian một nén nhang nữa, nét mặt của Lục Thanh xuất hiện đầy mồ hôi. Có điều, mồ hôi vừa mới chảy ra liền bốc hơi hết.

Sau khi linh khí tan hết, thân hình của Tần Hà lại xuất hiện.

- Tiểu thư.

Hai phụ nhân Tần Ngô không thể tin được vào mắt mình khi thấy Tần Hà trước mặt hoàn toàn bình thường.

Lúc trước, hai người tận mắt nhìn thấy bắp chân dập nát của Tần Hà vậy mà vào lúc này xuất hiện trước mặt họ lại là một đôi chân trắng muốt. Mà trên người Tần Hà cũng có một vầng ánh sáng như ngọc di chuyển, thi thoảng lại có một tia khí phong mang vô hình xuất hiện đẩy lùi không khí xung quanh.

Tần Hà mở mắt. Lúc này, đôi mắt của nàng sáng như sao, khí thể tăng mạnh. Tu vi Kiếm Giả trung thiên vị lập tức tăng lên tới Kiếm Giả đỉnh. Cảm nhận Kiếm Nguyên trong cơ thể mạnh hơn trước, mà bản thân hoàn toàn lành lặn, Tần Hà rút nước mắt rồi quỳ xuống mà dập đầu thi lễ với Lục Thanh.

Không hề thấy Lục Thanh nhấc tay, nhưng Tần Hà lại cảm thấy có một thứ lực lượng mệnh mông nâng mình dậy cho dù thế nào cũng không thể quỳ xuống.

630. Chương 189: Lửa Giận Ngút Trời

- Sư thúc.

- Theo những gì mà ta biết thì sư phụ của ngươi không thích người khác sụt mướt.

Mặc dù nét mặt của Lục Thanh thản nhiên, nhưng ánh mắt lại như đang nhớ lại những cảnh tượng khi đó.

Lục Thanh nhìn sang con Kim Cương bạo viên mà nói:

- Thù của ngươi đã báo tại sao lại muốn đi theo ta?

- Chân Long đại nhân cứu ta, khiến cho ta không phải sống cuộc sống nô dịch. Ta muốn đi theo bên cạnh Chân Long đại nhân để phụng thị.

Lục Thanh nhướng mày, nói:

- Ngươi không đùa chứ?

Kim Cương Bạo viên không hề do dự, gật đầu, nói:

- Chỉ hy vọng Chân Long đại nhân sau này có thể chỉ điểm cho một chút. Kim Cương ta vô cùng cảm kích.

Thân là linh thú nên trong đầu nó không có quá nhiều suy nghĩ, chỉ có trong lòng nghĩ sao nói vậy.

Thấy Kim Cương bạo viên như vậy, Lục Thanh cũng không có lý do gì mà từ chối. Ít nhất thì sau khi giải quyết xong chuyện ma nữ tóc trắng, hắn rời khỏi tông môn. Đến lúc đó, không biết bao giờ mới có thể trở về. Trong gia tộc sẽ cần phải có một số lực lượng nhất định bảo vệ. Thứ hai thì cũng có thể tăng thêm một chút lực lượng cho tông môn để sau này vào giới Kim Thiên không bị các tông môn khác bắt nạt.

Lục Thanh gật đầu rồi lập tức quay lại nhìn Tần Hà:

- Kim Cương sẽ đưa ngươi đi hoàn thành tâm nguyện của mẹ ngươi. Sau đó, theo Kim Cương mà quay về tông môn.

- Sư thúc! Ngươi. .. - Tần Hà sững sốt, mở miệng nói.

- Khoảng cách từ đây tới đó cũng phải tới ba vạn dặm. Với tốc độ của Kim Cương ít nhất cũng phải nửa năm mới có thể tới. Trên con đường đó có thể có nguy hiểm. Ngươi có sợ không?

- Đệ tử không sợ! - Tần Hà lập tức gật đầu, ánh mắt toát lên một sự kiên nghị. Thậm chí Lục Thanh còn nhìn thấy trong đó một chút thản nhiên. Điều đó chứng tỏ, Tần Hà đã trải qua rất nhiều sóng gió.

- Kim Cương! Ngươi lại đây.

Kim Cương bạo viên ôm quả trứng cung kính đi tới trước mặt Lục Thanh. Hắn vươn kiếm chỉ điểm nhẹ một cái lên tổ khiêu nơi mi tâm của Kim cương. Một tia sáng màu trắng chợt xuất hiện.

- Đây là đồ phở của Tử Hà tông. Sau khi ngươi tới khu vực của tông môn thì cứ lên thẳng núi Triều Dương là được.

- Sư phụ của ngươi có tên là Triệu Thiên Diệp. - Âm thanh của Lục Thanh hết sức bình thản.

- Chân Long đại nhân.

Lục Thanh không nói gì, xoay người rời đi. Bước chân của hắn nhìn như rất lững thững nhưng thoáng cái đã xuất hiện cách đó cả trăm trượng. Thêm một bước nữa, ba người Tần Hà chỉ còn thấy một bóng người thấp thoáng nơi chân trời.

- Tiểu thư.

- Thực sự không biết thực lực của sư thúc thế nào?

Vị phụ nhân họ Tần nghĩ ngợi một chút rồi mở miệng nói:

- Nghe nói bước vào cảnh giới Kiếm Hồn, tu vi của các vị đại sư tinh thâm khó lường, uy năng thông thiên. Hơn nữa, trong truyền thuyết còn có Trú Nhan đan, có thể giữ được dung nhan. Chẳng qua thân đan như vậy làm sao có thể có được.

“Thế thì chắc vị Lục sư thúc lớn hơn mình rất nhiều. ” Tần Hà thâm nghĩ trong lòng. Lúc trước, mặc dù cảm kích Lục Thanh mà nàng quỳ xuống xưng là văn bối nhưng với sự trẻ trung của hắn, nàng vẫn cảm thấy không quen. Tuy nhiên bây giờ nghĩ lại thì chắc là do tác dụng của Trú Nhan đan.

Tử Hà tông. .. Trần Triều Dương.

Đến hôm nay, trấn đã bị phong tỏa được sáu ngày. Chẳng những không có dấu hiệu giải tỏa mà ngược lại số lượng kiếm giả được phái tới đây càng lúc càng nhiều. Về sau ngay cả tông chủ cũng xuất hiện. Mà trong thời gian năm ngày, chuyện thái phụ nhân Nhan Như Ngọc của Lục gia bị mất tích liền lan rộng.

Trong không gian, khí Động Hư chợt hội tụ rồi không gian xoay chuyển. Rồi một tiếng kiếm rít vang lên khắp cả ngàn dặm.

- Là ai?

- Không biết là vị tiền bối Kiếm Hoàng nào mà có được uy nghiêm như vậy?

Vố số đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đang di chuyển trên không đều hoảng sợ nhìn đạo kiếm quang màu tím bạc như một tia chớp lóe lên rồi biến mất. Cho dù là với con mắt của đại sư cảnh giới Kiếm Hồn thì cũng không thể nhìn kịp.

- Tốc độ kinh khủng.

- Không thể như vậy. Chẳng lẽ là tông sư Kiếm phách?

Nhưng Lục Thanh cũng không để ý tới điều đó. Khoảng cách mà Ma nữ sắp tới theo lời Diệp lão nói cũng chỉ còn có thời gian một năm. Chẳng may trong lúc đó xảy ra chuyện gì thì hối hận không kịp. Lúc này, sau khi rời khỏi Phân Hà thành, Lục Thanh không hề dừng lại cũng chẳng sợ việc sử dụng Phong Lôi kiếm sí. Sau khi trở thành Kiếm Hoàng tam kiếp, tốc độ của Phong Lôi bộ có bước tiến cực lớn. Mỗi một bước của hắn ước chừng vượt qua khoảng cách phải tới hai trăm dặm, không gì có thể sánh kịp. Lục Thanh hoàn toàn tự tin, dưới cảnh giới Kiếm Phách không ai có thể đuổi được mình.

Chỉ chưa tới một ngày, Lục Thanh đã về tới biên giới của Tử Hà tông. Hắn từ Phù Vân tông tiến vào trong Tứ giới sơn mạch. Trên đường, Lục Thanh dừng lại ở Phù Vân tông nửa ngày gặp Trữ Hoàn Chân và Diệp Nguyệt Qua rồi mới vượt qua Lệ Thủy tới bên ngoài trấn Triều Dương.

Trong phút chốc, Lục Thanh biến sắc. Thân là Kiếm Hoàng tam kiếp nên hắn hoàn toàn có thể nắm được đại thể xung quanh trong tay một cách thuần thục. Lúc này, hắn có thể cảm nhận một cách rõ ràng đại thể trong trấn Triều Dương hết sức ngưng tụ, trong đó ẩn chứa sự lạnh lẽo. Đứng ở bên ngoài trấn, từ phía thành trấn Triều Dương, trấn hoàn toàn bị phong tỏa. Xung quanh trấn Triều Dương có khoảng một trăm tên thủ vệ canh gác các nơi.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Hắn bước nhẹ một bước, trong lúc đám thủ vệ không kịp phát hiện đã vào trong trấn Triều Dương.

- Nghe nói rằng Thái phụ nhân của Lục phủ bị người bắt đi.

- Đúng vậy! Không biết ai mà to gan dám bắt phụ nhân của Lục gia?

- Đúng thế. Lục gia chủ là nhân vật quyết định trong ngàn năm nay của Tử Hà tông chúng ta. Mới bằng đó tuổi đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng, cho dù là tông chủ đại nhân cũng không thể sánh bằng.

- Tên đó thực sự là to gan. Y không sợ Lục gia chủ trở về sẽ bằm hắn ra thành vụn mảnh hay sao?

- Đúng thế! Với tu vi Kiếm Hoàng của Lục gia chủ còn ai là đối thủ nữa?

- Nhưng nói gì thì nói, thái phu nhân của Lục gia rất tốt. Thường ngày vẫn chiếu cố cho đám thường dân trong trấn. Ngay cả thuế cũng thấp hơn những nơi khác tới ba phần.

- Đúng vậy! Chỉ mong thái phu nhân cát nhân thiên tướng.

Lục Thanh dừng lại trong đám người, toàn thân căng thẳng, trong lòng không còn giữ được sự bình tĩnh.

Ầm ầm

Bất chợt, khoảng không trên bầu trời trấn Triều Dương đột nhiên vang lên tiếng sét. Trong khoảng không hai trăm dặm bị bao phủ bởi những đám mây đen, trong nháy mắt chúng bao phủ hơn nửa Tử Hà tông.

Vào lúc này, trong lòng Lục Thanh xuất hiện sát khí không thể ức chế nổi. Tuy nhiên, hắn vẫn cố gắng kìm nén nó ở sâu trong lòng. Hắn biết, nếu một khi bản thân để cho sát ý phóng ra thì trong nháy mắt, hàng vạn người ở trấn Triều Dương sẽ không một ai thoát chết.

Cho dù như vậy thì trong không gian, một thứ dao động mệnh mông cuồn cuộn vẫn tản ra. Pháp tắc Phong Lô xuất hiện trong không gian. Dưới sự bao phủ bởi thần thức của Lục Thanh, trong nháy mắt chúng trấn áp khắp phạm vi hai trăm dặm trên tông môn.

Nhưng không chỉ có một mình pháp tắc Phong Lô mà pháp tắc Động Hư cũng giáng xuống phá nát không gian. Vô số đạo không gian Động Hư xuất hiện giữa không trung há cái miệng khổng lồ của nó nuốt chửng mây mù xung quanh. Nhưng những không gian Động Hư đó bị pháp tắc khống chế nên chỉ xuất hiện ở độ cao vạn trượng. Mặc dù như vậy thì trên mặt đất vẫn xuất hiện những trận cuồng phong. Đồng thời một thứ uy nghiêm xuất hiện khiến cho tất cả có tu vi từ Kiếm Sư trở lên đều cảm nhận được sự hùng hậu của nó.

- Là Lục Thanh!

Trên Tử Hà phong, trong điện Tử Hà, cả chín người Tử Dương Kiếm Hoàng cùng đứng dậy.

- Làm sao mà hắn có thể trở nên mạnh như vậy?

Tử Dương Kiếm Hoàng và Mộc Thanh Nguyên nhìn nhau mà hoảng sợ. Uy nghiêm từ trên không trung giáng xuống khiến cho họ hít thở khó khăn. Cho dù lúc trước trong không gian Kiếm Cốc, Mộc Thanh Nguyên đã thấy sự hùng mạnh của Lục Thanh nhưng trong ký ức của lão thì Lục Thanh vẫn chỉ là một gã Kiếm Hoàng nhất kiếp. Nhưng vào lúc này, uy nghiêm giáng xuống, ngoại trừ uy nghiêm của Chân Long ra thì còn có uy nghiêm của pháp tắc. Mà đó rõ ràng là uy nghiêm pháp tắc của Kiếm Hoàng tam kiếp.

Hơn nữa, đối với uy nghiêm của Chân Long, đám người của Tử Dương Kiếm Hoàng đều cảm nhận được nó có một sự thay đổi lớn. Trong đó ẩn chứa uy áp lại càng thêm mạnh, dường như là thiên đạo giáng xuống. Trong đầu mỗi người đều xuất hiện một cái bóng của Chân Long.

Long Vương tám chân.

Chẳng cần phải nghĩ ngợi, cả chín người cùng ra khỏi điện Tử Hà.

Nhìn lên bầu trời dày đặc không gian Động Hư cùng với sấm chớp và đám mây đen khủng bố bao phủ toàn bộ Tử Hà tông. Dưới đám mây đen, không gian Động Hư giống như con mắt của Thiên Đạo đang nhìn xuống hạ giới.

- Sao có thể như vậy? - Mộc Thanh Nguyên không nhịn được phải thốt lên. Do trở ngại từ kiếm dụ của Kiếm Thần sơn, lão không thể tiết lộ chuyện đi vào không gian Kiếm Cốc cho người ngoài biết nhưng cho dù là lão không nói ra những chiến tích kinh người của Lục Thanh thì bây giờ cũng không cần thiết. Bởi vì vào lúc này, uy năng mà Lục Thanh tỏa ra, Mộc Thanh Nguyên dám khẳng định là đã vượt xa ngày đó.

Cả chín người nhìn nhau rồi chín đạo kiếm quang xoẹt qua không gian mà lao về phía trấn Triều Dương.

Trấn Triều Dương. ..

Biến hóa xảy ra bất thành linh khiến cho những người dân trong trấn cảm thấy kinh ngạc. Với những gì từ trên trời, cùng với sự uy nghiêm tản xuống, bọn họ cứ nghĩ là do Kiếm Thần giáng xuống.

Mà Lục Thanh đứng trong đám người lại tiếp tục bước đi. Chỉ một bước, hắn đã vào tới đại viện của Lục phủ.

- Ai?

Đột nhiên có bóng người xuất hiện khiến cho đám hộ vệ kinh hãi nhanh chóng rút kiếm ra khỏi vỏ.

- Gia chủ!

Sau khi thấy rõ bóng người là ai, cả bốn người ngoài đại sảnh đều ngạc nhiên mà thốt lên vui mừng.

- Lục đệ! Lục đệ đã về.

Trong đại sảnh, Dư Cập Hóa và Đoạn Thanh Vân cùng nhìn nhau mà thốt lên một tiếng. Thánh chủ của thành Triều Dương là Phó Viêm cũng đứng dậy, đi theo mấy người Đoạn Thanh Vân ra ngoài để đón.

631. Chương 190: Quỷ Xuống Đất Dập Đầu

Nhưng đám người Đoạn Thanh Vân còn chưa kịp bước ra, Lục Thanh đã đi vào.

- Mẫu thân ta làm sao vậy?

Nét mặt Lục Thanh hoàn toàn bình tĩnh. Nhưng với sự hiểu biết của Đoạn Thanh Vân và Dư Cập Hóa thì sự bình tĩnh của Lục Thanh hết sức đáng sợ. Bọn họ nhìn Lục Thanh mặc dù lúc này hắn không tản ra hơi thở uy nghiêm nhưng vẫn tạo ra cho người khác một thứ cảm giác áp lực. Cho dù là với tu vi của đám người Đoạn Thanh Vân thì vẫn cảm thấy hô hấp khó khăn. T

Nghĩ tới tiếng sấm lúc trước, bây giờ, đứng trước cửa phòng mấy người Đoạn Thanh Vân mới thấy rõ khung cảnh bên trên bầu trời.

Trên chín tầng mây, sấm chớp nổ liên tục. Trong vòng phạm vi trăm dặm chỉ có ở phía chân trời mới có một chút ánh sáng. Toàn bộ khu vực của tông môn bị một đám mây đen bao phủ. Còn những không gian Động Hư, mặc dù đám người Đoạn Thanh Vân không biết đó là thứ gì nhưng nhìn thấy chúng có thể nuốt chửng cả những đám mây thì biết đó là một thứ đáng sợ.

Ánh mắt của Lục Thanh nhìn về phía Dịch Vân.

- Dịch lão! Mẫu thân của ta làm sao vậy?

Dịch Vân thở dài một tiếng rồi nói:

- Gia chủ! Do lão nô vô dụng nên để cho thái phu nhân bị mọi người bắt đi.

Trong nháy mắt hồn thức của hắn bao phủ toàn bộ Lục phủ, xuyên cả vào trong kiếm khố.

Lục Thanh biến sắc khi thấy Huyền Long quy và Băng Ma xà đã biến mất, chỉ còn lại kiếm thi Kiếm Hoàng. Do khi còn sống, kiếm thi tu luyện kiếm khí hệ Thổ nên với thần thông của Kiếm Hoàng có thể di chuyển trong lòng đất vì vậy mà vẫn ẩn nấp ở đây, không bị phát hiện.

Sau chừng nửa nén nhang. ..

Sắc mặt Lục Thanh vẫn bình tĩnh như trước nhưng ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo khiến cho đại sảnh có cảm giác rét buốt.

Sau thời gian chừng một hơi thở, chín đạo kiếm quang mang theo tiếng gió rít từ trên không hạ xuống Lục phủ.

Lục Thanh nhướng mày rồi đứng dậy.

Người tới không phải là ai khác mà chính là chín người Tử Dương kiếm hoàng.

- Lục đại sư. - Mộc Thanh Nguyên liếc mắt một cái thấy Lục Thanh, nét mặt xuất hiện một sự sợ hãi và vui mừng. Sự sợ hãi và vui mừng đó của lão hoàn toàn xuất phát từ trong lòng. Với sự linh ngộ ngày càng

sâu đối với hai đạo Thiên Nhân, Lục Thanh nắm lòng người càng thêm chắc chắn nên đối với phản ứng của Mộc Thanh Nguyên, hắn cũng biết lý do.

- Đại diện chủ.

- Lục đại sư không sao là tốt rồi. Chỉ cần Lục đại sư không có vấn đề gì thì Mộc mỗ có thể an tâm.

Mộc Thanh Nguyên đi theo tám người Tử Dương Kiếm Hoàng đi vào rồi tiến tới, khom người thi lễ với Lục Thanh.

- Đại diện chủ. - Lục Thanh nhượng mảy.

- Lục đại sư nhận lấy. Vì cứu tính mạng của ta mà Lục đại sư rước lấy cường địch. Bây giờ, Mộc mỗ cũng đã rời khỏi vị trí diện chủ của điện Thanh Phàm. Ngày sau Lục đại sư có thể yên tâm mà đi. Nếu sau này Tử Hà tông dời tới giới Kim Thiên, Mộc mỗ sẽ là trưởng lão hộ tông.

- Mộc diện chủ.

Ánh mắt của Tử Dương Kiếm Hoàng trở nên ngưng trọng. Lúc trước, Mộc Thanh Nguyên không hề nói tới điều này, nên bây giờ nghe được khiến cho lão cảm thấy kinh hãi. Cường địch? Có thể để cho Mộc Thanh Nguyên gọi là cường địch thì đó là ai?

Hơn nữa, tại sao lão lại nói ngày sau có thể yên tâm mà đi?

- Lục Thanh! Người. ..

Ánh mắt Lục Thanh hoàn toàn bình tĩnh nhìn Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp. Lục Thanh nhẹ nhàng nhấc vạt áo rồi từ từ quỳ xuống đất. Cho dù là Tử Dương Kiếm Hoàng và Mộc Thanh Nguyên có dùng cách nào ngăn cản cũng không có tác dụng. Tất cả pháp tắc tới xung quanh Lục Thanh đều bị một thứ lực lượng đánh tan.

- Lục Thanh! Người. .. - Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng nói.

- Lục Thanh! Đứng dậy. - Huyền Minh bước lên quát:

- Huyền Thanh không có đệ tử quỳ gối.

- Lục đệ!

Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp, Đoạn Thanh Vân cùng với Dư Cập Hóa nhìn nhau. Trong lòng bốn người đều cảm thấy không hay.

Ánh mắt của Lục Thanh bình tĩnh tới đáng sợ.

- Lục Thanh đã tự mình trục xuất khỏi tông môn. Từ nay về sau không còn là đệ tử của Tử Hà tông nữa.

Lục Thanh đã tự mình trục xuất khỏi tông môn. Từ nay về sau không còn là đệ tử của Tử Hà tông nữa.

Lời nói của hắn hết sức bình thản, ẩn chứa trong đó một tâm sự không thể giải thích.

- Cái gì?

- Lục huynh! - Lạc Tâm Vũ nhượng mảy:

- Tử Hà tông chúng ta nếu vì cường địch mà trục xuất đệ tử khỏi tông môn thì làm sao còn có chỗ đứng. Chỉ có Tử Hà tông chết trận chứ không có chuyện tạm thời nhân nhượng vì lợi ích của Tử Hà tông.

- Đúng thế! - Lạc Thiên Phong cũng trầm giọng nói:

- Lục Thanh! Người đứng lên. Đừng có nghĩ người đã trở thành Kiếm Hoàng. Lời nói của ta người có nghe hay không?

Lục Thanh lắc đầu. Nét mặt hắn vẫn bình tĩnh, lẳng lặng đập đầu ba cái.

- Người. ..

Huyền Minh mở to mắt ra mà nhìn. Trong lồng ngực lão cảm giác có một cái gì đó tức nghẹn.

Lục Thanh đứng thẳng dậy, mở miệng nói:

- Kể địch lần này không giống trước đây. Quyết định của ngày hôm nay đã được đưa ra từ ngày đó. Sau này, nếu Lục Thanh không chết sẽ trợ giúp tông môn bước lên giới Tử Hoàng.

Cho tới lúc này, nét mặt của Lục Thanh vẫn không hề thay đổi, chẳng khác gì một tảng băng cứng rắn, ngoan cố. Ánh mắt của hắn cũng lạnh lẽo chứa đầy sát ý. Ngoài trời tiếng sấm sét vang vọng khắp phạm vi ngàn dặm. Không gian Động hư tối đen xuất hiện liên tục khiến cho cả hai tông Phù Vân và Thanh Ngọc chấn kinh. Đám đại sư cảnh giới Kiếm Hồn nhìn cảnh tượng trên không rồi nhìn về phía Tử Hà tông với ánh mắt sợ hãi.

- Tại sao ngươi lại khổ như vậy? - Tử Dương Kiếm Hoàng lắc đầu, cười khổ.

- Lục đệ! - Cả bốn người Nhiếp Thanh Thiên đều trầm giọng quát.

- Bốn vị ca ca không cần phải nói nhiều, để cho Lục đệ ta tùy hứng một lần. Nếu là ngày trước, Lục đệ nhất định sẽ dẫn các người theo. Nhưng bây giờ, tông môn sắp di chuyển, các người nên vì tông môn mà ở lại. - Lục Thanh nói xong lại nhìn Triệu Thiên Diệp:

- Nhị ca! Ta ở ngoài có thu cho người một đồ đệ tên là Tần Hà. Sau thời gian nữa, nàng sẽ cùng với một con linh thú bậc năm là Kim Cương Bạo Viên tới đây nương tựa.

Triệu Thiên Diệp gật đầu nhìn Lục Thanh một cái thật sâu:

- Người yên tâm. Ta nhất định sẽ dạy dỗ nàng thật tốt.

- Lục. . . - Đoạn Thanh Vân đứng bên cạnh nhú mày muốn nói cái gì đó nhưng lại không biết nói thế nào.

- Lục đại sư. - Mộc Thanh Nguyên mở miệng nói.

Lục Thanh gật đầu rồi nói:

- Còn khoảng một thời gian nữa. Sau một năm, ta sẽ đi.

- Lục đại sư yên tâm. Mộc mã là tán tu. Chỉ cần tính mạng của Mộc mã còn sẽ không để cho người ta phạm vào Tử Hà tông.

Lục Thanh quay đầu nhìn về phía Tử Dương Kiếm Hoàng, nói:

- Sư thúc tổ! Bây giờ, Mộc điện chủ là Kiếm Hoàng tán tu. Chúng ta nên tăng thêm vị vị trí trưởng lão hộ tông để dành cho Mộc điện chủ.

- Ta không còn là điện chủ nữa. Các vị cứ gọi ta là Mộc Thanh nguyên được rồi.

Trong đại sảnh tràn ngập một bầu không khí nặng nề khiến cho lòng người nặng trĩu. Ngay cả tiếng sấm, gió ở bên ngoài cũng không thể xua tan được bầu không khí đó.

- Ta mới tới phòng của mẫu thân để xem.

Sau khi đã sắp xếp xong, ánh mắt của Lục Thanh có chút buồn bã nhưng nó nhanh chóng bị sát ý lấp đầy.

Lục Thanh đứng yên trong phòng mà nhìn xung quanh. Đám người Tử Dương Kiếm Hoàng đứng bên cạnh cũng quan sát:

- Không hề để lại một thứ gì. Không biết người đó có tu vi thế nào? - Tử Dương Kiếm Hoàng nói:

- Ít nhất thì cũng phải là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn.

Lục Thiên Phong gật đầu, nói:

- Người này đúng là không phải kẻ tầm thường. Có thể đến tông vực của Tử Hà tông mà chúng ta không thể phát hiện.

Mà vào lúc này, trong mắt của Lục Thanh tràn ngập một thứ ánh sáng màu tím. Từ thứ ánh sáng đó, cho dù là Tử Dương Kiếm Hoàng và Mộc Thanh Nguyên cũng đều cảm thấy một thứ uy nghiêm. Đường như trên người họ không thể giữ nổi bất cứ một thứ bí mật nào.

Ánh mắt thật đáng sợ.

Từ trong con mắt Chân Long của Lục Thanh tản ra long uy thật tinh khiết. Hơn nữa, sau khi lĩnh ngộ sơ qua pháp tắc, dung nhập lực pháp tắc vào trong con mắt Chân Long khiến cho nó có một sự huyền ảo khó hiểu. Sự huyền ảo đó chỉ có Lục Thanh mới hiểu nhưng không thể nào diễn tả được bằng lời.

Dưới con mắt Chân Long, toàn bộ không gian trong căn phòng đều hóa thành màu tím bạc. Pháp tắc của chư thiên đều xuất hiện trong khoảng không đó.

Thật lâu sau, một đạo pháp tắc màu đỏ thẫm ở trong pháp tắc của chư thiên bị đẩy ra. So với những thứ pháp tắc khác thì pháp tắc đó có vẻ sáng hơn.

- Sát lục pháp tắc. - Lục Thanh thu lại thần quang rồi trầm giọng nói.

- Sát lục pháp tắc! Kiếm Hoàng Nhân đạo. - Mộc Thanh Nguyên ngăn người rồi biến sắc:

- Là ai?

- Sinh Tử môn. - Âm thanh của Lục Thanh mặc dù bình thản nhưng vẫn khiến cho người nghe cảm nhận được một thứ sát ý. Mà trong sát ý lại có một thứ uy nghiêm khiến cho người ta không dám trái.

Dường như nghĩ ra điều gì đó, Tử Dương Kiếm Hoàng cũng biến sắc:

- Sinh Tử môn! Sát bằng.

Nếu như nói trong bốn giới trên đại lục Kiếm Thần, tông môn khiến cho người ta nhớ nhất lại không phải là năm đại thánh địa của giới Tử Hoàng. Bởi vì các giới được phân chia nên tin tức cũng bị ngăn cách. Mặc dù không phải là tuyệt đối nhưng theo trình tự bình thường thì ở giới thấp hơn không thể biết được những chuyện của giới cao hơn. Giống như trong giới Thanh Phàm có rất nhiều tông môn không biết tới sự tồn tại của năm đại thánh địa trong giới Tử Hoàng.

Tuy nhiên trong đó lại có một sự đặc biệt đó chính là Sinh Tử môn. Sinh Tử môn lập Sát bằng ở cả bốn giới, dùng giết chóc để bước vào trong kiếm đạo. Đệ tử tông môn tu luyện sát lục kiếm đạo hoặc là Diễn sanh kiếm đạo. Sát lục kiếm đạo thuộc và Nhân đạo. Đệ tử của Sinh Tử môn trải rộng các giới trên đại lục. Nghe đồn các tông môn trong giới Bạch Linh từng thuê Sát Bằng mà ám sát người khác. Bởi vì, khu vực của tông môn này không được rõ ràng nên không thể do thám. Vì vậy mà cho dù là điện Kiếm Thần từng xuất quân bao vây tiêu diệt nhưng cũng không diệt hết được tận gốc.

Một tông môn để bước vào kiếm đạo mượn cả bốn giới để tu luyện thực sự khiến cho người ta phải chấn động.

- Sinh Tử môn. - Lục Thanh lại thì thào một tiếng, ánh mắt tràn ngập sát ý. Hai tia sáng màu trắng lập tức ngưng tụ xé rách không gian làm xuất hiện hai cái không gian Động Hư.

632. Chương 191: Sinh Tử Uyên

Nhưng hai cái không gian Động Hư đó dường như bị thứ gì đó trấn áp nên không tản ra lực hút về bốn phía.

Tử Dương Kiếm Hoàng và Mộc Thanh Nguyên nhìn nhau hoảng sợ. Có thể trấn áp được không gian Động Hư lại không dễ cho nó biến mất cho dù là Kiếm Hoàng nhị kiếp cũng không có được khả năng đó. Ít nhất bọn họ cũng không thể làm được.

Đối với tu vi của Lục Thanh, hai người Tử Dương Kiếm Hoàng tới lúc này đều hiểu, nên trong lòng chỉ biết cảm thán mà thôi.

Cảm nhận được Sát Lục pháp tắc ẩn chứa trong phòng, thì trong lòng Lục Thanh chợt động vì có người tới.

- Gia chủ!

Ngoài căn phòng, âm thanh của Diệp lão vang lên.

Đối diện với bao nhiêu là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, âm thanh của Dịch Vân có chút run rẩy. Với sự hiểu biết của lão thì sư run rẩy đó cũng không phải là các thế lực mà là vì sự uy nghiêm. Đối diện với uy nghiêm

của đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, dưới cảnh giới Kiếm Hồn, đừng nói Diệp lão chỉ là Kiếm Giả mà cho dù là ai cũng không thể ngăn cản.

- Gia chủ! Ở ngoài cửa có người đưa tới hạt châu này.

Dịch Vân cầm lấy một hạt châu màu đỏ thẫm đưa cho Lục Thanh. Từ hạt châu màu đỏ thẫm đó tỏa ra một thứ pháp tắc dao động rất mạnh.

Sát lục pháp tắc!

Không hề có chút do dự, kiếm chỉ của Lục Thanh kẹp nhẹ một cái khiến cho hạt châu vỡ nát.

- Cần thận! - Tử Dương Kiếm Hoàng quát khẽ.

Chẳng biết từ lúc nào, kiếm chỉ của Lục Thanh đã ngăn cản trước Thức Hải. Một tia sáng màu trắng từ trên kiếm chỉ của hắn bắn ra.

Lúc này, sát lục pháp tắc màu đỏ thẫm đã ngưng tụ lại thành một dải ánh sáng sắc bén, bị kiếm chỉ của Lục Thanh chống đỡ lại trước Thức Hải.

- Con kiến. - Âm thanh của Lục Thanh hết sức bình tĩnh. Kiếm chỉ nhẹ nhàng đè xuống.

Rắc. ..

Không gian trong phạm vi một thước vỡ nát làm xuất hiện một cái không gian Động Hư.

- Hợp.

Bên cạnh không gian Động Hư, theo tiếng quát khẽ của Lục Thanh, khí Động hư hội tụ rồi không gian Động Hư từ từ khép lại.

Đạo sát lục pháp tắc dài hai thước bị kiếm chỉ Lục Thanh áp chế không thể di chuyển được tới một tấc. Nhìn thì tưởng như chúng không thể chống cự nhưng từ phía trước kiếm chỉ của Lục Thanh, cho dù là Tử Dương Kiếm Hoàng hay là đám người Nhiếp Thanh Thiên cũng đều cảm nhận được một thứ áp lực nặng nề. Đường như bị kiếm chỉ của Lục Thanh đè xuống chẳng khác nào một ngọn cao nghìn trượng, áp lực vô cùng làm cho không khí trong căn phòng trở nên ngưng đọng.

Cuối cùng thì đạo Sát Lục pháp tắc đó cũng từ từ biến mất trước kiếm chỉ của Lục Thanh. Một bóng người tối đen dần xuất hiện trước mặt mọi người.

- Lưu ảnh hồn thức. - Mộc Thanh Nguyên trầm giọng nói.

- Nếu người có thể tiếp được một đạo sát lục pháp tắc của bốn tọa mà không chết thì có tư cách nghe được lời nói của bốn tọa. Người là Lục Thanh có phải không? Nếu muốn cứu mẫu thân của người thì tới Sinh Tử uyên ở giới Kim Thiên đi.

- Sinh Tử uyên?

Trong mắt Lục Thanh có chút khó hiểu.

- Lục Thanh! Người không được đi. - Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng nói:

- Đây rõ ràng là cạm bẫy.

- Đúng thế. Không biết Sinh Tử môn có ý đồ gì.

Mộc Thanh Nguyên trầm ngâm một chút rồi nói:

- Sinh Tử môn hành động từ trước tới nay không theo suy nghĩ của con người. Lúc trước, Mạc Quân Vãn có nói nên điện Thanh Phàm chúng ta cũng biết được một chút. Chỉ có điều là Sinh Tử môn có nhiều mối quan hệ không tầm thường. Nghe nói Quân Mạc Vãn lại còn cả Quân Mạc Lâm là những người đứng đầu Sinh Tử môn.

Bốn người Nhiếp Thanh Thiên nhìn nhau rồi hiểu ra. Lúc trước, Lục Thanh truy sát Quân Mạc Vãn nên bây giờ Sinh Tử môn tới trả thù.

- Lục đệ! Người không được đi.

Nhiếp Thanh Thiên trầm giọng nói:

- Rõ ràng là Sinh Tử môn muốn dụ người tới.

- Đúng thế. Việc này phải bàn bạc kỹ mới được. - Dịch Vân cũng mở miệng nói:

- Gia chủ! Người không thể có chuyện gì xảy ra. Lục gia cần có người.

Lục Thanh từ từ đi ra khỏi căn phòng.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên đám mây đen trên không trung. Một thứ uy nghiêm bỗng từ trên người Lục Thanh bốc lên. Hai tay hắn từ từ mở ra. Dưới ánh mắt kinh hãi của đám người Tử Dương Kiếm Hoàng, dường như cả trời đất đều bị đôi tay của Lục Thanh ôm lấy. Trên chín tầng mây, lôi vân tán loạn, vô số không gian động hư lại một lần nữa khép lại.

Không gian trong xanh lại một lần nữa xuất hiện trên bầu trời của Tử Hà tông. Ánh sáng mặt trời xuyên qua đám mây mà chiếu xuống mặt đất.

Lục Thanh thu tay, xoay lưng lại với mọi người. cái ôm vừa rồi là do Lục Thanh nhìn Ma Linh ôm lấy thể của trời đất mà linh ngộ. Chỉ có điều, sự linh ngộ của hắn hết sức thô, với tu vi cảnh giới của Lục Thanh bây giờ, đừng nói là dẫn động được thể của thiên địa. Một cái ôm này chỉ là hình dáng mà thôi. Cho dù như vậy thì cũng khiến đám người Tử Dương Kiếm Hoàng hoảng sợ. Nếu là một vị Kiếm Phách tông sư thì chỉ liếc mắt một cái có thể thấy được cái ôm của Lục Thanh chỉ là một cái thùng rỗng mà thôi.

Lục Thanh hít sâu một hơi rồi mới mở miệng nói:

- Bàn bạc kỹ hơn có tác dụng gì? Sự chủ động không ở trong tay ta. Đã chậm mất mấy ngày, không thể chậm hơn được nữa.

- Nhưng nếu người gặp bất trắc thì ta phải ăn nói thế nào với sư phụ người? - Huyền Minh lại bước lên mà nói:

- Sư phụ người chú ý nhất chính là người. Nếu người làm sao thì ngày sau làm sao có thể gặp hắn?

Dư Cập Hóa cũng lên tiếng:

- Sinh Tử môn âm mưu muốn để người đi vào rồi sẽ hợp nhau mà tấn công.

Lục Thanh lắc đầu, trầm giọng nói:

- Có những việc không nên làm. Nhưng có những việc mặc dù biết rõ không thể làm nhưng vẫn phải làm.

- Lục đệ.

- Thân là con phải làm tận đạo hiếu. Không cần phải nói nữa, ý của ta đã quyết.

- Nhưng mà Lục đệ. Chuyến đi này của người. .. - Đoạn Thanh Vân ngập ngừng nói, nét mặt đầy sự bất đắc dĩ.

Lục Thanh xoay người nhìn bốn người Nhiếp Thanh Thiên rồi bật cười. Tiếng cười của hắn vang vọng khắp chín tầng mây, trong nháy mắt lan khắp cả Tử Hà tông.

Một thứ oai nghiêm của Chân Long cui vọt lên cao. Trên chín tầng mây, những đám mây cuộn cuộn, dọc theo Tử Hà tông mà hóa thành một con Chân Long.

Nó dài tới hai trăm dặm. Nhìn hình dạng thì đúng là Bát trảo Long vương.

Thân thể màu trắng của nó lơ lửng trong trời đất, hòa quyện với ý chí kiếm đạo từ trên người Lục Thanh tỏa ra.

- Nếu ta muốn chạy, cho dù Kiếm Tôn cũng đừng mơ tưởng ngăn cản được ta.

Nếu ta muốn chạy, cho dù Kiếm Tôn cũng đừng mơ tưởng ngăn cản được ta.

Lời nói của Lục Thanh có một sự tin tưởng vô cùng khiến cho đám người Tử Dương Kiếm Hoàng phải chấn động.

Mọi người đều hiểu Lục Thanh biết hẳn không bao giờ nói ngoa. Nếu hẳn đã nói Kiếm Tôn không ngăn được thì có nghĩa là đúng.

Chẳng phải sao?

Lục Thanh có lòng tin sau khi hóa thân thành kiếm, với tốc độ tuyệt đối cùng với nguyên dịch của trời đất chứa trong máu thịt, thì Kiếm Tôn cũng không thể nào đuổi kịp.

Thấy được sự mạnh mẽ của Lục Thanh như vậy, đám người Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn hẳn mà cảm khái. Điều này hoàn toàn đúng. Đối với đại sư cảnh giới Kiếm Hồn mà nói thì tu luyện có thể nói là cực lâu, cho dù bế quan mấy năm thì cũng là chuyện bình thường.

Nhưng chỉ trong vòng mười năm, Tử Hà tông của họ lại xuất hiện một vị đại sư Kiếm Hoàng chưa tới ba mươi tuổi.

Tới hôm nay, hẳn đã trở thành Kiếm Hoàng tam kiếp. Nếu như không chết thì sau này, Tử Hà tông của họ sẽ huy hoàng tới mức độ nào?

Nhìn Lục Thanh bây giờ, ánh mắt kiên định cùng với ý chí kiếm đạo cô đọng chẳng khác gì một ngọn thần sơn cao vạn trượng, được hẳn thể hiện ra trước mặt tất cả mọi người.

Ý chí kiếm đạo đó là tâm của một gã kiếm giả. Tâm có kiên cường hay không thì mới có thể tăng tiến mạnh, không hề chậm trễ, mới có thể trèo lên được đỉnh của kiếm đạo. Cho dù Tử Dương Kiếm Hoàng và Mộc Thanh Nguyên cũng phải kinh hãi.

Nhưng khi đám người Tử Dương Kiếm Hoàng suy nghĩ cẩn thận thì lại thấy hết sức bình thường. Mặc dù Lục Thanh có thiên tư cực cao, ngộ tính kinh người nhưng có điều không thể phủ nhận đó là với tuổi của hẳn cùng với những gì trải qua thì rất nhiều đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng không thể tưởng tượng. Bao nhiêu nguy hiểm đã rèn luyện được ý chí của Lục Thanh. Vì vậy mà bao nhiêu năm qua, ý chí của hẳn vững chắc như một thanh thần kiếm, nặng tựa thần sơn, khó có thể lay chuyển.

-Người muốn đi?

Dường như hiểu rõ tâm ý của Lục Thanh, Triệu Thiên Diệp thấp giọng nói.

Lục Thanh gật đầu rồi lên tiếng:

- Sinh Tử uyên.

- Nhỡ kỹ là phải sống mà đưa can nường trở về. - Ánh mắt Triệu Thiên Diệp trở nên sắc bén:

- Nếu không thì đừng mong huynh đệ chúng ta lập bài vị cho ngươi.

Lục Thanh mỉm cười, xoay người bước đi, thoáng cái đã cách đó cả trăm dặm.

- Nhanh thật.

Tử Dương Kiếm Hoàng và Mộc Thanh Nguyên nhìn nhau càng thêm tin tưởng vào lời nói của Lục Thanh.

- Sự thúc tổ. - Nhiếp Thanh Thiên và Triệu Thiên Diệp cùng mở miệng nói.

- Các người. ..

- Chúng ta phải bế quan. - Nhiếp Thanh Thiên hít sâu một hơi rồi nhìn về phía Lục Thanh vừa biến mất.

Mặc dù không nói gì nhưng ánh mắt của Triệu Thiên Diệp cũng có một sự kiên quyết khác thường.

- Các người bế quan ở đâu?

- Ở đây.

Chính ngay tại Lục gia.

- Thanh Vân. Cập Hóa.

- Chúng ta cũng muốn bế quan. - Chẳng cần phải nghỉ ngơi, cả hai người Đoạn Thanh Vân cũng lên tiếng.
 - Tốt! Chúng ta cùng nhau bế quan. - Hai người Nhiếp Thanh Thiên gật đầu.
- Mộc Thanh Nguyên đứng bên cạnh chợt gật đầu:
- Ta chợt hiểu được ý của Lục đại sư.
 - Đúng vậy. Xem ra chúng ta đã già rồi. - Tử Dương Kiếm Hoàng thở dài nói:
 - Gánh nặng làm cho con người e ngại rất nhiều điều.
 - Ài! Bây giờ, đại lục thuộc về lớp người trẻ.
- Tử Dương Kiếm Hoàng xoay người nhìn về phương xa nơi có năm ngọn núi mà nhỏ giọng nói:
- Tu luyện trăm năm cứ nghĩ rằng mình còn trẻ. Đã già rồi. Già rồi.

633. Chương 192: Quân Mạc

Sinh Tử uyên. ..

Hai lần khí Sinh Tử giống như làn khói trắng đen rõ ràng. Sinh khí có màu trắng, còn tử khí thì màu đen.

Trong Sinh Tử uyên mờ mịt vô tận, trên trời chỉ có một vầng trăng sáng. Ánh trăng màu vàng nhạt chiếu xuống dưới, chiếu lên những tảng đá Sinh Tử. Ánh trăng tràn ngập xung quanh khiến cho cả không gian được nhuộm bởi một màu vàng nhạt.

Những tảng đá tô điểm cùng với những dãy núi trùng điệp. Giới Kim Thiên có tiếng, Sinh Tử uyên có giới hạn. Người bước vào đó chính là địa điểm nguy hiểm số một.

Trong mười dặm Bách Chiến cốc có một cái kiếm trận kinh thiên do tông sư Kiếm Phách liên thủ với nhau mà bày ra. Khắp cả Thập Lý Bách Chiến cốc chính là chiến trường kiếm hồn.

Trong Sinh Tử uyên, ngoại trừ Sinh Tử thú ra thì không còn có sinh vật nào khác. Nó luôn khiến cho kiếm giả sợ hãi, đặc biệt là kiếm giả có tu vi từ Kiếm Chủ trở lên lại càng rõ hơn.

Một khi Sinh Tử luân hồi mở ra, thì trừ khi là Kiếm Hoàng nếu không không có một ai có thể ngăn cản được sự khủng bố của lực Luân Hồi. Mà dưới Kiếm Chủ lại càng không muốn đặt chân vào trong Sinh Tử uyên. Thứ nhất là trong đó không thể xác định được phương hướng, thứ hai đó là hàng năm nó được bao phủ bởi khí Sinh Tử không có nguyên khí của trời đất nên cũng không phải là nơi có thể du ngoạn. Bước vào đây dễ bị lạc hướng. Tu vi dưới Kiếm Chủ mà bước vào khi gặp Sinh Tử thú thì chỉ có chết mà thôi.

Trong Sinh Tử uyên ở một cái sơn cốc lại có một cái sơn trang rộng tới mười dặm. Sơn trang dựa lưng vào ngọn núi cao chỉ có hai màu đen trắng. Nó được xây bằng loại đá Sinh Tử chỉ có trong Sinh Tử uyên. Chỉ có điều, đá Sinh Tử bị loại bỏ mất đá trắng mà chỉ còn những viên đá đen tràn ngập tử khí. Khắp cả sơn trang giống như một con thú ngủ đông, dài tới cả mười dặm.

Khắp cả mười dặm sơn trang cũng chỉ có duy nhất sự tồn tại của tử khí.

- Sơn trang tràn ngập tử khí thế này mới là chỗ ta muốn. - Trong một cái đình viện với đủ mọi loại cây Sinh Tử, một gã thanh niên mặc trang phục màu đen chợt lên tiếng.

Gã thanh niên có một mái tóc đen dài cùng với đôi mắt yêu mị phát ra ánh sáng đỏ thẫm. Khuôn mặt tuấn tú như điểm một nụ cười khó hiểu.

- Thiếu chủ! - Đúng lúc này, một gã mặc trường bào màu đen từ trong hành lang bước ra tới bên cạnh người thanh niên rồi khom người nói.
- Thế nào? - Người thanh niên không quay đầu lại mà lên tiếng. Giọng nói của y người ta không nhận thấy một chút cảm xúc.
- Vẫn không chịu ăn.

- Đã bao nhiêu ngày rồi?
- Thiếu chủ! Đã qua mười ngày.
- Mười ngày? - Người thanh niên xoay người, trong mắt lóe lên hai tia sáng màu đỏ thẫm:
- Mười ngày không ăn uống, đúng là một người phụ nữ kiên cường. Được lắm.
- Y dừng lại một chút.
- Đã đưa lưu ảnh châu ra ngoài được mấy ngày?
- Bẩm thiếu chủ. Bốn ngày.
- Bốn ngày. .. nếu nhanh thì cũng đã tới rồi. Mà chậm thì cũng chỉ trong khoảng bốn ngày mà thôi.
- Vâng thiếu chủ.
- Không cần phải đưa cơm nữa. Tu vi Kiếm Sư nhịn đói mười ngày nửa tháng chắc là cũng không chết. Chỉ sợ Lục Thanh không tới.
- Vâng.
- Ài! - Người thanh niên khoát tay.
- Tam đệ bị giết. Mặc dù tam đệ của ta từ nhỏ không biết nghe lời, lại tức phụ thân đại nhân mà chạy tới giới Thanh phạm nhưng dù sao thì cũng là máu mủ của ta. Thân là Nhị ca, thù này ta phải báo cho y. Huống chi, phụ thân lại giao cho ta làm chuyện đó thì làm sao ta có thể để cho lão nhân gia thất vọng?
- Đúng rồi! Gần đây có tin tức gì không?
- Bẩm thiếu chủ. Đám người giới Tử Hoàng đã về.
- Đã về? - Người thanh niên nhướng mày:
- Chẳng phải là có thời hạn một tháng hay áo?
- Thuộc hạ không biết. Nhưng căn cứ vào tin tức từ điện Thanh Phạm thì đại diện chủ của họ là Mộc Thanh Nguyên đã bỏ vị trí điện chủ. Hơn nữa, dường như lúc trước, đi cùng với bốn vị điện chủ còn có một kiếm giả thanh niên tên là Lục Thanh.
- Lục Thanh. - Trong mắt người thanh niên lóe lên một tia sáng:
- Không ngờ rằng hắn lại đi tới đó. Nhưng cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Không biết Lục Thanh có còn sống hay không?
- Khoan! - Dường như nghĩ tới điều gì đó, người thanh niên lại nói:
- Đám người giới Tử Hoàng còn được mấy người quay về?
- Bẩm thiếu chủ. Chỉ còn sáu người.
- Sáu người? - Người thanh niên nhíu mày như đang suy nghĩ điều gì đó. Thật lâu sau, y lắc đầu:
- Nơi đó thực sự quá mức quái dị. Cho dù phụ thân cũng không thể nào nhìn trộm được. Chẳng biết Lục Thanh có còn sống hay không. Nếu hắn đã chết thì mọi chuyện có chút rắc rối.
- Nhưng ngay lập tức, người thanh niên bật cười:
- Có điều chết cũng tốt, chẳng cần phải nhiều rắc rối nữa. Chẳng qua hai con kiến kia thực sự là đáng giận. Cho dù chết cũng để lại cho bốn môn một hậu quả khó lường. Nếu phụ thân không chuẩn bị trước thì kết quả khi đó quả thực là khó mà đoán trước.
- Dường như nghĩ tới điều gì đó, trong mắt người thanh niên xuất hiện một sự kinh hãi, phải mất một lúc mới bình tĩnh được.
- Chỉ nghe gã lầm bầm nói:

- Nhưng thế này cũng tốt. Đại ca đi. Tam đệ cũng. ..

- Chúc mừng thiếu chủ.

- Chúc mừng ta? - Quân Mạc Đồ cau mày lại, rồi cười:

- Tại sao lại chúc mừng ta? Người nghe được cái gì?

Nét mặt người trung niên đầy sự căng thẳng, vội vàng khom người nói:

- Thuộc hạ không nghe được cái gì. Thiếu chủ bớt giận. Thiếu chủ bớt giận.

- Người nghĩ rằng ta sẽ bớt giận hay sao? - Trong mắt Quân Mạc Đồ có chút gì đó lạnh lùng.

Người trung niên biến sắc, hóa thành một vệt kiếm quang màu đỏ mà bỏ chạy.

- Muốn chạy. Có đi được không? - Quân Mạc Đồ quát lên rồi chộp một cái vào không trung:

- Quay lại.

Ngay sau đó, đạo kiếm quang bay được tới ngàn trượng như bị một bàn tay vô hình tóm lấy, lúi ngược về phía Quân Mạc Đồ.

Toàn thân người trung niên như bị trói chặt, rơi xuống đất.

- Thiếu chủ tha mạng. Thiếu chủ tha mạng.

Quân Mạc Đồ hừ lạnh một tiếng.

- Sợ chết như vậy thì giữ người lại có ích gì?

Nói xong, gã chộp một cái vào không trung khiến cho thân thể người trung niên kia phình lên, gân mạch nở to.

- Thiếu chủ tha. ..

Còn chưa dứt lời, người trung niên đã hóa thành một đồng thịt vụn, rơi vào trong tay Quân Mạc Đồ.

- Người nghĩ rằng, người có thể trốn được hay sao? - Quân Mạc Đồ lắc đầu. Cánh tay phải đột nhiên phình to, rồi lát sau, đám máu thịt đó giống như dòng nước chui vào trong lòng bàn tay của hắn.

Một làn khí Sát lục ngút trời từ trên người Quân Mạc Đồ tản ra khiến cho không gian xung quanh rung động. Trong thời gian rất lâu nó mới biến mất.

Quân Mạc Đồ thở dài, nói:

- Một gã Kiếm Tông không còn nhiều tác dụng. Muốn lĩnh ngộ được pháp tắc thì phải Kiếm Hoàng mới được.

Sau khi quan sát một lúc, Quân Mạc Đồ thầm nói:

- Người vốn không có sự thông minh như đại ca người cho nên đại ca người vẫn sống ở đó. Có thể nói là họa từ miệng mà ra, nhưng thật đáng tiếc là người không hiểu được điều đó.

- Sát nhị.

Sau đấy, như nghĩ ra điều gì đó, nét mặt Quân Mạc Đồ có chút quái dị:

- Quên mất là nửa năm trước Sát Nhị đã chết. Ài! Người tùy tùng bên mình bị chết quá nhanh. Xem ra lần này trở về phải nói với phụ thân cho thêm một chút.

Bên ngoài Sinh Tử Uyên. ..

Ánh mắt của Lục Thanh ngưng nhìn cái thế giới trước mặt đầy hai loại khí Sinh, Tử đang lượn lờ.

Bầu không khí ở đây gần như không có lấy một chút nguyên khí của trời đất. Sau khi rời khỏi trấn Triều Dương, Lục Thanh đi không nghỉ, vượt qua núi Thanh Phàm, thông qua kiếm trận Động hư mà vào giới Kim Thiên. Hắn liên tục xuyên qua sáu cái không gian kiếm vực mới tới được bên bờ của Sinh Tử uyên.

Lúc trước, khi hắn tới Thập Lý Bách Chiến cốc nhưng cũng không cảm thấy Sinh Tử uyên quái dị. Bây giờ đứng ở bên ngoài mà nhìn, nó lại mang tới một thứ cảm giác khiến cho người ta tim đập chân chân run. Có điều thứ cảm giác đó nhanh chóng bị Lục Thanh chìm xuống.

Có lẽ đối với những người khác mà nói thì hai loại khí Sinh Tử hết sức khó chịu, thậm chí là không có biện pháp. Nhưng đối với Lục Thanh mà nói thì hai loại khí này với Tử Hoàng Kiếm Thân kinh cũng chẳng khác gì nguyên khí trong trời đất, bất cứ lúc nào cũng có thể hấp thu và chuyển hóa.

Cũng giống như Sinh Tử luân hồi bị vô số người sợ hãi nhưng Lục Thanh lại chẳng quan tâm. Chưa nói tới việc bây giờ tu vi của hắn đã là Kiếm Hoàng tam kiếp. Mà cho dù không phải thì Sinh Tử luân hồi cũng không uy hiếp được hắn. Cho dù nơi này không phải là chiến trường kiếm hồn thì cũng chẳng có gì khác biệt.

- Sinh Tử uyên. Ta tới rồi đây.

Hai loại khí Sinh Tử bao phủ toàn bộ Sinh Tử uyên, cơ bản không biết đường mà đi. Ngay vào lúc mà Lục Thanh đặt chân vào đó, một đạo kiếm quang ba màu từ xa lao tới.

Lục Thanh nhanh chóng sử dụng con mắt Chân Long mà quan sát.

Mộc, Hỏa, Thổ ba loại kiếm khí. Tu vi Kiếm Vương tiểu thiên vị.

Lục Thanh giật mình khi nhìn thấy một người có tới ba loại kiếm khí. Đây là lần đầu tiên, Lục Thanh nhìn thấy một người như vậy. Tất nhiên, Lục Tâm Vũ kế thừa Ngũ Hành kiếm khí thì không nói. Uy lực thực sự của Ngũ Hành kiếm khí phải sau khi hắn đạt tới Kiếm Hoàng, lĩnh ngộ pháp tắc ngũ hành mới được.

Mà vào lúc này, người đang tới có ba loại kiếm khí khiến cho Lục Thanh chú ý. Nơi đây là Sinh Tử uyên, chẳng lẽ gã không biết sao? Tu vi Kiếm Vương chắc chắn không thể ngăn cản được Sinh Tử luân hồi.

- Trầm Phóng tới đây. Các hạ hãy dừng lại. - Từ xa dường như nhận ra Lục Thanh, người tới trầm giọng nói.

“Gã nhận ra mình?”

Lục Thanh ngẩn người. Người đó khoảng chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt hơi thô và hắn cũng chưa bao giờ gặp. Nhưng qua giọng nói thì dường như là nhận ra hắn. Điều đó khiến cho Lục Thanh cảm thấy ngạc nhiên.

Trong khoảng thời gian chừng một hơi thở, người xưng là Trầm Phóng đã xuất hiện cách Lục Thanh mười trượng. Ánh mắt y nhìn Lục Thanh chăm chú với một sự tức giận.

634. Chương 193: Người Có Ba Loại Kiếm Khí

Người vừa tới mặc một bộ trang phục màu xám, sau lưng đeo một thanh thần kiếm cấp Thanh Phàm hạ phẩm. Thứ này so với thực lực của y thực sự là không cân xứng. Nhưng Lục Thanh cũng chẳng để ý tới điều đó bởi vì đối phương đang nhìn hắn với ánh mắt không tốt.

- Ta đã mang Kiếm Nguyên công tới, hãy thả cha ta ra.

Ta đã mang Kiếm Nguyên công tới, hãy thả cha ta ra

Lục Thanh sửng sốt nhưng rồi hắn hiểu ra liền mở miệng nói:

- Người là người ở đâu?

Người kia cau mày, tức giận nói:

- Thế nào? Sinh Tử môn các ngươi chẳng lẽ dám làm lại không dám chịu hay sao?

“Quả nhiên!”

Lục Thanh lập tức lắc đầu, nói:

- Người nhầm rồi. Ta không phải là người Sinh Tử môn.

- Không phải người Sinh Tử môn? - Người kia ngăn người rồi lập tức quan sát Lục Thanh một cách kỹ càng.

Nhưng gã không thể nhìn thấu. Mặc dù trên người Lục Thanh không hề tản ra một chút khí thế nhưng Trần Phóng cũng không thể nhận ra được quanh người Lục Thanh có Kiếm Nguyên dao động hay không. Nhưng chính vì như vậy, Trần Phóng mới từ từ nhận ra sự hùng mạnh của Lục Thanh. Gã cũng không nghĩ Lục Thanh là người đi lạc. Có thể tới gần Sinh Tử uyên như vậy mà không bị hai loại khí Sinh Tử nhập vào người, Trần Phóng chưa bao giờ thấy.

Người này chắc chắn phải là Kiếm Tông.

Trần Phóng nghĩ thầm trong lòng. Nhìn Lục Thanh đứng ở đó bất động, dường hòa nhập hoàn toàn với xung quanh. Chắc chắn là cảnh giới Kiếm Tông.

Chỉ có đạt tới cảnh giới Kiếm Tông thì mới có thể có được như vậy. Gã có thể cảm nhận được quanh người Lục Thanh các loại khí đạt sang một bên, đó chẳng phải là cảnh giới Kiếm Xuất pháp tùy, Hoa phá bản nguyên thì là gì?

Đồng thời, từ trên người Lục Thanh, Trần Phóng cũng không cảm nhận được khí Sát Lục, ngược lại còn ẩn chứa một thứ uy nghiêm khiến cho gã phải e ngại.

- Người thực sự không phải là người Sinh Tử môn? - Dường như vẫn còn chưa yên tâm, Trần Phóng lại mở miệng nói.

Hắn nhìn người trước mặt thấy cũng là người thật thà, nói chuyện chẳng chút e ngại. Nếu là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn khác mà hỏi như vậy chẳng khác nào khiêu khích. Người có tu vi cao hơn chắc chắn sẽ dạy cho một bài học.

Chẳng qua với cảnh giới của Lục Thanh bây giờ cũng chẳng để ý tới chuyện đó. Ngược lại, với tính cách như vậy lại khiến cho Lục Thanh cảm thấy rất tốt. Nếu là loại người quanh co lòng vòng, Lục Thanh cũng không thích. Người như vậy chẳng khác gì một con sâu ở trong lòng nên Lục Thanh không hề thích kết giao.

Lục Thanh gật đầu, nói:

- Ta tới đây để tìm chúng.

“Tìm chúng?”

Ánh mắt của Trần Phóng căng thẳng, hơi thả lỏng thân thể.

- Người với bọn chúng là thế nào?

- Mục đích của ta và người giống nhau.

- Người cũng bị bọn chúng uy hiếp? - Trần Phóng cảm thấy sững sốt.

- Bọn chúng làm gì với người?

Ánh mắt của Lục Thanh bình thản nhìn về phía Sinh Tử uyên mà nói:

- Bọn chúng bắt mẫu thân của ta.

- Mẫu thân người? - Trong lòng Trần Phóng cảm thấy chấn động.

Mẫu thân bị bắt mà hắn còn có thể trấn tĩnh như vậy thì gã đúng là không bằng.

- Người so với ta mạnh mẽ hơn. - Trần Phóng cố gắng rặn ra một nụ cười. Thực sự vào lúc này, gã chẳng có tâm trạng để mà cười.

- Tại hạ là Trần Phóng, là một tán tu, không có tông môn gì cả.

Tán Tu? Lục Thanh giật mình. Hắn cũng đã từng nghe nói về Tán Tu.

Tán Tu là chỉ những người không có tông môn, không có gia tộc, chỉ tự mình tu luyện. tất nhiên, hiện tại có một số ít mặc dù có tông môn nhưng vì lý do nào đó mà trở thành Tán Tu.

Mà ý nghĩa thực sự của Tán Tu đó là không có tông môn. Bọn họ tập trung lại tu luyện trong một số ngọn núi lớn vô chủ vì vậy mà được gọi là Tán Tu nhất mạch. Mặc dù Tán Tu nhất mạch không có lực hội tụ như tông môn thậm chí đều tự quyết định nhưng cũng là một nơi mà Tán Tu tụ tập.

Tán Tu nhất mạch cũng không có xung đột với các tông môn lớn, Kiếm Thần điện có biết cũng không động tới. Mặc dù là Tán Tu nhưng cũng không ít người thiên tài. Tuy rằng số lượng cường giả trong Tán Tu rất ít nhưng cũng không bao giờ thiếu đại sư cảnh giới Kiếm Hồn.

- Hóa ra là đại sư của Tán Tu nhất mạch. Tại hạ là Lục Thanh, nhân sĩ của Tử Hà tông ở giới Thanh Phàm.

- Hóa ra là Lục. .. - Đột nhiên Trần Phóng mở to hai mắt ra mà nhìn Lục Thanh:

- Người nói người là Lục Thanh?

- Đúng thế.

- Chân Long Kiếm Tông Lục Thanh? - Trần Phóng dò hỏi. Trong ánh mắt của gã có chút gì đó tò mò và kính sợ.

Nhìn nét mặt của Trần Phóng có thể thấy tất cả cảm xúc của y đều lộ rõ. Có thể nói là gã còn thiếu kinh nghiệm. Mà xét về tuổi tác và cảnh giới thì thực sự khiến cho người ta cảm thấy hơi buồn cười.

Lục Thanh nghĩ vậy nhưng cũng chỉ lắc đầu, nói:

- Nhờ được các vị đại sư ở giới Kim Thiên nâng đỡ mà thôi.

Nói xong, Lục Thanh cũng quan sát Trần Phóng.

Người có kiếm khí thuộc ba hệ cũng không phải là người bình thường. Lục Thanh cảm nhận được Kiếm Nguyên trong cơ thể của Trần Phóng kéo dài trơn bóng, cứng cáp nóng cháy đồng thời lại rộng rãi và nặng nề. Trong ngũ hành thì Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ. Mộc, Hỏa, Thổ ba loại thuộc tính tương sinh nên uy lực của Kiếm Cương chẳng cần phải nói cũng biết. Cũng chắc khác so với Phong Lôi kiếm khí của hắn trước khi có được Kiếm Hồn. Mặc dù ít hơn một phần trăm trẻ nhưng lại nhiều hơn ở sự mạnh mẽ.

Mà vào lúc này, Trần Phóng cũng cảm thấy thư thái. Cứ tưởng là người nào, không ngờ lại là Chân Long Kiếm Tông nổi tiếng ở giới Kim Thiên. Nghe đồn người này cùng với Tử Thiên Lôi của Tử Lôi tông tranh đấu với nhau trong Thập Lý Bách chiến cốc hoàn toàn tương xứng. Có điều đối với Sinh Tử môn, Trần Phóng cũng hiểu được một chút. Hôm nay gã tới đây cũng là đánh cược một lần mà thôi.

- Lục đại sư! Chúng ta. ..

- Có người tới. - Đột ngột, Lục Thanh nhú mày, nhìn về phía hai làn khí Sinh Tử dày đặc trong Sinh Tử uyên.

Trần Phóng sửng sốt khi không cảm nhận thấy một chút âm thanh nào. Nhưng chỉ trong thời gian chùng một hơi thở, một tiếng kiếm rít từ trong đó vọng ra. Trong khoảng khắc đã tới trước mặt.

“Xa vậy?”

Trần Phóng sửng sốt, ánh mắt nhìn Lục Thanh lại càng thêm kính sợ. Gã không ngờ hắn lại có thể phát hiện được người tới sớm hơn mình tới một hơi thở. Uy năng mà hắn có được đúng là gã không thể so sánh.

Một đạo kiếm quang màu đỏ xuyên qua khí Sinh Tử từ từ xuất hiện trước mặt hai người Lục Thanh.

“Một gã Kiếm chủ!”

Trong mắt Lục Thanh lóe lên một tia sáng nhưng rồi nhanh chóng biến mất.

Cho dù như vậy, sát ý chỉ lộ ra một chút cũng đủ cho gã chấp sự của Sinh Tử môn khiếp sợ. Nhưng sát khí ẩn giấu trong đó cũng không bằng thứ uy nghiêm lớn lao kia. Mới chỉ lộ ra một chút đã gần như phá nát tâm thần của hắn.

- Nói! Thiếu chủ của các ngươi đang ở đâu? - Thấy người đó tới, Trần Phóng bước lên trước mặt Lục Thanh mà trầm giọng quát.

Gã kiếm chủ che mặt hít một hơi thật sâu, từ từ ổn định mà nói:

- Không biết Thảm đại sư có mang thứ đó tới hay không?
- Đã mang đến. Cha ta đâu?

Trầm Phóng cố gắng nhịn cơn giận bởi biết người này không phải là chủ nhân. Vì vậy mà gã cũng không thả ra khí thể trấn áp, hướng chỉ, trong lòng còn có một chút e ngại nên cũng không dám làm càn.

- Thiếu chủ mời Thảm đại sư vào trang. Đến lúc đó có thể gặp được.

Nói xong, tên Kiếm chủ chợt nhìn về phía Lục Thanh tuy nhiên âm thanh lại có chút run rẩy:

- Không biết có phải là Chân Long Kiếm Tông, Lục Thanh, Lục đại sư?
- Người đâu?
- Thiếu chủ cũng mời Lục đại sư vào trang.
- Nói ít thôi. Dẫn đường. - Trầm Phóng gần như mất kiên nhẫn mà nói.
- Vâng!

Dường như không muốn đối mặt với Lục Thanh, người đó liền xoay người định đi.

- Hôm đó người vào kiếm khổ của Lục gia ta là người?

Lục Thanh chợt lên tiếng.

Tên kiếm chủ giật mình mà dừng bước. Y cố kìm nén sự kinh hãi trong lòng mà nói:

- Lục đại sư nói đùa. Tại hạ chưa bao giờ tới kiếm khổ nào hết.
- Nếu không đến thì chuyện gì đã xảy ra với cánh tay của người? - Âm thanh của Lục Thanh hết sức bình thản như không có ý định truy cứu. Nhưng thân là Kiếm Chủ của Sinh Tử môn nên linh ngộ sát ý hơn xa so với người thường. Bởi vậy mà người đó có thể cảm nhận được rõ ràng tử khí đang vây quanh người mình.
- Hai tay của tại hạ vẫn bình thường. Lục đại sư đừng gây khó dễ cho một kẻ hạ nhân như ta.
- Hai tay? - Lục Thanh cười nhạt nói:
- Ta nói cánh tay chứ không phải nói hai tay.

Cái gì?

Gã Kiếm Chủ giật mình, hoảng sợ lùi lại mấy bước, không tin được vào tai mình mà nhìn Lục Thanh.

Thực ra thân là Kiếm Giả có thể vượt qua nguyên khí kiếp để trở thành Kiếm Chủ cũng đều là người có tâm tính kiên định. Nhưng đầu tiên, người đó đã bị uy nghiêm của Lục Thanh làm cho sợ hãi, sau đó lại bị vạch trần hành vi của mình nên sự khiếp sợ đối với Lục Thanh đã vượt qua tu vi của y vì vậy mà mới thất thần như thế.

- Dẫn đường đi. Không cần phải nói nữa. - Lục Thanh trầm giọng nói.
- Vâng! - Gã Kiếm Chủ không dám dừng lại, vội vàng bay lên nhanh chóng lao vào trong Sinh Tử uyên.
- Thảm đại sư! Đi thôi.
- Lục đại sư! Mời.

Trầm Phong ngơ ngác nhìn gã kiếm chủ bị Lục Thanh chỉ dùng lời nói đã làm cho y thất thần. Vì vậy mà sự kính sợ của gã đối với Lục Thanh lại càng tăng lên, thậm chí còn không dám vượt lên trước.

Trong Sinh Tử uyên khắp nơi bị bao phủ bởi hai loại khí Sinh Tử. Nơi nơi đều có quang cảnh giống nhau. Đi suốt nửa canh giờ mà vẫn không hề có sự thay đổi.

Cả hai người Lục Thanh đều là đại sư cảnh giới Kiếm Hồn nên phi hành đối với bọn họ rất nhẹ nhàng. Nhưng đối với gã Kiếm Chủ của Sinh Tử môn đang ở phía trước thì lại không phải là điều đơn giản. Vốn

lúc trước y định đi bộ để dẫn đường nhưng sau khi bị Lục Thanh vạch trần nên không dám hạ xuống, chỉ biết dùng đan dược mà bổ sung Kiếm Nguyên.

635. Chương 194: Tru Sát! Tử Trà!

Ba trăm dặm, đối với một gã Kiếm Chủ mà nói, là khoảng cách vô cùng xa xôi, mà gã Kiếm Chủ của Sinh Tử Môn này lại dám ở dưới đại lượng đan dược chống đỡ, ở trong một canh giờ ngắn ngủi đạt tới.

Nhìn sơn trang tối đen trước mặt tựa vào vách núi mà kiến tạo, phạm vi chừng hơn mười dặm, cùng Triều Dương trần lớn nhỏ như nhau. Tử khí nồng đậm bao phủ toàn bộ sơn trang, bên trong lộ ra hàn khí lạnh lẽo, cho dù Thẩm Phóng thân là Kiếm Hồn cảnh đại sư, trong lòng cũng mơ hồ phát lạnh.

“Đây là địa phương nào?” Thẩm Phóng trầm giọng quát.

“Nơi này là sơn trang của thiếu chủ chúng ta tại Kim Thiên giới. ” Trước đó bị Lục Thanh nhiễu loạn tâm thần, liên đới đối với Thẩm Phóng, gã Kiếm Chủ này cũng vô cùng sợ hãi, vừa nghe đến chất vấn vội vàng khom người hồi đáp.

Ba người từ không trung hạ xuống.

Phía trước sơn trang có hai gã thủ vệ đứng thẳng, liếc qua một cái cư nhiên đều là Kiếm Sư. Sinh Tử Môn tích lũy thâm hậu, quả thực ngoài dự đoán của Lục Thanh, cũng khiến hắn thêm một phần cảnh giác.

“Người tới là ai?” Hai gã Kiếm Sư rút kiếm ra khỏi vỏ, ngăn ở trước mặt gã Kiếm Chủ.

Gã Kiếm Chủ từ trong người lấy một thanh tiểu kiếm màu hồng đen giơ ra trước mặt hai người.

“Gặp qua thiếu chủ!”

“Bọn họ là người thiếu chủ muốn gặp, thiếu chủ sai ta dẫn bọn hắn vào nội viện. ”

Keng –

Hai gã thủ vệ lập tức thu kiếm vào vỏ, khôi phục lại bình tĩnh, đứng sang hai bên không nhúc nhích.

“Hai vị đại sư, mời!” Gã Kiếm Chủ đưa tay ra mời, nhưng người sáng suốt đều có thể phát hiện được, cánh tay hắn run lên rất nhỏ.

“Dẫn đường!” Mặt không chút thay đổi, Lục Thanh mở miệng nói.

Trong sơn trang này đều trồng Sinh Tử thụ mà Sinh Tử Uyên độc hữu, chỉ là do trang viên này tử khí thâm trọng, sinh khí của sinh tử thụ đều bị trấn áp, hoàn toàn trở thành tử thụ. Thậm chí có một số cây còn kết quả, nhưng mà quả chẳng những không thể ăn, đối với kiếm giả không có bất kì tác dụng cái gì, ngược lại có kịch độc, một khi dùng vào toàn thân sẽ tràn ngập tử khí, sinh cơ diệt hết.

Vòng qua vài dặm hành lang gấp khúc, ba người rốt cuộc đi tới một căn biệt viện tinh xảo.

“Thiếu chủ ở ngay bên trong chờ nhị vị. ” Gã Kiếm Chủ khom người nói.

Gật gật đầu, Lục Thanh điểm tay trái ra.

Cái gì!

Thẩm Phóng trừng lớn hai mắt, gã Kiếm Chủ kia cũng mở to hai mắt, có chút không thể tin được nhìn chằm chằm kiếm chỉ trước mặt chuẩn xác điểm vào mi tâm của hắn.

Hô –

Giống như cát mịn chảy xuống khe hở, tức khắc thân thể gã Kiếm Chủ hóa thành một chùm huyết phấn tinh mịn tiêu tán trong hư không.

Một khắc đó, bằng vào khí lực không gì sánh kịp của Lục Thanh truyền vào trên người gã Kiếm Chủ, kể cả Kiếm Chủng, ở trước một thân khí lực phi nhân của Lục Thanh hoàn toàn vỡ nát. Mười điểm linh quang

màu trắng ngà dâng lên, mà hư không tràn ngập tử khí, hiển nhiên không muốn buông tha ba hồn bảy vía của gã Kiếm Chủ, tử khí tối đen chen chúc mà đến, đem thôn phệ không còn.

“Lục đại sư, đây. .. !”

“Đến mà không hiện là phi lễ. ” Thanh âm Lục Thanh vẫn bình tĩnh như trước, nhưng mà bên trong vẻ bình tĩnh lại ẩn chứa kiên quyết dị thường.

“Hảo một cái Chân Long Kiếm Tông, hoặc phải nói là Chân Long Kiếm Hoàng đi. ” Lúc này, một thanh âm nho nhỏ từ trong viện truyền ra.

“Lục đại sư, người. .. ” Nghe được lời này, Thẩm Phóng cũng có chút kinh hãi nhìn Lục Thanh, trước đó hắn vẫn nghĩ Lục Thanh là Kiếm Tông, nhưng mà giờ phút này nghe thấy, lại trở thành Kiếm Hoàng, Lục Thanh này cư nhiên là Kiếm Hoàng!

Nghĩ đến thủ đoạn trước đó của Lục Thanh, Thẩm Phóng không khỏi cười khổ nói: “Lục đại sư, thiên tư của người nhưng mà có chút kinh thể hãi tục a. ”

Không phải sao?

Thẩm Phóng tuy rằng là tán tu, nhưng không đại biểu đối với sự tình các tông môn không biết gì. Đối với Lục Thanh gần đây nổi danh Kim Thiên giới, hắn như thế nào không có biết qua, tự nhiên sẽ hiểu thiên tư của Lục Thanh là kinh người như thế nào. Lúc trước Lục Thanh cùng Tử Thiên Lôi ở Kiếm Hồn chiến trường so đấu, hiện giờ truyền lưu càng thêm rộng rãi.

Vốn Tử Thiên Lôi gần đây đột phá trở thành Kiếm Hoàng, tưởng là Lục Thanh đã không địch lại, lại không nghĩ đến, hiện giờ Lục Thanh cũng đã vượt qua lôi kiếp, thành tựu Kiếm Hoàng.

Lúc này mới bao nhiêu tuổi!

Thẩm Phóng thầm chấn động, ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh trừ bỏ kính sợ bỏ trước đó đối với thực lực, càng hơn một phần sợ hãi. Tư chất như thế, còn không đủ ba mươi tuổi đã thành tựu Kiếm Hoàng, thật sự là một yêu nghiệt.

Nhưng mà bên trong viện, Quân Mạc Đồ kia thầm cười lạnh trong lòng, Kiếm Hoàng lại như thế nào, bất quá chỉ là ech ngồi đấy giềng mà thôi.

Không nói Tử Hoàng giới, cho dù là Bạch Linh giới hắn, trước ba mươi tuổi thành tựu Kiếm Hoàng, tuy nói không nhiều lắm, nhưng ở dưới các đại tông môn bồi dưỡng, mỗi trăm năm đều có thể xuất ra vài cái như vậy. Chỉ có nhị kiếp Kiếm Hoàng, ở Bạch Linh giới mới có thể chân chính đảm đương thiên tài tuyệt đỉnh, mà Quân Mạc Đồ hắn là một trong số đó.

Mà nói đến Tử Hoàng giới, Kiếm Hoàng trước ba mươi tuổi theo Quân Mạc Đồ biết, chỉ có thể liệt vào dạng thiên tài. Nhị kiếp Kiếm Hoàng mới chính thức được tông môn coi trọng, toàn lực bồi dưỡng. Đến tam kiếp Kiếm Hoàng, cũng chỉ có Tử Hoàng giới mới có thể bồi dưỡng ra, bất quá trong trăm năm, cũng chỉ có vài người mà thôi.

Chân chính ngăn cản ở trước mặt mọi người chính là Kiếm Phách chi cảnh, cho dù là tam kiếp Kiếm Hoàng, chung quy vẫn là Kiếm Hồn, chỉ có tiến vào Kiếm Phách mới có thể chân chính ngộ đắc căn nguyên.

Mà căn nguyên chi lộ há lại dễ đi như vậy, muốn lĩnh ngộ là thiên nan vạn nan, đến lúc này hết thảy chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thiên Đạo, Nhân Đạo, Ma Đạo, đều có tự thân căn nguyên tồn tại, chỉ có lĩnh ngộ mới có thể tham phá, ngộ được tự thân căn nguyên, mở ra thuộc lĩnh vực thuộc Kiếm Phách tông sư.

Nhưng mà một bước này nhìn như đơn giản, nhưng mấy vạn năm qua, lại không biết làm khó bao nhiêu nhân vật thiên tài, có người hơn ba mươi tuổi thành tựu tam kiếp Kiếm Hoàng, lại đến chết cũng chưa thể ngộ được một đạo căn nguyên.

Nếu nói có ngàn Kiếm Hoàng, thậm chí có thể ngay cả một gã Kiếm Phách tông sư cũng không thể sinh ra, đương nhiên cũng có thể xuất ra vài danh, đây đã không phải là điều mà tông môn có thể khống chế.

Nghĩ đến đây, Quân Mạc Đồ cũng thanh tỉnh lại, tâm thần trấn định, mở miệng nói: “Hai vị đại sư, mời vào!”

Đi vào bên trong viện, Lục Thanh giương mắt nhìn lại, liền thấy trước mặt một thanh niên mặc hắc y, mái tóc xõa sau lưng đen như mực, đôi mắt giống như yêu my, đúng là lộ ra hắc hồng sắc thần quang, trên khuôn mặt tuấn dật mang theo một nụ cười mạc danh, tựa hồ muốn đem nhiều sắc thái chung quanh thôn phệ vào.

Quân Mạc Đồ chấp tay mà đứng, nhìn hai người Lục Thanh trước mặt, ánh mắt cuối cùng rơi xuống trên người Lục Thanh.

“Chắc hẳn đây chính là Chân Long Kiếm Hoàng Lục Thanh, Lục đại sư. ” Quân Mạc Đồ mỉm cười nói: “Quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, Lục đại sư quả nhiên bất phàm. ”

Đạt tới Kiếm Hoàng, nếu tận lực lấy bí pháp ẩn nấp, trừ phi là tu vị cao hơn tự thân, nếu không người khác nhất định không thể nhìn ra, mà Lục Thanh đột phá Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh tầng thứ mười, đối với không chế tự thân đã đạt tới một tân cấp độ, khí tức trên người hiện giờ đúng là bị gắt gao áp chế ở trình độ một kiếp Kiếm Hoàng.

Trừ phi chân chính động thủ, không thì cho dù là Kiếm Phách tông sư, Lục Thanh cũng có tự tin đối phương không thể nhìn thấu tu vi của mình.

Dựa vào thân thể, cùng với bí pháp bất đồng, không phải che dấu mà là áp chế, hoặc nói là một loại phong ấn, cho nên cũng không có bí pháp đối với tu vị cảnh giới hạn chế. Trừ phi đối phương đối với thân thể tôi luyện tiếp cận Lục Thanh, hoặc là siêu việt Lục Thanh, không thì tuyệt đối khó nhìn thấu.

Nhìn Quân Mạc Đồ trước mặt, Lục Thanh liếc qua liền nhìn thấu tu vi của đối phương. Nhị kiếp Kiếm Hoàng, tu luyện Sát Lục Kiếm Khí, lĩnh ngộ cũng là Sát Lục pháp tắc. Bất quá tu vi như vậy, thật sự Lục Thanh không để trong mắt, đã trải qua một chuyến Kiếm Cốc hư không, đối với Kiếm Hoàng, Lục Thanh đã không có bất kỳ cái gì sợ hãi.

Trong lòng có chút lạnh lẽo, trong lòng Quân Mạc Đồ bị kiềm hãm, Lục Thanh nhìn qua một cái, hẳn đúng là sinh ra một cảm giác bị nhìn thấu, nhưng mà lập tức hấn lại nghĩ đến tin tức trước đó có được.

Chân Long Nhân sao?

“Lục đại sư mời ngồi!” Quân Mạc Đồ giơ tay ra mời. Ở phía trước ba người là một chiếc bàn đá màu đen, trên bàn bày một bộ ấm trà hoàn toàn do Tử Ngọc tủy làm thành, khói trắng nhàn nhạt bốc lên từ miệng ấm, đồng thời còn toả ra từng đợt u hương thơm ngát.

Quân Mạc Đồ này quả nhiên có nhã hứng.

Ánh mắt hơi đổi.

“Thẩm đại sư không nghĩ ngồi sao?”

Đối mặt với ánh mắt của Quân Mạc Đồ, con ngươi hắc hồng sắc kia tuy rằng không lộ ra thần quang, nhưng mà uy nghiên tự nhiên đến từ Kiếm Hoàng cũng không có chút nào che dấu hướng tới Thẩm Phóng trấn áp.

Sắc mặt đỏ lên, Thẩm Phóng lui ra phía sau một bước, thở gấp một hơi.

“Thả cha ta, Tam Hành Thần Quyết cho người!”

Trong mắt lộ ra lãnh ý, nhưng mà Quân Mạc Đồ lập tức lại mỉm cười nói: “Thẩm đại sư hà tất sốt ruột, không bằng ngồi xuống uống một chén trà, lệnh tôn ở trong trang bình yên vô sự, đại sư không cần lo lắng.”

“Người. .. !”

“Chúng ta ngồi xuống đi. ” Cũng là Lục Thanh vươn tay phải đè vai trái Thẩm Phóng, bình tĩnh nói

Cảm giác được khí lực Lục Thanh đặt ở trên vai, Thẩm Phóng rót cuộc hít sâu một hơi, nói: Được!”

Quân Mạc Đồ có chút kinh ngạc xoay người qua, đem ba trước chén Tử Ngọc tủy rót đầy, đối với sự trấn định của Lục Thanh, Quân Mạc Đồ có chút nghiêng ngả.

Ba người ngồi xuống.

“Đây là Tử Trà độc hữu của Sinh Tử Môn ta, mời hai vị đại sư nếm thử. ” Đem hai chén nước trà để ở trước mặt hai người Lục Thanh, Quân Mạc Đồ mở miệng nói.

Không có chần chờ, Lục Thanh bưng chén trà lên, nhìn nước trà không có nửa mảnh lá trà, nước trà tối đen giống như màu sắc của Minh Hà trong truyền thuyết, lộ ra tử ý thật sâu.

Trong lòng cười lạnh, Lục Thanh liền nâng chén trà lên uống một ngụm.

“Lục đại sư!” Bên cạnh, Thẩm Phóng thấy thế gấp giọng nói.

Nhưng mà, tử trà vừa vào miệng, giống như huyết tương sền sệt, đầu tiên là tràn ngập vị đắng khó chịu, sau đó trong khoảnh khắc vào miệng lập tức hòa tan ra, một cỗ sinh cơ nồng đậm cùng với mùi thơm ngậy ngất rơi vào trong bụng, nháy mắt truyền khắp tứ chi bách hài.

636. Chương 195: Uy Hiếp, Thiên Đạo Đồ!

Trong mắt chợt lóe tinh quang, Lục Thanh nói: “Hảo một cái tử trà, trước khổ sau ngọt, trước chết sau sống, chết đi sống lại. ”

Quân Mạc Đồ mỉm cười, nói: “Lục đại sư quả nhiên không phải phàm nhân, Thẩm đại sư!”

Sắc mặt đỏ lên, Thẩm Phóng hiển nhiên cũng biết tử trà này không có vấn đề, liền nâng chén lên uống cạn.

“Tử trà này là Sinh Tử Môn chúng ta đặc biệt điều chế, bất kỳ sinh linh gì bản thân đều tràn ngập sinh cơ, ta tu luyện Sát Lục Kiếm Đạo, khó tránh khỏi tích lũy đại lượng tử khí, cần lấy sinh cơ để bù lại. ” Quân Mạc Đồ nhìn về phía hai người Lục Thanh, nói: “Hai vị nghĩ như thế nào?”

“Trà là hảo trà, nhưng mà hiện tại không phải thời điểm!” Thẩm Phóng trầm giọng nói.

“Nga, Thẩm đại sư có lời gì?” Quân Mạc Đồ cũng không nghĩ đến Thẩm Phóng có thể nói ra một câu như vậy.

“Tam Hành Thần Quyết ta đã mang đến, thả cha ta, Tam Hành Thần Quyết là của người!”

“Ha ha, Thẩm đại sư quả nhiên sáng khoái!” Quân Mạc Đồ lập tức trầm giọng nói: “Dẫn người!”

Tại bên hành lang, hai gã Kiếm Chủ nâng một lão nhân đi vào trong viện.

“Cha!”

Thần sắc Thẩm Phóng biến đổi, thân hình chợt lóe đem hai gã Kiếm Chủ đánh bay ra ngoài.

“Cha, người thế nào rồi?” Thẩm Phóng lay động lão nhân đang hôn mê trước mặt, quay đầu hướng tới Quân Mạc Đồ trầm giọng quát: “Các người đã làm gì cha ta?”

“Ha hã, Thẩm đại sư an tâm, chớ nóng!” Quân Mạc Đồ uống một ngụm tử trà, nói: “Lệnh tôn chỉ là bị pháp tắc của tại hạ giam cầm mà thôi, một ngày sau tự nhiên sẽ tỉnh lại. ”

Sắc mặt chấn động, Thẩm Phóng vội vàng thả ra hồn thức tìm kiếm trong thân thể lão nhân, tức khắc, ở trong thân thể lão nhân nổi lên một tầng pháp tắc màu hắc hồng, đem hồn thức Thẩm Phóng xua tan.

Hơi hơi yên lòng, Thẩm Phóng im lặng không lên tiếng, từ trong người lấy ra một viên Lưu Ảnh châu có ba màu ném cho Quân Mạc Đồ.

“Hiện tại, chúng ta có thể đi không?”

Hồn thức nhập vào bên trong Lưu Ảnh châu, một lát sau, hai mắt Quân Mạc Đồ sáng ngời, nói: “Đương nhiên có thể, Sinh Tử Môn ta Môn tuy rằng lấy giết người để mua bán, nhưng mà điểm ấy danh dự vẫn phải có. ”

“Lục đại sư. .. !” Thẩm Phóng có chút chần chờ nhìn về phía Lục Thanh.

“Thẩm đại sư đi trước đi. ” Lục Thanh lãnh đạm nói, một gã Kiếm Vương, ở chỗ này cũng không có bất kì tác dụng, cho dù hắn có Mộc Hỏa Thổ ba hệ Kiếm Khí.

Có chút hồ thẹn hướng tới Lục Thanh hơi hơi thi lễ, Thẩm Phóng không nói một lời, liền mang theo lão nhân ly khai.

Một lát sau.

“Lục đại sư, mời!” Quân Mạc Đồ lại đem chén trà của Lục Thanh rót đầy.

Không có mở miệng, Lục Thanh lại bưng lên chén trà, trà vừa vào miệng lại là một loại hương vị khác.

Để chén trà xuống, Lục Thanh nhìn Quân Mạc Đồ nói: “Hiện tại có thể nói chưa? Mẹ ta ở nơi nào?”

Thanh âm bình tĩnh truyền vào trong tai Quân Mạc Đồ, thanh âm bình tĩnh đến không có một chút cảm tình, nhưng mà Quân Mạc Đồ lại có thể từ bên trong nghe ra một cỗ hàn ý lạnh lẽo, cỗ hàn ý này ẩn mà không phát, lại khiến người ta không rét mà run.

Sát khí thật nặng!

Quân Mạc Đồ trầm nghĩ trong lòng, bắt quá trên mặt vẫn mang theo nụ cười như trước, nói: “Lục đại sư yên tâm, lệnh đường vẫn bình an. ”

Dừng một chút, vẻ tươi cười trên mặt Quân Mạc Đồ thu liễm, nhìn Lục Thanh nói: “Không biết, Tam đệ Quân Mạc Vấn của ta có phải ngã xuống trên tay Lục đại sư?”

Không có lẩn tránh, Lục Thanh nhìn thẳng Quân Mạc Đồ nói: : “Nếu có lần nữa, ta như trước vẫn khiến hắn ngã xuống. ”

“Hảo, không hổ là Chân Long Kiếm Hoàng, quyết đoán như thế, Quân Mạc Đồ bội phục!” Trên mặt lần nữa mang theo mỉm cười, Quân Mạc Đồ nói: “Tuy rằng tam đệ không được coi trọng, thậm chí bị phụ thân đại nhân đuổi đến Thanh Phàm giới, nhưng mà cho dù như thế nào, hắn đều là tam đệ cầu tại hạ, chúng ta huyết mạch tương liên, có một chút việc vẫn cần phải làm. ”

“Dem mẹ ta thả ra, ta ở nơi này. .. ”

Lắc lắc đầu, Quân Mạc Đồ nói: “Lục đại sư nghĩ sai rồi, Sinh Tử Môn chúng ta Môn không có nghĩ làm khó Lục đại sư. ”

Giờ phút này, Lục Thanh cũng hơi ngẩn ra, nói: “Vậy muốn như thế nào?”

“Xem ra Lục đại sư đối với Sinh Tử Môn ta có chút hiểu lầm. ” Quân Mạc Đồ rót thêm nước trà, nói: “Sinh Tử Môn ta chỉ muốn mời Lục đại sư trợ giúp một việc mà thôi. ”

“Thả mẹ ta ra, lại nói việc này. ”

“Lục đại sư nói đùa. ” Quân Mạc Đồ Nhìn thẳng vào mắt Lục Thanh, nói: “Vấn đề này không phải Lục đại sư muốn hay không muốn, mà là nhất định phải làm. ”

Lục Thanh nhíu mày nói: “Người đang uy hiếp ta!”

“Đây không phải uy hiếp, Lục đại sư giết tam đệ của ta, chẳng lẽ liền nghĩ xong hết mọi chuyện. Lục đại sư không bận tâm người khác, cũng phải bận tâm đến tông môn cùng gia thất. ”

Trong mắt nổi lên thần quang màu tím bạc, một cỗ uy nghiêm lớn lao Lục Thanh kiềm chế ở trong lòng, không có tản mát ra, cứ việc như thế, Quân Mạc Đồ vẫn cảm thấy toàn thân căng thẳng, trong lòng mơ hồ cảnh giác lên.

“Các hạ không biết, tại hạ đã tự trục tông môn. ”

“Tự trục tông môn?” Quân Mạc Đồ sửng sốt, lập tức gật gật đầu, nói:, “Lục đại sư quả nhiên không phải người thường, Quân mỗ bội phục. Bất quá sự tình thế gian cũng không phải có thể phân biệt rõ ràng đơn

giản như vậy. Nếu Lục đại sư vẫn cố chấp, Quân mỗ cũng có thể đem lệnh đường trả lại, bất quá chuyện sau đó, Quân mỗ liền không hề quản. ”

Sắc mặt trở lên âm trầm, Lục Thanh thầm rùng mình. Sinh Tử Môn này thực lực uyên thâm khó lường, có thể nổi danh Tứ Giới, trong tông môn tất nhiên có Kiếm Phách tông sư tồn tại, mà chắc chắn không chỉ một người.

Cho dù thoát ly tông môn lại như thế nào, quyết định của mình người khác lại như thế nào đoán không được, cho dù là trút giận, hiện giờ Kiếm Thần Đại Lục, cường giả vi tôn, ai có thể nói cái gì.

Ít nhất ở hiện giờ đã trải qua rất nhiều, Lục Thanh đã mơ hồ hiểu rõ, Kiếm Thần Điện đối với tông môn ràng buộc, cũng không phải lớn như trong tưởng tượng. Tích lũy năm vạn năm, nội tình các tông môn đã biến đổi vô cùng thâm hậu, cho dù là Kiếm Thần Điện cũng vô pháp áp chế hoàn toàn.

“Muốn ta làm cái gì!” Nghĩ đến đây, Lục Thanh trầm giọng nói.

“Ha hả, nghe đồn Lục đại sư truyền thừa Long Vương huyết mạch từ cửu giai Long Vương Long Tuyền, thân mang Hạo Nhiên Chính Khí, Sinh Tử Môn chúng ta liền muốn Lục đại sư thay chúng ta lấy một loại đồ vật.”

“Đồ vật gì?”

“Một trận đồ, danh viết Thiên Đạo đồ, còn gọi là Thiên Đạo Tru Thần Trận!”

Thiên Đạo Tru Thần Trận!

Trong lòng Lục Thanh chấn động, đây là Kiếm Trận như thế nào, cứ nhiên dám có danh hào như vậy, đây không phải ngang nhiên tuyên bố, có thể tru sát vị kia trên Kiếm Thần sơn sao?

Lại có tên Thiên Đạo đồ, lấy Thiên Đạo làm tên, trận đồ này thực sự là. ..

“Đây là trận đồ gì?” Lục Thanh nghi hoặc nói.

“Đứng đầu trong mười hoàng giai Kiếm Trận, Thiên Đạo Tru Thần Kiếm Trận!”

Hoàng giai Kiếm Trận!

Trong lòng Lục Thanh vừa đông, lúc trước tại Ngũ Hành Kiếm Mộ cũng kiến thức đến một hoàng giai Kiếm Trận, huyền ảo bên trong cho tới bây giờ hồi tưởng lại, đều không thể thông thấu.

“Thiên Đạo Tru Thần Kiếm Trận!” Lục Thanh thì thào một câu, đồng thời trong lòng cười khổ. Nói đến cùng vẫn là thực lực của chính mình không đủ, không thể thừa nhận Sinh Tử Môn uy hiếp.

Trước đó hồn thức bao phủ toàn bộ sơn trang, Lục Thanh đã phát hiện vị trí của mẹ hắn, cũng có đủ thực lực đem tất cả mọi người bên trong sơn trang tru sát. Ở trong sơn trang này, Lục Thanh cảm ứng được, ngoài Quân Mạc Đồ là nhị kiếp Kiếm Hoàng, còn có một gã tam kiếp Kiếm Hoàng ẩn tàng ở chỗ tối.

Nhưng mà, sau đó lại như thế nào?

Đối mặt lửa giận của Sinh Tử Môn? Hắn tự tin có thể ở trong tay Kiếm Phách tông sư thoát được sinh mạng, nhưng mà tông môn?

Quân Mạc Đồ cũng nói không sai, sự tình thế gian này cũng không phải có thể phân biệt rõ ràng đơn giản như vậy, chính mình nghĩ được, người khác cũng sẽ minh bạch.

Trên niệm thần mơ hồ có một tia màu xám quấn quanh, suy nghĩ có chút trệ ngại, trong lòng thở dài một tiếng, Lục Thanh mở miệng nói: “Khi nào chỗ nào, đến nơi nào lấy. ”

Trước mắt sáng ngời, Quân Mạc Vấn mỉm cười nói: “Lục đại sư quả nhiên sáng khoải, ba năm, ba năm sau, Sinh Tử Môn chúng ta tự sẽ thông tri Lục đại sư. ”

Ba năm!

Trong lòng Lục Thanh thở dài nhẹ nhõm một hơi, cứ như vậy, hắn liền có thời gian đem sự tình Bạch Phát ma nữ giải quyết, tông môn di chuyển, hắn cũng có thể âm thầm bảo vệ một phen.

“Để biểu thị thành ý, hôm nay Lục đại sư liền có thể mang lệnh đường đi. ”

“Người không sợ ta đổi ý. ” ục Thanh nhìn chăm chăm Quân Mạc Đồ nói.

Đứng dậy nhìn tử khí dày đặc trên đỉnh đầu, Quân Mạc Đồ rút cuộc nhẹ giọng nói: “Lục đại sư sẽ làm thế sao?”

Sau nửa canh giờ.

Lục Thanh đứng yên ở ngoài Sinh Tử Uyên, ở trong lòng hắn, rõ ràng là Nhan Như Ngọc trước đó bị bắt nhốt, chỉ là giờ phút này vẫn đang bị hôn mê.

“Mẹ, chúng ta trở về. ”

Biên giới tông vực Tử Hà tông, Linh Thú sơn mạch.

Nhìn ngọn Tuyết Phong cao vút trước mặt, Lăng Ý cười lạnh trong lòng: “Nơi này là Tử Hà tông sao kia sao? Cứ nhiên có được Phong Lô Nhị Thập Nhất Thức của Lăng Tiêu Tông ta, năm đó chẳng lẽ người kia chạy trốn tới nơi này, buồn cười bọn họ cứ nhiên nhất trực không có phát hiện. ”

Trong đầu lại hiện ra hình ảnh một thanh niên bận thanh sam, trong lòng Lăng Ý lại dâng lên một ngọn lửa vô hình.

“Tử Hà tông phải không, từ hôm nay, các người liền xóa tên trên Đại Lục đi!”

Triều Dương trấn.

Bảy ngày trôi qua, giờ phút này Triều Dương trấn chẳng những không có khôi phục nguyên trạng, ngược lại ngay cả đệ tử ngũ phong đời thứ mười sáu đều sôi nổi tụ tập đến, đóng ở trấn biên.

Bao gồm tông chủ ở bên trong, phong chủ ngũ phong tề tụ tại Triều Dương trấn, càng khiến Triều Dương trấn trở thành trung tâm toàn bộ Tử Hà tông.

Bởi vì nghe đồn, một ngày sau, phong chủ Triều Dương phong Niếp Thanh Thiên, hộ pháp Triệu Thiên Diệp, ở nơi này ngưng kết Kiếm Hồn, thành tựu đại sư.

Mà ở một ngày trước, ở Triều Dương trấn, có hai gã hộ pháp vượt qua nguyên khí kiếp, thành tựu Kiếm Chủ, sự tình rầm rộ cơ hồ không thua lúc trước hộ tông Kiếm Hoàng Lục Thanh Ngưng Hồn.

Triều Dương trấn, nhất định lưu danh ở trên tông sử.

Lục phủ, bên trong chủ thính.

Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn chung quanh một cái, ngồi bên dưới là đám người Lạc Thiên Phong. Trong lúc nhất thời, toàn bộ Kiếm Hồn đại sư của Tử Hà tông đều tụ tập đến nơi này.

“Thời gian không sai biệt lắm, ngay tại lúc bình minh. ”

“Đúng vậy, thêm này hai người, liền là chín người. ”

“Còn có Lục đại sư!” Mộc Thanh Nguyên nhìn xuyên thấu qua bầu trời, mở miệng nói.

Giờ phút này Triều Dương trấn đã muốn vào đêm, gần đây ban đêm giới nghiêm, lúc này trời mới vừa tối nhưng mà toàn bộ thôn trấn cũng đã yên tĩnh vô cùng.

637. Chương 196: Chuyển Hoán Thuộc Tính

Lục phủ, bên trong hai sương phòng trống, hai người Niếp Thanh Thiên cùng Triệu Thiên Diệp ngồi xếp bằng trên mặt đất, thần sắc ngưng trọng.

Toàn bộ Triều Dương trấn giờ phút này bị bao phủ trong một cổ đại thể rộng lớn, theo đám người Tử Dương Kiếm Hoàng tụ tập, nguyên bản đại thể thuộc về Tử Hà ngũ phong nhảy mất chuyển dời đến Triều Dương trấn.

Tinh nguyệt chiếu rọi, thời gian từng chút từng chút trôi qua.

“Thời giờ đã đến!”

Hư –

Hư –

Hư –

Cùng thời khắc đó, bảy người Tử Dương Kiếm Hoàng bay lên hư không.

“Nhìn kia, là mấy người tông chủ đại nhân. ”

“Người kia là ai, như thế nào không có gặp qua. ”

Bên ngoài Triều Dương trấn, các thế lực tụ tập, Kiếm Hồn đại sư xuất thế, đối với các thế lực mà nói, đều là đại sự vô cùng trọng yếu. Có thể ở lúc Kiếm Hồn đại sư xuất thế tiếm nhiệm đại thế tiến giai, đối với nhiều kiếm giả sắp đột phá mà nói, là ưu đãi lớn lao.

“Hình như lúc mà hộ tông Lục Kiếm Hoàng độ lồi kiếp, người này từng xuất hiện qua. ”

“Đúng vậy, xem ra người này cùng Tử Hà tông ta quan hệ không cạn. ”

“Àn, bất quá Lục trưởng lão như thế nào chưa có tới?”

”Nghe nói Lục trưởng lão cùng hai người Niếp phong chủ là huynh đệ kết bái, hiện giờ hai người ngưng kết Kiếm Hồn, như thế nào Lục đại sư lại không tới.

“Lục trưởng lão ngày thường thần long kiến thủ bất kiến vĩ, nhất trực ở tại đỉnh Tuyết Phong trong Linh Thú sơn mạch, trừ bỏ vài người thân cận, còn rất khó nhìn thấy. ”

“Không sai, trước đó mấy ngày, trên Triều Dương phong, kim ngọc mãn đường Thiên Lôi minh, Lục trưởng lão trở thành Chú Kiếm Sư cấp Kim Thiên, cũng chỉ có mấy người tông chủ có mặt. ”

“Đúng vậy, bất quá nói đến, thiên tư như thế thật sự khiến chúng ta xấu hổ, ta xem, tương lai nói không chừng Lục trưởng lão có thể thành tựu Kiếm Phách tông sư. ”

“Nhất định sẽ được!”

Không nói các đại thế lực nói chuyện suy đoán, trên hư không, bảy người Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn nhau.

“Liền xem bọn hắn!”

Ông –

Cơ hồ là nháy mắt lời nói của Tử Dương Kiếm Hoàng phát ra, hai tiếng kiếm minh sắc bén đồng thời phóng lên cao.

Hô –

Bàng bạc Tổn Phong khí ở trong hư không trống rỗng ngưng hiện, ở trên không Lục phủ đột nhiên hội tụ thành một long quyển cao trăm trượng. Thanh sắc long quyển thổi quét hư không, chân không dập nát, hấp lực vận vẹo đem khí lưu chung quanh hấp phệ vào, tiếng phong khiêu khùng bố truyền dâng hơn mười dặm.

Oanh long long –

Cùng lúc, trên chín tầng trời, Lôi Vân tụ tập, tiếng lôi minh rung trời vang lên, Tử Điện ngang trời, Lôi Vân chừng mười mẫu đột nhiên trấn áp trên không Triều Dương trấn.

Bên trong Lôi Vân, Tử Điện ngang dọc, vô số đạo Thiên Lôi thuần tím vọt ra. Từng đạo Thiên Lôi này giống như Giao Long, ở bên trong Lôi Vân cuộn cuộn phập phồng, giảo động vân lãng, dập nát chân không.

Mà ở phía dưới Lôi Vân đồng dạng có Tổn Phong sắc bén ngưng tụ thành từng đạo thanh sắc Phong Nhận dài một trượng. Vô số Phong Nhận này tụ tập xoay quanh, cắt phá chân không, phát ra tiếng rít chói tai.

“Quả nhiên bất phàm!” Bên trong hư không, Mộc Thanh Nguyên nhin không được tán thưởng nói: “Tư chất của hai người, ở Thanh Phàm giới ta có thể xem như đứng đầu. Không hổ là huynh đệ của Lục đại sư, vô luận là tâm tính tâm cảnh, đều là tốt nhất chi tuyển, Tử Dương huynh, chúc mừng. ”

“Mộc huynh khen sai rồi, là trời cao chiếu cố Tử Hà tông ta. ” Tử Dương Kiếm Hoàng có chút thẩn thức nói.

“Bắt đầu!” Trong mắt Lạc Thiên Phong chợt lóe thần quang, trầm giọng nói.

Ngay sau đó, trên bầu trời Triều Dương trấn, đại lượng Thiên Địa nguyên khí đến, Thiên Địa nguyên khí khổng lồ đến mức cơ hồ rất nhiều Kiếm Sư, thậm chí Kiếm Chủ không dám tưởng tượng. Thiên Địa nguyên khí như triều, cơ hồ dẫn động toàn bộ đại thể tông vực ngưng tụ, không ngừng hướng tới Triều Dương trấn xoay tròn tụ tập.

Trên bầu trời Lục phủ, Thiên Địa nguyên khí ngưng tụ thành hình, cơ hồ hóa thành sương trắng như thực chất, phân biệt hướng tới hai sương phòng tụ tập.

Phường thị Triều Dương thành, ở trong một ngõ nhỏ mà không người hỏi thăm, một lão giả chấp tay đứng yên, nhìn về phương hướng Triều Dương trấn, trên mặt lộ ra thần sắc suy tư, một lát sau, lão giả cuộc gật đầu: “Một phần cơ duyên này, có hay không nắm giữ, liền xem các người. ”

Tay phải mở ra, hai thanh tiểu kiếm dài một tấc ở trong tay lão gia hiện ra.

“Đi thôi, thời cơ đã đến, lão phu có thể thay các người làm cũng chỉ như vậy mà thôi. ”

Hưu –

Hưu –

Tức khắc, giống như nghe hiểu lão giả nói, hai thanh tiểu kiếm chợt lóe rồi biến mất, giống như hư không tiêu thất, rốt cuộc tìm không được một tia dấu vết.

Triều Dương trấn, Lục phủ.

Bên ngoài sương phòng hai người Niếp Thanh Thiên bế quan, hai đạo kiếm quang chợt lóe lên rồi biến mất.

“Cập Hóa, người có nhìn thấy cái gì hay không?”

“Nhìn thấy cái gì, nơi này trừ bỏ chúng ta còn có thể có ai?” Dư Cập Hóa nhìn chung quanh một cái, mở miệng nói.

“Không, ta sao cảm thấy có cái gì vừa mới đi qua. ” Đoạn Thanh Vân lắc đầu.

“Tiểu tử ngươi nói bậy bạ gì đó, hảo hảo thay nhị ca thủ hộ. Thời điểm nàu đừng làm ra sai lầm gì. ”

“Ân, hai người nhị ca ngưng kết Kiếm Hồn, nhất định sẽ thành công!” Cũng là không có bất kỳ hoài nghi, Đoạn Thanh Vân gật đầu nói.

“Như vậy chỉ còn lại hai người chúng ta. ” Dư Cập Hóa trầm giọng nói.

“Đúng vậy, sáu huynh đệ, hỉ còn lại chúng ta không có tiến vào Kiếm Hồn, hiện giờ Lục đệ đã trở thành Kiếm Hoàng, lấy tư chất Lục đệ, thành tựu Kiếm Phách khẳng định không có vấn đề, đến lúc đó còn nghĩ muốn cùng Lục đệ uống rượu, chúng ta cũng phải mau chóng đột phá a!”

Gật gật đầu, Dư Cập Hóa nói: “Đợi đến lúc tông môn di chuyển, húng ta liền xuất tông du lịch đi, không có kinh lịch, chúng quy khuyết thiếu một phần tâm cảnh, Kiếm Đạo nhắm mắt làm là không được. ”

“Hảo!” Không có do dự, Đoạn Thanh Vân ứng thanh nói.

Ngâm –

Nửa nén hương sau, hai đạo kiếm ngâm kinh người ở trên không Lục phủ bốc lên.

Hưu –

Tôn Phong tụ tập, ở dưới ánh mắt khiếp sợ của bảy người Tử Dương Kiếm Hoàng, đúng là chậm rãi biến hóa màu sắc, sỗ tức sau, đúng là hóa thành bạch sắc mờ ảo.

“Đây là Cương Phong!” Mộc Thanh Nguyên ngăn ra, nói:, “Chẳng lẽ Niếp Thanh Thiên lần nữa tiếp dẫn thuộc tính Cương Phong. ”

“Từ từ – ” Tử Dương Kiếm Hoàng xoay chuyển ánh mắt, liền nhìn thấy Lôi Vân trên chín tầng trời đồng thời cũng chuyển biến nhan sắc, màu tím pha tạp chốc lát liền hóa thành màu tím thuần óng ánh.

Phốc –

Chân không dập nát, thanh sắc Phong Nhận phía dưới Lôi Vân đồng dạng chuyển biến thành thanh bạch sắc.

“Thiên Lôi, Thiên Phong. .. ” Lạc Tâm Vũ chợt lóe ngũ sắc thần quang, nói: “Hảo một cái Triệu Thiên Diệp, hảo một cái Niếp Thanh Thiên, quả nhiên có đại quyết đoán. ”

Mà theo thuộc tính chuyển biến, hai đạo Kiếm Ý kinh người bốc lên, ở trên Lục phủ ngưng tụ thành hai đạo Kiếm Ý hư ảnh rõ ràng.

Cương Phong tụ tập, Thiên Lôi từ trên chín tầng trời hạ xuống, Thiên Phong ngưng hiện.

Ngâm –

Hai thanh hư ảnh Kiếm Ý tức khắc ngưng thực lên, một thanh Cương Phong cự kiếm cao trăm trượng, một thanh Phong Lôi cự kiếm màu tím trắng. Ở giữa hai thanh cự kiếm, chân không dập nát, còn không có xong, tức khắc, một vòng không gian sóng gợn nhàn nhạt hướng tới bốn phía khuếch tán ra.

Nguyên bản hai người Đoạn Thanh Vân bảo hộ ở ngoài sương phòng vừa kinh vừa vui, vội vàng ngự không hướng tới bên ngoài bắn nhanh đi. Giờ phút này uy thế hai người Niếp Thanh Thiên đột phá đã không phải bọn họ có thể thừa nhận.

Bên trong hư không.

Bảy người Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn nhau.

“Kiếm Ý ngưng hình, xem ra, bọn họ hẳn sẽ thành Kiếm Hồn. ” Mộc Thanh Nguyên cảm thán nói “Quả nhiên trời muốn Tử Hà tông hưng thịnh. ”

“Sự thúc!” Lạc Thiên Phong vui mừng nói.

Khó có thể che dấu, trong mắt đám người Huyền Minh đều lộ ra ý mừng tự đáy lòng.

Sắp tới tiền nhập Kim Thiên giới, trong tông môn liên tục sinh ra Kiếm Hồn đại sư, thậm chí còn có một Kiếm Hoàng sinh ra, như thế nào không khiến đám người Tử Dương Kiếm Hoàng vui sướng, nhưng mà Lục Thanh. ..

Cơ hồ là đồng thời, trong đầu bảy người hiện ra thân ảnh một thanh niên bán thanh sam, phiêu nhiên mà đi.

Xa xa nhìn thiên tượng kinh người trên không Triều Dương trấn, ở ngoài Linh Thú sơn mạch, một đạo kiếm quang màu xanh tím hạ xuống.

“Đại thể tụ tập, cư nhiên có Thiên Lôi cùng Thiên Phong!” Trong mắt Lăng Ý hiện lên tinh quang, lẩm bẩm nói: “Xem ra, nhất định cùng Lục Thanh có quan hệ. ”

Lại ngưng thần một lát, sát ý trong mắt thoáng hiện: “Nếu đều đến đông đủ, liền không cần lãng phí thời gian. ”

Phía trên hư không Triều Dương trấn, cơ hồ là đồng thời, sắc mặt bảy người Tử Dương Kiếm Hoàng đột biến.

“Người nào!” Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng quát, ử Dương pháp tắc cổ động, thanh âm tức khắc truyền xa xa.

“Nếu đều nơi này, liền miễn cho ta đi tìm từng người. ” Tự phương xa, Phong Lôi thanh cuộn cuộn mà đến, một đạo kiếm quang màu xanh tím như điện thiểm lao tới, nháy mắt chỉ còn cách hơn mười dặm.

“Là người!” Sắc mặt Mộc Thanh Nguyên đột nhiên thay đổi.

“Mộc huynh, đây là. . ?” Tử Dương Kiếm Hoàng thầm khiếp sợ, tu vi của người tới này, hẳn thế nhưng không thể nhìn ra. Hơn nữa người tới toàn thân Phong Lô pháp tắc thế nhưng mơ hồ trấn áp hư không chung quanh, vượt mà không tỳ vết.

Tam kiếp Kiếm Hoàng!

Cơ hồ ngay sau đó, ử Dương Kiếm Hoàng liền nhận định tu vi của người này.

“Lăng kiếm sử, người. ..” Mộc Thanh Nguyên căng thẳng nói.

“Mộc Thanh Nguyên, người như thế nào ở nơi này?” Lăng Ý trầm giọng nói: “Như thế nào, biết ta muốn tới, đến đây mật báo, không nghĩ tới, người một cái Thanh Phàm điện nho nhỏ cư nhiên dám giám thị hành tung của ta. ”

Lắc lắc đầu, Mộc Thanh Nguyên nói: “Mộc mỗ không dám, Mộc mỗ hiện giờ, đã không phải điện chủ Thanh Phàm điện. ”

“Nga. ..!” Trên mặt Lăng Ý hiện ra nụ cười nghiền ngẫm, nói: “Nói như vậy, người đã cùng Kiếm Thần Điện không có quan hệ. ”

Mộc Thanh Nguyên gật gật đầu.

“Không sai, xem ra ta không cần có cố kỵ gì. ”

“Lăng kiếm sử người muốn như thế nào?” Nghe được Lăng Ý nói, Mộc Thanh Nguyên thầm nghĩ một tiếng không tốt, trầm giọng quát.

“Ta muốn như thế nào?” Ánh mắt Lăng Ý đột nhiên lạnh lùng, nói: “Người nói đi?”

Mộc Thanh Nguyên vận khởi Kiếm Nguyên, ánh mắt không nhường một bước, trầm giọng nói: “Lăng kiếm sử, họa không lan đến tông môn. ”

Hết quyển 4, , bí ẩn Lục gia dần hé mở, một hành trình mới qua các giới sau khi ly khai tông môn.

638. Quyển 5: Đại Trận Đồ – Chương 1: Cô Quang Tự Chiếu, Can Đảm Giai Băng Tuyệt (thượng)

“Họa không lan đến tông môn?” Lăng Ý cười lạnh một tiếng, nói: “Uy nghiêm của Tử Hoàng thánh giới ta, há lại dễ dàng chà đạp như thế. Lục Thanh hẳn học trộm Phong Lô Nhị Thập Thất Thức của Lăng Tiêu Tông ta, chuyện này giờ phải tính toán cẩn thận. ”

“Lăng Tiêu Tông!” Tử Dương Kiếm Hoàng tựa hồ nghĩ tới cái gì, sắc mặt đột nhiên đại biến, trầm giọng nói: “Các hạ là nhân sĩ Lăng Tiêu Tông?”

Tựa hồ đồng dạng nghĩ đến, bốn người Huyền Minh có chút không thể tin được nói: “Tử Hoàng giới, thánh địa Lăng Tiêu Tông!”

“Không sai!” Trong mắt Lăng Ý lộ ra thần sắc ngạo nghễ, nói: “Dem toàn bộ người của Lục gia giao ra đây, ta liền để cho Tử Hà tông các người một đường sống. Nếu không, hôm nay toàn bộ các người đều phải ngã xuống!”

Thần sắc biến đổi, Mộc Thanh Nguyên nói: “Lăng kiếm sử, theo ta được biết, Lục đại sư thi triển chính là Tử Tiêu Phong Lô Kiếm của Tử Hà tông. ”

“Tử Tiêu Phong Lô Kiếm! Của Tử Hà tông? Sắc mặt Lăng Ý trầm xuống, lạnh lùng nói: ”Vốn còn nghĩ buông tha Tử Hà tông này, nhưng xem ra, Tử Hà tông là không thể tồn tại. Phong Lô Nhị Thập Thất Thức của Lăng Tiêu Tông ta khi nào trở thành của Tử Hà tông. ”

“Lăng kiếm sử, Tử Hà tông đã là tông môn cấp Kim Thiên, người chớ quên ước định của Kiếm Thần Điện cùng ngũ đại thánh địa. ” Trong lòng thầm kêu không tốt, Mộc Thanh Nguyên trầm giọng nói.

Nhướng mảy, Lăng Ý có chút giật mình, không nghĩ tới Tử Hà tông cư nhiên đã là tông môn cấp Kim Thiên, nhưng mà nhìn lại một cái, cũng quả thực có một gã Kiếm Hoàng, năm Kiếm Hồn đại sư, đúng là đạt tới yêu cầu tiến giai cấp Kim Thiên.

Bất quá tông môn cấp Kim Thiên lại như thế nào?

Trong mắt nổi lên một tầng quang mang màu xanh tím, lãnh ý trong mắt Lăng Ý càng thịnh.

“Mộc Thanh Nguyên người đang uy hiếp ta?”

“Mộc mỗ không dám!”

“Không dám!” Lăng Ý cười nhạt một tiếng, nói: “Ta thấy người thật to gan, chớ nói ngữ đại thánh địa ta cùng Kiếm Thần sơn có ước định. Tử Hà tông trộm lấy kiếm pháp trấn tông của Lăng Tiêu Tông ta. Kiếm pháp trấn tông há có thể truyền ra ngoài, hôm nay Tử Hà tông tất phải diệt, muốn công đạo, trở về để Kiếm Thần sơn phái người đến Lăng Tiêu Tông ta mà nói!”

Trong lòng thầm lo lắng, Mộc Thanh Nguyên biết rõ thực lực của Lăng Ý. Nếu muốn động thủ, nơi này chỉ sợ không ai có thể chống lại hẳn một kiếm. Mà nói đến tốc độ, Lăng Ý tu luyện Phong Lôi Kiếm Khí, tốc độ cho dù ở toàn bộ Kiếm Thần Đại Lục, ở trong đồng giai cũng là nhất đẳng. Không nói đến Lôi Quang Bộ của Lăng Tiêu Tông, tốc độ của kiếm quang trừ phi là Phách tông sư ngự kiếm, nếu không Lăng Ý mà muốn đuổi theo, dưới Kiếm Phách thật sự khó có thể thoát mạng.

“Sư thúc!” Lạc Thiên Phong mở miệng nói, ánh mắt năm người đồng thời ngưng tụ đến Tử Dương Kiếm Hoàng.

Ngẩng đầu nhìn lên Lôi Vân trên cửu tiêu dần dần thu liễm, ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng lại nhìn về phía Lăng Ý.

“Sinh có gì vui, tử có gì sợ!”

Sinh có gì vui, tử có gì sợ!

Toàn thân chấn động, trên người năm người Lạc Thiên Phong đồng thời bốc lên một cỗ chiến ý cường đại. Chiến ý này không có chút nào bởi vì Lăng Ý là tam kiếp Kiếm Hoàng mà có chút trệ ngại, trực tiếp ép về phía Lăng Ý.

Cho dù có niềm tin tuyệt đối, nhưng mà giờ phút này, Lăng Ý vẫn nhịn không được bị chiến ý trên người sáu người Tử Dương Kiếm Hoàng làm kinh sợ, tâm tình có chút hơi chần chờ.

Lúc này, tựa hồ là nghĩ tới cái gì, hai mắt Mộc Thanh Nguyên đột nhiên sáng ngời, hướng tới Lăng Ý nói: “Lăng kiếm sử, người phải biết, Lục đại sư cũng không có ngã xuống!”

“Cái gì! Không có khả năng!” Đột nhiên nghe thấy tin tức, Lăng Ý rớt cuộc biến sắc. Đối với Lục Thanh, trong lòng hắn vẫn tồn tại một tia sợ hãi. Chỉ nghĩ tới chiến ý kinh thiên cùng uy nghiêm của Lục Thanh, hắn thật sự không muốn đối mặt lần thứ hai. Huống chi, lúc sau lại nghe Bồ Nhan Cơ thuật lại chiến tích của Lục Thanh, Lăng Ý rõ ràng biết, hiện giờ hắn, cũng không là đối thủ của Lục Thanh.

Nếu mà Lăng Ý biết, lúc trước ở bên trong Bạch Linh Kiếm Cốc, Lục Thanh dẫn động lực lượng của Kiếm Vực, một kiếm bức lui ba Kiếm Tôn, bất luận đến tột cùng có phải cơ duyên xảo hợp hay không, giờ phút này hắn tuyệt đối không nói hai lời, sẽ lập tức rút lui ngay.

“Người ở nơi nào?” Lăng Ý nhìn quét bốn phía, trầm giọng nói: “Người không nên gạt ta, lúc trước ở nơi đó, cũng chỉ có mấy người chúng ta thoát thân, hắn không có ngã xuống, lại là từ chỗ nào thoát mạng. Mộc Thanh Nguyên, người thật nghĩ bốn nhân dễ lừa như thế! Không thể không nói, hôm nay người cũng phải ngã xuống đi. ”

Đến giờ phút này, Mộc Thanh Nguyên ngược lại rất trấn định, hắn đã mơ hồ phát hiện, Lăng Ý đích xác sợ hãi Lục Thanh.

“Mộc mỗ hiện giờ đã là hộ tông trưởng lão của Tử Hà tông, nếu Lăng kiếm sử không tin lời tại hạ nói, như vậy liền động thủ đi. Đợi đến khi Lục đại sư xuất hiện, Lăng kiếm sử nghĩ muốn chạy, liền khó khăn. ”

Hồn thức hướng tới bốn phía đảo qua, Lăng Ý cao giọng quát: “Lục Thanh, người đi ra!”

Lục Thanh, người đi ra!

Thanh âm được Phong Lô pháp tắc khuếch đại, nháy mắt truyền khắp toàn bộ tông vực Tử Hà tông.

“Lục Thanh, người đi ra – ”

Khuôn mặt trở lên âm lãnh, Lăng Ý lại quát lạnh một tiếng.

Trong tông vực Tử Hà tông, cơ hồ toàn bộ tông dân đều ngẩng đầu lên.

“Người này là ai, sao có dũng khí như vậy, dám gọi thẳng tục danh của hộ tông trưởng lão!”

Bên ngoài Triều Dương trấn, nhiều thế lực đều chấn động, đột nhiên có người quát lên, bọn họ đều mơ hồ cảm thấy bất an. Ngôn từ của đối phương, rõ ràng là mang theo khí thế hùng hồn.

Thiện giả bắt lại, lai giả bắt thiện!

“Lục Thanh, hắn ở đâu?” Sở tức sau, trong mắt Lăng Ý sát ý chớp động, Phong Lô pháp tắc thuộc về tam kiếp Kiếm Hoàng chấn động, một vòng pháp tắc thần quang màu xanh tím mang theo khí thế bá đạo hướng tới bốn phía đảo qua.

Khí thế mãnh liệt cơ hồ không thể ngăn cản, bảy người Tử Dương Kiếm Hoàng đồng thời bị đẩy lui về phía sau trăm trượng.

“Mộc Thanh Nguyên, người dám gạt ta!” Thần Kiếm sau lưng ông ông cộng hưởng muốn ra khỏi vỏ, trong lòng Lăng Ý không thể kìm nén phần nộ, gắt gao nhìn chăm chăm Mộc Thanh Nguyên, chỉ chờ hắn hồi đáp không đúng liền động thủ.

“Mấy ngày trước Lục đại sư vừa mới ly khai, chắc hắn không đến mấy ngày sẽ trở về, tin hay không tùy vào Lăng kiếm sử. ”

“Mộc Thanh Nguyên, người còn nghĩ muốn kéo dài thời gian!” Lăng Ý rút Thần Kiếm ra khỏi vỏ, tay phải lăng không điểm ra, Phong Lô pháp tắc lập tức trấn áp không gian.

“Không gian giam cầm!”

Sắc mặt bảy người Tử Dương Kiếm Hoàng đồng thời biến đổi.

“Phá!” Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Mộc Thanh Nguyên nhìn nhau, trên người đồng thời nổi lên Kiếm Nguyên dao động cuộn cuộn. Chỉ bằng vào không gian giam cầm, tuy rằng là của tam kiếp Kiếm Hoàng, nhưng mà muốn định trụ hai gã nhị kiếp Kiếm Hoàng, cùng với năm Kiếm Hồn đại sư, sự tình còn không phải đơn giản như vậy.

Ánh mắt trầm ngưng, vừa tránh thoát giam cầm, thân hình Tử Dương Kiếm Hoàng nhoáng lên, không nhanh không chậm thối lui ra phía sau, Tử Dương pháp tắc màu tím vàng buông xuống.

Hưu –

Hưu –

Thần Kiếm ra khỏi vỏ, chỉ trong khoảnh khắc thối lui, Tử Dương pháp tắc liền ở trước mặt Tử Dương Kiếm Hoàng ngưng kết thành một chiếc thần chuông mang theo phong cách cổ xưa. Trên tay Tử Dương Kiếm Hoàng, Dương Thần chuông này hoàn toàn là do Tử Dương pháp tắc ngưng kết mà thành, vừa mới thành hình, liền nổ rộ ra uy thế kinh người. Tiếng chuông ngân liên tiếp chấn hướng, chốc lát truyền khắp phạm vi trăm dặm.

Đồng tử co rút lại, Tử Dương Kiếm Hoàng trầm quát một tiếng, ở trước mặt hắn, bên trong Dương Thần chuông do pháp tắc ngưng kết, Tử Dương Kiếm Cương bá đạo nóng rực mãnh liệt du động.

Loảng xoảng –

Tiếng nổ liên miên chấn đảng hư không, không gian cuộn sóng không có chút cố kỵ khuếch tán ra bốn phía.

Răng rắc –

Không gian thoát phá, tiếng chuông minh bång bạc bí mật mang theo từng đạo Động Hư Không Gian hướng tới Lăng Ý bao phủ.

Đồng thời, Mộc Thanh Nguyên ở bên cạnh cũng không chút do dự xuất thủ.

Thần Kiếm cấp Kim Thiên màu trắng xanh nháy mắt ra khỏi vỏ, vô cùng Vĩnh Sinh pháp tắc hóa thành từng luồng lưu quang màu trắng xanh quần quanh. Trường Sinh Kiếm Cương liên miên bất tuyệt hướng tới pháp tắc lưu quang rót vào, từng đạo pháp tắc lưu quang giống như có sinh mệnh, không ngừng vận vẹo hướng tới Lăng Ý bao phủ.

“Con kiến, muốn chết!” Lăng Ý gầm lên một tiếng, Thần Kiếm sau lưng ra khỏi vỏ.

Ngâm –

Tiếng kiếm ngâm vô cùng bá đạo vang lên, trùng nhập cửu tiêu.

Oanh long long –

Trên chín tầng trời, Phong Lôi nhị khí tụ tập, một mảnh Lôi Vân màu tím bao phủ phạm vi mười dặm thành hình.

Đây là –?

Toàn thân Lạc Tâm Vũ chấn động, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm lòng bàn tay phải tử sam thanh niên, nơi mà thanh Thần Kiếm màu tím xanh kéo dài ra.

Giờ phút này, từ trên người tử sam thanh niên này hiện ra một tầng Kiếm Cương màu xanh tím, Kiếm Cương này vừa mới xuất hiện, ánh mắt Lạc Tâm Vũ liền tập trung vào.

Phong Lôi Kiếm Cương!

Tức khắc, động tác kế tiếp của Lăng Ý càng khiến cho Lạc Tâm Vũ chấn động.

Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm!

Người này thế nhưng lại thi triển Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm!

Từ trên người Lăng Ý, một cỗ Phong Lôi Kiếm Ý không chút nào trệ ngại bốc lên, ngưng tụ thành hư ảnh một thanh cự kiếm ngàn trượng, trùng nhập vào bên trong Lôi Vân trên cửu tiêu.

Thần quang trong mắt bạo thiểm, từ trong miệng Lăng Ý, đúng là phát ra thanh âm giống như long khiếu, vô cùng lôi quang cùng Tồn Phong ở trước mặt hấn hội tụ thành một đầu Phong Lôi Thần Long dài năm trăm trượng, rộng hơn mười trượng.

Long giác rẽ nhánh, long vĩ ngang trời, một cỗ long uy bá đạo nháy mắt tràn ngập bốn phía.

Chỉ thấy Phong Lôi Thần Long mở hai mắt ra, long nhãn long lanh trong suốt, bên trong chớp động thần quang khiếp người, giống như có được sinh mệnh. Vô tận Phong Lôi pháp tắc từ trên người Thần Long bộc phát ra, hư không chấn động, vô số đạo Động Hư Không Gian loang lỗ thoát phá mở ra.

Quát lạnh một tiếng, Lăng Ý dẫn động Thần Kiếm, bên trong Lôi Vân trên chín tầng trời, vô cùng Thiên Lôi cùng Thiên Phong hạ xuống.

Tức khắc, Phong Lôi Thần Long đúng là lại trường đại một vòng, màu sắc cũng hoàn toàn biến thành màu tím trắng. Ở dưới long trảo có tám ngón của Phong Lôi Thần Long, Thiên Phong gào thét ngưng tụ thành một đám mây phạm vi trăm trượng.

Thứ thứ mười chín của Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm: Chân Long Hiện Thế!

639. Chương 2: Cô Quang Tự Chiếu, Can Đảm Giai Băng Tuyệt (trung)

Ngang –

Phong Lôi Thần Long ở trên đỉnh đầu Lăng Ý ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng long ngâm kinh thiên.

Nói cho cùng không có chân long huyết mạch làm gốc, trên người Lăng Ý cũng không có chân long khí, cho nên Kiếm Cương Thần Long ngưng kết ra tuy rằng dung hợp Phong Lôi pháp tắc, nhưng mà chỉ có hình dáng, thần lại thiếu rất nhiều. Uy nghiêm tản ra tự nhiên không có bàng bạc to lớn như chân long.

Phong Lôi Thần Long này, toàn thân không hề có được nửa điểm Hạo Nhiên Chính Khí.

Cho dù như vậy, trong nháy mắt Phong Lôi Thần Long thành hình, uy thế tản ra kinh người, không gian thoát phá mảng lớn, lấy tốc độ kinh người hướng tới hai người Tử Dương Kiếm Hoàng lao đi.

Oanh –

Ba cổ pháp tắc lực ở bên trong hư không chạm vào nhau, một Động Hư Không Gian tối đen chấn động mở ra, hiển hóa ra từng đạo không gian loạn lưu đen như mực.

Không tốt!

Tâm thần năm người Lạc Thiên Phong đại chấn, lấy kiến thức của bọn họ, nhiều nhất chỉ thấy qua Động Hư Không Gian, nhưng mà giờ phút này không gian loạn lưu thuần túy như vậy, uy thế khủng bố tản mát ra, nháy mắt liền đánh bay năm người ra ngoài.

Năm người đồng thời thổ huyết, hướng tới Triều Dương trấn phía dưới rơi xuống.

“Tông chủ!” Rất xa, các phương thế lực lấy ngũ đại gia tộc cầm đầu rời khỏi vài dặm, cho dù như thế, pháp tắc dao động khủng bố vẫn đem tâm thần đại đa số mọi người chấn động muốn nứt ra.

Giờ phút này, nhìn thấy năm người Lạc Thiên Phong bị chấn rơi, nhiều thế lực chấn động trong lòng. Chưa từng có lúc nào, mấy người tông chủ ở trong mắt bọn họ cao cao tại thượng, nhưng ở trước mặt ba người kia lại lộ ra vẻ yếu ớt như vậy.

Đây là uy nghiêm của cường giả Kiếm Hoàng sao?

Nhiều thế lực vừa lui lại lui, chiến đấu như vậy đã không phải bọn họ có thể nhúng tay vào, thậm chí tới gần, bị uy nghiêm trấn áp cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Bên trong hư không.

Ba người Tử Thiên Lôi đồng thời bay ngược ra phía sau.

“Hai con kiến, cứ nhiên có thể tiếp được một kiếm của ta!” Sát khí trong mắt Lăng Ý tăng vọt, âm trầm nói: “Còn có thể tiếp một kiếm này hay không!”

Ngang –

Lại một tiếng long ngâm to lớn từ trong miệng Lăng Ý phát ra. Tiếng long ngân phẳng phất như điều gặp gió, vang thẳng lên chín tầng trời. Bên trong Lôi Vân tức khắc bốc lên đạo đạo Thiên Lôi cùng Thiên Phong mãnh liệt.

Tiếng long ngâm ở dưới Phong Lôi pháp tắc của tam kiếp Kiếm Hoàng chống đỡ, tức khắc bộc phát ra uy nghiêm lớn lao. Chỉ là cỗ uy nghiêm này càng là nhiều pháp tắc uy, Lăng Ý cũng không có linh ngộ Hạo Nhiên Chính Khí, tự nhiên không thể bảo tồn chân long khí, cho nên tiếng long ngâm cũng chỉ là hào nhoáng bên ngoài.

Ngang –

Lại một tiếng long ngâm to lớn vang lên, Lôi Vân trên chín tầng trời cấp tốc xoay tròn. Thiên Lôi màu tím thâm cùng Thiên Phong màu trắng ngà nháy mắt hạ xuống, được Lăng Ý dẫn động đi tới trên không Triều Dương trấn. Bên trong hư không, vô cùng Phong Lôi khí tụ tập, trống rỗng hiển hóa ra hai đầu Phong Lôi Thần Long dài nghìn trượng. Hai đầu Phong Lôi Thần Long này vừa mới thành hình liền tản mát ra uy áp khủng bố.

Ngay sau đó, từ bên trong Thần Kiếm trong tay Lăng Ý đồng dạng truyền ra một tiếng long ngâm hùng hậu, một đạo lưu quang bắn ra hướng tới năm người Lạc Thiên Phong, ở giữa không trung ngưng hiện ra một thân ảnh khổng lồ.

Đây là lục giai Linh Thú của Lăng Ý: Ngân Giáp Địa Long.

Theo tâm niệm Lăng Ý phát ra, Ngân Giáp Địa Long ngửa mắt lên trời phát ra một tiếng rống to lớn.

“Không tốt, là lục giai Linh Thú!” Trong mắt Lạc Thiên Phong lộ ra thần sắc kinh hãi, nhưng cũng không hoảng loạn, có chút trịnh trọng rút Liệt Dương Thần Kiếm sau lưng ra. Trên thân Liệt Dương Thần Kiếm có hoa văn hình một con thần điêu toàn thân tản ra liệt diễm màu hồng kim, ngay trong khoảnh khắc Lạc Thiên Phong rút Thần Kiếm ra, thần điêu này như lập tức sống lại, liệt diễm màu kim hồng quanh thân lập tức bùng lên.

U u –

Một tiếng điêu minh như muốn vạn thú thần phục vang lên, uy áp bằng bạc cùng với hỏa diễm màu hồng kim nóng rực tản ra. Từ bên trong Liệt Dương Thần Kiếm, một đạo lưu quang màu hồng kim hướng tới hư không ngưng tụ.

Giờ phút này, xuất hiện ở trên không trung là một đầu thần điêu toàn thân bao phủ một tầng liệt diễm màu hồng kim. Long vũ toàn thân giống như hỏa diễm phát phơ theo gió, thân hình thon dài lay động, tiếng điêu minh vang vọng hư không.

Cùng lúc trước bất đồng, hiện giờ Kim Dương Thần Điểu đã cao đến hai trăm trượng, đôi cánh mở ra che phủ cả nửa bầu trời.

Khóe mắt thoáng nhìn, trong lòng Lăng Ý chấn động: “Lục giai Linh Thú, Kim Dương Thần Điểu!”

Kim Dương Thần Điểu, nghe đồn có được huyết mạch thượng cổ mãnh thú hoàng giả Tam Túc Ô Kim, hơn nữa thập phần nồng hậu, chỉ cần có thể đạt tới cửu giai, liền có khả năng lột xác thành Tam Túc Ô Kim chân chính. So sánh với Ngân Giáp Địa Long có huyết mạch chân long mỏng manh mà nói, Kim Dương Thần Điểu tuy rằng chỉ là mới vào lục giai, nhưng mà bằng vào huyết mạch mãnh thú hoàng giả thượng cổ, thực lực cũng chỉ hơi kém một bậc mà thôi.

Nói đến, Kim Dương Thần Điểu đột phá đến lục giai cũng là trong nửa năm sau khi Lục Thanh ngưng kết Kiếm Hồn. Nhờ vào nhiều linh dược mấy người Lục Thanh lấy được trong Ngũ Hành Kiếm Mộ, trong đó vừa lúc có linh dược hệ Hỏa thích hợp, Kim Dương Thần Điểu liền có đột phá cực hạn, đạt tới lục gia.

Vừa mới xuất hiện, Kim Dương Thần Điểu liền mở miệng quát: “Mấy năm trước mới thu thập một đầu Địa Long, giờ cứ nhiên lại đến một đầu Ngân Giáp Địa Long!”

“Cuồng vọng!” Ngân Giáp Địa Long rống một tiếng, long trảo to lớn mang theo linh lực hệ Thổ nồng hậu ầm ầm không nên xuống, một vòng không gian cuộn sóng khủng bố khuếch tán ra, hướng tới Kim Dương Thần Điểu bao phủ.

“Tiếp Kim Dương Thần Trảo của ta!”

Ô thanh đề vang chấn vỡ hư không, Kim Dương chân hỏa nóng cháy ở trên người Kim Dương Thần Điểu bốc lên vài trượng, giống như cự thần sinh ra ở trong hỏa diễm. Giờ khắc này, vô cùng nhiệt lãng chấn động trong hư không, so sánh với lúc còn là ngũ giai, Kim Dương chân hỏa màu hồng kim đã bắt đầu chuyển sang màu vàng kim. Đợi đến khi chân hỏa hoàn toàn trở thành màu vàng kim thuần túy, liền trở thành chân hỏa chí tôn, Cửu Dương Chân Hỏa, còn gọi là Thái Dương Chân Hỏa.

Theo Kim Dương Thần Điểu đề khởi linh lực, Kim Dương chân hỏa càn quét ra bốn phía, chân không thoát phá, đồng thời không gian chấn khai thành không gian cuộn sóng bằng bạc.

Ô ô –

Chân hỏa ngưng kết, ở phía trước Kim Dương Thần Điểu, một cự trảo to lớn màu kim hồng bao trùm phạm vi vài dặm hiện ra. Mặt đất chấn động kịch liệt, im Dương chân hỏa khủng bố đem mặt đất ép lún xuống gần một tấc. Mặt đất bên dưới thật giống như bị một cự trảo khổng lồ đè lên, bụi đất tung bay, che phủ gần mười dặm hư không.

Ở ngoài vài dặm.

Phía trước Lăng Ý, hai đầu Phong Lô Thần Long quấy động long vĩ, đem một mảnh không gian nghiền nát, lao nhanh về phía Lăng Ý. Ở trước mặt chúng nó, một viên Phong Lô linh cầu phạm vi hơn mười trượng trống rỗng ngưng hiện, hai đầu Thần Long không ngừng bay quanh linh cầu.

Không gian thoát phá, không gian loạn lưu đen như mực qua lại không ngớt, mà hai đầu Phong Lô Thần Long lại thoải mái di động.

Ở phía trước Phong Lô linh cầu, từng đạo Động Hư Không Gian to bằng cánh tay trở con giống như một đóa hắc liên nở rộ. Theo động tác của hai đầu Thần Long, không gian loạn lưu từ bên trong lao ra tụ lại.

Thân hình Lăng Ý nhoáng lên, nhay mất tiêu thất tại chỗ, mà ở bên trong Phong Lô linh cầu lại hiện ra thân ảnh của Lăng Ý.

Trong mắt nổi lên hàn ý, ánh mắt Lăng Ý tập trung tới hai người Tử Dương Kiếm Hoàng, Phong Lô linh cầu đột nhiên kéo dài lên, hóa thành một thanh cao thông thiên cự kiếm cao tới ngàn trượng, hai đầu Phong Lô Thần Long không ngừng xoay quanh thân kiếm. Chốc lát, Phong Lô pháp tắc bằng bạc buông xuống, trên chín tầng trời Lô Vân không ngừng xoay tròn, Phong Lô nhị khí gần như vô cùng vô tận tụ tập tới, dung nhập vào bên trong cự kiếm.

Ngang –

Hai đầu Phong Lô Thần Long ngửa mặt lên trời rống ro. Một cỗ Phong Lô Kiếm Ý bá đạo vô chú, vô kiên bất tồi bốc lên. Trong nháy mắt, ở chung quanh thông thiên cự kiếm xuất hiện hư ảnh một thanh cự kiếm màu tím xanh, trong phút chốc, pháp tắc dung nhập, hư ảnh Kiếm Ý nháy mắt trở lên ngưng đọng như thực chất.

Ô ô –

Tiếng kiếm khiêu khùng nổ vang lên, không có chút trệ ngại, thanh thông thiên cự kiếm mang theo tiếng kiếm ngâm kinh thiên hướng tới hai người Tử Dương Kiếm Hoàng lăng không chém xuống. Ở chung quanh mũi kiếm, hai đạo Động Hư Không Gian hẹp dài khuếch tán, rất nhanh diễn hóa ra hai lưỡi kiếm Động Hư. Khí thế bá đạo ép tới khiến tâm thần hai người Tử Dương Kiếm Hoàng chấn động.

Cơ hồ trong nháy mắt, Tử Dương Kiếm Hoàng vùng hữu chưởng lên, Tử Dương pháp tắc dẫn động, đem Mộc Thanh Nguyên đánh bay ra ngoài mười dặm.

“Tử Dương huynh!” Tâm thần Mộc Thanh Nguyên đại chấn, liên thanh quát. Tử Dương Kiếm Hoàng đột ngột xuất thủ, Tử Dương pháp tắc cùng Vinh Sinh pháp tắc tương khắc, trong lúc nhất thời, đứng là tránh không thoát.

Giờ phút này, ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng đầy ngưng trọng, Tử Dương Thần Kiếm trong tay hóa thành một đạo lưu quang bao phủ toàn thân. Vô cùng Dương pháp tắc tụ tập, một chiếc thân chuông cao chừng trăm trượng diễn hóa ra. Toàn thân thân chuông màu tím vàng, thân mang nội uẩn, không có chút quang mang phát ra, chỉ có Tử Dương Kiếm Cương ở bên trong ọc theo từng quỹ tích huyền ảo xuyên toa du động.

Tử Dương Chân Hỏa ở mặt chuông thiêu đốt, đạo đạo quỹ tích huyền ảo theo pháp tắc ở bên trong phác họa ra.

Ô ô –

Tiếng chuông minh hùng hậu vang lên, âm vang giống như từ trên trời giáng xuống, bí mật mang theo một cổ đại thể nguy nga không thể xâm phạm. Không gian ngang nhiên thoát phá, theo âm lắng cuộn cuộn phát ra, đứng là phía trước thân chuông hiện ra một Động Hư Không Gian phạm vi trăm trượng, lực thôn phệ khủng bố thẳng hướng thông thiên cự kiếm mà đi.

“Hợp!” Tử Dương Kiếm Hoàng đột nhiên quát lớn một tiếng, Dương Thần chuông nguyên bản bao phủ ở trên người, lập tức phóng lên cao, trực tiếp đem thông thiên cự kiếm bao phủ vào bên trong.

640. Chương 3: Cô Quang Tự Chiêu, Can Đảm Giai Bằng Tuyệt (hạ)

“Chỉ là pháp tướng mà cũng nghĩ vậy khờ ta!” Lăng Ý quát lớn một tiếng, mái tóc dài màu xanh tím tung bay. Bên trong hư không, Phong Lô pháp tắc quấy động, phong khiêu lôi minh chấn động cửu tiêu.

“Phá – ”

Tức khắc, trên Dương Thần chuông màu tím vàng xuất hiện từng vết rạn nứt tinh mịn, một cổ Phong Lô Kiếm Ý bá đạo từ bên trong xuyên ra, nháy mắt phủ xuống trên người Tử Dương Kiếm Hoàng.

Phốc –

Liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi, Tử Dương Kiếm Hoàng chỉ cảm thấy gân cốt toàn thân như bị tháo ra, trong thời gian ngắn không thể khống chế được thân hình như lưu tinh rơi xuống mặt đất.

“Sư thúc tổ!” Cách đó không xa, Lạc Tâm Vũ chấn động, trong phút chốc thân hình hóa thành ngũ sắc lưu quang, lao nhanh tới phía Tử Dương Kiếm Hoàng.

“Di, tốc độ thật nhanh!” Lăng Ý có chút kinh ngạc quay đầu nhìn lại Lạc Tâm Vũ, sắc mặt tức khắc biến đổi: “Không đúng, là Ngũ Hành Kiếm Khí, như thế nào có khả năng, không có khả năng!”

Cơ hồ có chút đại ra nhìn Lạc Tâm Vũ nhìn tiếp được Tử Dương Kiếm Hoàng, trên mặt Lăng Ý dần hiện ra thần sắc dữ tợn. Giờ khắc này, Lăng Ý bản thân không có Hạo Nhiên Chính Khí đã hoàn toàn kích phát ra sát ý ẩn sâu trong nội tâm.

“Các người hôm nay, phải chết!”

“Cuồng đồ phương nào!”

Giờ khắc này, từ trong Triều Dương trấn bốc lên hai cổ Kiếm Ý sắc bén, chiến ý cường đại không chút do dự hướng tới Lăng Ý trấn áp.

Hưu –

Hưu –

Hai đạo kiếm quang như thiểm điện mà tới, trong đó có một gã thanh niên mặc bạch y trắng như tuyết, ngẩng đầu uống hết một ngụm Thanh Dương liệt tửu cuối cùng, đem bầu rượu ném xuống mặt đất, bên trong ánh mắt chớp động bạch mang, giống như Cương Phong bá đạo trên chín tầng trời, quét ngang hư không.

Đồng thời, bên cạnh là một thanh niên mặc hắc y, bộ mặt lạnh lùng, trong mắt không chút che dấu sát ý, trên người dưng động Phong Lô Kiếm Ý tuy rằng xa không bằng Lăng Ý, nhưng cũng là thiên sinh có một cổ bá đạo áp nhân. Tử Điện Tồn Phong cùng Thiên Lô Thiên Phong căn bản không thể so sánh, nếu không phải tu vi của Lăng Ý viễn siêu, tuyệt đối sẽ không chiếm được phần hơn.

Mà Lăng Ý cũng có chút kinh dị phát hiện, trên thân hai người trước mặt đúng là tản mát ra một cỗ Hạo Nhiên Chính Khí khổng lồ. Hạo Nhiên Chính Khí này không có bất kì cái gì trệ ngại, ở quanh thân hai người nổi lên một tầng bạch mang nhàn nhạt.

“Hai gã tân tấn Kiếm Vương, cư nhiên trực tiếp đột phá đến Kiếm Vương đại thiên vị, còn có được Hạo Nhiên Chính Khí?” Sát ý trong mắt Lăng Ý càng thịnh, âm trầm nói.

Hạo Nhiên Chính Khí, cho dù là ở Tử Hoàng thánh giới hắc, cũng không là dễ dàng lĩnh ngộ, không thì lần này hắc cũng sẽ không đi vào Thanh Phạm giới này, lại không có nghĩ đến, Tử Hà tông cư nhiên có ba người đồng thời nắm giữ Hạo Nhiên Chính Khí.

Lại nghĩ đến Lục Thanh lúc trước, khi chiến đấu bên trong Động Hư Không Gian, thực lực mạnh mẽ kia, đến nay vẫn còn rõ ràng trong đầu, chân long huyết mạch, Hạo Nhiên Chính Khí!

“Hôm nay Lục Thanh không có mặt, sau này muốn trả thù, nói hắc đến Lăng Tiêu Tông ta!” Ngửa mặt lên trời cười dài, Thần Kiếm trong tay Lăng Ý vũ động. Dương Thần chuông rất cuộc hoàn toàn thoát phá,

thông thiên cự kiếm thu nhỏ chỉ lại trăm trượng, lưỡi kiếm động hư tối đen mang theo khí thể khủng bố hướng về hai người Tử Dương Kiếm Hoàng chém tới.

“Lưu lại!”

Cơ hồ là đồng thời, thân hình hai người Niếp Thanh Thiên chợt lóe, trong phút chốc vượt qua vài dặm hư không, ngăn ở trước mặt Lăng Ý.

Phía trên Triệu Dương trấn, Lôi Vân nguyên bản tiêu thất hầu như không còn, đúng là nháy mắt ngưng tụ lại. Lôi Vân phạm vi vài dặm lộ ra màu tím trắng, bắt đầu lấy tốc độ kinh người xoay tròn lên, một chút lôi quang màu tím đen chói sáng nổi lên ở trung tâm.

Lạc sát –

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, một đạo Thiên Lôi màu tím đen thô to từ trung tâm Lôi Vân đột nhiên đánh xuống, đem thân hình Triệu Thiên Diệp bao phủ. Đồng thời, nguyên bản uy áp thuộc về Kiếm Hoàng vẫn ép tới hai người, trong phút chốc đã yên diệt bên trong hư không.

“Là Phong Lôi Nhị Thập Thất Thức!” Trong mắt Lăng Ý tràn đầy lửa giận, bất quá không phát tác, lầm bầm: “Không có khả năng, hửn chỉ là Kiếm Vương đại thiên vị, như thế nào có thể tránh thoát uy áp của tam kiếp Kiếm Hoàng uy áp, có cổ quái!”

Mà không chỉ là Lăng Ý, ngay cả chính bản thân Triệu Thiên Diệp cũng không có nghĩ đến, chính mình có thể tránh thoát uy áp của một Kiếm Hoàng.

Bên trong đan điền khí hải của Triệu Thiên Diệp, phía trên Phong Lôi Kiếm Chung tảo ra thần quang màu tím trắng, tồn tại vô số hoa văn tia chớp cùng cơn lốc sắp xếp theo một quy luật huyền ảo, nhìn qua rất quái dị.

Mảng lớn không khí thoát phá, chân không lấy đại thế phô tán hướng về chung quanh lan tràn mở ra.

Ngâm –

Triệu Thiên Diệp thét dài một tiếng, từ bên trong Thiên Lôi màu tím trắng đánh xuống không chút tiêu tán, đột nhiên nổi lên hư ảnh một đầu chân long màu xanh dài hơn mười trượng.

Mà đạo Thiên Lôi này ở dưới hư ảnh chân long xoay quanh, cơ hồ trong chốc lát liền biến hóa thành một thanh cự kiếm cao năm trăm trượng. Thiên Lôi cự kiếm tràn ngập uy thế khổng lồ, ở phía dưới cự kiếm, thân hình Triệu Thiên Diệp lại hiện ra. Giờ phút này toàn thân Triệu Thiên Diệp được lôi quang màu tím thấm như thực chất bao phủ, giống như Lôi Thần hàng lâm, tràn ngập vô tận uy nghiêm.

mặt Triệu Thiên Diệp hiện giờ đã thấy không rõ, trên toàn thân bao phủ một tầng lôi quang tinh mịn, Thiên Lôi màu tím thần cho dù là vài mẫu chân không chung quanh vô pháp yên diệt một chút.

Thiên Lôi cự kiếm cao năm trăm trượng được Triệu Thiên Diệp nắm trong tay, khí thể cường đại dung hợp Phong Lôi Kiếm Ý bá đạo vô chú, hướng tới bốn phía khuếch tán.

Răng rắc –

Bất đồng với cự kiếm hạ xuống, nguyên bản bên cạnh Lôi Vân tụ tập, một long quyển cao vài trăm trượng hoàn toàn do Thiên Phong tụ tập trong phút chốc thành hình. Long quyển này thuần một màu xanh trắng, sau một tiếng xé rách không khí vang lên, một đạo Thiên Phong màu xanh trắng từ trong trung tâm long quyển thổi xuống.

Cùng với một mảnh chân không thành hình, liền ngay cả hư không cũng tạo lên không gian sóng gợn nhàn nhạt, Thiên Phong rất nhanh quấn quanh Thiên Lôi cự kiếm. Bằng mắt thường có thể thấy được, Thiên Lôi cự kiếm bắt đầu điên cuồng bành trướng, màu sắc từ tím thần biến ảo thành tím trắng. Chỉ là chốc lát, Thiên Lôi cự kiếm nguyên bản cao năm trăm trượng liền biến thành một thanh Phong Lôi Thần Kiếm cao tám trăm trượng.

Ở ngoài vài dặm, bên trong Loạn Thạch lâm, thế lực chư phương trợn mắt há mồm.

“Hai đại Kiếm Vương, Tử Hà tông ta lại có hai Kiếm Vương sinh ra!”

“Kiếm Hoàng kia thật đáng sợ, không biết Tử Hà tông ta có hay không vượt qua kiếp số này. ”

Phương xa mơ hồ có thể thấy được trên bầu trời Triều Dương trấn, từng luồng sáng chói mắt tụ tập, khí thế lẫn lộn so với trước đó thế nhưng tăng lên gấp đôi. Đây là do Triệu Thiên Diệp thi triển Tử Tiêu Phong Lô Kiếm, cũng chỉ có đạt tới Kiếm Hồn đại sư mới có thể cảm thụ rõ ràng đại thể ở bên trong. Nguyên bản còn đang lo lắng, nhưng mà giờ phút này cảm thụ được lực lượng tụ tập trên bầu trời Triều Dương trấn, ngay cả Lạc Tâm Vũ cũng sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn thẳng Triệu Thiên Diệp.

“Hảo!” Phun ra một ngụm tụ huyết, Tử Dương Kiếm Hoàng cao giọng cười to: “Không sợ cường địch, hôm nay, chúng ta cùng tồn vong!”

Không sợ cường địch, hôm nay, chúng ta cùng tồn vong!

Ầm lảng bâng bạc ở dưới Tử Dương pháp tắc chấn động tức khắc truyền khắp toàn bộ Tử Hà tông.

Trước đó đã phát hiện đại chiến nơi này, từng đạo kiếm quang ở trong tông vực Tử Hà tông dần dần bay lên, hướng tới bên này tụ tập mà đến.

Trong một câu nói của Tử Dương Kiếm Hoàng, đại thể của toàn bộ Tử Hà tông giờ khắc này vô cùng ngưng tụ.

Vô số tông dân dừng động tác trong tay, ánh mắt mấy trăm vạn tông dân đồng thời chuyển hướng về phía Triều Dương trấn.

Bên trong hư không. Triệu Thiên Diệp gầm lên một tiếng, võ y trên thân không gió tự động tung bay, đại thể tụ tập kia đồng thời rơi xuống trên người.

Phốc –

Thiên Lô mãnh liệt càn quét, Thiên Phong cuồng bạo sắc bén, Phong Lô Kiếm Cương phong mang bốn phía tụ tập, uy áp cơ hồ siêu việt linh uy của hai đầu lục giai Linh Thú phát ra ở bên.

Thứ thứ mười tám của Tử Tiêu Phong Lô Kiếm: Tử Tiêu Phong Lô Dẫn!

Răng rắc –

Rốt cuộc, ở chung quanh Phong Lô Thần Kiếm được Triệu Thiên Diệp nâng cao, không gian rốt cuộc không chịu nổi uy thế như vậy thoát phá mảng lớn.

Động Hư Không Gian tối đen ở hai bên lưỡi kiếm hiển hóa, tuy rằng không có kéo dài ra lưỡi kiếm động hư, nhưng bị Phong Lô Thần Kiếm dẫn dắt, hướng tới Lăng Ý lăng không đánh xuống.

Sắc mặt âm trầm, Lăng Ý quả thực không thể tin được hai mắt của mình, một gã Kiếm Vương đại thiên vị, cư nhiên thoát phá không gian. Phong Lô Nhị Thập Nhất Thức, cho dù là kiếm pháp trấn tông của Lăng Tiêu Tông hắn cũng không có tình cảnh cường đại đến như thế, cho dù tụ tập đại thể của tông môn, cũng tuyệt đối không có khả năng.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Oanh –

Mà giờ phút này, hai thanh Thần Kiếm ở bên trong hư không tương giao, không gian loạn lưu tối đen vọt ra, khí lẫm lẫm liệt đồng thời chấn khai.

Phốc –

Triệu Thiên Diệp nháy mắt bay ngược ra ngoài, nhưng mà thông thiên cự kiếm của Lăng Ý, sau khi phá khai Dương Thần chuồng, lại gặp được một kiếm này của Triệu Thiên Diệp đúng là thoát phá mở ra.

Tôn Phong Thần Kiếm ở trước ngực Niếp Thanh Thiên họa xuất từng đạo quỹ tích huyền ảo, ở trên mũi kiếm, bạch sắc Cương Phong giống như có lực ly tâm giống long quyển, đem khí lẫm mãnh liệt dẫn dắt sang hai bên, Niếp Thanh Thiên vẫn như trước đứng thẳng không chút nhúc nhích trong hư không.

“Hảo một cái Tử Hà tông, chẳng những trộm kiếm pháp trấn tông Lăng Tiêu Tông ta, cứ nhiên còn dám hướng ta động thủ!” Lăng Ý trầm giọng quát: “Các người dám giết ta, Lăng Tiêu Tông tất diệt toàn bộ Tử Hà tông các người!”

Sắc mặt ngưng trọng nhìn chăm chú Lăng Ý trước mặt, Niếp Thanh Thiên trầm giọng nói: “Nếu đã muốn cố ý vu oan, lo gì tìm không được tội danh!”

“Không sai!” Lạc Tâm Vũ bay lên, dừng ở bên người Niếp Thanh Thiên, lạnh lùng nói: “Chư thiên khí đang dâng, há có thể để người bắt nạt Tử Hà tông ta như thế, chẳng lẽ ý vào thân thể, người liền tưởng là, có thể tùy ý quyết đoán sinh tử của chúng ta!”

Giờ khắc này, từ trên người Lạc Tâm Vũ đồng thời nổi lên một tầng bạch mang nhàn nhạt, Hạo Nhiên Chính Khí chiếu sáng can đảm, trong lúc nhất thời, Hạo Nhiên Chính Khí trên người hai người Lạc Tâm Vũ cùng Niếp Thanh Thiên đúng là có xu thế tụ tập.

Không biết vì sao, nhìn hai người Niếp Thanh Thiên trước mặt, trong lòng Lăng Ý bỗng nhiên mơ hồ cảm thấy nguy cơ.

641. Chương 4: Liên Thủ Kháng Địch!

“Hạo Nhiên Chính Khí, lại là Hạo Nhiên Chính Khí!” Trên mặt Lăng Ý lộ ra thần sắc kinh hãi khó thể che giấu.

Thanh Phàm giới nhỏ nhỏ, một cái Tử Hà tông nhỏ nhỏ, cứ nhiên có nhiều người như vậy đồng thời lĩnh ngộ Hạo Nhiên Chính Khí, điều đó không có khả năng!

Trong lòng Lăng Ý khiếp sợ, đồng thời cảm thụ được Hạo Nhiên Chính Khí trên thân hai người Niếp Thanh Thiên rất nhanh dung hợp, đại thể toàn bộ Tử Hà tông tất cả đều tụ tập đến trên người hai người.

“Niếp huynh, để ta ra tay trước!” Lăng cười một tiếng, Lạc Tâm Vũ rút kiếm khỏi vỏ.

Ngâm –

Một tiếng kiếm minh huyền ảo lan tràn ra, ở trong tay Lạc Tâm Vũ là một thanh ?Thần Kiếm ngũ sắc hiếm thấy. Ngũ sắc Thần Kiếm này tản ra ám kim sắc phong mang khí, dĩ nhiên đã đạt tới cấp Kim Thiên thượng phẩm.

Oanh long long –

Đại địa nổ tung, vô số đá vụn từ mặt đất tung bay lên.

Hưu –

Lập tức, trên ngũ sắc Thần Kiếm nở rộ ra ngũ sắc hào quang.

Oanh –

Ngay sau đó, trên chín tầng trời, lôi minh chấn hưởng, ở bên trong một mảnh thần quang màu tím, ngũ sắc thần quang nở rộ ra, tiếng kiếm ngâm to lớn như triều, đem Ngũ Hành linh khí chung quanh hư không giáo động.

Lập tức, hư ảnh một thanh ngũ sắc đại kiếm cao ba trăm trượng hiển hóa, Kiếm Ý cuộn cuộn thẳng như trường giang đại hà, miên miên du du, không thể đoạn tuyệt.

Thiên Địa uy cuộn cuộn buông xuống, dung nhập vào bên trong đại kiếm. Vô cùng uy thế mở ra, không gian chấn động, đúng là tự động hóa khai thành không gian cuộn sóng mãnh liệt. Đại thể, vốn là thứ hư vô mờ mịt, nhưng mà phủ xuống trên người hai người Lạc Tâm Vũ lại bộc phát ra uy năng hải nhân.

Ngũ Hành linh khí ngưng kết, chỉ trong chớp mắt, một bức đồ phổ ngũ sắc trăm trượng quý dị ở trước mặt Lăng Ý ngưng tụ đi ra.

Ngũ Hành linh khí ở mặt trên rõ ràng phân ra kim, mộc, thủy, hỏa, thổ nằm đại bộ phận. Mà ở trung tâm ngũ sắc đồ phổ, một điểm bạch mang chớp động phát ra hào mang chói mắt, từ mặt trên tản mát ra Linh Lực dao động cường đại. Bên trong hư không, không gian đúng là phát ra âm vang thoát phá.

“Ngũ Hành tương sinh tương khắc!” Lăng Ý cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi nói, đồng thời Thần Kiếm trong tay không dám chậm trễ, vô số đạo pháp tắc Kiếm Cương vắt ngang mấy trăm trượng bắn nhanh ra, hướng tới Lạc Tâm Vũ hai người bao phủ.

Hai người Lạc Tâm Vũ dung hợp đại thể, trong lúc nhất thời Lăng Ý đúng là không thể đem hai người giam cầm. Hỗn hợp toàn bộ đại thể của Tử Hà tông, Lăng Ý nghĩ muốn giam cầm hai người, trừ phi đem toàn bộ Tử Hà tông hoàn toàn giam cầm.

Bằng vào tu vị tam kiếp Kiếm Hoàng, Lăng Ý nghĩ muốn giam cầm toàn bộ Tử Hà tông, còn còn không có hồn thức cường đại như vậy. Cho dù là Lục Thanh, hiện giờ hồn thức cũng bất quá chỉ có bao phủ hai trăm dặm, pháp tắc lực cần điều động trấn áp hai trăm dặm, đối với hồn thức tiêu hao, càng to lớn vô cùng. Kể cả Lục Thanh có Luyện Hồn quyết cũng khó có thể kéo dài, không cần phải nói Lăng Ý.

Hư –

Ngay sau đó, bên trong hư không, từ bên trong ngũ sắc đồ phổ bắn ra một thanh Linh Kiếm thuần bạch sắc, Thiên Địa lực dung nhập, Thiên Địa uy trấn áp, trực tiếp tập trung ở trên người Lăng Ý

Ông –

Theo bạch sắc Linh Kiếm tới gần, không gian thoát phá, Động Hư Không Gian tối đen nhộn nhạo mở ra, đem toàn bộ pháp tắc Kiếm Cương của Lăng Ý thôn phệ. Bên trong hư không, nguyên bản vô số toái thạch phiêu phù lên, ở dưới lực thôn phệ của Động Hư Không Gian tức khắc hóa thành bột mịn, lại hội tụ thành dòng, rơi vào bên trong.

“Còn có ta!” Niếp Thanh Thiên cười lớn một tiếng, Tổn Phong Thần Kiếm hướng lên họa xuất một đường cung quỹ dị. Bên trong hư không lấp tức trống rỗng sinh ra vô số Cương Phong, hướng tới Tổn Phong Thần Kiếm của Niếp Thanh Thiên tụ tập.

Không gian chấn động, vô cùng không gian cuộn sóng hướng tới bốn phía khuếch tán. Ở phía trước Tổn Phong Thần Kiếm, một đạo bạch sắc Phong Nhận cao năm trăm trượng mỏng như cánh ve thành hình.

Thuần bạch sắc Phong Nhận nửa trong suốt, mặt trên có vô cùng Cương Phong lưu chuyển.

“Tổn Phong Phá!”

Trầm quát một tiếng, Niếp Thanh Thiên nhìn chăm chú Lăng Ý, Tổn Phong Thần Kiếm lẳng không đâm ra, Cương Phong Kiếm Nguyên giống như không có tận cùng quán chú vào Phong Nhận.

Hư –

Phong Nhận xuyên phá không gian, không có phát ra bất kì âm vang gì, ở phía trước Phong Nhận ngưng kết ra một đạo Động Hư Không Gian hình cung tối đen.

“Thật tưởng là ta trị không được các ngươi!” Thần sắc Lăng Ý đầy dữ tợn, âm trầm nói. Hai người Lạc Tâm Vũ bằng vào tụ tập đại thể, đúng là bộc phát ra thực lực viễn siêu tu vi bản thân, trong lúc nhất thời, hấn đúng là không thể nề hà được hai người, còn tự nhiên tiêu hao không ít pháp tắc Kiếm Nguyên. Điều này với hấn quả thực là một điều sỉ nhục.

Ngang –

Ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, sát ý trong mắt Lăng Ý đại thịnh, Thần Kiếm ở trong hư không liên tục hoa động.

Ngang –

Ngang –

Ngang –

Tiếng long ngâm giận dữ liên tục vang lên, ngay sau đó, chín đầu Kiếm Cương chân long dài gần trăm trượng ngưng hiện ra.

Kiếm Cương chân long bốn trảo có sáu ngón, chính là thất giai chân long chưa hoàn toàn trưởng thành, Lăng Ý cũng không thể bảo tồn chân long khí, tự nhiên không thể khiến Kiếm Cương chân long hoàn toàn thành thực.

Phong Lô Nhị Thập Thất Thức, thức thứ hai mươi: Thiên Long Phệ Hồn!

Dựa theo Lăng Ý hiểu biết, chỉ có sinh ra bảy ngón, mới xem như chân chính lĩnh ngộ chiêu Thiên Long Phệ Hồn này. Cho nên hiện giờ, Kiếm Cương chân long có sáu ngón chỉ phát huy ra uy năng không đến năm thành, chỉ cần đạt tới bảy ngón, uy năng ít nhất có thể phát huy ra sáu thành. Mà trong truyền thuyết, chỉ có lĩnh ngộ Hạo Nhiên Chính Khí, mới có thể phát huy ra uy năng chân chính của thức thứ hai mươi này.

Hô –

Trong nháy mắt, chín đầu Kiếm Cương chân long lăng không dung hợp, diễn hóa thành một đầu chân long khổng lồ toàn thân màu tím xanh, dài chừng nghìn trượng.

Kiếm Cương màu tím xanh sắc bén dễ dàng cắt qua chân không, xé rách không gian, Kiếm Ý thao thiên từ bên trong bốc lên, hướng tới ngực hai người Niếp Thanh Thiên đánh tới.

“Không tốt!” Lạc Tâm Vũ cả kinh, lập tức trầm giọng quát: “Ngũ Hành Luân Chuyển!”

Ngay sau đó, trên mặt Lạc Tâm Vũ đột nhiên sinh ra một tia huỳnh quang nhàn nhạt. lát sau, ở phía trước bạch sắc Linh Kiếm, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ Ngũ Hành linh quang xoay tròn lên. Bắt đầu từ linh khí hệ Kim, một đạo linh khí hệ Kim nồng đậm bắn thẳng ra, thế như chẻ tre chui vào bên trong Thủy linh quang.

Lập tức, nguyên bản hủy Hành linh quang bình tĩnh sau khi được linh khí hệ Kim quán chú vào, lam mang đột nhiên đại thịnh, khí hệ Thủy màu Bích lam mệnh môn bộc phát, đem Mộc linh quang bao phủ vào. Trong lúc nhất thời, một cỗ sinh cơ to lớn bằng bạc đột nhiên từ bên trong thủy quang nổ bắn ra. Mộc linh khí màu Bích lục diễn sinh ra một đạo Bích lục quang trụ, trực tiếp chui vào bên trong Hỏa linh quang. Lúc này, Ngũ Hành linh quang dĩ nhiên thoát ly bạch sắc Linh Kiếm trong tay Lạc Tâm Vũ, lăng không phiêu phù trong hư không.

Oanh –

Tựa như một tiếng sấm rền trống rỗng rền vang, một chùm hỏa quang lại từ bên trong ngũ sắc linh quang nổi lên, đợi đến khi Hỏa linh quang hoàn toàn bạo phát, nhiệt lực ẩn chứa thậm chí khiến tâm thần ba người Huyền Minh rung mạnh, một loại lực lượng thần bí mệnh môn từ bên trong lan tràn ra.

Mà thời điểm hỏa quang cuối cùng đen Thổ quang bao phủ, một cỗ sinh cơ vô cùng bắt đầu bốc lên, Thổ linh khí ngưng trọng như thực chất nháy mắt vọt vào bên trong Kim linh quang.

Đến tận đây, kim, thủy, mộc, hỏa, thổ Ngũ Hành linh quang đầu đuôi tương liên, một tiếng âm vang kỳ dị từ bên trong hư không vang lên, kiếm ngâm bằng bạc vang vọng hư không.

“Đi!” Khẽ quát một tiếng, Lạc Tâm Vũ thả lỏng Linh Kiếm, ngũ sắc kiếm luân lăng không trấn áp, ngũ sắc linh quang lưu chuyển, Ngũ Hành Kiếm Cương chứa đựng ở bên trong. Không gian thoát phá, một vòng Động Hư Không Gian tối đen lập tức vờn quanh Ngũ Hành kiếm luân, hướng tới Kiếm Cương chân long nghìn trượng lao tới.

Hảo kiếm thức tinh thâm!

Cho dù là giờ phút này xuất thủ, Lăng Ý như trước vẫn còn dư lực quan sát đến Lạc Tâm Vũ. Giờ phút này Lạc Tâm Vũ thi triển Ngũ Hành Luân Hồi Kiếm, vừa nhìn lại đúng là không chút nào kém Phong Lô Nhị Thập Thất Thức của hắn.

Tử Hà tông nho nhỏ, tông môn ở Thanh Phàm giới, cư nhiên có được kiếm thức huyền ảo như vậy. Bao gồm trước đó Tử Dương Kiếm Hoàng thi triển Tử Dương Thất Tuyệt Kiếm, đều khiến Lăng Ý sinh ra lo ngại, Tử Hà tông này đến tột cùng là người nào sáng chế, như thế nào có được nhiều kiếm thức tinh thâm có thể xưng thượng phẩm như vậy.

Ông –

Ngay sau đó, ở giữa hư không ba người đứng, một điểm mang khí tối đen hiển hóa ra, lấy khí thể kinh người khuếch tán ra bốn phía.

“Không tốt, mau lui lại!” Tử Dương Kiếm Hoàng trầm quát một tiếng, đồng thời cùng hai người Mộc Thanh Nguyên phi thân phóng lên, một người bắt lấy Huyền Minh cùng Minh Tịch Nguyệt, một người bắt lấy Tầm Thiên Kính cùng Triệu Thiên Diệp, hướng về phía sau lui ra ngoài.

Ở ngoài vài dặm, thể lực chưa phương cũng ý thức được không tốt.

“Đều lui, mau lui lại!”

Oanh long long –

Nháy mắt, một Động Hư Không Gian tối đen lấy khí thể kinh người chấn động mở ra.

Cho dù hai người Niếp Thanh Thiên dung hợp đại thể tông môn, nhưng tu vi bản thân vẫn như trước không tăng, bằng vào tốc độ của hai người, làm sao có thể hoàn toàn tránh thoát Động Hư Không Gian. Lạc Tâm Vũ thân hóa ngũ sắc kiếm quang, rút cuộc khi Động Hư Không Gian vừa lan đến bắt lấy Niếp Thanh Thiên thối lui về phía sau, nhưng mà không gian sóng gợn chấn động đến vẫn oanh kích lên thân thể hai người.

Phốc –

Phốc –

Tức khắc, đại thể trên người hai người giống như bột nước thoát phá vỡ ra, uy thế của không gian sóng gợn, hai người chỉ kịp lấy Thần Kiếm ngăn cản một phần liền bị đánh bay ra ngoài.

“Tâm Vũ!” Xa xa, tâm thần Lạc Thiên Phong chấn động mãnh liệt, trong mắt lộ ra thần sắc điên cuồng, thân hình đột nhiên hóa thành một đạo kiếm quang màu tím vàng, hướng tới hai người lao tới.

Trấn áp Động Hư Không Gian tới người, Lăng Ý nhìn Lạc Thiên Phong đang tới gần, trong mắt lộ ra hàn ý lạnh lẽo.

“Thiên Phong – ” Phát hiện hàn ý trong mắt Lăng Ý, Tử Dương Kiếm Hoàng hoảng sợ kêu lên.

“Chậm!” Khóe miệng khẽ nhếch lên, thân hình Lăng Ý chợt lóe, lạnh lùng nói: “Giám cảm!”

Không gian ngưng trệ, thân hình Lạc Thiên Phong tức khắc bất động tại trong hư không.

“Cha!” Khóe mắt như muốn nứt ra, Lạc Tâm Vũ điên cuồng quát lên một tiếng.

642. Chương 5: Thiêu Đốt, Kim Ô Thổ Diễm!

“Cha, Vũ nhi đã ngưng tụ ra Kiếm Nguyên khí, có thể tu luyện kiếm pháp nền tảng không?”

Mơ hồ nhớ lại tình cảnh năm đó, trong nháy mắt này, hình ảnh trong đầu Lạc Thiên Phong hồi chuyển.

Đó là một nam đồng ước chừng tám, chín tuổi, một thân bạch y, có chút mong đợi ngẩng đầu lên.

“Không được, phải hảo hảo củng cố mấy ngày, Kiếm Nguyên khí mới sinh, phải uẩn dưỡng mới được. ”

“Con đã biết, cha!”

Đã bao nhiêu năm? Lạc Thiên Phong lẩm bẩm nói, hy vọng người không nên trách cha.

Ông –

Tức khắc, từ trên người Lạc Thiên Phong nở rộ ra một đạo bạch mang nóng rực. Trong nháy mắt, không gian giam cầm của Lăng Ý bị Lạc Thiên Phong chấn khai.

Ngay sau đó, Tử Dương Kiếm Ý nóng cháy đem cả người Lạc Thiên Phong bao phủ, giống như có hư ảnh một mặt trời dâng lên ở sau lưng. Tử Dương Kiếm Nguyên hùng hồn tuy rằng chỉ còn lại có bảy thành, nhưng mà lúc này lại lập tức bộc phát ra uy thế khiến hư không chung quanh rung động kịch liệt.

Hư không chung quanh Lạc Thiên Phong, vô tận Tử Dương Chân Hỏa thiêu đốt, đem cả hư không nhuộm thành màu tím vàng chói mắt.

Không gian vặn vẹo, nhẹ nhẹ từng đạo Tử Dương Kiếm Cương mỏng manh từ mỗi một lỗ chân lông toàn thân Lạc Thiên Phong chui ra, giống như xuân tằm phun tơ, đem chính mình quấn quanh.

Một tầng lại một tầng, Tử Dương Kiếm Cương so với sợi tóc còn nhỏ hơn chỉ trong giây lát liền đem Lạc Thiên Phong bao phủ mấy trăm tầng. Một chiếc địa kén màu tím vàng ở bên trong hư không thành hình, nháy mắt trấn áp một nửa không trung.

Răng rắc –

Không gian thoát phá, vô số Động Hư Không Gian hẹp dài đến trăm trượng ở chung quanh đại kén kéo dài ra.

“Đây là – ” Mộc Thanh Nguyên tựa hồ là nghĩ tới cái gì, đồng thời nhìn về phía Tử Dương Kiếm Hoàng.

“Thiên Phong!” Ánh mắt có chút đại ra, Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn đại kén phiêu phù trong hư không, uy thế như vậy đã xa xa siêu việt tu vị Lạc Thiên Phong. Hắn như thế nào không nhìn ra được, trước đó trên người Lạc Thiên Phong bộc phát ra bạch mang đến tột cùng là cái gì.

Hồn phách!

Chỉ có thiêu đốt hồn phách, mới có thể bộc phát ra lực lượng đáng sợ như thế.

Tử Dương khí trong trời đất không ngừng hướng về phía đại kén trong hư không chui vào.

Bùm –

Bùm –

Giống như nội tạng, từ bên trong đại kén màu tím vàng, truyền ra âm thanh có vận luật, giống như có đồ vật gì thai nghén ở trong đó, mỗi một tiếng đập, đều khắc thật sâu ở trong lòng.

Vô tận Thiên Đạo uy buông xuống, hư không chung quanh đại kén đúng là trống rỗng vang lên tiếng ngâm to lớn.

“Cha – ” Chiếm được truyền thừa của Ngũ Hành Kiếm Tôn, nếu nói ở Tử Hà tông hiện giờ ai đối với Kiếm Đạo biết được nhiều nhất, hông cần phải nói khẳng định là Lạc Tâm Vũ. Giờ khắc này hắn lại như thế nào không biết cha hắn đang làm cái gì.

Thiêu đốt hồn phách, một kiếm bác mệnh, sau một kiếm này, liền hồn phi phách tán, không có cơ hội nhập luân hồi.

U u –

Ngay sau đó, một tiếng điều minh vô cùng uy nghiêm vang lên, bất đồng với chân long uy, một cổ khí tức hoàng giả tràn ngập mở ra.

U u –

Tựa hồ cảm thụ được cái gì, ở phía xa Kim Dương Thần Điều cùng Ngân Giáp Địa Long tách ra, ngửa mặt phát ra rống vang dội.

Ba –

Giống như bọt nước vỡ tan, đại kén màu vàng kim trước đó bao phủ Lạc Thiên Phong lập tức vỡ tan ra.

Ô ô –

Đôi cánh mang theo chân hỏa thiêu đốt hùng hực mở ra, dài chừng ngàn trượng, một thân linh vũ hoàn toàn là do từng đạo Tử Dương Kiếm Cương nóng rực phác họa.

Khiến người kinh ngạc nhất chính là ở dưới thân hỏa điều có cái ba chân, ba cái cự trảo sắc bén đập trụ hư không.

Hoàng giả Linh Thú trong truyền thuyết thượng cổ, Tam Túc Ô Kim!

Ô ô –

Kim Ô đề minh, vang vọng Thiên Địa!

Khí thể hoàng giả truyền đăng hư không, thân chưa triển, ý chí ngạo nghễ thiên hạ đã hiện.

Oanh –

Một vòng Động Hư Không Gian rõ rệt khuếch tán mở ra, trong mắt Tam Túc Ô Kim bắn ra thần quang khiếp người, ánh mắt sáng ngời giống như có sinh mệnh. Kiếm Ý nóng rực khiến cho Tử Dương Chân Hỏa trên người Tam Túc Ô Kim hừng hực bốc lên, giống như muốn đem hết thảy mọi thứ trước mắt đốt cháy không còn.

Răng rắc –

Ở dưới cự trảo của Tam Túc Ô Kim, không gian giống như rời rạc lập tức bị trảo toái, nhưng mà tức khắc, Tam Túc Ô Kim mở miệng ra, một cổ Kiếm Ý huyền ảo từ bên trong tản mát ra.

Kiếm Ý này bất đồng với Tử Dương Kiếm Ý trước đó, Kiếm Ý này càng thêm bá đạo, nóng cháy, còn chưa xuất hiện, ở phía trước Tam Túc Ô Kim liền mở ra một vòng Động Hư Không Gian phạm vi trăm trượng.

“Đây là – ” Ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng lộ ra thần sắc khó tin, lẩm bẩm nói.

“Sư thúc, đây chẳng lẽ là. .. ?” Bên cạnh, tựa hồ là nghĩ tới cái gì, Huyền Minh trầm giọng nói.

“Hửn vậy!” Tử Dương Kiếm Hoàng thấp giọng nói: “Thiên Phong hẳn rất cuộc lĩnh ngộ được một kiếm này, chỉ là một kiếm này cũng là một kiếm cuối cùng!”

Tử Dương Thất Tuyệt Kiếm, thức thứ bảy: Kim Ô Thổ Diễm!

Thời kì hoang dã thượng cổ, thập giai mãnh thú hoàng giả Tam Túc Ô Kim, thần thông cường đại nhất chính là Thái Dương Chân Hỏa trong miệng không gì không thể thiêu đốt. So sánh với Thái Dương Chân hỏa bình thường trên người, từ trong miệng phun ra, chính là Thái Dương Chân Viêm nóng cháy nhất.

Thái Dương Chân Viêm, ở thời kì thượng cổ, kể cả thập giai Long Hoàng có thân thể có thể so với Thần Kiếm cấp Tử Hoàng cũng phải tránh lui, có thể thấy được uy thế của nó.

Giờ phút này, nhìn thấy Tam Túc Kim Ô mở miệng, Lăng Ý thân tại Tử Hoàng giới Lăng Tiêu Tông đọc nhiều điển lục, đối với rất nhiều bí văn đều hiểu rõ trong lòng, vừa nhìn thấy liền minh bạch, trong lúc nhất thời tâm thần cũng phải chấn động.

U u –

Nhưng còn không đợi Lăng Ý nghĩ đến né tránh, một đạo kiếm quang thuần một màu vàng kim từ bên trong Động Hư Không Gian phía trước Tam Túc Ô Kim chợt lóe rồi biến mất.

Thình thịch –

Chỉ kịp đem Thần Kiếm hộ ở trước người, nháy mắt, Lăng Ý liền cảm thấy một cổ Kiếm Ý không thể ngăn cản trùng kích lên người. Thức hải chấn động, có thể nghe thấy rõ ràng một âm vang thoát phá.

Thân hình lăng không bay ra sau vài dặm, Lăng Ý ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm tâm huyết, sắc mặt trở lên tái nhợt.

Mà thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên đỉnh cấp trong tay hẳn đồng thời thoát phá, trước ngực phải xuất hiện một lỗ máu rõ ràng.

“Dám dẫm thương ta!” Trong mắt Lăng Ý tràn ngập lửa giận, không có do dự, trong tay đã xuất hiện một bình ngọc, cũng không thèm nhìn, một hơi đem đan dược bên trong nuốt vào trong miệng.

Ngau sau đó, có thể lấy mắt thường để thấy tốc độ lỗ máu trên ngực phải hẳn khép lại, mà sắc mặt Lăng Ý cũng trở lên hồng nhuận.

Trong thời gian đó, tám người Tử Dương Kiếm Hoàng đã tụ tập đến bên người Lạc Thiên Phong.

Giờ phút này, Kim Ô pháp tương bao phủ lấy Lạc Thiên Phong đã tán đi. Lại nhìn Lạc Thiên Phong, cả người i rớt cuộc nhìn không tới nửa phần huyết sắc, nhiều điểm bạch mang ở trên người quanh quẩn, cũng dần dần tiêu tán vào hư không chung quanh.

“Cha – ” Ôm lấy thân thể Lạc Thiên Phong, sắc mặt Lạc Tâm Vũ luôn trấn định lần đầu lộ ra thần sắc trầm trọng, tâm thần rung động, Niếp Thanh Thiên rõ ràng có thể nhìn thấy hai tay Lạc Tâm Vũ run rẩy.

Thình thịch –

Lập tức, mấy trăm điểm bạch mang sắp tiêu tán ở trước mặt tám người ngưng tụ thành hình.

“Cha – ” Nhìn thân ảnh trước mặt ngưng hiện, Lạc Tâm Vũ bi thiết kêu lên.

“Tâm Vũ, không nên làm như tiểu nữ nhi, kiếm giả Tử Hà tông ta phải đứng thẳng lưng!” Nhìn Lạc Tâm Vũ, thân ảnh hư ảo của Lạc Thiên Phong vươn tay ra, nói: “Tâm Vũ, mẹ con năm đó chết sớm, ta nhất trực đối với con yêu cầu thế này thế kia, con có trách cha không? Cha không có cho con tuổi thơ!”

“Không, không trách, con không trách người. Nhất định có biện pháp, nhất định có!” Lạc Tâm Vũ quay đầu hướng tới Tử Dương Kiếm Hoàng nói: “Sư thúc tổ, Tam Sinh Thạch, Tam Sinh Thạch, chỉ cần có Tam Sinh Thạch, liền có thể cứu cha. ”

Tam Sinh Thạch!

Trong mắt Tử Dương Kiếm Hoàng lộ ra thần sắc ảm đạm, Tam Sinh Thạch, hắn như thế nào có.

“Mộc điện chủ, Tam Sinh Thạch, ngươi có Tam Sinh Thạch hay không? Ngươi là điện chủ của Kiếm Thần Điện tại Thanh Phàm giới!” Trạng thái Lạc Tâm Vũ đầy điên cuồng, một tay ôm thân thể Lạc Thiên Phong mất đi hồn phách, một tay gắt gao lôi kéo ống tay áo Mộc Thanh Nguyên.

Cười khổ lắc lắc đầu, Mộc Thanh Nguyên thầm thở dài. Tam Sinh Thạch, bảo vật như vậy ho dù là Bạch Linh giới, tông môn có thể có được cũng cực ít. Có được Tam Sinh Thạch, sau khi luân hồi chuyển thế, có thể có được trí nhớ kiếp trước, bằng vào linh ngộ kiếp trước, ở trên con đường Kiếm Đạo liền có thể tiết kiệm đại lượng thời gian.

Có thể nói, nếu kiếp này tiền đồ Kiếm Đạo vô vọng, có Tam Sinh Thạch, liền có thể có hy vọng vào kiếp sau. Bảo vật như vậy há có thể dễ dàng có được. Chớ nói điện chủ Thanh Phàm điện, cho dù là điện chủ Kim Thiên điện, không có tu vi tuyệt đối, Kiếm Thần sơn cũng tuyệt đối không ban thưởng bảo vật như vậy. Đối với rất nhiều Kiếm Hồn đại sư mà nói, chỉ cần có được trí nhớ kiếp trước, luân hồi chuyển thế, cũng không có bất kì vấn đề gì, trước Kiếm Đạo chi đồ, thân thể chỉ là túi da không có bất kì ý nghĩa gì.

“Sẽ không, ác ngươi nhất định có, Niếp huynh, Triệu huynh, Tầm sư thúc, Minh sư thúc, Huyền sư thúc. ...!” Ánh mắt liên tục chuyển động, trong mắt Lạc Tâm Vũ đã có thần sắc tuyệt vọng: “Không có khả năng, không có khả năng!”

“Lạc Tâm Vũ!”

Tâm thần chấn động, Lạc Tâm Vũ nhìn về phía thân ảnh hư ảo trước mặt dần dần tiêu tán.

“Phải nhớ cho kỹ, con trai của Lạc Thiên Phong ta, không có kẻ như nhược. Đứng lên cho ta, ảo vệ tông môn là trách nhiệm của ngươi!” Cho dù sắp tiêu tán, nhưng mà ánh mắt Lạc Thiên Phong mất như trước giống như thực chất, toàn thân Lạc Tâm Vũ chấn động, thân thể chậm rãi đứng thẳng.

“Đem ta cùng mẹ con táng cùng nhau, nàng đã cô đơn thật lâu!” Lại một thanh âm gần như mờ ảo vang lên.

“Cha –!”

“Lạc sư huynh –!”

“Thiên Phong –!”

Ánh mắt có chút đại ra nhìn bạch mang ở lòng bàn tay tiêu tán, khuôn mặt Lạc Tâm Vũ tràn đầy nước mắt.

643. Chương 6: Ngã Xuống, Trở Về!

“Cha – ” Lạc Tâm Vũ lẩm bẩm nói, cảm thụ được thân thể Lạc Thiên Phong đã dần dần mất đi nhiệt khí.

“Sư huynh, người yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ sống chết bảo vệ Tử Hà tông!” Hai mắt Tầm Thiên Kính rung rung, sát khí trên người cơ hồ ngưng tụ thành thực chất.

Nhìn tám người trước mặt, không biết vì sao, trong lòng Lăng Ý đột nhiên sinh ra một cổ hàn ý, từ trên người tám người hắn cảm thụ được một loại gì đó mà hắn chưa từng cảm thụ qua.

Nghĩ đến Phong Lô nhất mạch hắn, vì tranh đoạt kiếm tháp, đan dược kiếm bảo, diễn lục thần thông, Thần Kiếm trận đồ, thậm chí kiếm giả thiên tài các đời, không ngày nào không tràn đầy người lừa ta gạt, đủ loại thị phi, vô luận đúng sai, luôn luôn là lấy thực lực nói chuyện.

Tử Hà tông nhưng lại hoàn toàn ngược lại, Lăng Ý có chút không rõ, chẳng lẽ đúng là bởi vì như thế, bọn họ mới có thể lĩnh ngộ Hạo Nhiên Chính Khí?

Vừa nghĩ đến Hạo Nhiên Chính Khí, trong lòng Lăng Ý nhin không được một trận ảo não. Hắn đường đường là khôi thủ một thế hệ của Lăng Tiêu Tông, cư nhiên không thể lĩnh ngộ Hạo Nhiên Chính Khí, không thì giờ phút này chính mình cũng có thể cùng mấy người kia giống nhau.

Lại nghĩ đến Lục Hồng, lần này trở lại tông môn, tông môn nhất định sẽ toàn lực tài bồi hắn, cho đến khi hắn đột phá trẻ ngại, hồn phách hợp nhất, đạt tới Kiếm Phách tông sư chi cảnh.

Kiểm giả diễn Kiếm Phách, Thiên Đạo cần ngộ Hạo Nhiên Chính Khí, Nhân Đạo cần ngộ Thất Tình Lục Dục, Ma Đạo cần ngộ chân ma tà khí, mới có thể nắm giữ một tia căn nguyên khí, do đó kham phá ăn nguyên, hồn phách hợp nhất.

Không ngộ Hạo Nhiên Chính Khí, tuy rằng cũng có khả năng đột phá trở thành Kiếm Phách tông sư, nhưng mà chỉ có ba phần nắm chắc, mà lĩnh ngộ Hạo Nhiên Chính Khí, liền có thể có được ít nhất tám phần.

Khác biệt giữa tám phần và ba phần, Lăng Ý vẫn thập phần rõ ràng.

“Tám người các ngươi thương tiếc lắm phải không? Tốt lắm, như vậy ta sẽ tiễn các ngươi cùng đi!” Khuôn mặt Lăng Ý lúc này đầy hung tợn, trong mắt hắn tụ tập nhiều điểm hồng mang, nhưng mà không có ai phát hiện ra.

“Lăng Ý, ngươi chớ có chấp mê bất ngộ, đợi đến khi Lục đại sư trở về, ngươi có muốn chạy cũng không được!” Mộc Thanh Nguyên trầm giọng quát.

“Chạy!” Lăng Ý cất tiếng cười to, nói: “Ta chưa từng nghĩ phải chạy, Mộc Thanh Nguyên, ngươi quả nhiên không đến trường hà tâm không chết. Lục Thanh hắn sớm đã ngã xuống ở nơi đó, ngươi còn nghĩ muốn gạt ta, cho dù hôm nay hắn ở đây, bốn nhân cũng sẽ không sợ hắn!”

“Súc sinh!” Lạc Tâm Vũ ngẩng đầu lên, sát khí trong mắt giống như lợi kiếm bắn hai mắt Lăng Ý.

“Như thế nào, nghĩ muốn giết ta, vậy xem ngươi có bốn sự hay không!” Cười lạnh một tiếng, Lăng Ý vung kiếm chỉ lên lăng không áp chế: “Giám cầm cho ta!”

Vô tận Phong Lô pháp tắc buông xuống, chư thiên pháp tắc chung quanh tám người vài dặm tức khắc tiêu tán không còn. Phong Lô pháp tắc hùng hậu vô cùng hạ xuống, không gian tức khắc hướng tới tám người đè ép lại.

Cho dù tám người trước đó đã phục hạ đan dược, nhưng mà lại như thế nào có thể so với tích lũy của Lăng Ý. Là nhân vật đứng đầu một thế hệ của Lăng Tiêu Tông, thượng phẩm đan dược trên người Lăng Ý tuy rằng không nhiều lắm, nhưng tuyệt đối không ít, ít nhất đối mặt tám người Tử Dương Kiếm Hoàng sẽ không có bao nhiêu tiêu hao.

Cứ việc như thế, trước đó bởi vì Lạc Thiên Phong tổn thất một viên thượng phẩm đan dược, khiến Lăng Ý trong lòng không vui. Không có nghĩ đến, kiếm giả Tử Hà tông này cư nhiên kiên cường như thế, cho dù hồn phi phách tán, cũng muốn đả thương hắn. Nếu không phải hắn có thượng phẩm đan dược, hôm nay cũng phải tránh lui.

Lại nghĩ đến Lục Thanh lúc trước, như thế tính ra, hắn đã bị nhân sĩ Tử Hà tông đả thương hai lần, cho dù lúc ngũ tông luận kiếm, trừ bỏ yêu nghiệt kia ở ngoài, cũng không có người khiến hắn cảm thụ qua đau đớn như vậy.

Bị giam cầm trong hư không, trong khoảng thời gian ngắn, tám người Tử Dương Kiếm Hoàng đúng là không tránh thoát được.

Ồ ô –

Cách đó không xa, Kim Dương Thần Điểu chớp động thân hình, tạm thời bỏ qua Ngân Giáp Địa Long, lợi trao mang theo kim hồng sắc chân hỏa thiêu đốt hướng tới Lăng Ý lăng không chụp xuống.

Ầm –

Chân hỏa mãnh liệt đốt cháy hư không, từng vòng không gian cuộn sóng bàng bạc lan tràn ra.

“Bất quá mới vào lục giai, cũng muốn cùng ta đối địch!” Nhìn Kim Dương Thần Điểu, Lăng Ý cười lạnh một tiếng, kiếm chỉ hư không điểm ra: “Giam cầm!”

“Kim Dương!” Tử Dương Kiếm Hoàng gầm lên một tiếng.

Hưu –

Nhìn Phong Lôi Kiếm Cương từ sau đầu Kim Dương Thần Điểu xuyên qua, khóe mắt Tử Dương Kiếm Hoàng muốn nứt ra. Kim Dương Thần Điểu, ở trong trí nhớ của Tử Dương Kiếm Hoàng, lúc trước hắn mới lên Tử Hà phong, liền đã tồn tại, nghe đồn chính là lúc trước tổ sư Tử Hà Kiếm Hoàng thu phục, cho dù sau này Tử Hà Kiếm Hoàng ngã xuống, nhưng niệm tình cũ, Kim Dương Thần Điểu nhất trực ở Tử Hà tông đảm đương hộ tông Linh Thú, ngàn năm như một, lại không có nghĩ đến, ở thế hệ hắn lại ngã xuống như thế.

“Lăng tặc – ” Ngửa mặt lên trời quát lớn một tiếng, từ trên người Tử Dương Kiếm Hoàng bốc lên Tử Dương Kiếm Cương nóng rực.

Gần rìa Linh Thú sơn mạch, trên tuyết nguyên.

Hư không vặn vẹo một trận nhàn nhạt, lát sau, hai thân ảnh ở trên tuyết nguyên hiển hóa ra.

“Sao lại thế này, vì sao đại thế tông môn rung động trở lên cuồng bạo như vậy!” Trong lòng cả kinh, Lục Thanh nhìn về phía phương xa, giờ khắc này, tâm thần nhện không được trở lên dao động.

Trong mắt nổi lên thần quang màu tím bạc, Chân Long Nhân kéo gần không gian, quét nhìn toàn bộ tông vực.

Trong phút chốc, trong mắt Lục Thanh dâng lên nộ diễm thao thiên.

“Lăng Ý!”

Lăng Ý!

Lăng Ý!

Ầm lẫm cuộn cuộn thoát phá hư không, hướng tới phương hướng Triều Dương trấn mãnh liệt mà tới.

Kiếm chỉ chuẩn bị hướng tới Tử Dương Kiếm Hoàng điểm ra tức khắc đình trệ, trên mặt Lăng Ý lộ ra thần sắc kinh hãi thật sâu.

“Không có khả năng, hắn đã ngã xuống, như thế nào có thể còn sống!”

“Lục Thanh, là Lục Thanh!” Tầm Thiên Kính cùng Huyền Minh nhìn nhau, trên mặt tức khắc lộ ra thần sắc mừng như điên.

“Ai tới cũng không hữu dụng!” Trong mắt Lăng Ý lộ ra sát ý sắc bén, kiếm chỉ liên điểm, tám đạo Phong Lôi Kiếm Cương bắn nhanh ra.

Kinh phong mãnh liệt hất vào mặt mà đến, tám đạo pháp tắc Kiếm Cương xuyên phá không gian, hướng tới tám người Tử Dương Kiếm Hoàng bắn nhanh tới.

Đã xong sao?

Mắt thấy Phong Lô Kiếm Cương đánh tới càng lúc càng gần, tám người Tử Dương Kiếm Hoàng ngược lại không hề tránh né, ánh mắt càng thêm bình tĩnh nhìn chăm chú vào Lăng Ý trước mặt.

Đây là nhân thần gì!

Trong lòng Lăng Ý chấn động, giờ phút này, từ trong mắt tám người hấn đứng là thấy được sự khinh thường.

Không sai, là khinh thường, hoàn toàn khinh thường, nhân thần như vậy mà hấn cư nhiên từ trong mắt vài tên kiếm giả Thanh Phàm giới nhìn thấy. Đối với Lăng Ý mà nói, điều này không thể nghi ngờ là vũ nhục lớn lao.

Chân Long Nhân xuyên phá không gian, Lục Thanh tức giận quát: “Lăng Ý, ngươi dám – ”

Trong nháy mắt Phong Lô Kiếm Sí màu tím bạc kéo dài ra.

Hừ –

Cơ hồ là khoảnh khắc, mấy trăm dặm hư không liền nhảy vọt mà qua.

“Giám cầm!” Quát lạnh một tiếng, nháy mắt, Phong Lô Kiếm Cương đi tới tám người Tử Dương Kiếm Hoàng ba thước đình trệ tại trong hư không.

Cảm giác được Phong Lô pháp tắc của chính mình bị chấn tan, trong mắt Lăng Ý lộ ra thần sắc không thể tin được, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lục Thanh.

“Không có khả năng, tam kiếp Kiếm Hoàng, thời gian ngắn như vậy, ngươi như thế nào có thể độ lượng kiếp!” Lăng Ý nhin không được thối lui về phía sau trăm trượng, kinh hãi nói: “Chẳng lẽ, lúc trước ngươi ẩn tàng tu vị?”

Nghĩ lại một chút, Lăng Ý lắc đầu nói: “Không có khả năng, lúc trước nếu hấn là tam kiếp Kiếm Hoàng thì sẽ không ẩn tàng thực lực, lúc trước thực lực của hấn không bằng chúng ta. ”

Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

Lăng Ý như thế nào có thể nghĩ đến tào ngộ của Lục Thanh ở trong Bạch Linh Kiếm Cốc.

Đứng ở trước mặt tám người Tử Dương Kiếm Hoàng, Lục Thanh nhìn Lạc Thiên Phong ở trong ngực Lạc Tâm Vũ.

“Tông chủ!”

Nhìn Lạc Thiên Phong đã hoàn toàn mất đi khí tức hồn phách, Lục Thanh có thể rõ ràng cảm thấy, chung quanh có dấu hiệu hồn phách tiêu tán, lại nhìn đến y phục trước ngực Lăng Ý thoát phá, Lục Thanh liền minh bạch, trước đó, nhất định là Lạc Thiên Phong thiêu đốt hồn phách, mới miễn cưỡng đỡ thương đến Lăng Ý.

Lục Thanh còn nhớ rõ, lúc thơ ấu, trừ bỏ đọc điển tịch tàng thư, chính là nghe cổ sự của tông chủ Lạc Thiên Phong mà lớn lên.

Tông chủ Lạc Thiên Phong, bảy tuổi tập kiếm, tám tuổi lĩnh ngộ Kiếm Nguyên khí, tiến vào Kiếm Thị giai, mười tuổi Trúc Cơ tự nhiên, bước vào Kiếm Giả giai, bốn năm sau mở rộng huyết Bách Hội, bước vào Kiếm Nguyên cảnh, thành tựu tiên thiên Kiếm Khách, năm năm sau mười chín tuổi thành tựu Kiếm Sư, hai mươi lăm tuổi trở thành Kiếm Chủ, sau đó du lịch Thanh Phàm giới, mười năm sau, lấy thân phận Kiếm Vương đại sư trở về, trăm sát nhân đạo đại sư cùng giai khiêu khích, nổi danh phạm vi ngàn dặm, được xưng đệ nhất nhân.

Hai mươi năm sau, lại đột phá, dẫn động Thiên Đạo lực, thành tựu Kiếm Tông, liên tiếp ước chiến Phù Vân, Thanh Ngọc nhị tông tông chủ, chưa từng chiến bại.

Có thể nói, tông chủ Lạc Thiên Phong, nhiều kiếm giả trẻ tuổi của Tử Hà tông đều là nghe truyền thuyết của hấn mà lớn lên, nhất là hiện giờ còn tồn tại đệ tử đời thứ mười lăm, trí nhớ càng khắc sâu.

Ở trong trí nhớ Lục Thanh, tông chủ Lạc Thiên Phong là một người ý chí kiên cường, thiên sinh là người đứng trên, thưởng phạt có độ, không tán nói cười. Tử Hà tông được hắn dẫn dắt mới phát triển không ngừng, một năm vượt hơn một năm. Tuy rằng cùng tông chủ nói chuyện không nhiều, nhưng mà ở trong lòng Lục Thanh, đối với vị tông chủ này vẫn là tâm tôn kính ngưỡng.

Nhưng mà giờ phút này, vị tông chủ vì Tử Hà tông cơ hồ cúc cung tận tụy, lại chết ở trong tay một tiên tiểu nhân, một cái đền từ Tử Hoàng thánh giới, có cảm giác thiên sinh ưu việt, không coi ai ra gì

“Lăng Ý!” Lửa giận vẫn kiềm chế của Lục Thanh rốt cục cũng bạo phát.

“Lục Thanh, ngươi nếu dám giết ta, Lăng Tiêu Tông tất diệt Tử Hà tông ngươi!” Hồng mang trong mắt không lui, Lăng Ý trầm giọng quát, đồng thời từ bên trong không giới lấy ra một thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên đặt ngang trước ngực.

“Diệt Tử Hà tông ta!” Thần quang trong mắt Lục Thanh chớp động, trên chín tầng trời, Lôi Vân phạm vi hai trăm dặm thành hình, tiếng sấm rền cuộn cuộn chấn động mây xanh.

644. Chương 7: Uy Thế Vô Song!

“Không giết ngươi!” Sát ý trong mắt Lục Thanh tràn ngập, trầm giọng nói: “Hôm nay, cho dù Kiếm Phách tông sư hàng lâm, ngươi cũng khó tránh mất mạng!”

“Lục Thanh ngươi dám!” Giờ phút này, Lăng Ý rút cuộc sinh ra một tia sợ hãi, cước bộ hơi hơi lui lại phía sau nửa bước.

“Ngươi sợ hãi!” Hai mắt Lục Thanh sáng như đuốc, gắt gao nhìn chăm chăm Lăng Ý, nói: “Thân là kiếm giả, dũng mãnh tinh tiến, không chỗ nào sợ hãi, chẳng lẽ Tử Hoàng thánh giới các ngươi lại xuất ra một kẻ khi yếu sợ mạnh, ngươi cũng xứng đáng là kiếm giả!”

Mỗi lời của Lục Thanh, ở dưới hồn thức cường đại liên giống như từng chuỗi búa tạ hung hăng đập vào trong lòng Lăng Ý.

“Ngươi nói vậy! Tiếp kiếm!” Hai mắt dĩ nhiên biến thành màu xích hồng, Lăng Ý quát lớn một tiếng, Thần Kiếm họa xuất từng đường quỹ tích huyền ảo.

Ngang –

Ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, sát ý trong mắt Lăng Ý tràn ngập, Thần Kiếm ở bên trong hư không liên tục hoa động.

Ngang –

Ngang –

Ngang –

Tiếng long ngâm uy nghiêm liên tục vang lên, ngay sau đó, chiến đầu Kiếm Cường chân long dài gần trăm trượng ngưng hiện ra.

Hô –

Trong nháy mắt, chín đầu Kiếm Cường chân long lăng không dung hợp, diễn hóa thành một đầu chân long khổng lồ dài chừng nghìn trượng, toàn thân màu xanh tím.

Kiếm Cường màu xanh tím dễ dàng cắt qua hư không, xé rách không gian, Kiếm Ý thao thiên từ bên trong bốc lên, hướng tới trước ngực Lục Thanh đánh tới. Mà ở trên thân Kiếm Cường chân long ngoài màu xanh tím, ở trong long nhãn còn ẩn chứa tâm ma khí màu hồng nhạt.

Tâm ma khí!

Trong lòng tám người Tử Dương Kiếm Hoàng đều chấn động.

“Nhập ma!”

“Nguyên lai tâm chí người bạc nhược như vậy!” Đến lúc này, ánh mắt Lục Thanh ngược lại trở lên bình tĩnh.

“Người nói vậy, ta là khôi thủ một thể hệ của Lăng Tiêu Tông, khôi thủ, ai cũng không thể cướp đi vị trí của ta!” Lăng Ý điên cuồng nói. Lại một lần nữa đối mặt với Lục Thanh, hắn đúng là bị mấy câu nói đã kích đến nổi lên tâm ma.

“Lục Thanh, tiếp ta Thiên Long Phệ Hồn!”

Ngang –

Tâm ma khí ở bên trong hư không ngưng hiện ra, dung nhập vào bên trong cơ thể Kiếm Cường chân long.

Tiếng long ngâm kinh thiên vang lên, nháy mắt, trên người Kiếm Cường chân long tràn ngập huyết sắc, long trảo nguyên bản chỉ có sáu ngón lại biến hóa, ngón thứ bảy phá thịt mọc ra, một cổ chân long ma khí kinh người bốc lên, hướng tới Lục Thanh trấn áp.

Ma Long!

Bên trong vô tận tùy hải, cơ hồ là nháy mắt, Long Vương huyết mạch dài ba ngàn trượng liền ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rít gào rung trời.

Bên trong hư không, theo kiếm thức của Lăng Ý biến hóa, Phong Lôi pháp tắc lay động tâm ma khí đúng là uy năng đại thịnh, lần nữa đem chín người Lục Thanh giam cầm trong hư không.

Đồng dạng là một thức Thiên Long Phệ Hồn, so sánh với trước đó, uy thế đúng là tăng vọt mấy lần.

Uy thế kinh người cơ hồ siêu việt cực hạn của tam kiếp Kiếm Hoàng, Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Mộc Thanh Nguyên nhìn nhau, từ trong mắt hai người cũng không có bất kỳ lo lắng gì. Bởi vì trước mặt bọn họ, biểu tình Lục Thanh vô cùng thản nhiên nhìn Kiếm Cường Ma Long lao tới, Phong Lôi Kiếm Ý bá đạo trấn áp ở trên người cũng không thể lay động một góc áo.

Trong mắt lộ ra ma khí thao thiên, nhìn Lục Thanh lăng không bất động, trong mắt Lăng Ý rốt cuộc lộ ra thần sắc hưng phấn: “Ta xem người như thế nào thoát được một kiếm này!”

Phong Lôi pháp tắc mãnh liệt trấn áp, gắt gao đem Lục Thanh giam cầm tại bên trong hư không.

Ánh mắt Lục Thanh quét nhìn, thấy thân ảnh màu xích hồng quen thuộc dưới chân.

“Kim Dương!” Thì thào một câu, trên người Lục Thanh nổi lên một tầng bạch sắc phong mang khí tinh khiết.

Ngâm –

Giống như một thanh kinh thiên cự kiếm đứng thẳng ở nơi này, Lăng Ý bỗng nhiên sinh ra ảo giác, ở trước mặt hắn dĩ nhiên biến hóa thành một thanh đại kiếm nguy nga thông thiên triệt địa. Vô tận phong mang khí xé rách hết thấy, trong nháy mắt, nguyên bản Phong Lôi pháp tắc giam cầm liền giống như tuyết đọng tan rã ra.

Như thế nào có khả năng?

Ô –

Kiếm chỉ hướng phía trước điểm ra, không có chút nào hoa lệ, nhưng mà ở trong mắt đám người Tử Dương Kiếm Hoàng, một chỉ này lại giống như vô cùng biến hóa. Vô tận trọng lực trấn áp hư không, theo một chỉ này điểm ra, bên trong hư không tức khắc vang lên tiếng rít chói tai, không gian kết kết rung động, lại bị trọng áp ở kiếm chỉ trấn trụ, không thể thoát phá.

Đỉnh –

Giống như ngọc châu va chạm, Kiếm Cường Ma Long đúng là đột ngột đình trệ tại bên trong hư không, phía trước cái đầu to lớn là một đại kiếm chỉ thuần bạch sắc phong mang.

Thình thịch –

Tức khắc, kiếm thức cường đại ở trong lòng Lăng Ý đủ để tru sát bất kì tam kiếp Kiếm Hoàng gì liền dễ dàng yên diệt ở trước kiếm chỉ của Lục Thanh.

Quả nhiên!

Tuy rằng tâm ma nảy sinh, nhưng mà bằng vào tu vi cường đại, Lăng Ý như trước bảo tồn một tia linh trí, nghĩ đến lúc trước Bồ Nhan Cơ miêu tả, cự lực hải nhân, Lục Thanh quả nhiên có được khí lực hải nhân khó thể địch nổi.

Tâm niệm dần động.

Rống –

Tức khắc, Ngân Giáp Địa Long cách đó không xa rống lên, trong mắt đồng dạng xuất hiện tâm ma khí màu xích hồng.

Long vĩ dài đến trăm trượng quất qua, trên từng mảnh lân giáp màu bạc nổi lên một tầng Thổ linh khí hùng hậu. Trọng lực nguy nga trấn áp, theo cự vĩ quất đến, một đạo Động Hư Không Gian tối đen dọc theo kia long vĩ kéo dài ra.

“Cẩn thận!” Tử Dương Kiếm Hoàng kêu lên một tiếng.

Đồng thời, thân hình Lăng Ý nhoáng lên, hóa thành kiếm quang hướng tới Linh Thú sơn mạch bắn nhanh đi.

“Đi được sao?” Ánh mắt Lục Thanh không chuyển, tay trái nhẹ nhàng vươn ra phía sau trực tiếp bắt được long vĩ của Ngân Giáp Địa Long.

Trong phút chốc, Động Hư Không Gian trên long vĩ liền bị trấn áp.

Rống –

Chân sau Ngân Giáp Địa Long liên tục đập vào hư không, nhưng căn bản không thể nhúc nhích một chút.

Có chút kinh hãi nhìn Lục Thanh, đến giờ phút này, tám người Dương Kiếm Hoàng mới chính thức kiến thức đến thực lực hiện giờ của Lục Thanh. Cho dù là Lăng Ý kia có nhập ma cũng không thể khiến Lục Thanh xuất kiếm, thậm chí lúc này còn trực tiếp rút lui.

Hơn nữa, đó còn là khí lực của con người sao?

Lúc trước, ở nơi đó, hấn đến tột cùng chiếm được cái gì, đồ vật kia thật có được thần hiệu như vậy sao?

Mấy người Lạc Tâm Vũ nhìn nhau, bọn họ là tự thân chứng kiến khí lực của Lục Thanh tăng trưởng, cho tới bây giờ, nhìn trên thân thể Lục Thanh hiện lên bạch sắc phong mang, kia sợ là chỉ có Thần Kiếm cấp Bạch Linh mới có thể có được.

Tay không tiếp được lục giai Linh Thú, còn là Ngân Giáp Địa Long có lực lượng thân thể mạnh mẽ, vĩ lực kia sợ là chừng năm mươi vạn cân.

Hừ –

Tay trái Lục Thanh vừa thu lại, kiếm chỉ lập tức điểm ra, một đạo pháp tắc Kiếm Cương màu tím bạc tức khắc lóe lên rồi biến mất.

Nhìn không đến!

Tử Dương Kiếm Hoàng cùng Mộc Thanh Nguyên nhìn nhau, đây còn là Phong Lôi Kiếm Cương sao? Kiếm Cương vừa xuất ra, trong khoảnh khắc liền biến mất bên trong hư không.

Rống –

Một tiếng hồng thê lương vang lên, tức khắc, ở dưới ánh mắt mọi người, toàn bộ đầu của Ngân Giáp Địa Long bạo liệt mở ra, kể cả Thú Đan cũng tiêu tán vào trong hư không.

Cước bộ lẳng không bước ra, thân hình Lục Thanh lập tức tiêu thất tại chỗ.

“Sư thúc – ” Tầm Thiên Kính trầm giọng nói.

“Trốn không thoát!” Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng nói.

Trong ngực ôm Lạc Thiên Phong, Lạc Tâm Vũ yên lặng nhìn địa phương Lục Thanh tiêu thất.

“Tâm Vũ!”

“Ta phải đợi Lục huynh trở về!”

Bên cạnh, Niếp Thanh Thiên cùng Triệu Thiên Diệp nhìn nhau, đứng ở bên cạnh Lạc Tâm Vũ.

“Sư thúc!”

“Chúng ta chờ đi. ”

Linh Thú sơn mạch.

Lăng Ý thân hóa thành kiếm quang, hơn mười khắc liền vượt qua mấy trăm dặm, đi tới đỉnh tuyết phong đỉnh.

“Lục Thanh, người chờ xem, Lăng Tiêu Tông ta sẽ không bỏ qua cho người!” Trong mắt lộ ra vô tận âm lãnh, Lăng Ý trầm trầm: “Bất quá ta mang một thân tâm ma khí này, cũng có chút khó giải quyết. ”

“Không khó giải quyết, nhập luân hồi liền được!” Đột ngột một thanh âm lạnh nhạt ở bên tai vang lên.

Cái gì!

Tâm thần chấn động, Lăng Ý quay đầu lại, bên trong màn tuyết, thân hình Lục Thanh lẳng lặng phiêu phù.

Giờ phút này, Lục Thanh một thân thanh sam, bông tuyết rải rác đến quanh thân liền giống như gặp được một tầng bình chướng vô hình, hướng tới hai bên chảy xuống.

“Giám cầm!” Vô tận pháp tắc trấn áp, trong phút chốc, Lăng Ý liền cảm thấy không gian chung quanh lấy khí thể kinh người trấn áp lại.

Cùng không gian giám cầm của tam kiếp Kiếm Hoàng bất đồng. Không gian giám cầm của tam kiếp Kiếm Hoàng chính là lợi dụng pháp tắc viên mãn trực xuất chư thiên pháp tắc trong hư không, do đó đè ép không gian, hình thành giám cầm.

Mà Lăng Ý giờ phút này cảm thấy không gian giám cầm này bất đồng, không gian chung quanh giống như bị điều động, chủ động hướng tới hắn trấn áp, cảm giác như vậy, ở trong trí nhớ của hắn chỉ có một số ít ỏi có được.

Động Hư Kiếm Khí! Động Hư pháp tắc!

Trong lòng Lăng Ý thâm kinh ngạc, Lục Thanh này có được đến tốt cùng là tu luyện loại Kiếm Khí nào, vì sao pháp tắc có được uy năng như vậy, chẳng những có thể dẫn động sinh tử luân hồi, thậm chí còn có thể điều động Động Hư Khí.

Nếu là sinh tử luân hồi còn hoàn hảo, dù sao cũng là lệ thuộc Thiên Đạo, nhưng mà Động Hư Khí, chính là tồn tại nằm ngoài Thiên Đạo. Không phải là nói Kiếm Khí của Lục Thanh bao quát cả Thiên Đạo cùng ở ngoài Thiên Đạo, trong đó đến tốt cùng là như thế nào tồn tại? Trên đời này lại có loại thuộc tính như vậy sao?

“Kiếm Khí của người rốt cuộc là cái gì?” Thanh âm Lăng Ý có chút khàn khàn, giờ khắc này, hắn hoàn toàn mất đi cảm ứng đối với Phong Lôi pháp tắc. Đồng dạng là tam kiếp Kiếm Hoàng, đối với không gian giám cầm của Lục Thanh, hắn thế nhưng không có bất kì biện pháp gì.

Không nói gì, Lục Thanh lẳng lặng đi đến trước mặt Lăng Ý.

“Ở trong lòng người, kiếm giả Thanh Phạm giới chúng ta liền là thiên sinh không bằng Tử Hoàng giới các người sao?” Nhìn Lăng Ý trước mặt, Lục Thanh vươn tay ra bắt được tay phải của hắn, phát ra khí lực.

“A. .. !” Kêu thảm một tiếng, chỉ thấy toàn bộ cánh tay phải của Lăng Ý nháy mắt hóa thành bột mịn.

“Ở trong lòng người, kiếm giả Thanh Phàm giới chúng ta đều là con kiến các người có thể nhào nặn sao?”
Lại bắt lấy cánh tay trái của Lăng Ý.

“A. .. !”

Trong khoảnh khắc, tay trái của Lăng Ý lại hóa thành bột mịn.

“Người không thể giết ta, người giết ta, Lăng Tiêu Tông sẽ không bỏ qua các người!” Lăng Ý cắn chặt hàm răng, ánh mắt gắt gao nhìn Lục Thanh trước mặt, hai mắt đỏ ửng.

“Lăng Tiêu Tông sẽ không bỏ qua chúng ta. ” Thanh âm Lục Thanh có chút băng lãnh, tay phải vung lên, chân phải của Lăng Ý lại rơi vào trong tay, thúc dục khí lực. ”

“A. .. !”

645. Chương 8: Huyết Kiếm Tái Hiện!

“Hôm nay người đã hạ nhân, quả cũng cần chính người thừa nhận!” Lục Thanh không chút đổi sắc, tay phải lại nắm lấy chân phải Lăng Ý.

“A a. .. !” Từng tiếng thét thê lương truyền khắp đỉnh Tuyết Phong.

Nhìn Lăng Ý tứ chi đã bị phế trước mặt, trong lòng Lục Thanh không có bất kì khoái ý gì, ngược lại lại sinh ra một tia đau thương nhân nhật.

“Người xuất thân từ Tử Hoàng giới, người không biết tiểu tông môn chúng ta sinh tồn gian nan, sinh ra là mệnh của mỗi người nhưng không phải đại biểu các người có thể bằng vào thiên sinh mà khi dễ người khác. Hạo Nhiên Chính Khí, người không có linh ngộ, thượng thiện nhược thủy, người không có ý chí như vậy tự nhiên không thể linh ngộ, mà bởi vì chấp niệm, người linh ngộ chân ma tà khí, hết thấy đều là nhân quả. ”

“Nói vậy, không phải nhân quả, đều là người, đều là bởi vì thực lực của người. Thực lực của người mạnh hơn ta cho nên ta không phải đối thủ của người!” Hai mắt Lăng Ý đã nhuộm hồng, tuy mất đi tứ chi nhưng thân là Kiếm Hoàng, vẫn như trước có thể khống chế được một thân khí huyết, chỉ trong chớp lát, máu tươi toàn thân Lăng Ý liền được khống chế ngừng chảy.

“Chấp mê bất ngộ!” ” Lắc lắc đầu, Lục Thanh thở dài một tiếng, nói: “Nhân quả này đã kết hạ, sau này mặc kệ như thế nào, cũng phải cùng Lăng Tiêu Tông người đánh một trận, hiện giờ người đi cũng không được. ”

Vươn tay bắt lấy Lăng Ý, Lục Thanh xoay người đi.

Bên ngoài Triều Dương trấn.

Tám người Tử Dương Kiếm Hoàng lặng không đứng trong hư không, chăm chú nhìn về phương hướng Linh Thú sơn mạch.

“Đã trở lại!” Ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng vừa động, trầm giọng nói.

Hưu –

Tức khắc, thân hình Lục Thanh ở trong hư không hiển hóa ra.

“Lăng tặc!” Thân hình Lạc Tâm Vũ chợt lóe, một tay túm lấy cổ Lăng Ý.

Tay phải Lạc Tâm Vũ dùng sức, khuôn mặt Lăng Ý đỏ lên, nhưng không có cầu xin, hai mắt lộ ra ma khí xích hồng sắc nồng đậm.

“Chỉ bằng. .. còn. . không thể khiến ta coi. . vào. . Mất!” Cho dù bị kẹp ở yết hầu, trên mặt Lăng Ý vẫn lộ ra nụ cười hung tợn.

Tay trái Lạc Tâm Vũ rút Liệt Dương Kiếm ra, mà thi thể Lạc Thiên Phong được hai người Niếp Thanh Thiên đỡ lấy.

Liệt Dương Kiếm đặt ngang trước mặt, tay phải Lạc Tâm Vũ túm lấy tóc Lăng Ý, hướng tới thi thể Lạc Thiên Phong ấn xuống.

Thình thịch –

Thình thịch –

Thình thịch –

“Buông ta ra! Người này con kiến, buông ta ra!” Khóe mắt Lăng Ý như muốn nứt, hung dữ quát lên.

Không để ý đến, hai mắt Lạc Tâm Vũ ửng đỏ, hướng tới thi thể Lạc Thiên Phong trầm giọng nói: “Cha, ta đem tặc nhân tới dập đầu với người!”

Thình thịch –

Thình thịch –

Thình thịch –

Tay phải Lạc Tâm Vũ cầm lấy tóc Lăng Ý, hướng tới Lạc Thiên Phong dập đầu.

Cách đó không xa, chư phương thế lực tề tụ, giờ phút này bên ngoài Triều Dương trấn đã an tĩnh lại, lấy ngũ đại gia tộc cầm đầu, hướng tới nơi này tụ tập mà đến. Vừa mới rồi bị dư thế lan đến, chư phương thế lực cũng tổn thương không ít kiếm giả tu vi thấp, bất quá so sánh lại, bọn họ đối với Lạc Thiên Phong vẫn lạc càng thêm lo lắng.

Tông chủ ngã xuống!

Trước đó tiếng hô hoán vang vọng thiên địa, bọn họ như thế nào không nghe được.

“Tông chủ!” Hai người Đoạn Thanh Vân cùng Dư Cập Hóa rút cuộc cũng bay tới. Trước đó một trận chiến tuy rằng kịch liệt, nhưng cũng chỉ diễn ra thời gian hơn nửa nén hương, cho dù đại thế dẫn động hấp dẫn phân đông Kiếm Chủ, nhưng mà đến giờ phút này cũng chỉ có hai gã Kiếm Chủ đuổi tới.

Bất quá cho dù là toàn bộ đuổi tới cũng không có bao nhiêu tác dụng, chiến đấu thuộc về Kiếm Hồn đại sư, không phải kiếm giả dưới Kiếm Hồn có thể thừa nhận. Cho dù là không gian sống gọn nhẹ nhất cũng có thể khiến vô số Kiếm Chủ hồi phi yên diệt.

Trong hư không.

Mộc Thanh Nguyên thở dài một tiếng: “Nhân tử như đấng diệt (người chết như đèn tắt), chỉ là chốc lát liền đã đi. ”

“Sinh tử luân hồi, là mệnh, cũng là kiếp số. ” Hít sâu một hơi, trên mặt Tử Dương Kiếm Hoàng khó nén bi thương, bên cạnh, thần sắc ba người Huyền Minh âm đạm, cũng không hề nói gì.

Tâm tình có chút phức tạp, nhìn khuôn mặt Lăng Ý dữ tợn trước mặt, ục Thanh lắc lắc đầu nói: “Đều là sai lầm của Lạc gia ta!”

Tổ tiên, các người rút cuộc đã làm những gì!

Trong lòng Lục Thanh thâm hỏi. Nguyên bản hẳn đối với lịch đại tổ tiên Lục gia vẫn là có kính ý, nhưng mà hiện giờ từ Lục Thiên Thư bắt đầu, rất nhiều rất nhiều sự tình không ngừng phát sinh. Hết thấy đều cùng Lục gia hẳn có liên hệ, tựa hồ hết thấy ngọn nguồn đều bắt đầu từ Lục gia.

Lục Thiên Thư, người rút cuộc làm cái gì!

Lục Thanh bỗng nhiên cảm thấy có chút mơ màng, bởi vì hẳn không biết có nên hận hay không. Lục Thiên Thư cũng là tổ tiên của Lục gia hẳn, cho dù là hẳn thì trong cơ thể cũng chảy cùng huyết mạch với Lục Thiên Thư.

Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy, rút cuộc là người nào sáng chế?

Phong Lô Nhị Thập Thất Thức, vì sao cùng Tử Tiêu Phong Lô Kiếm mà Lục Thiên Thư sáng chế giống nhau như thế. Đại Diễn Tam Thập Lục Chùy, thật là tổ tiên Lục Bất Quy sáng chế sao? Lục Thiên Thư,

vì sao bên trong diển tịch Lục gia không có danh tự như vậy? Vì sao Bạch Phát ma nữ lúc trước lại xưng hô Lục Thiên Thư như thế?

Lục Thiên Thư, người rút cuộc chuyển thể luân hồi mấy lần!

Thần sắc có chút âm đạm, tâm thần rung động không ngừng, Lục Thanh cũng không nghĩ trừ tâm tĩnh khí, có chút thời điểm, cường ngạnh áp chế tâm tình lại phản tác dụng.

“Không, Lục đại sư, điều này trách người không được, là sai lầm của Mộc mẫu. Lúc trước Mộc mẫu không nên dẫn người tới đó. ” Mộc Thanh Nguyên cắt ngang lời Lục Thanh nói.

“Không cần phải nói, hết thấy đều là kiếp số của Tử Hà tông ta. Người của Tử Hà tông, tự nhiên là đại biểu Tử Hà tông. Mặc kệ là ai sai, cho dù thật là sai, cũng là Tử Hà tông ta. ” Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng nói.

“Người chết là hết, sư huynh cũng mệt mỏi. ” Minh Tịch Nguyệt lẩm bẩm nói.

Hai canh giờ sau, hậu sơn. Tử Hà phong.

Tại bên trong một khe núi an tĩnh, nơi này hàng năm bốn mùa như xuân, bãi cỏ xanh tươi. Giờ phút này, bên cạnh một ngôi mộ, phía trước một ngôi mộ mới lập, Lạc Tâm Vũ quỳ trên mặt đất.

“Cha, dựa theo ý tứ của người, người về sau liền có thể vĩnh viễn ở chung mẹ. ” Lạc Tâm Vũ lẩm bẩm nói.

Bên cạnh, đầu của Lăng Ý bị Liệt Dương kiếm đè ép, trấn áp ở trước hai ngôi mộ.

Mấy người Lục Thanh lần lượt dâng hương, thật lâu sau.

“Người còn có cái gì để nói!” Lạc Tâm Vũ lạnh lùng nói, nhìn Lăng Ý trước mặt tựa vào một gốc đại thụ, Liệt Dương Kiếm chỉ trước mặt.

Biết rõ đám người Lục Thanh không bỏ qua, Lăng Ý cũng biết nói cái gì cũng không hữu dụng, giờ phút này chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn đám người Lục Thanh.

“Các người chờ đó, Lăng Tiêu Tông ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua Tử Hà tông các người. ”

Phốc –

Không nói gì, Lạc Tâm Vũ âm thầm Thần Kiếm vào trong đan điền Lăng Ý, Kiếm Nguyên quán trú vào, đem Kiếm Chung của Lăng Ý phá vỡ.

Ông –

Mười điểm sáng trắng lẳng không phiêu phù lên.

Ba hồn bảy vía, trong đó ba hồn tràn ngập phong mang khí sắc bén, chân chính trở thành Kiếm Hồn.

Chỉ là trên mười điểm sáng, đồng thời có nhiều điều ma khí màu xích hồng như ẩn như hiện.

Nâng Thần Kiếm lên, thời điểm Lạc Tâm Vũ nghĩ muốn giáo toái hồn phách Lăng Ý, sắc mặt Lục Thanh đột nhiên biến đổi, toàn thân đột nhiên bạo phát ra bạch sắc phong mang, lấy chỉ thành kiếm hướng tới một mảnh hư không phía sau chém xuống.

Xuy xuy –

Không gian thoát phá mở ra, khí lực khủng bố hóa thành hồng lưu cuộn cuộn chấn ra từng đạo không gian loạn lưu tối đen hướng tới hư không cách đó không xa mãnh liệt mà đi.

Ông –

Dưới ánh mắt kinh ngạc của đám người Tử Dương Kiếm Hoàng, một đạo huyết sắc kiếm ảnh ở bên trong hư không hiển hóa ra.

“Người rút cuộc đến đây!” Ánh mắt Lục Thanh như điện, nhìn chằm chằm huyết sắc kiếm ảnh trong hư không.

Không có bất kì âm vang, huyết sắc kiếm ảnh lại tiêu thất, đồng thời, thân ảnh Lục Thanh cũng tức khắc tiêu thất tại chỗ.

Dinh –

Dinh –

Dinh –

Nhìn không tới bất kì thân ảnh nào, nhưng mà bên trong hư không thình thoảng lại có tiếng lưỡi kiếm va chạm vang lên. Từng đạo Động Hư Không Gian hẹp dài vắt ngang hư không, không gian loạn lưu bị dẫn động từ bên trong Động Hư Không Gian chui ra tàn phá bừa bãi.

Đến giờ phút này, đám người Tử Dương Kiếm Hoàng mới chính thức hiểu biết sự đáng sợ của Lục Thanh, ho dù bọn họ thả ra hồn thức, cũng như trước chỉ có thể miễn cưỡng phát hiện được từng đạo tàn ảnh.

Thần sắc ngưng trọng, hai người Tử Dương Kiếm Hoàng liên thủ dẫn động pháp tắc, đem hai ngôi mộ cùng đám người Lạc Tâm Vũ bảo vệ trong không gian phạm vi mười trượng.

Động Hư Khí dung nhập Phong Lôi bộ, tốc độ Lục Thanh càng lúc càng nhanh. Bên trong thức hải, trên Thức Kiếm bạch kim sắc, Đạo Tự màu xanh mơ hồ có thanh minh chớp động, cho dù là tốc độ như vậy Lục Thanh cũng có thể nắm chắc rõ ràng hướng đi của Huyết Kiếm.

Không có kiếm thức nào, tốc độ quá nhanh, căn bản không cho phép thi triển kiếm thức, hai người liền bằng vào cảnh giới kiếm pháp giao thủ. Bên trong kiếm pháp của Lục Thiên Thư tràn ngập ma khí thao thiên, đồng thời ẩn chứa lĩnh vực chi lực màu hồng tím. Lĩnh vực chi lực ẩn chứa vô tận huyền ảo, mỗi một lần cùng kiếm chỉ của Lục Thanh tương giao, có thể thoải mái đem bốn trăm vạn cân khí lực kinh người tá khai.

Đây là Kiếm Chung!

Cùng Huyết Kiếm giao thủ, trong lòng Lục Thanh mơ hồ chấn động, Huyết Kiếm rất cứng cỏi, bằng vào Linh Kiếm Thể của hắn cũng không thể chặt đứt, thậm chí kiếm chỉ còn có một chút đau đớn.

Kiếm Chung của Lục Thiên Thư thế nhưng có thể dùng như Thần Kiếm.

Trong lòng Lục Thanh nghi hoặc, Kiếm Chung của kiếm giả chính là ngọn nguồn của Kiếm Nguyên, tuy rằng kiếm giả cũng thường xuyên lấy Kiếm Nguyên uẩn dưỡng tới luyện, nhưng mà muốn đạt tới trình độ cứng cỏi như Thần Kiếm, căn bản không có biện pháp. Kiếm Chung chính là mấu chốt của một kiếm giả, không có ai có gan tùy ý tới luyện, đó căn bản là hành động tìm chết, nhưng mà cách làm lúc này của Lục Thiên Thư lại phá vỡ nhận thức của Lục Thanh.

Chẳng lẽ là Kiếm Đạo thần thông?

Không kịp nghĩ lại, Huyết Kiếm càng lúc càng mau, lĩnh vực chi lực cũng càng ngày càng dày đặc, cho dù Lục Thanh bộc phát ra toàn bộ bốn trăm vạn cân cự lực cũng có chút khó khăn.

Lĩnh vực thuộc về Lục Thiên Thư, Phong Lôi Ma Vực chứa đựng vô tận ma khí, mỗi một kiếm đều bao hàm chân ma tà khí dày đặc. Phong Lôi kiếm quang sắc bén, sau khi ngưng tụ ma khí càng thêm bá đạo, mãi đến khi Lục Thanh vận dụng pháp tắc Kiếm Cương mới miễn cưỡng ngăn trở.

646. Chương 9: Lĩnh Vực Chi Lực!

Toái thạch nổi lên, toàn bộ Tử Hà phong giờ phút này rung động kịch liệt, vô số Động Hư Không Gian hẹp dài cùng không gian loạn lưu đem mọi thứ chung quanh thôn phệ vào.

Trên Tử Hà phong, nhiều đệ tử nội tông đời thứ mười bảy chấn động tâm thần, cảm thụ được mặt đất chấn động, lại nhìn đến không trung đột nhiên xuất hiện Động Hư Không Gian tối đen giống như vực sâu vô tận lộ ra tử khí thâm trầm.

Bên trong hư không, Kiếm Ý cuộn cuộn, hai cổ Kiếm Ý lẳng không chạm nhau. Trong đó một cổ ma khí thao thiên, Lôi Khí cuộn cuộn, mà một cổ khác tràn ngập Hạo Nhiên Chính Khí bàng bạc, đồng dạng có

tiếng phong khiêu lôi minh vang tận mây xanh. Chỉ là so sánh với Kiếm Ý phía trước, đạo Kiếm Ý này rõ ràng rơi vào hạ phong, bắt quả lại càng cứng cỏi, ngạnh sinh không thôi.

Trên chín tầng trời, hai phiến Lôi Vân bao phủ không trung, một bên Ma Lôi cuộn cuộn, một bên Thiên Lôi đề minh, cùng với vô số tối đen Động Hư Không Gian, hai phiến Lôi Vân ở bên trong hư không trực diện va chạm. Một mảnh không gian loạn lưu tối đen vắt ngang hư không, chư thiên linh khí, Thiên Địa nguyên khí đều bị giảo toái tán loạn.

Lục Thanh cảm thụ được lực xé rách càng lúc càng mãnh liệt, lĩnh vực chi lực giống như từng sợi tơ nhỏ bé sắc bén quần quanh, cự lực hải nhân phụ gia trên kiếm chỉ quả thật không thể đánh tam, ngược lại bị lĩnh vực chi lực quần quanh bào mòn, thân thể mơ hồ cảm thấy đau đớn.

Lĩnh vực chi lực, hoàn toàn bất đồng với pháp tắc, uy nghiêm chứa đựng bên trong càng thêm thâm trọng, Lục Thanh chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản.

Mà ở phía Huyết Kiếm, Lục Thiên Thư cũng thâm khiếp sợ. Lục Thanh không rõ ràng, nhưng hẩn như thế nào không biết, lĩnh vực chi lực đã là lực lượng siêu việt pháp tắc, pháp tắc bình thường, trừ phi tam đại tối cao Kiếm Khí, không thì căn bản không thể ngăn cản, mà cho dù là tam đại tối cao Kiếm Khí, nhiều lắm cũng chỉ làm được như Lục Thanh hiện giờ.

Càng khiến Lục Thiên Thư nghĩ không ra, ngăn ngừa không gặp Lục Thanh thế nhưng đã vượt qua hai lần lôi kiếp, đạt tới trình độ tam kiếp Kiếm Hoàng.

Mà một thân bạch sắc phong mang của Lục Thanh càng khiến hẩn thêm chấn động. Bạch Linh Kiếm Thể, cư nhiên là Bạch Linh Kiếm Thể!

Ở trong trí nhớ của Lục Thiên Thư, lúc trước tựa hồ chỉ có Diệp Vô Tâm đạt tới trình độ như vậy, Lục Thanh bao nhiêu tuổi!

Áp lực trên kiếm chỉ của Lục Thanh càng lúc càng lớn. Lĩnh vực chi lực, cũng không phải lần đầu Lục Thanh tiếp xúc, bằng vào hồn thức ẩn nhập, cấu tạo lĩnh vực trong đầu chậm rãi chảy xuôi. Tức khắc Lục Thiên Thư liền có chút kinh hãi phát hiện, kiếm chỉ của Lục Thanh có một chút biến hóa, biến hóa đó tuy rằng không lớn, nhưng mà lại mơ hồ đem lĩnh vực chi lực của hẩn tá khai một tia.

Ngộ tính thật mạnh!

Trong lòng nghiêm túc, Lục Thiên Thư không hề lưu thủ, lĩnh vực chi lực bằng bạc lập tức bạo phát, tá khai vô cùng cự lực của Lục Thanh, trực tiếp trấn áp đến thân thể Lục Thanh.

Phốc –

Phun ra một ngụm máu tươi màu vàng tím nhàn nhạt, Lục Thanh tức khắc bay ngược ra ngoài, đâm vào vách núi cách đó không xa.

Hừ –

Huyết quang chớp động, nháy mắt ánh mắt Lạc Tâm Vũ vừa động, nguyên bản Lăng Ý ở bên cạnh lập tức tiêu thất không thấy, bên trong hư không phương xa chỉ thấy một đạo huyết sắc kiếm quang chớp động hai cái, liền biến mất không thấy.

“Lục Thanh!” Chỉ hơi ngẩn ra, ánh mắt mọi người liền chuyển tới địa phương Lục Thanh tiêu thất.

Ầm ầm –

Sơn thạch bạo liệt, thân hình Lục Thanh từ bên trong hiện ra, thân hình chậm rãi hạ xuống mặt đất, cước bộ có chút lảo đảo.

“Lục đệ, ngươi không sao chứ?” Niếp Thanh Thiên vội vàng hỏi.

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Ta không sao, Kiếm Phách tông sư quả nhiên lợi hại, lĩnh vực chi lực, uy năng phi thường. ”

Tuy rằng Lục Thanh tự nhận không bằng, nhưng mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng cũng phải cảm khái muôn phần. Có thể chiến đấu cùng Kiếm Phách tông sư đến trình độ như thế, Lục Thanh đã đủ để kiêu

ngạo. Kiếm Phách cùng Kiếm Hồn chính là chênh lệch một cảnh giới Kiếm Đạo, tuyệt đối không phải có thể dùng ngôn ngữ để nói. Có thể nói, cho dù là mười mấy tên Kiếm Hoàng liên thủ, cũng tuyệt đối không thể chiến thắng một gã sơ tấn Kiếm Phách tông sư, đây đã không phải lượng chênh lệch, mà là chất khác nhau.

Ánh mắt hướng tới phương hướng Lăng Ý trước kia nhìn thoáng qua, trong lòng Lục Thanh đầy nghi hoặc, vì cái gì Lục Thiên Thư muốn cứu đi Lăng Ý?

Lục Thanh cũng sẽ không cho rằng, Lục Thiên Thư có nhận biết Lăng Ý, như vậy bên trong lại có gì đó kỳ hoặc.

“Trước tiên trở về đi. ” Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng nói.

Sau nửa canh giờ.

Lục Thanh từ trong tay hai người Niếp Thanh Thiên đón lấy Nhan Như Ngọc, đi trước trở về Triều Dương trấn.

Bên trong sương phòng, từ trong ngủ say tỉnh lại, Nhan Như Ngọc mở ra hai mắt.

“Thanh nhi!”

Nhìn Lục Thanh trước mặt, Nhan Như Ngọc cả kinh nói: “Người cũng bị bọn họ bắt tới!”

“Mẹ yên tâm, chúng ta đã trở về. ” Đắp chặn cho Nhan Như Ngọc, Lục Thanh nhẹ giọng nói. Lập tức bùng lên tô cháo loãng đã chuẩn bị trước đó, Lục Thanh phát hiện thân thể mẹ mình có chút suy yếu, cũng là thời gian rất dài không có bổ sung thực vật. Kiếm giả không nhập Kiếm Hồn không thể tích cốc, cảnh giới Kiếm Nguyên tuy rằng có thể chống đỡ, nhưng mà thời gian cũng không thể quá dài.

Ăn từng ngụm cháo loãng Lục Thanh đưa đến bên miệng, khóe mắt Nhan Như Ngọc lộ ra vẻ vui mừng, nhưng Lục Thanh lại phát hiện trên khóe mắt mẹ mình có một nếp nhăn khó phát hiện. Lúc trước cho dù Nhan Như Ngọc đã phục hạ Duyên Thọ Đan, nhưng mà mấy năm nay vất vả chăm lo gia nghiệp, Lục Thanh biết, mẹ hẳn đã chịu rất nhiều cực nhọc. Vì dùng toàn bộ thời gian đi tu luyện, quản lý toàn bộ gia nghiệp Lục gia hẳn đều rơi xuống trên vai mẹ hẳn cùng Dịch lão.

Hơn nữa gần mấy năm nữa tông môn sắp di chuyển, rất nhiều thứ cần phải thu lại, tạp vật bên trong cần xử lý càng là nhiều không kể xiết.

“Mẹ. .. !” Lục Thanh gọi nhẹ một tiếng.

“Àn, ta ăn được, người đi nghỉ ngơi đi, nhìn mặt người có chút xanh xao, về sau tu luyện không nên vất vả như vậy, người đã có tu vị như vậy, cơ thể có độ mới là phải. ”

Đem lời nói trong miệng nuốt xuống, Lục Thanh gật gật đầu, nói: “Vậy mẹ nghỉ ngơi cho tốt đi!”

“Đi thôi. ” Nhìn Lục Thanh rời khỏi sương phòng, Nhan Như Ngọc lắc đầu mỉm cười.

Ngồi xếp bằng ở trong sương phòng, Lục Thanh vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, khí huyết dừng động, đem lĩnh vực chi lực thâm nhập vào cơ thể bài trừ ra ngoài.

Nhưng mà lập tức Lục Thanh liền phát hiện, sau khi lĩnh vực chi lực bị bài xích ra bên ngoài cơ thể lại không lập tức tiêu tán, mà là ở trong sương phòng quần quanh, mơ hồ lấy Lục Thanh làm trung tâm chậm rãi xoay tròn.

Khí huyết dừng động, phải sau một canh giờ, mới bài xích được toàn bộ lĩnh vực chi lực của Lục Thiên Thư.

“Nếu không phải Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, lĩnh vực chi lực này ta cũng khó trục xuất. ” Mãi đến khi đem toàn bộ lĩnh vực chi lực bài trừ ra bên ngoài cơ thể, Lục Thanh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Lĩnh vực chi lực, là lực lượng như thế nào?” Trong lòng Lục Thanh nghi hoặc, lực lượng này đúng là vượt qua pháp tắc.

Đặc biệt là pháp tắc hần có được hiện giờ, tuy rằng Lục Thanh cũng không hoàn toàn chứng không, nhưng mà trải qua kinh lịch Kiếm Cốc hư không, Lục Thanh cũng biết pháp tắc của hần sợ là loại cường đại vô cùng hiếm có

Không phải sao? Tập hợp Động Hư Khí, Luân Hồi Khí cùng với Phong Lôi nhị khí, Lục Thanh cũng không biết, hần đến tột cùng bao nhiêu loại pháp tắc, hay vẫn chỉ là một loại.

Nhưng mà Lục Thanh cũng mơ hồ có ý tưởng, ở giữa ba loại lực lượng trên tựa hồ có một liên hệ khó hiểu, mới khiến chúng nó tụ tập cùng một chỗ mà không có bất kì xung đột gì. Mà đợi đến khi chúng nó hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, hần sẽ hàn toàn nắm giữ được pháp tắc này. Đến lúc đó, chân diện mục của pháp tắc này sẽ chân chính hiển hóa trước mắt.

Mở ra hai mắt, Lục Thanh liền ngạc nhiên, cảm ứng được linh vực chi lực trong sương phòng thể nhưng còn không có thối lui.

Sao lại thế này?

Có chút nghi hoặc, nhưng mà lập tức, một trận âm vang dồn dập từ bên trong đan điền truyền đến.

“Kiếm Chung!” Trong lòng vừa động, hồn thức Lục Thanh chìm vào bên trong đan điền.

Giờ phút này Kiếm Chung màu tím bạc không ngừng chấn động, từng vòng sáng khuếch tán ra, linh tính của Kiếm Chung vẫn luôn im lặng lúc này bạo phát ra.

Muốn sao?

Trên mặt Lục Thanh lộ ra thần sắc cổ quái, ý thức đơn thuần của Kiếm Chung đúng là muốn đem linh vực chi lực này hấp thu vào.

Vốn thật vất vả đem linh vực chi lực trực xuất ra ngoài, linh vực chi lực chấn động trong huyết nhục cho dù là Bạch Linh Kiếm Thể, Lục Thanh cũng có chút không chịu được. Giờ phút này Kiếm Chung của hần thể nhưng muốn đem hấp thu vào, điều này thật sự khiến hần khó có thể lựa chọn.

Ngâm –

Tiếng kiếm minh không ngừng thúc dục, trong lòng Lục Thanh quyết định, không gian Kiếm Chung thần bí, vẫn luôn khiến hần khó có thể suy đoán, Phong Lôi quyết vận khởi, trong lúc nhất thời, linh vực chi lực bên trong sương phòng giống như trăm sông đổ về một biển hướng tới Lục Thanh chen chúc mà đi.

Lập tức, cả người Lục Thanh bành trướng một vòng, linh vực chi lực mãnh liệt tiến nhập đan điền, quang mang xung quanh Kiếm Chung đại thịnh, toàn bộ linh vực chi lực dừng mãnh tiến vào bên trong.

Hồn thức Lục Thanh theo sau tiến vào bên trong không gian Kiếm Chung.

Hư không Kiếm Chung, trên màn trời tối đen, vô số tinh quang các màu điểm xuyết trên màn trời. Kiếm Hồn màu tím bạc lơ lửng bên trong hư không, bên cạnh, một đạo kiếp lồi màu tím đen quán quanh ôi Thần chùy. Lôi Thần chùy lúc này như lúc trước tại Tử Lôi Cốc, linh vực chi lực vô hình tức khắc hướng tới bên trong Lôi Thần chùy mãnh liệt chui vào.

Đây là. .. ?

Giờ phút này Lôi Thần chùy biến hóa, khiến Lục Thanh đối với Lôi Thần chùy yên lặng đã lâu lại chú ý lên.

Lôi Thần chùy, trong thượng cổ truyền thuyết là binh khí của Lôi Thần. Lôi Thần, chẳng lẽ trừ bỏ Kiếm Thần, vẫn tồn tại thần khác sao? Dưới Thiên Đạo, thật chỉ có một đường Kiếm Đạo thôi sao?

Trong đầu hồi tưởng, Lục Thanh không khỏi nghĩ tới Linh Đoạn sơn mạch, Thiên Linh tộc cư trú bên trong sơn mạch, cái gọi là võ đạo hiện giờ nghĩ đến cũng là bác đại tinh thâm.

Đem linh vực chi lực thuần túy thôn phệ vào, mà chân ma tà khí chứa đựng ở bên trong bị bài xích ra ngoài, một cổ lực đạo vô hình hần động, tức khắc đem chân ma tà khí chấn vỡ.

Ngay sau đó, Lôi Thần chùy lại khôi phục bộ dáng trước đó, yên lặng lơ lửng bên cạnh Kiếm Hồn.

647. Chương 10: Say!

Không có bất kì biến hóa gì, đối với không gian Kiếm Chủng, Lục Thanh cũng có chút bất đắc dĩ, biến hóa như vậy liền ngay cả Diệp lão lúc trước cũng bất lực.

Bởi vì căn cứ Diệp lão sở thuật, không gian Kiếm Chủng bình thường là địa phương cất chứa Kiếm Hồn, cho dù là Kiếm Hoàng, đạt tới tam kiếp Kiếm Hoàng cũng bất quá lớn bằng phạm vi hồn thức có thể bao phủ, mà hiện giờ xem ra, không gian Kiếm Chủng của hắn giống như không có điểm cuối, khôn cùng vô tận, hơn nữa cảnh tượng kỳ dị trên màn trời, Lục Thanh vẫn không thể hiểu được.

Như vậy tính kĩ, Lục Thanh phát hiện, trên người chính mình có rất nhiều thứ đều không thể lý giải rõ ràng.

Lục Thanh cẩn thận nhớ lại một trận chiến trước đó, đối với Lục Thiên Thư đến tột cùng xuất mấy phần thực lực, Lục Thanh không biết, nhưng mà trước đó giao thủ một phen, cũng khiến hắn có một ít linh ngộ, cấu tạo linh vực đến tột cùng là thế nào. Bất quá chỉ là một ít ý tưởng mơ hồ mà thôi, sau đó Lục Thiên Thư phát hiện một ít manh mối, lại không có cho hắn thời gian.

Nửa ngày sau, Lục Thanh mở ra hai mắt, hai đạo tinh quang màu tím bạc từ hai mắt bắn nhanh ra. T

Trong lòng vừa động, Lục Thanh điểm tay về chiếc ghế phía trước mặt.

Ông –

Một điểm mang khí tối đen từ trên chiếc ghế mở ra, nháy mắt hóa thành một Động Hư Không Gian, đem chiếc ghế thôn phệ vào.

Bất quá, Động Hư Không Gian này ó chút kỳ dị, bên trong tựa hồ còn có một vòng xoáy màu xám như ẩn như hiện.

Sinh tử luân hồi!

Bên trong Động Hư Không Gian này lại ẩn chứa sinh tử luân hồi.

“Linh ngộ pháp tắc lại có một ít tiến bộ, chỉ là pháp tắc này cũng quá bác đại tinh thâm. Phần lớn tam kiếp Kiếm Hoàng pháp tắc đều đã viên mãn, dựa theo tốc độ như vậy rất cuộc muốn tới khi nào Kiếm Hồn mới có thể viên mãn. ” Lục Thanh thầm cảm thán, bất quá lập tức bình thường lại: “Linh ngộ Kiếm Đạo, cơ duyên không đến, mạnh mẽ linh ngộ chỉ có kết quả trái ngược. Muốn linh ngộ pháp tắc này còn cần có cơ duyên. ”

Đi ra sương phòng, sắc trời đã tối, Lục Thanh bước ra, gay sau đó, liền xuất hiện ở Tử Hà điện.

Bên trong Tử Hà điện, toàn bộ tám người Tử Hà Kiếm Hoàng đang ngồi. Hiện giờ thêm Niếp Thanh Thiên cùng Triệu Thiên Diệp, Tử Hà tông đã có được tám gã Kiếm Hồn đại sư. Nếu Lục Thiên Phong không ngã xuống, tính cả Lục Thanh thì Tử Hà tông đã có được mười Kiếm Hồn đại sư. Một khi trong mười người xuất hiện một Kiếm Phách tông sư, như vậy Tử Hà tông liền có được tư cách tiến giai tông môn cấp Bạch Linh, đương nhiên đây là dựa theo năm vạn năm trước, Kiếm Thần Điện ký kết quy ước tiên giai.

Hiện giờ, theo Lục Thanh biết, ngũ đại tông môn nổi danh ở Kim Thiên giới đều có Kiếm Phách tông sư, mà Kiếm Hồn đại sư cũng tuyệt đối vượt qua mười người, chỉ là hiện giờ, bọn họ vẫn là tông môn cấp Kim Thiên.

Lục Thanh tiến vào trong điện, tám người Tử Dương Kiếm Hoàng đồng thời mở hai mắt ra.

“Gặp qua. .. chư vị đại sư. ” Dừng một chút, Lục Thanh rút cuộc thay đổi xưng hô.

“Ài, ngươi vẫn quyết định như thế sao?” Tử Dương Kiếm Hoàng thở dài một tiếng, nói: “Vẫn là tông môn yếu nhược, ngay cả đệ tử tông môn cũng không bảo hộ được. ”

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Không phải tông môn, chỉ là mệnh số Lục gia mà thôi, đã để liên lụy đến tông môn. Một năm sau, nếu Lục Thanh không chết, sẽ lập tức ly khai, đến lúc đó mong rằng chư vị có thể quan tâm tới Lục gia ta một chút. Ngày Lục Thanh thành tựu Kiếm Khách, sẽ là lúc trở về. ”

“Lục đại sư. .. !” Suy nghĩ một chút, Mộc Thanh Nguyên rớt cuộc mở miệng nói: “Nếu Lục đại sư thành tựu Kiếm Phách, có thể đi Bạch Linh điện một chuyến, tin tưởng có thể có chút thu hoạch. Đến lúc đó, chỉ cần Tử Hà tông có thể trở thành tông môn cấp Bạch Linh, cho dù là Tử Hoàng thánh giới, cũng vô pháp tùy ý xuất thủ, Kiếm Thần sơn ở nơi đó, ngũ đại thánh địa, còn không dám tùy ý vi phạm. ”

Gật gật đầu, Lục Thanh suy nghĩ một chút, rồi lui khỏi Tử Hà điện.

Đỉnh Tử Hà phong, trên Tư Quá Nhai.

Thủy khí băng hàn ngưng kết thành từng bông tuyết, hàng năm ở trên Tư Quá Nhai phiêu tán. Lúc này trên Tư Quá Nhai, tại điểm cao nhất cầu Tử Hà tông, Lục Thanh một mình đứng thẳng người, quan sát tông vực dưới chân, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác cô tịch.

Ông –

Trong đan điền, phía dưới Kiếm Chủng, Luyện Tâm Kiếm phát ra tiếng chiến minh nhàn nhạt, một đạo kiếm thức truyền vào trong đầu Lục Thanh.

“Lục đại ca, người làm sao vậy, không vui sao?” Thanh âm thanh thúy cầu Nhược Thủy vang lên.

“Không có, chỉ là có chút thấy không rõ mà thôi. ”

“Thấy không rõ, Lục đại ca thấy không rõ cái gì?”

“Thấy không rõ đường đi, con đường phía trước, có chút thấy không rõ. ”

“Con đường phía trước?” Nhược Thủy cái hiểu cái không, nhẹ giọng nói: “Phía trước không phải vách núi sao? Lục đại ca ngự không là được a. ”

“Là vách núi, ngự không là được. ” Lục Thanh ngẩn ra, bắt đầu nghiền ngẫm những lời này: “Là vách núi, ngự không là được, đúng vậy, mặc kệ con đường phía trước là hà lưu giang hải, hay là vách núi dựng đứng, chỉ cần ngự không qua là được. ”

Dừng một chút.

“Nhưng mà, ngự không cần thực lực, không có thực lực, không thể ngự không, chỉ có thể bạt sơn thiệp thủy, phàn nham tuyết bích. ” (ý là chạy bộ).

“Thực lực! Chúng ta vẫn không có thực lực!” Không biết khi nào, Lạc Tâm Vũ đã đứng ở bên cạnh.

“Đúng vậy, chúng ta còn không có thực lực, bất quá, tương lai, chúng ta nhất định sẽ có được. ” Không có quay đầu lại, Lục Thanh trầm giọng nói.

“Một năm sau, người phải sống sót. ”

Lục Thanh sững sốt, lập tức quay đầu lại.

“Người yên tâm đi, một năm sau, Lục gia người không có cô độc, còn có bốn người Niếp huynh, cả ta nữa. ”

“Cám ơn người!” Lục Thanh gật gật đầu, nói: “Người yên tâm, Lăng Ý, ta sẽ giúp người bắt trở về. ”

Không nói gì, Lạc Tâm Vũ lặng lẽ đứng bên cạnh Lục Thanh, từng bông tuyết xoay quanh bên người, từng cơn gió se lạnh cũng không thể thổi phất lên nửa bên góc áo của hai người.

Hưu –

Hưu –

Hai tiếng kiếm rít gió vang lên, tức khắc, một bầu rượu đưa tới trước mặt Lục Thanh.

“Các người đến đây. ” Tiếp nhận bầu rượu, Lục Thanh ngửa mặt lên trời một ngụm uống cạn. Thanh Dương liệt tử năm mươi năm, rượu vừa vào đến cổ liền giống như hóa thành liệt hỏa, bốc cháy trong lồng ngực.

“Hảo!” Hữu chương Niếp Thanh Thiên khê đảo, bốn vò Thanh Dương liệt tử tức khắc xuất hiện ở trước mắt bốn người. Lại nắm lấy một bầu rượu, đưa cho Lạc Tâm Vũ bên cạnh.

Nhìn ba người Lục Thanh, Lạc Tâm Vũ tiếp nhận vò rượu, cũng không nói chuyện, ngửa đầu uống một ngụm lớn.

“Khụ, khụ – ” Còn không có uống ngụm thứ hai, Lạc Tâm Vũ tức khắc ho khan mãnh liệt.

“Người chưa từng uống rượu?” Ba người Lục Thanh có chút kinh ngạc ngẩn ra.

Lắc lắc đầu, Lạc Tâm Vũ cũng mặc kệ này đó, lại dốc bầu rượu uống một ngụm. Đến ngụm rượu thứ ba vào bụng đã tốt lên rất nhiều.

“Thơ ấu, ở trong trí nhớ của ta chỉ có kiếm!” Giống như lâm vào hồi ức, ánh mắt Lạc Tâm Vũ ó chút xa xưa, thấp giọng nói: “Khi đó, cha rất nghiêm khắc, mỗi một chiêu kiếm thức, đều phải cực kì hoàn mỹ, mỗi một cái cảnh giới, đều phải lĩnh ngộ hoàn toàn chưởng khống, trước mười tuổi, ta chưa từng rời khỏi Tử Hà phong.”

Dừng một chút.

“Cha từng nói qua, rượu nhiều loạn thần, chỉ là hiện giờ, cha đã đi!” Lạc Tâm Vũ ngẩn ra nói tiếp: “Không ai xen vào nữa. ”

“Uống đi!” Tựa hồ nghĩ tới cái gì, ở trong mắt Lục Thanh, mảnh tuyết trắng trước mắt tựa hồ càng thêm thương bạch.

Tay phải Lục Thanh đảo qua, nháy mắt hơn hai mươi vò rượu xuất hiện trên mặt đất.

Không nói gì, Lục Thanh cầm lên một vò rượu, ngửa mặt lên trời uống một ngụm.

Nhìn nhau, hai người Niếp Thanh Thiên cũng vươn tay ra nắm lấy một vò rượu, không ai nói gì.

Lúc nửa đêm, phía trước Tử Hà đại điện.

“Tử Dương huynh –!”

“Bốn người bọn họ cũng cần phóng thích một ít. ” Ánh mắt lưu chuyển, Tử Dương Kiếm Hoàng thở dài một tiếng nói.

Mộc Thanh Nguyên đồng thời ngẩng đầu hướng tới Tư Quá Nhai nhìn lại, nói: “Đúng vậy, đây là thời kỳ của bọn họ, bọn họ cần thừa nhận, so với chúng ta lúc trước đi qua, thậm chí còn thêm gian khổ. ”

“Thần Kiếm sắc bén từ ma luyện mà ra. ” !” Xoay người, Tử Dương Kiếm Hoàng bước ra, thân hình liền tiêu thất tại chỗ.

Sáng sớm hôm sau.

Khi tia sáng bình minh đầu tiên chiếu xuống Tư Quá Nhai, bốn thân ảnh nằm ngủ trên mặt đất, thanh âm hít thở vang vọng xung quanh.

Chậm rãi mở ra hai mắt, nhìn mặt trời có chút hơi chói mắt, Lục Thanh lẩm bẩm nói: “Trời đã sáng rồi sao?”

Bên cạnh, ba người Lạc Tâm Vũ tức khắc mở ra hai mắt.

“Trời đã sáng. ”

Bốn người đứng dậy.

“Cần phải đi rồi!” Nhìn ba người, trong lòng Lục Thanh rung động khó hiểu: “Một năm sau, vẫn ở nơi này. ”

Không do dự, ba người Lạc Tâm Vũ gật đầu.

Ánh mắt hướng xuống tông vực dưới chân quan sát, thần sắc trong mắt Lục Thanh dần trở lên kiên định.

Nếu đã có vách núi dựng đứng, trường giang đại hải, vậy để ta ngự không mà qua đi!

Bước ra một bước, ngay sau đó, thân ảnh Lục Thanh liền xuất hiện ở bên trong đại viện Lục phủ.

“Mẹ!”

Nhìn Lục Thanh đột nhiên xuất hiện, Nhan Như Ngọc mỉm cười nói: “Đã trở lại!”

Lục Thanh gật gật đầu.

Nhan Như Ngọc thở dài một tiếng: “Lạc tông chủ mai táng ở nơi nào, để mẹ đi dâng một nén hương. ”

“Ở hậu sơn Tử Hà phong, Lạc Hồn đàm. ” Lục Thanh đáp, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Mẹ, con muốn bế quan. ”

“Bế quan, đi thôi. ” Bước tới vài bước, Nhan Như Ngọc vươn tay vén một ít tóc ở giữa mi Lục Thanh đến sau tai, nhẹ nhàng nói: “Nhớ kỹ, không nên miễn cưỡng chính mình. ”

“Vâng!” Không hề chần chừ, Lục Thanh xoay người, hai tức sau liền xuất hiện tại đỉnh Tuyết Phong.

“Thời gian một năm, ngươi muốn khi nào đến?” Lục Thanh lẩm bẩm nói, cước bộ bước ra, một băng động tối đen tức khắc xuất hiện dưới chân, lát sau thân hình Lục Thanh chậm rãi chìm vào bên trong.

Nửa tháng sau.

Tân tông chủ Tử Hà tông Lạc Tâm Vũ kế vị, phạm vi ngàn dặm, chư tông đến chúc mừng, đồng thời Niếp Thanh Thiên cùng Triệu Thiên Diệp chính thức trở thành nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão đời thứ mười sáu.

Thời gian trôi qua, Linh Thú sơn mạch so với trước kia an tĩnh hơn nhiều, bất tri bất giác thời gian một năm chậm rãi trôi qua.

648. Chương 11: Lục Viễn

Linh Thú sơn mạch, đỉnh Tuyết Phong.

Một thân ảnh màu trắng lẳng lặng đứng thẳng trên mặt tuyết, cẩn thận nhìn lại, một thân ảnh màu trắng xóa cũng là tích tụ lạc tuyết đã lâu.

Từng bông tuyết tinh mịn đọng lại trên người, một tầng lại một tầng, chỉ còn lại có khuôn mặt, còn có thể mơ hồ phát hiện được một chút hình dáng thanh niên.

Giống như một bức tượng tuyết, thân ảnh thanh niên không chút nhúc nhích. Xung quanh thân ảnh đó, từng cơn gió lạnh làm Thiên Địa nguyên khí mơ hồ trở thành một vòng xoáy, từng bông tuyết giảo động trong hư không chậm rãi xoay tròn lên.

Bạch kim sắc cự kiếm nghìn trượng, Đạo Tự tản ra thanh mang nhàn nhạt, hư không trước mắt giống như ngưng kết, nhưng rốt cuộc vẫn như thiếu thứ gì đó.

Đột nhiên, bạch sắc thân ảnh mở ra hai mắt, thần quang màu tím bạc từ hai mắt phóng ra, vô tận hư không được kéo gần đến trước người.

“Sư huynh, đây là nhị giai Hàn Băng Lang, miệng có thể phun băng diễm. ” Tại tầng thứ hai của Linh Thú sơn mạch, một gã Kiếm Khách trẻ tuổi mặc võ y màu xanh xám đang cùng một đầu nhị giai Hàn Băng Lang giao thủ.

Hàn Băng Lang, nhị giai Linh Thú, thuộc tính Hàn Băng, miệng có thể phun băng diễm, người tiếp xúc toàn thân đóng băng, trừ phi tu luyện Kiếm Khí Hỏa hệ, không thể chống đỡ.

Mà Kiếm Khách trẻ tuổi này chính là tu luyện Kiếm Khí Hỏa hệ, tiên thiên Kiếm Khách, có thể ngoại phóng Kiếm Khí, Kiếm Khí hệ Hỏa nóng cháy thịnh thoảng lại hướng tới quanh thân Hàn Băng Lang bắn nhanh đi.

Hàn Băng Lang, không sai biệt lắm cao hai trượng, cái miệng to lớn đầy mùi tanh tươi, trên thân bốc lên từng trận hàn khí, thân hình linh hoạt tránh thoát Kiếm Khí phóng tới, thịnh thoảng lại phun ra một ngụm băng diễm. Một đạo băng diễm tán lạc chạm vào một gốc cổ thụ một người ôm, trong phút chốc, cổ thụ liền bị đông lại ở trong một tầng băng cứng.

Hưu –

Một đạo Kiếm Khí hệ Hỏa du tán đánh vào mặt trên, cổ thụ tức khắc tứ phân ngũ liệt, vỡ thành từng mảnh.

Cách đó không xa, một thiếu nữ tầm mười tám tuổi vẻ mặt khấn trương nhìn trằng so đầu trước mặt, nhưng lại không thể nhúng tay, nàng chỉ là Kiếm Giả giai mà thôi. Bất quá nàng cũng mơ hồ nhìn ra, sư huynh mình đã rơi xuống hạ phong. Nhị giai Linh Thú bình thường đều là có thể so với Kiếm Khách đại thiên vị, một số ít có thể so với Kiếm Khách đỉnh phong, mà sư huynh nàng vẹn vẹn chỉ là Kiếm Khách trung thiên vị mà thôi.

Thân pháp cơ hồ vận chuyển tới cực hạn, thanh niên không ngừng tránh né, bước chân không lớn, nhưng cũng là khoảng cách hữu hiệu nhất, hiển nhiên là có kinh nghiệm đối địch phong phú. Nhưng mà rõ ràng Hàn Băng Lang này rất khó chơi, hắn cũng không có bao nhiêu biện pháp, không nói lợi trảo đủ để so với một thanh kiếm ngũ phẩm, một ngưng băng diễm kia nếu chạm vào, cho dù hắn tu luyện Kiếm Khí hệ Hỏa cũng tuyệt đối không bình an.

Tại đỉnh Tuyết Phong, nhìn hết thấy phát sinh trước mặt, nghi hoặc trong mắt bạch sắc thân ảnh càng lúc càng thịnh.

Thình thịch –

Tuyết động toàn thân bị chấn tan, lộ ra thanh sắc trường sam bên trong không có chút ẩm ướt, một bước bước ra, ngay sau thân ảnh đó liền tiêu thất.

“Người là ai?” Thiếu nữ nhìn thanh niên bên người không biết khi nào xuất hiện, cảnh giác nói.

Không nói gì, ánh mắt Lục Thanh gắt gao nhìn chăm chăm Hàn Băng Lang.

Phía trước lợi trảo, hàn băng khí màu trắng nhạt quanh quẩn, đem không khí khu vực chung quanh đông lại.

Ở bên trong khu vực đó, thân hình thanh niên càng lúc càng chậm, không biết vì sao, hắn cảm thấy thân thể đã gần như không nghe sai khiến.

Ngao –

Tựa hồ sắp bắt được con mồi trước mắt, hung quang trong mắt Hàn Băng Lang chớp động, lợi trảo liên tục hoa động, mấy đạo hàn băng trảo khí bắn nhanh ra, bao phủ quanh thân thanh niên vài trượng.

Trong lòng rung mình, thanh kiếm trong tay thanh niên vũ động, Kiếm Khí hệ Hỏa nóng rực ở trước người phác họa ra một hỏa hoàn, Kiếm Khí hệ Hỏa lưu chuyển, đem không khí chung quanh đốt cháy vụn vụn. Nhưng mà thanh niên thi triển chiêu kiếm này rõ ràng có chút miễn cưỡng, hiện tại sơ ngộ không lâu, bất quá coi như vẫn thi triển ra được.

Xích hồng sắc hỏa hoàn đồng dạng bao phủ chung quanh thanh niên phạm vi vài trượng, cũng đồng thời hướng tới Hàn Băng Lang lăng không hạ xuống.

Ngao –

Tiếng tê rống tận trời vang lên, từ trong miệng Hàn Băng Lang, một đoàn hàn diễm súc tích đã lâu, vừa mới mở ra, liền lộ ra hàn khí trát nhân.

Không tốt!

Trong lòng cả kinh, thanh niên liền muốn giật lui về phía sau.

Răng rắc –

Mà lúc này, Hàn Băng Lang đã phun ra băng diễm. Bạch sắc băng diễm giống như hỏa diễm, hướng tới hỏa hoàn xuyên thẳng qua. Bên trong hư không đi ngang qua vô số thủy khí bị ngưng kết thành bông tuyết từ không trung hạ xuống. Băng diễm xuyên qua hỏa hoàn, Kiếm Khí hệ Hỏa nóng rực trên hỏa hoàn tức khắc ảm đạm, lát sau liền biến thành ám hồng sắc, đợi đến băng diễm đi tới gần thanh niên, hỏa hoàn dĩ nhiên tan thành mây khói.

Giờ phút này, bạch sắc băng diễm ở trong mắt Lục Thanh thậm chí hiển hóa ra khía cạnh rõ ràng.

Ngay tại khoảnh khắc băng diễm xuyên qua hỏa hoàn, hai mắt Lục Thanh tức khắc khôi phục thanh minh.

“Nguyên lai là như vậy!”

“Sư huynh!” Bên cạnh, thiếu nữ đột nhiên bi thiết kêu lên, băng diễm kia đã cách thanh niên không đến ba tấc, thậm chí ở trên mặt thanh niên, hàn khí ngưng kết ra một tầng băng sương nhàn nhạt.

Tâm niệm Lục Thanh vừa động.

Ngay sau đó, ở dưới ánh mắt không dám tin của thanh niên, băng diễm nguyên bản đã gần tới người ngay lập tức vỡ nát. Không sai, lập tức vỡ nát, vài trượng băng diễm hóa thành nhiều điểm bạch sắc hàn mang, tiêu tán vào trong hư không.

Ô –

Tức khắc, Hàn Băng Lang giống như phát hiện ra cái gì, phát ra một tiếng rống sợ hãi, chuyển thân xoay người hướng tới phương xa liều mạng chạy trốn.

“Sư huynh!” Biến hóa xảy ra thành linh khiến thiếu nữ mừng rỡ như điên, lập tức nhào vào trong ngực thanh niên.

“Không có việc gì, không cần sợ. ”

“Ta rất sợ, ta sợ sư huynh bị. .. ” Trong mắt thiếu nữ có chút thủy quang lưu động.

“Ha ha, đồ ngốc, không phải đã không có việc gì sao, chúng ta trở về đi. ”

Thanh niên vỗ vỗ lưng thiếu nữ, hai người ngẩng đầu lên, đồng thời nhìn thấy Lục Thanh đứng ở một bên. Không hẹn mà gặp, hai tay hai người tách ra, lại lui ra phía sau hai bước, trên mặt đỏ bừng như bị hỏa thiêu.

“Người là ai?” Thiếu nữ lúc này mới nhớ tới vừa rồi Lục Thanh mặc danh kỳ diệu xuất hiện tại bên người, đỏ mặt hỏi.

“Tử Yến, không được vô lễ. ” Thanh niên cắt lời thiếu nữ, lập tức bước tới một bước, nói: “Tại hạ Lạc Nhật phong Lục Viễn, đây sư muội tại hạ Tử Yến, xin hỏi các hạ là. .. ?”

Nhìn tới hai mắt Lục Viễn, Lục Thanh nhíu mày lại, từ trên người Lục Viễn, hắn cảm thụ được một khí tức huyết mạch quen thuộc.

Đây cũng là do Lục Thanh tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, đối với thân thể hiểu biết ít người theo kịp, mới phát hiện ra. Nếu không cho dù là Kiếm Phách tông sư cũng tuyệt khó có thể vừa nhìn liền thấy được manh mối.

“Triều Dương thành Lục gia, người là nhà nào?”

Thanh niên sững sốt, liền mở miệng nói: “Gia phụ Lục Khung!”

Nghe Lục Viễn nói, ngữ khí không kiêu không nịnh, Lục Thanh âm thầm gật đầu.

“Không biết các hạ xưng hô như thế nào, vì sao một mình đến tầng hai Linh Thú sơn mạch này?”

“Nga, ta gọi là Ngự Không, chỉ là tới đây tìm kiếm linh ngộ. ” Cơ hồ là không cần nghĩ ngợi, Lục Thanh mở miệng nói.

“Ngự Không?” Thiếu nữ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Cái tên thật kì quái, bất quá nói tìm kiếm linh ngộ, ta thấy ngươi còn không có linh ngộ Kiếm Nguyên khí?”

“Tử Yến, không được vô lễ!” Lục Viễn trầm giọng quát.

“Sư huynh!”

“Không sao. ” Lục Thanh lắc lắc đầu cười nói.

Trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành, Lục Viễn nói: “Ngự huynh dám lẻ loi một mình tiến vào tầng hai Linh Thú sơn mạch này, dũng khí thật đáng khen, nhưng tầng hai thật sự quá mức nguy hiểm, vừa lúc hai người chúng ta muốn ra ngoài, Ngự huynh cùng đi với chúng ta đi. Lĩnh ngộ Kiếm Đạo cũng không phải việc nhất thời. ”

Trên mặt lộ ra thần sắc hơi kinh ngạc, Lục Thanh lại nhìn Lục Viễn một cái, lập tức gật đầu.

Lục Thanh theo Lục Viễn hai người xuyên qua tầng hai, đi tới khu vực tầng thứ nhất.

“Sư huynh, như thế nào lúc này không có nhìn thấy một con Linh Thú nào a?” Tử Yên có chút kỳ quái nói.

Lắc lắc đầu, Lục Viễn cười nói: “Linh Thú nào dễ gặp được như vậy, cho dù là Linh Thú sơn mạch, cũng không phải khắp nơi đều là Linh Thú. ”

Lời tuy rằng nói như thế, nhưng trong lòng Lục Viễn cũng nghi hoặc, dọc theo đường đi, không nói là Linh Thú, ngay cả một ít dã thú bình thường đều không gặp được, dựa theo kinh nghiệm hần nhiều lần ra vào, điều này đúng là có chút quái dị.

Nhưng mà hiện giờ đã sắp ra tầng một, Lục Viễn cũng không có nghĩ quá nhiều.

“Sư huynh, người nói chúng ta lần này trở về, Lâm Hổ còn có thể tìm chúng ta gây phiền toái hay không?”

“Người yên tâm, có sư huynh ở đây, sẽ không để bọn họ thương tổn người. ”

“Nhưng mà sư huynh.....!”

“Yên tâm đi, sư huynh sẽ luôn ở bên cạnh người. ”

“Àn. ”

Cách hai người có vài trượng, Lục Thanh lẳng lặng nghe hai người nói chuyện. Bởi vì dọc theo đường đi rất ít nói chuyện, cho nên bất tri bất giác hai người Lục Viễn liền đi tới phía trước nói chuyện một mình.

Sau khi đi tới tầng một, không bao lâu lại xuất hiện một, hai đầu nhất giai Linh Thú, chỉ là đối với Lục Viễn mà nói, đã không có bao nhiêu uy hiếp, không có gian nan Lục Viễn đem từng con tru sát.

Nhìn mọi thứ trước mặt, Lục Thanh cũng không có ngăn cản, đạt tới cảnh giới hiện giờ, hần đã mơ hồ chạm đến một tia căn nguyên Thiên Đạo, biết hết thấy trên thế gian đều dưới Thiên Đạo tuần hoàn, tuần hoàn qua lại. Trừ phi hần có thể siêu việt Thiên Đạo, không thì căn bản không thể thay đổi mọi thứ trước mặt. Thế gian rộng lớn, không biết giới hạn, khôn cùng vô ngần, hần cũng chỉ hạt cát ở bên trong mà thôi.

Bên ngoài Linh Thú sơn mạch.

Giờ phút này có ba gã Kiếm Khách yên lặng chờ đợi, ba người vây quanh một đồng lửa trại.

Thời tiết hơi se lạnh, không sai biệt lắm đã gần tới năm mới.

“Lâm sư huynh, Lục Viễn mang theo Tử Yên đã tiến vào Linh Thú sơn mạch hai ngày. ”

“Năm ngày sau là thời gian đại bỉ, nếu muốn đúng lúc trở về, hôm nay bọn họ nhất định sẽ đi ra. ” Trong ba gã Kiếm Khách, cầm đầu là một thanh niên đáng người cường tráng, đeo một thanh đại kiếm dài năm thước, khuôn mặt thô lỗ, thần sắc trong mắt âm lãnh, nhìn qua có chút dữ tợn.

649. Chương 12: Luận Bàn So Đấu!

Lâm Hổ, đại sư huynh đời thứ mười bảy của Lạc Nhật phong, năm nay mười chín tuổi, một thân tu vi Kiếm Khách trung thiên vị đỉnh phong, tu luyện Kiếm Khí hệ Thổ, có được Trọng Thổ kiếm thất phẩm, tu luyện kiếm pháp tinh thâm Hồn Nhiên Di Sơn Kiếm, đứng thứ ba trên Long Phượng bảng, thực lực mạnh mẽ vô cùng, gần với Tử Hà phong Tàn Thiên Lý, cùng với Triều Dương phong Hoàng Linh Nhi.

Giờ phút này tâm tình Lâm Hổ có chút mù mịt, bởi vì nữ tử hần thích, thế nhưng lại lựa chọn một gã thực lực không bằng hần, cũng không muốn nhìn hần dù chỉ một cái. Bình thường bất cứ ai cũng đều có thái độ tôn trọng đối với hần, giờ gặp cảnh ngộ như vậy khiến hần canh cánh trong lòng.

“Đại sư huynh, người yên tâm, chỉ cần Lục Viễn đi ra, chúng ta nhất định thay người giáo huấn hắn. ” Bên cạnh Lâm Hổ, hai gã Kiếm Khách tuổi trẻ đồng dạng thân mặc võ y màu xám xanh mở miệng nói.

“Chỉ bằng các người?” Lâm Hổ nhìn hai người một cái, lập tức trầm giọng nói: “Ta muốn tự mình xuất thủ, khiến Tử Yển tận mắt nhìn thấy, Lục Viễn hắn đến tột cùng có thể tiếp được ta mấy kiếm. ”

Lửa trại bập bùng, thỉnh thoảng lại phát ra âm vang đom đóp, gà rừng chậm rãi chín, chất béo ở trên thịt kết kết vang động, chợt Lâm Hổ nhíu mày lại, cước bộ ma sát trên mặt đất hai cái.

“Bọn họ đến!”

Tức khắc, ba người đồng thời đứng dậy.

Từ bên trong sơn mạch đi ra, Lục Viễn liền thấy được ba người Lâm Hổ.

“Các người!” Thần sắc ngưng trọng, Lục Viễn không khỏi cảnh giác đem Tử Yển bảo hộ ở phía sau.

“Các người muốn làm gì?” Tử Yển nhô cái đầu nhỏ nhắn ra hướng tới ba người Lâm Hổ tức giận nói.

Không có nhìn Tử Yển, ánh mắt Lâm Hổ nhìn thẳng vào Lục Viễn, trầm giọng nói: “Nghe nói Lục sư đệ lĩnh ngộ Viêm Hỏa Lạc Thiên Kiếm không ít, sư huynh luôn muốn sư đệ giao thủ hai chiêu mà vẫn không có cơ hội. Không biết sư đệ hôm nay có thể cho sư huynh cơ hội, khiến sư huynh bù đắp tiếc nuối. ”

“Lâm Hổ người muốn sao không đợi đến đại bĩ năm ngày sau, vì cái gì muốn ở nơi này ngăn chúng ta lại. ” Tử Yển có chút tức giận nói.

“Tử Yển người đến bên cạnh Ngự huynh đi. ” Ánh mắt xoay chuyển, Lục Viễn mở miệng nói.

“Ngự huynh?” Ánh mắt Lâm Hổ chuyển động, rơi xuống trên người Lục Thanh, nói: “Kiếm Nô, ngay cả Kiếm Nguyên khí cũng không có lĩnh ngộ, cước bộ phù phiếm, Lục sư đệ, xem ra ánh mắt nhìn người của người không được tốt lắm. ”

“Ngự huynh chỉ là cùng chúng ta ngẫu ngộ trên đường, Lâm sư huynh hà tất khó xử một ngoại nhân. ” Lục Viễn trầm giọng nói.

“Ngẫu ngộ!” Lâm Hổ nhưng thật ra có chút kinh ngạc nhìn Lục Thanh một cái, nói: “Kiếm Nô nho nhỏ cũng dám đi vào Linh Thú sơn mạch, ngại chết không đủ mau sao?”

“Lâm sư huynh người – ”

“Như thế nào, ta nói sai sao?” Lâm Hổ cười nhạo một tiếng, nói: “Tiến vào Linh Thú sơn mạch, phải có đủ thực lực tiến vào bên trong mới gọi là lịch lãm, nếu không liền gọi là tự tìm cái chết. ”

“Xem ra Lâm sư huynh hôm nay thị phi không so không được. ” Lục Viễn kêu khổ trong lòng. Ba người Lâm Hổ đều là Kiếm Khách tu vị, không nói thực lực Lâm Hổ vượt qua hắn, lại thêm hai người, hôm nay hắn nhất định chịu thiệt thòi rồi.

“Như thế nào, Lục Viễn người sợ?” Một thanh niên bên cạnh Lâm Hổ cười lạnh nói: “Nhớ lúc trước, chỉ nhánh dòng bên nhà các người hướng hộ tông Kiếm Hoàng Lục sư thúc xuất thủ, có phải hay không hiện tại, người ngay cả điểm ấy lá gan cũng không có?”

“Người im miệng!” Viễn quát lạnh một tiếng chuyện này là cấm kỵ của hai chi mạch nhà hắn.

“Như thế nào, các người làm được, liền không cho người khác nói. ” Ánh mắt thanh niên đầy khinh thường, nói: “Lúc trước, nếu không phải hộ tông Kiếm Hoàng Lục sư thúc khoan hồng độ lượng, người cho là, hai chi mạch bằng chi các người có thể tồn tại đến bây giờ?”

Nhường mày, Lâm Hổ nói: “Không cần nói những lời dư thừa. ”

“Đại sư huynh – ”

“Các người lui ra, ta tự mình đến. ” Ánh mắt ngưng tụ ở trên người Lục Viễn, Lâm Hổ lạnh giọng nói.

“Dạ, đại sư huynh!” Hai người nhìn nhau, liền thối lui ra sau mười trượng.

“Sư huynh, người không nên cùng hắn so đấu, người không phải đối thủ của hắn. ” Tử Yến gắt gao cầm lấy ống tay áo Lục Viễn, gấp gấp nói.

Quay đầu nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của Tử Yến, trên mặt Lục Viễn lộ ra một nụ cười, nói: “Yên tâm đi, sư huynh sẽ không có việc gì, người trước tới bên cạnh Ngự huynh đi, đợi so đấu xong, chúng ta lại trở về núi. ”

“Sư huynh – ”

“Đi thôi!”

Biết tâm ý Lục Viễn đã định, Tử Yến cũng biết không thể cải biến, cắn cắn hàm răng, rút cuộc bắt đầu thối lui đến bên cạnh Lục Thanh.

Viêm Hỏa Kiếm lục phẩm ra khỏi vỏ, ánh mắt Lục Viễn ngưng trọng, gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Hổ trước mặt, khí thế trên người bốc lên.

Xuy –

Trên mũi kiếm Viêm Hỏa Kiếm, Kiếm Khí hệ Hỏa khắc kéo dài ra bốn thước.

“Kiếm Khách trung thiên vị!” Trong mắt Lâm Hổ tinh mang chớp động, nói: “Không nghĩ tới người cũng đột phá, xem ra Long Phượng bằng tiền mười, hết năm này, người liền có một chỗ. ”

Không nói gì, Lục Viễn ngưng tụ tâm thần, thần thức gắt gao tập trung vào Lâm Hổ.

Nhìn thấy Lục Viễn không nói lời nào, Lâm Hổ cũng không khách khí, Trọng Thổ Kiếm sau lưng dài chừng năm thước ra khỏi vỏ, phong áp lẫm liệt tức khắc ở trên thân kiếm truyền đang đi ra. Cự kiếm dài năm thước, thân kiếm màu vàng đất tràn ngập cảm giác hỗn ngưng trầm trọng.

Xuy –

Kiếm Khí hệ Thổ màu vàng đất kéo dài ra sáu thước, tu vi của Lâm Hổ quả nhiên đã đạt tới Kiếm Khách trung thiên vị đỉnh phong, chỉ cần linh ngộ vừa đến, liền có thể đột phá tiến nhập đại thiên vị.

Thành thạch –

Tức khắc, thân hình hai người đồng thời động, hai đám bụi đất đồng thời tung lên.

Đinh –

Đinh –

Đinh –

Hai thanh kiếm không ngừng va chạm, không khí bạo vang, Kiếm Khí sắc bén hoa phá không khí, phát ra tiếng rít gió vang dội.

Nhìn lại, cảnh giới kiếm pháp của hai người hơn kém không bao nhiêu, đều đã muốn lĩnh ngộ cảnh giới Cử Trọng Nhược Khinh. Mà Lục Thanh phát hiện, khí lực của Lâm Hổ muốn xa so với Lục Viễn cường đại hơn, tu luyện Kiếm Khí hệ Thổ, thổ chủ hậu trọng, bản thân Lâm Hổ khí lực càng là tăng trưởng nhanh chóng. Trọng Thổ Kiếm trên tay kia sợ là nặng chừng trăm cân, cứ việc như thế, tốc độ ra kiếm như trước không chậm hơn Lục Viễn chút nào. Trái lại Lục Viễn, sau hai kiếm tương giao, , thường thường đều có một cổ lực lượng áp người truyền đến, một kiếm hai kiếm vẫn không có cái gì, nhưng mà hơn mười kiếm, nửa người Lục Viễn đã mơ hồ có chút tê dại.

Cước bộ đạp ra, tức khắc, Lục Viễn thối lui về phía sau vài trượng, Viêm Hỏa Kiếm vũ động, Kiếm Khí hệ Hỏa nóng rực ở trước người phác họa ra một hỏa hoàn, Kiếm Khí hệ Hỏa lưu chuyển, đem không khí chung quanh đốt đến vặn vẹo lên. So sánh với trước đó miễn cưỡng thi triển chiêu kiếm thức này, giờ phút này Lục Viễn lại thi triển ra, so với trước đó có tiến bộ rất lớn.

Hô –

Hỏa hoàn hướng tới Lâm Hổ bao phủ, không khí đom đóm vang động, sóng nhiệt mãnh liệt cuộn cuộn mà tới.

Biến sắc, động tác Lâm Hổ không chậm, trên Trọng Thổ Kiếm nở rộ ra quang hoa chói mắt. Bên trong hư không tức khắc có vô số linh quang màu vàng đất tụ tập đến.

“Thuộc tính hiển hóa! Đại sư huynh đối với khí thuộc tính cư nhiên đã lĩnh ngộ đến trình độ như thế!”

“Đúng vậy, xem Lục Viễn như thế nào tiếp một kiếm này. ” Đằng sau mười trượng, hai gã thanh niên mở miệng nói chuyện.

Hô –

Tức khắc, rên Trọng Thổ Kiếm, Kiếm Khí hệ Thổ hùng hậu bao phủ, hình thành một thanh cự kiếm màu vàng đất dài chừng một trượng, khí thế cường đại trực tiếp áp quá hỏa hoàn, trấn áp ở trên người Lục Viễn.

Sắc mặt trở lên tái nhợt, dưới ánh mắt khiếp sợ của Lục Viễn, Lâm Hổ chém xuống một kiếm nặng nề. Không có chút hoa lệ, phía trước cự kiếm, không khí nứt ra, âm vang xé rách truyền dâng trong hư không.

Oanh –

Cự kiếm chém vào hỏa hoàn, hỏa quang Kiếm Khí hệ Hỏa nóng rực bùng lên, lại ngay sau đó bị một kiếm trăm phá, dư thế cự kiếm không giảm, hướng tới ngay đầu Lục Viễn hạ xuống.

“Sư huynh!” Tử Yến nôn nóng hô lên: “Lâm Hổ, không được thương tổn sư huynh ta!”

Cự kiếm ở cách đỉnh đầu Lục Viễn ba tấc lập tức dừng lại, ánh mắt Lâm Hổ đầy khinh thường nhìn Lục Viễn, nói: Hẳn là sư huynh, chẳng lẽ ta không phải sư huynh người sao?”

Cắn chặt hàm răng, Tử Yến lại nói: “Đại sư huynh, xin người buông tha Lục sư huynh. ”

“Buông tha hẳn?” Lâm Hổ ngẩn ra, lập tức ngửa đầu cười to nói: “Hảo, ta buông tha hẳn!”

Kiếm Khí hệ Thổ tán đi, Lâm Hổ xoay thân kiếm trong tay, ước chừng có mấy trăm cân đại lực rơi xuống trên lưng Lục Viễn.

Phốc –

Một ngụm máu tươi phun ra, cả người Lục Viễn bị đánh bay ra vài trượng, rơi xuống trước mặt Tử Yến.

“Lục sư huynh!” Tử Yến kinh hoảng đỡ lấy Lục Viễn, bị Lâm Hổ một kiếm đánh bay, khí lực khủng bố trên kiếm kia, không kịp phòng, Lục Viễn tức khắc bị chấn đến trọng thương nội phủ.

“Lục sư huynh vô dụng. ” Khóe miệng Lục Viễn tràn đầy máu tươi, khàn khàn nói.

“Không, đều là Tử Yến không tốt!” Hai mắt Tử Yến hồng lên, hướng tới Lâm Hổ quát to: “Lâm Hổ người hãy bỏ tâm tư đó đi, ta không bao giờ thích người. ”

Biến sắc, Lâm Hổ nghĩ muốn mở miệng, lại không biết nên nói cái gì.

“Đại sư huynh, chúng ta đến đi. ” Lúc này, hai gã thanh niên bên cạnh mở miệng nói.

Hít sâu một hơi, Lâm Hổ tức khắc xoay người qua, không hề nhìn về phía hai người Tử Yến.

Hai gã thanh niên đều là nội tông đệ tử của Lạc Nhật phong, ở Lạc Nhật cung bài danh tuy rằng không bằng Lục Viễn, nhưng cũng là đệ tử Kiếm Khách bài danh trước mười. Nhìn thấy hai người tới gần, Tử Yến tức khắc có chút khẩn trương ôm lấy Lục Viễn bị chấn đến vô lực, hướng tới hai người quát: “Các người nghĩ muốn làm gì, nếu các người dám làm càn, ta nhất định trở về bẩm báo chư vị hộ pháp. ”

“Ha ha, Tử Yến sư muội hiểu lầm rồi, chúng ta chỉ nhìn thấy kiếm thức của Lục sư huynh bất phàm, muốn cùng hắn luận bàn một phần mà thôi. Làm sao vậy, Lục sư huynh bị thương, để chúng ta nhìn xem, chúng ta có biện pháp khiến Lục sư huynh khôi phục lại. ” Một gã thanh niên nói xong liền vươn tay ra chộp tới Lục Viễn.

Cái gì!

Thanh niên lập tức sững sốt, ối vì giờ phút này, có một bàn tay bắt được cánh tay hắn.

“Phế vật, ngươi là người nào!” Thanh niên quát lạnh một tiếng, ở hắn xem ra, Lục Thanh không sai biệt lắm đã qua hai mươi tuổi, ngay cả Kiếm Nguyên khí đều không có thai nghén ra, không phải phế vật lại là cái gì.

Không có trả lời, Lục Thanh chỉ lắc lắc đầu, nói: “Tìm chỗ khoan dung độ lượng. ”

“Tìm chỗ khoan dung độ lượng, chỉ bằng ngươi cũng nói lời như vậy với ta, ngươi đang giáo huấn ta sao!” Thanh niên đầu tiên sững sốt, lập tức trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

650. Chương 13: Một Minh Chờ Đợi

Kiểm Khí hệ Kim sắc bén ở trên cánh tay nổi lên.

Cái gì!

Thanh niên lập tức giật mình, bàn tay bắt lấy cánh tay hắn kia giống như vòng sắt cứng cỏi, không có chút dao động, cho dù là hắn vận khởi toàn bộ Kiếm Nguyên, đều không thể dao động mấy may.

“Các hạ đến tốt cùng là ai!” Đến lúc này, cho dù là hai người Tử Yển cũng đã minh bạch, Ngự Không trước mặt này không phải người thường.

Ánh mắt hướng tới hai người Lục Viễn nhìn một cái, Lục Thanh lập tức nhìn về phía ba người Lâm Hổ: “Con đường Kiếm Đạo đẳng đẳng, không chuyên cần tu luyện, lại ở nơi này tranh đoạt tình nhân, xem ra Lạc Nhật phong các ngươi cần phải chỉnh đốn. ”

“Ngươi là người nào? Dám tùy ý vũ nhục Lạc Nhật phong ta!” Lâm Hổ trừng mắt, Trọng Thổ Kiếm sau lưng lần nữa rút ra: “Hôm nay nếu các hạ không cho ta một lời giải thích, thì đừng trách ta thủ hạ vô tình. ”

“Ngươi muốn cùng ta động thủ?” Lục Thanh có chút kinh ngạc, lập tức gật gật đầu, nói: “Đời thứ mười bảy, cuối cùng vẫn là có chút tâm huyết. ”

“Ngươi là sư thúc đời thứ mười sáu?” Tựa hồ nghĩ tới cái gì, Lâm Hổ nhìn Lục Thanh nói.

“Đời thứ mười sáu!” Lục Thanh lạnh nhạt nói: “Ta không phải. ”

Không phải!

Lâm Hổ lập tức trầm giọng nói: “Vậy không thể không nói, ta muốn hướng các hạ lãnh giáo mấy kiếm. ”

Trọng Thổ Kiếm chấn động, phát ra một tiếng kiếm minh hùng hậu, ở trên người Lâm Hổ, tức khắc nổi lên một tầng Kiếm Khí hệ Thổ màu vàng.

Hừ –

Khoảng cách mười trượng trong nháy mắt vượt qua, giống như một đạo điện quang màu vàng, trong phút chốc mũi kiếm liền đi tới trước ngực Lục Thanh.

“Cẩn thận!” Hai người Tử Yển kinh hô một tiếng.

Ông –

Nhưng mà, ở trên người Lục Thanh lại đột nhiên vang lên một trận kiếm ngâm nhàn nhạt, mũi kiếm đã muốn đi tới trước ngực tức khắc đình trệ.

Trọng Thổ Kiếm ở bên trong hư không bị nâng lên một thước, trong lòng Lâm Hổ sinh ra vô hạn khiếp sợ. Sao lại thế này? Nhìn Trọng Thổ Kiếm trước mặt không ngừng run rẩy, giống như bị cái gì giam cầm bên trong hư không, không thể nhúc nhích một chút.

“Ngươi muốn đâm ta sao?” Nhìn Trọng Thổ Kiếm trước mặt, Lục Thanh nhẹ giọng nói.

Hắn đang làm gì? Nói chuyện với kiếm sao?

Giờ khắc này, hai người Tử Yến nhìn nhau, sự tình phát sinh trước mắt, đã hoàn toàn thoát ly bọn họ nhận thức.

Bên cạnh, hai gã thanh niên nhìn nhau, thanh kiếm đeo sau lưng đồng thời ra khỏi vỏ, nhưng mà khi hai thanh kiếm đi tới hai bên Lục Thanh, đồng dạng ngưng trệ giữa không trung.

“Người đến tốt cùng làm cái gì!” Ba người đồng thời dụng lực cũng không thể di động được thanh kiếm trong tay mình.

“Các người không nghĩ đâm ta, vậy đều trở về đi. ” Lục Thanh lại mở miệng nói.

Ông –

Ngay sau đó, , ba thanh kiếm mang theo ba người Lâm Hổ bắn trở về.

Ba thanh kiếm nháy mắt thoát ly ba người khổng chế, trở vào trong vỏ kiếm.

Nỗ lực đứng dậy, Kiếm Nguyên tích bên trong kiếm không thể phóng thích, ba người Lâm Hổ đều bị nội thương không nhẹ, nhưng mà giờ phút này bọn họ lại bất chấp cái gì, mà như lâm đại địch nhìn chằm chằm Lục Thanh. Cho tới bây giờ, bọn họ đã biết, lần này là gặp phải cao nhân.

Tay phải khê lật, một thanh chú tảo chùy bán trong suốt màu hỏa hồng lớn bằng bàn tay xuất hiện ở trong tay Lục Thanh, hướng phía sau ném cho Lục Viễn.

“Hai mạch các người, có thể trở lại. ”

Nói xong câu đó, Lục Thanh liền bước ra một bước, thân hình lập tức tiêu thất.

“Này. .. ” Tử Yến khiếp sợ nhìn phương hướng Lục Thanh tiêu thất, ánh mắt như vừa thấy được ma quỷ.

“Sư huynh, người làm sao vậy?” Đợi đến khi Tử Yến quay đầu lại, lại phát hiện Lục Viễn ngây ngốc đứng tại chỗ.

Không nói gì, Lục Viễn chỉ ngơ ngác nhìn phương hướng Lục Thanh tiêu thất, không nói một tiếng.

“Sư huynh, sư huynh người làm sao vậy?” Tử Yến càng không ngừng lắc lư bả vai Lục Viễn nói.

“Lục Viễn, khẩu tạ gia chủ long ân!” Quỳ rạp xuống đất, Lục Viễn hướng tới phương hướng Lục Thanh tiêu thất cung kính dập đầu ba cái.

Bước vào trong đại viện Lục phủ, Nhan Như Ngọc đang ngồi bên cạnh một chiếc thạch bàn cùng Hoàng Linh Nhi nói chuyện, thỉnh thoảng lại châm nước trà, nói một ít chuyện tri kỷ.

“Sư phụ!”

Nhìn thấy Lục Thanh xuất hiện, trên mặt Hoàng Linh Nhi lộ ra thần sắc vui mừng, vội vàng bước tới hành lễ.

“Không sai!” Vừa nhìn, Lục Thanh liền biết cảnh giới hiện giờ của Hoàng Linh Nhi, Kiếm Khách đỉnh phong, hơn nữa tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, thực lực của Hoàng Linh Nhi tuyệt đối không thua Kiếm Sư bình thường.

“Thanh nhi, người đã trở lại. ” Trên mặt Nhan Như Ngọc lộ ra ý cười, nói: “Linh nhi, người trước tiếp sư phụ người, ta đi xuống bếp làm vài món ăn. ”

Một lát sau, Vu Phi cũng đi tới trong viện, nhìn thấy Vu Phi đến, khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Linh Nhi không tự giác đỏ lên. Hướng tới hai người nhìn một cái, Lục Thanh cũng mỉm cười gật đầu.

“Đều ngồi xuống đi. ”

Tuy rằng cùng Lục Thanh đều là sư huynh đệ đời thứ mười sáu, nhưng mà ở trong lòng Vu Phi, Lục Thanh vừa là huynh vừa là sư. Lúc trước nếu không có Lục Thanh, hẳn có thể vẫn yên yên là một gã ngoại môn đệ tử, nhưng mà hiện giờ, hẳn đã thành công ngưng kết Kiếm Chủng, trở thành Kiếm Sư, một chuyện mà trước kia hẳn chưa từng dám nghĩ, như thế nào không khiến hắn cảm kích. Hơn nữa khí tức trên người Lục Thanh hiện giờ càng lúc càng mờ ảo, mơ hồ có một cảm giác không cùng như trời đất.

Nếu nói trước kia Lục Thanh ở trong mắt ở Vu Phi là một thanh tuyệt thế Thần Kiếm ra khỏi vỏ, thì hiện giờ Lục Thanh là một thanh cổ kiếm giản dị tự nhiên, phản phác quy chân, duyên hoa tấn tẩy.

Nhìn Vu Phi, Lục Thanh suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Không có cái gì sợ hãi, chỉ cần không có lỗi với thiên địa lương tâm, liền có thể làm. ”

“Đa tạ sư huynh chỉ dạy!” Vu Phi đứng dậy hành lễ nói.

“Tới nơi này, không cần đa lễ. ”

Không bao lâu, Nhan Như Ngọc liền bưng vài món thức ăn tiến vào, đồng thời lấy đến còn có một hồ Thanh Dương liệt tửu trăm năm.

Bốn người ngồi xuống.

Chỉ là tùy ý nói một ít nhàn thoại, mà Hoàng Linh Nhi chính là đem một ít kinh lịch ở Triều Dương phong nói ra, Lục Thanh ở một bên nghe, thỉnh thoảng lại nói thêm vài câu, bất tri bất giác thời gian đã là nửa đêm.

“Mẹ, chi mạch hai nhà Triều Dương thành, ta đã cho bọn họ trở về. ”

“Trở về!” Nhan Như Ngọc đầu tiên sửng sốt, lập tức gật gật đầu, nói: “Nhiều năm như vậy, nên trở lại, quá khứ thì để cho là quá khứ đi. ”

Đột ngột, Lục Thanh cảm thấy Kiếm Chung có chút rung động rất nhỏ, một loại dự cảm mãnh liệt trong lòng dâng lên. Loại cảm ứng không biết này khi tu vi càng tinh thâm càng thêm rõ ràng.

“Mười ngày!” Thì thào một câu, Lục Thanh trầm giọng nói: “Mẹ, qua hai ngày, người mang theo người trong phủ đi tới Triều Dương cung đi. ”

“Đi Triều Dương cung?” Nhan Như Ngọc nhướn mày, trong lòng cũng ó chút bất an, nói: Có phải hay không có chuyện gì phát sinh?”

Cũng không giấu diếm, Lục Thanh gật gật đầu, đến lúc đó, nghĩ giấu diếm cũng giấu diếm không được.

“Mẹ yên tâm, con có thể ứng phó. ”

Nhìn gương mặt đầy kiên định của Lục Thanh, Nhan Như Ngọc rốt cuộc thở dài một hơi.

“Thanh nhi, hiện giờ mẹ đã không giúp được người cái gì, chỉ là, người phải đáp ứng mẹ một việc. ”

“Mẹ nói đi!”

“Nhất định phải sống sót!”

Trong lòng chấn động, không nói gì, Lục Thanh chỉ gật đầu thật sâu.

Ba ngày sau, hai phân mạch của Triều Dương thành tụ tập đến Lục phủ, lần nữa trở về gia phủ Lục gia, năm ngày sau, Lục phủ trống không, mọi người đều đi đến Triều Dương phong.

Sáu ngày sau, Triều Dương cung, trong Luyện Tâm viện.

“Can nường, người đã sớm biết. ” Niếp Thanh Thiên nhẹ giọng nói, bên cạnh là ba người Triệu Thiên Diệp.

Lắc lắc đầu, Nhan Như Ngọc thở dài nói: “Các người nhất trực giấu diếm ta như vậy, là không muốn ta lo lắng, ta lại như thế nào cảm giác không đến. ”

Ngẩng đầu nhìn phương hướng Triều Dương trấn, trong lòng Nhan Như Ngọc mơ hồ nghĩ tới lúc trước Lục Thanh độ kiếp, đau đớn xâm nhập nội tâm như vậy, thật sự là khó có thể tưởng tượng.

Hôm đó, rốt cuộc phát sinh cái gì?

Triều Dương trấn, hiện giờ đã không có một bóng người, trong vòng hai ngày, tất cả trấn dân Triều Dương trấn đều đã tạm thời lui vào trong Triều Dương thành.

Bên trong Triều Dương trấn chỉ còn lại có một người.

Tự mình một người ngồi ngay ngắn ở trong viện, trên thạch bàn, bày ra một vò Thanh Dương liệt tử. Khung cảnh khiến người ta sinh ra cảm giác an tĩnh.

Hai ngày cuối cùng, cũng chậm rãi trôi qua.

Mặt trời lên rồi lại lặn, nhìn mặt trời từ phương đông mọc lên, lại từ phía tây hạ xuống, thời gian hai ngày, không khí chung quanh giống như ngưng trệ lại.

Thời điểm ngày thứ mười, trời vừa mới sáng, toàn bộ không trung còn có chút tối tăm, từng bông tuyết như lông ngỗng rơi xuống, không bao lâu, toàn bộ Triều Dương trấn liền toàn bộ hóa thành một màu trắng.

Trong viện, nhìn bông tuyết rơi xuống trước mặt, thần sắc Lục Thanh bình tĩnh dị thường, ánh mắt hơi hơi nâng lên.

”Trời tối, rốt cuộc muốn tới rồi sao?”

Ngâm –

Ngay sau đó, từ trên người Lục Thanh vang lên tiếng kiếm ngâm nhàn nhạt. Tiếng kiếm ngâm càng lúc càng lớn, mới bắt đầu vẫn chỉ như tiếng nước chảy róc rách, ngay lập tức lúc sau, iền lên như điều gặp gió, hóa thành kinh đào hải lãng, trùng kích bờ đê.

Tiếng kiếm ngâm sắc bén thẳng hướng cửu tiêu, mây đen kéo dài hơn mười dặm tức khắc bị xé nát, ộ ra một mảnh sắc trời.

Đỉnh Triều Dương phong.

Bốn đạo thân ảnh song song mà đứng.

“Bắt đầu!”

Đỉnh Tử Hà phong.

Sáu người Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn nhau.

“Một năm thời gian, là đợi hôm nay sao?”

”Lục gia, ngàn năm Lục gia, kiếp số hôm nay, đến tột cùng có vượt qua hay không? Tử Dương Kiếm Hoàng than nhẹ một tiếng.

“Sư thúc, chúng ta muốn hay không. .. ” Huyền Minh chần chờ nói.

Lắc lắc đầu, Tử Dương Kiếm Hoàng nói: “Mấy người Nhan Như Ngọc đều đã đến Triều Dương phong, có hai người Niếp Thanh Thiên quan tâm, không có việc gì, Triều Dương trấn, chỉ có một mình hần. ”

Dừng một chút.

“Chúng ta đi, chỉ trở thành vương bận cho hần. ”

“Vương bận sao?” Huyền Minh lẩm bẩm nói, tựa hồ nhớ tới cái gì, ánh mắt có chút ảm đạm xuống.

“Vậy chúng ta – ”

“Chờ, chờ hần – ”

”Chúng ta chỉ có chờ sao? Minh Tịch Nguyệt trầm giọng nói.

“Không sai, chỉ có chờ!”

651. Chương 14: Ma Nữ Hàng Lâm!

Thao thiên Kiếm Ý xé rách mây đen trên chín tầng trời, tuyết cũng bắt đầu ngừng rơi.

Nhưng mà hư không chung quanh Triều Dương trấn, không khí trở lên lạnh lẽo, Thủy khí trên hư không ngưng tụ thành mưa đá, từng viên rơi xuống.

Từng viên mưa đá rơi xuống Triều Dương trấn, giống như bị một cổ đại lực vô hình nâng lên, không thể hạ xuống, theo tiếng kiếm ngâm không ngừng vang lên, lập tức hóa thành bột mịn.

“Không nghĩ tới, người cư nhiên có thể đi đến một bước này. ” Bên trong hư không, một thanh âm băng lãnh vang lên.

Tức khắc, một bạch sắc thân ảnh từ trên chín tầng trời hạ xuống. Cùng bộ dáng lúc trước như nhau, váy dài trắng như tuyết, mái tóc trắng muốt, thật giống như màu sắc của mưa đá trong hư không. Khuôn mặt nữ tử cực kỳ xinh đẹp, chỉ là ánh mắt không có bất kỳ sắc thái, thật giống như hàn băng vạn năm không tan, lộ ra hơi lạnh thấu xương.

Hạ xuống bên trong đại viện Lục phủ, ánh mắt Bạch Phát ma nữ dừng ở trên người Lục Thanh: “Không nghĩ tới, con kiến lúc trước cư nhiên có thể đi đến trình độ như thế. Người tưởng là đem người Lục gia người phân tán, ta liền không có cách nào sao?”

Ngay tại thời điểm Bạch Phát ma nữ nhìn chăm chú Lục Thanh, Lục Thanh cũng đồng dạng cảm ứng tu vi của Bạch Phát ma nữ.

Nhìn không thấu!

Không sai, là nhìn không thấu!

Chẳng lẽ, nàng đã thành tựu Kiếm Phách!

“Người ngưng kết Kiếm Phách?” ” Đem Thanh Dương liệt tửu trong bát uống cạn, Lục Thanh mở miệng nói.

“Kiếm Phách!” Bạch Phát ma nữ cười lạnh một tiếng: “Người nói đi?”

“Xem ra người đã ngưng kết Kiếm Phách. ” Lục Thanh gật gật đầu nói: “Bất quá, đó là ân oán của người cùng Lục Nguyên Thư, cùng Lục gia ta lại có quan hệ gì đâu?”

Lần đầu tiên, trên mặt Bạch Phát ma nữ lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Người cư nhiên biết Lục Nguyên Thư! Nói, người còn biết cái gì!” Bạch Phát ma nữ lập tức trầm giọng quát.

“Nếu ta nói, người sẽ buông tha Lục gia ta sao?” Uống cạn bát rượu trong tay, Lục Thanh cũng không ngừng đầu lên nói.

Ánh mắt đình trệ, Bạch Phát ma nữ nói: “Người nhưng thật là hảo đảm lượng, cho tới bây giờ còn có thể trấn định như thế, ta dù nói người dối trá, vẫn phải khen ngợi người trấn định. ”

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Này đó đều cùng ta không quan hệ, ta chỉ là làm thứ ta phải làm, nhất định phải làm. ”

“Nói hay lắm. ” Bạch Phát ma nữ gật gật đầu, nói: “Nghe người nói như thế, ta nhưng thật ra không nghĩ giết người, bất quá người lại mang họ Lục a!”

“Mời!” Không có giải thích, Lục Thanh vươn tay ra, một bát rượu tức khắc di động tới thạch bàn trước mặt.

Không có chần chờ, Bạch Phát ma nữ liền ngồi xuống trước mặt Lục Thanh.

“Có chút ân oán, khó có thể bỏ qua như vậy sao?” Lục Thanh lại một màn ở tâm ma thể giới lúc trước, nói: “Ồ Sinh Tử Uyên, Lục Thiên Thư liền là như vậy tiến vào luân hồi, hân vương mắc, thật sự nhiều lắm. ”

Thần sắc biến đổi, ánh mắt Bạch Phát ma nữ nhìn về phía Lục Thanh tức khắc biến hóa lên: “Người như thế nào biết, là Long Lăng nói cho người?”

Uống một ngụm rượu, Lục Thanh nói: “Là ở bên trong tâm ma thể giới của ta. ”

“Tâm ma thể giới của người!” Bạch Phát ma nữ nghe vậy thần sắc kịch chấn, ngọc thủ cầm lấy bát rượu đúng là có chút run rẩy lên.

“Người là hân chuyển thế!”

“Người nghì vậy?” Trong mắt Lục Thanh lộ ra thần sắc phức tạp: “Đáng tiếc ta không phải, hấn nhất trực ngử say, lại ở cuối cùng thao túng hồn phách cha ta. ”

“Hấn hiện tại ở nơi nào?” Trong mắt Bạch Phát ma nữ chớp động hàn mang.

“Nếu ta biết, hôm nay ở nơi này sẽ không chỉ có một mình ta. ”

“Nguyên lai người biết cũng chỉ có vậy. ” Thanh âm Bạch Phát ma nữ lại khôi phục băng lãnh: “Bất quá, chỉ cần có tin tức Lục Thiên Thư liền có thể, Lục Thiên Thư, Lục Nguyên Thư, các người hảo hảo nhìn, Lục gia người liền bị hủy diệt như vậy. ”

“Uống cạn bát rượu này, liền tiễn người ra đi!” Bạch Phát ma nữ nhìn Lục Thanh trước mặt, môi đỏ mở ra, đem Thanh Dương liệt tử trong bát một hơi uống cạn.

Ngay sau đó, thân hình Bạch Phát ma nữ nháy mắt tiêu thất tại chỗ.

Trên vạn trượng trời cao, phía trên mây đen bị chấn tan, một đạo bạch mang hiển hóa, thân hình Bạch Phát ma nữ hiện ra.

Ánh mắt hướng xuống nhìn lại.

Ngâm –

Đột ngột, ở trước mặt nàng ngàn trượng, một đạo kiếm ngâm sắc bén vang lên, thân hình Lục Thanh đồng thời xuất hiện ở trước mắt.

Có chút kinh ngạc hướng tới Lục Thanh nhìn lại: “Người cư nhiên có tốc độ như vậy, nhưng thật là ta có chút coi thường người, Phong Lô Kiếm Khí, Tấn Lô Bộ, lúc trước là hấn dựa vào, chính là hiện giờ ở trên người người, di. .. ”

Hơi hơi cảm ứng, trên mặt Bạch Phát ma nữ liền lộ ra thần sắc khiếp sợ: “Người tu luyện loại Kiếm Khí nào, thuộc tính vì sao tựa như vậy mà không phải vậy. ”

Nhưng mà ngược lại, Bạch Phát ma nữ liền lắc lắc đầu: “Thiên tư của người, thật sự bình sinh ta hiếm thấy, đáng tiếc, hôm nay liền phải ngã xuống trên tay ta. ”

“Huyền Băng lĩnh vực!”

Trong phút chốc, từ trên người Bạch Phát ma nữ, một vòng bạch mang khuếch tán ra, đem hai người đồng thời bao phủ vào. Đến tận đây, trên vạn trượng trời cao, liền mất đi hết thấy âm vang.

Đỉnh Triều Dương phong.

“Chấm dứt rồi sao?”

“Không, không có, còn không có chấm dứt!”

Đỉnh Tử Hà phong.

Sáu người Tử Dương Kiếm Hoàng đồng thời nhìn chăm chú về phương hướng Triều Dương trấn, ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng đột biến.

“Cư nhiên là nàng!”

“Tử Dương huynh!”

“Là nàng trở về!” Ánh mắt Tử Dương Kiếm Hoàng có chút ngưng trệ “Ta sớm nên đoán được, ta sớm nên đoán được, là nàng, liền là nàng. ”

“Sư thúc, là ai?” Mấy người Huyền Minh đều lộ vẻ nghi hoặc.

“Oan nghiệt, đều là oan nghiệt a!” Tử Dương Kiếm Hoàng ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

Bên trong Huyền Băng lĩnh vực vô tận, phóng mắt nhìn lại, đều là vô tận băng thạch. Trên mặt đất, vô số băng phong cao mười trượng đan nhau dựng đứng, hàn khí thấu xương tràn ngập khắp hư không. ”

Nhìn phiến Huyền Băng lĩnh vực trước mặt này, Lục Thanh đầu tiên là ngẩn ra, phạm vi phiến lĩnh vực này thậm chí chỉ có khoảng mười dặm, xa xa không có như lúc trước huyết ma vực cường đại, hơn nữa, Lục Thanh từ bên trong cảm thụ được lĩnh vực chi lực, càng là xa xa không có uyên thâm khó lường như từ trên người Lục Thiên Thư.

Lĩnh vực chi lực như vậy, trong mắt Lục Thanh dần dần có chiến ý bốc lên, hấn vị tất không thể đánh bại!

“Quả nhiên là tân tấn Kiếm Phách tông sư. ” Lục Thanh nhìn Bạch Phát ma nữ cách đó không xa, lạnh nhạt nói.

“Cho dù là tân tấn, người cho là, bằng vào người tam kiếp Kiếm Hoàng còn có thể làm được gì sao?” Bạch Phát ma nữ cười lạnh nói “Vì giảm bớt thời gian, ta trực tiếp vận dụng lĩnh vực, chết ở bên trong Huyền Băng lĩnh vực của ta, người cũng có thể nhắm mắt, giam cầm!”

Quát lạnh một tiếng, Bạch Phát ma nữ điểm kiếm chỉ về phía Lục Thanh. Bên trong lĩnh vực mười dặm tức khắc có một cỗ lĩnh vực chi lực vô hình chen chúc đến, trong phút chốc, Lục Thanh liền cảm thấy một cỗ ực lượng băng hàn nguy nga trấn áp đến trên người, lực lượng này xa xa vượt qua uy năng của pháp tắc.

Bất quá, so sánh với lĩnh vực chi lực lúc trước cùng Lục Thiên Thư giao thủ, điểm ấy lĩnh vực chi lực có lẽ có thể giam cầm tam kiếp Kiếm Hoàng bình thường, nhưng mà đối với hấn mà nói, chỉ là một chút uy năng, còn chưa đủ!

“Cũng chỉ có một chút lĩnh vực chi lực như vậy thôi sao?” Thần sắc bình tĩnh nhìn Bạch Phát ma nữ, Lục Thanh mở miệng nói.

Vốn kiếm chỉ sắp sửa điểm ra, giờ khắc này nghe được Lục Thanh nói, động tác Bạch Phát ma nữ tức khắc đình trệ, nhìn Lục Thanh nói: “Chẳng lẽ, người còn không hiểu lĩnh vực chi lực cùng pháp tắc khác nhau, lĩnh vực chi lực, là thuộc về thế giới chi lực của Huyền Băng lĩnh vực. Huyền Băng lĩnh vực liền là thế giới thuộc về ta, chỉ cần không vượt qua cực hạn của lĩnh vực, người cũng chỉ có thể mặc cho ta an bài! Tốt lắm, người an tâm ngã xuống đi!”

Hừ –

Một đạo Huyền Băng kiếm quang sí bạch sắc bắn nhanh ra, hướng đan điền Lục Thanh lao tới.

“Nếu chỉ có điểm ấy uy năng, như vậy người cũng tiếp ta một kiếm. ”

Tiếng nói vừa dứt, dưới ánh mắt khiếp sợ của Bạch Phát ma nữ, toàn thân Lục Thanh nổi lên một tầng bạch sắc phong mang.

Hô –

Khí huyết toàn thân dừng động như triều, hóa thành trường giang đại hà, cổ đặng cuộn cuộn, toàn bộ bốn trăm vạn cân cự lực hải nhiên bạo phát, trong phút chốc, cự lực liền đem lĩnh vực chi lực giam cầm thân thể chấn tan, kiếm chỉ điểm động, Huyền Băng kiếm quang phóng tới lập tức vỡ nát.

Từ Hoàng Kiếm Thân Kinh đạt tới tầng thứ mười, thành tựu Bạch Linh Kiếm Thể, cho dù là Thần Kiếm cấp Bạch Linh trung phẩm bình thường cũng không thể thương tổn một chút, cho nên Kiếm Phách tông sư bình thường, đặc biệt là như Bạch Phát ma nữ mới sơ tấn Kiếm Đế tiểu thiên vị, chỉ bằng kiếm quang là tuyệt đối không có khả năng thương tổn đến Lục Thanh.

Bước ra một bước, cơ hồ là nháy mắt, kiếm chỉ của Lục Thanh đã đi tới trước trán Bạch Phát ma nữ vài tấc.

Cái gì!

Dưới tâm thần chấn động, Bạch Phát ma nữ không kịp suy nghĩ, thân hình liền biến mất ở trước mặt Lục Thanh.

“Đây là thần thông gì?” Trong lòng Lục Thanh chấn động, sau đó, thân hình Bạch Phát ma nữ lần nữa xuất hiện ở ngoài tám dặm.

“Bạch Linh Kiếm Thể, ngươi là Diệp Vô Tâm!” Bạch Phát ma nữ cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ngươi không có tự bạo! Mà là đoạt xá, ta sớm nên đoán được, chỉ là một cái Thanh Phàm giới, có thể nào sinh ra kẻ kinh tài tuyệt diệu như thế. Bạch Linh Kiếm Thể, càng là cần tinh nguyên linh vật kinh người mới có thể đạt tới, lấy niên kỷ của hần, tuyệt đối không có khả năng thu thập đến, quả nhiên là ngươi!”

Nghe Bạch Phát ma nữ nói, trong lòng Lục Thanh vừa động, cũng không có mở miệng phản bác.

Lục Thanh biết, Bạch Phát ma nữ trước đó không có biết, tất nhiên không có vận dụng toàn bộ linh vực chi lực, mà hần, cũng không hiểu biết Kiếm Phách tông sư, cho dù vền vền sơ tấn Kiếm Đế. Ở trong lòng hần, cho dù một năm này có chuẩn bị, nhưng đối mặt Bạch Phát ma nữ lúc này, ở dưới tình huống không rõ đối thủ, phần thắng cũng không đủ hai thành.

Có chút kinh nghi bất định nhìn Lục Thanh, cơ hồ ngay sau đó, Bạch Phát ma nữ liền thu hồi Huyền Băng linh vực, ánh mắt mang theo kiêng kỵ nhìn chăm chú Lục Thanh, thân hình lại rời khỏi vài dặm.

“Diệp Vô Tâm, ngươi tốt nhất không nên động thủ, không thì ta vận dụng Huyền Băng Phong Cương đồ, ngươi cũng sẽ không được yên thân. ”

652. Chương 15: Ly Biệt

Trên vạn trượng trời cao.

Giờ phút này, trong lòng bàn tay Bạch Phát ma nữ xuất hiện một thanh bạch sắc tiểu kiếm, trên tiểu kiếm khắc vô số kiếm văn huyền ảo. Bên trong từng đường kiếm văn huyền ảo lộ ra một cổ lực lượng khiếp nhân. Đây là một cổ linh vực chi lực vượt xa so với Bạch Phát ma nữ vừa mới phóng thích vô số lần. Linh vực chi lực này khiến Lục Thanh có cảm giác, một khi phát động, rất thoải mái đem hần nghiền thành bột phấn.

“Diệp Vô Tâm, ngươi muốn bảo vệ Lục gia, có thể, bất quá ta có một yêu cầu!” Bạch Phát ma nữ nhìn chăm chăm Lục Thanh nói.

Tâm tư xoay chuyển thật nhanh, Lục Thanh mở miệng nói: “Ngươi nói. ”

“Diệp Vô Tâm liền là Diệp Vô Tâm. ” Bạch Phát ma nữ trầm giọng nói “Ngươi là tiền bối Thánh Giả, ta là văn bối, văn bối yêu cầu không cao, chỉ cần tâm pháp tầng thứ nhất Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh dùng để làm tham khảo, linh ngộ thiên nhân hợp nhất. ”

Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh!

Trong lòng Lục Thanh chấn động, đoán không ra Bạch Phát ma nữ rốt cuộc muốn Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh làm cái gì, có phải hay không, nàng còn muốn thông qua tâm pháp tầng thứ nhất để suy diễn ra toàn bộ tâm pháp phần sau.

Ông –

Từ trong Động Hư Không Gian trên lòng bàn tay phải truyền ra một tiếng kiếm ngâm, truyền vào trong đầu Lục Thanh.

“Đáp ứng nàng. ”

“Như thế nào, Diệp tiền bối ngươi không thể đáp ứng ta sao, ta có thể lập tâm ma thệ ước, từ nay về sau trừ bỏ Lục Nguyên Thư, không hề tìm bất kì người nào của Lục gia phiền toái. ” Tựa hồ thấy Lục Thanh chần chờ, Bạch Phát ma nữ lại nói tiếp.

“Hào!”

Trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, Bạch Phát ma nữ lập tức lập ra tâm ma thệ ước.

Tiếp nhận Lưu Ảnh châu do Bạch Phát ma nữ đưa tới, Lục Thanh tức khắc đem tâm pháp tầng thứ nhất Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh ấn nhập vào bên trong.

Còn tâm pháp đúng sai, Lục Thanh cũng không có gỡ trò, thứ nhất cảnh giới tu vi đối phương cao hơn hần, nếu nhìn ra manh mối gì ngược lại khéo quá hóa vụng. Thứ hai, Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh chính là

lúc tu vi Diệp lão đạt tới đại thừa toàn lực sáng chế, tinh thâm ảo diệu, Lục Thanh căn bản không thể sửa chữa một chút.

Thần niệm thâm nhập vào bên trong Lưu Ảnh châu, trên mặt Bạch Phát ma nữ mặt tức khắc hiện ra vẻ vui mừng.

“Diệp tiên bối, Huyền Thiên đại hội mười năm sau tại Bạch Linh Giới, đến lúc đó chúng ta tái kiến!”

Hưu –

Không hề nói thêm lời gì, thân hình Bạch Phát ma nữ chợt lóe, tiêu thất ở cuối chân trời.

Tâm thần căng thẳng rốt cuộc thả lỏng, thần sắc Lục Thanh trấn định, hiện giờ có kết quả như vậy đã là tốt nhất.

Bất quá, Bạch Phát ma nữ đến tột cùng vì sao phải đòi lấy tầng thứ nhất Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, Lục Thanh có chút cảm thấy lẩn lộn, còn nữa, vừa rồi Bạch Phát ma nữ xuất ra bạch sắc tiểu kiếm, gọi là Huyền Băng Phong Cương đồ, đến tột cùng là cái gì?

Trong lòng thở dài một hơi, hôm nay, trên trình độ rất lớn vẫn là dựa vào uy danh Diệp lão, nếu không Lục Thanh tự nhận không có được hai thành nắm chắc đánh bại ma nữ.

Lĩnh vực chi lực, căn bản không phải pháp tắc có thể ngăn cản, cho dù pháp tắc của hắn có chút quỷ dị cường đại, nhưng rốt cuộc còn không có hoàn toàn khống chế, không thể phát huy ra bao nhiêu uy năng.

Huyền Thiên đại hội, đó là cái gì?

Lời nói cuối cùng của Bạch Phát ma nữ bị Lục Thanh ghi tạc trong lòng. Bất quá này đó, rõ ràng còn có mười năm thời gian, tạm thời còn không cần lo lắng.

Từ từ!

Đột nhiên, trong lòng Lục Thanh vừa động, Huyền Băng Phong Cương đồ, Thiên Đạo Tru Thần Trận, hoặc nói là Thiên Đạo đồ, chẳng lẽ hai thứ này có quan hệ gì đó?

Trong lúc nhất thời, ở trong lòng Lục Thanh lại nhiều ra rất nhiều bí ẩn, nhưng mà những thứ đó cũng không phải nhất thời có thể giải quyết.

Lặng không bước ra một bước, ngay sau đó, thân hình Lục Thanh liền xuất hiện trên Tư Quá Nhai.

Cảm ứng được khí tức Lục Thanh, ngay sau đó, sáu người Tử Dương Kiếm Hoàng liền xuất hiện ở trước mặt, sổ tức sau, hai người Niếp Thanh Thiên cũng từ hư không hạ xuống.

“Lục đệ, người không sao chứ?” Cơ hồ là đồng thời, hai người Niếp Thanh Thiên mở miệng nói.

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Không có việc gì. ”

Tuy rằng Lục Thanh nói không có việc gì, nhưng mấy người Tử Dương Kiếm Hoàng như trước trong lòng nghi hoặc, không có kinh thiên đại chiến như trong tưởng tượng, chỉ có lúc bắt đầu Lục Thanh tản mát ra Kiếm Ý kinh người, sau đó là sóng yên gió lặng, ngay cả hai người Tử Dương Kiếm Hoàng cũng vô pháp cảm ứng được bất kì khí tức gì.

“Nàng đã đi?” ” Suy nghĩ một chút, Tử Dương Kiếm Hoàng mở miệng nói.

“Đã đi. ” Lục Thanh trầm giọng nói, sắc mặt hơi có chút ảm đạm, nói: “Các vị đại sư, sau này Lục gia ta liền thỉnh các vị quan tâm nhiều hơn, đối với sự tình ta tự trực, tông môn vẫn nên mau chóng thông cáo thiên hạ, miễn cho khiến người thừa dịp cơ hội. ”

“Người sao phải khổ vậy chứ?” Tử Dương Kiếm Hoàng thở dài một tiếng, nói: “Ta Tử Hà tông tuy rằng còn không cường đại, nhưng mà cũng không có nghĩ tới cần nhờ biện pháp như vậy để duy trì sinh tồn. Tử Hà tổ sư từng nói qua, phú quý không mê muội, bản tiện không lay động, uy vũ không khuất phục, mới là đại trượng phu, người làm như vậy, khiến chúng ta như thế nào đối mặt lịch đại tổ sư. ”

Trong lòng có chút rung động, nhưng mà tức khắc liền bị Lục Thanh trấn áp.

“Tâm ý Lục Thanh đã quyết, các vị đại sư không cần nói lại. ”

Lại thở dài một tiếng, Tử Dương Kiếm Hoàng xoay người qua, không hề nhắc lại.

Huyền Minh bước tới một bước, đứng ở trước mặt Lục Thanh.

“Người cùng sư phụ người rất giống. ” Nhìn Lục Thanh, Huyền Minh cảm khái nói: “Sư phụ người, giống hết người, rất nhiều sự tình, luôn luôn đặt ở trong lòng một mình gánh vác, không muốn liên lụy người khác, cho dù là bằng hữu, huynh đệ, các người đều có kiên trì chính mình. Sư thúc không nói cái gì, người rời đi cũng tốt, du lịch trên đại lục nhiều hơn một phần cũng tốt. Trên đại lục, vô số điều bí ẩn, cho dù là Thanh Phàm giới ta cũng có rất nhiều thứ cần xem. Lấy thiên tư cùng ngộ tính của người, sau này thành tựu Kiếm Phách không có vấn đề, chỉ là thời gian mà thôi. Lần này rời đi, coi như là một lần du lịch đi, sư thúc tặng người một câu. ”

Hướng tới Huyền Minh cúi người hành lễ, Lục Thanh nói: “Sư thúc mời nói. ”

“Khúc tắc toàn, uống tắc trực, oa tắc doanh, tề tắc tân, thiếu tắc đa, đa tắc hoặc (Đạo Đức Kinh). Nhớ kỹ mười tám chữ này, nếu thật sự giải quyết không được, liền trở về, đám trưởng bối chúng ta cho dù không thể hỗ trợ, nhưng chắn một kiếm, vẫn không có bao nhiêu vấn đề. ” (Cong thì sẽ được bảo toàn, queo thì sẽ thẳng ra, trúng thì sẽ đầy, cũ nát thì sẽ mới, ít thì sẽ được thêm, nhiều thì sẽ hóa mê.)

“Sư thúc, người. .. !”

“Đi thôi!” Khoát tay áo, Huyền Minh không hề nhắc lại.

“Mộc đại sư, về sau tông môn liền cần người lo lắng nhiều hơn. ” Lục Thanh xoay người qua, hướng tới Mộc Thanh Nguyên cúi người hành lễ.

“Lục đại sư yên tâm, hỉ cần Mộc mỗ còn sống, sẽ không cho người phạm vào Tử Hà tông!” Nhìn mấy người trước mặt, Mộc Thanh Nguyên bỗng nhiên có chút minh bạch, vì cái gì mấy người Tử Hoàng thánh giới không thể lĩnh ngộ Hạo Nhiên Chính Khí.

Một lát sau, trên Tư Quá Nhai chỉ còn bốn người, nửa nén hương sau, hai người Đoạn Thanh Vân lần lượt từ hư không hạ xuống.

“Thật phải đi?” Đoạn Thanh Vân mở miệng nói.

“Phải đi. ”

“Sau bao lâu mới trở về?”

Không nói gì, bởi vì Lục Thanh cũng không biết, , đến tột cùng cần bao nhiêu thời gian, hẳn mới có thể thành tựu Kiếm Phách.

“Tốt lắm, không nói, có mang theo rượu hay không?” Niếp Thanh Thiên mở miệng nói.

Hữu chuông vung lên, gần một trăm vò Thanh Dương liệt tử tức khắc xuất hiện ở trên mặt đất.

Cầm lấy một vò rượu giao cho Lạc Tâm Vũ, Niếp Thanh Thiên nói: “Lạc huynh có thể lưu lại, chúng ta cùng nhau uống rượu. ”

Lạc Tâm Vũ không nói gì, cầm lấy vò rượu ngửa mặt lên trời đổ vào trong miệng. Đồng thời, năm người Lục Thanh cũng cầm lấy vò rượu, toàn bộ Tư Quá Nhai chỉ còn tiếng uống rượu ừng ực.

Sáu người đều uống say, kỳ thật tu vi của sáu người, muốn uống sau cũng không phải dễ, huống chi sáu người còn không chế được chính mình, đem mùi rượu bài trừ ra ngoài cơ thể.

Hai canh giờ sau, Trên Tư Quá Nhai chỉ còn lại năm người Niếp Thanh Thiên.

“Vẫn không đủ a, chúng ta vẫn không thể giúp bất kì cái gì. ” Trầm mặc một lúc lâu, Niếp Thanh Thiên thở dài nói.

“Vừa rồi, ta nghĩ đi, nhưng rồi lại không dám đi. ” Triệu Thiên Diệp tiếp lời nói.

“Ta cũng không dám. ”

“Ta không dám!”

“Đúng vậy, ta cũng sợ, Tử Dương sư thúc tổ cũng sợ, chúng ta đều đang sợ. Địch nhân ngay cả Lục Thanh cũng cảnh giác như vậy, đến tốt cùng là cường đại như thế nào. Chúng ta đi, chẳng những không trở thành trợ lực, ngược lại sẽ liên lụy hẳn. Chúng ta sợ, một cái mạng này, lại coi là cái gì!” Lạc Tâm Vũ thở dài nói.

“Không sai, một cái mạng này lại coi là cái gì?” Đoạn Thanh Vân cười khổ gật gật đầu.

Từ trong mắt năm người, chưa từng có một khắc nào, giờ phút này sẽ có sáng ngời cùng kiên định như vậy.

Triêu Dương cung, Luyện Tâm viện.

“Thanh nhi!” Nhan Như Ngọc đứng dậy, nhìn Lục Thanh xuất hiện ở trước mặt, thanh âm bỗng nhiên có chút nghẹn ngào.

Đứng bên cạnh, còn có đám người Hoàng Linh Nhi, Dịch lão, Thúc Nguyên, trong mắt mỗi người đều lộ ra thần sắc kinh hãi. Lục Thanh bỗng nhiên phát hiện, nguyên lai, trên đời này, còn có nhiều người đối với hắn trọng yếu như vậy.

“Mẹ, con phải đi!” Trầm mặc hồi lâu, Lục Thanh rốt cuộc mở miệng nói.

Đưa tay vuốt ve khuôn mặt Lục Thanh, Nhan Như Ngọc nói: “Hiện tại nghĩ đến, rất nhiều thời điểm, mẹ chỉ hy vọng Thanh nhi chỉ là một người bình thường, như vậy, sẽ không có nhiều sự tình như vậy phát sinh.”

“Mẹ!” Lục Thanh nhẹ giọng gọi.

Lắc lắc đầu, Nhan Như Ngọc nói: “Không cần nói lại, mẹ tin tưởng người. Mẹ minh bạch, người làm cái gì nhất định đều có khổ tâm, chỉ là mẹ muốn con nhớ kỹ, bất luận ở nơi nào, đều phải sống sót!”

Không biết nên nói cái gì, Lục Thanh chỉ gật đầu thật sâu.

Hư thủ nhất dẫn, Huyền Long Quy cùng Băng Ma Xà tức khắc xuất hiện ở trước mặt. Hai con Linh Thú lúc trước rời đi Sinh Tử Uyên, đại biểu thành ý, Quân Mạc Đồ cũng đồng thời trả về cho Lục Thanh.

“Chân long đại nhân. ”

“Thay ta thủ hộ tông môn, cùng mọi người ở đây. ”

Hai đầu Linh Thú nhìn nhau, gật gật đầu.

Không hề nhắc lại, Lục Thanh xoay người qua.

“Sư phụ!” Hoàng Linh Nhi bước tới một bước, chậm rãi quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái, đợi đến lúc nàng ngẩng đầu lên, thân ảnh Lục Thanh đã tiêu thất.

653. Chương 16: Huyết Mạch Truyền Thừa! (thượng)

Đỉnh Tuyết Phong.

Một thân thanh y, cô độc mà đứng, nhìn xuống sơn mạch mệnh môn chung quanh, trong mắt Lục Thanh đột nhiên lộ ra kiên định vô cùng.

Tam kiếp Kiếm Hoàng, còn chưa đủ!

Lẳng lẳng nhắm lại hai mắt, tùy ý để lạc tuyết đầy trời bao trùm, một tầng, lại một tầng, thời gian chảy xuôi, hai năm trôi qua, đỉnh Tuyết Phong chỉ còn lại một tòa tuyết điêu cao một trượng, bất di bất dịch sừng sững trong màn tuyết.

Hôm nay, trên tuyết phong như trước yên tĩnh, bên trong hư không đột nhiên vang lên một kiếm ngâm thê lương, lát sau, một đạo kiếm quang màu hắc hồng ở trên đỉnh Tuyết Phong ngưng hiện ra.

“Lục đại sư. ”

Đây là một người trung niên thân mặc hắc y, khuôn mặt thấy không rõ, sau lưng đeo một thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên tối đen, một thân tử khí vờn quanh, ở bên trong tử khí đồng thời có Sát Lục chi khí nồng hậu nội uẩn.

Thình thịch –

Trong phút chốc, từ bên trong tuyết điêu, một tiếng kiếm ngâm nhàn nhạt vang lên, lát sau, lạc tuyết nguyên bản vẫn bao trùm, từng mảnh từng mảnh bắt đầu từ trên tuyết điêu phiêu phù lên, ngăn ngử thời gian số tức, mấy vạn phiến lạc tuyết lần nữa phiêu phù ở trong hư không, lộ ra nhân ảnh đã yên lặng ở bên trong hai năm.

Đây là?

Người tới chấn động trong lòng, giờ phút này nhìn thấy cảnh tượng này, hẩn thê nhưng không thể hiểu rõ.

Là pháp tắc sao?

Nhưng mà, pháp tắc có thể đem từng bông tuyết đã ngưng kết một lần nữa tách ra sao? Rốt cuộc là cần lực khổng chế có bao nhiêu tinh thâm?

Chậm rãi mở ra hai mắt, Lục Thanh nhìn người trung niên trước mặt: “Người rốt cuộc đến đây. ”

“Thiếu chủ thỉnh Lục đại sư đi Sinh Tử Uyên tụ tập. ”

“Quý thiếu chủ quả nhiên coi trọng Lục mỗ, cư nhiên phái tam kiếp Kiếm Hoàng đến. ”

Người trung niên nghe vậy khí tức tức khắc bị kiềm hãm, bất quá rất nhanh lại khôi phục: “Lục đại sư khách khí rồi, chúng ta đi thôi. ”

Hưu –

Ngay sau đó, thân hình người trung niên liền biến mất.

Kinh phong lẫm liệt, theo hắc y trung niên hóa thành kiếm quang xé rách không khí, hai bên kinh phong cơ hồ hóa thành phong nhận sắc bén, đủ để cắt đứt chân không.

Chỉ là số tức thời gian, hắc y trung niên liền xuất hiện ở ngoài hai trăm dặm, mà khi hẩn quay đầu lại, lại hoảng sợ phát hiện, Lục Thanh cũng lẳng lặng đứng thẳng ở phía sau hẩn. So sánh với bộ pháp của hẩn thi triển, kiếm quang sắc bén, bộ pháp của Lục Thanh giống như dạo chơi, kiếm quang phiêu dật, hư không giống như ở dưới bước chân mà ngăn lại.

“Lục đại sư hảo bộ pháp!” Người trung niên tán thưởng một tiếng. Đối với thực lực của Lục Thanh, hẩn cũng chân chính nhận thức. Bất quá nói đến, trong lòng hẩn vẫn có chút nghi hoặc, bởi vì nhìn tu vi của Lục Thanh mà xem, chỉ là trình độ một kiếp Kiếm Hoàng, nhưng mà tin tức vài năm gần đây. ..

Trong lòng hắc y trung niên đột nhiên sinh ra một cái ý tưởng hoang đường, điều này sao có thể?

Bất quá lại nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lục Thanh, trong lòng người trung niên cũng có chút khó xác định, chẳng lẽ, thật là hẩn?

Hai ngày sau, hai người qua Thanh Phàm giới, lần này hai người đi đến giới vực biên giới, khu vực Thanh Kim giao nhau. Bình chương tứ giới đối với thực lực hạn chế, phóng tới trên người hai người tự nhiên là vô dụng.

Qua giới biên, Thiên Địa nguyên khí sung mãn của Kim Thiên giới tức khắc đập vào mặt.

“Quý tông sau không lâu liền muốn tiến nhập Kim Thiên giới rồi. ” Hắc y trung niên trầm giọng nói.

Lắc lắc đầu, Lục Thanh nói: “Đó đã không cùng tại hạ quan hệ. ”

“Nga!” Hắc y trung niên gật gật đầu, nói: “Lục đại sư hảo quyết đoán, tại hạ bội phục. ”

Không nói gì, Lục Thanh chỉ phóng mắt liếc nhìn phiến sơn mạch liên miên trước mặt. So sánh với Thanh Phàm giới mà nói, phiến sơn mạch này càng thêm nguy nga khí thế, bất quá chỉ là địa thế hiểm trở, không thích hợp để lập tông môn.

Nhưng mà lập tức, Lục Thanh lại hơi hơi lắc lắc đầu, đối với kiếm giả mà nói, không có không thích hợp, cái gì đều có thể động thủ cải biến.

Theo ánh mắt nhìn quét, ở ngoài trăm dặm xuất hiện một trấn nhỏ.

Tựa hồ phát hiện ra Lục Thanh nhìn chăm chú, hắc y trung niên cũng lập tức nhìn lại. Đối với kiếm giả mà nói, trừ phi có được thần thông giả, nếu không phạm vi tầm mắt liền là thần thức, hoặc là hồn thức có khả năng kéo dài bao trùm.

Vốn chuẩn bị thu hồi ánh mắt, nhưng mà tức khắc, ánh mắt hai người liền đồng thời biến hóa.

“Như thế nào lại có đại thế ngưng tụ?” Lục Thanh chấn động, hẳn rõ ràng cảm thấy, đại thế phạm vi mấy trăm dặm sơn mạch đúng là đều hướng tới tiểu trấn kia tụ tập.

Là người nào có thể dẫn động đại thế to lớn của sơn mạch?

Không cần nghĩ ngợi, thân hình hai người chợt lóe, sau một lát, liền đi trên không tiểu trấn.

Ở nơi đó!

Ánh mắt hai người đồng thời ngưng tụ nhìn đến đại môn loang lổ tang thương trước cửa trấn.

Năm dặm tiểu trấn, một tòa trấn nhỏ phạm vi năm dặm, ở biên giới Kim Thiên giới, bởi vì lệch hướng tông vực, lại có đại sơn ngăn cách, cho nên dần dần cùng ngoại giới mất đi liên hệ.

Thạch gia, ngẫu nhiên có một gã Kiếm Sư vô tình ở nơi đây kiến lập, mấy trăm năm trôi qua, liền trở thành đệ nhất thế gia trong năm dặm tiểu trấn.

Hôm nay, từ lúc bình minh, dương quang còn chưa tỏa ra, không khí Thạch phủ liền có chút ngưng trọng. Trong đại sảnh, một gã thanh niên mặc thanh y ngồi trên một chiếc ghế do Vân Mộc cổ phác chế thanh, mái tóc dài đen nhánh tung bay, ánh mắt trầm ngưng không có một tia gợn sóng, chỉ là trên tay ghế không ngừng có gỗ vụn rơi xuống, nói ra trong lòng người này cực độ không bình tĩnh.

Đột nhiên, từ xa xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tức khắc, cửa đại sảnh bị đẩy ra, thanh niên hơi nhíu mày lại.

“Gia chủ, chủ mẫu, chủ mẫu đã sinh, là một công tử!” Một tỷ nữ vỗ vỗ bộ ngực phập phồng, ngữ khí vui sướng nói.

Thanh niên vận thanh y này chính là gia chủ hiện giờ của Thạch gia.

Trong phút chốc, nguyên bản ánh mắt trầm ngưng liền được vẽ vui sướng thay thế. Chỉ thấy thân ảnh thanh niên đột nhiên bắn ra, nháy mắt đã vượt qua ba trượng đi đến trước người tỷ nữ.

“Thật sao?”

Cũng là không chờ tỷ nữ chỉnh đốn trả lời, thân hình thanh niên lại bắn ra đại sảnh.

Sau một lúc lâu, tại một sương phòng phía đông Thạch phủ, cửa phòng bị một cổ đại lực chấn khai, một thân ảnh bắn nhanh tới. Chỉ thấy trong sương phòng là một thiếu phụ tuyệt mỹ dựa vào thành giường, vài sợi tóc dài tại trên khuôn mặt đoan trang, từng giọt mồ hôi không ngừng chảy xuống, trên môi anh đào như nước còn lưu lại dấu răng lở mồm, giống như tỏ rõ đau đớn vừa rồi.

“Thanh Uyên!” Trong mắt thanh niên lộ ra một tia thương yêu, đi tới trước giường nhẹ giọng nói, nâng tay đem sợi tóc trước trán thiếu phụ vuốt ra.

“Người vất vả rồi!”

Lời nói chân thật mà ấm áp khiến một loại tình cảm ấm áp mà triền miên ở giữa hai người lan tràn.

Thật lâu sau, một tiếng nữ non thanh thúy phá tan không khí yên tĩnh, thanh niên gia chủ mới nhớ tới nhi tử vừa xuất sinh. Hai người không hẹn mà gặp nhìn về phía tã lót màu hồng bên giường, khuôn mặt sơ sinh còn đỏ bừng, nhưng cũng đại khái nhìn ra diện mạo, hai mắt mang theo nước mắt, một cảm giác huyết mạch tương liên tự nhiên mà sinh.

“Thạch ca, đây là hài tử của chúng ta, huynh xem, con thật đáng yêu. ” Nghe thê tử ôn nhu lời nói, trong lòng Thạch Tâm tràn ngập ấm áp, đang lúc hân hoan tay hướng tới nhi tử, nghĩ muốn vuốt ve khuôn mặt non nớt, một tầng sáng sáng tầng mơ hồ từ trên người hài nhi nổi lên, đem tay hân đánh văng, cùng với nổi lên là một cổ Kiếm Ý khổng lồ như tuyên cổ hóa thành một cổ dao động vô hình bắn xuyên qua nóc phòng, thẳng hướng chân trời.

Tức khắc, trên không trần năm dặm, dương quang bị một tầng khói mù che lấp, bên trong hư không mấy ngàn trượng, một đám mây mù mà tím quỳ dị chậm rãi ngưng kết, trện trện lời mình không ngừng vang lên.

“Đây là lời kiếp?”

Trên bầu trời, hai người Lục Thanh nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

Thạch phủ, Thạch Tâm đỡ thê tử đứng ở trước giường, ánh mắt ngưng nhìn về phía hài nhi đã bị thanh quang bao phủ, trong lòng không ngừng suy nghĩ, đột nhiên một chút ánh sáng trong đầu chợt lóe rồi biến mất, tức khắc một cái ý nghĩ trong đầu hiện lên, không thể ức chế.

“Thạch ca, đến tốt cùng là làm sao vậy? Hài nhi của chúng ta?” Thiếu phụ lo lắng lắc lắc Thạch Tâm cánh tay, chỉ thấy trượng phu trầm ngâm không nói lời nào.

Thật lâu sau, chắc chắn ý nghĩ trong lòng.

Đây chẳng lẽ là. .. ?

Trên mặt Thạch Tâm hiện ra rung động cùng sắc mừng như điên, quay đầu nhìn thê tử đang lo âu nói: “Thanh Uyển, hài nhi của chúng ta, thức tỉnh huyết mạch! Thạch gia ta truyền thừa vạn năm huyết mạch!”

Nhưng mà lập tức, tựa hồ lại nghĩ đến cái gì, Thạch Tâm đột nhiên ngẩng đầu lên, xuyên thấu qua nóc phòng, kiếp vân màu tím thăm cuộn cuộn, thỉnh thoảng có đạo đạo Thiên Lô màu tím thăm xuyên toa bên trong. Xem trình độ ngưng tụ, đại khái còn có nửa thời thần liên muốn hạ xuống.

Là lời kiếp, đây là lời kiếp! Trong lòng Thạch Tâm hô to.

Thật đã chấm dứt hy vọng vạn năm của Thạch gia ta sao? Thạch Tâm buồn bã thầm nghĩ trong lòng.

Không, huyết mạch Thạch gia không thể vì ta mà đoạn, tâm nguyện lịch đại tổ tiên cũng không có thể vì ta mà tan biến! Ánh mắt dần dần khôi phục thanh minh, lại nhiều hơn một tia kiên quyết cùng kiên định, cúi đầu nhìn thê tử, trong mắt Thạch Tâm tràn ngập thần sắc không đành lòng: “Thanh Uyển, thực xin lỗi!”

“Không, Thạch ca, không nên rời khỏi ta!” Hai mắt Thanh Uyển đầy nước mắt, giống như minh bạch cái gì, hai tay gắt gao giữ chặt vạt áo trượng phu.

“Không, Thanh Uyển, hãy nghe ta nói, hài tử hiện tại không chỉ là hài nhi của chúng ta, cũng là huyết mạch kéo dài truyền thừa gần vạn năm của gia tộc ta, cho nên nhất định phải sống. Chờ ta thi triển xong ấn quyết, hãy lập tức mang theo hài tử rời đi, dù sao lời kiếp tập trung chỉ là một người. ”

Nhìn ánh mắt kiên định của trượng phu, ánh mắt có chút mê ly, Thanh Uyển biết nói cái gì cũng đã không có ý nghĩa, im lặng lau khô nước mắt, đứng sang một bên. Chỉ là ánh mắt chợt lộ ra vẻ tuyệt nhiên, chợt lóe rồi biến mất, chậm rãi đi đến bên cạnh hài nhi sơ sinh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng Thạch Tâm một mảnh trầm trọng, nói: “Hài tử, về sau, phải dựa vào ngươi! Truyền thừa ký ức sẽ ở lúc ngươi năm tuổi giải phong, ngươi là hy vọng của gia tộc chúng ta!”

Nói xong, hai tay kết khởi ấn quyết, một tầng sáng màu trắng ngà nổi lên, theo ngón trở ngưng tụ thành một tiểu cầu, điểm vào mi tâm của đứa nhỏ.

Không kịp tỉnh tọa khôi phục Kiếm Nguyên tiêu hao khi truyền thừa ký ức, Thạch Tâm lập tức dùng đầu ngón tay cắt qua cánh tay non mềm của đứa nhỏ, ứa ra một giọt huyết châu đỏ tươi, lại kết ấn. Vàng sáng màu trắng ngà lại nổi lên, chỉ là dung hợp huyết châu, diễn biến thành một loại hồng mang chói mắt, theo thủ ấn dần dần hoàn thành, Thạch Tâm cảm thấy Kiếm Nguyên bên trong đan điền còn thừa lại không bao nhiêu. Không chút do dự, Thạch Tâm cắn đầu lưỡi, vận lực bức ra một ngụm tinh huyết, ấn quyết đang chậm dần lại gia tốc.

654. Chương 17: Huyết Mạch Truyền Thừa! (trung)

Nửa canh giờ trôi qua, hồng mang rốt cuộc ngưng kết thành hai cái tiểu cầu, ánh mắt Thạch Tâm ngưng trọng, cẩn thận khống chế hai cái quang cầu phân biệt ẩn nhập vào trán chính mình cùng nhi tử.

Tức khắc, vầng sáng màu xanh bao phủ đứa nhỏ dần dần thu liễm, cùng lúc đó, một cổ uy áp khổng lồ từ trên trời hạ xuống đem Thạch Tâm bao phủ. Uy áp cuộn cuộn khiến hắn vền vền chỉ là Kiếm Giả cảm thấy bản thân nhỏ bé, vô lực, thêm trước đó thi triển ẩn quyết cơ hồ tiêu hao Kiếm Nguyên toàn thân, tức khắc bị ép ngồi xuống mặt đất.

“Thạch ca!” Một bên nhất trực thủ hộ Thanh Uyển lập tức bước tới, nghĩ muốn nâng đỡ Thạch Tâm, lại bị Thạch Tâm ngăn trở.

Vùng vẫy đứng dậy, nhìn thê tử cùng hài tử mới xuất sinh, trong lòng Thạch Tâm bốc lên một cảm giác khó hiểu, là không tha, là kiên định, còn có một tia áy náy cùng khổ sở.

“Thanh Uyển, vì hy vọng Thạch gia, chúng ta. ..”

Không đợi nói xong, Thạch Tâm liền vận khởi một chút Kiếm Nguyên còn dư lại, lao ra ngoài cửa, chẳng bao lâu sau, thân ảnh cũng khó có thể khống chế. Thanh Uyển ngơ ngác nhìn phương hướng Thạch Tâm rời đi, cắn chặt răng khiến trên môi xuất hiện vết máu, trong lòng đau đớn tột đỉnh. Mà thời điểm Thạch Tâm rời đi, trên không Thạch phủ, kiếp vân màu tím thẫm cũng đuổi theo mà trôi đi.

Thanh Uyển nhẹ nhàng đi đến bên giường ngồi xuống, vuốt ve khuôn mặt non nớt của đứa nhỏ, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, đó là sơ xuân hàn phong, như trước không có thoát khỏi ngày đông xơ xác tiêu điều.

“Gió, vẫn luôn lạnh!” Thanh Uyển lẩm bẩm nói, nhìn sinh mệnh mới từ thân thể chính mình tách ra, tâm tình phức tạp khó có thể bình tĩnh, là nên yêu, hay là nên hận.

Mà lúc này năm dặm trấn lại giống như nổ tung, dị tượng trên trời cùng nhân ảnh từ Thạch phủ lao ra kinh thế hãi tục như vậy, khiến mọi người đối với Thạch phủ thần bí lại hơn mấy phần truyền kỳ mông lung.

Lại nói Thạch Tâm nỗ lực vận chuyển Kiếm Nguyên trong cơ thể chạy đi. Hắn cũng là năm trước vừa mới Trúc Cơ tự nguyên, chạy nhanh đã miễn cưỡng, hơn nữa vừa mới thi triển ẩn quyết tiêu hao hơn phân nửa, đi tới đỉnh Tuyết Sơn ngoài trấn rốt cuộc duy trì không được, lão đảo té ngã trên đất.

Miền cường chống đỡ thân thể ngồi xếp bằng, vận chuyển tâm pháp, đan điền chỉ còn lại vài tia Kiếm Nguyên ở dưới uy áp lôi kiếp nỗ lực vận hành, mà lúc này kiếp vân cũng đã đuổi kịp, ở trên đỉnh đầu hắn nghìn trượng đình chỉ, uy áp bàng bạc như thực chất áp bách tâm thần.

“Đã kết thúc sao?” Mở ra hai mắt, nhìn kiếp vân giống như muốn diệt thế trên đỉnh đầu, trong lòng Thạch Tâm tràn ngập vô lực cùng khuất nhục.

Thật đã kết thúc sao?

Chuyện xưa thoáng hiện trong đầu, một thân ảnh quen thuộc như ở trên gợn sóng xuất hiện ở trước mắt, là phụ thân sao? Đúng, là khuôn mặt quen thuộc đó, nhãn thần sắc bén đó, người dạy hắn mười lăm năm Kiếm Đạo liền tự hủy Kiếm Chủng tìm nguyên nhân hắn sinh non mà nguyên khí trong cơ thể bạo loạn.

“Tâm nhi, nhớ kỹ, kiếm, có hồn phách cùng khí khái, chúng ta tu là Kiếm Đạo, liền muốn có khí khái, cho dù bị hủy diệt, cũng chỉ là thân kiếm hủy diệt, mà vĩnh viễn hủy diệt không được là ý chí con người. Phải biết rằng, kiếm vốn là không có hồn phách, có, nhiều nhất chỉ là linh tính, mà hồn phách, cũng là do người sử dụng kiếm giao cho. ”

“Vậy phụ thân, cái gì là Kiếm Chủng?”

“Kiếm Chủng là Kiếm Nguyên cô đọng, tự đan điền khí hải sinh ra ý niệm thừa tái, mỗi người đều sẽ có Kiếm Khí thuộc tính của chính mình, nên hình thành Kiếm Chủng bất đồng. Nhưng duy nhất giống nhau chính là, vĩnh viễn cũng sẽ không bị hủy diệt ở trước sự run rẩy!”

“Vĩnh viễn cũng sẽ không bị hủy diệt ở trước sự run rẩy!”

Thanh âm uy nghiêm không ngưng vang vọng trong đầu, nhãn thần Thạch Tâm càng thêm sắc bén.

Đúng vậy! Ta tám tuổi khổ học Kiếm Đạo, mười tuổi ngưng tụ Kiếm Nguyên khí, mười sáu tuổi đạt tới Kiếm Thị đỉnh phong, hai mươi tuổi Trúc Cơ tụ nguyên, nếu không phải nhi tử xuất sinh, chính mình liền người có hi vọng nhất hoàn thành di mệnh của gia tộc, ta đang sợ cái gì? Ta có cái gì phải sợ? Chỉ là nó so với ta cường nên ta sợ? Ta lại vì cái gì muốn chịu lời kiếp áp bách? Ta tu là Kiếm Đạo, kiếm giả, phải dũng mãnh tinh tiến.

Trong lòng kích động, vài tia Kiếm Nguyên còn sót lại trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, Thiên Địa nguyên khí phạm vi trăm dặm lấy Thạch Tâm làm trung tâm hình thành một vòng xoáy, nhanh chóng tụ tập, bị hấp thu, lại hóa thành Kiếm Nguyên không ngừng áp súc ngưng kết, một tia hỏa hồng Kiếm Nguyên không ngừng sản sinh, đây là một loại tân Kiếm Nguyên, so với trước đích càng thêm cô đọng, sắc bén.

Cùng lúc đó, một thanh tiểu kiếm trong suốt ở trong đan điền Thạch Tâm nhanh chóng hình thành, một cỗ Kiếm Ý hệ Hỏa tràn ngập bất khuất thấu thể mà ra, khiến kiếp vân không ngừng xoay tròn có một tia đình trệ. Lúc này trong lòng Thạch Tâm một mảnh thông suốt, chỉ cần tâm không hề sợ hãi, còn có cái gì đáng sợ!

Giống như cảm thụ được chiến ý của người bên dưới, kiếp vân điên cuồng xoay tròn lên, trong số tức liền ngưng kết hoàn tất. Một đạo Thiên Lô màu tím mang theo khí thể hủy thiên diệt địa phá không mà xuống, trong Nháy mắt đã cách đỉnh núi không đủ trăm trượng. Thạch Tâm chỉ cảm thấy một mảnh không minh, Kiếm Ý ngưng kết bất khuất hơn mười năm mang theo ý chí kiên ngưng dâng lên, trong lòng minh ngộ, kiếm chỉ tùy ý hướng phía trên điểm ra, hóa xuất một đường quỹ tích huyền ảo. Một đạo Kiếm Khí màu xích hồng từ đầu ngón tay bắn ra, nháy mắt vượt qua khoảng cách trăm trượng cùng đạo Thiên Lô va chạm.

Cũng không chấn thiên cự hưởng trong dự liệu, hai bên tương giao ở không trung, chú ý nhìn, một điểm sáng tối đen ở giữa chỗ va chạm hình thành, đó là một loại tối đen thuần túy, không thuộc về Động Hư Không Gian của Thiên Đạo.

Ở ngoài mười dặm, nhìn kiếp lôi cách đó không xa, hai người Lục Thanh đồng thời nhíu mày.

Động Hư Không Gian!

Người này cư nhiên có thể kích phá không gian, ở dưới Chân Long Nhãn của Lục Thanh, Kiếm Khí của người này tựa hồ không chỉ là thuần túy hệ Hỏa, ở trong đó giống như chứa đựng một tia gì đó không hiểu, có chút tương đương với linh vực chi lực, lại tựa như vậy mà không phải vậy.

Hơn nữa, người này trước đó chính Kiếm Giả giai, trong phút chốc cư nhiên phá nhập Kiếm Nguyên cảnh, thậm chí trực tiếp ngưng kết Kiếm Chủng, sinh ra Kiếm Ý, sự tình như vậy căn bản Lục Thanh chưa từng gặp qua. Tu vi Kiếm Sư lại có thể kích phá không gian, ở trong Lục Thanh nhận thức, Kiếm Sư, bình thường có thể phá vỡ chân không đã là không sai rồi.

Lại nhìn kiếp vân, tựa hồ cũng không dừng lại, lại một đạo kiếp lôi gào thét mang theo một vết nứt không gian chính diện lao xuống, sắc mặt Thạch Tâm lập tức trở lên ngưng trọng.

Kiếm chỉ rất nhanh điểm động, đạo đạo Kiếm Khí sắc bén tự nhiên mà ra, mang theo vết nứt không gian tối đen cùng đạo kiếp lôi thứ hai chạm vào nhau, mãi đến mười đạo Kiếm Khí mới đem đạo kiếp lôi này triệt tiêu.

Không cho một chút thời gian thở dốc, đạo kiếp lôi thứ ba nổi tiếp mà tới. Đồng dạng là chém ra đạo đạo Kiếm Khí, mỗi một đạo chém ra, Thạch Tâm đối với lý giải cảnh giới Kiếm Đạo hiện tại lại củng cố một phần, uy lực càng hơn một bậc, nhưng phải gần ba mươi đạo Kiếm Khí mới đem đạo kiếp lôi thứ ba triệt tiêu.

Mà lúc này, lôi kiếp dường như đã biết nam tử trước mắt không dễ đối phó, tạm thời đình chỉ kiếp lôi hạ xuống, bắt đầu lấy tốc độ so với trước đó nhanh hơn vài lần xoay tròn lên, màu sắc từ tím thẫm trở thành tím đen, uy áp càng thêm nồng hậu.

Trong lòng Thạch Tâm không ngừng thể ngộ cảnh giới hiện giờ, đương nhiên, kiếp vân sẽ không tận lực dừng lại chờ hắn. Không bao lâu, lại đạo kiếp lôi hạ xuống, cùng trước đó bất đồng, đạo kiếp lôi thứ tư chỉ nhỏ bằng cổ tay, nhưng lại có màu tím đen cô đọng áp súc đến cực điểm, uy lực đầu chỉ tăng lên thập bội.

Không gian thoát phá, không gian loạn lưu tối đen hiển hóa đi ra.

Giống như cảm thụ được lời kiếp mang đến áp lực cường đại, Kiếm Ý vừa mới ngưng kết thành hình trên người Thạch Tâm bạo phát, chỉ thấy đan điền Thạch Tâm lóe ra hồng mang, một thanh tiêu kiếm cổ phác hiện ra. Kiếm Chung cùng Thạch Tâm tâm ý tương thông, thấy tình hình này, Thạch Tâm không cần nghĩ ngợi, vội vàng đem tân sinh Kiếm Nguyên trong cơ thể đưa vào bên trong.

Đạt được Kiếm Nguyên của Thạch Tâm tương trợ, Kiếm Chung bạo tăng mấy chục lần, thân kiếm dài gần năm trượng giống như thực chất, một tầng hồng quang lưu chuyển, Kiếm Ý khổng lồ nháy mắt áp qua đạo kiếp lời thứ tư, càng là đem chung quanh thân kiếm ép ra đạo đạo Động Hư Không Gian.

Không cần Thạch Tâm tận lực thúc dục, tâm niệm vừa động, Kiếm Chung tựa như thuần di khoảng cách hơn trăm trượng, nháy mắt xuất hiện trước mặt kiếp lời. Một trận bạch mang chớp động, âm vang giống như gương đồng vỡ tan, Động Hư Không Gian phạm vi một dặm mở ra, ở trên đỉnh đầu Thạch Tâm hình thành một cổ hấp lực cường đại không thể chống đỡ nháy mắt đem Thạch Tâm hút vào bên trong, không kịp phản ứng, chỉ có một tiếng hô hoán tê tâm liệt phế trong khoảnh khắc truyền vào tai.

Lực thôn phệ khổng lồ điên cuồng xé nát tất cả mọi thứ chung quanh, nhưng cũng bởi vì không có Thiên Địa nguyên khí chống đỡ mà dần dần khép lại, không gian mất đi khí tức của độ kiếp giả, kiếp vân trên bầu trời nghi hoặc xoay tròn mấy vòng nhỏ liền dần dần tiêu tán, chỉ để lại một mảnh tuyết sơn hỗn độn giống như bị gió lốc tàn phá.

Uy thế bàng bạc cùng với kiếp lời khủng bố thuộc về thiên kiếp bị trần dân nhìn thấy rõ ràng, đều âm thầm suy đoán, có phải hay không Thạch gia chọc giận Kiếm Thần, do đó hạ xuống Thiên Phật để khiển trách.

Thạch phủ, trước cửa một sương phòng.

Cô độc vượt qua màn tuyết giá lạnh, một tỳ nữ gắt gao ôm trong tay một hài tử sơ sinh, vừa cảnh giác vừa sợ hãi nhìn đám người trước mặt.

Từ lúc hôm qua dị tượng cùng với phu phụ gia chủ Thạch gia tiêu thất, trong tiểu trấn đều nói bóng gió, nói là Thạch gia đắc tội Kiếm Thần, do đó dẫn hạ Thiên Lôi, nói Thạch gia là yêu ma ẩn nấp nhân gian, bị Kiếm Đạo đại sư phát hiện, đưa tới Thiên Phật để hủy diệt. Nhưng khi nghe nói đến sự tình hôm qua gia chủ phu nhân sinh hài tử mọi mũi nhọn đều nhắm tới hài tử mới xuất sinh. Trấn dân đều nhất trí cho rằng, đứa nhỏ đó là yêu ma vạn ác chuyển thế, không thì như thế nào đưa tới Thiên Phật, còn hại chết phụ mẫu thân là kiếm giả. Mọi người đối với kiến giải này rất tin tưởng, vì thế liền dẫn phát trận giằng co này, trấn dân cho rằng phải giết chết hài nhi ngay nếu không chờ hãn lớn lên sẽ hóa thân thành yêu ma, hại chết tất cả mọi người trong trấn.

655. Chương 18: Huyết Mạch Truyền Thừa! (hạ)

Đám người ở trước cửa sương phòng nhao nhao ồn ào.

“Mọi người im lặng một chút!”

Một lão giả bảy tám mươi tuổi chống gậy từ bên trong đám người đi ra, lão nhân tựa hồ ở rất có uy vọng trong trấn, mọi người thấy lão nói đều an tĩnh cả lại. Tỳ nữ ôm chặt hài nhi trong ngực, ánh mắt chăm chú nhìn lão nhân chậm rãi bước tới gần, giống như sợ hãi lão sẽ thừa dịp nàng không chú ý mà đem thiếu chủ cướp đi, lại không suy nghĩ đến lão nhân có năng lực như vậy hay không.

Bất quá cũng khó trách, nàng tiền thân là một cô nhi từ bên ngoài lưu lạc đến tận đây, nếu như không phải gia chủ Thạch gia đời trước, là phụ thân của Thạch Tâm thu lưu nàng, nàng đã sớm bị đám lưu manh trong trấn quần ẩu đến chết. Cho nên nàng vẫn luôn xem người Thạch gia như thân nhân, lại tận mắt nhìn thấy Thạch Tâm sinh ra, luyện kiếm, kết hôn, cảm tình không phải hai, ba câu có thể biểu đạt. Mà lúc này phu phụ Thạch Tâm sinh tử không biết, nàng ôm trong ngực lại là huyết mạch duy nhất của Thạch gia, cho dù muốn nàng lấy mạng đổi mạng, nàng cũng muốn vì Thạch gia giữ lại hy vọng duy nhất này.

Nhìn lão giả đi đến trước mặt, tỳ nữ nhịn không được lên tiếng cầu xin: “Van cầu các người, không nên thương tổn hài tử này, nó không phải cái gì yêu ma chuyển thế, các người nhìn tiểu hài tử có bao nhiêu đáng yêu, như thế nào có thể là yêu ma. ” Nói xong, còn đem khuôn mặt non nớt con đang ngủ say đưa đến trước mặt mọi người.

“Chúng ta không thể lưu mối họa như vậy ở trong trần. ” Lão nhân nhíu mày trầm giọng nói: “Nếu không phải yêu ma, thượng thiên như thế nào hạ xuống Thiên Phật, đây là chúng ta tận mắt nhìn thấy, vì an toàn cho mọi người, chúng ta phải dìm chết nó. Người cũng chỉ là hạ nhân của Thạch gia mà thôi, chỉ cần người giao tiểu yêu ma trong tay ra, chúng ta sẽ không làm khó dễ. ”

“Không, không, không phải, nó chỉ là hài tử vừa mới xuất sinh một ngày mà thôi, thật không phải yêu ma như các người nói!”

“Vậy người giải thích thiên phát ngày hôn qua thế nào?” Một đại hán thô kệch đi lên chất vấn: “Nói không chừng trên dưới Thạch phủ các người đều là yêu ma, mọi người đều mấy đời ở tại năm dặm trần, các người nói các người có khi nào nhìn thấy có người bị Thiên Lô đuổi đánh, mọi người nói có phải hay không?”

Chúng nhân đều ủa theo.

“Đem tiểu yêu ma giao ra đây!” Trong đám người không biết là ai đi đầu kêu một tiếng.

“Giao ra đây! Giao ra đây!” Mọi người đều kêu gào lên.

“Mọi người im lặng, khụ, khụ, im lặng một chút. ” Lão giả ho khan xoay người đưa tay dè lên ngực, quát lên. Lão giả này ngày thường ở trong trần uy vọng khá cao, lúc này nghe được lão mở miệng, mọi người lập tức an tĩnh lại. Lão giả thấy thế vừa lòng vuốt vuốt cằm, tức khắc quay đầu nhìn tỳ nữ sắc mặt trắng bệch nói: “Người cũng thấy được, đây là quyết định của mọi người trong trần, người đem tiểu yêu ma giao ra đây, thu thập chút nữ trang rồi rời khỏi nơi này đi. Không thì một lát nữa mọi người động thủ, tổn thương đến gân cốt, là trách không được ai. ”

Nhìn các khuôn mặt trước kia quen thuộc hoặc là xa lạ, tỳ nữ không có nói thêm cái gì, nàng cũng chỉ là phàm nhân mà thôi, lúc trước gia chủ Thạch gia đời trước thu lưu nàng, cũng không có nói cho nàng nhiều về quá khứ của Thạch gia, nàng chỉ biết cần cù chăm chỉ làm việc báo đáp ân tái sinh của Thạch gia, cho dù trả giá bằng sinh mạng này vốn đã phải mất từ lâu.

Không có tranh biện, chỉ gắt gao ôm chặt hài như trong lồng ngực, ánh mắt tỳ nữ đầy kiên định. Lão giả thấy thế, biết khuyên bảo thế nào cũng không có hiệu quả gì, cảm thấy mê hoặc không thôi, tỳ nữ này vì sao bảo hộ tiểu yêu ma này như thế? Lão nhân lắc lắc đầu rồi lui về đám đông.

Không phải sao? Bảo hộ tiểu yêu ma này thì có chỗ tốt gì? Bất quá có vẻ mọi người trong trần ai cũng nhìn qua hài nhi trong tã lót ngủ say trong tã lót một lần. Nói là yêu ma, chỉ là mọi người suy đoán mà thôi, nhưng một truyền mười, mười truyền trăm, cái gì cũng đều biến thành thật, thế sự là khó liệu như thế, lời người đáng sợ cũng không phải tin đồn vô căn cứ, lại có thể nói cái gì?

Mà nhìn thấy lão giả lui trở về, cái thợ săn cường tráng trong trần liếc nhau, đi ra đám người, tỳ nữ sợ hãi thối lui về phía sau. Một bên đi tới, một bên lui về phía sau, chỉ trong ngắn ngủi vài thợ săn đi tới trước mặt tỳ nữ, chỉ thấy một người trong đó vươn tay bắt được một góc tã lót, tỳ nữ bất ngờ không kịp đề phòng, tức khắc bị hấn bắt lấy.

Thợ săn dùng sức lôi kéo, tỳ nữ lập bị kéo lảo đảo tới phía trước vài bước, lại vẫn ôm chặt tã lót, không cho hấn khê động một chút.

Lúc này, hài tử bên trong tã lót đột nhiên bị lực kéo đánh thức, hai mắt lim dim mở ra, vươn đôi tay nhỏ bé nghĩ muốn chạm đến bàn tay thô to đang nắm một góc tã lót kia, lại không biết thời điểm sống chết đã tới, mà chủ nhân bàn tay kia chính là đang muốn cướp lấy sinh mệnh nhỏ bé của nó. Hai gã thợ săn bên cạnh thấy thế, một người bước tới kéo lấy một góc tã lót khác, người còn lại chuyển tới phía sau tỳ nữ, vươn tay giữ lấy hai cánh tay tỳ nữ, muốn kéo tay nàng ôm tã lót ra.

Tỳ nữ như đột nhiên phát điên, cúi đầu cắn vào cánh tay thợ săn kéo tã lót đầu tiên, thợ săn bị đau kêu thảm thiết một tiếng liền rút tay về. Con người ở sống chết trước mắt luôn luôn có thể bộc phát ra tiềm lực kinh người, tỳ nữ cư nhiên như kỳ tích tránh thoát hai gã thợ săn còn lại bắt lấy tay, hướng về phía trước, cánh cửa bên trái đám người phóng đi.

Mọi người dường như bị hành động kinh của tỳ nữ kinh sợ, mãi đến khi tỳ nữ ôm tã lót chạy đến cách cánh cửa vài trượng mới có phản ứng lại.

“Bắt lấy nàng!” Lão giả ra lệnh.

Tức khắc, vài tráng hán trong đám người hướng tỳ nữ lao tới, mọi người cũng đi theo. Mắt thấy tỳ nữ sắp chạy tới cửa, đám người nôn nóng ném ra mọi thứ có trong tay như thái đao sắc bén, thiết chùy trầm trọng của thợ rèn, còn có phụ nhân thậm chí ném ra hoa quả mới mua.

Rất nhiều đồ vật, thiết chùy trầm trọng kia ngay tại lúc tỳ nữ một chân bước ra khỏi cửa, hung hăng đập vào sau gáy nàng. Thời gian ở giờ khắc này cùng với động tác của tỳ nữ giống như đình trệ lại, từng dòng máu đỏ tươi chảy ra, thân thể tỳ nữ chậm rãi mềm nhũn ngã xuống mặt đất, không có phát ra một tiếng rên rỉ liền liền nhắm lại hai mắt, chỉ là cánh tay ôm tã lót càng thêm thắt chặt.

Không trung âm u đến mức chỉ còn lại có màu xám, một tầng khói mù thật sâu bao phủ, hỏa quang bao quanh Thạch phủ càng thêm chói mắt, khói đặc ở không trung bốc lên, vờn quanh không tan.

Năm dặm trấn, bên cạnh một chiếc giếng, mơ hồ truyền đến tiếng hài nhi khóc khàn khàn, tựa hồ đã khóc rất lâu. Đi đến gần liền phát hiện, trước giếng nước vây quanh một đám người, là gã thợ săn bị cắn thương tay, ở trong tay hắn ôm đúng là huyết mạch duy nhất còn lại của Thạch gia. Lão giả kia cũng như cũ chống gậy bên cạnh, trầm mặc một lúc lâu, tựa hồ bởi vì tỳ nữ chết cảm thấy tiếc hận, buồn cười? Vẫn là. ..

Rốt cuộc, lão giả thở dài, nói: “Động thủ đi. ”

Nghe vậy, thợ săn chậm rãi đi đến bên cạnh giếng nước, lại quay đầu nhìn về phía lão giả.

“Động thủ đi, mọi người cũng tấn đi. ” Lão giả nói xong, cũng không đợi cái gì liền xoay người rời đi.

Thật sâu hít một ngụm khí, nhắm lại hai mắt, thợ săn đem tã lót trong tay nâng lên cao, nhắm thẳng miệng giếng tĩnh mịch ném xuống, cũng không chờ nghe thấy âm vang, liền xoay người theo đám người rời đi. Không ai chú ý, tại đáy giếng sâu thẳm, một luồng kiếm quang màu hồng đen chợt lóe rồi biến mất.

Đỉnh Tuyết Sơn ngoài trấn, không khí một trận vận vẹo, một cái nhân ảnh thoáng hiện, đúng là hắc y trung niên đi cùng Lục Thanh.

Giờ phút này ở trên tay hắn ôm một cái tã lót, đúng là huyết mạch duy nhất của Thạch phủ. Cúi đầu nhìn kia hài nhi mới được chính mình cứu về, khuôn mặt non nớt còn mang theo nước mắt, cũng vì khóc mệt mà ngủ.

“Nhân tình ấm lạnh, thế sự như đao. ” Hắc y trung niên thở dài một hơi, nói: “Một đám người ngu muội, thật sự là ngu muội đến buồn cười!”

Bên cạnh, Lục Thanh ngẩng đầu nhìn, xem đỉnh núi đầy tuyết trắng, vẫn luôn âm u lãnh như vậy.

Trước đó hết thấy mọi thứ, hai người Lục Thanh đều xem ở trong mắt, bất quá, Thiên Đạo lôi kiếp lực, cũng không phải bọn họ có thể nhúng tay. Một khi nhúng tay vào, không nói lượng tăng lôi kiếp tăng mạnh gấp bội, càng là định trụ bọn họ, đến một khắc, hạ xuống liền không phải lôi kiếp, mà là Thiên Phật. Có kiếm giả độ lôi kiếp, lại chưa từng có kiếm giả có thể vượt qua Thiên Phật, Thiên Đạo uy nghiêm, không cho khinh nhờn!

“Khiến Lục đại sư chê cười. ” Hắc y trung niên mở miệng nói.

“Hài tử này. .. ” Lục Thanh ngưng thần nhìn lại, đã thấy chung quanh tã lót trong tay hắc y trung niên thể nhưng tự động tụ tập một tầng Thiên Địa nguyên khí mỏng manh. Thiên Địa nguyên khí lúc này đang chậm rãi thấm vào trong cơ thể hài nhi, không ngừng làm dịu này gân cốt huyết nhục, cho tới kinh mạch đều bất tri bất giác uẩn dưỡng trưởng đại.

“Thể chất bậc này, là kiếm giả trời sinh!” Hắc y trung niên gật gù đầu.

Chân Long Nhân thông suốt hết thấy, hướng tới trên người hài nhi quét tới.

Hàn băng thể chất!

Lục Thanh ngẩn ra, chẳng lẽ vẫn vẹn chỉ đơn giản như thế?

Mà theo Chân Long Nhân xâm nhập, Lục Thanh lại lập tức phát hiện, ở trong cơ thể hài nhi, hàn băng khí nồng đậm cũng không phải là trọng yếu nhất, trọng yếu là tại bên trong hàn băng khí đồng thời có được

một cổ Kiếm Ý to lớn mờ mịt thâm uẩn bên trong, giờ phút này như phát hiện hắc thâm dò, có chút rực rạch lên.

Thu hồi ánh mắt, trong lòng Lục Thanh hơi hơi thở dài một hơi, hiện giờ hắc cũng không thích hợp thu đồ đệ, nếu không với tư chất như thế, hắc tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Sinh Tử Môn, tuy rằng là tông môn Nhân Đạo, nhưng tốt xấu cũng là tồn tại có thể so với tông môn cấp Bạch Linh, đứa nhỏ này tiến vào bên trong, tuy rằng khó tránh tu luyện Sát Lục Kiếm Đạo, nhưng mà vẫn là có chút bảo hộ.

Dừng một chút, Lục Thanh mở miệng nói: “Các hạ hình như là biết huyết mạch truyền thừa?”

656. Chương 19: Hàn Băng Linh Xà!

“Huyết mạch truyền thừa, nghe đồn tựa hồ là thuộc về một loại thể chất tu luyện. ” Hắc y trung niên lắc đầu rồi nói: “Trên Kiếm Thần Đại Lục, luôn luôn có một ít kiếm giả trời sinh được trời cao chiếu cố, vừa mới sinh ra liền có được thể chất khiến người thêm muốn, chỉ cần lĩnh ngộ đầy đủ, liền có thể ở trong thời gian rất ngắn đạt tới cảnh giới mà rất nhiều người khổ tu cả đời mới có thể đạt tới, thậm chí ngay cả ở trên lĩnh ngộ, đều viễn siêu thường nhân. Người như vậy thực có thể ở trước khi vào Kiếm Hồn liền dẫn sinh ra Kiếm Đạo thần thông, mà nghe đồn, trong bọn họ có được một loại phương pháp truyền thừa độc đáo, gọi là huyết mạch truyền thừa. Còn cụ thể truyền thừa cái gì, trừ phi là người kế thừa huyết mạch, tự mình thể ngộ mới biết được. ”

Gật gật đầu, Lục Thanh nói: “Vậy hài tử này liền giao cho các hạ rồi. ”

Hít sâu một hơi, tử khí trên mặt hắc y trung niên tán đi, lộ ra khuôn mặt hơi tái bấn trong. Khuôn mặt hắc không có bất kỳ huyết sắc, nhưng mà trong ánh mắt, trừ bỏ Sát Lục chi khí ở ngoài, Lục Thanh còn cảm thấy một tia cảm xúc nhân nhật dao động.

“Hài tử này, ta sẽ nuôi dưỡng nó lớn lên. ”

Không có hứa hẹn gì, nhưng những lời này rơi vào tai Lục Thanh, so với bất kỳ lời hứa hẹn nào đều nặng hơn rất nhiều.

Không hề nhắc lại, hai người lập tức lên đường.

Sinh Tử Uyên.

Một chỗ sơn cốc không người biết, tọa lạc một tòa sơn trang phạm vi hơn mười dặm. Sơn trang này tựa vào núi mà kiến lập, lấy sinh tử thạch độc hữu của Sinh Tử Uyên mà xây thành, chỉ là sinh tử thạch đều bị loại bỏ Bạch Thạch mang sinh khí, chỉ lưu lại Hắc Thạch tràn ngập tử khí. Toàn bộ sơn trang giống như một con mãnh thú hoang dã ngủ say vạn năm, nối tiếp nhau mười dặm.

“Thiếu chủ – ”

“Thế nào?” Quân Mạc Đồ đứng yên ở trong viện, trong tay cầm một chén tử trà.

“Sát Hoàng đại nhân đã đi được ba ngày. ”

“Ba ngày, vậy cũng không sai biệt lắm. ” Quân Mạc Đồ gật gật đầu, nói: “Lui ra đi. ”

“Dạ!”

Một lát sau, Quân Mạc Đồ uống cạn một ngụm tử trà cuối cùng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Lục Thanh a Lục Thanh, người làm ta kinh ngạc thật nhiều, chỉ là, đó thật là người làm sao?”

Ngoài Sinh Tử Uyên, theo hắc y trung niên đi tới bên bờ Bán Nguyệt thủy đàm, thủy đàm tối đen nhìn không đến đáy, thỉnh thoảng lại có vài con chim bói cá ở bên bờ uống nước.

“Nơi này là. .. ?”

“Thời gian không sai biệt lắm. ” Hắc y trung niên hơi ngưng thần nói.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Lục Thanh cảm thấy hồn thức phân bố ở chung quanh đột nhiên rung động, ngừng thần hướng về phía trên thủy đàm nhìn lại, chỉ thấy trên không không ngừng có đại lượng Thủy linh khí tụ tập, linh khí màu lam nhạt cơ hồ ngưng đọng như thực chất, hóa thành một đạo linh khí trụ thẳng tắp chiếu vào bên trong thủy đàm.

Đây là tiêu chí linh vật hệ Thủy sắp thành thực! Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Lát sau, một cỗ hương khí thanh nhã nhẹ nhàng phiêu tán ra.

“Đây là – ”

“Bích Tinh Ngọc Liên, linh dược hệ Thủy, ba ngàn năm trưởng thành, ba ngàn năm nở hoa, lại thêm ba ngàn năm mới thành thực. Ngày thành thực, tụ tập đại lượng Thủy linh khí, phát ra hương vị thanh nhã, cuối cùng toàn bộ hóa thành màu bích lục óng ánh, có công dụng tăng trưởng Kiếm Nguyên, khu trừ tâm ma, đối với trị liệu thương thế hồn thức có kì hiệu phi thường. Người thường nếu ăn được một cánh hoa, thậm chí có thể đem thể chất chuyển biến thành thể chất thích hợp tu luyện Kiếm Khí hệ Thủy. ” Không có giấu diếm, hắc y trung niên mở miệng nói.

“Người không sợ ta xuất thủ cướp đoạt?” Lục Thanh có chút nghi hoặc nói.

“Chân Long Kiếm Hoàng, có được chân long huyết mạch, còn lĩnh ngộ Hạo Nhiên Chính Khí, điểm ánh mắt này tại hạ vẫn phải có. ”

Không nói cái gì, hai người vận khởi Kiếm Cương bảo vệ thân thể, thả người nhảy xuống thủy đàm.

Theo cỗ hương vị kia, hai người không ngừng hạ thấp, thủy đàm này thế nhưng không ngờ sâu như vậy, chỉ bằng mắt thường chỉ có thể thấy hơn trăm trượng.

?Hạ thấp đã gần nghìn trượng, hai người mới tiếp cận đáy đàm, so sánh với trên mặt đất, mặt đàm phạm vi không đủ trăm trượng, đáy đàm này chẳng những phạm vi gần một ngàn trượng, nhưng lại ẩn chứa Thủy linh khí nồng đậm. Chỉ thấy một đóa liên hoa óng ánh như ngọc bích lấp lạng ở đáy đàm nở rộ, quanh thân tỏa mát ra một vòng sáng màu lam, linh khí cường đại khiến Lục Thanh có thể cảm giác được nó tồn tại rõ ràng.

Đây là Bích Tinh Ngọc Liên!

Theo hai người không ngừng tiếp cận, cỗ hương vị kia càng thêm nồng đậm, thật sâu hít một hơi, kể cả là Lục Thanh cũng cảm thấy thức hải một trận thanh minh.

Chậm rãi, hai người tiếp cận Bích Tinh Ngọc Liên gần mười trượng.

“Đến đây!” Than nhẹ một tiếng, không cần nghĩ ngợi, hai người Lục Thanh đồng thời hướng tới hai bên vọt tới.

Ngang –

Ngay sau đó, chỉ nghe trong đáy đàm vang lên một tiếng rống, sau đó một cái đầu to lớn từ trong lớp bùn nhô ra, mặt nước xung quanh dường như không có lực cản gì.

Kiểm Cương hộ thể quanh người trưởng lên, hai người nhanh chóng vọt đến một bên, Kiếm Cương sắc bén đem thủy lưu phá ra một đường bọt nước hẹp dài.

Rất nhanh quan sát Linh Thú trước mắt, một đầu linh mãng kỳ dị dài trăm trượng, lân giáp màu lam thẫm che kín toàn thân, trên đầu đỉnh đầu là một chiếc độc giác màu lam dài gần một trượng, đôi mắt đầy hung quang cảnh giác nhìn chăm chăm hai người Lục Thanh, thân thể to lớn quần quanh bảo hộ Bích Tinh Ngọc Liên.

Nhìn thấy tình cảnh này, Lục Thanh làm sao còn không minh bạch, lục giai đỉnh phong Hàn Linh Băng Xà này hiển nhiên từ lúc trước đã thủ hộ ở trong đáy đàm, chờ đợi Bảo Liên thành thực, mượn dùng linh khí khổng lồ đột phá bình cảnh thất giai. Lúc này nhìn thấy bọn họ nghĩ muốn tranh giành, lập tức từ trong ngủ say tỉnh lại.

Ngang –

Cùng với một tiếng rít kỳ dị, thủy lưu phía trước Hàn Linh Băng Xà đột nhiên hóa thành hơn mười băng kiếm dài một trượng, xé mở vô tận cơn sóng, hướng tới hai người bắn nhanh đến.

Không đợi Lục Thanh xuất thủ, từ trên người hắc y trung niên bốc lên một cỗ Sát Lục chi khí nồng đậm.

“Đi!”

Tay phải vừa lật, , một thanh Thần Kiếm cấp Kim Thiên màu hồng đen từ trong tay hắc y trung niên hiện ra. Pháp tắc kiếm quang màu hồng đen hóa thành một kiếm luân xoay tròn, thủy lưu chung quanh giống như bị một tầng lực lượng vô hình bức sang một bên, một vòng Động Hư Không Gian rõ ràng ở trên kiếm luân sinh thành. T

Tức khắc, kiếm luân chớp động, hơn mười cái băng kiếm tức khắc bị cắt thành bột mịn, đồng thời, Động Hư Không Gian tối đen trên kiếm luân mang theo Sát Lục chi khí hướng tới trán Hàn Linh Băng Xà chém tới.

“Nhân tộc đáng giận!”

Vì bảo vệ Bích Tinh Ngọc Liên, Hàn Linh Băng Xà cũng không có tránh né, mà đem đầu hạ thấp, dùng độc giác nghênh đón kiếm luân đang lao tới.

Keng –

Một trận lam mang nhấp nháy, hai bên tương giao đúng là phát ra tiếng sắt thép va chạm thanh thúy. Chỉ thấy nơi Độc Giác cùng kiếm luân giao nhau, một vòng Động Hư Không Gian thôn phệ lưu thủy xung quanh, hướng về bốn phía khuếch tán.

Hắc y trung niên vung tay lên, kiếm luân lại nhanh chóng hóa thành Thần Kiếm bắn ngược trở về trong tay.

Ngang –

Một tiếng rống kinh thiên vang lên, chỉ thấy trên độc giác của Hàn Linh Băng Xà bị phá vỡ ra một đường khe sâu đến vài thước, linh huyết màu lam không ngừng chảy ra. Đau đớn truyền đến khiến linh xà uốn éo vặn vẹo, đáy đầm bị giảo động lên, đem một mảnh thủy vực chung quanh hóa thành vẩn đục.

Ông –

Phát tay dẫn động Sát Lục pháp tắc, em nước bùn bị giảo động trấn áp, hiện thân thể khổng lồ của Hàn Linh Băng Xà hiện ra. Pháp tắc uy đến từ tam kiếp Kiếm Hoàng thấu thể mà ra, hướng tới đầu Hàn Linh Băng Xà phủ xuống. Uy áp có thể so với thất giai Linh Thú khiến Hàn Linh Băng Xà lại phát ra một tiếng rít trầm thấp, liên xa xa thối lui.

Hiển nhiên, khí tức trên người trung niên khiến nó minh bạch thực lực hai bên chênh lệch, ùng với tiến giai so sánh, vẫn là bảo lưu sinh mạng chính mình càng thêm trọng yếu.

Lần nữa hạ đến đáy đầm, hắc y trung niên vung tay lên lấy ra một chiếc hộ Tử Ngọc tủy đã chuẩn bị sẵn, một đạo Kiếm Cương hiện ra, Bích Tinh Ngọc Liên đã hoàn toàn hóa thành màu bích ngọc tức khắc chia lìa rễ cây, bay vào bên trong hộp.

Hai người quay đầu nhìn Hàn Linh Băng Xà, ủ rũ ở một bên, lục giai đỉnh phong Linh Thú, cũng không phải nơi nào cũng có thể gặp được.

Bất quá, hắc y trung niên cũng không cho rằng, hắn có thể khiến một con lục giai Linh Thú thần phục, đánh chết là một chuyện, thần phục, lại là một chuyện khác.

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh bước tới một bước, nói: “Ta có thể trợ ngươi đột phá thất giai. ”

“Ngươi có thể trợ ta?” Hàn Linh Băng Xà cảnh giác nhìn Lục Thanh, lập tức cười nhạt nói: “Nhân tộc, ngươi cho ta là tiểu hài tử, muốn gạt ta ký lập khế ước sao? Ngươi nằm mơ!”

Không nói gì, tâm niệm Lục Thanh vừa động, bên trong vô tận thủy hải, Long Vương huyết mạch nộ ngâm một tiếng, lao ra ngoài cơ thể.

Ngang –

Tiếng long ngâm trong trẻo vang lên, long uy đến từ cửu giai Long Vương nháy mắt trấn áp trên người Hàn Linh Băng Xà.

Long thân to lớn dài chừng ba nghìn trượng, trên tầng lân giáp màu tím vàng nổi lên một tầng sáng màu trắng nhũ, Long Vương huyết mạch quấn quanh người, đem Lục Thanh thủ hộ bên trong.

Mà nháy mắt Lục Thanh gọi ra Long Vương huyết mạch, hắc y trung niên thối lui về phía sau mấy trăm trượng.

“Chân long!” Cơ hồ trong phút chốc, Hàn Linh Băng Xà liền phủ phục xuống, ánh mắt đầy kinh sợ nhìn chằm chằm Lục Thanh, không chỉ là long uy khủng bố trên Long Vương huyết mạch, còn có cả áp chế đến từ sâu trong linh hồn.

Hàn Linh Băng Xà, bản thân có một tia chân long huyết mạch mỏng manh, mới có thể trưởng thành tới cấp bậc hiện giờ. Đối mặt với Long Vương huyết mạch của Lục Thanh, thiên sinh sợ hãi liền khiến nó không có bất kì niệm tưởng gì.

“Hiện tại ngươi tin không?”

“Tin, tin, trước đó có nhiều mạo phạm, xin long vương thứ tội!” Nghe được Lục Thanh nói chuyện, Hàn Linh Băng Xà vội vàng nói.

657. Chương 20: Giao Thủ, Kính Trà!

“Thay ta thủ hộ một tông môn trăm năm, ta trợ ngươi tiến giai!”

Thoáng trăm tư một lát, Hàn Linh Băng Xà liền gật gật đầu.

Cũng không nói cái gì, Lục Thanh điểm kiểm chỉ ra, một giọt máu tươi màu vàng tím từ ngón tay bắn ra, chậm rãi phiêu phù trước mặt.

Trên mặt lộ ra thần sắc kinh hãi, Hàn Linh Băng Xà một ngụm đem giọt long huyết này nuốt vào, ngay lập tức trên người lộ ra một tầng sáng màu vàng tím.

Thân hình chậm rãi thu nhỏ lại dài một thước, Hàn Linh Băng Xà bơi nhanh đến trước mặt Lục Thanh. Giờ phút này hắc y trung niên cảm thấy, Hàn Linh Băng Xà này so với trước đó, trên người càng nhiều thêm một tia chân long khí thuần túy.

Không cần nghĩ ngợi, Lục Thanh lại điểm kiểm chỉ lên trán Hàn Linh Băng Xà, chỉ là thoáng chút do dự, Hàn Linh Băng Xà cũng không có trốn tránh.

Chỉ sau một khắc, Lục Thanh thu hồi kiểm chỉ.

“Chờ ngươi đến nơi đó sẽ sáng tỏ, đến lúc đó, chờ ngươi độ kiếp, bọn họ sẽ thay ngươi hộ pháp. ”

“Đa tạ chân long đại nhân!” Nhẹ nhàng gật gật chiếc đầu to lớn, giờ phút này, nguyên bản độc giác bị thương, sau khi chiếm được long huyết cũng rất nhanh khôi phục lại.

Một nén hương sau, Sinh Tử Uyên.

“Lục đại sư quả nhiên hảo thủ đoạn!” Hắc y trung niên gật gật đầu, nói: “Nếu mà Lục đại sư không phải truyền thừa chân long huyết mạch, cho dù là người của Bạch Linh giới phái tới cũng khó mà làm được. Một mình Lục đại sư liền có thể so với vô số tông môn cấp Kim Thiên. ”

Nghe hắc y trung niên nói, Lục Thanh không cho ý kiến lắc lắc đầu, hần tự nhiên minh bạch ý tứ hắc y trung niên, bất quá hần truyền thừa đích xác là chân long huyết mạch.

Nửa nén hương sau, trước Sinh Tử trang.

“Lục đại sư, hôm nay từ biệt, không biết ngày nào tái kiến. ” Hắc y trung niên trầm giọng nói, hiện giờ đến sinh tử trang này, trên mặt hần lại lần nữa che kín một tầng tử khí.

“Hữu duyên tức sẽ gặp lại. ” Lục Thanh nhìn nhìn tiểu hài nhi trong lòng hắc y trung niên, thấp giọng nói. Trên người tiểu hài nhi này đặc biệt, khiến hắn ghi tạc trong lòng, mơ hồ hắn có một loại dự cảm, tựa hồ ở tương lai không lâu, hài tử, này cùng hắn có lớn lao liên hệ, chỉ là hắn hiện giờ không đủ tu vi, chỉ là một ít cảm ứng mơ hồ mà thôi.

Gật gật đầu, hắc y trung niên lập tức ẩn vào bên trong sinh tử trang.

“Ta là Cửu Mệnh!”

Trong đầu, đột ngột vang lên thanh âm của hắc y trung niên.

“Cửu Mệnh. ” Lục Thanh thì thào một câu, ánh mắt có chút kinh ngạc hướng tới phương hướng trung niên rồi đi nhìn hai cái: “Cửu Mệnh sao?”

Sau nửa chén trà.

Vẫn là căn viện tinh xảo như trước, tử khí nồng đậm bao phủ toàn bộ căn viện. T

“Lục đại sư đến đây. ” Quân Mạc Đồ chấp tay mà đứng, không thấy được khuôn mặt.

Đi vào viện, Lục Thanh liền nhìn thấy Quân Mạc Đồ trước mặt. Chỉ mới ba năm không thấy, tu vi của hắn cư nhiên đột phá, đạt tới tam kiếp Kiếm Hoàng. Chỉ là trong cảm ứng của Lục Thanh, tu vi của hắn còn có chút bất định, căn cơ có chút không ổn định, cần phải củng cố, rõ ràng là mới đột phá.

Nghe được Lục Thanh đến gần, Quân Mạc Đồ rút cuộc xoay người lại.

“Ba năm không thấy, phong thái Lục đại sư vẫn như trước, mời. ”

Một ly tử trà đưa đến, cách ba năm, lại là tử trà, nhưng lại là một phen ý tứ khác.

“Chết đi sống lại, sinh sinh tử tử, luân hồi chi đạo, dưới Thiên Đạo ai có thể cưỡng không?”

Trước mắt sáng ngời, Quân Mạc Đồ có chút kinh ngạc nhìn Lục Thanh một cái, lập tức trầm giọng nói: “Cường giả trường sinh, cường giả cưỡng không!”

“Cường giả trường sinh, cường giả cưỡng không, Kiếm Đạo một đường cầu duyên thọ, lại có thể trường sinh sao?”

Gật gật đầu, Quân Mạc Đồ nói: “Đại đạo quy nhất, Kiếm Đạo tự nhiên có thể trường sinh, chỉ là cảnh giới như vậy quá mức xa xôi. ”

“Loại cảnh giới nào?”

“Thánh Giả chi cảnh. ”

“Thánh Giả chi cảnh, Thánh Giả, liền có thể trường sinh sao?” Lục Thanh nhẹ giọng nói.

“Không sai, Thánh Giả ngưng Kiếm Tâm, cưỡng không căn nguyên, tự có thể đoạt Thiên Địa tạo hóa, sinh cơ tuần hoàn qua lại, không hề trôi đi. ” Nói tới đây, trên mặt Quân Mạc Đồ cũng không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng: “Nhưng mà, cùng chúng ta đột phá Kiếm Phách giống nhau, cảnh giới Kiếm Tâm liền giống như một ngọn thần sơn, ngăn cản vô số Kiếm Tổ tông sư. Cái thể kiếm giả, không ai không phải ở trên con đường này buồn bực mà chết, có thể có người đạt được, nhưng cũng chỉ ít ỏi vài người mà thôi. ”

Suy nghĩ một chút, Lục Thanh nói: “Từ xưa đến nay, Thánh Giả có bao nhiêu?”

“Thánh Giả có bao nhiêu?” Quân Mạc Đồ lắc lắc đầu, nói: “Vấn đề này, sợ chỉ có Kiếm Thần mới biết. Từ xưa tới nay có bao nhiêu người kinh tài tuyệt diệu, tuy rằng truyền xuống, Kiếm Đạo Thánh Giả cũng chỉ có vài người, chân chính tồn tại bao nhiêu, chỉ sợ cũng chỉ có Kiếm Thần mới có thể sáng tỏ. ”

“Kiếm Thần?” Lục Thanh nhíu mày, lại nghĩ tới tào ngộ lúc trước độ kiếp, trầm giọng nói: “Kiếm Thần, thật tồn tại sao?”

“Lục đại sư vì sao hỏi như thế?” Quân Mạc Đồ nghe vậy sửng sốt, mở miệng nói.

Chỉ ăng lạng nhìn chăm chú vào Quân Mạc Đồ, Lục Thanh im lặng không nói gì.

Thật lâu sau, Quân Mạc Đồ rốt cuộc cất tiếng cười to nói: “Hảo, hảo một cái Chân Long Kiếm Hoàng Lục Thanh, quả nhiên bất phàm!”

Trầm ngâm một lát, Quân Mạc Đồ nói: “Kiếm Thần, là tồn tại, bất quá. ..”

Ngẩng đầu nhìn phía chân trời, Quân Mạc Đồ tiếp tục nói: “Trên đời này, vốn không có thần, chỉ là đem một loại lực lượng trở thành duy nhất, cũng liền thành thần.”

Chỉ là đem một loại lực lượng trở thành duy nhất, cũng liền thành thần.

Trong đầu nhớ lại một màn độ kiếp lúc trước.

Cảnh giới này, tại thế gian này chỉ có thể một mình ta có được!

Lời nói bá đạo kia, không có chút nào hồi chuyển, thật chính là hấn sao?

Tựa hồ nghĩ tới cái gì, Quân Mạc Đồ nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, nói: “Nhưng thật ra Lục đại sư một thân thực lực uyên thâm khó lường, cũng là Quân mỗ nhất trực sơ sót, thiên hạ nhân tài, cũng không chỉ đi ra ở Bạch Linh, Tử Hoàng lưỡng giới a!”

Nhú mảy, Lục Thanh cũng không đáp lại.

“Quân mỗ gần đây đột phá, muốn cùng Lục đại sư luận bàn một phen, mời!”

Một ly tử trà đẩy đến trước mặt Lục Thanh, chỉ là cùng trước đó so sánh, Lục Thanh có thể rõ ràng cảm ứng được bên trong tử trà này chứa đựng Sát Lục pháp tắc cuộn cuộn. Sát Lục pháp tắc sắc bén bạo ngược đúng là bị này Quân Mạc Đồ cực độ động áp súc đến bên trong tử trà. Thủ pháp như thế, không khỏi khiến Lục Thanh trước mắt sáng ngời, không nghĩ tới Quân Mạc Đồ này chưa củng cố tu vi, liền có được thủ pháp tinh thâm như vậy.

Cũng không để ý, Lục Thanh nhẹ nhàng bắt lấy chén trà, trong phút chốc, ánh mắt Quân Mạc Đồ biến đổi vô cùng ngưng trọng lên, trong nháy mắt, hấn bỗng nhiên cảm thấy một cỗ lực lượng vô cùng hướng tới trong chén tử trà trấn áp. Lực lượng này vô cùng thuần túy, không phải pháp tắc, lại mệnh mông cuộn cuộn, thật giống như là khí lực thuần túy.

Không sai, là khí lực thuần túy, nhưng mà, nếu muốn dùng khí lực trấn áp pháp tắc, vậy đến tột cùng là cần bao nhiêu? Quân Mạc Đồ thầm khiếp sợ, nhưng mà mặt ngoài không lộ ra một tia dao động.

Lại nhìn Lục Thanh, cũng không có chút nào do dự, một chén tử trà liền rơi vào trong bụng.

“Quân đại sư cũng uống Lục mỗ một chén trà.” Diễm đạm nói một tiếng, Lục Thanh lập tức đem một chén tử trà hút vào trong tay đẩy tới trước mặt Quân Mạc Đồ. Tử trà tối đen, mỗi một giọt đều như có vạn cân, một chén trà ở trước mắt Quân Mạc Đồ liền giống như hóa thành một tòa núi cao trăm trượng, bị Lục Thanh nhẹ nhàng đẩy tới trước mắt.

“Quân đại sư, mời!”

Yên lặng nhìn chén trà trước mặt, sắc mặt Quân Mạc Đồ trở lên vô cùng ngưng trọng. Lực lượng vô cùng thuần túy, gắt gao trấn áp chén trà, Sát Lục pháp tắc ở chung quanh vờn quanh, đúng là không thể thẩm thấu vào một chút, nhưng mà vẫn tiếp xúc ở bên ngoài, Quân Mạc Đồ cũng mơ hồ thấy được trọng lượng của chén trà này.

Một giọt vạn cân, một chén trà sợ là có gần hai trăm giọt, cũng không sai biệt lắm là hai trăm vạn cân.

Chén trà tiếp cận hai trăm vạn cân, sợ là ai uống vào trong bụng, đều phải thủng ruột nát bụng.

Thật lâu sau, Quân Mạc Đồ rốt cuộc gật gật đầu: “Lục đại sư thủ pháp thật tinh diệu, Quân mỗ mặc cảm!”

Đến giờ phút này, nghe được Quân Mạc Đồ thống khoái nhận thua, Lục Thanh cũng sửng sốt. Quân Mạc Đồ này nhìn như mắt cao hơn đỉnh, nhưng cũng là một người sáng khoái.

So sánh với mấy người Tử Hoàng giới, Lục Thanh đối với Quân Mạc Đồ này cũng là hơi cải biến mấy phần ấn tượng.

“Hiện giờ, ta cũng có vài phần tin tưởng.” Quân Mạc Đồ lập tức gật gật đầu.

“Tin tưởng cái gì?”

“Tin tưởng Lăng Ý kia là ngã xuống ở trong tay Lục đại sư. ”

Ánh mắt như điện, hạ xuống trên người Quân Mạc Đồ, trong nháy mắt này, Quân Mạc Đồ cảm giác toàn thân mình bị nhìn thấu. Giờ phút này bị Lục Thanh nhìn tới, so sánh với ba năm trước, hẳn thể nhưng càng thêm bất kham, thậm chí mơ hồ có một loại cảm giác hít thở không thông.

Nói cách khác, so sánh với ba năm trước, thực lực của đối phương càng thêm cường đại, hơn nữa, thực lực tiến bộ, cũng xa vượt trên hẳn.

“Đệ tử Sinh Tử Môn ta trải rộng bốn giới, ngày đó Tử Hà tông một trận chiến, Lục đại sư tưởng là Sinh Tử Môn ta còn cần tận lực giám thị sao?”

Ánh mắt thu hồi, Lục Thanh lại khôi phục lạnh nhạt, nói: “Nói đi, Thiên Đạo đồ ở nơi nào, muốn như thế nào tới tay. ”

“Nơi để Thiên Đạo đồ, Lục đại sư sợ là đã từng đến!” Vừa mới trầm tư, Quân Mạc Đồ liền mở miệng nói: “Chỉ là xem, Lục đại sư có nguyện ý đi làm hay không. ”

“Người nói. ”

“Linh Đoạn sơn mạch, Thiên Linh tộc!”

Lục Thanh nghe vậy sửng sốt, lập tức nói: “Thiên Linh tộc tu luyện cùng Kiếm Đạo chúng ta bất đồng, như thế nào có hoàng giai Kiếm Trận thuộc Kiếm Đạo chúng ta?”

Lắc lắc đầu, Quân Mạc Đồ nói: “Bí ẩn đó, ta cũng không biết. Chỉ là Thiên Đạo đồ này quả thật ở bên trong Linh Đoạn sơn mạch. ”

“Thiên Đạo đồ là vật gì?” Lục Thanh lại hỏi.

Quân Mạc Đồ cười khổ lắc lắc đầu, nói: “Không biết, Sinh Tử Môn ta chỉ biết là, Thiên Đạo đồ giấu ở truyền thừa chi địa Cửu Viêm động của Thiên Linh tộc, không phải người có chân long huyết mạch không được tiến vào. Sinh Tử Môn ta cũng không dám mời Long Tộc, cũng chỉ có dựa vào Lục đại sư. ”

(Có người nói ba chương huyết mạch truyền thừa phía trước không trọng yếu, chỉ là câu chữ. Thập Bộ muốn nói, đó là một đại bí mật, quan hệ đến một đại bí ẩn mặt sau, đối với NVC có đại ảnh hưởng, mặc kệ như thế nào, đều sẽ cùng đầu mối chính có quan hệ.)

658. Chương 21: Vô Quyền!

Thiên Linh tộc.

Dùng võ đạo lập tộc, tu luyện chính là chân khí.

Chân khí, là do Thiên Địa nguyên khí cùng khí thuộc tính hỗn hợp thành, tuy rằng không có sắc bén như Kiếm Khí, nhưng lại có thể sử dụng để dưỡng thân thể, cường đại thân thể, chữa trị tổn thương, bên trong phi thường thâm ảo.

Nói đến, đối với Linh Đoạn sơn mạch thần bí, Lục Thanh cũng từng nghe Diệp lão nhắc qua, Thiên Linh tộc cũng không phải trước kia đã thuộc về Kiếm Thần Đại Lục.

“Tin tưởng, lấy thực lực của Lục đại sư nhất định có thể thuận lợi thu hồi Thiên Đạo đồ. Chỉ cần Lục đại sư thay Sinh Tử Môn ta lấy Thiên Đạo đồ, Sinh Tử Môn về sau chẳng những không lại tìm Lục đại sư phiền toái, thậm chí còn có thể đáp ứng Lục đại sư ám sát một người. Đương nhiên, trừ bỏ ngũ đại thánh địa tông môn ở ngoài, Kiếm Phách tông sư, chỉ có thể là Kiếm Đế, trên Kiếm Đế, Lục đại sư phải tự mình giải quyết. ” Trầm ngâm một lát, Quân Mạc Đồ trầm giọng nói.

Ánh mắt vừa động, Lục Thanh không có nghĩ đến, Quân Mạc Đồ cư nhiên có thể ưng thuận hứa hẹn như vậy.

“Như thế nào, ý Lục đại sư thế nào?” Quân Mạc Đồ nhìn chằm chằm Lục Thanh nói.

Không nói gì, Lục Thanh đứng dậy.

“Lục đại sư không cần nghĩ nhiều, Thiên Đạo đồ vốn thuộc về Kiếm Thần Đại Lục ta, vật của Kiếm Đạo, Thiên Linh tộc muốn cũng không hữu dụng. ” Tựa hồ sợ Lục Thanh không đáp ứng, Quân Mạc Đồ lại lần nữa mở miệng nói.

“Hy vọng lời của người đang tin cậy. ” Lời vừa dứt, Lục Thanh liền xoay người ly khai.

Nửa nén hương sau.

“Thiếu chủ!” Bên trong hư không, hắc y trung niên trước đó đi cùng Lục Thanh hiện ra thân hình.

“Lục Thanh này, sau này phải kết giao nhiều hơn. Ta có cảm giác, không lâu sau, Đại Lục sẽ có biến thiên. ” Sắc mặt ngưng trọng, Quân Mạc Đồ mở miệng nói: “Cứu Mệnh, người trở về Linh giới một chuyến, đem việc này bẩm báo với môn chủ. ”

“Dạ!”

Năm ngày sau.

Bên ngoài Linh Đoạn sơn mạch.

Lại đi vào Linh Đoạn sơn mạch, Lục Thanh tức khắc phát hiện sơn mạch này dị thường.

Chợt nhìn lại, toàn bộ sơn mạch yên tĩnh vô cùng, nhưng ở dưới Chân Long Nhân, cả tòa sơn mạch đúng là bị một cổ lực lượng kỳ dị bao phủ ở bên trong. Lực lượng này bất đồng với pháp tắc lực, Lục Thanh mơ hồ có một loại cảm giác, lực lượng này hẳn từng tiếp xúc qua.

Từ từ!

Trong lòng vừa động, hồn thức của Lục Thanh lập tức tham nhập Động Hư Không Gian.

Ngày đó thanh đồng cổ quan sau khi tiến vào Động Hư Không Gian liền không có một tia biến hóa cùng phản ứng, hồn thức Lục Thanh lập tức rơi xuống vị trí thạch kiếm dung nhập vào.

Không sai, lực lượng bao phủ lấy toàn bộ sơn mạch cùng thạch kiếm lúc trước có được giống nhau như đúc.

Chẳng lẽ, hai bên có quan hệ gì đó?

Hít sâu một hơi, mấy vấn đề này hiển nhiên không có bất kì manh mối gì, Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh vận khởi, một thân khí tức hoàn toàn thu liễm lại.

Cửa sơn mạch, vài thủ vệ Thiên Linh tộc chỉ cảm thấy trước mặt một trận gió nhẹ lướt qua, liền không có bất kì cảm giác gì khác.

Đi sâu vào Linh Đoạn sơn mạch mười dặm, trước một tảng đá lớn, Lục Thanh hiện ra thân hình.

Thần sắc có chút cổ quái, ở trên người hiện lên một tầng Kiếm Cương màu tím bạc, lát sau cả người Lục Thanh chậm rãi phiêu phù lên.

Pháp tắc này có thể triệt tiêu cấm chế của Linh Đoạn sơn mạch? Hay là, chỉ cần là pháp tắc đều có thể?

Phút chốc, thần sắc Lục Thanh ngưng lại, ánh mắt chuyển về phía phương hướng sườn núi trước mặt.

Giữa sườn núi tự nhiên nhô ra một vùng đất bằng, hơn mười gốc quế san sát nhau, vô số hoa quế màu vàng nhũ tùy ý mở ra, mùi thơm thanh nhã tràn ngập, bị gió núi thổi qua mang đi hướng về xa xa phiêu tán.

“Không nên luôn luôn câu nệ tư thế ta dạy cho người. ” Trên đất bằng, một lão nhân râu tóc bạc trắng chống một cái mộc trượng kỳ dị màu đen, cao khoảng bảy thước, dày bằng cẳng chân, nói với đứa trẻ đang đứng ở trên cọc gỗ cách đó không xa. Hai tay đứa nhỏ vận vẹo hướng về phía trước, hai gối hơi cong, bày ra tư thế kỳ quái.

Là hắc!

Trong lòng Lục Thanh vừa động, đứng thẳng ở trên vách đá cách đó mấy trăm trượng, nhìn hai người, lão nhân, đúng là một trong những trưởng lão của Thiên Linh tộc.

“Người có thể ở trong vòng 3 ngày học được thụ hình thung của gia gia dạy người, gia gia thật cao hứng, bất quá bảy ngày sau người tuy rằng em thụ tư thể thụ hình thung luyện đến gần hoàn mỹ, nhưng lại không thể ở trên thụ thung đứng đủ thời gian tàn nén hương, người có biết là vì sao không?” Lão nhân vuốt vuốt chòm râu hoa râm, chăm chú nhìn tôn tử đứng trên thụ thung nói.

Đứa nhỏ kia đại khái khoảng năm tuổi, một thân quần áo bằng da thú màu trắng lộ ra nửa bắp vai, bộ dạng coi như khỏe mạnh, khuôn mặt non nớt có phần thanh tú lúc này đã trắng bệch, từng giọt mồ hôi trên mặt chảy xuống, tụ tập ở chóp mũi, một giọt lại một giọt rơi xuống bãi cỏ khô vàng.

Lúc này nghe được lão nhân nói, đứa nhỏ vội vàng em ánh mắt từ mồ hôi ở chóp mũi chuyển dời đến lão nhân.

“Còn nhớ rõ câu đầu tiên ta nói cho người khi truyền dạy tổng cương Vô Quyền mười ngày trước không?”

“Câu đầu tiên?” Đứa nhỏ sững sốt, lập tức xoay chuyển ánh mắt, trong miệng khẽ ngâm: “Bất động như núi, trạm như thụ, tọa như thung!”

“Như sơn, như thụ, như thung?” Ngâm đến cuối cùng, không khỏi ngẩng đầu nghi hoặc nhìn lão nhân.

“Không sai, là như sơn, như thụ, như thung!” Ánh mắt lão nhân đột nhiên lóe ra tinh quang, chỉ vền vền trong nháy mắt bạo phát, cũng khiến đứa nhỏ như bị núi cao áp bách, y phục trên người trong chớp mắt đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, dính vào trên người. Bất quá đứa nhỏ vẫn cắn răng chống đỡ, thân thể bày ra tư thế đứng tấn không chút rối loạn.

Lão nhân thấy thế, trên mặt hiện ra một tia hài lòng, lại nói: “Nhân thể chia làm Ngũ Hành, tâm chúc hỏa, phế chúc kim, can chúc mộc, tì chúc thổ, thận chúc thủy. cùng Thiên Địa là do Ngũ Hành dung hợp mà thành là như nhau. Ngũ Hành trong nhân thể cùng nhau dung hợp thành Thiên Địa trong thể nội, giúp cho người ta trưởng thành. Vô Quyền chia làm ba ý cảnh, thấp nhất là trạm như thung đến cao nhất là bất động như núi, là không ngừng dùng Ngũ Hành thể giới trong cơ thể không ngừng cùng Thiên Địa Ngũ Hành dung hợp, cho đến không còn khe hở, bất động như núi, thiên nhân hợp nhất. ”

Chỉ thấy đứa nhỏ có chút dăm chiêu gập đầu, nói: “Vây ý của gia gia là hiện tại con cần lĩnh ngộ tọa như thung. ”

“Không sai!” Lão nhân vuốt cằm mỉm cười nói: “Ta mấy ngày nay dạy người đứng tấn đúng là vì hai cảnh giới phía trước mà sáng lập. Mộc chủ sinh, là tiếp cận Thiên Địa nhất, cho nên thụ hình có thể giúp người cảm thụ biến hóa mỗi một khối nhục thể trên thân thể chính mình tốt nhất, kinh lực di động. Đương nhiên, tọa như thung, cũng không phải nhất định phải ngồi luyện, chỉ là truyền đạt ý tứ như vậy, lấy thụ hình thung căn bản đứng luyện thì hiệu quả rất tốt, mà người hiện tại cần phải làm là cố gắng đem ình lực toàn thân chính mình hợp lại thành một cỗ, cùng thụ thung dưới chân người kết hợp một đạo kinh lực, là tụ lực. Đến lúc đó, người mới tính bước vào cánh cửa tọa như thung. Đến khi đó thì những quyền pháp ta dạy cho người trước đó mới có thể bắt đầu phát huy uy lực, mà không chỉ là cái khung mà thôi. ”

“Đem kinh lực toàn thân hợp thành một cỗ. ” Hai mắt đứa nhỏ sáng ngời, mê hoặc mấy ngày nay giống như trong nháy mắt bị xé rách, chỉ thấy nó chậm rãi nhắm mắt lại, tư thế thụ hình nguyên bản bảo trì bất đầu có chút run rẩy lên theo quy luật, từng cơ nhục trên người như từng con tiểu xà di chuyển, như là các điều tiểu xà từ đầu đến cuối luật động, lúc trước mồ hôi không ngừng chảy ra cũng dần dần dừng lại, hơi thở cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Trên mặt lão nhân lộ ra vẻ kinh ngạc, nhanh như vậy? Bất quá lúc sau lại giống như nghĩ tới cái gì, trên mặt lại lộ ra một tia khổ sở, bất quá lập tức lại bị vui mừng thay thế, chỉ lẳng lặng nhìn thân ảnh đứa nhỏ trước mặt.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thời gian sớm đã qua một nén hương, lúc này nhìn thân ảnh trên thụ thung sẽ ngạc nhiên phát hiện, thân ảnh kia giờ phút này giống như cùng thụ thung nối liền thành một, khí tức hai bên tương cận, từng đạo khí lưu rất nhỏ từ trong mũi đứa nhỏ thở ra, êm dịu mà lại dồi dào tiết tấu, tuy rằng còn không phải thập phần khế hợp, nhưng hầu như không hề sơ hở.

Sau nửa canh giờ, trên mặt đứa nhỏ đã ẩn hiện mồ hôi, phút chốc, chỉ thấy nó mở hai mắt ra, trong mắt hiện lên một tia sáng, há mồm phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi thu hồi thụ hình thung, từ trên thụ

thung nhảy xuống, thân thể nhẹ nhàng hữu lực, không thấy mệt mỏi.

“Hảo, co giãn có độ, cũng không nên một mực cường luyện, Thiên Lạc, không nghĩ tới người nhanh như vậy đã lĩnh ngộ tinh túy thụ hình thung, tốt a, tốt a!” Lão nhân nhìn đứa nhỏ trước mặt, không khỏi cảm thán nói.

Mà tiểu nam được gọi là Thiên Lạc chính là cùng trước đó biểu hiện ra trầm ổn bất đồng, có chút xấu hổ gãi gãi đầu, trên mặt có chút hơi hơi ngượng ngùng nói: “Đây đều là có gia gia chỉ điểm. .. ”

Lão nhân khẽ mỉm cười, trên mặt đột nhiên tái nhợt, rên trán mồ hôi hiện lên một tia hắc khí: “Khụ – khụ – ” Khóe miệng lão nhân run rẩy, không nhìn được ho khan lên.

“Gia gia, người làm sao vậy? Nhanh ngồi xuống. ” Hiển nhiên lão nhân bị như thế đã không phải lần đầu tiên, nam hài thấy thế cũng không có kích động, dịu dờ lão nhân đến bên cạnh thụ thung ngồi xuống, từ bên hông lão nhân lấy ra một cái bình ngọc thô ráp, đổ ra hai viên được hoàn màu vàng nhạt tản ra mùi thơm hoa quế, chỉ là có chút tựa như vậy mà không phải vậy, tựa hồ còn có thứ gì khác hỗn hợp ở bên trong.

Phục hạ được hoàn nam hài đưa tới bên miệng, lão nhân khoan chân ngồi xuống, tay trái chống quải trượng, tay phải đặt sát ở trước ngực, tức khắc một cổ khí thể hùng hậu tràn ngập, bất quá cũng rất ôn hòa, cũng không làm nam hài bị chút áp lực nào.

Chỉ thấy bàn tay lão nhân đặt sát ngực tản mát ra một cổ quang mang xích hồng, dần dần tràn ngập toàn thân, lát sau từ trên người lão nhân một cổ sóng nhiệt hướng bốn phía khuếch tán. Lúc đầu vẫn chỉ cảm giác có chút nóng, đến nửa canh giờ qua đi, chung quanh lão nhân phạm vi ba thước đều bị hồng mang nóng rực bao phủ, bãi cỏ trên mặt đã khô vàng tiêu thất, chỉ còn lại có một mảnh đất khô cằn, thụ thung bên cạnh cũng bị đốt thành khói nhẹ, tiêu tán trong không khí. Có thể thấy được nhiệt độ của hồng mang bao phủ lão nhân nóng như thế nào.

Nam hài từ lúc lão nhân được hồng mang bao phủ liền rời khỏi ngoài một trượng, bất quá vẫn nhìn chăm chú lão nhân đầy thống khổ bên trong hồng mang, trên mặt khẩn trương không nói nên lời, rất sợ lão nhân xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Cho dù trong ấn tượng của nó, tình huống lão nhân hiện tại đã xuất hiện không biết mấy lần, ít nhất từ lúc nó sinh ra, việc này bắt đầu đến tám, chín lần, hay là mười lần.

“Di? Tứ trưởng lão làm sao vậy?” Ngay tại lúc nam hài khẩn trương chú ý, từ phía sau đi ra hai thiếu niên khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi. Một người mặc trường bào lông thú trân quý, diện mạo coi như tuấn lãng, chỉ là trong mắt không có hảo ý khiến khuôn mặt biến đổi khiến người chán ghét.

Không tốt, như thế nào là bọn họ?

Trong lòng nam hài thầm kêu bất hảo, đối với hai người trước mắt có chút quen thuộc, hoặc là nói thiếu niên đi đầu là Viêm Đàm, trưởng tôn của nhị trưởng lão, bảy năm trước tiến vào truyền thừa chi địa Cửu Viêm Động, trải qua hai ngày rưỡi, đạt được nhân giai tâm pháp Viêm Dương Quyết. Cho tới bây giờ, nghe nói vài ngày trước đã đạt tới thiên nhân nhất trọng thiên, Đoán Kinh hậu kỳ, ở trong thể hệ trẻ tuổi có thể nói là nhân vật đứng đầu.

Đương nhiên đó đều không là vấn đề, tuy rằng bình thường Viêm Đàm kiêu căng một ít, nhưng vẫn không có hành động gì quá phận, mấu chốt chính là gia gia hắn cùng tứ trưởng lão, hai người bởi vì có chút nguyên nhân căm thù đã lâu, ngại cùng chung một tộc cho nên cũng không có hành vi gì quá khích, nhưng ngày thường vẫn thường xuyên phát sinh tranh chấp. Bởi vậy, đối với một ít cơ hội có thể bỏ đá xuống giếng, lại không trái với quy củ trong tộc vẫn là thập phần nguyện ý đi làm.

Mà sự thật đúng là như thế, Viêm Đàm giờ phút này tuy rằng không có biểu hiện ra ngoài, bất quá trong lòng hắn cũng cực kỳ hưng phấn.

Không phải sao? Hôm nay phụng mệnh lên núi bắt mấy con thú vì hai tộc nhân sắp xuất giá tăng thêm vài món ăn, không biết có phải hay không mùa thu nên thú rừng đều trở lên giảo hoạt, lấy hắn tu vi Đoán Kinh hậu kỳ mà một con cũng không bắt được, buồn bực rất nhiều. Nhớ tới gần đây gia gia nói tử thù của mình đang ở Vọng Nguyệt thai dạy tôn tử cái gì mà Vô Quyền tự nghĩ ra.

Cười chết người, sáng lập công pháp tối thiểu phải đạt tới thiên nhân ngũ trọng thiên, đại cao thủ cảnh giới Dưỡng Thần mới có thể làm được, chỉ bằng lão gia hỏa tàn phế thiên nhân tứ trọng thiên, còn cảnh giới

tiên thiên sơ kì có thể sáng chế tuyệt học gì, trò cười!

Cho nên Viêm Đàm đi ngang qua thuận tiện xem một chút, ý tứ chê cười nhị trưởng lão, không nghĩ tới nhìn thấy tình cảnh như vậy. Đây quả thực cơ hội trời cho, Viêm Đàm thầm nghĩ trong lòng, xem bộ dáng lão gia hỏa rõ ràng là bị trọng thương, nếu ta hiện tại đi lên giúp lão chữa thương, vậy. ..

Nam hài đột nhiên có dự cảm xấu, nhìn hai người Viêm Đàm đi tới gần, cước bộ di động, tức khắc chắn ở trước mặt hai người, hai gối hơi cong, triển khai thụ hình thung vừa mới lĩnh ngộ.

“Không được tới gần gia gia!”

Nghe được nam hài nói, lại nhìn đến động tác hần bày ra, Viêm Đàm không khỏi lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, cùng Viêm Thanh liếc nhau, lập tức quay đầu nói với nam hài: “Thiên Lạc a, gia gia người hiện tại bị thương rất nặng, người ngăn chúng ta làm gì, chúng ta là muốn giúp gia gia người chữa thương a!”

“Ta không tin các ngươi, các ngươi tránh ra, gia gia ta có thể tự mình chữa thương. ” Nam hài một bước cũng không nhường, những người khác hoàn hảo, đối với hai người tôn tử nhị trưởng lão này, đặc biệt còn có một người là trưởng tôn của nhị trưởng lão, nó thật sự không có cách nào thuyết phục chính mình đi tin tưởng hai người.

“Ai, Thiên Lạc a, ta cũng biết ngày thường hai nhà chúng ta rất không hợp nhãn, nhưng mà việc này quan hệ tới an nguy của tứ trưởng lão, sát hại đồng tộc sẽ bị thủ lĩnh chém đầu a. Chúng ta có tâm cũng không đảm a, người nói có phải hay không? Cho nên người nhanh chóng tránh ra để chúng ta giúp gia gia người chữa thương, chậm có thể không kịp. ” Viêm Đàm giả vờ thành khẩn nói, chỉ là trong mắt hần thường thường lộ ra hàn mang khiến người ta không rét mà run.

“Không, gia gia đã phục dụng đan dược, vận công một lát sẽ không có việc gì. ” Nam hài không ngốc, ngược lại còn rất thông minh, hơn nữa ngày thường ở trong tộc mưa dầm thấm đất, đối với một chút sự việc tốt xấu vẫn có thể phán đoán chính xác. Viêm Đàm khi hần tuổi nhỏ, ngôn từ cùng thần thái khiến nó nhìn rõ ràng, càng thêm kiên định hai người không có hảo tâm, nhất định không thể cho bọn họ đi đến quấy rầy gia gia. Nam hài thầm nghĩ trong lòng, ngày thường gia gia chữa thương cũng khoảng nửa canh giờ, hiện tại nửa canh giờ sắp trôi qua, chỉ cần ngăn cản bọn họ trong chốc lát, gia gia sẽ tỉnh.

Quả nhiên, giờ phút này hai người nói chuyện không lâu sau, biểu tình thống khổ trên mặt lão nhân hòa hoãn rất nhiều.

Mà lúc này, Viêm Đàm hiển nhiên cũng chú ý tới điểm này, sắc mặt không khỏi biến đổi.

“Viêm Thiên Lạc, người một cái tiểu hài tử chưa nhập giai thì biết cái gì, còn không mau để chúng ta trợ giúp tứ trưởng lão trị thương. ” Viêm Thanh đứng phía sau Viêm Đàm bước lên một bước quát lớn.

Biết không thể kéo dài, quý biết lão già kia khi nào tỉnh lại, cơ hội như vậy sợ chỉ có một lần mà thôi, bỏ lỡ không biết khi nào mới có cơ hội.

Hai người không hẹn mà gặp hướng về phía Viêm Thiên Lạc bước tới.

“Các ngươi không nên lại đây!” Viêm Thiên Lạc có chút nôn nóng, rốt cuộc vẫn chỉ là hài tử năm tuổi, nhìn thấy hai người tới gần không khỏi lui về phía sau hai bước, bất quá sau đó lại ngừng cước bộ, điều này làm cho hai người Viêm Đàm lộ ra một chút kinh ngạc.

Vừa mới khiến Viêm Thiên Lạc tránh ra, bọn họ thậm chí thả ra một tia khí thể thuộc về Thiên Nhân cảnh cao thủ, tuy rằng vẫn vẹn là nhất trọng thiên, nhưng là không phải một hài đồng năm tuổi chưa tiến vào hiên Nhân cảnh có thể thừa nhận, mà Viêm Thiên Lạc bất quá chỉ lui lại hai bước liền ngừng lại, xa xa không có đạt tới mục đích của bọn họ.

Đương nhiên, bọn họ không biết Viêm Thiên Lạc vừa mới được gia gia mình chỉ điểm, đã tiến vào cánh cửa thung cảnh của Vô Quyền, như trước đó lão nhân đã nói, vô quyền chú trọng liền là lấy Ngũ Hành tự thân không ngừng câu thông Thiên Địa Ngũ Hành, do đó đạt tới Thiên Địa hòa hợp nhất thể, bất động như núi, thiên nhân hợp nhất. Thử hỏi, Viêm Thiên Lạc mới bước vào cánh cửa thung cảnh cánh, hiểu biết đến Thiên Địa Ngũ Hành chỉ thể lại như thế nào dễ dàng bị bọn họ lộ ra một chút khí thể bức lui, tuy rằng

Viêm Thiên Lạc cũng chỉ là vừa mới lĩnh ngộ đến một ít da lông, nhưng trên tinh thần đã không phải bọn họ có thể dễ dàng lay động.

“Tiểu tử, ta bắt đầu hiểu kỳ gia gia ngươi đến tột cùng dạy ngươi cái gì a!” Viêm Đàm nói: “Bất quá hiện tại ngươi vẫn ngoan ngoãn tránh ra đi!” Nói xong liền vươn tay phải ra muốn đem Viêm Thiên Lạc đẩy ra.

“Đi?” Viêm Đàm cả kinh, thu hồi tay phải lại, “Đi?” Viêm Đàm cả kinh, thu hồi tay phải cao thấp quan sát cao thấp Viêm Thiên Lạc vài lần. Vừa mới rồi hắn vươn tay đẩy Viêm Thiên Lạc tuy rằng chưa dùng tới chân khí, nhưng hắn từ Cửu Viêm Động đạt được Viêm Dương Quyết, tiến vào cảnh giới nhất trọng thiên Đoán Kinh, kinh mạch toàn thân cùng thân thể càng thêm cứng cỏi, khí lực cùng sức ăn cũng càng ngày càng tăng, cho nên vừa rồi tuy nói chưa dùng tới khí lực gì nhưng đủ để đem một cái hán tử bình thường trong tộc đẩy cho một cái lão đảo té ngã.

Nhưng mà, khí lực như vậy lại chỉ khiến Viêm Thiên Lạc lắc lư, điều này khiến hắn không thể không chú ý hải tử năm nay mới được năm tuổi trước mặt.

Là thiên phú dị bẩm, khí lực kinh người? Hay là Viêm Chiến lão gia hỏa thật ngộ ra cái gì khó lường, trước còn hoàn hảo, bất quá là tư chất tốt một chút, tin tưởng thiên phú chính mình vị tất kém hơn hắn. Nhưng nếu là thứ sau mà nói, vậy phải có đầy đủ coi trọng, phải biết rằng mới mười ngày a, lão gia hỏa này sáng chế cái gì Vô Quyền khiến cho một tiểu hải tử mới năm tuổi có được khí lực không kém gì tráng hán bình thường, đây nói lên cái gì? Đó nói lên, có thể mười năm về sau, nhất mạch nhị trưởng lão hắn liền bị nhất mạch tứ trưởng lão áp chế hoàn toàn.

Bất quá mặc kệ người trước hay là người sau cũng tốt, hiện tại có một cái cơ hội tuyệt hảo có thể khiến cho nhất mạch tứ trưởng lão hoàn toàn sa sút, không phải sao? Suy nghĩ thay đổi thật nhanh, nháy mắt Viêm Đàm liền hạ quyết tâm, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải thêm một phen lực lên người lão.

Liếc mắt ra hiệu cho Viêm Thanh phía sau, Viêm Thanh hiểu ý hướng về phía sau Viêm Thiên Lạc, chuẩn bị vòng qua.

“Các ngươi mà tới là ta không khách khí!” Viêm Thiên Lạc biến sắc, hắn biết chính mình căn bản không có khả năng là đối thủ của hai người, duy nhất dựa vào chỉ có Vô Quyền mới hóc trong mười ngày ngắn ngủi.

Hai người Viêm Đàm không chút để ý tới, như trước một người bức đến, một người vòng qua đi tới trước mặt lão nhân bị hông mang bao phủ.

Viêm Thiên Lạc quỳnh lên, cũng không quản có hay không hữu dụng, thân thể bày thụ hình thung nhanh chóng run run, tay phải nắm quyền, cơ nhục trên cánh tay như từng con tiểu xà nhấp nhô, nháy mắt tập trung đến hữu quyền, “AAA – ” một quyền đánh ra, thế nhưng mang theo tiếng gió rít không kém, tổng chớp mắt lao đến bụng Viêm Thanh.

Viêm Thanh sửng sốt, nhìn nắm tay còn không lớn bằng nửa bàn tay của hắn đi tới trước mắt, theo bản năng dùng tay phải chặn lại, thần sắc tức khắc đại biến, bất quá cũng đã không còn kịp. Từ bàn tay phải của hắn truyền đến một cổ lực đạo cùng cánh tay nhỏ bé kia không tương xứng, tay phải hắn nháy mắt đảo ngược đánh vào bụng chính mình, tức khắc một cảm giác đau đơn lan tràn. Kêu lên một tiếng đau đớn, Viêm Thanh nhận không được lui về phía sau ba bước, vận khởi chân khí bình phục khí huyết bốc lên, trong lòng thầm hô sơ ý. Nếu vừa rồi nắm tay Viêm Thiên Lạc thấp ba tấc, sợ là trực tiếp nện vào đan điền của hắn, mấy năm qua thật vất vả tu luyện đến tu vi nhất trọng thiên Đoán Kinh trung kỳ sợ là nháy mắt tiêu tán.

Mà Viêm Thiên Lạc nguyên bản đánh ra một quyền cũng không chịu nổi, nó vốn tuổi còn nhỏ, thân thể xương cốt còn chưa sinh trưởng hoàn toàn, vừa mới dùng một chút da lông thung cảnh tụ lực lượng toàn thân vào cánh tay phải, đánh ra một thức Vô Quyền. Tuy rằng uy lực phát ra ngoài dự liệu, nhưng thân thể đối phương tiến vào Thiên Nhân nhất trọng thiên đã bắt đầu cường hóa, tuy rằng Viêm Thanh bởi vì khinh thị chưa kịp vận khởi chân khí, nhưng thân thể đối phương cường đại vượt xa bản thân, lực phản chấn làm nửa thân bên phải Viêm Thiên Lạc tê dại.

659. Chương 22: Sơ Văn Thiên Đạo Đồ!

“Viêm Thanh – ”

Bên cạnh Viêm Đàm kinh hô một tiếng, kết quả như vậy khiến hắn có chút trở tay không kịp, bất quá Viêm Thiên Lạc không ngừng lại, chân trái chống đỡ cơ thể, hướng sang bên trái bước ra hai bước, tai trái nắm lại, chỉ là cơ nhục trên cánh tay nhấp nhô rõ ràng so với trước đó yếu đi ba phần, hiển nhiên nửa người tê dại khiến nó tự lực chịu ảnh hưởng, âm vang nắm tay phá không rõ ràng lớn không bằng trước đó.

Mà Viêm Đàm hiển nhiên không hổ là nhân vật đứng đầu trong thế hệ tuổi trẻ, ô luận là phản ứng hay là lực lượng cảnh giới đều cao hơn Viêm Thanh không chỉ một bậc, nhìn thấy Viêm Thiên Lạc đánh một quyền vào bụng, hơi hơi kinh ngạc, phát ra một tiếng cười nhạt, tay trái hạ xuống, thoải mái bắt được nắm tay Viêm Thiên Lạc. lát sau từ trong lòng bàn tay hắn, Viêm Thiên Lạc chỉ cảm một cổ nóng cháy cùng với một luồng lực đạo không thể chống đỡ đẩy ram kêu thảm một tiếng bay ngược về phía sau vài thước ngã xuống trên mặt đất.

“Không biết tự lượng sức!”

Cũng không nhìn Viêm Thiên Lạc bị thương hay không, Viêm Đàm bước nhanh hướng tới vị trí lão nhân.

Cánh tay trái cùng cánh tay phải mất đi tri giác, lòng bàn tay trái một mảnh đỏ bừng, rên bốn ngón tay có máu tươi chậm rãi chảy ra, hàm răng cắn chặt môi dưới, dùng cánh tay phải đã khôi phục nửa điểm tri giác khởi động nửa bên thân thể, trong mắt Viêm Thiên Lạc trừ bỏ thống khổ còn có dày đặc hận ý, hét lên: “Không được tới gần gia gia ta!”

“Người ở đó mà nhìn cho ta!” Không biết khi nào, Viêm Thanh đã khôi phục lại, hai tay dè lên hai vai Viêm Thiên Lạc, nghiêng răng nói.

Đi đến phía trước lão nhân bị hồng mang bao phủ, trên mặt Viêm Đàm không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh. Viêm Chiến a Viêm Chiến, người cũng có hôm nay, người ngày thường không phải rất coi thường nhất mạch chúng ta sao? Hôm nay mạng của người còn không phải nắm giữ ở trong tay ta, ta hôm nay giúp người chữa thương, ở trong tộc bất quá tu hành ít ngày, nóng lòng cứu người mà tạo thành tứ trưởng lão chúng ta tôn kính trọng thương vong mạng, nhiều lắm là bị đại trưởng lão phạt đến hậu sơn hỏa ngục diện bích ba năm, sau này nhất mạch tứ trưởng lão người còn có thể có cao thủ gì cùng chúng ta chống lại? Mà a đến lúc đó. ..

Trong lòng tưởng tượng đến tương lai mình tràn ngập tốt đẹp, đi đến sau lưng lão nhân, hấp khí ngưng thần, đem Viêm Dương chân khí không tính thâm hậu trong đan điền nhanh chóng vận chuyển mấy vòng. Đối với hộ thân cương khí của tứ trưởng lão Viêm Chiến hắn cũng không dám sơ ý, tuy rằng không phải trong chiến đấu tận lực vận khởi, nhưng không thể khinh thường, đem toàn bộ Viêm Dương chân khí vận đến Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh, chỉ thấy lòng bàn tay phải Viêm Đàm mơ hồ lộ ra một cổ hồng quang sáng ngời. Nhiệt lượng tuy rằng không thể cùng uy thế lão nhân chữa thương so sánh, nhưng cũng không phải kém rất nhiều, dù sao chân khí lão nhân chỉ là tự phát hộ thể mà thôi.

“Tứ trưởng lão, để cho ta tận lực chữa thương cho ngài vậy!” Viêm Đàm nhẹ giọng nói, hàn quang trong mắt lóe ra, tay phải mang theo nhiệt độ khiến không khí vận vạo đặt lên lưng lão nhân.

“Dừng tay!” Đang lúc tay phải Viêm Đàm áp sửa chạm đến lưng, lão nhân, một tiếng hét lớn từ khu rừng phía bên trái truyền đến, lát sau một mũi tên bao phủ liệt diễm màu xích hồng phá không lao đến, tiếng rít chói tai từ trong khu rừng bay ra, như tia chớp hướng tới bên trái thân thể Viêm Đàm vọt tới.

“Đáng giận!” Thấp giọng mắng một tiếng, Viêm Đàm đạp chân trái xuống đất, thân thể nhanh chóng di động về phía sau vài thước, chỉ thấy mũi tên nhanh chóng xuyên chỗ hắn vừa đứng, phốc một tiếng xuyên thẳng qua gốc quế một người ôm ở cách đó không xa.

Ầm

Mũi tên khi vừa xuyên vào thân cây nháy mắt bạo liệt mở ra, liên đới cả gốc quế bị nổ thành một mảnh gỗ vụn, nhiều đóm sáng rơi xuống trên mặt đất.

"B i +?QM? KbM? ç½ F?¬M; +| F?ª M,M; ` i v- oB K æ"K ;¼B oB K h? M? K°i iB M;
M? m- HŠM; H†M; M?bM H¢B T?QÆM; ?QÈM; KkB i M pW # v` X

*€+? ç| F?¬M; t - K°i ?€M iY i`mM; MB M +äM; i?2Q K°i iB m +¬ MQÆM; QÈ+ +?W
ç¢T H M K†i ç'i K'v +€B- ?QÈM; iÈB # M M`v T?|M; i|BX

ó XXX + + 5ô *?di?'v iB m +¬ MQÆM; M^K i` M HQM; ?€M iY FBM? ?¬ K°i iB M;
p T?QÆM; ?QÈM; oB K h?B M G¢+ +?¢v iÈBX

ó* + - M;QÆB H"K b Q p"v\ *| TªB ? v F?¬M; #¼M ?¼ F?B / M;QÆB- i b) M|B T
L?bM Km°B Km°B i`QÈ+ K†i [m'M ? B #QK i|+- ? B K„i i`ÁM iQ ç-v ç€M; v m- oB K
F?¬M; +| pB + ;b- +ÁM +| i? çSM; H MX ô

L|B tQM;- oB K h?B M G¢+ HB M Km®M çSM; /"vX

ó* + 5ô

" M +¢M? i`mv M ç M M[ ?"B FBM? ?¬- ?€M iY i`mM; MB M M?QÈM; K"v- #B i H" oB
çQÈ+ ?¬M K #'i idM?- €M? K„i b„+ #ûM +?mv M iÈB i` M M;QÌB ? B M;QÌB oB K æ

*ªK i?K çQÈ+ €M? K„i b„+ #ûM # Q ?"K M;mv ?B K- €M? K„i oB K æ"K K°i i`"M +Q`
M? M? #bM? ioM? i`Î H¢B- M|B, óh M;?o oB K ?° T?€T ?B m H-K- +?9M; i +?d H
M;?o Km®M pB M i?O K" i?¬B- +kM; F?¬M; M;?o #` h?B M G¢+ ç ?B m H-K- ibM
i?O +| +?9i`®B HQ¢M +?WM; KU+- i?dM? ?° T?€T KBM? tûi K¼B pB +X ô

oB K aÆM M?Qm K"v H¢B- €M? K„i b„+ #ûM i?m HB K, óh?"i H" M?Q p"v b Q\ô

óoB + M`v oB K ?° T?€T +| i? çB ?ÄB h?B M G¢+ ç - 9+ i`QÈ+ +?QM? H" ?„M M;
i`QÎM; H½Q- +?9M; i /QÈB ibM? i? +'T #€+? KÈB tm'i i?O- ç€M; iB + F?¬M; +~M
G¢+X ô h?¬M b„+ oB K æ"K ç-v ?®B ?"M- M|B, óæ9M; `²B- iB m +?'i MÆB M`v +
æ M- HB M çQ +?Q h?B M G¢+ +QB M?Q H" H p"i M?"M H¶B- pšM i?dM? ?° T?€T
oB K æ"K HB M iW i`QM; p¢i €Q H'v ` K°i +€B #bM? #¢+? M;¼+ #|M; HQ€M; çQ ç

óh?m ?²B çB- iB m iYX ô *kM; H" oB K *?B M M;²B t T #^M; Î K°i # M i?m ?²B ?° i?
H¢B- pW KÈB ?„M imv `^M; M^K Î i`QM; i`¢M; i?€B +?[i?QÆM;- #'i [m€ ç®B pÈ
+ªK ;B€+ M?'i ç`M?- +kM; HQ€M; i?Q€M; M;?2 çQÈ+ K°i Qi HÌB M|B- ç®B pÈB bU i
F?¬M; QiX

o ?ªQ i•K +O ? B M;QÌB oB K æ"K- +? +QÌB5

ó - iS i`QÎM; H½Q `®i +m°+ i®i`²B- F?B M ? B M;QÌB +?'i i¬M [mª i?U+ HQ H„M; K
p°B ?QÈM; oB K *?B M F?QK M;QÌB ?"M? H p mB p M|BX

óh®i H„K- i®i H„K- M;QÆB F m H" oB K æ"K b Q\ô oB K *?B M +?®M; [mªB i`QÈM
+QÆM; F?Q ?Á i M çSM; i?ŠM; H M- M;~M; ç-m M?bM oB K æ"K M|BX

óæ9M; p"v- iS i`QÎM; H½QX ô E?¬M; #B i p b b Q- oB K æ"K iW i`QM; €M? K„i #bM
T?¬M b•K ?"M- ;B®M; M?Q ?"M ç"K M;?bM M,K- ?"M w €T M?•M- F?B M ?„M TªB
p"M +?mv M K'v H-M- H¢B T?€i ?B M +´ ?"M w FB M?Q #|M; pÈB ?bM?- M?Q i? M

óL;QÆB +| i? çBX ô oB K *?B M M?Q i`QÈ+ #bM? ioM? M|BX

ó*? 5ô oB K aÆM Î K°i # M i`-K ;B¼M; M|B- ç½ i?'v oB K *?B M F?Q€i i v €Q- H
M;QÌB çB iÈB # M +¢M? oB K h?B M G¢+ ç M; ?¬M K X

o"i #bM?X XX ô

óE?¬M; M M FªQ M;?B K FB M M?šM +O i 5ô oB K æ"K pW ç`M? M|B ;b- H¢B
i?'T M|B- H€i b m K°i +´ F?Q i? F?´M; H² ;B®M; M?Q K°i ç-m K½M? i?9 ?Q M; /¼
K„i ç2K ? B M;QÌB # Q T?OX

hQ`M i?•M M?€v K„i #` K² ?¬B H¢M? i?'K QÈi- +?•M F?Q i`QM; +Æ i? ;B®M; M?Q
i? p"M +?mv M K°i +?9iX

ó*?9M; i i`QÊ+ ? i i`î p #° H¢+- ô *,M`,M; +?@M; H¢B F?Q i? #`M; #¢+ +O oB K
+QÐM; M|B +•m +€Q iW- HB M +MM; oB K h? M? `i M? M? +?¢v çBX

LY M;`v b mX

aÆM +€+ h?B M GBM? i°+- ?Q`M; ?¬M /-M /-M i¬B [m - i`QM; bÆM +@+ F?|B #
i`mM; ;B®M; M?Q # Q i`MK K°i i-M; F?|B KM- K¬M; HmM; M?bM F?¬M; `äX

G9+ M`v- # M i`QM; K°i iÁ K°+ H•m # i-M; T?Q L K #° H¢+X

ó*? - h?B M G¢+ F?¬M; +| pB + ;b +?S\ô J°i K,, T?K i-K i`mM; MB M- i` M K†i ç-
*?B M çSM; i`QÊ+ ;BQÌM; M? ;B¼M; M|BX

ó:B ;B - + + b) F?¬M; +| pB + ;b +?S\ oB K ok `i HQ H,,M; 5ô hB m +- MQÆM;
p`Q i` M ;BQÌM; M?bM +?,K +?9 oB K h?B M G¢+ p°B p`M; M?bM oB K *?B M M|B

óu M i•K çB- h?B M G¢+ F?¬M; +| pB + ;b- +?d H` ;•M +@i iQ`M i?•M #` +?`M ç°M; -
K°i ç K b) F?¬M; b QX ô G½Q M?•M K°i i v ¬K H'v iB m +- MQÆM; ¬M M?m M|B-
?QÊM; iÈB #`M i v i`€B bQM; çÄ +ªm oB K h?B M G¢+ M?bM K°i +?9i- [m v ç-m M
M;QÆB H€i M [iÈB [m H•K ? B ? B [m [mªi`,K M,K p ç•v- ç h? M? L;¼+ ;B½ M€
oB K .QÆM; +?•M F?Q F?¬M; +| [m [mª F?| K` F?¬B T?K+ M? M? çQÊ+X ô

ó*QM #B i5ô oB K aÆM M|B tQM;- óh #B i- ô oB K aÆM M|B tQM; M?B iY ç M; K
K,,i +?Êi H|2 iBM? [m M; , ó*? - ?¬K M vX XX ô

óh #B iX ô oB K *?B M M;?2 p`v i` M K†i iS+ F?„+ +?2 FQM K°i i-M; ?`M bQÆM; ,
?ªQ iQM? F - M m H9+ `v i?`i H'v >Ä +?•M F?Q F?¬M; çO +ªM? ;BÈB +O ?„M ;B9
H`T iS+ #` +?•M F?Q çªQ HQm- FBM? K¢+? çSi çQ¢M- F?¬M; +? i +kM; i`M T? X J
iY im ?`M? Qi M;`v- î ?¼+ F?¬M; M?B m H,,K- M¬M M|M; +Sm M;QÌB- #` T?¢i /B I
F?¬M; iBM î /QÈB L;mv i h?B M H½Q #`i iY /¢v /¶- ?„M çQÊ+ tQM; ç M?`i M?•M i?
`v i?QÌM; i?S+ +kM; F?¬M; +| - oB K æ`K- +,M #ªM F?¬M; i? +MM; ° S?B h?B M ç

óo`v +? X XX ô

óh?¬B5ô oB K *?B M F?Q€i i v €Q- i?î /`B M|B, oB + ç½ ç M MQÊ+ M`v- +?d +-M
i®i- +€B F?€+ p b m H¢B iQM?- M;QÆB çB çBX ô

ó.¢5ô ô *| +?9i F?¬M; + K HÁM; ;"i ;"i ç-m- oB K aÆM tQ v M;QÌB ` F?ÄB K°+ H•
JQÌB M;`v b m- o¼M; L;mv i i? BX

óh?B M G¢+- i v M;QÆB ç½ ?Q`M iQ`M F?¬B T?K+ +?Q \ô

ó.MM; MQÊ+ [m ?Q i?Q M;Q`B / - iW # M;`v i`QÊ+ ç½ ?Q`M iQ`M F?¬B T?K+X ô
*?B M M|B- +?¬M +?î K°i +?9i H¢B M|B iB T, ó:B ;B - pb +€B ;b M? `i`QÌM; H½Q
p`v\ >Ä #bM? î +?mM; +?ŠM; H) F?¬M; i®i b Q\ \*QM `i bÊ bU iBM? ?¬K ç| H¢B T

ó>`B iY - +| K°i b® pB + +?î M;QÆB i`QÌM; i?`M? iU M?B M b) ?B m çQÊ+- •M •M
çQÊ+ ç•m\ô oB K *?B M +ªK i?€M K°i +•m- b m ç| i`M? i`¼M; M,,K H'v #ª p B oB K
G¢+- M;QÆB TªB M?È F,, F?¬M; M;QÌB M`Q +| w ?¢B ?´- M?QM; F?¬M; i? M|B
çªK F?¬M; #` M;QÌB F?€+ i?QÆM; i´M- TªB +| çQÊ+ HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B- M?
KbM?- #ªQ ?° i?•M M?•MX ô

ó*?ŠM; H) K¶B M;QÌB ç m H` K¶B M;`v M;?o çB H`K ?¢B M;QÌB F?€+ b Q\ a®M; M?
h?B M G¢+ F?| ?B m M|BX

óæQÆM; M?B M- i` M i? ;BÈB M`v +kM; +| `i M?B m M;QÌB i?B M HQÆM; - M?QM
M;QÆB ;†T ç m H` ?B M H`M?- F?¬M; +| i•K ?¢B M;QÌB b Q\ E?¬M; i? +| i•K ?¢B
T?ÁM; M;QÌB5 L;QÆB H`i-M iY +O oB K \*?B M i- F?¬M; i? i`€M? F?ÄB- iQÆM;
p`Q ç`m i` M? [mv M i? i`QM; i°+X hmv `^M; F?¬M; TªB B +kM; ? K i?Q+? M? [M
+`M; i®i- ,M K†+- ç` p` +MM; i•K T?€T T?•M T?®B F?¬M; i? M;?B M;î H` ?`T /ŠM
M;QÌB M;mv M w çB i` M? i?O- K` +| M;QÌB i` M? i?O HB M +| ç`m i` M?X ô

óó"v ?B M i¢B +QM +?d +—M +® ;„M; im Hmv M- ¢ÊB ¢ M +| ¢QÊ+ HU+ HQÊM; +QÌM
Km®M #ªQ p X ô oB K h?B M G¢+ +| +?9i ¢,K +?B m M?bM oB K *?B M M|BX

óL;QÆB Hw ;BªB M?Q p"v +kM; +?Q iWM; M K i`ªB- +| K°i b® pB + H'v MB M Fd
;BªB ¢QÊ+X Íi`QÊ+ K†i HU+ HQÊM; imv i ¢®B- #'i Fb •K KQm i?O ¢Q¢M ;b ¢ m +
F?¬M; +| HU+ HQÊM; i?b TªB ?¼+ ~M M?šM- F?¬M; M M ;B®M;X XX ô L?Q M;?
M?bM K°i +?9i ®M; [m—M i`€B i`®M; `¶M; +O KbM?- i?¬M b„+ #B i?QÆM; K" +¬ ¢

óG" F?¬M; ;B®M; M;QÆB b Q\ô æ°i M;°i K°i +€B i? M? •K ?MM; ?"m K" i`" M M;"T Q
¢ MX

óL;QÆB ¢½ ¢ M `²BX ô \*kM; F?¬M; FBM? M;¢+- oB K \*?B M +?"K `½B KÎ KB M;
i? M? •K #bM? ioM?- ;B®M; M?Q bÊK #B i M;QÌB ¢ M H" BX

óL?Q i? M"Q- +?šM; H) i F?¬M; i? iÊB b Q\ h` M i? ;BÊB M"v M;QÌB F?¬M; +|
bÊ H" M;QÆB KÊB ¢9M;5ô L;QÌB iÊB /—M /—M ¢ M ;—M- ?B M ` #° /¢M;X

óL?` i`QÎM; H½Q ;B ;B 5ô oB K h?B M G¢+ FBM? ?¬ K°i iB M;- +?d i?'v M;QÌB i
iW H¬M; >Ä *Qm ?B K i?'v- i?•M ?bM? + Q i€K i?QÊ+- +?Q /M Îi`QM; h?B M GE
¢—m i|+ /"B K"m ?Ä ?²M;- +?ÁK `•m +kM; K°i KªM? ?Ä ?²M;- ?B M M?B M H" K°i
¢,M; T?QM; i¢Q +U+- ?B M H° i` M i?•M i? X æ¬B K„i +?'M M?B T i•K i?—M H9+ M
M°- ¢9M; H" K°i i`QM; M;k ¢¢B i`QÎM; H½Q h?B M GBM? i°+- M?` i`QÎM; H½Q oB
M;QÌB F?€+ TªB M;¢+ M?B M +?QM? H" - +?•M TªB ?„M +kM; i`®M; F?¬M; K°i K
;"v b„i- K¶B #QÊ+ iB M H M- i` M K†i ¢'i ¢ m ¢ H¢B K°i H¶ b•m ;—M # i'+- bÊ H" +

óoB K L;mv i h?B M- M;QÆB F?¬M; M M ¢QÊ+ K°i i'+ H¢B Km®M iB M K°i i?QÊ+
H" i F?¬M; ¢ m F?` b Q\ " KQÆB M,K [m i K¶B M;"v K¶B ¢ K ¢ m F?¬M; M;WM;
+€B b9+ bBM? FB +Sm Zm >QÆM; ` 5ô h`QM; K„i oB K *?B M H9+ M"v ~M +?S
TªB ¢®B pÊB oB K h?B M G¢+- M?QM; M| pšM +ªK i?'v M?Q ¢ M i`ÌB ¢¬M; ;B€ `Ü
HQ¢B F?Q iS+ tÆ t€+ iB m ¢B mX

óS? p"i M;QÆB b Q\ oB K *?B M- +?d #^M; M;QÆB- i F?BM?5 L?'i K¢+? +€+ M;
`QÎB5ô L;?2 ¢QÊ+ oB K *?B M M|B- oB K L;mv i h?B M ;B®M; M?Q M;?o iÊB +€B

L„K i?"i +?†i [mªB i`QÊM;- i` M M;QÌB oB K *?B M tm'i ?B M K°i iB `mM `~v F?|
T?K+ H¢B- i`—K ;B¼M; M|B, óoB K L;mv i h?B M- i ?v p¼M; M;QÆB +| i? KBM?
M;QÌB +?9M; i - i F?¬M; ?v p¼M; M| /B M #B M i?"M?i Wm ¢`+? i`mv M FB TX L
i K" bmv M;?o- ?B M i¢B i`QM; i°+ K†i M;Q" B #bM? ioM?- F€i?"i +kM; F?¬M; Tª

óæO `²B- H¢B H" h?B M GBM? i°+ i 5 G¢B H" i?S ;¼B H" ¢¢B +K+ i`QM; KB M; M;
KQÆB M,K b m pšM H" M?Q p"v- M;QÆB tSM; ¢€M; pÊB Zm >QÆM;- tSM; ¢€M; p
i? b Q\ *?šM; H) i`€B iBK M;QÆB #` +?| i? K'i- i i?"i +| K„i M?Q KM- M,K ¢| ¢2K
+?Q M;QÆB- K°i F #¢+ ibM? #¢+ M;?o M?Q p"v- K°i F ¢² ¢ v m ¢m®B5ô

ó> ? ? ? X XX XX ? ? ? ? ? 5ô J°i i`—M +QÌB i?ªK FûQ /`B F?¬M; M;WM; i
*?B M pšM F?ÎB K" i`mv M F?„T M;¼M M9BX

oQ b® ¢"M +?BK #` FBM? ¢°M;- —K o p¶ +€M? # v ¢B F?B M *?B m .B m bÆM M;m
H MX oB K h?B M G¢+ M?`M F?¬M; ¢QÊ+ +?2 H¶ i B HmB ` T?Q b m p`B #QÊ+-
#` b|M; •K i?W /`T i?QÆM; i`M i•K i?—MX

óh ¢Q+? t€+ H" K°i ¢² ¢ v m ¢m®B- i ¢Q+? t€+ H" ¢² ¢ v m ¢m®B 5ô oB K *?B
K†i i? HQÆM; M|B F?¬M; M M HÌB- H¢B ¢°i M?B M tQ v M;QÌB- i?—M ibM? /[iÊM
M;QÆB +| #B M T?€T M"Q- i H" i`QÎM; H½Q i`QM; i°+- i`QM; i°+ +| +?QM i`,K i°
bBM? i²M- ibM? ?m®M; M,K ¢| M;QÆB /€K M|B M;QÆB F?¬M; `ä`"M;- FB M?QM;
i`,K K¢M; M;QÌB5 \*?QM i`,K 5ô

óE?¬M; +—M M|B- Hw /Q ¢| ¢½ Km®M M|B # KQÆB M,K- i F?¬M; Km®M M;?2 M;Q
t2K K'v M,K [m M;QÆB ¢ M i°i +MM; HoM? M;° +€B ;b- ?v p¼M; o¬ Zmv M FB +O

p¼M;- F?¬M; i?b i b) +?Q M;QÆB +€B ;¼B H" ~M M?šM # KQÆB M,K i oM? K`+? h` M K†i H°` MK+QİB H¢M?- oB K L;mv i h?B M M|BX

ó>ªQ- +?d bÊ ç| KÈB H" KK+ çQ+? ?¬K M v M;QÆB i bK i ÈB i X ô oB K *?B M #bM? M|BX

*kM; F?¬M; T?O M?"M- oB K L;mv i h?B M M|B, óE?¬M; b B- M,K ç| F?B H½Q i´i +?QM KQÆB i m´B- iWM; Î*Ym oB K æ°M; i`mv M tm®M; h?B M æ¢Q ç²- M;k ç¢B i # Q ;²K iQ`M #° i°+ M?•M ç¢i iÈB i K i`¼M; i?B M +ªM? ;BÈB h?S+ h?-M H9+ `v ç F?¬M; #B i- M?QM; oB K *?B M M;QÆB F?¬M; i? T?O M?"M- i?B M iQ M;° iQM? Î iW #B m i bM? M; v H9+ ç| +O M;QÆB- i HB M #B i M;QÆB F?šM; ç`M? +| HoM? i æ°M; # [m M i i?QİM; T?€i ?B M M;QÆB ç®B pÈB h?B M æ¢Q ç² M;~M M;QİB- [M,K- M;QÆB +`M; H" H`v i®+ ç° FBM? M;QİB iW iS i`¼M; i?B M hB M h?B M i`mM ç¢B pB M K½M- +?d FûK K°i #QÈ+ HB M +| i? KÎ iY T?O- M;QM; F i oä >²M- M m FB - +?d bÊ M;QÆB ?B M ;Bİ i?"M? iUm oä >²M`²B5ô

h?B M æ¢Q ç²5

L?Q i`QÈ+ Î b€i # M p€+? ç€- i`QM; K„i GK+ h? M? HQm +?mv M iBM? [m M;- v K†iX

ó>B M i¢B M|B M?[M; i?S ç| H¢B +| Q+? ;b- ?B M ;Bİ # KQÆB M,K [m - i +?šM; M i?B M- M; v +ª i m pB hB M h?B M bÆ Fb +kM; F?| #ªQ i`KX ô oB K \*?B M i?Î /`B iK+ M?Q p"v- +?Q /M M;"v M`Q ç| i ?Q`M iQ`M HoM? M;° o¬ Zmv M- +kM; F?¬M; ç mv ?B T ç M # +€B b9+ bBM? FB X ô

óo¬ Zmv M\ >ÆM MY i?€M; i`QÈ+ i +?Êi M;?2 M|B M;QÆB Km®M /¢v oB K h?B M M;QÆB +kM; F?¬M; FB M; F`- +| ç iY i`QM; i°+ t2K [m - i mv`^M; F?¬M; #B i M;Q [m €i?2Q i ?B m #B i K`M|B +kM; +?d H" K°i K¬M [mv M T?€T M?•M ;B B #bM? i +?B m i?S+ ç m +MM; [mv M H°+Æ #ªM iQÆM; iU- bÊ H" M; v +ª M?•M ;B B +kM ç·v H" M;QÆB K`i # KQÆB M,K bmv M;?o` X XX ô

ó>W- €M? K„i +O M;QÆB pšM M¬M; +¢M M?Q p"v5ô oB K *?B M F?¬M; +?9i F?€ oB K L;mv i h?B M X

óo"v M;QÆB iB T i?Y çB5ô oB K L;mv i h?B M M?QĐM; K`v- i` M M;QİB ç°i M?B M #¢Q- T?®+ K°i iB M;- i`QİM; #`Q i` M M;QİB M?€v K„i iS T?•M M;k HB i- T?B i€M M?K+ F?¬M; +?9i M`Q i?m FûK ?€M iY +QİM; i`€M;- K†i i` M +| K°i i¬M; HQm [m ?•M F?Q i?'m i? K` - Î M;Q`B i?•M i?"M? K°i i¬M; ?° i?•M +QÆM; F?Q /`v +?WM #¢Q HB i iS+ F?„+ T?¬i?B M +€B ç` ?QÈM; iÈB oB K *?B M H Q iÈBX

h?-M b„+ H½M? ç¢K- oB K *?B M pmM; i v T?ªB H M- K°i +´ +?•M F?Q M?m ?Á ç2 `ÆB tm®M; # M +¢M? K°i ;®+ [m +€+? ? B M;QİB +?WM; # i`QÈM;X

óh +kM; +?Q M;QÆB FB M i?S+ K°i +?9i i¢Q M;? GB i >Ä Zmv M +O i ?B M ;B >ûi HÈM K°i iB M;- oB K L;mv i h?B M i`QÈ+ iB M tm`i i?O- +€M? i v T?ªB M?€v +?|B K„i- K°i i¬M; +?•M F?Q K`m i`„M; ?²M; ;B®M; M?Q i?U+ +?`i ç2K iQ`M #° M„K Zmv M i? M?Q FBM? ç`Q T?€ ?ªB- H¢B ;B®M; M?Q +m²M; T?QM; K½M? HB i- K M F?¬M; i?¬M; # Q T?O T?QÆM; p`iQ`M i?•M oB K *?B M X

óZmv M *QÆM;X ô oB K *?B M ?¬M?Ä K°i iB M;- i`QM; K„i H°` K°i iB FBM? M; i`¼M;X

óh?B M G¢+- t2K +?Q F„5ô *?d i?'v +€M? i v T?ªB oB K *?B M pmM; H M- ? M?Q i v MûK` M;Q`B- i?šM; i„T /WM; Î # M +¢M? oB K h?B M G¢+X

S?®+

ZmªB i`QÈM; +„K p`Q ç`i p`B i?QÈ+- K` #ªM i?•M oB K \*?B M +Q M?B M +?d /U + K†i ç`iX *?d i?'v iW +?•M +O oB K *?B M- +Æ M?K+ iQ`M i?•M #„i ç-m`mM`mM tQ+? ?²M; M?"M M?¢i``i M? M? i`M M;"T iQ`M i?•M X

ó ô > B M;QÌB iS+ F?„+ ;B Q M? m- oB K *?B M K°i +?•M ç¢T H M K†i ç'i- i?•M
p T?Q # M i`€B- i`€M? i?Q€i K°i FQ+? +O oB K L;mv i h?B M- +€M? i v T?ªB ;"T
i`ÁMX

óæ•v H" M?Q i?mM; +ªM?5ô

>bM? +mM; i`ÁM M?€v K„i FûQ /"B p T?Q i`QÊ+- +MM; +?B + ;"v b„i i`QM; i v T
p +?¢KX

S?®+

J°i•K p M; M†M; M [m çB- F?Q H½M; HšK HB i?QÈM; p ç'i i`®M; #®M T?Q F?i
h?•M i? #`K°i +¶ +U HU+ ç€M? p,M; çB- oB K L;mv i h?B M F?¬M; F?ÄB ?QªM; b
*?B M +?d ?ÆB M;?B M; M;QÌB- i?•M i? tB m p Q`i M? M? p)`K°i pÁM; i`ÁM-
oB K L;mv i h?B M i HU+ ç~v b M; K°i # MX

o¬ Zmv M5

*€+? ç| F?¬M; t - i`QM; K„i GK+ h? M? +?ÈT ç°M; i?¬M [m M;- ?²M i?S+ p" M +?m
i€+ +O oB K *?B M F?„+ ;?B i`QM; ç-mX

E?¬M; #B i pb b Q- GK+ h? M? +ªK i?´v- K°i #° o¬ Zmv M M"v M?bM M?Q #bM? i
F€ #bM? i?QÌM;- i?"K +?Q b m F?B /B M ?| i?"M? FB K T?€T- +kM; +?d H" K°i #°
i?QÌM;- ?QM; K" iBM? i M;?B M M;šK H¢B b) T?€i ?B M- # M i`QM; iU ?²~M +?
?B m- KÆ ?² +MM; h?B M æ¢Q iQÆM; ?ÊT- F?B M #ªM i?•M [mv M T?€T #Q K"i K
+?9- Zmv M v M"v i`U+ iB T KQÊM /MM; h?B M æ¢Q mvX

*?Q M M pW `²B oB K L;mv i h?B M KÈB #` oB K *?B M / /"M; K°i [mv M ç€M? H
U h?"T "¬, h?B M æ¢Q ç²- K¼B M;QÌB M|B t2K- b) +| mv M,M; M?Q i? M"Q- h?B
[m M ? ç M F i +K+5V

eeyX *?QÆM; kj, "'i æ°M; L?Q L9B

:BÌ T?9i M"v- oB K h?B M G¢+ çSM; Î K°i # M M?½M ibM? b€M; H M- i" T i`mM; iE
ç°M; i€+ *O oB K *?B MX L| imv`^M; +kM; ç¢i iÈB i?mM; +ªM?- M?QM; ?B M M?E
t t F?¬M; i? +MM; oB K *?B M bQ b€M?X J" H9+ M"v oB K *?B M +MM; oB K L
?Q" M iQ" M;B9T oB K h?B M G¢+ ç®B pÈB # +ªM? ;BÈB +O o¬ Zmv M KÎ` ç¢B K
+| F?ª M,M; HoM? M;°- #ÎB pb #ªM i?•M FB M i?S+ +MM; FBM? M;?B K +O oB K h
i?®M- #'i [m€ pb iQÆM; H B +ÁM i?ìB ;B M`i /"B HoM? M;°´M ç`M? p[M; +?„+ i`

> B M;QÌB H'v M? M? ç€M? M? M?- oB K *?B M i?Ov +?mM; K°i +?•M ç¢T H M K†i
/B ç°M;- K" oB K L;mv i h?B M +kM; F?¬M; +| #B M T?€T H"K F?|- imv`^M; im pB
#'i [m€ +kM; p M p M /WM; H¢B Î iS i`¼M; i?B M hB M h?B M i`mM; F€- K°i i?•M G
T?€T +´ [m€B +O oB K *?B M T?€i ?mv F?¬M; ` #ªv i?"M? mv HU+- ?ÆM M[t2K
+| p" M /KM; iQ" M #° i?U+ HU+X

hB M; p +?¢K F`+? HB i F?¬M; M;WM; p M; H M- i?dM? i?QªM; +| +QÆM; F?Q iS
ç m #` ? B M;QÌB F?®M; +? Î i`QM; T?¢K pB # i`QÈM;X *| i? i?´v çQÊ+ ? B M;Q
F?Q ç½ iÈB KS+ iMv i•K bÎ /K+X

h?•M ?bM? #¢Q HmB p" B i`QÊM;- b„+ K†i oB K L;mv i h?B M ç•v M;QM; i`¼M; M
K"m ?²M; +"M; i? K M;QM; i?U+X

>Qm K°i iB M;- ? B M;QÌB ?| i?"M? ? B ç¢Q ?²M; K M; M|M; `U+- H¢B +?¢K +MM
ç€M? p,M; #MM ç'i ç-v i`ìBX

óGB i.QÆM; *?QÎM;5ô

oB K L;mv i h?B M i?ûi /"B K°i iB M;- ?[m +?QÎM; H'v i®+ ç° K„i i?QÌM; F?| T?•M #
tQ+? ?²M; ?°B i K i?™M? K°i +€B #™M i v iQ HÈM `°M; +?WM; # i?QÊ+- K M; i?2Q F
ç-m oB K *?B M ç tm®M;X *m²M; T?QM; K½M? HB i #®M T?Q F?B M oB K h?B
?QªM; bÊ- ç¬B i v M?Ä ;„i ; Q #€K +?†i ;®+ [m - M?bM +?^K +?^K p"Q ? B M;QÌB
H½Q HÐ i v çª i?QÆM; ;B ;B X

æ®B pÈB iB M? ?m®M; i` M M;QÌB oB K \*?B M- +?d bÊ `ä `™M; M?'i HB M H" oB
i?2Q # M M;QÌB oB K *?B M- K¶B M;¨v M;?2 ;B ;B M|B p F€ p,M /` bU i` MEB K
M,K +Æ ?² K¶B M;¨v ç m Î +MM; M? m- +| i? M|B i?"K +?Q bQ pÈB pÊ +?²M; oB K a
+™M ?ÆMX *?Q M M ç®B pÈB ~M ?QçM U i B ?¼ M;-K V i` M M;QÌB oB K *?B M M
i?QÌM; i`W #Ä K¶B i?€M; T?€i i€+ K°i H-M- oB K *?B M M|B +?d + -M F?¬M; p" M /
i? F?„+ +? çQÊ+X J" ?B M içB t2K i? +¬M; +O oB K L;mv i h?B M- ;B ;B iU
/™M; i?„M; HÊB- p"v M?'i ç`M? T?ªB p" M /KM; +™M; M?B m +?•M F?QX

*| i? oB K h?B M Gç+ pšM H" +QB i?QÌM; i?U+ HU+ +O oB K *?B MX

*?d i?'v oB K *?B M #bM? ioM? M?bM GB i .QÆM; *?QÎM; b„+ #ûM +O oB K L;mv
pÈB GB i .QÆM; *?QÎM;- F?¬M; B bQ pÈB ?„M `ä ?ÆM- GB i .QÆM; *?QÎM;- M?•
i•K T?€T GB i >Ä EBM? ç m H" i•K T?€T +?mv M +?9+ +?•M F?Q +O i`QÎM; H½
çB K- M€i ç€ i M p" M; F?¬M; M|B +?ÆB- mv HU+ i`W #Ä ççB i`QÎM; H½Q +?mv M i
EQM?- bÊ H" F?¬M; +| HQçB M" Q b€M? #^M;X

æ•v H" i?ìB F?„+ F?ªQ M;?B K i?™M? [mª p" B +?K+ M,K 5 oB K *?B M i?-K M;?o
GB i .QÆM; *?QÎM; +kM; iB T F?¬M; çQÊ+- i H'v +€B ;b çB iB T >mv M .QÆM; E
bBM? FB 5

h`QM; K„i oB K \*?B M ?B M H M p FB M ç`M?- F?Q i? i` M M;QÌB iS+ F?„+ #B i
L;mv i h?B M M;ç+ M?B M T?€i ?B M- F?Q iS+ i` M M;QÌB oB K *?B M ç°i M?B M
ç`M?- ;B®M; M?Q +MM; ?Q™M +ªM? +?mM; [m M? ?Á ?ÊT M?'i i? - F?B M ?„M `i
i?U+X

óæ•v H" M?Q i?K +ªM?5ô Zm€i H M K°i iB M; M?„+ M?Ä oB K h?B M Gç+- i?•M i?
ç°M;- M?€v K„i i?Q€i F?ÄB GB i .QÆM; *?QÎM; i" T i`mM;- M?ªv p¼i H M KQÌB i`Q
P M?

oB K L;mv i h?B M i?m +?QÎM; F?¬M; F`T- /Q FbM? `ÆB tm®M; K†i ç'i- +?•M F?
K†i ç'i ç€M? ` K°i +?QÎM; 'M `°M; p" B i`QÊM;- b•m p" B i?QÊ+X

*•v ;"v i`QM; i v +?®M; KçM? H M K†i ç'i- MQÆM; i?2Q +?'M HU+- i?•M ?bM? oB
ç + Q ç M ç° + Q iQÆM; çQÆM; oB K *?B M- i`B M F? B GB i .QÆM; *?QÎM;X J°i
p¬ +?9- K" oB K *?B M +?QÎM; HU+X J" oB K L;mv i h?B M HçB ç m ç-m T?€i ?B
;B®M; ?²M i?S+V ?„M i?,K /Á M?Q i? M"Q- ç m F?¬M; i? i" T i`mM; p" Q i?•M ?bM
;B i F?„+ M"v oB K *?B M +MM; p¬ b® +•v +®B +?mM; [m M? ?Á ?ÊT H" K K°i- F?
+MM; ;®+ M"Q KÈB H" oB K *?B M- ? i i?ªv F?Q iS+ ;B®M; M?Q ç m /mM; ?Á HçB

óS?€+? S?QM; h?S+5ô

*?d i?'v oB K *?B M ?ûi HÈM K°i iB M;- K°i [mv M ç€M? ` X J" K°i # M- ? B K„i o
M;ìB- im /QÐM; KQÌB M;¨v- oB K *?B M ç½ ç2K iQ™M #° ? i?®M; +?B m i?S+ i`Q
Kd +?Q M;X

o¬ Zmv M- i`W #Ä i?K ?bM? i?mM; i`K +°i M?'i +MM; +?B m i?S+ [mv M T?€T- +ÁM
M?Q i?K- M?Q bÆMX J" # +ªM? ;BÈB M"v- K¶B K°i +ªM? ;BÈB ç m +| +?B m i?S
H" h?¬B h?mM; h?S+- h`¼M; GU+ h?S+- S?€ o¼M; h?S+- M?Q i?K +ªM? H" h? K h
h?S+- L;?`+? G¬B h?S+- K" M?Q bÆM +ªM? +?d +| K°i i?S+- oçM L?šM h?S+X

*MM; H9+ H" #ÎB pb +ªM? ;BÈB oB K *?B M F?¬M; çO- p T?QÆM; /B M F?€+ +k
M? ~M V [m' M i?•M- F?B M ?„M F?¬M; i? ?Q™M iQ™M ç2K i•K +?bK p" Q i? M;° p

J" ;BÌ T?9i M"v oB K *?B M ç€M? ` S?€+? S?QM; h?S+ H" i?m°+ p M?Q i?K +ªM
?QªM; bÊ M?bM oB K *?B M- +ªM? ;BÈB iS i`¼M; i?B M hB M h?B M +?d +| i? /m
M"v ? B M; QÌB ç m ?¢ tm®M; - +?mM; [m M? +, M #ªM F?¬M; +| ç` T?QÆM; KQÊM
*?d i?'v +QÆM; F?Q [m M? i?•M oB K *?B M i?2Q K°i [mv M ç€M? ` - iQ" M #° M; Q
HQÊM; M| M; `U+ F?B M F?¬M; F?Q i¢Q M M b| M; ;ÊM M?" M M?¢i- ;B®M; M?Q tm
ç€M? iÈB i`QÊ+ K†i oB K L; mv i h?B MX J°i +¶ Zmv M *QÆM; b„+ #ûM K M; i?2Q
`€+? F?¬M; F?Q- Î i`QM; K„i oB K L; mv i h?B M `i M? M? T?| M; ç¢BX
oB K L; mv i h?B M +?d F`T ç2K +•v ;"v b„i ç†i M; M; i`QÊ+ M; U+X

•K -K

J°i iB M; +?'M ?QÎM; p M; H M- +•v ;"v b†i M†M; ;-M i`, K +•M +?d +?®M; çÐ çQÊ
pKMx "'i [m€ ç®B pÈB oB K L; mv i h?B M K" M| B i?ÌB ;B M K°i H-M ?Q i i?Î +kM
HU+ i`mv M iÈB- ?•M i? `i M? M? # v M; QÊ+ p T?Q b m- T?'i i v ?QÊM; T?Q b
K°+- ?| ;BªB HU+ ç~v ?¢ tm®M; X

óS?®+ ô L?bM F?¬M; çQÊ+ T?mM ` K°i M; KK K€m iQÈB- imv `^M; Mû i`€M?- M?Q
?„M ç½ #` F?Q FbM? tmv M i?'m [m +?'M i?QÆM; M°B T?O- +?•M F?Q ?¶M HQ¢M

L? M?"M; `ÆB tm®M; K†i ç'i- M?Q i`QÊ+ H" K°i +?•M çSM; i` M K†i ç'i- oB K *?
M?B m M, K i`QÊ+ K†iX

óL; QÆB ç½ F?¬M; i? i€B +?B M- ?¬K M v HB M ç M ç•v +?'K /Si çBX ô

•M? K„i T?S+ i¢T M?bM oB K *?B M- €M? K„i L; mv i h?B M +| +?9i KÆ ?²- iU ?²
ç²M; /¢M; bU iB M?- # KQÆB M, K i`QÊ+ ç²M; /¢M; T?€i bBM?- +?d H" ?B M; BÌ- i
M; QÌB #¼M ?¼X

L? M?"M; H„+ H„+ ç-m- oB K L; mv i h?B M M?bM +?^K +?^K oB K *?B M M| B, ó
çQÊ+ +€B ;b- M; QÆB M| B +?Q i #B i- M; QÆB +| T?ªB ? v F?¬M; ç½ +| çQÊ+ HU+

óE?¬M; `ä `^M; - #'i [m€ ?ŠM H" F?¬M; FûK ;b #¼M ?¼ iQ" M HU+ i?B i`B M FB K i?
bmviQ K°i H€i- ç®B pÈB K°i i?S+ +m®B +MM; FB - ?„M pŠM H" +| çQÊ+ iBM iQÎM

ó_ i v çB5ô oB K L; mv i h?B M M; ?2 p"v ?Q i b•m K°i ?ÆB- KÎKB M; M| BX

óL; QÆB çB M `²B- M m i +| M„K +?„+ +MM; FB K i?S+ iBM? i?•K +O #¼M +?9M; +
+? i b QÌô •M? K„i oB K *?B M #` FB K ?½K- i`-K ;B¼M; M| BX

óE?¬M; - imv `^M; F?¬M; Km®M- M?QM; i F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- M m M| B
çQÊ+ Zm >QÆM; - p"v +kM; +?d +| M; QÆBX *?Q M i T?ªB t€+ M?"M i?U+ HU+
i°+ +ÁM F?¬M; M| B Zm >QÆM; M?'i ç`M? b) +| M; mv ?B K iÈB bBM? K M?X " KQ
M; ,M +ªM çQÊ+- ?B M i¢B i [mv i F?¬M; F?B M M| H¢B T?€i bBM?X ô L| B tQM; -
H M- +•v ;"v b„i #` pÐ +?d +ÁM K°i MY H¢B # v ç M i`QM; i vX

oB K h?B M G¢+ i" T i`mM; M?bM p"Q- KÈB T?€i ?B M Î i`QM; +?B + ;"v i`®M; `¶
h?B M pmM; i v H M- K°i ?¢i +?•m iªM ` ?"Q [m M; K"m ?²M; FBK # v ` - `ÆB p"Q
h?B MX

óGBM? *?9 *?•m5ô L?bM ç M p"i T?~K i`QM; i v oB K L; mv i h?B M- oB K *?B M F

óE?¬M; b BX ô oB K L; mv i h?B M #bM? ioM? M| B, ó" M iÄM; M"v T?QM; 'M K°M?
h?mšM- iBM iQÎM; +| i? M; ,M +ªM iQ" M HU+ K°i FQ+? +O oä >²M ç¢B bQ #bM? i?
+QÐM; i?Q€i T?€ M| - M?Q p"v i HB M i?W M?"M M; QÆB +| i? - F?¬M; i?b +?Q /M
+?Q M; QÆB çB- çWM; +?Q H" i F?¬M; #B i- M; QÆB pb +€B ;b M¬M M| M; i`mv M i
M?Q p"vX ô

óæQÊ+ `²B- M; QÆB FQ+? T?€i GBM? *?9 *?•m çBX ô oB K *?B M M?bM oB K L; mv
M| BX

ó:B ;B 5ô oB K h?B M G¢+ Î K°i # M M ;?2 p"v i`Î H M M¬M M!M;- H!B M!B +O oB
Km®M p"M /KM; iQ" M HU+- +! i? oB K h?B M G¢+ #B i F +! ?"m [mª ;b- M! +kM; F?
+O ;B ;B T?€i i€+ K" +?`m ç m çÆM- imv `^M; +?Q iÈB #•v ;B! +kM; F?¬M; #B i
óE?¬M; +-M H Q H„M;- ;B ;B iU +! +?WM; KU+5ô L!B tQM; oB K *?B M HB M +?Ì ç
h?B MX

G9+ M"v- +?d i?'v oB K L;mv i h?B M ç2K GBM? *?9 *?•m ç†i M; M; i`QÈ+ M;U+
i?"T- GB i >Ä +?•M F?Q F?¬M; M;WM; iK i" T iÈB #`M i vX J°i H€i b m- K°i iB M;
•K F?¬M; + Q M?QM; H¢B K M; i?2Q mv €T F?´M; H²X S?9i +?®+- K°i Hm²M; HBM
HB i iW #`M i v oB K L;mv i h?B M b€M; H M- `i M? M? F?m +? i€M- i`QM; M?€
i?mšM #`B `°M; p`B i?QÈ+ M; v i`QÈ+ M;Q!B oB K L;mv i h?B MX h?mšM #`B ?Q"
?²M; +`m i?"M?- F€ /` F?¬M; +! K°i iB M?B i H Q ÈM;- #`i [m€ oB K *?B M H¢B #B i
M?B i H Q ÈM; ?Q" M iQ" M M°B HB K- F?¬M; F?Q +?mM; [m M? i?mšM #`B +?QM? M
M,M; ç€M; bÈX

ó"„i ç-m çB- *?•M >Ä h?mšM M"v +?d +! i? /mv i`b i?!B ;B M MY MûM ?QÆM;-
M?'i +O M;QÆB çBX ô

: "i ;"i ç-m- oB K *?B M HŠM; H†M; M?„K ? B K„i H¢BX

ós2K F„- ç•v H" M?Q bÆM +ªM?5ô E?¬M; +-M T?ªB M!B- ç•v H" M!B +?Q oB K h?B
#B i- +! H) ç•v H" K°i H-M /çv +m®B +MM; +O ?„M +?Q oB K h?B M G¢+X J" oB K
i`mM; iBM? i?-M M?bM +?,K +?9 p"Q oB K *?B M- +ªK i?K çQÈ+ iQ i? +O ?„M +M
_`i M? M?- oB K L;mv i h?B M HB M T?€i ?B M F?¬M; ç9M;- #ÎB pb H9+ M"v F?Q
?Q" M iQ" M iB m i?'i- #`i [m€ H¢B ;•v +?Q ?„M €T HU+ `i HÈM- ?ÆM M[€T HU+ M
FBM? M;Q!BX oB K L;mv i h?B M +ªK i?'v çSM; Î i`QÈ+ K†i ?„M +! H) ç½ F?¬M; i?
K°i M;¼M i?-M bÆM M;?bM i`QÈM; M;mv M; - mv M; ?B K F?B M M;Q!B F?¬M; /€K
+O oB K *?B M ç½ /-M /-M +MM; h?B M æ` M®B iB T H" K K°i- #`i Fb +€B ;b F?B
M!B- ç m T?ªB +?`m h?B M æ` p¬ibM? i`M €T- +?Q ç M ?Ov /B iX

G9+ M"v- oB K L;mv i h?B M KÈB #B i çQÈ+ [mv M T?€T pW `²B ?„M i?B i`B M ç
#`i [m€ +?d H" K°i ;B¼i MQÈ+ i`"M Hv- ?Q†+ H" M!B K°i pKM +€i M?Ä # M #! #B M
K°i FQ+?X

h`QM; HÁM; /•M; H M +ªK ;B€+ i?'i #¢B K½M? HB i- ç²M; i?!B- i`QM; HÁM; oB K
+MM;X :B! T?9i M"v ?„M ç®B pÈB mv i? F?´M; H² +O oB K *?B M- +! +?d H" p¬
ç¢B #B m +?Q ?v p¼M;X

G9+ i•K ibM? oB K L;mv i h?B M +ÁM ç M; FQ+? ç°M;- M„K i v oB K *?B M ç½ ç€M

óo¢M L?šM h?S+5ô

lv i? F?´M; H² M?€v K„i ç€M? iÈB- oB K L;mv i h?B M ?QªM; bÊ T?€i ?B M- imv `^
Î T?Q i`QÈ+ M; ,M +ªM- ?„M M?Q i`QÈ+ pšM #` F?Q i? ç ûT iÈB F?B M F?¬M; i?
H9+ M"v oB K *?B M ç½ ?! i?"M? + Q bÆM #¢i ç` - K M; i?2Q i`,K p¢M +•M +U i?

>Qm

>Qm

>Qm

" iB M; T?€ F?¬M; K½M? HB i p M; H M- iS+ F?„+- # ç¢Q M?•MªM? tm'i ?B M Î #
oB K h?B M G¢+ i" T i`mM; M?bM p"Q- H" ç¢B i`QÎM; H½Q +MM; i K i`QÎM; H½Q p"
oB K h?B M G¢+- # M;Q!B H" T iS+ +?mv M €M? K„i p"Q i`QM; i`"M;- K" H9+ M"v #
i`QÈ+ F?¬M; M!B oB K L;mv i h?B M p"M /KM; GBM? *?9 *?•m H9+ H½Q i´i¢i? H
+MM; ç°M; i€+ +O oB K *?B M- bÊ H" oä >²M i`mM; F€ +kM; +! i? HB m K¢M;- ?
+?9i ;B®M; M? mX

h?B M æ¢Q mv5

GϕB M?bM oB K *?B M ϕ€M?` K°i [mv M F?¬M; +?9i ?Q H - +€M? i v T?ªB ;B®M
K M; i?2Q ϕϕQ ϕϕQ i`MªM?- i?ŠM; i„T ?QÈM; p T?Q *?•M >Ä h?mšMX Zmv M T?
i? +O ϕQÌM; [mv M- ;B®M; M?Q H` M9B + Q #'i ϕ°M; ϕ ûT iÈBX

óL?` i`QÎM; H½Q- K m HmB HϕB5ô

hU ?²M?bM` K°i [mv M M`v #'i T?`K- b„+ K†i ϕϕB i`QÎM; H½Q iS+ F?„+ ϕϕB #B
H MX

L?QM; oB K L;mv i h?B M pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- F?¬M; T?ªB ?„M F?¬M; Km®M
#ªM F?¬M; i? ϕ°M; ϕ`v- F?Q i? +O oB K \*?B M ϕ½?Q`M iQ`M i`T i`mM; +MM; €T

æ²M; i?ÌB- oB K *?B M +kM; T?€i ?B M` F?¬M; ϕ9M; - ϕ®B pÈB +ªM? ;BÈB +m®B
+U+ KϕM? M`v- ?„M M;`v i?QÌM; +kM; +?d /B M Hmv M Î i`QM; HÁM; - i`W #Ä # M
b€M; +? ϕϕB F?€B Î ?`m bÆM Hmv M i`T K°i H-M- #ÎB pbi€+ ϕ°M; ~M ?QϕM i`QM
M[- +?Q M M M|B ? B +€B +ªM? ;BÈB F?€+ ?Q`M ?ªQ- ϕ®B pÈB M?Q bÆM +ªM?
?Q`M iQ`M HoM? M;°- +?Q M M +kM; F?¬M; i? F?®M; +? M?Q w- K°i F?B T?€i ϕ°
i`Î HϕB ϕQÊ+X

•K -K

JB M +QĐM; ϕ2K [mv M T?QM; ?QÈM; b M; K°i # M- K°i ϕϕQ +?'M ?QÎM; p M; p¼M
M?B M p +?ϕK- p¬ b® ?Ä /B K /"i i€M #®M T?Q X S?Q i`QÊ+ M„K i v +O oB K
#`M; #ϕ+ iW +€M? i v +?Q iÈB ϕ-m [mv M ϕ½ #B M i?`M? K°i ϕϕQ Zmv M *QÆM; H
h?mšM H`K i`mM; i•K- K°i pÁM; b|M; ;ÊM M?`M M?ϕi F?¬M; M;WM; +?'M ϕ½M; H
i?mšM M;QM; i?U+ Î ;BÌ F?„+ M`v /-M /-M i`Î H M ?QªQ- ?B M M?B M ϕ½ ϕ M`M

" M;QÌB ϕϕB i`QÎM; H½Q M?bM M? m- ϕ²M; i?ÌB H Q` M;Q`B- # ϕϕQ M?•MªM?
L;mv i h?B MX G9+ M`v- #¼M ?¼K ÈB +?QM? i?S+ +ªK M?`M ϕQÊ+ K°i [mv M M`v
i? M`Q- F?Q i? + Q M;`i M?Q M9B Î i?ÌB ϕB K #¼M ?¼i ÈB ; -M H`T iS+ ϕ2K #¼M

JB M +QĐM; ?QÈM; # M;QÌB F?€+ ;"i ;"i ϕ-m- ϕϕB i`QÎM; H½Q H-M ϕ-m iB M +ª
iW # KQÆB M,K i`QÊ+ ?„M i`Î i?`M? ϕϕB i`QÎM; H½Q iÈB M v- K°i H-M #'i ϕ„+ /o
#` F?Q i? i`T i`mM; - i`®M +kM; F?¬M; i?Q€i- +?d +| i? #` ϕ°M; T?ÁM; M;UX

"®M M;QÌB ?B m w M? m- ϕQ i v M®B iB T ϕ†i H M p B M? m- +MM; H9+ ϕ|- K°i
ϕ-m #®M M;QÌB iK i`T- KB M +QĐM; M; ,M i`Î F?Q i? +O oB K *?B MX "®M M;QÌB
+?•M F?Q ?MM; ?²M i?'m i? K`` X h`QM; ϕ|- +?•M F?Q +O # M;QÌB oB K L;mv i
K` +?•M F?Q +O ϕϕB i`QÎM; H½Q H` K`m ?²M; FBK- mv HU+ +`M; b•m K°i #`+X *?
+?|M; i`T ?ÊT- M;QM; F i i?`M? K°i #S+ iQÌM; +QÆM; F?QX

L;„M M;OB b´ iS+ b m- i?bM? i?`+? K°i iB M; - >Ä h?mšM ?| i?`M? M?B m ϕB K #ϕ
h?B M æ` - K` /Q i? K°i [mv M +O oB K *?B M F?¬M; ;BªK- +MM; #S+ iQÎM; +Q
M;QÌB p +?ϕKX :B®M; M?Q ϕ'i #^M; M´B H M K°i i`M; B| H®+- T?ϕK pB +?mM; [n
+®B #` ;B| H®+ +m²M +m°M +m®M H M- K` oB K h?B M Gϕ+ Î K°i # M +kM; #` H
i`QÈM; - K v K„M KM i?m ~K QÈi K†i ϕ'i iQÆM; ϕ®B K K KϕB- •v +®B #` +m®M # v
M;QÌB M|- +?d H` iW F?¬M; i`mM; p`B i`QÈM; `ÆB tm®M; - +?`m K°i +?9i +?'M ϕ°
oB K h?B M Gϕ+ p°B p`M; ?QÈM; iÈB MÆB K`v M;QÌB ;B^M; +Q +?ϕv iÈBX

hbM? ?m®M; +O K`v M;QÌB H9+ M`v +| +?9i +?"i p`i- K`v M;QÌB ϕ m M;½ M;²B i`
M;QÌB ϕϕB i`QÎM; H½Q H` i?ªK M?`i- v T?K+ i` M M;QÌB M;mv M #ªM ?Q`M ?ªQ ϕ?
M?` i`QÎM; H½Q oB K L;mv i h?B M- H9+ i`QÊ+ ?„M #` i?QÆM; M°B T?O- +?•M F?
ϕ`m ϕ½ tû M€i v T?K+ i?•M i` M- H9+ M`v M; v +ª v T?K+ +ÁM b|i HϕB # Q T?O ?ϕ
Km®M H°` M;Q`BX hmv `^M; ϕ m M;²B t T #^M; i` M K†i ϕ'i +?[i?QÆM; - #'i [m
M;QÌB ϕϕB i`QÎM; H½Q ?ÆB ?ÆB p M? H M HB M +| i? T?€i ?B M- #¼M ?¼ ϕ m ϕ

PÈ+ +?WM; [m MY + M? ;BÌ- K`v M;QÌB KÈB H-M HQÊi i? M? idM? HϕBX

" M;QÌB ϕϕB i`QÎM; H½Q B ?Q`M ?ªQ- ? B M;QÌB oB K L;mv i h?B M +MM; oB K
i?QÆM; #ϕ+?- oB K h?B M Gϕ+ i?`v i? p°B +?ϕv iÈB ϕĐ H`v oB K *?B M- HQ H„M

b Q +?S\ô

J" oB K *?B M +?d M? M?"M; b\ b\ ç-m oB K h?B M Gç+- HB M ç2K €M? K„i +?r
M; Q\B ççB i`QÎM; H½Q- K" oB K h?B M Gç+ H9+ M"v KÆ ?² +ªK i?`v çQÊ+ +\ +?9i
ibM? ;b F?¬M; i-K i?QÎM; b„T bY T?€i bBM?X

æQ+? t€+- KQ\B M;`v M;„M M;OB [m - ç®B pÈB ?„M p M p M +?d H" iB m ?"B M,K i
M?B m `i M?B m- iW H9+ KÈB #„i ç-m iB T t9+ pä ççQ- o¬ Zmv M i?¬M F€- ç m H
i`mM; FQ+?- #`i [m€ H`v ?B m #B i K`v M;`v M v- M\ +kM; KÆ ?² çQ€M çQÊ+ ;B ;E
;b- pb +€B ;b M?`i`QÎM; H½Q oB K L;mv i h?B M +MM; ;B ;B ;B®M; M? m #`K`i
M?Q i? M"Q +\ ~M i"i- # KQÆB M,K i`QÊ+ ç M i°i +MM; T?€i bBM? +€B ;b- Zm
M?B m p`M ç F?¬M; M;WM; #²B ?²B- F?¬M; `ä iQ tQm K M? K®BX

óæçB i`QÎM; H½Q- K`v M;Q\B M?Q i? M"Q ç M ç•v\ô *kM; H" oB K L;mv i h?B M i
?Q†+ M?bM # M;Q\B oB K S?QM;X

ó*?9M; i M?Q i? M"Q ç M ç•v\ô æçB i`QÎM; H½Q iS+ ;B"M ?ÄB HçB K°i +•m- +?Ä
+ª GBM? *?9 *?•m H½Q i`HQm HçB +kM; p"M /KM; - ç°M; ioM? HÈM M?Q p"v M m
çQÊ+- p"v b®M; ç M im`B M"v ç H`K ;b5ô

óæ9M; `²B- pW `²B oB K *?B M M;QÆB /MM; ç\ H" \ô h K i`QÎM; H½Q ç°i M?B M K

J¼B M;Q\B M;?2 p"v ç m M?bM b M; oB K *?B M- €M? K„i M\ M; +?€v iU ?² Km®M

L?bM K`v F?m¬M K†i M\ M; HÁM; i`QÊ+ K†i- oB K *?B M ;"i ;"i ç-m- M\ B, óE?¬M;
KQÆB M,K [m +O i - o¬ Zmv MX ô

L;?2 çQÊ+ oB K *?B M i`ª H\B- i` M K†i # M;Q\B oB K S?QM; iS+ F?„+ i`"M M; "T
i`QM; K„i oB K L;mv i h?B M M;`v +`M; i?`M?- €M? K„i M?bM +?^K +?^K oB K *?B
?„M M; v b m ç\ b) iB m i?`iX

*\ +?9i i?"i +~M i?"M- F?¬M; b B- H" i?"i +~M i?"M- ç•v H" #B m ibM? H9+ M"v +O
#m²M +Q\B- K`v H½Q M?•M HÈM M?Ä F?¬M; b B #B i H„K- K°i # M H9+ M"v iU M
K tBM ?Q [mª- `Ki` M?bM # M F?€+X

J M; i?2Q #B m ibM? M?Q p"v- ççB i`QÎM; H½Q M\ B, ó*€B FB - oB K *?B M - o-
;b\ô L\B tQM; HB M +MM; ? B ;½ i`QÎM; H½Q F?€+ çÄ K„i +?Ì KQM; M?bM oB K *
h?B M +kM; ;B®M; M?Q M;?o iÈB +€B ;b- i`QÊ+ K„i b€M; M;ìB- €M? K„i M?bM p
M\ M; #ÄM;X

*9B ç-m bmv iQ K°i H€i- oB K *?B M M;~M; ç-m M\ B, óL m /U i?2Q T?•M +?B i
T?€T ? v H" pä ?¼+- ç m T?•M +?B H`K M?•M- ç` - i?B M- ?Q`M; iS;B B- pä ?¼+
i•K T?€T +?•M F?Q +\ çQÊ+ +`T #"+ iQÆM; ç²M; - +\ i? F?B M M;Q\B bY /KM; /QÊ
K°i iB m +ªM? ;BÈB ç®B F?€M; HçB H" M?•M; B B- ? B +€B iB m +ªM? ;BÈB H" ç`
;B B- M?`i i`¼M; i?B M H" ?Q`M; ;B BX ô

óL?Q p"v- im pB +O oB K *?B M M;QÆB\ô oB K S?QM; +\ +?9i M;?B ?Q†+ ?ÄB ?
*?B M #¼M ?¼ ç m #B i- ?B M ;B\ +?d H" iS i`¼M; i?B M hB M h?B M bÆ Fb K" i?
?„M ç½ pQÊi [m M?`i i`¼M; i?B M5 æ€M? i M K°i +€B M?`i ;B B HBM? +?9 çO ç T
+O M; k i`¼M; i?B M oä >²M i`mM; F€5

GçB bmv iQ K°i H€i- oB K *?B M M\ B, óhm pB +O i imv `^M; #ÎB pb +?®M; HçB E
M;WM; bmv v m- M?QM; # KQÆB M,K [m - HçB ;B9T i +\ çQÊ+ iQ`M #°i ?\B ;B M
M,M; HU+ T?QM; `M iY T?O +O i - F?B M i F?¬M; i? M;QM; iK oä >²M- HçB F?¬
+¬ ç¼M; pä i?S+- +?Q M M?B M ;B\ pä i?S+ +O i ç½ +\ i`bM? ç°M; k i`¼M; i?B M
?ÊT HçB i?U+ HU+ F?¬M; +\ iB M i?B M ?"m F€+kM; +\ hB M h?B M i`mM; F€X ô

" M M"v- M,K M;Q\B oB K *?B M M;²B t T #^M; i` M K†i ç`i- î M;Q`B K`v i`,K i`QÊ
+ m K`m HçBX o¬ Zmv M M"v- K`v M;`v M v [m M b€i ?"B iY oB K h?B M Gç+ /B M
çQÊ+ oB K *?B M K°i T?2M iQ`M HU+- HU+ HQÊM; M?Q p"v- im pB +O oB K *?B M

çQÆM; pÈB EB K *?O iB m i?B M p`- i?B i`B M` i?U+ HU+ çO ç bQ pÈB EB K h-
M?QM; F?B M +?Q GK+ h? M? p¬+MM; `mM; ç°M;X

h?B M æ¢Q ç²5 o¬ Zmv M M`v i?"i H`iW # M i`QM; h?B M æ¢Q ç²/B M bBM? ` \ h
M;?B #`i ç`M?X

eeRX *?QÆM; k9, Gmv M Zmv M

óöä >²M ç¢B pB M K½M5ô oB K L;mv i h?B M +Q`B F?´ K°i iB M;- M`B, óE?¬M; M
pQÊi [m i X ô

E?¬M; ç w ç M oB K L;mv i h?B M- oB K S?QM; +?¬M +?`K°i +?9i `²B M`B, ó>Q`

óE?¬M;5ô oB K *?B M H„+ ç¬m- M`B, óo¬ Zmv M i +ÁM +?Q b€M; H" T?Q`M i`i-
+?B m +`i? ç¢i iÈB ?Q`M; ;B BX oä ;Bª [mv i ç`m- M?B m #B M ?` p¬+MM;- +?B
b®M;- +ªM? ;BÈB +kM; F?¬M; M?`i ç`M? TªB pQÊi [m - K`m +?®i H` t2K p`Q M;C
+?B pã ç¢Q +kM; +?d H` KÆ ?² ç¢B F?€B K` i?¬B- i` M EB K h?¬M æ¢B GK+- EB
EB K E?Q #`i ç²M;- +kM; +`i? T?•M +?B `ä `M;X *?Q M M M`B- i`M; ?ÊT H¢B
+kM; +?d ç¢i iÈB i?B M ;B B K` i?¬BX ô

óh?B M ;B B 5ô æ¢B i`QÎM; H½Q F?¬M; F?ÄB i?Î /`B M`B, óhW F?B EBK *QÆM
ç½ # Q M?B m M,K- h?B M GBM? i°+ i H¢B F?¬M; +`bBM? ` K°i #° i•K T?€T ?Q
aU iB M? # Q M?B m i? ? iB M M?•M F?¬M; i? ?Q`M i?`M?- ç M i? ? +?9M; i `C
*?B M- i ç¢B #B m HB i i`HB i i¬M; h?B M GBM? i°+ ?QÈM; M;QÆB #`v iÄ HÁM; #
ç¬m ?QÈM; oB K *?B M +9B M;Q`B ?`M? H - # M;Q`B oB K L;mv i h?B M +kM; ç²

E?¬M; +`M;;M i`Î- oB K *?B M iªM M?B M iB T H - #ÎB pb ?„M #B i w iS +O ç¢B
H9+- oB K *?B M i`¬K ;B¼M; M`B, óh TªB çBX XX ô

æ¢B i`QÎM; H½Q M;?2 p"v M;~M ` - M`B, ó\*?ŠM; H) F?¬M; i? +?`K°i +?9i b Q\
i?QÆM; M;?o H¢B- iMv iB M ?`M? ç°M; M;QÆB b);†T M;mv ?B KX ô

G„+ H„+ ç¬m- oB K *?B M +Q`B F?´ M`B, óE?¬M; i? çÊB M[- i b„T F?¬M; €T +?
i? - çÊB M`T?QM; iÄ M?•K ç®+ M?`K¢+?- bÊ H` M; v +ª i m pB hB M h?B M bÆ F
?°B +m®B +MM; +O i X ô

h?`v i•K w oB K \*?B M ç½ [mv i- ç¢B i`QÎM; H½Q ç`M? TªB ;"i ç¬m M`B, óæQÊ+ `
tm`i T?€i\ô

óG` ?B M i¢B- M m i`Î p i bÊ i b) F?¬M; ?¢ çQÊ+ [mv i i•KX ô oB K *?B M i?Î /`
Zmv M- çÊB b m F?B i`Î p - +€+ M;QÆB ç h?B M G¢+ i`mv M F?`m H¢B- M;`v K B
iB M H`K pã ?¼+ +?mv M /`M? +?Q ?° T?€T i`QM; i°+X EB K h?¬M æB M i m v `M;
+kM; F?¬M; +`w i®i ;bX ô

.WM; K°i +?9i- oB K *?B M H¢B M`B, óJ`v M;Q`B oB K aÆM i?b T?B M +€+ p` [m
L`B tQM;- oB K \*?B M HB M ç2K K°i K†i M;¼+ ?bM? i`ÁM iQÈM; i`QM; +?Q i?•M
+?•M F?Q p" M F?ÎB- çQ ç M i v ç¢B i`QÎM; H½QX

óL;`v K B i`ÎB b€M; M;QÆB HB M i`mv M iBM iS+ ` - ç2K i i`K+ tm`i h?B M GBM?
`®BX ô

"®M M;Q`B M;?2 p"v b Q F?¬M; #B i w iS +O oB K \*?B M- i`M; /B M M?`i i?`B i`
h?B M G¢+ ;„i ; Q M„K H`v p¢i €Q +O oB K \*?B MX hW +m°+ M`B +?mv M pW `²B
;B ;B TªB çB- TªB `ÎB F?ÄB M`- `ÎB F?ÄB MÆB M`v- +?d H` i?Ov +?mM; M` pšM
> i i?ªv K¼B i?S Î i`QM; ç¬m oB K h?B M G¢+ [m v +m²M;- M?Q H¼i p`Q i`QM; bQ
K®BX

a m K°i H€i- ;B®M; M?Q M?È iÈB +€B ;b- ç¢B i`QÎM; H½Q +MM; i K i`QÎM; H½Q ç
i` M M;Q`B H`v ` ? B ?¢i +?•m K`m ?²M; +MM; i`QÊ+ ç` oB K L;mv i h?B M bÎ /K

+€B ;¼B H" GBM? *?9 *?•m- iÈB i`QÈ+ K†i oB K \*?B MX æ¢B i`QÎM; H½Q p¶ p¶ #
F i? M"Q- M;QÆB ¢ m H" ?mvM? ¢ +O +?9M; i X ô

L†M; M ;"i ¢-m- oB K *?B M H"TiS+ tQ v M;QÌB- +?®M; [mªB i`QÊM; F?¬M; #B
M;²B tm®M;- M? M?"M; pm®ip2 F?m¬M K†i oB K h?B M G¢+- M|B, ó>"B iY- M;Q
KQìB M;"v i`QÈ+ F?¬M;\ô

óL?È- h?B M G¢+ M?'i ¢`M? b) +® ;„M; im Hmv M- #ªQ ?° +? - K +MM; Km°B Km°
K„i i` M F?|2 K„i- oB K h?B M G¢+ +?,K +?9 M|BX

ó*ÁM +|- ¢WM; [m M HÌB +O ;B ;B i®B ?¬K [m - ¢®B pÈB M;QÆB `i i`¼M; v m
F?¬M; i? +QÐM; +-m- /M b Q ;B ;B +kM; F?¬M; +| M„K +?„+X ô oB K *?B M i`M

óo•M;5ô *® bS+ ¢€T SM; K°i iB M;- oB K h?B M G¢+ #m¬M; HĂM; M„K i v M„K p¢i
€M? K„i pšM HQm Hmv M F?¬M; `ìBX

sQ v +?mv M €M? K„i- oB K *?B M HQÈi [m H-M HQÊi iWM; M;QìBX

óoB K *?B M5ô GS+ M"v- M;mv M #ªM pšM ¢SM; K°i # M- oB K L;mv i h?B M ¢°i M
.WM; H¢B i?•M i? - F?¬M; +| [m v ¢-mX

oB K L;mv i h?B M M?bM i?•MªM? T?Q i`QÈ+- €M? K„i +| +?9i ?QªM; ?®i- i`QM
tm®M;- M|B, óh b) QÈ+ i?9+ #¼M ?¼- b) F?¬M; +MM; oB K aÆM tmM; ¢°i- M;QÆ

G¢B i`-K K†+ K°i H€i- oB K L;mv i h?B M i?Î /`B M|B, óh ?B M i¢B `®i +m°+ #E
>QÆM; H¢B HU +?¼M M?Q p"v- M;QÆB- i?„M;X ô

J°i H9+ H•m b m- i` M o¼M; L;mv i i? B ¢½ F?¬M; +ÁM K°i #|M; M;QÌB- +?d +ÁM
iQ+? +O i`"M +?B M pW `²BX

>Qm

L; v b m ¢|- i?•M ?bM? GK+ h? M? ?¢ tm®M; o¼M; L;mv i i? BX

óo¬ Zmv M- ¢ M i°i +MM; H" ~M +?S ?mv MªQ M?Q i? M"Q\ô

h`-K M;•K K°i H€i- GK+ h? M? ?Qi b•m K°i ?ÆB- b m ¢| M?„K H¢B ? B K„i- ? B +?
p Q F€ /`- ? B i v pQÆM` T?Q i`QÈ+- #`v` K°i iQ i? [m€B /`X

L m H9+ M"v +| M;QÌB Î MÆB M"v b) T?€i ?B M- F?Q iS+ +O GK+ h? M? H9+ M"v
T?®B ?ÊT pÈB iQ i? p¬ +MM; F€ [m€B +O ?„M- i?•M i? ;B®M; M?Q K°i ;®+ ¢¢B
+MM; iWM; ;®+ [m +?mM; [m M? ?Á ?ÊTH`K K°iX

E?¬M; +| p"M +?mv M hY >Q"M; EB K h?•M EBM?- i?"K +?Q M; v +ª K°i i?•M F?Q H
+? Î i`QM; ?mv i M?K+X

æ°i M?B M GK+ h? M? KÎ` ? B K„i- ? B +?•M ¢ M +?ûQ p"Q M? m- ? B M„K i v M•

hS+ F?„+- +?d i?'v GK+ h? M? #QÈ+ H M- iB i i'm ¢ m ¢ m- K¶B K°i +QÈ+ ?¢ tm®M
iK F?Q HU+ iQ`M i?•M- K†i ¢'i iS+ F?„+ ?B M` iWM; /'m +?•M b•m # i'+X

G¢B M?bM #QÈ+ +?•M +O GK+ h? M? H9+ M"v- imv `^M; F?¬M; +| #° T?€T ;b- M?C
K¶B K°i #QÈ+ ¢ m M?Q #`M i?¢+?`ÆB tm®M; ¢'i- HB M M?Q p"v pÁM; [m M? T?¢K
[m H¢BX a m # pÁM;- +?d i?'v GK+ h? M? M? M? +?|M; pmM; bQM; [mv M` - iª
t2M- K M; i?2Q iB M; T?€ F?¬M; +?|B i B- i?ìB ;B M +?ÊT K„i M;„M M;OB- bÊH` ¢

a m K'v i`,K [mv M- ¢°M; i€+ +O GK+ h? M? /-M /-M +?"K H¢B- ;B®M; M?Q bQM;
M;"M +•M- i®+ ¢° ¢QìM; [mv M i`Î H M +?"K `½B- #'i [m€ mv i? H¢B +`M; ?ÆM i`
F?¬M; +O K¶B K°i [mv M F?€ M?Ä- +`M; p b m- iB M; T?€ F?¬M; +`M; F`+? HB
;B Q HQM; tm'i ?ªB- [mv M i? M†M; M?Q M9B + Q- F?Q i? ?MM; ?²M p¬ +MM;X

J°i H€i b m- GK+ h? M? +ªB #B M [mv M i? - bQM; [mv M ?Q†+ ?Q F?¬M; i`U+ ¢ªQ
¢ M t2M ?¶ FQ+?- M?Q bQM; t` iQÆM; T? - i®+ ¢°` [mv M `M ¢`M?- ;B®M; M?Q

?Q`M iQ`M T?QM; iÄ - ;B| M9B i?´B iÈB +?Q iÈB i`QÈ+ K†i GK+ h? M? HB M ;B®
p¬ ?bM? F?¬M; i? T?€ pÐ- T?•M i?`M? ? B- iW ? B # M M®B çm¬B M? m K` çBX
a m i?ìB ;B M K°i +?ûM i`- GK+ h? M? i?m [mv M K` çSM; - ç°M; i€+ K m H - F?¬M
ç®B pÈB F?®M; +? i?•M i? ç9M; H` ççiiÈB KS+ i?m T?€i iMv wX

L? M?`M; i?î` K°i ?ÆB- €M? K„i GK+ h? M? ç°i M?B M i`î H M b„+ #ûM- ;„i ; Q
i`QÈ+- F?Q i? i` M M; QìB i, M; p¼i- F?Q iS+ M; mv M #ªM ;B®M; M?Q ççB i?K +kM
F?„+ HB M #B M i?`M? K°i ;®+ i?¬M K°+ +?2 i`ìBX *?d i?´v GK+ h? M? #QÈ+ H M
p ;®+ [m HÈM #^M; K°i M; QìB ¬K T?Q t t ç€M? iÈBX Zmv M HU+ iQ HÈM ç2K F
F?„+ K°i çQ`M F?Q #çQ K M; i?2Q iB M; T?€ F?¬M; +?|B i B ?QÈM; p [m i?K H, M
P M?

J°i iB M; +?´M ?QîM; p M; H M- +U HU+ iQ HÈM T?€ ?Ov i?•M +•v ?ÆM T?•M MY
+| i? +?®M; çÐ i`¼M; HQÈM; i?•M +•v- +?d ` ,M; `„+ K´v iB M; `²B -K -K ç´tm®M;
ç€M? ` K°i [mv M M`v- i` M K†i ?B K i?´v i`M ` K°i +?9i K² ?¬BX

E?¬M; +| /WM; HçB- GK+ h? M? HB M iB T` [mv M- î F?¬M; i`mM; ?| ` p¬ b®
M?B M bBM? ` p¬ b® +€M? i v- M?QM; F€ [m€B H` imv `^M; i®+ ç°` [mv M ççii
+|¬ M?QM; K` HçB M; ?2 F?¬M; çQÈ+ K°i +?9i iB M; ç°M; M`QX L m +| + Q i?O M;
?B M- î i` M p¬ b® [mv M ªM? M`v- p¬ Hm`M H` ;B| M9B i?´B iÈB ? v F?¬M; F?Q +
ç°M; i€+? ` ? B # M- K` T?Q i`QÈ+ i`, K i`QÈM; t - i` M i?•M K°i ;®+ [m çB p¬ i?
M?B m [mv M ´M b•m ç M p`B i´+X

æ°M; i€+ F?¬M; M; WM; - i?•M ?bM? pW +?mv M- GK+ h? M? ç°i M?B M ?ûi HÈM K
iÈB K°i iªM; ç€ + Q ?ÆM KQìB i`QÈM; ;¬M ç|X *QÈ+ #° ;B®M; M?Q im´M K½ H B ç
iK F?Q HU+ iQ`M i?•M- p¬ b® ç´i ç€ i?2Q +QÈ+ #° #„M ` #®M T?Q X

J°i [mv M ç€M? ` - F?¬M; ;B M #B M b„+- p¬ b® F?Q #çQ i?2Q K°i [mv M M`v ?QÈ
M; ?2 •K K°i iB M; `mM; i`ìB- iªM; ç€ +SM; `„M i? M?QM; iW i`mM; i•K pÐ ` - i?b
i?`M? ? B MY - # v H M p`B i`QÈM; KÈB `ÆB tm®M; K†i ç´iX

J` GK+ h? M? ç€M? tQM; K°i [mv M M`v HçB M?Qm K`v- M?bM M„K i v KbM? K°i +
F?Q i?¬M +MM; FbM? HU+ iQ`M i?•M i?Ov +?mM; F?¬M; i? ?Q`M iQ`M ?Á ?ÉT- F
iQ`M pÐ pKMx ô

Zm M b€i KQìB M; `v- imv `^M; F?¬M; +| [mv M T?€T i´M; +QÆM; +MM; F?`m [mv
GQM; L?½M- GK+ h? M? pšM iW i` M M; QìB iB m ?`B iY oB K h?B M Gç+ ?¼+ çQÈ
>¬K M v HçB i?´v çQÈ+ oB K *?B M iQ`M HU+ i?B i`B M- GK+ h? M? T?9+ +?Q i•
M|B HoM? M; ° iQ`M #°- M?QM; Qi ` +kM; +| i? ?¼+ çQÈ+ +?QM i?`M?X

L?QM; K` K½B ç M ;Bì T?9i M`v iU KbM? i?B i`B M- GK+ h? M? KÈB T?€i ?B M- c
T?ªB çÆM ;BªM M?Q iQîM; iQÈM; - [mv M +?B m imv `^M; çÆM ;BªM- M?QM; HçB
+?S p¬ i`M mv M; ?B KX

E?¬M; i? i?¬M; i?´m5 *S pB + M?Q i? - H9+ M`v i?B i`B M K´v +?B m o¬ Zmv M
i?´v ?mv i M?K+ iQ`M i?•M i`î H M i?Q bQÈM; - F?Q ?mv i K½M? HB i /•M; H MX
h`QM; HÁM; i?¬K H„+ ç¬m- M?Q i? t2K ` - Km®M HçB +| i?m ?Qç+?¬ +kM; +?d +|
h?B M GBM? i°+ i`mv M i?W +?B ç` - *Ym oB K æ°M; 5

eeKX *?QÆM; k8, *Ym oB K æ°M; 5

a€M; bÈK ?¬K b m- ççB i`QîM; H½Q /šM oB K h?B M Gç+ +MM; p`B M K ?`B ` h?B
p Zm aÆM çB iÈBX æçB i`QîM; H½Q HB +tûQ K°i +?9i p T?Q b m- F?) +QìB K°
?ÆMX

J'v M;Q`B oB K h?B M G¢+ T?Q b m +kM; +ªK ;B€+ ¢QÊ+ #B M ?! - #B i ¢•v H¨ ¢
M;?B K +QÊ+ HU+ +O KbM? ¢ m ;B i®+ i?2Q b mX *QÊ+ #° +O oB K h?B M G¢+
+?•M H M tm®M;- iB i i'm ¢ m ¢ m M? M? +?!M;X æQ¨M M;Q`B K°i ¢Q`M; tÊB imM;
K¼B M;Q`B ¢B ¢QÊ+ ?ÆM KQ`B /†K ¢Q`M;- ¢B p¨Q +?•M M9B- +kM; F?¬M; /WM; H
M9B ?QÊM; ?"m bÆM pÁM; ¢BX

Zm aÆM imv `^M; F?¬M; + Q H„K- M?[M; +kM; + Q F?QªM; M;?bM i`QÊM;- K°i pÁ
/†K- H9+ #„i ¢-m +ÁM i®i- #'i [m€i?2Q ¢¢B i`QÎM; H½Q /-M /-M ;B i®+- H9+ +?
M;Q`B ¢½ F?¬M; +?9i i?m FûK b|B ?Q M; i`QM; M9B +?¢v i`®MX "'i [m€ ¢¢B i`QÎ
i?2Q F`T- i®+ ¢° H¢B i,M; K°i #"- H"TiS+ +! ? B iB m ?¨B +?®M; ¢Ð F?¬M; ¢QÊ+

oB K h?B M G¢+ +?QM? H¨ ?ÆB M?Qm K¨v- T?•M T?! K°i iB M;- ? B iB m ?¨B M¨v
#QÊ+- K°i T?2M +äM; H M K°i ;½ #QÊ+ M? M? i?2Q b€i ¢°B M;k- Î K°i MûM ?QÆM
iÊB ?"m bÆMX

> B iB m ?¨B ¢QÊ+ +äM; ¢B +ªK FQ+? M?bM ? B M;Q`B oB K h?B M G¢+- M|B, ó*

oB K h?B M G¢+ F?) +Q`B K°i iB M;- +! +?9i M;QÊM; M;MM; H„+ H„+ ¢-mX

S?Q i`QÊ+- ¢¢B i`QÎM; H½Q +?d i v p¨Q p€+? M9B i`QÊ+ K†i- i¢B K°i iªM; ¢€ ;² H
FBK ?B M H M- p€+? M9B iS+ F?„+ M?Q p^M MQÊ+ / Q ¢°M; H M- /-M /-M ?! F? D

óæ m i?2Q F`T\ô

J¼B M;Q`B iB M p¨Q i?¬M; ¢¢Q- F?¬M; B +?9 w- K°i i?•MªM? i`QM; M?€v K„i +Y
p¨Q # M i`QM;X

æ¢B i`QÎM; H½Q ¢2K ¢m®+ Î i` M i?¢+? #Q+? ? B # M ¢®i H M- +?B m b€M; ¢Q`M;
H° ` K°i ¢°M; F?~m b€M; M;ÎBX

óæ T [m€5ô o¨B iB m ?¨B # M +¢M? oB K h?B M G¢+ M?bM F?¬M; ¢QÊ+ M|BX

_ F?ÄB ¢°M; F?~m- H¨ K°i KªM? bÆM +®+ `°M; HÈM +?WM; p¨B /†K- #!M; +•v F?„
+?Q +ÁM +! p¨B +?K+ ;®+ [m i?K Qi M? 'i ¢½ M;Q¨B M;¨M M,K- KMB ?Q [m M²M;
i? M? F?Q bªM;- K i M?¼+ H9+ i`QÊ+ +kM; ;BªK ¢B `i M?B mX

æ•v +?QM? H¨ p¨B +?K+ ;®+ [m M;¨M M,K - TªB #B i`^M;- +?Q /M H¨ [m pB M
?ÆM KQ`B ;®+- KQ`B M,K KÈB F i [mª- [m [mªM;¨M M,K +¨M; H¨ p¨i ?B K H¢- i°+
F?! +! i? +! ¢QÊ+- +?Q /M H¨ ¢€K ?° T?€T- #bM? i?Q`M; +kM; F?! +! i? +! ¢QÊ+X
p¨v- ?ÆM M[iU ?² iWM; [m [mª pW KÈB i?¨M? i?K+- H v ¢°M; Î ¢-m +¨M?- ?QÆ
#'i [m€ b® HQÊM; +kM; F?¬M; M?B m H„K- i` M ;¬M # KQÆB ;®+ [m +kM; #'i [m€
[m +kM; +?d +! F?QªM; KQ`B [mªX

óE?¬M; M M M?bM- +?! +€+ M;QÆB ¢¢i ¢QÊ+ i•K T?€T i`mv M i?W - K¶B M;Q`B b
H½Q +„i ¢Si iQÎM; MB K +O K¼B M;Q`B- KÎKB M; M|BX

J¼B M;Q`B i?2Q ?„M ¢B ¢ M +m®B bÆM +®+- i`QÊ+ K°i ¢°M; FªB `°M; +?WM; p¨
+?[*Ym oB K æ°M; +´ T?€+- i`QÊ+ ¢°M; +! ? B i`€M; ?€M i-K # KQÆB im´B i?O ?
M?B M im pB F?¬M; i?Q`M;X

óæ¢B i`QÎM; H½Q5ô > B M;Q`B F?QK M;Q`B ?¨M? H M|BX

: "i ;"i ¢-m- +?d p¨Q ¢Q¨M M;Q`B oB K h?B M G¢+- ¢¢B i`QÎM; H½Q M|B, óæ•v H
æ°M;- i ¢2K #¼M ?¼ ;B Q +?Q +€+ M;QÆBX ô

L|B tQM; ¢¢B i`QÎM; H½Q HB M i?®B HmB ¢ M K°i # MX

oB K h?B M G¢+ +MM; M?[M; ?¨B iY F?€+ iS+ F?„+ ¢2K HU+ +?9 w +?mv M ?QÈM

ó*Ym oB K æ°M; +?B H¨K # +€B ¢°M; [m¨i- +€B F?€+ ¢WM; ?ÄB- +€+ M;QÆB +?
¢QÊ+X JÆB ¢; H¨ MÆB +'i +?S i•K T?€T- ? B +€B ¢°M; F?€+ ¢ m +! M;Q`B + M? ;
` - # M i`QM; +! hY L;¼+ +?S ¢UM; i•K T?€T i`mv M i?W - +?d +¬M i`Q+? K°i ;B¼

H'v çQÊ+ i•K T?€T M"Q i?b T?ªB t2K içQ ?| +O +€+ M;QÆBX æQÊ+ `²B- K¶B M L;¼+ çB ` - ?B M içB p"Q çB i?¬B- +€+ M;QÆB +| i?ìB ;B M K°i + M? ;BìX ô

óæ9M; `²B- i`QM; +€+ M;QÆB B H" oB K hmv M ok +MM; oB K h`QìM; h? M?ìô

óG" +?9M; i 5ô L;?2 çQÊ+ +•m ?ÄB- ? B iB m ?"B H"TiS+ çSM; ` X

ó"ÎB pb +€+ M;QÆB K°i i? +?'i ? h?Ov- K°i H" ? J°+- K" i•K T?€T oB K hmv M o M?|K i?S ? B # M i`€B- #®M F?®B hY L;¼+ ç-m H'v çQÊ+ h?Ov ? i•K T?€TX J" J° h`QìM; h? M? +?d +| K°i F?®B- +?9M; i ç½ H'v ` X ô L|B tQM; K°i M;QìB iW i`Q M;¼+ i?ç+? K"m iQK +| ?bM? pm¬M; `°M; F?QªM; ? B i' + çQ +?Q oB K h`QìM; h? L;QìB +ÁM HçB +| +?9i ?•K K° M?bM oB K h`QìM; h? M? M|B, óhB m iY M;QÆB p ? •K T?€T /mv M?'i- pW H9+ H" K°i i`QM; ç` ;B B i•K T?€TF?¬M; M?B m H„K- i çO- M?QM; K" +| i? im ç M h?B M L?•M ç M;k i`¼M;- çÊB Hëi M[HoM? [m [mª- æ` ;B B i•K T?€T5

L?[M; M;QìB F?€+ ç m ?Qi K°i ?ÆB- HB M M; v +ª oB K h?B M Gç+ +kM; F?¬M; iU K°X

hB TiK+- i`W #Ä oB K h`QìM; h? M?- M?[M; ?"B iY +ÁM HçB H-M HQÊi iB M M?"T h`QM; ç°M; ç M çm®+ b€M; i`QM;- K¼B M;QìB çB F?¬M; # Q H•m HB M çB ç M K° óæB Î;B[X ô æçB i`QîM; H½Q +?d p"Q i?¬M; ççQ Î;B[ M|B- H"TiS+- b m F?B M ? ?„M iS+ F?„+ çB p"Q i?¬M; ççQ T?Q # M i`€BX

L?bM ? B M;QìB i`¬M; +QB \*Ym oB K æ°M;- GK+ h? M? ?ÆB M;QM; i?¬M +ªK SM +kM; F?¬M; M|B b B- # M i`QM; *Ym oB K æ°M; M"v çQ+? t€+ H M i`"M ` K°i +´ E?¬M; +?¬M +?ì- i?•M ?bM? GK+ h? M? M?Q€M; H M- B M +?m`M t€+ tm'i ?B M # \*ªK i?'v i` M M;QìB +| K°i ççQ +?•M HQM; F?Q çªQ [m - HB M F?¬M; +| T?ªM SM; *Ym oB K æ°M;- M?Q i? M"Q i²M içB +?•M HQM; F?Q- GK+ h? M? i?¬K M;?B ?Q F?¬M; T?ªB ?„M +-M HQ H„M;- M?bM # i?¬M; ççQ- i`QM; HÁM; pW ç°M;- GK+ h iB M M?"Ti•K T?€T ç°M;X

GçB M?bM K'v M;QìB oB K h?B M Gç+- K°i Hëi b m- çB p"Q K°i ççB bªM? F?€ `°M ` €M? b€M; K"m iQK K¬M; HmM;- ; -M i` ,K F?®B hY L;¼+ i`mv M i?W +?B H"K b "ÎB pb +?d +| K°i H-M +Æ ?°B- +?Q M M K¶B M;QìB ç m +~M i?"M +?¼M HU - #'i [imv MX æ` ;B i•K T?€T +kM; +?d +| K'v F?®B- i`W #Ä oB K h`QìM; h? M? pW ` M?'i +kM; +?d +| #®M- M,K F?®B- i?"i bU F?¬M; T?ªB / /"M; H'v çQÊ+ M?Q p"v- + p¼M; iQîM;- +?d ?v p¼M; KbM? ibK çQÊ+ K°i K¬M M?•M ;B B i•K T?€Ti®i H" çQÊ E?¬M; +| p°B pª çB +?¼M HU +-M; T?€T- oB K h?B M Gç+ çB ç M i`QÊ+ K°i p€+? #S+ ç² ?¼ F€ [m€B- ç•v H" h?B M æçQ i?"T ç² K" ;B ;B /çv #ªQ KbM? t2K b Q\ oB K h?B M Gç+ H~K #~K M|BX S?|M; K„i M?bM HçB- #S+ ?¼ ç² i?S M?'i H" K°i #S+ i?S ? B H" K°i +?B + çdM?- # M i`QM; +| FBK /`+? /"T /ìMX "S+ i?S # # H" K F?¬M; #B i +?OM; HQçBX "S+ i?S iQ H" K°i iÁ M9B HY ç½ i„i- #S+ i?S M,K H" K° +?9i #MM ç'iX J" ç M #S+ i?S b€m HçB +| #B M ?| - K°i i? M? FB K HÈM ç2K K°i +?ûM +?†i çSi- HQçB FB K b„+ #ûM- `i H" #'i T?"KX

æ M #S+ i?S #ªv- p¬ b® ççB i?K M; ,M i`Î ç€ HÎ- #ªQ ?° GBM? h?9 Î /QÈB +?•M M9 +kM; H" K°i M;¼M M9B- M?QM; +?²M; +?'i #MM ç'iX "S+ i?S +?QM #B M i?"M? ?²M +MM; H" ?bM?ªM? K°i ?€M iY i`mM; MB M- ç M; ;BÆ H M K°i i? M? i? M? +?9 iç FB K ?Æ i` M HY M|M;X

h'M; +°M; KQìB #S+ ç² ?¼ - iU ?² ç M; iU i?m"i +€B ;b- HçB iU ?² +?d H" ;?B +? ç½ T?€i bBM?- bÆM ?²M; æ` >Ä - M?B M K°+ Hmv M FBKX

h?lB ;B M M ;„M M ;OB- oB K h?B M G¢+ +?d +| +ªK ;B€+ KÆ ?? pÈB #S+ ?¼ i?S M
i?m ?Q¢+? çQÊ+ ;b- F?¬M; +| +QĐM; +-m- oB K h?B M G¢+ /KM; i•K ;?B M?È KQ
;B M| p®M Km®M ç2K KQlB #S+ ?¼ ç² +?Q t2K- M?QM; M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M;
+| i? ç M| iU KbM? iÈB t2KX

óL;QÆB ç M; M?bM +€B ;b\ô *kM; H¨ oB K hmv M ok ç½ ibK çQÊ+ i•K T?€T- T?€i?
ç¢B bªM? M?bM +?^K +?^K p¨Q K'v #S+ ?¼ - ?B m F€ çB iÈBX

ó*kM; F?¬M; +| ;b- ç•v H¨ æ¢Q i?"T ç² ;B ;B i M|B- ~M +?S +€B ;b ç¢B HoM? M;
+| ;b ç†+ #B i ?ÆM M;QlB X ô oB K hmv M ok M?bM +?^K +?^K K'v #S+ ?¼ ç² p¨

óæ| +?d H¨ M?½M ;BÈB +?9M; i i?'T K¨ i?¬BX ô h?B M G¢+ i`-K M;•K K°i iB M;X

óh?"i F?¬M; #B i M;QÆB H¨ +€B /¢M; M;QlB ;b5ô oB K hmv M ok ?B m F€ M?bM +?

E?¬M; +| ç w iÈB oB K hmv M ok- oB K h?B M G¢+ +kM; çB ` iMv i v +?¼M K°i F?
/M b Q F?€+ #B i F?¬M; HÈM- +Æ ?? F?¬M; +| +€B ;b F?€+ M? m- M?Q p"v p"MK
i?¬BX

æ°i M?B M- i`QM; HÁM; oB K h?B M G¢+ pW ç°M;- ?„M +ªK i?'v +| K°i +´ / Q ç°
i?¬M- ?mv i /`+? iQ¨M i?•M M?Q ç m `mM; ç°M;- ç| H¨ K°i HQ¢B F?Q iS+ [m2M i?r

æ•v H¨ +| +?mv M ;b\ oB K h?B M G¢+ #bM? i•K H¢B- +¶ / Q ç°M; H"TiS+ iB m i?'
K°i H9+- oB K h?B M G¢+ +~M i?"M +ªK i?K- +¶ / Q ç°M; FB iU ?? +| +?9i HBM?
F?¬M; i? M„K H'vX

³M ç`M? i?•M i? - i•K i?¬M iB M p¨Q M?Q i?K +ªM?- K¼B i?S +?mM; [m M? M?€v K
`i M? M? /mM; M?"T p¨Q +?mM; [m M?X

ó.B5ô *kM; H¨ iB m +¬ MQÆM; oB K hmv M ok M?'i i`U+ M?bM +?,K +?9 oB K h?
iB M;- #lB pb M¨M; +ªK i?'v F?Q iS+ oB K h?B M G¢+ H9+ M"v ;¬M M?Q iB m i?'i-
M?Q ~M +?S bBM? +Æ F?'M; H²- +U+ F€ K•m i?mšMX

í MÆB ç|5

oB K h?B M G¢+ iB M p¨Q M?Q i?K +ªM?- ç®B pÈB bU p"i +?mM; [m M? i,M; H M i
Fb•K p M; ;b- F?Q iS+- ç m çQÊ+ T?|M; ç¢B `ä¨¨M;X *?d H¨ ?B M ;Bì M| KÈB +?c
KQlB i`QÊM;- #'i [m€ +kM; çO ç # Q [m€i ç M M?[M; F?®B hY L;¼+ i`mv M i?W X

oB K h?B M G¢+ F?¬M; #B i H¨- îK°i +?¶- K°i ç¬B K„i ç M; HšM; H†M; M?bM +?,K
F?2M M;ÈBX

eejX *?QÆM; ke, h?B M æ¢Q h?"T æ²- oä >¼+ æ°M;5

a m F?B iB M p¨Q M?Q i?K +ªM?- +¶ F?Q iS+ / Q ç°M; FB H¢B tm'i ?B M- imv `^M
¨¨M;X

L?|K i?S M,K- F?®B i?S ? B # M i`€BX

*| T?ªB KbM? +ªK ;B€+ b B ? v F?¬M;\ oB K hmv M ok i?¬K M;?o i`QM; HÁM;- H9+
iS+ H¢B #B M ç´B +MM; i?QlM; M?•M F?¬M; F?€+ ;b M? mX

h?lB ;B M i`¬B [m - b m MY + M? ;Bì- K¼B M;QlB ç9M; ?¢M K M; i?2Q hY L;¼+
+?¼M çB ` - b m F?B çQÊ+ i?O ?° MÆB ç| ;?B +?ûT H¢B- HB M iWM; M;QlB HoM?
M;¨M M,K i`î p X \*?d H¨ H9+ b„T `lB çB- €M? K„i ? B ;½ i?O ?° M?bM oB K h?B M
M|B H¢B i?¬BX

" M i`QM; i•K T?€T ç°M;- b m F?B M?[M; ?¨B iY `lB çB MY + M? ;Bì- i?•M ?bM? G
h`QÊ+ ç| - ç¢B i`QlM; H½Q FB iB M p¨Q M?bM ? B H-M- H-M +m®B €M? K„i M;Q
#i [m€ ?²B H•m b m H¢B H„+ H„+ ç-m- îi`QM; GK+ h? M? +ªK SM;- ç M #•v ;Bì K

æB iÈB i`QÈ+ h?B M æ¢Q i?"T ç²- €M? K„i GK+ h? M? +| +?9i +´ [m€BX L m ?rM
#S+ ç² M¨v ;?B H¢B- H¨ ç¢Q Hw L;k >¨M? iQÆM; bBM? iQÆM; F?„+X

óJ°+ bBM? ?Ä ;Bª- K°+ iQM? ¬M MQ½M- ?Ä T?K+ Fb i`mM;- iQªM +?QÈ+ M?B t
i?´ ;Bª- ?Ä M?B i+® M,M; T?-M K°+- K°+ T?-M M?B i?¨M? ?¬B- ?¬B iS+ i?´ /½- +
;Bª- FBK +Q i?¢+? v bÆM- i•M M?m¨M M?B bBM?- iK i?´ i?¨M? bÆM- bÆM i'i i`Q
bBM? i?Ov ;Bª- i?B m•K +?B F?Q- M?m¨M i€Q HQm i•M- iB m FBK /B + pB i?Ov- b
FBK bBM? i?Ov c i?Ov bBM? K°+ ;Bª- M?•M i?Ov M?m¨M M?B M,M; bBM?- +® i?Ov

æ•v H¨ Hw ;BªB L;k >¨M? iQÆM; bBM? +O i´ bQ iB M #®B h`B m .QÆM; T?QM; i`
óEBK bBM? i?´- i?´ M?B m FBK +?¬M c i?´ H¢B bBM? ?Ä - ?Ä M?B m i?´ iB m c?Ä
i?¨M? c K°+ bBM? i?Ov- i?Ov M?B m K°+ T?B m c i?Ov H¢B bBM? FBK- FBK M,M;
i?Ov M,M; bBM? K°+X J°+ M?B m i?Ov HmBc K°+ M,M; bBM? ?Ä - ?Ä M?B m K°
M?B m ?Ä ?®B c i?´ M,M; bBM? FBK- FBK M?B m i?´ M?QÈ+X EBK M,M; F?„+ K°+
F?„+ i?´- i?´ i`¼M; K°+ iYc i?´ M,M; F?„+ i?Ov- i?Ov M?B m i?´ HQm c i?Ov M,M;
+?QÈ+ c ?Ä i¨T F?„+ FBK- FBK M?B m ?Ä iS+X EBK bmv M;° ?Ä - i'i ;†TiB m M
i?Ov- i'i pB i„ic i?Ov M?QÈ+ T?MM; i?´- i'i pB ;BªM i?Q T?ÆB M„M; i Q pB i b9v
p¨v i? +€T- ç¼+ ?ªQ çB M;Q¢B M c KQÌB bmv T?MM; K°+X h`i Q F?mv M? ?½Kc
pB bÎ iYX *QÌM; FBK ç„+ +?B K iÄ M¨v T?QM; c +QÌM; i?Ov ç„+ K°+- T?QÆM; ?Q
?Ä - T?QÆM; iB i M¨v M?c +QÌM; iB K ç„+ i?´- T?QÆM; HB K M¨v /B Kc +QÌM; i
M;Q MX ô

GK+ h? M? H~K #~K M¡B- ç•v H¨ F?~m [mv i L;k >¨M? bBM? F?„+ H9+ i`QÈ+ .B T H
T?“M L;k >¨M? iQÆM; bBM? iQÆM; F?„+ M„K #S+ ?¼ ç-m +O h?B M æ¢Q i?"T
iQÆM; bBM? +?B Hw- K¨ M,K #S+ ?¼ b m- GK+ h? M? M;QM; i?-M M?bM H¢B- H
iQÆM; F?„+X

L m F?¬M; +| iB M p¨Q L;k >¨M? EB K J°- KQÌB #S+ ?¼ ç² M¨v ç®B pÈB GK+ h? M
M;Î +| ç¢B i€+ /KM;- M?QM; K¨ ?B M ;BÌ ç®B pÈB GK+ h? M? K¨ M¡B- H¢B H¨ +| ?
h?B M æ¢Q i?"T ç² M¨v ç M i°i +| +?¶ M¨Q [m M ? pÈB EB K æ¢Q\

GK+ h? M? i?-K M;?B ?Q„+- ?„M iW i` M h?B M æ¢Q i?"T ç² M¨v F?¬M; +| +ªK i?K
i?"K +?Q K°i iB EB K E?Q +kM; F?¬M; +| - M?bM H¢B +kM; +?d H¨ KQÌB #S+ ?¼

h•K MB K pW ç°M;- iW i`QM; K„i GK+ h? M?- i?-M [m M K¨m iQK #¢+ i?'m` - ?Q
ç² # Q T?OX

«M;

æ°i M;°i- K°i +¶ +?•M HQM; F?Q iW i` M æ¢Q i?"T ç² #„M M? M? ` - ?QÈM; iÈB G

"B M b„+- GK+ h? M? pQÆM i v T?ªB` - # M i`QM; p¬i¨M iOv ?ªB- GQM; oQÆM; ?
M;•K- +?•M HQM; F?Q # Q T?O tm®M; iS+ F?„+ #` ?9i p¨Q ?mv i G Q *mM; Î HÀM;

æ²M; i?ÌB- GK+ h? M? F?) [m€i K°i iB M;- i?•M ?bM? H¢B ç°M;- `i M? M? /B ç°M;
i`QM; M?€v K„i- i`QM; F?¬M; ;B M p¨B i`QÈM; M;QM; iK` M,K i?•MªM? M;QM; i?

E?¬M; ;B M p¨B i`QÈM;- bQ b€M? pÈB i®+ ç° F?OM; #® +O GK+ h? M? K¨ M¡B- +
+€+?- M,K ç¢Q i?•MªM?- K¶B K°i +€B ç m M?Q i²M i¢B +?•M i?"iX

G€i b m- Î +?mM; [m M? ç¢Q M?•MªM? ç²M; i?ÌB b€M; H M M;k b„+ i?-M K M;- L
æ` ç9M; H¨ i`®M; `¶M; M;QM; iK` - M; v b m ç¡- M,K ç¢Q FB K +?d ?QÈM; p i`m
h` M M,K FB K +?d T?•M #B i H¡2` L;k >¨M? HBM? [m M;- FBK FB K +?d H,M; F?
+?d- i` M i?Ov FB K +?d iS+ F?„+ iªM K€i` i?Ov F?Q K M? K¬M;- M; v b m ç¡ ?QÈ
M?Q i? - K°+ FB K +?d H¢B ?QÈM; ?Ä FB K +?d- ?Ä ?¨M? +?d çB K ?QÈM; h?´ >
+?d iªM` h?´ HBM? F?Q K M? K¬M;- H¢B M®B iB T FBK FB K +?dX

æ M i¨M ç•v- M,K ç¢Q L;k >¨M? FB K +?d ç9M; H¨ ?ÊT i?¨M? L;k >¨M? im-M ?Q¨M
HB M KB M #'i imv i- F?Q iS+ ?mv MªQ #¨M; #¢+ F?¬M; M;WM; #®+ H M- Î i` M
M;k b„+ i?-M [m M; +?¡B K„i #¢Q T?€i` X

G" T i S+- K° i ç ¢ Q M; k b„+ [m M; H B M? i`® M; `¶ M; ? B M` - ç 2 K G K+ h? M? # Q T?
i` Q M; i• K T? € T ç ° M; H B M K' i ç B i? • M ° M? + ° m G K+ h? M? X

>¬

>¬

>¬

o` B F? „+ b m- # ç ¢ Q i? • M ° M? ç ² M; i? ì B H ½ Q p` Q # M i` Q M; i• K T? € T ç ° M; X

ó E?¬ M; +| B\ E?¬ M; +| F? ° M, M; - `ä `¨ M; +| G Q M; E? Q + m² M + m° M 5 ô æ ¢ B i` Q Î M;
? Q Ê M; i Ê B i• K T? € T ç ° M; M? b M K° i p Á M; X h• K T? € T ç ° M; + k M; F?¬ M; H Ê M- + Æ ?
K¨ # M M; Q Ì B ç ¢ B i` Q Î M; H ½ Q +| ? B ; ½ i` m M; M B M ç S M; - F? Q i S+ + O ? B M; Q
v m ? Æ M # Q M? B m- ç ² M; / ¢ M; - ? B M; Q Ì B + k M; M; ? B ? Q † + M? b M [m û i K° i p Á M;

ó æ ¢ B i` Q Î M; H ½ Q 5 ô

ó *! H) H¨ ; - M ç • v M? B m H - M` p` Q - [m' v M? B m + ? • M H Q M; M; O b v î ç • v X ô æ ¢
i S+ - # M; Q Ì B H B M` ì B F? Ä B i• K T? € T ç ° M; X

h` Q M; L; k >¨ M? G B M h? B M E B K h`¨ M - G K+ h? M? i`' M ç` M? M? b M # M; Q Ì B i` C
+ O ? „ M ? B M ; B Ì - M ; ? o K m ® M / m v i` b L; k >¨ M? G B M h? B M E B K h`¨ M M¨ v - + ? Q
+| p' M ç X

J° i H € i b m X

>¬

>¬

>¬

" Q ç ¢ Q i? • M ° M? H ¢ B t m' i ? B M # M i` Q M; i• K T? € T ç ° M; X

ó h?¨ i F?¬ M; +| B \ ô æ ¢ B i` Q Î M; H ½ Q M; ? B ? Q † + M † B - # M; Q Ì B H" T i S+ ` ì B ç B X
G K+ h? M? M? Q i` Q Ê + F?¬ M; ? ç ° M; - M?¨ i i` U+ + ? ì [m i? ì B ; B M M Y M û M ? Q Æ M
>¬

G - M M¨ v + ? d +| K° i K b M? ç ¢ B i` Q Î M; H ½ Q t m' i ? B M X

• M? K „ i ? ² M; ? B M? b M + ? m M; [m M? K° i p Á M; X

ó h?¨ i F?¬ M; B - F?¬ M; +| F? ° M, M; - i `ä `¨ M; + ° K i? ' v +| M; Q Ì B M? b M i` ° K X ô a
p š M H „ + H „ + ç - m - M † B, ó s 2 K ` ç ½ ; B¨ i?¨ i` ² B 5 ô

E?¬ M; M † B + € B ; b - ç ¢ B i` Q Î M; H ½ Q H ¢ B ` ì B F? Ä B i• K T? € T ç ° M; X

G 9 + M¨ v - G K+ h? M? K Ê B i` B i ? ² B E B K h`¨ M - H - M M [t m' i ? B M î i` Q M; ç ° M; X

æ ® B p Ê B ç ¢ B i` Q Î M; H ½ Q + ° M? ; B € + - G K+ h? M? + k M; /¨ B M? M? ä K K° i ? Æ B - M
i` ° B [m `¨ i M? B m - ? „ M + k M; F?¬ M; i`' M ç` M? M? Q p¨ v X *! H) ? „ M +| i? ç € M? + ? i
K¨ Q i M? B m ç ® B p Ê B h? B M G B M? i° + - ? „ M p š M H¨ +| ; B Q i b M? - K m ® M G K+ h? M
F? ° M, M; X

G ¢ B i` î H ¢ B # M + ¢ M? h? B M æ ¢ Q i?¨ T ç ² - G K+ h? M? M; Q M; i? - M M? b M H ¢ B - K
K M? K ® B ; b X

h` Q M; H Á M; M; ? B ? Q † + - + ? Š M; H) T? ° B H' v ç B b Q \ ô

>² M i? S+ i? K M?¨ T æ ° M; > Q E?¬ M; : B M - i W ç - m M; † M i v G K+ h? M? - K° i i - M; #
F û Q /¨ B ` - M; Q M; i K i?¨ M? K° i i? M? T? Q M; K M; F? Q F B K - ? Q Ê M; i Ê B h? B M æ

« M;

æ°i M;°i- K°i +¶ / Q ç°M; +´ [m€B iW # M i`QM; æ°M; >Q E?¬M; :B M i`mv M ` - H
[m M v M H†M; ç½ H•m H Q ` - +kM; F?¬M; T?•M i®i t'm- HB M ?QÊM; iÊB h?B M
L;•K

hS+ F?„+- K°i ç¢Q FB K M;•K `ûQ `„i iW # M i`QM; h?B M æ¢Q i?“T ç² p M; H M-
i?ìB #¢Q F?îB- i` M i?¢+? #Q+?- M;mv M #ªM h?B M æ¢Q i?“T ç² M; v M;„M H”Ti
?| i?“M? K°i i? M? M;k b„+ iB m FB K /`B K°i i'+X > B # M i?•M FB K ç9M; H` F?
K°i # M F?„+ M,K #S+ iQÆM; bBM?- K°i # M iQÆM; F?„+X *ª i? M? iB m FB K imv
î i`QM; K„i GK+ h? M?- H¢B iU M?Q K°i i? M? h?-M EB K p¢M i`QÊM;- iQ`M i?•
+?B HU+ ?mv MªQX

*¶ HoM? pU+ +?B HU+ M`v #’i ç²M; pÊB H9+ i`QÊ+ ”¢+? S?€i K M[tm’i` >mv M ”
pU+ +?B HU+ M`v ~M +?S #B M ?| ?mv M #Q M`Q ç| - F?B M M;QìB çQ€M F?¬M;`
+| #’i Fb bÆ ?îX

GK+ h? M? #B i- HoM? pU+ +?B HU+ M`v +ÁM F?¬M; TªB ?„M ?B M ;Bì +| i? ibK
S?’i i v ç2K i? M? ç²M; +´ [m M i?m p`Q æ°M; >Q E?¬M; :B M- F +ª M`v M;k b„+ i
i?ìB #`i?m p`Q # M i`QM;- H¢B M?bM i?¢+? #Q+?- h?B M æ¢Q i?“T ç² pšM F?„+ î
;Bì T?9i M`v M?bM H¢B /QìM; M?Q K’i çB HBM? ?²M- F?¬M; +| MY T?-M HBM? ç°
+?Q M?bM [m +| +?9i ?¶M i¢TX

E?¬M; ? M;?o H¢B- GK+ h? M? HB M #QÊ+ ` F?ÄB i•K T?€T ç°M;- #QÊ+ p`Q i?¬
h?¬M; ç¢Q # M i`€B `ä`M; +| F?„+ # +?[p ä ?¼+ ç°M;- pb Mû [m ? B M;QìB i?O
#QÊ+ HB M pQÊi [m - +S pB + M?Q i? - p°B p`M; HB + M?bM +kM; F?B M i•K i?-
;BªM K` ç-v mv M i?•K- # M i`QM; ~M +?S K°i +´ HoM? pU+ +?B HU+ ?MM; ?”m- i
M†M; p¬ +MM;- iU M?Q K°i iÁ p¢M i`QÊM; i?-M bÆM- GK+ h? M? +?d M?bM i?Q
M†M; ~M +?S # M i`QM; +?’M ç°M;X

" M i`QM; i?S+ ?ªB- h?S+ EB K M;”M i`QÊM; F?) T?€i` iB M; FB K KBM?- ç9M;
M?QM; H”TiS+ #`w MB K +O GK+ h? M? ç MûMX h`mv M i?W +?B ç` +O h?B M
+kM; F?¬M; Km®M ;•v i? K `„+ `®B- p¢M M?’i #` #„i ;†T- b) +| +?9i t’m ?’-

" M i`QM; p ä ?| + ç°M;- +?d +| # +?B + i?¢+? ;B€- i` M i?¢+? ;B€ ç9M; H` #`v ç†i
M,K +O h?B M GBM? i°+X

óS?€+? E?¬M; *?QîM;- sm•M J°+ *?d- *Ym hmv i *?QîM;- æ¢M h?Q€B- o¬ ©M? h?
+O GK+ h? M? [mûi [m - i`U+ iB T’M M?”T p`Q M?[M; i?Q çB M p ä ?¼+X *,M +S
i?¢+? ;B€- GK+ h? M? #B i- ç•v H` h?B M GBM? i°+ +’i ;B[ M?•M ;B B- ç` ;B B- i?
;B B mv HU+ i?’T M?’i- i?B M ;B B + Q M?’iX

çQ+? t€+ H` M?Q i? - i` M # iÁ i?¢+? ;B€- M?•M ;B B p ä ?¼+ M?B m M?’i- +?W
o¢M S?€T Zmv h¬M;- ?B M ;Bì GK+ h? M? ç½ ç¢i iÊB +’T ç° i?S+ # [m M F?€M M
K„i HB M +| i? M`v +?mv M #B M i?“M? FB K T?€T- ç²M; i?ìB- i`QM; HÁM; GK+ h
+| H) +kM; +| i? H’v M?B m HQ¢B T?QÆM; i?S+ i?B i`B M `X

>²M i?S+ H¢B iB M M?”T i?¢+? ;B€i?S ? B- î i` M H` M,K #ªM ç` ;B B p ä ?¼+, hY
o•M *?QîM;- ”,M; ©B Zmv M- EBK *QÆM; *?dX

>²M i?S+ pW KÊB iB M p`Q # M i`QM;- b„+ K†i GK+ h? M? HB M #B M ?| X

Zmv M v #€ ç¢Q- *?QîM; v ?MM; ?²M- *?d v M;QM; Hmv M- Zmv M v #,M; ?”M- h?
ç²M; i?ìB +?mB p`Q # M i`QM; i?S+ ?ªBX

ee9X *?QÆM; kd, •K .QÆM; h`M h?Q- GQm ©M? E?¬M; :B M5

" M i`QM; F?¬M; ;B M i?S+ ?ªB- i?-M K M; +?mM; [m M? h?S+ EB K M;”M i`QÊM;
+´ EB K v b„+ #ûM F?’M; H² ç²M; i?ìB #®+ H M- +MM; M,K Hm²M; w +?Q p ä ç¢Q [n

hQ`M i?•M M?Q€M; K°i +€B- b„+ K†i GK+ h? M? iS+ F?„+ i€B M?ÊiX h?S+ ?ªB +?
FB K ;Bª- +?Q /M GK+ h? M? +| çQÊ+ Gmv M >²M [mv i- ;BÌ T?9i M`v #` M,K Hm²M
i?S+ ?ªB +kM; i`Î H M ?¶M HQ¢MX

L,K Hm²M; w +?Q pã ç¢Q iBM? i?•K T?B i?QÌM;- +MM; h?S+ EB K F?¬M; M;WM; ;
GK+ h? M? M?`i i?ÌB i`Î i?`M? K°i i`QÌM; ç¢B +?B MX

o¬ +MM; i?¬M [m M; Î # M i`QM; ?Q F?¬M; i?S+ ?ªB H|2` - K v H` GK+ h? M? ç®B
ç½ HoM? M;° iÊB +`T ç° M?`i ç`M?- ;BÌ T?9i M`v ç®B K†i pÊB M,K Hm²M; w +?Q p
Hm²M; EB K v- # M i`QM; #B m i?` +?QÎM; T?€T- [mv M +?d- i`i +ª ç m ?| i?`M? i
?ªB K°i i`M ç m çÊM- M?QM; K` GK+ h? M? ç®B pÊB HoM? M;° FB K T?€T H¢B +

LY MûM ?QÆM; b m- GK+ h? M? KÎK„i` - i` M K†i H°` K°i iB KÄB K iX

óæ•v H` pã ç¢Q +O h?B M GBM? i°+ b Q- [mª M?B M iBM? i?•KªQ /B m- # Q H
i?€M M|BX

G`T iS+ €M? K„i +?mv M ?QÈM; p T?Q i?¢+? ;B€ +m®B +MM;- Î K†i i` M- /mv M?
?¼+ - K°i [mv M i`M i?Q- K°i [mv M çB M HK+ o¬ Zmv M /Q ç¢B i`QÎM; H½Q pW i
M +¢M? +ÁM +| K°i pB M GQm ©M? +?•mX

G¬M M`v- GK+ h? M? +kM; F?¬M; /€K iMv iB M i?ª` ?²M i?S+ - ç` ;B B pã ?¼+ ç½
M m H` i?B M ;B B pã ?¼+ - GK+ h? M? +kM; F?¬M; /€K + K çQ M +?QM? KbM? ç
? v F?¬M;X

oQÆM i v ç2K çB M HK+ ;?B +?ûT o¬ Zmv M +¬K H`v- H`i H M t2KX

hªB [m M?B m M;`v [m M b€i- GK+ h? M? bÈK ç½ #B i- o¬ Zmv M M`v i`W #Ä i?i
+MM; +?B m i?S+ [mv M T?€T- +ÁM +| # +ªM? ;BÈB ?Q i?mM;- M?Q i?K- M?Q bA
+| +?B m i?S+ iQÆM; SM;- M?Q i?mM; +ªM? H` h?¬B h?mM; h?S+ - h`¼M; GU+ h?
+ªM? H` h? K h?B M h?S+ - S?€+? S?QM; h?S+ - L;?`+? G¬B h?S+ c K` M?Q bÆM
L?šM h?S+X

o M p M +?d /U p`Q [m M b€i- `®i +m°+ pšM i?B m b|i i`i M?B m- ç¢B +QÆM; +O
oB K h?B M G¢+ pÊB im´B M?Ä M?Q p`v +| i? bmv /B M ?Q`M K„` X

h`QM; H9+ M?`i i?ÌB- GK+ h? M? HB M +?bK p`Q i? M;° o¬ Zmv MX \*,M +S p`Q
hY >Q`M; EB K h?•M EBM? Î i` M i`bM? ç° M?`i ç`M?- +kM; iWM; i? K F?ªQ iW pã
:BÌ T?9i M`v GK+ h? M? Km®M t€+ KBM? H¢B i` M #ªM i´M; +QÆM; o¬ Zmv M M`v
H` +?B K çQÊ+ F?¬M; Qi HoM? M;° - ç®B pÊBªQ M;?o +O o¬ Zmv M +kM; `ä i? K
`i [m€ Km®M ?Q`M iQ`M i?¬M; i?`m- +ÁM +¬M +~M i?`M iBM? M;?B M K°i T?2M- K
i?ÌB çB KX

*¬K H`v K†i F?€+ K°i [mv M i`M i?Q- M?bM K†i i` M `ä Mûi ? B ç¢B iU, •K .QÆM;X

ô•K .QÆM;- M?Q i? M`Q H`•K /QÆM;\

o¬ +U+ bBM? i?€B +U+ - h?€B +U+ ç°M; bBM? /QÆM;- ç°M; +U+ ioM? - ioM? bBM
M?`i ioM? - iQÆM; ?¶ HšM M? m- T?•M •K- T?•M .QÆM;- H`T H M HQÐM; M;?BX

•K /QÆM; ;B Q +ªK- ?| bBM? p¢M p`i- p¢M p`i bBM? bBM?- #B M ?| p¬ +MM;X X

h`M i?Q ;?B +?ûT F?¬M; M?B m H„K- M?QM; K` i´M; +QÆM; ;?B i` M i` M; i?S M?
T?ªB +?`M ç°M;X >„M KÆ ?² +| +ªK ;B€+ +?¢K çQÊ+ +€B ;b- M?QM; K` i`QM; H9+ M
iÄ- ;B®M; M?Q Î ;B[+€+? K°i i¬M; K`M +?2- M?Q i? M`Q +kM; i?`v F?¬M; `ä # M

E?¬M; +| M;?o M?B m- GK+ h? M? M?È F„K°i +?9i ç¢B +QÆM; +O •K .QÆM; i`M i
HQ¢B pã ?¼+ F?€- •K .QÆM; i`M i?Q M`v ç9M; H` F?¬M; +| #`i +?B m i?S+ ;b- i?`
+kM; F?¬M; +|X

GK+ h? M? H„+ H„+ ç¬m- +| H) •K .QÆM; i`M i?Q M`v p®M F?¬M; T?ªB K°i #ªM p
€M? K„i GK+ h? M? H`T iS+ +?mv M iÊB GQm ©M? +?•m # M +¢M?X

omM; i v ç2K GQm ©M? +?•m ?9i iÈB i`QM; i v- GK+ h? M? M;QM; i?` M?bM- H" T
M i`QM;X

«M;

" M i`QM; p¬ i" M ?¶M ç°M- K°i K^aM? F?¬M; ;B M p¬ ?¢M T?|M; ç¢BX

æ•v H" K°i M;¼M M9B + Q p¢M i`QÊM;- iWM; +ÆM +m²M; T?QM; ;"Q i?ûi- iWM; ;
M9B FB M +QÌM; bBM? i²M- M?€M? +•v #` T?QM; €T ç ûT +QM; H¢B- Km®M K°i H
F?¬M; çQÊ+ +QÌM; i? +O +m²M; T?QM;- M?Q i`QÊ+ ? M K¼M m®M +QM;X

hW çdM? M9B M?bM tm®M;- i? ;BÈB /QÈB M9B M?Q F?¬M; ;B M K°i ;BÈB #` i?m
M;"M /tK ?m ? i p"Q i-K K„i- ;B®M; M?Q +?d +¬M pQÆM i v HB M +| i? +?¢K ç M

G9+ M"v i` M çdM? M9B- ? B M;QÌB T?•M #B i çSM; Î K°i M?€M? +•v #` T?QM; €
M?€M? +•v M?`T M?¬ H M tm®M;- ;B®M; M?Q F?¬M; +| i`¼M; HQÊM;- t t Î ? B #

óZm M; o•M M;QÆB +?`T +?QÎM; GQM; oU+ +kM; +| ? B p¢M M,K çB\ô J°i M;QÌB
+?B M;B€T K"m ?²M; ?QT K„i M|B- €M? K„i #`i ç`M? M?bM HQm p•M T?B m T?M i`
? #` iB M; +m<sup>2</sup>M; T?QM; ;"Q i?ûi H`M €i- `ä`"M; i`mv M p"Q i B M;QÌB i`mM; MB

óæ9M; p"v- i`QM; M?€v K„i ? B p¢M M,K HB M p°B p½ i`¬B [m - M,K ç| K°i Qi M;Q
+kM; ç m +| +m°+ b®M; +O +?QM? KbM?¬ +?d ç H¢B +?9M; i M?[M; M;QÌB +?Q
ô h? M M? K°i iB M;- i` M F?m¬M K†i M?Q M?½ +O #¢+? #`Q i`mM; MB M H°` K
`iB M|B` X

óJ°i çB K ç m F?¬M; +| b BX ô *?B M;B€T i`mM; MB M H°` K°i MK +QÌB iU ;B m
M v +?9M; i +| i? +| ç` p` M?Q p"v ç•m\ô

ó B +| i? M;?o ç M\ô Zm M; o•M +kM; i?b i?"Q H M iB M;- €M? K„i #B M ç`B i`¬K M
i +kM; ;€M? p€+ M?B m H„K- M; v iW ç¬m HB M M?'i ç`M? T?^aB +€+? t - ?9M; i
/U p"Q K°i Qi i?O çQ¢M ç /mv i`b- #`i [m€ ,M #^aM F?¬M; T?^aB F H•m /"BX *| ç¬B
KbM? +?d H` M?•M i°+ #bM? i?QÌM;- +| i? v M´M b®M; +m°+ b®M; i`,K M,K M;„M
F iB TX ""i [m€- >mv i.¢- +?9M; i +| Hm•M ?²B b Q\ô

óGm•M ?²B\ô >mv i.¢ +QÌB H¢M? K°i iB M; , óL m +| Hm•M ?²B K" M|B- +?9M; i
M?Q p"vX Gm•M ?²B- pÈB i K" M|B H" p¬ /KM;- +?Q /M +| Hm•M ?²B- i?"`^M; ?bM
F?¬M; M?"T Hm•M ?²B5ô

:B®M; M?Q #` M;¬M M;[+O >mv i.¢ +^aK M?B K- +m²M; T?QM; +?mM; [m M? /¬M
F?¬M; F?Q p M; H M iWM; i`"M F?Q #¢Q- +?•M F?¬M; /"T M€iX \_`i F?| iQÎM; iQÊM
Î i` M çdM? M9B M"v +| # Q M?B m ;B M M MX

ó>mv i.¢ M;QÆB pšM +® +?`T M?Q p"v- +MM; M,K ç| ;B®M; M? mX ô L;?2 çQÊ-
Zm M; o•M H¢B ;B®M; M?Q i?'v çQÊ+ ?²M; v i?B m MB M H½M? F?®+ M,K ç| - M;
?B M i¢B pšM ;B®M; M? m- M; v H9+ ç| +?QM? KbM? iU ?²+kM; F?¬M; +| +~M i?"
i`¬B [m +MM; ç` p` #B M ?| çO ç ç2K K°i M;QÌB i? v ç`BX

óh +?d i" M HU+ i`Î p H" +?QM? i K" i?¬B- ?QM; i?"i` Zm M; o•M M;QÆB- i?ÌB ;
ç2K iQM? M i ç2K M;QÆB iQ" M #° ç m K i?U+X GQM; oU+ GQM; oU+- M| iU ?
M?bM im pB +O M;QÆB- M;"M M,K M v- iU ?²+kM; F?¬M; +| iB M #° ;bX L,K ç|
K M? +| p ç½ F?¬M; i? Î i`QM; €M? K„i M;QÆB iB K i?'vX ô L;[F?Q +O >mv i.¢
€M? K„i H¢B ;„i ; Q M?bM +?^K +?^K Zm M; o•M- iU ?² Km®M iW i`QM; K„i ?„M iB
;bX

E?¬M; +| ç w €M? K„i >mv i.¢- Zm M; o•M M?bM M?€M? +•v /QÈB +?•M ?ÆB ?ÆB
i ç½ /WM; H¢B Î i?"T ;B B çdM? T?QM; M,K M;"M M,K- M,K M;"M M,K- ç½ +| `i M?
/¬M çm´B F`T i X ô

æ2K €M? K„i +?mv M ?QÈM; >mv i.¢, óL?QM; i?"i` >mv i.¢ M;QÆB iW K°i M;"M
p` i`Q i®+ i`QÎM; >mv i ok M?'i i°+- im pB iB M i`B M M? M? +?|M;- F?B M ç€K H

+^aK i? 'v FBM? M; ¢+X J°i M; "M M, K- M; QÆB iW EB K h¬M iB m i?B M p`i, M; H M M?QM; ?¬K M v t2K ç M- BM? K M; i`QM; K„i M; QÆB M°B HB K- HoM? pU+ +?B H K¬M; iQ HÈM- bÊ H` ç½ iB M p`Q EB K h` ç¢B i?B M p` ç¢B i?W +?B +^aM? \ô

ó*?d H` ; -M ç•v K v K„M pW KÈB ç°i T?€ K` i?¬BX ô h? M? •K >mv i. ¢ imv `^M; # +| i? F?B M M; QÌB M; ?2 ` K°i iB M; ¢Q M; ? X

óo"v ?¬K M v M; QÆB ? M i çB ` - +?d bÊ F?¬M; +?d pb +MM; i ¬M +?mv M +kX ô

óE?¬M; b BX ô h?¬M b„+ >mv i. ¢ #B M ç´B +| +?9i M; ?B K i9+- K°i +´ mv M; ?B K ` - ç2K +m²M; T?QM; i?´B ç M [m M? M; QÌB ; B K +¬KX

óZm M; o•M- MY i?€M; i`QÈ+ - K°i GQM; oQÆM; +O GQM; oU+ iWM; t•K M?"T ç pU+ i - +kM; ; B i +? i K°i ; ½ EB K æ i?O ?¢ +O i - H9+ 'v i pW KÈB # iY [m M M M F?¬M; i? T?€i ?B M- M; QÆB +| T?ªB ? v F?¬M; M M +| HÌB ; Bª i?Q+?X G9+ iWM; M|B [m - M; QÌB +O # i°+- ç½ M; Q`B EB K S?€+? F?¬M; çQÊ+ tm'i ?B M Î F?€+X G¢B F?¬M; #B i M; QÆB ?B M i¢B +| w iS M?Q i? M`Q- ?v p¼M; M; QÆB +|

ó*Ym ; B B GQM; oQÆM; \ô Zm M; o•M ?ÆB ?ÆB +?'M ç°M; - i`-K ; B¼M; M|B, óæB i #B i- Î i`QM; K°i M, K ; -M ç•v- b€m GQM; oQÆM; +O GQM; oU+ i ç m ç M; # F?¬M; +| F?ª M, M; Î MY i?€M; i`QÊ+ tm'i ?B M Î Gmv M >mv i aÆM ç` pU+- i`W

:B®M; M?Q M; ?o ç M +€B ; b- i`QM; K„i >mv i. ¢ ?B M H M K°i iB iBM? K M; F?B [m€B /` iB T iK+ HÌB +O Zm M; o•M, óh•M i'M +Ym ; B B GQM; oQÆM; \ô

ó_ 'i +| F?ª M, M; - #'i [m€ pb +€B ; b çB iÈB +'K ç` +O >mv i h°+ M; QÆB i?b i F?¬ i F?ŠM; ç`M? b) +?Q M; QÆB K°i +•m i`ª HÌB pW HÁM; - /M b Q K°i i•M +Ym ; B B +?mv M M?ÄX ô

: "i ; "i ç-m- >mv i. ¢ t2K M?Q ç²M; w HÌB M|B +O Zm M; o•M- H€i b m M?bM Zm M i¢K i?ÌB [m M çBX ô

L|B tQM; M?Q +?bK p`Q ?²B S+- €M? K„i +| +?9i t tQ , óhW H9+ +?9M; i M?"M i? M?Ä ?ÆM KQÌB i`"M; - H-M +m®B +MM; H` ? B p¢M M, K i`QÊ+ M; QÆB b„T iB T M? ?ÆM KQÌB i`"M +?QM ç| - i F?¬M; i?„M; çQÊ+ i`"M M`Q- ?Q†+ +| i? M|B- F?¬M; i K` b m ç| iWM; M; QÌB ç m +| i? HU+ +ªm KbM?- +| i°+ ç`M +¬M [mªM Hw- F?¬M; M K†i- +kM; H` +€+? ; -M M; "M M, KX >¬K M v +?9M; i +kM; çSM; Î h h?B M T?QM; M S?QM; h?¬M .B T o¬h•K +MM; GQM; oQÆM; GQM; hmv M M, K ç| - [mv i +?B M Î M h` M K†i >mv i. ¢ M´B H M ç-v +?B M w

óL; QÆB i?"i Km®M M?Q i? \ô L; [F?Q +O Zm M; o•M F?¬M; +| K°i +?9i ; ÊM b|M; -

óE?¬M; b B- i +?Ì KQM; i`"M +?B M M`v ç½ `i H•m- ?B M; B`impB +O i ç½ iB T i? ç€M? #¢B M; QÆB- ?¬K M v i +kM; Km®M +MM; M; QÆB ç€M? K°i i`"M i?®M; F .¢- +?B M w F?¬M; +?9i M`Q +?2 /'m i?2Q i? M? •K +O ?„M F`+? HB i #®+ H MX

óo"v çQÊ+ `²BX ô Zm M; o•M #bM? ioM? ç€T SM; - ?„M #B i M m ?¬K M v F?¬M; ç€ .¢ imv i ç®B b) F?¬M; #Ä [m - ?ÆM M[ +kM; b)ªM? ?QÎM; iÈB iB M +ªM? impB +O Km®M M?bM t2K- ? B p¢M M, K K Hmv M- >mv i. ¢ ç M i°i +MM; i`QÎM; i?`M? ç M J`pW M; ?2 Zm M; o•M ç€T SM; - +?B M w i` M M; QÌB >mv i. ¢ +kM; F?¬M; ; B[ H¢B K°i +´ EB K v i`"M M; "T +m²M; #¢Q K` ?mv i iBM? iW i` M M; QÌB >mv i. ¢ i`"M ` - ç [m M? M; QM; F i H MX L; mv M #ªM i` M çdM? M9B +m²M; T?QM; ;`Q i?ûi- H9+ M` p M; X

h v T?ªB pW H"i- K°i i? M? ç¢B FB K K`m ?mv i ?²M; /`B +?WM; b€m i?QÈ+ - `°M; i v- t t +?d p T?Q Zm M; o•M ç®B /B MX hS+ F?„+- K°i ç¢Q EB K v ?QªM? K`m Î b m HQM; >mv i. ¢ - EB K v F?´M; H² çB M +m²M; ?QÈM; p Zm M; o•M i`´M €TX

*ªK i?K çQÊ+ EB K v +m²M; #¢Q ûT iÈB- i`QM; HÁM; Zm M; o•M +kM; #` F?ÆB /"v i? ?`Q ?MM; iWM; +| çQÊ+ ; B®M; M?Q H¢B Î ; B`F?„+ M`v K°i H-M M[ i`Î H¢B i`

M,K i`QÊ+ ;B®M; M? mX

h v T?ªB F?) çªQ [m - H"TiS+ K°ii? M? K°+ i`QÊM; +´ T?€+ ?B M ?| - Îi`QÊ+ K°+ i`QÊM; F?„+ iWM; /'m 'MiBM? K`M F€ /`- # M i` M çQM? K°iiBM? i? i?m-M i v- i?•M i`QÊM; FûQ /`B` TªM; T?`i M?Q t9+ im [m`M [m M?- K°i +´ h?€B .QÆ i`M M;”T- +ª i? M? K°+ i`QÊM; ç H°` K°i HQ¢B F?Q iS+ +?Q +QÆM; +?Q /QÆM

oQÆM i v #„i H'v K°+ i`QÊM; - Zm M; o•M F?) pm®ii?•M i`QÊM; - M;|Mi v HQÊi [m ;B®M; M?Q M|B +?mv M pÊB H½Q #^M; ?[m, óGBM? Zm M; h?-M h`QÊM; - +?9M; +MM; M? m +?B M ç'm çB- ?¬K M v- +?9M; i ç€M? K°ii`”Mi?®M; F?Q€B çB5ô

Zm M; o•M pW /Si HìB- GBM? Zm M; h?-M h`QÊM; ;B®M; M?Q +| +ªK SM; - M? K°i ç¢Q FBK b„+ h?€B .QÆM; \*?•M >Ä #®+ H M- ç2K Zm M; o•M # Q T?O p`Q- ç² v +O >mv i .¢ M; ,M i`Î# M M;Q`B- F?¬M; i? iB Mi? KX

h`QM; K„i ?B M H M K°i ç¢Q iBM? K M;X

óGBM? Zm M; h?-M h`QÊM; - H`i?-M F?Q GQM; >Q`M; i`mv Mi?W çB- M,K ç| H9 H¢B F?¬M; #B i M;QÆB bÊK çQÊ+ M?”M ç`M? H`M;QìB i?W F GQM; oU+X ô >m

óL;QÆB H`K b Q H¢B F?¬M; #B i\ E?B ç| - M;QÆB +?ŠM; TªB +¬K >mv i h?-M EB bÊK ç½ #B ii?•M T?”M +O i`²BX ô Zm M; o•M F?) +QìB K°iiB M; M|BX

óh M?È M;QÆB +kM; M?`i ç`M? ç²M; /¢M; #B i çBX ô >mv i .¢ F?¬M; +?9i /Q /U i? ç i M?bM t2K ?B M ;Bì M;QÆB ç M i°i +MM; +| i?U+ HU+ M?Q i? M`QX ô

L?€v K„i- >mv i h?-M EB K i`QM; i v >mv i .¢ #°+ T?€i` K°i +´ EB K v +QìM; ç¢ /B i ç` - iW i` M i?•M FB K ?B M H M [m M; /B K K`m ?mv i ?²M; - H`K F?¬M; ;B EB K v H¢B ç²M; i?ìB i`M €T F?¬M; ;B M- M?Q i? M`Q +kM; p¬ T?€T i?Q€i T?€X

h?•M FB K +?d p T?Q Zm M; o•M- i?•M ?bM? >mv i .¢ ;B®M; M?Q tmv M [m F? ?B M Îi`QÊ+ Kfi Zm M; o•M- KkB FB K ?QÊM; iÊB h?€B .QÆM; \*?•M >Ä #® i`Q Î çB K çBX J°i FB K M`v ?¢ tm®M; - iU M?Q HQm iBM? iW +?•M i`ìB`ÆB tm®M; - b„

æ®B Kfi K°i FB K M`v- Zm M; o•M +kM; F?¬M; +| +ªK i?`v ;B”i Kbm?- GBM? Zm M; çB K` - K°i ç¢Q FBK b„+ GBM? EB K M?Q i?U+ +?`i iS+ F?„+ tm`i ?B M Îi`QÊ+ Kfi iÊB KkB FB K H Q iÊB M;? M? ç|MX

æBM?

J°iiB M; i? M? i?9v p M; H M- >mv i h?-M EB K T?€ pÐ FB K [m M; - M?QM; +kM H9+ i`QÊ+X

L;QÊ+ H¢B- i?•M ?bM? >mv i .¢ i?2Q FB K [m M; K½M? HB ii?®B HmB` T?Q b i iU ?² +kM; F?¬M; M;?o #m¬M; i? ?„M- GBM? Zm M; h?-M h`QÊM; ?¼ tm`i K°i F?„+¬ p¬ b® \*Ym .QÆM; GBM? EB K T?€ F?¬M; K` - ?QÊM; p >mv i .¢ HmB` T

E?¬M; ;B M bKT tm®M; - b|M; ;ÊM i®B ç2M Î +?mM; [m M? iWM; ç¢Q GBM? EB K ?

a„+ Kfi F?¬M; i? v ç´B- >mv i h?-M EB K ;BªQ ç°M; - Îi`QÊ+ M;QìB M? M? +?|M; ; HQM; [mv M- ?mv i b„+ FB K [m M; [m M? [m`M- F?¬M; ? tBM? ç T +?ûK i?ŠM; p

S?®+

S?®+

> B iB M; #¢Q HB i p M; H M- MQÆM; i?2Q b|M; ;ÊM +?`M ç°M; - >mv i .¢ M?€v K, Zm M; o•M +kM; F?¬M; +| iB TiK+ i`mv FQ+?- i`M; /B M H¢B F?¬B T?K+ #bM? io i? K M;QM; i`¼M;X

ós2K` i?U+ HU+ +O M;QÆB F?¬M; +| iW GQM; >Q`M; ç°i T?€ ç M h` GQM; - M?Q çdM? T?QM;X ô a„+ Kfi >mv i .¢ i`¬K i`¼M; p¬ +MM; - Kî KB M; M|BX

óL m M; v +^a çB K iB M #[°] 'v +kM; F?¬M; +| - i ç•v +?ŠM; T?^aB H[°] `i p¬ /KM; b QX
M; QÆB +kM; ç½ ?QÈM; iÈB ççB i?W - EB K v #€ ççQ- FB K T?€T +kM; Km®M iB
+?9M; i +| iB T iK+ Hm" M # "M M?Q p"v- +?Q /M H[°] p" B M; "v +kM; b) F?¬M; +| F i
FB +kM; b) T?€i ?B M- ç M H9+ ç| b) F?¬M; i? iB T iK+ çQÊ+X .MM; iQ" M HU+ ç
F +| F i [m^a ? v F?¬M; - i`"M +?B M M"v +QB M?Q +?'K /SiX ô L?bM >mv i .ç- iW
K°i + ' mv M; ?B K +m²M +m°M #®+ H MX

L; M;

óæ M çB- ç i M?bM t2K i?"M? iUm ? B pçM M,K [m +O M; QÆB5ô

óæ•v +kM; H[°] i M; ?o` - #'i [m€- ç•v +kM; H<sup>°</sup> H-M ç-m iB M i bY /KM; ç®B ç`+? F
K°i Qi H½Q # 'i iY +MM; i`QM; i°+ i +kM; +?Q # Q ;BÌ /MM; iQ" M HU+- +~M i?"MX
iB M; X

L?€v K„i- >mv i h?¬M EB K /¼+ i?2Q K°i [m„ iQ+? ?mv M^aQ ç€M? tm®M; X

ó>mv i pU+- F?ÎB5ô

hS+ F?„+- >mv i h?¬M EB K ;B®M; M?Q +„i [m ?Q F?¬M; - K°i F?2 MSi iW # M i`C
H€i b m K°i ççQ ?²M; K M; K½M? HB i iW # M i`QM; F?2 MSi i`"M` - ç2K >mv i .ç
i?ìB # Q T?O p"QX >²M; K M; +?Êi H|2- HB M #B M K'i îi` M h h?B M T?QM; - +?
?B M ;BÌ ç½ F?¬M; +ÁM K°i ;®+ +•v M"Q- i'i +^a ç m içB # M i`QM; b|M; ;ÊM i®B
T?'MX

E?B T bÊ M?bM K¼B i?S i`QÈ+ K†i- +Æ ?² H[°] i•K MB K pW ç°M; - GK+ h? M? HB M
HçB #B M^aQ H MX

æ•v H[°] K°i K^aM? ?mv i ?²M; F?¬M; ;B M- HÈM +?WM; M; "M /†K- MÆB MÆB ç m H[°]

L; v b m ç| - ? B M?•M^aM? i`®M; `¶M; tm'i ?B M Î ? B # M F?¬M; ;B M- ç9M; H[°] >n
L;~M; ç-m M?bM K°i +?9i ?mv i ?²M; b„+ [m M; +-m M^K Î çdM? F?¬M; ;B M- i`Q
` i€M i?QÎM; M|B, ó>mv i pU+ +O M; QÆB ç½ +?•M +?QM? ?QÈM; iÈB ?Q" M i?B
i?"M? i?K+- HB M +| i? i`MM; FQ+? EB K h•K i?m°+ p h?€M? :B^a +?B +^aM?X ô

óæ M M; QÆBX ô *kM; F?¬M; ç w ç M Zm M; o•M i€M i?QÎM; - >mv i .ç #bM? i?^aM M
pW `²B H[°] Zm M; o•M +?O ç°M; ç HoM? pU+ +^am ?„M # Q T?O- F?¬M; i?b H'v i?
?ÆM K°i #"+- ?„M M; ?o Km®M ç2K Zm M; o•M ?9i p"Q +kM; F?¬M; T?^aB / /"M; M?
iB M p"Q HoM? pU+- ?„M +kM; F?¬M; +| i`B M F? B FB K i?S+- K" +?ì çÊB ç°M; i€
H[°] K°i i`"M +?B M +¬M; #bM?X

G„+ H„+ ç-m- Zm M; o•M i?Î /`B K°i ?ÆB M|B, ó>mv i .ç M; QÆB pšM +® +?'T M
M; QÆB HW i ;çi- +ÁM +| K'v M; QìB ?Q" M iQ" M €T ç^aQ i` M +?9M; i - ;B®M; M; Q
FB K +¬M; #bM? H[°] F?¬M; ?B M i?U+X L m +| i? - M; QìB F?€+ +kM; b) F?¬M; +?C
H) M?B m M,K M?Q p"v- M; QÆB i`Î i?"M? i°+ i`QÎM; >mv i i°+- +ÁM F?¬M; +| KBM

E?¬M; M|B ;b- >mv i .ç M?Q i`QÈ+ v M H†M; M?bM Zm M; o•M- +?d H[°] €M? K„i p¬

L?bM ç M €M? K„i +O >mv i .ç- Zm M; o•M ç-m iB M H[°] bYM; b®i- H€i b m M; Y
h? v ç´B #° /€M; M?Q M?½ ¬M ?Á i`QÈ+ ç| - M; mv M #<sup>a</sup>M K€B i|+ /`B K"m p" M; i?2
imM; # v- ç9M; H[°] +| +?9i +m²M; /½X

ó>^aQ- ?^aQ- ?^aQ5ô

GB M iB T # +€B ?^aQ iU- Zm M; o•M i`-K ;B¼M; M|B, ó>¬K M v i HB M +MM; M; Q

L|B tQM; - GBM? Zm M; h?¬M h`QÈM; ?QÈM; p T?Q i`QÈ+ çB K` , ó*Ym .QÆM;

J°i F?2 MSi FBK b„+ tm'i ?B M- H€i b m K^aM; HÈM FBK /B K im¬M` - M; mv M #^aM
pU+ FB iS+ F?„+ #` +?B K HoM? MY ;B M; bÆMX *?d i?'v FBK b„+ F?¬M; ;B M T
K°i [m M; +-m i^aM` [m M; /B K FBK b„+- +?d H[°] bQ b€M? pÈB ?mv i ?²M; b„+ [m
+O >mv i .ç HÈM ?ÆM K°i #"+- K"m b„+ +kM; M; QM; i?U+ ?ÆM K°i +?9iX

GoM? pU+ +MM; HBM? pU+ ç®B H”T pÈB M? m- F?¬M; +?9i iQÆM; M?QÊM; MÆB
+| b|M; ;ÊM i®B ç2M F?OM; #® tm’i ?B M- ç2K ? i i?av ?mv i b„+ ?Q†+ FBK b„+ HB
M i`QM;X

ó>ªQ5ô

h`QM; K„i >mv i .ç #°+ T?€i` K°i ççQ i?¬M [m M; +?|B K„i- >mv i h?¬M EB K i`QM
pk H MX *?d i?’v ?mv i b„+ F?¬M; ;B M T?Q >mv i .ç F?„+ T?¬ i?B M +€B ç` M?
pçM i`QÊM; /Q ?mv i ?²M; b„+ FB K [m M; M;QM; F iX o¬ b® K M; FB K M`v pW H
i?2Q F?Q i? ?Ov i?B M /B i ç` ?QÊM; p Zm M; o•M # Q T?OX

óEBK .QÆM; h?mšM5ô

GBM? Zm M; h?¬M h`QÊM; çªQ [m K°i pÁM;- ççB HQÊM; h?€B .QÆM; *?•M oB K
iQ+? ?mv MªQ M;QM; F i i?“M? K°i +?B + i?mšM +’ T?€+ iªM` FBK K M; +?|B K„i
o•MX

J` p¬ b® ?mv i b„+ K M; FB K FB H Q iÈB- b m F?B T?€ F? B h?€B .QÆM; *?•M
F?¬M; ;B M- M? M? +?|M; i”T i`mM; -`i M? M? /mM; ?ÊT i?“M? K°i i? M? >mv i E
i`QÊM;- F?’M; EB K v F?’M; H² K` #çQ M;QÊ+ i`M €T- >mv i EB K çB M; M; [m
EBK .B K ;B®M; M?Q bBM?` bÊ ?½B- F?¬M; i? iÈB ;¬M K°i +?9iX

æ¬M;

J°i iB M; +?’M ?QÎM; p M; H M- •K H½M; #`M; #ç+ ;B®M; M?Q Km®M ç2K ? B T?B

ee8X *?QÆM; k3, >mv i h?B- >mv i h?95 Ui?QÊM;V

J` i`QM; M?€v K„i ?mv i b„+ K M; FB K ç€M? H M EBK .QÆM; h?mšM- i?¬M b„+ Zm
M;QM; i`¼M;X >„M +ªK i?’v # M i`QM; i? M? K M; FB K iQ HÈM M`v`M +?S HoM?
+m²M +m°M- +ÁM +| T?QM; K M; F?Q b„+ #ûM- i? M?QM; F?B M EBK .QÆM; i?m
i M pÐX

GBM? Zm M; h?¬M h`QÊM; HçB ?mv ç°M;X

óoU+ ?ç+?- F?ÎB5ô

h`QM; T?9i +?®+- #ç+? b„+ [m M; +-m T?Q i` M F?¬M; ;B M HoM? pU+ [m M; K
M?B M MSi` K°i F?2 MSi- K°i pB M iBM? i? K`m i`„M; M?Q H` M?½M +?•m tm’i
M²M; ç”K i`”M M;”TX

óS?€5ô

Zm M; o•M ?mv i`QÊM; ?QÈM; iÈB ?mv i b„+ K M; FB K ç M; +MM; EBK .QÆM; i
H”T iS+- iW # M i`QM; iBM? i? ?ç tm®M; K°i ççQ [m M; i`K [m’M [m M? FBK b„+
#^M; # M;QìB ¬K- H,M; F?¬M; ç€M? H M FB K K M;- K°i •K p M; i?Q€i T?€ p M; H
M;mv M #ªM pšM mv i? p¬+MM; iS+ F?„+ i?Q€i T?€ KÎ` - ?| i?“M? ?mv i b„+ FB H
.QÆM; *?•M oB K +?2M +?9+ K` ç M M? M? +?|M; i?¬M T? - v M /B i î# M i`QM; i

ó>ªQ K°i +€B Zm M; JBM? pU+ ?ç+?- ?ªQ i?O çQçM5ô

h`QM; K„i >mv i .ç M’B H M K°i iB ?QM; T?’M- ç| H”;†T çQÊ+ ç®B i?O +QìM; ççB
wX

ó>mv i ?ç+?- F?ÎB5ô

>ûi HÈM K°i iB M;- >mv i h?¬M EB K i`QM; i v +?d i?šM; H M i`ìB- K°i +’ EB K v F
?QÈM; +?•M i`ìBX >mv i b„+ [m M; +-m î çdM? ç¬m F?¬M; ;B M +kM; i?2Q pÐ` -
ç”K ?mv i F?Q +MM; iBM? i? K M; i?2Q ?mv i b„+ FB K [m M; b€M; M;ìB tm’i ?B
M`v M?bM [m ;B®M; M?Q K°i ?mv i M?½M- ?mv i b„+ [m M; K M; ;B®M; M?Q H9
i`QM; K„i H°` i?’ ?mv i [m M; K M;- F iB T HB M H` ç2K +QM K²B tû M€i i?¬M T

ó>ªQ +QÌM; ç¢B pU+ ?¢+?5ô Zm M; o•M M?bM i?'v >mv i.¢ i`B m ?²B ` ?mv i b„+
i?QÌM; M|B, ô>mv i i°+ iU+´ i`mv M i?W iÈB M v ç m H` +?mv M im Hmv M HBM?
/` HQ¢B bQM; im EB K GBM?- +kM; F?¬M; M;?o +QÌM; ç¢B M?Q i? X G'v HBM? +
+QÌM; ç¢B- ?ÆM M[pÈB EB K æ¢Q +O M; QÆB- î i`QM; b® EB K h´ ç QÆM; FBK i
HB i p`Q # p` i`Q ç-mX

óæ M M; QÆBX ô •M? K„i >mv i.¢ F?¬M; ç´B- i?ªM M?B M iB T M?“M Zm M; o•M i
óL; QÆB iB T i®i H„K- ç•v H` ç M?` +?B m- >Ä GQM; h?´ .B KX ô Zm M; o•M +kM
T?®B ?ÊT pÈB i v T?ªB- GBM? Zm M; h?-M h`QÊM; ?¼ tm'i K°i ç QÌM; F€ /` - +?
HBM? F?Q F?´M; H² ;B®M; M?Q ç QÊ+ i`B m ?Q€M çB M +m²M; iK i”T H MX

>”Q [m M; H|M; H€M?- ç¢B HQÊM; HBM? F?Q iK i”T ç M- M? M? +?|M; î T?Q i`
i?“M? K°i ç-m >Ä GQM; /`B +?WM; p¢M i`QÊM;- iQ”M i?•M ç®i h?€B .QÆM; *?•M
HQM; i?•M i?QM /`B- HQM; iªQ H|2 ` ?”M K M; b„+ #ûMX h` M i?•M >Ä GQM;- ç
[m'M [m M?- HQM; mv F?OM; #® i”M M;”T- mv €T i?ŠM; ç2K F?¬M; ;B M HoM? p
ç¢Q F?2 MSi F?¬M; ;B M ? T /`BX

P M?

E?¬M; ;B M HoM? pU+ FB M +® b m +U+ ç° p†M p Q `®i +m°+ i?Q€i T?€- FBK K M
iW i`QM; F?¬M; ;B M bKT tm®M; im¬M ` - +?d i`QM; +?ÊT K„i HB M i”M M;”T F?-
#¢+? [m M; iW i`mM; i•K #°+ T?€i ` - M?€v K„i ç2K i? ;BÈB i`QÊ+ K†i GK+ h? M?

a Q H¢B i? M`v5

h`QM; HÁM; GK+ h? M? +?'M ç°M;- +?Q /M H` *?•M GQM; L?½M- M?Q i`QÊ+ F?¬M
M`vX o¬ i”M #¢+? K M; i€M çB- iQ”M #° F?¬M; ;B M ?| i?“M? K°i KªM? ?¶M ç°M- K
;BÈB ?¢MX

hS+ F?„+ - K°i HU+ ç~v +QÌM; ç¢B i`'M €T i` M M; QÌB- i? ;BÈB i`QÊ+ K†i H¢B #B
ç°M;- ? B K„i KÎ` - M?bM GQm ©M? +?•m i`QÊ+ K†i- i?-M b„+ GK+ h? M? F?¬M;
ªM? HQm H¢B # M i`QM; i?“i [m€ KS+ ?½B M?•MX

GQM; oU+ çSM; ç-m- i?“T ;B B +Ym iªQ GQM; >Q”M;- >mv i.¢- ?mv i i°+- t2K `
H` M?B m F?¬M; F tB i- GK+ h? M? i`QM; HÁM; +ªK i?€M- +?QM? KbM? #B i ç M

*S pB + M?Q i? - ç¢B +?B M ;?B H¢B # M i`QM; ç®B pÈB GK+ h? M? bBM? ` i€+
M?'i K°i i”M +?B M +O FB K ;Bª+ €B i? EB K h´ ;B B- +MM; GQM; >Q”M;- +?d
bKT tm®M;- +?Q /M i¢B # M i`QM; ”¢+? GBM? EB K *®+ FB M i?S+ +kM; F?¬M; Q
iQÊM;- EB K S?€+? i¬M; bQ ç M i°i +MM; +| çQÊ+ i?U+ HU+ ç€M; bÊ M?Q i? M”Q

æ2K GQm ©M? +?•m p`Q +?¶ +k- GK+ h? M? tm i v H„+ ç-m- +kM; +ªK i?'v K„+
M?B m- iB M p`Q i`mv M i?W +?B ç` M`v- [m M F?€M ? i i?ªv i`mv M i?W X

h`QM; HÁM; pW ç°M;- iW # M i`QM; æ°M; >Q E?¬M; ;B M H'v ` # #bM? M;¼+- h
p”M F?ÎB- # M i`QM; ?mv i M?K+ iS+ F?„+ tm'i ` K'v i`,K ;B¼i h?B M æ` M;mv M
ç H M # iÁ i?¢+? ;B€X

GK+ h? M? i`QM; HÁM; ;”i ;”i ç-m- #B i h?B M GBM? i°+ +U+ F€ F?mv i i?B m ç
/`+? M`v ?„M H'v iW ”¢+? GBM? EB K +®+- +kM; p¬ +MM; iBM? i?m-M- K¶B K°i ;
M;”M M,K HBM? /QÊ+- M?QM; ?B m [mª Qi` ç m iB T +”M M,K i`,K M,K HBM? /QÊ-
K°i F?B T?K+ ?¢- F?¬M; +-M T?Q +¬M; bS+ #”B tQ+? i¢T +?’iX

æ # #bM? M;¼+ tm®M;- GK+ h? M? i?î /`B- +m®B +MM; #QÊ+ ` K°i #QÊ+ `ìB F?
>¬K b m- i`ìB +ÁM +?Q b€M; ;ŠMX

oB K h?B M G¢+ F?Q M? +?•M M;²B i` M K°i F?®B +U i?¢+? î o¼M; L;mv i i? B- i`
F?Q i?b F?¬M; +-M T?ªB # [m M- +?Q M M oB K h?B M G¢+ HU +?¼M MÆB M`vX
ioM?- h?B M æ` M;mv M F?Q +kM; F?€ bmM; i9+- i?U+ i?Q+? ?ÊT #²B /QÐM; +?
+?•M F?Q tm'i ?B M H` #QÊ+ ç-m iB MX

h`QM; ç-m ?B M` i•K T?€T *Ym .QÆM; *?•M Zmv i- imv`^M; oB K h?B M Gç+ +k
i? K F?ªQ K°i [mv M M?•M; B B sQ+? .B K Zmv i i•K T?€T- #°i [m€ pšM M?bM` #
+S i?2Q HìB sQ+? .B K Zmv i- iU` ?² +?•M F?Q i•K T?€T #bM? i?QìM; ç m H` m~M
+?•M F?Q- HçB p" M ?"M? im-M ?Q" M i?2Q H° imv M FBM? Kç+? M?°i ç`M? - HB M
J` \*Ym .QÆM; \*?•M Zmv i HçB #°i ç²M; - HB M ;B®M; M?Q ç M?°i i`¼M; i•K T?€T-
K¶B M; °v î H9+ K†i i`ìB KÈB K¼+ - ?°T i?m i?€B /QÆM; F?Q M| iªM K€i` - /Q ç| îç
F?Q- H` L?•M I•M hY E?QX L?•M I•M hY E?Q M°v +| +¬M; /KM; m~M /QĐM; ;•M +®
i` M +?°i HQÊM; - +kM; pQÊit bQ pÈB #bM? i?QìM; im Hmv M` +?•M F?Q ? >Ä
iQM? # M +U+ KçM?X

*"M; çWM; M|B i•K T?€T ç M?°i i`¼M; - i? M?QM; iB T /šM h?€B .QÆM; *?•M >Ä
iOv- ç•v +?d bÊ +kM; H` M; mv M M?•M M?B m M, K [m i°+ /•M i" T Hmv M [m ç m
+€+ i`QîM; H½Q i`QM; i°+ M?bM F?¬M; ` - H` #îB pb #¼M ?¼ F?¬M; +| iU KbM? +
`ä h?€B .QÆM; \*?•M >Ä #€ ççQ- F?¬M; +| i?•M i? +QìM; ?½M ç M i`bM? ç° M?°i
M?"M ç m F?° Hmv M i? X

E?¬M; ç9M; \ oB K h?B M Gç+ bYM; b®i- i•K T?€T ç M?°i i`¼M; Kî ç-m`ä`"M; i
>Ä - iQM? +?Q /QÆM; #€ ççQ- i?•M i? +¬M +| M; "M +•M +U HU+ HB M +| i? im H
H½Q F?¬M; M?bM` çQÊ+ \

"i [m€ oB K h?B M Gç+ M; QÊ+ HçB HçB i?Q i?€B- ç•v +| H) +kM; ç½ M|B H M- +?C
HU +?¼M çBX

E?¬M; ? bmv M; ?o- M?È F, H° imv M p" M ?"M? ç M?°i i`¼M; - oB K h?B M Gç+ i
/-M /-M F?¬M; +| F?Q iS+ - ;B®M; M?Q +MM; +?mM; [m M? ?Á ?ÊTX >B M; Bì i`
h?B M Gç+ ç½ +| i? / /"M; iB M p"Q w +ªM? +O o¬ Zmv M- i•K i?¬M /-M /-M HBM
[m M? KQìB i`QÊM; ? i i?ªv ç m iB M M?"T T?çK pB +ªK SM; +O M|X oB K h?B M
+?| M; iB M p"Q w +ªM? M?Q p"v- M; v +ª`i M?B m pã; Bª M?"T; B B ç m F?¬M; i?
ç| ç m T?ªB iOM? i•K`i H•mX

J` K†i i`ìB +kM; ç½ H M + Q- p¬ b® /QÆM; [m M; +?B m`¼B- #°i [m€ oB K h?B M
T?ªB M; v H9+ K†i i`ìB K¼+ KÈB T?| M; i?Q+? - i?ìB ;B M M; „M M; OB- +?Q M M H
/šM /„i iY F?Q iB M p"Q i?•M i? X

"i ç-m K°v H-M- /šM /„i iY F?Q ç M K°i MY HB M K°i çB HB M? - iB mi€M K°i- oB
#m¬M; i? - °M ç`M? i•K +ªM? - F?¬M; M; WM; /MM; i•K i?¬M /šM /„i iY F?QX LY +
+?mM; [m M? +kM; /-M /-M iB m i€M- ç•v +kM; H` +?°m *Ym .QÆM; *?•M Zmv i?
iY F?Q ç½ bÈK i€M çBX

_®i +m°+ - î K°i F?„+ F?Q iY F?Q b„T i€M çB- oB K h?B M Gç+ `®i +m°+ /šM /„i ?
îB M p"Q ç M çB M- iQ" M i?•M iS+ F?„+ +| K°i +ªK ;B€+ °K €T- [m M? i?•M ;B®M; i
:Bì T?9i M°v- M|`ä`"M; +ªK i?°v ;•M +®i iQ" M i?•M #B M ç°B +°M; i? K +SM; +ÄB-
ç° T?B i?QìM; M?Ä #û- HçB /` i?QìM; `ä`"M; X

EB K MûM FQ+? ç°M; i`QM; HÁM; - oB K h?B M Gç+ /šM çQìM; +?Q ? B ççQ iY F
/-M /-M ?| i?°M? K°i ççQ L?•M I•M hY E?QX *ªK i?K çQÊ+ i`QM; ç M çB M +| K°i
i`QM; HÁM; oB K h?B M Gç+ K°i i`"M FQ+? ç°M; - M|`®i +m°+ ç½ çB çQÊ+ #QÊ+ ç
+€+ i`QîM; H½Q`QM; i°+ #B i H-M ç-m iB M iMi" T i•K T?€T M| HB M +| i? bBM?
b) FBM? M; ç+ i?°M? #° /€M; ;bX "i [m€ i•K iQM? +O oB K h?B M Gç+ - î b m F?
?QÈM; #¼M ?¼ F?Q2 F?Q M; +€B ;bX

E iB T- ° ?bM? i?°M? iB m +?m i?B M im-M ?Q" M- #°i ç²M; i•K T?€T #bM? i?QìM
i`QM; *Ym .QÆM; *?•M Zmv i H°, ?°B •K @ po HQ @ K M? K¬M @ ;B€T iQ+? @ ççB
@ i`¼M; H•m- b m +MM; çQ p ç M çB MX "bM? i?QìM; oB K h?B M Gç+ ç®B pÈ
?B m #B i- +?Q M M?B M içB HB M +| i? i`U+ iB T i`MM; ?mv iX *Ym .QÆM; +?
K°v pÁM; - HB M ?QÈM; tm®M; /QÈB ?°B •K- F?¬M; ? i`îM; çB- mv HU+ *Ym .QÆM
Gç+ i?"T T?¬M pmB bQÈM; - ?ÆM M[+ÁM +| ?B m [mª m~M /QĐM; Kî`°M; - i`mM;
æQÆM; M?B M- ç•v +kM; /Q oB K h?B M Gç+ im i" T o¬ Zmv M-` M Hmv M i?•M i?

?ÆM t M;QÌB i?QÌM;X

*?•M F?Q i?ŠM; çQÌM; /B +?mv M- b m F?B T?€ i M ?°B •K- HçB M? M? +?¡M; i`M i`Î M;çB- HçB iB M [m•M i?–M i®+- ?QÈM; iÈB K M? K¬MX "i [m€+`M; p b m HU ççB +?Mv- `®i+m°+ F?¬M; i? iB M H M- oB K h?B M Gç+ +kM; F?¬M; KB M +QĐM F?Q i`QM; ç M çB M +ÁM +?Q çO i?•K ?"m- #'i [m€ M;`v ç–m iB M HB M +¡ i? çç +kM; +ªK i?'v i?"i pW HÁM;X

eeeX *?QÆM; kN, >mv i h?B- >mv i h?95 Ui`mM;V

oB K h?B M Gç+ M;?o Km®M ç2K *Ym .QÆM; +?•M F?Q i?m ?²B p`Q ç M çB M- M? K°i +ªK ;B€+ M¡M; `U+ iW FBM? Kç+? ç°i M?B M /•M; H M- oB K h?B M Gç+ F m H M;KK iK ?mv i i`MM M;"T ?Ä F?Q iW i`QM; KB M; T?mM `X

hS+ F?„+- iQ`M #° i?•M ?bM? M?Ä #û`mM `~v H MX

>Qm

J°i iB M; FB K M;•K KÆ ?² p M; H MX

L?bM oB K h?B M Gç+ M?„K M;?B M ? B K„i i`QÈ+ K†i- €M? K„i GK+ h? M? i`Î H çB K `X

«M;

J°i ;B¼i h?B M æ` M;mv M /`+? iW ç–m M;¡M i v #S+ ` - /WM; î i` M KB i•K +O oB :B¼i h?B M æ` M;mv M /`+? M`v pW KÈB iB T t9+ pÈB i?•M i? oB K h?B M Gç+ H i M ` - ç2K M`v +ªM;QÌB # Q T?O Î # M i`QM;X

*QÈ+ #° ççT ç°M;- i?•M ?bM? GK+ h? M? M?Q€M; K°i +€B- Î +?mM; [m M? oB K h? +?QM ççQ M?•MªM? `ä`MM;X *?QM ççQ M?•MªM? M`v ç²M; i?ÌB çB K` FB K +?ç pW p†M çB K Î i` M ?mv i ççQ i?m°+ iB m +?m i?B M i`QM; *Ym .QÆM; *?•M Zmv +MM; pW p†M çB K H M ç M çB MX

h?B M æ` M;mv M /`+? ;B®M; /ÁM; MQÈ+ i? M? HQÆM;- +?d i`QM; M?€v K„i HB oB K h?B M Gç+ i`M €TX

J°i ;B¼i h?B M æ` M;mv M /`+? M`v- çQÈ+ GK+ h? M? /MM; ç i¬B Hmv M FBM? i? M?QÈ+ iB m +O oB K h?B M Gç+ K`M¡B- ?B m [mª+O K°i ;B¼i h?B M æ` M; M;QÌBX GK+ h? M? +¡ i? +ªK i?K çQÈ+- i`bM? ç° +SM; +ÄB +O i?•M i? oB K h FBM? M;QÌB i,M; H MX

æ•v H` GK+ h? M? iW hY >Q`M; EB K h?•M EBM? M;°` T?QÆM; T?€T i¬B Hmv M i t t F?¬M; i? +MM; hY >Q`M; EB K h?•M FBM? bQ b€M?- M?QM; oB K h?B M Gç Qm ç½BX *?d i`QM; +?®+ H€i M`v- i?"K +?Q M; v +ªiQ +?i +O M¡ +kM; i,M; H M

hmv `^M; F?¬M; #B i H` B ç M; tm`i i?O iQÆM; i`Ê- M?QM; oB K h?B M Gç+ +kM; KbM?X æ®B pÈB i?•M i? +ªK SM;- im Hmv M o¬ Zmv M M?B m M;`v M?Q p`v- oB +¡ i? ?Q`M iQ`M M„K +?„+X

L¡ `ä`MM; +ªK i?K çQÈ+- i?•M i? +?QM? KbM? ç M; i`Î H M +QÌM; FB M pÈB i®+ ç

J°i MûM ?QÆM; b m- *Ym .QÆM; +?•M F?Q i` M M;QÌB `®i+m°+ i?m" M HÈB i`Î p

JÎ` ? B K„iX

oB K h?B M Gç+ çSM; /"v- F?¬M; iU ;B€+ ç€M? K°i H–M o¬ Zmv M- ;BÌ F?„+ M`v- iU M?B M i`¬B +?ªv- [mv M T?QM; ;"Q i?ûi- /B M Hmv M K`v i?S+ T?®B ?ÊT +ªM? i? K / /"M;- /mM; M?"T p`Q w +ªM? +O +ªM? ;BÈB +kM; M? M?X æ M +m®B +MM; +`M; H` ç2K K°i i–M; ç€ M,K i`,K +•M T?€ pĐ i?"M? # KªM?X

*^aK i?K çQÊ+ i?•M i? KçM? K)- oB K h?B M Gç+ p°B p" M; ?QÈM; iÈB #®M T?Q M
E?¬M; +| B5

oB K h?B M Gç+ +?'M ç°M; i`QM; HÁM; - M| `ä`"M; #B i- pW `²B imv i ç®B H" +|
i? i?m"MHÊB i?Q€i ?B K- M m F?¬M; +?Q /M ç2K *Ym .QÆM; +?•M F?Q KB M +
T?ªB i?K M°B i?QÆM; X

æ M i°i +MM; H" B +Sm KbM?\

L?'i i`U+ ibK FB K MY + M? ;Bì- oB K h?B M Gç+ F?¬M; +| ibK çQÊ+- ç" M? T?ªB
>Qm

G"TiS+- i?•M aM? GK+ h? M? Î i` M o¼M; L;mv i i? B ?B M `X L?bM T?QÆM; ?
F? B- GK+ h? M? i?-K ;"i ç-mX >"B iY M"v- ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ #'i T?"K- i?"K +?
p b m +MM; ?„M b) +ÁM +| /mv MX

S?9i +?®+- GK+ h? M? M?QÈM; K"v- €M? K„i +?mv M ?QÈM; p T?Q M; Q" B K'v +
MÆB ç|- ?„M +ªK i?K çQÊ+ K°i +´ ?mv i F?Q KÌ K`i /B ç°M; X

>Qm

L; v b m ç|- i?•M ?bM? GK+ h? M? HB M #B M K'i içB +?¶X

*€+? ?"m bÆM Zm aÆM ?ÆM b€m KQÆB /†K- # M i`QM; K°i +€M? `WM; H•M + "M
i?K + Q HÈM ç M t2M HšM M? m- + "M? H€ `°M; HÈM +?2 ç"v F?¬M; i`mM; - Qi +| /
tm®M; K†i ç'iX " M i`QM; +€M? `WM; ~K QÈi- ç-v p •K mX

J°i ç°B M; k ?ÆM i`, K M; QìB iW iW iB M H M- i?dM? i?QªM; HçB +| M; QìB ?mv ç°M
; B # M çQÌM; - +~M i?"M iB M iÈBX

óiT?Q i`QÈ+ KQìB /†K +?QM? H" >mv i Zm"i +'K ç` X ô æB Î ç-m çQ" M M; QìB- K
v K"m ç2M M?bM +?B + M; ¼+ T?B M K"m i`„M; i`QM; i v- M|B pÈB K°i H½Q ;Bª #
G½Q ;Bª ç| ç9M; H" ççB i`QÎM; H½Q h?B M GBM? i°+X

æçB i`QÎM; H½Q M; ?2 p"v M?bM i?Q€M; [m i?B m MB M # M i`€B ;"i ;"i ç-mX

Í # M T?ªB H½Q `ä`"M; H" M?` i`QÎM; H½Q oB K L;mv i h?B MX Zm M b€i tmM; [
H½Q i`-K ;B¼M; M|B, óL, K ç| MÆB M"v iU ?² F?¬M; +| •K m M?Q p"v- H9+ M"v K
?| M?Q p"v- t2K ` H-M M"v T?ªB +~M i?"M ?"M? bU KÈB çQÊ+- M m F?¬M; ?ÆB +
óE?¬M; b B- F?Q iS+ MÆB M"v F?B M M; QìB i +ªK i?'v F?| +?`mX >ÆM M[/¼+ i?
/½ i?9 +kM; F?¬M; i?'v- M?B m M? 'i +?d H" +¬M i`MM; K" i?-BX æB m M"v `i F?€
+| F?€+ i?QÌM; i'i +| KÌ €K5 s2K ` +€B ;¼B H" >mv i Zm"i +kM; F?¬M; çÆM ;BªM-
M? X ô oB K L;mv i h?B M M?Qm K"v M|BX

amv M; ?o K°i +?9i- oB K L;mv i h?B M p" M F?Q + Q ;B¼M; M|B, óæ°B M; k i"Ti`m
i°+ M?•M Î M; Q" B ç T?ÁM; - F?¬M; M M i?ª HÄM; +ªM? ;B€+X ô

L; ?2 i?'v oB K L;mv i h?B M T?•M T?|- i°+ M?•M h?B M GBM? i°+ iS+ F?„+ ?°B
M; QìB ç m`9i iW # M ?¬M; ` K°i i? M? FB K /"B M, K i?QÊ+ +| ?bM? +mM; F€ /`X

S?ÁM; M; W pçM M?'i- ççB i`QÎM; H½Q +kM; `9i ççB FB K b m HQM; ` - ?"M [m M
L;mv i h?B M +kM; •K i?-K ç F?ÎB +?•M F?QX

h®+ ç° /B +?mv M +O çQ" M M; QìB bQ pÈB i`QÈ+ + "M; i? K +?"K `½BX

óhW iW- +| ?QÆM; p` ;b ç|\ô "¶M; M?B M- oB K L;mv i h?B M FBM? M; ?B M|BX

óG" KMB K€m iQÆB5ô " M +çM?- ççB i`QÎM; H½Q i`-K ;B¼M; M|BX

h?2Q çQ" M M; QÌB F?¬M; M; WM; çB i|B- i` M Kti ç'i #„i ç-m tm'i ?B M K°i Qi i?B i
 i? 'v F?¬M; i? 'v çQÊ+ MY T?¬M K€m i?`i- M?QM; KMB K€m iQÆB i`QM; F?¬M; F?
 ç M +U+ çB K- HçB i? K KMB i?®B `[- ? B # M +MM; ?ÊT K°i +?¶- Km®M F?B M M
 óJ m M?bM- MÆB ç| +| M; QÌBX ô G9+ M"v- K°i ?€M iY + Q ;B¼M; F m H M- K¼B
 M?B M T?Q i`QÊ+ p" B +?K+ i`QÊM; - K°i i?•M °M? K¬M; HmM; HSM; H†M; M^K i`
 F?| T?€i ?B M çQÊ+X
 óhU ?²H" i°+ M?•M +O i 5ô J°i i? M? MB M K°i i v M•M; M; QÌB i` M Kti ç'i H M- /
 H•m M; "v- t2K i` M; T?K+ ?ŠM H" i°+ M?•M h?B M GBM? i°+ - +ÁM H" pä ;BªT?K i`
 æ•v H" K°i ?€M iY F?QªM; #®M KQÆB im´B- F€ [m€B H" / i?`i iQ" M i?•M K°i KªM
 K°i F?®B ?mv i i?B- K" i?•M i? +SM; M; „+ +MM; M; QÌB +? i F?¬M; b B #B i H„K
 MY i' + - ?B M H M K" m €K ?²M; X s2K i` M; T?K+ KK+ M€i ?B M M?B M H" ç½ +? i
 F?¬M; +| +?9i /'m p i i?®B `[X
 u M H†M; M?bM i?B i? M"v- ççB i`QÎM; H½Q M?, M K"v i?"i b•mX L; QÌB +? i M"v
 h`QÎM; - ? B i?€M; i`QÊ+ i?2Q i K ?° T?€T i` tûi >mv i Zm"i- +| i?U+ HU+ M?`i ½
 b m ç| F?¬M; i`Î p - M; ?2 M|B ç½ M; ° ?çB- HçB F?¬M; #B i p b b Q tm'i ?B M ÎMÆ
 p"v- ?„M +ªK ;B€+ +| +€B ;b F?¬M; ç9M; - +ÁM F?¬M; ç9M; Î +?¶ M"Q- i`QM; H9+
 HÌB- FB iU ?²H" X XX
 ó*~M i?"M5ô æ®B pÈB KMB K€m iQÆB i?"T T?¬M [m2M i?m°+ - oB K L; mv i h?B M
 M; QÌB i?B i? FB i? M?QM; /kM; ç°M; - H" T iS + ?ûi H MX
 L?QM; K"- ?B M M?B M ç½ +?"K- +?d i? 'v i?B i? M; mv M #ªM içB i`QM; M; U+ i?
 M?B M +Y ç°M; - K|M; i v b„+ #ûM + „K p"Q +´i? M? MB M- ?û KB M; - K M; ? B +€B
 + „K p"Q i`QM; +´i? M? MB MX
 óL; ?B i b9+ M; QÆB /€K5ô *?d M; ?2 oB K L; mv i h?B M ?ûi HÈM K°i iB M; - K°i [n
 ? >Ä M|M; `U+ ?QÊM; p ?mv i i?B H, M; F?¬M; ç€M? ` X
 h?bM? i?`+?
 L„K i v ç€M? H M M; QÌB ?mv i i?B- ç9M; H" T?€i ` •K p M; M†M; M - K" i?B i? +Q
 oB K L; mv i h?B M `MM; KbM? - K°i [mv M M"v imv `^M; ?„M +?Q /MM; iÈB +?B m
 F?Q +ªM? ;BÈB hB M h?B M iS i`¼M; i?B M- +?Q /M H" K°i ç-m L?` ;B B GBM? h?
 ç€M? +?Q ;•M +®i pĐ pKM- ?m®M; +?B H" K°i +¶i?•M i? X *?Q /M H" FB K; Bª+M
 E?Q ?° i? +kM; iS T?•M M; k HB i- K" ?mv i i?B M"v +?d #` ç€M? # v p" B i`QÊM; H
 H MX
 >mv i i?B pW çSM; /"v H" T iS + M; Y ç-m T?€i ` K°i iB M; ?®M; i`-K i?'TX oB K
 óE?¬M; i®i- M| ç M; i`B m ?Q€M ç²M; #çM- +?9M; i #` # Q p•vX ô
 GÌB +ÁM +?Q /Si- iW #®M T?Q i`mv M ç M p¬b®iB M; `®M; - iW # M i`QM; +•v +
 +MM; ?mv i i?B #` ç€M? # v ;B®M; M? m- ?bM? i?"M? i? # Q p•v ç2K K¼B M; QÌB
 óæ•v- ç•v ç m H" i°+ M?•M h?B M GBM? i°+ +?9M; i X ô æçB i`QÎM; H½Q M?bM #ç
 æQ+? t€+ - v T?K+ bÈK +k M€i i` M M; QÌB M?[M; ?mv i i?B M"v +| i? KÆ ?² i? 'v ç
 GBM? i°+ #¼M ?¼X E?¬M; +¬M T?ªB M|B- ç•v H" M?[M; i°+ M?•M T?KM; K M? i`
 iQ" M #° ç m iK i" T ç M MÆB M"v- +?d H" #¼M ?¼ ç½ #B M i?"M? ?mM; p"i- i?` ?m
 +?Q- Î # M M; Q" B ?mv i [m"i ç2K çQ" M M; QÌB ççB i`QÎM; H½Q +?†M HçBX
 J¼B M; QÌB €T b€i p"Q M? m- M?[M; ?mv i i?B M?ªv H M- ? B i v /m¶B M; M; - F?¬
 S?•M T?| ? M; QÌB çĐ i? M? MB M i`QÊ+ ç| #` + „M- ççB i`QÎM; H½Q pmM; i v H M
 +?Q i 5ô
 G" T iS + - K¼B M; QÌB ç²M; HQçi p" M F?ÎB +?•M F?Q ?ûi HÈM K°i iB M; - ?mv pk i?
 M?[M; ?mv i i?B ç M; H Q iÈBX

h`QM; ç!- ç¢B ç½ b® M;QÌB i M M;QÌB ?B M H M K°i i-M; F?Q ? >Ä i?Q i?Èi- +?
FB K i`QM; i v ?B M H M K°i i-M; +?•M F?Q M²M; ç"K- H" iQÊM; i`QM; +O pã ;B
M?'i i`¼M; i?B M- F?Q +ÁM +?Q çO ?MM; ?"m- +?d +! i? #ªQ p +?QM? KbM?- +A
i`QM; i vX

E?-M; F`T +~M i?"M T?•M #B i- ?mv i i?B ç½ +MM; K¼B M;QÌB +?B M ç'mX
. +SM; [m€5

h`QM; HÁM; i'i +ª F?-M; F?ÄB ?Qi K°i M;KK HQÆM; F?Q- i`W #Ä pã ;Bª ç½ M;Q`B
;B i`b +?•M F?Q ;•v i'M i?QÆM; +?Q ?mv i i?B- pã ;Bª M?'i i`¼M; i?B M ç®B pÈ
F?-M; H`K M M +?mv M ;b- M; v +ª / i?`i +?9M; M! ç m F?-M; i? T?€ pÐX J" ?mv
iB M i?ŠM; iÈB- M?QM; i®+ ç° H¢B `i M? M?- F?Q HU+ p- +MM; FBM? M;QìBX

eedX *?QÆM; jy, >mv i h?B- >mv i h?95 U?¢V

L?[M; ?mv i i?B M`v- Qi i?b +! K'v M;`M +•M HU+ HQÊM;- HÈM i?b +Æ ?² +! p¢M
ç°M;- i?dM? i?QªM; H¢B +! M;QÌB #` ç€M? # v` - çKM; p`Q i` M +•v- ;•M +®i çQ¢
æ¢B i`QÎM; H½Q +MM; oB K L;mv i h?B M ?mv [mv M ç€M? # v ? B ?mv i i?B- ç2K
v m #ªQ ?° T?Q b mX æ¢B i`QÎM; H½Q i?b F?-M; +! ;b- K" oB K L;mv i h?B M K²
?Ä ?²M; M;mv M #ªM [m M? [m`M îi` M M;QÌB ç½ ªK ç¢K çB M?B m- +?d +ÁM H¢
óh?Mv S?QM;- M;QÆB H`K ;b5 X XX ô h¢B i?ÌB çB K K¼B M;QÌB ;B M M M +?®
?mv i i?B +„M- ç°i M?B M pMM; /"v- K°i M;KK +„M p`Q i v M;QÌB ç M; çÐ H'v ?„M-
F?„T iQ`M i`QÌM;X

óæ€M; ;B" M- ?mv i i?B i? M?QM; +ÁM +! i? +ªK M?B K ç²M; HQ¢B5ô U#¼M M`v
h?B M ?ûi HÈM K°i iB M;- T?B i?•M H M +?ûK K°i FB K p T?Q i? M? MB M çQÊ+
#ÎB pb pW KÈB #` +„M- / i?`i KÈB +?d #B M i?"M? K`m ?²M; M?¢i- `,M; M M? +M
F?-M; +SM; `„M çQÊ+ M?Q ?mv i i?B- iS+ F?„+ #` +?ûK i?"M? ? B MY - K€m iQÆ
+€B HB M F?-M; ? M?9+ M?Q+?X

L?QM; KMB K€m iQÆB /"v ç†+ H¢B F?ÆB /"v ?mM; iQM? +O #-v ?mv i i?B- iB M
p M; H M- +QÌM; ç° ç€M? iÈB +`M; HÈMX

óæ¢B i`QÎM; H½Q- +?9M; i b„T +?®M; çÐ F?-M; çQÊ+- / i?`i ?mv i i?B i?"i bU [n
#ªM T?€ F?-M; çQÊ+ T?ÁM; M;U +O +?9M; M!- M m F?-M; M;?o #B M T?€T +?d b

ó«M; M°B M!- ç`M ?mv i i?B M`v H" ç M; çB b,M b Q\ô J°i ;½i°+ M?•M K„M; K°i iB M
?€M iY pW #` h?Mv S?QM; +„MX E?-M; H`K M?Q p"v +?d bÊ F?-M; # Q H•m ?€M i
i?BX

óæ¢B i`QÎM; H½Q- i`QÈ+ ç! F?-M; T?ªB M!B M?[M; i?B i? M`v ç m F?-M; +! i?-
#¼M +?9M; M?Q H`bÊK +! /U KQm K°i ?²B +~M; FQ+?\\ô J°i # M ?mv FB K +?®M;
h?B M ?QÊM; ç¢B i`QÎM; H½Q Q€M ;B" M M!BX

J" +€+? ç! F?-M; t - ç¢B FB K i`QM; i v ç¢B i`QÎM; H½Q ?mv pk- +?•M F?Q ? >Ä
+ª M;QÌB ?! i?"M? K°i çQ`M i?-M K M; K`m FBK ?²M; +?!B K„i- ?mv i i?B +?¢K ç
M;Q`B- ç²M; i?ÌB M?€v K„i #` +„i i?"M? K'v çQ¢MX

L;?2 çQÊ+ oB K L;mv i h?B M M!B- ç¢B i`QÎM; H½Q +QÌB F?´ M!B, óh M;?o M?[M
?"M? pB #ªM M,M;- K" H" #` ?mv i i?Y F?-M; +? X ô

óE?-M; T?ªB +ÁM +! KQÌB /†K M[KÈB iÈB ?mv i [m"i b Q\ô

óh`QM; i°+ ;-M #ªv M,K [m +kM; F?-M; iB M p`Q- #B M ?! MÆB M`v i +kM; F?-M
p"v- +?d bÊ # M i`QM; +?9M; M! tm'i ?B M i²M i¢B + Q ;B B- +?Q M M KÎ`°M; H½
HìBX

óæ·v F?¬M; T?ªB H" ç M; çM +?9M; i b Q\ J¼B M; QÌB i?2Q i i`MM; FQ+?- +?9M;
 [mëi K°i iB M; - oB K L; mv i h?B M F?¬M; i? #ªQ i`b i`M ç`M? çQÊ+ M[- /šM ç-m
 óJ¼B M; QÌB i?2Q M?` i`QÎM; H½Q T?€ p·v5ô G9+ M"v +ÁM HçB ?ÆM i€K KQÆB I
 #` ?mv i i?B +„M K" #` i°+ M?•M # M +çM? K°i ç Q +?ûK +? iX *| i? M|B- i`QÊ+ K
 ç°M; i?O pÈB M? m- çB m M"v ç®B pÈB h?B M GBM? i°+ M?•M F?~m i?Q i?Èi K" M
 çB m +?•K +?¼+ iQ HÈMX G9+ M"v K¶B M; QÌB ç m M; ? M K°i +¶ m'i F?Q- çB M +
 :B®M; M?Q +ªK i?`v w ç² Km®M T?€ p·v +O çQ" M M; QÌB- #®M T?Q ç°i M?B M p M
 /`X a|M; •K M?Q iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ç²M; i?ÌB p M; H M- F?B M F?¬M; i?
 #`i [m€ ççB i`QÎM; H½Q HçB +ªK ; B€+ çQÊ+- - F?¬M; F?Q +kM; /-M /-M içQ H M I
 óE?¬M; i®i- ç·v H" iB M; F m ç°+ ?[m +O ?mv i i?Y- +?9M; M| ç M; F?®M; +? ?m
 F m- ççB i`QÎM; H½Q H" T iS+ M?È iÈB KB m iª ?mv i i?Y- b|M; •K F?¬M; iB M; - F
 +?d +| F?¬M; F?Q / Q ç°M; X
 Zmª M?B M- M; mv M #ªM ?mv i i?B pšM T?•M i€M b m F?B M; ?2 çQÊ+ b|M; •K p¬ ?
 i`QÊ+ K¼B +QM çQÌM; X L; mv M #ªM i? # Q p·v b„T #` i? +¬M; b„+ #ûM +O ççB i
 h?B M T?€ pĐ H" T iS+ #` M; ,M i`ÎX
 ôoB K G½M; L; k .B T5
 óGU+ S?€+? h?€B >Q 5ô
 > B M; QÌB ç²M; i?ÌB ?ûi HÈM K°i iB M; - #°+ T?€i` +?B m i?S+ KçM? M?'iX L, K H
 +MM; K°i ççQ +?•M F?Q K"m tQ+? ?²M; ç²M; i?ÌB H Q H MX >ÆM KQÌB ?mv i i?B #
 +?'M i M- ?mv i M?K+ i€M HQçM ç-v i`ÎBX
 J" ?mv i i?B M?Q i`QÊ+ +ÁM +| ; -M +?QM KQÆB +¶- i`ªB [m K°i ?²B +?ûK ; B i-
 h?B M GBM? i°+ i`M i?'i Qi ?ÆM- F?¬M; i? F?¬M; M|B +?9M; M| +| # Q M?B m F?
 L?QM; K" i`QM; çQ" M M; QÌB +kM; +?d +| ççB i`QÎM; H½Q +MM; oB K L; mv i h?B
 i`M ?Ov /B i pÈB ?mv i i?B- M?Q i? ; -M M?Q MY MûM ?QÆM; iB m ? Q +?•M F?Q
 ççi iÈB hB M h?B M +ªM? ; BÈB H" `i M?B m; €M? M†M; X G'v b® HQÈM; ?mv i i?
 ?² F?¬M; +|X S?B M`WM; i`QÊ+ K†i +Æ #ªM M, K i`QM; ? K M9B- ? B # M +, M #ª
 M®B iB T Zmª aÆM +kM; #` +?†M- ?B M içB H®B i?Q€i /mv M?'i H" T?QÆM; ?QÊ
 pÁM; [m M? KÈB +| i? i?Q€i F?ÁB /·v /Q - M m F?¬M; iB T iK+ M?Q i? - bÈK ? v
 iQ" M #°X
 J¼B M; QÌB #` #m°+ F?¬M; M; WM; HmB p T?Q b m- ççB i`QÎM; H½Q +MM; oB K
 +?9i ,M F?¬M; iB m- ?¬ ?'T /-M /-M #B M i?"M? i?Î /®+X
 ó. #¼M +?9M; i?"i /"v5ô
 óL? M? i`Î p i`B m i" T iQ" M #° i°+ M?•M- b M #^M; ?mv i [m"i M"v5ô
 óæ9M; 5 a M #^M; ?mv i [m"i M"v5ô .QÈB mv ?B T bBM? iY- ç€K i°+ M?•M h?B M G
 i`QM; i v ; BÆ + Q- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB F?Q i? ççB i?`M? - i? M?QM; +| i? +MM;
 L?QM; /M b Q +kM; H" ?mv i M?K+ - K°i H€i b m HçB i M i€+ - M?Q i? H†T çB H†
 ç€M? - i?dM? i?QªM; HçB +| M; QÌB #` ?mv i i?B #„i H'v- M?€v K„i #` ?9i F?¬ ?mv
 F?¬X æ M b m ç| i?ÌB çB K +ÁM HçB ?ÆM M, K KQÆB M; QÌB- K¼B M; QÌB ç½ ; -M
 M? M? +?| M; ?QÈM; p T?QÆM; ?QÈM; ?mv i [m"i +?çv i`®M- F?¬M; B /€K ç #`
 H" #B M i?"M? ?mv i i?BX
 *·v +®B F?¬M; M; WM; HQÈi [m - ?mv i [m"i +M; M; "v +M; ; -M- KMB K€m iQÆB
 /"v ç†+ - +Æ ?² F?B M M; QÌB i F?¬M; i?Î M' B- T?Q b m- ; -M i€K KQÆB ?mv i i?B
 M?Q # -v / ; -v v m ç M; p°B p" M; +?çv i`®M M M? pm®i # -v b|B- M?[M; M; QÌB +ÁM
 `9- H9+ M"v ?ÆB +| p¬ w- H" b) i€M; K M? +Ym mX
 JQÌB /†K çQÌM; F?¬M; # Q H·m ç½ pQÊi [m - ?mv i [m"i +kM; /-M /-M ?B M` X *
 F?OM; #®- +?d H" K°i +€B ç°M; b·m i?ŠK`°M; p" B i`QÈM; - i?"i b·m F?ªK Îi` M K

i?dM? i?Q^aM; i`mv M ç M b!M; •K i`-K i?'T- ?QÈM; iÈB #®M T?Q F?m +? i€M- K M?ç iW i`QM; ç°M; i`"M` - M?bM F?¬M; `ä`"M; H„KX

óh`ìB ¢- ç•v H` +€B ;b\ô G9+ M`v- K°i ;½ i°+ M?•M FBM? ?¬ K°i iB M;- +?d p`Q T? >¬

h'i +^a K¼B M;QìB F?¬M; F?ÄB ?Qi K°i M;KK HQÆM; F?Q- M; v +^a ç¢B i`QîM; H½ +kM; F?¬M; M;Q¢B H X h¢B T?Q i`QÈ+ ?mv i [m"i- +kM; H` i?¬M; ç¢Q /mv M?'i K /¢M; H` ;¬M i` ,K +QM K½M? i?9 iQ`M i?•M K`m ?mv i ?²M;- ? B K„i çÄ iQÆB- ?B F?®M; +? X " M i`QM; ç¢B #° T?"M ç m H` L?` ;B B GBM? h?9- >Ä Zm€M- L?'i o +^a i K ;B B GK+ :B€T hQ`M Zmv- h K L?½M Gv >¬m- +ÁM +! iS ;B B h?B i h?Ov s` GBM? h?9 M`v #` F?¬M; +? - ?B M ;Bì +! H) M M tQM; H` ?mv i i?9X

GB M M?Q p`v- T?Q b m H` ?mv i i?B- T?Q i`QÈ+ H` ?mv i i?9- ç2K H½Q ç€K M HmB /mv M?'i HB M H` ?mv i [m"i FB X

J` H9+ M`v +?Q /M H` M;QìB M;m M?'i +kM; KBM? #¢+?- i`Q im ç€K ?mv i i?Y FB ?B M ;Bì w iS ç½ T?B i?QîM; `ä`"M;- ç•v H` i?dM? [m•M M?"T 9M;- ç M; ûT #¼M ? +! i? #` +?9M; M! F?®M; +? - ? v H`- ç m #` i`M b€iX

h`QM; F?¬M; F?Q ç-v ?mv i F?Q- M†M; M /` i?QîM;X

æ¢B i`QîM; H½Q M;QM; i`¼M; M?bM #®M T?Q - iU ?² ç½ ç M ibM? +^aM? iB M i?® óh`QîM; h? M?- M;QÆB Km®M H`K ;b- i`î p 5ô

æ M; H9+ K¼B M;QìB ç M; bmv M;?o ibK +€M? T?€ p•v- K°i ;½ i°+ M?•M im´B i` ?bM? ç°i M?B M H Q H M- ?QÈM; p ?mv i [m"i +?çv i`®MX oB K L;mv i h?B M M? ;½ çQÈ+ ;¼B H` h`QîM; h? M? H9+ M`v M?„K K„i H`K M;Æ- K°i ?ÆB +?çv i?ŠM; p` +MM; ?mv i i?9 ? B # M km; F?¬M; +?†M ?„M H¢B- M?Q i`QÈ+ i`QÈ+ b m +?„M î i ó«M; M°B M!- /M b Q +kM; +? i- +?9M; i p`Q ç°M;- i Km®M M?bM t2K ?mv i i?Y ç ç¬m b€m i v ? v F?¬M;X h?B M GBM? i°+ i - F?¬M; bÊX XX ô L?bM ç°M; i€+ +O +kM; /Si F?Q€i iB M H M- bÊK Km°M ;b +kM; +? i- HB m K¢M; K°i T?2M- +! H) +Á +ÆX

óJ¼B M;QìB +MM; H MX ô

ó.M b Q i`®M F?¬M; çQÈ+ - +?9M; i p`Q ç°M;X ô :Bì F?„+ M`v- ç¢B i`QîM; H½Q +k K°i iB M;- €M? K„i T?S+ i¢T F?¬M; ?B m- /` i?QîM; FB M ç`M?, óJ†+ F H` +?¶ M çÊB b m F?B ibK çQÈ+ h`QîM; h? M?- M m +! Æ ?°B +€+ M;QÆB HB M i`®M çB- + J°i # M oB K L;mv i h?B M M;?2 p`v [mwM? H M, ó*?9M; i F?¬M; i? #Ä H¢B M;Q ç®B F?¬M; i`®M5ô

æ9M; p`v- +?9M; i Km®M çB +MM; M? m5ô J°i ;½ im´B i` FB M [mv i M!BX

óL;m tm~M5ô æ¢B H½Q HÈM iB M; [m€i, ó*€+ M;QÆB HQm H¢B +kM; F?¬M; +! Q +ÁM F?¬M; #^M; +! +Æ ?°B +?çv` #€Q iBM- M?Q p`v +ÁM +! K°i çQîM; ?v p¼M;X

óL?QM; K`X XX ô

óPi M!B M?ªK- +S ç`M? M?Q p`v- çB i?¬B5ô oB K L;mv i h?B M +ÁM M;?o Km®M K°i M;KK +„i M; M;X

ee3X *?QÆM; jR, >mv i h?Y oQÆM; L;k :B B

>mv i i?B p` ?mv i i?9 ? B # M F?¬M; ? +! T?ªM SM; pÈB ç°M; i€+ +O K¼B M;Qì +?Q #¼M æ¢B h`QîM; H½Q t€+ ç`M? çQÈ+ KK+ çQ+? +O +?9M;X J` b m F?B i'i + •K +?"T +?îM F?¬M; /Si FB H¢B p M; H M- ç€K ?mv i i?B p` ?mv i i?9 ç M; # Q p•v i`QM; K„i- #B m i?` ç½ M?"M iBM iS+ - +?"K`½B`M M'T iS T?Q i`QM; `WM;- F?¬M

h`QM; ç°M; p¬ +MM; 'K €T- +?B H" +| KMB K€m iQÆB M²M; M†+ i`"M M;"T F?¬M; ;E
QËi K" bç+? b)- H° ` ?²M; [m M; M?"M M?çi- +ª i?¬M; ççQ H° p i" /` F?¬M +MM; >
M; ?2 i?'v iB M; MQÊ+ +?ªv- M?QM; p b m +?B +ÁM HçB iB M; #QÊ+ +?•M H°M t°M
M?Q ç€M? i?"i KçM? p"Q iBK iWM; M; QìBX

@ E?¬M; #B i p b b Q ç°M; M"v HçB [m, /` M?Q p"vX XX

@ *QM #` M|- p b b Q F?¬M; i?'v MY #|M; i`MM; M"Q p"v\

E?¬M; +?`m M' B F?¬M; F?Q M†M; M M?Q p"v- ç€K i°+ M?•M h?B M GBM? i°+ #€i
M? mX J" æçB h`QÎM; H½Q ÎT?Q i`QÊ+ HçB i?'v `MM; KbM?X H½Q ç½ im Hmv M
+?Q M M ?B m `i`ä`"M; X ?B M; Bì ç M; ;B[ KM ? - +€+ HQ`B i`MM; FB M i`QM
?mM; ?,M; M; M; M; QÊ+ iËB KS+ M"Q- K" bÆM ç°M; M"v çB iW H9+ M'v +?Q iËB
+QM M"Q +ª- +?mv M M"v F?B M +?Q M; QìB i +ªK i?'v H¬M; i|+ /UM; çSM; X

G9+ M"v # M M; Q`B ?mv i [m"i- iW i` M F?¬M; i`mM; t t p¼M; p K°i iB M; `®M;
#B M i?"M? K"m HY çÄ- K°i +QM +?BK F?'M; H² K"m HY çÄ iW t # v iËB- ? B +t
i`QÊM; - H¬M; çÄ M?Q HY - çdM? ç-m +| # +¼M; H¬M; K"m çÄ bšK i?"i /`B- çm¬B
M| M?Q pW i„K i`QM; #B M HY K" bBM? ` - +?ŠM; F?€+ HBM? p"i iW HY çÄ bB
çQÊ+X

*?®+ H€i b m- +U çB m i` M #-m i`lB ?mv i [m"i F?¬M; M; WM; p¶ +€M? ?ç tm®M
?½B H" i` M HQM; +U çB m +| K°i M[M?•M imv i b„+ +?WM; ? B KQÆB im' B ç M;
T?K+ K"m HY çÄ- +?bK i`QM; #° p€v /`B i?QËi i? - p`B /ªB HK # M ?¬M; T?B m ç
H° i?m # - i?m ?9i HÁM; M; QìB- iQ`M i?•M iQ€i ` +ªK; B€+ ?'T /šM K ?²MX

L[M?•M M?ªv tm®M; F?ÄB HQM; +U çB m- i?•M ?bM? M" M; M? M?"M; M?Q K9 - +
#° T?€T +U+ F€+ Q KBM?- +?B + +^K i`„M; M?Q KĐ ç¬M; +O M" M; F?) M; ~M; + Q
h`QÎM; H½Q t T i?"M? ?"M; iB M p"Q ?mv i [m"i- KB M; H~K #~K,

@ >ŠM H" MÆB M"vX XX

oW /Si HìB- i v T?ªB M" M; pmM; H M- +U çB m K"m HY çÄ ç M; çSM; H†M; v M
K°i ççQ ?²M; [m M; +?mB p"Q i?¬M FB K b m HQM; M[M?•MX G"TiS+ M[M?•M ?|
#„M p"Q i`QM; ?mv i [m"iX

" M i`QM; ?mv i [m"i- F?¬M; ? +| H®B `) M"Q +ª- +?d +| K°i çQìM; m®M HQÊM [
?mv i [m"i- +S çB M?Q p"v i`M MY +•v çm®+- K¼B M; QìB çB p"Q K°i ?mv i ç°M; `

@ h`lB ÆB- ç•v H`X XX

J¼B M; QìB i`ÊM K„i ?€ K²K- i`QM; +?m pB +?WM; i`,K i`QÊM; +O ?mv i ç°M; X
i`"M- ?"M; i`,K ?"M; M;"M ;®+ +•v F€ /` i`QM; bm®i M?Q ?² T?€+? K¼+ /`v ç†+X hv
iW M?QM; ;®+ +•v M"v F?m +? i€M ` #®M tmM; [m M?- i°+ M?•M h?B M GBM? i°+
i?¬M M; QM; iKX b€i F?Q p" M¶B bÊ p®M i`"M M;"Ti`QM; HÁM; +kM; ;BªK çB `iM
i€M FB X J†i F?€+- i` M M|+ ç°M; +ÁM +| `i M?B m i?ç+? M?k`k tm®M; F?„T ç°M;
i?"M? M?Q i? M"QX

oB K L; mv i h?B M +ª FBM?,

@ *?ŠM; H) M?QM; +•v M"v ç m H" J Zm M; J°+- F?¬M; M; l HçB M?B m M?Q p"v- +
i`,K M, KX

J Zm M; J°+ /Q i?B M ç` bBM? ` - +| +¬M; /KM; #bM? i•K ioM? F?Q- i`W F?QªQ
KQìB M, K M|+ Q H M K°i i?QÊ+- +`M; H•m M, K i?b +¬M; ?B m +`M; `ä` i- +`M; i?
+?d +| K°i Qi ç°M; [m"i +| J°+ HBM? F?Q i"Ti`mM; KÈB +| i? bBM? ` HQçB +•v M
M"v +kM; `i F?| ibK- +?Q /M H" Î; BÈB EBK h?B M +MM; F?| K" M?bM i?'v- +?ŠM
oB K L; mv i h?B M HçB iÄ` i?'i i?® M?Q p"vX M m M?Q ç +?Q h?B M GBM? i°+ -
/QÊ+ ? v HBM? /QÊ+- 2 `^M; i?W bS+ F?B M +?Q i?U+ HU+ +ª i°+ i, M; H M K°i iB

E?¬M; /Q /U- p" B i°+ M?•M [m M b€i #®M T?Q - M?[M; M;Q`B +ÁM H¢B i'i +ª H'v
i`QÊ+- #„i ç-m i?m i?"T J Zm M; J°+X

oB K L;mv i h?B M çQ K„i M?bM [m M?- T?€i ?B M` i M i°+ M?•M i` im´B i M ;
iQ"MF?¬M; ? +| w i?m i?"T J Zm M; J°+- +?d t T #^M; M;²B tm®M; +¢M? ç|- i` M
K M; t M? M?¢i- i`Q`M; FB K ;€+ M; M; i` M çMB çª i¼ F?¬B T?K+ H¢B +?•M F?Q

oB K L;mv i h?B M +~M i?"M +ªK M?"M K°i +?9iX #'i +?Êi H½Q +ªK i?'v `ä`"M;X
tmM; [m M? h`Q`M; h? M? F?) / Q ç°M;- +?mv M M"v ç¢B #B m +?Q pB + ç°i T?€X

oB K L;mv i h?B M i?~K F?ŠM; ç`M? i`QM; HÁM;- ç•v H" K°i MÆB #ªQ ç` +?QpE
J°+ HBM? F?Q bmM; i9+- i?B M ç` M;mv M F?Q +kM; #'i T?"KX æ®B pÈB i M h`Q
M;Q`B F?€i F?¬+´ ç½ M?B m M;"v ;†T çQÊ+ K°i /ÁM; bm®B K€iX J°+ HBM? F?Q i
çB M +m²M; p" M +?mv M i?2Q hB m +?m i?B M K°i pÁM;- ? B pÁM;X X- +S b m K°i
M M ?MM; K¢M? ?ÆM K°i T?¬MX a m +?QM +?QM i€K KQÆB K®i pÁM;- +?•M F?Q
i`QÊ+X a m F?B +?•M F?Q ?°B iK- # M t¬M; i?ŠM; p T?Q K¢+? •K .mv- i? M?Q +
t¬M; K¢M? iÈB- iQ" M i?•M ?„M +?'M ç°M; `i K¢M?- K¢+? .QÆM; .mv +kM; ç½ / /

a m F?B +?•M F?Q HQm +?mv M p" B pÁM; [m v p æ M æB M- i`QM; #€i K¢+? ç½ ç
h? M? M"v +kM; +?QM? i?S+ iB M p" Q +ªM? ;BÈB ?"m F€X

æ€M; iB + i M i°+ M?•M i` im´B M"v +ÁM +?Q F`T +OM; +´ p" i'M i?,M; +ªM? ;BÈ
M?QM; K¢M? K) p M; H M- iU ?² #®M T?Q p€+? ç€ ç m H" p€+? ç°M; i?B M M?B
•K # p +?¢K p" Q M? m- F?B M +?Q ç°M; [m"i p®M F?¬M; +?9i ;B| ;B| ç•v M?Q K
ç'i #^M;- MQÊ+ ç¼M; i` M K†i ç'i +kM; ;ÊM b|M; H M F`+? HB iX

•K # M"v F?€+ pÈB i`QÊ+ F?B i`B m ?²B i? Q i9M; ?mv i i?B H-M M"v `ä`"M; +?
M;Q`B +?B +ªK i?'v +?•M F?Q i`QM; +Æ i? ?ÆB +| p F?¬M; F?®M; +? çQÊ+- #„
ç° p" M +?mv M +?m i?B M +kM; ;BªK tm®M;- p®M i?`B ;B M K°i pÁM; H" # ?ÆB i
M,K ?ÆB i?Î- +?mv M M"v F?B M +?Q i?`B ;B M #¼M ?¼ F?¬B T?K+ H¢B +?•M F?
`i M?B mX

h? M?QM; +?mv M M"v +?Q T?ªB H" [m M i`¼M; M?'i- [m M i`¼M; H" H9+ M"v- #®
HK+ iK+ tm'i ?B M ?"M; i`,K ?"M; M;"M bBM? p"i M?Q HQ" B +?m°i- i?•M /"B +?W
+| K°i ç¬B +€M? i?'i çÄ M?Q K€mX JMB K€m i M? M²M; M†+ +?d i`QM; i?Q€M; +?
+?Q iÈB #•v ;B| - K¼B M;Q`B KÈB ?B m `®i +K+ ? M; ç°M; ç€ p¬B M"v +| +¬M; /KM
i`QM; ? M; ç°M; ç€ p¬B K" - i`QM; i?`B ;B M M½v ;B| - #¼M ?¼ ç½ Î i`QM; ? M; ´

@ *~M i?"MX #¼M b9+ bBM? 'v ç½ ` `²B5

æ¢B h`Q`M; H½Q ?ûi HÈM- i€i +ª K¼B M;Q`B M? M? +?|M; i" T?ÊT H¢B +MM; M? i

J°i •K # +~M; +?|B i B ?ÆM +ª •K # +O >mv i h?Y p M; H M- M; v +ª æ¢B h`Q`M
h?B M H" + Q i?O iS- M;k i`MM; i?B M +kM; F?¬M; M?"M çQÊ+- +ªK i?'v i•K i?¬M
i?•M /"B ?ÆM i?QÊ+ # M M;Q" B +Æ i? +Q `9i H¢B p" B T?¬M- M?`p"v +kM; F?B M
p" B T?¬MX

L;Q" B #¼M ?¼ ` - ç€K i°+ M?•M M?'i- M?" i`MM; i?B M F?¬M; çQÊ+ K v K„M M?Q
M?Q p¬ b® KkB FBK M?Ä M?Q H¬M; i`•m ç•K p" Q i B- H¢B ;B®M; M?Q i`®M; / ç"
F?B M +?Q i•K i?¬M`mM; +?mv M F`+? HB i- +?B i`QM; i?Q€M; +?®+- ç½ +| M;Q

@ h B i - i B i F?¬M; M;?2 çQÊ+ M[X XX

o" B i M i°+ M?•M M?" i`MM; i?B M ç½ H,M H°M i` M K†i ç„i- ? B i v #`i +?†i i B K
i v K" - ?B M M?B M ç½ #` çB +X

h?2Q •K # p M; H M- #-v >mv i h?Y i" T i`mM; i` M çdM? ç°M; i€+? ` +?W K°i H
>mv i h?Y `i HÈM + Q +?WM; #ªv i`QÊM;- ? B +€M? ;B M; `°M; /"B +?WM; ? B KQ
+| K°i çQ`M; ?Q p,M b„+ iQK tm'i ?B M- K°i +¶ ?mv i F?Q ?mM; #¢Q "T p T?Q K

@ J¼B M;Q`B +~M i?"M5

æϕB h`QÎM; H½Q [m€i HÈM K°i iB M;- i?•M ?bM? p¼i H M F?¬M;X oB K G½M; L;k
?"m ? i i-M; M"v ç M i-M; F?€+ ç€M? KϕM? p T?Q +¶ ?mv i F?Q FB X J" +QM >m
pQÆM; ;Bª +O ç" M >mv i h?Y HϕB F?¬M; i? K ç w iÈB K°i [mv M KϕM? K) +O æ
K„i iQ #^M; KB M; #€i i?"K +?Q i?Q€M; tm'i ?B M p F?BM? i?QÎM;X

E?¬M; b B +?QM? H" F?BM? i?QÎM;X æ¬B +€M? i?"i HÈM +O M! p¶ KϕM?- p¬ b@
i`QM; M?€v K„i M;QM; F i HϕB i?"M? ? B HQĐB FB K K"m K€m çÄ- ;"Q i?ûi # v`
æϕB h`QÎM; H½QX

J°i pÁM; b!M; ;ÊM /Q F?¬M; ;B M +?'M ç°M; H M ` - b!M; F?Q tmM; [m M? ç m #`
çB K'iX

Zmv M FbM? +MM; HQĐB FB K ç²M; i?ÌB i M #B M- K" F i [mª M?Q p"v ?B M M?B
oQÆM; M"v ? i bS+ F?¬M; ?"B HÁM;X J" ç" M >mv i h?Y tmM; [m M? F?¬M; +! w ç°
#° i° + >mv i h?Y- +?mv M T?¬M +?B ç` p` H" KQÌB T?¬M M;?B K F?„+X L m F?¬
+QM >mv i h?Y M"Q /€K M?9M; i v p"QX

æ¬B +€M? p¶ KϕM? K°i +€B- K°i i`"M; iB M; `Qi;B! p M; H MX >mv i h?Y oQÆM;
M?„K p"Q çdM? ç-m æϕB h`QÎM; H½Q p¶ tm®M; - i` M i`ªQ ç2M bb +! # +?B + K!M;
ç°i M;°i T?!M; ` ?mv i F?Q /"B +?WM; K°i i?QÊ+X

@ E?¬M; ? v- +QM >mv i h?Y M"v ç½ çϕi iÈB +ªM? ;BÈB M;k ;B B HBM? i?9X

oB K L;mv i h?B M M?bM i?'v mv i? +O >mv i h?Y oQÆM;- F?¬M; F?ÄB i?'i i? M

@ æϕB h`QÎM; H½Q- i iÈB ;B9T ¬M;5

L?QM; M; v b m ç!X >mv i h?Y oQÆM; ;"Q H M K°i iB M; `ÊM M;QÌB- #-v >mv i h?
i`Î M M çB M +m²M;- p¬ b@ ç¬B +€M? i?"i p¶ KϕM?- K†i ç'i /"v H M iWM; i`"M +m²
oB K L;mv i h?B MX

h` M M;QÌB F?¬M; +! K°i iB +?•M F?QX GK+ h? M? çSM; M;Q" B pMM; i?B M ç` M
ç°M; HϕB i m Hmv M >mv i GBM? E?Q ?B K +!X >mv i GBM? E?Q M"v +?QM? H" H'
+„M Mm®i K€m ?mv i K" i?"M?X h?2Q M?Q GK+ h? M? M?"M #B i- ç•v i?m°+ p T
HBM? i?9 ? h?' æ` >mv i J *?m- +€B; ¼B H" >mv i h?Y M"v +"M; b•m b„+ ?ÆM-
p"Q i`QM; J æϕQX "i +?Êi GK+ h? M? M?QÊM; K"v- i?•M ?bM? +?!T ç°M;- +?ÊT K
K°i i-M; L;k >"M? GB M h?B M EB K i`"MX

"¶M; M?B M K°i #!M; M;QÌB K K KϕB mv M +?mv M `ÆB tm®M; i?¬M; çϕQ- #!M;
i`QÎM; v K"m HY çÄ- ç¬B K„i ç T i mv i i`-M [mûi M?bM tmM; [m M? K°i pÁM;- H" T

@ E?¬M; ç9M;- pW `²B `ä`"M; i +ªK i?'v +! M?•M F?Q- pb b Q HϕB F?¬M; +! B +

h`QM; ç¬B K„i ç T +O M[M?•M FB - i?¬M [m M; çÄ +?!B HQm +?mv M- ~M ?"K F?C
?B M H M K"m t M?X

eeNX *?QÆM; jk, GK+ h? M? >B M h?•M

J°i EB K h¬M; +ÁM i` M?Q p"v Q\

h`QM; HÁM; GK+ h? M? i?Q€M; bWM; bĐ- /mM; KϕQ M[M?•M M"v M?bM [m F?¬
Kªv K v M"QX >ÆM M[F?Q b„+ HBM? ç°M; ;B[ç-m K"v +m®B K„i +O M" M;- M
EB K :Bª /MM; h`9 L? M æ M- M;QÌB F?€+ F?! HÁM; +! çQÊ+X

>²M i?S+ [mûi [m M? K°i pÁM;- HϕB F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ GK+ h? M?- €M? K„i
HϕB- H" T i S+ ?! i?"M? FB K [m M; #„M p"Q i`QM; ?mv i [m"iX

GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;- i?m ?²B FB K i`"M- hY >Q" M; EB K h?•M EB
iS+- i?2Q b m M[M?•M ît t X

G9+ M"vX æϕB h`QÎM; H½Q T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB- i?•M ?bM? M†M; M ç" T

aU ?MM; K¢M? +O >mv i h?Y oQÆM; M;k ;B B i?"i bU ç½ F?¬M; i?m K°i + Q i?O ob Km®M #ªQ p i°+ M?•M [m€ Qi +O KbM?X æ¢B h`QÎM; H½Q imv i ç®B F?¬M; H'v im pb F?¬M; i?m ;b K°i EB Ki¬M; - M?QM; H½Q +kM; F?¬M; +| +€+? M"Q T?€ •K # [m, /` K" K¢M? K) H¢B p M; H M- i`QM; H9+ M?'i i?îB +ª ç°M; [m"i p M; H M F?¬M; Qi i°+ M?•M h?B M GBM? i°+ i•K i?¬M +?'M ç°M; - #` •K # M;k ;B B [m, /` +? iX

@L;?B i b9+5

æ¢B h`QÎM; H½Q `®M; ;B"M K°i iB M; - +?•M F?Q K"m p" M; çÄ i` M M; QîB #WM; +? F?Q ? >Ä K"m p" M; çÄ i`QÊ+ M; QîB ?| i?"M? iWM; ;¢M b|M; M|M; #ÄM; - ç~v M ;B¢i b M; # M- /kM; K½M? H Q p T?Q >mv i h?Y oQÆM; FB - i`QM; K„i H° `ä p oQÆM; ç°i M; °i ?Qi b•m K°i ?ÆB- #KM; #M? i`QÊM; i?"i HÊM- •K # K"m K€m iQ€ HÊM ç~v # "i [mv M FbM? M|M; #ÄM; - F?B M +?Q M?QM; ;ÊM b|M; M|M; +m²M +m° F?¬M; +?9i i•K ?ÆBX

@ æ¢B h`QÎM; H½Q5

oB K L;mv i h?B M `®M; ;B"M- +?'M p,M; KQîB K'v >mv i h?Y tmM; [m M? KbM?- iK+X o¬b® ç¢Q +?•M F?Q ? >Ä #„M ` - ç€M? p T?Q +m°M b|M; HÊM FB X

@ > ? X >mv i h?Y oQÆM; - `®i +K+ +kM; ibK çQÊ+ M; QÆB `²B5

"„i +?Êi K°i ;B¼M; mv M +?mv M p M; H M i`QM; ç°M; - i? M? •K M"v pW p M; H GBM? i°+ M; •v M; ~M +ª M; QîB- M; v +ª ç" M >mv i h?Y p®M ç M; p•v +¬M; oB K L; m T?ªB K +?QÊM; - ç m M; •v M; QîB ` i`¬B M´B i` M F?¬M; - H" M; QîB M"Q p"v\ "¼ ;B"i KbM? FBM? ?½BX

J°i ç¢Q FB K +QÆM; K"m iQK çÄ tû `€+? F?¬M; i`mM; - +?¢K K¢M? p"Q +m°M b|M; oQÆM; ç€M? -K K°i iB M; X

hB M; FB K M; •K #M; #¢+ p M; H M- K°i ç¢Q •K # FBM? F?OM; T?€i ` - /QÎM; M? M?"M ` K°i +€B ;b ç€M; bÊ- p°B p" M; HmB p T?Q b mX

@ G¶ KkB +O >mv i h?Y oQÆM; M; QÆB i?"i i?QM?- +?d H" F?¬M; #B i`®i +K+ i çQÊ+ ? v F?¬M; X XX

@ æ€M; ;B"M i? v M?•M i°+5

G9+ M"v >mv i h?Y oQÆM; ç M; çSM; HÆ HYM; i` M F?¬M; ;¬M çdM? ç°M; - T?€i ` i? M? •K +O >mv i h?Y oQÆM; ? i bS+ F?| M; ?2- iU M?Q iB M; ?²`QÊm pĐ i M; E

J°i i`M; +QîB F? M? F?€+? K i B M?Q iB M; +?m¬M; M; •M p M; H M- K°i #|M; M ?B M i`QÊ+ Kti K¼B M; QîBX

@ L" M; H" M; QîB T?QÆM; M"Q\

a„+ Kti æ¢B i`QÎM; H½Q iÄ ` M; ?B K M; ?` - €M? K„i i?"T T?¬M M; QM; i`¼M; X

@ h?¬M M[+?,M;

J" H9+ M"v- `i iM?B m ?€M iY i` im´B +O h?B M GBM? i°+ H° p bB K - iU ?² F?¬ i`QÊ+ Kti KbM? i?"i bU i²M i¢B i` M M?•M i? X

æ•v H" K°i M[M?•M tBM? ç T imv i i`¬M- K°i i?•M tB K v i? i?QÈi K"m HY çÄ- # /ªB HK i?"i /`B €M? K„i HQM; H M? M?Q MQÊ+- ? i bS+ K ?²M- iQ" M i?•M iQ€i ` •M? K„i M" M; M?bM ç M MÆB M"Q- #¼M i°+ M?•M h?B M GBM? i°+ çÄ Kti iQ i B i F?B T bÊ i`QM; HÂM; X

@ ob b Q H½Q M?•M ;B M|B M?Q p"v- i H" B- pb b Q TªB M|B +?Q H½Q #B i\

a„+ Kti b b¬KX æ¢B i`QÎM; H½Q H M iB M; ,

@ LÆB M"v H" H½M? ç` +O h?B M GBM? i°+ i - M; Q" B M; QÌB h?B M GBM? i°+ ` +?B- M" M; +ÁM iU iB M t¬M; p" Q + 'K ç` h?B M GBM? i°+ M? Q p"vX

@ *'K ç` h?B M GBM? i°+ +O H½Q Q\ L[M?•M tBM? ç T H„+ H„+ ç-m,

@ G½Q M?•M; ;B M|B M?Q p"v H" F?¬M; ç9M;- h?B M GBM? i°+ +O H½Q p®M F? iWM; ;®+ +•v M; ¼M +| i` M ç¢B HK+ M"v F?¬M; +?9i [m M? pÈB +€+ M; QÌB- GBM MÆB bBM? b®M; +O +ª EB K h?¬M æB M p" h?B M GBM? i°+ +O +€+ M; QÌB- M GBM? i°+ +€+ M; QÌB- +ÁM F?¬M; +?Q #'i F€ B F?€+ HmB iÈB- M?Q p"v H" ?Q" M

@ _®i +K+ M" M; H" B\

æ¢B h`QÎM; H½Q #B M b€+- M?bM M[M?•M FB +?,K +?,K- iK i" T +?•M F?Q bÆM F?¬M; ?ÊT b) H" T iS+ ç°M; i?OX

@ h H" B F?¬M; [m M i`¼M;- [m M i`¼M; H" +QM >mv i h?Y oQÆM; M"v i T?ªB ç +kM; F?¬M; ç®B T?| çQÊ+ pÈB M| - ?¬K M v i•K i`¢M; i +kM; ``i i®i- +€+ M; QÌB ç L[M?•M tBM? ç T F?Q€i i vX €M? K„i M?bM b M; >mv i h?Y oQÆM; X

@ L" M; X XX

æ¢B h`QÎM; H½Q M; ?2 p"v b[M; bÌ- K†i H° b„+ ;B" M /[,

@ L" M; iU iB M t•K M?" T h?B M GBM? i°+ i - +QB h?B M GBM? i°+ i +?ŠM; ` ;b- M p h?B M GBM? i°+ i M?Q p"v- +| H) +kM; #B i`^M; h?B M GBM? i°+ i +| K°i i?S æ²M; iY +Q `9i H¢BX `®i +K+ i`QM; K„i M[ M?•M tBM? ç T iQ€i ` b€i F?Q H¢M? M

@ :BÄB- +€+ M; QÌB /€K mv ?B T i Q\ E?¬M; b B F?¬M; ?´ H" h?B M GBM? i°+- # M; O b v ç½ M?B m M,K- MY b®M; MY +? i- +kM; /€K K M; ` mv ?B T h - M m ç½ ?¬K M v- i' i +ª +€+ M; QÌB b) M; ½ tm®M; i`QM; ?mv i [m" i M"v5

EB K +QÆM; K"m iQK çÄ i` M M; QÌB M[ M?•M #'i +?Êi tm' i ` - K°i +¶ FB K w b„+ # #®+ H M- M; QM; iK i?¬M? K°i ?QªM? +U FB K + Q K'v i`QÊM; b m HQM; M[ M?•M> K°i Hm²M; F?¬M; ;B M ;ÊM b|M; F?m +? i€M ` #®M T?Q - F?B M +?Q FbM? T?QM F?„T i`QM; ç°M; [m" iX

>Q F?¬M; T?€ M€iX [mûi K¢M? p T?Q i°+ M?•M h?B M GBM? i°+ p" ç" M >mv i h?

@ •KX XX

o¬ b®•K # ç²M; i?¬B p M; H M- •K # p¬ ?bM? ?°B iK i`QÊ+ ç" M >mv i h?Y M? M i?¬M? K°i i? M? HÊB FB K•K # /"B +?WM; KQÌB i`QÊM; X > B # M KkB FB K ;B®M b|M; F?¬M; ;B M tm' i ?B M- +?d i`QM; i?Q€M; +?®+X ç€K i°+ M?•M h?B M GBM i?¬M? i`mM; i•K ;B Q i?O +O M[M?•MX

h?¬M b„+ æ¢B h`QÎM; H½Q p" oB K L; mv i h?B M ç¢B #B M- +?•M F?Q ? >Ä K" F +ª oB K L; mv i h?B M- i' i +ª pä ;Bª ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB i K i`MM; i?B M +O h?E +?•M F?Q ?° i?•M- i?¬M? K°i +€B H²M; # Q i`MK i¬M; i¬M; K'v KQÆB i M i°+ M?• H¢B- M; v b m ç|X J°+ HBM? F?Q b m M; K½M i`QM; ç°M; [m" i ç²M; i?ÌB ?°B iK # Q J°+ bBM? >Ä X

*?•M F?Q i`QM; H²M; M?'i i?ÌB ?| i?¬M? K"m p" M; çÄ +?|B K„iX J" b® i°+ M?•M H¢B- i' i +ª M?QM; B +| çQÊ+ J°+ +?•M F?Q ç m ç²M; HQ¢i `| i +?•M F?Q p" QX

h` M HÁM; +?•M F?Q K"m p" M; çÄ 'v- #€i +?Êi bBM? ` K°i M; ¼M HY K"m p" M; çÄ F?¬M; ;B M #` i?B m ç®i i?¬M? T?'M pKM- iWM; ;ÊM b|M; M?¬M M?¢i F?m +? i€M i`QM; H²M; +?•M F?Q- #¼M æ¢B h`QÎM; H½Q +?'M ç°M; iQ" M i?¬M- +Æ i? T?€i M?QM; iB M; T?Ki p M; H M i`QM; M?€v K„i- K'v KQÆB i M i°+ M?•M h?B M GBM? T?mM ` iWM; M; KK K€m iQÆB- H²M; +?•M F?Q H¢B F m `„+ K°i iB M; - tm' i ?B M H E?¬M; +ÁM +€+? M" Q b Q\

*?d i`QM; i?Q€M; +?@+- F?¬M; +?d M?QM; i°+ M?•M h?B M GBM? i°+- M; v +^a æ
i`Î M M t€K t`i M?Q i`Q i`M- F?¬M; i? #^aQ p çQÊ+ i°+ M?•M- +?Q /M H½Q +| çQ
F€M; k i`MM; i?B M- +kM; +?d +| i? KB M +QĐM; Mû i`€M?- +| w M; ?o ; b +?S\ •
K`m p`M; çÄ pĐ i M; B[? B +m°M b|M; F?¬M; ; B MX

J°i iB M; FB K M; •K i`QM; i`ûQ p M; H M- i`QÊ+ K†i æ¢B h`QÎM; H½Q- F?¬M; ; B
i`QM; M?€v K„i- K°i #|M; t M? ?B M` X

@ *'KX XX

h? M? •K #bM? i?¬M K` mv M; ?B K p M; H M- # M i`QM; ?mv i [m"i M?„i i?ÎB F?m
?mv M^aQ- H"TiS+- /QÊB €M? K„i F?B T bÊ+ O M[M?•M tBM? ç T p` >mv i h?Y oC
p®M ç½; ¬M i`QM; ; M; i'+- F?¬M; M; Ì /WM; T?„i H¢B M; v i`QÊ+ K†i ç€K i°+ M?•M

@ >ÊT5

*?d i`QM; i?Q€M; +?@+- ? B +m°M b|M; F?¬M; ; B M; B®M; M?Q K°i +?B + K`M #`
p¬ ?bM? +m®M K'iX

@ L; QÆB H`X XX

L?bM i?'v GK+ h? M?- b„+ K†i æ¢B h`QÎM; H½Q H"TiS+ H° p M; QM; i`¼M; X

@ G` M; QÆBX XX

oB K L; mv i h?B M +MM; p`B i M i°+ M?•M +?'M ç°M; i`QM; HÁM; - H9+ i`QÊ+ i`"M
S?B h?B M ç½ H`K +?'M ç°M; +<sup>a</sup> h?B M GBM? i°+- M?QM; ?B M i¢B t2K` - +^aM?
KS+ F?¬M; i? M`Q iQÎM; iQÊM; çQÊ+- +?d +¬M F?) ; BÆ i v M?„+ +?•M ç½ +| i?
; B MX

@ S?€T h„+ *'K +®5 L; QÆB H` EB K >Q`M; 5

a„+ K†i M[M?•M tBM? ç T ç¢B #B M- K„i +?•K +?9 M?bM GK+ h? M?,

@ E?¬M; #B i+€+ ?¢ +| [m M ? i? M`Q pÈB h?B M GBM? i°+ \

*| i? bY /KM; S?€T h„+ +¬K +®- M?'i ç`M? H` æ¢B bQ EB K ç¢Q M?` FB T EB K >Q
M?•M HU+ +O M[M?•M tBM? ç T- i?O T?€T +O GK+ h? M? F?B M½v- ``i; B®M; i?
EB K >Q`M; i`Î H M KÈB +|X

E?¬M; :B M +¬K +®5

E?¬M; b B- +?QM? H` E?¬M; :B M +'K +®X

@ L`M; çB çBX XX

E?¬M; M|B M?B m H|B +MM; M[M?•M- GK+ h? M? iÄ` H¢M? M?¢i i? Ì Æ- M[M?•M
HÊB- i`¬K ; B¼M; M|B,

@ :B Q >mv i h?Y oQÆM; FB +?Q i - i b) `ÌB çB- GK+ h? M? F?) M?QÈM; K`v,

@ h F?¬M; H"TH¢B H¬M i?S ? BX

@ L; QÆBX XX

G²M; M; U+ T?"T T?²M; - ç¬B K€ H9K ç²M; iB M +O M[M?•M tBM? ç T çÄ`U+ H M
KÈB K°i H¬M ; †T T?ªB M; QÌB /€K ç®B tY p¬ H pÈB KbM? M?Q p"v- ?B M i¢B iÈB G
M; Ì H¢B #` F?BM? i?QÌM; K°i H`M M[X

@ *| T?ªB H` M; QÆB F?¬M; \

GK+ h? M? pW /Si H|BX ?QªM? i?¬M FB K K`m iQK çÄ b m HQM; M[M?•M M?'i i
`mM `šv bÊ ?½BX

@ >²M; GQ M5

L[M?•M tBM? ç T F?) F m K°i iB M;- M" M; +^aK M?"M M¶B bÊ ?½B +O i?¬M FB K
iBM- H9+ M"v- M; v +^aFB K *?OM; +O M" M; +kM; T?€i` •K i? M? MM; Q" M; F?¬
*^aK ;B€+ M"v i?2Q i`Q M?Ê +O M" M;- +?d +| i? +<sup>a</sup>K i?K [m i` M M; Q`B ? B p` bQ
¬®i +K+ €M? K„i H° p bÊ ?½B F?¬M; /€K M|B ;b- M[M?•M tBM? ç T tQ v M; Q`B ?
¬ M; Q" B ?mv i [m"iX

edyX *?QÆM; jj, L; QΦB h°+ h`QÎM; G½Q >mv M .QÆM; h¬M;

h?'v M[M?•M tBM? ç T ç½`ìB çBX æΦB i`QÎM; H½Q +MM; oB K L;mv i h?B M M?b
T?"Q M? M?äKX

@GK+X XX GK+ æΦB bQX XX

L;šK M;?o K°i +?9iX æΦB h`QÎM; H½Q # M ç´B +€+? tQM; ?¬X

@ *QM >mv i h?Y oQÆM; M"v H" HBM? i?9 J æΦQX æΦB h`QÎM; H½Q Km®M M| b®
>ÆB M;Æ M;€+ K°i +?9i- ;B| T?9i M"v æΦB i`QÎM; H½Q KÈB çQ K„i [m M b€i GK
p`B M,K M;„M M;OB F?¬M; ;†T- i` M M; Q`B GK+ h? M? ç½ +| i? K p mv M;?B K- +
+?|+ [m^a [mv i K" i`QÊ+ FB F?¬M; +|X

@ >mv i h?Y ;•v ?¼ ?ΦB +?Q h?B M GBM? i°+ i X :B i ?ΦB M¬ /`+? h?B M GBM? i
/B i #¼M +?9M;X

>Q i b•m K°i ?ÆBX æΦB i`QÎM; H½Q K`KB M; M|BX

@ æQÊ+X

: "i ;"i ç-m- €M? K„i GK+ h? M? M;QM; iK- +?mv M b M; M?bM >mv i h?Y oQÆM;X

@ L;QÆB F?¬M; i? ;B i i - M m M;QÆB ;B i i `²B- J æΦQ M?'i KΦ+?i b) F?¬M; ;

>mv i h?Y oQÆM; F m iQX ?B M M?B M- M| +kM; #B i `ä`"M;- M| F?¬M; i? M"Q +
GK+ h? M? H„+ H„+ ç-m,

@ E mv ?B T i `i M?B m- MB K i?¬M +O i ç½ F?¬M; i? +?Q J æΦQ +O M;QÆB
ç½ p`Q çΦB HK+- i F?¬M; bÊ M[X

.Si H`B- i?¬M [m M; K"m iQK i`QM; K„i GK+ h? M? +?ÊT ç°M;X

@_„+X XX

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- b m HQM; ç" M >mv i h?W M Si` p¬ b® F?¬M; ;B M æ°M; >
;B M æ°M; >Q p®M ç2M i®B M?QM; HΦB +| i? K HBM? [m M; K"m iQK M?Φi H" T H
t€K +O Hm•M ?²B bBM? iYX

@ •KX XX

>mv i h?W oQÆM; p` #¬v >mv i h?Y +?d F`T T?€i` iB M; +?B +?Q i iÄ p F?¬M; +
;B M æ°M; >Q Mm®i +?YM;X

@ æ•v H"X XX

> B M; Q`B #¼M æΦB i`QÎM; H½Q F?¬M; ;B'm çQÊ+ €M? K„i FBM? ?Q" M;- +^a ? B
GK+ h? M? i`QÊ+ K„i ?MM; KΦM? iÈB KS+ M"Q- +?Q /M #¼M ?¼im Hmv M iÈB p
T?QM; - 2 `^M; +kM; F?¬M; i? T?€i` F?¬M; ;B M æ°M; >Q / /"M; M?Q p"v çQÊ
h? M? +?d +¬M F?) ç°M; i•K H" H"K çQÊ+- 2 `^M; ç½ pQÊi [m +^aM? ;BÈB EB K >²

@ GK+ æΦB bQX XX M;"BX XX

@ æ iΦ GK+ æΦB bQ tm'i i?O +Sm ;B9T- tBM ?½v iÈB çΦB i`ΦB +O h?B M GBM?
+| i? ? i iB M? ç` +?OX

hU ?² oB K L;mv i h?B M +ÁM Km®M M|B ;b ç| - M?QM; #` æ¢B i`QÎM; H½Q M; ,M
@ æ i¢ æ¢B h`QÎM; H½QX
:BªB [mv itQM; >mv i h?Y oQÆM; - i•K MB K GK+ h? M? F?) ç°M; K°i H-M M[- ?m
M`v M?`i i?ÌB #` ?9i p`Q i`QM; F?-M; ;B M æ°M; >Q- F?-M; F?Q i`Î M M ? i bS+ i
æ¢B i`QÎM; H½Q KoK +QÌB M|B ,
@ GK+ æ¢B bQ- b®J Zm M; J°+ M`v- h?B M GBM? i°+ i +kM; F?-M; +-M M?B m
? v H`H`v p`B F?®B çBX b®J Zm M; J°+ M; `M M,K M`v- +?Q /M H`Î; B[FB Ki`
;B[+?Q i•Ki?-M çQÊ+ K°i T?-Mi? M? ioM?- imv `^M; F?-M; i? T?€; BªB ?Q`M iQ
+| i? M; ,M +ªM K°i T?-MX
GK+ h? M? ?ÆB bYM; b®i b m ç| +kM; F?-M; M|B ;b- i?m H`v ? B F?®B i?B M ME
h?B M ;B BX XX #^M; p`Q im pB ?B M i¢B +O ?„M- *?•M GQM; L?½M +| i? M?b
i`M æ` ;B B- i? M?QM; ç®B pÊB FB Ki`M h?B M ;B B- pšM +?Q çO HU+- FB
Q p•v h-M; bQ EB K S?€+?- i?“K +?Q i`m /B i +ª h-M; bQ EB K S?€+?X h?W M
h? M? +kM; +ªK i?`v ?´i? M i`QM; HÁM; - ç°i M?B M +| K°i iB +?|T H|2 H M i`QM
M|B ,
@ æ¢B i`QÎM; H½Q iÄ ` F?šM; F?€B M?Q p`v- b m M`v #`i +S F?B M`Q- GK+ h? M
i v K°i H`M- +?Q /M H`h-M; bQ EB K S?€+? +kM; F?-M; b QX
a m F?B M|B ` M?[M; HÌB M`v- GK+ h? M? +ªK i?`v HÁM; KbM? M? M?äK `´i M?
EB K S?€+?- +?mv M M`v ç½ pQÊi [m F?ÄB +ªM? ;BÊB impB +O ?„M- K†i F?€+-
H-K +O ?„M- +?Q M M ?„M F?-M; iB +i` K°i ;B€ + Q M?Q p`vX
a„+ K†i æ¢B i`QÎM; H½Q iÄ ` pmB p - H„+ ç-m,
@ GK+ æ¢B bQ F?€+? b€Q `²B- h?B M GBM? i°+ i F i ;B Q #^M; ?[m ç•m T?ªB H`
i`¼M; h?B M GBM? i°+ i - tBM çWM; M?„+ +?mv M M`v M[X
E?-M; M; ÌH9+ M`v GK+ h? M? +kM; iÄ ` p- +MM; FB M [mv i,
@ sBM æ¢B i`QÎM; H½Q çWM; M|B M[ - HÌB M`v GK+ h? M? ç½ bY /KM; HÌB i? i•K
@ GK+ æ¢B bQ ?`i i T?ªB H`K M?Q p`vX XX æ¢B i`QÎM; H½Q +QÌB F?´X
æ¢B h`QÎM; H½Q F?-M; M|B ;B M[- [mûi K„i M?bM [m M? K°i pÁM; X >B M ;BÌ b®
b®M; b|i ç½ F?-M; iÊB M,K KQÆB i M- i`QM; ç| F?-M; Qi #` i`¼M; i?QÆM; X
J¼B M; QÌB ` F?ÄB ?mv i [m`iX æ¢B h`QÎM; H½Q bmv M; ?o K°i +?9i `²B M|B ,
@ GK+ æ¢B bQX ç€K >mv i h?Y M`v M- /`+? `´i M?B m i°+ M?•M +O +?9M; i - F?-
?¼ F?-M; \
GK+ h? M? ;`i ;`i ç-m- ?²M i?S+ iÄ ` - bÆM K¢+? `°M; ? B i`,K /†K H`T iS+ ?B M
EB K +?d M•M; H M- +?d p T?Q i`QÈ+X
@ oMX XX pMX XX pMX XX
h`QM; H9+ M?`i i?ÌB- p- b®H Qm [m M; K`m K€m ?°B iK H¢BX
S?Q i`QÈ+ `´i çÁM; ?mv i i?9 +ÁM +| `´i M?B m ?mv i i?B i`i +ª ?°B iK iÊB i`QÈ+
@ h? M? >B MX XX u M JBM?X XX
E?-M; Qi i°+ M?•M h?B M GBM? i°+ +`i iB M; F m i?`i i? M?- i?`v ç€K ?mv i i?B i`
M?Q+?- K†i K`v /[ iÊM- +ÆM ;B`M i`QM; HÁM; #¼M ?¼ +`M; i`Q /•M; K¢M? K)X
@ GK+ æ¢B bQ- M; `BX XX
J†i oB K L;mv i h?B M H° p p M tBM

GK+ h? M? F?) çªQ ?²M i?S+ [m - +?d +QÐB K°i iB M; ,
 @ a® ?mv i i?B M"v i`QÊ+ F?B #` F?®M; +? X ç½ #` i" M /B i bBM? +ÆX >B M ;Bì-
 çªK +?Q ?²M T?€+? #` i`B #m°+ +O #¼M ?¼ çQÊ+ Hm•M ?²B K" i?¬BX
 a„+ K†i æ¢B h`QÎM; H½Q M;?B K M;?`- F?Q€i i v M¡B,
 @ L;mv i h?B M F?¬M; +¬M M?B m HìB- GK+ æ¢B bQ +¡ i? H"K çQÊ+ M?Q p"v ç½
 ?¼`²B
 E?¬M; ? /Q /U- FB K +?d GK+ h? M? p) K°i +€B- i`QÊ+ K†i ?"M; +?K+ ?mv i i?B H
 aBM? hY Gm•M >²B ?bM? pm¬M; `°M; KQìB i`QÊM;- b„+ t€K +O aBM? hY Gm•M >
 pÈB #¼M æ¢B i`QÎM; H½Q- ?B M M?B M ç½ #` GK+ h? M? F?®M; +? i`QM; i v X
 aBM? hY Gm•M >²B5
 > B M;QìB æ¢B h`QÎM; H½Q M?bM M? m- i`QM; K„i H° p M;?B ?Q†+ F?¬M; i?¬B +
 L?QM; H" T iS+ ? B M;QìB ç½ ;¢i çB w M;?o M"v- i`QM; i`Q M?Ê +O #¼M ?¼- H9+
 M?B m T?QM; G¬B EB K E?Q- +?d H" ?B M ;Bìim pB +O GK+ h? M? iBM? i?•K-
 EB K >Q" M;- +?d +?ì T?€T i„+ pB M K½M b) #QÊ+ p"Q +"M? ;BÈB EB K S?€+?X J
 +kM; +?d H" pä ?²M i`mM; F€- iQÆM; çQÆM; pÈB EB K h¬M; K" i?¬B- #•v ;Bì #¼M
 çQÊ+ GK+ h? M?X
 æMM; K°i iB M; M' p M;- i`QM; ?"M; +?K+ ?mv i i?B M"v- iWM; ?²M T?€+? i?B M?
 aBM? hY Gm•M >²B- M?bM i?`v iWM; ?²M T?€+? K"m i`„M; M;½ #QÊ+ p"Q Hm•M ?
 i°+ B M'v ç m H° p #B i?QÆM;X
 o®M M?•M F?~m h?B M GBM? i°+ p¬ +MM; Qi ÄB- +?Q /M H" KQìB i°+ M?•M M;½ t
 ?m®M; +?d H" K'v +?K+- ;¬M i` ,K i°+ M?•MX XX
 J°i H9+ b mX çQ" M M;QìB [m v p ç¢B i`¢B h?B M GBM? i°+- i`QM; H¬m h? M?
 i`QÎM; H½Q +?B M? m M;²B tm²M;- GK+ h? M? M;²B Ì p` i`Q i•M F?€+?X
 a m i?¬B ;B M +?WM; i" M K°i MûM ?QÆM;- ? B p` i`QÎM; H½Q FB +kM; #B i`ä H
 M"v- +¡ H) ç½ QÊ+ ? M pÈB M? m iW i`QÊ+- #®M M;QìB F?¬M; B ç + "T iÈB +?m
 ?B M MÆB ç•vX
 @ æ¢B i`QÎM; H½Q- +?9M; i H'v çQÊ+ `i M?B m J Zm M; J°+- F?¬M; #B i M M t
 K¬M EB K æ¢QX XX
 "®M p` i`QÎM; H½Q iÄ ` i`¬K iQ- GK+ h? M? F?¬M; M¡B ;b- +?d M;²B BK K°i +?¶
 iQM? iÈB +?mv M çB H¢B b m M"vX
 _€i H•m b mX æ¢B i`QÎM; H½Q M;~M; ç¬m H M M?bM GK+ h? M?,
 @ E?¬M; #B i GK+ æ¢B bQ +¡ i? ç€T SM; K°i v m +¬m [m€ T?"M +O #¼M i ? v F?
 @ sBM æ¢B i`QÎM; H½Q +S M¡BX
 @ *?9M; i Km¬M KìB GK+ æ¢B bQ ç•K M?B K +?S+ M;Q¢B i°+ i`QÎM; H½Q +O h?
 L;Q¢B i°+ i`QÎM; H½Q5
 GK+ h? M? +?`M ç°M; i`QM; HÁM;X h?2Q M?Q ?„M #B i- h?B M GBM? i°+ M"v pšM
 HK+ +O ?„MX ?B M ;BìH¢B Km®M ?„M çªK M?B K +?S+ i`QÎM; H½Q- /M H" M;Q¢
 i`QM; ç¡ H¢B b•m b„+ p¬ +MM;X
 @ S?ªB +?,M; GK+ æ¢B bQ +ÁM +¡ +?¶ F?¡ tY\ æ¢B i`QÎM; H½Q M?bM GK+ h? M?
 GK+ h? M? ç½ iWM; [m M b€i i•K T?€T i`mv M i?W - pä ?¼+ +O h?B M GBM? i°+
 i`°K +„T- imv `^M; ?„M ç½ +¡ #²B i?QìM;- M?QM; /M b Q / M? F?¬M; +?€M?- M;¬M
 M;Q¢B i°+ i`QÎM; H½Q +O h?B M GBM? i°+- +kM; +¡ i? M?ì ç¡ K" MB K i?¬M +O
 K°i T?¬M- i`QM; HÁM; ç½ [mv i- F?¬M; +ÁM /Q /U M[- GK+ h? M? # M ç€T SM; ,

@ æQÊ+X

JK+ çQ+? +O æ¢B h`QÎM; H½Q- iU M?B M H` GK+ h? M? ?B m ``i`ä`M;- +?Q M

@ a® J Zm M; J°+ M`v- æ¢B h`QÎM; H½Q +| i? iÊB hY >` i¬M; ç`B H`v- imv `^M; ?
H` i¬M; /•M +O hY >` i¬M;- M?QM; pšM T?ªB ;B[i? /B MX

"®M M;QÌB #¼M æ¢B h`QÎM; H½Q ç m H° p KWM; `ÐX

@ GK+ æ¢B bQ F?¬M; +ÁM H` i¬M; /•M hY >` i¬M; Q\

æ¢B i`QÎM; H½Q bYM; b®i- H½Q F?¬M; M;?o` GK+ h? M? H` ?¢M; M;QÌB tm`i b„+
F?ÄB i¬M; K¬M- GK+ h? M? +QÌB F?®,

@ h¢B ?¢ H` iU KbM? ` F?ÄB i¬M; K¬M- +ÁM M;mv M /Q i`QM; ç| - K°i HÌB F?| HÁ

"B i GK+ h? M? F?¬M; K¬M M|B æ¢B h`QÎM; H½Q +kM; F?¬M; Km®M ?ÄB M?B m
M;QÌB # M [m€ bKT tm®M;X

@ "®M p`- F?¬M; çQÊ+X XX

GK+ h? M? i?'i FBM?X T?€T i„+ #'i +?Êi tm`i ç°M;- +€+? F?¬M; M; ,M +ªM #®M M;

@ sBM GK+ i`QÎM; H½Q +Sm hS i`QÎM; H½Q +?9M; i X XX

hS i`QÎM; H½QX XX GK+ h? M? #B i ç| H` oB K *?B M M;`v i`QÊ+ ç½ `ìB çB- H½M
;B B i` M h?B M æ¢Q h?"T æ²X

L;`v ç| iWM; M;?2 M|B GK+ h? M? +kM; +| #B i [m - +?d H` F?¬M; #B i ?B M ;Bì-
MÆB M`QX

@ sBM #®M p` çSM; H M `²B ?½v M|B M m GK+ h? M? +| i? H`K çQÊ+- [mv i F?¬
i`¼M; M|BX

@ Í >mv M .QÆM; i¬M;- M;Q`B b€m M;`M /†KX >mv M .QÆM; i¬M; H` i¬M; K¬M +'
æ¢B h`QÎM; H½Q i`-K ;B¼M; M|BX

G9+ M`v æ¢B i`QÎM; H½Q K|B +?"K`½B M|B ` M;mv M M?•M +O +?mv M M,K tQ -
`ä- i`QÊ+ FB - h?B M GBM? i°+ +| K°i i°+ M?•M i?¬M +| ?mv i K¢+? J°+ GBM?- K€
i? /MM; ç M;QM; Hmv M ç M /QÊ+- i`QM; H9+ M`M; ` M;Q`B /m M;Q¢M- #` K°i p`
+kM; ` M;Q`B /m M;Q¢M T?€i ?B M- /MM; bS+ K¢M? #„i p >mv M .QÆM; i¬M;X >
M,K i`¬B [m X K` oB K *?B M +MM; L?` i`QÎM; H½Q oB K L;mv i h?B M H9+ `v çB
+?†i +?•M- K°i M;QÌB +?ŠM; M?QM; #` +?†i +?•M- +ÁM #` ?¢ FB K M;mv M T?QM

@ L?Q p"vX p` Zm >QÆM; FB ?B M ;Bì pšM +ÁM i` M M?•M i? ? v b Q\

@ E?¬M; b BX

æ¢B i`QÎM; H½Q ;"i ;"i ç-m,

@ >mv i K¢+? J°+ GBM? p¬ +MM; [m M i`¼M; pÈB +?mv M Hmv M ç M /QÊ+- +| i?
Hmv M ç M- M?'i ç`M? >mv M .QÆM; i¬M; b) F?¬M; ç +?Q M`M; +? i çB K°i +€+?

edRX *?QÆM; j9, >° S?QM; EB K GBM?- hBM hS+ >Q`M >²M Ui?QÉ

L;Q`B b€m M;`M /†K- i` M K°i pMM; M9B MQM `°M; `½B- +| +ªi`,K M;¼M M9B M®B
+| p M?Q ?bM? i?"M? K°i i`"M i? M`Q ç|X Q B T?QM; HšK HšKX æSM; i` M K°i ç
GK+ h? M? M?bM bÆM K¢+? M;mv M F?Q bmM; i9+ T?Q i`QÊ+- i`QM; HÁM; i`-K i
K¬M +'T h? M? S?"K- +| #®M i M æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M- i`QM; ç| +| K°i i
M`B / M?- +ÁM b|i H¢B iW çìB i`QÊ+- +QB M?Q +kM; +| mv / M? F?¬M; M?Á Î;BÈ

J†+ /M ;BÈB h? M? S?“K H“ M?Ä M?“i i`QM; #®M ;BÈB- M?QM; /B M iQ+? +O M|
K¬M; - +| +?m pB ?“M; i`,K p¢M /†K- M?[M; i¬M; K¬M iQ+? Hkv b m M,K p¢M M,K T
ç| i¬M; K¬M +‘T h? M? S?“K- Qi M?“i +kM; +| iÈB K‘v i`,KX

J“ i`QM; K‘v i`,K i¬M; K¬M +„T h? M? S?“K ‘v- M?[M; i¬M; K¬M +| çQÊ+ æ¢B bQ
F?¬M; iÈB M,K KQÆBX J¶B K°i i¬M; K¬M +| EB K >Q“M; - ç m +| iB K HU+ iB M; E
`^M; >mv M .QÆM; i¬M; +?d +| K°i i M EB K >Q“M; ;B“ Mm - M?QM; H¢B im Hmv
K¢M? K) p“ #€ ç¢Q- /M i`QM; FB K F?Q ? +?•M >Ä - +kM; t T p“Q ?“M; i?QÊM; T?
iBM? i?•K +O p`M?“`FB T EB K >Q“M; M“v- M?QM; i¬M; K¬M #bM? i?QìM; F?¬M

>mv M .QÆM; bÆM K¢+? H“ i¬M; pU+ +O >mv M .QÆM; i¬M; - M; Q¢B i`W >mv M
bÆM K¢+? `°M; ?“M; p¢M /†K M“v +ÁM +| ? B i¬M; K¬M +‘T h? M? S?“K F?€+ bBM
i`QM; ?“M; KQìB i¬M; K¬M ç-m- #‘i [m€ M m bQ pÈB >mv M .QÆM; i¬M; - ? B i¬M;
H¢B F?¬M; +| EB K >Q“M; - +?Q M M M?B m çìB [m X >mv M .QÆM; bÆM K¢+? M“
H“ + Q M?“iX ç•v H“ M?QM; Mûi +Æ #ªM K“ GK+ h? M? #B i çQÊ+ p >mv M .QÆM
ç®B pÈB ?„M- i¬M; K¬M +‘T h? M? S?“K F?¬M; ? +| +?9i mv ?B T M“Q +ªX

h?2Q bU i,M; iB M +O +ªM? ;BÈB im pB p“ i?U+ HU+ i?¬M i?¬M; - M?•M ;BÈB i•K
tªv ` #B M ?| M; ?B M; i`ìB H +? ç‘i- /M H“ M?Q p“v- i` M M; QìB GK+ h? M? pšM
+?Q T?|M; tm‘i` ? iX

*?mv M +O h?B M GBM? i°+ F?¬M; i? F?¬M; M?9M; i v p“Q- K®B mv ?B T ç M iW
M; M; K“v- M m M?Q +?d +| H HQB K°i KbM?- GK+ h? M? i?“`^M; +?“m ?bM? i?¬
F?¬M; ç pB + M“v tªv ` X J“ b m F?B [m M b€i pª ?¼+ çB M i`+? - i•K i?¬M / Q ç°
#ªM i?¬M KbM? K‘i çB F?®M; +? - T?ªM; T?“i M?Q i`QM; +äB m KBM? +| K°i bS+ K
+?Q ?¬K M v ?„M +?bK ç„K p“Q i`QM; i`mv M i?W +O h?B M GBM? i°+X h?“i p“v

h?2Q /ÁM; bmv M; ?o- ç°i M?B M GK+ h? M? +ªK i?“v +?“M ç°M; i`QM; HÁM; - F?B M
ç°M; *Ym oB K- #¶M; M?B M K°i iB +?ÊT H|2 H M i`QM; HÁM; ?„MX oB K GQM; 5

h`QM; HÁM; GK+ h? M? i?¬K çQ€M- imv `^M; H9+ ç-m- ?„M +kM; ç½ iWM; i` tûi K
T?€i ?B M çQÊ+ bU i²M i¢B +O oB K GQM; - M?QM; i`QM; ç°M; \*Ym oB K- `ä`M
iBM? i?m¬M- M m F?¬M; - i`W T?B H“ M; QìB +O h?B M GBM? i°+- M; QìB M; Q¢B i
tªv ` ?B M iQÊM; F?€+ i?QìM; - M|B +€+? F?€+X oB K GQM; #B i ?„M5

LB K i?¬M +O GK+ h? M? `mM H M- `®i +K+ ç½ ?B m ` - #‘i [m€ `®i +K+ oB K GQ
i?¬M MB K +m²M +m°M K M? K¬M; +O M| H¬B FûQ +?QM? KbM?- +?Q KbM? t2K ?
GBM? i°+X XX ob b Q *?•M GQM; M“v H¢B +| /QM? /€M; iÈB h?B M GBM? i°+- M; C
M?Q p“v\

J°i +ªK ;B€+ p¬ HU+ #‘i +?Êi Mªv bBM? i`QM; HÁM; GK+ h? M?- #‘i [m€ H¢B #` S
GK+ h? M? tm i MX >„M iBM `^M; +?d +¬M +| i?ìB ;B M- M?“i ç`M? ?„M +| i? ç°i
M; QM; F iEB K S?€+? - i?“M? iUm EB K :Bª +€B i? - +?Q /M H“ EB K :Bª imv i i? M
T?ªB H“ F?¬M; +| F?ª M,M; - +?Q ç M +ªM? ;BÈB FB K i•K +?Q + Q p¬ i?QÊM; - i?
+kM; +?Q +?“+ F?¬M; +| +Æ /mv M +O GK+ h? M? ?„MX

L; ?o ç M ç½v- EB K v i` M M; QìB GK+ h? M? #°+ T?€i- ;¬M M?Q Km®M T?€ i?¬M
M; ,M +ªM H¢B

>mv M .QÆM; i¬M; - i` M çBM? M; ¼M +?O T?QM; >mv M .QÆM; T?QM; - K°i H½Q
i`QÊM; ç2M bb ç M; çSM; v M i` M ç|X •M? K„i H½Q M?•M M; QM; i` - i`QM; H9+
[m M; - +?“M M?B T HÁM; M; QìB- #¶M; /QM; H½Q M?•M M; Y +®i? i /`B b|M; •K +
i?2Q K°i Hm²M; Zmv M v ?MM; ?“m t¬M; i“M K•v t M?- +?“M ç°M; F?¬M; ;B MX

hB M; i?ûi /`B p M; H M HB M KB M #‘i imv i- +?d [m p“B ?ÆB i?î- i` M >mv M .C
ç¢Q FB K M; •K +?“B i B- F ç| - # ç¢Q FB K [m M; H“T iS+ M; U F?¬M; # v tm®M; X

@ L; QìB iÈB H“ B- b Q H¢B [m“v M?B m bU i? M? ioM? +O >mv M .QÆM; T?QM;

" i M EB K *?O H,M; F?¬M; K“ çSM; - i` M i?¬M +ª # ç m # Q T?O K°i +¶ FB K F

KϕM? K)- imv `^M; +?d H" FB K F?Q ? >Ä #bM? i?Q`M; M?'i- M?QM; bU KϕM? K)
FûK # Q M?B m bQ pÈB FB K F?Q ? *?•M >Ä X

@ h Km®M ;†T +?QÎM; i¬M; GB i o¬ .QÆM; +O +€+ M; QÆBX

•M? K„i oB K *?B M F?¬M; ç¬B iQ"Mi?•M +kM; ç²M; i?ÌB #”T # M? HÆ HYM; - i`QM
/M H" pã ;Bª iS i`MM; i?B M +kM; +?d +| i? M; U F?¬M; T?B ?"M? i`QM; i?ÌB ;B M
GBM? æQϕM bÆM Kϕ+? HϕB F?¬M; +| ?ϕM +? M?Q p"vX •M? K„i # i M EB K *?O M
*?B M ç M; +?"K `½B # v H M- HϕB F?¬M; +ªK SM; çQÊ+ +?9i F?Q iS+ FB K M; mv

@ _®i +K+ M; QÆB H" B\

h M EB K *?O +¬K ç¬m i`¬K ;B¼M; ?ÄBX

@ h Km®M ;†T GB i o¬ .QÆM; X

@ *"M `Ð- iK+ / M? +O +?QÎM; i¬M; bQ i?9+- M; QÆB +kM; ç€K iMv iB M F m M?Q
J°i i M EB K *?O +?WM; # KQÆB im´B [m€i HÈM,

@ "€Q ` i M im´B tm´i i?•M- #^M; F?¬M; çWM; KÆ `ÌB F?ÄBX

@ h F?¬M; `ÌB F?ÄB i Km®M ;†T GB i o¬ .QÆM; X

J†+ /M +?d çSM; i` M F?¬M; #^M; K°i +?•M- M?QM; i` M i?•M oB K *?B M pšM iQ€
+Q`M; F?¬M; ;b +?®M; M´B- Hm²M; w +?Q M"v +?B m i?ŠM; p"Q K„i # i M EB K *?
M; Q`B +| +ªK ;B€+ M?Q KbM? ç M; ç®B K†i pÈB +?QÎM; i¬M; bQ i?9+X

@ E?®M FB T- +?d H" #¼M çϕQ +?Q+? K" +kM; /€K +m²M; M; ¬M- M?"M H'v +€B +?

h M i`mM; MB M FB K \*?O +¬K ç¬m #B M b„+- H"TiS+ [m€i i`¬K K°i iB M; - i? M?
M?€v K„i ` F?ÄB pÄ- FB K F?Q ? >Ä KϕM? K) /`B ` M,K i`QÊM; - H,M; F?¬M; +?

oB K *?B M ?W HϕM? K°i iB M; - i`¬K ;B¼M; [m€i,

@ L m GB i o¬ .QÆM; F?¬M; ` ç•v- i b) ç€M? iÈB F?B M"Q v +?`m ` KÈB i?¬BX

L; v b m çÄX oB K *?B M pSi K°+ i`QÊM; i`QM; i v- +?d çSM; ;B[F?¬M; i`mM; #
i?¬M F m H M H€+? +€+? K°i i`"M- #„i ç¬m iW +?•M- ;•M +®i iQ"Mi?•M oB K *?B
i?2Q [mv i„+ M"Q +ª- K°i Hm²M; +?•M F?Q K"m çÄM?ϕi +kM; K m +?|M; T?O F?„T

J°i +?•M çSM; bWM; b[M; - i?•M i? oB K *?B M #„i ç¬m / Q ç°M; K°i +€+? F€ /`- i
#"T # M?- +€M? i v T?ªB F?) +QM; p T?Q b m- iϕQ i?"M? ?bM? pÁM; +mM; X

>bM? +mM; M"v i?Q€M; +?®+ FûQ ` T?Q i`QÊ+- K°i Hm²M; [mv M +QÆM; K"m ç
ç²M; i?ÌB K M; i?2Q K°i çϕQ Zmv M v M; QM; ç¼M; +SM; +äB- H,M; F?¬M; ç€M? iÈ

J°i pÁM; ;ϕM b|M; ;B[F?¬M; i`mM; i?2Q K°i [mv M M"v H M ` X Zmv M v #€ çϕQ
EB K *?O- # i M M"v HϕB F?¬M; i M M"Q H½M? M; ° çQÊ+ EB K v- Zmv M v pW iÈ
+?†i i` M F?¬M; - # iB M; T?"Tp M; H M- FB K F?Q i M M€iX Zmv M v i`M €T- #
p`B i`QÊM; ç½ #` [mv M +QÆM; ç€M? i`9M; - ?| i?"M? i`Q #KBX

@ GB i o¬ .QÆM; - ` ç½v ;†T i 5

h? M? •K +O oB K *?B M # v i?2Q ;B| - çQÊ+ +?•M F?Q ?MM; ?"m i`mv M çB t X
M; ¼M >mv M .QÆM; T?QM; X

@ E M"Q M; M; M; QÊ+ M?Q p"v- /€K +m²M; M; ¬M i` M M; ¼M >mv M .QÆM; T?QM

hS+ F?„+- K°i i? M? •K mv M; ?B K tmv M [m F?¬M; i`mM; - +?'M ç°M; +?•M M9BX
i?¬M ?bM? +?ÈT H M K°i +€B- M?QM; +kM; KB M +QÐM; i`K p[M; X

@ oMX XX

hS+ F?„+- # ç¢Q FB K [m M; #„M H M >mv M .QÆM; T?QM;X aQ pÈB # ç¢Q FB K
[m M; M¨v H°` b„+ p¨M; b€M; - tmM; [m M? +| +?•M >Ä [m'M [m M? ``i`ä`¨M; - #
F?¬M; F?Q #`i€+?` - p) M M # Hm²M; b|M; F?Q i?“i /¨BX @ GB i o¬ .QÆM; 5

h?“v H½Q M?•M K†+ FBK #¨Q tm'i ?B M- i`QM; K„i oB K \*?B M H°` b€i w i?“i b•m
@ L;QÆB H¨X XX

•M? K„i GB i oÁ .QÆM; M;QM; ç¼M; - H¨T iS+ H°` p FBM? M;¢+X

@ G¨M;QÆB Q\

@ E?¬M; b B +?QM? H¨i X

oB K *?B M M;?B M `M; M;?B M HÊB M|B i` M K†i F?¬M; +ÁM p i¨M ç`M? i?ªM M

@ E?¬M; M;ì K¢M; M;QÆB H¢B HÈM M?Q p¨v- pšM +ÁM +?Q +? i- HB i o¬ .QÆM;

@ h MB K ibM? h?B M GBM? i°+ M;QÆB bBM? i²M F?¬M; / - +?Q M M H9+ i`QÊ+
?ª- #•v ;Bì +ÁM /€K iÈB >mv M .QÆM; T?QM; +O i F m;¨Q- t2K` H9+ i`QÊ+ i ?
pšM +ÁM [m€ M? X

@ LB K ibM? h?B M GBM? i°+ i bBM? i²M F?¬M; / X XX oB K *?B M T?Q +QìB,

@ GB i o¬ .QÆM; - M;QÆB F?¬M; t2K H¢B K†i KbM? t2K`®i +K+ H¨ /¨v ?ÆM / ?2Q
æ¢B bQ EB K æ¢Q- H9+ i`QÊ+ +?d pb +?9i HÊB `B M; K¨ /MM; bS+ K¢M? #„i ¢B €E
+ÁM /€K M|B EB K :Bª /kM; K½M? iBM? iB M- EB K :Bª h?B M æ¢Q ?B m #B i bBM
SM; - i i?“v >mv M .QÆM; i¬M; F?¬M; ç€M; HB i / M? M?Q p¨v- K¨ +?d H¨ T?QìM; i
M?Æ #¨M K¨ i?¬BX

@ *¨M`Ð5

*?Q /M # M;QìB #¼M GB i o¬ .QÆM; hm pb iBM? i?•K- ç m ç½ #QÊ+ +?•M p¨Q +
M?QM; #`oB K *?B M M|B +?Q K°i T?2M- +kM; +ªK i?“v i•K i?¬M / Q ç°M; - b€i w M

@ hB m M?B oB K *?B M- M m M?Q M;QÆB ç M ç•v +?d Km®M i` M? KB M; HQÐB
M;½ tm®M; i¢B MÆB M¨vX

GB i o¬ .QÆM; [m€i H¢M?- HU+ h?B M æ¢Q K M? K¬M; +m²M +m°M H¨T iS+ #`FûC
oB K *?B MX

a„+ K†i oB K *?B M iÄ` M;QM; i`¼M; - + m K†i M?,M K¨vX

@ o¢M L?“M i?S+5

oB K *?B M [m€i F?) K°i iB M; - F?Q iS+ i` M i?•M i? ?Q¨M iQ¨M #B M K'i- K°i +¶
K) /•M; H M- #¨M? i`QÈM; pÈB i®+ ç° FBM? M;QìB- i?•M ?bM? oB K *?B M /QìM;
FBM? M;QìB i`QÊ+ K†i GB i o¬ .QÆM; - ?| i?“M? K°i M;¼M M9B M;mv M; + Q M;
mv M;?B K F?B M +?Q M;QìB i F?¬M; /€K M?bM i?ŠM;X Zmv M v M;¨T i`ìB FB ç
i?B M ç` - imv ? B K¨ K°iX

¨i +S bU F?B m F?Q+? M¨Q i`QM; ;Bì T?9i;B Q +?B M M¨v- ç m T?ªB +?“m i?B M
?Ov /B iX

GU+ h?B M æ¢Q K M? K¬M; +m²M +m°M F?B M +?Q GB i o¬ .QÆM; +ªK i?“v FBM
oB K *?B M- HU+ h?B M æ¢Q +O GB i o¬ .QÆM; #`oB K \*?B M ûT` M;Q¨B i`QM;
M€i b¢+? b)X

h`QM; H9+ # M;QìB #¼M GB i o¬ .QÆM; +ÁM ç M; +?“M ç°M; i•K i?¬M- [mv M +C
i?2Q K°i [m€i Q+? ?mv MªQX

Zmv M v F?´M; H² T?€ F?¬M; K¨ iÈB- # M;QìB #¼M GB i o¬ .QÆM; ?QªM; bÊ T?€
i? M;mv M; M?Q M9B FB ç ûT iÈB KS+ MY #QÊ+ +kM; F?| ¢B- H9+ M¨v oB K *
ç€ F?´M; H² M†M; p¢M +•M- ûT tm®M; #¼M ?¼X

edkX *?QÆM; j8, >° S?QM; EB K GBM?- hBM hS+ >Q`M >²M Ui`mM

Zmv M v ?MM; K¢M? "TiÈB #`i i?bM? HbM?- +ÁM K M; i?2Q HU+ h?B M æ¢Q mv
GB i o- .QÆM; - i`QM; ¢| GB i o- .QÆM; +| im pb + Q M?`i- #`i [m€ +kM; +?d ; -M
i?B M p`- ¢½ ? i bS+ F?BM? i?QÌM; - #¼M ?¼ F?¬M; i? K ¢ T?ÁM; K°i oB K *?B M
¢½ #` T?QM; 'M- #`i [m€ +?d iQÆM; ¢QÆM; pÈB EB K *?O K`i?¬B- # iB M; T?"T
+?®+- # M; QÌB +?d F`T #® i`Q tQM; FB K +QÆM; ?° i?•M- H"TiS+ ¢½ #` K°i [mv
¢"Ti`9M; - # pÁB M; ?`+? ?mv iT?mM` - # M; QÌB #¼M GB i o- .QÆM; H, M H¬M;
@ > ? - F?¬M; T?ªB +€+ M; QÆB H` æ¢B bQ +ªM? ; BÈB EB K >²M b Q- F?¬M; M; Ì
oB K *?B M +`i iB M; +QÌB iQ,

@ hB Ti K°i [mv MM[5

G9+ M`v # M; QÌB #¼M GB i o- .QÆM; ¢½ M¬B i`"M H¬B ¢bM?X ; •M +®i iQ`M i?•M
¢¢Q p¬ bQM; F?B M½v ¢½ t¬M; p`Q i`QM; h?¬M æbM? i?S+ ?ªB +O #¼M ?¼X p +
*?Q /M H` GB i o- .QÆM; +| im pb + Q M?`i #` i?QÆM; M? M?`i- H9+ M`v +kM; F
i?•M i? F?¬M; i? M`Q M?9+ M?Q+?X

@ J¢M; i tQM; `²B5

" M; QÌB #¼M GB i oÁ .QÆM; i•K i?¬M ?¬M K - M; v +ª EB K v ¢ M; ; B Q ¢'m +MM
?ªB +kM; /¬M /¬M K`i ¢B w +?Q EB K æ¢QX J„i i?¬v [mv M +QÆM; K¢M? K) FB H
+?Êi K°i i? M? •K ; B`Mm p M; H M ; B[ ¢'i i`ÌB,

@ " i M bB M; ®+ FB - +ÁM F?¬M; K m idM? H¢B5

@ LM; X XX

J°i iB M; FB K M; •K K¢M? K) p M; H M- i` M >mv M .QÆM; T?QM; ¢°i M?B M tm`i ?
+ Q M; `M i`QÊM; X >QªM? +U FB K M`v +| K`m p`M; b€M; - tmM; [m M? +ÁM +| +
F?B M +?Q F?¬M; ; B M m®M F?9+- iWM; ¢¢i +m°M b|M; F?¬M; ; B M F?m +? i€M
H½Q M?•M i?¬M F?Q€+ €Q #`Q ¢2M iW ; B[ F?¬M; i`mM; tm`i ?B M i`QÊ+ Kti oB

EB K v +¬ ¢¼M; /`M; i`Q i`QM; K„i H½Q M?•M- H"TiS+ ?| i?`M? # ¢¢Q / Q ¢°M;
F?Q- +?mB p`Q KB i•K # M; QÌB #¼M GB i p¬ .QÆM; ¢ M; M^K /QÈB +?•M M9BX
¢€M? p`Q ?Q F?¬M; FB - i`QM; F?QªM? F?„+ H½Q M?•M tm`i ?B M ¢½ i M #B M K
¢½ #` +¶ T?€Ti„+ M|M; #ÄM; i`QÊ+ Kti M; ?B M M€i F?¬M; i•K iQ+?X

oB K *?B M T?mM` K°i #9M; K€m iQÆBX €M? K„i M?bM +?^K +?^K p`Q H½Q M?•M
*?B M #` T?QM; 'M FB K M; mv M- ?ÆM M[ M`v ; BÌi?B i`B M ? B H¬M €Q M; ?o i®
; B B pä ?¼+- imv `^M; +| i? F?B m +?B M pQÊi +`T- M?QM; iB m ? Q +kM; `i H
M?QM; i`QM; E?Q >ªB +O oB K \*?B M +?d +ÁM H¢B ? B i?`M? +?•M F?Q ? >Ä X

@ EB K >Q`M; X XX # KQÆB M, K`²B H`K b Q +| i? X XX F?¬M; M; Ì M; QÆB +ÁM
F?¬M; i? M`Q iBM ¢QÊ+ M?bM H½Q M?•M i`QÊ+ Kti X

@ a Q ?ª- T?ªB +?, M; M; QÆB p¬ +MM; FBM? M; ¢+ \

G½Q M?•M Kti F?¬M; ¢`B b„+- M?QM; b€i w i`QM; K„i i?b KQÌB T?ªM FB M ¢`M?,

@ G½Q T?m K v K„M ¢¬B ¢QÊ+ K°i pB M .B M h?¼ ¢ M i` M ; BÈB EBK h?B M- i, M
K M?- M m M; QÆB Km®M +?Ì H½Q T?m +? i ¢B- p`v +ÁM T?ªB +?Ì `i H•m- M; QÆB
p®M H½Q T?m F?¬M; Km®M iQM? iQ€M pÈB M; QÆB- M?QM; ?B M ; BÌ M; QÆB ¢€
H½Q T?m- M m ¢ +?Q M; QÆB +ÁM b®M; `ÌB ¢B- p`v mv M; ?B K +O >mv M .QÆM;

.Si HÌB- H½Q M?•M F?¬M; ? /Q /U- FB K +?d H, M; F?¬M; ¢B KiÈB oB K *?B M K°i
.QÆM; K M? K¬M; +m²M +m°M ûTiÈB- imv `^M; F?¬M; T?ªB H`E?¬M; ; B M *-K +¢
; B K +-K oB K *?B M p®M +?d iQÆM; ¢QÆM; pÈB pä ; Bª EB K *?O F?¬M; +| p`M ¢

@ Jm¬M +?ûK Km¬M ;B i +S iU M?B M- #'i i' i T?ªB M?B m H`B p¬ Q+?X oB K \*?B iÄ` bÊ ?½B +?9i M`QX

@ L|B `i ? v5

"i i?bM? HbM? K°i i? M? •K i`QM; i` Q p M; H M # M +¢M? oB K *?B MX

@ G` B\

a„+ K†i H½Q M?•M €Q ç2M ç°i M?B Mi? v ç´B K„i M?bM +?^K +?^K p`Q Kû i`€B oB L; v H9+ 'vX T?€T i„+ >mv M .QÆM; K`m p`M; b€M; ç M; ;B K +¬K oB K *?B M M1 #|M; t M? iW ;B[?Q F?¬M; ç°i M; °i tm'i ?B MX

@ L;QÆB H` XX GK+ XX h? M?X XX

oB K *?B M p¬ +MM; M;?B ?Q†+ M?bM GK+ h? M? i`QÊ+ K†i- i? M`Q +kM; F?¬M # M +¢M? H½QX ?ÆM M[im pB +O ?„MX XX •M? K„i oB K *?B MiÄ p b[M; bÌ- T [m M? GK+ h? M? +?QM? H` K°i KªM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q i®B ç2M M?Q KU+- +. b•m F?¬M; HQÌM; çQÊ+X ob b Q im pB +O ?„M H¢B ç¢i iÈB KS+ M`v\

@ o` æ¢B bQ M`vX XX H½Q M?•M €Q ç2M i`¬K ;B¼M; M|B,

@ æ•v H` /Q M;?B i +O h?B M GBM? i°+X ;•v ?„M çª i?QÆM; # M;QÌB >mv M .QÆ ` i v- p`v >mv M .QÆM; i¬M; i p¬ +MM; +ªK FQ+?X

hmv M;Q`B KB M; M|B M?Q p`v- i`QM; HÁM; H½Q M?•M €Q ç2M ç M; ? i bS+ FBM G9+ M`v F?¬M; M;Ì K°i i Mi K FB TEB K >Q`M; tm'i ?B Mi`QÊ+ K†i H½Q5 h K FE S?`K ;BÈB +?QM? H` p¬ ç`+?¬ +?Q /M H` ÎEBK h?B M ;B|B +kM; H` EB K :Bª imv i H½Q K°i i¬M; +kM; H` +?QÌM; i¬M; i?O i¼ X

@ GK+ æ¢B bQ- M;QÆBX XX

:BÌ T?9i M`vX oB K \*?B M ç½ #B i GK+ h? M? ç½ Hmv Mi?`M? æ¢B bQ +ªM? ;BÈB æ¢Q- FB K i?¬M ç¢B HK+- +?d +| EB K :Bª +ªM? ;BÈB EB K >²M KÈB çQÊ+ tQM; H h? M?QM; im pB +O ?„M ç½ ç¢i iÈB KS+ M`Q- H¢B +| i? F?B M +?Q M?` FB TE i¬M; iÄ` 2 bÊ M?Q p`v\

GK+ h? M? F?Q€i i v,

@ h çQÊ+ æ¢B i`QÎM; H½Q M?ì +`v- iÈB ç•v iQÆM; i`Ê- i H` M;Q¢B i°+ i`QÎM; H +S ;B Q +?Q i H` çQÊ+5

L;Q¢B i°+ i`QÎM; H½Q\

oB K *?B Mi`QÊ+ iB M bWM; bÌX b m çÄ K†i H° b„+ KWM;X J°i p` æ¢B bQ +ªM? ; i`QÎM; H½Q- F?¬M; M;?B M;Ì ;b b) +| Q+? HÈB `i HÈM pÈB bU T?€i i`B M +O h?B i?`M? M;Q¢B i°+ i`QÎM; H½Q- M?'i ç`M? TªB çQÊ+ #®M p` i`QÎM; H½Q ç²M; i?Ì çQÊ+ iBM iQÎM;X

a„+ K†i F?) b[M; bÌ- H½Q M?•M €Q ç2M i`¬K ;B¼M; M|B,

@ o` æ¢B bQ M`v- h?B M GBM? i°+ H` /` i°+- pb b Q æ¢B bQX XX

@ :B Q Zm >QÆM; ` ç•vX XX

GK+ h? M? F?¬M; i? K M?bM H½Q M?•M €Q ç2M- H¢M? M?¢i M|B ç²M; i?ÌB +?mv .QÆM; ç M; HÆ HYM; i` M F?¬M; ,

@ hU w +QÈT H`v iU /Q +O M;QÌB F?€+ K` F?¬M; +| M;mv M /Q M?•M [mª M`Q- ? iÈB- MB K ibM? M;QÆB im Hmv M F?¬M; / - KB M +?Q ?bM? i?¬M +•m /B i- iB M

@ *€+ ?¢X XX

$G\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ \epsilon Q\ \zeta 2M\ +^a\ FBM?- \#m^\circ i\ KB\ M; [m\epsilon i- M?QM; i`QM; F?Q^aM? F?_{,,}+- H\frac{1}{2}Q\ F$
 $tmm; [m\ M? ;B\otimes M; M?Q\ /\acute{A}M; MQ\acute{E}+ \#_{,,}i\ \zeta -m\ +?^av- H^{\prime\prime}TiS+ \# Q\ T?O\ H\frac{1}{2}Q\ p^{\prime\prime}Q\ i`QM$
 $E?\neg M; :B\ M\ *-K\ *\otimes 5$
 $E?\neg M; :B\ M\ + -K\ +\otimes\ i?m^\circ + p\ i\ K\ FB\ T\ EB\ K\ >Q^{\prime\prime}M; 5$
 $G\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ \epsilon Q\ \zeta 2M\ +\otimes ;_{,,}M; /MM; T?\epsilon Ti_{,,}+ >mv\ M\ .Q\AE M; ;B\frac{1}{2}v\ /K\ - M?QM; +?d\ i`Q$
 $\`E?\neg M; :B\ M\ +^{\prime}K\ +\otimes /Q\ GK+ h? M? T?\epsilon i\`p\neg +MM; M; QM; \zeta\frac{1}{4}M; - iU\ M?Q\ p^{\prime\prime}B\ M; ?$
 $i?\bullet M\ KbM?- \`\otimes i+K+ F?\neg M; i? M^{\prime\prime}Q\ \zeta^\circ M; \zeta^{\prime\prime}vX$
 $*\{i? p^{\prime\prime}M\ /KM; F?Q\ \ae^\circ M; >Q- i?"K\ +?Q\ i`QM; T?\epsilon Ti_{,,}+ FB\ K\ +Q\AE M; bBM? \`+ \acute{A}M$
 $>QX\ T?\epsilon Ti_{,,}+ \ae^\circ M; >Q- E?\neg M; :B\ M\ + -K\ +\otimes M^{\prime\prime}v\ i`QM; i\ v\ GK+ h? M? \zeta\frac{1}{2}\ pQ\acute{E}i\ t$
 $EB\ K\ >Q^{\prime\prime}M; - H\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ \epsilon Q\ \zeta 2M\ +?d\ H^{\prime\prime}M?`FB\ T\ EB\ K\ >Q^{\prime\prime}M; - +?Q\ /M\ H^{\prime\prime}i\ K\ FB$
 $+kM; F?\{H\acute{A}M; i`\epsilon M? i?Q\epsilon i- ?m\otimes M; +?d\ H^{\prime\prime}H\frac{1}{2}QX$
 $E\ +kM; b\acute{E}\ ?\frac{1}{2}B\ F?\neg M; F\hat{U}K ;b\ H\frac{1}{2}Q\ +?QM? H^{\prime\prime}GB\ i\ o\neg .Q\AE M; - i? M?QM; +?d\ i`Q$
 $o\neg .Q\AE M; H^{\prime\prime}TiS+ MSi\`K^\circ i\ F?\neg M; ;B\ M\ \ae^\circ M; >Q\ i\otimes B\ \zeta 2MX\ o2M\ \#\grave{i}\ F?\neg M; ;B\ M\ \ae$
 $K^{\prime\prime}m\ iQK\ HQm\ +?mv\ M\ +Y\ \zeta^\circ M; i\otimes B\ \zeta 2M\ K\grave{i}Q\ M; - K^\circ i\ p\acute{A}M; aBM? hY\ Gm^{\prime\prime}M\ >^2B\ t\epsilon$
 $P\ M? K^\circ i\ iB\ M; - M?K+ i?\bullet M\ +O\ GB\ i\ o\neg .Q\AE M; \# Q\ ;^2K\ +^a\ EB\ K\ *?OM; H^{\prime\prime}TiS+ ?\{$
 $?^2M\ T?\epsilon +? \#\`aBM? hY\ Gm\bullet M\ >^2B\ /\acute{s}M\ \zeta^\circ M; - +?\acute{E}T\ K_{,,}i\ \zeta\frac{1}{2}\ \#\`?9i\ p^{\prime\prime}Q\ i`QM; \zeta\{X$
 $h?'v\ ibM? +^aM? M?Q\ p^{\prime\prime}v- H\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ \epsilon Q\ \zeta 2M\ +kM; \#B\ i\ KbM? F?\neg M; i? T?^aM\ F?\epsilon$
 $\`^M; \zeta O\ \zeta\ iB\ m\ /B\ i\ +^a >mv\ M\ .Q\AE M; i\neg M; +O\ H\frac{1}{2}Q\ K^\circ i\ +\epsilon +? M? M?^{\prime\prime}M; i?Q^aB\ Ka$
 $:B\grave{i}\ T?9i\ M^{\prime\prime}v- ?\ B\ i\ M\ i`Q\acute{I}M; H\frac{1}{2}Q\ +^aM? ;B\grave{E}B\ EB\ K\ >^2M\ \# M\ +\phi M? GB\ i\ o\neg .Q\AE M; -$
 $i? M?QM; \#\frac{1}{4}M\ +?9M; M?bM\ b\ M; H\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ \epsilon Q\ \zeta 2M- /Q\acute{E}B\ mv\ \epsilon T\ +O\ i\ K\ FB\ T\ F$
 $\`- /M\ H^{\prime\prime}K\hat{I}\ KB\ M; +kM; ?\ i\ bS\ + F?\{F?,MX$
 $@\ GK+ i`Q\AE M; H\frac{1}{2}Q- Zm\ >Q\AE M; X\ XX\ Zm\ >Q\AE M; M^{\prime\prime}M; X\ XX$
 $@\ L; Q\grave{i}B\ \hat{I}\ \zeta\bullet m\backslash GK+ h? M? M?bM\ b\ M; H\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ \epsilon Q\ \zeta 2M- i\`-K ;B\frac{1}{4}M; ?\acute{A}BX$
 $a\epsilon + K\grave{t}i\ oB\ K\ *?B\ M\ H^\circ p\ pmB\ KWM; F?\neg M\ tB\ i- i?U+ HU+ +O\ GK+ h? M? [m^a\ i?$
 $*?B\ M\ bU\ pmB\ KWM; p\neg i^{\prime\prime}MX$
 $G\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ \epsilon Q\ \zeta 2M\ \#B\ M\ b_{,,}+ p^{\prime\prime}B\ H-M- \`\otimes i+K+ ?Q\ i\ b\epsilon m\ K^\circ i\ ?\AE B- +^{\prime}i\ iB\ M; M\{B,$
 $@\ sBM\ ?\ B\ p\`i?2Q\ i\ X$
 $h\bullet K\ MB\ K\ F?)\ \zeta^\circ M; - GK+ h? M? i?m\ ?^2B\ E?\neg M; :B\ M\ +^{\prime}K\ +\otimes X$
 $@\ GK+ \ae\ B\ bQX\ XX$
 $oB\ K\ *?B\ M\ M?bM\ p\ T?Q\ ?_{,,}M- i`QM; K_{,,}i\ GK+ h? M? i\acute{A}p) FB\ M\ [mv\ i\ F?\neg M; i? H$
 $@\ \ae B\ p\grave{E}B\ H\frac{1}{2}QX$
 $"\ M; Q\grave{i}B\ M; U\ F?\neg M; \# v\ p\ K^\circ i\ M; \frac{1}{4}M\ M9B\ M?\acute{A}\ T?Q\ b\ m\ >mv\ M\ .Q\AE M; T?QM; - M;$
 $i`Q\acute{E}M; - ?bM? M?Q\ +?m\neg B\ FB\ K- F?\epsilon + p\grave{E}B\ M?QM; M; \frac{1}{4}M\ M9B\ F?\epsilon + +?QM? H^{\prime\prime}- i`$
 $K\phi M; M^{\prime\prime}Q\ +^a- /M\ H^{\prime\prime}K^\circ i; \otimes + +\bullet v- M; \frac{1}{4}M\ +\acute{A}\ +kM; F?\neg M; - M?QM; H\phi B\ F?B\ M\ +?Q\ M;$
 $K\ M? HU+- i? M9B\ \zeta 2M\ bb\ K\AE\ ?^2\ H^{\prime\prime}T\ HQ\epsilon M; \epsilon M? p^{\prime\prime}M; X\ \ae B\ \zeta\ M\ M\AE B- GK+ h? M?$
 $iQ\epsilon i\`K^\circ i\ +\P\ EB\ K\ v\ F?^{\prime}M; H^2- F?B\ M\ +?Q\ i`QM; H\acute{A}M; ?_{,,}M\ \#^{\prime}i; B\epsilon + T?^aB\ `mM\ H$
 $F?\neg M; M?`M\ \zeta Q\acute{E}+- +\{K^\circ i\ +^aK ;B\epsilon + FQ+? \zeta^\circ M; - Km\otimes M\ i`\ M? T?QM; +MM; +\P\ EB\ K$
 $.Q\grave{i}M; M?Q\ +^aK\ M?"M\ \zeta Q\acute{E}+ \#B\ M\ ?\{ \`^{\prime}i\ M?\acute{A}\ i`\ M\ M; Q\grave{i}B\ GK+ h? M?- H\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ \epsilon$
 $@\ L\AE B\ \zeta\bullet v\ H^{\prime\prime}M\AE B\ i`mv\ M\ i?W\ +O\ >mv\ M\ .Q\AE M; i\neg M; +?9M; i\ - Mm\neg B\ /Q\grave{i}M; EB$
 $\zeta\{X\ > B\ p\`X\ tBM\ K\grave{i}B5$
 $G^{\prime\prime}TiS+- ?\ B\ i\ v\ H\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ \epsilon Q\ \zeta 2M\ F\ i\ K^\circ i\ HQ\phi i\ ^{\prime}M\ [mv\ i\ T?S+ i\phi T- /-M\ /-M\ ?bM$
 $[m\ M; K^{\prime\prime}m\ p^{\prime\prime}M; b\epsilon M; - FB\ K\ [m\ M; iQ\epsilon i\`p\phi M\ \zeta\phi Q\ F?B\ M\ +?Q\ GK+ h? M? +^aK\ i?'v$
 $iBM? i?m-M\ \zeta\ M; F?\neg M; M; WM; \#\`H\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ \epsilon Q\ \zeta 2M\ M?\otimes i\ p^{\prime\prime}Q\ i`QM; FB\ K\ [m\ M;$

@oMX XX

*?di`QM; i?Q€M; +?®+- FB K [m M; M`v # v pKi çB M?Q iB +?ÈTX p T?Q M; ¼M

@WM;X XX

EB K [m M; +ÁM +?Q iÈB M; ¼M M9B H9+ +ÁM +€+? M; ¼M M9B +?WM; p`B i`QÊM
i`mM;- GK+ h? M? ?ÆB FBM? M; ¢+ M?bM M; ¼M M9B FB p`B H-M- F?¬M; M; Ì i`Q
æ` ;B BX

h`QM; M?€v K„iX ç½ i?'v F?¬M; i`mM; MÆB ç! ç°i M?B M / Q ç°M; H M K°i i`M M?
i`„M; t! - Î ;B[ /-M /-M ?bM? i?`M? K°i H¶ i`®M; ?bM? i`ÁMX

@ " M M; Q`B o¢M EB K ç°M; M`v #® i`Q FB K i`M ç†+ i?M +O >mv M .QÆM; i-
F?¬M; i? M?bM i?'v H®B p`Q M`v- +?d +! M; QÌB >mv M .QÆM; i¬M; i - +ÁM T?Æ
KÈB KÎ` çQÊ+- M m F?¬M; i?b F?¬M; i? KÎ` X

G½Q M?•M €Q ç2M # M +¢M? /QÌM; M?Q bÊ ? B M; QÌB #¼M GK+ h? M? M; ?B M; Ì-

E ç!- # M; QÌB # M çB p`Q +Y M; ä M`v- HBM? [m M; K`m p`M; b€M; +?Êi H!2- M
i`QÌM; #^M; ç€ t M? `°M; `½B +! i? +?S çQÊ+ +a M; `M M; QÌB- F?¬M; F?Q MÆB ç•
F?¬`€Q p¬+MM;- i?"K +?Q +ÁM +! M?[M; iB HY M?¢i i?dM? i?QªM; #„M ` iS T?

edjX *?QÆM; je, >° S?QM; EB K GBM?- hBM hS+ >Q`M >²M U?¢V

G`T iS+ H½Q M?•M €Q ç2M # v H M- H,M; F?¬M; çSM; T?Q i`QÈ+ ? B M; QÌB GK+

@ æ iY çÌB i?S KQÌB #®M +O >mv M .QÆM; i¬M; H`JBM? .QÆM;- K M; i?2Q >mv
i`b +O o¢M EB K ç°M;- tBM EB K GBM? i?O ç°M; •M +?m`MX

G½Q pW /Si HÌB- +?d i?-v i€K K`M b€M; i`„M; M?Q K°i i?€+ MQÈ+ +?„M i`QÈ+ K
K°i i`M- iB T ç! €M? b€M; i`„M; /-M /-M b€M; +?!B H M `i K¢M?X

G9+ M`v i`QM; HÁM; GK+ h? M? H¢B `mM; ç°M; K°i i`M K¢M? K)- ?„M +ªK ;B€+ M
[m2M i?m°+ pÈB KbM? b„T bY çB ` F?ÄB i¬M; +'K +? 'v- +?•M F?¬M; iU +?O çQ
#QÈ+X

@ GK+ i`QÌM; H½Q- M; `B H`K b Q p`v\ oB K *?B M # M +¢M? FBM? M; ¢+ ?ÄBX

@ E?¬M; b Q +ªX

GK+ h? M? H„+ H„+ ç-m- ? B K„i M?bM +?^K +?^K p`Q €M? b€M; i`„M; T?Q i`QÈ-
i M- H9+ M`vX oB K \*?B M K!B +?"K `½B KÎ ? B K„iX

@ æ•v H`X XX

oB K *?B M F?¬M; /€K iBM p`Q p`i K` KbM? i?'v i`QÈ+ K†i- [ma i?"i H` K°i i? M? #

h?-M FB K i`QM; bm®i b€M; #!M; iQ€i ` ?`Q [m M; K`m p`M; b€M;- /`B +?WM; #
F?¬M; +! çQÌM; p•M M`Q- F?B M +?Q M; QÌB i +! +ªK ;B€+ ?²M M?B M iBM? F?B i
ç`K ç²M; i?ÌB +?"K `½B iÄ ` - F?B M +?Q HÁM; M; QÌB bBM? ` K°i +ªK ;B€+ i?•M

æ•v +?d H` +ªK ;B€+ K` oB K *?B M çO F?ªM,M; i?'v p` +ªK M?"M çQÊ+- `B M; GK
M; Q`B +O i? M? i`QÌM; FB K M?Q ?QªQ FB +?2 ;B`m EB K v F?´M; H² FBM? i
çQÊ+- EB K v FB K M? K¬M; K½M? HB i p¬+MM;- imv `^M; +ÁM +?Q M; QM; iK i
>Q`M;- M?QM; +kM; F?¬M; +ÁM FûK # Q M?B m M[- H½Q M?•M €Q ç2M i?'v i? M?
`®i +K +i` M K†i H½Q H°` p /[iÈM,

@ E?~M +¬m EB K GBM? ?° p >mv M .QÆM; i¬M;- i`m b€i ? B i M ç`+? M`v5

G`T iS+- iW i v H½Q M?•M €Q ç2M tm'i ?B M K°i i? M? FB K H M? K`m p`M; b€M;-
` K°i ç¢Q i?-M [m M;- #„M p`Q i`QM; EB K GBM? FB X

@ hB m M?•M p¬ bd5

@ sBM FB K GBM? ` i vX

G½Q M?•M €Q ç2M +Q`B H¢M? K°i iB M;- H"TiS+ `ÆB tm®M; T?Q b m EB K GBM

@ GK+ i`QÎM; H½QX X- GK+ i`QÎM; H½QX XX

oB K *?B M ;'T;B¼M; F m- M?QM; T?€i ?B M ` /QÎM; M?Q GK+ h? M? ç½ +?bK p
çÄ- F?¬M; ? v #B i ;b M[X

h`QM; K„i H½Q- H9+ M`v i?•M i? GK+ h? M? ç M; `mM H M F?2 F?)- F?¬M; b B +
*?B M H¢B +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+- # M i`QM; i?¬M i? GK+ h? M? ç M; ~M +?S HU
M`QX

h•K i?¬M +?bK p`Q i`QM; i?•M i? - GK+ h? M? +ªK ;B€+ çQÊ+ i`QM; E?Q >ªB æ M
+¶ EB K v F?´M; HÁ K M? K¬M; +m²M +m°M M?Q Km®M T?€i? K` - i` M? + Q i
GBM? i`QÊ+ K†iX

G"TiS+- i` M M;Q`B GK+ h? M? tm'i ?B M K°i i¬M; F?Q S?QM; J M; K`m i`„M; çK
F?) /¬M /¬M p M; H MX

.QÎM; M?Q +ªK ;B€+ çQÊ+ mv ?B T- EB K GBM? #®M i?QÊ+ FB +kM; ç²M; i?`B T?
i` Q- i` M i?•M FB K i`QM; bm®i- K°i i¬M; +?•M >Ä K`m p`M; b€M; /•M; H M- +?•
F?¬M; ;B M- K°i F?¬M; ;B M æ°M; >Q m®M F?9+ H"TiS+ tm'i ?B M ` M; v i¢B +?
F?ûQ HûQ- F?¬M; ? H`K i?QÆM; i²M iÈB H½Q M?•M €Q ç2M ÎT?Q b mX

@ J°i ç`B EB K >Q`M;- F?¬M; M;`H ¢B ç iB M p¬ bd iÈB KS+ ç|X

oB K *?B M i`¬K ;B¼M; K„M;X

@ "m²M +Q`B5

G½Q M?•M €Q ç2M +Q`B H¢M? K°i iB M; ,

@ *€+ M;Q`B /€K +?` ç¢T H M mv M;?B K +O >mv M .QÆM; i¬M; i - ;B i +?QÎM;
GBM? ?° ç°M; H` Km®M i`m b€i +€+ M;QÆB- i`B M;? F?¬M; #^M; M;Q`B i?b T?ªB

@ L;QÆBX XX

@ *? i çB5

G½Q M?•M €Q ç2M +Q`B H¢M?- FB K +?d F? çB KX K°i ç¢Q T?€T i„+ FB K +QÆM
K M; i?2Q K°i ç¢Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q ? T /`B- +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ ç½ iÈB i

@ LM;X XX

h? M?QM; F?B ç¢Q T?€T i„+ FB K +QÆM; M`v iÈB +¢M? M;Q`B GK+ h? M?- /Q`
M;QM; i` H ¢B ;B[?Q F?¬M;X

*€B ;b\ `` EB K GBM? F K +? X ?„M pšM +ÁM /Q HU+ HQ +?Q M;Q`B F?€+ Q\

G½Q M?•M €Q ç2M +?'M ç°M; i•K i?¬M- #B i KbM? ` i v i? M`Q +kM; #,M; p¬ /KM
>²M- ç†+ #B i ç¢i iÈB +'T EB K >Q`M; `²B- b m F?B iB T t9+ pÈB T?€T i„+- M?QM;
T?|M; ç¢B ç M p¬ ?¢MX æWM; M|B im pB +O H½Q F?¬M; #^M; GK+ h? M?- +?Q /M
>Q`M;- H½Q +kM; imv i ç®B F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +O GK+ h? M?X

L m i?B i`B M FB K i?S+ iBM? i?•K- H`K çªQ H°M T?€T i„+ M;mv M F?Q MÆB ç•v-
EB K GBM?X æ M H9+ ç| +?ŠM; M?QM; F?¬M; i? iB m /B i GK+ h? M?- +ÁM +| i
HQĐM;X

>Q`M iQ`M F?¬M; +ÁM +€+? M`Q- H9+ M`v H½Q M?•M €Q ç2M +?d +| i? M?bM +?
?v p¼M; M| +| i? iB m /B i GK+ h? M? i?m"MHÊBX

EB K GBM? M"v +?QM? H" #Q K"i HÈM M?'i +O >mv M .QÆM; i¬M; +O H½Q- H" /
+O >mv M .QÆM; i¬M; - M?Ì +Æ /mv M tªQ ?ÊT iB M p"Q K°i M; ¬B FB K K° +O #'
?Q¢+? çQÊ+ K°i i? M? i?¬M FB K + 'T "¢+? GBM? ? h?´ - i`ªB [m ?ÆM M; "M M, K M
KÈB ç¢i iÈB i`bM? ç° + Q M?'i H" EB K GBM?- çO ç bQ b€M? pÈB h¬M; bQ FB K ç
p"Q +ªM? ;BÈB EB K S?€+?X

L; v H9+ 'v- ? B ç¢Q EB K v FBM? M; QìB #°+ T?€iX æ¢Q EB K v +O GK+ h? M? M
i?"M? K°i +U FB K K"m iQK #¢+ + Q M; "M i`QÊM; X J" EB K GBM? K"m p" M; b€M;
;B[F?¬M; i`mM; ?| ` K°i i? M? +U FB K K"m p" M; b€M; + Q M; "M i`QÊM; X

@ EB K v M; QM; i?U+5

h•K i?¬M H½Q M?•M €Q ç2M +?'M ç°M; - +| i? M; QM; i?"i EB K v- i®B i?B m T?ªB H
çBM? T?QM; - i?"K +?Q H" i¬M; bQ #QÊ+ ç¬m p"Q +ªM? ;BÈB EB K S?€+? KÈB +|
M"v H¢B H" FB K >Q" M; çdM? T?QM; \

h`QM; HÁM; H½Q M?•M €Q ç2M i?¬K çQ€M- EB K >Q" M; çdM? T?QM; imv i ç®B H
p¢M T?€T #'i t•K- +?Q /M H" EB K GBM? ?° i¬M; Km®M i`m /B i +kM; F?¬M; T?ªB
F?QªM? F?„+ i•K i?¬M +?'M ç°M; - H½Q M?•M €Q ç2M F?¬M; +ÁM /€K /Q /U M[- i
+€B- H" T iS+ #„M p"Q i`QM; o¢M EB K ç°M; T?Q b m

> B ç¢Q +U FB K EB K v p +?¢K; B[F?¬M; i`mM; - K°i H" M b| M; F?Q K M? K¬M; t
p¬ b® F?2 M Si F?¬M; ;B M HQ¢M HQmX ?Q" M? ?" M? #W #½B F?„T MÆB- M?QM
GK+ h? M? / Q ç°M; Kªv K v M"Q- M; v +ª oB K *?B M çSM; # M +¢M? GK+ h? M?
`^M; i?¬M ?bM? ?ÆB +?'M ç°M; - M?QM; F?¬M; i²M i?QÆM; +?9i M"QX

J°i M; QìB K°i EB K GBM? #'i ç°M; - i?"K +?Q GK+ h? M? +ÁM M?„K M; ?B M ? B K
+ÁM H¢B ? B i? M? +U FB K EB K v ç M; b€i T?¢i HšM M? mX

.o i?¬M M; U FB K5

EB K :Bª #QÊ+ p"Q EB K h¬M; ;B B- +?QM? H" #QÊ+ p"Q +€M? +Y /o i?¬M M; U FB
+kM; H" w +?Q iBM? i?¬M- ? v H" w +?Q EB K ç¢QX >²M i?S+ +`M; K¢M?- w +?Q
i? /o i?¬M M; U FB K +kM; +`M; ?MM; K¢M? ?ÆM- FB K ?ÊT +MM; i?¬MX çQÆM;
+`M; i®iX

J" GK+ h? M? im Hmv M Gmv M >²M Zmv i- /M +?Q F?¬M; +| i•K T?€T F iB T- M?
iÈB + 'T L; QM; >²MX >²M i?S+ KÎ` +| i? # Q T?O T?¢K pb ? B i`, K /†K- K"i K FB
i?QìM; +?d çQÊ+ i` M /QÈB i`, K /†KX >²M i?S+ +`M; K¢M?- +`M; +| i? /šM ç°M; T
Q+? HÈB M"v i`QÊ+ F?B im Hmv M F?¬M; H°`ä` - M?QM; +?Q iÈB #•v ;Bì ç½ i`î
i?U+ HU+X

aQ pÈB æ¢B bQ i¬M; i?QìM; KÈB pW #QÊ+ p"Q i K FB T EB K >Q" M; - GK+ h? M?
M?B m ; 'T ç¬B- +?Q /M H" çdM? T?QM; EB K >Q" M; +kM; F?¬M; i? bQ b€M? çQÊ-
*?B M ç M; i" T i`mM; + Q ç°X

@ h?¬M w +?B ç¢Q- /o w M; U pä5 oB K *?B M H-K #-K,

@ EB K ç¢Q +O GK+ i`QîM; H½Q ç½ ç¢i iÈB i`bM? ç° M?Q p"v- i?"i bU F?B M +?Q
EB K v p +?¢K- ç MûM ?Q F?¬M; - mv €T FBM? F?OM; i?"K +?Q tmv M i?'m [m M
T?O F?„T +ª >mv M .QÆM; i¬M; X

GK+ h? M? + m K"v- ç¢Q EB K GBM? M"v i?"i bU ç½ ç°i T?€ çQÊ+ #bM? +ªM?- EB
EB K >Q" M; #bM? i?QìM; F?¬M; i? M"Q b€M? F`T- M m F?¬M; T?ªB ?²M i?S+ +
EB K ç¢Q FB M +QìM; - `i +| i? F?¬M; M; ,M +ªM çQÊ+X

L?QM; M m iB T iK+ FûQ /`B M?Q p"vX b) F?¬M; M; ,M +ªM çQÊ+- GK+ h? M? #B
M"v i`QM; FB K i`b o¢M EB K ç°M; - +| çQÊ+ mv €T +O FB K i`b ?¶ i`Ê- M m Km®
GBM? +?QM? H" TªB +?®M; H¢B +ª FB K i`b iQ" M H" i?¬M FB K + 'T "¢+? GBM?
+kM; F?¬M; +| +€+? M"Q i?„M; M`BX

@ LM;X XX

"i i?bM? HbM?- K°i iB M; FB K KBM? ? i bS+ iBM? i?m-M iW i`QM; æ M æB M E?
h•K MB K pW ç°M;- i?-M FB K Gmv M i•K K`m iQK #¢+ H`T iS+ tm'i ?B M i`QÊ+ I
H9+ i`QÊ+- H-M M`v i` M i?-M Gmv M i•K- F?Q S?QM; J M; K`m i`„M; çK+ +`M;
L?QÊ+ h?Ov H` i?-M FB K EB K GBM? +`T hY >Q`M;- imv `^M; M?l p`Q Gmv M i•
M?QM; +kM; H`K #^M i?•M Gmv M h•K i,M; iB M- H9+ M`v KÊB +?d [m K°i M,K M;„
h•K +l tm i? iB M ;B BX h?2Q M?Q GK+ h? M? i?'v- 2 `^M; +?d K'i p`B M,K H` +l
;-M; +MK- i`î i?`M? i?-M FB K +`T "¢+? GBM? i?QÊM; T?~KX

@ PM;X XX

Gmv M i•K FB K pW tm'i ?B MX K°i ç¢Q i?-M [m M; t M? #B + iW i?•M FB K T?l
GBM? K`m p`M; b€M;X

@ LM;X XX

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- +U FB K EB K v K`m p`M; b€M; ;B[ F?¬M; i`mM; #B M H
i?lB T?€i` K°i iB M; FB K M;•K ç-v bÊ ?½B b m çl #B M K'i F?¬M; i?'v i,K ?ÆBX
GK+ h? M? #B i`^M; L?QÊ+ h?Ov ç½ tm'i i?O- imv `^M; M M i^M; +O L?QÊ+ h?Ov
i`¼M;- M?QM; ç®B T?l pÊB i?-M FB K EB K GBM? +?Q iB M p`Q +`T hY >Q`M;- p

@ æBX XX

J°i i v +?°T H'v oB K *?B M- GK+ h? M? p¼i p T?Q i`QÊ+- iB M M?"T p`Q o¢M F
:B[FB K i`b Kl K`i M;m v M F?Q- i` M K°i FB K ç`B K`m i`„M; çK+- +l K°i i? M? i?¬
+ Q #®M i?QÊ+ +„K î çl- iQ`M i?-M i?-M FB K M`v +l K`m p`M; b€M;- iQ€i` F?Q
"¶M; M?B M MM; K°i iB M; p M; H M- K°i ç¢Q FB K [m M; K`m p`M; b€M; #„M M;Q
@ L? M? p`v b Q\

h`QÊ+ FB K ç`B- H½Q M?•M €Q ç2M ;B†i KbM? FBM? ?½B H`T iS+ K°i +^K ;B€+ M
HÁM;X

@ E?¬M; tQM;5

G½Q M?•M €Q ç2M p¬ +MM; ?Q^M; bÊX Km®M çSM; /"v #Ä +?¢vX

@ *'K5

h? M? •K ?l ?WM; p M; H M- i`mv M p`Q i B H½Q M?•M €Q ç2M iU M?Q K •K +?
ç°M; iQ`M i?•M- bmwi M[i?b pĐ iBK M€i K"iX

@ sBM çWM; ;B i i - i b) +?d +?Q M;QÆB +?¶ K°i Kl M +?Q #^Q ? J°+- +l Ml b) ?° i
F?¬M; #` i?QÆM; i`M- ç°i T?€ EB K S?€+?- ;B i,M; # i?`M? M,M; HU+X

@ *?Q #^Q ? J°+ Q\

GK+ h? M? +^K i?'v i•K i?-M +?'M ç°M; ,

@ G` i?S ;b p`v\

@ o¢M LB M >Q`M >²M i?^QX

o¢M LB M >Q`M >²M i?^Q5

h`QM; HÁM; GK+ h? M? pmB KWM; F?¬M tB iX ?„M ç½ ibK çQÊ+ o¢M LB M h`QlM;
*,M- +?d +ÁM i?B m o¢M LB M >Q`M >²M i?^Q- .B T H½Q b) +l i? F?¬B T?K+ H¢B

ed9X *?QÆM; jd, J M >Q M; EB K J°- h?B M æ¢Q *,M Lm®i

@ o¢M LB M >Q" M >²M i?ªQ Î ¢•m\

_ÆB tm®M; FB K ¢"B- €M? K„i GK+ h? M? H"TiS+ M?bm +?^K +?^K p"Q H½Q M?•

@ h`W T?B æ¢B bQ T?€i HÌB i? i•K K F?¬M; ;B i i - M m F?¬M; /M H" +? i- i +kM

G½Q M?•M €Q ¢2M iBM `^M; ¢®B pÈB K°i i K FB T EB K >Q" M;X o¢M LB M >Q" M
i`¼M; - i K FB T EB K >Q" M; F?B ¢½ ¢¢i iÈB +ªM? ;BÈB EB K >Q" M; ¢dM? T?QM;
p"Q +ªM? ;BÈB EB K S?€+? p¬ +MM; F?| F?,M- ¢| H" +Y ªB ? i bS+ ;B M M M- M;
M;¢B F?¬M; #B i # Q M?B m M?•M i" B tm' i b„+X J°i ;®+ o¢M LB M >Q" M >²M i?ªQ
i?"M? M,M; HU+- H½Q M?•M €Q ¢2M F?¬M; iBM GK+ h? M? F?¬M; Kªv K v +ªK i?
h? M? ¢ M; T?€i HÌB i? i•K K - K" oB K *?B M # M +¢M? F?¬M; KÎ KB M; - iU M?I
[m M i`¼M; +O o¢M LB M >Q" M >²M i?ªQ M"v ¢®B pÈB GK+ h? M?- M; ?2 GK+ h?
`®i +m°+ H½Q M?•M €Q ¢2M +kM; i?Î /"B M? M? X

@ >B M i¢B M;QÆB +| i? M|BX

GK+ h? M? KÌ +'K +®` - imv pW K|B T?€i HÌB i? i•K K¢M?QM; t2K` H9+ M"v G
M? M?"M; i?QªB K€B- €M? K„i M?Q MQÊ+- F?¬M; +?9i # ¢°M;X

@ æQÊ+- i M|BX

G½Q M?•M €Q ¢2M i`'M ioM? i•K i?¬M- H M iB M; ,

@ o¢M LB M >Q" M >²M i?ªQ +?QM? H" Î J M >Q M; FB K K°X

GK+ h? M? + m K"v,

@ æ| H" MÆB M"Q\

@ J M >Q M; FB K K° H" K°i +?¶ ?Q F?¬M; /Q ;BÈB EBK h?B M ;BÈB p" ;BÈB "¢+?
` - +| T?QM; 'M K°i pMM; ¢'i J M >Q M; iW i?ÌB i?QÊM; +'- i`QM; ¢| +| bU i²M i¢B +
i?ªQX

GK+ h? M? i?Q€M; ¢°M; i`QM; HÁM;- H¢B ?ÄB,

@ o"Q i`QM; ¢| +| ?¢M +? ;b F?¬M;\

@ E?¬M; +| ?¢M +? - +?d H" i`QM; ¢| K½M? i?9 ?Q" M? ?"M?X æ¢B bQ +ªM? ;BÈB E
i`QM; ¢| +?d +| +? iX æQÆM; M?B M +'T EB K >Q" M; +| ¢O HU+ iU #ªQ p KbM?X

@ GK+ i`QÎM; H½Q- +?mv M M"vX XX

oB K *?B M +,K iS+ M?bm H½Q M?•M €Q ¢2M i`QÊ+ K†i- GK+ h? M? H„+ H„+ ¢-m

@ S?"K M?QM; K|M HÊB i`M ¢ÌB F?¬M; / /"M; H'v ¢QÊ+- i?¬M; i?QÌM; F€ M; ° i²M
?B K- M;QÆB +ÁM ;b Km®M M|B M[F?¬M;\

G½Q M?•M €Q ¢2M bYM; b®i- H"TiS+ H„+ H„+ ¢-m,

@ > i`²B

@ æQÊ+X

GK+ h? M? ;"i ;"i ¢-m,

@ *'KX XX

L; v H"TiS+- H½Q M?•M €Q ¢2M H¢B #` +¬K +® ;B[ F?¬M; i`mM;X

@ L;QÆB ¢½ T?€i HÌB i? i•K K - M;QÆB F?¬M; i? ;B i i 5 G½Q M?•M €Q ¢2M t M

@ E?¬M; b B i F?¬M; i? ;B i M;QÆB- GK+ h? M? F?¬M; ? T?O M?"M,

@ oB K i`QÎM; H½Q- ¬M; +ÁM +?Ì ;b M[\ G½Q M?•M €Q ¢2M b[M; bÌ- H"TiS+ ?B

@ h ?"MX XX

L; v H"TiS+- oB K *?B M imM; [mv M ç€M? M€i æ M æB M H½Q M?•M €Q ç2M- M; M€iX JQÌB ?²M T?€+? i?,M; H M- i•K MB K GK+ h? M? i?Q€M; ç°M;- H"TiS+ ?9i >²BX æ M H9+ M"v- >mv M .QÆM; i¬M; +?d +ÁM H¢B ? B i M EB K oQÆM;X

Zm v ç-m HB + M?bM oB K *?B M- GK+ h? M? H"TiS+ #„M ` K°i ç¢Q FB K M;mv ;B[ / i?`i oB K *?B MX

a m p" B ?ÆB i?ÎX oB K *?B M T?mM ` K°i #9M; M;?`+? ?mv i- +ªK i?'v i` M M;QÌ `M; #m°+- iQ" M i?•M F?¬M; +ÁM +?¶ M"Q M;QM; i` - M; v +ª impB # M ç-m ;BªK i?B M +kM; +| +?B m ?QÈM; i,M; H MX

@ æ i¢ GK+ i`QÎM; H½Q ` i v i`Ê ;B9T5

oB K *?B M p¬+MM; +ªK FQ+?- FB K M;mv M T?QM; 'M i` M M;QÌB H½Q /M /Q GB 'M +O K°i EB K h¬M;- i`W T?B H" EB K h¬M;- M m F?¬M; +?d +| EB K >Q" M; ?M F? BX

L;šK M;?o K°i +?9iX oB K *?B M M|B,

@ GK+ æ¢B bQX XX

@ «M; +S p i`QÈ+- i i¢K i?ÌB F?¬M; p GBM? æQ¢M bÆM K¢+?- M[M?•M +| ?mv ç°M; [m"i # M +¢M? o¢M FB K ç°M;X

@ Zm >QÆM;5

oB K *?B M M;?2 p"v #`M; ?Q" M; +?'M ç°M;- H"TiS+ i` M K†i H° ` p KWM; `ì M? /U tQ v KbM? `ÌB F?ÄB FB K i`bX

GK+ h? M? M?bM H M FB K ç" B i`QÈ+ K†i- i? M? i?¬M FB K +'T "¢+? GBM? K"m H" MÆB i`9 M;K +O EB K GBM?X >„M +?°T ?ì K°i +€B- i?¬M FB K T?€i ` iB M; H ? F?m'i T?K+X

L?QM; GK+ h? M? +?Q F`T +| ?"M? ç°M; ;b- i`QM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q i` M HÁM FB K M;k b„+ /`B M,K i'+ iU ç°M; tm'i ?B M ;B[F?¬M; i`mM;X

h?B M æ¢Q h`m i?¬M FB K i`"M5

@ PM;X XX

J°i iB M; FB K M;•K p M; H M- H"TiS+ i? M? i?¬M FB K +'T "¢+? GBM? i` M ç" B H i?m M?Ä H¢B i?"M? K°i çB K K"m p" M; b€M;- b m ç| # v p T?Q i? M? iB m FB K M

@ PM;X XX

J°i iB M; FB K M;•K mv M;?B K p M; H M- M?€v K„i ?| i?"M? K°i ç¢Q EB K v #W K•v t M?X

@ LM; Q" M;X XX

L;¼M M9B T?Q i` M FB K i`b M?€v K„i #` tmv M i?OM;- H"TiS+ i` M #-m i`ÌB >mv +U FB K M;k b„+ + Q p¢M i`QÈM; ?B M ` X

h`QM; +MM; H9+ ç|X p¬b® iB M; FB K M;•K p M; H MX

@ *?mv M ;b tªv ` - +| +?mv M ;b p"v\

@ EB K +O i X XX

h`QM; i¬M; pU+ >mv M .QÆM; i¬M;- `i M?B m EB K :Bª çQ €M? K„i FBM? bÊ M? T?QM;- p¬b® FB K F?Q iU ç°M; i?Q€i ` iW i` M HQM;- i?"K +?Q i` M i v M?QM; ç m +?d p +MM; K°i ?QÈM;- T?€i ` iB M; FB K M;•K iÄ p i?¬M T?K+- +€+ HQ¢B

T?~K- HK+ T?~K- +Ym T?~K- i?"K +?Q H" i?—M FB K +'T h? M? S?"K- +'T EBK h?B
i? M? •KX

h` M \*Ym h`MM; EB K h?€T Î i—M; pU+ +O G,M; hB m i—M;- ;BÈB hY >Q" M;X

"®M T?Q F?—M; ;B M- p— b® H—B i`K K"m iQK /UM; i?ŠM; ;B[ ç'i i`lB- ?° p *Ym
i`QM;- F?B M +?Q M?QM; EB K :B^a çB [m t t +^aK i?'v F?Q iS+ ?Ov /B iX J" H9+
EB K h?€T- K°i i? M? MB M €Q iQK HŠM; H†M; M; ²B i` M #^aQ i¼ /QĐM; M?Q H"K
çB MX æ—B K—B v F?) ?û` - +QM; H M K°i +€+? p— +MM; [m, /`- ? B K„i F?ûT ?l- M
i v i?B m M[- M? M?"M; ;ä i` M i v p`M +O #^aQ i¼ - iQ" M i?—M v iQ€i` K°i bS+ i

"„i +?Êi ç—B K„i F?ûT ?l +O v ç°i M; °i KÎ #WM;- i`QM; K„i ç M; HQm +?mv M K°i ç
K°i ç¢Q EB K v ?Ov i?B M /B i ç` +kM; i?2Q ç| tm'i` X J" M?[M; H—B i`K tmM; [m
h?€T +kM; i?2Q F?Q i? #¢Q T?€i +O v K" i`Î M M +m<sup>2</sup>M; #¢Q ?ÆM H9+ i`QÊ+ - T?
H—M- p`B i M EB K >Q" M; çB M; M; [m ;—M ç| i`Î i v F?—M; F`T- #` +m®M p`Q i`Q

@ E?—M; M; l H" i?—M i`B m- `®i +K+ H" EB K :B^a imv i i? M"Q H¢B +| i? /ŠM T?
M; QlB +| +^aK M?†M çQÊ+ F?—M; \

*MM; H9+ ç| - Î M, K ç` T?QÆM; F?€+ i` M ;BÈB hY >Q" M; +kM; ç²M; i?lB #°+ T?€

h` M >mv M •K i—M;- i`QM; ç¢B çB M +O >mv M •K M?'i K¢+? i` M M; ¼M +?O T?C
GQM; i?"i HÈM pÁM; [m M? #®M p€+? ç¢B çB M- i`"M M;"T HQM; mv ?MM; K¢M?-
i?"i bU ç M; # v H M p"v- M m M?Q GK+ h? M? +| Î MÆB M"v b) T?€i ?B M- #S+ T?M
ç M K'v i`, K p¢M +•M M"v- F?—M; M; Đ iQ" M #° ç m çQÊ+ çB m F?„+ iW K°i F?®B h

J" H9+ M"v- Î ;B[ç¢B çB M- K°i i`mM; MB M €Q t M? F?Q M? i v çSM; ç| - i` M i`
v +| K°i +QM +U HQM; K"m t M? m®M HQÊM- imv `^M; ;QÆM; K†i v i`QM; `i #bM?
iQ€i` i?—M [m M; F?B T M; QlB- K°i +¶ mv i? p— ?bM? i`"M M;"T +^a ç¢B çB MX

@ h? K FB M +?QlM; i—M;- H9+ M"v- K°i i? M? MB M K†+ pã v K"m p`M; +mM; FQM

@ *?mv M ;b\

h`mM; MB M €Q t M? ?l ?[M; ?ÄB H¢BX

@ hW MY + M? ;B l [m - i'i +^a FB K F?Q i` M iQ" M;BÈB hY >Q" M; ç m T?€i` iWM;
#`v` o¢M EB K h`B m h—M;X :—M M?Q i'i +^a +€+ HQ¢B FB K F?Q K" +?9M; i #B i
;BÈB T?Q /QÊBX .` iQÊM; M?Q p"v +?d KÈB t<sup>a</sup>v` H—M ç—mX

@ a Ql

•M? K„i i`mM; MB M €Q t M? M;QM; iK- H"TiS+ K°i ç¢Q M; ¼+ [m M; i`QM; K„i #„M
`U+ F?B M +?Q i? M? MB M FB F?—M; +?`m M' B T?^aB +9B ç—mX

@ h` tûi5

@ .¢X

h? M? MB M M¼ ç€T HlB- HmB ` F?ÄB ç¢B çB MX

@ > v H„K- +?mv M çB M"v H¢B +| çB K M€Q ç°M; Q\ h`mM; MB M €Q t M? H`K #`K

@ *| i? M;QÆB T?^aB +?m`M #`X XX

E?—M; ;B M b m HQM; } m®M F?9+ K°i i`"MX K°i #|M; M; QlB F?Q€+ i`QlM; #`Q ç2
?B M- i` M K†i M; QlB M"v çQÊ+ # Q T?O K°i H|T KM ç2M- F?B M +?Q M; QlB i F?
i? M? •K KÆ ?² +MM; i`QlM; #`Q `°M; `½B +kM; F?B M +?Q M; QlB i F?—M; i? M"
M[X J" i`mM; MB M €Q t M? +kM; F?—M; H M iB M;- /QlM; M?Q ç½ çQ€M i`QÊ+ ç
FB - +?d H†M; H) ;†i;"i ç—mX

Í >mv M .QÆM; i—M;- h? M? S?"K ;BÈBX

"B M ?| t^av ` # 'i M ; Ì M ? Q p " v + k M ; F ? ¬ M ; H " K + ? Q G K + h ? M ? ; B " i K b M ? F B M ? ? 1
i B m F B K M ; k b „ + i ` Q Ê + K † i X a Q p Ê B i ` Q Ê + F B i ? m ç Q Ê + M | Î ç ° M ; * Y m o B K -
G B M ? i ° + - G K + h ? M ? + | i ? + ^a K i ? ' v ` ä ` " M ; - H U + G o M ? o U + [m , / ` ~ M + ? S # M
? Æ M t Q - H U + H Q Ê M ; ~ M i " M ; i ` Q M ; ç | F ? ¬ M ; M ; Ì H " K + ? Q E B K * ? O M ; + O ? „ M /
? ½ B - ç • v H " m v i ? + O h ? B M æ ¢ Q h ` m i ? - M F B K i ` " M ? v b Q \ G K + h ? M ? i ? - K

a m K Q Ì B ? Æ B i ? Î - i ? M ? i B m F B K M ; k b „ + M " v # M i ? m H ¢ B i ? - M K M ; - F B K ^a M
i S + # B M K ' i F ? ¬ M ; i • K i Q + ? X

G K + h ? M ? p š v i v K ° i + € B - M ? b M i B m F B K M ; k b „ + i ` Q M ; H Á M ; # " M i v K b M ? X
M ; k b „ + ç Á M ; i ? Ì B F ? „ + K Q Ì B # S + h ? B M æ ¢ Q ç ² - K ° i # M M , K # S + i Q Æ M ; b B M ? - K
` ® i + K + H " h ? B M æ ¢ Q ç ² M " v + | m v H U + i ? M " Q \

G K + h ? M ? + ^a K i ? ' v M ; ? B ? Q † + i ` Q M ; H Á M ; - + | i ? + | ç Q Ê + i K + / M ? M ? Q p " v - ` ®
M " v ~ M + ? S # Q K " i ; b \

* ? d t û i m v i ? p W ` <sup>2</sup> B - G K + h ? M ? ç ½ + <sup>a</sup> K i ? ' v E B K \* ? O M ; + O K b M ? ç ½ + | w i ` B
K ¢ M ? H „ K - M ? Q M ; + k M ; ç O + ? Q ? „ M + | ç Q Ê + M ? " M i ? S + K Ê B K) p Ê B h ? B M æ ¢ Q ç

S ? ^a B # B i ` " M ; - + ? Q / M H " E B K G B M ? J E B K i ` Q Ê + F B - i ? - M F B K + ' T h Y > Q "
H " K + ? Q ? „ M b B M ? ` + ^a K ; B € + M ? Q p " v X

@ G K + i ` Q Î M ; H ½ Q X X

a m i ? Ì B ; B M i " M M Y M û M ? Q Æ M ; - K ° i T ? K M ? • M i ` m M ; M B M € Q t € K i ? 2 Q b m o E
F B K i ` b # ` T ? € - M ; m v M F ? Q i ? B M ç ` i B M ? i ? m - M ç ½ # „ i ç - m i B i ` M ; Q " B - + ?
? Q Æ M ; M ; „ M M ; O B - i ? - M F B K + ' T " ¢ + ? G B M ? H " K i • K i ` " M ç ½ # ` h ? B M æ ¢ Q ç ² M
F ? Q i ` Q M ; F B K i ` b ç ½ K ' i ç B ? Æ M K ° i i ? " M ? - G K + h ? M ? i ? m ? ² B i B m F B K M ; k b
* ? B M X

@ G K + i ` Q Î M ; H ½ Q - i ç ½ + S m M ; Q Ì B ` - + ? d H " ç ° M ; [m " i # M + ¢ M ? / Q Ì M ; M ? Q +
i ? M " Q i ` t û i X

h ` M K † i o B K \* ? B M i ? Q € M ; ` p Y M ; ç Ä ? B K i ? ' v - M ? Q M ; ` ' i M ? M ? ç ½ # B M K ' i

ed8X * ? Q Æ M ; j3 , > M ; æ ° M ; G B M ? h ? ¢ + ?

a „ + K † i G K + h ? M ? i Ä ` M ; Q M ; i ` ¼ M ; - F ? ¬ M ; i ? i ` t û i \

> „ M T ? | M ; ? ² M i ? S + ` - M ? € v K „ i ç ½ ` F ? Ä B F B K i ` b - i Ê B # M M ; Q " B o ¢ M E B K ç
" M + ¢ M ? o ¢ M E B K ç ° M ; H " K ° i ç ° M ; [m " i ? Æ B M ? Ä K ° i + ? 9 i - # M i ` Q M ; i ` " M M ; " T
æ • v H " + € B ; b \

> ² M i ? S + G K + h ? M ? ` m M ` ~ v K ° i i ` " M - ? „ M + <sup>a</sup> K M ? " M ç Q Ê + + € + ? ç | F ? ¬ M ; t i ` m v
+ M M ; K ¢ M ? K) K " [m 2 M i ? m ° + - / Q Ì M ; M ? Q H " K ° i H Ì B F m ; ¼ B ç ² M ; M ; m v M - M ?
K m ® M i ` t û i + ~ M i ? " M - / Q Ì M ; M ? Q ; † T T ? <sup>a</sup> B K ° i i Á i ? - M b Æ M p ¢ M i ` Q Ê M ; - H " K +
[m ç Q Ê + X S ? Q Æ M ; ? Q Ê M ; ç | M ^ K Î K ° i i ? ¬ M ; ç ¢ Q i ? " i b • m # M i v T ? ^a B ? „ M - ; - M

Z m ^a M ? B M X X - G K + h ? M ? i ? Q € M ; ç ° M ; i ` Q M ; H Á M ; - # M ? Ä B ,

@ æ | H " ç ` T ? Q Æ M ; M " Q p " v \

@ æ | H " ç M ç ° M ; M ° B i ¬ M ; + O > m v M . Q Æ M ; i ¬ M ; - ; B ® M ; M ? Q H " K ° i M Æ B / M M ;
o B K * ? B M M ; • K M ; ? o K ° i + ? 9 i M | B X

@ G K + i ` Q Î M ; H ½ Q - + | K m ® M X X X

@ L Æ B M " v p ¬ + M M ; [m w / ` - ¬ M ; + S ` Ì B ç B i ` Q Ê + - K ° i K b M ? i ç B H " ç O X

o B K * ? B M ; " i ; " i ç - m - M ? b M T ? K M ? • M b m H Q M ; K b M ? - ` ® i + K + i ` - K ; B ¼ M ; M | B

@ æϕB •M +O GK+ i`QÎM; H½QX oB K K´ bm@i çÌB F?¡ [m M5 GK+ i`QÎM; H½Q- +
.Si HÌBX oB K *?B M tQ v M; QÌB `ÌB çBX

L?bM [m M? #®M T?Q - GK+ h? M? H„+ H„+ ç-m- FB K i`M M`v +QB M?Q ç½ #` ?
i?B M ç` MÆB M`v b) i M ? i- F?¬M; +ÁM i€+ /KM; ;b- GK+ h? M? #QÈ+ iÈB ? B
ç°M; [m"i # M +ϕM? oϕM EB K ç°M; X

Zmª M?B M i`QM; ç¡- GK+ h? M? i?`v p`B HÁ Hmv M ç M- i?"K +?Q i`QM; K°i ;B M
h? M? +ÁM i?`v K°i HÁ Hmv M ç M- +?•M ?Ä +ÁM ç M; +?€v #WM; #WM; - M?QM;
óh`QM; HÁ +¡ KMB F?ûi i`mv M` - ç M /QÈ+ i`QM; M`v +-K M?Q T? #ÄX ô GK+ h
iK+ #QÈ+ p`Q +?¶ b•m M?`i i`QM; ç°M; [m"i M`vX

h?¬M; çϕQ i`QM; M`v +¡ `i M?B m çQÌM; `)- `) p`Q K°i çQÌM; HϕB tm'i ?B M p¬ b
+ªK M?"M çQÈ+ +ªK ;B€+ [m2M i?m°+ FB - #QÈ+ +?•M mM; /mM; `) ? i +?¶ M`v b M
MY çQÌM; - i` M Kti ç'i /¬M /¬M tm'i ?B M L; k >"M? h?ϕ+? - # M ç-m +?d H` K°i
i?QÌM; - M?QM; GK+ h? M? +`M; çB b•m p`Q i`QM; - b® HQÈM; L; k >"M? h?ϕ+? +`M
T?~K +?`i +O M¡ +kM; +`M; M; `v +`M; i`Î M M iBM? i?m-M ?ÆM- MÆB M`v H` ç` T
i?`v M; mv M F?Q i?B M ç` M; `v +`M; i`Î M M M²M; ç`K- i`QM; HÁM; M; ?B ?Q†+ i?

"„i [m€ ?„M pšM /MM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q i?m M?ti `i M?B m L; k >"M? h?ϕ+? T?
+`M; M; `v ?„M +`M; FBM? M; ϕ+- +`M; M; `v +`M; iB T +`M iÈB M; ¼M M; m²M +O F
ç½ #„i ç-m T?O FQM p€+? ç°M; - i`i +ª ç m +¡ K`m b„+ i`QM; bm®i M?Q M; ¼+- ?B M
T?~KX

*?ŠM; H) H` K°i KÄ HBM? i?ϕ+? FQM ç€Q ?B K +¡\ JÄ HBM? i?ϕ+? H` /Q HBM? F?
;B M Qi M?`i M; `M M, K KÈB +¡ i? bBM? ` - i?2Q M?Q ?Q`M +ªM? im Hmv M Î; BÈB
tm'i ?B M KÄ HBM? i?ϕ+? KÈB T?ªB- i`QM; HÁM; GK+ h? M? #„i ç-m +ªM? ;B€+ ?

G9+ M`v- M; mv M F?Q i?B M ç` iBM? i?m-M tmM; [m M? ç½ +¡ i? +ªK M?"M çQÈ
bQÆM; KM i`„M; çK+- GK+ h? M? ?Qi i?"i b•m K°i ?ÆB M; mv M F?Q- imv `M; F?
ç` Î "ϕ+? GBM? EB K +®+ p` EBK h?B M EB K +®+- M?QM; ç½ M; M; #^M; pÈB M;
S?`K EB K +®+X

E?¬M; +?9i F?€+? b€Q- GK+ h? M? i?m M?ti p¬ b® HBM? i?ϕ+? p`Q i`QM; F?¬M
iK HBM? F?Q +O h?B M æϕQ- +?ŠM; M?QM; +¡ L; k >"M? h?ϕ+? #bM? i?QÌM; M?`i
i?m°+ +€+ ?`M? F?€+- +?d H` M m bQ pÈB L; k >"M? h?ϕ+? - b® HQÈM; p¬ +MM; Q

a m MY + M? ;BÌ- +ªK ;B€+ [m2M i?m°+ FB ç½ ;¬M M; v i`QÈ+ K„i- GK+ h? M?
i`QÈ+- K°i +Y ç°M; b€M; M; ÎB ?B M` - ?„M bªB #QÈ+ i?ŠM; iB M p T?Q i`QÈ+
HϕB- ?„M #B i- i`K K`M; M; ,M +ªM ?²M i?S+ +O ?„M ç M; ÎM; v i`QÈ+ K„iX J`M; M
çϕQ T?€T i„+ FB K +QÆM; +?d H`K +?Q M¡ F?) ;ÈM H M K°i çQÌM; M?Ä K` i?ÄBX

•M? K„i GK+ h? M? M; QM; iK- FB K +?d i`QM; i v T?ªB tm'i ` - b m ç¡ i?m HϕB i?`M
K`m i`„M; çK+ +?Èi H¡2 H M i` M Kti [mv M +O GK+ h? M? `²B #B M K`i

L; v b m ç¡- F?¬M; ;B M tmM; [m M? M?Q #` FûQ /`B ` p¬ i`M- [mv M T?ªB +O G
FûQ /`B ` - b m ç¡ +?"K `½B #B M i?`M? K°i i? M? i?¬M FB K K`m i`„M; çK+- i`QM
+QÆM; K`m iQK #ϕ+X

Zmv M p` FB K M`v ç½ F?¬M; +ÁM +?9i T?•M #B iX K°i [mv M ç€M? ` - F?¬M; ;B M
FBM? M; QÌBX

hB M; FB K M; •K M`v +?d +¡ æϕB bQ çϕi iÈB +ªM? ;BÈB EB K >²M KÈB +¡ i? M; ?
`mM; ç°M; iW i`QM; #ªM M; mv M- iB M; FB K M; •K i? HQÆM; p M; H M iW i` M [m

h`QM; +?ÈT K„i- +€M? i v GK+ h? M? ;B®M; M?Q ?¡ i?`M? K°i i? M? i?¬M FB K b
+O GK+ h? M? ç€M? ` - iQ`M i?¬M ?„M +?Èi T?²M; H MX S?QM; J M; K`m i`„M;
GK+ h? M?- HBM? i?ϕ+? T?O ç-v Kti ç'iX b m F?B #` +?•M T?ªB ?„M çϕT tm®M;
i?"i HÈM- Kti ç'i #„i ç-m M Si ` X

_„+X XX J'v F?2 MSi;-M i`,K i`QÊM;/QÈB +?•M GK+ h? M? p[` - p- b® HBM? i?
:-M M?Q i`QM; b€i M [mv M tm'i` - K°i iB M; HQM; M;•K `„i HÈM iW [mv M T?ªB
HQM; mv h?B M æ¢Q #` iB M; HQM; M;•K M`v FQ+? i?Q+?- ?mv i K¢+? *?•M GQM
h? M? #®+ H M pÁM; [m M?- M; v b m ç! H¢B t-M; p`Q HQM; GK+ h? M?- H-M M
t-M; p`Q [mv M T?ªB +O GK+ h? M?X

E?Q ?mv i p- +MM; i`QM; M;QÌB GK+ h? M? #®+ H M- +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ - C
?„M M?Q ?! i?“M? K°i *?•M GQM; F?´M; H²- ç-m `²M; i?“i HÈM M;~M; M?bM i`ìB
+MM;- i? [mv i t KÎ+ª i?B M ç` tmM; [m M?X :BÌ T?9i M`v- ?„M +?QM? H` i?B M
K`M; p- ?bM? i`QÈ+ K„i ;B®M; M?Q K°i K`M; MQÈ+ K-M;- +?d + -M K°i +?B m H`

GU+ HQÊM; K¢M? K) iU M?Q K°i +?•M GQM; i?2Q [mv M T?ªB +O GK+ h? M? T?!
GK+ h? M?- K°i +QM *?•M GQM; K`m p`M; iQK # M M;Q`B # Q T?O K°i H!T F?Q S?
?B M H M- M?QM; *?•M GQM; K`m p`M; iQK M`v +?d i`QM; T?9i +?®+ ç½ ?! i?“M
tQ - i?-M FB K K`m p`M; iQK tû iQ¢+ ?Q F?-M;- i`M €T æ°M; >QX

æ¢i iÈB hY >Q`M; EB K h?-M EBM? i-M; i?S KQÌB- F?QªM; #®M i`,K p¢M +,M +U

@ •KX XX

J°i [mv M M;QM; iK bS+ HU+ iQ`M i?•M +O GK+ h? M?- ?°B iK mv \*?•M GQM; i`QM
v K M? K-M; +m²M +m°MX K°i HU+ HQÊM; *?•M GQM; #` [mv M M`v ç€M? ` X S?Q
h? M?- K°i æ°M; >Q F?-M; ;B M /`B KQÌB i`QÊM;- `°M; MY i`QÊM; ?bM? FB K T
GK+ h? M? M?`i i?ìB # v ` - i? M? FB K M`v iQ p- F - +! K°i pÁM; K`m p`M; iQK [r
+ÁM +?Q H° ` - ç½ p +?¢K p`Q #S+ K`M; FB - #®T K°i iB M; p M; H M- #S+ K`M;
b•m K°i ?ÆB- iB M #QÈ+ p`Q i`QM;X

h`QM; ç°M; M`v F?-M; +! M;mv M F?Q i?B M ç` i`QM; F?-M; i`mM;- +?QM? pb iQ
M;QM; iK i?“M? M;mv M /`+? K`m i`„M; çK+ - i`-B M´B i` M Kti ç'i i?“M? K°i H!T i
+kM; F?-M; HÈM H„K- +! +?m pb ; -M KQÌB i`QÊM;- i` M K°i F?®B L;k >`M? h?¢+
+•M M; v T?Q i`QÈ+- K°i i? M? iB m FB K /`B +?[M; # i`+ K`m t€K #¢+ ç M; HÆ
ç°M; ?mv MªQ iW # Kti M! i`mv M ` - #'i [m€ GK+ h? M? F?-M; +ªK M?“M çQÉ
i` M # KtiX

>„M M;~M; ç-m M?bM H M i? M? iB m FB K K`m t€K #¢+ i` M F?-M;- T?€i ?B M `
M?`i F?-M; #` # Q T?O #ÎB L;k >`M? h?¢+?- i` M ç! +! F?“+ M?[M; +?[iQ F€ /`- i
?bM? HQm +?mv M i`QM; Mûi +?[- pW b„+ #ûM pW #€ ç¢QX

GK+ h? M? v M H†M; t2K M?QM; +?[FB - +?Êi +ªK i?`v FB K M;mv M i`QM; FBM
M? M? ?ÆMX K°i +ªK ;B€+ pmB KWM; ?ÈM ?Î Mªv bBM? i`M ç€v HÁM;- F?-M; b B
KWM; M?Q ;†T H¢B M;QÌB i?•MX

_®i +K+ K'v ?`M; +?[ FB Km®M M!B ;b\ GK+ h? M? + m K`v M?bM M?QM; +?[iQ
M m +! .B T H½Q Î ç•v- ?„M +! i? ?ÄB- M?QM; ;BÌ .B T H½Q ç M; M;O b v- ?„M +!
çQÈ+X

Zm M b€i M?QM; +?[iQ FB K°i H9+- /-M /-M GK+ h? M? +ªK i?`v M?“T i?-MX æ°i
+! K°i i?S ;b ç! MSi pÐ ` - iWM; ç¢Q / Q ç°M; ?mv MªQ #'i i?bM? HbM? tm'i ?B M

@ æ•v H`X XX

GK+ h? M? M?“K M;?B M ? B K„i H¢B- `i H•m b m H¢B KÎ #WM; ? B K„i- F?-M; M
i` M p€+? ç€X

>¶M ç°M bÆ F? B ç¢B ç¢Q bBM? /B M- i?ìB F?-M; Hm•M +?mv M- M;k ?`M? Hm•M
HU+ p½M; bBM?5

hmv +?d +! # ?`M; +?[M;„M M;OB- M?QM; iWM; +?[iWM; +•m K M? K-M; +m²M +m
HÁM; GK+ h? M? bBM? ` FQM? bÊX

_®i +K+ H¨ Km®M M|B ;b- +€B ;b K¨ i?lB F?¬M; Hm•M +?mv M- #€i i?€M? H¨ M?Q
T?ªB ?B m i? M¨Q\

hmv `^M; ç½ ç¼+ ?B m çQÊ+ M?QM; ?¨M; +?[M¨v- M?QM; GK+ h? M? H¢B +¨M; i?
F?¬M; #B i M| Km®M M|B ;bX

h`QM; H9+ GK+ h? M? ç M; bmv M;?o- iB m FB K K¨m t€K #¢+ p®M ç M; HÆ HYM
i?¬M [m M; K¨m t€K #¢+ /¨v ç†+- K°i +¶ / Q ç°M; F€ [m€B /¬M /¬M F?m +? i€M ` tn
bBM? HÁM; +ªM? ;B€+- FB K +?d ?Q¨M? M; M; i`QÊ+ M;U+- H†M; H) [m b€i iB r
F?¬M; #B i F iB T M| b) tªv ` #B M ?| ;bX

æ°i M?B M- i?¬M [m M; K¨m t€K #¢+ +O iB m FB K b€M; `U+ H M- K°i çB K ç2M
M?€v K„i ç½ F?m +? ç¢B i?¨M? K°i F?¬M; ;B M æ°M; >Q ?bM? i`ÁM p„i M; M; +ª b
F?®M; H² M?€v K„i ?9i GK+ h? M? p¨Q i`QM;- +?d i`QM; i?Q€M; +?®+- p¬ b® HBM
M;mv M /`+? i?B M ç` /QÊB ç'i ç m #` ?9i p¨Q i'i +ª- #B M K'i F?¬M; i•K iQ+?X

*?Q ç M F?B i`QM; HÁM; M9B F?¬M; +ÁM +?9i HBM? F?Q- M;mv M F?Q M¨Q- F?-
H¢B i?¨M? çB K ç2M M?Á M?Q i`QÊ+- #B M K'i p¨Q i`QM; iB m FB KX J¨ iB m FB
t€K #¢+ F€ /` +kM; ç½ /¬M /¬M i`Î H¢B #bM? i?QlM;- H†M; H) i¬B M´B i` M L;k >¨
/¬M /¬M H¢B +| HBM? F?Q iK i"TX

E?¬M; T?ªB H¨ H¬M ç¬m iB M GK+ h? M? iB M p¨Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q i®B ç2M
?ÆB F€ /`- #^M; p¨Q im pB T?€T i„+ +O ?„M- +?Q /M #` F?¬M; ;B M HQ¢M HQm ?9
i`QM;- M?QM; bS+ ?9i +O F?¬M; ;B M æ°M; >Q M¨v- ?„M H¢B F?¬M; ? +| +?9i M

a m F?B iB M p¨Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q M¨v- GK+ h? M? [mûi K„i M?bM [m M?c i`Q
K'i F?¬M +MM;- H¢B F?¬M; i²M i¢B K°i ç¢Q F?¬M; ;B M HQ¢M HQm M¨Q +ªX

E?¬M; +| F?¬M; ;B M HQ¢M HQm Q- ç•v H¨ F?¬M; ;B M æ°M; >Q b Q\ h`QM; HÁM

edeX *?QÆM; jN, *QÆM; L?m S?®B >ÊT

h`QM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q i®B ç2M- i'i +ª €M? b€M; ç m #` +„M Mm®i- i`QM; M¨v
+| M9B bäM;- i?"K +?Q i`´M; `¶M; F?¬M; +| K°i p¨i- +?d +| #|M; i®B p¬ #B MX æ•v

GK+ h? M? M;QM; i?¬M M?bM H¢BX Î MÆB `i t i?„T i?Q€M; +| K°i çB K b€M; i`Q
M¨v p¬ +MM; v m Èi- M?QM; i`QM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q i®B ç2M M¨v H¢B ;B®M; M

E?¬M; +¬M M;?o M?B m GK+ h? M? #QÊ+ iÈB iWM; #QÊ+ K°i- F?Q æ°M; >Q #` #
F?¬M; ;B M tmM; [m M? #` +Q `9i H¢B p¬ i"MX

L?QM; GK+ h? M? +¨M; iÈB ;¬M- F?¬M; ;B M tmM; [m M? +¨M; i`Î M M ? i bS+ M†
+•M ç€ M9B- p b m M?Q +| +ª K°i M;¼M M9B + Q M;¨M i`QÊM; ç ûT H M M;QlB
M?QM; GK+ h? M? +?d +| i? iB M H M K¶B H¬M KQlB /†KX æB iÈB M;¨M /†K- ç½
+?9i ?bM? /€M; +O €M? b€M; FB - /QlM; M?Q H¨ K°i K†i #¨M i`ÁM K¨m t€K #¢+- T
Èi- M?QM; H¢B F?B M +?Q M;QlB i F?¬M; ç€K M?bM i?ŠM;X

æ°i M?B M GK+ h? M? +ªK i?'v b[M; bl- #ÎB pb i` M K†i #¨M FB +ÁM +| KQlB çB
J¶B çB K b€M; M¨v ç m iQ€i` F?Q S?QM; J M; FBM? M;QlB- F?B M +?Q GK+ h?

h`QM; KQlB çB K b€M; M¨v +| K°i çB K b€M; +?|B K½M? HB i?ÆM i'i +ª- /M GK+ I
L?½M M?bM- M?QM; M?½M [m M; +kM; F?¬M; F?ÄB #` i´M i?QÆM;X

@"¶M; M?B M K°i i? M? •K mv M;?B K M†M; M p M; H M- i? M? •K M¨v M?Q i?¬M
p¨Q iBK GK+ h? M?X

@S?KiX XX

GK+ h? M? ?°+ ` K°i #9M; K€m iQÆB- F?) + m K¨v- M?QM; F?¬M; ? HmB p T?Q

@_®i +K+ H¨ B\

GϕB K°i i? M? •K m v M; ?B K M[p M; H M- H-M M"v i? M? •K 'v + "M; i? K ?®M; ?€
h? -M æbM? i? S+ ?ªB +O GK+ h? M? X

@LM; X XX

GK+ h? M? +?Q F`T +| T?ªM SM; ;b- h?S+ EB K M; "M i`QÊM; #¶M; M?B M #ϕQ T?
#ϕ+ - i` M i? -M FB K- +? [æϕQ K"m t M? #'i +?Êi b€M; `U+ H M- /B +?m v M` F?Ä
?| HÊM H M pϕM i`QÊM; - ûT tm®M; - F?¬M; ;B M +?'M ç°M; - i`QÊ+ K†i GK+ h? M
ç- m p†M p Q m®M F?9+X

@L; QÆB ç½ i`Î HϕB 5

J°i iB M; [m€i p M; - H"TiS+ GK+ h? M? +ªK i? 'v i? •M KbM? M?Q pW ç"Tp"Q K°i
iQ"Mi? -M F m H M` ,M; `„+ - ; -M M?Q pĐ pKM- M; v H"TiS+ - GK+ h? M? K'i çB w
E?¬M; #B i [m # Q H•m- GK+ h? M? HϕB çSM; i?ŠM; i`QÊ+ F?¬B L; k >"M? h?ϕ+?
iQ ? B K„iX

>„M #bM? ioM? M?bM L; k >"M? h?ϕ+? i`QÊ+ K†i- i? M? iB m FB K K"m t€K #ϕ+ i`
+?d +ÁM H B L; k >"M? h?ϕ+? K" h?¬BX

E?®B L; k >"M? h?ϕ+? M"v +?QM? H" ç€ ? >Ä - i` M ç| i`"M M; "T >Ä HBM? F?Q M
`i`ä`"M; - F?®B ç€ ? >Ä M"v +| i€+ /KM; HÊM iÈB KS+ M"Q ç®B pÈB EB K :Bª i
i?"K +?Q +ÁM +| i€+ /KM; pÈB HBM? i?9 ? >Ä - ç•v H" K°i F?®B ç€ ? >Ä ? i bS+
`i M?B m HBM? i?9 iW M; k ;B B i`Î tm®M; + KHÁM; Fw F i F? QÊ+ HBM? i?9X

>Ä HBM? F?Q i?"i H" iBM? i?m -M5 GK+ h? M? i? -K F?2M M; ÊB- M m +„M Mm®i F
iUm EB K i? h? M? S?"K M?Q ?„M H9+ ç- mX

GK+ h? M? [mûi K„i M?bM [m M?- M; m v M /`+? p" HBM? F?Q i?B M ç` p®M `i M²M
HQ½M; çB `i M?B m- +| +?m v M ; b pW tªv ` \

GK+ h? M? M; QM; i? -M bmv M; ?o- i? M? •K m v M; ?B K M?Q p"v- +?Q /M H" J G
i? b€M? #^M; X o"v T?B M ?Q F?¬M; FB H" MÆB M"Q\

GK+ h? M? +| +ªK ;B€+ `ä`"M; `^M; KbM? #` i?QÆM; - ?B m `ä i? •M i? KbM? çϕi
GK+ h? M? +| i? ?²B iQÎM; HϕB H9+ FB K +®i #` ç ûT- GK+ h? M? #QÊ+ K°i #QÊ
M?bM #- m i`ÎB M„M; +?| B +? M; - M? ,M K†i + m K"vX

J M >Q M; EB K J°5

h`QM; K„i GK+ h? M? iQ€i` p FB M ç`M? - H"TiS+ #QÊ+ iÈB K°i #QÊ+ - #B M K'i
aBM? hW m v MX

" M i`QM; i` M; pB M ç- v iY F?Q K M? K¬M; # Q T?O- Zm•M Jϕ+ æ² F?Q M? i v K
iW F?Q # Q [m M? i`QM; b•M- iY F?Q + "M; /`v- +•v bBM? i`QÌM; + "M; M? M? +?| M
*| H'v çQÊ+ h?B M æϕQ ç² +? ,M; \

•M? K„i Zm•M Jϕ+ æ² +?Êi M; QM; HϕB- M?bM +? ,K +?9 p"Q F?¬M; i`mM; t€K t`i h`
M ,K F?¬M; i? 'v €M? K†i i`ÎB- H9+ i`QÊ+ +?¼M HU MÆB M"v H"K i` M; X u ç½ +•M
æQ KbM? p"Q iY ç` ç + - m bBM? X

Jm®M +?Q T?€Ti„ + a€i GK+ çϕi ç M pB M K½M- p"v T?ªB +ªK M; ° iY F?Q - +?d +|
aBM? KÈB +| i? pB M K" M- +?d +| M?Q p"v KÈB +| i? +?ϕK iÈB +€M? +Y EB K S?
Hª h?B M æϕQ- Km®M M; QM; F i EB K S?€+? - ?²M T?€+? ?ÊT M?'i- + -M T?ªB +| i
+?Êi K°i iB M; FB K M; •K p M; H M i`QM; i` Q b m HQM; vX

@ GK+ æϕB bQX XX

Zm^aM J¢+ æ² tQ v M; QÌB H¢B- i?'v K°i M; QÌB €Q t M?X ; QÆM; K†i F?) + QÌB ¢ M
; BÆ H M- H"TiS+ K°i i? M? iB m FB K M; k b„+ tm'i ?B M i`QM; i v- i?-M [m M;
Zm•M J¢+ æ² H"TiS+ +?ÈT ¢°M; ,

@ h?B M æ¢Q ¢²5

@ E?-M; b BX

GK+ h? M? F?) pšv i v- iB m FB K M; k b„+ H"TiS+ # v p`Q i v Zm•M J¢+ æ²X

h?B M æ¢Q ¢² M`v H9+ i`QÈ+ GK+ h? M? M; ?B M +Sm ¢½ M?B m- ¢€M; iB + F?-M
H½Q +kM; iWM; +^aK SM; M?QM; F?-M; H`K M| H v +?mv M K^av K vX Zm•M J¢+ æ²
h?B M æ¢Q ¢²- ?Qi b•m K°i ?ÆB +^aK SM; +~M i?"M- `®i +K+ i?Î` M? M?äK,

@ Zm^a i?"i H` h?B M æ¢Q ¢²- GK+ æ¢B bQ [m^a M?B M i?O iQM- M; šK M; ?o K°i +?9

@ GK+ æ¢B bQ- +| +?¶ M`Q +-M aBM? hY K¬M +?9M; i ` bS+ ? v +?, M; \

*•M M?„+ K°i H9+- GK+ h? M? pW Km®M H M iB M; #'i +?Èi M?QÈM; K`v- #ÎB pb
SM; tmM; [m M?- #'i M; ÌT?€i ?B M ` K°i ¢¢Q ?²M i?S+ p¬+MM; M; QM; i?"i K` b„
HU+ GoM? oU+ # Q p•v- i®M; p`Q M; QÌB Zm•M J¢+ æ²X

L m F?-M; T?^aB GK+ h? M? im Hmv M Gmv M >²M Zmv i- H`K +?Q ?²M i?S+ +O ?
i? K i`QÈ+ ¢•v M?B m H-M M?"M #B i HU+ GoM? oU+- M m F?-M; `i F?| HÁM; T?
J¢+ æ² H°` i?-M b„+ F€ [m€B- M?QM; +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ ¢½ F?-B T?K+ H¢

@ GK+ æ¢B bQ- H-M M`v aBM? hY K¬M +?9M; i H`v ¢QÈ+ h?B M æ¢Q ¢²X aBM? h
i +kM; #B i M¶B F?´ i•K +O GK+ æ¢B bQ ?B M i¢B ¢ i´ HÁM; +^aK i¢- aBM? hY K¬
p +?Q hY >`i¬M; M iQ`M i`QM; ? B KQÆB M, K- +?d +-M F?-M; ; †T T?^aB EB K :
Q ;²K +^a M, K ¢¢B i?€M? ¢` X

GK+ h? M? F?) + m K`v ?ÄB,

@ Zm•M æ¢B bQ M|B M?Q p"v H` +| w ; b\

hmv `^M; F?-M; #B i mv M•M; +O h?B M æ¢Q ¢²- M?QM; HìB ?S M`v +O aBM? h
S?^aB #B i `^M; H9+ i`QÈ+ ?„M iWM; ¢„+ i°B M, K ¢¢B i?€M? ¢` K°i H-M- i?"K +?
i?€M? ¢` ¢ m +? i i`QM; i v ?„M- +?Q M M HìB M`v +O aBM? hY K¬M +kM; ¢²M; M
¢®B K†i pÈB M, K ¢¢B i?€M? ¢` X

hmv `^M; F?-M; #B i M, K ¢¢B i?€M? ¢` b) ¢®B tY pÈB ?„M i? M`Q- H9+ M`Q- MÆB
p M`v +kM; ; B9T ?„M ; B<sup>a</sup>K #Èi `i M?B m HQ H„M; b m HQM; X

L m b m ? B KQÆB M, K ?„M F?-M; +? i- iB M p`Q +^aM? ; BÈB FB K S?€+?- i' + M?
iB M iÈB +'T "¢+? GBM?X æ M H9+ ¢| - +?Q /M H` M, K ¢¢B i?€M? ¢` - # Q ;²K +^a
¢®B b) F?-M; tm®M; i v pÈB hY >`i¬M; M[X

J†+ /M i'i +^a M?QM; +?mv M i`QÈ+ K„i ¢ m H` T?ÁM; ¢Q€M- M?QM; ¢®B pÈB M, K
+O KQÌB M; QÌB #¼M G, M; v F?B i`QÈ+- GK+ h? M? i?'v i?€M? ¢` ?B M i¢B F?-M
M M ¢®B pÈB M, K ¢¢B i?€M? ¢` - i`QM; HÁM; GK+ h? M? +kM; F?-M; ? +| +?9i ?
M; QÆB b Q `²BX XX

L; ?o iÈB ¢•v- GK+ h? M? H¢B M?È iÈB S?QM; G¬B- H9+ i`QÈ+ #` ? B M; QÌB G½
F?-M; M M ¢ HB M HKv iÈB M|X

G9+ M`v- Zm•M J¢+ æ² +QÌB M|B,

@ GK+ æ¢B bQ iB M ¢² p¬ HQÈM; X aBM? hY K¬M i +?d Km®M F i i?B M M?•M +
i?B M M?•MX „i b) ¢QÈ+ i?B M [m^aX

GK+ h? M? i?^K +QÌB H¢M? i`QM; HÁM; - ¢€M; iB + ?„M F i?W ?mv iK¢+? *?•M G
+| +^aK SM; `i M?¢v #ûM pÈB HÁM; M; QÌB- F?-M; ; B2Q i?B M M?•M b) F?-M; i?
i?B M M?•M H`K b Q +| ¢QÈ+ i?B M +?mM; \

"„i[m€ M m aBM? hW K¬M ç|M M?"M M?•M [mª;B[?„M p" M,K ç¢B i?€M? ç` - i` M ?„M +kM; F?¬M; i? iW +?®BX J†+ /M i`QM; HÁM; +ªK i?'v i`Î M;¢B- M?QM; GK+ +?¼M i®i M?'i ?B M i¢B- EB K :Bª T?ªB #'i F?m'i F?¬M; +QM;- M?QM; +| i?"i H" # h`QM; HÁM; GK+ h? M? iU ?¬B M m M?Q +S F?,M; F?,M; +® +?'T- ?„M +? i ¢B H i?"K +?Q GK+ ;B +O ?„M pb p"v K" #` /B i- ç| KÈB H" ¢¢B ?"M F?¬M; i? M"Q #M # M çQÊ+- +| +QÆM; +| M?mX KÈB +| i? +QÆM; M?m T?®B ?ÊT- iU M?B M p¬M b€M; H MX

o¬ *U+ K" h?€B *U+- h?€B *U+ /Q ç°M; K" bBM? .QÆM;- ç°M; iÈB +U+ ¢B K i?b + bBM? •KX J°i ç°M; K°i ioM?- ç| H" M;m²M ;®+ ?¶ i`Ê HšM M? m- +?B ` •K /QÆM; *?Q M M +| h?€B *U+ b) bBM? GQĐM; L;?B- •K /QÆM; ;B Q +ªK- bBM? ` p¢M p"i- +MM;X æ¢Q •K .QÆM; +kM; H" ¢¢Q +QÆM; M?m- +kM; H" EB K æ¢QX

.-M /-M iW i` M M;QÌB GK+ h? M? iQ€i` K°i +?9i / Q ç°M; K M? K¬M; K" ?mv M t m'i ?B M- i`QM; F?¬M; i`mM; H"TiS+ p M; H M K°i iB M; F m O ç-v FBM? M;¢+X

Zm•M J¢+ æ² +kM; H° p FBM? M;¢+ M?bM GK+ h? M? G9+ M"v i` M M;QÌB GK+ h? K M? K¬M; +m²M +m°M- EB K v M"v pW K M? K¬M; pW F Q /"B #'i i"M- imv `^M; M M?QM; +kM; H"K +?Q Zm•M J¢+ æ² bBM? ` +ªK ;B€+ F?¬M; i? M"Q M; ,M+ªM çQÊ

Zm•M J¢+ æ² +ªK i?'v ?ÆB FBM? ?½B- +MM; H"i K FB T EB K >Q" M;- M?QM; ?B M F?¬M; i? M; ,M +ªM EB K v +O GK+ h? M?X LM; K°i iB M;- K°i #|M; M;QÌB K"m t € # M +¢M? Zm•M J¢+ æ²X

@ *QÆM; M?m T?®B ?ÊT +?QM? H" ¢¢Q •K .QÆM;- M?•M i" B imv i i? X Zmª i?"i H G½Q M?•M +?°T H'v Zm•M J¢+ æ²- H,M; F?¬M; `ÌB F?ÄB aBM? hY i` M;- ç²M; i?Ì MB K- H"TiS+ +ª aBM? hY i` M; F?¬M; +ÁM H¢B K°i #|M; M;QÌB- +?d ç H¢B K°i b•MX

@ h?€B h?QÊM; i`QÎM; H½Q5 Zm•M J¢+ æ² F m H MX

@ E?¬M; M M [m'v `¬v ?„MX

@ L;QÌB M"v ç½ +?¢K iÈB h?B M L?•M ¢¢B ¢¢QX

@ h?B M L?•M ¢¢B ¢ Q- „i i?"M? FB K S?€+?X XX

G½Q M?•M i`-K ;B¼M; M|B,

Zm•M J¢+ æ² F?) H~K #~K- i?¬M b„+ +| p) T?S+ i¢T

eddX *?QÆM; 9y, h?B M L?•M æ¢B æ¢Q

h` M #-m i`ÌB i®B ç2M M?Q KU+- +€+ pb b Q M?„T M?€v F?¬M; M;WM;X

h`QM; EB K >²M K"m iQK #¢+- M; v +ª i K ?²M +kM; #B M i?"M? K"m iQK #¢+- K°i K"m i`„M; çK+ pÌM [m M?X aQ pÈB F?Q S?QM; J M; F?B i`QÊ+- H9+ M"v T?Q i` S?QM; J M; /`m /"M; K" b„+ #ûM ?B K i?'v- M m M|B F?B i`QÊ+ H" K°i F?®B b„iX K°i F?®B i?ûT i`QM; bm®i- F?®B i?ûT M"v +"M; MûM H¢B- +"M; i`Î M M M|M; ?ÆM

" M i`QM; i?¬M æbM? i?S+ ?ªB i` M h?S+ EB K M; "M i`QÊM;- +?[ æ¢Q K"m t M? F K M? K¬M;- +?B m b€M; iQ" M #°i?S+ ?ªB- F i?"M? h?B M æ¢Q `²B M?•M æ¢Q +k +| `i M?B m +?[ /-M /-M T?€i b€M; i`QM; ç-m GK+ h? M?X •K .QÆM; h" M h?Q5 E h? M? H"TiS+ +?bK ç„K p"Q M?QM; /ÁM; +?[i`QM; ç-mX

*| L?•M +kM; +| h?B M- +| h?B M +kM; +| L?•M- p¢M p"i +MM; i H" K°i- M; ° ` `²E MQÊ+ +kM; H" /B m ¢¢Q- +?QM? H" iMv i?2Q w KbM?- F?¬M; +•m i?9+ i?2Q #„i +

S?Q i` M h?B M sm- h?B M F?Q H` +?O- T?Q /QÈB h?B M smX æ` F?Q H` +?O- bBM?` - p¢M p"i +kM; iW ç•v K` X

h`M i?Q +| i'i +<sup>a</sup>i` M /QÈB i`,K +?[X :B®M; M?Q iB M; Kă bÈK +?m¬M; +?B m` M ;B®M; M?Q •K i? M? +O h?B M æ¢Q- tmv M [m F?Q ?mv i- i?'m ?B m #^aM iQM EB K æ¢Q- L?•M æ¢Q F?¬M; T?^aB H` h?B M æ¢Q- h?B M L?•M ?ÊT M?'i- ç¢B ç¢Q GK+ h? M? +?"K ½B KÎ ? B K„i` - H9+ M`v- F?Q S?QM; J M; iQ€i` iW iQ`M i?¬ +?®+ ç½ i?m H¢B ? i- b m ç| iS+ F?„+ T?•M #®` /`v ç†+ F?„TiQ`M i?•MX

L m M|B H9+ i`QÈ+ F?Q S?QM; J M; i` M M;QÌB GK+ h? M? H` i?¬M FB K +?Q ` M ?B M i¢B ç½ i`Î i?`M? i?ûT `ÁM; - iU MQÈ+ KQ tmv M ç€X

GK+ h? M? çQ K„i M?bM iY i?K i`QÈ+ K†i- i`QM; K„i ?„M F?¬M; ? +| i`Î M; ¢B- K` çB K M?B M- /QÌM; M?Q i'i +^abU p"i i` M i? ;B M M`v F?¬M; i? H`K / Q ç°M; #<sup>a</sup>M @ æ¢Q +QÆM; M?m H` +,M M;mv M +O ç¢QX æ M?'i ç¢Q EB K S?€+?X

GK+ h? M? H`K #`K- ?B M i¢B `®i +K+ ?„M ç½ ?B m `ä M;m²M ;®+ T?•M +?B EB M`v +?QM? H` +^aM? ;BÈB EB K S?€+?X

*^aM? ;BÈB EB K S?€+? +?QM? H` ?²M T?€+? ?ÊT M?'i- M?bM ` çQÈ+ M;m²M ;®+ M +MK- FûQ /`B i?¼K M?- M?QM; #QÈ+ ç-m iB M M`v T?^aB ç°i T?€ [mv i„+ i`QÈ+ ç i?`M? iB M i?Q€B iMv i•K- H` T?<sup>a</sup>B ç€M? M€i ?Q`M iQ`M w +?Q EB K æ¢Q i`QÈ+ ç aU i? v ç`B M?Q p"v +¬M T?<sup>a</sup>B +| i•K w i?`M? i?"i- imv `M; M|B M;?2 çÆM ;B<sup>a</sup>M- M F?| ?ÆM H M i`IBX

G9+ M`v i`QM; HÁM; ç¢B ç`M?- GK+ h? M? F?¬M; F?ÄB +<sup>a</sup>K F?€B #MB M;MB- M m +QÌM; #'i F?m'i- i?" +? i F?¬M; #Ä hY >` i¬M; - p"v b) F?¬M; i? M`Q #QÈ+ çQÈ+ w +?Q H9+ i`QÈ+- M m +ÁM [m€ #`M i•K +?Q i¬M; K¬M- +?Q +ÆM ;?B T GK+ ;B - H` M;mv M /Q M;`v ç| ?„M F?` i•K ;B2Q ?¢i- K½B iÈB ?¬K M v KÈB ?€B çQÈ+ [m^a GK+ h? M? ç½ +| T?QÆM; ?QÈM; b€M; iÄ p +QM çQÌM; EB K S?€+?X

@ :BÄB i? v +?•M GQM; EB K >Q`M; - [m<sup>a</sup> i?"i #`i T?"KX

"i +?Êi GK+ h? M? M;?2 K°i ;B¼M; M|B ¬M ?Á p M; # M- ?„M p°B M;~M; ç-m M? Zm•M J¢+ æ² tm'i ?B M K°i H½Q M?•M €Q t€K F?¬M; #B i iW H9+ M`QX

G½Q M?•M K†i K`v ?B M H`M?- imv `M; iY F?Q iQ€i` iQ`M i?¬M- +ÁM +| EB K M;QÌB- M?QM; H¢B +| K°i Hm²M; bS+ b®M; /¢i /`Q- p¬ +MM; K•m i?mšMX

@ h¬M; bQ FB K S?€+?5

GK+ h? M? ?ÆB H° p FBM? M;¢+- M?QM; i?¬M b„+ F?¬M; ? FQ+? ç°M;X

@ > ? - iB m ?[m +| i? H½M? M;° ç¢Q +QÆM; M?m- M;`v b m „i i?`M? FB K S?€+ G½Q M?•M pm®i +?¬K `•m ç½ ?Q `•K- K†i H° p F?2M M;ÊBX

@ hB M #®B F?€+? b€Q `²B- GK+ h? M? F?QK M;QÌB i?B H X

@ > v- F?¬M; FB m +,M; M¬M M|M; - [m^a i?"i ç½ H½M? M;° çQÈ+ ç¢Q +QÆM; M?m *?QM? E?Q- ç¢B M;?B T i¬M; bQ h?B M æ¢Q ç½ F?¬M; +ÁM t M[X

G½Q M?•M ;"i ;"i ç-m iW F?¬M; i`mM; ?¢ tm®M;X

@ L;²BX XX

E?¬M; F?€+? b€Q- GK+ h? M? p` H½Q M?•M +MM; M;²B tm®M;X

a„+ K†i Zm•M J¢+ æ² H° p ?ÆB T?S+ i¢T- M?bM GK+ h? M? i`-K ;B¼M; M|B ,

@ E?¬M; M;Ì GK+ æ¢B bQ H¢B çB i`QÈ+ i M?Q p"v- GK+ h? M? +?d +QÌB çB K ç¢

@ h?B m +?O F?¬M; +¬M iÄ` ?"K K°- imv`^M; L?•M æ¢Q M?'i K¢+? +?9M; i Km
 b) ;B M F?' ?ÆM- M?QM; +?d +¬M H½M? M;° ¢QÊ+ M;m²M ;®+ L?•M æ¢QX p"v +k
 i?"M? iUm ¢¢B M;?B T i¬M; bQX
 G½Q M?•M + m K"v M|BX Zm•M J¢+ æ²;"i;"i ¢¬m- b„+ K†i ?Á ?Q½M H¢BX ;B¼M
 @ æ i¢ h?€B h?QÊM; i`QÎM; H½Q M?„+ M?ÐX
 G½Q M?•M F?Q€i i v- €M? K„i H¢B M?bM b M; GK+ h? M?- KÎKB M; ?ÄB,
 @ E?¬M; #B i iB m ?[m H½M? M;° o¢M S?€T Zmv h¬M; M?B m ? v Qi\
 @ o¢M S?€T Zmv h¬M; Q\
 GK+ h? M? i?Q€M; ¢°M; i`QM; HÁM;- i`¬K ;B¼M; ¢€T,
 @ æ¢Q bBM?` M?'i- M?'i bBM? M?`- M?` bBM? i K- i K bBM? p¢M p"i- M?•M T?€
 T?€T æ¢QX æ¢Q T?€T iU M?B M- h?B M æ¢Q i Ki?B M- EB K æ¢Q i Ki?B M- p¢
 @ o¢M T?€T ¢ m +| i? H"FB K5
 G½Q M?•M iÄ p bÊ ?½B HB + M?bM GK+ h? M? K°i +€B i?"i b•mX ;B¼M; +ªK i?€
 @ h?"i F?¬M; M;| iB m ?[m +kM; ¢½ ¢B i`QÊ+ +?9M; i - +| i? M|B`^M; iB m ?[m ¢
 H„+ ¢¬m,
 @ æ„+ ¢¢Q i?b / - i?"M? ¢¢Q KÈB F?|X p½M #´B +ÁM T?ªB ¢B M?B mX XX
 @ > ? - iB m ?[m [m€ F?B Ki®M`²BX hW i`QÊ+ iÈB M v- ¢WM; M|B M,K p¢M M,K
 J M >Q M; i?QÊM; +®- M?•M p†i imv i ¢dM? +?•M +?QM? ¢„+ ¢¢Q ?B K +| p¬ +MM
 ¢¢Q- i?"M? ¢¢Q M"Q- /WM; H¢B MÆB ¢¢Q 'v- iW tQ iÈB M vX ¢ m H" M?Q p"vX
 F?¬M; #B i /WM; MÆB ¢¢Q M"Q- +QM ¢QÎM; T?Q i`QÊ+ K`i KÎX XX
 G½Q M?•M t9+ ¢°M; M|BX
 L;WM; K°i +?9i- H½Q M?•M H¢B ?ÄB,
 @ hB m ?[m +| #B i EB K S?€+? +| K'v T?¬M F?¬M;\
 @ EB K S?€+? +| K'v T?¬M Q\ GK+ h? M? i`¬K M;•K ;B•v H€i b m ¢| KÈB ¢€T,
 @ EB K S?€+? +| # T?¬MX
 @ G" # T?¬M M"Q\
 @ S?¬M i?S M?'i H" EB K æ - +QÆM; M?m T?®B ?ÊTX S?¬M i?S ? B H" EB K h¬M-
 i?S # H" EB K i´- i?B M M?•M ?ÊT M?'iX
 @ E?¬M; b B- [mª M?B M iB m ?[m ¢½ M;°5
 G½Q M?•M ;"i;"i ¢¬m,
 @ æ•v H" T?•M +?B +O i¬M; bQ h?B M æ¢Q- +kM; H" T?•M +?B +O i¬M; bQ L?•M
 L?•M æ¢Q +?9M; i bmv` h?B M æ¢Q +?QM? H" F?| +`M; i? K F?| - HÎB tQ +| +•
 i? +MM; KQmX æ¢Q #`i ¢²M; H¢B Km®M ?ÊT M?'i K" M;°- ? i bS+ F?| F?,MX ô
 GK+ h? M? F?¬M; M|B- ?B M ;B| ¢½ H½M? M;° ¢QÊ+ T?•M +?B M;m²M ;®+- `®i
 F?€+ M? m +O L?•M æ¢Q p" h?B M æ¢Q- FB K :Bª H'v L?•M æ¢Q im h?B M æ¢Q-
 L?•M æ¢Q +O KbM? H" ¢QÊ+- M?QM; F im L?•M æ¢Q Km®M i? M;° h?B M æ¢Q
 M?B m ?ÆM ;'T #°B T?¬MX
 @ E?¬M; #B i b„T iÈB iB m ?[m Km®M ¢B ¢•m\ hB m ?[m ¢½ iU i`K+ tm'i KbM?`
 K¬M i M;mv M w ¢|M +?"Q- /MM; ¢` p` i`QÎM; H½Q +mM; M;? M? iB m ?[mX
 @ h?€B h?QÊM; i`QÎM; H½Q5

o®M Zm•M J¢+ æ² +ÁM ç M; +?B K M;?B K HÌB ? B M;QÌB pW M|B M?QM; H9+ M
i?'i i? M? F m H MX

@ "ªM i`QÎM; H½Q iU #B i +?WM; KU+- tBM h?B m +?O #'i i' i T?ªB M?¼+ HÁM;X

.Si HÌB- H½Q M?•M M?bM GK+ h? M? +?^K +?^K- /QÌM; M?Q Km®M M?bM ` p ;b

@ L m iB m ?[m +| v m + -m ;b- +S pB + i?QªB K€B çQ ` - M m aBM? hY K¬M +?9M
+| i? ` i v K°i KbM?X

æQÊ+ HÌB ?S ? M +O K°i p` i¬M; bQ FB K S?€+? - GK+ h? M? H° p) b[M; bÌ- HÌB
S?€+? +kM; ç½ +| i?W i?"M? w- F?¬M; ? /Q /U- GK+ h? M? H„+ H„+ ç-m,

@ L m iB M #®B ?B m `ä p½M #®B- p"v pb b Q F?¬M; #B i p½M #®B b) F?¬M; iB T
G½Q M?•M H° p b[M; bÌ- b m ç| + 'i iB M; +QÌB iQ,

@ :BÄB- F?¬M; ?² H" M?•M p"i M;° ` T?•M +?B M;m²M ;®+- EB K S?€+? „i i?"M?
iQÎM; pÈB + QX XX

.WM; K°i +?9i- H½Q M?•M i`-K ;B¼M; M|B,

@ æ M M; "v iB m ?[m i?"M? iUm EB K S?€+? - H½Q T?m M?'i ç`M? ç,M; K¬M i?,K
+?9M; i Hm"M #`M EB K æ¢Q- ç H½Q T?m ?B m #B i i? K p GoM? oU+ +O iB m ?
?[m H" ?"m bBM? /mv M?'i K" H½Q T?m M?bM F?¬M; i?'m i`QM; K'v i`,K M,K [m -
T?m T?ªB çB ç•v- i?B m +?O #ªQ i`¼M;5

oW /Si HÌBX K°i i? M? i?¬M FB K + 'T "¢+? GBM? ç2M M?Q KU+ iW æ M æB M H½
` +?WM; K°i i`QÊM;- H½Q M?•M H"TiS+ imM; KbM? çSM; i` Mi?•M FB KX

@ h?€B h?QÊM; i`QÎM; H½QX XX

Zm•M J¢+ æ² F m iQ K°i iB M;X

@oMX XX

EB K [m M; ? B K"m ç2M çÄ +?Êi H|2 H M i`QM; ?Q F?¬M;- €M? K„i GK+ h? M? p
M?•M ç½ `ÌB t ? B i`,K /†KX æ•v +?QM? H" i?¬M i?¬M; EB K æ¢Q K" +?d +| i¬M;
L;U EB K S?B >"M?X

*?d +| ?²M T?€+? +MM; ?ÊT- bBM? ` F?Q S?QM; J M;- KÈB +| i? /mM; ?Á +MM;
+ªM? ;BÈB L?•M EB K >ÊT L?'i- iW ç| M;QÌB M;U i` M FB K- M;U F?¬M; T?B ?"M?

æ M KS+ M"v- i¬M; bQ EB K S?€+? ç½ i?"i bU ç¢i iÈB i`bM? ç° FBM? M;QÌB- M;"v
H" +?mv M p¬+MM; i?QªB K€B- i?"K +?Q +ÁM +| çQÊ+ M?B m i?¬M i?¬M;- i?¬M M
M;"M /†K +kM; H" +?mv M ? i bS+ #bM? i?QÌM;- F?¬M; +| iB M; ç€T H¢BX Zm•M
h?QÊM; i`QÎM; H½Q M"v ç½ çB t X

@ Zm•M æ¢B bQ- GK+ K¶ +kM; T?ªB çBX XX

@ GK+ æ¢B bQ F?¬M; Î i? K p" B M;"v b Q\

Zm•M J¢+ æ² ?ÆB bYM; b®i b m ç| +QÌB ?ÄB- i?2Q HÌB h?€B h?QÊM; i`QÎM; H½
h? M? ?B M ;BÌ ç½ H" M?•M p"i imv i çdM? i?"i bU +?¢K iÈB +ªM? ;BÈB EB K S?€
EB K >Q" M; ?B M i¢B- 2 `M; +?d i`QM; pÁM; KQÌB M,K H" +| i? #QÊ+ p"Q +ªM?
J°i M?•M p"i M?Q p"v +?d +| H¬B FûQ M; v ?B M i¢B b m M"v KÈB +| i?m ?Q¢+? H
i?ªM M?B M +QÌB M|B,

@ h¢B ?¢ +ÁM +| +?mv M [m M i`¼M;- F?¬M; iB M Î H•mX

@ o"v b QX XX

Zm•M J¢+ æ² +| p ?ÆB i?'i p¼M;- ;"i;"i ç-m,

@ o"v Zm•M K' +kM; F?¬M; /€K ;B[- M m b m M"v GK+ æ¢B bQ +| +¬M- +| i? i?¬M;
+ªK SM; ¸ iY aBM? hY K¬M i - iW +ªM? ;BÈB EB K >²M i`Î tm®M; - GK+ æ B bQ +|
.Si HÌB- Zm•M J¢+ æ² H"i i v- K°i i? M? FB K H M? ? B K"m ¸2M ¸Ä # v iÈB i`QÈ+
GK+ h? M? F?¬M; /Q /U- i?ªM M?B M i?m H'vX oM K°i iB M; - GK+ h? M? ;B"K +?•M
i`QM; T?¢K pb ?²M i?S+ +O Zm•M J¢+ æ²X

@L? M? i?"i5

a„+ K†i Zm•M J¢+ æ² #bM? ioM? M?Q MQÈ+- M?bM K°i H9+ H•m p T?Q GK+ h?
K°i MK +QÌB,

@ *?•M GQM; EB K >Q" M; XX ? v H„KX XX

ed3X *?QÆM; 9R, *-K EB K h¬M;

Í +®+ >²B h? M?- >Q E?¬M; EB K oU+X

GK+ h? M? #QÈ+ ` iW i`QM; FB K i`"M æ°M; >Q- F?¬M; F?ÄB b[M; bÌ- >Q E?¬M;
i`"M ¸-v i?Æ iB M? ?¼ wX

LQÈ+ #B + +?ªv [m M? # M /QÈB +-m ;¶- MÆB MÆB ¸ m H" ¸bM? ¸"B H-m +€+ +
[m M?- ?QÆM; ?Q i?ÆK M;€i- +| p ¸¢K #¢+ ;BªM ¸ÆM ?ÆM p" B >Q E?¬M; EB K
EB K :Bª MÆB ¸•v ¸ b® +kM; K†+ i`QÌM; #`QX Qi +| EB K :Bª i?•M K†+ pã vX

@o` bQ T?K M"vX X- # M +¢M? FB K i`"M æ°M; >Q- ? B i M EB K aQ F?) F?QK M; C

hY >Q" M; EB K i?•M EBM? ¸¢i iÈB i¬M; KQÌB `²B M m GK+ h? M? Km®M +?2 ;B'n
EB K S?€+?- M m F?¬M; +?Q /M i K FB T EB K >Q" M; +kM; F?¬M; i? M?bM ` K
i?'v b•m F?¬M; HQÌM; ¸QÈ+ K" i?¬B- K" ? B h M EB K aQ M"v +ÁM +?Q ¸¢i iÈB
b Q +| i? M?bM i?'mX

G¬M M"v GK+ h? M? ?B M ?| im pB +O KBM? i?"M? #" + EB K *?O- +?d +-M F?¬M
im pB i?"i +O ?„MX

@ h?ÌB ;B M ;¬M ¸•v- MÆB M"v +| #€M ¸'m ;B€ i?S ;b F?¬M; \

@ o_ bQ T?K M"v i?"i H" K v K„M- ;¬M ¸•v- *-K EB K i¬M; +?OM; i +| #€M ¸'m ;B€
+ 'T EBK h?B M- ¸²M; i?ÌB +ÁM +| HBM? ;B€T K v iW HBM? i?9 M;k ;B B- +€+ HQ¢
+| #€M ¸'m ;B€ +¬M; T?€T EB K L;mv M æ` ;B B- +MM; #Q T?€T h?¬M i?¬M; EB

h?'v ? B i M EB K aQ i`QÈ+ K†i +| •K a€i EB K L;mv M / Q /°M; - GK+ h? M? #B i`
EB K i¬M; - M m F?¬M; - ¸ŠM; + 'T EB K aQ F?¬M; i? ¸SM; p[M; i` M >Q E?¬M; EB
EB K oU+ ¸ m ¸QÈ+ i?"M? H" T /Q +€+ ¸¢B i¬M; K¬M i` M ;BÈB EBK h?B M- K¶B K
>Q E?¬M; EB K oU+X aY /KM; ¸ iY + 'T EB K *?O H" K EB K h?`- /M H" i¬M; K¬M
F?¬M; +| ¸O [mv i ¸Q€M M?Q p"v- +?d +| i? ¸ ¸ iY + 'T EB K aQ ¸ªK ¸QÆM; M?B

h`QM; HÁM; GK+ h? M? i?¬K bmv M; ?o- ¸ÈB ¸ M F?B hY >" i¬M; /B +?mv M iÈB ;
æB M +kM; b) T?€B æ¢B bQ EB K æ¢Q- i?"K +?Q H" h¬M; bQ tm®M; ¸ i?"M? H†T
bY /KM; FB K i`"M h?B M ;B B ?° i¬M; - \*Ym h?B M S?QM; L;mv M EB K i`"MX

>Q E?¬M; EB K oU+ H" +,M #ªM ;B Q HQm Km #€M ;B[K°i i¬M; Î ;BÈB EBK h?B
/Q M? i?Q+? ?ÊTX p"v +| i? F?B M +?Q i¬M; K¬M ?QM; pQÈM; - i? M? mv H M + C

"QÈ+ ` F?ÄB FB K i`"M æ°M; >Q- GK+ h? M? iW +?®B i?O p /šM ¸QÌM; - K°i KbM?
K M >Q M; EB K J° Î MÆB ;B€T ;BÈB ;B[;BÈB EBK h?B M p" ;B|B "¢+? GBM?- +?
F?B GK+ h? M? ?ÄB i?,K Î K°i p" B >Q E?¬M; EB K oU+- KÈB iB K ?B m ¸QÈ+ K°i Q

J M >Q M; EB K J° M"v +?QM? H" K°i KªM? pĐ +O ¸¢B HK+ p" Q i?ÌB F€ i?QÈM; +
F€ T?ªM +?B ;B[M,K p¢M M,K i`QÈ+ p" M,K p¢M M,K b m- #` EB K h?¬M H'v ¸¢B
;B M æ°M; >Q- M;QM; Hmv M H¢B i?"M? >Q E?¬M; - ¸¢B ¸` +O EB K h?¬M ¸¢B H

æ¢B bQ EB K æ¢Q M; ½ tm®M; - i?"K +?Q H" FB K K° /Q h¬M; bQ EB K æ¢Q H"TM M
ç| +| i? M?"M çQÊ+ i`mv M i?W - ?Q†+ H" i?¬M FB K- #Q T?€T i?¬M i?¬M; ç H
T?~K ?B K +|X

hmv M?B M +MM; pÈB b® #ªQ p"i M"v +kM; H" M;mv ?B K F?¬M; ;b b€M? F`T- +?Q
p"Q i`QM; ç| +kM; T?ªB +? i KQÌB T?~M- +?d +| EB K >Q" M; KÈB +| i? KB M +QĐ

.M H" M?Q p"v- i`QM; # Q M,K [m - pšM +| æ¢B bQ EB K æ¢Q ?Q†+ h¬M; bQ EB K
i`QM; ç| ç +| i? i bK çQÊ+ #Q T?€T h?¬M i?¬M; - i?"K +?Q H" M?B m #ªQ p"i i?¬M

h`QM; M,K p¢M M,K b m M"v- ç½ M; ½ tm®M; F?¬M; #B i # Q M?B m æ¢B bQ EB K
>Q M; EB K J° +?QM? H" EB K h`OM; HÈM M?'i +O EB K h?¬M ç¢B HK+- i?ÌB ;E
#ªQ p"i # M i`QM; F?¬M; ;BªK #|i- M;QÊ+ H¢B pb M?QM; æ¢B bQ EB K æ¢Q- i?"K
tm®M; K" iK i" T +`M; M;"v +`M; M?B m- iW ç| i?m ?9i i'i +ª æ¢B bQ EB K æ¢Q M®E
ç|X

*| h? M|B iW ? B p¢M M,K i`Î H¢B ç·v- M?QM; i¬M; K¬M +`T h? M? S?"K KÈB bBM
h?B M- #¢+? GBM?- iQ" M #° M?Ì ç¢i çQÊ+ i`mv M i?W i`QM; J M >Q M; EB K J°
F? B i¬M; H" T T?€BX

h`QM; J M >Q M; EB K J°- [mª i?"i +| F?ª M,M; i²M i¢B o¢M LB M >Q" M >²M i?ªQ
çO # HQ¢B HBM? /QÊ+ +?Q #ªQ ? J°+ # Q ;²K o¢M LB M >Q" M >²M i?ªQX o¢M L
h`QÌM; aBM? i?ªQX o"v +| i? H"K +?Q .B T H½Q i€B bBM? ?mv i M?K+ ?²B bBM?
H½Q- H" +€+? /mv M?'i ?B M i¢B GK+ h? M? +| i? #€Q ç€T .B T H½QX

æ M M v GK+ h? M? F?¬M; ç K M' B .B T H"Q ç½ /¢v ?„M # Q M?B m i?S- +Sm ?„M
F?¬M; +| .B T H½QX b) F?¬M; +| i?"M? iUm +O ?„M ?B M M v- i?"K +?Q `i M?B
M; ½ tm®M; iW H·m- H"K b Q +| çQÊ+ im pB M?Q ?B M i¢B- i?"K +?Q +ÁM H½M? M
iÈB +€M? +Y EB K S?€+?- i`QM; K†i GK+ h? M?- KÆ ?² H|2 H M i?¬M [m M; FB

>Q E?¬M; EB K oU+ +O *-K EB K i¬M; M"v H" MÆB H-m +€+ ç·v /šv- +?BK ?|i HQ
pQi- i?"K +?Q +| KMB i`-K ?QÆM; iBM? F?B i HĐM pĐM- F?¬M; i`mM; i? M? i`M? -
;`Q i?ûiX

h`QM; K°i >Q E?¬M; EB K oU+ M?Q p"v- ?B K +| iK+ M?·M F?¬M; i?¬M; ?B m i bM?
ioM? M"v- +?Q /M H" M|B +?mv M pÈB M? m +kM; /MM; ;B¼M; çB m M? M?"M; X

Jm®M iÈB J M >Q M; EB K J°X T?ªB çB M; M; [m *-K EB K i¬M; - GK+ h? M? +kM
EB K >Q" M; K°i T?2M- M?È iÈB H-M ;†T M? m ç-m iB M Î i`M h`M æ²M; - +?Q iÈ
[m - H9+ i`QÊ+ Î i`M h`·M æ²M; - ?„M +ÁM H" K°i i M EB K aQ M?Q M?Ä- ç€M? K°
EB K >Q" M; H" GB M h - ç| +kM; H" i`"M +?B M ç-m iB M K" ?„M ç®B K†i pÈB EB
EB K E?Q- h?"T *?d *-K ·K- +kM; H" H-M ç-m iB M ?„M #B i çQÊ+ bU F€ #Q +O L

B +| M; Î ç·m +?d i`QM; i?ÌB ;B M #ªv M,K- ?„M H¢B +| çQÊ+ i?U+ HU+ M?Q p"vX
`^M; GB M h ;†T +kM; T?ªB +mM; FQM? ;¼B K°i iB M; iB M #`BX

EBK h?B M *€+ M^K Î T?Q L K +O >Q E?¬M; EB K oU+ M"v- ?„M b„T bY çB [m *
F?¬M; iB M çB i v F?¬M; - +?Q M M H-M M"v ?„M +?m~M #`çB EBK h?B M \*€+ ç`B

EBK h?B M *€+ +O *-K EB K i¬M; +?QM? H" K°i iÁ i?€T ;¶ h?"i HÈM- +?B H"K M
+?mv M K°i b„+ t M? M?"M M?¢iX

h` M b„+ t M? 'v +ÁM +| K°i i-M; b|M; ;¢M M?"M M?¢i p¬ ?bM?- HQÊM HÌ F?¬M; i
+| p¬ b® ·K i? M? F?€+ M? m p¼M; p"Q i B +| iB M; +`\*-K- i`9+ ç`+?X b M? T?€
iB mX X- imv `^M; p¬ b® ·K i? M? p¼M; p"Q i B M?QM; H¢B ? i bS+ ¬M ?Á - F?¬M;
M;QÌB i bBM? ` +ªK ;B€+ çB K ioM?X ·M? K„i GK+ h? M? iÄ ` M;QM; i`¼M; - iW
çQÊ+ K°i +¶ T?€T i„+ / Q ç°M; KÆ ?²- H" T?€T i„+ ·K a€iX

GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM; - i? M? ·K M"v +kM; F?¬M; T?ªB i`mv M ` i`Q
p"Q i B #^M; K°i i-M b® `i i?'T- M m F?¬M; T?ªB ?²M i?S+ +O GK+ h? M? ?MM; K
M"Q M; ?2 çQÊ+X

@ o` bQ T?K M`v- ç•v H` h?S •K EB K h?€T+O \*-K EB K i¬M; i - +kM; H` EBK h?B i¬M; i X

S?Q i`QÊ+ i?€T- K°i i M EB K aQ i?'v GK+ h? M? /WM; +?•M- # M iB M H M K°i #

@ E?¬M; #B i bQ T?K +¬M ;b- i¢B ?¢ +| i? /šM çQÌM;\

h`QÊ+ K†i GK+ h? M? H` K°i i M EB K aQ /QÌM; M?Q pW [m # KQÆB im´B- b n ç`+? M`v t M? iQÆB M?Q M;¼+ - i` M K†i +| K°i Hm²M; F?Q b„+ #ûM p¬ ?bM? HQm ? B KkB EB K t M? #B + /QÌM; M?Q çQÊ+ F?ªK H M i` M K†i- i?"i H` FB K F?Q F€

GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;- FB K F?Q +O \*-K EB K i¬M; M`v /QÌM; M? M,M; EB K æ¢Q +kM; H`v M?¢+ F?Q M`v ?´ i`Ê tm'i` X aU i?¬M #Q # M i`QM; +| i`"M +?B M î i`'M h`,M æ²M; M;`v i`QÊ+X

@ h Km®M i? K ;B ç'm ;B€X

GK+ h? M? F?¬M; /Q /U M|BX

J†i H° p) ç½ ?B m- i M EB K aQ i?O p M|B iB T,

@ o` bQ T?K M`v- ç¢B ?°B ç'm ;B€ H¬M M`v H` /Q æ¢B bQ GB M L;mv i +O *-K EB L?B M +O >¢Q L?B M i¬M; F i i?"M? FB KH[+?O i`b çB m FB M ç i? K ;B `i + ç€M; ;B€ H` F?¬M; i? i? K ;B - M|B +€+? F?€+ - Km®M i? K ;B ç'm ;B€ H¬M M`v- ;B€ KÊB çQÊ+X

@ o"v Q\

GK+ h? M? M;?2 p"v ?ÆB bYM; b®i- Gw >¢Q L?B M- GB M L;mv i Q\

*kM; H` ? B M;QÌB H9+ i`QÊ+ ç½ ;†T [m i` M +?B M i`QÌM; EB K >²M- F?¬M; M; M?Ê iÊB K°i i?•M >¢Q L?B M *?QM? E?Q i`QÊ+ FB +O Gw >¢Q L?B M- GK+ h? M

*?Q iÊB #•v ;Bì- GK+ h? M? K|B ?B m pb b Q i`QÊ+ F?B iB M p`Q L;k >"M? EB K J S?QM; #B i h?Ov o•M i?€T î i`'M h`,M æ²M;- M¶B HQ bÊ H9+ ç~m ç½ ?Q`M iQ`M # *?QM? E?Q- F?¬M; /€K M|B H` +?QM? ç¢Q +O i?B M ç` - M?QM; +| i? M|B H` H # Q /mM;X

GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;- # M ?ÄB,

@ o"v +¬M T?ªB +| ;B€ i? M`Q KÊB +| i? p`Q i`QM;\

@ h®B i?B m +kM; T?ªB +| p"i T?~K M; M; ;B€ pÈB i?¬M FB K +'T h? M? S?"K ?¢ T? S?"K ?¢ T?~K\

*Y M`v [mª i?"i ?ÆB + Q- GK+ h? M? +?Êi M?Ê ` - ?B M ;Bì ?„M ç M; T?¬ #`v im p çQÊ+ i M EB K aQ M`v iÄ` /Q /UX

GK+ h? M? i?Á i v p`Q M;U+ €Q- F?B H`v ` - tm'i ?B M K°i pB M ç€ M|M; M?Q HY

@ æ•v H` L;k >"M? h?¢+? Q\

> B i M i?O p M?bM M? m- +kM; ?B m çQÊ+ pB M ç€ ? >Ä i`QM; i v GK+ h? M?

@ sBM bQ T?K i?2Q i - HQ¢B HBM? i?¢+? M`v- i¢B ?¢ F?¬M; i? H`K +?OX

h M F} bo FB F?QK M;QÌB i?B H - GK+ h? M? ;"i ;"i ç¬m- i?2Q i M i?O p M`v #QÊ

J•v i M æ¢B bQ EB K æ¢Q çSM; b m GK+ h? M? M?bM M? m- i`QM; K„i H° p FBM

> B i M EB K aQ i?O p F?¬M; M?bM ` çQÊ+ - M?QM; #¼M ?¼ H` æ¢B bQ +ªM? ;BÈ M?bM ` \

GBM? i?¢+? h?QÊM; T?~K5 æ€ ? >Ä i?QÊM; T?~K5

S?ªB #B i`^M; i` M ç¢B HK+- FB K :BªL; k>`M? FB K F?Q H` M?B m M?'i- ; -M M?
:Bªh?B M æ¢Q- +?Q M M M?m + -m p HBM? i?¢+? L; k>`M? H` M?B m M?'i- imv `^
M?'i i`QM; HBM? F?Q i?B M ç` - M?QM; +kM; F?-M; +?`m M´B iB m ? Q M?Q p`
h?¢+? bQ pÈB HBM? i?¢+? F?-M; TªB L; k>`M?- ç†+ #B i H` L; k>`M? h?¢+? i?C
M?'i ç`M? +ÁM F?† FB K ?ÆMX

edNX *?QÆM; 9k, o¢M LB M >mv M h?B i Jšm Ui?QÊM; V

æ•v H` ç€ ? >Ä i?QÊM; T?~K- ç€M; ;B€M; M; pÈB K°i i? M? h?-M FB K + 'T h? M
:B€K ç`M? +?Q GK+ h? M? H` K°i H½Q M?•M EB K *?O im´B ç½ + Q- H½Q M?•M
im´B- M?QM; +?Q p`Q çQÊ+ +ªM? ;BÈB :Bª>²M- +QM çQÌM; EB K æ¢Q +kM; +?d
EBK h?B M *€+ H`K H½Q M?•M ;B€K ç`M?- +kM; +† i? M?"M çQÊ+ Q+? HÈB F?-M
F?Q +€+ HQ¢B- M m KbM? /MM; F?-M; ? i- +kM; +† i? K M; +?Q ?"m bBM? p½M #
E?B GK+ h? M? iB M p`Q i-M; M, K i` M çdM? i?€T- MÆB M`v ç½ +† F?-M; Qi EB K
EB K *?O M?Q GK+ h? M? +?d çQÊ+ t T M; ²B p`Q K°i +?B + #² çQ`M #bM? i?QÌM;
bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M i?b çQÊ+ p`Q +€+ ;B M T?ÁM; HÆ HYM; #®M T?Q i` M F
h'i +ª +?¶ M; ²B +† ?bM? i`ÁM- ;B[ i?€T HãK tm®M; i¢Q i?"M? ?bM? M†M- H9+ M`
M[M?•M /mM; K¢Q imv i i`-M ç M; M; ²B M; v M; „M † ç†- i` M çMB M[M?•M H` K°i
ç`M`ûQ`„i M?Q MQÊ+ bm®B i`QM; H`M?`† i p`Q T? T?O- `Y b¢+? i`-M B- i-M; M
M`v /QÌM; M?Q i, M; i? K T?-M i? M? ioM? M?"M M?½X

_ 'i M?B m EB K :BªH` EB K \*?O M; ²B v M i¢B +?¶- i•K i`¢M; v M ioM? p¬ +MM; - i
H`K +?Q HÁM; M; QìB i`'M ç`M?- +?Q M M F?-M; +† M; QìB M`Q H M iB M; [m`v`-
iB M; M; QìB` p`Q- iQ`M #°i-M; M, K i?€T F?-M; +† iB M; ç°M; M`Q F?€+X

•M? K„i GK+ h? M? pW M?bM iÈB M[M?•M FB # M M?„K H¢B- imv `^M; M`M; M`
K°i i?•M im pB ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB :Bª>²M çdM? T?QM; - i`QM; b® K`v i`, K EB K
+† çQÊ+ # Q M?B m M?•M p`i M?Q p`v- iW ç† +† i? i?`v çQÊ+ mv i? +O *-K EB K
+ª K°i ç iY M; ²B ç€M? ç`M H`K +?O ç'm ;B€ +kM; tm`i b„+ M?Q p`vX

*ÁM i`QM; K°i i`, K ;B M T?ÁM; HÆ HYM; i` M F?-M; tmM; [m M? +€+? K`v i`QÊM;
+ -M F?) [m ûi [m ç½ +† i? #B i çQÊ+ iQ`M #°X h`QM; K°i i`, K ;B M T?ÁM; M`v ç½
i M æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M ç M; M; ²B i`QM; ç†- ?°B ç'm ;B€ #„i ç- m p`Q b€
+?d +ÁM F?QªM; M, K- b€m + M? ;Bì- H9+ M`v +QB M?Q ç½ iÈB ç¬M; çOX

L, K- b€m + M? ;Bì ç®B pÈB + 'T #"+ EB K *?O i`î H M +?d M?Q m®M; K°i im-M i`
b€M; - ; -M M?Q +MM; K°i H9+- i`i +ª +€+ EB K :Bªç²M; i?ìB K† #WM; K„iX

*?d i?'v i` M ç`B M[M?•M ç€M? ç`M F?B i`QÈ+ ç½ çSM; /"v- i`QÈ+ K„i M`M; ç½ #`
F?-M; #B i iW H9+ M`Q- i`QM; HÁM; GK+ h? M? F?-M; F?ÄB +ªK i?€M- iY L; ¼+ h
ç´B çQÊ+ ç b® p`i T?~K- M?QM; iÈB ;BÈB EBK h?B M`²B- `i M?B m p`i T?~K F?-
ç€M? ;B€X

æ¢B ?°B ç'm ;B€ î >Q E?-M; EB K oU+ K` GK+ h? M? ç M; i? K ;B - +† ? B i?O T?

J°i H` H`v p`i ç´B p`i- ;B€ i`^M; M; M? m- ?Q†+ H` ç²B H`v i?S ;b ç† K` +?O M?•M
T?€T #bM? i?QÌM; M?'i- M; Q`B` +ÁM K°i i?O T?€T F?€+ H`K +?Q M; QìB i TªB
H` H`v HBM? i?¢+? i? v +?Q M; ¼+ i H`K çÆM pB ç'm ;B€X

GBM? i?¢+? +† i€+ /KM; ``i HÈM ç®B pÈB EB K :Bª- #`i F H` M; QM; Hmv M iBM?
Mm¬B /QÐM; HBM? i?9- #® i`Q FB K i`"M- ?Q†+ ;Bª ç†+ iQM? +O K°i Qi HBM? i?
pÈB EB K :BªX

í ;BÈB h? M? S?"K F?-M; +† çB m FB M M?Q p`v- M?QM; iÈB ;BÈB EBK h?B M- M
ç`v çO- iU M?B M +† i? #²B /QÌM; ` F?-M; Qi KÄ [m†M; HBM? i?¢+?- imv M?B M

i€K i¬M; K¬M +?B K +S- T?•M T?€i +?Q K¬M ?¢ ç i[im Hmv M- ç` p` F?€+ M? m b® HBM? i?¢+? F?€+ M? mX

G9+ i`QÊ+ M;?2 M|B M?Q p"v- i`QM; HÁM; GK+ h? M? +ªK F?€BX ob b Q #'i +S Km®M /B +?mv M H M; BÈB i` M\ h'i M?B M +?ŠM; M?QM; ç` p` i,M; + Q- ç²M; i? i?"i M?B m- H¢B i? K ?Q`M +ªM? im Hmv M imv i /B m- B +| i? F K +? çQÊ+ i`Q

*?Q /M H` i•K +ªM? +O æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M F?¬M; +ÁM M;Q¢B p"i M?QM KS+ M?Q p"v- i` M ç|B M`v +| çQÊ+ # Q M?B m\ >m®M; +?d ç•v H` +?mv M +O +ª K¬M- F?¬M; i? bQ b€M? pÈB +?mv M +O K°i +€ M?•M çQÊ+X

@ æ•v H` K|M i?S M?'i K M; ` ç'm ;B€- +?QM? H` HBM? ;B€T H`K iW H¬M; +O H B +| i? M; ,M +ªM EB K i?S + hBM? h?•K +O EB K *?O ç¢B i?B M p`- +| i? +?'M; çQ FB K h? M? S?"K ?¢ T?~K- ;B€ F?ÎB çB K H` M,K KQÆB pB M HBM? i?¢+? ?¢ T?~ /QÊB M,K pB MX

G-M ç'm ;B€ M`v H` pb +?9+ KWM; æ¢B bQ GB M L;mv i +O *-K EB K i¬M; +MM; >¢Q L?B M i¬M; F i i?"M? FB K H[- +?Q M M +kM; F?¬M; +| +?mv M H`v p"i ç`B p` HBM? i?¢+? K` ç'mX

J` i`QÊ+ ç| GK+ h? M? +kM; ç½ ibK ?B m i, H [mv ç`B +O H-M ç'm ;B€ M`v- K°i iS+ H` HBM? i?¢+? L;k >"M? #bM? i?QÌM;X J°i pB M HBM? i?¢+? L;k >"M? ?¢ T?~ K°i i? M? FB K +Ym T?~K #bM? i?QÌM;- +ÁM HBM? i?¢+? ?¢ T?~K F?¬M; i?m°+ L +?Q M M +| i? ç`B çQÊ+ ? B i? M?X

L;Q`B ` - K°i pB M HBM? i?¢+? i`mM; T?~K +| i? ç`B çQÊ+ K°i i`,K pB M HBM? i?¢ i?¢+? i?QÊM; T?~K- +| i? ç`B çQÊ+ K°i i`,K pB M HBM? i?¢+? i`mM; T?~K- ç•v + K`v i M æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M iÄ` FBM? M;¢+ H9+ Î# M M;Q`B h?S •K EB

h¢B ;BÈB EBK h?B M- +kM; +?d +| KÄ [m†M; HQ¢B M?Ä- i`QM; ç| HBM? i?¢+? ?¢ i?¢+? i`mM; T?~K +?B K +?QM T?¬M i`QM; K°i T?¬M +ÁM H¢B- +m®B +MM; KÈB H ?QB [mw ;B€X

JÄ [m†M; HQ¢B M?Ä- i?¬M; i?QÌM; i¬M; K¬M +„T EBK h?B M +kM; +| i? M„K ;B[i`QM; i`lB ç`i +kM; +| i? Mm¬B /QÐM; çQÊ+ +?WM; KQlB pB M HBM? i?¢+? i?QÊM [m M i`¼M; +'i ;B[i?"i F„- `i Qi M;QlB iMv iB M K M; ` i? K ;B ç'm ;B€ M?Q GK+

"i [m€ +kM; T?ªB M|B- H9+ i`QÊ+ Î >mv M .QÆM; i¬M;- GK+ h? M? i?m i?"T çQ HBM? i?¢+?- ç†+ #B i H9+ b m t•K M?"T p`Q HBM? [m"i- GK+ h? M? H`v çQÊ+ H M?'i- +| H) +kM; çQÊ+ p`B p¢M pB M- M m F?¬M; T?ªB +| ?B M iQÊM; F€ /` tm'i [m†M; FB F?¬M; +ÁM- GK+ h? M? +ÁM i?m i?"T çQÊ+ M?B m ?ÆM M[X

L?QM; +kM; T?ªB M|B ç•v H` +Æ /mv M +O GK+ h? M?- ? M; ç°M; 'v [m€ M?B m ç iS+ [m2M i?m°+ FB /šM /„i- +?Q /M ?„M i bK +ª i`,K M,K +kM; +?Q +?€+ ç½ ibK ç

æQÆM; M?B M i Q M;° M?Q p"v GK+ h? M? b) F?¬M; iB i H° ` M;Q`B- M m ç +€ h?B M #B i çQÊ+X 2 ``M; b) i`ÊM K„i ?€ K²K ?•K K° p¬ +MM;- ? M; ç°M; M?Q p"v HBM? i?¢+? +Ð HÈM X

*?d +| çB m ç€M; iB +- +m®B +MM; #'i F H` HBM? i?¢+? ? v M;mv M /`+? i?B M ç +?Q /M H` KÄ [m†M; +Ð HÈM- +| HBM? K¢+? ?°B iK- Km®M F?¬B T?K+ H¢B M?Q M,K M;`M M,K MQ - +QB M?Q i¢K i?lB ?Q M; T? - H9+ M`v M;?2 M[ M?•M FB çQ ` - `i M?B m EB K \*?O i`QM; ç¢B ?°B ç m b€M; M;lB ? B K„i- ?B M M?B M +?B + bS+ ?'T /šMX

@ L,K KQÆB H,K pB MX

„i M? M? ç½ +| EB K *?O M;²B i`QÊ+ ` ;B€- [mª i?"i HBM? ;B€T M`v ç®B pÈB E i?QÌM;- i?"K +?Q `i +| F?ª M,M; [mv i ç`M? i?„M; #¢B i`QM; K°i i`"M +?B M- +| T?€i ?mv i€+ /KM; p`Q i?lB çB K K'm +?®iX

@ a€m KQÆB pB MX

@ a€m KQÆB H,K pB MX

@ *?QM KQÆB pB MX

E?¬M; H•m b m- HBM? ;B€T M"v ç½ H M iÈB ;B€ +?QM KQÆB pB M HBM? i?¢+?
EB K *?O +kM; +?d +| i? H„+ ç~m i?Î /"B- ;B€ M"v ç½ ç¢i iÈB çBM? çB K +O K°i
+?QM KQÆB pB M HBM? i?¢+? ?¢ T?~K- +?Q /M H" Î ;BÈB EBK h?B M- K°i i M EB
T?ªB / /"M; +| çQÊ+ - 2 `^M; T?ªB iQ+? Hkv F?QªM; KQÌB M,K KÈB çOX

L?QM; EB K *?O ç M; +| K†i Î ç•v iÈB iW M?B m i¬M; K¬M- im Hmv M +€+ ? F?¬M
T?"M [m€ `ä `M;- ?Q†+ im Hmv M FB K F?Q i?m°+ ? ?B K +|- M m F?¬M; +kM; `i

*?B + HBM? ;B€T i?S M?`i ç½ çQÊ+ K°i i M EB K \*?O ç¢B h?B M p`Km - çQÆM; M
+?Q i? F?B M +?Q b® æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M i`QM; +€+ ;B M T?ÁM; ç°M; i
EBK h?B M- M m bQ pÈB ;BÈB h? M? S?~K- ç¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M Î ;BÈB E
`i M?B mX

GK+ h? M? i?¬K +ªK F?€B F?¬M; T?ªB t2K i?QÌM; æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M
M?B M +kM; T?ªB M|B `^M; X T?QM; i?´ F?€+ M? m- iU M?B M +kM; bBM? ` +QM M
+?B +O i?B M ç` - +?S F?¬M; T?ªB H" M?•M HU+X

L; v b m ç|- ?"M; +?K+ K|M #ªQ p"i F?¬M; FûK H¬M HQÊi çQÊ+ M[M?„M FB çQ `K¼B M; QÌB i? ?² ç'm ;B€X h`QM; ç| i?"K +?Q tm'i ?B M K°i #bM? h,M; L;mv M ç M ç½ F?B M +?Q æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M T?ªB ` i v- Km #^M; ;B€ ? B M;`M H i?"M? HBM? i?¢+? i`mM; T?~K- +kM; F?QªM; ? B KQÆB pB M- K" Î KÄ [m†M; HQ T?~K i?m çQÊ+ i`QM; pÁM; K°i M,K +kM; +?d F?QªM; +?WM; M,K i`,K pB MX

æ M H9+ M"v- `i M?B m EB K \*?O H° ` p #m²M #½ i`QM; K„i- #€M ç'm ;B€ iU M? +`M; Î +m®B +MM;- H9+ M"v ç` F?B M +?Q +€+ æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M ` i v ç'm ;B€ Km çQÊ+ p"i T?~K ç½ i`Î M M p¬+MM; M?Ä #û- çQÆM; M?B M p¬M +| K°i M?¢i i?ÌÆ- ?B M M?B M T?~K ;B€ F?¬M; i?'T- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H" ç®B iQ wX

@ J|M ç² iB T i?2Q H" K°i #bM? M;mv M /`+? i?B M ç` i`mM; T?~K- # M i`QM; +| ;B¼i M?Q p"v M; M; #^M; pÈB HBM? /QÊ+ i`,K M,K- ? i bS+ iBM? i?m¬M- +| i? /M EB K :Bª p½M #´B i~v +,M T?¢i iOv- +kM; +| i? /MM; Hmv M +? ç M /QÊ+ i`mM; T? ? B T?~M +Æ ?°B i?"M? +¬M;X

@ *€B ;b- F?¬M; M;Ì H" M;mv M /`+? i?B M ç` i`mM; T?~K5

æ2M H9+ M"v- +| M?B m p`EB K \*?O F?¬M; M?`M çQÊ+ FBM? ?¬` iB M;- H€i b m M?Ä `b`~K p M; H M- M?QM; i'i +ª ç m F?¬M; i?Q€i F?ÄB i B GK+ h? M?X S?ªB M i` M ç¢B HK+ - GK+ h? M? pšM +?Q #B i? i- ?Q†+ ?Q`M iQ`M F?¬M; #B i; b +ª [m€ bÈK- im pB + Q- +?Q M M t2K M? p¬M ç iQ+? Hkv FB M i?S+ - çQÆM; M?B M +kM; F?¬M; i? K iQ+? Hkv M?QM; +?mv M M"vX

óh?b ` H" M?Q p"vX XX ô GK+ h? M? i?¬K ;"i ;"i ç¬m, óL;mv M /`+? i?B M ç` + i?QÊM;- i`mM;- ?¢- +¬M +| M;mv M F?Q i?B M ç` M²M; ç"K KÈB +| i? M;QM; F i ç h`b +O +€+ i¬M; K¬M +kM; +| i? M;QM; iK M;mv M /`+? i?B M ç` - K¶B M,K +kM; ;B¼iX ô v

GK+ h? M? i?¬K +•M M?„+ i`QM; HÁM;- M m T?ªM +?B ç° iBM? i?m¬M i?2Q K`m b ?„M iQ+? iW i`QM; K€m i?"i +O KBM? Î "¢+? GBM? EB K +®+ ç½ t T p`Q ?"M; i?Q

e3yX *?QÆM; 9j, o¢M LB M >mv M h?B i Jšm U?¢V

a m F?B ²M `Q K°i H9+ - ç'm ;B€ #„i ç¬m- ;B€ F?ÎB çB K +O #bM? M;mv M /`+? i? K°i M;`M HBM? i?¢+? ?¢ T?~K- K¶B H¬M iªM; ;B€ F?¬M; çQÊ+ /QÈB K°i i`,KX

@ J°i M;`M K°i i`,KX XX

@ J°i M;`M ? B i`,KX XX

_„i M? M?- ;B€ +O #bM? M;mv M /`+? i?B M ç` i`mM; T?~K M`v çQÊ+ ç~v H M i
T?~K- +ÁM + Q ?ÆM +^a ;B€ +O #bM? i,M; M;mv M ç M i`mM; T?~K F?B i`QÊ+X a
i`mM; T?~K FB - #bM? M;mv M /`+? i?B M ç` M`v +?ŠM; M?QM; M;mv M F?Q iBM
+?mv M H`K i,M; im pB ` +ÁM +| M?B m i€+ /KM; F?€+- [m M i`¼M; M?'i H` M;mv
M?Q p`v- K¶B K°i i→M; K→M +kM; F?→M; +| M?B m- ;→M M?Q F?→M; +| B K M; `KWM;
- +?Q M M *-K EB K i→M; KÈB #€M ` K°i #bM? ç i? K T?→M HQM; i`¼M;X

@ > B KQÆB H,K F?®B HBM? i?¢+? i`mM; T?~KX

G9+ M?B m FB K +?O Î /QÈB F?→M; +ÁM B ç'm ;B€- +?Êi +| iB M; p M; H M iW +€
+K+ ç½ +| ç¢B bQ +^aM? ;BÈB FB K ?²M ` i v- ?ÆM M[pW KÎ KB M; ç½ i,M; p¼i ;
?¢ T?~KX

hmv M|B K°i pB M HBM? i?¢+? i`mM; T?~K ç`B çQÊ+ K°i i`,K pB M HBM? i?¢+? ?
EB K :B^a +€+ ;BÈB- HBM? i?¢+? i`mM; T?~K [mw ;B€ p→ +MM;- i?2Q bU F? B i?€
i?¢+? i`mM; T?~K +`M; M;`v +`M; [mw ;B€ ?ÆM- M m F?→M; T?^aB pb K M; M?B m
+^aM? ;BÈB FB K ?²M #`M; HÁM; tm'i ` ?`M; M;`M pB M HBM? i?¢+? ?¢ T?~K- +?S
+?K+ pB M HBM? i?¢+? i`mM; T?~KX o` ç¢B bQ +^aM? ;BÈB FB K ?²M M`v pW H
;B M T?ÁM; F?€+ +kM; #„i ç-m i? K ;B ç'm ;B€X

@ " KQÆB pB M HBM? i?¢+? i`mM; T?~KX

@ " KQÆB H,K pB M HBM? i?¢+? i`mM; T?~KX XX

oW +| M;QìB çQ ` HBM? i?¢+? i`mM; T?~K- M?QM; ç¢B bQ +^aM? ;BÈB FB K ?²M
i?¢+? ?¢ T?~K M[- K'i K†i H` +?mv M M?Ä- F?B M +?Q M;QìB i +QB i?QìM; i→M; K
HÈMX

*m®B +MM;- #bM? M;mv M /`+? i?B M ç` i`mM; T?~K FB çQÊ+ K°i p` ç¢B bQ +^aM
;B€ H` M,K KQÆB pB M HBM? i?¢+? i`mM; T?~KX

L,K KQÆB pB M HBM? i?¢+? i`mM; T?~K ç½ #`M; K°i T?→M KQìB b® HBM? i?¢+? i
KÄ [m†M; HBM? i?¢+? +Ð M?Ä- GK+ h? M? /MM; ?²M i?S+ i` tûi- ç| H` K°i i M FB

EB K i→M; F?€+ pÈB FB K pQÆM;- ç½ H` M?•M p"i ç¢B bQ +^aM? ;BÈB H'v h?→M M
?Q T?€+ ,MM;mv M +| i? iB T /ŠM HU+ i?B M ç¢Q- +?Q /M H` i`QM; #®M KQÆB i
+kM; H` M?•M p"i çSM; ç~mX o T?→M GK+ h? M?- H9+ M`v H¢B F?→M; KQM; çÈB #
#` H p"i tQM; tm→B +?d H` i?2Q M?Q ?„M M;?o- +| i? iB K ?B m Î ç½v K°i +?mv M
+?Q KbM?X

a m H→M ç'm ;B€ pW `²B ç½ F?→M; +ÁM FB K +?O M`Q +| i? i? K ;B M[- i®B ç
T?→M ?v p¼M;- ç²M; i?ìB i?'T ;B¼M; F pÈB M? m K°i p`B +•m +?mv M i`QM; çìB +
T?ÁM;- +?mv M M`v F?B M +?Q GK+ h? M? #B i i? K K°i Qi FB M i?S+ +Æ #^aM p
FB K ?²M Î ;BÈB EBK h?B MX

L; v b m ç|X o"i T?~K çQ ` ç'm ;B€ ç½ F?→M; +ÁM FûK ?ÆM #bM? M;mv M /`+? i?
tm'i ?B M K°i [mv M +→M; T?€T EB K L;mv M ç` ;B B- +?QM? H` +→M; T?€T EB K
?ûi bS+ + Q- +kM; #` K°i i M FB K i→M; K` GK+ h? M? T?€i ?B M +kM; im Hmv M F
K°i +€B ;B€ i` M i`ìB H` #®M i`,K HBM? i?¢+? i`mM; T?~KX

J` i`QÊ+ ç| - F?®B ç€ ? ?Ä i?QÊM; T?~K +O GK+ h? M? ? i bS+ iBM? i?m→M- +€
?²M ç m +| M?½M HU+- `®i +K+ ç½ ç~v H M iÈB ;B€ ? B i`,K ? B KQÆB HBM? i?¢+?

a m ç| - HK+ iK+ +| i?→M FB K +`T h? M? S?~K i?QÊM; T?~K- i`"M ç² FB K i`"M ç`
ç M +O HBM? i?9 M;k ;B B- M?'i M?'i çQÊ+ H'v ` i` M +?B + #`M M;¼+ F?→M; M?

*`M; p +m®B- +`M; +| M?QM; p"i T?~K [mw ?B K M?Q #Q T?€T i?→M i?→M; EBK *
i?→M i?→M; FB K ç¢Q +?d +| EB K :B^a im Hmv M FB K F?Q ? FBK ?Q†+ *?•M EBK

F?¬M; #B i B K M; i?S M"v` ç'm; B€- M| H" K°i K¬M i?¬M i?¬M; +| mv HU+ `i i Q
GB M i?"T M?" T?~K ç ?° i?•MX S?QM; K M; ?°B iK- +| i? b€M? M; M; pÈB i?¬M

*?d +| çB m- çB m FB M im Hmv M +O M| [m€ KS+ ?" F?„+ - /M H" M?Q p"v- M| pšM
?Q" M; i`a; B€i` M i`B- KQ`B H, K pB M HBM? i?ç+? i?QÊM; T?~K i?m p X

" M i`QM; +€+ ;B M T?ÁM; M"v +kM; +| ;¬M KQ`B FB K ?Q" M; - imv M?B M M; Q`B
FB T FB K ?Q" M; - Hmv M ?²M [mv i i?¬M /B m p¬ +MM; X Pi M?`i /QÈB +ªM? ;BÈB
F?¬M; HQ T?| M; tm`i ?²M i?S+ b) #` M; Q`B T?€i ?B MX

@ hB T i?2Q b) H" p"i T?~K çQÊ+ çQ ` ç'm; B€+m®B +MM; +O h?S •K EB K h?€
ççB bQ i€M im M?`i Kç+? +mM; +`T- ;B€ F?ÎB çB K H" M, K KQÆB pB M HBM? i?ç+
L, K KQÆB pB M HBM? i?ç+? i?QÊM; T?~K 5

L; v +ª +€+ FB K +?O M; ²B /QÈB +kM; T?ªB i`¼M K„i ?€ K²KX a m F?B M[M?•M
#^M; i?B i K°+ i`, K M, K- +€+ FB K +?O H" T iS+ BK H†M; - K°i H9+ b mX XX

@ oçM LB M >mv M h?B i Jšm 5

E?¬M; #B i H" p` ççB bQ M"Q i`QM; +€+ ;B M T?ÁM; F m H M- H" T iS+ +€+ p` FB
L?bM F?®B i`B HB m K"m p" M; M?ç i M^K i`QM; +?B + ?°T pm¬M; pS+ K°i i?QÈ+ - ?
b€M; - i`B HB m pçM M, K i`•M [mw- ?„M +kM; +?d iWM; i?`v [m oçM oB M h`¬K L;
çQÊ+ oçM LB M >mv M h?B i Jšm M"v- H" T iS+ +ªK i?`v i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;
;†T çQÊ+ M; mv M HB m` M i®i M?`i- +kM; ;B®M; M?Q K°i i M EB K :Bª; †T çQÊ+
i? - #`i F i? M"Q +kM; Km®M H`v p"Q i vX oçM MB M ?mv M i?B i Kšm +?QM? H"
iQM?X a m F?B ç9+ i?"M? h?¬M EB K- #`i +S EB K :Bª M"Q +kM; +| i? bY /KM; -
i?B i +| M, M; HU+ /mM; ?ÊT `i KçM?¬ FB K ;Bª bY /KM; i`QM; i?`B ;B M +`M; /`B
i? K i?m°+ iQM?X

*?Q M M F?B M?B m EB K :Bª ibK F?¬M; çQÊ+ M; mv M HB m T?M ?ÊT pÈB i?m°+ i
ibK iÈB ?mv M i?B i p®M /o`i / ibK- imv M?B M ?mv M i?B i M; `M M, K ç½ H" p¬ +
K°i F?®B pçM MB M ?mv M i?B i Kšm HÈM M?Q p"v- M m M?Q K°i i M +?9 FB K b
`i / /`M; ` M çQÊ+ K°i i? M? i?¬M FB K +`T #ç+? HBM? i`mM; T?~KX

o®M GK+ h? M? Km®M i` M çQ`M; çB iÈB J M >Q M; FB K K° b) ibK i?Y- ç t2K +|
çQÊ+ h?¬M FB K +`T #ç+? HBM? ? v F?¬M; - i®B i?B m i?O T?€T F?B M +?Q HBM
i?Q€M; +?®+ M; QM; iK HçB i?"M? EB K HBM? i?U+ i? - GK+ h? M? iU #B i KbM?
çQÊ+ F?®B pçM MB M ?mv M i?B i Kšm M"vX o`v ?„M b) +| çO M; mv M HB m ç iB
GK+ h? M? # M pç+? ` F ?Qç+?X

J` H9+ M"v- M?B m ;B M T?ÁM; i` M F?¬M; i`mM; ç½ i`Î M M içK i?`B #bM? ibM?
MB M ?mv M i?B i K m M"v /M H" i` M ;BÈB EBK h?B M- +kM; F?¬M; +| K`v M; Q`B
FB K +`T #ç+? HBM?- K" Km®M iB M ?"M? ` M- +€B ;B€ T?ªB i`ª +ÁM ç„i ?ÆM +ª
+`T #ç+? HBM?- +ÁM M m ç2K ç9+ K°i i? M? i?¬M FB K +`T EBK h?B M- HçB p¬ +
;B i T?9i M"v- F?¬M; Qi ççB bQ +ªM? ;BÈB FB K ?²M ç m iÄ` /Q /UX _®i +K+ +|
MB M ?mv M i?B i Kšm M?Q p"v ? v F?¬M; \

.Q`M; M?Q i?`v F?¬M; B H M iB M; - M[M?•M i` M ç`B # M MĐ K°i MK +Q`B M|B,
@ *€+ p`- F?®B pçM MB M ?mv M i?B i Kšm M"v H" M; mv M HB m i®i M?`i çQÊ+ ç
[m - +?Q /M F?¬M; ` M ` çQÊ+ i?¬M FB K +`T #ç+? HBM?- M?QM; +?d +¬M i? K K
+| i? çO ç H" K i, M; T?~K +?`iX \_ M` h?¬M FB K + Q +`TX

GK+ h? M? H° p ?ÆB FBM? M; ç+ - ?„M i?"i F?¬M; M; ì K°i M[M?•M M?Q p"v HçB
p i?m"i` M FB K- ç9M; p"v- M m H" K°i +?9 FB K bQ +`T EBK h?B M çdM? T?QM;
` M ` K°i i? M? h?¬M FB K +`T h? M? S?~K- i? K p"Q +?9i Qi pçM MB M ?mv M i?
/ /`M; ` M ` h?¬M FB K +`T EBK h?B MX

G9+ M"v- M[M?•M pW /Si HìBX _'i M?B m çΦB bQ +ªM? ;BÈB FB K ?²M +| ?B m ;
H"TiS+ +ªK i?'v i`QÊ+ K„i b€M; M;ìBX

@ h i`ª M,K KQÆB H,K pB M HBM? i?Φ+? i?QÊM; T?~KX

@ a€m KQÆB pB M HBM? i?Φ+? i?QÊM; T?~KX

@ "ªv KQÆB pB MX XX

_ 'i M? M?- ;B€ çQÊ+ ç~v H M i` M K°i i`,K pB M HBM? i?Φ+? i?QÊM; T?~K- K°i i`,
T?~K iQÆM; çQÆM; pÈB b® HBM? i?Φ+? i?QÊM; T?~K K" K°i i-M; K-M i?m ?QΦ+
pÁM; M,K M,KX

h?2Q GK+ h? M? i?'v- +| i? #Ä` M?B m HBM? i?Φ+? M?Q p"v- ;BìT?9i M"v +kM; ;
p" KQìB i M FB K i-M; - F?¬M; M;?B M;ì ;b- ç½v ç m H" M?•M p"i +'T çΦB bQ- ç m
mv iQM î ;BÈB EBK h?B MX

'„i [m€ GK+ h? M? +kM; F?¬M; [m2M #B i M?QM; M;QìB M"v- +?d +| ç†+ #B i K°i i
FB K ?Q" M; i`QM; ç|- GK+ h? M? çQ€M `i +| i? H" ç M iW >mv i ?ªB K¬MX a m
M M M? M;- ;B€ +O pΦM MB M ?mv M i?B i Kšm ç½ #` ç~v H M iÈB K°i +QM b® FB
pB M HBM? i?Φ+? i?QÊM; T?~K- i`QM; K°i ;B M T?ÁM; - K°i H½Q M?•M i?•M F?Q€-
` €M? K„i +?,K +?9- K†i +kM; H° p FB m M;çQX

@ E?®B pΦM MB M ?mv M i?B i Kšm M"v- M?'i ç`M? i?m°+ p bQ i?9+ `²B +ΦM? ç
F?QK M;QìB M|B b„+ K†i H° p) +mM; FQM?- H½Q M?•M + Q ;B¼M; +QìB iQ- F? H
ç| M|B,

@ L;QÆB v M i•K- F?®B pΦM MB M ?mv M i?B i Kšm M"v- i b) +?Q bQ T?K M;QÆB
FB K bQ +'T #Φ+? HBM?- +| F?®B pΦM MB M ?mv M i?B i Kšm M"vX _ M` K°i i?
+?„+ +?„M F?¬M; i?`M? p„M ç - +ÁM HΦB K°i Qi- +kM; çO +?Q M;QìB ` M K°i i? M
+?d +| çB m iW M v p b m- M;QÆB T?ªB +® ;„M; ?ÆM KÈB çQÊ+X

h? M? MB M M;?2 p"v p mB KWM; ?ÈM ?ì- Hm¬M KB M; M|B

@ æ i bQ i?9+X

hU M?B M i? M?•K i`QM; ;B M T?ÁM; M"v F?¬M; i`mv M` M;Q" B- i'i +ª K¼B M;Q
M"v- i`QM; H9+ M?'i i?ìB B M v BK T?,M; T?„+X

J°i i`,K M,K KQÆB pB M HBM? i?Φ+? i?QÊM; T?~K- F?¬M; T?ªB M;QìB #bM? i?Qì
i`W +| M;QìB M;šm M?B M T?€i ?B M` K°i KÁ [m†M; HBM? i?Φ+? ~M î MÆB M"Q
` çQÊ+ K°i b® HBM? i?Φ+? M?Q p"v- +?d +| ç` p` + Q i`QM; i-M; K¬M KÈB +| i?

hW H9+ H½Q M?•M Kî KB M;- `i M?B m çΦB bQ +ªM? ;BÈB FB K ?²M ç½ M;?2 ` ç
+O >mv i >ªB K¬M- ?° i-M; i`QìM; H½Q >mv i o¬ *QÆM;X

>mv i o¬ oQÆM; H" M?` FB TFB K ?Q" M; - K°i i?•M FB K +QÆM; ?mv i b€i Q B +?
H" çΦB bQ FB K ?Q" M; M' B / M? +O >mv i >ªB K¬M- H9+ +ÁM H" M?'i FB TFB K
FB K +®i >mv i b€i T?•M i?•M- M?ì M| K" ç€M? #ΦB K°i i M M?` FB TFB K ?Q" M; i
p b m çQÊ+ HB i p"Q ?" M; M;k M?•M p"i mv i çdM? i` M ;BÈB EBK h?B MX

oª HΦB H½Q M?•M M"v iQM? ibM? ?B m b€i- +| i?M i'i #€Q- F?B M +?Q `i M?B m
EBK h?B M F?¬M; Km®M i` m +?¼+ - ?B M ;Bì H½Q çQ ` ;B€ + Q M?Q p"v- #¼M
tQM; - M m +ÁM iB T iK+ ç'm ;B€ +MM; H½Q- +| Km çQÊ+ ? v F?¬M; +kM; +ÁM +?Q
H½QX a m M"v ;†T K†i H½Q b) ? i bS+ F?| F?,MX

e3RX *?QÆM; 99, "€B L;mv i S?QM;

h`QM; H9+ M?„i i?ìB c iQ" M #° i-M; M,K FB K i?€T ç m i`î M M v M H†M;X

h` M ç`B- M[M?•M +O *-K EB K i¬M; F?) +`m K`v- i?2Q M?Q bU iQM? iQ€M +O
 LB M >mv M h?B i Jšm M`v M m K M; ` Km #€M #bM? i?QÌM; - +kM; ç½ +| ;B€ +?
 pB M HBM? i?ç+? i?QÊM; T?~K- M?QM; M m K M; ` ç'm; B€- i®B i?B m +kM; +| i?
 `^M; KS+ ;B€ M?Q p`v ?ÆB + Q- M?QM; i?2Q [mv K¬ +O #m´B ç'm; B€ ?¬K M v- -
 L; mv i +O *-K EB K i¬M; M`M; F i i bM? FB K H[- +€B ;B€ M?Q p`v i?`i` +kM; F?
 o¢M LB M >mv M h?B i Jšm i?`i` +?QM? H`i? /B M +O \*-K EB K i¬M; M`M; - #^M
 h€M hm M?`i K¢+? FB ç½ F?¬M; [m H¢B +MM; \*-K EB K i¬M; +O M`M; M?Q p`v-
 [mw #€m M?Q p`v- imv i ç®B F?¬M; i? i bK ç•m` M[- ?B M; BÌ#` >mv i o¬ *QÆM
 M; M; - K¼B M; QÌB M; ¢B mv / M? +O H½Q- i`QM; HÁM; F?B T bÊ- +?d +| K°i i` ,
 i?QÊM; T?~K- [mª i?`i H` K°i +€B ;B€ [m€ i?`T- ç M; H9+ M[ M?•M M`v ç M; +ÁM
 i? M? •K i?ªM M?B M p M; H M,
 @ J°i i` ,K b€m KQÆB HBM? i?ç+? i?QÊM; T?~KX
 @ J°i i` ,K b€m KQÆB HBM? i?ç+? i?QÊM; T?~K5
 J¼B M; QÌB i` M FB K i?€T i-M; M, K F?¬M; F?ÄB bYM; b®iX €M? K„i ç²M; i?ÌB ?°
 @ EB K *?O5
 " M i`QM; ;B M T?ÁM; - i?¬M b„ + >mv i o¬ \*QÆM; ?ÆB b[M; bÌ- H`T iS+ MÎ K°i MK
 @ aQ i?9+- i M M`vX XX
 h? M? MB M €Q ç2M # M +¢M? H¢M? HMM; M|B
 >mv i o¬ *QÆM; F?Q€i i v- H9+ M`v H½Q +kM; iÄ` ?QM; T?`M- ?¢ ;B¼M; M|B,
 @ L m H` EB K >Q`M; i?b #Ä [m i?¬B M?QM; H` K°i i M EB K \*?O +kM; /€K i` M? -
 [mv i çQ€M `i HÈM- F?€ H„K- ç i t2K i` M M; QÌB v`®i +K+ +| # Q M?B m HBM?
 .Si HÌB- iB M; +O >mv i o¬ *QÆM; i`mv M` F?ÄB ;B M T?ÁM; ,
 @ > B i` ,K HBM? i?ç+? i?QÊM; T?~K- ? B i` ,K5
 h` M ç`B b„ + K†i M[M?•M FB H° p p mB KWM; - ç²M; i?ÌB €M? K„i M?bM p T?Q
 ?ÆM i`QÊ+ - M?QM; H`T iS+ /QÌM; M?Q M`M; M; ?o iÈB ;b ç|X €M? K„i F?) t m v M t
 +?9 w M?€v K„i pÈB GK+ h? M? K°i +€B- ?B M M?B M- i`QÊ+ M?B m æ¢B bQ- +?m
 >²M M?Q p`v- M`M; imv i ç®B F?¬M; /€K p`M /KM; i?¬M i?S+X
 L?bM i?šp M[M?•M FB M?€v K„i- i`QM; HÁM; GK+ h? M? i?Q€M; t Q ç°M; - #B i`
 i®i ç®B pÈB ?„M- #`i [m€ F?®B o¢M LB M >mv M h?B i Jšm M`v- ?„M +kM; F?¬M; K
 H` K`v p¢M HBM? i?ç+? i?QÊM; T?~K i`QM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q- +kM; F?¬M; çO
 i€K +O hY >Q`M; EB K i?•M FBM? F?B i`QÊ+X a® HBM? i?ç+? M`v /M M?B m- M
 ;bX
 J` +?mv M H° t m`i T?QM; K M; - i` M? +?`T F?®B o¢M LB M >mv M h?B i Jšm M`v-
 H½M? M; ° ç¢Q +QÆM; M?m- KÈB çQ iÈB i•K i`¢M; M?Q H9+ M`vX
 o[M; M?Q #`M i?ç+?- #`i ç°M; M?Q M9B- K K K¢B M?Q MQÈ+ - MQÈ+ +?ªv ç€ KÁM
 H°i t€+ +O w +?d EB K æ¢Q ç½ F?B M +?Q +€+? ç®B M?•M tY i? +O GK+ h? M?
 :B®M; M?Q ;BÌ T?9i M`v- GK+ h? M? F?¬M; Km®M` m` Q- +?2 ;B`m i m pB +O #ª
 2 bÊ- +?d H` F?¬M; Km®M i` M? +?`T- i?`i` FB M [mv i F?¬M; ;b H v +?mv M- ?B
 LB M >mv M h?B i Jšm M`v- +¬M ;b TªB +?2 ;B`m- i`i M?B M TªB i` M?- M m M
 çSi #ªM iQM? +O KbM? K°i +€+? p¬ /mv M p¬ +ÈX
 æ®B K†i pÈB M?B m €M? K„i i`T i`mM; +O +?m`M æ¢B bQ- æ¢B bQ- M m H` æ¢
 i?QÌM; - 2`^M; ç½ F?¬M; +?`m M´B- /M b Q w +?Q EB K æ¢Q +O `i M?B m EB K
 [m M; +?B m`¼B- iU M?B M +| i? t m`i` w +?Q i`QM; HÁM; - K°i æ¢B bQ #bM? i`
 #bM? i?ªM M?Q p`v çQÊ+X \_®i +K+ M; QÌB M`v H` B- H` M?•M p`i i¬M; K¬M M`Q ç

h`QM; H9+ M?`ii?lB- ``i M?B m æ¢B bQ F?-M; i? ibK ?B m çQÊ+ ;b- i?"i` €M? K
 ;BEB EB K >²M i`QM; +€+ ;B M T?ÁM; M?bM p T?Q GK+ h? M?- ç m H°` p M; ?
 h`QM; ç| +| ``i M?B m æ¢B bQ iWM; i`ªB [m \*?B M i`QlM; EB K >²M- H9+ M`v i?
 h? M? +| ?ÆB i? v ç´B- ?ÆM M[im pB +O ?„M +?d H` EB K \*?O- imv i`QM; HÁM;
 +kM; F?-M; iB M KÎ KB M; - /M b Q >mv i o¬ *QÆM; +O >mv i >ªB K¬M +kM; H`M
 ?° i¬M; i`QlM; H½Q [mv M + Q +?S+ i`¼M; i`QM; >mv i >ªB K¬M- H¢B +| [m M ?
 *?9 EB K aQ hQ æ² L K pW KEB i`M +`T "¢+? HBM?- /M F?-M; i? M|B ç¢B /B M+
 M?QM; +kM; F?-M; FûK K`vX
 `` ``i M?B m EB K :Bª M?bM +?, K +?9- GK+ h? M? F?) M?QÊM; K`v- F?-M; ? +| +?
 i`Ä i v T?ªB F?) ;ä p`Q ç-m ;®B ? B +€B- H†T iS+ HÊM iB M; M|B,
 @ > B i`, K M, K KQÆB HBM? i?¢+? i?QÊM; T?~KX
 GK+ h? M? pW /Si HlB- H`T iS+ iQ`M FB K i?€T² H M- F?-M; ?B m p b b Q i M EB
 i?¢+? i?QÊM; T?~K M?Q p`v- +?ŠM; H) ç•v H` +QM +O i`QlM; H½Q K°i i¬M; M`Q
 ?„M +| i? çQ ` K°i b® HBM? i?¢+? M?B m M?Q i? - +kM; ç½` M; Q`B /U HB m +
 h` M ç`B ç¬B K„i /B K H +O M[M?•M *-K EB K i¬M; ?ÆB çl çŠM- M`M; T?K i`€+?
 h?€T K`v M, K [m - ç½ iWM; ;†T F?-M; Qi M; QlB t td- M?QM; +?Q iWM; ;†T B iÄ`
 GK+ h? M?- ? B i`, K M, K KQÆB HBM? i?¢+? i?QÊM; T?~K- ç| +?QM? H` i`B bªM +
 @ > B i`, K M, K KQÆB HBM? i?¢+? i?QÊM; T?~K Q\
 >mv i o¬ *QÆM; + m K`v- H9+ M`v i`QM; HÁM; H½Q ç½ ?ÆB iS+ ;B`M- imv M?B M
 @ aQ i?9+X X- i? M? MB MªQ ç2M M;`T M; WM; ;¼B- >mv i o¬ \*QÆM; F?Q€i i v iÄ`
 @ E?-M; i` M? M[5
 @ L?QM; bQ i?9+X XX
 h? M? MB M €Q ç2M +ÁM Km®M M|B iB T- M?QM; #` €M? K„i +O >mv i oä *QÆM;
 @ E?-M; M M H`K ?ÄM; ç¢B bUX
 @ .¢X bQ i?9+X
 h? M? MB M €Q ç2M p°B p`M; F?QK M; QlB ç€T- M?QM; i`QM; K„i v i?Q€M; [m p
 S?Q /QÈB- GK+ h? M? F?) + m K`v- ?²M i?S+ +O ?„M p¬ ?bM? p¬ªM?- # Q i`M
 i` M F?-M; - iU M?B M +m°+ ç®B i?Q¢B +O ? B M; QlB >mv i o¬ *QÆM; +kM; H¼i
 L; QlB M`v Km®M H`K ;b\
 GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM; - >mv i >ªB K¬M p®M im Hmv M L?•M æ¢Q-
 ``i M?B m /`m ?B m +?ŠM; F?€+ ;b J æ¢Q- #^M; F?-M; - H9+ i`QÊ+ Î *?B M i`QlM;
 +kM; F?-M; +?B K H`v M?K+ i?•M +O ç iY >mv i >ªB K¬M K` ?B M i? - +?ŠM; H)
 h`QM; HÁM; KÆ ?² M; ?o ç M K°i +?mv M M?QM; ;B l T?9i M`v T?ªB SM; T?| +?mv
 çQ K„i M?bM p T?Q M[M?•M FB ,
 @ o` bQ T?K M`v- +?ŠM; ? v ç½ [mv i ç`M? +?Q \
 @ X
 h` M ç`B M[M?•M FB F?-M; F?ÄB çÄ #WM; K†i M?bM GK+ h? M?- pb i`QM; HÁM
 ç-m iB M`M; iÄ` i?`ii?® M?Q p`v- imv M?B M`®i +K+ M`M; +kM; tm`ii?•M iW *
 i`b ç`m ;B€- +kM; H` M?•M p`i +| i•K iQM? FB M ç`M?- tY i? p M iQ`M- +?Q M M +
 +?9i #®B`®B b M; # MX
 G9+ M`v K¼B M; QlB ç½ T?€i ?B M` - i`QM; ;B M T?ÁM; +O >mv i >ªB K¬M ç½ F
 p M; H M- +?ŠM; H) EB K >Q`M; >mv i o¬ *QÆM; #Ä +m°+\

a Q H¢B +| +?mv M M?Q p"v ¢QÊ+\\

J°i Qi æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M Î M?[M; ;B M T?ÁM; F?€+ +kM; p¬ +MM; M;?B
#¼M ?¼ p >mv i o¬ *QÆM; - +| H) H" H½Q M; ¢B i?•M T?"M F?¬M; /€K` i v mv ?B
H¢B M K KMB i?'i #¢B- ¢®B pÈB æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M- ¢†+ #B i pÈB M?•M
+O ;BÈB EBK h?B M M?Q >mv i o¬ *QÆM; - i? /B M H" [m M i`¼M; M?'iX

@ E?®B o¢M LB M >mv M h?B i Jšm ¢QÊ+ #€M +?Q p` bQ T?K M"v pÈB ;B€ ? B i`
hmv `^M; i`QM; HÁM; M[M?•M +ÁM /Q /U- M?QM; pšM HÈM iB M; M|BX

_®i +K+ o¢M LB M >mv M h?B i Jšm ¢½ iÈB i vX X- ¢ M H9+ M"v- ¢¢B ?°B ¢'m ;B€
¢"B M[M?•M +?„T FB K +?d i`QÊ+ M;U+- i?B H F?„TiS T?Q ,

@ *€+ p` bQ T?K- iB M #®B æ¢B bQ- ¢ K M v H" i?'M? ?°B F i i?"M? FB K H[+O æ
i¬M; i +MM; æ¢B bQ Gw >¢Q L?B M +O >¢Q L?B M i¬M; - M m M?Q +€+ p` F?¬M; +
T?QM; +O *-K EB K h¬M; i iK ?°B *-K EB K i¬M; i M?'i ¢`M? i?"M? i•K +?B m ¢

@ > ? - tBM hmv i bQ T?K ¢WM; F?€+? b€Q- ¢QÆM; M?B M H" #¼M i `i Km®M ¢
M?B M H" #¼M i `i Km®M +?SM; FB MX XX

@ hU M?B M T?ªB ¢B- imv i bQ T?K F?€+? b€Q `²BX XX

@ æB i?¬BX XX

E?¬M; B iW +?®B- ¢•v H" +?mv M HB M [m M iÈB i? /B M +O *-K EB K i¬M; - >¢
?°B ¢'m ;B€ ¢½ +| HÌB KÌB- /M H" >mv i >ªB K¬M- L;k G¬B i¬M; X X- M^K i`QM; M,K

a m i?ÌB ;B M i"MMY MûM M? M; - K'v i`,K EB K *?O- +MM; i'i +ª æ¢B bQ +ªM? ;
;B M T?ÁM; - i'i +ª +MM; M;U F?¬M; # v p T?Q "€B L;mv i T?QM;X

L;U F?¬M; i`,K /†K- # v ;B[ F?¬M; i`mM; ;B| H¢M? i?'B pM pM- M?QM; F?¬M; i?
*?O- æ¢B bQ- K°i b® HQÊM; EB K *?O- æ¢B bQ ¢¬M; M?Q p"v M;U F?¬M; +MM; ¢
FBM? M;QÌB- b® EB K *?O- æ¢B bQ M"v H" ?°B iK ;¬M # KQÆB i¬M; K¬M +O ;BÈ
p"v- ¢B iÈB ¢•m- T?QM; p•M #B M +?mv M iÈB ¢Ä- KÆ ?² +ÁM +| i? M ?•K b'K` M

h` M "€B L;mv i T?QM;X

"€B L;mv i T?QM; H" M;¼M +?O T?QM; +O *-K EB K i¬M; - + Q # M;"M b€m i`,K i
T?QM; ?B K +| i` M ;BÈB EBK h?B M- i? M9B m®M F?9+ M?Q ?bM? i`,M; F?mv i

hQ"M "€B L;mv i T?QM; iQ€i` K"m p"m; M?¢i- +ÁM +| K°i +¶ HBM? F?Q ? h?' ?M
i`²M; HBM? /QÊ+- [mª i?"i F?¬M; ?' / M? *-K EB K i¬M;X

hmv `^M; i`QM; HÁM; M[M?•M +ÁM /Q /U- M?QM; pšM HÈM iB M; M|BX

*ÁM +?Q iÈB "€B L;mv i T?QM; - K¼B M;QÌB ¢½ M;?2 ¢QÊ+ iB M; ¢"M p,M; pšM;
i•K i?¬M K¼B M;QÌB i`Î M M v M i oM? H¢B- B M'v bBM? ` +ªK ;B€+ F€ªQ F?¬M H

GK+ h? M? ?ÆB i"Ti`mM; K°i +?9i- /MM; *?•M GQM; L?½M [m M b€i K°i HQÊiX "
M?B M ~M /'m ?mv M +Æ- /QÌM; M?Q +| FB K i`"M +?2 ;B'mX hmv M?B M pÈB M?½
i? M?bM` - +?QM? H" FB K i`"M h?B M ;B BX

hBM? [m M; +?ÈT ¢°M; i`QM; K„i GK+ h? M?- pÈB +ªM? ;BÈB im pB +O ?„M ?B
+ªM? ;BÈB EB K S?€+? - FB K i`"M æ` ;B B /QÈB *?•M GQM; L?½M +O ?„M +?d
F?¬M; i?'m- +?d +| FB K i`"M h?B M ;B B K" i?¬BX

E?B K¼B M;QÌB iB M p"Q T?¢K pB KQÌB /†K- i` M "€B L;mv i T?QM; #¶M; M?B M
M?Q ?"Q [m M; M"v +ÁM +| •K # p,M; pšM; - M?QM; F?¬M; i M H M i`"M p T?Q
MQÊ+ K M; i?2Q ?"Q [m M; M;k b„+ iK H¢B i`QM; F?QªM; F?¬M; i`QÊ+ K„i K¼B M
+¬m pÁM; M;k b„+X

@ > v i? v K°i +?B + +¬m pÁM; M;k b„+5 GK+ >"M? *-K EB K [mª M?B M #'i T?"K>
KÌB` ¢•v ;†T K†i5

>mv i o- *QÆM; +QÌB iQ- imv H9+ M"v H½Q F?Q€i K°i +?B + €Q #Q K"m çÄ K€m-
i?€B +O K°i çÌB æ¢B bQX

e3kX *?QÆM; 98, :†T G¢B *® L?•M

@ > ? ->mv i EB K >Q" M; ç¢B ;B€ [m M; H•K- *-K EB K i- M; i p- +MM; pBM? ?¢
*m®B + -m pÁM; - K°i i? M? •K KÆ ?² p M; H MX L; v H"TiS+ - K°i p` i`mM; MB M €
+´ + -K K"m p" M; M?¢i +? "K `½B #QÈ+ iÈB- [m M?B M H" im'M /"i iB m b€B- tm'i -
*-K EB K >Q" M; X

GK+ h? M? ?bM [m i`QM; HÁM; F?-M; F?ÄB #MB M; MB +ªK i?€MX J'v M, K i`QÈ
>Q" M; #^M; €M? K„i p- +MM; M; QDM; K°X L?QM; #•v ;BÌ- ?„M ç½ +| çO i?U+ HU+
>Q" M; EB K h?•M EBM? - +?d M?Ì bS+ HU+ p- i?QÈM; ç½ +| i? T?€ ;BªB i'i +ªT?
im pB +O *-K EB K >Q" M; +?d H" M?` FB T EB K >Q" M; - /M H" i K FB K EB K >Q"
+?„+ KbM? i?W bS+ €T çªQX a m F?B ?B m` ç¢Q EB K T?€+? - ç„+ ç¢Q- +?Q /M
?„M H" ç M?`i M?•M /QÈB EB K S?€+? - M?QM; +kM; F?-M; FÜK K'vX

@ GB M o- . M? i? K FB K +€+ p` æ¢B bQ- ç²M; ç¢Q +€+ i- M; K- MX >-K M v H"
K v M?Ì bU+ | K†i +O +€+ p` - GB M K¶ +ªK i?`v ?½M? /B M p- +MM; X

*-K EB K >Q" M; F?) F?QK KbM? i?B H pÈB K¼B M; QÌB- b m ç| çQ i v` KÌBX

@ *€+ p` - KÌB H M M9BX

L[M?B Q XX GK+ h? M? ?ÆB bYM; b®i- i?"i F?-M; M; Ì æ¢B bQ GB M L; mv i FB
>Q" M; X J°i M?" ? B æ¢B bQ- +kM; F?B M +?Q i' iB M MÍ K"v MÍ K†iX

"QÈ+ i` M + -m pÁM; +?ŠM; F?€+ M"Q #QÈ+ i` M K•v- M?QM; H¢B `i H" ç†+ b„+X
K¼B M; QÌB +kM; / /"M; /B +?mv M i` M + -m p²M; X

Zmª F?ÄB + -m p²M; HB M iÈB K°i [mªM; i`QÌM; i`®M; i`ªBX h` M [mªM; i`QÌM; M"v
? v "¢+? L; ¼+ - K" H" +Ä t M? KÆM KÎM- K K K¢B p- +MM; X .QÈB ç€K +Ä t M? M"
M²M; ç"K- +MM; pÈB ç€K +Ä t M? M"v- +Ä +•v +kM; T?¡M; i?Q+? M; mv M F?Q i`Q
+?•M H M- H"TiS+ +ªK ;B€+ çQÈ+ M; mv M F?Q M?"Ti? - i~v`Y M?K+ i?•M- p- +

ZmªM; i`QÌM; M^K i` M çdM? "€B L; mv i T?QM; - +| /B M iQ+? `°M; +?WM; i` ,K i`
`°M; `½B- +| K°i F?®B M; ¼+ ç" B /MM; M; mv M F?®B hY L; ¼+ i¢Q i?"M? - M; ¼+ ç
+MM; [mw T?€B- K†i i` M çB m F?„+ ?bM? HQM; T?QÈM; X >-K M v im ç¢B i? - +
?"Q [m M; HQm +?mv M- pW i?'v ç½ #B i F?-M; i`K i?QÌM; X Zm i?ÌB ;B M /"B M
+kM; F?-M; T?ªB H" +?mv M H¢X

h` M M; ¼+ ç" B H9+ M"v +| KQÌB K'v p` æ¢B bQ EB K æ¢Q ç M; M; ²B- /mv +| K°i H½
ç-m #¢+ M?Q #-M; - K†i KkB ?B M H" M? - i?2Q GK+ h? M? M?"M ç`M? - K°i i?•M im
+?9i i-K i?QÌM; - 2`^M; im pB ç¢i iÈB i K FB T EB K >Q" M; çdM? T?QM; - K°i i?•M
+ÁM +?Q H½M? M; ° # +ªM? ;BÈB EB K S?€+? - M?QM; +kM; F?-M; +ÁM t M[X

@ *€+ p` EB K >Q" M; - ç¢B bQ- ç²M; ç¢Q +€+ i- M; - #ªM i- M; Gw h`QÌM; *-K tBM +|
*-K EB K i- M; i p- +MM; +ªK FQ+? - KÌB +€+ p` M; ²BX

G½Q M?•M pm®i` •m M|B /Si HÌB- H"TiS+ FB K +?d çB K K°i +€B- K¼B M; QÌB M?
ç-m HmM; ç°M; - iB M; ç`+? /m /QÆM; p M; H M- K†i +Ä T?"T T?²M; +? Q çªQ- H
?"M; i` ,K +?B +; ? +Ä- #M ç€ XX

JK+ [m M; >mv i o- *QÆM; i?Q€M; ç°M; - M?bM Gw h`QÌM; *-K KoK +QÌB,

@ Gw i- M; +?O F?€+? b€Q `²B ?-K M v H" M; "v ç¢B ?-M +O GB M æ¢B bQ [mw i- M
+?9M; i +| i? iÈB i? K /U ç½ H" K°i +?mv M ? i bS+ pmB KWM; X

Gw h`QÌM; *-K M?bM b M; >mv i o- *QÆM; - i?ªM M?B M M|B,

@ >mv i EB K >Q" M; çWM; F?€+? b€QX tBM p' M M H M? ?mvM? i? v i - b m M"v b
 @ L|B ? v- M|B `i ? vX XX
 >mv i o® *QÆM; Hm¬M KB M; ç€T- #'i [m€ €M? K„i F?) M?bM H M- # M +çM? Gw
 H½Q H° ` ?ÆB `mM bÊ- M?QM; M;çB i?•M i?"M >mv i o¬ *QÆM;- `®i +K+ +kM; F?
 M;²B tm®M;- H"TiS+ +| EB K :Bª *-K EB K i¬M; /•M; i`X
 @ hmv i L;¼+ - ?¬K M v H" ççB ?¬M +O bQ i, M;QÆB- ?½v ç€M? K°i F?9+ ç" M ç) i
 GB M o¬ . M? +kM; M;²B M; v M; „Mi` M M;¼+ ç" B H9+ M"v H M iB M; ` H M? +?Q
 @ .çX bQ T?KX
 h?b ` H" ç² ç +O *-K EB K >Q" M;X X- GK+ h? M? i?'v ç| H" M[M?•M iWM; M?€v
 •K EB K h?€TX p®M ? „M ç½ ?ÆB HQm w ç M M" M;- ?B M içB #B i` H" ç² ç +O *-
 i`QM; HÁM; +kM; bBM? ` ?ªQ +ªKX
 h v M" M; i` „M; M?Q #ç+? M;¼+ M? M?" M; K9 i` M +´ *-KX M; |M i v imM; i, M;- i
 i?b /bm /ti M?Q MQÊ+ +?ªv- H9+ i?b + Q p9i i" M K•v t M?- H½M; ç½M; F? „T F?-
 b" M? T?€+? +O T?QìM; M?ç+- F?Q M i? B `|i p"Q i B- iB M; ç" M `ûQ ` „i- F?B M
 L;mv i T?QM; ?°B iK M?Q MQÊ+ i?Ov i`B m- M;QM; iK HçB i?"M? K°i i¬M; T?QM
 M;QìB hmv i L;¼+ X
 S?QM; K M; ?° i?•M- H9+ M"v hmv i L;¼+ /QÈB K„i EB K :Bª +€+ i¬M; +?ŠM; F?€+
 F?B M +?Q M;QìB i +ªK i?'v [mv M Hmv M i`QM; HÁM;- F?¬M; i? M"Q /Si` +?Q
 @ :BÄB- F?¬M; ?´ H" ç² ç +O GB M EB K >Q" M;- F?9+ —M h? h~v h•K M"v [mª
 i`¬M- FB K F?Q •K a€i ç½ iÈB KS+ ç, M; çQìM; M?"Ti?i- p¬ªM? p¬?bM?X
 >mv i o¬ *QÆM; HÈM iB M; F?2M- "'i +?'T p`B p` EB K >Q" M; # M +çM? iÄ` i?'i
 @ > ? - >mv i EB K >Q" M; [m€ F?2M- hmv i L;¼+ M| +ÁM TªB H`+? H, K M?B m ?
 iÄ` F?¬M; [m M h•K- ¬M; [m v b M; M|B pÈB hmv i L;¼+,
 @ E?¬M; çQÊ+ H'v ç| H"K FB m M;çQ iU K½M- +| #B i F?¬M; \
 @ æ iW +¬M im•M HìB bQ T?K /çv #ªQX
 hmv i L;¼+ çSM; /"v +mM; FQM? M|B- GB M o¬ . M? ;"i ;"i ç-m- KK+ [m M; i?Q€
 *-K M?'i i çSM; /"vX
 @ h?b ` L?B Ti¬M; +?O +O >çQ L?B M i¬M; ç½ iÈB5
 Gw h`QìM; *-K +'i + Q iB M; M|B- imv # M;Q" B H½Q ç½ ;B"X M?QM; ;B¼M; M|B p
 F?ÄB KB M; ç½ ?| b|M; •K +m²M +m°M- i`mv M p T?Q t t
 @ Gw ?mvM? F?€+? b€Q- #¼M i iÈB +?"KX tBM +€+ p` HQÊM; i?SX
 :-M M?Q +MM; H9+ ç|- i`QM; F?¬M; i`mM; M;Q" B KQìB /tK- K°i i? M? •K b M; bªM
 ç| H" K°i ççQ FB K [m M; K"m i` „M; çK+ tû `€+? F?¬M; ;B M- iÈB M? M? M?Q çB M
 @ G" >çQ L?B M EB K h?mv M- i`mM; T?~K EB K "ªQX
 GK+ h? M? H|M; i B M; ?2 i€K ?QÈM;- i'i M?B M i?m ? i i'i +ª M?QM; HìB #" M Hm"
 Zmª M?B M +?d b m ? B ?ÆB i?Î- H"TiS+ +| K°i ççQ FB K [m M; K"m i` „M; çK+ `i
 "€B L;mv i T?QM; X
 æ•v H" K°i +QM i?mv M K"m i` „M;- i?•M i?mv M ?bM? FB K ç-v ?Q p, M ?mv MªQ
 /'m p i KÆ ?² +O FB K i`"M- +?d +| çB m /'m p i M"v ? i bS+ ?mv MªQ i?•K b•m- -
 L?•M- i`QM; H9+ M?'i i?ìB GK+ h? M? +MM; F?| K" i?'v çQÊ+- imv M?B M i` M +
 h?mv M- i`mM; T?~K EB K "ªQ FB - HçB +| M;QìB K" GK+ h? M? [m2M #B iX h`Q
 ?B M ` ibM? +ªM? M; "v ç|X XX

@ I K +?ŠM; #B i ?€B b Q i`lB- çQK ç!K K9 HQÊM M M i?`M? K°M;X XX

@ E?¬M; M; ì p` çΦB + M`v +kM; H` M; QlB +¬ ç°+X

@ L•M; +?ûM KlB i`,M; b€M;X bQB #!M; i?`M? # M; QlB- i?B M?•M i?QÊM; +´ M!B
FB - M`v ?mvM? ç X î ç•v +?9M; i +kM; +! # M; QlBX L`QX XX m®M;5

@ :†T M? m iS+ H` +! /mv M- ?mvM? ç X m®M;5

@ h? M`Q-`QÊm ",M; >` +O h? M? >` i?`M? +?9M; i M;•K +! H`K ?mvM? ç ?`B H

@ æ iΦ ?mvM? ç ` i v- i H` M; QlB +O h? M? >` i?`M?- i M H` h?ªQ h? M? >`X

@ h ç½ M!B i?9 +! i?9 çΦQ- ç€M; i?QÆM; M; QÆB HBM? i`Q +?Q KÎ- +?d H` HQ`
KΦM; +O KbM?- i +kM; +?d +ÁM +€+? H'v KΦM; +O M; QÆBX

G9+ M`v i?Q bBM? FB ç M; M;½ M;²B /QÈB ç'i- +QlB F?´ M!BX

@ æΦQ +O i F?¬M; î +?¶ M`vX XX

@ *?d KQM; +ª çlB M`v- i +! i? i?U+ bU #QÈ+ i` M p,M çΦQ- F?¬M; +¬m / M? p¼
i?•MX

@ *€B ;¼B H` [m€B HU+- HQΦM- i?¬M- +S K†+ M! i²M iΦB i` M çlBX L?QM; #bM? b
p½M; K` i?2Q p,M çΦQX

æ•v H` K°i i?Q bBM? +! €M? K„i FB M ç`M?- i?¬M b„+ i`QM; K„i v iQ€i` ç½ iWM; F
çΦQ +?d i`QM; F?QªM? F?„+X

h?ªQ h? M? >`5

GK+ h? M? çQ K„i [m M b€i i? M? MB M çSM; v M b m HQM; hYm EB K >Q`M;X

h?ªQ h? M? >` pšM iQ€i` F?Q +?´i p,M M?QÊ+ i?Q bBM? M?Q M;`v i`QÈ+- +?d +!
i` M M; QlB v ;¬M M?Q ç½ M;QM; iK i?`M? i?U+ +?´i im pB +kM; ç½ çΦi iÈB EB K *
çSM; b m HQM; hYm EB K >Q`M;- +?ŠM; M?QM; F?¬M; #` ?`Q [m M; +?2 H'TX M;
L?B M *?QM? E?Q h`M ç¬v K` i?m ?9i €M? K„i +O `´i M?B m p` æ B bQX

ošM M?Q tQ - i?lB ;B M F?¬M; HQm HΦB [m€ M?B m /•m 'M i` M M; QlB hYm EB K
>Q`M;- ?B M iΦB hYm EB K >Q`M; +kM; ç½ ç°i T?€ iÈB +ªM? ;BÈB M?` FB T EB K
*?QM? E?Q p[M; p`M; M?Q M9B- ?²M T?€+? [m, K` F?! i? iB T +`MX

J` # M +ΦM? hYm EB K >Q`M; +ÁM +! K°i H½Q M?•M €Q t M?- #KB pQÆM; M T €
T?!M; #´i +¬M- i` M M; QlB H½Q +ÁM +! KMB `QÊm M²M; M†+ #®+ ` X

s2K ` +kM; H` L?•M p"i ;B®M; M?Q hYm EB K >Q`M;- GK+ h? M? i?¬K M; ?o- im pB
+?ŠM; F?€+ ; b Gw h`QlM; +¬KX

E?¬M; T?ªB B F?€+- H½Q M?•M M`v +?QM? H` i¬M; +?O >ΦQ L?B M i¬M;- GQÊM
*kM; ;B®M; M?Q hYm EB K >Q`M;- M; QlB M`v K°i i?•M >ΦQ L?B M *?QM? E?Q +`M
tmM; [m M? KÆ ?² +! i`ΦM; i?€B M;QM; F i *?•M GQM;X

>ΦQ L?B M i¬M; [mª M?B M #´i T?`KX €M? K„i GK+ h? M? iÄ` M;QM; i`¼M;- i` M
+! ?ÆM K°i i`,K M; QlB çSM; i?„M;- B M'v ç m iQ`M i?•M €Q i`„M;- ?ÆM M[- iW i?
h? M? +! i? +ªK M?"M çQÊ+ >ΦQ L?B M *?QM? E?Q p¬ +MM; M²M; ç`KX L m ç•v H
`^M; F?B M +?Q M,K çΦB i?€M? ç` +O ;BÈB hY >Q`M; +kM; T?ªB +ªK i?´v i? MX

"i [m€ i?•M H` L?•M æΦQ M?´i KΦ+?X M?QM; +kM; T?ªB i`ªB [m F?¬M; Qi b!M; ;B
`^M; >ΦQ L?B M i¬M; M`v ?B M M?B M iB T +`M b€i pÈB h?B M æΦQ M?´i i`QM; bC

>ΦQ L?B M *?QM? E?Q HΦB H` F?Q +O h?B M æΦQ- imv H` L?•M æΦQ M?QM; +k
i`QM; HÀM; GK+ h? M? F?) HmM H M- >ΦQ L?B M i¬M; M`v ;B®M; M?Q +MM; im H

@ L?B T ?mvM? tBM KlB M;²BX

Gw h`QÌM; +-K ;BÆ i v KÌB- H"TiS+- KQÌB K'v M;QÌB L?B T "Q+? h•K- hYm EB K
K" ? B M;QÌB Gw >¢Q L?B M p" GB M L;mv i +kM; ¢²M; i?ÌB # v H M M;¼+ ¢"BX
o T?-M h?ªQ h? M? >"- +kM; i?2Q +€+ ¢ iY >¢Q L?B M i¬M; F?€+ ¢ M b m M;¼+
*-K EB K i¬M;- i`QM; b® M;QÌB M"v- GK+ h? M? +kM; T?€i ?B M ` GB M h iWM
?„M K°i H-M- ?B M ;BÌ ¢½ K'v M,K F?¬M; ;†T- impB +O GB M h ¢½ ¢¢i iÈB +ªM?
#QÈ+ MY #QÈ+ p"Q +ªM? ;BÈB EB K >²M- ¢SM; i?„M; Î ?"M; ¢-m- T?Q i`QÈ+ `i
s2K ` /QÌM; M?Q GB M i p" h?ªQ h? M? >" ¢½ [m2M #B i iW i`QÈ+- b m F?B ¢ i
M;QÌB M"v +kM; b!M; p B ¢SM; +¢M? M? mX
h` M M;¼+ ¢"B GB M L;mv i p" Gw >¢Q L?B M ¢SM; ¢®B /B M M? m- imv +ª ? B ¢
>²M- M?QM; i`QM; ibM? +"M? M"vX h•K i`¢M; +O ? B M;QÌB ¢½ ?ÆM # KQÆB im
K†i ¢Ä #WM;X
@ Zmª M?B M H" i` B i" B ;€B b„+- HB M ?mvM?X L?B T ?mvM?- +€+ p` ``i H" +!T?
G9+ M"v- >mv i o¬ *QÆM; p¶ i v +QÌB iQX
J¼B M;QÌB ¢Q€M i?Y t2KX _®i +K+ H½Q [m„ >mv i o¬ *QÆM; M"v Km®M H"K ;b\

e3jX *?QÆM; 9e, "B M *® "'i L;Ì

@ Gw æ¢B + - Km°B F?¬M; ?®B ?"MX

@*€B ;b\

@ Í MÆB ¢•v- Km°B KÈB i?"i bU i?'v ¢QÈ+ >¢Q L?B M *?QM? E?Q +O Gw æ¢B +
L;mv iX X

@ L" M;X XX M" M; M!B i?"i b Q\

@ >¬K M v p"Q ¢` +mM; M"v- /M +?Q Gw >¢Q L?B M i +! +? i +kM; F?¬M; ? Q€M

@ >¢Q M?B M p¬ M;½- iB M; ¢`+? p M; i`ÌBX XX

@ Gw æ¢B + X XX Gw æ¢B + X XX

h` M M;¼+ ¢"B €M? K„i ? B M;QÌB ;†T M? m- +kM; KÆ K" M; M?È H¢B ibM? +ªM? H
K†i +ª ? B +kM; /¬M /¬M #B M K'IX

hmv ? B M;QÌB GB M o¬ . M? p" hYm EB K >Q" M; FB M; Fv >mv i o¬ *QÆM; - F?¬M
+MM; H½QX L?QM; H9+ M"v M;?2 H½Q KÎ KB M; F?2M M;ÈB M?Q p"v- +?QM? H"
? B ¢ m ¢SM; /"v ¢€T H ,

@ æ i¢ >mv i EB K >Q" M; ¢½ i€M /QÆM;X

G9+ M"v ``i M?B m æ¢B bQ +kM; KÆ ?² M;?2 ` K°i +?9i K M? K®B- H-M M"v >mv
M?Q p"v- i?2Q ?B m #B i +O K¼B M;QÌB p H½Q- [mª i?"i F?€+ t H9+ i`QÈ+X L r
F?€+- [mª i?"i F?B M +?Q M;QÌB i `i ¢¶B M;?B M;ÌX

G9+ M"v- ? B M;QÌB Gw h`QÌM; +-K p" L?B T "Q+? h•K M?bM M? m- ¢²M; i?ÌB ¢SM

@ >¬K M v +?QM? H" M;"v ¢¢B ?, +O GB M L;mv i- ¢ iY *-K EB K i¬M; i p" Gw
L?B M i¬M;- ? B M;QÌB i`ªB [m ?Q¢M M¢M M?B m H-M- ?B M ;BÌ i•K w iQÆM; i?-
?ªQ- ?B M ;BÌ i?•M +"M; i? K i?•M- ?¬K M v +Y ?"M? ¢¢B ¢B M FB K HW+?Q ? B
;BÈB EBK h?B M +?SM; FB M- iW ¢•v ? B M;QÌB b) M?Q +?BK HB M +€M?- K½B K

•K i? M? i?ªM M?B M p M; H M iW KB M; Gw h`QÌM; \*-K- i`mv M p"Q i B iWM; M;Q
i B K" M!BX

@ E?¬M; b B ?¬K M v +?9M; i ¢ M ¢½v H" ¢ +?SM; FB M bQ ¢ HB i ¢² +?9M; i - +
i¬M; F i i?"M? FB K H[X a m M"v ? B M;QÌB ?Q¢M M¢M +! M? m- /M +?Q b®M; +?

L?B T "Q+? h•K H"TiS+ iB T HìB,
 @ :Bì H" M? ç½ iÈB- ?" M? FB K H X XX
 > B M; QìB Gw >¢Q L?B M M?bM M? m +QìB- ç²M; i?ìB tQ v M; QìB /MM; FB K +?d
 M; QìB +| K†i- b m ç| tQ v M; QìB H¢B çSM; ç®B /B M M? mX
 @ Gw >¢Q L?B M- GB M L;mv i5
 @ *| ç iYX
 > B M; QìB ç²M; i?ìB ç€T H¢B iB M; [m€i i`-K +O Gw h`QìM; *-KX
 @ *€+ M; QÆB +| i?" i HÁM; Km®M +MM; M? m F i i?" M? FB K H[- +MM; bBM? +M
 F?-M;\n
 h? M? •K Gw h`QìM; *-K mv M; ?B K M?Q M9B i? M? •K H²M; H°M; /QÈB T?€T i,,+
 •K i? M? h?B M æ¢Q- p M; H M # M i B ? B M; QìBX
 > B M; QìB H¢B M?bM M? m- ; -M M?Q ?B m `ä i•K w +O ç®B T?QÆM; X
 @ *|5
 :-M M?Q i? M? •K ? B M; QìB p M; H M K°i HQÊiX
 @ æQÊ+X w +?Q ç½ ç`M?- ?" M? H ;B Q #€B5 Gw h`QìM; *-K H¢B M|BX
 @ *?"K ç½X XX
 "¶M; M?B M p`Q H9+ ? B M; QìB Gw >¢Q L?B M ç M; /MM; FB K +?d ?" M? H pÈB
 p M; H M- F?B M +?Q €M? K„i K¼B M; QìB +?9 w p T?Q T?€i ` i? M? •KX
 @ hÈB `²BX XX
 a„+ K†i Gw h`QìM; +-K ?ÆB b b-K K°i +?9i- HB + K„i M?bM [m M?- +m®B +MM; /\n
 @ *?ŠM; ? v >mv i EB K >Q`M; +| +?mv M ;b [m M i`¼M;- b Q F?-M; ç +?Q ? B i
 ç M HQÊi +?9M; i \n
 " M +¢M? Gw h`QìM; *-KX L?B T "Q+? h•K H M iB M; M|BX
 LK +QìB i` M K†i >mv i o¬ *QÆM; F?-M; ç´B H¢B M|B,
 @ sBM ? B pB h¬M; +?O +?È ?B m H~K- i B ?¢H` pb ? B pB bQ çB i +?Q M M KÈB
 bYM; b®i M?bM M? m- çQ¢M Gw h`QìM; \*-K i`-K ;B¼M; ?ÄB,
 @ *?ŠM; ? v >mv i EB K >Q`M; +| ;b +?d ;B€Q\
 @ *?d ;B€Q i?b F?-M; /€K- +| çB m i i?•M H` bQ i?9+- +kM; M M pb bQ /B i +O K
 .QìM; M?Q >mv i o¬ *QÆM; F?-M; ? bÊ ?½B- imv `^M; +ªM? ;BÈB im pB +O ? B
 + Q ?ÆM H½Q- M?QM; pŠM F?-M; ç HìB M|B +O KbM? `ÆB tm®M; ?¢ T?QM; X
 •M? K„i GB M o¬ . M? i`î M M H¢M? H)Q- M?bM >mv i o¬ *QÆM; +?,K +?9,
 @ *?ŠM; ? v >mv i EB K >Q`M; Km®M H`K +?SM; +?mv M ;b\
 "'i +S B +kM; +| i? i?'v `ä `M;- H9+ M`v i`QM; HÁM; EB K >Q`M; GB M o¬ . M? ç
 çB m M; ¢B i? /B M p` ç¢B ?, ?¬K M v +?Q M M +?Q T?€i i€+X
 G`K M?Q E?-M; i?'v p K†i GB M o¬ . M?- >mv i o¬ *QÆM; M|B iB T,
 @ *| +•m v m çB m i?K+ M[c [m•M iY ?ªQ +—mX bQ /B i >mv i JBM? +O i - H9+ i`Q
 /B i M[pŠM M?È K`B F?-M; [m M- i?"K +?Q pb +?mv M M`v K` im pB +O M| +ÁM #
 i?•M H` bQ i`QìM;- ?B M i¢B F?-M; i? M`Q F?-M; Km®B K†i K M; M| iÈB ç•v- ?v p
 +?Q i M bQ /B i #`i i`B +O i K°i +Æ ?°B +¢M? i` M? +¬M; #^M; X

>mv i o- *QÆM; pW /Si HÌB- K¼B M; QÌB +| Kti ç m +m K"v- +€B ;¼B H" ð+¢M?
M|B iÈB i`QÈ+ F?B ? B M; QÌB GB M L; mv i F i i?"M? FB K H[- H¢B çQ ` p"Q H9+
F?-M; F?B M +?Q K¼B M; QÌB T?ªB M; ?B M; Ì /KM; i•K +O >mv i o- *QÆM; X

Í K°i KS+ ç° M?'i ç`M?- >¢Q L?B M i-M; pšM #'i ?Á +MM; >mv i >ªB K-M- +?ŠM; I
æ¢Q- #bM? i?QÌM; +kM; ç½ +| `i M?B m +?mv M i` M? +?'T- H9+ M"v >mv i o-
F?-M; F?ÄB F?B M +?Q L?B T "Q+? h•K M; ?B M; Ì- +?mv M ð+¢M? i` M? +M; #
>¢Q L?B M i-M; +O H½Q KÈB H" i?"iX

@ >B M i¢B ç¢B H ç½ #„i ç-m- +?ŠM; ? v >mv i EB K >Q" M; Km®M +¢M? i` M? +
G9+ M"v hYm EB K >Q" M; #QÈ+ iÈB K°i #QÈ+- €M? K„i iÄ ` #bM? i?ªM M|B-

>mv i o- *QÆM; H° p M; QM; i`¼M; - +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ M?Q ç½ ?B m ` - # M

@ L?•M æ¢Q M?'i K¢+? +?9M; i +?9 i`¼M; +QÌM; ;Bª pB i-M- Km®M H"K M; QÌB-
i'i +ª M; QÌB i?QÌM; K°i #"- ?B M i¢B ç½ H" ç¢B H - +| Km®M FûQ /"B +kM; F?-M
iB m #'B i, i?Q K°i i`"MX L m bQ /B i +O i i?m - >mv i >ªB K-M i M; "v b m M?'i
i?QÌM; - +ÁM M m M?Q M| K v K" i?„M; çQÈ+ K°i +?B m MY i?S+X XX

@ o"v i?b b Q\

L?B T "Q+? h•K i`-K ;B¼M; ?ÄBX a„+ Kti iÄ p M; ?B K M; ?`- >mv i o- *QÆM; M|E

@ L?[M; KQM; Gw h-M; +?O +| i? ;ª GB M L; mv i bQ /B i M[+?Q bQ /B i +O i - hQ
/•M; ? B i? M? i?-M EB K +'T "¢+? HBM? H"K bQM? H 5

> B i? M? i?-M FB K +„T "¢+? HBM?5 o®M æ¢B bQ +€+ i-M; ç M; M?Ä ;B¼M; T?
i`Î M M v M H†M; X

h?-M FB K +'T "¢+? HBM? F?€+ pÈB i?-M FB K ? B +„TEBK h?B M- h? M? S?"K-
HBM? +O i?-M FB K ç½ i?"M?- iU M?B M +| çQÈ+ mv M, M; HÈM H Q- M|B +| i? bQ
>²M +kM; F?-M; T?ªB H" HÌB ;Bª /®B- ? B i? M? i?-M FB K +'T "¢+? HBM? /M H"
iQÆM; çQÆM; pÈB ? B æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²MX

æQ ` K°i +€B ;B€ HÈM M?Q p"v- +?SM; iÄ >mv i >ªB K-M +kM; +| i?"M? w- H9+
i-M; Î ç•vX M m M?Q ? B M; QÌB Gw h`QÌM; *-K p" L?B T "Q+? h•K iW +?®B- +?ŠM
K'i ? i Kti KkBX

L?QM; HÌB >mv i o- *QÆM; M|B ` ? i bS+ i?"M? F?~M- tûi p ibM? p Hw- *-K EB
+kM; M M +?Q >mv i JBM? K°i +Æ ?°BX

æ-B K"v i? M? i9 +O GB M L; mv i F?) + m- M" M; HB + M?bM i M >mv i JBM? FB
H9+ i`QÈ+ b m F?B i M M"v ;†T M" M; K°i H~M ç½ /•v /Q F?-M; /Si- +?mv M M"v G

@ h?"i F?-M; M; Ì ?-K M v v H¢B +| ?"M? ç°M; M?Q p"v- i?"i bU ç½ H"KªM? ?QÎM; i

> B M; QÌB hYm EB K >Q" M; p" *-K EB K >Q" M; +MM; + m K"v- +?Q /M #¼M ?¼ `i
M?QM; H9+ M"v +| Kti EB K :Bª +€+ i-M; Î ç•v- #¼M ?¼ +kM; T?ªB +, M M?„+ iÈB
i-M; K-MX L m F?-M; - +?d +| ? B M; QÌB >mv i o- *QÆM; iÈB ç M; ?` M?Q p"v- #¼
/U- M?QM; p"Q H9+ M"v i?b F?-M; çQÈ+X

@ *?, M; ? v 0•ðd +| ?E q K / bp#0°€-; ;?ûi KªM? Ð€

¼KAB"9/QQ y 9ET ?"Ð¹3?" K" @ ?"ð• Q€@T?ªo +Àð @

iQM; iQM; - /²M / "T K" b,, + #ûM- +?d i`QM; M?€v K,, i i`mv M F? „T T?¢K pB ?ÆM KQ
ç`M çB iÈB MÆB ç•m- K°i Qi HQ`B +?BK M?Ä i`lB bBM? v m Èi H"TiS+ F?¬M; +?`r
#`M? i`QÊM; - b m ç! M´ imM; i?`M? KQ K€mX

h?2Q EB K v a€i GK+ i`M i` H` M, K ç¢Q FB K +QÆM; M, K K`m ç¢B #B m +?Q L;
F?¬M; i`mM; X > >Ä M|M; +?€v- ? EBK b,, + #ûM- ? h?´ /`v M†M; - ? h?Ov +m²M
+^a çQÊ+ i? ?B M [m M, K ç¢Q FB K +QÆM; iÈB i°i çdM?X

@>ÊT5

*-K EB K >Q`M; i?ûi iQ K°i iB M; - M, K ç¢Q FB K +QÆM; p®M çQÊ+ F?Q L; k >`M?
iK p ; B[- +?d i`QM; i?Q€M; +?®+- K°i +¶ +QÆM; T?QM; p¬ +MM; HBM? ?Q¢i b,, +
i`mM; i•K- #,, i ç-m F?m +? i€M` X

J°i iB M; FB K M; •K HQM; i`lB HÎ ç! p M; H M- i`QM; €M? K,, i F?B T bÊ +O EB K
+QÆM; FB K /`B M; `M i`QÊM; - `°M; M, K KQÆB i`QÊM; ?bM? i?`M? i` M F?¬M; X

h` M i?•M FB K- i?¬M [m M; L; k >`M? ;²K +! M, K K`m p`M; FBK- t M? /QÆM; - t M?
HšM M; QM; iK H¢BX h?2Q FB K F?Q •K a€i +?`M ç°M; F?¬M; M; WM; - #` T?•M i€M
K,, i- b m ç! H¢B M®B HB M pÈB M? m i?2Q K°i ?bM? i?M F€ /`- ?bM? i?`M? K°i #A
>`M? hQÆM; bBM?5

GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM; - M?bM H¢B FB K i?S+ K°i +?B m M`v- ? „M H
h?Ov o•M- imv ``M; ? B p` EB K >Q`M; +?d H` M?`i FB T- M?QM; M?`i ç`M? #¼M ?
bS+ HU+X L m F?¬M; - i`M h`, M æ²M; FB 2 ``M; +?d /QÈB K°i FB K M`v ç½ ?! i?
H¢B +?9i; bX

EB K +?d *-K EB K >Q`M; K9 K v- K°i +¶ F?Q i? ?MM; K¢M? ?ÆM i`QÈ+ ; „T K`
i`QM; H9+ M`v- iQ`M #° #¬m i`lB T?Q i` M "€B L; mv i T?QM; `mM H M F`+? HB
i¬M; M?bM i? M? +QÆM; FB K M; k b,, + F?`M; H<sup>2</sup> M?Q Km®M F? B i?B M H" T ç` FB
*-K EB K +?QM? H` mv / M? +O *-K EB K i¬M; #¼M ?¼X

G"TiS+ i? M? +QÆM; EB K M; k b€+ ç²M; i?lB +! F?Q L; k >`M? p` •K a€i Hm•M +?
K` i?`M?- K M; i?2Q F?Q i? /lB MQM H`T # H, M; F?¬M; ç€K iÈB >mv i o¬ *QÆM;

smM; [m M? +QÆM; FB K M; k b,, + +! K°i pÁM; ?`Q [m M; M; k b,, + b€M; +?!B- F?¬M
ç°M; `mM; H M iWM; i`M F`+? HB i- iWM; ç¢Q F?¬M; ; B M HQ¢M HQm çQÊ+ i¢Q`
K^aM; F?¬M; ; B MX

EB K :B^a +€+ i¬M; # Q ;²K +^a #¼M Gw h`QlM; \*-K H¢B T?<sup>a</sup>B `lB t i? K p`B /†K M
çSM; p[M; - iWM; ç¢Q F?¬M; ; B M HQ¢M HQm [mûi i` M K•v- F?B M +?Q +?d i`QM
i` „M; iBM? F?B i #` Mm®i +?YM; K`i iQ+?X

æ®B K†i pÈB K°i i?S+ L; k >`M? h sm`i mv K½M? imv i Hm•M +O *-K EB K >Q`M;
b€i T?¢i i`QM; p¬ ?bM? i`M M; "T +^a F?¬M; ; B M- K¶B K°i iB M; ç`M /QlM; M?Q ç
i? K` i`QÊ+ ç•v >mv i o¬ *QÆM; ç½ çQ¢i çQÊ+- /QÈB i?S+ L; k >`M? h sm`i +O *
K,, i ç½ [m v M; QÊ+ i`î p X

@ > v5

æ®B K†i pÈB K°i FB K M`v- hYm EB K >Q`M; t9+ ç°M; +`i iB M; M; ÈB F?2M- "Q+?
i`QÊ+ M; QlB- K¶B K°i FB K ? i bS+ ?mv M^aQ- çQlM; Mûi iU M?B MX

@ :BÄB +?Q K°i i?S+ L; k >`M? h sm`i- GB M H½Q iB m iY- ?½v t2K GQÊM; h?B M

G9+ M`v- ç°i M?B M hYm EB K >Q`M; + „M +?! i HQÐB- T?mM` K°i +?9i K€m iQÆ
"Q+? >mv i i?¬M FB K p®M ç½ iQ€i` i?¬M K M; K`m p`M; çÄ- b m F?B M?"M çQ
iQ€i` ?`Q [m M; K½M? HB i- ç²M; i?lB +^a F?¬M; ; B M +kM; b€M; `U+ H M- iWM;
>¢Q L?B M *?QM? E?Q K`m i` „M; çK+ ?ûi bS+ +?!B K,, iX

@ oMX XX pMX XX pMX XX

E?Q i? iQ"Mi?•M hYm EB K >Q" M; ç°i M; °i i, M; p¼i- i` M M?[M; #S+ p€+? F?¬M;
E?Q K"m i`„M; çK+ çQÊ+ h?B M æ¢Q /šM ç°M; bBM?` - i'i +ª ?°B iK H¢B i`QÊ+ M
@ GQÊM; h?B M sQ+? EB K5
lv M; ?B K p¬ i" M H M` - iB M; [m€i i`" M M; "T Q B T?QM; +O hYm EB K >Q" M; +
i`mv M t ?" M; +?K+ /†K- >¢Q L?B M *?QM? E?Q M²M; ç"K +kM; ç M; ?°B iK p"Qi
J°i +´ EB K v +ÁM HÈM ?ÆM F?B i`QÊ+ +m²M +m°M im¬M` - ç²M; i?ìB FB K i?S+
ç½ tm'i` i`QM; M?€v K„iX
@ o9iX XX p9iX XX p9iX XX
o¬ b® ç¢Q EB K +QÆM; #„M M? M?` - i` Mi?•M "Q+? >mv i i?•M EB K H9+ M"v M
E?Q- K¶B K°i ç¢Q FB K +QÆM; >¢Q L?B M ç m /"B M; "Mi`QÊM; - `°M; ?"M; +?K+
i'i +ª M?QM; ç¢Q FB K +QÆM; >¢Q L?B M M"v /mM; ?ÊT H¢B pÈB M? m i?2Q M?Q
i?m M?Ä H¢B i?"M? K°i i? M? EB K tQ+? >¢Q L?B M /"B M, K i`, K i`QÊM; - `°M; ?
FB K tQ+? M"v H" /Q FB K +QÆM; >¢Q L?B M M; QM; iK H¢B K" i?"M? - i?•M FB K
>¢Q L?B M +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ ç½ # Q T?O H'v >mv i o¬ *QÆM; X
o"Q H9+ GQÊM; h?B M EB K sQ+? +O hYm EB K >Q" M; i?"M? ?bM?- i`QM; T?¢K
i`QÊM; p M; H M K°i iB M; -K M?Q M?Ä- imv `^M; i? M? •K `i M?Ä- M?QM; EB K
M; ?2 çQÊ+ - i` M +?QM i-M; i`ìB- H9+ M"v T?QM; H¬B ?°B iK- iB M; b'K M' -K -K
@ oMX XX
GQÊM; h?B M EB K sQ+? +?ûK tm®M; -K -K- FB K +QÆM; >¢Q L?B M K M? K¬M
;B M- F?¬M; ;B M HQ¢M HQm / Q ç°M; F`+? HB i- F?B M +?Q F?¬M; F?Q M?Q p
M; "Q- iWM; ç¢Q +QÆM; T?QM; F?¬M; ;B M i?2Q iWM; ç¢Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q
F?¬M; ;B M HQ¢M HQm # Q p"v H'v- iQ" M #° ?°B iK H¢B i` M FB K tQ+?X
@ _®i +K+ iÈB `²BX
G9+ M"v b„+ K†i >mv i o¬ *QÆM; +kM; iÄ` p¬ +MM; M; QM; i`¼M; - b!M; K€m [m
K'v i`, K i`QÊM; - K°i iB M; `®M; ;B" M / [F?¬M; ;B®M; iB M; M; QìB p M; H MX S?
>mv i s" M; QM; ç¼M; i?"M? i?U+ +?i H"TiS+ tm'i ?B MX
*QM >mv i s" M"v F?€+ pÈB >mv i s" +O >mv i JBM?- iQ" Mi?•M F?¬M; +! K°i +?B
Q i`MK K°i i-M; ?mv i HQm ? i bS+ i M? ?¬B iQ€i` ?mv i [m M; +?!B K„i- ç²M;
i K; B€+ +O M! H" ? B *?B + bWM; K"m çÄ K€m /"B KQìB i`QÊM; X aWM; M"v +k
i?v ?mv i iQÆM; K"m iQK çÄ ç M; b¬B bMM; bK+ # M i`QM; - iWM; i`"M ?mv i F?Q
+ª F?¬M; ;B M tmM; [m M? - >mv i s" `Qi H M K°i iB M; /"B mv M; ?B / [iÈM +O M! H
"i +?Êi F?Q iS+ ?mM; €+ iW i?•M >mv i s" T?!M; p9i H M + Q- i`QM; T?¢K pB F?
>mv i F?Q p" iY F?Q p¬ i" M #„i ç-m iK H¢B- b m ç! #` >mv i s" ?€iQ KB M; Mm®i
K€m +O T?€Ti„+ >mv i a€i M; QM; iK H¢B i?"M? K°i +QM `²M; K"m çÄ K€m- +m²
p"Q i`QM; KB M; >mv i s" X
*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- F?¬M; M; ì >mv i s" #`M? i`QÈM; HÈM H M ; „T KQìB H-M
pMM; H M- çm¬B`„M iQ M, K KQÆB i`QÊM; H, M; F?¬M; [mûi` - iWM; ç¢Q F?¬M; ;
iS T?Q X
@ >mv i s" h?¬M h?B M5
EB K +?d >mv i o¬ *QÆM; H, M; F?¬M; ç•K` - >mv i s" M^K; B[ F?¬M; i`mM; KîKE
H°` +?B + HQÐB çÄ p" ?"K`, M; HÐK +?îK /Q T?€Ti„+ >mv i a€i M; QM; F iX JB
iWM; çÊi; ÊM b!M; F?¬M; ;B M K"m ç2M çÄ iÄ` X b m ç! #B M ?! i?"M? iWM; ç
FBM? M; QìB- # M i`QM; H" F?¬M; ;B M HQ¢M HQm ç2M M; ÁK tQ v p-M- im-M ?Q"
h`QM; b® EB K :Bª +€+ i¬M; - GK+ h? M? #¶M; M?B M + m K"v- +! H) H" /Q M„K ; B[
pÈB F?¬M; ;B M æ°M; >Q M^K M; Q" B h?B M æ¢Q- ?B M; BìGK+ h? M? +! i? +ªK
H9+ M"v i?2Q ç°M; i€+ +O >mv i o¬ *QÆM; - GK+ h? M? +kM; +ªK i?v i`QM; F?¬

FB - i` M M?QM; ç¢Q F?¬M; ;B M HQ¢M HQm +| K F?Q Kì K`i / Q ç°M; - F?¬M; b J - +kM; H` F?Q >mv i a€i /mM; ?ÊT hB M i?B M K F?

ob b Q H¢B M?Q p"v\

GK+ h? M? +ªK i?'v +?'M ç°M; i`QM; HÁM; - ?¬K M v M?[M; ;b H½Q >mv i o¬ *QÆM
ûT- M m H½Q F?¬M; +ÁM +?m~M #` ;b F?€+- i`Î K†i M?Q p"v F?¬M; çQÊ+ Q+? HÊ
K°i p` ?° i¬M; i`QÎM; H½QX L?Q p"v +m®B +MM; H` H½Q Km®M H`K ;b\ *?ŠM; H)
+?Q bQ /B i KbM? i?ÎB b Q\ GK+ h? M? +ªK i?'v +ªM? ;B€+ i`QM; HÁM; - i`QM; a
EB K *?OM; ç M; F m H M QM; QM; - ç M; +?m~M #` #'i +?'T i'i +ª` i v iQÆM; i`Ê

L?QM; M; v iS+ F?„+- +?ŠM; M?[M; ? B M; QÌB hYm EB K >Q`M; - M; v +ª EB K :B
Gw h`QÌM; \*-K ç m i`ÊM K„i ?€ K²K- #ÎB pb +QÆM; FB K M; k b„+ p` GQÊM; h?B M
Hm•M i`QM; K„i ?¼- +ÁM +| +ª F?¬M; ;B M HQ¢M HQm ç m #` KB M; `„M çÄ iQÆB
i`QM; i?Q€M; +?®+- i?•M `„M F?`M; H² #'i +?Êi iQ H M ;'T ç¬B b m ç| H¢B i`Î p #

EB K i?S+ iBM? i?•K /Q ? B M; QÌB hYm EB K >Q`M; /®+ ? i iQ`M HU+ i?B i`B M-
/`M; - [mª i?"i F?¬M; i? M`Q iQÎM; iQÊM; - ? B M; QÌB hYm EB K >Q`M; ç½ #` Mm®
+kM; H`T iS+ #` i`¼M; i?QÆM; - B M'v T?mM ` K°i M; KK M; ?`+? ?mv i- i?•M i?
M; ½X

@ æ•v H` FB K i?S+ ;b p"v\

*¬K EB K >Q`M; i v ¬K GK+ > M? \*-K EB K- €M? K„i ç½ i`Î M MªK ç¢K- M?QM; pš
>mv i o¬ *QÆM; X

>mv i s` F?¬M; H²`Qi H M- K9 K v # M +¢M?- ?mv i F?Q M;"T i`ÎB >mv i o¬ *QÆM
iQ€i` M²M; ç"K ?ÆM,

@ æ•v H` >mv i s` h?¬M h?B M EB K- H` EB K i?S+ iBM? i?•K i`mM; T?~K5

>mv i s` h?¬M h?B M EB KX X- FB K i?S+ iBM? i?•K i`mM; T?~KX XX

Gw h`QÌM; +-K p` L?B T "Q+? h•K M?bM M? m- i`QM; HÁM; /"v b|M; - F?¬M; M; Ì H½
æ¢Q ?MM; K¢M? ç M KS+ M`v- \*?B m >mv i s` h?¬M h?B M EB K FB - +?Q /M H` G
ç€K ç¬M; - +kM; +ªK i?'v çQÊ+ EB K v FBM? M; QÌB- [mûi M; M; i?B M ç` X

e3dX *?QÆM; 8y, GÌB L|B EBM? L;QÌB

EB K i?S+ iBM? i?•K- ? v H` FB K i?S+ iBM? i?•K i`mM; T?~K- Î ;BÈB EBK h?B M
[m M?B m i? ? M¶ HU+- ;B M M M H„K KÈB +| i? b€M; i¢Q ` - F?¬M; M; Ì >mv i
H`T ` çQÊ+ K°i +?B m M?Q p"vX

@ >¬ .B M æ¢B bQ- F?¬M; #B i FB K i?S+ iBM? i?•K i`mM; T?~K M`v H`X XX

@ EB K i?S+ iBM? i?•KX M; Q¢B i`W +?B H`K EB K i?S+ iBM? h?•K p` EB K i?S+
M?"T T?~K p` "'i M?"T T?~K- FB K i?S+ iBM? i?•K #bM? i?QÌM; +?d +| i? iQM?
HU+ +kM; `i H` +| ?¢M- K` EB K i?S+ S?€T hQÈM; i` M +Æ #ªM t2K M?Q ç½ M?"T
i?QÊM; - i`mM; ?¢- FB K i?S+ S?€T hQÈM; ?¢ T?~K i?QÌM; +| mv HU+ ? i bS+ ?M
F?B m +?B M pQÊi i?B M p`X hÈB i`mM; T?~K- +`M; ?MM; K¢M? ?ÆM M[- +?Q /M
M, K ç¢B i¬M; K¬M KÈB +| i? +| çQÊ+- #®M KQÆB # i¬M; K¬M +'T EBK h?B M +?

@ o"v EB K i?S+ S?€T hQÈM; i?QÊM; T?~K i?b b Q\

@ EB K i?S+ S?€T hQÈM; i?QÊM; T?~K Q- ? ? - +?d +| Î ;BÈB "¢+? HBM? KÈB +
h?B M +?9M; i +kM; +?Q iWM; M; ?2 i?'v i¬M; K¬M M`Q +| çQÊ+ FB K i?S+ M?Q

L?"T T?~KX X- "'i M?"T T?~KX X- GK+ h? M? M; ?2 p"v i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM; -
+O KbM? +| i? t2K M?Q ç½ #QÊ+ p`Q ?¢ T?~K ? v F?¬M; \

h` M F?¬M; i`mM;- >mv i o¬ *QÆM; çSM; ç! M;¢Q M;? p¬ +MM;- €M? K„i H¢M? HMM
hYm EB K >Q`M; i`QË+ K†i,
@ a Q ?ª- ? B pB +ÁM +! +?B m i?S+ ;b +?Q i?B i`B M- +S pB + i`M i bM? i?B i`B
> B M;QìB Gw h`QÆM; \*-K ç²M; i?ìB iB M H M- ç†i i v p`Q HQM; ? B M;QìB hYm
p`Q +?[ i` M°B T?O +?Q #¼M ?¼X
@ >mv i o¬ *QÆM;- H½Q Km®M i? M`Q\
*?ÁK `•m i`„M; iQ€i +O Gw h`QìM; \*-K F?¬M; ;B! K` H v- F?¬M; ;B`M K` Q BX L
h`QìM; *-K- i?-M b„+ >mv i o¬ *QÆM; F?¬M; i? v ç´B,
@ *?d Km®M ? B p` i¬M; +?O H`K i?2Q HìB i - K M; GB M L;mv i bQ /B i M[;ª +?Q
L?QM; Gw h`QìM; \*-K +ÁM +?Q F`T H M iB M;- GB M L;mv i p®M ç M; b•M b!+ +
M;~M; ç-m H MX €M? K„i H¢M? HMM; M?bM >mv i JBM? K°i +€BX b m ç! H¢B M?b
@ GB M L;mv i i?` +? i +kM; F?¬M; i?`M? i?•M pÈB v5
æ²M; iY >mv i o¬ *QÆM; i?Q€M; +Q `! i H¢B- +QìB H¢M? M!B,
@ GB M bQ /B i M[X M;QÆB T?ªB M?bM +?Q `ä- im pB M?Q Gw >¢Q L?B M F?¬M
F?¬M; i? i?„M; M²B- H`K b Q +! i? #ªQ p +?Q bQ /B i M[ +ª çìB M`v\\
•M? K„i GB M L;mv i i`îM M H¢M? H)Q- F?) HQÈi M?bM ? B M;QìB >mv i o¬ *QÆM
@ sBM >mv i EB K >Q`M; iU i`¼M;- bQ i?9+ bQ #€ bQ K¬M GB M L;mv i K´v KQÆ
K¢M; ?¼ >mv i XX
L`M; M;WM; K°i +?9iX b m ç! M!B iB T,
@ *?d #B i , H¢B p`Q M;Q¢B p`i- +ÁM iÄ ` M;¢Q K¢M FB m +,M;- GB M L;mv i i?`
#B ´B5
@ L;QÆBX XX
a€i F?Q i`QM; K„i >mv i o¬ \*QÆM; #„M ` `i K¢M?- / M? iB M; +O i?-M M[GB M
ç½ p M; /`v iW H•m î;BÈB EBK h?B M- M?ì p`Q p /B K H imv i K„- H¢M? M?Q #,M
;BÈB- ?B M ;Bì #´i i?bM? HbM? M!B ` M?QM; HìB M?Q p`v- +?Q /M H` +€+ p` EB
KS+ M`Q- +kM; +! i? ?B m çQË+ i`QM; HÁM; M`M; p¬ +MM; +?€M ;?ûiX
@ L;mv i M?BX XX
Gw >¢Q L?B M +® ;„M; Kî K„i ` - H,M; F?¬M; çSM; p[M; i?•M ?bM?X
@ Gw æ¢B + X XX
GB M L;mv i +ª FBM?- +-M i?“M /bm çÐ vX
@ h i?m X M`M; F?¬M; i`€+? i +?S\
@ E?¬M; ç•m- GB M L;mv i +?Q iWM; Q€M i`€+? Gw æ¢B + X X- K†i H° p i?ªM M
@ hmv >mv i JBM? , p`Q M;Q¢B p`i- M?QM; `®i +K+ i +kM; ç½ i?m X L m M?Q F?
F?ÄB KB M; çìB ç`K iB m- H`K K´i ? ii? /B M >¢Q L?B M i¬M;X
@ Gw æ¢B + X XX
Gw >¢Q L?B M F?Q€i i v- pMM; ` F?ÄB pÁM; i v GB M L;mv i- iB M p`B #QË+ iÈ
*-K,
@ aQ T?K- i´i +ª H¶B H-K ç m /Q ç iY ;•v ` - ç iY #´i i`B- F?B M +?Q bQ i¬M t´m K
+9B M;QìB #€B H¢vX
@ E?®M FB T5

hYm EB K >Q" M; i`¼M iQ ? B K„iX [m€i H M K°i iB M; ;B" M /[- +® ;„M; çSM; p[M
+?,K ç² ç KbM?,

@ > i i?ªv +?mv M M"vX M; QÆB Km®M ; €M? p€+ H" +| i? iMv iB M ; €M? p€+ çQÊ-
•M? K„i H½Q H¢B +?mv M b M ; M?bM >mv i o¬ *QÆM; ,

@ >mv i o¬ *QÆM; - ?¬K M v H½Q ?¢ M?K+ ? B i¬M; - imv `^M; i F?¬M; T?ªB H" ç®
+? i çB- H½Q +kM; çWM; KÆ +| i? T?€ ?Q¢B ç¢B H F i i? "M? FB K H[+O ç² M?E

@ Zmª i? "i +€+ M; Q`B +?d #B i HW ; ¢i i? M?•MX XX

G9+ M"v >mv i o¬ *QÆM; iÄ ` ? i bS+ H¢M? HMM; - €M? K„i M?bM hYm EB K >Q" M

@ L; QÆBX XX

@ h? "i H" F?¬M; #B i t' m ?´5

"'i i?bM? HbM?- K°i i? M?•K H½M? ç¢K p M; H M iW i`QM; ç€K EB K :Bª +€+ i¬M

@ G" B\

: -M M?Q +MM; H9+- hYm EB K >Q" M; p" >mv i o¬ *QÆM; [m€i HÈM- +¢M? ç|X €M
*-K +kM; +?mv M ç°M; - +MM; M?bM p K°i T?Q X

h`QM; ç€K EB K :Bª +€+ i¬M; - K°i #|M; M; Q`B €Q t M? ` ) K¼B M; Q`B #QÊ+ ` - im
/mM; i?QM; i?ª- #bM? i?•M p¬ +MM; - M?QM; +?d b m p`B H-M ?¬ ?'T- ç½ çB iÈB i
+€+? ç| +?WM; i`,K i`QÊM; X

G" K°i EB K *?O5

*?ŠM; M?QM; H" EB K :Bª +€+ i¬M; - M; v +ª #¼M >mv i o¬ *QÆM; +kM; M; ~M M; Q
iW H9+ M"Q- EB K *?O H¢B +| i? i?ªM M?B M M?9M; i v p"Q •M Q€M +O æ¢B bQ
h?"K +?Q F?¬M; i? K ç w iÈB mv M; ?B K +O +€+ p` EB K >Q" M; - M|B ` H`B M?K

@ L; QÆB pW M|B B p"v\

>mv i o¬ *QÆM; i`-K ; B¼M; ?ÄB imv `^M; F?¬M; iQ€i ` F?Q i? X M?QM; mv M; ?B
>Q" M; +kM; ç½ ç ûT H M M; Q`B GK+ h? M?X

J" i`QM; K„i hYm EB K >Q" M; +kM; iÄ ` p K`i KÎ M; ?B ?Q†+X L?bM i? M? MB M
; B€+ [m2M i?m°+ - M?QM; F?¬M; ?B m pb b Q F?¬M; i? M?Ê ` - F +ª GB M L; mv
+kM; F?) + m K"v- +kM; T?ªB M|B `^M; X M m F?¬M; T?ªB ; -M ç•v GK+ h? M? pW
S?€+? - F?Q +? 'i +| bU i? v ç`B +?Q M M i`QÊ+ K„i M?QM; M; Q`B +| K†i i¢B ç•v- #
K°i T?¬M K¬M; HmM; K`K`i M?Q #|M; i`,M; ç€v MQÊ+ - F?| HÁM; M„K #„i- ?ÆM M
hY >Q" M; EB K i?•M FBM? +?2 ; B'm impB- +?Q M M ? B M; Q`B GB M L; mv i- # Q
; BÈB EB K >²M iWM; ; †T K†i GK+ h? M? p`B H-M ç m F?¬M; i? M?"M ` ?„MX

•M? K„i GK+ h? M? M? M?"M; /WM; i` M M; Q`B >mv i o¬ *QÆM; - F?) M|B,

@ *?ŠM; H) H½Q +ÁM M; ?B M; ;| ; b b Q\

@ E?®M FB T5

>mv i o¬ *QÆM; ; B" M [m€i K°i iB M; - H" T iS+ FB K +?d çB K ` - K°i ç¢Q FB K +QÆ
K„i ç½ iÈB ; -M i`QÊ+ M; U+ GK+ h? M?X

@ *~M i?"M5

h?•M ?bM? L?B T "Q+? h•K +?Êi H|2- HQÈi iÈB +?„M i`QÊ+ K†i GK+ h? M?- FB K
+QÆM; >¢Q L?B M K"m i`„M; iBM? i?m-M ç¬M; i?`B iB m i M +MM; EB K +QÆM; >

@ >mv i o¬ *QÆM; - H½Q i?•M H" EB K >Q" M; - H¢B ` i v pÈB K°i i M EB K *?O M
[m€ ç€M; ? v b Q\

a„+ K†i L?B T "Q+? h•K iÄ ` M; ?B K M; ;`X

@ *?d H" K°i +QM FB M M?Q M?Ä +kM; /€K #m¬M; HìB T?d #€M;- i?•M H" FB M-
i`€M? +?Q ç M H9+ +? i +kM; F?¬M; #B i KbM? +? ii? M"QX

>mv i o¬ *QÆM; iÄ` F?¬M; i? K ç w- H"TiS+ M|B,

@ L?QM; M m L?B T h¬M; +?O ç½ H M iB M;- i +kM; içK i? +?Q?„M K°i KçM;- im
M?QM; i°B b®M; F?| i? - #€Q` i¬M; K¬M +O M;QÆB- b m ç| /"T ç-m # +€B- i b

L?B T "Q+? h•K F?) + m K"v-`®i +K+ i`QM; K„i H°` K°i iB b€i F?QX L?QM; H" T
;b- +kM; ç" M? i?¬K i?| /"B K°i iB M;- çSM; i`€M? b M; K°i # MX L?bM GK+

h? M? ?ç; B¼M; M|B,

@ hB m ?mvM? ç - ?¬K M v M;QÆB çSM;` tm'i M;¬M iQÆM; i`Ê M?Q p"v- ? B i¬M
L?QM; mv M;?B K +O æçB bQ F?¬M; i? F?BM? i?QìM;- b m F?B /"T ç-m tQM; +
F?¬M; B /€K H"K F?| / iB m ?mvM? ç X

L?B T "Q+? h•K M|B` M?QM; HìB M"v- +€+ EB K :B^a +€+ i¬M; M;?2 tQM; +kM; F?
i? M? MB M M"v KçQ T?çK æçB bQX M m M?Q +kM; +MM; H" æçB bQ +^aM?; BÈB
M|B +?mv M çQÊ+X L?QM; ?B M içB i?b F?¬M; çQÊ+X M m M?Q #'i +S B /QÈB æ
i? M|B HìB t9+ T?çK M;QìB i` MX o"v EB K æçQ +ÁM +?B` M,K +^aM?; BÈB ç H
F} iW`i H•m- /M #¼M L?B T "Q+? h•K Km®M i`€M? pB +iç i°B +?Q i? M? MB M
M;Q" B /ÁK M;|- çB m iB M; i?` T?BX

"B i L?B T "Q+? h•K F?| tY- GK+ h? M? +kM;F?¬M; ç wX €M? K„i H° p M;šK M;
o¬ *QÆM; ?ÄB,

@ G½Q H" æçB bQ L?•M æçQ Q\

@ E?¬M; b BX

hmv`^M; ;B¼M; çB m +O GK+ h? M? iÄ` #'i FQM?X M?QM; >mv i o¬ *QÆM; +
KbM?- ;Bì T?9i M"v +?d +| i? i`-K ;B¼M; [m€i- GK+ h? M? M;?2 p"v;"i;"i ç-m- H

@ *| M;?o H" i ç½ KçQ T?çK iÈB mv M;?B K +O æçB bQ L?•M æçQ Q\

@ E?¬M; b B M;QÆB +ÁM ;b ç M|B\5

>mv i o¬ *QÆM; +® ;„M; MûM ;B" M i`QM; HÁM;- i M EB K *?O F?¬M; #B i iW ç•
F?¬M; #` mv M;?B K +O H½Q ç ûTX M?B m H-M i?€+? i?S+ bU M?šM MçB +O H
?Qç+?- i'i M?B M F?¬M; i? #m¬M; i? +?Q i? M? MB M i`QÊ+ K†i- b) +?Q?„M i?Q
a€i Gmv M >²M K°i T?2M- b m ç| b) +?"K`½B i` i'M +?Q iÈB +? iX

J°i # MX L?B T "Q+? h•K p" Gw h`QìM; +-K M?bM M? m- +kM; ç M; iU ?ÄB ?¬K
i?9+ +?mv M M"v- H½Q >mv i o¬ *QÆM; M"v +| i?U+ HU+ b•m F?¬M; HQìM; çQÊ+-
+?„+ T?¬M i?„M;X L m +?¼+ +?Q i¬M; bQ H½Q i´ +O >mv i >^aB K¬M` K†i- +QB
+O #¼M ?¼ b) #` ?Ov ?QçB +?d i`QM; i?Q€M; +?®+X

L?bM GK+ h? M? i`QÊ+ K†i- ? B M;QìB hYm EB K >Q" M; p" \*-K EB K i¬M; +`M; i
/QìM; M?Q i`QM; HÁM; +| K°i H|T bQÆM; KM # Q T?O- +?2 H'T i'i +<sup>a</sup>F?¬M; M?Ê`

@ Gw æçB + - ?mvM?X XX

Gw >çQ L?B M MĐ K°i MK +QìB F?´- +kM; +?d H„+ ç-m,

@ h +kM; F?¬M; #B i M;QìB M"vX

G9+ M"v GK+ h? M? ç°i M?B M ç´B ;B¼M;- ?ÄB >mv i o¬ *QÆM; ,

@ h KçQ T?çK mv M;?B K +O æçB bQ L?•M æçQ Q\ >Q M; çQìM;5 _ä`"M; H" æç
;BÄB +?2 ;B'm M?Q p"v iW # Q ;Bì- F?B M +?Q içB ?ç ? i bS+ ?B m F€5

a„+ K†i >mv i o¬ *QÆM; F?¬M; ç´B M?QM; i`QM; HÁM; H½Q ç M; M?Q b¬M; /"B M

F i- K B M; „M F?ûT KÎHB M iK+- K°i +?B + H²M; ;B K /Q ;ÊM b|M; F?¬M; ;B M K
b m ç| #B M ?| i?¬M? iWM; ç¢Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q FBM? M; QÌB- # M i`QM; H` F
tQ v p-M- im-M ?Q`M i?2Q [m„ iQ+? ? i bS+ F?| ?B mX

G9+ M`v- GK+ h? M? tm'i ?B M i`QÊ+ K†i >mv i s`X

@ Lm®i +?Q h 5

>mv i o¬ *QÆM; [m€i iQ K°i iB M; - i?•M >mv i s` +?Êi #`M? i`QÈM; - K°i ç¢Q F?¬M
+?|M; bBM? ` b€i +¢M? GK+ h? M? - ; -M M?Q +?d i`QM; F?QªM? F?„ + i`QÊ+ F?B
ç½ ?Q`M iQ`M Mm®i +?YM; GK+ h? M? p`Q i`QM; X

>mv i s` K9 K v çB M +m²M; - b„ + K†i >mv i o¬ \*QÆM; iÄ ` M; QM; i`¼M; - ? i bS
?¬K M v iÈB *-K EB K i¬M; F?¬M; ?Q`M iQ`M ç¢i çQÊ+ KK+ çQ+?- H¢B i`M i?'i i?-
/QÐM; ç½ K'v M, K i`ÌB- /M H½Q i?•M H` ?° i¬M; i`QÎM; H½Q- M?QM; Km®M +| çQ
"¢+? HBM? +kM; p¬ +MM; F?| F?, M- ?m®M; +?d Km®M ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB i•K w iQ
T?ªB K'i i? K M?B m M, K M[X

``i [m€ +kM; T?ªB M|B- H-M M`v ;B i +? i çQÊ+ K°i ç`+? M?•M ç€M; bÊ M?Q GK+
+kM; i?Î T?`Q M? M?äKX L|B +€+? F?€+X M m M?Q tªv ` #B M +® F?¬M; K v ;L
;€M? p€+X

@ hB m ?mvM? ç X X- hYm EB K >Q`M; + Q ;B¼M; F m H MX

@ a Q ?ª- hYm EB K >Q`M; +ÁM Km®M çÁB H¢B +¬M; ç¢Q ? v b Q\

>mv i o¬ *QÆM; H¢M? HMM; ?ÄB H9+ M`v >mv i s` M; Y K†i H M i`ÌB `Qi /`B b|M
F?¬M; ;B M- FBM? ?½B HÁM; M; QÌBX

h?'v >mv i s` # M +¢M? >mv i o¬ \*QÆM; - EB K :Bª +€+ i¬M; +?'M ç°M; i`QM; HÁM
iBM? i?•K i`mM; T?~K >mv i s` h?¬M h?B M EB K +| mv HU+ ? i bS+ ?MM; K¢M?-
#¼M ?¼ ç½ +?SM; FB M- /M H` i?¬M EB K +'T "¢+? HBM? ?¢ T?~K +kM; +| i? çB
EB K i?S+ +O >mv i o¬ *QÆM; +kM; tQÆM; +®i F?¬M; +ÁMX

@ >mv i o¬ *QÆM; - `®i +K+ H½Q Km®M H`K ;b\

L?B T "Q+? h•K i`-K ;B¼M; ?ÄB,

@ G½Q F?¬M; M M i?Y i?€+? M, M; HU+ M?šM M?`M +O ? B i¬M; +?9M; i X M m M
i' +| ` i v- +?9M; i +kM; M?'i ç`M? #„ i H½Q T?ªB +? i i¢B MÆB M`v5

>mv i o¬ *QÆM; F?ûT ?Ì ? B K„i,

@ a Q ?ªX L?B T i¬M; +?O Km®M mv ?B T i Q\

@ E?¬M; T?ªB H` mv ?B T- +?QM? H` M|B i?"i5

G9+ M`v- /M H` iQÊM; ç'i +kM; T?ªB +ªK i?'v iS+ ;B`M- #` >mv i o¬ *QÆM; F?m'v
ç¢B H FB K H[i` M "€B L; mv i T?QM; +QB M?Q ç½ F?¬M; +ÁM w M; ?o - `®i +K+ C
i'i +ª- F?¬M; +ÁM 2 M; ¢B ;b M[X

h¬M; K¬M +'T EBK h?B M +?BM? T?¢i HšM M? m- F?¬M; T?ªB H` K°i +?mv M M?Ä

@ :BÄB- F?¬M; ?' H` \*-K EB K i¬M; p` >¢Q L?B M i¬M; - ?¬K M v t2K M?Q H½Q T
K„i- ç½ H'v M?B m ?B T Qi F?¬M; #B i t'm ?'- +ÁM M; M; M?B M M|B M?Q i? ? i

@ *?È +| M|B HÌB #`v #¢X XX

*-K EB K >Q`M; i`-K ;B¼M; [m€iX

@ L|B #`v Q\

>mv i o¬ *QÆM; M; Y K†i H M i`ÌB +QÌB /`B,

@ oW `²B HÁB +QM KB M; +ÁM ?¬B b[FB ç½ +? i- ? B i¬M; +€+ M; QÌB +ÁM +|

@ o"v b Q\

L; v H9+ M"v- K°i; B¼M; M|B p¬ +MM; H¢M? H)Q p M; H M # M i B >mv i o¬ *QÆM

@ *€B ;bX XX

>mv i o¬ *QÆM; i•K i?¬M`mM`~vX "'i +?'T i? /B M- EB K +?d /šM ¸°M; - >mv i s" ` M; Q" B K Q| B K'v /†K t X

h?•M`„M M; "M i`QÊM; [m v +m²M; - iB M; `Q i i? H QÆM; +O M| +?'M ¸°M; +ª F?¬

@_„+X XX

E?¬M; ;B M T?€ M€i- ¸m¬B`„M K"m ¸Ä K€m F?m'v ¸°M; i?"i K¢M?- i¢Q` ?"M; i`,` ;B M H Q¢M H Qm- imM; ?Q" M? #W #½B F?„T MÆBX

@ hB m ?mvM? ¸ X XX

a„+ K†i #¼M Gw h`Q| M; \*-K H° p pW bÊ pW KWM; X S?ªB M|B`^M; X M m GK+ h o¬ *QÆM; i?b F?¬M; +ÁM ;b #^M; - imv`^M; #¼M ?¼ i?•M H" i K FB T EB K >Q" M ¸QÊ+ # Q M?B m T?¬M i?„M; X

e3NX *?QÆM; 8k, S?QM; G¬B EB K o•M

PM;X XX

J°i i¬M; F?Q S?QM; J M; K"m i`„M; H"TiS+ #MM; H M i` M i?•M >mv i s"X L; v iS iS+ i M M€i i?•M ?bM?- GK+ h? M? iW i`QM; ¸| #QÊ+ `X u T?K+ K"m t M? +O ?; #KBX

h`QM; F?QªM? F?„+ - #¼M Gw h`Q| M; *-K #¶M; bBM? `ªQ ;B€+ - i?'v /Q| M; M?Q i?¬M HBM? i` M +?QM i¬M; i`|B ;B€M; ?¢- i`QM; H9+ ;BÆ i v M?' + +?•M iQ€i` K F?B M +?Q M; Q| B i` M?Q b v M?Q bBX XX

@ G`K b Q +| i? M?Q p"v ¸QÊ+ \ "` >mv i s" Mm@i ¸B- ?„M T?ªB #` iB m /B i # M i b Q M; QÆB H¢B F?¬M; +| +?mv M ;b\ E?¬M; +| F?ªM,M;5

>mv i o¬ *QÆM; M|B pÊB p F?¬M; i? M`Q iBM ¸QÊ+X

@ hB m /B i i`QM; F?¬M; ;B M H Q¢M H Qm Q\ GK+ h? M? ?ÄB M; QÊ+ H¢B,

@ 1`^M; +ÁM +| >mv i J E?QX X

@ æWM; M|B #"v5 a„+ K†i >mv i o¬ *QÆM; b b-K- i`-K ;B¼M; M|B,

@ *€+ ?¢ M?B m H¬M pm Q M +?Q >mv i >ªB K¬M i - t2K` H" +| /½ i•K5

@.½ h•K Q\

GK+ h? M? H„+ H„+ ¸¬m,

@ s2K` H½Q pšM F?¬M; +?`m M|B ? v H" M?Q p¬vX XX

æ°i M; °i FB K +?d GK+ h? M? tm'i ¸°M; - K°i +¶ / Q ¸°M; ?mv MªQ H"TiS+ H M i FB K +QÆM; S?QM; G¬B K"m iQK #¢+ ?Á +MM; i?B M ¸` - i` M +?QM i¬M; K•vX S i„+ / Q ¸°M; F?B M +?Q #¼M Gw h`Q| M; \*-K +ªK i?'v ?ûi bS+ F€ /` /¬M /¬M F?m T?€T i„+ K"m iQK #¢+ i` M +?QM i¬M; K•v M; QM; F i i?"M? K°i ¸| FB K p•M +| +?

E?¬M; b B +?QM? H" FB K p,M- ¸| FB K p½M K"m iQK #¢+ M"v iQ" M i?•M +ÁM T? i`„M; ¸K+ - K°i +¶ EB K v F?¬M; ?B m H" ;b iW i`QM; FB K p•M t¬M; ` - /M #¼M Gv # M M; Q" B +kM; +ªK i?'v €T HU+ M†M; M F?B M M; Q| B i ?Q i i?Î F?¬M; i?¬M; ¸ I +Y ¸°M; +kM; i`Î M M p¬ +MM; F?| F?,MX

@ *€B ;b\5

:BÌ T?9i M"v >mv i o¬ *QÆM; +kM; ç½ FBM? ?½B iÈB +U+ çB K- /QÈB bU ç ûT +
?B M` tmM; [m M? KbM? H" +€+ #S+ p€+? F?¬M; ;B M M®B iB T M? m HB M KB M
M"v ?MM; K¢M? p¬ +MM; - i?2Q bU T?ÁM; çQ€M +O >mv i o¬ *QÆM; - +?Q /M H"
F?¬M; HÁM; +?¢v i?Q€iX

*?mv M +`M; H"K +?Q >mv i o¬ *QÆM; +ªK i?'v #'i HU+ ?ÆM +?QM? H"- i?2Q M?Q
T?€T i„+ >mv i a€i # M M; Q" B #¶M; M?B M #B M K'i F?¬M; +ÁM- H½Q F?¬M; i? I
+?d +ÁM H¢B K°i +?9i T?€T i„+ KÄM; K M?- # M i`QM; FB K M;mv M +?d +| i? KB
H€iX

i` M +?9B i-M; K"v- # M i`QM; EB K p•M- +| iB M; `²M; ;-K mv M;?B K p M; H MX
HQM; /"B ?"M; i`,K i`QÊM; iW ;B[# v` - [m v +m²M; i` M +?QM i-M; K•v- i?•M `²M

hYm EB K > Q̄M; ?W HϕM? - ; BÆ i v F?) pšv- K°i pB M ç€ K̄m çÄ K€m i`QM; bm@i H
JBM? # v` `ÆB p̄Q i v H½QX

@ : B i M; QÌB #W #½B ç Hmv M +? ?mM; p"i #U+ M̄v- >mv i >ªB K¬M [mª i?"i ? i
hYm EB K > Q̄M; iS+ ; B"MM|B HÈMX

Zmª i?"i F?¬M; b B >mv i a€i >²M h?ϕ+? +?QM? H̄ p"i +?Q ?mM; - +¬M +| ?̄M; M; i
iK- b€i M; ?B i i`QM; ç| i?"i bU F?| iª ? i #^M; HÌB- ?ÆM M[+kM; F?¬M; B #B i çQ
+| çQÊ+ # Q M?B m >mv i a€i >²M h?ϕ+?- i`QM; ; -M ? B pϕM M, K H`+? bY +O i¬M
çQÊ+ M?B m ? v Qi- +kM; F?¬M; B #B iX L?QM; i'i +ª K¼B M; QÌB #B i `i `ä `̄M
a€i >²M h?ϕ+?- ç| +?QM? H̄ i°B M; ?B i i`v i`BX

@ L|B5

a€i w i`QM; K„i hYm EB K > Q̄M; F?¬M; +?9i /Q /U #„M KϕM? ` - # Q T?O >mv i JB
iQ̄M i?•M >mv i JBM? F m H M `„M; `„+ - M?QM; i M >mv i JBM? M̄v [mª i?"i +SM
ç-m F?¬M; M|B

@ æQÊ+X M m +€+ M; QÆB F?¬M; +?`m KÎ KB M; - +?Ì iÈB H9+ M, K i¬M; ?°B iK- i
+?`m F?`X

L?B T "Q+? h•K +kM; F?¬M; iS+ ; B"M- H9+ M̄v +?d +| ? B i¬M; #¼M ?¼- +kM; F?
F?¬M; F?| HÁM; i`€M? F?ÄB çB m iB M; HϕK /KM; F?` ?bm?X

>ÄB i? K p̄B +•m M[- i?'v ? B M; QÌB >mv i o¬ *QÆM; F?¬M; M|B HÌB M̄Q- Gw h`
ç iY ; BªB tm®M; - +?Ì +?Q M, K i¬M; +MM; +€+ i¬M; F?€+ iK i" T çO b) i?ŠK p'M H
J E?Q +?QM? H̄ F ç`+? +?mM; +O EB K : Bª +€+ i¬M; - +kM; F?¬M; bÊ >mv i >ªB

" + M? ; BÌ b m ç½ M #̄v tQM; +?Q i'i +ª æϕB bQ +€+ i¬M; - i` M çdM? "€B L; mv
L; mv i- i`QM; K°i b•M pB M ; B[ `WM; i`9+ #ϕi M; M- #¼M GK+ h? M? M; ²B [m•v [

G9+ M̄v Î ç•v +?d +| K'v M; QÌB *-K EB K > Q̄M; - hYm EB K > Q̄M; - GB M h p̄ h?ª
L; mv i p̄ Gw >ϕQ L?B M- ?¬K M v H̄ M; v̄ çϕB ?, +O #¼M ?¼- iU M?B M F?¬M; +
i`QÊ+ F?B çB- ? B M; QÌB +kM; ; ?û [m ç•v M|B p̄B +•mX

@ h?"i F?¬M; M; Ì +?d [m K'v M, K M; „M M; OB- iB m ?Qm ç½ +| çQÊ+ i?"M? iUm M
i? M p¬ +MM; X XX

*-K EB K > Q̄M; H M iB M; i`QÊ+ iB M- i`QÊ+ K†i K¼B M; QÌB H̄ ? B ?² H¬ `QÊm
+?ûM M; ¼+ - çQÊ+ *-K EB K > Q̄M; +?Q T?€T- ? B M; QÌB GB M h +kM; +MM; M;
+kM; ; "i ; "i ç-m- ç²M; i?ÌB M?bM GK+ h? M?,

@ >¬K M v i?'v çQÊ+ `ä `̄M; - ; B2Q /mv M i®i ç M ?¬K M v i?m çQÊ+ [mª HÈMX Z
ç½ +| ç`M? b® iW i`QÊ+X

GK+ h? M? K„i H° p F€ /`- ?ÄB,

@ hB M #®B +kM; iBM p̄Q M?•M [mª ? v b Q\

@ L?•M [mªX XX

hYm EB K > Q̄M; ?Qi b•m K°i ?ÆB,

@ L?•M æϕQ ç M +MM; +kM; M^K i`QM; h?B M æϕQ- i?mv i M?•M [mª iU M?B M +k
+?d +| çB m iW i`QÊ+ iÈB M v L?•M æϕQ t2K M? pB + M̄v- +?Q M M KÈB +| +?m
M?•M F?¬M; +MM; iQ iQÎM; - çϕB çϕQ i?"i ` [mv p K°i K®B- M?QM; ?B M; BÌ +€+
M; QÌB ?B m çQÊ+X XX

L?QM; H9+ M̄v *-K EB K > Q̄M; +kM; H„+ H„+ ç-m,

@ hmv `̄M; Qi M; QÌB ?B m çQÊ+ - M?QM; +kM; bÊ +?9M; F?'m ç²M; iW- iQ iQÎM;
[m - Km®M i? v ç`B 2 `̄M; K¼B M; QÌB F?| HÁM; +?„T M?"MX

L;?2 tQM; M?"M ç`M? +O ? B p` EB K >Q`M;- GK+ h? M? +kM; +<sup>a</sup>K i?'v i`QM; HÁ
? B M;QìB M`v H` F€ M?•M çQÆM; i? - im Hmv M M?Q p"v +kM; ç½ +?¢K iÈB +Y
F?¬M;; B®M; M?Q ?„M- i`QÊ+ FB M?ì+| .B T H½Q +?d çB K- KÈB +| çQÆ+ i?"M?

" M +¢M? ç|- ? B M;QìB #¼M GB M h F?¬M; +| çQÊ+ +^aM? ;BÈB M?Q # M;QìB- i
M?QM; HìB M`v F?€+ t K°i i`ìB K°i pU+ pÈB ?B m #B i+O KbM? iW i`QÊ+ iÈB M
?Q†+ i`QM; HÁM;X M?QM; F?¬M; iB M KîKB M; ?ÄBX

hYm EB K >Q`M; +kM; F?¬M; [m€ [m M i•K- +?d i?^aM M?B M M|B,

@ *€+ M;QÆB +S ;?B M?È i?"i F„ M?QM; HìB M`v i?"i F„ H` çQÊ+- M m b m M`v +|
#QÊ+ H M K•vX

@ E?¬M; b B +S M?È F„ çB- M;`v b m H½M? M;° +kM; F?¬M; +¬M T?^aB M|B i? K ;b
bS+ KbM? H` çQÊ+X

*¬K EB K >Q`M; +kM; M|BX

@ *šM im•M HìB /¢v +O bQ i¬MX

hmv ``M; ? B M;QìB F?¬M; ?B m H„KX M?QM; pšM +mM; FQM? p•M; HìBX

@ æQÊ+ `²B- F?¬M; M|B iÈB +?mv M M`v M[X L`Q- +?9M; i +MM; M K i?Y "Q+?
[m, M;QÆB t2K b QX

*¬K EB K >Q`M; F?Q€i i v- b m ç| +?°T p T?Q ?² H¬ `QÊm i` M #`M- hYm EB K >Q`
iÈBX M?½M [m M; +?ÈT ç°M;;

@ h #B i H½Q ç½ i? K iW bÈKX

*¬K EB K >Q`M; F?¬M; i?m i v H¢B- FB K +?d çB K` - ? B M;QìB F?¬M; B /MM;
+?d çÆM i?m¬M ;B Q i?O FB K +?B m pÈB M? mX

*^a ? B ç m H` EB K >Q`M; M´B / M?- FB K +?B m +O *¬K EB K >Q`M; M?Q i^K M
K` FB K +?B m +O hYm EB K >Q`M; #`M; #¢+ p¬ #B M- +QÆM; K½M? HBM? ?Q¢i
F?¬M; +| FbM? T?QM; im¬M ` #®M T?Q X M?QM; pšM iQ€i` mvi? F?B T M;QìB
h? M?- ? B M;QìB GB M h +?d +| im pB EB K *?O +kM; F?¬M; #` ^aM? ?QîM;- M;Q
i?O F?¬M; +?ÈT K„i- ?B M M?B M ç½ [m2M pÈB +?mv M M`vX

EB K +?B m +O ? B M;QìB hYm EB K >Q`M; p¬ +MM; iBM? /B m- FB K T?€T ç½
+MM; M;UX M m iB M i? K K°i #QÊ+ +?QM? H` M?•M EB K ?ÈT L?'iX hmv ``M; GK
+QÆM; M?mX M?QM; p +^aM? ;BÈB +?d + Q ?ÆM ? B M;QìB K°i #"+- H¬M M`v [r
+kM; çQÊ+ Q+? HÈB F?¬M; M?ÄX

L?bM b M; ? B M;QìB- GK+ h? M? F?¬M; F?ÄB M;?o iÈB i`QÊ+ FB - i` M çdM? i?
H9+ ç| ? B M;QìB +?ŠM; T?^aB +kM; H` M?Q p"v b Q\ \*kM; T?<sup>a</sup>B M|B i`"M +?B M F?
GK+ h? M? +?SM; FB M æ¢B bQ +^aM? ;BÈB EB K >²M ;B Q i?O- H¬M ç| +| Q+? HÈ
FB K T?€T +O ?„M b m M`vX

h`M MY M M M? M;- FB K +?d ? B M;QìB +?¢K M? m- i?•M ?bM? H"TiS+ +?ÈT H

@ G½Q iYm [m„- t2K ` H½Q +kM; +?d +| p"v K` i?¬BX

@ *kM; M?Q M? m +^a- H½Q [m„- M;QÆB +kM; +?ŠM; +| iB M #° +?9i M`QX

eNkX *?QÆM; 88, >mv i >^aB G M * M æ²

a€M; bÈK ?¬K b m- GK+ h? M? ç M; M;²B ioM? i¼ +?Êi Kî #WM; K„i- F?Q iS+ i`Q
i`î H¢B #bM? i?QîM;X

h`QM; pB M hW h`9+- b€M; bÈK K¶B M; ¨v ç m H¨ M?Q p"vX b®M; +m°+ b®M; T?B n
KÈB i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M M; OB- +kM; ç½ F?B M +?Q i`QM; HÁM; GK+ h
KÄBX

hmv M?B M M; ?o iÈB H9+ i`QÈ+ Î i`QM; >Q E?¬M; EB K +®+- M m H¢B +| K°i H-M
M?Q i`QÈ+- +?Q /M ?B M ;BÌ ? „M pW KÈB H½M? M; ° çQÈ+ ç¢Q +QÆM; M?mX

æ¢Q +QÆM; M?m F?¬M; T?ªB H¨ ;†T K¢M? i?b M?m- ;†T v m i?b +QÆM; - K¨ H¨ +
F?¬M; +QM; - M?m T?ªB #'i F?m'i H¨K i?2Q w KbM?- F?¬M; ``M; #m°+ #ÎB #'i +S [
S?QM; +ªM? ç T M?Q i` M?- GK+ h? M? +ªK i?'v HQm Hmv M MÆB M¨v- i?"i` +k

@ hmv i L; ¼+ #€B FB M GK+ æ¢B bQX

" M M; Q¨B M?" i`|+- iB M; ç¨M ç°i M?B M M; WM; H¢B- K°i ;B¼M; Q M? p¨M; i`QM

GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM; - #B i M[M?•M M¨v H¨ /Q *-K EB K >Q¨M; T?
ioM? im K°i ç K- ç +?Q M¨M; ç€M? ç¨M ÎT?ÁM; M; Q¨B K°i ç K- +kM; +| T?-M H¢M

GK+ h? M? ç~v +Y #QÈ+ ` - i`QM; F?¬M; F?Q +| bQÆM; KM M?"M M?¢i p'M pQi; i
p¬ibM? H¨K i, M; i? K +?9i i?-M F?QX G9+ M¨v i?'v GK+ h? M? KÎ+Y #QÈ+ ` - hm

@ hmv i L; ¼+ i? K FB M æ B bQX

GK+ h? M? F?) HB + M?bM hmv i L; ¼+ - i`QM; F?¬M; F?Q bÈK K B bQÆM; KM H½
i?'v M¨M; +| K°i Mûi ç T F?€+ i?QÌM; - imv ``M; F?¬M; i? bQ pÈB GB M L; mv i- M?
+ÁM ?ÆM +ª "¢+? K M[p¨ GQM; hmv i F?B tQ K°i #"+X

hmv i L; ¼+ #` GK+ h? M? M?bM M?Q p"v- K†+ /M ç½ çQÈ+ GB M h M|B [m MB M
#'i; B€+ M¨M; pšM bBM? ` +ªK ;B€+ M; QÈM; M; MM; X

@ h`QM; +mM; ç½ +?m¨M #` b€M ç² ,M b€M; - M m M?Q GK+ æ¢B bQ +•K i?'v ç|B #

hmv i L; ¼+ [m M b€i GK+ h? M?- /QÌM; M?Q Km®M M?bM ` +€B ;b ç| i` M M; QÌB

"•v ;BÌ M¨M; pšM +ÁM M?È `à H-M i`QÈ+ i` M h?S •K EB K h?€T- M¨M; ç½ M?€v K,
i¢B M; ?o H¢B M¨M; H¨K +?mv M 'v +kM; H¨ i?W i?½B #^M; p¨Q im pB i?U+ HU+ +
"i [m€- ? „M i?"i bU +?d KÈB ? B KQÆB ? B im´B i?-B b QX XX

æ M #•v ;BÌ hmv i L; ¼+ pšM +ªK i?'v F?| iBM- F?¬M; B +| i? ç¢i çQÈ+ i?"M? iU
i?•M iW ;BÈB h? M? S?"K p®M M; ? Q M¨M HBM? /QÈ+X

*?Q /M H¨ M¨M; ?B M i¢B +kM; ç½ HÈM ?ÆM GK+ h? M? p¨B im´B M?QM; +?d KÈ
çdM? S?QM; - ç| +ÁM H¨ F i [mª M?l p¨Q EB K L; mv M *-M; +O *-K EB K i¬M; M¨
+?Q M M M¨M; KÈB +| i? ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M¨v K°i +€+? tm¬B +? Q K€i K€B M?C

h?S+ ,M i` M i?¢+? #¨M i`QM; pB M p¬ +MM; S?QM; T?9- +| +€+ K|M çB K i•K F?û
i?S+ ,M +? v K†M ç-v çO- imv M?B M ç®B pÈB æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M K¨ M
ç½ #M H¢B iB m ? Q K¶B M; ¨v- #'i [m€ bÎ i?Q+? p ,M m®M; +kM; H¨ i` M; M?½- G
a m F?B F?) ;"i ;"i ç-m- GK+ h? M? # M M; ²B tm®M; i?¢+? #¨MX

h?'v GK+ h? M? Km®M /MM; #W - hmv i L; ¼+ +kM; M; ²B tm®M; - i v M; ¼+ MäM M
+-K H M çMB- GK+ h? M? + m K¨v M|B ,

@ L¨M; çSM; H M çBX

hmv i L; ¼+ i?"K FBM? ?½B i`QM; HÁM; - p°B p¨M; ?ÄB ,

@ GK+ æ¢B bQ +ªK i?'v iB M; ç¨M +O hmv i L; ¼+ M; ?2 F?¬M; H¼i i B Q\

GK+ h? M? H„+ H„+ ç-m ,

@ hB M; ç¨M +?ŠM; F?€+ iB M; HÁM; - ?B M i¢B HÁM; M¨M; ç½ HQ¢M- +| ç¨M +kM

hmv ``M; GK+ h? M? F?¬M; #B i; b p •K Hm"i- M?QM; o¢M S?€T Zmv h¬M; - #'i +S
K°i K®B- +?Q M M GK+ h? M? +kM; +| i? b€M; iÄ ``i M?B m +?mv M i`QM; p'M ç
;B"i KbM?- H¢B M|B,

@ æ i¢ GK+ æ B bQ +?d çB KX

o®M bQ T?K #ªQ M" M; iÈB ç€M? ç" M ?¬m ?¢ GK+ h? M? ioM? iK M" M; +kM; F?¬M;
iB M i`QM; KQ|B K'v M, K [m X bQ T?K M" M; çQ ` v m +¬m M" M; ?¬m ?¢ M; Q|B F?
K°i ç K F?¬M; M; O- #'i [m€ ç®B pÈB im pB ?B M i¢B +O M" M; F?¬M; +| ; b H" [m
M?Q p"v `®i +K+ +kM; F?B M +?Q i•K +ªM? +O M" M; i`Î M M ?¶M HQ¢M F?¬M; v I

@ L;²B tm®M; çBX

GK+ h? M? +?d +?d ;? ç€ i`QÈ+ K†i #ªQX

@ h¢ GK+ æ¢B bQX

hmv i L;¼+ F?) F?QK M; Q|B M;²B tm®M; X

@ L" M; H" ç² ç +O GB M iB M #®B Q\

@ o½M #®B hmv i L;¼+ X

@ hmv i L;¼+ X XX

GK+ h? M? ;"i ;"i ç¬m,

@ hmv ``M; i F?¬M; ?B m çQÊ+ EB K æ¢Q +O *-K EB K i¬M; +€+ p`- M?QM; EB
#B M ?| ``i M?B m- +?d +¬M ç°M; i•K ç½ +| i? i¢Q ` mv HU+ F?¬M +MM; X

L?È iÈB H9+ i`QÈ+ Î>Q E?¬M; EB K +®+ ; †T çQÊ+ o•M h?B M —K- i?O T?€T +O v
FûK *-K EB K >Q" M; ``i t - ?ÆM H9+ i`QÈ+ GK+ h? M? +kM; M?bM ` - v +kM; F?-
? •K- M, K ç¢B i?€M? ç` i¬M; K¬M +, M +Æ b•m /"vX [m ç| +| i? i?'v çQÊ+ K°i +?

@ hmv i L;¼+ +~M im•M ;B€Q ?m'MX

hmv i L;¼+ FBM? M; ¢+ M; ~M; ç¬m M?bM i? M? MB M i`QÈ+ K†i- F?¬M; M; Ì M; Q|B
M?Q p"vX

GK+ h? M? M; šK M; ?o K°i +?9i- H¢B M|B,

@ J†+ /M i`QM; ç¢Q +| i`QÈ+ +| b m- M?QM; /M b Q M" M; +kM; H" ç² ç +O GB M i
bQ ?mvM? H" çQÊ+ X

æ| H" ç¢Q tY i? +O GK+ h? M?- •M K°i ;B¼i MQÊ+ +kM; F?¬M; [m M- H9+ i`QÈ
S?QM; i?€B +O ? B p` EB K >Q" M; - M m F?¬M; ?¬K [m ç½ F?¬M; ` i v- i?"K +?Q
M"vX

G9+ M"v hmv i L;¼+ M; ¼+ /B M YM; ?²M; - çSM; H M i?B H pÈB GK+ h? M?,

@ G9+ M"v iB m Km°B i•K ibM? #®B `®B- M?QM; KQM; bQ ?mvM? i?S H¶BX

"'i [m€ M|B tQM; - hmv i L;¼+ H¢B +•K i?'v ?ÆB F€ [m€B M" M; HÈM ?ÆM GK+ h? M
h? M? H" bQ ?mvM?- ç•v H" H¬M ç¬m iB M +| +?mv M M?Q p"vX

L;?2 KMB i?ÆK i?S+ ,M i`QÈ+ K†i # v H M- F?B M +?Q GK+ h? M? +kM; +ªK i?'v ?
` ?B M i¢B ?„M i?Q+? M?'i H" K| M imv i M; Q Î ç¬K JBM? L; mv i /Q æQ¢M h? M? o
i?ÆK M; QMX

> B M; Q|B M|B +?mv M pÈB M? m- GK+ h? M? +?d çB K +?Q p" B +•m- hmv i L;¼+
M" M; H½M? M; ° çQÊ+ ``i M?B m- ç†+ #B i ç®B pÈB +?mv M p" M /KM; i?¬M i?S+
EB K T?€T- +?mv M +" M; F?B M +?Q M" M; +ªK i?'v F?| iBM- +?QM? H" +?d KÈB ?
M; Q|B i`QÈ+ K„i H" K b Q +| i? ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M?Q ?B M i¢B\

"'i [m€ i?|B ;B M i`¬B [m - GK+ h? M? i?Q| M; F?) + m K"v- F?¬M; #B i amv M; ?o -

a m K°i H9+- imv i L;¼+ +kM; ç½ M?bM` - # M?ÄB,
 @ *| +?mv M ;b p"v\
 GK+ h? M? F?¬M; ;B'm /B K,
 @ h +°K i?'v +| ;b ç| F?€+ i?Q`iM;X XX
 @ E?€+ i?Q`iM; Q\ hmv i L;¼+ bYM; b®i,
 @ *?mv M ;b F?€+ i?Q`iM;\
 @ .Q`iM; M?Q +| ç¢B bU b„T bY t°v` - i`QM; HÁM; i +°K i?'v #'i MX
 @ aQ ?mvM? ç M; HQ H„M; Q\ u M h•K- ? B M;Q`iB >mv i o¬ \*QÆM; ç½ #` M?®i i`C
 i¬M; *-K EB K- >¢Q L?B M + M? ;B[- ?m®M; +?B EB K :Bª+€+ i¬M; ç½ [m v p i¬M
 i`mv M` - iBM ``M; F?¬M; # Q H•m b m- +€+ i¬M; b) i iUm ç-v çOX
 L;?2 hmv i L;¼+ M|B M?Q p"v- GK+ h? M? +kM; ;"i ;"i ç-m- M?QM; H"TiS+ ?„M M
 +| +°K ;B€+ M?Q p"v- ç m +| +?mv M t°v` - +?d +| çB m H-M M"v +| p K¬M; HmM;
 ;b ç| +?2 F?m'i p"v- F?¬M; i?'v çQÊ+ `ä ``M;X _®i +K+ H` BX X- ç°i M?B M GK+ h
 t°v` i?bM? HbM? F?B M +?Q hmv i L;¼+ ç M; M;²B +kM; ;B"i KbM? FBM? ?½B- ç
 @ a Q ?ª\
 @ *| #B M5
 GK+ h? M? i`-K ;B¼M; M|B H"TiS+ çQ K„i M?bM p T?Q +Y pB M
 @ æ iY *-K EB K i¬M; +-m FB M GK+ æ¢B bQX
 @ EBK JBM?5
 L;Q`iB ç M H` K°i i M ç iY i` K¬B +?d KÈB KQ`iB b€m- KQ`iB #°v` m´B imv M?B M
 i?Q`iM;- ç½ ç¢i iÈB EB K E?€+?- i?"K +?Q H` i`mM; i?B M p`X
 •M? K„i hmv i L;¼+ +?ÈT ç°M;X
 @ h? K FB M hmv i bQ i?9+X
 @ s°v` +?mv M ;b\ hmv i L;¼+ ?ÄB
 @ h¬M; +?O p" +€+ p` æ¢B bQ ç M; Î ç¢B çB M "€B L;mv i- tBM GK+ æ¢B bQ H"Ti
 •M? K„i GK+ h? M? +?ÈT ç°M; i?¬M [m M; - F?) ;B"K +?•M K°i +°B- M; v iS+ F?„+
 iS+ #B M K'i i`QÊ+ K†i ? B M;Q`iB- i M ç iY +?'M ç°M;,
 @ hmv i bQ i?9+X X- hmv i L;¼+ F?Q€i i v,
 @ L;QÆB HmB` çBX
 @ .¢
 " M M;Q`B ç¢B çB M "€B L;mv i- F?¬M; F?Q i?Q€M; p†M p Q- #QÈ+ +?•M GK+ h?
 i`QÈ+ ç¢B K¬M`°M; KÎ- GK+ h? M? iB M p"Q # M i`QM;- H"TiS+ M;?2 çQÊ+ iB M
 " M i`QM; ç¢B çB M- #¼M Gw h`Q`iM; \*-K ç M; M;²B +?Ì bÆM- M;Q¢B i`W K°i b®
 +ª æ¢B bQ +€+ i¬M; ç m iK i"Ti MÆB M"vX
 "'i [m€ H9+ M"v GK+ h? M? ç½ M?"M` F?¬M; F?Q M;QM; i`¼M; i`QM; ç¢B çB MX
 @ GK+ æ¢B bQ- ç½ t°v` +?mv M5 Gw h`Q`iM; \*-K i`-K ;B¼M; M|B,
 @ sBM GK+ æ¢B bQ t2KX XX
 G"TiS+ Gw h`Q`iM; *-K çQ i v ç~v ?Ì K°i +€B- i`QM; F?¬M; ;B M H|2 H M €M? K€
 +?B + ç-m M;Q`iB `ÆB tm®M;X

EB K :B^a +€+ i¬M;5

æ²M; iW GK+ h? M? +Q`9i H¢B- i`QM; ç! +ÁM +! +^a æ¢B bQ +€+ i¬M; ?¬K [m `ìB
+^a ç m ç½ +? iX

@ a Q H¢B +! +?mv M M`vê2;

GK+ h? M? i`-K ;B¼M; M!BX

oÈB i`Q M?È +O ?„M- iU M?B M #B i çQÊ+- EB K :B<sup>a</sup> +€+ i¬M; ?¬K [m `²B çB- i`i
K°i M;QìBX

@ sBM GK+ æ¢B bQ t2KX XX

Gw h`QìM; \*-K H¢B pmM; FB K +?d çB K` - K€B ç¢B çB M H"TiS+ MSi` K°i H¶ ?
i`QM; b„+ t M? i?ŠK 'v- GK+ h? M? H¢B T?€i ?B M` K°i ç¢Q [m M; K M; K`m çÄ K

@ æ•v H`X XX

@ h`"M ç² h?B M ;B B- >mv i >^aB G M * M æ²5

h`"M ç² h?B M ;B B5 GK+ h? M? ;B"i KbM? FBM? ?½B H"TiS+ i?¬M [m M; K`m iQ
i?ŠM; H M i` MX

@ LM;X XX

E?¬M; ;B M #` FûQ /½M` - +?d i`QM; i?Q€M; +?®+- GK+ h? M? +^aK i?'v i?S+ ?^aB
` iU ?²; †T T?<sup>a</sup>B K°i #S+ iQìM; FB M +®- H"TiS+ #` +?'M /°B i`Î p - +?•M T?^aB ?
K°i #QÊ+- M; v b m ç!- +^a ç¢B çB M "€B L;mv i M?Q #` ç ûT- +?'M ç°M; F`+? HB

@ _„+X XX

J†i ç„i /QÈB +?•M GK+ h? M? H"TiS+ MSi` K'v KQÆB F?2 MSi i?"i b•mX a„+ K
h? M? H"TiS+ F?ÄB T?K+ H¢B- i`QM; HÁM; M†M; i`om- i?Î /`B M!B,

@ S?B M F?¬M; ;B M M`v ç½ #` T?QM; # X

"¼M Gw h`QìM; *-K ;"i ;"i ç-m- ç®B pÈB ?"M? pB +O GK+ h? M? F?B M½v- #¼M
i`QÊ+ #¼M ?¼ +kM; ç½ i?Y [m - M?QM; F?¬M; i¢Q M M çQÊ+ T?^aM SM; M?Q G9+

@ E?¬M; #B i >mv i >^aB G M * M æ² FB H`i?S ;b\

GK+ h? M? H¢B ?ÄBX

eNjX *?QÆM; 8e, *Ym h?B M S?QM; L;mv M EB K h`"M >mv i >^aB G

Gw h`QìM; \*-K p` L?B T "Q+? h•K i?Q€M; M?bM M? m- i`QM; K„i ç²M; i?ìB iQ€i`

@ >mv i >^aB G M * M æ² M;?2 ç²M H`i`"M ç² h?B M ;B B ?B K i?'v K` >mv i >^aB K-
>^aB G½Q h´ H9+ ç-m i?"M? H"TiS+ >mv i >^aB K¬M M?†i çQÊ+ # M i`QM; J M >Q M;
"aQ i?QÊM; T?~K ?B K i?'v- +! i? T?QM; # F?¬M; ;B M- ?bM? i?"M? K°i K^aM; E?-
/KM; M?Q K°i GoM? oU+X

Gw h`QìM; \*-K M;WM; K°i +?9i`²B M!B iB T,

@ >ÆM M[/Q #^aM i?•M >mv i >^aB G M * M æ² H` FB K i`"M h?B M ;B B- +?Q M M r
F`T- M;?2 ç²M i`QÊ+ FB >mv i >^aB G½Q i´ M?ì p`Q M! ç i` M? S?QM; +MM; K°i i
M?®i i M EB K æ² FB p`Q i`QM; ç! +?WM; KQìB H-M ?¬ ?'T- H"TiS+ ?! i?"M? K
+ÁM5

*! i? ;B i +? i h¬M; bQ EB K æ 5

æ²M; iY GK+ h? M? i?Q€M; +Q`9i H¢B- mv HU+ M?Q p"v ?„M F?¬M; i? M`Q M; ,M
[m M? F?¬M; ;B M M`v ç½ #` T?QM; # ?Q`M iQ`M- Km®M çB` M;Q`B 2`^M; +ÁM

L?B T "Q+? i•K ?Qi b•m K°i ?ÆB- M|B,
 @ G-M M"v bÊ`^M; >mv i >^B K¬M Km®M ;B[i'i +^ +?9M; i H¢BX
 " M i`QM; ¢¢B ¢B M- æ¢B bQ +€+ i¬M; M?bM M? m ?Q^M; bÊX >mv i >^B K¬M M"v
 H¢B i'i +^ æ¢B bQ +^M? ;BÈB EB K >^M Î MÆB M"v- M?B m M?'i +kM; +?d +| i? i`b
 F?B i'i +^ +€+ i¬M; T?€i ?B M- M?'i H" #®M ¢¢B i¬M; K¬M FB - M?'i ¢`M? b) HB M
 "®M KQÆB i€K i¬M; K¬M Î ;BÈB EBK h?B M i`^B [m #B i # Q M,K i?€M; - +| i? M
 M m +| M; Q|B Km®M T?€ ?Q bU #bM? v M +O ;BÈB M"v- +?QM? H" F ¢`+? +O +€
 L?QM; ¢®B pÈB #¼M Gw h`QÌM; \*-K- i`QÈ+ K„i +kM; F?¬M; T?^B H" H9+ M; ?o iÈB
 + 'T #€+? M?Q HY +?€v M; M; K"v H" H"K b Q T?€ ¢QÈ+ >mv i >^B G M * M æ^X
 @ *?ŠM; ? v +€+ p` +| #B M T?€T ;b F?¬M; \
 a m F?B i`-K M; •K K°i H9+- ¢ÈB GK+ h? M? M; ^B tm®M; - Gw h`QÌM; *-K # M ?ÄB
 J¼B M; Q|B i`Î M M i`-K iQ- FB K "aQ i?QÈM; T?~K- +ÁM H" FB K i`"M h?B M ;B E
 i`W h¬M; bQ EB K S?€+? - F?¬M; B /€K M|B M„K +?„+ T?¬M M"Q +| i? T?€ ¢QÈ+)
 @ GK+ æ¢B bQ- +?ŠM; ? v M; "B +| #B M T?€T ;b F?¬M; \
 G9+ M"v L?B T "Q+? i•K M?bM [m GK+ h? M? - ¢^M; i?|B €M? K„i +O M?B m æ¢B
 /^M p T?Q ?„MX
 h`"M ¢¢B +?B M ?¬K [m - mv i? FBM? M; Q|B +O hY hB m S?QM; G¬B EB K ¢½ ,
 imv`^M; F?¬M; B M|B` - M?QM; i`QM; HÁM; +€+ æ¢B bQ ¢ m ?B m`^X ?B M ;B|
 +?QM? H" p` i? M? MB M €Q t M? i?¬M b„+ M; QM; i`¼M; FB X
 hmv`^M; #¼M Gw h`QÌM; *-K ¢½ HÈM im`B- M?QM; H9+ M"v #'i +?Êi #¼M ?¼M T?€
 ¢B T?¬M M"Q i`'M ¢`M? - M; QÈ+ H¢B GK+ h? M? M; Q¢B i`W ¢°M; i€+ # M ¢¬m- H
 F?Q ¢°mM; /mM; i`-K ioM? M?Q p"v- +?d +| Î M?•M p"i ¢¢i iÈB i`bM? ¢° FBM? F?C
 p"v K" i?¬BX
 :-M M?Q +MM; H9+- #¼M Gw h`QÌM; \*€K i?¬K i? M i`QM; HÁM; X XX
 L?QM; H-M M"v GK+ h? M? +kM; +?d BK H†M; H„+ H„+ ¢¬m- ¢®B K†i pÈB EB K "a
 iWM; #B i- H¢B +| HB M [m M iÈB EB K i`"M h?B M ;B B- ?„M +kM; F?¬M; +| +€+?
 o EB K "aQ- GK+ h? M? ¢½ iWM; M; ?2 .B T H½Q M?„+ iÈB- +?d +| h¬M; bQ EB
 Hmv M +? ` +?Q #^Q EB K æ¢Q- +| ¢QÈ+ bS+ K¢M? F?¬M HQÌM; X
 J` EB K "aQ H¢B +?B H"K # T?~K i?QÈM; - i`mM; - ?¢- /U i?2Q # +^M? ;BÈB +C
 +?B - EB K æ +?d +| i? Hmv M +? ` EB K "aQ ?¢ T?~KX J` M; mv M HB m +~M +
 F?¬M; i? M"Q ¢ÆM ;B^M M?Q M; mv M HB m ¢` M M M K°i i? M? i?¬M FB K + 'T '
 `i M?B m- +ÁM +| M?B m ¢B m ?mv M^Q # M i`QM; - i`QM; H9+ M?'i i?|B F?| HÁM
 L?QM; F?¬M; T?^B Km®M H" +| i? Hmv M +? ` EB K "aQX J°i p` h¬M; bQ +| i?
 T?^B +| ¢` p` ?ÆM t K°i h¬M; bQ +QÌM; ;B^ i?¬M; i?QÌM; - H¢B i? K +?B M HU+
 +MM; + 'TX
 J` K°i p` h¬M; bQ +| i? Hmv M +? ` EB K "aQ i?¬M; i?QÌM; +kM; H" K°i *?9 EB K
 FB K- T?^B i?'m ?B m `i M?B m ¢¢Q Hw i`QM; ¢| - M?Q p"v t2K` - FB K "aQ i?Q
 EB K :B^ imv i i? M?Q EB K i`KÈB +| i? Hmv M +? ¢QÈ+X
 EB K "aQ ?¢ T?~K i?¬M; i?QÌM; +| ¢QÈ+ M,M; HU+ T?ÁM; M; U F?B M +?Q æ¢B bQ
 i? M"Q T?€ M`B- ?Q†+ ;B^ M,M; HU+ ;B i +?| + - EB K "aQ i`mM; T?~K- b) +| M,M;
 æ - iÈB EB K "aQ i?QÈM; T?~K- ? v H" i`"M ¢^ h?B M ;B B ?B K i?'vX aÊ`^M; EB
 bS+ HU+ `i M?B mX
 >B M ;B| GK+ h? M? M?È H¢B- H9+ i`QÈ+ ?„M ;B^B i`W *•m GBM? oÄM; FB - M m
 E?¬M; EB K +®+ ¢ ûT- HoM? oU+ F?¬M; i? KÎ` - ?ÆM M[#^M i?•M ?„M +ÁM +|

imv i ç®B F?¬M; +| F?ª M,M; T?€ ?Ov çQÊ+- EB K "ªQ i?QÊM; T?~K +kM; ;B®M;
"ªQ GBM? ?MM; K¢M?X

>mv i >ªB G M * M æ²X XX

G9+ M"v GK+ h? M? +kM; #| i v ? i +€+?- M m H" EB K "ªQ ?¢ T?~K- i?"K +?Q H"
+ÁM +| i? +| K°i iB ?v p¼M;- M?QM; ç•v H¢B H" EB K "ªQ i?QÊM; T?~K- p"v +?d +
h? M? M;šK M;?o K°i +?9i- b m ç| +'i iB M; ?ÄB,

@ Gw h¬M; +?O- +?ŠM; H) [mw i¬M; F?¬M; +| K°i p` i¬M; bQ EB K S?€+? M"Q b
ç-m- +Q`B F?',

@ EB K æ¢Q +O *-K EB K i¬M; i +?9 i`¼M; p w +ªM?- i?m°+ EB K æ¢Q ? •K- ç
F?¬M; bªM bBM? ` çQÊ+ K°i p` i¬M; bQ EB K S?€+? M"Q +ª- M m F?¬M;- ?¬K [m

@ l®M; K°i +?9i`QÊm çB i?¬B5

GK+ h? M? F?¬M; iW +?®B- m®M; K°i M;KK- b m ç! i`ª p +?Q hYm EB K >Q`M; -
?ÆB /`B b m ç! M!B iB T,

@ >mv i o¬ *QÆM; - i ?ÄB H½Q K°i +•m +m®B +MM; - `®i +K+ H` H½Q +?`m M!B ?

a m F?B #` GK+ h? M? iW +?®B- i?¬M b„+ >mv i o¬ \*QÆM; i`Î M M H¢M? HMM; M

a€i w i`QM; K„i Gw h`QÌM; *-K #`i +?Êi H!2 H M- H½Q bªB +?•M #QÊ+ iÈB i`QÊ+ K
K°i +?dX

hB M; FB K M; •K p M; H M i` M FB K +?d +O Gw h`QÌM; *-KX K°i +¶ T?€T i„+ F€
S?€T i„+ ? •K5

h?¬M [m M; i`QM; K„i GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; - M!B ç M +MM; X T?€T i„+ ? •K M
T?€T h„+ h?B M æ¢Q- #`i [m€i i`QM; çÄ /mM; M?“T i?“i iB M? HK+ /K+- +?Q M M KÈ

hmv M?B M- M m bQ pÈB +€+ ? •K a€i #bM? i?QÌM; - ? •K +O T?€T i„+ K` Gw h`Q
F?€+ çB K°i +?9i- M?ì p`Q ?²M i?S+ ?MM; K¢M?- pW `²B GK+ h? M? +ªK SM; çQÊ
ç°M; - i?²Q EB K +?d +O Gw h`QÌM; \*-K çB K` - i`U+ iB T ç€M? p`Q i`QM; h?¬M
o¬ *QÆM; X

hB M; F m i?•K i?B i +O >mv i o¬ *QÆM; p M; H M F?¬M; M; Èi- M?QM; K°i i?•M i
imv i ç®B F?¬M; +! HU+ i`ª çÁMX

h`QM; H9+ M?“i i?ÌB- i`QM; ç¢B çB M i`®M; i`ªB +?d +ÁM H¢B iB M; F m i?•K i?
+¢M? ç!X >mv i JBM? FBM? ?½B M?bM >mv i o¬ *QÆM; i`QÊ+ K†i- F?¬M; iBM i`
p”v- F?¬M; i? K ç K td iÈB >mv i o¬ *QÆM; - Gw h`QÌM; *-K +?mv M b M; ?ÄB >m

@ L; QÆB #B i çQÊ+ # Q M?B m- M!B ` K m5

>mv i JBM? +ÁM ç M; /Q /U- FB K +?d +O Gw h`QÌM; *-K HB M çB K tm®M; X

G¢B K°i iB M; F m i?ªK i?B i p M; H M- M m bQ pÈB >mv i o¬ *QÆM; - im pB +O >m
?²M i?S+ F?¬M; K¢M? K) #^M; - +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ ç½ ?¬M K H”T iS+X

Zm MY + M? ;B! b mX >mv i o¬ *QÆM; F?¬M; +?`m çUM; çQÊ+ M[ X `®i +K+ M;`

@ L?B T ?mvM?X XX

J°i +?B + #bM? M; ¼+ +?Êi tm`i?B M i`QM; HÁM; #`M i v +O L?B T”Q+? i•K- H½Q
*-K- Gw h`QÌM; \*-K F?¬M; +-M bmv M; ?o- KÎ #bM? ` - M?Ä ? B ;B¼i MQÊ+ i`QM;
>mv i o¬ *QÆM; - +?d [m p`B ?ÆB i?Î- ? B M; Q!B ç²M; i?ÌB idM? H¢BX

@ >Q`M h?¬M .`+?5

h?“v #bM? M; ¼+ i`QM; i v Gw h`QÌM; *-K- b„+ K†i >mv i o¬ *QÆM; ç¢B #B M- ;B”

@ h?“i H` ç iB M5

@ æ iB M Q\

Gw h`QÌM; *-K H¢M? ;B¼M; M!B,

@ >mv i >ªB K¬M H½Q •K KQm ?¢B EB K :Bª +€+ i¬M; +?9M; i - H-v >mv i >ªB G I
M;`M /†K F?¬M; ;B M- +?ŠM; H) ç! H` ?`M? pB +O M; Q!B [m•M iW- i?“i MU+ +Q!B

h?“i F?¬M; M; !H9+ M`v Gw h`QÌM; *-K +! i? M!B ` M?Q p”v- +kM; F?B M GK+ h?

@ L!B ? v F?¬M; \

E?¬M; +! i? M? •K M`Q F?€+- +?d +! iB M; F m i?ªK i?B i H¢B p M; H M- H-M M
çQÊ+ K°i +?9i- Gw h`QÌM; \*-K im Hmv M FB K F?Q ? •K- /QÌM; M?Q H` K°i HQ¢B
[m X •K i? M? M`v p¬ +MM; F€ [m€B i`”M ç-v HU+ +?“M ç°M; - ç†+ #B i; •v ` i`M i?

i?S+- M m ç®B +?¶ +?Q Gw h`QÌM; *-K- GK+ h? M? +?d K v K„M ?ÆM H½Q K°i +
 EB K- M m F?¬M; 2`^M; F?¡ HÁM; M;„M +ªMX
 *€B ;¼B H¨ >Q¨M h?-M .`+? FB - i?2Q M?Q GK+ h? M? i?'v /QÌM; M?Q +¡ ?B m [
 F?¬M; pb H'v F?~m +mM; >mv i o¬ *QÆM;- 2`^M; L?B T "Q+? i•K +kM; F?¬M; +?`
 a m MY + M? ;BÌ- iB M; F m i?•K M;QM; #ti- MY F?„+ b m H¢B p M; H M H-M i?;
 a m ? B + M? ;BÌX XX
 @ aQ i?9+X ç iY F?¬M; +?`m çUM; çQÊ+ M[X XX
 a„+ Kti >mv i JBM? i€B M?¼i- i` i'M M?Q p"v ç½ F?B M +?Q #ªv T?€+? UpQ V +O
 M´B ç m p ?²M T?€+?- +?Q /M H¨ æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M +kM; F?¡
 HÁM; +?`m çQÊ+X
 @ L m M;QÆB M¡B ` b) i`€M? F?ÄB +?`m F?´X
 a„+ Kti Gw h`QÌM; *-K H¢M? M?Q #,M; imv i- M?bM >mv i JBM? +?^K +?^KX
 @ >mv i JBM?- M m M;QÆB M¡B ` - +¡ i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ b) +¡ F i +K+ i? M¨Q
 hmv `^M; b„+ Kti +kM; i€B M?Êi- M?QM; h?-M b„+ >mv i o¬ \*QÆM; i`'M ç`M? ?ÆM
 bQ EB K >Q¨M; iWM; i`ªB- ?²M i?S+ ?MM; K¢M?X bU M?šM M¢B +O H½Q- >mv i .
 @ *•K KB M;5
 Gw h`QÌM; \*-K #„M ` K°i ç¢Q FB K M;mv M +?2 KB M; >mv i o¬ *QÆM;- H"TiS+
 M?bM >mv i JBM?,
 @L;QÆB M¡B çBX XX
 L?QM; H9+ M¨v €M? K„i >mv i JBM? /¢B ` K°i +?9i- H"TiS+ H„+ ç•m- H~K #~K M¡B
 @ E?¬M; M¡B çQÊ+- +€+ M;QÌB ;B i i çB5
 u pW M¡B ` HÌB M¨v- æ¢B bQ +€+ i¬M; ç m +ªK i?•v çQÊ+ iY F?Q i`QM; ç¡- F?¬M
 +kM; ç½ ¬K HÁM; [mv i iYX
 @L;QÆBX XX
 a„+ Kti Gw h`QÌM; \*-K i€B t M?- +?m~M #` ` i v i` F?ªQX
 @ Gw h¬M; +?OX
 J°i i? M? •K ç°i M;°i p M; H MX
 @ GK+ æ¢B bQ\
 Gw h`QÌM; *-K bYM; b®i- M;QÌB H M iB M; F?¬M; TªB B t H¢- +?QM? H¨ GK+ h
 @ æQ v H M çQÌM; çB i?¬BX
 @ GK+ æ B bQX XX
 @ u ç½ ¬K HÁM; [mv i iY- +¡ #S+ #€+? i? M¨Q çB M[+kM; #^M; p¬ /KM;- GK+ h?
 @ L?•M æ¢Q M?'i K¢+? M m M¡B p HU+ HQÊM; i?'i bM? HK+ /K+- /M H¨ EB K æ¢
 i? Q i9M; M?Q i?QÌM;- M¡B +?d ç M M;QÌB F?€+X
 Gw h`QÌM; \*-K i`-K M;•K K°i +?9i- b m ç¡ i?Î` K°i ?ÆB /¨B,
 @ GK+ æ¢B bQ iQM? iB M? M?•M ?"m- M m +€+ p` æ¢B bQ F?¬M; +¡ w ;b F?€+- Gw
 L?bM [m M? #®M T?Q - F?¬M; i?'v B H M iB M;- ?B M M?B M K¼B M;QÌB +kM;
 JBM? M¨v ç½ F?¬M; i? ?ÄB i? K +?mv M;b çQÊ+ M[- M m iB TiK+ i` i'M +kM; +
 @ æ i¢X XX

>mv i JBM? +'i ;B¼M; F?"M F?"M M?bM b M; GK+ h? M?- K„i v K'i çB ?mv i b„+
M?B mX

GK+ h? M? i?Î /"B K°i iB M;- çQ¢M M|B,

@ L?•M [mª çÌB M"v i M çB M?Q K€v F?|BX a m F?B +?mv M i? Hm•M ?²B i'i +ª H

hB M; FB K M;•K M?"M M?¢i p M; H M- H"TiS+ i?•M i? >mv i JBM? M;½ tm®M; K†
JB h•K v tm'i ?B M K°i H¶ i?OM;- M?QM; F?¬M; i?'v K°i ;B¼i K€m iQÆB +?ªv ` -
i?B i H¢B p M; H M i`QM; ç¢B çB MX

GK+ h? M? ?ÆB M;~M; ç-m M?bM H M M|+ çB M- MÆB ç| KÆ ?² ?B M ` K°i [m-M
K°i i-M; ?mv i [m M; K"m çÄ K€m M?Q ~M M?Q ?B M- ;-M M?Q Km®M tmv M i?'m
h? M? ;B"i KbM? FBM? ?½BX >mv i >ªB G M * M æ² M"v- i?"i bU F?¬M; +| +€+? M

æ½ K°i M;"v i`¬B [m - /M H" iBK #^M; b„i çB M[+kM; +ªK i?'v F?¬M; ç"M? HÁM;- M
+€+? M"Q F?€+\\ L m K K HÁM;- M;QÌB +? i çB +?QM? H" KbM?- F?¬M; T?ªB BF?

hB M; F m i?ªK FûQ /"B i`QM; ? B M;"vX > B M;"v M"v- i?BM? i?QªM; +| ç iY ? B
+Y ç¢B çB M- B M'v i•K i?-M +?'M ç°M;- +?¢v p°B K" [m X

hÈB M;"v i?S # X `®i +K+ iB M; F m i?ªK +"M; M;"v +"M; v m /-MX :B[ç¢B çB M
iQ"M i?•M ;-v ;Á M;²B /QÈB ç'i- ;QÆM; K†i i€B M?Êi F?¬M; +ÁM +?9i ?mv i b„+
+MM;ªK ç¢K- K F?Q i`QÈ+ FB K¢M? K)- H9+ M"v +?d +ÁM K"TKÌ ~M ?B M- ;-M

Gw h`QÌM; \*-K HmB p T?Q b m- i`Î H¢B +?¶ M;²B- +?Q /M pÈB hm pB +O Gw h`Q
M;"v HB M iK+ M?Q p"v +kM; p¬ +MM; K i KÄB- #'i [m€ +kM; F?¬M; çQÊ+ F i [m

a„+ K†i GK+ h? M? i€B M?Êi- bU iB m? Q +O >| i?•M i?“M? EB K [m^a i?“i p¬ +MM
M;W >mv i >^aB K¬M #“v K B T?K+ Î>Q E?¬M; EB K oU+ i` M çQÌM; çB iÈB #®M çΦ
Gw h`QÌM; *-K ç½ M #“v +?Q GK+ h? M? K°i +QM çQÌM; F?€+- p®M +?d +| # KQ
i?bM? HbM? i,M; H M # KQÆB H,K pΦM /†K- +?Q M M GK+ h? M? ?| FB K K` çB +
iB m? Q K°i T?¬MM;“MM;mv M /`+? i?B M ç` i`QM; K€m i?“i +O ?„MX

E?¬M; M M +QB i?QÌM; K°i T?¬MM;“M M“v- M m ç2K +? i?“M? “`L;mv M ç M i`mM
+| çQÊ+ p`B i`,K ?Φi- /M b Q çB M[- M;mv M /`+? i?B M ç` +| iW “Φ+? GBM? EB
#bM? i?QÌM; +| i? iQÎM; iQÊM;X

G¬M i?S ? B iÈB +®+ hY G¬B- GK+ h? M? [mûi K„i M?bM [m M?- H¬B p•M /“v ç†+ #
;Bì ç•v ç½ #B M K`i F?¬M; i?“v- H¬B M;mv M /`+? ç•v +®+ +kM; ç½ #` G¬B h?¬M
T?9i M“v +?d +| i? M?bM i?“v ç€v +®+ F?¬ +ΦM- MSi M ` p¬ b® F?2`½M? K`m i
€M? K„i GK+ h? M? +?|T ç°M;- #“v ` L;k >“M? GB M h?B M FB K i`“M- iQ`M i?“•M

@ o9iX X- p9iX XX

> B çΦQ EB K [m M; ?Φ tm®M;- GK+ h? M? pW M?bM i?“v K°i M;QÌB i`QM; ç| - i?Q
+ 5

L;QÌB iÈB F?¬M; T?^aB B t HΦX K°i M;QÌB i`QM; ç| +?QM? H` hY h?B M G¬BX K`
+kM; F?¬M; t HΦ- +?QM? H` S?| ok i`QÊ+ FB Km®M +QÊT çQΦi G¬B h?¬M +?M
>Q`M; +O hY G¬B i¬M;X

:Bì T?9i M“v p K†i hY h?B M G¬B p¬ +MM; M;QM; i`¼M;- M?bM +?,K +?9 S?| ok i

@ aQ i?9+- i?“i bU M;QÌB T?^aB H`K p”v b Q\ S?| ok ?W HΦM?,

@ “¼M *?QÎM; i¬M; bQ ?mvM? [m€ KS+ i?B M p`- +Æ ?°B M“v +?d +| i? iU i i` M

@ aQ i?9+- +?ŠM; H) M;QÌB +ÁM F?¬M; ?B m? v b Q\ L;QÌB +S iB T iK+ +® +?’T
hY h?B M G¬B i`¬K ;B¼M; M|BX

@ h•K K Q\

S?| ok +QÐB HΦM?,

@ E?¬M; +-M H`v +È MU+ +QÌB M?Q p”v- ?B M iΦB M;QÆB +kM; ç½ H` EB K >Q`M;
pÈB EB K :B^a im Hmv M FB K F?Q ? G¬B +O h?B M GBM? i°+ +?9M; i iÈB KS+ M
iBM? iB M- iU M?B M H` T?<sup>a</sup>B /®+ ? i iQ`M HU+ ;B`M? H`v ? i i?av M?[M; ;b +| i?
çÌB i`mv ibKX

@ aQX XX

@ E?¬M; +-M M|B M[- +S ç°M; i?O çBX æWM; M;?o`^M; i b v K çΦQ` M FB K- i
*kM; F?¬M; M M M|B H`, KΦM? ?B T v m- ç•v +?QM? H` [mv Hm”i +O iU M?B M- i
F?¬M; /U p`Q M;QΦB p”i- i b) F?¬M; p”M /KM; h?¬M FB K +’T “Φ+? GBM?X

a„+ K†i hY h?B M GÁB b b`K,

@ h?“i bU T?^aB H`K M?Q p”v Q\

h?¬M [m M; +?ÈT ç°M; i`QM; K„i S?| ok [m€i iQ,

@ æWM; H^aB M?^aB M?B m HÌB M[- +S pB + i?“M; i - p”v b) F?¬M; +| +?mv M ;bX

G”T iS+ K°i çΦQ T?€T i„+ hY æB M M;QM; F i i`QÊ+ M;QÌB S?| ok- ?| i?“M? K°i i
i„+ b€M; +?|B- i?¬M FB K T?€T i„+ hY æB M i`QM; M?€v K„i T?|M; iQ H M ;’T K`v
i? M? +U FB K FBM? i?B M + Q M,K i`,K i`QÊM;- H,M; F?¬M; ç€M? tm®M; hY h?B
p¬ +MM; #€ çΦQ ç ûT i?ŠM; H M i?“M hY h?B M G¬B- F?¬M; +| +?9i ;b H` ;B[HΦB

h?¬M b„+ hY h?B M G¬B iÄ` i`^M? i`¼M;- G¬B h?¬M FB K b m HQM; ` F?ÄB pÄ-
ç-v ?Q` p,M M?Ä K`M- çΦQ çΦQ p¬M; b€M; h?B M G¬B H”T HÁ2 HB M iK+ i` M # K

G"TiS+ ç¢Q ç¢Q H¬B [m M; i` M i?•M hY h?B M G¬B #MM; T?€i- H¬B pU+ # i`,K #®+ + Q- F?¬M; ;B M tmM; [m M? H"TiS+ `mM; ç°M; F`+? HB i- K°i pÁM; ;ÊM b|M t X

hY h?B M G¬B +?Êi`®M; iQ K°i iB M; F?¬M; ;B®M; iB M; M; QÌBX a m iB M; `®M p M; H M iB M; b'K M' i?"i HÈM- H¬B pU+ FBM? F?OM; i?2Q ç| i`Î M M F?m'v ç°M G¬B K m +?|M; M; QM; F i- G¬B h?¬M FB K p) ` M?QM; [m„ iQ+? ?mv MªQ- F?Q i`QM; M?€v K„i ç¢i iÈB +U+ çB KX

L; v b m ç| - # M i`QM; G¬B pU+ +O hY h?B M G¬B /¬M /¬M /•M; H M K°i H¬B FB M +| +?B m + Q b€m i`,K i`QÊM; - pW /•M; H M ç½ iQ€i` K°i +¶ F?Q i? #€imv i i?E tmM; [m M? +MM; pÈB T?€T i„+ hY æB M +m²M +m°M H"TiS+ #„i ç¬m F?ÄB ç°M; c

EB K M;mv M hY æB M iQ`M i?•M ?| i?`M? FB K +QÆM; hY æB M HB M KB M- iQ FB M M`vX æ²M; i?ÌB b„+ K†i hY h?B M G¬B i`Î M M M; QM; i`¼M; p¬ +MM; X v F FB K +QÆM; +m®B +MM; /mM; M?"T p`Q i`QM; H¬B FB M- i?•M ?bM? hY h?B M C FB MX

J°i iB M; `®M; iQ +m²M +m°M M?Q iB M; b'K p M; H M i`QM; +®+ hY G¬B- +?d i` F?B M +?Q +®+ hY G¬B M`v F?¬B T?K+ H¢B p`B T?¬M F?Q i? X

@ •KX XX

G¬B FB M pÐ ` X K°i +QM G¬B i?9 + Q b€m i`,K i`QÊM; - `°M; M;`M i`QÊM; H"TiS+ /Q FB K +QÆM; h?B M G¬B ?MM; K¢M? M; QM; iK K` i?`M? - i?•M M| ; B®M; M?Q i? i` M ç| +| K°i +?B + bWM; b„+ #ûM /`B iÈB M, K KQÆB i`QÊM; - +?B + bWM; M`v H` bšK- #®M +?B + +?•M M?Q +?•M bQ iY; BšK i` M +?m pB #®M i`,K i`QÊM; i` M G- T?9i M`v T?|M; ` F?¬M; ? FB M; M - çm`B +¶ EB K v mv M; ?B K i` M M; QÌB ` M; i? M? h?¬M FB K T?€T i„+ K`m iQK F?¬M; ? ?Q K„+? K i?ŠM; p`Q +?B + bWM; C

J°i ç¢Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q `°M; +?WM; K°i i`QÊM; ?B M ` i` M +?B + bWM; G- M?Q #` bûi ç€M? - i?•M ?bM? i?"i HÈM # v M; QÊ+ p T?Q b m- # M FB X S?| ok + i` ,K i`QÊM; KÈB +| i? M; WM; H¢BX

@ :BÄB- F?¬M; ?' H` M?•M p`i i?B M i`B tm'i ?B M Î h?B M GBM? i°+ i K'v i`,K M S?| ok +QÌB H¢M? K°i iB M; - ç°M; i€+ i`QM; i v F?¬M; +?9i M`Q +?"K +?¢T- p) ` MªQ i` M F?¬M; - M; v H"TiS+ - K°i +QM G¬B t` +U+ HÈM M; QM; F i i`QÊ+ K†i S?| ok T?€T i„+ i`mv M ` - FB K +QÆM; #„i ç¬m F?ÄB ç°M; - F?Q iS+ HBM? ?Q¢i b„+ #ûM ` M?B m ç¢Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q /`B ? TX

eN3X *?QÆM; eR, L?QÈM; J`v E?BM? JB i

h` M ç¬m G¬B t` +| K°i +?B + bWM; i?"i HÈM- i` M bWM; ç¬v M?[M; Fw ?B m F€ / i?`M? K°i ç¢Q h?B M G¬B K`m ç2MX

S?€T i„+ FB K +QÆM; ~M +?S i`QM; ç| p¬ +MM; HBM? ?Q¢i b„+ #ûMX EB K v i``M p`v- G¬B i?9 F?¬M; i? M`Q M; ,M +ªM M`BX

L?[M; iB M; F m FBM? F?OM; p M; H M- ? B +QM +U i?9 #„i ç¬m ;B^M; +Q i`QM; + G9+ M`v S?| ok /MM; FB K +?d /šM ç°M; X G¬B t` F?¬M; +?9i M`Q FûK ?ÆM H¬B i?`v K°i ç¢Q H¬B [m M; K`m iQK +?ÉT ç°M; ;B[?Q F?¬M; - b m ç| H` K°i i``M; iB H M- F?¬M; ;B M T?€M €iX hWM; ç¢Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q ? T /`B ?B M ` i` M F M^K i` M K†i ç'i- +MM; pÈB M;mv M F?Q- HBM? F?Q i?B M ç` # M i`QM; +®+X

G¬B i?9 `®M; H M K°i iB M; i?"i /`B H9+ M`v #` G¬B t` /MM; i?•M ?bM? F?¬M; H` ?` ?ÊT +MM; i?B M ç` - K°i i``M b'K M' p M; ` M F?„T +ª F?¬M; ;B M

@ *?`m i?m çBX

S?| ok i`-K ;B¼M; M|BX

hY h?B M H-B F?-M; i` H`B- H-B i?9 pšM ;B½v/K F?-M; M;WM;- FB K+QÆM; iV
M?QM; F?-M; +|+€+? M`Q i?Q€i F?ÄB i?•M`„M F?´M; H² FB X GK+ h? M? +| i? -
i„+ i` M i?•M G-B i?9 H9+ M`v p- +MM; KÄM; K M?- K` T?€T i„+ i` M i?•M G-B t`
F?Q iS+ ?mv i K¢+? +O M| F?-M; #^M; G-B i?9- M?QM; mvi? H¢B ?ÆM t G-B i
*?Q /M GK+ h? M? ì+€+? t KQìB K'v /tK- M?QM; pšM +| i? M?bM i?´v G-B t` p` H
JB M; i?9 KÎ` K°i F?QªM; F?-M; ;B M æ°M; >Q FBM? F?OM;- Mm®i +?YM; i'i +ª
*m²M; T?ÆM; M´B H M- F?-M; ;B M #` T?€ M€i ? i bS+ `ä`M;- F?Q HQm p- ?bM
@_„+X XX

h` M +?B + bWM; +O H-B t`@ Fw ?B m H"THÁ2 +?ÈT ç°M;X h?B M H-B K`m iQK
@ *?Q M;QÆB K°i +Æ ?°B +m®B +MM;- M m F?-M;- bQ i?9+ #m°+ T?ªB ç€M? i`¼M
S?| ok i`-K ;B¼M; M|B,

@smM; [m M? F?QªM; F?-M; ;B M M`v ç½ #` FB K i`"M h?-M —M +?2 ;B'm F?Q iS
T?K M;QÆB +kM; b) F?-M; tm'i ?B M i¢B ç•vX *?Q M M M;QÆB HB m +? i +?®M;
i`¼M; i?QÆM;X XX

@ hmv im pB h?B M G-B F?-M; #^M; bQ i?9+- M?QM; +kM; b) F?-M; M?"M i?m K
@*SM; ç-m F?| /¢v5

S?| ok ?W H¢M?- h?B M G-B T?Q i` M G-B t``®i +K+ #„M M? M? ` X

h?B M H-B K`m iQK ç2M +„i M; M; F?-M; i`mM;- K°i ç¢Q F?-M; ;B M HQ¢M HQm c
+M; p`Q M;QìB H-B i?9X

G"TiS+ i?•M ?bM? G-B i?9 i`Î M M i M`½- i?•M ?bM? hY h?B M G-B +kM; ;B®M
M;QÊ+ ` b m- ç"TK¢M? p`Q p€+? +®+X

hY h?B M G-B T?mM` K°i M;KK i•K ?mvi- +®;„M; ;B[ i?•M ?bM? HÆ HYM; i` M F
okX

h`QM; L;k >"M? GB M h?B M FB K i`"M- K„i GK+ h? M? H°` p F?2M M;ÊBX hW
F?-M; M;?o iÊB +?mv M T?ªB` i v- #ÎB pb ?„M ?B m`ä hY h?B M G-BX

S?| ok H° p ;B"M /[- i`-K ;B¼M; ?ÄB,

@L;QÆB i?"i bU F?-M; M?"M i?m b Q\

hY h?B M G-B çQ H v H m K€m i` M KB M;- iQ`M i?•M v iQ€i` +?B M w +`M; ?M
hY æB M #€ ç¢Q /•M; H M- F?Q i? F?-M; ? i?m S?| ok- i`'M €TEB K v p- ?bM?
i`Î p X

@:BÄB- M;QÆB i?"i bU F?-M; Km®M M?QìM; +Æ ?°B +?Q i Q\ aQ i?9+ +| i? ?S
i?"M? i K FB TEB K >Q`M;- b)` M +?Q M;QÆB K°i i? M? i?-M FB K +'T "¢+? GBI

h?-M b„+ i` M K€i S?| ok iÄ` /`m H¢BX

hY h?B M G-B H„+ H„+ ç-m,

@aQ i?9+ pšM +?Q ?B m çQÊ+ w +O +QM- M m bQ i?9+ pSi #Ä +?'T MB K- ioM?
M?'i ç`M? b) M?QìM; +Æ ?°B H¢B +?Q bQ i?9+X L?QM; pÊB i•K i`¢M; ?B M ;Bì +C
+| i€+ /KM; M;QÊ+ H¢B ?Q`M iQ`MX *?QìM; i-M; H`K M?Q p"v +kM; +?B pb Km®M

@>Q M; çQìM;5

S?| ok ?W H¢M? K°i iB M; ,

@Gm¬M Hm¬M M|B i®i +?Q i - i?"i` +?B H` bÊ i M•M; + Q i?U+ HU+ +O KbM?-
pQÊi [m +€+ M;Q|B- bÊ i +QÊT çB mv M;?B K +O +€+ M;Q|BX XX

@sBM bQ i?9+ +~M i?"M H|B M|BX XX hY h?B M G¬B #B M b„+X i`-K ;B¼M; M|B

@*~M i?"M\ L;QÆB #ªQ i ,M M|B +~M i?•M Q\ S?| ok [m€i iQ- i`QM; K„i iQ€i` M?

@G9+ i`QÊ+ M;QÆB pšM +ÁM H` K°i i M FB K aQ M?Q M?Ä- +?d F?¬M; H•m b m-
M?Q p"v- /€K M|B pÊB i M?Q p"vX S?ªB +?,M; H|B M|B +O bQ i?9+ M"v F?¬M; B
i M?m M?QÊ+- K†+ +?Q B #`v #´` b Q +kM; çQÊ+\\

L;?2 H|B M"v +O S?| okX i?-M b„+ hY h?B M G¬B F?) #B MX i?-K +Q|B F?´ i`QM
+?„T MB K [m€ b•mX XX

L?QM; hY h?B M H¬B p"MF?¬M; M|B` X h`QM; i`Q M?Ê+O vX iW i`QÊ+ iÈB M v
K¢+? iU M?"M KbM? +| i?` M FB K- H'v i?`i ç M;Q|B- p¬+MM; M;¢Q K¢MX

hY h?B M H¬B i?-K i?Î /"B KbM? +kM; F?¬M; M M iÈBX XX

@h +?Q M;QÆB K°i +Æ ?°B +m®B +MM;- +| M?Q|M; +?Q i ? v F?¬M;\\ L m M?Q F
ç°+X L m M;QÆB i`¼M; i?QÆM;`²B- H`K b Q +| i? iB M p"Q i`QM; ç|\\

hY h?B M G¬B #B M b„+- i`-K ;B¼M; [m€i,

@aQ i?9+- i¬M; [mv +| Hm"iX æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M F?¬M; çQÊ+ iU iB M b

@hU iB M b€i T?¢i- +?ûK ;B i HšM M? m\ S?| ok ?W H¢M?,

@LÆB ç•v F?¬M; +| M;Q|B F?€+X i +?B H` +?d çB K +?Q p½M #´B ?ÆB [m€ i v K

@h?"i MU+ +Q|B5

"'i i?bM? HbM?- K°i ;B¼M; H¢M? M?Q#,M; iW i`QM; ?Q F?¬M; p M; H MX

@ B\

S?| ok ;B"i KbM? FBM? ?½B K„i +?,K +?9 M?bM p T?Q i`QÊ+X hY h?B M G¬B F
[m v ç-m M?bM H¢B,

@G9+ ç 5

*?d i?'v +€+? ç| F?¬M; t - i?•M ?bM? GK+ h? M? ?B M` - K°i #QÊ+ pQÊi [m F?Q
hY h?B M G¬BX

@ G` M;QÆB5

oW M?bM i?'v GK+ h? M?- +ÆM ;B"M +® FB K MûM M½v ;B| +O S?| ok H"TiS+ #

@h F?¬M; çB ibK M;QÆB ;•v T?B M T?S+- M;QÆB +ÁM /€K iÈB ibK hW G¬B i¬M;
ç•v- M m F?¬M; M;QÆB çWM; KÆ`|B F?ÄB5

•M? K„i GK+ h? M? H¢M? HMM; M?bM S?| ok,

@L m +ÁM +® +?'T M?Q p"v- bÈK ? v Km°M ;b H½Q +kM; M?"T K X æ M H9+ ç| - B
a„+ K†i S?| ok çÄ #WM;- ;B¼M; H½Q H¢M? M?Q#,M;;

@"'i [m€ +?d H` EB K >Q`M; pW KÈB pQÊi [m K°i i¬M; H¬B FB T- +kM; +| + M çª
M;?o hY H¬B i¬M; i H` MÆB +| i? iU /Q` p"Q ? v b Q\

GK+ h? M? F?¬M; i? K ç K td iÈB H½Q- M?bM hY h?B M G¬B M|B,

@ æ¢B + - /šM ç çB ;†T +?QÎM; i¬M; +O ?mvM?- ç +| +?mv M p¬+MM; [m M i`¼

L?bM i?'v i?-M b„+ M;QM; i`¼M; +O GK+ h? M?- hY h?B M G¬B ?ÆB b[M; b| K°i

@ æQÊ+- ç K m i?2Q i X

@ E?®M FB T- B +?Q +€+ M;QÆB `İB çB\

S?| ok ;B”M F?¬M; M?`M çQÊ+- FB K +?d H,M; F?¬M; çB K ` - i` M bWM; G¬B t” H
H¬B K”m iQK ç2MX

@ *~M i?”M5

a„+ K†i hY h?B M G¬B ççB #B M- çQ i v FûQ GK+ h? M? HçBX

GK+ h? M? pšM #’i ç°M;X

@ GK+ ç 5

hY h?B M G¬B ;’T ;B¼M; [m€iX *?d i?’v- GK+ h? M? +?”K`½B ;BÆ i v T?ªB H M
i¬M; T?QM; K”m i`„M;- F?Q iS+ HBM? ?Qçib„+ #ûM iÈB M¶B S?| ok Ît ?”M; i`,K i
ç m M?Q +„i- +ÁM +| +ªK ;B€+ HçM? H)QX

G”T iS+ ççQ h?B M G¬B K”m ç2M FB /šM ç°M; ` K°i ççQ F?¬M; ;B M HQçM HQm
FB K +?d GK+ h? M?X

@ S?”T XX

:B®M; M?Q K°i /ÁM; MQÈ+ K K KçB- ççQ F?¬M; ;B M HQçM HQm F?¬M; M?Q ;†T K
+?çK p”Q FB K +?d GK+ h? M? H”T iS+ ç´B T?QÆM; ?QÈM;- # v b€M; K°i F?¬M; ;

@ E?¬M; +| F?ª M,M;5

•M? K„i S?| ok H° p çB M +m²M; ,

@ E?Q S?QM; J M; K”m i`„M; +?d +| i?¬M FB K +’T ”ç+? GBM? KÈB +| i? +| çQÊ-
æçQ +kM; F?¬M; +| F?ª M,M; bBM? ` X G”K b Q M;QÆB +| çQÊ+ F?Q S?QM; J M;
imv i ç®B F?¬M; +| F?ª M,M;5

G”T iS+ S?| ok M?È iÈB +€B ;bX i`QM; K„i HçB H° p i? K H K,

@G¬B i?¬M +?Mv- M?’i ç`M? H” G¬B i?¬M +?Mv- M;QÆB HÈB /KM; G¬B i?¬M +?M
bBM? ` F?Q S?QM; J M; M?Q p”v- ;B Q G¬B h?¬M +?Mv ` ç•v5

S?| ok ?ûi HÈM K°i iB M;- K°i ççQ FB K [m M; K”m i`„M; ?B M ` i`QM; HÁM; #”M
?bM?- `ä`”M; H” K°i i? M? i?¬M FB K +’T ”ç+? GBM? i`mM; T?~K- K°i +¶ HBM? iQ
[m M?X

@L;QÆB Km®M ` i v pÈB i Q\

æ°i M;°i GK+ h? M? H M iB M; M|B ;B¼M; çB m +O ?„M F?| ?B m- F?B M +?Q h
bYM; b®iX

L?QM; M; v b m ç|X i?•M FB K +€T ”ç+? GBM? i`QM; i v S?| ok M;•K H M K°i iB M

@L;QÆB i?”i bU Km®M ` i v b Q\ GK+ h? M? HçB ?ÄBX

M; v b m ç| - i?¬M FB K +’T ”ç+? GBM? FB # M`mM`~v F`+? HB i ?ÆM- K°i +¬ F
i`mv M p”Q i`QM; h?¬M æbM? i?S+ ?ªB +O S?| okX

@L;QÆB M|B M;QÆB F?¬M; TªB H” ç®B i?O +O ?„M Q\

.QÌM; M?Q S?| ok M;?2 i?’v ;b ç|X i v M„K +?m¬B FB K M´B ;•M t M?,

@E?¬M; i? M”Q- M;QÆB H” i?¬M FB K +„T ”ç+? GBM? i`mM; T?~K- ?„M imv i ç´E
çQÊ+ M;QÆB- i`W T?B ?„M H” EB K æ X *?Q /M H” EB K æ +kM; TªB /®+ ? i iQ
M”Q5

@PM;X XX

h?¬M FB K`mM`~v M?Q i`QÊ+- M?QM; pšM F?¬M; i? i? v ç´B p çB M +m²M; i`Q

@G9+ ç X XX

hY h?B M G¬B M?bM GK+ h? M? K°i +€B i?"i b•mX G9+ M"v ç° M?B M v T?€i ?B M
i` M M;QÌB GK+ h? M? ç½ T?€i bBM? ` `i M?B m #B M ?| X L?[M; #B M ?| M"v -
?B M ` # M M;Q" B- M?QM; v pšM +ªK SM; çQÊ+ `i `ä `M;X æSM; # M +¢M? GK
i?'v M?Ä #ûX

E?¬M; b B- +?QM? H" +ªK ;B€+ M?Ä #û M"vX h`QM; i`Q M?È +O hY h?B M G¬B-
FB - H-M ç-m iB M KÈB +ªK M?"M çQÊ+ K°i +ªK ;B€+ M"vX h`QÊ+ bS+ K¢M? iQ H
M"Q K°i +QM FB M M?Ä #û- F?¬M; +| M,M; HU+ ;B½v /K X

L?[M; +ªK ;B€+ M?Q p"v +kM; tm'i ?B M i` M M;QÌB GK+ h? M?- F?B M +?Q w ? i b
i?ÌB ;B M M;„M M;OB pW [m - GK+ h? M? H B +| ç°i T?€FBM? M;QÌB b Q\

*"M; M;?o- hY h?B M G¬B +M; +ªK i?'v `i +| F?ª M,M;- M?QM; #•v ;Bì GK+ h? M
h? "¢+? HBM?- M?K+ i?•M FBM? F?OM; T?QM; # ? ii?ªv- iU i?"M? ?Q F?¬M;- F
imv i ç®B F?¬M; i? M?bM i?'mX

L?bM i?'v S?| ok +€+? ç| F?¬M; t - hY h?B M G¬B #B i S?| ok ç½ +€+? M?"T K F?
L?bM H¢B S?| ok +€+? ç| F?¬M; t - hY h?B M G¬B #B i S?| ok ç½ +€+? M?"T K F?
h`QM; HQM; i?-K i?Î /"B K°i iB M;- hY h?B M G¬B HMB H¢B T?Q b m- L?bM GK+
@ E?¬M; M M çª i?QÆM; ¬M; 'vX X

GK+ h? M? H†M; H) ;"i ç-m- F?¬M; M|B ;bX

L;¬M; +m²M;5

S?| pk M´B ;B"M çMM; çMM;- H9+ M"v H½Q F?¬M; +ÁM çB K ioM? M?Q tQ M[X
K°i w MB K /mv M?'i- +?QM? H" M;?B M M€v GK+ h? M? i`QÊ+ K†i iWM; K½M? pK

eNNX *?QÆM; ek, EB K h`"M h`mv M ©M?- >°B EB M hS h¬M;

G¬B s" *m²M; ok5

S?| ok [m€i H M K°i iB M;- M; v b m ç| - i?-M FB K i`QM; i v H½Q K9 iQi- F?Q S?
i?m-M H M i`"M ` tmM; [m M?- i?"K +?Q h?-M FB K ç½ `ìB F?ÄB i v S?| ok- i?2Q
K9 iQi p)` i` M F?¬M; M?QM; [m„iQ+? ?mv MªQX

S?€T i„+ FB K +QÆM; K"m iQK ç2M #|M; HQ€M; H"THÁ2- FB K v hY æB M K M?
+?9i;b ;B[H¢B ûT p T?Q GK+ h? M?

L?QM; H"TiS+ S?| ok T?€i ?B M ` - FB K v hY æB M /Q H½Q i?ª ` b m F?B ûTiÈ
M?Q;†T T?ªB K°i F?®B M;¼+ i`ÁM M?ÆM #|M; HQ€M; i`ÆM im°i- FB K v M?Q MQ
i M K'iX

S?| ok F?) `mM H M- M?QM; `i M? M? [m M? i?•M H½Q ç½ M;QM; F i` +?QM +C
+QM M?Q p"v +kM; F?¬M; ? M?Ä ?ÆM G¬B t" H9+ M½v ç®B T?| hY h?B M G¬BX

@ •KX XX

G¬B p•M ?°B iK i` M +?QM i-M; K•v- F?Q h?B M G¬B p¬ +MM; p¬ i"M i"Ti`mM; H
+QÆM; G¬B t" FB K°i i-M; h?B M G¬B K"m iQKX

*?QM +QM G¬B t" H'v S?| ok H"K i`mM; i•K- i`"M ` #®M T?Q Mm®i +?YM; K¼B i
iQ- HQÐB `„M K"m iQK i?Á ` i?Ki p"Q- H° `ä +ª ?"K `^M; p¬ +MM; /[iÊMX

@ :B Q G¬B h?-M +?Mv ` - M m F?¬M; ?¬K M v b) H" M; "v +? i +O M;QÆB5

•M? K„i GK+ h? M? M;QM; ç¼M;- #QÊ+ ` K°i #QÊ+- M?€v K„i #B M K'i i¢B +?¶X

@*€B ;b\

æ²M; iY S?| ok + Q`9i H¢B- ; -M M?Q F?¬M; + -M bmv M; ?o- H"TiS+ /šM ç°M; +?QM ç¢Q F?¬M; ; B M æ°M; >Q ? T /"B ?B M` - HU+ + „M Mm®i FBM? F?OM; i`"M M; "T i`
 *?d M; ?2 i?`v K°i iB M; FB K M; •K`ûQ`i p M; H M- M; v b m ç| - # „i ç- m iW + QM C
 ç- m ` „M H- M H QÊi p Ð i M- Hêi b m- +?QM i? •M ` „M + kM; p Ð p K M i W M; i`+ - ?| i?`
 M`B i` M F?¬M; - H"TiS+ #` F?¬M; ; B M æ°M; >Q Mm®i +?YM; p`Q i`QM; X
 h? - M FB K +`T "¢+? GBM? i`QM; i v S?| ok #` EB K +?d + O GK+ h? M? F T H¢B-
 i? +?d i`QM; M?€v K „i #` T?€ Mêi- +?B + +` /"B + O S?| ok ç½ #` ; B[+?†iX
 @ E?¬M; i? M`QX XX
 S?| ok H†M; H) M?bM GK+ h? M? i`QÊ+ K†i- HU+ ç¢Q i`mv M iW +` p`Q i? •M i? F
 M; ?B M; Ì- i? M? MB M i`QÊ+ K†i +| i? # ; ½v +` H½Q #`i + S H9+ M`QX
 hmv M?B M #`i +?`T iQM? K¢M; #ªM i? •MX €M? K „i H½Q M?bM +? •K +?9 p`Q h? - M
 `m M H M F?¬M; M; WM; i`QM; i v KbM? - i? - M FB K + „T "¢+? GBM? b „+ #ûM M?Q p
 +?d + O GK+ h? M? T?QM; 'MX S?| ok +ªK i?`v i? - M FB K i`QM; i v ; B®M; M?Q #
 i`QÊM; ç H M- F?¬M; i? M?9+ M?Q +? Kªv K v M`QX
 @ æ•v H` h? - M i?¬M; ; b p"v\ S?| ok + „i ; B¼M; 'T 9M; ?ÄBX
 GK+ h? M? F?¬M; ç€T- #m¬M; FB K +?d` - HMB H¢B K°i #QÊ+ p # M +¢M? hY h?
 @ aQ i?9+ - M; QÌB +ÁM +?Q ?B m ? v b Q\
 hY h?B M G¬B i`-K ; B¼M; [mêi,
 @ *ªM? ; BÈB + O EB K æ¢Q F?¬M; TªB H` i`mv ibK M; Q¢B p"iX K` H` i`mv ibK + Q
 i?`m ?B m M? •M bBM?5
 @ h`mv ibK X X- i`mv ibK +ªM? ; BÈB +?Q + Q + O EB K æ¢Q X X S?| ok H`K #`KX
 @ L?QM; pb bQ i?9+ +® +?`T- F?¬M; +?`m [m v ç- m- ç¼ M?`T J æ¢Q- p®M M; Q
 KbM? i? K K¢M? - +?d +| i? U+ HU+ im pB + O #ªM i? •M KbM? KÈB +?QM? H` M M i
 @ L; Q¢B p"i F?¬M; H`K +?Q KbM? i? K K¢M? - i?`i b QX XX
 h`QM; K „i S?| ok / - M / - M tm`i?B M K°i +?9i idM? M; °- +| p ; B½v / U M?QM; +`M; i
 M; °i H½Q M; ~M; ç- m H M M?bM GK+ h? M? i`QÊ+ K†i +? •K +?9,
 @ o"v ?B M i¢B im pB + O M; QÆBX XX
 GK+ h? M? F?¬M; ? /Q /U- H¢M? M?¢i ç€T,
 @ h K FB TX
 @ h K FB TX XX ?| ` H` i K FB TX XX
 _|i +K+ i`QM; K „i S?| ok ?B M` p +?€M MªM +¬ çÆM- H"TiS+ tQ v M; QÌB F?¬M
 ÈB K [m M; #B M K`i +m®B +? •M i`lBX hY h?B M G¬B i?Î /"B K°i iB M; ,
 @ >v p¼M; bQ i?9+ +| i? pQÊi [m i •K +?QÊM; H- M M`vX
 .Si HÌB- iY h?B M G¬B tQ v M; QÌB M?bM GK+ h? M? - ``i H •m b m KÈB #MB M; MB
 @ JÈB F?¬M; ; †T K°i i?ÌB ; B M- ç ç½ pQÊi [m i `i t - i K FB T EB K >Q`M; X X-
 pB M K½M ? v +?Q \
 L?bM €M? K „i ç½v F€ p¼M; + O hY h?B M G¬B- GK+ h? M? H „+ H „+ ç- m X
 @ V- M m M?Q pB M K½M- [mª i?`i F?| HÁM; iQÎM; iQÊM; - hY h?B M G¬B HÆ ç½M
 @ ``i [m€- iêi +ªM?QM; +?mv M F?¬M; i? M`Q iQÎM; iQÊM; - b m F?B iÈB i` M M; C
 bS+ #bM? i?QÌM; X
 G"TiS+ ? B M; QÌB F?¬M; M|B MY - # „M M? M? p T?Q hY G¬B *Ym S?QM; X

@ EB K F?Q +O i i?m°+ ? ;b- i +kM; F?¬M; #B i`ä`¬M; - +?d +| çB m i`QÈ+ ç•v- G¬B- M?QM; ?B M ;BÌ HçB F?¬M; i? T?€M çQ€MX J†+ /M i ç½ ç„+ ç¢Q- M?QM; F?¬M; #B i +ÁM # Q H•m M[X

@ h?b` H` p"vX XX

h? M? MB M ;"i ;"i ç-m- i` M K†i H° p) M; QM; i`¼M; ?B K i?`v,

@ hmv`¬M; +?Q iWM; ;†T [m ? M`Q M?Q M; QÆB- M?QM; i +| i? +ªK M?†M çQÈ K¢M? HÈM H Q- ? M`v F?B M +?Q GoM? oU+ S?QM; G¬B +O i +kM; T?ªB / Q ç M; °` - ç| b) H` M; `v`²M; # v H M K•vX

L|B iÈB ç•v- €M? K„i i? M? MB M M?bM b M; >Q L?QÈ+ *®+,

@ >mv i >ªB K¬M ç½ ç°M; i?O`²B Q\

@ >²B #~K H½Q i´- >mv i >ªB K¬M ç½ p" M /KM; >mv i >ªB G M * M æ² T?QM; # T [m M? *-K FB K i¬M; - K" >mv i >ªB G½Q i´ +kM; i`M i?O # M M; Q`BX oÈB mvi? æ²- *Ym h?B M T?QM; L; mv MM FB K i`"M +O EB K h?¬M æB M +kM; F?¬M; ?Q` Km®M T?€X- bÈ`¬M; F?¬M; +-M iÈB KQÌB M; `vX

@ >mv i >ªB G M * M æ² Q\

h? M? MB M ;"i ;"i ç-m- i?¬M b„+ +| p F€ /`- /QÌM; M?Q M?È iÈB +€B ;b,

@ E?¬M; M; Ì H½Q ç½ bY tQM; EB K "ªQ M`v- 2`¬M; ç½ ? Q T?Q`i M?B m bS+ HU +| +Æ ?°BX

h? M? MB M M; WM; K°i +?9i- #i +?Èi; BÆ i v +?°T H M ?Q F?¬M; K°i +€B- +?d i?` v iU ç°M; T?€ M€i` - K°i F?¬M; ;B M æ°M; >Q`°M; +?WM; K°i i?QÈ+ tm'i ?B M- i`QM; - +kM; F?¬M; i?`v FB K [m M; ?°i? - ç½ H`v` K°i i? M? iB m FB K K`m i`„M i`¬K M; •K K°i H9+- b m ç| çQ K„i M?bM G9+ h? M?,

@ hB m ?[m +?9M; i çB i`QÈ+ K°i #QÈ+X

GK+ h? M? ;"i ;"i ç-m M?bM i? M? MB MX

@ L; ?2 M|B M; QÆB +| i®+ ç° p¬ bQM; - /QÈB +ªM? ;BÈB FB K S?€+? F?| +| M; QÌB .Si HÌB- i? M? MB M # M #QÈ+ ` K°i #QÈ+X J°i #QÈ+ M`v i`QM; K„i GK+ h? M? p K°i +¶ "¬ v i? "i /`BX

•M? K„i GK+ h? M? +?ÈT ç°M; - ?„M i? "i F?¬M; M; Ì H½Q i´ +O hY G¬B i¬M; ç½ H` #QÈ+ pW`²B /M H` ?²M i?S+ +O ?„M +kM; F?¬M; i?`v çQÈ+ +?9i imM; iQ+? M`Q /Q /U- H"TiS+ #QÈ+ i?2Q K°i #QÈ+- ;B•v H€i ç½ pQÈi [m F?QªM; +€+? ? B i`,K / ç-m HçB- K°i #QÈ+ F?B M½v +kM; pQÈi [m ? B i`,K /†K- M?QM; v +ªK M?"M çQÈ T?Q b m- F?¬M; ? /Q /UX u HçB #QÈ+ ` #QÈ+ M[X J°i #QÈ+ H¬M M`v ç" T p`Q i'i +ª ?Q F?¬M; ç m`ÆB tm®M; /QÈB +?•M v- "° v5

h?¬M MB K H|2 H M i`QM; ç-m- iW b m HQM; GK+ h? M?X S?QM; G¬B EB K aQ h`QM; F?¬M; i`mM; - `i M?B m F?Q æ°M; >Q ?°B iK- K°i H¬M p¶ +€M? ç½ pQÈi [m K„i- i?¬M MB K M?"M #B i- i? M? MB M [m€i iQ K°i iB M; ,

@ :BÄB5

G"TiS+ +QÈ+ #° v ç¢T HB M iK+- GK+ h? M? +?d i?`v F?¬M; i`mM; +?`M ç°M; F` ç` ç m #` ;BŠK /QÈB +?•M i? M? MB MX •K i? M? S?QM; G¬B +m²M +m°M p M; H i?`v`mM bÈ i`QM; HÁM; X

GK+ h? M? #bM? i•K ioM? F?Q- i`QM; H9+ S?QM; G¬B EB K aQ p¶- €M? K„i ?„M M i? M? MB M- /QÌM; M?Q +® w M?QÌM; - i®+ ç° +O i? M? MB M i?Ov +?mM; pšM / ?mv MªQ +O #° T?€T +kM; +® w ç H°` M; Q`BiQ`M #° ?B M`ä`¬M; i`QÈ+ K†i G

"B i i? M? MB M +® w +?d çB K +?Q KbM?- GK+ h? M? +kM; F?¬M; +?®B iW- ?²M
p¬ ibM? p†M +?mv M Gmv M >²M Zmv i- i`QM; ç-m p¬ +MM; i? M? ioM?X

" M i`QM; h?¬M æbM? i?S+ ?ªB +O GK+ h? M?- i` M i?•M h?S+ EB K K`m #¢+? F
K`m t M? H9+ M`v T?€i i€M` [m M; K M; i`M M;"T- +?B m b€M; iQ`M #° i?S+ ?ªB

h?2Q [m„ iQ+? #° T?€T +O i? M? MB M- /¬M /¬M i` M +QÊ+ #° +O GK+ h? M?+
ç°M; F€ /`- / Q ç°M; M`v i?2Q bU t•K M?"T /¬M /¬M +O ? EB K *?OM;- /QÊB #QÊ
ç²M; i?ÌB tm'i ?B M ? B Hm²M; bQÆM; KM K`m iQK #¢+X

h` M ç€K bQÆM; KM M`v +ÁM +| •K i? M? S?QM; G¬B +m²M +m°M- +ÁM K M; i?2Q
+€+? ?„M ç M; pQÊi [m H9+ M`v +?QM? H` F?QªM; +€+? K` ?„M /MM; S?QM; G¬B
;Bì F?B i`QÊ+X J` GK+ h? M? H`T iS+ +ªK i?'v i®+ ç° +O S?QM; G¬B EB K aQ +k
#bM? i?QìM; T?ªB bY /KM; KQìB T?¬M HU+ ç¢Q- M?QM; H9+ M`v ç½ ;BªK tm®M;

o®M GK+ h? M? iWM; +ªK M; ° ° v pã ç¢Q +O h?B M GBM? i°+ i`QM; MÆB i`mv
M?QM; pšM F?¬M; M„K çQÊ+ v m [mv i # M i`QM;- M?QM; K°i i`M +?B M i`QM; i
K-K K|M;- H9+ M`v H¢B çQÊ+ H½Q í +O hY G¬B i¬M; pmM iQÊB- H`T iS+ Mªv K
H M- i`M ç-v bS+ b®M;X

Zm # + M? ;Bì b m- GK+ h? M? KÈB /¬M /¬M idM? H¢B- H9+ M`v ?„M F?B T bÊ T
G¬B #° ç½ i,M; H M iÈB i`bM? ç° H`K +?Q M;QìB i bÊ ?½BX J°i #QÊ+ #QÊ+ ` pQ
° v M?`M M?¢i T?€i i€M` i`QM; F?B #QÊ+- imv `^M; pšM +ÁM MQM MÈi- M?QM;
`^M;- i`QM; H9+ p¬ ibM?X S?QM; G¬B #° bBM?` #° T?€T ç†+ #B iX

hmv `^M; +ªK i?'v i®+ ç° +O #° T?€T pšM +ÁM +| i? i,M; H M- M?QM; i`QM; K°i i?
+U+ ?¢M- M?bM p T?Q i`QÊ+- `ä`^M; i? M? MB M ç M; +?ì çÊB- GK+ h? M? F?¬
EB K aQ p¶ iQ`M HU+X J°i +€B p¶ M`v- ç°i M?B M GK+ h? M? +ªK i?'v F?Q æ°M; >
H MX

E?¬M; ;B M æ°M; >Q i®B ç2M;¬M M?Q i`QM; M?€p K„i # Q p•v ?„M- F?¬M; ;B M H
?„M pÈB i®+ ç° FBM? M;QìBX

J` i? M? MB M p®M H9+ M`Q +kM; Î T?Q i`QÊ+ GK+ h? M? +kM; ç°i M?B M +?'M
p F?| iBM- /QìM; M?Q ç½ T?€i ?B M` +?mv M; b ç| FBM? M;QìB- M; v b m ç|X J°
+?[M; K°i i`QÊM; KÎ` i`QÊ+ K†i- i? M? MB M F?¬M; +?9i /Q /U #QÊ+ p`QX

L;Q`B i€K i`,K /†K- ;¬M M?Q +?d b m K°i ?ÆB i?Î- ? B F?¬M; ;B M æ°M; >Q KÎ`
M;QìB GK+ h? M? ç²M; i?ÌB tm'i ?B MX a Q H¢B M?Q p`v çQÊ+\\

*ªK SM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q T?Q b m #B M K„i- GK+ h? M? M?È H¢B i'i +ª +?mv
i`M F?Q æ°M; >Q ç ûTX çQ ?„M p`Q i`QM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q- F?Q æ°M; >Q i`
HU+ ? i bS+ HÈM H Q- +kM; ;B®M; M?Q çB p`Q i`QM; FB K i`M æ°M; >Q- F?¬M;

@ Zmª M?B M iB m ?[m +| +Æ /mv M`i i®iX

G9+ M`v- `®i +K+ i? M? MB M +kM; H M iB M; M|B- GK+ h? M? tQ v M;QìB M?b
M;QìB i?B H ,

@ æ i¢ iB M #´B +?d çB K- GK+ h? M? bm®i çìB F?| [m MX h? M? MB M F?Q€i F

@ h +kM; F?¬M; +?d çB K +?Q M;QÆB ;b +ª- +?d H` M;° iQM? +O M;QÆB `i F?
F?¬M; M;ì- +?šM; M?QM; H¬M M`v H`K +?Q M;QÆB H½M? M;° ° v +O iBM? i9v
i?¬M i?¬M; h?m`M .BX

GK+ h? M? b[M; bì- +?mv M M`v ?„M +?Q iWM; M;?2 [m X

h? M? MB M H`T iS+ ?ì ?WM; ;BªB i?Q+?,

@ h?m`M .B +?QM? H` HÈB /KM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q ç `9i M;„M F?¬M; ;B M- iW
+?•M i`²B K` ;¬M i`QM; ; M; i'+ +?d H` i?¬M i?¬M; M?Q p`v- i?¬M; i?QìM; +?d +|
+| i? H½M? M;° p` i?B i`B M K` i?¬BX V

@ L | B M ? Q p " v X X X

æ®B K†i pÈB €M? K„i b„+ H¢M? +O >mv i >ªB H½Q i´- b„+ K†i GK+ h? M? F?¬M;
 HÁM; ?„M +| +?9i M; Ì pU+- ç M H9+ M¨v `²B K¨ >mv i >ªB H½Q h´ +ÁM iÄ` çB K
 +ÁM +?¶ /U M¨Q F?€+ ? v b Q\

@ >mv i *®i h•K- H½Q +´m F i J æ¢Q- p¨v +¬M; *-K EB K i¬M; - ç¨v EB K :Bª +€+ i
 ;BÌ •K KQm i?„i #¢B H½Q +ÁM ;b ç M|B\

JBM? h?B M >¨ i`-K ;B¼M; M|BX

@ *´m F i J æ¢Q \

.QÌM; M?Q >mv i >ªB G½Q h´ F?¬M; bÊ ?½B +?9i M¨Q,

@ .M +?Q +•m F i i?b ç½ b Q- #^M; p¨Q +€+ M; QÆB +kM; KÆ iQÎM; ;B[i H¢B ç•v

@ N \

•M? K„i G¬B h?B M #bM? ioM? M?bM >mv i *®i i•K,

@ *?ŠM; H) H½Q +ÁM +?¶ /U M¨Q F?€+- +?B #^M; ;¼B ` ç•v K°i i? çB i?¬BX

•M? K„i >mv i >ªB G½Q h´ ç°i M?B M i`Î M M H¢M? HMM; p¬ F - M?bM G¬B h?B
 +?|T ç°M; ,

@ G¬B h?B M- ? B i`,K M,K i`QÈ+- M; QÆB T?€ ?Ov >mv i >ªB G M * M æ² +O i -
 H¨K b Q T?€ çQÈ+ K°i H-M M[\

h?¬M b„+ iÄ` i`´M ç`M? p¬ +MM; X >mv i >ªB G½Q h´ p m M; FB K +?B çB K` X

J°i ç¢Q FB K [m M; `U+ `Ð K¨m t M? iQK #„M M? M? ` - i`QM; M?€v K„i ç½ +?bK p
 i-M; K•vX

J°i iB M; FB K M; •K FBM? F?OM; H¨T iS+ p M; H MX H¨T iS+ ?| i?¨M? K°i iB M; +

@ >mv M .QÆM; H½Q M?•MX hY G¬B H½Q M?•M- +€+ M; QÆB +ÁM M?È J K´ +?,M

@ G¨ M; QÆB5\

:-M M?Q +MM; H9+- b„+ K†i # M; QÌB GB i aQ h?B M ç¢B #B MX M?bM b M; G¬B
 +MM; M; QM; i`¼M; X

J o¬ h?QÌM; 5

GK+ h? M? i?¬K FBM? ?½B F?¬M; M; Ì J o¬ h?QÌM; ç½ iÈB ç•v- M|B M?Q p¨vX XX

h`QM; HÁM; i?¬K T?ÄM; çQ€M- GK+ h? M? +kM; KÆ ?² ?B m` X >mv i >ªB G½Q
 J æ¢Q- K¨ H¨ +´m F i +MM; J o¬ h?QÌM; X

J o¬ h?QÌM; +?QM? H¨ EB K GBM? +O o´M h•K h?¬M EB K +O EB K >Q¨M; GK+
 b m H¢B F i?W K F?Q K´v çÌB +O GK+ h?B M h?Q- çQÈ+ iB M i?B M J æ¢Q +?

K F?Q- i`Î i?¨M? J EB K GBM?X >B M; BÌ ç½ #B M ?| ` i?¬M FB K +´T hY >Q¨M
 M|B H¨ p¬ +MM; FBM? F?OM; X

G9+ M¨v €M? K„i +O J o¬ h?QÌM; /WM; H¢B i` M M; QÌB GK+ h? M?- + m K¨v ?ÄB

@ ob b Q M; QÆB H¢B Î ç•v\

J o¬ h?QÌM; M; WM; K°i +?9i- b m ç| M|B iB T,

@ L; QÆB çB çB- +?mv M Î ç•v M; QÆB F?¬M; i? M?9M; i v p¨QX

"¼M #®M M; QÌB G¬B h?B M i`QÈ+ iB M H¨ b[M; bÌ- b m ç| /QÌM; M?Q M?È iÈB +?n
 HÁM; X

GK+ h? M? H„+ H„+ ç-m- i?¬M b„+ F?¬M; ç´B M?bM J o¬ h?QÌM; ,

@ L;QÆB çB çB i?¬B +?Q /M ?ÁK M v M;QÆB +ÁM +| +?m~M #` Î T?Q b mX EB F?¬M; #Ä [m +?Q M;QÆBX

L;?2 GK+ h? M? M|B M?Q p"v- ç-m iB M i?-M b„+ +O J o¬ h?QÌM; +?'M ç°M;- b r K°i +€B i?"i b•m,

@ E?¬M; M;ì +?d K°i i?ÌB ;B M M;„M M;OB F?¬M; ;†T- +?ŠM; M?[M; M;QÆB i?"M +ÁM ç„+ ç¢Q- +?d +?ì T?€T i„+ pB M K½M- p"v M;QÆB +| i? i?"M HÊB M;QM;F ;BÈB h¬M; bQX hmv M?B M M;QÆB +?Q `^M;- #^M; p"Q p" B +•m M|B +O M;QÆB + EB K h?-M æB MX XX EB K h?~M æB M i?b b Q\ \*?Q /M EB K h?~M æB M iÈB ç•v F?Q i`QM; HÁM; i X

@ L;Q M +®5

GÄB h?B M H¢M? HMM; [m€i HÈM,

@ J EB K- H9+ i`QÈ+ +?9M; i +| i? T?QM; 'M M;QÆB- #•v ;Bì pšM +| i? H"KçC HMM; M?bM G¬B h?B M,

@ "aM J #•v ;Bì F?¬M; ;¼B H" J EB K M[- ;¼B H" J o¬ h?QÌM;X Jm®M i`'M €T i +| #aM H½M? ? v F?¬M;X

.Si HìBX J o¬ h?QÌM; H¢B M?bM b M; GK+ h? M?- i`-K ;B¼M; M|B,

@ hB m iY FB - i +?Q M;QÆB K°i +Æ ?°B M[- M m M;QÆB F?¬M; çB- +?Q /M M >Q" M;- H" ?"m #®B ç iY +O H½Q- ?¬K M v +kM; T?aB +? i i¢B MÆB ç•vX

GK+ h? M? F?¬M; ? /Q /U- ?ÆB /WM; K„i i` M M;QìB #¼M hYm EB K >Q" M;- b m

@ L;QìB i +| +?mv M M M H"K- +| +?mv M F?¬M; M M H"K- +| M?QM; H9+ #B i`ä E ç„+ ç¢Q #QÈ+ p"Q EB K S?€+?- ç¢Q +QÆM; M?m- +QÆM; F?¬M; i? # +QM;5

@ L|B `i ? v5

G9+ M"vX hYm EB K >Q" M; ?ûi HÈM K°i iB M;- F?¬M; i? K ç w ç M M?QM; M?•M p #¼M G¬B h?B M- H'v i`QM; M;QìB ` K°i ?² H¬ `QÊm ` pSi +?Q GK+ h? M?,

@ "av M,K i`QÈ+- [mª M?B M H½Q T?m ç½ F?¬M; M?bM H-K M;QìB5 >¬K M v #'i +?Q F?Q€B +?Q K°i i`"M5

@ G½Q iYm [m,5

•M? K„i *-K EB K >Q" M; H° p FQ+? ç°M;- b m ç| i`Î M M ? i bS+ FB M +QÌM; ,

@ l®M;5

hYm EB K >Q" M; pmM; i v K°i pÁM;- H"TiS+ i` M ç-m H½Q tm'i ?B M ;¬M ? B i`,K

@ æ¢B bQ +€+ i¬M;- +?9M; i +MM; m®M;- +MM; i`m /B i J i†+5

@ E?®M FB T5

>mv i *®i i•K M?QÈM; K"v- ç`M? ` i vX

@ *?B H" HQ" B b•m FB M- ?" i'i T?aB M²B ;B" M pÈB +?9M;X

J o¬ h?QÌM; ;BÆ i v M; ,M +,MX

.QÌM; M?Q M?È ` +?mv M ;bX >mv i \*®i h•K H"TiS+ i`Î M M i`-K M;•KX

h`QM; +€+ ?¬ H¬ `QÊm çÆM i?m-M H" `QÊm K¢M? çQÈ+ T? pÈB iBM? i9v +O i` M?B M bBM? ` F?Q i? #WM; #WM;X

l®M; ? i K°i ?² H¬ p"Q #KM;X GK+ h? M? +aK i?'v #¶M; /QM; M´B H M K°i +¶ +?B

L?bM b M; æ¢B bQ +€+ i¬M;- H9+ M"v /QÌM; M?Q K¼B M;QìB +kM; #` # M;QìB GK ` +?B M w #WM; #WM;- M; v +ª iQ" M ç¢B i? +O *-K EB K i¬M; +kM; ?°B iK H¢B

hYm EB K >Q`M; [m€i iQ K°i iB M;- +?B M w +O K¼B M;Q`B H`T iS+ ?°B iK H¢B
?bM?- "T p T?Q ? B M;Q`B J o¬ h?Q`M;X

a„+ K†i >mv i *®i h•K ?ÆB M;QM; i`¼M;- +Q`B K°i iB M; H¢M? HMM;- F?) F?Q€i
M;mv M GoM? oU+ K`m çÄ K€m # v` i`QÊ+ K†i- F?B +?B M w K¢M? K) i-M +¬M; i
b|M; K`M?¢i`²B iB m i M F?¬M; i?'vX

GK+ h? M? +?Êi M;Y K†i H M i`B tm'i` K°i iB M; HQM; M;•KX J°i +QM *?•M GQM
i`,K i`QÊM; tm'i ?B M b m HQM; ?„M- *?•M GQM; L?½M iQ HÊM ~M +?S HQM; m
h•KX

:¬M M?Q i`QM; M?€v K„i- FB K M;mv M GoM? oU+ K`m çÄ K€m FB #` T?€ M€i- i
+m°M ûT i?ŠM; p T?Q >mv i *®i h•KX

a„+ K†i >mv i *®i h•K i€B M?Êi- p°B p½ H,M; F?¬M; HmB H¢B p`B i`,K i`QÊM;- H
p|M; i?•M ?bM?X

GQM; mv i?"i K¢M?5

*?ŠM; M?QM; H` >mv i \*®i i•KX M; v +ª J o¬ h?Q`M; iWM; i?'v [m ?mv i K¢+? *
h? M? +kM; H°` p M;?B ?Q†+ F?¬M; i?¬BX

@ >mv i K¢+? GQM; oQÆM;5 G`K b Q +| i? M?Q p•v çQÊ+\\

J o¬ h?Q`M; i?¬K M;?o i`QM; HÁM;X

h?2Q bU ?B m #B i +O v- M?•M i°+ imv +| i? F i?W ?mv i K¢+? *?•M GQM; M
iB M i?B M- +?Q /M F i?W ?mv i K¢+? GQM; >Q`M; +kM; +?d +| i? bBM?` ?mv
L?QM; H9+ M`v ?mv i K¢+? \*?•M GQM; +O GK+ h? M? H¢B H` +O GQM; oQÆM; #
tªv` b`b`i`QÊ+ K„i- F?B M +?Q J o¬ h?Q`M; #¶M; M?B M +ªK i?'v F?¬M; i? ?
J` H9+ M`v- #®M M;Q`B G¬B h?B M +kM; +?'M ç°M; i`QM; HÁM;- M?bM ?mv i K¢
h? M?- i`QM; H9+ M?'i i?`B i•K iQ tQ v +?mv M i?"i M? M?X

o T?¬M GK+ h? M? H9+ M`v /Q`M; M?Q +kM; ç M; `ÆB p`Q i`¢M; i?€B +?B M w ?M
?mv i K¢+? GQM; oQÆM; pW ?B M- ;¬M M?Q ?„M #` +?B M w K M? K¬M; +?¬M pM
+®+- b m F?B ?mv i K¢+? *?•M GQM; iB M ?| i?"M? ?mv i K¢+? GQM; oQÆM;X C
`M; bU i`Q`M; i?"M? iWM; ;B`iWM; T?9i +O ?mv i K¢+? GQM; oQÆM;X G9+ M`v
SM; çQÊ+ i`QM; ç| +?S bS+ K¢M? HÊM H Q p¬ F - /Q`M; M?Q T?€T i„+ ? *?Q h?B
K M? pÊB ?„MX E?¬M; b B +?QM? H`T?€T i„+ ? \*?Q h?B M5 L m M|B H9+ i`QÊ+
K M? i?B M ç` - +| i? p†M /KM; HBM? F?Q ? \*?Q h?B M- M?Q p`v ?B M; B` ?mv i
+?Q GK+ h? M? +| i? iB T t9+ pÊB i?¬M i?¬M; T?€T i„+ ? *?Q h?B MX

:¬M M?Q M; v b m ç| - K°i +¶ / Q ç°M; T?€T i„+ F€ /` iW i` M M;Q`B GK+ h? M? T?€
+O T?€T i„+ M`v- K°i ç¢Q T?€T i„+ FB K +QÆM; K`m iQK #¢+ T?|M; tm'i`'i M? M

@ æ•v H` +€B ;b\\

"®M M;Q`B G¬B h?B M M?bM M? m- b m ç| +MM; M?bM GK+ h? M? +?,K +?9X

@ o b b Q H¢B iK i" T M?B m T?€T i„+ M?Q p`v\\ E?¬M; i? +| +?mv M M?Q p`v çQÊ
M`Q\\

GB i aQ h?B M FBM? M;¢+ M|BX

G9+ M`v i` M M;Q`B GK+ h? M? +| K°i Hm²M; b€M; M?Q ~M M?Q ?B M- F?¬M; ;B M
F?¬M; T?€ M€iX

h` M +?QM i¬M; K•v- K°i ç| FB K p•M K`m iQK ç M; ?°B iKX

G¬B h?B M +?'M ç°M; i•K i?¬MX GK+ h? M? ç½ bÊK pQÊi [m i K i`MM; H¬B FB T
M?„K p`Q B\\

E?¬M; +?d H¨ æ¢B bQ +€+ i¬M;- b€m M;QÌB G¬B h?B M +kM; i`Î M M K ?Q†+- M
F?¬M; `ÌB F?ÄB GK+ h? M?X

•M? K„i H½Q [mûi tmM; [m M? K°i pÁM;- M?QM; F?¬M; T?€i ?B M ` w +?Q i?B M

dy9X *?QÆM; ed, *?•M GQM; L?'i h°+X

h` M +?QM i¬M; K•v H¬B p•M ?°B iK- FB T p•M K¨m ç2M çÄ iQ€i ` mv €T F?B M
i?¬M;- FB T H¬B K¨m ç2M çÄ pÌM [m M? FB T p•M ;B®M; M?Q K°i +QM `²M; p¢K
K M? K¬M; +m²M +m°M ;B€M; tm®M;- i`'M €T +ª F?¬M; ;B M tmM; [m M? "€B L;m
æ•v H¨ +?mv M ;b\

L; v b m ç!- i?•M ?bM? b€m M;QÌB G¬B h?B M +?TST H M K°i +€B- iQ¨M i?•M H" T
[m M; /`v ç†+ ?° i?•MX J¨ #¼M hYm EB K >Q¨M; +MM; æ¢B bQ +€+ i¬M; +kM; K'i
+?B i`QM; i?Q€M; +?®+ iW i` M F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M; [mªM; i`QÌM;X

J v H¨ æ¢B bQ +€+ i¬M; F?¬M; # v H M [m€ + Q- +?B i¬K i`,K i`QÊM;- +?Q M M F
/M H¨ M?Q p"v- æ¢B bQ +€+ i¬M; pšM +ÁM +ªK i?'v bÊ ?½B i`QM; HÁM;X L m M?Q
iW çdM? "€B L;mv i T?QM; + Q p¨B M;¨M i`QÊM; `ÆB tm®M;- +?Q /M F?¬M; +? i +

h? M?QM; H9+ M¨v +! K°i M;QÌB /mv M?'i F?¬M; #`ªM? ?QÎM;- ç! H¨ GK+ h? M?X

@ *?ŠM; H) H¬B FB T H¨ /Q ?„M /šM iÈB\ h`QM; æ¢B bQ +€+ i¬M;- - +! M;QÌB F?) ?
ç m M;?o M?Q p"vX

@ v +?Q i?B M ç` X X- pb b Q w +?Q i?B M ç` ;B€M; tm®M; \

G¬B h?B M F?) F m H M- ?B M M?B M H½Q +kM; F?¬M; #B i; b p ?B M iQÊM; F€
>mv i *®i h•K M?bM #®M M;QÌB i`QÈ+ K†i- `®i +K+ HQ¢B i`W F?ª M,M; #®M M;Q
H½Q H¢B HB + M?bM b M; J o¬ h?QÌM;X G9+ M¨v ç¬B K†i J o¬ h?QÌM; ç M; M?b
+¨m K¨v M?Q M?È H¢B +?mv M ;b- M?QM; `²B F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M?X "i [m€ i?Ì
i`QM; K„i v +¨M; M;¨v +¨M; K¢M? K) ?ÆMX

L?QM; H9+ M¨v- K°i ç¢Q EB K M;•K ç°i M?B M p M; H M iW i` M M;QÌB GK+ h? M?
+MM; i`QM; i` Q- p M; H M # M i B +€+ æ¢B bQ F?B M +?Q p¬ b® h?¬M FB K +M
ç M; T?K ?¼ X h?'v K'v i? M? i?¬M FB K +'T "¢+? GBM? i`QM; i v #¼M GB i aQ h?
`®i +K+ J o¬ h?QÌM; +! p M;?B ?Q†+ M!B,

@ S?€T i„+ h?B M æ¢QX XX

@ S?€T i„+ h?B M æ¢Q\

>mv i *®i h•K M;¨M ` - F?¬M; M;Ì H•m M?Q p"v- J o¬ h?QÌM; H¢B i?®i H M +•m M
G9+ M¨v i` M M;QÌB GK+ h? M? iQ€i ` ?¨Q [m M; H!M; H€M?X `ä¨¨M; H¨ T?€T i„+
h`QM; p¬ b® çB K b€M; `U+ `Ð 'v- K¶B K°i çB K ç m +! mv M;?B K K M? KQM; +m²
`U+ `Ð M¨v ?°B iK pÈB M? m- çO H¨K¨mM; ç°M; i?B M ç` X

@ L;QÆB +?Q ` ,M; ç! H¨ T?€T i€+ h?B M æ¢Q M¬M; +¢M Q\ .QÌM; M?Q M?"M ` br
J o¬ h?QÌM; H¢M? HMM; M!BX E?¬M; çÊB >mv i *®i h•K H M iB M;X J o¬ h?QÌM

@ S?€T i„+ h?B M æ¢Q +?QM? H¨ +€+? ;¼B +?mM; +O T?€T i„+ ? *?Q h?B MX
T?€T i„+ p¬ +MM; ?MM; K¢M?- +?QM? H¨ T?€T i„+ ç†+ #B i i?m°+ p GQM; >Q¨M;

@ S?€T i„+ h?B M æ¢Q\

G¬B h?B M i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;- M?Q M?È H¢B +?mv M ;b,

@ hQÆM; i`mv M \*?•M GQM; M?„i i°+ i?W K M? i?B M ç` K¨ bBM?- iU M?B M +! i
h?B M- i?"K +?Q pW bBM? ` ç½ +! çQÊ+ F?Q \*?•M GQM;- +kM; +! çQÊ+ `i M?B

i`QM;X >ÆM M[ i`QM; i`mv M i?mv i- K¶B K°i \*?•M GQM; #€i ;B B i`QÎM; i?`M?
M?B m T?€T i„+X hmv `^M; +| `i M?B m T?€T i„+ F?¬M; i? M„K ;B[çQÊ+ ? i- M?Q
;B[çQÊ+ pšM F?| HÁM; iQÎM; iQÊM;X

J o¬ h?QÎM; HB + M?bM G¬B h?B M pÈB p ?ÆB FBM? M;¢+X H¢M? HMM; M|B,
@ L;QÆB +kM; #B i F?¬M; QiX

G¬B h?B M F?¬M; [m M i•K iÈB ;B¼M; çB m +O J o¬ h?QÎM;- H½Q M?bM GK+ h?
M|B iB T,

@ smM; [m M? ?„M M;QM; F i T?€T i„+ ? *?Q h?B M- +kM; +?QM? H` T?€T i„+ h?
GQM; >Q`M; i?`T; B B KÈB +| i? M„K ;B[i`QM; i`mv M i?mv iX

_@i +K+ i` M K†i H° p FBM? M;¢+ i?`i bU- J o¬ h?QÎM; M|B,

@ Zmª M?B M M;QÆB #B i F?¬M; QiX E?¬M; b B +?QM? H` T?€T i„+ h?B M æ¢QX
æ¢Q i +?d p¬ b® HQ¢B T?ûT i„+ h?B M æ¢QX L?QM; Î GQM; i°+- H¢B +?d T?€T i„+
ç°+ [mv M M„K ;B[X S?€T i„+ h?B M æ¢Q M`v H` /Q i`i +ª T?€T i„+ ? *?Q h?B M
K` i?`M?X L| ç¢B #B m +?Q w +?Q +O h?B M æ¢Q- +?Q M M GQM; >Q`M; i?`T; B
i?QÊM; +´ +kM; çQÊ+ +?Q `^M; H` ?mM; i?9 ?MM; K¢M? iB T +`M pÈB h?B M æ¢Q
M,K i¬B [m - *?•M GQM; M?`i i°+ +kM; H` HQ`B çQÊ+ ;¼B H` HBM? i?9 i`QÊ+ iB

@ o`v T?€T i„+ h?B M æ¢Q +O iB m i[ M`vX XX

>mv i *®i i•K /Q /U M|BX

@ S?€T i„+ h?B M æ¢Q +?QM? H` i? v i`iB ?`M? ç¢QX .QÈB T?€T i„+ h?B M æ¢Q
F?¬M; i? p`M /KM;- F?¬M; i? çB m ç°M;- F?¬M; i? tm`i ?B MX h?`K +?Q T?€T
Mm®i p`Q i`QM; i? ;BÈB æ M æB M +kM; #` i`B i iB mX h`W T?B H` h¬M; bQ EB
i?`M? hB m h? :BÈB- KÈB +| i? bBM? ` HU+ T?€T i„+ - F?¬M; #` i`M €TX L?QM;
T?ûT i„+ K¢M? M?`i i`QM; h?B M æ¢Q- /M H` i¬M; bQ F?¬M; #` i`M €T- M?QM; HU
+| KQÌB i?`M?- b m F?B #` €T +? +kM; +?B +ÁM H¢B K°i MY mv HU+X

J o¬ h?QÎM; M;WM; K°i +?9i- b m ç| M|B iB T,

@ *?Q M M KÈB M|B i`QM; h? ;BÈB EB K æ¢Q +O EB K h?¬M ç¢B HK+ - +| # HQ
Gm•M >²B- FB K F?Q æ°M; >Q p` FB K F?Q L;k >`M?X L;Q¢B i`W FB K F?Q æ°M;
i`i +ª M?QM; FB K F?Q ? F?€+ ç m #` T?€T i„+ h?B M æ¢Q €T +? - +?d H` T?€T
ç°+ M?`i +O \*?•M GQM; M?`i i°+ - H` T?€T i„+ h?B M æ¢Q i?m¬M i9v- KÈB F?¬M;
? X

v +O J o¬ h?QÎM; F?¬M; +¬M M|B +kM; #B i-

@ hB m iY M`v ç½ b„T bY i?`M? iUm T?€T i„+ h?B M æ¢QX a€i w ?B M H M i`QM;
E?¬M; M;ì T?€T i„+ h?B M æ¢Q M`v +| i? i`M €T T?€T i„+ ? *?Q h?B M- M; vª
æ¢Q HQ¢B i`W h?B M æ¢Q çÌB çÌB i` M EB K h?`M ç¢B HK+ ç m /MM; T?€T i„+ h?
#¼M +?9M;- +?Q /M i` M EB K h?¬M >ªB- iBM +?„+ i`QM; +MM; +`T +kM; F?¬M; +
T?€T i„+ ? M`QX Zmª i?`i +?QM? H` F?„+ iBM? +O J æ¢Q #¼M +?9M;X

>B M ;Bì >mv i *®i h•K ç½ ç¼ M?`T J æ¢Q- H`K b Q F?¬M; Mªv ` b€i w pÈB GK
H9+ M`v- GK+ h? M? ç½ i`î i?`M? M;QÌB M?`i ç`M? TªB ;B iX

@ •K -KX XX

G9+ M`v i` M +?QM i¬M; K•v- FB T p•M ç½ F?m +? ç¢B H M iÈB +?m pB KQÌB /†K
FB T H¬B K`m ç2M çÌ [m v +m²M;- T?€i i€M ` mv i? FBM? M;QÌBX v +?Q h?B M
i`M €T M;`M /†K- i`QM; i¬M; pU+ +O \*-K EB K i¬M;X M;`M p¢M i¬M; /¬M i?ªv ç
B- i`QM; ;Bì T?9i M`v ç m +ªK M?`M çQÊ+ K°i +¶ mv M;?B K ç ûT /•M; H M i`QM
T?QM; #½Q i€T ? v ?²M; i?Ov tm`i ?B M H9+ #bM? i?QÎM;- mv M;?B K F?¬M; i?
+?Q ç¢B ç b® i¬M; /•M bBM? ` FQM? bÊX

h? 'v FB T p•M i` M i`lB F?~M; M;WM; F?m +? ç¢B i`QM; H9+ M?'i i?lB- p~ b® i~
 /•M; H M HÁM; i?~M? FQM? +O KBM? i?2Q ç¢B i? ?MM; po +O i~M; K~MX
 .QlM; M?Q i`lB + Q`®i +K+ +kM; M;?2 i?'v- FB T p•M K`m ç M çÄ FB `®i +K+ ç½
 M?Q p`v- FB T p•M +?B K T?¢K pB ? B KQÆB /†K F?~M; ;B M FB pšM +! mv i? im
 H~B FB T K` M?` FB T EB K >Q`M; T?ªB pQÊi [m X h`QM; K„i #¼M G~B h?B M- H
 M?•M p`i i K FB T EB K >Q`M; T?€T i„+ pB M K½M- +kM; T?ªB M; "K ?ÁM M; ½ tm®
 :Bì T?9i M`v /QlM; M?Q GK+ h? M? ç½ +?bK p`Q i`QM; K°o +ªM? ;BÈB ?mv MªQ
 "Q+? h•K b m HQM; pW ç„+ ç¢Q- i` M M; QlB iQÊi` >¢Q L?B M *?QM? E?Q K`m i
 i„+ h?B M æ¢Q /Q GK+ h? M? ?°B iKX L?B T "Q+? h•K H` M; QlB /mv M?'i /QÈB +ª
 i? ?B M H° ? FB K F?Q +O KbM?X
 J o~ h?QlM; +`m K`v- ;BÆ i v F?) T?'i- i` M +?QM i~M; K•v- ?mv i?ªB # M M; Q`
 ç H° K°i pMM; i`lB [m M; ç½M; X
 @ h'i +ª iªM ` 5
 G~B h?B M [m€i iQX
 oW M; ?2 G~B h?B M [m€iX æ¢B bQ +€+ i~M; iS+ i?b M?ªv p¼i tm®M; "€B L; mv i
 æ¢Q /Q GK+ h? M? ?°B hK i`'M €T- i'i +ª K¼B M; QlB M; Q¢B i`W b€m M; QlB
 G~B h?B M- i'i +ª ç m K'i çB M, M; HU+ M; U F?~M; X G9+ M`v H¢B +! i? i?B i`B M
 i~M; +! p F?~M; [m2MX
 @ G½Q iYm [m, 5
 *-K EB K >Q`M; [m€i HÈM- M?QM; pšM çSM; +¢M? L?B T "Q+? h•K F?~M; +?`m`l
 @ u +kM; +! +Æ /mv M- +?9M; i iU M?B M b) +?2 +?Î +?Q vX
 G~B h?B M HB + M?bM b M; L?B T "Q+? h•K- €M? K„i H° p F?2M M; ÊBX
 @ o½M #®B i ÆM G~B iB M #®BX
 h?lB ;B M i`M MY MûM M? M; i`~B [m - i` M "€B L; mv i T?QM; F?~M; +ÁM B F?€
 h` M F?~M; i`mM; - #®M M; QlB #¼M G~B h?B M b!M; p B çSM; +¢M? M? m- K` ?
 çSM; K°i # M- +ª b€m M; QlB F?~M; B +! w ç°M; i?O- +?d ç T?ÁM; HšM M? mX G
 ç°M; H~B FB TX w +?Q h?B M æ¢Q ;B€M; tm®M; - M m +?ŠM; K v #` ?¢B- p`v K'i M
 *! i? iB M p`Q +ªM? ;BÈB EB K S?€+? ç m H` L?•M p`i i?B M i`B- M; ° iQM? #?i T
 HQÊM; ibM? i? X G9+ M`v F?~M; T?ªB H` i?lB +Æ i®i M?'i ç [mv i +?B MX
 G9+ M`v iB M; FB K M; •K i` M M; QlB GK+ h? M? +`M; M; `v +`M; p M; /°BX L; v b r
 /†K- i'i +ª FB K ç m M; •K H MX h`QM; +ª F?~M; i`mM; H`T iS+ i`~M M; "T iB M; F
 EB K v >¢Q L?B M o~ L; ½ H`T iS+ iQÊi` iW M; QlB GK+ h? M?- +` EB K v M`v F?B
 H¢B p[M; +?„+ M?Q M9B- +?S M?B m w +ªM? ?B M` F?~M; M; ÈiX J'v M; QlB #¼M
 +?QM? H` EB K v ? \*?Q h?B M H9+ M`v ç M; HQm +?mv M F?~M; M; WM; i` M M; Q
 a m i?lB ;B M i`M MY MûM M? M; X EB K v ? *?Q h?B M +?mv M ç´B w +ªM? ç½ p
 +O b€m M; QlB #¼M G~B h?B MX h?"K +?Q p b m ç½ F?~M; i? T?€i ?B M` +?
 T?Q b m GK+ h? M? ç½ tm'i ?B M K°i i? M? +U FB K + Q +?WM; K°i i`QÊM; ?`Q
 ç¢B FB K M`v çÆM ;BªM +´ tQ - M; QM; ç¼M; i?~M? i?U+ +?`i- T?ûT i„+ h?B M æ¢
 S?QM; J M; K`m i`„M; i` M M; QlB GK+ h? M? iQÊi` - ?°B iK p T?Q KkBE B KX
 ZmªM; i`QlM; i` M "€B L; mv i T?QM; ?B M ;Bì +kM; +?d +ÁM H¢B KbM? L?B T "Q
 hmv M?B M T?€T i„+ *?QM? E?Q K`m i`„M; b€M; +O H½Q iÄ` ?ÆB v mX L! +kM;
 #` GK+ h? M? €T +? M?QM; pšM FB M +QlM; F?~M; ? H v ç°M; - #®+ H M [m M?
 bQÆM; KM X æ²M; i?lB K°i ç¢Q FB K M; •K p M; H M imv `^M; F?~M; #^M; GK+ h?
 p`Q i v b€m M; QlB G~B h?B M`ä`~M; X

>Q^aM? EB K v K^mi`„M; çK+ ?B M` X # Q p•v L?B T "Q+? h•K p^Q ;B[X :BⁱT?
M;QⁱB G¬B h?B M H° p F€ [m€BX
@ EB K v /mM; i? X L?•M EB K ?ÊT L?'i- F?¬M; M; Ì H½Q ç M; M;QM; F i EB K S?
>mv i *®i i•K FBM? ?½B FB K +?d M?€v K„i çB K` - iWM; ç¢Q FB K [m M; >mv i
[m M; K^m çÄ K€m tmv M [m F?¬M; i^mM;X hWM; ç¢Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q ?bM?
HQM [m M; #„MM? M? p T?Q L?B T "Q+? h•KX
G¬B h?B M F?) + m K^v- i v çB K ?ì K°i +€B- K°i iB M; FB K M;•K p M; H M- p¬ b
J H"TiS+ i M M€i- iB m i M i^QM; p¬ ?bM?X

dy8X *?QÆM; e3, EB K *?OM; "B M >| X

h?'v F?¬M; i? H^K;b çQÊ+X >mv i *®i h•K H"TiS+ /WM; i vX
L?QM; J o¬ h?QⁱM; [m M b€i +?,K +?9 G¬B h?B M K°i ?²B- H"TiS+ i?¬M b„+ i^ÎM
@ v +?Q M;Q¢B ?B M- +^aM? ;BÈB h¬M :B^a5
J†i H° p FBM? M;¢+X G¬B h?B M M?bM p T?Q J o¬ h?QⁱM;- #¶M; +QⁱB F?) K°i
@ L;QÆB +kM; F?¬M; FûKX XX
L;?2 ? B M;QⁱB M_|B pÈB M? m- #®M M;QⁱB GB i aQ h?B M ç m FBM? ?½B i^QM; H
G¬B h?B M H9+ i^QÊ+- i^QM; HÁM; H"TiS+ /•M; H M b_|M; ;B_|X
@ G¬B ?mvM?- t2K` hY G¬B i¬M; +O ?mvM? ç½ +| i?U+ HU+ ç†i +?•M H M ;BÈB
JBM? h?B M >~ +QⁱB F?´X
@ :BÈB "¢+? GBM? T?^aB ç•m / ç†i +?•M H M M?Q p^v- i¬M; K¬M +'T "¢+? GBM? i
pšM /mv i^b b® HQÊM; M?Q +k- Km®M ç†i +?•M H M ç_|- 2`^M; T?^aB i^Q M? +?'T +MM
+? i F?¬M; i?¬BX hY G¬B i¬M; i +ÁM i?B m K°i +?9i M M i^aM;X
G¬B h?B M i? Ì Æ M_|BX

J^v M;QⁱB M_|B tQM;- €M? K„i +kM; F?¬M; `ìB F?ÄB ? B M;QⁱB GK+ h? M?- i^Q M +?
T?¢K pB ? B KQÆB /†K /QⁱM; M?Q +ÁM 2 M;¢B +?mv M ;b- pšM +?Q ç€M? tm®M;
G9+ M^v T?€T i„+ h?B M æ¢Q [m M? M;QⁱB GK+ h? M? ;¬M M?Q ç½ M;QM; ç¼M; i
b€m M;QⁱB +| i? i?'v çQÊ+- /QÈB T?€T i„+ h?B M æ¢Q +ÁM +| K°i p¬M; b€M; T?€
i^Q M €T- i?"K +?Q T?€T i„+ h?B M æ¢Q b m F?B HÈM K¢M? H¢B iÄ` ?ÆB bÊ ?½B
T?€T i„+ K^m iQK #¢+ M^v /€M +?†i i^Q M M;QⁱB GK+ h? M?

h?¬M b„+ GK+ h? M? H9+ M^v iÄ` M iQⁱM;- çSM; ;B[?Q F?¬M; /QⁱM; M?Q ç½ ?A
K°i i? X .¬M /¬M K¼B M;QⁱB ç m K'i çB +^aK SM; pÈB ?„M- +?Q /M K„i i?'v M?QM;
F?¬M; i?¬B Î ç_| i?"i bU +| M;QⁱB i²M i¢B ? v b Q\

@ L;QⁱB M^v [m^a i?"i FBM? i^B imv i /B K- ;†T K v K„M p¬ +MM;- +| i? M;° ç¢Q M?
p¢M M,K [m +kM; imv i ç®B H^Q ?B K +|X

JBM? h?B M >~ M_|B pÈB ;B¼M; +^aK F?€B ç²M; i?ìB K„i HB + M?bM b M; >mv i *®i
G¬B FB T /Q GK+ h? M? /šM iÈB- M M pW `²B >mv i *®i h•K F?¬M; /€K ç°M; i?O
h?B M æ¢Q- +?Q /M H^Q iB M i?B M J æ¢Q +kM; F?¬M; +?`m M^QB- ?m®M; +?B H½C
KÈB ç¬m M?"T p^Q J æ¢QX

G9+ M^v- ?Q^aM? EB K v K^mi`„M; çK+ # Q p•v L?B T "Q+? h•K +kM; M;•M p M; i
K¬M; p¬ i"MX hB M; FB K M;•K +m²M +m°M p M; i" M +?QM i¬M; K•v- +?Q /M H^Q FB
K^Q ?ÆB M;QM; i^Q

@ EB K S?€+? M;QM; Hmv M5

"¶M; M?B M G¢+ ",M; u ?¢ ;B¼M; M|BX

G9+ M"v- K°i ¢¢Q FB K [m M; K"m i`„M; ¢K+ iW M; Q`B L?B T "Q+? h•K T?|M; p9i H
F`+? HB i K M; i?2Q K°i +¶ EB K v >¢Q L?B M K M? K¬M; +m²M +m°M- M?€v K„i ¢
? B i`,K /†K i` M F?¬M;X

.QÈB "€B L;mv i T?QM;- i`QM; K„i hYm EB K >Q" M; p¼i` ?"Q [m M; FBM? M; Q`B

@ h¬M; bQ EB K S?€+?- H" h¬M; bQ EB K S?€+?5

h?•M ?bM? hYm EB K >Q" M; `mM `~v,

@ L,K M;"M M,KX >¢Q L?B M i¬M; i`®i +K+ H¢B tm'i ?B M K°i h¬M; bQ EB K S?€
+m°M- *?QM? E?Q i?`M? pQÊM; ?ÆM5

@ E?Q *?Q h?B M +m²M +m°M- *?QM? E?Q i?`M? pQÊM; ?ÆM5

JQ`B K'v æ¢B bQ >¢Q L?B M i¬M; ¢²M; i? M? [m€i p M; T?K ?¼ X

>¢Q L?B M *?QM? E?Q K"m i`„M; ¢K+ H'v hYm EB K >Q" M; H"K i`mM; i•K- ?°B iK
?| i?"M? K°i i? M? FB K *?QM? E?Q i?U+ +?'i K"m i`„M; ¢K+- H,M; F?¬M; #„M t
T?QM;X

hS+i?b# M i`QM; EB K \*?OM; - K°i ç¢Q T?€T i„+ K`m iQK #¢+ iW i` M EB K >²M #„
+?mB p`Q ;B[h?S+ EB KX

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- p¬ b® ?mv MªQ +?ªv tm¬B i`QM; ç-m GK+ h? M?X S?€T
iB M +?O ç°M; KÎ`°M; M°B i•K` i`QÊ+ K†i GK+ h? M?X

h?ìB ;B M i¬B [m - i`QM; HÁM; GK+ h? M? +kM; /-M /-M +| +ªK ;B€+ H½M? M; °X
>| ` T?€T i„+ K`m iQK #¢+ M`v H` /Q # HQ¢B T?€T i„+ ?ÊT H¢B K` i?`M?- ?Q†+
HQ¢B T?€T i„+ - # Q ;²K T?€T i„+ S?QM; G¬B- T?€T i„+ Gm•M >²B p` T?€T i„+ æ°M
S?QM; +?O- ?Q p¬ ç`M? T?€TX G¬B +?O T?€- F?¬M; +| ;b FB M +® K` F?¬M; T?€
i¢Q i?`M? aBM? hY Gm•M >²B p` F?¬M; ;B M æ°M; >QX

E?B i®+ ç° +O M| pQÊi i?ìB ;B M- i¢Q` mv M; ?B K tû`€+? F?¬M; ;B M- /| H` ?mv
i„+ S?QM; G¬B5

h`QM; K„i GK+ h? M? i?Q€M; +?®+ T?|M; tm'i` p¢M ç¢Q ?`Q [m M; +MM; HU+ T?
h? M? `ä``M; +ªK i?'v ? B HQ¢B T?€T i„+ iB m i MX L?QM; F?¬M; #B M K'iX S?€
p`Q i`QM; T?€T i„+ h?B M S?QM; - T?€T i„+ æ°M; >Q /mM; M?`T p`Q i`QM; T?€T i„
T?€T i„+ +kM; /-M /-M #B M i?`M? K`m iQK i`„M; X

hmv M?B M GK+ h? M? +| i? +ªK i?'v- mv M; ?B K +O HU+ T?€T i„+ F?¬M; ? ;Bª
p¬ b® H-M- p¬ b® ?mv MªQ `°M; KÎ i`QÊ+ K„iX hmv `°M; HU+ T?€T i„+ i`î H¢B i?
+?Q M?bM # M; Q`B M?Q H` S?QM; G¬B- M?QM; GK+ h? M? #B i #ªM +?i +O M|
" M, K b m- T?€T i„+ b) pB M K½MX

æ•v H` iB M iS+ K` GK+ h? M? M?`M çQÊ+ iW T?€T i„+ S?QM; G¬BX æ M H9+ ç| -
EB K S?€+? - ?ÊT M?'i ?²M T?€+? - +ÁM #•v ;BìX XX

*ªK SM; T?€T i„+ h?B M æ¢Q pìM [m M? KbM?X GK+ h? M? F?) +`m K`vX S?€T i„
M?Q M|B ?„M +| çQÊ+ - F?¬M; #`M; M|B ?mv i K¢+? *?•M GQM; +| çQÊ+ i?b ç9M;
i„+ h?B M æ¢Q M`v /mM; M?`T p`Q i?•M i? - `®i +K+ H` ç9M; ? v b B\

: -M M?Q M; v H`T iS+X GK+ h? M? ç½ +| [mv i ç`M?X

>B M ;Bì T?€T i„+ S?QM; G¬B +| i? M|B ç½ F?¬M; +ÁM î i`QM; pÁM; h?B M æ¢Q
S?QM; H¬B M?`F?Q M^K i`QM; h?B M æ¢Q- p T?¬M F?Q Gm•M >²B- i?2Q bU ?B
ç½ ç¢i iÊB +?¶ b•m- M?QM; +kM; ` M; Q`B h?B M æ¢QX

L m M?Q T?€T i„+ FB K F?Q ç½ M^K M; Q`B h?B M æ¢Q- H¢B /mM; M?`T T?ûT i„
F?¬M; T?ªB b) H`K çªQ H°M i'i +ª ? v b Q\

h•K i?¬M GK+ h? M? +?bK p`Q i`QM; æ M æB M E?Q >ªBX

`i +?Êi GK+ h? M? h?'v çQÊ+ Gmv M i•K FB K M^K /QÈB EB K \*?OM; X G9+ M`v #
`ä T?€T i„+ - K`m b„+ +O Gmv M i•K FB K +kM; #B M i?`M? K`m iQK i`„M; - F?Q iS
i? K KÌªQX

J„i b€M; M; ìB- i•K i?¬M GK+ h? M? +?bK p`Q i`QM; Gmv M i•K FB KX

h`QM; F?¬M; ;B M K M? K¬M; K`m iQK i`„M; - i``M M;`T F?Q S?QM; J M; K`m i`„M
GBM? K`m iQK i`„M; ç M; /¢Q +?ÆB i`QM; ç|X .QìM; M?Q +ªK M?`M çQÊ+ i•K i?
EB K GBM? K`m iQK i`„M; M`v H`T iS+ M; •M H M K°i iB M; FB K M; •K- pìM [m M?
i`QM; ç|X

a m F?B i`M M Gmv M i•K FB KX GK+ h? M? H`T iS+ +?mv M i•K i?¬M KbM? b
h?Ov K°i i?•M i`QìM; v K`m t M? ç M; M;²B t T #`M; i`QM; ;| +X >¢Q L?B M *?QM?
HQÊM pÁM; [m M?- p'M pQ i i` M M; QìB M`M; K½B F?¬M; i MX :B®M; M?Q i?¬M M
M`M; iQ€i` F?Q iS+ p¬ +MM; i?m¬M F?B iX

.QÌM; M?Q +^aK SM; çQÊ+ i•K i?–M +O GK+ h? M?X L?QÊ+ h?Ov KÎ iQ ç–B K„i K“
i` M K†i,

@ GK+ æƒB + - ?mvM? ç½ iÈB `²B

@ L?QÊ+ h?Ov- #^aM M;mv M +O Km°B +?[i` b Q`²B\

L?bM i?B m M[i`QÊ+ K†iX GK+ h? M? +<sup>a</sup>K i?'v HÁM; KbM? 'K €T- /`m /`M; ?ÄBX

@ oW KÈB +?[i` çQÊ+ K°i i?“M?- imv M?B M +?B +ÁM HƒB K°i i–M;- +kM; M?
M[H` +| i? F?–B T?K+ ?Q`M iQ`MX

L;?2 GK+ h? M? ?ÄB i` M K†i L?QÊ+ h?Ov H°` p pmB KWM; ?ÈK ?Ì,

@ *?d +| KQÌB M,KX L?QÊ+ h?Ov ç½ +| i? ` M;Q`B #–m #ƒM pÈB æƒB + - /®B p
K` L?QÊ+ h?Ov ç½ i`^aB [m - KQÌB M,K [m^a i?“i F?–M; ç€M; F ;bX

GK+ h? M? M;šK M;?o K°i +?9i- HƒB ?ÄB,

@ L?QÊ+ h?Ov- Km°B +| i? +^aK SM; çQÊ+ ? *?Q h?B M ? v F?–M;\

@ > *?Q h?B M Q- ç9M; p”v- H`K b Q p”v\

Zm^a M?B M H` p”vX XX GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;X L m ç½ H` M?Q p”v-
H` L?QÊ+ h?Ov +kM; +| i? M;QM; Hmv MX

oW M;?o iÈB ç•vX GK+ h? M? HB M M†B,

@ L?QÊ+ h?Ov- i i`mv M T?€T i„+ h?B M æƒQ +?Q Km°BX M m Km°B F?–M; i?
+QĐM;X

@ S?€T i„+ h?B M æƒQ Q\ L?QÊ+ h?Ov bYM; b®i- #'i [m€ H”T iS+ ç€T,

@ æQÊ+- Km°B M;?2 i?2Q GK+ æƒB + X

S?€T i„+ h?B M æƒQX XX

h•K i?–M GK+ h? M? pW ç°M;- HU+ ?²M i?S+ F?’M; H² H”T iS+ HQm +?mv M Gmv
+U+ ç°- HU+ ?²M i?S+ K`m p`M; i`„M; tmv M F?“T iQ`M i?•M- H°` # M M;Q`B +Æ
i?“K p`Q hOv >^aBX

" M i`QM; o–h”M hOv >^aB- ?mv i Kƒ+? GQM; oQÆM; pšM +ÁM ç M; M;Y K†i;-K;
h?B M æƒQX

GK+ h? M? M;„K ?mv i Kƒ+? GQM; oQÆM; i`QÊ+ K†iX hW F?B F i?W ?mv i Kƒ+?
Hm–M K°i KU+ ;B9T çĐ GK+ h? M? pQÊi [m `i M?B m +Y <sup>a</sup>B F?| F?,MX J` GK+ h
H9+ i`QÊ+ ?„M çQÊ+ ?mv i Kƒ+? \*?•M GQM; i?W M?“M- M?QM; M m M†B ?Q`M i
T?^aBX L m F?–M;- ?mv i Kƒ+? *?•M GQM; b) F?–M; iU ç°M; tm'i ?B M M?B m H–M

J` ?B M ;BÌ pÈB i?•M ç„+ çƒQ +O ?„M- +kM; ç½ iÈB H9+X

L; v b Q ç| - iW i` M M;QÌB GK+ h? M? iQ€i` K°i +¶ EB K v KÌ K`i- +¶ EB K v M`v
i`•M M;”T mv M;?B K F?–M +MM;X E?€+ pÈB mv h?B M æƒQ H9+ i`QÊ+- H–M M`v
GK+ h? M?- #^av M;QÌB #¼M G–B h?B M +?Q # Q ;BÌ +^aK M?“M [m X

*| +?mv M ;b p”v\

"^av M;QÌB #¼M H–B h?B M bYM; b®i :BÌ T?9i M`v- #¼M ?¼ +^aK i?'v mv h?B M æƒ
i` M M;QÌB GK+ h? M? F?–M; M;Ì #` i`'M €T tm®M;X

>mv i Kƒ+? GQM; oQÆM; K`m p`M; iQK ?B M` b m HQM; GK+ h? M?- +MM; H9+ ç
iQK i`„M; ç²M; i?ÌB +kM; M;QM; iK i` M çdM? ç–m GQM; oQÆM;X

>„M Km®M H`K ;b\

J o–h?QÌM; +?’M ç°M; i`QM; HÁM;- +?šM; H) ?„M Km®MX XX

L; v iS+ F?„+- K°i iB M; HQM; M;•K i? HQÆM; p M; H M- ?Q^aM? EB K v K"m iQ
GQM; oQÆM; M?Q i`ìB ;B€M;- K€m`²M; K"m iQK i`„M; T?mM` X " ` K°i HU+ HQ
i?"M? K°i tQ€v MQÈ+ i` M ç-m GK+ h? M?X

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- +^a?mv i K¢+? GQM; oQÆM; ç½ pĐ pKM i?"M? iWM; K^aM
? v i`<sup>a</sup>Q- iQ" M #° /-M /-M #` +¶ EB K v M;QM; i?"i FB +?ûK M€i i?"M? ?mv i K¢+?

hY >Q" M; EB K i?•M EBM? p" M +?mv M- /šM /„i K€m`<sup>2</sup>M; K"m iQK i`„M; iQ" M #° /m
i?`i- b® K€m`²M; M"v +kM; F?¬M; +?mv M ?| i?"M? i?S ;b F?€+- K" +?d çÆM ;B^aM
iQ" M i?•M GK+ h? M?X L; v b m ç|- i` M K†i GK+ h? M?- K°i<sup>a</sup>Q<sup>a</sup>M? p~v`²M; K"m
i v +€B ~M ?B M- M; v +^aç¬B K„i ?„M +kM; KÆ ?² ?B M ` K"m p" M; iQKX

a m F?B K€m`²M; ?Q" M iQ" M i?„K p" Q ?mv i K¢+?- +ÁM i?W H¢B ;-M K°i MY K€
/šM /„i iQ" M #° /mM; M?"T p" Q i`QM; EB K +®i

*?d i`QM; F?Q<sup>a</sup>M? F?„+X hOv ><sup>a</sup>B bKT ç´- ?Q F?¬M; hOv ><sup>a</sup>B i`QÈ+ FB ?Q" M iQ"
i`QM; K€m i?`i +O GK+ h? M? +?B +ÁM H¢B K°i F?®B EB K *®i K"m p" M; iQK- F
iBM? i?m-M HQm +?mv M iQ" M i?•MX hQ" M i?•M GK+ h? M? ;B®M; M?Q iB M p" Q

G9+ M"v- b€m p` h¬M; bQ EB K S?€+? ç½ #` F?ÆB H M b€i w i`QM; HÁM;X
L?B T "Q+? h•K i?m ??²B >¢Q L?B M *?QM? E?Q çdM?- M;Y K†i H M i`lB i?ûi K°i i
"€B L;mv i T?QM; H"Ti S+ p M; H M o¬ b® i? M? •K ç€T H¢BX
a m i?lB ;B M i" M MY MûM M? M;X æ¢B bQ +€+ i¬M; K°i H¬M M[# v H M F?¬M;X
@ L?B T ?mvM?5
@ h¬M; +?O5
hYm EB K >Q" M; F m H M K°i iB M;- K†i H° p FQ+? ç°M;X >¢Q L?B M *?QM? E?Q
+O >¢Q L?B M i¬M; H½Q- ?B M ;B ltm'i i? ç ;BªB +Ym K°i i`QlM; ç¢B M¢M- +?
EB K >Q" M; +kM; ?ÆB F?l +l i? /^M MûM +ªK t9+ i`QM; HÁM;X
@ > B M;QlB #¼M >mv i >ªB G½Q h' ç½ #Ä +?¢v- ç iY >¢Q L?B M i¬M; M;?2 H M?
@.¢5
@ h`mv M FB K H M? +O i - #„i ç¬m iW #•v ;B l i`l çB- ç iY >¢Q L?B M i¬M; iW +
M? m i`m /B i >mv i >ªB K¬MX S?"K H" M;QlB >mv i >ªB K¬M iW +'T EB K L¬i`l H
hYm EB K >Q" M; +?•M ç°M; iQ" M i?•M- H½Q çQ K„i M?bM p T?Q L?B T "Q+? h•
+MM; FB M [mv i +O L?B T "Q+? h•K- #B i h¬M; +?O +O KbM? ç½ ?¢ [mv i i•KX
@ *~M im•M FB K /K i¬M; +?O5
@ h`mv M FB K H M? +O i - #„i ç¬m iW #•v ;B l i`l çB- ç iY >mv M .QÆM; i¬M; iW
M? m i`m /B i >mv i >ªB K¬MX S?"K H" M;QlB >mv i >ªB K¬M iW +'T EB K L¬i`l H
@ h`mv M FB K H M? +O i - #„i ç¬m iW #•v ;B l i`l çB- ç iY h?B M >" h¬M; iW +„
M? m iBm /B i >mv i >ªB K¬MX S?"K H" M;QlB >mv i >ªB K¬M iW +'T EB K L¬i`l H
@ h`mv M FB K H M? +O i - #„i ç¬m iW #'v ;B l i`l çB- ç iY ",M; S?€+? K¬M iW +„
M? m i`m /B i >mv i >ªB K¬MX S?"K H" M;QlB >mv i >ªB K¬M iW +'T EB K L¬i`l H
@ h`mv M EB K H M? +O i - #„i ç¬m iW #•v ;B l i`l çB- ç iY hY G¬B i¬M; iW +'T E
i`m /B i >mv i >ªB K¬MX S?"K H" M;QlB >mv i >ªB K¬M iW +'T EB K L¬i`l H M- +
*?ûK i" M ;B i imv i5
Zmv i ç`M? F?¬M; +?9i bS+ b®M; M"v p M; H M M?B m H¬M i` M "€B L;mv i T?QM
G9+ M"v- K°i i M æ¢B bQ EB K i¬M; H M iB M; MlB,
@ *?d ;B i +'T EB K L¬i`l H M- F?l HÁM; #ªQ çªK i¬M; /•M iW EB K L¬i`l tm®M; F
#¼M +?9M;- +l M MX XX
h M M"v M;"T M;WM; Km®M MlB iB T H¢B i?¬B M?QM; w i`QM; çl +kM; ç½ ? i bS+
@ *?ûK i" M ;B i imv i b Q i? +?•M +?QM? H"K çQÊ+\\ .M b Q +kM; +ÁM `i M?B r
b€M; iÄX "€Q SM; F?¬M; b BX L;QlB i H"K ;b- ¬M; i`lB ç m i?'v- ;B[+?Q M;QlB
;B[+?Q +?9M; i K°i T?¬M bS+ b®M;X oB + M"v F?¬M; +-M M;?B M;l M[- +S [mv
G¬B h?B M i`¬K ;B¼M; MlB +kM; ç½ /Si F?Q€i pB + M"vX
h?'v G¬B h?B M ç½ MlB M?Q p"v- æ¢B bQ +€+ i¬M; F?¬M; B MlB i? K ;b M[X h?E
M?•M [mª Hm•M ??²B M m ;B i +?l + [m€ M?B m +?d i´ H"K +?Q i•K +?Q #` i`l M;¢B
M;¢B +?mv M H½M? M;° p" M•M; + Q +ªM? ;BÊB im pBX
LY M;"v b m- i` M çdM? "€B L;mv i T?QM;- b€m M;QlB #¼M GK+ h? M? M;²B [m M
i`QM; bm®iX
@ E?¬M; #B i F?B M"Q i?b T?€T i€+ +O GK+ æ¢B bQ pB M K" M- ç M H9+ çl M;QM
+l i? ;€M? p€+ K°i +?•M i?O p X

@ L?B T ?mvM? F?¬M; #B i- GK+ iB m ?[m ?„MX XX JBM? h?B M >¨ +Q`B M|B pW

@ " M,K5 " M,K b m- T?€T i„+ M?'i ç`M? pB M K½M5

@ *€B ;b\5

G¬M M¨v +?ŠM; `B M; KbM? L?B T "Q+? h•K- M; v +ª #®M M;Q`B G¬B h?B M +kM

@ GK+ iB m ?[m p¨v F?B M½vX XX

@ E?B M½v i`ªB [m K°i T?2M H½M? M;°- i ç½ ?B m `ä ? T?€T i„+X L;¨v pB M K½

GK+ h? M? +kM; F?¬M; ;B'm çB KX

@ " M,K QX XX

G¬B h?B M H~K #~K- ;B¼M; ç-v +ªK F?€B,

@ " M,K b m- 2 `^M; GK+ æ¢B bQ +ÁM +?Q [m€ ? B KQÆB b€m im´BX > B KQÆ

S?€+?- +?mv M M¨vX XX

v +O G¬B h?B M F?¬M; +-M M|B +kM; #B iX

@ *?Q /M H¨ îi?€M? ;BÈB hY >Q¨M;- M;Q`B ;B®M; M?Q GK+ iB m ?[m +kM; H¨ K'v

p¢M M,K F?| ;†TX

JBM? h?B M >¨ +kM; +ªK F?€B M|B

@ E?¬M; #B i GK+ ?mvM? +?m~M #` M;QM; F i EB K S?€+? Î MÆB M¨Q- imv `^M; >

F?¬M; T?ªB ç°M; iB M- M?QM; L?B T K¶ /U p¨Q >¢Q L?B M *?QM? E?Q çdM?- #ª

F?„+ pšM F?¬M; i?¨M? p'M ç X

:B`T?9i M¨vX L?B T "Q+? h•K p°B p¨M; H M iB M; M|B ç®B +€+? tQM; ?¬ +kM; H¨

"®M M;Q`B #¼M G¬B h?B M M?bM M? m- +kM; H° ` p #`i ç„+ /oX L?B T "Q+? h•

E?Q çdM?- K|M EB K "ªQ T?ÁM; M;U i?QÊM; T?~K M¨v #¼M ?¼ ç½ iWM; i?'v [m -

M?QM; +?®M; çÐ K°i FB K iQ¨M HU+ +O EB K i¬M çdM? T?QM; pšM F?¬M; i?¨M?

@ GK+ ?mvM? i?'v b Q ?ª\ hÈB H9+ ç| - #®M M;Q`B +?9M; i +kM; b) +?¢v iÈB ?° T

JBM? h?B M >¨ iB T H`B- €M? K„i +O +¨ #®M M;Q`B ç²M; i?`B M?bM p T?Q GK+

"®M M;Q`B JBM? h?B M >¨ ?B m `i `ä `¨M;- pÈB iQ +?'i M;° iQM? +O GK+ h? M?

b m M¨v Km®M iB M p¨Q +ªM? ;BÈB +O EB K :Bª imv ii? M?Q EB K h²- imv i ç®

o T?¬M L;QM; EB K h•K- +ªM? ;BÈB EB K æ¢Q h?€M? :Bª #Ä T?¨K M?"T i?€M?-

M;?o iÈB- +ªM? ;BÈB M?Q p¨v +?B +ÁM i²M i¢B i`QM; i`mv M i?mv i- H¢B H¨ K°

F?¬M; +?QM? K„i ;†T [m - pÈB i•K +ªM? +O i¬M; bQ EB K S?€+? #¼M ?¼ +kM; b)

KÈB H¨ bU i?"iX æ•v H¨ T?€T i„+ ?¨M? bU K¨ i¬M; bQ EB K S?€+? i¬M i?`X

GK+ h? M? i`¬K M;•K K°i H9+X ;"i ;"i ç-m,

@ o¨v ç i¢ M,K p`X

GK+ h? M? M;WM; K°i +?9i- b m ç| M|B iB T,

@ >B M i¢B +?mv M MÆB ç'v ç½ tQM;- i¢B ?¢ +ÁM +?mv M `B M; +-M H¨K- F?¬M;

@ *?ŠM; H) GK+ ?mvM? F?¬M; # [m M ioM? im ? v b Q\ GB i aQ h?B M M;~M M;Q

h?2Q M?Q #¼M ?¼ i?'v- i?`B ;B M # M,K M¨vX GK+ h? M? M M # [m M ioM? iK M

i„+- ` M Hmv M i•K +ªM? +?Q i?"i iBM? i?m¬M- +?m~M #` bœM b¨M; +?Q # M,K b

bBM? #B M ?| EB K M?X

@ E?¬M; #B i GK+ ?mvM? Km®M çB ç•m- M m F?¬M; T?ªB pB + [m€ F?| - +?9M; i

+ªM? ;BÈB EB K S?€+? F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M M?Ä- +?B +-M bÆ w K°i +?9i- F i +

G¬B h?B M M?bM GK+ h? M?

L;?2 G¬B h?B M ?ÄB M?Q p"v- GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;- i?-K M;?o + K M? K®B- # M i`ª HÌB,

@ h Km®M iÈB J M >Q M; EB K J°- ibK o¢M LB M >Q`M >²M i?ªQX

@ J M >Q M; EB K J° Q5

GB i aQ h?B M FBM? ?¬ i?`i i? M?,

@ LÆB ç! F?¬M; T?ªB H` ç` T?QÆM; i®i H`M? ;b- imv `^M; +! M?B m F€ #ªQ HBI p`Q ç!- M m ?ÆB bÆ w +kM; +! i? T?ªB M;½ tm®M;X

@ E?¬M; b B GK+ ?mvM? ;T i`QM; H9+ M?`i i?ÌB ç H`K ;b- i?ÌB ;B M # M,K ç®B T?ªB H` [m€ /`BX æÈB b m F?B M;QM; F i EB K S?€+?- iB M p`Q i`QM; ç! b) +! i?

GK+ h? M? i?-K +QÌB F?´- +?d H„+ H„+ ç-m,

@ >ªQ w +O +€+ p`X GK+ K¶ tBM i•K H½M?X L?QM; i¢B ?¢ ç„+ i°B pÈB M;QÌB- F >Q M; EB K J° M`v +kM; H` MÆB i¢B ?¢ T?ªB iB M p`Q- p`Q bÈK ? v Km°M +kM; F M[ T?€Ti„+ +O i¢B ?¢ +kM; ?ÆB ç†+ #B i- +kM; +-M ` M Hmv M M?B m ?ÆM KÈ

@ æ„+ i°B pÈB M;QÌB Q\

G¬B h?B M M;?2 p"v +ª FBM?- H¢B ?ÄB,

@ GK+ ?mvM? +! i? +?Q +?9M; i #B i? v F?¬M;\ hmv `^M; M,K M;QÌB +?9M; i Î M?QM; M m M,K M;QÌB ?ÊT H¢B- /M H` p`B ç¢B i¬M; K¬M i` M ;BÈB "¢+? GBM? +

@ E?¬M; b B GK+ ?mvM? +S M!B ` X GK+ ?mvM? K°i i?•M >¢Q L?B M \*?QM? E?Q- +?Q M;QÌB F?€+ F?BM? i?QÌM;- +?9M; i +! i? ;€M? p€+ i`i +ª- F?¬M; ? 2 M;¢B ;

G9+ h? M? i?Î /`B,

@ >ªQ w +O M,K p`X GK+ KÁ ç`M? i•K H½M?X "€i [m€ i`QÌM; M?•M [mª M`v H` /Q i`i T?ªB M?9M; i v p`QX

G¬B h?B M M;?2 p"v #B M b„+- i`-K M;•K K°i H9+- `®i +K+ i` M K†i H½Q H° ` p i`•M i`®B,

@ *?ŠM; H) H` XX

dRyX *?QÆM; dj, Zm, :BÈB GBM? æ¬

GK+ h? M? +QÌB F?´- ;"i ;"i ç-m,

@ *?Q M M ?ªQ w +O +€+ p`- i¢B ?¢ ç`M? i•K H`M?X

G9+ M`v pÈB #ªM H½M? +O #¼M G¬B h?B M +kM; T?ªB iÄ ` /Q /U- iU M?B M #¼M €K +?d M;QÌB M`QX

@ ob b Q GK+ ?mvM? H¢B /•v p`Q #¼M ?¼\ h?2Q i çQÊ+ #B iX #bM? i?QÌM; #¼M M m F?¬M; +! +?mv M +-M b) F?¬M; ?¢ ;BÈBX

GB i aQ h?B M + m K`v ?ÄBX

GK+ h? M? i? M /`B K°i iB M;- H„+ H„+ ç-m,

@ L?•M [mª i`QM; ç! F?¬M; i? K°i HÌB K` M!B ?ûi- w i®i +O +€+ p`- i¢B ?¢ ç`M? i h? M? ç½ F?¬M; iU i`K+ tm`i KbM? F?!B i¬M; K¬MX

hU i`K+ tm`i F?¬B i¬M; K¬M\

E?B M +?Q K°i p` ?° i¬M; i`QÎM; H½Q T?ªB iU i`K+ tm'i F?ÄB i¬M; K¬M- +ÁM H` K +QÎM; ;Bª i`QM; i¬M; K¬M- +?mv M M`v ç®B pÈB K°i i¬M; K¬M K` M!B F?¬M; M;?B HÈM H QX L?QM; #¼M ?¼ +kM; F?¬M; pb p`v K` F?BM? i?QÎM; GK+ h? M?- #ÎB p ç`M? +kM; b) H`K M?Q p`vX aQ pÈB pBM? M?K+ +O +€ M?•M KbM?- bU i²M pQM; - M?`i

h`QM; i¬M; K¬M- #¼M ?¼ ;ÎB ;„K p`Q ç! `i M?B m i?S- M?Q i?•M M?•MX #^M; ?[m /SiX

@ GK+ ?mvM?- iBM ` ,M; pÈB iQ +?`i M;° iQM? +O ?mvM?- i`QM; pÁM; i`,K M,K M? H9+ ç!- +?d +¬M [mw i¬M; iB M +`T "¢+? GBM?- +?Q /M h?€M? ;BÈB hY >Q`M; Km M;?o H¢BX EB K h?¬M bÆM b) F?¬M; +?Q T?ûT #¼M ?¼ /•v p`QX

G¬B h?B M M;šK M;?o K°i +?9i- b m ç! M!B- G¬B h?B M ç½ M!B ` M?Q p`v- #¼M +?mv M M`v F?¬M; i? M?9M; i v p`QX

GK+ h? M? +QÌB #bM? i?ªM- çSM; /"v F?) M;?B M; KbM? i?B H M,K M;QÌB,

@ L,K p`- ?"m ?°B ?[m F€5

@ >"m ?°B ?[m F€5 " M,K b m- >¢Q L?B M i¬M; b) [mûi b¢+? çQÎM; M;? M? ç!M G L?B T "Q+? h•K i`¬K ;B¼M; M!BX

GK+ h? M? ;"i;"i ç¬m- H`T iS+ ;B`K +?•M K°i+€B- M?€v K„i #B M K'i i¢B +?¶X "½

@ h®+ ç° ?B M i¢B +O GK+ ?mvM?- 2 `^M; ç½ F?¬M; /QÈB EB K h¬M #bM? i?QÎM ?„M H½M? M;° T?€T i„+ ? M`QX XX

@ h?B M S?QM; p` h?B M G¬B Q\ GB i aQ h?B M M;?B ?Q†+ çQ€MX

@ æ9M;- K` +kM; F?¬M; ç9M;X G¢+ ",M; u i`¬K ;B¼M; M!B

@ æ9M; p`vX JBM? h?B M >` iB T HìB,

@ G9+ GK+ ?mvM? T?€ M€i ?mv i K¢+?- /QÎM; M?Q i` M M;QÌB ç½ bBM? ` #B M ?mv MªQ- +?9M; i F?¬M; +ªK SM; çQÊ+ H` ? ;bX Zmª i?"i H`i`i H¢B i?"M? T?€T ?! i`QM; ç! M?`i ç`M? F?¬M; +?d çÆM ;BªM M?Q p`vX

_ F?ÄB *-K EB K i¬M;X GK+ h? M? +?¢v i?ŠM; p ?QÈM; #„+- M;U F?¬M; # v p ÈBK h?B M p` ;BÈB "¢+? GBM?X

>B M i¢B GK+ h? M? ç½ +?•M +?QM? H½M? M;° iBM? i9v +O T?€T i„+ S?QM; H¬ +kM; ç½ i?Q€i ` F?ÄB h?B M æ¢QX ob b Q H¢B bBM? ` #B M ?! M?Q p`v- GK L?QM; +?mv M /mv M?`i +! i? F?ŠM; ç`M? H`- +! HB M [m M iÈB æ¢B .B M h K h ?„MX æ¢B .B M h K h?"T GK+ +?Mv ç½ i¢Q M M F?¬M; ;B M EB K *?OM; +O ?„M

h•K i?¬M GK+ h? M? +?bK p`Q i`QM; æ M æB M E?Q >ªB- i`QM; F?¬M; ;B M EB K +ÁM T?€T i„+ ? \*?Q h?B M M?Q i`QÊ+X oÁK i`ìB p®M H9+ i`QÊ+ i®B ç2M- M v `U+ `ÐX h`QM; F?¬M; ;B M EB K \*?OM; K`m iQK i`„M;- +! K°i +² T?€T i„+ S?QM; C

S?QM; +?O- H¬B +?O T?€- T?QM; iÈB +U+ çB K- i?ìB ;B M çªQ HQm- H¬B iÈB +U M? M? H` F?¬M; i? T?€- +?d +! +SM; H` F?¬M; i? T?€X X

"° T?€T GK+ h? M? +?mv M ç°M;- F?¬M; ;B M F?¬M; M;WM; i`¬B [m /QÈB +?•M- p!M [m M? M;QÌB- M;QM; iK i?"M? FB K [m M; `U+ `ÐX EB K [m M; M`v iW ç¬m ç b„+- M;QM; iK +U+ ç°X

:BÈB EBK h?B M `°M; HÈM p¬ +MM;- QÈ+ +?WM; `°M; ?ÆM K`v +?K+ H¬M bQ pÈB ; L?ì +! F?¬M; ;B M `°M; HÈM M?Q p`v- HBM? #ªQ i?B M ç` +kM; M?B m ?ÆM ;BÈ GK+ h? M? +! i? iQÎM; iQÈM;X hÈB ;BÈB "¢+? GBM?- i?"K +?Q H` h?€M? ;BÈB hY i? M`QX

oÈB i®+ ç° ?B M ;BÌ+O GK+ h? M?- b m F?B ?„M H½M? M;° T?€T i€+ S?QM; G¬B
#"+- +?d`B M; S?QM; H¬B #°- #QÊ+ ` K°i #QÊ+ ç½ çΦi F?QªM; +€+? i€K i`,K /†
EB K aQ- F?QªM; +€+? T?ªB i,M; H M M;`M /†K +| i?W - +ÁM T?-M ?| i?•M h?`M
+?Q i?Y [m - imv M?B M +| i? iQÌM; iQÊM; M| b) çΦi iÈB i®+ ç° i? M`QX

*,M +S p`Q bU ;BªB i?Q+? +O G¬B h?B M H9+ i`QÊ+X GK+ h? M? ç½ +| i? F?ŠM
ç½ F?¬M; i? M`Q ;B[ ?„M HΦB- i`W T?B M; v iW ç-m `ÆB p`Q i`QM; GoM? oU+ +C

"B M ;BÈB +O ;BÈB EBK h?B M- pMM; ;B€T pÈB ;BÈB "Φ+? GBM? +?QM? H` i¬M;

GBM? æ¬ Î Zm, ;BÈB H` K°i pMM; ç'i F€ /`- M;?2 ç²M H` /Q K°i p` h¬M; bQ EB K S
h¬M; bQ EB K S?€+? M`v HΦB F?¬M; +| i?•M i? i²M iΦBX

GBM? æ¬ çΦB ç` +| +?m pB M,K i`,K /†K- /½v M9B [m M? +Q m®M HQÊMX hmv `
çB T- M?QM; M?[M; MÆB ?B K i`Î i`QM; ç| +kM; F?¬M; i?m ;b p€+? çSM; pU+ b•n
;B€+ FBM? i•K ç°M; T?€+?X

h?'v iQÌM; i?`M? + Q ? B i`,K i`QÊM; i`QÊ+ K†iX GK+ h? M? #B i GBM? æ¬ H` K°
ç²M M?Q KU+ F?¬M; #B i çQÊ+ t•v #^M; +?'i HB m ;bX .M H` pÈB M?½M HU+ +C
T?•M #B i çQÊ+ M;mv M HB m +O M|X

GK+ h? M? F?) +`m K`v- pW iÈB # M M;Q`B GBM? æ¬X GK+ h? M? ç½ +ªK i?'v
F?¬M; +| +?9i bBM? F?Q i²M iΦB- ?Q†+ +| i? M|B M m +| bBM? F?Q tm'i ?B M b) #

Zm, ;BÈB GBM? æ¬ +?QM? H` MÆB i`T i`mM; ?²M T?€+?- `i M?B m ?²M T?€+? F
ç'v iB M ?`M? i€B bBM?X æ'v H` iBM iS+ K` K°i i?€M; i`QÊ+ GK+ h? M? #B i çQÊ
GBM? æ¬X

GK+ h? M? +ÁM M?È F?B i`QÊ+ çB [m K°i >Q E?¬M; EB K oU+- ibK çQÊ+ ç² T?`
æ¬ M`v- M m F?¬M; +| im pB EB K >Q`M; F?¬M; / çB p`Q- +ÁM +?mv M [m, #Q +O
+kM; F?¬M; K¬ iª id KdX L?QM; i`QM; ç| +| M|B Km®M iB M p`Q J M >Q M; EB K J
æ¬ +| K°i i?¬M; çΦQ +| i? çQ M;QÌB i i?ŠM; hÈB J M >Q M; EB K J°X

J M >Q M; EB K J° F?¬M; T?ªB Km®M p`Q H` p`Q- M;QΦB i`W K°i i?¬M; çΦQ K`
i?¬M; çΦQ Î Zm, ;BÈB GBM? æ¬ K` i?¬BX

*ÁM p i?¬M; çΦQ K` B B +kM; #B i FB - Km®M iB M p`Q J M >Q M; EB K J°- p`v
;¼B H` h?B M ©Q æ` oU+ J *mM;X J +mM; M`v ?mv M #Q p¬ +MM; - çB p`Q i`QM
EB K i`"M iBM? i?•K /šM /„i- M m F?¬M; p`Q ç| +kM; +?d +| MQÊ+ #` HΦ+X

GK+ h? M? F?¬M; +| i?ÌB ;B M ibK K°i æΦB bQ ?B m #B i p EB K i`"M /šM çQÌM;
oU+ J *mM; FB - /M H` æΦB bQ iBM? i?¬M; M?B m HQΦB FB K i`"M æ` ;B B +kM;
pQÊi [m X .M +?Q ibK çQÊ+- i?ÌB ;B M # M,K +kM; F?¬M; çO çB p - +?Q M M`®
Zm, ;BÈB GBM? æ¬X

æSM; M?bM +Y i?`M? + Q HÈM- T?Q i`QÊ+ +Y i?`M? F?¬M; +| K°i #|M; M;QÌB
+MM; M;?B ?Q†+- M?QM; pšM çB p T?Q +Y i?`M?X

æ M i`QÊ+ +Y i?`M?- # M +ΦM? H®B p`Q i?`M? +| K°i i•K #B ç€ çSM; bWM; b[M
i`QÊM; - i` M K†i +| F?„+ b•m K'v +?[i?"i iQ- i` M iWM; Mûi +?[ç m +| p i K€m ç2
`²B- bBM? iY /Q i`ÌB5ô

GK+ h? M? i?'v p`v i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM; - KB M; H~K #~K,

@ o"v i?b i®i [m€X X

hmv `^M; KB M; M|B p`v- M?QM; GK+ h? M? pšM i`T i`mM; + Q ç°- p`M +?mv M G
i?S+ ` M;Q`B +Æ i? X

*€B ;b\5

GK+ h? M? +?'M ç°M; - H9+ M`v ?„M T?€i ?B M ` - F?¬M; M;Ì ?²M i?S+ +O KbM
i?QÌM; ?²M i?S+ +| i? # Q i`MK i`QM; T?ΦK pB ? B i`,K /†K- H9+ M`v F?¬M; M;Ì +?

T?¢K pB p`B +?K+ /†K K` i?¬BX >ÆM M[i?ìB ;B M i`¬B [m - T?¢K pB # Q i`MK +
;B^K tm®M;X a m i?ìB ;B M i`M MY MûM M? M;- `®i +K+ T?¢K pB # Q i`MK +O
i`QM; T?¢K pB KQìB /†KX

S?¢K pB KQìB /†K ç®B pÈB æ¢B bQ EB K æ¢Q ;¬M M?Q F?¬M; +| M?B m i€+ /KM
H`T iS+ i`B m ?²B ?²M i?S+- +® ;„M; +^K SM; #®M # - /M H` +?9i T?QM; i? M? +K
;B€+ +O ?„MX

æB p`Q GBM? æ¬- +€B i`QÈ+ iB M ç`T p`Q K„i H` çQìM; b€`°M; i? M? i? M; [m M;
b® çbM? ç`B H¬m +€+ çQÈ+ t•v /UM; iBM? t^Q p¬ +MM; - +ÁM +| `i M?B m [m¬v ?`
+| i? M?bM i?`v ?ÆB M|M; #®+ H M F?¬M; - M?QM; [m, /`H` ?„M F?¬M; i?`v K°i #|
BX XX GK+ h? M? M?bM [m M? #®M T?Q - M?€v K„i ç½ tmv M i?`m T?¢K pB M, K
æ¬X Zm^ h?`i F?¬M; +| K°i M; QìB M`Q5

E?¬M; +| K°i #|M; M; QìB- #B i?ÄB B ç•vôc

@ ob b Q F?¬M; +| B +^ GK+ h? M? ;B`i KbM? FBM? ?½B,

@ *?ŠM; H) ;†T T?^B #B M +® ;bX o®M ?„M ç M; Km®M ibK H®B p`Q J M >Q M; EB
+| +Æ ?°BX

L; ?o ç M M°B /mM; ;?B i`QM; ç² T?` F?B i`QÈ+X GK+ h? M? H`T iS+ #QÈ+ p`Q i`
M`v +kM; +| F?|B # T #®+ H M- i? M?QM; F?¬M; +| B i²M i¢BX GK+ h? M? H M H
M;²B tm®M; H†M; H) +?ì çÈB- î Zm, ;BÈB GBM? æ¬- b m F?B ç K tm®M; KÈB +| €

æ•v H` çB m K` ç² T?` FB ;?B H¢B- +ÁM M;mv M M?•M pb b Q i?b i`QM; ç| F?¬M; ;
KÈB +| €M? K†i i`ìB +?mv M ?Q M; çQìM; M?Q p`v- GK+ h? M? +kM; Km®M ibK ?E

" M i`QM; GBM? æ¬ F?¬M; +| €M? K†i i`ìB /M H` # M M;`v #-m i`ìB +kM; K°i K`m t
i`¬B [m - K`m t€K i` M i`ìB +kM; M;`v +`M; M²M; ç`K ?ÆM- +kM; /¬M /¬M M;½ b M

oM XX

aQM; +Y i?Q€M; ç°M; - M; Q`B +Y p M; H M iB M; ;B| i?`B pM pM- +ÆM ;B| M`v p-
GK+ h? M? +?Q /M pÈB im pB +O ?„M ?B M i¢B +kM; F?¬M; M?`M çQÈ+ T?^B `MM

@ æ•v H` ;B| ;b p`v- +?ŠM; H) KbM? i`9M; ;B| `²B b Q\

h`QM; i?Q€M; +?®+X GK+ h? M? Kî #WM; ? B K„i- i?¬K çQ€MX

G¢B +| K°i +ÆM ;B| F?€+ i?`B p`Q- [mûi [m M; QìB GK+ h? M?X >„M +`M i?“M ibK
M M M;QM; i`¼M; p¬ +MM;X E?¬M; M;ì ;B| M`v i?`B b•m p`Q i`M EB K >²M p`i?S-
pQ #` ;B| M`v i?`B [m - +?Q M M pW `²B bBM? ` +^K ;B€+ F?¬M; `ûi K``mMX E€

L?QM; GK+ h? M? +?Q +| ?`M? ç°M; ;bX # M M; Q`B +Y b` #¶M; M?B M HQ€M; i
[m€i i?ûi- i` M? +½B- +| çO +€+ HQ¢B i? M? •K +O H½Q M?•M- M[ M?•M- i` M?Ä

*| M; QìB5 GK+ h? M? #QÈ+ ` K°i #QÈ+- M?€v K„i ç½ iÈB +Y b`X æ•v H`X XX

L; Q`B çQìM; p®M i`QÈ+ ç•v BK „M; F?¬M; M; QìB- F?¬M; M;ì H9+ M`v ç½ tm`i ?B
?`M; i`®M; i`ÆM H9+ i`QÈ+- i` M H¬m +€+X X- ç²M; i?ìB tm`i ?B M `i ç¬M; M; Qì
+?Q i` M çQìM; T?® `°M; `½B +ÁM +| i` M?Ä +?¢v M?^v +?ÆB çM - F?€+? #° ?`
iB M; [mî i`€+?X

dRRX *?QÆM; d9, "Q J"i *O Zm, :BÈB

h` M M?[M; H¬m +€+ #^M; i`9+ t M?- i`QM; M?[M; [m¬v ?`M; #^M; ;¶- i` M çQìM; T
H¢B p¬ +MM; M?°M M?`T- 2 `^M; +| iÈB K`v i`, K p¢M M; QìBX GK+ h? M? /MM; *?•M
iQ`M Zm, ;BÈB GBM? æ¬ F?¬M; M;ì ç¬v +?“i +^M; QìBX

>„M M;~M; ç¬m M?bM H M F?¬M; - H9+ M`v i` M #-m i`ìB ç½ tm`i ?B M K°i p¬M; /Q
[m€B /`X >`Q [m M; /Q p¬M; /QÆM; M`v iÄ ` +?ŠM; M?QM; F?¬M; H`K +?Q GK

M;QÊ+ HϕB +^aK i?'v K,,i HϕM? M?Q MQÊ+ bm®B i`QM; t M?X •M? K†i i`ìB FB /Q
?²M T?€+?X

E?¬M; +| bBM? F?Q5 :-M M?Q i`QM; M?€v K,,iX GK+ h? M? ç½ çQ€M` - F?¬M; M
ç•v F?¬M; ? i²M iϕB H'v K°i iB bBM? F?Q5

GK+ h? M? ;B"i KbM? FBM? ?½B H"TiS+ tQ v M;QìB- H9+ M"v +Y T?ÁM; ç°i M;°i
@ æ•v H"X XX

L;QìB KÈB #QÊ+ p"Q H" K°i i M iB m M?` K†+ €Q t M? +ÁM`"i i` @ i` M p B p'i K°
i`,M;- H9+ M"v v M?bM i?'v GK+ h? M? i`QM; T?ÁM;- +kM; p¬ +MM; bYM; b®iX

@ L;QìB b®M; Q\

GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;- # M ?ÄB,

@ *?ŠM; H M;QÆB H" M;QìB b®M;\

@ L;QìB b®M;\

h M iB m M?` FB M;~M` - H"TiS+ tQ v M;QìB ç|M; +Y T?ÁM;- b m ç| çB M? M? iB
` ç|M; Hm¬M +Y b'X

@ S?^aB +?,M; M;"B H" M;QìB b®M; # M M;Q" B\ ob b Q /€K +?ϕv iÈB ç•v- M;"B K
M;"B ?½v`ìB F?ÄB ç•v +?Q K mX

a m F?B i M iB m M?` FB ç|M; +Y b' - p°B p" M; M|B pÈB GK+ h? M?X

@ a Q p"v- î MÆB M"v +O +€+ M;QÆB F?¬M; i? +| M;QìB b®M; ? v b Q\ GK+ h?

@ «B- pb b Q M;"B F?¬M; bÊ +?9i M"Q p"v\ .M H" EB K *?O- EB K oQÆM; # M M;Q
+kM; T?^aB +? iX L;"B ç•v F?¬M; +| M' B K°i i? M? FB K- M m M?Q #` T?€i ?B M-
i?•M i? - [m,M; p"Q Q *?mv M aBM?X

@ o` iB m + M"v +| i? M|B +?Q i M;?2 K°i +?9i p Zm, ;BÈB GBM? æ¬ ? v +?,M;\

@ E?¬M; çQÊ+X Zm, ;BÈB GBM? æ¬ +?9M; i +| [m} ç`M?- F?¬M; i? iB i H° #'i +
M m F?¬M; +?„+ +?„M b) #` M?®i p"Q KQìB i€K i-M; ç` M;K+- i`¼M çìB F?¬M; çQ

h M iB m M?` M|B iÈB ç•v- i` M K†i F?¬M; F?ÄB H°` p ?Q^aM; bÊX

L?QM; M; v iS+ F?„+X v ç½ i`M ioM? HϕB- MQm +?†i ®M; i v €Q GK+ h? M? M|B,

@ L;"B ?½v i`®M çB i`QÊ+ ç½- iB m M?•M b) ibK +?Q M;"B K°i #° [m, v- i`®M [m K
p'M ç - çÈB ç M ç K- M;"B ?'v H"TiS+`ìB F?ÄB X

@ _ìB F?ÄB Q\

GK+ h? M? /MM; *?•M GQM; L?½M M?bM tmv M [m +Y b' - M?bM p-M; /QÆM; i` M
bBM?` K°i w M;?o [m€B /`- î Zm, ;BÈB GBM? æ¬ M"v # M ç K i`î i?"M? # M M;"v-
ç KX

_ 'i M? M?- i M iB m M?` FB ç½ çB K°i +?mv M i`î p X G-M M"v i`î p - i` M i v v +
#^M; p^aB t M?- i` M v T?K+ +| K°i KB M; p€ M?bM i?'v`ä`"M;X L?QM; M?bM #° /
+MM; i`•M i`¼M;- ?B M M?B M H" i?S M"v p¬ +MM; [mw ;B€ ç®B pÈB vX

@ L;"B K†+ p"Q çB- b m ç| M? M? i?2Q iB m M?•M` M;Q" BX >¬K M v M;"B i?2Q
M|B H" #B m + ?¼t +O iB m M?•M- +?d +¬M i`" i°M p"Q ?"m çQìM; K°i M;"v- +k
?B MX

a„+ K†i t M? t Q +O i M iB m M?` ?ÆB YM; çÄ- +¬K #° v T?K+ p<sup>a</sup>B i` M i v çQ +?

*?d HB + K,,i M?bM [m X GK+ h? M? ç½ çQ€M` i M iB m M?` i` im' B M"v H" K°i M
GK+ h? M? F?¬M; [m M i•K M?B m- H"TiS+ i? v ç' B #° v T?K+ #^M; p^aB t M? FB
bBM? F?Q5

L; v b m ç|- b m F?B GK+ h? M? K†+ p"Q +€B çQÊ+ ;¼B H" [m, v FB - bBM? F?Q i`
;B K +—KX GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;- H"TiS+ i?m HB K H¢B bBM? F?Q

Gw u çQÊ+ #° EB K L;mv M +¬M; M¬v- p¬ibM? F?B M +?Q v iB i FB K çQÊ+ F?¬M
;BÈBX æQÆM; M?B M v +| i? im Hmv M iÈB çQÊ+ +ªM? ;BÈB EB K *?O ? v F?¬M
i? M"QX

hm v `^M; M;m²M ;®+ +O [m, p" M;QÌB b®M; F?€+ M? m- M?QM; iQ +?'i H¢B ?Q"i
+O i M Gw u M¬v +?d i®i ?ÆM M;QÌB #bM? i?QÌM; K°i +?9i- +ÁM +?Q ç¢i iÈB KS

G"TiS+ /U i?2Q bU +?d çB K +O GK+ h? M?X Gw u #„i ç-m Hmv M i"TFB K H°
çQÊ+ v +? +¬M; M;¬v +,M; M? M?- F?¬M; # Q H•m ç½ +?'i ç-v +ª K°i T?ÁM;X

@ æQÊ+ `²B- b m M¬v H½M? M;° i? M"Q T?ªB i`¬M; p"Q #ªM i?•M M;QÆB- w +ªM?
*?O- i ç½ F?„+ b•m p"Q ç-m M;QÆB- +?d +¬M M;QÆB +| çO M;° iQM?- p"v +| i?
i?O FB X

L?bM Gw u i`QÊ+ K†iX GK+ h? M? ?¢ ;B¼M; M|BX

Gw u M;?2 p"v ?ÆB bYM; b®i- b m ç| H"TiS+ [m€ `¢T tm®M;- +mM; FQM? /"T ç-m

@ æ² M?B #€B FB M bQ T?KX

GK+ h? M? H„+ H„+ ç-m,

@ Zm M ? ;B[i pÈB M;QÆB +?d H" ;B Q /`+? K" i?ìB M;QÌB [m, +€+? #B i- M;QA

@ E?¬M;- M;QÌB i`mv M +?Q Gw u EB K L;mv M *¬M;X EB K T?€TiBM? i?•K- +?Q
+| i? i`Ì M M tm'i +?9M; ?ÆM M;QÌBX •M ibM? M?Q p"v- +ª çÌB Gw u F?¬M; i? M"

GK+ h? M? ?ÆB FBM? M;¢+- M?2Q K„i M?bM F„i?B m MB M M¬v- iW €M? K„i FB
i?¬v çQÊ+ #|M; /€M; +O KbM? F?B i`QÊ+ - i`QM; HÁM; i?-K F?2M M;ÈBX

@ Gw u- H M bQÆM; T?ÁM; ÎH-m # [mûi /¼M K°i +?9i- +| F?€+? M?•M b„TiÈBX

" M M;Q"BT?ÁM; +OB p M; H M i? M?•K +O *?m [mªM bUX Gw u H¢B F?QK M;QÌ
KÈB `ìB F?ÄB T?ÁM; +OB- +ÁM H¢B K°i KbM?X GK+ h? M? iB M i v #´ K°i FB K +
i?•M +?bK p"Q +?mv M i`QÊ+ K„iX

Zm, H" iW ?²M T?€+? #B M ?| K" i?"M?- i` M M;QÌB +kM; +| i²M i¢B F€FBM? #€i
iOv- +?Q iÈB æ M æB M E?Q >ªBX h?-M æbM? i?S+ ?ªB +kM; i²M i¢BX æB m F?
M;QÌB b®M; +?QM? H"X # M i`QM; h?-M æbM? i?S+ ?ªB +O [m, F?¬M; +ÁM i²M i
+| K°i Hm²M; bQÆM; KM K"m p" M; M?¢i i`QM; h?-M æbM? i?S+ ?ªB i? v i? bU i²M

GK+ h? M? /MM; *?•M GQM; L?½M [mûi F?„T GBM? æ¬- ç½ T?€i ?B M ` K°i p" B
i?QÌM;X L?QM; MÆB 'v- /M H" *?•M GQM; L?½M +O ?„M +kM; F?¬M; i? M?bM i?

" M M;Q" B [m€M i`¼- H9+ M¬v +| K°i ç°B im-M p ç M; çB iÈB

*€B ;¼B H" im-M p - i?2Q M?Q GK+ h? M? i?'v- +?QM? H" EB K :Bª- +?d H" i` MM
;B€T K"m ç2MX E?ªB ;B€T M¬v p¬+MM; [m€B /`- +?Q /M GK+ h? M? /MM; *?•M GQ
K†i- +kM; +?d +ªK M?"M çQÊ+ K°i bU H¢M? H)Q •K i`-K- *-K ç-m ç°B im-M p
i?•M F?Q€+ F?ªB ;B€T b„+ t M?X

h?2Q M?Q HìB F +O Gw uX GK+ h? M? çQ€M `^M; i M i`mM; MB M ;B€T t M? M¬v
i?O +| mv HU+ M?Q EB K *?O- K" i?U+ HU+ +O im-M p +| + Q +| i?'T- i?'TH" EB
+T EB K aQX J" ç°B im-M p M¬v T?-M HÈM H" EB K E?€+?- +?d +| p" B i M H" EB
? B KQÆB M;QÌB ;BìT?9i M¬v ç M; M;?B K +?dM? çB H¢B Î;B[çQÌM;X "iF H" t
çB çQÌM; +kM; F?¬M; /€K iÈB ;¬M i`QM; pÁM; K'v i`QÈM;- i` M M;QÌB B ¼M ?¼X G
b€i F?Q /¬v ç†+X

@ *?m +?QÌM; [m¬v- +?Q +?9M; i p" B +QM ;¬ MQÈM;- +?9M; i K M; çBX

h`mM; MB M €Q ;B€T t M? çB p"Q [m€M i`¼- +?d i`QM; i?Q€M; +?®+- iQ" M #° i-M

@ - H" oB M hm-M i?O- +?QM? H" F?€+? [mwX Gw u- iB m iY M;QÆB K m p"Q # T
+€+ p` æ¢B M?•M K M; çB- M? M? i v M? M? +?•M K°i +?9i5

G½Q M?•M +?QÎM; [m-v pW +m®M; [mQi +?¢v` M;? M? ¢|M- pW [m€i #ªQ Gw u
 @ .¢- iB m M?•M ¢B H`K M; vX
 G9+ M`v i` M H-m ? B K°i i M iB m M?`i` im´B ¢ M; #QM; i?S+ ,M tm®M; /QÈB-
 im-M p p`Q H-m K°i- i`QM; HÁM; FBM? ?½B K•K i?S+ ,M i`QM; i v`mM H M- H" T
 ? B tm®M; X
 @ *~M i?"M5
 h M iB m M?`FB FBM? ?¬ i?'i i? M?- K•K i?S+ ,M `ÆB tm®M; ¢9M; p`Q ¢-m Gw
 F?¬M; ? bmv M;?o- ;BÆ i v ¢|M H'v K•K i?S+ ,MX h`QM; F?QªM? F?„+ M`v- i`QM
 K M; i?2Q w +ªM? *Y h`¼M; L?QÊ+ E?BM? +O GK+ h? M? F?B i`QÊ+X XX
 @ X XX
 h M i`mM; MB M FB p®M ¢½ pmM; FB K +?d` ¢`M? ¢Ð H'v- H9+ M`v F?) F m H M
 Gw u +?^K +?^KX J` H9+ M`v- K•K i?S+ ,M FB ¢½ M^K p[M; p`M; i`QM; i v Gw u X
 @ æ¢B M?•M- i M M`vX XX
 J°i i M im-M p +| M?½M HU+ T?Q b m iB M iÈB- F i B i M i`mM; MB M M|B M?Ä
 [m v b M; #ªQ Gw u,
 @L;QÆB iÈB ¢•vX XX
 Gw u M;"T M;WM; K°i +?9iX # M ¢B iÈB i`QÊ+ K†i i M hm-M i?O,
 @ hB m M?•M #€B FB M hm-M i?O æ¢B L?•MX u F?QK KbM? i?B H
 @ *?B m i?S+ pW `äB +O M;QÆB `i F?€- +?,M; ? v ¢½ ?¼+ +O B\
 i` M K†i oB M hm-M i?O MÐ K°i MK +Q`B ¬M ?Á - M?QM; /M M?Q p"v- pšM F?| +?2
 iQ€i` M²M; ¢"KX
 Gw u ;B"i KbM? FBM? ?½B i?-K #B i F?¬M; tQM; - M?QM; Mûi K†i pšM iÄ` #bM?
 @ *?d H`M;"v i?Q`M; iB m iY M?•M`¶B- +? +OB HQ¢M H M K` H½M? M;°` X
 @ *? +OB Q\
 oB M hm-M i?O #B M b„+- b€i F?Q i` M M;Q`B i`QM; M?€v K„i #¢Q T?€i- K°i i`"M •
 ¢€M? Gw u p,M; HQM; H®+ K'v pÁM; X
 @ L;QÆB /€K ;¢i i b Q\
 oB M hm-M i?O i`-K ;B¼M; [m€i,
 @ *?d +? +OB HQ¢M H M K` +| i? #B M ?|` FB K H° +Æ #ªM- +| i? H½M? M;° ¢C
 E?BM? Q\ o®M i Km®M +'i M?„+ M;QÆB- M?QM; F?¬M; M;`M;QÆB /€K HW ;¢i #
 @ Gw u- M;QÆB +ÁM F?¬M; K m i?dM? i°B pÈB oB M hm-M i?O- /"T ¢-m K m H M
 p"v +ª FBM?- H" T iS+ M?bM Gw u ;'T ;B¼M; M|B,
 @ L;QÆB Km®M ?¢B [m€M i`¼ i b Q\ G9+ M`v oB M hm-M i?O M|B #^M; ;B¼M; F?
 @ LB K ibM? im´B M;QÆB +ÁM M?Ä- H'v ¢B M i`+? EB K æ¢Q +O M;QÆB` ¢•v-
 iÈB hm-M #° #€Q / M?X h?'v M;QÆB +| iQ +?'i i®i- p"v +S ;B M?"T p`Q ¢°B +O i
 *€B ;bX XX
 *?Q Gw u i`Îi?"M? im-M p \ G½Q L?•M +?QÎM; [m'v bYM; b®i- M?bM +?^K +?^K Gv
 M;`i i` M M;Q`B v H¢B +| ¢B M i`+? EB K æ¢Q- ?ÆM M[t2K` +ÁM ? i bS+ #'i T?
 [m M; +O oB M hm-M i?O- +kM; F?¬M; iS+ ;B" M iÈB KS+ M?Q p"v- pb b Q H9+ i`
 XX

dR8X *?QÆM; d3, h`"M *?B M Ë hm-M "° Ui?QÊM;V

oB M E?´ i?´v p"v i`QM; HÁM; FBM? ?½B- M?bM >Ä aB >´ pÈB p F?¬M; i? iBM
i`QÊ+ FB i?m T?K+ +QM >Ä aQ >´ M"v K'i #B i # Q bS+ HU+- F?¬M; M; Ì p` æ¢B M
T?K+ i`QM; M?€v K„iX h?U+ HU+ M?Q p"v- i?"i bU H"X XX

>Ä aQ >´ F?¬M; ? M?9+ M?Q+? K^av K v- +S K†+ +?Q GK+ h? M? H2Q H M HQM;
H2Q H M- M| +kM; F?¬M; T?€i` iB M; ¸°M; M"QX

*QM >Ä aQ >² M"v #B i çQÌM;X hm-M #° M^K Î;B[GBM? æ¬X æ¬B +€M? F?´M
F?B M +?Q #KB ç'i imM; # vX >Ä aQ >´ i?2Q ;B| # v H M- #„M M? M? p"Q i`QM; i

Gw u H-M ç-m iB M çQÊ+ # v H M F?¬M;- p¬ +MM; ?QM; T?´M- M?QM; +kM; +| ?A
h? M?- Î i` M F?¬M; + Q K'v i`,K i`QÊM;- M m M?Q `ÆB tm®M;- #^M; p"Q im pB +C
+? iX

h` M F?¬M; +kM; +| M?QM; Zm, i?9 F?€+ M;U F?¬M; K" # v- ç€K Zm, i?9 p" HBM?
F?€+ M? m- # M i`QM; i´ F?B m i?¬M ?^aB +O +?9M; +kM; +| K°i Hm²M; ?²M T?€+

GK+ h? M? /MM; *?•M GQM; L?´M M?bM F?„T F?¬M; i`mM;- T?€i ?B M` +| F?¬M
K°i p" B HQ" B i`ÌB bBM? #B i # v- M?QM; HQ" B F?€+ ç m H" Zm, i?9 iS ;B B- i?"K
` K°i +QM Zm, i?9 M;k ;B BX

:B[GBM? æ¬ +| K°i iÁ T?O ç i?"i HÈM- # M+¢M? T?O ç M"v +ÁM +| K°i iÁ T?O
iÁ T?O ç M"v +| K°i +?B + #B M i`2Q + Q i` M F?„+ ? B +?[, hm-M #°X

æ•v H" hm-M #° +O GBM? æ¬- K°i i`QM; KQÌB ç¢B +?O i?"M?X hmv`^M; # M;Q`
M;?B K ?MM; po- M?QM; # M i`QM; +kM; +| çbM? ç" B H-m +€+- ?Q +Ä +€ +?BK F
?² M QÊ+ i`QM; t M? F?¬M; HÈM H„KX i` M ?² +| K°i +?B + +¬m ç€ #„+ M; M;- i`
?bM? HQM; T?QÊM;

>Ä aB >² iW i` M F?¬M; ?¢ tm®M;- i`QÊ+ T?O ç hm-M #° +| F?¬M; Qi M?´`¢T i
h? M? F?¬M; #B i +| +| i€+ /KM; ;b- K½B iÈB H9+ M"v KÈB #B i- ?| ` M?QM; M?
[m, i?9X

@ oB M E?´X æ¢B M?•M +€+ M;QÌB ç•m\

>Ä aQ >² pW ç€T tm®M;- H"TiS+ +| K°i ;B¼M; i?¬ H¶ p M; H MX GK+ h? M? [m
M?´`¢T +| K°i i M ç¢B ?€M p¢K pÐ i?•M +kM; F?Q€+ F?^aB ;B€T K"m t M?X L;QÌB
iÈM- b€i F?Q i` M M;QÌB M;QM; ç¼M; ;¬M M?Q i?"M? i?U+ +?´iX

*?Q /M GK+ h? M? +?d M?bM [m K°i +€B- +kM; +^aK i?´v K°i +¶ F?Q iS+ H¢M? H¼
b€i F?Q [m€ HÈM5

GK+ h? M? i?Q€M; ¸°M; i`QM; HÁM;- H"TiS+ çQ€M` M;QÌB M"v F?B +ÁM b®M;
F?¬M;- H"K b Q +| b€i F?Q ?MM; K¢M? M?Q p"v çQÊ+X XX

æ²M; i?ÌB ?²M i?S+ +O GK+ h? M? +kM; /Á tûi FBM? M;¢+ T?€i ?B M` # M i`QM
+| K°i ;B¼i ?²M T?€+? EBK .`+?- +?d +| çB m HÈM ;'T ç¬B +O oB M hm-M i?OX
ç€M? ;B€ M;QÌB M"v- v +kM; T?€i ?B M` bU i²M i¢B +O GK+ h? M?X

@ L;QÆB H" B\

h?´v GK+ h? M? K°i i?•M €Q p^aB t M?- ç¢B ?€M p¢K pÐ FB H¢M? HMM; ?ÄBX

GK+ h? M? +`m K"v- [m v ç¬m H¢B M|B,

@ .¬M çQÌM;5

@ æ¢B M?•MX XX

oB M E?´ M;~M M;QÌB- b m ç| M;?B M`,M; M|B,

@ æ¢B M?•M F?¬M; +^aM ç w iÈB M;QÌB FB XX

oB M E?´ /šM çQìM;- #¼M GK+ h? M? çB p T?Q ç¢B K¬M hm¬M #°X

@ L;QÆBX XX

æ¢B ?€M p¢K pÐ FB i`QÈ+ iB M H¨ bYM; b®i- b m ç| iS+ ;B”M ?W H¢M? K°i iB M ç°M; ;bX u #B i #¼M oB M E?´- i?QìM; M;¨v K’v M;QìB M¨v M?bM i?’v v ç m T?ªB F ?B M ;Bì H¢B F?¬M; i? K ç w iÈB v- M m F?¬M; T?ªB ç½ K„+ # M? çB M `²BX p”v

L?QM; i€B bBM? H¨K [m,- +| i? bBM? # M? çQÈ+ b Q\

@ G•K G”T5

@ *| i?m°+ ?¢X

@ æB i?2Q t2K i?Y #¼M +?9M; Km®M H¨K ;bX

@ .¢5

æB iÈB i`QÈ+ +Y hm¬M #°X oB M E?´ # M iBûM H M i`QÈ+ ? B #QÈ+- F?) i?B H ç| H¢B çQ ` i?S; b ç| i`QM; i v +?Q ? B i M i?O p X > B i M M¨v F?¬M; M|B HìB M çB p¨Q- K¨ GK+ h? M? i?’v `ä- i?S K¨ oB M E?´ çQ +?Q ? B i M M¼ +?QM? H¨ ? M;¼+ - K¨ i`QM; K¶B #bM? #¢+? M;¼+ M?Q p”v +?S F?QªM; i`,K ?²M T?€+? /¢M; i

o¨Q i`QM; hm¬M #°`²B- GK+ h? M? F?¬M; /MM; *?•M GQM; L?½M [m M b€i M[X > M¨v +| p¨B ç¢Q F?Q iS+ ?MM; K¢M?- F?¬M; FûK æ¢B bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M +?9

ZOv ;BÈB M¨v p¬ +MM; F€ /`X GK+ h? M? +kM; F?¬M; M„K +?„+ `^M; *?•M GQM; L M;QìB M¨v T?€i ?B M ? v F?¬M;X

S?O ç hm•M #° +| +?m pB +?WM; KQìB K€v /†KX i`QM; ç| çQìM; ç€ M; M; /¼+ - ? F?| HÁM; T?•M #B iX hmv M?B M oB M E?´ +kM; +| +€+?- v # M i bK K°i i M im¬M +QM çQìM; ç•K M; M; `) /¼+ - `®i +K+ KÈB iÈB K°i iÁ i?¢+? çB M + Q HÈMX

@ L;QìB iÈB /WM; #QÈ+- ç•v H¨ i`¼M; ç` hm M #°- M;QìB F?¬M; T?”M bU F?¬M; ;

* M? +Y MÆB ç•v +kM; H¨ ? B i M hm¬M i?O i?•M F?Q€+ €Q ;B€T t M?- H9+ M¨v H”T iS+ H M iB M; F?B M i`€+?X

GK+ h? M? M?bM H MX T?Q i` M ç¢B çB M +kM; +| K°i i’K #B M ç€X i` M +| F?„ hm¬M #°X

@ o` æ¢B M?•M M¨v- +?9M; i Km¬M +¬m FB M æB M +?OX

@ æB M +?O Q- p¨B i M im¬M p M?Q M?Ä +€+ M;QÆB K¨ +kM; Km®M ;†T æB M +?

h M i?O p FB H° p F?BM? i?QìM;- HB + M?bM #¼M oB M E?´ K°i HQÊiX L; v +ª +?d +| p¨B i M im¬M p - +kM; /€K +¬m FB M æB M +?O\

@ sBM p` æ¢B M?•M M¨v i?¬M; #€Q ;B9T K°i iB M;- +?9M; i +| ç¢B bU +¬M #~K #†

@ æ¢B bU\ *€+ M;QÆB +?d H¨ K°i ç€K im¬M p M?Q M?Ä- +| ç¢B bU ;b +?S\ *ÁM +kM; /€K iU iB M iB M p¨Q hm¬M #°X i bK +? i? v b Q\

h M hm¬M i?O M¨v M?QÈM; K¨v- [m€i iQ pÈB oB M E?´X

@ æ•v H¨X XX

@ æ i X

GK+ h? M? F?Q€i i v M;„i HìB oB M E?´X

@ L;QÆB H¨X XX

@ •KX XX

L?QM; h M hm-M i?O FB +?Q F`T KÎ KB M;- K°i iB M; M² HmM; i`lB +?Êi p M; H
 K†i ç'i +?'M ç°M;- K` çΦB çB M hm-M #° b m HQM; ? B i M hm-M i?O i`QM; M?€v
 b€M; p`M; +?|B K„iX p-M; b€M; +?ÊT H|2 ? B H-M- b m ç| iB m h M- K` hm-M #° +
 @ L; QlB M`Q /€K H`K HQΦM # M M; Q`B\

G`T iS+ iW i`QM; çΦB çB M p M; H M K°i; B¼M; M|B mv M; ?B KX :B¼M; M|B M`v
 iS+ +ªK i?'v ?²M T?€+? +O KbM? ?ÆB `mM; ç°M; X

GU+ ?²M T?€+? [mª i?'i ?MM; KΦM?5

GK+ h? M? ;B`i KbM? FBM? ?½BX æ®B T?QÆM; +'i iB M; +?d /U p`Q HU+ ?²M T?
 FB K M; mv M M`QX

GU+ ?²M T?€+? +O M; QlB M`v imv `^M; F?-M; iBM? i?m-M #^M; ?„M- M?QM; HΦB
 H-MX :-M M?Q i`QM; M?€v K„iX GK+ h? M? ç½ T?€M çQ€M `X

@ •KX XX

*Y ç€ +O çΦB çB M +?'K `½B KÎ ` - # H½Q M?•M +MM; #QÊ+ ` X J` i`QM; M?€
 h? M? H`T iS+ i`T i`mM; p`Q H½Q M?•M Î ;B[X L; QlB M`v ç-m i|+ #Φ+ T?Æ- i` M
 ?²M T?€+? K`m p`M; M?Φi- ç²M; i?lB +ÁM +| K°i +¶ h?B M æΦQ mv M; ?B K +?'i +
 i`QM; ;B•v T?9i H½Q M?•M M`v tm'i ?B M- i'i +ªK¼B M; QlB Î ç`v ç m #` +?'M M?B
 +, M M; mv M ?²M T?€+? - ç' B pÈB M; QlB ç½ i`Î i?`M? [m, +`M; +| i€+ /KM; +?-M M

@ L; QlB T?QÆM; M`Q iÈB ç•v ;•v HQΦM\

G½Q M?•M pW ` F?ÄB +Y çB MX i`-K ;B¼M; ?ÄBX

@ æB M +?O æΦB M?•M- H` ?„M5

J°i i M hm-M i?O F?~M i`QÆM; M|B- +?d i`QM; i?QªM; +?®+- €M? K„i +O # H½
 h? M? +?, K +?9X

h?-M [m M; i`QM; K„i H½Q M?•M +?ÊT ç°M;- F?B €M? K„i H½Q M?bM i?'v GK+ h?
 M?bM HΦB KbM?- €M? K„i H`T iS+ i`Î M M M; QM; i`¼M; X

@ L; QÆB H` M; QlB T?QÆM; M`Q\

@ h?Y `²B b) #B iX

L; ?2 i?'v i? M? •K i?ªM M?B M +O GK+ h? M?- H½Q M?•M H° p bYM; b®i- H`T iS

@ > v- # KQÆB M, KX XX ç½ # KQÆB M, K [m X F?-M; +| B F?B m +?B M +MM; i

@ *´ æB M +?OX XX

J°i H½Q M?•M # M +ΦM? M|B pÈB ;B¼M; HΦM? HMM; X

@ L; QlB M`v #'i [m€ +kM; +?d ç M iW /•M ;B M- imv `, M; #'i T?`K- M?QM; pšM +| ?
 T?ªB ` i v ç°M; i?O- +S ç +?Q i?m°+ ?Φ H` çQÊ+X

.Si HlB- H½Q M?•M M`v # M iB M H M ? B #QÊ+- i`QM; ç-B K„i ?B M H M K°i i-M
 p- #B M ;B€M; H•K- /mM; M?`T p`Q K°i +¶ HU+ ?²M T?€+? ?MM; KΦM?- ûT i?ŠM; ;
 h`QM; p- ?bM?X i'i +ªK¼B M; QlB iΦB i`QlM; +?d +ªK i?'v K°i +¶ çΦB HU+ mv M; ?
 +¶ çΦB HU+ mv M; ?B K M`v ûT iÈB- M; v +ª ? B i M i?O p +kM; #` +?'M # v ` t i`

J` Gw u p®M çSM; +ΦM? GK+ h? M? +kM; #` +?'M # v çB- #'i [m€ +?d i`QM; F?QªM
 H|2 H M K°i p-M; €M? b€M; p`M; X

@ >²M T?€+? EBK Zm M; i?S+ iBM? iQ`M #°

G½Q M?•M +~K ç-m ç°i M?B M H|2 H M K°i iB b€M; p`M; `U+ `Ð i`QM; K„i- +ÁM
 i`QM; K„i H½Q M?•M # M +ΦM? ;'T K'v +?K+ H-MX

G½Q ;BÆ i v H M F? +?°T ?ì K°i +€BX Gw u p®M ç M; # v M;QÊ+ ` b m H"TiS+ +
HU+ p¬ ?bM? ?9i H'v- H"TiS+ v # v i`î p +Y çB M pÊB i®+ ç° +ÁM M? M? ?ÆM F
@ >"B iY- M;QÆB i M ;b\

@ h H" Gw uX

L?bM H½Q M?•M i`QÊ+ K†iX Gw u +ªK i?'v p¬ +MM; FQ+? ç°M; i`QM; HÁM;X u ç
M?•M i`QÊ+ K†iX î GBM? æ¬- M;QçB i`W h?"M? +?O H" æçB bQ FB K >Q" M; + " M,
[m•M +ªhm-M #° M"v +kM; +?QM? H" H½Q M?•M æB M +?O i`QÊ+ K†iX

h`QM; GBM? æ¬- B B +kM; M‡B æB M +?O hm-M #° *´ h?B M Gm•M H" +QìM; ;B
KQÆB M,K i`QÊ+ ç½ çç i hÈB EB K h¬M; ççB i?B M p`X L m iQM? i' i +ª +€+ hm-M +
+kM; +‡ i? t T p`Q KQìB M;QìB çSM; ç-mX >B M ;Bì ç½ [m # KQÆB M,K- +?ŠM
h¬M; çdM? T?QM;- HçB M;?2 ç²M `^M; p`B M,K M[b) +?m~M #` ç‡M H¬B FB T ;B€
i?"M? +QìM; ;Bª + 'T i?"M? +?OX >B M ;Bì v ;†T çQÊ+ M?•M p"i K" +‡ M;?o +kM; F
M?B M Gw u +ªK i?'v FQ+? ç°M; i`QM; HÁM;X

@ >"B iY- M;QÆB F?¬M; T?ªB H" im-M p - p"v M;QìB FB H" ;b +O M;QÆB\

@ G" bQ T?K +O i X

@ aQ T?KX XX

*² h?B M Gm~M ;"i ;"i ç-m- H"TiS+ çQ K„i M?bM p T?Q GK+ h? M?- M?QM; H½Q
L?QM; i`QM; M?€v K„i- H½Q M?•M i M hQ J" h?B M ç M; T?‡M; tm'i mv h?B M æçQ
i?'v i`QÊ+ K„i KbM? ç°i M?B M tm'i ?B M K°i #‡M; [m,X L; v iS+ F?„+ - K°i [mv M
K„i ç€M? i`9M; i?•M KbM?X

@ S?KiX XX

hQ J½ h?B M T?mM ` K°i M;KK M;?`+? ?mv i- M?€v K„i +ªK i?'v i?•M [m, +O KbM
#ªv pQ p®M M;QM; iK i?"M? K°i i? /QìM; M?Q Km®M i M M€i M; v iS+ F?„+X

dReX *?QÆM; dN, h`"M \*?B M Ě hm-M "° Ui`mM;V

h?•M ?bM? *´ h?B M Gm•M +?ÈT H M K°i +€B- H"TiS+ çB iÈB T?Q b m hQ J½ h?B
i X L?QM; +?d i`QM; M?€v K„i- b„+ K†i +ª h?B M Gm•M +?Êi #B MX €M? b€M; p`M
FB K +QÆM; ? EBK p¬ #B M M?°M M?çQ- i` M K†i ç²M; i?ìB # Q T?O K°i i-M; ?²M
.M H" M?Q p"v- *´ h?B M Gm•M pšM T?ªB HmB p T?Q b m ? B #QÊ+ KÈB +‡ i? çS

@ S?KiX XX

hQ J½ h?B M HçB ?°+ ` K°i M;KK M;?`+? ?mv i- +ªK i?'v i`QM; M;QìB i?QªB K€B
+ÁM /'m p i i`¼M; i?QÆM; F?B M½vX G9+ M"vX €M? K„i hQ J½ h?B M M?bM GK
M;QM; i`¼M;- i`-K ;B¼M; M‡B,

@ æ iç +€+ ?ç ?ç i?O HQm ibM?X

GK+ h? M? +?d M?bM H½Q M?•M i`QÊ+ K†i K" F?¬M; M‡B MY HìBX >„M #B i`ä K
F?B M +?Q H½Q M?•M M"v p¬ +MM; FB M; F}X

" M +çM? ç‡- *´ h?B M Gm•M +kM; HB + M?bM GK+ h? M? K°i +€B h?"i b•m,

@ E +‡ i? M;QM; Hmv M [m, i? iÈB KS+ M"v ì Zm, ;BÈB i X i?"i bU +?d +‡ i? ç K
[mv M pW `²B +O +€+ ?ç 2 `^M; +‡ iÈB KQìB pçM +•M bS+ HU+X GU+ ?²M T?€+? M
h¬M; iB m i?B M p`- H"K hm-M +?O +kM; ç½ çO `²B- *?ì MY i?€M; b m iÈB æçB
+?O i?"M?- H9+ ç‡ iU M?B M b) ibK çQÊ+ ç®B i?OX

*kM; T?ªB M‡B imv `^M; HU+ ?²M T?€+? +O H½Q M?•M M"v KçM? ?ÆM ?„M ;'T K
pšM +ÁM FûK p" HU+ ?²M T?€+? +O ?„M ç½ ç„+ ççQX GçB i? K bU ?mv MªQ +O

iBM?- HU+ ?²M T?€+? +O ?„M +`M; ?MM; K¢M? ?ÆM M[X L m Km®M /MM; HU+ ?²
 F?¬M; +! F?^aM,M;- +? M? H +? p +^aM? ;BÈB ?ÆM t bQ pÈB +? M? H +? p ?²M T
 :B®M; M?Q K°i F +?d #B i , p`Q K°i i?•M bS+ HU+ K` F?¬M; #B i p`M /KM;- p`v +
 HU+ p¬ +MM; ?[m ?¢M K` i?¬BX
 @ *´ æB M +?O- +?mv M M`vX XX
 G½Q M?•M i M hQ J½ h?B M FB M;`T M;WM; Km®M M!B H¢B i?¬BX
 *´ h?B M Gm•M F?Q€i i v ,
 @ GBM? æ¬ i +?B m M¢T M?•M i`B M m p` ?mvM? ç M`v ç½ iÈB ç•v ibK MÆB M
 F?¬M; i?m M?“M\
 L!B iÈB ç•vX *´ h?B M Gm•M M?bM GK+ h? M? ,
 @ *?ŠM; ? v i¬M iQM? ç¢B / M? +O +€+ ?¢X XX
 @ GK+ h? M?X
 @ >! ` H` GK+ ?mvM? ç - M m GK+ ?mvM? ç ç½ iÈB ç`v ibK MÆB MQÆM; iU - ç
 > v H` M?Q p-v- +?l H€i M[ i i`B m i`T KQ!B K°i p` hm¬M +?O +O GBM? æ¬ iÈB
 ç X
 L!B iÈB ç•v- €M? K€i *´ h?B M Gm•M ` p i?l Æ HB + M?bM Gw u ,
 @ S?^aB +?,M; ?`B iW M`v H` ç² ç +O GK+ ?mvM?X
 GK+ h? M? + m K`v ç€T ,
 @ E?¬M; T?^aBX
 a€+ K†i Gw u i€B M?ÊiX u +^aK i?`v ?û bS+ ç m HÁM; pb M?“M ç`M? [m^a [mv i M?
 h? M?X
 @ h +?d i`mv M +?Q v p`B i?SX
 Gw u M;?2 p`v bYM; b®i- Mûi #m<sup>2</sup>M i` M K†i pÆB çBX
 @ > ? - i`mv M ç¢Q /¢v M;? X GK+ ?mvM? ç - ç½ +! / M? T?“M M?Q p`v- pb b Q H
 H) GK+ ?mvM? ç +?Q `^M;X XX
 @ h F?¬M; `^aM?X
 @ E?¬M; `^aM?\
 *´ h?B M Gm•M M;?2 p`v bYM; b!- M?bM GK+ h? M? pÈB €M? K„i F?l iBM ,
 @ o`v GK+ ?mvM? ç +! i? i†M; ?`B iY M`v +?Q i ? v F?¬M;\
 GK+ h? M? M?bM i?Q€M; [m *´ h?B M Gm•M ,
 @ h F?¬M; T?^aB H` T?K ?mvM? +O vX
 *´ h?B M Gm•M b€M; M;lB ç¬B K„i- H`T iS+ tQ v M;Q!B M!B pÈB Gw u ,
 @ >`B iY- M;QÆB +! #^M; HÁM; #€B i H`K bQ T?K ? v F?¬M;\
 @"€B bQ\
 "€B æB M +?O hm¬M #° *´ h?B M Gm•M H`K bQ T?K\ Gw u +<sup>a</sup>K i?`v F?¬M; iBM p`
 `^M; KbM? +?d +! i? p`i p^a +^a ç!B M`v i`QM; [m€ i`¼- F?¬M; M;l +?d i`QM; pÁM; K
 i? v ç´B HÈM M?Q p`v- i? M?QM;X XX i`i +^aM?QM; +?mv M M`v ç m /Q GK+ h? M
 p`vX Gw u H¢B +<sup>a</sup>K i?`v /UX
 .Q!M; M?Q M?“M ` bmv M;?o +O Gw u- *¬ h?B M Gm•M M!B ,

@ *?d + - M GK + ?mvM? ç #^M; HÁM; i?m M?"M M; QÆB- p b m M; QÆB + kM; +| i?

@ J°i M; QÌB #€B ? B M; QÌB H"K bQ T?K- Î Zm, ; BÈB + QÌM; ; B^a p b i - M M"v- + ?QM? çOX

@ E?¬M; b Q- ç•v ; ¼B H" i?m i?"T i'i +^a b`i`QÌM; F?„T MÆB- +?¼M H¼+ H'v iBM h?B M Gm•M i F?¬M; +^a M T?^B 2 M; ¢B M?B m M?Q p"vX

•M? K„i GK+ h? M? H|2 b€M; - iÄ p ?ÆB FBM? M; ¢+ HB + M?bM *´ h?B M Gm•M) +kM; M; ?o i?¬M; çQÊ+ M?Q p"v- +kM; H" ?B K +|X

a m i?ÌB ; B M m´M; MY +?ûM i`"- i`QM; ç¢B ¢B M hm-M #°- #®M M; QÌB #¼M GK+ T?¬M #¼M oB M E?´ +kM; F?¬M; i? p"Q ç•v- +ÁM Gv u çSM; T?Q b m *´ h?B M C #®M p` +QÌM; ; B^a + 'T hm-M +?O K°i HQÊiX Gw u iÄ` p¬ +MM; F?ûT MûTX

o9iX XX p9iX XX p9iX XX

h€K ç¢Q FB K [m M; H-M HQÊi ?¢tm®M; - ? i M; QÌB M¼ iÈB M; QÌB FB iB M p"QX >²M- i? K p"Q # M; QÌB *´ h?B M Gm•M H" KQÌB K°i i M +QÌM; ; B^a + 'T hm-M +?OX

GK+ h? M? [m M b€i K°i +?9i- H"TiS+ +^aK SM; çQÊ+ im pB +O i•K M; QÌB KÈB iÈ h¬M; ` - +ÁM H¢B ç m H" EB K oQÆM; X h?S+ ?^B +O M?QM; M; QÌB M"v- GK+ h GQM; L?½M /Á tûi \*QÌM; ; B^a + 'T hm-M +?O +| ?²M T?€+?` b Q- +| çQÊ+ M, M; HU #B i@ L m M?Q iMv iB M /Á tûi- `i +| i? b) H°` /'m p iX

@ *€+ p` M; ²B çBX *´ h?B M Gm•M KoK +QÌB M|B,

@ G-M M"v ; ¼B K¼B M; QÌB iÈB ç•v H" Km®M +?"Q KWM; K°i bU FB M- +?QM? H" i?"M? p` hm-M +?O i?S KQÌB ? B +O GBM? æ¬i X

hm-M +?O5

G9+ M€v €M? K„i +O i'i +^a i€K i M +QÌM; ; B^a + 'T hm-M +?O ç m i"Ti`mM; p"Q G i M i`QM; K„i H|2 H M K°i +?9i €M? b€M; p" M; X L; v iS+ F?„+X GK+ h? M? +^aK S T?€+? ç M; H M H9i /Á tûi KbM?X >„M ?W H¢M? K°i iB M; - i`QM; M?€v K„iX i` M F?Q T?QM; J M; K"m i`„M; b€M; - K" i M hm-M +?O HûM H9i /Á tûi FB F m H M K°i H¢B # #QÊ+- T?mM` K°i M; KK i•K ?mv i

G½M M"v- #^av i M hm-M +?O +ÁM H¢B p®M ç M; +?m~M #` /Á tûi p°B p" M; i?m €M ; B€+ QÆM; K„i F?¬M; ? i?m H¢BX *?mv M GK+ h? M? pW H"K- #¼M ?¼ #B i KbM

@ S?^B +?, M; GK+ hm-M +?O H" M?•M bo GBM? æ¬i \ .QÌM; M?Q M?È iÈB +?mv

@ E?¬M; T?^BX

@ G` M; QÌB Î +?QM i?"M? FB \

@ E?¬M; T?^BX

E?¬M; T?^B \ G9+ M"v- +?ŠM; M?QM; H" +´ h?B M Gm•M- M; v +^a KQÌB M; QÌB #¼M +MM; M; QM; i`¼M; X

@ *?ŠM; H) GK+ æ¢B bQ iÈB iW ç` M; K+ \ \*´ h?B M Gm•M H"TiS+ i`-K ; B¼M; ?ÆB

@ *?ŠM; ? v GK+ æ¢B bQ +| i? ç H°` iY F?Q F?¬M; \

hY F?QX XX i`QM; K„i GK+ h? M? H°` p F€ [m€B M?QM; H"TiS+ i` M M; QÌB +| #®+ H MX Gm²M; iY F?Q M"v ç2M M?Q KU+- M; v +^a ;? M; ²B +O ?„M +kM; +kM; H

@ hY F?Q i?"i H" iBM? i?m-M- t2K` GK+ hm-M +?O ç2M iW +?QM M; K+ T?Q /QÈ

•M? K„i *´ h?B M Gm•M H°` p p mB KWM; M; Q`B w Km®MX G9+ M"v- H½Q KÈB i FB K H M? b„+ p" M; - +MM; K°i pB M GQm ©M? +?•m pSi b M; +?Q GK+ h? M?,

@ æ•v H" hm-M +?O H M?- + -K M| +| i? ` p"Q KQlB çφB +?O i?"M? ?Q" M iQ" M KB
+?9i + -M; /KM; - i`QM; pB M GQm ©M? +?•m M"v +| iU i?m"iX GK+ hm-M +?O +?d
` - +| K°i b® pB + + -M i?B i- i`QM; pB M GQm ©M? +?•m M"v +kM; +| ;?B HφBX

L;WM; K°i +?9i- *´ h?B M Gm•M M|B iB T,

@ *| H) GK+ hm-M +?O +ÁM +?Q +| +?¶ M i?•MX T?Q L K i?"M? iWM; +| K°i T?O
MÆB +O K°i i M hm-M +?O çlB i`QÊ+ iWM; î- pšM çQÊ+ ;B[;bM ``i i®iX >B M ;Bì
ç|X

æ2M H9+ M"vX Gw u çSM; b m HQM; *´ h?B M Gm•M KÈB i?Î T?"Q K°i ?ÆB M? M
M;QlB GK+ h? M? HφB +| iY F?Q M²M; ç"K M?Q p"vX .M H" HQ" B [m, #¼M v- iY F
/-M iQ+? Hkv i?2Q im pB M•M; + Q- H-M M"v +kM; ç½ F?B M +?Q KQB M;?B M;ì +

*| H) GK+ h? M? F?-M; ?B m `ä w M;?o +O +?QM M;K+ T?Q /QÈB ç` M;K+ - M
?B m ``i `ä ``M;X

> B + M? ;Bì b mX

h`QM; T?O hm-M +?O Î T?Q L K i?"M?- i`QM; ?Q pB M M;mv M; H°M; Hšv- GK+
pQlMX h`QM; iQ" M T?O hm-M +?O +?d +| K°i ç°B im-M p - +?QM? H" KQlB +?QM

JQlB i€K i-M; ç` M;K+ - KQlB çφB +?O i?"M?X æφB >°B Hm" M FB KX GBM? >²M E

GK+ h? M? i?-K M;?o i`QM; HÁM;X `®i +K+ ç•v H" K°i i? ;BÈB i? M"Q- i?lB ;B M
;BÈB `®i +K+ ç½ #B M K'i- F?-M; i`mM; HφB #B M i?"M? K"m t€K i`„M; M?Q i`QÊ
+kM; çQÊ+ i" M K„i M?bM i?'v #¼M oB M E?´ i M #B M i`QM; F?-M; F?QX

*aM +S p"Q GQm ©M? +?•m ;?B HφB- # M ç2K pW tm®M; Î Zm, ;BÈB- i'i +ª [m, /•M
+?d +| +QlM; ;Bª +'T hm-M +?O KÈB +| i? +?®M; HφB bU i? v ç°B p"Q # M ç K M"
p T?-M `®i +K+ p- b® [m, /•M FB çB iÈB MÆB M"Q- +?d +| i?"M? +?O KÈB #B i ç

GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM; - #QÊ+ ` K°i #QÊ+X L; v iS+ F?„+ - ?„M ç½
i`QÊ+ K°i ;€+ b€+? +| p +´ tQ X

GBM? æ¬ Zm, +€+5

GK+ h? M? M?bM [m i M +O ;€+ M"v- b m ç| H"i i v H'v ` K°i i? M? FB K H M? I
i?S+ p"Q i`QM;X L; v H" T iS+ - K°i çφQ i?-M [m M; ?²M T?€+? K"m p" M; M?ç i H" T
H M? FB - +?B m p"Q i` M i'K #B MX

WM;X XX

G" T iS+ i`QÊ+ K†i GK+ h? M?- ;€+ b€+? +´ tQ M"v #B MªQ i`QM; M?€v K€iX çQ
çQlM; ç€ t M? bφ+? b)- M?" +Y ;B,M; ç-v KφM; M? M #B M i?"M? #ªQ M;¼+ HQm
F i i?"M? ;Bª bQM + Q HÈM- ?"Q MQÊ+ ç2M M;ÁK ?| i?"M? /ÁM; bm®B i`QM; bm
i`QM; t M?X ©Q i`"M M"v i?"i H" KφM? K)5

GK+ h? M? i?-K M;?o i`QM; HÁM; M?Q p"vX oW `²B *?•M GQM; L?½M +O ?„M F?
i`QÊ+ K„i- +?d +| i? M?"M i?'v +| +?9i F?€+ i?QlM; K" i?-BX

æφB K¬M +O Zm, +€+ iU ç°M; KÎ ` X GK+ h? M? #QÊ+ p"Q i`QM;X æ" T p"Q K„i ?„
i`„M; ç M; M^K M;O i` M K°i +?B + ;? M?Ä- # M +φM? +ÁM +| K°i #bM? i` t M? ç

EB K >Q" M;5 h`QM; F?QªM? F?„+X GK+ h? M? ;B"i KbM? FBM? ?"B F?-M; M;ì M
>Q" M;XªK M?"M çQÊ+ [m M? i?•M p` EB K >Q" M; M"v T?€i i€M ` HU+ T?€T i„+
M?È iÈB +?mv M ;b- p FBM? M;φ+ i`QM; K„i i?m HφBX

@ S?ªB +?,M; M;QÆB H" GK+ hm-M +?O pW M?"K +?S+ \

G½Q M?•M pšM M?„K M;?B M K„iX F?-M; ? +Y ç°M; - pšM M^K v M i` M ;? X

@ E?-M; b BX

GK+ h? M? /WM; #QÈ+- M?bM p T?Q H½Q M?•MX

@ Zmª i?"i M;QÆB `i F?€- ç½ `i H•m i +?Q M;?2 i M *´ iB m iY FB F?2M M;ÊB

dRdX *?QÆM; 3y, h`"M *?B M Í hm-M "° U?¢VX

GK+ h? M? M?bM H½Q M?•M pšM M^K v M i`QÈ+ K†i- i?ªM M?B M M¡B,

@ G iB i F?B M¡B +?mv M +MM; M;QìB F?€+- +?ŠM; H) H½Q F?¬M; ?B m b Q\

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- F?¬M; F?Q i`QM; iQ`M Zm, +€+ +?Êi i`Î M M M†M; M ?ÆM
+ªK i?'v +¡ K°i +¶ +U HU+ HQÊM; M†M; +?WM; ? B KQÆB p¢M +•M i`'M €T H M M;

G½Q M?•M FB F?) O H M K°i iB M;- `®i +m°+ +?"K `½B çSM; H M- ? B K„i ç M; M
H°` ç²M; iY +¡ K`m p`M; M?¢iX

•M? K„i H½Q M?•M pW M?bM iÈB- GK+ h? M? +ªK i?'v +¡ K°i +¶ mv M;?B K M†M
+?ŠM; T?ªB H` +? M? H +? p im pB- K` H` +? M? H +? p +,M M;mv M ?²M T?€+?
GK+ h? M? +ªK i?'v HU+ ?²M T?€+? ?ÆM t ?„M K'v +?K+ H-M- imv `^M; ç° iBM? i
p bS+ K¢M? H¢B pQÊi t ?„MX

L?QM; M; v b m ç¡- iW KB i•K +O GK+ h? M? K°i i? M? iB m FB K K`m i`„M; b€M
J M; i`"M M;"T [mûi M; M; ?Q F?¬M;- i`'M €T HU+ ?²M T?€+? +O H½Q M?•M FB X
GK+ h? M?- HU+ ?²M T?€+? +O H½Q M?•M K m +?¡M; #` T?€ M€i ?¡ i?"M? ?Q F?

@ h?S+ FB K5

G½Q M?•M iÄ ` bYM; b®i `ä ``M;- H"TiS+ M?bM GK+ h? M? K°i +€B i?"i b•m,

@ Zmª M?B M F?¬M; ?´ H` M?•M p"i iÈB iW +?QM M;K+ T?Q /QÈB- F?¬M; M;ì M; v
iK i?"M? +¬M;X hmv `^M; i F?¬M; #B i M;QÆB /MM; #Q T?€Q ;b +¡ i? +?2 /'m i
p`Q KS+ ç° iBM? i?m-M +O HU+ ?²M T?€+? M;QÆB- +ÁM M;QM; iK i?"M? h?S+ E

$G\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ O\ K^{\circ}i\ i\ B\ M;- \ `^{\circ}i+m^{\circ}+M;^2B\ /\text{''}vX\ *?d+| \ \zeta B\ m\ H9+M\ \text{''}v\ ?\ B\ K_{,,}i\ H\frac{1}{2}Q\ M?\bullet$
 $FB\ M\ v\ \zeta\frac{1}{2}\ #B\ M\ i?\text{''}M?\ K\ \text{''}m\ \zeta\ 2M,$
 $@\ L;Q\ \text{\AE}B\ \text{''}i\ F?\text{\text{€}}-[m^a\ M?\ B\ M\ *\text{'}\ i\ B\ m\ i\ Y\ F?\neg M;M?\ b\ M\ H-K\ M;Q\ \grave{I}B\ X$
 $:B\frac{1}{4}M;H\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ M\ \text{''}v\ ?\ i\ b\ S+;B\ \text{''}M\ m\ -i\ \text{''}QM;;B\frac{1}{4}M;M\ |\ B\ /\ Q\ \grave{I}M;M?\ Q\ \sim M\ +?S\ i\ Y\ F?$
 $b\ m\ \zeta\ |\ b)+?\ i\ \zeta\ B\ H\ \text{''}T\ i\ S+,$
 $@\ L\ m\ i\ \ \zeta\ Q\ \text{\text{€}}M\ F?\neg M;b\ B-M;Q\ \text{\AE}B\ +?Q\ M?\ H\ \text{''}M;Q\ \grave{I}B\ b\ @M;X$
 $*\text{\text{€}}B\ ;b\ \backslash$
 $GK+h?\ M?;B\ \text{''}i\ KbM?\ FBM?\ ?\frac{1}{2}B-i?\text{''}i\ F?\neg M;M;\grave{I}\ #^{\wedge}M;p\ \text{''}Q\ +\neg M;T?\ m\ i?\ m\ HB\ K\ F$
 $h?\bullet M\ EBM?-p\ \text{\text{š}}M\ \#\ \text{''}H\frac{1}{2}Q\ M?\ b\ M\ i?\text{'}m\ X$
 $@\ E?\neg M;b\ B\ X$
 $G9+M\ \text{''}v\ \#\ \text{''}T?\text{\text{€}}i;B\ \text{\text{€}}+\ \text{''}-GK+h?\ M?+kM;F?\neg M;\zeta\ \text{''}M?\ +?2;B'\ m\ M[\ X$
 $G\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ ;\text{''}i;\text{''}i\ \zeta-m,$
 $@\ *\ |\ i?\ i?\ W\ M?\text{''}M\ K^{\circ}i+\text{\text{€}}+?\ i?\ \text{\text{Š}}M;i?\text{,,}M\ M?\ Q\ p\ \text{''}v-\text{''}i\ i\ @i\ X\ L\ |\ B-M;Q\ \text{\AE}B\ \zeta\ M\ Zm,;B$
 $L;?2;B\frac{1}{4}M;\zeta\ B\ m\ +O\ H\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M-GK+h?\ M?\ i?\ Q\ \text{\text{€}}M;\zeta^{\circ}M;i\ \text{''}QM;H\acute{A}M;- \ #\ M?\ \text{\AA}B,$
 $@\ h\ B\ M\ \#\ @B\ H\ \text{''}M;Q\ \grave{I}B\ \zeta\ SM;\zeta-m\ Zm,;B\grave{E}B\ Q\ \backslash$
 $@\ \text{\text{æ}}SM;\zeta-m\ Zm,;B\grave{E}B\ \backslash$
 $G\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ H_{,,}+\zeta-m,$
 $@\ h\ F?\neg M;T?\ ^aB\ H\ \text{''}M;Q\ \grave{I}B\ \zeta\ SM;\zeta-m\ Zm,;B\grave{E}B-M?\ QM;i\ \#B\ i\ M;Q\ \grave{I}B\ \text{'}vX\ M;Q\ \grave{I}B\ \text{'}v$
 $M;Q\ \text{\AE}B-\ ?\ v\ H\ \text{''}M;Q\ \text{\AE}B\ M\ M\ \grave{I}B\ F?\ \text{\AA}B\ \zeta\bullet v\ +?Q\ b\grave{E}K\ X$

$dR3X\ *?Q\ \text{\AE}M;3R,h\ \text{''}mv\ M\ h?\ W\ EB\ K\ >^2M\ EBM?$

$E?\neg M;?Q\ M\ M;?M?\ i\ b\ Q\ \backslash$
 $GK+h?\ M?\ M;?B?\ Q\text{†}+\ ?\ \text{\AA}B,$
 $@\ o\ \text{''}v\ i\ B\ M\ \#\ @B\ +|\ \#B\ i\ Zm,;B\grave{E}B\ M\ \text{''}v\ ?bM?\ i?\text{''}M?\ i?\ M\ \text{''}Q-p\ b\ b\ Q\ i?;B\ M\ H\ \text{\text{¢}}B\ +|$
 $@\ hm'\ B\ +O\ Zm,;B\grave{E}B\ \text{''}i\ +\ Q-\ +|\ H)F?\ Q^aM;+?WM;?\ \text{\AE}M\ M,K\ p\ \text{\text{¢}}M\ M,K\ X\ X$
 $:B\frac{1}{4}M;H\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ +^aK\ F?\text{\text{€}}B,$
 $@\ Zm,;B\grave{E}B\ i\ \ \zeta\frac{1}{2}\ i^2M\ i\ \text{\text{¢}}B\ i\ W\ i\ \text{''}Q\grave{E}+F?\ B\ EB\ K\ h?\neg M\ T?\bullet M\ +?B\ EB\ K\ h?\neg M\ \zeta\ \text{\text{¢}}B\ HK+$
 $K\neg M\ i^2M\ i\ \text{\text{¢}}B\ +kM;+?d\ \#^{\wedge}M;K^{\circ}i\ MY\ i\neg M;pU+M'\ B\ /\ M?\ K\ \text{''}i?\neg B\ X\ h?\ \grave{I}B;B\ M\ i?\text{''}i\ M$
 $M,K\ \zeta\frac{1}{2}\ i\ \neg B\ [m\ X\ X$
 $@\ *?\ \text{\text{Š}}M;?\ v\ i\ B\ M\ \#\ @B\ +|\ \#B\ i-\ #\ M\ i\ \text{''}QM;Zm,;B\grave{E}B\ GBM?\ \text{\text{æ}}\neg M\ \text{''}v\ +|\ K^{\circ}i\ i?\neg M;\zeta\ \text{\text{¢}}$
 $J^{\circ}\ ?\ v\ F?\neg M;-p\frac{1}{2}M\ \#\ @B\ +?Q\ M?\ H\ \text{''}p\ b\ +?mv\ M\ M\ \text{''}v\ K\ \text{''}i\grave{E}B\ X$
 $@\ J\ M\ >Q\ M;EB\ K\ J^{\circ}\ Q\ \backslash$
 $\bullet M?\ K_{,,}i\ H\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M\ H^{\circ}\ \text{''}\ p\ F\ \text{\text{€}}/\ \text{''}-M?\ b\ M\ GK+h?\ M?\ +?,K\ +?9,$
 $@\ L;Q\ \text{\AE}B\ Km\ @M\ \zeta\ B\ J\ M\ >Q\ M;EB\ K\ J^{\circ}\ H\ \text{''}K;b\ \backslash$
 $@\ hbK\ HBM?\ /\ Q\ \hat{E}+X$
 $@\ GBM?\ /\ Q\ \hat{E}+M\ \text{''}Q\ \backslash$
 $@\ o\ \text{\text{¢}}M\ LB\ M\ >Q\ \text{''}M\ >^2M\ h?\ ^aQ$
 $@\ o\ \text{\text{¢}}M\ LB\ M\ >Q\ \text{''}M\ >^2M\ h?\ ^aQ\ Q\ \backslash$

G½Q M?•M ;"i ;"i ç-m,

@ E?¬M; b B- i`QM; J M >Q M; EB K J° [mª i? "i +| o¢M LB M >Q`M >²M h?ªQ- imv I
KÈB +| HBM? /QÊ+ p¢M M,KX

@ h-M; #®M Q\

GK+ h? M? bYM; b®i ?ÄB H¢B- /QÌM; M?Q ?„M +?Q M;?2 +?mv M M`v # Q ;BÌX

@ L;QÆB F?¬M; #B i b Q\

G½Q M?•M +kM; iÄ ` bYM; b®i- M?QM; H`T iS+ KdK +QÌB,

@ J v H` M;QÆB ;†T çQÊ+ H½Q M?•M ;B i - H½Q M?•M ;B i b) M|B +?Q M;QÆB
+? i +kM; F?¬M; #B i pb b Q K` +? iX

@ æ i¢ iB M #®B +?d çB KX

@ æQÊ+ `²B- M;²B çB- [m, i`` +O H½Q M?•M ;B i - ?¬K M v i? 'v iB m iY M;QÆB ?
*kM; F?¬M; i? 'v ç°M; i€+ +O H½Q M?•M M`v- +¢M? ç| #¶M; M?B M tm' i ?B M K°
h? M? M;²B tm®M;- H½Q M?•M +-K H'v #bM? i`` #^M; #¢+? M;¼+- `| i p`Q K°i +€B

@ æ•v H` XX

GK+ h? M? ;B"i KbM?- FBM? ?½B- M?bM +?ûM i`` iQ #^M; #`M i v i`QÊ+ K†i F?¬
MQÊ+ i`` i?m-M K°i b„+ p`M;X LQÊ+ i`` M`v ?ÆB ç†+- ç²M; i?ÌB +| K°i KMB i?ÆK I
M?¢i M´B i` M K†iX oW ?ÈT K°i M;KK- GK+ h? M? +ªK i? 'v ?²M T?€+? +O KbM?
M?`M; i?QªB K€B ?ÆM M?B m- i?"K +?Q +ÁM i,M; i`QÎM; K°i +?9iX >„M F?¬M; /€
+?ûM i`` M`v b) +| ?B m [mª i? M`QX

@ >²M T?€+? FBK /`+? XX

GK+ h? M? M;"T M;WM; M|B,

@ hB m iY M;QÆB ?B m #B i +kM; F?¬M; Q i p Zm, ;BÈB i X E?¬M; b B- ç•v +?Q
M?B M +kM; F?¬M; T?ªB H'v iW [m, b®M; K` H'v iW M?U +O o¢M LB M Zm, h?K K

G½Q M?•M F?) M?2Q K„i H¢B- ?ÈT K°i M;KK i``X

@ Í Zm, ;BÈB- M;QÌB +| i? çQÊ+ m®M; i`` M`v +kM; F?¬M; M?B m- +QB M?Q ?¬
m®M; ? i +?ûM i`` M`v- +?d +-M M;QÆB ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB i K FB T EB K >Q`M;
M;QÆB +kM; +| i? ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB EB K >Q`M; pB M K½M +O Zm, ;BÈB i X æ
ç¢Q- iB m iY M;QÆB +kM; +| +?QM i?`M? M„K +?„+ M;QM; iK i?`M? EB K S?€+?-
T?QM;X

@ æ i¢ iB M #®BX

GK+ h? M? F?) M|B- H`T iS+ +-K H'v +?ûM i`` i`QÊ+ K†i +`M i?"M ?ÈT K°i M;KK-

@ hB m iY M`v XX

.QÌM; M?Q #` ?`M? ç°M; +O GK+ h? M?ªM? ?QÎM;- H½Q M?•M +QÌB K„M; K°i iB
tm®M;X *?ûM i`` +O H½Q /QÌM; M?Q çQÊ+ K°i #`M i v p¬ ?bM? /šM /„i- # v iÈB
p`M; |M; M?Q ?´ T?€+? +?"K `½B +?ªv p`Q KB M; H½QX

:B®M; M?Q `ÆB p`Q i`QM; MQÊ+ b¬B- b m F?B K°i M;KK i`` p`Q #KM;- GK+ h? M?
+O KbM? ç°i M?B M F?m'v ç°M;X *?d i`QM; i?Q€M; +?®+- i K ?²M i? 'i T?€+? ç²M
p`M; +?|B K„iX " M i`QM; F?¬M; ;B M EB K *?OM;X # M i`QM; EB K >²M- F?Q S
K`m i`„M; iBM? i?m-M +kM; /-M /-M M;ª b M; K`m p`M; `ÁM;- ?bM? /¢M; p®M +|
H9+ M`v +kM; ?| i?`M? ?bM? FB KX h? 'i T?€+? M^K b•m i`QM; i?S+ ?ªB +kM; +
`M; i?'K M?"T p`Q i`QM; +ªK SM; +O GK+ h? M?X h?"K +?Q G+ +| +ªK ;B€+ ``M;
+O KbM? b) ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB pB M K½MX

h?2Q bU HÈM K¢M? +O ?²M T?€+?- KS+ ç° H½M? M;° T?€T i„+ +O GK+ h? M? +k
M,K M[- M?QM; b m F?B iB M p¨Q Zm, ;BÈB GBM? æ¬ +| K°i M;¨v- F?¬M; M;ì ç½
GK+ h? M? +?“K`½B KÎ K„i` - HB + M?bM [m, i¨¨ i`QM; +?ûM ;BªK #Èi çB K°i i?“
?ÆB p¨Q #KM;X

@ «B- b Q M;QÆB H¢B +| FB m m®M; i¨¨ M?Q p¨v\ æ9M; H¨ ? Q T?Q i¨¨ [mw- i M i
æ M; H9+ H½Q M?•M F?¬M; +?9 w- GK+ h? M? H¢B m®M; ? i i¨¨ K°i ?ÆB M?Q p¨v
T?MM; K M; i`ÈM K„i- M?QM; H9+ M¨v GK+ h? M? ç½ M?“K M;?B M ? B K„i +?bK p
T?€+?X

h K ?²M i?‘i T?€+? ?ÊT H¢B ;¼B H¨ ?²M T?€+?X *| # ?²M ç| H¨ h?B M >²M- æ` >²
T?€+? H¨ h?B M smM;- GBM? hm - E?Q- GU+- h`mM; smM- hBM?- M?X >²M H¨ /
?²M i?‘i T?€+? +kM; +| +?B ` •K /QÆM;X h`QM; i K ?²M- h?B M >²M p¨ J M? >²M
•KX

h`QM; i?‘i T?€+?- ? B T?€+? h?B M smM;- GBM? hm H¨ •K- H¨ h?B M S?€+?X "
H¨ /QÆM;- H¨ L?•M S?€+?X > B T?€+? hBM?- M? H¨ /QÆM;- H¨ æ` S?€+?X

J°i i M hm-M +?O i`mM; MB M F?€+ i`-K ;B¼M; M!B- GK+ h? M? HQm w i M M`v +
?B K +! i`QM; b® +€+ i M hm-M +?O- +! HU+ ?²M T?€+? ?MM; K¢M? +?ŠM; FûK ;b

J` ?B M ;B! GK+ h? M? im Hmv M i? K K°i çQ¢M EB K >²M EBM?- ?²M T?€+? ç½
>Q`M; pB M K½M- /M H` *´ h?B M Gm•M +kM; F?| +! i? M?bM` im pB ?²M T?€+?

@ E?B M GK+ hm-M +?O +? +Q!B`²B XX

G9+ M`v *´ h?B M Gm•M çQ K„i M?bM p T?Q GK+ h? M?,

@ hmv`^M; ç•v +?d H` H-M ç-m iB M GK+ hm-M +?O i? K ;B æ¢B ?°B Hm”M FB K
i iBM`^M; GK+ im-M +?O M?`i ç`M? b) ç¢i çQÊ+ i?S ?¢M; + QX

L;?2 i?`v \*´ h?B M Gm•M ç†+ #B i M!B +?mv M +MM; GK+ h? M?- M;Q¢B i`W hQ J
i`QÊ+ ç•v iWM;;B Q i?O +MM; GK+ h? M?` - +?BM i M hm-M +?O +ÁM H¢B ç m i
T?Q /QÊB iÊB i?b ç½ b Q- +Q!M;;Bª +`T hm-M +?O +O KQ!B ç¢B +?O i?“M? i +k
+?Q M;Q!B F?€+ M?“Q M†MX

@ æQÊ+`²B- +€+ p` i?2Q i H M çQ!M;X

*´ h?B M Gm•M çSM; /”v çB` M;Q`B ç¢B çB MX

ÎT?Q h•v i?“M? +! K°i iÁ i?¢+? ç`B + Q HÈMX h` M K†i i?¢+? ç`B +! F?“+ p¬ b® F
F?¬M; ? #B i M?[M; Fw ?B m M`v +! w M;?o ;b- M?QM; /Q!M; M?Q`M +?S`i M
Km®M i bK ?B m +`M i?“M- +ªK ;B€+ ?mv MªQ FB H¢B i M #B M +?d i`QM; i?Q€M
?B m M`v`®i +m°+ +! HU+ HQÊM; i? M`Q\ GK+ h? M? i?-K M;?o i`QM; HÁM;X

" M +¢M? i?¢+? ç`B`°M; F?QªM; i` M /QÈB KQ!B i`QÊM; M`v- +! ? B KQÆB i M
i?`v KQ!B ? B M;Q!B \*´ h?B M Gm•M ?¢tm®M;- H”T iS+ H°` i?-M b„+ +mM; FQM

@ h?m°+ ?¢ #€B FB M æB M +?O- +€+ p` hm-M +?OX

@ h?“M? +?O ç¢B M?•M ç½ çB +?Q \

*´ h?B M Gm•M F?) ?ÄBX

@ h?“M? +?O ç¢B M?•M ç½ çB i`QÈ+ K°i #QÈ+X

J°i i M hm-M i?O i`QM; ç! F?QK M;Q!B M!BX

@ æQÊ+- KÎ i`”M ç²` +?Q +?9M; i X

@ .¢ XX

G”T iS+ iW i v i M hm-M i?O FB #„M` p¬ b® ç¢Q >²M S?€+? EBK Zm M;- M?[M; ç¢
M`v ç²M; i?!B ?!` p¬ b® Fw ?B m ;B®M; ? i M?Q M?[M; Fw ?B m i` M i?¢+? ç`B-

@ ”MM; XX

J°i +¶ F?Q æ°M; >Q K M? K¬M; iW i` M i?¢+? ç`B F?m +? i€M` X L; v iS+ F?“+ K
?bM? pm¬M; +?WM; K°i i`QÊM; tm`i ?B MX

@ *€+ p`- çB i?¬BX

"QÈ+ p`Q F?¬M;;B M æ°M; >Q- GK+ h? M? T?€i ?B M` - i€+ /KM; +O i`”M ç² M
i`”M æ°M; >Q- +?d +! çB m M?! p`Q K°i HU+ HQÊM; F?| ?B m KÎ F?¬M;;B M æ°M;
;b- GK+ h? M? +kM; F?¬M; #B iX

Zm, ;BÈB M`v ç•m ç•m +kM; +! +?mv M F€ #Q- ç! H` ?„M +?d KÈB iB T t9+ p`B i?S
+O iªM; #,M;X GK+ h? M? i?-K M;?o M?Q p”v i`QM; HÁM; ç²M; i?!B +kM; ç + Q-

dkRX *?QÆM; 39, h?“T Zm, EB K h?€T

>B M i¢B GK+ h? M? ç½ ?B m` T?€T i„+ S?QM; G¬B- +kM; ç½ b€M; iÄ p i?¬M; ç

h?¬M; ç¢Q æ°M; >Q +?QM? H" F?¬M; ;B M æ°M; >Q #` MûM H¢B ç M +U+ ç°X E?-
i`ªB M; M; i` M p" B p¢M /†K- /" B KQÌB K'v p¢M /†K- +kM; +| i? +?d +| p" B M; "M /
[m FB K i`"M MûM H¢B- H" T iS+ ?| i?"M? i?¬M; ç¢Q æ°M; >Q K'v i`, K i`QÊM; - i?
h?"K +?Q ?B M ;BÌ GK+ h? M? M„K +?„+ +?d +¬M +| i" B HB m p" Kšm +O EB K h`
i? #® i`Q` çQÊ+X

"QÊ+ ` F?ÄB F?¬M; ;B M æ°M; >Q- +€B ç-m iB M ç" T p" Q K„i +O GK+ h? M? M?
+?WM; M; "M i`QÊM; X L?[M; FB K i?€T M"v +| ?bM? +U FB K- i` M i?•M i?€T +|
L?[M; +Y b' M"v i`¬M; M?Q M?[M; ç°M; M?Ä- i`QM; ç| +| #`v #`M ;? - +•v +Ä H" K
L?B m EB K :Bª i?•M K†+ €Q ;B€T t M? M; ²B i`QM; ç|X h'M; +°M; +| KQÌB FB K i?
i`ÁM F?¬M; +| F) ?Î- Î ;B[ H" K°i F?QªM; i`ÌB ç'i +| +?m pB M, K /†KX

J¶B K°i iÁ FB K i?€T M"v ç m +| ?bM? /¢M; F?€+ M? mX Í i¬M; + Q M?'i H" K°i #
`½B- i` M ç| +| #`M ;? #^M; M; ¼+X JQÌB i M EB K :Bª €Q ;B€T p" M; M; ²B M; v M
K°i M; QÌB i?•M F?Q€+ €Q FBK #`Q H' T H€M?- i` M FBK #`Q +| i? m K°i +QM Zm, i
iS+ mv M; ?B K ?mM; ?½M T?€i i€M` - ç M†M; +ª K°i KªM; F?¬M; ;B MX

@ JQÌB iÁ FB K i?€T M"v- +?d +| hm¬M i?O KÈB +| i? H MX æ¢B ?°B Hm" M FB K
[m, /•M #bM? i?QÌM; t2KX

*' h?B M Gm•M ?¢ ;B¼M; M|B- K¼B M; QÌB ç m #B i ç•v H" M|B +?Q GK+ h? M? M;
@ h¬M; + Q M?'i H" h?"M? +?O +O KQÌB ç¢B +?O i?"M?- +ÁM +| +?¶ +?Q ç€K hm¬
FB K H" ç t T ?¢M; +QÌM; ;Bª K¢M? M?'i X L|B +€+? F?€+- +?Q /M i'i +ª K¼B M; Q
M?QM; +?d +¬M +| K°i M; QÌB i`QM; ç| ;B" M? çQÊ+ M; ¬B ç-m- p"v i?"M? ç| +kM;
æ¢B ?°B Hm" M FB KX

L; ¬B ç-m Q\

•M? K„i GK+ h? M? F?) [mûi M; M; KQÌB iÁ FB K i?€TX hmv `^M; KQÌB iÁ FB K i
+| p M?Q çQÊ+ t•v /UM; #^M; b„i i?QÌM; M?QM; M?Ì p" Q *?•M GQM; L?½M- GK+ h
` /'m p i +O K°i i`"M i? - /QÌM; M?Q H" K°i iÁ FB K i`"M i?"i HÈMX

æ²M; i?ÌB- €M? K„i GK+ h? M? +kM; F?) HQÈi [m i¬M; çdM? +O KQÌB iÁ FB K i
JQÌB M; QÌB F?Q€+ FBK #`Q ç m +| HU+ ?²M T?€+? ç¢i iÈB +'T EB K >Q" M; X hmv
+ªM? ;BÈB- HU+ ?²M T?€+? +O #¼M ?¼ ç m F?¬M; ç¢i iÈB KS+ EB K >Q" M; pB M

aU i?"i +kM; H" M?Q p"v- im pB +O KQÌB p` h?"M? +?O- + Q M?'i +?d H" i K FB T
HU+ ?²M T?€+? ;¬M ç¢i iÈB EB K >Q" M; pB M K½MX

*?Q /M M?Q p"v- ?B M i¢B GK+ h? M? ç½ +| i? K K°i T?¬M EB K >²M EBM?- HU+
M?[M; ?MM; K¢M? p¬ +MM; - ?ÆM M[EB K >²M EBM? +U+ F€ ?mv MªQ- +?d +¬M
F?Q iS+ ?²M T?€+?- F?¬M; B +| i? T?€i ?B M` im pB ?²M T?€+? i?"i bU +O ?„M
#B i h¬M; bQ EB K S?€+? +| i? +ªK SM; çQÊ+ F?¬M; X

hmv M?B M €M? K„i ~M +?S F?Q iS+ b„+ #ûM +O GK+ h? M? +kM; F?B M +?Q p" E
w iÈBX

@ XX

:¬M M?Q +MM; H9+- GK+ h? M? M; ?2 i?'v p" B iB M; i?® i i?'i i? M? FBM? M; ¢+X

@ *' çB M +?O- p` iB m ?mvM? ç M"v T?ªB +?, M; H" GK+ im¬M +?O pW M?"K +?S
h` M iÁ FB K i?€T ç®B /B M K¼B M; QÌB- K°i i M i`mM; MB M F?Q€+ FBK #`Q F?)
FB K i?€T 'v- +kM; +?d +| K°i KbM? vX

@ >²B #~K h?"M? +?O- +?QM? H" GK+ im¬M +?OX

*' h?B M Gm•M ç€T HÌB- H" T iS+ KQÌB ? B M; QÌB M; U F?¬M; # v H M çdM? iÁ FB

@ h?`M? +?OX

*´ h?B M Gm•M F?QK M;QÌB i?B H X

@ > ? - H-M M`v +| \*´ çB M +?O ` i v- i ? i bS+ v M i•KX

h?`M? +?O GBM? æ¬ H` K°i i M M?` FB T EB K >Q`M;- •K a€i iY E?Q i` M M;QÌB i?U+ +?`iX +?ŠM; [m •K a€i iY E?Q M`v +kM; F?¬M; ?B M ?[m ` M;Q`B- GK+ h? M M;QÌB Hmv M ?| X E Hmv M ?| •K a€i iY E?Q- +?Q /M H` EB K :B^a im Hmv M FB F?¬M; i? i?m HB K p`Q i`QM;- ç•v +kM; H` i?¬M i?¬M; F?B M +?Q ?<sup>2</sup>M T?€+? +O GK+ h? M? çQÊ+ i`mv M i?W i? K K°i T?¬M EB K >²M EBM? +?Q M M ?„M +kM; ? Qi p ?²M T?€+?X

Zm, p®M K'i çB bBM? F?Q- iU M?B M +?d +ÁM HçB iY F?QX J` i`ÌB bBM? iY F?Q M?B M +| i? /mM; ?ÊT Hmv M ?| K°i +€+? ?Q`M K„X L?QM; M m M;QÌB b®M; im H pÈB bBM? F?Q +O #<sup>a</sup>M i?•M- +ÁM +| i? i`M ?çB ç M i?¼ K M?X

L?È iÈB H9+ i`QÊ+ Zm•M Jç+ æ<sup>2</sup> m®M; iY i`- +?QM? H` ç +•M #^M; iY F?Q iQ+? H h? M? tQ v +?mv M w M;?o i`QM; HÁM; M? M? M?Q +?ÊT- K` €M? K„i h?`M? +?O ?„M +?, K +?9X

@ L;?2 M!B GK+ hm-M +?O ç M iW +?BM M;K+ T?Q /QÈB- K°i i?•M +¬M; T?m HB #^aM i?`M? +?O +kM; F?¬M; i? M?bM i?'m- M?'i ç`M? i?U+ HU+ +O GK+ hm-M +?O

o` h?`M? +?O GBM? æ¬ M`v ;B¼M; M!B T? HŠM w +QÌB- M?QM; GK+ h? M? HçB + M`v HÁM; /ç ? i bS+ i?•K b•mX

*?d i`QM; M?€v K„i- GK+ h? M? ç½ çQ€M- M;QÌB M`v i`QM; HÌB M!B +ÁM +| w F?€ K` ç½ M?Q p`v- i?`i bU F?¬M; T?^aB H` HQçB M;QÌB ?`Q b^aM;- +kM; F?¬M; T?^aB H` H` M?Q p`v- ?„M pšM i?^aM M?B M ç€T,

@ h?`M? +?O [m€ F?€+? b€Q5

@ > ? - GK+ hm-M +?O F?¬M; +-M F?B K i®M- i`QÈ+ ç•v i ç½ M;?2 [m \*´ çB M + [mv M ç½ ç€M? HmB hQ J½ hm-M +?OX h?U+ HU+ +O hQ J½ hm-M +?O Í GBM? a ç-mX GK+ hm-M +?O F?¬M; +-M F?B K i®MX S?<sup>a</sup>B #B i`^M; Zm, ;BÈB i - +QìM F?B K i®M ;B^a /®B M?Q M?[M; M;QÌB b®M;X

GK+ h? M? +?d ;"i;"i ç-m F?¬M; M!B- F?¬M; +-M F?B K i®M M?Q M;QÌB b®M; XX +`M; HÈB ?çB XX .QìM; M?Q M?"M ` bmv M;?o +O GK+ h? M?- p` h?`M? +?O GE

@ JQM; h?`M? +?O HQÊM; ;B<sup>a</sup>B- GK+ hm-M +?O KÈB ç M- +?„+ /Q pW `ÌB F?ÄB - SM; pÈB F?Q ?"m GBM? æ¬ i - +?Q M M pšM +ÁM #Đ M;ĐX

@ >| ` H` M?Q p`v- - ? ? - \*´ çB M +?O F?¬M; +-M F?€+? b Q- i'i +<sup>a</sup> ?½v M;²B tm :BÈB +?O H½Q M?•M ;B çQ ` T?¬M i?QìM; `i i®i5

@ *€B ;b\

:¬M M?Q +MM; K°i H9+- KQÌB K°i M;QÌB *´ h?B M Gm•M FBM? ?¬i?'i i? M?X

@ :BÈB +?O ççB M?•M +kM; #` FBM? ç°M; ? v b Q\

*´ h?B M Gm•M ;¬M M?Q F?¬M; iBM p`Q i B KbM?X

@ E?¬M; b B- F?¬M; #B i T?^aB +?,M; :BÈB +?O pW F?ûQ ;†T /`T- KÈB tm'i [m M h?€T çQ ` T?¬M i?QìM; H` # pB M >²M S?€+? EBK *?•m- K°i +?B + >²M S?€+? E

@ S?^aB +?,M; H` >²M S?€+? EB K :B€T +| i? #^aQ p +,M #^aM ?²M T?€+? \

*´ h?B M Gm•M i`-K ;B¼M; ?ÄBX

@ E?¬M; b B- H-M M`v M; v +<sup>a</sup> #<sup>a</sup>M i?•M i?`M? +?O +kM; T?^aB ç°M; HÁM;- M; v +^a +kM; F?¬M; +| çQÊ+ K°i +?B + >²M S?€+? EB K :B€TX L;?2 ç²M +?d +| iB M p`Q

i€K i-M; ç` M;K+ KÈB +| i? +| çQÊ+X hmv M?B M KQÌB i€K i-M; ç` M;K+ i?"i bU
+^a KQÌB çΦB h?"M? +?O +?9M; i iB M p"Q i`QM; ç|- +?BMM;K+ T?Q i` M F?¬M; +
v- +?QM M;K+ T?Q /QÈB HΦB [m€ KS+ ?mM; ?B K- +| *Ym æΦB Zm, æ i`'M i?OX
KQÌB T?¬M H" +? i- i? M?QM; >²M S?€+? EB K :B€T +?d +| Î +?QM M;K+ T?Q /Q
o` h?"M? +?O GBM? æ¬ M|B ;B¼M; +^aK F?€BX
L|B iÈB ç•v- €M? K„i +O v M?bM b M; *´ h?B M Gm•M,
@ *´ çB M +?O- æQΦM K¶ ç®B tY pÈB M;QÆB i? M"Q\
*´ h?B M Gm•M ?ÆB b[M; b®i- H"TiS+ i`a HÌB,
@ h?"M? +?O ç®B tY pÈB i?m°+ ?Φ ibM? M?Q ?mvM? ç X G9+ i`QÈ+ M m F?¬M; M
+? i i`QM; i v EB K :B^a # M M;Q" B Zm, ;BÈBX
@ æQÊ+ - p"v H-M M"v æQΦM K¶ Km®M M;QÆB M?QÌM; HΦB K°i i?S XX
@ >²M S?€+? EB K :B€T Q\
@ E?¬M; b B5
h?"M? +?O GBM? æ¬ ;"i ;"i ç-m,
@ JQÌB çΦB +?O i?"M? +?d +| K°i +?B + >²M S?€+? EB K :B€T +?d +¬M *´ çB M +?
HÁM; H'v # pB M >²M S?€+? EBK *?•m M;QM; F i iW Zm, i?K ç i` Q ç´BX
" pB M >²M S?€+? EBK *?•m M;QM; F i iW Zm, i?K Q\
*´ h?B M Gm•M M;?2 p"v b[M; bÌ- M?QM; i`QM; HÁM; H½Q i?-K +QÌB F?´X aU [m
:B€T- # pB M >²M S?€+? EBK *?•m b Q i? b€M? #^M;X *?Q /M H" Zm, i?K M;QM;
t i€+ /KM; +O >²M S?€+? EB K :B€T ç®B pÈB ?²M T?€+?X "¼M ?¼ ç m H" [m,-
?²M T?€+? M;QM; F i- +?B + >²M S?€+? EB K :B€T M"v F?€+ pÈB [m, ;B€T #bM? i
HQÊM; T?ÁM; M;U FBM? M;QÌB- M;?2 ç²M +| i? +?®M; çÐ #'i +S T?€Ti„+ FB Ki?
S?€+?- M?QM; [m M i`¼M; M?'i H" +| i? ?bM? i?"M? K°i i-M; #^aQ p Î +,M M;mv
+| i? i`€M? çQÊ+ ``i M?B m i?-M i?¬M; EB K æΦQ ;•v i?QÆM; i`M +,M M;mv M ?
M?B m H9+- M;QÌB K†+ M| +| i? v M i•K i?ŠM; i v +?B M ç'mX
*ÁM >²M S?€+? EBK *?•m- +?Q /M çQÊ+ M;QM; F i iW Zm, i?K- ?B M ;BÌ ç®B pÈB
H½Q +?Q çΦi iÈB +^aM? ;BÈB EB K >Q" M;- F?¬M; i? M"Q Hmv M ?| >²M S?€+?
Hmv M ?| - +?d +¬M K°i pB M H" çO- +| Hmv M ?| i? K +kM; F?¬M; +| Q+? HÈB ;
;B€i`` +O >²M S?€+? EB K :B€TX
@ h?"M? +?O M|B çM `ÌB- KQÌB çΦB +?O i?"M? M;¼ ?´ i" M; HQM;- h?B M Gm•M
çQΦi çQÊ+ M;¬B ç-mX
LK +QÌB i` M K†i h?"M? +?O F?UM; HΦB,
@ æQΦM K¶ +?d ;B^a i?mv i K" i?¬B- M m M?Q *´ çB M +?O M;QÆB ;B" M? çQÊ+ M;
T?¬M ?½M? /B MX
*´ h?B M Gm•M M;- M M;W K°i H9+- b m ç| M|B iB T,
@ æ M H9+ ç|- iU M?B M h?B M Gm•M b) i` Q ç´B +MM; h?"M? +?OX
GK+ h? M? F?) + m K v- H9+ M"v ?„M ç½ M^av bBM? +?€M ;?ûi F?¬M; Qi pÈB p` h?
M"v +?ŠM; M?[M; HÁM; /ç ?B K b•m- ?ÆM M[, i? ûT M;QÌB- K°i F # i` M i?"i b
i?m°+ ?Φ +O KbM? M?Q p"vX
"i [m€ +?mv M M"v +kM; F?¬M; [m M i`¼M; pÈB ?„MX h'i +^a M?[M; +?mv M p Zm,
Fw S+ i`QM; [m€ i`bM? iWM; i`aB +O ?„M K" i?¬BX
J¼B M;QÌB +MM; M;²B tm®M;- GK+ h? M? +?9 w i?'v ç€K hm-M +?O M"v F?¬M; ;
K" p` h?"M? +?O GBM? æ¬ M"v M|B pÈB *´ h?B M Gm•M F?B M½v- /QÌM; M?Q ç| H

KbM?- F?-M; +-M T?^aB [m M i•KX *?mv M M^v F?B M +?Q GK+ h? M? ?B m i? K
M^v+kM; +| +€+? ?"M? bU iQÆM; iU pÈB L?•M æ¢QX :B®M; Î +?¶ +QÌM; ;B^a pB i-
G9+ M^v KQÌB iÁ FB K i?€T- b® hm-M +?O iÈB HK+ iK+ F?-M; Bi- GK+ h? M? Q
hm-M i?O i`QM; FB K i?€T F?-M; M; Ì H M iÈB K-v M; "M M; QÌBX J^v M; "M hm-M i?
+?QM? H^v K'v M; "M *?m~M æ¢B aQ EB K *?O- K^v +ÁM H^v *?m~M æ¢B aQ +| HU+?
i?S+ ?MM; K¢M?X L; Q¢B i`W b® hm-M i?O M<sup>v</sup> ` - i` M i-M; çdM? FB K i?€T- `i M
+?O i?"M? +kM; H-M HQÊi ç M- F?-M; F?Q #„i ç-m i`Î M M +,M; i?ŠM;X

dkkX *?QÆM; 38, "-m E?-M; E?Q E€ .`

h` M FB K i?€T Î T?Q +?QM? L K- K°i H½Q M?•M F?Q€+ FBK #`Q +?Êi çSM; /"vX
FB T EB K >Q`M; K` GK+ h? M? ç w iW ç-mX

@ *€+ p`- K¼B M; QÌB ç½ ç M ç-M; çO- +?9M; i #„i ç-mX h?"T Zm, EB K h?€T- T?
G½Q M?•M FB pW /Si HÌB- iW KQÌB iÁ FB K i?€T ç²M; i?ÌB iQ€i` K°i +¶ €M? i
b€M; M^v+kM; F?-M; +?|B K„i- +?d iQ€i` K°i HÈT F?Q S?QM; J M; HBM? ?Q¢i
T?|M; p9i H M + Q- F?-M; i`mM; T?Q i` M KQÌB iÁ FB K i?€T M; QM; iK H¢B i?
+| ?bM? /€M; F€ [m€BX •M? b€M; p`M; +?ÊT ç°M;- Zm, i?9 FB H"TiS+ ;B®M; M?
F?-M; i`mM; T?Q i` M KQÌB iÁ FB K i?€TX

G"TiS+ KQÌB iÁ FB K i?€T çQÊ+ K°i p-M; €M? b€M; p`M; # Q i`MK # M i`QM;X
GQM; L?½M M?bM i?Y- €M? K„i ?„M pW +?¢K p`Q p-M; b€M;- H"TiS+ i?•M ?bM?
p X æ•v H` FB K i`"M h?B M ;B BX

GK+ h? M? FBM? ?½B i`QM; HÁM;X >„M #B i`ä ?B M i¢B +?ŠM; M?[M; +aM? ;BÈ
>Q`M; pB M K½M- M; v +<sup>a</sup> HU+ ?²M T?€+? +kM; ç½ ç¢i iÈB +aM? ;BÈB EB K >Q`M
ç½ ç¢i iÈB +aM? ;BÈB EB K >Q`M; çdM? T?QM; - FB K i`"M æ` ;B B F?-M; i? ;•v
M`QX >B M i¢B +kM; +?d +| FB K i`"M i?B M ;B H` +| i? M; ,M +?†M *?•M GQM; L

@ > ? - t2K` H-M M^v GBM? h?"M? +?O M?i [mv i T?^aB +?B K H'v M; -B ç-m XX

@ E?-M; /€K- F?-M; /€K- K¼B M; QÌB +?d #^M; p`Q #aM H½M? +O KbM? K` i?-BX

G½Q M?•M FB +i iB M; +QÌB p M; - ç²M; i?ÌB M?bM tmM; [m M? K°i pÁM;X .QÈB
K°i Qi h?"M? +?O` - M?[M; M; QÌB F?€+ ç m F?-M; +?`m M' B- T?^aB M?bM i`€M? i
M^v- GK+ h? M? #B i- ç•v H` K°i i`QM; KQÌB æ¢B h?"M? +?O- h?"M? +?O i?"M? *
L;mv M H¢B +?B K M; -B ç-m i`QM; K'v H-M æ¢B ?°B Hm" M FB K pW [m - GK+ h
H-M æ¢B ?°B Hm" M FB K M^v 2 `^M; b) +| K°i T?2M HQM; i` M? ?' ç'mX

æ²M; i?ÌB +?B M w i` M M; QÌB GK+ h? M? +kM; ;B<sup>a</sup>K #Èi p`B T?-MX *?d HB + K„i
F?-M; B H` ç®B i?O +O ?„MX .M H` KQÌB æ¢B h?"M? +?O- +kM; +?d +| p` h?"M?
` +?9 w +?Q ?„M- M?QM; Km®M FQ+? T?€i iQ`M #° +?B M w +O ?„M i?b +?Q çO

GK+ h? M? +?"K`½B M?„K ? B K„i H¢B- F?Q iS+ i` M M; QÌB +`M; çQÊ+ i?m HB K
K°i i^aM; ç€- F?-M; +| H'v K°i F?Q iS+X h?"M? +?O GBM? æ-M; ²B i`QÊ+ F?) O K
h? M?X h?'v K„i ?„M H9+ M^v ç½ F?ûT H¢B- v H"TiS+ i?m ?²B €M? K„i i`Î p X

@ æ¢B ?°B Hm" M FB K +O KQÌB ç¢B +?O i?"M? i ç½ +| H`+? bY M?B m M, KX h
i?"M? iÈB M v ç½ +| ?"M; i`, K H-M- M; QÌB çSM; ç-m K¶B H-M M?Q p"v +kM; +| F
+T h?"M? +?OX G-M M^v +kM; b) F?-M; M; Q¢B H X

h` M FB K i?€T- GBM? h?"M? +?O FB i`-K ;B¼M; M|B- K¶B K°i +?[M?Q `|i p`Q i"
h?"T Zm, EB K h?€TX

@ *?B m i?2Q i?S iU b„T t T- #„i ç-m iW i?"M? •K >²M i?'T M?'i- M m F?-M; B F?
#„i ç-m iÈB i?"M? EBK >²MX

@ h?"M? +?O- +?9M; i XX

h` M FB K i?€T- *´ h?B M Gm•M i?'T ;B¼M; ?ÄBX
 @ E?¬M; b Q- +| *´ çB M +?O Î ç•v- iBM `^M; +?Q /M H` GBM? ok +O i?"M? *`M L
 H` ç®B i?OX
 h?"M? +?O GBM? æ¬ +QÌB #bM? i?ªM- #QM; +?ûM i`" i`QÈ+ K†i H M ?ÈT K°i M;K
 i`QÈ+X
 @ h?"M? •K >²M i #Ä [mv MX
 G9+ M"v- K°i H½Q M?•M F?Q€+ FBK #`Q M;²B i` M FB K i?€T # M i v i`€B i`-K ;B
 @ oB i h?"M? +?O- ¬M; T?ªB M;?o +?Q F„5
 GBM? "'i Zm-M M?bM i?"i b•m H½Q M?•M FB X
 @ h?"M? •K >²M i #Ä [mv M5
 G½Q M?•M FB M?QÈM; K"v- M?bM p T?Q GBM? "'i Zm-M ?W H¢M? K°i iB M;- b
 J` GK+ h? M? ç M; M;²B +kM; i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;- pÈB im pB ?²M T?€+? +O
 h?"M? +?O FB KÈB pW M?bM i?Q€M; [m p T?Q FB K i?€T i?"M? GBM? æ¬X *?
 i?-K çQ€M- M?QM; +?mv M M"v GK+ h? M? ?„M +kM; F?¬M; ?ÆB bS+ ç•m K` HQ i
 h`QM; h?"T Zm, EB K h?€T- K'v M;"M hm-M i?O H9+ M"v ç M; M;?` Hm"M t¬M t Q
 M?Q p"v- i`QM; H`+? bY æ¢B ?°B Hm"M FB K H` +?mv M ?B K i?'vX .M b Q H M i
 ;BÈB EB K >²M- mv M;?B K +O æ¢B aQ H M + Q i"M +?QM i-M; K•v- i?¬M; HBM?
 `^M; KbM? F?¬M; #^M; M;QÌB F?€+- [mª i?"i H` ? i bS+ F?| F? MX
 GBM? "'i Zm-M i?'v p"v b[M; bÌ- H"TiS+ i` M FB K i?€T +O i?"M? •K >²M- KQÌB K
 H-M HQÈi `ÌB çBX
 a m T?9i i?'i i?-M M;„M M;OB- ;QÆM; K†i GBM? "'i Zm-M H¢B MÎ MK +QÌB,
 @ hQM? iB M? oB i h?"M? +?O pšM F?¬M; i? v ç´B- p"v i?"M? EBK >²M iU ç°M; çQ
 #B i i?"M? EBK >²M +| iB M ?"M? F?B m +?B M ? v F?¬M;\
 .Si HÌB €M? K„i GBM? "'i Zm-M M?bM p T?Q ç€K M;QÌB i` M i?€T # M i v T?ªB #
 @ h?"M? EBK >²M i #Ä [mv M5
 J°i i M i`mM; MB M F?Q€+ FBK #`Q çSM; /"v- ç²M; i?ÌB H„+ KbM? `ÌB F?ÄB FB K i
 Zm-M F`T KÎ KB M; ?ÄB H¢BX
 GBM? "'i Zm-M ?W H¢M? K°i iB M;- H9+ M"v H½Q KÈB i?"i bU M´B ;B"M- i`QM; HS
 M M M†M; M X
 GBM? "'i Zm-M [mûi K„i M?bM [m M? K°i pÁM;- b m ç| M|B,
 @ æ¢B ?°B Hm"M FB K M"v H` /Q :BÈB +?O ç`M? ` - +?S F?¬M; T?ªB /Q GBM? K¶
 HÁM; #'i K½M- p"v +| i? +¬m FB M :BÈB +?OX L m +ÁM H`K M?Q p"v- çWM; i`€+
 ç²M; HB mX h?-M EB K i`QM; i v GBM? K¶ ç½ `i H•m F?¬M; /QM? +?•m /`+? +O
 GÌB M|B +O GBM? "'i Zm-M `i M†M;- M?QM; #ªv p` h?"M? +?O +ÁM H¢B F?¬M; ?
 GBM? "'i Zm-M M|B M?Q p"v H` ç½ iS+ ;B"M i?"i bUX L m p`Q H9+ M"v +ÁM +| M;Q
 M[- p"v +?d +| K°i F i +K+ H` M;½ tm®M; i¢B +?¶ K` i?-BX h?•M H` ç M?'i +QÌM
 i?"M? GBM? "'i Zm-M [mª i?"i +| çO i?U+ HU+ ç H`K M?Q p"vX
 h` M h?"T Zm, EB K h?€T- i`QM; M?[M; +Y b´- `i M?B m hm-M i?O BK i?BM i?Q
 EB K >Q`M; H¢B H` p +?¢K ;B[+€+ p` h?"M? +?O- #¼M ?¼ H`K b Q +| i? +?`m ç
 .M H` M?Q p"v- i`QM; K¶B H-M æ¢B ?°B Hm"M FB K- `i M?B m hm-M i?O +kM; ç
 M;QM; Hmv M w +?Q /QÈB mv M;?B K +O +QÌM; ;Bª +`T hm-M +?O i`Î H M- ç®B
 #¼M ?¼- i?"K +?Q H` +?mv M M;QM; Hmv M ?²M T?€+?- +kM; +| HÈB Q+? F?¬M;

@ L?Q p"v iB T i?2Q b) ç M GBM? æ¬- æQ¢M h?"M? +?O- +?ŠM; H) GBM? æ¬ +O
GBM? "'i Zm-M i`-K ;B¼M; ?ÄBX
æQ¢M h?"M? +?O çSM; /"v KdK +QìB,
@ GBM? h?"M? +?O i?"i F?ûQ çM - imv GBM? æ¬ i # 'i i`B- M?QM; +kM; b) F?¬M;
@ o"v i?b i®i5
a„+ K†i GBM? "'i Zm-M i`Î M M / +QB ?ÆM K°i +?9i,
@ GBM? æ¬ t T ?¢M; i€K- ?B M ;Bì F?B m +?B M i?"M? >"K P M t T ?¢M; #avX
æQ¢M h?"M? +?O ;"i ;"i ç-m- b m ç! M;²B tm®M;,
@ *´ çB M +?O- ` i v çBX
@ .¢5
*´ h?B M Gm•M çSM; /"v- i?•M ?bM? p®M ;B" Mm +O H½Q ;Bì T?9i M"v i`Î M M p
b B- +?QM? H" M ;QM; i?"iX "B M ?! M?Q p"v ;B®M; M?Q iW ç'i #MM #B M i?"M? i
p +?"iX
@ o9i XX
h?•M ?bM? F?) M?Q€M; H M- i?•M i? *´ h?B M Gm•M H,M; F?¬M; ;B[F?¬M; i`m
M;QìB `i i?"i- tm'i ?B M Î ;B[ i?¢++ ç`B T?Q /QÊBX
h` M i?¢++ ç`B +kM; çQÊ+ FB K i`"M # Q T?O #^M; K°i p-M; €M? b€M; p`M; `U+ `t
i`,K i`QÊM;- Î ç•v ç m H" +QìM; ;Bª hm-M i?O i`Î H M- pÊB F?QªM; +€+? M?Q p"v
@ *´ h?B M Gm•M5
h` M FB K i?€T +O i?"M? >"K P M- h?"M? +?O i?"M? >"K P M G h?QÆM; aBM? i`
@ E?¬M; M;ì ¬M; ç½ tm'i [m K- t2K ` F?¬M; # Q H•m M[ ¬M; b) ç° H¬B FB T `²BX
@ æ i¢ G h?"M? +?O F?2M M;ÊBX
•M? K„i *´ h?B M Gm•M iÄ ` #bM? i?ªM- +kM; F?¬M; [m M i•K M?B m ç M +?mv M
+ªM? +O H½Q ç½ i`ªB [m M?B m M,K ` M Hmv M- ç½ i`Î M M FB M +® p¬ +MM;X
@ æ° [m H¬B FB T b) i`Î i?"M? æ¢B aQ EB K >Q`M;- +kM; H" +QìM; ;Bª +`T h?"M
+?O b) +! i?U+ HU+ i` M? +?S+ h?"M? +?OX
h` M K†i G h?QÆM; aBM? H° ` K°i MK +QìB ç-v w M;?o b•m t X G9+ M"v GK+ h
h?"M? +?O T?Q i`QÊ+ ?„M +! p / Q ç°M; i•K i?-MX
@ G h?"M? +?O F?ûQ M!BçM - +€+ h?"M? +?O ç m H" M?[M; M?•M p"i i?•M i`ªB i
p¼M; iQîM;X >" ?m®M; KQìB ç¢B +?O i?"M? /QÊB bU H½M? ç¢Q M? KBM? +O +
M;K+ T?Q i` M +kM; ç½ #` +?9M; i +¬M; +?B KX >"M? ç°M; M"v- i?"i bU *´ K¶ F?
@ *´ çB M +?O [m€ F?B K i®M `²BX
G h?QÆM; aBM? HB + M?bM *´ h?B M Gm•M K°i +€B i?"i b•m- H"TiS+ M!B,
@ h?"M? >"K P M i M?"M i?m 5
L?"M i?m 5
h`QM; h?"T Zm, EB K h?€T- `i M?B m hm-M i?O +`T *?m~M æ¢B aQ ç m i?-K i?Î
K°i i?"M? M[#Ä +m°+- +ÁM +?Q #„i ç-m ç½ +! # i?"M? F?¬M; i? K ;B Hm" M FB
L?QM; M?[M; hm-M i?O [m2M #B i *´ h?B M Gm•M ç m +ªK i?'v pmB KWM;X "¼M
*´ h?B M Gm•M M m F?¬M; T?ªB H½Q # [m M #ªv M,K- i®B i?B m GBM? æ¬ +kM;

.M b Q i`QÈ+ FB - \*´ h?B M Gm•M ç½ ;B`M? +?Q GBM? æ¬ ? B H-M ?¢M; M?'i- #
M,K i`¬B [m i?U+ HU+ +O H½Q ç½ b„T bY iB M p`Q +'T h?`M? +?O- 2 ``^M; p` i`
p H½Q i?“iX

@ G h?“M? +?O M?“M i?m `²B b Q\

GBM? ``i Zm-M +QÌB H¢i,

@ L?½M HU+ +O G h?“M? +?O i?“i i®iX

@ GBM? h?“M? +?O +kM; F?¬M; FûK- G K¶ +?Q # Q ;BÌ H`K +?mv M p¬ Q+? +ªX

G h?QÆM; aBM? +-K H'v +?ûM i`` i` M #`M- M;?B M; KbM? iÄ w KÌB GBM? ``i Z
b M; K°i iÁ FB K i?€T F?€+X

@ hB T i?2Q +?QM? H` i?“M? L¢B >` ?¢M; b€mX

@ h?“M? L¢B >` i +kM; M?“M i?m X

@ h?“M? I JBM?5

@ h?“M? I JBM? i +kM; M?“M i?m X

E?¬M; #B i +| T?ªB +?,M; H` /Q i?U+ HU+ +O *´ h?B M Gm•M ç½ +?'M M?B T iQ

J„i M?bM b M; # M i` M M; QÌB \*´ h?B M Gm•M iQ€i` K°i +?B M w K¢M? K)- +MM;
ç¢Q EB K v h`¼M; h?Ov ?MM; ?"m M†M; M X

@ PM; XX

J°i iB M; FB K M; •K p M; H M- w +O *´ h?B M Gm•M ç½ [m€ `ä ``M; X

:-M M?Q i`QM; i?Q€M; +?®+- `i M?B m hm-M i?O +?Q +| T?ªM SM; ;b- i` M i?¢+
M; QÌB v m çB m,

@ h?B M S?QM; .B E?¬M; "°5

E?¬M; Qi hm-M i?O FBM? ?¬ i?´i i? M?- ?B M M?B M #° T?€T +O GBM? ok ç½ M
i?`M?X G9+ M`v # M +¢M? GBM? "i Zm-M K°i ç¢Q i`M ªM? +ÁM HQm H¢B KÈB +
`^M; ç½ ç¢i iÈB ? B KQÆB /†K K°i H-M ?¬ ?´T- [mª i?´i FBM? M; QÌBX

@ h®+ ç° i?´i M? M?5

oW i?´v GBM? ok tm´i ?B M i` M i?¢+? ç`B- æQ¢M i?`M? +?O i`-K ;B¼M; M‡B,

@ a Q ?ª- h?`M? +?O- *´ çB M +?O XX

:B¼M; hQ J½ h?B M M; "T M; WM; - ?B M M?B M H½Q +kM; i?´v çQÊ+ +?mv M M`vX

@ E?¬M; b B- i®+ ç° GBM? ok +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM +?9M; i iQÎM; iQÊM; - +?Q /M *´
/mM; ?ÊT pÈB h`¼M; h?Ov ç ûT- M?QM; /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB H` HTi- F?| +| i
+O GBM? ok- +?Q /M #`ç ûT- 2`^M; i®+ ç° +O M`M; i pšM M? M? ?ÆM *´ çB M +
? B M; QÌB F?¬M; +? M? H +? # Q M?B m- ; -M M?Q #^M; M? m- 2`^M; bU ?ÆM FÜ
ç`M? i?„M; #¢BX

@ h?`M? +?O- F i Hm" M M?Q p"v T?ªB +?,M; H" ?ÆB bÈK\

hQ J½ h?B M F?) ?ÄBX

æQ¢M i?`M? +?O H„+ H„+ ç-m,

@ >B M i¢B +kM; F?| K` M‡B çQÊ+- i?¬M i?¬M; +O *´ çB M +?O +kM; F?¬M; i-K
T?¬M i?„M; F?¬M; +?WM; X

G9+ M`v i`QM; K„i #¼M æQ¢M i?`M? +?O- M[M?•M i M GBM? ok FB +?d ç¢i iÈB
T?QM; X

h` M i?¢+? ç`BX

•M? K„i *´ h?B M Gm•M i`Î M M p¬ +MM; M; QM; i`¼M; - M?bM GBM? ok i`QÈ+ K†i
EB K i`¼M; h?Ov K`m t€K,

@ GBM? ok- # KQÆB im´B- EB K h¬M; çdM? T?QM; - im Hmv M FB K T?€T h?B M S
H` h?B M S?QM; G,M; hB m EB K5

h` M K†i GBM? ok F?¬M; ? iÄ` bÊ ?½B- +kM; M?bM *´ h?B M Gm•M i`QÈ+ K†i M

@ *´ h?B M Gm•M- #ªv KQÆB i€K im´B- EB K h¬M; çdM? T?QM; - im Hmv M FB K
S?€T hQÈM; H` h`-K h?Ov GQM; Zmv EB K5

@ *| i? çQÊ+ GBM? +¬ MQÆM; M?È`ä M?Q p"v- *´ K¶ +ªK i?´v p¬ +MM; FB m M; ¢
*´ h?B M Gm•M i?ªM M?B M M‡B,

@ æ°M; i?O çB- #^M; F?¬M; H½Q b) F?¬M; +| +Æ ?°BX

GBM? ok F?) HB + *´ h?B M Gm•M- ;B¼M; H¢M? M?Q #,M; i?Q€i` iW ç¬B K¬B M
*´ h?B M Gm•M + m K`v,

@ 1`^M; GBM? +¬ MQÆM; [m€ iU iBM `²B- T?ªB #B i`^M; i?B M M; Q¢B ?[m i?B M

@ æ°M; i?O çB5

GBM? ok F?¬M; ç€T- H¢M? HMM; i?9+ ;BK+X

G9+ M"v M; Q¢B i`W #¼M M; QÌB GBM? "i Zm-M- i` M p" B iÁ FB K i?€T F?€+- p" E
K"vX

*¬ MQÆM; GBM? ok M"v i?"i H" FB m M; ¢QX

@ L m ç½ M?Q p"v- *´ K¶ F?¬M; F?€+? b€QX

@ o9i XX

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- i?•M ?bM? +?ÈT H M- ç²M; i?ÌB ?| i?"M? i€K #|M; M; QÌB
;B€M; tm®M; +MM; pÈB F?Q h`¼M; h?Ov M?€v K„i ç ûT H M M; QÌB GBM? okX

EB K *QÆM; h`¼M; h?Ov K"m t€K F?¬M; M; WM; / Q ç°M; i` M F?¬M; - ; -M M?Q i`
i?"M? K°i +QM `M F?´M; H² / [ iÊMX h®+ ç° M; QM; F i +O +QM `M H-M M"v M? M
?B M M?B M i`QM; i`"M +?B M pÈB >Q" M; S?O L? K- *´ h?B M Gm•M pšM +?Q p"

J°i iB M; `®M; ;B" M / [ p M; H M- +QM `M K"m t€K FB iQ F?QªM; # i`, K i`QÊM; -
bBM? ` M? [M; +?B + ; B M?¼M ?Q„iX h` M ç| - EB K *QÆM; h`¼M; h?Ov pÌM [m M
F?¬M; ;B MX

dk9X *?QÆM; 3d, S?€T h„+ h?B M S?QM; X

@ "MM; XX

hB M; FB K M; •K FBM; M; QÌB p M; H M- +QM `M K"m t€K FB H'v F?Q i? M?Q i`Ì
okX

L?QM; ç®B K†i pÈB K°i iB M; FB K FBM? M; QÌB M"v- imv `^M; i?•M ?bM? GBM? o
K" ?ÆB HªQ çªQ- M?QM; p K†i €M? K„i M" M; pšM iÄ` ? i bS+ iU M?B M- /QÌM; M'
ç m H"; ; ç'i +?| M; |B- F?¬M; i? F?B M +?Q M" M; bBM? ` +?9i +?B M w M"QX

@ oKi XX

o"Q H9+ M"v- i` M K'v iÁ FB K i?€T- M; Q¢B i`W i?"M? *"M L; mv M ` - K'v p` h?"
hm-M +?O ç²M; i?ÌB çSM; T?„i /"v- M?bM GBM? ok i`QM; i?¢+? ç"BX

E?¬M; i`€M?5 GBM? ok +?d MÎ K°i MK +QÌB F?~vX

@ "MM; XX

:B[i`ÌB ç'i +?Êi p M; H M iB M; MM; Q" M; KÆ ?²- ;B®M; M?Q +ÆM +m²M; T?QM; ;
J M; K"m t M? i`„M; ?B M ` ;B[F?¬M; i`mM; - +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ ç½ # Q p•v

@ h`'M5

GBM? ok [m€i H M K°i iB M; v m çB mX L; v iS+ F?„+- +QM `M FB M´ -K i M M
h`¼M; h?Ov #„M ` - F?B M +?Q F?¬M; i`mM; tm'i ?B M M?B m ç¢Q ;ÊM b|M; F?¬M
F?Q S?QM; J M; K"m t M? i`„M; iB m /B iX

@ L?'i FB T EB K >Q" M; 5

@ G" M?'i FB T EB K >Q" M; 5

G9+ M"v K'v p` i?"M? +?O ç²M; i?ÌB H" EB K >Q" M; - æQ¢M i?"M? +?O F?¬M; iBM
b„+ K†i +| p F?| +QBX

@ E?¬M; M; Ì M" M; i ~M ;B'm im pBX æ€M; ;B" M- M?'i ç`M? H" GBM? "i Zm-M5

æQ¢M i?"M? +?O M´B +ÆM ;B" M / [- F?) [m€i,

@ æ€M; ;B"M i?"i >²M S?€+? EB K :B€T XX M?"i ç`M? H" i M GBM? "'i Zm-M M"v
+?'M M?B T5

@ E?¬M; M;ì GBM? ok FB ç½ i`î i?"M? +Q`ìM; ;Bª + 'T h?"M? +?O- iB M p"Q +ªM?

@ æ9M; M?Q p"v i?"M? *`M L;mv M ç½ +| ? B æ¢B aQ EB K >Q`M;X

@ *| ? B +Q`ìM; ;Bª + 'T h?"M? +?O- 2 `^M; i?"M? +`M L;mv M i?"i bU i`î i?"M? ç M

@ *?9+ KWM; GBM? h?"M? +?O bBM? ` K°i çS +QM ;€B ;BÄB M?Q p"vX

G h?QÆM; bBM? M?bM GBM? "'i Zm-M K°i +€B i?"i b•mX

@ E?¬M; b B- GBM? i?"M? +?O- i i?"v H M? €B `i +| i? i`î i?"M? p` EB K >Q`M; ;
;BÈB EB K S?€+? M?"i i`QM; KQ`ìB ç¢B +?O i?"M? i X

h?"M? +?O i?"M? E?¬M æ` .B K i`-K ;B¼M; M|BX

@ *€+ p` F?2M [m€ H`ìB- #'i [m€ iB m M[+?d K v K„M ç°i T?€ K" i?¬BX

@ > ? - H M? €B +| i? ~M ;B'm im pB- +| H) +kM; M?ì p"Q h?B M s" GB K hS+ [mv
F?¬M; \

G9+ M"v æQ¢M h?"M? +?O +kM; KdK +Q`ìB- M?bM GBM? "'i Zm-M ?ÄBX

@ Zmª i?"i H" M?Q p"v- iB m M[iQM? iB M? FQM ç€Q- F?¬M; i?Q+? T?¬ i`QÆM; - +
GB K hS+ [mv i +?Q M|X

GBM? "'i Zm-M H° p i?ªM M?B M- H"TiS+ M?bM tmM; [m M? K°i pÁM;X

@ hB m M[#'i i`B- ?B M ;B` ç M; +?B K M;¬B ç-m- M m +ÁM +| i?"M? +?O M"Q +?O
tBM K`ìB tm®M; ç`BX

G`ìB +O GBM? "'i Zm-M i`mv M p M; h?"T Zm, EB K h?€T- M?QM; i` M K'v iÁ F
F?¬M; iB M; ç°M;X h?U+ ` i m pB GBM? ok ç½ [m€ `ä `M; - +Q`ìM; ;Bª + 'T hm-M +?
pB EB K h¬M; çdM? T?QM; - ;B®M; M?Q *´ h?B M Gm•M K" i?¬BX L?QM; EB K h¬
iB T t9+ çQÊ+ pÈB HU+ T?€T i„+- iU M?B M F?¬M; b€M? çQÊ+ pÈB mv M; ?B K +C

h` M i?¢+? ç`B- H9+ M"v *´ h?B M Gm•M H° ` p #m²M #½- M?QM; +kM; •K i?-K i
H9+ GK+ h? M? pW p"M /KM; T?€T i„+- H½Q ç½ #B i M; v KbM? F?¬M; +| +?9i T
;B[EB K h¬M; p` EB K >Q`M; M?Q +? M? H +? ;B[EB K oQÆM; p` EB K *?O p"v-
+| çB m EB K >Q`M; pšM +?Q i? M;QM; F i EB K S?€+?- i?"M? iUm EB K M?X

L m F?¬M; + 'T EB K >Q`M; ç½ F?¬M; çQÊ+ iQM? ;°T p"Q i`QM; +ªM? ;BÈB EB K >
;BÈB EB K >²M +?d +| ? B #" + K" i?¬B- EB K oQÆM; p` EB K h¬M;X

h?'v F?¬M; +ÁM B tm®M; ç`B- i` `B .À #µĐà B° ç`B- i` 2pà ° >QÀ t`°đ; ç`B- €#i

H) GK+ h? M? H" h¬M; aQ EB K S?€+? \ h? M?QM; GK+ h? M? #` ç€M? # v p T?C
v # M M; Q" B #` `€+? M€i- i` M M; Q` B F?¬M; +| i?QÆM; iQ+? ; b F?€+X

"'i +?Êi FB K +?d +O GK+ h? M? H¢B ç°M; - K°i +¶ / Q ç°M; ?mv MªQH"TiS+ H M
+QÆM; S?QM; G¬B K"m iQK i`„M; ?Á ?ÊT +MM; i?B M ç` X h` M +?QM i¬M; K•v
T?€Ti„+ / Q ç°M; ? i bS+ F€ /` /¬M /¬M F?m +? i€M` - i?¬M [m M; T?€Ti„+ K"m
i¬M; K•v M; QM; F i H¢B i?¬M? K°i ç| FB K p•M # Q T?O +?m pBi`,K /†KX æ| FB
M"v iQ"Mi?•M i`"M ç¬v F?Q S?QM; J M; K"m i`„M; çK+ - K°i +¶ EB K v F?| ?B m p
p•M iQ€i` X E?¬M; ; B M tmM; [m M? FB K p•M +kM; ç²M; i?`B i`Î M M p†M p QX

h` M +?QM i¬M; K•v- # M i`QM; FB K p•M- +| iB M; HQM; M; •K mv M; ?B K #¢Q T
H¬B HQM; iW i`QM; ç| T?|M; ` - H²M; H°M [m v +m²M; i` M +?QM i¬M; K•vX h?•M
i`„M; - K„i`²M; mv M; ?B K M?bM tm®M; - ?¢; BÊB +?,K +?9X L?Î ?²Mi?S+ ç¢BiB M
h? M? ç¢i iÊB +ªM? ; BÊB EB K >Q" M; pB M K½M- ç®B pÊB bU F?®M; +? M; mv M
i?"K +?Q H" HU+ T?€Ti„+ - GK+ h? M? ç m ç¢i iÊB KS+ FBM? M; Q` BX :B` T?9iM
hY hB m S?QM; G¬B EB K- mv HU+ +O M| bÊ`^M; ç½ i, M; + Q ?ÆM H9+ i`QÊ+ F?

h` M +?QM i¬M; K•v- FB K p•M M; •K H M ; B" M /[- K°i +QM H¬B HQM; M; QÊ+ F?¬
i„+ K"m iQK i`„M; +?ÊT ç°M; X L; v H"TiS+ - H¬B HQM; ?| i?¬M? K°i i? M? +U FB
i`QÊM; - i` M i?•M FB K- i?•M FB K ?QÊM; H M- KkB FB K ?QÊM; tm®M; X

E ç| - FB K +?d GK+ h? M? H¢B ç°M; X h` M +?QM i¬M; K•v- FB K p•M [m v +m²M;
b„+ #ûM # v [m # v H¢B i` M K•v- +¬M; FQ+? F?¬M; ; B MX L; v iS+ F?„+ - ?ÆM M
F?¬M; - i`QM; +MM; H9+ ç| - iW ; B[FB K p•M M; QÊ+ F?¬M; K" H MX

L; "M i? M? +U FB K çQÊ+ FB K +?d GK+ h? M? /šM ç°M; - T?|M; tm'i mv M; ?B K F

@ •K XX

h?¬M [m M; +?ÊT ç°M; i`QM; K„i GK+ h? M?- ?„M [m€i H M K°i iB M; - FB K +?d ?
*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- M; "M i? M? +U FB K +kM; ç²M; i?`B M; QM; iK H¢BX

@ PM; XX

*?d i`QM; M?€v K„i- i`QM; F?¬M; ; B M /Q`M; M?Q +| K°i ç| ?Q b2M K"m iQK i`„M
iQK ç2M +?ÊT ç°M; - h?B M S?QM; ; "Q i?ûiX E?¬M; ; B M T?Q i`QÊ+ h?"T Zm, EB
M?Q ç` M; K+ i?•K b•m- H°` F?Q i? mv M; ?B K p¬+MM; p¬i"MX S?Q /QÊB- #¼
i•K i?¬M- i`"M +?B M M?Q p"v i?"i bU H" #¼M ?¼ Qi i?"v i` M ç`BX

*| H) M?` FB T EB K >Q" M; i?"K +?Q H" i K FB T ç m +| i? / /"M; T?€ M€i F?¬M;
ç°M; ` K°i ç¢Q F?¬M; ; B M HQ¢M HQm- M?QM; M?B m M?'i +?d H" /šM ç°M; K"
i` M F?¬M; - F?¬M; ; B M HQ¢M HQm ;¬M M?Q ç½ #B M i?"M? M?[M; KkB FB K ; B|
?B MX *?d +| K°i KªM; F?¬M; ; B M HÊM K"m i`„M; F?B M +?Q K¼B M; Q` B +?9 wX
?Q F?¬M; p†M p Q- ? i i?ªv EB K v ç m #` Mm®i +?YM; b¢+? b)X

@ S?Ki XX

GK+ h? M? T?mM` K°i M; KK M; ?`+? ?mv i- €Q t M? i` M M; Q` B `mM; ç°M; EB K
M"v ?| i?¬M? K"m iQK i`„M; +?|B H¼B- i?2Q FB K +?d ? B i v M; QM; iK- K°i +¶ E
FBM? F?OM; ?ÆM i`QÊ+ M; "M H¬M ç°i M; °i #¢Q T?€i i`QM; F?¬M; ; B MX Iv i? +
?¢M +O GK+ h? M? ?B M i¢BX

h?2Q HU+ ?²M T?€+? HÊM K¢M? - ; B` T?9iM"v GK+ h? M? ç²B ç¬m pÊB M?•M p"i ç
i`B M` mv HU+ + Q M?'i +O FB K p•M S?QM; G¬B- i?B M HQM; +MM; ?B M- i?B
F i ?ÊT M?'i i` M çdM? ç¬m +O GK+ h? M?- +?d +ÁM H¢B K°i i? M? +U FB K K"m i
ç| ~M +?S T?€Ti„+ S?QM; G¬B ? i bS+ i?•K b•mX > B # M KkB FB K +| M?[M; bÊ
+?d- +ª ?Q F?¬M; tmM; [m M? +U FB K p†M p Q- ; B®M; M?Q K°i HÊT F2Q i?"i /QM

@ >ªQ EB K v- ?ªQ FB K i?S+5 >ªQ T?€Ti„+ - i?"i H" F€ [m€B5

h` M +?QM i-M; K•v- i? M? •K mv M;?B K FB ?| i?“M? b'K M' çMM; çMM; ;B€M; t
i? M? +U FB K i?¬M; i?B M FB - i`QM; M?€v K„i ç½ HB M H¢+- +“M; iÄ ` mv M;?
;B M /Q`M; M?Q M;QM; i` - #'i F H` ç€iªM; ç M; # v ` - ? v H-m +€+ ç M; pÐ- +m²M
M?€v K„i ç m M;QM; ç¼M; H¢BX

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- i`QM; HÁM; GK+ h? M? bBM? ` K°i +ªK ;B€+ F€ /`X .Q`M
;B M i`QM; T?9i +?®+ ç m M;QM; i` - #'i F H` i?`B ;B M- F?¬M; ;B M- i?“K +?Q H`
M;QM; H¢B- i'i +ª i? M? •K +kM; #B M K'i F?¬M; i²M i¢BX

dkdX *?QÆM; Ny, *m°+ L¡B *?mv M h`QM; >Q E?¬M;X

L?QM; +ªK ;B€+ F€ /` M`v +?d /mv i`b çQÊ+ p`B H-M ?¬ ?'T- +ªK ;B€+ bmv v m #
GK+ h? M?X

•M? b€M; i`„M; +?¡B K„i T?€i i€M F?“T F?¬M; i`mM;- +?d i`QM; i?Q€M; +?®+- GK
+¶ €T HU+ ?MM; ?"m ç M†M; H M M;Q`BX EB K \*®i iQ`M i?•M `mM; ç°M; M?Q Km

@ S?Ki XX

GK+ h? M? T?mM ` K°i M;KK M;?`+? ?mv i- +ª M;Q`B H"TiS+ m QªB- i•K i?¬M -
T?€+? +O KbM? +kM; v m çB `i M?B mX *?¢v5

E?¬M; ? /Q /U- GK+ h? M? i?B i`B M S?QM; G¬B FB K bQ F m pM K°i iB M;- i`QM
H M- i?•M ?bM? GK+ h? M? H"TiS+ #B M K'i i¢B +?¶X

@ *?¢v çB ç•m\

h` M +?BM i-M; K•v- ;B¼M; M¡B mv M;?B K FB H¢B p M; H M- M; v iS+ F?“+- +
M;QM; F iH¢B- KkB FB K H,M; F?¬M; ç•K p K°i T?Q X

@ •K XX

h?•M FB K HÈM F?¬M; i? i ç•K `€+? ?Q F?¬M;- T?€i` iB M; -K -K M?Q b'K M'X
K„i H`K i M i?“M? i`Q #KB p¬ b® [m, /•MX G9+ M`v i`QM; i?“M? *`M L;mv M K'v p
+?®+ ?| i?“M? bQÆM; KM ?²M T?€+?- H"TiS+ i M #B M i`QM; F?¬M; F?QX

L;Q`B # i`,K /†K- T?Q i`QÈ+ +| K°i iÁ +´ i?€T i`,K i`QÊM; çQÊ+ + M? T?ÁM;
H¡2 H M ;B[F?¬M; i`mM;- /QÈB €M? K„i FBM? bÊ +O KQ`B i M hm-M i?O #ªQ p -
i`„M; ?B M H M M?bM F?¬M; `ä H` i?S ;bX L?QM; #¼M +?9M; +ÁM +?Q F`T T?ªM
HÈM ç ûT F?¬M; ;B M ;“Q i?ûi ç•K iÈBX

@ æ¡ H` ;b p"v\

JQ`B i M hm-M i?O FBM? ?½B p¬ +MM;- K°i KªM; ?Q F?¬M; i`QÈ+ K†i #¼M ?¼ H9

@ •K XX

L; v H"TiS+- iÁ +´ i?€T i`,K i`QÊM; M`v M?€v K„i ?| i?“M? i`Q #KB- i` M +?BM i
H¢M? p M; H M- +U FB K ;¬M M?Q +?2 H'T K†i i`B i?m p X >ÆM KQ`B H-M ?¬ ?'T
#„M M? M? iÈBX

@ *Y FB K K° ç½ #` T?€ pÐX

GBM? "i Zm-M i`-K ;B¼M; M¡BX

@ *?“M; +? i`²B Q\

GBM? ok ;'T ;B¼M; ?ÄBX

h?'v M[M?B KbM? #B M b„+- GBM? "i Zm-M ?ÆB b[M; b!- M?QM; +kM; i`ª H`B ,

@ E?¬M; #B i- i` M +Y FB K K° +ÁM b¡i H¢B /'m ?B m +O HU+ ?²M T?€+?- ?ŠM H
i M GK+ h? M? FB +| i?Q€i F?ÄB i•v :BÈB +?O ? v F?¬M; i?b F?| HÁM; #B i çQÊ-

GBM? "'i Zm-M Km®M M|B H¢B i?-B- imv M?B M #¼M G h?QÆM; aBM? +¢M? ç|
 *?Q /M G+ FB +| HÊB ?¢B iÊB ç•m +kM; F?-M; T?ªB H" ç®B i?O +O :BÊB +?O #¼
 +?O +O KQÌB ç¢B +?O i?"M?- M?QM; pšM F?-M; i? #B i? i çQÊ+ M?[M; +?mv M
 L?QM; [m i?ÌB ;B M K¶B i`,K M,K- EB K h?-M bÆM ç m b B h?-M EB K bS tm®M;-
 +?O #¼M ?¼X hW ç| +| i? i?'v çQÊ+ - M; v +ª EB K h?-M æ¢B M?•M i`QM; i`mv M
 +?O +O Zm, ;BÊB #¼M ?¼ p- +MM;X J" Km®M çQÊ+ EB K h?-M æ¢B L?•M +QB
 i?U+ HU+X

G9+ M"v ÎT?O ç hm-M #° GBM? æ- i`QM; GBM? æ- Zm, +€+- K°i H½Q M?•M ç
 K„i /QÐM; i?-MX

"'i +?Êi- H½Q M?•M KÎ #WM; ? B K„i- i?-M [m M; K"m p"m; M?¢i H|2 H M i`QM; K„i
 iB M;;

@ S?ªB +?,M; M;QÆB H"K M?Q p"v H" ?ÆB [m€ ç€M;\

@ Zm€ ç€M; Q- +QM +?d FB K i` ;B9T M;QÌB K" i?-BX

h`QM; ?Q F?-M; #'i +?Êi p M; H M K°i ;B¼M; M|B i`-K çK+X

@ EB K i` ;B9T i Q\ h i?'v M;QÆB +| /KM; i•K F?€+ i?b ç9M; ?ÆMX J°i FB K FB
 +ª h-M; bQ EB K æ +kM; F?-M; i? iB T K" F?-M; #` i?QÆM;- EB K æ iB m i?B M
 b) M;½ tm®M; i¢B +?¶- M;QÆB H¢B /mM; M| ç®B T?| pÊB K°i i M i K FB T EB K >
 h` M K†i H½Q M?•M F?-M; ? H° p ;b H" bÊ ?½B- M?QM; p H¢M? HmM; i`QM; K
 [m M? +kM; T?ªB ç-M; H¢BX

"'i [m€ +?Q /M #-M; imv i M;QM; F i i`QM; ?Q F?-M;- H"TiS+ ?B M` K°i #S+ p€+
 pÎ çB M i`+? tmM; [m M? pšM F?-M; /QM? +?9i #-M; imv i M"QX

@ *QM +kM; +?d Km®M F?ªQ M;?B K ?„M K" i?-BX

@ E?ªQ M;?B K Q XX M;QÆB +?Q ``M; K„i i KÌ`²B b Q\

@ ob b Q i-M bQ H¢B M|B M?Q p"v\

@ J°i FB K +O M;QÆB T?€ M€i +Y p"Q J M >Q M; EB K J°- M;QÆB +?Q ``M; i F?
 M;?o ;b b Q\

G½Q M?•M +QÌB H¢M?,

@ L m Km®M M;QÌB F?€+ F?-M; #B i- i`W T?B KbM? F?-M; H"K5

h`QM; ?Q F?-M; BK H†M; K°i H9+ XX

@ *QM +?d F?-M; + K HÁM; K" i?-BX

@ E?-M; + K HÁM; Q- M;QÆB +| ;b K" F?-M; + K HÁM;\

G½Q M?•M ?ÄB H¢B,

@ L;QÆB +ªK i?'v ?B M ;BÌ M;QÆB +ÁM iQ +€+? F?-M; + K HÁM; b Q\

@ aQ i-M- M;QÌB F?-M; M M [m€ ç€M;- ?B M i¢B i@i t'm ;b- +QM +kM; H" M;QÌB ç

@ æSM; ç-m Zm, ;BÊB\

G½Q M?•M ç°i M;°i #°i +QÌB ? ?ª- `°i H•m b m KÈB M;WM; H¢B,

@ æSM; ç-m Zm, ;BÊB Q- F?-M; b B- i`QM; KQÌB ç¢B +?O i?"M?- KQÌB i€K i-M;
 K„i *Ym æ¢B Zm, æ - M;QÆB [mª i?"i H" M;QÌB çSM; ç-m Zm, ;BÊBX L?QM; i`QM;
 H" K°i i M iB m M?•M F?B bQ /B i i'- #` HÊB `B M; +?2 KÌi•K i`Q5

@ aQ i-M- M;QÌB pšM +?Q ``M; M?Q p"v Q\

:B¼M; M|B FB /-M /-M i`Î M M M†M; M - i`QM; H9+ M?`i i?`B- iQ`M GBM? æ¬ [m
+m²M +m°M,

@ *?ŠM; H i`QM; K„i bQ i¬M- +QM pšM H` M;Q`B M?Q p"v- +?Q /M ç½ i?`M? [m, ?

@ E?¬M; b B- +€+? M?bM +O i pšM F?¬M; i? v ç´BX

@ L?QM; M m i?"i bU +QM H` M;Q`B M?Q p"v- H`K b Q +QM +| i? ç¢i iÈB im pB M
æ¢Q T?ªB KBM? i•K FB M i€M?- +?d i?ŠM; p`Q i•K- M m M?Q F?¬M; /Si imv i #ªM
i`¼+ - p"v b) ç¼ M?"T J æ¢QX L?QM; +QM ç½ im Hmv M iÈB +ªM? ;BÈB M?Q #•
çQÊ+ çB m ;b b Q\

@ J æ¢Q\ L;QÆB +?Q `^M; M;QÆB +ÁM +€+? J æ¢Q t H„K ? v b Q\ •M? b€M;
i?m-M F?¬M; ib p i- K` €M? b€M; ?²M T?€+? +O M;QÆB ç½ i`Î i?`M? K`m p`M; M
?B m M?"T K i?b H` +€B ;b\

@ *?ŠM; H) #ªM i•K i?¬M; ç¢i H` F?¬M; ç9M; ? v b Q\ J`m p`M; M?¢i i?b ç½ b Q-
+O h?B M æ¢Q K` i?¬B- +?d +¬M +?9M; i F?¬M; +?Q H` M?Q p"v- B /€K +?Q ç;
p®M F?¬M; +| M?B m ç¢Q- +?d +| M?"M i?S+ F?€+ M? m +O M?B m M;Q`B- +?Q
ç¢Q M?Q p"v- +| h?B M æ¢Q- +kM; +| J æ¢QX

@ *?d H` M;Kv #B M5

_•m i|+ H½Q M?•M /UM; çSM; H M- ;B`M /[?W H¢M?,

@ h?B M æ¢Q +?O +?QM?- +?QM? F?Q K M? K¬M;5 J æ¢Q +?O T?ªM- +?•M K
M;QÆB +?Q `^M; M;QÆB F?¬M; çB M;QÊ+ H¢B #ªM i•K- M?QM; M;QÆB ç½ F?¬M;
i¢B ç½ F?¬M; +ÁM H` #ªM i•K +O M;QÆB F?B i`QÊ+ - ç½ #` +?2 H'T5

@ E?¬M; - F?¬M; TªB- H9+ i`QÊ+ `ä ` M; H` bQ i¬M #'i +¬M;X L m F?¬M; TªB M
H`K M?Q p"v- +QM pšM b) K°i HÁM; i`Ê ;B9T v- bQ i¬M +?Q `^M; +QM F?¬M; #^M;
i?B M p` v ? v b Q\

:B`T?9i M`v- ;B¼M; M|B i` M ?Q F?¬M; ç½ iQ M?Q b'K M´- M?QM; # M M;Q`B GBM
p M; M`QX

@ h?B M p` XX M;QÆB +?Q `^M; i H`K M?Q p"v H` b B Q\ h +?d pb Zm, ;BÈB ibK
iQM? ibM? +O M;QÆB imv i ç®B F?¬M; ?ÊT5

G½Q M?•M M|B #^M; ;B¼M; +ª [mv iX

@ hQM? ibM?- +?d +| pb iQM? ibM? i?¬B b Q\ aQ i¬M- M;Q`B +?Q `^M; +QM H` i
EB K >²M EBM?- M;Q`B +kM; i`mv M i?K +?Q v- M;Q`B +?Q T?ûT v Hmv M i"TEB K
+?Q +QMX *?Q /M H9+ i`QÊ+ +QM ?ÄB- M;Q`B +kM; ;¢i +QM- M|B `^M; F?¬M; +|
tm~M M?Q p"v- imv `^M; F?¬M; +?`m i`mv M i?K +?Q +QM- M?QM; H¢B M|B +?Q +Q
M; m tm~MX

@ æ| H` pb M;QÆB F?¬M; im Hmv M çQÊ+ EB K >²M EBM?- K¶B ç`B +?d +| i? i`
K°i M;Q`B K` i?¬BX

@ *?d i`mv M +?Q K°i M;Q`B Q- p"v pb b Q M;Q`B F?¬M; i`mv M i?K +?Q +QM- +
M`Q XX

@ L;QÆB F?¬M; FûK ?ÆM v- M?QM; M m H`K M;Q`B çSM; ç-m K°i;BÈB- v H¢B i?
i`Î i?`M? M;Q`B çSM; ç-m Zm, ;BÈB- +?mv M [m M i`¼M; M?'i +¬M +•M M?„+ +?Q
Zm, ;BÈBX J` M;QÆB +?d +| i? i`Î i?`M? K°i i M EB K :Bª imv i i? - M?QM; F?¬M
KBM? +?OX æ•v F?¬M; TªB H` p'M ç im pB ? v i?U+ HU+X

@ "Èi M|B +QM M?[M; ç¢Q Hw M`v çB- p"v ?B M i¢B i?b b Q- ?B M i¢B +QM çSM; ç
i`mv M EB K >²M EBM? +?Q +QM\

@ h`mv M +?Q M;QÆB Q\

G½Q M?•M +QÌB HÈM,

@ L;QÆB +?Q`^M;çSM;ç-m Zm,;BÈB +|i? iU T?QM;çQÊ+ b Q\ L m F?¬M;H'v c
M;QÆB b) F?¬M;i? M„K i`QM;i v Zm,;BÈB ?Q`M iQ`M i`QM;i v çQÊ+5

@ "€+? Zm, .ç >`M? æ² XX aQ i¬M- H½Q M?•M ;B M;QÌB çWM;M;?o +QM F?¬M;#
>²MEBM?- KÈB +|i? M„K çQÊ+ +ª Zm,;BÈBX L m F?¬M;pb b Q K'v M;`M M,K [m
;B["€+? Zm, .ç >`M? æ²\ "ªQ HBM? i`QM;ç|i?"i bU H` ç€M;;B" M- M?'i [mv i F?¬

@ h?Ä ?B T Q\ oçM p"i ç m +| HBM? iQM?- +?Q /M H` "ªQ HBM? +kM;#B i T?•M
h`W T?B M;QÆB ççi iÈB +ªM?;BÈB h?€M?:Bª EB K æçQ- M m F?¬M;"ªQ GBM? F
M;QÆBX

@ XX

@ a Q ?ª- M;QÆB Km®M i?Q bQ T?ªB F?¬M;\

G½Q M?•M +QÌB HçM?- b m ç| M;²B tm®M;;? i`Î HçBX

J°i H9+ H•m b m XX

@ .M b Q M;QÌB +kM;H` bQ T?K +O +QM- M m F?¬M;+| M;QÌB- +QM ç½ bÈK +? i
ç½;-M pçM M,K [m - M?QM;+QM pšM +ÁM M?È`i`ä` M;X \*?`m •M K°i ;B¼i MQ
#^M;+ª K°i /ÁM;bm®BX

@ *?`m •M K°i ;B¼i MQÊ+ +O M;QÌB- T?ªB #€Q ç€T #^M;+ª K°i /ÁM;bm®B Q\

G½Q M?•M M?QÈM;K`v,

@ o"v M;QÆB #€Q ç€T +?Q i M?Q i? M`v b Q\

@ "€Q ç€T XX aQ i¬M- +QM`i Km®M #€Q ç€T M;QÌB- M?QM;M;QÌB F?¬M;+?Q +
i`` Zm,;BÈB +O M;QÌB +?Q i?"i i®i- ç Zm,;BÈB i +|i? /QÆM;/ M? ççB HK+-
F?¬M;+?Q +QM +Æ ?°BX L m M;QÌB +?`m i`mv MEB K >²MEBM? +?Q +QM- M|B
iÈB +ªM?;BÈB F?€+`²BX L?QM;#•v ;BÌ- i'i +ª ç m ç½ Km°M- bQ i¬M HçB pW i`
M;QÌB iW # M M;Q`B iÈBX aQ h¬M M;QÌB F?B M +?Q +QM i?'i p¼M;p¬ +MM;X

@ @ i?'i p¼M;XX i ç½ H`K +?Q M;QÆB i?'i p¼M;iW H•mX

G½Q M?•M i`-K ;B¼M;M|B,

@ L;QÆB T?ªB #B i`^M;Zm,;BÈB i F?¬M;+-M /QÆM;/ M? ççB HK+- K` +-M M
M;Q`B F?¬M;/€K F?B ?B T- M;QçB p"i F?¬M;/€K t•K T?çK- ç½ H` F i [mª i®i M?'
M?Q p"v- „i b) ç~v Zm,;BÈB iÈB p`Q +?¶ pçM FB T #`i T?K+X

@ æQÊ+- +?d +-M M;QÌB i`mv M i?K EB K >²MEBM? +?Q +QM- ç +?Q +QM +|i?
æ²- +QM ?S pÈB M;QÌB iW M v p b m b) QÊ+ i?9+ KQÌB ççB +?O i?`M?- p` KQÌB i
H M iÈB /QÆM;;B M- +?2 +?„M Hm•M ?²BX

@ L;QÆB +?Q`^M;i +ÁM +|i? iBM M;QÆB b Q\

G½Q M?•M M?„K ? B K„i HçB,

@ L;QÆB çB çB- i F?¬M;Km®M M|B pÈB M;QÆB M[X L?[M;HÌB M?Q p"v- i ç½
M?Q M;QÆB pšM F?¬M;idM? M;°- p"v F?¬M;+-M iÈB ;†T i - i +kM;F?¬M;+|i M

dk3X *?QÆM;NR,:B^M;*Q h` M E?¬M;X

Gç+ L?çM h¬M;H` i¬M;K¬M +`T h? M? S?`K- M^K i`QM;K°i bÆM Kç+? /`B # pçM
h? M? S?`K p` EBK h?B MX "ÎB pb bÆM Kç+? M`v- Gç+ h?Ov L?çM H` HBM? i?9
+?Q M M +|i M M?Q p"vX

G9+ M"v # M M; Q" B G¢+ L?¢M bÆM K¢+? - i`QM; K°i ?¢T +®+ ? T /"B- /ÁM; M; Q`B
+m°MX L?bM F„- +|`i M?B m M; Q`B iÄ` K i KÄB pb ¢B ¢Q`M; /"B- +| +ª; B" i` HÉ
i? ; B - `i M?B m HQ¢B M; Q`B Km¬M ?bM? p¢M i`¢M; i`QM; ¢°B M; k M"vX

J" Î M; Q" B +MM; +O ¢°B M; k H" K°i ¢°B EB K :Bª +| +?WM; p" B p¢M M; Q`B- +MM
h`QM; ¢| F?B M M; Q`B i +?9 w M?`i H" # HBM? i?9 ¢ M; # v i` M F?¬M; X

>" M J s"- HBM? i?9 M; k ; B BX >mv M GQM; Zmv- HBM? i?9 M; k ; B BX EBK *QÆM
¢dM? T?QM; X J" i` M p B EBK *QÆM; "¢Q oB M M"v +ÁM +| K°i +QM EBK *QÆM;
p" B i`QÊM; - K°i i?•M T?O ¢-v H¬M; K"m p" M; M?¢i- imv `^M; ¢½ + Q K'v i`QÊM; - M
F?¬M; +?9 i i€ p i +O M| F?¬M; F?ÄB H"K +?Q M; Q`B i bBM?` HÁM; v m K M F?

J" # M +¢M? # +QM HBM? i?9 M; k ; B B M"v- i€K #|M; M; Q`B +kM; ¢ M; # v i` M F
F?¬M; t - +kM; +| ?ÆM i€K KQÆB M; Q`B F?€+ ¢ M; M; U F?¬M; T?B ?"M?X *?d +| ¢
¢QÊ+ i?QªB K€B iU M?B M M?Q i€K M; Q`B FB X " M +¢M? #¼M ?¼ +kM; +| KQ`B
imv M?B M ¢€K HBM? i?9 M"v M?`i i`B bBM? +| +€M? M M KÈB +| i? # v i` M F?¬
+QM M"Q ¢¢i iÈB M; k ; B BX

L?bM ¢€K i¬M; /•M ¢ M; /B +?mv M +?"K`½B T?Q /QÈB- hY .QÆM; EB K >Q" M; ?
@ h•K ok- iW ¢•v iÈB E?| :BÈB bÆM K¢+? +ÁM t H„K F?¬M; \

G¢+ h•K ok i`-K M; •K ; B•v H€i KÈB ¢€T,

@ *?d +¬M pQÊi [m G¢+ L?¢M bÆM K¢+? i`QÊ+ K†i- b m ¢| pQÊi [m K°i +QM bQ
K¢+?X *ÁM F?QªM; +?WM; # M; "M /†K ¢Q`M; X

@ G¢+ L?¢M bÆM K¢+? Q\

hY .QÆM; EB K >Q" M; + m K"v,

@ G" F?m pU+ +O G¢+ L?¢M h¬M; X

@ æ9M; H" G¢+ L?¢M h¬M; X

@ h¬M; K¬M M"v +| i?U+ HU+ ` b Q\

@ h?U+ HU+ +O G¢+ L?¢M h¬M; i?2Q M?Q i` tûi- +kM; H" K°i i¬M; K¬M h?B M æ
?MM; K¢M?X h`QM; ¢| +| #ªv i M æ¢B aQ +ªM? ;BÈB EB K >²M- p T?¬M +| æ¢B a
+?9M; i F?¬M; i` tûi ¢QÊ+X L?QM; bQ i?9+- +?9M; i +ÁM i` tûi K°i iBM iS+ F?¬

@ hBM ; b p"v\

@ .Q`M; M?Q G¢+ L?¢M h¬M; M"v H" K°i i¬M; K¬M ~M +Q i`QM; pMM; G¢+ L?¢M b
bÎ i`Q`M; Mm¬B /QÐM; HBM? i?9 M?`i ; B B G¢+ h?Ov L?¢M- M; ?2 ¢²M`^M; G¢+ L
:Bª- ? B p¢M G¢+ h?Ov L?¢M- EB K :Bª p" HBM? i?9 F i ?ÊT pÈB M? m- +| i? tm'
K¢M?X L?QM; #¼M ?¼ H¢B F?¬M; ?Q M M; ? M? M; Q`B M; Q" B- i`W T?B H" K°i Q
+kM; F?¬M; +?Q T?ûT EB K :Bª p" i¬M; K¬M F?€+ p"Q i`QM; G¢+ L?¢M bÆM K¢+?

@ L|B M?Q p"v- ?ÆM ? B i`, K p¢M /•M hY >" i¬M; Km®M pQÊi [m G¢+ L?¢M bÆM
T?B M T?S+X

hY .QÆM; EB K >Q" M; + m K"v- ¢Q K„i M?bM b M; J°+ h? M? L; mv M,

@ J°+ bQ ¢ - ¢ i?'v +?9M; i M M H"K i? M"Q\

J°+ h? M? L; mv M i`-K M; •K K°i H9+- b m ¢| KÈB M|B,

@ G¢+ L?¢M bÆM K¢+? M"v- H9+ i`QÊ+ ¢ Î ¢B M h? M? S?"K +kM; +| M; ?2 i?'v- #
HBM? i?9 M?`i ; B B G¢+ h?Ov L?¢M- +kM; H" i?O ¢Q¢M #'i T?"KX "i [m€ M m H" i
p"v +kM; T?ªB +| ¢O bS+ mv ?B T KÈB ¢QÊ+X Í EB K h?¬M ¢¢B HK+- M; U ?B M
M; Q`B F?B- +?d +¬M ¢ H°` +| ¢O i?U+ HU+- M; Q`B F?€+ KÈB +| i? i¬M i`¼M; - h
hY .QÆM; EB K >Q" M; ; ; "i ; "i ¢-m- ?Qi b•m K°i ?ÆB,

@ h'i +^a M;WM; HϕBX

h? M? •K +m²M +m°M # Q i`MK i`QM; T?ϕK pB ?`M; +?K+ /†K- b m i?`B ;B M i`M
?ϕT +®+ KÈB v M i oM? i`Î HϕBX

Zmûi K„i M?bM [m M?- H9+ M`v i`QM; ?ϕT +®+ /`B ?`M; +?K+ /†K iQ`M H`ç-m M;
B M|B +?mv M- M?QM; pšM +| i? M? •K t¬M t QX

@ J°+ bQ ç XX

J°+ h? M? L;mv M F?);"i ç-m- ? B K„i M;QM; i`¼M;- iQ€i` i?-M [m M; K`m t M?

@ hY >` i¬M;- i¬M; K¬M +'T EBK h?B M- +-m FB M +€+ p` ç²M; çϕQ Gϕ+ L?ϕM h¬M
:B¼M; +O J°+ h? M? L;mv M ²K ²K FûQ /`B- /QÈB T?€T i„+ o oM? aBM? T?€i i€M
i`QM; bÆM Kϕ+? t t X

Gϕ+ L?ϕM bÆM Kϕ+? +kM; F?¬M; HÈM- +| +?m pB +?WM; # - #®M i`,K /†K b m
L;mv M i`mv M p`Q i`QM; ç|- +?d [m p`B H-M ?¬ ?'T- H`T iS+ +| K°i ;B¼M; M|B
;B®M; M?Q b|M; MQÈ+ K M? K¬M; +m²M +m°M /•M; H M- iW i`QM; bÆM Kϕ+? i`m

@ Gϕ+ L?ϕM h¬M; i F?¬M; M?"M FB K i?B T- +?d [m2M ~M +Q- F?¬M; Km®M F i
+?Q5

h? M? •K +m²M +m°M M?Q b|M; i`Q- i`mv M ç M ?ϕT +®+ iϕQ ` ?²B •K HB M KB

hY .QÆM; EB K >Q`M; p` J°+ h? M? L;mv M M?bM M? m- hY .QÆM; EB K >Q`M; H

@ J`B +€+ ?ϕ p` i¬M; +?O [mw i¬M; ` ;†T K†iX hY >` i¬M; i F?¬M; Km®M H`K [n
+?mv M M`v +kM; +| M;mv M M?•M- KQM; +€+ ?ϕ +| i? /`M t T K°i +?9iX

:B¼M; M|B +O hY .QÆM; EB K >Q`M; çQÈ+ T?€T i„+ hY .QÆM; i`mv M çB K M; i
a mF ?B i? M? •K p¼M; p`Q i`QM; Gϕ+ L?ϕM bÆM Kϕ+?- i`QM; H9+ M?'i i?`B # M
b m i?`B ;B M i`M K°i MûM M? M; XX

@ o9i XX p9i XX

h€K çϕQ FB K [m M; #„M iÈB M? M? M?Q çB M +?ÈT- b m ç| M;WM; HϕB i` M F?¬
>Q`M; +?WM; KQ`B /†K- ? B # M +€+? F?¬M; M?bM M? mX

hY .QÆM; EB K >Q`M; +?,K +?9 [m M b€iX G-M M`v +| i€K i M æϕB aQ +^aM? ;BÈB
h¬M; iÈBX L|B +€+? F?€+- Gϕ+ L?ϕM h¬M; +ÁM K°i i M æϕB aQ +^aM? ;BÈB EB K >
+| i? ?B m çQÈ+- #ÎB pb F +?Q tm'i ?B M FB +?QM? H`K°i i M æϕB aQ EB K >

*-K ç-m Gϕ+ L?ϕM h¬M; H`K°i H½Q M?•M K†+ i`Q`M; #`Q K`m t M?- M; v +^a ç-m
H`K`m t M?- #|M; HQ€M; M?Q H K M; ¼+X " M +ϕM? H½Q H` #®M M K M?•M p` #
M,K i M Ep;- ? B M [M?•M +ÁM HϕB +| im pB EB K h¬M;X

G½Q M?•M €Q t M? HQÈi M?bM K°i +€B + m K`v M|B,

@ Zmw i¬M; H`K M?Q p`v +| w ;b\ ob b Q HϕB K M; +^a i¬M; /•M ç M iÈB # M #`ç` ;

hY .QÆM; EB K >Q`M; F?ûT +?d i?`M? FB K- F?) M;?B M; KbM? i?B H ,

@ *?ŠM; ? v / M? ?B m +O p` æϕB aQ M`v XX

@ hϕB ?ϕ h?Ov L?Q JϕM;- H` ?° i¬M; i`QÎM; H½Q +O Gϕ+ L?ϕM h¬M;- ç•v H` h¬M
+?9M; i - h?Ov hB K L?mX

@ h?Ov hB K L?m ` K„i +€+ p` ç²M; çϕQX

" M +ϕM?- K°i T?K M?•M i`mM; MB M K°i i?•M #`Q ç2M F?);"i ç-m- ç²M; i?`B €M?
G9+ M`v #¼M # +QM GBM? i?9 EBK \*QÆM; "ϕQ oB M- ç<sup>2</sup>M; iY F?¬M; F?ÁB +Q`9

@ *?ŠM; ? v +€+ p` çB p`Q i¬M; pU+ +O Gϕ+ L?ϕM h¬M; i - +| çB m +?B +?d ;B€Q

@ *?d ;B€Q i?b F?¬M; /€K- i¢B ?¢ H¨ G¢+ hY .QÆM;- ¢•v H¨ h¬M; +?O +O hY >¨ i
hY .QÆM; EB K >Q¨M; KdK +QÌB M|B- ¢²M; i?ìB ¢Q K„i M?bM p T?Q G¢+ h•K ok
>B M ;BÌ G¢+ h•K ok K°ii?•M #¨Q i¨„M; M?Q imv i- ? B K„i F?ûT ?Ì+| ?¨Q [m M; M;
M?Q ~M +?S p¬ i¨M ?mv MªQX G9+ €M? K„i +O T?K M?•M i¨mM; MB M +?¢K p
M?QM; ``i M? M? ¢½ F?¬B T?K+ H¢BX
@ _ K„i h?Ov i¬M; +?O- ?¬K M v iQ¨M i¬M; i - iB M ¢ M [mw i¬M; i?“i bU +?d H¨ ?
@ O - +?ŠM; ? v G¢+ i¬M; +?O +| ¢B m +?B #'i ¢„+ /o\
L;?2 h?Ov hB K L?m ?ÄB M?Q p¨v- G¢+ h•K ok #bM? ioM? ¢€T,
@ hY >¨ i¬M; i iB M ;B B +'T EBK h?B M- ?B M ;BÌ T?ªB /B +?mv MiQ¨M i¬M; iÈB
+O #ªM i¬M; +-M T?ªB iÈB EB K h¨¨M æ°M; >Q Î E?| :BÈB bÆM K¢+? ¢ i¨mv M
L m F?¬M; ?¨M? i¨bM? K'v p¢M /†K ¢QÌM; +kM; +-M iÈB ?ÆM KQÌB M,K KÈB +| i?
M?¼+ M?Q p¨v- 2¨^M; i?W bS+ F?B M i¬M; /•M hY >¨ i¬M; M;½ tm®M; i¨ M # i?“

*U F B K h?B M G-B M,K i`,K i`QÊM;ç M;çQÊ+ h`B m h?B M .B T M„K i`QM; i v-
 ?ÊT E B K v S?QM; G-B #€ ççQ p- +MM;- F?m +? i€M` #®M T?Q tmM; [m M;X
 E?-M; +?İ +U F B K ?ç tm®M;- iW i` M H-B p•M ?bM? i?“M? K°i +ÆM +m²M; T?Q
 *m²M; T?QM; M`v iQ€i` K`m i`„M; iBM? i?m-M- b m K°i iB M; M´ M?Q Km®M tû`
 h?B M S?QM; K`m t M? iQK iW i•K +m²M; T?QM; i?´B tm®M;X
 h?2Q K°i KªM; +?•M F?-M; i?“M? ?bM?- M; v +ª F?-M; ;B M +kM; ?bM? i?“M? M?
 K i M?ç iX h?B M S?QM; F B M? M? +?İM; [m´M [m M? +U F B K h?B M G-B pÈB i®+
 +İ i? i?´v çQÊ+X h?•M +U F B K h?B M G-B #`M? i`QÊM; H M çB M +m²M;- K`m iQ
 +?İM; #B M i?“M? K`m iQK i`„M;- +?d i`QM; ;B•v H€i- +U F B K h?B M G-B + Q M,
 K°i i? M? i?-M F B K S?QM; G-B + Q i€K i`,K i`QÊM;X h?S+ i?S KQ iB i€K hY hB r
 _®i +m°+ tmM; [m M? i? M? i?-M F B K S?QM; G-B /Q h`B m h?B M .B T ;BÆ H M
 T?€i i€M` - Kk B F B K +QÆM; >mv M „M; K`m i`„M; çK+ pW +?çK iÈB +m°M bİM;
 T?€ M€i- F +ª ;ÊM bİM; F?-M; ;B M /Q F B K +QÆM; içQ` +kM; #B M K`iX
 @ *m°M bİM; F?-M; ;B M- H`K b Q +İ i? M?Q p`v çQÊ+\
 h?Ov iB K M?m FBM? ?- i?´i i? M?X h?Ov L?Q JçM; # M +çM? #MM; H M i?-M [m
 Km®M +® ;„M; M?bM i?´m h`B m h?B M .B T i`QÊ+ K„i H½QX E B K v S?QM; G-B
 H½Q +kM; +ªK i?´v +?´M ç°M; i•K i?-MX

djyX *?QÆM; Nj, L;k >`M? L;?`+? *?mv M Ui?QÊM;VX

h`QM; F?-M; i`mM;- ç®B K t i pÈB K°i F B K ç ûT- L;QM; >`M v +?d +ªK i?´v F?Q iS
 i` - M; v +ª v T?K+ +kM; #` E B K v S?QM; G-B #€ ççQ F B ç ûT /€M b€i p`Q M;Q i
 >B M içB K°i F B K M`v ç½ F?-M; +ÁM M;QM; iK ççB i? +O i-M; K-M- M M h`B n
 i`B M` mv HU+ T?€ iQ€B ?Q F?-M; M?Q i`QÊ+X .M H` M?Q p`v- +m°M bİM; F?-M
 L;QM; >`M vX

@ S?`+? XX

h?-M E B K +´T h? M? S?“K i`QM; i v L;QM; >`M v M?€v K„i ç½ T?€ M€i- F çİ- h`B
 +?•M T?ªB tm®M; K°i +€B- +U F B K S?QM; G-B B H`T iS+ /WM; HçB ;B[ F?-M; i`m
 Jk B F B K HBM? ?Qç i b„+ #ûM M;QM; HçB +€+? çdM? ç-m L;QM; >`M v p`B i?QÈ+-
 H`T iS+ iB m i MX

@ h i?m `²B b Q XX

L;QM; >`M v ?ÆB H° p FBM? M;ç+ M?bM +U F B K i`QÈ+ K t i- mv i? +O Mİ ç½ F?
 @ h i?“i bU i?m `²B b Q- M; v +ª HBM? i?9 +ÁM +?Q F`T i`B m i”T XX E?-M;- i

@ h M M;®+- M;QÆB +ÁM +?Q ?B m ? v b Q\

:-M M?Q i`QM; M?€v K„i- h?Ov L?Q JçM; ç½ tm`i ?B M # M +çM? L;QM; >`M v- ;
 iB M; Kă bÈK +?m-M; +?B m- ;¼B i dM? L;QM; >`M vX

@ aQ i?9+ XX

@ aQ iY p² i?Ä- +kM; T?ªB /®+ ? i iQ`M HU+- ?m®M; ?² H` bQ E B K æçQ F?€+ M? r
 ç½ H•m- ç½ [m M K`i M?[M; i?€M; M;`v im Hmv M ;B M F?´ i`QÊ+ F B XX

h?Ov L?Q JçM; i`-K ;B¼M; MİB,

@ GmB` - i`Î p ç°M; Gç+ h?Ov /B M #Q+? # M,K5

@ .ç- bQ i?9+5

L;QM; >`M v F?QK M;Q iB ?`M? H - b m çİ [m v b M; M?bM h`B m h?B M .B T MİB,

@ L;QÆB ç½ i?„M;5

.Si HìB H"TiS+ #QÈ+ ` K°i #QÈ+- p iÈB # M +¢M? h?Ov hB K L?mX

@ h`"M ç-m- hY >" i¬M; i?„M;5

L; v iS+ F?„+- h?Ov L?Q J¢M; p"MF?ÎB FB K M;mv M + Q ;B¼M; M|B

hWM; i`"M ?²B •K p M; H M i`QM; ?¢T +®+- F?B M +?Q M?B m EB K :Bª Mªv bBM
æ¢B aQ hY >" i¬M; #¼M ?¼ ç½ i?„M; i`"M ç-m5

.M H" ? B i`,K p¢M- i¬M; /•M F?¬M; +| pǎ +¬M; +O hY >" i¬M; +kM; i`mv M #€Q +?
+?®+- F?¬M; M; Ì ç½ i`mv M çB F?„T ?¢T +®+X

@ hY >" i¬M; XX h?„M;5

L; v b m ç|- iB M; `®M; M?Q b'K /"v iW /QÈB ?¢T +®+ p M; H M- K°i i-M; ç¢B i?
`½B ?°B iK H¢B- ;B€M; tm®M; # M M;QÌB #¼M hY .QÆM; EB K >Q" M;X æ•v H" w
/•M hY >" i¬M; # M /QÈB- ?B M i¢B ?°B iK H¢B pÈB M? m- ç¢B i? p¬ ?bM? K¢M?
p" M; M?"M M?¢i- ?B M ` i` M çdM? ç-m #¼M hY .QÆM; EB K >Q" M;X

@ æ¢B h? L;QM; >bM?5

h? 'v €M? K„i ? i bS+ M; •v i?Æ i`QM; b€M; +O HBM? çB mX GK+ h? M? i?Q€M; ç°
HBM? çB m M`v ? i bS+ iBM? i?m-M- F?-M; #B i H`K b Q i`QÎM; i?`M? çQÊ+ iÊB
F?-M; b B MÆB M`v ç½ H` i-M; K°i +O J M >Q M; EB K J°X GK+ h? M? i?-K F r
•K +?Q HBM? çB m M?QM; HîB pW `²B i? K H-M M[X

G-M M`v HBM? çB m F?-M; +ÁM /Q /U- ç-B +€M? p`M; i?"i HÈM p¶ KçM? K°i +€M
çÊi F?Q æ°M; >Q M? M? ?°B iK iÊB /QÊB +€M? +O M|X L; v b m ç| - HBM? çB m
i`mM; X

h®+ ç° i?"i M? M?X XX *?•M GQM; L?½M +O GK+ h? M? tmv M [m ?Q F?-M; - +?c
?B M` - HBM? i?9 FB ç½ tm'i ?B M Î K°i MÆB M; Q`B M, K i`, K /†KX h®+ ç° M?Q p
+QM HBM? i?9 iS ;B B- [mª i?"i H` FBM? i? ?½B iK+X .M H` h-M; bQ EB K æ 2`^
Q M?B mX

h` M F?-M; +€+? ç•v ? B M;`M /†KX

@ æçB bQ ?mvM?- GQM; `^M; æB m M`v [mª i?"i ç€M; bÊ M?Q p"v Q- pb b Q +?9M

"®M M; QîB +MM; M? m M•M; +?B + HQÈB iÆ i^K- K°i i M i? M? MB M i`QM; ç| M; ?

@ æ9M; p"v- æçB bQ ?mvM?c GQM; `^M; æB m #'i [m€ +?d H` HBM? i?9 iS ;B B-
+?ŠM; H) F?-M; ç`+? M´B M| \

djjX *?QÆM; Ne, amv L; ?o o *?OM; h°+- *m°+ a®M; h`QM; h´ *?BK

@ hmv `^M; GQM; `^M; æB m +?d H` HBM? i?9 iS ;B B- M?QM; i` M i?•M M| ç²M; i?
p` æçB `^M; - iB K HU+ p- +MM; p- i"MX L| çQÊ+ F i?W ?mv iKç+? æçB `^M; - +?
æçB bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M +kM; F?| +| M; QîB çm´B F`TX

J°i i M i`mM; MB M i`-K ;B¼M; M|BX

@ G`K b Q +| i? M?Q p"v çQÊ+ \ æçB bQ +ªM? ;BÈB EB K >²MX X- +?ŠM; H) M; v
çm´B F`T M| Q\

h M i`mM; MB M FB ;"i ;"i ç-m,

@ E?-M; b B- +?d +-M M| F?-M; ç H¼i p`Q T?çK pB ?²M i?S+ +O EB K >Q`M; - #
E?-M; :B M +'K +® +kM; F?-M; +| i€+ /KM; pÈB M|X

@ *?d +| æçB bQ EB K >Q`M; KÈB +| i? M„K ;B[E?-M; :B M *-K *® ? v b Q\

@ E?-M; b B ç9M; H` æçB bQ EB K >Q`M; M„K ;B[E?-M; :B M + -K +®X L?QM; +
æB m M`v +| M, M; HU+ /šM ç°M; F?Q æ°M; >Q- ?ÆM M[#ªM i?•M M| i?m°+ ? *C
T?€i iQ`M HU+- /M H` æçB bQ +ªM? ;BÈB EB K >²M /QÈB iB M? ?m®M; F?-M; F`T
i?-BX J` HBM? i?9 #"+ M`v- +kM; +?d +| i`QM; J M >Q M; EB K J° KÈB +ÁM i²M iç
æB m KÈB bBM? M`v +?QM? H` i-M; K-M i T?€i ?B M` K´v +?K+ M, K i`QÊ+ - M?
[m€ /`B +QM GQM; `^M; æB m iS ;B B pšM + M? ;B[# M +çM?- +?Q M M K½B iÊB

@ E?-M; T?ªB H` GQM; `^M; æB m M`v p- +MM; [mw ;B€ ? v b Q\

@ E?-M; b B +?d +-M Mm-B M'M; +QM GQM; `^M; æB m M`v i?"i i®i- +?WM; KQ
i`QÎM; i?`M?X æ M H9+ ç| - +?d /U p`Q GQM; `^M; æB m M`v- /M H` EB K oQÆM;
E?B 'v- ç` p` +O +?9M; i i`QM; i-M; K-M b) çQÊ+ i, M; H M`'i M?B mX

L; WM; K°i +?9i- M; QîB i`mM; MB M FB M|B iB T,

@ æQÊ+ `²B- #|i i€M ;šm çB- HQ i" T i`mM; ?'T i?m M; mv M F?Q i?B M ç` - +?çv`
i®iX *?d +-M` F?ÄB J M >Q M; EB K J°X GQM; `^M; æB m FB b) F?-M; H`K ;b
+kM; F?-M; TªB H9+ iB +` ç M /QÊ+- +-M TªB #ªQ p hQM? KçM; KÈB H` ? v M

@.ç

" M;QÌB +ÁM H¢B ¢²M; i? M? ¢€TX

h? M?QM; iS+ F?„+- K°i iB M; +?BK ?|i p M; /°B iW M;Q`B t p M; H MX hB M; ·
?MM; ?"m K M; i?2Q K°i +¶ F?Q iS+ M;mv M; tmv M i?'m F?¬M; ;B M- i`'M €T #®

E?¬M; tQM;X GQM; "ˆM; æB m FB ¢½ ¢m´B iÈB5

@ æ¢B bQ ?mvM?- F?¬M; T?ªB ?mvM? ¢½ M|B h?B M h`K hB oäM; M`v- F?Q h?B
? v b Q\ ob b Q +QM GQM; "ˆM; æB m M`v H¢B T?€i ?B M` +?9M; i M?Q p"v\

@ G`K b Q +| i? M?Q p"v ¢QÊ+ \ ob b Q\ L;QÌB i`mM; MB M FB +kM; H° p FBM? ·

@ *?B ` i`®M5

L;QÌB M`v +kM; H` HQ¢B M;QÌB [mv i ¢Q€M- H"TiS+ #m¬M; h?B M h`K hB oäM;
K°i ?QÊM; ,

@ :†T H¢B Î+Y ` X

L; v iS+ F?„+- # M;QÌB +ÁM H¢B +kM; [mv i ¢`M? i?"i M? M?- #m¬M; #Ä h?B M h
T?QÆM; ?QÊM; F?€+X

"'i +?Êi K°i iB M; +?BK ?|i ¢-v ;B"M /W p M; H M- i`QM; F?¬M; ;B M ?B M` K°i ¢
+QM +?BK F?´M; H² K`m p`M; + Q +?WM; #ªv- i€K KQÆB i`QÊM; tm'i ?B M Î+?¶ #
+U i`ªQ K`m p`M; b„+ #ûM +O M| H9+ M`v ¢½ +?°T H'v i'K h?B M h`K hB oÁM; K`m
+QM GQM; "ˆM; æB m +ÁM MQM ?€ +?B +KB M; M?Ä K`m p`M; M?¢i` - F m H M M

G9+ M`v pb +QM GQM; "ˆM; æB m M?Ä ;B½v /K F?B i`QÊ+ - M?QM; bÊB iÆ M?Ä
p`Q M?QM; +?B +H¬M; KÊB K¼+ +O M| - F?B M +?Q iWM; ¢QÌM; K€m K`m p`M; `

*QM +?BK K ;B"M /[F m H M- HBM? F?Q *QÆM; S?QM; K M? K¬M; ?°B iK ;B[F?·
+?®+- K°i HQÐB FB K ;B| K`m i`„M; iBM? i?m¬M + Q +?WM; i`K i`QÊM; ?B M` -
>QM? M? ?°B iK- M;QM; F i i` M HQÐB FB K ;B| FB X L; v iS+ F?„+- K°i pÁM; ;Ê
F?m +? i€M ` X

L; v b m ¢| - HQÐB FB K ;B| FB #„M p ?QÊM; K°i i`QM; #®M M;QÌB pW #Ä +?¢v
h?B M h`K hB oäM; /QÊB +?•M- #„M M? M? p ?QÊM; H9+ M½v pW # v iÈBX

GK+ h? M? i?m ?²B *?•M GQM; L?½M- #B i +?BK MQM ¢½ ¢QÊ+ +Sm i`Î p - ?„M #
EB K >²M EBM?- F?¬B T?K+ H¢B ?²M i?S+ ¢½ iB m ? QX GQM; "ˆM; æB mX X- H
æB m Q\ *?d +| ¢B m F?¬M; #B i HBM? i?9 M`v +| i? i`QÎM; i?"M? iÈB KS+ ¢° M`
? B ¢¢B HBM? i?9 ¢SM; ¢-m- iB K HU+ +O M| [mª i?"i ;¬M M?Q p¬ ?¢MX

L?QM; H9+ M`v GK+ h? M? +kM; ¢½ M; ?2 ¢®B i?Q¢B +O #®M M;QÌB FB X GQM;
æB m M`v +?d `B M; i?ÌB ;B M i? B M; ?ûM ¢½ K'i K'v +?K+ M, K- i?"i bU H` [m€ /`
` ? v b Q\ GK+ h? M? i?-K M; ?o i`QM; HÁM;X h?B M æ¢Q i?QÎM; T?¢i ? i bS+ +
#ˆM; +kM; ? i bS+ i?•K b•mX

E?¬M; # Q H•m b mX GQM; "ˆM; æB m ¢½ K M; h?B M h`K hB oÁM; i`Î p i´- ¢€T t
S?QM; M? M? M;QM; iK H¢B /QÊB i`ªQ +O M| - b m ¢| p¢+? K°i +€B p T?Q h?B
i? +QM KbM?X

J°i ¢€K HY #WM; H M- +?mv M F?B M +?Q GQM; "ˆM; æB m FBM? M;¢+ +?QM? H
F?¬M; M; Ì F?¬M; H`K ;b ¢QÊ+ h?B M h`K hB oäM; - K` GQM; "ˆM; æB m +QM pb M
M iB T t9+- F m H M M?QM; iB M; ¢ m ¢ÊMX h` M i?•M M| - M?QM; bÊB iÆ KªM?
M;`v +`M; bB i +?†i- ;¬M M?Q ¢½ t•K M?"T b•m p`Q i`QM; ¢ i?"iX

@ æ i X

GK+ h? M? i`mv M •K M|BX

GQM; "ˆM; æB m ¢Q ¢¬B K„i K`m p`M; M?bM b M; GK+ h? M?- +kM; i`mv M •K ¢€

@ L;QÆB H" M?•M i°+ i`QM; i`mv M i?mv i ç| b Q\ ob b Q M;QÆB H¢B ;B®M; M?
M;QÆB +kM; H" ?"B iW +O i X XX

hW i? M? •K +O GQM; "^M; æB mX GK+ h? M? M;?2 ` M| +| w iB + i?QÆM; M²M;
+QM HBM? i?9 t2K M?Q ?"B iY- M?QM; +?ŠM; M?QM; GK+ h? M? F?¬M; +ªK i?'v #
+| K°i +ªK ;B€+ 'K €T p¬ +MM;X o¢M p"i ç m +| HBM? iQM?- M?•M i°+ +kM; F?¬M
M?QM; ;b M?•M i°+ +| çQÊ+ - +€+ i°+ F?€+ +kM; +| i? +| çQÆ+X

æ†+ #B i b m F?B ?Q" M iQ" M /mM; ?ÊT ?mv i K¢+? *?•M GQM;X GK+ h? M? ç½
?„M ç°i T?€ iÈB +ªM? ;BÈB EB K S?€+?- +?d +¬M /šM ç°M; ?mv i K¢+?- ?„M Km®
F?¬M; T?ªB H" F?¬M; +| F?ª M,M;X >B M ;Bì +ªB M?bM +O GK+ h? M? p +?OM;
i?B m- ?„M ç½ +| çQÊ+ +€B M?bM #bM? çŠM;- K†+ /M i` M i?U+ i +ÁM +?Q ç¢i i
iQ+? Hkv ç½ H•m çÌB- i`QM; H9+ M?„i i?ÌB F?| HÁM; i? v ç´B çQÊ+X hmv M?B M
GQM; "^M; æB m i`QÊ+ K„i M?Q K°i M;QÌB +?•M +?QM?- K°i p` Kšm i?•M ç M; +n
KbM? ç M; +?`m ç m çÈM F?´ bÎX

.QÈB +€B M?bM +?,K +?9 +O GQM; "^M; æB mX GK+ h? M? +® ;„M; çSM; /"vX E
F m H M` ,M; `„+ - p i i?QÆM; H9+ M½v pW çQÊ+ +?[i` K°i +?9i- /QìM; M?Q H¢
H" H¬M M"v ?„M #` i?QÆM; [m€ M†M;X

G9+ 'v- imv ?„M Kî çQÊ+ +Y p"Q J M >Q M; EB K J°- M?QM; K°i FB K +O F çSM;
#` i?QÆM; EB K i? "¢+? GBM? +O ?„MX EB K w K M? K¬M; +m²M +m°M FB H¢B
æbM? i?S+ ?ªB M m F?¬M; M?Ì ?„M im Hmv M EB K >²M EBM?- HU+ ?²M T?€+? ?M
#ªQ p - H9+ M"v h?S+ EB K `i +| i? ç½ i M i`M?X

h?'v GQM; "^M; æB m M?Ä i`QÊ+ K†i ç M; M?bM KbM? pÈB €M? K„i ç€M; i?QÆM;-
H° p i?QÆM; t|i- FB K +?d i v T?ªB ?„M +?"K `½B çQ ` - H,M; F?¬M; çB K iÈB h?

L; v iS+ F?„+X h?B M h"K hB oäM; ç M; i`|B GQM; "^M; æB m M?Ä F m H M iB M;
HQÈB F?¬M; M;WM; HmM; ç°M;- K" M?QM; bÈB iÆ i^K ,M b•m p"Q / i?'i M| +kM;

h?B M h"K hB oäM; çQÊ+ H"K #^M; iÆ +O HBM? i?9 i K ;B B h?Ov >Ä h?B M h"K M
L?QM; pb i`QM; iÆ i^K +| +?S `i M?B m iBM? i9v +O F?Q€M; i?¢+?- +| i? #` FB
M| +SM; `„M p¬ +MM;X

J" b| /o ç¢Q *QÆM; S?QM; H9+ M"v +O GQM; "^M; æB m F?¬M; +„i çQÊ+ - ç| H" pb
+| FB K F?Q `|i p"Q- H9+ M"v #` F?Q S?QM; J M; +O GK+ h? M? /šM ç°M;- H"Ti
+O GQM; "^M; æB m M?ÄX

@S?KiX XX

GK+ h? M? T?mM` K°i M;KK M;?`+? ?mv i- p®M i?QÆM; i? +O ?„M +?Q H" M?-
F?´M; +? K°i +€+? id Kd M?Q p"v- i?•M i? i?b F?¬M; b Q- M?QM; ?²M i?S+ H¢B
H9+ M"v- ?„M +?d KÆ ?²M;?2 çQÊ+ K°i iB M; +?BK ?|iX b m ç| H"TiS+ ?¬M K X a
KîK„i` ç½ M?bM i? v GQM; "^M; æB m ç M; T?O T?K+ # M +¢M?- +ÁM K°i +QM G
ç M; M;O b v K°i # M- +?QM? H" iB m iY H9+ i`QÊ+X

@ L;QÆB idM? `²B Q- +| F?Ä2 F?¬M;\

h`QM; ç¬m GK+ h? M? p M; H M iB M; GQM; "^M; æB m- M;?2 M?Q ;B¼M; M[M?•M

*kM; F?¬M; #B i KbM? ç½ ?¬M K # Q H•m- GK+ h? M? FB K i` # M i`QM; i?•M i?
ç½ F?¬B T?K+ H¢B çQÊ+ #ªv- i€K i?"M?X J" # M i`QM; h?¬M æbM? i?S+ ?ªB h?S
çQÊ+ # i?"M?X

GK+ h? M? ;"i ;"i ç¬m,

@ L;QÆB M;?2 ?B m çQÊ+ F?¬M;- i ?ÁM K ç½ # Q H•m\

@X @X @SX

@ h ? B m ç QÊ+ - i`QM; H9+ M; QÆB ?¬M K - ç½ +| ? B K QÆB H-M M?"i M; mv i H
i`mv M • K ç €T- i`QM; K„i H°` p i?QÆM; v m +?ŠM; F?€+ M`Q iW Kšm,
@ L; QÆB +ÁM ç m F?¬M; - +| Km®M HBM? /QÊ+ ; b F?¬M; - i +| i? ç B i b K +?Q M; C
@ h U i b) F?Ä2 H¢B i?¬B X L; QÆB F?¬M; b Ê i b Q- i H`M? • M i°+ - F?¬M; T?ªB H
@ L? • M i°+ Q\
h`QM; K„i GQM; "ˆM; æB m ?B M H M p bmv iQ- #'i [m€ H"TiS+ M| H„+ H„+ ç-m,
@ *€B ; b M? • M i°+ i F?¬M; #B i- #'i [m€ i #B i M; QÆB +kM; ; B®M; M?Q ?`B iY +
M; QÆB +| i? b®M; +?mM; pÈB +?9M; i X
@ *?d çÆM ; BªM p`v b Q\ GK+ h? M? bYM; b®i
@ *?ŠM; H) +ÁM +-M ; b M[\
@ •M? K„i GQM; "ˆM; æB m H° p M; ?B ?Q†+- ç²M; i?lB +kM; H° p M; •v i?Æ +?`i T
+MM; ?`T /šM GK+ h? M?X G9+ M`v GK+ h? M? +kM; KoK +QlB- H„+ H„+ ç-mX
@ h?lB ; B M K°i i?€M; b m ç|X GK+ h? M? pšM î i`QM; i´ +MM; pÈB GQM; "ˆM; æB
"ˆM; æB m K ç m # v` M; Q`B #„i K°i Qi HBM? i?9M?` ; B B i`î p X GK+ h? M? p`
M? m ,MX æQÆM; M?B M- T?¬M HÈM ç m p`Q #KM; GQM; "ˆM; æB m M?ÄX
@ L; Q`B` X GQM; "ˆM; æB m K +ÁM i b K p p`B ; ®+ HBM? /QÊ+ M; `M M, K ?Q†+ p`
+?d H„+ ç-m- +`i K`v pB M HBM? i?¢+? p`Q i`QM; i´ - +ÁM HBM? /QÊ+ M; `M M, KX
h`Q M?` ; B B M`m + M?- +MM; ,M pÈB GQM; "ˆM; æB m K X
@ p T?¬M GQM; "ˆM; æB m M?Ä- M| pW KÈB` çlB +?Q ç-v ? B i?€M; - +?Q +?`
M; `M M, K p` HBM? i?9M?` ; B B T?` HŠM p`Q M? m- M M +?d çQÊ+ GK+ h? M? +?
M M`K v M i`QM; i´ ?`T i?m /QÊ+ iQM?X

dj9X *?QÆM; Nd, L9B *?•M oB KX

æ•v H`K°i ; ®+ +´ K°+ J M >Q M; + Q +?WM; M, K i`, K i`QÊM; - H9+ M`v- i` M i€M +
i´ F?´M; H² +| +?m pB ; -M ? B i`, K i`QÊM; X h´ +?BK +| K`m p`M; - H` /Q M?B m H-
i?`M?X G9+ M`v K°i HBM? çB m K`m p`M; M?¢i + Q # i`QÊM; - bªB +€M? +?WM; M
[m M? i` M i´- i?dM? i?QªM; T?€i` M?[M; iB M; ?|i iQ`ä- b¬B M`BX
" M i`QM; i²- K°i +QM HBM? çB m K`m p`M; i?"i HÈM ç M; M`K T?O T?K+ i`QM; ç|X
HBM? çB m M?Ä FB pÈB p •m v K i?QÆM; v mX
GBM? çB m M?Ä T?€i` K°i iB M; ?|i F?Q M F?Q€B- `®i +K+ ç€T tm®M; i´ - +€B K
+¼ p`Q M; QlB K°i i? M? MB M €Q t M? ç M; çSM; +¢M? i´ - /€M; p p¬ +MM; i?•M i
GK+ h? M? ; BÆ i v bl ç-m GQM; "ˆM; æB m M?Ä i`QÊ+ K†i- i•K i`¢M; +O ?„M H
>„M î i´ +?BK M`v ç½ çQÊ+ ; -M # i?€M; - i`QM; F?QªM; i?lB ; B M M`v- +?ŠM; M?
iQ`M i?QÆM; i? - ?²M i?S+ +kM; ç½ F?¬B T?K+ H¢BX .QlM; M?Q H`M?l H-M i`¼M
EB K i? "¢+? GBM? +O KbM? H¢B +| iB M #° F?¬M; M?Ä- M; v +ª ?²M i?S+ +kM;
M?B m- HU+ ?²M T?€+? +kM; iBM? i?m-M ; B®M; M?Q FBK M; ¼+- F?¬M; +?9i i€ p
p T?¬M T?€T i„+ S?QM; G¬B- M; Q¢B i`W ? B i?€M; ç-m iB M +?, K +?9 F?¬B T?K
b m`®i +K+ ç½ ç¢i iÈB +ªM? ; BÈB pB M K½MX
L?l +Æ /mv MªQ ?ÊTX GK+ h? M? ?B m` çQÊ+ #ªM +?`i iBM? i9v +O T?€T i„
M; Q`B h?B M æ¢Q- i`QM; ç| - T?€T i„+ h?B M S?QM; /mM; ?ÊT pÈB T?€T i„+ Gm
G¬B i?b /mM; ?ÊT pÈB T?€T i„+ æ°M; >Q- +m®B +MM; KÈB i`î i?`M? T?€T i„+ S?Q
/QÈB K„i GK+ h? M?- T?€T i„+ S?QM; G¬B ç½ ?B M` M; m²M ; ®+ +?•M +?QM? +C
T?€T i„+ h?lB E?¬M; ?mv MªQX

L?QM; M; v H"TiS+X GK+ h? M? +?Êi M;?o iÊB K'v +•m F?„+ i` M ç€i`QM; ç°M; H ç°M bÆ F? B ç¢B ç¢Q bBM? çB MX h?ÌB F?¬M; Hm•M +?mv M M; k ?¬M? Hm•M ?²B p½M; bBM?X ô

h?ÌB F?¬M; i? v ç´B HB M iK+- +?ŠM; H) ç! H" T?€T i„+ S?QM; G¬B K" ?B M ;BÌ GK+ h? M? M?Ê H¢B # M i`QM; F?¬M; ;B M i®B ç2M p¬i" M- iWM; M?bM i?'v KQÌB €T +O h?¬M HBM?X h`QM; H9+ M?'i i?ÌBX GK+ h? M? T?€i ?B M iU ?² KbM? ç½ ?mv M #Q- +?d +! çB m ?mv M ºQ M"v /QÌM; M?Q pÈB i?U+ HU+ ?B M i¢B +O ?„M

h`QM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q çQÊ+ ;B'm i`QM; i v T?ªB GK+ h? M?- K°i +?B + [m M H†M; H) HÆ HYM; ;B[F?¬M; i`mM; X \*?B + [m M i" B #^M; ç²M; t M? M"v- GK+ h? ` +?9i ?mv M ºQ M"Q +O M!X _®i +K+ i`QM; [m M i" B M"v T?QM; 'M i?S ;b- M?•M ç M; M; O b v i`QM; ç!- F?¬M; B #B i çQÊ+X

@ * + - +ÁM # p`ç Km°B M[ - F?B M"Q KÈB ` çÌB\

h`QM; ç¬m GK+ h? M? +?Êi p M; H M ;B¼M; M!B MQM MÈi- +?QM? H" +O GQM; "

h`QM; # i?€M; [m X GQM; "^M; æB m M?Ä ç½ Mm®i +?YM; ?¬M; +?K+ HBM? i?9 M H¢B çQÊ+ GK+ h? M? i bK HBM? /QÊ+ +?Q ,M- im pB +O M! ç½ M? M? +?!M; ç¢i i i? #„i ç¬m p" M /KM; i`mv M •K i`Á +?mv MX >ÆM M[/M +?d KÈB ç¢i iÊB M?'i; B ç° +O GQM; "^M; æB m M?Ä ç½ F?B M +?Q GK+ h? M? i¬K i´ F?2M M; ÊB F?¬M EB K *?OX

h`QM; # i?€M; M"v GK+ h? M? +kM; ç½ KÆ ?² M?"M ` - ?mv i K¢+? +O æ¢B "^M; M "^M; æB m M"v iU ?² i?m° + ? æ°M; >QX

"„i [m€ h?B M æ¢Q +,M #^M; - +?Q /M p"Q i?ÌB F€ i?QÊM; +´ J M >Q M; - i° + M?• +kM; +?d +! HU i?Q p" B i` ,K +QM K" i?¬B \*?•M GQM; M?'i i° + +kM; H" M?Q p"vX F i?W ?mv i K¢+? +O ? B i° + - #^M i?•M +! çQÊ+ i?B M T?9 FBM? M; QÌB- imv M? M! +kM; ç½ #` ?¢M +? X

:B®M; M?Q +QM GQM; "^M; æB m iS ;B B # M +¢M? ?„M- +,M +S i?2Q ?B m #B i M v ç½ im Hmv M çQÊ+ ;¬M K°i M; "M M, KX J" HBM? i?9 #bM? i?QÌM; M m M?Q +! c M, K M?Q p"v- 2 `^M; ç½ ç¢i iÊB M; k ;B B iW bÈKX L?Q GQM; "^M; æB m ?B M ;BÌ +! i? t2K M?Q iQ +?'i i?'TX

"€i [m€ imv M! +?d H" iS ;B B- M?QM; i?U+ HU+ +kM; F?¬M; ? bÊ HBM? i?9 M; k ; i?QÌM; X >ÆM M[X GQM; "^M; æB m çQÊ+ F i?W ?mv i K¢+? *?•M GQM; - +?Q M *?Q h?B MX *?d +! çB m p b ?mv i K¢+? æ¢B "^M; ºM? ?QÌM; - bQ ` M! H¢B i?Q+? ` - ? æ°M; >Q + Q i?•K +kM; ç½ +?"K `½B i?S + idM?X æ•v +kM; H" M; mv M M?•M "^M; æB m M? M? M?Q ?B M i¢BX

æQ K„i M?bM # +€B i`SM; GQM; "^M; iQ€i ` ç•v F?Q iS+ bBM? K M? T?Q b mX

@ E?¬M; H•m M[ç•m- i`QM; pÁM; # M; "v H" +! i? ` `²BX

@ h?"i p"v b Q- ? v [m€- i H¢B +! i? K # ç Km°BX XX

GQM; "^M; æB m M?Ä i`mv M •K M!B ç¬B +€M? K"m p" M; M?¢i F?) p¶- i?dM? i?Qª # M FB i´X

@ *! i?"i p"v F?¬M; - Kšm i?•M\

h` M ç¬m M!X GQM; "^M; æB m K M?bM GK+ h? M? pÈB €M? K„i ¬M >Ä ,

@ E?¬M; b B i /MM; M; mv M /` +? i?B M ç` Mm¬B /QÌM; - +OM; +® iBM? F?Q bBM i®M # M, K M[- +?d Mm¬B i? K ? B M; "v H" +! i? ` çÌBX

h?ÌB ;B M i? B M; ?ûM +O GQM; "^M; æB m `i H•m- i?¬M; i?QÌM; TªB K„i p" B + M?Ê +O GQM; "^M; æB m- #° i° + +O M! p¬ +MM; Qi ÁB- i`QM; i¬M; K°i +O J M

F?¬M; iÈB KQÌB +QM GQM; "ˆM; æB mX "ÎB pb i?ÌB ;B M i? B M;?ûM [m€ H•m- i
? v +| #B M +´ #´i M;Ì tªv` - F?B M +?Q b® i`SM; çQÊ+ bBM?` +ˆM; i`Î M M Qi Å
*?Q M M +?ŠM; M?QM; ?B M ;BÌ GQM; "ˆM; æB m i?QÆM; v m GK+ h? M? M?Q +
FQ+? i?"i b•mX

*?d +ˆM HQ`B GQM; ",M; æB m `T i`SM; - /U p`Q i?B M T?9 +O +?9M; - HBM? i?9
? i bS+ F?| F?,MX æ M H9+ ç| - +?9M; +| i?W bS+ K¢M? ç #ªQ p KbM?X

h?ÌB ;B M i`¬B [m - ç9M; M?Q /U iQM?- # M;`v b m- # +€B i`SM; GQM; "ˆM; +kM

*S M?Q p"v [m MY i?€M; b m- # +QM GQM; "ˆM; æB m KÈB bBM? ç m K¼+ çO ?
p`M;mv M /`+? i?B M ç` +O GK+ h? M? Mm¬B M'M; #²B /QÌM; - ç½ iB M p`Q +ªM

GK+ h? M? H,M; F?¬M; çSM; i` M i´ +?BK- M?bM GQM; "ˆM; æB m K i`QÈ+ K†i F

@ L;QÆB i?"i bU T?ªB çB b Q\

•M? K„i GQM; "ˆM; æB m H° p #m²M #½ p¬ +MM; - imv +?d KÈB # i?€M; M;„M M;
?Q`M iQ`M >Ä KbM? p`Q i`QM; i´ GQM; "ˆM; æB mX

@ * + - ?mvM? çWM; çBX

@ * + çB ç•m p"v- #QM ç +kM; Km®M çB M[X XX

@ a m F?B ibK çQÊ+ i?S i +¬M- i b) [m v p X

GK+ h? M? F?) M|B çQ i v pm®i p2 #®M +QM HBM? çB m KÈB bBM?X >ÆM # i?
` M Hmv M i? K M?B mX *?B m i?2Q i•K +ªM? ?B M ;BÌX GK+ h? M? ;¬M M?Q +|
M;QM; F iEB K S?€+?- i?"M? iUm EB K M? i?m"MHÊBX

GK+ h? M? F?¬M; M|B ;b M[- çQ K„i M?bM GQM; "ˆM; æB m K X

@ *Y p`Q i¬M; ? B M^K ÎT?Q L K M9B \*?•M oB K +€+? ç•v # M;`M /†KX Î ç| +| K°
:B€+ h?9 HK+ ;B B #ªQ p - +ÁM +| i°+ ç`M +O M| +kM; bBM? b®M; Î ç| - M;QÆB T

GQM; "ˆM; æB m M;WM; K°i +?9i H¢B M|B,

@ h?"i bU F?¬M; +¬M i ;B9T M;QÆB /šM /K #¼M +?9M; `ÌB çB b Q\

GK+ h? M? H„+ H„+ ç¬m- M; v b m ç| #QÈ+` K°i #QÈ+- ;B®M; M?Q ç M; çB /¢Q +
M; v iS+ F?„+X `i M?B m F?Q æ°M; >Q ?°B iK H¢B /QÈB *?•M GK+ h? M?X oM K°
K'i M; v i¢B +?¶X h?¬M [m M; +?ÊT ç°M; i`QM; K„i GQM; "ˆM; æB m- M?bM p`Q
K'iX E?Q æ°M; >QX XX [mª i?"i H` F?Q æ°M; >QX XX

ÎT?Q L K M;Q`B # M;`M /†K H` K°i M9B HY F?´M; H² + Q +?WM; M,K M;`M i`Q
K`m iQK çÄ- /mM; M? K çÄ #WM; i?BM? i?QªM; T?mM` iW KB M; M9B `i M?B m
T?¢K pB K'v i`,K /†K- K†i ç'i +| K`m çÄ b"K- HBM? F?Q ? >Ä M²M; ç"K i`M M;"
M`vX E?Q æ` >Ä çQÊ+ HÁM; ç'i Mm¬B /QÌM; - i?dM? i?QªM; H¢B T?mM H M p`B
i`QÈM; - F?B M +?Q iWM; KªM; F?¬M; ;B M +?'M ç°M; iWM; ?²BX

h? M?QM; i` M KªM? ç'i K`m çÄ ç"K M`v- +| p¬ b® bBM? HBM? K`m çÄ HY M?ªv M

"¢Q oB K æ°+ :B€+ h?9 M|B /Si HìB- i?•M ?bM? F?´M; H²+O M| H"TiS+ +Q`9i H¢
K°i i`QÆM; KÈB /WM; ,

@ GQM; oQÆM; æ¢B M?•M- KìB i?2Q iB m i?9X

GK+ h? M? ¢B i?2Q "¢Q oB K æ°+ :B€+ h?9 p`Q i`QM; bÆM ¢°M; - M?bM [m M? [m
H`æ` >Ä *?•M EBK h?B i K`m iQK ¢Ä- ? i bS+ iBM? i?m-M- iQM? ` /M H`HQ¢B
i`,K M,K im´BX æB iB T p`Q i`QM; - [m ? B i`,K i`QÊM; M[ - tm'i ?B M +`M; M?B m
M;`M im´B i`î H M- M| +?QM? H`i`B HB m +| i? / /`M; ` M ` i?-M FB K +`T EBK I

.QìM; M?Q ¢½ M?"M` €M? K„i+O GK+ h? M?X "¢Q oB K æ°+ :B€+ h?9 M|B pÈB

@ L m M?Q GQM; oQÆM; æ¢B M?•M i?Q+? - +| i? H`v ¢B- M?QM; i?S M`v î +?¶ iB
M m H`v î H®B p`Q i-M; ? B KÈB H`i®i M?'iX æ` >Ä *?•M EBK h?B i î ¢| F?-M;
iB m i?9 +kM; F?-M; i? H`K M| i`-v tQÊ+ Kªv K v M`QX

GK+ h? M? ;"i ;"i ¢-m F?-M; M|B K°i M; QìB K°i i?9 iB TiK+ ¢B i?ŠM; p`Q i`QM; X
H9+ M`v iÈB i`QÊ+ K°i iÄ i?¢+? i?'i`i HÈMX \*QM ¢QìM; /ŠM iÈB ¢•v `ä`"M; H`
F?-M; H9+ M`v ¢½ ¢B tmv M [m p€+? M9B # M FB iW bÈKX

a m F?B iB M p`Q i?¢+? i?'i`°M; +?WM; K`v i`,K i`QÊM; - +€B ¢-m iB M ¢"T p`Q K,
F?Q tQ€v i`ÂM K`m t€K #¢+ î ;B[i?¢+? i?'iX hW pÂM; F?Q tQ€v M`vX GK+ h? M?
+MM; [m2M i?m°+X æ•v H`X XX

GK+ h? M? + m K`v- F?Q iS+ +O pÂM; F?Q tQ€v M`v ;B®M; ? i M?Q F?Q iS+ +O
?„M ¢½ ;†T i`QM; ¢°M; HBM? i?¢+? i`QÊ+ FB - /QìM; M?Q H`X XX

h`QM; K„i GK+ h? M? #'i +?Êi iQ€i` h?-M [m M; K`m iQK i`„M; - #B M ?| i`QM; M
oB K æ°+ :B€+ h?9 # M +¢M? ;B"i KbM? FBM? ?½BX •M? K„i GK+ h? M? #¢Q T?€
h?-M +O M| #` ¢Q¢i K'iX hW i`QM; h?-M [m M; FB - /QìM; M?Q M| i?'v ¢QÊ+ Hn
b® F?-M; ;B M æ°M; >Q #` FûQ ;B½M` X aS+ K¢M? ?MM; ?"m M?Q p"v ; -M M?Q
tm®M; X

> h?ìB E?-M; 5

E?-M; b B +?QM? H`F?Q iS+ h?ìB E?-M; 5

J½B ¢ M H9+ M`vX GK+ h? M? KÈB i?"i bU ?B m` - pÂM; F?Q tQ€v K`m t€K #¢+ M
t€K #¢+ FB - i?"K +?Q iBM? i9v +O *?•M GQM; S?QM; G-B i`QÊ+ FB - +MM; HBM
iW ¢•mX _ä`"M; H`S?QM; G-B M?` F?Q ¢QÊ+ ?mv i K¢+? *?•M GQM; /ŠM ¢°M; -
F?Q æ°M; >Q tm'i ?B M- ? B i?S ?ÊT H¢B i`î i?"M? HBM? HU+ h?ìB E?-M; X

h?"i bU i²M i¢B HBM? HU+ M?Q p"v Q\ GK+ h? M? F?-M; F?ÄB i?-K ?ÄB i`QM; H
T?€T i„+ S?QM; G-B- ¢¢i iÈB EB K >Q`M; pB M K½M- M?QM; pÈB h?ìB E?-M; i?"
w MB K KÆ ?² i`QM; ¢-mX J`i`QÊ+ w MB K M`v /QìM; M?Q +ÂM +| K°i #S+ iQìM;
+?Q ?„M ¢°i T?€ iB M p`Q i`QM; X

*?ŠM; H) T?€T h„+ h?ìB E?-M; i?"i bU +| i? H`K M; ?`+? +?mv M h?ìB E?-M; ? v
E?-M; M`v pb b Q H¢B tm'i ?B M i` M M; QìB KbM? \ > i i?ªv /QìM; M?Q ¢½ ¢ H¢B
HÂM; GK+ h? M?X

djeX *?QÆM; NN, *?ûK :B iX

GQM; oQÆM; æ¢B M?•M- ¢•v +?QM? H`+Y p`Q i-M; ? BX "¢Q oB K æ°+ :B€+ h?

GK+ h? M? ;"i ;"i ¢-m- H"TiS+ ` i v i?m i?"T K°i Qi æ` >Ä *?•M EBK h?B i- MÆ
i`QM; +MM; X æ` >Ä *?•M EBK h?B i ¢½ ¢¢i iÈB p¢M M,K im´B

E ¢|X GK+ h? M? F?) ¢°M; i•K MB K- i` M HÂM; #`M i v ?„M H"TiS+ +?ªv ` K°i ;
iQ€i` ?"Q [m M; i`„M; iQ€i- M?QM; ?"Q [m M; i`„M; FB ;B[H9+ GK+ h? M? ¢°M;

@ GQM; oQÆM; æϕB M?•M- ç•v H"X XX

:BÌ T?9i M"v- i`QM; K„i "ϕQ oB K æ°+ :B€+ h?9 +?d +ÁM HϕB ;B¼i K€m K"m p" M; i

@ L?[M; ;b M;QÆB ;B9T i - i H'v ;B¼i K€m GQM; oQÆM; M"v i` Q ç´BX hmv ``M; ç½ çO ``²BX

GK+ h? M? /Si HÌB # M çQ ;B¼i K€m GQM; oQÆM; iÈB i`QÈ+ K†i "ϕQ oB K æ°+ .

"ϕQ oB K æ°+ :B€+ h?9 +ªK M?"M çQÊ+ HU+ ?mv i Kϕ+? K M? K¬M; +m²M +m°M M F?Q iBM? i?m-M p¬ #B M F?B M +?Q i•K i?¬M +O M‡ +kM; TªB +?'M ç°M; X *?d - HB M #B i GK+ h? M? M‡B F?¬M; b BX >mv i F?Q +?S i`QM; ;B¼i K€m GQM; oQÆM; "M M, K F?¬M; i? M"Q b€M? M´BX Zm M i`¼M; M?'i- ç€M; ;B€ M?'i pšM H" K€r HQ"Bi~m i?9 J M >Q M; M?Q M‡- +?QM? H" i?€M? T?~K pã i?QÊM; +‡ i€+ /KM; H" Kϕ+?- ;B i,M; iB K HU+X *?Q /M B K M; iÈB p" B ;®+ HBM? /QÊ+ pϕM M, K- M‡ + i? "i p"i ç€M; ;B€ M?'i +O M‡ ÎMÆB M"v H" æ` >Ä \*?•MEBK h?B i- M?QM; bQ` p ;B¼i K€m GQM; oQÆM; M"vX

@ æQϕM M?•M [mª ;B[i p" M;QÆB t2K M?Q F i i?9+X

.Si HÌBX GK+ h? M? H"TiS+ #QÈ+ p"Q pÁM; F?Q tQ€v K"m iQK #ϕ+X

æϕi iÈB +ªM? ;BÈB M?Q GK+ h? M? ?B M iϕB- i`QM; HÁM; ç½ b€M; iÄ çQÊ+ ``i M æϕQ F} M?'i H" M?MM; M?^M; F?¬M; `ä- M m M?Q F?¬M; +-M i?B i- i®i M?'i F?¬M p"Q +kM; TªB K m +?‡M; +?'K /Si- M m F?¬M; - HU+ p¬ KBM? ~M +?S i`QM; h?B M æ M H9+ ç‡- M m +?QM? KbM? F?¬M; +?'K /Si M?•M [mª- F i [mª b) çB iÈB +?¶ M >ÆM M[ h?B M æϕQ i?QÎM; T?ϕi p®M ``i +-M; #^M; - #'i F M?•M [mª` b Q- +kM;

GK+ h? M? iU M; ?o ?B M iϕB imv ``^M; ?„M M„K ;B[ HU+ HQÊM; T?€Ti„+ M^K M; Q #ªM i?•M ?„M pšM M^K i`QM; h?B M æϕQX h`W T?B +‡ K°i M; "v ?„M i?"i bUi?Q€ h?B M æϕQ ``M; #m°+- +ÁM ?B M iϕB i?b F?¬M; +‡ M,M; HU+X

L m M?Q /Q M;QìB F?€+ H"K- p"v B ç½ #Ä` M?B m bS+ HU+ ç t•v /UM; M?B m i'i +ª bÎ ?¼+ i`QM; çìB KbM? çti p"Q i`QM; ç\ J M >Q M; EB K J°X J° *?9M; h?€M h?€M? :Bª EB K æ¢Q +? i çB b Q\ S?ªB ? v F?¬M; T?ªB\

L?QM; #Q K"i M"v iQ+? Hkv i`QM; HÁM; GK+ h? M? +`M; M;`v +`M; M?B m- M?QM; ;B€+ ç M K°i M;`v M"Q ç\ - M?QM; #Q K"i M"v b) çQÊ+ çQ ` €M? b€M; i`QÊ+ K„i?

J°i i?€M; b m- MÆB i" M +MM; +O i-M; ? B- # M #ì K°i pU+ b•m +| +?m pB ?`M; + M;•K i`QM; i`ûQ F?) p M; H MX EB K [m M; K"m iQK i`„M; +?ÊT ç°M; ;B[F?¬M; i t M? iW i` M F?¬M; ?¢ tm®M; X

GK+ h? M? M?bM pU+ b•m i?"i HÈM i`QÊ+ Kti- iW /QÈB iQ€i` HBM? F?Q ? EBK M"v p¬ +MM; iBM? i?m-M- /M H" # M #ì pU+ +kM; M;QM; F i p¬ b® ?mv Mi?B i ç? H" M?QM; i`B HB m Hmv M FBK i?QÊM; çŠM; X

"i [m€ ;Bì T?9i M"v- # M #ì pU+ M;QM; iK K°i +¶ ç¢B i? p¬ ?bM?- F?¬M; F?Q i`QM i`Î M M M;QM; iK p¬ +MM; X

GK+ h? M? M?bM p T?Q pU+ b•m- T?€i ?B M` +| ? B #ìM; M;QìB H,M; F?¬M; K M? m +?WM; ? B KQÆB /†KX h` Mi?•M ? B M;QìB iQ€i` EB K v p¬ #B M HBM? pU+ b•mX " M +¢M? pU+ +ÁM +| ?ÆM # KQÆB EB K :Bª çSM; M;Q" B [m M b€iX

æ B bQ EB K >Q" M;5

GK+ h? M? ;B"i KbM? FBM? ?½B F?¬M; M;ì MÆB M"v H¢B +| ?ÆM # KQÆB i M E

"i [m€ GK+ h? M? H"TiS+ +ªK i?'v +kM; #bM? i?QìM;- #îB pb i`QM; [m€ i`bM? i ? B M"v- ?„M ç½ ;†T K'v i`,K æ¢B bQ EB K :Bª- ;Bì T?9i M"v ;†T çQÊ+ # KQÆB K i¢B ç•v +kM; F?¬M; +| ;b ç€M; M;¢+ M?B MX hmv M?B M /M H" M?Q p"v- GK+ h? M \*QìM; ;Bª EB K æ¢Q i`QM; J M >Q M; EB K J° M"v /QìM; M?Q +`M; M;`v +`M; M?i ç½ ;†T çQÊ+ M?B m EB K >Q" M; M?Q p"v- K°i F?B i?"i bU #QÊ+ p"Q i-M; # - i`QM ?ÆM i-M; ? B ;'T K'v H-MX

:Bì T?9i M"v- ç€K EB K >Q" M; tmM; [m M? `ä`"M; +ªK M?†M çQÊ+ bU i²M i¢B +O M;Q" B ? B KQÆB i M EB K >Q" M; i"Ti`mM; H¢B K°i F?m pU+ +?B H"K M,K T?2 /QìM; M?Q ç m çB K°i KBM?- +?Q M M bU tm'i ?B M +O GK+ h? M? +kM; F?¬M; +?9 wX

J` ? B KQÆB i M æ¢B bQ EB K >Q" M; +O M,K T?2 FB F?¬M; i? K`M ;B'm impB # EB K >Q" M; çÆM ç°+ F?€+ ç m bY /KM; i?m"i HB K iS+ ç +?2 ;B'm impBX *?Q M h?¬M i?¬M; EB K æ¢Q KÊB +| i? M?bM `ä i?U+ ?Q- ;B®M; M?Q *?•M GQM; L?½M i?b F?¬M; i? #B i çQÊ+ i?U+ HU+ +O M?QM; M;QìB F?€+X

> B M;QìB ç M; çSM; i` M pU+ b•m H" ? B i M i K FB T EB K >Q" M;X > B M;QìB M i`QM; b® M?QM; M;QìB Î ç•v- M?QM; M;QìB F?€+ +| impB + Q M?'i +?d H" M?' FB +S i?2Q p` i`Q +O b® EB K >Q" M; M"vX GK+ h? M? +kM; KÆ ?² M?"M` ? B i M K°i i M ç¢B /B M +?Q i? HU+ M,K T?2 ? B KQÆB M;QìBX L;QìB +ÁM H¢B ç¢B /B M h€M hm M?'i K¢+?X .QìM; M?Q ç M; KªB K ;B^M; +Q- +?Q M M M?•M K½ ? B # M h? M? ;b +ªX

J°i H9+ b m- H½Q M?•M €Q t M? ç¢B /B M +?Q T?2 h€M hm i`-K ;B¼M; MìB,

@ "€+? Gw .B K- +?mv M ;b +kM; T?ªB +?[H¢B çQìM; HmB- F?¬M; M M /Si imv p®M Qi +| + Q i?O- +?¼M M;QìB iB M p"Q FB K K° +kM; +?QM? H" ?B T QÊ+ ç½ F KQìB #®M M;QìB +?9M; i H¢B F?¬M; çQÊ+ iB M p"Q i-M; # FB K K°\ L;QÆB T?ª H9+ i`QÊ+ +?QM? H" KQìB H,K M;QìBX

E çQÊ+ ;¼B H" "€+? Gw .B K H" K°i i`mM; MB M K„i b Q K"v FB K- i?•M K†+ pä HQM; M;QìB M"v ç2Q K°i i? M? +U FB K /`B ?ÆM M,K i?QÊ+ K"m iQK çÄ- i` M +U J M; F?B M +?Q M;QìB F?€+ +ªK i?'v `mM `~v i`QM; HÁM;X *kM; F?B M +?Q F?¬ h€M hm M?€i K¢+? ? B K„i `U+ b€M; X

h?—M FB K + 'T "€+? GBM?X XX b m HQM; i`mM; MB M M`v +?QM? H` K°i i? M? h?
G9+ M`v M; ?2 H½Q M?•M €Q t M? M|B M?Q p"v- "€+? Gw .B K +?d çQ i v H M T?
/QM? K°i ?ç i #KB M`Q- b m ç| M; ~M; ç—m H M M?bM H½Q M?•M +?, K +?9 pÈB €M?
@ >Q`M; GB M •K- HÌB M|B H9+ M`v i b) F?¬M; `9i HçBX h`QM; MY M, K M v- i—
ç²M; i?ÌB T?QM; iÄ - KQÌB i¬M; +ÁM HçB ç½ ç²M; w iW i`QÈ+X
@ JQÌB i¬M; +ÁM HçBX XX >Q`M; GB M •K ;B`M [m€ ?| +QÌB,
@ G9+ 'v i? HU+ +€+ M; QÌB Fw F i ?B T QÈ+ pÈB M? m- pb b Q h€M hm M? 'i Kç+?
FB K i`M #€Q iBMX > v H` +€+ M; QÌB F?¬M; ? t2K h€M hm M? 'i Kç+? +?9M; i ` ;
Zmv M 8

djNX *?QÆM; Ryk, h` M? æ' mX

GBM? "ªQ tm' i i? "€+? Gw .B K HB + M?bM >Q`M; GB M •K K°i +€B,
@ o'M ç M`v F?¬M; +—M i T?ªB ;BªB i?Q+?—M m M; QÆB +ÁM ;b M; ?B p'M- p"v +| i
iÈB KQÌB H, K i¬M; i ?ÄB i?YX
@ o"v ?¬K M v +€+ M; QÆB F?¬M; +?Q h€M hm M? 'i Kç+? +?9M; i çB p`Q Q\
æ M H9+ M`v- i` M M; QÌB >Q`M; GB M •K +?Êi M´B H M K°i i—M; FB K +QÆM; K`m
EB K +QÆM; GB i h?B M- ? v +kM; ;¼B H` EB K +QÆM; hBM? EBKX h?•v H½Q M?
M?È iÈB GB i h?B M h K G½Q- #¼M ?¼ +kM; +| FB K +QÆM; GB i h?B M ;B®M; M
Gw .B K i`—K ;B¼M; M|B,
@ Jm®M #ªM M?•M H" T HçB H—M M[? v b Q\
@ o"v t2K ` ?¬K M v- +?9M; i T?ªB ç€M? M? m K°i i`MX "€+? Gw .B K ?W HçM?
>Q`M; GB M •K pÈB p •K i`—K,
@ h ç½ bÈK +| w iQÎM; M?Q p"vX
@ > v H„K5

>Q`M; GB M •K [m€i i`—K K°i iB M; - ;BÆ i v ` b m HQM; `9i K°i i? M? h?—M FB
i?•M /`v ç†+ FB K p•M K`m p`M; M?ç iX h?—M FB K M`v pW ` F?ÄB pÄ # M p M; H
b„+ #ûM- iB M; FB K M; •K +? 'M ç°M; +ª F?¬M; ;B M- HBM? F?Q ? EBK i` M KB M
@ :BÄB +?Q K°i FB K F?Q hBM? EBK- ç½ bÈK M; ?2 M|B FB K +QÆM; hBM? EBK +
hm M?€i Kç+? b„+ #ûM- i®+ ç° p¬ bQM; - /M H` FB K +QÆM; bQM; ? #bM? i?QÌM;
H`K ? B çQçMX >¬K M v K v K„M çQÈ+ i? 'v- F?¬M; #B i i? M`QX XX
@ JçM? ? v v m- M; QÆB +S i?Y b) #B i i?¬BX XX
.Si HÌB- i` M M; QÌB >Q`M; GB M •K iQ€i ` K°i +¶ T?€T i„+ hBM? EBK ç M†M; F?¬M
+?®+—+?m pB ?`M; +?K+ /†K F?¬M; ;B M M; QM; ç¼M; HçBX
@ J°i +?9i E?¬M; :B M +—K +® M?Q p"v +| ç€M; ;b\
"€+? Gw .B K ?W HçM? K°i iB M; - i` M M; QÌB v +?Êi ?B M ` K°i i—M; *?•M >Ä - T?
i`QM; i—M; \*?•M >Ä M`v- F?¬M; ;B M M; QM; ç¼M; tmM; [m M? H" T iS+ F?¬B T?K
@ EB K +QÆM; hY .B K- F?¬M; M; Ì ç° iBM? i?m—M +O ? hY .B K- M; QÆB ç½ çç i
h` M K†i >Q`M; GB M •K H° ` p F?B T bÊX
J°i i—M; ?`Q [m M; K`m iQK çÄ `U+ `Ð iQ€i ` - H" T iS+ # Q T?O +ª KB M; pU+X E
#ûM tmv M T?€ ?Q F?¬M; - h?—M FB K b m HQM; "€+? Gw .B K pW ç°M; - +ª M; QÌE
M; v içB +?¶X

GK+ h? M? i? "v p"v i?Q€M; ¸°M; i`QM; HÁM;X GB + K„i K°i +€B ¸½ M?bM i?'m ?m
Gw .B KX h?–M i?–M; T?€M?"T ?Q F?–M; +kM; H" h?–M i?–M; K" h?–M FB K +'T "
;BÌ T?9i M"v i`QM; K„i >Q" M; GB M •K- H¢B H" "€+? Gw .B K ¸ M; i?B i`B M EB K

EB K +QÆM; T?€ F?–M; - i®+ ¸° +O FB K +QÆM; hBM? EBK iU M?B M H" K m H p
#` FB K +QÆM; hY .B K T?€ pÐ E?–M; :B M +'K +® i?Q€i ¸B- M?QM; EB K +QÆM
i`QM; F?–M; i`mM;X

@ "MM;X XX

*m°M b!M; F?–M; ;B M F?m +? i€M` - iWM; ¸¢Q F?2 M Si F?–M; ;B M ?B M` - `i
+„M Mm®i- ?bM? i?"M? K°i +ÆM H®+ HBM? F?Q H¢M? i?'m tQÆM; ;B[F?–M; i`m

@ "€+? Gw .B K- +?ŠM; H) M;QÆB Km®M T?€ ?ÄM; H®B p"Q i–M; # \

h`QM; F?–M; i`mM; p M; H M iB M; [m€i FBM? ?Q" M; +O >Q" M; GB M •K- M?bM
M?Q bKT ¸´- `ä`"M; b„T bY b) pMB H'T H®B p"QX

@ S?€ ?ÄM; Q\ E i i?9+ ¸B i?–B5

"€+? Gw .B K +QÌB H¢M?- h?–M FB K +€T "¢+? GBM? i`QM; i v`mM H M ¸B K`
+?;B H¼B- F?–M; M;Ì i`QM; M?€v K„i ¸½ #B M K„i;B[ F?–M; i`mM;X J" i`QM; i
?B M K°i i? M? h?–M FB K +'T EBK h?B M K"m iQKX

J°i ?QªM? EB K v i?"i HÈM M;QM; F i` - i?2Q i v "€+? Gw .B K K9 ¸°M; - /mM; M?
FB K Hm•M i?"i HÈMX EB K Hm•M hY .B K K"m iQK ¸Ä; "Q i?ûi tQ v i`ÁM- i` M K
K"m iQK ¸Ä p!M [m M?- ?Q F?–M; tmM; [m M? T?€ M€i iWM; i' + K°iX h?2Q bU /mM
v FB - K°i iB M; FB K M; •K /QÌM; M?Q +?„M ¸°M; +ª ?²M T?€+? p M; H MX

" M M;Q" B +m°M b!M; F?–M; ;B M #` FB K Hm•M FB T?€ pÐ- K" # M i`QM; +?d +
>Q i®B ¸2M T?€ M€i- F?–M; ;B M HQ¢M HQm # M i`QM; tQ v +?mv M /QÌM; M?Q
` M;Q"BX

:QÆM; K†i >Q" M; GB M •K- H° p M;QM; i`¼M; - #° T?€T ¸¢T HB M iK+X EB K +QÆ
iS+ # Q #¼+ iQ" M i?•M- M;QM; iK i?"M? K°i i? M? +U FB K +´ tQ K"m p" M; M?¢i
i?"M? ?bM? +?[i?"TX

GK+ h? M? i?€v p"v i?Q€M; ¸°M; i`QM; HÁM;- M?QM; H" T iS+ H€+ H'+ ¸•mX æ–
¸¢i iÈB h•K EB K hQÆM; h?–M; - M?Q p"v +?d +ÁM K°i F?ª M,M;X

h?–M i?–M; EB K æ¢Q5

@ h?–M i?–M; EB K æ¢Q5

G9+ M"v b® EB K >Q" M; +ª ? B # M- F?–M; Qi M;QÌB FBM? ?–i?"i i? M?X

a m F?B >Q" M; GB M •K ?! i?•M i?"M? +U FB K- [mª i?"i i®+ ¸° i,M; H M; 'T K'v H-
h?–M FB K +'T "¢+? GBM? ~M i`QM; F?–M; ;B M æ°M; >Q M;Q" B i`,K /†K F?–M; i
H¢B +ÁM #` +U FB K +O >Q" M; GB M •K # v iÈB +?ûK +?Q K°i FB KX

@ PM;X XX

.QÌM; M?Q #` >Q" M; GB M •K +?¼+ ;B" M- i` M F?–M; - i?–M FB K +'T "¢+? GBM? i
M; •K i? HQÆM;X L; v iS+ F?„+ - p– b® #!M; FB K iW ¸! TªM` - M?€v K„i ¸½ +! +
EB K +'T "¢+? GBM? ;B®M; ? i M? m tm'i ?B M ;B[F?–M; i`mM;X

@ EB K GBM? S?•M h?•M5

>Q" M; GB M •K FBM? ?–i?"i i? M?- +U FB K ?! i?•M /M i,M; i®+ ¸° ?ÆM i`QÈ+ - M
M?B m h?–M FB K ¸ ûTX EB K Hm•M F?´M; H² FB i`QM; F?QªM? F?„+ M"v ¸) M?
K m ?ÆM M[+kM; #` €T +? i`QM; T?¢K pB KQÌB /†K F?–M; ;B MX

@ h`,K h?B M GB i æ` 5

L; v iS+ F?„+- iB M; i?ûi T?-M M° +O >Q`M; GB M •K +? 'M ç°M; F?-M; ;B M- K°
EBK K`m p`M; M?ç i iW i` M +U FB K T?|M; tm'i` X G`T iS+ i` M i?•M FB K /`B +
M?B M T?€i i€M` €M? b€M; p`M; pçM i`QÊM;- HBM? F?Q ? EBK ; -M M?Q p¬ i`M
:B[F?-M; i`mM;- K°i i? M? FB K b„+ p`M; M;QM; F i HçB- F?-M; ;B M`mM`~v-
æ°M; >Q b„+ #ûMX

@ •KX XX

o¬ b® KkB FB K K`m p`M; p +?çK +MM; KkB FB K K`m iQK çÄ i` M F?-M; - iB M; F
p M; H M i?`M? K°i KªM;- ?| i?`M? iWM; ççQ b|M; •K K M? K¬M; - F?m +? i€M` #

@ J m HmB HçB5

_ 'i M?B m EB K >Q`M; ç²M; i?ÌB #B M b„+- ;B`K +?•M HmB M? M? p T?Q b mX
Km®M F?B M +?Q M; QÌB F?€+ +?9 w- +kM; ç²M; i?ÌB HmB p T?Q b mX

S?Q i` M KB M; pU+ H9+ M`v H` K°i KªM; ç2M M; ÁK- p¬ b® F?-M; ;B M æ°M; >Q ;
H`v +ª KB M; pU+X

GBM? F?Q ? EBK ?°B hK i?`M? /ÁM;- iW KB M; pU+ +?2M +?9+ M ` X o¬ b¬ HBM
æ°M; >Q- i`'M €T F?-M; ;B M æ°M; >QX

E?-M; ;B M #bM? T?K+- K°i #|M; t M? #„M M? M? p`Q p€+? pU+- p`B F?2 M Si i`,
p½M; imM; i|2X

@ > ? X GB i h?B M EB K >Q`M; +kM; +?d +| p`v K` i?-B5

J°i #|M; M; QÌB K`m iQK çÄ F?€+ iW i` M F?-M; ?ç tm®M;- F?|2 KB M; "€+? Gw .B
bQ pÈB >Q`M; GB M •K iQ`M i?•M v T?K+ iÆB iª- pšM +ÁM i®i ?ÆM M?B mX

@ L; QÆBX XX

J†i >Q`M; GB M •K #WM; çÄ- T?mM` K°i M; KK M; ?`+? ?mv iX

@ >Q`M; i`QÎM; H½QX XX

> B i M EB K >Q`M; h€M hm M? 'i Kç+? çÌ >Q`M; GB M •K /"vX

@ *€+ M; QÆB +ÁM F?-M; çB\

h` M F?-M; - ;B¼M; HçM? HMM; +O "€+? Gw .B K p M; H M,

E?-M; H Km®M #ªM M?•M` i v tm çm´B\

@ *"v p`Q HÊB i? +O i?-M FB K- "€+? Gw .B K- M; QÆB i?ŠM; +?ŠM; +| ;b ? v ?
>Q`M; ç M; çĐ >Q`M; GB M •K i`-K ;B¼M; M|BX

@ a Q ?ª- M; QÆB +kM; Km®M ç°M; i?O +MM; i ? v b Q\ "€+? Gw .B K M?bM i M M

@ L; QÆBX XX

@ •KX XX

"€i +?Êi K°i iB M; M¬`€i HÈM iW i`QM; pU+ p¼M; ` - ç²M; i?ÌB K°i Hm²M; HBM? [r
pU+ T?|M; tm'i` X L; v iS+ F?„+X h?B M G¬B M´ p M; i` M +?QM i-M; K•v- i`QM;
;B M- H¬B p•M K`m iQK ç2M ?°B iK HçBX

@ GBM? [m M; /šM H¬B- +| GBM? "ªQ +| i? bQ pÈB EB K "ªQ i?QÊM; T?~K tm'i i?

a„+ K†i >Q`M; GB M •K ççB #B M- H`T iS+ çQ K„i M?bM "€+? Gw .B K pÈB p •K i

@ æQÊ+- K®B M?K+ ?¬K M v- h€M hm M?€i Kç+? +?9M; i M?È F„X J°i i?€M; b m
M? mX

@ E?-M; iB MX

G9+ M"v b,,+ Kti "€+? Gw .B K +kM; H° p F?| +QB- M|B pÊB ;B¼M; H¢M? HMM;X L
T?2 >Q" M; GB M •K H"TiS+ M;U F?¬M; `ÌB ¢BX J" ;BÌ T?9i M"v- GK+ h? M? +kM;
+€B- #B M K'i M; v i¢B +?¶X

@ h?"i M? M?5

"€+? Gw .B K #B M b,,+- K m +?|M; i?ª ?²M i?S+ ` [mûi F?„T +ª i` M F?¬M; HšM
i`,K /†K tmM; [m M?- M?QM; F?¬M; T?€i ?B M ¢QÊ+ ;bX

@ "€+? Gw i`QÎM; H½QX XX

@ hm pB +O M;QÌB M"v imv i ¢®B F?¬M; FûK i X

@ E?¬M; b B h?Ov GBM? L?½M +O i +kM; F?¬M; i? M?bM i?'m #Q [mv i HB K iS
M;QÌB M"v ? i bS+ #'i T?"KX

J°i i M EB K >Q" M; +| +†T K„i K"m t M? bšK i`-K ;B¼M; M|BX

@ h?Ov GBM? L?½M +kM; F?¬M; i? M?bM i?'m Q\ "€+? Gw .B K M;?2 p"v +ª FBM

@ L;QÌB M"v ? i bS+ F?ª M;?B- K¼B M;QÌB +~M i?•M H" ?ÆM- #ªQ p +Y p"Q +?Q
a,,+ Kti "€+? Gw .B K +?Êi #B M- tQ v M;QÌB M?bM p T?Q KB M; pU+X :BÌ T?9i
t M? +?ÊT H M Î ;B[HBM? [m M; K"m t€K #¢+- M?€v K„i ¢½ F?¬M; i?'vX

@ æ€M; ;B" M- +| M;QÌB pW p"Q i`QM; - M?'i ¢`M? H" i M M¼5 :BQM; "€+? Gw .B

@ "€+? Gw i`QÎM; H½Q- p"v +?9M; i T?ªB tY Hw i? M"Q\ "€+? Gw .B K H,,+ H,,+ ¢

@ Î ¢| +ÁM +| K'v p` bQ i?9+- ?šM b) F?¬M; +| p'M ¢ ;bX L m M?Q i M M¼ Km®M
t2K KbM? +| ¢QÊ+ i?U+ HU+ M?Q p"v ? v F?¬M;X

.QÌM; M?Q M?È H¢B +?mv M ;b- ¢€K EB K >Q" M; H9+ ¢-m +ÁM ?ÆB HQ H„M;- H"

GBM? [m M; K"m t€K #¢+ i`QÈ+ K„i i M ¢B- ¢"T p"Q K„i GK+ h? M? i`QÈ+ iB M H
p" M; iBM? i?m-MX EBK [m M; +?|B H¼B #„M i?šM; p"Q K„i- M m F?¬M; T?ªB GK
H9+ M"v +?„+ +?„M T?ªB K'i ¢B i?` HU+ K°i ?²B H•mX

GK+ h? M? M?bM [m M? #®M T?Q - F?m `WM; +´ M"v F?¬M; M;ì iQ" M #° H" /Q ?Q
L?QM; +?mv M F?B M M;QÌB FBM? M;¢+ +?QM? H"- +| i? +ªK M?"M ¢QÊ+ iW M?
iQ€i` bS+ b®M; p¬ +MM; K¢M? K)- +ÁM +| HBM? HU+ F?¬M; H² ¢ M; / Q ¢°M;X

E?¬M; b B K¶B K°i +•v ?Q" M; FBK + Q i`,K i`QÊM; Î ¢•v ¢ m +| HBM? HU+ F?¬M; /
+ Q M,K i`,K i`QÊM; +| HBM? HU+ +| i? bQ pÊB HBM? i?9i K ;B BX h?dM? i?QªM
i?šM; H M K•v- HBM? HU+ F?¬M; i?m HBM? i?9i S ;B B- i?"K +?Q +| i? bQ pÊB H

_®i +K+ ¢•v H" K°i F?m `WM; i? M"QX XX :¬M M?Q i`QM; F?QªM? F?„+ GK+ h? M
bÊB /•v H2Q K"m p" M; iQ M?Q i?MM; MQÊ+ [m M H'v i?•M i? ?„MX

a,,+ Kti GK+ h? M? iÁ` M;QM; i`¼M;- H"TiS+ #„M` M?B m ¢¢Q F?Q S?QM; J M
E?Q S?QM; J M; M"v +„i M€i p¬ b® /½v H2Q FB - ?mv i /`+? K"m p" M; #„M imM; i
i`QM; ¢|X GK+ h? M? +| i? +ªK M?"M ¢QÊ+ F?Q ? EBK ? i bS+ iBM? h?m-MX

Zmv M 8

d9yX *?QÆM; Ryj, æ¢B æ¢Q EB K h?€M?

æ•v H" K°i ;®+ ¢¢B i?K ?Q" M; FBK iQ HÈM F?¬M; i?m ;b J M >Q M; h?¬M J°+ i`Q
F?B i`QÈ+X

*"M? +•v pQÆM` m®M HQÊM pÁM; p Q- K¶B +~M? M?Q p"v iQ +?WM; KQÌB i`QÊ
T?O +ª +?m pB ?" M; +?K+ /†K Kti ¢'iX smM; [m M? M| +ÁM +| KQÌB K'v +•v + Q ;¬

i?•M K`m p`M; `ÁM;- HBM? F?Q K M? K¬M; / Q ç°M; +?¬M M?B T +ª F?¬M; ;B M
tmM; [m M?X

h?'i;B B5

:¬M M?Q i`QM; M?€v K„iX GK+ h? M? ç½ çQ€M ` im pB +O KQÌB K'v ç¢B i?K ?Q
o¢M pti ç m +| HBM? iQM?- iWM; ;®+ +•v M;¼M +Ä ç m +| i? +ªK SM; i?B M ç` -
ç QX

æ´B pÈB KQÌB K'v ç¢B i?K ?Q`M; FBK i`QÊ+ Kti- GK+ h? M? +?d H'v H`K FBM? M
#bM? i?QÌM;- +´ K°+ +| HBM? iQM? M?Q p"v +kM; H` ?B K +| p¬ +MM;- ç¢i iÈB i?
[m M b€i F?m `WM; iQ`M +•v ?Q`M; FBK /QÊB +?•M KbM?X GK+ h? M? i?'v ;¬M M
ç m +| HBM? iQM?- p T?¬M +| i'i +ª # Q M?B m +•v- GK+ h? M? /MM; *?•M GQM;
T?ÁM; çQ€M F?m `WM; M`v `°M; +?WM; p¢M /tKX

@ E iÈB H` B\

æ°i M;°i K°i;B¼M; M|B ;B` Mm ?MM; ?²M p M; H M i`QM; ç¬m GK+ h? M?X

GK+ h? M? FBM? ?½B M?€v K„i iQ`M i?•M i`M M; "T F?Q S?QM; J M; K`m i`„M;
EB K >²M EBM? +?Ì bÆMX

@ E?¬M; M M HQ H„M;- i H` ;®+ EBK h?¬M J°+ i`QÊ+ Kti M;QÆB ç•vX

@ EBK h?¬M J°+ \

GK+ h? M? H`K #`K- i?2Q HBM? i?S+ / Q ç°M;- çQ K„i M?bM p ;®+ i?¬M K°+ F?
;B[,

@ G` M;QÆB b Q\

@ G` i 5 >ÌB pQÆM; ;Bª ç M iW GQM; i°+- KQM; M;`B +| i? ` i v ;B9T çÐX XX :B
H M i`QM; ç¬m ?„MX

L; v b m ç|X GK+ h? M? HB M +ªK M?"M çQÊ+ K°i +¶ / Q ç°M; HBM? i?S+ F?m +?
?MM; ?"m pQÊi t iQÊM; iQÊM; +O ?„MX :¬M M?Q i`QM; M?€v K„i- M| # Q T?O i
ç¬v +•v ?Q`M; FBK M`vX "i +?ÊiX `i M?B m +•v ?Q`M; FBK p®M ç½ pmM; +`M?-
+?m`M #` i'M +¬M;- H9+ M`v çbM? +?d +¬M; FQ+?X

Jti GK+ h? M? F?¬M; ç´B b„+- M?bM i?¬M K°+ +| H) ç½ i²M i¢B iW i?ÌB J M >Q M;
pmB F?¬M; #m²M,

@ ob b Q M;QÆB Km®M i ;B9T- +?ŠM; H) i #„i #m°+ TªB ;B9T M;QÆB b Q\

>ÐB #"+ pQÆM; ;Bª GQM; i°+ i¬M FQM?- M;`B H` *?•M GQM; M?'i i°+X *?•M GQ
ç` bBM? ` - iU M?B M M; v i?ŠM; +¬M; #^M;- +?Q M M H½Q EBK i KÊB tBM M;`B

GK+ h? M? H¢B ?ÄB,

@ L;QÆB Km®M i ;B9T i? M`Q\

@ GQM; oQÆM; #ªM; HÁM; i`Ê ;B9T i¢B ?¢ Q\ :B¼M; M|B ;B` Mm FB `ä`M; iÄ`

@ *?d +¬M GQM; oQÆM; æ¢B M?•M iB m /B i iQ`M #° EB K :Bª # M i`QM; GBM? c
FQ+? p¬ p`M5

GBM? oU+ \

hmv `^M; ç½ çQ€M im pB +O i?¬M K°+ M`v- M?QM; #•v ;BÌ M;?2 M| t€+ M?"MX GK
KbM? FBM? ?½B h?¬M K°+ M`v +| i? b€M? pÈB +QÌM; ;Bª ? v HBM? i?9 p`Q ?`M;

L?QM; F +| i? F?B M +?Q +QÌM; ;Bª h¬M; bQ EB K S?€+? +kM; TªB #Ä i v ? i +

@ "¼M +?9M; H` M;QÌB M`Q- im pB ` b Q\

EBK h?—M J°+ /Q /U K°i H€i- b m ç| M|B iB T,

@ *| M,K M;QÌB- # i M i`QM; ç| H` EB K æ iB m i?B M p`- ? B i M EB K æ i`mM;
h¬M; bQ +O KQÌB H,K çΦB i¬M; K¬M Î ;BÈB "φ+? GBM?X

L,K i M h¬M; bQ Q\ GK+ h? M? +QÌB HΦM?,

@ L;QÆB Km®M i çB +?`m +? i? v b Q\ "^M; p`Q im pB ?²M T?€+? +O M;QÆB-?
iΦB im pB +O i pšM +?Q ç°i T?€ p`Q +ªM? ;BÈB EB K S?€+?X EB K æ iB m i?B
H` ç®B i?O- ?m®M; +?d +| iÈB M,K i M- i`QM; ç| +ÁM +| ? B i M EB K æ i`mM; i?

@ *?mv M M`vX XX EBK h?—M J°+ p°B p`M; M|B,

@ sBM GQM; oQÆM; æΦB M?•M ;B9T çÐ- #^M; F?¬M;- M?'i ç`M? #¼M +?9M; b) ?€
M;?ûM ç½ K'v pΦM M,KX G9+ 'v K°i i?•M im pB i?U+ HU+ +O i - i®B i?B m T?ªB ;

EBK *?•m GBM? "ªQX EBK GBM? *?•m5

GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;- #ªQ p"i i`QM; i?B M ç` - M;QΦB i`W EB K "ª
Hmv M +? ` - +?QM? H` HBM? p"i i`QM; i`ÌB ç'i- +ÁM +| GBM? "ªQ /Q K°i p`B MÆ

*€B ;¼B H` GBM? "ªQ M m bQ b€M? pÈB EB K "ªQ- mv HU+ +| HÈM +| M?ÄX L?Ä i?
?Φ T?~K i?¬M; i?QÌM;- HÈM i?b F?¬M; FûK EB K "ªQ i?QÊM; T?~K Kªv K v- i?"K +?
M[GBM? "ªQ +| +¬M; /KM; `i HÈM pÈB bU im Hmv M +O çΦB ç b® EB K :Bª- ;B
G¬B GBM? *?•m K` i`QÊ+ FB GK+ h? M? +| çQÊ+- H"TiS+ ?„M çQÊ+ K°i GBM? oU
G¬B M?' F?QX Î i`QM; ç|- #'i F H` EB K :Bª im Hmv M FB K F?Q ? S?QM; ?Q†+
iBM? i9v +O S?QM; G¬B M?' F?Q M? M? ?ÆMX h`QM; ç| +ÁM +?'i +?S HBM? F?
i?m—MX GBM? i?9 +MM; ? bBM? b®M; i`QM; ç|- i?"K +?Q +ÁM +| i? iB iFB K i?Ì
?`M; i`,K H—MX hmv M?B M ç€M; iB + `^M; b m M`v- hB M h?B M S?QM; G¬B GBM?
çB K'iX

J` GBM? "ªQ +kM; +| T?•M +?B X *,M +S i?2Q ?B m #B i /Q .B T H½Q /Φv +?Q ?„M
hB M h?B M GBM? "ªQ p` >"m h?B M GBM? "ªQX hB M h?B M GBM? "ªQ H` /Q i`ÌB
+—M i? B M;?ûM- T?—M HÈM +| çQÊ+ mv HU+ i?—M [m, F?¬M HQÌM;X *ÁM >"m h?B
M;?ûM- i, M?Q HBM? i?9 i? B M;?ûM- i?"K +?Q +| i? /Q +QM M;QÌB Mm¬B /QÐM;
?ÆM hB M h?B M GBM? "ªQX

L?QM; +kM; +| F?B +Æ /mv M tªQ ?ÊTX >"m h?B M GBM? "ªQ bBM? ` F?¬M; i?m
h? M? çQ€M `^M; EBK GBM? \*?•m /Q EBK h?—M J°+ i`QÊ+ K„i ?„M i? B M;?ûM- bÈ
GBM? "ªQ +| i? b€M? M; M; pÈB EB K "ªQ i?QÊM; T?~KX L m F?¬M; +kM; F?¬M
i M h¬M; bQ EB K S?€+? T?ªB ` i v- +ÁM +?Q KQÌB H,K çΦB i¬M; K¬M HB M i?O T

æ M H9+ M`v- GK+ h? M? ç½ ?B m pb b Q #¼M "€+? Gw .B K M; ,M +ªM h€M hm M
i¬M; # J M >Q M; EB K J°X `ä `^M; H` pb EBK GBM? \*?•m M`vX

GK+ h? M? i?W #B i- M m H'v çQÊ+ pB M EBK GBM? *?•m M`v- +| w M;?o i? M`C
i?B m M?'i KΦ+? ? EBK +| i? ç°i M;°i ç°i T?€ HÈM H QX L;?o ç M ç•vX GK+ h? M

@ hm pB +O M;QÆB i? M`Q\

@ hm pB +O H½Q EBK i pW çΦi iÈB #€i ;B B çdM? T?QM;X

"€i ;B B çdM? T?QM;5

EBK h?—M J°+ H` h?—M K°+ ç½ i²M iΦB iW i?ÌB F€i?QÊM; +´ J M >Q M;- imv `^M
T?QM;- M?QM; i?U+ HU+ +O M| +| i? bQ b€M? pÈB EB K h¬M i?¬M; i?QÌM;X *?c
+?Q F?¬M; +| i M M`Q çΦi iÈB çΦB h?B M p`- +| i? H`K ;b çQÊ+ M| \

.QÌM; M?Q ?B m çQÊ+ bmv M;?o +O GK+ h? M?X EBK h?—M J°+ p°B p`M; i`mv M

EBK h?—M J°+ H" i?—M i?K bBM? b®M; ç½ `i H•m- ?MM; K¢M? M?Q p"v KÈB +| i?
H" HBM? i?9 #€i ;B B i?—M; i?QìM;- 2 `^M; ç½ #` i`m b€i iW H•mX

ôJ°+ bBM? ` >Ä X J°+ iQM? 'K €TX >Ä T?K+ # M i`QM;- #MM; H M K" ` - 'v H" J°
h?´- HY M|M; +| i? ç®i ;¶- ;¶ +?€v i?"M? i`Q- i`Q iS+ H" h?´X 'v H" >Ä bBM? h?
HQ¢B /Q KÄ [m†M; bBM? ` i`QM; HÁM; ç'i- ?'T i?m HBM? F?Q +O ç'i K" i?"M?- 'v

EBK bBM? ` h?Ov- F?Q h?B m •K ~K QÈi HQm +?mv M- 'v H" EBK bBM? h?OvX

h?Ov bBM? ` J°+- +•v M?ì MQÈ+ K" b®M;X 'v H" h?Ov bBM? J°+X

EBK M?ì h?´ bBM?X h?´ M?B m EBK #` pMB H'TX h?´ M?ì >Ä bBM?X >Ä pQÈM;X
bBM?X J°+ M?B m >Ä pQÈM;X J°+ M?ì h?Ov bBM?X h?Ov M?B m J°+ i`¬B M´B
M?B m EBK +?bK tm®M;X

h?Ov +| i? bBM? J°+X J°+ M?B m h?Ov `9i J°+ +| i? bBM? >Ä X >Ä M?B m ç®
bBM? h?´X h?´ M?B m >Ä ?¢X h?´ +| i? bBM? EBKX EBK M?B m h?´ v mX ôæ®
bBM? F?„+- H9+ i`QÈ+ GK+ h? M? +kM; ç½ iB T t9+ [m i`QM; L;k >"M? EB K J°
>"M? GB M h?B M FB K i`"M- H¢B H½M? M;° çQÈ+ F?¬M; QiX >ÆM M[G¢+ h•K o
imv `^M; GK+ h? M? +| i? T?€ ;BªB L;k >"M? Gm•M >²B EB K /Q EB K h´ b€M; i¢Q
pB +O G¢+ h•K ok F?¬M; çOX

L?QM; H9+ M"v ç®B K†i pÈB M,K i M EB K æ M"vX GK+ h? M? +kM; F?¬M; +?9i M

:—M M?Q +?d i?Q€M; ç°M; w MB K- i` M M;QìB GK+ h? M? ç½ M´B H M K°i i—M; F
p`M; M?¢iX L; v iS+ F?„+- i`QM; ç°M; .UM; GBM?- HBM? F?Q ? EBK HB M KB
h? M?X

@ GQM; oQÆM; æ¢B M?•M- ç•v H" XX

@ EB K +QÆM; h`—K L;•M /Q HBM? F?Q ? EBK M;QM; Hmv M- +`M; F?¬M; i? F?
FB X

@ GoM? oU+ M;k ?"M? Q\

EBK h?—M J°+ M;~M ` - H" T iS+ #WM; ioM? M;°,

@ Zmª M?B M H" M?Q p"v- i?ªQ M"Q HBM? HU+ ? EBK +O i - i?"K +?Q H" GBM? o
+| +?9i HU+ +?®M; +U M"QX >| ` ç| H" L;k >"M? im—M ?Q" M H'v çB HU+ HQÈM; +
J" i`QM; F?QªM; F?„+ M"v- iW i` M M;QìB GK+ h? M? ç½ M;QM; ?B M FB K +QÆM
ç"KX

@ æ i HB M i?¬M; pÈB # M M;Q"BX

"'i +?Êi GK+ h? M? [m€i H M K°i iB M;X

E?¬M; ? /Q /U- # M +¢M? GK+ h? M? ?B M ` K°i F?QªM; i`®M; +?WM; K°i i`QÈM
H" `WM; +´ K°+ ?Q" M; FBK F?B i`QÈ+X

@ "MM;X XX

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- K°i +¶ T?€T i„+ / Q ç°M; K M? K¬M; +m²M +m°M M iÈB p

@ S?€T i„+ h`—K L;•M5 EBK h?—M J°+ i?Î M? - €M? K„i M?bM GK+ h? M? +`M; i? K
GK+ h? M? b) /šM ç°M; HU+ h?B M æ¢Q- F?¬M; M;ì ?„M H¢B /šM ç°M; T?€T i„+
L?QM; pW `²B KbM? +ªK M?"M `ä`"M; H" ? S?QM; G¬BX pb b Q H9+ M"vX XX EE

*?•M GQM; M?´i i°+ +| i? çB m F?B M ? *?Q h?B M- M?QM; ç®B pÈB HU+ T?€T
*?Q /M H" *?•M GQM;- M;Q¢B i`W GQM; >Q" M; ` - +kM; +?d +| i? iB T /šM K°i HQ
H" K°i HQ¢B T?€T i„+ M?B m ? X J" ç M H9+ ç| - +kM; b) +| çQÈ+ i?m°+ iQM? #ªM
L?QM; pW `²B KbM? +ªK M?"M `ä`"M; H" ? S?QM; G¬B pb b Q H9+ M"v XX

d9kX *?QÆM; Ry8, æ¢B *?B M GBM? oU+

@ Zm•M iY F?¬M; çQçibîi?Q+? +O M;QìB F?€+- imv`^M; EBK GBM? \*?•m M`v [n
HçB F?¬M; T?^B H` w Km®M +O i - +?d +¬M EBK h?¬M J°+ M;QÆB ;B9Ti K°i +?
E?¬M; +¬M b Q\
EBK h?¬M J°+ M;?2 p`v #`M; ?Q`M; bYM; b®i- M?QM; H`TiS+ HÁM; +^K FQ+? M`
@ GQM; oQÆM; +S ;¼B i H` H`Q EBK H` çO- ?¬K M v GQM; oQÆM; /®+ ? i iQ`M
#^M; ?[m +O H½Q EBKX *?d +¬M GQM; oQÆM; +| +?¶ +~M /MM; - H½Q EBK Km¬M
+¬M H` +?mv M H½Q EBK i H`K çQÊ+X GQM; oQÆM; +S pB + /†M /ÁX
@ G`TiS+ GK+ h? M? +kM; F?¬M; F?€+? b€Q- M|B HçB K°i H¬M M?QM; HìB K` ?
@ *?Q /M H` pÈB FB M i?S+ +O EBK h?¬M J°+ - ;BìT?9i M`v +kM; T?^B FBM? ?¬
@ @ GQM; oQÆM; +| çQÊ+ M,M; HU+ KçM? K) M?Q p`v- H½Q EBK H` M;QìB ç¬m iB
*?d +¬M +| +Æ ?°B +?çK iÈB GBM? æçQ çdM? T?QM; - î MÆB ç•m +kM; F?¬M; +| ;
@ E?¬M; M;ìHBM? i?9 #€i; B B M?Q EBK h?¬M J°+ +| i? i?Q^B K€B #^M; HÁM; M
+^K i?'v pmB p i`QM; HÁM; X L m M?Q +| K°i HBM? i?9 #€i; B B i¼ i`M- +?ì ?„M
h¬M i?¬M; i?QìM; +kM; F?¬M; /€K i` m +?¼+X æ M H9+ ç| - çWM; M|B hY >` h¬M;
M;QìB [m M i•K +?B m +®- /M H` F?¬M; +| - +kM; i?W bS+ çSM; p`Q ?`M; M,K ççB
@ æQÆM; M?B M GK+ h? M? +kM; #B i- ç®B pÈB HBM? i?9 b®M; ç½ [m # Q M,K
F?¬M; T?^B ?„M +| •M pÈB M| - M| b) F?¬M; / /`M; #^M; HÁM; M?Q p`vX "ìB pb +^
F H` h?B M æçQ- L?•M æçQ- ? v GBM? æçQX J æçQ ç m i?W bS+ ?B m çQÊ+
M?•M [m^X L?•M [m^ M`v +?ŠM; M?QM; i²M içB # M i`QM; h?B M æçQ- i`i +^+€+ b
^M? ?QîM; +O M|X
@ J` EBK h?¬M J°+ #^M; HÁM; M?Q p`v- ?B M M?B M ç½ K M; M?•M [m^ +O #^M
i¬M; +O GK+ h? M?X hmv`^M; F?¬M; T?^B [m M ? +?O iÈ- +kM; F?¬M; T?^B H`
b) +? i i?2Q- M?QM; pÈB i?•M T?"M M?Q M| - M m ç½ KîKB M; #^M; HÁM; - +kM; b
KbM? H` i` M ? i
@ hÈB i?ìB çB K K'm +?®i- M| imv i æ®B b) F?¬M; i? K b®M; bÊ +? iX
@ G9+ M`vX GK+ h? M? M|B +?mv M pÈB EBK h?¬M J°+ K°i T?2M- +kM; ;B®M; M?
K°i M,K`QçB b m ;†T HçB- K` GK+ h? M? T?^B #„i ç¬m çB p`Q i¬M; #®MX
@ GK+ ?mvM?- i¬M; #®M F?€+ t i¬M; # +O i X î ç| /M H` EB K æ i?¬M; i?QìM;
+? i +?„+X hmv M?B M pÈB i®+ ç° +O GK+ ?mvM?- +?d +~M F?¬M; b p`Q imv i
?ŠM H` +| i? iQ`M i?•M i`î` X "€i [m€ GK+ ?mvM? T?^B H`v +~M i?"M H`K ç¬mX
i`QÊ+ H½Q EBK i +kM; +?Q ?B m`ä`~M; +?Q H„K- +?d #B i KÆ KÆ ?² ?²X hW F
i pšM î ç•v im Hmv M- F?¬M; `ìB MY #QÊ+X
@ G`TiS+ i` M i?¬M EBK h?¬M J°+ +?ÈT ç°M; FBK [m M; - K°i M?€M? +•v ?Q`M; F
i?¬M EBK h?¬M J°+ # v tm®M; - +?"K`½B # v iÈB i`QÊ+ K†i GK+ h? M?
@ hmv`^M; GK+ ?mvM? i?W F ?mv i Kç+? GQM; oQÆM; - M?QM; ç®B pÈB K°i Q
i?9- +kM; F?¬M; +| M?B m ^M? ?QîM; X hmv`^M; H½Q EBK i +?ŠM; ` ;b- M?QM
i? ;BÈB i¬M; # X
@ GK+ h? M? F?¬M; iW +?®B- M?"M H`v M?€M? +•v +| F?Q iS+ ?²M T?€+? +O EB
@ h¬M; #®M /M H` h¬M; bQ EB K S?€+? +kM; T?^B +~M i?"M SM; T?|X J` +Y p`Q i
i`,K pçM /†K- î K°i MÆB +| i M H` h?B M L? B >^B :B€+ U+?•M i`ìB ;|+ #B MVX
@ h?B M L? B >^B :B€+ F?¬M; T?^B H` K°i +€B i M #bM? i?QìM; - K` H` K°i ?B K ç`
J°+ +kM; +^K i?'v 2 M;çBX
@ J` [m^M; çQìM; /`B i`,K pçM /†K- /M pÈB i®+ ç° +O GK+ h? M? +kM; T?^B K`i
i? iÈB MÆBX h`QM; H9+ ç|X GK+ h? M? +kM; T?€i ?B M` K°i p`B M;¬B FB K K¬

@ aU ?mM; ?B K i`QM; FB K K° î i-M; # - /M H` GK+ h? M? +kM; T?^B i®M +?9i + -
i? -M i? -M; EB K æ¢Q /Q +€+ +?O M? •M FB K K° ç H¢B- F?B M +?Q GK+ h? M? H
J` M?QM; +€B i?m ?Q¢+? çQÊ+ - +kM; F?B M +?Q ? „M p¬ +MM; pmB bQÊM; X J` +
KWM; M? 'i- +?QM? H` ®i +K+ ? „M +kM; i? "i bU ibK çQÊ+ K°i #^M EB K L; mv M * -

@ hmv ` ,M; hY >Q`M; EB K h? •M EBM? +| KQÌB # i-M; - M?QM; tûi +?Q +MM; - M| p
EB K æ¢Q ?ÆM- i`QM; ç| +kM; F?¬M; +| i•K T?€T im Hmv M FB K F?Q *?Q M M im
M?QM; +kM; +?d +| i? KÆ ?? +?d /šM GK+ h? M? T?QÆM; ?QÊM; ç°i T?€ +^M? ; B
` h?B M M? •M ç¢B ç¢QX

@ L; Q¢B i`W i?S ç| ` - GK+ h? M? +?d ibK çQÊ+ p`B #^M EB K L; mv M \*¬M; æ` ; E
*¬M; h?B M ; B B- çQÌM; H®B i•K T?€T i`QM; ç| +kM; F?¬M; +| i€+ /KM; pÊB GK+ L
w iÊB EB K L; mv M *¬M; h?B M ; B B M|B iÊB # +^M? ; BÊB EB K S?€+?X L?QM; H
i?m° + iQM? F?€+ - imv `^M; # +^M? ; BÊB +| #^M +? 'i ; B®M; M? m- M?QM; +QM çQ
M; ° +O ? „M H¢B # 'i ç²M; X

@ GK+ h? M? #B i?B M ; B| i?m° + iQM? T?€T i „ + +O KbM? ç½ i?Q€i ` M; Q`B h?E
i`QÊ+ +?ŠM; M?QM; ç½ F?¬M; +ÁM i€+ /KM; - i•K T?€T p b m ? „M +kM; T?^B bmv
bmv /B M i•K T?€T +kM; +?d +| i? /U p`Q +?QM? KbM? - +?Q M M ?B M ; B| çQÊ+
h?B M ; B B- F?¬M; M; ?B M; | ; b H` +| Q+? pÊB ? „M ` 'i M?B mX *m®B i-M; # H` K
#B i ç•m H` +m®BX LY i?€M; b mX GK+ h? M? ç½ çSM; # M #| b K¢+ - +ÁM ç M;
GK+ h? M? /MM; *? 'M GQM; L?½M [m M b€i- pšM i? 'v b K¢+ K M? K¬M; K| K`i M
; BÊB ?¢M- /QÌM; M?Q çB K½B pšM F?¬M; ç M +m®BX J` KS+ ç° M?bM +O *? •M G
; BÊB im pB p` HU+ ?²M T?€+? +O GK+ h? M? oÊB im pB +O GK+ h? M? ?B M i¢E
p¢M /†K ?Q F?¬M; - K` i`QM; F?Q^M; +€+? M`v- ? „M pšM F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ ;

@ Zm^M?B M F?¬M; çÆM ; B^M- KQÌB H, K ç¢B i¬M; K¬M +| i? iB M p`Q i¬M; #®
+?9i M`QX

GK+ h? M? H`K #`K- F?¬M; ? /Q /U + „i #QÊ+ iB M p`QX

@ WM; X XX

*?d i`QM; i?Q€M; +?| + - i? ; BÊB i`QÊ+ K „i GK+ h? M? H`T iS+ #B M ^Q- +€i p`M; #
H`T +^ K°i F?Q^M; F?¬M; ; B M p®M ç½ KÆ ??X •M? K „i GK+ h? M? M?Q çB M- H
FB K [m M; K`m iQK i` „M; - tmv M [m F?¬M; ; B M- „M M? M? p T?QÆM; t X a m
p•M H` +€i p`M; K| K`i- F?¬M; +| i? v ç¬B i? •M ?bM? GK+ h? M? iU ç°M; ?B M ` ;
/MM; *? •M GQM; L?½M [m ûi M?bM tmM; [m M? K°i pÁM; X

@ h?B M L? B >^B :B€+ X X- ; -M i`QM; ; M; i' +K` t i`M +? 'M i`lB- ? v H` t i`M +?
K „i\ GK+ h? M? F?) + m K`vX LÆB M`v H9+ i`QÊ+ M; ?² EBK h? -M J°+ M|B +?QM
i?B M- M?QM; F?¬M; +| ; b M; mv ?B K- +?d +`M F?¬M; M; ?o iÊB +?mv M ibK +Y
iU M?B MX h? 'v b „T bY iÊB i-M; #®M- ^Q GK+ h? M? `lB F?|B H` F?¬M; i? çQÊ+
E?¬M; i? M`Q M?Q p`v- +S K°i KU+ ibK i?Y@ M? 'i ç`M? MÆB M`v +| çB m ?mv M

d98X *?QÆM; Ry3, h?B M L? B >^B :B€+ Ui`mM; V

>[m +?QÎM; GK+ h? M? F?) H`i K°i i? M? i? -M FB K +`T h? M? S?`K H`T iS+ ç€K
K°i i? M? i? -M FB K ? >Ä #bM? i?QÌM; - H9+ M`v çQÊ+ GK+ h? M? `| i w +?Q EB
` €M? HY +?|B K „iX L; ¼M HY +?€v #WM; #WM; i` M i? -M FB K- F?Q S?QM; J M;
M?Q K°i M; ¼M ç M- +?B m b€M; b K¢+ F?¬M; +| M? "i M; mv i- i®B i•K m €K M`vX
GK+ h? M? +?ÈT ç°M; - #B M K`i M; v i¢B +?¶X h?lB ; B M MY +?ûM i` b m- i? •M
H9+ M`v K†i ? „M ç½ H° p M; QM; i` ¼M; X

@ Zm^M?B M F?¬M; M; Q`B /U HB m- MÆB M`v i? "i bU p¬ +MM; F€ [m€BX XX

L?bM €M? HY /Q i?–M FB K i Ä ` /Q ÈB +?•M-`ä`M; H`?„M ç H ¢B F?B i`Q È+X
h? M? H"TiS+ tQ v M; QìB p T?Q b m #„M M? M? çBX h?ìB ;B M i`M MY MûM M
b K ¢+- i ÈB K°i p€+? M9B #ÄM; HQ€M; M?Q ;QÆM;X

@ :-M i`QM; ; M; i'+K` t i`M +?•M i`ìB- t i`M +?•M i`ìB M?QM; M; v i`Q È+ K„i- F?
h? M? +ªK i?'v ? i bS+ T?B M T?S+- MÆB M`v +?QM? H`imv i ç` iB M i?B M- ;B[
M`Q ç| +ªK SM; çQ È+ bU #B M ?| +O i?B M ç` - iU M?B M bBM? ` K°i Qi i?–M i?
;B i +?| + iQM? K ¢M; X L?QM; b K ¢+ M`v- ;–M +kM; M?Q t - t +kM; M?Q ;–M- ?B
ªQ +ªM? +O FB K i`"M i?–M; i?QìM; X L m æ@B H ¢B H` FB K i`"M +O EB K :BªX
i?B m +kM; i?m°+ +'T ç° h?B M ;B BX "ìB pb ?B M ;Bì ?„M /U p`Q *?•M GQM; L?
i?'m FB K i`"M æ` ;B BX L?QM; ?B M i ¢B ?„M H ¢B F?–M; i? M?bM i?'m pMM; b

@ L?QM; pb b Q ;¼B H` h?B M L? B >ªB :B€+\\

GK+ h? M? +ªK i?'v M; ?B ?Q†+X *?ŠM; H) +€B i M M`v çQ È+ çti [m HQ iMv iB
h? M? F?–M; +?Q `^M; M?Q p`v- #ìB pb # M #ì b K ¢+ +| K°i i'K #B ç€ /UM; çSM
'v- ?B M M?B M im`B +O M| ç½ pQ Èi [m F?–M; #B i # Q M?B m # +ª`m°M; /•m
F?–M; +?Q `^M; M| +?d K ÈB i²M i ¢B iW M, K p ¢M M, K b mX pb F?Q iS+ J M >Q M; M
M| i?"K +?Q +| i? b€M? M; M; EBK h?–M J°+X L?QM; H9+ GK+ h? M? Km@M #Q È
;B M K` ?²M i?S+ ?„M ç½ # Q T?O ç°i M; °i ?B M ` K°i #|M; M; QìBX J†i GK+ h? M?
+kM; F?–M; ç°M; ç`vX

@ L`v- M; QÆB H` B p`v- pb b Q H ¢B +| M; QìB î ç•v\\ æ| H` K°i ;B¼M; M|B i`QM;
M?QM; p M; t KQìB K`v /†K- F?B M +?Q i•K i?–M GK+ h? M? T?ªB +?'M ç°M; #`M

J°i ç ¢Q FB K [m M; t M? H K ?B M ` # M + ¢M? GK+ h? M?- H` K°i M [iY K°i i?–M p
L`M; M`v +| ;QÆM; K†i K„H imv i i`–M- /M K ÈB ;†T H–M ç–m M?QM; GK+ h? M? T
+kM; F?–M; FûK L?Q È+ h?Ov H` # QX \*?d +| çB m p K†i M`M; p–+MM; ` M? K ;
+ ¢M? GK+ h? M?- H"TiS+ +'i iB M; ?ÄB Hm–M KB M; ,

@ J°i KBM? M; QÆB H`K b Q i ÈB ç•v çQ È+– +?„M; H) M; QÆB H` EB K >Q`M; Q\\ E?–
tm'i b„+ î ;B ÈB "€+? GBM? i ç m #B i +ªX

L [iY +?mM KkB- M?Q M?È H ¢B +?mv M ;B- ;QÆM; K†i K„H +O M`M; H"TiS+ H°

@ N - F?–M; H) M; QÆB H` çÁ ç +O H½Q ;B` pŠM ? v ;B`m /B K Q\\ P- `i +| F?ª M
GK+ h? M? +| i? M?bM ` €M? K„i M`M; +kM; F?€ i`QM; b€M; - imv M?B M F?–M;
+ªM? ;B€+X "–B pb ?„M pW HB +M?bM [m - T?€i ?B M ` F?–M; M; ì impB +O M`
>ÆM M [i?2Q M?Q im`B +O M`M; - M?bM [m imv i æ@B F?–M; i ÈB ? B KQÆBX
æ M ? v .B M h?¼ æ M- K` ç•v +?„+ +?„M H` #ªM H B /B M K ¢Q +O M`M; X GK+ h?
iY M`v p ÈB €M? K„i #bM? i?ªMX .QìM; M?Q M`B ;B`M pb GK+ h? M? F?–M; ç€T-
M ¢M? - +QM; K–B ?ÄB,

@ ob b Q M; QÆB F?–M; Hw i ÈB i M?Q p`v\\

:B¼M; çB m +O M`M; +?Q `^M; X GK+ h? M? Hw i ÈB M`M; H` +?mv M ? i bS+ #bM
oŠM F?–M; Hw i ÈB M`M; X GK+ h? M? +?d çB i?ŠM; K°i K ¢+? i ÈB i`Q È+ #B ç€- K
F?Q iS+ J M >Q M; ~M +?S # M i`QM; X

@ - MÆB M`v +?QM? H` h?B M L? B >ªB :B€+- i i ÈB MÆB `²B5 J ÈB ç–m M [iY +ª
M?bM i?2Q GK+ h? M?- T?€i ?B M ` #B ç€- p K†i H"TiS+ æ@B b M; FBM? M; ¢+

@ L`M; #B i b Q\\

G9+ M`v GK+ h? M? K ÈB çQ K„i M?bM M`M; X

@ >W- çQÆM; M?B M i #B iX a Q ?ª- Mªv ;Bì +?`m Kî KB M; ?ÄB ? M #ªM +–MQA
+| i? i b) M|B +?Q M; QÆB +kM; F?–M; +?WM; 5 L [iY #om K–B- ` p F?–M; i? K
/€M; p pk çB m mv M +?mv M +O M`M; - F?–M; M; ì H° ` iQM? M i ? i bS+ i` +QM
ç–m- F?–M; ç w i ÈB M`M; M [ - H ¢B #Q È+ p`Q i`QM; b K ¢+X

@ L"v- M"v- +?ì i pÈBX XX

h?'v GK+ h? M? tQ v M; QÌB #Ä çB- M[iY iS+ i®B iÈB M¶B K†i K"v KûQ t +?- # M; ½
#QÊ+ i?2Q GK+ h? M? p"Q b Kç+- F?¬M; ;B M /QÌM; M?Q tm'i ?B M K°i #S+ iQÌM
+O M" M; HçBX

@ >W- /εK F?¬M; ç w iÈB i - i M?'i [mv i T?ªB i?2Q M; QÆB5

L[iY M? M? +?¡M; çm' B i?2QX

@ L"v- M; QÆB F?¬M; #B i çQÌM; Q- pb b Q HçB +?çv HQçM H M M?Q p"v\ L[iY ç½
pšv pšv i`QÊ+ K†i ?„M- ? B K„i M" M; H9+ M"v b€M; M; ìB- /QÌM; M?Q pW T?€i ?B

@ ob b Q i F?¬M; M?bM i?'m çQÊ+ im pB +O M; QÆB\ L; QÆB H" EB K >Q" M; Q-
p"v\

@ ob b Q ", M; S?€+? h?¬M L?½M +O i F?¬M; i? M?bM i?'m\ E?¬M; ç9M; - M; QÆ
F?¬M; \ L[iY /Si HÌB # M çQ i v` ç`M? MQm ®M; i v €Q GK+ h? M?- /QÌM; M?Q H
L?QM; GK+ h? M? #QÊ+ ` K°i #QÊ+- ç½ tm'i ?B M M; Q" B K°i i`QÊM; X

@ >ªQ #° T?€T- i çm' B i?2Q M; QÆB5 L[iY ? B K„i b€M; M; ìB- QðM + Q #° M; U+ +
iS+ /QÈB +?•M M" M; /•M; H M K°i HÈT ?"M bQÆM; X "° v #, M; ?"M HçM? HMM; iÄ

@ "° v5 GK+ h? M? i`¬K ; B¼M; M¡B M?QM; i`QM; HÁM; FBM? M; ç+ p¬ +MM; X hm
p"v- F?¬M; M; ì ç½ H" M? M; ° çQÊ+ "° vX L?QM; i®+ ç° +O GK+ h? M? F?¬M; ? +?
>²M- ?„M +kM; F?¬M; +?Q `^M; +¡ M; QÌB M"Q +¡ i? b€M? çQÊ+ pÈB ?„M- #'i [m€
F?B M +?Q ?„M T?ªB ; B"i KbM? FBM? ?½BX *?d i`QM; pÁM; K°i +€B +?ÈT K„i- F?
i`, K /†K- ; B®M; M?Q K°i KªM? HK K"m i`„M; b€M; - i?2Q b€i +?•M ?„MX " M i`C
p" M; - i`QM; H9+ M?'i i?ìB +?d i?'v ? B ççQ FB K [m M; K°i iQK K°i i`„M; # v M? M
b¡M; F?Q K"m i`„M; i€+? +€i p" M; ç-v i`ìB b M; ? B # M- H° ` ? B i?¬M; ççQ `ä`
#'i +?Êi M[iY /WM; #QÊ+X

@ E?¬M; çm' B F?¬M; çm' B M[- M; QÆB S+ ?B T i 5 >m ?mX XX

. Si HÌB- F?¬M; M; ì M[iY M; ²B T? i tm®M; +€i F?¡+ ²² M?Q #`Q i€T KQ b X GK+
t'm ?' i`QM; HÁM; - #QÊ+ +?•M /WM; HçBX G-M M"v ?„M ç½ F?¬M; +ÁM M; ?B M;
iQ" M F?¬M; +¡ i•K +Æ- i•K i€M? M; •v i?Æ F?¬M; i€ p i- ?B M ; BÌ M" M; #`i F?¡+ M
?„M , p"Q i®+ ç° #Ä `ÆB M" M; X E?¬M; T?ªB p"v b Q- ?„M +?d M? M? ?ÆM M; QÌB
?ÆM F?¬M; FûK- F?¬M; T?ªB S+ ?B T M; QÌB i [m€ `ä`" M; +ÁM ; b\ hmv `^M; GK+
M?QM; ?B M M?B M M[iY ç½ +?Q `^M; ?„M +® ibM? S+ ?B T M" M; X

@ *¬ MQÆM; - M" M; F?¬M; b Q +?S\ L?bM ç¬B p B i?ÆM i?ª +O M" M; `mM `~v F?-
i`QM; p„i H, M /`B i` M K€X GK+ h? M? p®M +?Q iWM; i`ªB [m ibM? +ªM? M?Q p"
i?'v i`QM; HÁM; #'i ç„+ /o- F?¬M; #B i M M M¡B b Q +?Q T?ªBX æ®B pÈB GK+ h
#^M; ç +?Q ?„M ççB +?B M K°i i`"M pÈB K°i i M i K FB T EB K >Q" M; pB M K½MX

@ *¡- *¡ ç¡X XX

L[iY tQ v M; QÌB HçB- çQ HQM; p T?Q GK+ h? M?- i?•M ?bM? M" M; pšM ç M; `n
hQM? ibM? M" M; M?Q p"v +?ŠM; F?€+ ; b K°i p`ìB m i?Q H€M; ¼+ +`M? p" M; î i?
b) F?¬M; i? K ç wX L?QM; ç®B pÈB K°i M[iY M; •v i?Æ i`QM; i`„M; M?Q p"v- GK+
#B i T?ªB H"K b QX L; šK M; ?o K°i ?²B ?„M ç`M? KÎ KB M; #'i ç„+ /o M¡B,

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B- i b) M¡B +?Q M" M; #B i im pB +O i X

@ h?"i Q\ L; v b m ç¡- /QÈB €M? K„i FBM? M; ç+ +O GK+ h? M?- M[iY M?ªv +, M
M" M; +ÁM ç•m p F?¡+ H¡+ bKi bMB M?Q F?B M½v- +?d +ÁM HçB Mûi` M? K ; BªC
iS+ +ªK SM; çQÊ+ K°i +?9i F?Q ", M; S?€+? M; QM; iK i`QM; F?¬M; ;B M T?Q i`Q
i`QM; HÁM; - F?¬M; M; ì `®i +K+ +kM; #` M[iY M"v HW +?Q K°i p®- # M [m v M; QÌ

@ L"vX X- M"vX X- i b B H" i b B `²B h b) /šM M; QÆB iÈB h?B M L? B >ªB :B€+

.QÌM; M?Q +kM; #B i +Y +?d +O KbM? pW `²B ?ÆB [m€ ç€M;- M[iY p°B p" M; #Q
K†i M" M; H9+ M"v H° ` p ç€M; i?QÆM; i?"i bUX L m M?Q +| K°i i M EB K :Bª F?€
F?| HÁM; i`€M? F?ÄB bmv M; ?o pm pÆX XX

h?"i F?¬M; #B i H"K b Q M[iY M"v H¢B iÈB çQÊ+ MÆB ç•vX XX GK+ h? M? +| i?
?¢M; M; QÌB ;B M i" ?Q†+ K°i b® M; QÌB i`QM; L?•M æ¢Q- M[iY M"v b) +| F i +K+
i?¬M im pB M?" FB T EB K >Q" M;- M?QM; H`+? /mv i M?Q p"v 2 `^M; #` M; QÌB F?€
F?¬M; #B iX GK+ h? M? +ªK i? 'v #' i M?šM i`QM; HÁM;- # M ;"i ;"i ç-m,

@ æQÊ+X

@ > v [m€- `®i +K+ +kM; #B i çQÊ+ `²B

G9+ M"v M[iY M?ªv +šM; H M- ç¬B K„i iQ i`ÁM M?bM GK+ h? M? +?,K +?9,

@ J m M|B +?Q i #B i- im pB +O M; QÆB i? M"QX

@ h K FB TX

@ h K FB T Q\ L[iY +?m + Q ç¬B K¬B M? ç"Q- i`QM; K„i F?¬M; ? +?2 ;B'm p FB

@ E?¬M; M; ÌM; QÆB H¢B H" i K FB T EB K >Q" M;- pÈB im´B i€+ +O M; QÆB- 2 `^
M?B mX .M H" HS i? M? MB M Î ;BÈB "¢+? GBM? i - +kM; +?d +| K°i- ? B M; QÌB +
[m€ #¼M ?¼ +ÁM HÈM ?ÆM M; QÆB p" B im´B

L;WM; K°i +?9i- M[iY H¢B M|B,

@ S?ªB `²B- i i M H" >"M G•K G M;- +ÁM M; QÆB\

@ GK+ h? M?X

@ GK+ h? M?X XX *?Q iWM; M; ?2 [m - M|B +?Q i #B i- T?ªB +?,M; M; QÆB H"
M; QÆB ? v- i H" M; QÌB +O +mM; >"M L;mv i- M; QÆB +S M|B +?Q i #B i çB- i M
L?QM; GK+ h? M? H„+ H„+ ç-m,

@ h iW ;BÈB EBK h?B M iÈBX

@ :BÈB EBK h?B MX XX

>B M M?B M M[iY F?¬M; iBM- ç¬B K„i ç2M i`„M; T?•M KBM? +O M" M; çªQ HB M

@ L; QÆB +| ;¢i i F?¬M; p"v\

"B i M" M; F?¬M; iBMX GK+ h? M? # M M; ?B K M; ?` M?bM M" M; ,

@ h` M çÌB M"v H9+ M"Q +kM; +| +?mv M #' i M; ÌX

>B M M?B M F?¬M; Km®M i`mv p' M M[- H9+ M"v >"M G•K G M; F?Q€i F?Q€i i v,

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B M; QÆB F?¬M; M|B +kM; F?¬M; b Q- +?9M; i çB h?B M L?
Î ç| ç T H„KX XX

d9eX *?QÆM; RyN, h?B M L? B >ªB :B€+ U?¢V

L; v iS+ F?„+ - €M? K„i ;BªQ ?Q¢i +O >"M G"K G M; +?mv M ç°M;- H"TiS+ çB i`Q

@ L"v- #•v ;BÌ +?9M; i çB h?B M L? B >ªB :B€+ - M; QÆB Km®M iÈB ç•m p"v\

@ h Km®M çB i-M; #®MX

@ h-M; #®M Q- M; QÆB +| çB M F?¬M; p"v- MÆB ç| +?9M; i iÈB çQÊ+ b Q\ >"M G
-K H M- b m ç| €M? K„i ;BªQ ?Q¢i +O M" M; M?bM GK+ h? M? +?,K +?9,

@ L; QÆB +| EB K "ªQ ?° i?ªM\

@ E?¬M; +|X
 @ L;QÆB #B i FB K i`"M h?B M ;B B- H" h¬M; bQ FB K i`"M\
 @ *kM; F?¬M;X
 @ > v M;QÆB ~M ;B'm im pB- i?"i` H" h¬M; bQ EB K S?€+?\
 @ *M; F?¬M; T?ªBX
 @ o"v F?¬M; T?ªB M;QÆB çB ibK +? i H" ;b\
 o K†i >"M G•K G M; iÄ` F?¬M; i? M"Q iBM çQÊ+ ,
 @ o"v `®i +K+ M;QÆB Km¬M p"Q i-M; #®M ç H"K ;b\
 @ hbK HBM? /QÊ+X
 @ GBM? /QÊ+ ;b p"v\
 @ o¢M LB M >Q" M >²M i?ªQX
 @ o¢M LB M >Q" M >²M i?ªQ Q\ L;QÆB Km®M +Sm M;QÌB- ? v Km®M ç°i T?€ +ªM?
 @ *Sm M;QÌBX
 @ o"v M?'i ç`M? ç| H" w i`mM; M?•M +O M;QÆB- +| T?ªB F?¬M;\
 >"M G•K G M; M;?2 p"v iÄ` ?SM; i?9- [m M b€i GK+ h? M? iW ç-m iÈB +?•M,
 @ J°i i M ç-m ;¶ M?Q M;QÆB +kM; +| w i`mM; M?•M Q\
 •M? K„i M;?B M;Ì +O M" M; F?B M +?Q GK+ h? M? +ªK i?'v F?¬M; +?`m M´B # M i
 @ L"v- M;QÆB çB M? M? H"K ;b- ç€M; ;?ûi- #ªM +¬ MQÆM; K†+ M;QÆB
 GK+ h? M? /WM; +?•M H¢B- M?bM >"M G•K G M; i`QÈ+ K†i KbM? pÈB p #`i ç„+ /o
 +| i•K +Æ- M;•v i?Æ +?`i T?€+ M?Q M" M;- ?„M i?"i bU +ªK i?'v #| i v ? i +€+?X L?
 +| +?mv M +¬M M?ì M;QÌB i - #Ä çB +kM; F?¬M; çQÊ+ - i?"i bU p¬ +MM; #`i ç„+ /o
 #B i >"M G•K G M; imv +| iQM? i?Q+? çM ;BÐM- M?QM; +kM; p¬ +MM; #B i +?mv
 i`Î H¢BX *S M?Q p"vX GK+ h? M? çB i?2Q #° T?€T +O >"M G•K G M;X .¼+ çQÌM;
 çB i?2Q K°i pÂM; i`äM F€ [m€B F?B i?b +?¢v i?ŠM; K°i ?ÆB p`B p¢M /†KX *S M?Q
 KÈB iÈB çQÊ+ K°i KªM? ç`i p¬ +MM; F€ /`X
 Í MÆB M"v /o M?B M F?¬M; #bM? i?QÌM; M?Q i`QÈ+ - ;B[ i`mM; i•K +€i p" M; KÌ H
 K"m p" M; iW K†i +€i H M i?ŠM; i`B + QX J¶B K°i +ÆM i`®i tQ€v M?Q p"v ç m +| +
 tmM; [m M? +ÆM i`®i tQ€v +| `i M?B m F?2 M Si F?¬M; ;B MX L?QM; M?[M; F?2
 /QÌM; M?Q ç½ #` +€B ;b çÄ ?¢M +? - +?Q M M F?¬M; +| HU+ ?9i ç€M; bÊ M?Q M?C
 @ *?QM? H" MÆB M"v b Q\
 @ æ9M; p"v- +?QM? H" MÆB M"vX oQÊi [m +?QM +ÆM i`®i tQ€v- b) i?"i bU iB M
 L?bM M?QM; F?2 M Si F?¬M; ;B M ç2M M;ÁK FBM? F?OM;X GK+ h? M? i?"i bU F?
 @ L" M; +| iWM; [m ç•v H-M M"Q +?Q \
 L;?2 GK+ h? M? ?ÄB p"v- >"M G•K G M; ?ÆB M;"T M;WM; K°i +?9i,
 @ *?Q - i +kM; KÈB çB H-M ç-m iB MX
 "¶M; M?B M GK+ h? M? +ªK i?'v- H9+ i`QÈ+ KbM? F?¬M; M M iBM iQÎM; M" M; M?C
 M;?B M;Ì +O GK+ h? M? +?¼+ ;B"MX >"M G•K G M; H" T iS+ M?ªv /UM; H M- ;B®
 M?2 M M?K9 pm®i i`QÊ+ K†i GK+ h? M?,
 @ h F?ŠM; ç`M? +?QM? H" MÆB M"v- M;QÆB M;?B M;Ì i - M;QÆB /€K M;?B M;Ì i
 .QÌM; M?Q F?¬M; M;?o` çQÊ+ HÌB ;b ç mv ?B T GK+ h? M?X >"M G•K G M; # M

@ h b) F?|+ +?Q M;QÆB +QB5 GK+ h? M? tQ v M;Q`B b M; +?¶ F?€+- #QÊ+ ` K°
>`M G•K G M; ?ÆB bYM; b®i M?bM #|M; GK+ h? M? #B M K'i i`QÊ+ K†i- K½B ç M
@ L`M; +S F?|+ çBX
G9+ M`v >`M G`K G M; KÊB +| T?ªM SM;- M`M; iS+ i®B iÊB M¶B ;B"K +?•M HB H`
@ GK+ h? M?- M;QÆB +?ì #ªM +¬ MQÆM; pÊBX XX
G9+ M`vX GK+ h? M? ç½ i`€M? Mû çQÊ+ K°i F?2 MSi F?¬M; ;B M- t¬M; p`Q i`QM;
*ÆM i`®i tQ€v i?"i HÈM- î i`mM; i•K +O M| i`"M M;"T p¬ b® HU+ ç¢Q p¬ +MM; [m
H} i•KX XX o¬ b® HU+ ç¢Q F?€+ M? m M?Q Km®M tû `€+? i?•M i? GK+ h? M?- M
+•v iMM; F?'M; H² M M?B M #'i ç°M;X •M? K„i GK+ h? M? M? M? M?Q çB M +?ÊT

h-M; K°i M"v H" KÎ` +?Q i'i +a +€+ EB K :Bª- #ªQ p"i # M i`QM; ; -M M?Q ç½ #` H
? B i`Î çB H" /Q KQÌB H, K ççB i-M; K-M p" h€M hm M?„i Kç+? + B [mªM- M; QçB i`
i'i +ª EB K :Bª F?€+ Km®M iB M p"Q- ç m T?ªB #` #¼M ?¼ FB K +? X æQÆM; M?
S?€+? F?-M; M^K i`QM; b® M"vX J" i?2Q i?ÌB; B M i`-B [m - /-M /-M Î h?B M L?
#Ì # M M"v iK i" T p- b® i? HU+X L?QM; i? HU+ M"v ç M iW +ª #®M; BÈB i` M ççB
S?"K H" Qi M?"i- i?U+ HU+ +kM; v m M?"iX E ç| H"; BÈB EBK h?B MX aQ pÈB; B
+?d KçM? ?ÆM K°i +?9iX J" +| çQÊ+ ç` p` imv i ç®B +?QM? H"; BÈB "ç+? GBM?
M"v; B^M; +Q [m'M [mQi H'v M? m- ;B[i-M; #®M J M >Q M; EB K J° M"v +| K°i Qi
+?B +?€+X

@ L; ?2 ç²M `^M; bÌ /o #®M; BÈB F i HçB Î ç•v- M; mv M M?•M +?•M +?QM? +kM; F
M?B m F?-M; ç K tm X

L?Q M?È HçB +?mv M; bX >"M G•K G M; H°` p i`, K K†+X

@ o"v ç| H" ; b\

.QÌM; M?Q HQ€M; i?Q€M; çQ€M` - b„+ K†i GK+ h? M? iÄ p M; QM; i`¼M; X

@ L; ?2 ç²M #¼M ?¼ H" pb i? ; BÈB i-M; M, K i`QM; i`mv M i?mv iX

@ h? ; BÈB i-M; M, K Q- +?ŠM; H) M; QÌB +O #®M; BÈB F?-M; iB K çQÊ+ H®B p"Q

>•M G•K G M; ; "i; "i ç-m,

@ L m #¼M ?¼ iB K çQÊ+ - MÆB ç•v +kM; b) F?-M; ?°B iK M?B m M?•M K½ +O #®M
+| iÈB ?"M; M; "M M; QÌB +O #®M; BÈB- K" bÌ /o #¼M ?¼ F i HçB ç•v- +?QM? H" p

@ h-M; M, K Q\

GK+ h? M? i`-K ; B¼M; M|B,

@ _®i +K+ ; B[i-M; M, K +| +€B ; b\

@ h?2Q i`mv M i?mv i- i-M; M, K +| i²M içB FB K K° +O EB K h?€M?X

@ EB K K° +O EB K h?€M?5 .M H" i•K +ªM? +O GK+ h? M?- +kM; F?-M; F?ÄB #
pW `²B H"K +?Q FBM? bÊX

@ a Q ?ª@ #` /¼ `²B Q\

.QÌM; M?Q >"M G•K G M; `i ?"B HÁM; pÈB i?-M b„+ +O GK+ h? M? H9+ M"v- M"m

@ EB K K° +O EB K h?€M? +| ; b i`QM; ç|\ h?S M?"i- i€K- +?QM T?-M KQÌB b) +| E
; B BX

L|B iÈB ç•v- i` M K†i >"M G•K G M; +kM; H°` p ?•K K°,

@ .M H"; BÈB "ç+? GBM? i +kM; F?-M; +| çQÊ+ K'v #ªM EB K L; mv M *¬M; >Q" M

@ *ÁM ; b F?€+ M[F?-M; \ GK+ h? M? HçB ?ÄBX

@ *ÁM ; b M[i?b F?-M; i? F?ŠM; ç`M?X

>"M G•K G M; H„+ H„+ ç•m,

@ L?QM; M; ?2 ç²M MÆB ç| +ÁM +| i²M içB +?Q #ªQ FBM? i?B M ç°M; ç` X

@ *€B ; b p"v\

@ hBK +O EB K h?€M?- +kM; ; ¼B H" EB K h•K5 GK+ h? M? +?'M ç°M; i`QM; HÁM
iB m FB K K"m t M? M; ¼+ +O .B T H"Q- TªB +?, M; ç| +kM; H" EB K h•K\

@ EB K h•K H" ; b p"v\

@ a Q\

>"M G•K G M; M?bM p K†i M;Æ M;€+ +O GK+ h? M?,
 @ L;QÆB F?¬M; #B i i€+ /KM; +O EB K h•K Q\
 @ EB K h•K +| i€+ /KM; ;b p"v\
 GK+ h? M? H¢B ?ÄBX h?"i bU H";BÈB h? M? S?"K +O ?„M iQ+? Hkv FB M i?S+
 H"K b Q ?„M +| i? #B i çQÊ+- H¢B i? K .B T H½Q +kM; +?Q iWM; M?„+ iÈBX
 @ *?d +~M Hmv M ?| tQM; EB K h•K- H"TiS+ b) i`î i?"M? EB K h?€M?5
 @ G"K b Q +| i? M?Q p"v çQÊ+\
 GK+ h? M? FBM? ?¬i?'i i? M?- +kM; H" H-M ç-m iB M K'i çB bU i`'M ç`M? # M ç-
 @ J°i çQìM; EB K æ¢Q im-M iU K" iB M- H"K b Q +| i? KQÊM i v M;QìB F?€+ M?Q
 F?€+ i?m°+ iQM?- p"v H"K b Q +| i? Hmv M ?| \
 >"M G•K G M; iÄ` ç„+ w- HB + M?bM G9+ h? M?,
 @ æ| H" pb M;QÆB F?¬M; #B i- M;QÆB +?Q`^M; mv HU+ +O EB K h•K b) M?Q M;C
 EB K h•K- M;QÆB +?Q`^M; +?9i T?€Ti„+ GoM? oU+ +O M;QÆB +| i? M;„M +^M
 æ| H" +?¶ i?¬M F€+O EB K h•K- M;Q`B` X EB K M? +O h¬M; bQ EB K S?€+?
 i?W - i®B ç +kM; +?d +| i? i`mv M i?W +^M?;BÈBX p¬+MM; M;mv ?B K K"i?¬B
 Gmv M ?| EB K h•K5 GK+ h? M? +?'M ç°M; i`QM; HÁM;- Hmv M ?Ä EB K h•K b)
 EB K h?€M? +?QM? H" M?•M p"i ?MM; K¢M? M?'i i` M çìB M`v M;Q¢B i`W EB K h?
 `²B- F?¬M; +¬M HQ H„M; ;b M[ - #'i F i¬M; K¬M ? v ;B i°+ ç m F?¬M; +ÁM`"M; ;
 #m¬M; #Ä- +| i? H†M; H) #^Q p i¬M; K¬M- ;B i°+X aU #B M ?| i`QM; i?¬M b„+
 çQÊ+ >"M G•K G M; i`QÊ+ K†iX
 L`v- M;QÆB çWM; M^K KÆ M[X h¬M; bQ #®M;BÈB ç m ?°B iK î ç•v- M;QÆB +?Q
 i bK çQÊ+ H®B p`Q i¬M; M,K- i bK çQÊ+ EB K h•K ? v b Q\ J midM?- K midM? H E
 " M i B GK+ h? M? p M; H M K°i iB M; [m€i v m FB m- +?•M ç°M; F?B M +?Q ?„M #
 h? M?- K² ?¬B iQ€i` QÈi çšK- i`QM; HÁM; +ÁM bÊ ?½B pW`²B b mwi +?9i M[?
 /U p`Q i•K +^M? ?B M i¢B +O ?„M- i?"i bU F?¬M; i? #`M;¬M M;[H"K +?Q ç°M;
 +O EB K h•K [m^i?"i H" [m€ HÈM- /M H" M;?2 M|B +kM; +| i? F?B M +?Q ?„M / /
 @ *^K i¢ M`M;X
 G9+ M`v- GK+ h? M? ?¢ ;B¼M; M|B pÈB >"M G•K G M;X
 @ a Q ?^@ #•v ;Bì KÈB #B i #^M +¬ MQÆM; +ÁM +| +?¶ i`¼M; /KM; b Q\ h? ;BÈB ç
 [m - i`QÊ+ FB i?QìM; tmv M M;?2 +€+ pB bQ i?9+ M|B MÆB M`v tBM? ç T p¬+MM
 +kM; Km®M i" M K„i t2K i?Y5
 .Si HìB- M`M; +kM; F?¬M; +?ì GK+ h? M?- ç½ +¬K ç-m M?^v tm®M; #B M t M? i`Q
 GK+ h? M? +QìB F?´- ç°i M?B M +^K i?'v +?QM? KbM? KÈB H^F +¬M H`+? H½K i
 h` M M;QìB ?„M iQ€i` K°i i¬M; FB K +QÆM; K`m iQK i`„M; #^Q p iQ`M i?•M- b r
 #B MX LQÊ+ #B M •K €T ûT p`Q FB K +QÆM; i` M M;QìBX GK+ h? M? H"TiS+ /B +
 •M? /QÆM; [m M; p`M; |M; +?B m p`Q HÁM; #B M- F?9+ t¢` M?QM; /^B HK K`m
 HK M`v h`^B F?„T HÁM; #B M- iW pMM; ;¬M #ì +?Q ç M i" M ç•v #B M b•mX *€i /Q
 t¢ H¢B €M? K†i i`ìB i¢Q i?"M? ?"Q [m M; K M;QìB- p¬+MM; ç T K„iX *¢M? iWM;
 +€ çO K`m #ÆB [m #ÆB H¢BX
 @ æ T [m€X XX æÁB K„i >"M G•K G M; i`•M M;"T p ?QM; T?'M- M?bM +€+ HQ`E
 KbM?- i?dM? i?Q^M; çQ i v` +?¼+ T?€ +?9M;- F?B M +?Q +€ ;B"i KbM? FBM? ?
 @ > ? ? - i?"i H" ç T [m€- /QìM; M?Q MÆB M`v F?¬M; +| ;b ç€M; bÊX XX

@ >"M G"K G M; M?bM [m M? K°i pÁM;X LÆB M"v +?Q b•m H„K- +kM; F?¬M; i?'v
+?d i?'v p" B +QM `M #B M K"m t M? bšK iQ +?WM; K°i i`QÊM;X hmv ``^M; i` M i?
F?Q M²M; ç"K- M?QM; +kM; +?d H" M?'i;B B K" i?¬B@ h` M M;QìB +?9M; iQ€i`
i?m-M- +kM; F?B M +?Q ? B M;QìB FBM? ?½B F?¬M; i?¬B

E?¬M; ? /Q /U- ? B M; QÌB GK+ h? M? H"TiS+ +?¢v M? M? ¢B MÆB F?€+X *?d +?
F?´M; H² ¢½ tm'i ?B M i¢B MÆB M"v- +„M t *U J *?QÆM; F?¬M; +ÁM K°i KªM?X
.QÈB ¢•v #B M b•m # p¢M i`QÊM;X
GÁM; #B M +?d H" K°i KªM; i®B ¢2M- +?d +| K°i Qi bBM? p"i KB M +QÌM; T?€i i€M
¢"v ;¬M M?Q F?¬M; i?'v ¢QÊ+ # Q M?B m HBM? i?9X L?QM; /QÈB HU+ ?²M T?€+
+ªK SM;- ?„M pšM T?€i ?B M` F?¬M; Qi ?mM; i?9 ?MM; K¢M? ¢ M; ~M M'T tmM; [
?mM; i?9 M"v M; v +ªGK+ h? M? +kM; +ªK i?'v F?B T bÊX >„M T?ªB K M; i?2Q >"M
iS+ iQ" M i?€MX .M H" FB K +QÆM; ?° i?•M +kM; +?d ¢ H¢B K°i i¬M; `i KÄM; b€i
.QÈB ¢•v #B M b•m # p¢M i`QÊM;- €T HU+ +O MQÊ+ #B M ¢½ ¢¢i iÈB KS+ FBM
+kM; +ªK i?'v #„i ¢¬m F?¬M; +?`m M´BX
@ L"v- i F?¬M; Km®M H†M b•m tm®M; M[¢•m- +?9M; i ¢½ i?m i?"T ¢QÊ+ F?¬M;
pšM F?¬M; T?€i ?B M` o¢M LB M >Q" M >²M i?ªQX
h? ;BÈB ¢€v #B M i®B QK M"v ¢½ F?¬M; +ÁM bS+ ?'T /šM pÈB >"M G•K G M; M?
M[- M; QÊ+ H¢B +ÁM i`"M M;"T ¢¬v M; mv ?B K F?| +| i? iQÎM; iQÊM;X LÆB ¢•v
/QÌM; M?Q +| `i Qi M; QÌB ¢ M ¢QÊ+¬ F?Q J M >Q M; M²M; ¢"K ;¬M M?Q M; QM; iK
E?Q J M >Q M; /mM; M?"T i?•M i? - F?B M +?Q +ªK SM; +O ? B M; QÌB ¢®B pÈB
+~M; i? K`ä`"M; - ?²M i?S+ +kM; ¢QÊ+ ` M Hmv M iBM? i?m¬M ?ÆMX
@ hB M i? K p¢M i`QÊM;- M m F?¬M; ibK ¢QÊ+¬ H9+ 'v +?9M; i b) [m v p X GK+
b m ¢| M|BX
@ o¢M i`QÊM;X XX
a„+ K†i >"M G•K G M; iÄ` ¢ m F?´- M?QM; i?'v €M? K„i #bM? i?ªM +O GK+ h? M?
M|B,
@ o¢M i`QÊM; i?b p¢M i`QÊM;- ¢WM; KÆ #Ä`ÆB i X o'i pª H„K #ªM +¬ MQÆM; K
M?Q M; QÆB- +? i +kM; F?¬M; ¢B5
@ L?QM; M; v b m ¢|¬ K°i i¬M; FB K +QÆM; K"m iQK i`„M; iW i?•M i? GK+ h? M?
@ L; QÆB Km®M H"K ;b\
@ >"M G•K G M; +ªFBM?¬ T?€i ?B M` €T HU+ i` M M; QÌB KbM? ¢½ ;BªK ¢B M?B
i?'v Kªv K vX *?QM? H" pb FB K +QÆM; ?° i?•M +O GK+ h? M? ¢½ # Q T?O +ªi?
@ >"M G•K G M; ?W M? K°i iB M;- H"TiS+ i?m ?²B /ªB HK +°i i|+ +O KbM?X J|
i?¬M F€- F?¬M; #B i ¢QÊ+ Hmv M +? i? M"Q- M?QM; GK+ h? M? F?¬M; +| i?|B
+O M; QÌB F?€+¬ +?Q M M F?¬M; ?ÄBX
@ G¢B ¢B ¢QÊ+ i? K M, K M; "M i`QÊM; M[ - ¢½ iÈB ¢° b•m # p¢M M, K M; "M i`QÊM;
K†i i`lBX >"M F?Q iQ+? iK Î ¢•v ¢ M KS+ FBM? M; QÌB- M?QM; ?"M F?Q M"v #` €
MûM +kM; F?¬M; i? ¢|M; #, M; X .M H" M?Q p"v- GK+ h? M? +kM; +ªK i?'v MQÊ+ #
[m +€B H¢M? +O #, M; imv i i?¬M; i?QÌM; - 2`^M; M; QÌB i~K i?QÌM; +?d +?¢K T?ª
+SM; i?"M? K°i F?®B #, M; X
@ .¼+ ¢QÌM; M?l p"Q HU+ ?²M T?€+? +ªK SM;X GK+ h? M? K M; i?2Q >"M G•K G M
i?9 ¢¢i iÈB #€i; B B- +kM; ibK ¢QÊ+ F?¬M; Qi HBM? /QÊ+ ?B K +|¬ imv`^M; F?¬M
+kM; ¢QÊ+ KQÌB K'v ;®+ ¢¢i p" B M; "M M, K im´BX
@ *?Q /M HBM? HU+ M; mv M F?Q +O #®M ;BÈB FûK`i M?B m M?QM; bU [mw ;
F?¬M; +| ;b F?€+ #B iX GBM? /QÊ+ ¢¢i iÈB p¢M M, K im´B ¢ m +| +Æ /mv M b® K
HBM? /QÊ+ M"Q b®M; ¢O p¢M M, K ¢ m +| i? ;¼B H" HBM? /QÊ+ p¢M M, K- ¢| H" bu
L; v +ªHBM? /QÊ+ K'v M; "M M, K +kM; p¬ +MM; F?| FB K- K M; M| Hmv M +? HE
i?"M? p'M ¢ - imv M?B M F?¬M; +| i€+ /KM; ;b M?B m pÈB GK+ h? M?X oÈB im pE

+O ?„M ?B M iϕB /M H" i`,K ;®+ HBM? /QÊ+ pϕM M,K +kM; +?Q +?„+ ç½ ;B9T ?„
iϕB i?m i?"T +?d H" Km®M iQ+? Hkv +?Q b m M"v K" i?¬BX

smv M [m K°i`†M; b M ?¬ i?"i HÈM FûQ /"B ?"M; M;"M i`QÊM;X GK+ h? M? T?€i
>¬ /"B +?WM; M;"M i`QÊM;- M?Ì ?'T i?m HBM? F?Q ? >Ä /QÊB ç€v #B M K" M;Q
F?¬M; [m€ [mw ;B€- M?QM; +kM; +| çQÊ+ M,M; HU+ +| i? i? v ç²B HBM? F?Q +O
+?d M| /"B M;"M i`QÊM;- imv i ç®B ç½ ?"M; pϕM M,K im' B- GK+ h? M? +kM; F?¬M
iWM; iªM; #MM iQ ?"M; i`,K i`QÊM;- i?m p"Q i`QM; F?¬M; ;B M æ°M; >QX

E?B ? B M;QÌB b„T bY KQB çQÊ+ ;®+ >Ä a M >¬ H M- HU+ ?²M T?€+? K" GK+ h?
ç°M;- i?•M ?bM? ?„M +kM; H"TiS+ M;QM; HϕBX

@ L"v- M;QÆB H"K b Q p"v\

>•M G•K G M; FBM? M;ϕ+- ;¼B GK+ h? M?X

@ *| M;QÌB5

hmv +?d M|B ` ? B +?[- M?QM; b„+ K†i GK+ h? M? H"TiS+ H° p M;QM; i`¼M;X "Î
?„M +ªK SM; çQÊ+ ç M; +'T i®+ +?ϕv p T?Q ? B M;QÌBX

L?Ì +| EB K >²M EBM?- HU+ ?²M T?€+? K" GK+ h? M? +| çQÊ+ +ÁM ?[m /KM; ?Æ
#B M b•m M?Q Î ç•v- +?Q /M H" ?²M i?S+ GK+ h? M? ?MM; KϕM?- M?QM; +kM; +?c
KQÆB /†KX L?QM; HU+ ?²M T?€+? K M? K¬M; +m²M +m°M +kM; F?¬M; #` ?ϕM +
HÁM; #B M ? B M;"M i`QÊM;- M?Ì p"v KÈB T?€i ?B M ` M?•M F?QX

>"M G•K G M; # M +ϕM? +kM; M;WM; ?¬ ?'TX *| i? çB tm®M; ç€v #B M b•m # pϕ
FB T EB K >Q" M; +kM; F?¬M; H"K çQÊ+- F?ŠM; ç`M? M;QÌB iÈB F?¬M; çÆM ;BªM
M;QÌB +O +€+ T?2 i? HU+ #®M ;BÈB Î HϕB ç•vX

GK+ h? M? +kM; F?¬M; +| w +?ϕv i`®M- ;|+ >Ä a M >¬ M"v H" /Q #¼M ?¼ T?€i ?
+kM; b) #` T?€i ?B M- M;QÊ+ HϕB F?| HÁM; KÎ KB M;X

hW `i t - H"TiS+ +| K°i iB M; FB K M;•K /`m /•7M; p¼M; ç M- imv `^M; iB M; FB
¬M ?Á - M?QM; i?2Q ç| H" iB M; tû MQÊ+ +m²M +m°M M?Q b'K i`mv M iÈBX L; v i
HÈM tm'i ?B M Î pMM; #B M T?Q i`QÊ+ ? B M;QÌB ?"M; +?K+ /†KX

æ| H" K°i +?B + ?ªB i?mv M K"m t M? ?bM? FB K- iQ" M i?•M M| /QÌM; M?Q çQÊ+ H
bm®i #|M; HQ€M;- K†i i` M /B +?mv M K°i i-M; HBM? F?Q ? h?Ov K"m t M? M?ϕ
iK i?"M? ?bM? KkB FB K Î ç-m i?mv MX L?Ì p"v M| +| i? `) MQÊ+ #,M; #,M; HQÊi
;B®M; M?Q K°i i? M? +U FB K- #„M M? M? p T?Q ? B M;QÌBX

@ EB K "ªQ ?ϕ T?~KX h?Ov GBM? EB K h?mv M5

>"M G•K G M; FBM? ?¬ K°i iB M;- i?'v €M? K„i M;?B ?Q†+ +O GK+ h? M?- M" M; p

@ "ÎB pb Hmv M +? EB K "ªQ F?¬M; ;B®M; M? m- +?Q M M +€+ T?2 i? HU+ +kM; H
M,M; F?€+ M? mX h?Ov GBM? EB K h?mv M M"v +?d +| h?Ov ;B Î ;BÈB hY >Q" M
KÈB +| - +?QM? H" /MM; tQÆM; +O HBM? i?9 #€i ;B B "Q+? >ªB G K EbM? Hmv M
+| i? çB /QÊB ç€v #B M b•m KQÌB pϕM i`QÊM;- +| çQÊ+ i®+ ç° F?¬M; FûK h¬M;
i„+ ? h?Ov M;U i?Ov K" çBX

>"M G•K G M; M;WM; K°i +?9i- b m ç| ?ϕ ;B¼M; M|B iB T,

@ h?Ov ;B M"v +?9M; i F?¬M; i? i` m p"Q- KQÌB H,K çϕB i¬M; K¬M ;BÈB "ϕ+? (
K°i i`QM; KQÌB çϕB i? HU+ iϕB i¬M; #®M FB K K° M"vX h? M?QM; h?Ov ;B +?d
#¼M ?¼- imv `^M; t T b m KQÌB H,K çϕB i¬M; K¬M i - M?QM; +kM; M^K i`QM; KQÌ

d8RX *?QÆM; RR9, hY >Q" M; h?Ov :B U?ϕV

JQÌB çϕB i? HU+5

GK+ h? M? +? 'M ç°M; i`QM; HÁM; - +| i? #^M; çQÊ+ i?U+ HU+ +O KQÌB H,K çΦB
i?U+ HU+ +O h?Ov ;B M`v M; ?2 [m [m^a i?"i HΦM? M; QÌBX

J` ç•v +?d H` i?U+ HU+ +O K°i ;B i°+X GU+ +?d K°i M?" HΦB ?MM; KΦM? iÈB KS
h`QM; K„i GK+ h? M? +?ÈT ç°M; i?–M [m M; - /QÌM; M?Q i`QM; HÁM; +| K°i çΦQ i?
+| K°i M; `v- M?"i ç`M? GK+ ;B i +kM; b) çΦi iÈB i`bM? ç° M?Q p"vX ô

L; v b m ç|X GK+ h? M? F?¬B T?K+ HΦB #bM? i?QÌM; X "B M ?| t^v ` i`QM; M?€v
HÁM; X GK+ h? M? #B i ç•v H` i•K #^aQ p ç½ ç°M; - EB K h?€M? çΦB çΦQ ç M; i?9
i?Q€i F?|B `M; #m°+- HÁM; F?¬M; ;Á #| - KÈB +| i? #QÊ+ H M EB K æΦQ p¬ i?QÊ

hB M; FB K M; •K `®i +K+ M; WM; HΦB M; v i`QÊ+ K†i- ? i i?^v i` M h?Ov GBM? EB
?B M ` i`QÊ+ K†i ? B M; QÌB5

GBM? [m M; K`m t M? M?Φi i M çB- ç H° ` #|M; M; QÌB i` M i?mv M- ç| H` #®M i
ç| +| # M K M?•M- K°i M[iY +| /mM; KΦQ tBM? ç T M; ^B i`QÊ+ +?B + #`M #^M; iY
+?B + K•K #^M; hY L; ¼+ hOv- i` M ç| #`v `i M?B m i?B M MB M HBM? [m^a [mw #€
F?¬M; +?9i [m M i•K iÈB b® HBM? [m^a M`v- +?d i?^a M M?B M M?bM +?, K +?9 ? B
?B M ` çB m ; b ç| iW ? B M; QÌB p"vX

J` H9+ M`vX €M? K„i GK+ h? M? M; QM; iK i` M M; QÌB K°i i? M? MB M €Q i`„M; X
F?Q iS+ i M; i?QÆM; F?¬M; iQÆM; tSM; pÈB # M; Q`B M m F?¬M; +| i?ÌB ;B M /
i?"M?X o^a HΦB- iW i` M M; QÌB i? M? MB M M`vX GK+ h? M? +ÁM +^aK M?"M çQÊ
ç" T KΦM?X

@ h¬M; bQ EB K S?€+?5

L?bM i? M? MB M €Q i`„M; X GK+ h? M? i`–K ;B ¼M; M|B

@ L?½M [m M; +O iB m iY M; QÆB `i F?€5

h? M? MB M FB H° ` p ?ÆB FBM? M; Φ+- M?QM; i`QM; ;B•v H€i ç½ FB K +? X hr
M +ΦM? v +kM; +| /mM; KΦQ M? im'M #i T?"K- M?QM; im pB F?¬M; i? b€M? pB
EB K >Q`M; K` i?¬BX

L; WM; K°i +?9iX €M? K„i i? M? MB M ç^aQ [m M; QÌB GK+ h? M?,

@ EB K F?Q S?QM; G¬B- +ÁM H` h?B M G¬B p` h?B M S?QM; - M; QÆB +| [m M ?
G, M; hB m i¬M; \

>"M G•K G M; # M +ΦM? +kM; iÄ ` bYM; b®i- M?Q M?È HΦB +?mv M ;b- €M? K„i
M; Φ+ p¬ +MM; X

L?QM; ` M; Q`B /U HB m +O K¼B M; QÌBX GK+ h? M? HΦB H„+ H„+ ç–m,

@ E?¬M; +| [m M ? ;bX

@ E?¬M; +| [m M ? ;b b Q\

h? M? MB M M?QÈM; K`v,

@ hm Hmv M FB K F?Q S?QM; G¬B- HΦB H` h?B M G¬B h?B M S?QM; - çΦi iÈB im
M; ?2 [m X L; QΦB i`W G, M; v p` GK+ >^2M; +O S?QM; G¬B M?"i KΦ+? G, M; hB m i
+ÁM B çΦi iÈB i`bM? ç° M?Q M; QÆBX h?"i H` F€ [m€B- b m HQM; M; QÆB H` i? I

@ *?9M; i H` M; QÌB ç^aQ "Φ+? GBM?X

E?¬M; +?Ì GK+ h? M? KÎ KB M; X >"M G•K G M; # M +ΦM? ç½ i` M? M|B i`QÊ+X

@ G`K +`M5

J°i i M i? M? MB M €Q t M? # M +ΦM? iB M H M K°i #QÊ+- i`–K ;B ¼M; [m€i,

@ aQ i?9+ i ç M; M|B +?mv M- M`M; +kM; /€K t2M p`Q Q\

@ a Q ?^a- i M|B +kM; F?¬M; çQÊ+ b Q\ JB M; K¼+ i` M i?•M i - i Km®M M|B i?b +
KkB- ?mM; ?,M; i`WM; K„i M?bM i? M? MB M FB X

@ >W5

''i +?Êi i? M? MB M €Q i`„M; FB ?W H¢M? K°i iB M;- K°i +¶ EB K v ? h?Ov M?Q i?
hmv `^M; +?d + Q K°i i`QÊM; M?QM; mv M; ?B K M;QM; i?''i +kM; ç½ pQÊi [m €TH
ç ûT H M M;QÌB >''M G•K G M;X

@ S?KiX XX

L?€v K„iX >''M G•K G M; T?mM ` K°i M;KK i•K ?mv iX

GK+ h? M? #B M b„+- H''T iS+ #QÊ+ M; M; K°i #QÊ+- çSM; +?„M i`QÊ+ K†i >''M G
EB K v K M? K¬M; +m²M +m°M /•M; H M b m HQM; GK+ h? M?- +kM; M;QM; iK i?''
+?'iX hmv ?Q ^aM? M``v +?d +| i`„K i`QÊM;- M?QM; mv M; ?B K +O M| bQ ` F?¬M;
K^av K v M``Q- i?''K +?Q +ÁM pQÊi ?ÆM K°i +?9iX

*^aK M?''M çQÊ+ EB K v +O GK+ h? M?- H¢B M?bM i?'v i?U+ ^aM? EB K v FB - `®i
#B M b„+X

@ æ„+ ç Q `²B b Q\

*€B ;b

:BÌ T?9i M``v- +?ŠM; M?[M; ? B i M i? M? MB M €Q t M? # M +¢M?- M; v +^a M[iY
M; v M;„M +kM; ç°i M;°i #''i /''v- €M? K„i M?bM GK+ h? M? +?,K +?9X

@ >| ` +€+ ?¢ ç½ ç„+ ç¢Q- H``i¢B ?¢ i?'i H X

h? M? MB M FB H''T iS+ i?m ??²B EB K v b m HQM;- ?ÆB ?ÆB i?B H pÈB GK+ h? M
H - M?QM; pÈB i?•M T?''M h¬M; bQ EB K S?€+? +O ç®B T?QÆM;- i?€B ç° M?Q p
''ÎB pb #^aM i?•M v +?Q ç„+ ç¢Q- +^açÌB M``v +?d +| i? /WM; H¢B Î +^aM? ;BÈB EB K
i?•M T?''M K°i F ç„+ ç¢Q M?Q GK+ h? M?- M;QM; F i EB K S?€+? ;¬M M?Q F?¬M;
ç¢QX Î +^aM? ;BÈB EB K S?€+?- +?d +¬M i•K +^aM? F?¬M; +| ;b ç¢B #B M- T?¬M H
h¬MX

EB K h¬MX X- ç| H``EB K :B<sup>a</sup> +€B i? - H``h¬M; bQ EB K æ¢Q / M? p M; çQÆM; i?

@ aQ i?9+X XX

L[iY tBM? ç T iB M iÈB b m HQM; i? M? MB M €Q i`„M; F?) ;¼BX

@ hB m i?QX

h? M? MB M FB +kM; M?QÌM; H®B- ç +?Q M``M; iB M iÈBX G¬M M``v- bU +?9 w +O
M``M;X

@ *?ŠM; ? v p` +¬M; iY +MM; p` +¬ MQÆM; M``v +| H M i?mv M K°i +?mv M ? v +?
imv ``M; ?B m F€ p i?•M T?''M M``M;- M?QM; GK+ h? M? pŠM iW +?®B,

@ *?9M; i +ÁM +| +?mv M [m M i`¼M; T?<sup>a</sup>B H`K- ?^aQ w +O +¬ MQÆM;- i¢B ?¢ ç`
+| `m pB i K FB TX

@ hB m i?Q5

h? M? MB M €Q i`„M; F?) + m K``v- i?''K +?Q GK+ h? M? KÆ ?¬ +^aK i?•v- EB K v +
iB m i M- H9+ M``v +| /'m ?B m iK i''T H¢BX

L?QM; +?d i`QM; i?Q€M; +?®+- M[iY FB H''T iS+ i?^aHÁM; i?¬M b„+- M?bM GK+

@ L m M?Q +¬M; iY +| pB +- p''v iB m M[+kM; F?¬M; /€K KB M +QÐM;X

L|B tQM;- M[iY H"i i v- K°i i? M? FB K H M? /"B K°i i'+ K"m t M? H"TiS+ tm'i ?B
 K"m t M? M"v iQ€i` HBM? F?Q ? h?Ov iBM? i?m-M M? M? - K°i +¶ F?Q iS+ ?mv
 @ hB m i?Q- F?¬M; i? X XX
 h? M? MB M €Q i`„M; pšM + m K"v M?Q i`QÈ+- K" ? B i M i? M? MB M €Q t M? FB
 •M? K„i M[iY #¶M; +?®+ i`Î M M HBM? ?Q¢i b„+ #ûM ?ŠM H M- ? B ç¢Q FB K [m M
 K„i #„M` X :QÆM; K†i FB m Kv +O M" M; H"TiS+ i`Î M M mv M; ?B K- HU+ T?€Ti„
 *?Q /M Î +€+? t - M?QM; ? B M; QìB GK+ h? M? +kM; +| i? +ªK SM; çQÈ+ `ä`"M; X
 @ *?mv M +O i - +€+ M; QÆB F?¬M; +| iQ +€+? M?9M; i v p"Q5 GQm w i?•M T?"M
 @ .¢- iB m i?Q5
 > B i M i? M? MB M €Q t M? +?'M ç°M;- p°B p" M; F?QK KbM? i?B H X hW ? B M; Q
 M?"M çQÈ+ w FBM? bÊX
 L;¼+ i?O çQ ` - FB K H M? H"TiS+ H„M; F?¬M; # v iÈB i`QÈ+ K†i GK+ h? M?
 @ o` +¬M; iY M"v- ç•v H" FB K H M? +O çªQ h?Ov GBM? i - KQM; `^M; +¬M; iY ?
 ?¢- +| i? iÈB +?ÆB çªQ h?Ov GBM? i X hmv `^M; çªQ h?Ov GBM? i F?¬M; TªB
 t'm ; b +kM; +| çQÈ+ K°i p` i`Q M?Ä M?QB Î i-M; #®M FB K K°X
 GK+ h? M? + m K"v M?bM i? M? FB K H M? i`QÈ+ K†i- +ªK M?"M çQÈ+ HBM? F?Q
 aS+ K¢M? +O M| K M? K¬M; +m²M +m°M- F?¬M; M; ì H" K°i K|MEB K "ªQ ?¢ T?~K
 G-M ç-m ; †T K†i ç½ i†M; EB K "ªQ- H" pb i?•M T?"M ç„+ ç¢Q +O KbM? Q\
 hmv `^M; M; ?B ?Q†+ i`QM; HÁM;- M?QM; GK+ h? M? #B i`ä- M m M?Q ?„M H¢B i
 v M H" M?X
 o®M GK+ h? M? +kM; F?¬M; ç`M? Î H¢B i-M; #®M FB K K°- MÆB M"v ç®B pÈB ?„M
 *?d +¬M +| i? i bK çQÈ+ o¢M LB M >Q" M >²M i?ªQ- #'i F i` M? +?'T +?mv M ; b +
 ?„MX
 :BÆ i v M?"M H'v i? M? FB K H M? M"v- GK+ h? M? ;"i ;"i ç-m,
 @ æ i¢ +¬ MQÆM; X
 @ *?ŠM; ? v iB m M[+| i? #B i çQÈ+ iK+ / M? +O +¬M; iY F?¬M;- iB m M[H" h?C
 h?'v GK+ h? M? +?`m M?"M FB K H M?- K„i M[iY b€M; M; ìB- H¢B ?ÄBX
 @ h¢B ?¢ GK+ h? M?X
 @ o"v iB m M[tBM +mM; M; ? M? ç¢B ;B€ i¢B çªQ h?Ov GBM?X L[iY M?Q M +QìB-
 €Q i`„M; ,
 @ aQ i?9+- çB i?¬BX
 @ L?QM; iB m i?QX >Ä a M >¬ FB X XX
 @ L m M?Q GK+ +¬M; iY H'v çQÈ+ i`QÈ+- p"v ç| H" +O GK+ +¬M; iYX G9+ M"v- M
 M; ¼+X
 @ æB5
 h? M? MB M €Q i`„M; [m€i K°i iB M;- HB + M?bM GK+ h? M? K°i +€B i?"i b•m- b n
 GBM? EB K h?mv M FB H"TiS+ H¢B # Q T?O K°i i-M; HBM? [m M; K"m t M?- +?2
 EB K [m M; +?ÈT ç°M;- FB K i?mv M FB H"TiS+ t MQÈ+ K" çB- M? M? +?|M; #B
 @ >W- ?² Hv iBM?5
 >"M G•K G M; ?W H¢M? K°i iB M;- +?B +KkB M?Ä M?„M F?) +?mM H¢B,

@ E?¬M; T?ªB H" i?S i®i H" M? ;b5

J" ;Bì T?9i M"v- GK+ h? M? çQ FB K H M? H M i`QÊ+ K†i- i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM
iQK H" T iS+ ?B M` i`QM; HÁM; #`M i v- `ÆB p"Q FB K H M?X

J°i iB M; FB K M; •K i? M? i?Q€i p M; H M- F ç!- FB K H M? i?Q€i F?ÄB #`M i v G
HÁM; #B MX

@ h?Ov GBM? EB K h?mv M5

>"M G•K G M; F?¬M; M?`M çQÊ+ FBM? ?¬ i?`i i? M?- M?bM +?,K +?9 h?Ov GBM
/`B KQìB i`QÊM; i`QÊ+ K†i- b m ç! çQ K„i M?bM p T?Q GK+ h? M?

@ h +kM; F?¬M; #B iX XX

GK+ h? M? F?) M!B b m ç! #QÊ+ ` K°i #QÊ+- H M i` M FB K i?mv MX

@ a Q H¢B F?¬M; #B i\

@ .QìM; M?Q >"M G•K G M; F?¬M; Km¬M #m¬M; i? GK+ h? M?- i?2Q b€i? „M H M

L; QÆB TªB #B i`^M; X îi-M; #®M FB K K°- +?Q /M H" +?QM i? HU+ +ÁM H¢B
GBM? EB K h?mv M M"vX L?QM; pb h?Ov ;B Hmv M +? EB K "ªQ F?¬M; / - +?Q
M; Q`B # Q M?B mX L; QÆB / /`M; çQÊ+ K°i FB K i?mv M M?Q p"v- +ÁM M!B H" F
FB \5

@E?¬M; Km®M i` M? +½B +MM; >"M G•K G M; - H9+ M"v i•K i?¬M GK+ h? M? +?bK
E?®M; +? FB K i?mv M +kM; F?¬M; F?!- MÆB ç•v H" ç€v #B MX h?Ov GBM? EB K
`i M?B m HBM? F?Q ? h?OvX *?Q M M F?¬M; +-M GK+ h? M? p" M FB K M; mv M
?²M i?S+ çB m F?B M T?QÆM; ?QÊM; K" i?¬BX

@ L"v- i ç M; M!B pÈB M; QÆB çÄX pb b Q M; QÆB F?¬M; ç w iÈB i \

@ >"M G•K G M; Mªv /UM; H M # M +¢M? GK+ h? M?- €M? K„i M" M; iÄ p F?! +?`

@ "B i +`M; ;BªB i?Q+? H¢B +`M; T?B M T?S+- çB +?mM; pÈB M" M; K'v M; "v [m X
ç¢B F?€B iQM? ibM? >"M G•K G M; X >„M #B i M m F?¬M; ç w iÈB M" M; - +?d i`QM
+ÁM ;B^M; +Q •v /Q M[X

@E ç! h?Ov GBM? EB K h?mv M tû MQÊ+ H Q çB- çQÊ+ GK+ h? M? çB m F?B M- T
b•m #®M p¢M i`QÊM; X

d8kX *?QÆM; RR8, >mv M ",M; >ªB GQM; h?9 Ui?QÊM; V

h?Ov GBM? EB K h?mv M K"m t M? tû MQÊ+ HQÈi çB- #¼i MQÊ+ K"m i`„M; #®+ ?A
#®+ H M +m²M +m°M- /M H" MQÊ+ #B M H¢M? ;B€ ç2M M; ÁK +kM; F?¬M; i? +?2

æ€v #B M b•m #®M p¢M i`QÊM; tm'i ?B M F?¬M; Qi ?mM; i?9 HK+ ;B B- /M H" ?n
tmv M M?bM i?'vX hmv M?B M b m F?B ?mM; i?9 ç¢i iÈB i?'i; B B- ç¢B ç b® ç n
KbM?X h`QM; T?¬M H½M? ?ªB M"v H¢B +! ?mM; i?9 HK+ ;B B ?° p - T?¬M HÈM H
F?¬M; Qi ?mM; i?9 iW M; k ;B B i`î tm®M; - ç€K ?mM; i?9 M"v ;B i +?!+ HšM M? m
çQÊ+ K°i i`"M +?ûK ;B i M?Q p"vX

>mM; i?O iW iS ;B B i`î tm®M; - i?dM? i?QªM; +kM; +! i? i?'v tm'i ?B M î MÆB M
;B B H¢B F?¬M; #` #'i F€ ?mM; i?9 M"Q F?€+ +-M; FQ+?X J" F?B #¼M +?9M; M?b
+O ? B M; QìB GK+ h? M?- +MM; F?¬M; +! /'m ?B m ;b H" +-M; FQ+?- +?d iÁ KÁ
im-M i` K" i?¬BX

h`QM; HÁM; #B M i®B QK- ;B[ç€K ?mM; i?9 M"v- i?QìM; tmv M +! HBM? [m M; K
H MX h` M FB K i?mv MX GK+ h? M? M; ²B t T #^M; - i` M K†i ?„M M' B H M K°i i-M
b€M; +O M! ? i bS+ /`m /`M; - F?¬M; ? M?bM` +?9i M"Q H"b„+ #ûMX h?ìB ;B M

?mM; i?9 /QÈB ç€v #B M M"v- FB M i?S+ +O GK+ h? M? +kM; i`Î M M T?QM; T?9
G•K G M; # M +¢M? ;B^aM; ;B^aBX GK+ h? M? +?d i?'v i•K +^aM? +O KbM? p[M; p" M
J" +?mv M F?B M GK+ h? M? +M; pmB KWM; +?QM? H"- H9+ M"v T?€T i€+ S?QM
F?¬M; M; WM; /mM; M?"T iQ" M i?•M ?„M- F?B M +?Q EB K i? "¢+? GBM? +O ?„
T?€T i„+X GK+ h? M? #B i ç•v H" /'m ?B m ?„M b„T bY ç°i T?€- T?€T i„+ S?QM; ç°M;
M?Q p"vX .M +?Q M;QM; Hmv M ` GoM? oU+- M?QM; tûi p #^aM +?'i- M| +k
K" ?„M ç½ H½M? M; ° T?€T i„+ pB M K½M- +¬ ç¼M; i?"M? F?Q æ°M; >Q- iU i?"M?
æ•v +kM; H" H½M? M; ° ;-M ç•v +O GK+ h? M?- /Q`M; M?Q iU /QM; bBM? ` i`QM
h? M? ç½ ?B m `ä p M;mv M M?•M p" [m€ i`bM? ?bM? i?"M? GoM? oU+X

•M? K„i GK+ h? M? iQ€i` FB K [m M; K`m iQK i`„M; M; QM; F i H¢B ; -M M?Q i? M; QM; iK +?Q iWM; +| iW i`QÊ+ iÊB M vX hÊB H9+ M`v- ?„M KÊB T?€i; B€+` +| i•K +ªM? +O ?„M- F?¬M; i? M`Q K½B ¸ M #•v ; BÌ KÊB T?€i ?B MX J°i T?¬M pb H ; B€- ?„M +kM; +| +?9i ¸°M; HÁM; X

*?QM? H` MÆB M`v +| K°i ?mM; i?9 ?MM; K¢M?` M; Q`B bS+ iQÎM; iQÊM; +O ?„M #¼M ?„M iW H•mX L?QM; M| +| F?ª M, M; /MM; HU+ GoM? oU+ +O KbM? T?QM; i +ª i?m°+ iQM? h?B M æ¢Q- F?B M +?Q /M ?„M ¸½ ¸„+ ¸¢Q- M?QM; +kM; F?¬M; i? M; „MX

@ E?¬M; tQM; - +?¢v5

L; ?o i?“i M? M?X GK+ h? M? #B M b„+ - +?°T H`v >`M G•K G M; +?mB p`Q i`QM; F

@ o9iX XX

GBM? [m M; K`m t M? i?ŠK F?¬M; ? +?2 ; B`m iW FB K i?mv M #„M` X JkB i?mv M #„M M? M? p T?Q KB M; F?2 M9BX

@ —KX XX

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+ - K°i iB M; b`K +m²M +m°M p M; H M- i`QM; HÁM; #B M b• ; B M i` M K†i #B M- iB M; b`K K M? K¬M; F?B M +?Q MQÊ+ #B M b¬B bK+ - €T H h? M? +kM; T?ªB #B M b„+X

@ _-KX XX

J°i Hm²M; HU+ ¸¢Q ``i HÈM ¸€M? i?“i K¢M? p`Q FB K i?mv MX L; v iS+ F?„+ - HB ¸°M; K°i i`M- b m ¸| i`Î M MªK ¸¢KX \*?d +¬M +?`m i? K K°i H¬M +¬M; FQ+? M?Q pÐ M€iX

E?¬M; ? /Q /U- GK+ h? M? pmM; FB K +?d ¸B K` - i?m ?²B FB K i?mv MX S?Q i`„M; b m HQM; ; B M; `°M; X \*?Q /M H` /QÊB HÁM; #B M b•mX S?QM; G¬B EB K a K„iX >`M G•K G M; +ÁM ¸ M; b[M; bÌ- ¸½ #` GK+ h? M? ¬K M; M; 2Q HQM; X

@ PM; X XX

S?QM; G¬B EB K aQ p¶ K¢M? - F?Q æ°M; >Q H`T iS+ ?°B iK H¢BX

@ •KX XX

L?QM; p`Q H9+ M`v- iB M; b`K` M F?B M½v H¢B p M; H M- K°i +¶ €T HU+ p¬ #B M a„+ K†i GK+ h? M? ¸¢B #B MX S?QM; G¬B EB K aQ 9T H¢B i?“M? K°i +€B H²M; + b m HQM; X GK+ h? M? ; B`K +?•M- ?[m [mv M pmM; H M- F?Q S?QM; J M; K`m i`„M T?O iQ`M i?•MX hWM; ¸¢Q F?Q S?QM; J M; pÌM [m M? i?•M ?„M M?Q M?QM; +Q K¬M; +m²M +m°M Mªv bBM? [m M? M; QÌB GK+ h? M? .M H` Î /QÊB #B M b•m ; -M +kM; #` ¸`v ; B¢i` K°i F?QªM; i`®M; +?WM; K°i /†KX æ•v H` bS+ K¢M? #®M i`, K M GK+ h? M? ¸€M?` K°i [mv M F?Q S?QM; J M; b„+ #ûM ¸²M; i?ÌB M; QM; iK i?“M i`„M; i` M i v T?ªBX h?•M FB K /`B +?WM; K°i i`QÊM; # Q T?O i v T?ªB GK+ h? M T?Q #|M; ¸2M ¸ M; t¬M; iÊBX

@ _„+X XX

>Q F?¬M; T?€ M€i- F?¬M; ; B M HQ¢M HQm ¸2M M; ÁK ?°B iK i` M i?•M FB K- HU- i`M F?m`v ¸°M; MQÊ+ #B M- M?€v K„i ?| i?“M? p¬ b® /ÁM; +?ªv M; -K- p +?¢K`

@ •K

J°i ¸B K b€M; ?B M` i`QM; F?2 M9B imv +?d HÈM #^M; M„K i v M?QM; ?`Q [m M #B M b•m i®B ¸2M ; BÆ i v F?¬M; i?`v M; |MX Î M; Q`B t i`, K /†K +kM; +| i? i?`v ¸ EB K \*®i iQ`M i?•M M?Q Km®M pÐ M€i` - +ª M; QÌB GK+ h? M? #„M imM; ¸BX p p

h` M p€+? ç€ K`m t M? ç"K- H"TiS+ tm'i ?B M K°i H' i?OM; i®B ç2M M?Q KU+X
@S?KiX XX

GK+ h? M? T?mM` K°i M;KK K€m S- +<sup>a</sup>K i?'v iQ`M i?•M M?Q K'i çB i`B ;B€+X .M H
EBM? +O ?„M ç½ iÈB i-M; KQÌBX EB K i? "¢+? GBM? ?MM; K¢M? +kM; +^aK i?'v
h`QM; ;B`v T?9i M;`M +<sup>a</sup>M i`2Q bÊB i|+- i€K i?-M GK+ h? M? pšM /mv i`b i? M? i
K¢M?X >`M G`K G M; #` +?-M ç°M; ç2M M¶B +?Q€M; p€M; ç-m |+ H¢B #` ?„M ¬K
@ PM;X XX

S?QM; G¬B EB K aQ pW p¶- GK+ h? M? ç½ `ÌB F?ÄB H¶ i?MM; i` M p€+? ç€X
.QÈB €T HU+ ?MM; K¢M? +O #B M b€m- /M H` S?QM; G¬B EB K aQ- K°i H-M p¶ +
M;`M /†KX GK+ h? M? `ÌB F?ÄB H¶ i?OM; M? M? M?Q iB +?ÈT- +kM; F?¬M; ç w
ç M; ç€M? iÈB b m HQM;X S?QM; G¬B EB K aB p¶ K¢M?X •T HU+ +U+ HÈM F?B M
KbM? #` ûT ;¬M M;¢i i?Î- M?QM; ;BÌ T?9i M`v +kM; F?¬M; `^aM? ç M;?o M?B mX a
ç½ pQÊi` M;Q`B /U çQ€M +O ?„MX

@ "MM;5

L?QM; i`QM; b€i M GK+ h? M? ç`M? +?mB p`Q i`QM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q- K°i i
?B M Î H®B p`QX

E?¬M; F`T ç T?ÁM;- GK+ h? M? p p`Q iB b€M; FB i?"i K¢M?- H"TiS+ ?„M +^aK i
M;QÌB i`mv M F?„TiQ`M i?•M- K°i i-M; >mv M ",M; `„M +?„+ i`QM; M?€v K„i ç¬M;

GBM? oU+5 J°i w MB K i?Q€M; [m i`QM; ç-m- bS+ K¢M? iQ€i` +?„M pĐ >mv M '
ç2M FB H9+ M`v ç½ iÈB i`QÊ+ M;QÌB ?„MX XX

GK+ h? M? H¢B ?| i?`M? K°i ç¢Q HQm [m M; K`m iQK i`<sup>a</sup>M;- #<sup>a</sup>M p`Q i`QM; p€+?
M`v i`„M; # +?X a m F?B hY >Q`M; EB K h?•M EBM? iB M p`Q i-M; KQÌB- /MM; iQ
/`+? i?B M ç` # M i`QM; K€m i?`i H'v i®+ ç° K„i i?QÌM; +| i? i?'v çQÊ+ t¬M; p`Q
M€iX L?QM; +?¶ #` i?QÆM;- pĐ- `€+? F?ûT H¢B M? M? +?|M; p¬ +MM;X

EB K >²M EBM? +?B m b€M; F?¬M; ;B M i`QM; i?S+ ?<sup>a</sup>B h?S+ EB K M;`M i`QÊM; H
æ¢Q K`m t M? i` M i?•M FB K +kM; iQ€i` €M? b€M; t M? K M? K¬M;X GU+ ?²M

K°i i-M; ?Q °aM?- M?QM; H9+ M°v i°mv M ` w +?Q EB K æ¢Q F?B M +?Q Gmv M h
K„i i°î H¢B #bM? i?QîM;X

d8eX *?QÆM; RRN, EB K *®i o M; o M;

@ L?•M EB K >ÊT L?'i

@ E?-M; i²B F?-M; M;î +! i? M;QM; Hmv M ` w +?Q EB K æ¢Q M?Q p°v- /M H° i°
+kM; H° ?B K +!5

"!M; M;QìB K°m iQK FB H¢B M!BX

æ°i M;°i- #!M; M;QìB K°m iQK ¢®B ;B¼M; ,

@ h? M?QM;- H°K M;QìB- T?°B #B i iB M i?Q€B5

"'i +?Êi K°i +¶ EB K v M?Q iW i?ìB pB M +´ t tQ ¢ ûT tm®M;X *?d i°QM; i?Q€M;
;B M K°m t M? M°v ` M p M; p¬ b® iB M; b-K MM; Q°M;- Kfi ¢'i tmM; [m M? GK+ h
bKi tm®M; b•m K°v i°QÊM;X

h` M M;QìB GK+ h? M?- w +?Q EB K æ¢Q ?Q °Q FB F?-M; M;WM; H v ¢°M;X w +?
i?"i K¢M?- +?d +€+? i?•M i? GK+ h? M? +?WM; K°i i'+- K„i i? v b„T bY F?-M; +?

@ PM;X XX

J°i iB M; FB K M;•K p M; H M iW i` M M;QìB GK+ h? M?- i?-M [m M; K°m iQK i°„M
EB K æ¢Q- #°v ` K°i i-M; T?ÁM; M;U tmM; [m M? GK+ h? M?X

G9+ M°v K†+ +?Q w +?Q EB K æ¢Q mv i°`M i?B M ?¢ FB ¢ ûT iÈB KS+ M°Q- i?•M
pšM M M?B M #'i ¢°M;- +?d +! ¢B m €M? b€M; +O M! /-M /-M Kì ¢BX

@ æ•v H° T?€T i„+ ;b p°v\

"!M; M;QìB K°m iQK FB #'i +?Êi [m€i H M i?'i i? M?X

@ S?€T i„+ S?QM; G¬BX

@ E?-M; ¢9M;- #°M +?'i +O T?€T i„+ S?QM; G¬B M°v ¢½ +! #B M ?! - T?€T i„+ M
pÁM; h?B M æ¢QX "B M b®X X- ¢•v H° #B M b®X XX 5

h`QM; ;B¼M; M!B +O #!M; M;QìB K°m iQK #'i +?Êi /•M; H M b€i w F?-M +MM;X

@ S?KiX XX

*€+? ¢! F?-M; t - `®i +K+ >°M G•K G M; F?-M; +?°m M´B mv €T H M iÈB- T?mM `
iS+ ?-M K X

@ L;°B bÊ +€B ;b p°v\

:Bì T?9i M°v- imv `^M; i?-M [m M; T?€T i„+ i` M M;QìB GK+ h? M? /-M /-M °K ¢¢
?„M H¢B #bM? ioM? p¬ +MM;X

@ h bÊ +€B ;b Q- M;QÆB pšM +?Q +! iQ +€+? #B i ¢QÊ+5

"!M; M;QìB K°m iQK bÆM; ;B¼M; [m€i- ¢²M; i?ìB FB K +?d ¢B K ` - H,M; F?-M; M

@ S?°+?X XX

h`QM; M?€v K„i- T?€T i„+ i` M M;QìB GK+ h? M? h M M€i- iQ°M i?•M ;B®M; M?Q #
p T?Q b mX

EB K *®i iQ°M i?•M GK+ h? M? H9+ M°v pÐ M€i p¬ b®- M?QM; K°M? tQÆM; HÈM M
M?¼M +?mB ` iW /QÈB / i?°i- M¶B ¢ m F°+? HB i bQ ` +ÁM ?ÆM +° H9+ ¢°i T?
>m®M; +?B H9+ M°v w +?Q EB K h?-M pšM ¢ M; ¢ ûT- /M H° h¬M; bQ EB K S?€+
i?-M- ¢WM; M!B H° GK+ h? M? H9+ M°v ¢ M; p'i p° +?°m ¢KM;X

@ L; "B bÊ #` M; QÌB F?€+ pQÊi [m 5
GK+ h? M? T?mM ` K°i M; KK K€m S K`m iQK i`„M; - H¢B M; ~M; ¸•m H M,
@ L; "B bÊ #` M; QÌB F?€+ pQÊi [m - ¸WM; +?®B- M; "B ¸ M; ¸B M; QÊ+ H¢B #ªM i•K
@ aÊ #` M; QÌB F?€+ pQÊi [m Q\
"!M; M; QÌB K`m iQK i?b i?"Q,
@ h H` EB K h?–MX EB K h?–M æ¢B M?•M /mv M?'i- +?ŠM; F?€+ i?–M HBM?X
L;B iÈB ¸•v- w +?Q EB K æ¢Q H9+ M½v ¸½ v m ¸B- ;BÌ T?9i M`v H¢B #MM; H MX
i?B M ?¢ T?ªB `mM bÊ F?B M`v- H9+ M`v i`QM; w +?Q EB K æ¢Q +ÁM ~M +?S F?
EB K æ¢Q M`v pW /•M; H MX EB K +®i tQÆM; +?•M GK+ h? M? H"TiS+ pÐ M€iX
@ S?`+?X XX
GK+ h? M? [m] ;®B tm®M;- F?B M +?Q Kti ¸'i HãK tm®M; K°i +€B ?® +?WM; ? B
J€m iQÆB i`QM; KB M; +?ªv ` ²M; °+- M?QM; i?•M ?bM? GK+ h? M? pšM p[M; p`M
@ GK+ æ¢B + 5
> B K„i L?QÊ+ h?Ov H° p i? HQÆM;- i` M M; QÌB M`M; H¢B /•M; H M K°i i–M; i?
¸²M; i?ÌB T?€Ti„+ h?B M æ¢Q i` M M; QÌB M`M; +kM; /•M; H MX
@ S?€Ti„+ h?B M æ¢Q Q\ "iM; M; QÌB K`m iQK +QÌB F?~v,
@ L m /Q GQM; >Q`M; ¸Q+? i?•M i?B i`B M- i +?d H` K°i T?–M M; mv M HU+ T?•
L?QM; +?d #^M; p`Q K°i EB K GBM? M?Q M?Ä M?Q M; QÆB +kM; /€K ¸°M; i?O +MM
+kM; F?–M; +! ; M H`K M?Q p`vX
*kM; F?–M; i?'v #iM; M; QÌB K`m iQK +! ¸°M; i€+ ;b- M?QM; T?€Ti€+ h?B M æ¢Q
pÐ M€i +?d i`QM; M?€v K„i- M; v +ª i?•M ?bM? M`M; +kM; i`Î M M ?QªQX
@ L?QÊ+ h?Ov5
•M? K„i GK+ h? M? H° ` ? B ¸B K K`m ¸Ä b~K- H9+ M`v ?„M +ªK i?'v KbM? v m Èi
¸®B Kti pÈB h–M; bQ EB K S?€+?– ?„M +kM; +! HÁM; iBM- #^M; p`Q i?U+ HU+ +O
+kM; +?Q +?„+ +! i? ;B[KbM? H¢B ¸QÊ+X
L?QM; b m F?B iB M p`Q J M >Q M; EB K J° M`v- i`QÊ+ iB M; †TEBK h?–M J°+-
;B B ¸dM? T?QM; >mv M „M; >ªB GQM; h?9- M?[M; M?•M p`i M`v ?„M F?–M; i?
K°i MÆB F€ [m€B M?Q MÆB M`v- ?„M H¢B /ŠM tm'i` T?•M i?•M +O EB K h?–MX J
+?d #^M; p`Q w +?Q EB K æ¢Q #€imv i i?B M ?¢ ¸½ ¸ ûT ?„M ;–M M?Q M; ¸i i?Î- i
i`ª ¸ÁMX æ•v H` i?U+ HU+ +O EB K h?–M b Q\ *?d +–M K°i MB KX p¢M FB K T?ª
@ s2K ` ?–K M v M; QÆB F?–M; Km®M #m–M; i? +?Q +?9M; i \
GK+ h? M? M?bM +?^K +?^K #iM; M; QÌB K`m iQK i`QÊ+ Kti- i?–M b„+ M; QÊ+ H¢B
@ J°i M; QÌB F?–M; i? M?"M `ª #ªM i•K KbM?– F?–M; M; Ì +kM; +! i? i?"M? iUm E
EB K h?–M ¸€M; +QÌB M?'i i`QM; +ª M, K p¢M M, K i`QÊ+ p`b mX
L;WM; K°i +?9iX GK+ h? M? M?Q M?È H¢B +?mv M ;b- ;B¼M; M;B +O ?„M i`Î M M
@ EB K h?–M ¸¢B HK+X XX EB K h?–M ¸¢B HK+X X- H'v i?2Q i M +O M; QÆB- i
¸¢B HK+ M`v- ?! ` M; `v M; `v /•M; ?QÆM; +mM; T?KM; +?Q K°i M; QÌB M?Q M; QÆ
F?€+ M;B i? M`QX GK+ h? M? i H` M; QÌB i?S M?'i F?BM? i?QÌM; M; QÆB5
ªª F?–M; ;B M +?'M ¸°M; X Gmv M h•K FB K T?€i` i? M? •K `mM `~v pM pM- M?Q
i`QÊ+ M; QÌB GK+ h? M?X >„M +! i? i?'v `i`ä `M; - i` M i?•M Gmv M h•K FB K /–
p iMSiX
•M? K„i GK+ h? M? H° p ? i bS+ –M ?Á - ?ŠM ¸Q i v T?ªB `€+? M€i` - pm®i p2 G

@ G½Q #^M; ?[m +?9M; i b®M; +?mM; pÈB M? m ç½ +| KQÌB M,K- M;QÆB +ÁM M ç| FB K HB M- ç| i?S iQ +?d +| K°i MY - +?Q M M H9+ 'v M;QÆB +?d H° K°i i? M ç½ KQÌB M,K i`-B [m - M;QÆB ç½ i`Î i?`M? i?-M FB K +`T "¢+? GBM?- M?QM; +` K†i pÈB EB K :Bª- i?"K +?Q F?-M; T?ªB H° h-M; bQ EB K S?€+?- K° H° EB K h?- +O EB K h?-M ç¢B HK+5 G½Q #^M; ?[m- M;QÆB +| bÊ F?-M;\

@PM;X XX

.QÌM; M?Q #` HÌB +O GK+ h? M? H°K +?Q t9+ ç°M;- iQ°M i?•M Gmv M h•K FB K K°m i`„M; b€M; +?|BX G9+ M°v F?Q S?QM; J M; iQ€i` /QÌM; M?Q K M? K-M; p- h? M? p` L?QÊ+ h?Ov p`Q i`QM;X J° GK+ h? M? +| i? +ªK M?"M çQÊ+ `i`ä`°M;- K) iW Gmv M h•K FB K i°mv M p`Q i`QM; ç-m ?„MX

@ *?B M5

E?-M; #B i iW ç•m iÈB- K°i ;B¼M; M|B i`QM; i` Q H¢M? HMM; p M; H M i`QM; HÁ

@ *?B M Q\

GK+ h? M? i?b i?"Q M?„+ H¢B- ? B K„i p®M ç-v ?mv i [m M; K°m p`M; iQK iQ€i` + w M°v i?-M; bm®i F?-M; i`Î M;¢B +?9i M°Q- ç²M; i?ÌB i`QM; HÁM; GK+ h? M? M? •K /QÆM; M?` F?Q- i? M°Q H° •K /QÆM;\

o- *U+ K° h?€B *U+X h?€B *U+ ç°M; bBM? ` /QÆM;- /QÆM; +U+ i`Î M M ioM?- io p ç°M;X

J°i ç°M; K°i ioM? ?' i`Ê +?Q M? mX S?•M +?B •K /QÆM;X GQÐM; L;?B +MM; H°T \*?Q M M .`+? +| h?€B *U+- bBM? ` GQÐM; L;?BX •K /QÆM; ;B Q +ªK- ?| bBM? #B M ?| p- +MM;X

æ°M; ioM? H° +Æ- •K /QÆM; H° Kšm- •K F?-M; `ÌB /QÆM;- /QÆM; F?-M; `ÌB •K- i?-M HBM?- i•K ioM? i?•M +?QM?- F?Q T?€+? p°M ?°M?- ç|M; KÎ ?Q i?"i- i`QM; /QÆM;- +| M?m +| +QÆM;- +QÆM; M?m ;²K çO- i?QM; i?" iU M?B M5 " +ªM? ;BÊ +QÆM; M?m- i?S ? B T?•M •K /QÆM;- i?S # T?•M i?B M M?•M5 æ¢Q +QÆM; M F?-M; i? ç•K i?OM;5

@ *?B M5

Zm€i H M K°i iB M;- +?B M w #®+ + Q- iW i` M M;QÌB GK+ h? M? /•M; H M EB K v ?ªB ;-M M?Q pÐ M€i +O ?„M- H9+ M°v çQÊ+ K°i +¶ EB K v F?-M; ? i`Î M;¢B M; GK+ h? M?- H9+ M°v M;Q¢B i`W +?B M w T?€i M bBM? iW- F?-M; +ÁM ;b F?€+X

@ E?Q i? +O HQ°B b•m #¼- F?-M; #B i iB M i?Q€B- F?| i?"M? ç¢B ç¢Q5

"|M; M;QÌB K°m iQK ?W H¢M? K°i iB M;- FB K +?d i v TªB H°T iS+ +?"K`½B ç tm F?-M; ? +| EB K v ? v FB K [m M;- +?d H°` K°i +¶ w +?Q #€i mv i i?B M ?¢- /mv +?Q M°v /QÌM; M?Q +ÁM +| +ªF?Q i? +O ç'i i`ÌB5

.QÌM; M?Q +ª ç'i i`ÌB ç M; ç ûT tm®M;- mv M;?B K K M? K-M; +m²M +m°M F?B M K°m t M? i?ŠK /QÈB +?•M GK+ h? M? F?-M; M;WM; bKT tm®M;X \*?d i`QM; i?Q€M K°v i`QÊM;X

@PM;X XX

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+X Gmv M h•K FB K +?"K`½B /•M; H M HÆ HYM;- KkB FB i` M çdM? ç-m GK+ h? M?X

@PM;X XX

L; v b m ç|- F?-M; M;Ì Gmv M h•K FB K i?2Q ?mv i "€+? >°B +?mB p`Q i?•M i? ?,

@ L?•M EB K >ÊT L?'i5

"!M; M; QÌB K"m iQK F m H M i? 'i i? M?,
 @ E?¬M; M; !M; QÆB p" i? M? FB K M"v +! KS+ ç° ,M w çç i iÈB +ªM? ;BÈB M"v5
 S?€+? +?Q`^M; L?•M EB K >ÊT L?'i +?d H" FB K ?ÊT +MM; M; QÌB- i?"i` iBM? i
 L?'i +?QM? H" M; QÌB FB K iQÆM; i?¬M; - M; QÌB FB K +MM; M; U5 EB K iS+ H" M
 ? B K" K°i5ªM? ;BÈB i®B + Q- +?QM? H" /mM; ?ÊT5
 L; WM; K°i +?9i- #!M; M; QÌB K"m iQK HçB M!B,
 @ _'i M?B m h¬M; bQ EB K S?€+?- i?"K +?Q M?B m EB K h¬M F?¬M; i? H"K çQÉ
 H" /Q +ªM? ;BÈB im pB +O ?¼ F?¬M; çO- K" H" w +?Q F?¬M; çO FB M +QÌM; X v
 M v- iQM? i`QM; iQ" M #®M ;BÈB- M; QÆB +! i? K°i KbM? çªK çQÆM; K°i K†i5 L?Q
 M; QÆB TªB /WM; HçB Î ç•v5
 .Si HÌB- FB K +?d ç M; M; QM; i` +O #!M; M; QÌB K"m iQK HçB H, M; F?¬M; çB K t
 h`EB HçB GK+ h? M? iW b m F?B Gmv M h•K FB K +?bK p"Q i?•M i? X EB K +®i p
 iS+ i`"M M; "T K°i i-M; F?Q S?QM; J M; K"m i`„M; çK+- M; mv M /`+? i?B M ç` iB i
 J" iQ" M i?•M GK+ h? M? ç²M; i?ÌB i`Î M M #B MªQX a m K°i H-M ?¬ ?'T- K°i i? M
 +€+? +`tQ + Q +?WM; K°i i`QÊM; K"m i`„M; çK+ ?B M ` ;B[F?¬M; i`mM; X
 h? M? i?¬M FB K M"v F?€+ pÈB GK+ h? M? i?B i`B M >! h?•M h?"M? EB K H9+ M
 p"Q i?"M? K°i i? pÈB +ª ç'i i`ÌB- •K i? M? S?QM; G¬B +m²M +m°M M' p M; i`QM;
 @ o9iX XX
 JkB FB K K9 K v- +?"K`½B tQ v i`ÁM ;B[F?¬M; i`mM; X h?2Q KkB FB K tQ v i`Á
 T?€T i„+ K"m iQK i`„M; M; QM; iK T?Q i`QÊ+X *?d i`QM; i?Q€M; +?®+- K°i +ÆM
 iQK i`„M; `°M; +?WM; K°i i`QÊM; M; QM; F i HçBX \*ÆM i`®i tQ€v M"v p¬ +MM; M
 M?Q +! M?B m çB K b€M; +?ÊT ç°M; - Î; B[+ÁM ~M +?S K°i +?9i i?¬M [m M; K"m
 *ÆM i`®i tQ€v M"v /QÌM; M?Q i`"M M; "T HU+ tQ€v p¬ i" M- i`QM; M?€v K„i M; QM;
 ?Á i?"M? K°i i? H" T iS+ #B M K'i F?¬M; i?'v M[- i? v p"Q ç! H" K°i +¶ F?Q i?
 `^M; +¶ F?Q i? M"v F?¬M; KçM?c i? M?QM; h?B M #B M pçM ?! - F?¬M; ;B M i`C
 FûQ ç M M¶B i`Î M MªQ ?! X

d8dX *?QÆM; Rky, *[æçQ J"m s M?

@ EB K h?€M? ? h?Ov

hWM; +¶ HU+ ççQ F€ [m€B bBM? ` X w +?Q p" F?Q i? i?B M ç` ;B€M; H•K FB iU
 ;B[H®+ tQ€v- #` ç" T pĐ i M i" M?X

@ "®TX XX

*MM; H9+ ç!- +ÆM i`®i tQ€v K"m iQK i`„M; +kM; pĐ ` X

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- i?•M ?bM? GK+ h? M? HçB tm'i ?B M- T?mM ` K°i M; KK
 pW çQÊ+ +?[h` H" M? HçB pĐ pKM- H9+ M"v ;¬M M?Q K¶B K°i EB K +®i ç m /"
 h? M? +! EB K i? "ç+? GBM?- ;BÌ T?9i M"v ç½ F?! HÁM; çSM; p[M; X

@ æçB .B M h K h?"T GK+ EB K5

"!M; M; QÌB K"m iQK F?¬M; ç°M; i?O M[- M?QM; ;B¼M; M!B H° p FBM? M; ç+ iW
 G" T iS+ M?Q M?È HçB +?mv M ;bX XX

@ *?ŠM; i`€+? çQÊ+- M; QÆB H" +QM +?€m +O GK+ EB K- #B i çQÊ+ æçB .B M
 +?mv M #bM? i?QÌM; X *?d +! çB m i?"i F?¬M; M; !M; QÆB ç½ H" M? M; ° iÈB i?S+
 çQÊ+X L; ?2 ç²M`^M; æçB .B M h K h?"T GK+ EB K +! mv i? H v ç°M; h?ÌB E?¬M;
 h`W GK+ EB K`ç- F?¬M; B +! i? H½M? M; ° çQÊ+ KQÌB i€K +?B m b mX E?¬M; M
 ?B M ` M; QÆB- iB T çQÊ+ K°i +?d +O i- +?Q /M H" EB K æ çdM? T?QM; iB T +?

L;QÆB ;BÄB H„K- M m ?¬K M v F?¬M; +? iX 2 ``M; +?d i`QM; pÁM; p`B i?€M; H`-
*| çB m M;QÆB F?¬M; +ÁM +Æ ?°B M`v M[5

EB K +?d pQÆM ` HçB iW i` M F?¬M; 'M tm®M;X *?d i`QM; i?Q€M; +?®+X GK+
#` ;B K +¬K- F?¬M; T?ªB H` E?¬M; :B M +¬K +®- K` #` ;B K +¬K #îB K°i +¶ w +?Q
.QÈB w +?Q M`v- çWM; M|B H` ?B M ;Bì ?„M ç½ i`¼M; i?QÆM;- +?Q /M +ÁM M;mv
i? M`Q ;B½v /U i`€M? i?Q€iX EB K +?d pW i?m HçB- M; v b m ç|X GK+ h? M? I
#|M; M;QìB K`m iQKX

@ GK+ æçB + 5

L?QÊ+ h?Ov FBM? ?¬ i?'i i? M?- i?•M i? pW ç°M;- M`Q M;ì i`QM; M?€v K„i ç½
/MM; FB K +?d €T +?ûX

h`QM; T?9i +?®+- iQ`M i?•M L?QÊ+ h?Ov i€M HQçM- FB K i?S+ K`m t M? M?ç i H
+?“K `½B i M #B MX

@ L?QÊ+ h?OvX XX

h` M Kti GK+ h? M? F?¬M; +ÁM +| i? /mv i`b p i`'M ioM? M[- FB K [m M; ?mM
i`QM; €M? K„i #„M ` - M?QM; #` i`'M €T M;QM; i` ;B[?Q F?¬M;X

@ E?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM?5

"|M; M;QìB K`m iQK ?W HçM? K°i iB M;- M; v b m ç| - FB K [m M; +?B m p`Q K„i G
K`m p`M; iQK H"TiS+ ?B M ` - i`QÊ+ K„i GK+ h? M? +?d +ÁM H` K°i K½M? i®B ç2

L?bM p Kti ?mM; /[+O GK+ h? M?- #|M; M;QìB K`m iQK +QìB HçM?- H"TiS+ pQ
?„M,

@ G9+ i`QÊ+ F?¬M; H'v çQÊ+ æçB .B M h K h?“T GK+ EB K- ?B M ;Bì H'v i` M M
+kM; F?¬M; i? M|B ;bX

h? M?QM; M; v p`Q H9+ FB K +?d +O #|M; M;QìB K`m iQK b„T bY +?çK p`Q JB I
i? M? ?QªM? iB m FB K K`m i`„M; b€M; ?B M ` îJB i•K GK+ h? M?- ç²M; i?ìB +Á

*?[æçQ K`m t M? v M H†M; #•v H•m M v- ;Bì T?9i M`v pW tm'i ?B M- H"TiS+ T?
+?|B K„iX •M? b€M; t M? M`v #„M ` K°i Hm²M; bS+ KçM? K M? K¬M; +m²M +m°M
FB K +?d +O #|M; M;QìB K`m iQK i`QÊ+ KtiX

@ S?`+?X XX

E?¬M; ;B M bKT ç´ K`m i`„M; ?B M ` - #|M; M;QìB K`m iQK H"TiS+ #` ç€M? p,M; `

@ G` M;QÆB- [mª M?B M H` M;QÆB5

"|M; M;QìB K`m iQK /WM; HçB- ;QÆM; Kti iW ç¬m iÈB ;Bì p®M pšM +?2 H'T H¬M

æ•v H` K°i i`mM; MB M +| /mM; KçQ #bM? i?QìM;- i?•M F?Q€+ FB K #`Q K`m iQK
hW ? B # M i|+ K B #m¬M; tm®M; ? B H¼M i|+ #ç+ iÈB M;U+- +ª M;QìB çSM; ç| /C
F?¬M; ;B M tmM; [m M?X L?bM } ;B®M; M?Q K°i T?QÆM; i`ìB ç'i- +?Q /M H` F?¬M
w +?Q F?¬M; i? M`Q M; ,M M´B T?€i i€M ` - F?B M +?Q M;QìB i FBM? bÊX

J` î i`QÊ+ M;QìB GK+ h? M?- +?[æçQ K`m t M? FB ç½ i`¬B ` - iQ€i` €M? b€M;
;B M bKT ç´ F?m +? i€M ` F?¬M; ;b +| i? t•K T?çK Kªv K v- M?QM; +kM; F?¬M; H

:Bì T?9i M`v- GK+ h? M? /QìM; M?Q H•K p`Q K°i i? ;BÈB ?¶M ç°MX hW b m F?B -
?„M ç½ +?“K `½B M;½ tm®M; Kti ç'i #^M; HBM? i?ç+?X

@ PM;X XX

*MM; H9+ ç| - K°i i? M? iB m FB K K`m t M? M;¼+ +kM; iW HÁM; #`M i v TªB GK
;B[F?¬M; i`mM;X

@ .B T o¬ h•K5

"|M; M; QÌB K"m iQK i`-K ; B¼M; M|BX

@ æ9M; p"v5

EB K [m M; K"m t M? M; ¼+ +?Êi H|2- i?•M ?bM? +O .B T o¬ h•K +kM; M; QM; ?B

@ h`"M +?B M Î>Q E?¬M; EB K +®+ pÈB K M[ ç½ F?B M +?Q H½Q #` i?QÆM; F?
T?K+X 2 `^M; +kM; F?¬M; +-M i?ÌB ;B M /"B M?Q p"vX EB K h?€M?- +?Q /M K'i
h?€M? M?Q i`QÊ+X

@ E?¬M; b B5

h` €Q .B T o¬ h•K imM; # v H'i T?'i- K€B i|+ K"m t M? M; ¼+ tã tm®M; ? B p B- ç¬
b€M; K"m t M? M; ¼+- €M? K„i /QÌM; M?Q tmv M T?€ +ª ?Q F?¬M; ,

@ L m i Î+¢M? ?„M [m€ H•m- b) H`K +?Q ?½M bBM? ` , H¢B@ >B M i¢B ?½M ç½
i?ÌB ;B M H`+? H½K K°i KbM?X æ¢Q EB K S?€+?- +?Q iWM; +| B , p"Q M; QÌBF?
/U p"Q +?QM? KbM?X

.B T o¬ h•K M; WM; K°i +?9i- b m ç| ?W H¢M?

@ *?d +| çB m i i?"i F?¬M; M; Ì- ç½ [m M?B m M, K M?Q p"v- +"M; M; "v M; QÆB +"
i v pÈB K°i i M iB m #'BX

@ hB m #®B Q\

"|M; M; QÌB K"m iQK H„+ H„+ ç-m,

@ h` M M; QÌB ?„M- i ç½ i?'v çQÊ+ FB K F?Q h?ÌB E?¬M; #„i ç-m ?bM? i?"M?X L
HK+ +| # ç¢B FB K F?Q i®B + Q- M?QM; H¢B F?¬M; #B i FB K F?Q i®B + Q /mv M
J` +| i? H½M? M; ° FB K F?Q S?QM; G¬B iÈB KS+ ç° Mªv bBM? ` F?Q h?ÌB E?¬M
M; Q¢B i`W GK+ EB K- ?„M +?QM? H` M; QÌB i?S ? BX

@ .M H` M?Q p"v i?b ç½ b Q\ .B T o¬ h•K H¢B +QÌB +QÌB,

@ s2K` H9+ i`QÊ+ i M|B F?¬M; b B # Q M?B m M, K i?€M; i`ÌB [m ç½ H`K +?Q +?
b9iX EB K v +O M; QÆB ç½ #B M +?'i- +?Q /M H` w +?Q EB K æ¢Q +kM; p"vX L; Q
iQ`M ç¢B HK+X pb p"v ç½ i`-K K - ?B M i¢B M; QÆB +?d H` K°i F bÊ ?½B F v m ?

@ L|B #"v5

"|M; M; QÌB K"m iQK [m€i HÈM- +?d i`QM; i?Q€M; +?®+- iQ`M F?¬M; ;B M +?'M ç°
ç´ b€M; i`„M; ?B M `X w +?Q FBM? F?OM; ç ûT F?¬M; ;B M- ;B| H®+ HBM? F?Q
iÈB +?¶ F?¬M; ;B M bKT ç´X

@ a Q ?ª- i? M [m€ ?| ;B"M `²B Q\ >¬K M v ç½ iÈB +?¶ +O EB K h?€M? ? h?Ov
?mM; ? v b Q\

.B T o¬ h•K +QÌB iQ- b m ç| tQ v M; QÌB p T?Q +?[æ¢Q K"m t M? ç M; HÆ HYM;
i?B H ,

@ o½M #¬B .B T o¬ h•K- i? K FB M æ¢Q GBM?5

@ PM; X XX

J°i H`M €M? b€M; t M? ?mv MªQ i`"M iÈB- +?[æ¢Q K"m t M? FB /-M /-M #B M
#° /¢M; +O K°i i?B m MB MX L; QÌB M`v K`v FB K K„i b QX €M? K„i M?Q Km®M M
p¬i"MX h`QM; ç¬B K„i M`v imv F?¬M; +| +?9i ibM? M; QÌB- M?QM; >¢Q L?B M *?O
F?¬M; FûK >¢Q L?B M *?QM? E?Q +O ç¢B çB M # M +¢M? Kªv K v M`QX

@ æ°+ *¬i? K FB M æ¢Q GBM?5

G9+ M`v i`mM; MB M €Q iQK +kM; F? F?QK M; QÌB i?B H pÈB i?B m MB M M`vX

•M? K„i i?B m MB M M?bM i?Q€M; [m i`mM; MB M €Q iQK- ;B¼M; v #bM? i?ªM p-
+?9i i•K iQ- M?QM; +kM; `ä`M; H°` w F?¬M; +?Q T?€T i`€B M; ?`+?,

@ *?Q i?“M? EB K h?€M? - M; QÆB F?¬M; i? ç°M; i?O5

:QÆM; K†i .B T o¬ h•K H”T iS+ H° p p mB KWM; - H¢B F?QK M; QÌB M|B pÈB i?B m

@ .B T o¬ h•K ç i¢ æ¢Q GBM?5

æ¢Q GBM? i?ªM M?B M M?bM H½Q- F?¬M; M|B HÌB M”Q- b m ç| ?| i?“M? +?[æ¢
h•K +O GK+ h? M?X L?bM b M; i`mM; MB M €Q iQK- b„+ K†i v +kM; i`„M; # +?-
M?[M; ;bX

@ a Q ?ª- M; QÆB +ÁM +?Q +?“m #m¬M; i v\

.B T o¬ h•K HÆ ç½M; M?bM i?Q€M; [m ç¢B çB M K”m t M? +¢M? ç|X

•M? K„i i`mM; MB M €Q iQK +?mv M ç°M; - /WM; i` M ç¢B çB M K”m t M? K°i +?9i-
H”T iS+ #B M K’iM; v i¢B +?¶X

.B T o¬ h•K F?) i? M /”B tQ v M; QÌB M?bM i?Q€M; [m GK+ h? M?- b m ç| H¢B [m
t M? i`QÈ+ K„i

@ LQÈ+ i?’K M?m-M K¼B p”i- çB m i?B M + Q +ªM?’i; B®M; M?Q MQÈ+ p”vX XX B
H¢B ;†T #” Î MÆB M”vX XX

@ LM; -X X

h`QM; M?€v K„i- iW ç¢B çB M K”m t M? i`QÈ+ K†iX >¢Q L?B M *?QM? E?Q iBM?
F i H¢B- +?“K`½B ?| i?“M? K°i #|M; M; QÌB tBM? ç T imv i i`-MX æ•v H` K°i M[
iBM? F?B i- ;B®M; M?Q M; ¼+ i?¢+? iBM? i?m-M M?’i i` M çÌB- F?¬M; +?9i i€ p i

æ¬B K”v M”M; +QM; p9i M?Q i`,M; HQÐB HB K- i` M ç¬B K¬B ?²M; M?¢i H” +?B +
ç¬B K„i K”m i`„M; M?¢i H°` p ç m #m²M i?“i b•mX v ç m i?QÆM; iQ€i` F?B M
>”M G•K G M; +ÁM ç M; ?¬M K TªB M?Ä H H,M /”BX J” .B T o¬ h•K +kM; i?Q€M
i?Q€i F?ÄBªM? ?QÌM;X

@ EB K h?€M? ? h?Ov- .B T o¬ h€K +| H 5

.B T o¬ h•K H¢B H M iB M;X

:BÌT?9i M”v- €M? K„i M[iY KÈB M?bM b M; .B T o¬ h•K,

@ L,K p¢M M,K F?¬M; ;†T- S?QM; h?¬M pšM ;B[çQÈ+ T?QM; i?€B M?Q tQ X

:B¼M; M[iY M?Q iB M; MQÈ+ +?ªv `|+`€+? iBM? F?B i M?’i i` M i? ;B M M”v- F
i? M? H`+? i Q M?½ M?Q imv i`ÆB i` M M9B- p /`m /`M; mv M; ?B K H¢B K M? K¬
i`’M €TX

@ h?Ov h?¬M F?2M [m€ HÌBX .B T K¶ iU i? M F?¬M; /€K M?“MX L m i?“i bU +ÁM
K¶ ç½ F?¬M; H•K p”Q ?Q”M +ªM? M?Q ?B M i¢BX

L[iY +QÌB #bM? i?ªM- F?B M +?Q iQ”M #° F?¬M; ;B M / Q ç°M; +ª H MX >¢Q L?B
çB M K”m t M? +?mv M ç°M; M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m- K M? K¬M; +m²M +m°MX

@ S?QM; i?€B +O S?QM; h?•M i`QÈ+ FB - M; QÌB çÌB ç m #B i`äX hmv`^M; S?QM
HBM? i`QM; i?B M ?¢- M?QM; M?[M; +?mv M ¬M; H”K +kM; çQÌM; ?Q”M; F?Q F?€
+kM; b F?¬M; +| EB K h?¬M ç¢B HK+ v M´M M?Q ?B M i¢B

.B T o¬ h•K +QÌB M?¢i,

@ æ| ç½ H” +?mv M M,K p¢M M,K i`QÈ+- M,K p¢M M,K ç½ [m - +?mv M i`QÈ+ FB X

@ S?QM; h?¬M i?“i bU [m M çQÈ+ b Q\

æ¬B K„i M[iY M?Q i'K ;QÆM; b€M; +?B m bQB HB + K„i M?bM .B T o¬ h•K K°i +€E
M;?o i`QM; HÁM; H½QX

@ Zm MX XX .B T K¶ ç½ [m M î i`QM; HÁM;X

@ Zm M î i`QM; HÁM;\

h?¬M b„+ iÄ` bYM; b®i M[iY H”T iS+ idM? M;°,

@ Zmª M?B M S?QM; h?¬M ¬M; pšM +?Q [m M- F?¬M; +€+? M¨Q [m M çQÊ+5

d83X *?QÆM; RkR, JÆ >² E?¬M; "B i

J†i .B T o¬ h•K F?¬M; +?9i #B M b„+ - M?QM; €M? K„i H½Q M?bM b M; GK+ h? M?

@ "îB pb F?¬M; [m M- +?Q M M i KÈB i?m i M ç² ç M¨v- M m F?¬M;- #^M; p¨Q iB

@ *?mv M M̃v M|B / ?ÆM H̃K- +?d +| K°i çQÌM; bBM? +Æ- iU M?B M b) F?¬M; / F?¬M; M|B iÈB p½M; bBM?X o½M; bBM?- 2`^M; +ÁM +| M¶B F?´ Hm•M ?²B- +?d H içB ` b QX "` æ°+ \*¬ €T +? - 2`^M; H½Q +kM; b®M; F?¬M; i?QªB K€BX

@ Zm, æ¬M; h•v Q\

.QÌM; M?Q M?È HçB +?mv M ;b- .B T o¬ h•K Mî K°i MK +QÌB ç¬v ~M w,

@ >B M içB /QÌM; M?Q Zm, æ¬M; h•v F?¬M; b®M; i?QªB K€B H„K- imv M?B M ?„M ?²BX

@ L¶B F?´ Hm•M ?²B Q\

L[iY ?ÆB FBM? M;ç+- HB + M?bM .B T o¬ h•K,

@ S?QM; h?¬M +?d M|B çM X

d8NX *?QÆM; Rkk, G°i s€+ Ui?QÊM;VX

@ Zmª i?"i MU+ +QÌBX

.B T o¬ h•K ?W HçM?,

@ Zm, æ¬M; h•v FB bÊ`^M; b®M; H•m ?ÆM +?9M; i - M,K pçM M,K i?QÊM; +´ - H½ h`QM; +ª ? B H¬M M,K pçM M,K i`QÊ+ b m- Hm¬M +| #|M; /€M; +O H½Q i`QM; ç|`^M; H½Q b) T?ªB +?`m M¶B F?´ Hm•M ?²B b Q\

@ S?QM; h?¬M +?d F?ûQ M|B çM - Zm, ;BÈB + B [mªM i`"i iU Hm•M ?²B- H" T ` Hm i? ;B M M̃v H̃K b Q +| +?mv M Hm•M ?²B\ aBM? iY Hm•M ?²B #`i [m€ +?d H̃ K°i - aBM? K` i?¬BX Zm, ;BÈB F?¬M; i? çB HçB- +?d +¬M L?•M æçQ F?¬M; #` /B i- Z M?B M +kM; F?¬M; T?ªB +?`m M¶B F?´ Hm•M ?²B- F?| K` +? i çQÊ+X h`W T?B H½ +® +?´T- 2`^M; ç M H9+ ç|- h?B M æçQ +kM; F?¬M; /mM; +?Q H½QX o`Q i?ÌB çB æ°+ *¬ #B i`ä- M?´i ç`M? b) F?¬M; ?`M? ç°M; i?B m bmv M;?oX

@ æ9M; p"v- imv `^M; æ°+ \*¬ F?¬M; b K- M?QM; H9+ M̃v ç M; H̃ i?ÌB HQçM- ?B M K` ;BªB [mv i- /M H̃ æ°+ *¬ +kM; `i F?| HU +?¼MX L m F?¬M; +`M i?"M- +?Q /M çQÌM; pçM FB T #`i T?K+X

@ S?QM; h?¬M M|B +?Q T?ªB- ?B M ;BÌ +?d +| i? çB #QÈ+ M`Q ? v #QÈ+ `vX

.Si HÌB- M[iY ;BÆ i v pšv K°i +€B- GK+ h? M? p®M ç M; M^K ?¬M K /QÈB ç`i H" T i p`Q i`QM; ççB çB M K`m t M?- Gmv M h•K EB K pĐ M€i +kM; çQÊ+ ?9i # v p`Q i`Q

@ æ iç h?Ov h?¬M ` i vX

.B T o¬ h•K H" T iS+ F?) M;?B M; KbM? i?B H X

h?Ov h?¬M HçB i`€M? b M; K°i # M- F?¬M; M?"M H +O H½QX

@ S?QM; h?¬M F?¬M; +¬M F?€+? bçQ- +?9M; i p®M H̃ #ªQ p p` iQÆM; i`Ê- +?9 H̃K çQÊ+X

.B T o¬ h•K ;"i ;"i ç¬m- F?¬M; M|B MY HÌB- H" T iS+ ?| i?"M? K°i i? M? iB m FB p`Q i`QM; ççB çB MX

h`QM; T?ÁM; MÆB K¬M; HmM; KÌ K`i K`m t M?- GK+ h? M? Kî #WM; ? B K„iX æ•v ? B K†i ç i?¬M; ;B| #^M; ç€ ç2M- M?[M; H̃M F?Q K`m t M? M; ¼+ M?Q i?U+ +?´i ç ` M;Q`BX

" M i`QM; M?`- +€B ç" T p`Q K„i GK+ h? M? i`QÈ+ iB M H̃ K°i +€B HÁ ` M K`m p`M + Q #^M; ç¬m M;QÌB- F?¬M; #B i çQÊ+ +? #^M; M;mv M HB m M`Q- iQ`M i?•M M| #|M; HQ€M; M?Q M; ¼+ HQm Hv iQ€i ` çO K`m b„+X GÁ M̃v çQÊ+ #`i FQM #®M T +Y HÁ `°M; +?WM; K°i i?QÈ+ +| ?bM? i`ÁM- HY çÄ ?²M; ç M; +?"T +?ÌM M?ªv K9

"^aM i?•M HÁ M"v H¢B F?¬M; ¢"v M„T- HY K"m ¢Ä bšK M; ^at M? F?¬M; M;WM; +? F?¬M; F?Q tmM; [m M? +Y HÁ +kM; #` ¢®i +?€v iÊB M¶B i`Î M M p†M p QX *| i? HY M"v `i + Q- /M H" [m†M; b„i F?¬M; i-K i?QÎM; - +?d i`QM; F?Q^aM? F?„+ +kM;

J" H9+ M"v +| K°i i? M? FBK HQ¢B /"B K"m p" M; ¢Ä ?bM? /€M; F€ /` ¢ M; HÆ H[M; H9+ M"v- `i M?B m H" M F?|B M? K"m t M? M; ¼+ F?¬M; M;WM; iW i? M? FBK HQ i?¬M; ;B| ? B # M M?" ¢€ ?9i` M; Q"BX

h? M? FBK HQ¢B ¢QÊ+ F T #ÎB K°i +?B + FbK K"m i`„M; M?Q M; ¼+ iQ€i` iWM; i` ? bÊ ?½B M?B i ¢°`i M|M; i`QM; HÁ p®M i?W bS+ H"K M|M; +? <sup>a</sup>v [m†M; b„i- i?"K HÁ` +€+? KbM? +?WM; K°i i'+X

h? M? >Ä hBM? EBK G¬\ >Ä L; ¼+ *?mv\ >"M L; ¼+ EB K\ GK+ h? M? i`ÊM K„i- ? M"Q iBM ¢QÊ+ M?[M; ;b ¢ M; /B M` i`QÊ+ K„iX

æ-m FB +O +€B FbK ¢QÊ+ M„K +?†i #ÎB K°i #"M i v +QÎM; i`€M; K"m +´ ¢<sup>2</sup>M; K" + H" K°i ?€M iY KbM? + Q ?ÆM # <sup>a</sup>v i?QÊ+X LY i?•M i` M +O ?€M iY ¢ i`-M- H°` K†i v pm¬M; pS+ +QÆM; M; ?`- K€B i|+ /"B ¢ tä `®B imM; i` M p B- #` HY M|M; i?•M H°` F?Q +?`i /kM; K½M? F?| i^a #^M; HÎBX

h v FB +O ?€M iY H" K°i +?B + #9 HÊM #^M; ¢-m M; QÎB +| K"m ¢Ä HY X "9 pm iB M; ;B| pM pM- 2`^M; +| i`¼M; HQÊM; +?WM; i`,K +•MX æ-m / T +O M| ¢"T`i /"B K"m p" M; ¢Ä FB - T?€i` iB M; FB- HQ¢B p +?¢K M? m F m H2M; F2M; X J" K FBK HQ¢B FB H"TiS+ i?m i v p - b Q F?B pmM; H M ¢ M ¢° + Q M?Q i`QÊ+ H¢B ; p"v F?¬M; M;WM; X h`QM; ¢°M; i€+ ¢"T M"v +| K°i iB i i'm F€ /`- M?`T ¢B m`ä`"M; ¢QÊ+ F?„+ ?¼ ;B®M; ? i M? m- F?„+ b•m p"Q HÁM; M; QÎBX

@ *? XX

GK+ h? M? bYM; b®i- H"TiS+ i?ÎM? K°i iB M; X >„M pW T?€i?B M` - H9+ M"v K KQÎB ? B im´B- #ÎB pb Î +¢M? HÁ K°i i?ÎB ;B M- ;QÆM; K†i ¢Ä YM; ¢½ QÊi ¢šK K +?•M +?Q iWM; F?®B i? M K"m iQK p"Q i`QM; KB M; HÁ- ? B i v ?Q¢i ¢°M; HB M iK ¢¬B i v #^M; tQÆM; i?`i M"v- KÆ ?² +| +?9i €M? iQK HQm +?mv MX

*| i? M; ?2 i?`v iB M; ;B| i?2Q +Y HÁ i?´B p"Q F?¬M; M;WM; K" M?[M; F?®B i? M ¢½ +| ?B m [m<sup>a</sup>`i M? M?X a m F?B i?¬M; ;B| - €M? HY i`QM; HÁ`ä`"M; #®+ K¢I T?•M MY M?" ¢€- H9+ M"v ¢½ +?2 FQM iQ" M #° M?" ¢€X L?B i ¢° +kM; i M; H M` M; ^at M? +?ÊT ¢°M; K°i +?9i- b m ¢| ?Q" M iQ" M #B M i?"M? K"m t M? M?¢i- M?B F?Q +kM; T?€i` iB M; M´ H®T #®TX

@ a Q H¢B i? M"v- `®i +m°+ ¢•v H" ¢•m\

•M? K„i GK+ h? M? ?ÆB M; •v` - M; v +<sup>a</sup> ¢°M; i€+ i?¬M; ;B| +kM; +?"K`½B /WM; +ÁM +?Q F`T T? <sup>a</sup>M SM; ;b- i? `½? 70Ð° M"v„MX

đ„M3F0i M´ By? M; € M87 p M; PÐ@

„Ð° T? ¬Ä€Ð€

@ L m M;QÆB F?¬M; çB- p"v +kM; F?¬M; +¬M çB M[5

h?¬M b„+ i?B m MB M i`Î M M ;B" M /[ +Q`B HçM?,

@ æQÊ+- ç•v H" [mv i ç`M? +O M;QÆB ?¬K M v- b m M"v ?@B ?"M- F?¬M; M M iÊ
F?¬M;;B9T M;QÆB K°i K^av K v M"Q5 L;QÆB +kM; ç½ #B i- H`B +O J æçQ i M`B
F?¬M; ? B- +?Q /M H" b B- +kM; T?ªB b B iÊB +MM;5

L; v b mm ç|- H¬B p•M i` M +?QM i¬M; K•v i M i€+- K°i ççQ €M? b€M; iQK H|2 H M
MB M ç½ #B M K'i M; v içB +?¶X

dekX *?QÆM; Rk8, :B[æçQ o" J

•M? K„i æçQ GBM? M?bM b M; GK+ h? M?- K" GK+ h? M? +kM; H†M; H) M?bM GK
> B €M? K„i ;†T M? m ;B[F?¬M; i`mM; F?¬M; H"K ;ÊM M M +?9i b|M; M"Q- +?d +
M´B H MX

@ h?B M æçQ >çQ L?B M- M;QÆB ç½ ?B m +?Q \

_ 'i H•m b m- `®i +m°+ æçQ GBM? H M iB M; ?ÄB- GK+ h? M? F?) +Q`B,

@ >| ` H" M?Q p"v- M?QM; i HçB T?€i ?B M ` - iW i`QÊ+ iÊB M v i pšM F?¬M; ?

@ E?¬M; ?B m b Q- M;QÆB F?¬M; ?B m ;b p"v\

æçQ GBM? + m K"v,

GK+ h? M? H†M; H) M?bM æçQ GBM? i`QÊ+ K†i,

@ G9+ ç¬m i #B i H" h?B M æçQ p¬ibM?- i?QÎM; i?B M T?ç i €+- *?QM? æçQ K M
pšM K°i KU+ im•M i?2Q- +kM; H" ççQ æçB L;½ K" bQ T?K ç½ /çvX L?QM; ?B M içB
+?mv M- i HçB #B i`^M; +?mv M i` M ç`B +kM; F?¬M; çÆM ;BªM M?Q i iQÎM; iQÊ
>Q" M;Q`B î i` M + Q FB +kM; +| i®i t'm HšM H°MX *?QM? æçQ i`QM; i? ;B M i?
+O +QM M;Q`B- +?d +¬M F?¬M; i? M pÈB HÁM;- +?QM? H" ?ÊT pÈB æçB L;½X h?
H" çQÊ+- H`B #bM? Hm" M M;Q`B ç`B Hm¬M #`i +¬M;- +| F M`B ;b M;?2 M'v- +| F
*¬M; ççQ içB HÁM; M;Q`B- +?d +¬m F?¬M; i? M pÈB HQÆM; i•KX

@ L;QÆB M`B M?Q p"v H" +| w ;b\

•M? K„i æçQ GBM? HçM? HMM;X

@ h?B M æçQ b€M; M;`B- J æçQ K`i K`- i`QM; ? B ççQ +| +?¶ +•M #^M;- +?d +| ç

h`QÊ+ K„i GK+ h? M? /Q`M; M?Q ?B M ` >çQ L?B M \*?QM? E?Q M;"T i`"M ççB çB
ç®B i?QçB F?B i`QÊ+- GK+ h? M? +ªK F?€B p¬ p"MX :B` T?9i M"v >çQ L?B M *?
F?¬M; +ÁM K M? K¬M; +m²M +m°M M?Q F?B i`QÊ+- K" F K +? p"Q i`QM;X L;Q`
M?QM; +kM; F?¬M; ?B m çQÊ+ K M? K®B # M i`QM;X

@ L;QÆB +| w ;b p"v- M;QÆB F?¬M; +ÁM Km®M i¬M i?`h?B M æçQ ? v b Q \

:B¼M; æçQ GBM? ç½ +| K°i +?9i p HçM? HMM;X

G9+ M"v- €M? K„i GK+ h? M? H° p F€ [m€B- M?bM æçQ GBM? i`QÊ+ K†i,

@ L;Q`B FB M`B F?¬M; b B- M;QÆB ç½ bBM? ` i?`i ibM? HK+ /K+- M;QÆB ç½ H•

GK+ h? M? M;WM; K°i +?9i- i? M /"B,

@ > i i?ªv +?mv M i` M i? ;B M M"v F?| HÁM; M`B `ä- i +?d Km®M ;B[H'v #ªM i•K
;B[? B ççQ- F?¬M; +¬m ççB +¬M; # Q i`MK pçM p"i- +kM; F?¬M; Km®M pb +?mv
+?Q +ªi?B M ?ç ççB HK+ TªB F?| tY- +?d +¬m +| i? #ªQ p +?Q i?"i i®iX h +?d
F H" M;Q`B ? v i?S ;b F?€+X

@ æQÊ+- çQÊ+ [mª M?B M M;QÆB `i F?€5

æ M H9+ M`v æ¢Q GBM? ç½ ?B m `ä i•K w +O GK+ h? M?- M?QM; i`QM; ;B•v H€i- F?B i`QÊ+,

@ h M?bM F?¬M; b B- M;QÆB ç½ #` T?€ ç¢Q i•K `²BX

@ æ¢Q i•K Q XX

GK+ h? M? H„+ H„+ ç-m,

@ h? M`Q H` ç¢Q i•K\ h +?d i?2Q #ªM i•K K` i?¬B- M m ç¢Q i•K F?¬M; ç9M; - iU +kM; F?¬M; #`B i`W ?Q`M iQ`M- +?d H` F?¬M; Km®M `M; #mº+ M[ - +?d Km®M i b K` i?¬BX

@ E?¬M; M|B +?mv M M`v M[ - +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; #B i i?•M H` M?•M iº+ - i h?B M æ¢QX *?Q /M M;QÆB F?¬M; #`B i`W ?Q`M iQ`M- F?¬M; i¬M i?ì h?B M æ L?•M [mª +O M; ?`+? i?B M- M;QÆB T?ªB ;€M? H'vX

L;?2 HìB æ¢Q GBM? pW M|B- i`QM; €M? K„i GK+ h? M? H”T iS+ #®+ H M i?¬M [n

@ S?€T i„+ K` i H½M? M;º ç½ i?Q€i ` M;Q`B h?B M æ¢Q- iQÆM; H B +kM; +?Q h?B M æ¢QX h` M çìB M`v [m€ M?B m i` M? +?T- p®M i F?¬M; Km®M M?9M; i v- #ªQ p - b m çì i bK +-m +ªM? ;BÈB +?Q + Q +O EB K æ¢QX

L;?2 GK+ h? M? M|B tQM; - æ¢Q GBM? i`-K M;•K Kºi H9+ H•mX G€i b m- æ¢Q GBM GK+ h? M? ,

@ æQÊ+- i +?Q M;QÆB Kºi +Æ ?ºBX *?ì iÈB F?B M;QÆB i?`v `ä i`i +ª K¼B +?mv æ¢Q +ì i? i? H M h?¬M; h?B M EB K L? B îEB K h?¬M bÆM i bK i - i b) î çì +?ì

h?¬M; h?B M EB K L? B- EB K h?¬M bÆM5 •M? K„i GK+ h? M? +Q `9i H¢B- M?QM HÄM;X

GK+ h? M? F?¬M; ç€T HìB- #îB p b ?„M #B i- ?¬K M v ç½ [mv i ç`M? M?Q p”v- ç½ H¢BX

Zm v ç-m H` #ì- F?¬M; +ì F?B M`Q H` KmºM- M?QM; M m F?¬M; i? [m v ç-m H¢B

@ >v p¼M; +?9M; i +ì M;`v ;†T H¢BX

*m®B +MM; æ¢Q GBM? HB + M?bM GK+ h? M? Kºi +€B- b m çì ?ì i?“M? Kºi H`M i¢B +?¶X ©Q +ªM? i`QÊ+ K„i GK+ h? M? H”T iS+ i M #B MX

æ•v H` Kºi ç¢B çB M K`m t M? `ºM; +?WM; i`,K i`QÊM; - # M i`QM; çB M i`®M; `¶M +ì çB m i` M #®M p€+? çB M tmM; [m M? çB m F?“+ p¬ b® ?mM; i?9X J¶B Kºi ?n T?“K- iK i”T i` M p€+? çB M M?Q p”v- iU M?B M bBM? ` Kºi +¶ ç¢B i? M;mv M; X

L?QM; ç¢B i? M`v F?¬M; +ì p ?mM; i`M ç†+ i`QM; +O ?mM; i?9- K` ? i bS+ ?B M çB ?mM; i€M? i` M M;QìB- +€B /mv M?`i +ÁM H¢B +?QM? H` F?Q J M >Q M; M²M;

h` M p€+? çB M +ì F?“+ p¬ b® ?mM; i?9- M?Q `²M; T?QÊM; - h? M? h9+ - h K h9+ EE h?B M s`- >mv M ok- "¢+? >´- XX #`i F HìB ç²M i`QÊ+ M v #¼M +?9M; ?mM; /[ i M`v i` M M;QìB +?9M; K M? K¬M; +m²M +mºM >¢Q L?B M *?QM? E?QX

:B[ç¢B çB M +ì #®M +€B FûM K`m t M; ç M; HÆ HYM; - #®M +?B + FûM M`v +ì HÈ # M i`QM;X \_ä `M; çì H` # M;QìB Kºi FB KX GK+ h? M? M;²B t T #^M; î;B[ - tm G M; i`QÊ+ FB ç½ #` ?¬M K - +MM; pÈB L?QÊ+ h?Ov #` EB K h?¬M ç€M? i M FE Gmv M h•K FB K p®M ç½ pĐ i M- +kM; Kºi KbM? +?B K Kºi +€B FûMX h` M +ª #® M`v- bS+ b®M; #WM; #WM; +m²M +mºM F?¬M; M;WM; +?mB p`Q # M i`QM;X E?Q i?2Q bS+ b®M; FB `ì i p`Q K` F?¬M; M;WM; i`î M M K¢M? K)X h?Ov +ì i? i?`K M i?B M ?¢5 aBM? F?Q ? h?Ov +ì M?[M; F?B- /M H` ? Jº+ +m²M +mºM bBM? +Æ +k

aS+ b®M; i` M #®M +€B FûM M; "v + "M; M²M; ç"K- i`QM; FûM- ? B K„i GK+ h? M? #
K"m iQK i`„M; i`QM; K„i #„M M? M? ` - # v i?ŠM; [m F?QªM; F?¬M; i`QÊ+ Kfi #„M
@ æ¢Q F?ª ç¢Q- T?B i?QÌM; ç¢Q5
E?¬M; ?B m pb b Q- i`QM; ç-m GK+ h? M? ?B M` K°i +•m M?Q p"v,
@ LM; XX
*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- K°i +¶ T?€T i„+ S?QM; G¬B p¬ #B M iW +?QM i-M; K•v; E
ç¢B çB M- +?B m H M M; QÌB GK+ h? M?X
S?€T i„+ M?"T i? ;•v` ç m çÈM`'i HÈM- F?¬M; FûK; b i`"M ç€M? pÈB EB K h?-
M"v EB K *®i i` M M; QÌB GK+ h? M? +?'M ç°M; - F?¬M; T?€ M€i M?Q i`QÊ+X
L?bM F„ # M i`QM; - GK+ h? M? T?€i ?B M` EB K *®i +O KbM?- F?Q S?QM; J M
F?¬M; #B i ç½ ?! i?"M? K"m i`„M; çK+ iW H9+ M"QX E?Q S?QM; J M; K"m i`„M; ç
i-M; KQÌB +O hY >Q" M; EB K h?•M EBM? ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB pB M K½MX
G9+ M"v GK+ h? M? +?d +ªK i?'v bS+ HU+ i`QM; M; QÌB KbM? M?B m iÈB M¶B /MM
M"v çO +?Q ?„M /ÌB MQM H" T #B M- K°i FB K +?ûK +ª bÆM ?"- F?¬M; + -M i®M +?
aS+ HU+ M?Q p"v XX GK+ h? M? +~M i?"M +ªK SM; XX M, K i`, K p¢M +•M5 :BÌ T?
M, K i`, K p¢M +•MX
aS+ HU+ M?Q p"v- çWM; M¶B GK+ h? M? F?¬M; T?ªB K½M; T?m- /M H" K½M; T?m
T?€ F?ûQ HûQX *?Q /M T?€T i„+ +O i K FB T EB K >Q" M; - GK+ h? M? +kM; iU iB
M"v- GK+ h? M? +kM; F?¬M; +?9 w H„K iÈB +?mv M M"v- K" +?9 w iÈB bU i? v ç'B
S?€T i„+ S?QM; G¬B +?B m p"Q i?•M i? - i?'K p"Q iWM; i' + / i?'i # M i`QM; - ?n
ç°M; X T?€T i„+ S?QM; G¬B K"m iQK i`„M; +?Q # Q ;BÌ i`Î M M`ä`"M; M?Q p"v- T
i" M i`QM; EB K *?OM; X
h`QM; F?¬M; ;B M EB K *?OM; p®M ç½ K'i çB T?€T i„+ ? *?Q h?B M- ;BÌ T?9i M
i`"M` i?-M [m M; K"m iQK i`„M; X " M +¢M? EB K >²M K"m iQK i`„M; G¬B h?-M +
M?Q +ªK SM; çQÊ+ +?mv M ;b- H" T iS+ +?mB p"Q i`QM; G¬B h?-M +?mvX
G¬B •K +m²M +m°M #MM; M' - i`QM; F?¬M; ;B M EB K *?OM; i?-M [m M; T?€T i„+
M; QM; F i H¢B i?"M? K°i +€B FûM HÈM +?WM; i`, K i`QÊM; X J" EB K >²M p®M +ÁM
M?"M` bU +! Kfi +O +€B FûM M"v- H" T iS+ # v pM K°i +€B +?mB p"Q i`QM; FûM
GK+ h? M? FBM? ?½B i`QM; HÁM; - M?QM; H" T iS+ T?€i ?B M` - ?„M pšM +ÁM +!
M?Q i`QÊ+ - i?"K +?Q +ÁM ?ÆM H9+ i`QÊ+X
J" i`QM; +MM; H9+ ç! - # M i`QM; h?-M çbM? i?S+ ?ªB- h?S+ EB K M; "M i`QÊM; K
J M; +?!B K„i- b•m i`QM; i?S+ ?ªB- #ªv çB K b€M; K"m i`„M; çK+ /B +?mv M` - b r
H Q tm®M; /QÊBX
h?'i T?€+?`mM; +?mv M5 h`QM; M?€v K„i- GK+ h? M? +?d +ªK i?'v i`QÊ+ K„i i®
M?Q H¼i p"Q i`QM; bQÆM; KM- F?¬M; iB K çQÊ+ T?QÆM; ?QÈM; X
a m p" B H-M ?¬ ?'T- GK+ h? M? KÈB +ªK i?•v iQ" M i?•M M? #'M; i?'i T?€+? ç½ t
iÈB F?¬M; ;B M E?Q >ªBX
E?¬M; +?9i /WM; H¢B- i?'i T?€+? M®B M? m i?"M? K°i çQÌM; - +?mB i?ŠM; p"Q i`Q
M? M? +?!M; +?mB p"Q i`QM; FûM FB X
@ PM; XX
h`QM; M?€v K„i- K°i iB M; FB K M; •K F?! iª #^M; HÌB iW +?B + FûM p M; H MX æ I
F?¬M; +ÁM HB M H¢+ pÈB EB K >²M p" i?'i T?€+? i`QM; FûM X L?QM; ç²M; i?ÌB- ?
M; "v FûM FB pÐ` - +?QM? H" M; "v M; QM; F i EB K S?€+?X

L?QM; M; v b m ç!- HQm [m M; K"m iQK +?ÈT ç°M; G¬B h?¬M +?mv p®M i¬K ioM?
*?OM;X

L! Km®M H"K ;b\

GK+ h? M? ;B"i KbM? FBM? ?½B- M?Q M?È H¢B +?mv M ;bX :-M M?Q i?2Q #ªM M
i`QM; FB K i?S+ i`"M ` K M? K¬M;- tm¬B /ÁM; +?ªv tm®M; æ M æB MX çQÊ+ G
i?S+ i`QM; M?€v K„i `!i p"Q G¬B h?¬M +?mvX L?QM; /QÌM; M?Q G¬B h?¬M +?mv
?i M;QÊ+ ??M i?S+ EB K >²M EBM? +O GK+ h? M? i`Î H¢BX

L; v b m ç!- G¬B h?¬M +?mv M M tm®M; -K -K i?2Q K°i çQÌM; çB F€ /`- i`QM; F?C
p"Q EB K *?OM;- p¬b® ç®K HY K"m iQK i`„M; p,M; ` imM; i!2- ?"Q [m M; K"m iQ
ç°M;X

*ªK M?"M çQÊ+ æ M æB M +?'M ç°M;- i•K i?¬M GK+ h? M? `mM; +?mv M K°i i`"M-
i? K [m M i•K iÈB- ç€M? ` #9 i?S ? BX

dejX *?QÆM; Rke, G¢B .MM; "9 Gmv M

E?¬M; ;B M H¢B +?'M ç°M;- iQ" M æ M æB M E?Q >ªB ;B®M; M?Q K°i +¶ ;B! H®+
GK+ h? M? `mM `~v ?ŠM H MX

@ E?¬M; M M HQ H„M;- ?½v /MM; iQ" M HU+ ç°i T?€5

G9+ M"v- K°i ;B¼M; M!B /`m /"M; i`QM; i` Q M?Q M;¼+ p M; H M i`QM; i?S+ ?ªB +
GK+ h? M? ;B"i KbM?- M?QM; M; v H"TiS+ HB M #m¬M; HÄM;X hmv `^M; +?d pW
ç½ #B i ç½ +! M;QÌB +Sm KbM?X L m [mª ç®B T?QÆM; +! HÁM; Km®M ?¢B ?„M- 2
+¬M i?W H9+ ?„M ç°i T?€ K" €K iQ€MX

L; v iS+ F?„+¬ GK+ h? M? çQ i•K +ªM? +O KbM? iB M p"Q +ªM? ;BÈB F?¬M; KBM
i`QM; G¬B h?¬M +?mvX :B! T?9i M"v- i`QM; HÁM; GK+ h? M? /QÌM; M?Q bBM? `

GY t M? +?€v #WM; #WM; i`QM; HÁ HY - M?[M; F?®B i? M K"m iQK iBM? i?m¬M
F?Q i`"M M;"T /QÌM; M?Q +kM; tm'i ?B M i`QM; i v ?„MX J" i?S çQÊ+ ` M H¬M M'
S?QM; G¬BX >B M i¢B G¬B h?¬M +?mv ç M; i?B i`B M ` æ¢B .B M h K h?"T GK+

æ¢B .B M h K h?"T GK+ +?mv H" #Q F„i`mv M i?W M?'i K¢+? çÆM i`mv M +O G
F?Q ?MM; K¢M? p¬F X "'i F H" iBM? Hmv M T?¬B FB K- ç`M? ?bM? ? v M;QM; H
b€M? F`TX G½M? M;° ç¢B /B M i K i?"T HK+ +?mv +"M; b•m- ?B m [mª i¢Q ` +"M
iW i`QM; KB M; EB K h?¬M- GK+ h? M? ç½ #B i çQÊ+ K°i +€B i M F?€+ +O æ¢B
æ¢B .B M h K h?"T GK+ EB K5

L?Q p"v- æ¢B .B M h K h?"T GK+ +?mv i`mv M i?W +O GK+ ;B ?„M- HB M [m M
S?QM; G¬B h?'i h?"T L?` h?S+¬ hY hB m S?QM; G¬B EB K- æ¢B .B M h K h?"T G
h?"T GK+ EB K5 *?Q iÈB #•v ;B!- GK+ h? M? +kM; F?¬M; i? T?•M #B i `ä`"M;-
+O i?S M"QX

G9+ M"v i•K i?¬M GK+ h? M? ç M; i"Ti`mM; p"Q [m„iQ+? +O G¬B h?¬M +?mvX :
ç€M? tm®M;- GK+ h? M? Hm¬M /U i?2Q +?mv T?€T +?d /šM- /WM; ç¬m #9 H¢B
+?QM? H" +?d /šM +O +?mv T?€T- /QÌM; M?Q M?È H¢B i`QÊ+ FB - i`QM; KÆ ??-
+! K°i bS+ K¢M? F?! ?B m ç M; /šM /„i G¬B h?¬M +?mv- çB i?2Q [m„iQ+? K" GK+ h
M´B- K9 iQi i`QM; æ M æB M E?Q >ªB +O GK+ h? M?X

>"Q [m M; K"m i`„M; çK+ iQ€i ` ;B®M; M?Q i?¢+? FB K i`QÊ+ FB X .QÌM; M?Q GK
p M; H M p¬b® iB M; M;QÌB- M?[M; M;QÌB M"v ç M; M^K T?O T?K+ i` M K†i ç'i- F
M?[M; ;bX L?QM; i? M? •K M"v /QÌM; M?Q tmv M [m p¬i" M i?ÌB F?¬M;- ç M H9+ i
ç½ i`Î M M K! ?² F?¬M; `äX

h`QM; F?¬M; ;B M æ M æB M- H9+ M`v iB M; b'K ç€M? MM; Q`M; F?¬M; M; ÈiX i
 /mM; M?"T ?Q`M iQ`M p`Q i`QM; æ¢B .B M h K h?"T GK+ +?mv- +kM; +?d +| i`QM;
 KÈB +| i? i?B i`B M ç-v çO æ¢B .B M h K h?"T GK+ +?mv K` F?¬M; +| +?9i i`ÎM;
 J` # M M; Q`B ?B M; BÌ- GK+ h? M? ç½ i?Y [m - #^M; p`Q +^M? ;BÈB p` bS+ +?`m
 i¢B- ?„M +?d +| i? i?B i`B M ` ? B KQÆB ? B i?S+ - ; -M ;B®M; M?Q hY hB m S?Q
 G9+ M`v- T?Q i` M EB K *?OM; /QÌM; M?Q +| K°i #`M i v p¬ ?bM? M„K H'v G¬B h
 [m M; - i?¬M [m M; K`m i`„M; çK+ F?| ?B m iQ€i` M?Q MQÈ+ +?^v- F?¬M; M; WM;
 S?QM; G¬BX
 G¬B h?¬M +?mv pmM; H M ç€M? tm®M; ç½ F?¬M; +ÁM +?9i F?Q iS+ F?ÄB HY M
 iB M; b'K- -K -K M?Q b|M; p¶ ;B[bQM; - F?B i?b `|+ `€+? M?Q MQÈ+ +?^v # M +
 M?Q ? i i?^v #B M ?| iU /Q i?2Q w MB K- p¬ b® i? M? •K F?€+ M? m ç²M; i?ÌB
 h? M?X
 *| iB M; +¬M i`MM; `^a`B+?¬ iB M; b|M; #B M `b`Q- +?Q ç M iB M; MQÈ+ +?^v i`
 +?Q ç M +m®B +MM; H` iB M; b|M; #B M M; "T i`ÌBX
 :B| i?`B b'K ;`Q- i`QM; ç| +ÁM T? HšM p¬ b® iB M; p M; F?€+ M? m- F?¬M; +€+?
 M?Q i`i +^i? M? •K i` M i? ;B M M`v H9+ M`v ç m #` G¬B h?¬M +?mv i?m p`Q i?2
 i`QM; EB K *?OM; X
 .QÌM; M?Q +^K M?"M çQÈ+ bU i? v ç`B +O GK+ h? M?- M; v iS+ F?„+ - iW iQ`M; F?
 iK T?€T i„+ S?QM; G¬B M?Q MQÈ+ +?^vX T?€T i„+ S?QM; G¬B M?Q MQÈ+ M`v /QÌ
 +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ ç½ tm'i ?B M i` M EB K *?OM; +O GK+ h? M?X
 G¬B h?¬M +?mv H,M; F?¬M; M M tm®M; - +?`i HÄM; K`m iQK i`„M; #` M M ûT p`Q
 ` #B M ?| ç M GK+ h? M? +kM; F?¬M; ?B m `äX hmv M?B M i`QÈ+ FB ç½ i`^B
 i•K i?¬M ?„M M; QM; iK- +`M i?"M +^K SM; # M i`QM; æ M æB MX
 >B M i¢B /QÌM; M?Q G¬B h?¬M +?mv ç M; çQÈ+ K°i bS+ K¢M? F?¬M; ?B m bY /K
 h?"T GK+ +?mv ;B i`mv M +O GK+ ;B ?„M- iB M ?`M? ` M Hmv M EB K *?OM; +O
 p`vX G9+ M`v i` M EB K \*?OM; ç½ /¬M /¬M iQ€i` F?Q S?QM; J M; K`m i`„M; X
 E?Q S?QM; J M; K`m i`„M; M`v `ä`M; H` F?Q S?QM; J M; ?MM; K¢M? +?d`B M; i
 KÈB +|X L?QM; F?Q S?QM; J M; M`v F?¬M; T?^B iW i` M FB K "¢+? GBM? +O ?„M
 H` /Q EB K \*?OM; bBM? ` - +?QM? H` F?Q S?QM; J M; ç†+ #B i +O `B M; EB K *
 J` bS+ K¢M? bY /KM; G¬B h?¬M +?mv- /QÈB bU +^K SM; +O GK+ h? M? +kM; ç½
 K`m i`„M; iW i`QM; G¬B h?¬M +?mv i`Q` - F?¬M; #B i i?m°+ ? bS+ K¢M? ? i?n
 M?•M ?B M i¢B ç M; i? Q i9M; G¬B h?¬M +?mvX G9+ M`v GK+ h? M? M?È H¢B- H
 EB K >²M Î i`M h`B m .QÆM; - /QÌM; M?Q +kM; +| bS+ K¢M? M?Q p`v iW i`QM; F
 H'v bU F?®M; +? ?²M i?S+ +O KbM?X J` bS+ K¢M? H9+ i`QÈ+ H` ç M iW i? M?
 H'v çQÈ+ # M i`QM; L; k >`M? EB K J°- ?B M M v ç½ #` +¶ [m M i`B #^M; ç²M; t M?
 æ•v H` i?ÌB çB K M M #bM? i•K iO M? F?Q- i•K +^M? GK+ h? M? +`M; i? K #bM? `M
 M?B m M, K F?B M +?Q i•K +^M? +O ?„M i`ÎM M p[M; M?Q #`M i?¢+?¬ `M M?Q M9
 GK+ h? M? i`T i`mM; iQ`M #° i•K i?¬M p`Q i`QM; [m„ iQ+? +O +?mv T?€T G¬B h
 i? M; ° iBM? i9v +O æ¢B .B M h K h?"T GK+ +?mvX *?d b m K°i H9+ - ?„M ç½ çQÈ
 ? B KQÆB # ç½ çQÈ+ +¬M; T?€X
 L?QM; K°i H9+ b m GK+ h? M? H¢B +^K i?'v p¬ +MM; i?'i p¼M; - ?„M ç½ F?¬M; +
 G¬B h?¬M +?mv M?Q i`QÈ+X a m F?B iÈB i?S+ ? B KQÆB #^v K†+ /M ?„M +® ;„M
 M`Q- [m„ iQ+? +O G¬B h?¬M +?mv pšM bBM? ` #B M ?| X hmv #B M ?| M`v F?¬M
 ?„M H¢B F?¬M; i? M`Q M„K #„i- çWM; M|B H` H½M? M; ° [m„ iQ+? +O M|X GK+
 i`QÈ+ K†i +O ?„M- +^M? ;BÈB F?¬M; çO- +?QM i?S+ b m +MM; +¬M T?^B +| +Æ /
 L?QM; H9+ M`v i` M i?•M i? GK+ h? M? +?"K`½B ?B M ` K°i i¬M; i?¬M [m M; K`
 M`v p¬ +MM; F€ /`X

æ²M; i? ÌB K°i + ¶ F?Q S?QM; J M; HBM? ?Qç i b„ + #ûM- #€ ççQ p¬ +MM; - F?¬M; ?
i? GK+ h? M?X L?QM; M| pšM F?¬M; F?m +? i€M K° H'v GK+ h? M? H°K i`mM; i•K
pÁM; b|M; ; ÊM F?¬M; ; B MX

E?¬M; b B- +?QM? H° b|M; ; ÊM F?¬M; ; B MX L?QM; b|M; ; ÊM F?¬M; ; B M M°v F?€
; ÊM F?¬M; ; B M / /°M; #` F?®M; +? - +kM; ~M +?S M?`T çB m`B M; +O M|BX L?
; B M ç M; F?m +? i€M tmM; [m M? GK+ h? M? iU M?Q bBM? ` p¬ b® ?Q p, M- i
i`QÊ+X

E?¬M; #B i ç½ [m # Q H•m- #'i +?Êi iW i` M M; QÌB GK+ h? M?- iB M; FB K M; •K
#„ i ç-m- iB M; FB K M; •K M°v FûQ /°B M?Q iÆ- +?ŠM; F?€+ KQ T?MM i`B M KB M
+?d i`QM; i?Q€M; +?®+ - M| ç½ #B M i?°M? KQ iQ M†M; ?ç i- +kM; M; -K K M; i?2
p` iB M; ; B| tQ€v #çQ M; QÊ+X a|M; ; ÊM F?¬M; ; B M tmM; [m M? #„ i ç-m +?mv M
tmM; [m M? M| #` # Q T?O K°i HÈT pÄ FûM K°m t M? i?ŠK- iU M?Q iªM; ç€ +SM; `
#` i'M +¬M; i? M°Q +kM; #| #m° + b|M; ; ÊM F?¬M; ; B M FB i?°i +?†i # M i`QM; X

æ M +m®B +MM; - iB M; FB K M; •K FB ; B®M; M?Q ?| i?°M? b|M; #B M p¬ +MM; ;
hB M; FB K M; •K p¬ +MM; ?| i?°M? K°i +ÆM b|M; •K ?bM? FB K- ç•K i?ŠM; p`Q
; BÌ- iB M; FB K M; •K /WM; HçB- GK+ h? M? [m M b€i i?°i F„- # M i`QM; æ M æB
*?OM; S?QM; G¬B ç½ çQÊ+ Hmv M +?d +ÁM /°B # i`+X

E?¬M; b B- +?QM? H° /°B # i`+5 h?2Q GK+ h? M? i?°v- i? M? EB K *?OM; /°B #
FB K imv i i? pW KÈB` HÁ- F?Q S?QM; J M; K°m i`„M; +?mv M ç°M; M?Q MQÊ+
*®i H9+ M°v ç½ çç i KQÌB i-M; pB M K½M +kM; +ªK M?°M çQÊ+ bU HBM? ?Qç i b„ +
o`Q H9+ GK+ h? M? M; ?o`^M; G¬B h?¬M +?mv b) M; WM; HçB- T?€T i„+ S?QM; G¬
MQÊ+ +?ªv- +?mB p`Q ?mv i`€+? >°B +O GK+ h? M?- b m ç| +?mB p`Q i`QM; EB

h`QM; F?QªM? F?„+ T?€T i„+ S?QM; G¬B iB M p`Q- EB K *?OM; p®M K°m iQK i`„M
+?|B K„iX J` i` M G¬B h?¬M +?mv HçB +| iWM; ççQ FB K H¬B K°m iQK ç2M tm'i`
[m M? G¬B h?¬M +?mvX L; v b m ç| - iQ°M i?•M G¬B h?¬M +?mv H°T iS+ ?| i?°M?

@ •K XX

æ-m #9 M M tm®M; - +ªK ; B€+ ç m çÈM /QÌM; M?Q i?°m i°M ?²M T?€+? i`QM; M?
i?•M- H¬B [m M; K°m iQK ç2M i` M EB K \*?OM; H M i`°MX

h` M K†i GK+ h? M? F?¬M; M; WM; im¬M` K² ?¬B K`M- +m®B +MM; ?| i?°M? M?Q
/ÁM; X h`QM; +MM; H9+ ç| - GK+ h? M? T?€i ?B M` ?²M i?S+ KbM? ç½ K'i çB HB M
Km®M i` tûi #B M ?| +O EB K *?OM; +kM; F?¬M; +| F?ª M, M; X hU M?B M ? i i
*?OM; - ?„M +kM; F?¬M; i? +ªK SM; çQÊ+ - /M H° EB K >²M ? v i?°i T?€+?X

æ M F?B FB T H¬B K°m iQK ç2M K°i H-M M[i`Î p G¬B h?¬M +?mv- imv`^M; +?d i
M?QM; i` M M; QÌB GK+ h? M? +kM; ç½ i`°M` K°i HÈT #ÊM M?Æ K°m iQK ç2MX
F?¬M; M?Ì G¬B h?¬M +?mv` M Hmv M- 2`^M; GK+ h? M? T?ªB +?Ì iÈB F?B hY >Q
ç°i T?€ b m- KÈB +| i? #°B i`W` M; Q°B i?•M i? X oÈB +°T ç° EB K i? ?„M ?B M;
+?•m M; ¼+ i?ç+? - i?ªB` M?B m #ÊM M?Æ M?Q p°v- [mª i?°i F?¬M; i? iQÎM; iQÊ

L; v b m ç| - G¬B h?¬M +?mv +?mB i`Î p`Q EB K *?OM; - HB M ? ; B[?²M i?S+ p`
M M`ä`°M; - F?¬M; bmv M; ?o M?B m- ?²M i?S+ GK+ h? M? H°T iS+ M; QM; iK +?b

•M? K„i GK+ h? M? bYM; bÌ- ; BÌ T?9i M°v # M i`QM; F?¬M; ; B M EB K *?OM; +kM;
pÈB # M ç-mX *?d +| çB m ; B[F?¬M; ; B M M°v ç½ +| i? K K°i +€B FûM HÈM M?
pÈB H9+ M½v- H9+ M°v ç½ ?bM? i?°M? M?Q K°i [mª i`SM; HÈMX æ²M; i?ÌB i` M i?
[m M; T?€T i„+ M²M; ç°K HQm +?mv M- K°i i-M; w +?Q EB K æçQ K°m iQK M?ç i +

de9X *?QÆM; Rkd, EB K æ ædM? S?QM; Ui?QÊM;VX

hmv `^M; w +?Q EB K æ¢Q K`m iQK M?¢i M`v F?¬M; iQ€i` €M? b€M; +?|B K„i M?
M| bBM? ` +kM; F?B M #ªM i?•M GK+ h? M? i?'v i€M; ¢ÎK FBM? ?²MX

L?bM [mªi`SM; K`m iQK i`QÊ+ K†i- +ªK M?“M ¢QÊ+ bBM? +Æ i`QM; ¢| K M? K¬M;
i`QM; ¢| ¢ M; i? B M;?ûM EB K M? +O ?„MX

EB K :Bª #QÊ+ p`Q EB K S?€+?- i?'i T?€+? M;QM; EB K S?€+?- EB K S?€+? ?ÊT
+MK tB M; tQ+?- i?“M? iUm EB K M?X EB K M? +?QM? H` #ªM M;mv M EB K æ¢
bQ +ªM? ;BÈB EB K S?€+?X :BÌ T?9i M`v EB K *?OM; ?| EB K M?- +?d +¬M EB K
i?•M i? i M M€i- +kM; +| i? i€B bBM? i`QM; i?ÌB ;B M M;„MX

oª H¢B b m F?B ¢¢i iÈB +ªM? ;BÈB EB K S?€+?- H”T iS+ ¢°i T?€ ;¬M; +MK tB M; t

+O Kbm? b Q\

GK+ h? M? +?d KÈB ?ÆB M;QM; i?–M- ç½ +^aK ;B€+ çQÊ+ EB K M? +O KQM? M; i„+ ? i bS+ iBM? i?m–M +ÁM +| K°i bS+ K¢M? KÈB bBM? ` X aS+ K¢M? M˘v KÈB ç– K¢M?– M?QM; GK+ h? M? M;QM; i?–M +<sup>a</sup>K SM; K°i H9+ KÈB T?€i?B M` - bS+ K¢ bS+ ç ûT+O i?B M ç` - #<sup>a</sup>M i?•M M| ç½ ?bM? i?“M? K°i K<sup>a</sup>M? i?B M ç` M?ÄX æ

GK+ h? M? M?bM æ M æB M Kbm? +?,K +?9- Î ç| +| K°i çB K b€M; K˘m iQK i`„M;- i?˘v M;mv M F?Q i?B M ç` M²M; ç”K Î ç|X GoM? pU+5 *?QM? H˘ GoM? oU+ i?m°+

æQÊ+ i K ?²M i?˘i T?€+? +?®M; çÐ- EB K M? M;QM; F i i¢B æ M æB MX J˘i K ? pÈB EB K *?OM; ?| i?“M? EB K M?X L|B +€+? F?€+- iW M v p b m- i`W T?B GK Hm•M ?²B- #^M; F?–M; b) F?–M; +ÁM M?bM i?˘v i K ?²M i?˘i T?€+? +O GK+ h? M

h`QM; ç¢B çB M K˘m t M?- GK+ h? M? ç°i M;°i KÎ #WM; ? B K„i- F?ûT +?d i?“M? i`QÊ+X

@ PM; XX

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- F?–M; ;B M i`QÊ+ K†i M Si` K°i F?2 ?Î K˘m iQK i`„M;- F K„i- # Q T?O GK+ h? M? p˘Q i`QM;X

æ•v H˘ K°i HoM? pU+ K˘m iQK i`„M; + Q +?QM p¢M +?QM M;˘M +?QM i`,K +?QM H +| h?B M G–B ;B,M; ;B,M;- h?B M S?QM; ;˘Q i?ûi- /QÈB ç˘i H˘ bQÆM; KM K˘m i`„M M˘v +?QM? H˘ F?Q S?QM; G–BX

æ²M; i?ÌB +ÁM +| K°i Hm²M; bS+ K¢M? p– ?bM? ?mv M ^aQ i?•K b•m i`˘M M;˘T i`Q

GU+ GoM? oU+5

GU+ GoM? oU+ iU ?bM? i?“M? hB m h? :BÈB5

æSM; i?ŠM; i`QM; K<sup>a</sup>M; F?–M; ;B M M˘v- ;–M M?Q +?d +–M F?) ç°M; w MB K- F?Q H˘T iS+ i<sup>a</sup>M` tmM; [m M?X

" M i`QM; h?–M æbM? i?S+ ?<sup>a</sup>B- K°i i? M? h?S+ EB K + Q # M;˘M i`QÊM; i?“i HÈ i?•M FB K K˘m i`„M; b€M; i`˘M ç–v i?–M MB K p– +MM; M;QM; i?“iX

h?–M MB K +O h–M; bQ EB K S?€+? K M; ` bQ b€M? pÈB ?²M i?S+- M m M|B ?² >²M H˘ M;QÌB +–K FB K- p˘v i?–M MB K +O +^aM? ;BÈB EB K S?€+? +?QM? H˘ L çQÊ+ HBM? iQM? p– +MM;X GBM? iQM? M˘v F?B M +?Q i?–M MB K iWM; ;BÌ iWM bU ?mv M ^aQ +O EB K >²M EBM?- ç M H9+ M˘v- b m F?B GK+ h? M? ç˘v HmB F? KÈB #B i i?–M MB K +O Kbm? ?B M i¢B K¢M? iÈB KS+ M˘QX "®M M;˘M /†K5

JÎ` iQ˘M #° i?–M MB K- F?–M; M;Ì`°M; iÌB #®M M;˘M /†KX J˘ GoM? oU+ +?`m <sup>a</sup>M imv`^M; +?d KÈB pW M;QM; F i- M?QM; ç½`°M; +?WM; #®M M;˘M /†K X L m bQ # i M EB K h–M G,M; æ` i¢Q i?“M?- imv`^M; KS+ ç°M;QM; Hmv M GoM? oU+ + F`T # i M EB K h–M ˘v- M?QM; +kM; F?–M; FûK # Q M?B mX

J˘ H9+ M˘v GoM? oU+ pW KÈB bBM? ` ç M; i,M; H M +m<sup>2</sup>M +m°M F?–M; M;WM; # M˘v ?MM; K¢M? p– +MM;- HU+ GoM? oU+ /Q T?€T i„+ S?QM; G–B bBM? ` - bS+ + K¢M? ?ÆM T?€T i„+ ? +?Q h?B MX :B[GoM? oU+ M˘v- ;–M M?Q +^aK i?˘v F?–M; + *| i? M|B M m K°i i M h–M; bQ EB K æ i?–M; i?QÌM; `ÆB p˘Q i`QM; GoM? oU+ +O GoM? oU+ +O v +kM; b) F?–M; i`B i`B M` çQÊ+ # Q M?B mX

˘i F H˘ h–M; bQ h?B M æ¢Q ? v h–M; bQ L?•M æ¢Q- HU+ GoM? oU+ ç mT?^aB /U iU ?bM? i?“M? hB m h? :BÈB- M?QM; i`QÊ+ F?B +?Q i`Î i?“M? EB K h?€M?- pšM GU+ GoM? oU+ +kM; H˘ /Q T?€T i„+ h?B M æ¢Q M;QM; F iX

:–M M?Q F?–M; +–M bmv M;?o- GK+ h? M? ;BÆ i v pšv ?Ì K°i +€B- ?mv i K¢+? i` G9+ M˘v M?bM H M +?QM i–M; K•v- GK+ h? M? +<sup>a</sup>K i?˘v Kbm? +| çQÊ+ HU+ F?®M; i`QÊ+ K†iX

æ•v H" GoM? oU+ i?m°+ S?QM; G¬B- ;¬M M?Q i`QM; K¶B M;ä M;€+? +O GoM? o
+m²M+m°M- h?B M S?QM; ;"Q i?ûiX L?Q M?Ê H¢B +?mv M ;b- GK+ h? M? pmM;
K°i +€BX

" M M;Q" B GoM? oU+- K°i +¶ T?€Ti„+ ? h?´ K M? K¬M; ;B€M; tm®M;X :¬M M?Q +
KªM; ¸¢B ¸` K"m p" M; FûQ /" B ?bM? i?"M?X "'i +?Êi GK+ h? M? `|i F?Q S?QM; G
?| i?"M? K"m iQK i`„M; pÊB i®+ ¸° FBM? M;QÌBX

æ²M; i?ÌB- GK+ h? M? i?Q€M; ¸°M; MB K- M;mv M /`+? i?B M ¸` +ÁM i?W i`QM
;B[GoM? oU+ M"v-i M` i?"M? M;mv M /`+? i?B M ¸` K"m i`„M; ¸K+X L?Ì +| M;
h? M? pW `|i p"Q- M;mv M F?Q i?B M ¸` +O iQ" M GoM? oU+ H"TiS+ i`Î M M²I
` pšM FûK "¢+? GBM? EB K \*®+ H9+ i`QÊ+- M?QM; +kM; F?¬M; FûK # Q M?B m)
#„i ¸¬m F?ÎB ¸°M; M;mv M F?Q i?B M ¸` # M i`QM; pšM F?¬M; M;WM; i,M; H MX

æ•v H" K°i i`QM; M?[M; mv M,M; K" hB m h? :BÈB GoM? oU+ +| ¸QÊ+- +?d +¬M
M;mv M F?Q i?B M ¸` # M i`QM; GoM? oU+ iQ+? Hkv F?¬M; M;WM; +kM; ¸½ ¸O +
+O KbM? XX GK+ h? M? +ªK SM; K°i H9+ XX EB K æ ¸dM? T?QM;5

E?¬M; M;Ì H¢B F?¬M; T?ªB H" EB K æ iB m i?B M p`- GK+ h? M? bYM; b®i i`QM
KbM? pÊB +'T EB K æ ¸½ ¸¢i iÈB ¸dM? T?QM; `²B b Q\

L?QM; M; v H"TiS+ - GK+ h? M? M?È iÈB •K .QÆM; h" M h?Q- +MM; pÈB [mv i ¸
KbM? i`QM; i?ÌB ;B M [m - i? M;° ¸QÊ+ #ªM i•K- H¢B i? K iWM; ;B Q i?O [m K°i F
EB K S?€+?- i?"K +?Q +ª EB K h?¬MX hmv `^M; K°i FB K 'v ?„M ¸ m #` i`¼M; i?Q
i?m ?Q¢+? HÈM M?'i +?QM? H" w +?Q EB K æ¢Q M^K i`QM; +ªM? ;BÈB + Q ?ÆMX
H"TiS+ #bM? ioM? H¢BX

>B M i¢B- ¸½ ¸B p"Q +ªM? ;BÈB EB K S?€+?X S?QM; G¬B [mv i i¬M KQÌB- i?"K
b m ¸|X GK+ h? M? ¸½ +| ¸QÊ+ K°i T?QÆM; ?QÈM; `ä`"M;X

J` ¸®B pÈB bS+ K¢M? /Q h¬M; bQ EB K S?€+? M„K ;B[- GK+ h? M? +kM; M;° ` F?

*'T EB K æ +?QM? H" GoM? oU+ pW KÈB ?bM? i?"M?- H'v GoM? oU+ H"K i?O ¸
M?•MX G9+ M"v h¬M; bQ EB K S?€+? +| ¸QÊ+ FB K [m M; T?€Ti„+X a mF ?B ¸¢
T?ªB i?Y K M; GoM? oU+ /mM; M?"T p"Q i`QM; FB K [m M;X L m i?"M? iUm FB K
K¶B +?B m i?S+ +O h¬M; bQ EB K S?€+? iU M?B M tm'i` HU+ i`'M €T GoM? o
F?¬M; ;b FB M +® K" F?¬M; T?€ M´B- +?Q /M H" F?¬M; ;B M HQ¢M HQm +kM; +| i

hW M v p b m- Km®M iB M p"Q +'T EB K h¬M- +?d +¬M H½M? M;° i? +O i?B M
/mM; M?"T p"Q EB K æ¢Q- GoM? oU+X æ M H9+ M"v- •ð%• K ix„U• 'v

L; v b m ç|- Gmv M h•K EB K #„i ç-m +?B K p`Q ?mv i "€+? >°B +O GK+ h? M?
EB K ?Q`M iQ`M +?bK p`Q i?•M i? - i` M M;Q`B GK+ h? M? H`T iS+ M´B H M K°i i
i`„M; çK+- M;mv M F?Q i?B M ç` # M i`QM; GoM? oU+ iB m ? Q iÈB KS+ FBM? M
ç²M; i?`B tªv` #B M ?| - +?d b m K°i H-M ?- ?'T- K°i i? M? i?-M FB K K`m i`„M;
+?WM; K°i i`QÊM; ?B M` ;B[F?¬M; i`mM;X h?-M EB K M`v pW tm'i ?B M- iU
ç` - •K i? M? S?QM; G¬B +m²M +m°M p M; ` M F?„T F?¬M; i`mM;X

@ L?•M EB K >ÊT L?'i5

>`M G•K G M; FBM? ?¬ i?'i i? M?- +ªM? iQÊM; M?Q p`v M`M; ;¬M M?Q +?Q iWM
L?'i +O GK+ h? M? M`M; ç½ iWM; #B i ç M- M?QM; ;B`T?9i M`v ç½ F?€+ i`QÊ+ F
+O GK+ h? M? H-M M`v ç½ çB` M;Q`B ?B m #B i +O M`M;X *ÁM L?QÊ+ h?Ov
GK+ h? M? L?•M EB K >ÊT L?'i #^M; €M? K„i p¬ +MM; p mB bQÊM;X

de3X *?QÆM; RjR, h`ªK GQM; U?¢VX

h`QM; i`B ç'i M?Q +?d +ÁM H¢B i? M? h?-M EB K M`v- T?Q i` M i?•M FB K i?m-M
H`K HQÐB- h?B M G¬B H`K +?m¬B- S?QM; G¬B H`K i?•M FB K- w +?Q EB K æ¢Q
i? M? FB K M?Q i`T i`mM; +ª ç¢B i? +O i`B ç'i- F?B M æ°M; >Q E?¬M; :B M +?m
+?Q F?¬M; ;B M HQ¢M HQm i®B ç2M +kM; F?¬M; i? i`Î M;¢BX >Q F?¬M; +?mM;
F?¬M; ;B M HQ¢M HQm /o M?B M çªQ HQm H¢B- i?"K +?Q pW bBM? ` HB M v M

h`QM; HÁM; H-M ç-m iB M bBM? ` /U +ªK F?¬M; i®i- >mv M ",M; >ªB GQM; h?9
i? iB T çQÊ+ K°i FB K M`v- M?Q p`v M| i€K +?QM T?-M KQ`B H` M;½ tm®M; i¢B ç

L; M;

GQM; F?~m iQ HÈM KÎ` - #¢+? b„+ HBM? +-m HÈM ?ÆM KQ`B /†K iS+ F?„+ #` €T
HBM? [m M; M;QM; ç¼M; M?Q i?U+ +?'i- F?¬M; ;B M +?mM; [m M? bKT ç´- M²M; ç
ç²M; i?`B- iW KB i•K >mv M ",M; >ªB GQM; h?9- K°i pB M h?9 æ M HÈM p`B i`QÊ
i`QM; FB HBM? +-mX

óE?¬M; i®i- M| Km®M HB m K¢M;5ô >`M G•K G M; FBM? ?¬ K°i iB M;X

L; v b m ç|- KkB h?-M EB K +?"K `½B ç•K` - i`QM; T?9i +?®+- iWM; pÁM; F?¬M
H½M; ?QÊM; iÈB ? B # M i€M çBX

*MM; H9+ ç|- HBM? +-m Î i`QM; KB M; >mv M ",M; >ªB GQM; h?9 +kM; ç²M; i?`B
h? M? M?•M FB K ?ÊT M?'i +?"K +?¢T- HBM? +-m >mv M ",M; >ªB GQM; h?9 T?m
tû`€+? K°i KªM? F?¬M; ;B M HQ¢M HQm- +MM; i? M? h?-M EB K p +?¢KX J°i # M
H°- K°i T?QÆM; ?MM; ?"m- HBM? HU+ K M? K¬M;X

P M? HQM; HQM;

h`QM; T?9i +?®+- +ª ?Q F?¬M; K`v i`,K /†K F?¬M; M;WM; p M; H M iB M; H¬B K
KBM? M?Q Km®M tû`€+? +ª F?¬M; ;B M- p¬ b® F?2 M Si iW i`QM; ?Q F?¬M; KÎ`
T? - i`QM; T?9i +?®+ M;mv M #ªM K`m H K p¢M M,K F?¬M; ç¬B- M?QM; K`Î /QÊ
+O æ°M; >Q E?¬M; :B M ?| i?"M? #°i K`MX

E?¬M; ;B M +?'M ç°M; M?Q i`B ç'i Km®M bKT ç´- ? B M;Q`B >`M G•K G M; +?d -
[m M? ;B®M; M?Q çªQ H°M- i? ;BÈB i`QÊ+ K†i +?'M ç°M;- +?d +| K°i T?QÆM; Hc
M;Q`B ?B M ?| ` - ç2K +€+ M`M; #ªQ ?° # M i`QM;X

ó>„M i?"i H` EB K S?€+?\ô >`M G•K G M; i?b i?"Q K°i +•m- i?-M b„+ F?¬M; i? iB
#Èi, ó*ÁM H` EB K æ çdM? T?QM;X ô

hU ?² M;?o iÈB +€B ;b- >`M G•K G M; i?-K M;?o i`QM; HÁM;- FB F?¬M; T?ªB M|
T?-M h?B M æ` +?B i? - HB M H` +€B i? FB K ;Bª- #QÊ+ p`Q EB K h¬MX

L;•K

L; v iϕB H9+ >¨M G•K G M; +ÁM ç M; bmv M; ?o- K°i iB M; FB K M; •K FBM? i?B M
w +?Q EB K æϕQ H, M; i?B M- T?B M æ°M; >Q E?¬M; :B M i`QÊ+ K†i ç°i M?B M /•
FB K K¨m iQK i`„M; + Q +?WM; M, K M; ?bM i`QÊM; - HϕB ?QÊM; iÊB >mv M ", M; >ª

L; M;

J°i iB M; HQM; M; •K i? HQÆM; p M; H M- ?¨M F?Q i¨¨M M; "T ?Q F?¬M; - HBM? ?m
+?®+ im¬M i¨¨Q i?¨¨M? b¬M; X

>Qm

J°i çϕQ FB K [m M; #„M i`Î p - `ÆB tm®M; i`QÊ+ K†i ? B M[ iY- HϕB ?B M ?| ` i?
Gmv M h•K EB K HQÊM [m M? ? B pÁM; - H¬M M[i`Î HϕB b m HQM; GK+ h? M?X
a„+ K†i +| +?9i i€B M?Êi- M?QM; ;BÌ T?9i M¨v +?B M w i` M M; QÌB GK+ h? M? F?
HϕB +¨M; +QÌM; i?`M?X h v TªB pQÆM ` - K°i pB M h?9 æ M HÈM +?WM; M„K i
?B M ` X h?9 æ M +| K¨m i`„M; - iWM; Hm²M; iBM? K M; H|2 ` - ?¨M F?Q FBM? M; C
iQ ? B K„iX

«M;

Í i` M i v GK+ h? M? # Q T?O K°i i¬M; pU+ +?B HU+ K¨m iQK i`„M; - K†+ +?Q h?9
T?€T i?Q€i Hv GK+ h? M? F?¬M; +? X

Í i`QM; æ°M; >Q E?¬M; :B M +€+? ç| p¨B +?K+ /†K- K°i ç¬m HQM; i?B iQ HÈM T?
ç¬m- K°i p i K€m FûQ /¨B ç M i¨M HQM; poX

:BÌ T?9i M¨v >mv M ", M; >ªB GQM; h?9 ç½ F?¬M; +ÁM mvi? /[iÊM i`QÊ+ ç| - i` M
F?QX

GK+ h? M? +9B ç¬m M?bM h?9 æ M i`QM; i v- Î i`mM; i•K h?9 æ M +| K°i ?QªM?
i`„M; /m ç°M; - ç¬B F?B HϕB M; Y ç¬m ?QÊM; iÊB GK+ h? M? M° M; •KX

óGQM; M?5ô >¨M G•K G M; ?¬M?Ä K°i iB M; - ? B K„i b€M; H M- M?bM h?9 æ M Î
óæ•v +?QM? H¨ #€i; B B h?9 æ M 5 hmv `^M; pW `²B ? Q i´M K°i +?9i- M?QM; K
+? ` HBM? ç M çdM? +'T5ô

L; M;

hU ?²M; ?2 çQÊ+ HÌB M|B +O >¨M G•K G M; - ;BÌ T?9i M¨v- h?9 æ M Î i`QM; i v GK
>mv M ", M; >ªB GQM; h?9 i`ÊM K„i H M- imv `^M; #` GK+ h? M? [mªM +? - M?QM
;B B M?Q i`QÊ+ F?B M >¨M G•K G M; b„+ K†i i`„M; # +? - /WM; HϕB +•m +?mv MX

h¬K M; •K K°i H€i- GK+ h? M? M?bM h?9 æ M i`QM; i v- M|B, óh?¬M T?K+ - ?Q†+

GQM; M? M?Ä #û M?bM GK+ h? M? i`QÊ+ K†i- €M? K„i T?S+ iϕT p¬ +MM; X o®M
F?¬M; M; ?o iÊB KÊB p¨B M, K M; „M M; OB- T?QM; i?Ov +?mv M /ÌB- M| HϕB i?¨M? i
+?Q H9+ M¨v h?9 æ M Î i`QM; i v M; QÌB- M| F +ª Km®M iU b€i +kM; F?¬M; +| #
T?QÆM; Km®M- ?Q¨M iQ¨M +| i? ;B K +¬K GQM; M? +O M| K'v pϕM M, K- +?d +
HBM? HU+ +O h?9 æ M- imv `^M; i`QÊ+ ç| ç½ #` K°i +?9i i´M i?QÆM; - M?QM; K
pϕM M, K pšM +| i? +?®M; çÐX

GϕB +ªK SM; GQM; oQÆM; ?mv i Kϕ+? i` M M; QÌB GK+ h? M?- +?Q /M F?¬M; Km®
", M; >ªB GQM; h?9 #B i- ?mv i Kϕ+? +O M| çQ+? t€+ F?¬M; #^M; GK+ h? M?X

ó*?•M HQM; M?'i i°+¬M; QÆB H¨ ?¨m /m +O p` GQM; oQÆM; M¨Q\ô

>¨m /m GQM; oQÆM; \

GK+ h? M? M; ?2 p¨v bYM; b®i- M?QM; H¨T iS+ M; ?o ` X >„M ç½ ?Q¨M iQ¨M /mM;
?B M; BÌ ?„M- F +ª çSM; i`QÊ+ K†i K°i ç¬m +?•M HQM; - ç®B T?QÆM; +kM; imv i
F?¬M; TªB M; QÌB çQÊ+ i`mv M i?W X

h`QM; HÁM; pW ç°M;- GK+ h? M? M!B, óGQM; hmv MX ô
 . M? iU M`v- GK+ h? M? +ÁM M?È`ä- H` H9+ i`QÈ+ ÎEB K >²M +?B M i`QÌM; .B T
 #^M; / M? iU #^M; M`v [m^a i?"i H` /¼ bÊ J o- h?QÌM;X
 J` ;B!T?9i M`v- - >mv M ",M; >^B GQM; h?9 M;?2 i?'v / M? iU M`v- ç-m iB M bYM;
 K†i HB M H° p T?S+ i¢T F? ! ?B mX
 h?"i H•m b m- iW # M i`QM; h?9 æ M i`mv M ` K°i iB M; i?Î /`BX
 ó>^Q- i i?-M T?K+X ô
 E?-M; +! #`i Fb çB m FB M ;b- #€i ;B B çdM? T?QM; >mv M ",M; >^B GQM; h?9 HE
 *kM; F?-M; +?-M +?Î- GK+ h? M? H9+ M`v M;QM; Hmv M K°i pB M K-K K!M; i?-M
 æ MX GQM; M? /Q ?²M T?€+? +^m >mv M ",M; >^B GQM; h?9 M;QM; iK +kM; F?-M
 K-K K²M; i?-M MB K M`v `!i p`Q i`QM;X
 h`QM; T?9i +?®+- GK+ h? M? HB M +MM; >mv M ",M; >^B GQM; h?9 +! HB M ? -
 i`QÈ+ #`i ç²M;- ;B!T?9i M`v >mv M ",M; >^B GQM; h?9 pšM F?-M; +! i? ?Q`M iQ
 GK+ h? M? Fw F i H` +?O iÈ F? QÈ+- iW H9+ M`v >mv M ",M; >^B GQM; h?9 F?-M
 pÈB ?„MX
 óh?"i i?m T?K+ \ "€i ;B B çdM? T?QM; K½M? i?9- >mv M ",M; >^B GQM; h?9\ô >`M
 bÊ ?½B M!BX L`M; M;?2 ;B ;B KbM? M!B [m - F?-M; +-M M!B ?Q M; /½ K½M?
 T?QÆM;- +?Q /M H` GBM? h?9 çQÆM; i?ÌB ç½ ;B^K `i M?B m ?mM; iQM? +kM; F
 +-M M!B ç M i²M i¢B #€i ;B B- F +^H` Î "¢+? GBM? ;BÈB +kM; +?d +! K°i- ? B M;C
 ? B M;Q!B ç!- ç m H` i²M i¢B çSM; ç-m "¢+? GBM? ;BÈB- +€B i? FB K ;B^X
 EB K +?d H,M; F?-M; çB K ` - HoM? pU+ +?B HU+ K`m iQK i`„M; iS+ F?„+ # Q T?C
 +?®+- K°i K`M F?B M M;Q!B FBM? i?€M T?€i bBM?X
 *?d i?'v HQM; ?mv i M;mv M #^M H M i`M ` Î i`QM; ?Q F?-M;- ç9M; H` H'v K°i HQ
 HQm i`Î p i`QM; p i i?QÆM; Î i`mM; i•K HQM; i?•MX „i ç-m iW HQM; po- p i i?QÆ
 H¢B +?Q iÈB çdM? ç-mX
 J` F?B p i i?QÆM; F?ûT H¢B iÈB çdM? ç-m HQM; i?•M- i?-M b„+ GK+ h? M? M;Q
 iK+ ?Q ç°M;- HoM? pU+ i?-M [m M; H!2 H M- iS+ F?„+- p i FB K iQ HÈM ?Q`M iQ
 hY F?Q i` M HQM; i?•M i€M çB- i v T?^B GK+ h? M? F?) pmM; ` - h?9 æ M i?m°+
 h?9 iS+ F?„+ M?"T p`Q i`QM; ç-m HQM; i?BX
 J°i H€i b m- M;mv M #^M HQM; M?½M ç½ ^K ç¢K H-M M[#°+ T?€i ` ?mv i K M; ç
 i`QÈ+ ç!- ?mv i K M; M`v T? B M?¢i `i M?B m- K°i i?•M b€i F?Q +kM; t F?-M; #^
 amv M;?o K°i +?9i- GK+ h? M? H¢B pmM; i v H M- # ;B¼i K€m iQÆB K`m iQK p`
 i`ÁM- M? M?`M; ?mv M T?M i`QM; ?Q F?-M;X
 h`QM; T?9i +?®+- >mv M ",M; >^B GQM; h?9 ;„i ; Q M?bM +?^K +?^K p`Q # ;B¼i K
 ç! ç9M; H` F?-M; ? M?bM iÈB # M;Q!B GK+ h? M? K°i +€BX
 E? !2 KB M; H° ` w +Q!B- GK+ h? M? +MM; i v H M- # ;B¼i K€m iQÆB iS+ F?„+ H
 ",M; >^B GQM; h?9X
 L; M;
 *9B ç-m T?€i ` K°i iB M; HQM; M;•K i`-K Km®M- ç®B K†i pÈB # ;B¼i K€m iQÈB
 h?9 ç9M; H` ?Q`M iQ`M KÎ KB M; ` - iU ?² bÊ iB T F?-M; çQÈ+- KB M; +Æ ?² KÎ
 HQM; ;B€+ i` M çdM? ç-m +kM; #` +?2 H`T ?ÆM T?•M MY X
 " ;B¼i GQM; oQÆM; ?mv i p`Q KB M;- i` M i?•M >mv M ",M; >^B GQM; h?9 iS+ F
 K`m iQK p`M; +? !B K„iX h?-M [m M; M`v pW T?€i HB M i?m HB K H¢B- i`QM; T?
 G M; `ä `M; T?€i ?B M- ;B!T?9i M`v i` M i?•M >mv M ",M; >^B GQM; h?9 `ä `M

M?B m` K°iT?—M mv M;?B KX lv M;?B K M`v i`B i iB m F?¬M; 9i ?mM; H +?B F?
?Q`M; +?QM? ç¢BX

:Bì T?9i M`v- imv i?QÆM; i? +ÁM F?¬M; F?¬B T?K+- M?QM; >mv M",M; >ªB GQM
+ªB #B M iB K HU+X Í i` M HQM; i?•M- >`M G•K G M; i?"K +?Q +| i? M?bM i?'v
bÊ H` çÊB ç M HQM; H•M ?Q`M iQ`M ?B M ?| - +kM; H` H9+ >mv M",M; >ªB GQM;
>mv M",M; *?•M GQM; - i?"K +?Q iB M i? K K°i #QÊ+- i?"M? iUm GQM; oQÆM; X

a m MY + M? ;BìX

Í i` M K†i #B M- `i M?B m K½M? i?9 imM; +€M? # v HQÊM- +?®+ +?®+ H¢B H Q t
M„K H M iWM; +QM +€ HÊM- HBM? HU+ H M i`M ç-v i`ÌB- ;BªQ ç°M; K°iT?QÆM;

«

J°i +QM i K ;B B >mM; PM; ? B +€M? K`m t M?- KÎ`°M; ` QÊ+ +?WM; ? B KQÆB i
FB K ç•K tm®M; K†i MQÊ+- / /`M; ç2K K†i MQÊ+ i€+? ` - i`mM; M?"T p`Q i`QM; X
H M- K°i pÁM; i?Ov H½M; H,M i,M F?m +? i€M` #®M T?Q X h`QM; H9+ M?'i i?ÌB-
ç²M; /¢M; b,M K²B Î +?mM; [m M?X

deNX *?QÆM; Rjk, h?Ov GBM? æªQ5

L; v b m ç| - K°i ç¢Q HQm [m M; K`m t M? iWi`QM; K†i MQÊ+ H Q ` - T?B M T?B
tm®M; ?Q F?¬M; - #i M; | +?QM? H` i K ;B B >mM; PM; i`QÊ+ ç| H Q tm®M; X *ÁM
[m M? T?ªM SM; H¢B- K°i iB M; FB K M; •K M?"M M?¢i p M; H M- iS+ F?„+- K°i ç
H K iW ç€v #B M tmv M H MX

æB K HBM? [m M; +Æ ?² M?€v K„i T?|M; ç¢BX

>¬

Í i` M K†i #B M- H K K M; +?ÈT ç°M; - iS+ F?„+ HB M tm'i ?B M K°i +?B + EB K *?n
F?¬M; +—M M|B- EB K *?m M`v H` iÈB iW h?Ov GBM? çªQX Í i` M EB K *?m- ;Bì T
b|M; p B çSM; X L K K†+ K°i #° i? M? b K- i| + ç2M p`M + Q- M[ K°i i?•M pã v K`m H
ç T- €M? K„i i?dM? i?QªM; H° ` K°i iB ;BªQ ?Q¢i M?bM i? M? MB M Î # M +¢M?
b„+ +| +?9i F?¬M; #B i H`K b Q- F?¬M; # Q H•m- M[ iY H° ` p +?€M MªMX

óL;QÆB i?"i Km®M i i`Î p "¢+? GBM? çªQ b Q\ô >`M G•K G M; M|B M?Ä, óL;QÆB
F?¬M; - i b) F?¬M; H`K T?B M5ô

L|B tQM; - >`M G•K G M; FûQ i v €Q GK+ h? M?- /MM; bS+ HmM; H v- M?bM M?Q
GK+ h? M?X

h?•M ?bM? F?¬M; +?9i M?9+ M?Q+?- GK+ h? M? H„+ H„+ ç-m- M|B, óaU ibM? +C
ç®B pÈB M;QÆB +kM; F?¬M; +| +?¶ i®i ;bX ô

ó*€B ;b K` F?¬M; +| +?¶ i®i\ \_ä`°M; H` M;QÆB +| ç` T?QÆM; ç +?ÆB çM - M M
>`M G•K G M; /~m K¬B- ç®B pÈB HÌB +O GK+ h? M? F?¬M; ? iB T i?mX

ó>QÈM; çB MÆB M`Q\ô

óE?¬M; #B i5ô

æ®B pÈB >`M G•K G M; ?ÌM /¶B- GK+ h? M? +kM; F?¬M; ç w- i`QÊ+ ç¢i çQÊ+ h?C
F?B Hmv M ?| +ÁM +?B K çQÊ+ K°i ?ªB ç²- Î i`mM; i•K ?ªB ç² +?QM? H` h?Ov GE
F?¬M; t X G9+ M`v ?ªB pU+ "¢+? GBM? çªQ ç½ KÆ ?² H° ` - H'v i®+ ç° +O h?Ov G
M;`v HB M +| i? iÈBX æ M H9+ ç| /Á ?ÄB p`i`Q "¢+? GBM? çªQ- HB M +| i? H'v i

G¢B M|B iB T- `®i +m° + F?¬M; T?ªB M;QìB b®M; i`QM; K°i i¬M; K¬M- ç®B pÈB M
+kM; F?¬M; Km®M HB M HKv i`QM; M?•M [mª +O ?„MX L m +?QM? ?„M`ìB çB- Î
T?Q - F?ª M,M; >`M G•K G M; pšM H¢+ +Æ ?² ç½ M;Q`B M,K i?"M?X

J°i M[iY çÆM i?m-M M?Q p"v + K M;mv M +MM; ?„M ç²M; + K +°M; F?´- GK+ h?
 M iQ"Mi î p >"M L;mv i +mM;- ç•v H" K'm +?®i H"K M;QÌB +O ?„M- +kM; H" #ªM
 EB K +?d çB K` - i`QM; T?9i +?®+- h?Ov GBM? FB K +?m i? v ç´B T?QÆM; ?QÈM
 #„M M? M? çBX
 ó 5ô > B K„i i`WM; HÈM- >"M G•K G M; pW KÈB M;QM; i?-M HB M ?€ KB M; F m H
 T?€i ?B M` T?QÆM; ?QÈM;- çQÆM; M?B M M" M; T?ªB M?"M #B iX
 h?Ov GBM? çªQ- i¼ H¢+ î i`QM; pMM; ?ªB pU+ b|M; ;B| K½M? HB i- î T?B M ?ªB
 i`ìB [m M; p¢M /†KX *?d H" F?Q T?B M ?ªB pU+ M"v iB M p"Q i?ìB çB K #½Q i€T
 [m M? M?- Q B M;?B K h?B M æ¢Q i`M €T p¢M /†K- K½M? i?9 M M ç°- ?ªB i?9 F
 L?QM; K"- î i`mM; i•K T?B M ?ªB pU+ M"v +| K°i ?ªB çªQ T?¢K pB M;"M /†K- î i` M
 # M i`QM; çbM? i? B H-m +€+ b M b€i- î +m®B H" K°i iÁ T?O ç iQ HÈM- +?d H" K
 +| çB K [m€ HÈMX
 J" i`mM; [m M? ?ªB çªQ i`,K /†K- +MM; T?¢K pB +?mM; [m M? p¢M /†K #`i ç²M;- K
 K°i i`K ;QÆM; +?B m M;QÊ+ ? i i?ªv bU p"i i` M +?QM i-M; i`ìBX
 í i` M #-m i`ìB- F?B i?b +| FB K [m M; H Q M? M?- ?Q†+ H" FB K #ªQ iQ HÈM M;
 i?M F€ [m€B- M?QM; K" p¬ Hm" M FB K #ªQ M?Q i? M"Q ç m F?| +| i? +?2 /'m K
 K M; F?Q p¬ +MM; b„+ #ûM î K†i i` M- T?QM; K M; F?Q i?m°+ p HBM? #ªQ EB K
 P M? HQM; HQM;
 EB K *?m ?| F? B +m°M b|M;- T?€i` iB M; Q M? KBM? i`-K i?'TX hWM; +ÆM b|M
 tm®M;- M M p"Q HBM? i`€Q K"m i`¢K H K M?Q ;†T T?ªB p¬ b® #¬M; pªB- HB M ?'T
 H¢B F?¬M; +| MY çB K •K p M;X
 óS?Q i`QÈ+ +?QM? H" h?Ov GBM? çªQ- +?ì ?ÄB çQìM; tQM; b) çB iÈB "¢+? GBM
 ó>W5ô Zm v ç-m H¢B F?¬M; ç wiÈB GK+ h? M?- b„+ K†i >"M G•K G M; `i F?| +Q
 /MM; ? i i?O çQ¢M +kM; F?¬M; i? F?B M GK+ h? M? i? v ç´BX oW M;?o iÈB T?
 p¬ p`- >"M G•K G M; K°i i`"M F m F?´X J'v H-M M" M; i?"K +?Q M;?o iÈB +?¢v i`®
 M" M; +?¢v F?ÄB p" B /†K- ç½ #` HoM? pU+ +?B HU+ +O GK+ h? M? H,M; F?¬M; ?
 æB m M"v H"K +?Q >"M G•K G M; F?¬M; F?ÄB i?-K K„M; +?QM? KbM?- H9+ i`Q
 i?2Q i M GK+ h? M? M"v çB H M; #¢i- +?ŠM; M?[M; F?¬M; çQÊ+ +?ÆB- +ÁM #` #,
 H" F?| + F?¬M; ` MQÊ+ K„iX
 >ªB F?~m h?Ov GBM? çªQ- K°i # M i`m H"K #^M; ;¶ +SM; `°M; +?WM; K'v i`,K i`QÊ
 +?K+ FB K ;Bª T?•M HQ¢B K" çSM;X í i`mM; i•K H" # ;½ FB K ;Bª- M m GK+ h? M?
 FB K ;Bª T?•M H" T M?Q i? iB T F?€+?- iQ" M #° i? M?QM; ç m H" EB K oQÆM; ç
 bU F?B M M;QÌB FBM? i?€MX
 J" i`QM; # ;½ FB K ;Bª çSM; î i`mM; i•K- mv M;?B K i` M M;QÌB i`¼M; ?"m- [m M
 / Q ç°M;- +kM; F?¬M; +?2 /'m i m pB +?9i M"QX
 «
 J°i iB M; T?€ F?¬M; F`+? HB i p M; H M- iS+ F?„+- K°i FB K +?m iQ HÈM i®B ç2M
 h` M FB K +?m M"v +| ?„+ K M; HQm +?mv M- K†i i` M /"v ç†+ ?mv i iBM?- a€i GK
 oQÆM; ç¢B bQ ? B # M i?'v i? ç m #B M b„+X
 ó:†T [m hY a€i +¬M; iY5ô h` M # M i`m- K°i ;½ EB K >Q" M; i-K i`mM; MB M + Q ;
 G" T iS+- î i` M FB K +?m- HBM? i`€Q i€M çB- H° ` i?•MªM? î # M i`QM;X æ| H" i
 K"m ç2M- i` M pä v F?¬M; +| ?Q p,M- K" H¢B iU M?B M i€M F? B- ?ÆM M[/mM; K
 pÈB /€M; M;QÌB i?QM /"B- [mª M?B M H" M´B #`i ?ÆM M;QÌB- F?Q ç° T?B T?"KX

*?d H"- /mv M?'i F?-M; ç T +?QM? H" p K†i i? M? MB M i?Ov +?mM; F?-M; +| MY
 i? M|B H" K†i F?-M; #B m i bM?- H¢M? HMM; M?Q #,M;X æ-B +QM M;QÆB i®B ç2
 `Ð- M?QM; K" i`QM; M"v M;šm M?B M H°` ?„+ K M; M?Q i? Km®M i?-M T? K¼B
 >Q" M; +O h?Ov GBM? çªQ M?bM i?'v- i•K i?-M M?Q #` p•v p"Q pU+ b•m- p°B p" M
 ó*?9+ KWM; hY aëi +-M; iY- iB M p"Q i K FB T +?B +ªM?5ô h`mM; MB M i`QÊ+ ç|
 bQ b€M? pÈB i`QÊ+ ç| - H9+ M"v +`M; M?B m ` K°i T?-M F?9K M9KX
 : "i ;"i ç-m- i? M? MB M H,M; F?-M; ?¢ tm®M; - T?Q b m çB i?2Q ? B ;½ FB K ;Bª
 H¢M? M?Q iB M- ?d H" bQ b€M? pÈB i? M? MB M K" M|B- ? B M;Q|B M"v imv `^M;
 ;½ EB K >Q" M; +kM; F?-M; /€K +| +?9i +?"K i` X
 ó:†T [m ? B p` hY aëi ç¢B M?•M5ô ;½ EB K >Q" M; ç²M; i?|B ?"M? H M|B- ;B| F? ,
 +?9i H"K #°- ?Q" M iQ" M +mM; FQM? tm'i T?€i W i`QM; HÁM; - i?"K +?Q i` M K†i ç
 *| H) EB K oQÆM; ç iY ? B # M F?-M; #B i- M?QM; K" #¼M ?¼H" +?O bU i` M h?
 F?-M; #B i i?•M T?"M +O # M;Q|B M"vX
 hY aëi +-M; iY GB i o- h?QÆM; - tm'i i?•M iW K°i i`QM; KQ|B i? HU+ HÈM M?'i i-
 çªQX
 hY aëi çªQ- çªQ +?O H" K°i +€B i? FB K ;Bª tm'i i?•M iW i€M im- hY aëi EB K h-M
 GB i o- . M?- tm'i ç¢Q # i` ,K M,K- H" K°i +€B i? FB K ;Bª çdM? + Q- i`QM; hY >
 HB i p"Q p` i`Q i?S #®M KQÆB M,K i` M i-M; bQ #ªM; - im Hmv M hY aëi EB K E?Q
 i?S+ i?QÊM; T?~K hY aëi s" GQM; EB K- K°i i?•M hY aëi HoM? pU+ b€i F?Q i?-M;
 L;Q" B ` - +ÁM +| i?-M i?-M; ?¢M; M?'i FBM? M;Q|B- H" hY aëi T?•M i?•M iU b€M
 T?Q b m o- h?QÆM; M"v +kM; H" ? B i`QM; ç b® T?•M i?•M +O hY aëi EB K h-
 im - +?d #B i ;B i +?|+- M?QM; i?U+ HU+ +kM; H" EB K æ impB- imv `^M; +?d H"
 K" ? B M;Q|B T?®B ?ÊT- F +ªH" i`mM; i?B M p` #bM? i?Q|M; +kM; +| i? +?ûK ;B
 ?ÊT- +?QM? H" w +?w EB K æ¢Q i?m°+ p hY aëi EB K h-MX
 J" GB i o- h?QÆM; H" M?B iY /mv M?'i +O hY aëi EB K h-M- iB M ç M h?Ov GB
 Km®M +MM; iB m i?Q #¼M ?¼; †T K†i X :B i°+ ? B # M ç m i?m°+ i€M im M?'i K¢+
 +`M; i? K i?•M- i?S M?'i- Î i-M; #®M EB K J° M"v +| i? i` M? i?O ç M HÈB Q+? H
 hY >Q" M; h?€M? :Bª HQÐM; T?QÆM; i? HU+ HB M ?ÊT ç†i +Æ bÎX
 óhB m i?Q +€+ M;QÆB ç•m\ô " M;Q|B ?¢ tm®M; # M i`m- GB i o- h?QÆM; M?bM
 K"v M|BX
 óE?ÎB #~K +-M; iY- iB m i?Q M?" i ç M; Î h?Ov GBM? pB M T? i`X ô
 óS? i`X\ô a„+ K†i GB i o- h?QÆM; F?-M; ç´B, óhB m i?Q ?ªQ ?SM; i?9X ô
 óæ| +kM; H" pb çÊB +-M; iY ç MX *-M; iY- ? B p` ç¢B M?•M- i?dM?5ô h`mM; MB M
 i`€M? b M; K°i # M- pQÆM i v K|BX
 hS+ F?„+- HB M /Q i`mM; MB M EB K >Q" M; +MM; K°i EB K >Q" M; +?O bU F?€+ /S
 HQM; K°i ç-m +U çB K K"m H K- ?QÊM; iÈB i`QM; çªQ M;U F?-M; K" çBX
 óh®i H„K5ô J°i ;½ EB K >Q" M; +?O bU +ÁM H¢B i?Î T?~Q M? M?äK- H" T iS+ HB M
 M M H"K ;b i?b H"K +€B ç| çB- +| i? ç M MÆB M"v- i?mv i KBM? ;B i°+ +QB i`¼
 T?ªB M„K +?„+X æ¢B #d KQ|B M,K K°i H-M- M m +€+ M;QÆB pšM i?m FûK #`M;
 HB M F?-M; +-M i`Î p X ô
 ó.¢5ô > B ?"M; EB K oQÆM; ç¢B bQ -K p M; ç€TX h`QM; b® ç| - M?B m im´B M?'
 F?€+ ç¢B ç b® ç m +?d H" # KQÆBX hQ +?i M?Q i? - M m ç†i Î h? M? S?"K ;BÈB
 [m M; K°i i-M; - M?QM; Î MÆB M"v- H¢B +?d H" K°i ç iY i`QM; ;B i°+ çQÊ+ +QB
 +kM; +?d çQÊ+ ç½B M; ° i®i ?ÆM K°i Q i bQ pÈB ç iY M°B i°+X

L?QM; K"- M; v iϕB H9+ ;½ EB K >Q"M; +?O bU M"v [m v ϕ-m HϕB- +kM; ;B"i KbM
?QÊM; iËB T?QÆM; t M?bMX

óæ m /WM; HϕB5ô

L?[M; ϕ iY EB K oQÆM; +?mM; [m M? F?¬M; /€K +?"K i` - HϕB H-M M[ ϕSM; i`Î p
#¼M ?¼M; ?B ?Q†+- K°i iB M; FB K M; •K i`-K i?'T iW T?QÆM; t p M; H M- K°i ϕ
H K # v iËBX

ddyX *?QÆM; Rjj, h?Ov Gv5

óæ•v H" h?Ov GBM? FB K +?m +O iB m i?Q5ô EB K >Q"M; +?O bU bYM; b®i- +| +
J°i H€i b m- K¼B i?S i` M FB K +?m HB M `ä`"M; H MX

oW M?bM ϕ M Gmv M h•K EB K Î b m HQM; GK+ h? M?- ϕ²M; iY +O ;½ EB K >Q"M
h?-M EB K +'T "ϕ+? GBM? i?QÊM; T?~K5

•M? K„i M; QM; i?`- i`QÈ+ K„i GK+ h? M? imv `^M; ϕSM; Î MÆB M"v- M?QM; K" i`Q
+?O bU M"v- GK+ h? M? ;B®M; M?Q H" /mM; M?"T p"Q i`lB ϕ'i +?mM; [m M?- M; v
p¬ T?€T /B ϕ°M; - +?d H" M?bM K°i +€B- HB M +| i? F?B M M; QlB #B i`'i M?B m i
EB K S?€+? i¬M; bQ5

æB K 'v M?½M HU+ pšM T?aB +| - Î EB K J° i¬M; #®M- EB K >Q"M; +?O bU M"v +
?„M +kM; F?¬M; iBM- K°i ;½ EB K >²M ϕϕB bQ- +?Q /M H" i K FB T EB K >Q"M; Hϕ
EB K +'T "ϕ+? GBM? i?QÊM; T?~K iMv w H° /B MX

L?bM h?Ov æ`M? h`mM;- MÆB M`Q +ÁM +| T?QM; ç° +O EB K >Q`M; çΦB bQ- GK ç²M; i?İB i`QM; HÁM; +| +?9i HoM? M;°X

h?2Q ?Q`M +aM? #B M ?| - ç` p` +kM; iQÆM; SM; #B M ?| - +?Q /M +| i•K +aM? M ;b- p½M +?d +| i? M|B +€B ç|- ç•v H` tm ?QÊM; çΦB i? - i`W T?B +| i? M;?`+? +? +| i? M?Q h?Ov æ`M? h`mM; i`QÊ+ Kti M`vX L?QM; K` çΦB i? +O hY >Q`M; ;BÈ +?mv M- çÊB ç M F?B ?„M +| i?S+ HU+- i?•M T?“M #B M ?| - HΦB F?¬M; +| +¬M i?

ddRX *?QÆM; Rj9, JÎ _ æΦB æΦQ5

ô" M i`m h?Ov GBM? çªQ- #B M t M? i?`v ç€v- çO HQΦB ?ªB M;Q #ÆB H°B- b M ?- #¬m i`İB- Kti i`İB +?|B +? M;- pΦM /†K F?¬M; K•vX

óhB m i?Q- ç•v H`X XX ô h?Ov æ`M? h`mM; #QÊ+ iÈB K°i #QÊ+- M?bM h?Ov Gv- i óhY a€i +¬M; iY ç½ çB h?Ov GBM? pB M- bÊ F?¬M; # Q H•m H` ç M- M;QİB M?Q i?

óæ•v H` F?€+? [mw +O #´MiB m i?Q- M?Q i? M`Q- #´MiB m i?Q çB ` M;? M? ç|M b Q\ô h?Ov Gv M?Qm K`v- M?bM h?Ov æ`M? h`mM; M|BX

óhB m M?•M F?¬M; /€K5ô h?Ov æ`M? h`mM; HmB p T?Q b m K°i #QÊ+, ó*?d H`

óh b) iU KbM? ;BªB i?Q+?5ô h?Ov Gv F?¬M; +?ÈT K„i- i` M Kti H°` MK +QİB- [óGK+ +¬M; iY i?S H¶B- ?Φ M?•M F?¬M; ?B m [mv i„+- i?`i H ? B p`X JİB ? B p`M? iB m M[ i`M iB M? ç` +?OX ô

óh?¬M EB K +`T "Φ+? GBM? i?QÊM; T?~K5ô æ°i M;°i- #Φ+? v i? M? MB M íb m HQ

óE?¬M; b BX ô GK+ h? M? +kM; F?¬M; +?2 /`m- b m F?B #QÊ+ p`Q EB K S?€+? + t€+- i•K +aM? GK+ h? M? +kM; bBM? ` #B M ?| X :Bİ T?9i M`v- HΦB ç®B Kti K°i ; K°i ;½ i¬M; bQ +?Q ç„+ çΦQ- GK+ h? M? +| iBM iQİM;- +?d #^M; w +?Q EB K æΦQ w +?Q +O EB K h?¬M HB M +| i? €T çªQ ç®B T?QÆM;X

EB K æ i`mM; i?B M p`- H` +aM? ;BÈB impB +O #Φ+? v i? M? MB M M`v- *?•M G [mûi [m HB M M?bM i?`mX "i [m€ #ªM i?•M ?„M iB M +aM? [m€ M? M?- K` ç•v +? GK+ h? M? +kM; F?¬M; Km®M çª i?ªQ FBM? t`- +?Q M M H9+ #®M M;QİB h?Ov Gv EB K h?•M GBM? i?m HB K K°i i?•M w +?Q EB K æΦQ- +MM; i?B M ç` +?mM; [m

EB K æ çdM? T?QM;- ç½ #„i ç¬m iB T t9+ ç M h?B M æ` +?B i? - imv ``M; KÈB + h? M? #^M; p`Q i?¬M MB K +QİM; çΦB ç½ +| i? +ªK SM; çQÊ+ K°i T?¬M- imv ``M; M?QM; K` ç½ +| i? M K i?Y /mM; M?“TX

EB K æ - HoM? M;° +QÆM; M?m +?B çΦQ- M;QM; Hmv M HoM? pU+- F?B M +?Q pU+ iU bBM? M;mv M F?Q- HB M çΦi iÈB EB K æ çdM? T?QM;X h?¬M; [m i?,K /Á H9+ i`QÊ+- ?ÆM M[ HoM? M;° •K .QÆM; i`M i?Q- ?B M;Bİ GK+ h? M? +kM; i`U+ iªM;- çΦi iÈB EB K æ çdM? T?QM;X

L|B ç M- b m F?B çΦi iÈB +aM? ;BÈB EB K S?€+?- F?¬M; +| EB K S?€+? i¬M; bQ i?m¬M K` T?ªB T?Q bS+- #¼M ?¼ +QB i`¼M; /mv M?`i +?d H` i,M; H M +aM? ;BÈB pÈB i?O çQΦM +O EB K S?€+? i¬M; bQ K` M|B- i,M; impB H M +?d H` +?mv M M M?B mX

:Bİ T?9i M`v- €M? K„i #Φ+? v i? M? MB M +| +?9i [m€B /` M?bM GK+ h? M?, óE?¬M /€K ç2K HQΦB h?¬M EB K M`v ?B M H°X ô

.WM; K°i +?9i- M?bM h?Ov Gv K°i +?9i- #Φ+? v i? M? MB M iB TiK+ M|B, óL;QÆ "Φ+? GBM? ç½ i?¬M; HBM?- bBM? ` EB K GBM?- Km®M i? v ç´B HΦB i?m°+ iQM M,K KQÆB M,K m`M /QØM; K` i?¬BX ô

L|B iÈB ç•v- #Φ+? v i? M? MB M HΦB F?¬M; +| M|B iB T- M?QM; GK+ h? M? iU M?

EB K S?€+? i¬M; bQ- b) F?¬M; ç w i?lB ;B M M,K KQÆB M,K- i`W T?B i?¼ M;mv
FûQ /`BX

: "i ;"i ç-m- GK+ h? M? MlB, óæ i¢ M?„+ M?ÎX ô

ó> B p`- KlB çB i?2Q i X ô h?Ov Gv iS+ F?„+ MlBX

ó*?9M; i F?¬M; M;?o M?"T çªQ- +?d +¬M ?ªB ç² çB "¢+? GBM? çªQ K` i?¬BX ô >`
:Bl F?„+ M`v M?QM; i?"i` M`M; F?¬M; M?Q H9+ ç-m- FBM? H`+? i`QÊ+ çl- F?B
M;l- +ªK i?'v +l +?9i F?¬M; ç9M;- +?Q M M ç®B Kfi pÊB HlB KlB +O h?Ov Gv- +
Kl KB M;- HB M M?ªv` +U imv iX

æ®B Kfi >`M G•K G M; +U imv i- h?Ov Gv +kM; F?¬M; +l ç w- ;BªB i?Q+?, ó>ªB ç
+€B ;b i`¼M; v m- M?QM; K`Î EB K J° i¬M; #®M M`v +kM; i?m°+ HQ¢B ?B K +l- G
M?B M b) i†M; +?Q #ªM ç² ?Q`M +?QM? M?'i- +?Q M M KÊB +¬M i?lB ;B M /`B ?A
+ M? ;Bl KÊB çQÊ+X æ +?Q F?€+? [mw Î# M i`m +?l ? B- # + M? ;Bl- M m i`mv
MlB h?Ov GBM? çªQ i F?BM? M;QlB- F?¬M; ç FB K ;Bª K°i ;BÊB p`Q K„iX GK+
iB m M[- +?d H` KlB GK+ +¬M; iY M?"T çªQ m®M; K°i +?ûM i`- b m çl GK+ +¬M; iY
+l M;QlB M;„M i`ÎX ô

*?Q /M i?¬K +ªK SM; çQÊ+ bU pB + +l +?9i #'i i?QlM;- M?QM; K` h?Ov Gv MlB `'
H¢B çQ i†M; h?Ov GBM? FB K +?m- K°i T?¬M M?•M ibM? M`v- GK+ h? M? +kM; F

J°i H€i b m- K`v M;QlB M?ªv H M HQM; E?B m L;mv i G K >´X E?¬M; #B i pb b Q-
E?B m L;mv i G K >´bQ pÊB i`QÊ+ çl`ä`M; BK H†M; ?ÆM `iM?B mX "B M ?l M
H` +?O M?•M +kM; T?ªB i`¬K iQ- +?ŠM; H) E?B m L;mv i G K >´+kM; #B i ;B[i?

óGK+ +¬M; iY t2K +ªM? i`Q h?Ov GBM? çªQ +?9M; i M?Q i? M`Q\ô

Í i` M ?Q F?¬M; M;?bM i`QÊM;- [m M b€i h?Ov GBM? çªQ /QÊB +?•M- K°i T?B M
K°+ +?¼+ i`lB- p¬ b® T?B çB m K½M? i?9 i?B M ?bM? #€+? [m€B- M?QM; K` ç m
i?QlM;- ?ÆM M[HBM? HU+ / Q ç°M; ç m ç½ M;Q`B i K ;B BX •M? K„i GK+ h? M
p`v K` +l F?¬M; /QÊB i`,K +QM- F?¬M; +¬M MlB- M?'i ç`M? H` h?Ov GBM? çªQ Mn

a® HQÊM; K½M? i?9 M?Q i? - H¢B +l +'T #"+ çl- bÊ H`Î i` M h?Ov GBM? çªQ M`
T?~K L;U h?9 aQ- i?"K +?Q H` ç` T?~K- #lB pb GK+ h? M? +ÁM M?bM i?'v çQÊ+ K

GK+ ;B B K½M? i?9- +kM; F?¬M; T?ªB H` HK+ ;B B GBM? h?9- ?mM; iQM? p¬ +M
b€M?- Km®M +?9M; T?K+ iMM;- F?l F?,M ;'T #°BX

S?¢K pB h?Ov GBM? çªQ M`v T?ªB iQÆM; çQÆM; pÊB i¬M; pU+ K°i i¬M; K¬M +'T
h?B M æ` M;mv M F?Q i` M çªQ bmM; i9+ p¬ +MM;- K` +l HBM? K°+ bBM? i`QÎM;
#` h?Ov ;B +?B K HoM?X LlB ç M +MM;- Í i`QM; #®M ;BÊB- /mv M?'i +l i? [mv
HU+X

h`QM; HÁM; M;?o- GK+ h? M? pšM SM; i? M? MlB, óE?¬M; b B5ô

" M +¢M? h?Ov Gv- #¢+? v i? M? MB M M?Qm K`v- F?¬M; #B i pb +€B ;b- iW i` M M
M`v- ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ +l +?9i F?¬M; ç9M;- +ÁM F?¬M; ç9M; Î MÆB M`Q ?„M +kM
?² F?Q +?i iQ`M i?•M GK+ h? M? ç m ç½ i? v ç´B- ç®B pÊB ç€K M;QlB h?Ov Gv /
F?¬M; +lªM? ?QÎM; ;b- M?QM; çB iÊB i`QM; K„i #¢+? v i? M? MB M- F?Q +?'i #B

F?¬M; i`QÊ+ ç| ?„M ?€ +| i? #` T?€ T?¬B iY [m M; +O GB i o¬ h?QÆM; ç€M? i`
F?¬M; +| ?| ;BªBX

G¢B M?bM ç M FB K +?m- ? B ;½ iY b€i T?•M i?•M # M +¢M? GB i o¬ h?QÆM; ç°i
M?Q i?U+ +?`i- î i`QÊ+ K†i GB i o¬ h?QÆM; M;QM; iK` K°i i?•M ªM? + Q HÈMX

æ•v H` K°i i`mM; MB M M?•M /B M KK+ H¢M? ;B€- K°i i?•M i`QÌM; #`Q i®B ç2M- [m
+?Q /M +?d H` K°i ç¢Q i?¬M MB K- M?QM; K` F?Q i? i` M M;QÌB +kM; F?B M # M
+9B ç-mX

ó*? 5ôGB i o¬ h?QÆM; +QÌB F?` M|BX

ó:†T [m hY a€i EB K h¬M5ô "®M M;QÌB +Ym i`QÎM; H½Q ç²M; i?ÌB F?QK M;QÌB ?
hmv `^M; ç m H` EB K S?€+? i¬M; bQ- M?QM; K` hY a€i EB K h¬M +?ŠM; M?[M; H
H` +QÌM; ;Bª i` M i¬M; bQ #ªM; - ?ÆM M[H9+ i?`M? / M? +kM; bÈK ?ÆM #¼M #¼
M;QÌB +Ym i`QÎM; H½Q +kM; F?¬M; /€K +| +?9i +?`K i` X

dd9X *?QÆM; Rjd, a€i ok L?B Zmv5

L;`M i`QÊM; ?Q F?¬M; - ;BÌ T?9i M`v K`v M;QÌB h?Ov Gv i`QM; HÁM; ç m F?¬M; v
h¬M ?`M; H•K- bU ibM? ?¬K M v K` tY Hw F?¬M; i®i- M?Q p`v F?| K` ?[m M; ?`X

h` M i?•M i`mM; MB M M?•M HQm +?mv M ?„+K M; ?ÆM t GB i o¬ h?QÆM; - iW i`
>`M `ä``M; i?`v çQÊ+ ?Q F?¬M; pÐ M€i- p¬ i`M iY b€i T?QM; K M; +MM; pÈB EB

æ•v H` +€B i? EB K :Bª i` M i¬M; bQ #ªM; 5 *?d H` mv i? iU i?•M ç½ çO F?B M #¼
?²M #¢i pQ X

•M? K„i hY a€i EB K h¬M #`i ç°M; - +?d v M H†M; M?bM K°i i¬M; EB K æ¢Q w +?Q
+?mX hmv +?d H` H,M; F?¬M; çSM; î MÆB M`v- M?QM; i`QM; +ªK ;B€+ +O K`v M;
hY a€i EB K h¬M ç½ Km®M i?Q€i Hv +ªK SM; +O #¼M ?¼- M?bM H¢B M?Q H` i?`v

h?B M æ` +?B i? 5 EB K h¬M mv5

óE?¬M; #B i +€+ ?¢ H` B\ ob b Q ;•v F?| iB m M?B- iB m M?B M m M?Q +| ;b ç„+ i
`^M; +€+ ?¢ +| i? +?Q K°i T?¬M K†i KkBX ô

h?•M ?bM? F?¬M; M?9+ M?Q+?¬ M;[F?Q hY a€i EB K h¬M #bM? i?ªM- M?QM; K`
i`QM; +ªK i?K çQÊ+ K°i +` iY b€i F?Q /`v ç†+X hY b€i F?Q M`v +?QM? H` ;B i +?|
i? iQ+? Hkv- K` +| i? ç¢i iÈB i?`M? iUm ?B M; BÌ +O hY a€i EB K h¬M- i`QM; æ
T?QÊM; K Q H•M ;B€+X

G9+ M`v- [m M; K¢+ K`m iQK M?¢i M;mv M #ªM # Q T?O +?mM; [m M? FB K +?mç
w +?Q M;mv M; H¬M M[iÄ €T- +?d H` ;BÌ F?„+ M`v- w +?Q M`v F?¬M; M?^K p`Q
M?„K p`Q hY a€i EB K h¬M pW KÈB tm`i ?B MX

>W H¢M? K°i iB M; - i` M M;QÌB hY a€i EB K h¬M #®+ H M K°i i¬M; EB K æ¢Q w +
T?9i +?®+ ?| i?`M? K°i i? M? w +?Q +U FB K + Q KQÌB i`QÊM; - M?Q H` iQ`M #° h
+` HU+ HQÊM; F?`M; H² F?| K` M|B `ä ç²M; i?ÌB #` /šM ç°M; çB `X h`QM; +?®+
+?mM; [m M? h?Ov GBM? çªQ b|M; v M; B| H†M; - M?Q H` #` K°i ?²B T?QM; #¢Q
ç`Q ?ªB H½M;X

h` M h?Ov GBM? çªQ- p¬ b® K½M? i?9 i?`i FBM?- ?QÈM; iÈB #®M T?QÆM; i€K ?Q

óh?B M æ` +?B i? 5ô h?Ov .`+? >`M FBM? ?¬ K°i iB M; - ç²M; i?ÌB H„+ KbM? +?„
G K >`X

L;•K

æ²M; i?ÌB- EB K æ¢Q w +?Q K`m iQK M?¢i iK i`T- ç²M; /¢M; M;QM; F i i?`M? K°i i
i`QÊM; - K°i +` mv €T F?B M M;QÌB M;¢i i?î iW i`QM; iQ`M #° h?B M æ` /B M bBM

GϕB M?bM hY a€i EB K h¬M- ;BÌ T?9i M`v ?„M +kM; T?ªB #B M b„+ - i?¬M b„+ M; i?¬M? HϕM? H)Q M?Q #,M; - €M? K„i ;„i ; Q M?bM +?^K +?^K +U FB K K`m iQK M? i`mM; , ó\*€+ ?ϕ t2K i?QÌM; iϕB ?ϕ +?d H` i?¬M MB K ?¬M; H•K b Q\ô

E?¬M; +| #’i Fb +€B ;b ??B ç€T- HÌB M|B hY a€i EB K h¬M M?Q ç€ +?bK p`Q #B M #’i F€ B iB T HÌBX

ó>W5ô

L; v b m ç| - w +?Q +U FB K K`m i`„M; H,M; F?¬M; +?ûK tm®M; - i`QM; T?9i +?®+ +MM; €T +? - mv M; ?B K +m²M +m°M F?ÆB /"v K°i +’ FbM? T?QM; p¬ ?bM? - F +ª +?mM; [m M? +MM; #` H M ç MX

S?®+

S?®+

S?®+

E?¬M; +| +?9i bS+ F?€M; +U M`Q- FB K [m M; ?° i?•M i` M M; QÌB # M; QÌB M?€v K’v M; QÌB +Ym i`QÎM; H½Q b Q +ÁM F?¬M; KBM? #ϕ+? - ç•v H` ? B +€B i? EB K :

GoM? pU+ +?B HU+ - # M; QÌB +¬M; F?¬M; +| + M çªK T?|M; i?Q+? - ?° i?•M FB K +kM; +?d #` i?QÆM; - M m H` HoM? pU+ i?Q€i T?€- i?b M; v +ª EB K M? +kM; +?

EB K M? i`M i?QÆM; - M? i?b i`M i?’i i?¼ M; mv M- M†M; i?b i?QÆM; ç M +,M M; F?¬M; i? iB M i? KX

«M;

hU M?Q iQ`M #° ?Q F?¬M; ç m `mM; ç°M; H M- ? B i? M; +U FB K iQÆM; ;B Q- iV ?QÈM; iÈB #®M T?Q F?m +? i€M K` çBX

óJ m HmB HϕB5ô a„+ K†i h?Ov .`+? >¬M #B M ç´B- p°B p`M; p¶ H M ç-m E?B m L; L; mv i G K >´ ç½ bÈK #` hY a€i EB K h¬M /¼ bÊ- #®M +?•M p°B p`M; ?Q ç°M; - H F?ÎB- M?€v K„i HB M `ÌB F?ÄB p`B +?K+ /†KX

P M? HQM; HQM;

hS+ F?„+ - Î i`QM; K„i K’v M; QÌB h?Ov Gv- p`B M; ¼ M9B HÈM + Q iÈB K’v M; `M i`Q HB M M?Q H` ç’i +€i +?’i ç®M; - iW ;B[ bQÌM M9B M?€v K„i pÐ M€iX æ-v i`ÌB ç’i #B M K’i MÆB +?•M i`ÌB- HB M M; v +ª K°i ?ϕi #KB +kM; F?¬M; HQm HϕBX

:B| #KB i€M çB- # M i`QM; ?Q F?¬M; - K€B i| + ç M b m HQM; hY a€i EB K h¬M F? hY a€i F?Q ?½B M?•M i`®M; `¶M; M; QM; F i- iK i”T ç M i` M ? B K„iX

óhY Zm M; EB K æ²M; 5ô h?Ov .`+? >¬M ?¬ M?Ä K°i iB M; X

*MM; GB i o¬ h?QÆM; bQ b€M? - hY Zm M; EB K æ²M; Î i`QM; i v hY a€i EB K h¬M M?Q +€+? #B i K°i i`ÌB K°i pU+ - /M H` Î +€+? t p`B +?K+ /†K +kM; +?’M ç°M; M?•

>Qm

> B çϕQ iY K M; i®B ç2M #„M M? M? ` - H½Q iÆB K°i T?B M ?Q F?¬M; i`®M; `¶M;

h`QÈ+ ç| /M ? B i? M? w +?Q +U FB K i€M HQϕM- M?QM; EB K æϕQ w +?Q K`m iQ çbM? +?d Î i`QM; ?Q F?¬M; - ;BÌ T?9i M`v ? B çϕQ T?€ T?¬B iY [m M; #„M M? M? +€B ;b ç°M; i€+ HϕB +| ? B çϕQ i?¬M K M; K`m iQK p`M; ç²M; i?ÌB iW i`QM; ?Q F? +| T?QM; K M; F?Q K`m i`„M; M; ` # Q T?O- ?Q F?¬M; ` i` i +?’M ç°M; - iU M?Q F ` iB M; `Qi b„+ #ûMX

h?bM? i?’+?

"®M çϕQ i?¬M [m M; Î i`QM; ?Q F?¬M; p +?ϕK- b„+ K†i hY a€i EB K h¬M ç°i M?B M K M; K`m iQK p`M; FB ç9M; H` M?€v K„i T?€ pÐ T?€ T?¬B iY [m M; K` ?„M i?B i`E

ó o ñ h?QÆM;5ô h`-K [m€i K°i iB M;- i` M M;QÌB hY a€i EB K h-M #®+ H M b€i F?
K M; K`m iQK p`M; FB M?Q H` pQÊi [m ?Q F?-M;- ç9M; H` +?d tQ+? i?B M M? B-
K„i GB i o ñ h?QÆM;X

G”T iS+- iQ`M #° ? B K„i GB i o ñ h?QÆM; HB M ?| i?“M? iY FBK b„+- K` iY F?Q /`
i`QÊ+ M„M; tm•M- M i?“M? K•v F?|BX

hY Zm M; EB K æ²M;- T?€5

hWM; çB K K€m iQÆB iBM? ?²M; +?av` t2M p`Q ? B K„i hY a€i EB K h-M- b€i F?
iK i?“M? i?U+ +?`i- i`QM; ?Q F?-M; i`®M; `¶M; p M; H M iB M; [m, F?|+ b|B i`m- ç
ªM? iY F?Q- F +ª #®M ;½ EB K æ +O h?Ov ;B M?bM i?`v +kM; / Q ç°M; i•K i?-M
b mX

ó*€+ ?ç+| /€K HQm HçB / M? ?`Q- GB i o ñ . M? b m M`v çQ+? i?•M iÈB +Y H½M?
+Ym m ?`M imv M- hY a€i EB K h-M M?Q i? M`Q +kM; F?-M; M; ?o ç M- i?-M i?-M
#` ç®B T?QÆM; T?€ / /`M; M?Q i? X *?Q /M ?„M H` i?-M MB K ?`M; H•K- M?QM
+?Q ?B M ?| - /M H` ;B Q i?O +?•M +?QM?- bÊ`^M; F i [mª+kM; F?-M; F?€+ # Q
h-M; bQ #ªM;5

*Æ ?² M?€v K„i hY a€i EB K h-M HB M +| F i [mª- H-M M`v tm`i i?O- M?`i ç`M? H
#ªM;- ?ÆM M[T?ªB #`B / M? i`QÊ+ ? B KQÆBX

" M i`QM; ?Q F?-M; v M i oM? p ñ i? M?- b„+ K†i hY a€i EB K h-M ç-v F?| +QB- M?
T?QÆM; /o M?B M F?-M; +| wiS tm`i i?O- M; v +ª EB K æçQ w +?Q +kM; i€M çB- ?
pšM p ñ T?€T i` tûi ç®B T?QÆM; i²M içBX

óæB5ô h`-K K†+ K°i H9+ H•m- hY a€i EB K h-M `®i +m°+ ?Qi b•m K°i ?ÆB- b„+ K†
M?QM; K` #`i Fb B +kM; +| i? M?bM ` - ;BÌ T?9i M`v i`QM; HÁM; hY a€i EB K h-
+| i? çmM b ñ B K°i pMM; ?ªB pU+X

óGB i çªQ +?O5ô *Ym i`QÎM; H½Q p°B p`M; KÎKB M; M|BX

•M? K„i ?ÆB HB +- hY a€i EB K h-M #bM? i?ªM M|B, óoB + M`v i b) ?QÈM; h?O
?W5ô

hS+ F?„+- HBM? [m M; i` M FB K +?m +?ÈT ç°M;- [m M; i`€Q K` ç2M ?| i?“M? K°
M?“T i`ÌB t M?X

óL`vX XX 5ô " M;QÌB +Ym i`QÎM; H½Q M?bM M? m- +?d #B i +QÌB F?`X

óG½Q h?“T L?`5 æ•v H` pB + ;b\ô hU ?² M; ?o iÈB +€B ;b- +Ym i`QÎM; H½Q tQ v
>`M i`-K ;B¼M; M|BX

G9+ M`v- h?Ov .`+? >`M pšM i``M ç`M? M|B, óG½Q \*Ym M;QÆB +?Q H`i +| i? i?

*Ym i`QÎM; H½Q bYM; b®i- H”T iS+ HB M i?Î /`B K°i iB M;- F?-M; b B- M m h?Ov
;Bª M?Q p`v- p`v h?Ov ;B +ÁM +—M M`M? #Ê hY a€i EB K h-M b Q\ oW `²B M;Q
H` hY a€i EB K h-M Fo F?-M; #^M; M;QÌB- K` +€B i? EB K :Bª FB iW ç—m ç M +
T?QM; T?çK ?`M? bU M?Q p`v ?B M M?B M H` K°i EB K h-M i ñ M; bQ M;çQ +®i i?I

óæ9M; `²B- ç•v H`X XX ô •M? K„i +Ym i`QÎM; H½Q /B ç°M;- T?€i ?B M GK+ h? M
E?B m L;mv i G K >`- €M? Krib +| +?9i +` [m€B, ó>„M i`9M; T?€T ? ñ B iY [m M; \ô
:BÌ F?„+ M`v- # ;½ i`QÎM; H½Q M?bM M? m- +kM; H` ?B m K` F?-M; M|BX

a m MY + M? ;BÌ- h?Ov GBM? pB MX

Í /QÈB K°i ;®+ HBM? i?K- GK+ h? M? v M H†M; M;²B t T #^M;- # M +çM? >`M G•K
çSM; Î # MX *€+? ç| F?-M; t - #®M M;QÌB h?Ov Gv M;²B Î K°i HQÆM; çbM? #^M;
F?|B i` HQÊM HìX

óaQ i?9+- M;QÌB t2KX XX ô

G„+ H„+ ç-m- h?Ov .`+? >`M M|B, óhmv `^M; F?¬M; i? t€+ ç`M?- M?QM; K¨; BÌ T?
?„M ç9M; H¨ iB m i€M- iBM iQÎM; F?¬M; iÈB K°i H€i- ?„M HB M +| i? idM? H¢BX
h?Ov Gv M? ;B¼M; M|B, óo”v bQ i?9+- +| T?ªB ? v F?¬M; X XX ô
óoB + M”v i?”i bU `i tªQ ?ÊT- +kM; F?¬M; TªB F?¬M; +| FªM,M;- M m ç9M; i’i M
p”v +¬M #`M #¢+ F„ ?ÆMX ô h?Ov .`+? >`M i`-K M;•K K°i iB M;;, ó>ÆM M[- M; QÌ
i?’m- imv `^M; pW `²B t2K ` i`d [m #B M +® M?Q p”v M?QM; pšM i`’M ç`M? M?
çB m F?¬M; çÆM ;BªMX ô
óL?Q i? M”Q +| i? \ô ” M +¢M?- K°i ;½ i? M? MB M M;?B ?Q†+ M|BX
óL?Q i? M”Q F?¬M; +| FªM,M;5ô h?Ov .`+? >`M HB + K„i M?bM ?„M, ó*€+ M;QA
?„MX ô
ó*€B ;b\ô
óæ„+ ç¢Q ;Bª5ô h?Ov .`+? >`M i`-K ;B¼M; M|B, óE?¬M; +| ç„+ ç¢Q ;Bª M”Q F?¬M;
p”i M?Q p”v ?€ +| i? çÆM ç°+ M?Q i? X ô
óaQ i?9+ M|B F?¬M; b BX ô h?Ov Gv ;”i ;”i ç-m- M|B, óo”v +?9M; i X XX ô
óhoM? [m M Fb #B M- ?B M i¢B- +?d +| i? [m M b€iX ô h?Ov .`+? >`M H¢B H„+ H
ç m F?¬M; +| t€+ ç`M?- iMv iB M [mv i ç`M? +?d HQ¢M i? K- b m M”v b) F?¬M; i?
.WM; K°i +?9i- iU ?² M;?o iÈB +€B ;b- h?Ov .`+? >`M M|B iB Tô ó”¼M ?¼ H-M M”
ó>ªB ç²- ?šM H¨ çB ”¢+? GBM? çªQX ô
ó”¢+? GBM? çªQ5ô h?Ov .`+? >`M i`-K M;•K K°i H€i- `²B ;”i ç-m M|B, óæ² p”i +?m

dd8X *?QÆM; Rj3, h?9 h`B m Ui?QÊM;VX

J°i + M? ;BÌ i`¬B [m - ?„+ F?Q Î i`QM; K„i GK+ h? M? `®i +m°+ ?Q`M iQ`M i€M çB
i®B ç2M +U+ F€ #bM? i?QÌM;X
óGK+ +-M; iY5ô
L?bM #®M M;QÌB h?Ov Gv çB ç M i`QÈ+ K†i- GK+ h? M? +ÁM F?¬M; +| KÎ KB M;
? B i v +?®M; M¢M?- H°` #B m ibM? ?mM; iÊM, óL?Q i? M”Q- +€+ M;QÆB +ÁM
ó*- MQÆM; ?B m H-KX ô h?Ov Gv €v M€v M|B- H”T iS+ ?QÈM; iÈB GK+ h? M? ?Æ
Gv F?B M GK+ +-M; iY +?’M FBM?- h?Ov Gv i?”i bU ?’ i? MX L m GK+ +-M; iY +
+?d +-M h?Ov Gv +| i? H”K çQÊ+- M?’i ç`M? b) F?¬M; iW +?®BX ô
E?) +QÌB K°i iB M;- GK+ h? M? M|B, óh?Ov +- MQÆM; F?¬M; +-M ç w- GK+ K¶ ?B
H”K T?B M M[X ô
óGK+ +-M; iY TªB çB- F?¬M; #^M; Î H¢B p”B M;”v- ç iB m M[i”M ibM? ç` +?OX
óh¢B ?¢ +MM; M;QÌB QÈ+ ? M- +ÁM +| +?mv M [m M i`¼M; Km®M H”K- F?¬M; i? 1
h`ÁM; K„i h?Ov Gv HQm +?mv M- M? M?”M; M|B, óJ°i F?B ç½ M?Q p”v- iB m M[
GK+ +-M; iYX ô
L|B tQM;- h?Ov Gv F?) H”i ?[m +?QÎM;- K°i pB M HQmªM? +?•m K”m H K tm’i ?B
óh`QM; M”v H¨ ?ªB ç² iQ`M #° i-M; #®M EB K J°- ”¢+? GBM? çªQ +€+? ?Ov GBM?
/U i?2Q ç² T?’- ?šM H¨ +| i? / /”M; ibK çQÊ+X ô
óæ i¢X ô
LY MûM ?QÆM; b m- # M i`QM; h?Ov GBM? pB MX
ó>B M ;BÌ +kM; +?d +| M?Q p”v- bQ i?9+- bU ibM? Î T?Q b m TªB /U p”Q M;QÆE

óhB m i?Q v M i•K- M°B ibM? +O GK+ h? M?- +?9M; i b) ``i M? M? ibK` X ô
 J°i H€i b m- # M i`QM; h?Ov GBM? pB M ç½ +?d +ÁM H¢B +| h?Ov Gv- H9+ M`v €M
 H MX
 *?QM? KbM? H`K M?Q p`v- ç M i°i +MM; H` ç9M; ? v b BX
 «
 *9B ç-m M?bM t2K- E?B m L;mv i G K >´ /o M?B M ?| i?`M? iB m KB m- +€B ç-m
 OB p`QX
 h?Ov Gv +Q`B K„M; , ôh®i H„K i®i H„K- H` M;QÆB ç€M; i?QÆM; M?`iX
 S?Q L K h?Ov GBM? çªQ ;-M p¢M /†K- K°i +?B + FB K +?m HQÊi b|M; H Q çBX h
 FB K T?€ pÐ iWM; +ÆM b|M; - +?d i`QM; T?9i +?®+ ç½ H Q çB iB T p`B +?K+ /†KX
 Í i` M FB K +?m- ? B M;Q`B GK+ h? M? b€M? p B K` çSM; - M?bM ç¢B ?ªB i`QÊ+ K
 MQÊ+ i`QM; t M? b•m F?-M; i?`v ç€v- çO HQ¢B /m M;Q #ÆB H°BX a„+ K†i >`M G•
 `M; i•K i`Q F?-M; +ÁM Î ç•vX
 hU ?² M;?o iÊB +€B ;b- >`M G•K G M; F?) /~m K-B- HB M Km®M [m v ç-m H¢BX
 S?®+
 J°i M;KK K€m iQÆB iW # M +¢M? T?mM` X
 ó - M;QÆB H`K b Q p`v5 oW `²B F?-M; T?ªB +ÁM ?Q`M ?ªQ5ô >`M G•K G M; +ª
 # M +¢M?- b„+ K†i i?QÆM; #¢+?- F?|2 KB M; +ÁM K M; i?2Q K°i p i K€m iQÆBX
 óh F?-M; b Q- im /QÐM; MY M;`v H` çQÊ+X ô GK+ h? M? +Q`B F?´ H„+ H„+ ç-m•
 óL;mv M H B pW `²B H` M;QÆB ;Bª i` M;X ô hU ?² H` KBM? #¢+? +€B ;b- >`M G•
 *kM; F?-M; T?O M?“M- GK+ h? M? H”T iS+ p”M +?mv M EB K >²M FBM?- # M i`Q
 M;?bM i`QÊM; ¬M; ¬M; +?B M KBM?- #¢+? FBK b„+ T?QM; K M; F?Q H`v K°i HQ¢B
 i?-M MB K M;mv M #ªM iB m ? Q- H”T iS+ M? M? +?|M; F?-B T?K+X
 æ²M; i?`B- # M i`QM; ç M çB M- i`QM; S?QM; G-B EB K M?- ç¢B HQÊM; h?B M a
 F?-M; M;WM; iK i”T- K¶B H-M ?¬ ?’T ç m KÆ ?² +| iB M; H-B KBM? •K dX
 >„M çQ+? t€+ H` #` i?QÆM; - +?d H` +kM; F?-M; T?ªB #ÎB pb GB i o¬ h?QÆM; - K
 EB K h¬M [mv i ç’mX
 GK+ h? M? i`QM; HÁM; +Q`B F?´- ç®B K†i K°i ;½ +€B i? EB K :Bª - ?„M H¢B M?Q
 T?QÆM; +?d H` K°i ç¢Q i?-M MB K ?”M; H•K- i?“i bU H` ?„M +ÁM F?-M; +| iB M p
 çB m ç°M; /mM; ?ÊT MY çB K h?B M æ` +?B i? X
 G-M M`v- +kM; F?B M ?„M +?•M +?QM? +ªK M?“M çQÊ+- h?B M æ` +?B i? `®i +
 i? M`QX
 h?B M æ` +?B i? - +?QM? H` K°i HQ¢B HU+ HQÊM; K` EB K :Bª +?•M +?QM? iB T
 h?B M æ` +?B i? - p¬ªM? p¬ ?bM?- M?QM; K` H¢B +?•M i?“i i²M i¢BX h?B M æ
 F?-M +MM; mv M,M; - i?ªQ M`Q +| i? i`Î i?“M? i?O çQ¢M ç°+ ?[m +O +€B i? EB
 hmv `^M; F?-M; #B i hY a€i EB K h¬M H` Î i?B M p`M`Q- M?QM; K` +?d #^M; p`Q
 H•K- K°i T?-M EB K æ¢Q w +?Q- /šM ç°M; h?B M æ` +?B i? - HB M +MM; iQ`M
 M; M; i v- i?“K +?Q +ÁM +?“M ç°M; i?-M MB K +O ?„M- F?B M GK+ h? M? ç®B pÈ
 K°i T?-M F€ p¼M;X
 >B M ;BÎ ?„M- imv `^M; KÈB p`Q EB K S?€+?- M?QM; ç½ H` EB K æ çdM? T?QM
 HoM? pU+ +MM; iQ`M #° EB K M? iQÆM; /mM; - i?“M? iUm HoM? pU+ FB K [m M;
 /mM; ?ÊT HoM? pU+ - H¢B HoM? M;° K°i T?-M h?B M æ` +?B i? - HB M +| i? #QÊ
 EB K :Bª +?•M +?QM?X

*€B i? EB K :B^a- i`'M €T M?'i i? - +| çQÊ+ im pB M?Q p"v- F +^a î hY >Q" M; i?€M?
+S K°i T?QÆM;X

"ÎB pb GK+ h? M? +—M ioM? /QĐM;- +?Q M M i®+ ç° +O h?Ov GBM? FB K +?m F?—
KÊB ç M ?^aB pU+ +?mM; [m M? h?Ov GBM? ç^aQX

aQ b€M? pÈB h?Ov GBM? ç^aQ- "ç+? GBM? ç^aQ HÈM ?ÆM K°i T?—M- bÊ H" T?çK
"ç+? GBM? ç^aQ pW KÊB M?bM HçB- HB M +| KQÌB b€m ç^aQ pU+ #'i ç²M;- F?—M;
i—M; K—M +MM; i€M im M?'i Kç+? T?•M +?B X

"ç+? GBM? ç^aQ ;BÈB #` b•K M;?B K- KQÌB b€m ç^aQ pU+ ç²M; i?ÌB ç®B M;QçB- K
M;Q" B EB K *?O F?B M GBM? h?9 ?Q†+ K½M? i?9 M;U F?—M; im—M i` - K" iB m
+mM;- H" Î T?Q "„+ +O "ç+? GBM? ç^aQX

>—

E?—M; çÊB ? B M;QÌB GK+ h? M? ?ç h?Ov GBM? FB K +?m tm®M;- HB M +| ? B ç
ç M- Î i` M HQM; +?9M; H" ? B ;½ i? M? MB K K†+ i`QÌM; v K"m H KX

óL;QÌB iÈB H" B\ô EB K +?m /WM; HçB- >"M G•K G M; H"TiS+ M?^av H M ç—m i?m
óh ç M- #^aQ ç^aQ +?O +€+ M;QÆB ç M ;†T i 5ô

> B ;½ i? M? MB M H9+ M"v #B M b„+— €M? K„i ç²M; i?ÌB [mûi M?bM h?Ov GBM? F

ó> B p` +?Ì +?9i5ô L|B tQM; >mM; >´ H,M; F?—M; +?mv M i?•M- ?QÈM; iÈB iB m
tm®M;X

ó*?9M; i çB tm®M; çB- ç M MÆB M"v- i b) ?^aQ ?^aQ +?B m ç½B M;QÆBX ô >"M G
i?—M b„+ ç„+ w- iU ?² bÊK ç½ [m M- i`QÊ+ ç| H" B #S+ ûT M" M; i`Î p X

> B M;QÌB ?ç tm®M; # M i"m Î;—M `b ç^aQ- i?m ?²B HçB FB K +?m- F?—M; ç M MY
FB K [m M; iW T?QÆM; t #„M M? M? ç MX

ó*? - MQÆM;5ô hW `i t - >"M G•K G M; HB M K M; i?2Q MK +QÌB M;¼i M;"QX

ó>W- M? ç—m M;QÆB F?—M; #B i i`ÌB + Q ç'i`°M;- MÆB M"v M;QÆB +| i? ç M b
+?çv ç M ç•v5ô EB K [m M; +?Q ç M- K°i i? M? •K mv M;?B K +€+? F?—M; i`mv M

>Qm

>Qm

L,K ççQ FB K [m M; F?—M; T?•M i`QÊ+ b m ç²M; i?ÌB ?ç tm®M;X

æ"Tp"Q K„i H" K°i M K K°i M[i—K i`mM; MB M- M;Q" B ` - Î T?Q b m H" # i? M? M
pB iQÆM; çQÆM;- ç m H" K°i FB T EB K >Q" M; t2K ` - +kM; F?—M; [m€ # KQÆB
i—K i`mM; MB M +—K ç—m ç m F?B M GK+ h? M? +?'M ç°M;X

> B EB K S?€+? i—M; bQ5

h`mM; MB M M?•M H" EB K æ ççB i?B M p`- T?K M?•M +?QM? H" EB K æ iB m i
GK+ h? M? +?9 w +?QM? H" i`mM; MB M M?•M H" ç„+ ççQ ;B^aX

E?Q iS+ +O ç„+ ççQ ;B^a- i`W T?B +MM; H" ç„+ ççQ ;B^a- ?Q†+ H" im pB +^aM? ;BÈ
i?b M?bM F?—M; ` X

óLQÆM;5ô >"M G•K G M; ?—K°i iB M;- i`QÊ+ iB M M?"Q p"Q i`QM; HÁM; K„ T?K
F?—M; T?^aB pb M?Ê +€+ M;QÌB KÊB çB ` - MQÆM; M;QÌB t2K +? - KÊB ;†T K†i HE

h`mM; MB M K„ T?K p¶ p¶ ç—m >"M G•K G M;- w +QÌB i` M K†i F?| i? +?2 /'m, ,
M;QÆB +ÁM F?—M; T?^aB [m M i•K M;QÆB- EB K J° i—M; #®M MÆB M"Q +| i? çB H
i—M; # - M;QÆB K°i M;QÌB +kM; +| M;mv ?B KX ô

óLQÆM;X XX 5ô

óh@i H„K- çWM; H“K +?Q ? B bQ ç +MM; bQ Km°B M;QÆB +? +QÌBX ô " M +çM?
 iB M; M|B- M?QM; i`QM; K„i ç-v p M?Q ?Á - M?Q i? M“Q +kM; p¬ T?€T +?2 /'mX
 ó"¼M ?¼ /€K5ô >“M G•K G M; M;~M; ç-m H M- ?QÈM; iÈB # M;QÌB T?Q b m T?K
 " M;QÌB M?bM M? m- ç²M; i?ÌB +QÌB F?´ M|B, óE?¬M; /€KX ô
 óG•K G M; - F?¬M; M M F?B / bQ ç +MM; bQ Km°B- K m M|B +?Q MQÆM; - M;QÆ
 ç•v- ?ªB pU+ EB K J° i-M; #®M # Q H - M?QM; K“ +| F?¬M; Qi ?mM; ?B KX ô hS+
 G•K G M; HçB- F?~M i`QÆM; M|B, ó\*| ? v F?¬M; +?`m i?QÆM; i´M; b- ç i M?bM
 L; ?2 çQÊ+ T?K M?•M M|B M?Q i? - i`mM; MB M M?•M ?[m w p¬ iB M? ç2K €M? K„
 h? M?X
 óE?¬M; +| - MQÆM; - G•K G M; F?¬M; +| #` i?QÆM; - H“ T?¬B ;B ?Ä M“v K M; C
 G•K G M; FûQ i v €Q T?K M?•M ?d p“Q GK+ h? M? M|B- ç²M; i?ÌB ? B K„i +?mv M
 iB m ?² Hv ;BªQ ?QçIX
 óL; - M;mv M H B H“ p` iB m ?mvM? ç M“vX ô S?K M?•M H”TiS+ +?mv M €M? K„i
 æÊB ç M H9+ €M? K„i çB ç M b m HQM; GK+ h? M?- T?K M?•M +MM; i`mM; MB M
 ç²M; i?ÌB M;QM; i`¼M; H MX
 óh?¬M EB K +’T "ç+? GBM? i?QÈM; T?~K5ô S?K M?•M ?¬ M?Ä K°i iB M;X
 óæ9M; p”v- MQÆM; - M;QÆB +kM; F?¬M; #B i- T?¬B ;B ?Ä M“v /¼+ çQÌM; ç2K G
 ó>„M F?B / M;QÆB\ô S?K M?•M ç-m iB M bYM; b®i- H”TiS+ +| +?9i ?² M; ?B M?b
 ?B m `ä M?Q M[ +O KbM?- imv `^M; M|B çÆM i?m-M p¬ +MM; - M?QM; ç²M; /çM;
 ;B M“M; [mª i?U+ H“ ;B®M; ? i M? m- M“M; F?¬M; F?B / M;QÌB F?€+ ç½ H“ i®i H
 óo` iB m ?mvM? ç M“v- ç iç M;QÆB ç2K G•K G M; çQ ç M MÆB M“v- T?m T?K +
 F?¬M; #B i iB m ?mvM? ç tm`i iW i¬M; K¬M M“QX ô

ddeX *?QÆM; RjN, h?9 h`B m Ui`mM;V

GK+ h? M? M?bM +?,K +?9 p“Q i`mM; MB M M?•M- ç²M; i?ÌB >“M *´ h•K +kM; ç½ ç
 i?•M i? M? b K çÆM ;BªM- /B M KçQ im`M H½M; - K“v FB K T?B /QÆM; - K€B i|+ ç2
 i?9+- +S pB + ç®B Kfi M,K M;QÌB #¼M ?¼- i?“K +?Q +ÁM +| ? B EB K æ i¬M; bQ-
 #B M ?| - €M? K„i ççK M?B M- i`M ç`M? M?Q M9BX
 L?QM; H”TiS+- >“M *´ h•K HB M +| +?9i bYM; b®i- #ÎB pb ?„M +Q M?B M F?¬M; i
 h? M?X
 Í i`QM; M?“M i?S+ +O >“M *´ h•K- iB M? ?m®M; M?Q p”v +| ? B HQçB F?ª M,M; - i?
 + Q ?ÆM ?„M- +?Q M M ?„M M?bM F?¬M; i?’m- i?S ? B H“ ç®B T?QÆM; +| HB KiS
 +ªM? ;BÈB +?2 ;B`m EB K æ i¬M; bQX
 > B HQçB F?ª M,M; - >“M *´ h•K +“M; i?B M ?QÈM; HQçB i?S ? B- /M b Q H`v M?
 i`QÈ+ Kfi ?B M M?B M +?d +| ?ÆM ? B KQÆB im´B- +kM; F?¬M; T?ªB H½Q M?•M /
 h?¼ æ M- M?Q p”v H`v im´B i€+ K“ M|B- F?ª M,M; im pB +ªM? ;BÈB Î i` M +?QM? M
 ?„M tm`i i?•M iW hY >Q“M; ;BÈB- Î MÆB ç| - +| H) +| F?ª M,M; bBM? ` v m M; ?B i
 óEBK h?B M; BÈB- i€M im GK+ h? M?X ô
 G9+ M|B ç M i€M im- i? M? •K GK+ h? M? `ä `“M; /WM; K°i +?9i- #`i [m€ Î i`QM;
 K°i i? M? •K F?€+ p M; H M, óL;`v M“Q ç| - F?¬M; t X ô
 GçB M?bM >“M *´ h•K- i` M Kfi H° ` i?¬M b„+ FBM? M;ç+, óhB m ?mvM? ç i?•M H
 EB K J° i-M; #®M mM; /mM; çB HçB- +?“ +?ŠM Qi M?’i H“ i K FB T EB K >Q“M; ç|
 b m M“v i’ F?¬M; i? ?çM HQÈM;X hB m M[/¼+ çQÌM; M?’i ç`M? ;•v F?¬M; Qi T?B

hW ç€v #B M p M; H M K°i iB M; FBM? i?B M- iS+ F?„+- K°i ç-m i?9 iQ HÈM iW
[m M? H° K°i pMM; ?Q F?¬M; #` ;BªQ M€iX æ°M; >Q E?¬M; :B M i®B ç2M ?B M ?
/šM ç°M; K°i ;B¼i MQÊ+ #B M Î+?mM; [m M?X

æ-m K½M? i?9 +m®B +MM; `®i+m°+i`²B H M K†i #B M- i?•M ?bM? F?¬M; H² /`B +
K`m t M? T?•M #® F?„T i?•M- K†i i` M H K ?¬B b„+ HBM? [m M; HQm ç°M; - +?B
+?WM; K'v i`,K i`QÊM; - ?`K `^M; b„+ #ûM /`v ç†+- H° ` ?`M K M; FBM? M; QÌB- K
M; QM; iK i?`M? •K T?QM; - i?¬B [mûi ` #®M T?Q - tû `€+? +?•M F?¬M; X

"€i ;B B çdM? T?QM; K½M? i?9, L?QÊ+ h?Ov *´ L; ¢+5

L, K +QM #€i ;B B K½M? i?9 çdM? T?QM; M; U F?¬M; - ç²M; i?ÌB T?€i iB M; `®M; F
P M? HQM; HQM;

hB M; `®M; FBM? i?B M i`mv M ç½M; i`ÌB t M?- +Æ ?² K°i H€i i?ÌB ;B M HB M i?´
#®MX

LM; K+

LY MûM ?QÆM; b m- ?ªB pU+ i`,K p¢M /†K Î iQ`M #° EB K J° i-M; #®M ç²M; i?ÌB
Î i` M ?Q F?¬M; - K½M? i?9 iK ?ÊT i?`M? ç`M- F?¬M +MM; ?mM; H +?B F?Q i`M €
_®M;

h

G¢B MY MûM ?QÆM; b m- p¬ b® K½M? i?9 +?mB ` K†i #B M- i`QM; ç! i?"K +?Q #
Kšm U bS V H•m M, K bBM? i²M Î i`QM; #B M b•mX h` M i?•M i?Ov Kšm- K°i K°i
i`,K i`QÊM; - ç m H` K½M? i?9 ç¢i iÊB i?´i ;B B- K¶B F?B tm´i ?B M K°i +QM- Î K†
T?B M H¬B pU+- hY æB M /mM; M?"T p`Q i`QM; MQÊ+ #B M- F?B M +?Q T?¢K pE
ç M ; -MX

L; Q`B ` - >`M ",M; \*U a - "Q+? h?Ov L; Qm EbM?- \*U J \*?QÆM; - hY æB M s` J M
K½M? i?9 #bM? i?QÌM; ?B K i?´v ç²M; i?ÌB i`²B H M K†i MQÊ+- T?€i ` iB M; i KE

*MM; H9+- Î i` M i`ÌB + Q- p¬ b® HK+ ;B B h?B M S?QM; h? M? ``M; - M; k ;B B h
i`QÌM; KBM?- +ÂM +! i?´i ;B B hY oB K o•M >´- HK+ ;B B EBK aQ h?B M "€Q- iS ;B
i?`M? ç`M- iQ`M #° EB K J° i-M; #®M i`QM; T?9i +?®+ H•K p`Q i`QM; ?¶M HQ¢M

E?Q iS+ ?mM; H i`´M €T iQ`M #° ç¢B ?ªB- i`QM; MY MûM ?QÆM; - i` M ?ªB pU+
K°i ?²B iBM? T?QM; ?mv i pkX EB K :Bª Î +€+ çªQ ç²M; i?ÌB +?`m p¬ b® K½M? i?
H, M; F?¬M; - M?QM; K` p¬ b® K½M? i?9 T?¬ i?B M +€B ç` - F +ª H` M; k ;B B K½
i?`M? ç`M- M?` ;B B i K ;B B HBM? +?9 T?¶M; i?Q+? ç M i`ÌB ç´i çªQ H°M- iS ;B B
p`B +?K+ /†K i?ÌB #` ;B K + -KX *?Q /M +! i`mM; T?~K FB K #ªQ +kM; F?¬M; +?`m
F?¬M; M; WM; M?Q p`vX

E?¬M; ç M i?ÌB ;B M K°i MûM ?QÆM; - Î i` M #Q+? ?ªB bWM; b[M; ç²M; i?ÌB #®+ H
M; QÌBX o`B +?K+ ç¢Q EB K v M`v i?šM; tmv M K•v t M?- i`QM; T?9i +?®+ T?QM;
EB K v #Q K"i K M; i?2Q w +?Q #S+ M?•M H M i`M ` - ?QÈM; iÊB iS T?QÆM; ?ªB

Í i` M K°i +- çªQ T?¢K pB p`B /†K- p2M #Ì #B M- GK+ h? M? çSM; v M M?bM #B
T?9i M`v i` M #-m i`ÌB ç½M?bM F?¬M; `ä- F?Q i? K½M? i?9 +MM; EB K :Bª K b
i" T- i` M iQ`M #° +Ym i?B M M?Q # Q T?O K°i i-M; F?¶B KM- €M? /QÆM; [m M; ç²
i?´v- +?d +! iWM; iB M; +m²M; T?QM; +`M; H9+ +`M; HÈM- KÆ ?² +! /´m ?B m ?°B
:-M # KQÆB EB K S?€+? i¬M; bQ5

*ªK SM; EB K v #®+ H M- i`QM; HÁM; GK+ h? M? F?) ç°M; - EB K J° i-M; #®M [m
iS ;BÈB +QB i`¼M; X

:-M # KQÆB EB K S?€+? i¬M; bQ- EB K æ¢Q w +?Q FB GK+ h? M? +ªK SM; çQÊ
H` ? B KQÆB #ªv EB K S?€+? i¬M; bQX

h`QM; M`v +| ? B KQÆB EB K æ - i`QM; b® ? B KQÆB EB K æ M`v +| ? B- # M; Q
L; Q`B ` +| #^av +¶ EB K v `K GK+ h? M? +kM; +<sup>a</sup>K SM; F?¬M; ` b•m +¢M- ¸ m F?¬M
v M`v ¸ m +| F?Q iS+ ¸„+ ¸¢Q ; B<sup>a</sup>- i`QM; ¸| GK+ h? M? +ÁM +^aK SM; ¸QÊ+ h?B M
T?€iX

"^av +€B i? EB K :B^a- EB K h¬M i¬M; bQ5

>ÆM ? B KQÆB ¸¢Q EB K v M; M; i`ìB- ; B`T?9i M`v i` M EB K J° i-M; #®M- ¸`
i? M?bM i?'v €M? /QÆM; [m M; +?QM? H` ? B KQÆB #<sup>a</sup>v p` i`Q +| EB K v #®+ H
#^aM F?¬M; T?^aB T?"K p"i +| i? M; ,M +^aM- i-M; K•v KM i` M #-m i`ìB F?¬M; +?9i
/QÆM; [m M; +?B +tm®M; - iW t M?bM H¢B i?"i M?Q ? B KQÆB #^av ¸¢Q [m M; i`
i•K T?€+?X

J†i ¸'i î /QÈB +?•M F?¬M; M; WM; `mM; ¸°M; - M?QM; F?B H M iÈB +?mM; [m M? +
; †T T?^aB K°i i-M; #bM? +?QÈM; p¬ ?bM?- i^aM ` #®M T?Q X

" KQÆB # ¸-m #€i ; B B K½M? i?95

L; v b m ¸| - GK+ h? M? ?ÆB M?Qm K`v H¢BX " KQÆB # ¸-m #€i ; B B K½M? i?9
?² /šM ¸°M; i?B M iQÈM; #B M ?| - HBM? mv +QìM; ¸¢B i`M €T- F +^aGK+ h? M?
HU+ i`-K i`¼M; X

" KQÆB # ¸-m #€i ; B B K½M? i?9- i`QM; ¸| +| M, K +¶ F?Q iS+ K¢M? K) M?'iX

"€i ; B B ¸dM? T?QM; 5

L, K ¸-m #€i ; B B K½M? i?9 ¸dM? T?QM; - #^M; p`Q i?B M bBM? K¢M? K)- /M H` E
¸O ¸ ¸€M? K°i i`"MX

*?9M; M| Km®M H`K ; b5

>ÆB M?Qm K`v M?bM HBM? [m M; # v K9 ¸-v i`ìB- ?mM; F?Q #`M; #¢+ [m M? [m
#QÊ+ ` K°i #QÈ+- i`QM; T?9i +?®+ iB m i?'i i¢B +?¶X

L; •K

L; v i¢B H9+ GK+ h? M? #B M K'i- ? B KQÆB #^av ¸¢Q EB K v +kM; ¸²M; i?ìB #°+ T
iQ`M #° ?<sup>a</sup>B pU+ i?9 `®M; +?'M i?B M- +MM; pÈB p¬ b® ?mv i pk- î i`QÈ+ K†i ? B
#€i ; B B F?¬M; i? M; ,M +^aM- ?m®M; +?B ? B KQÆB #^av +´ EB K v /o M?B M iK i"
iB T i?B M +`M; M?Q H` +°i i`K FbM? i?B M- i?"K +?Q iB T /šM ¸¢Q ¸¢Q h?€B .QA

EBK b„+ h?€B .QÆM; *?•M >Ä [m`M [m M? [m M; i`K- î MÆB ¸B [m - p¬ b® T?B +
F m ?Q^aM; bÊX

h?€B .QÆM; *?•M >Ä - ¸²M; i?ìB +kM; H` EBK « *?•M >Ä - i?QÈM; +´ ?Q M; /½- h
K½M? i?9 +?B ?Q`M; - imv `^M; +| `i M?B m K½M? i?9 ¸¢i iÈB +U+ ?¢M kM; +| i?
F?¬M; i? / Q ¸°M; ¸` p` ?Q`M; ; B^aK^av K vX

E +^a +?•M HQM; M?'i i°+- +kM; +| #€i ; B B- +Ym ; B B- +MM; i?"T ; B B ?Q`M; ; B^a
H9+ tm'i ?B M HB M H` i?"T ; B B- h K h9+ EBK « F?¬M; +| i²M i¢B /QÈB i?"T ; B B
H` i?B M bBM? ?Q`M; ; B^a5

h?€B .QÆM; *?•M >Ä i`M T?€ #W #½B i H3(H |Ð Ä |Ð ®pbBM% €Ð° |Ð` (° K° K½M

Long Hoàng thập giai, bản thân tương đương với Kiếm Tổ đỉnh phong, hơn nữa có một thân thần thông thiên phú. Long thân hùng mạnh dù là thần kiếm cấp Tử Hoàng cũng không thể làm thương tổn mấy may, dù là Kiếm Thánh ra tay cũng phải hao tổn rất nhiều công sức.

- Đoạn huynh. Long Hoàng hiện thân, tất nhiên thứ kia cũng xuất thế. Chẳng lẽ cứ để mặc cho Long tộc lấy được hay sao?

Ánh mắt trung niên áo tím nhìn chăm chú vào Long thân ẩn hiện ở xa xa một lúc lâu, sau đó mới nói:

- Chí bảo bậc này vốn do Kiếm Đạo ta sinh ra. Linh Đạo nhất mạch bọn chúng cho dù có người tinh thông Kiếm Đạo cũng khó lòng không chế. Trước mắt chúng ta cần phải biết lần này rốt cục Long Hoàng xuất hiện là vì mục đích gì.

- Mục đích gì ư? Mục đích đã quá rõ ràng, nếu lấy được chí bảo này, nhất định Long tộc có thể sánh ngang với năm đại thánh địa. Chúng không tuân thủ khế ước, còn có ý nghĩa gì nữa? Tâm ma. ., chẳng lẽ Đoạn huynh nghĩ rằng tâm ma có thể làm khó được Chân Long nhất tộc hay sao? E rằng ngay cả Ma Vương Tu La trong Vực Ngoại Thiên Ma cũng khó lòng lay động tổ khiêu long châu của chúng. Khế ước kia có thể ràng buộc được hung thú khác, nhưng quyết không ràng buộc được Long tộc.

- Vậy theo ý của Bạch lão, chúng ta phải làm sao? Trung niên áo tím hừ lạnh một tiếng:

- Long Hoàng hiện thân, nếu chúng ta tùy tiện chạy tới đó, chỉ là đi chịu chết mà thôi.

- Chẳng lẽ Đoạn huynh đã quên chúng ta còn có một phương pháp cuối cùng ư? Lão nhân áo trắng đột ngột ngẩng đầu lên, hai mắt rực sáng. Trung niên áo tím lộ ra vẻ không thể nào tin được, hỏi lại:

-Ý của Bạch lão là. .

- Hiện tại Long Hoàng hiện thế, cũng chỉ còn có cách này.

Chuyện này chỉ cần người có ý là có thể ngầm hiểu với nhau, lúc này nghe hai người nói vậy, những Tông sư Kiếm Phách đã hiểu rõ ràng, giữa bảy tên Kiếm Tôn, lập tức có hai tên biến sắc. Năm tên Kiếm Tôn còn lại đi ra, chính là đại diện cho tông môn năm đại thánh địa.

-Bạch lão. .

- Nên làm mà không làm. ắt sẽ bị hại! Đây là Đoạn huynh nói nếu như để Long tộc lấy, không bằng để chúng ta tranh đoạt, tối thiểu đây cũng là giữa tông môn nhân tộc chúng ta. Ba vị, các vị nghĩ sao?

Ba tên Kiếm Tôn bên cạnh đều trầm ngâm.

- Ba vị, thời gian không còn nhiều nữa, nếu còn tiếp tục trì hoãn. e rằng đến lúc đó đã muộn màng!

-Ong. .

Lúc này, lại một tiếng long ngâm từ ngoài mây vạn dặm vang lên, long uy mệnh mông cuộn cuộn tràn áp về phía này. Cả hai mươi bảy người đồng thời biến sắc, lập tức rời xa mấy trăm dặm mới ngừng lại.

- Uy nghiêm của Long Hoàng quả thật vô cùng đáng sợ!

- Bốn vị có thể quyết định, nếu không, một mình lão phu sẽ động thủ!

- Được!

Trung niên áo tím nghiêng răng nghiêng lợi, liếc nhìn lão nhân áo trắng một cái thật sâu:

- Quả nhiên Bạch lão có dũng có mưu, qua hôm nay nhất định Đoạn mỗ sẽ đi tìm Bạch lão nâng chén vui vậy!

-Nói hay lắm!

Lúc này, ngoài mấy vạn dặm, thân hình Long Hoàng đã xuất hiện hoàn toàn. Long thân dài chừng vạn trượng gân như nổi lên giữa trời với đất. Vẩy vàng đầy người nuốt chửng ánh nắng, ánh sáng vàng rực rỡ chiếu sáng vạn dặm hải vực, Long thân khổng lồ xoay vòng, che lấp cả đất trời.

Trong cùng lúc ấy, dưới đây biên trung ương hải vực, trong một cái hang tối om hỗn độn vang lên một tiếng kiếm ngâm thâm trầm. Lúc đầu tiếng kiếm ngâm này nhẹ như mưa phùn, chỉ trong nháy mắt đã vút cao, mênh mông cuộn cuộn hóa thành một thanh cự kiếm vô hình, rẽ nước biển mà ra.

- Rào. ..

Nước biển giông như sôi trào, vô số bọt trắng từ đáy biển dâng lên, nổi cuộn cuộn trên mặt biển.

- Không xong!

Chỉ trong thoáng chốc, ba mươi ba hung thú bát giai bọn Hỏa Phượng đồng thời biến sắc, nhưng thấy Long thân khổng lồ đang xoay quanh trước mặt như hiểu ra chuyện gì, cho nên không có hành động gì khác.

- Đó là cái gì?

Thân là Tông sư Kiếm Phách, với ý chí Kiếm Đạo hùng mạnh của Lục Thanh, cùng cảm ứng nhạy bén của Kiếm thể Bạch Linh, tự nhiên phát hiện được biến động đang xảy ra quanh mình.

- Đó là chí bảo của tầng bốn kiếm mộ chúng ta. Huyền Băng Hải Long Thú lên tiếng giải thích:

- Toàn bộ hung thú chúng ta ở tầng bốn kiếm mộ ngày đêm không ngừng dùng linh huyết nuôi dưỡng nó, sớm đã viên mãn, nhưng vẫn chưa xuất thế.

- Vẫn chưa xuất thế ư?

Lục Thanh sửng sốt:

- Vì sao vậy?

- Bởi vì đó không phải là chí bảo của Linh Đạo, mà là một món Kiếm Bảo!

Lục Thanh nghe vậy thầm khiếp sợ trong lòng, không biết là Kiếm Bảo gì, cần tất cả hung thú trong tầng bốn kiếm mộ ngày đêm nuôi dưỡng không ngừng trong năm vạn năm. ..

- Trận đồ Hoàng giai. Vạn Thú Linh Kiếm Đồ! Thì ra là Kiếm Bảo Hoàng giai!

Kiếm Bảo chỉ có thủ pháp của Tông sư Kiếm Phách mới có thể luyện chế. Kiếm Bảo thượng phẩm chỉ có Kiếm Tổ mới có thể luyện chế, mà Kiếm Bảo Hoàng giai, nếu không có cơ duyên dù là Kiếm Thánh cũng không thể luyện chế.

Phải biết rằng khi Kiếm Bảo đạt tới thượng phẩm sẽ sinh ra Bảo Linh, không cần người khống chế, có được uy năng hết sức lớn lao.

Trong trí nhớ của Lục Thanh, lúc trước Ma Vô Thường khống chế một Huyết Hải Lan Can Đồ nho nhỏ, cũng đã dễ dàng bao vây mấy tên Tông sư Kiếm Phách, thậm chí trong số đó còn có Kiếm Giả cái thể như Lôi Thiên. Từ đó có thể thấy được, trận đồ Hoàng giai hoàn chỉnh sẽ có uy năng lớn tới mức nào. E rằng ngay cả Kiếm Giả tuyệt Thế cũng khó lòng chống nổi.

- Vạn Thú Linh Kiếm Đồ này sắp sửa xuất thế!

- Không sai, chủ nhân, Long Hoàng đại nhân ngài....

Trong lòng Huyền Băng Hải Long Thú cảm thấy nghi hoặc vô cùng, , nó ký kết khế ước với Lục Thanh, nó có thể cảm ứng được. Sự xuất hiện của Long Hoàng, theo như nhận thức của Huyền Băng Hải Long Thú, e rằng nhất định có liên quan với Lục Thanh.

Lục Thanh không đáp, chỉ ngửa cổ nhìn lên không. Giờ phút này, Long Hoàng thoát ra từ một cổ quan tài bằng đồng xanh trông rất thật. Trên cổ quan tài bằng đồng xanh cũng đã mất đi bóng dáng Long Hoàng, rõ ràng là đã sống lại. Như vậy, là do Long Hoàng dẫn động Vạn Thú Linh Kiếm Đồ này ư? Trận đồ Hoàng giai!

Lục Thanh thoáng động trong lòng, chí bảo như vậy, nếu nói không động tâm là giả. Nhưng Lục Thanh cũng hiểu rằng muốn lấy được nó không dễ chút nào, hơn nữa có bảo vệ nó được hay không cũng là một vấn đề.

Vừa nghĩ tới đây, Lục Thanh chợt nhớ tới Thiên Đạo đồ mà hắn lấy được ở Thiên Linh tộc trước đây: Thiên Đạo Tru Thần Kiếm trận!

Đáng tiếc với thực lực của hắn lúc ấy, căn bản không thể nào khống chế, giữ trong người chỉ chuốc họa vào thân.

Nhưng bây giờ đã khác xưa, với cảnh giới tu vi của hắn hiện tại, chỉ cần chiếm được Vạn Thú Linh Kiếm Đồ này, uy năng Kiếm Tổ không dám tưởng tượng tới, nhưng Kiếm Tôn, dù là Kiếm Tôn đỉnh phong, hắn cũng có thể có lực để đánh một trận. Thậm chí muốn thắng cũng không phải không có khả năng.

Nghĩ tới đây, Lục Thanh cảm thấy chấn động tâm thần, vội vàng vận chuyển Kiếm Hồn Kinh trấn áp dao động trong lòng.

Dường như cảm ứng được khí tức của Vạn Thú Linh Kiếm đồ, Long Hoàng đang quay cuồng lại phát ra một tiếng long ngâm rung trời. Sóng âm kinh khủng xé nát hư không, lập tức xuất hiện một không gian Động Hư chu vi trên dưới trăm dặm, không gian loạn lưu đen ngòm bay ra, xé nát mây mù xung quanh.

Đuôi rồng khổng lồ đang đưa trên không, vẽ ra một đạo sóng khí màu trắng, khiến cho trên mặt biển dậy sóng cao vạn trượng.

781. Chương 144: Uy Của Long Hoàng

Tiếng kiếm ngâm vang lên với phong cách cổ xưa chấn động không ngừng trong nước biển, toàn bộ mặt biển ở trung ương hải vực dường như được bao phủ bằng một chiếc áo khoác ngũ sắc. Trong không gian, pháp tắc hệ Chư Thiên đồng thời rung chuyển, cả không gian đồng thời trở nên tối đen như mực.

- Âm. ..

Thiên Lô nổ vang. Thiên Lô màu tím đen xoay vần trên chín tầng mây, hóa thành hình vạn thú. chạy qua chạy lại không ngớt giữa lô vân, gào thét không ngừng.

Long thân khổng lồ vắt ngang giữa đất trời Long thân vạn trượng từ lúc xuất hiện đã đè ép khắp trung ương hải vực. Trên các hải đảo khắp tầng bốn kiếm mộ. Kiếm Giả bốn giới đồng thời biến sắc, rất nhiều Kiếm Hoàng đưa mắt nhìn ra xa xa, lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

Tựa như có một ngọn núi khổng lồ vô hình đè ép, tất cả Kiếm Giả đạt tới cảnh giới Kiếm Hồn đều cảm nhận được khí thế uy nghiêm giáng xuống thân mình. Đây là uy nghiêm không thể ngăn cản, đừng nói là bọn họ, dù là hai mươi bảy Tông sư Kiếm Phách cách trung ương hải vực mấy vạn dặm cũng không thể ngăn cản. Uy của Long Hoàng, rung trời động đất!

Long thân vạn trượng cho dù là thanh âm Phong Lô cũng phải khẽ run rẩy, hướng chỉ lúc này dường như Long Hoàng đã bị Vạn Thú Linh Kiếm Đồ dưới đáy biển thu hút. Trong đôi mắt rồng rất lớn giống như chứa đựng vô tận thần quang, lập tức bắn ra hai đạo thần quang sắc vàng, nháy mắt chui vào trong nước biển.

Chỉ trong thoáng chốc, toàn bộ trung ương hải vực vang lên vô số tiếng gầm rống của hung thú, giờ phút này, mỗi hung thú đều cảm nhận được hết sức rõ ràng, đây là lúc mà Vạn Thú Linh Kiếm Đồ do chúng nuôi dưỡng mấy vạn năm qua xuất thế.

Trong trí nhớ của rất nhiều hung thú. Vạn Thú Linh Kiếm Đồ này đã được lưu truyền từ trước khi chúng ra đời. Tổ tiên chúng cứ mỗi thế hệ đều rót linh huyết vào đó không oán không hối là vì chờ có một ngày Vạn Thú Linh Kiếm Đồ này có thể hình thành, uy hiếp bốn giới.

Dường như bị huyết mạch của vô số hung thú này thôi thúc, trận đồ Hoàng giai kế thừa huyết mạch của vô số hung thú này còn chưa xuất thế, một tiếng kiếm ngâm vang lên.

Bất chợt mặt biển vốn đang sôi trào như bị một thanh cự kiếm dài mấy vạn trượng bổ ra, tự động toác ra một khe hở dài mấy vạn trượng. Ngay tức khắc, khe hở này chậm rãi tách ra hai bên, một trăm trượng, một ngàn trượng, mười vạn trượng. ..

Mãi cho đến độ sâu mười vạn trượng, mới có một điểm sáng lóe lên. Tuy rằng điểm sáng này hết sức mỏng manh, nhưng dường như ẩn chứa Kiếm Ý hệ Chư Thiên vô biên rộng lớn. Khí Phong Mang linh hoạt sắc bén nháy mắt từ trong nước biển dâng lên, không gian u ám lập tức bị xé nát thành bụi phấn, vô số đạo ánh sáng vàng xuyên thấu qua không gian Động Hư chiếu xuống, tràn ngập toàn bộ trung ương hải vực.

Nhưng ở nơi ngưng tụ khí Phong Mang vô hình. ánh sáng vàng không thể tiến vào, khí Phong Mang vốn vô hình đã dần dần như trở nên hữu hình.

Thân kiếm vô hình cao chừng vạn trượng đội trời đạp biển, thế thiên địa nháy mắt bị dẫn động. Chỉ trong thoáng chốc, nhiều hung thú ở đây cảm thấy toàn thân căng thẳng, dường như trên người vừa bị một thanh thần kiếm kinh thiên quét qua sát da, phát ra tiếng kêu vang phẫn phật.

Trong vầng sáng vàng. Lục Thanh đứng giữa không trung, ánh mắt lộ vẻ ngưng trọng. Vạn Thú Linh Kiếm Đồ này còn chưa xuất thế đã gây ra cho hắn áp lực khôn cùng.

Dù là đạo khí Phong Mang này. Lục Thanh cũng có cảm giác, nếu đem so sánh với Kiếm thể Bạch Linh dung hợp huyết mạch Long Vương của hắn, chắc chắn Kiếm thể của hắn sẽ bị vỡ tan thành tro bụi trong nháy mắt. Đạo khí Phong Mang này dường như càng uy nghiêm hơn cả khí Phong Mang của thần kiếm cấp Bạch Linh.

Phản Phác Quy Chân!

Trong nháy mắt, trong lòng Lục Thanh sinh ra cảm giác bưng ngột, đạo khí Phong Mang lúc này toát ra uy thế, dù là hắn cũng muốn thối lui ba thước. Lục Thanh có cảm giác cổ khí Phong Mang này dù là Kiếm thể hắn đạt tới cấp Tử Hoàng cũng khó lòng chống nổi. Có thể sẽ không chết, nhưng tuyệt đối không tốt lành gì.

Dường như không kiên nhẫn với tốc độ xuất thế của Vạn Thú Linh Kiếm Đồ. Long thân khổng lồ vốn đang xoay vẩn trên không giờ đây bay lên bay xuống như muốn xem xét. Thiên Phong lạnh thấu xương bị Long thân chuyển động làm dậy lên, nếu là hung thú tam giai Tới gần, sẽ có nguy cơ chết ngay tại chỗ.

- Ong. ..

Một đạo sóng âm màu vàng gần thành thực chất từ miệng rồng bắn ra, chui vào trong khe hở dưới biển.

- Bùng. ..

Trong nháy mắt. Lục Thanh cảm thấy có vô số tiếng long ngâm vang lên bên tai toàn thân lập tức cứng đờ, dường như có một chiếc búa khổng lồ nặng ngàn vạn cân vừa đập lên thân mình, toàn thân trở nên tê dại. Tuy rằng hắn đang ở trên không, nhưng muốn cử động cũng vô cùng khó khăn.

Bên trong Thần Đình thức hải Thức Kiếm ba ngàn trượng cũng giống như chiếc chuông, phát ra tiếng ong ong hùng hậu. Thần niệm của hắn chấn động, cũng không thể điều động được chút nào.

Trong lòng Lục Thanh thâm khiếp sợ vì uy nghiêm do tiếng long ngâm mang lại, hắn có thể tưởng tượng nếu lúc này gần hắn có một tên Kiếm Nô, tay cầm một thanh thần kiếm cấp Bạch Linh đỉnh phong, sẽ rất dễ dàng giết chết hắn. Lúc này hắn trời gà còn không chặt!

Từ trước tới nay, chưa bao giờ Lục Thanh cảm thấy mình yếu ớt bất lực như lúc này. Dù là khi đối mặt với Kiếm Thần, Lục Thanh vẫn còn có thể cảm nhận được sức mạnh của mình. Nhưng vào lúc này, sức mạnh trên người hắn như tê dại cảm giác này quả thật chưa từng trải qua.

Dường như đã bị Long Hoàng triệu tập, trong khe nứt dưới biển, thần quang chói lọi chớp động, một tiếng kiếm ngâm vang lên mênh mông như trời đất.

Tiếng kiếm ngâm này như ngưng tụ thành thực chất, chấn động hư không, khiến cho Kiếm Cốt toàn thân Lục Thanh dường như bị đập gõ vang lên tiếng boong boong, máu trong huyết mạch sôi trào như sóng to gió lớn, nháy mắt truyền khắp toàn thân. Ngay tức khắc. Lục Thanh cảm thấy sự ràng buộc thân mình trong chớp mắt đã được giải khai.

Hỏa Phượng ngửa mặt lên trời gáy dài một tiếng, bọn hung thú lúc này cũng cảm thấy thoải mái vô cùng. Tiếng long ngâm vừa rồi dù là thân thể hùng mạnh của chúng cũng không thể nào chịu nổi cùng bị giam

cắm giữa không trung.

Ngoài mấy vạn dặm. ..

Hai mươi bảy tên Tông sư Kiếm Phách cũng thả lỏng toàn thân, bảy tên Kiếm Tôn nhìn nhau hoảng sợ. Dù bọn họ ở ngoài xa vài vạn dặm, nhưng tiếng long ngâm của Long Hoàng khi này cũng đã khiến cho bọn họ tê liệt nửa người, ngay cả thể thiên địa cũng không thể ngăn cản được.

- Việc này không nên chậm trễ!

Trung niên áo tím quát lớn một tiếng, lập tức vùng kiếm chỉ lên, phá ra một lỗ ở Mi Tâm của mình, một giọt máu tươi màu tím chậm rãi chảy ra. Giọt máu này đọng mà không tan, lập tức lơ lửng trước mặt trung niên áo tím. Bên cạnh, bốn người lão nhân áo trắng cũng làm theo như vậy.

Năm người khép chỉ thành kiếm để trước ngực, hai mắt nhắm chặt, dường như đang cầu nguyện cái gì. Không bao lâu sau, thần quang màu trắng đục nhân nhật từ từ dâng lên trên thân thể năm người, hai mươi hai tên Tông sư Kiếm Phách còn lại liếc mắt nhìn nhau, ai nấy đều lộ vẻ ngưng trọng.

Thần quang này không phải là Hạo Nhiên Chính. Khí, cũng không phải là linh lực hệ thuộc tính gì cả, mà là một sức mạnh khó hiểu. Sức mạnh này huyền ảo vô cùng, cũng hết sức tinh thuần, thần niệm thành kính di chuyển trong đầu năm người không ngừng nghĩ, dần dần phát tán ra ánh sáng trong suốt như ngọc, thuần khiết vô kể.

- Nguyên lực!

Một tên Kiếm Tôn trầm giọng nói, thần sắc lộ vẻ phức tạp:

- Sắp sửa giáng lâm. ..

Lời này vừa nói ra, đồng thời lộ ra vẻ sợ hãi dường như thứ sắp giáng lâm là thứ gì đó vô cùng kinh khủng. Không ai lên tiếng, ánh mắt chằm chú tập trung nhìn năm người trước mắt.

Không ai dám ra tay quấy rầy, cầu nguyện như vậy, một khi quấy rầy, rất nhiều Tông sư Kiếm Phách hiểu rõ, bất kể bọn họ có chỗ dựa thế nào, cũng tuyệt đối không tránh khỏi kết cục chết ngay tại chỗ, thậm chí ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có. Cái chờ đợi bọn họ, chỉ có hình thần câu diệt.

-Ong. ..

Năm tiếng kiếm ngâm vang lên từ trên người trung niên áo tím, sau vài lần hô hấp, trong năm giọt máu đang lơ lửng trên không cũng đồng thời vang lên tiếng kiếm ngâm. Chỉ có điều tiếng kiếm ngâm này tinh túy hơn của năm người, vừa vang lên đã lập tức truyền đến Đan Điền của nhiều Tông sư Kiếm Phách khác. Kiếm Anh chấn động. uy nghiêm vô hình đè ép lên người, ngay cả một chút cử động cũng bị bắt buộc ngưng trệ trong nháy mắt.

- Âm. ..

Ở trung ương hải vực, ánh sáng vàng phóng xuống dưới nháy mắt đã tiêu tan, không trung vừa sáng lên một chút lại trở nên u ám, một luồng áp lực khiến người ngạt thở đè ép lên người bọn hung thú.

Lục Thanh biến sắc, áp lực như vậy còn không bằng áp lực lúc trước hẳn phải chịu dưới ý chí Kiếm Thần. Nhưng nếu có tới năm cỗ áp lực, rõ ràng như muốn vượt qua. Rốt cục là ai?

Theo áp lực vô hình này, Lục Thanh cảm nhận được một cỗ ý chí Kiếm Đạo mật mờ, giờ phút này ở trung ương hải vực, ngoại trừ khe nứt dưới biển ra, sóng yên gió lặng.

Lúc này trên khe howr, một chiếc vảy cá toát ra thần quang chói lọi đang lơ lửng trên không, bề mặt toát ra khí Phong Mang không hề chịu ảnh hưởng mấy may của năm cỗ ý chí kia đè ép, vẫn hướng thẳng lên chín tầng mây. Chỉ là chín tầng mây lúc này đã bị năm cỗ ý chí kia phong tỏa, quét mắt nhìn qua, bóng tối khôn cùng kéo dài xa vô tận. Trong không trung chỉ còn lại Long thân toát ra ánh sáng vàng rực rỡ không giảm chút nào.

Long thân cũng đã cảm nhận được trên chín tầng mây dần dần hiện ra năm cỗ ý chí đè ép, lập tức chuyển động. Đầu rồng màu vàng hướng lên trên chín tầng mây, bên trong mắt rồng khổng lồ. Thái Dương Chân

Hỏa tinh thuần tràn ngập. Miệng rồng há ra thật lớn, một luồng linh quang màu trắng bay ra, ngay sau đó, một tiếng long ngâm như hủy thiên diệt địa vang lên.

Sóng âm màu trắng tinh thuần ngưng kết trước mặt Long Hoàng, hóa thành một Âm long màu trắng không nhỏ hơn Long Hoàng chút nào, dường như bao phủ cả đất trời. Trong phạm vi vạn dặm hải vực, tất cả nguyên khí thiên địa đồng thời sôi trào, tất cả pháp tắc Thiên Đạo, linh lực hội tụ lại, ngay cả thể thiên địa vô biên cũng bị nuốt chửng sạch sẽ trong nháy mắt.

Ngoại trừ Lục Thanh ra, cho dù là hung thú trời sinh biết bay cũng phải rơi xuống mặt biển, vì hai cánh chúng vỗ đã không còn tạo ra chút gió nào. Trong phạm vi ngàn dặm, thật sự hóa thành một mảng hư không tinh thuần.

782. Chương 145: Ý Chí Vô Biên. Long Hoàng Hóa Kiếm

Trong sự cảm ứng của Lục Thanh, thân Long Hoàng trước mặt hần dường như đã khôi phục thần trí, năm cổ ý chí trên chín tầng mây mờ mịt dường như đã thức tỉnh ký ức bị phủ đầy bụi của nó. Chiến ý vô biên như muốn lật nhào biển cả, hư không phá nát, không gian sụp đổ màu trắng sáng xuất hiện, một vòng sóng gợn không gian ngược không khuếch tán ra. Đây chính là không gian sụp đổ kéo dài uy thế vô cùng khiến cho tâm thần đám hung thú muốn vỡ nát, dù là rơi xuống biển nhưng vẫn không quên tránh lui về phía sau.

Chỉ có Lục Thanh vẫn đứng sừng sừng bên cạnh Long Hoàng, pháp tắc Phong Lôi thoát ra ngoài Thiên Đạo, không nằm trong vùng trời đất này. Dù là như vậy, Lục Thanh cũng bị cỗ chiến ý này làm cho kinh sợ.

Đây là một cỗ chiến ý hùng mạnh tới mức nào! Lục Thanh chỉ cảm thấy Kiếm Ý chất chứa trong Kiếm Anh bị áp chế trong nháy mắt, không thể cử động mấy may. Toàn thân hần trước mặt cỗ chiến ý này, như quả trứng bị nhìn xuyên qua vỏ, thấy hết tất cả.

- Âm. ..

Âm long khổng lồ xông thẳng lên mây, không gian Động Hư bao phủ trong phạm vi trăm dặm nháy mắt sụp xuống. Không gian trăm dặm sụp xuống toát ra ánh sáng trắng chói mắt chẳng khác mặt trời, soi sáng cả vạn dặm hải vực. .

Ngay sau đó, trong không gian sụp đổ rộng trăm trượng, bất chợt vang lên năm tiếng kiếm ngâm.

Như tới từ vùng trời khác, năm tiếng kiếm ngâm này hòa lẫn với nhau, bao phủ toàn bộ tầng bốn kiếm mộ. Đồng thời, năm cổ ý chí Kiếm Đạo không thể nào ngăn nổi cũng truyền vào bên trong Thức hải của các Kiếm Giả trong tầng bốn.

Năm cổ ý chí Kiếm Đạo hợp nhất, theo như Lục Thanh cảm ứng, dù là so với phân thân của Kiếm Thần khi trước cũng không kém là bao, tuy rằng phân tán ra bao trùm toàn bộ tầng bốn kiếm mộ, nhưng cũng không phải Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn thông thường có thể ngăn cản nổi. Dù là Tông sư Kiếm Phách, ngoài xa mấy vạn dặm, ngoại trừ năm tên Kiếm Giả cái thể đang triệu tập năm cổ ý chí ra, hai mươi hai Tông sư Kiếm Phách còn lại đều không nhận được phải ngồi xếp bằng xuống đất. Sau lưng bọn họ, từng thanh thần kiếm cấp Bạch Linh kêu lên những tiếng kiếm ngâm sợ hãi mũi kiếm chỉ về phương hướng trung ương hải vực ở xa xa

- Âm. ..

Ý chí Kiếm Đạo vô biên đè ép không gian, không gian sụp đổ kia chỉ trong thoáng chốc tựa như bị một bàn tay vô hình đặt lên trên mặt, nhưng gợn sóng không gian lập tức bị vuốt phẳng trở lại.

Thân thể Lục Thanh không thể động đậy, ở giữa hai luồng sức mạnh hùng hậu như vậy, làm sao hần có thể di động mấy may? Dù có thể di chuyển, trước mặt cường giả kinh thiên như vậy, hần cũng sẽ không hề che giấu, bởi vì hần biết có làm như vậy cũng chỉ uống công.

Sau khi nhắc lên khoảng không gian sụp đổ bị ý chí Kiếm Đạo đè xuống, đôi mắt của Long Hoàng lập tức

- Không sai!

Thần quang chớp động trong mắt lão nhân:

- Dù là Long Hoàng thể nào đi nữa, bản thân tu vi Linh Đạo quá mức, sau khi hóa thân thành người, tuy rằng có thể tu theo Kiếm Đạo, nhưng quyết không thể vượt qua cảnh giới Kiếm Phách, thể nhưng ...

- Vậy Long Hoàng này là giả!

- Vậy vì sao Long Hoàng này lại xuất hiện tại trung ương hải vực, hay là. ..

- Bị người luyện hóa thành một thanh Thánh Kiếm, vượt qua cấp Tử Hoàng! Thánh Kiếm!

Chỉ trong thoáng chốc, đám Tông sư Kiếm Phách vốn ngồi xếp bằng dưới đất đều đứng bật dậy, mặt ai nấy lộ vẻ kinh sợ vô cùng.

Thánh Kiếm! Thần kiếm vượt qua cấp Tử Hoàng! Đừng nói tới Thánh Kiếm, dù là thần kiếm cấp Tử Hoàng, bọn họ cũng chưa gặp qua được mấy lần, huống chỉ là Thánh Kiếm gần như không tồn tại này.

- Lời này của Đoạn huynh có căn cứ gì không? Một tên Kiếm Tôn trầm giọng nói.

Trên mặt trung niên áo tím lộ ra vẻ như đang nhớ lại, sau đó mới nói:

- Căn cứ thì không có, nhưng thần kiếm như vậy, tại hạ đã từng thấy qua một thanh!

- Đoạn huynh đã thấy rồi sao? Rất nhiều Tông sư Kiếm Phách kinh hãi.

- Đoạn huynh thấy ở đâu?

Lão nhân áo trắng nhìn trung niên áo tím chằm chằm, dường như muốn tìm ra gì đó trên mặt y.

- Không nói được!

Trung niên áo tím lắc lắc đầu lạnh lùng:

Mà lúc này, trong hư không vang lên một tiếng nổ kinh thiên, dưới lời vãn đầy trời, dường như trong nháy mắt đã hóa thành ban ngày, phạm vi không gian vạn dặm sụp đổ, lực cắn nuốt kinh khủng triệt tiêu linh lực của rất nhiều hung thú từ ngũ giai trở xuống cố gắng tránh né. Ngay tức khắc, hàng vạn hung thú bay lên, bị không gian sụp đổ nuốt chửng.

- Không xong!

Ngoài vạn dặm. Hỏa Phượng chấn động:

- Mở Linh Vực ra, có thể thu bao nhiêu thì thu bấy nhiêu!

Trong nháy mắt, một vầng linh quang màu đỏ lửa từ mi tâm Hỏa Phượng Hoàng mở ra, lan tràn ra bốn phương Tâm hướng.

Ba mươi hung thú bát giai cùng lúc ra tay, đối mặt với vạn dặm không gian sụp đổ, cũng chỉ có đám hung thú bát giai bọn chúng mới có thể miễn cưỡng duy trì hành động tự nhiên, nhưng đám hung thú nhị giai, tam giai có tu vi thấp đã bị hút bay lên không gian vạn trượng, Linh Vực cũng không cứu kịp. Về phần hung thú nhất giai, ở trung ương hải vực, hung thú nhất giai không có tư cách ở lại, cho nên không chết.

Ba mươi ba linh vực mở ra, nhiều Linh Vực đủ các màu sắc bổ sung rất nhiều linh khí cho một vùng trời đất trống rỗng. Ba mươi ba hung thú ngũ không bay lên, tuy nhiên đây là nhờ vạn dặm căn nguyên thú đan của chúng. Lúc này đám hung thú không còn giữ lại chút gì, thân hình gần như đạt tới tốc độ cực hạn, tiếng rít gió vang lên thành một mảng, dù là uy thế của Hung Kiếm Long Hoàng cũng không thể đè ép hoàn toàn.

Giờ phút này, Lục Thanh vẫn đang đứng sừng sững giữa hư không, bên cạnh cỗ quan tài bằng đồng xanh, dường như cả vùng trời đất này không còn liên quan gì tới hắn.

Long huyết màu vàng đang hội tụ, ngay cả khúc đuôi rồng ngàn trượng bị gãy cũng đã bay tới trước người hắn. Một giọt long huyết lẳng không bay lên, Long Huyết ánh sáng màu vàng rực rỡ dường như ẩn chứa lực

lượng vô cùng. Từ trong đó, Lục Thanh rõ ràng cảm nhận được linh lực nguyên khí kinh khủng, còn có một cổ khí Phong Mang linh hoạt sắc bén làm cho Kiếm Anh của hắn phải run rẩy.

Một giọt long huyết như vậy gần như tương đương với một gốc linh dược vạn năm. Lúc này trước mặt lục thanh là hàng vạn giọt Long Huyết to bằng đầu ngón tay cái, máu huyết của Long Hoàng.

Tuy rằng không biết vì sao bên trong Long Huyết lại có khí phong Mang đáng sợ như vậy, nhưng giờ phút này gần như không còn chịu sự khống chế của Lục Thanh. Tử hoàng Kiếm Thân Kinh đã tự động vận chuyển, toàn thân trên dưới dường như hóa thành không gian Động Hư. Một luồng Long Huyết màu vàng rất lớn trước mặt hắn, từng giọt từng giọt trôi nổi, rơi xuống trên người Lục Thanh. Lúc này cổ quan tài bằng đồng xanh bỗng nhiên bay lên không, sau đó nện xuống đuôi rồng.

- Phịch.....

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, đuôi rồng tuyệt đối có thể sánh ngang với thần kiếm cấp Tử Hoàng kia không ngờ ngay sau đó hóa thành một điểm điểm sáng vàng, tan nát thành bụi phấn. Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh ra sức cắn nuốt, từng điểm sáng vàng kia mang theo Long Huyết rót vào thân thể hắn.

Lục Thanh cố gắng hít sâu một hơi khí lạnh, lúc này hắn cảm thấy như thân mình đang trong lửa nóng, không gian xung quanh vặn vẹo, giống như băng tuyết tan ra.

Long huyết nóng rực, gần như trong nháy mắt dẫn động huyết mạch trong cơ thể hắn. Đồng thời, khí Phong Mang vốn ẩn sâu bên trong huyết mạch cũng đồng thời bị dẫn động. Khí Phong Mang linh hoạt sắc bén nhập vào trong Long Huyết, ngay tức khắc, toàn thân Lục Thanh lập tức bành trướng, gân xanh toàn thân nổ tung, máu tươi màu vàng tím chảy ra ròng ròng. Nhưng rồi máu tươi không tản ra mà vờn quanh thân

- Âm. ..

Mà lúc này, quả trứng còn nguyên vẹn không chút sứt mẻ cũng lần đầu tiên chấn động, khiến cho sấm nổ vang rền trên không trung. Cũng không thấy quả trứng có hành động gì, một tầng không gian sụp đổ lập tức bao phủ.

Đường như toàn bộ không gian đều chấn động, không ai biết đây là sức mạnh gì, chỉ có bọn hung thủ bát giai Huyền Băng Hải Long Thú ở xa xa mơ hồ sinh ra cảm ứng.

Đó dường như là. ..

Sức mạnh đơn thuần!

Huyền Băng Hải Long Thú trao đổi ánh mắt cùng Hỏa Phượng, lập tức khẳng định ý nghĩ của mình. Nó nhớ lại trước kia tiếp một quyền của Lục Thanh trong không gian Động Hư, sức lực hùng mạnh của Lục Thanh vẫn còn khắc sâu trong lòng nó.

Lúc này Huyền Băng Hải Long Thú cảm nhận được một luồng sức lực hùng mạnh rất rõ ràng, vượt xa ngoài tưởng tượng của nó. Phải biết rằng trong số hung thú bát giai, bởi vì được truyền thừa huyết mạch Chân Long, cho nên nó là kẻ hùng mạnh nhất. Mà sức mạnh dao động trên quả trứng truyền ra, không ngờ đã ra ngoài khả năng chịu đựng của nó. Huyền Băng Hải Long Thú có thể tưởng tượng, nếu luồng sức mạnh này đè lên người nó, e rằng với sức mạnh thân thể của nó cũng không chịu nổi vỡ tan thành từng mảnh.

Tử Sát Kiếm Tôn bị đánh lui mấy trăm trượng, sắc mặt đỏ bừng. Với thực lực được xếp vào Bảng Tông sư của lão, không ngờ không làm gì được một quả trứng, dù rằng quả trứng này hết sức kỳ quái.

Kiểm Ý Tử Sát bừng lên kinh người, thể thiên địa mệnh mệnh trấn áp không gian.

Không chỉ bọn hung thú Hỏa Phượng, ngay cả sáu người bọn trung niên áo tím cũng phải lộ ra vẻ kiên kỵ.

Tuy nhiên lúc này đã chứng kiến sự kỳ dị của quả trứng, không ai ngăn trở nữa. Tối thiểu bọn họ cũng cho rằng, Tử Sát Kiếm Tôn không thể nào phá được sức mạnh kinh khủng xung quanh quả trứng kia.

Lại là Nhân Kiếm Hợp Nhất, chỉ có điều lần này, rõ ràng Tử Sát Kiếm Tôn đã vận dụng toàn lực, mũi kiếm không gian đen ngòm đạt tới chừng hai ngàn trượng, khí thế uy nghiêm kinh khủng dung nhập thể thiên địa, không gian bị đánh nát tan tành như gương vỡ, lộ ra từng mảng không gian sụp đổ màu trắng rất lớn.

Cự kiếm hạ xuống, tiếng kiếm ngâm kinh khủng vang lên, khiến cho mấy tên Kiếm Đế tiểu thiên vị nghe thấy phải biến sắc, bắt buộc phải ngồi xếp bằng giữa không trung, chống cự lại thanh âm kia.

Bên kia. Hỏa Phượng gáy dài một tiếng, ngoại trừ ba mươi ba hung thú bát giai, nhưng hung thú còn lại đồng loạt thối lui về phía sau.

Một kiếm này của Tử Sát Kiếm Tôn vừa hạ xuống, lập tức sinh ra biến hóa kinh người, chỉ thấy quả trứng run run một chút, toàn thân trứng đều hóa thành màu tím trắng, thần quang chớp động, khí Phong Mang chói mắt khiến cho bọn trung niên áo tím cũng không nhận được, phải nheo mắt lại.

Một tiếng long ngâm vang lên như từ ngàn xưa vọng lại, tuy rằng tiếng long ngâm này không bằng tiếng long ngâm của Long Hoàng vạn trượng đã biến mất, nhưng long uy toát ra cũng không kém bao nhiêu. Lúc này Tử Sát Kiếm Tôn biến sắc, trái lại bọn hung thú Hỏa Phượng đồng loạt cất tiếng gáy dài.

Chuyện gì vậy?

Dưới ánh mắt khiếp sợ của bọn trung niên áo tím, một đạo lưu quang màu vàng tím chợt lóe giữa không trung, sau đó biến mất.

Thiên Lô nổ vang rền, chỉ thấy Tử Sát Kiếm Tôn vốn đang đứng trên không đột nhiên biến mất ngay tại chỗ. Một ngàn tên Tông sư Kiếm Phách đồng thời nghe thấy một tiếng kêu trong trời.

- Là Thần Kiếm!

Lão nhân áo trắng kinh hô thất thanh, ánh mắt dừng lại ở một nơi giữa không trung.

Ánh mắt mọi người cũng nhìn theo, quả nhiên ở một nơi giữa không trung, bột phấn màu trắng rơi xuống lả tả, đồng thời từng đợt kiếm thức màu xám khuếch tán ra giữa không trung, phát ra tiếng kiếm ngâm thâm lương.

-Liệt Vô Danh!

Trung niên áo tím trăm giọng quát to, khoảng cách trên dưới trăm dặm đối với Tông sư Kiếm Phách như gần ngay trước mắt, không có gì khác biệt. Mà vào lúc này, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, một thân bào đen của Tử Sát Kiếm Tôn đã trở nên rách nát, vài rách lủng lẳng te tua, đồng thời còn có máu tươi chảy ra từ những chỗ áo rách.

Mặt Tử Sát Kiếm Tôn cắt không còn giọt máu, trong tay lão chỉ còn lại chuôi kiếm đen ngòm dài chừng nửa thước, linh quang âm đạm, còn thân kiếm đã tiêu tan không thấy.

Ngực Tử Sát Kiếm Tôn gần như lõm sâu vào, thậm chí bọn trang niên áo tím còn có thể nhìn thấy đầu vài chiếc xương sườn màu trắng đâm ra ngoài da thịt.

Nhưng đám trung niên áo tím còn chưa hồi phục tâm thần, lại một tiếng long ngâm rung trời vang lên. Lần này chủ nhân của đạo lưu quang màu vàng tím kia mới hiện nguyên hình. Long thân dài kinh khủng, khoảng ba ngàn trượng, long lân màu vàng tím phát tán ra dao động sức mạnh khiến người ta sợ hãi. Trên long chảo màu vàng tím cường tráng, có Tâm ngón vô cùng sắc bén chẳng khác thần kiếm, sáng loáng như gương, toát ra khí Phong Mang linh hoạt sắc bén mà chỉ có thần kiếm mới có.

Râu rồng màu vàng tím dài chừng một thước mọc ra từ những khe hở giữa long lân, một tầng khí Phong Mang màu trắng đục mơ hồ lưu chuyển. Bất chợt từ sừng rồng sinh ra chín đoạn xương màu vàng tím, long uy bá đạo vô biên trấn áp không gian. Đôi mắt rồng màu vàng tím toát ra Kiếm Ý kinh người. Kiếm Ý này hết sức tinh thuần, dù với kiến thức của bọn Kiếm Giả cái thế như đám trung niên áo tím đã sống hơn ngàn năm, cũng không thể nhận ra Kiếm Ý đó thuộc loại nào.

Trong cùng lúc đó, một cỗ thể thiên địa nguy nga từ trên trời giáng xuống, rơi xuống Long thân.

Tiếng long ngâm kinh khủng lại vang lên, trong nháy mắt, ba mươi ba hung thú chỉ cảm thấy tổ khiêu thần hải của mình lun lên một trận. Long uy như vậy tương đương với Long Hoàng đã biến mất trước kia, chúng không khỏi có chút nghi ngờ. Long Vương cửu giai trước mặt này không biết có thuộc huyết mạch Long Hoàng lúc trước hay không. ..

Huyền Băng Hải Long Thú phủ phục Long thân khổng lồ của nó, là hung thú hộ thân của Lục Thanh, nó có thể cảm nhận được uy long kinh khủng của Lục Thanh. Long uy như ngưng tụ thành thực chất kia rõ ràng thông qua hồn phách truyền vào tổ khiêu thần hải của nó, khiến cho thú đàn của nó nháy mắt mất đi linh quang, trở nên âm đạm vô cùng.

- Long Vương cửu giai!

Hai mươi bảy tên Tông sư Kiếm Phách kinh hô thất thanh, gần như không thể nào tin được vào mắt mình. Không ngờ bọn họ có thể chứng kiến một Chân Long tiến giai ở nơi này. Long Vương cửu giai với thiên phú kinh khủng của Long tộc, cho dù là vừa tiến vào cửu giai cũng có thể dễ dàng áp chế một tên Kiếm Tôn đại thiên vị, đừng nói là Lục Thanh trước mặt. Như vậy người sáng mắt có thể nhìn ra, nhất định Lục Thanh và Long Hoàng biến mất lúc trước có muôn vàn mối liên hệ.

Lục Thanh phóng xuất thần niệm, bao phủ khắp cả Long Thân của mình, hân cũng cảm thấy khiếp sợ vô cùng.

Hóa long!

Tuy rằng lúc trước kế thừa huyết mạch Chân Long, nhưng Lục Thanh cũng không dám tưởng tượng, mình có thể thật sự tiến tới mức độ này. Hóa long, hơn nữa là Long Vương cửu

giai!- .

Tuy nhiên ngay lập tức. Lục Thanh phát hiện ra có điểm khác thường. Thần niệm tỏa ra toàn Long thân, hân phát hiện mình không có cái gọi là tổ khiêu thần hải cho dù đã hóa thân thành Long Vương, hân vẫn còn Đan Điền Khí Hải và Thần Đình thức hải.

Nhưng ngay sau đó. Lục Thanh bình tĩnh trở lại. Mình chỉ tu theo Kiếm Đạo, nếu lại pha lẫn Linh Đạo, tất nhiên sẽ không còn tinh thuần nữa. Lục Thanh nhớ lại, nếu như lúc trước hắn tiếp dẫn pháp tắc Thiên Đạo nhập thể, không có phá nát Long mạch, để cho huyết mạch Long Hoàng hoàn toàn dung nhập vào cơ thể, vậy lúc này nhất định thân thể hắn sẽ sinh ra tổ khiếu thần hải thuộc về Linh Đạo.

Nếu là như vậy, với thân Long Vương hùng mạnh, hiện tại hắn đã có thể sánh ngang với một tên Kiếm Tôn đỉnh phong. Thế nhưng hiện tại hắn chỉ có mỗi Long thân mà thôi. ..

Dù là như vậy, Lục Thanh không hề cảm thấy hối hận. Mũi nhọn của Kiếm Đạo vốn nên chỉ thẳng vào tâm, nếu lúc trước hắn đã lựa chọn, như vậy không nên hối hận.

Tuy nhiên lúc này, đối với biến hóa vừa rồi Lục Thanh cũng hết sức hài lòng. Hắn có thể cảm nhận được khí Phong Mang từ trên Long thân của mình toát ra, rất giống với Hung Kiếm Long Hoàng trước kia.

Hơn nữa tám thân máu thịt hùng mạnh như vậy cũng có chỗ ra ngoài dự liệu.

Nhìn khí Phong Mang màu trắng đục pha tím trên người. Lục Thanh thử vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh một lượt, lập tức biết ngay. ..

Tầng mười một!

Lâu không đột phá, lúc này hắn có thể cảm nhận được Kiếm thể của mình hùng mạnh tới mức nào. Cho dù hiện tại đã hóa thành Long thân, cũng khó có thể che giấu khí Phong Mang của Kiếm thể toát ra. Lục Thanh không chút nghi ngờ, lúc này bốn chiếc long bào của hắn có thể dễ dàng đánh nát bất cứ thanh thân kiếm cấp Bạch Linh đỉnh phong nào.

Mà sức lực toàn thân của hắn cũng tăng trưởng hết sức kinh người. Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh đột phá được một tầng, tất cả tạo nên biến hóa long trời lở đất.

Một ngàn vạn cân!

Sức mạnh của Lục Thanh lúc này đã đạt tới một ngàn vạn cân, hắn lại đưa mắt khê liếc nhìn Huyền Băng Hải Long Thú. Lúc này Huyền Băng Hải Long Thú vốn vẫn đang phủ phục trên mặt biển giật mình đánh thót một cái. Nó giật mình vì dường như vừa bị một hung thú nào đó vô cùng kinh khủng quan sát chăm chú. Long thân khổng lồ của nó càng phục xuống thấp hơn, gần như chìm vào trong nước biển.

Trên không. Hỏa Phượng liếc nhìn Huyền Băng Hải Long Thú một cái với vẻ kinh ngạc. Cho dù là Long Vương cửu giai cũng không tới mức sợ hãi như vậy mới phải. Lúc này dưới mắt của Hỏa Phượng, Huyền Băng Hải Long Thú đã tỏ ra bộ dạng thần phục. Rõ ràng như một hung thú nhỏ đã làm sai chuyện gì, đang khép nép chờ đợi phạt mẩu của mình trách phạt

Lục Thanh lại đưa mắt nhìn chăm chú Tử Sát Kiếm Tôn đang ở cách đó không xa. Hắn biết rằng thân phận của mình đã bại lộ hoàn toàn.

Kiếm quang màu tím trắng trong mắt chớp động, Lục Thanh liếc mắt một cái đã nhìn thấu tu vi của Tử Sát Kiếm Tôn

Kiếm Tôn trung thiên vị!

Hắn lại nhìn qua sáu người bọn trung niên áo tím, đều là Kiếm Tôn tiểu thiên vị, dù là trung niên áo tím có tu vi cao nhất cũng chỉ là Kiếm Tôn tiểu thiên vị đỉnh phong.

Đôi mắt rộng của Lục Thanh trở nên ngưng trọng. Kiếm Tôn trung thiên vị. ., dù là thực lực của hắn hiện tại cũng không hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Long thân đang đưa, nhắm ngay Tử Sát Kiếm Tôn, chỉ trong nháy mắt, gương mặt Tử Sát Kiếm Tôn càng trở nên âm trầm lạnh lẽo hơn trước:

- Giải cho một Long Vương cửu giai, người giỏi lắm!

787. Chương 150: Hung Kiếm Long Vương

Sắc mặt Tử Sát Kiếm Tôn sắc mặt âm trầm như nước, từ trước tới nay chưa bao giờ lão bị người khác trêu đùa như vậy, ngay cả mặt mũi cũng không thể nhìn thấy.

Mắt rồng ngưng trọng. Lục Thanh đáp:

- Không sai.

Hắn vừa mở miệng, giọng nói lập tức hóa thành lời âm cuộn cuộn. Tuy rằng chỉ là Long Vương cửu giai, nhưng trên người Lục Thanh lại toát ra một cỗ Kiếm Thần uy nghiêm hết sức giống với Long Hoàng vạn tượng trước kia.

Lục Thanh vẫn còn nhớ rõ, sở dĩ hiện tại hắn có thể đột phá Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh tầng mười một, đó là nhờ nuốt một đoạn đuôi rồng.

Đuôi của Long Hoàng, máu huyết Long Hoàng chứa trong đó quý tới mức nào không cần phải nói nếu đổi lại là hung thủ bát giai đỉnh phong như Huyền Bồng Hải Long Thú, e rằng cũng đủ cho nó đột phá, tiến vào cửu giai. Nhưng dù là như vậy, Lục Thanh còn phải nuốt thêm vô số nguyên dịch thiên địa do cỗ quan tài bằng đồng xanh chuyển hóa, mới có thể đột phá.

Cũng không trách được, sự hùng mạnh của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh đã quá rõ ràng, tu luyện gian nan cũng rõ ràng.

Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh là do sau khi Diệp Vô Tâm đại thành Kiếm Đạo, kết hợp tinh túy của hai đạo Thiên Nhân mà sáng chế ra, sau đó còn tham chiếu Vô Đạo của Thiên Linh tộc, nét đặc trưng của nó là thần thông Thôn Phệ tinh diệu tuyệt luân.

Dù là như vậy, lúc trước Diệp Vô Tâm cũng chỉ đột phá tới tầng mười rồi sau đó bất lực. Thứ nhất là do sáng chế ra sau khi Kiếm Đạo đại thành, thời gian tu luyện quá ngắn, không thể tìm được nhiều tinh hoa linh vật bổ sung. Thứ hai yêu cầu phải trải qua đau đớn của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh cũng hết sức ghê người, có thể đạt tới tầng mười là nhờ Diệp Vô Tâm dựa vào cảnh giới Thánh Giả trần thế mới có thể chịu đựng nổi. .

Hiện tại đã đạt tới tầng mười một, bất kể thế nào. Lục Thanh cũng đã vượt qua Diệp Vô Tâm lúc trước.

- Đúng là thanh xuất ư lam! Trải qua vô số ma luyện, thành tựu như vậy, ta quả thật không bằng. ..

Trong không gian Động Hư. Diệp Vô Tâm cất tiếng cảm thán, bên cạnh. Thủy Thần cũng gật gật đầu:

- Phong Thần thu được đệ tử giỏi như vậy, ta không có được phúc phận này. ..

Diệp Vô Tâm khẽ mỉm cười:

- Thủy Thần quá khen, nếu như Thủy Thần thu đồ đệ, vô số thiên tài trên đời sẽ chen chúc đổ xô tới.

Thủy Thần khẽ cười nói nhưng lập tức gật gật đầu.

- Phong Thần chỉ khéo nói đùa.

- Phong Thần nói cũng phải, ta nghĩ ta cũng phải tìm đồ đệ.

- Thủy Thần, bà. ..

Diệp Vô Tâm nghe vậy ngẩn người.

- Bảy năm sau, trước ngày đại hội, ta sẽ trở về.

Sau đó, Thủy Thần biến mất ngay tại chỗ, trước mắt Diệp Vô Tâm.

Diệp Vô Tâm nở một nụ cười khổ, lắc lắc đầu, ngay lập tức một luồng ánh sáng xanh chớp động. Diệp Vô Tâm cũng biến mất không thấy.

Ở trung ương hải vực.

Tử Sát Kiếm Tôn nhìn Lục Thanh chăm chú. ánh mắt cũng tỏ ra ngưng trọng vô cùng. Vừa rồi sức lực của một đuôi Lục Thanh quét ra thật là kinh khủng, nếu không nhờ có thần kiếm chống đỡ, e rằng lúc này lão không có cả cơ hội trùng sinh. Sức lực kinh khủng như vậy, dù là Kiếm Anh của lão cũng khó lòng trốn thoát.

Nghĩ tới đây. Tử Sát Kiếm Tôn nhìn nhìn chuỗi kiếm còn sót lại trong tay. Lúc này, tiếng kiếm ngâm vang lên giữa không trung đã hoàn toàn tiêu tan. Tử Sát Kiếm Tôn biết Kiếm Linh của Tử Sát Thân Kiếm cũng đã hoàn toàn tiêu tan.

Tử Sát Kiếm Tôn lại xoay tay lấy ra trong Linh Vực một thanh thần kiếm đen ngòm, chỉ có điều thanh thần kiếm này so với thanh Tử Sát Thân Kiếm lúc trước kém hơn không chỉ một bậc. Tử Sát Thân Kiếm vừa bị phá nát đã đạt tới cấp Bạch Linh đỉnh phong, mà thanh này chỉ miễn cưỡng đạt tới trung phẩm.

- Ta không thể nào không bội phục ngươi, tuy rằng thân là Long tộc, không ngờ có được tu vi Kiếm Đạo như vậy. Nếu ta đoán không sai ngươi đã đạt tới Kiếm Tôn tiểu thiên vị.

Sắc mặt Tử Sát Kiếm Tôn hết sức lạnh lùng, không vì Lục Thanh tiến lên cứu giai mà lùi bước:

- Tuy rằng ngươi đã tiến nhập cứu giai, nhưng một thân thực lực chưa được củng cố, mười thành thực lực, tôi đa cũng chỉ có thể phát huy ra được hai thành mà thôi.

- Vậy lão cứ động thủ thử xem.

Lục Thanh hừ lạnh một tiếng, đuôi rồng vung lên. Thiên Lô nổ mạnh giữa không trung. Ngay sau đó. Long thân khổng lồ ba ngàn trượng lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Thật nhanh! Chẳng những là bọn trung niên áo tím, dù là Hỏa Phượng có tốc độ nhanh nhất trong ba mươi ba hung thú cũng cảm thấy kinh hãi trong lòng. Tốc độ này dù là nó cũng không hơn được, dù sau này tiến nhập cứu giai cũng vậy.

Trong không trung, chỉ thấy một đạo lưu quang màu tím trắng chớp động, Kiếm Y linh hoạt sắc bén toát ra, chỉ trong thoáng chốc, trước mắt Tử Sát Kiếm Tôn hiện ra một chiếc long trảo màu vàng tím to chừng hai trăm trượng.

Trên long trảo màu vàng tím đang phun ra nuốt vào không phải là linh lực của hung thú, mà là kiếm quang màu tím trắng. Trên tám ngón của long trảo, kiếm quang màu tím trắng dài mấy trăm trượng co duỗi. Trên mỗi đạo kiếm quang đều có một đạo không gian sụp đổ màu tím trắng. Thế thiên địa giáng xuống mặc dù trong mắt Tử Sát Kiếm Tôn vô cùng nhỏ bé không đáng kể, nhưng rốt cục vẫn là thế thiên địa, dù chỉ có một thành nhưng dung nhập vào trong sức mạnh kinh khủng kia, lập tức khiến cho lão hoảng sợ biến sắc.

Sức mạnh kinh khủng đè ép xuống, phạm vi mười mấy dặm không gian dưới một trảo này đều bị giam cầm. Sức mạnh này không phải là bất cứ lực pháp tắc nào, cũng không phải là lực Linh Vực, nhưng mức độ kinh khủng của nó trong mắt Tử Sát Kiếm Tôn lúc này không thua thế thiên địa chút nào.

Vì kinh hoàng bối rối Tử Sát Kiếm Tôn chỉ kịp dẫn động bốn phần thế Thiên địa, kiếm nguyên Tử Sát theo ý mà động, kiếm quang Linh Vực Tử Sát trên thân kiếm lập tức kéo dài ra ngàn trượng, chém xuống phía dưới.

Sáu tên Kiếm Tôn trung niên áo tím nhìn nhau, âm thầm gật đầu, không hổ là Kiếm Giả cái thế trên Bảng Tông sư, dù là vội vàng xuất chiêu, nhưng uy thế của một kiếm này đủ để sánh ngang với một kiếm dốc hết toàn lực của bọn họ.

Kiếm quang chạm vào nhau, kiếm quang Tử Sát đen ngòm thế như chẻ tre phá tan tám đạo kiếm quang Phong Lô trên long trảo của Lục Thanh.

Dù là như vậy, trong lòng Tử Sát Kiếm Tôn cũng cảm thấy kinh hãi cùng khó hiểu. Lão biết Lục Thanh mới vừa đột phá, một thân kiếm nguyên thậm chí còn chưa kịp dung nhập lực Linh Vực tạo thành kiếm quang Linh Vực, thế nhưng chỉ tám đạo kiếm quang thông thường đã làm cho một kiếm dẫn động bốn phần thế thiên địa của lão bị suy yếu đi ba thành sức mạnh.

Không kịp nghĩ nhiều, kiếm quang khổng lồ của Tử Sát Kiếm Tôn trấn áp long trảo của Lục Thanh, tiếng rít gió như núi lửa phun trảo bất chợt vang lên, ánh sáng trắng chói mắt từ hai bên toát ra, còn có một

tiếng rên rỉ thê lương vang lên.

Ánh sáng trắng khuếch tán ra, khiến cho Long thân của Lục Thanh cùng Tử Sát Kiếm Tôn phải đồng thời lui về phía sau hàng chục dặm.

Nước biển dâng cao, chui vào trong không gian màu trắng này. Trong phạm vi hàng chục dặm không gian, nguyên khí bạo loạn, linh khí cũng bị xé rách, sau đó nuốt chửng.

Bất kể là ba mươi ba hung thủ bát giai hay bọn trung niên áo tím, ai nấy đồng thời rời khỏi phạm vi trăm dặm. Không gian sụp đổ, cho dù là bọn họ cũng không muốn rơi vào trong đó, đặc biệt là Kiếm Đế. Hung thủ thì tốt hơn, chúng có được thân thể có lực phòng ngự hùng mạnh, nếu là bọn Kiếm Đế, nhất định sẽ bị xé tan thành từng mảnh.

Long Trảo rung động, Lục Thanh thẫn thờ lắc đầu. Mặc dù là bất ngờ, nhưng chênh lệch giữa kẻ mới bước vào Kiếm Tôn tiểu thiên vị và Kiếm Tôn trung thiên vị, hẳn có thể nhận biết rõ ràng. Trận chiến với Tử Sát Kiếm Tôn này hết sức gian nan, muốn thắng được lão không dễ chút nào.

Uy năng của thể thiên địa thật sự là không thể tưởng tượng, dù là hiện tại hắn có được một thân sức mạnh một ngàn vạn cân vô cùng kinh khủng, nhưng khó khăn lắm mới triệt tiêu được ba phần thể thiên địa chênh lệch. Huống chi lúc này Tử Sát Kiếm Tôn ứng phó trong lúc bối rối, chắc chắn là lão chưa điều động toàn bộ thể thiên địa.

Bởi vậy Lục Thanh có thể phán đoán ra, với thực lực Long thân của mình vẫn còn kém hơn một bậc. Dù sao hắn không có được Linh Vực của hung thủ cửu giai, cho nên thực lực thiếu tới tám thành.

Nhưng lúc này, trong đầu Lục Thanh đột ngột nhớ lại uy thế kinh thiên mà Long Hoàng thi triển ra khi trước, còn có thần thông mới sinh ra khi hắn đột phá vào tầng mười một Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, một cảm giác bừng ngộ nháy mắt dâng lên trong lòng.

Tiếng long ngâm long trời lở đất từ miệng Lục Thanh vang lên, trong cùng lúc đó, một tiếng kiếm ngâm vang lên từ trên Long thân, phảng phất như từ ngàn xưa vọng lại.

Tiếng long ngâm cao vút ngay tức khắc hóa thành tiếng kiếm ngâm ngập trời, ngay sau đó, trong nháy mắt. Long thân màu vàng tím ba ngàn trượng đảo ngược, đầu rồng hướng xuống, đuôi rồng hướng lên. Một cỗ khí Phong Mang vô hình xuyên phá hư không, từng đạo không gian sụp đổ hẹp dài vỡ ra bên cạnh, dường như là một thanh Hung Kiếm tuyệt thế vừa thức tỉnh. Một cỗ Kiếm Ý vô biên khôn tả xông tận chín tầng mây.

- Hung Kiếm Long Hoàng!

Gần như không thể nào tin được vào mắt mình, với tâm cảnh của bọn trung niên áo tím cũng không nhận được phải kinh hô thất thanh.

Trong mớ khí Phong Mang vô hình. Long thân ba ngàn trượng của Lục Thanh đảo ngược thật sự đã sinh ra biến hóa kinh người, hai long trảo mở ra hai bên đầu rồng hóa thành miếng chắn, đoạn Long thân từ hai long trảo trở xuống hóa thành chuỗi kiếm, đoạn Long thân còn lại chừng hai ngàn trượng kể cả đuôi rồng trở nên thẳng tắp, hai bên Long thân dường như bị kéo dài ra một chút, hai bên mép trở thành lưỡi kiếm sắc bén vô cùng. Khí Phong Mang mệnh mông cuộn cuộn toát ra cắt đứt không gian, kiếm quang màu tím trắng chớp động, không gian xung quanh lập tức sinh ra biến hóa.

Chỉ thấy những đạo không gian sụp đổ hẹp dài đang khép liền trở lại với một phương thức vô cùng kỳ quái. Ngay cả không gian loạn lưu bị phá nát xung quanh cũng hiện lại nguyên hình một cách kỳ dị như vậy, trở lại trong không gian Động Hư.

- Đây là kiếm quang Phong Lôi!

Lão nhân áo trắng trầm giọng nói chột quay sang trung niên áo tím:

- Đoạn huynh, e rằng. ...

Trung niên áo tím cười khỏ, lắc đầu:

- Bạch lão đừng hỏi ta, ta cũng không biết.

Quả thật. ., lão nhân áo trắng nhìn trung niên áo tím một cái thật sâu. Nếu kiếm quang Phong Lô của Lăng Tiêu tông y có được uy năng như vậy, e rằng ba đại kiếm khí tối cao đã bị đè ép, mà y cũng có thể miễn cưỡng tiến vào Bảng Tông sư.

Nhưng nếu không phải, vậy rốt cục là cái gì?

Đừng nói là đám Tông sư Kiếm Phách cạnh đó cảm thấy nghi hoặc trong lòng, ngay cả Tử Sát Kiếm Tôn đối diện Lục Thanh cũng phải biến sắc, gương mặt vốn đã tái nhợt của lão lúc này cắt không còn giọt máu. Trước thanh Hung Kiếm khổng lồ kia, lão cảm thấy Kiếm Anh mình trước nay vẫn luôn kiên cường cứng cỏi, không ngờ lần đầu tiên run lên bần bật.

788. Chương 151: Phong Lô Kiếm Trụ

Tiếng kiếm ngâm vang lên tận chín tầng mây, khí Phong Mang linh hoạt sắc bén càn quét không gian. Giờ phút này trong lòng Tử Sát Kiếm Tôn không khỏi thâm kêu khổ, tuy rằng thực lực của lão không thua gì đối phương, thậm chí còn chưa xuất hết toàn lực, nhưng sức mạnh thân thể đối phương thật sự là quá sức mạnh mẽ, dưới cấp Tử Hoàng và phải là vỡ tan tành.

Lần đầu tiên Tử Sát Kiếm Tôn cảm thấy buồn bã vì không có một thanh thần kiếm vừa tay, đồng thời lão cũng cảm thấy chán nản vì thân thể hùng mạnh của Lục Thanh.

Có kiếm quang Phong Lô và khí Phong Mang bảo vệ. Kiếm thể Bạch Linh của Lục Thanh cũng đã tiếp cận với cấp Tử Hoàng hạ phẩm, thậm chí Lục Thanh có lòng tin có thể tranh phong cùng một thanh thần

- Tới hết năm nay, hắn là hai mươi lăm tuổi!

Một câu này của Lục Thanh, chẳng những bọn Tử Sát Kiếm Tôn, ngay cả đám hung thú cách đó không xa nghe vậy cũng ngày ngẩn cả người.

Trên không trung, thân hình cao ngạo của Hỏa Phượng kia chậm rãi hạ xuống lưng Long Quy. Đôi mắt màu đỏ lửa toát ra sự kinh ngạc thật sâu, nhìn bóng dáng Lục Thanh đứng thản nhiên ngạo nghễ, không quan tâm đến chuyện hơn thua.

Rất lâu sau, một thân ngạo khí của Phượng tộc rốt cục đã hoàn toàn biến mất.

Long Quy lơ đãng liếc nhìn Hỏa Phượng trên lưng, nó biết cho đến hôm nay, rốt cục đã có người áp chế được ngạo khí của Hỏa Phượng.

Tử Sát Kiếm Tôn hít sâu một hơi:

- Xin Long Vương cứ nói, Liệt mỗ cung kính rửa tai lắng nghe.

- Dùng mắt quan sát, có đôi khi cũng không phải là sự thật.

Tử Sát Kiếm Tôn trầm ngâm một lúc như nhớ lại chuyện gì, sau đó gật gật đầu:

- Đa tạ. Liệt mỗ sẽ tra xét rõ ràng.

789. Chương 152: Lời Mời Của Đoạn Thất Ngôn

- Long Vương Đại nhân có rảnh đi Lăng Tiêu tông ta một chuyến. Lăng Tiêu tông ta nhất định dùng trọng lễ đón chào.

Nhìn thanh niên trước mặt bỗng nhiên trung niên áo tím cảm thấy lòng mình hơi rối loạn, trong lúc nhất thời không biết nên nói chuyện gì. Tuy nhiên nhưng lời Thánh Tổ đã dặn dò. Y vẫn không dám quên.

- Lăng Tiêu tông ư?

Lục Thanh nở một nụ cười ý nhị sâu xa, nhưng lập tức lộ vẻ kiên cường. Lúc trước hắn còn chưa đủ trọng lượng, nhưng hiện giờ hắn đã mượn nửa khúc đuôi Long Hoàng tiến vào cấp Kiếm Tôn, lại đạt được Hóa Thân Thành Long, đạt thành thân thông Long Vương Hung Kiếm. Mặc dù một thân thực lực không dám nói là hùng mạnh nhưng xem ra hiện giờ, tối thiểu cũng có thể nói rằng đã bước vào Bảng Tông sư.

Lại lịch của Tử Sát Kiếm Tôn, trước kia Lục Thanh cũng đã nghe Hàn Lâm Lang nói qua. Tuy rằng vừa rồi bức lui Tử Sát Kiếm Tôn, nhưng Lục Thanh cũng không cho rằng mình đã thắng. Nếu không phải trước khi xuất thế, bất ngờ đánh bị thương nhục thân của Tử Sát Kiếm Tôn, vậy thắng bại trận vừa rồi rất là khó nói.

Đối với thực lực bản thân mình. Lục Thanh cũng nắm chắc rất rõ ràng. Có lẽ đến khi hắn hoàn toàn tiến vào Kiếm Tôn tiểu thiên vị, lãnh ngộ toàn bộ thức hai mươi bốn tới thức hai mươi bảy của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm, như vậy mới có được thực lực thắng được Tử Sát Kiếm Tôn. Hiện giờ hắn vẫn còn rất nhiều khiếm khuyết.

Nhất là lúc này hắn đã chiếm lấy tiên cơ, nếu không, sau này Tử Sát Kiếm Tôn đã không rơi vào thế bị động. Nhưng chuyện này Lục Thanh có thể đoán ra, đồng thời; đối với thủ đoạn của Kiếm Tôn, hắn cũng không tin đó là toàn bộ thực lực của Tử Sát Kiếm Tôn.

Đến lúc này, Lục Thanh đã có lòng muốn trở về giới Kim Thiên, quả thật cần phải thỉnh giáo cẩn thận bọn Lôi Thiên một phen. Đối với việc tu luyện cảnh giới Kiếm Phách, mặc dù hắn đã có phương hướng sơ bộ, nhưng một số chi tiết cụ thể vẫn còn mơ hồ lúng túng, nhưng chuyện như vậy không phải chỉ cần bề quan là có thể lãnh ngộ ra.

- Các hạ xuất thân từ Lăng Tiêu tông ư?

Lục Thanh thoáng động trong lòng bèn hỏi.

- Không sai tại hạ Đoạn Thất Ngôn. Cửu trưởng lão của Lăng Tiêu tông.

Cửu trường lão của Lăng Tiêu tông!

Lục Thanh gật gật đầu, có thể đảm nhiệm chức vị Cửu trường lão ở Lăng Tiêu tông, có thể nói rõ thực lực của Đoạn Thất Ngôn này.

- Chẳng hay Đoạn trường lão có biết lai lịch của ta chăng?

- Ủa, chẳng hay Long Vương xuất thân nơi nào?

- Giới Kim Thiên. Tử Hà tông Lục Thanh! Giới Kim Thiên!

Bọn Đoạn Thất Ngôn nhìn nhau. ai nấy sững người.

- Không ngờ. ., thật không ngờ giới Kim Thiên xuất hiện hạng người kinh tài tuyệt diệu như Long Vương, quả nhiên khiến bọn ta xấu hổ vô cùng.

Một lúc sau. Đoạn Thất Ngôn nói với giọng cảm khái

Lời này quả thật xuất phát từ tận đáy lòng, giới Kim Thiên nhỏ nhỏ không ngờ xuất hiện nhân tài như vậy, đã không thể dùng từ ngữ thông thường mà diễn tả.

Yêu quái! Đây thật sự là yêu quái!

Còn chuyện vì sao Lục Thanh chưa nhắc tới Long vực, Đoạn Thất Ngôn nhớ tới một ít tin tức lúc trước thu thập về Lục Thanh, lập tức biến sắc.

Hóa ra là hắn!

Nghĩ tới đây, về mặt Đoạn Thất Ngôn trở nên hết sức khó coi, nhưng nhớ tới lời dặn dò của Thánh Tổ, lập tức y bình tĩnh lại.

Đoạn Thất Ngôn liếc nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, sau đó nói tiếp:

- Năm vạn năm qua, Lục Đại sư có thể coi là đệ nhất nhân của giới Tử Hoàng. Nhận ra rồi sao?

Thấy thần sắc của Đoạn Thất Ngôn, tự nhiên Lục Thanh biết y đã nhận ra mình. Tuy rằng lúc này hắn còn chưa đạt tới đỉnh phong, nhưng không phải người bình thường có thể khiếp hấn được. Nếu hắn muốn bảo vệ tông môn ở giới Kim Thiên, quả thật không thành vấn đề.

Về chuyện lúc trước tự trục xuất mình ra khỏi Tử Hà tông, sau khi đạt tới cảnh giới Kiếm Phách. Lục Thanh mới hiểu rõ. ý chí của Tông sư Kiếm Phách cũng không phải dùng ngôn ngữ là có thể lay chuyển được. Thủ đoạn tự trục xuất mình ra khỏi Tử Hà tông của hắn trước kia, tới bây giờ xem ra quả thật có chút lừa mình gạt người. Trên đời này, người sáng mắt có rất nhiều.

Đã không thể gạt được người đời. Lục Thanh cũng không muốn giấu diếm nữa. Vốn lúc trước hắn định sau khi thành Kiếm Phách sẽ trở về tông môn, hiện giờ đã đạt tới mục tiêu định ra khi trước.

Lúc này Lục Thanh tính rằng sau khi trở lại giới Kim Thiên, củng cố một thân tu vi, lúc ấy hắn sẽ trở về tông môn.

Lúc này người của bốn tông khác bên cạnh Đoạn Thất Ngôn nghe vậy cũng vô cùng sững sốt. Tin tức mà Đoạn Thất Ngôn nhận được, đương nhiên bọn họ cũng nhận được, cũng vì như vậy, bọn họ mới càng thêm khiếp sợ.

Lúc trước nhận được Tin tức là khi nào, tới bây giờ đã qua bao lâu?

Thân là một đời Kiếm Giả cái thế, bọn năm người Đoạn Thất Ngôn chưa bao giờ sinh lòng hoài khi đối với thiên phú Kiếm Đạo của mình. Nhưng nghĩ tới thành tựu của Lục Thanh, bọn họ lập tức cảm thấy tâm thần chấn động.

Cũng không muốn nói nhiều cùng bọn Đoạn Thất Ngôn. Lục Thanh lại nói:

- Nếu không còn việc gì nữa. Lục mỗ cáo từ trước. ..

- Chạm đã!

- Đoạn trường lão còn có chuyện gì ư?
- Chẳng lẽ Lục huynh không muốn giải thích một chút?
- Đoạn trường lão muốn Lục mỗ giải thích chuyện gì?

Sắc mặt Lục Thanh sa sầm, nhìn quét qua hai mươi bảy người trước mặt. Khi hắn nhìn tới phu phụ Hàn Cổ Tâm, hơi sững sờ một chút.

Lục Thanh cũng không cho rằng mình có thể chống nổi nhiều người như vậy. Nhưng đồng thời hắn cũng cho rằng nếu mình muốn đi, bao nhiêu người như vậy, không ai có thể giữ mình lại được.

Hiện tại thứ mà Lục Thanh hài lòng nhất về mình không phải là Kiếm thể Bạch Linh, cũng không phải là tu vi Kiếm Đạo, mà là tốc độ.

Lúc còn là Kiếm Hoàng, hắn đã có thể so với Kiếm Tôn. Hiện giờ đã đạt tới Kiếm Tôn, cái khác không nói Lục Thanh có thừa tin tưởng dù là Kiếm Tôn đỉnh phong cũng đừng mơ giữ mình lại được.

Tuy rằng tự tin, nhưng Lục Thanh cũng không tự đại đến mức coi thường tất cả người trong thiên hạ. Trên

Tiếng kiếm ngân kinh khủng chấn động không gian, bên ngoài rừng cổ mộc hoàng kim, hư ảnh cự kiếm màu tím nhạt hiện ra, ngay tức khắc chém lên chiếc lồng màu vàng kia.

- Âm. ..

Nháy mắt, toàn bộ lồng vỡ tan thành nhiều mảnh, sóng khí lạnh thấu xương chấn động không gian, từng đạo không gian sụp đổ hẹp dài hiện ra. Gợn sóng không gian màu trắng khuếch tán ra, lập tức vang lên giọng nói hỗn hển của Kim Thần Mộc:

- Lục huynh chờ chút lực. ..

- Lục Thanh nghe vậy mỉm cười, lập tức cự kiếm màu tím nhạt trong tay phá nát, ý chí khôn cùng đồng thời trấn áp những nơi không gian sụp đổ. Kiếm chỉ điểm ra, lực Linh Vực màu tím trắng trấn áp, nhưng đạo không gian sụp đổ lập tức khép liền lại trông hết sức kỳ dị.

- Thủ pháp của Lục huynh thật là tuyệt diệu!

Bất chợt trong không trung trước mặt Lục Thanh, một điểm sáng vàng chậm rãi khuếch tán, lộ ra một gốc cổ mộc hoàng kim cao chừng một trượng. Tuy chỉ là hư ảnh linh niệm, nhưng trông vô cùng ngưng đọng, gần thành thực chất. So với lúc Lục Thanh rời đi, hẳn có thể đoán được thương thế của Kim Thần Mộc đã đỡ hơn rất nhiều.

- Thế nhưng Lục Thanh chưa kịp lên tiếng, giọng già nua của Kim Thần Mộc lại vang lên:

- Làm sao có thể như vậy được? Kiếm Tôn!

792. Chương 155: Nỗi Nhớ Của Thần Mộc Hóa Thành Người

Tốc độ tiến giai như vậy thật sự khiến cho người chắc lưỡi không thôi.

- Lục huynh tiến bộ như vậy, thật sự không hổ là huyết mạch Long Vương, lão Kim bội phục.

Giờ phút này Lục Thanh có thể cảm nhận rõ ràng trong giọng của Kim Thần Mộc lộ vẻ kính trọng. Đây không chỉ là thân phận Long Vương đơn thuần như khi trước, mà là thực lực đã uy hiếp thật sự. Hiện giờ Lục Thanh đã thật sự ngang hàng với Long Vương, có được uy nghiêm của cửu giai.

- Kim huynh, chẳng hay thương thế của huynh ra sao?

- Ha ha, sau khi ngưng luyện xong Kim Linh Châu, có Kim Linh Châu giúp đỡ, thương thế của ta đã khôi phục bảy, tám phần. Đợi đến khi Kim Thần Mộc trong Linh Vực bị tổn thất sinh trưởng trở lại, chính là lúc lão Kim ta tấn công vào cửu giai, lúc ấy phải nhờ Lục huynh tương trợ.

- Nhất định.

- Vậy lão Kim ta đã yên lòng. Huynh xem, trong Linh Vực của lão Kim ta đã tìm được cho huynh ba mươi hung thú thất giai. Còn lại lão Kim ta cũng không tìm, lục giai, ngũ giai cũng không có tác dụng gì nhiều.

Lục Thanh gật gật đầu, cũng không phản đối lời Kim Thần Mộc. Hiện tại hẳn đã đạt tới Kiếm Tôn, đối với hung thú lục giai, ngũ giai đã không còn nhiều hứng thú. Lúc này chỉ có thất giai mới có thể lọt vào mắt hắn.

Là do tầm nhìn của mình tăng cao hơn hay sao?

Bất giác Lục Thanh tự hỏi mình, nhưng lập tức hắn mỉm cười.

Là do thực lực tăng cao.

Cảnh giới tu vi khác nhau, sẽ có tầm nhìn và thể ngộ khác nhau. Lúc này Lục Thanh nhớ tới Kiếm Xi Lôi Long ở tầng hai kiếm mộ, có lẽ sau này cũng không cần nhiều hung thú như vậy nữa.

Tiến vào giữa Linh Vực của Kim Thần Mộc. Lục Thanh cũng không chút nghi ngờ, khi Linh Vực vừa mở bên bước ra một bước vào trong.

Đại địa Linh Vực rộng vạn dặm, khiến cho Lục Thanh không khỏi chấn động trong lòng.

Hiện tại hắn đã mơ hồ biết được. Linh Vực hay Linh Vực lớn hay nhỏ, thật ra có liên quan tới chuyện thần niệm mạnh hay yếu. Thần niệm hùng mạnh, tự nhiên có thể mở ra Linh Vực hay Linh Vực rộng lớn hơn, cổ mộ Man Hoang như Kim Thần Mộc gần như có thể sống qua vô tận năm tháng, dĩ nhiên với điều kiện tiên quyết là không gặp phải nguy cơ ngã xuống. Qua năm tháng vô tận như vậy ngưng luyện ra thần niệm hùng mạnh, đã vượt xa hạn chế của đẳng cấp. Linh Vực rộng vạn dặm, dù là Kiếm Tôn hay hung thú cửu giai thông thường cũng không có khả năng có được.

Ba mươi hung thú thất giai gần như có thực lực bắt phàm, hơn nữa Kim Thần Mộc chọn lựa không có con nào có hệ thuộc tính giống nhau. Trong đó có vài hệ thuộc tính kỳ dị, khiến cho ngay cả Lục Thanh cũng phải lộ vẻ kinh ngạc.

Lục Thanh vừa tới, ba mươi hung thú thất giai đồng thời lộ vẻ kính sợ. Lục Thanh không hề che giấu khí tức của Long Vương cửu giai, hơn nữa khí tức của hắn đã khác xa với lần trước vừa gặp Kim Thần Mộc. Giờ phút này bị uy nghiêm Long Vương cửu giai hùng mạnh trấn áp, ba mươi hung thú thất giai gần như đồng thời thần phục.

Lục Thanh chỉ cần nói vài câu, đám hung thú này lập tức không chút do dự bằng lòng theo hắn.

Nhìn thì thấy dễ dàng, nhưng từ năm vạn năm thượng cổ cho tới năm vạn năm hiện tại, có ai có được thần thông che mắt lời kiếp như Lục Thanh? Đối với hung thú tứ giai trở lên, đây là một sự hấp dẫn chết người.

Sau khi nói chuyện với bọn hung thú vài canh giờ. Lục Thanh mới ra khỏi Linh Vực.

- Ấm. ..

Ngay sau đó, toàn bộ rừng cổ mộ hoàng kim chấn động, bụi đất bay lên đầy trời, lập tức bản thể Kim Thần Mộc rung động kịch liệt, ánh sáng vàng chói mắt bùng lên, nhanh chóng ngập tràn không gian hàng vạn dặm.

Khí thể uy nghiêm kinh khủng mang theo khí tức Man Hoang khuếch tán ra, khí tức tích lũy vô tận từ thời viễn cổ khiến cho Lục Thanh cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tuy rằng tu vi của Kim Thần Mộc chỉ là bát giai đỉnh phong, thậm chí còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng Lục Thanh tin rằng nếu lúc này hắn quyết đấu sinh tử cùng Kim Thần Mộc, tám chín phần mười sẽ ngã xuống.

Đây là do tích lũy từ năm rộng tháng dài, là rèn luyện qua thời gian. Lục Thanh biết rõ mình không đủ.

Tuy rằng tu vi hiện tại của hắn trên toàn đại lục cũng có thể có hạng, nhưng trước năm tháng vô tận, hắn vẫn vô cùng nhỏ bé, thậm chí không chịu nổi một đòn.

Trong không trung, lúc này ánh sáng vàng dần dần thu lại, chậm rãi hóa thành hình một người.

Đây là một bóng người già nua, thậm chí không cần nhìn người. Lục Thanh cũng có thể cảm nhận được khí chất tang thương, chính là khí tức của Kim Thần Mộc.

Ánh sáng vàng chợt tắt, ngay lập tức, hình người của Kim Thần Mộc cũng hiện ra trước mặt Lục Thanh.

Đây là một lão nhân có dung mạo còn trẻ, đầu tóc màu vàng xõa tung, đội một chiếc mũ màu vàng, Lục Thanh cảm nhận được khí tức Kim Linh Châu, biết rằng chiếc mũ là do Kim Linh Châu hóa ra.

Thân hình lão nhân không cao, lưng hơi khom, nhưng vô cùng khỏe mạnh, giống như một trung niên cường tráng hơn. Thậm chí cơ bắp của lão nhân rõ sau lớp linh bào màu vàng, khí tức Man Hoang trên người không hề kèm chế, có vẻ vô cùng tự nhiên, giống như có một phần liên hệ với thể thiên địa xung quanh.

Lục Thanh thoáng động trong lòng, bèn nói:

- Không ngờ Kim huynh đã lãnh ngộ được ba phần thể thiên địa.

Kim Thần Mộc nở một nụ cười bình thản:

- Lãnh ngộ ba phần thì đã sao, đám cây có chúng ta, trong đời sợ nhất là lực lôi đình, huống chi là Thiên Lôi hùng mạnh nhất. Lục trước vượt qua lôi kiếp bát giai, lão Kim ta cứu

tử nhất sinh, đã để lại một bóng ma lớn vẩn trong lòng. Lôi kiếp cửu giai đừng nói là vượt qua, chỉ cần bảo ta đối mặt cũng đã cảm thấy sợ hãi trong lòng. Đành chịu vậy, ta đã già rồi, lòng này cũng già đi, sinh cơ có thể hùng mạnh, nhưng tinh thần phần chấn không thể nào phục hồi như trước.

Kim Thần Mộc ngừng một chút, như nhớ lại chuyện gì, bèn nói:

- Lão Kim ta lần đầu tiên trong đời có được hảo hữu chúng ta xưng hô với nhau bằng tên, lão Kim ta tên là Kim Linh.

Như nhớ lại chuyện gì. Lục Thanh bèn nói:

- Thật ra phải nói Kim huynh còn là tiền bối của ta.

- Ôi. ..

Kim Linh khoát tay, gương mặt già nua lộ vẻ buồn ảo não:

Cái đó gọi là ai thành đạt thì người đó là trên, chẳng những là thời kỳ thượng cổ Man Hoang, dù là năm vạn năm hiện tại vẫn là như vậy.

- Ha ha, có vẻ là ta cố chấp rồi Lục Thanh cười vang

Cảnh giới tu vi càng lên cao, dần dần hẳn đã quên đi tuổi tác của mình. Lục trước khi Tử Sát Kiếm Tôn hỏi tuổi hẳn cũng phải nhớ lại một hồi mới có thể đáp được.

Mình lo mãi mê bôn tẩu, đã không còn để ý đến chuyện này. ..

Vừa nghĩ tới đây. Lục Thanh không khỏi nhớ tới vài bóng hình quen thuộc. Từ trước tới nay, chưa bao giờ những hình bóng này gây ra cho hắn nỗi nhớ nhung mãnh liệt như vậy, dù với cảnh giới tu vi hiện tại cũng không thể đè nén.

Lục Thanh cố gắng bình phục tâm thần, củng cố lại tâm cảnh. Nhưng bên trong Thần Đình thức hải Thức Kiếm ba ngàn trượng vẫn kêu ong ong, không thể nào ức chế.

Nỗi nhớ này bắt đầu khơi động từ Kiếm Anh, chui vào trong huyết mạch, bắt đầu sôi sục giữa các kinh mạch liên miên không dứt.

Không biết đã qua bao lâu. ..

Kiếm quang trong mắt chớp động, khí tức trên người Lục Thanh đã được kềm chế hoàn toàn. Kim Linh bên cạnh phát hiện ra, toàn bộ lực lượng trên người Lục Thanh được thu liễm vào trong, nhưng vẫn có một cỗ lực lượng rung động đến từ hồn phách.

Hồn phách hợp nhau thành Kiếm Anh, hồn phách rung động tức là Kiếm Anh rung động.

- Sao hả, muốn trở về rồi phải không?

Kim Linh khẽ cười hỏi.

Lục Thanh gật gật đầu:

- Chuyến đi lần này đã giải quyết được rất nhiều việc, cũng đến lúc trở về rồi.

Kim Linh lắc lắc đầu:

- Quả nhiên Lục huynh không tầm thường, tuổi còn trẻ như vậy mà đã đạt tới mức này. Sau một cơn giông tố qua đi, đại lục về sau chính là Thiên hạ của huynh rồi

Kim huynh khen quá lời rồi. Trời đất bao la, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Thập Vạn đại sơn, bốn giới trên đại lục nhân tài lớp lớp, có rất nhiều người hơn xa Lục mỗ.

- Bốn giới ư. ..

Nghe Lục Thanh nói như vậy. Kim Linh trở nên trầm mặc:

- Không ngờ mấy vạn năm trôi qua, bên ngoài đã bể cả hóa ruộng dâu, lúc trước tiến vào Mộ Chúng Thánh này không phải là ý nguyện của ta, nhưng chúng ta cũng không vi phạm. Nếu hiện tại có thể ra ngoài cũng có thể mở rộng kiến văn một phen, để xem thế giới bên ngoài hiện tại ra sao.

- Nhất định sẽ không để Kim huynh thất vọng.

Lập tức hai người nhìn nhau cười vang.

Một ngày sau.

Ở tầng hai kiếm mộ, trên bờ một vực sâu thật lớn, hai đạo lưu quang rực rỡ chợt lóe lên rồi biến mất.

Trong một góc của tầng hai kiếm mộ, trong một sơn cốc ngập tràn lôi khí, có gần trăm hung thú đang phủ phục.

Tuy rằng mỗi hung thú này chỉ cao chừng mười trượng, nhưng khí tức hung ác toát ra trên người bọn chúng, cũng không có con nào thấp hơn ngũ giai.

Giữa đàn hung thú này là một con Kiếm Xỉ Lôi Long, bên cạnh còn có một con lôi long nhỏ giống hệt như nó. Lôi long nhỏ này chỉ cao vài trượng, trong đôi mắt non nớt ngày thơ không tỳ vết, nhưng cũng đã có khí tức hung ác mỏng manh.

Lúc này chỉ nghe Kiếm Xỉ Lôi Long đang thấp giọng rít gào, dường như đang kể chuyện gì, nhưng gần trăm hung thú trong cốc cũng đang kêu vang không ngừng, dường như đang tranh cãi.

Đối với hung thú, dường như âm thanh vốn có của chúng mới có thể biểu lộ rõ ràng ý tứ của chúng. Mặc dù ở đây không có hung thú nào thấp hơn ngũ giai, nhưng không con nào nói tiếng người.

Sau nửa canh giờ tranh cãi ầm ĩ, rốt cục có một con Địa Long hai đầu rất lớn ngang nhiên đứng dậy, rống lên một tiếng long trời lở đất. Đây là một hung thú lục giai, linh uy kinh khủng của nó lập tức che trời phủ đất ép về phía Kiếm Xỉ Lôi Long kia.

Cuồng phong dấy lên, hành động này khiến cho gần trăm hung thú trong sơn cốc đều đứng dậy, tản ra sát bốn vách sơn cốc.

Lân giáp màu tím trên người Kiếm Xỉ Lôi Long chớp động, nó cất tiếng gầm vang, không hề tỏ ra sợ hãi chút nào.

793. Chương 156: Quay Ngược Linh Lực

- Rống. ..

Hai con rồng đều giận dữ rống to, miệng khổng lồ mở to lộ ra hàm răng lồm chồm nhọn hoắt. Thân hình Địa Long hai đầu vốn dài mười mấy trượng, theo khí thế của nó toát ra cũng dần dần lớn lên.

Sau khi đạt tới gần hai trăm trượng mới ngừng lại, mà Kiếm Xỉ Lôi Long cũng đạt tới độ cao như vậy. Chỉ có điều nếu so với khí thế uy nghiêm của Địa Long hai đầu, long uy của Kiếm Xỉ Lôi Long tinh thuần hơn, nhưng về linh uy lại thua một bậc.

- Ầm. ..

Chân sau giậm mạnh, lập tức miệng Địa Long hai đầu mở to, linh lực hệ Thổ kinh khủng hội tụ lại thành hai quả linh cầu rất lớn.

Linh cầu màu vàng đất chấn động không gian, một cỗ khí tức dày nặng toát ra toàn sơn cốc.

Rắc. ..

Mất đất ran nứt lộ ra những cái khe lớn.

Ngay sau đó, hai quả linh cầu hệ Thổ mang theo hai luồng gió thể lương gào thét bay về phía Kiếm Xỉ Lôi Long.

Giống như tiếng vang của sóng dữ xô bờ, trước hai quả linh cầu hệ Thổ, một vòng cuộn sóng không gian khuếch tán ra, ngay tức khắc, vô số hung thú lẳng không bay lên. Đối với cuộn sóng không gian, dù là sức lực hùng mạnh của hung thú bọn chúng cũng không dám cứng rắn chống lại. Tối thiểu trước khi đạt tới thất giai, chúng không thể nào ngăn cản.

Nhìn sang bên kia, một cổ dao động kỳ dị từ trên sừng của Kiếm Xỉ Lô Long toát ra. Giờ phút này điện hồ lập lòe, khí lôi sát hội tụ, ngưng kết lại thành một quả cầu chừng một trượng. Nhưng được vô số linh khí rót vào, quả cầu lại bành trướng thêm lên. Màu sắc của nó càng ngày càng đậm hơn, chỉ trong thoáng chốc đã biến thành màu tím đen.

- Lôi Sát Chấn Thiên!

Kiếm Xỉ Lô Long giận dữ rống lên, trên chiếc sừng của nó, quả cầu lập tức phát ra tiếng nổ long trời lở đất, lẳng không phóng về phía Địa Long hai đầu.

Cuộn sóng không gian mênh mông khuếch tán ra xung quanh, hai cuộn sóng không gian của hai hung thú va chạm vào nhau giữa không trung, lập tức tạo ra từng vòng gợn sóng nhộn nhạo tỏa ra.

-Ngao. ..

Lúc này một tiếng long ngâm non nớt vang lên, chính là con lôi long nhỏ bên cạnh vách cốc đang kêu. Nó chỉ là lôi long mới sinh còn chưa đạt tới tứ giai, cho nên không có năng lực ngự không, lúc này sắp sửa bị một cuộn sóng không gian chụp vào người.

- Rống. ..

Tiếng long ngâm giận dữ vang lên, biến cố xảy ra bất thình lình dù là Kiếm Xỉ Lô Long cũng trở tay không kịp, đừng nói đi cứu. Lúc này nó đã bị linh uy của linh cầu hệ Thổ chụp xuống, chỉ có thể di chuyển trong vòng vài trượng.

- Rống. ..

Lúc này ở phía trên vách cốc, có một con Thiên Phong Hồ bắn xuống, đưa tay chụp lấy lôi long nhỏ kéo lên. Trong phút chốc, ánh mắt của Kiếm Xỉ Lô Long lộ vẻ căm kích.

Giờ phút này trên không trung cao vạn trượng, Thiên Phong gào thét, nhưng vẫn có hai người đang đứng ngạo nghễ trên đó. Trong đó có một lão nhân khoác kim bào, vẻ mặt già nua, tay phải cầm một cây trượng gỗ màu vàng, nở một nụ cười hiền hòa. Bên cạnh đó là một thanh niên áo xanh gương mặt bình tĩnh, thân hình thon thả, dáng vẻ lạnh lùng, lộ ra khí chất bất phàm.

Lúc này ánh mắt thanh niên lộ ra vẻ khen ngợi rõ ràng, áo xanh trên người theo gió bay lất phất, nhưng hắn không có ý kèm chế.

- Dù là hung thú cũng có cảm tình. ..

Kim Linh nhìn Lục Thanh trước mặt, mái tóc màu vàng bất động. Khác với Lục Thanh. Kim Linh đứng thẳng trên không trung như được cắm chặt xuống đất, không lay động mấy may.

Lục Thanh gật gật đầu, đồng thời trong mắt hiện ra một đạo kiếm quang màu tím trắng:

- Không sai cảm tình của hung thú còn chất phác hơn nhiều.

- Sở dĩ gọi tên hung thú là vì một thân khí tức hung ác của chúng. Trong mắt hung thú, bọn chúng chỉ tôn trọng thực lực mà thôi có thực lực mới có hết thảy, bất kể là lãnh địa hay thứ khác. Cho nên hung thú có vẻ hết sức đơn thuần chất phác, cũng hết sức cố chấp. Nhưng nếu so với nhân tộc quen lừa gạt lẫn nhau, bọn chúng tốt hơn vô số lần.

Kim Linh nói ra những lời này. Lục Thanh cũng không mở miệng phản đối. Trong lòng hắn thầm nghĩ, chính mình thu phục nhiều hung thú như vậy, tâm tư cũng không đơn thuần chất phác chút nào.

Dường như nhận ra suy nghĩ của Lục Thanh. Kim Linh lập tức cười nói:

- Nhưng nếu so với hung thú, tình cảm của nhân tộc lại phong phú hơn. Sự sâu xa ảo diệu của Nhân Đạo đã từng lưu truyền trong thời thượng cổ, vị chủ nhân Nhân Đạo lúc ban đầu quả nhiên là đáng kính vô cùng.

- Chủ nhân Nhân Đạo ư?

Lục Thanh nghe vậy ngẩn ra, hẳn chưa từng nghe qua tên này. Chẳng lẽ là. ..

- Là người sáng lập ra Nhân Đạo?

Kim Linh tức khắc trầm giọng đáp:

- Chính là vị Thánh Giả ấy. Nhân Đạo nhất mạch bắt đầu từ vị ấy mà sinh ra, sau này sinh sôi nảy nở, phát triển ra vô số nhánh. Còn phần hiện tại có bao nhiêu, e rằng lão Kim ta hiểu biết không bằng Lục huynh.

- Nhân Đạo nhất mạch ư?

Lục Thanh lẩm bẩm, mớ tóc trước trán bay lất phất, cũng không biết hẳn đang suy nghĩ những gì.

Ở sơn cốc phía dưới. ..

Con Thiên Phong Hồ kia chộp lấy lõi long nhỏ vào chảo của mình, nhưng còn chưa kịp bay lên không, cuộn sóng không gian đã cắt tới bên cạnh nó.

- Rống. ..

Tiếng hổ gầm vang lên, một tầng Thiên Phong gần như thực chất ngưng kết trên người nó. Ngay sau đó, cuộn sóng không gian nặng nề như núi đã áp tới.

- Rắc. ..

Trong nháy mắt tầng Thiên Phong gần như thực chất bao quanh người nó vô vụn ra.

Trong mắt hổ lộ vẻ bi ai vô vọng, cuộn sóng không gian lan tới như vậy, tuy rằng Thiên Phong Hồ đạt tới lục giai, nhưng vẫn biết rất rõ ràng, nó không thể nào thoát chết.

Nhưng đúng vào lúc Thiên Phong dứt khoát quyết tâm vùng chảo lên, định ném mạnh lõi long nhỏ trong chảo của mình bay lên cao, cuộn sóng không gian đang ập tới bỗng chốc khựng lại.

Không sai Thiên Phong hổ thấy rõ ràng không gian trước mắt nổi nên vô số nếp gợn, nhưng không thấy* dấu hiệu tiếp tục ập tới. Dù là Kiếm Xỉ Lôi Long và Địa Long hai đầu đang đánh nhau bồng bồng khí thế, thấy cảnh tượng như vậy cũng phải ngẩn người.

Bởi vì chúng phát hiện ra, không chỉ có cuộn sóng không gian áp về phía Thiên Phong Hồ kia ngưng trệ, ngay cả linh cầu do chúng phóng ra, trong khoảnh khắc sắp va chạm vào nhau cũng đã dừng lại giữa không trung. Kể cả cuộn sóng không gian kia, toàn bộ không trung dường như đã bị giam cầm, nhưng không mấy may cảm nhận được lực pháp tắc nào cả.

Chẳng những là hai hung thú đang giằng co, ngay cả đám hung thú đang đứng trên không quan chiến cũng sững sờ. Chúng không cảm nhận được lực pháp tắc, vậy hiện tượng đang diễn ra bên trong sơn cốc lúc này là chuyện gì?

Ngay tức khắc, dưới ánh mắt khiếp sợ của chúng, linh cầu và cuộn sóng không gian đang ngưng trệ không ngờ bắt đầu tiêu tan một cách kỳ quái. Ngay cả Kiếm Xỉ Lôi Long và Địa Long hai đầu đồng thời kinh hãi phát hiện ra, thân thể của chúng trong khoảnh khắc này không thể cử động.

Lập tức chúng cảm thấy một cỗ lực hùng mạnh bắt đầu chảy ngược vào trong tổ khiếu thần hải của mình. Chỉ đơn giản là linh lực vốn có của chúng, cho nên cũng không có chuyện gì, nhưng vấn đề quan trọng là, nơi phát ra linh lực chính là linh cầu mà lúc này chúng đã phóng ra. Linh lực này sau khi tiến vào tổ khiếu thần hải cũng chạy ngược theo con đường mà chúng đã điều động khi trước, quay về thú đàn.

Đầu tiên và cuộn sóng không gian tiêu tan, kế đó là linh cầu tiêu tan. Nhưng linh cầu tiêu tan mới khiến cho các hung thú đang đứng xem trên không trợn mắt há mồm, bởi vì theo như bọn chúng thấy, linh cầu kia giống như bị hai hung thú đang giằng co nuốt ngược trở vào.

Phải biết rằng phóng xuất linh lực thì vô cùng đơn giản, nhưng muốn thu hồi là vô cùng khó khăn. Huống chi bọn hung thú như Kiếm Xỉ Lôi Long, căn bản là không thể làm được chuyện này.

Sau vài lần hô hấp, hai hung thú trong sơn cốc mới khôi phục tự do.

- Long Vương Đại nhân!

Bất chợt Kiếm Xỉ Lôi Long quỳ sụp xuống, có lẽ những hung thú khác không biết rõ ràng, nhưng Kiếm Xỉ Lôi Long đã thấy qua Lục Thanh che mắt lôi kiếp cho nó, nên lúc này dù nó không cảm nhận được lực pháp tắc của Lục Thanh thoát ra từ lực Lĩnh Vực, nhưng nó đã nhận ra một chút khí tức quen thuộc làm cho nó run rẩy. Đây chính là cảm ứng tinh tế sau khi nó nuốt một giọt máu của Lục Thanh. .

Sau hai lần hô hấp, hai bóng người từ trên chín tầng mây hạ xuống, lơ lửng bên trên sơn cốc.

- Tiểu long đa tạ Long Vương Đại nhân ra tay cứu giúp.

- Đứng lên đi.

Lục Thanh thản nhiên nói, sau đó ánh mắt hắn lập tức quét quanh bốn phía sơn cốc một lượt.

Ánh mắt của hắn bình thản, không mang theo một tia khí thế thần quang nào, nhưng huyết mạch Long Vương dung nhập vào trong máu thịt hắn cũng tự nhiên sinh ra một cỗ long uy trời sinh. Đặc biệt trước đây nuốt nửa đoạn đuôi Long Hoàng, đã khiến cho uy nghiêm trên người Lục Thanh toát ra rõ ràng hơn, đương nhiên cũng khiến cho hung thú cảm nhận rõ ràng hơn.

Chỉ trong thoáng chốc, đám hung thú đứng trên vách cốc phát hiện ra uy áp vô hình trên người Lục Thanh khiến cho tim bọn chúng gần như ngừng đập, lập tức từ trên không nhào xuống, quỳ rạp một mảng lớn.

Lục Thanh hừ lạnh một tiếng, từ trên người hắn toát ra khí tức Long Vương. Tuy rằng chỉ là khí tức Long Vương, nhưng cũng ngấm ngấm mang theo một chút uy nghiêm của Long Hoàng. Trong nháy mắt, trong mắt rất nhiều hung thú, Lục Thanh giống như một vị Long Vương màu vàng tím khổng lồ vừa xuất hiện. Long thân khổng lồ che lấp cả bầu trời, long uy mệnh mông cuồn cuộn đè ép hư không, uy nghiêm kinh khủng không hề báo trước xâm nhập vào tận tổ khiếu thần hải của chúng.

Trong nháy mắt, một mảng tiếng gào thảm thiết vang lên trong sơn cốc.

Lập tức Lục Thanh thu hồi tia Long khí này, trong nháy mắt. ảo cảnh kia tan thành mây khói. Nhưng trong mắt bọn hung thú lúc này tràn ngập vô tận kính sợ, càng lúc càng sâu.

Nhìn Kiếm Xỉ Lôi Long quỳ rạp trước mặt. Lục Thanh nói:

- Ngoại trừ những kẻ không gây sự, số còn lại đuổi đi.

-Dạ!

Kiếm Xỉ Lôi Long lập tức đứng dậy, bắt đầu chỉ từng hung thú.

Lúc này đám hung thú không dám nghi ngờ như trước nữa, nhưng lúc này hồi hận cũng đã muộn. Không lâu sau, bên cạnh Kiếm Xỉ Lôi Long chỉ còn lại hơn năm mươi hung thú.

- Xin Long Vương Đại nhân tha thứ!

Ngay sau đó, hơn ba mươi hung thú gây sự lúc đầu đồng thời quỳ rạp xuống, từng đôi mắt thú khổng lồ lộ vẻ cầu khẩn đáng thương.

794. Chương 157: Tử Hà Bảo Điện.

Kiểm chỉ vung lên, ba mươi mấy hung thú này bị giam cầm trong nháy mắt, sau đó bị quăng ra ngoài sơn cốc.

- Long Vương Đại nhân!

Kiếm Xỉ Lôi Long cung kính nói.

Lục Thanh từ trên không hạ xuống, không nói nửa lời, kiếm chỉ vung lên vạch một đường, lập tức có một khe nứt màu tím trắng mở ra, bao lấy bọn hơn năm mươi hung thú Kiếm Xỉ Lôi Long vào trong đó.

- Đây là một mảng Lĩnh Vực màu tím trắng, chín bề (tám hướng và chiều cao) có chiều dài là chín vạn chín ngàn chín trăm trượng, phía trên có Thiên Lô giăng giăng. Thiên Phong gào thét, dưới đất là một mảng sương mù màu tím trắng mờ mịt, chính là khí Phong Lô.

Đồng thời còn có một lực lượng vô hình huyền ảo thâm sâu tràn ngập trong mảng không gian này.

Lực Lĩnh Vực!

Đây là lực Lĩnh Vực tự hình Thành Tiểu Thế Giới!

Lục Thanh đứng thẳng Trong mảng không gian này, gần như chỉ cần thoáng động thần niệm, khí Phong Lô tràn ngập lập tức lui lại tản ra.

Năm ngàn dặm!

Lục Thanh mở ra toàn bộ thần niệm, không ngờ rộng tới năm ngàn dặm, mà Lĩnh Vực bị thần niệm ảnh hưởng, cũng mở rộng ra tới năm ngàn dặm. Đây là Lĩnh Vực Phong Lô, gần như mỗi góc ngách trong Lĩnh Vực này đều có lô quang lập lòe. Thiên Phong gào thét. Như nhớ lại chuyện gì, kiếm chỉ Lục Thanh lại điểm lên không trung.

Nhìn mặt đất màu tím trắng dưới chân, lại cảm nhận được nguyên khí Thiên địa hết sức nồng đậm xung quanh. Kim Linh không khỏi cất lời cảm thán:

- Quả nhiên thần niệm của Lục huynh hùng mạnh vô cùng, e rằng thừa sức vượt qua Kiếm Tôn đỉnh phong, lại thêm trình độ ngưng luyện Lĩnh Vực này nữa, thật sự không giống một tên Tông sư Kiếm Phách mới

- Đúng vậy, như Lục huynh cũng là hết sức bình thường, con đường đi tới đỉnh phong này quả thật vô cùng tịch mịch. Lục huynh vừa bước lên đã lãnh ngộ được như vậy, thật ra còn nhiều nữa, đều phải tranh với ông trời.

- Tranh giành với trời ư? Vậy vì sao trong Kiếm Đạo còn có Thiên Đạo nhất mạch, vì sao Nhân Đạo cũng phải dựa vào Thiên Đạo?

- Có lẽ Lục huynh chưa từng nghe câu này. ..

- Câu gì vậy?

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. ..

Lục Thanh khẽ thì thào, dường như lãnh ngộ được một chút.

- Không sai muốn giải thoát, vậy phải hiểu biết. Phương pháp sáng tỏ nhất là dung nhập vào trong đó. Trở thành một thành phần trong chúng sinh, đến khi thật sự hiểu hết, đó là lúc giải thoát.

Kim Linh ngừng một chút, nở nụ cười khổ:

- Nhưng Thiên Đạo thâm sâu khó lường, khó có thể tả bằng lời. Dung nhập vào trong đó, đến lúc chân chính hiểu rõ, lại cũng là lúc chìm sâu nhất. Muốn thoát ra hết sức gian nan, từ đó mới sinh ra Ma Đạo.

- Ma Đạo. ..

Thần sắc Lục Thanh trở nên ngưng trọng.

- Lầm đường không quay lại, chấp mê bất ngộ, khẳng khái cố chấp, nhất quyết sai đến cùng, chính là ma!

Kim Linh trầm giọng nói:

- Ma có Ma Đạo, rất nhiều lúc Ma Đạo còn chất phác hơn cả Thiên Đạo, cũng khiến cho người ta khó lòng suy đoán. Mặc dù Nhân Đạo không nằm trong Ma Đạo, nhưng lại bị Ma Đạo ảnh hưởng sâu nhất. Ma Đạo bị Thiên Đạo bài trừ, nhưng không thể phủ nhận rằng, quả thật Ma Đạo có được lực lượng giải thoát, nhưng Ma Đạo cũng khó giải thoát nhất.

- Giải thoát thật sự khó vậy sao?

Lục Thanh hạ giọng nói:

- Thiên Đạo vô tình. Nhân Đạo hữu tình. Ma Đạo chấp niệm. Trong ba đạo Thiên. Nhân. Ma. Nhân Đạo thuộc Thiên Đạo. Ma Đạo không phải là Thiên Đạo. Lúc trước ta vẫn cho rằng Thiên Đạo cũng là Nhân Đạo, nhưng hiện tại xem ra cũng không phải hoàn toàn là như vậy.

- Lục huynh ngộ rồi sao?

Kim Linh vội hỏi.

- Ngộ ư?

Lục Thanh lắc lắc đầu:

- Ta không ngộ, chỉ có điều cho tới nay ta đã sai lầm. Thiên Đạo vô tình. Nhân Đạo lấy thất tình lục dục làm chủ, vốn là Thiên Nhân bất hợp, làm sao ta có thể cầu Thiên Nhân Hợp Nhất? Thiên Nhân Hợp Nhất thật ra chỉ có đại đạo là chân chính hợp, còn bản chất của nó hoàn toàn bất đồng.

Nghe Lục Thanh nói vậy, Kim Linh cũng chìm vào trầm tư. Còn các hung thú xung quanh cũng có chút sở ngộ, tuy nhiên cũng chỉ là có sở ngộ, thật ra vẫn hoàn toàn mờ mịt.

Sau vài lần hô hấp, phục hồi lại tâm thần. Lục Thanh giờ tay đẩy đại môn Tử Hà Bảo Điện trước mặt. Đại môn Tử Hà Bảo Điện với phong cách cổ xưa mở ra hai bên, vang lên thanh âm như sấm rền, để lộ một vầng sáng màu tím trắng.

Lực Lĩnh Vực nồng đậm từ đó tràn ra, dường như nhờ tác dụng của Thần Thổ trong Lĩnh Vực, lực Lĩnh Vực nơi đây hình như có thể tự cấp tự túc.

- Ha ha, lão Kim ta muốn xem thử, rốt cục Tử Hà Bảo Điện của Lục huynh có gì thần dị..... .

Dứt lời. Kim Linh bước đi trước một bước, xuyên qua vầng sáng tiến vào trong, mà Lục Thanh một bước không rời, cũng theo Kim Linh vào trong bảo điện.

Đại điện tông cộng có ba tầng, mỗi tầng cao ba ngàn ba trăm ba mươi ba trượng, có nhiều giá bằng đá rất lớn. Trên những giá này bày biện đồ vật do bọn Kiếm Xỉ Lôi Long dâng lên. Tuy rằng đám hung thú dâng lên rất nhiều, nhưng cũng chỉ chiếm không gian chưa tới một thành.

- Đây là. ..

Kim Linh sửng sốt. Không gian trước mắt lão to lớn vô cùng, rõ ràng nhìn thấy khác xa với bên ngoài Tử Hà Bảo Điện. Nhìn bên ngoài Tử Hà Bảo Điện chỉ cao ngàn trượng mà thôi không biết vì sao vào trong lại sinh ra không gian lớn như vậy được?

- Lục trước Lục huynh có cho Không Minh Thạch vào ư?

Kim Linh ngập ngừng hỏi thật ra vừa rồi lão không thấy, cũng không phát hiện.

Không Minh Thạch chính là một loại linh thạch bên trong không gian Động Hư, có thể giúp cho Tông sư Kiếm Phách mở ra một vùng không gian ổn định, cũng là hình thức đơn giản của Không Giới châu.

Lúc này dưới ánh mắt của Kim Linh. Lục Thanh giải thích:

- Chỉ có điều hệ thuộc tính của nó hơi đặc biệt một chút. ..

- Hệ thuộc tính đặc biệt. ..

Kim Linh cảm ứng một lúc, sau đó gật gật đầu:

- Hệ Phong Lôi của Lục huynh quả thật bất phàm, tựa hồ khác biệt với hệ Phong Lôi thông thường. Nhưng chỗ khác nhau của nó, lão Kim ta nhìn không ra. Nhưng bất kể thế nào, thần thông có thể tự động mở rộng không gian như vậy, cũng rất không tầm thường.

Kim Linh đưa mắt nhìn quanh bốn phía, lập tức bình luận:

- Tòa Tử Hà Bảo Điện này Lục huynh dùng để tàng trữ bảo vật, chỉ là Kiếm Bảo hạ phẩm. Tuy rằng thời gian thai nghén của Thần Thổ trong Lĩnh Vực không đủ, nhưng với sự thần dị của Lĩnh Vực Phong Lôi, phòng ngự của nó cũng không tầm thường, có thể xếp vào hàng trung đẳng trong số Kiếm Bảo hạ phẩm.

Sau khi nghe xong Kim Linh đánh giá một phen, hai người cũng không ở lại lâu, bèn ra khỏi Tử Hà Bảo Điện.

Nhưng vừa ra khỏi bảo điện, hai người Lục Thanh phát hiện ra Kiếm Xỉ Lôi Long lộ vẻ kinh dị trong ánh mắt, đám hung thú còn lại cũng vậy.

-Có chuyện gì sao?

- Hồi bẩm Long Vương Đại nhân, không có gì.

Một tiếng gầm rất lớn vang lên trên bầu trời núi Chân Viêm, một con Bạo Viêm Độc Giác Thú cao chừng hai trăm trượng chui ra từ một luồng dung nham Địa Hỏa, bước trên không. Từ chiếc sừng màu tím đen của nó, nhiệt lượng nóng kinh khủng toát ra khiến cho không gian vặn vẹo, toát ra từng vòng gợn sóng không gian. Toàn thân con Bạo Viêm Độc Giác Thú này mọc đầy lông màu tím đen, phía trên lưng vờn một tầng Địa Hỏa Chân Viêm màu tím đỏ. Nhìn qua bề ngoài của nó giống như một quả cầu lửa rất lớn. uy nghiêm nồng đậm từ trên thân thể toát ra, trấn áp phạm vi ngàn dặm đại địa.

Ở gần miệng núi lửa, dung nham Địa Hỏa trong núi Chân Viêm này xoáy tròn, ngưng kết thành một lớp đất đen rắn chắc trên miệng núi lửa. Mà bên cạnh lớp đất đen này có một sơn động màu tím đỏ, từ trong động sáng lên ánh lửa màu tím đỏ, linh khí Địa Hỏa vô biên từ trong đó toát ra.

Trong tận cùng sơn động là một thạch thất có chu vi vài trăm trượng, ở giữa thạch thất, có một cơn trốt xoáy màu tím bạc đang không ngừng quay tròn.

Đột ngột, cơn trốt xoáy màu tím bạc này ngưng trệ một chút, một bóng xanh từ trong đó hiện ra.

Đặt chân xuống đất, ánh mắt Lục Thanh lộ vẻ nhu hòa ngẩng đầu quan sát vách động xung quanh. Đá trên vách núi đều là Địa Hỏa Chân Kim Thiết màu đỏ tím, số Địa Hỏa Chân Kim Thiết này tinh thuần vô cùng, cho dù là thứ phổ thông nhất cũng đã có ngàn năm tuổi. Lúc này. Bạo Viêm Độc Giác Thú không có ở đây, nhưng Lục Thanh vẫn cảm ứng được khí tức bá đạo mãnh mẽ của nó.

Lục Thanh bước ra một bước ra khỏi sơn động, phía trên núi lửa. Bạo Viêm Độc Giác Thú vốn đang quan sát lãnh địa của mình lập tức cảm ứng được, xoay người lại nhìn Lục Thanh bằng ánh mắt kinh sợ.

- Long Vương Đại nhân, ngài đã trở lại.

Bạo Viêm Độc Giác Thú thu nhỏ thân hình, đi tới trước mặt Lục Thanh phủ phục xuống, đồng thời trong lòng cũng có chút khiếp sợ. Chỉ mới trải qua gần hai năm ngắn ngủi, không ngờ uy nghiêm trên người Long Vương Đại nhân lại nâng cao như vậy.

Lúc này trên người Lục Thanh. Bạo Viêm Độc Giác thú cảm nhận được một cỗ uy áp nặng nề của kẻ bề trên, cỗ uy áp này giống như đến từ thượng cổ, nhưng còn có một cỗ khí Man Hoang nồng đậm ẩn bên trong khiến cho nó chấn động tâm thần, không thể tự khống chế.

Lục Thanh liếc nhìn bày thú đang chạy nhảy nô đùa phía dưới vùng đất màu đỏ sẫm này hỏi Bạo Viêm Độc Giác Thú:

- Có thể để ta mang đi một ít tộc nhân của ngươi không?

Lục Thanh có thể nhìn ra. Bạo Viêm Độc Giác Thú này thuộc hệ Hỏa, hoặc hệ Chân Hỏa, huyết mạch thượng cổ trong cơ thể cũng hết sức tinh thuần. Giữa đám hung thú, tuy rằng thực lực của chúng không phải là mạnh nhất trong số hung thú cùng giai, nhưng lại có tiềm năng thay đổi mạch đất, dẫn động Địa Hỏa. Nếu như lập kế ước với một con, sẽ có trợ giúp rất lớn với Kiếm Giả tu luyện kiếm khí hệ Hỏa hay hệ Chân Hỏa.

Nghe Lục Thanh hỏi như vậy, Bạo Viêm Độc Giác Thú ngẩn ra, sau đó cẩn thận hỏi lại:

- Chẳng hay Long Vương cần nhiều hay ít?

Nó không nhận lời ngay lập tức, qua đó Lục Thanh có thể thấy. Bạo Viêm Độc Giác Thú vô cùng coi trọng tộc nhân của nó, không vì chênh lệch giai vị và uy nghiêm mà nhân nhượng để cầu toàn.

Lục Thanh gật gật đầu:

- Một trăm con là đủ, không hạn chế giai vị. Ngươi cứ yên tâm, ta có thể bảo đảm, tối thiểu chúng cũng sẽ đạt tới lục giai, mỗi trăm năm ta sẽ để chúng trở về một lần, như vậy ngươi đã yên tâm chưa?

Lục Thanh ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Để chúng theo ta, về sau chúng sẽ ký kết kế ước cùng Kiếm Giả nhân tộc Bất quá ta có thể bảo đảm, nhất định là đường đường chính chính, không có âm mưu quỷ kế gì.

Trầm ngâm một chút, Bạo Viêm Độc Giác Thú lập tức bằng lòng:

- Có thể theo Long Vương chính là phúc phận của chúng, ta tin tưởng Long Vương Đại nhân.

Tức khắc Bạo Viêm Độc Giác Thú rong lên một tiếng, trong mấy vạn con Bạo Viêm Độc Giác Thú đang chạy nhảy kia, có trăm con tứ giai bay lên, lát sau đã rơi xuống đỉnh núi lửa.

Tứ giai chính là giai vị mà Lục Thanh cho là phù hợp, sau khi cẩn thận dặn dò một phen, đi theo cường giả Long Vương như Lục Thanh, bọn Bạo Viêm Độc Giác Thú không có gì oán hận, lập tức kiểm chỉ Lục Thanh vạch một cái, thu chúng vào trong Lĩnh Vực.

Dọc trên đường đi. Lục Thanh thu phục lớn nhỏ hơn hai ngàn hung thú từ nhị giai tới tứ giai. Còn từ ngũ giai trở lên, quý ở tinh không quý ở nhiều, hiện tại thêm vào thu hoạch ở tầng hai và tầng ba, đã có khoảng hai trăm con. Còn lục giai, không tới hai trăm, thất giai, số của Kim Linh cùng Liệt Diễm triệu tập ở tầng ba và tầng bốn có một trăm ba mươi con. Cuối cùng là ba mươi tư hung thú bát giai bọn Hỏa Phượng, đã có thể hóa thân thành người.

Một cỗ thế lực hùng mạnh như vậy, mà nền tảng của Tử Hà tông lại quá mức yếu ớt, thừa nhận không nổi cỗ thế lực này âm thầm mang theo đại thế, nếu như mạo muội dung hợp với Tử Hà tông, sẽ xảy ra tình trạng chim cưu chiếm tổ chim thước, không phân chính thứ. Mà hiện giờ Tử Hà tông vừa mới tiến lên giới Kim Thiên, nếu lại tiếp tục tiến lên giới Bạch Linh, nền tảng sẽ càng không ổn định, nhân lực sẽ bị tổn hao, trì trệ không tiến nổi.

Trong vòng một tháng qua. Lục Thanh đi với tốc độ chậm, tranh thủ hàng phục hung thú, giao chúng cho bọn Hỏa Phượng dạy dỗ bồi dưỡng. Ngự Thú Sư, chỉ sợ không ai thích hợp hơn hung thú cấp cao. Lục Thanh thầm căn nhắc trong lòng, tìm cách thích hợp để an bày ổn thỏa tất cả.

Sau trăm năm, thiên địa quay ngược lại, đây là lời Diệp lão dặn dò. Lục Thanh ghi nhớ rất kỹ trong lòng. Đồng thời với việc nâng cao thực lực, hắn còn muốn cho tông môn của mình trở nên hùng mạnh. Nếu sau trăm năm cảnh còn người mất, thậm chí tan thành tro bụi như vậy hết thảy cũng không còn ý nghĩa gì.

Lục Thanh gật gật đầu với Bạo Viêm Độc Giác Thú, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên Lục Thanh nhướng mày, giờ phút này, tâm thần của hắn vốn hết sức bình tĩnh chợt không chịu khống chế, nao động hẳn lên. Cảm giác như vậy khiến cho lòng hắn không yên, dường như đang có chuyện gì mà hắn không muốn thấy đang xảy ra.

Mà ở tầng một kiếm mộ này, khiến cho hắn vướng bận, chỉ có. ..

Bỗng dưng Lục Thanh chấn động trong lòng, lập tức hai mắt bắn ra hai đạo kiếm quang màu tím trắng, không gian trước mắt lập tức bị kéo lại, ngàn dặm chỉ còn trong gang tấc.

Khoảnh khắc này, không gian xung quanh bị kéo lại, hệ Chư Thiên hiện ra, toát ra thần quang rực rỡ.

799. Chương 162: Sát Ý Ngập Trời, Thương Thế Nghịch Chuyển

Đó là bốn con Long Bằng Điều nhỏ màu vàng, con lớn nhất chỉ đạt tới nhị giai, hai cánh giang ra rộng chừng mười trượng. Nhưng ba con còn lại nhỏ hơn nhiều, tuy trong ba đôi mắt màu vàng nhật của chúng cũng toát ra khí tức hung ác lạnh thấu xương, nhưng vẫn còn hết sức non nớt.

Giờ phút này trước mặt chúng là một con Hỏa Liệt Điều tứ giai, thân cao chừng năm mươi trượng bốc lên liệt hỏa bừng bừng. Liệt hỏa khiến cho không gian xung quanh phá nát từng mảng lớn, uy thế nóng bỏng trấn áp trên người bốn con Long Bằng Điều nhỏ.

Đối với Hỏa Liệt Điều mà nói huyết mạch Long Bằng Điều có sức hấp dẫn khó có thể tưởng tượng với nó. Nó có thể phán đoán rõ ràng, nếu mình nuốt bốn con Long Bằng Điều trước mặt, rốt cục sẽ đạt tới cấp bậc nào. Lục giai thì không dám nói, nhưng thoải mái vượt qua lôi kiếp đạt ngũ giai là không thành vấn đề. Nếu như may mắn kế thừa huyết mạch Long Bằng Điều, như vậy thực lực nó sẽ nâng cao tới mức đủ sức đề liều mạng với hung thú thất giai.

Con Long Bằng Điều nhỏ duy nhất đạt tới nhị giai trốn mắt nhìn, vì lúc này phải chăm lo cho đệ đệ muội muội phía sau, nó không thể không đối mặt với Hỏa Liệt Điều tứ giai này.

Từ khi lên đường tìm tới núi Chân Viêm, dọc trên đường đi, chúng đã cẩn thận kèm chế khí tức. Nhưng ngựa còn có lúc phải rơi móng, huống chi chúng nó chỉ là những Long Bằng Điều mới ra đời chưa được hai năm, dù cho thiên phú hùng mạnh tới đâu, cũng thiếu thốn rất nhiều phần lịch lãm.

Sau khi chạy tới cánh rừng Hỏa Vũ này, bị hỏa khí nóng bỏng nơi đây đè ép, rốt cục làm bại lộ hành tung. Lần này chủ nhân của cánh rừng Hỏa Vũ là Hỏa Liệt Điều tứ giai này đã phát hiện ra chúng.

Đây lại còn là một hung điều tứ giai trời sinh sở trường bay trên không. Thân là lão Đại trong bốn con chim non. Long Bằng Điều nhỏ cảm thấy nguy cơ trùng trùng. Bình thường, nó chỉ từng chém giết qua cùng hung Thú nhị giai, chưa từng động thủ với hung thú tứ giai, đó là hung thú cùng giai với mẹ chúng.

Rống lên một tiếng giận dữ, ngay tức khắc, chiếc sừng màu trắng dài ba thước trên đầu Long Bằng Điều phóng xuất ra ánh sáng trắng chói mắt, linh khí Cương Phong hội tụ, nhanh chóng hình thành một linh cầu màu trắng to vài thước.

Không gian xung quanh trở nên vặn vẹo, gần như phá nát, thậm chí xuất hiện vài đạo khe nứt không gian hẹp dài.

Đồng thời, một Long Bằng Điều nhỏ phía sau cũng cất lên tiếng hét non nớt. Ngay tức khắc, linh khí Cương Phong trong không trung lại bị điều động, rót vào chiếc sừng của lão Đại nó.

Rốt cục, chiếc sừng của lão Đại lại bành trướng lên thêm vài phân nữa, không khí bị xé mở ra vài chỗ lỗ hổng, lộ ra chân không không có chút không khí.

Cách đó không xa, đôi mắt màu đỏ sẫm của Hỏa Liệt Điều tỏ ra ngưng trọng. Chỉ là một con Long Bằng Điều nhỏ mới nhị giai, thêm vào ba con Long Bằng Điều nhỏ hơn nữa, không ngờ có thể phóng xuất ra uy năng tam giai. Rốt cục là nhờ vào huyết mạch thượng cổ quý hiếm, chính là huyết mạch Chân Long và Kim Sí Đại Bằng. Lập tức ánh mắt của Hỏa Liệt Điều lộ ra vẻ tham lam khôn tả. Hung thú cả đời lấy mạng hiếp yếu, cơ hội tốt như vậy, dù cho trước mặt Hỏa Liệt Điều là hung thú ngũ giai, nó nhất định cũng phải liều mạng một trận.

Cái mỏ màu đỏ sẫm dài hai thước há to, một tiếng kêu thê lương như tiếng quạ đen từ mỏ Hỏa Liệt Điều vang lên. Điều traỏ to chừng mấy trượng giờ lên, trên đó có bốn ngón chân màu đỏ sẫm. Giờ phút này, một tầng linh lực hệ Hỏa bá đạo toát ra, không chút do dự lẳng không đánh úp về phía linh cầu Cương Phong màu trắng của Long Bằng Điều.

Một tiếng rít gió mạnh mẽ vang lên, phía trước điều traỏ màu đỏ sẫm kia, không gian phá nát, lập tức bao phủ lấy linh cầu Cương Phong.

-Phù. ..

Một luồng lửa đỏ nóng bỏng bùng lên, linh cầu Cương Phong lập tức tan biến dưới điều traỏ.

-Vù. ..

Một luồng ánh sáng vàng hiện ra, trong khoảnh khắc Hỏa Liệt Điều phá tan linh cầu Cương Phong, một cảm giác nguy hiểm dâng lên mạnh mẽ bên trong tổ khiếu thần hải của Hỏa Liệt Điều. Không dám chậm trễ, linh lực hệ Hỏa vô biên lấy Hỏa Liệt Điều làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Một tiếng hét thê lương vang lên, ánh sáng vàng bắn ra tung tóe. Long Bằng Điều lão Đại lập tức như bị sét đánh vào người, lớp lông vũ màu vàng nhạt của nó bốc lên một trận khói đen nhè nhẹ, hiển nhiên đã bị cháy xém.

Linh lực hệ Hỏa vẫn chưa tan hết, tiếp tục bay tới chạm vào ba con Long Bằng Điều nhỏ còn lại. Ngay tức khắc, ba tiếng hét non nớt thảm thiết vang lên, cả ba con Long Bằng Điều bay ngược vào trong cánh rừng Hỏa Vũ.

Bảy, tám gốc cổ mộc cao vài trượng bị va vỡ tan thành gỗ vụn. Đồng thời, bốn con Long Bằng Điều nhỏ không còn chút sức lực nào, toàn thân mềm nhũn ngã xuống giữa một đồng gỗ vụn. Hai cánh lão Đại vặn vẹo quặt về phía sau, rõ ràng đã gãy, mà ba con còn lại cũng toàn thân đầy hỏa khí, đầu văng mắt hoa.

Tiếng kêu của Hỏa Liệt Diệu như Tử thần giáng lâm, linh uy hùng mạnh của hung thú tứ giai trấn áp chặt chẽ trên người bốn con chim nhỏ.

- Mẹ, ca ca. ..

Bốn con chim nhỏ đồng thời cất tiếng kêu thê thảm.

Nhìn Hỏa Liệt Diệu đang từ trên không đánh xuống, lúc này chúng đã hiểu rõ Hỏa Diệu kia muốn gì. Chính là muốn tinh huyết của chúng!

Nước dãi màu vàng nhạt chảy ròng ròng hai bên mỏ. Hỏa Liệt Diệu cảm thấy hôm nay là một ngày may mắn chưa từng có của mình. Vừa nghĩ tới thành tựu của mình sau khi nuốt bốn con chim non này. Hỏa Liệt Diệu đã cảm thấy tổ khiêu thần hải của mình rung động. Đến lúc đó, lãnh địa của nó không chỉ là cánh rừng Hỏa Vũ nhỏ nhỏ này. ..

Mỏ chim màu đỏ sẫm hạ xuống, lướt ngang qua bộ ngực màu vàng nhạt của lão Đại Long Bằng Diệu.

Một tiếng chim kêu thê lương vang lên, một dòng linh huyết màu vàng nhạt rải khắp không gian.

Ở ngoài không gian vô tận, hai mắt Lục Thanh chỉ trong thoáng chốc tràn đầy sát ý. Trong khoảnh khắc này, toàn bộ núi Chân Viêm nháy mắt dâng lên khói trắng, một cỗ hàn khí lạnh thấu xương dâng lên trong lòng Bạo Viêm Độc Giác Thú. Không biết đã bao năm, nó chưa từng cảm nhận qua hàn ý như vậy, thậm chí từ lúc sinh ra tới giờ chưa từng thấy. Giờ phút này, dưới ánh mắt kinh sợ của Bạo Viêm Độc Giác Thú, miệng núi lửa phía dưới nó nháy mắt ngưng kết một tầng hàn Băng thật dày, dung nham Địa Hỏa nóng chảy bị trấn áp không chút lưu tình, ánh sáng trở nên ảm đạm.

- Người dám. ..

Tiếng long ngâm dường như từ ngàn xưa vọng về bỗng chốc nổ vang toàn bộ tầng một kiếm mộ. Tiếng long ngâm kinh khủng chấn động chín tầng mây, mang theo cơn giận dữ tận trời tiến thẳng vào lòng mỗi sinh linh.

Trong khoảnh khắc này, rất nhiều Kiếm Giả ở tầng một đều ngồi xếp bằng xuống đất. Tiếng long ngâm kinh khủng kia nhiếp hồn đoạt phách, khiến cho chỉ trong thoáng chốc, hàng trăm hàng ngàn Kiếm Giả từ trên không phải hạ xuống, tâm thần bị đoạt, không thể tự chủ.

Trong nháy mắt, trong tổ khiêu thần hải của Hỏa Liệt Diệu xuất hiện ra một bóng rờn thật lớn. Long thân màu vàng tím mang theo tiếng long ngâm kinh khủng nổ vang trên toàn cánh rừng Hỏa Vũ, cây cối tung bay, mặt đất chấn động.

Long uy hùng hồn đè ép không gian. uy thế lập tức khiến cho Hỏa Liệt Diệu học ra một ngụm linh huyết, về mặt trở nên ảm đạm. Mà ngụm linh huyết màu vàng nhạt nó vừa hút được cũng bị ép phun ra ngoài.

Tuy rằng bị long uy kinh khủng chấn nhiếp, nhưng bốn con chim non cũng kích động vô cùng. Bởi vì trong tiếng long ngâm thiên động địa này, chúng cảm ứng được khí tức của ca ca. Mặc dù long uy hùng mạnh nhiếp hồn đoạt phách, nhưng vẫn khiến chúng cảm thấy thân thiết vô cùng. Huống chi bản thân long uy cố ý tranh né bốn chúng nó.

Hỏa Liệt Diệu kinh sợ nhìn quanh bốn phía. Chỉ trong thoáng chốc. Hỏa Liệt Diệu dường như tan gan vỡ mật, bên trong tổ khiêu thần hải của nó, linh hải gần như đã bị tiếng long ngâm đánh cho tan nát. uy áp kinh khủng khổng lồ chế nó. Giờ phút này, nó đã rõ ràng cảm ứng được sự tồn tại của Lục Thanh. Dù cách xa nhau hơn hai vạn dặm, nhưng chỉ bằng vào uy áp. Lục Thanh đã trấn áp nó chặt chẽ ngay tại chỗ, không thể động đậy.

- Người muốn ăn thịt chúng sao?

Sau vài lần hô hấp, một giọng nói hết sức lạnh lùng vang lên, bắt chợt một bóng người màu xanh hiện ra trên bầu trời cánh rừng Hỏa Vũ.

Ba con chim nhỏ cố gắng vỗ cánh bay lên, sà vào lòng Lục Thanh, đôi mắt chúng lộ rõ vẻ oan ức đau buồn, sau đó đồng thời nhìn về phía lão Đại của mình. Lúc này ở ngực lão Đại của chúng có một lỗ hổng rộng chừng một thước đang chảy ra linh huyết màu vàng nhạt, có thể thấy được nội tạng bên trong.

Một tiếng hót yếu ớt vang lên, lão Đại cố gắng há mồm ra, nhưng một thân linh huyết của nó mười phần đã mất đi bảy, tám, không còn sống được bao lâu nữa.

Trong lòng Lục Thanh như tê dại cảm giác đau đớn đã từ rất lâu hần chưa cảm nhận. Không biết đã trải qua bao lâu. Lục Thanh gần như đã quên mất cảm giác này.

Trong mắt Lục Thanh hiện tại không lộ ra chút cảm xúc nào, lạnh lùng như Băng đóng vụn năm, thản nhiên liếc nhìn Hỏa Liệt Điều:

- Người không thể chết dễ dàng như vậy được!

Sau đó. Lục Thanh đưa mắt nhìn sang lão Đại lúc này hơi thở đã yếu ớt, đồng thời âu yếm gơ tay vuốt ve ba con chim nhỏ bên cạnh, cất giọng dịu dàng nói:

- Yên tâm đi, có ca ca ở đây, lão Đại các ngươi muốn chết cũng không được.

- Bùng. ..

Ngay sau đó, trên đầu ngón tay Lục Thanh bất chợt bùng lên một cỗ thần quang nồng đậm màu tím trắng, lực Linh Vực vô biên xuất hết ra ngoài bao trùm toàn thân lão Đại, kể cả vùng linh huyết mà Hỏa Liệt Điều vừa phun ra khi nãy.

Bất chợt một cỗ dao động huyền ảo từ trên người lão Đại tràn ra, được lực Linh Vực màu tím trắng bao trùm, bằng mắt thường có thể thấy được miệng vết thương đang khôi phục lại với tốc độ nhanh chóng vô cùng. Đầu tiên là vùng linh huyết dưới đất chảy ngược trở về, da thịt nát bấy cũng bay trở về lấp đầy miệng vết thương. Sau đó miệng vết thương dần dần khép lại, kể cả hai cánh gãy vụn vẹo cũng đã khôi phục lại như thường.

Kế đó, kiếm chỉ tay trái Lục Thanh điểm ra, bao vây cả ba con chim còn lại vào trong. Lực Linh Vực Nhiếp Thanh Thiên rót vào, hỏa khí bám toàn thân chúng lập tức biến mất, ngay cả linh lực và sức sống vốn đã tiêu hao của chúng cũng nhanh chóng khôi phục lại tới đỉnh phong.

800. Chương 163: Dung Hợp Thần Thông

Một tiếng hót vui mừng vang lên, trong cánh rừng Hỏa Vũ, lão Đại nháy mắt hóa thành một đạo điện quang màu vàng, nhào vào lòng Lục Thanh.

- Ca ca!

Tuy rằng mạnh hơn lúc trước không ít, nhưng giọng nói của nó vẫn còn hết sức non nớt, vang lên rõ ràng trong đầu Lục Thanh:

- Mẫu thân, người. ..

Lục Thanh biến sắc, ngay tức khắc vung tay lên. Hỏa Liệt Điều kia lập tức bị bắt vào trong Linh Vực Phong Lôi.

Trước Tử Hà Bảo Điện, đám Hỏa Phượng đang dạy dỗ đám hung thú, bất ngờ Linh Vực mở ra, một con Hỏa Liệt Điều rơi vào.

Tiếng quát chưa kịp thoát ra khỏi miệng đã dừng lại trong cổ họng. Hỏa Liệt Điều quả thật không thể nào tin được vào mắt mình. Giờ phút này xuất hiện trước mắt nó không có hung thú nào thấp hơn ngũ giai. Nhưng hung thú lục giai, thất giai hùng mạnh xưa kia không dám tiếp cận, lúc này hiện ra đầy trước mặt. Ba mươi bốn người đứng trước tiên, mặc dù có bề ngoài là nhân tộc, nhưng khí tức trên người bọn họ toát ra khiến cho đôi điều traỏ của nó run rẩy, gần như không thể nào đứng thẳng.

Bát giai!

Khí tức hung ác Man Hoang dường như đến từ ngàn xưa khắc thật sâu vào trong đầu Hỏa Liệt Điều, tổ khiêu thần hải của nó trong nháy mắt đông cứng lại, đôi cánh dường như chở một sức nặng vạn cân, tự động khép lại, rơi thẳng từ trên cao trăm trượng xuống đất.

Lúc này trong không gian Lĩnh Vực, bất chợt vang lên giọng lạnh lùng như Băng giá của Lục Thanh:

- Dùng bất cứ biện pháp gì làm cho nó nhận đủ vạ nổi khổ trên thế gian này, sau đó hình thần câu diệt!

Hàn khí toát ra từ giọng của Lục Thanh chẳng những khiến cho bọn hung thú sợ hãi ngay cả hai người Hỏa Phượng và Kim Linh cũng cảm thấy lạnh toát trong lòng. Sát ý kiên cường trong giọng Lục Thanh, bọn họ chưa từng thấy qua bao giờ.

Kim Linh nhìn Hỏa Liệt Điều nằm co quắp dưới đất với vẻ thương hại lắc lắc đầu:

- Trêu chọc ai còn khá, trêu phải Lục huynh. .. Sát ý của Lục huynh như vậy, lần đầu tiên ta mới thấy, xem ra vậy ngược của Lục huynh chính là đây.

Hỏa Phượng gật gật đầu, đôi mắt nàng sáng rực thần quang:

- Hy* vọng có một ngày, chúng ta cũng có thể được như bốn con chim non kia.

- Sẽ được!

Giọng Huyền Băng vô cùng chắc chắn, sau đó mắt lộ hung quang, quay về phía Hỏa Liệt Điều đang run cầm cập:

- Tiểu tử kia, chúng ta chơi đùa với nhau một chút.

Bên ngoài Lĩnh Vực, hai mắt Lục Thanh bắn ra thần quang sáng chói, Luyện Tâm kiếm sau lưng đã ra khỏi vỏ. Dường như đã bị ảnh hưởng trong lần lột xác lúc trước, hiện tại Luyện Tâm kiếm đã đạt tới cấp Bạch Linh đỉnh phong, thậm chí khí Phong Mang trên thân kiếm toát ra còn có pha lẫn khí tím nhàn nhạt.

Lục Thanh vạch kiếm chỉ một cái, chỉ trong thoáng chốc. Luyện Tâm kiếm bành trướng lên với tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được, nháy mắt hóa thành một thanh cự kiếm cao trăm trượng.

Lục Thanh đứng thẳng trên mũi kiếm, bốn con chim non cũng đứng thẳng lên. Tâm thần Lục Thanh và

- Tiền bối. ..

- Bóp.....

Nháy mắt, toàn thân Lý trưởng lão bay vèo đi, đập mạnh vào vách cốc, dính luôn trong đó, má bên phải của lão lập tức sưng vù.

Lần này, bốn người còn lại lập tức im thin thít, không dám gây ra chút động tĩnh. Mặc dù đã là Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, nhưng Hồng lão nhân vẫn cảm thấy lần này sinh tử không còn do mình tự chủ.

- Người. ..

Sắc mặt Lý trưởng lão đỏ bừng, từ trước tới nay chưa bao giờ lão phải chịu nhục như vậy, thậm chí ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có. Thân là một Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, lão cảm thấy vô cùng căm phẫn, mặc dù đối phương là một Tông sư Kiếm Phách, nhưng cũng không thể làm nhục mình như vậy được.

Lý trưởng lão bước ra một bước, phá đá mà ra, vừa muốn mở miệng. ..

-Bóp. ..

Thậm chí Lục Thanh không thèm nghe một lời giải thích, lại vỗ ra một chưởng.

- Âm. ..

Chưởng này còn nặng hơn trước, toàn thân Lý trưởng lão khảm sâu vào vách đá chừng mấy trượng, đầu nứt vỡ. Tuy rằng chưa chết nhưng cũng đã bị thương nặng, máu tươi chảy ròng ròng theo vách đá, nhưng không hề làm cho Lục Thanh sinh ra chút lòng thương hại.

Nhìn Thiên Tâm Ti Vồng trên người Long Bằng Điểu, ánh mắt Lục Thanh ngưng trọng, hai đạo kiếm quang màu tím trắng bắn nhanh ra. Thiên Tâm Ti Vồng lập tức xé tan thành mấy mảnh.

Kiếm chỉ Lục Thanh lẳng không điểm ra, lực Linh Vực vô biên phóng xuất, bao vây Long Bằng Điểu vào trong.

- Hắn muốn làm gì?

Bốn người Trần trưởng lão sửng sốt, lập tức, cả bốn người lộ vẻ kinh hãi.

- Làm sao có thể như vậy được?

Trần trưởng lão nói với vẻ không thể nào tin được, giờ phút này, trước mặt lão, thương thế trên người Long Bằng Điểu lập tức khôi phục lại với một phương pháp vô cùng kỳ dị.

Mà thùng ngọc vốn nằm trên tay tên trung niên tự động mở nắp ra, linh huyết trong đó nháy mắt trào ra, tức khắc chảy ngược vào vết thương nơi yết hầu của Long Bằng Điểu. Bằng mắt thường có thể thấy được tốc độ, ngay cả lông trên người cũng như đột ngột hiện ra đầy đủ. Sức sống vốn đã suy yếu cũng đang khôi phục lại với tốc độ kinh người.

Ánh mắt Long Bằng Điểu lộ ra vẻ mệt mỏi, nó mới đạt tứ giai, tổ khiếu thần hải vừa rồi bị thương không nhẹ. Thân thể đầy vết thương, ngũ tạng lục phủ cũng bị thương nặng. Nếu khôi phục theo phương pháp bình thường, cho dù là có đan dược tương trợ cũng cần mất mấy tháng trời mới khỏi. Nhưng lúc này được Lục Thanh dùng lực Linh Vực nghịch chuyển, chỉ trong giây lát đã khôi phục lại như ban đầu, mà Lục Thanh tiêu hao lực Linh Vực lần này cũng nhiều hơn xa lúc khôi phục cho bốn con chim nhỏ.

Lục Thanh cảm thấy lúc này lực Linh Vực của hắn tiêu hao hơn một nửa.

Bất quá Lục Thanh cũng hiểu rằng Linh Vực Phong Lô của mình vẫn chưa hoàn toàn lột xác thành Linh Vực Thời Không cao nhất. Trong thế giới Thiên Đạo, chỉ có thể sử dụng lực Linh Vực hệ thuộc tính, như vậy sau này có thể xuất ra uy năng càng hùng mạnh hơn.

Nhưng hiện tại uy năng của Linh Vực Phong Lô cũng đã khiến cho Lục Thanh khá hài lòng, đặc biệt là uy năng Nghịch Chuyển Thời Không của nó. Tuy rằng không thể kéo dài quá lâu, nhưng chỗ đặc dị của nó khiến cho người ta trông thấy phải rung mình kinh hãi.

Một lúc sau. Long Bằng Diểu giương cánh bay lên, đôi cánh vỗ mạnh, nháy mắt hóa thành một đạo điện quang màu vàng giữa không trung. Tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, sau đó linh khí Cương Phong trong không gian nhanh chóng hội tụ, xông mạnh mẽ vào trong tổ khiếu thần hải của nó.

Lúc đầu, linh khí Cương Phong chỉ hội tụ từng trận nhỏ, nhưng sau vài lần hô hấp, đã trở thành những trận lốc xoáy Cương Phong màu trắng rất lớn, mà lúc này Long Bằng Diểu đã bị bao vây hoàn toàn trong đó.

Từng đạo khí Động Hư nho nhỏ đồng thời sinh ra, vờn quanh cuồng phong màu trắng kia, một vòng sóng gợn không gian rõ ràng khuếch tán ra bốn phía.

Lúc này trên chín tầng mây, tiếng sấm rền cuộn cuộn vang lên, lôi vân màu tím đen hội tụ, dần dần bao phủ trong phạm vi vài dặm không gian.

- Lôi kiếp u?

Lục Thanh hơi sùng sốt, sau đó lập tức gật gật đầu:

- Phá rồi lại lập, đúng là lúc này.

Chỉ trong vài lần hô hấp ngắn ngủi, lôi kiếp kia đã ngưng tụ xong, tuy rằng Lục Thanh có cách trợ giúp Long Bằng Diểu chống đỡ lôi kiếp, nhưng đây là lần lôi kiếp đầu tiên của Long Bằng Diểu, Lục Thanh vẫn hy vọng nó có thể dựa vào Tu vi của chính mình mà vượt qua, mượn lực lượng của người khác rốt cục cũng không phải là chính đạo.

Một đạo Thiên Lôi màu tím tinh khiết to bằng thùng nước từ trên trời đánh xuống, không gian phá nát, ngưng lại phía trên cơn trốt xoáy Cương Phong kia. Nhưng ở trên cơn trốt xoáy, khí Động Hư tối đen bất chợt tăng vọt, mở ra từng đạo không gian Động Hư hẹp dài đạo Thiên Lôi kia lập tức bị xé nát ra làm nhiều mảnh, sau đó tan biến.

Rốt cục không hổ là hung thú có được huyết mạch trực hệ của hai đại hung thú đứng đầu thời thượng cổ, uy năng thiên phú của Long Bằng Diểu khiến cho Lục Thanh cũng thấy cảm khái trong lòng.

Lôi kiếp xoay tròn, hung thú tứ giai muốn đột phá ngũ giai phải vượt qua tứ trùng lôi kiếp, tính cả đạo lôi kiếp lột xác cuối cùng là bốn đạo Thiên Lôi. Sau khi đạo thứ nhất bị Long Bằng Diểu tiếp được, ngay sau đó, đạo thứ hai và thứ ba không ngờ dung hợp lại, hóa thành lôi cầu tròn to mấy chục trượng.

Lôi cầu màu tím đen dẫn động lôi khí trong không trung, giống như sao băng rơi xuống, đánh mạnh xuống cơn trốt xoáy Cương Phong cao mấy trăm trượng kia.

Cuộn sóng không gian mênh mông bằng bạc khuếch tán ra, uy thế của quả lôi cầu này đã vượt xa tứ trùng lôi kiếp bình thường, cho dù so với ngũ trùng lôi kiếp cũng không kém hơn bao nhiêu.

Lục Thanh biết huyết mạch hung thú có thiên phú càng cao, thử thách của lôi kiếp càng nghiêm khắc. Phàm mọi việc có chính tất có phản, không có chuyện không làm mà hưởng.

- Ấm. ..

Một tiếng nổ nang trời vang lên, toàn bộ hạp cốc như run rẩy thật mạnh, núi đá từ trên vách tuôn xuống. Trong không gian, cơn trốt xoáy Cương Phong kia đang theo dõi quả lôi cầu không lơ lửng chút nào.

Bốn con chim non bên cạnh Lục Thanh lo lắng kêu lên, chúng biết không thể nhúng tay vào lôi kiếp của hung thú, cho dù chúng vô cùng tin tưởng Lục Thanh, nhưng cũng không có chuyện vừa mở miệng đã có thể khiến Lục Thanh ra tay.

Lục Thanh đưa tay vuốt ve chiếc sừng trên đầu một con, mỉm cười nói:

- Yên tâm đi, có ca ca ở đây, sẽ không có chuyện gì.

Lúc này trong cơn trốt xoáy Cương Phong truyền ra một tiếng hét uy nghiêm, tiếng hét này vang dội như rền như hổ, kỳ dị vô cùng, nhưng uy nghiêm trong đó lộ ra cũng cực kỳ bá đạo. Lục Thanh đoán rằng dù là hung thú lục giai thông thường, dưới uy nghiêm như vậy cũng phải nhượng bộ thối lui.

Ngay tức khắc, từ tâm của cơn trốt xoáy Cương Phong, một đạo cực quang màu trắng bắn ra, xuyên thấu lôi cầu khổng lồ, ở giữa cực quang còn có một đường linh tuyến màu đen to bằng ngón tay. Đường linh

- Có lẽ Lục huynh nói đúng, chỉ là chúng ta đã trải qua mấy trăm năm dâu bể, đã hơi tê dại mất đi cảm giác.

- Đúng vậy, Thiên Đạo thay đổi liên tục, rất chú trọng đến chuyện Sinh sôi nảy nở không ngừng, tuần hoàn đều đặn. Ý cảnh trong đó giống như cây cỏ Sinh trưởng, cần phải bùng bùng sức sống mới được.

Thần sắc Lôi Thiên tỏ ra trang nghiêm:

- Xem ra thành tựu đạt được trong bao năm qua đã trói buộc chúng ta. Đã bao nhiêu năm chúng ta thủy chung vẫn bị vây trong vòng Thiên Đạo, vẫn không thể nhìn thấu. Nếu hôm nay không có Lục huynh nhắc nhở, e rằng sẽ tiếp tục trầm mê trong đó, về sau có lẽ còn tiến được thêm bước nữa, nhưng muốn có đột phá lớn lao, chính là khó càng thêm khó.

Liệt Sí Thiên nửa hiểu nửa không, trầm giọng nói:

- Ý cảnh gì đó lão Liệt ta không quan tâm lắm, nhưng chỉ cần chuyện đáng để lão Liệt ta xuất kiếm, như vậy cho dù là Kiếm Tổ, lão Liệt ta cũng xuất kiếm như thường!

Ánh mắt năm người có vẻ kỳ quái đồng thời nhìn chăm chú Liệt Sí Thiên. Giờ phút này dù thân là Tông sư Kiếm Đế, Liệt Sí Thiên cũng cảm thấy không chịu nổi.

- Sao vậy, chẳng lẽ lão Liệt ta nói sai?

Minh Thiên Hà lặng lẽ nhìn Liệt Sí Thiên:

- Bây giờ ta mới phát hiện ra, hóa ra lão Liệt ngươi mới là người thật sự hiểu được.

Lôi Thiên gật gù đầu:

- Không sai xem ra nếu có cơ hội phải nhờ lão Liệt ngươi chỉ điểm cho bốn người chúng ta. ..

- Chuyện này. ..

Liệt Sí Thiên sững sờ, nhưng thấy ánh mắt bốn người nhìn mình lộ vẻ bất thiện, cũng biết mình vừa nói sai.

- À, phải rồi. ..

Như nhớ lại chuyện gì, Nhiếp Bích Tâm lên tiếng nói:

- Gần đây Hư Không Kiếm Vực của Từ Hà tông chính thức dung nhập giới Kim Thiên, đại diện sẽ cử hành vào ngày đầu năm mới Nếu Lục huynh vẫn chưa bề quan xong, hoặc giả có thứ gì muốn gửi về, sư đệ ta nhân tiện đến chúc mừng sẽ mang giùm cho Lục huynh.

Lục Thanh ngẫm nghĩ một chút, tay phải khẽ phất, lập tức một bảo điện màu trắng cao chừng một tấc hiện ra trên tay. Bảo điện này vuông vức đẹp đẽ, tuy rằng chỉ cao một tấc, nhưng đại thể nguy nga từ trong đó tràn ra, cũng khiến cho bọn Lôi Thiên phải khẽ biến sắc.

- Kiếm Bảo hạ phẩm đỉnh phong!

Lôi Thiên hô nhỏ một tiếng, sau đó đánh giá qua vài lượt:

- Ta thấy bảo điện này của Lục huynh dường như ẩn chứa một góc càn khôn.

- Chỉ là tiểu đạo, không đáng nhắc tới.

- Ha ha, Lục huynh khéo nói đùa, nếu đây chỉ là tiểu đạo, vậy bọn ta đây quả thật xấu hổ vô cùng.

Nhiếp Bích Tâm cười khỏ lắc đầu:

- Không biết Lục huynh còn lời gì muốn chuyển hay không?

- Ba đại kiếm cương Phong Lôi, Ngũ Hành, Cương Phong tề tựu mới có thể mở được.

Trên mặt bọn Lôi Thiên lộ vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều. Đối với thủ đoạn của Lục Thanh, bọn họ cũng không biết rõ, nhưng bọn họ biết Lục Thanh không muốn nói nếu hỏi ngược lại sẽ không tốt

Nhiếp Bích Tâm gật gật đầu, thu bảo điện cao một tấc này vào trong không gian Động Hư. lại hỏi với về tò mò:

- Không biết thời gian gần một năm qua, Lục Thanh có thu hoạch được gì không?
- Không sai Lôi mỗ cũng muốn thử một chút.

Tuy rằng cũng là Kiếm Tôn như Lục Thanh, nhưng từ trên người Lục Thanh. Lôi Thiên cảm nhận được một cảm giác khiến cho tim lão đập mạnh. Lão mơ hồ có cảm giác, nếu bảo lão quyết đấu sinh tử với Lục Thanh, như vậy kẻ ngã xuống hết tám, chín phần mười là lão.

Lục Thanh thản nhiên cười nói:

- Còn phải cảm tạ Lôi huynh chỉ điểm, nếu không con đường Kiếm Phách của Lục mỗ vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê, tuy rằng không đến nỗi đi đường vòng, nhưng cũng không thể nào củng cố nhanh như vậy được.

Lục Thanh ngừng một chút:

- Về phần lãnh ngộ

Dứt lời, ngay sau đó trên người Lục Thanh, một bóng người màu tím trắng bước ra. Bốn người màu tím trắng này vô cùng ngưng thật, dần dần hóa thành một bóng người màu xanh giống Lục Thanh y như đúc.

- Thần Niệm Hóa Hình!

Lôi Thiên than nhẹ một tiếng, ngay tức khắc, trên người lão cũng hóa ra một bóng người màu tím bước ra.

Hai bóng người này lẳng không đứng đối diện nhau, mắt nhìn nhau không chớp.

- Âm. ..

Gần như cùng lúc, trên chín tầng mây vang lên từng trận lôi âm.

- Vút. ..

Kiếm chỉ Lôi Thiên giơ lên, giống như uy thiên địa đè ép, thế thiên địa hùng mạnh gần như trong nháy mắt ngưng tụ lại trên tay lão, điểm về phía ngực Lục Thanh.

Thần sắc Lục Thanh không thay đổi giờ kiếm chỉ lên, cũng điểm ra một chỉ, thế thiên địa giáng xuống không kém Lôi Thiên chút nào dung nhập vào trong một chỉ này. Hai kiếm chỉ va chạm vào nhau giữa không trung, một đạo gợn sóng không gian rõ ràng khuếch tán ra.

Gần như cùng lúc, bốn người bọn Liệt Sí Thiên biến sắc, thần quang Linh Vực trên người bọn họ sáng rực lên, gợn sóng không gian kia hiện ra màu trắng sáng, dường như có lực cắn nuốt hùng mạnh vượt xa không gian Động Hư. Nhưng bọn Liệt Sí Thiên biết rõ đó chính là không gian sụp đổ, mà lực cắn nuốt của nó hơn xa gấp trăm ngàn lần lực cắn nuốt của không gian Động Hư, chỉ có điều đã bị hai người Lục Thanh dẫn động thế thiên địa ngăn chặn mà thôi.

Nhưng ngay sau đó, Lôi Thiên đang ngồi ngay ngắn cạnh bàn kê lên một tiếng thảm thiết, lẳng không bước ra vài bước mới có thể trụ vững thân hình. Ngay sau đó, hai bóng người trên không cũng đồng thời tan biến.

- Thức Kiếm!

Lôi Thiên kinh ngạc nhìn Lục Thanh:

- Lục huynh còn thành tựu Thức Kiếm nữa sao?

Lôi Thiên biết rõ muốn thành tựu Thức Kiếm là vô cùng khó khăn, nhưng một khi đã thành, như vậy khi tranh chấp về thần niệm giữa nhân vật cùng cấp sẽ không có đối thủ. Thần niệm của Thức Kiếm sắc bén thừa sức áp đảo bất cứ thần niệm thông thường nào, vừa rồi hai người dùng thần niệm giao phong một kiếm, thật ra điều động thế thiên địa như nhau. Nhưng thần niệm của Lục Thanh là thần niệm thuộc về Thức Kiếm, tự nhiên mang theo sự sắc bén đủ sức làm tổn thương thần niệm của Lôi Thiên. Trận này lão đã thất bại.

Giờ phút này, năm người Lôi Thiên đều nhìn Lục Thanh với ánh mắt kỳ quái, nhưng ngay lập tức, bọn họ đã trở lại bình thường. Bởi vì từ trên người Lục Thanh, bọn họ phát hiện có rất nhiều chuyện không hợp với lẽ thường, nhưng những việc này xảy ra quá thường xuyên, cho nên dần dần, bọn họ cũng đã quen với những chuyện kinh ngạc như vậy.

Được rồi cũng đã không còn sớm nữa, ta phải về thôi. Lôi Thiên hơi tư lự liếc nhìn Lục Thanh:

Ngày đầu năm mới, nếu Lục huynh bế quan viên mãn, hay là trở về xem sao, Lục Thanh hơi kinh ngạc liếc nhìn Lôi Thiên, nhưng lập tức gật gật đầu không nói. Cuối cùng trên đỉnh núi chỉ còn lại mình Lục Thanh.

Mây tụ rồi tan, mây tuyết vốn rơi đầy trời bông tuyết, lúc này cũng đã tan mất. Trên chín tầng mây, ánh dương chiếu sáng, xuyên qua mây mù chiếu rọi xuống mặt đất, một cỗ sinh cơ bừng bừng vốn trước nay bị tuyết che lấp bất chợt xuất hiện trong cảm ứng của Lục Thanh.

Hắn nở một nụ cười.

Mùa Đông đến rồi, mùa Xuân cũng không còn xa nữa. ..

Mười ngày trôi qua rất nhanh, hôm nay là ngày đầu năm mới, cũng là ngày đại lễ mừng Hư Không Kiếm Vực của Tử Hà tông dung nhập vào giới Kim Thiên, lập nên tông vực.

Ngày này không khí vui mừng tràn ngập Tử Hà sơn mạch. Bên cạnh sơn mạch, trên vạn trượng hư không, có một mảnh đất rộng chừng năm chục dặm lơ lửng. Trên đó lầu các san sát, tuyết mai từng tầng, khắp Hư Không Kiếm Vực đủ các loại cây cối.

Hương thơm của hoa mai tràn ngập khắp Hư Không Kiếm Vực, đồng thời một mảng đại thể màu vàng như ẩn như hiện phía trên Hư Không Kiếm Vực. Đại thể này vốn chỉ có Đại Sư cảnh giới Kiếm Hồn mới có thể nhìn ra, nhưng trong lúc này, cho dù là một đứa trẻ bình thường tông dân của Tử Hà tông, đứng dưới mặt đất cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ở giữa Hư Không Kiếm Vực là một quảng trường rộng rãi có chu vi chừng năm dặm. Trên quảng trường bày rất nhiều bàn bằng tử ngọc, trên bàn đầy linh quả rượu ngon. Trước dãy bàn này có một bàn bằng tử ngọc to chừng mấy trượng, đặt ở vị trí đối diện núi Tử Hà. Giờ phút này, có tám tên Kiếm Giả áo tím đang đứng thẳng trước bàn.

Cầm đầu là một thanh niên áo tím, sau lưng thanh niên có một thanh thần kiếm ngũ sắc.

Tuy rằng đang đứng ở đó, nhưng toàn thân thanh niên lại giống như hóa thành một thanh cự kiếm nguy nga, đại thể trấn áp. Ánh sáng vàng đại thể trên bầu trời Hư Không Kiếm Vực lấy thanh niên làm trung tâm, hóa thành một cơn trốt xoáy màu vàng.

Cơn trốt xoáy này nằm ngay trên đầu thanh niên, không có dấu hiệu bị dẫn động. Dù là như vậy, dưới đại thể ngưng tụ, vẫn rót vào thân tám thanh niên này một cỗ uy nghiêm mệnh mông cuộn cuộn.

- Đại trưởng lão Linh Thần tông cùng mười đệ tử tông môn đến chúc mừng! Lễ mừng là một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên trung phẩm, cùng mười gốc linh dược ngàn năm.

805. Chương 168: Tế Thiên Hương.

- Hộ tông trưởng lão Liên Vân tông cùng mười lăm đệ tử tông môn đến chúc mừng! Lễ mừng là một trăm viên linh thạch thượng phẩm, cùng ba gốc linh dược ngàn năm.

- Nhị trưởng lão Bích Thủy tông cùng mười đệ tử tông môn đến chúc mừng! Lễ mừng là một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên thượng phẩm, cùng năm gốc linh dược ngàn năm.

Theo tiếng hô dài của tên đệ tử Kiếm Khách phụ trách đón khách, từng lão nhân hoặc trung niên khí thế bất phàm từ trên không hạ xuống, hành lễ với Tâm người bọn Lạc Tâm Vũ đang đứng trước bàn ngọc, sau đó đến bàn ngọc đã được chuẩn bị cho mình ngồi xuống. Còn đám đệ tử tông môn đi theo thì cung kính đứng phía sau.

Không bao lâu, dãy bàn ngọc trên quảng trường đã ngồi đầy hơn phân nửa. Có thể thấy lần đại lễ này, mười mấy tông môn ở gần Tử Hà tông nhất đã tới đông đủ, những tông môn quá xa thì không đến, chỉ phái đệ tử tông môn mình mang lễ mừng tới mà thôi.

Dù là như vậy, Tử Hà tông vừa mới đứng chân trên giới Kim Thiên, trên đại lễ Hư Không Kiếm Vực có được nhiều tông môn tới dự như vậy, cũng là hãnh diện vô cùng. Phải biết rằng vài tông môn tiền giai hàng ngàn năm trước, ngày lập tông chỉ có chừng mười tông môn tới dự. Hiện tại Tử Hà tông lập tông đại thể do Tông chủ năm đại tông môn liên kết trấn áp, mười mấy tông môn này tới đây là nể mặt năm đại tông môn kia. Đồng thời cũng có một số đại tông môn từng chịu qua ân huệ của Lục Thanh, chính là ở chiến trường Kiếm Hồn và trận chiến ở Cầm Kiếm tông, có ba tông môn như vậy.

Mặt trời đã lên cao, vào tiết trời Đông hiện tại có vẻ càng thêm ấm áp. Những chiếc bàn ngọc trên quảng trường thu hút ánh dương quang, phản chiếu ra ánh sắc vàng tím, trông vô cùng tôn quý.

- Tông chủ, đã đến giờ!

Lạc Tâm Vũ gật gật đầu, tiến lên phía trước một bước. Tuy chỉ có một bước, nhưng cũng đạp lên trung tâm đại thể của Hư Không Kiếm Vực. Lần này, toàn bộ đại thể của Hư Không Kiếm Vực bị dẫn động, tuy trên chín tầng mây không có chút mây đen, nhưng vẫn vang lên tiếng sấm rền cuộn cuộn.

Đại thể từ trên trời giáng xuống, dung nhập vào trong cơ thể Lạc Tâm Vũ. Ngay tức khắc, từ trên người Lạc Tâm Vũ dâng lên một cỗ uy nghiêm rộng lớn. Khí thế uy nghi như vậy, cho dù là vài vị Kiếm Hoàng các tông ở đây cũng phải thầm gật gật đầu.

- Thưa các vị đồng đạo các tông, hôm nay là ngày đầu năm mới, bản tông làm phiền các vị tới đây, nếu như có ảnh hưởng gì, sau khi đại lễ xong xuôi Lạc mỗ nhất định đích thân thỉnh tội!

- Tông chủ khách sáo rồi!

- Có thể tới dự lễ, chính là chúng ta tự nguyện.

- Chỉ có chút lễ mọn, xin quý tông thu nhận. Đại lễ như vậy, đám lán giềng ta không đến sao được?

- Không sai chỉ cần được uống chung rượu nhạt của Lạc Tông chủ, chúng ta đã mãn nguyện.

Ánh mắt Lạc Tâm Vũ lộ vẻ cảm thán, y biết trưởng lão các tông môn này cũng không phải vì nể mặt mình, cũng không phải nể mặt Tử Hà tông, mà là nể mặt của năm đại tông môn, cùng với thể diện của Lục Thanh khi hắn tự trục xuất khỏi tông môn.

Hiện tại ở giới Kim Thiên, sau khi Lục Thanh trải qua hai trận chiến ở chiến trường Kiếm Hồn và Cầm Kiếm tông, hắn đã lột xác từ Chân Long Kiếm Tông trở thành Chân Long Kiếm Hoàng, mơ hồ còn có được danh hiệu là đệ nhất nhân dưới Kiếm Phách của giới Kim Thiên.

Cái gọi là đệ nhất nhân dưới Kiếm Phách, đối với các tông môn ngoại trừ năm đại tông môn ra, mặc dù có thể nhờ vào số lượng để cân bằng, nhưng cũng không phải thực lực của một tông có thể đạt tới, cũng có thể xem như là vô địch.

Mặc dù Lục Thanh tự trục xuất khỏi tông môn, nhưng dưới mắt các tông môn vốn không hiểu rõ nguyên nhân, chuyện này khó lòng phân biệt. Trước khi hoàn toàn biết rõ nguyên nhân, trong lòng bọn họ vẫn duy trì một phần cảnh giác. Dù sao lúc trước năm vị Tông chủ của năm đại tông môn cùng dặt tay nhau tới, ai dám nói đó không phải là vì Lục Thanh?

Lạc Tâm Vũ khề khom người hành lễ với trưởng lão các tông, sau đó mới nói:

- Chỉ cần các vị không chế chúng ta chiêu đãi không chu đáo. Tử Hà tông ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực tiếp đãi các vị. Nếu như các vị muốn, chờ đại lễ xong xuôi có thể thương lượng việc vào ở, cho dù dung nhập toàn giới Kim Thiên. Tử Hà tông ta cũng sẽ mở rộng cửa với bên ngoài không hề từ chối bất cứ ai!

- Hay cho một câu mở rộng cửa với bên ngoài không hề từ chối bất cứ ai!

Đột ngột trên không xa xa, một giọng nói trầm hùng vang lên.

Nhưng giọng nói còn chưa dứt, đã có mười đạo kiếm quang bay tới nhanh như chớp, rơi xuống Hư Không Kiếm Vực. Lúc này giọng nói kia vẫn giống như lời âm, quanh quẩn hồi lâu bên trên Hư Không Kiếm Vực.

- Tông chủ Nguyên Thiên tông Nguyên Phá Thiên!

- Còn có chín đại trưởng lão trong tông, vì sao bọn họ lại tới đây?

- Hồ trưởng lão quên rồi sao, Nguyên Thiên tông này là tông môn gần Tử Hà tông nhất

- Bất quá xem thanh thế của bọn họ, dường như tới đây không có ý tốt lành gì.

Trên chỗ ngồi, hai tên Kiếm Hoàng ngồi cạnh nhau thì thầm bàn tán.

- Không sai, Nguyên Thiên tông lần này mang tới chín đại trưởng lão mạnh nhất trong tông, gần như mang tới một nửa đại thế của tông mình. Mặc dù nơi đây Tử Hà tông là chủ, nhưng đại thế tích lũy đã hàng ngàn năm của Nguyên Thiên tông cũng không bị áp chế chút nào, thậm chí còn có dấu hiệu phản khách thành chủ.

- Đúng vậy, không biết rốt cục là Nguyên Thiên tông này muốn làm gì. ..

- Chẳng lẽ Hồ trưởng lão không nghe nói sao?

- Sao hả. ..

- Lúc trước, Tử Hà tông chưa làm chủ Tử Hà sơn mạch, trong Tử Hà sơn mạch có hai mỏ quặng linh thạch loại nhỏ.

- Ý Hàn trưởng lão muốn nói. ..

- Hai mỏ quặng linh thạch ấy, một mỏ nằm ở Tử Hà phong hiện nay, còn một chỗ nằm ở Phong Lôi phong. Tử Hà tông làm chủ Tử Hà sơn mạch, tự nhiên hai mỏ quặng linh thạch này đều thuộc về Tử Hà tông. Nhưng Hồ trưởng lão cũng biết, trước đó hai mỏ quặng linh thạch này không thuộc tông nào. ..

- Chẳng lẽ là Nguyên Thiên tông vì chuyện này?

- Không sai là Nguyên Thiên tông. Lúc trước Tử Hà sơn mạch vô chủ, hơn nữa xung quanh không có bao nhiêu tông môn hùng mạnh, mà thực lực của Nguyên Thiên tông rất mạnh, xếp hạng bảy ở giới Kim Thiên, gần ngang với Hạo Nhiên tông khi trước, chỉ có điều không có lão tổ cảnh giới Kiếm Phách mà thôi. Lúc trước, không ai dám cả gan tranh đoạt hai mỏ quặng linh thạch với bọn họ, cho tới nay gần ngàn năm, hai mỏ quặng linh thạch này vẫn ở trong tay Nguyên Thiên tông. Nhưng ba năm trước, Tử Hà tông làm chủ Tử Hà sơn mạch, nếu không có Tông chủ năm đại tông môn dắt tay nhau trấn áp, e rằng ngày lập tông, Nguyên Thiên tông đã tới cửa gây sự. Bọn họ đợi tới ba năm sau, ngày đại lễ Hư Không Kiếm Vực mới tới cũng đã là khó được. Một mặt bọn họ muốn quan sát thái độ của năm đại tông môn, mặt khác, có lẽ cũng muốn thăm dò Tử Hà tông.

- Hàn trưởng lão nói rất đúng. Tử Hà tông này cũng không đơn giản chút nào, mới vừa tiến lên cấp Kim Thiên, có thể có được thực lực như vậy, thật sự là hiếm có. Hơn nữa, hộ tông trưởng lão của Tử Hà tông hiện nay lại là tiền nhiệm Điện chủ điện Thanh Phàm Mộc Thanh Nguyên. Sau khi thoái vị khỏi điện Thanh Phàm, đảm nhiệm hộ tông trưởng lão cho một tông môn vừa mới tiến lên cấp Kim Thiên, lợi hại được mất trong đó, chỉ sợ ai cũng biết đường lựa chọn.

- Hồ trưởng lão muốn nói. ..

- E rằng Tử Hà tông này còn có liên quan tới Kiếm Thần Điện.

- Làm sao biết được chuyện này?

- Hàn trưởng lão có biết vì sao Nguyên Thanh tông mở ra Cửu Thiên Phong Nguyên kiếm trận, phong tông không ra ngoài hay không?

- Nghe đồn là có liên quan với điện Thanh Phàm, chẳng lẽ là. ..

- Không sai, sở dĩ lúc trước điện Thanh Phàm ra tay, là vì Nguyên Thanh tông bắt hai tên Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn của Tử Hà tông.

- Nếu là như vậy, e rằng sẽ phức tạp vô cùng, nếu lúc này điện Thanh Phàm lại ra tay, điện Kim Thiên cũng sẽ tuyệt đối không ngồi xem. Kiếm Thần Điện của hai giới luôn có mâu thuẫn, nếu thật sự bị hai tông này khơi lên, e rằng năm đại tông môn cũng khó có thể ngăn chặn.

Không nói tới hai tên Kiếm Hoàng truyền âm bàn tán, lúc này trước bàn tử ngọc, Tâm người Lạc Tâm Vũ nhìn nhau.

Rốt cục tới rồi!

Lạc Tâm Vũ tiến lên một bước. cất cao giọng nói:

- Nguyên tông chủ và chín vị trưởng lão đã già lâm, xin mời vào chỗ.

Dứt lời, Lạc Tâm Vũ giơ tay vẫy hờ một cái, bàn của Nguyên Thiên tông lập tức hiện lên, cũng là ngay trước nhất ở giữa, rõ ràng là đã có chuẩn bị từ trước.

Mười người Nguyên Phá Thiên cũng không khách sáo, ngồi vào chỗ, không thèm chào hỏi các tông xung quanh. Trong mắt Nguyên Phá Thiên, những tông môn tới đây đều là những tông môn xếp sau hạng hai mươi, thậm chí Tông chủ cũng không tới, không đáng để lão phải thi lễ.

Giờ phút này, trưởng lão các tông ở đây đều khẽ cau mày, bất quá không ai nói gì, Lạc Tâm Vũ không do dự, trầm giọng nói:

- Mang tể đàn ra!

Ngay tức khắc, bốn tên Kiếm Sư cùng khiêng ra tể đàn cao chừng mười trượng, tới giữa quảng trường. Trong tể đàn đầy tro hương, mặc dù ở đây có từng trận gió nhẹ, nhưng dưới sự trấn áp của đại thể tông môn, tro hương không hề bay ra một chút nào.

- Âm

Tể đàn được đặt xuống đất thật mạnh, phát ra tiếng vang rất lớn. Kế có lại có hai tên đệ tử Kiếm Sư mang thang tử ngọc tới, tựa vào tể đàn.

Tể đàn bằng đồng xanh cổ kính dày nặng, lúc vừa tiến vào quảng trường đã bị Lạc Tâm Vũ tập trung rót đại thể vào trong đó, lập tức phát ra tiếng kêu như tiếng chuông vang, mặt trên có thần quang sắc vàng rực rỡ, tuy rằng chỉ là tinh đồng bách luyện thông thường, nhưng lúc này lại sinh ra biến hóa khó hiểu, màu sắc của nó càng ngày càng trở nên rực rỡ.

- Thiên hương ở đâu?

- ở đây

Một tên Kiếm Chủ hai tay đang cầm ba cây thiên hương đen sì cao chừng hai trượng, tiến ra phía trước.

Cũng không thấy Lạc Tâm Vũ có động tác gì, ba cây thiên hương kia lập tức bay lên lơ lửng. chân hương chạm lại, đầu trên hơi tách ra, đứng thẳng trước mặt.

Lúc này dường như trong không gian có một luồng sức mạnh cuộn cuộn dao động.

Lực khổng chế thật là tinh diệu!

Lúc này, mắt trưởng lão các tông đều sáng rực lên, dù là Nguyên Phá Thiên cũng phải liếc nhìn Lạc Tâm Vũ một cái thật sâu, trong mắt thoáng hiện hàn quang rồi vụt tắt.

Lạc Tâm Vũ tiến lên một bước không nhanh không chậm, ba cây thiên hương trước mặt cũng tiến theo một bước, mà hai tay Lạc Tâm Vũ giơ lên nắm hờ, bước lên chiếc thang bằng tử ngọc.

Đại thể đã ngưng tụ, chỉ trong thoáng chốc, toàn không gian phía trên quảng trường dường như bị nhuộm một lớp phấn vàng. Ngoại trừ Kiếm Giả của Tử Hà tông ra, trưởng lão, đệ tử các tông khác đều cảm thấy một cỗ uy nghiêm thật lớn đè nặng lên người. Tuy chỉ là dư uy vô tình lan đến, nhưng cũng khiến cho Kiếm Giả các tông kinh hãi. Đại thể của một tông, quả nhiên không thể chống lại dễ dàng.

Nhìn sang Lạc Tâm Vũ, lúc này y đang bước lên tới đỉnh thang, hơn nửa thân hình đã lộ lên trên tế đàn. Hai mắt y lộ vẻ ngưng trọng, linh khí hệ Hỏa trong không trung đột ngột tụ lại trên đầu ba cây thiên hương, ngay tức khắc, khói thơm dâng lên nghi ngút.

806. Chương 169: Âm Mưu Dân Hiện

Khói hương lượn lơ bốc lên, trông như phủ một tầng phấn vàng nhân nhật, dần dần tràn ngập toàn Hư Không Kiếm Vực.

Đại thể giáng xuống, rơi vào người mỗi một tên Kiếm Giả của Tử Hà tông, trong đó trên người Lạc Tâm Vũ là dày đặc nhất. Đại thể gần như ngưng tụ thành thực chất trên người y, thành một chiếc áo khoác màu vàng, mà trên người bọn bảy người Huyền Minh, ánh sáng vàng cũng rất rõ ràng. Cho dù là linh quang của vàng dương trên chín tầng mây cũng không thể nào che lấp.

Trong cùng lúc đó, tất cả Kiếm Giả Tử Hà tông đồng thời khom người, cung kính hành một kiếm lễ về phía tế đàn. Không khí khẽ dao động, Lạc Tâm Vũ bước từng bước một xuống tế đàn, nhưng đại thể trên người y không hề giảm sút, ngược lại còn tăng lên, khi hai chân Lạc Tâm Vũ vừa chạm đất, đại thể ngay nga lập tức xông lên thẳng chín tầng mây.

Vù. ..

Mây mờ tản mát, đại thể hội tụ lại như cơn trốt xoáy, chẳng khác nào trăm sông về biển, hội tụ về phía Kiếm Giả Tử Hà tông, trong đó Lạc Tâm Vũ là nhiều nhất, kế đó là bảy người bọn Huyền Minh.

Tám đạo Kiếm Ý mệnh mông như biển đồng thời dâng lên, không trung vang lên tiếng ầm ầm rung động, đất bằng dậy sóng.

Ngay sau đó, trong sự cảm ứng của trưởng lão các tông, lực Thiên Đạo giáng lâm, đồng thời rơi xuống ba người bọn Huyền Minh.

- Tiến giai!

Một tên Kiếm Hoàng đang ngồi khẽ kêu lên.

Lợi dụng đại thể của tông môn tiến giai, chuyện này từng tồn tại trong điển tịch cổ sử của giới Kim Thiên, nhưng đại thể hùng hậu của Tử Hà tông có thể phụ trợ cho nhiều người tiến giai một lúc như vậy cũng là chuyện c

Nguyên Phá Thiên vừa mở miệng, tám người Lạc Tâm Vũ biết ngay là không ổn, Vừa rồi bọn họ nhân cơ hội có mặt trưởng lão các tông ở đây, mượn đại thể trấn áp Nguyên Thiên tông, tiền giai thuận lợi. Giờ phút này, Nguyên Phá Thiên cũng lấy chuyện đánh cược áp chế Tử Hà tông bọn họ, nếu như từ chối, trưởng lão các tông ở đây sẽ cho rằng Tử Hà tông bọn họ yếu thế, tự nhận không bằng, Và như vậy, một chút uy nghiêm mà Tử Hà tông bọn họ vừa tích lũy coi như tiêu tan thành mây khói thậm chí sau này khó lòng góc đầu trở lại. Đối với bên ngoài tranh chấp thể diện không chỉ đơn giản là chuyện hơn thua, mà liên quan đến vinh nhục của toàn tông.

Cho nên có mặt trưởng lão các tông ở đây, tràng đánh cược này, bọn họ không thể nào không tiếp nhận.

Nhưng bọn họ cũng biết rằng Nguyên Phá Thiên đặt cược lớn như vậy, nói không có mục đích khác là không có khả năng, chuyện mà lão đòi hỏi tuyệt đối không phải nhỏ, Lạc Tâm Vũ cau mày, y biết Tử Hà tông của mình cũng không có thứ gì có thể đặt cược tương xứng với Nguyên Phá Thiên, về phần điển tịch Kiếm Nguyên Công, đó là thứ mà tổ tiên lưu lại, cũng chính là căn bản lập tông, tuyệt đối không thể mang ra làm tiền đặt cược, như vậy. ..

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng Lạc Tâm Vũ bình tĩnh lại, xem ra lần này phải vận dụng bí mật ra rồi. ..

Nhưng Lạc Tâm Vũ còn chưa kịp lên tiếng. Nguyên Phá Thiên đã nói tiếp:

- Hay là như vậy, Nguyên mẫu thấy quý tông mới vào giới Kim Thiên, e rằng tích lũy của quý tông hãy còn chưa đủ, hay là đổi lại tiền đặt cược một chút. Nghe nói Tử Hà phong của quý tông có hai mỏ quặng linh thạch loại nhỏ, chỉ bằng mang ra một cái làm tiền đặt cược. Yêu cầu của Nguyên mẫu cũng không cao, chỉ cần có thể tiếp ba kiếm của Nguyên mẫu là được!

807. Chương 170: Tam Tài Thất Lợi

Chỉ trong thoáng chốc, đại thể trong toàn Hư Không Kiếm Vực ngưng tụ, trong mắt tám người Lạc Tâm Vũ đồng thời có khí Phong Mang mờ mờ nổi lên.

Mỏ quặng linh thạch đối với tông môn cấp Kim Thiên, mỗi một tông như vậy có thể có được một, hai cái, có thể nói sở dĩ lúc trước mang Tử Hà tông tới cư trú nơi đây, chính là vì Tử Hà sơn mạch có hai mỏ quặng linh thạch, nếu không, cho dù là nhiều tông môn khác cùng nhau chỉ định, điện Kim Thiên cũng sẽ không bằng lòng.

Tác dụng của mỏ quặng linh thạch, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Linh thạch có tác dụng rất lớn với Kiếm Giả, bất kể là ngưng luyện tinh thuần hệ thuộc tính kiếm khí, hay nuôi dưỡng linh thú, bố trí kiếm trận, hoặc một ít đặc tính của một số linh thạch cũng có tác dụng rất lớn.

Ở giới Thanh Phàm không có được điều kiện như vậy, mà tới giới Kim Thiên, linh khí, nguyên khí thiên địa đầy đủ, tự nhiên có thể sinh ra không ít mỏ quặng linh thạch, đây cũng là một trong những nguyên nhân căn bản hình thành tông vực của tông môn cấp Kim Thiên.

Lời Nguyên Phá Thiên vừa nói ra, không chỉ là tám người Lạc Tâm Vũ, trưởng lão các tông cũng cảm thấy rung mình. *

Lão Ngu yên Phá Thiên này quá mức tham lam, lấy một mỏ quặng linh thạch làm tiền đặt cược, với tầm quan trọng của mỏ quặng linh thạch, không nghi ngờ gì là muốn Tử Hà tông lấy toàn bộ thể diện tông môn đánh cược trận chiến này.

Nếu như đánh cược bình thường, có thua tối đa cũng chỉ vì thời gian tu luyện ngắn ngủi, tiền bối chỉ điểm mà thôi nhiều nhất với thân phận của Lạc Tâm Vũ, chỉ tổn thất một ít thể diện. Nhưng nếu lấy ra mỏ quặng linh thạch, nếu như thua, bất kể vì nguyên do gì, thể diện tông môn đều mất hết.

- Nguyên Tông chủ nhất định muốn làm vậy sao? Mộc Thanh Nguyên trầm giọng hỏi.

Nguyên Phá Thiên khẽ liếc, lạnh lùng cười nói:

- Ta tưởng là ai, hóa ra là Mộc Điện chủ. Mộc Điện chủ nhàn rỗi vô sự hay sao, lại đi quản chuyện điện Kim Thiên ta?

Thần sắc Mộc Thanh Nguyên không thay đổi:

- Mộc mỗ sớm đã thoát vị diện Thanh Phàm, hiện giờ Mộc mỗ là hộ tông trưởng lão của Tử Hà tông.
- Sao?

Nguyên Phá Thiên ngăn ra, lập tức cười nói:

- Thì ra là gia sự, không sai thế nào, chẳng lẽ Mộc trưởng lão sợ Lạc Tông chủ sẽ thất bại hay sao? Xin Mộc trưởng lão bắt tất phải nhọc lòng. Nguyên mỗ không có thói quen khi hiếp hậu bối, ba Kiếm này sẽ không vận dụng toàn lực. Mộc trưởng lão cứ yên tâm. Đúng rồi, nếu Lạc Tông chủ cảm thấy thân thể không khỏe, vậy Mộc mỗ cũng sẽ không miễn cưỡng.
- Xin Nguyên Tông chủ chỉ giáo!

Lạc Tâm Vũ hít sâu một hơi, rốt cục tiến lên phía trước nửa bước.

- Tông chủ!

Huyền Minh trầm giọng nói.

- Huyền sư thúc yên tâm, bản tông tự có cân nhắc. Lạc Tâm Vũ không quay đầu lại, thản nhiên nói.

Nhưng từ giọng điệu của Lạc Tâm Vũ, bất cứ ai cũng không thể nghe ra trong đó chút gì là kiên định. Chỉ trong thoáng chốc, toàn bộ đại thể của Hư Không Kiếm Vực đều rót vào người Lạc Tâm Vũ.

Tiếng kiếm ngâm vang lên nhẹ nhẹ, dù không mãnh liệt nhưng lại truyền vào trong tai Kiếm Giả các tông rất rõ ràng.

Giờ phút này, toàn bộ Hư Không Kiếm Vực đều bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng vàng nhạt. Nguyên Phá Thiên thấy vậy khẽ cau mày, lập tức trên người chín tên trưởng lão phía sau đồng thời nổi lên một tầng ánh sáng vàng nồng đậm. Ánh sáng vàng này nháy mắt hội tụ vào người Nguyên Phá Thiên.

Tiếng kiếm ngâm càng bá đạo hơn vang lên, bay lên tận chín tầng mây. Chỉ trong thoáng chốc, đại thể từ thân thể Nguyên Phá Thiên dâng lên đã phá tan đại thể của Tử Hà tông đang Phong tỏa Hư Không Kiếm Vực.

Rốt cục vẫn là tông môn cấp Kim Thiên đã tích lũy mấy ngàn năm. Mặc dù đại thể do mười người Nguyên Phá Thiên mang tới không được một nửa của Nguyên Thiên tông, nhưng Tử Hà tông vừa mới tiến lên cấp Kim Thiên vẫn không thể sánh bằng. Mặc dù đại thể của Tử Hà tông kinh thiên, nhưng dù sao vẫn còn thiếu nhiều năm tích lũy.

Biến hóa này chỉ trong giây lát, tự nhiên đã lọt vào mắt mọi người. Bảy người Tử Dương Kiếm Hoàng nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Đồng thời Tử Dương Kiếm Hoàng thẩm quan sát, chín tên trưởng lão phía sau Nguyên Phá Thiên cũng không vận dụng bí quyết liêm tức để che giấu tu vi.

Ba tên Kiếm Hoàng, trong đó có một tên tam kiếp, hai tên nhị kiếp Kiếm Hoàng. Sáu người còn lại, thậm chí không có một ai có tu vi thấp hơn Kiếm Tông trung thiên vị.

Kiếm quang ngũ sắc trong mắt lưu chuyển Lạc Tâm Vũ nhìn thẳng vào mắt Nguyên Phá Thiên. Nháy mắt cả hai người đồng thời biến mất ngay tại chỗ.

Hai luồng sóng khí màu trắng từ mặt đất dâng lên, kinh Phong lạnh thấu xương toát ra hai bên.

- Phía trên!

Mộc Thanh Nguyên quát lớn. Ngay sau đó, bảy người và mười bốn vị trưởng lão các tông đồng thời ngự không bay lên.

Phía trên vạn trượng hư không, Thiên Phong gào thét, gần như ngưng tụ thành màu xanh nhạt, cuồng phong thổi phần phật. Nếu Kiếm Giả bình thường gặp tình cảnh này, e rằng không chịu được bao lâu sẽ hóa thành phần vụn.

Hai người đứng cách xa nhau mười dặm, đối với Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, khoảng cách mười dặm cũng gần như trước mắt.

Nguyên Phá Thiên lạnh lùng nhìn Lạc Tâm Vũ ngoài xa mười dặm, chậm rãi rút sau lưng ra một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên đỉnh Phong, kiếm chỉ tay trái khẽ vuốt qua thân kiếm màu xanh trắng hai lượt, sau đó trịnh trọng nói:

- Kiếm tên Thừa Phong, thần kiếm cấp Kim Thiên đỉnh Phong, dài bốn thước hai tấc, nặng mười cân chín lạng.

Sau khi rút thần kiếm ra. Nguyên Phá Thiên lập tức khôi phục lại khí chất của một đời Đại sư. Giờ phút này trên người lão, một cỗ khí Phong Mang linh hoạt sắc bén phóng vút lên cao, phá nát mây xanh.

- Vậy thì quá tốt Phía sau Nguyên Phá Thiên, một tên trưởng lão cũng nói.

Giờ phút này, ánh mắt trưởng lão các tông tổ về kinh ngạc. Bọn họ thừa sức nhìn ra, đám người Nguyên Phá Thiên đã sinh lòng khiếp sợ, đây không phải là sợ về Kiếm Đạo, mà là sợ về tông môn. Đây gọi là đại thể đã mất, đại thể của tông môn đã bị áp chế hoàn toàn, nếu còn động thủ lần nữa, cho dù là thắng, từ nay về sau Nguyên Thiên tông trên giới Kim Thiên cũng không còn mặt mũi nhìn ai.

Ánh mắt Tử Kiếm Hoàng nhìn về phía tám người Lạc Tâm Vũ, trầm giọng nói:

- Cùng với lễ mừng này, còn có một câu. ..

- Xin Nhiếp tiên bối cứ nói.

- Ba đại kiếm cường Phong Lô. Ngũ Hành. Cường Phong tề tựu, mới có thể mở được!

Lạc Tâm Vũ hơi kinh ngạc, đồng thời đưa mắt nhìn sang hai người Nhiếp Thanh Thiên bên cạnh, cùng gật đầu.

- Ong. ..

Ngay sau đó, trên thân thể ba người Lạc Tâm Vũ đồng thời dâng lên một cỗ Kiếm Ý kinh người. Ý chí Kiếm Đạo vô cùng kiên định hiện ra, hóa thành màu xanh sẫm. Ba đạo ý chí Kiếm Đạo dung hợp lại, khiến cho cả không trung hiện ra ánh sáng vàng tràn ngập, sau đó cùng dung hợp với đại thể đang hội tụ trên không, ý chí mệnh mông như trời biển nháy mắt tràn áp trên thân thể mọi người các tông.

Dù là năm người bọn Hư Nhược cốc cũng biến sắc, vội vàng rời xa khỏi mấy trăm trượng mới thoát khỏi cỗ ý chí mệnh mông cuộn cuộn này. Trưởng lão các tông nhìn nhau hoảng sợ, thật không ngờ ý chí Kiếm Đạo mà ba người ẩn chứa lại kiên định như vậy, dù là một ít Kiếm Hoàng thành danh e rằng cũng khó thể sánh bằng.

Ý chí Kiếm Đạo hiện ra thành ý chí Thanh Phàm, chính là cảnh giới mà rất nhiều Kiếm Hoàng truy tìm cả đời, nó đại biểu cho tâm Kiếm Đạo kiên cố.

Có được lòng hướng đạo kiên cố, mới có thể khuất phục được đạo tâm mình.

-Vút. ..

Bất thành linh, ba đạo Kiếm cường bản nhanh ra, một đạo hào quang ngũ sắc lóe lên chiếu sáng vạn vật, trên không trung, một đạo Phong Lô như lôi kiếp sắp giáng trần hội tụ, còn có một đạo Cường Phong gào thét như cuồng Phong áp Tới.

810. Chương 173: Chống Lại Uy Trời, Hư Không Diệt Sát

Bùng. ..

Chỉ trong thoáng chốc. Tử Hà Bảo Điện đang lơ lửng trên không bất chợt toát ra thần quang mãnh liệt, quanh thân thần quang sắc sỡ chói mắt. Sau khi ba đạo kiếm quang chạm vào cửa điện, nháy mắt đã bị nuốt chửng, cả tòa bảo điện cao một tấc nháy mắt phát ra tiếng gầm rú lung trời

Trong tiếng gầm rú này, đồng thời ngăm mang theo một tiếng kiếm ngâm chấn động lòng người. Ngay tức khắc. Tử Hà Bảo Điện bành trướng lên với tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được.

Một trượng, mười trượng, trăm trượng. .. Sau khi đạt tới độ cao ngàn trượng mới dừng lại, toàn thân Tử Hà Bảo Điện cao ngàn trượng toát ra kiếm quang màu tím trắng, đứng sừng sững giữa không trung. Trong mắt mọi người, dường như Tử Hà Bảo Điện đã hòa cùng trời đất thành một thể. Độ cao ngàn trượng dường như không trời buộc được Tử Hà Bảo Điện trước mắt. Mà lúc này dường như Tử Hà Bảo Điện không phải chỉ cao ngàn trượng, mà là năm ngàn trượng, mười vạn trượng.

Nhưng lúc này, ánh mắt của tám người Lạc Tâm Vũ đang chú ý tới trước cửa điện thật lớn.

Thần niệm màu trắng sáng toát ra thành dòng theo cửa điện, ngưng tụ lại trước mắt mọi người. Trong khoảnh khắc này, không chỉ là năm người Hư Nhược cốc, ngay cả Nguyên Phá Thiên cũng phải kinh hoàng

thất sắc, có lẽ một ít trưởng lão các tông không biết chuyện này có nghĩa gì, nhưng Nguyên Phá Thiên lão lại biết rất rõ ràng.

Thân Niệm Hóa Hình. Kiểm Giả cái thể!

Chỉ có Kiểm Tôn cái thể mới có thể lợi dụng thể thiên địa củng cố thân niệm, ngưng tụ hóa thân.

Giờ phút này từ Tử Hà Bảo Điện ngưng hình hiện ra, không ngờ là một vị Kiểm Tôn cái thể.

Kiểm Tôn cái thể!

Nguyên Phá Thiên nhất thời không biết phải làm sao, dù là Nguyên Thiên tông của lão từ lúc khai tông lập phái tới nay đã mấy ngàn năm, kể có tu vi cao nhất cũng chỉ đạt tới Kiểm Đế mà thôi. Kiểm Tôn cái thể là cảnh giới thể nào? Đó là cảnh giới tu vi đủ để trấn áp đương thế. Có thể nói nếu hiện tại bất cứ tông môn nào ở giới Kim Thiên có được một Kiểm Giả cái thể như vậy, đủ để vạn năm bất hủ, thao túng giới Kim Thiên.

Thân niệm màu trắng sáng ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một bóng người màu xanh.

Bóng người này thân khoác trường bào màu xanh, thân hình trông như một thanh thần kiếm đứng ngang nhiên ngạo nghễ giữa vùng trời đất. Tóc đen trên đầu xỏa ra phấp phới toàn thân mơ hồ toát ra kiếm quang màu tím trắng. Tuy rằng bóng người này đứng đó quay lưng lại, nhưng mọi người lại phát hiện ra bọn họ không thể cảm ứng được chút khí tức nào. Bóng người trước mặt dường như đã hoàn toàn dung nhập vào trời đất xung quanh, lọt vào mắt bọn họ là cả vùng trời đất, cho nên không thể nhìn ra.

Mặc dù đã đoán trước, nhưng lúc này Mộc Thanh Nguyên vẫn lộ vẻ khiếp sợ. Lúc trước lão là Điện chủ điện Thanh Phàm, cũng đã từng tiếp xúc qua vài vị Tông sư Kiểm Phách, tự nhiên cũng có hiểu biết. Khác với những người ở Tử Hà tông, lịch duyệt kiến văn của Mộc Thanh Nguyên vô cùng quảng bác, tuy rằng đây chỉ là một đạo thân niệm, nhưng lão cũng đã phát hiện ra được rất nhiều thứ.

- Quả thật là đệ!

Nhìn bóng người màu xanh đứng giữa hư không trước mặt như một vùng trời đất. Lạc Tâm Vũ trầm giọng nói.

Hai người Triệu Thiên Diệp bên cạnh đồng thời tiến lên một bước, trong mắt lộ ra vẻ kích động hiềm có. Đây không phải kích động từ ánh mắt, mà là tâm thần, cho dù bọn họ đã cố gắng dùng ánh mắt áp chế, nhưng vẫn không thể nào che giấu.

Bóng xanh kia chậm rãi quay mặt lại, gương mặt quen thuộc kia lại xuất hiện trước mặt tám người Tử Dương Kiếm Hoàng.

Đôi mắt hắc tối đen như mực, dường như muốn nuốt chửng hư không, một chút vẻ hiền hòa lộ ra.

- Là ta, ta đã trở về!

Giọng hắc bình thản như nước, thậm chí lọt vào tai trưởng lão các tông, không có chút dao động tình cảm nào, giống như một chuyện hết sức bình thường.

- Tốt, trở về là tốt rồi!

- Tử Dương Kiếm Hoàng hít sâu một hơi, trầm giọng nói đồng thời gật đầu thật mạnh.

- Trên mặt Huyền Minh nở một nụ cười rạng rỡ. Không ai có thể ngờ rằng, trên mặt Huyền Minh có thể có được một nụ cười tươi như vậy. Ngay sau đó, gương mặt lão lập tức trở lại bình thường, nhưng trên đôi mắt ti hí toát ra ánh sáng chói lọi như ánh sao đêm.

- - Đại ca, rốt cục đệ vẫn không bằng huynh. ..

- Tuy rằng đây là lời khâm phục, nhưng từ trong miệng Huyền Minh thốt ra, còn chứa chứa nỗi vui mừng vô tận, xúc động bồi ngùi.

- Bất kể thế nào, lúc này trưởng lão các tông cũng đã biết, bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt bọn họ ắt có mối liên hệ với Tử Hà tông. Mà rất có thể đó là một vị Tông sư Kiểm Phách. -

- Mọi người ở đây gần như chưa ai gặp qua Lục Thanh, chỉ có hai người từng gặp Lục Thanh ở chiến trường Kiếm Hồn và Bái Nguyệt Phong.

- Rất cực hãn đã trở lại!

- Giờ phút này bọn họ có thể tưởng tượng ra hành động kế tiếp của Lục Thanh, bất quá dù bọn họ đã đoán trước, nhưng cũng ra ngoài tưởng tượng.

- Sắc mặt Lục Thanh trầm tĩnh như nước, sau đó quay đầu nhìn sang Nguyên Phá Thiên:

- Nguyên Thiên tông, giỏi lắm. ..

- Tuy rằng giọng Lục Thanh bình thản vô cùng, nhưng năm người Hư Nhược cốc có thể cảm nhận được một cố ý chỉ Kiếm Đạo khiến cho thiên hạ run sợ. Ý chí này còn chưa lộ hết đã làm chấn động lòng người. Hư Nhược cốc không dám tưởng tượng, nếu ý chí này lộ ra hết, rốt cục sẽ là tình cảnh thế nào.

- Chương tông Nguyên Thiên tông. Nguyên Phá Thiên bá kiến tiền bối!

- Tuy rằng tâm thần chấn động, nhưng thân là Tông chủ một tông, mượn một nửa đại thể tông môn. Nguyên Phá Thiên ưỡn ngực lên tiếng.

- Ánh mắt Lục Thanh không thay đổi giọng của hãn cũng bình thản như trước:

- Từ nay về sau, trên giới Kim Thiên không còn Nguyên Thiên tông nữa!

Lục Thanh vừa nói ra nhưng lời này, lập tức thần sắc của trưởng lão các tông đại biến. Chỉ một lời đã quyết định sinh tử của một tông môn, rốt cục là dựa vào cái gì, chẳng lẽ, hãn cho rằng điện Kim Thiên không tồn tại hay sao?

- Lục Thanh. ..

Phía sau. Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng nói. Lục Thanh giơ tay lên cắt đứt lời Tử Dương Kiếm Hoàng:

- Không cần độc bá một giới, chỉ cần không ai dám khi!

Sắc mặt mười người bọn Nguyên Phá Thiên trở nên hết sức khó coi, Nguyên Phá Thiên nhìn chăm chú Lục Thanh, tức giận nói:

- Lục Thanh, ngươi thật sự muốn diệt Nguyên Thiên tông ta sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng Kiếm Thần đại lục là của một mình Lục Thanh ngươi, ngươi cho rằng điện Kim Thiên không có người sao?

- Trước mặt áp lực mệnh mông hung mạnh, tất cả chỉ là hư ảo!

- Được, bản tông muốn nhìn xem. Kiếm Thân Điện có không chế được Lục Thanh ngươi không!

Lúc này, trong lòng Nguyên Phá Thiên sinh ra một dự cảm không lành. Từ giây phút nhận ra Lục Thanh, lão đã biết sự tình bất ổn.

- Kiếm Thân Điện. .. Lục Thanh thì thảo, đồng thời trong mắt xuất hiện thần sắc khó hiểu:

- Kiếm Thân Điện cũng không bảo vệ được Nguyên Thiên tông của lão!

- Ầm. ..

Lục Thanh vừa dứt lời, trên chín tầng mây lập tức vang lên tiếng sấm rền cuộn cuộn, trong phạm vi ngàn dặm không gian. Phong vân biến sắc, một cố ý chỉ khó hiểu lập tức đè ép xuống tất cả mọi người.

- Kiếm Thần, là ý chí Kiếm Thần! Lục Thanh, ngươi dám chọc giận uy nghiêm Kiếm Thần, ngươi sẽ không được chết yên lành!

Lúc này dường như vừa tìm được chỗ dựa. Nguyên Phá Thiên cất tiếng cười to.

Tuy rằng không có nửa bóng người hiện ra, nhưng Kiếm Giả các tông đều cảm giác được, đó chắc chắn là ý chí Kiếm Thần bao trùm đại lục, kẻ nào dám bất kính, nhất định sẽ hồn phi phách tán.

Mặc dù trên mặt có chút lo lắng, nhưng Tám người Tử Dương Kiếm Hoàng không lên tiếng ngăn cản, bởi vì bọn họ biết chỉ cần là chuyện Lục Thanh quyết định, vậy sẽ không thể nào sửa đổi, đã nói là làm.

Ánh mắt Lục Thanh trở nên lạnh lùng sắc bén, dưới sự kinh ngạc của bọn Hư Nhược Cốc. Lục Thanh ngửa cổ nhìn trời nhìn về phía lối vân đang dần dần hội tụ, trong mắt lộ ra sát ý rõ ràng:

- Sao hả ngươi muốn động thủ ư?

Kiểm Giả các tông lập tức sững sờ, hần dấm khiêu khích Kiếm Thần ư?

Nhưng ngay sau đó, bên trong lối vân có tiếng sấm sét rền vang, một mảng không gian sụp đổ hiện ra, không gian xung quanh lập tức hoàn toàn bị giam cầm, tất cả mọi người không thể động đậy.

Trong khoảnh khắc này. Nguyên Phá Thiên chờ đợi Kiếm Thần giáng thần phạt xuống tru diệt Lục Thanh, thế nhưng trên chín tầng mây, lối vân kéo dài ngàn dặm kia chợt tiêu tan mất. ý chí Kiếm Thần đè ép lúc trước cũng nhanh chóng tan thành mây khói. Lúc này Kiếm Giả các tông mới hít sâu một hơi, tất cả mọi người đều phát hiện ra lưng áo của mình ướt đẫm, đầy mồ hôi lạnh, khó chịu vô cùng.

Nhưng ngay tức khắc, ánh mắt Kiếm Giả các Tông tập trung vào Lục Thanh. Vừa rồi rốt cục là có ý gì, chẳng lẽ nói như vậy. Kiếm Thần đã từng ra tay với Lục Thanh rồi sao?

Bất quá lúc này mọi người chưa kịp phỏng đoán, ánh mắt Lục Thanh đã nhìn về phía mười người Nguyên Phá Thiên.

Trốn!

Gần như nháy mắt, kiếm quang chớp động trên thân mười người Nguyên Phá Thiên, ngay sau đó, cả bọn biến mất ngay tại chỗ.

Thân hình Lục Thanh bất động, chỉ thấy kiếm chỉ tay phải hần chậm rãi nâng lên, một chút lực Linh Vực màu tím trắng trên đó chớp động. Từ lực Linh Vực này, bất chợt mọi người cảm thấy khó hiểu vô cùng, dường như không gian xung quanh sinh ra biến hóa kỳ dị, vô tận không gian như đang bị kéo lại gần về phía Lục Thanh. Bất chợt, mười người Nguyên Phá Thiên vốn đã biến mất lại hiện ra, cả một khoảng không gian nơi đó cũng đã bị giam cầm.

- Không thể nào, đây là thần thông gì vậy?

Nguyên Phá Thiên kinh hô thất thanh, trên mặt lộ vẻ vô cùng sợ hãi. Khoảnh khắc vừa rồi lão không cảm thấy mình bị đè ép, chỉ thấy hết thấy xung quanh đồng thời quay ngược lại, dù là kiếm nguyên trong kinh mạch Đan Điền cũng vậy.

Lục Thanh không nói gì, ngay tức khắc thu hồi Kiếm chỉ. Mà một khoảng không gian nơi bọn mười người Nguyên Phá Thiên đang đứng bất chợt tan nát, vô tận không gian loạn lưu bắn ra, một điểm sáng trắng hiện ra, sau đó bành trướng gấp hàng trăm hàng ngàn lần, không gian sụp đổ, nuốt chửng mười người Nguyên Phá Thiên vào trong.

Nhưng ngoài trăm trượng, dù là bọn Hư Nhược cốc đang đứng gần nhất đều không cảm nhận được chút gì. Lực cắn nuốt, lực phá nát sụp đổ, tất cả đều bị giam cầm trong một khoảng không gian. Giờ phút này, đối với lực khổng lồ chế kinh khủng của Lục Thanh, năm người Hư Nhược cốc phải tỏ ra kinh sợ.

Mười người Nguyên Phá Thiên cứ như vậy mà chết đi, thậm chí ngay cả cơ hội chuyển thể luân hồi cũng không có, hoàn toàn hồn phi phách tán. Mấy tên Đại sư Kiếm Hoàng. Kiếm Tông thậm chí cũng không có chút năng lực chống cự, may mà đây chỉ mới là một đạo thần niệm mà thôi. Hư Nhược cốc có thể tưởng tượng, nếu như bản thể Lục Thanh tới đây, mười người Nguyên Phá Thiên chắc chắn sẽ không có cả cơ hội bỏ chạy như lúc này.

Theo cái chết của mười người Nguyên Phá Thiên, đại thể Nguyên Thiên tông quanh quần trên đầu bọn chúng cũng tan thành tro bụi hòa vào hư vô.

811. Chương 174: Một Năm Chuẩn Bị

Trên không trung nhất thời trở nên yên tĩnh, chỉ có Thiên Phong lạnh thấu xương vẫn không ngừng thổi.

Ánh mắt Lục Thanh quét qua người trưởng lão các tông một lượt, tuy rằng không có chút uy áp nào, nhưng một cái liếc mắt ấy lại như cả vùng trời đất đè ép xuống, cỗ ý chí thiên địa tương dung mệnh mông ấy, Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn còn xa mới có thể chống đỡ.

- Một năm sau, tru diệt Nguyên Thiên tông!

Lục Thanh quay đầu nhìn Lạc Tâm Vũ, lời hấn không chút tỏ ra thương hại. Lúc trước thỉnh thoảng còn có thể cảm thấy vẻ non nớt trên người Lục Thanh, nhưng lúc này đã hoàn toàn không còn nữa. Mãi đến lúc này, bọn Tử Dương Kiếm Hoàng mới phát hiện ra, đứng trước mặt bọn họ hiện tại chính là một tên Tông sư Kiếm Phách giết chóc quyết đoán, tuyệt không khoan dung.

- Vì sao lại là một năm sau? Lạc Tâm Vũ lên tiếng hỏi.

Bởi vì đệ còn chưa hoàn toàn củng cố tu vi, ngoài ra còn có một vài chuyện cần chuẩn bị, cần thời gian một năm.

- Còn phải đi sao? Triệu Thiên Diệp hỏi:

- Đệ có biết không, can nường. .. Lục Thanh hơi sững sờ, lại hỏi:

- Mẫu thân. .., có khỏe không?

- Không khỏe, can nường không khỏe chút nào. Không hề do dự. Triệu Thiên Diệp trầm giọng nói.

- Bởi vì can nường người lo lắng cho đệ, sợ đệ bôn tẩu bên ngoài gặp điều bất trắc, bị người bắt nạt, sợ rằng không thể chăm sóc cho đệ. ..

Nhiếp Thanh Thiên lặng lẽ nhìn Lục Thanh, lời nói của y hết sức bình thản, nhưng lọt vào tai Lục Thanh lại như sấm nổ ùng ùng không ngớt.

Lục Thanh thờ dãi một tiếng, lập tức ngẩng đầu lên:

- Một năm, hãy cho đệ thời gian một năm, sau đó đệ sẽ trở về.

-Vậy. ..

Lạc Tâm Vũ ngập ngừng nói.

- Đây chỉ là một đạo thần niệm mà thôi, sắp sửa tiêu tan, bản tôn đệ hiện tại đang ở Hạo Nhiên tông.

Lạc Tâm Vũ gật gật đầu:

- Vậy đệ phải hết sức cẩn thận, nhưng thời gian một năm tới. ..

Chẳng những là Lạc Tâm Vũ, hai người bọn Triệu Thiên Diệp cũng cau mày, ý của bọn họ rất rõ ràng. Tử Hà tông vừa mới lập, lại dốc hết lực toàn tông tru diệt một tông môn cấp Kim Thiên, mặc dù có nhân mới có quả, nhưng tàn sát như vậy không khỏi hơi quá đáng.

Lục Thanh lắc lắc đầu:

- Nhân quả là dựa vào bản thân mình giành lấy, muốn trấn áp nhân quả, vậy cần phải có thực lực. Trên đời này không có tông môn nào trường tồn muôn thuở, hưng suy chỉ là vấn đề thời gian mà thôi Nguyên Thiên tông cũng đã tới lúc mai một.

Lạc Tâm Vũ trầm ngâm một lúc, sau đó mới nói:

- Được, một năm sau, chúng ta chờ đệ!

Lục Thanh quay về phía năm người Hư Nhược cốc, bình thản nói:

- Đa tạ năm vị.

Hư Nhược cốc cười lớn:

- Lão tổ chỉ bảo, tự nhiên bọn ta phải vâng lời, xin Lục Tôn giả đừng khách sáo.

Tuy rằng giọng điệu thân thiết, nhưng cách xưng hô của Hư Nhược cốc bất giác cũng đã thay đổi. Mặc dù tuổi của Lục Thanh còn trẻ, nhưng trên con đường Kiếm Đạo, kẻ thành đạt là trên, trình độ sẽ quyết định chênh lệch địa vị.

Cũng giống như lúc này. Tông sư Kiếm Phách và Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn tuy rằng chỉ cách nhau có một đường tơ, nhưng chẳng khác một trời một vực.

Hư Nhược cốc ngẫm nghĩ một chút, lại nói:

- Xin Lục Tôn giả bắt tất phải nhọc lòng, lão tổ từng dặn dò, chuyện mà Lục Tôn giả làm, năm đại tông môn chúng ta không được nhúng tay.

Biết rằng năm đại tông môn thể hiện ý tốt. Lục Thanh cũng không khách sáo. Ngay sau đó, bọn năm người Hư Nhược cốc và trưởng lão các tông lập tức rời khỏi.

Lúc đến đây, trưởng lão các tông khí vũ hiên ngang, nhưng lúc này rời đi, ai nấy tiến tới thi lễ, nói lời từ biệt với Lạc Tâm Vũ, giọng điệu vô cùng thân thiết, tựa như hai tông đã thân mật từ lâu. Nhưng chuyện này tự nhiên Lục Thanh thấy được, nhưng cũng không thêm quan tâm, theo hắn, tất cả chỉ là mới bắt đầu.

Sau thời gian thời gian tàn nửa nén nhang, nơi đây chỉ còn lại chín người bọn Lục Thanh.

- Lục đệ.

- Nhị ca. ..

Ánh mắt Lục Thanh nhìn sang Lạc Tâm Vũ, chỉ trong thoáng chốc, tâm thần hắn lại trở về khoảnh khắc ở Man Hoang Kiếm Mộ trước kia.

Trong mắt Lục Thanh lúc này, thế giới bên ngoài đã biến đổi. Hắn đang ở trên Tư Quá Nhai, từng mảng bông tuyết rơi lả tả, nhuộm toàn đỉnh núi thành một màu trắng xóa.

Mà hắn đứng trên đỉnh núi này, gió lạnh như kiếm, hàn khí tận xương, từng bóng người lần lượt hiện ra trên Tư Quá Nhai này. ..

- Lúc Thanh!

Lạc Tâm Vũ thở dài:

- Người phải đi sao?

- Phải đi rồi.

- Bao lâu thì trở về?

- Được rồi không nói nữa, có mang rượu theo hay không?

- Lạc huynh có thể ở lại, chúng ta cùng nhau uống rượu

Thấy vô rượu đưa ra trước mắt. Lạc Tâm Vũ ngăn ra:

- Đây là. ..

- Là rượu!

Rất lâu sau, khi tất cả nhưng vò rượu đã rơi xuống đất, hết thấy lại phát sinh biến hóa.

Lúc này. Tư Quá Nhai bay đầy bông tuyết, mà lúc này Lục Thanh phát hiện ra mình không còn ở đó.

Nhưng mắt hắn vẫn còn có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện trước mặt, tai cũng nghe được hết thấy.

- vẫn không đủ, chúng ta vẫn không thể giúp gì được!

Vừa rồi ta đã nghĩ kỹ, nhưng lại không dám đi.

- Ta không dám!

- Ta cũng không dám.

- Đúng vậy, ta sợ. Tử Dương sư thúc tổ cũng sợ. Chúng ta đều sợ, ngay cả Lục Thanh cũng phải đề phòng địch nhân, rốt cục chúng hùng mạnh đến mức nào. Chúng ta đi chẳng nhưng không giúp được gì, ngược lại sẽ làm liên lụy tới hần. Chúng ta sợ, nhưng chỉ một mạng này thì có đáng gì!

- Không sai chỉ là một mạng, có đáng gì!

Ánh mắt lộ ra vẻ nhu hòa. Lục Thanh nhìn Lạc Tâm Vũ, thần sắc không biến hóa, nhưng vẫn khiến cho Lạc Tâm Vũ cảm thấy chấn động tâm thần.

Tuy nhiên y được truyền thừa ý chí của Ngũ Hành Kiếm Tôn, rốt cục cũng bình tĩnh lại.

- Nhị ca, đa tạ các huynh. ..

Lục Thanh khẽ nói.

Ba người đồng thời chấn động, ngay lập tức. Nhiếp Thanh Thiên lắc lắc đầu:

- Chỉ cần có rượu uống là tốt rồi.

Lục Thanh trầm giọng nói:

- Được, một năm sau, chúng ta sẽ đối ẩm một phen thoái mái.

- Chúng ta chờ đợi!

Triệu Thiên Diệp nói

Lục Thanh không nói thêm lời nào nữa, nhìn mọi người một lượt, sau đó thân hình tiêu tan, hóa thành vô số đạo thần niệm màu trắng sáng, cuối cùng tan biến giữa không trung.

Trong lúc tiêu tan, hần còn để lại một câu:

- Tử Hà Bảo Điện quan trọng vô cùng, không được lộ ra cho nhiều người biết!

Ba người Lạc Tâm Vũ nhìn nhau, lập tức kiếm cương chớp động rớt vào trong Tử Hà Bảo Điện. Ngay sau đó. Tử Hà Bảo Điện lại khôi phục hình dạng cao một thước như trước, trở vào tay Lạc Tâm Vũ.

Nhìn đại thể màu vàng rực tụ tập trên đỉnh đầu. Lạc Tâm Vũ thét dài một tiếng, tiếng thét của y hóa thành tiếng kiếm ngâm vang lên cuộn cuộn, dẫn động đại thể, nháy mắt truyền khắp Tử Hà sơn mạch. Kế đó, bảy người bọn Triệu Thiên Diệp cũng cất lên tiếng thét rung trời, hóa thành tiếng kiếm ngâm hội tụ như nước thủy triều, trấn áp phạm vi không gian ngàn dặm. Vô số Thiên Phong bị tiếng thét này phá vỡ, hóa thành gió mát thổi khắp nơi.

Sau nửa canh giờ. ..

- Đi thôi chúng ta còn có rất nhiều chuyện phải làm!

Lạc Tâm Vũ hít sáu mót hơi:

- Đệ tử sáu Phong từ cấp Kiếm Chủ trở lên, mười ngày sau tập trung về Tử Hà Phong. -Dạ!

- Sư thúc tổ nghe lệnh!

- Khẩn trương bố trí Kiếm Trì, Kiếm Chung, an bày thỏa đáng.

Có Tử Dương!

- Dạ!

- Hộ tông trưởng lão nghe lệnh!

-Có!

- Tăng cường phòng ngự vùng biên giới tông vực, chuyện xây dựng tông vực, có thể điều khiển đệ tử từ cấp Kiếm Chủ đời thứ mười lăm, mười sáu trở xuống của sáu Phong!

Ba vị sư thúc nghe lệnh!

- Dạ!

- Có!

- Chuyện mua bán của Tông vực phải lo cho thông thoáng, về việc nhập trú Hư Không Kiếm Vực, mau mau bãi phỏng các tông khác, làm cho thoa đáng!

-Dạ!

-Hai vị sư đệ!

-Có!

- Hai phong Phong Lô. Triều Dương các đệ cai quản chấp pháp trong tông! Đệ tử và thứ dân trong tông phạm pháp, có tội như nhau! Làm sao sau một năm nữa, tối ngủ không cần đóng cửa, cửa rơi trên đường không ai nhặt!

-Dạ!

Ở giữa giới Kim Thiên, trên núi Giới Thần.

Núi Giới Thần cao vạn trượng, bát ngát mênh mông, cổ mộc xanh um đứng ngạo nghễ, vô số linh thú chạy nhảy vui đùa. Trên không, vô số linh điều bay lượn, linh lực các hệ thuộc tính thường hay xuất hiện, hóa thành tuyết rơi hay lửa ngọn, hoành hành ngang ngược.

Trên sườn núi Giới Thần, có một đại điện cao ngàn trượng đứng sừng sững trên đó, thân điện màu vàng trông cổ kính chắc chắn, khí Phong Mang toát ra xung quanh chẳng khác nào thần kiếm, xông thẳng lên chín tầng mây. Trên thân điện màu vàng có điêu khắc rồng bay phượng múa, các loại kiếm văn, nguyên khí thiên địa nồng đậm hóa thành sương mù bao phủ cả núi Giới Thần, khiến cho cả tòa đại điện như ẩn như hiện trong sương khói.

Giống như trung tâm của cả vùng trời đất, núi Giới Thần đứng sừng sững ngạo nghễ giữa một mảnh bình nguyên rộng lớn. Xung quanh đó trong phạm vi ngàn dặm, không có một ngọn núi nào, dù là ngọn đồi cao nhất cũng không hơn trăm trượng, có cây um tùm, cổ mộc thành rừng, một cơn trốt xoáy nguyên khí hình thành xung quanh núi Giới Thần.

Nguyên khí thiên địa cuộn cuộn không ngừng hội tụ về phía núi Giới Thần, làn sương mù do nguyên khí hội

- Bên trong đại điện, hai mươi vị hộ pháp trưởng lão ai nấy sắc mặt nặng nề, không ai ngồi xuống. Tử khí nặng nề tràn ngập trong đại điện, đại điện vốn thường ngày trang nghiêm nay không khí giống hệt linh đường, không ai lên tiếng.

- Tam trưởng lão, ngài nói gì đi chứ. ..

Rất cục có người không nhin được nữa, bèn lên tiếng.

- Ở giữa đại điện có một lão nhân đầu bạc trắng, có vẻ như mới bạc gần đây, một tia sinh cơ mông manh còn ẩn chứa. Mọi người đều biết đầu lão bạc trắng chỉ sau một đêm, sau khi được tin tức mấy tháng trước. Tam trưởng lão tĩnh tọa một đêm, sáng ra đầu tóc bạc phơ.

- Tam trưởng lão hít sâu một hơi.

Thản nhiên hỏi:

- Lục hộ pháp, tin tức thế nào rồi?

- Hồi bẩm Tam trưởng lão, điện Kim Thiên không có tin tức gì, bất quá nghe đồn, dường như. ..

- Tam trưởng lão cau mày, trầm giọng nói:

- Dường như cái gì, cứ nói ra!

- Lục hộ pháp nghiêng răng nghiêng lợi, tỏ ra giận dữ:

- Năm đại Điện chủ xuất quan, nhưng không chịu ra tay!

- Điện Kim Thiên. ..

Tam trưởng lão thở dài:

- Người kia nói cũng không sai trước mặt áp lực lớn lao, hết thấy đều là hư ảo!

- Tam trưởng lão. ..

Mọi người đồng thanh kêu lên.

Thần sắc Tam trưởng lão dần dần bình tĩnh lại, rất lâu sau, tâm trạng dao động vừa rồi mới bình ổn được.

813. Chương 176: Đại Thế Che Trời

- Đại hộ pháp, vậy bên kia thì sao, có tin tức gì không?

- Bọn họ đồng ý, tuy nhiên giá phải trả là. ..

- Trả giá thế nào?

Tam trưởng lão cau mày:

Lúc này sống chết ngay trước mắt, chỉ cần tông môn còn tồn tại vậy sẽ còn có cơ chuyển biến, nếu tông môn không còn, hết thấy cũng thành không. Hãy nhớ kỹ, cá chạy rồi có thể bắt lại được, nhưng lưới rách rồi, trong hồ dù có cá nhiều đến mức nào, người cũng không bắt được! Cho nên bằng bất cứ giá nào cũng phải làm, chỉ cần tông môn còn, vậy sẽ còn hy vọng!

- Tam trưởng lão dạy rất phải.

Đại hộ pháp gật đầu, mọi người cũng tỏ vẻ tán thành lời của Tam trưởng lão. Bất quá lúc này. Tam trưởng lão cau mày hỏi lại:

- Vậy bên kia muốn chúng ta trả giá thế nào?

- Bất kể thành bại lấy một nửa tích lũy của tông môn!

Giờ phút này, trên mặt mọi người đều lộ vẻ khiếp sợ, thu một nửa tích lũy của tông môn ư? Đó là bao nhiêu, bọn họ có thể ước lượng được. Nguyên Thiên tông bọn họ mấy ngàn năm qua tích lũy bảo vật, tuy

rằng không có Kiếm Nguyên Công hay bí pháp thần thông, nhưng những thứ trân quý đủ sánh ngang với mười thanh thần kiếm cấp Bạch Linh hạ phẩm, hoặc một thanh thần kiếm cấp Bạch Linh đỉnh Phong.

Nhưng đó chỉ là ước lượng mà thôi trên thực tế, bảo vật trong Nguyên Thiên tông phải sánh ngang với mười thanh thần kiếm cấp Bạch Linh đỉnh Phong, bên kia vừa mở miệng đã đòi một nửa, quả thật tham lam.

- Tam trưởng lão, hay là chúng ta. ..

Tam trưởng lão lắc lắc đầu, giọng lão vô cùng ảo não:

- Muôn giầu diêm bọn họ ư, chúng ta làm được sao? Một nửa thì một nửa, chỉ cần có thể giết được hắn!

Nói tới đây, trong mắt tam trưởng lão thoáng hiện sát ý lạnh lẽo, trầm giọng nói:

Đại hộ pháp!

-Có!

Truyền tin cho bên kia, nói Nguyên Thiên tông ta bằng lòng dâng toàn bộ tích lũy của tông môn, xin bọn họ hãy dốc hết toàn lực ra tay!

Tam trưởng lão. ..

Sắc mặt Tam trưởng lão hết sức lạnh lùng:

Sao hả, đề cử ta làm Tông chủ tạm thời, đạo Kiếm lệnh đầu tiên đã muôn cải lại rồi ư?

- Dạ!

Đại hộ pháp nặng nề gật gật đầu, trong mắt thoáng hiện sát ý:

- Ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực thuyết phục toàn tông!

Tử Hà sơn mạch.

Sơn mạch kéo dài liên miên ngàn dặm, ở trên không, đại thể màu vàng tinh thuần như nước thủy triều, trào dâng mạnh mẽ. Chỉ mới qua vài tháng, thể Kim Thiên trên không không hề có dấu hiệu tan rã, thậm chí càng trở nên dày đặc hơn. Thể Bạch Linh ở giữa lại không ngừng ăn lan ra bốn phía, chỉ mới vài tháng đã chiếm ba thành của thể Kim Thiên.

Ba thành thể Bạch Linh rót vào không gian tông vực, nguyên khí thiên địa lập tức trở nên nồng đậm hơn mấy tháng trước rất nhiều, linh khí trở nên sung túc. Trong thời gian mấy tháng này, rất nhiều đệ tử đột phá bình cảnh; tiếp dẫn thành công mầm mống lực lượng hệ thuộc tính, mở huyết Bách Hội, thành tựu tiên thiên.

Trên đỉnh Tử Hà Phong, trên một vách núi trống trải phủ đầy tuyết trắng.

Tám người Lạc Tâm Vũ đứng yên ở đó, không ai lên tiếng, chỉ lẳng lặng quan sát đại thể không ngừng bốc lên trên chín tầng mây. Là người đứng đầu một tông, cảm ứng của Lạc Tâm Vũ đối với đại thể càng thêm mạnh mẽ. Thậm chí lúc này, y có cảm giác nếu như có thể khống chế hoàn toàn cỗ đại thể này, dù là tam kiếp Kiếm Hoàng, y cũng đủ sức liều mạng.

- Đại thể tông môn càng ngày càng thịnh.

Tử Dương Kiếm Hoàng trầm giọng nói.

- Không biết Lục Tôn giả đang làm chuyện gì, đại thể e rằng đã vượt qua Tử Lôi tông.

Với nhãn quang và kiến thức của Mộc Thanh Nguyên, tự nhiên lúc trước đã hiểu được tu vi của Lục Thanh, cho nên lúc này lão cũng thay đổi cách xưng hô. Tuy rằng đã gia nhập Tử Hà tông, mọi người Tử Dương Kiếm Hoàng đều tiếp nhận lão, nhưng đối với Lục Thanh, trong lòng Mộc Thanh Nguyên lúc nào cũng có một phần kính sợ. Mọi thứ từ trước đến nay, anh c

hiện tại} , hứa- h yu Hà Lục N có tr U cảm ử hế } h n x n

Về phần chín người Lạc Tâm Vũ, ngoại trừ Lạc Tâm Vũ và Triệu Thiên Diệp, cùng hai người Nhiếp Thanh Thiên thỉnh thoảng có cảm ứng mơ hồ ra, sáu người Huyền Minh không thể cảm nhận được gì, chỉ đi vào Linh Vực theo bản năng.

Nhưng lập tức mọi người cùng ngồi xuống, cả hai người Tử Dương Kiếm Hoàng cũng vậy. Một cỗ khí Phong Mang linh hoạt sắc bén dần dần hội tụ lại trên đỉnh đầu mọi người, chiến ý vô biên chấn động cả một vùng Linh Vực.

Ngoài mười lăm vạn dặm, ở Nguyên Thiên tông.

Lấy Tam trưởng lão cầm đầu, hai mươi tên Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn đứng bên bầu trời Nguyên Thiên tông, mà ở phía sau bọn họ là một trung niên mặc áo đen, sắc mặt trơ trơ không chút cảm tình. Trung niên này có bộ dạng bình thường, đầu không sợi tóc, thậm chí lông mày cũng không có, hai mắt khép hờ.

Trung niên lẳng không đứng phía sau đám người Nguyên Thiên tông không cử động mấy may, chẳng khác nào pho tượng. Nếu không phải y có một thân áo đen nổi bật, e rằng sẽ không ai chú ý tới y.

Trên người y không có chút sinh khí, giống như vật chết, không để lộ ra chút khí tức nào, nếu không phải y đang đứng lơ lửng trên không, không ai nghĩ rằng y là một cường giả Kiếm Đạo.

So với mấy tháng trước, đám người Nguyên Thiên tông tỏ ra bình tĩnh hơn, nhưng thần sắc vẫn vô cùng ngưng trọng. Bất cứ tông môn nào ở giới Kim Thiên, nếu bị một Tông sư Kiếm Phách báo trước sẽ diệt môn, sắc mặt cũng sẽ không hơn gì bọn chúng. Huống chỉ năm ngoái. Tông chủ Nguyên Thiên tông bọn chúng cùng chín tên trưởng lão đều đã ngã xuống trong tay đối thủ, hình thần câu diệt.

Trên cao nguyên Thiên Phong.

So với trước kia. Thiên Phong ở đây càng ngày càng trở nên yếu đi, thậm chí ngay cả một gốc cây to bằng miệng chén cũng không thể thổi ngã. Núi đá ở đây vốn đã quen bị Thiên Phong thổi xói mòn, sau khi Thiên Phong yếu đi, đá núi thường hay rơi xuống.

Trên một ngọn đồi có hình dáng như cự kiếm cắm ngược, bất chợt gió núi ngừng thổi một bóng người màu xanh chậm rãi hiện ra.

Kiểm chỉ vạch ra một đường, cánh cửa màu tím trắng lại hiện ra, thoáng động thần niệm, bọn người Lạc Tâm Vũ xuất hiện trước mặt.

- Đồi Phong Kiếm!

Mộc Thanh Nguyên khẽ kêu lên, bọn Lạc Tâm Vũ cũng đưa mắt nhìn bốn phía.

Đây là cao nguyên Thiên Phong, bên ngoài Nguyên Thiên tông, trên đồi Phong Kiếm.

Chưa tới thời gian tàn nửa nén nhang đã vượt qua khoảng cách như vậy, Hư Không Kiếm Vực của Nguyên Thiên tông chỉ còn trước mắt không đầy trăm dặm. Bọn Lạc Tâm Vũ cũng biết Lục Thanh cũng không mượn kiếm trận Động Hư của tông môn, hơn nữa, đối đầu với cường địch, Kiếm trận Động Hư của Nguyên Thiên tông ắt đã đóng kín, tốc độ này. ..

Nhưng cũng chỉ hơi suy nghĩ một chút- ánh mắt mọi người lập tức tập trung về ngọn núi cao nhất ở xa xa, đứng đầu các Phong của Nguyên Thiên tông. Nguyên Thiên Phong!

Không để bị bỏ lại phía sau, năm mươi tên Kiếm Chủ ngậm Sâm Vương hạ phẩm trong miệng, bay theo sát phía sau mười hai người Lục Thanh về phía Nguyên Thiên Phong.

Lúc này, mỗi khi vượt qua mười dặm không gian, tiếng kiếm ngâm trên thân mọi người vang lên càng thêm linh hoạt sắc bén. Đến khi vượt qua trăm dặm, tiến vào tông vực của Nguyên Thiên tông, khí Phong Mang đã ngưng tụ trên đầu mọi người thành màu trắng đục, gần thành thực chất.

Khí Phong Mang màu trắng đục hội tụ thành một thanh cự kiếm Phong Mang cao chừng ba ngàn trượng, từ lưỡi kiếm toát ra uy thế vô cùng kinh khủng, khí Phong Mang sắc bén hơn Thiên Phong rất nhiều.

Bên trong Nguyên Thiên tông, gần như mỗi tên Kiếm Giả đều cảm thấy thân thể đau nhức, giống như có vô số kim nhọn đâm vào người, áp lực khó lòng chịu nổi

Đồng thời, tiếng kiếm ngân vang lên cao vút tạo nên một luồng sóng khí gần như thực chất, sóng khí này cũng ngưng tụ thành âm kiếm trong suốt như dòng nước chảy, vọt nhanh về phía Nguyên Thiên Phong.

Trước mặt mọi người, vô số vách đá bị âm kiếm xuyên thủng, khói bụi bốc lên bốn phía, tiếng núi sập nổ vang lên ầm ầm, truyền khắp cả Nguyên Thiên tông.

Mọi người chỉ bay thẳng tới Nguyên Thiên tông, không bay theo đường vòng, hết thấy trở ngại trước mặt đều bị âm kiếm của mọi người đánh nát. Đến khi còn cách Nguyên Thiên Phong chừng năm mươi dặm, cự kiếm màu trắng đục kia không chút khách sáo, từ trên không bổ xuống một kiếm.

Không gian dường như bị tách ra một khe nứt hẹp mà dài nháy mắt sụp đổ. Không gian sụp đổ màu trắng ngưng tụ trên lưỡi kiếm, chém xuống một nơi cách Nguyên Thiên Phong chừng năm mươi dặm.

- Ầm. ..

Một kiếm này không nhanh, nhưng dường như nặng tới hàng ngàn vạn cân. Cự Kiếm vừa chạm đất, lập tức tạo ra một khe sâu chừng vài dặm. Cự kiếm ba ngàn trượng phá núi tiến thẳng một đường, tạo thành một dòng sông, lan tràn dần về phía Nguyên Thiên Phong.

Đất đá hai bên sông bị khí Phong mang lướt qua, lập tức chảy tan ra thành dung nham màu đỏ sẫm, rơi xuống lòng sông, khiến cho hơi nước bốc lên mờ mịt che lấp cả ánh mặt trời.

816. Chương 179: Trung Niên Áo Đen

Khí Phong Mang kinh thiên chỉ thẳng Nguyên Thiên Phong, sinh ra trong không gian vô số cuộn sóng không gian, giống như biển cả gầm gào, đổ nhào về phía Nguyên Thiên Phong.

Thần sắc Tam trưởng lão tỏ ra ngưng trọng, trầm giọng quát:

- Thiên Phong Hộ Bích!

- Vút. ..

Trong nháy mắt, thần kiếm của ba tên trong lúc nhất thời ra khỏi vỏ, pháp tắc Thiên Phong được dẫn động từ chín tầng mây, bắn nhanh ra khắp ba mặt Nguyên Thiên Phong. Ba tên trưởng lão đều tu luyện kiếm khí Thiên Phong, vả lại tu vi tương đương, ba đạo pháp tắc Thiên Phong này cũng vừa khéo, lúc đánh ra rơi vào ba mặt không gian Nguyên Thiên Phong.

Chỉ trong thoáng chốc, dưới chân núi xung quanh Nguyên Thiên Phong bắt chợt dậy lên Thiên Phong đầy trời, Thiên Phong màu xanh trắng xông thẳng lên mây, xoay tròn thành cơn trốt xoáy to chừng vài dặm. Ba cơn trốt xoáy Thiên Phong bảo vệ Nguyên Thiên Phong vào trong.

Cự Kiếm Phong mang ba ngàn trượng chém tới, ba cơn trốt xoáy Thiên Phong kia lập tức xoáy tròn nhanh hơn. Ngay tức khắc, có một cơn trốt xoáy Thiên Phong khổng lồ khác sinh ra, bao vây hoàn toàn Nguyên Thiên Phong vào trong.

-Rắc. ..

Vô số đạo không gian Động Hư vỡ ngang vài dặm mở ra, xếp dày đặc bên ngoài Nguyên Thiên Phong. Không gian loạn lưu hiện ra, vô số đá vụn, dung nham bị hút lên, bay vào trong đó. Bụi đất mịt mờ bốc lên bốn phía, uy thế kinh khủng trấn áp ngàn dặm.

Chỉ trong nháy mắt, toàn Nguyên Thiên tông ai nấy đều hoảng sợ, rất nhiều Kiếm Giả tỏ ra kinh hãi. Chủ Phong bị tấn công, ngay cả kiếm trận Địa giai đỉnh Phong Thiên Phong Hộ Bích cũng đã mở ra, lúc này bọn chúng mới tin vào lời đồn một năm trước hóa ra là sự thật. Quả thật là kể cả Chương tông Nguyên Thiên tông của bọn chúng, đã có mười Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn ngã xuống.

Khoan nói đến chuyện toàn Nguyên Thiên tông lúc này lòng người chao đảo. Ở một nơi phía trước Nguyên Thiên Phong chừng ba mươi dặm, sáu mươi hai người bọn Lục Thanh đứng giữa không trung, nhìn thấy cự Kiếm mở đường đã bị kiếm trận sinh ra Thiên Phong ngăn trở, cũng không quan tâm mấy. Nếu một tông

môn đứng sừng sững hàng ngàn năm trên giới Kim Thiên như Nguyên Thiên tông, một chút thủ đoạn cũng không có, vậy đã uống công bọn Lục Thanh đánh giá cao bọn chúng rồi.

Trên bầu trời Nguyên Thiên Phong, đám Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn Tam trưởng lão của Nguyên Thiên tông phóng mắt nhìn lại, trong lòng cũng than thở không thôi. Tuy rằng Tử Hà tông mới bước vào giới Kim Thiên, nhưng thực lực của tông môn này, dĩ nhiên là không tính Lục Thanh, cũng đã thoát khỏi hàng ngũ nhưng tông môn dưới đáy giới Kim Thiên, chỉ cần thời gian thai nghén nội tình là có thể nổi lên.

Vừa nghĩ tới đây. Tam trưởng lão vận khởi kiếm nguyên, cất cao giọng quát:

- Lục Thanh, ngươi thân là Tông sư Kiếm Phách, sao dám không để ý tới Kiếm Thần Điện, muốn làm khó Nguyên Thiên tông ta như vậy? Chuyện gì cũng phải chừa lại một con đường sống, mười người Chưởng tông ta đã gặp phải độc thủ của ngươi, ngươi vẫn còn muốn chém tận giết tuyệt phải không?

Ánh mắt Lục Thanh bình thản như nước, nhìn về phía bọn Tam trưởng lão, hàng chục dặm hư không giống như gần ngay trước mắt. Ánh mắt Lục Thanh vừa quét qua, bọn Tam trưởng lão chỉ thấy như có một vùng trời đất đè ép tâm thần, tuy rằng không có hình ảnh hoành tráng hùng vĩ, nhưng uy nghiêm nắm quyền sinh sát kia cũng đã xâm nhập đáy lòng bọn chúng.

- Nếu biết như vậy, trước kia tạo nghiệt làm chi? Mỗi nhân quả này, các người nhất định phải gánh lấy!

Giọng Lục Thanh bình thản, nhưng giọng nói của hắn không cho phép nghi ngờ.

Tam trưởng lão giận quá hóa cười, tránh ra một bên, ngay cả bọn hộ pháp trưởng lão bên cạnh cũng nép sang bên chừa ra một lối đi, lúc này mới lộ ra trung niên áo đen đứng ở phía sau.

- Mong Đại nhân ra tay tru sát tên này, Nguyên Thiên tông ta vô cùng cảm kích!

Lục Thanh cau mày, lúc này hắn mới phát hiện ra trung niên áo đen kia, mà trước đó, hắn không có cảm ứng gì cả. Người này thu liễm khí tức, ngay cả khí tức hồn phách cũng ẩn giấu đi, ngay cả Kiếm Hồn Kinh cũng không thể cảm ứng được.

Ngay cả Chân Long Nhân cũng không thể nhìn thấu tu vi của trung niên áo đen kia.

Giống như bị một màn sương mù màu đen cản lại. Chân Long Nhân xâm nhập vào màn sương mù đen ấy như xâm nhập vào trong Cửu u địa ngục, không tìm được ngọn nguồn.

Lục Thanh không hề do dự, vung kiếm chỉ lên vạch một cái. Lĩnh Vực Phong Lôi lại mở ra. Chỉ trong thoáng chốc, vài cỗ khí tức hung ác bắn nhanh rạ, theo đó là một cỗ khí tức Man Hoang nồng đậm tinh thuần.

Rống. ..

Tiếng rống rung trời truyền ra ngàn dặm, ngay tức khắc, năm bóng dáng khổng lồ hiện ra giữa không trung.

- Linh thú thất giai! Không, là hung thú!

Mộc Thanh Nguyên tức khắc kêu lên, nhìn sang Tử Dương Kiếm Hoàng, cả hai người cùng nhận ra đối phương có cùng suy nghĩ với mình.

Lúc này xuất hiện giữa không trung là năm con hung thú thất giai khổng lồ cao sáu, bảy trăm trượng, linh uy kinh khủng trấn áp không gian. Phạm vi không gian trăm dặm đã bị năm hung thú này liên thủ giam cầm. Đương nhiên trong phạm vi trăm dặm không gian trên Nguyên Thiên Phong này, nếu không có Lục Thanh lên tiếng, chúng sẽ giữ lại tất cả mọi người.

Năm hung thú trước mặt chính là năm hung thú thất giai: Thất Thái Thôn Thiên Thủ. Huyền Băng Thần Mãng, Nguyên Hỏa Liệt Địa Sư. Kim Bối Địa Long, Lôi Dực Thiên Bằng.

Bảy hung thú này rõ ràng là hung thú có huyết mạch Man Hoang thuần khiết, không phải là linh thú đương thời. Một thân khí tức hung ác của chúng càng khiến cho chúng trở nên oai vệ vô cùng. Năm hung thú thất giai này đủ để sánh ngang với năm tên tam kiếp Kiếm Hoàng, huống chi hung thú thất giai này, lúc trước Lục Thanh chọn lựa toàn là những con sắp sửa đột phá.

Hung thú bát giai, đặc biệt là hung thú Man Hoang này, nếu là tam kiếp Kiếm Hoàng thông thường cũng phải chết ngay tại chỗ.

Sắc mặt Tam trưởng lão đại biến, lão thật không ngờ Lục Thanh còn có thủ đoạn như vậy. Lúc trước Chương tông Nguyên Pháp Thiên của Nguyên Thiên tông vì muốn uy hiếp Tử Hà tông, cho nên đã mang đi hơn phân nửa lực lượng Nguyên Thiên tông. Hiện tại Nguyên Thiên tông lão chỉ còn có bốn tên Kiếm Hoàng kể cả lão, một tên tam kiếp, hai tên nhị kiếp, một tên nhất kiếp Kiếm Hoàng, ngoài ra còn có sáu tên Kiếm Tông, mười tên Kiếm Vương, e rằng không thể nào đối phó với hai hung thú như vậy, đừng nói là năm con, lại còn mười một người Tử Dương Kiếm Hoàng.

- Đại nhân!

Lúc này đã ở vào bước đường cùng. Tam trưởng lão đành quay sang khom người cầu cứu trung niên áo đen.

Thế nhưng trung niên áo đen chỉ toát ra một cỗ khí tức như có như không tập trung vào Lục Thanh, không chút để ý tới lời cầu xin của Tam trưởng lão.

-Vậy. ..

Tam trưởng lão nổi giận dưng dưng, nhưng cường địch trước mặt, lão không thể không cúi đầu bên nãy ra một ý:

- Xin Đại nhân ra tay tương trợ. Nguyên Thiên tông ta bằng lòng dâng thêm một quyền bí pháp thần thông trung phẩm!

Bí pháp thần thông trung phẩm, đừng nói ở giới Kim Thiên, dù ở giới Bạch Linh cũng vô cùng quý báu.

Kiểm Giả độ lõi kiếp, thành tựu Kiếm Cốt tự nhiên nhờ hệ pháp tắc của bản thân mà lãnh ngộ thần thông của bản thân, nhưng tám, chín phần mười chỉ có thần thông hạ phẩm, thậm chí không được, bởi vì lãnh ngộ không đủ mà không hoàn chỉnh. Còn thần thông trung phẩm, ngay cả trên bốn giới cũng hiếm có người lãnh ngộ, từ đó có thể thấy được, nếu có được một môn thần thông trung phẩm để tu luyện, sẽ quý giá đến mức nào.

Thần thông Kiếm Đạo không thể tăng cường uy lực Kiếm Đạo hay tu vi, mà chú trọng tới biến hóa, thông thường có thể tạo ra tác dụng ngoài tưởng tượng, thậm chí không phải là không có khả năng lật ngược tình thế trong chiến cục.

Giờ phút này. Tam trưởng lão vừa dứt lời, trung niên áo đen kia cũng không thấy có động tác gì, lập tức có một phân thân màu đen từ trong thân thể y tách ra.

Phân thân này vừa hiện ra, sắc mặt Lục Thanh tỏ ra vô cùng ngưng trọng. Có thể sử dụng Thần Niệm Hóa Hình, tối thiểu phải là Kiếm Giả cái thể, tuy chỉ là một đạo thần niệm, nhưng trong đó chứa ý chí Kiếm Đạo, lại có thể điều động thể thiên địa. Cho dù là năm con hung thú thất giai kia cũng tuyệt đối chỉ có bó tay chờ chết.

- Huyền Băng!

Lục Thanh khẽ quát một tiếng, cánh cửa màu tím trắng lại mở ra, một tên trung niên áo trắng bước nhanh ra.

Lúc này đôi mắt vốn nhắm chặt của trung niên áo đen kia lần đầu tiên bừng mở.

Đây là một đôi mắt hai màu đen đỏ, không có đồng tử tồn tại chỉ có toàn tròng trắng nhưng lại pha hai màu đen đỏ. Trong khoảnh khắc ánh mắt này vừa mở, đám người Tử Dương Kiếm Hoàng chỉ thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi, vốn ngọn Nguyên Thiên Phong đang được Thiên Phong bảo vệ lại biến ra thành núi xương biển máu, sóng máu ngập trời thổi quét khắp nơi, chỉ có duy nhất khí Sát Lục vô tận tồn tại trong cả vùng trời đất. Sát Lục là trời, Sát Lục cũng là đất, cả trời đất đều do Sát Lục ngưng tụ mà thành.

Bọn Tử Dương Kiếm Hoàng cảm nhận được ý chí Sát Lục linh hoạt sắc bén đè ép tới, nỗi sợ khôn cùng khiến cho mọi người không có lực chống cự. Nhưng trong khoảnh khắc này, một luồng khí Phong Mang màu trắng đục đã phóng vút lên cao, bên trong núi xương biển máu kia bất chợt nứt ra một khe nứt lớn. Giống

như Địa Hỏa phun trào, khí Phong Mang màu trắng đục kia giống như Kiếm khí gào thét, lập tức đâm vào trong biển máu.

- Âm. ..

Trên chín tầng mây, lôi quang màu đen đỏ hội tụ, trong đó cũng nổi lên ý chí Sát Lục vô biên. Biển máu bốc hơi, núi xương bùng nổ, vô số máu thịt bay tung tóe, tràn ngập cả một vùng trời đất.

- Bụi trần không dính, thể tục không nhiễm, hồn nhiên vô vật, có không cùng sinh, khó dễ cùng thành. Thiên địa vô bờ, vạn vật về một mối. Hoa bay lá rụng, khiêm tốn vô cùng, trăm mối ưu phiền, gạt khỏi lòng mình. Linh Đài thanh tịnh, tâm này vô ngại. ý không chỗ chấp, tâm thần giải khai, hồn nhiên thuần khiết. Nước chảy tâm không loạn, mây bay ý ung dung, một lòng không chút bợn, cổ kim vẫn tiêu dao.

Lúc này trong đầu bọn Lạc Tâm Vũ bỗng nhiên vang lên từng tiếng kiếm ngâm, nhưng tiếng kiếm ngâm này hóa thành những câu hát vang vang, trấn áp tại Thần Đình thức hải của mọi người.

Mà theo tiếng hát vang lên, cứ mỗi một câu như vậy, khí Phong Mang càng ngưng tụ lại thêm một phần, dần dần đã có hình dáng một thanh kiếm. Đến khi câu hát cuối cùng vừa dứt, giữa đất trời đột ngột nổi lên một tiếng kiếm ngâm kinh thiên, một thanh cự kiếm màu trắng đục chém xuống, như muốn chém toạc cả đất trời.

-Phập. ..

Ngay sau đó, vùng trời đất Sát Lục kia lập tức bị một kiếm chém đứt, làm lộ ra trời xanh trong sáng.

Bọn Lạc Tâm Vũ vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhưng ai nấy toát mồ hôi lạnh toàn thân, đừng nói tới năm mươi tên Kiếm Chủ phía sau đã gần như uể oải không còn chút lực.

Người này thật là đáng sợ!

Mọi người hoảng sợ trong lòng, chỉ là một ánh mắt đã khiến cho tất cả phải lâm vào ảo cảnh khôn cùng. Nếu không nhờ có tiếng hát kia vang lên trấn áp, nhất định bọn họ đã bị đoạt mất tâm thần, bỏ tay chờ chết.

Ánh mắt bọn Lạc Tâm Vũ lập tức tập trung vào Lục Thanh. Lúc này dường như Lục Thanh đã hòa mình cùng trời đất, trong đôi mắt hần không biết từ khi nào đã bốc lên một ngọn lửa hư ảo màu tím trắng.

817. Chương 180: Không Đề

Ngọn lửa hư ảo màu tím trắng bốc lên, tuy không phải lửa thật, nhưng không khí trước mắt Lục Thanh cũng trở nên vận vận.

Giờ phút này, dù là năm con hung thú thất giai cũng kèm chế đáng về ngạo nghễ của mình, đứng sau lưng Huyền Băng. Ánh mắt Huyền Băng ngưng trọng, nhìn chăm chú trung niên áo đen trước mặt. Thân là hung thú, tự nhiên có một phần linh niệm cảm ứng mà nhân tộc không bằng. Lúc này đối mặt với trung niên áo đen, trong lòng Huyền Băng sinh ra cảm giác nguy cơ rất nặng, trong tổ khiếu thần hải của nó, thú đan gần như hóa thành long châu nhảy nhót không ngừng. Long Anh ngưng tụ bên trong càng cất tiếng kêu vang, dường như thúc giục nó mau chạy trốn.

-Ông. ..

Ngay sau đó, một tiếng Kiếm ngâm nhẹ nhàng vang lên, tiếng Kiếm ngâm này rất bình phàm, nhưng trong nháy mắt cự kiếm Phong mang đang giằng co với Thiên Phong Hộ Bích lập tức phá nát, hóa thành nhiều điểm sáng. Mà không gian ở giữa trung niên áo đen và Lục Thanh, một điểm sáng trắng chợt hiện ra, nhanh chóng khuếch tán ra vài dặm.

Không gian sụp đổ màu trắng cắn nuốt hết thảy, không gian Động Hư lúc này vừa cắn nuốt đá vụn, dung nham, lúc này lập tức không còn bị khống chế, toàn bộ rơi vào trong không gian sụp đổ, hoàn toàn tan biến trong hư vô.

Lục Thanh cau mày khẽ nói.

- Sinh Tử môn!

Trung niên áo đen không đáp, trong mắt bắn nhanh ra hai đạo Kiếm quang hai màu đen đỏ. Cùng với hai đạo kiếm quang này, biển máu vô biên hiện ra hai bên, mùi máu tanh tràn ngập không gian, ngay cả không gian sụp đổ trong lúc nhất thời cũng hơi ngưng trệ.

Lục Thanh hừ lạnh, ngay lập tức trong đôi mắt hần, ngọn lửa hư ảo màu tím trắng đang cháy chợt ngưng tụ lại, hóa thành hai thanh thần kiếm màu tím trắng dài chừng một trượng. Thần Kiếm này bề ngoài cổ kính, khiến cho không gian xung quanh trở nên vặn vẹo, trông quỷ dị vô cùng, dường như ẩn chứa vô tận huyền ảo trong đó. Hai thanh thần kiếm của Lục Thanh va chạm vào thanh thần kiếm hai màu đen đỏ của trung niên áo đen, ngay tức khắc một luồng sóng gợn không gian nhanh chóng khuếch tán ra, không gian bị san bằng, không còn chút nếp gợn nào.

- Ầm. ..

Nhưng ngay sau đó, cả không gian lẫn mặt đất dưới chân mọi người chấn động mãnh liệt, giống như núi sụp đất lở. Ngoại trừ Nguyên Thiên Phong ra, núi đất trong phạm vi vài trăm dặm xung quanh toàn bộ nứt nẻ. Vô số núi lớn sụp đổ, mặt đất rạn nứt, dung nham Địa Hỏa nóng chảy trào lên mặt đất, hội tụ thành dòng chảy dung nham, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Có khoảng chừng mười ngọn núi lớn trong khoảnh khắc này đổ sụp, bụi đất bay lên đầy trời từ bốn phương tám hướng bị không gian sụp đổ này cuốn vào trong, giống như một tấm màn màu xám che lấp cả bầu trời.

Thần sắc bọn Tam trưởng lão buồn bã, nhìn mười ngọn núi lớn trước mặt sụp đổ, muốn khóc mà không có nước mắt. Mặc dù bọn chúng đã cho đệ tử các Phong rút lui vào trong đám tông dân, nhưng mười ngọn núi lớn này sụp đổ vẫn khiến cho bọn chúng cảm thấy tim mình nhỏ máu. Nhớ đến trước kia Nguyên Thiên tông bọn chúng tung hoành giới Kim Thiên, tuy rằng không phải làm vua một cõi, nhưng mấy ngàn năm qua không ai dám khinh thường, chưa từng gặp qua tổn thất như vậy. Mười ngọn núi lớn, lại ở gần sát Nguyên Thiên Phong, phần tổn thất này đủ để so sánh với hai lần tích lũy của Nguyên Thiên tông.

Huống chi tông môn cấp Kim Thiên cai quản trăm ngọn núi lớn, không phải nói rằng đã sụp đổ thì có thể tự tiện đi chiếm thêm cái khác. Cho dù hôm nay vượt qua một kiếp này, từ nay về sau. Nguyên Thiên tông bọn chúng cũng chỉ còn lại chín mươi ngọn núi lớn.

Hai vị Tông sư Kiếm Phách còn chưa ra tay động thủ đã bày ra uy thế như vậy, bọn Tam trưởng lão không dám tưởng tượng, nếu hai người dốc hết toàn lực ra tay, không biết Nguyên Thiên Tông bọn chúng có bị san bằng hay không. ..

Đồng thời bọn Lạc Tâm Vũ cũng phải chấn động tâm thần. Mặc dù lúc trước ở Hư Không Kiếm Vực, Lục Thanh dùng Thần Niệm Hóa Hình tru sát mười người Nguyên Phá Thiên, nhưng lần ấy hết sức nhẹ nhàng thoải mái, kém xa chấn động hôm nay. Hai vị Tông sư Kiếm Phách còn chưa ra tay, lực phá hoại đã hết sức kinh người, nếu dốc hết toàn lực động thủ, e rằng vài tông môn cấp Kim Thiên cũng phải bị hủy diệt không còn.

Trên không trung, sóng không gian màu tím trắng tan hết, Kiếm quang trong mắt trung niên áo đen rốt cục thu lại, một giọng nói khàn khàn già nua như người sắp chết vang lên:

- Khá lắm, thần thông Kiếm Nhân có vẻ như đạt tới thượng phẩm, thật là khó được! Người hẳn là Lục Thanh phải không, ta từng nghe Mạc Đồ nhắc tới.

- Lục Thanh thoáng động trong lòng, như nhớ lại chuyện gì, ánh mắt hần lộ vẻ kinh ngạc:

- - Môn chủ Sinh Tử môn, Quân Mạc Lâm!

Trung niên áo đen khẽ cau mày, trầm giọng nói:

- - Không ngờ ngươi lại biết được tước danh của ta. Trong bốn giới, số người biết được không nhiều, làm sao ngươi biết?

- Trung niên áo đen vừa lên tiếng, bọn Tam trưởng lão lập tức sững sờ.

- Tam trưởng lão lập tức đưa mắt nhìn về phía Đại hộ pháp, nhưng vẻ mặt Đại hộ pháp cũng vô cùng kinh ngạc. Tam trưởng lão biết ngay y cũng không biết từ đâu.
- Môn chủ của Sinh Tử môn, chẳng trách nào đáng sợ như vậy. .. Trên mặt Mộc Thanh Nguyên lộ ra vẻ lo lắng, lúc trước còn là Điện chủ điện Thanh Phàm, cai quản một giới, tự nhiên lão cũng hiểu biết về Sinh Tử môn, về phần Môn chủ Sinh Tử môn đáng sợ tới mức nào, lão cũng biết hết sức rõ ràng.
- Một đời vị Môn chủ Sinh Tử môn này, xuất đạo đã được một ngàn bảy trăm năm. Trong một ngàn bảy trăm năm qua, theo như người đời biết được, y đã ra tay tổng cộng bốn mươi chín lần, giết chết mười tên nhất kiếp Kiếm Hoàng, năm tên tam kiếp Kiếm Hoàng, hai mươi sáu Tông sư Kiếm Đế, tám Tông sư Kiếm Tôn. Tuy rằng đều là ám sát nhưng chưa từng thất bại lần nào.
- Hôm nay cho dù là giao thủ đường đường chính chính, nhưng Mộc Thanh Nguyên cũng không chắc rằng Lục Thanh sẽ thắng. Môn chủ Sinh Tử môn ở Bảng Tông sư hiện tại được xếp hạng hai mươi lăm, đây là sắp xếp dựa theo tu vi thực lực, nếu tính trên đạo Sát Lục, cho dù xếp vào hai mươi hạng đầu cũng không phải là không có khả năng.
- Đây là một ít tin tức mà Mộc Thanh Nguyên biết được lúc lão còn là Điện chủ điện Thanh Phàm. Còn thực lực chân thật của Môn chủ Sinh Tử môn, với địa vị và thực lực của Mộc Thanh Nguyên lúc trước cũng

hết sức tinh thuần. Trong cùng lúc đó, một cỗ thể thiên địa nguy nga từ trên trời giáng lâm, rơi xuống trên Long thân.

- Rống. ..

- Tiếng long ngâm kinh khủng lại vang lên, tiếng long ngâm lần này giống như tiếng kiếm ngâm, khí thế uy nghiêm trong đó cũng lộ ra uy nghiêm của Long Vương cửu giai. Ngay tức khắc. Kiếm Ý Sát Lục của Quân Mạc Lâm bị long uy vô biên đè ép biến mất giữa không trung.

- Lục Thanh vận dụng Long thân, tuy rằng không có ngưng kết long châu, nhưng Long thân của Chân Long thừa mệnh thiên địa sinh ra, cũng khiến cho thể thiên địa mà Lục Thanh khống chế tăng lên gấp đôi. Chỉ trong nháy mắt lập tức có bốn phần thể thiên địa giáng xuống, thêm vào Long thân mạnh mẽ, bởi vì hình thể khổng lồ, hơn xa bản thân Luyện Tâm kiếm, cho nên có thể chia sẻ thể Thiên địa đè ép lên người. Lúc này chỉ có bốn phần thể thiên địa, nhưng Lục Thanh bằng vào Long thân của mình ngăn đỡ được chín phần thể thiên địa của Quân Mạc Lâm. Tuy rằng Lục Thanh đã rơi vào thế kém, nhưng thần thông này của hắn cũng khiến cho thần sắc vốn ung đột ngột bình tĩnh của Quân Mạc Lâm phải tiêu tan.

- Thần thông hóa long này đủ để liệt vào hàng thượng phẩm. Bảng Tông sư, người có thể được xếp vào hạng bốn mươi!

- Quân Mạc Lâm quát lên một tiếng, tay phải lật ra, trong lòng bàn tay lập tức lộ ra một thanh thần kiếm hai màu đen đỏ. Đây là một thanh thần kiếm cấp Bạch Linh, thân kiếm như hình trăng khuyết, lưỡi kiếm lộ ra vẻ sắc bén vô cùng. Khí Sát Lục hai màu đen đỏ lưu chuyển trên thân kiếm, một cỗ huyết khí dày đặc lập tức tràn ngập phạm vi trăm dặm không gian. Vô số oan hồn hiện ra, có nhân tộc, linh thú- thậm chí trong đó. Lục Thanh còn thấy cả Quỷ tộc, về phần Quỷ tộc là gì. Lục Thanh cũng không biết, nhưng Tu luyện đầy đủ Kiếm Hồn Kinh. Lục Thanh chỉ cần liếc nhìn là có thể đoán ra. Hồn phách của Quỷ tộc trời sinh hợp nhất, không phải là hồn phách chia lìa, ba hồn bảy vía lộ rõ như khi vừa chết.

- Thần kiếm của Quân Mạc Lâm vừa hiện ra. Kiếm Ý Sát Lục lại tăng vọt thêm một phần, thần kiếm vẽ ra từng đạo quỹ tích huyền ảo, kiếm quang Sát Lục nháy mắt ngưng kết, hóa thành một con mãnh hổ hai màu đen đỏ. Mãnh hổ này có chiều cao năm ngàn trượng, nửa người chìm khuất trên chín tầng mây, kiếm quang hai màu đen đỏ lưu chuyển trên thân hổ. Một cỗ khí Sát Lục lạnh thấu xương dung hợp thể thiên địa lan tràn ra bốn phía xung quanh, trong đó khí Man Hoang tràn ngập. uy nghiêm bá đạo không kém Long Vương cửu giai do Lục Thanh hóa ra một mây may nào.

- Tam Mục Bạch Hổ cửu giai!

- Huyền Băng bắt chợt kinh hô một tiếng.

- Mọi người nghe vậy đều tập trung ánh mắt nhìn lại. Quả nhiên ở Mi Tâm của con hổ hai màu đen đỏ kia còn có một con mắt dọc, chỉ có điều mắt dọc này cũng không mở ra, nhưng kiếm quang Sát Lục xung quanh cũng đang mơ hồ tụ tập trong đó. Tiếng long ngâm long trời lở đất từ miệng Lục Thanh vang lên, trong cùng lúc đó, một tiếng kiếm ngâm vang lên từ trên Long thân, phảng phất như từ ngàn xưa vọng lại.

- Tiếng long ngâm cao vút ngay tức khắc hóa thành tiếng kiếm ngâm ngập trời ngay sau đó, trong nháy mắt. Long thân màu vàng tím ba ngàn trượng đảo ngược, đầu rồng hướng xuống, đuôi rồng hướng lên. Một cỗ khí Phong Mang vô hình xuyên phá hư không, từng đạo không gian sụp đổ hẹp dài vỡ ra bên cạnh, dường như là một thanh Hung Kiếm tuyệt thế vừa thức tỉnh. Một cỗ Kiếm Ý vô biên khôn tả xông tận chín tầng mây.

- Hung Kiếm Long Vương!

- Lúc này, trong mắt Huyền Băng lộ vẻ ngưng trọng vô cùng. Lúc trước ở tầng bốn kiếm mộ, ị đã chứng kiến được hai lần, uy năng của Long thân Hóa Kiếm này đã khắc sâu trong lòng ị.

- Trong mắt khí Phong Mang vô hình. Long thân ba ngàn trượng của Lục Thanh đảo ngược thật sự đã sinh ra biến hóa kinh người, hai long trảo mở ra hai bên đầu rồng hóa thành miếng chắn, đoạn Long thân từ hai long trảo trở xuống hóa thành chuỗi kiếm, đoạn Long thân còn lại chừng hai ngàn trượng kể cả đuôi rồng trở nên thẳng tắp, hai bên Long thân dường như bị kéo dài ra một chút, hai bên mép trở thành lưỡi

kiếm sắc bén vô cùng. Khí Phong Mang mệnh mộc cuộn cuộn toát ra cắt đứt không gian, kiếm quang màu tím trắng chớp động, không gian xung quanh lập tức sinh ra biến hóa.

- Chỉ thấy những đạo không gian sụp đổ hẹp dài đang khép liền trở lại với một phương thức vô cùng kỳ quái. Ngay cả không gian loạn lưu bị phá nát xung quanh cũng hiện lại nguyên hình một cách kỳ dị như vậy, trở lại trong không gian Động Hư. Chỉ trong thoáng chốc, không gian xung quanh Hung Kiếm Long Vương liền khôi phục lại như thường.

- Lần này Hóa Thân Thành Kiếm. Lục Thanh cảm thấy cả một vùng trời đất hết sức rõ ràng, thể thiên địa cũng trở nên rõ ràng hơn trước.

Trải qua một năm củng cố, tu vi vừa thăng tiến của Lục Thanh đã được củng cố hoàn toàn. Cho dù đang là Long thân. Lục Thanh cũng có thể dẫn động hai phần thể thiên địa. Hóa thân thành Hung Kiếm Long Vương, tuy rằng không thể tăng thêm thể thiên địa, nhưng so với lần đầu tiên cũng thêm tự nhiên linh hoạt mấy phần, cảm ứng với trời đất xung quanh càng rõ ràng hơn, lực khống chế trong tay cũng nắm chắc hơn.

Lần đầu tiên thân sắc của Quân Mạc Lâm trở nên ngưng trọng, nhìn Hung Kiếm Long Vương trước mặt, Quân Mạc Lâm như nhớ lại chuyện gì, sắc mặt trở nên hết sức khó coi:

- Long Tuyền có quan hệ thể nào với người?

- Tuy nghe Quân Mạc Lâm hỏi nhưng lúc này Lục Thanh đang dung nhập toàn bộ tâm thần vào trời đất. Kiếm Ý toát ra từ Hung Kiếm Long Vương khiến cho người ta kinh hãi. Kiếm Ý kinh khủng gần ngưng tụ thành thực chất, kiếm quang Phong Lô màu tím trắng kéo dài ra, bao vây xung quanh thân kiếm. Thân kiếm nguy nga cao ngất khỏi chín tầng mây, đạt tới độ cao khoảng năm ngàn trượng, cao ngang với Tam Mục Bạch Hổ kia.

- Lực Lĩnh Vực kinh khủng sau khi dung nhập bốn phần thể thiên địa, lại sinh ra biến hóa huyền ảo khó hiểu. Không gian sụp đổ xung quanh thân kiếm lập tức lâm vào vòng luân hồi khôi phục rồi sụp đổ âm thầm lặng lẽ, phen biến hóa này khiến cho Triệu Thiên Diệp đang quan sát ngoài xa hai mắt rục rịch sáng lên. Hung Kiếm Long Vương cao năm ngàn trượng lơ lửng giữa không trung, lúc này bắt chợt xoay tròn.

- Lốc xoáy gào thét, kiếm quang màu tím trắng nháy mắt hóa thành một cái lồng kiếm quang màu tím trắng rất tròn. Long Vương Hung Kiếm vốn đứng thẳng ngạo nghễ lập tức hóa thành một đạo kiếm trụ linh hoạt sắc bén. Phía trước kiếm trụ lộ khí Phong Mang màu trắng đục pha tím, đập nát không gian loạn lưu, đâm vào đầu Tam Mục Bạch Hổ. Một kiếm này giáng xuống như cuồng phong đè ép, mệnh mộc cuộn cuộn, kiếm quang đi qua nơi nào, không gian bị xé mở ra nơi đó, không gian sụp đổ lập tức khép liền trở lại.

- Thứ thứ hai mươi ba của Tử Tiêu Phong Lô Kiếm: Phong Lô Kiếm Trụ!

- Lúc này tiếng hồ gầm mộ

- ồ- rồi - cuộn nhập k Lô- 5t.

Cự kiếm ý chí hợp với đại thể toàn tông, ngâm lên một tiếng, đâm thẳng vào trong kiếp vãn. Vô số lôi quang tan tác, hoành hành ngang ngược trên không, lôi vân khuấy động, từng đạo không gian Động Hư hẹp dài cắn nuốt lôi quang. Ngay cả kiếm vân cũng bị nuốt chửng vào dần dần.

Một lúc sau mây mù tiêu tan, kiếm vân hoàn toàn bị không gian Động Hư cắn nuốt. Trên không chỉ còn lại tiếng sấm nổ hấp hối, nhưng không còn thấy lôi quang.

Nhìn lên quảng trường, toàn bộ đại điện Tử Hà phóng xuất ra một cỗ khí Phong Mang linh hoạt sắc bén, một cỗ ý chí Kiếm Đạo vờn quanh. Long Vương bắt trảo vờn quanh đại điện kia, trong hai mắt dường như có thần sắc sống động, đầu rồng ngửa lên như muốn thét dài khí thế nguy nga rộng lớn bắt đầu lan tràn ra.

Ở mặt Đông của Tử Hà phong là một khu rừng cồ chu vi mười mấy dặm, rừng cồ này nối liền với Phong Lôi phong.

Đi đến phía trên rừng cồ. Lạc Tâm Vũ gật gật đầu, lập tức lấy Tử Hà Bảo Điện trong người ra, lập tức, bảo điện phát ra một tiếng kêu vang, lơ lửng trên bầu trời rừng cồ.

-Mở!

Chỉ nghe Lục Thanh quát trầm một tiếng, bảo điện cao một tấc lập tức hóa thành một đạo lưu quang màu tím trắng, sau đó rơi vào trong rừng cồ.

- Ầm. ..

Mặt đất chấn động, ngay tức khắc, từ trong rừng cồ tuôn ra thần quang màu tím trắng chói mắt, khí Phong Mang màu vàng tinh thuần chém ngã một mảng cây cối. Kế đó, bảo điện chậm rãi bành trướng không ngừng, cho đến khi cao ngàn trượng mới ngừng lại.

Phía trên cửa điện thật lớn là bốn chữ Tử Hà Bảo Điện rạng ngời, đám đệ tử đứng trên Tử Hà phong cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Sức mạnh thần thông to lớn như vậy, khiến cho bọn họ càng kính sợ Lục Thanh hơn, đồng thời cũng tăng thêm phần hiểu biết về cảnh giới Kiếm Phách, nỗi kỳ vọng chứa trong lòng bất chợt bùng lên như tâm hỏa.

Nhìn lên trên rừng cồ. Lục Thanh phát tay một cái, bảo điện lập tức mở rộng. Lập tức Lục Thanh bước vào trong, mà mười một người Lạc Tâm Vũ cũng theo sau.

Đại điện tổng cộng có ba tầng, mỗi tầng cao ba ngàn ba trăm ba mươi ba trượng, có nhiều giá bằng đá rất lớn. Trên những giá này bày biện đồ vật do bọn Kiếm Xỉ Lôi Long dâng lên. Tuy rằng đám hung thú dâng lên rất nhiều, nhưng cũng chỉ chiếm không gian chưa tới một thành.

Lục Thanh thoáng động trong lòng, không gian Động Hư trong lòng bàn tay lại bay ra vô số vật của Kiếm Đạo, thậm chí còn có vô số linh dược. Trong đó còn có Băng Chi quý giá lấy được ở tầng bốn kiếm mộ.

Băng Chi là một loại linh thảo hiếm thấy, chỉ có ở dưới đáy biển sâu vạn trượng, còn cần phải là vùng đất cực hàn mới có thể sinh trưởng. Cho dù Kiếm Thân đại lục có không ít biển, nhưng vùng biển thích hợp cho Băng Chi sinh sống gần như không có. Cũng chỉ có nơi như Man Hoang Kiếm Mộ, có từ thời kỳ thượng cổ Man Hoang mới có linh vật như vậy sinh sống.

Băng Chi có tác dụng tẩy cân phạt tủy, làm tinh tiến tu vi cho kẻ tu luyện kiếm khí hệ Thủy và hệ Chân Thủy, thậm chí bằng vào linh lực thuộc tính nồng đậm trong đó, còn có thể trợ giúp Kiếm Giả lãnh ngộ thuộc tính, đột phá cảnh giới, chính là linh thảo quý hiếm khó tìm. Đương nhiên đối với linh thú, hiệu quả còn cao hơn nữa, thậm chí một ít linh thú cấp thấp còn có thể nhờ nó mà đột phá giai vị, tẩy rửa huyết mạch.

Mà Băng Chi cũng được phân chia theo tuổi. Băng Chi trăm năm là phổ thông nhất, nhưng dù là như vậy, mức độ quý hiếm của nó ở Kiếm Thần đại lục cũng đã sánh ngang với những loại linh thảo ngàn năm khác. Thậm chí vì đặc tính sinh trưởng của nó, còn có tác dụng bình tâm tĩnh khí, hạn chế tâm ma xâm nhập.

Băng Chi ngàn năm có thể luyện chế ra đan dược thượng phẩm Băng Phách Đan. Theo như Hàn Lâm Lang nói thậm chí một viên Băng Phách Đan có thể giúp cho một tên Kiếm Khách tiểu thiên vị trực tiếp đột phá một bậc, ngưng kết Kiếm Chủng, thành tựu Kiếm Sư. Băng Chi vạn năm càng không cần phải nói tới mức độ quý giá của nó. Nếu như Kiếm Chủ ăn vào, gần như có thể có tới chín thành ngưng kết Kiếm Hồn,

thành tựu Đại sư. Hiệu quả như vậy cho nên cũng có thể nói rằng, một gốc Băng Chi vạn năm đại biểu cho một tên Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn. Nếu một Kiếm Hoàng hệ Thủy hoặc hệ Chân Thủy có thể kiếm được một gốc Băng Chi Vương năm vạn năm, dù không mười phần đạt thành Kiếm Phách cũng phải nắm chắc tới chín phần.

Tuy nhiên sau khi Lục Thanh thu phục được Huyền Băng Hải Long Thú, đã hái hết tám phần Băng Chi sinh trưởng dưới khe núi đó.

Trong đó Băng Chi trăm năm là nhiều nhất, có chừng vạn gốc. Băng Chi ngàn năm ít hơn, chỉ được vài ngàn. Băng Chi từ chín ngàn năm trở lên chỉ có hơn hai trăm gốc. Mà Băng Chi vạn năm trở lên, mỗi một gốc đều là báu vật vô giá, chỉ có không tới hai mươi gốc. Trong đó gốc cao tuổi nhất đạt hơn ba vạn năm, gần đạt tới một nửa số tuổi của Kiếm Thần đại lục.

Trong tông, người phụ trách luyện đan chính là Tầm Thiên Kính, tuy rằng ấn tượng của lão về Băng Chi không sâu lắm, nhưng chỉ cần liếc mắt đã có thể nhận ra loại dược liệu này. Mười một người Lạc Tâm Vũ vui sướng vô cùng, mà trong đó. Diệp Cô Hàn tu luyện kiếm khí Huyền Băng là phù hợp nhất, cho nên Băng Chi này giúp ích cho y nhiều nhất.

Ngoại trừ Băng Chi ra, còn có rất nhiều linh dược cũng được Lục Thanh lần lượt lấy ra. Mảng Hỏa San Hồ khổng lồ như vậy, sau này chia cho các phong, có thể xây dựng được rất nhiều nơi bế quan. Tất cả những linh dược này giao cho Tầm Thiên Kính xử lý, muốn gieo trồng, cất giữ hay luyện đan là tùy lão.

Lục Thanh mang về nhiều linh dược như vậy, lại thêm ở Tử Hà sơn mạch cũng có không ít linh dược, có thể nâng cao nền tảng của Tử Hà tông trong thời gian ngắn nhất.

Đối với nhiều đệ tử đã đạt tới cảnh giới, vận dụng đan dược để cao tu vi cũng không có gì tổn thương, còn có thể có được nhiều thời gian hơn để thể ngộ cảnh giới, khiến cho ý chí càng thêm tinh thuần.

Lúc này, hai người Tử Dương Kiếm Hoàng cau mày, dường như phát hiện ra một số điểm khác thường. Cả một vùng trời đất này chẳng những cao hơn chiều cao của bảo điện rất nhiều, ngay cả lực pháp tắc mà bọn họ lãnh ngộ, cũng không thể cảm ứng được mấy may ở trong này.

- Nơi này. .. Tử Dương Kiếm Hoàng nghi hoặc nói.

Lục Thanh gật gật đầu:

- Đây là một món Luân Hồi Kiếm Bảo.

- Luân Hồi Kiếm Bảo!

Mộc Thanh Nguyên kinh hô thất thanh, hoàn toàn không còn giữ được vẻ điềm tĩnh như trước, mà hiển nhiên Lạc Tâm Vũ cũng hiểu biết một ít, trên mặt không nhịn được để lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không đợi mọi người hỏi Mộc Thanh Nguyên bên mang hiểu biết của mình về thần thông Luân Hồi Kiếm Bảo giảng giải cho mọi người phen. Lạc Tâm Vũ cũng bổ sung vài câu, rốt cục bọn Tử Dương Kiếm Hoàng mới hoàn toàn hiểu hết.

- Nói như vậy. Tử Hà Bảo Điện này có thể trì hoãn thời gian gấp ba lần, nói cách khác. ở trong này ba năm, bên ngoài chỉ mới trôi qua một năm. Bởi vì chỉ thay đổi dòng thời gian, cho nên sức sống cũng chỉ mất một năm mà thôi.

Lúc này. Tử Dương Kiếm Hoàng cũng đã hiểu ra, hơi trầm ngâm một chút, sau đó mới nói:

- Chỉ có điều nơi này che mất pháp tắc, nếu không, bọn ta cũng có thể tu luyện. Hiện tại xem ra, chỉ có dưới cảnh giới Kiếm Hồn mới hữu dụng mà thôi.

Bởi vì là Kiếm Bảo, tự nhiên hấp thu nguyên khí thiên địa, nguyên khí thiên địa bên trong bảo điện này nồng đậm hơn bên ngoài gấp mấy lần. Cho dù so với Kiếm Trì vừa mới sinh ra cũng mạnh hơn rất nhiều. Nhờ như vậy, sự chênh lệch về nội tình của Tử Hà tông so với các tông môn khác trên giới Kim Thiên, sau khi có được Tử Hà Bảo Điện này, thời gian rút ngắn chênh lệch sẽ ngắn đi gấp ba lần.

- Bất quá Luân Hồi Kiếm Bảo quá mức quý giá, cho nên chọn lựa đệ tử cũng phải cẩn thận. Quý ở tình, không quý ở nhiều.

Mộc Thanh Nguyên đang lo lắng điểm này.

Mọi người nghe vậy đồng thời gật đầu, tông môn mới lập, phải củng cố trước đã, nhưng chuyện khác về sau hãy nói. Hiện tại mặc dù có thêm Tử Hà Linh Đạo nhất mạch, thực lực tăng mạnh, nhưng rốt cục Kiếm Thần đại lục vẫn lấy Kiếm Đạo làm gốc, mà Tử Hà tông bọn họ cũng xem Kiếm Đạo là chủ.

Về phần tông môn trong khoảng thời gian ngắn trước mắt, tuyệt đối không có khả năng tiến lên cấp Bạch Linh, đây gọi là cây to gió lớn. Mặc dù hiện tại Lục Thanh đã đạt tới Kiếm Tôn, nhưng Kiếm Thần đại lục ngọa hổ tàng long, hướng chỉ nội tình của giới Bạch Linh hết sức sâu dày. Tông sư Kiếm Phách cũng không hiếm hoi như ở giới Kim Thiên. Nếu hiện tại tùy tiện tiến giai, nội tình không đủ, sẽ làm hủy căn cơ nền tảng. Hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là củng cố.

822. Chương 185: Tái Kiến Dịch Lão, Cải Lão Hoàn Đồng

Gần Tử Hà phong là Phong Lô phong và Triều Dương phong.

Phong Lô phong cao hai ngàn sáu trăm trượng, là ngọn núi cao thứ hai sau Tử Hà phong trong Tử Hà sơn mạch, tuy rằng khí tím thiên địa mỏng, nhưng chỉ ít hơn Tử Hà phong một chút.

Thế núi Phong Lô phong uốn lượn, đường núi xoay tròn lên cao dần, giống như thân một con rồng quấn quanh, hết tầng này đến tầng khác.

Chân núi có một sơn trang rất lớn, tường bằng đá tím, vách chạm hoa, rộng chừng vài dặm. Cửa trang cao lớn, trên có một tấm bảng bằng tử ngọc chạm rồng, có ba chữ thật to khắc tỉ mỉ trên đó: Lục gia trang.

Hiện giờ Lục gia trang không khác gì trấn Triều Dương khi trước là bao, bên trong tiếng người ồn ào huyên náo. Sau khi hội tụ cùng thành Triều Dương thành hai mạch lớn, hiện giờ tộc nhân họ Lục của Lục gia trang đã đạt hơn trăm người. Gia chủ của hai mạch trước kia, hiện tại trở thành hai Đại trưởng lão trong Lục gia trang.

Hôm nay là ngày Lục gia trang tuyển nhận tới tở, toàn bộ thôn trang trải qua bốn năm kiến tạo, đã trở nên vô cùng hoàn bị. Hiện tại mặc dù huyết mạch của Lục gia không hưng thịnh, nhưng cũng khá dồi dào. Hơn nữa hiện tại với thanh danh của Lục gia trang, có không ít gia tộc tới cửa cầu thân, tộc nhân đời sau cũng càng ngày càng nhiều, nhu cầu người hầu cũng tự nhiên nhiều hơn.

- Đứng chen lấn, từng người một tiến tới, vào phòng ghi danh, nhận thẻ bài sau đó sẽ tiến hành tuyển chọn.

Trước cửa Lục gia trang, một tên quản sự trang niên trầm giọng nói.

Sau đó y xoay chuyển ánh mắt, đối giọng lạnh lùng:

- Người, không cần ghi danh. Lục gia trang sẽ không thu nhận người!

Theo ánh mắt của trung niên, ánh mắt của ba hàng người có khoảng hơn ba trăm đều đổ dồn vào hai người.

Đó là một thanh niên một thân áo vải sắc mặt lộ vẻ sợ hãi đang đưa tay đẩy một thiếu nữ bên cạnh ra. Thanh niên rõ ràng có thân thủ cấp Kiếm Nô, chỉ là không có Kiếm Nguyên Công, không thể tu luyện nguyên khí xuất kiếm. Thiếu nữ thì một thân yếu đuối áo vải màu vàng nhạt vá chằng vá chịt, rõ ràng là nữ nhân con nhà nghèo khó.

Chỉ liếc mắt nhìn qua là có thể hiểu được, rõ ràng là thanh niên kia tới sau, thấy thiếu nữ tới trước y một bước cho nên tức tối, ra tay đẩy nàng để giành xếp hàng trước.

- Đại nhân, ta chỉ là. ..

- Không có chỉ là gì cả! Lục gia trang ta cần hòa thuận, không cần tranh giành với nhau!

Ánh mắt quản gia trung niên nghiêm lạnh, hàn quang chớp động quét nhìn một vòng không ai dám nhìn thẳng, rõ ràng là có tu vi không kém. Trung niên ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Sau này, có rất nhiều người trong số các người sẽ ở lại Lục gia trang. Thân là người hầu của Lục gia ta, tuy rằng là người hầu, nhưng cũng phải biết sống với nhau hòa thuận, hết mực trung thành Lục gia trang

ta chưa từng có quy củ bậc đãi tột tở, chỉ cần các người có thể làm được điều trên, tất cả những gì các người không đạt được trước kia. Ở Lục gia trang ta không dám nói sẽ đạt được hết, nhưng tối thiểu cũng được bày thành.

Người trung niên vừa dứt lời, đám đông lập tức im phăng phắc. Người trung niên nói rất đúng, bọn họ cũng chính vì vậy mới đến Lục gia trang, cũng không vì thanh danh của Lục gia trang, mà vì sự hòa thuận trong Lục gia trang. Cho dù là tột tở, sau khi tiến nhập Lục gia trang cũng có thể được truyền tâm pháp Kiếm Nguyên Công thông thường, cùng kiếm pháp cơ bản. Tuy rằng cần phải có công lao mới có thể đổi được, nhưng như vậy cũng đã hơn các gia tộc và thế lực khác. Thậm chí nếu tu luyện thành công, còn có thể thoát khỏi địa vị người hầu, được ban cho họ Lục, một bước lên trời thoát khỏi số phận nghèo khổ.

Thấy phía dưới không ít người lộ ra vẻ tỉnh ngộ trung niên không khỏi gật gật đầu. Cũng phải nói trước kia, y cũng theo trưởng lão hai mạch tiến vào Lục gia, lúc trước là quản gia nhất mạch, tuy rằng tới đây, bị giáng xuống một bậc, nhưng vẫn cảm kích trong lòng. Bởi vì hiện tại ở Lục gia trang, y mới chính thức biết được ý nghĩa của việc hòa thuận đồng lòng. Điều này lúc trước y ở Lục gia nhất mạch, chưa từng cảm nhận qua.

Hiện tại ba mạch hợp nhất, đệ nhất thế gia rèn kiếm trước kia của Tử Hà tông, hiện giờ thanh danh càng tăng mạnh, đã vượt xa lúc tông môn mới lập, chính là thế lực đệ nhất của Tử Hà tông cả trong tông lẫn ngoài tông.

- Dịch lão, vì sao ông ra đây vậy?

Lúc này người trung niên nghe thấy tiếng bước chân sau lưng bên quay người nhìn lại, chỉ thấy* một lão nhân tóc trắng chống gậy chậm rãi tiến ra. Lão nhân khoát tay cười ha hả:

- Không sao, một thân gân cốt của ta vẫn còn cứng cáp, dù cho động thủ cùng người khác, bộ xương già của ta cũng có thể chịu được một hai đòn.

Trung niên lắc lắc đầu dở khóc dở cười, bước lên phía trước đỡ lấy lão nhân. Ý cũng hiểu, một mình lão nhân hầu hạ qua ba đời gia chủ Lục gia, có thể nói là công lao cao tột.

Thấy trước mặt đám người không ngừng hưởng ứng lệnh triệu tập, trên mặt lão nhân lộ vẻ cảm khái:

- Tông chủ sắp trở lại, lão đầu nhi ta tự nhiên phải sắp xếp gia trang cho tốt, để gia chủ thấy hiện tại Lục gia trang phồn vinh tới mức nào, bộ xương già này cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi

- Đúng vậy, gia chủ sắp trở lại!

Trên mặt trung niên cũng lộ ra vẻ kính sợ. Một ngày trước, tiếng sấm trên chín tầng mây đã làm khiếp sợ toàn tông. Cự kiếm vạn trượng đột ngột mọc lên từ dưới đất, xua tan kiếp vận, uy thế hùng mạnh như vậy đã lọt vào trong mắt mỗi một tông dân Tử Hà tông. Chỉ trong một ngày, tin tức từ Tử Hà phong đã lan truyền khắp toàn tông.

Hộ tông trưởng lão, gia chủ Lục gia của y, sau khi thành tựu Tông sư Kiếm Phách. Kiếm Giả cái thế, lại trở về.

Cho dù là lúc trước Lục Thanh thoái vị, nhường chức hộ tông trưởng lão lại cho Mộc Thanh Nguyên, nhưng trong mắt tông dân Tử Hà tông, hộ tông trưởng lão vẫn là gia chủ Lục gia như trước. Truyền kỳ Kiếm Đạo của Lục Thanh, hiện giờ đã lưu truyền khắp tông vực Tử Hà tông, thậm chí ngay cả trẻ nhỏ cũng thuộc lòng.

Lão nhân chống gậy đứng yên, nhưng trong lòng kích động, gương mặt đỏ bừng. Bỗng nhiên lão cảm thấy rằng cả đời mình sống như vậy, quả thật vô cùng đáng giá.

Khoảng không gian phía trên Lục gia trang, nơi ánh mắt lão nhân đang lơ đãng nhìn, bỗng dưng không gian trở nên vụn vụn. Chỉ trong thoáng chốc, một bóng người màu xanh hiện ra.

- Gia chủ!

Gậy trong tay lão nhân run rẩy, nhìn chăm chú vào bóng người kia với vẻ không thể nào tin được. Bên cạnh lão, tên quản sự trung niên cũng lộ vẻ kích động vô cùng. Bóng người từ trên không hạ xuống kia tuy rằng không có chút uy áp thực sự nào, nhưng đám người Lục gia trang vẫn cảm thấy một cỗ uy áp đè nặng hồn

phách. Lập tức, vẻ kính sợ từ tận đáy lòng lộ ra trên mặt mọi người, ai nấy phủ phục xuống. Tuy rằng hiện tại còn chưa bước vào Lục gia trang, nhưng với thân phận về sau của bọn họ vẫn phải làm như vậy.

- Dịch lão, không cần như vậy!

Trong mắt lộ vẻ cảm thán, Lục Thanh tự tay đỡ lấy Dịch lão, quan sát gương mặt già nua của lão, hẳn không ngờ trong lúc không hay không biết, đã có hơn mười năm trôi qua. ..

Lục Thanh âm thầm điều động một cỗ pháp tắc Vĩnh Sinh lưu chuyển qua toàn thân Dịch lão một vòng, ngay tức khắc, gương mặt Dịch lão đã trở nên hồng hào hơn trước

- Gia chủ, rốt cục ngài đã trở lại!

Giọng Dịch lão hơi run rẩy:

Ngài mau vào đi. Thái phu nhân chờ ngài đã lâu. ..

- Dịch lão, ăn vào đi.

Trong tay Lục Thanh xuất hiện một viên đan dược, bay tới bên cạnh lão nhân.

- Gia chủ không cần làm như vậy, Dịch Vân không nhận nổi. Bộ xương già của ta, ta hiểu nó rất rõ, chỉ cần phục vụ gia chủ được thêm vài năm, ta đã mãn nguyện rồi

Lão nhân lắc đầu từ chối. Lão nghĩ rằng đây là đan dược nâng cao tu vi, nhưng cho dù nó giúp lão đột phá vào Kiếm Khách; cảnh giới Kiếm Nguyên, cũng không nhận được bao nhiêu nguyên khí thiên địa làm dịu đi thân thể, bất quá chỉ sống được thêm vài năm, chẳng có gì là khác biệt.

Lục Thanh lặng lẽ nhìn lão nhân trước mặt, với tâm cảnh hiện tại của hắn, làm sao không cảm nhận được suy nghĩ của lão, lập tức trầm giọng nói:

- Đừng nói là một viên đan dược này, dù là trăm viên, ngàn viên, Dịch lão cũng hoàn toàn xứng đáng!

- Gia chủ. ..

- Lão nhân khẽ kêu lên, trong mắt rưng rưng lệ. Bất quá lão sống mấy chục năm trên đời, nhân tình thế thái nếm trải đã nhiều, không bao lâu sau đã bình tĩnh lại. Tuy nhiên lão cũng không từ chối nữa, bèn há miệng ra, để mặc Lục Thanh cho đan dược vào.

- Bùng. ..

- Ngay sau đó, một luồng linh khí xanh biếc bùng lên trên thân thể lão nhân, đồng thời nguyên khí thiên địa cũng nhanh chóng hội tụ đến. Từ linh khí màu xanh biếc kia, lão nhân rõ ràng cảm nhận được sức sống nồng đậm, dồi dào như vừa mới được sinh ra.

- Theo nguyên khí thiên địa hội tụ, đầu tiên là mái đầu bạc trắng của lão bắt đầu đen trở lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Ngay tức khắc, trên gương mặt già nua của lão nhân, những nếp nhăn nháy mắt đã biến mất không còn. Thân hình lão vốn còm cùi cũng đã thẳng lên trở lại, nguyên khí thiên địa rót vào, ngay sau đó, mọi người nghe thấy một tiếng rắc giòn tan, dường như trên người lão có thứ gì đó vừa vỡ nát.

- Lục Thanh cau mày, thoáng động thần niệm, nguyên khí thiên địa trong phạm vi vài dặm lập tức hội tụ lại, trở thành một màn sương mù trên đỉnh đầu lão nhân. Ngay sau đó, nguyên khí màu trắng nhạt nhanh chóng bay xuống đầu lão, theo huyết Bách hội mà vào thân thể.

- Lão nhân đứng yên bất động, tên quân sự trung niên bên cạnh bị sức mạnh từ thân thể Dịch lão toát ra hắt văng sang một bên. Giờ phút này, từ trên người lão nhân toát ra khí thế như sóng khí, ai nấy nhìn lão bằng ánh mắt vô cùng hàm mộ.

- Bởi vì lúc này lão nhân không còn bộ dạng già nua như trước nữa. Lúc này trước mặt mọi người rõ ràng là một trung niên chỉ hơn ba mươi tuổi gương mặt vuông vức lộ vẻ trầm ổn, nét già nua tang thương đã hoàn toàn biến mất. Viên đan dược kia chỉ nháy mắt đã khiến cho một lão nhân tuổi đã xế chiều cải lão hoàn đồng, thủ đoạn như vậy khiến cho mọi người ở đây nhìn Lục Thanh bằng ánh mắt vô cùng kính sợ.

- Lúc này chỉ thấy trung niên đột ngột mở bừng hai mắt, hai đạo kiếm khí màu đỏ sẫm bắn ra khôì mắt vài tấc, kiếm chỉ vung lên, đâm ra một cái về phía trước.
- Ngay tức khắc, một đạo kiếm khí màu đỏ sẫm dài hai thước xé gió bay ra, xuyên thủng hai gốc đại thụ cỡ ba người ôm trước sân, sau đó mới tiêu tan.

823. Chương 186: Bước Đầu Của Đạo

- Tiên thiên Kiếm Khách!

Quần sự trung niên không kìm nổi kinh hô một tiếng, không ngờ chỉ một viên đan dược chẳng những khiến Dịch lão cải lão hồi xuân. Thậm chí còn đột phá cảnh giới đạt tới Kiếm Khách tiểu thiên vị. Người sau còn đang tiến, người đi trước đã khiến cho vô số người lộ vẻ kinh sợ. Kéo dài tuổi thọ trong mắt vô số người là chuyện không thể làm được, nhưng hiện tại đã xuất hiện trước mắt bọn họ.

Chuyện xảy ra vừa rồi với Dịch lão, không chỉ là quần sự trung niên, dù là mọi người tiến đến hưởng ứng lệnh triệu tập cũng chưa từng nghe qua. Nguyên lão ba đời trung thành với chủ, hiện giờ được báo đáp như vậy, cũng khiến vô số người cảm thấy ấm áp trong lòng. Biết rằng ở Lục gia, chỉ cần trung thành và tận tâm, như vậy nhất định có thể được báo đáp ra ngoài tưởng tượng.

Lúc này nhìn lại trung niên đứng thẳng trước Lục gia trang, một thân cảm y đã không giống người khi trước, thậm chí còn trẻ hơn nhiều, không thể nào tin được sở sỡ mặt mình, lại nhìn nhìn hai tay mình, lão nhân muốn khom người bái tạ, bị Lục Thanh đỡ lấy.

Lục Thanh nở một nụ cười ôn hòa:

- Dịch lão phụ tá ba đời Lục gia ta, công lao vất vả, chỉ cần Lục Thanh ta còn sống ngày nào, từ nay về sau ông sẽ là tổng quản của Lục gia ta ngày đó.

Lục Thanh nói đây là lời thật trong lòng. Ngay từ đầu, lúc hắn vừa thấy bộ dạng của Dịch lão đã chấn động trong lòng. Xưa kia Dịch lão nhìn hắn lớn lên từng ngày, lúc hắn còn nhỏ, hàng ngày Dịch lão vẫn phải đọc cho hắn nghe rất nhiều sách vở về thuật rèn kiếm. Thậm chí rèn luyện gân cốt cho hắn ngay từ nhỏ, có khi không thể hoàn thành bị trừng phạt, vẫn là Dịch lão lén lút đưa cơm cho hắn. Ngày đầu năm, thấy trẻ con trong trấn chơi đùa vui vẻ. Dịch lão cũng dẫn hắn ra ngoài chơi. Phần ân tình này tuy rằng Lục Thanh không nói ra, nhưng hắn vẫn ghi nhớ trong lòng.

Thậm chí cho tới bây giờ, mỗi một người, mỗi một phần ân tình, thù hận. Lục Thanh đều ghi nhớ rất rõ ràng, về phần thù hận, cần phải hóa giải hay kết thúc, mà ân tình, trong lòng Lục Thanh, nhận của người một hộp nước, phải báo đáp bằng cả dòng suối. Đây là cách hành sự của Lục Thanh, theo suy nghĩ của hắn, giữa người với nhau không chỉ có trao đổi bình đẳng là đủ.

Đây chính là Nhân Đạo!

Giờ phút này, Lục Thanh mơ hồ hiểu ra, vì sao có nhưng lúc Nhân Đạo có thể xuất ra lực lượng hùng mạnh như vậy, thậm chí vượt xa cảnh giới tu vi của bản thân. Đó là do căn nguyên của thất tình lục dục, căn nguyên có thiện ác, ác đạo nguy hại vô cùng, mà thiện đạo làm ấm áp lòng người, hiểu rõ bản tâm. Có lẽ Nhân Đạo chân chính chỉ có hai chữ. ..

Trả giá!

Âm thầm lặng lẽ, trên người Lục Thanh nảy sinh ra biến hóa khó hiểu, cỗ biến hóa này huyền diệu khó giải

Không chút trở ngại, kiếm khí hệ Thủy sau khi được thần kiếm ngưng luyện, lập tức cắt con rắn linh khí kia làm hai. Thủy nguyên kiếp gần như theo sát tới, một thanh linh kiếm khổng lồ vắt ngang mười trượng, tuy chỉ là linh kiếm, nhưng hơi nước lưu chuyển khắp thân, kéo dài không dứt, một cỗ ý cảnh nước chảy đá mòn lập tức đè lên người Nhan Như Ngọc.

Giờ phút này, hai mắt Nhan Như Ngọc ngưng tụ, ánh mắt nhìn chăm chú thanh linh kiếm kia, trong lòng chợt có cảm giác bừng ngộ. Đồng thời thần kiếm dưới ánh mắt của bà, lập tức run rẩy kêu lên.

Lục Viễn kinh hô thất thanh, đồng thời nhìn sang Tử Yên, trong mắt hai người đồng thời lộ vẻ kinh ngạc.

- Kiếm Ý hệ Thủy!

Nhan Như Ngọc lại đâm ra một kiếm, kiếm này đã có biến hóa mới so với kiếm trước. Lần này kiếm khí hệ Thủy toát ra ánh sáng xanh biếc, linh khí hệ Thủy trong không trung hội tụ. Chỉ trong thoáng chốc, một thanh thần kiếm hệ Thủy dài mười trượng lập tức hình thành trong tay Nhan Như Ngọc, lẳng không điểm lên không trung.

Trong nháy mắt, một nhất chém do thần kiếm vạch ra giữa không trung kéo dài ra, mũi kiếm giao nhau trong lòng nguyên khí, đốm lửa bay tung tóe, kế đó là một tiếng kiếm va chạm nổ vang.

Nhan Như Ngọc lui về phía sau ba bước liên tiếp, sắc mặt bà trở nên tái nhợt, mà linh kiếm hệ Thủy của Thủy nguyên kiếp cũng tiêu tan mất.

Tâm ma luyện cảnh!

Kế đó là lần khảo nghiệm cuối cùng của nguyên khí kiếp, cũng là hung hiểm nhất.

Giờ phút này chẳng những bọn Lục Khung lộ vẻ lo lắng kinh sợ, ngay cả Lục Thanh cũng cau mày.

Thời gian tàn nhẫn nén nhang qua đi. Nhan Như Ngọc vốn ngồi xếp bằng dưới đất chợt toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt, kiếm trong tay không nâng lên nổi, rơi xuống đất.

- Không xong!

Mọi người giật mình kinh hãi lúc này Lục Thanh cũng không dám do dự nữa. Thức Kiếm màu trắng sáng dài một tấc từ Mi Tâm bắn nhanh ra, nháy mắt đã xuyên qua lòng nguyên khí, nhập vào trong Mi Tâm Nhan Như Ngọc.

- Ầm. ..

Trong phút chốc. Thủy nguyên kiếp vốn đang bình lặng bất chợt nổi cơn giận dữ, kiếp vân quay cuồng như sóng to gió lớn. Thủy nguyên kiếp vốn chỉ to chừng vài chục trượng, lúc này đột ngột bành trướng, nháy mắt đã bao phủ phạm vi mười dặm không gian. Một cái lồng nguyên khí rộng chừng một dặm nhắm Lục Thanh chụp xuống. Lần này e rằng bọn Lục Khung cũng bị bao phủ vào trong.

Lục Thanh hừ lạnh, một đạo kiếm quang Phong Lô ngưng kết trước mặt, một đường màu trắng nhỏ như sợi chỉ lan tràn tới Thủy nguyên kiếp. Đồng thời một vầng sáng màu tím trắng bao phủ lấy toàn Lục gia trang.

Trong nháy mắt. Thủy nguyên kiếp rộng mười dặm kia lập tức bị xé thành hai nửa, sau đó bị đường chỉ màu trắng kia nuốt chửng.

- Ầm. ..

Thiên Lô nổ vang trên chín tầng mây, tuy nhiên chỉ sau vài lần hô hấp đã trở lại yên tĩnh.

Lúc này lòng nguyên khí bao quanh Nhan Như Ngọc đã vỡ nát trong nháy mắt, sắc mặt bà cũng khôi phục lại bình thường.

Lục Thanh không lập tức thu hồi huyết khí, sau khi tâm ma luyện cảnh bị Lục Thanh đánh nát, biến thành mây mù hỗn phách màu vàng, lúc này chỉ chờ Nhan Như Ngọc chậm rãi hấp thu, sẽ làm hỗn phách lớn mạnh, tăng cường hồn thức.

Nhan Như Ngọc chậm rãi mở mắt ra, không gian trước mắt bà lúc này như đổi mới, trở nên rõ ràng hơn. Nhan Như Ngọc vận chuyển kiếm nguyên ngay sau đó, bà chậm rãi bay thẳng đứng người lên không.

- Cấp Kiếm Chủ! Có thể đứng giữa không trung!

- Chúc mừng Thái phu nhân!

Thấy vậy, bọn Lục Khung đều thi lễ chúc mừng.

Nhan Như Ngọc từ trên không hạ xuống, gương mặt lộ vẻ mê hoặc, hiển nhiên vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn sau tâm ma luyện cảnh khi nãy.

- Mẫu thân, lúc này phải củng cố cảnh giới tu vi trước mắt cho thật tốt. Lục Thanh đỡ lấy Nhan Như Ngọc, khẽ nói Nhan Như Ngọc gật gật đầu, lập tức nhìn về phía bọn Lục Khung:

Hai vị trưởng lão không cần khách sáo. A. Viễn nhi. Yên nhi, các con về từ bao giờ vậy, còn có hai đứa nhỏ.

..

- Nãi nãi!

Nghe Nhan Như Ngọc nhắc tới mình, hai đứa trẻ vốn nấp sau lưng Lục Viễn lập tức chạy tới, một tả một hữu ôm lấy chân Nhan Như Ngọc.

- Có nhớ nãi nãi không?

- Nhớ, ngày nào cũng nhớ. Trên núi chơi không vui, phụ thân còn ép chúng con luyện kiếm, thật là chán. ..

Hai đứa trẻ tròn to đôi mắt, kể khổ liên tiếp.

- Thủy nhi! Hỏa nhi! Không được vô lễ! Lục Khung trầm giọng quát.

- Gia gia. ..

Hai đứa trẻ nghe vậy lập tức chui ra trốn sau lưng Nhan Như Ngọc.

Lúc nãy Lục Thanh đã gặp hai đứa nhỏ ở vườn mai nhưng không quan sát kỹ, lúc này nhìn lại, lập tức hẳn phát hiện ra có điểm khác thường.

- Lại đây. ..

Lục Thanh vẫy vẫy tay với hai đứa nhỏ.

Thứ thứ hai mươi ba của Tử Tiêu Phong Lôi Kiếm: Phong Lôi Kiếm Trụ!

Đồng thời phía trên kiếm trụ Phong Lôi nổi lên một tầng khí Phong Mang màu trắng đục, với sức mạnh kinh khủng của tầng mười một Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, một luồng quái phong kinh khủng vang lên xung quanh kiếm trụ, Chân nhiếp tâm thần.

Bích Thanh Thủy không kịp nghĩ nhiều. Nhược Thủy Ấn bành trướng to bốn ngàn trượng kia chẳng khác một ngọn núi lớn, được lão dẫn động nện xuống đầu Lục Thanh.

Trên Tử Lôi phong, đám đệ tử Tử Lôi tông lộ ra thần sắc sợ hãi. Giờ phút này trên chín tầng trời hai quái vật lớn toát ra khí tức kinh thiên khắc sâu vào lòng mọi người. Khoan hãy nói kiếm trụ Phong Lôi cao năm ngàn trượng chấn động trời đất, chỉ riêng Nhược Thủy Ấn to như núi cũng đủ khiến cho người ta kinh hồn táng đờm. Nếu như đè xuống Tử Lôi phong của bọn họ, không cần phải nói Tử Lôi phong ắt sẽ hóa thành tro bụi chỉ trong khoảnh khắc.

Đây chính là uy năng của Tông sư Kiếm Phách!

Lúc này trên chín tầng mây. Cương Phong gào thét, hoành hành khắp bốn phương tám hướng, làm lộ ra không gian màu trắng chói chang. Nhưng ánh dương quang bị khí Phong Mang phá tan, không thể chiếu rọi xuống dưới chút nào.

-Phụt. ..

Bích Thanh Thủy phun ra nghịch huyết như suối, cả người lão đảo muốn ngã, rất nhiều điểm sáng màu xanh xám từ trên người lão bay xuống lả tả.

- Rống. ..

Lại một tiếng long ngâm rung trời chuyển đất vang lên. Tiếng long ngâm này đã giải thoát ra một hư ảnh Chân Long ngàn trượng vắt ngang cuối chân trời, có thể thấy rõ ràng vẩy rồng màu xanh xám. Nó nhìn Lục Thanh lúc này đã khôi phục lại hình người gập gập đầu, sau đó lập tức tiêu tan. Một đạo Sinh Tử Luân Hồi màu xám mở ra, nuốt chửng Long thân đang tiêu tan vào trong đó.

Đến lúc này, Nhược Thủy Ấn vỡ nát!

Lục Thanh lạnh lùng nhìn Bích Thanh Thủy trước mặt không nói một lời. Thân hình hắn chợt lóe lên, ngay sau đó đã xuất hiện ở sau lưng Bích Thanh Thủy.

- Giỏi, giỏi lắm. ..

Bích Thanh Thủy cố gắng xoay người lại, muốn nhìn Lục Thanh, nhưng rất nhanh, toàn thân lão như một viên đá vỡ tan ra, làm tung bay đầy trời bụi đất.

- Bích lão quỷ!

Lão nhân đi cùng Bích Thanh Thủy kinh hô thất thanh, không kịp ngăn cản, hàn quang trong mắt chớp động, cất tiếng quát lạnh lùng:

- Nhược Thủy Ấn đã vỡ, vì sao các hạ còn ra tay tàn nhẫn như vậy?

- Trong lòng lão có sát ý. ..

Lục Thanh thản nhiên nói ánh mắt hắn hết sức lạnh lùng:

- Nên biết như vậy, vì sao không lên tiếng ngay từ đầu?

- Người. ..

Sắc mặt lão nhân đỏ bừng vì xấu hổ, lát sau than dài một tiếng, xoay người nói với năm người bọn Lôi Thiên:

- Bích lão quỷ đã đi rồi lão phu cũng không còn mặt mũi nào ở lại chỗ này, hậu hội hữu kỳ!

Dứt lời, lão nhân giâm chân một cái, tiến vào trong không gian Đông Hư.

Năm người bọn Lôi Thiên chỉ đành cười khổ lắc đầu, cũng không ngàn cản, vốn tính tình Bích Thanh Thủy hơi tàn nhẫn, bọn họ cũng không thích lắm, chỉ có điều thân phận của lão có chỗ đặc thù, hơn nữa thực lực hùng mạnh, cho nên lần này mới mời lão. Hiện giờ chuyện xảy ra đến nước này đã ra ngoài dự liệu của bọn họ, cho nên cũng không giữ lại lão nhân tán tu kia, chỉ càng thêm khó xử mà thôi.

Một lúc sau, sáu người ngồi xuống trên đỉnh Tử Lôi phong, chỉ có điều không nhắc tới chuyện vừa xảy ra, mà là đi thẳng vào chính đề.

- Chẳng hay Lục Đại sư đã từng nghe qua đại hội Huyền Thiên hay chưa?

Lục Thanh cau mày đáp:

- Đã từng nghe qua chút ít, nhưng còn rất nhiều chuyện trong đó vẫn mơ hồ không biết. Lôi Thiên gật gật đầu:

- Cũng khó trách được. Lục huynh trở thành Tông sư Kiếm Phách quá nhanh tự nhiên không tích lũy được bao nhiêu. Nói đúng ra, đại hội Huyền Thiên này vô cùng quan trọng đối với Tông sư Kiếm Phách chúng ta.

Nói tới đây, Lôi Thiên nhìn sang bốn người Liệt Sí Thiên:

- Đại hội Huyền Thiên, tuy rằng tên là đại hội thật ra đó là một nơi bí cảnh.

Bí cảnh!

Lục Thanh thoáng động trong lòng, cái gọi là bí cảnh, được chia làm hai loại. Một loại được trời đất hình thành tự nhiên, gọi là Tiên Thiên bí cảnh, đa số đều có phân chia thuộc tính, bên trong ẩn chứa một số bảo vật các hệ thuộc tính hiếm thay. Giống như lúc trước tiến vào Ngũ Hành kiếm mộ phải trải qua cốc Thiên Phong, Chân Hỏa hải cũng có thể xem như một nơi Tiên Thiên bí cảnh. Chỉ là những bí cảnh như vậy đa số hung hiểm vô cùng, nếu không có thực lực cảnh giới Kiếm Hồn, vào đó là đi tìm chết.

Mà một loại bí cảnh khác chính là do kẻ có đại thần thông Kiếm Đạo lập ra, thường là do Kiếm Hoàng trở lên, thậm chí Tông sư Kiếm Phách bố trí. Xuất phát từ nhiều mục đích, bí cảnh này thành lập cũng khác nhau, trừ khi biết rõ nội tình, bằng không khó lòng phỏng đoán cho rõ ràng.

- Chúng ta gọi loại bí cảnh này là Huyền Thiên Kiếm Vực, hoặc là Hư Không Kiếm cốc! Lục Thanh nghe vậy kinh hãi trong lòng, chẳng lẽ là. ..

Lại nghe Lôi Thiên tiếp tục nói:

- Còn vì sao đại hội Huyền Thiên lại quan trọng đôi với đám Tông sư Kiếm Phách ta như vậy, đó là vì trong Huyền Thiên Kiếm Vực, có giấu bốn trái Kiếm Tâm!

Nói tới đây, dù là với tâm cảnh của năm người bọn Lôi Thiên cũng không nhịn được, phải hít sâu một hơi khí lạnh. Đối với Kiếm Giả, sức hấp dẫn của Kiếm Tâm quá lớn. ..

Kiếm Tâm!

Thần sắc Lục Thanh cũng tỏ ra ngưng trọng hẳn lên, rốt cục hắn đã biết vì sao đại hội Huyền Thiên lại hấp dẫn nhiều Tông sư Kiếm Phách như vậy. Tầng năm Man Hoang Kiếm Mộ quá hư vô mờ mịt, nhưng Huyền Thiên Kiếm Vực lại xác định có bốn trái Kiếm Tâm. Kiếm Tâm là gì? Sau khi luyện hóa, chính là Kiếm Thánh! Chuyện này sẽ làm bớt đi rất nhiều thời gian khổ tu đốn ngộ của các Tông sư.

- Bất quá. ..

Đột nhiên Lôi Thiên đổi giọng:

- Đại hội Huyền Thiên cứ năm trăm năm lại mở một lần, tới nay đã được năm vạn năm. Nói cách khác, từ năm vạn năm hiện tại bắt đầu, đã mở ra chín mươi chín lần.

- Vậy nhưng lần trước, có ai lấy được Kiếm Tâm hay không?

Lục Thanh vội hỏi.

Lôi Thiên cười khổ, lắc lắc đầu:

- Kiếm Tâm làm sao có thể lấy dễ dàng như vậy được? Vào Huyền Thiên Kiếm Vực, phải thông qua khảo nghiệm của bốn trái Kiếm Tâm, mới có thể được Kiếm Tâm tán thành, từ đó tự động nhận chủ.

- Chẳng lẽ gần năm vạn năm qua, không có ai lấy được Kiếm Tâm sao? Lôi Thiên gật gật đầu:

- Không sai khảo nghiệm của bốn trái Kiếm Tâm Thật sự là quá mức gian nan, tuy rằng không có lo âu về tính mạng, nhưng rất nhiều khảo nghiệm đều chỉ thẳng vào tâm, chỉ cần hơi sơ ý, dù là chúng ta cũng bị tâm ma quần lấy, phiền phức vô cùng.

Minh Thiên Hà thở dài một tiếng, tiếp lời.

- Nhưng chỉ cần có cơ hội, chúng ta sẽ đi thử, chỉ cần có thể lấy được một trái, chính là vạn hạnh vô cùng- Cũng phải nói trong số chúng ta đây, ngoại trừ Lục huynh ra, nhưng người khác chỉ đi được một lần, còn Lôi huynh đi được hai lần.

- Lần này mời Lục huynh tới đây là muốn Lục huynh cùng đi với bọn ta, đến lúc đó cũng sẽ tăng thêm được một phần thắng, có thể chiếu cố lẫn nhau. Nói đúng ra, mối nguy lớn nhất ở đại hội Huyền Thiên không phải là khảo nghiệm của Kiếm Tâm, mà là mối uy hiếp đến từ lòng người.

Trong lòng Lục Thanh cũng thấy cảm khái. Quả thật lực lượng đỉnh cao đứng đầu đại lục hội tụ tại đại hội Huyền Thiên như vậy, e rằng đám cường giả Trên Bảng Tông sư cũng đồng thời giáng lâm. Đến lúc đó ắt là phong vân biến sắc, đất thấm trời sâu, muốn nhận được khảo nghiệm thuận lợi. e rằng sẽ rất khó khăn.

Lục Thanh không hề do dự, gật đầu nhận lời:

- Tự nhiên ta sẽ đi cùng các vị.

Trên mặt năm người Lôi Thiên cùng nở nụ cười.

- Từ đây tới đại hội Huyền Thiên còn không tới sáu năm, tất cả mọi người phải chuẩn bị một chút.

Lôi Thiên lập tức nói về một số điều cấm kỵ về đại hội Huyền Thiên với bọn Lục Thanh. Sau nửa canh giờ, sáu người đồng thời đứng dậy.

- Đúng rồi, Thiên Lôi đâu?

Lôi Thiên cười to một tiếng:

- Thiên Lôi đã đi giới Tử Hoàng, còn không đầy một năm nữa là tới ngày Bảng Kiếm Hoàng lập bảng.

Lục Thanh lộ vẻ hơi kinh ngạc:

- Thiên Lôi muốn tham gia tranh Bảng Kiếm Hoàng ư?

- Không sai, đây cũng là lịch lãm đối với nó, không cầu lưu danh, chỉ cầu học hỏi kinh nghiệm.

Một canh giờ sau.

Bên biên giới Tử Hà sơn mạch, trên đỉnh khe Kiếm Thanh.

Lục Thanh đứng đó, áo xanh bay phất phơ theo gió, thần sắc trầm tư. Trải qua lần học hỏi này, Lục Thanh đã xác định Hư Không Kiếm cốc và nơi của giới Thanh Phàm trước kia nhất định có chỗ liên quan. Vừa nghĩ tới đây. Lục Thanh không khỏi nhớ tới Ma Linh. uy thế của Ma Linh khi trước đã khắc sâu trong đầu hắn.

Giờ phút này, sâu trong không gian Động Hư ở giới Thanh Phàm, bên trong một sơn cốc rộng rãi màu tím, khí Phong Mang màu tím lưu chuyển trên không, có một bóng người màu tím đẹp mê hồn đang đứng trên đỉnh cốc.

- Ta sắp sửa ra ngoài. .. Muội muội, muội hãy chờ, tỷ tỷ ta sẽ tới tìm muội rất nhanh!

828. Chương 191: Cuộc Sống Trong Sơn Cốc

Tử Hà tông, Trường Sinh phong.

Trong đại diện Trường Sinh, một lão nhân đang ngồi tĩnh tọa trên một chiếc bồ đoàn màu xanh trắng, trước mặt là hương khói lượn lờ, biến cả đại diện thành màu xanh nhạt.

-Ong. ..

Một tiếng kiếm ngấm khe khẽ vang lên, ngay tức khắc trước mặt lão nhân đã hiện ra một bóng người màu xanh.

- Lâm sao rảnh rồi đến chơi chỗ lão phu vậy?

Mộc Thanh Nguyên mở mắt ra, mỉm cười hỏi.

- Ta muốn tới hỏi thăm trưởng lão một chuyện.

Mộc Thanh Nguyên hơi sững sốt

- Cứ hỏi nếu lão phu biết, nhất định sẽ nói.

- Lúc trước. Hư Không Kiếm Cốc trên núi Giới Thần ở giới Thanh Phàm, có liên quan tới đại hội Huyền Thiên ở giới Bạch Linh hay không?

- Đại hội Huyền Thiên ư?

Mộc Thanh Nguyên nghe vậy lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lại nói:

- Lão phu cũng chỉ nghe qua về đại hội Huyền Thiên, còn chuyện có liên quan với Hư Không Kiếm Cốc hay không, thật khó lòng khẳng định.

Lập tức Lục Thanh thuật lại chuyện đại hội Huyền Thiên một lượt.

Mộc Thanh Nguyên lộ vẻ kinh hãi lại hỏi:

- Vậy năm năm sau, ngươi muốn đi giới Bạch Linh ư?

- Không sai.

- Lục Thanh gật gật đầu:

- Từ đây tới lúc thiên địa quay ngược lại chỉ còn không tới trăm năm, mỗi một cơ hội có thể tăng cường thực lực bản thân, ta sẽ không bỏ qua. Tuy nhiên trưởng lão cứ yên tâm, hiện tại vẫn còn hơn năm năm.

- Dứt lời, thần quang khe khẽ dấy lên trong mắt Lục Thanh. Thời gian năm năm cũng đủ cho hắn giúp bọn hung thú lục giai và thất giai trong sơn mạch cổ lâm vượt qua lôi kiếp.

- Lúc trước, trong quá trình tương trợ hơn hai trăm hung thú ngũ giai độ kiếp, gần như mỗi ngày đều có ý chí thiên địa giáng lâm, cảm ứng ý chí thiên địa đã khiến cho Lục Thanh củng cố tu vi của mình nhanh hơn. Chỉ một tháng đầu tiên, hắn đã hoàn toàn củng cố tu vi Kiếm Tôn tiểu thiên vị. Ngoài ra mười một tháng sau, mỗi ngày Lục Thanh đều lấy tâm thần điều khiển Linh Vực Phong Lôi che mắt lôi kiếp, dung nhập Thể thiên địa vào trong đó. Lãnh ngộ của hắn với thể thiên địa tiến triển cực nhanh, ngay cả tu luyện Kiếm Hồn Kinh cũng nhờ vậy đột nhiên tăng mạnh.

- Chỉ sau một năm. Lục Thanh đã có thể thoải mái dẫn động được hai phần thể thiên địa, vả lại củng cố ổn thỏa. Với tốc độ như vậy, Lục Thanh tin rằng chỉ cần có thời gian, có đủ lôi kiếp, thêm hai năm nữa hắn sẽ thuận lợi đột phá tới Kiếm Tôn trung thiên vị. Tám năm, sẽ đạt tới Kiếm Tôn đỉnh phong. Bởi vì một năm qua. Lục Thanh phát hiện ra uy thế của lôi kiếp càng mạnh, che mắt nó cần tiêu hao lực Linh Vực nhiều hơn. Mà ý chí thiên địa càng mạnh, lại càng có ích cho cảm ngộ về cảnh giới.

- Hơn nữa, lần này thời gian có thể càng ngắn hơn, bởi vì uy thế của lôi kiếp còn quyết định căn cứ theo huyết mạch của hung thú. Huyết mạch càng hùng mạnh, càng có tiềm năng, uy thế lôi kiếp cũng mạnh hơn. Đối với gần hai trăm hung thú lục giai, cùng một trăm ba mươi hung thú thất giai ban đầu, Lục Thanh phỏng đoán theo sự hùng mạnh của lôi kiếp, cần phải có thời gian nhiều hơn, e rằng cần năm năm nữa. Sau năm năm, đó sẽ là lúc hắn đi tới giới Bạch Linh.

- Trong sơn mạch cổ lâm.

- Trong một sơn cốc chu vi trăm dặm, suối chảy vắt ngang, vô số linh thảo sinh trưởng, trong sơn cốc tràn ngập từng tràng hương thơm linh dược. Một bên sơn cốc là mười căn nhà đá- trước nhà là một hồ nước chừng vài dặm, trong hồ thỉnh thoảng có cá nhảy tung tăng, đuôi chúng lóe lên nhưng đốm vàng rực rỡ, nhảy cao vài thước.

Bên cạnh hồ, một lão nhân áo vàng ngồi trên một chiếc ghế đá, bên cạnh là một chiếc giỏ đựng cá. Một chiếc cần câu có dây câu bằng tơ tằm vừa được lão thả xuống hồ, tạo nên sóng gợn lăn tăn.

Mà lúc này bên cạnh lão nhân còn có vài tên đại hán. Bọn đại hán này cũng đang buông câu, chỉ có điều cả bọn như đang ngồi trên đồng lửa, nhấp nha nhấp nhồm không ngừng, cần câu trong tay cũng theo đó lay động không ngớt. Trong hồ nước trong suốt, có thể nhìn thấy rõ ràng từng con cá bị bọn đại hán làm cho giật mình bỏ chạy, khiến cho bọn chúng tức tối trợn trừng mắt, lửa giận bốc lên.

- Dính rồi!

Đột nhiên cần câu của lão nhân trầm xuống, vẻ mặt lão hết sức hớn hở vui mừng, tay phải giật mạnh, cần câu cong vút lại, sau đó giật mạnh lên không. Một con thanh ngư dài chừng hai thước bị kéo lên khỏi mặt nước, rơi xuống trước mặt lão nhân.

- Ha ha, con thứ ba!

Gỡ cá ra khỏi lưỡi câu, lão nhân thả cá vào trong giỏ bên cạnh. Bên trong giỏ của lão đã có hai con thanh ngư đang bơi qua bơi lại. Còn giỏ cá của bọn đại hán kia trống tuếch, ngay cả một chiếc vảy cá cũng không thấy.

- Lão câu giỏi thật, lão tử không chơi nữa!

Rốt cục một tên đại hán không nhịn được nữa, vứt cần câu xuống đất, lại tung cước đá bay giỏ cá trống không:

- Này Kim lão đầu tử, câu cá như vậy chẳng phải là quá phiền phức hay sao? Cứ để lão Bằng ta rong lên một tiếng, không phải là cá trong hồ sẽ nổi lên hết hay sao?

Lão nhân nhìn ỵ, dở khóc dở cười, lắc đầu nói:

- Quả thật là gỗ mục không dùng được việc. .. Đại hán trợn tròn đôi mắt, gào to:

- Lão càng già càng hồ đồ, đầu gỗ của lão mới là mục nát, còn dùng được vào việc gì?

- Tiểu Bằng, không được vô lễ!

Lúc này, một nữ tử áo đỏ phía sau đi tới, tròng mắt khê quát.

- Đại tỷ!

Mấy tên đại hán giật bắn mình, tên nào tên nấy nở một nụ cười ngoan ngoãn vô cùng, giống như trẻ con gặp người lớn vậy, không còn chút vẻ giận dữ nào cả.

- Cũng may có cô nương trấn áp được bọn họ. ..

Lão nhân than thở:

- Mấy hôm nay, lão hủ bị bọn họ dồn ép quá đáng. Nữ tử đảo tròn đôi mắt, mỉm cười nói:

- Chỉ cần Kim lão không muốn, nơi này ai dám dồn ép Kim lão. ..

- Ha ha. Liệt cô nương càng ngày càng khéo nói chuyện. ..

Lão nhân mỉm cười đáp, đột ngột ánh mắt cả hai thoáng động, cùng quay đầu nhìn lại. -Ong. ..

Một tiếng kiếm ngâm vang lên giữa hồ, một bóng người màu xanh hiện ra trên không.

- Lục Thanh. ..

Ánh mắt nữ tử lập tức nhìn chăm chú vào Lục Thanh vừa tới.

Lục Thanh bước ra một bước vào bờ, mặt tươi cười hỏi:

- Chẳng hay Liệt cô nương có quen với việc sinh sống ở đây chưa?

Liệt Diễm gật gật đầu:

- Nơi này rất tốt không xảy ra chuyện phân tranh, có thể yên tâm tu luyện, thể ngộ cảnh giới. Hôm nay ngài tới đây là. ..

- Không sai số hung thú lục giai và thất giai, bắt đầu bây giờ có thể thử được rồi.

Ánh mắt Liệt Diễm sáng lên, ngay cả Kiếm Linh cũng lộ vẻ vui sướng. Bọn đại hán kia vội vàng xông tới, vẻ mặt lấy lòng:

- Long Vương Lục huynh, phải chăng lúc đó sẽ độ kiếp cho lão Bằng ta trước?

- Chưa đến phiên người. Lục Thanh huynh đệ hẳn sẽ độ kiếp cho lão Xà ta trước tiên.

- Không đúng, không đúng, hẳn phải là ta!

Nghe bọn đại hán xưng hô Lục Thanh bằng nhiều cách khác nhau, sắc mặt Liệt Diễm ngày càng khó coi, còn Kiếm Linh bên cạnh chỉ có nước lắc lắc đầu, dờ khóc dờ cười.

- Phải chăng các người đã ngứa ngáy không chịu nổi?

Liệt Diễm hừ lạnh.

Nghe giọng điệu của nàng như vậy, bọn đại hán chấn động, lập tức cả bọn nở một nụ cười rạng rỡ:

- Đương nhiên Lục huynh đệ phải giúp Đại tỷ độ kiếp trước tiên, lão Bằng người nói có đúng không?

Một tên đại hán vừa nói khuỷu tay vừa thúc vào người bên cạnh ra hiệu.

- Đúng, đúng. Long Vương Lục huynh đối xử với Đại tỷ tốt nhất, nhất định sẽ giúp Đại tỷ độ kiếp trước tiên.

- Các người. ..

Gương mặt diễm lệ của Liệt Diễm đỏ bừng, nàng không ngờ bọn đại hán ngốc này ăn nói sỗ sàng như vậy, mắt nàng khê liếc nhìn Lục Thanh, kẻ đó càng đỏ mặt hơn, đồng thời cơn tức tối trong lòng cũng bốc lên cao

Sắc mặt Lục Thanh cũng lộ vẻ xấu hổ. Kim Linh cạnh đó cười cười nửa miệng. Rốt cục Liệt Diễm không còn dẫn được lửa giận trong lòng, thân hình chợt lóe, trên không hiện ra một đạo linh quang màu đỏ sẫm rồi biến mất ngay tại chỗ.

-Phịch. ..

Chỉ trong thoáng chốc, đám đại hán bay tung tóe ra tứ phía, không biết văng đến nơi nào.

Thân hình Liệt Diễm dừng lại, như nhớ lại chuyện gì, lại liếc nhìn Lục Thanh một cái, đôi môi mọng mề người khê cắn, dung nhan diễm lệ lại bừng đỏ.

- Các người cứ nói chuyện với nhau đi!

Liệt Diễm vội vàng bỏ lại một câu, một trận gió thổi qua mang theo mùi hương thơm ngát, biến mất ngay tại chỗ.

Lúc này rốt cục Kim Linh không nhịn được, cất tiếng cười ha hả.

- Kim lão. .. Lục Thanh khê quát.

- Được rồi, được rồi lão đầu tử không cười, không cười nữa. .. Kim Linh cố gắng nhịn cười, nhưng không thể giấu nổi:

- Lục Thanh này, huynh đệ còn trẻ hẳn nên tìm hiểu một vài chuyện mới phải. Có những chuyện, có những thời điểm nếu như bỏ lỡ, khó có thể nào tìm lại được, nên nắm chắc trong tay mới phải.

Nghe lời nói đầy ý nghĩa sâu xa của Kim Linh. Lục Thanh cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ. Từ khi vào sơn mạch cổ lâm, dần dần tiếp xúc với Tử Hà tông, bọn Liệt Diễm cũng biết được toàn bộ chuyện về Lục Thanh, cho nên giữa hai bên cũng trở nên hòa hợp hơn nhiều, không còn khoảng cách như lúc trước. Đây cũng là nguyên nhân mà lúc này Kim Linh dám trêu chọc Lục Thanh như vậy.

- Được, được, không nói nữa, nếu còn nói nữa, lão đầu ta cũng không nhịn được. .. Kim Linh không cười nữa, sắc mặt nghiêm nghị:
- Lần này huynh đệ nắm chắc được mấy phần? Lục Thanh trầm ngâm một lúc, sau đó mới nói:
- Nếu tiến hành tuần tự, hẳn là không thành vấn đề. Nếu đến lúc đó không khống chế được, ta sẽ lập tức ngừng lại.
- Vậy thì quá tốt

Một ngày sau. Ở một nơi cách sơn mạch cổ lâm ba ngàn dặm, trên đỉnh một ngọn núi cao chừng năm ngàn trượng. Lục Thanh khoan chân ngồi trên một chiếc đài bằng đá vẫn còn dấu vết của khí Phong Mang.

Xung quanh mây mù mờ ảo, che lấp mặt trời nơi nơi đều trắng xóa một màu, nguyên khí Thiên địa dồi dào tràn ngập trong không trung. Rốt cục vẫn là giới Kim Thiên. .. Lục Thanh trầm nghĩ trong lòng, nguyên khí thiên địa vượt xa ở giới Thanh Phàm. Tuy rằng đây chỉ là một ngọn núi không người, nhưng mạch đất sâu dày, mức độ hội tụ nguyên khí thiên địa thậm chí đã vượt hơn Kiếm Trì của Tử Hà tông ở giới Thanh Phàm khi trước.

829. Chương 192: Hoa Văn Trên Tay Biển Mắt

Thần sắc Lục Thanh bất động, trên người hắn toát ra một cỗ dao động huyền ảo, cỗ dao động này vô ảnh vô hình, tràn ngập khắp trong thiên địa, một vầng sáng màu tím trắng hiện ra trong phạm vi trăm dặm hư không. Trên chín tầng mây lập tức lôi vân hội tụ, điện quang màu trắng bạc xé rách hư không, Thiên Lôi màu tím xoay vần không ngừng, từng đạo không gian Động Hư hẹp dài dộc hết toàn lực nuốt chửng hết thấy xung quanh.

Tâm tĩnh thân chính, bất động như núi giờ phút này Lục Thanh ở giữa bọn Liệt Diễm trông như đã hòa mình cùng ngọn núi thành một thể. Một cỗ thể thiên địa vô hình hình thành xung quanh hắn, trấn áp hồ ao sông núi mạch đất rừng cổ.

- Kim lão, theo ông, lần này có thể. . Kim Linh lắc lắc đầu:
- Với bản tính của Lục Thanh, hẳn nhất định không làm chuyện không nắm chắc. Huống chi là giúp cho gần bốn trăm hung thú độ kiếp.
- Đúng vậy, xin Đại tỷ cứ yên tâm. Huyền Băng bên cạnh cũng gật đầu. Liệt Diễm thở dài:

- Lúc này Lục Thanh đứng thẳng trên đỉnh núi tay phải giơ lên cao, ánh mắt nhìn xuống, quét mắt nhìn hoa văn trên tay mình. Lúc này bỗng nhiên hắn phát hiện ra những hoa văn trên tay vốn rõ ràng đã biến mất không còn, lòng bàn tay trở nên nhẵn nhụi không còn gì khác.

- Lục Thanh chộp hờ một trảo.

- Âm. ..

Chỉ trong thoáng chốc, không gian trăm trượng trước mặt bất chợt sụp xuống, sóng gợn không gian màu trắng sáng khuếch tán ra. Cường Phong trên chín tầng mây nháy mắt bị xé nát. Ngay cả ánh mặt trời tỏa sáng khắp mặt đất cũng bị sóng gợn không gian kia nuốt chửng trong nháy mắt.

- Mạnh quá. ..

Liệt Diễm và Kim Linh nhìn nhau, đồng thời lộ vẻ kinh hãi. Năm năm qua, rốt cục hắn đã đạt tới cảnh giới nào?

Ngay sau đó, không thấy Lục Thanh có động tác gì, không gian bên cạnh bọn Liệt Diễm dường như trở nên vụn vẹo, hư không như không tự chủ được mà di chuyển, đưa mọi người tới trước mặt hắn.

- Ánh mắt Liệt Diễm nhìn Lục Thanh chăm chú, chớp động thần quang có vẻ như đang suy nghĩ chuyện gì?

830. Chương 193: Hai Nữ Tử Gặp Mặt Lần Đầu.

- Ngài đã thay đổi....

Liệt Diễm hạ giọng nói.

Không tránh né ánh mắt của Liệt Diễm, giờ phút này trong mắt Lục Thanh như chứa một mảnh hư không sâu thẳm. Một điểm thần quang màu tím trắng nhạt chìm sâu trong mảnh hư không này. Liếc mắt nhìn qua, dường như xuyên qua hư không vô tận, điểm thần quang màu tím trắng kia truyền tới ngoài trăm vạn dặm xa.

Nhìn Liệt Diễm trước mặt, tinh thần Lục Thanh mới hơi lưu chuyển trở về. Năm năm qua hàng ngày đối diện với lôi kiếp, thần niệm chìm vào giữa ý chí thiên địa, thậm chí Lục Thanh còn có dấu hiệu đồng hóa với thiên địa. Nếu là như vậy, hắn sẽ biến thành một Thiên Đạo khác. Chỉ có điều lúc này, trải qua năm năm độ kiếp, mới khiến cho hắn thoát ly ý chí thiên địa, bình tĩnh ngộ.

Dù là như vậy, thần sắc Lục Thanh vẫn có vẻ ngầy thơ chất phát, ánh mắt của hắn như trời cao chiếu xuống, xâm nhập thật sâu vào lòng người.

- Ta là ai?

Bất chợt, Lục Thanh mở miệng hỏi.

- Chủ....

Huyền Băng vừa định lên tiếng, không ngờ bị Liệt Diễm đưa tay ngăn lại.

Nhìn Lục Thanh trước mặt mình, trong mắt Liệt Diễm thần quang lưu chuyển, không biết nghĩ gì mà nghe nàng lên tiếng nói.

- Ngài là Long Vương.

- Long Vương.

Lục Thanh thì thào nhắc lại, mắt lộ vẻ mê man:

- Ta là Long Vương, ta là Long Vương.....

Trên mặt Lục Thanh lộ vẻ nghi hoặc, hỏi lại lần nữa:

- Ta là Long Vương thật ư?

- Đại tỷ!

Huyền Băng nôn nóng, vội vàng hô lên.

- Ta tự biết chừng mực!

Liệt Diễm hừ lạnh một tiếng.

Ngay tức khắc, ánh mắt Liệt Diễm nhìn chăm chú Lục Thanh, lộ ra vẻ vô cùng kiên quyết:

- Ngài phải nhớ kỹ, ngài là Long Vương, là Long Vương của hơn ba ngàn hung thú trong sơn mạch cổ lâm, là vua của hung thú!

Dù là Kim Linh nghe được lời này cũng vô cùng sùng sốt. Lão tuyệt đối không ngờ Liệt Diễm lại nói như vậy, nhưng xét về một góc độ khác. Liệt Diễm cũng không nói dối.

- Long Vương, Long Vương.....

Lục Thanh lẩm bẩm vài câu, thần sắc trên mặt càng ngày càng trở nên uy nghiêm, một cỗ khí tức Long Vương hùng hậu khuếch tán ra. Chỉ trong thoáng chốc, trong không trung bỗng nhiên vang lên tiếng long ngâm, trên đỉnh núi sương mù bao phủ toàn đỉnh núi nháy mắt bị đánh tan tãc.

- Rống.....

Tiếng long ngâm kinh khủng như từ ngàn xưa vọng lại vang lên, một trận thần quang màu tím trắng chấn động, một Long thân khổng lồ chừng ba ngàn trượng hiện ra.

Lúc này xuất hiện trước mặt mọi người là một cự long màu vàng tím, vẩy rồng màu vàng tím toát ra sức mạnh khiến cho người ta sợ hãi. Trên long trảo cường tráng màu vàng tím, tám long chỉ giống như thần kiếm sắc bén vô cùng, tựa như tám thanh thần kiếm toát ra Kiếm Ý Phong Mang chỉ có thần kiếm mới có thể có được.

Râu rồng màu vàng tím dài chừng một thước mọc ra từ những khe hở giữa long lân, một tầng khí Phong Mang màu trắng đục pha tím mơ hồ lưu chuyển. Bất chợt từ sừng rồng sinh ra chín đoạn xương màu vàng tím, long uy bá đạo vô biên trấn áp không gian. Sừng rồng màu tím trắng chỉ thẳng lên trời, đôi mắt màu tím trắng bắn ra kiếm quang dài trăm dặm.

Chỉ trong thoáng chốc, mấy ngọn núi lớn bị kiếm quang xuyên qua, nháy mắt hóa thành tro bụi.

Long thân khổng lồ dài năm ngàn trượng vũ lộng trên chín tầng mây, sức lực kinh khủng xé rách hư không. Mỗi một trảo vũ động đều đập tan hư không như đập vỡ gương, từng đạo không gian sụp đổ hẹp dài ngưng tụ trên long trảo thành trảo mang. Mỗi một trảo mang như vậy hạ xuống, mặt đất phía dưới lập tức vỡ ra một khe nứt khổng lồ dài trăm dặm. Địa Hỏa dâng trào, dung nham mãnh liệt phun ra, bao trùm mặt đất.

Cảm nhận được thể thiên địa mệnh mông cuồn cuộn trên Long thân, vẻ mặt Liệt Diễm trở nên nghiêm nghị, lên tiếng nói:

- Quả nhiên. Long Vương đã có thể tiếp dẫn tám phần thể thiên địa!

Trên mặt Kim Linh lộ vẻ hoảng sợ:

- Cửu giai hậu kỳ! Nếu là Kiếm Giả, vậy chính là Kiếm Tôn đại thiên vị!

Lúc này đã qua bao nhiêu năm?

Kim Linh tính lại, từ lúc Lục Thanh đột phá vào cấp Kiếm Tôn. e rằng còn chưa tới bảy năm.

Chỉ bảy năm từ mới tiến lên Kiếm Tôn, tăng lên Kiếm Tôn đại thiên vị, đây là tốc độ tăng trưởng tu vi kiểu gì?

Trong trí nhớ của Kim Linh, dù là ở năm vạn năm thời thượng cổ, người có tốc độ tu luyện nhanh như Lục Thanh cũng hiếm như lông phượng sừng lân, thậm chí là có một không hai.

- Rống. ..

Lại một tiếng long ngâm long trời lở đất vang lên. Long thân khổng lồ kia lập tức tiêu tan.

Lúc này nhìn Lục Thanh cũng đã khác lúc nãy. Nếu nói lúc này Lục Thanh chất phác tự nhiên, vậy lúc này hẳn uy nghiêm vô kể, khí thế ngút trời ngay cả bộ dạng bên ngoài cũng sinh ra chút biến hóa, mái tóc đen của hắn đã hoàn toàn hóa thành màu tím trắng, một cỗ khí thế phóng túng toát ra trên người Lục Thanh. Tuy hắn chỉ đứng lơ lửng trên không, nhưng mang đến cho mọi người cảm giác không ai ngăn nổi. Cho dù là Kim Linh có tu vi sâu nhất trong đó, cũng cảm thấy một cỗ uy nghiêm đủ để hủy thiên diệt địa. Lão không chút nghi ngờ, nếu cỗ uy nghiêm này phóng xuất về phía mình, tuyệt đối lão không thể sống quá thời gian tàn một nén nhang.

- Liệt Diễm!

Nhìn nữ tử trước mặt, Trên người Lục Thanh đột ngột toát ra khí thế bá đạo ngang tàng, thần quang chớp động trong mắt hắn. quét về hai phía. Chỉ nghe Kim Linh và Huyền Băng đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, bay ra thật xa, miệng người nào cũng phun ra một ngụm nghịch huyết

- Nàng, là của ta!

- Đại tỷ!

Đám hung thú xung quanh vội vàng kêu lên, nhưng lúc này Liệt Diễm cũng đã bất chấp tất cả. Tuy rằng trên mặt nàng lộ ra vẻ thẹn thùng, nhưng không hề trốn tránh.

Lục Thanh bước ra một bước, lập tức tới ngay trước mặt Liệt Diễm.

-ư. ..

Nàng chỉ kịp kêu lên một tiếng tiêu hồn, ngay sau đó, dưới dáng vẻ trơn mắt há mồm của Kim Linh và Huyền Băng. Liệt Diễm bị Lục Thanh ôm chặt vào lòng. Không nói nửa lời. Lục Thanh cúi xuống hôn nàng.

- Vút. ., vút. ..

hay ít cũng có lợi có hại chẳng qua lời đồn từ năm vạn năm thời thượng cổ lưu truyền trên Kiếm Thần đại lục, cũng đã sớm rõ ràng.

Nhìn Lục Thanh đứng yên giữa không trung không nói bộn Lạc Tâm Vũ đột nhiên cảm thấy trên người hắn dường như sinh ra biến hóa khó lòng hiểu được. Biến hóa này huyền ảo vô cùng, chỉ có thể lấy ý thể ngộ, không thể tả bằng lời.

Tâm thần Lục Thanh lúc này trầm tĩnh, không nhuộm chút bụi trần. Không bao lâu nữa sẽ đi giới Bạch Linh, nghĩ tới đây, ánh mắt Lục Thanh hơi trầm xuống, chợt hắn sinh ra dự cảm khó hiểu trong lòng, có lẽ chuyến đi lần này sẽ không tầm thường chút nào.

833. Chương 196: Bạch Linh Lãnh Gia (thượng).

Lãnh gia là đệ nhất thế gia ở Tử Viêm tông, tự nhiên có được thế lực gia tộc khổng lồ. Thậm chí có hai tên trưởng lão Kiếm Hoàng của Tử Viêm tông xuất thân từ Lãnh gia, đã tạo nên uy danh đệ nhất thế gia của Lãnh gia ở Tử Viêm tông. Mà hôm nay, Long huyết lại gặp phải một tên thiếu niên.

Đây là một thiếu niên áo đen thân sắc lạnh lùng, đôi đồng tử đen nhánh lộ ra hàn khí lạnh thấu xương, sau lưng thiếu niên chính là một thanh thần kiếm cấp Kim Thiên.

Không sai chính là thần kiếm cấp Kim Thiên. Toàn thân thanh thần kiếm này có màu xanh tối, toát ra từng đợt hàn khí, mà thiếu niên vẫn không trấn áp. Không biết là do không có thực lực, hay là bản thân y không muốn.

Lúc này phía trên bầu trời Lãnh gia, trên cao vạn trượng, một lão nhân áo xám lẳng không đứng đó, trong mắt lộ ra tử khí nồng đậm, hai tròng mắt như xuyên thấu hư không, nhìn xuống trước cửa Lãnh gia.

- Tiểu tử kia, đây là trận chiến đầu tiên từ khi ngươi xuất đạo...

Trước cửa Lãnh gia, tâm Thạch Hàn thoáng động, ánh mắt hơi chớp mấy lượt, nhưng nháy mắt đã trở lại bình tĩnh.

Y cất bước đi vào trong Lãnh gia. Lúc này, đám thủ vệ của Lãnh gia xung quanh dường như không hề phát hiện ra thiếu niên, vẫn đứng yên tại chỗ như đã hóa thành tượng đá.

Trước cửa đại sảnh Lãnh gia, gia chủ Lãnh gia là Lãnh Phá chờ đợi đã lâu, chỉ khẽ cười nhìn thiếu niên đã vào tới đại viện.

Sắc mặt thiếu niên không thay đổi chút nào, chỉ có điều khí âm hàn trên người dần dần nổi lên một cỗ sát ý linh hoạt sắc bén chẳng khác gì ma quỷ nơi địa ngục.

Nụ cười của Lãnh Phá trong nháy mắt thu liễm, ánh mắt quan sát chăm chú Thạch Hàn.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn ba người trước mặt, ba cao thủ cảnh giới Kiếm Hoàng, trong đó có hai người là tam kiếp Kiếm Hoàng, trên người lớn vẫn đại thể tông môn. Có thể biết đây là hai trưởng lão tông môn của Lãnh gia, còn lại một người là gia chủ Lãnh Phá- cũng đạt tới tam kiếp Kiếm Hoàng, nhưng khí tức trên người có vẻ phập phồng.

Trong lúc thiếu niên đang âm thầm đánh giá ba người, ba người cũng đồng thời quan sát y.

- Gia chủ, nhìn không thấu...

- Ta cũng nhìn không thấu...

Hai lão nhân áo xám truyền âm với Lãnh Phá.

- Bất quá cho dù y có nghịch thiên tới mức nào, cũng không thể đạt tới cảnh giới Kiếm Phách.

- ừ. quả nhiên không hổ là người xuất thân từ nơi đó. Nếu có thể tranh thủ thì cứ cố hết sức tranh thủ, nếu như không được, vậy...

- Hợp tác với Lãnh gia ta. Lãnh gia ta sẽ cho ngươi những gì ngươi muốn, giúp cho ngươi trưởng thành. Dù sao, ngươi cũng còn quá nhỏ.

Lãnh Phá nở một nụ cười.

- Lão muốn uy hiếp ta sao?

Ánh mắt Thạch Hàn lạnh lùng.

- Có thể nói như vậy, tuy nhiên chuyện này đối với người cũng không có gì là xấu. Nếu như biểu hiện sau này của người khiến ta hái lòng. Lãnh gia chúng ta sẽ dốc hết toàn lực bồi dưỡng cho người. Cho dù không giúp người được nhiều, nhưng tuyệt đối vẫn còn tốt hơn người chỉ có một mình.

Lãnh Phá vẫn còn ung dung uống một hóp trà:

- Sao hả, người có thể yên tâm, chúng ta sẽ không bắt người làm chuyện gì nguy hiểm tới tính mạng, chỉ có hợp tác mà thôi cho nên người có thể yên tâm.

- Nói như vậy ta không có lựa chọn?

Thiếu niên nhìn Lãnh Phá, ánh mắt cực kỳ điềm tĩnh, đồng thời trở nên lạnh thấu xương, trên người y mơ hồ tràn ngập một tầng Kiếm Ý Hàn Băng linh hoạt sắc bén.

Không sai chính là Kiếm Ý!

Kiếm Ý quả thật kinh người! Trong lòng Lãnh Phá thầm nghĩ. Kiếm Ý linh hoạt sắc bén như vậy, cho dù là Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn thông thường cũng ít có người sánh kịp. Mà Nhị trưởng lão bên cạnh tên gọi Lãnh Tử cũng đồng thời biến sắc, ánh mắt nhìn Thạch Hàn cũng thận trọng hơn.

Lúc này, Đại trưởng lão Lãnh Khôi đột ngột đứng dậy, một cỗ ý chí Kiếm Đạo khổng lồ bá đạo ép về phía Thạch Hàn.

Thạch Hàn không hề tỏ ra sợ hãi chút nào. Kiếm Ý Hàn Băng cũng bùng lên. Không gian giữa hai người lập tức nổi lên một cơn trốt xoáy, hai cỗ Kiếm Ý va chạm giữa không trung không chút nhường nhau. Thấy Thạch Hàn một bước cũng không nhường, không hề lộ ra thần sắc chịu đựng không nổi Lãnh Khôi không khỏi lên tiếng ngợi khen:

- Giỏi, có thể không lùi bước trước Kiếm Ý của ta, nêu người ở Kiếm Thân đại lục một thời gian nữa, ắt sẽ có được một chỗ đứng. Bất quá, người vẫn còn muốn chống đỡ nữa sao?

- Bất quá ta muốn xem thử rốt cục người có thể chịu được cho tới khi nào!

Giọng Lãnh Khôi đột ngột thay đổi trong tay hiện ra một thanh thần kiếm màu vàng, kiếm cương hệ Kim linh hoạt sắc bén bắn ra dài chừng trăm trượng, đánh xuống đầu Thạch Hàn.

Một đạo không gian Động Hư hẹp dài lập tức theo kiếm cương sinh ra. Thần kiếm màu xanh tối sau lưng Thạch Hàn nháy mắt đã xuất hiện trên tay. Thần kiếm màu xanh tối nhanh chóng bắn ra một đạo kiếm cương màu trắng đục dài ba trăm trượng, nháy mắt đánh vào giữa kiếm cương hệ Kim kia

-Ầm.....

Một tiếng nổ vang. Thạch Hàn lập tức bị một luồng sức mạnh khổng lồ đánh bay ngược ra sau, mà Lãnh Khôi cũng phải thối lui về phía sau sáu bước.

Kiếm cương thật là ngưng thực!

Lúc này trong lòng Lãnh Phá cũng chấn động vô cùng, không ngờ tên Thạch Hàn này lại là Kiếm Hoàng, bất quá cũng chỉ là nhất kiếp Kiếm Hoàng mà thôi. Nhưng nhất kiếp Kiếm Hoàng cũng không có gì là hy hữu, hy hữu chính là nhất kiếp Kiếm Hoàng chỉ chưa đầy mười tuổi!

Dù là địa phương có hoàn cảnh tu luyện tốt nhất trên Kiếm Thần đại lục, cũng không thể nào bồi dưỡng ra nhân vật như vậy, chưa tới mười tuổi đã là nhất kiếp Kiếm Hoàng, lãnh ngộ Kiếm Đạo của nó là như thế nào, tu luyện Kiếm Nguyên Công gì, mới đạt tới mức độ như vậy?

- Bất sống!

Lãnh Phá bất chợt quát lạnh một tiếng, hiển nhiên đã phát hiện không được chuyện gì.

-Da!

Lãnh Khôì quát lớn. Mi Tâm của lão chợt xuất hiện một luồng ánh sáng vàng lóng lánh, một thanh tiểu kiếm dài ba tấc trong suốt màu vàng hiện ra, nháy mắt dung nhập vào trong thần kiếm trên tay. Kiếm cương hệ Kim vốn đang thò ra thụt vào lập tức như được bao bọc thêm một lớp hào quang màu vàng nhạt.

Về mặt Thạch Hàn tỏ ra ngưng trọng nhìn đại kiếm Trong tay Lãnh Khôì nó cảm nhận được trên kiếm này có ẩn chứa khí tức kỳ quái. Thạch Hàn lại cảm thấy U Minh thần kiếm trong tay mình hơi run rẩy, theo tâm thần cảm ứng, kiếm thức vừa sinh ra trong U Minh thần kiếm truyền tới một chút sợ hãi đối với đại kiếm trong tay Lãnh Khôì.

Kiếm quang hai màu vàng trắng chớp động, cả hai người lập tức biến mất ngay tại chỗ.

-Vút...

Trong không trung chỉ còn lại tiếng kiếm xé gió lạnh lùng, ánh sáng vàng chớp động, hàn khí tràn ngập, một luồng sóng gợn không gian khuếch tán ra bốn phía.

Vàng sáng vàng kia dường như có chứa một sức hấp dẫn khó hiểu, muốn nuốt chửng toàn bộ tâm thần Thạch Hàn vào trong. Mà mỗi lần va chạm, lực đạo cắn nuốt kia cố gắng xâm nhập vào trong Thần Đình thức hải của Thạch Hàn, đều có một cỗ Kiếm Ý như từ ngàn xưa vọng lại chấn động ngược trở về.

Lãnh Khôì cảm thấy trong lòng kinh hãi vì sao tiểu tử này không bị Thức Kiếm ảnh hưởng? Phải biết rằng công kích hùng mạnh nhất của Thức Kiếm không phải là dao động tấn công Khí Hải, mà là cắn nuốt, xé rách Thần Đình thức hải.

Người không có ngưng kết Thức Kiếm sẽ không có cách nào ngăn cản, nhưng vì sao lại như vậy? Lãnh Khôì cảm thấy giật mình kinh hãi chẳng lẽ tiểu tử này còn có...

Kiếm thức trong tay trở nên rối loạn, vốn lão cũng chỉ tu luyện Huyền Kim Thập Nhị Kiếm đích truyền của Lãnh gia, xuất ra không thể thu về. Lúc này vì muốn bắt sống Thạch Hàn, cho nên cũng không sử dụng toàn bộ lực pháp tắc, chỉ thi triển một bộ kiếm pháp cao thâm của gia tộc mà thôi.

Lúc này, kiếm pháp trong tay Thạch Hàn lập tức trở nên linh hoạt sắc bén. U Minh Thần Kiếm nổ rộ hàn quang, kiếm cương Hàn Băng xuyên qua hư không, để lại từng đạo tàn ảnh.

Một con băng xà khổng lồ chừng năm trăm trượng chợt hiện ra, há miệng muốn nuốt chửng Lãnh Khôì.

Trong mắt Lãnh Khôì hiện ra vẻ giận dữ vô cùng, lão múa kiếm thành một cái lồng kín mít màu vàng bao phủ toàn thân, chân phải giậm mạnh, thân hình bay ngược về phía sau mấy chục dặm.

Lãnh Khôì chưa từng bị nhục nhã như vậy bao giờ, đừng nói trước mặt lão chỉ là một thiếu niên chưa tới mười tuổi. Nếu chuyện này lan truyền ra ngoài thể diện của lão biết để đâu?

- Tiêu tử càn rỡ!

Lãnh Khôì quát lớn, toàn thân lập tức toát ra ánh sáng vàng rực rỡ, trên chín tầng trời, pháp tắc hệ Kim mệnh môn cuộn cuộn giáng xuống, đại kiếm trong tay chém mạnh xuống. Một đạo quái phong gào thét, cùng với một đạo cương kiếm pháp tắc cao tám trăm trượng, nháy mắt đã chém băng xà kia ra làm hai đoạn. Một đạo không gian Động Hư xuất hiện, quét về phía Thạch Hàn.

Thạch Hàn vùng U Minh Thân Kiếm che trước ngực, dường như nó vừa bị một ngọn núi cao ngàn trượng đánh trúng, toàn thân bay ngược ra sau, hai chân giậm liên tiếp giữa không trung, rốt cục bay ra ngoài trăm dặm mới hóa giải hết luồng sức mạnh này, mà Lãnh Khôì cũng theo sát nó như bóng với hình. Lúc này mái tóc đen của Lãnh Khôì đã biến thành màu vàng kim tinh thuần, đồng tử lão cũng biến thành màu vàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thạch Hàn chăm chú:

- Tiểu tử ngươi giỏi lắm, từ khi ta thành tựu Kiếm Hoàng tới nay, ngươi là nhất kiếp Kiếm Hoàng thứ hai khiến cho ta vất vả như vậy. Tuy rằng ta sẽ không giết ngươi, nhưng nhất định phải làm cho ngươi nếm mùi đau khổ, cho ngươi biết cái gì gọi là chênh lệch về cảnh giới như ải trời khó có thể vượt qua! Đệ nhất kiếm của Huyền Kim Thập Nhị Kiếm Lãnh gia ta, Kim Phá Thiên!

Chỉ trong thoáng chốc, ánh sáng vàng trên đại kiếm của Lãnh Khôi rực sáng, thần kiếm hiện ra một đạo hư ảnh cự kiếm dài sáu trăm trượng. Hư ảnh này trong nháy mắt đã biến thành thực chất. Kiếm Ý hệ Kim sắc bén xông thẳng lên chín tầng trời. Trong không trung, linh khí hệ Kim mệnh mỏng nhanh chóng hội tụ về phía hư ảnh cự kiếm kia, đồng thời có một cỗ khí tức huyền ảo rót vào trong đó.

Thần sắc thiếu niên tỏ ra trang nghiêm, thân hình nó nháy mắt hóa thành nhiều đạo tàn ảnh xung quanh Lãnh Khôi không gian xung quanh ngưng kết lại, từng cơn trốt xoáy dần dần dâng lên xung quanh Lãnh Khôi.

Tốc độ quá nhanh!

Lãnh Phá đứng giữa không trung, ánh mắt lão hết sức lạnh lùng. Tốc độ này căn bản với tu vi nhất kiếp Kiếm Hoàng của Thạch Hàn không thể nào thể hiện ra được, chẳng lẽ đó là bộ pháp sao?

Lãnh Phá thầm đoán trong lòng, đồng thời ý nghĩ bắt sống Thạch Hàn càng trở nên kiên định. “Xem ra lão tổ tông đã đoán ra từ trước, bằng không cũng sẽ không hao phí thần lực giáng phân thân xuống dằn dò việc này, tên Thạch Hàn này vô cùng quan trọng đối với Lãnh gia ta...”

Liên tiếp bốn mươi chín bóng người ngưng thực từ bên cạnh Lãnh Khôi tụ lại, linh khí Hàn Băng kinh khủng từ bốn phía không gian hội tụ vào bốn mươi chín bóng người kia. Thân ảnh nhỏ bé của Thạch Hàn giờ phút này trông có vẻ cao lớn hơn. Kiếm Ý kinh khủng vẫn ẩn trong Thần Đình thức hải cũng đồng thời xuất hiện. Trên chín tầng trời lập tức vang lên tiếng sấm rền cuộn cuộn.

834. Chương 197: Bạch Linh Lãnh Gia (trung).

– Tiểu tử tiếp giỏi lắm!

Lãnh Khôi quát lớn, đại kiếm trong tay cũng không thêm nhắm chính xác phương hướng, cứ chém bừa vào không trung. Kiếm Ý Phong Mang mệnh mỏng khiến cho không gian sinh ra run rẩy kịch liệt, không gian Động Hư kinh khủng hiện ra dày đặc giữa không gian, ép bức khiến cho nguyên khí xung quanh không còn.

Sắc mặt Thạch Hàn tỏ ra lạnh lùng, bốn mươi chín bóng người đồng thời ngưng kết thành bốn mươi chín cự kiếm màu trắng đục, đồng loạt đánh về phía cự kiếm màu vàng ở giữa. Kiếm Ý mệnh mỏng xuất ra vô số tiếng kiếm ngâm, chấn động không gian.

- Không xong, bày kiếm trận!

Mới đầu còn kinh ngạc, lúc này Lãnh Phá đã kinh sợ. Một thức dốc hết toàn lực triển khai của cả hai người, e rằng sẽ khiến cho hàng chục dặm lãnh địa của Lãnh gia trở thành bình địa.

Theo mệnh lệnh của Lãnh Phá, bốn phía cách Thạch Hàn và Lãnh Khôi chừng năm mươi dặm lập tức hiện ra hai tên trung niên khoác áo choàng xanh. Khí tức trên người hai tên trung niên này không kém Lãnh Phá chút nào, không biết Lãnh gia làm sao lại có nhiều Đại sư Kiếm Hoàng như vậy.

Phải biết rằng mặc dù Tử Viêm tông là một trong mười lăm đại tông môn của giới Bạch Linh, nhưng chỉ là một gia tộc thế tục như vậy, lại có không ít hơn năm tên Kiếm Hoàng, chuyện này khiến cho người ta khiếp sợ trong lòng.

- Thổ Linh Kiếm Vực...

Hai tên trung niên đồng thanh hét lớn, hai thanh thần kiếm màu trắng nhạt trong tay điểm vào không trung liên tiếp. Chỉ trong thoáng chốc, một luồng sóng gợn không gian màu vàng đất rung động giữa không trung. Một vầng sáng màu vàng đất dâng lên, bao phủ hoàn toàn không gian nơi Thạch Hàn và Lãnh Khôi đang quyết đấu.

Mà vầng sáng vừa xuất hiện, một vòng sóng gợn không gian màu đen khuếch tán ra bốn phía.

- Ầm...

Vô số đá vụn bắn tung tóe xung quanh, bụi đất dày đặc tràn ngập bên trong vầng sáng màu vàng đất, sau đó bị sóng gợn không gian kia nuốt chửng. Mà xung quanh vầng sáng cũng có sóng gợn không gian nhân

nhật, hai người bên ngoài trận đồng thời biến sắc, thần kiếm trong tay vội vàng điểm ra. Thân hình hai người biến ảo, vẽ ra giữa không trung nhưng đạo quy tích huyền ảo.

Ngay tức khắc, linh khí hệ Thổ mệnh mông vô tận đánh lên vàng sáng, không gian phá nát như gương vỡ. Lúc này vàng sáng toát ra từng làn sóng khí màu đen chấn động lan tràn ra xung quanh.

Hai tên trung niên áo xanh thấy vậy cùng liếc mắt nhìn nhau, linh quang màu vàng đất trên trán chớp động, một quả cầu toát ra hào quang màu vàng đất mệnh mông hiện ra, một cổ dao động quỹ dị mở ra. Trong quả cầu kia lập tức bắn ra một cột sáng màu vàng đất, cắm trên Thổ Linh Kiếm Vực.

Chỉ trong thoáng chốc, giữa đất trời dường như sinh ra một cổ lớn sức mạnh to lớn, rót xuống vàng sáng, dần dần khiến nó trở nên ổn định.

Cuộc chiến bên trong Thổ Linh Kiếm Vực vẫn kéo dài trong thời gian tàn nhẫn nín thở. - Bùng...

Rốt cục bên trong bụi đất dày đặc, một bóng đen bắn nhanh ra, va chạm vào vàng sáng. Hai người bên ngoài trận mắt lóe thần quang, quả cầu lơ lửng trên trán lập tức bắn ra một đạo linh quang màu vàng đất, không gặp chút trở ngại nào xuyên qua vàng sáng, đánh mạnh vào sau lưng bóng đen kia.

- Phụt...

Thạch Hàn phun ra một ngụm nghịch huyết. U Minh Thần Kiếm đâm vào không gian Động Hư, cố gắng chịu đựng thân thể. Bên ngoài Thổ Linh Kiếm Vực, hai tên Kiếm Hoàng cũng lộ vẻ kinh hãi vừa rồi bọn chúng dùng quả cầu thi triển linh quang đủ sức làm cho một tên Kiếm Hoàng đỉnh phong phải chết ngay tại chỗ, mà thiếu niên nhìn qua vô cùng yếu ớt kia chỉ phun ra một ngụm nghịch huyết mà thôi, chuyện này khiến cho bọn chúng khó lòng chấp nhận.

Ánh mắt thiếu niên hết sức lạnh lùng nhìn hai tên Kiếm Hoàng bên ngoài vàng sáng, không chút cau mày, nhìn qua hết sức quật cường, dường như không có chút cảm tình. Trong ánh mắt lạnh lùng của nó chỉ chứa giá băng vô tận, lại nhìn Lãnh Khôi từ trong bụi đất dần dần hiện ra, lần đầu tiên trong ánh mắt Thạch Hàn xuất hiện sát ý.

Không đề ý tới ánh mắt kinh ngạc của năm người Lãnh Khôi U Minh Thần Kiếm trong tay Thạch Hàn lại giơ lên, hai mắt chậm rãi nhắm lại. Bất chợt một cổ Kiếm Ý khổng lồ từ trên người nó bốc lên, cổ Kiếm Ý này tựa hồ tồn tại từ thời thượng cổ, vừa xuất hiện lập tức trấn áp phạm vi ngàn dặm hư không. Kiếm Giả trong phạm vi ngàn dặm hư không này thấy đều kinh ngạc nhìn kiếm khí trong tay mình trôi nổi, tiếng kiếm ngâm vang lên tỏ vẻ thần phục, mùi kiếm đồng thời cùng chỉ về một hướng.

Vạn Kiếm Triều Tông!

Trong Thổ Linh Kiếm Vực.

Về mặt Lãnh Phá tỏ ra ngưng trọng nhìn thiếu niên trước mặt. Lúc này trên người thiếu niên dần dần nổi lên một vàng sáng màu trắng nhạt, đầu tóc không gió mà tự động phát phơ, trên mặt cũng tràn ra một tầng ánh sáng trắng. U Minh Thần Kiếm rung động kịch liệt, phát ra tiếng kiếm rít đinh tai nhức óc. Quang mang trên mặt càng ngày càng mạnh, pháp tắc Hàn Băng dường như hội tụ vô tận, trong đó còn dẫn động một cổ sức mạnh thiên địa vô hình to lớn.

Nhưng thúc giục Kiếm Ý hùng mạnh như vậy, trên trán thiếu niên cũng hiện ra một lớp mồ hôi mịn.

- Ong...

Bất chợt trên chín tầng trời, một tiếng kiếm ngâm vang lên lung trời giáng xuống.

- Cầm...

Một thanh âm lạnh lùng vang lên, chỉ trong thoáng chốc, Thạch Hàn cảm thấy toàn thân mình bị một sức mạnh không gì sánh kịp trời buộc, kiếm nguyên trong cơ thể vừa vận chuyển đã tan đi. Mái tóc phát phơ của nó cũng trở lại bình thường. U Minh Thần Kiếm cũng ngưng lại.

Không chỉ là Thạch Hàn, năm người Lãnh Khôi cũng bị sức mạnh kia trời buộc. Thổ Linh Kiếm Vực vốn vây quanh Thạch Hàn và Lãnh Khôi nháy mắt đã tiêu tan trong vô hình.

- Lãnh Vực!

Năm người đồng thanh kinh hô, cùng lúc đó, lực trời buộc sáu người Thạch Hàn cũng biến mất.

- Chẳng hay là vị Thái Thượng trưởng lão nào của Sinh Tử môn giáng lâm, dường như Lãnh gia ta chưa từng biết mặt!

Lãnh Phá tiến lên phía trước một bước, cao giọng nói trong mắt lão không hề lộ vẻ sợ hãi chút nào.

Thạch Hàn ngẩng đầu nhìn lại, trong tròng mắt đen nhánh hiện lên một tia dị sắc, tuy rằng bí ẩn, nhưng vẫn bị người kia phát giác.

- Người không cần đa tâm, ta chỉ là chiếu theo ý Môn chủ hành sự mà thôi. Lần này cũng chỉ là một khảo nghiệm cho người. Người còn quá nhỏ. Kiếm Thần đại lục có rất nhiều người, người hãy nghĩ lại cho kỹ mà xem, ở cả bốn giới hiện tại có rất nhiều người vượt hơn người.

- Ngoại trừ Chân Long Lục Thanh, cùng người kia!

Giọng thiếu niên không hề biến đổi kiên định vô cùng. Quyết không nghĩ lại.

Trên không, lão nhân áo xám hạ xuống, nhìn Thạch Hàn trước mặt, trong mắt lộ vẻ khiển trách, dường như muốn nuốt chửng tất cả ánh sáng:

- Hiện tại người còn kém bọn họ quá xa, cho dù không có bọn họ, người cũng còn có rất nhiều người đáng để khiêu chiến. Người phải nhớ kỹ, không được khinh thường người trong thiên hạ, sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

- Ta chỉ cần vượt qua hai người bọn họ!

Giọng Thạch Hàn vô cùng kiên quyết, tay nắm kiếm siết thật chặt, tròng mắt đen nhánh chớp động hàn quang không ngớt.

Lão nhân hừ lạnh:

- Rất nhiều chuyện bây giờ ta không thể nói được, nếu như người muốn giải khai lời nguyện về huyết mạch trên người người, vậy phải cho ta thấy thái độ của người. Nếu người quá khiêm tốn thì không được, nếu cuồng ngạo quá mức lại càng không được. Người mới gần mười tuổi, chuyện cần học hỏi vẫn còn rất nhiều, đừng ý lại vào chuyện mình được kế thừa huyết mạch. Người được thêm một phần căn cơ thiên phú, hẳn cũng phải biết rõ, đây là căn bản người nhờ vào người khác mà có, nếu không có nó, người không là gì cả.

Nói tới đây, lão nhân áo xám xoay chuyển ánh mắt, nhìn sang năm người Lãnh Phá:

- Quả thật chưa từng gặp qua, trận thế của Lãnh gia các người lớn thật, ba tên tam kiếp Kiếm Hoàng liên thủ đối phó Thiếu Môn chủ Sinh Tử môn ta. Chẳng hay đặc tội với các người ở chỗ nào, có thể nói cho lão phu nghe không?

Dường như có chỗ dựa, cho nên vẻ mặt Lãnh Phá không hề tỏ ra sợ hãi:

- Không phải là Lãnh gia ta vô cớ ra tay, mà dường như quý Thiếu Môn chủ có phần quá đáng. Phải biết rằng nơi này là Tử Viêm tông ta, không phải là Sinh Tử môn các người, chẳng lẽ quý Thiếu Môn chủ tới đây, chúng ta phải đưa đầu chịu trời hay sao? Không cần nói nữa. Sinh Tử môn các người muốn chiếm đoạt. Lãnh gia ta sẽ huyết chiến tới cùng, tuyệt đối sẽ không khuất phục.

-Nói thật dễ nghe...

Lão nhân không nổi giận, ngược lại trong mắt có ý cười, nhưng ý cười này vừa toát ra khiến cho không gian xung quanh lập tức ngưng kết băng tuyết to như lông ngỗng. Những bông tuyết này cũng kỳ dị vô cùng, vừa rơi xuống đất; lập tức khiến cho mặt đất đóng một tầng băng bóng.

- Trên đời có câu, không có lòng trung thành tuyệt đối chỉ là lợi ích chưa đủ để phản bội mà thôi.

Lão nhân cười lạnh:

- Đối với Lãnh gia người, không phải là sợ hay không sợ, mà là Sinh Tử môn ta vẫn chưa đưa ra đủ mười phần thành ý. Lãnh gia chủ, chẳng hay lão phu nói có đúng không?

Sắc mặt Lãnh Phá tỏ ra căng thẳng, muốn lui về phía sau một bước để hòa giải uy áp vô hình của lão nhân, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, mồ hôi trên trán rịn ra, chảy xuống thành dòng.

- Bất kể thế nào. Lãnh gia ta cũng không sợ hãi. Lão đừng tưởng Sinh Tử môn có thể tung hoành giới Bạch Linh. Tử Viêm tông ta cũng có Tông sư Kiếm Phách!

- Sao?

Ánh mắt lão nhân thoáng động, lập tức quét nhìn vào hai góc tối trong đại viện Lãnh gia:

- Người muốn nói là hai người bọn họ ư?

Trên chín tầng trời, mây mù đang hội tụ nháy mắt bị đánh tan, một cỗ thể thiên địa hùng mạnh đè ép xuống. Thế thiên địa vô hình theo kiếm chỉ của lão nhân điểm ra, bắn nhanh tới hai góc tối kia.

Chỉ trong thoáng chốc, một tiếng kêu rất nhỏ vang lên, bụi đất tung bay. Ở hai góc tối cộng lại là mười

Cũng vào lúc này, trong một không gian xa xa khác, mộ thanh niên áo xanh cau mày, dõi mắt nhìn về một nơi xa.

- Làm sao vậy.....

Mặt trời mới mọc như một chiếc mâm tròn to tướng đang dần lên khỏi đường chân trời. Bức bình phong ngăn cản bốn giới đã không còn có thể ngăn cản ánh mắt của Lục Thanh sau khi hắn tiến vào cấp Kiếm Tôn. Nhưng Lục Thanh vẫn không nhìn tới, không phải hắn không muốn nhìn thế giới bên ngoài bốn giới xem sao, mà là hắn phân vân không biết sau khi nhìn thấy rồi, niệm thần của hắn có còn tự nhiên linh hoạt như trước hay không.

Muốn làm cho nước trong, cần phải có vụn ngày lắng đọng. Mà muốn làm nước đục, chỉ cần khuấy lên một chút bùn... Trước lúc hoàn toàn gác bỏ tất cả mọi chuyện, cũng không cần thiết phải làm như vậy. Lục Thanh cũng không muốn quan sát thế giới bên ngoài bốn giới quá sớm, mặc dù hiện tại đã không còn tới trăm năm, nhưng thời gian này* cũng không có gì khác trước.

Lục Thanh đã để Nhược Thủy ở lại Lục gia trang, về thân phận của Nhược Thủy, đại hội Huyền Thiên là nơi Kiếm Giả cái thể hoặc Kiếm Giả tuyệt thể của bốn giới Tự hội cho dù hiện tại tu vi Lục Thanh tiến nhanh, hắn cũng không dám bảo đảm cho Nhược Thủy an toàn, không tổn thương một sợi tóc nào. Lòng người khó dò, nếu như có biến cố gì, hắn cũng không dám chắc hoàn toàn.

Ở Tử Lô tông, Trên đỉnh Tử Lô phong.

Năm người Lô Thiên đang đứng trên không, khép hờ đôi mắt, dường như đang cảm ứng chuyện gì.

- Tới rồi!

Bất chợt. Lô Thiên mở bừng hai mắt trầm giọng quát, ngay sau đó, một bóng người màu xanh đã hiện ra trước mắt năm người.

- Chậm đã!

Lô Thiên chưa kịp lên tiếng. Liệt Sí Thiên đã phát hiện ra có điểm khác thường, bởi vì trong khoảnh khắc này, tâm thần của lão có cảm giác như bị trấn áp.

- Thiên Nhân Hợp Nhất ư? Lô Thiên ngập ngừng nói, sau đó lại lắc lắc đầu:

- Không phải, vẫn chưa được hoàn toàn, chỉ mới vừa dung nhập thiên địa, tuy nhiên.

- Tuy nhiên cái gì?

Nhiếp Bích Tâm lấy làm kỳ bèn hỏi.

- Muốn Thiên Nhân Hợp Nhất, phải đạt tới Kiếm Tôn đại thiên vị.

- Chẳng lẽ còn có đường tắt? Nói không chừng...

Liệt Sí Thiên chưa nói dứt lời. Lô Thiên đã phản bác:

- Con đường Kiếm Đạo, tự nhiên chỉ có Thiên Đạo!

- Vậy chẳng phải là...

Nhiếp Bích Tâm không nói hết lời, bởi vì lão đã nhìn thấy Lục Thanh nở một nụ cười khổ.

836. Chương 199: Kiếm Phá Núi Sông (thượng)

So với giới Kim Thiên, nguyên khí thiên địa ở đây nồng đậm hơn hẳn một bậc. Nơi đây tuy rằng nguyên khí thiên địa chưa tới mức ngưng thật hiện hình, nhưng trên một ít núi sông cổ xưa, có thể thấy được nguyên khí màu trắng nhạt trôi nổi lơ lửng.

Núi rừng trùng trùng điệp điệp, vừa tới giới Bạch Linh. Lục Thanh lập tức cảm thấy một cỗ đại thế khó mà địch nổi. Đây là đại thế của một giới, giới Kim Thiên không thể hiện rõ hoàn toàn, nhưng tới giới Bạch Linh, lại có thể cảm ứng được rất rõ ràng.

- Sao hả. Lục huynh có cảm tưởng gì không?

Minh Thiên Hà cười hỏi.

Lục Thanh gật gật đầu:

- Giữa hai giới chênh lệch quá lớn, chẳng trách các tông môn đều dùng trăm phương ngàn cách để nâng cao tông môn mình, đây quả thật là đại nghiệp ngàn thu, phúc cho con cháu!

- Đúng vậy, không biết Tử Lô tông ta có thể có được một ngày tiến cấp hay không. Lô Thiên than dài một tiếng:

- Bất quá ta biết, chỉ cần Tử Hà tông bồi dưỡng trăm năm, như vậy tiến lên cấp Bạch Linh là chuyện gần như chắc chắn.

Lục Thanh thoáng động trong lòng bèn hỏi:

- Không biết thực lực của giới Bạch Linh này thế nào?

- Thực lực của giới Bạch Linh ư?

Nhiếp Bích Tâm cười, lắc lắc đầu:

- Một lời khó lòng nói hết. Thực lực giới Bạch Linh quả thật thâm sâu khó lường, tích lũy qua nhiều năm như vậy, từ năm vạn năm hiện tại trở lại đây cũng chỉ có ba tông thay đổi mười hai tông còn lại đã tồn tại năm vạn năm, nếu so với năm đại tông môn của giới Tử Hoàng, cũng không ít tuổi hơn bao nhiêu.

- Không sai cách phân chia tông môn của Kiếm Thần Điện đã không còn thích hợp với bọn họ. Chỉ là bọn họ không muốn đắc tội với năm đại tông môn, nếu không, hiện tại giới Tử Hoàng đã không chỉ có năm đại tông môn tồn tại

Lôi Thiên trầm giọng nói sắc mặt trở nên nghiêm nghị:

- Tông môn cấp Bạch Linh tối thiểu có gần trăm Kiếm Hoàng, Kiếm Vương và Kiếm Tông không dưới năm trăm.

Lục Thanh khẽ rung mình, lời này khác hẳn lời mà hắn từng nghe Mộc Thanh Nguyên nói. Bất quá Lục Thanh tin tưởng vào lời của Lôi Thiên hơn Mộc Thanh Nguyên, dù sao địa vị khác nhau, tự nhiên tầm nhìn cũng khác nhau.

Nói như vậy, thực lực của tông môn cấp Bạch Linh vô cùng đáng sợ... Lập tức Lục Thanh lại hỏi:

- Tử cảnh giới Kiếm Phách trở lên có được mấy người?.

- Cảnh giới Kiếm Phách ư?

Trên mặt Lôi Thiên rốt cục lộ ra vẻ cao ngạo như trước:

- Cảnh giới Kiếm Phách khác xa cảnh giới Kiếm Hôn, không phải dễ dàng đột phá. Cho dù là tông môn cấp Bạch Linh cũng không có nhiều, mỗi tông môn nhiều nhất có được năm, sáu người, là Thái Thượng trưởng lão. Trong số đó, số thực sự đắc đạo tối đa là một, hai người.

Nói tới đây. Lôi Thiên đưa mắt nhìn Lục Thanh đầy thâm ý:

- Nếu so với Lục huynh, hiện tại giới Bạch Linh ngoại trừ mười mấy người ra, không ai có thể sánh được với thực lực của Lục huynh. Cho dù hiện tại Lục huynh đưa Tử Hà tông lên giới Bạch Linh cũng sẽ không có bất cứ chuyện gì. Chỉ có điều việc phát triển tông môn sẽ rất chậm, muốn đạt tới cấp Bạch Linh, không có mấy trăm, một ngàn năm là không được.

Lôi Thiên nói rất đúng, lúc trước Lục Thanh cũng đã từng nghĩ tới chuyện này, chỉ có điều nền tảng của Tử Hà tông hiện tại quá yếu ớt, nếu tùy tiện tiến vào giới Bạch Linh, cho dù có hắn chống đỡ cũng khó có thể

làm nên chuyện, chỉ tỏ khiến người khác xem thường. Huống chi con đường Kiếm Đạo vô cùng hung hiểm, lở như có một ngày nào đó hấn gặp chuyện bất trắc, vậy Tử Hà tông chỉ có một kết quả: diệt tông.

Nhưng ở giới Kim Thiên, tuy rằng rằng nền tảng của Tử Hà tông vẫn còn yếu ớt, nhưng đã có bước tiến nhảy vọt. Nếu so với những tông môn ở giới Kim Thiên, đã không còn nằm trong nhóm những tông môn yếu nhất nữa. Mà trong này, chưa tính tới sự tồn tại của Tông sư Kiếm Phách.

Một tháng sau.

Ở núi Giới Thần, giới Bạch Linh.

Đây là ngọn núi cao vài vạn trượng, đỉnh núi chìm khuất trong mây, nguyên khí thiên địa ngưng kết thành linh thủy, thậm chí có thể cảm thấy ẩm ướt rõ ràng.

Phía trước núi Giới Thần là đồi núi chập chùng, tiếng nước chảy* dưới sông gào thét liên miên không dứt.

Lúc này, sáu người Lục Thanh đang đứng trên đỉnh một ngọn núi cách núi Giới Thần chừng ba vạn dặm, quan sát phong cảnh núi sông trước mặt, ngắm nhìn núi Giới Thần thật lớn kia.

- Hay cho một ngọn thần sơn, tuy rằng ta đã thấy qua một lần, nhưng lần này cũng khó tránh khỏi dao động tâm thần.

Minh Thiên Hà cất giọng cảm khái:

- Nêu lập chủ phong của tông môn trên đó, không biết có thể bồi dưỡng ra bao nhiêu nhân tài kiệt xuất...

- Lão nghĩ thật nực cười, núi Giới Thần là trung tâm của cả giới Bạch Linh, làm sao có thể dụng tới? Cho dù lão muốn. Kiếm Thần Điện cũng sẽ không chấp nhận, mà mười lăm đại tông môn của giới Bạch Linh cũng sẽ đối nghịch với lão ngay tức khắc.

Liệt Sí Thiên lên tiếng chế giễu, nhưng ánh mắt nhìn núi Giới Thần cũng không giấu được vẻ khen ngợi.

Dưới chân núi Giới Thần.

Lúc này có gần ba trăm chiếc ghế dựa lớn trên khắc kiếm vân cao chừng một trượng bày sẵn. Những chiếc ghế này không phải gỗ cũng không phải kim loại, toàn thân toát ra khí Phong Mang màu vàng nhạt.

- Lục huynh không sao chứ?

Lục Thanh gật gật đầu:

- Không sao, tỉnh đường một lúc sẽ khỏe lại.

- Lục huynh chẳng hay người ấy là ai?

- Kể khiêu chiến.

Lục Thanh thần nhiên đáp, cho dù lúc này, hắn vẫn chưa biết đối phương là ai, bất quá có thể gặp được một đối thủ như vậy, quả thật cũng đáng cho hắn dốc hết toàn lực đánh một trận. Lúc này Lục Thanh có cảm giác rằng, sau trận chiến này, tu vi vừa bước vào Kiếm Tôn đại thiên vị của hắn mới được củng cố hoàn toàn.

- Ta thấy hắn là người ấy.....

Lúc này, Lôi Thiên đột nhiên trầm giọng nói

- Là ai vậy?

Nhiếp Bích Tâm nghi hoặc hỏi:

- Phải chăng là người có tên trên Bảng tông sư?

Lôi Thiên cười khổ lắc đầu:

- Nếu phải thì quá tốt, thế nhưng người nọ tu luyện kiếm khí Luân Hồi, nếu như ta đoán không sai đó hẳn là Thiếu chủ của Kiếm Thần sơn ở giới Tử Hoàng nổi danh, được xưng là Yêu Quái của giới Tử Hoàng, Luân Hồi Kiếm Tôn Vọng Kiếm Sinh

- Là y sao?!

Ba người Lạc Băng Y kinh hô thất thanh. Có lẽ Nhiếp Bích Tâm vừa mới tiến lên cảnh giới Kiếm Phách, rất nhiều chuyện còn chưa biết, nhưng bọn họ tiến vào cảnh giới Kiếm Phách đã lâu, biết nhiều chuyện hơn so với người thường.

Yêu Quái Vọng Kiếm Sinh của giới Tử Hoàng năm nay chỉ mới ba mươi chín tuổi, nhưng chuyện về cuộc đời của y đã lan truyền khắp giới Tử Hoàng. Dù là ở giới Bạch Linh, các tông môn cũng nghe thấy, tất cả đều dè dặt môn hạ của mình, mỗi khi gặp y phải kính lễ như trưởng bối tôn là thượng khách, không được xem thường.

Dường như muốn giải thích cho Lục Thanh nghe, Lôi Thiên chậm rãi nói:

- Nghe đồn Vọng Kiếm Sinh là con nuôi của Kiếm Thần, có được thể chất hệ Luân Hồi ngàn vạn người có một. Từ nhỏ y đã được Kiếm Thần dạy dỗ, dùng linh dược tẩy căn hoá cốt, chỉ mới năm tuổi đã tu luyện Kiếm Nguyên Cồng Hoàng giai Luân Hồi kiếm điển. Sáu tuổi trúc cơ, trở thành Kiếm Giả, tám tuổi luyện thành tiên thiên, trở thành Kiếm Khách. Sau đó y độ nguyên kiếp vào năm mười lăm tuổi trở thành Kiếm Chủ. Cũng năm đó một thân một mình đi tới thú vực của giới Tử Hoàng, chỉ trong vòng một năm, một mình một kiếm giết chết năm mươi linh thú tứ giai, ba linh thú ngũ giai, lúc đi ra không hề bị thương, ngưng kết Kiếm Hồn, trở thành Kiếm Vương.

Lôi Thiên ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Sau đó y mất không tới năm năm đã trở thành Kiếm Hoàng, sau hai năm nữa đạt tới Kiếm Hoàng đỉnh phong. Hai mươi bốn tuổi đắc đạo, dùng thân đắc đạo ngưng kết Kiếm Phách, tiến vào cảnh giới Kiếm Phách. Hai mươi chín tuổi lãnh ngộ thể thiên địa, trở thành Kiếm Giả cái thể. Cho tới bây giờ, nếu như ta đoán không sai y đã đạt tới Kiếm Tôn đại thiên vị, thậm chí là Kiếm Tôn đỉnh phong.

Lục Thanh gật gật đầu:

- Ta vẫn còn kém một mức, đó là Kiếm Tôn đỉnh phong. Thực lực người này quá mạnh mẽ, ta cảm giác như y vẫn còn kiềm thúc thần thông chưa thi triển, nếu không, thắng bại khó lòng đoán được.

Lôi Thiên khẽ cười nói:

- Ta thấy Lục huynh cũng chưa dốc hết toàn lực, tối thiểu ta cũng biết, huynh vẫn còn thần thông chưa thi triển.

Lục Thanh không phủ nhận, bất quá thần sắc vẫn tỏ ra ngưng trọng như trước:

- Ý chí Kiếm Đạo của người này hết sức kiên cường, nếu như quyết đấu sinh tử thật sự, ta không nắm chắc...

- Vậy Lục huynh thấy mình nắm chắc bao nhiêu phần?

- Thắng bại chia đều năm năm.

Ngoài ba vạn dặm, Thân hình Vọng Kiếm Sinh lại hiện ra.

- Sao hả, hẳn có làm cho người thất vọng hay không?

Một bóng người màu tím hỏi.

- Quả thật xứng danh, ta không nắm chắc! Không nắm chắc!

- Không nắm chắc!

Giờ phút này, rất nhiều Kiếm Giả có mặt tại đây lộ vẻ kinh ngạc. Bọn họ là những nhân vật tối cao trên Kiếm Thần đại lục, lãnh ngộ Kiếm Đạo có thể nói là đứng trên đỉnh đại lục. Bọn họ cũng biết thực lực của thanh niên trước mặt đáng sợ tới mức nào, được đích thân Kiếm Thần dạy dỗ, có được tu vi Kiếm Tôn đại thiên vị, nơi này những kẻ dám nói thắng được y dễ dàng, ngoại trừ mười lăm vị lão tổ ở trên, trong gần ba trăm Kiếm Giả phía dưới, tuyệt đối không có hơn năm người.

Theo như lời y nói vậy thực lực của người ở ngoài xa kia...

Giờ phút này, rất nhiều người bắt đầu xem trọng thanh niên vừa mới nổi lên gần đây kia. Trên Kiếm Thần đại lục, mỗi lần có một tông sư Kiếm Phách mới đều là đại sự, tuy rằng rằng lúc này không phải tất cả tông sư Kiếm Phách trên Kiếm Thần đại lục đều có mặt ở đây, nhưng thêm vào số người lánh đời không ra, tối đa cũng không vượt quá ba trăm năm mươi Tông sư Kiếm Phách.

Mấy năm qua, bọn họ đã điều tra tất cả về cuộc đời của Lục Thanh, tự nhiên cũng biết tiến cảnh tu vi kinh thể hải tặc của hắn. Bất quá bọn họ cũng chưa bao giờ ngờ rằng, thực lực đối phương có thể tranh cao thấp một trận cùng Yêu Quái của giới Tử Hoàng, thật sự là thời gian quá ngắn, bọn họ chưa thể chấp nhận được.

Trong số này có mấy thanh niên sắc mặt tỏ ra ngưng trọng, nếu có Lục Thanh ở đó, ắt sẽ nhận ra đây là bọn Lục Hồng mà hắn đã từng gặp một lần ở Hư Không Kiếm cốc. Chỉ có điều nhiều năm không gặp, không ngờ bọn họ cũng có được tư cách đứng ở chỗ này.

- Không ngờ hắn đã đạt tới tu vi như vậy!

Một lão nhân đứng cạnh Lục Hồng kinh ngạc nói hiển nhiên không thể nào tin được chuyện này.

- Ầm...

Lúc này, sấm chớp vang lên trên núi Giới Thần. Cương Phong trên chín tầng trời quay cuồng, tạo ra một cơn trốt xoáy, một đạo ánh sáng rực rỡ do sao trời chiếu xuống, bao phủ toàn bộ núi Giới Thần.

Ánh sáng sao rót xuống núi, đợi đến khi mạch đất đảo ngược, đó là lúc bắt đầu Huyền Thiên Kiếm Vực.

Lúc này mọi người đang chờ đợi, mặc dù rất nhiều người có được thần thông Kiếm Nhân, mấy vạn dặm gần như không có gì khác biệt so với vài dặm, nhưng trong lòng mọi người vẫn nảy ra ý nghĩ muốn được thấy tận mắt người kia.

Vả lại uy danh của Vọng Kiếm Sinh quá vượt bậc, bất cứ nhân vật nào có thể sánh vai với y, cũng có thực lực khiến cho bọn họ phải đối xử cẩn thận.

Sáu đạo kiếm quang vượt qua ngàn dặm, bất chợt một bóng người áo xanh bình thường hiện ra trước mặt mọi người.

Khoảnh khắc này, gần ba trăm đôi mắt đều tập trung lại, gần như ánh mắt của tất cả Tông sư Kiếm Phách trên Kiếm Thần đại lục đều tập trung vào Lục Thanh.

Không gian khẽ rung động, giờ phút này này không hề có đại thế, cũng không có ai lấy uy áp thử thăm dò. Nhân vật có thể sánh vai cùng Vọng Kiếm Sinh không phải là nhân vật có thể kinh sợ vì uy áp của số đông bọn họ. Cho dù là mười mấy người kia cũng sẽ lấy một chọi một phân thắng bại chứ không ý đông hiệp yếu. Bất quá vào thời điểm này, rõ ràng là không đúng lúc.

- Tiểu tử kia, thật là người sao? Lúc này, một lão nhân áo trắng nhìn Lục Thanh chăm chú, giọng nói ôn hòa.

Lục Thanh liếc mắt nhìn qua, lập tức lộ vẻ hơi kinh ngạc, ngoài dự liệu của mọi người, hần khệp chỉ thành kiếm, cung kính hành kiếm lễ với lão nhân kia:

- Vãn bối Lục Thanh, tham kiến tiền bối.

- Được, được!

Hiển nhiên lão nhân cũng tỏ ra cao hứng vô cùng:

- Không ngờ mười mấy năm không gặp, người đã vượt qua lão phu, khá lắm, khá lắm! Bất chợt lão nhân nghiêm nghị nói:

- Chẳng hay tiểu huynh đệ có thể nể mặt lão phu, đáp ứng một thỉnh cầu của lão phu được chăng?

- Xin tiền bối cứ nói chỉ cần Lục Thanh làm được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực.

Nói tới đây, vẻ mặt Lục Thanh tỏ ra trịnh trọng.

Lão nhân này chính là người của Lăng Tiêu tông lúc trước đã ra sức bảo vệ hần ở Hư Không Kiếm cốc, Lăng Địa. Chịu ân giọt nước phải báo đáp cả suối nguồn, bất kể người khác nghĩ thế nào, đây chính là tính cách của Lục Thanh. Huống chi lúc trước là ân cứu mạng, tự nhiên Lục Thanh phải dốc hết toàn lực báo đền.

Lăng Địa khoát tay:

- Cũng không có gì, chỉ có điều hy vọng nếu người có thời gian, hãy tới Lăng Tiêu tông ta một chuyến. Lão phu có một số chuyện muốn trao đổi cùng người.

Lúc này không hề do dự, Lục Thanh nhìn thấy Đoạn Thất Ngôn cũng ở gần đó, chỉ có điều dường như không đi cùng với Lăng Địa, lập tức hần gật đầu:

- Sau khi Huyền Thiên Kiếm Vực đóng lại, Lục Thanh sẽ đi với tiền bối

- Được, lão phu chờ người!

Lăng Địa nở một nụ cười.

Ngay tức khắc, sáu người Lục Thanh ngồi vào chỗ dành cho giới Kim Thiên. Chỗ ngồi của bốn giới, giới Thanh Phàm là ít nhất, chỉ có hai ghế, mà giới Kim Thiên của bọn họ có tám ghế. Lúc này ở khu vực đó chỉ có lão nhân đi chung với Bích Thanh Thủy khi trước đang ngồi, lúc này thấy sáu người Lục Thanh tới, sắc mặt lão tỏ ra mất tự nhiên, bất quá cũng không lên tiếng nói.

Mọi người ngồi xuống, lúc này không ai nói gì, đều tĩnh tâm chờ đợi. Từ lúc này cho đến khi mạch đất đảo ngược còn tới nửa ngày, mà hiện tại trong gần ba trăm chỗ ngồi, vẫn còn mấy chục ghế chưa có người ngồi.

Sau hai canh giờ, năm tên trung niên ru luyện kiếm khí Ngũ Hành mà Lục Thanh đã gặp ở Nguyên Thiên tông khi trước cũng đã tới. Nửa canh giờ nữa, tổng cộng hai trăm tám mươi tám chiếc ghế chỉ còn trống một chỗ của giới Kim Thiên.

- Chẳng hay Xích Hỏa Kiếm Đê có biết Nhược Thủy Kiếm Đê đang ở đâu không?

Một lão nhân ở giới Bạch Linh lên tiếng dò hỏi số Tông sư Kiếm Phách của giới Bạch Linh chiếm tám mươi sáu ghế.

Dường như sớm biết sẽ có người hỏi lão nhân đi chung với Bích Thanh Thủy khi trước cười khỏ lắc đầu:

- Bích lão quỷ đã chết!

- Chết?

Trong khu vực giới Bạch Linh rất nhiều người lộ vẻ kinh hãi. Bích Thanh Thủy thành danh đã lâu, bọn họ tự nhiên biết rõ Nhược Thủy Kiếm Đế có một Kiếm Bảo trung phẩm đỉnh phong Nhược Thủy Ấn, mạnh mẽ vô cùng, lại tương hợp hệ thuộc tính với lão. Nhược Thủy Kiếm Đế có Nhược Thủy Ấn trong tay, thực lực không thua gì Kiếm Tôn trung thiên vị thông thường. Nhân vật như lão, dù là ở giới Bạch Linh cũng không có bao nhiêu người dám triều chọc, không biết là ai có thể giết được lão?

Lúc này có rất nhiều ánh mắt vô tình lướt qua người Lục Thanh

Sắc mặt Lục Thanh vẫn lạnh lùng như trước, trầm giọng nói:

- Là ta giết, đáng chết!

Không giải thích nhiều lời, Lục Thanh chỉ ngồi yên tại chỗ, không thềm để ý có mấy người sắc mặt trở nên hết sức khó coi, hiển nhiên là có tình cố giao với Bích Thanh Thủy.

840. Chương 203: Luân Hồi Kiếm Kiều.

- Lần này Huyền Thiên Kiếm Vực mở ra, ta hy vọng các vị có thể lượng sức mà đi, nếu gặp được người bên Ma Đạo, mong rằng mọi người hãy liên thủ chống lại, nếu có ân oán xin hãy tạm thời gác lại.

- Chúng ta xin vâng, các vị lão tổ bất tất phải nhọc lòng.

- Không sai người phe Ma Đạo, vốn khác với đạo ta, tự nhiên là kình địch của chúng ta. Nếu để bọn chúng chiếm được Kiếm Tâm Ma Đạo, như vậy hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.

Rất nhiều Tông sư đồng thời mở miệng, đòi với Ma Đạo nhất mạch ở Kiếm Thần Hải. Ý của mọi người hết sức thống nhất.

Trong Huyền Thiên Kiếm Vực, nếu như dự liệu không sai hẳn là có được hai quả Kiếm Tâm Ma Đạo, nếu để cho Kiếm Thần Hải lấy được, vậy ắt sẽ ảnh hưởng tới cân bằng thực lực giữa hai phe. Một khi thể cân bằng bị phá vỡ, như vậy chiến loạn trên đại lục không bao lâu ắt sẽ diễn ra. Đến lúc đó sinh linh lầm than, dù là Lục Thanh cũng không muốn nhìn thấy chuyện này.

Ma Đạo Tu hành đa phần là hại người lợi mình, nhất tướng công thành vạn cốt khô, chính là giẫm lên vô số thi cốt mới đạt tới đỉnh phong. Con đường Kiếm Đạo như vậy, mặc dù không phải chiếm hữu tất cả, nhưng Lục Thanh cũng không ủng hộ.

Tuy rằng nói Kiếm Đạo là trên, chúng sinh chỉ là có rác, nhưng sở dĩ kẻ bề trên có thể giải thoát, đó là vì chưa gặp người xem y như cỏ rác.

Lần này tiến vào Huyền Thiên Kiếm Vực, thứ nhất là Lục Thanh tự cảm thay bản thân mình tinh tiến quá nhanh, nên lịch lãm một phen để bình ổn thực lực. Thứ hai đã gần tới lúc Thiên địa quay ngược lại, nếu có thể lấy được một quả Kiếm Tâm, cho dù ý chí Kiếm Đạo của hắn kiên cường, không cần dùng tới, nhưng để lại cho tông môn mình, đến khi thiên địa quay ngược lại, cũng có thêm được một phần sinh cơ.

Qua nửa canh giờ nữa, núi Giới Thần vốn bị ánh sao bao phủ, bất chợt chấn động kịch liệt.

- Ầm...

Xung quanh núi Giới Thần, mặt đất bắt đầu run rẩy, dường như có vô số rồng đất đang quay cuồng trên mặt đất, cây cỏ tung bay, mặt đất nổi sóng kinh người cao vài chục trượng, giống như bị xóc lên.

Ngay sau đó, núi Giới Thần cao vài vạn trượng đột ngột chia ra làm hai nửa, lộ ra một đạo không gian Động Hư hẹp dài như kiếm khí.

Huyền Thiên Kiếm Vực nằm trong không gian Động Hư, chuyện này cũng là gần đây Lục Thanh mới biết. Hắn cũng đã hiểu rõ vì sao Huyền Thiên Kiếm Vực chỉ có tông sư Kiếm Phách mới có khả năng tham gia.

Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, cho dù là Kiếm Hoàng, cũng chỉ có thể ở trong không gian Động Hư trong thời gian ngắn ngủi. Nếu không đạt tới cảnh giới Kiếm Phách, không có Tiểu Thế Giới Linh Vực, tuyệt đối không thể tự sinh ra pháp tắc nguyên khí. Cho dù là Kiếm Hoàng đỉnh phong, ở trong không gian Động Hư vài ngày cũng chỉ có kết cục hồn phi phách tán, tan thành tro bụi bên trong không gian loạn li.

- Được rồi, các vị, chúng ta đi trước một bước.

Lúc này, mười lăm bóng người màu tím nháy mắt biến mất không thấy, những chiếc ghế Tử Ngọc Tủy cũng hóa thành bột phấn.

Trong không gian Động Hư cao mấy vạn trượng, mười lăm bóng người màu tím lóe lên rồi biến mất.

Ngay tức khắc, Tông sư bốn giới cũng bắt đầu động thân, bắn nhanh về phía không gian Động Hư.

Tiến vào không gian Động Hư, thế giới một màu tối đen bất chợt truyền đến một cỗ đại lực mệnh mỏng cuộn cuộn không thể ngăn cản, không gian xung quanh nhanh chóng biến ảo. Sau vài lần hô hấp, trước mắt Lục Thanh sáng ngời, một thế giới Phong Mang màu xanh lập tức hiện ra trước mắt.

Khí Phong Mang màu xanh vô tận tràn ngập khắp không gian này, Kiếm Thổ Thanh Phàm ở nơi đây e rằng lắng đọng đã mấy vạn năm, Lục Thanh không chút nghi ngờ, nếu dùng Kiếm Thổ Thanh Phàm này rèn kiếm, sẽ rất dễ dàng rèn được thần kiếm cấp Kim Thiên. Thậm chí nhờ hấp thu khí Phong Mang mấy vạn năm qua, khí Phong Mang trên thần kiếm sẽ tăng lên, sẽ có phẩm chất không kém trong số thần kiếm cấp Kim Thiên.

Lục Thanh đứng trên Kiếm Thổ, mặc cho khí Phong Mang mệnh mỏng tấn công vào người, nhưng Lục Thanh không có chút cảm giác đau đớn, ngược lại hắn còn cảm thấy vô cùng sáng khoái, Kiếm thể Bạch Linh nuốt chửng tất cả khí Phong Mang màu xanh đánh vào người, khí Phong Mang ở đây thật sự hết sức tinh thuần, nhờ vậy Lục Thanh cảm thấy Kiếm thể Bạch Linh của mình vốn đã đạt tới đỉnh phong, rất có khả năng sẽ được rèn luyện tinh thuần hơn nữa.

Tu luyện Từ Hoàng Kiếm Thân Kinh từ trước tới nay, Lục Thanh cũng đã mơ hồ hiểu biết, mỗi lần đột phá qua một tầng, ích lợi đạt được càng lớn hơn trước đó, thần thông sinh ra cũng thêm hùng mạnh. Đây chính là sự công bằng của Kiếm Đạo, trả giá nhiều thì thu hoạch được cũng nhiều.

Bất chợt ánh mắt Lục Thanh thoáng động...

- Ha ha, thần niệm của tiểu huynh đệ quả thật bất phàm... Một mảng khí Phong Mang bị xé ra, một bóng người màu trắng xuất hiện.

- Tiền bối.

Thấy người vừa tới, thần sắc Lục Thanh lập tức trở nên cung kính, đó chính là Lăng Địa của Lăng Tiêu tông.

- Thấy bộ dáng cung kính của Lục Thanh, Lăng Địa mỉm cười, lắc đầu nói:

- Không cần luôn miệng gọi tiền bối như vậy, cứ gọi ta Lăng lão là được. Thật không ngờ Huyền Thiên Kiếm Vực hút vào ngẫu nhiên, lại phân chúng ta tới cùng một chỗ như vậy. Nếu như tiểu huynh đệ không ngại, chúng ta đồng hành được chăng?

Lục Thanh gật gù đầu:

- Hết thấy nghe theo Lăng lão chỉ bảo.

Lăng Địa vuốt vuốt chòm râu trắng như tuyết, tỏ vẻ trầm ngâm:

- Huyền Thiên Kiếm Vực chia làm bốn Kiếm Cốc, bốn Kiếm Cốc này là bốn tầng khảo nghiệm. Chỉ có trải qua bốn tầng khảo nghiệm này mới có thể tới được Kiếm cốc Tử Hoàng ở cuối cùng, Trong Kiếm cốc Tử Hoàng là nơi đặt bốn quả Kiếm Tâm.

Lục Thanh nhìn quanh bốn phía:

- Hiện giờ chúng ta đang ở Kiếm cốc Thanh Phàm.

- Không sai khảo nghiệm ở Kiếm cốc Thanh Phàm này chính là Luân Hồi Kiếm Kiêu.

Lăng Địa giải thích:

- Trên Luân Hồi Kiếm Kiêu, tất cả tu vi đều bị giam cầm, chỉ có thể dựa vào thân thể đi lại, Trên Luân Hồi Kiếm Kiêu, sinh tử chỉ trong một niệm, tuy rằng không phải chết thật sự, nhưng nếu như rơi xuống Luân Hồi Kiếm Kiêu, phía dưới có Luân Hồi Chân Hỏa thiêu đốt, Vực Ngoại Thiên Ma sẽ giáng lâm trong nháy mắt. Hơn nữa đó là cấp Ma Vương, đa số mọi người không thể chống cự, từ đó về sau dừng lại không thể tiến.

Lục Thanh lộ vẻ nghi ngờ:

- Vậy vì sao sô tông sư đến từ bốn giới không thấy giảm bớt?

- Giảm ư?

Lăng Địa nghe vậy lắc lắc đầu :

- Đó gọi là đưa mình vào chỗ chết để tìm sống. Bị Thiên Ma quấy nhiễu, tâm ma làm phiền trên Luân Hồi Kiếm Kiêu, tự nhiên cũng rất dễ dàng đột phá, Tuy rằng Thiên Ma quấy nhiễu vô cùng nguy hiểm, nhưng một khi đột phá sẽ nhận được ích lợi rất lớn. Nếu không phải tâm cảnh đột phá rất lớn, vậy cảnh giới tu vi nhất định cũng tiến một bước dài. Cho nên thay vì lấy mất mà nhìn, không bằng cứ thử, cầu có thể thoát vậy thuận lợi.

Đây là tâm cảnh của Tông sư Kiếm Phách, Lục Thanh thầm gật gật đầu. Quả Thật tông sư Kiếm Phách đề cao theo cảnh giới tu vi, chuyện này khác biệt rất xa với Kiếm Giả thông thường. Cũng là lên Luân Hồi Kiếm Kiêu, nếu đổi lại là Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn, e rằng nhất định sẽ không dám. Nhưng đổi là Tông sư Kiếm Phách, ắt sẽ có được sự quyết đoán không ngại sinh tử.

- Được rồi, tiểu huynh đệ, không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi.

- Tiền bối mời đi trước

Lục Thanh cung kính nói.

Lăng Địa mỉm cười, lập tức hóa thành một đạo kiếm quang Thiên Lôi, mở ra một lối đi giữa khí Phong Mang dày đặc, sau đó biến mất.

Nhìn theo phương hướng Lăng Địa rời đi, trong mắt Lục Thanh lộ ra vẻ lạnh lùng hiểm thấy. Ngay tức khắc, Lục Thanh giậm chân một cái, biến mất ngay tại chỗ.

Trong Kiếm cốc Thanh Phàm.

Khác với Hư Không Kiếm cốc trong giới Thanh Phàm, Kiếm cốc Thanh Phàm ở đây có chu vi rộng chừng vạn dặm, trong Kiếm cốc Thanh Phàm toát ra một luồng sức mạnh mệnh mông mênh mẽ. Luồng sức mạnh này trấn áp cả không gian rộng lớn.

Trên mặt đất Kiếm Thổ màu xanh, đường đi thông tới trung ương Kiếm cốc là một biển lửa màu xám có chu vi chừng ngàn dặm. Trên đó có một chiếc cầu đá màu xám nhạt cổ kính nối liền tới đài tế nằm trên một đảo nhỏ ở trung ương, Trên cầu đá tràn đầy khí Phong Mang linh hoạt sắc bén, tuy rằng khí Phong Mang này cũng có màu xanh, nhưng dường như được luồng sức mạnh tràn ngập khắp không gian trong này rót vào, cho nên toát ra sức mạnh khiến cho nhiều Tông sư Kiếm Phách chạy tới đây trước tiên lộ ra sắc mặt hết sức khó coi.

Bất quá chỉ thoáng do dự trong giây lát, đã có người bước lên cầu đá.

Đây là một tên Kiếm Đế ở giới Từ Hoàng, sau khi bay lên khoảng không phía trên cầu, kiếm quang vờn quanh thân thể y nháy mắt đã bị trấn áp tiêu tan, thân hình y còn cách cầu đá mười mấy trượng cũng rơi xuống.

Sau khi rơi xuống cầu đá, thân thể Tên Kiếm Đế kia vang lên một tiếng, có vẻ như thân thể y nặng mấy ngàn cân. Lúc này y đang chậm rãi bước đi như đi dạo, thậm chí rất chậm, hướng tới giữa biển lửa màu xám kia.

*-m ç€ F?¬M; +| i v p`M- ? B # M +?QM? H¨ #B M HY K¨m t€KX E?¬M; +ªK i?'v +
HY - M?QM; F?¬M; B M;?B M;ì- K°i F?B `ÆB tm®M; ç| b) #` i`K+ tm'i F?ÄB >mv
h?B M J [m'M i?•M [m'v M?B m- ç m F?' p¬ +MM;X

G9+ M¨v K†+ +?Q p¨B i M i¬M; bQ EB K S?€+? +O ;BÈB hY >Q¨M; çSM; i` M #Ì F
F?¬M; +| +?9i T?ªM SM; M¨QX >B M M?B M i` M +¬m ç€ +| #B M ?| ?mv MªQ-

B H M +¬m ç€ +kM; F?¬M; +ÁM +ªK SM; pÈB ? i i?ªv tmM; [m M?- Gm•M >²B EB K
a m F?B +„i [m K°i KªM; F?Q S?QM; J M; K¨m t M?- ? B M;Q`B GK+ h? M? ?¢ tm

h`QM; h?-M æbM? i?S+ ?<sup>a</sup>B- h?S+ EB K K`m i`^M; b€M; b€m M;`M i`QÊM; H`T iS
p¬ i`MX w +?Q EB K æ¢Q K`m iQK iBM? i?m-M ç²M; i?ÌB ?B M` - iQ`M #° h?S+ E
iQK i`„M; X

a m ç| - +?[æ¢Q K`m t M? FB H`T iS+ #`M? i`QÊM; - i`QM; M?€v K„i #B M i?`M? +
T?Q h?S+ EB KX

GK+ h? M? MÎ K° i MK +Q`B H¢M? H)Q- i`QM; i?S+ ?`B- i?2Q MB K ç°M; +O ?„M-
FB #`M? i`QÊM; H M p¬ ?¢M- o¢M i`QÊM; XX- ? B p¢M i`QÊM; XX- i`QM; M?€p K„i
FB K K`m iQK i`„M; ;B®M; M?Q +U i?-M çSM; bWM; bWM; - ç€M? tm®M; +?[æ¢Q

*?[æ¢Q FB H^aQ ç^aQ p`B +€B- M; v b m ç| - €M? b€M; t M? # M M; Q`B +?[æ¢Q H`

h?S+ EB K +Q `9i H¢B- b m ç| M; QM; iK i?`M? #|M; /€M; +O GK+ h? M?X L?bM
?„M i`-K ;B¼M; M|B,

@ L; QÆB +S çB i?2Q i i`QÊ+ ç½- iU M?B M i b) ibK K° i +?O M?•M i?Q+? ?¼T+
T?€T i„+ h?B M æ¢Q- b) i?Q+? ?ÊT ?ÆM i `i M?B m5

hB M; FB K M;•K p M; H M F?2 F?) M?Q Km®M t•K M?`T p`Q ?²M T?€+?- b m F?B
GK+ h? M?- +?[æ¢Q iQ p¢M i`QÊM; FB F?¬M; M; Ì +Q `9i H¢B /-M /-M- K½B

æ M F?B +ÁM +?WM; K° i i'+ KÈB /WM; H¢B- b m ç| H†M; H) çSM; p`Q K° i ;|+ # M
?`M? ç°M; ;b F?€+X

GK+ h? M? ;"i ;"i ç-m- b m ç| - #|M; ?„M i M çBX " M i`QM; i?S+ ?^aB h?S+ EB K b
H M HÆ HYM; X

GK+ h? M? +?"K `½B KÌ #WM; K„i- M?bM ç`B i i`QÊ+ K†i- H9+ M`v ç½ F?¬M; +ÁM

@ a Q ?^a- iB m ?mvM? ç +| M?bM ` çQÊ+ K M? K®B ;b F?¬M; \

G9+ M`v G,M; æ` +kM; ç½ pQÊi [m Gm•M >²B EB K EB m- çB iÈB b m HQM; GK+
+Q`B M|B,

@ *?d H` [m„ iQ+? +O K'v i? M? FB K M`v +| p ?mv M^aQ- F?¬M; M?`M çQÊ+ M M

@ æ9M; p`v- +?[ æ¢Q M`v [m^a i?"i F?¬M; i-K i?Q`M; - #'i [m€ M?B m M,K [m - F?-
çQÊ+ ?mv M^aQ # M i`QM; - hB m ?mvM? ç +| H½M? M; ° çQÊ+ ;b F?¬M; \

.Si HÌB- G½M; æ` M?bM GK+ h? M? +?,K +?9X

GK+ h? M? H„+ H„+ ç-m,

@ *?[æ¢Q M`v [m€ KS+ ?mv M^aQ- # Q M?B m iB M #®B h¬M; bQ EB K S?€+? +Á
H½Q [m€ +QB i`¼M; i `²B

a m F?B M?bM +?,K +?9 GK+ h? M? K° i H9+- G,M; æ` +Q`B M|B,

@ L m ç½ H` M?Q p`v- +?9M; i ?½v iB M p`Q EB K +®+ EBK h?B MX *?9M; i çB
#QÊ+- +| i? b) +| i?m ?Q¢+? ;b ç| +kM; F?¬M; +?WM; X

EB K +?d G,M; æ` çB K` - #'i +?Êi +?QM i? M? i?-M FB K +'Th? M? S?`K FB ç²M
J M; K`m t M?- E?Q S?QM; J M; M`v ;B®M; M?Q K° i +?B + FûM # Q T?O ? B M; Q
æ M F?B +?B + FûM K`m t M? M`v #B M K'i- ? B M; Q`B GK+ h? M? +kM; ç²M; i?ÌB

39kX *?QÆM; ky8, o¬ o¼M; G•K >^aB S?¢i GK+ EB K aÆM

æ•v H` K° i F?¬M; ;B M ç-v F?Q S?QM; J M; K`m p`M; iBM? i?m-M ?Q`M? ?`M? I
J M; K`m p`M; Î ç•v M²M; ç`K ?ÆM ÎEB K +®+ h? M? S?`K K° i #"+- GK+ h? M? +„M
H9+ M`v ?„M +| i? i?'vEB K i? "¢+? GBM? M•M; + Q pÈB i®+ ç° #^M; K„i i?Q`M; ;

æ€M; iB + H9+ i`QÈ+ Î EB K +®+ h? M? S?`K- GK+ h? M? +kM; F?¬M; i?'v M; mv
i?"M? i?U+ +?'iX *| H) H" pb ç•v H" F?ªQ M; ?B K- +?Q M M Î ç•v F?€+ pÈB >Q E?-
S?"KX J†+ /M GK+ h? M? +ªK i?'v i?'i p¼M; i`QM; HÁM;- M?QM; +kM; F?¬M; [m
h?'v GK+ h? M? F?¬M; M; WM; +„M Mm®i F?Q S?QM; J M; K"m p" M; iBM? i?m-M p
H"K F€ # M ?ÄB,
@ hB m ?mvM? ç [mª i?"i +| i?¬M i?¬M; `i K¢M?- /MM; F?Q S?QM; J M; ` M Hmv
+| i?•M i? ?MM; K¢M? i?b F?¬M; i? M"Q +?'m çQÊ+- [mª M?B M H" ?ªQ +Æ /mv
@ G,M; H½Q [m€ F?2M
GK+ h? M? #bM? i?ªM ç€T- #'i +?Êi- ?„M H¢B ?ÄB,
@ E?¬M; #B i i`"M +?B M Î EB K +®+ "¢+? GBM? F?B i`QÈ+X G,M; H½Q p" M /KM
J GBM?- b m ç| F i [mª i? M"Q\
G,M; æ` ?ÆB bYM; b®i- b m ç| i? M /"B,
@ h`"M +?B M 'v M; mv ?B K p¬ +MM; X GoM? oU+ h?B M G¬B +O H½Q T?m +kM; F
+| i? KB M +Q`M; i?Q€i çQÊ+ K°i K¢M; K" i?¬B ç€M; iB + +?Q #¼M GB i ?mvM?
@ G,M; H½Q çWM; [m€ i?QÆM; i•K- #¼M GB i iB M #®B M; ,M +ªM J GBM? tm'i i?
@ æ9M; p"v- +?d +| çB m ç€M; iB +- +?d +ÁM K¶B KbM? H½Q T?m FûQ /"B çQÊ+ +
#m²M #½X
"i +?Êi ? B M; Q`B BK #†iX EB K \*®+ EBK h?B M ç m M^K i`QM; Fw S+ ? B M; Q`B
i`Q +O M|X
G9+ M"v # M i`QM; EB K +®+ EBK h?B M F?¬M; +| K°i #|M; M; Q`B- ;B[EB K +®+
/†K H" K°i F?m `WM; +´t M? #B +X E?m `WM; +´M"v M?bM [m v M ioM? p¬ +MM;
L?½M +O GK+ h? M? i` tûi- F?¬M; i?'v +| +?9i ç°M; ioM? M"Q- imv `^M; /¢i /"Q b
v M ioM? K°i +€+? [m, /`X
@ LÆB M"v
@ æ•v H" o¬ o¼M; G•K >ªB5
h?¬M b„+ G,M; æ` iÄ` M; QM; i`¼M; ,
@ o¬ o¼M; G•K >ªB +?QM? H" K°i iB M i?B MªQ i`"M `i HÈM- ?bM? i?"M? iU M?B
H" T` X L?QM; M| +| mv M,M; iQ HÈM- F?¬M; ? FûK ?ÆM FB K i`"M h?B M; B B
pQÊi ?ÆMX
G,M; æ` M; WM; K°i +?9i b m ç| M|B iB T,
@ hmv `^M; o¬ o¼M; G•K >ªB F?¬M; +| ;b M; mv ?B K- M?QM; pb i²M i¢BªQ +ªM?
bQ EB K S?€+? +kM; F?¬M; /€K F?BM? bm'i çB p"Q i`QM; ç|X L m M?Q w +?Q EF
F?¬M; ç¢i iÈB w +?Q "¢+? GBM?- b) `i F?| pQÊi [m X
@ "i [m€
G,M; æ` ç´B ;B¼M; ,
@ oÈB w +?Q EB K æ¢Q +O iB m ?mvM? ç - iU M?B M +| i? pQÊi [m i?m" M HÈB
i` - +?9M; i p"Q i?¬BX "®M i-M; F?ªQ M; ?B K +?d KÈB #„i ç-mX
GK+ h? M? ;"i ;"i ç-m- ?„M +kM; ç½ iWM; çQÊ+ M; ?2 G¬B h?B M M|B [m - #®M i
i`QM; >mv M h?B M EB K oU+ M"v +?d H" F?ªQ M; ?B K iQ +€+? ç¢i çQÊ+ EB K h
#®M i-M; F?ªQ M; ?B K M"v +ÁM F?¬M; pQÊi [m çQÊ+- p"v imv i ç®B F?¬M; +| F?
i?W X

"'i [m€ +?d `B M; #®M i-M; F?ªQ M;?B K M¨v- b) +| ?ÆM T?•M MY h¬M; bQ EB K
;BÈB- +| i? pQÊi [m #®M i-M; F?ªQ M;?B K K°i +€+? i?m"MHÊB- i?¬M; i?QÌM; +

h`QM; F?Q<sup>a</sup>M? F?„+ - i? ;BÈB i`QÈ+ K†i GK+ h? M? H”T iS+ #B M ?|

@ —K

æ”T p”Q K„i ?„M H” K°i F?¬M; ;B M K”m K€mX h` M +?QM i—M; i`ÌB- +?QM i—M; *QÆM; S?QM; K”m K€m i`”M M;”T i` M + Q- €M? b Q K M? K¬M; +?B m tm®M; +kM K€mX

o¬ b® M; ¼M M9B HÈM- K†B M; ¼M +| +?B m + Q ?”M; M;”M ?”M; p¢M i`QÈM; - M?Q K¢+? ç'i T?€ M€i- i'i +<sup>a</sup> bKT tm®M; - #KB ç'i imM; # v- H¢B +| p¬ b® i?—M FB K +„K K„i M?bM [m M?- i`QM; F?¬M; ;B M K M? K¬M; p¬ i”M- K H¬B K”m K€m ?Q”M? ? ;B M bKT ç' K”m i`„M; - F?¬M; ;B M æ°M; >Q ;? `ÈM- F?¬M; ;B M HQ¢M HQm ç2 F?¬M; i`mM;X

h` M K†i ç„i ç'i ç€ M9B K”m K€m pĐ pKM- p¬ b® i?—M FB K M^K H HB i- FB K [m i€M HQ¢M- M?[M; p i MSi i?”i M?Ä /”v ç†+ M?Q K¢M; M? M i` M i?—M FB K- #'i F “¢+? GBM? ? v hY >Q”M;X

@ æ¢B + 5

@ L?` ç 5

@ h K + 5

@ L;k ç 5

o¬ a® #|M; €M; [m2M i?m°+ ?B M ` i`QÈ+ K†i- iWM; #|M; M;Q`B M?m°K K€m çÄ K F?Q M;”T i`ÌB #®+ H M #®M T?Q X G9+ M”v ç°i M?B M GK+ h? M? T?€i ?B M ` ç½ K'i çB i€+ /KM; - pšM +?d M?bM i?'v +<sup>a</sup>M? iQÈM; M?Q i`QÈ+- pšM H” #|M; K€m M;YB çQÈ+ KMB K€m iQÆB i M? M²M; M†+X

@ _®M;

hB M; i?9 `®M; `mM; i`ÌB- +' K°+ pĐ M€i- æ` >Ä #®+ ?ÆB- iQ”M #° ç m ?Ov /B i bS+ b®M; M”QX

•M? K„i GK+ h? M? ? i bS+ H¢M? HMM; - /M ?„M #B i`ä ç•v +?d H”<sup>a</sup>Q +<sup>a</sup>M? i•K K pšM F?B M +?Q ?„M +<sup>a</sup>K i?'v H v ç°M; i`QM; HÁM;X L m F?¬M; M?Ìi•K +^aM? ?„M b•m p”Q ç| iW bÈKX

@ h? M? M?B5

æ°i M;°i K°i #|M; M;Q`B K”m K€m tm'i ?B M i`QÈ+ K†i GK+ h? M?X

GK+ h? M? F?) F m H M- #QÈ+ ` K°i #QÈ+- M; v F?B +?•M i`€B +?m~M #` M?' + H

@ GK+ æ¢B + 5

G¢B K°i #|M; M;Q`B K”m çÄ K€m T? HšM K”m t M? ?B M ` i`QÈ+ K†iX

@ h?'i ç 5

@ h?'i ç 5

G¢B +| b€m #|M; M;Q`B p¬ +MM; [m2M i?m°+ ?B M ` - i`¬M; ? i bS+ KÆ ??- M?QM K€mX

@ h?'i ç - ç i?”i bU Km®M çB K°i KbM? b Q\

@ h? M? M?B +QM Km®M `ÌB F?ÄB K K” çB b Q\

@ GK+ æ¢B + - ?mvM? Km®M `ÌB #Ä L?QÈ+ h?Ov b Q\

o¬ b® i? M? •K [m M? [m~M # M i B F?B M +?Q i•K i?—M GK+ h? M? `mM; ç°M; K ? B #QÈ+- €M? çÄ i`QM; K„i +?ÈT ç°M; - +® ;„M; i`'M €TX

@ E?¬M; MûM ûT i ç°M; i?O5

GK+ h? M? i`-K ;B¼M; M|B,

@ *€+ M;QÌB ?½v iU ç°M; i?®B HmB5

*?Q /M #B i ç•v ç m /Q i•K K ?B M` - M?QM; GK+ h? M? +kM; F?¬M; Km®M ç°M; i
EB K æ¢Q K¨m iQK ?B M` [m M? KbM?- iWM; ç¢Q ?ÆB MQÊ+ K¨m K€m H"TiS+
€M? K„i GK+ h? M? +kM; /-M /-M i`ÎM Mi? M? ioM? H¢BX

398X *?QÆM; ky3, Gm•M >²B S?QM; G¬B J h?¬M h?S JQÌB

@ GK+ æ¢B + - ?mvM? i?"i bU Km®M ;B i L?QÊ+ h?Ov Q\

@ h?'i ç - ç MÐ HÁM; tm®M; i v ? v b Q\

a€i w #MM; H M i`QM; K„i- ? B Hm²M; FB K [m M;#„M M? M? ` - GK+ h? M? i`-K ;
E?¬M; M M i?'v i M?QÌM; M?`M H¢B +?Q `^M; K p K„M- M m F?¬M; HmB H¢B- i +
?²M T?B T?€+? i€M5

@ h? M? M?B +QM M?šM i•K H¨K p"v i?"i Q\

@ GK+ æ¢B + X L?QÊ+ h?Ov F?¬M; Km®M t `ÌB ?mpM?5

@ h?'i ç - ç i?"i bU ` i v Q\

@ E?®M FB T5

GK+ h? M? [m€i HÈM- iQ¨Mi?•M #„M` p¬ b® F?Q S?QM; J M; K¨m iQK M?¢i T? i
v +?Q EB K æ¢Q K¨m iQK i` M F?¬M; ?| i?"M? p¬ b® i? M? i?¬M FB K K¨m iQK- +
o¬ b® #|M; M;QÌB KÆ ?² FB H"TiS+ i M M€i- K€m i?`i p,M; imM; i|2 ç-v ç'iX

@ h? M? M?B +QM ` i v i?"i`²B

@ GK+ æ¢B + - F?¬M; M;Ì ?mvM?

@ h?'i ç - ç XX

GK+ h? M? ?W H¢M?,

@ *SM; ç-m F?| #ªQ5

EB K v FBM? M;QÌB iW i?•M i? GK+ h? M? #®+ H MX Gmv M h•K FB K M?€v K„i`
ç¢Q [m„iQ+? ?mv MªQ i` M F?¬M;X J°i [mª+~m FB K [m M; K¨m iQK i`„M; M;QM;
FB K [m M; K¨m iQK i`„M; tQ v i`ÁM- HU+ ç¢Q +„M Mm®i FBM? M;QÌB iW ç| i`mv

L m +| o¼M; EB K aBM? Î MÆB M¨v b) T?€i ?B M çQÊ+- [mª+¬m FB K [m M; i`QÈ
pÈB aBM? hY Gm•M >²B +O vX

EB K [m M; K¨m iQK i`„M; tQ v i`ÁM- ``i M? M? #¨M? i`QÈM; H M iQ M,K M;¨M i`Q
;B M K¨m K€m M;"Ti`ÌB i`QÊ+ K†iX

æ¢B .B M h K h?"T GK+ EB K- i?S+ i?S ? B KQÆB #®M, Gm•M >²B S?QM; G¬B5

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- i? ;BÈB K¨m K€m i`QÊ+ K†i GK+ h? M? i`ÎM M p†M p Q-
i B p M; H MX L; v iS+ F?„+- i? ;BÈB K¨m K€m pÐ M€i- H°` K°i #|M; /€M; ;B®M
K€mX

@ S?€T i„+ h?ÌB E?¬M;5 E?¬M; +| F?ª M,M;5 E?¬M; +| F?ª M,M;5

hB M; `Qi F?¨M F?¨M p M; H M- M?QM; iU M?Q J h?¬M oU+ M¨v M^K i`QM; K°i F?
+?Q iB M; `Qi FB F?¬M; i? i`mv M` M;Q¨B çQÊ+ Kªv K vX

@ *€B ;b\

GK+ h? M? +?'M ç°M; i`QM; HÁM;- ?„M i?“i F?¬M; M; Ì K°i ç¢Q oU+ L; Q¢B h?B M i„+ h? ÌB E?¬M; X S?€T i„+ #”+ M”v /M H” .B T H½Q i`QÊ+ FB +kM; F?¬M; i? T?• H¢B #B i\

h`QÊ+ F?B Gm•M >²B S?QM; G¬B Mm®i +?YM; #!M; `„M K”m K€m FB - GK+ h? M? HU+ +„M Mm®i F?´M; H²X

@ h? i - i? +?Q i

"!M; `„M K”m K€m p°B p”M; F m H M pÈB GK+ h? M?,

@ h +! i? ;B9T M; QÆB- i +! i? ?¢ F? QÊ+ J h?¬M +MM; M; QÆBX h +?QM? H h?¬M # M i`QM; oU+ L; Q¢B h?B M J - +?Q /M H” EB K h´- i +kM; +! i? ;B9T M; QA i?¬M5

•M? K„i GK+ h? M? M?bM #!M; `„M K”m K€m +?, K +?9- i`¬K; B¼M; ?ÁB,

@ L!B +?Q i #B i- pb b Q M; QÆB #B i T?€T i„+ h? ÌB E?¬M; \

@ *?mv M M”v

"!M; `„M K”m K€m i`Î M M /Q /UX

@ "MM;

Gm•M >²B S?QM; G¬B H¢B +?mv M ç°M;- ;¬MMY #!M; `„M K”m K€m H”T iS+ #` M *?d i`QM; i?Q€M; +?®+- T?¬M pW #` Mm®i +O #!M; `„M K”m K€m H”T iS+ #B M K€m pÌM [m M? #!M; `„M K”m K€m +kM; ç²M; i? ÌB bmv p mX

@ sBM çWM;- i F?¬M; Km®M i M i?“M? i`Q #KB5 h M!B +?mv M ;b i +kM; b) M!B \_®i +K+ #!M; `„M K”m K€m F?¬M; i? iÄ` +SM; `„M M[- ç¬B K„i K”m K€m H° p ºK tBMX

@ L!B- pb b Q M; QÆB #B i T?€T i„+ h? ÌB E?¬M; \

@ æ! H” i`mv M i?mv i #Q K”i +O oU+ L; Q¢B h?B M J i X

@ h`mv M i?mv i ;b p”v\

@ h`mv M i?mv i`^M;- B M„K ;B[çQÊ+ T?€T i„+ h? ÌB E?¬M;- p”v +! i? M„K ;B[çQ i? ;BÈB h?B M æ¢Q M”v- ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB #’i iY #’i /B i +?•M +?QM?- K½B K½B

@ o”v H”K b Q M; QÆB M?“M ` çQÊ+ \

"!M; `„M K”m K€m m®M ûQ ? B HQÊi- b m ç! KÈB M!B,

@ GU+ Gm•M >²B bmM; K½M i`’M €T F?¬M; ;B M M?Q p•v- ;B®M; ? i M?Q KB m iª p T?€T i„+ h? ÌB E?¬M; X hmv`^M; bS+ K¢M? +O M; ”B +ÁM +?Q çO iBM? i?m¬M-

GK+ h? M? F?) ;B”i KbM?- H¢B ?ÄB,

@ L; Q¢B i`W M; QÆB` - +ÁM +! # Q M?B m M; Q!B +! i? M?“M ` çQÊ+ \

@ L; Q¢B i`W i ` - +?QM æ¢B J h?¬M F?€+ i`QM; oU+ L; Q¢B h?B M J i ç m +! i? ` X

GK+ h? M? M; •K M; ?o K°i +?9i- H¢B,

@ h?¬M i?¬M; bS+ K¢M? +O M; QÆB bQ pÈB +?QM æ¢B J h?¬M +ÁM H¢B i? M”Q

@ *?QM æ¢B J h?¬M +ÁM H¢B

L; ?2 GK+ h? M? ?ÄB p”v- #!M; `„M K”m K€m FB iÄ p F?¬M; + K HÁM;;

@ h F?¬M; #^M;- i çSM; ?"M; i?S KQÌB- #'i [m€ #¼M +?9M; i?"M? iUm J h?¬M
M?QM; +?d ççiiÈB J h?¬M i`mM; i?B M p`X *ÁM i i?"M? iUm J h?¬M +?Q çQÊ+
im pB +O i +?d +ÁM FûK K°i #QÊ+ H" +| i? ççiiÈB J h?¬M i`mM; i?B M p`X h
i?ÌB ;B M M;"M M,K- i M?'i ç`M? b) ç°i T?€ i?m" M HÊBX

@ a Q- M; QÆB iU iBM ç M p"v Q\

@ E?¬M; b B #'i [m€ pW `²B ç½ i`M i?'i K°i +?9i +,M M;mv M p"v T?ªB +¬M iÈB ?
h?•M `„M +O #|M; `„M K`m K€m FB çmM; çQ p`B +€B- ?B M M?B M +| +?9i iB +
K'iX

@ L; QÆB Fw F i F? QÊ+ J h?¬M çBX

E?¬M; +?Ì #|M; `„M K`m K€m M|B i? K ;b M[- GK+ h? M? HçB M|BX

@ .ç5

"|M; `„M K`m K€m i?Î /`B iWM; /ÁM; K€m Fb [m€B iW KB M; v +?ªv ` - b m ç| +?m
i?S+ ?ªB +O GK+ h? M?X

h?S+ EB K K`m i`„M; b€M; F?'M; H² H"TiS+ T?€i ` iB M; FB K M;•K `mM; i`ÌB- M
iS+ #` h?S+ EB K Mm®i +?YM;X

G"TiS+ GK+ h? M? KÆ ?² +| +ªK SM;- /QÌM; M?Q ?„M +?d +¬M F?) ç°M; MB K- K°
h?¬M M`v b) H"TiS+ +? ii`QM; i v ?ŠMX

@ E? QÊ+ J h?¬M H" +€B ;b p"v\

G9+ M`v GK+ h? M? #m°i KB M; ?ÄBX

@ *€B ;b\5

"|M; `„M K`m K€m #MM; H M iQ ?ÆM K'v i`QÊ+- ? B i`ÁM; K„i K`m K€m i`WM; HÊ
+?^K,

@ L; QÆB F?¬M; #B i F? QÊ+ J h?¬M H" +€B ;b b Q\

@ a Q ?ª- p"v F?¬M; çQÊ+ b Q\

G¬M ç¬m iB M- i`QM; K„i GK+ h? M? H° ` p ;B m +ÊiX "|M; `„M K`m K€m FB H"
+MM;X

@ E?¬M; M;ÌXX- [mª i?"i F?¬M; M;ÌX s" J h?¬M çQÌM; çQÌM; K°i i`QM; h?"T S?Q
M;Ì HçB +| F i +K+ M?Q p"v h?B M æçQ h?B M æçQXX- ç•v H" M; QÆB HW ;ç| +

"|M; `„M K`m K€m #'i +?Êi M;Y Kti H M i`ÌB i?ûi /`B ?| i?"M? K°i i`mM; MB M /€
h`mM; MB M M`v Kti i`„M; F?¬M; `•m- K€B i|+ /`B K`m çÄ K€m T?'i T?Æ i`QM; ;B
?ŠM pÈB hB M i?B M J F?Q- M?QM; /QÌM; M?Q +kM; ;B®M; M?Q +| +MM; M;m²M
h?B M æçQ M`v- M?QM; /QÌM; M?Q HçB #` K°i b® ?çM +? - F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB
i`QM; J h?¬M oU+ M`vX

GK+ h? M? i?Q€M; ç°M; i•K MB K- i`mM; MB M FB H"TiS+ F m ;"Q ç m çÈM- i?•M
HçB ?| i?"M? #|M; `„M K`m K€m /`B K°i i`QÊM; M?Q i`QÊ+X

@ *?O M?•M- +?O M?•MX s" J F?¬M; /€K- tBM +?O M?•M i? i?S

"|M; `„M K`m K€m F m H M K'v iB M; i? HQÆM;- ç¬m `„M pmM; p~v HB M iK+X

GK+ h? M? çdM? +?d h?S+ EB K ç M; tû M€i i`M ?²M- #|M; `„M K`m K€m H"TiS+ F
L?bM i`mM; MB M i`QÊ+ Kti- GK+ h? M? HçM? HMM; ?ÄB,

@ L; QÆB i M ;b\

@ h?m°+ ?¢ ;¼B H" s" J - t T ?"M; i?S KQÌB i`QM; h?"T S?QÆM; J h?~M- +MM; p
>² J h?-M #` ;B K i`QM; J h?-M oU+ M"v- +?O M?•M +S ;¼B i?m°+ ?¢ H" s" J X
+?9M; i p¬ ºM? p¬ ?bM?- H" /Q p¬ b® i•K MB K +O M?•M i°+- ?mM; i?9 M;QM; F
i?"M?X

@ L|B M?Q p"v +| M;?o ;b\

GK+ h? M? F?) + m K"vX

@ oU+ L;Q¢B +O J ;BÈB +?OM; i /U p"Q i? ;BÈB h?B M æ¢Q M"v K" bBM?- M M
J F?Q i¢Q i?"M?X *kM; pb M?Q p"v- +?9M; i p" i? ;BÈB h?B M æ¢Q +| HB M [m
M? mX L|B +€+? F?€+- i?m°+ ?¢ +MM; J h?-M i?S +?QM b) K½B K½B #` M?®i i`
+?B K çQ¢i i•K i?-M +O h¬M; bQ EB K S?€+? #®M ;BÈB K" i?m ?Q¢+? çQÊ+ i•K M
/"B +?9i ?ÆB i"MX

L|B iÈB ç•v- i`QM; K„i s" J H"TiS+ H°` p T?šM ?"MX

E?¬M; ç w iÈB bU +,K T?šM +O s" J - GK+ h? M? H"TiS+ b B F?B M v KÎ` K°i H
T?Q EB K +®+ hY >Q" M; i?"i bUX

s" J H" K°i i`QM; h?"T S?QÆM; J h?-M ?MM; K¢M?- +?Q /M H" J oQÆM; i` M çQÌ
t X *| s" J KÎ çQÌM; - GK+ h? M? F?¬M; +ÁM ;†T oU+ L;Q¢B h?B M J [m'v M?B m

J°i H9+ H•m b m- iÈB i`QÊ+ K°i +ÆM i`®i tQ€v K"m K€m- s" J /WM; H¢BX

@ *?O M?•M- tBM i?m i?m°+ ?¢ p"Q i`QM; i?•M FB K- M?Q p"v- i?•M FB K +O +?
HU+ +O i?m°+ ?¢X J¶B K°i FB K tm'i` - +?Q /M H" EB K h' i?¬M; i?QÌM; +kM; T?

@ L;QÆB Km®M p"Q i?-M FB K Q\

GK+ h? M? H¢M? HMM; M?bM s" J - oU+ L;Q¢B h?B M J #" + M"v F?¬M; #B i ç½
#B i # Q M?B m +QÌM; ;Bª EB K æ¢Q- i•K i`Q H`+? /mv i +O v F?¬M; TªB M;Q
#^M;X *?Q /M GK+ h? M? ç½ Fw F i F? QÊ+ J h?-M pÈB K°i i`QM; h?"T S?QÆM;
bBM? iY +O v i`QM; i v- M?QM; +kM; F?¬M; i? ?Q" M iQ" M v M HÁM;X

@ *?Q i K°i Hw /QX

Gmv M h"K FB K i`QM; HÁM; GK+ h? M? +| ç` p` F?€+ ?šM s" J - pª H¢B ?„M +kM
+O Gmv M h•K FB K #` J h?-M M"v H•v M?B K K iQM?

@ h?m°+ ?¢ +?QM? H" oU+ L;Q¢B J h?•M- H" oU+ L;Q¢B h?B M J K ?Q†+ i•K i
#bM? +ªM? im Hmv M HÈM M?'i +O EB K :BªX L m ç€K h¬M; bQ EB K S?€+? M?b
iQ" M # M M;Q" B „i b) /®+ HÁM; i`m b€iX >ÆM M[ç€K J h?-M +?9M; i +ª çÌB +
J h?-M K°i H-M- +?Q M M /M +| +QÌM; ;Bª M"Q K¢M? iÈB M¶B ;B i +? i çQÊ+ +?Q
F?¬M; +?B K çQÊ+ i?m°+ ?¢- +?„ +?„M +?d +ÁM çQÌM; F?B M +?Q i?m°+ ?¢ ?²M

o K†i s" J iÄ` ? i bS+ i?"M? F?~M,

@ JQM; `^M; +?O M?•M i?QÆM; t|i i?m°+ ?¢- i?m°+ ?¢ M?'i ç`M? K°i /¢ i`mM; i?"
L;?2 tQM; HÌB +O s" J - `®i +m°+ GK+ h? M? F?2 F?) ;"i ç-m- M?QM; H"TiS+ +?'
+?Q s" J M;½ p"i` ç'i- +'i iB M; ;"Q i?ûi ç m çÈMX

@ *?O M?•MXX- +?O M?•MXX- tBM i? K¢M;5

•M? K„i GK+ h? M? b„+ M?Q FB K #„M b•m p"Q i`QM; K„i s" J - H¢M? HMM; M|B,

@ L m M;QÆB /€K ,M KÁM EB K GBM?- i H"TiS+ +?Q M;QÆB ?²M T?B T?€+? i€M

@ .¢- tBM +?O M?•M v M i•K5

s" J H"TiS+ F?'m ç-mX

•M? K„i GK+ h? M? H° p F?BM? i?` HB + M?bM s" J X J†+ /M ç€K oU+ L;Q¢B J
K¢M? F?B M +?Q EB K h' +kM; TªB FB M; F}- M?QM; pb +?9M; +„M Mm®i [m€ M

iQ`M i?•M ç½ #` Hm•M ?²B +€+ çÌB i`M M;”T- F?¬M; +| +?9i i•K +ªM? F?Q iB i M`
h?B M J - +?d +| ? B HU +?¼M- K ?Q†+ +„M Mm®i- ? v F?¬M; i? K ?Q†+ +„M M
M?’i +?QM? H` bBM? K¢M; +O +?9M; K` i?¬BX

39eX *?QÆM; kyN, æ¢B .B M EB K h´ GK+ ”’i Zmv

GK+ h? M? #QÈ+ ` K°i #QÈ+- ` F?ÄB J h?¬M oU+- i`QÈ+ K„i ?„M H9+ M`v H` K°
iQ`M H` K`m iQKX

E?Q S?QM; J M; K`m iQK iBM? i?m¬M i`M M;”T F?¬M; ;B M- T?Q i` M K†i ç’i- M
iQK M?¢i + Q iÈB +?WM; K°i i`QÈM;- F?Q iQK ? i bS+ iBM? i?m¬M i`M M;”T F?„T

GK+ h? M? +ÁM M?È ?„M ç½ t2K i`QM; K°i [mv M b€+? +´ +| M|B `^M;- M;mv M F?
b) +| K`m iQKX E?¬M; M;Ì Î MÆB M`v H¢B +| i? M?bM i?’v M?B m M;mv M F?QK`

hm v M?B M H9+ M`v- GK+ h? M? #` K°i #|M; M;QÌB i?m ?9iX

@ G,M; H½Q

@ E?¬M; M;Ì iB m ?mvM? ç iÈB ç•v M? M? M?Q p”v

G,M; æ` M?bM GK+ h? M? i`QÈ+ K†iX h`QM; K„i H° p FBM? M;¢+X

>ÆM KQÌB H¬M ?¬? ’T b mX o¼M; EB K aBM? +kM; ç½ pQÊi [m J h?¬M oU+- imv
GK+ h? M? +ªK M?”M çQÈ+ K°i +¶ b€i F?Q /`v ç†+ M?Q #B MX

a€i F?Q K`m K€m pÌM [m M? i?•M i? v- imv M?B M #` F?Q Gm•M >²B Mm®i +?YM;

GB + M?bM GK+ h? M? K°i +€BX o¼M; EB K aBM? F?¬M; M|B ;b- +?d ?W H¢M? K

@ L;QÆB +ÁM +?Ì ç M # Q ;BÌ- M m M;QÆB +ÁM F?¬M; ` i v- p”v i b) H`K5

.Si HÌBX Gm•M >²B h?¬M EB K b m HQM; o¼M; EB K aBM? ç½ ` F?|B pÄ- +?d p

@ Gm•M >²B EB K h¬M- M;QÆB Km®M H`K ;b

G,M; æ` iÄ ` bYM; b®i- b m ç| H¢M? HMM; ?ÄBX

GK+ h? M? H„+ H„+ ç¬m #QÈ+ H M K°i #QÈ+- M; ,M ;B[o¼M; EB K aBM? p` G,M;

o¼M; EB K aBM? i?m Gm•M >²B h?¬M EB K p - HB + M?bM GK+ h? M? K°i +€B- b
GK+ h? M? ?Qi b•m K°i ?ÆB- [m v M;QÌB H¢B M?bM G,M; æ` i`QÈ+ K†iX h`QM;
FB K [m M; K`m iQK i`„M;- F?Q S?QM; J M; K`m iQK M?¢i pÌM [m M? imv +ÁM K°
M?Ä- M?QM; EB K v b„+ #ûM ç½ #MM; H M iQ`M i?•M GK+ h? M?X E?¬M; ;B M t
/QÌM; M?Q #®M T?QÆM; i•K ?QÈM; ç m p M; H M iB M; FB K M;•K F?2 F?)X

@ _®i +K+ M;QÆB H` B\

@ hB m ?mvM? ç M|B M?Q p”p H` +| w ;b\

G,M; æ` #B M b„+- H”T iS+ H° p ;B”M /[X

@ L;QÆB F?¬M; +-M +?®B M[XX-

GK+ h? M? H¢B M|B,

@ G9+ i`QÈ+ G,M; H½Q F?¬M; +| p”M /KM; GoM? oU+ h?B M G¬B- K` H` i?B m ç®
GBM?5

L|B iÈB ç•v- ;B¼M; GK+ h? M? i`Î M M H¢M? HMM; ,

@ L|B- `®i +m°+ M;QÆB H` B\

J†i G,M; æ` H9+ t M? H9+ çÄ- b m ç| M|B pÈB ;B¼M; +ªK i?€M,

@ Zm^a M?B M F?¬M; ?' H" EB K :B^a +€B i? +| i? i` M? + Q i?'T K°i i`"M +MM; Gm
M|B F?¬M; b B5

@ L;QÆB H" M?•M p"i T?QÆM; M"Q\

@ h H" B- M;QÆB ç½;†T [m iW bÈKX

G,M; æ` F?) +Q`B- #'i +?Êi # M;Q`B #B M<sup>a</sup>Q- K€B ç-m #¢+ i`„M; +kM; ?| i?"M?

@ GK+ h?B M h?Q5

EB K [m M; +?ÊT ç°M; i`QM; K„i- GK+ h? M? M?bM +?,K +?9 i`mM; MB M i`QÈ+ K

@ h M M ;¼B H½Q H" GK+ h?B M h?Q ? v GK+ L;mv M h?Q- ? v GK+ "i Zmv\

L?bM GK+ h?B M h?Q i`QÈ+ K†i- GK+ h? M? +?'M ç°M; i•K i?-M- F?¬M; M;ì ç½ [m
?„M pšM +ÁM ;†T H¢B GK+ h?B M h?QX

L;?o ç M H9+ i`QÈ+ T?K i?•M GK+ o•M +O KbM? #` i€M HQ¢M +?•M HBM?- K°i H
iQ€i` i`QM; K„i ?„MX

@ a Q ?^a\ M;QÆB Km®M ç°M; i?O pÈB i Q\

GK+ h? M? MÎ K°i MK +Q`B K M; w M;?o b•m t ,

@ E?¬M; M;ì [m # Q M?B m M,K- M;QÆB +| i? #B i çQÊ+ M?B m M?Q p"v E?¬M
GK+ h?B M h?Q ? v GK+ L;mp M h?Q- ? v GK+ "i Zmv +kM; çQÊ+X

L|B iÈB ç•v- GK+ h?B M h?Q F?¬M; M?'M çQÊ+ HB + M?bM GK+ h? M? K°i +€B,

@ E?¬M; M;ì M;QÆB i?"i bU Hmp M h?"M? FB K F?Q h?`B E?¬M; ç†+ ?[m +O æ¢
imv ``M; +?Q çQÊ+ iBM? i?m-M- M?QM; pšM ç M; F?¬M; M;WM; ` M Hmv MX hBM
M?'i ç`M? +| i? H°i t€+ i?"M? +¬M;X

GK+ h?B M h?Q M;WM; K°i +?9i- b m ç| M|B iB T,

@ E?¬M; M;ì hY >" i¬M; H9+ i`QÈ+ iB m iY FB b€M; H" T ` - M;QÆB +?d K'i KQ`E
;BÈB EBK h?B M- H9+ i`QÈ+ i ç½ +QB i?Q`M; M;QÆBX L;QÆB çB i?2Q .B T iB
M?B m i?SX

Gmv M h•K FB K +?"K `½B ` F?ÄB pÄ- iW t +?d p T?Q GK+ h?B M h?QX

@ sm'i FB K5

@ sm'i FB K\

GK+ h?B M h?Q H„+ H„+ ç-m,

@ E?¬M;- M;QÆB H" +QM +?€m ?"m #®B +O i - i b) F?¬M; ` i v pÈB M;QÆBX L
b) +| M;Q`B `i p mB KWM;X

GK+ h? M? F?) + m K`v- M; v b m ç| #B M K'i M; v i¢B +?¶Xa m F?B ?B M ` b m
h? M? ç½ F?¬M; +ÁM i?'v H½Q ç•m M[X

@ æ•v H" i®+ ç° +O M;QÆB b Q\

"|M; GK+ h?B M h?Q ?B M ` +€+? ç| KQ`B K„p /†K- #bM? i?^aM M?bM GK+ h? M?,

@ *?Q i?"i bU ?B m `ä +,M M;mv M T?€T i„+ h?`B E?¬M;- M;QÆB F?¬M; i? M"Q

*^aK M?"M çQÊ+ K F?Q M²M; ç"K p` EB K v S?QM; J M; K M? K¬M; [m, /` i` M M;Q
GK+ h? M? i`-K ;B¼M; M|B,

@ EB K F?Q h?`B E?¬M;5

@ "MM;

EB K v FBM? M; Q`B #MM; H M i` M i?•M i? GK+ h? M?- /šM ç°M; i€K T?-M i? i?E
H M M; Q`B GK+ h?B M h?QX

GK+ h?B M h?Q +Q`B M?ç i- €M? K„i HçM? HMM; F?) M`B,

@ a Q ?ª- +€+ p` +ÁM +?Q +?`m ?B M i?•M b Q\

L; v iS+ F?„+- €M? K„i o¼M; EB K aBM? iÄ p M; QM; i`¼M; - KQ`B H,K #`M; M; Q`
F?-M; i`mM; X

@ GK+ "'i Zmv- `®i +K+ H½Q +kM; ç½ i`Î p 5

h`QM; b® KQ`B H,K #`M; M; Q`B K`m iQK FB - K°i #`M; M; Q`B +` EB K v h?B M G-
?B M- i`ÁM; K„i K`m iQK iBM? i?m-M M?bM GK+ h?B M h?Q i`QÊ+ K†i M`BX

@ a Q ?ª- +?ŠM; H) H½Q F?-M; Km®M i i`Î p b Q\

@ hU M?B M F?-M; T?ªB- +?d +` çB m GK+ ?mvM? HQm Hç+ # M M; Q`B # Q M?B
M?ÈX

GK+ h?B M h?Q +Q`B HçM?- [mûi K„i M?bM KQ`B H,K #`M; M; Q`B K`m iQK,

@ 1 `^M; bU i?"i F?-M; TªB H` M?Q p"v- +€+ M; QÆB +?Q +?„+ iQÎM; M?È GK+ K
; b ç` i` M M; Q`B GK+ K¶X

@ GK+ "'i Zmv- F?-M; M; î [m # Q M?B m M, K M?Q p"v- H½Q pšM F?-M; i? v ç´B i
`^M; ?-K M v iÊB ç•v`²B- +ÁM çB çQÊ+ ? v b Q\

J°i #`M; M; Q`B K`m iQK HçM? HMM; M`BX

@ N \

GK+ h?B M h?Q i?QM; i?ª HB + M?bM #`M; M; Q`B K`m iQK M¼,

@ L m +€+ M; QÆB F?-M; Km®M H`v p"i FB - p"v +S pB +` i v- i?W +Æ ?°B i +ÁM
i?O M; v #•v ; BÎ H` i®i M?'iX

@ GK+ "'i Zmv- H½Q çWM; M; Q M +® M?Q p"v M[- H½Q ; B[F?Q F?Q p"i FB +kM
G9+ i`QÊ+ H½Q ç½ #` K F?Q M?"T i? Hm•M ?²B +?mp M i? +?ŠM; M?[M; F?-M; i
+`M; M; `v +`M; b•m- iÊB M¶B F?-M; i? F?®M; +? çQÊ+ p"i FB X æ®B pÊB H½Q
+?Q /M H` +ªK M; °- i?ÎB ; B M ?ÆM M; `M M, K [m +kM; ç½ çO`²B- b Q F?-M; ; B Q
H`K F?` H½QX

J°i iB M; i? M /`B p M; F?„T F?-M; i`mM; ,

@ E?-M; H`K F?` tY i \

GK+ h?B M h?Q +Q`B F?~v,

@ *€+ M; QÆB +?Q `^M; i H` K°i i M EB K :Bª 'm i`o +?Q iWM; H`+? H½K ? v b Q
` - +€+ M; QÆB b) H"TiS+ HB M i?O i`'M €T- i M`B +` ç9M; F?-M; X G, M; S?€ h?B

@ *?mv M i`QÊ+ FB i +kM; F?-M; Km®M i`mv +Sm M[- ç` H` •M Q€M +O ç`B i`Q
çB- +?mv M +k i`QÊ+ FB i?ªv ç m +?'K /SiX \*?d +` çB m L?` Km°B M`M; pšM +Á
i?€TX >ÆM M; `M M, K [m - H½Q i?"i bU F?-M; Km®M ; †T M`M; b Q\

@ ", M; h•K5

GK+ h?B M h?Q M; ?2 p"v b[M; b]- H"TiS+ i` M K†i H° p ç m F?´- ? B i`ÁM; K„i H
ç-v iB K€mX

@ G½Q ç½ T?€i ?B M ` iW i`QÊ+ `²B b Q\

"`M; M; Q`B K`m iQK iQ`M i?•M i`"M M; "T F?Q h?B M G-B ; "i ; "i ç-m,

@ G M? #`B +O iB M T?K- i pšM K M; i?2Q # M M;Q`B- KQ`B M,K i`QÈ+ M;Q`B +
#B iX

GK+ h?B M h?Q HB + M?bM h?–M LB K >| >bM? +O G,M; S?€ h?B M K°i +€B- i`
M|B,

@ æQÊ+- i ;B Q p”i FB +?Q +€+ M;QÆB- imv M?B M- +€+ M;QÆB T?ªB ç€T SM;

@ æB m FB M ;b\

L?€v K„i- i?•M ?bM? GK+ h? M? H v ç°M;- # M i`QM; h?–M æbM? i?S+ ?ªB h?S+ B
b€m M;`M i`QÆM; +?`M ç°M; K°i i`M- ? B K„i +kM; +ªK i?`v +ªM? p`i i`QÊ+ Kti i`
GK+ h? M? p°B p`M; i?®B HmB M;`M /†K t - +¶ b|M; •K p¬ ?bM? M`v KÊB #` ?„M p
ç~v` F?ÄB h?–M æbM? i?S+ ?ªBX

@ S?Ki

L?bM H¢B Gm•M >²B h?–M EB K + Q p¢M i`QÊM;- H9+ M`v ç½ #` pÐ M€i- i?•M ?
T?mM K°i M;KK M;?`+? ?mv i- iQ`M i?•M `ÆB tm®M; M;mv M /`+? i?B M ç` # M /

@ "MM;

hB M; ` M `d p M; H M- +U FB K K`m ç2M /Q Zm•M J¢+ G•K M;QM; iK +kM; ç²M; i
H9+ ç|- i?•M ?bM? Zm•M J¢+ G•K +kM; KÌ çB K°i +?9iX

@ E?¬M; M;ì +| i? +?`M ç°M; i?–M MB K +O i /QÈB EB K h´- M;QÆB +?QM? H`
i`mv M M?•M /Q H½Q i çQ+? i?•M /¢v /¶- M;QÆB +| i? çB5

Zm•M J¢+ G•K M?bM o¼M; EB K aBM? K°i +€B i?“i b•m- i`–K ;B¼M; M|BX

o¼M; EB K aBM? HªQ çªQ çSM; ç”v- M?bM p T?Q GK+ h? M?,

@ J°i FB K MÊ M;QÆB- i ç½ i`ª tQM;5

@ æQÊ+5

GK+ h? M? ;”i ;”i ç–mX

h`QM; K„i o¼M; EB K aBM? H° p F?| ?B m- ;B”K +?•M K°i +€B- #B M K’i M; v i¢
t - i`QM; K°i F?QªM; F?¬M; ;B M +O EB K +®+ hY >Q`M;- K°i KªM; S?QM; J M; K
+?YM; i?•M i? o¼M; EB K aBM? p`Q i`QM;X

@ h`QÊ+ F?B i`M +?B M;B[+?9M; i #„i ç–m- M;QÆB F?¬M; çQÊ+ +? i5

hmv Î``i t - M?QM; ;B¼M; o¼M; EB K aBM? pšM i`mv M `ä`M; p`Q i B GK+ h? M?

GK+ h? M? +QÌB F?´- M?QM; M; v iS+ F?“+ - i` M M;QÌB ?„M #MM; H M K°i +¶ +?
S?QM; G¬B #®+ H M + Q i”M +?9B i–M; K•vX EB K v K`m iQK i`„M; M;QM; iK b m H
i? M? +U FB K p¢M i`QÊM;X Gmv M h•K FB K # v H M- b m ç| +?“K `½B +?mB p`Q

@ L?•M EB K >ÊT L?’i5

G,M; S?€ h?B M F m H M i?’i i? M?- F ç|- i`QÊ+ Kti KQÌB b€m M;QÌB #¼M GK+ h
p`M; iQK i` M i?•M GK+ h? M? #MM; H MX

@ _®M;

hB M; FB K M;•K HQM; i`ÌB HÎ ç’i p M; H M- ?`Q [m M; K`m p`M; iQK i M çB- F?Q
#„M ` X \*?d i`QM; M?€v K„i- K°i i? M? >mM; EB K GQM; oQÆM; + Q p¢M i`QÊM;

GQM; i?•M K`m p`M; iQK H`i?–M FB K- +| #®M +?B + HQM; i`ªQ i€K M;|M #ªQ p
K`m p`M; iQK b„+ #ûM- FB K [m M; K`m iQK i`„M; +?ÊT ç°M;X h` M +?QM i–M; i`ÌB
+m²M +m°M ;B€M; tm®M;- `|i p`Q i`QM; >mM; EB KX

@ PM;

*U FB K `mM `~v- mv i? F?¬M; i?m >mM; EB K GQM; >Q`M; iWM; tm’i ?B M Î J
i`QÊ+X o`Q H9+ i? i?B M ç` pW ;B€M; tm®M;- GK+ h?B M h?Q F m H M,

@ JQÌB T?–M i? i?B M ç` 5

G9+ M`v- GK+ h? M? p` Gmv M h•K FB K ç½ /mM; ?Á pÈB M? m i?“M? K°i i? - b m
EB K GQM; oQÆM;X EB K GBM? +O Gmv M h•K FB K p®M +| i•K w iQÆM; i?¬M

/mM; ?ÊT +MM; h?S+ EB K i`QM; h?-M æbM? i?S+ ?<sup>a</sup>B +O GK+ h? M?- +Q`iM; ûT F?@M; +? i`QM; i v i,M; H M KQ`iB T?-M- M; M; #^M; pÊB EB K h-M çdM? T?QM; " M i`QM; GoM? oU+ S?QM; G-B `°M; ;"M M;"M /†K- iB M; b'K; B|; "Q i?ûi F?-M; K-M; T?mM i`Q- H`K +?Q F?-M; ;B M tmM; [m M? >mM; EB K GQM; oQÆM; /Q C p†M p Q p- +MM; [m, /`X

@ S?€T i„+ h?`iB E?-M;5

Zm•M Jç+ G•K [m€i HÈM,

@ GB M i?O i`M €T5

G9+ M`v- FB K [m M; M;"T i`iB iW i?•M >mM; EB K GQM; oQÆM; #„M` - FB K [m i?•M >mM; EB K H|2 b€M;X :B`i T?9i M`v- >mM; EB K GQM; oQÆM; +?Êi ?| i?"M K`m iQK i`„M;- FB K [m M; +O M| +?|B `U+- /M H` æçB bQ EB K >Q`M; M?bM i?'v iS+- M; v +^a #¼M G,M; S?€ h?B M +kM; T?^aB M?„K M;?B M K„i H BX

GK+ h?B M h?Q i?m HB M i?-M MB K- KB M; MĐ K°i MK +Q`iB HçM? H)QX

L; v iS+ F?„+- KQ`iB H,K #|M; M;Q`iB K`m iQK +MM; ?U H M K°i iB M; ç m çÈM- i?•^aQX

@ h?`iB E?-M; EB K Zm M;- tû `€+? Hm•M ?²B F?-M; çQÊ+ i?^ai?-M MB K` 5

.Q`iM; M?Q M?È HçB +?mv M ;bX G,M; S?€ h?B M FBM? ?²i?'i i? M?X Zm^aM Jç +?,K +?9 GK+ h?B M h?Q- [m€i HÈM,

@ G½Q #B i`ä +?mv M M`v- pb b Q F?-M; M?„+ M?Î\

G9+ h?B M h?Q +Q`iB HçM?,

@ J°i M;"M b€m i`,K M,K i`QÊ+- H½Q H`M;Q`iB ;B Q i?O +MM; i M?B m M?'iX E i`,K M,KX h?`iB E?-M; EB K Zm M;- tû `€+? Hm•M ?²B H½Q HçB +-M i M?„+ M?ÎX i i?'i p¼M; p- +MM;X

E?-M; i? K ç w ç M Zm•M Jç+ G•K- iQ`M #°i•K i?-M GK+ h?B M h?Q H9+ M`v M; h? M?X G½Q i?"i bU F?-M; M;Î- F?-M; +| bU +?d çB K +O H½Q- GK+ h? M? HçB h?"T GK+ EB K iÈB i`bM? ç°M?Q ?B M içB ç½ H½M? M;° çQÊ+ FB K F?Q h?`iB E?` M;Q`B h?B M æçQX J` h?`iB E?-M; EB K Zm M;- +?d +| H½M? M;° i?S+ i?S ? E i`B M` çQÊ+X

h?S+ i?S ? B KQÆB #^av +O æçB .B M h K h?"T GK+ EB K, S?QM; G-B EB K Zm M

"i [m€ GK+ h?B M h?Q #B i i?S+ i?S ? B KQÆB #^av M`v ?ŠM T?<sup>a</sup>B ;¼B H` h?`iB E çB m H9+ i`QÊ+ Km®M +?2 K„i M;Q`iB F?€+- M M KÈB ç´B H` S?QM; G-B EB K Zn FB K F?Q h?`iB E?-M; i?"i bU H` ``i F?|- +?d +| #„i ç-m iW ?bM? i?S+ # M ç-m +O `½B iQ+? Hkv /-M /-M KÈB çQÊ+- M?Q p`v b m ç| KÈB +| F?^aM,M; H°i t€+ M;° çç

393X *?QÆM; kRR, *?•M h?•M h`'M •T- æ M æB M oĐ L€i

h?`iB E?-M; EB K Zm M; H`v T?€T i„+ h?`iB E?-M; H`K ;@+- tû `€+? Hm•M ?<sup>2</sup>B +? H½M? M;° K°i i?S+ M`v iÈB i`M +MM;- i?"K +?Q +| i? tmv M [m i?`iB F?-M;- i`U+ i`QM; ?"M? H M; h?`iB E?-M;X

J°i i?S+ M`v GK+ h?B M h?Q M?È `i i`ä ``M;- H9+ i`QÊ+ H½Q +kM; T?<sup>a</sup>B iB M p`Q KÈB +| i? KB M +Q`iM; H½M? M;°X h?"i F?-M; M;Î ?B M içB GK+ h? M? H`v +^aM? +Q`iM; ûT ç`v im pB H M iÈB +^aM?;BÈB EB K h-M çdM? T?QM;- HçB i?B i`B M` ç

E?-M; ? /Q /U- M; v b m ç|- i` M i?•M KQ`iB H,K M;Q`iB Zm•M Jç+ G•K- K°i Hm<sup>2</sup>M; ?B m iQ€i` ç ûT iÈBX Gm²M; bS+ KçM? M`v KçM? K) M?Q HU+ GoM? oU+- M?Q M pB M /mM; ?Q`M K„X

@ "MM;

>mM; EB K GQM; oQÆM; p¢M i`QÊM; #„M` FB K [m M; ``i K¢M?X h?`B E?¬M; EB
#„M M? M? p T?Q KQ`B H,K M; Q`BX EB K [m M; M`v F?¬M; i? i`€M? Mû- tmv M
;B[i?`B F?¬M; X .QÊB Hm²M; bS+ K¢M? +O KQ`B H,K M; Q`B €T +? - iQ`M #° EB
b|M; ; ÊM F?¬M; ;B M K`m iQK i`„M; F?m +? i€M ;B®M; M?Q i-M; i-M; HÊT HÊT b
G9+ M`v GK+ h?B M h?Q F?) ç°M; - iU M?Q ç M; çB /¢Q i`QM; b•M ç i`€M? MûX a
?`M? M; M; M; QÊ+ tmM; [m M? H½Q ;B®M; M?Q ç M; H•K p`Q i`QM; i?`B F?¬M; p
?bM?- #'i [m€ +?d ç H¢B i`QM; ?Q F?¬M; K°i p i K F?Q K`m K€m i?•K +,M +® ç X

@ PM;

>mM; EB K GQM; oQÆM; ` M H M K°i iB M; - /QÊB Hm²M; bS+ K¢M? F?´M; H² +O
E?¬M; EB K Zm M; H"TiS+ i`Î M M ^K ç¢KX >mM; EB K GQM; oQÆM; +| bS+ K¢M
p¢M +•M- i`QÊ+ K†i KQ`B H,K Hm²M; bS+ K¢M? F?´M; H² M`v +kM; #` ç ûT tm®M

@ Zm•M J¢+ G•K5

>mM; EB K GQM; M? +

HBM? i?K p¢M M,K # M +¢M? M9B h`'M EB KX hmv `^M; HBM? [m^a K`m p`M; iQK ç;
;B M M;„M M;OB pW [m - HBM? i?K ?'T i?m M;mv M /`+? K`m iQK- H¢B M;QM; F
B M'v b€M; `U+ ç¬B K„iX hW i` M HBM? [m^a M`v- #¼M ?¼ +^aK M?“M çQÊ+ F?Q iS
F?Q iS+ M`v KÄM; K M? M?QM; ? i bS+ `ä ``M;- F?Q S?QM; J M; p` GQM; F?Q iBM
+O M?B m h¬M; bQ EB K S?€+? T?^aB / Q ç°M;X

@ *?QM HBM? [m^a M`v T?•M +?B i? M`Q\
J°i i M h¬M; bQ EB K S?€+? H M iB M; ?ÄBX
E?¬M; B H M iB M;- €M? K„i +O ;¬M M,K KQÆB M;Q`B ç m M?bM +?,K +?9 p`Q
F?¬M; B +?`m #m¬M; i? X

@ o"v +?B #^M; çÊB ç M F?B t T ?¢M; "aM; h¬M; bQ- B +| i`B b) çQÊ+X
@ æQÊ+5
J¼B M;Q`B F?¬M; +| ;b /` M;?`- +MM; ;"i ç¬m #^M; HÁM;X
L?bM HBM? [m^a i`QM; i v i M h¬M; bQ EB K S?€+? FB X G¬B h?B M #m¬M; iB M
i?K +ÁM pQÆM; H¢B K°i Qi HBM? ?mv i K`m p`M; iQK- H½Q # M M|B,
@ GBM? i?K M`v M?'i ç`M? +| HB M [m M pÈB GK+ EB K h¬M- iQ€i` GQM; F?Q p`
i ;¼B M| H` GQM; J M; GBM? Zm^a
E?¬M; B T?^aM ç®B +kM; F?¬M; B +?†i +?QM ;®+ HBM? i?K FB X a m F?B ?€B G
H¢B M?bM M9B h`'M EB K p`B H¬M- M?QM; F?¬M; B iB M p`Q F?Q^aM; F?¬M; ;B
J M; K`m iQKX
G¬B h?B M çSM; i?ŠM; /QÈB +?•M M9B h`'M EB K- M?bM >mM; EB K GQM; oQÆ
/`+? K`m iQK- H½Q ?Qi b•m K°i ?ÆB,
@ GK+ ?mvM?- G¬B h?B M i F?¬M; iBM p`M K M? ?mvM? b) F i i?9+ M?Q p`vX
?mvM? +?,K b|+- +?d +?ì ?mvM? b) +| K°i M;`v T?€ p•v K` - / M? +?'M ç¢B HK+5
@ PM;
.Q`M; M?Q Km®M ç€T H¢B H`B G¬B h?B M- M9B h`'M EB K ?ÆB `mM`~v p`B H¬M-
H M iW /QÈB HÈT M;mv M /`+? K`m iQKX hW iB M; FB K M;•K FB - G¬B h?B M +^aK
ioM? F?€+ i?Q`M;- F?¬M; ` p ?mM; ?,M; iS+ i®B- i`-K´M M?Q M9BX
G¬B h?B M ;B"K +?•M K°i +€B- F?Q S?QM; J M; K`m iQK i€+? ` - Mm®i H½Q p`Q
L9B h`'M EB K KQ`B #®M K`m +S M?Q p`v çSM; b[M; b[M; i`QM; EB K +®+ hY >
i`QÊM; tmv M +?QM i¬M; K•v- +?B F?Q S?QM; J M; K`m iQK` i?“M? ? B MY X
E?¬M; #B i ç½ [m # Q H•m- ç M K°i M;`v FB ;B[ F?¬M; i`mM; tm'i ?B M ? B #|M;
K°i t M? #B M- K M; i?2Q +ÆM ;B"M /[p¬#B M #'i +S B +kM; +| i? +^aK i?'vX
@ «M; Km®M i?^a ?„M`
"iM; M;Q`B K`m t M? #B M +'i ;B¼M; i`QM; i` Q K`i`-K ioM? ?ÄB M;Q`B K`m t M?
H€ H„+ H„+ ç¬m,
@ E?¬M;- +| H) ?B M i¢B H` K°i +Æ ?°B +?•M +?QM? +?Q ?„M bB m i?Q€iX G9+
h?•M EBM? ç½ +?“K- p^a H¢B p`Q i?`B çB K #'i i?Q`M;- i +kM; F?¬M; çO M;?` HU+
M;° +O ?„M M?Q p`v +| i? +QB M?Q K°i +Æ /mv M- h¬M; bQ EB K S?€+? ?²M T?€
æ¢Q iQ`M i?•M ç m /mM; M?“T ? i p`Q i`QM; EB K M?X >B M i¢B ç½ K'i çB EB K
+?„+ ç½ F?¬M; T?^aB H` +?mv M i®iX
@ «M; +?Q`^M; ?„M i?“i bU +| i? ç°i T?€ Q\
@ *| i? ç°i T?€ ? v F?¬M; F?¬M; T?^aB /Q i - K` /Q F M`v5

.Si HÌB- #|M; M;QÌB K"m t M? #B M +?°T ?Ì K°i +€B- K°i #|M; `„M K"m K€m H"Ti
tm®M; i`QÊ+ K†i ? B M;QÌBX

@ sBM ? B p`h?€M? :Bª i? K¢M;

"|M; `„M`mM H M H~v #~v- T?O T?K+ tm®M; p M tBM HB M iK+- F?¬M; /€K ?B M`

"|M; M;QÌB K"m t M? H€i`-K M;•K K°i H9+- b m ç| KÈB M|B,

@ L;QÆB i?•M H" K°i i`QM; KQÌB æ¢B J h?¬M +O oU+ L;Q¢B J ;BÈB- K°i i?•M K
KQÌB ?¢M; ç-m +O oU+ L;Q¢B J ;BÈBX hW ;BÌ i`Î çB- M;QÆB /®+ ? i iQ" M HU+
?„MX

@ J MB K Q- +?mv M M"v

"|M; `„M iÄ` /Q /UX

@ L;QÆB çWM; HQX h?B M æ¢Q /B M bBM?` L?•M æ¢Q- J æ¢Q i?Q€i Hv h?B M
F?ÄBX h?B M æ¢Q imv K`i KÌ`M ?B M- M?QM; ? i i?ªv Hm¬M Hm¬M #`h?B M æ
i?Q€i- T?ªB /mM; M?"T i`QÊ+- `|i K MB K +O M;QÆB +?Q ?„M H" ç ;B9T ?„M i
M;QÆB ç½ H"TF? QÊ+ J h?¬M +MM; ?„M- M m F?¬M; Km®M p¬ /mv M p¬ +Ê #`
H" HU +?¼M /mv M?'iX

"|M; `„M M;?B M`„M; M;?B M HÈB- ;"i ç-m,

@ æQÊ+5 J°i F?B h?€M? :Bª ç½ M|B M?Q p"v- i M?'i ç`M? M;?2 i?2Q5

@ æB i?¬B

"|M; M;QÌB K"m t M? H€ [m€i K°i iB M;- pmM; i v H M- #|M; `„M K"m K€m H"TiS+
h`M EB KX

L; v iS+ F?„+- /QÈB +?•M M9B h`M EB K- FB K [m M; i` M i?•M >mM; EB K GQM;
M"v M´B H M K°i i-M; K [m M; K"m K€m- K F?Q K"m K€m #®+ H M- p +?¢K +MM
tmM; [m M?- H"K #®+ H M`i M?B m ?ÆB MQÊ+X

Í;BÈB EBK h?B M- # M i`QM; hW >" bÆM K¢+?X .QÈB +?•M S?QM; G¬B T?QM;- i

h`QM; pQÌM K B- L? M L?Q L;¼+ M;„K M [iY i? M? i•M i9 H i`QÊ+ K†i- i`QM; HÁ
M M HÌBX "" +?,K HÁ ?QÆM; i` M #`M- `|i i` ` ? B +?ûM M;¼+X LQÊ+ i` t M? ;
KÄM; K M? HQÊM HÌ- ?QÆM; i` K€i /`m i?'K i" M HÁM; M;QÌBX

@ L?QÊ+ h?Ov- m®M; i?Y i` T? #^M; MQÊ+ KQ M"v çBX h` M"v H9+ i`QÊ+ bQ
`^M; ?ÆB ç„M;- M?QM; ?"m +O M| +`M; m®M; +`M; i?'v M;¼iX

@ h¢ ç¢B MQÆM;X

L?QÊ+ h?Ov M•M; +?ûM KÌB L? M L?Q L;¼+X

h`QM; K„i L? M L?Q L;¼+ H° p pmB KWM;- ç|M H'v +?ûM i`X *?d i`QM; K°i i?ÌB
h?Ov ç½ ?¼+ çQÊ+ `i M?B m H iB i+kM; #B i çQÊ+ F?¬M; Qi ç¢Q Hw ç®B M?•M
i? +O M" M; +`M; M;`v +`M; Mªv bBM? K°i +¶ F?Q +?'i i?Q€i iK+X J°i T?2M #B M
M?B m ç iY GK+;B i` M; i•K i?¬M +? Q çªQX hmv M?B M #¼M ?¼+kM; ?B m`ä`
i? +?¢K ç M- ?ÆM M[+| L? M L?Q L;¼+ #ªQ p +?Q M" M;- +?Q M M i?QÌM; M;`v
i`Á +?mv MX \*?d +| ? B M;QÌB >Q" M; GBM? L?B p` hY u M i?BM? i?QªM; H¢B i`Á
[m M ? +O # M;QÌB ?ÆM FûK M? m K°i p - M?QM; iB M? +ªK H¢B i?•M i?B i +?Š

h? M?QM; p`Q F?QªM? F?„+ K" L? M L?Q L;¼+ ç|M H'v +?ûM i`- #'i +?Êi iQ" M i
ç°M; i?"i K¢M? ? B K„i M" M; F?¬M; M?`M çQÊ+- H,M /`B ? B /ÁM; H K"m i`„M; M?

@ GK+ æ¢B + 5

L?QÊ+ h?Ov F?) F m- ç°i M;°i çSM; # "i /"vX

@ L?QÊ+ h?Ov5

L? M L?Q L;¼+ FBM? ?¬ i? 'i i? M?- ç²M; i?lB i`QM; HÁM; #¨ +kM; +ªK i?'v +| K°i
iª #^M; HlBX

@ h? M? M?B5

L? M L?Q L;¼+ +kM; F m H M- M;~M; ç-m M?bM H¢BX L?QÊ+ h?Ov i`QÊ+ Kti #¨
:BìT?9i M`v- b•m i`QM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q Î;BÈB h? M? S?¨K- # M i`QM; K°i b
F?Q S?QM; J M; K¨m iQK HQm +?mv M i` M F?¬M; - +| K°i #|M; M;QlB K¨m iQK ç
çdM? +®+X

@ Jm°B Km°B- Km°B +¨M; M;¨v +¨M; ;B®M; M;QlBX u M i•K çB- i, i, i b) H¨T iS+ i
æ¬B i v MäM M¨ M?Q çQÊ+ ç9+ iW M;¼+ K¨` M? M?¨M; p¢+? H M F?¬M; i`mM;
M;lB H¨T iS+ ?B M` ;B[ F?¬M; i`mM; - M¨M; + 'i #QÊ+ M? M?¨M; çB p¨Q i`QM; ç

38RX *?QÆM; kR9, æ¢Q @ J :†T G¢B

>ÆM ? B i`,K i M h¬M; bQ EB K S?€+? ç M; M;²B i` M ;? - HÆ HYM; i` M F?¬M; X
h`QM; b® h¬M; bQ #®M ;BÈB- ? B h¬M; bQ +O ;BÈB h? M? S?¨K +| Kti çO- ;BÈB
h?B M p¨ GK+ h? M?- :BÈB "¢+? GBM? i?B m KQlB K'v M;QlB- ;BÈB hY >Q¨M; i?B
M;QlBX

æ M; M;²B i¢B ç•v ç m H¨ M?[M; h¬M; bQ F?¬M; i?¬M; [m çQÊ+ #®M i-M; F?ªQ
EB K oU+ i`K+ tm' i` M;Q¨BX æ²M; i?lB H9+ M¨v +| F?¬M; Qi h¬M; bQ i?¬M b„+ /
K [m'v M?B m- ç M; ioM? i•K /QÐM; F?QX

@ G½Q JBM?- H½Q +| +ªK ;B€+ çQÊ+

GB i aQ h?B M + m K¨v- ?¢ ;B¼M; MlBX

JBM? h?B M >¨ +kM; + m K¨v- ;"i ;"i ç-m,

@ *ªK ;B€+ çQÊ+- M?QM; F?¬M; #B i?B M i¢B G¬B ?mvM? p¨ GK+ ?mvM? ` b QX
ç½ pQÊi [m çQÊ+ #®M i-M; F?ªQ M;?B KX

@ oQÊi [m #®M i-M; F?ªQ M;?B K- +?Q /M F?¬M; H'v çQÊ+ EB K h•K- +ªM? ;BÈB
i`QM; i?lB ;B M M; „MX

æ¬B K¨v i? M? i9 +O G¢+ ",M; u F?) M?QÈM; ,

@ *?d +| çB m F?¬M; #B i H-M M¨v J @ æ¢Q T?•M i` M?- `®i +m°+ H¨ # M M¨Q +?

GB i aQ h?B M [m M b€i h¬M; bQ #®M ;BÈB K°i HQÊi- i`-K ;B¼M; MlB,

@ o"v i?b F?| MlB

>mv M h?B M EB K oU+- # M i`QM; EB K +®+ hY >Q¨M; X

L9B h`'M EB K KQlB #®M K¨m çSM; b[M; b[M; Î K°i ;|+ EB K +®+- H9+ M¨v M;mv
ç M; ?°B iK¨Q ¢i p T?Q +?•M M9B h`'M EB K pÈB iQ i? p¬+MM; [md /`X hB M; M
F?„T i`QM; EB K +®+- +?Q /M EB K +®+ hY >Q¨M; iQ HÈM p¬+MM; - M?QM; pšM +

@ PM;

"'i +?Êi i` M M9B h`'M EB K- K°i F?2 M Si F?¬M; ;B M ? T /¨B iW iW KÎ` - K°i #|M
+?mv M +?"K `½B #QÊ+ ` iW i`QM; ç|X

h?•M ?bM? M¨M; i?QM M?Ä- H¨M / MäM M¨ M?Q #¢+? M;¼+- ç¬B K„i ç T K ?²M i
M¨v ç M; M?bM +?,K +?9 p¨Q M9B h`'M EB KX

@ GU+ hB m h? :BÈB5 B p¨v- pb b Q #` i`'M €T i? M¨v

"!M; M; Q`B K`m iQK +?"K`½B ?¢tm®M; +?•M M9B- b m F?B M?bM i?'v >mM; EB K
+ªK SM; K°i ?²B b m ¢! MÎ K°i MK +Q`B ¢O ¢ K ?Q†+ #'i +S M K M?•M M`Q i` M i?
@ >| ` H` M; QÆB- F?¬M; M; !F?¬M; ;†T i`QM; i?`B; B M M; „M M; OB- M; QÆB ¢½ ¢
#®M i M EB K h' HB M i?O i`'M €T- M m F?¬M; TªB M; QÆB ¢„+ i°B pÈB iQ`M #°E
HK+- +kM; F?¬M; FûK H` # QX
"!M; M[iW K`m iQK FB [m M b€i >mM; EB K GQM; oQÆM; K°i H9+- M?bM K F?Q
M; WM; i` M i?•M FB K- `®i +m°+ + 'i iB M; +Q`B iQX :B¼M; +Q`B i`QM; i` Q / M;
•K p¬ ?bM?- F?m +? i€M ` #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; X h? M? •K p¬ +MM; ?'T /šM-
>mM; EB K GQM; oQÆM; +`M; i? K ?QM; i?`M?X
@ h?"i F?¬M; M; !H9+ i`QÈ+ M; QÆB K°i i?•M >¢Q L?B M *?QM? E?Q- ;B ! ¢•v +kM
H`K +?Q i FBM? M; ¢+- b„T iÈB oU+ L; Q¢B J ;BÈB +kM; M?9M; i v p`Q i? ;BÈB M
i?9 p`X L, K p¢M M, K +m®B +MM; - p`Q i?`B K ¢i ¢¢Q- +?d +| B +| ¢O #ªM H½M? KÈ
.Si H`B- b!M; K„i #!M; iQK FB #'i +?Êi HQm +?mv M- i`ÁM; K„i iQK +O M`M; iQ
FBM? M; Q`B- + Q ;B¼M; M!B,
@ >ªQ Km°B Km°B M m ¢½ ¢ M ¢•v- pb b Q H¢B i`®M i`€M? i, i, \ *?ŠM; H) i, ¢€M; L
L; v iS+ F?„+- i` M M9B h`'M EB K- K°i F?QªM; F?¬M; ;B M KÎ` - K°i #!M; M; Q`B
i`QM; ¢!X
h` M M; Q`B #!M; i`„M; F?Q€+ K°i +?B + €Q HK i`„M; M?Q imv i- #`M +?•M i`„M; M
F?¬M; - F?¬M; /QM? +?9i #KB i`-MX
@ >ªQ Km°B Km°B `®i +m°+ Km°B +kM; iÈB `²B
L?QÈ+ h?Ov F?¬M; ¢ w- €M? K„i M`M; M; QM; i?¬M M?bM +?, K +?9 p`Q i?•M >mM
/QÈB +?•M M9B h`'M EB KX
@ GK+ æ¢B + 5
> B ?`M; H K`m i`„M; M?¢i +?ªv tm®M;
@ G`K b Q +| i? M?Q p`v ¢QÈ+ \
"!M; hQK i?Î /`B M?bM L?QÈ+ h?Ov,
@ Jm°B +| +ÁM M?Èi M i F?¬M; \
@ hY lv M L?QÈ+ h?Ov ¢€T,
@ "'i F i? M`Q- i, pšM H` i, i, +O Km°BX
@ >| ` Km°B pšM F?¬M; [m M
h` M K†i hY lv M H°` p /`m /•M; ?B K i?'v,
@ E?¬M; M; !+?d i`QM; i?`B; B M M; „M M; OB- Km°B ¢½ KÎ ¢QÈ+ HBM? i`Q +?•M +?
#QÈ+ M`v- Km°B ¢½ ¢B i`QÈ+ i, - p`v pb b Q Km°B F?¬M; i? ?Á +MM; i, i?`M? K°
i?Q€i F?ÁB h?B M æ¢QX *?d +¬M h?B M J ?ÉT M?'i- +?•M +?QM? M; QM; F i i?•M
bÎ M; mv M\
L?QÈ+ h?Ov H„+ H„+ ¢¬m- M?bM #!M; /€M; iWM; Î +?mM; bÈK i®B pÈB KbM? i`QM
@ h, i, F?¬M; ?B mX L?•M æ¢Q F?¬M; ¢ÆM ;BªM M?Q i, M; ?o- M m F?¬M; i? i?"i
H`K b Q +| i? bB m i?Q€i ¢QÈ+ \ L?•M æ¢Q M^K M; v /QÈB h?B M æ¢Q- F?¬M; +¬M
KÈB +| i? b€M; iÄ L?•M æ¢QX
L?QÈ+ h?Ov M; WM; K°i +?9i- b m ¢! M!B iB T,
@ L?•M æ¢Q H` + Q i?•K F?| HQ`M; M?'i i`QM; # ¢¢Q h?B M- L?•M- J - /mM; M?'
i®i M?'i ¢ i?Q€i F?ÁB bU i²M i¢B +O h?B M æ¢QX

@ ob b Q\

hY lv M F?) + „M ç¬B K¬B çÄ K¼M; - H†M; H) M?bM L?QÊ+ h?Ov H9+ M¨v ç½ i`Î M
•M? K„i L?QÊ+ h?Ov i`¬K M?Q MQÊ+ çSM; - M?bM >mM; EB K GQM; oQÆM; +?,K

@ "ÎB pb h?B M æ¢Q p¬ibM?- K¨ L?•M æ¢Q ?[m ibM?5

@ h?B M æ¢Q p¬ibM?- L?•M æ¢Q ?[m ibM?

hY lv M F?) i?b i?“Q M?“+ H¢B- hB M i?B M J F?Q +?ÈT ç°M; i`QM; K„iX

@ h?“i p¨v b Q\

@ E?¬M; b BX

@ o¨v H¨K b Q ç¢i çQÊ+ iBM? +ªK +O L?•M æ¢Q\

@ hbM? +ªK +O L?•M æ¢Q F?¬M; i? ç¢i çQÊ+ - +?d +| i? +ªK i?KX L m pb Km®
poM? pB M i, +kM; F?¬M; +?B K çQÊ+5

a m F?B i`¬K M; •K K°i H9+ H•m- `®i +m°+ hY lv M ;¨i ;¨i ç¬m,

@ h ç½ ?B m- i b) H¨K i?2Q T?QÆM; T?€T M¨vX L?QM; i`QÊ+ ç| - i +| i? çB +M

hY lv M M; WM; K°i +?9i- HB + M?bM M9B h¨M EB K,

@ h +| i? ;B9T Km°B +Sm ?„MX

@ æQÊ+5

L?QÊ+ h?Ov F?¬M; ? /Q /U- ;¨i K¢M? ç¬m- hY lv M +Q`B F?´- H„+ H„+ ç¬m,

@ Jm°B ç½ i? v ç´B [m€ M?B m- +?ŠM; M?[M; i?“M? iUm K°i i?•M T?€T i„+ h?B M
+ªibM? +ªK +O L?•M æ¢QX 1¨^M; +?d +¬M i i¨mv M +?Q Km°B K°i Qi +,M M; mv
iU KbM? ç¢i iÊB bB m i?Q€iX

:BÆ i v pm®i p2 M9B h¨M EB K KQ`B #®M K¨m- L?QÊ+ h?Ov F?) M|B,

@ Jm°B F?¬M; +¬m bB m i?Q€i- Km°B +?d Km®M GK+ æ¢B + +ÁM b®M; F?Ä2 K
?mvM? 'vX

hY lv M ;B¨K +?•M K°i +€B- iB M iÊB ;¬M +9B ç¬m M?bM >mM; EB K GQM; oQÆM

@ *?d +| çB m ?B M i¢B ?„M ç½ ç¼ M?“T J æ¢Q- J h?¬M +O oU+ L; Q¢B J ;BÈB
?“M ç M; +„M Mm®i ?'T i?m- ç½ F?¬M; i? M; ,M +ªM +?mv M M¨v- i`W T?B Km°B i?

@ o¨v #•v ;B`T?ªB H¨K b Q\

L?QÊ+ h?Ov M?bM +?,K +?,K hW lv MX

@ *?d +| i? +?`K¨ i?¬B 5

J„i hY lv M +?Êi H|2 F€ [m M; ,

@ hW F?Q >¢Q L?B M +?mv M M?“T i¨ F?Q +?•M K ?ÆM M[i?•M ?„M H¨ M?•M i°+
ç¢QX hmv¨^M;¨^M; ?B M i¢B ?„M ç¼ M?“T J æ¢Q- M?QM; ç®B pÈB ?„M +?Q
?°B i?Q€i i?•MX h¨ M ç`B M¨v F?¬M; +| K®B M?•M [mª M¨Q H¨ F?¬M; i`¼M p M- K
+m°+ ç`B M¨v- ç m /Q iB M ç`M?X

hY lv M ?Qi b•m K°i ?ÆB- H¢B M|B,

@ h¨ M ç`B M¨v F?¬M; +| +?mv M F?¬M; H¨K K¨ ?QÎM; - +kM; F?¬M; +| +€B ;¼B H
ç m H¨ h?B M æ¢Q ç½ ç`M? bÆM iW i`QÊ+X L m Km®M bB m i?Q€i- p¨v T?ªB M„K
F ç| H¨ FB T M¢M ? v ç m F?´X *?d +| ?¢M; M; Q`B i?“i bU +| çQÊ+ M; ?` HU+ HÈM
i?ªv- T?€¨²B H¨TX

@ v +O i, H¨

@ >²M T?€+? ?B M i¢B +O ?„M F?¬M; T?ªB ¢QÊ+ i`MM; bBM? i?¬M; [m +?•M HBM
M? +O ?„M i`ª H¢B # ?²M #ªv pQ X >ÆEM M[ i`QM; # ?²M #ªv pQ ¢½ F?¬M; +ÁM
T?€+? L?•M æ¢Q i?m-M i9vX >ÆEM M[/QÌM; M?Q #ªM i?•M ?„M im Hmv M K°i HQ
H`K +?Q i,M; +QÌM; bS+ K¢M? M?K+ i? - Hmv M i?•M i?`M? FB KX GQ¢B EB K L; n
~M +?S ¢¢B ¢¢Q i`QM; ¢|- imv `^M; F?¬M; #B i F?~m [mv i i•K T?€T- M?QM; i +|
+O # ¢¢Q i`QM; ¢|X >B M i¢B t2K` ¢•v F?¬M; T?ªB H`i`'M €T- K` H` +?m~M #`
+ªB ¢¢QX

@ v i, Km®M M|B M?[M; i M EB K h' i`'M €T GK+ æ¢B + H` pb Km®M ;B9T ?mvM?

@ E?¬M;

hY lv M H„+ ¢-m M|B,

@ æ¢B HK+ p®M ? v #B M ?| #'i M; Ì- H9+ i`QÊ+ i +„M Mm®i ?²M T?€+? p`B i M E
¢½ M?bM i?'v K°i b® /'m ?B mX EB K h?¬M ¢¢B HK+ ?B M i¢B F?¬M; +| F?ª M,M; t
JQÌB #®M i M EB K h' ¢½ ;¬M M?Q H` i' i +ª EB K h' +O +ª EB K h?¬M ¢¢B HK+ ?B
¢²M; HÁM; i`Ê ;B9T GK+ æ¢B + +O Km°B bB m i?Q€i h?B M æ¢Q Q- /U p`Q +€B

@ o"v +| M; ?o H`

hY lv M i`-K M; •K K°i H€i `²B M|B,

@ E?¬M; M|B ¢QÊ+- +| i? +| K°i M; QÌB F?€+- pb K°i M; mv M M?•M M`Q ¢|- +?d +
M`vX h?2Q M?Q KQÌB #®M HU+ hB m h? :BÈB i`'M €T M`v- /mv i`b i?ÌB ;B M M; `i
`^M; H9+ 'v- i?B M ¢` [m v M; QÊ+ H¢B +kM; ¢½ +?'K /SiX _'i +| F?ª M,M; M; QÌB M
+ +O Km°B #` +m®M p`Q i`QM; i?B M ¢` [m v M; QÊ+ H¢B

L|B iÈB ¢•v- K„i hY lv M H"TiS+ b€M; M; ÌB,

@ aÊ `^M; M; QÌB M¼ H` K°i ¢ÌB i' iB M +O GK+ æ¢B + +O Km°B Km®M KQÊM ¢`
EB K oU+ M`v ¢ #ªQ i²M H¢B K°i iB ?mv i K¢+?X

@ o"v ?B M i¢B +?9M; i

@ *?Ì5 oÈB i®+ ¢° +„M Mm®i K MB K ?B M i¢B +O ?„M- i`QM; pÁM; i`,K M,K +| i?
p`Q M; mv M /`+? K`m iQK Î MÆB M`v- b m i`,K M,K- M; v +ª M9B h`'M EB K M`v +
?„MX æ M H9+ ¢|- `®i +m°+ ?„M ¢¢i iÈB i`bM? ¢°i? M`Q- i +kM; F?¬M; /€K F?ŠM
¢`M? `^M; - +?Q /M KQÌB #®M i M EB K h' FB Km®M i`'M €T ?„M H-M M[+kM; F?

@ *-M iÈB i`,K M,K b Q\

@ h`,K M,K ¢½ H` `i M? M?X E?B ¢|- ?„M ¢½ pQÊi [m H-M i?B M ¢` [m v M; QÊ+
h?B M ¢` [m v M; QÊ+ H¢B H` i?ÌB K¢i- +kM; H` KÈB bBM?- i? v pb FûQ /`B +?9i
i' i +ª HB m K°i T?2MX h`QM; i`,K M,K M`v- Km°B +| i? pb ?„M K` #ªQ p M?[M; ;b
;B9T Km°B K°i i vX

@ E?¬M; 5

L?QÊ+ h?Ov H„+ H„+ ¢-m,

@ Jm°B Î H¢B ¢•v- ? v H` i, ¢B ¢B

.QÐM; M?Q ?B m` +?mv M ;bX hY lv M +QÌB F?' M|B,

@ Jm°B Km°B HÁM; Km°B [mª K K v mX h` M i? ;B M M`v- M m F?¬M; Km®M +?û
imv i ¢®B F?¬M; +| F?ª M,M; X *?ûK ;B i +?ŠM; [m H` pb #ªQ p i?S KbM? +¬M #
i?'v F?¬M; ¢9M; - M?QM; K¶B M; QÌB ¢ m +| ?Q`M +ªM? F?€+ M? m- +€+? M?bM i
+¬M KbM? H`K i®i +?mv M +O KbM? H` ¢OX *?d +| ;B i +?| +KÈB +| i? F?B M +?

hY lv M ¢°i M; °i M; WM; HÌB- ¢`B ;B¼M; ,

@ Jm°B Km®M Î H¢B- p"v +S pB +- i, b) ¢B #ªQ p X

L?QÊ+ h?Ov F?¬M; M|B ;b M[- F?ûT +?d i?¬M? FB K- F?QK M;QÌB ?¬M? H pÈB h

38kX *?QÆM; kR8, "®M :BÈB >ÊT L?'iX

Zm K°i M,K b m- K¢+? ç'i +O M9B :BÈB h?¬M KÈB KÎ` i`Î H¢B- K'v +?K+ #|M; M M?QM; +?d +ÁM H¢B F?¬M; iÈB #®M +?K+ M;QÌBX

L; v iS+ F?„+ - KQÌB H,K #|M; M;QÌB K`m iQK H¢B ?B M` - bQ pÈB i`QÈ+ FB - KQ H9+ M`v +| p i€+? #B i M? m` - K°i +¶ €T HU+ M†M; M ç ûT +ª F?¬M; ;B MX

@ *€+ p`- +m°+ bQ i`B "ªM; h¬M; bQ H¬M M`v b) çQÊ+ #„i ç-m p`Q #ªv M;`v b mX KQÌB b€m ç½ çQÊ+ +?¼M tQM;- +?QM? H`EB K h¬M GK+ h? M? +O hY >`i¬M;- ;

G,M; S?€ h?B M + Q ;B¼M; M|BX L; v iS+ F?„+ - /QÈB M9B :BÈB h?¬M- `i M?B m +MM; FBM? M;¢+- i?"K +?Q i?¬M b„+ +O p`B i M EB K h¬M çdM? T?QM; +kM; iÄ` B H M iB M; TªM #€+X L?[M; i M EB K h¬M çdM? T?QM; M`v ç½ pQÊi [m çQÊ+ p`Q EB K +®+ hY >Q`M;- iU M?B M ç½ i?'v çQÊ+ M9B h`M EB K KQÌB #®M K`mX

@ .€K ?ÄB bQ i?9+ i'- ?B M i¢B EB K h¬M GK+ h? M? ç M; îMÆB ç•m\

æ°i M?B M îF?m pU+ +O ;BÈB hY >Q`M;- GK+ >²M; H M iB M; ?ÄBX G,M; S?€ h?

@ GK+ EB K h¬M #` +?9M; i i`M €T- M;¬M M,K b m iU M?B M b) tm'i i? 5

@ *€B ;b\5

h?¬M b„+ #¼M GB i aQ h?B M ç¢B #B M- B M'v M;QªM? b M; M?bM G¬B h?B M- M H„+ H„+ ç-mX

@ G`K b Q +| i? M?Q p"v çQÊ+ \

JBM? h?B M >` F m H MX

í M;Q`B t - €M? K„i G,M; S?€ h?B M F?) +?mv M- M?bM p T?Q K°i F?QªM; F?¬M

@ E iB T- tBM KÌB æ¢B i`QîM; H½Q EB K h?¬M bÆM æ°+ *¬ *-m EB K5

@ PM;

:-M M?Q F?¬M; B T?€i ;B€+ ` - îF?QªM; F?¬M; ç®B /B M #¼M G,M; S?€ h?B M M?•M i|+ ç2M- F?Q€+ €Q i`„M; M?Q imv i?B M`X

æ¢B i`QîM; H½Q EB K h?¬M bÆM æ°+ \*¬ \*-m EB K5 E?¬M; Qi h¬M; bQ EB K S?€- i?¬M- ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB ç` p`M?Q #¼M ?¼- +| i? M?bM i?'m`i M?B m +?mv M bQ +| M?B m p`i`Q- M?QM; +kM; +| `i M?B m h¬M; bQ EB K S?€+? F?¬M; Km®M EB K h?¬M bÆM- M;Q¢B i`W Gm•M >²B EB K h¬M o¼M; EB K aBM? ` - +?Q iWM; - i?S ?¢M; i` M "ªM; h¬M; bQX .M H` o¼M; EB K aBM?- K¼B M;QÌB +kM; iBM `^M; v æ¢Q KÈB i` M? K` i?¬BX

J` p` æ¢B h`QìM; H½Q +O EB K h?¬M bÆM pW tm'i ?B M i`QÈ+ K†i M`v- +?QM? K` K¼B M;QÌB KQÌB T?¬M 2 M;¢BX

EB K h' æ°+ *¬ *-m EB K5 h?2Q HÌB ç²M- H½Q tm'i ?B M `i bÈK- îp¢M M,K i`QÈ H½QX .M H` mv M,M; iQ HÈM +O EB K h?¬M- 2 `^M; +kM; F?¬M; i? b®M; [m€ p¢M bS+ b®M;- K°i i?•M im pB +`M; HQM; i`ÌB Hî ç'i- w +?Q EB K æ¢Q ç½ ç¢i iÈB çdM

G9+ M`v- €M? K„i H½Q M?bM iÈB ç•m- F?¬M; Qi h¬M; bQ EB K S?€+? TªB +9B ç iÄ` #bM? ibM?- F?¬M; pb TªM SM; +O +€+ h¬M; bQ EB K S?€+? # M /QÈB K` i G9+ M`v æ°+ *¬ *-m EB K H¢B HQÈi M?bM +€+ h¬M; bQ EB K S?€+? K°i pÁM;- H

@ J°i M,K b m- #®M ;BÈB ?ÊT M?'i5

_`i M?B m h¬M; bQ EB K S?€+? M;?2 p"v FBM? ?¬ i?'i i? M?X

@ E?¬M; #B i HÌB M"v +O iB M #®B H" +| w ;b\

J°i i M h¬M; bQ EB K h¬M +O ;BÈB "¢+? GBM? H M iB M; ?ÄBX æ®B pÈB p` æ¢B M"v- F?¬M; M;QÌB M"Q /€K tQM; ?¬M; M; ?"M;X oª H¢B im pB +O H½Q + Q imv i ;¼B H½Q H" iB M #®BX

hU ?² ¸½ HB m i`QÈ+ T?ªM SM; +O K¼B M;QÌB- æ°+ \*¬ \*-m EB K i`-K ;B¼M; M|

@ J°i M,K b m- #bM? T?QM; M;,M +€+? ;B[#®M ;BÈB b) ¸QÈ+ t| #ÁX æ M H9+ 'v M'v- +?d +-M ¸¢i iÈB ¸ŠM; +'T v m +-m- iU M?B M +| i? ¸Q i¬M; K¬M iB M ;B B5

@ L?Q p"v H" b Q- iB M #®B +| i? M|B `ä ?ÆM +?,M;\

•M? K„i æ°+ *¬ *-m EB K iÄ` M;QM; i`¼M;- b m ¸| i`-K ;B¼M; M|B,

@ h`,K M,K b m- i?B M ¸` [m v M;QÈ+ H¢B5

@ h?B M ¸` [m v M;QÈ+ H¢BXX- iB M #®B +| w ;b\

æ°+ *¬ *-m EB K H¢B M|B,

@ h?B M ¸` [m v M;QÈ+ H¢B +?QM? H" FB T b® +O M,K p¢M M,K H-M M"vX G"K T?ªB i`¬M; p"Q #ªM H½M? +O +€+ M;QÆB5

@ hB M #®B

E?¬M; ¸ÈB K¼B M;QÌB ?ÄB H¢B- æ°+ *¬ *-m EB K ¸½ #B M K'i M; v i¢B +?¶X

@ *€+ p` H½Q i´5

G,M; S?€ h?B M i? M /"B,

@ *€+ p`- tBM #ªQ i`¼M;5

.Si HÌB- KQÌB H,K M;QÌB G,M; S?€ h?B M +kM; #B M K'i M; v i¢B +?¶X

@ *€+ p` H½Q i´5

J¼B M;QÌB F m H M- M?QM; i`QM; F?¬M; i`mM; ¸½ F?¬M; +ÁM M;?2 i?'v i? M? •K

@ G¬B ?mvM?

h?¬M b„+ #®M M;QÌB GB i aB h?B M H° p M;QM; i`¼M;- F?¬M; #B i M M M|B +€B i`-K ;B¼M; M|B,

@ æB i?¬B "ªM; h¬M; bQ ¸½ F?¬M; +ÁM w M;?o

:B¼M; +O G¬B h?B M F?¬M; + Q- M?QM; +€+ h¬M; bQ EB K S?€+? i¢B i`QÌM; ¸

h?¬M b„+ B M'v iÄ` T?S+ i¢T- iW EB K h¬M +€B i? i`Îtm®M;- i'i +ª ¸ m`ÌB ¸B +kM; `ÌB ¸B F?¬M; QiX æ M F?B #¼M G¬B h?B M `ÌB F?ÄB /QÈB +?•M M9B :BÈB M;QÌBX

J°i i?€M; b m- i` M? i`B "ªM; h¬M; bQ F i i?9+- tmM; [m M? M9B :BÈB h?¬M ?"M; ¸` X

J°i ?¬K i` M M9B :BÈB h?¬M- K°i KªM; ?Q F?¬M; KÎ` - ? B #|M; M;QÌB tm'i ?B Mx

æ•v H" K°i i`mM; MB M i?•M F?Q€+ i`QÌM; #"Q K"m t€K #¢+- K€B i|+ K"m t€K #¢+ ¸¬B K„i b€M; M?Q b Q +O v ;¬M M?Q F?¬M; +| H¬M; K"vX "i [m€ v ¸SM; Î ¸| M?Q i`QM; KªM; F?¬M; ;B M M"vX

a m HQM; v H" K°i M[iY i|+ #¢+X h` MQM; GMv= Ð° i²M F? Ð€ :`Ð° M;3&`Qã €+ s3U#;

•M? K„i #!M; iQK •K i`-K M?bM i?2Q T?QÆM; ?QÈM; #!M; ç2M `lB çB- `®i+m°+ i
F?„+- i` M Kti v #„i ç-m #MM; H M mv M; ?B K p¬ i" M- mv M; ?B K M"v H M i`" M F
F?¬M; p¬ i"MX h` M EB K h?-M ççB HK+- #®M T?QÆM; i? ;BÈB- p¬ b® i¬M; K¬M
bBM? HBM? ç²M; i?lB +ªK M?"M çQÊ+ K°i +¶ mv €T ?B M ` i` M +?QM i¬M; i`lBX
i`QM; i?Q€M; +?®+ t•K M?"T i" M ç€v HÁM; #¼M ?¼X

@ PM;

o¬ b® FB K F?Q +O EB K :Bª #®M ;BÈB ç²M; i?lB `mM `~v F m H MX L; v b m ç!
ç²M; i?lB tm'i ?B M K°iªQªM? F?'M; H²X æ•v H" K°i #!M; iQK + Q K'v pçM i`Q
F?¬M; i`mM; - K°i +¶ F?Q i? mv M; ?B K i`" M €T #®M ;BÈBX EB K v K M? K¬M; p
iQM?- M?QM; F?B M +?Q p¬ b® EB K :Bª F?¬M; M?"M çQÊ+ TªB T?O T?K+ i` M

@ EB K h?-M æçB M?•M5

o¬ b® EB K :Bª ç²M; i?lB +mM; FQM? M; •K /"B- i` M Kti H° p ? i bS+ i¬M FQM?-
EB K >²M +kM; [m€ bKT tm®M; X " !M; /€M; F?'M; H² FB çSM; b[M; b[M; ;B[F?¬
+kM; +! i? M?bM i?'vX æ¬B K„i K"m iQK i?"i HÈM ;B®M; M?Q +?, K +?9 M?bM i?Š
B M'v +?d M?bM i?'v K°i ?QªM?- M?[M; EB K :Bª i` M iQ" M #®M ;BÈB ç m i?'v ç
i`lB ççT ç'i FB - i`QM; M, K pçM M, K [m H-M ç-m iB M i? ?B M i`QÊ+ K„i i¬M; /•

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- ?QÆM; F?lB # v H M M; ?B M; 9i i` M p¬ b® ç" B i X L; mv
çK+ M; QM; iK- i'i +ª ?°B iK p T?Q #!M; iQK F?'M; H² FB X

@ >DB +€+ +QM /•M +O i

h? M? •K i?"i HÈM i`mv M ` - +?'M ç°M; F?„T MÆB MÆBX h`QM; +MM; H9+ ç!- +?
K°i Hm²M; bS+ KçM? iQ HÈM KÎ iQ M; ` - b Q ç-v i`lB ?ç tm®M; X hmv `^M; H9+ M
b Q b€M; `U+ p¬ i" M F?B M +?Q Kti i`lB +kM; F?¬M; i? b€M? #^M; - h?€B .QÆM
K„i #` €T +? X

@ "€B FB M EB K h?-M5

o¬ b® EB K :Bª +mM; FQM? F m H M- b!M; •K p¬ #B M iW F?„T #®M ;BÈB ?°B iKX
E?¬M; ;B M +?'M ç°M; - M; mv M HU+ p¬ #B M #MM; H M- F?B M +?Q #!M; iQK F?
iK i?"M? i?U+ +?'iX

@ hW ?¬K M v i`Î çB- #®M ;BÈB ?ÊT M?€i- +?9M; bBM? #bM? çŠM; - K¶B M; QlB ç
i¬M; EB K æçQ ?½v +¬M; #® i?B M ?ç- i¬M; /•M i`QM; i?B M ?ç- +MM; M?"T EB K

@ *~M im•M FB K /K +O EB K h?-M5

h? M? •K HçB ` M p M; - M?QM; H-M M"v +?ŠM; M?[M; H" EB K :Bª +€+ i¬M; - i` M
/•M; H M M; mv M HU+ ?QÆM; ?Ä p¬ #B MX

@ PM;

J°i iB M; FB K M; •K p M; H M `i M?Ä- H9+ ç-m iB M; FB K M; •K M"v +ÁM M?Ä v
i?"M? •K i? M? HQM; i`lB HÎ ç'i- `i M?B m bBM? HBM? i`QM; #®M ;BÈB T?9i +?
[m M? bBM? ` #B M ?! ?mv MªQX

@ oM

G9+ M"v- #B M ?! +O ;BÈB h? M? S?"K H" HÈM M?'iX h`QM; F?QªM? F?„+ M"v- `i
i?'v iQ" M i?•M M? #¶M; - K°i +¶ M; mv M F?Q i?B M ç` ?MM; ?"m `!i p"Q F?¬M; ;
H¬M; iQ" M i?•M KÎ ` - M; mv M F?Q FBM? M; QlB +?Q iWM; +ªK ;B€+ [m +?ªv M?
_ 'i M? M? M?B m EB K :Bª ç½ ç°i T?€ H M i?B M p` + Q ?ÆM- i?"K +?Q +! F im pB
+Æ- i?"M? iUm EB K :BªX

Í p¬ b® bÆM Kç++ +´ H•K- iB M; i?9 `®M; M;"T i`lB ?! i?"M? HBM? €T T?€i i€M `i
i?lB ;B€M; tm®M; X :B! T?9i M"v- F?¬M; Qi HBM? i?9 +kM; i?W ççB i? ç°i T?€; B

> i i?^v ç m M?l EB K h?-M # M i t M; X

*S M?Q p"v FûQ /"B K°i M, K- H9+ M"v M; mv M F?Q i?B M ç` #®M; BÈB KÈB i`Î M h? M? S?"K- +?d + -M H" ç` T?QÆM; +| M; mv M F?Q i?B M ç` ?ÆB M²M; ç"K K° bQÆM; KM M; mv M F?Q K"m i`„M; çK+ - p- b® HBM? i?K HBM? [mª bBM? i`QÎM; - hBM`^M; +?d + -M i?lB; B M F?-M; iÈB KQlB M, K-; BÈB h? M? S?"K i`QÈ+ FB b M; v +ª HBM? /QÈ+ +kM; bBM? i`QÎM; F?„T MÆB`i M?B mX

hW H9+ M"v i`Î çB- p®M ?QÆM; ?Ä +O EB K h?-M #lB p b i?lB; B M i`Î [m K" i`Î M M ?QM; i?`M? ?ŠM H MX :-M M?Q M?" M?" ç m H m bç+? b) #`B p` EB K h?-M Hl F?-M; /Si- p- b® i? M? •K + -m M; mv M +?'M ç°M; i" M i`lBX

J` i`QM; i?lB; B M K°i M, K [m -`i M?B m æçB bQ +ªM?; BÈB EB K >²M- h-M; bQ çQÈ+ #B M ?| HÈM H QX h?2Q #¼M ?¼ i?'v- /QlM; M?Q iQ`M #° i?; BÈB +?Q i i? X :B [i`lB ç'i- #'i F H` bS+ KçM? +O HU+ h?B M æçQ- HU+ T?€T i„+ - i? i?B K M? K-M; ?ÆM`i M?B mX

h?"K +?Q i`QM; K„i M?B m h-M; bQ EB K S?€+? - i?; BÈB +?Q i?B M +`M; i? K pE hB m h? :BÈB +`M; HÈB ?çB ?ÆMX E?-M; Qi GoM? oU+ +O +€+ h-M; bQ- i`QM; ûT HçB +ÁM K°i MY X

hmv`^M; GoM? oU+ +Q`9i M?Ä HçB- HU+ GoM? oU+ i? B M; ?ûM i`Î M M M?Ä çB- M; QM; ç¼M; +O GoM? oU+ + Q ?ÆM M?B mX L m i`QÈ+ FB GoM? oU+ H` b„i i? i?"M? ?mv M i?B i- ç½ bBM?` #B M ?| p +?'i F?-M; i? M; ?B M; lX

æ²M; i?lB K°i M, K [m çB- +€+ i-M; i` M #®M; BÈB ç½ M?" M çQÈ+ FB K /K +O EE i? HU+ #„i ç-m`K+ ``+? - i`QM; ç| ç°M; ioM? HÈM M?'i H"; BÈB h? M? S?"K-; BÈB i`QÈ+ FB - M, K ççB i-M; K-M; BÈB hY >Q`M; F?-M; +| +?9i ç°M; ioM?- M?QM; + +?¼+X

JQlB M, K ç-m iB M- p- b® i-M; K-M i?-M; i?QlM; - i-M; K-M +'T h? M? S?"K #` /EBK h?B M i?-M iQM?-; QK i?•m i-M; /•M- HÈM KçM? F?-M; M; WM; X

J` ç®B K t i pÈB •K KQm i?-M iQM? +O; BÈB "ç+? GBM?- M, K ççB i-M; K-M; BÈB b€i M?"T- H'v hY G-B i-M; + -K ç-m- /B +?mv M iÈB hY >` bÆM Kç+? - +?B K Ho`°M; # pçM /tK- tQM; H` EBK h?B M i-M; X G9+ M"v- hY >` GBM? æçQ M?'i Kç+? i`QM; bÆM Kç+? +` H•K +kM; +?QM? i?S+ tm'i i? - +| ?ÆM i`, K HBM? i?9 #€i; B B S?€+? H`K #®M; BÈB F?B T bÈX hmv`^M; EBK h?B M i-M; F?-M; +| EB K h' imv +O; BÈB "ç+? GBM? +kM; FB M; F}- F?-M; /€K t•K T?çKX

GçB KQlB M, K M [[m çB- K°i i M EB K h' imv i i? +O hY oB K i-M; ; BÈB "ç+? >` "ªQ æB M- çQ+? i?•M; B€M; H•KX G-M M"v EBK h?B M +| EB K h' imv i i? tm; ½v K°i +€M? i vX hW ç| p b m- F?-M; B /€K t•K T?çK EBK h?B M i-M; M [ X LY bÆM ?ç FB K /K- EBK h?B M i-M; çQÈ+ i, M; çŠM; +'T- i`Î i?"M? i-M; K-M +'T "ç`°M; ` T?çK pB M, K pçM /tKX

_`i M? M?- M, K KQÆB M, K ç½ i`-B [m

hW F?B #®M; BÈB ?ÊT M?'i ç½ M, K KQÆB M, K [m çB- +€+ i-M; K-M; BÈB EBK h K B K°iX E?-M; i-M; K-M M"Q K v K„M i?Q€i F?ÄB M m F?-M; i`Î i?"M? i-M; K-M i?•m ?ÊT M?'iX a m M, K KQÆB M, K- +?BM? +?B M i`QM; #®M; BÈB ç½; BªK M?B M; „M M; OBX G9+ M"v- i-M; K-M +O +ª #®M; BÈB +?d +ÁM HçB M, K KQÆB- p- b pB i?'T +kM; H` æçB bQ +ªM?; BÈB EB K >²M- i?"K +?Q çç iÈB EB K h-M +€B i? imv i i? tm'i ?B M- i`M €T pçM /tK- H" T`B M; K°i i-M; X

G9+ M"v ç½ [m M, K KQÆB M, K- i`QM; #®M; BÈB tm'i ?B M ? B KQÆB K®i EB K i +€B i? +kM; çç iÈB; -M i`, K- +?B ` `ªB `€+ i`QM; M, K KQÆB i-M; K-MX h`QM; ; BÈB hY >Q`M; i`QÈ+ FB H` M?B m M?'i- +?B KiÈB # i?"M? EB K h-M +€B i? +

@ *€+ M;QÆB çB +?m~M #` +?Q iY i - K°i M;`v b m tm'i T?€i5

@ .¢

JQÌB M;QÌB ç²M; i?ÌB H M iB M;- M;Q¢B i`W ? B M;QÌB p®M i?m°+ hY >` EB K T?
K„i #B M K'i M; v i¢B +?¶X

h`QM; çB M hW >`X

JQÌB #®M M;QÌB +?B M? m M;²B tm®M;- H'v G¢+ h•K ok + -K ç- m M;²B M; v ;B[-
tmM; [m M?

@ G- M M`v- æ¢B >°B Hm" M FB K F?¬M; çÆM ;BªM +?9i M`QX

G¬B h?B M i`-K M;•K K°i H9+- b m ç! KÈB M!BX

@ E?¬M; b B

h`QM; K„i JBM? h?B M >` H'T H!2 iBM? [m M; ,

@ æ•v bÊ H` +€+ i¬M; K¬M i?,K /Á HšM M? m- +kM; +! i? H` w +O EB K h?-M bÆ

@ v JBM? i`QÎM; H½Q H`

@ a„T iÈB i?B M ç` [m v M;QÊ+ H¢B- imv F?¬M; #B i H` FB T M¢M i? M`Q- M?O
L m b m KQÌB +?QM M,K M[- ç¢B HK+ pšM F?¬M; +! T?ªM SM; ;b- p"v i?"i H` F€ [
i + -M t€+ ç`M? H`- `®i +m°+ ç•v H` w +O M,K ç¢B i?€M? ç` - ? v w +O EB K h?-

@ > B +?mv M M`v +! F?€+ M? m b Q\

æQ¢M h? M? o•M H'v H`K F€ # M ?ÄBX

@ h'i M?B M +! F?€+ M? mX

JBM? h?B M >` ;BªB i?Q+?,

@ L m H` M,K ç¢B i?€M? ç` - +?d +! i? M!B M,K ç¢B i?€M? ç` v M H†M; ç½M?B r
ç°M; ;b ç!X *! i? H` pb +OM; +® ç` p`- +kM; +! i? pb Km®M H" T mvX > i i?ªv M? [
;•v i?QÆM; i' M iÈB M M iªM; i¬M; K¬M +?9M; i X

JBM? h?B M >` M;WM; K°i +?9i- b m ç! M!B iB T,

@ L m H` EB K h?-M bÆM- p"v T?ªB i?QÆM; HQÊM; H¢B

L?„+ iÈB EB K h?-M bÆM- imv K¼B M;QÌB î ç•v ç m H` h¬M; bQ EB K S?€+?- +kM
M;QM; i`¼M;X E?¬M; T?ªB H` bÊ ?½B K` H` F?¬M; çQ ` # 'i F€ ç€M? ;B€ M`QX

lv M;?B K +O EB K h?-M- B M'v ç½ i?'v [m i`QM; H-M ?ÊT M?'i #®M ;BÈB- mv M
#®M ;BÈB- [mª i?"i F?! K` iQÎM; iQÊM;- `®i +m°+ + -M ç M imp B i? M`Q KÈB +! i

*?Q /M H` EB K h?€M?- #¼M ?¼ +! i? #B i çQÊ+ T?ªB çB +QM çQÌM; i? M`QX L?
i`QM; +mM; EB K h?-M i` M EB K h?-M bÆM- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +! T?-M M`Q M

E?¬M; #B i- +?QM? H` çB m ç€M; bÊ M?'i ç®B pÈB h¬M; bQ EB K S?€+?X

@ EB K h?-M bÆM

G¢+ h•K ok + m K`v,

@ _®i +m°+ EB K h?-M bÆM Km®M H`K ;b i`QM; H-M i?B M ç` [m v M;QÊ+ H¢B M
i #B i`ä K°i çB m- +?d +! F?¬M; M;WM; i,M; +QÌM; bS+ K¢M? #ªM i?•M- EBK h?B
p[M; i`QM; i?ÌB HQ¢M M`vX

@ h¬M; +?O M!B F?¬M; b BX

GB i aQ h?B M [m€i F?),

@ " ' i F H " M , K ç ¢ B i ? € M ? ç ` ? v E B K h ? - M b Æ M - + ? d + - M E B K h ? B M i - M ; i ? M M
K m ® M / B i i - M ; i + k M ; F ? - M ; / € K i ` ª K ° i + € B ; B € [ m € ç „ i X æ M H 9 + ç | - i m v ` ^ M ; E
/ € K M | B ç ° + # € ç ¢ B H K + - M ? Q M ; p š M + | i ? # ª Q p i ? • M K b M ? X

@ E ? - M ; b B X

J ° + h ? M ? L ; m v) M ; " i ç - m ,

@ l v M , M ; + O E B K h ? - M b Æ M - ? B M i ¢ B + ? 9 M ; i + Á M + ? Q + ? ® M ; M ² B - / M H " E
ç ® B F ? - M ; + ? ` m M ´ B + € B ; B € T ? ª B i ` ª M m ç „ + i ° B p È B E B K h ? - M X h m v ` ^ M ; H 9
h ? M ? S ? " K - M ? Q M ; ? - K M p M ? È H ¢ B K ° i p ` B + ? m v M i ? U + b U p š M + Á M + ª K i ? ' v
H k v + O ; B È B h Y > Q " M ; M , K p ¢ M M , K - i ? U + H U + + O E B K h ? - M b Æ M - i m v i ç ® B
M " Q X

æ ® B p È B H i B + O J ° + h ? M ? L ; m v M K ¼ B M ; Q i B i ? - K + ? ' T M ? " M X G 9 + i ` Q È + X J ° +
+ ? O ç B M h ? M ? S ? " K - + ? Q / M i m p B v m È i - M ? Q M ; M ? [M ; ; b H ½ Q # B i ç Q È + p E
M ? B m ? Æ M b Q p È B M ? [M ; M ; Q i B F ? € + X

@ > B M i ¢ B + ? d + | + € + ? H ´ v # ' i # B M S M ; p ¢ M # B M - ç S M ; p [M ; ; | i + ? • M - ç M H 9 +
H U + + O E B K h ? B M i - M ; + ? 9 M ; i ? B M i ¢ B + M M ; F ? - M ; B / € K / / " M ; ç ° M ; i È B X

@ h - M ; + ? O M | B ` i T ? ª B X

J ° + h ? M ? L ; m v M ; " i ç - m i € M i ? " M ? X

> B M i ¢ B G ¢ + h • K o k ç ½ i ? " i b U i ` î i ? " M ? M ? • M p " i ç S M ; ç - m i - M ; K - M X . M H 9 + #
+ Á M ? Æ B M Q M M È i - M ? Q M ; ç ½ [m # Q M ? B m M , K - K ¼ B M ; Q i B î ç • v + | i ? M ? b M
u + | i ? ç ¢ i i È B i ` b M ? ç ° ? - K M v F ? - M ; T ? ª B + ? d + | i m p B - K " + k M ; ç ½ ? B m ` ä ç ¢

@ G - M M " v T ? B M G - B i ` Q î M ; H ½ Q î H ¢ B i ` ' M i ? O i - M ; K - M X

@ h U M ? B M T ? ª B p " v - i - M ; K - M ç ½ + | i + Q B b | + - + € + p ` + S v M H Á M ; ` ç B X
G - B h ? B M ; " i ç - m ç € T X

J ° i M ; " v b m - î F B K i " M æ ° M ; > Q b m h Y > " T ? Q M ; X

æ • v H " K ° i F B K i " M æ ° M ; > Q F ? ´ M ; H - ` ° M ; K ´ v i ` , K i ` Q Ê M ; - H " i " M T ? € T æ ° M
h ? - M b Æ M + m M ; + ' T - b m ç | E B K h ? B M i - M ; H ¢ B i K i " T æ ¢ B b Q F B K i " M H B M i
+ ? Q T ? û T K ´ v M ; " M M ; Q i B i ? - M ; ? " M ? X

J Q i B # M ; Q i B G ¢ + h • K o k ç S M ; v M i ` Q È + F B K i " M - F ç | H " K Q i B i M ç i Y i ? • M ?
i o M ? X

æ M F ? B M ? [M ; i B M „ M ; ç - m i B M + ? B m ` ¼ B G ¢ + h • K o k K È B ; " i M ? ç - m - K ° i ç
i ` M F B K + ? d # „ M ` - ` Æ B p " Q F B K i " M X G " T i S + K ° i ç B K ç 2 M ? B M ` i ` Q M ; F B
+ ' T " ¢ + ? G B M ? î ; B [F B K i " M F ? - M ; M ; W M ; F ? m + ? ç ¢ B ` i M ? M ? F B K i " M ç ½
; B M æ ° M ; > Q F ? ´ M ; H ² ç 2 M M ; Á K - M ? Q M ; F ? - M ; + | H U + + „ M M m ® i X J Q i B # M ; Q
Q È + p " Q i ` Q M ; - b m H Q M ; # ¼ M ? ¼ - K Q i B i M ç i Y ? B M M ? B M + k M ; F ? - M ; T ? ª
> Q H - M ç - m - B M ´ v M ? b M M ? m - i ` M i ? • M i ? i Q € i ` + ? B M w F B M ? M ; Q i B - b m
í ? Q F ? - M ; p - i " M t t - E B K h ? - M b Æ M X

E B K h ? - M b Æ M p ¢ M / † K - i ` M + ? Q M i - M ; i ` l B i " M M ; " T ` i M ? B m i ? - M [m M ; H B
i ? € M ; ; - M ç • v - E B K h ? - M b Æ M p ® M i ` Q È + M " v # b M ? i o M ? - M ? M ? + ? | M ; i ` î M M

o - b ® H B M ? i ? 9 [m w ? B K # v H Q Ê M i ` M + ? Q M i - M ; i ` l B - H B M ? F ? Q + m ² M + m ° M
H B M ? i ? 9 M " v - b m F ? B i B M p " Q E B K h ? - M b Æ M - M ? [M ; H B M ? i ? 9 M " v ç Q È + M m
M ? m - M ? Q M ; F ? - M ; + Q M M " Q + ? i X

L ; Q " B E B K h ? - M b Æ M - i ` M K ° i F ? m ç ' i ` ° M ; i ` , K / † K - # " v ` p - b ® F B K p • M X h
+ Á t M ? / B i ? i - + ? d + | F ? Q S ? Q M ; J M ; K " m t M ? H M i " M F ? „ T K † i ç „ i X J ° i i ? M
M ? ¢ i + Q + ? W M ; K ° i i ` Q Ê M ; + „ K M ; Q È + î ; B [ - t m M ; [ m M ? H " K ´ v i ` , K i ? M ? i ? - M

h?dM? i?Q^aM; H¢B +| K°i ç¢Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q iW ?"M; +?K+ iÈB ?"M; i`,K i
:B^a +?2M +?9+ M ` - H,M; F?¬M; K" çSM;X

E?B M?[M; EB K :B^a M"v M?bM i?'v i? M? i?¬M FB K K"m iQK M?¢i M^K Î;B[- B I
æ•v H" i?¬M FB K +'T hY >Q" M; - K°i i? M? i?¬M FB K +| i? ?| i?•M i?"M? M;Q`B
ç•v- H"K i•K +O FB K i" M æ°M; >QX hmv `^M; M| +| ? æ°M; >Q- M?[M; i?O çQ¢M
p¬ b® EB K :B^a bBM? HÁM; FQM? bÊX

æ•v +?QM? H" M M i^aM; +O EB K h?¬M bÆM b Q

@ "MM;

_®i +m° + K°i ç¢Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q KÎ ` - ? B KQÆB # M;Q`B G¢+ h•K ok iW i

@ h?b ` H" G¢+ h¬M; +?O- iW F?B +€+? #B i iÈB M vX h¬M; +?O pšM K¢M? F?Ä2

*€+? ç| F?¬M; t - K°i i`"M; +Q`B b M; b^aM; ?| i?"M? b|M; •K +m²M +m°M- F?m'v ç
;B M i`,K i`QÊM; - ç ûT tm®M; #¼M ? B KQÆB # M;Q`B G¢+ h•K okX

E?¬M; ;B M æ°M; >Q ç2M M;ÁK ;B®M; M?Q FB K b„+ - /[iÊM M?Q ` ,M; M M? ?mM;

h`B m h?B M .B T # M +¢M? F?¬M; çÊB G¢+ h•K ok ` i v- ?W H¢M? K°i iB M; - #QÊ
i`QÊ+ K†i H"TiS+ M´B H M H¬B •K M;"Ti`B- iB M; ;B| ;"Q i?ûiX hWM; ç¢Q F?¬M
/šM ç°M; ` - +?'M pÐ M?[M; ç¢Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q ç M; H M i`"M iÈB- /°B M;Q

38dX *?QÆM; kky, æ¢B GK+ Gm" M EB K Ui`mM;V

h`B m h?B M .B T F?) [m€iX

G9+ M"v ÎT?Q i`QÊ+ KQ`B /†K- K°i i M i? M? MB M €Q i`„M; ç M; M;¢Q M;? çSM
p`Q F?¬M; ;B M tmM; [m M?X J°i +¶ mv M;?B K KÆ ?? i`'M €T F?¬M; ;B M- K†+ /M
F?¬M; ç H° ` - M?QM; KQ`B i M ç iY i` T?Q b m #¼M G¢+ h•K ok pšM +^aK i?'v K
ûT i`QM; HÁM;X

JQ`B i M ç iY i` im´B +^aK i?'v / Q ç°M; i•K i?¬M- F?B T bÊ M?bM i? M? MB M i`Q
h`B m h?B M .B T- #¼M ?¼ ç½ #B i çQÊ+ i?•M T?"M +O M;Q`B M"vX

h¬M; +?O K°i i`QM; M,K ç¢B i¬M; K¬M +'T hY >Q" M; - G,M; hB m i¬M; *?'M G¬B EB
i M i¬M; K¬M H"K i M KbM? - +| i? iQÎM; iQÊM; i?U+ HU+ im pB +O *?'M G¬B EB
M;Q`B iÈB KS+ M"QX

L,K i?S i€K KQÆB K®i b m F?B #®M ;BÈB ?ÊT M?'i- ``i M?B m h¬M; bQ EB K S?€
+'T hY >Q" M; tm'i i? X h`QM; ç| M;Q¢B i`W Gm•M >²B EB K h¬M o¼M; EB K aBM
EB K h¬M G,M; hB m M"vX J°i i?•M im pB +O v ç¢i iÈB EB K h¬M ç¢B i?B M p`-
K°i i`,K M,K KQÆB im´BX

L;Q¢B i`W ? B M;Q`B M"v ` - +ÁM +| o¢M æ°+ EB K h¬M "® L? M *Æ- *?QM? G¬B
>Q" M; EB K h¬M h'M ok- "¢+? S?€i EB K h¬M >"M L;? h?Q`M; - *Ym .QÆM; oä h¬
>"M ",M; EB K h¬M h?¢+? >"M- +MM; G¢+ h•K ok- h`B m h?B M .B T- L?B T h? M
+MM; çQÊ+ tQM; H" KQ`B ç¢B +Q`M; ;B^a +€B i? i` M ç¢B HK+X

hm pB +O KQ`B M;Q`B ç m ç¢i iÈB EB K h¬M ç¢B i?B M p`- i`QM; ç| imv `^M; oB
M;Q`B +ÁM H¢B- M?QM; iW F?B v ?B M H° ` i?U+ HU+ FBM? M;Q`BX oä æ¢Q M?
ç`B #B i iÈBX L;Q" B ` +ÁM +| i? +?SM; i?U+ `^M; #¼M ?¼ +kM; i?m° + M?•M i°+ -
#` T?QM; 'M- +?Q M M F?¬M; B T?<sup>a</sup>M #€+ - `®i +m°+ /¬M /¬M çQÊ+ M;Q`B ç`B +?

hmv `^M; i?U+ HU+ +O KQ`B M;Q`B pšM +?Q b€M? çQÊ+ pÈB K°i b® EB K h¬M
i`QM; i?`B HQ¢M M"v- i'i M?B M +kM; F?¬M; B ` M;Q" B i bK `OB `QX \*?d H" i` M?
iÈB +^aM? ;BÈB EB K h¬M +€B i? `²B /o M?B M ç½ F?€K T?€ çQÊ+ çB K M"vX

æQÆM; M?B M- o¼M; EB K aBM? +kM; F?¬M; ;B M?"T p"Q i`QM; ?"M; M;k KQÌB
 +| ç®B i?O Î+'T EB K h¬M- M?[M; M,K ;¬M ç•v +ÁM +| HÌB ç²M- v ç½ #QÊ+ +?•M p"
 h? X
 L?bM # M;QÌB h`B m h?B M .B T i`QÊ+ K†i- iBM? [m M; +?ÈT ç°M; i`QM; K„i G,M
 @ " M;QÌB +€+ M;QÆB HçB iB M #°`²B
 @ L;QÆB +kM; F?¬M; FûKX
 :B¼M; Gç+ h•K ok HçM? HMM;,
 @ E?¬M; #B i G,M; h¬M; +?O H"K M?Q p"v H" +| w ;b- /QÈB EB K h?¬M bÆM F?¬M
 >"M [m M; i`QM; K„i G,M; hB m #„M M? M? ` ,
 @ G9+ i`QÊ+ Gç+ h¬M; +?O ç€M? #` i?QÆM; i - ?Ov M?K+ i?•M i°+ ç +O i - K|M
 L;?2 G,M; hB m M|B M?Q p"v- M; v iS+ F?„+- i` M M;QÌB Gç+ h•K ok iQ€i` K°i +
 F X h` M F?¬M; - FB K [m M; M;k b„+ #MM; H M- M;QM; ç¼M; b m HQM; v i?"M?
 + Q M,K M;"M i`QÊM;X
 h` M +U FB K EB K u M;k b„+ M"vX EB K v L;k >"M? HQm +?mv M bBM? b¬B F?¬M
 @ L;QÆB F?¬M; M?„+ i?b i?¬B M m ç½ M?„+ iÈB- p"v Î HçB çB i?¬B5
 Gç+ h•K ok F?) [m€i- +U FB K L;k >"M? b m HQM; H,M; F?¬M; +?ûK iÈBX E?QªM?
 S?QM; tû M€i- €M? b Q +?B m`¼B ç-v i`lBX
 @ :BÄB H„K5
 G,M; hB m [m€i iQ K°i iB M;- K°i i? M? EB K v h?B M G¬B K"m iQK +kM; M;QM;
 i? M? +U FB K + Q M,K M;"M i`QÊM; K„i i?'v b„T bY +?çK pªQ M? m F?¬M; ;B M
 ? B M;QÌB`°M; ;¬M KQÌB /†K pĐ` - M?QM; #` EB K v ;B[ ? B M;QÌB i`M €T M; v
 @ > B p` h¬M; +?O F?Q M ?½v ç°M; i?O5
 æ°i M;°i iW i` M EB K h?¬M bÆM- K°i ;B¼M; M|B + Q p9i p M; H MX :B¼M; M"v i
 M?€v K„i tmv M [m ?Q F?¬M; p¬i" M- iÈB i` M ç-m ? B M;QÌBX
 @ "MM;
 > B i? M? +U FB K EB K v #`;B K +¬K içB +?¶ i`QM; M?€v K„i- i` M +?QM i¬M; i`l
 M;•M +€+? L;•M ?" i`Î HçB M?Q i`QÊ+X L; v iS+ F?„+- K°i H½Q M?•M i|+ #ç+- €Q
 ? B M;QÌBX
 æçB h`QÎM; H½Q EB K h?¬M bÆM æ°+ \*¬\*-m EB K5 Gç+ h•K ok i`B i iB m EB K
 M;?B M; KbM? i?B H ,
 @ o½M #®B Gç+ h•K ok- i? K FB M iB M #®BX
 @ G,M; hB m i? K FB M iB M #´BX
 æ°+ *¬*-m EB K HB + M?bM ? B M;QÌB,
 @ > B p` ç m H" K°i çÌB M?•M FB i+O EB K h?¬M ççB HK+ i - ?¬K M v tBM ?½v M
 p` ?½v içK i?lB M;QM; +?B M- +?l b m æçB >°B Hm" M FB K- ` F?ÄB EB K h?¬M b
 K°i T?2M + Q i?'T- H½Q T?m imv i F?¬M; ?ÄB iÈBX
 L?bM H½Q M?•M b•m F?¬M; HQlM; çQÊ+- +?d #^M; p"Q w +?Q EB K æçQ ç½ +| i?
 Gç+ h•K ok H" T iS+ F?¬M; /€K iÄ` M;Q M +®- HçM? M?ç i ç€T,
 @ L m iB M #®B ç½ M|B p"v- p½M #®B i' i M?B M p•M; i?2QX
 @ > i i?ªv M;?2 i?2Q HÌB /†M /Á +O iB M #®BX

G,M; hB m +Q`B H M- b m ç| H"TiS+ /šM KQ`B i M ç iY b m HQM; `B çBX a m HC
h¬M HB + M?bM #¼M Gç+ h•K ok K°i +€B- +kM; F?¬M; M|B ;bX "¼M ?¼ #B i H9+
K†i- M m #¼M ?¼ /€K iMv iB M ` i v- M?Q p"v b) #` æ°+ *¬ *-m EB K i`'M €TX

@ h¬M; +?O

h`B m h?B M .B T HMB p T?Q b m- çSM; +çM? Gç+ h•K okX Gç+ h•K ok H„+ ç¬m

@ sBM æçB h`QÎM; H½Q /šM çQÎM;X

æ°+ *¬ *-m EB K KoK +Q`B,

@ *€+ p`- K`B5

EB K h?¬M bÆM `°M; HÈM p¬ #B M- +?B K /B M iQ+? pçM /†K- Î?QÈM; +?QM? L
H²X

h` M i?ªQ M;mv M M;`M /†K- +Ä t M? KÆM KÎM T?O ç¬v- i` M K†i +ÁM K°i HÈT bQ
M²M; ç"K M;QM; iK i?"M? bQÆM; KM M;mv M F?Q- HÆ HYM; i` M K†i ç`i i` M i?ªQ
+| #'i F€ iB M; ç°M; M`Q- M?QM; Î;B[ i`,K /†K HçB +| K°i FB K ç`B `i HÈMX h`
+`T h? M? S?`K- i`M; +°M; +?WM; ?ÆM pçM i? M? # Q i`MK T?çK pB M;`M /†KX

hB M; FB K M;•K p M; H M QM; QM; F?¬M; /Si # M i B- K` /Q`M; M?Q FB K ç`B M
M`Q ç|X E?„T tmM; [m M? # Q T?O K°i i¬M; F?Q S?QM; J M; K`m i`„M; çK+- #ªQ p

smM; [m M? FB K ç`B +?B i?"M? M,K KQÆB K®i F?m pU+- p¬ b®;? #^M; hY L;¼
`WM;X J¶B K°i F?m pU+ M?Q p"v +| çQÊ+ +?WM; i`,K;? - ;B`T?9i M`v i` M +ªM,
+| p¬ b® EB K :BªM;²B ç¬vX h` M M;Q`B K¶B EB K :Bª ç m iQ€i` EB K v?MM; Kç
+m°M # Q T?O iWM; F?m pU+X

h`QM; ç| +| M,K F?m pU+ ?MM; KçM? M?'i- ççB i? K`m iQK çÄ M;QM; iK Î i` M F
+MM;X

h` M i?ªQ M;mv M v M i oM? F?¬M; iB M; ç°M;- ç°i M?B M p M; H M K°i i`¬M; +Q`B
p¼M; iÈBX

@ *?Q p`- G,M; hB m i¬M; i ç M +?"K- M?[M; KQM; i?S H¶B5

> B KQÆB ççQ FB K [m M; ;¬M M?Q K°i #QÈ+ pQÊi [m i`,K /†K- M?€v K„i ç½ iÈB

*?"K `½B ?ç tm®M; K°i F?m pU+- €M? K„i G,M; hB m ?ÆB ç`B HB + M?bM K¼B M;

@ >W- G,M; hB m i¬M; M;QÆB [mª i?"i p¬ +MM; FB m M;çQ5

•M? K„i G,M; hB m i`ÎM M HçM? H)Q- [m v ç¬m M?bM p T?Q K°i i`mM; MB M K†i
w KÆ ?² iQ€i` i`QM; K„iX

@ a Q ?ª- T?ªB +?,M; >mv M •K i¬M; M;QÆB F?¬M; T?K+- +?Q M M H M iB M;\
@ o"v H M FB K ç`B ç€M? K°i i`¬M çB5

smM; [m M? FB K ç`B +€+ i¬M; F?€+ ç m H†M; BK F?¬M; M|B #¼M ?¼ +kM; #B iX
K†i +MM; >mv M •K i¬M;- +| HB M [m M iÈB i`¬M +?B M i`QÈ+ FB ;B[EB K h´ hn
+O G,M; hB m i¬M; +MM; EB K h´ hmv i h? >¬M h?B M +O >mv M •K i¬M;X "Q`M
Qi +| M;Q`B #B i çQÊ+- M?QM; K` K†+ F #B i çQÊ+ ? v F?¬M;- #¼M ?¼ +kM; #B
K` M®B HçBX L?QM; +| `i M?B m M;Q`B p m B KWM; M?bM i?'v ? B h¬M; +`m tû Hš

@ > B p` +| i? M K†i H½Q T?m K°i +?9i çQÊ+ +?,M;\
L;Q`B t - ?ÆM ? B KQÆB ççQ FB K [m M; ç M; #„M M? M? iÈBX L;Q`B /šM ç¬m ç
EB KX

•M? K„i æ°+ *¬ *-m EB K F?) HB + M?bM G,M; hB m- H9+ M`v G,M; hB m +ªK i?"
+?†i- iU ?² +| +ªK ;B€+ F?¬M; i? iU +?OX

E?) `MM; KbM?X G,M; hB m p°B p`M; KoK +QDB,
 @ hB M #®B ç½ H M iB M;- iU M?B M p½M #®B T?°B p•M; i?2QX
 @ >`M h¬M; +?O M;?o b Q\
 æ°+ *¬ *-m EB K H"TiS+ M?bM b M; i`mM; MB M K†i H¢M?X
 h`mM; MB M K†i H¢M? iS+ H" h¬M; +?O ?B M M?B K +O >mv M •K i¬M;- çSM; ?¢M
 bQ- >mv M •K EB K h¬M >`M *?'MX
 @ hU M?B M p½M #®B p•M; i?2Q HìB iB M #®B
 @ æQÊ+5
 æ°+ *¬ *-m EB K KoK +QìB- b m ç! [m v b M; M?bM G¢+ h•K ok,
 @ G¢+ h¬M; +?O- tBM KìB p`Q +?¶X
 @ hB M #®B F?€+? b€QX
 .Si HìB- #¼M G¢+ h•K ok H"TiS+ iB M p`Q K°i F?m pU+X h`QM; M?€v K„i- i`QM; +
 K`m iQK M?¢i- +¶ ç¢B i? M`v K K K¢B / Q / B /QìM; M?Q F?¬M; +| +?9i mv M;?B
 ç!- +€+ i¬M; +| i? +°K i?'v çQÊ+ K°i bU i¬M [mw F?¶ i° #^M; HìBX
 @ h? hY >Q`M;5
 _'i M?B m i¬M; K¬M FBM? ?¬ i?'i i? M?- M;Q¢B i`W M,K ç¢B i¬M; K¬M +'T hY >Q
 i¬M; K¬M M?Q hY oB K i¬M; +| çQÊ+ i? hY >Q`M; K`m iQK M?¢iX L?QM; M?[M; i
 i¬M; p®M H" i¬M; K¬M +'T "¢+? GBM? ?MM; K¢M?- +| çQÊ+ M°B ibM? M?Q p"v +k
 L?QM; EBK h?B M i¬M; +?d KÈB H"Ti¬M; +?Q iÈB i`,K M,K ç½ +| çQÊ+ ç¢B i? M
 +€+ i¬M; F?B T bÊ i`QM; HÀM;X S?°B #B i`^M; ç¢B i? +O K°i i¬M; i?QìM; H" HE
 +O i¬M; 'v- ?¬K M v EBK h?B M i¬M; ç½ +| çQÊ+ i? hY >Q`M;- M?Q p"v +kM; +| M
 ?B M i¢B ç½ +| çQÊ+ i?U+ HU+ /ÁK M;¶ iÈB ç` p` i¬M; K¬M +'T hY >Q`M;X
 æ M H9+ M`v- F?¬M; Qi M;QìB M;?o iÈB +'K F} +O EBK h?B M i¬M;- +'K F} M,K tQ
 h' HB M i?O i`M €TX E?¬M; i? M`Q i`'M €T K½B çQÊ+- `®i +m°+ +kM; ç M H9+ ?
 ç! M;QìB M¼ i`î p - b) K M; iÈB mv i? ` b Q +?Q EBK h?B M i¬M;\ E?¬M; B #B i
 æ°+ *¬ *-m EB K HB + M?bM #¼M G¢+ h•K ok K°i +€B i?"i b•m- b m ç! H"TiS+ ç°
 /`M? `B M; +?Q EB K h?¬M bÆMX
 hmv `^M; F?m pU+ +O EB K h?¬M bÆM +?d +| KQìB M;QìB- F?¬M; B i`QM; b® ç
 çQÊ+ M?B m M;QìB #B iX L?QM; K¶B M;QìB ç m +| im pB EB K h¬M +€B i? - +°M;
 i M EB K h¬M +€B i? - K°i EB K h' hmv i h? - i?U+ HU+ M?Q p"v ç½ çO bS+ iB m /
 ç•vX L;Q¢B i`W K°i Qi i¬M; K¬M +| EB K h' hmv i h? ?MM; K¢M?- M?[M; i¬M; K¬
 HU+ +?®M; +UX
 EB K h¬M +€B i? - / M? i`MK çQÆM; i? X EB K h' hmv i h? - ç°+ #€ çQÆM; i? - +
 ;BÈB M?Q i`ìB pÈB pU+X J` b m F?B æ°+ *¬ *-m EB K M;²B tm®M;- ç¢B i? +O E
 L?QM; +?mv M F?B M K¼B M;QìB M;¢+ M?B M H" ç¢B i? M`v H¢B H" i? h? M? S

383X *?QÆM; kkR, æ¢B GK+ Gm"MEB K U?¢V

æ^M; b m b„+ t M? #bM? i?QìM; FB H" b„+ t M? M;¼+ M?Q i?Ov iBM?- ``i M?B m
 M;ì- i? h? M? S?`K M`v /M H" bQ pÈB i? hY >Q`M; K`m iQK çÄ +O M,K ç¢B i¬M
 +kM; imv i ç®B F?¬M; FûKX

Zm MY + M? ;BìM[- €M? b€M; K†i i`ìB ç½ iW K`m p`M; çÄ +?mv M b M; K`m p`
 KQÆB ç¢B i¬M; K¬M `®i +K+ +kM; ç½ ç M ç¬M; çOX

æ°+ *¬ *-m EB K +?"K`½BiB M H M pmM; i v €Q- H"TiS+ +| K°i ç"Bi`i HÈM +
?B M- F?Q S?QM; J M; /"v ç†+ tmM; [m M? ç"Bi M"v- # M i`QM; F?¬M; +| i`Q ?Q
Hì- /QìM; M?Q ?QÆM; ?Ä p¬ +MM; +QìM; i?`M?X

@ L;mv M GU+ h?¬M ædM?5

>"M *?'M F?B T bÊ FBM? ?¬ i?'i i? M?X

@ E?¬M; M; ì H" L;mv M GU+ h?¬M ædM?5

h`QM; M,K KQÆB çΦBi¬M; K¬M- K°i Qi h¬M; bQ EB K S?€+? FBM? ?¬ HB M iB T X
*kM; F?| i`€+? +€+ i¬M; iÄ` F?B T bÊ M?Q p"v- L;mv M GU+ h?¬M ædM? M"v i`QM
M;QΦBi`W M,K çΦBi¬M; K¬M +`T hY >Q" M; ` `i Qi i¬M; K¬M +| çQÊ+X

a„+ K†i GB i aQ h?B M M;QM; i`¼M;- M;?B ?Q†+ ?ÄB,

@ L;mv M GU+ h?¬M ædM? H" ;b p"v\

GΦ+ ",M; u F?) HB + M?bM H½Q- H M iB M; ;BªBi?Q+?,

@ L;mv M GU+ h?¬M ædM? +?QM? H" i?¬M F?Q EB K "ªQ M;QM; iK M;mv M HU+ +
EB K "ªQ +?•M +?QM?- M?QM; KS+ ç° [m M i`¼M; +O M| HΦB F?¬M; i?m FûK EE
M"QX

GΦ+ ",M; u M;WM; K°i +?9i- b m ç| M|BiB T,

@ Jm®M Hmv M +? L;mv M GU+ h?¬M ædM? - +?d +| i¬M; /•M çΦi iÈB b® HQÊM; p
M;mv M HU+ ?QÆM; ?Ä +O b® i¬M; /•M M"v M;QM; iK- ?ÆM M[+¬M T?ªB +| HU
hmv i h? i`M €T- KÈB +| i? Hmv M +? i?"M? +¬M;X æ•v H" i`M €T çΦBi? +MM
i¬M;- M m M?Q M|B çΦBi? H" MQÊ+- p"v L;mv M GU+ h?¬M ædM? H" p"i +?S çU
iU p"Q ç•m- çQÆM; M?B M +¬M L;mv M GU+ h?¬M ædM? ç +`i +?S X

@ L;mv M GU+ h?¬M ædM? M"v +| i€+ /KM; ;b\

GB i aQ h?B M H'v H"K F€# M ?ÄB,

@ ob b Qi F?¬M; +ªKi?'v çΦB çdM? M"v +| +?9i mv ?B T M"Q +ª\

@ L;mv M GU+ h?¬M ædM? +?d +| EB K h' hmv i h? KÈB +| i? p"M /KM;- M;mv M
bS+ KΦM? iBM? F?B i M?'i- H" +U+ ?ΦM +O HU+ L?•M æΦQ- HU+ +O K°i çΦQ HΦ
:BÈB +O EB K h' hmv i h? - b) +| i? iΦKi?ìB KQÊM HU+ L?•M æΦQ bBM? ` h?B
M;„M- i?B M æΦQ i`M €T- /M H" EB K h' hmv i h? +kM; T?ªB +? i M; v iΦB +?¶X

L?bM p T?Q ç"Bi - H9+ M"v æ°+ *¬ *-m EB K F?¬M; ? /Q /U- FB K +?d çB K HB
K M? K¬M; p¬ ?bM? `| i p"Q L;mv M GU+ h?¬M ædM?- +S M?Q p"v- ç"Bi F?'M; H²
i` M FB K ç"B +?WM; M;"M /†K- b m ç| +?"K`½B ?| i?"M? K°i ç"Bi + Q pΦM i`Q
i`M €T FB K ç"B # M /QÈB p"Q i`QM;X

h?"i H" t td5 h¬M; bQ +€+ i¬M; ç m +ªKi?'v +?'M ç°M; i•Ki?¬M- /MM; L;mv M GU
FB K ç"B `| i HU+ hB m h? :BÈB p"Q i`QM; ç| +?d ç #ªQ p FB K ç"B K" i?¬B /M H
hY >Q" M; +kM; F?¬M; /€K H"K M?Q p"v- T?ªB #B i`^M; M;QM; Hmv M L;mv M GU
H" +¬M; T?m K°i bÈK K°i +?B m- çΦB çdM? M"v +¬M Hmv M ?"M; +?K+ ?"M; i`,K M
T?¬M mv M,M;- +?Q M M KÈB M|B EB K h?¬M bÆM p¬ +MM; t tdX

L?QM; +kM; +?d +| EB K h?¬M bÆM KÈB +| i? +| [mv i çQ€M M?Q p"v- K" +kM; +
KÈB +| iQ +€+? p" mv M,M; M?Q p"vX

h` M K†i æ°+ \*¬ \*-m EB K H°` +M| ¶ Ð K•M âÝP ÄKi? +|

" M FB - K°i M[iY b„+ K†i H¢M? HMM; ?mv ¸°M; FB K ¸`+?- F?Q S?QM; J M; K`m
F?B M +?Q ; -M M?Q F?¬M; +ÁM i?`v ¸QÊ+ FB K ¸`+? i`QM; i v M`M; - iB M; M M M
F?Q S?QM; J M; K`m i`„M; iW i`QM; H¶ ¸`+? +?mB` - M;QM; iK i?`M? ?bM? K°i ?
@ >mM; i?O i?“T ;B B i?QÊM; +´, >`M •K æ°+ :B€+ h?95 G` >mv M •K i¬M;5
•M? K„i +O h¬M; bQ +€+ i¬M; M?bM p T?Q #¼M G¢+ h•K ok F?¬M; F?ÄB i? v ¸
[mª i?“i + M ¸ªK p¬ +MM; - +?d H` K°i i M M?` FB T EB K >Q`M; H¢B /€K ¸°M; i?O
¸¢B i¬M; K¬M HB M i?OX
h` M FB K ¸`B M;`M /†K- ;Bì T?9i M`v H¢B +| T?€T i„+ >mv M „,M; F?`M; H² ¸ M;
FB K ¸`B M´B H M ;B| H¢M? i?`m tQÆM;X
@ _„+
_`i M?B m i?¬M FB K /QÈB ¸`i #„i ¸¬m M;QM; F i K°i i¬M; >mv M „,M; - K`M; v +ª
/¬M `mM `~v- /QìM; M?Q #` #,M; +SM; +?`M ¸°M; - T?€i` iB M; p M; +?|B i BX
E ¸| - i` M i?•M >`M •K æ°+ :B€+ h?9- HU+ T?€T i„+ ?MM; K¢M? #¢Q T?€i- i?•M ?
#„i ¸¬m #`M? i`QÊM; - +?®+ H€i ¸½ iQ H M M;`M i`QÊM; - T?€T i„+ >`M •K H¢M? H)
b|M; ;ÊM F?¬M; ;B M i`M p ;B[ FB K ¸`BX
E?¬M; ;B M M;QM; i` - ?Q F?¬M; iU ?² #` T?€T i„+ >`M •K /mM; ?ÊT FB /šM ¸°M
L[iY F?¬M; M;WM; ¸°M; i€+- i?•M FB K +`T "¢+? GBM? i`QM; i v +`T i®+ ?mv ¸°M
F - i?2Q K°i [m„iQ+? K`M;QìB i F?| HÁM; M„K #„i- K` >`M •K æ°+ :B€+ h?9 iQ M;
M´B ;B`M ;¬K H M- b|M; •K p¬ ?bM? i?2Q K°i ¸¢Q FB K +QÆM; >`M •K FûQ /`B i`
E?¬M; ;B M T?€ M€i- iWM; ¸¢Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q ¸2M M;ÁK FûQ /`B i?`M? +Æ
>`M •K M?Q # Q T?O +ª ¸`i i`ìB T?€i b m K` iÈB i`QÊ+- i`M €T p`Q ;B[ FB K ¸`B X
æ²M; i?ìB F?Q >`M æ°+ H¢M? HMM; +kM; i?2Q FB K +QÆM; >`M •K M iÈBX
@ h?B i S?QM; +~M i?“M5
GB i aQ h?B M [m€i HÈM,
@ E?¬M; ¸QÊ+ , K¢M?5
J`H9+ M`v- K°i i`M; +QìB p M; H M i` M FB K ¸`B,
@ L,K ¸¢B i¬M; K¬M +`T hY >Q`M; - ;BÄB H„K5 h?B i ?mvM? K°i KbM? ?€ +?ŠM;
?mvM? ¸•v5
h`QM; M?€v K„i- K°i ¸¢Q FB K [m M; K`m p`M; iQK ?B M ` i` M FB K ¸`B ¸| H` K
¸ M; i?B m ¸®i *?•M >Ä K`m p`M; iQK iQ`M i?•M- i? M? MB M [m€i F?) K°i iB M; -
#ÁM; H`T iS+ # Q T?O iQ`M i?•M- /QìM; M?Q +| K°i ?QªM? K†i i`ìB p`M; +?|B iW
S?€T i„+ hY .QÆM; ?MM; K¢M? #MM; H M- F?¬M; ;B M tmM; [m M? H`T iS+ `mM H
hY .QÆM; *?•M >Ä p¬ i`M i?B m ¸®i- M?m°K +ª FB K ¸`B i?`M? K`m p`M; iQK +?
p Q- iWM; Hm²M; FB K +QÆM; hY .QÆM; i?2Q +€+ H¶ +?•M H¬M; iQ`M i?•M i? M
M?ª iÆ- [m`M [m M? i?•M i? v- /QìM; M?Q [m`M K°i HÈT M?Q p`v +ÁM +?Q ¸O- F
?ÆM bÈB i| + M?€v K„i [m`M [m M? i?•M i? v p`B i`,K HÈTX
J°i +?B + FûM K`m p`M; iQK + Q M;`M i`QÊM; ?bM? i?`M? i`QM; F?¬M; i`mM; - M
i`ìBX
E?¬M; ;B M F m `„M; `„+ pĐ M€i- p¬ b® ¸¢Q F?¬M; ;B M æ°M; >Q ? T /`B H M i`M
FB - F?¬M; ;B M HQ¢M HQm ¸2M M;ÁK ?Q`M? ?`M? M; M; M;QÊ+- i` M FB K ¸`B
HmB- ¸¢B +?B M ;B[#ªv M;QìB ¸½ pQÊi t iQîM; iQÊM; +O `i M?B m EB K :Bª
hBM? h?•K F?B M +?Q p¬ b® EB K >Q`M; F?¬M; iU +?O ¸QÊ+- #`i ;B€+ i?®B Hm
?Q†+ i?®B HmB HB M iB T` F?ÄB i`mM; QÆM; FB K ¸`B p`B i`,K /†KX

:BÌ T?9i M"v- F?Q hY .QÆM; i`QM; i`ÌB ç'i ç M; M? M? +?|M; ?°B iK p T?Q +?B +
HKT #KT p M; H M- /QÌM; M?Q i`QM; FûM K"m p"m; iQK FB +| i?S; b ç M; bBM? b
M?[M; i? M? •K M"v F?„+ i?"i b•m i`QM; HÁM; EB K :B^a +€+ i¬M; X

S?€T i„+ hY .QÆM; p¬ i" M ç ûT- F?¬M; ;B M tmM; [m M? FûM K"m p"m; iQK M"v p
M; •K `i HÈMX

L; v iS+ F?„+ +| iB M; M?Q #QM; #|M; pĐ i M- FûM K"m p"m; iQK # Q i`MK i? M? M

> B +?B + +€M? K"m p"m; iQK #®+ +?€v *?•M >Ä M; MM M; Ki ;B M; `°M; +?WM; M
p"m; iQK iQ" M i?•M ?Q" M iQ" M /Q M?B m ç¢Q FB K +QÆM; hY .QÆM; +?€v `U+ p)

*?mv M F?B M +?Q M; QÌB i FBM? M; ¢+ +?QM? H"- /QÈB i?•M ?Ä çB m M"v +| ç
#ûM- # +?•M K"m p"m; iQK ç¢T F?) H M F?¬M; - i?•M +?BK KÈB bBM? H" T iS+ p¶

@ >mM; i?9 i?"T ;B B- i K h9+ EBK «5

@ EB K i?S+ S?€T hQÈM; i?"i H" ç€M; bÊ5

E?¬M; Qi h¬M; bQ EB K S?€+? F m H M- /QÌM; M?Q H¬M ç¬m iB M M; ?2 çQÊ+ iB
+^a K°i pMM; i`ÌB ç'i- F?Q iS+ >Q" M; ;B^a ? i bS+ M; ¢Q M; ? - EB K v p¬ +MM; #€ ç
F?¬M; ;B M æ°M; >Q M?Q K°i +ÆM b|M; HÈM "T iÈB- h K h9+ EBK « # Q T?O i? M
` i?¬M [m M; K"m p"m; iQK FBM? M; QÌB- EB K v ?WM; ?U+ F?B M +?Q hY .QÆM;
h9+ EBK « p®M ç½ M|M; +?€v +°M; #WM; H M K¢M? K)- /QÌM; M?Q Km®M ç®i b¢+
i?"M? i`Q #KBX

.QÈB # +?B + +?•M F?´M; H² +O h K h9+ EBK «- F?¬M; ;B M pĐ pKM ` M?Q #KB
h K h9+ EBK ¬ ?€KB M; ` - K°i +¶ EB K v ?mv M<sup>a</sup>Q iW ç| #„M ` - EB K v M"v F?¬M
hY .QÆM; F?B M"v- +°M; #€ ç¢Q ?ÆM- M|M; `U+ ?ÆM M?B mX

•M? K„i GQM; hmv M #bM? ioM?- F?¬M; i`€M? Mû +€B M?bM +O S?QM; G¬B- H M
 @ E?¬M; b B pB bQ [m^a i? "i +! #B i- +?d +! çB m H9+ i`QÈ+- +QM Î p`Q i? ÌB çB K
 [m`v M?B m i•K +^aM? +O +QMX
 :B¼M; S?QM; G¬B ç½ /-M /-M i`Î M M #bM? ioM?,
 @ æ½ # Q H•m `²B\
 @ h€K KQÆB K®i M, KX
 GQM; hmv M ç€T,
 @ *ÁM +?QM i`, K KQÌB +?QM M, K M[X
 @ Í ç•m\
 @ >mv M h?B M EB K oU+- i` M M9B :BÈB h?-M +O ;BÈB "ç+? GBM? i`QÈ+ FB X
 @ >mv M h?B M EB K oU+\
 h`QM; K„i S?QM; G¬B H° p FBM? M; ç+- H"TiS+ i`-K ;B¼M; ?ÄB,
 @ ob b Q\
 GQM; hmv M F?¬M; ç€T- HçB [m v M; QÌB M?bM p T?Q æ°+ *¬ *-m EB K- i`ÁM;
 +MM;- ;B®M; M?Q K°i pMM; i`ÌB ç'i- i`QM; ç! bBM? ` pçM p"i- i?B M æçQ Hm•M +
 @ G`i? ÌB i? - H` b® K M?5 æ°+ *¬ ?mvM?- +?ŠM; ? v GQM; hmv M M!B +! ç9M; F
 L; ¼+ [m M; HQm +?mv M i`QM; K„i æ°+ *¬ *-m EB K- H½Q HçM? M?ç i ç€T,
 @ GQM; ?mvM? M!B +?Q T?ªB- #'i [m€ H` i? ÌB i? ? v b® K M?- +kM; H` FB T b®
 i`€M?- H` h?B M æçQ i? Q i9M;- M?•M [m^a i? Q i9M; X
 @ h?B M æçQ i? Q i9M;- M?•M [m^a i? Q i9M; \
 S?QM; G¬B H~K #~K M?„+ HçB- #'i +?Êi i` M M; QÌB v bBM? ` mv M; ?B K K M? K¬M
 i`ÌB- M?€v K„i h?B M G¬B M` p M;- h?B M S?QM; ?Q`M? ?`M? M; M; M; QÈ+- mv
 ;B M- i? i?B M ç` ; -M M?Q çç i ÈB +U+ ?çM- K¶B K°i h¬M; bQ EB K S?€+? içB ç
 M; ?B K ?MM; KçM? ç ûTi•K i?-MX æ²M; i? ÌB K°i +¶ / Q ç°M; F€ [m€B ;•v ` +?Q K
 ?²B pçM i? [m, /` p¬ +MM; X
 S?QM; G¬B HçM? HMM; M?bM H M +?QM i-M; i`ÌB- b m ç! M?bM b M; æ°+ *¬ *-m
 @ h?B M æçQ i? Q i9M;- p"v i ç"Ti M h?B M æçQ- M?•M [m^a i? Q i9M;- p"v i +?
 @ G`K +`M5
 æ°+ *¬ *-m EB K M?QÈM; K`v- K°o +¶ bS+ KçM? p¬ ?bM? K M? K¬M; iQ€i ` - p¬ i
 @ æ°+ *¬ ?mvM? +-M ;b bQ çQ +MM; iB m #®B
 GQM; >Q`M; F?) #QÈ+ ` K°i #QÈ+- F?¬M; B i?'v `ä- ç½ iÈB # M +çM? S?QM; G¬B
 H9+ M`v /"v H M K°i +ÆM i`®i tQ€v +m²M +m°M- F?B M +•v +! imM; # v i€M HQçM
 æ°+ *¬ *-m EB K #B M b„+ ,
 @ GQM; ?mvM? +kM; [m€ Mm¬M; +?bm iB m #®B HÌB M!B M; ?`+? h?B M M?Q p"v
 HQM; >Q`M; i?•M çO T?€Ti„+ h?B M æçQ- +?ŠM; H) HÀM; FQM? bÊ +O ?mvM? ç
 @ S?€Ti„+ h?B M æçQ\
 GQM; hmv M H„+ H„+ ç-m- H"TiS+ b„+ K†i b b-K,
 @ GQM; i°+ i +?d i?W K M? h?B M æçQ- F?¬M; TªB H` FQM? bÊ- GQM; K¶ ?`M
 *¬ ?mvM? TªB M?¼+ HÀM; +?d #ªQ- M m æ°+ *¬ ?mvM? +! w M`v- ?½v KÌB EB K
 +?mv M- /M b Q GQM; K¶ +kM; p¬ +MM; iQÍM; M?È EB K h?-M æçB L?•MX

E?¬M; F?Q`®i +K+ i`Î M M ? i bS+ M†M; M - i` M +?QM i¬M; i`ÌB L; mv M GU+ h? QM; QM; - /QÌM; M?Q #'i +S H9+ M`Q +kM; b) ç ûT tm®M; X

hW h` M M; QÌB æ°+ \*¬ \*-m EB K #¶M; M?B M +| iB M; FB K M; •K p M; H M F?2 F? M`v- h¬M; bQ +€+ i¬M; ?QªM; bÊ T?€i ?B M` - i`QM; H9+ M?'i i?ÌB i•K i?¬M +O M? i`QM; æ M æB M F?¬M; i? ç°M; ç"v Kªv K v- +¶ EB K v ?Ov /B i FB F?¬M; i i? i`i +ª K¼B M; QÌB- /QÌM; M?Q +?d +¬M p¼M; ç°M; b) H"TiS+ ;†T T?ªB i B ?¼

@ a Q ?ª- M?B m M, K`²B +?Q ç°M; i?O æ°+ \*¬ ?mvM? Km®M +MM; GQM; K¶ Hm" •M? K„i GQM; hmv M ? i bS+ #bM? i?ªM- M?bM æ°+ \*¬ \*-m EB K i`QÊ+ K†i- /QÌM; i?OX

_'i H•m b m- EB K v i` M M; QÌB æ°+ \*¬ \*-m EB K +?"K`½B i?m HB K H¢B- H½Q ? i?Î /`B,

@ E?¬M; M; Ì h•K +ªM? GQM; >Q`M; ç½ ç¢i iÊB +ªM? ;BÊB M`v`²B æ°+ *¬ i?2Q F?¬ GQM; hmv M H„+ H„+ ç-m,

@ æ°+ *¬ ?mvM? F?B K i®M K`i?¬B +| L; mv M GU+ h?¬M ædM? M`v- 2` ,M; im pB iÊB M?`FB T EB K h´X

@ L?`FB T EB K h´\ L|B i?b`i / - M m i?"i M?Q p"v- i +kM; F?¬M; T?ªB M?Q ?B pB +O GQM; ?mvM? ç½ ç¢i iÊB h?"T ;B B çdM? T?QM; - /M H` h?€M? :Bª- Km®M F?¬M; / X

@ h?€M? :Bª i?b ç½ b Q- i?"T ;B B i?b ç½ b Q\ GQM; hmv M ?ÄB M; QÊ+ H¢B,

@ h?€M? :Bª i?b ç½ b Q- i?"T ;B B i?b ç½ b Q\

æ°+ *¬ *-m EB K i?b i?"Q- b m ç| i`QM; K„i H°` M; ¼+ [m M; b€M; HQ€M; ,

@ h?€M? :Bª i?b ç½ b Q- i?"T ;B B i?b ç½ b Q\ GQM; >Q`M; [mª i?"i ç½ çB i`QÊ- F?¬M; #^M; X *?mv M F?B M½v +QB M?Q t| #ÄX

h?¬M b„+ h¬M; bQ +€+ i¬M; iÄ` M; QM; i`¼M; - iW i`QM; HÌB M|B ;B[ ? B M; QÌB- p¬i" M- M?QM; Km®M M; ° çQÊ+ ?mv MªQ M`v +kM; ;B®M; M?Q ibK çQÌM; çB i`QM \*?ŠM; H +| HB M [m M iÊB +?mv M i?B M ç` [m v M; QÊ+ H¢B\

h¬M; bQ +€+ i¬M; ç m +ªK i?'v`MM; KbM? FBM? ?½B M m M|B p"v- pÊB im pB +O çQÊ+ +?mv M ;b\

h?€M? :Bª i?b ç½ b Q- i?"T ;B B i?b ç½ b Q\ o"v /QÊB M[i?b b Q\

h?B M ç` [m v M; QÊ+ H¢B- ®i +K+ ~M +?S #Q K"i i? M`Q\ S?ªB H`K b Q ç pQ i¬M; K¬M +'T hY >Q`M; - EB K :Bª +€+ i¬M; ç m H°` p M; ?B ?Q†+X

*?Q /M H` M, K M; QÌB #¼M G, M; hB m- b„+ K†i +kM; ? i bS+ M†M; M - /QÌM; M?Q F ;b

E?m pU+ EBK h?B M i¬M; - G¢+ h•K ok + m K`v M?Q M?È H¢B +?mv M ;b- M?QM; /QÌM; M?Q ç°i M?B M H¢B [m M çBX

@ aQ T?K5 G` B` i v p"v\

a m F?B i¬K M; •K K°i H9+ H•m- S?QM; G¬B i¬K ;B¼M; ?ÄB- HQM; hmv M H° p

@ *QM Km¬M ç°M; i?O b Q\

GQM; hmv M pW KÎKB M; - b„+ K†i #¼M G, M; hB m H"TiS+ i`Î M M ? i bS+ F?| +O H9+ i`QÊ+ i`'M €T GK+ h? M? +?QM? H` ç€K EB K h´ hmv i h? iB M #®B +O i¬M G¬B Km®M ç°M; i?O- #¼M ?¼ F?¬M; iBM p` GQM; >Q`M; GQM; i°+ M`v b) F?Q M?

*| K°i M?•M p"i iQÆM; çQÆM; pÈB EB K h' çdM? T?QM; M?Q p"v- M; QçB i`W M, K ç
2`^M; F?¬M; +| i¬M; K¬M M"Q /€K M|B`^M; +| i? +?®M; M'B

•M? K„i S?QM; G¬B M?bM GQM; hmv M #bM? ioM? p¬+MM; - HBM? [m M; K"m iQK
+?|B H¼B,

@ *QM Km®M iU i v ç°M; i?O5

E?~m F?Q ? i bS+ M;¬M; +m²M;5

.M H" æ°+ *¬*-m EB K H9+ M"v i`QM; HÁM; +kM; bBM? ` w M;?o M?Q p"v- GQM;
+OM; +® im pB ?Q" M iQ" M- i?"K +?Q ççi iÈB ?"m F€- M?QM; M?B m M?'i +kM; +?
T?QM; ?Q†+ +| i? pQÊi ?ÆM K°i +?9iX L?QM; Km®M i`M €T EB K h' F?¬M; T?ªB
iÈB KQÌB #®M ççB EB K h'- M?QM; i` M i?U+ i HçB H" KQÌB H,K M; QÌB tm'i i?OX

@ *QM Km®M iU i v ç°M; i?O\

GQM; hmv M + m K"v,

@ *QM i?"i bU Km®M H"K p"v b Q\

•M? K„i S?QM; G¬B M?Q tmv M i?'m ?Q F?¬M; p¬i"M- pçM MB K ç m i?¬M; - v HŠ
:BÌ T?9i M"v b•m i`QM; ?Q F?¬M; p¬i"M- /QÈB +?•M K°i M; ¼M i?¬M bÆM pçM i`Q
?| i?"M? K"m çÄ iQK- K°i i? M? i?¬M FB K pçM i`QÊM; K"m çÄ iQK ç°i M?B M T'
`mM; i`ÌB +?mv M ç'i- F?B M +?Q K†i ç'i`mM; ç°M; -K -KX

3ejX *?QÆM; kke, h' GQM; GQM; *?•m @ PÈ+ *?B M

@ G9+ i`QÈ+ +? ç½+Sm S?QM; G¬B ` F?ÄB +ÆM MQÈ+ HY - M m F?¬M; - ?B M
ç€v b¬M; - ;€M? +?`m #B i # Q ç m F?`X æ®B pÈB S?QM; G¬B K" M|B +ª i?B M ç`
#^M; K°i bÈB i|+ +O +? - M m +? #` i`M €T- p"v S?QM; G¬B b) F?B M +?Q M?[M
i`ª; B€5

@ hB m iY +m²M; p¼M;5 hB M #®B i¬M; K¬M i - ?€ H" K°i i M GQM; oQÆM; +Ym;
Zmª i?"i F?¬M; #B ii? M"Q H" ç'i`°M; i`ÌB + Q5

G,M; hB m ?W HçM?- # M +çM? ç| - #¼M >"M *?'M imv F?¬M; H M iB M; - M?QM; w
F?¬M; F?€+X

S?QM; G¬B F?) HB +- ;B¼M; HçM? HMM; ,

@ L; QÆB H" +€B i?€; B- /€K M|B pÈB i M?Q p"v\5

@ G"K +`M5

G,M; hB m i`WM; K„i [m€i H M- ?B M içB i¬M; K¬M iQ" M ççB HK+ ç M; ?°B iK- S?Q
i•K +ªM? im pB EB K h¬M +€B i? +O G,M; hB m +kM; T?ªB M'B ;B" M çMM; çMM;
+O v- M?[M; HÌB M"v bd M?K+ F?¬M; i?m ;b +QÈT pÊ ;B i +QMX

@ "MM;

EB K v h?B M G¬B #€ ççQ #MM; H M- i? i?B M ç` FBM? F?OM; i` M +?QM i¬M;
æçQ K"m i`„M; çK+ +kM; ç²M; i?ÌB ;B€M; tm®M; X h`QM; i v G,M; hB m H" T iS+ t
FB K K"m iQKX

h?¬M FB K M"v /`B #®M i?QÈ+ # i'+- H'v h?B M G¬B H"K +?m¬B FB K [m M; H"K
F?Q S?QM; J M; FBM? M; QÌB- i` M F?¬M; #'i +?Êi M'B H M b'K bûi ç-v i`ÌB- pçM
`~v- +?d +| F?m pU+ EB K h?¬M bÆM M M?B M #'i ç°M; - /QÌM; M?Q F?¬M; +| ;b +
K vX

h?'v G,M; hB m tm'i i?O- æ°+ *¬*-m EB K +kM; +?d F?) + m K"v- M?QM; F?¬M; `

æ®B K†i pÈB EB K v +O G,M; hB m ç ûT- S?QM; G¬B F?¬M; iÄ` +?9i bÊ ?½B +?
v- K°i +¶ / Q ç°M; [m, /` +?"K`½B F?m +? i€M` X

@ æ•v H"

> B K„i æ°+ *¬ *-m EB K KÎi?"i iQ- M?bM i?ŠM; S?QM; G¬B i`QÈ+ K†i,

@ GQM; ?mvM?- ç² ç +O ?mvM? XX

GQM; hmv M F?) +QÌB M|B,

@ æ•v H" T?9+ T?"M +O M| - +kM; H" T?9+ T?"M +O GQM; i°+ i X

@ *?ŠM; i`€+?

æ°+ *¬ *-m EB K ;"i ;"i ç-m M?Q ç½ ?B m` - F?¬M; M|B M[X

@ _®M;

hB M; HQM; M;•K p¬ +MM; #€ ççQ p M; H M- bQ pÈB iB M; HQM; M;•K +O h?B i S
?ÆM; 'T i`,K H~M- ç•v H" HQM; mv +O GQM; oQÆM; +€B i? - HQM; mv K M? K¬M
oQÆM; K"m iQK i`„M; F?´M; H² i?¨M? ?bM? b m HQM; S?QM; G¬B- ?Q °M? GQM
M;¨M i`QÊM;- K„i`²M; M?bM +?,K +?9 p¨Q G,M; hB m Ît t - M; v iS+ F?„+- K°i pB
iW i`QM; KB M; ?Q °M? GQM; oQÆM; # v` X

>ç i +?•m K"m iQK i`„M; M"v pW tm'i ?B M- K°i +¶ mv €T K M? K¬M; ç ûT i?B M ç
i-M; K•vX hB M; HQM; M;•K +m²M +m°M iW ?ç i +?•m p M; H M ;B®M; M?Q i²M içB
i M; i?QÆM; F?m +? i€M H M i¨MX

@ h´ GQM; GQM; *?€m5

æ°+ *¬ *-m EB K FBM? ?¬ i?´i i? M?- €M? K„i i`QÈ+ M v p®M #bM? ioM?- H-M ç-

J¨ i`QM; H9+ M"v- #` iB M; HQM; M;•K FB i'M +¬M;- +U FB K EB K v b m HQM; G
M; v b m ç| H" T iS+ pÐ M€i i`QM; p¬ ?bM?- G,M; hB m T?mM` K°i M;KK M;?`+? ?
i?'v`´i`ä`¨M; EB K M? +O KbM? ç M;`mM; ç°M;- æ M æB M E?Q >ªB ;¬M M?Q i

_®i +K+ ç•v H" i?S ;b\

G,M; hB m F?B T bÊ FBM? ?Q¨M;- H9+ M"v v +ªK i?'v i`QM; æ M æB M E?Q >ªB +C
?B M` p i M Si /`v ç†+- FB K i?m-M K"m iQK M"v H" h?B M G¬B h?mŠM- FB K "ª
/Q v iU i v M;QM; Hmv MX *?QM? pb iU i v M;QM; Hmv M- +?Q M M +| i? T?€i ?
EB K h¬M çdM? T?QM; +kM; çWM; KÆ K°i çÁM ç€M? pÐ- M?QM; +?d H¨ iB M; HQ
FB K i?mŠM`çM M Si- p"v ?ç i +?•m K"m iQK i`„M; FB `®i +K+ H" GBM? "ªQ i? M"

h¬M; bQ +€+ i¬M; +kM; iÄ` F?B T bÊ p¬ +MM;- i?U+ HU+ +O G,M; hB m` b Q- #
im pB M?Q p"v HçB F?¬M; +?`m M´B K°i iB M; HQM; M;•K- p"v`®i +K+ H" S?QM; C

L?bM G,M; hB m ç M; K K M?kM i`QM; HÁM; i`QÌM; H½Q T?Q b m- S?QM; G¬B H
HçM? HMM;;

@ h F?¬M; +-M #B i B` i v- M?QM; +kM; HB M HKv iÈB M?[M; i¬M; K¬M M"v- K°
iWM; i¬M; K°iX

E?¬M; B KÎKB M;- ;BÌT?9i M"v- +€+ i¬M; ç½ K†+ M?"M i?U+ HU+ +O S?QM; G¬B
*¬ *-m EB K` - F?¬M; B +| i? F?®M; +? vX æ†+ #B i h´ GQM; GQM; *?•m ? i b S
M;Ì HçB H" GBM? "ªQ FBM? M;QÌB- F?| HÁM; iQÌM; iQÊM;X

æ°+ *¬ *-m EB K + m K"v M?bM GQM; hmv M,

@ æ•v H" i?ÌB F€ F?€+ i?QÌM;- +?ŠM; H) GQM; >Q¨M; Km®M iU w H"K +¨M b Q\

GQM; hmv M H„+ H„+ ç-m,

@ *kM; F?¬M; T?ªB- i?2Q M?Q HìB æ°+ *¬ ?mvM? pW M|B S?QM; G¬B M| +?d F
i?¬B- p T?¬M i?ìB F€ F?€+ i?QìM; M¬v- iU M?B M T?ªB ?¬M? bU F?€+ i?QìM;- K
bBM? +ÆX

æ°+ *¬ *-m EB K F?¬M; M|B ;b i? K- +?d tQ v M; QìB b M; ?QÈM; F?€+- M?bM H M
i` M FB K ç`B ç½ F?¬M; +ÁM K°i #|M; M; QìB- bU tm'i ?B M #'i M; ì+O GQM; >Q`M
FB K +O ç¢B HK+- ç iY +€+ i¬M; ç½ i`Î p F?m pU+ i¬M; KbM?X

æ°+ *¬ *-m EB K i?Î /`B,

@ G¬M Hm" M FB K M¬v / M; /Î M?Q p"v- H½Q T?m iB + Mm®B p¬+MM;- MY M,K b
KQM; +€+ i¬M; i?S H¶BX

E?¬M; ç w ç M +?mv M F?€+- b m F?B æ°+ *¬ *-m EB K /Si HìB- S?QM; G¬B # M
h?B M i¬M;- +ÁM GQM; hmv M M?bM i?2Q S?QM; G¬B- ;BÆ i v 'M ?ì K°i +€B- K°
iBM? i?m¬M H"TiS+ `ìB i v # v ` - +?mB p`Q i`QM; JB h•K +O S?QM; G¬B,

@ E?®M; +? ` b Q- p"v T?ªB t2K #ªM H½M? +O +QMX

h`QM; K„i GQM; hmv M H9+ M¬v /QìM; M?Q bBM? ` ?Q F?¬M; p¬ i" M- `®i +K+ #C
M; v i¢B +?¶X

@ "ˆM; p`Q i•K KbM?- KÈB F?¬M; #` #'i +S i?S ;b H`K i`Î M;¢B- i•K i?B M ? v €+-
i?¬BX

h? M? •K GQM; hmv M `i H•m F?¬M; iB m i M- H¼i p`Q i B M?B m h¬M; bQ- B M'

h?ìB ;B M MY M,K i`QM; K„i EB K :Bª +€+ i¬M; Î ç•v [m `i M? M?- +?d i`QM; M
M?QM; H9+ M¬v i`QM; K„i #¼M G,M; hB m- H¢B ? i bS+ +?"K +?¢TH•m /`BX

G9+ M¬v æ¢B >°B Hm" M FB K ç½ F?¬M; +ÁM [m M i`¼M;- +?mv M [m M i`¼M; H` i
b„T bY F?ÆB H M K°i M,K b mX

h´ GQM; GQM; *?•m H` GBM? "ªQ i? M`Q- F?¬M; B #B i- M?QM; +€B i M h´ GQM

h´ GQM;XX- *?•M GQM; bBM? ` ç¬m iB M F?B i?B M ç` bÆ F? B +?QM? H` h´ GQ
pÈB h?B M æ¢Q bBM? ` - +?QM? H` ?| i?•M +O h´ GQM;- bBM? b¬B Mªv MÎ ` ?
/QÈB bU +?Î +?2 +O h?B M æ¢Q- M?QM; /Q M,K i?€M; /`B p¬ i" M K`B KÁM- +?Q M
K½B ç M b m F?B GQM; hmv M `ìB çB- K°i Qi F +| FB M p,M [mªM; #€+ i`QM; +€+
i?S+ iW tQ X

*| i? bBM? ` ?¬M; M;¬M ?¬M; p¢M GQM; i°+- h´ GQM; M¬v `®i +K+ ?MM; K¢M? iÈ
çQÊ+- 2 `ˆM; +| i? ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB h?€M? :Bª- /o M?B M pQÊi [m +U+ ?¢M ?
GQM; *?•m /Q K°i i?•M ?MM; K¢M? +O h´ GQM; M;QM; iK K` i?¬M?- `®i +K+ +?i +
i`QM; ç| - F?¬M; B #B iX

L?QM; iW i`"M +?B M ;B[ S?QM; G¬B p` G,M; hB m F?B i`QÈ+- +€+ i¬M; +| i? i
ç®B +| çO +?B M HU+ ç€M? K°i i`"M +MM; EB K h´X

G9+ M¬v €M? K„i +€+ i¬M; M?bM p T?Q EBK h?B M i¬M; ç½ bBM? ` i? v ç´B- +k
h?B M i¬M; i?W i? [m"i F?ìB +?d H" T` i¬M; K¬M +'T "¢+? GBM? i€K KQÆB K®
?ÊT M?'iX L?QM; +?Q M|B iÈB p` EB K h´ hmv i h? i`QM; HìB ç²M ç½ +?ûK çSi K
hmv i h? hY oB K i¬M;- ;Bì T?9i M¬v i? K p`Q S?QM; G¬B i`QÈ+ Kti- +QB M?Q E
EB K h´ hmv i h? X

Pi M?'i p Kti HU+ HQÈM; çdM? T?QM;- EBK h?B M i¬M; ç½ pQÊi [m +€+ i¬M;-
M;ì- i?"i bU mv i? +O M,K ç¢B i¬M; K¬M +'T hY >Q`M; [m€ K¢M?- iQ+? Hkv M,K p
M,K ?MM; K¢M? F?¬M; bmv- F?¬M; B #B i çQÊ+ `®i +K+ M,K ç¢B i?€M? ç` i¬M;
M`Q- M m M|B +?d K°i i M EB K h´ ç½ +| i? ?Ov /B i M,K ç¢B i¬M; K¬M- 2 `ˆM; i`Q
F?¬M; B iBM iQìM;X

.M H" M?Q p"v- ç®B pÈB ç¢B +?B M K°i M,K b m- +€+ i¬M; +kM; pšM M€Q MS+ KQ
h' hmv i h? pÈB M? m- i`QM; i?lB ;B Mi€K KQÆB K®i M,K [m ç½ tªv` çQÊ+ p`B
ç m H" ç¢B +?B M HQM; i`lB HÎ ç'i- M?[M; EB K h¬M +€B i? H½M? M;° ç°i T?€ i`
M?B mX æ®B pÈB M?B m h¬M; bQ /QÈB +ªM? ;BÈB EB K h' - ç¢B +?B M ;B[EB
H" +Æ /mv Mi®i M?'i ç #¼M ?¼ibK FB K ç°i T?€X

S?ªB #B i`^M; b m F?B ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB EB K S?€+?- +?ŠM; M?[M; T?ªB ?B m
w +?Q EB K æ¢Q FB M +QlM; KÈB +| i? iB M t ?ÆMi` M +QM çQlM; EB K S?€+?
F? B [m"i` +,M M;mv M M;m²M +°B- p T?¬M H"K b Q ç iB TiK+- ç| H" +Æ /mv M
K" EB K æ¢Q +O EB K h' hmv i h? +?QM? H" HU +?¼Mi®i M?'i +?d +¬M +| i? +
æ¢Q K M? K¬M; +O EB K h' hmv i h? - çÈB b m F?B ç¢B +?B M +?'K /Si- ç b® h
+| H½M? M;° - i?"K +?Q ç°i T?€X

.M H" M?[M; F +?Q ç„+ ç¢Q +kM; +| i? ?B m` çQÊ+ ç¢Q +O KbM?- b m F?B iB
K°i H¬M M[H¢B iB M H MX

h?lB ;B M MY M,K ç½ i`¬B [m - i`ªB [m #`B ?¼+ +O G,M; >B M MY M,K p i`QÈ
M"v +| p ? i bS+ +¬M; #^M;- +?d i?m¬Mi9v H" bQ i`B K" EBK h?B Mi¬M; i`QM; i
H½M? M;° EB K æ¢Q T?B T?"K +O ç€K K¬M M?•M ç iYX

h`QM; ç| ? B M;QlB h?B i S?QM;- h¬M ok ç¢i çQÊ+ +?B MiQ+? Hšv HWM;- h?B i S
EB K >Q" M; ;B M?"T p"Q ?" M; M;k KQlB ç¢B + Q i?O- imv`^M; +?d t T?¢M; # -
p"v- B B +kM; #B i`^M; b m M"v v iB M;B BiK FB T- M?„i ç`M? b) +| çQÊ+ +?B

*ÁM h¬M ok imv`^M; FûK ?ÆM K°i +?9i- M?QM; +kM; iB M M?"T ? B KQÆB ?¢M;
i¬M; K¬Mi` M ç¢B HK+- M?[M; i¬M; K¬M +| çQÊ+ ? B M;QlB iB M p"Q i`QM; ? B K
ç¢B i¬M; K¬M` - +?d +| KbM? EBK h?B Mi¬M; K" i?¬B- #lB pb K'i çB G,M; >B M
+?d +| K°i i M ç iY t T?¢M; +?QMX

h" M ç¢B +?B M M"v ;B^M; +Q K'v M;"v KÈB F i i?9+- #ªQ p"i /Q EB K h?¬M bÆM
F?B M +?Q +€+ i¬M; b€M; M;lB ç´B K„iX æWM; MlB H" HBM? /QÊ+ p¢M M,K- /M H
h?¬M bÆM +kM; çQ ` K°i H9+ KQlB KlM- +ÁM p #Q T?€T i?¬Mi?¬M;- imv`^M
M?QM; +kM; +| çQÊ+ M,K KlMi`mM; T?~K- t T?¢M; ? B KQÆBi`ÎH M- B M'v ç m
EB K æ¢Q ?¢ T?~K- imv +?d H" ?¢ T?~K- M?QM; /Q EB K h?¬M bÆM çQ ` iQ" M
i?"K +?Q +| M?[M; K¬M +| mv M,M; +kM; F?¬M; i?'T ?ÆMi`mM; T?~KX

3e9X *?QÆM; kkd, *U EB K h?¬M aÆM

@ h" M +?B M ç¬miB M- G,M; hB mi¬M;5

S?QM; G¬B HB + M?bM G,M; hB mi¬M; /QlM; M?Q ç½ KB M +QlM; F?¬B T?K+ H¢

@ G,M; hB mi¬M; i +?lM; QÆB5

E?¬M; i` M? +?'T +MM; S?QM; G¬B- G,M; hB m +?d HB + M?bM # M;QlB G¢+ h•K

•M? K„i +€+ i¬M; KÆ ?² F?| ?B m- M?QM; +kM; F?¬M; B MlBi? K ;b- M,K KQÆB
i?¬K H†M; H)- M?QM; #¼M G¢+ h•K ok H¢B + m K"v- #lB pb #¼M ?¼ #B i`ä iÈB i
M?'i ç`M? i'i +ª M,K KQÆB ç¢B i¬M; K¬M b) +| Kti i¢B i`QlM;X

G9+ M"v i` M +?QM i¬M; i`lB L;mv M GU+ h?¬M ædM? p¢M i`QÊM; ç½ #` æ°+ *¬*
M;"M /†K pšM +ÁM ?Q" M ?ªQ F?¬M; i`M ? Q ;b- K" æ°+ *¬*-m EB K +kM; F?¬M;
M;"M /†K- ?"M; p¢Mi? M? i?¬M FB K +'T h? M? S?"K pšM çSM; bWM; bWM; i` M
FB K K°X

@ S?QM; G¬B- i" M +?B M M"v +?€m +| M„K +?„+ ? v F?¬M; \

L?B T h? M? h?B Mi`¬K ;B¼M; MlB F?€+ pÈBi?QlM; M;"v- imv i`QM; i v v F?¬M;
#^M; iY M;¼+- M?QM; €M? K„i +O v H¢B iÄ` M;?B Ki`¼M; /` i?QlM;X

æ®B pÈB S?QM; GÄB- #¼M ?¼ pšM t2K v M?Q p½M #®B K†+ /M p im pB i?U+ HU
?¼- M?QM; +| ``i M?B m i?S F?¬M; i? T? B KÌX

æ M H9+ M"v- L?B T h? M? h?B M M?È H¢B i`QÈ+ FB Î GBM? h?9 bÆM K¢+? - `²
çB çB M h? M? S?`K- M?È iÈB HBM? i?9 ?° i?•M M"vX hÄ` p¬+MM; [mv M Hmv M
`ÌB- H¢B M?È ç¬B K„i M;`v i?Æ v m Èi+O M|i`QÈ+ H9+ #B i Hv €M? K„i L?B T h
+`M; i`Î M M /`m /`M; ?ÆMX

h`B m h?B M .B T # M +¢M? +kM; H` M?Q p"v- €M? K„i p®M i?Q`M; M;`v H¢M? HM
i?•M i?B i F?¬M; FûK L?B T h? M? h?B M- K†+ /M ç½ M?B m M,K F?¬M; ;†T- M?Q
ibM? +ªK ;B[#¼M ?¼ pÈB S?QM; G¬BX

@ sBM ? B p` i?9+ i?9+ v M i•K5

a„+ K†i S?QM; G¬B iÄ` #bM? ioM?- F?¬M; +| +?9i bÊ ?½B- ;"i M? ç¬m- h`B m h

@ LY M,K b m- +?9M; i çB +MM; +?€mX

@ > B p` i?9+ i?9+ XX

S?QM; G¬B H° p /Q /UX

h` M K†i h`B m h?B M .B T H°` K°i MK+Q`B ?B K +|,

@ *?€m H` +QM +O h?'i ç - +?9M; i H` i`QÎM; #®B iU M?B M T?ªB çBX

h`B m h?B M .B T M|B pÈB ;B¼M; #bM? i?ªM- M?QM; Mûi FB M +Q`M; [mª [mv i H

h?¬M b„+ G¢+ h•K ok iÄ` M;QM; i`¼M;- `®i +K+ i?Î /`B HB + M?bM ? B M;Q`B h`I

@ o"v

@ æ•v H` L?` i?9+ +O +?€mX

æ°i M?B M L?B T h? M? h?B M H M iB M; M|B- b m HQM;- #¼M æQ¢M h? M? o•M

@ æ•v H` æ¢B #€- iS i?9+ p` GK+ i?9+ +O +?€m5

@ S?QM; G¬B #€B FB M #®M p` i?9+ i?9+

G9+ M"v- S?QM; G¬B +9B ç¬m #€B tm®M;X

@ J m çSM; ç"v- çSM; ç"v5

E?¬M; M|B M?B m HÌB- æQ¢M h? M? o•M p°B p`M; çÐ S?QM; G¬B /"v,

@ "i [m€- +?•M iQÈM;

@ æ9M; `²BX

.Q *"T >| ;"i ç¬m- F ç| M?bM p`Q S?QM; G¬B- i•K MB K i?¬K ç°M;- i?¬M MB K H`
i´ F?B m i?¬M ?ªB +O S?QM; G¬BX

@ hS i?9+ M|B i?"i Q\

h`QM; K„i S?QM; G¬B H"TiS+ H°` p bÊ ?½B HšM pmB KWM;X

@ L;`M H¬M H` i?"i5

h`B m h?B M .B T iB T HÌB- €M? K„i M;QM; i`¼M;- ?B M M?B M #B i çQÊ+ .Q *"T

@ L;?2 L?` i?9+- F?¬M; +-M T?ªB çB5

G¬M ç¬m iB M- #¼M GB i aQ h?B M M;?2 i?'v iW KB M; h`B m h?B M .B T M|B`

S?QM; G¬B [m v b M; M?bM h`B m h?B M .B T- K†i v H° p FB M [mv i p¬+MM;- €
p¬ ?¢M,

@ aQ T?K ç½ iWM; M!B +! pB + M M H"K- +! pB + F?¬M; M M H"K- p®M S?QM; G-
;B! T?9i M"v- S?QM; G¬B ç½ ?B m- i`"M +?B M M"v- M?'i ç`M? T?ªB çB5

@ h?B M •K5

L[iY [m€i H M K°i iB M;- i` M M;Q`B #MM; H M K°i +¶ F?Q h?B M æ¢QX
E?Q h?B M æ¢Q K`m i`„M; çK+ i`M M;”T iQ`M i?•M M[iW- H9+ M`v M`M; ç M; HÆ
M?Q *Ym h?B M h?-M L[imv i K„ ?¢ T?`KX

@ PM;

EB K v h?B M æ¢Q K`m i`„M; çK+ iQ€i` - iQ`M i?•M M[iY ç°i M;°i +?ÈT ç°M; €M?
i?“M? K°i i? M? i?-M FB K /`B #®M i?QÊ+ K`m i`„M; çK+X
h` M i?-M FB K- F?Q S?QM; J M; K`m iQK iBM? i?m-M +?ÈT ç°M;- i?2Q K°i iB M
i`B HÎ ç’i- +<sup>a</sup> i? M? i?-M FB K #`M? i`QÊM;- i`QM; M?€v K„i ç½ + Q p¢M i`QÊM;>

@ •K

h?B M •K M´` M p M; M?QM; F?-M; +| +?9i H-B p•M ?°B iK- +?d +| iB M; h?B M
?“M? [mv M i?QÎM; T?¢i +O h?B M æ¢Q- i?B M •K #MM; M´ +?QM? H` i?9+ ;BK+ I
+U FB K /QÊB +?•M i?-M bÆM p¢M i`QÊM;X
:BÎ T?9i M`v- i?-M FB K /Q M[iY ?| i?“M? ;B®M; M?Q ç½ ?| i?“M? h?B M æ¢Q
h?B M æ¢Q M`v K-M; HmM; KÌ K`i M?QM; H¢B +SM; `„M F?€+ i?QÎM;- i?-M FB K
iW /QÊB ç’i- ç•K p T?Q i?B M •K p- ?bM? FB X

@ —K

smM; [m M? i?-M FB K M?Q bBM? ` K°i K^aM; h?B M æ¢Q- i?B M •K +O h?B M æ¢Q
imv `^M; v m Èi- M?QM; H` i²M i¢B i?“i bUX

@ _„+

hWM; ç¢Q H-B [m M; K`m i`„M; M?¢i ?B M ` - +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ +?QM i-M
€M? b€M; ç m #` Mm®i +?YM; b¢+? b)- M; v +<sup>a</sup> i?-M [m M; M;mv M /`+?- i?-M [m
b¢+? F?-M; +ÁM- i`QM; i`B ç’i +?d +ÁM H¢B K°i p i b€M; KÌX
L;Q`B ` - /QÊB i?-M bÆM p¢M i`QÊM;- F?Q S?QM; J M; K`m çÄ iQK +O i? M? +
[m M; `U+ `Ð- K`i i?-M FB K p¢M i`QÊM; /Q M[iY ?| i?“M?- €M? b€M; i`„M; +O
i M- FB K [m M; K`m i`„M; çK+ +kM; #„i ç-m i€M HQ¢MX

@ PM;

*U FB K F m H M `mM `~v- i?-M FB K /Q M[iY ?| i?“M? #` HBM? [m M; K`m i`„M;
h?B M æ¢Q i` M i?•M FB K H”T iS+ pÐ M€i` X

@ PM;

h`QM; M?€v K„i- K°i iB M;HQM; M;•K HQM; i`B HÎ ç’i p M; H M- i` M i?-M bÆM
çdM? M9B +ÁM H¢B H”T iS+ #` F?Q S?QM; J M; K`m çÄ iQK # Q i`MKX

@ _„+

J°i p i M Si M;`M i`QÊM; F?-M; M;WM; H M i`M i` M i?-M bÆM- ;B®M; M?Q K¢M;
bÆMX

@ _®M;

G¢B K°i iB M; HQM; M;•K p M; H M- iB M; HQM; M;•K M`v F?-M; +| +?9i b|M; •K
i?“M? K°i iB M; FB K M;•K ;B®M; M?Q HQM; M;•KX
hB M; FB K M;•K M`v /QÎM; M?Q i²M i¢B iW M;`M tQ p¼M; H¢B- +?d i`QM; i?Q^aM
pMM; i`B ç’i- /QÎM; M?Q +<sup>a</sup> ç’i i`B F?-M; i? +?S çQÊ+ iB M; FB K M;•K M`v- i
ç’ tm’i ?B MX

@ —K

J°i iB M; M´ HQM; i`lB Hî ç'i p M; H M- M; v iS+ F?„+- i?-M bÆM p¢M i`QÊM; bW
M´ i M` - ç€ pKM p,M; imM; i!2 p T?Q #®M T?QÆM; i€K ?QÊM;- ?°M; i`,K p¢M +
F?-M;; B M bKT ç´- M?€v K„i ?! i?°M? #KB T?°M`ÆB tm®M;X

æ-m`²M; F?´M; H² M;~M; H M- i?•M FB K p¢M i`QÊM; ?QÊM; H M i` M- # M i`QM
t€K #¢+ +?ÊT ç°M;- M; v iS+ F?„+- K F?Q K`m çÄ iQK i`°M M;°T iQ`M i?•M FB K
+m²M+m°M p T?Q K„i`²M; M?Q i`,K b¬M; p #B M- +m®B +MM; +?d +ÁM H`K°i ç
K„i`²M; K`m t€K #¢+X

*U FB K +?“K`½B # v H M- b m ç! ç°i M;°i i,M; i®+ ç° FBM? M;QlB- +?d i`QM; M
?! i?°M? h?-M FB KX

@ S?€

J°i iB M; [m€i i`QM; i` Q p M; H M- i`î i?°M? i? M? •K /mv M?°i ;B[ K°i pMM; i`l
K¢M? F?´M; H² # v H M ç ûT +?QM i-M; i`lBX

Gm²M; bS+ K¢M? M`v F?-M; ? ?Q K„- +?d +! K°i Hm²M; F?Q S?QM; J M; K`m iQH
pÈB Hm²M; bS+ K¢M? M`v- i` M +U FB K +?d i?°v K°i ç¢Q F?Q S?QM; J M; K`m iQ
KÆ ?²- M?QM; i` M +?QM i-M; i`lB +kM; #°i +?Êi M;QM; iK p¬ b® H¬B [m M; K`m
M;°T F?Q h?B M æ¢Q- çm´B i?2Q F?Q S?QM; J M; K`m çÄ iQK FB X

L?QM; F?Q S?QM; J M; K`m çÄ iQK ;B®M; M?Q HQ`B +€ i`ÆM im°i M?°i i` M i? ;E
J M; FB`M ?B M i` M F?-M;- M?QM; F?-M; ç¢Q M`Q çm´B F`T- /QlM; M?Q F?-M
M´B H M #B M ?! - i? ;BÈB M`v F?-M; i? M`Q M; ,M +ªM [m„ iQ+? +O M!X

J°i pMM; i`lB ç'i M Si` - +MM; H9+ pÈB h?€B .QÆM; *?•M >Ä +O K†i h`lB t•K M?
i`lB ç'i M`v`mM; ç°M; H M F`+? HB iX

@ æB5

*U FB K i?m M?Ä H¢B- ?! i?°M? K°i i? M? MB M F?Q€+ €Q /`B t M?- i? M? MB M
+?d +! çB m; B[K`m t€K #¢+ M`v +ÁM +!`M ?B M K`m iQKX æ¬B K„i b€M; M?Q b
FB K [m M; K`m t€K #¢+ i`QM; i` Q- i`QM; FB K [m M; +kM; +! ? B çB K b€M; K`r
MB M çSM; p[M; ;B[F?-M; i`mM;- ? B K„i +kM; /-M /-M i?m HB K K`m t€K #¢+- +
ç2M #bM? i?QlM;- K€B i!+ K`m t€K #¢+ +kM; ?! i?°M? K`m ç2M i`î H¢BX

@ GK+ æ¢B + 5

J°i iB M; i? i FBM? ?½B p M; H M- i?-M FB K i M ? i €M? b€M; i`„M;-`®i +K+ H°
iYX

> B €M? K„i ;†T M? m ;B[F?-M; i`mM;- iQîM; +?WM; M?Q M;°M M,K F?-M; ;†T-
M;°T /•M; H M ;B[? B M;QlBX

h? M? MB M F?-M; H M iB M;- ;BÆ i v pšv ?l K°i +€B- M; v iS+ F?„+- i?•M i? M[i
?bM? /šM /„i- # v iÈB i`QÊ+ K†i i? M? MB MX

h'i +ª M?[M; /Q /U H9+ M`v ç½ i M i?°M? K•v F?!B ç¬B K„i i? M? MB M iQ€i` w +Q
? B i v ¬K M[iY p`Q HÁM;X

.QÈB h?€B .QÆM; *?•M >Ä # Q T?O- i?•M ?bM? ? B M;QlB +?“K`½B ?! i?°M? ?Q

íEB K h?-M ç¢B HK+- i`QM; ?Q F?-M; p¬ i°M- +! KQlB K'v ç¬B K„i ç²M; i?lB #WM

@ _`²B5

G9+ M"v- FB K [m M; p¢M i`QÊM; ?B M` K"mi`„M; M?¢i- K"miQK #B M K'i ?Q" M
K°i +¶ H¬B F?Q b„+ #ûMX G¬B F?Q M"v pQÊi [m +ª F?Q h?B M G¬B- /QÌM; M?Q
ç` X æ¢Q FB K [m M; M"v pW #„M` - b„+ K†i G,M; S?€ h?B M H"TiS+ i`Î M M i€E
+?d i?Q€M; [m `²B #B M K'i- F?¬M; B T?€i ?B MX

h?•M M; QÌB F?´M; H² # i`,K i`QÊM; iQ€i` H¬B [m M; K"miQK i`„M;- H¬B [m M;
p†M p Q- ;B! ;`Q iWM; ?²BX hmv F?¬M; `ä ``M;- M?QM; G,M; S?€ h?B M +! i? +
m®M F?9+X

E M"v i?•M H" GQM; oQÆM; +Ym ;B B- +?ŠM; M?[M; +! +MM; i?m°+ iQM? pÈB G
h?ÌB E?¬M;- ç½ #QÊ+ MY #QÊ+ ` M; Q" B h?B M æ¢QX L m ç v i?`M? GQM; >Q" M
+! çQÊ+ EB K "ªQ >Q" M; ;B B M?Q H½Q +kM; F?¬M; T?ªB H" ç®B i?OX

L; ?o iÈB ç•v- b€i w i`QM; HÁM; G,M; S?€ h?B M +`M; i? K FB M [mv iX GQM; oQ
ç`+? pÈB G,M; hB m i¬M; H½Q- /M H" ;B i +? i- GQM; i°+ +kM; F?¬M; i? M!B ;bX

E?¬M; ++9i /Q /U- h?B M æ¢Q *?Mv i`QM; i v G,M; S?€ h?B M H¢B ç" T tm®M; ?
h?B M G¬B KQÌB p¢M i`QÊM;- ? B ç¢Q FB K [m M; p¢M i`QÊM; K"mi`„M; M?¢i #„
#„i F`T ç¢Q FB K [m M; i`QÊ+ ç!- b!M; p B +MM; ç ûT p T?Q S?QM; G¬BX

hB M; HQM; M;•K #'i F?m'i p M; p¼M; M;`M /†K F?¬M; ;B M- i` M +?QM i¬M; i`ÌB
iB M; HQM; M;•K +?´M ç°M; K†i ç'iX *ª T?¢K pB p¢M /†K K†i ç'i H9+ M"v +?´M ç°M
;b #` #®+ H M + Q- H9+ M"v H¢B #` i`´M €T tm®M;- F?¬M; ? +! HU+ +?®M; +UX

æ` >Ä #bM? ´M- M9B b¬M; #bM? ´M- F?2 MSi F?ûT H¢B- ? i i?ªv bU p"i #` ?Ov /I

L;`M /†K ç'i ç B F?¬M; +ÁM ;ÊM b!M;X

@ _®M;

hB M; HQM; M;•K p M; H M F?`M F?`M- i` M h´ GQM; GQM; *?•m +ÁM H¢B +?QM
H¢B +! ? B ?QªM? i?Q€i` - #` S?QM; G¬B Mm®i +?YM; p`QX

a m HQM; +! i?•M i? GQM; oQÆM; p¢M i`QÊM; ?B M` - ?QªM? GQM; oQÆM; K"mi
`®M; /`B i?•M i? F?´M; H² +O S?QM; G¬B H¢B i,M; p¼i

L,K i`,K i`QÊM;5

h` M i?•M i? F?´M; H² M,K i`,K i`QÊM;- FBM? K¢+? H° ` M; Q" B M´B pÁM; H M- r
K°i +¶ ;B! H®+ `´i HÊM- [mûi M; M; p¢M /†K K†i ç'iX

*¬ T?QM; i M M€i- H9+ M"v S?QM; G¬B ç½ ?Q" M iQ" M çB M +m²M;- F?¬M; +ÁM i
h?B M .B TX

a„+ K†i ? B M; QÌB H° p M; QM; i`¼M;- HmB M? M? p T?Q b m K•v M;`M /†K- €M?
T?Q S?QM; G¬BX > B M; QÌB Î ;¬M S?QM; G¬B M?´i- iU M?B M #B i çQÊ+ i`QM;
/®+ ? i iQ" M HU+X h?•M i? F?´M; H² M,K i`,K i`QÊM;- pÈB M?K+ i?•M K¢M? K) +O
tm i? Km®M pĐ i MX *! i? iQÎM; iQÊM; i?•M i? F?´M; H² M"v `®i +K+ +?S çUM;

GBM? [m M; K"miQK i`„M; i`QM; K„i HQm +?mv M- +m®B +MM; M; QM; F i` i?•M
G¬B iB M M? M? p T?Q i`QÊ+- i?•M i? F?´M; H² M,K i`,K i`QÊM; ç°B i`ÌB ç¢T
:B! T?9i M"v- iQ" M i?•M S?QM; G¬B #MM; H M K°i Hm²M; bS+ K¢M? K M? K¬M; +m
K¢M? M"v /QÈB K„i G,M; S?€ h?B M pšM H" T? i¢T F?¬M; iBM? i?m¬M- M?QM; b
+?Q +?Q i?B M #¢Q ç°M; X h` M +?QM i¬M; i`ÌB- •K i? M? H¬B çbM? p®M ç½ i M K

:B! T?9i M"v- +?•M S?QM; G¬B ç½ i?" i bU ç¢T i` M K†i ç'i- iQ" M i?•M ç m çSM; i`
#QÊ+ /`B K´v i`,K i`QÊM; X æ®B K†i pÈB h?B M G¬B M?Q mv i`ÌB i" T FQ+?- S?QM;
M?Q Km®M i` M? +?´T pÈB i`ÌB + Q- ?[m [mv M M„K +?†i F?¬M; ++9i /Q /U ç`K` >

J°i [mv M M"v /Q S?QM; G¬B M; QM; iK H" K¢M? M?´i ç M H9+ M"vX J°i [mv M M"v
#° HU+ h´ GQM; GQM; *?•m K" H9+ M"v v +! i? KQÊM çQÊ+- K" H" M; QM; iK iQ" M
+O ç¢Q v ?B M i¢B

*kM; T?^B M|B bS+ K¢M? i?-M i?-M; M"v H" +?`m ^M? ?QÎM; +O GK+ h? M?- v +
F i?W GQM; M;mv M /`+?- i•K ?mv i iQÆM; i?-M;X L; v +^ ç¢Q +O K¶B M;QÌB -
ç®B T?QÆM; i`QM; p¬ ?bM?X "ÎB p"v b m F?B iÈB G,M; hB m i¬M;- i`QM; K°i H¬M
GQM; hmv M i?^HBM? MB K` T?€i ?B M- # M K M; p i?9 pU+ +O GQM; i°+ ? i H
v +`M; M;`v +`M; iB T +`M GK+ h? M?- p`Q H9+ GK+ h? M? M;° ` T?€T i„+ - v +k
E?-M;X hmv `^M; pšM M;-K K M; i?2Q T?€T i„+ S?QM; G¬B F?B M +?Q T?€T i„+
i?m-M- M?QM; ç¢Q +O v ç½ #QÊ+ MY #QÊ+ ` M;Q`B h?B M æ¢QX

a m F?B h' GQM; +? i çB- *?•M GQM; M?'i i°+ MQÆM; M?ì p`Q h?B M æ¢QX æ M
M?•M GQM; i°+ #QÊ+ MY #QÊ+ ` M;Q`B h?B M æ¢Q M?Q S?QM; G¬B- /M H" GQM
i?'v pmB KWM; F?| i^X h' GQM; GQM; *?•m H" K°i /¢M; +?Q #^Q i`mv M i?W F?€+
ç°M; M?"M +?OX

J°i çB K >¶M æ°M K`m t€K ç½ ?bM? i?"M? i`QÊ+ ?[m [mv M +O S?QM; G¬BX J` ç
S?QM; G¬B F?-M; +?`m M' B bS+ K¢M? HÈM H Q M"v- pÐ M€i iWM; i'+ K°i X

E?-M; ? +| iB M; p M;- K°i [mv M M"v ;†T # ç¢Q FB K [m M; p¢M i`QÊM; FB ;B[
H•K p`Q iB M? i`¢M; ;B^M; +QX æB K >¶M æ°M K`m t€K FB F?-M; M;WM; # Q p•v
i`QÊM;- ` bS+ +„M Mm®iX æ²M; i?ìB +| K°i Hm²M; bS+ K¢M? K M? K¬M; F?€+ pìM
p¢M i`QÊM;- F?B M +?Q # ç¢Q FB K [m M; /QÌM; M?Q +?"K H¢B K°i +?9i- HMB H

@ G`K b Q +| +?mv M / /`M; M?Q p"v5

h?-M b„+ G,M; S?€ h?B M M;QM; i`¼M;- ?ûi HÈM K°i iB M;X h?B M æ¢Q *?Mv M
H½Q ç½ p"m /KM; K°i MY i?U+ HU+ +O KbM?- #^M; im pB M?'i FB T EB K h' +O
MY HU+ hB m h? :BÈB- M m pšM F?-M; i? i`M €T i`m b€i S?QM; G¬B- p"v +kM;

h`QM; K„i S?QM; G¬B M?Q +| HY +?€v #WM; #WM;- i`QM; HÁM; v H9+ M"v /QÌM;
[m2M i?m°+ FB /QÌM; M?Q ç½ iÈB +`M; M;`v +`M; ;-MX h`QM; HÁM; v H9+ M"v
M?È # Q M?B m M,K [m H9+ M"v #MM; H M i?"M? +?B M w p¬ #B M- ?Q`M iQ`M #

@S?€5

S?QM; G¬B T?mM` K°i M;KK K€m- #^M; p`Q K€m ?mv i i`QM; i?•M i? KbM?- v F?
GQM; *?•m- H¢B + Q i? K i`,K i`QÊM;X h?•M i? F?'M; H² b€m i`,K i`QÊM; pW i?
Km®M bKT ç'- ?[m [mv M M„K +?†i H9+ M"v +?d +ÁM H¢B HQM; +®i K`m iQK i`„M

J°i +¶ i?-M HU+ K M? K¬M; tm'i` - HU+ h?ìB E?-M; M iÈB- # ç¢Q FB K [m M; p
pÐ M€i- #` çB K >¶M æ°M K`m t€K Mm®i +?YM; iQ`M #°X

J†i G,M; S?€ h?B M H° p FBM? M;¢+- H½Q i?"i F?-M; M;ì S?QM; G¬B H¢B +| çQ
G9+ M"v G,M; S?€ h?B M F?-M; F?ÄB M?È iÈB M;QÌB M¼ H9+ i`QÊ+ #` KQÌB H,K
M;QÌB M¼ tm'i` +kM; H`K +?Q #¼M H½Q T?^B FBM? ?½BX L m H'v S?QM; G¬B H
F?-M; FûK +?9i M`QX

J` ?B M i¢B S?QM; G¬B +kM; H" pb M;QÌB M¼ +?Q M M KÈB iÈB G,M; hB m i¬M;X
ç`M? ç½ F i M?•M [m^ F?| ;B^B pÈB M;QÌB M¼X

L m ;B^B F?-M; çQÊ+- p"v ?Ov /B i5

a€i w i`QM; K„i +`M; i? K FB M +QÌM;- i?'v b€m ç¢Q FB K [m M; p¢M i`QÊM; /QÈB
i`Î M M^K ç¢KX G,M; S?€ h?B M F?-M; ? ;B[H¢B +?9i ;bX G½Q bB i +?†i h?B
i` M +?QM i¬M; i`ìB EB K v h?B M G¬B KQÌB p¢M i`QÊM; #'i +?Êi`mM`~v- iB M; F
HÎ ç'i- /QÌM; M?Q F i M®B pÈB +^ K°i pMM; i`ìB ç'i tmM; [m M? >`M; M;`M ?`M; p
i` M F?-M;- ?°B iK p`Q EB K v h?B M G¬B FB X

h?B M æ¢Q *?Mv +?"K`½B M M tm®M;- i`QM; F?-M; i`mM; H"TiS+ M' B H M b|M;
ç¢Q- # ç¢Q- +?Q iÈB KQÌB ? B ç¢QX

JQÌB ? B ç¢Q FB K [m M; p¢M i`QÊM; iW EB K v h?B M G¬B KQÌB p¢M i`QÊM; FB
[m M; M"v F?-M; +ÁM H" K`m i`„M; M?¢i M?Q i`QÊ+ K` H" K`m i`„M; iBM? i?m-MX

EB K [m M; p¢M i`QÊM; K`m i`„M; iBM? i?m-M iQ€i` H¬B F?Q p¬ #B MX G¬B F?Q
K°i +¶ F?Q iS+ ?Ov /B i i`„M` X

@ h?B M æ¢Q *?Mv- G¬B EB K h`Mv b B F?B M w +?Q ?Ov /B i +O h?B M æ¢Q-
h?B M æ¢Q5

G,M; S?€ h?B M i`-K ;B¼M; [m€i,

@ S?QM; G¬B- M;QÆB /€K M;QÊ+ w i`ìB- ?¬K M v H` M;`v M;QÆB T?ªB +? i5

@ h?B M æ¢Q G¬B EB K5 o¢M EB K Zmv h¬M;5

3eNX *?QÆM; kjk, æ¢Q h´ GQM; @ *?•M h?•M *´ GQM;

h?B M æ¢Q G¬B EB K5

L;Q`B M;¼+ ç`B EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; ç m H° p ?QªM; bÊX æ•v H` mv M,M
KQÊM EB K "ªQ >Q`M; ;B B F?¬M; M;ì +! i? /šM ç°M; mv h?B M æ¢QX *?mv M M
+O +ªM? ;BÈB EB K >²M /šM ç°M; HU+ h?B M æ¢Q- M?B m M?'i +?d +! i? t2K M
K` i?¬B i?"K +?Q +?d H` KQÊM /MM; F?Q iS+ h?B M æ¢QX L?QM; H9+ M`v G,M; S
` çQÊ+ w +?Q h?B M æ¢QX

J°i i? M? h?B M æ¢Q G¬B EB K M`v ;B®M; M?Q h?B M æ¢Q iU i v ç€M? tm®M; - Km
;b M;QÊ+ H B h?B M æ¢QX

S?QM; G¬B T?mM` iWM; M;KK GQM; ?mv i i?"i iQ- M?QM; #QÈ+ +?•M v pšM F?-
+?B M w p¬ +MM; K¢M? K)X *?B M v M`v F?¬M; ? i?Ä ?B T +MM; bS+ K¢M? i`QÈ
+kM; F?¬M; çQÊ+5

L?bM h?B M æ¢Q G¬B EB K iÈB ;¬M i`QÈ+ KtiX S?QM; G¬B H° p +?•K +?¼+,

@ G9+ i`QÈ+ i +?Q bBM?` - #` >mv M ",M; i`M €T /QÈB ç€v b¬M; G h?Ov- H`
h?B M æ¢Q Q\ E?¬M; T?ªB- H` +? 5 G9+ i`QÈ+ i KÈB pW iÈB G,M; hB m i¬M; - #`
ûT Km®M H'v HBM? ?mv i- H` B ç½ +Sm i X h?B M æ¢Q Q\ E?¬M; - H` bQ T?K5 h
S?QM; G¬B i H'v K°i H¬M5 *ª çìB S?QM; G¬B i #'i FQM? i?B M ç` - +?d FQM? +
EB K i?b ç½ b Q\ o¢M h´ GQM; *?•m- i S?QM; G¬B- H'v / M? M; ?o +QM +?€m çìB
HU+ h?"T GQM; - +?Q /M T?ªB i M tQÆM; M€i i?`i- +kM; T?ªB ç" T M€i h?B M æ¢Q

h? M? •K FB M +QìM; p M; /"v i?2Q iB M; ;¬K ;B" M /[+O S?QM; G¬B +?'M ç°M; p
G,M; hB m i¬M; - G,M; hB m H° p FBM? ?½B M?bM S?QM; G¬B Î t t - M?[M; HìB
H` FBM? i? ?½B iK+X .M H` EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; M;Q`B t p¢M /†K +kM;
S?QM; G¬B M`v i?"i bU HÈM; M H`K H Q¢M5

L?QM; H9+ M`v i` M +?QM i¬M; i`ìB ?QªM? +U HQM; KQìB p¢M i`QÊM; # v H M- i
HY K`m iQK i`„M;X :Bì T?9i M`v ?QªM? +U HQM; FB /QìM; M?Q b®M; H¢B- ç¬m
S?QM; G¬B,

@ >ÐB i°+ M?•M +O i - i +?Q M;QÆB KQÊM HU+ h?"T GQM;5

>QªM? +U HQM; KQìB p¢M i`QÊM; FB [mª i?"i Kî KB M; M!B +?mv M- ;B¼M; +O
M´ p M; +MM; H9+X

:Bì T?9i M`v Î ?Q F?¬M; p¬ i" M- i`QM; K°i bÆM +®+ i?"i HÈM- +! K'v i`,K *?•M GQ
ç'ix J'v i`,K \*?•M GQM; M`v- /M H` +QM M?Ä M?'i +kM; /"B iÈB M,K i`,K i`QÊM;X h
K¬M; M`v +! K°i M;¼M +¬ T?QM; i?"i HÈM- +¬ T?QM; + Q p¢M i`QÊM; - i` M çdM?
FBK #`Q ç M; F?Q M? i v çSM; ç!- ? B K„i K`m p`M; M?bM p T?QÆM; t p¬ i"MX

"i +?Êi H½Q M?•M O H M K°i iB M; - H€i b m i`QM; K„i #®+ H M M;¼M HY K`m p
`v ?šM H MX

@ :B¼M; +O h´ GQM; - ç•v H` ;B¼M; +O h´ GQM;5

G½Q M?•M H-K #-K ? B +•m- H"TiS+ #QÊ+ ` K°i #QÊ+- #B M K'i M; v iϕB +?¶X
 " M M;Q" B G,M; hB m i¬M;- €M? K„i G,M; S?€ h?B M M?bM +?,K +?9 p"Q ?Q °M?
 FB X L m M?Q H½Q çQ€M F?¬M; b B ?Q °M? +U HQM; M"v +?QM? H" h' GQM; ç½
 L?QM; `ä`"M; H" h' GQM; M"v ç½ +? i- p"v p b b Q
 G,M; S?€ h?B M +°K i?'v +?'M ç°M; i`QM; HÁM;X \*kM; T?°B M|B `^M; M m M?Q?
 >Q" M; GQM; hmv M K°i i`"M- +?Q /M H½Q +| çQÊ+ EB K "°Q >Q" M; ;B B H" h?B
 h`mv- +kM; imv i ç®B F?¬M; +| +?9i HU+ T?°M F?€M;- çWM; M|B H" i' iB M +O C
 GQM; H9+ i`QÊ+ +?Q /M H" h?B M æçQ +kM; F?¬M; i? H"K +?Q h' GQM; i?-M T?K
 i`M €T ?"m #®B i`i?°M? i?-M i?9 +O h?B M æçQX *| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+- mv
 HÈM iÈB KS+ M"QX
 J" ;BÌ T?9i M"v- i` M h' GQM; GQM; \*?•m iQ M;"M i`QÊM; FB - M,K ?Q °M? *?•M
 iS+ #` S?QM; G¬B Mm®i +?YM;X
 G9+ M"v i?•M ?bM? S?QM; G¬B F?¬M; +| /'m ?B m pĐ M€i M[- M;QÊ+ HϕB b m F
 p¬ ?bM? iQ HÈM `|i p"Q HϕB i`Î M M +SM; +'T ?ÆM M?B mX L;QϕB i`W F?Q iS+ +
 +?WM; M;"M i`QÊM; M' B p²M; H M M?[M; bÈB FBM? Kϕ+? K"m iQK i`„M;- +?ŠM;
 m®M F?9+X
 G9+ M"v ÎM;Q" B M;"M /†K- # M +çM?? B M;QìB h`B m h?B M .B T?B M ` K°i ççQ
 i?•M ?bM? K°i H½Q M?•M F?Q€+ FBK #`Q ?B M ` X
 @ *?•M i?•M *' GQM;5 >| ` v ç½ +| i? p" M /KM; *?•M i?•M *' GQM;5
 L?bM #|M; /€M; M;QìB F?'M; H² + Q M;"M i`QÊM; Ît t - €M? K„i H½Q M?•M F?¬M
 @ "€B FB M GQM; ?Q" M;5
 > B M;QìB h`B m h?B M .B T M?bM M? m- ç²M; i?ÌB M;?B M; KbM? i?B H X
 @ E?¬M; +-M F?€+? b€Q5
 GQM; hmv M F?Q€i i v- €M? K„i pŠM M?bM +?,K +?9 *?•M i?•M *' GQM; +O S?QM
 > B M;QìB M?bM M? m +QìB F?'- M?QM; M¶B HQ H„M; i`QM; K„i ç½ ?Q" M iQ" M i
 i®B i?B m +kM; +| i? #°Q ç°K M iQ" M +?Q S?QM; G¬BX
 S?QM; G¬B + Q iÈB M;"M i`QÊM; +?ŠM; F?€+ K°i M;¼M M9B HÈM- K°i +' F?Q iS+
 K°i +¶ +?B M w #'i F?m'i- #'i T?K+ i?B M ç` X \*?B M w M"v pW i`"M ` - HBM? HU
 S?QM; G¬B +kM; /-M /-M #B M ?| - +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ ç½ ?| i?"M? K"m p" M
 GBM? HU+ K"m p" M; M"v pW tm'i ?B M- K°i +¶ F?Q i? KϕM? K) iBM? i?m-M ç û
 ?QÊM;X
 @ *?•M i?•M *' GQM;5 *?•M HU+ *' GQM;5
 L;Q" B pçM /†K- ? B K„i `²M; +O GQM; hmv M `U+ b€M;,
 @ *?•M HU+ çÆM i?m-M +O M?K+ i? - F?¬M; M^K i`QM; pÁM; h?B M æçQ- ç•v +?
 GQM; i°+ i 5
 J°i [mv M ç€M? ` - T?QM; p•M #B M b„+- K°i i-M; >¶M æ°M K"m t€K `ä`"M; # Q T
 S?QM; G¬BX hmv `^M; >¶M æ°M K"m t€K +?d +| K°i i-M; KÄM; K M?- M?QM; HϕB
 pÈB h?B M æçQ G¬B EB K F?¬M; ? +| /'m ?B m ;b H" i?m FûKX
 @ •K
 >¶M æ°M K"m t€K KQìB K'v i`QÊM; Î;B[ ? B M;QìB #„i ç-m F?m +? i€M ` X " M
 h?B M G¬B K"m iQK iBM? i?m-M HϕB ?B M ` p¬ b® FB K p•M- #°Q p iQ" M #° KQì
 hB m i¬M; p"Q i`QM;X
 @ LM;

h` M #-m i`lB G,M; hB m i-M; H"TiS+ ?B M` K°i i`"M ç² K`m iQK HÆ HYM; X h`"M
 i?•M FB K`i`°M; - iQ€i` K°i Hm²M; bS+ K¢M? iQ HÈM p- #B M # Q T?O iQ`M #°
 @ J°i i`QM; KQlB ç¢B i`"M ç² >Q`M; ;B B, h?B M G-B EB K æ²5 ,
 EB K h-M +€B i? +€+ i-M; FBM? ?- i?`i i? M?- F?-M; M; l K°i i`QM; KQlB ç¢B i`
 i?QÊM; +´ H¢B î i`QM; i v G,M; hB m i-M; X G¢B i? K H9+ i`QÊ+ >mv M •K i-M; +
 i¢B i`QM; KQlB ç¢B i`"M ç² >Q`M; ;B B- ç½ +| ? B tm`i i? X
 L?QM; K` #¼M ?¼ F?-M; #B i`^M; H9+ i`QÊ+ - GK+ h? M? ç½ ç²K i`"M ç² çSM; ç-
 >Q`M; ;B B H` h?B M æ¢Q h`m h?-M FB K i`"M +?Q aBM? hY K-M- M m F?-M; ?B
 +`M; + Q ?ÆM M[X
 :B l T?9i M`v- +| h?B M G-B EB K æ² #ªQ p - i-M; pU+ G,M; hB m i-M; F?-M; +Á
 G,M; hB m i-M; - >¶M æ°M K`m t€K # Q T?O ?[m [mv M S?QM; G-B p +?¢K +MM; h
 K`v i`QÊM; >¶M æ°M F?m +? i€MX S?QM; G-B ; -K H M ;B`M /[- +?•M HU+ *´ GQM
 tm`i` - /M H` ? B K„i H9+ ç-m K`m iQK i`„M; +O v- H9+ M`v +kM; ?| i?`M? K`m p
 @ S?€ +?Q i 5
 S?QM; G-B [m€i iQ- ?[m [mv M H"TiS+ iQ€i` €M? b€M; p`M; +?|B K„i- HU+ i?m
 J°i [mv M M`v 2`^M; +| p`B +?K+ p¢M +•M bS+ HU+ - /M H` K°i M; ¼M i?-M bÆM p¢M
 T?ªB ?| i?`M? #KB T?`MX
 @ h?`+?
 _@i +K+ h?B M æ¢Q G-B EB K F?-M; +?`m M´B H"TiS+ pÐ M€iX
 @ •K
 h` M +?QM i-M; i`lB H-B [m M; K`m i`„M; ?°B iK T?€i` iB M; ; -K ;B`M /[M; "T
 H` i`"M +?B M +O `B M; S?QM; G-B p` G,M; S?€ h?B M M[X S?QM; G-B T?€ p
 T?QÆM; T?€T p- H M?Q p`v- /M H` h?B M æ¢Q +kM; bBM? HÁM; iS+ ;B`M F?-M
 æ•v H` T?ªM SM; +O h?B M æ¢Q i``M €Ti? ;B M- ç½ i²M i¢B iW M; `M tQ X
 h?`v H-B [m M; K`m i`„M; K M? K-M; ?°B iK- i` M K†i G,M; S?€ h?B M H"TiS+ H°
 ç½ ;B9T H½Q- +?Q /M S?QM; G-B +| K¢M? K) iÈB KS+ M`Q- +kM; imv i ç®B F?-M
 G9+ M`v i`QM; i v G,M; S?€ h?B M- h?B M æ¢Q *?mv p` G-B EB K h`mv ç²M; i?l
 +?|B K„i- /QlM; M?Q H` €M? b€M; /mv M?`i i` M i? ;B M M`vX EB K v h?B M G-B
 M; QM; iK i?`M? i?U+ +?`i- K`m b„+ +kM; #B M i?`M? K`m i`„M; iBM? i?m-MX
 :B l T?9i M`v- EB K v h?B M G-B KQlB p¢M i`QÊM; KÈB +?•M +?QM? H` EB K v h
 i`„M; iBM? i?m-M M`v KÈB H` G-B +O h?B M æ¢Q +?•M +?QM? - +ÆM ;B`M +O h
 æ®B K†i pÈB +?B M w ç-vp F?BM? KB i +O S?QM; G-B- `®i +K+ w +?Q h?B M
 ;B€M; tm®M; mv M; ?B K p- i`MX
 h?B M æ¢Q *?Mv +O G,M; S?€ h?B M H¢B M M tm®M; - `®i +K+ +U FB K h?B M G
 K°i ç¢Q >¶M æ°M K`m t€K ? T /`B M; QM; iK î i?•M FB K i?`M? K°i çQlM; +?d`i M
 tm®M; - H"TiS+ +?ûK iÈB S?QM; G-BX
 a„+ K†i S?QM; G-B ç¢B #B M- /M pÈB *?•M i?•M *´ GQM; M; `M i`QÊM; ?B M i¢B- S
 +Æ bBM? iY- M; mv +Æ M`v +`M; b•m b„+ ?ÆM H9+ i`QÊ+X h`QÊ+ K†i +U FB K h?
 i?•M *´ GQM; `mM H M`^M; `„+ - HU+ i? ;BÈB h?B M æ¢Q F?-M +MM; FB ç½ ?Q
 ;B[F?-M; i`mM; X
 h` M ç-m S?QM; G-B- H9+ M`v h´ GQM; GQM; *?•m K`m p`M; ç½ iQ€i` K°i KªM; ´
 T?O S?QM; G-B p`Q i`QM; X L?QM; ?`Q [m M; FB +kM; ç M; p- +MM; M; mv +`T-
 h?B M æ¢Q- /M H` h´ GQM; GQM; \*?•m- M?QM; #` ;BÈB ?¢M im pB +O S?QM; G-
 iQ`MX

L;Q`B M;`M /†KX GQM; hmv M #B M b„+ - M?QM; H½Q pW #QÊ+ ` K°i #QÊ+ - K°i
H M # M i B,

@ h`'M5

:Bì T?9i M`v- b„+ K†i GQM; hmv M ç½ i`î M M ;B`M /[p¬ +MM;X

@ æ¢Q GBM?- M;QÆB /€K +ªM i Q\

h?•M ?bM? GQM; hmv M /QìM; M?Q #` K°i bS+ HU+ p¬ ?bM? i`'M €T- MY #QÊ+ +k
+?d çB çQÊ+ i`,K i`QÊM;- ç M F?B H½Q iÈB çQÊ+ # M +¢M? S?QM; G¬B- i?ìB ;B
`^M; S?QM; G¬B ç½ iB m i M i?`M? #°i T?'MX

L?QM; ;B¼M; M¡B H¢M? M?¢i FB +?Q F`T ç€T- M;Q`B p¬ b® p¢M /†K- K°i i? M?
F?¬M; p¬ i`M- +?'M ç°M; +ª i? ;BÈB h?B M æ¢Q M`v,

@ h?ìB F?¬M; M;?`+? +?mv M5

3dyX *?QÆM; kjj, *?Q L;QÆB E€ hQ+?

@ h?ìB E?¬M;- M;?`+? +?mv M5

h`QM; F?Q`M? F?„+ ;B¼M; M¡B ?mv MªQ FB p¼M; iÈB- ? B M;QìB h`B m h?B M .
? B K„i #„M ` i?¬M [m M; p¬ ?¢M- iQ`M i?•M ? B M;QìB `mM `~vX :B¼M; M¡B FB
H¼i p`Q i B EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M;- i? ;BÈB i`QÊ+ K†i #¼M ?¼ /QìM; M?Q b
hm M;mv i p¬ i`M H`i M;QÊ+ - +?av p T?Q b mX

h?2Q /ÁM; i?ìB ;B M M;?`+? +?mv M- i`QM; F?Q`M? F?„+ M`v /QìM; M?Q #¼M ?¼
ç½ bÈK +?¬M pMB b•m i`QM; i?S+ ?ªBX hW H9+ +ÁM H` K°i i M EB K :Bª M?Q M?
L¬XX- ç€K EB K h¬M +€B i? ç m +ªK i?'v i•K i?¬M KbM? /"v b¡M;X

J`î i? ;BÈB ?Q F?¬M; M^K ;B[? B M;QìB G,M; S?€ h?B M- ;B¼M; M¡B FB pW p
KQìB p¢M i`QÊM; H`T iS+ #„M M;QÊ+ i`î p pÈB i®+ ç° FBM? M;QìBX G¬B [m M;
p`Q i`QM; +kM; +?av M;QÊ+ iW i?•M FB K K` - EB K v i€M HQ¢MX h?•M ?bM? G,
+€B- F?¬M; i? €T +? çQÊ+ - T?mM ` K°i M;KK M;?`+? ?mv iX

@ G` ?„M5

•M? K„i G,M; S?€ h?B M H° p FBM? M;¢+- M?bM p T?Q ?Q F?¬M; t t¬BX

J` H9+ M`v- *?•M i?•M *´ GQM; F?`M; H² +O S?QM; G¬B +kM; i?m M?Ä H¢B i?`M
FB X æ¬B K„i K`m p`M; M?¢i M?bM +?,K +?9 p T?Q ;B¼M; M¡B FB p¼M; iÈBX

@ G` i?"i- i +ªK ;B€+ çQÊ+ H` i?"i

S?QM; G¬B H`K #~K- i`QM; K„i v- M;Q`B M;`M /†K F?¬M; ;B M- K°i F?QªM; F?¬M
#¡M; M;QìB iW # M i`QM; #QÊ+ ` X h`QM; ç¡ +¡ K°i i? M? MB M i?•M K†+ €Q t M?-
K„i b€M; M?Q çm®+- /QìM; M?Q # Q ;²K €M? b€M; +ª i`ìB ç'i- +ÁM +¡ K°i çB K b€M
i` M i`ìB i`M M;"T K°i +¶ F?Q i? +m²M; M;¢Q F?¡ iª #^M; HìBX

h? M? MB M €Q t M? #QÊ+ ` K°i #QÊ+ - p¢M /†K /QÈB +?•M ?„M ;B®M; M?Q +?d
` K°i #QÊ+ M?€v K„i ç½ tm'i ?B M i`QÊ+ K†i S?QM; G¬BX

h?'v i?B m MB M €Q t M? i`QÊ+ K†i +¡ K€B i¡+ K`m p`M; M?¢i tÁ tm®M; ? B p B
[m M;X æ†+ #B i i` M ç-m +¡ bWM; `²M; i€K ç®i K`m p`M; M?¢i iÄ `ä i?•M T?"M vx
[m2M i?m°+- FB K [m M; K`m t€K #¢+ i`QM; K„i GK+ h? M? HQm +?mv M- /QìM; M
K†i ç m çªQ M;QÊ+X J°i +QM S?QM; G¬B GQM; J½M; K`m t M? /`B +?WM; K°i i`Q
i`QM; ç¬B K„i M;•v i?Æ +ÁM M;'M M;'M H [m M;X

hmv `^M; €M? K„i v ç½ i`QîM; i?`M? ?ÆM `i M?B m- M?QM; w +ªM? iQÆM; ç²M; F

GK+ h? M? +?"K`½B pQÆM i v` - pm®i p2 ç-m S?QM; G¬BX *ªK M?"M çQÊ+ bU /
G¬B F?¬M; M?"M çQÊ+ M[- ? B +?•M [m€ bKT tm®M;X

@ E?¬M; +?Q T?€T F?|+- çSM; /"v5

GK+ h? M? + m K"v- [m€i F?) K°i iB M;X

@.¢5

S?QM; G¬B p°B p" M; çSM; /"v- F?¬M; /€K +?"K i` X

" M M;Q" B M;"M /†K- EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; i`ÊM K„i ?€ K²K K" M?bM S?QM; G
G¬B ç•m +ÁM H" +QÌM; ;Bª EB K h´ hmv i h? M?Q H9+ i`QÊ+- +?d ;B®M; M?QK°i
p p¬+MM; bÊ ?½B çSM; F?ûT MûT K°i # MX

E?¬M; b B i`QM; K„i EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M;- S?QM; G¬B +| i? b€M? M; M; pÊ
h? X J†+ /M v KQÊM M;Q¢B HU+- M?QM; +| i? i?'v`'i`ä`"M;- p b m G,M; S?€
iQ" M HU+X L m F?¬M; M?Î +| w +?Q h?B M æ¢Q ;B9T çÐ +?Q H½Q- i?„M; #¢B i`Q
M|BX

L?QM; K" ;BÌ T?9i M"v

L;?o iÈB ç•v- €M? K„i EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; H"TiS+ i"Ti` M; p"Q #|M; M;QÌB

G" ?„M5

G"K b Q +| i? M?Q p"v çQÊ+\\ E?¬M; T?ªB ?„M #` i`'M €Ti¢B >mv M h?B M EB K
i`,K M,K- pb b Q ?„M +| i? ` M;Q" B\\

E?Q M ç½ EB K L¬5 G"K b Q +| i? M?Q p"v çQÊ+\\

G9+ M"v- i`QM; K„i EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M;- K°i i?•M impB +O GK+ h? M? F?¬
+?d H" K°i EB K L¬ #bM? i?QÌM; v m Êi M?'i- i?"K +?Q M; v +ª F?Q FB K M;mv M

L?QM; mv M;?B K pW `²B- /M H" +U FB K h?B M G¬B +kM; F?¬M; +| +?9i M,M; H
+ Q iÈB KS+ M"Q- H"K b Q +| i? +?d H" K°i i M EB K L¬\\

E?¬M; B iBM çQÊ+- M?QM; +ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„i bÌ bÌ M?Q p"v- #¼M ?¼ F?¬M;

h?ÌB E?¬M;- M;?' +? +?mv M\\ h` M çÌB M"v i?"i bU i²M i¢B ? i?m°+ iQM? h?ÌB E?

æ•v +kM; H" K°i K®B M;?B M;Ì F?€+ +O EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M;X *?d i`QM;
?QÌM; /Q Q B M?QM; #¼M ?¼ +| i? i?'v çQÊ+ p¬b® +?mv M tQ T?O ç-v #KB i`-
;b +?®M; +UX E?¬M; B /€K M;?B M;Ì- M m bS+ K¢M? FB iB TiK+ i`'M €Ti` M
H"K +?Q #¼M ?¼ i?•M +? i ç¢Q iB mX

S?QM; G¬B çSM; i?ŠM; /QÈB ç'i- çQ i v H m MQÊ+ K„i i` M K†i- b m ç| +® ;„M; QE

GK+ h? M? ;"i M? ç-m,

@ >¬K M v +QM ç½ ?| i?"M? ?bM? M;QÌB- p"v ;¼B H" GK+ S?QM; G¬B5

@ GK+ S?QM; G¬B\\

S?QM; G¬B F?) H-K #-K- H"TiS+ i`QM; K„i #„M ` i?¬M [m M; b€M; +?|B,

@ *QM H" GK+ S?QM; G¬B5

@ >¬@ K`¢BF·@÷ `@ 8p §s À 30 S330 S3p @ K` K` R,s0 À+| 3€x P" s3p f 6p c3° @ P" s3p f \$P À -ÀP" s

J` K°i i M E B K h´ hmv i h? M?Q p"v- K°i M,K b m b) H B M i K+ F?B m +?B M E B K
#®M i¬M; K¬M X h W F i +K+ +O` G,M; S?€ h?B M- #¼M ?¼ +| i? i QÎM; i QÊM; ç QÊ
h´ F B +?B M #¢B b) +| F i +K+ i? M"Q

G,M; S?€ h?B M- K°i çÌB E B K h´ hmv i h? - H9+ M"v imv `^M; +?Q T?^B i?•M i Y ç
M;QÊ+ im M;mv i M?Q p"v +kM; F?¬M; FûK H" # Q X *?Q /M b m M"v +| i? F?¬B T
F?¬M; i? M"Q t| #ÄX

J` b Q pÈB F i +K+ +O` G,M; S?€ h?B M- E B K h¬M +€B i? K QÌB #®M i¬M; +kM; +^K
i?U+ H U+ +O` G K+ h? M? [m€ K S+ ?MM; K¢M?X > h?ÌB E?¬M;- E B K v ç O ç M;?`
[m^a i?"i M;?2 H¢M? b®M; H Q M;X L m K°i M,K b m G K+ h? M? M?'i M?'i i ÈB p B M
[m^a

E B K h¬M +€B i? +€+ i¬M; F?¬M; ? /Q /U- H" T i S+ K M; i?2Q E B K :B^a i¬M; K b M
ç S M; # M M;Q" B i¬M; p U+ +O` G,M; h B m i¬M; #` E B K v p¬ ?b M? +O` G K+ h? M?
i?'v F B M? ?½B i`Q M; H Á M;X L?È H¢B +^M? i QÊM; [m, /` H9+ G,M; S?€ h?B M #`
;-M M?Q ç½ ç H¢B i•K K i`Q M; H Á M; K¶B M;QÌB X

@ a m i`"M +?B M M"v- G K+ h? M? M;QÆB ç½ i?"i b U / M? +?'M ç¢B H K+X .M H"
i`mv M i?mv i H Q m i`mv M i` M E B K h?¬M ç¢B H K+X

@ æ¢Q +O` i - F?¬M; Î +?¶ M"v X

G K+ h? M? H„+ H„+ ç¬m- b m ç| ;BÆ i v +?°T ?Ì K°i +€B X L;Q" B M;¬M /†K X h?B
h`M v p®M #^a Q p` G,M; S?€ h?B M H" T i S+ ;B šv /K F`+? H B i X \*?9M; H` E B K "a Q
`^M; G,M; S?€ h?B M i?•M i Y ç¢Q i B m- M?Q M; E B K "a Q >Q" M; ;B B M"v p š M +| "
#^a Q p` +?O X

@ G K+ h? M?- M;QÆB /€K ç Q¢i E B K "a Q i`mv M i?W` +O` G,M; h B m i¬M; i

J'v i B M; ? i ;B" M /[i`Q M; G,M; h B m i¬M; +?Ê i p M; H M X G,M; h B m +¬K ç¬m- K
t¬M; ` - K QÌB +¶ i? i?B M ç` ç²M; i?ÌB ;B€M; t m®M;- #^a Q p` ? B K|M E B K "a Q >O`

J QÌB i M E B K h¬M +€B i? +M M; ` i v- i? i?B M ç` ?M M; K¢M? p¬ +M M;- i? +?°
#` M;Q M; i` X

@ G K+ h? M?- M;QÆB +kM; H" +Q M +?€m S?Q M; G¬B M?'i K¢+? +O` G,M; h B m i
M?€M? +O` G K+ ;B S?Q M; G¬B M?'i K¢+? i X

J°i H½Q M?•M i`¬K ;B¼M; M|B,

@ L;QÆB F?¬M; +?`m M?"M i´ [mv i¬M;- +ÁM ?¢ ç°+ i?O pÈB G,M; b Q i?9+ M?Q p'
H¢B M;mv M ?b M? +?Q G,M; b Q i?9+ \

@ ±M`Q 5

G K+ h? M? ?W H¢M? K°i i B M;- #QÊ+ ` K°i #QÊ+X \*?d i`Q M; i?Q€M; +?®+- F?¬
/QÎM; M?Q #` FûQ ;¬M H¢B p¬ ?¢M- K QÌB M;QÌB G,M; h B m +?Q F` T T?€i;B€+ ` .
i ÈB i`QÊ+ K†i #¼M +?9M;X

@ P M;

h` M F B K +?d +O` G K+ h? M?- K°i çB K b€M; K"m i Q K ?B M ` - M?€v K„i ç½ # Q i

G K+ h? M? p¢+? K°i +€B- b„+ K†i +O` K QÌB M;QÌB G,M; h B m i?2Q ç¢Q +?d M"v
M?Q M; M| K M; i?2Q F?Q S?Q M; J M; K M? K¬M; +m²M +m°M- +ÁM +| K°i H m²M;
+^M X *ÁM +| K°i +¶ E B K v F B M? M;QÌB F?B M +?Q #¼M +?9M; +^K i?'v M?Q K b
H M i•K i?¬M #¼M +?9M;X

h? i?B M ç` /Q K QÌB M;QÌB +M M; i B T /š M #` T?€i M i`Q M; M?€v K„i- b S+ K¢M?
K€m i QÆB +?^v `ÁM; `ÁM; i` M i?•M i? #¼M +?9M;- ç²M; i?ÌB # v M;QÊ+ ` b m X

L; v b m ç|X G K+ h? M? H¢B ;BÆ i v H M +?°T p` T?Q` h?B M æ¢Q *?M v X

@PM;

h?B M æ¢Q *?mv`mM H M F`+? HB i- G¬B EB K h`mv H,M; F?¬M; M M p T?Q GK
h?lB E?¬M; L; ?`+? *?mv M5

EB K +?d GK+ h? M? çB K` - i? M? iB m FB K K`m t€K #¢+ /`B K°i i€+ H¢B ?B M
T?Q ? B K|M EB K "ªQ >Q`M;; B BX

:Bì T?9i M`v- h?B M æ¢Q \*?Mv p` G¬B EB K h`Mv /QìM; M?Q ç½`#` i? Q i9M;- # v
i¬M;X

@ *?mv M ;b +kM; T?ªB +?W H¢B çQìM; HmB- h?B M æ¢Q KÈB +?W H¢B çQìM; H
J°i ;B¼M; M|B i?"i iQ #`i +?Êi p M; p¼M; +ª K°i pMM; i`lB ç`iX h` M +?QM i¬M; i
FB K +?d i?"i HÈM +?WM; i`,K i`QÈM;- FB K [m M; h?B M G¬B K`m i`„M; iBM? i?m
M;QìBX :Bì T?9i M`v /QìM; M?Q iQ`M #° i? ;BÈB h?B M æ¢Q ç M; ç ûT tm®M;- i
K¬M; F?| iª #^M; HìB ç ûT tm®M; pÈB F?Q i? M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m /•M;X

@S?`+?

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- p¢M /†K K†i ç`i ç²M; i?lB ?¢ i?'T tm®M; p`B i`QÈM;- K†i
FB ç ûT i`î M M #^M; T?ŠM;- p¢M p`i pĐ M€iX

@ h?B M G¬B EB K h?€M?5

GQM; hmv M #B M b„+- [m€i iQ,

@ *~M i?"M5

GK+ h? M? M;~M; ç-m M?bM FB K +?d F?®M; H² iW i` M +?QM i¬M; i`lB ç tm®M
FB K [m M; h?B M G¬B M;QM; iK K` i?"M?- ;B®M; M?Q F i?W +ª K°i i? ;BÈB h
K M? K¬M; `°M; HÈM F?B M +?Q +ªK; B€+ F?¬M; ?Á ?ÊT +O GK+ h? M? pÈB i?
M M ? i bS+ `ª`~M;X h?"K +?Q H9+ M`v- GK+ h? M? bBM? ` +ªK; B€+ /QìM; M?Q

GK+ h? M? +kM; pmM; FB K +?d çB K` K°i +€B- i`QÈ+ K†i ?„M H9+ M`v- ? B FB
iK i`QM; M?€v K„iX h` M FB K +?d K`m t€K #¢+ çQÈ+ K°i HÈT F?Q S?QM; J M; K`
K°i Hm²M; +?•M HU+ ?MM; ?"m iW ç| bBM? ` - F?B M +?Q GQM; hmv M T?ªB +?'M

@ æ| H` \*?•M HU+ \*´ GQM;- F?¬M; M;ì ?„M +kM; ?B m `ª *?•M HU+ *´ GQM;5

GQM; hmv M i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;- H½Q +| i? +ªK M?"M `ª`~M; bS+ K¢M? K
h`QM; F?Q S?QM; J M; K`m iQK FB +kM; ~M; B'm K°i i¬M; +?•M HU+ K`m iQK- +?
*?•M GQM;X æ| +kM; H` bS+ K¢M? +?•M +?QM? +O h´ GQM; i`QÈ+ F?B *?•M GQ
h?B M æ¢QX

> B FB K +?d F?´M; H² ç€M? M;QÈ+ H M F?¬M;- ? B ç¢Q >¶M æ°M K`m t€K ç²M; i?
+?dX J¶B ç¢Q >¶M æ°M M?Q p`v`°M; +?WM; KQìB K`v i`QÈM;- EB K v K M; i?2Q n
? +?2; B'm ç ûT p #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X

L;Q`B ?`M; p¢M /†KX EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; p®M ç M; `lB çB +?Êi #B M b„+
F?¬M;; B M æ°M; >Q M?€v K„i #` ç€M? p,M; ` - +MM; ?°+ ` K°i M;KK M;?`+? ?mv

@ G` B p`v- F?¬M; M;ì +| i? ç€M? pÈB i M GK+ h? M? FB K°i i`"M5

EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; ç²M; i?lB [m v ç-m M?bM H¢B- H"TiS+ M?bM i?'v ?
M®B HB M K°i pMM; i`lB ç`i

@LM;

hB M; FB K M;•K p M; H M i`QM; M?€v K„i p M; H M F?„T T?¢K pB KQìB K`v p¢M /†
i`MX L; v +ª h?B M G¬B EB K æ² +kM; +?mv M ç°M; +`M; i? K F`+? HB i- pÁM; #ª
iQK iBM? i?mŠM- H"TiS+ #` K°i HÈT H¬B [m M; K`m i`„M; M?çi # Q T?O- ç¢Q ç¢
M;Èi i` M pÁM; #ªQ p - i`B i iB m EB K v H M i`M- #ªQ p ?`M; i`,K p¢M i¬M; /•M

J" H9+ M"v # M M;Q" B G,M; hB m i¬M;- K°i ç ¢Q >¶M æ°M i`,K i`QÊM; ç M; Mm®i +

@ >B M iϕB /QÈB EB K h' - M;QÆB +| çQÊ+ K'v T?-M M„K +?„+\\

@ .QÈB EB K h' - +?d + -M F?-M; +| FB K F?Q h?ÌB E?-M; M?Q +?O M?•M- i?m°+ +O KQÌB i M EB K h-MX L?QM; M m Km®M ;B i #¼M +?9M;- M?B m M?'i +?d +| i

@ æ•v H" oU+ L;QϕB J h?-M5

GK+ S?QM; G-B bYM; b®i iU M?B M v +?d + -M HB + [m K°i +€B ç½ +| i? M?bM ` M?'i i°+ +| +ªK SM; ç†+ #B i M?ϕv #ûM pÈB oU+ L;QϕB h?B M J X

GK+ h? M? F?-M; M|B ;b M[- ;BÆ i v F?) T?'iX s" J H"TiS+ #B M K'i M; v iϕB +

@ GK+ æϕB + - i`"M +?B M M"v

GK+ h? M? çQ i v •m v K pm®i K€B i|+ t M? /"B +O L?QÊ+ h?Ov- + m K"v ç€T,

@ æ9M; ` H9+ i`QÊ+ ?mvM? F?-M; M M `|i T?€T i„+ h?B M æϕQ +?Q Km°BX >B p"Q i?•M i? Km°B ç M H9+ i?B M ç` [m v M;QÊ+ HϕB- h?B M æϕQ b)

@ GK+ æϕB + X L?QÊ+ h?Ov F?-M; i`€+? ?mvM?

o K†i L?QÊ+ h?Ov ? i bS+ -M M?m- MûT ç-m p"Q p B GK+ h? M?,

@ Jm°B F?-M; ? i`€+? ?mvM?X

GK+ h? M? i?Î /"B K°i iB M;- [m v HQM; HϕB M?bM GK+ S?QM; G-B- €M? K„i H° p

" M M;Q" B o- o¼M; EB K *®+ H" K°i ?Q M; M;mv M ?Q M; pm- +Ä F?- K¼+ ç-v K† +| +?9i K"m t M? M"Q M"v +?QM? H" HQϕB i?U+ p"i ç†+ #B i +?d +| o- o¼M; EB aBM? i?ªQX J'i çB bBM? +Æ- +?d +ÁM F?- ?ûQ +? i +?|+ K" i?-BX

oQM; aBM? ?Q M; M;mv M H" i M +O ?Q M; M;mv M M"v- `°M; ?"M; pϕM /†K- ?Q

GK+ h? M? M;²B t T #^M; ;B[?Q M; M;mv M M"v- #„i ç-m ioM? imX S?Q b m ?„ +kM; M;²B t T #^M;- K°i +¶ b€i F?Q p- ?bM? #„i ç-m H M i`"M ` F?„T ?Q M; M;mv

h?ÌB ;B M K'v i?€M; i`-B [m - oQM; aBM? ?Q M; M;mv M p®M +m²M; T?QM; ;"Q i?

L?[M; i`"M +m²M; T?QM; iWM; ?Q" M? ?"M? M; M; M;QÊ+ i` M oQM; aBM? ?Q M; M [m - /QÌM; M?Q ç½ #` K°i Hm²M; bS+ KϕM? p- ?bM? i`'M €T- F?-M; /€K ç°M; ç"vX

" M +ϕM? o- o¼M; EB K +®+- EB K :Bª +O h?B EB K h-M; ; -M ç•v iB M p"Q oQM; M?B mX "i [m€ /M H" h-M; bQ EB K S?€+? +kM; +?d /WM; HϕB +€+? # M;QÌB G† p" B H-M ?- ?'T iS+ F?„+ `ÌB çBX

h`QM; b® KQÌB H,K i M EB K h' i`'M €T GK+ h? M? F?B i`QÊ+- +| K°i i M tm'i i?•M

æ®B pÈB T?ªM SM; +O h?B EB K h-M;- GK+ h? M? +kM; F?-M; i? K ç wX *ÁM i h-M;- ?„M +kM; +?ŠM; #"M i•KX h`QM; HÁM; ?„M +?d +| Zm•M Jϕ+ G•K KÈB çO bS i?S +| i? i`Ê ;B9T +?Q ?„M bB m i?Q€i +kM; +?d +| h?B M æϕQ æ² +O Zm•M Jϕ+

h?B M æϕQ h`m h?-M FB K i`"M H" ç M?'i FB K i`"M >Q" M; ;B B- bĐ /o GK+ h? M? Jϕ+ G•K K°i i`"M- H" Km®M KQÊM bS+ KϕM? F?'M; H² +O h?B M æϕQ æ² i€+? `Ì FB - iW ç| KÈB +| i? i?"i bU i?Q€i ` M;Q" B h?B M æϕQX

*?Q M M ?B M iϕB h?B EB K h-M; ç®B pÈB GK+ h? M?- i M M?'i FB T EB K h' FB ?B T M"QX

a m F?B p"Q >mv M h?B M EB K oU+ KQÌB K'v M,KX EB K M? /B i ? i- HU+ h?B i ç€M? i MX EB K v h?ÌB E?-M; i`Î M M ?Q" M iQ" M iBM? i?m-MX hmv `^M; K'i çB im p"Q hY >Q" M; EB K h?•M EBM?c GK+ h? M? +kM; i?"i bU #QÊ+ H M +QM çQÌM; b

:BÌ T?9i M"v K¶B MÆB i`QM; i?•M i? ?„M ç m`M +?S FB K F?Q h?ÌB E?-M; p- +M h?ÌB E?-M; ç½ i? v i? ?mv i M?K+ iQ" M i?•M ?„MX >| h?•M h?"M? EB K- Mm® iQK ?ÆM i€K KQÆB M,K- ?„M ç~v hY >Q" M; EB K h?•M EBM? H M iÈB i-M; KQÌB #

E?¬M; iBM? i?m-M M; QM; iK H¢B FB K M; mv M h? ÌB E?¬M; - H9+ M"v M?K+ i?•M i
i`Î i?¬M? æ M æB MX æ M H9+ M"v- EB K M? F?¬M; +-Mi²Mi¢B M[X

J" ? i i?ªv +?mv M M"v +kM; H" b m F?B çQÊ+ K MB K `|i p"Q- GK+ h? M? KÈB +
æ¢Q- L?•M æ¢Q- ?„M ç½ +| bÆM- +?Q M M b m F?B +?•M +?QM? /mM; ?ÊT K MB
hY >Q" M; EB K h?•M EBM? +m®B +MM; +kM; ?B M` X

G9+ M"vX GK+ h? M? im Hmv M hY >Q" M; EB K h?•M EBM? ç½ pQÊi [m i`bM? ç°-
FB - +?•M +?QM? i`Î i?¬M? K°i K¬M EB K L; mv M *¬M; >Q" M; ;B B i?Q€i Hv h?B
;B€ +O M| +ÁM pQÊi [m ç¢B ç b® EB K L; mv M *¬M; >Q" M; ;B B F?€+X

"i [m€ ?B M i¢B- M; QÐM; +Y hY >Q" M; EB K h?•M EBM? +kM; +¬M; M; "v +¬M; +
+?•M +?QM? /mM; ?ÊT # ç¢Q h?B M- L?•M- J KÈB +| i? im Hmv MX *kM; F?¬
E?¬M; - K" H" FB K F?Q çÆM i?m-M M? 'i- F?¬M; +| ? i?m°+ iQM?X

GK+ h? M? #B i ç•v H" M; mv M M?•M F?B M +?Q hY >Q" M; EB K h?•M EBM? +O ?
F?B M"Q ?„M i? "i bU i?Q€i F?ÄB h?B M æ¢Q KÈB +| i? ?Q" M i?B M hY >Q" M; EB
K½MX

.M H" M?Q p"v- hY >Q" M; EB K h?•M EBM? i-M; KQÌB # çdM? T?QM; +kM; ç½ ç2K
F?¬M; ;b b€M? F`TX hmv `^M; K'i çB /'m p i h?B M æ¢Q- F?¬M; i? /MM; EB K æ¢
L?QM; b m F?B i`ªB [m i`"M +?B M +MM; G,M; S?€ h?B MX GK+ h? M? #B i`^M;
i?„M; çQÊ+ M? 'i FB T EB K h`- M m +| çQÊ+ EB K "ªQ >Q" M; ;B B- ?ŠM b) F?¬M; F

G¢B i? K M? Ì p"Q bU ?MM; K¢M? +O EB K i? hY >Q" M; - /M +?Q +| K°i GQM; oQÆ
+kM; +| i? ç€M? M| pÐ M€i +?d pÈB K°i [mv MX

E?Q HU+- ?Q†+ ;Bª +| i? M|B H" *?•M HU+ *´ GQM; - b m F?B ç¢i iÈB EB K i? hY >
i?W i`QM; ç-m GK+ h? M?X *?•M HU+ *´ GQM; +?QM? H" bS+ K¢M? i?Q€i F?ÄB i
i²M i¢B pÈB FB K M; mv M h? ÌB E?¬M; # M i`QM; i?•M i? GK+ h? M? K" F?¬M; ªM

> B Hm²M; bS+ K¢M? M"v +kM; F?¬M; TªB H" bS+ K¢M? i?m°+ p h?B M æ¢Q- K
H" pb ?mv i K¢+? M M GK+ h? M? KQÊM hY >Q" M; EB K h?•M EBM? M; QM; Hmv M
F?¬M; M; WM; i`Î M M [m2M i?m°+ ?ÆM pÈB ç¢Q +O KbM?X hmv `^M; ?„M F?¬M; +
tmM; [m M? +kM; F?¬M; M; WM; i`Î M M p†M p QX J" ? B M; QÌB L?QÊ+ h?Ov +kM;
/-M /-M `ÌB t F?ÄB p¢M /†KX

h` M oQM; aBM? ?Q M; M; mv M v M ioM? F?¬M; iB M; ç°M; - +?d +| K°i +¶ EB K v
€T ?¬M; p¢M /†K ?Q F?¬M; K†i ç'i tmM; [m M?

h` M +?QM i-M; i`ÌB K°i +¶ ç¢B i? K"m çÄ iQK /-M /-M M; QM; iK- #„i ç-m ;B^M; ;
o¬ o¼M; EB K +®+ p®M F?¬M; ? `M ;B'mX

J'v i?€M; i`¬B [m - ç¢B i? +O aBM? hY K¬M iW K"m çÄ /-M /-M ?| i?¬M? K"m ç
h? M? pÈB i®+ ç° M? M? ç M FBM? M; QÌB- +ÁM +| /'m ?B m M; "v +¬M; ç"K ?ÆMX

æ¢B i? M?Q p"v F?¬M; FûK ?ÆM M, K ç¢B i¬M; K¬M +'T hY >Q" M; # Q M?B m- K"
h? M? imv `^M; # Q H `°M; HÈM- M?QM; +ÁM +?Q i? "i bU #QÊ+ ?ŠM ` M; Q" B h?
p"Q i? ?¢T?QM; X

J" K'v i?€M; [m +kM; çO i?ÌB ;B M +?Q +€+ i¬M; K¬M H M i`mv M iBM iS+X _'i M
?°B iK tmM; [m M? oQM; aBM? ?Q M; M; mv MX hmv M?B M ?'T i?m #¬B ?¼+ K°i i`
hB m i¬M; - M M H-M M"v EB K h¬M +€B i? +O +€+ i¬M; i?"K +?Q F?¬M; /€K iB M
/WM; H¢B Î M; Q" B t X

:-M K°i M, K i`¬B [m - `®i +K+ +kM; iÈB M; "v ç-m M, K KÈB @ J" p"Q M; "v M"v- h?
p®M v M ioM? +kM; ç°i M; °i T?¬ #¬v ç¢B i? i¬M; K¬MX h? hY >Q" M; K"m iQK iB
+ Q- F?m'v ç°M; +?QM i-M; *QÆM; S?QM; - iB T /šM €M? b Q ç-v i`ÌB i` M ç|X

h? hY >Q" M; +O h?B EB K h¬M; pW tm'i ?B M H"TiS+ #„i i v pÈB ç¢B i? +O a
ç ûT GK+ h? M?X

æ B i? ? B i- M; - i`' M € T K ° i M; Q Ì B 5

l v M; ? B K M ? Q p " v F ? B M + ? Q E B K h - M + € B i ? + € + i - M; / M Î M; Q " B p ¢ M / t K t t - M, K [m - m v i ? i ? M ? / M ? + O G K + h ? M ? ç ½ M ? Q K t i i ` Ì B ; B [ # M i ` Q X h " M F ? B M + € + i - M; T ? a B ç € M ? ; B € H ¢ B i ? U + H U + + O E B K h ? B M i - M; X * ? Q F M; C i - M; + Á M i ² M i ¢ B K ° i i M E B K h ' h m v i h ? F ? € + X L; Q ¢ B i ` W M, K ¢ ¢ B i - M; K - M + ' + Q i - M; + O E B K h ? B M h - M; ç ½ ? A E M t # ® M K Q A E B # ® M ç ¢ B i - M; K - M + Á M H ¢ B

3 d 8 X * ? Q A E M; k j 3, æ ¢ B * ? B M E B K h ' h • K E B T

L ? Q M; + ? Q / M ç ¢ B i ? ? B i - M; + M M; M ? m i ` ' M € T - i ` M o Q M; a B M ? ? Q M; M; m v # ^ M; # ' i ç ° M; M ? Q M 9 B i Q " M i ? • M M ? Q K ° i + Q M + U H Q M; m ® M F ? 9 + - ç ¢ B i ? + O / Q Ê B H U + i ` ' M € T + O ç ¢ B i ? ? B i - M; X h m v ` ^ M; Î p " Q i ? ? ¢ T ? Q M; - M ? Q M; + k M H m B X

. M M; H U + K ° i K b M ? + ? ® M; H ¢ B ç ¢ B i ? ? B i - M; - m v i ? ? B M i ¢ B ç ½ i ? • K M ? " T p i - M; X G - M M " v i Ê B [m M b € i + m ° + + ? B M + ? d + | E B K h - M + € B i ? + € + i - M; - / M H ç O i ? i ? B M ç ` # a Q p H ' v K b M ? - + k M; F ? | H Á M; ; B [ + ? Q F ? Á B # ` i ? Q A E M; i ` Q M;

h ` Q Ê + M, K K Ê B K ° i M; " v X E B K h - M + € B i ? + € + i - M; ç ½ ç M ç - M; ç O M; v + a # M ç ½ i Ê B X " ' i [ m € # M; Q Ì B + k M; + ? d Î + M M; K ° i + ? ¶ p Ê B ? B M; Q Ì B L ? Q Ê + h ? O v - F ? h " M + ? B M M " v ? m M; ? B K T ? B i ? Q Ì M; - + ? Š M; M ? [ M; H " i ` " M + ? B M + - m b B m i i ` " M + ? B M / Q A E M; / M ? + O E B K h ? B M i - M; i W F ? B H " T i - M; i Ê B M v X

L m i ? „ M; - M; " v b m „ i ? Š M E B K h ? B M i - M; # ¼ M ? ¼ ç ¢ B i ? M; 9 i i ` Ì B - F ? - M; ; b [ m v M; Q Ê + H ¢ B X E B K h ? B M i - M; # ¼ M ? ¼ + k M; + | i ? b € M ? M; M; p Ê B M, K ç ¢ B i - ` A E B p " Q i ? ? ¢ T ? Q M; X

æ Q A E M; M ? B M i ? 2 Q + € + ? M ? b M + O # M; Q Ì B G ¢ + h • K o k - [m M i ` ¼ M; M ? ' i p Š M H

h ` M # - m i ` Ì B o - o ¼ M; E B K + ® + - i Y F ? Q p Ì M [m M ? - i ? O v + ? m M; F ? - M; + | / ' m ? i ? K " m ç Ä i Q K # ® + H M F ? - M; M; W M; - i ` Q M; ç | H ¢ B + ? ' i + ? S K ° i H m ² M; b S + K ¢ M b Ê i ? B M ? ¢ X G m ² M; b S + K ¢ M ? i Q H Ê M M " v + ? d + | E B K h - M + € B i ? + € + i - M; K Ê

æ | H " H U + h B m h ? : B Ê B i ? m ° + p E B K h ' h m v i h ? X

E B K h ' h m v i h ? ç ° h • K F B T - K " + Y a B h • K F B T i W i ` Q Ê + i Ê B M v ç m / Q o U + L o U + L; Q ¢ B J ; B Ê B p - a M ? p - ? b M ? - / M H " E B K h ' h m v i h ? + k M; F ? | H Á M; i ` m v

J " # i - M; h • K F B T - K ¶ B i - M; H " K ° i J h ? - M X E B K h - M + € B i ? i ? - M; i ? Q Ì M; i ` a H " F ? - M; + ? i + k M; # ` i • K K M ? " T i ? - M m F ? - M; i ? " M ? K - p " v b) ç ¢ Q i B m i ? • M

" i - M; h • K F B T - i - M; b m K ¢ M ? ? A E M i - M; i ` Q Ê + - i ? 2 Q M ? Q F B M i ? S + K " G K + h J - # i - M; h • K F B T + O E B K h ' h m v i h ? + ? Q i Ê B # • v ; B Ì ç m # ` # ç ¢ B J h ? - M " ç ¢ B J h ? - M M " v + ? Q M ? H " # M ? • M p " i ç S M; ç - m + O o U + L; Q ¢ B J ; B Ê B X

æ | H " h B M ? J h ? - M X E ? Q J h ? - M + M M; p Ê B M ? • M p " i ç S M; ? ¢ M; M ? ' i H " h ? - M h ? - M M " v + B [m a M h • K F B T + O E B K h ' - + ? Q / M H " h ? € M ? : B a E B K æ ¢ Q + k M; F

" ç ¢ B J h ? - M ç Q Ê + i ? ; B Ê B h ? B M æ ¢ Q + ? 2 + ? Î - # „ i + S F M " Q K m ® M # „ i + ? 9 M; ; B i - / M H " h ? € M ? : B a + k M; F ? - M; + ? ` m M ' B X

J " # a v J h ? - M + Á M H ¢ B i ? b + | i ? # ` h ? € M ? : B a # „ i - M ? Q M; + k M; F ? - M; i ? ? O v / B b ) # ` h ? B M æ ¢ Q F ? B M i ` € + ? @ G 9 + i ` Q Ê + M m F ? - M; T ? a B G K + h ? M ? i ? B i ` B i ? m ; b F B K F ? Q h ? B M æ ¢ Q - s " J + k M; F ? - M; + ? ` m + 9 B ç - m i ? - M T ? K + X

æ Q A E M; M ? B M i m v ` ^ M; # ç ¢ B J h ? - M F ? - M; i ? # „ i H ' v - F ? - M; i ? ? O v / B i - M ? Q F ? € + Î o U + L; Q ¢ B J ; B Ê B i ? + ? ¶ X J t + / M i ? 2 Q H Ì B s " J F H ¢ B - i ` Q M; K Q Ì B p ¢ J h ? - M M " Q i ? " M ? + - M; - M ? Q M; G K + h ? M ? p Š M + | + ? 9 i ? v p ¼ M; b m F ? B ? „ M b B + M M; ç Q Ê + s " J + „ M M m ® i M | B F ? - M; + ? W M; + | i ? H " K + ? Q K M B K + O v i, M; H

iQÎM; iQÊM; X æ M H9+ çÄ- M m s" J +| i? i? v i? ç` p` +O K°i i M J h? -M h.
çQÊ+ iU M? B M F? -M; + -M T? aB M| BX

*aK SM; çQÊ+ HU+ hB m h? :BÈB # M i`QM; i -M; pU+ ? B i -M; #®+ H M F? -M; M
i•K i oM? F? Q M? „K K„i #’i ç°M; - F? -M; ? +| ç°M; i€+ ; b- /QÎM; M? Q ç½ K’i çB i’i +
T? aB H9+ M`v F? -M; ; B M tmM; [m M? ? „M p¢M /†K m®M F?9+ p†M p QX EB K h
`^M; ? „M ç½ i¼ ?| K` çBX

> B Hm²M; HU+ hB m h? :BÈB tQ v p-M i` M F? -M; - imv F? -M; i`M €T tm®M; /
h -M +€B i? +€+ i -M; K M; iÈB +kM; F? -M; FûK ?ÆM w +?Q i? B M ç` X

GU+ hB m h? :BÈB +?QM? H` HU+ K` EB K h’ hmv i h? /šM ç°M; ` b m F? B pQÊ
pB M K½M GoM? oU+X æ M H9+ M`v- GoM? oU+ +O EB K h’ hmv i h? b m F? B i`
ç` p - i`M - `®i +K+ M? B K K°i iB F? Q iS+ +O h? B M æ¢QX J` F? Q iS+ h? B M æ¢
+O EB K h’ hmv i h? +?•M +?QM? +| çQÊ+ mv M,M; +O K°i pMM; i`lB ç’iX hmv`
FûK ?ÆM GoM? oU+ hB m h? :BÈB - HU+ hB m h? :BÈB +O EB K h’ hmv i h? bQ
M M; Q`B M?QM; i? ;BÈB GoM? oU+ ç½ #B M ?| ?Q`M iQ`M pšM pQÊi t mv M,M

oª H¢B- EB K h’ hmv i h? KQÊM HU+ hB m h? :BÈB +ÁM +| çQÊ+ K°i HQ¢B i? -M
M? l p`Q p¢M p`i i` M çlB K` bBM? ` 5

"i [m€ /M `^M; HU+ hB m h? :BÈB ?MM; K¢M? - F? -M; +| K°i i M EB K h’ hmv i h
iB m ? QX *?Q /M GoM? oU+ pB M K½M - HU+ hB m h? :BÈB bBM? b -B F? -M; M; V
;B[EB K h’ hmv i h? - +?Q /M +? M? H +? K°i +?9i HU+ hB m h? :BÈB - +kM; çO
+O K°i i`M +?B MX

J` H9+ M`v - imv `^M; i M EB K h’ hmv i h? +O h? B EB K h -M; i?ª` HU+ hB m h?
M?QM; F? -M; ? iQ€i` EB K vXE? -M; ;B®M; M?Q # M i`QM; o - o¼M; EB K *®+ +
bBM? iY KÆ ??² ç ûTX >B M M?B M i M M`v Km®M i¼ bÆM [m M ??² ç’m - ç +| i?
h? M?X

L m M|B iW K°i ;|+ ç° F?€+ - +?QM? H` F? -M; M„K +? „+ - i M EB K h’ hmv i h? +O
M„K +? „+ +| i? ç`+? M´B GK+ h? M?X L m F? -M; - pÈB w +?Q p` ç` p` +O EB K
GK+ h? M? pW iÈB oQM; aBM? ?Q M; M; mv M - v ç½ ?B M` +?•M i?•M - i`M €T G

h?U+ HU+ +O GK+ h? M? i`QM; i`M +?B M G,M; hB m i -M; - i?“i bU M; ?2 ? i bS+
EB K F?Q h? lB E? -M; tû`€+? h? lB E? -M; - ç€M? +?Q h? lB E? -M; [m v M; QÊ+X G
H¢B M; mv M ?bM?X aS+ K¢M? h? lB E? -M; ~M +?S EB K v h? lB E? -M; Hm•M +?m
+€+ i -M; +kM; +?Q iWM; M; ?2 [m X

*?mv M M`v +kM; H`K +?Q H -M ç -m iB M FB K F?Q h? lB E? -M; ?Q`M iQ`M tm’i ?E
ç¢B HK+X h? M? / M? +O M| /o M?B M +`M; ?MM; K¢M? ?ÆM +ª # ç¢B FB K F?Q

æ®B K†i pÈB FB K F?Q [m, /` M?Q p`v - /M H` EB K h’ hmv i h? +kM; F? -M; /€K +
EB K h’ hmv i h? +O h? B EB K h -M; ç M; +?lX EB K h -M +€B i? +€+ i -M; +kM;
i`M +?B M ;B[ GK+ h? M? p` Zm•M J¢+ G•K /B M` - i`M +?B M M`v M m aBM? h
[m€ i®iX L m M?Q F? -M; i? „M; - #` i`M €T - p`v #¼M ?¼ b) bmv tûi +?Q +~M i?“M
i -M; i`QM; iQÆM; H BX

æ†+ #B i H` KQlB # ç¢B i -M; K -M i`QM; ç| +| KQlB H,K i M EB K h’ hmv i h? H
h? M?X

L,K KÈB iÈB `i M? M?X L;`v ç -m M,K KÈB imv i # v ç -v i`lB #B M oQM; aBM? ?
pMM; i` „M; t| X hmv i i` „M; iÈB M? M? - çB +kM; M? M? - +?d i`QM; pÁM; K’v M;`
J†i i`lB H M + Q - F? -M; M; l /QÈB HÈT #MM ç’i H¢B +| M? [M; K -K t M? M?9 H MX

oQM; aBM? ?Q M; M; mv M p®M ?Q M; pm ?`M; p¢M M,K [m - F? -M; M; l H9+ M`v T
EB K h -M +€B i? +€+ i -M; +kM; TªB M; ¢+ M?B MX L?QM; F?B #¼M ?¼ M?bM p
;B[?Q M; M; mv M - +`M; i? K FBM? bÊ ?ÆM M[X

B i? "M? ç ¢ i- ç ! H " F i` M X .M H " im´ B i€+ G K+ h? M? +Á M `´ i i` - M? Q M; p È B i? ? B M i ¢ B + k M; ç ½ ç S M; i` M ç d M? ç ¢ B H K+ X *? Q / M H " E B K h¬ M + € B i? - M? b M F Q M? b È X

æ M F? B i m v i ç ¼ M; ? Q " M i Q " M i M `½- o Q M; a B M? ? Q M; M; m v M p ® M m ® M F? 9+ # b M? i? Q Ì M; X

> B i B M; F B K M; • K p M; H M i` Q M; i` Q ; B [ç ´ i i` Ì B X G 9+ ç - m- ? B i B M; F B K T? M M `ª `Q +? F û Q / " B M? Q M; +? d i` Q M; M? € v K „ i- ? B i B M; F B K M; • K / Q Ì M; M? H Q M; - ? Q ª M? ? B i? M? + U F B K M? € v K „ i ç S M; b W M; b [M; ; B [ç ´ i i` Ì B X

*? Q M i¬ M; * Q Æ M; S? Q M; ; - M M? Q # ` t û i Q ¢ + ` - F? B M +? Q € M? b Q +? B m t m ® M E B K + ® + X

o ® M o¬ o ¼ M; E B K + ® + ? " M; M, K # ` i Y F? Q # Q i` M K - ; B Ì T? 9 i M " v ç Q Ê + € M? b Q + ? B m K Î ` - # ´ i [m € + k M; +? d H " / ´ m ? B m K " i?¬ B X

" B M i Y F? Q ç 2 M M; Á K ç ° i M? B M i € +? ` Î ; B [ - K ° i + ¶ E B K v p¬ ? b M? K ¢ M? K ) t m ® M; b • m K ´ v i` Q Ê M; - K ° i F? 2 M S i + ! +? B m `° M; +? W M; i`, K / † K H M / " B i È B + ; B [o Q M; a B M? ? Q M; M; m v M X

@ G K+ h? M? - # ª M i´ +? Q t Q M; 5

E B K v H B M? ? Q ¢ i b „ + # û M K M; i? 2 Q ; B ¼ M; M ! B i W i` Q M; # B M i Y F? Q p M; H M E B K v p¬ ? b M? F B + k M; M; Q M; i K - ? ! i? " M? K ° i + Q M h K J K + " ¢ +? > ´ + Q p ¢ M i`

h K J K + " ¢ +? > ´ ? B K " m ç 2 M ç Ä - i? • M + ! ? Q p, M M? Q F B K p, M - # ® M +? • M M? Q b € M; M? Q ç m ® + - i Q € i ` € M? K € m ? B K " m ç 2 M ç Ä ` U + ` Ð X

æ m¬ B ? ´ ç " T K ¢ M? t m ® M; ç ´ i K ´ v i`, K / † K - F? B M +? Q K † i ç ´ i b K T t m ® M; p¬ b ® ? # ® + H M + m² M + m ° M X

@ _ ® M;

J B M; i Q M? Q +? " m K € m + O M ! ? Q È M; p T? Q G K+ h? M? - T? m M ` K ° i H m² M; i ? Q M; M; m v M p W K È B b B M? ` M? [M; K - K t M? - H " T i S + # ` i B m / B i? Q " M i Q " M

h K J K + " ¢ +? > ´ / Q E B K v M; Q M; h K K " i? " M? M " v + ´ i H M i B M; ; - K H Q M; i` Ì B H Î ç M; ² B ; B [? Q M; M; m v M p š M F?¬ M; M? 9+ M? Q +? - ; B ® M; M? Q F?¬ M; ? + ª K S M; ç

G 9+ M " v- + Q M K „ i / ¼ + M ^ K ; B [+ O h K J K + " ¢ +? > ´ ç ° i M; ° i # W M; K Ì - K " m ç Ä K € i` Q M; X J ° i H m² M; K F? Q ? M M; K ¢ M? M? Q K m ® M ; B K + - K i` Ì B ç ´ i i Q € i ` - # ´ i +? [ m M; H B M? ? Q ¢ i b „ + # û M F?¬ M; ; b b € M? F ` T / B i K ´ i X

@ o 9 i

E B K [m M; ? B K " m ç 2 M ç Ä t m v M [m p ¢ M / † K - ; B ® M; M? Q K ° i ç ¢ Q H Q m [m M; ? i? " M? K ° i F B K i` K M? Q i? U + +? ´ i X h` M F B K i` K i Q € i ` K ° i ç ¢ Q > ¶ M æ ° M K " m t M? „ K i? Š M; p " Q J B h • K + O G K+ h? M? X

. M H " E B K h¬ M + € B i? + € + i¬ M; / M M; i?¬ M M B K M ^ K # „ i- + k M; F?¬ M; i? # „ i F [m M; M " v X h ® + ç ° + O M ! i? " i b U [m € M? M? - +? d b m K ° i H - M ?¬ ? ´ T ç ½ + ! i? t h ® + ç ° M? Q p " v- K ° i F? B E B K h¬ M + € B i? # ` i " T i` m M; - +, M # ª M F?¬ M; + ! + € +? M

. M H " # ° T? € T + O E B K L; m v M *¬ M; > Q " M; ; B B b B M? ` " ° v- b m ç ! ` ! i i? i? B ç ® B F? ! + ! i? ç ¢ i i È B i ® + ç ° M? Q ç ¢ Q F B K [m M; M " v X

G " K b Q G K+ h? M? i` € M? M û ç Q Ê + \

o b F?¬ M; i? 2 Q F ` T i ® + ç ° F B K [ m M; - ; - M M? Q M; v i S + F? „ + - € M? K „ i + O E B K i S + i " T i` m M; p " Q M; Q Ì B G K+ h? M? X

J` H9+ M`v- ç¢Q FB K [m M; ? B K`m ç2M çÄ FB ç½ M;QM; H¢B M; v i`QÊ+ JB h•K
H` E?¬M; ;B M +'K +®- K` i`QM; F?¬M; ;B M tmM; [m M?- #'i F H` i?B M ç` M;mv
iQM? ? v T?€T i„+ ? *?Q h?B M- K°i F?QªM; F?¬M; ;B M +| +?m pB K°i i'+ ç½ ?Q

3deX *?QÆM; kjN, *?•M h?•M *¶ GQM; o¢M h`QÊM;

E?¬M; ;B M p†M p Q pšM ç M; M; ,M +ªM ç¢Q FB K [m M; M`v M; v i`QÊ+ JB h•K G
*?d i?'v ? B K„i GK+ h? M? pšM M?„K M;?B M- FB K +?d i v T?ªB +?"K `½B ;BÆ H
F?¬M; p†M p Q +?WM; K°i i'+ FB - ç†i H M ç¢Q FB K [m M; ? B K`m ç2M çÄX

J°i i-M; F?Q S?QM; J M; K`m çÄ iQK #'i +?Êi iQ€i` iW FB K +?d GK+ h? M?X :BÌ
h? M? /QÌM; M?Q ?| i?`M? ? B F?®B iY M;¼+ i`QM; bm®i- i?"K +?Q +| i? M?bM i
p` ?mv iK¢+? K`m p`M; iQK # M i`QM;X

@S?`+?

*?d i`QM; M?€v K„i- ç¢Q FB K [m M; p¢M /†K çO bS+ ç€M? M€i ? i i?ªv i?-M FB K
p`v pĐ i M` /QÊB FB K +?d +O GK+ h? M?X

@ L?K+ h?•M i?"i H` ?MM; K¢M?5

EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; F?¬M; F?ÄB ?QªM; bÊ- iW i` M FB K +?d +O GK+ h? M
+| K°i +¶ F?Q S?QM; J M; HBM? ?Q¢i b„+ #ûM K` +?d +| i?-M FB K +?T hY >Q`M;
S?QM; J M; M`v /M H` i`QM; i?-M FB K +?T hY >Q`M; - +kM; H` ?B K i?'vX

E?¬M; T?ªB M?Q p`v +| M;?o H`- ?B M i¢B i?•M i? +O GK+ h? M? ç½ +| i? b€M
hY >Q`M; b Q\

h?•M i? M?Q p`v- /M H` F?¬M; +| im pB- h¬M; bQ EB K S?€+? i?¬M; i?QÌM; +kM; M
çQÊ+X Jm®M H`K +?Q i?-M FB K +?T hY >Q`M; #` i`M i?QÆM; - /M H` i?-M FB K
i?B m +kM; T?ªB H` EB K h¬M +€B i? F?¬M; M;WM; H`v i? i?B M ç` i`M €T KÈB
T?-K ? v i?QÊM; T?~K- 2`^M; +?b +| EB K h´ hmv i h? - ?Q†+ EB K h¬M +€B i? ç
HU+ H`K i?QÆM; i`M K°i T?-MX

a m F?B ç€M? M€i FB K [m M; p¢M /†K i`QÊ+ K†i- GK+ h? M? KÈB +?"K `½B KÎK

@ *?9i i?O çQ¢M M`v p¬ /KM; ç®B pÈB i X

:B¼M; GK+ h? M? ? i bS+ #bM? i?ªM- iQ`M i?•M ç°i M?B M # v H M HÆ HYM; - ç
h`QM; ç¬B K„i ?„M +| ? B Hm²M; FB K [m M; K`m t€K #¢+ ç M; HQm +?mv M i?2Q
i¬M; i?'v- H9+ M`v tmM; [m M? GK+ h? M? /QÌM; M?Q tm'i ?B M K°i HÈT bQÆM; M
ç½ p`M /KM; i?-M i?¬M; FB K M?½M- M?QM; +kM; F?¬M; i? M?bM i?'v Kªv K vX

Í p` i`Q +O GK+ h? M?- F?¬M; ;B M p¬ i`M /QÌM; M?Q m®M F?9+ p†M p Q- #'i +
+kM; #` Mm®i +?YM; - iB m i M F?¬M; +ÁMX

h?a` i?-M MB K #` Mm®i K'i- EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; +kM; F?¬M; /€K i?a` i?
/MM; i?-M i?¬M; FB K M?½M [m M b€i iW t X J` ç¢B ç b® €M? K„i +?d /WM; i` M F
ç®B pÈB GK+ h? M?- /M +?d HB + K„i K°i +€B +kM; F?B M +?Q #¼M ?¼ / Q ç°M; i
i`QM; h?ÌB E?¬M; Gm•M >²BX o¬ b® Fw S+ çQÊ+ ;B'm FQM i`QM; ç-m ç m #` F?Æ

æ®B pÈB EB K h¬M +€B i? - i•K i?-M i•K +ªM? FB M +®- h?B M J ? v J oQÆM;
[m'v M?B mX L?QM; b•m i`QM; Fw S+ +QM M; QÌB pšM +ÁM +| `i M?B m +?mv M K
M?È iÈB- ?Q†+ ;Bª ç½ #` MB K T?QM; +i p`Q F?QX L m M?Q M?QM; Fw S+ M`v
EB K h¬M +€B i? çO ç /šM ç°M; oU+ L; Q¢B J h?-M ;B€M; H•KX J` oU+ L; Q¢B J
+€B i? F?¬M; i? M`Q +?®M; M²BX

S?€T hQÈM; h K JK+ "¢+? >® p¢M i`QÊM; i M çB- K` T?Q i`QÊ+ F?2 MSi iY F?Q-
>Q KÎ` X h`QM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q M`v- K°i i M i`mM; MB M €Q ç2M +?"K `½B #
K`m i`„M; pÌM [m M? v- M?QM; F?¬M; i? H`K v #` i?QÆM; Kªv K v M`QX

h?O çQ¢M M?Q p"v- EB K h¬M +€B i? F?¬M; i? M"Q iQÎM; iQÊM;X

J¬M +?O aBM? hY K¬M Zm•M J¢+ G•K5

L?bM Zm•M J¢+ G•K i`QÊ+ K†i- FB K [m M; K"m t€K #¢+ i`QM; K„i GK+ h? M? H
M?bM tmv M [m h?ìB E?¬M; p¬i"MX

@ G½Q +| +ÁM M?È i`QM; ?Q F?¬M; p¬i"M- L;k >"M? EB K J° ? v F?¬M;\

o K†i Zm•M J¢+ G•K M;~M M;Æ- i`QM; K„i +| ?²M; [m M; [m€B /` +?ÊT ç°M;;

@ E?¬M; M;ì M;QÆB +kM; #B i iÈB L;k >"M? EB K J°- F?Q M ç½

•M? K„i Zm•M J¢+ G•K HQÈi [m GK+ h? M?- M?bM p T?Q G¢+ h•K ok Ît t - b m

@ h?b ` H" M?Q p"v- çQÊ+ i`mv M i?W +O H½Q ;B" FB X s2K ` M;QÆB #B i çQ

bS+ M†M; M X *?d i`QM; i?Q€M; +?®+- T?¢K pB p¢M /†K K†i ç'i F?¬M; ;B M +?"K ç'i M?€v K„i tm'i ?B M K°i ?® b•m KQÌB K'v i`QÊM;X

EB K G¢+ hBM? h?¬M- +?'M M?B T i`ìB ç'i- ç•v +?QM? H` mv M;?B K +O h?€M?

EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; ç m iÄ` F?B T bÊ F?| ?B m- mv M,M; M?Q p"v ç½` M #¼M ?¼X "¼M ?¼ F?¬M; +?9i M;?B M;ì- M m iB M p`Q i`QM; T?¢K pB +?B M i`Q h? M?- +?Q /M +| i? i?B M ç` ?° i?•M +kM; b) #` M;?B M i?"M? i`Q #KBX E?¬M; i?•M i? ?MM; K¢M? M?Q GK+ h? M?X

.M H` M?Q p"v- €T HU+ ç H M \*?•M i?•M \*´ GQM; p¢M i`QÊM; +kM; F?B M +?Q G ?ŠM H MX

@ G M

GK+ h? M? [m€i iQ K°i iB M; +U i?¬M p¢M i`QÊM; ;BÆ ? B i v H M- [mª i?"i Km®M +?K+ /†K FB X

Zmª i?"i H` M;QÌB çB M5

h`QM; H9+ M?'i i?ìBX EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; +MM; +| K°i w M;?o M?Q p"v i`Q /†K- +?B M w M;ìB H M i`QM; ? B K„i GK+ S?QM; G¬BX \*?•M i?•M \*´ GQM; p¢M i im Hmv M b m M"v v b) ç¢i iÊB- ;Bì T?9i M"v M?bM i?'v \*?•M i?•M \*´ GQM; p¢M i`Q +?Q ?mv i K¢+? GQM; oQÆM; i`QM; i?•M i? v TªB b¬B i`"QX

@ •K

_®i +K+ M;¬B b Q H¢+ iQ ?"M; +?K+ /†K FB ç½` ÆB p`Q ? B i v GK+ h? M?X

L;¬B b Q K`m K€m F?¬M; #B i HÈM ?ÆM +?•M i?•M p¢M i`QÊM; +O GK+ h? M? # H9M tm®M; K†i ç'i- iQ`M i?•M ?„M #` ûT tm®M; b•m ?"M; M;"M i`QÊM;X .mM; M? pMB ?ÆM MY i?•M ?bM? GK+ h? M?X h`QM; T?¢K pB p¢M /†K- K†i ç'i /QÌM; M?Q ?bM? ç ûT- H`K /"v H M M?QM; çÊi b|M; M?Q MQÊ+ i?Ov i`B mX

@ _®M;

hB M; HQM; M;•K FBM? i?B M p M; H M- +Æ #„T iQ`M i?•M GK+ h? M? p†M K¢M? iQK ?'i imM; ç'i ç€ pMB H'T- H"TiS+ iW /QÈB ç'it¬M; H MX h` M ? B i v ?„M- M;¬B K`m çÄ iQK # Q T?OX EB K v J æ¢Q K`m K€m #` M;?B M M€i- b m ç|iQ€i` F?Q S #WM; #WM;X

@ h`ª H¢B +?Q H½Q5

E?Q S?QM; J M; K`m çÄ iQK ?"M; i`K i`QÊM; iW i`QM; K„i GK+ h? M? #„M` - M +?K+ /†K #` ?„M /MM; ? B i v MûK K¢M?- H"TiS+ #„M p T?Q Zm•M J¢+ G•KX E?- K°i- F?¬M; ;B M bKT ç² K`m i`„M; tmM; [m M? F?¬M; i? H`K i?QÆM; i´M M;¬B b

L;Q`B p¢M /†K- EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; M?bM M;¬B b Q # v iÊB Zm•M J¢+ G•i•K i?¬MX L;¬B b Q M†M; +?WM; ?"M; i`K p¢M +•M- #` ? B i M EB K h´ hmv i h? bQ pÈB EB K G¢+ hBM? h?¬M +O Zm•M J¢+ G•K- \*?•M i?•M \*´ GQM; +O GK+ h? HÁM; M;QÌB M?B m ?ÆMX .M H` b Q i` M i`ìB +kM; M M F?¬M; +? i?„M- K°i i?•M t p¢M /†KX E?Q S?QM; J M; K`m çÄ hQK FB F?¬M; ;b F?¬M; T?€ M´B F?| HÁM; i

L?•M p"i M?Q p"v +?ŠM; i`€+? H9+ i`QÊ+ KQÌB H,K ç¢B EB K h´ HB M i?O i`"M € h¬M ?B M ;Bì +kM; ç½ FûK ?„M F?¬M; QiX E?¬M; Qi EB K h¬M +€B i? i?¬K M;?o M"v GK+ h? M? i`"M €T Zm•M J¢+ G•K i?"M? +¬M; - p"v iW M v p b m pŠM +ÁM KQÌ i`QÌM; ç¢B +?B M +O EB K h´ hmv i h? HQM; i`ìB Hî ç'iX

L?bM b M; Zm•M J¢+ G•K- i?'v M;¬B b Q F?´M; H² FB # v p T?Q KbM?- i?¬M b G½Q +?d +| i? p"m /KM; HU+ i? ;BÈB h?€M? :Bª F?¬M; M?B m- M m ?Q`M iQ`M /M"v H½Q +?d +¬M T?'i i v H` +| i? ç€M? M€i i?"M? i`Q #KBX L?QM; H9+ M"v- Zr i`€M? HmBX

Zm•M J¢+ G•K H½Q +ª çÌB ;B i +?|+- +?Q iWM; HmB H¢B K°iT?•M M`Q5

EB K v K`m K€m `U+ `ì #MM; H M i` M M; QÌB Zm•M J¢+ G•KX EB K v K`m K€m ?`M
i?`M? i?–M FB KX >mv i J E?Q ç–v i`ÌB M?Q Km®M t•K M?"T i•K i?–M- +?d i`QM
K€m K'v p¢M i`QÊM; FB H¢B ?| i?`M? K°i +QM ?' K€m F?'M; H² + Q K'v p¢M i`Q

h K JK+ "¢+? >' K`m K€m M`v KÎ HÈM +QM K„i ¼+ M; v ;B[JB h•K- FB K [m M;
H`K +?'M ç°M; HÁM; M; QÌBX

S?€5

Zm•M J¢+ G•K [m€i HÈM- FB K +?d p¢+? ` - iW i`QM; K„i ?' H"TiS+ #„M ` K°i ç¢
M?Q K°i /ªB HK - ç€M? ` t p¢M /†KX

@ •K

L; v iS+ F?„+ +?d i?'v M; ¬B b Q K`m çÄ iQK FB +?'M ç°M; F`+? HB i- pÐ ` H`K
M i`QM; +| K`m i`„M; #¢+X

@ •K

L; ¬B b Q `ÆB tm®M; - K†i ç'i T?¢K pB ?`M; M;`M /†K H9M tm®M; - /mM; M? K æ`
M? M? +?|M; H M i`M F?„T K†i ç'iX \*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- p¢M /†K K†i ç'i ?Q
#B M /mM; M? KX

.mM; M? K M|M; #ÄM; ?Q`M? ?`M? M; M; M; QÊ+ i` M K†i ç'i- H`K /"v H M M?QM;
i`QÊM; X L?QM; \*?•M i?•M \*' GQM; +O GK+ h? M? pšM çSM; bWM; b[M; i`QM; ç
E?Q S?QM; J M; K`m çÄ iQK # Q T?O iQ`M i?•M- ;B®M; M?Q K°i +?B + #ªQ ;B€T-
p`M; çÄ i`M T?€- pšM F?¬M; #` i?QÆM; i`M Kªv K vX

@ "ªM i' ç½ [m€ t2K i?QÌM; M; QÆB5

L?bM *?•M i?•M *' GQM; p¢M i`QÊM; +O GK+ h? M?- Zm•M J¢+ G•K i`,K ;B¼M; M

@ *?B M HU+ +O M; QÆB i`QM; ?`M; M?` FB T EB K h' H" + Q M?'i- /M H" i K FB
+QÐM; ç€M? K°i i`MX L m #ªM i' F?¬M; /mM; ?ÊT K°i +?9i EB K h•K >mv i J - [M
H¢B M; QÆBX L?QM; F?¬M; H) M; QÆB +?Q `M; - #ªM i' +?d +| +?9i i?O çQ¢M M?

GK+ h? M? F?¬M; ç€T- #QÊ+ ` K°i #QÊ+ - #`M +?•M F?'M; H² +O *?•M i?•M *' GQ
H"TiS+ H`K /"v H M b|M; HY ç–v i`ÌB K„i ç'i +?'M ç°M; - i`mv M ` t ?`M; +?K+ p¢

>„M H¢B ç€M? ` K°i [mv M- H–M M`v F?€+ pÈB H–M i`QÊ+ i` M [mv M +O GK+ h
[m M; K`m t€K #¢+X h`QM; M?€v K„i- T?¢K pB p¢M /†K F?¬M; ;B M H"TiS+ i`Î M

J°i [mv M M`v ;B®M; M?Q ç½ tmv M [m h?ÌB E?¬M; - ;–M M?Q M?€v K„i ç½ iÈB i`

E?¬M; ;B M p¬ i" M p†M p Q ç" T p`Q K„i Zm•M J¢+ G•K- i?2Q ç| H` FB K [m M; K`m
H Q "TiÈB i`QÊ+ K†i- Zm•M J¢+ G•K F?¬M; ? /Q /U- i`QM; i v ?B M ` K°i i? M?

@ "MM;

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- K°i Hm²M; ?`Q [m M; M; k b„+ iQ€i ` - # Q T?O i?•M i? H

@ •K

J°i [mv M K`m t€K #¢+ M`v ç€M? p`Q M; QÌB Zm•M J¢+ G•K- F?¬M; M; Ì #` ?`Q [m
F?¬M; i? iB M i? KX "B M ?| tªv ` [m€ #'i M; Ì- F?B M +?Q EB K h¬M +€B i? +€+
+?B M TªB i`ÈM K„i ?€ K²KX

æ| H` +€B ;b\5

L?bM iB m FB K M; k b„+ ?° p i`QÊ+ K†i Zm•M J¢+ G•KX EB K h¬M +€B i? F +A°Ð

@•K XX

Zm•M J¢+ G•K +ÁM +?Q F`T i`'M €T M;mv +Æ i`QM; HÁM;- i` M +?QM i-M; i`ÌB #`
+?Q F?`M; H² F?B M M;QÌB FBM? ?½BX

@v +?Q h?B M æ¢Q5

Zm•M J¢+ G•K FBM? ?¬ i?`i i? M?- F?¬M; ? /Q /U H`T iS+ HmB p`Q i`QM; o¬ o¼M
K¬M; +m²M +m°M Mm®i +?YM; i?•M ?bM? H½Q p`Q i`QM;X

hB M; b'K M' p M;- i?-M H¬B h?B M æ¢Q K`m i`„M; b€M; M;QM; iK i` M +?QM i-M
F?¬M +MM; ;B€M; tm®M; K†i ¢'iX :BÌ T?9i M`v i` M iQ`M EB K h?-M ¢¢B HK+- p¢M
+| K°i +¶ w +?Q F?| ?B m ¢ ûT H M M;QÌB- F?¬M; F?®M; +? ¢QÊ+ T?ªB T?O T?K

*?d +| EB K :Bª ¢¢i iÈB +ªM? ;BÈB EB K S?€+?- ?Q†+ HBM? i?9 iB M M?"T #€i ;
¢UM; ¢QÊ+ +¶ w +?Q M`vX æ•v +?d H` /Q b|M; K` i?¬B p` i`Q i`mM; i•K M^K ÎT?Q

h`QM; F?Q`M? F?„+ w +?Q +?'M M?B T p¢M p"i bBM? HBM? FB tm'i?B M- K t`K
H M K°i iB M; ¢-v ?QªM; bÊ- i?•M `„M F?`M; H² +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ i?m H¢B
i`QM; ?Q F?¬M;X

@ h?B M T?¢i ;B€M; i? - #ªM i' ;B i F?¬M; ¢QÊ+ M;QÆB- „i h?B M æ¢Q b) ` i v5

h`QM; o¬ o¼M; EB K +®+ p M; H M ;B¼M; M|B +O Zm•M J¢+ G•KX

h?B M T?¢i ;B€M; i? - ?Ov i?B M /B i ¢` X

hW M,K p¢M M,K M,K i?QÊM; +` ¢ M M v- i?B M T?¢i +kM; +?d h`M i¢B i`QM; w MB
i?B M T?¢i i?"i bU ;B€M; i? - [mª i?"i ¢½ H`K +?'M ¢°M; HÁM; M;QÌB ¢ M i°i ¢dM?

@ h?B M T?¢i5 h?B M T?¢i Km®M /B i i`W GK+ æ¢B + 5

L?QÊ+ h?Ov M;?B M `„M; M;?B M HÊB- Km®M iB M H M M?QM; H¢B 2 M;¢B +?mv
:BÌ T?9i M`v i` M M;QÌB L?QÊ+ h?Ov HQm +?mv M K°i i-M; EB K v h?B M æ¢Q K
h?B M æ¢Q M`v +?ŠM; M?[M; F?¬M; im•M i?2Q bU F?®M; +? +O L?QÊ+ h?Ov- M
?bM? M`M; M; v i¢B +?¶X

G¬B p•M h?B M æ¢Q # Q i`MK p¢M /†K- mv M;?B K FBM? F?OM; ¢ ûT tm®M; K†i
h?2Q H¬B p•MF?¬M; M;WM; ?°B iK- H`v GK+ h? M? H`K i`mM; i•K- i®+ ¢° bKT ¢`
¢'i F?¬M; ;B M +kM; F?¬M; M;WM; ;B iªM;X

Í t t i`QM; ?Q F?¬M; p¬ i"M- i` M h?¬M; h?B M EB K L? B æ¢Q GBM? F?Q€+ €Q
p`B T?¬M ;B®M; M?Q GK+ h? M?X L?QM; ;BÌ T?9i M`v- €M? K„i v H¢B i`Î M M ?Æ

@ E?¬M; M;Ì M;QÆB ¢B iÈB #QÊ+ M`v M? M? M?Q p"v Jm®M bB m i?Q€i +kM; F?
M;O b v ¢½ +?m`M #` bœM F?¬M; Qi MQÊ+ +l`MX L m F?¬M;- i ¢½ F?¬M; p'i pª i
æ¢Q GBM? +ÁM ¢ M; H-K #~K- b m HQM; v #'i +?Êi ?B M ` K°i #|M; iQKX

@ L;QÆB ¢ M `²B Q\

@ h?B M T?¢i ;B€M; i? - p¢M p"i T?O T?K+- b Q i F?¬M; ¢ M

"|M; M;QÌB K`m iQK i`-K ;B¼M; M|BX

@ a Q ?ª- M;QÆB ?®B ?"M `²B Q\

@ E?¬M; +|X æ¢Q GBM? ?`M? bU iU M?B M +| KK+ ¢Q+?X æ°+ *¬ F?¬M; ? M;?B
•M? K„i æ¢Q GBM? H° p i?•K b•m- i`-K ;B¼M; ?ÄB,

@ L;QÆB +| #B i #B M b® H` ;b F?¬M; \

@ "B M b® Q\

@ v + O æ¢Q GBM?X æ°+ *¬ F?¬M; ?B m
æ¢Q GBM? ?Qi b•m K°i ?ÆB- i` M M;QÌB v tm•i ?B M K°i +¶ F?Q iS+ i M; i?QÆM
i?B m MB M +O KbM? +?9i M`QX
@ " M i`QM; h?B M æ¢Q- #'i F +€B ;b +kM; Î /QÈB h?B M æ¢Q- Î i`QM; h?B M æ¢
T?M /mM; bÈK MÎ i®B i`M- M?'i ç`M? b) #` h?B M æ¢Q ;¢i #Ä
æ¢Q GBM? M;WM; K°i +?9i- b m ç| M|B iB T,
@ "B M b® +?•M +?QM?- +?QM? H` Î
@ Í M;Q`B h?B M æ¢Q5
"!M; M;QÌB K`m iQK iB T HÌB,
@ v æ¢Q GBM? Km®M M|B #B M b® FB M^K i` M M;QÌB ?„M X
@ S?ªB M?QM; +kM; F?¬M; T?ªBX
•M? K„i æ¢Q GBM? H° p T?S+ i¢T,
@ G9+ i`QÈ+ p®M iQÎM; b) /šM ?„M p`Q h?B M æ¢Q- M?QM; F?¬M; M;ì ?„M H¢B
F?€+X G9+ i`QÈ+ K¬M EB K æ¢Q M`v +?QM? H` ç°+ H`T # M M;Q`B h?B M æ¢Q-
æ¢Q- +?QM? H` p"i FB X ""i [m€ ç½ M?B m M,K [m - +?9M; i ç½ F?¬M; +ÁM M„K;
L?QM; ?B M i¢B i ç½ +| i? F?ŠM; ç`M?- K¬M EB K æ¢Q M`v +?QM? H` +Æ ?°B +
@ *Æ ?°B +m®B +MM;\
"!M; M;QÌB K`m iQK + m K`v,
@ *?ŠM; H) +?9M; i ;ÎB ;„K +Æ ?°B +m®B +MM; +?Q M;QÌB F?€+ ? v b Q\
@ *kM; F?¬M; T?ªBX æ¢Q GBM? F?Q€i i v- tQ v M;QÌB H¢B,
@ Jm®M bB m i?Q€i ç•m T?ªB +?mv M / /`M; M?Q p`v çQÈ+X h?QÈM; +´ +| +•m, E
KK+- +?d pb ç M; Î i¢B GQ aÆMX E?B M;QÆB +?Q `^M; M;QÆB ç½ #QÈ+ ` F?ÄB
T?€i ?B M` - i`QÈ+ K†i M;QÆB H¢B H` K°i bÆM K¢+? HÈM ?ÆM- FûQ /`B p¢M /†
@ S?ªB +?,M; w +O æ¢Q GBM? H`
@ >„M Km®M bB m i?Q€i- +?9M; i b) ;B9T ?„MX h?B M æ¢Q M,K KQÆB çQÌM;- p
+?9M; i b) ;`B i` M M;QÌB ?„MX hmv M?B M +?9M; i pšM M„K ;B[HÈB i? M`v- ç
pÈB +?9M; i - H`K i?2Q M?QM; ;b +?9M; i Km®MX h M;?o ?„M b) F?¬M; iW +?®B
"!M; M;QÌB K`m iQK F?¬M; M|B ;b- b m F?B i`-K K†+ K°i H9+ H•m KÈB H M iB M;
@ o`v ? i i?ªv /Q æ¢Q GBM? [mv i ç`M?X
æ¢Q GBM? ;"i ;"i ç-m- tQ v M;QÌB b M; +?¶ F?€+- i` M M;QÌB v #'i +?Êi iQ€i ` I
b€M;X >`Q [m M; M`v iBM? i?m-M F?¬M; i€ p i- +ÁM iBM? i?m-M ?ÆM +ª #¢+? M
h?Q¢i M?bM ?`Q [m M; i`„M; b€M; M`v F?m +? i€M p`Q F?¬M; i`mM;- F?¬M; i?'v +
L?QM; +?d b m p`B H-M ?¬ ?'T- F?„T MÆB i` M ç¢B HK+ +| iB M; FB K M;•K p M;
iK p K°i ?QÈM;X
" M M;Q`B #®M ;BÈB- i` M ç¢B HK+ HÆ HYM; i` M F?¬M;X
h`QM; K„i J GBM? +?ÈT H M K°i Hm²M; i?¬M [m M; K`m p`M; iQK- çSM; bWM; b[M
v ç M; [m M b€i EB K h?¬M ç¢B HK+ M;Q`B t #'i +?Êi i`Î M M M;QM; i`¼M; p¬ +M
@ h?B M T?¢i Q\ æ¢Q GBM?- M m M;QÆB Km®M ç€M?- p`v #ªM K b) #²B iB T M;
J GBM? +QÌB H¢M? H)Q,
@ h?B M ç` M?Q #`M +Ì- +?9M; bBM? M?Q i`MM; FB MX æ€M? tQM; p€M +Ì M`v #
H` i?•M iY ç¢Q iB m- #ªM K +kM; +?'T M?"M5 \*?d +| çB m p€M +Ì M`v- M;QÆB ç€

EB K +?d J GBM? çQ p T?Q b m F?) p~v- # M M;Q`B ççB HK+ HÆ HYM;- K°i i-
?B M H"TiS+ KÎ` - ç²M; i?İB +| p¬ b® iB M; FB K M;•K p M; H M- ?°B iK p T?Q I
Í o¬ o¼M; EB K *®+X
hY F?Q +m²M +m°M #` i?B M T?ç i i`M €T- /€M b€i tm®M; Kti ç'iX hY F?Q p®M M
#` ç ûT iÈB M¶B #B M i?`M? +?'i HÄM; M?Q MQÊ+- +?ªv i` M Kti ç'iX L?QM; Kti
M;QÊ+ HçB #`,M KÁM /-M /-M- bBM?` M?[M; H`M F?|B M? X
G9+ M`v pçM /†K F?¬M; ;B M +O GK+ h? M? ç½ #` K°i i-M; i?-M H¬B h?B M æç
M; ,M +€+? pÈB i? ;BÈB # M M;Q`BX \*?•M i?•M \*´ GQM; pçM i`QÊM; +| /'m ?B m
FB - /M pÈB EB K i? +'T hY >Q`M; +O GK+ h? M? +kM; F?| HÁM; +?`m çQÊ+X

33RX *?QÆM; k99, h`,K "S+ h`"M æ² *?®M; GçB h`İB * QUi?QÊM;V

h?B M T?ç i ;B€M; i? 5

EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; F?¬M; F?ÄB i`-K K†+- ç®B Kti pÈB mv M;?B K h?B M a
F?ÄB bBM?` bÊ ?½B i`QM; HÁM;X *?Q /M H` +€B i? +QİM; ;Bª- ç®B Kti pÈB mv
T?ªB i?-M T?K+X v +?Q mv M;?B K M?Q p"v- EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; F?¬M; +?
+?d K°i i'+- +?Q /M #¼M ?¼ çç i iÈB EB K h¬M çdM? T?QM; +kM; i`QM; M?€v K„ i?
*?•M i?•M *´ GQM; pçM i`QÊM; #` i`M €T- +?Q /M pW KÈB Hmv M?| iB hB M i?
h? M? +kM; +ªK i?`v M;mv +Æ çO ç ?Ov /B i?„MX E?¬M; +?d H` i?•M i? - /M H` ?
b) K B K°i i`QM; ?Q p¬X

lv M;?B K +O h?B M æçQ F?¬M; +?Q T?€T #'i +S i?S ;b i?Q€i F?ÄB bU + B [mªM
K°i i?S M?Q p"v- b) ;†T ? i i?ªv K¼B HU+ HQÊM; ?Ov /B i +?Q iÈB +MM;- K M; K°
i?B M ç` X æQÆM; M?B M M m M?Q +| i? +?®M; çĐ çQÊ+- p"v h?B M æçQ b) i?V
çWM; M|B H` KQİB pçM M,K i`QÊ+ b m +?Q iWM; +| i?B M T?ç i ;B€M; i? X w +?Q
+-M +| +ªM? ;BÈB im pB i? M`Q KÈB +| i? pQÊi [m - F?¬M; B #B i çQÊ+X h®B i
bÊ +O Zm•M Jç+ G•KX EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; +| i? #B i`^M;- +?d bÊ /M H`
F?| +| i? pQÊi [m X

h?B M T?ç i # Q T?O- H¬B p•M i?B M T?ç i pçM /†K ?B M ` K`m i`„M; b€M;X .M H
i?QİM; M?`i- +kM; H` i?-M H¬B i?B M T?ç i K`m i`„M; b€M;- +ÁM M?QM; +?¶ b•m
i`QM; bm®i- +ÁM +| i? K M?[M; ççQ >¶M æ°M K`m t€K M?Ä # Q [m M?- [m`M H`v p
HÆ HYM; i` M F?¬M;- w +?Q p¬ #B M +?,K +?,K /ÁK M;| GK+ h? M? T?Q /QÈBX

:Bİ T?9i M`v- \*?•M i?•M \*´ GQM; pçM i`QÊM; +O GK+ h? M? ç M; +| tm ?QÈM; bK
ç`M? KK+ iB m- M; ,M +€+? GK+ h? M? +MM; i? ;BÈB # M M;Q`BX G9+ M`v +?Q /M
F?Q M M|B +| çO i?U+ HU+ ? v F?¬M;- 2`^M; F?¬M; i? M`Q pQÊi [m çQÊ+` M?

@ GK+ æçB + 5

h`QM; K„i L?QÊ+ h?Ov H9+ M`v ç½`QM; `QM; H - M?QM; K†+ +?Q M`M; ;B½v /K
æçQ pšM ;B K +-K i?•M i? M`M; p¬ +MM; +?†i +?)- F?B M M`M; F?¬M; i? ç°M; ç

@*? 5

GK+ S?QM; G¬B [m€i HÈMX h´ GQM; GQM; *?•m HÆ HYM; # v ` - iQ€i` F?Q iS+
F?Q iS+ M`v bQ pÈB i?B M T?ç i- +kM; FûK ?ÆM F?¬M; QiX

smM; [m M? h´ GQM; GQM; *?•m- KQİB +QM *?•M GQM; K`m p`M; ç€T tm®M;- `ÆI

@_®M;

hB M; HQM; M;•K p M; H M`mM; i`İB- i?•M i? GK+ S?QM; G¬B H"TiS+ #`M? i`QÈ
` - ç M M;`M i`QÊM; KÈB M;WM; HçBX L„K i v iQ ?`M; +?K+ i`QÊM; K`m p`M; iBM?
GQM; i`M ç-v- ç" T pĐ K°i KªM; F?¬M; ;B M- ç€M? p T?Q `M? ;BÈB i?B M T?ç i

GU+ HQÊM; /Q KQ`B \*?•M GQM; M;QM; iK i` M K°i [mv M M`v +kM; H` *?•M HU+ *
æ¢QX :B`T?9i M`v i` M M;Q`B GK+ S?QM; G¬B iQ€i` ?`Q [m M; K`m p`M; iBM?
iS+ i M; i?QÆM; +´ FQM?- ;B®M; M?Q K°i T?Q iQÊM; +´ i?-M ç½ b v M; O M?B m
iS+ #°+ H°` bS+ K¢M? ?Ov i?B M /B i ç` X

J°i [mv M i?"i HÈM K`m p`M; iBM? i?mšM +?¢K p`Q` M? ;BÈB i?B M T?¢i K`m i`„M
F?-M; ;B M K`m i`„M; çK+ H`T iS+ F?m +? i€M` tmM; [m M?X

@_„+

o¬ b® i?-M H¬B #„i ç-m F?ÎB ç°M; - ?°B iK iÈB i`QÊ+ ç-m [mv M +O GK+ S?QM; G
+¶ H¬B [m M; K`m i`„M; çK+ b€M; ++|B H M i?2Q +€M? i v # Q T?O iQ`M i?•M GK-
:B®M; M?Q #` h?B M G¬B b€i T?¢i- \*?•M i?•M \*´ GQM; M;`M i`QÊM; +O GK+ S?Q
HU+ *´ GQM; K`m p`M; iBM? i?m-M ç²M; i?`B #` i?-M H¬B h?B M æ¢Q +?'M pÐX G
+MM; - i` M M;Q`B GK+ S?QM; G¬B H`T iS+ tm`i ?B M p¬ b® p i i?QÆM; K€m +?av
+?®+ ç½ ?°B iK i?`M? K°i /ÁM; bm®BX

@S?`+?

GK+ S?QM; G¬B [m€ K°i ;®B tm®M; ç'i- i`Î H¢B M;mv M ?bM?X h´ GQM; GQM; *?
i`QM; JB h•K i´ F?B m- T?mM` K°i M;KK M;?`+? ?mv i- b„+ K†i i€B M?ÊiX

@ L;k >`M? L;?`+? *?mv M5

E ç| - L;k >`M? h?-M EB K i`QM; i v G¢+ h•K ok T?€i` iB M; FB K M;•K FBM? i?B
` ?`Q [m M; M;k b„+ - i? i?B M ç` ;B€M; tm®M; /mM; M?"T p`Q i`QM; ç|X

h`QM; M?€v K„i- K°i #S+ ç² T?´ L;k >`M? iQ p¢M i`QÊM; ?B M` i`QM; F?-M; i`mM

h`QM; F?QªM? F?„+ M`v- i` M h?-M; h?B M EB K L? B æ¢Q GBM? O H M K°i iB M
M?QM; ``i M? M? ç½ #B M K`iX

" M M;Q`B` M? ;BÈB i?B M T?¢i- +?d i?'v i`QM; T?¢K pB p¢M /†K F?-M; ;B M /"v
HBM? F?Q M,K i? M? +U FB K ?°B iKX "S+ ç² T?´ L;k >`M? FB +?B` M,K #S+ M
h?´- K` ;B[ M,K #S+ ç² T?´ M`v H` K°i Hm²M; EB K v K`m i`„M; b€M; iQ M;`M i`Q
b|M;X GBM? HU+ K M? K¬M; / Q ç°M; F?m +? i€M` - F?-M; ;B M tmM; [m M? F?-
M?Q p`v- H`T iS+ bKT ç´ iWM; K`M; HÈMX

L; v iS+ F?„+ i`QM; ?Q F?-M; - K°i ç¢Q HBM? FB K K`m i`„M; b€M; iW ;B[#S+ ç² T
` X G`T iS+ i` M K†i G¢+ h•K ok bBM?` +?B M w +m²M +m°M F?-M +MM;X L;k >
i` M i? M? HBM? FB K M;`M i`QÊM; K`m i`„M; b€M;X

GBM? F?Q ? >Ä M;QM; iK` M?QM; +m°M b|M; HY ç-v i`B- T?€ pÐ HBM? F?Q ?
iS+ HBM? F?Q ? J°+ p®M ç M; v M ioM?- b m F?B çQÊ+ HBM? F?Q ? h?Ov`|i p`
+´ K°+ M?Q`WM;X

_WM; +´ K°+ H¢B çQÊ+ HBM? F?Q ? h?Ov # Q T?O H`v- i`QM; H9+ M?'i i?B- #S
FB K [m M; M;k b†+- i`Î M M #B MªQ p†M p QX

E?-M; ? /WM; H¢B- HBM? F?Q ? h?Ov iB T iK+ #B M ?| i?`M? K°i /ÁM; b¬M; i
tm®M; - M?®i HBM? F?Q ? EBK p`Q i`QM;X G9+ M`v- HBM? [m M; L;k >`M? ç½ i?
h•K ok- ç M F?B HBM? F?Q ? EBK ?| i?`M? p¢M FB K- T?€ pÐ HBM? F?Q ? h?´
L;k >`M? H`T iS+ pÐ M€iX EB K [m M; M;k b„+ ++ÊT ç°M; - iQ`M #° ?°B iK iÈB HBM

@PM;

hB M; FB K M;•K p M; H M FBM? i?B M- i` M i?•M FB K ?B M i¢B ç½ ?| i?`M? FB
b„+ - tm`i ?B M ? B ç¢Q >¶M æ°M K`m t€K ? B # M HQÐB FB KX hmv`^M; ``i M?Ä-
?MM; K¢M? ç½ H`K +?Q EB K h¬M +€B i? +€+ i¬M; ?QªM; bÉ i`QM; HÁM;X æ M
EBK h?B M i¬M; +kM; F?-M; T?ªB +?d +| K°i KbM? GK+ h? M?X

J` +MM; H9+ pÈB G¢+ h•K ok /šM ç°M; FB K i?S+- h`B m h?B M .B T p`L?B T h?

G9+ M"v h`B m h?B M .B T [m€i HÈM K°i iB M;- i` M +?QM i-M; i`lB M?€v K„i M;C
`°M; +?WM; p¢M /†KX G¬B p•M M"v +| K"m iQK i`„M;- tQ v i`ÁM pÈB i®+ ç° FBM?
K"m iQK ç2M ?bM? i?"M? M; v ;B[i`mM; i•KX

@ "MM;

:B`T?9i M"v- # M` M? ;BÈB i?B M T?¢i +| K°i ç¢Q i?-M H¬B h?B M æ¢Q K"m i`„M;
i`QM; H¬B p•M +O h`B m h?B M .B TX

@ •K

J°i iB M; M´ HQM; i`lB HÎ ç'i p M; H M- ç¢Q i?-M H¬B h?B M æ¢Q K"m i`„M; M?Q
ç°M; ç½ ;B€M; tm®M;- # Q T?O i?•M ?bM? v i`QM; M?€v K„iX

J°i iB M; i?ûi /"B M?Q b'K M´ p M; H M- tû `€+? +?QM h-M; *QÆM; S?QM;X "'i +
h?B M æ¢Q K"m i`„M; M?¢i tQ v i`ÁM- /•M; H M K°i ?Q °M? *?•M GQM; K"m t M? /

h?-M H¬B h?B M æ¢Q çQÊ+ ?Q °M? *?•M GQM; tQ v [m M?- +?d i`QM; i?Q€M; +?
FB K p¢M i`QÊM;X h? M? +U FB K h?B M G¬B mv M;?B K M?Q i`lB ;B€M;- T?Q /Q
h?B M .B TX :B`T?9i M"v iQ"Mi?•M h`B m h?B M .B T #`i?-M H¬B h?B M æ¢Q M;
i`„M; M?¢i # Q T?O- EB K v S?QM; G¬B p¬ +MM; #€ ç¢Q +?Êi #MM; H MX

h` M +?QM i-M; i`lB ç²M; i?lB M;QM; iK` K°i ç¬B K„i T?QÊM; K"m t M? M;¼+ - K°
[m - H"TiS+ /mM; M?"T p"Q i`QM; +U FB K h?B M G¬B FB X

h?•M ?bM? h`B m h?B M .B T HªQ çªQ K°i +?9i- b„+ K†i i`Î M Mi€B M?ÊiX G-M #E
iÈB- ? B Hm²M; FB K [m M; +?Q iWM; +ªK M?"M [m F?¬M; M;Êi p +?¢K- b m ç| /

L; v b m ç|- K°i +´ F?Q i? mv M;?B K +?Q iWM; i?'v iQ€i` iWi?•Mi? h`B m h?B
/mM; M?"T- +U FB K p¢M i`QÊM; FB H"TiS+ ?| i?"M? K"m M;¼+ #¢+? i`QM; bm®
H¢B ~M p"Q i`QM;X E?¬M; ;B M tmM; [m M? +?'M ç°M;- KÎ` p-M; b€M; F?2 MSi
M?Q +| K°i +¶ EB K v FBM? F?OM; pW M´B H M- +?d +¬M ?ÆB ç°M; ç"v- H"TiS+

h`QM; K„i h`B m h?B M .B T ç²M; i?lB +?ÈT ç°M; FB K [m M; K"m M;¼+ #¢+?X E?
h`B m h?B M .B T H v ç°M;- M?QM; +U FB K p¢M i`QÊM; i`QM; i v pšM FB M [mv
+?ûK tm®M;X

J°i i? M? €K +?|B i B p M; H M i` M F?¬M;- /QÈB €M? K„i bÊ ?½B +O EB K h¬M +
i? M? +U FB K p¢M i`QÊM; i`QM; i v h`B m h?B M .B T- K°i F?2 MSi >¶M æ°M K"m
p¢M i`QÊM; KÎ` - çm´B i?2Q FB K [m M; M;"M i`QÊM;- ç²M; i?lB +?ûK tm®M; MA
i'M +¬M; ` M? ;BÈB i?B M T?¢iX

@ •K

J°i pÁM; ;ÊM b|M; F?¬M; ;B M K"m i`„M; b€M; K¢M? K) F?m +? i€M` #®M T?Q
p•M i?B M T?¢i # Q T?O tmM; [m M? p¢M /†K ?Q F?¬M; +O GK+ h? M? H"TiS+ M
i`QM; K°i FB K pW `²B +O h`B m h?B M .B T +ÁM ~M +?S K°i iB G¬B HU+ h?B
+ªK i?'v M?Q #B bd M?K+

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- i` M +?QM i-M; i`lB ç²M; i?lB ;B€M; tm®M; ? B ç¢Q H¬B
H"i?-M MB K +kM; F?¬M; i? M„K #„i çQÊ+ [m„iQ +? +O ? B ç¢Q H¬B [m M; M"vX
+?d F`T ;BÆ i?-M FB K M; ,M +ªM i`QÊ+ M;U+- iQ"Mi?•M ç½ # v M;QÊ+ ` b mX G
[m M? i?•Mi? ? B M;QlB- K€m i?'i pĐ i M- i?"K +?Q +ÁM +| i? M?bM i?'v EB K +

@ S?QM; *QÆM; GB i E?¬M;5

> B M;QlB h`B m h?B M .B T pW # v` b m- i?-M FB K i`QM; i v L?B T h? M? h
i`QM; ?mv i"€+? >°BX \*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- iQ"Mi?•M L?B T h? M? h?B M #B
p¢M i`QÊM; K"m i`„M; iBM? i?m-MX

*?QM i-M; *QÆM; S?QM; ;B€M; tm®M; # Q T?O +ª K†i ç'i- *QÆM; S?QM; ?Q" M? ?
*QÆM; S?QM; #€ ç¢Q tû M€i K°i F?QªM; F?¬M; ;B M- H"K +?Q bKT ç´X

h? M?QM; K°i FB K +O L?B T h? M? h?B M +ÁM +?Q F`T ?¢tm®M;- Î` M? ;BÈE
ç¢Q i? -M H-B h?B M æ¢Q K`m i`„M; b€M; #„M M? M?` - ç€M? M€i +U FB K p¢M i
@ S?Ki

L?B T h? M? h?B M ?B M H¢B M;mv M ?bM?- v T?K+ `€+? M€i- i`QÌM; #`Q ; -M M
iQ€i ç H° EB K +®i i`-M; ? i bS+ ;? M;QÌBX

@ h?B M æ¢Q5

""i +?Êi iW` M? ;BÈB i?B M T?¢i- K°i iB M; i? i p9i + Q- +?2 H'T +ª H-B •K i` M +

33kX *?QÆM; k98, h`,K "S+ h`"M æ² *?®M; G¢B h`ÌB * QU?¢V

GK+ h? M? H†M; H) M?bM >`M? G M; h?ÌB E?-M; K`m t€K #¢+- #¶M; M?B M +`i
T?¶M; ç½M; H° p ? i bS+ Kd K B,

@ J°i çÌB EB K æ¢Q +O i - +?ŠM; H) çB iÈB #QÈ+ M`v +ÁM T?ªB M?ì p`Q >`M? G
b Q\

h` M M;QÌB GK+ h? M? ;B®M; M?Q +¶ +?B M w p- +MM; #MM; H M K¢M? K)X EB
M;Q`B i?•M i? /`v ç†+- M?QM; /QÌM; M?Q ?„M F?-M; +ÁM +ªK i?'v ç m çÈMX J€m
i? GK+ h? M? H9+ M`v ç½ çSM; i?ŠM; /`vX

*ªK ;B€+ v m Èi p- HU+ M?Q ?B M i¢B H`H-M i?S ? B GK+ h? M? ;†T T?ªBX G-M
h?-M- H-M M`v H` ç®B K†i pÈB h?B M æ¢QX G9+ M`v ?„M T?ªB ç®B K†i pÈB i? ;
h?B M æ¢Q K` ?„M ç½ b®M; i`QM; ç¶ i`,K M,K [m X

L?QM; H9+ i`QÈ+- /M H` EB K h?-M +kM; F?-M; i? #m°+ ?„M T?ªB F?QK HQM;X
ç M; ç ûT- M?QM; +kM; F?-M; i? #m°+ ?„M T?ªB [m€ #€B F?m`i T?K+X

æ½ b„T iÈB H9+ i?B M ç` [m v M;QÊ+ H¢B- i`QM; HÁM; GK+ h? M? +ªK i?'v +?d +
K°i çQÌM; bBM? +ÆX æ¶ +kM; H` M;mv M M?•M K` ?„M ç€M? K°i i`"M ; -M M?Q ç
KQÊM KQÌB H,K ç¢B EB K h` hmv i h? ç i?Q€i h?B M æ¢Q- KQm +-m K°i çQÌM;
i-M; ?„MX

L?•M [mª +O h?B M æ¢Q- +?d +¶ bB m i?Q€i` M;Q`B KÈB F?-M; #` ``M; #m°+X

L?QM; ;BÌ T?9i M`v i`ÌB ;B€M; i?B M T?¢i +kM; Km®M M; ,M +ªM ?„M- F?-M; +?d
h?B M æ¢Q- K` +ÁM M; ,M +ªM ?„M FûQ /`B iQM? K¢M; +?Q ?`M; i`,K p¢M i-M; /•M

h`"M +?B M M`v- ?„M F?-M; i? ç i?m X

L;mv M /`+? K`m iQK`M # M i`QM; FB K [m M; h?ÌB E?-M; i`QM; i?•M i? +m²M -
p`Q # M i`QM; ?mv i K¢+?X hY >Q`M; EB K h?•M EBM? p`M +?mv M- FB K [m M;
[m tmv M H¢B F?-M; M;Èi- M?[M; tQÆM; ; B ç•K` +kM; `¶i p i`Î H¢B- K€m i?`i
F?ûT HB M H¢BX L?QM; w +?Q h?B M æ¢Q pšM ç ûT F?-M; M;WM;- +?Q M M +?
GQM; p¢M i`QÊM; H¢B MSi M / i?`i

hB M; FB K M;•K p M; H M iW i?•M i? GK+ h? M? F?B M +?Q h?ÌB E?-M; m®M F
*´ GQM; #B MªQX >mM; EB K p¢M i`QÊM; ç½ #B M K`i i€K KQÆB K®i M,K [m -M
EB K h-M +€B i? +€+ i-M;X

JkB >mM; EB K p¢M i`QÊM; K`m t€K #¢+ +?d i?ŠM; H M i`ÌB EB K v h?ÌB E?-M; ?¶
E?-M;- FB K [m M; h?ÌB E?-M; tmv M [m tmv M H¢B F?-M; M;Èi- # Q T?O +U FB
M i`QM;X

Í` M? ;BÈB i?B M T?¢i- h?ÌB E?-M; p†M p Q- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB F?-M; i? T?•M

oW `²B GK+ h? M? KQÊM K°i FB K h`m h?-M +O h?B M æ¢Q- +?ûK` K°i iB hB M
i`QM; i?•M i? - `®i +K+ EB K v h?ÌB E?-M; ç½ pB M K½MX :BÌ T?9i M`v- /ÁM; b

i`QÊ+ F?¬M; i? ?B M H° ?Q`M iQ`M- H9+ M`v +kM; ç½ ?B M` X h?lB E?¬M; Gm•M F?„+ GK+ h? M? ?| i?•M i?`M? +U FB K h?lB E?¬M; - M; QM; Fûi i` M F?¬M; X

aQ pÈB i`QÊ+ FB - H9+ M`v h?lB E?¬M; Gm•M ``M +`M; i`Î M M M; QM; i?U+- ?Q`M E?¬M; M; QM; F i K` i?`M? - +?`K`½ B tQ v i`ÁM i` M F?¬M; i`mM; - Î; B[h?lB E? H`K ? B MY M?Q ? B +ªM? +Y - /-M /-M KÎ` ? B # MX

h?lB E?¬M; Gm•M ``M pW KÎ` - i`QM; HÁM; GK+ h? M? #¬M; /QM; tm'i ?B M +ªK h?lB E?¬M; H`T iS+ +?mB p`Q i`QM; h?lB E?¬M; Gm•M ``M- b m ç| +?mB` X

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- /ÁM; b¬M; h?lB E?¬M; [m'M [m M? +U FB K h?lB E?¬M; + p`Q ? B # M HQÐB +U FB KX

J°i # M- /ÁM; b¬M; h?lB E?¬M; +?ªv M; QÊ+- tmv M [m h?lB E?¬M; i`Î p [m€ F? h?lB E?¬M; +?ªv iÈB iQÆM; H B- K¶B H-M ?¬ ?'T H` K°i i`, K M, KX

æ M F?B +U FB K h?lB E?¬M; tm'i ?B M i`Î H¢B- K°i +¶ F?Q S?QM; J M; çO ç t i` M +U FB KX æ•v H` K°i +¶ F?Q S?QM; J M; ?Q`M iQ`M KÈB K - M m M?Q H9+ i çÄ iQK ç½ H` i?¬M FB K +`T hY >Q`M; i?QÊM; T?~K- M?Q p`v H9+ M`v F?Q S?QM h?lB E?¬M; /QlM; M?Q ç½ pQÊi` F?ÄB +`T hY >Q`M; X

æ| H` K°i +¶ F?Q S?QM; J M; +| K`m ç2M M?¢i- [m'M K°i HÈT KÄM; tmM; [m M? +U F?Q S?QM; J M; K`m ç2M M?¢i M`v pW ?B M` X GK+ h? M? H`T iS+ +ªK i?'v M; m i`QM; FB K [m M; h?lB E?¬M; # M i`QM; +Æ i? ç M; iB m ? Q pÈB i®+ ç° p¬ +MM i?Q€M; +?®+ ç½ i M #B M b¢+? b)X GK+ h? M? +ªK i?'v +ªK ;B€+ ç|B F?€i i`QM;

@PM;

*U FB K M; •K H M- M; QÊ+ F?¬M; # v H MX h?lB E?¬M; HQm +?mv M p®M F?¬M; F?¬M; ;B M- KkB FB K h?lB E?¬M; F?´M; H² ç•K i?ŠM; p`Q ;B[H¬B p•M i?B M T?

@ Zmª i?"i H` K°i i M çB M5

h`QM; o¬ o¼M; EB K +®+X Zm•M J¢+ G•K M´B ;B`M K„M; iQ- i•K i`¢M; #bM? ioM +ÁM F K +? çQÊ+X "B M ?| +O GK+ h? M? pW `²B iU M?B M ç½ H¼i ? i p`Q i`C M?"M çQÊ+- ;Bl T?9i M`v GK+ h? M? ç½ bBM? ` #B M ?| M`Q ç| p¬ +MM; F?| ?B F?¬M; #B i- M?QM; H½Q +| i? F?ŠM; ç`M?- i?U+ HU+ +O GK+ h? M? ç½ ç°i T?€

E?¬M; +?d H` Zm•M J¢+ G•K- i`QM; i¬M; pU+ +O h?B EB K h¬M; - T?Q b m M; ½

hB M; M' p M; p¼M; i?B M ç` - +U FB K >¶M æ°M M; ?`+? F?¬M; b€T M?"T p"Q i`Q
FB X J°i ç¢Q i?B M •K i`®M; `¶M; bBM? ` - çB K çB K ?mv i iQÆM; çÄ iQÆB iW i`
>mv i iQÆM; M"v çÄ iQÆB M?Q HY - #'i F H" F?¬M; ;B M >¶M æ°M- ? v H" +U FB
iB m /B i K°i +?9i M"QX

" M +¢M? M, K M; Q`B #¼M L?QÊ+ h?Ov- ?Q F?¬M; KÎ` X GQM; >Q" M; GQM; hmv

@ aQ T?K5 GK+ S?QM; G¬B FBM? M; ¢+ F m H MX

@ J€m +O h?B M æ¢Q- "€+? h`"M G, M; hB m- F?¬M; M; Ì M; v +ª h?B M æ¢Q +kM
[m - K€m +O h?B M æ¢Q M"v +| i?U+ bU [m M i`¼M; M?Q p"v\

GQM; hmv M +Q`B M?¢Q H„+ H„+ ç-mX

@ aQ T?K

GK+ S?QM; G¬B ;'T ;B¼M; M|BX

@ E?¬M; +| +€+? M"QX

GQM; hmv M F?Q€i i vX

@ æ•v H" +Æ /mv M +O +? M; QÆBX >ÆM M[- M?[M; H½Q ;B" M"v ç m ç½ ç°M; i?
i? / H'v M?Q p"v5

Zmª M?B M- b m F?B *?Q i¬M; EB K h' hmv i h? ` i v- h?B M T?¢i H¬B p•M ç-v i`
KQ`B H¬M- F?¬M; +?d KQ`B i€K ç¢Q ç€M? tm®M; i?B M T?¢i ;BÈB pU+- H"K +?Q
h? FB ?B M i?•M- ç²M; i?`B +ÁM # Q T?O #¼M ?¼ p"Q i`QM; i?B M T?¢i ;BÈB pU

*?Q i¬M; EB K h¬M +€B i? F?¬M; F?ÄB i`ÊM K„i ?€ K²KX h?B M æ¢Q `®i +m°+ H
F?B M EB K h' hmv i h? tm'ii?O i` M? çQ¢i5 J†+ /M F?¬M; `ä`"M; H„K- M?QM; F
çQ€M i`QM; HÁM; *?Q h¬M; EB K h¬M +€B i? X J€m +O h?B M æ¢Q- +?QM? H"
M?Q +| i? ç¢i çQÊ+- T?ªB +?, M; +| i? /mM; ?ÊT pÈB h?B M æ¢Q- KQÊM HU+ +O

E?¬M; B #B i çQÊ+- M?QM; KQ`B i€K ;½ EB K h' hmv i h? H9+ M"v H¢B TªB çQ
ob K€m +O h?B M æ¢Q M; ¢M? F?€M; i?B M T?¢i@ M; v +ª EB K h' hmv i h? ç m
+| #'i +S +?¬M +?W ;bX

J" K€m +O h?B M æ¢Q FB - #` +U FB K >¶M æ°M T?€ pÐ +kM; +?d +| K°i çQªM HÈ
iQÆB M?Q HY - F?Q iS+ i?m HB K- H"K +?Q M; Q`B i F?¬M; +ªK SM; çQÊ+ #'i +S
i€K ;½ EB K h' hmv i h? X Zm•M J¢+ G•K +| i®+ ç°M? M? M?'i +?B K çQÊ+ # ;B¼
h' hmv i h? +ÁM H¢B ç m +?B K çQÊ+ ? B ;B¼iX E?¬M; B +| #'i +S /Q /U ;b- b m
p"QX

h?"i [m, /`- b m F?B KQ`B i€K M; Q`B Mm®i K€m +O h?B M æ¢Q- i?B M T?¢i ;BÈB
FB - F?¬M; M; Ì ç½ iB m i€M` X

@ •K -K -KX

J°i h?B M æ¢Q i?¬M H¬B i" M b€i #W #½B +?QM i¬M; i``B +| p +"M; T?ŠM M°- +?
KQ`B i€K M; Q`B Zm•M J¢+ G•K M[X

J'v p¢M /†K # M M; Q" B K°i K½M? >¶M æ°M K"m t€K KÎ` - H°` i?•M ?bM? +?"i p"i
h`QM; ç|X Zm•M J¢+ G•K #` i?QÆM; M†M; M?'i@ b m F?B Mm®i tQM; # ;B¼i K€
+O i?B M T?¢i H¬B p•M M?^K p"Q H½Q +kM; H" K¢M? M?'iX Zm•M J¢+ G•K H9+ M
/"T M€i- HÆ HYM; i`QM; ?Q F?¬M; - +?d +ÁM H¢B M[ M; Q`B i` M- +| p [m, /` p¬+
*?ŠM; [m Î i` M K†i H½Q H¢B +| p p m B KWM; M?Q çB M F?| +| i? +?2 /'m- ;B®M
HÈMX

JQ`B i€K ç¢Q H¬B [m M; F?¬M; i? i`m b€i KQ`B i€K M; Q`B- i?B M T?¢i H¬B p•MH
FB X L?QM; ç®B pÈB GK+ h? M? Î b m #€+? i`"M H¢B F?¬M; +| +?9iªM? ?QÎM; M

h` M +€B FûM HÈM i®B ç2M- T?QM; K M; i?m-M ?„+ FB ;B®M; M?Q K°i pB M ?„+
i` M K†i #„M` X L?QM; M m +| B +QB M| i?“M? M;¼+ [m M;- p”v i?“i bU b) `ÆB p

EûM HÈM M?Q FB K- +?Q /M # Q #¼+ GK+ h? M? Î# M i`QM;- +kM; pšM M?Q i`Q
HÈM- F?Q S?QM; J M; p¬ ?bM? p†M p Q h?ÌB E?¬M;X > B T?QÆM; h?ÌB E?¬M;
/ÁM; b¬M; K”m t€K #¢+ i`QM; bm®i HQm +?mv MX S?Q i` M +?B + FûMX h?ÌB E?
H°` K°i +¶ F?Q iS+ i M; i?QÆM;X

E?Q iS+ M”v- +?Q /M H” F?Q J M >Q M; iBM? i?m-M M?”i +kM; T?ªB •K ç¢K i?”i b
F?¬M; i?m°+ +¶ FBK KQÌB p¢M M,K- +ÁM Km®M +”M; +¶ tQ ?ÆMX

”€+? h`”M G,M; hB m- i`,K i? M? iB m FB K +€+ K”m /QÌM; M?Q ?ÊT i?“M? K°i i`”
QÆM;- H’v h?B M æ¢Q i`m i?¬M FB K H”K i`”M i•KX *?QM i? M? FB K i`”M >Q”M;
i? M? FB K i`”M h?B M ;B B iQÆM; ?ÊT KQÌB i? M? H”K K°i- +m®B +MM; /WM; Î
>Q”M; ;B BX ”ÎB pb i`QÊ+ F?B KQÌB i€K / M? EB K h’ hmv i h? tm’i i?O- FB K
M;QM; iK i?“M? ?bM?X

PM;

EB K v F?OM; #® iW i` M FB K i`”M M”v #®+ H M- FB K i`”M pW i?“M? +?Q /M H”
+kM; i`Î M M`mM`~vX

EB K v i?m-M i9v F?¬M; HšM #’i +S i?m°+ iQM? ;b- M?QM; H¢B i`”M M;”T K°i +¶ F
F?OM; ;B®M; M?Q FûM HÈM +O GK+ h? M? #B M i?“M?- ;„i; Q [m’M [m M? ”€+?

•K •K tQ v i`ÁMX EB K v M;QM; iK- Î i` M #€+? i`”M- ç9M; H” +| K°i ç¢Q i?•MªM?

h?•MªM? M”v K¬M; K¬M; HmM; HmM;- H”K +?Q M;QÌB i M?bM F?¬M; +?•M i?“i- M
?| - HB M ;B®M; M?Q i`Î i?“M? i`mM; i•K +O +ª i?B M ç` - /QÌM; M?Q ? i i?ªv T?
i?•MªM? M”v +„M Mm®iX

*ÁM F?¬M; +?Ì *?Q i¬M; EB K h¬M +€B i? çQ€M` i?•M T?“M- i?•MªM? FB i`Q
i`QM; M?€v K„i ç½ #B M i?“M? + Q HÈM KQÌB p¢M i`QÊM;X h?•MªM? KÆ ?² FB F
M;QM; i?U+- M?QM; +kM; +?d H” iQÆM; ç®B bQ pÈB i`QÊ+ ç| K” i?¬B ;QÆM; K†i
+?•M i?“iX

•K -K -KX

.QÌM; M?Q ç½ M?“M` M;mv +Æ ç M- i?B M T?¢i H¬B p•M p¢M /†K FB M? M? +?|
i`mM; QÆM;- H¬B [m M; i`,K /†K i`QM; bm®i FB ?QÊM; p i`mM; QÆM; F?¬M; M
i?“M? K°i çQ”M H¬B +-m i`QM; bm®i M?Q i?Ov iBM?- iQ”M #° iÁ` ?”Q [m M;X

G¬B [m M; M”v [m v i`ÁM [m v i`ÁM- F?¬M; +| #’i +S h?B M æ¢Q w +?Q M”Q ç€M
+?Q i?•MªM? +U+ HÈM FB +| +?9i çbM? i`

_®M;X

L;QÌB F?’M; H² FB `®M; H M K°i iB M; `®M; p¬ ?bM?- HU+ HQÊM; +O iB M; `®M
mv M,M; F?B M M;QÌB i ?QªM; bÊ- i?B M T?¢i H¬B p•M p¢M /†K- M; v b m M?€v
`®M; T?€ M€i- +?d HQm H¢B K°i çQ”M H¬B +-m Î i`mM; QÆM; FB X

G¬B +-m i`QM; bm®i #’i ç°M; M?Q M9B b m K°i iB M; `®M; +O M;QÌB F?’M; H² F
i`QM; ç| ç€M? tm®M;X h` M H¬B i`K i`QM; bm®i iªM` ?”Q [m M;- M?bM M?Q K„ H
L?QM; M;QÌB F?’M; H² FB ç½ i`Î M M #¢Q M°- #”M i v +U+ HÈM +?2 i`ÌB T?O ç’i +
+U +?QÎM; +?ÊT ç°M; K°i +¶ FB K [m M; K¬M; HmM; i?m-M i`„M;X *?d H” ?QªM?
EB K h¬M +€B i? i•K i?¬M +?’M ç°M; K¢M?- EB K M? m QªBX

339X *?QÆM; k9d, >Q¨M; h?B M æQÆM; hY U?¢V

æ| H¨ +€B ;b5 S?€T iQÈM;\ "ªQ GBM?\ E?¬M; B +| i? ¸Q€M ¸QÊ+X *?d +| Î M;C

+?2 K†i i?—M #QX æ†+ #B i i`QÈ+ FB - +| +QÌM; ;B^a +€B i? çB M; M; [m GBM? æ
K°i +¶ E?Q *?•M GQM; v m Èi ~M M'TX >¬K M v HB M iQÎM; H¢BX h?B M GBM? i
M,M; +| [m M? pÈB +?•M HQM; M?'i i°+X J" oB K h?B M G¢+ €M? K„i tQ v +?mv
i¢B +O GQM; hmv M- €M? K„i b€M; M; ÌB- H9+ M"v oB K h?B M G¢+ iB M H M K°
hmv M ¬K [mv M i?B H ,

@ o½M #®B h?B M GBM? i°+ oB K h?B M G¢+- ` K„i GQM; >Q" M; iB M #®BX
h` M K†i H° p T?S+ i¢TX GQM; hmv M M?bM oB K h?B M G¢+ i`QÈ+ K†i- +m®B +
@ oB K M?B M| +| F?Ä2 F?¬M; \

oB K h?B M G¢+ M; ?2 p"v bYM; b®i- H"TiS+ HB M +mM; FQM? M|B ,

@ oB K i' M; QÌB `i F?Ä2X

@ E?Ä2 b Q\

GQM; hmv M i?b i?"Q K°i iB M; - +kM; F?¬M; M|B ;b M[X

J" H9+ M"v- €M? K„i +O oB K h?B M G¢+ H¢B #` Zmv M v +O GK+ S?QM; G¬B ?'
@ *?•M HU+5

oB K h?B M G¢+ M? ;B¼M; F m H M- H"TiS+ €M? K„i H° p FBM? ?B ,

@ *?9+ KWM; GQM; >Q" M; iB M #´B5 *?•M GQM; M?'i i°+ ç½ +| ?v p¼M; bB m i?Q
L; ?2 oB K h?B M G¢+ M|B M?Q i? - i` M K†i GQM; hmv M +kM; H° p M; ¢Q M; ? ,

@ GQM; i°+ i `M; #m°+ p¬ b® M,K i?€M; - +kM; M M i`Î p M; ¼M M;m²M p®M +|
h?B M G¢+ ;"i ;"i ç-m- ç²M; i?ÌB F?) i?Î T?"Q M? M?äK- imv M?B M H"TiS+- b„+
#B M ?| ,

@ h?ÌB E?¬M; p†M p Q- MÆB M"v H"

L?bM KB M; pU+ b•m F?¬M; i?'v ç€v FB - ?® FB çO ç p†M p Q h?ÌB E?¬M; - M; v
#` +„M Mm®i p†M p Q- F?¬M; i? ibK FB K +?9i M"QX æ²M; i?ÌB- oB K h?B M G¢+
p K†i /—M i`Î M M M;QM; i`¼M; - M?bM p T?Q GQM; hmv M M|B ,

@ E?¬M; #B i iB M #®B +| #B i- GK+ h? M? GK+ iB M #®B i?•M Î MÆB M"Q\

oB K h?B M G¢+ +kM; H" iW GBM? æQ¢M bÆM K¢+? +?¢v iÈB- GK+ h? M? T?€ i
hB m h¬M; - b m H¢B +?mv M iÈB o¬ o¼M; FB K +®+X oB K h?B M G¢+ b m F?B
GBM? i°+- HB M H"TiS+ +?¢v ç MX >„M ç½ bÈK #B i çQÈ+- H9+ i`QÈ+ iQÆM; i`
+QÌM; ;B^a GK+ h? M? ?B M ;BÌ M´B / M? ç¢B HK+-M; Q¢B i°+ i`QÎM; H½Q /mv M?
æ®B pÈB GK+ h? M?X oB K h?B M G¢+ K M; i?2Q +^aK FQ+? i?"i b•mX

G9+ i`QÈ+ M m F?¬M; +| GK+ h? M? iQÆM; i`Ê- +kM; F?¬M; +| ?„M ?B M ;BÌ i?"
i`mv M i?W - ç¢i iÈB +^aM? ;BÈB +QÌM; ;B^a +€B i? #•v ;BÌ- pb h?B M GBM? i°+ ?
çQÈ+ K°i iB bBM? +ÆX æ•v +kM; H" M;mv M M?•M ?„M H9+ i`QÈ+ M; ?2 M|B GK+
Î +?B M i`QÌM; o¬ o¼M; FB K +®+ K" p°B p¬M; +?¢v iÈB- M?QM; pW `²B K†+ /M +
oB K h?B M G¢+ pšM +^aK SM; çQÈ+ HU+ HQÈM; ?Ov i?B M /B i ç` Î MÆB M"vX G
i?av- +?Q /M +€+? t K'v i` ,K p¢M /†K- +kM; ç²M; /¢M; F?B M ?„M +^aK M?"M çQÈ+
lv €T M"v- Î i`QM; +<sup>a</sup>K ;B€+ +O ?„M- M m ç ?„M K°i KbM? ç®B K†i- bÈ H" i`QM; ;
i?"M? #KB T?'MX

@ GK+ h? M?- ?„M Î T?Q /QÈB5 GQM; hmv M i`¬K ;B¼M; M|BX

@ S?Q /QÈB

oB K h?B M G¢+ bYM; b®i- H"TiS+- b m ç| HB + K„i M?bM p T?Q KB M; pU+ p¢
[m M? KB M; pU+- +ÁM HQm H¢B mv M; ?B K +O H9+ i`QÈ+- K†+ /M ç½ i€M çB F?
i? / /¬M; i`'M iY ç¢B bQ +QÌM; ;B^a EB K >²M +^aM?X *ÁM +| h?ÌB E?¬M; p†M p Q

/M + €B i? FB K ;B^a iB M p"Q i`QM; ç|- bÊ +kM; T?<sup>a</sup>B K K'i i? - M i`Q - i?"K +?Q M; +?ŠM; T?^aB H"

h` M M; Q`B oB K h?B M Gç+- Zmv M v`WM; `U+ p®M ~M M'T- ;B`T?9i M"v ?Q" M ç-m- M; QM; iK i?"M? K°i [mv M 'M pçM i`QÊM; - [mv M 'M K"m p" M; i?B m ç®i *Y `U+- bç i HÎ K<sup>a</sup>M; HÈM ?Q F?¬M; tmM; [m M?- ;ÊM b|M; ?Q F?¬M; i`„M; t€K F?m +

@

L; v b m ç|X oB K h?B M Gç+ +kM; M?Qm K"v- #ÎB pb pä MB K +O ?„M Î i` M ?Q F +¶ i? - M MB K i?, K /ÁX

@ hB m #®B- F?¬M; çQÊ+ H"K + "M Î ç•v5

G9+ M"v- K°i ççQ FB K [m M; iW i` M +?QM i-M; i`ÎB ç€M? tm®M; T?Q i` M [mv M

•K -K

h`QM; M?€v K„i- /QÈB ? B +?•M oB K h?B M Gç+- K°i K<sup>a</sup>M? ?Q F?¬M; #`T?€ pĐ- i`QM; ç|X >W HçM? K°i iB M; X oB K h?B M Gç+ #QÊ+ M? M? K°i #QÊ+- F?¬M; ;E M; Î #` ° v FB M M; QM; UM; QM; iK FB M +®V K°i H-M M[F?ûT HçBX J" [mv M 'M i`QÊM; FB - HçB #®+ H M- ?QÈM; p T?Q i` M +?QM i-M; i`ÎB i`'M €TiÈBX

@ Jm®M +? i5

G"TiS+- iW i` M +?QM i-M; i`ÎB- K°i +¶ HU+ HQÊM; ?MM; ?"m +O hB m h? :BÈB +MM; K°i T?QÆM; h?B M æçQ i? ;BÈB ?bM? i?"M? K°i i? X æ²M; i?ÎB i?B F?Q K ?QÈM; iÈB [mv M 'M K"m p" M; FB H, M; F?¬M; 'M tm®M; X

s Q

E?|B ç2M #®+ H MX *Ym .QÆM; +?•M pB K +?QM? H" +?Q /QÆM; +?d ?Ä - H'v h?B M Gç+ HçB +| i? F?„+ +? T? - M HÈM F?Q €Ki" +O i? ;B M- HU+ HQÊM; hB h? K†+ /M KçM? K)- M?QM; #^aM +?'i HçB #` +?•M HU+ +O oB K h?B M Gç+ F?„+ M"v HçB F?¬M; T?•M çQÊ+ + Q i?'TX h` M +?QM i-M; i`ÎBX \*QÆM; S?QM; #`tû`€ i€M +„M Mm®i i i +<sup>a</sup>- i`"M M; "T K'v i`, K /†K- +?Q /M iBM? K M; ;B€M; tm®M; FB F?¬M; +| K°i ççQ ?ç tm®M; X

"QÊ+ +?•M ?QÈM; i` M ?Q F?¬M; iB M iÈB- K¶B K°i #QÊ+ #QÊ+ ` - /QÈB +?•M +O i-M; +?•M HU+ K"m p" M; F?m +? i€M- F?Q i? +O Zmv M v i` M M; Q`B +kM; + Q +ÁM `ÆB tm®M; ?ç T?QM; - i?2Q #QÊ+ i?S # #QÊ+ ` - +MM; HU+ HQÊM; hB m h? F?¬M; M; Î +?d FûK ?ÆM K°i +?9iX •K "QÊ+ i?S iQ #QÊ+ ` ç½ F?¬M; T?•M #B i +

@ h?"i + M ç^aK5

h` M +?QM i" M; i`ÎB- +?O M?•M i? M? •K FB +kM; ç½ M' B; B"MX J°i i? M? +U FB +?QM i-M; *QÆM; S?QM; ;B€M; tm®M; - T?Q i` M i?•M FB K +U+ HÈM 'M +?S H #®X J°i +¶ EB K v hY a€i iY F?Q i`-K i`-K i`"M M; "T ?Q F?¬M; - i?B F?Q M²M; ç" Mm¬MX æ| H" EB K h¬M +€B i? - M; QçB i`W # M; Q`B +O h?B EB K h¬M; FB - i'i [m M; ?° i? - M; ,M +^aM ?QÆM; p`FB Î# M M; Q"Bi?•M i? X

"QÊ+ i?S M, K #QÊ+ ` - Zmv M v i` M M; Q`B oB K h?B M Gç+ ç½ M; QM; iK i?"M? i`QÊM; #`T?€ M€i K°i H-M M[ M; QM; iK- ?Q i?O M„K +?†i@ [mv M 'M pçM i`QÊM +?QÎM; FB M; QM; iK HçBX

33dX *?QÆM; k8y, EB K æçQ h?ÎB E?¬M;

Zmv M 'M K"m p" M; K½M? HB i p" ?[m [mv M +O oB K h?B M Gç+ /mM; ?ÊTi?"M ç2M F`i FB M; ?`+? F?¬M; p +?çKX

Zmv M v EB K v Î i`QM; ?Q F?¬M; T?€i` iB M; F m`mM; i`lB FB K`Qi M?Q b'K- [ HU+ HQÊM; F?¬M; T?•M + Q i?'T- K` ?[m [mv M +O oB K h?B M G¢+ +kM; F?¬M /QlM; M?Q /U ç`M? pšM ;B^M; +Q M?Q p"vX

*aK SM; Zmv M v #MM; M' i` M M; QlB oB K h?B M G¢+ - F?¬M; M; l /QlM; M?Q +ÁM +O GK+ S?QM; G¬B +kM; i¢K i?lB M; WM; H¢BX \*| i? +MM; EB K h' ç€M? K°i i`"M G¢+ M"v +kM; ç½ pQÊi [m€ iQlM; iQÊM; +O ?„M- H¢B M; ?o ç M #Q p, M +O h?B M?„+ ç M- €M? K„i +O GK+ S?QM; G¬B M?bM p T?Q oB K h?B M G¢+ +kM; M?B

sû`€+? ?Q F?¬M; - ?Q F?¬M; pĐ M€i M; QM; iK i?`M? p¬ b® [mv M 'M FB K [m M; - H M tm®M; - b|M; F?Q F?OM; #® i`M b€i #W #`B H M i`"MX \*kM; K v Î ç•v ç m H` ç°M; i? i?B M ç` #aQ p #aM i?•M- H¢B +kM; F?¬M; +| i?QÆM; i'M ;bX

a m K'v H-M ?¬ ?aTX oB K h?B M G¢+ F m H M K°i iB M; ç m çÈM- +a M; QlB #„M

•K

Jti ç'i MSi` - M?QM; F?B p i MSi b•m F?¬M; i?'v ç€v FB H M i`"M ç M tmM; [m M?Q #` K°i bS+ K¢M? p¬ ?bM? iQ HÊM ç ûT- F?¬M; M; l H'v K°i HQ¢B T?QÆM; i?

a„+ Kti ?ÆB i€B M?Êi- M?QM; +?B M w i` M M; QlB oB K h?B M G¢+ +kM; F?¬M; ; +?QM i-M; i`lB- +kM; +| K°i H½Q ;B^ ?„+ #`Q ?B M` i?•M ?bM?- F?m¬M Kti /[iÊ i?¬M b„+ M"Q- +?d`B M; F?m¬M Kti FB +kM; ç½ çO F?B M FB K ;B^ #bM? i?QlM

@ h?B M GBM? i°+ çQÆM; M?B K i°+ i`QlM; X oB K h?B M G¢+5

G½Q ;B^ i`-K ;B¼M; [m€i K°i iB M; ,

@ *?ŠM; H) h?B M GBM? i°+ M; QÆB F?¬M; Km®M iB TiK+ i`mv Mi?W Î ç¢B HK+ i 5

oB K h?B M G¢+ +QlB H¢M? K°i iB M; - M|B,

@ h?B M GdM? i°+ i FûQ /`B +?QM? H` EB K h?-M çB M #aQ p X *?Q /Mi`mv Mi? EB K h¬M; M; QÆB M|B +?mv MX L m +?Q i i? K KQlB M, K- M?'i ç`M? ç€M? +? i

@ hB m M?B ç€M; +? i 5

h?B F?Q i` M M; QlB H½Q ;B^ +`M; i? K /`v ç†+- ?Q F?¬M; T?¢K pB M; `M /†K- ; F T?QÆM; K° ç` - i?B F?Q /`v ç†+ ;B®M; M?Q ?Q i?®B M?B m M, K- i M? iQlB F?| + i? - Î /QÊB ?Q`M +aM? M?Q p"v +kM; i`€M? F?¬M; F`TX

@ L?Q i? M"Q- i`QM; HÁM; +| b€i w- M; QÆB Km®M i`m b€i i \

oB K h?B M G¢+ M?Q +QlB M?Q F?¬M; HB + M?bM H½Q ;B^ K°i +€B

@ aÊ H` M; QÆB +ÁM F?¬M; +| i?U+ HU+ ç|5

@ *| i?U+ HU+ ? v F?¬M; - F?¬M; T?aB M; QÆB M|B H` çQÊ+- ?¬K M v H½Q T?m HB F?B M M?[M; ?"m #®B M; m Km°B +O ç¢B HK+ M"v M?bM- ç¢B HK+ EB K h?-M i - ;b oă æ¢Q +?d H` #`M; K¬M iB m ç¢Q- v m M; ¬M ?Q†+ +?9M; X

@

h`QM; K„i #„M` H½M? K M; - oB K h?B M G¢+ F?¬M; M|B ;b M[- M?QM; F?Q i? Z M[M; QM; Hmv M H MX

PM; XX

æ°i M?B M- +ÁM F?¬M; +?l ? B M; QlB ç°M; i?O- K°i ç¢Q FB K M; •M +' [m€B H¢ Î æ•v H`

*?Q i¬M; EB K h¬M +€B i? i`QM; HÁM; +a FBM?- €M? K„i ç²M; i?lB M?bM p H¢B

@ E?¬M; +| F?ª M,M;5

JQÌB i€K ç¢Q i?•MªM? ç²M; i?ÌB ?B M H M i` M +?QM i¬M; i`ÌB- KQÌB i€K +¶ HU+ K¬M; ç²M; i?ÌB €T +? tm®M; - i`QM; KB M; pU+ FB - H"TiS+ /'v H M K°i +¶ ;B| H ;ÊM b|M; ?Q F?¬M; F?OM; #® +?'M ç°M; - M?QM; î i`QM; iB M; FB K M; •M +´ [m€B H¢BX

@ h?ÌB E?¬M; EB K v5 >„M +ÁM +?Q M;½ tm®M;5

Zm•M J¢+ G•K FBM? ?½B F m H MX EB K v p¬ ?bM? M? M? +?|M; M;QM; ?| i?¬M >´ + Q p¢M i`QÊM;X

h K JK+ "¢+? >´ K¨m ç2M çÄ- p•M ?´ M?Q FB K- #®M +?•M M?Q +°i i?¬M; i?B M- T?|M; ` ?mv i K M; v m /B K K¨m çÄ iQÆB- çm¬B ?´ /m¶ B i?ŠM; ?¢ tm®M; K'v i` F?¬M; çB K ` K°i KªM? F?¬M; ;B M bKT tm®M; K'v /†KX

_®M;

J²K iQ M?Q #²M K€m ?QÊM; tm®M; /QÈB KB M; pU+ KÎ` - K°i +¶ iY F?Q `ä`¬M; + î;B[ KÎ` - ?mv i [m M; K¨m çÄ iQÆB K`i KÌ- K°i +¶ K F?Q ?MM; ?"m ;B®M; M?Q ç` - T?9i +?®+ #` K°i +¶ FB K [m M; b„+ #ûM F?¬M; ;b b€M? çQÆ+ +?¬M pMB

oM

EB K [m M; K¨m çÄ ç2M çB K ` K°i i?QÈ+ pm¬M; >¶M æ°M K¨m t€K- ;B®M; M?Q K çÄ ç2M- ?QÊM; p T?Q /QÈB KB M; pU+ FB #„M M? M? çBX

@ L;QÆB /€K5

GK+ S?QM; G¬B i`¬K ;B¼M; [m€i K°i iB M; - +?•M i?•M \*´ GQM; M?€v K„i i,M; p¼i K°i [mv M ç€M? ` - H"TiS+ +| K°i [mv M 'M K¨m p¨M; M;?bM i`QÊM; ;"Q i?ûi K¨`

S?®+

EB K [m M; M;QM; Hmv M /mM; ?ÊT HU+ HQÊM; hB m h? :BÈB- ç²M; i?ÌB- +ÁM + i?¬M; M;QM; Hmv M FB - H"TiS+ tmv M [m [mv M 'M K¨m p¨M; FB - b€i [m p B + T?Q /QÈB KB M; pU+X

@ GK+ ç¢B + 5

h`QM; K„i L?QÊ+ h?Ov H¬M ç¬m iB M H°` b€i w- +?ŠM; [m î i` M M;QÌBX EB K v FB H¢B /B ç°M; ` - ;B K +¬K iQ¨M i?•MX

h`QM; €M? K„i +?ÊT ç°M; b€i w H¢M? i?'m tQÆM; - K„i i?'v FB K [m M; K¨m çÄ ç2M i?'m F?OM; #® `ÆB p¨Q # M i`QM; KB M; pU+X " M +¢M?- KQÌB #ªv +¶ HU+ HQÊ ç°M; - KQÌB #ªv i? M? +U FB K i?¬M; i?B M ?¢ tm®M; - +?•M i?•M \*´ GQM; M;¨M i` H"TiS+ #` ç€M? # v ` M;Q¨B K€m i?`i # v i€M HQ¢M- i?•M i? + Q HÈM +kM; i?m

JQÌB i€K ;½ EB K h´ hmv i h? ç²M; i?ÌB ` i v- mv M,M; çO ç ?Ov i?B M /B i ç` X ;¬M M?Q # Q T?O T?¢K pB i`,K /†K- i?2Q K°i ç¢Q FB K [m M; - KQÌB #ªv i? M? + i`QM; KB M; pU+X

@ GK+ iB M #®B5

oB K h?B M G¢+ b„+ K†i i€B M?Êi- KQÌB i€K +¶ HU+ HQÊM; hB m h? :BÈB- +?Q +O ?„M +kM; F?| +| i? M; ,M +ªM +?9i M¨QX

L;•K

L?QM; i?2Q >¶M æ°M T?¢K pB i`,K /†K FB ?¢ tm®M; - iB M; FB K M; •M +´ [m€B i`ÌB- i`QM; iQ¨M #° KB M; pU+- ;B®M; M?Q tm'i ?B M p¬ b® i? M? i?¬M FB K- K¶ +| K¨m t€K #¢+- p¬ b® /ÁM; b¬M; h?ÌB E?¬M; [m'M [m M? `i M?B m i? M? i?¬M FB p Q- >¶M æ°M K¨m t€K FB `ÆB p¨Q i`QM; ç|- p¬ b® /ÁM; b¬M; h?ÌB E?¬M; H"TiS

@ h?ìB E?¬M;- pĐ M€i5

J°i i? M? •K KìªQ iW i`QM; KB M; pU+ i`mv M` - i? M? •K FB ;B®M; M?Q iW i?B
`²B H¢B [m2M i?m°+- ç²M; i?ìB +ÁM~M +?S K°i +¶mv M;?B K HÈM H QX .QìM; M
b) F?¬M; B +| i? M;~M; ç-m H M M[- +?Q /M *?Q i¬M; EB K h¬M +€B i? i`QM; H
iB K†+ +ªKX

h` M ?Q F?¬M;- KQìB i€K M;QìB Zm•M J¢+ G•K i?¬M b„+ M;QM; i`¼M;- i` M K†i H
i`QÊ+ K†i HU+ HQÊM; ?Ov i?B M /B i ç` FB X GK+ h? M? F?¬M; M;ì +ÁM +| i? b
M;?B K FB - +?d H` K°i +ªm M|B- ç½ /šM ç°M; EB K v h?ìB E?¬M; iBM? i?m¬M F?
EB K v b„+ #ûM +O KQìB i€K M;QìB #¼M ?¼X

G9+ M`v F?€+ pÈB i`"M +?B M H9+ i`QÊ+ +MM; Zm•M J¢+ G•KX :BìT?9i M`v- H¢B
#ªM i?•M- ç½ +?®M; H¢B EB K v ç ûT +O KQìB i€K i M EB K h´ hmv i h? X

*?ŠM; H)- ?„M ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB h?€M? :Bª\

JQìB i€K M;QìB Zm•M J¢+ G•K €M? K„i #B M ?| - i`QM; HÁM; /Q /U #`i ç`M?- M m
+O KQìB i€K M;QìB #¼M ?¼ TªB HQ H„M; `²BX " M +¢M? Zm•M J¢+ G•K- H½Q i
F?| +QB- M m M?Q çQ€M ç9M;- M?Q p`v ?¬K M v KQìB i€K M;QìB #¼M ?¼ imv i ç
K†i h?€M? :Bª- +?Q /M #¼M ?¼ i?•M H` EB K h´ hmv i h? M;QìB çìB M;QĐM; p¼M
+QM FB M FB - F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+?X

GU+ HQÊM; FB K pU+ +O h?€M? :Bª- çO ç €T +? i`i +ª i?O çQ¢M p` HU+ HQÊM;
imv i ç®B ;B®M; M?Q ?B M i¢B M;¬M tm`i T?€T iMv- EB K v iU bBM?- +?®M; H¢B
#¼M ?¼- ;B®M; M?Q `) /ÁM; MQÊ+X

" M i`QM; KB M; pU+- /QÈB M M ç`i b•m i?ŠK p¬ iªM- #„i +?Êi ?B M` K°i ?² HÈM
F?¬M; M;WM; tQ v ç°M;- ?B M` p¬ b®ªQªM?- M9B HÈM bBM? b¬B- `WM; ;B` i?9
bY FûQ /`B +ÁM +| p¬ b® i` M? ç`m p` +?ûK ;B i- /QìM; M?Q îi`QÊ+ K†i ?² HÈM M
çQÊ+ ?"m i? X

@ h?ìB E?¬M; çªQªM?- +?B m`¼B i? ;B M5 Zmª i?U+ ç½ i?Q€i b Q\

h`QM; K„i GQM; hmv M +?ÈT ç°M; FBK [m M;- M?QM; i?•M ?bM? H¢B F?¬M; ç°M;
+?9i F?¬M; /€K t€+ ç`M?X

:BìT?9i M`v- ?² HÈM K`m t€K #¢+ FB ;B®M; M?Q #` ? B #`M i v i?"i HÈM tû` - K
i?QÊ+ K`m t€K #¢+ iW i`QM; +?"K`½B # v H MX h` M i?¬M FB K M`v M´ H M K°i
[m M; M`v F?OM; #® p¬ +MM;X E?¬M; ;B M bKT tm®M; i?2Q KkB FB K / /`M; /•
i`QM; +| i? M?bM i?`v K°i çB K >¶M æ°M K`m t€K- F?¬M; KB M +QĐM; +?9i M`Q-
ç°M; K` i?ìBX

*ªK i?K çQÊ+ F?Q iS+ t H¢ i` M i?¬M FB K FB i`mv M ç MX L?QÊ+ h?Ov +| +?9i

@ GK+ ç¢B + 5

h?¬M FB K ;B®M; M?Q ?Á i M` - îi`QÊ+ K†i K¼B M;QìB- M;QM; ?| ` K°i ç¢Q
[m M; K`m t€K #¢+ i€M çB- H°` K°i i?•MªM? K`m t M? T?B m /"iX

@ GK+ ç¢B + 5

@ *? 5

@ GK+ iB M #®B5

•M? K„i F?) +?mv M`ÆB tm®M; i` M M;QìB oB K h?B M G¢+X

h`QM; T?9i +?®+- €M? K„i oB K h?B M G¢+ ?B M H M p FBM? ?½B ;B®M; M?Q ?
p¬ b® +ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„i ?„M F?¬M; TªB H` îGBM? æQ¢M bÆM K¢+? Q\

*^aM? iQÊM; +?ÈT ç°M; F?¬M; M;WM; i`QM; +QM M;QÆB K`m t€K #¢+ FB - i`QM;
h?B M G¢+ H¢B +^aK i?'v ;B®M; M?Q ç½ [m K'v p¢M M,K- iQ`M i?•M i` M /QÊB #
/QÌM; M?Q Î i`QÊ+ K†i M;QÌB M`v- i` M M;QÌB ?„M F?¬M; i²M i¢B K°i +?9i #Q K"i
oB K h?B M G¢+ +| +^aK ;B€+- i?U+ HU+ K` ?„M H'v H`K FB m M;¢Q FB - Î i`QÊ+ K
iÁ i?' bÆM- i`QM; F?Q`M? F?„+ HB M +| i? ?| i?`M? #°i T?'MX

@ oB K h?B M G¢+ \

GK+ h? M? i?•M M?B M M|BX

@ o½M #®B oB K h?B M G¢+- ` K„i GK+ iB M #®B5

E?¬M; +?9i /Q /UX oB K h?B M G¢+ ¬K [mv M +9B M;QÌB- ?QÈM; p T?Q GK+ h?
FQM? i?B H X

:"i ;"i ç-m- €M? K„i GK+ h? M? +?ÈT ç°M;- H° ` p ?²B S+- H"TiS+ M|B,

@ «M; M°B M;QÆB F?Ä2 F?¬M; \

@ «M; M°B M;QÌB `i F?Ä2- +?d H` pšM i?QÌM; M?„+ iÈB GK+ iB M #¬B- ç®B pÈB G
;Bì #B i çQÊ+ GK+ iB M #®B +?B M K°i i`"M Î o¬ o¼M; FB K +®+- HB M T?€B p½M
#®BX

*?ŠM; [m M|B iÈB ç•v- b„+ K†i +O oB K h?B M G¢+ +kM; çÄ H M- ;Bì T?9i M`v M
h? M?X oB K h?B M G¢+ ç½ #B i- ?„M ç M MÆB M`v F?¬M; HB M HKv GK+ h? M?
iQÆM; i`Ê H¢B +| +?9i M•M; + Q #^aM i?•M KbM?X

@ æ i¢X

GK+ h? M? M|B ç²M; i?ìB €M? K„i +?mv M p T?Q Zm•M J¢+ G•K- i`QM; €M? K„i F
;b,

@ G'v h?B M æ¢Q ç² ` X

333X *?QÆM; k8R, h`'M •T hmv i h?

@ GK+ h? M?- M;QÆB +?È #W #½B- KQÌB i€K M;QÌB +?9M; i ç M; Î ç•v- +ÁM F
M|B #°v5

@ G'v h?B M æ¢Q ç² ` 5

GK+ h? M? €M? K„i #bM? ioM?- M?QM; Î i`QM; K„i Zm•M J¢+ G•K H¢B ;B®M; M?
i?¬M FB K M®B iB T M? m H Q ç M M;?B M M€i ?„M i`QM; ?Q F?¬M;X

@ GK+ h? M?- M;QÆB çWM; p°B H`K +`M- H½Q T?m +kM; F?¬M; iBM- M;QÆB pW
G½Q i' h?B EB K h¬M; i`¬K ;B¼M; [m€i H M K°i iB M;- i?B F?Q i` M M;QÌB "i ç-
a€i T?€i? K` ` - HU+ hB m h? ;BÈB +m²M +m°M ?| i?`M? K°i i? M? +U FB K p¢M
ç¢Q F?¬M; ;B M ?¶M ç°M ? T /`B ?QÈM; p T?Q GK+ h? M? H,M; F?¬M; +?ûK tm©
J°i FB K M`vX Î i`QM; K„i *?Q h¬M; EB K h¬M +€B i? - +U FB K EB K v`M +?S HU
çQÊ+ H½Q i' h?B EB K h¬M; F?®M; +? - F?¬M; M; ì +| K°i iB i`|B #m°+ €T #€+? H
F?®M; +? M`v F?¬M; T?ªB #¼M ?¼ +| i? b€M? #^M; çQÊ+X

L?QM;X GK+ h? M? ;Bì T?9i M`v çSM; i?ŠM; i¢B +?¶- ;B®M; M?Q F?¬M; M?bM i
i` M M;QÌB p M; H M iB M; FB K M;•M `i M?Ä- i` M M;QÌB M`B H M K°i i¬M; FB K

@ h?ìB E?¬M;- pÐ M€i5

h?2Q K°i +•m +O GK+ h? M? M|B ` - iB M; FB K M;•M FB #¶M; M?B M F?m +? ç¢

G^½Q i' h?B EB K h→M; +?Êi #B M b,,+- +^a M;QÌB #'i F ? i i?^av HmB p T?Q b m- i
K°i i→M; FB K ;B€T ç2M F`i- K†i i` M FB K ;B€T M"v +| iY F?Q H M i`"M- ?ÊT pÈB
@ *Ym ;B B hY a€i h?→M G•M "€Q5
GQM; hmv M ?→ M?Ä K°i iB M; - i` M K†i H° ` K°i +?9i FBM? M;¢+X
L?QM; - M; v F?B GQM; hmv M ç M; M|B EB K v hW a€i ç M; +?ûK p T?Q GK+ h?
i`QM; T?9i +?®+ M"v H½Q i' h?B EB K h→M; ç½ `ÌB F?→B M;"M /†K +kM; ?ûi i?^aK
F`i i` M M;QÌB i'+ i'+ pĐ pKM- +^a M;QÌB ç²M; i?ÌB ?| i?"M? K°i ç€K i?"i M€iX
J°i EB K M? ç2M F`i + Q +?QM i'+ Î i`QM; ?Q F?→M; ;"Q i?ûi- ?mv i [m M; +?ÊT ç
F i` i?•M i? +O H½Q i' h?B EB K h→M;X
G"K b Q +| F?^a M,M;5
JQÌB #^av M;QÌB Zm•M J¢+ G•K ç²M; i?ÌB #B M b,,+X EB K v h?ÌB E?→M; M"v- H½Q
EB K h' hmv i h? - K†+ /M +?d H" M?'i FB Tc M?QM; M; v +^a K°i FB K +kM; F?→M;
pĐ M€i- /¢M; EB K v M"v T?^aB M;;M +,M M?Q i? M"Q5
>Q F?→M; - p®M +?QM? H" /Q F?→M; ;B M +MM; i?ÌB ;B M M;QM; F i K" i?"M?- FB
+?d çO iB T t9+ pÈB F?→M; ;B M æ°M; >Q- pĐ M€i FB - i®B ç +kM; +?QM? H" F?
iB T t9+ ç M i?ÌB ;B M- +?d +| FB K F?Q Hm•M ?²B KÈB +| i? KB M +QÌM; +?¢K ç
+kM; H" i`<sup>a</sup>B [m Hm•M ?²B HU+ GoM? oU+ /B M ?| i?ÌB ;B M K" ` X
h?ÌB E?→M; pĐ M€i- F?→M; i`®M F?→B F?→M; ;B M M"v- p"v +ÁM +| i? i`®M çB ç•

33NX *?QÆM; k8k, h?-v h`Á :†T G¢BX

@ æ² M?B ` K„i bQ T?KX

" M;QìB h`B m h?B M .B T ç m +ª FBM?- H¢B M;?2 i?'v i` M +?QM i-M; i`ìB- K°i

@> ? - i@i5 h@i5

J°i ç¢Q i?•MªM? K`m t M? M;¼+ +?"K`½B ?¢tm®M;- F?B # M;QìB h`B m h?B M +O M;QìB M`v KîªQ p¬ ç`M?- ;B®M; M?Q i'i +ª ;Bì i` M çìB M`v ç m pìM tmM; [m M;?B K+O EB K v- M?QM; pW M?bM iÈB M; v +ª EB K M? i`QM; +Æ i? ç m +?"K ;B€+ M?Q p"v- +?Q /M î i` M M;QìB KQìB i€K i M EB K h` hmv i h? FB +kM; F?¬M M`v `®i +m° +H` B5 L?QM;- H¢B M?bM i?'v GK+ h? M? ç½ F?QK M;QìB [m, tm®M # +€BX

@ æSM; H M- çSM; H M- F?¬M; +-M ç H 5

.B T o¬ h•K +QìB MìB M?bM GK+ h? M? i`QÈ+ K†i,

@ L;QÆB ?B M ;Bì ç½ i?Q€i h?B M æ¢Q- F?B i?B M ç` [m v M;QÈ+ H¢B- H9+ 'v M;QìB M;QÆB +kM; F?¬M; +ì i€+ /KM;X

.WM; K°i +?9iX .B T o¬ h•K b„+ K†i M;?B K i9+ MìB,

@ hmv `^M; M;QÆB ç½ i?"M? #B M b® +O i?B M ç` [m v M;QÈ+ H¢B- M?QM; +kM K†+ /M i?Q€i h?B M æ¢Q- M?QM; F?¬M; +ì M;?o M;QÆB ç½ +ì çQÈ+ i?U+ HU+ + M`v- pšM M?Q i`QÈ+ +ì i? #B i çQÈ+ M?'i +Y M?'i ç°M; +O M;QÆB- M;QÆB pšM H` #B M b®- M?QM; H½Q ;B` FB Km®M i`Ê ;B9T M;QÆB- M?QM; +?d +-M M;QÆ M?Q p"v +?ì çÈB M;QÆB +?QM? H` b€i FB T HÈM M?'i +O i?B M w5

•M? K„i H¢M? HMM;X GK+ h? M? iU M?B M #B i M?QM; H½Q ;B` i`QM; HìB MìB çQÈ+ .B T o¬ h•K ;¼B M?Q p"v- î ç¢B HK+ EB K h?-M ?B M ;Bì +kM; +?d +ì K'v M GK+ h? M? /o M?B M +ì i? KÆ ?? +ª K SM; çQÈ+- M?QM; i²M i¢B ?MM; K¢M? ~M M' ç²M; i?ìB +kM; #B i çQÈ+- ç¢B HK+ EB K h?-M M`v [mª M?B M H` b•m F?¬M; HQ æ¢Q ?MM; K¢M? FB ç m ;B®M; M?Q M;O b v- #'i +S K°i +¶ M`Q- ?„M ç m F?¬M; + i?„M;X \*ì H)- çÈB ç M F?B ?„M ?Q`M iQ`M HoM? M;° æ¢B .B M h K h?"T GK+ EB K +ì i? +?B M i?„M;- ? v H` HoM? M;° iÈB i` M # KQÆB i?S+ KÈB +ì HU+ ç€M? K° pW KÈB i?Q€i- pšM H` F?¬M; çO HU+X

@ G½Q ;B` M`v- M;QÆB +ÁM +?Q +? i5

G9+ M`vX GQM; hmv M p®M i`-K K†+ +kM; ?W H¢M? K°i iB M;- Kî KB M; MìBX

.B T o¬ h•K M?QÈM; K`v- +QìB H¢M? MìB,

@ L;QÆB +ÁM +?Q +? i- i H`K b Q #Ä M;QÆB K` çB çQÈ+5

h`QM; K„i FBK [m M; +?ÈT ç°M;- K°i ç-m iì+ p`M; +O GQM; hmv M F?¬M; ;Bì iU #

@ L?Q i? M`Q- H½Q ;B` M`v- M;QÆB Km®M ç€M?5

@ æ€M? i?b ç€M?- i v +O H½Q T?m ç½ bÈK M;S `²B5

.B T o¬ h•K ? B K„i i`WM; H M- +kM; F?¬M; +?9i HûT p X

@ aQ T?K5

GK+ S?QM; G¬B ;'T ;B¼M; MìB i` M K†i ?B M H M p t'm ?'X

GQM; hmv M ?W H¢M? K°i iB M;- +m®B +MM; F?¬M; H`K K'i K†i ç² ç - +?d H` tQ v o¬ h•KX

.B T o¬ h•K +QìB ;B m- +kM; F?¬M; M;?o #m¬M; i? +?Q GQM; hmv M- MìB,

@ L?Q i? M`Q- M?B m M,K M?Q p"v F?¬M; ;†T- M;QÆB M; v +ª ç² ç +kM; bÊ\

@ G½Q ;B¨ M¨v- M;QÆB Km®M ç€M? Q\5

GQM; hmv M ? B K„i i`ÊM iQ- HQM; mv p¬ +MM; iW i` M M;QÌB # v H M- K†i ç'i T?
H M +ÆM H®+ +m²M; HQ¢MX

J°i +¶ €T HU+ i`-K i`¼M; Î i` M M;QÌB- H9+ M¨v- €M? K„i +O GK+ h? M? M?bM p
+?9i i`Î M M M;QM; i`¼M;X G9+ i`QÊ+- ?„M ç½ M?bM F?¬M; i?'m M¬M; b•m +O
iW i`QM; HQM; mv b•m M?Q #B M- ?„M pšM M?Q i`QÊ+ +ªK M?“M çQÊ+ K°i +¶ €T
i?U+ HU+ +O HQM; ?Q¨M; M¨v F?¬M; Î /QÊB ?„M- i?“K +?Q +ÁM T?ªB + Q ?ÆM ?

@ .B T i?9+ i?9+

L?QÊ+ h?Ov p°B p¨M; FûQ .B T o¬ h•K H¢BX

@ > ? - M?B m M,K F?¬M; ;†TX L?QÊ+ h?Ov M;QÆB i`QÎM; i?“M? F?¬M; Qi- +¨M

@ .B T i?9+ i?9+

a„+ K†i L?QÊ+ h?Ov +¨M; i? K çÄX

@ > ? - çQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B- i b) F?¬M; bQ çQ pÈB +QM +€ i`¢+? M¨vX

@ G½Q ;B¨ M¨v- M;QÆB M|B B +€ i`¢+?5

GQM; hmv M M;?2 p¨v H¨T iS+ i?'B `•m i`WM; K„i M|BX

•M? K„i F?) HB +X .B T o¬ h•K M|B,

@ B ç€T HÌB +?QM? H¨ M|B M;QÌB ç|5

@ L;QÆB

@ aQ T?K

@ .B T i?9+ i?9+

L?bM i?'v #° /€M; +O ? B M;QÌBX h` M K†i GK+ h? M? H° p KoK +QÌB- ?„M çQ€
o¬ h•K +MM; HQM; ?Q¨M; çQÆM; M?B K GQM; hmv M i?“i bU +| ;B Q ibM? F?¬M;

@ æ9M; `²B

.QÌM; M?Q M?È iÈB +€B ;bX .B T o¬ h•K M?bM p T?Q GK+ h? M?

@ >B M ;BÌ i?ÌB ;B M ç½ F?¬M; +ÁM M?B m M[- KQÌB H½K M,K b m- M?È `ä çB J
:"i ;"i ç-m- GK+ h? M? M|B,

@ o¨v bQ T?K M;QÌB

G„+ H„+ ç-mX .B T o¬ h•K M|B,

@ h b) F?¬M; i`Î p +MM; M;QÆBX EBK h?B M h¬M; M;QÆB Î i`QM; HQ¢M i? M¨v
T?ªB M?È Fo- i` M çÌB M¨v F?¬M; +| i`QÌM; i?“M? #'i bmv- poM? ?^M; +?Q /M H¨
M|B ?m®M; +?d H¨ /QÊB h?B M æ¢QX

h` M K†i H° ` i?-M b„+ bmv iQ- F?¬M; çÊB GK+ h? M? M|B M[X .B T o¬ h•K HB +
+€B,

@ G½Q +€ +?¢+?- i çB `²B- F?¬M; +-M iB M5

hB M; M|B pW /Si- ?Q F?¬M; i`QÊ+ K†i .B T o¬ h•K KÎ ` - i?Q€M; +€B Mm®i H½Q

@ G½Q ;B¨ M¨v çWM; +?¢v5

GQM; hmv M pW KÈB #bM? ´M HY ;B¨M- HÌB M¨v ;B®M; M?Q #` ;BšK T?ªB çm¬B
H M ç½ #B M K'i Î i`QÊ+ K†i K¼B M;QÌBX

@ aQ T?K

GK+ S?QM; G¬B p°B p¨M; F m H MX

@ E?¬M; +-M HQ H„M;5

GK+ h? M? F?Q€i i vX

@ L?QM; +? - bQ T?K #¼M ?¼

:BÆ i v p¶ p¶ p B GK+ S?QM; G¬BX GK+ h? M? M|B,

@ h?U+ HU+ p¨ im pB +O M;QÆB M?Q p"v ç½ çO `²B +?d +| çB m i•K +ªM? +ÁM +-
p i¬M;- M;QÆB ?½v ;B K +-K im pB- M?"Ti? im ?¨M? çB i?¬BX

@ o•M;- +? 5

æ®B pÈB HìB M|B +O GK+ h? M?X GK+ S?QM; G¬B F?¬M; +| T?ªM ç®B ;b- +kM;

@ GK+ iB M #®B

oB K h?B M G¢+ H¢B ?QÈM; p T?Q GK+ h? M? ¬K [mv M i?B H X

@ *?mv M MÆB M¨v ç½ tQM;- p½M #®B i`Î p i`QÈ+- KQM; `^M; iB M #®B +| `ªM?
K°i +?mv M- ç¢B i`QÎM; H½Q M|B +| hB M h?B M h?-M Zm€B Km®M pb iB M #®B

@ hB M h?B M h?-M Zm€B5

GK+ h? M? i`-K M;•K K°i H€i- H"TiS+ ;"i;"i ç-mX

@ æQÊ+- +?ìi? K ? B M,K- i b) çB GBM? æQ¢M bÆM K¢+? K°i +?mv MX

@ hB M #®B #ªQ i`¼M;5

G¢B ¬K [mv M- +?•M HU+ /B ç°M;X "° w ?B M H M- i?•M ?bM? +O oB K h?B M G¢
/†KX

*ªK i?K çQÊ+ HU+ HQÊM; [m2M i?m°+ i` M M;QìB oB K h?B M G¢+- i`QM; K„i GK+
?Q†+- ç²M; i?ìB +| K'v T?-M i?QªB K€BX

@h?'i ç 5

GK+ h? M? tQ v M;QìB M?bM # M;QìB G¢+ h•K okX " M;QìB ?B M;Bì ç m ç½ H¨ i
HK+ EB K h?-M- +?Q /M i`QM; EB K h¬M +€B i? +kM;;-M M?Q H¨ i²M i¢B imv i
i` M M;QìB # M;QìB bQ pÈB i`QÈ+ FB - ç m M?B m ?ÆM `i M?B m i?"M? i?K+ ç
UF?Q b„+ #ûMV i`QÈ+ FB K†+ /M F?¬M; K'i çB- M?QM; ç½ FB K +? `i M?B m- ç•
K¬MX

L?bM GK+ h? M? çB iÈB- F?|2 KB M; LB T h? M? h?B M F?) M? +?- pmM; i v H
T?QÆM; æ°M; >Q F?¬M;;B M pWM; +?„+ KÎ` - ?ÆM KQìB pÁ hY L;¼+ ç¨M h? M?
tm®M; # M +¢M? KB M; pU+X *kM; F?¬M; M|B HìB M¨Q- #®M M;QìB ç²M; i?ìB M„
HB M M;Y K†i ç´ p¨Q i`QM; KB M;X oQM; aBM? ?Q M; M;mv M b m ç¢B +?B M- #
H¢B +?d +| i? M;;2 `ä `¨M; iB M; m®M; `QÊm- ?QÆM; `QÊm M²M; ç"K # v ` - i`
KQìB H-M ?Qi i?Î- #®M M;QìB #m¬M; pÁ `QÊm- ç²M; i?ìB +QìB HÈM ` iB M;X G¢
HB i iYm pSi +?Q GK+ S?QM; G¬B- GK+ h? M? i`-K ;B¼M; [m€i,

@ l®M; çB5

L;;2 +| +?9i ?QÆM; p` [m€B /`X GK+ S?QM; G¬B +¢@ M•, M0°

h'i +^a #B m ?B M +O K¼B M;QÌB ç m H¼i p"Q i`QM; K„i +O GK+ h? M?- w M; ?o M
?„M i`Î p X >„M ç½ [mv i ç`M?- #'i F H" pb SM; T?| i?B M ç` [m v M; QÊ+ HçB- ?
EB K :B^a i`QM; i¬M; - H-M ;B<sup>a</sup>M; FB K # M,K M"v `i +¬M iB M ?"M?X

*?d +| M,M; + Q i?U+ HU+ ç iY i¬M; K¬M KÈB +| i? ç®B Kti pÈB p¬ b® #B M ?|
i?B M ç` [m v M; QÊ+ HçBX GK+ h? M? F?¬M; iBM `^M; +?d /U p"Q bS+ KçM? +€
F?¬M; - pÈB i?U+ HU+ +O EB K h?¬M p" ? B p`FB -

3NkX *?QÆM; k88, .ÁM; a¬M; h?ÌB E?¬M;

EB K :B^a iB M p"Q +^aM? ;BÈB EB K >²M +| i? F?¬M; +¬M ,M m®M; X æ M H9+ M"v
+ÁM çO ç #´bmM; +?Q M; mv M F?Q i`QM; i?•M i? æçB bQ +^aM? ;BÈB EB K >²MX
æçB bQ +^aM? ;BÈB EB K >²M +?d +| i? ?'T i?m i?B M ç` M; mv M F?Q ç +OM; +®

L?QM; i?•M i? +?ŠM; M?QM; F?¬M; i,M; i`QÎM; K" +ÁM i`Î M M ;¬v v m M?Q L? M
;B M ?B K i?'vX

hBM?- F?Q- i?¬M p¬ +MM; [m M i`¼M; pÈB EB K :B^a- i?B m K°i i?S +kM; F?¬M; ç
i?•M i? - M^K i`QM; ?mv i Kç+? iOv +®i iQ" M i?•MX E?Q H" M; mv M F?Q FB K M
E?Q >^aBX h?¬M H" w +?Q iBM? i?¬M- M^K i`QM; h?¬M æbM? i?S+ ?^aBX " h?S M"v
[m M i`¼M; [mv i ç`M? i?U+ HU+ +O EB K :B^aX "° /çM; ?B M içB +O L? M L?Q
F?B K F?mv i- F?Q Kç+? `®B `„K ;•v `X

J" M; mv M M?•M F?B M +?Q F?Q Kç+? `®B `„K- F?¬M; +¬M T?^aB M|B GK+ h? M?

GK+ h? M? +?"K `½B #QÊ+ iÈB- K†B #QÊ+ çB M?Q p"v- /QÈB +?•M ?B M ` K°i /ÁM
.ÁM; b¬M; h?ÌB E?¬M; K"m t€K #ç+ K M? K¬M; +m²M +m°M- /Q FB K [m M; h?ÌB
HçM? HMM; HçB i?¬M? /ÁM; - T?^aM tç` h?ÌB E?¬M; p¬ i" M- T?€T i„ + ? *?Q h?B
i?ÌB F€ i?QÊM; +´J M >Q M; - i'i +^a ç m ?B M ` i`QM; ç|X

S?QM; G¬B #° i`QÈ+ FB - /QÈB EB K æçQ h?ÌB E?¬M; ?B M içB +O GK+ h? M?
i?¬M? h?ÌB E?¬M; #°X "QÈ+ ` K°i #QÈ+ - ?B M ` i'i +^a h?ÌB E?¬M; X *?d +| çB m
+?Q ?Q" M iQ" M i?¬M; ?B m- çÊB b m M"v iO M? im H½M? M; °- K M; "° v h?ÌB E?¬
i?¬M; bm®i- H9+ 'v #QÈ+ ` K°i #QÈ+ +| i? pQÊi [m /ÁM; b¬M; h?ÌB E?¬M; - /M H
i? ;B i?„MX

@ J - +QM ç½ i`Î p 5

æB iÈB i`QÈ+ Kti L? M L?Q L; ¼+X GK+ h? M? [m, tm®M; - +mM; FQM? /"T ç¬m #
>"M? ç°M; M"v +O GK+ h? M? ? i bS+ iU M?B M- F?¬M; +?9i; QÊM; ;çQX h?•M
Kšm H" +?mv M ?Q" M iQ" M +?QM? ç€M; X J†+ /M ?B M içB GK+ h? M? ç½ bB m i
b¬M; p #B MX GK+ h? M? +kM; F?¬M; T?^aB ?Q" M iQ" M pSi #Å K¼B i?S i`QM; i?
iBM? ?Q - ;ÊM H¼+ HçB- /MM; M; QM; Hmv M EB K æçQ h?ÌB E?¬M; +O ?„M- M; °
.B M h K h?"T GK+ EB KX

æçi iÈB +^aM? ;BÈB ?B M içB +O GK+ h? M?- ?„M ç½ KÆ ??² bBM? ` +^aK SM; p +
HçBX >„M +kM; +| +^aK ;B€+ `^M; - M m +| i? H½M? M; ° ?Q" M iQ" M i€K i?S+ +m®
GBM? +kM; F?¬M; i? HÈB /KM; ?„MX "°M +| i?B M ç` - ? B M; QÌB FB +kM; F?¬M
+?'T i?B M ?çX

@ æQÊ+ - K m çSM; H M- çSM; H M çBX

J„i L? M L?Q L; ¼+ +kM; ç½ QÆM QÈiX hmv `^M; #` ç½ ççi iÈB +^aM? ;BÈB EB K >²
M?QM; H9+ M"v #" +?d +ÁM HçB K°i i?•M T?"M- +?QM? H" K°i p` Kšm i?•MX

@ h•K KQÆB ? B M,K `²B

J†i L? M L?Q L; ¼+ H° p +^aK i?€M- M?bM GK+ h? M? i`QÈ+ Kti,

@ *QM +kM; ç½ K°i i`,K KQÌB H,K im´B- T?K i?•M +QM +kM; ç½ ` çB K°i i`,K KQÌB

@ *?

æ¬B K„i GK+ h? M? KÆ ?² i`Î M M M;•v /¢B M?QM; +?d i`QM; i?Q€M; +?®+- i`QM
K°i iB FB K [m M; K`m t€K #¢+X

@ J - K +| Km®M; †T +? F?¬M; \

@ *€B ;b\

@ h? M? M?B +QM M|B H` +? +QM +ÁM +?Q +? i? v b Q\

GK+ h? M? H„+ H„+ ¢-m- ¢¬B K„i b€M; M; ÌB +O L? M L?Q L;¼+ +kM; i`Î M M ºK ¢

@ h #B i` ,M; bBM? +Æ +O +? +QM ¢½ #` /B i- i?B i? +kM; ¢½ +SM; H¢B M?Q b„i
#B i FB T b m b) ¢-m i? B p`Q M?“ M`Q

GK+ h? M? +kM; F?¬M; M|B ` - i?“i` H9+ i`QÈ+- +?•M HBM? +O T?K i?•M GK+ o
iB m /B iX

L?QM; /U p`Q i?U+ HU+ +O ?„M ?B M i¢B- +?Q +?„+ ¢½ F?¬M; H`K ¢QÈ+5

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- i`QÈ+ K†i #¼M G¬B h?B M- F?Q iS+ i` M M; QÌB GK+ h?
i?'v- M; QÈ+ H¢B ?B M` i`QÈ+ K†i #¼M ?¼H` K°i /ÁM; b¬M; h?ÌB E?¬M; +m²M +r
h?ÌB E?¬M; M®B HB M i`ÌB ¢'i- FûQ /`B p T?QÆM; t F?¬M; #B i ¢•m H` +m®BX
i` M M; QÌB GK+ h? M?X h`QÈ+ FB K +?d +O GK+ h? M?- K°i +?B + K†i #`M K`m t
i?“M? ?bM?X

h?ÌB E?¬M; Gm•M ""M5

hª +?d p¢+? K°i +€B- i` M i v TªB GK+ h? M? H`T iS+ +?ªv` K°i ;B¼i HBM? ?mv i
+| K°i HÈT F?Q S?QM; J M; ¢2M bŠKX :B¼i HBM? ?mv i M`v pW tm'i ?B MX hW l
?¬i?'i i? M? ,

@ S?QM; J M; h?€M? EB K5 E?¬M; i? M`Q h?€M? EB K5

æ| H` i?¬M FB K pQÈi [m +`T hY >Q`M; - +?d +| h?€M? :Bª EB K æ¢Q KÈB +| i?
i?¬M FB K +`T hY >Q`M; ¢dM? T?QM; - b m F?B ¢QÈ+ `| i HU+ i? ;BÈB EB K oU+ K

h`QÈ+ K†i h?€M? EB K- ? i i?ªv i?¬M FB K +€T hY >Q`M; ¢ m TªB iB m /B i- i M M
*?Q M|B iÈB +?mv M im Hmv M i?•M M; QÌB i?“M? S?QM; J M; h?€M? EB K- /M pÈ
i?•K tmv M FBK +´ +O hY lv M +kM; +?Q #B i ¢QÈ+- i` M ¢ÌB M`v H¢B +| K°i K¬
¢°M; ¢` M?Q p`v- ¢½ pQÈi t F?¬B i?¬M i?¬M; i?QÈM; T?~KX

oª H¢B Km®M ¢¢i iÈB i`bM? ¢° ?B M i¢B +O GK+ h? M?- F?¬M; i? M`Q F?¬M; +|
+? p`v m +¬m M`v imv i ¢®B F?¬M; ¢ÆM ;BªM ?ÆM K°i i¬M; /•M #bM? i?QÌM; ¢
h´ hmv i h? - ¢•v +?QM? H` +•M #^M; +O EB K æ¢QX G9+ M`v +€+ ¢ iY M?bM /Á
K†i- i`QM; HÁM; Mªv bBM? FQM? bÈ p¬ +MM;X .ÁM; b¬M; h?ÌB E?¬M; - h?ÌB E?¬M
F?¬M; i? M?bM i?'m- M?QM; EB K v K M? K¬M; `°M; HÈM iQ€i` iW i`QM; ¢| - iW
iWM; +ªK M?“MX

J` #¼M G¬B h?B M ¢¢i iÈB +ªM? ;BÈB EB K S?€+?- M?bM /ÁM; b¬M; h?ÌB E?¬M;
?½B i`QM; HÁM;X L m M?Q #` /ÁM; b¬M; h?ÌB E?¬M; M`v H M iÈB- /M H` #¼M ?¼
F?Q EB K M? +kM; #` Mm®i p`Q i`QM; h?ÌB E?¬M; p¬i`M- poM? pB M F?¬M; ¢QÈ

æ†+ #B i H` h?ÌB E?¬M; Gm•M ""M FB ;•v` +?Q #¼M ?¼mv M; ?B K`°M; HÈM- +
FB H½Q i´ hY oB K i¬M; ;B€M; H•K- +kM; F?¬M; +| ¢QÈ+ mv M; ?B K M?Q p`vX :E
i`QÈ+ K†i ¢½ #` +€+? Hv ?Q`M iQ`M- F?¬M; +ÁM i`|B #m°+- i`Î M M iU i¢BX

J°i iB M; +?mv M ¢°M; +?|B i B p M; H M- ;B[h?ÌB E?¬M; Gm•M ""M KÎ` K°i +€B
H° K°i p¬M; b€M; K`m t€K #¢+X

@ h?ÌB E?¬M; Gm•M ""M- tmv M [m h?ÌB E?¬M; 5

GK+ h? M? [m€i iQ K°i iB M;- ? B K„i KÎ #WM;- ? B ç¢Q FB K [m M; K¨m t€K #¢-
E?¬M; Gm•M ""M H"TiS+ /B +?mv M iÈB- K°i ç¢Q FB K [m M; K¨m t€K #¢+ #„M M?
E?¬M;X

@ h?ìB E?¬M;- M„K ""i5

EB K +?d GK+ h? M? H,M; F?¬M; çB K ` - i` M +QM i?mv M çQÊ+ ?bM? i?“M? iW
#¢+ pW `²B ç M; i¬B i` M /ÁM; b¬M; h?ìB E?¬M;- K°i #!M; M;QìB +QìM; i`€M; H”
M;QM; F iH¢BX

@ o•M H M;

L? M L?Q L;¼+ F?¬M; i? M¨Q iBM çQÊ+ p¨Q K„i KbM?- H†M; H) M?bM #!M; /€M; |
/ÁM; b¬M; h?ìB E?¬M;X

J¨ H9+ M¨vX GK+ h? M? H¢B [m€i iQ K°i iB M;- K°i ç¢Q FB K [m M; K¨m t€K #¢+
#¶M; M?B M tm'i ?B M i`QÊ+ K†i GK+ o•M,

@ *9i ` ç•v5 "MM;

>mv i [m M; +?ÈT ç°M;- K°i i? M? i?¬M FB K K¨m K€m +?mB ` F?¬B JB h•K +O C
K°i #!M; M;QìB K¨m K€m + Q HÈMX

hY >¨ i¬M;- EB K >Q¨M; çìB i?S M?“i GK+ h?B M h?Q5

@ E?¬M; M;ì M? M? M?Q p”v- M;QÆB ç½ ç¢i iÈB i`bM? ç° M¨v `²B X

L?bM GK+ h? M? i`QÊ+ K†iX GK+ h?B M h?Q F?¬M; ? iÄ ` bÊ ?½B /QìM; M?Q ç½
+O GK+ h? M?X

GK+ h? M? H¢M? HMM; M?bM GK+ h?B M h?Q i`QÊ+ K†i- imv `^M; ?„M ç½ FûQ c
M;QìB T?K i?•M KbM?- M?QM; ?„M H¢B F?¬M; +?„+ +?„M +! i? iB m /B i çQÊ+ H½
GK+ h? M? +kM; +ªK i?“v i²M i¢B T?€T i„+ h?ìB E?¬M;X EB K v h?ìB E?¬M;X hmv
F?Q- #` K F?Q ,M KÁM- M?QM; ?„M pšM +ªK M?“M çQÊ+ K°i Hm²M; bS+ K¢M? H”

@ _'i M? M? +?9M; i b) ;†T H¢BX

GK+ h?B M h?Q +?d ç H¢B K°i +•m- b m ç! #!M; /€M; K¨m K€m +O H½Q H”TiS+
/¨v ç†+X

@ LÆB M¨v H”

J¨ H9+ M¨v- GK+ o•M ç½ F?¬B T?K+ H¢B w i?S+X oW `²B `ä `¨M; H¨ ¬M; ç M; î i`
ç½ M?B m M,K- `®i +K+ ¬M; Km®M ` M M M K°i i? M? i?¬M FB K +’T EBK h?B M-
tm'i ?B M î ç•v- MÆB ç•v H¨ ç` T?QÆM; M¨Q\

@ o•M H M;

L? M L?Q L;¼+ iB M iÈB ? B #QÊ+- ? B ?¨M; H M!M; `®i +K+ F?¬M; F K çQÊ+- H

@ L?Q L;¼+- H¨ M¨M; b Q\ ob b Q M¨M;

h`QM; K„i GK+ o•M H° p p¬ +MM; M;?B ?Q†+- H¢B M?bM p T?Q GK+ h? M? +€+†

@ æ! H¨ h? M? M?B +?mv M M¨v

hmv `^M; `^M; ?B M i¢B #° /¢M; p¨ F?Q +?“i +O GK+ h? M? ç½ +! #B M ?! M;?B M
/€M; FB +kM; F?B M GK+ o•M M?bM ` K M? K®BX

@ •K

@ æ°i M;°i i` M +?QM i¬M; i`ìB +?QM i¬M; *QÆM; S?QM; `€+? iQ¢+ ` - K°i pMM;
` K°i +QM \*?•M GQM; H¬B çbM? K¨m t€KX \*?•M GQM; M¨v H²M; H°M ;B[ #¬m i`
i`QÊM; m®M F?9+- K„i `²M; K¨m t€K M?bM GK+ h? M? +?,K +?9X

@ a„+ K†i GK+ h? M? F?) #B M- ?„M i?Î /`B ?B m ` ,M; imv KbM? ç½ H½M? M; ° çQ i?Q€i ` M; Q`B pÁM; h?B M æ¢Q- M?QM; æ¢B æ¢Q i²M i¢B i`QM; p¬ KBM? pšM + b¬M; h?İB E?¬M; tmv M [m iQ`M #° i? ;BÈB h?B M æ¢Q- M m ?„M Km®M KB M + H¢B- i'i M?B M b) #` i? ;BÈB h?B M æ¢Q p` æ¢B æ¢Q p¬ KBM? FB HB M F i +MI i?Q€i F?¬B h?B M æ¢Q +kM; imv i ç®B F?¬M; i? M`QM; ,M +ªMX

@ æ•v H`T?€Ti„+ ? \*?Q i?B M +O i? ;BÈB h?B M æ¢Q M`v- ç½ H`T?€Ti„+ h?B /mv i`b bU p`M +?mv M +O i? ;BÈB h?B M æ¢QX

@ J - F?¬M; +ÁM i?İB ;B M

@ GK+ h? M? ?¢ ;B¼M; M|BX G9+ M`v i?•M ?bM? GK+ o•M +kM; ç½ #'i ç•m i`Î M h?İB E?¬M; H¬B FûQX h`W T?B iÈB K°i M; `v M`Q ç|X GK+ h? M? +?•M +?QM? M„i i`QM; i v- KÈB +| i? i?“i bU tmv M [m h?İB E?¬M; - H`K i?2Q w KbM?X oÈB çB m H½M? M; ° çQÊ+ iQ`M #° æ¢B .B M

3NjX *?QÆM; k8e, S?Q h` M h?B M æ¢Q

GK+ h? M? F?| HÁM; iQÎM; iQÊM; - `®i +K+ +¬M +| im pBi? M`Q KÈB +| i? Hmv M `M M`vX J` ?B M i¢B- ?„M +?d KÈB M;QM; Hmv M `S?€T hQÈM; +O h?İB E?¬M M,M; M?Q p`vX L m M?Q +| i? i?“i bU M„K çQÊ+ `M i? +O M|i`QM; i v- `|i EB i`QM; ç|- ç M H9+ ç| 2`^M; h?€M? :BªEB K æ¢Q +kM; F?¬M; i? M; ,M M`B K°i FB

•M? K„i GK+ h? M? #'i ç°M; - M?bM i?2Q GK+ o•M /¬M /¬M #B M K„i i` M /ÁM; b¬M; i¬M; i`İB- H¬B çbM? K`m t€K iW i`QM; >¶M æ°M +?mB ` +kM; ç½ HmB i`Î p >¶M a M?€v K„iX

Zmª M?B M H`M?Q p`v

L m M?Q i`QÊ+ FB +?d H`T?ÄM; çQ€M- p`v ;Bİ T?9i M`v GK+ h? M? ç½ F?ŠM; ç FB H`pb ?„M K`iÈBX L m pW `²B ?„M HÈB /KM; EB K v h?İB E?¬M; +QĐM; ûT ; #` H¬B çbM? K`m t€K M`v /®+ ? i iQ`M HU+ ;çi #AX

hmv `^M; GK+ h? M? +?Q M Ki?Y bS+ K¢M? +O H¬B çbM? K`m t€K FB - M?QM; +ªK M?“M çQÊ+ M;mv +Æ HÈM H QX L;mv +Æ M`v +kM; ;B®M; M?Q ;†T T?ªB EB K i`QÊ+ FB X æ| H`K°i w +?Q F?¬M; i? +?®M; H¢B- i?“K +?Q H`bS+ K M? pQÊi i` oQÊi i` M h?B M æ¢Q- +?ŠM; H) H`æ¢B æ¢Q ? v b Q\

>¶M æ°M bÆ F? B æ¢B æ¢Q bBM? /B MX h?İB E?¬M; Hm•M +?mv MX L;k >`M? G M;mv M HU+ p½M; bBM?5

*| i?“i H`æ¢B æ¢Q bBM? ` i`QÊ+ h?B M æ¢Q ? v F?¬M; \ GK+ h? M? +ªK i?'v +? M`v M?bM i?'v H¬B çbM? >¶M æ°M- ç½ F?B M ?„M KÆ ?²M?“M ` bU i²M i¢B # M ç½ H½M? M; ° çQÊ+ K°i Qi p i€K +•m M|B 'v- M?QM; pšM +ÁM M?B m K M? K®B i` +?Q M M ?„M F?¬M; T?€+ ;B€+ çQÊ+ ;bi? KX

•M? K„i hY lv M b•m i?,K i?¬K- ;Bİ T?9i M`v /QÌM; M?Q M`M; ç½ M?“M ` çQÊ+ +? M M çB K i oM?- #'i [m€ €M? K„i M?bM GK+ h? M? H° p F€ [m€BX

"_ hY lv M M?bM M?Q p`v- iU M?B M GK+ h? M? bBM? ` +ªK SM; - M?QM; F?B ?„M hY lv M- +kM; F?) + m K`vX L [M?•M M`v +kM; F?B M ?„M +ªK i?'v ?ÆB €v M€v i`Q M`v +kM; F?¬M; i? F?B M +?Q ?„M iB T M?“M ? B M`M;X æ•v H` ? B +?mv M F?€ i•K w +O +€+ M`M; M?Q p`v K`iB T M?“MX "İB pb ?B M i¢B i`QM; HÁM; ?„M- +?d

æ½ b„T bQ iÈB H9+ i?B M ç` [m v M;QÊ+ H¢B- ?„M +kM; F?¬M; +| i?İB ;B M ç w h?Ov #-m #¢M- ç®B pÈB ?„M +kM; ç½ çO `²BX

.QÌM; M?Q ç½ M?“M ` wiW +?®B i`QM; K„i GK+ h? M?- b„+ K†i GB i .B K F?¬M; F ç½ M;~M; ç-m H M- H9+ M`v H¢B ;K+ tm®M; i`QÊ+ M;U+ M?Q i`QÊ+X

@ L;QÆB

hU M?B M hY lv M # M +¢M? ç½ M?"M` bU i? v ç´B +O GB i .B K- €M? K„i M`M;
F?¬M; F?¬B i`Î M M HBM? ?Q¢i b„+ #ûM ?ŠM H MX

E?¬M; ç w iÈB hY lv M- GK+ h? M? i?m ?²B EB K v- i?m HB K +ª F?Q S?QM; J M;
ç°M; +O GK+ h? M?- /ÁM; b¬M; h?ÌB E?¬M; M®B HB M i`ÌB ç´i +kM; #B M K´iX h
K´i ;B[F?¬M; i`mM;X .M H` #¼M h¬M; bQ EB K S?€+? M?Q G¬B h?B M +kM; F?
M?Q #´i +?Êi iB m i M- F?¬M; M„K ´´i çQÊ+ iB m i M i? M`QX

GK+ h? M? iB M iÈB çÐ H´v L? M L?Q L;¼+ ç M; ? i bS+ ç m #m²M- H¢B T?€i ?B M
M?bM KBM? +?,K +?9X

@ h? M? M?B +QM M|B +?Q K #B i- `®i +K+ H` +| +€+? M`Q F?¬M; \

h?´v €M? K„i F?€i F? Q +O Kšm i?•MX GK+ h? M? F?¬M; ç`M? HÁM; iW +?®B- +?

@ *?d +¬M +ªM? ;BÈB +O im pB +O ?½B M?B çO bS+- M?´i ç`M? +| i? H`K çQÊ+-
H`K çQÊ+X

*?d M„K i`QM; i v h?ÌB E?¬M; Gm•M ´´M- KÈB +| çO i?U+ HU+ [m´v `®B h?ÌB E?¬
>¶M æ°M i²M i¢B T?Q i` M h?B M æ¢Q #`B i`WX

GK+ h? M? i?Q€i F?¬B h?B M æ¢Q M?Q p"v- M m M?Q #` #`B i`W +?QM? H` +?•M
iQ`M iB m i M # M M;Q`B i? ;BÈB h?B M æ¢QX

@ æQÊ+X h? M? M?B +QM T?ªB M?È- +QM ç½ ?S pÈB K `²B ç|5

h?´v GK+ h? M? ;´´i ç¬m- i`QM; K„i L? M L?Q L;¼+ bBM? ` M¶B F?€i F? Q p¬ ?¢M
i? EB K v +kM; KÆ ?² +| /´m ?B m M;QM; Hmv M M?Q +| tm ?QÈM; pB M K½MX

*ªK M?"M çQÊ+ i? v ç´B +O L? M L?Q L;¼+X GK+ h? M? F?¬M; F?¬B +ªK i?€M i`
?B m `´i `ä`´M;- +ªK i bM? T?m i? ;B[ T?K Kšm KbM? b•m M†M; iÈB KS+ M`QX G
?„M- pb M;´M M,K +Æ M;?B T +O GK+ ;B - pb bU i?2Q çm´B +ª çÌB +O T?K i?•M
iU iY i?2Q T?K i?•M M; v H9+ ç|X

L?QM; M,K [m - imv `^M; Kšm i?•M ?„M F?¬M; M|B ` - M?QM; M¶B ç m F?´i`QM; H

h`,K M,K im KÈB çQÊ+ +MM; i?mv M- M;´M M,K im KÈB çQÊ+ M;O +?mM; +?,M ;®B
[m +O Kšm i?•M ?„M- M?´i ç`M? T?ªB i?U+ ?B M5

:BÌ T?9i M´v GK+ h? M? •K i?¬K [mv i ç`M? i`QM; HÁM;- F?¬M; +?d pb Kšm i?•M
H¢B bU iB + Mm®B i`QÊ+ FB +O T?K i?•M ?„MX h®B i?B m +kM; +| i? +?Q ?„M
i`¼M çÌBX

a m ç| - iB + KWM; i?¼ ´´i ç¬mX

a m F?B ç½ +?SM; FB M K°i T?2M i?¬M i?¬M; EB K æ¢Q +O GK+ h? M?- +€+ ç i
+?O T?QM; ? i bS+ KQM; +?Ì F€ ;BªM; FB K MY M,K b mX lv M,M; +| i? T?€ pÐ
´´i M;QÌB ` M?Q p"v- H` +ªM? ;BÈB im pB iÈB #U+ M`Q- +´M; H` EB K v ? i?m°+ i

J¼B M;QÌB +| i? iQÎM; iQÈM;- M m ç„+ i°B pÈB GK+ h? M?- /M H` i`QM; H9+ M?
F?B GK+ h? M? bY /KM; h?ÌB E?¬M; GQm h®- +ÁM +| M,M; HU+ +?¢v çB ç•mX

EB K v M?Q p"v [mª M?B M H` FBM? i? ?½B iK+- FBM? i?B M ç°M; ç` X

G KWM; i?¼ FûQ /´B +?d K°i + M? ;BÌ ç½ F i i?9+- ç M +m®B +MM;- +ª b€m M;¼M
h? M? i`Î H¢B H`K ?° i¬M; i`QÎM; H½Q M?Q i`QÊ+X G9+ M´v ç iY +€+ T?QM; ç
T?|M; p9i H M + Q /mM; ?ÊT +MM; ç¢B i? K`m t€K #¢+ FB - /M H` ÎM;Q`B t ?´M
i? M?bM i?´v `ä`´M;X

G KWM; i?¼ +?´K /Si- #¼M G¬B h?B M HK+ iK+ `ÌB çBX G9+ M´v #¼M ?¼ +¬M +?
M,K b mX E€ ;BªM; FB K M´v imv i ç®B F?¬M; T?ªB M?Ä- #¼M ?¼ T?ªB +?m`M #`
+| p´M ç ;b KÈB +| i? iB M K M; ` ?ÄBX

æ2M F?B ç€K ç¬M; i M ? i GB i .B K KÈB M; ?B M ` ,M; K°i +€B- +?mv M KbM? `ÌB
 @ *?"K ç½
 GK+ h? M? +?Êi H M iB M; M|BX
 GB i .B K ;B"i KbM? +?'M ç°M; - ? B K„i b€M; M; ÌBX GK+ h? M? i?'v p"v +?d i?¬K
 H M iB M; M|B ,
 @ J°i i?€M; b m- i b) ;B9T # KQÆB #®M M; QÌB +€+ p` ç° FB T- +€+ p` ?½v +?m~
 GB i .B K +„M K¬B ?ÄB ,
 @ *?"M; F?¬M; +| çB m ; b F?€+ Km®M M|B ? v b Q\
 @ *?mv M [m€ F?S ç½ i`¬B [m - #Ä çB i?¬BX
 @ "Ä çBXX- +?"M; #ªQ i H"K b Q #Ä
 J„i GB i .B K çÄ K¼M; - + Q ;B¼M; i?ûi ,
 @ h F?¬M; Km®M ;†T H¢B +?"M; M[
 .Si HÌB- K¼B M; QÌB +?d i?'v i`QÈ+ K„i ?²M; [m M; +?Êi H|2- i?•M ?bM? GB i .B K
 +?¶X
 @ GK+ æ¢B +
 h`QM; K„i L?QÈ+ h?Ov H° p M; "T M; WM; - M" M; FûQ ®M; i v €Q GK+ h? M?X >B
 F?¬M; #B i ; b +ªM?Q H9+ i`QÈ+ - i`ªB [m K'v +?K+ M, K- M" M; ç½ h`Î M M F?¬M; F
 +kM; ?B m çQÈ+ ç½ +| +?mv M ; bX
 @ Jm°B Km¬B- Km°B i`€M? ` K m5
 G9+ M"v hY lv M +?¢v p T?Q GK+ h? M?- p K†i H¢M? HMM; - [m€i iQ pÈB L?QÈ+
 @ h, i, - i,
 @ h Km®M /¢v /¶ +?Q i M i? v HÁM; ç´B /¢ M"v K°i i`"M- ç ?„M #B i i? M"Q H" i`
 hY lv M H¢M? ;B¼M; M|B ,
 @ Jm°B i`€M? ` - i, F?¬M; Km®M H"K Km°B #` i?QÆM; X
 GK+ h? M? + m K"v M|B ,
 @ L" M; #'i [m€ +?d KÈB iB T t9+ K°i +?9i pÈB L?•M æ¢Q K" i?¬B F?¬M; çQÈ+ H"K
 @ L; QÆB H"K +?Q GB i .B K ç m HÁM; M?Q p"v- +?, M; H) F?¬M; T?ªB H" M; QÆB i
 EB K v i`QM; K„i hY lv M #„M ` - M?bM GK+ h? M? +?^K +?^KX
 @ o®M ç½ p¬ i•K- +kM; F?¬M; ?S ? M- b Q ;¼B H" i? v HÁM; ç´B /¢\ *?mv M Î ç•v
 •M çS+ +O M" M; ç®B pÈB EBK h?B M i¬M; i - ç M M; "v M" M; bB m i?Q€i- i b) ;B9
 E?¬M; Km®M ç w iÈB hY lv M M[- H9+ M"v M¶B HÁM; +O GK+ h? M? +kM; ç M; t
 +ªM?- +O ?„M FB M ç`M?- +?Q M M pÈB [mv i ç`M? +O KbM? F?¬M; ? / Q ç°M; X
 GK+ h? M? çQ i v çÐ H'v L? M L?Q L; ¼+ - F?) M|B ,
 @ Jšm i?•M- +?9M; i p"Q M?" i?¬B5
 J°i iB M; FB K M; •K ç°i M; °i p M; H M- K°i ç¢Q FB K [m M; K"m iQK tmv M [m ?Q
 p i b€M; i`„M; +MM; K°i iB >¶M æ°MX
 @ aQ T?K5
 " M; QÌB >Q" M; GBM? L?B FBM? ?¬ i?'i i? M?X

L?QM; M; v b m ç|X hW lv M H"TiS+ çSM; v M i¢B +?²- #ÎB pb b m HQM; GK+ h?
[m M; K"m t€K #¢+ KÆ ?²- K" ç¢Q FB K [m M; /Q M" M; /mM; ?ÊT J @ æ¢Q- F +ª
#` i M #B M i`QM; EB K v h?ÎB E?¬M; +O ?„MX L; v +ª i?•M i? +O M" M; +kM; #
;B K +¬K i¢B +?¶- K½B ç M F?B ? B M; QÎB GK+ h? M? #B M K'i Î +m®B ?"M? H M
i?QÎM; X

@ æ€M; ;?ûi5

hY lv M +?m K¬B K„M; iQX

G9+ M"v L?QÊ+ h?Ov +kM; p°B p" M; ;B[H'v i v hY lv M,

@ h, i,- F?¬M; M M H"K p"v

hY lv M çªQ K„i K°i pÁM; - p°B MÐ MK +QÎB- [m M b€i L?QÊ+ h?Ov iW i` M tm®M
/mv M /€M; M¡B,

@ >ªQ Km°B Km°B- ?B M i¢B i, i, +kM; F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +O ?„M- # Q M?E
Km°B F?¬M; \

hm v `^M; #B i GK+ h? M? #` i`"M €T bm®i i€K KQÆB K'v M, K [m - M?QM; K†i L?QÊ

" M +¢M?- #¼M b€m M; QÎB æQ¢M h? M? o•M M?bM M? m- i` M K†i H°` p #`i ç„+

@ *?d i`QM; +?ÊT K„i ç½; -M i`, K M, K i`¬B [m

.Q *"T >¡ F?¬M; M?`M çQÊ+ - M¡B pÈB ;B¼M; +ªK i?€M,

@ hW H9+ h?`i ç iB M M?"T h`B m .QÆM; S?QM; +?9M; i iÈB M v +kM; ç½ +¡ i`, K
i +kM; ç½ ?ÆM i`, K im´BX

@ æ9M; p"v- EBK h?B M i¬M; +¡ i? +¡ çQÊ+ i?"M? iUm M?Q ?¬K M v- +¬M; +O h?

h`QM; K„i hY h?B M G¬B H°` p +ªK F?€B p¬ ?¢M,

@ *kM; T?ªB M¡B F H"K æ¢B + M?Q i i?"i H" p¬ /KM; - i¬M; K¬M p b m T?ªB M?Î

@ æ M F?B i?B M ç` [m v M; QÊ+ H¢B- ?v p¼M; EBK h?B M i¬M; i +¡ i? pQÊi [m

@ L?B T h? M? h?B M i?Î /¬B,

@ *kM; F?¬M; #B i`QÊm M"v +¡ i? m®M; çQÊ+ ç M F?B M"QX h i?"i bU Km®M t2K
b) ` b Q

@ *?9M; i +¡ çQÊ+ M; "v ç¡ +?, M; \

3N9X *?QÆM; k8d, lv *?'M æ¢B GK+

Gm" M EB K +®+ KÎ`°M; ` M, K i`, K /†K- i`QM; T?¢K pB M"v #`v b€M ?"M; p¢M +?I
M; ¼+X S?Q i`QÊ+ K'v p¢M #² çQ" M #^M; i? M? M; ¼+ H" ?ÆM # p¢M #² çQ" M #^M
M; "M #² çQ" M #^M; #¢+? M; ¼+ H" ?ÆM ? B i`, K #² çQ" M #^M; iY M; ¼+X h`QÊ+ ?
#^M; hY L; ¼+ hOvX

G9+ M"v i` M `i M?B m #² çQ" M ç½ +¡ M; QÎB M; ²B +?"i FQM- b m HQM; K'v p¢M #
EB K :Bª hK i"Ti`QM; T?¢K pB i`, K /†KX

a® FB K ;B€T M"v +ÁM M?B m ?ÆM +ª b® EB K :Bª M; ²B i` M #² çQ" M +?B K #®M i
+¡ F?QªM; ?ÆM # KQÆB p¢M M; QÎBX

" M M; Q`B Gm" M EB K +®+ +ÁM +¡ K'v i`, K p¢M EB K :Bª i"Ti`mM; - ; -M M?Q # Q p
K°i pÁM; i`ÁMX

L?[M; EB K :B^a M^v ç m F?¬M; +| h`9+ *Æ iK M;mv M +?Q M M F?¬M; +| iQ +€+? iE
+®+X h®B i?B m Km®M h`9+ \*Æ iK M;mv M ç +| i? M;²B i` M #² çQ`M- +?d +| H
+^aM?- ;BÈB i?S ? B +O EB K æ¢Q H` +^aM? ;BÈB EB K L;mv M KÈB çO iQ +€+?X
"² çQ`M #<sup>a</sup>M; #¢+? M;¼+ H` +?m~M #` +?Q +€+ p` T?QM; +?O M;mv M T?QM;- M;Q
çQ`M #^M; iW M;¼+ /`M? +?Q +€+ p` T?QM; +?O +?O T?QM;- p T?-M KQÌB b€m
i`QÈ+ M?'i- H` p` i`Q +O hS h¬M h?"T æ +| ç` p` +?Q + Q- +MM; ? B p` M[iYX
L;Q¢B i`W h¬M; +?O G¢+ h•K ok i`QM; b¬ hS h¬M h?"T æ - M?QM; €M? K„i ?B m F
M[iY +| M? M b„+ M;?B M; MQÈ+ M;?B M; i?`M?X
> B M`M; K°i M`M; F?Q€+ €Q iQK- i|+ iQK M?Q M;¼+- M`M; FB iQ`M i?•M €Q i`„M;
MQÈ+ M;?B M; i?`M?- /mM; K¢Q ? B M`M; H¢B ``i;B®M; M? mX
> B M[iY M?Q p"v +| i? M;²B +MM; hS h¬M h?"T æ - i?•M T?"M ç` p` +O #¼M
M?B m ç iY ?"K K° p¬ +MM;X
æ´B pÈB i•K iQ +O M?B m ç iY i` im´B- ? B M`M; +kM; T?€i ?B M` - M?QM; ç

J`ç´B pÈB GK+ h? M? ?B M i¢B- ç•v +`M; F?¬M; T?ªB H` p'M ç HÈM H Q ;bX EB
h?ÌB E?¬M; i?"K +?Q +| i? tmv M [m `i M?B m pMM; h?ÌB E?¬M; X J¶B K°i pMM
ç m H` K°i i? ;BÈB h?B M æ¢Q `B M; #B i- imv `^M; M?[M; i? ;BÈB h?B M æ¢Q M
i? iQ€i ` [m€ M?B m HU+ h?B M æ¢Q- M?QM; ?°B iK H¢B +kM; pQÊi t HU+ hB r
h? X

h?"K +?Q pb h?ÌB E?¬M; GQm *?mv M GK+ h? M? iU iBM /M H` h?€M? :Bª EB K æ¢
E?¬M; h¢Q o"i- +kM; F?| +| i? b€M? M; M; +MM; ?„MX

@ EB K :Bª- [m M i`¼M; M?'i H` w +?QX EB K v- mv M,M; X v +?Q H` i?¬MX EB K
K` bBM?- mv M,M; H` im pB h•K +ªM?X v +?Q H` ;®+- mv M,M; H` T?KX EB K v +¬
i? T?€5

h`QM; K„i GK+ h? M? HQm +?mv M FB K [m M; K M? K¬M; p¬i" M- M; ?o EB K æ¢
p M; F?„T Gm" M EB K +®+- F?¬M; M; Ì +| iB M; FB K M; •K ç°i M; °i Mªv bBM?X

L; ¬M tm'i M?Q FB K- HÌB M?Q FB K M; •KX

@ h? M`Q H` ç¢Q\

L; v H9+ GK+ h? M? pW /Si HÌBX G¢+ h•K ok i`-K ;B¼M; ?ÄBX

@ EB K æ¢Q iMv i•K5

h?¬M b„+ GK+ h? M? F?¬M; i? v ç´B KÎ KB M; ç€T

a„+ K†i G¢+ h•K ok F?) #B M- FB K [m M; M; k b„+ +?ÈT ç°M; i`QM; K„i- H¢B ?ÄB,

@ h? M`Q H` i?€M?\

h? M`Q H` i?€M?\ GK+ h? M? H`K #`K H" T H¢B- i` M M; QÌB ?„M +| K°i /ÁM; b¬M;
tmM; [m M?,

@ h?€M? :Bª Î ;B[i`ÌB ç'i- +-K ç-m +?9M; bBM?X s2K •K /QÆM; F?ûT KÎ #B i ç
p"i- i`M iQM? i`QÈ+ b m- ?B m `ä ç¢Q Hw- HÀM; M; QÌBX :†T #B M ?| - i?O ;B[K
i?B M ?¢X L?[M; i? v ç´B iW tQ iÈB M v- ç¢Q H` #B M ?| p¬+MM; - ç•m p +?¶ ç|
M?m ?Q†+ +QÆM; - ?Q†+ ç|M; ?Q†+ KÎ- ?Q†+ HÀM; ?Q†+ +,M; X

@ a Q H¢B M¡B EB K æ¢Q /Q i•K K` #B M ?| \

G¬B h?B M H B ?ÄBX

@ JB M; H` +Y M; ä +O i•K- K` i?•M çSM; ç-m +?d T?®B i•KX *?Q iÈB pmB #m²M
+Y M; ä K` ` p`QX L m +| i? F?®M; +? +Y M; | - p"v +| i? F?®M; +? ` p`QX

@ h? M`Q H` ç¢Q EB K S?€+?\

G9+ M`v- iÈB HQÊi æQ¢M h? M? o•M ?ÄBX

@ æ¢Q EB K S?€+? H'v •K /QÆM; /Á tûi bU p"i- HÌB /QÆM; i?b + Q i?QÊM; - H¬B
FûK- i` M +¬m + Q i?QÊM; X .Q p"v- HÌB M¡B F?¬M; MÆB M`Q H` F?¬M; i? M¡B
F?¬M; +| ;b F?¬M; M¡B çQÊ+X *| i? M¡B KbM?- +| i? M¡B M; QÌB- +| i? M¡B i¬M;
EB K [m M; i`QM; K„i +`M; i`Î M M /`v ç†+X GK+ h? M? M¡B iB T,

@ *?mv M; b +kM; i?2Q •K /QÆM; K` H`K- /QÆM; ç°M; i?b H`K- •K +U+ TªM /QA
G'v •K F i /QÆM; - •K /QÆM; iQÆM; +¬m- ? i ç|M; H¢B KÎX æ¢Q i?B M ç` •K /QÆ
M; QÌB- H` ç-m +O p¢M p"i- H` +Y M; ä ç ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB EB K S?€+? pB M /m

J¼B M; QÌB M; ?2 ? i bS+ b v K - H9+ ç-m +?d +| #¼M G¬B h?B M KÎ KB M; ?ÄB b
ç¢Q p M; H M iW K'v p¢M #² çQ`MX h? M?QM; i? M? •K i`ª HÌB i` M ç`B M; ¼+ F?

J½B M?Q p"v i`QM; # M,KX

h`QM; # M,K [m - p- b® EB K :Bª ?°B iK i¢B EBK h?B M i¬M; - i`QM; ç! i?"K +?Q
:Bª i¬M; F?€+ M; ?2 iBM +?¢v iÊBX hmv M?B M M m F?¬M; T?ªB H" EB K :Bª EBK
bQ EB K S?€+? +kM; #` M; ,M H¢B # M M; Q"B Gm"MEB K +®+X

.M H" M?Q p"v +kM; F?¬M; B /€K H"K +¬M- #ÎB pb mv / M? +O M; QÌB ç M; ;BªM; F
ç½ i`mv M F?„T EB K h?¬M ç¢B HK+X

h`QM; # M,K- +! K°i MY ç iY +€+ T?QM; i`Î p - i` M i?•M i? M?B m M; QÌB EB K
i?B M ç` M; mv M F?Q tmM; [m M? "'i ç-m F?ÎB ç°M; - `ä ``M; H" +ªM? ;BÊB +! ç°i
ç` M; mv M F?Q M?Q p"v- M•M; + Q +ªM? ;BÊB iÊB KS+ M"Q +! i? iQÎM; iQÊM; çC

h` M ç"B M; ¼+X GK+ h? M? H° p ?½B HÁM; X h`QM; # M,K [m ?„M` bS+ ;BªM;
?Q¢+? ``i M?B mX hQ+? Hkv i`QM; # M,K M"v- i`QM; K°i i?ÌB ;B M /"B p b mX

i?U+ HU+ im pB +O ç iY EBK h?B M i¬M; ?„M „i b) M" M; + Q F?¬M; QiX

a m ç! MY M,KX GK+ h? M? Î GK+ ;B i` M; ?"M; M; "v #-m #¢M +MM; L?QÊ+ h?C
L; ¼+- +! F?B m®M; `QÊm Hm"MF B K +MM; #¼M G¢+ h•K okX hoM? im [m ½M; i?ÌE
GK+ h? M? ?Q"MiQ" M #bM? ioM? H¢B- F?Q iS+ H9+ i`QÊ+ iQ€i` - ?B M i¢B +kM

>B M ;BÌ K€B i!+ K"m t€K #¢+ +O GK+ h? M? ç½ #B M i?"M? K"m ç2M bšK- F?Q i
M; QÌB i?QÌM; X *?d +! çB m K°i i?•M F?Q iS+ bB m i?Q€i H¢B F?¬M; +?2 ;B'm çQ
H" /Q +ªM? ;BÊBX *ªM? ;BÊB +O ?„M +ÁM +?Q i? i?m HB K çQÊ+ p"Q i`QM; - +,

"®M M,K i`ÌB [m - +?d +ÁM KQÌB K°i M,K M[H" TªB [m v p J M >Q M; EB K J°X

h`QM; GBM? æQ¢M bÆM K¢+?X

o®M H" bÆM K¢+? K" h?B M GBM? i°+ +Q M; K Î ç!- ?B M i¢B ç½ +! #B M ?! ``i HÈM
F?QªM; i`,K H-M- `ä ``M; +! M; QÌB /MM; ç¢B i?¬M i?¬M; K" H"KX GBM? æQ¢M b

i M E B K h' h m v i h? - M? Q M; ç M H 9+ M"v ç ½ F?¬M; +Á M M; ?B M; ì ; b M[X E?Q i
i`M K i` M i Q`M ç B H K+- +?Q /M m v i? F?¬M; #^M; E B K h?¬M H 9+ #®M ; B È B ? È
+ª ç B H K+- M? Q M; +¶ w +?Q E B K æ Q +?† i ç S i b® K M?- b® K M? +O i /Q i H
M?`i H B F?¬M; i? b € M? #^M; X

*´ w +?Q M"v M?Q ç ½ M|B H M M¶ B H Á M; +O K¶ B E B K :Bª i` M ç B H K+X a® K M
;B[b® K M? +O K b M? i`Q M; i v\

E B K :Bª i`9+ +Æ i K M; m v M- H m v M i B M i?B M- M; Q M; E B K *?O M; - ç° M; m v M
E B K >² M X E B K S?€+?- ç m p b K m® M T?€ p Ð b® K M?- ?² M T?€+? ? È T M?`i- ?B
T?€ p Ð ; B È B ? B M i?¼ K M? +O K b M?X J` ; B Ì T?9 i M"v- #®M +?[:B i +O G K+h?
+k M; H` [m v i i•K ; B`M? H`v b® K M? p`Q i v K b M?- ; B i +? i M; Q B K X

a¬ K M? +O i H ½ /Q i ç`M? ç Q B i- F?¬M; T?ª B /Q M; Q Ì B F?€+- F?¬M; T?ª B /Q i`

æ M F?B o B K h?B M G B +i`M i o M? i B M? i?¬M- i`Q M; h' h?¬M ç B M ç ½ F?¬M; +Á
J` h B M h?B M h?¬M Z m € B K Q Ì B i`Q È M; i`Q È + K † i F?¬M; ?B m p b b Q- i?¬M [m
M Mª K ç B K`i M?B m X h` M M|+ ç B M- #-m i`Ì B b Q ?m v M ?| +k M; ç ½ #B M K'
#®M +?[:B i M?Q i`2 Q H Æ H Y M; X E B K v

3N3X *?QÆM; keR, oB K h'

oB K *?B M i Ä` b Y M; b®i- M?b M G K+ h? M? +?m`M #` `ì B ç B- F?¬M; #B i M M M
i Ä` M; Q M; i`¼ M; - v #Q È + i È B K°i #Q È + [m € i H È M,

@ æ S M; H B 5

G K+ h? M? M; W M; H B X

@ a Q M; QÆ B H B i Ä` p¬ H M?Q p"v\ "° S?B h?B M H B [m € i i Q X

G K+ h? M? +?d F?) H B + M?b M "° S?B h?B M- F?¬M; M|B M Y H Ì B- #Q È + +?•M p•

@ G`K +`M 5

"° S?B h?B M i B M H M K°i #Q È +- Z m v M v h?B M G¬B K`m ç Ä i Q K # v H M i`Q È -
i`M? K°i [m v M`M M?Q i?U+ +?`i- +?•M H U+ h?B M G¬B K`m ç Ä i Q K "°i ç -m F?Î B
h` M ç -m "° S?B h?B M H`T i S+ #` Z m v M v #€ ç Q M"v ; B K +-K X

@ S?B h?B M F?¬M; ç Q È + p¬ H 5

oB K *?B M [m € i H È M- M?Q M; "° S?B h?B M t m`i` K°i [m v M p W `² B +k M; F?¬M
F?¬M; i? K ç w i È B H Ì B +O oB K *?B M X

h?•M ?b M? G K+ h? M? p S M [m v H Q M; p T?Q "° S?B h?B M- F?¬M; i? v ç´B +k M;
F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K M?Q i`Q È + ç B` M; Q`B ç B M X L?Q M; M; v i S+ F?„+-
+?È i H°` p F?B T b Ê- #Î B p b F?B [m v M`M h?B M G¬B +O v i È B +€+? H Q M; G K-
M`Q +k M; F?¬M; +?K ç Q È + p`Q i?•M i? G K+ h? M?X E?Qª M; +€+? # i'+ F B M?
i`M- /M H`K°i p M M; h?Ì B E?¬M; - "° S?B h?B M +k M; F?¬M; i? M`Q T?€ p Ð- ç W M;
M?Q p"v X

J ½ B ç M F?B +?•M H U+ h?B M G¬B i`M ?[m [m v M +O "° S?B h?B M #B M K`i- v
p`Q i?•M i? G K+ h? M?- K`H 9+ M"v G K+ h? M? ç ½ #B M K`i # M M; Q`B o ä h?¬M

@ S?B h?B M- M; QÆ B i?"i H` +`M`Ð 5

oB K *?B M H B M? H M M; M?b M "° S?B h?B M H 9+ M"v ç M; +| p ?² M # v T?€+? H B

@ h #B i M; QÆ B p S M +Á M M?È F„ i?`i # B i`Q È + F B - M?Q M; ?B M i B #`i F H`p
i?•M +?9 M; i - M; QÆ B +k M; F?¬M; i? H`K +`M p È B G K+ ?m v M? M?Q p"v ç Q È +5 H
T?•M K B M?X Z m v M v o ä æ Q +O M; QÆ B i m H m v M # Q M?B m M, K [m +?d +| p"

@ E?¬M; b B "° S?B h?B M M;QÆB i?"i H" H¶ K½M;5

oB K L;mv i h?B M +kM; M|BX

.QÌM; M?Q F?¬M; M;?2 i?'v HÌB i`€+? K|+ +O K¼B M;QÌBX "° S?B h?B M Mî K°i
M;Q" B ç¢B çB MX *?•M HU+ Zmv M v i` M M;QÌB }- H9+ M"v +kM; i`Î M M bvi v m

"¼M oB K *?B M +?d +| i? + 'i iB M; i?Î /"B- #¼M ?¼i?W #B i M¼i [mv M pW `²B
GK+ h? M? F?¬M; ` i v ç°M; i?O- M?QM; +kM; ç½ H"K H° ` +? M? H +? `i `ä `M
+?Q #¼M oB K *?B M F?¬M; M;?B M;Î ;b- M m GK+ h? M? i?"i bU Km®M ` i v pÈB
F?¬M; +-M iÈB FB K i?S ? BX

@ :B ;B

G9+ M"v- oB K h?B M G¢+ iW i`QM; h' h?•M çB M çB ` - K†i H° p ?ÆB FBM? M;¢+

@ "° i`QÎM; H½QX

@ "° S?B h?B M F?¬M; b Q- +?d +| çB m H9+ M½v- i`QM; h' h?•M çB M tªv ` +?mv
;B¼M; ?ÄB,

@ ob b Q H¢B +| ç°M; ioM? M?Q p"v\

"®M +?[:B i FBM? i?B M- +?'M ç°M; ç¢B HK+- H9+ M"v iQ" M #° ç¢B HK+ ç½ #B i
oB K h?B M G¢+ +?d MÐ MK +QÌB F?'- F?¬M; #B i M M i`ª HÌB i? M"QX L?È iÈB
h?¬M Zm€B ç½ i`Î M M ªK ç¢KX oB K h?B M G¢+ i?Q€M; ç°M; i`QM; HÁM;- # M i?

@ *| H) i`QÈ+ ;BÌ +?9M; i ç½ b B H-K

@ a B Q\ *?ŠM; H) h?B M GBM? i°+ i i?"i bU F?¬M; i? i bK çQÈ+ K°i çQÌM; bBM?

L,K M;QÌB oB K *?B M H° p M†M; M - p®M #¼M ?¼ Km®M M?ì p"Q GK+ h? M? i
M?QM; ?B M i¢B t2K ` +kM; F?¬M; +| F?ª M,M;X

@ h?"i F?¬M; M;ì GK+ iB M #®B H¢B +| w +?Q M?Q p"v- F?¬M; ç +?Q b® K M? +
K M? i`QM; i vX L;QÌB M?Q p"v b) F?¬M; +?Q T?€T M;QÌB F?€+ M„K ;B[ ?Q†+ i`

oB K h?B M G¢+ M?Q #WM; idM? M;°,

@ *| H) ç•v H" +Æ ?°B tQ v +?mv M +?Q h?B M GBM? i°+ i

Í ç°M; *Ym oB KX h?B M GBM? i°+X

h` M F?¬M; i`mM;- GK+ h? M? ç M; çSM; ç| - ç®B /B M ?„M H" K°i T?K M?•M €Q ç2
im´B- i?•M ?bM? ç-v ç†M- [m M? M;QÌB HQm +?mv M +?•M HU+ ? >Ä K"m çÄ b
;B®M; M?Q b|M; HÈM ;B[b¬M;- ;•v ` +?Q GK+ h? M? +ªK ;B€+ €T #S+ F?¬M; M?

@ E ~M M„T i`QM; ç°M; *Ym oB K H" T?m M?•M b Q\

L?bM T?K M?•M +?†M çQÌM; KbM?X GK+ h? M? + 'i iB M; ?ÄBX

@ hB m iY FB - i?"i F?¬M; M;ì +?d i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M;OB +?Q iÈB i`,K M,K
M?Q p"vX h?"i bU F?B M +?Q i F?¬M; i? M"Q iBM çQÈ+X h? M?QM; ç•v H" +Æ /
i? M; ,M +ªMX >B M i¢B M;QÆB ç½ i?Q€i ` # M M;Q" B p"v +| +ªK M?"M ;b\

@ *ªK M?"M ;b\

GK+ h? M? + m K"v ?ÄB H¢B,

@ æ B æ Q Q\

@ E?¬M; M;ì M;QÆB +kM; #B i æ¢B æ¢QX

S?K M?•M #WM; ?B m- H"TiS+ MÐ K°i MK +QÌB,

@ E?¬M; b B F?¬M; M; Ì M; QÆB T?€i ?B M` M? M? M?Q p"v- F?¬M; ?² H" M?•M p" æ¢QX aQ pÈB M?QM; M; QÌB +?Q bB m i?Q€i M?Q +?9M; i pšM i®i ?ÆM`i M?B T?€i; B€+` M?QM; çB m KÈB K i`QM; æ¢B æ¢Q +?•M +?QM?X h`QM; K„i +O M; +?9i mv M; ?B KX

@ _®i +K+ T?m M?•M H" B\

GK+ h? M? pšM +ªK i?`v T?K M?•M M"v +| ; b ç| F?€+ i?QÌM; - #ÎB pb EB K v h?ÌB /B M T?K M?•M M"v- F?¬M; M; Ì H¢B tªv` / Q ç°M; X

@ h H" B F?¬M; [m M i`¼M; - M; QÆB +?d +¬M #B i +?9M; i H" #¢M ç²M; ?"M? H" H" æ¢B æ¢Q #'i /B i- i?¼M; M; i`ÌB ç'i5

æ¢B æ¢Q #'i /B i- i?¼M; M; i`ÌB ç'iXX- ; B¼M; çB m M?Q p"v i?"i H" HÈM H¶BX G æ¢B æ¢Q #'i /B i æ¢B æ¢Q i`QM; +ªK ; B€+ +O GK+ h? M? H" i?S pQÊi [m h?B /B i- ç| H" /½ i•K HÈM iÈB KS+ M"Q\5

.QÌM; M?Q M?bM` bmv M; ?o +O GK+ h? M?- M?QM; T?K M?•M +kM; F?¬M; ç w

@ L m p b m ; †T T?ªB +?mv M M; mv ?B K iÈB iQM? K¢M; - +?d +¬M F?¬M; T?ªB H` i v K°i H¬M- i`QM; #'i +S i bM? ?m®M; M"QX *?d +| çB m- i +¬M K°i HÌB ?S +O

@ GÌB ?S ; b p"v\

@ L m M; QÆB +| F?ª M, M; - ?v p¼M; +| i? HQm H¢B K°i iB ?mv i K¢+? +?Q h?B K"v ç€T,

@ æ•v p®M F?¬M; T?ªB H" ; B Q /`+?¬ M m +| i? #ªQ p h?B M GBM? i°+- çQÆM; M

@ æQÊ+- +| M?[M; HÌB M"v +O M; QÆB- i ç½ v M HÁM; X

S?K M?•M ; "i ; "i ç¬m- H" T iS+ #B M K'i M; v i¢B +?¶X GK+ h? M? HB + M?bM ç° b•m- F?¬M; /WM; H¢B- #QÊ+` K°i #QÊ+ p ?QÊM; EBK h?B M i¬M; - #B M K'i M;

h`QM; ç°M; \*Ym oB K- b•m i`QM; F?¬M; ; B M- i?•M ?bM? T?K M?•M ç M; M; ²B t ? B K„i,

@ h®+ ç° i?"i M? M?- F?¬M; ?´ H" M; QÌB H½M? M; ° çQÊ+ EB K v h?ÌB E?¬M; - M; C ; BÄBX ""i [m€ #•v ; BÌ i M M ; ¼B M; QÆB H" GK+ ""i Zm}- ? v GK+ h?B M h?Q\

@ oB K h´ Km®M ; ¼B b Q +kM; çQÊ+- i M +?d /MM; ç tQM; ?¬- #'i [m€ +?d H" p"i G9+ M"v i`QM; ?Q F?¬M; +| K°i #|M; M; QÌB K"m i`„M; ?B M` +?QM? H" GK+ h?B KQÆB K'v M, K [m X

aQ pÈB i`QÊ+ FB - H9+ M"v K F?Q i` M M; QÌB GK+ h?B M h?Q ç½ #B M K„i- F?¬M iQK i`„M; +O H½Q i?Q€M; ç°M; - Î ; B[ +| K°i H¼M i| + K"m t€K #¢+- i`¬M; +| p M´

@ L; QÆB H¢B M„K çQÊ+ T?"T i„+ h?ÌB E?¬M; K°i H¬M M[`²BXX

S?K M?•M i`¬K ; B¼M; M|BX

@ L„K i`QM; i v Q- M|B / ?ÆM H"K

GK+ h?B M h?Q MÐ K°i MK +QÌB F?´X

@ E?¬M; b B pÈB iQ+? Hkv +O M; QÆB- Km®M M„K i`QM; i v +?d H" +?mv M i`QM M„K ; B[- M; QÆB b) H" T iS+ ç®B K†i pÈB i?B M T?¢iX

@ h?B M T?¢i

GK+ h?B M h?Q T?b +QÌBX

@ h?B M T?¢i i?b ç½ b Q\ h?B M æ¢Q +?Q i?S +idM?- F?¬M; i? H"K` i?B M T?

@ L?QM; ?"m #®B +O M;QÆB ç½ pQÊi [m - ?B M i¢B ç½ i?"i bU i?Q€i` M;Q`B h?
ç` [m v M;QÊ+ H¢B- Km®M ?„M M;½ tm®M; H` ``i F?|X

S?K M?•M HB + M?bM GK+ h?B M h?Q,

@ *ÁM M;QÆB- iÈB H9+ i?B M ç` [m v M;QÊ+ H¢B- M m M?Q F?¬M; +? i +kM; T?
GK+ h?B M h?Q F?) + m K`v,

@ oB K h´ F?¬M; iBM i Q\

@ hBM M;QÆB\ L m iBM M;QÆB- i ç½ bÈK ?bM? i?¬M +•m /B i- #B M K'i i`QM; pM
",M; h•K` b QX GQM; G,M; i? M`QX >`M E?Q M h?QìM; +| F i +K+ ` b Q\

L|B iÈB ç•v- K†i oB K h´ H`TiS+ H°` p +?,K +?¼+,

@ GK+ h?B M h?Q- i?"i` M;QÆB HQm iB M? F?„T +?®M- +?d +| çB m M;QÆB F?¬M
F?€+ #B i# Q i?QÆM; i´MX

@ oB K h¬ Km®M M|B GK+ h?B M h?Q +?d M;`T M;WM;- b m ç| [m v b M; +?¶ F?€

@ > i i?ªv ç M H9+ +m®B +MM;- M?'i ç`M? i b) +| K°i +•m i`ª HìB i?Ä ç€M;X GK+
i?B m MÊ M;QìB F?€+- +?Q iÈB #•v ;Bì- +kM; +?d +| M;QìB F?€+ i?B m i

@ >v p¼M; M;QÆB +| i? M|B çQÊ+ i?b H`K çQÊ+5 :B¼M; oB K h´ H¢M? HMM; ,

@ L;QÆB çB çB i?¬B- h?B M GBM? i°+ i F?¬M; ?Q M M;? M? M;QÆBX

@ *?ŠM; H) oB K h´ F?¬M; +| +?mv M ;b F?€+ Km®M M|B\

@ L;QÆB Km®M i M|B ;b +?S- +?ŠM; H) M;QÆB H`K çQÊ+ ? v b Q\

hBM? [m M; +?ÈT ç°M; i`QM; K„iX GK+ h?B M h?Q M|B,

@ sBM oB K h´ +S M|B M m M?Q +| i? H`K çQÊ+X GK+ h?B M h?Q i b) F?¬M; iW

@ æQÊ+- p"v M;QÆB H'v EB K h•K J æ¢Q` ç•v5

@ EB K h•K J æ¢Q Q\

GK+ h?B M h?Q F?) + m K`v,

@ G`K b Q oB K h´ #B i

@ hU M?B M i #B iX

a„+ K†i oB K h´ iÄ` #bM? i?ªM,

@ h +ÁM #B i ?B M i¢B EB K h•K J æ¢Q M`v ç M; M^K i`QM; i v Zm•M J¢+ G•K-
F?¬M; çO T?9+ T?"M- bÈK Km°M ;b +kM; T?ªB +? iX oÈB T?9+ T?"M +O H½Q- +Á
h•K J æ¢QX

@ L m M?Q oB K h´ ç½ #B i- pb b Q F?¬M; çQ+? i?•M çB çQ¢i\

@ æQÊ+- ç•v H` M;QÆB M|B #•v ;Bì i b) çB çQ¢i5

:Bì T?9i M`v- GK+ h?B M h?Q KÈB i?"i bU b[M; bì- M?bM T?K M?•M ç M; M;²B t T

@ oB K h´ M|B i?"i Q\

oB K h´ M|B pÈB ;B¼M; H¢M? HMM; ,

@ a Q ?ª- M;QÆB +?Q`^M; ? B i ç M; M|B çM Q\ æ½ b„TiÈB H9+ i?B M ç` [m v M
+?Q h?B M GBM? i°+ i K°i T?¬M bBM? +ÆX

@ EB K æ¢Q F?€+ pÈB oä æ¢QX oB K h´ H'v EB K h•K ç H`K ;b\

GK+ h?B M h?Q + m K`v M;?B ?Q†+- M?QM; M; v iS+ F?„+- €M? K„i H½Q`U+ b€M

@ oB K h' Km®M

@ æ•v H" +?mv M +O i - F?¬M; +-M M;QÆB HQ iÈBX

oB K h' ?W H¢M?,

@ æQÊ+ `²B M?QM; ;b +-M M!B ç½ M!B tQM;- M;QÆB F?¬M; M M Î H¢B ç•v M[X B

@ oB K h' - ?"m ?°B ?[m F€5

@ GK+ h?B M h?Q [m v M;QÌB- H"TiS+ #B M K'i M; v i¢B +?¶X

@ " M M;Q`B GBM? æQ¢M bÆM K¢+? KQÌB p¢M /†KX GK+ h? M? H,M; F?¬M; K" çS
oB KX J½B ç M ;BÌ T?9i M"v- ?„M KÈB +ªK M?"M çQÊ+ €M? K„i i?2Q /äB KbM? ç¹
K„i +! i? H"K +?Q ?„M F?¬M; T?€i ?B M ` - p¬ +MM; ?B K +!X

@ _®i +K+ H" B\ GK+ h? M? F?) + m K"v- M?•M p"i M?Q p"v çO bS+ ç€M? M; M; p

3NNX *?QÆM; kek, J M? J®B Í hW æQìM;

@ *ÁM +! KQÌB K°i M,K JQÌB K°i M,K b m- i +! i? ;BªB i?Q€iX

J†i GK+ h?B M h?Q H° p i`"Q T?9M; ,

@ æ¢Q GBM?- M;QÆB b) F?¬M; M;ì `^M; i +?ì H9+ h?B M æ¢Q i?S+ idM?- H9+ 'v
+?9M; i - M;QÆB ?½K ?¢B i - iÈB H9+ ç! i b) "'i M;QÆB h`ª H¢B ;'T KQÌB H-M5 a
.Si HÌB- i` M K„i G9+ h?B M h?Q H¬ ` p /[iÊM F?€+ i?QìM; M?€v K„i ç½ #B M K„

@ sm'i ?B M çB5

L?bM p"Q F?QªM; F?¬M; i`QÈ+ K†iX GK+ h?B M h?Q i`,K ;B¼M; M!BX

@LM;

E?QªM; F?¬M; i`QÈ+ K†i ç°i M;°i KÎ ` - K°i M[iY €Q i`„M; #QÈ+ ` - M[iY K†i K"v
+?B + KkB M?Ä M?„M iBM? i M^K +?QM? ;B[;QÆM; K†i- ç¬B K„i ç T K ?²M +O
Hm¬M M?bM +?,K +?9 p"Q K†i GK+ h?B M h?QX

GK+ h?B M h?Q + m K"v,

@ ob b Q M" M; F?¬M; M;?2 HÌB i \ h ç½ #ªQ M" M; +S Î v M MÆB ç!- çWM; çB ` F

@ æWM; çB Q\

J†i M[iY H° p #m²M #½,

@ *?"M; ;B9T i i?"M? iUmEB K S?€+?- "'i i Î K°i MÆB ? Q H€M? F?¬M; M;QÌB ;
;B M i`,K M,K +?"M; +?d i Î H¢B ? B H-M- K¶B K°i H-M +?d Î H¢B +?Q ? i i?ÌB ;B
`ÌB çBX h`QM; i?ÌB ;B M 'v- +?"M; +?Q M!B çQÊ+ ? B +•m- +?"M; t2K i H" ;b p"v
i?•M im pB +O i b Q- pb b Q ç K°i KbM? i im Hmv M Î MÆB #ªQ ç` 'v\

@ G"K +°M5

GK+ h?B M h?Q b b-K Mûi K†iX

@ G"K +°M Q- i +S pB + H"K +°M i?b ç½ b Q\

L[iY `Qi ;B¼M; ,

@ h +?ì ç½ M,K i`,K M,K- +?"M; +ÁM Km®M "'i i +?ì M[ - `®i +K+ +?"M; Km®M "°
;BÌ\ *?ŠM; H) i çÁB ?ÄB Î +?"M; M?[M; +?mv M F?! F?,M ç M p"v b Q\ h F?¬M; K
+?"M; +! i? #-m #¢M +¢M? i - +?9M; i F?¬M; K" M; i? bU- +?mv M tªv ` i` M ç¢B
M?9M; i v p"Q- F?¬M; +-M HQ iÈB- +! çQÊ+ F?¬M;- h?B M h?Q\

@ *?`M; M!B çB5 \*?Q /M i?B M ç` [m v M; QÊ+ HçB- +?9M; i +?d +—M ibK K°i ç`
b®M; pmB p # M M? m- +—M ;b T?ªB i` M? ç'm bBM? iY M?Q p"v\

GK+ h?B M h?Q [m v b M; MÆB F?€+- #m¬M; iB M; i?Î /`B,

@ *m®B +MM; M`M; b) ?B m- ç M F?B i?B M ç` [m v M; QÊ+ HçB- H9+ 'v i`lB ç'i ç
ç•m +kM; +?d p¬ /KM; K`i?lBX >m®M; +?d +?9M; i bÊK ç½ Î i`QM; pkM; MQÊ+ çK
T?ªB H`+?mv M / /`M; \ *?d +—M bÆ w +! i? +? i M; v iS+ F?„+- M`M; çWM; H`K
çQÊ+ F?¬M; \

*?ŠM; H) +?9M; i i?"i bU i`®M F?¬M; i?Q€i i?B M ç` [m v M; QÊ+ HçB\ h`QM; K
`QM; H - M?QM; pšM +® ;„M; F K HçBX

@ h`®M Q\

GK+ h?B M h?Q +QlB iU ;B m,

@ G`K b Q i`®M\ *?9M; i bBM? ` ;B[ i`lB ç'i- i`lB ç'i çªQ H°M- +?mv M /mv M?`
H`+?`m çUM; - +—m ç M M; `v i?B M ç` T?€ M€i- ibK çQÊ+ K°i F?2 ?Î i?Q€i ` M; Q

L; Q`B K'v +?K+ pçM /†K t X

•M? K„i GK+ h? M? #bM? i?ªM M?bM F?¬M; ;B M p¬ i`M i`QÊ+ K†i- ?`M [m M; H!2
H`T iS+ tQ v M; QlB `lB çBX í EBK h?B M i¬M; X h`QM; pQlM K B GK+ ;B i` M; X

>`M; +?K+ M, K [m - p¬ b® ;®+ K B i`QÊ+ FB - ?B M içB ç½ + Q ?`M; +?K+ i`QÊM; -
M, K KÊBX

aQ pÈB i`QÊ+ FB - H KWM; M, K KÊB +O GK+ ;B i` M; HQM; i`¼M; ?ÆM M?B m
+9M; #€B K` i`QM; ç!- #ÎB pb ?mv iKç+? +?Q M M +?B H`K M°B i°+ p` M; QçB i°+
Kç+? +O GK+ E?mM; p` Kšm iW GK+ h? M?X J†+ /M +?d +! ? B M; QlB M?QM; +! i
? B M; QlB GK+ h? M?- b) F?¬M; +! GK+ ;B i` M; ?B M içBX hW çQlM; +O GK+ ;B
/†K i`QM; GK+ ;B i` M; X " M i`QM; ççB çB M #`v ç—v #`B p` i` iB M GK+ ;B X

G9+ M`v- i`QÊ+ +Y iW çQlM; GK+ ;B ç½ iK i" T ?`M; i`, K M; QlBX L?QM; M; QlB M
GK+ ;B - K` M?QM; i°+ M?•M M; QçB i°+ F?€+ ç m çSM; +?l t t # M M; Q`B iW çQl
H KWM; M, K KÊB- T?ªB +?l b m F?B i°+ M?•M M°B i°+ +9M; #€B tQM; tm¬B i!+ M
p`QX

" M M; Q`B iW çQlM; - `i M?B m i°+ M?•M M°B i°+ b„+ K†i i` M; M; ?B K- ç²M; i?lB •
"ÎB pb ç®B pÈB #¼M ?¼- +! i? i?'v K†i; B +?O p`Q H9+ M`v H` MB K pmB HÈM M

"®M +?[:B i FBM? i?B M- Q B i`mv M F?„T ççB HK+X >`M; M; `v ç m +! EB K :Bª
i` M; - +—m +! i? ;†T çQÊ+ ;B +?O GK+ ;B +O #¼M ?¼ K°i H—M- ?Q†+ Km®M #€B
;B€QX L; v +ª EB K :Bª M; Q`B EBK h?B M i¬M; +kM; iÈB HB M KB M F?¬M; /Si- i
+ª EB K :Bª i`QM; i¬M; X

ob M?Q p"v- #¼M ?¼ +`M; i? K FQM? bÊX

@ LM;

_®i +K+ p`Q F?QªM? F?„+ K†i i`lB +?B m M; ½ p h•v- K°i ççQ F?¬M; ;B M æ°M; >
+Y iW çQlM; X E?¬M; ;B M æ°M; >Q M; ?2 ç²M +?d +! æçB bQ +ªM? ;BÈB EB K >
M`v tm'i ?B M ;—M ;kB M?Q p"v- F?B M +?Q F?¬M; Qi ç iY M°B i°+ H° p FQ+? ç
i`QM; F?¬M; ;B M æ°M; >Q M`v- tm'i ?B M K°i #!M; M; QlB K`m t M?X

*?d i`QM; K°i M; `v- iQ`M EBK h?B M i¬M; - i?"K +?Q iQ`M #° EB K h?—M ççB HK+
M!B FBM? i?B M ç°M; ç` - K` K°i ;B¼M; M!B i`QM; ç! H` +O #!M; M; QlB K` #¼M ?

L; QÆB H`K +?O b® K M? Q\ :B i5 b® K M? i?m°+ p M; QÆB Q\ :B i\ E M`Q /€K i?
M`Q F?¬M; +?®M; HçB M; QÆB- ;B i5

h?lB F?„+ ? B Hm²M; w +?Q ç´B +?¼B M? m- ç M ;B! pšM +ÁM ?B M `ä i`QM; ç—m

@ "€B FB M ;B +?O5

*?d i`QM; i?Q€M; +?®+- iB M; ?¬ p M; M?Q b'KX

h`QM; iW çQÌM;X L? M L?Q L;¼+ ç½ çSM; i`QÈ+ çdM? ?QÆM;X >QÆM; F?|B HQ
L? M L?Q L;¼+ H` L?QÈ+ h?Ov p` T?m T?K >Q`M; GBM? L?B- +MM; ? B ?mvM? K

@ h? K FB M bQ T?K5

" M;QìB ç²M; i?ìB [m, H¢vX

@ aQ ?mvM?

om S?B +mM; FQM? i?B H X "®B T?"M M?Q p"v- GK+ h? M? +kM; F?¬M; +-M bQ ç
?B M i¢B +kM; F?¬M; B /€K +| HìB ` iB M; p`QX

L?bM #`B p` HB i i' HB i h¬M; +O GK+ ;B #`v ?`M; ?`M; HÈT HÈT i`QÈ+ K†i- €M?
+m®B +MM; iB M H M i?„T ? B MûM M? M;X

æ°i M;°i €M? K„i GK+ h? M? i?Q€M; ç°M;- M?bM +?,K +?9 p`Q #`B p` i` M #`MX

G9+ M`v i` M #`M ç M; i?ì ? B i? M? i?-M FB K- K°i i? M? G¬B o•M FB K- K°i i? M

> B K„i GK+ h? M? +?Êi M´B H M FB K [m M; K`m t€K #¢+- # Q i`MK ? B i? M? i?-

@ h? M? M?B5

L? M L?Q L;¼+ i?'v p"v bYM; b®i F?¬M; #B i GK+ h? M? Km®M H`K ;bX

L?QM; M; v iS+ F?„+ GK+ h? M? ç½ i?m ?²B €M? K„i- p K†i ?ÆB FBM? M;¢+,

@ EB K h`b H` KÈB çQÈ+ i?`M? H`T H¢B ? v b Q\

@ EB K h`b H9+ i`QÈ+ pb /ìB i¬M; ;'T ;€T- +?Q M M i¢K i?ìB ç H¢B î;BÈB h? M?
h`b KÈB- +ÁM EB K h`b H9+ i`QÈ+ pšM +?Q /ìB p ç•vX

GK+ h? M? ;"i;"i ç-m- M; v b m ç| - i?-M MB K +O ?„M +?mB p`Q i`QM; +Æ i? ;B[
+¶ [m M i`B #^M; ç²M; t M? pšM ç M; HšM; H†M; HÆ HYM; # M i`QM;- i` M FB K i`
i?¢+? FB K H9+ i`QÈ+ i?m ?Q¢+? î L;k >`M? EB K J°- i`QM; ç| ~M +?S M;mv M H
M?Q #B M- p T?-M M;QM; iK #^M; +€+? M`Q- ?B M i¢B GK+ h? M? +kM; F?¬M; #B
K°i FB K i`QX h` M M„T [m M i`B M;Q¢B i`W T?M çB m GQM; >Q`M; +Ym i`ªQ- +ÁM
M„K i vX

•M? K„i GK+ h? M? M?bM +?,K +?9 p`Q #ªv p i HãK- /QÌM; M?Q M?"M ` €M? K„i +C
ç²M; t M? "'i ç-m`mM `~v- ç²M; i?ìB +| K°i w MB K i`mv M p`Q i`QM; i?S+ ?ªB GK

E?¬M; ? /Q /UX GK+ h? M? H`T iS+ #QÈ+ ` K¶B #QÈ+- #B M K'i M; v i¢B +?¶X

î;BÈB h? M? S?`K i`QÈ+ FB - i`QM; i¬M; pU+ +k +O hY >` i¬M;X

h?ìB ;B M i`,K M,K [m ç½ M`v bBM? `i M?B m +?mv MX GBM? h?9 bÆM K¢+? F?
ç½ i`ªB [m # Q M?B m i`QÌM; ç¢B +?B M- ç½ #` b M #^M;X h¬M; pU+ +O hW >` i¬
i?`M? K°i pMM; ?Q M; pmX S?M o•M i¬M;- h? M? L;¼+ i¬M; tmM; [m M?- i`QÈ+ FB
h? M? S?`K M´B / M? M; M; pÈB hY >` i¬M;- ç½ iB m i M i?`M? K•v F?¬B iW H•mX
/†K ç½ F?¬M; +ÁM #|M; M;QìB bBM? b®M;X *| i? M?bM i?'v +?d +ÁM H¢B K†i ç|
F?„T MÆB MÆBX

GK+ h? M? çSM; i?šM; î +m®B GBM? h?9 bÆM K¢+?X *| H) M?ì K v K½M- M;¼M i
p M- F?¬M; #` ç¢B +?B MªM? ?QîM;X

"¬M; imv i`ÆB `ÆB- iÈB +€+? çdM? ç-m GK+ h? M? +?WM; p`B i'+ # M iU ç°M; ;E

Zmûi K„i M?bM p¢M /†K ?Q M; pm- h`QM; HÁM; GK+ h? M? F?¬M; F?¬B bBM? ` Kr
tQ - ? B i¬M; S?M o•MX h? M? L;¼+ FB m M;¢Q p¬ +MM;- M?QM; `®i +K+ F?¬M;
+?bK p`Q ;B[/ÁM; b¬M; h?ìB E?¬M; K M? K¬M; +m²M +m°M +O ç B HK+X

>B M iϕB MÆB ?Q M; i" M ç² M€i M"v +?d ;ÊB HϕB +?Q GK+ h? M? KÆ ?² M?È HϕB
 *?ŠM; H) ç•v H" çB K #€Q i?B M ç` [m v M; QÊ+ HϕB\
 h`QM; HÁM; GK+ h? M? KÆ ?² bBM? ` +ªK SM; - i?2Q i?ìB ;B M i`¬B [m - +`M; M
 iQ+? p" M +?mv M +O i?B M ç` tmM; [m M? `ä `M; ?ÆMX
 h?B M æϕQ p" M +?mv M- Gm•M ?²B im¬M ?Q`M ç m i?2Q Zm, iQ+? ç`M? bÆM +O
 h? M? i?'v çQÊ+ /ÁM; b¬M; h?ìB E?¬M; / Q ç°M; - +MM; pÊB h?ìB E?¬M; b„T bY
 i?ªv M?QM; +?mv M M"v ç m H" ?QªQ- ? v H" +?mv M i?"i b„T bY tªv ` \ *?mv M M
 M"Q çQ€M çQÊ+X
 L; v b m ç! GK+ h? M? #QÊ+ ` K°i #QÊ+ - tm'i ?B M î i`M h`B m .QÆM; M; "v i`QÊ
 æϕB pB M +O GK+ ;B ;Bì ç•v ç½ ?! i?"M? +€i #KB- +?d +ÁM K°i p€+? iQìM; tB n
 æSM; i`QÊ+ #S+ p€+? M"v- FB K [m M; K"m t€K #ϕ+ i`QM; K„i GK+ h? M? +?ÈT ç°
 @LM;
 h`QM; M?€v K„i- i` M p€+? iQìM; #,M; ç€ HQ M; H¬ /Æ #•M- iWM; pÁM; ;ÊM b!M;
 p M; H M iB M; -K p M; i`-K çK+ - ;ÊM b!M; T?•M i€M ` ? B # MX Jti ç'i i`QÊ+ K
 MSi ` K°i +€B ?® +?WM; p`B i`QÊM; - ç H° M?QM; #"+ i? M; #^M; ç€ çB b•m tm®M
 GK+ h? M? çB K°i Kϕ+? [m F?QªM; i`,K #"+ i? M; - +! H) ç½ çB tm®M; b•m +?WM;
 K°i ç°M; M; -K pm¬M; pS+ `°M; +?WM; KQìB K'v i`QÊM; - i` M iQìM; tmM; [m M? +
 H9+ M"v ç½ i„i +?Q M M i`QM; ç°M; i®B i,K m €KX
 EB K +?d GK+ h? M? çB K ` - M; v iS+ F?„+ M?QM; +?B + ç M ç½ i„i iW H•m HϕB
 p`M; - bQB b€M; HÁM; ç°M; X Jti ç'i ~K QÊi p¬ +MM; - [m i` M /QÊB i`,K

NyyX *?QÆM; kej, Zm M h`B .` "B M @ >Q E?¬M; o•v E?®M

Zmª M?B M

EB K [m M; K"m t€K #ϕ+ i`QM; K„i GK+ h? M? +?ÈT ç°M; - M; v b m ç! - +¶ [m M i`
 M„T ç½ H•m iW i`QM; +Æ i? ?B M ` X
 @ "MM;
 hB M; FB K M; •K p M; H M K¬M; K M? M?Q FB K b„i iW +¶ [m M i`B #^M; ç²M; t M
 M; •K `i F?) - M?QM; H½i p`Q i B GK+ h? M? M?Q +! HBM? iQM? - i?9+ ;BK+ ?„M F
 i`QÊ+ +! ç² p"i ;b ç! F?¬M; i-K i?QìM; +?9i M`QX
 E?¬M; ? /Q /UX GK+ h? M? ;B"K +?•M K°i +€B- H"TiS+ tm'i ?B M i`QÊ+ +Y EB
 *¶ [m M i`B #^M; ç²M; t M? M?Q #!M; i?2Q ?bM? - M; v b m ç! H"TiS+ tm'i ?B M #
 J°i +¶ / Q ç°M; F€ Hϕ iW +Y EB K h`b i`mv M ` X h` M +Y EB K h`B- +?QM pB M #
 h? M? F?¬M; M?bM ` ?Q i?U+ ç°i M; °i # v H M HÆ HYM; X hQ€i ` i?¬M [m M; +?!
 *?QM pB M #ªQ +?•m tQ v i`ÁM tmM; [m M? +¶ [m M i`B #^M; ç²M; t M? - /QìM; M
 /šM +?9M; - +?QM pB M #ªQ +?€m F m H M F?¬M; M; WM; X
 hW i` M +?QM pB M #ªQ +?•m M"v- GK+ h? M? +ªK M?"M +! K°i +¬ w +?Q v m Èi- /
 GK+ h? M? +ªK ;B€+ ç•v H" "ªM L; mv M U+, M M; mv M M; m²M +°BVX
 v +?Q "ªM L; mv M M"v +kM; F?¬M; TªB #bM? i?QìM; - K" H" K°i +¶ F?Q iS+ "ªM L; m
 M?Q +¶ F?Q iS+ M"v ç½ +! iW F?B i?B M ç` KÈB bBM? ` - F?B M +?Q GK+ h? M
 E?¬M; i`QM; i?•M i? KbM? `mM; ç°M; K°i i`"MX >„M #B i i+" ÐÀÐ

- Không có, chẳng lẽ cảm giác của ta sai rồi ư?

Đạo Linh lắc lắc đầu, lại bước vào trong hư không, sau thời gian tàn nửa nén nhang, thân hình Ma Linh cũng đồng thời xuất hiện. Cũng như Đạo Linh. Ma Linh không phát hiện được gì, sau đó đành rời đi.

Bên trong không gian Động Hư.

Lục Thanh vốn đứng yên tại chỗ thoảng động ánh mắt hắn đã cảm ứng được sự giam cầm đã biến mất. Sau thời gian gần một canh giờ, hắn đã nhận ra người có hành động giam cầm mình dường như cùng không có ác ý gì, chỉ đơn giản là muốn giam cầm hắn một lúc mà thôi.

Lúc này không bị giam cầm nữa, kiếm quang Thời Không lại Bàn ra từ trong mắt Lục Thanh Hư không trước mặt dường như có một vùng Thời Không hiện ra, tuy rằng chỉ có hình ảnh mơ hồ, nhưng đã khiến cho Lục Thanh nhận ra một chút gì đó khác thường.

Thì ra là như vậy!

Hai bóng người mờ mờ ảo ảo một xanh một tím, thông qua khí tức làm người ta ngạt thở kia. Lục Thanh lập tức nhận ra thân phận của họ.

Đạo Linh! Ma Linh!

- Rốt cục các hạ là người phương nào, có thể hiện thân gặp mặt một phen được chăng? Nhìn vào không gian trước mặt. Lục Thanh trầm giọng hỏi.

- Chưa tới lúc !

Sau một lúc trầm mặc, trong không gian vang lên một giọng nói già nua. Giọng nói này vừa vang lên. Lục Thanh không thể nhận ra tuổi tác, chỉ cảm nhận được có một khí tức tang thương cổ kính từ trong đó truyền ra.

Sau đó. Lục Thanh chờ thêm trong thời gian tàn nửa nén nhang, đã không còn cảm nhận được cổ khí tức tang thương cổ kính kia nữa.

Lục Thanh bước ra hư không, ngay sau đó, cổ quan tài bằng đồng xanh vốn biến mất từ này giờ, liền xuất hiện trước mặt Lục Thanh.

So với trước kia, lúc này cổ quan tài bằng đồng xanh thêm một phần sinh khí, dường như có tính mạng vậy. So với sự yên lặng tĩnh mịch trước kia của nó. Lục Thanh cảm nhận được có một cổ ý chí thâm sâu mênh mông như biển. Nhưng cổ ý chí này ẩn sâu bên trong quan tài cho nên Lục Thanh chỉ cảm nhận được một tia khí tức mà thôi.

Mà lúc này. Lục Thanh kinh ngạc phát hiện ra trên quan tài trên bảy vết lõm năm cạnh Long Hoàng cửu trảo không ngờ xuất hiện ảo ảnh hạt châu mơ hồ, một cổ khí tức dày đặc căn nguyên nguồn cội lan tràn ra bên ngoài.

Kim. Mộc. Thủy, Hỏa. Thổ. Động Hư. Luân Hồi!

Tuy bảy hệ thuộc tính này chỉ là ảo ảnh, nhưng cũng khiến cho kiếm nguyên Thời Không trong cơ Thể Lục Thanh rung động. Đặc biệt ảo ảnh hạt châu của hai đại thuộc tính Động Hư. Luân Hồi lại khiến cho kiếm nguyên Thời Không bên trong cơ thể Lục Thanh sinh ra linh tính, Bắt đầu dao động. Lục Thanh có cảm giác nếu có thể được sức mạnh của hai đại thuộc tính này để rèn luyện kiếm nguyên ngưng luyện Kiếm Ý, việc lãnh ngộ Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm nhất định sẽ có tiến triển rất lớn. Đến lúc đó dù là Thánh Giả Kiếm Đạo cũng không làm khó dễ được hắn.

Chỉ có điều bảy viên bảo châu của bảy đại thuộc tính này, rốt cục đang tồn tại ở phương nào?

Lúc này Lục Thanh càng thêm coi trọng cổ quan tài bằng đồng xanh có lai lịch kỳ quái này. Phù điêu Long Hoàng cửu trảo trên nóc quan, thần kiếm có nguyên lực hương hỏa bên thân, thậm chí còn có chỗ chứa bảy viên bảo châu Bản Nguyên, ngoài ra vẫn còn thiếu một thanh thần kiếm nữa. Rốt cục bên trong mai táng nhân vật thể nào?

Đạo Linh và Ma Linh nhìn trộm khiến cho Lục Thanh sinh ra cảnh giác trong lòng, cổ quan tài bằng đồng xanh này có lai lịch phi thường, trừ phi thật cần thiết, nếu không, không thể để lộ ra trước mặt người khác.

Dường như đã nhận ra suy nghĩ của Lục Thanh, cổ quan tài bằng đồng xanh khẽ run lên, sau đó tự động ẩn vào trong thân thể của Lục Thanh.

Kiểm nguyên Thời Không biến hóa ra Thời Không ngưng trệ, cất giấu cổ quan tài bằng đồng xanh trong đó. Đây là thủ đoạn đặc biệt chỉ có Lục Thanh thoát ra ngoài Thiên Đạo mới có, ẩn nấp bên trong Thời Không, còn ai có thể nhận thấy được?

Hiện tại Lục Thanh cảm thấy hết sức tự tin, dựa vào thực lực tu vi hiện giờ của hắn, đã thoát ly phạm trù Kiểm Đạo thông thường. Cho dù là Thánh Giả Kiểm Đạo, tối đa cũng chỉ ngang với hắn. Chỉ cần hắn muốn chạy trốn, có Thời Không vô tận che giấu, không ai có thể tìm ra hắn.

Bỗng dưng Lục Thanh hơi sửng sốt, bởi vì hắn phát hiện lúc này dường như cổ quan tài bằng đồng xanh kia sinh ra một ít biến hóa. Áo ảnh hai hạt châu Bản Nguyên Động Hư. Luân Hồi trên nắp quan, lúc này đang chậm rãi toát ra một tia khí Bản Nguyên mỏng manh, trợ giúp hắn ngưng luyện kiểm nguyên Thời Không, làm cho Kiểm Ý thêm tinh thuần. Tuy rằng hết sức chậm chạp, nhưng Lục Thanh cũng có thể cảm giác được thực lực mình đang dần dần nâng cao. Tốc độ như vậy tuy không nhanh, nhưng cũng có thể cảm ứng được rõ ràng. Thời gian càng dài thực lực tu vi của hắn nhất định sẽ có biến hóa về chất.

Lục Thanh nhìn một vòng xung quanh, đây là hư không không bờ bến. Ngân hà đầy sao, đều là thế giới mà hắn chưa biết tới. Trong Thế giới mờ mịt này, rốt cục còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật, rốt cục còn có bao nhiêu nhân vật hùng mạnh đang chờ thời mà động, mưu tính tương lai?

Những chuyện này Lục Thanh không biết. Kiểm Đạo Thời Không có thể chảy ngược, thậm chí chảy xuôi theo thời gian, nhưng đối với tương lai. Lục Thanh vẫn chưa thể chạm tới. Mỗi khi hắn muốn dẫn động Thời Không hiện ra tương lai, lập tức có một luồng sức mạnh khổng lồ vô hình đánh tan Kiểm Ý của hắn. Trọng thương vài lần như vậy hắn mới biết được, lên xem trước tương lai là việc làm phạm vào cấm kỵ. Đại Đạo bên ngoài Thiên Đạo không cho phép có người lần tìm số mệnh, muốn làm như vậy phải trả một cái giá rất đắt.

Nửa ngày sau. Lục Thanh xuất hiện ở vườn mai của Lục gia trang.

Lúc này, Nhược Thủy và Nhan Như Ngọc đang cùng nhau ngắm mai, hoa mai trắng như tuyết đang nở rộ, hương mai vấn vít lan tỏa toàn Lục gia trang. Tuyết rơi trắng xóa như bạch ngọc, mai rơi như tơ lụa, hai thứ quyện vào nhau khiến cho cả vườn mai trở nên đẹp tuyệt chẳng khác đồng tuyết, vô cùng yên tĩnh.

- Thanh nhi con đã về rồi sao?

Thấy Lục Thanh trở lại, mặt Nhan Như Ngọc lộ vẻ thương yêu trìu mến:

- Còn muốn ra ngoài sao? Lục Thanh lắc lắc đầu:

- Không đi nữa, mười một năm tới, con sẽ ở Lục gia trang.

- Thật ư?

Nhan Như Ngọc sáng ngời đôi mắt:

- Thanh nhi nói thật ư?

Trong ký ức của Nhan Như Ngọc, thời gian Lục Thanh ở nhà trước mười hai tuổi vốn không quá năm năm. Dài nhất, cũng gần đây nhất cũng chỉ gần bốn năm qua, thậm chí đã có ba năm giảng kiếm, tính kỹ lại chỉ còn gần một năm mà thôi.

Nhìn Lục Thanh; đứa con mà bà mang thai mười tháng sinh ra, mặt Nhan Như Ngọc lộ vẻ hết sức vui mừng.

- Mẹ hiểu rằng con còn có nhiều chuyện phải làm, còn rất nhiều chuyện phải lo lắng, mẹ không ngăn cản. Chỉ hy vọng con có được thời gian có thể ở nhà nhiều một chút. Vạn vật sinh ra vốn hữu đạo, bước đầu của đạo chính là pháp tự nhiên.

- Bước đầu của đạo chính là pháp tự nhiên...

Lục Thanh khê thì thảo, trong mắt có chút bưng ngệ.

Thời gian mười một năm cũng đủ xảy ra rất nhiều chuyện. Mười một năm này là khoảng thời gian cuối cùng trước khi thiên địa quay ngược lại.

Đại lục có vẻ bình tĩnh lạ thường, các tông không xâm phạm lẫn nhau, dù là một chút xung đột nho nhỏ cũng không có. Chỉ có điều. Kiếm Thần sơn vốn đã yên lặng nhiều năm, lúc này lại xảy ra nhiều biến hóa.

Kiếm Thần sơn truyền kiếm dụ xuống, tất cả trẻ con sinh ra trước thiên địa quay ngược lại mười một năm đều phải đưa vào trong Kiếm Thần sơn. Vì chuyện này. Kiếm Thần sơn đã mở mang vạn dặm mặt đất để an trí số trẻ này. Tuy rằng các tông cảm thấy nghi hoặc khó hiểu đối với kiếm dụ này, nhưng kiếm dụ do Kiếm Thần sơn truyền xuống, các tông không dám không theo.

Cho dù là Kim Thiên tông cũng có chừng trăm vạn đứa trẻ bị đưa vào Kiếm Thần sơn. Mà kiếm dụ của Kiếm Thần sơn nói rằng đợi thiên địa quay ngược lại qua đi, lúc ấy sẽ trả số trẻ này về cho các tông. Cho nên tuy các tông khó hiểu, nhưng vì ở Kiếm Thần sơn có huyết mạch của bọn họ lưu lại, cho nên không tông nào dám phản đối.

Tuy rằng có một ít tông môn nhận ra điểm khác thường, nhưng thế lực của Kiếm Thần sơn quá lớn, bọn họ lại không có chứng cứ chính xác nào cả, cho nên chỉ đành tuân mệnh hành sự.

Trong mười một năm này, nếu phát hiện có kẻ nào giấu điểm không đưa trẻ tới Kiếm Thần sơn, lập tức bị giết sạch cả nhà, không chừa một ai. Trong mười một năm, nội tình của Kiếm Thần sơn mới dần dần hiện ra trước mặt các tông. Kiếm Thần Điện mỗi một tông đều có Tông sư Kiếm Phách trấn thủ. Thậm chí ở mười tám đại tông môn có được Kiếm Tổ Tuyệt Thế, còn có Kiếm Tôn cái thể trấn thủ. Tuy rằng Lăng Tiêu tông và Thi Kiếm Tông mất đi Kiếm Tổ Tuyệt Thế, nhưng với nội tình hai tông. Kiếm Thần sơn cũng phải ra Kiếm Tôn cái thể trấn thủ. Cho nên ngoài Đại Trưởng lão Kiếm Tổ Tuyệt Thế Độc Cô Cầu Kiếm ở Kiếm Thần sơn ra. Kiếm Thần sơn còn phải ra ngoài hai mươi Kiếm Tôn cái thể, đặt tới gần hai thành số Kiếm Tôn cái thể trong các tông trên toàn Kiếm Thần đại lục.

Nội tình như vậy đã làm cho các tông kinh sợ trong mười một năm qua, đây cũng là nguyên nhân khiến cho các tông không dám vọng động. Đừng nói tới Kiếm Thần không thể địch nổi, tuy rằng Kiếm Giả trên cảnh giới Kiếm Hồn có được ý chí cứng cỏi, hiểu rõ uy nghiêm của Kiếm Thần. Nhưng dưới cảnh giới Kiếm Hồn, rất nhiều Kiếm Giả gần như mù quáng hết chín phần, điều này đã trở nên thâm căn cố đế. Khiến cho nguyên lực hương hỏa của Kiếm Thần không hề đoạn tuyệt, thậm chí sau khi bốn giới hợp nhất càng trở nên hưng thịnh hơn trước.

Nếu các tông muốn trở mặt cùng Kiếm Thần sơn, vậy Kiếm Đế tuyệt đỉnh. Kiếm Tôn cái thể các tông biết rất rõ ràng, nhất định là các tông môn của họ sẽ tan tác trước tiên. Ý chí không đồng nhất, tự nhiên sẽ nảy sinh nội loạn.

Trong mười một năm qua, tuy rằng Kiếm Thần sơn bày ra uy nghiêm hùng mạnh trước các tông môn, nhưng chuyện này cũng đã cảnh báo các tông môn, khiến cho bọn họ coi trọng lòng dân chưa từng có từ trước tới nay.

Lòng dân có một sức mạnh vô hình khó lòng tưởng tượng.

Tông dân chính là nền tảng của một tông, cũng là nền tảng của đại lục, không thể để cho đoạn tuyệt, chỉ có thể dạy dỗ. Thời gian mười một năm, các tông đều thi triển thủ đoạn của riêng mình, tuy rằng hiệu quả rất thấp, nhưng trong tông môn, nguyên lực hương hỏa của Kiếm Thần cũng rõ ràng giảm đi rất nhiều. Chỉ có điều các tông có rất nhiều thủ đoạn, cho nên dù Kiếm Thần sơn lấy làm bất mãn, nhưng cũng không làm gì được. Nhưng thủ đoạn của các tông môn khiến cho cảnh giới Kiếm Đạo của các tông xuất hiện rất nhiều nhân tài nổi lên không ngớt. Chỉ trong mười một năm ngắn ngủi, thực lực Kiếm

902. Chương 265: Trở Về Đất Cũ

Chuyện xưa như mây khói, mười một năm qua. Lục gia trang cũng không có nhiều biến hóa gì quá lớn, chỉ có điều tộc nhân càng nhiều hơn trước. So với mười một năm trước, vườn mai hiện nay càng lộ rõ dấu vết của năm tháng vô tình.

Dưới gốc một cây mai già có bày một chiếc bàn đá, một bình Thanh Dương Liệt Tửu, người ngọc kề bên... Cuộc sống gần như người phàm tục như vậy khiến cho cảm ngộ trong lòng Lục Thanh càng ngày càng trở nên thâm sâu hơn trước. Sáng đi rèn kiếm, tối trở về nhà bầu bạn cùng Nhược Thủy.

Từ mười năm trước, dưới sự chứng kiến của bọn Tử Thiên Lôi. Lục Thanh và Nhược Thủy đã kết tình kiêu lữ, hiện giờ sớm tối có nhau, tình cảm vô cùng thân thiết Nhưng cũng nhờ cuộc sống bình đạm như vậy, cả hai người lại thu hoạch được rất nhiều điều mới mẻ. Cho tới nay, dù chỉ một ánh mắt, hai người đều có thể sinh ra cảm giác bùng nổ trong lòng.

Thanh Dương Liệt Tửu trăm năm rất mạnh lại tinh thuần, sánh đặc. Ở Kim Thiên tông hiện tại đã trở thành một loại rượu nổi tiếng toàn tông.

- Đây là do năm tháng rèn luyện mà ra...

Nhìn Lục Thanh trước mặt đang nâng chén mà đứng, trong mắt Nhược Thủy lộ vẻ dịu dàng:

- Đây là thức thứ ba mươi của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm.

Thức thứ ba Lục Thanh lẩm bẩm:

- Năm tháng dần trôi làm cạn đời người, như vậy thức này sẽ gọi là...

- Tuế Nguyệt!

Chỉ trong thoáng chốc, trên người Lục Thanh toát ra một cỗ khí tức tang thương cổ kính, trong đó lại mang theo một cỗ sinh cơ bừng bừng, cả hai hòa hợp cùng nhau, không có chút xung đột.

- Rốt cục đột phá!

Trên mặt Nhược Thủy lộ ra một nụ cười.

- Không sai mười một năm qua, rốt cục ta đã hiểu ra thức thứ ba mươi này.

Lục Thanh gật gù đầu, mặt lộ vẻ cảm khái. Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm sau khi tới thức hai mươi bảy Thời Không Kiếm Quang, gần như mỗi một kiếm đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất, yêu cầu đối với lãnh ngộ Kiếm Đạo Thời Không thức sau cao hơn thức trước rất nhiều, thời gian mười một năm qua, bất quá Lục Thanh chỉ lãnh ngộ được hai thức. Thức thứ ba mươi mãi tới hôm nay mới lãnh ngộ hoàn toàn.

Lục Thanh cảm thấy hãi lòng, thức thứ ba mươi của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm quả thật đã tiếp xúc với tuế nguyệt Thời Không, chặt đứt quá khứ tương lai, hết thấy Thời Không, đồng thời chém giết đối thủ từ quá khứ đến tương lai. Uy năng như vậy đã hoàn toàn vượt ra ngoài Thiên Đạo.

Đến bây giờ. Lục Thanh mới có đủ thực lực tranh Phong với Thánh Giả Kiếm Đạo. Dựa vào một kiếm này. Lục Thanh nắm chắc có thể đánh một trận cùng Thánh Giả.

Đương nhiên cũng chỉ là đánh một trận mà thôi uy năng của Thánh Giả vô biên vô hạn, muốn tranh cao thấp tối thiểu cũng phải lãnh ngộ thức thứ ba mươi một trở lên mới được. Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của Lục Thanh, dù là kiếm pháp tinh thâm thượng phẩm trước mặt Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm cũng phải ảm đạm thất sắc. Lục Thanh khó có thể tưởng tượng, rốt cục là ai có thể sáng chế ra kiếm pháp như vậy, lấy Thời Không làm Kiếm Ý, chặt đứt quá khứ tương lai, nắm trong tay số mệnh.

Lãnh ngộ Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm càng sâu. Lục Thanh càng cảm thấy trong kiếm pháp này ẩn chứa một ý chí lớn lao. Đó là ý chí không cam lòng nằm trong quyền khống chế của thiên địa, thể quyết đột phá sự trói buộc của Thiên địa, trở nên bậc Đại Tự Tại!

- Trăm năm đã hết, Bắt đầu rồi...

Không biết từ lúc nào. Nhược Thủy đi tới bên cạnh Lục Thanh, nhìn gốc mai già trước mặt, ánh mắt nàng lộ ra chút ưu tư.

- Trăm năm đã hết, thiên địa quay ngược lại!

Trong mắt Lục Thanh lúc này tiêu tan tất cả những gì tồn đọng trong mười một năm qua. Tròng mắt đen nhánh toát ra kiếm quang màu xám bạc chói mắt, biến hóa ra dòng sông Thời Không. Thế giới trước mắt xoay chuyển, hiện ra Thời Không vô tận.

- Ủng...

Trong lòng bàn tay Lục Thanh, một mũi kiếm màu xám bạc chậm rãi lộ ra, cuối cùng hóa thành một thanh trường kiếm màu xám bạc dài bốn thước. Trường kiếm này có bề ngoài cổ kính, toàn thân toát ra Kiếm Ý Thời Không mờ ảo. Trên thân kiếm là một khoảng không gian khí Phong Mang đen sẫm, lơ lửng trước mặt Lục Thanh, tiếng kiếm ngâm vang lên reo vui.

- Lão bằng hữu đã lâu không gặp.

Lục Thanh giơ tay ầu yếm vuốt ve thân kiếm, có lẽ vì nguyên nhân kế thừa Kiếm Đạo Thời Không, tuy rằng Luyện Tâm kiếm có được sự hùng mạnh của Thánh Kiếm, nhưng Kiếm Linh vẫn không thể hóa thân thành người. Dù là như vậy, Kiếm Linh không thua gì người trưởng thành, tâm ý hết sức tương thông cùng Lục Thanh.

- Luyện Tâm, người có khỏe không?

Sắc mặt Nhược Thủy cũng lộ vẻ vui mừng, lúc trước Nhược Thủy từng gửi thân bên trong Luyện Tâm kiếm, cũng có quan hệ không tồi với Kiếm Linh của Luyện Tâm kiếm.

Mười một năm không gặp. Luyện Tâm kiếm gặp lại Nhược Thủy cũng tỏ ra vui sướng vô cùng, thân kiếm không ngừng vờn quanh thân Nhược Thủy, phát ra những tiếng kiếm ngâm trong trẻo vui tai. Lục Thanh giơ tay nắm lấy Luyện Tâm kiếm, không khỏi mỉm cười:

- Được rồi, không cần làm loạn như vậy, lão bằng hữu, chúng ta phải ra tay cùng một lúc rồi.

-Ong...

Lục Thanh vừa dứt lời. Luyện Tâm kiếm phát ra một tiếng kiếm ngâm lung trời Kiếm Ý Thời Không xông lên cao, mở ra một dòng sông Thời Không trên bầu trời Lục gia trang, kéo dài ra ngoài chín tầng trời. Ngay cả chín tầng Ngân hà trước mặt dòng sông Thời Không này cũng trở nên vụn vụn.

Trong cùng lúc đó. ở khắp nơi trên Kiếm Thần đại lục, mười mấy cỗ Kiếm Ý hùng mạnh cũng phóng vút lên cao, phá vỡ chín tầng Ngân hà chui vào bên trong, tranh Phong cùng Luyện Tâm kiếm.

- Không chờ được sao?

Lục Thanh nhách môi nở một nụ cười lạnh lẽo.

Lục Thanh quay người lại, quan sát nữ tử làm bạn với mình đã bao năm qua. Bất kể là tám mươi mấy năm về trước hay bất cứ lúc nào hắn gặp nguy hiểm, nữ tử này thủy chung vẫn không rời khỏi hắn, vẫn bầu bạn bên cạnh hắn không rời. Bất cứ lúc nào nàng cũng tin tưởng hắn, thông cảm với hắn, đây cũng là những gì mà hắn hết sức cần cho tới bây giờ.

Cảm giác vạn niệm thành không khi trước, hiện tại Lục Thanh lại cảm thấy hết sức buồn cười. Tuy rằng, lúc trước có cảm giác tốt đẹp, nhưng cho tới bây giờ. Lục Thanh mới chính thức biết, đó không phải là điều hắn muốn.

- Chờ ta.

Lục Thanh đưa tay vuốt ve mặt Nhược Thủy, cảm nhận da thịt mềm mại của nàng trong tay mình, giọng nói của hắn cũng trở nên hết sức dịu dàng.

-Dạ...

Gương mặt Nhược Thủy bình tĩnh, khẽ gật gù đầu. Tuy rằng hai người đã kết thành kiếm lữ, nhưng bao nhiêu năm qua, Nhược Thủy vẫn ngày thơ tình khiết như lúc ban đầu, chẳng khác một khối bạch ngọc không tỳ vết lại như pha lê trong suốt sáng rực, an tĩnh, bình hòa.

Linh Đô Quỷ giới.

Ngay sau đó, trước mặt Lục Thanh, một dòng sông Thời Không hiện ra, kéo dài tới phương xa vô tận. Lục Thanh giậm chân một cái, thân hình biến mất ngay tại chỗ, đi tới phương xa không biết bến bờ.

Linh Đô Quỷ giới là một địa phương kỳ lạ, theo lời đồn là do một vị Tông sư Kiếm Phách khai sáng, mà vị Tông sư Kiếm Phách này lại không có thân thể tồn tại.

Linh Đô đại địa có chu vi năm trăm dặm, dãy núi quanh co uốn lượn. Tuy rằng không có núi non trùng điệp, nhưng những nơi hiểm trở trong đó cũng không thua gì vách đứng vực sâu, khiến cho người ta có cảm giác kinh tâm động phách.

Nhìn tường thành cao hai trăm trượng trước mặt. Lục Thanh biết Linh Đô là một tòa thành, tường thành đen như mực không biết được xây bằng chất liệu gì. Dù là với nhãn lực của Lục Thanh cũng không sao phân biệt được nguyên liệu của nó. Đến trước cửa thành, bên cạnh lối vào thành có một tấm bia đá đứng sừng sững. Bia này cao chừng mười trượng, trên mặt có khắc sâu mấy chữ thật to, trên từng nét chữ đều có vết máu đen sẫm: "Vào quỷ môn rồi, sinh tử do trời!"

So với trước kia. Lục Thanh hiện tại bất kể là thực lực tu vi hay là tâm cảnh lịch duyệt đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hắn chỉ liếc mắt nhìn qua, lập tức phát giác ra vô tận huyền ảo.

Tại Linh Đô Quỷ giới. Thời Không tồn tại dưới hình thức uốn khúc vặn vẹo đã rất lâu. Chuyện này giải thích vì sao Linh Đô này trắng đen điên đảo, không phân ngày đêm. Lực của Thời Không vô tận uốn khúc như vậy đã tạo nên một nơi kỳ dị, dù là Lục Thanh hiện tại cũng phải tỏ ra cảm thán không thôi.

Nếu đây là do con người làm ra, vậy lãnh ngộ của người này về Thời Không ắt phải trên xa hẳn. Tuy nhiên Lục Thanh cũng không cảm thấy Kiếm Ý tồn tại, chỉ đơn thuần là Thời Không vặn vẹo mà thôi.

Lục Thanh chậm rãi đi vào thông đạo, lúc trước hắn không để ý tới tấm bia đá kia, lúc này tự nhiên hắn nhìn ra đó chính là một món Kiếm Bảo, thậm chí đạt tới trung phẩm. Bất quá Kiếm Bảo này lấy lực hồn phách chỉ có Quỷ giới mới có luyện chế mà thành. Tông dân Quỷ giới là loại người hồn phách hợp nhất, tuy rằng cũng có sinh lão bệnh tử, nhưng đã thoát ra khỏi phạm trù của người sống, hoàn toàn là một sự tồn tại khác hẳn.

Kiểm Hồn Kinh đã lâu không dùng tới bắt đầu vận chuyển trong thức hải lúc này bên trong Thần Đình thức hải của Lục Thanh, một thanh Thức Kiếm vạn trượng đang trôi nổi. Trên Thức Kiếm màu xám bạc, hai dòng sông Thời Không bám vào hai bên thân kiếm, một dòng chảy ngược, một dòng chảy xuôi Thần niệm mạnh mẽ chẳng kém gì Thức Kiếm, linh hoạt sắc bén quét ngang hư không. Trong năm đại cảnh giới của Kiếm Hồn Kinh: Dưỡng Hồn. Luyện Thần. Ngưng Hồn. Kết Phách. Hư Thần, hiện tại Lục Thanh đã đạt tới Kết Phách đỉnh Phong. Trăm năm rèn luyện đã khiến cho hắn tràn đầy lãnh ngộ. Với thần niệm mạnh mẽ hiện tại của hắn, có thể nói dưới Kiếm Thánh, hắn chính là đệ nhất nhân.

Thánh niệm của Kiếm Thánh gói gắm bên trong thế giới Kiếm Vực, hàng ngày dùng lực Thế Giới nuôi dưỡng. Thật ra Lục Thanh cũng không dám xác định, thần niệm của mình

903. Chương 266: Tâm Thánh Giả - Kiếm Bi Bản Nguyên

Bây giờ đang là ban ngày, thế nhưng Linh Đô Quỷ Các xơ xác tiêu điều, lầu các rách nát, dường như đã bỏ phế hàng trăm năm. Nhưng Lục Thanh biết rằng hết thảy đều do Thời Không ở Linh Đô vặn vẹo.

Dưới chân Lục Thanh nổi lên kiếm quang màu xám bạc. Thời Không bộ của hắn giống như một thanh kiếm sắc, phân chia thế giới trước mặt làm hai lộ ra cảnh tượng khác hẳn bên trong. Đường nhỏ rải đá, nóc Quỷ các bằng ngọc lưu ly, toàn thân Quỷ các cổ kính toát ra một mùi đàn hương nồng đậm. Bởi vì hiện tại là ban ngày, cho nên lúc này cũng không có người nào khác tồn tại.

Đại môn Quỷ các chậm rãi mở ra. Lục Thanh khẽ nở nụ cười, cất bước tiến vào.

Vẫn một chiếc ghế gỗ đặt cạnh bàn nhỏ, một bình trà xanh toát ra hương thơm làm say đắm lòng người như trước, nhìn lão nhân đang nằm trên ghế. Lục Thanh nghiêng mình thì lễ:

- Tham kiến tiền bối.

- Ngồi đi.

Lão nhân Ngồi dậy, ánh mắt nhìn Lục Thanh không che giấu vẻ hãi lòng:

- Thật không ngờ sau trăm năm, người có thể đạt tới trình độ như vậy. Thoát ly Thiên Đạo, dù là vào năm vạn năm thượng cổ cũng không ai có thể làm được, không ngờ trong lúc lão phu còn sống, lại có thể nhìn thấy một người như vậy.

Lục Thanh Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh lão nhân, nghe vậy bèn lắc lắc đầu cười khổ:

- Sau khi thoát ra khỏi Thiên Đạo, văn bối mới phát hiện ra, hóa ra bên ngoài Thiên Đạo còn có thứ khác hùng mạnh hơn nữa. Thứ này khó lòng tưởng tượng, không thể chống cự.

- Ha ha...

Lão nhân bật cười khê:

- Bất kể thế nào, chúng ta vẫn còn tốt hơn những người vẫn bị Thiên Đạo trói buộc rất nhiều. Rốt cục số mệnh của người đã không phải do Thiên Đạo quyết định nữa, đó là biến số, cũng là sinh cơ.

Lão nhân ngừng một chút, hít sâu một hơi:

- Hiện tại người cũng đã đạt tới cảnh giới Kết Phách đỉnh Phong viên mãn, tâm pháp giai đoạn cuối cùng của Kiếm Hồn Kinh là Hư Thần, ta sẽ nói cho người biết ở nơi nào. Chỉ cần người lấy được, thần niệm của người sẽ hoàn toàn chuyển hóa thành kiếm thức, đến lúc ấy, dù là thánh niệm của Thánh Giả cũng phải kém người một bậc.

Lục Thanh sửng sốt hỏi lại:

- Chẳng lẽ tiền bối cũng không có tâm pháp của giai đoạn Hư Thần hay sao?

Lão nhân không trả lời mà hỏi lại:

- Người có biết Kiếm Hồn Kinh xuất hiện thế nào không?

- Không phải do tiền bối sáng chế ư?

- Nếu là như vậy, lão phu đã không ở lý một chỗ nơi đây, thậm chí bị nghịch đồ kia khi hiếp như vậy.

Lão nhân cười khổ lắc đầu:

- Kiếm Hồn Kinh cùng Đại Diễn Tam Thập Lục chùy mà người có đều thoát ra ngoài Thiên Đạo. Chính là một trong những tâm pháp thần thông hiếm có trên đời. Mà lúc trước lão phu nhờ chiếm được Kiếm Hồn Kinh này, mới có thể sáng lập ra Quỷ giới phồn thịnh như ngày nay.

Thoát khỏi Thiên Đạo?

Lục Thanh thoáng động trong lòng:

- Tâm pháp thần thông như vậy, trên Kiếm Thần đại lục ta có được bao nhiêu?

- Bao nhiêu ư, vậy thì khó biết...

Lão nhân thở dài:

- Tâm pháp thần thông thoát ly Thiên Đạo, đều do các đời Thánh Giả Kiếm Đạo đạt tới đỉnh Phong sáng chế ra.

- Nói tới đây, trên mặt lão nhân lộ vẻ kỳ dị:

- Có người nghĩ rằng Thánh Giả Kiếm Đạo đã đạt tới đỉnh Phong Kiếm Đạo, một thân Kiếm Đạo tương hợp cùng Thiên Đạo, chính là cực hạn của Thiên Đạo. Thật ra nếu nói như vậy, vì sao Thánh Giả Kiếm

Đạo phải biến hóa ra thế giới Kiếm Vực, thoát ra ngoài Thiên Đạo? Không phải là vì thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo hay sao?

- Đúng là như vậy! Lục Thanh chấn động tâm thần, trước giờ hắn không nghĩ tới điểm này, lúc này nghe lão nhân nhắc tới, khiến cho trong lòng hắn lập tức có cảm giác bừng tỉnh ngộ. Đúng vậy, nếu Thánh Giả Kiếm Đạo thật sự không muốn thoát khỏi Thiên Đạo, vậy có thể hợp nhất cùng Thiên Đạo, mỗi một kiếm đều là Kiếm Ý Thiên Đạo. uy năng vô cùng. Nhưng hiện tại xem ra không phải là như vậy.

- Về Kiếm Vực, với cảnh giới tu vi hiện tại của Lục Thanh cũng chỉ mơ hồ biết được một ít huyền ảo trong đó. So với Linh Vực của Tông sư Kiếm Phách. Kiếm Vực của Thánh Giả đã là thứ thoát ra khỏi thế giới Thiên Đạo, có thể sinh ra lực Thế Giới chân chính. Tuy rằng nhỏ yếu, nhưng cũng là cơ bản nhất.

- Đây là việc làm nghịch với Thiên Đạo, xem ra chính mình vẫn chưa nghĩ thấu đáo... Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng, đồng thời cảm thấy thế giới trước mặt dường như trở nên trong sáng hơn rất nhiều. Nhờ lão nhân chỉ điểm. Lục Thanh đã mơ hồ phát hiện ra tâm ý của các vị Thánh Giả, như vậy đợi đến lúc thiên địa quay ngược lại, có thể nắm thêm một phần sinh cơ.

- Mà đối với Kiếm Hồn Kinh. Lục Thanh cũng vì tình thế Bất buộc. Hồn phách càng hùng mạnh càng giúp ích cho việc lãnh ngộ của hắn, hướng chỉ ở Kiếm Thần đại lục hiện tại nếu nói có môn thần thông kiếm nguyên gì lãnh ngộ sâu nhất về hồn phách, không Kiếm Hồn Kinh thì là gì nữa?!

- Tâm pháp của giai đoạn Hư Thần không thể truyền thừa...

- Lão nhân lại nói:

- Đó là vào lúc giao thời giữa hai lần năm vạn năm trước sau, từ ngoài trời rơi xuống, sau đó bị lão phu đoạt được. Hiện giờ kiếm bí Kiếm Hồn Kinh kia nằm ở nơi sâu nhất của mười tám tầng địa ngục, lúc trước ta dùng là trọng bảo Thời Không của Quỷ giới, khó có thể di chuyển. Lúc ấy nghịch đồ thừa dịp ta rời khỏi mười tám tầng địa ngục bề quan, dùng ao Chuyển Sinh áp chế vô số oan hồn luyện chế ra huyết thủy đơ bản, phá đi Quỷ thể của ta, khiến cho tu vi của ta mất hết, chỉ còn lại lực hồn phách đơn thuần nhất mà thôi. Thời gian trôi qua, càng ngày càng pha tạp, cho đến khi gặp người...

Ngừng một chút, ánh mắt lão nhân trở nên rực sáng, nhìn Lục Thanh:

- Ta biết hiện tại ngươi đã hơn xưa, nhưng ngươi cũng tạm thời không nên trêu chọc tới tên nghịch đồ kia. Chỉ cần lấy được tâm pháp giai đoạn Hư Thần, hãy lập tức rời khỏi Quỷ giới. Bên ngoài Quỷ giới, có lẽ y không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi muốn y ngã xuống cũng là muốn vụn khó khăn, đừng nói tới ở trong Quỷ giới. Hiện tại y đã luyện hóa kiếm bí, tuy rằng không có được tâm pháp bốn tầng đầu, cho nên không thể luyện hóa kiếm bí Bản Nguyên trở thành của mình, nhưng vẫn có thể vận dụng được vài thành lực lượng, mượn dùng đại thể trong năm vạn năm của Quỷ giới ta. Với vài thành lực lượng của kiếm bí Bản Nguyên đủ để đánh trọng thương ngươi. Cho nên trước khi ngươi luyện tâm pháp giai đoạn Hư Thần tới tiểu Thành, không nên động thủ với y ở Quỷ giới.

Lục Thanh gật gật đầu:

- Xin tiền bối bắt tất phải nhọc lòng, văn bối được truyền Kiếm Hồn Kinh, sau này đại thành, nhất định sẽ trợ giúp tiền bối đoạt lại Quỷ giới.

Lão nhân lắc lắc đầu:

- Đoạt lại Quỷ giới hay không đã không còn quan trọng, chỉ cần có thể khiến lão phu trút được gánh nặng này, cả đời lão phu đã vô cùng thỏa mãn. Tuy rằng hồn phách của lão phu đã bị vấy bẩn, nhưng tồn tại vạn năm là không thành vấn đề, lão phu cũng không còn gì vướng bận. Kỳ thiên địa quay ngược lại này, lão phu không muốn nhúng tay vào, chỉ muốn yên ổn vượt qua vạn năm cuối cùng này.

Nói tới đây, trên mặt lão nhân lộ ra vẻ chán nản:

- Một đời lão phu chém giết vô số, có kết quả như vậy cũng là do Đại Đạo làm nên. Thôi được rồi ngươi hãy đi đi, sau này không cần tới nữa.

Dứt lời, lão nhân nằm xuống ghế trở lại, hai mắt nhắm nghiền, không nói thêm lời nào nữa, ngay cả hơi thở cũng trở nên như có như không.

Lục Thanh thâm thở dài bi ai lớn nhất của đời người là tâm đã chết. Hắn biết tâm kết của lão nhân này đã quá sâu, trừ phi thời gian quay ngược lại, nếu không rất khó lòng hóa giải. Có lẽ sau này, khi Kiếm Đạo Thời Không của hắn đại thành, có thể làm được. Hiện tại tuy rằng tu vi của lão nhân mất hết, nhưng những gì còn lại của lão cũng vượt ra khỏi thực lực của hắn.

Lục Thanh đứng dậy, nghiêng mình thi lễ với lão nhân, sau đó xoay người ra khỏi Quỷ các.

Lục Thanh quay lưng nhìn lại Quỷ các sau lưng mình một lần nữa. Không biết vì sao lúc này Quỷ các lại càng trở nên tiêu điều xơ xác khác thường. Kiếm quang màu xám bạc hiện ra dưới chân Lục Thanh, hư không mở ra, nuốt Lục Thanh vào trong đó.

Mười tám tầng địa ngục nằm dưới mười đại chủ thành, chính là nền tảng của Quỷ giới. ở trong này, mỗi một tầng đều có vô số ác quỷ, phần lớn số ác quỷ này đều là hạng người có hồn phách trời cho hùng mạnh. Cũng có thể hồn phách tiên thiên yếu ớt, nhưng chỉ cần từ trong ao Chuyển Sinh đi ra, lập tức sẽ có được thần thông uy năng khác nhau.

Vì đề phòng bọn chúng gây loạn nơi trần thế, cho nên bị đặt dưới mười đại chủ thành. Lại vì thực lực không đồng nhất, dưới mười đại chủ thành lại chia ra mười tám tầng địa ngục theo thứ tự. Trong mười tám tầng địa ngục, mức độ hung hãn của ác quỷ tầng sau lại cao hơn tầng trước. Trong Quỷ giới cũng chia ra chín ngục phía trên và chín ngục phía dưới, ở chín ngục phía trên, uy năng của mười đại chủ thành lớn hơn nhiều so với tướng tượng. Mà ở chín ngục phía dưới, cho dù mười đại chủ thành liên kết, cũng chưa chắc đã so được với thực lực của một ngục.

Trong mười tám tầng địa ngục, bởi vì ác quỷ hung hãn, cho nên hệ thuộc tính kiếm khí mà chúng tu luyện cũng hung hãn khôn cùng, oan hồn quần quanh.

Lục Thanh dùng kiếm quang Thời Không mở đường. Thời Không vặn vẹo dưới mười tám tầng địa ngục đối với Lục Thanh không có chút gì là trở ngại. Hắn trực tiếp vượt qua, cảm nhận khí tức hung hãn vô biên ở mỗi một ngục, khe cau mày. Trong mười tám tầng địa ngục, ác quỷ đa số tu luyện kiếm khí Nhân Đạo hoặc là Ma Đạo, gần như không thấy kiếm khí Thiên Đạo. Giống như hệ thuộc tính kiếm khí của ác quỷ, hành vi của chúng cũng bị ảnh hưởng, hi nộ ái ố, thích gì làm bấy, giết chết tàn sát, không chuyện ác nào không làm.

Một số ít có thể duy trì thần trí, đa số cũng là hạng người lòng lang dạ sói, vì đạt mục đích mà bất chấp thủ đoạn. Chỉ có điều so với những ác quỷ khác, loại người này có chấp niệm kiên cường hơn. Nhưng nhân vật đứng đầu mỗi ngục. ở chín ngục phía trên còn đỡ, tối đa Lục Thanh cũng chỉ cảm ứng được khí tức của một tên tam kiếp Kiếm Hoàng. Mà xuống tới chín ngục phía dưới, tầng địa ngục thứ mười. Lục Thanh đã cảm ứng được khí tức của một tên Kiếm Đế đỉnh Phong, còn có không dưới năm tên cũng đạt tới cấp Kiếm Đế.

Đây mới chỉ là tầng địa ngục thứ mười, càng đi xuống. Lục Thanh càng kinh ngạc. Ngoại trừ tầng địa ngục thứ mười ra, tám tầng địa ngục cuối cùng đều có Kiếm Tôn cái thể trấn thủ, khí tức Sát Lục ngập trời thậm chí còn có ma khí xung thiên, che trời phủ đất.

Lần đầu tiên Lục Thanh mới biết nội tình Quỷ giới thâm hậu đến như vậy. Nhiều cường giả như vậy, nếu tất cả đồng loạt rời khỏi Quỷ giới, ắt sẽ làm dậy lên một trùng bão táp phong ba trên Kiếm Thần đại lục. Mà tông dân của Quỷ giới. Lục Thanh cũng hiểu được một phần, ngoại trừ một ít tông dân luân hồi từ Kiếm Thần đại lục tiến vào, một ít hồn phách yếu ớt, hoặc hạng người trọng thương không thể trở về, trừ phi có bảo vật đặc thù giữ lại, nếu không, sau khi cúng thất tuần, sẽ bị ao Chuyển Sinh triệu tập, trải qua tẩy luyện, trở thành tông dân của Quỷ giới.

Trong năm vạn năm qua rốt cục có bao nhiêu người sinh lão bệnh tử, không ai biết được. Mà số hồn phách yếu ớt bị Quỷ giới triệu tập tích lũy cho đến nay, cũng là một con số khiến cho đại lục phải kinh hãi. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mười tám tầng địa ngục

904. Chương 267: Cảnh Giới Hư Thần - Nguyễn Lục Hương Hỏa

Mà lực lượng như vậy, tối thiểu phải có tu vi Kiếm Tổ Tuyệt Thế mới được.

Lục Thanh không dám tưởng tượng có một ngày, nếu Thời Không vạn vẹo này của Quỷ giới khôi phục trở lại, vô số quỷ dân xâm nhập đại lục, sẽ mang lại cho Kiếm Thần đại lục bao nhiêu tai họa. Mười đại chủ thành. Lục Thanh cũng không lo lắng bao nhiêu, chỉ có điều mười tám tầng địa ngục kia tuy rằng không nói cùng hung cực ác, nhưng cũng toàn là hạng người không có kỷ cương, một khi thoát khỏi chốn lao tù, ắt sẽ khuấy động long trời lở đất.

Càng xuống sâu mười tám tầng địa ngục, trong lòng Lục Thanh càng cảnh giác hơn, khí tức trên người giấu kín vào trong Thời Không vô tận.

Tới tầng địa ngục thứ mười tám, mặt đất hư không rộng lớn, tuy không có chút sức sống nào, nhưng thật ra có nhiều linh dược quý hiếm sinh trưởng, số linh dược này đều hấp thu lệ khí oán khí mà sinh ra, có tác dụng bổ dưỡng với hồn phách Bản Nguyên của Quỷ giới. Nhưng đối với người sống, đó lại là độc dược lấy mạng.

Mà kiếm bi Bản Nguyên do Kiếm Hồn Kinh hóa thành nằm ngay giữa trung tâm tầng địa ngục thứ mười tám này. Chậm rãi đi giữa Thời Không vạn vẹo, tự nhiên Lục Thanh có thể tiến vào cả hai Thời Không ban ngày và ban đêm.

Mười tám tầng địa ngục tranh đấu không ngừng, trên hoang nguyên rộng rãi mênh mông màu đỏ sẫm, lúc thì có tiếng kiếm khí tung hoành, lúc thì có tiếng kêu thét không dứt bên tai. Nhưng bất kể là cường giả mạnh tới mức nào, cũng chưa có ai phát hiện ra tung tích của Lục Thanh.

Trung tâm mười tám tầng địa ngục so với những nơi hỗn loạn khác, chỉ tồn tại một tòa kiếm tháp rất lớn: tháp Giới Vương.

Là nơi trú ngụ của chủ nhân Quỷ giới, nơi này yên tĩnh vô cùng. Tháp Giới Vương cao vạn trượng toát ra lực Tiểu Thế Giới dày đặc, một cỗ ý chí Kiếm Đạo mạnh mẽ lặng lẽ vờn quanh. Thỉnh thoảng có Quỷ thú đi qua, lập tức bị cỗ ý chí mạnh mẽ kia nghiền nát thành tro bụi hồn phách không còn.

Lục Thanh đứng yên dưới tháp Giới Vương, vận chuyển Kiếm Hồn Kinh. Bên trong Thần Đình thức hải Thức Kiếm vạn trượng màu xám bạc chậm rãi xoay tròn, toát ra một cỗ dao động kỳ quái lan tràn về phía tháp Giới Vương.

Thời gian tàn nửa nén nhang qua đi, toàn thân Lục Thanh chấn động, hai mắt bừng mở:

- Ổ đó!

Lục Thanh lập tức khôi phục Thời Không bộ, nương theo Thời Không vạn vẹo của Quỷ giới, hần thành công tránh được lực Tiểu Thế Giới và ý chí Kiếm Đạo xung quanh tháp Giới Vương. Từ trong khe nứt Thời Không bước ra. Lục Thanh xuất hiện ở giữa tháp Giới Vương.

Đây là một vùng đất rộng lớn hoang vu, có diện tích chừng trăm dặm. Tháp Giới Vương có diện tích chừng mười dặm nằm ở giữa. Không ngờ không gian nơi đây rộng lớn như vậy, tuy rằng Lục Thanh hơi kinh ngạc, nhưng cũng không để lộ ra chút sơ hở. Bất quá chuyện khiến hắn cảm thấy chấn động trong lòng chính là, cổ quan tài bằng đồng xanh vốn ẩn sâu bên trong kiếm nguyên Thời Không của hắn, không ngờ lại Bất đầu rung động.

Lần này quan tài lung động kịch liệt hơn nhiều so với những lần trước, dường như nó đang rất muốn lấy được thứ gì đó. Nếu không phải Lục Thanh ra sức dùng Kiếm Ý Thời Không trấn áp, ngay tức khắc, nó sẽ lập tức xuất hiện ở tháp Giới Vương này.

Lục Thanh phóng mắt nhìn quanh, vùng đất hoang vu này có màu vàng nhạt, sương mù hồn phách màu vàng nồng đậm tràn ngập không gian. Đám sương mù hồn phách màu vàng này hết sức tinh thuần, dù là Lục Thanh chỉ hít một hơi vào cũng cảm thấy tâm thần yên tĩnh. Nếu Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn thông thường luyện hóa, ắt có thể tăng cường hồn phách Bản Nguyên, càng thêm có lợi cho việc lãnh ngộ cảnh giới.

Không cần suy nghĩ, Lục Thanh vung tay áo, lập tức nuốt vào không ít sương mù hồn phách. Bất quá nơi đây là tháp Giới Vương, tuy rằng Lục Thanh ẩn nấp bên trong khe nứt Thời Không, hần cũng không dám cắn nuốt quá nhiều, đề tránh cho sương mù hồn phách biến hóa quá nhanh, khiến cho vị chủ nhân của Quỷ giới chú ý.

Đối với chủ nhân Quỷ giới. Lục Thanh vẫn có điều e ngại. Lúc trước hắn muốn tiến vào Man Hoang Kiếm Mộ, hai người đã từng giao thủ qua một kiếm. Mãi tới nay, một kiếm chấn động lòng người kia vẫn còn khắc sâu trong đầu hắn. Cũng phải nói đại lục bên ngoài có hai mươi mốt Kiếm Tổ Tuyệt Thế, ngoại trừ lão tổ Thi Kiếm Tông và Lăng Phá Thiên của Lăng Tiêu tông bị Kiếm Ý Thời Không của hắn đánh cho quay ngược lại nguyên hình, còn lại mười chín người. Nhưng Lục Thanh có thể khẳng định, trong số mười chín người còn lại, ngoại trừ vị Đại trưởng lão Độc Cô Cầu Kiếm của Kiếm Thần sơn và Ma Linh Tử Uyển ra, mười bảy người còn lại hắn đã gặp qua ở Vô Vọng Kiếm cốc, nhưng không có người nào phù hợp với thân phận của chủ nhân Quỷ giới.

Từ đó có thể thấy được, hiện giờ Kiếm Thần đại lục vẫn còn không ít cường giả tuyệt thế ẩn náu không xuất thế. Tối thiểu Lục Thanh cũng không cho rằng năm đại tông môn cùng với Kiếm Thần sơn chỉ tồn tại duy nhất một tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế.

Lòng Lục Thanh lúc này hết sức bình tĩnh, điều khiển khe nứt Thời Không tiến tới, di chuyển về phía trung ương tháp Giới Vương, ở trung tâm vùng đất hoang vu trảm dậm này có một thanh thạch kiếm màu vàng nhạt cao trăm trượng.

Bàn thân thạch kiếm nhìn qua còn chưa đạt tới cấp Thanh Phẩm, nhưng trong cảm giác của Lục Thanh, cho dù là Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của hắn đã vượt tới tầng thứ mười bốn, cũng cảm thấy bất an. Đường như trước mặt hắn không phải là một thanh thạch kiếm, mà là một con hung thú Man Hoang, muốn tìm người mà cắn nuốt.

Bỗng nhiên Lục Thanh thoáng động trong lòng, ánh mắt nhìn chăm chú vào thân thạch kiếm màu vàng nhạt.

Trên thân thạch kiếm có rất nhiều kiếm văn dày đặc màu vàng nhạt, giống như văn tự nhưng lại không theo trình tự thống nhất nào cả. Nếu không phải Lục Thanh vận chuyển Kiếm Hồn Kinh, tuyệt đối không thể nào hiểu được ý nghĩa của kiếm văn này.

Đường như đã nhận ra sức mạnh của Kiếm Hồn Kinh, thạch kiếm màu vàng nhạt cao trăm trượng kia lập tức toát ra thần quang màu vàng nhạt. Kiếm văn màu vàng trên thân kiếm lập tức chuyển động như vật sống, Trôi nổi bay ra, chui vào trong khe nứt Thời Không mà Lục Thanh đang ẩn nấp.

Từng đạo kiếm văn chui vào Mi Tâm Lục Thanh, sau đó hòa hợp với Thức Kiếm vận trượng màu xám bạc thành một thể.

Vô số kinh văn xâm nhập tận đáy lòng, quá trình sinh ra, tiến hóa của Quỷ giới, quá trình hình thành của ao Chuyển Sinh..., hết thảy dường như có một sợi chỉ vô hình dẫn dắt hắn xâm nhập vào giữa một vùng Thời Không, tận mắt nhìn thấy hết thảy.

Không biết qua bao lâu, rốt cục Lục Thanh tỉnh lại. Giờ phút này, hắn phát hiện ra dường như mình vừa nảy sinh một ít biến hóa. Thế giới Thời Không trước mặt dường như trở nên rõ ràng hơn so với trước kia. Bên trong Thần Đình thức hải trên thân Thức Kiếm màu xám bạc cũng hiện lên kiếm văn giống hệt như kiếm văn trên thân thạch kiếm màu vàng nhạt. Kiếm văn này chỉ có thể dùng ý lãnh hội chứ không thể dùng lời mà truyền, giống như lời của lão Giới Chủ trong Linh Đô Quỷ Các đã nói.

Đây cũng là một luồng sức mạnh thoát ly Thiên Đạo. Sự ảo diệu tinh thâm của Kiếm Hồn Kinh lúc này hiện ra hoàn toàn trước mặt Lục Thanh Dùng thân đã chết tu luyện hồn phách Bản Nguyên, con đường như vậy đã thoát khỏi nhân quả của Thiên Đạo. Lại có một vùng Thời Không vận vẹo như Quỷ giới, coi như đã cách ly với thế giới Thiên Đạo bên ngoài. Từ một góc độ nào đó mà nói Quỷ giới cũng là một thế giới thoát khỏi thế giới Thiên Đạo. Chỉ có điều sinh linh trong thế giới này lại là những người đã chết ở thế giới Thiên Đạo.

Nơi đây tử khí là sinh khí, mà sinh khí ngược lại, được xem như là tử khí.

Kiểm thức lớn mạnh hơn trước chừng một nửa, giờ phút này tu luyện hồn phách chân linh của Lục Thanh đã chính Thức tiến vào giai đoạn Hư Thần.

Lục Thanh lại vận chuyển Kiếm Hồn Kinh, nhưng cảm thấy chấn động tâm thần, bởi vì bỗng nhiên hắn nhận ra trong Thần Đình thức hải của mình. Thức Kiếm vận trượng màu xám bạc của mình không ngờ

mọc ra vô số sợi màu trắng đục nhỏ như sợi tơ. Lục Thanh dùng kiếm thức khẽ đảo qua. e rằng có tới hàng trăm vạn sợi như vậy.

Lục Thanh thoáng động trong lòng, một đạo kiếm thức lập tức theo một sợi nhỏ màu trắng đục trong đó lan tràn ra.

Ồ Kim Thiên tông

Một trong sáu đại kiếm thành, thành Tử Hà.

Trong một góc ở phía Tây thành, trong một căn nhà đá xiêu vẹo, một thiếu niên đang ngồi xếp bằng dưới đất. Bài trí trong nhà vô cùng đơn giản, một chiếc giường gỗ, một chiếc chăn cũ, vài chiếc ghế gỗ, một chiếc Bàn gỗ đã mất một góc.

Trước mặt thiếu niên là một chiếc bàn tế, coi như là vật còn nguyên vẹn nhất trong nhà. Trên bàn tế có một chiếc lư hương cao chừng một thước, trên lư hương lúc này có khói nhẹ lượn lờ. Phía sau lư hương là một thanh đại kiếm bằng sắt không có mũi dài năm thước sáu tấc gác trên giá kiếm, dường như được thờ phụng.

Trên thanh kiếm sắt không mũi này có khắc hai chữ rõ ràng: Lục Thanh.

Lúc này, trên đùi thiếu niên cũng gác ngang một thanh kiếm sắt, có lẽ khoảng chừng nhị phẩm.

Sắc mặt thiếu niên đỏ bừng, trên mặt có nguyên khí màu tím cuộn cuộn, thiên địa nguyên khí rót vào trong thanh kiếm sắt này, sau đó có kiếm khí vô hình rót vào trong Đan Điền Khí Hải. Nhưng dường như tư chất của thiếu niên này quá kém, đã hai canh giờ vẫn không thể kết thúc kiếm khí nhập thể dùng để trúc cơ. Gương mặt hết sức bình thường của thiếu niên vì cố gắng quá sức mà trở nên đỏ tía.

Thông qua thanh kiếm sắt không mũi trên bàn tế. Lục Thanh thấy được cảnh tượng kỳ dị này. Cảm giác này hẳn chưa từng nếm trải, mà trong mơ hồ, hẳn còn có thể nghe được tiếng thì thào của thiếu niên trước mặt.

“Xin hộ tông trưởng lão Lục Thanh phù hộ, khiến cho Ngũ Thành Tông ta có thể trúc cơ thành công, trở về gia tộc, rửa sạch nỗi nhục, báo thù cho mẫu thân ta! Xin hộ tông trưởng lão Lục Thanh phù hộ, đệ tử nguyện cả đời cúng bái! Đến khi sở học đệ tử có chút thành tựu nhất định đệ tử sẽ dựng tượng bằng vàng, hàng ngày cúng bái hương khói không ngừng! Xin hộ tông trưởng lão Lục Thanh phù hộ...”

Từ tiếng thì thào của thiếu niên. Lục Thanh có thể tận mắt nhìn thấy từng dòng nguyên lực màu trắng đục từ trên người thiếu niên toát ra không ngừng, cuối cùng dung nhập lại thành một đạo nguyên lực hương hỏa to bằng ngón tay út, rót vào trong thanh kiếm sắt không mũi có khắc tên hắn. Mà ở Quỷ giới, khi đạo nguyên lực hương hỏa kia rót vào Thức Kiếm vạn trượng, nó chỉ còn to bằng sợi tơ. Dù là như vậy, đó cũng đã là đạo nguyên lực hương hỏa to nhất, tinh thuần nhất trong hàng trăm vạn đạo nguyên lực hương hỏa nhỏ như tơ kia.

Đây là nguyên lực hương hỏa sao?

Lục Thanh cảm thấy khiếp sợ trong lòng, ngay cả một tên Kiếm Thị nho nhỏ cũng có thể nhờ vào lòng sùng kính chân thành của mình, mang một phần nguyên lực hương hỏa giống như là chấp niệm kia vượt qua Thời Không, truyền vào khe nứt Thời Không nơi hắn đang ẩn náu.

Đồng thời Lục Thanh có thể nhận ra Thức Kiếm của hắn lúc này dường như cũng đã sinh ra biến hóa nào đó khó hiểu, hỗn phách kiếm thức trở nên tinh thuần hơn nữa. Đây là phương pháp tinh luyện ở mức độ kinh người, hàng chục vạn nguyên lực hương hỏa khiến cho hỗn phách kiếm thức của hắn Bắt đầu sinh ra biến hóa lớn lao. Nếu như khi trước, mỗi một đạo kiếm thức của hắn có tạp chất như sắt thường, như vậy nhờ vào nguyên lực hương hỏa ngưng luyện tinh thuần, mỗi đạo kiếm thức đã trở nên cứng cáp như huyền thiết ngàn năm, độ tinh thuần vẫn còn đang được tiếp tục tinh luyện không ngừng.

Không cần suy nghĩ, một đạo kiếm thức theo nguyên lực hương hỏa của thiếu niên kia bắn nhanh ra, chỉ trong thoáng chốc đã xuyên qua khe nứt Thời Không, xuyên qua Thời Không vạn vẹo của Quỷ giới, giáng xuống trên thanh kiếm sắt không mũi ở nhà thiếu niên cách đó hàng vạn dặm.

- Bùng...

Thanh kiếm sắt không mũi đen sì giờ phút này vang lên tiếng kiếm ngâm kinh người, một cổ uy áp giáng xuống khiến cho rất nhiều Kiếm Giả trong thành Từ Hà vô cùng sợ hãi. Ngay tức khắc, toàn bộ thiên địa nguyên khí trong thành Từ Hà dường như bị dẫn dắt, tất

905. Chương 268: Giới Chủ Quỷ Giới

Thanh kiếm sắt trên đùi sau khi được rút thiên địa nguyên khí gần như ngưng tụ thành thể lỏng vào, ánh sáng của nó càng thêm đen bóng, thân kiếm rút nhỏ lại không ít, vốn chỉ có gần năm thước, sau mười mấy lần hô hấp, đã ngắn lại chỉ còn ba thước năm tấc. Chuôi kiếm có một chỗ bị vỡ cũng đã khôi phục lại. Bất chợt bảy đóa kiếm liên màu trắng hiện ra trên thân kiếm đen sì. Phen biến hóa này đã lọt vào mắt không ít Kiếm Giả chạy về phía nhà đá.

Lúc này căn nhà đá vì không chịu nổi quá nhiều thiên địa nguyên khí hội tụ mang theo uy áp mệnh mông, đã đổ sập xuống hoàn toàn. Chỉ còn lại thiếu niên và chiếc bàn tế kia được một vầng sáng trắng bao phủ bảo vệ bên trong. Trên bàn tế, thanh kiếm sắt không mũi toát ra ánh sáng trắng, uy nghiêm mệnh mông toát ra từ thân kiếm. Trong mắt rất nhiều Kiếm Giả, đó không còn là một thanh kiếm sắt không mũi bình thường, mà là một ngọn núi cao vạn trượng, đội trời đạp đất.

- Xem kia, đó là kiếm cúng bái hộ tông trưởng lão!

- Hộ tông trưởng lão hiển linh!

- Hộ tông trưởng lão...

Rất nhiều Kiếm Giả quỵ xuống vái lạy*. Trong lúc nhất thời, trong khe nứt Thời Không, Lục Thanh cảm thấy nguyện lực hương hỏa tiến vào càng nhiều hơn, càng tinh thuần hơn nữa.

Theo thời gian trôi qua, trước căn nhà đá đổ sập kia, số Kiếm Giả quỵ vái lạy càng ngày càng nhiều hơn, ngay cả Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cũng có vài tên. Chỉ có điều so với đám Kiếm Giả quỵ xuống vái lạy, đám Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn chỉ khom người hành kiếm lễ. Dù là như vậy, nguyện lực hương hỏa do Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn cung cấp cũng nhiều hơn đám Kiếm Giả dưới cảnh giới Kiếm Hồn hàng trăm lần.

Mà lúc này trong nhà đá, thiếu niên đang khoan khoái ngồi bồng nhiên thết dài sóng âm cuộn cuộn toát ra một vòng sóng khí màu trắng, khuếch tán ra bốn phía.

- Kiếm Giả đỉnh Phong!

Các Kiếm Giả vây quanh đều kinh hô thất thanh.

Chỉ trong thoáng chốc, thiên địa nguyên khí rót vào thân thể, chẳng những trợ giúp thiếu niên kia trúc cơ tụ nguyên thành công, còn giúp cho y tiết kiệm được thời gian vài năm, nhảy thẳng lên Kiếm Giả đỉnh Phong. Thủ đoạn như vậy chỉ có thể gọi là kỳ tích.

Lúc này trên bàn tế, trên thân kiếm không mũi, nguyện lực hương hỏa màu trắng quần quanh trông hết sức tôn nghiêm thần thánh.

Đây là sức mạnh của nguyện lực hương hỏa!

Lục Thanh thoáng động trong lòng, nhờ vào nguyện lực hương hỏa này, thậm chí hắn có thể dùng kiếm thức vượt qua Thời Không vô tận, tạm thời giáng lâm trong thời gian ngắn. Mà tùy theo nguyện lực hương hỏa lớn hay nhỏ, kiếm thức giáng lâm của hắn mỗi lần như vậy cũng khác nhau.

Đồng thời nguyện lực hương hỏa này rót vào Thức Kiếm, chẳng những khiến cho kiếm thức của hắn tinh thuần hơn, thậm chí còn thấm vào huyết nhục toàn thân. Kiếm Thể của hắn vốn đã không còn bao nhiêu cảm giác, không ngờ lúc này lại sinh ra cảm giác cần tôi luyện tiếp tục.

Cảm giác này tuy rằng kém hơn đột phá, nhưng có thể cảm giác được rõ ràng, thậm chí có thể nói rằng sẽ còn tiếp tục kéo dài như vậy. Dùng nguyện lực hương hỏa luyện thể, thủ đoạn như vậy đã ra ngoài hiểu biết của Lục Thanh.

Về phần nguyên lực hương hỏa này còn có tác dụng gì, Lục Thanh cũng không biết rõ ràng, nhưng nghĩ tới Kiếm Thần trải qua nguyên lực hương hỏa của đại lực đã năm vạn năm, nguyên lực hương hỏa tích lũy được khổng lồ tới mức nào. Mà dùng nguyên lực hương hỏa để luyện thể. Lục Thanh có thể tưởng tượng, thân thể Kiếm Thần rốt cục mạnh mẽ tới mức nào.

Tuy nhiên Lục Thanh lập tức cũng có chút mê hoặc, hẳn có thể cảm nhận được vận dụng nguyên lực hương hỏa, cũng chỉ mới sau khi kế thừa tâm pháp giai đoạn Hư Thần của Kiếm Hồn Kinh mà thôi. Mà nhưng nguyên lực hương hỏa trước đó, hẳn không tiếp nhận hoặc tích lũy được mấy may. Từ đó có thể thấy được, nguyên lực hương hỏa này quả thật không đơn giản chút nào.

Đột ngột Lục Thanh biến sắc, bởi vì chỉ trong thoáng chốc, hẳn cảm thấy cổ quan tài bằng đồng xanh bên trong kiếm nguyên Thời Không bất chợt sinh ra một cổ đại lực mạnh mẽ. Cổ đại lực này nháy mắt phá vỡ Kiếm Ý trấn áp của hắn, phá vỡ Thời Không vạn vạo, xuất hiện ở trung ương tháp Giới Vương.

- Ủng...

Trong phút chốc, thanh thạch kiếm trăm trượng màu vàng kia bất chợt toát ra thần quang mạnh mẽ, tiếng kiếm ngâm vang lên kịch liệt, rồi bất chợt thu nhỏ lại chỉ còn vài thước, bay về giá kiếm còn trống bên phải cổ quan tài.

- Ầm...

Một tiếng nổ vang lên xỏ xuyên qua Thời Không vạn vạo, đánh rách nát khe nứt Thời Không nơi Lục Thanh đang nấp. Thân hình Lục Thanh nhoáng lên, xuất hiện ở giữa tháp Giới Vương.

Trong cùng lúc đó, tiếng nổ kia cũng phá vỡ hư không Vô tận, truyền khắp hư không.

Trên Kiếm Thần sơn. Thông Thiên Kiếm Nhai.

Trên đại lực lơ lửng, đỉnh Ma Nhai.

Hai cổ ý chí thông thiên triệt địa quét ngang không trung. Trên Kiếm Thần Hải dậy lên sóng thần. Hỗn Độn màu xám mở ra, kéo dài mấy trăm dặm. Lôi quang màu xám chớp động không ngớt trong khe nứt không gian, lúc này hai cổ ý chí kia mới thu về.

Nhưng giờ phút này, trong khoảnh khắc hai cổ ý chí quét ngang, rất nhiều cường giả cảnh giới Kiếm Hồn trên đại lực cảm thấy trong lòng kinh hãi. Đồng thời các tông cũng thu liễm lại, không dám có bất cứ động tĩnh gì.

Quỷ giới, tầng địa ngục thứ mười tám.

Trong tháp Giới Vương, Lục Thanh triệu tập cổ quan tài bằng đồng xanh tới trước mặt. Lúc này toàn thân cổ quan tài bằng đồng xanh toát ra thần quang màu vàng nhạt. Thần quang này mờ lung mờ mịt, che lấp diện mạo quan tài đi rất nhiều.

Mà bên phải quan tài, trên giá kiếm bị thiếu kiếm, lúc này đã có một thanh thạch kiếm màu vàng nhạt ở đó.

Sắc mặt Lục Thanh tỏ ra kinh ngạc, mà sau khi cổ quan tài bằng đồng xanh bị Lục Thanh triệu tập, không hề do dự, lập tức chui vào thân thể Lục Thanh.

- Không xong!

Ngay tức khắc, thần sắc Lục Thanh đại biến.

- Ầm...

Không những là tháp Giới Vương. Lục Thanh cảm thấy toàn bộ mười tám tầng địa ngục Bát đầu chấn động.

- Ai dám động tới nền tảng của Quỷ giới ta?!

Lúc này, một giọng nói đầy giận dữ vang lên, đồng thời có một cổ ý chí vô cùng bá đạo trấn áp xuống.

Ngay tức khắc, trước mặt Lục Thanh, một bóng người màu vàng nhạt hiện ra.

Đây là một trung niên mi dài râu ngắn, thân khoác áo màu vàng nhạt, giữa đôi mày có hư ảnh một thanh thạch kiếm màu vàng nhạt. Chỉ có điều Lục Thanh nhận thấy hư ảnh thanh thạch kiếm màu vàng nhạt này càng lúc càng mờ đi, không bao lâu nữa ắt sẽ biến mất.

Trong mắt trung niên lộ vẻ lo lắng, trông mắt màu vàng nhạt nhìn Lục Thanh chăm chú:

- Thì ra là người! Người còn dám trở lại đây ư?

Nếu đã bị phát hiện. Lục Thanh cũng không muốn chạy, thật ra hắn cũng muốn gặp trung niên trước mặt này. Hắn muốn nhìn xem kẻ nghịch đồ thí sư làm loạn, cường giả tuyệt thế ở Quỷ giới này rốt cục là người thế nào.

Cũng phải nói đối với kiếm bi Bản Nguyên của Quỷ giới. Lục Thanh cũng không muốn nhúng tay vào. Suy nghĩ duy nhất của hắn là muốn trợ giúp lão Giới Chủ đoạt lại kiếm bi Bản Nguyên mà thôi. Nhưng không ngờ lúc này cổ quan tài bằng đồng xanh làm loạn, trực tiếp thu lấy. Giờ phút này mặc cho Lục Thanh triệu tập thế nào, cũng không thấy nó có động tĩnh gì, dường như đang tiến hành lột xác. Dù là đang ở trong Thời Không vô tận, cũng không để cho Lục Thanh Bắt lấy.

Mất đi kiếm bi Bản Nguyên trấn áp, không đầy nửa canh giờ, mười tám tầng địa ngục ắt sẽ vỡ nát. Đám ác quỷ đông đúc kia sẽ hòa hợp cùng mười đại chủ thành thành một thể, mà Thời Không vạn vạo của Quỷ giới cũng sẽ suy yếu không ngừng. Đến khi trở lại bình thường, lúc ấy Quỷ giới sẽ thật sự dung hợp cùng thế giới Thiên Đạo.

Tuy rằng ở thế giới Thiên Đạo cũng có tử khí, nhưng vì có chư thiên vạn linh tồn tại, cho nên lấy sinh làm chủ mà tồn tại. Còn bản thân Quỷ giới, từ chủ nhân cho tới quỷ dân đều là vật chết, lúc ấy sinh tử nhị khí va chạm với nhau, lực tấn công vào thế giới Thiên Đạo sẽ khó lòng tưởng tượng.

- Giao kiếm bi ra đây, ta sẽ tha cho người khỏi chết!

Hàn quang chớp động trong mắt trung niên, đồng thời trong lòng y cũng cảm thấy nghi hoặc. Giờ phút này trong mắt y. Lục Thanh chỉ như một tên Kiếm Nô bình thường, không hề cảm thấy kiếm nguyên dao động. Nhưng không biết vì sao, từ trên người Lục Thanh, y cảm nhận được một cỗ nguy cơ. Nguy cơ như vậy y chưa từng cảm thấy trong mấy vạn năm qua. Quỷ giới và thế giới Thiên Đạo vốn không xâm phạm lẫn nhau, nếu như không có chuyện thật cần thiết, cũng không có Tông sư Kiếm Phách tiến vào Quỷ giới của y.

Vả lại có thể tiến vào tầng địa ngục thứ mười tám, tránh khỏi cảm ứng của nhiều cường giả cái thế của mười tám tầng địa ngục, cho dù là bản thân trung niên cũng không nắm chắc có thể làm được như vậy.

Lục Thanh nở một nụ cười khổ, xung quanh đá vụn tuôn rơi, tháp Giới Vương sẽ sụp đổ rất nhanh, nhưng hắn cũng không thể làm gì được.

Cảm ứng Thời Không vạn vạo xung quanh. Lục Thanh lắc đầu:

- Ta có thể thử trấn áp mười tám tầng địa ngục, nhưng ta không thể trả lại kiếm bi!

- Tìm chết!

Trung niên quát lớn, một cỗ ý chí Kiếm Đạo trấn áp thiên địa đè xuống, mà tháp Giới Vương vốn sắp sụp đổ, rốt cục không chịu được trước cỗ ý chí này, lập tức bị chấn thành tro bụi.

- Vù...

Cuồng Phong nổi lên. Ở giữa Lục Thanh và trung niên, cơn trốt xoáy cuồng phong mạnh mẽ xé rách không gian. Trong Thời Không vạn vạo của Quỷ giới, tầng địa ngục sau vững chắc hơn tầng địa ngục trước rất nhiều. Dưới lực Thời Không vạn vạo trấn áp, tới tầng địa ngục thứ mười tám này, dù là ý chí của Kiếm Tổ Tuyệt Thế cũng chỉ có thể xé rách không gian mà thôi.

Thần sắc Lục Thanh không thay đổi nhưng ánh mắt hắn cũng dần dần trở nên ngưng trọng. Ý chí tu vi của trung niên chính là đệ nhất nhân trong số Kiếm Tổ Tuyệt Thế mà hắn đã từng gặp. Lục Tiểu Thế Giới trên người y gần như đã đạt tới đại thành, có xu hướng chuyển hóa sang lực Thế Giới Kiếm Vực, hùng hậu vô biên. Dù là với tu vi hiện tại của Lục Thanh, cũng cảm thấy áp lực hết sức nặng nề.

Chẳng trách lúc trước lão Giới Chủ đã cảnh báo với hần, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ, không nên động thủ cùng trung niên này. Đây là y đã mất đi kiếm bi Bản Nguyên, nếu y còn kiếm bi Bản Nguyên trong tay, lại ở trong phạm vi Quỷ giới. Lục Thanh tuyệt đối không có chút phần thắng.

Tam kiếp Kiếm Tổ!

Giới Chủ Quỷ giới này đã đạt tới tu vi tam kiếp Kiếm Tổ, hơn nữa nhờ lúc trước luyện hóa kiếm bi Bản Nguyên, tuy rằng không tu luyện được Kiếm Hồn Kinh, không thể khống chế hoàn toàn trong tay, nhưng cũng nhờ vậy mà thần niệm tiến nhanh, tu thành Thức Kiếm. Một thân thần niệm của y tích lũy trong mấy vạn năm qua, nhờ kiếm bi Bản Nguyên rèn luyện cũng không yếu hơn so với Lục Thanh, thậm chí còn hơn một bậc.

Lục Thanh biết Kiếm Đạo của Quỷ giới có điểm khác nhau so với thế giới Thiên Đạo. Dung hợp lực hồn phách có thể làm tổn thương hồn phách trực tiếp, rất khó đề phòng. Vì vậy hần Bất đầu vận chuyển Kiếm Hồn Kinh, bên trong Thần Đình thức hải Thức Kiếm màu xám bạc lưu chuyển. Bên dưới Thức Kiếm, nguyên lực hương hỏa màu trắng bốc lên

906. Chương 269: Đối Chiến Lực Thế Giới Của Giới Chủ Quỷ Giới

Hai cỗ ý chí Kiếm Đạo va chạm vào nhau trên không, lập tức khởi lên sóng cuộn ngập trời. Tiếng kiếm ngâm vang lên khắp hư không, thậm chí bên trong khe nứt không gian đen ngòm hiện ra Thời Không vạn vệt màu xám bạc. Lực cắn nuốt của nó còn đáng sợ hơn cả không gian sụp đổ, dù là Kiếm Tôn cái thể cũng phải tan thành tro bụi.

Sắc mặt cùng biến, cả hai người cùng lui về phía sau mười trượng.

- Ý chí Thánh Giả! Không có khả năng!

Trung niên lập tức nhìn Lục Thanh kinh hãi ý chí Kiếm Đạo đen như mực xung quanh Lục Thanh giống như hệt như không gian Động Hư, cắn nuốt, trấn áp hết thảy.

- Rốt cục ngươi là ai, là vị Thánh Giả nào mượn thân xác này để vui đùa cùng ta vậy?

Giới Chủ Quỷ giới trầm giọng nói thần sắc hoang mang biến hóa, nhưng ánh mắt hết sức kiên cường, không có chút nào nhượng bộ. Chuyện kiếm bi Bản Nguyên quan trọng vô cùng, y không thể nào tỏ ra khiếp sợ lùi bước. Mà cường giả tuyệt thế cũng có uy nghiêm của mình, chỉ là Thánh Giả mượn xác, không thể làm cho y phải thu tay lùi bước.

Ý chí Thanh Giả? Lục Thanh nghe vậy vô cùng sửng sốt, hóa ra ý chí Kiếm Đạo như vậy chỉ có Thánh Giả mới có hay sao?

Bất quá Lục Thanh cũng phát hiện ra, ý chí Kiếm Đạo của Giới Chủ Quỷ giới hết sức hùng hậu. Tích lũy mấy vạn năm, mức độ hùng hậu cao hơn hần không chỉ một bậc, phen va chạm vừa rồi coi như ngang sức ngang tài. Mà cường giả tuyệt thế bậc này dám thí sự làm loạn, nếu không có được ý chí hùng mạnh như vậy, Lục Thanh cũng không tin hần có thể sống được cho đến ngày nay.

Chẳng lẽ chỉ có Thánh Giả mới có được ý chí như vậy?

Trên mặt Lục Thanh lộ vẻ suy tư, chiến ý trên người cũng tăng vọt. Bất kể thế nào, hôm nay đã đối mặt vậy phải giao thủ một phen, đây là tấm lòng của hần với lão Giới Chủ.

Đột nhiên Giới Chủ Quỷ giới biến sắc, y nhớ lại lời đồn về thế giới Thiên Đạo trong Quỷ giới nhưng năm gần đây, ánh mắt nhìn Lục Thanh trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Giờ phút này chiến ý của Lục Thanh đã bùng bùng mạnh mẽ, trên mái tóc hần đã thấp thoáng dòng sông Thời Không màu xám bạc, ngay cả đôi mắt cũng bắn ra kiếm quang màu xám bạc.

- Kiếm Đạo Thời Không! Lục Thanh!

Thấy sắc mặt Lục Thanh không chút biến sắc. Giới Chủ Quỷ giới lập tức xác định được thân phận Lục Thanh, thần sắc càng trở nên ngưng trọng hơn trước. Tuy rằng người Quỷ giới y khó lòng tiến vào thể giới Thiên Đạo, nhưng hiểu biết về thể giới Thiên Đạo lại là toàn diện nhất.

Đối với oai nghi tuyệt thế năm xưa của Lục Thanh. Giới Chủ Quỷ giới tỏ ra vô cùng kiêng kỵ, cũng thật không ngờ, con kiến lúc trước thoát chết trong tay y lại là cường giả đang đứng trước mặt hiện tại, lãnh ngộ Kiếm Đạo Thời Không thoát ra ngoài Thiên Đạo, vượt qua thiên phạt, bách trận Lăng Tiêu!

Đây là nhưng gì người đời đồn đãi về thanh niên trước mặt. Giới Chủ Quỷ giới rốt cục hít sâu một hơi:

- Giao kiếm bi Bản Nguyên ra đây, người có thể đi. Đây là chí bảo của Quỷ giới ta, ta nghĩ người cũng không muốn nhìn thấy Quỷ giới ta dung hợp cùng thể giới Thiên Đạo. Đến lúc đó sinh tử nhị khí xung đột, con dân hai giới ắt sẽ rơi vào cảnh lầm than. Lúc ấy người sẽ trở thành tội nhân của Quỷ giới ta cùng thể giới Thiên Đạo.

- Ta không trả kiếm bi Bản Nguyên cho người được, hoặc có thể nói không phải do ta lấy...

Giới Chủ Quỷ giới sa sầm nét mặt:

- Ta có thể cảm nhận được trên người người có nguyên lực hương hỏa, nếu không phải lấy được tâm pháp giai đoạn Hư Thần tầng năm của Kiếm Hồn Kinh, làm sao người có thể hấp thu nguyên lực hương hỏa? Mà tâm pháp giai đoạn Hư Thần chỉ có kiếm bi Bản Nguyên mới có thể kế thừa. Các hạ nói như vậy, chẳng lẽ cho rằng Bản Giới Chủ là trẻ nhỏ mới lên ba hay sao?

Ánh mắt Lục Thanh dần dần trở nên lạnh lùng, đối với người này. Lục Thanh không hề có chút hảo cảm. Hắn có thể bình tĩnh cho tới lúc này cũng là vì sinh linh hai giới, nhưng tới nước này rồi Lục Thanh đã hiểu, có nhiều lời cũng chỉ vô ích mà thôi.

- Người có hai lựa chọn, một là tin tưởng ta, ta sẽ giúp người trấn áp Quỷ giới, hai là chiến!

- Người...

ý chí toàn thân Giới Chủ Quỷ giới lung động kịch liệt, từ trước tới nay, chưa từng có ai dám nói chuyện như vậy với y, lại nói với giọng điệu khinh người như vậy.

- Bản Giới Chủ nhắc lại một lần nữa, giao kiếm bi Bản Nguyên ra đây, rời khỏi Quỷ giới!

Lục Thanh bật cười rất lớn, sóng âm cuộn cuộn cùng ý chí Kiếm Đạo hùng mạnh của hắn nháy mắt truyền khắp mười tám tầng địa ngục.

Bỗng nhiên Lục Thanh ngưng cười, hét to một tiếng

- Chiến!

Sắc mặt Giới Chủ Quỷ giới giận dữ vô cùng, không cần nhiều lời nữa, một thanh thần kiếm màu vàng nhạt xuất hiện trong tay y. Kiếm Ý Cửu Dương bùng lên mạnh mẽ.

Không ngờ tên Giới Chủ Quỷ giới này lại có được kiếm khí Cửu Dương chí dương trong thiên hạ, lấy từ thân thể ác quỷ, tiếp dẫn hệ Cửu Dương. Chẳng trách nào lúc trước y được lão Giới Chủ thu vào làm môn hạ, cũng là người có được đại nghị lực và đại quyết đoán.

Giờ phút này Kiếm Ý Cửu Dương bùng lên cùng với lực hồn phách hùng mạnh, lập tức hiện ra ánh sáng màu vàng nhạt. Bên trong Kiếm Ý mạnh mẽ ẩn chứa lực hồn phách vô biên. Một cỗ uy nghiêm trấn áp xuống hồn phách của Lục Thanh, xuyên thẳng qua Thần Đình thức hải va chạm vào bức vách màu trắng đục bao quanh Thức Kiếm.

- Ầm...

Bức vách nguyên lực màu trắng đục run lên bần bật, nhưng đã chặn được cỗ uy nghiêm trấn áp kia. Bức vách rung động mạnh, nhưng được bổ sung nguyên lực hương hỏa cuộn cuộn không ngừng từ Thức Kiếm, một lần nữa trở về trạng thái cũ.

Thân hình Lục Thanh khẽ run, kiếm quang màu xám bạc chớp động trong mắt, sau lưng ngưng kết ra một thanh cự kiếm vạn trượng màu xám bạc. Kiếm Ý Thời Không hóa thành cự kiếm, hiện ra hai dòng sông

Thời Không, một dòng chảy ngược, một dòng chảy xuôi Kiếm Ý ngưng tụ hai dòng sông Thời Không quá khứ tương lai, đó chính là Kiếm Đạo Thời Không hiện tại của Lục Thanh.

Hai thanh cự kiếm Kiếm Ý lừng không chém xuống. –

Ầm...

Một đạo không gian Động Hư hiện ra, trên Kiếm Ý Thời Không của Lục Thanh. Thời Không vận vẹo của Quỷ giới không ngờ bị dẫn động. Thời Không vận vẹo màu xám bạc tự động xé rách không gian thành từng sợi nhỏ, sau đó bám vào cự kiếm Kiếm Ý.

Mà lực hồn phách của Giới Chủ Quỷ giới cũng Bắt đầu khởi động điên cuồng. Phía trên Kiếm Ý Cửu Dương màu vàng nhạt, lực hồn phách cuộn cuộn trấn áp hồn phách Lục Thanh, kiếm thức dựa vào Kiếm Ý Thời Không của Lục Thanh có dấu hiệu tan rã.

-Ong...

Kiếm Ý vận trượng va chạm vào nhau, toàn bộ mười tám tầng địa ngục lập tức dấy lên quỷ phong y chí kinh người.

Ý chí mạnh mẽ của cường giả tuyệt thế quét ngang hư không, mặt đất sụp đổ tung tóe, mười tám tầng địa ngục vốn có xu thế sụp đổ, lập tức gia tăng tốc độ.

Hai đạo Kiếm Ý gần như biến mất cùng một lúc, kiếm quang bùng lên trong mắt Lục Thanh. Hắn vận chuyển Thời Không bộ, một dòng sông Thời Không hiện ra dưới chân, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Giới Chủ Quỷ giới.

Nháy mắt. Giới Chủ Quỷ giới đã biến mất ngay tại chỗ, sau đó xuất hiện ngoài trăm dặm. Trên ống tay áo màu vàng nhạt của y, một mảnh áo chậm rãi bay xuống đất.

- Hảo bộ pháp!

Giới Chủ Quỷ giới quát một tiếng, trong lòng chấn động. Bộ pháp của Lục Thanh đã vượt qua tốc độ của Thuần Di, lấy dòng sông Thời Không làm khoảng cách, vượt thẳng qua một khoảng không gian Thời Không mà đến. Nếu so với Thuần Di chỉ đơn thuần xuyên qua không gian, nhanh hơn không ít lần.

-Keng...

Khí Phong Mang đen sẫm bắn ra không ngớt, hai bóng người mơ hồ ẩn hiện không ngừng trong không trung mười tám tầng địa ngục. Trong đó, thân hình của Giới Chủ Quỷ giới so ra có vẻ chậm hơn Lục Thanh. Mỗi khi y Thuần Di, xung quanh xuất hiện vài dòng sông Thời Không, thần kiếm màu vàng nhạt múa may liên tục, nhưng so ra tốc độ vẫn kém Lục Thanh. Nhưng kiếm pháp tích lũy mấy vạn năm qua của y, lại có thể ngăn kiếm chỉ của Lục Thanh vô cùng đúng lúc.

Bất quá tiếng rên rỉ từ thần kiếm vang lên cũng khiến cho Giới Chủ Quỷ giới đau lòng khôn xiết. Thần kiếm trong tay y vốn là cướp đoạt của lão Giới Chủ, thần kiếm cấp Tử Hoàng thượng phẩm. Bởi vì Kiếm Linh không chịu theo, bị y Phong ấn trong kiếm, không có Kiếm Linh tương trợ, với Kiếm Thể Thánh Kiếm của Lục Thanh, va chạm vào nhau lập tức gây tổn hại cho thần kiếm. Lực đạo truyền tới lớn đến mức kinh người, lại còn chấn động kiếm nguyên của y. Ngay cả hồn phách trấn áp Thức Kiếm cũng bị đánh tan đi rất nhiều.

-Ong...

Bất chợt từ Mi Tâm của Giới Chủ Quỷ giới, một thanh Thức Kiếm màu vàng nhạt chui ra, sau đó hóa thành cự kiếm vận trượng, lừng không đánh xuống.

- Bùng...

Trong nháy mắt, một dòng sông Thời Không ngừng chảy, thân hình Lục Thanh hiện ra, lão đảo liên tục vài cái. Bức vách nguyên lực hương hỏa bảo vệ bên ngoài Thức Kiếm lập tức bị nứt ra một khe hở. Thức Kiếm màu xám bạc kêu ong ong không ngừng, hiển nhiên đã bị Thức Kiếm của Giới Chủ Quỷ giới đột ngột rời khỏi thân thể gây thương tích.

Bất quá chuyện làm Giới Chủ Quỷ giới kinh hãi chính là, dưới một đòn dốc hết toàn lực của Thức Kiếm Ý, không ngờ Lục Thanh chỉ lão đảo vài cái đã khôi phục lại bình thường. Ý không biết rằng hiện tại Lục Thanh đã thoát ra ngoài Thiên Đạo, hồn phách và thân thể hợp nhất. Thức Kiếm bất quá chỉ là nơi kiếm thức nung nấu mà thôi. Chỉ cần Kiếm Thể không bị phá, hồn phách sẽ không bao giờ bị tổn thương.

Cho nên một đòn của Thức Kiếm do ý dốc hết toàn lực đánh ra, chỉ có thể xuyên qua bức vách nguyên lực hương hỏa, chấn động Thức Kiếm của Lục Thanh. Mà cho dù Thức Kiếm vỡ nát. Lục Thanh vẫn có thể lấy hồn phách dẫn động, dùng Kiếm Hồn Kinh vận chuyển cũng có thể ngưng tụ lại trong nháy mắt.

Trên mặt Giới Chủ Quỷ giới lộ ra vẻ trịnh trọng, ngay sau đó, dưới ánh mắt quan sát chăm chú của Lục Thanh, theo thần kiếm của Giới Chủ Quỷ giới dẫn động, một cỗ lực Thế Giới khiến cho trời đất phải biến sắc từ trên trời giáng xuống, tuy rằng không mạnh mẽ, nhưng lại mang đến cho Lục Thanh áp lực hết sức nặng nề.

Lục Thanh trầm giọng nói:

- Lực Thế Giới!

- Không sai!

Sát ý bắn ra từ trong mắt Giới Chủ Quỷ giới:

- Luyện hóa kiếm bị Bản Nguyên, Bản Giới Chủ có thể vận dụng được một tia lực Thế Giới của Quỷ giới. Tuy rằng chỉ có một tia, nhưng cũng đủ để ngăn chặn một kiếm dốc hết toàn lực của Thánh Giả Kiếm Đạo. Hôm nay người dám chiếm đoạt kiếm bị Bản Nguyên của Quỷ giới ta, vậy chết tại đây đi!

-Bùng...

Lực Thế Giới vô hình rót vào người Giới Chủ Quỷ giới, đồng thời dung hợp cùng lực Tiểu Thế Giới đại thành, một cỗ uy nghiêm không lồ lập tức ngưng tụ lại, đè ép xuống người Lục Thanh.

-Phụt...

Không gian dưới chân Lục Thanh vỡ nát, toàn thân hắn lập tức bị đè xuống vài thước, non nửa thân thể đã lọt vào trong không gian Động Hư. Mà trong không gian Động Hư bị lực Thế Giới phá vỡ ra. Thời Không vận vẹo của Quỷ giới đang cắn nuốt một nửa thân thể của Lục Thanh.

Kiểm quang màu xám bạc chớp động, hai chân Lục Thanh rút ra khỏi Thời Không vận vẹo, khí tức trên người hắn lập tức xảy ra biến hóa, một dòng sông Thời Không ngưng tụ

907. Chương 270: Một Kiếm Tuế Nguyệt - Sư Đồ Tái Kiến

Nhìn Lục Thanh trước mặt, dường như Giới Chủ Quỷ giới thấy được một cây cổ thụ mới trưởng thành. Cây cổ thụ này không ngừng lớn lên, trải qua vô tận năm tháng, cuối cùng cao vạn trượng. Trên thân cây xanh um, một cỗ Tuế Nguyệt luân chuyển xung quanh, khí tức ăn mòn không gian xâm nhập vào lòng. Không hiểu vì đâu. Giới Chủ Quỷ giới run lên trong lòng, sinh ra cảm giác bất tường.

- Trấn!

Không hề do dự. Giới Chủ Quỷ giới quát to một tiếng. Quỷ thân kiếm trong tay chém xuống một kiếm. Kiếm quang màu vàng nhạt bùng lên, lực Thế Giới mang theo lực hồn phách hùng hậu tràn ngập kiếm quang Cửu Dương, giống như một mặt trời màu vàng chói, đè ép về phía Lục Thanh.

- Tuế Nguyệt!

Lục Thanh chậm rãi mở mắt, dường như trong mắt hắn có Thời Không thay đổi kiếm chỉ điểm ra. Dòng sông Thời Không dài vài tấc bất chợt ào ạt, cuốn lấy kiếm quang Cửu Dương vào trong nháy mắt. Giới Chủ Quỷ giới biến sắc, phun ra một ngụm nghịch huyết:

- Không có khả năng!

Dòng sông Thời Không vài tắc quan quanh kiếm quang Cửu Dương, không hề để lại chút dấu vết trong không trung. Sau đó, dòng sông Thời Không rút nhỏ còn một nửa, vẫn theo quỹ tích Thời Không, xông về phía Giới Chủ Quỷ giới.

Cho dù lực Thế Giới thì đã sao, trước mặt Kiếm Ý Tuế Nguyệt, vẫn bị cắn nuốt không còn. Một kiếm này chính là một kiếm mạnh nhất mà Lục Thanh có thể nắm giữ trước mắt.

Thứ thứ ba mươi của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm: Tuế Nguyệt.

Lực luân chuyển của Tuế Nguyệt tuy rằng không thể dò xét tương lai, nhưng cũng coi như đã chạm vào cửa ngõ. Một kiếm này hiện tại là một kiếm đỉnh Phong của Lục Thanh, hướng tới chuyện tra xét tương lai.

Lúc này Giới Chủ Quỷ giới đang đối mặt với dòng sông Thời Không đang ào tới. Bên trong dòng sông Thời Không luân chuyển không ngừng, kiếm quang Thời Không màu xám bạc xuyên qua xuyên lại không ngừng, khí tức tang thương tuế nguyệt tràn ra, cắn nuốt lực Thế Giới tràn ngập hư không gần như sạch sẽ.

Giờ phút này, dường như Giới Chủ Quỷ giới thấy được bóng dáng của chính mình trong Thời Không Tuế Nguyệt. Sinh lão bệnh tử trong Tuế Nguyệt vô tận trở thành một chiếc thuyền con giữa biển, cuối cùng chìm dưới đáy của Thời Không vô tận.

- Ta là chủ nhân Quỷ giới, bắt từ bắt diệt!

Giới Chủ Quỷ giới gào thét, toàn bộ mặt đất Quỷ giới lập tức nổi lên tiếng gào thét điên cuồng. Vô số ác quỷ trong toàn Quỷ giới đồng thời gầm rống giận dữ. Thế giới chấn động. Lại một cỗ lực Thế Giới càng thêm mệnh mông rộng lớn hơn trước từ chín tầng trời giáng xuống, rót vào trong Quỷ thần kiếm.

- Quỷ thần lệnh kiếm! Quỷ giới hộ thân!

Giới Chủ Quỷ giới quát to, lực Thế Giới kia lập tức bao phủ thân hình y vào trong. Ngay sau đó, dòng sông Thời Không đã lập tức quấn quanh thân thể y như một con Chân Long.

Sắc mặt Lục Thanh hơi tái đi, một kiếm Tuế Nguyệt này hẳn cũng chỉ vừa lãnh ngộ, hôm nay vận dụng lần đầu tiên, tuy rằng hùng mạnh tới mức có thể ăn mòn lực Thế Giới, nhưng tiêu hao cũng không nhỏ chút nào. Không phải là tiêu hao về kiếm nguyên kiếm thức, mà là tiêu hao tâm thần. Trước mặt lực Tuế Nguyệt lưu chuyển, cho dù tâm thần hùng mạnh tới mức nào cũng không chịu nổi tiêu hao.

Lực Thế Giới cuộn cuộn không ngừng từ chín tầng trời giáng xuống. Mà dòng sông Thời Không của Lục Thanh vẫn duy trì nguyên dạng. Kiếm Ý Tuế Nguyệt luân chuyển không ngừng ăn mòn lực Thế Giới. Nhưng lúc này, sắc mặt cả hai người đều dần dần tái nhợt.

Lực Thế Giới giáng xuống dần dần yếu bớt, mà dòng sông Thời Không bao vây Giới Chủ Quỷ giới cũng chậm rãi thu nhỏ lại.

Sau vài lần hô hấp, dòng sông Thời Không và lực Thế Giới từ trên chín tầng trời giáng xuống đồng thời tiêu tan.

Lục Thanh và Giới Chủ Quỷ giới đứng giữa không trung nhìn nhau. Sau đó Lục Thanh không thêm để ý tới y, quay người vận chuyển Thời Không bộ, một dòng sông Thời Không hiện ra dưới chân. Lục Thanh lại giậm chân một cái, rất nhanh đã biến mất ở cuối dòng sông Thời Không.

Mãi đến khi khí tức của Lục Thanh hoàn toàn biến mất khỏi Quỷ giới. Giới Chủ Quỷ giới mới kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trở trên trắng nhợt, phun ra hai ngụm tâm huyết.

- Giỏi cho một Kiếm Đạo Thời Không! Lục Thanh, ta muốn cho ngươi chết không có chỗ chôn!

Giới Chủ Quỷ giới quát lên một tiếng thoa mạ, trong mắt lộ ra vẻ hung ác vô cùng. Quỷ thần kiếm vạch ra một đường giữa không trung. Ngay tức khắc, một khoảng không gian màu xanh lam hiện ra, mở ra thành một khe nứt cao chừng một trượng. Sức sống nồng đậm toát ra từ trong đó va chạm xung đột với tử khí của Quỷ giới, lập tức sinh ra Thiên Lô màu tím vô tận nổ vang rền.

Giới Chủ Quỷ giới chỉ khê cau mày, không hề do dự bước ra một bước.

Sau khi vào trong khe nứt. Giới Chủ Quỷ giới còn quay lưng nhìn lại Quỷ giới sau lưng mình đang khép lại dần dần, sắc mặt của y hết sức khó coi. Hàn quang chớp động trong mắt y lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Ở tầng một Man Hoang Kiếm Mộ.

Trở lại vùng đất này, Lục Thanh không khỏi có chút bồi ngùi cảm khái. Mới đây mà đã trăm năm trôi qua, nhớ khi xưa hắn vừa tới Man Hoang Kiếm Mộ, chỉ là một tên tam kiếp Kiếm Hoàng nho nhỏ. Giờ đây đã trăm năm trôi qua, dù là gặp phải Thánh Giả Kiếm Đạo, hắn cũng dám đánh một trận. Biết bao từng trải trong đó, người ngoài không thể nào hiểu hết.

Một lần nữa đặt chân trở lại Man Hoang Kiếm Mộ này. Lục Thanh khẽ cau mày. Bởi vì lần này hắn nhìn thấy trong tầng một kiếm mộ. Thời Không bên ngoài tầng vận vẹo không ngừng, cách ly cùng thế giới bên ngoài.

Nhưng thế giới ở đây không có gì khác với thế giới bên ngoài, cũng khác với Quỷ giới là Thế giới bên ngoài Thiên Đạo. Như vậy Man Hoang Kiếm Mộ này...

Trong lòng đầy nghi hoặc. Lục Thanh vượt qua ba tầng kiếm mộ. Mỗi lần vượt qua một tầng. Thời Không vận vẹo cũng càng ngày càng trở nên lợi hại hơn, đến khi vượt khỏi tầng ba sang tầng bốn, lúc ấy Lục Thanh cũng tiêu hao không ít tâm thần.

Tầng bốn kiếm mộ cũng không khác trước bao nhiêu, nhưng đã mất đi rất nhiều hưng thú. Đám hưng thú ở đây đã bị các tông Bất làm nô dịch rất nhiều, từ lúc bốn giới hợp nhất trăm năm về trước, các thế lực lớn trong Man Hoang Kiếm Mộ đã phân chia lại.

Ở nơi này cũng có người Kim Thiên tông của hắn ở lại, cũng có thiết lập kiếm trận Động Hư. Nếu không phải hắn cần đi Quỷ giới một chuyến, hắn có thể từ tông môn trực tiếp chạy tới đây.

Sau khi tiến vào tầng bốn kiếm mộ. Lục Thanh Bất đầu thử đột phá tầng năm. Bất quá sau nửa canh giờ, sắc mặt Lục Thanh tái nhợt, phát hiện ra với tu vi thực lực hiện giờ của hắn, vẫn còn kém một chút. Thời Không ngăn chặn tầng năm, lực vận vẹo của nó hết sức hùng mạnh, đủ làm trọng thương nhất kiếp Kiếm Tổ.

- Không cần thử nữa.

Bên tai Lục Thanh đột ngột vang lên giọng của Diệp lão.

Lục Thanh hơi sửng sốt, sau đó lắc lắc đầu. Một dòng sông Thời Không hiện ra, hắn theo đó đi thẳng tới Ngân hà Thủy Linh.

Ngân hà màu xanh nước biển mở ra, một cánh cửa không gian hiện ra, lộ ra bảo điện màu xanh nước biển. Trước bảo điện. Diệp lão đang sống vai đứng cùng một nữ tử áo xanh nhìn về phía Lục Thanh.

Từ trong đôi mắt màu xanh nước biển của nữ tử kia, dường như Lục Thanh thấy được biển cả mệnh mông vô tận. Trên mặt biển xanh biếc là những cơn sóng cuộn cuộn, mặt trời chói chang trên cao, gió biển thổi từng trận, thậm chí còn có mùi tanh của biển chui vào trong mũi.

Bất chợt kiếm quang màu xám bạc chớp động trong mắt Lục Thanh, một cỗ khí tức Tuế Nguyệt tang thương khuếch tán ra, xua tan một điểm xanh nước biển thâm nhập vào trong mắt hắn.

- Giỏi lắm. Tuế Nguyệt Luân Chuyển! Xem ra con đã lãnh ngộ được thức thứ ba mươi của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm!

Trong mắt Diệp Vô Tâm chớp động kỳ quang, gật đầu khen ngợi.

- Đệ tử Lục Thanh, bái kiến sư phụ!

Lục Thanh nghiêng mình thi lễ với Diệp lão, sau đó quay sang nữ tử áo xanh, nhưng hắn vừa nghiêng mình, nữ tử áo xanh đã lập tức tránh sang bên, không nhận lễ của hắn.

- Phong Thần cùng người có ơn truyền nghệ, còn ta không có. Với thực lực tu vi của ngươi hiện giờ, gọi ta một tiếng sư thúc là được.

Nữ tử áo xanh nói thanh âm của bà hết sức dịu dàng. Thậm chí Lục Thanh có thể nghe ra từ trong đó tiếng suối chảy róc rách. uốn lượn quanh co.

Thân Pháp Hợp Nhất!

Lục Thanh chấn động trong lòng, cảnh giới tu vi của vị Thủy sư thúc này quả thật không phải tầm thường. Cảnh giới Ngôn Xuất Pháp Tùy nếu đem so với cảnh giới Thân Pháp Hợp Nhất này quả thật chênh lệch một trời một vực.

Thân Pháp Hợp Nhất, mỗi một tiếng nói cử động đều là pháp, tuy không cố ý nhưng vẫn thể hiện ra, là cảnh giới không phải người phàm có thể đạt tới. Thánh Giả, chỉ có Thánh Giả mới có thể đạt tới cảnh giới như vậy.

- Quả nhiên sư thúc là Thánh Giả.

Trong mắt Lục Thanh như có ngọc quang, lên tiêm Thủy Thần liếc nhìn hần:

- Sư phụ người cũng vậy, Thủy Thần ta thật ra cũng chẳng là gì.

- Thủy Thần quá khách sáo rồi.

Diệp Vô Tâm lắc lắc đầu:

- Cái mà chúng ta cầu bắt quả chỉ là siêu thoát ra ngoài bất quá trên đời này có tồn tại siêu thoát thật sự hay không?

- Đồ đệ của ông không phải đã siêu thoát hay sao?

Diệp Vô Tâm cười khỏ nhìn sang Lục Thanh:

- Con nói đi, có siêu thoát hay chưa?

- Siêu thoát?

Lục Thanh lẩm bẩm, trong mắt hần, hai dòng sông Thời Không đang lưu chuyển:

- Theo đồ tử thấy, tuy nói tiếng siêu thoát, bất quá chỉ là thoát ra nhà lao này, bước sang một nhà lao khác mà thôi. Chỉ có điều nhà lao này càng vững chắc hơn nhà lao trước đó. Mà trước nhà lao này lại có người trấn thủ, phong ấn nhưng kẻ muốn thoát ra ngoài trở vào trong.

Thủy Thần gật gật đầu:

- Cách nhìn của người thật sự vô cùng thấu triệt, trên con đường này, xem ra chúng ta lại có thêm được một tay trợ thủ rồi...

Diệp Vô Tâm gật gật đầu:

- Thiên địa sắp sửa quay ngược lại, chúng ta cũng muốn động thủ càng sớm càng tốt, nếu không, sẽ để cho bốn tên kia đắc thủ. Lần này, e rằng chúng ta thật sự phải chết...

Dứt lời. Diệp Vô Tâm nhìn về phía Lục Thanh:

- Ta biết con còn có rất nhiều điều nghi hoặc, con cứ hỏi đi, chỉ cần vì sư biết, sẽ nói hết cho con.

Lục Thanh trầm ngâm một lúc, sau đó mới nói.

- Rốt cục thiên địa quay ngược lại là cái gì?

Anh mắt Diệp Vô Tâm như xuyên qua Thời Không vô tận, trầm giọng đáp:

- Thiên địa quay ngược lại chính là lúc thiên địa chuyển thế. Sau khi thế giới Thiên Đạo của chúng ta mở ra. Thiên Đạo suy yếu, chìm vào giấc ngủ say. Trước khi ngủ say, Thiên Đạo sẽ phân ra một đạo thần niệm, thay y cai quản thế giới, chờ sau khi y thức tỉnh, lại cai quản thế giới. Mà đạo thần niệm này là...

- Đạo Linh!

Lục Thanh tiếp lời:

- Con đã gặp qua người này, sâu không lường được!
- Không sai thực lực của Đạo Linh sâu không lường được, dù là bọn Kiếm Thánh chúng ta trước mặt y, bắt quá chỉ có chút thực lực nhỏ bé mà thôi. Nếu y muốn chúng ta chết, chỉ cần giơ tay nhắc chân là có thể làm được. Bất quá vì y bị Thiên Đạo hạn chế, nếu

908. Chương 271: Bí Mật Xưa Nay

- Không sai, Kiếm Thần sơn là do Đạo Linh thao túng mà sinh ra. Mà Kiếm Thần là người được chọn để thu thập nguyên lực hương hỏa trên đại lục. Vào năm vạn năm thượng cổ, cũng chỉ có Kiếm Thần sơn. Chỉ có điều Kiếm Thần sơn lúc ấy cũng không nổi danh, mãi đến cuối năm vạn năm thượng cổ, mới lấy thể lõi đỉnh cần quét đại lục. Tất cả những kẻ chống đối trên đại lục đều bị giết hết không còn, để có thể ngăn cản Thiên Đạo thức tỉnh.

- Nếu Thiên Đạo hữu tình. Thiên Đạo cũng phải già đi. Nhưng Thiên Đạo vô tình, lại không có nghĩa là Đạo Linh cũng vô tình.

Thủy Thần cao giọng nói:

- Trên chốn trần ai, nhờ vào thọ mệnh bất tử cho nên tích lũy của Đạo Linh thâm sâu hơn bất cứ ai. Tự nhiên y cũng lấy nhiệm hết thấy bụi trần. Thiên Đạo vừa thức tỉnh, trước tiên cần dung hợp đạo niệm là Đạo Linh kia. Cho nên Đạo Linh vẫn muốn cho Thiên Đạo ngủ say mãi mãi, thậm chí là chết đi vĩnh viễn.

- Vậy Ma Linh Thì sao?

Lục Thanh hỏi.

- Ma Linh...

Diệp Vô Tâm hít sâu một hơi:

- Trước khi Thiên Đạo ngủ say, tiên thiên Ma Linh được sinh ra. Mặc dù có địa vị tương đồng cùng Thiên Đạo, nhưng thực lực lại chênh lệch như trời với vực. Bởi vì Thiên Đạo ngủ say cho nên không thể quản thúc, mới chia ra một phần đạo niệm, hy vọng mượn thế giới Thiên Đạo tăng cường cho bản thân, để có thể trấn áp Ma Linh, không để y gây loạn thế giới Thiên Đạo. Nhưng thật không ngờ vào cuối năm vạn năm thượng cổ, đại lục Thiên Đạo bị phá tan dưới tay hai người, lúc ấy mới sinh ra Kiếm Thần đại lục và Tam Thiên hải đảo ở Kiếm Thần Hải hiện tại

Đại lục phá nát!

Lúc này Lục Thanh mới thật sự biến sắc, đại chiến giữa hai người không ngờ dẫn tới đại lục bị phá nát, thực lực như vậy đã ra ngoài sức tưởng tượng của Lục Thanh. Dù là Thánh Giả Kiếm Đạo trước mặt sức mạnh to lớn như vậy. e rằng cũng phải tan thành tro bụi.

Nhìn thấy thần sắc của Lục Thanh. Diệp Vô Tâm cất giọng cảm thán:

- Lúc trước khi biết ra chuyện này, biểu hiện của vi sư còn tệ hại hơn con nhiều. Nhưng chúng ta đã là Kiếm Thánh, đã chạm tới căn nguyên nguồn cội của thế giới, bản thân thế giới Kiếm Đạo là một đại thế giới vừa được hình thành bước đầu, bất quá muốn lớn mạnh đến mức có thể chống lại thế giới Thiên Đạo, vậy cần phải có vô tận nguyên lực hương hỏa nuôi dưỡng mới được.

Nói tới đây. Diệp Vô Tâm liếc mắt nhìn Lục Thanh:

- Không ngờ hiện tại con cũng đã có thể hấp thu nguyên lực hương hỏa, xem ra cảnh giới tu vi của con đã không còn cách Thánh Giả Kiếm Đạo bao xa nữa.

Diệp Vô Tâm ngừng một chút sau đó nói tiếp:

- Đạo Linh. Ma Linh, vào lúc đầu được Thiên Đạo giao cho đại lục Thiên Đạo để cai quản, hai người bên phân chia Kiếm Đạo thành hai đạo Thiên Ma, sau đó lại biến hóa ra Nhân Đạo. Đến lúc này, ba đạo Thiên Nhân Ma hình thành thế chân vạc, mà Kiếm Thánh bọn ta nắm giữ lực Thế Giới Kiếm Vực, nằm ở đỉnh Phong của ba đạo này. Cũng phải nói rằng đó là sức mạnh giống như sức mạnh của thế giới Thiên Đạo, chỉ

có điều Kiếm Vực của đám Thánh Giả chúng ta chỉ vừa mới thành hình, mà thế giới Thiên Đạo đã trưởng thành, thậm chí còn có thể sinh ra vạn vật trong trời đất. Lúc đầu Đạo Linh và Ma Linh nghĩ ra cách trấn áp Thiên Đạo, chính là lấy Kiếm Vực của bọn ta để đập nát lực Thế Giới, khiến cho Thiên Đạo bị tiêu diệt bên trong Hỗn Độn.

Nghe Diệp Vô Tâm nói tới đây, trên mặt Thủy Thần cũng lộ vẻ khó chịu:

- Cho nên trong năm vạn năm thời thượng cổ, Kiếm Thánh trên Kiếm Thần đại lục xuất thế hai mươi ba người, chỉ còn lại hai người. Trong năm vạn năm hiện tại Kiếm Thánh xuất thế mười sáu người, chỉ còn lại tám người, một người không còn thân thể. Mà Tam Thiên hải đảo ở Kiếm Thần Hải, cả hai lần năm vạn năm. Kiếm Thánh xuất thế được năm mươi sáu người, chết đi ba mươi người, còn lại hai mươi sáu người. Tất cả những vị Thánh Giả chết đi, ngoại trừ vài người ẩn nấp bên trong Mộ Chúng Thánh, nhưng người khác bị dùng để đập nát thế giới, trấn áp Thiên Đạo. Hiện giờ Thánh Giả hai phe chỉ còn lại ba mươi sáu người mà thôi.

Ba mươi sáu người... Lục Thanh thoáng động trong lòng, nói cách khác, hiện giờ Kiếm Thần đại lục và Tam Thiên hải đảo Kiếm Thần hải còn lại ba mươi sáu tên Thánh Giả Kiếm Đạo!

Chẳng trách Thánh Giả trên đại lục không ra mặt, thậm chí không có bao nhiêu truyền thuyết được lưu lại cho tới bây giờ. Đối với cách làm của Ma Đạo nhị Linh, có bao nhiêu Thánh Giả có thể phân tâm lo chuyện khác?

Dường như nghĩ tới cái gì. Lục Thanh lại hỏi:

- Vậy Quỷ giới là thế nào?

- Quỷ giới ư?

Trên mặt Diệp Vô Tâm lộ ra vẻ kỳ quái:

- Giới Chủ Quỷ giới chính là vị Thánh Giả duy nhất sông sót từ năm vạn năm thượng cổ ngoại trừ Kiếm Thần Độc Cô và một ít Thánh Giả trốn vào trong Mộ Chúng Thánh. Chỉ có điều lúc trước. Kiếm Tâm của lão đã bị vỡ nát, hồn phách tan rã, may nhờ lấy được một món chí bảo. Sau khi chiếm được chí bảo này, chẳng những lão sinh ra Kiếm Tâm một lần nữa, dựng nên Quỷ giới, lại còn thoát khỏi sự cai quản của Đạo Linh. Bất quá...

Diệp Vô Tâm trầm ngâm một lúc, sau đó nói tiếp:

- Món chí bảo kia là thứ gì, chúng ta không thể biết được, chỉ có điều vì món chí bảo kia. Kiếm Tâm của lão hóa thành Quỷ giới, Bản thân lão cũng bị nhốt trong đó. Quỷ giới nhờ vào món chí bảo kia trở thành một thế giới chân chính, tuy rằng không hùng mạnh như thế giới Thiên Đạo, nhưng bọn Thánh Giả vừa mới hình thành thế giới như chúng ta cũng không thể sánh bằng. Đạo Linh và Ma Linh vì thân thuộc về bên ngoài không thể dễ mất đi liên hệ với thế giới Thiên Đạo, tiến vào sẽ bị Quỷ giới áp chế, thậm chí còn bị trấn áp. Cho nên trong năm vạn năm sau này, Ma Đạo nhị Linh không bao giờ tiến vào Quỷ giới nữa.

Trấn áp Ma Đạo nhị Linh! Đây là uy năng tới mức nào? Trong lòng Lục Thanh mơ hồ hiểu ra, lúc trước nếu không phải hẩn tu luyện Kiếm Hồn Kinh, chỉ sợ cũng không có cách nào ở trong Quỷ giới mà không bị áp chế.

Thủy Thần thở dài nói tiếp:

- Cũng vì Nguyên nhân như vậy, Quỷ Diễm vĩnh viễn bị nhốt trong Quỷ giới, như vậy có thể coi là siêu thoát hay sao? Rốt cục cũng bị vây khốn trong một thế giới khác.

Diệp Vô Tâm lắc đầu:

- Tối thiểu trong thế giới ấy, Quỷ Diễm lão cũng tương đương Thiên Đạo, vậy cần phải phân biệt siêu thoát hay không làm gì?

- Vậy vì sao các Kiếm Thánh không trốn vào trong Quỷ giới?

Lục Thanh nghi hoặc hỏi.

- Trốn vào Quỷ giới? Thủy Thần phì cười một cái:

- Trốn vào Quỷ giới, lại bị một tên Thiên Đạo khác khống chế trong tay, mà tên Thiên Đạo này lại còn có hỉ nộ ái ố.

- Không sai.

Diệp Vô Tâm gật gật đầu:

- Bất kể là vì siêu thoát, hay là muốn thoát khỏi tình trạng bị vây khốn. Quỷ Diễm cũng chẳng khác gì Ma Đạo nhị Linh, cũng sẽ không bỏ qua cho bọn ta. Mà ở thế giới Thiên Đạo này, tối thiểu trước khi đủ một vòng luân hồi năm vạn năm, thiên cơ cũng cố. Ma Đạo nhị Linh không thể ra tay với chúng ta.

- Rốt cục thì thiên địa quay ngược lại sẽ sinh ra chuyện gì?

Nghe đến đây. Lục Thanh cũng đã hiểu ra rất nhiều chuyện. Mãi tới lúc này, hắn mới cảm thấy chuyện này ẩn chứa nguy cơ hết sức nặng nề, so với sự tưởng tượng của hắn còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Diệp Vô Tâm hít sâu một hơi:

- Đến khi thiên địa quay ngược lại. Đạo Linh sẽ vận dụng hết thủy thủ đoạn khiến cho bọn ta xúc phạm đến Thiên Đạo. Một khi xúc phạm Thiên Đạo, y có thể ra tay giết chết chúng ta, từ đó đoạt lấy thế giới Kiểm Vực của chúng ta, dùng để trấn áp Thiên Đạo.

- Thủ đoạn gì vậy?

Lục Thanh trầm giọng hỏi trong mơ hồ, hắn có linh cảm không lành.

- Thủ đoạn gì ư?

Ánh mắt Diệp Vô Tâm lộ vẻ căm hận:

- Không phải là thủ đoạn đơn giản, mà là Bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào! Chỉ cần thế giới Thiên Đạo bất diệt, vạn vật sinh linh sẽ không ngừng sinh sôi. Vạn vật sinh linh này đối với Ma Đạo nhị Linh chỉ là những con trùng kiến, chuyện sinh tử không có gì là quan trọng.

Trong lòng nặng trĩu. Lục Thanh đã hiểu rõ ý của Diệp lão.

- Vậy lần thiên địa quay ngược lại này...

- Lần thiên địa quay ngược lại này là lần thứ hai cũng là lần cuối cùng.

Kiểm quang bắn ra trong mắt Lục Thanh:

- Vì sao vậy?

- Bởi vì Thiên Linh tộc! Diệp lão trầm giọng nói:

- Thiên Linh tộc là từ thế giới khác tới đây, vào lúc chuyển giao giữa hai lần năm vạn năm. Thiên Đạo thức tỉnh lần đầu tiên, Ma Đạo nhị Linh phá nát thế giới trấn áp Thiên Đạo trở lại. Bọn chúng kéo dài không gian loạn lưu tiến vào trong Hỗn Độn vô cùng, tạm thời mở ra thông đạo tới một thế giới khác, dẫn Thiên Linh tộc vào thế giới Thiên Đạo ta. Mà Thiên Linh tộc có một môn đại thần thông siêu thoát Thiên Đạo, chính là Tiên Thiên Thần Quái. Tiên Thiên Thần Quái này Thậm chí có thể sánh ngang với chí bảo Thời Không Luân Bàn của thế giới Thiên Đạo ta có từ thời khai thiên lập địa, từ đó có thể tính ra tương lai.

- Thời Không Luân Bàn...

Lục Thanh lẩm bẩm, bỗng nhiên trong mắt hiện ra hai dòng sông Thời Không, nhìn thẳng vào mắt Diệp Vô Tâm hỏi:

- Sư phụ, vậy Đại Diễn Tam Thập Lục Kiểm của Lục gia con...

Diệp Vô Tâm không hề né tránh ánh mắt của Lục Thanh, trả lời thẳng thắn:

- Đại Diễn Tam Thập Lục Kiểm chính là Kiểm Đạo kinh thiên mà Thiên Đạo chuyển thế lần đầu tiên truyền xuống. Mà thân chuyển thế của Thiên Đạo lúc ấy từng thu một đồ đệ, tên là Lục Thiên.

- Lục Thiên!

Lục Thanh bàng hoàng sững sốt.

- Lục Thiên là Kiếm Tổ Tuyệt Thế của Lăng Tiêu tông, lúc trước nương nhờ thân chuyển thế của Thiên Đạo tránh khỏi nguy cơ của lần thiên địa quay ngược lại đầu tiên. Nhưng tới năm vạn năm hiện tại đã bị Đạo Linh bày mưu hãm hại nhiều phen. Đến cuối cùng, Lục Thiên phải lợi dụng Tam Sinh Thạch lấy được trong Huyền Thiên Kiếm Vực để luân hồi chuyển thế, mới có thể trốn khỏi Đạo Linh. Mãi tới hơn một ngàn bảy trăm năm trước, thân chuyển thế đời thứ chín mươi sáu của Lục Thiên là Lục Kiếm, nhờ vào cơ duyên xảo hợp tiến được vào tầng năm Mộ Chúng Thánh, khiến cho Phong Lô nhất mạch của Lăng Tiêu tông xảy ra nội loạn. Thánh Nữ Băng Tâm vì vậy mà ngủ say trong băng trên Cửu Trùng Kiếm Tháp của Lăng Tiêu tông. Sau đó Lục Kiếm phản Lăng Tiêu tông, đổi tên là Lục Bất Quy, chạy tới giới Thanh Phàm.

- Vì vậy mới có Lục gia con. Thần sắc Lục Thanh tỏ ra bình tĩnh.

- Đúng.

Diệp Vô Tâm gật gù đầu:

- Vốn vì sư cũng không biết con là hậu nhân của Lục Bất Quy, mãi đến khi con lấy được Lô Thần chùy, vì sư suy nghĩ kỹ lại mới hiểu ra. Lúc trước Lô Thần chùy chính là Kiếm Bảo truyền thừa của Lăng Tiêu tông, là vật của Lục Thiên để lại.

Khi hết thấy đều sáng tỏ, trong khoảnh khắc, đột nhiên Lục Thanh có cảm giác như vừa trút một gánh nặng ngàn cân.

Nhưng đồng thời Lục Thanh cũng cảm thấy có một áp lực nặng nề hơn nữa đặt lên vai mình. Mặc dù con đường phía trước đã sáng tỏ, nhưng khó khăn nguy hiểm trên đó khó có thể tả hết bằng lời.

- Vậy sư phụ, Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm...

- Diệp Vô Tâm lắc lắc đầu:

- Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm, lúc trước do thân chuyển thế của Thiên Đạo hạ một đạo cấm chế Huyết Thần, chỉ có huyết mạch Lục gia mới có thể tu luyện tới thức thứ hai mươi bảy. Từ thức hai mươi bảy trở đi mới là uy năng chân chính của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm. Mà từ thức hai mươi bảy trở về trước, tuy rằng cũng là kiếm thức tinh thâm thượng phẩm, nhưng đối với chúng ta cũng là vô ích. Nếu như tu luyện, vì thiếu sót không đầy đủ, sẽ làm trở ngại cho Kiếm Tâm của chúng ta.

Lục Thanh trầm ngâm một hồi, rốt cục trầm giọng hỏi:

909. Chương 272: Lời Nói Kinh Người Của Thiên Đạo

Diệp Vô Tâm cười lạnh:

- Nếu bốn người Đạo Linh muốn trấn áp Thiên Đạo, vậy chuyện chúng ta phải làm là giúp cho Thiên Đạo chuyển thế, cho đến khi thật sự thức tỉnh. Thiên Đạo vô tình, thường phạt vạn vật, chúng ta trợ giúp y, dù là thế giới Thiên Đạo luân hồi trở lại, chúng ta cũng sẽ có thêm một phần sinh cơ.

Diệp Vô Tâm ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Vậy quan tài kia còn trên người con hay không?

- Quan tài?

Thần sắc Lục Thanh tỏ ra ngưng trọng, gật gù đầu;

- Vẫn trên người con, tuy nhiên con không thể lấy nó ra được.

Thủy Thần lộ vẻ kỳ quái:

- Thật không ngờ nó lại rơi vào tay con.

- Sư thúc biết được lai lịch của nó ư?

Lục Thanh kinh ngạc.

Thủy Thần gật gật đầu, mặt lộ vẻ phức tạp:

- Cổ quan tài ấy nghe đồn là nơi Thiên Đạo ngủ, có điều trong đó chỉ giữ một đạo chân linh của Thiên Đạo mà thôi.

- Một đạo chân linh ư?

Lục Thanh tỏ ra nghi hoặc.

- Thiên Đạo bốn mươi chín, đều có bốn mươi chín đạo chân linh, cổ quan tài bằng đồng xanh mà con có được, trong đó có một đạo chân linh của Thiên Đạo.

Thủy Thần dịu dàng nói:

- Đạo chân linh này vốn ẩn nấp trong tầng chín của Mộ Chúng Thánh, hiện tại bọn họ thả nó ra, quả nhiên thật sự đã tới lúc rồi

- Vậy còn bốn mươi tám đạo chân linh khác?

- Uy năng của Thiên Đạo, chúng ta không thể nào đoán nổi. Dù là lần đầu tiên thiên địa quay ngược lại, thân chuyển thể của Thiên Đạo khi ấy cũng chỉ là đạo chân linh thứ nhất mà thôi, về phần bốn mươi bảy đạo chân linh khác, chúng ta không biết được. Bất quá cổ quan tài bằng đồng xanh này, lúc trước vào lần đầu tiên thiên địa quay ngược lại, trước khi thân chuyển thể của Thiên Đạo bị trấn áp, nó được giao cho vài người ở tầng chín Mộ Chúng Thánh. Hiện tại xem ra cổ quan tài này đã quyết định đi theo con. Từ đó có thể nói rằng, lần thiên địa quay ngược lại này, con đã nhận mệnh thiên địa, giúp cho nó quay lại thế giới Thiên Đạo.

Lục Thanh cau mày hỏi:

- Vì sao nó lại chọn con, con đã thoát ra ngoài Thiên Đạo, cho dù bên ngoài Thiên Đạo còn có ràng buộc khác, thiên mệnh này chỉ sợ cũng không rơi vào tay con.

- Thiên Đạo làm như vậy. e rằng đã nhìn trúng thân phận siêu thoát của con. Đợi đến khi Thiên địa quay ngược lại. Thiên Đạo chuyển thể, thiên cơ sẽ hỗn loạn hoàn toàn. Trong khoảng thời gian này, hoàn toàn không có nhân quả luân hồi. Muốn không bị trói buộc, từ trong đó tìm ra sinh cơ, chỉ có con mới có thể làm được.

Thần sắc Diệp Vô Tâm tỏ ra ngưng trọng:

- Đây cũng là thử thách với con, cũng là kỳ ngộ của con. Nếu con có thể vượt qua lần thiên địa quay ngược lại này, vậy sẽ thật sự thoát ra ngoài thế giới Thiên Đạo, sánh ngang hàng cùng Thiên Đạo. Vả lại, con không có lựa chọn nào khác.

Dừng một chút. Diệp Vô Tâm nói tiếp:

- Đến khi thiên địa quay ngược lại, vì trấn áp Thiên Đạo, cuối cùng Kiếm Giả trên đại lục sẽ chết sạch không còn. Dù là tông dân bình thường cũng sẽ luân hồi chín thành trở lên. Nếu muốn ngăn cản hết thảy nhưng chuyện này, con chỉ có một lựa chọn mà thôi, dấu sao, con cũng phải lo cho người thân của mình.

Đúng vậy, hẳn còn vương bận người thân.

Trong đầu Lục Thanh hiện ra từng bóng người thân thuộc, chợt dòng sông Thời Không hiện ra, xoay vần xung quanh Lục Thanh không ngừng. Giờ phút này trong dòng sông Thời Không, kiếm quang uốn lượn chày, sau đó ngưng tụ ở giữa dòng thành một cơn trốt xoáy. Một cỗ Kiếm Ý Thời Không làm cho người ta sợ hãi từ dòng sông Thời Không bùng lên.

Dòng sông Thời Không uốn lượn, ngay cả Kiếm Ý Thời Không cũng trở nên vặn vẹo. Sắc mặt hai người Diệp Vô Tâm trở nên ngưng trọng, từ trong đó, bọn họ cảm thấy một cỗ Kiếm Ý Phong mang hùng mạnh. Kiếm Ý Phong mang này hoàn toàn không thuộc về thế giới Thiên Đạo này, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy tim mình đập mạnh.

- Ông thu được một đồ đệ giỏi thật.

Ánh mắt Thủy Thần khê liếc, lên tiếng nói. Diệp Vô Tâm cười khổ:

- Hải tử này cũng hết sức khổ sở, bao nhiêu năm qua, một mình nó đã phải chịu đựng rất nhiều. Nếu đổi lại là lão phu, e rằng cũng không làm tốt được như nó...

Kiểm Ý thay đổi liên tục, sau nửa canh giờ, cơn trốt xoáy trong dòng sông Thời Không chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng biến mất không thấy. Mà Lục Thanh cũng từ trong mê man tỉnh lại.

- Khiến cho sư phụ và sư thúc chê cười rồi...

Lục Thanh mở bừng hai mắt, mỉm cười nói.

- Có đôi khi để áp lực đè nén tâm cảnh cũng không phải là lựa chọn tốt nhất.

Diệp Vô Tâm cau mày.

Mà giờ phút này, trên người Lục Thanh dường như có một cỗ khí tức tang thương cổ kính toát ra. Hắn chậm rãi quay sang nơi khác, nhìn dải Ngân hà Thủy Linh phía trước vẫn đang rộng mở, từng Ngôi sao xanh biếc lưu chuyển trong đó.

Dường như đã hình thành thì không thay đổi... Nhưng từ trong đó. Lục Thanh cảm nhận được mùi vị già nua.

- Con còn có lựa chọn nào khác hay sao?

Hai người Diệp Vô Tâm đồng thời cười khổ, lắc lắc đầu. E rằng trên đời này, mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình.

- Có đôi khi con thật sự hâm mộ những người bình thường. Bọn họ sáng làm tối nghỉ, lấy vợ sinh con, cuộc sống trăm năm cứ đều đều như vậy. Tuy rằng hết sức bình phàm, không biết được trời cao bao xa, cũng không biết trên mặt đất có bao nhiêu phong cảnh, nhưng tối thiểu, bọn họ không phải lo lắng quá nhiều.

- Đúng vậy.

Diệp Vô Tâm buông tiếng thở dài:

- Người bình thường không biết quá nhiều chuyện, cả đời bọn họ sinh sống trong lao tù như vậy, sinh lão bệnh tử, cả đời mờ mịt mông lung, cứ như vậy mà qua. Bất quá...

Diệp Vô Tâm vừa đổi giọng, trong mắt lão chợt như có cuồng phong vô tận đang gào Thét, hoành hành ngang ngược ngàn dặm, nhìn Lục Thanh chăm chú:

- Nếu chúng ta đã bước trên con đường Kiếm Đạo, đạt được một thân sức mạnh như hiện tại, vậy đã không còn là người thường nữa. Trong cõi vô minh, bên ngoài Thiên Đạo, vẫn còn có Đại Đạo tồn tại. Nếu đã đạt được một thân sức mạnh như vậy, cần phải gánh vác trách nhiệm, nếu như không...

"... Một thân Kiếm Đạo của con còn có tác dụng gì? Người đời ngu muội vô tri không nói nhưng Kiếm Giả chúng ta phải phá lao tù, đạt được đại thần thông, giành lấy đại tự tại! Kiếm Giả phải dũng mãnh tinh tiến, thà chết không cong, sao con còn chưa tỉnh lại!

- Kiếm Giả phải dũng mãnh tinh tiến, thà chết không cong...

Lục Thanh khê lăm lăm, kiếm quang trong mắt chợt bùng lên mạnh mẽ, đến sau cùng, hai dòng sông Thời Không lại ngưng tụ trong mắt hắn.

- Bùng...

Một cỗ Kiếm Ý Thời Không hiện ra sau lưng Lục Thanh Kiếm Ý Thời Không vạn tượng ngưng tụ thành một hư ảnh Thời Không Luân Bàn khổng lồ.

- Thời Không Luân Bàn!

Thủy Thần kinh hô thất thanh, lúc này Thời Không Luân Bàn vạn tượng Bất đầu xoay tròn, gần như ngưng tụ thành thực chất. Từng đạo kiếm văn màu xám bạc hiện ra trên mặt, một cỗ uy áp đè cả trời đất lan tràn, thần sắc hai người Diệp Vô Tâm càng thêm ngưng trọng.

- Thiên Đạo, nếu muốn ta giúp ngươi, vậy hãy ra ngoài! Nếu không ta sẽ nghịch chuyển Kiếm thể, phá nát Thời Không, tiêu diệt đạo chân linh này của ngươi! Đến lúc đó, chân linh của ngươi không còn đầy đủ không thể hợp lại, vậy đừng trách ta!

Ánh mắt Lục Thanh bùng lên kiếm quang màu xám bạc, bắn ngược vào trong cơ thể mình.

Kiếm quang này dường như đã xuyên qua Thời Không vô tận, bên trong kiếm nguyên Thời Không, cổ quan tài bằng đồng xanh vốn ẩn nấp sâu trong Thời Không vô tận lúc này bỗng nhiên run rẩy, một cỗ khí thể uy nghiêm tang thương cổ kính toát ra ngoài quan tài.

- Trần!

- Không được!

Hai người Diệp Vô Tâm đồng thời biến sắc.

Lúc này, Pháp Tướng Thời Không Luân Bàn xoay quanh đỉnh đầu Lục Thanh đã rút vào trong thân thể hắn.

Thời Không màu xám bạc mở ra từng tầng một, ngay tức khắc. Lục Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm tâm huyết, sắc mặt tái nhợt. Nhưng ý chí Kiếm Đạo tối đen trong mắt hắn cũng càng thêm đậm nét.

- Tuế Nguyệt!

Lục Thanh quát to một tiếng, một dòng sông Thời Không ngưng tụ quanh thân Lục Thanh, dòng sông Thời Không màu xám bạc hoàn toàn do kiếm quang Thời Không ngưng tụ mà thành. Theo kiếm chỉ Lục Thanh điểm ra, dòng sông Thời Không vạn trượng lập tức ngưng tụ trên đầu kiếm chỉ, dòng sông Thời Không chỉ dài vài tấc, nhưng khiến cho người ta có cảm giác ngạt thở khó chịu.

Giờ phút này trong mắt Lục Thanh dường như có Thời Không luân chuyển, kiếm chỉ điểm ra, dòng sông Thời Không vài tấc kia bất chợt bùng lên, biến mất vào trong ngực hắn.

-Phụt...

Vô số vòi máu bắn ra từ trên thân thể Lục Thanh, thể nhưng chân hắn vẫn đứng vững, thân hình bất động.

- Hải tử này tuy tính tình ôn hòa, nhưng nội tâm của nó vô cùng cương quyết!

Diệp Vô Tâm lắc đầu cười khổ, không lẽ nhưng lời mình vừa nói là sai hay sao? Kiếm Ý Thời Không xoay chuyển lúc này, dù là hai người bọn họ cũng không thể tới gần Lục Thanh. Nếu tùy tiện vận dụng lực Thế Giới, chỉ khiến cho Lục Thanh phải chịu hai bên trấn áp cùng lúc, tổn thương tới chân linh Bản Nguyên.

- Bản đạo bằng lòng!

Đột ngột, một giọng nói chập chờn vang lên trong không gian, giọng nói trơ trơ không có chút cảm tình, tràn ngập sự vô tình lạnh lẽo. Nhưng Hạo Nhiên Chính Khí trong đó cũng đồng thời dẫn động Hạo Nhiên Chính Khí do Thủy Thần nuôi dưỡng, phát ra từng tiếng nổ rung trời.

- Chân linh Thiên Đạo!

Sắc mặt hai người Diệp Vô Tâm lộ vẻ kỳ quái đồng thời cũng vô cùng kiêng kỵ, nhìn chăm chú vào thân thể Lục Thanh.

Một cỗ khí tức mệnh mông cuộn cuộn từ thân thể Lục Thanh tràn ra. Cổ quan tài bằng đồng xanh ẩn nấp sâu trong Thời Không vô tận trong thân thể Lục Thanh, rốt cục cũng đã bay ra, rơi xuống trước mặt ba người.

- Rốt cục ngươi cũng ra rồi...

Lục Thanh nhìn chăm chú cổ quan tài bằng đồng xanh trước mặt, trầm giọng nói.

- Không sai. Tu luyện Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm tới thức thứ ba mươi, từ khi thế giới Thiên Đạo khai thiên lập địa tới nay, ngươi là người thứ hai.

Trong cổ quan tài vang lên tiếng nói hai bên thân nó, thạch kiếm và kiếm bi Bản Nguyên rung động, phù điêu Long Hoàng cửu trảo bất chợt phát ra một tiếng long ngâm rung trời. Tiếng long ngâm này ẩn chứa khí tức tang thương cổ kính từ ngàn xưa vọng lại, lập tức khiến cho sắc mắt Lục Thanh khê biến.

- Tổ Long! Không ngờ người trấn áp Tổ Long!

Thần sắc hai người Diệp Vô Tâm cũng tỏ ra chấn động, đối với Tổ Long, bọn họ cũng có hiểu biết rõ ràng. Đó là vào lúc thiên địa sơ khai Tổ Long đã sinh ra, thậm chí còn trước cả khi Thiên Đạo sáng lập ra thế giới Thiên Đạo. Thần vật như vậy, không ngờ cũng bị Thiên Đạo trấn áp trong cổ quan tài bằng đồng xanh.

- Rốt cục người muốn làm gì?

910. Chương 273: Trấn Thế Thánh Vị

Câu nói này chẳng những khiến cho Lục Thanh kinh sợ, cũng khiến cho hai người Diệp Vô Tâm ngầy người ra tại chỗ.

Kế Thừa Thiên Đạo, nắm trong tay thế giới Thiên Đạo, đây quả thật là chuyện ngay cả bọn họ có nghĩ cũng không dám nghĩ, không ngờ chân linh Thiên Đạo kia lại nói ra một cách đơn giản như vậy.

Không khí trở nên trầm mặc, ngoại trừ tiếng vang của cổ quan tài đang lơ lửng ép bức không khí, trước điện Thủy Thần không còn thanh âm nào khác.

Không khí càng ngày càng trở nên nặng nề, sau khi trầm ngâm rất lâu, rốt cục Lục Thanh mới lên tiếng hỏi:

- Kế thừa đạo thống của người, ta phải làm gì?

- Kế thừa đạo thống của ta, thế giới Thiên Đạo này, từ Kiếm Thành trở xuống phải diệt hết toàn bộ. Thế giới này đã bị hai người Đạo Linh làm cho thiên địa nguyên khí ô uế, trải qua nhiều năm như vậy*, tuy rằng vì sinh linh tăng nhiều mà lớn mạnh không ít, nhưng cũng càng thêm không sạch sẽ. Thế giới Thiên Đạo này cần được tinh lọc lại!

- Ta từ chối!

Vì sao vậy?

Giọng nói bên trong cổ quan tài bằng đồng xanh rõ ràng kinh ngạc:

- Người phải biết rằng cơ hội như vậy, nếu không phải người kế thừa Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm, căn bản không có khả năng chiếm được. Lần này Ma Đạo nhị Linh khó lòng thoát khỏi kiếp số, người nên suy nghĩ cho cẩn thận.

Hai người Diệp Vô Tâm nhìn Lục Thanh, trong mắt lộ vẻ khó hiểu. Phải nói rằng con đường mà Thiên Đạo đưa ra, dù là bọn họ muốn cầu cũng không được, không biết vì sao Lục Thanh lại từ chối?! Tuy rằng hắn đã thoát ly Thiên Đạo, nhưng việc nắm thế giới Thiên Đạo trong tay cũng không xung đột cùng việc hắn thoát ly Thiên Đạo.

- Vạn vật sinh linh trong mắt người, là không hề quan trọng như vậy ư?

Ánh mắt bình tĩnh. Lục Thanh nhìn quan tài mở miệng nói.

- Ta biết, đến khi người nắm trong tay thế giới Thiên Đạo này rồi, tự nhiên có thể hồi sinh bọn họ trở lại, chỉ cần rót vào những ký ức trước kia cho bọn họ là được.

- Rót ký ức vào?

Lục Thanh cười cười:

- Phải chăng nhân tộc gần như tuyệt tích sau năm vạn năm thượng cổ, cũng nhờ được rót ký ức thượng cổ vào mà được giữ cho đến ngày nay?

- Đó là do Ma Đạo nhị Linh gây nên. Bọn chúng đã bóp méo ký ức của bọn họ, hoàn toàn chỉ vì chuẩn bị sẵn cho chúng. Chuyện này đã đi ngược lại ý chí Thiên Đạo, nếu người động thủ, tự nhiên có thể cho bọn họ có được ký ức hoàn chỉnh.

- Vạn vật như trùng kiến, cường giả vi tôn. Trong mắt người, nếu ta không đạt tới cảnh giới hiện tại, cũng chẳng khác chỉ loài trùng kiến. Có thể tùy tiện diệt hết vậy sao?

- Không sai, muốn kế thừa đạo của ta, trước hết phải thông qua thiên phạt, thoát khỏi pháp tắc của thế giới Thiên Đạo. Đang ở bên trong lao tù, làm sao không chế được lao tù? Tư cách thưởng phạt vạn vật, hiện tại người là người duy nhất có được.

Lục Thanh quay sang nơi khác:

- Tư cách này, ta không cần cũng không sao! Nếu vạn vật đã như trùng kiến, vậy người cứ việc tạo ra một người siêu thoát Thiên Đạo khác để kế thừa đạo của người là được, chuyện này xin thứ cho ta không thể nghe theo!

- Cơ hội chỉ có một lần, người đã buông bỏ, vậy sau này sẽ không có nữa! Nhân tuyến thứ hai người có thể nhìn thấy rất nhanh!

Rốt cục giọng nói vô tình kia cũng ngưng bật. Gần như không bị trói buộc gì, trước mặt cổ quan tài bằng đồng xanh. Thời Không tự động ngưng tụ thành một thông đạo dẫn ra bên ngoài Mộ Chúng Thánh, cổ quan tài chui vào trong đó, biến mất không thấy nữa.

- Tuy rằng thực lực của con còn chưa thể hoàn toàn sánh ngang cùng bọn ta, nhưng trải qua sự việc hôm nay, tự nhiên con đã được danh Trấn Thế!

Nhìn Lục Thanh trước mặt, bỗng nhiên Diệp Vô Tâm cảm thấy một cỗ khí tức Tuế Nguyệt bất giác như đã trôi qua trăm năm.

- Kiểm Đế tuyệt đỉnh. Kiểm Tôn cái thế. Kiểm Tổ Tuyệt thế. Kiểm Thánh Trấn Thế! Từ hôm nay, thế giới Thiên Đạo ta lại xuất hiện thêm một cường giả Trấn Thế!

Thủy Thần tiếp lời, chỉ trong thoáng chốc, trên thân thể hai người bùng lên một cỗ ý chí Kiểm Đạo đen ngòm, nháy mắt xuyên phá ra bên ngoài Mộ Chúng Thánh, hiện ra trên Kiểm Thần đại lục.

Hai cỗ ý chí Kiểm Đạo xé rách chín tầng Cương Phong, vô số ngôi sao vỡ nát dưới ý chí này, hóa thành mưa sao băng rơi xuống.

Đồng thời từ trên người Lục Thanh, cũng có một cỗ ý chí đen sẫm hết sức tinh thuần bùng lên, chỉ sau vài lần hô hấp đã hóa thành một chiếc Thời Không Luân Bàn đen bóng, chậm rãi chuyển động giữa không trung.

- Thế giới Thiên Đạo lại có thêm một Kiểm Thánh, vang danh Trấn thế. Kiểm Thánh Thời Không!

Thanh âm của Diệp Vô Tâm nháy mắt truyền khắp Kiểm Thần đại lục, thậm chí xuyên phá cả vách ngăn xung quanh đại lục, bay tới đại lục lơ lửng ở Kiểm Thần Hải.

Vô số sinh linh ngẩng đầu lên nhìn trời Kiểm Giả trên đại lục, ai nấy tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Ngoại trừ Kim Thiên tông. Kiểm Tôn cái thế các tông đồng thời lộ vẻ hoảng sợ. Kiểm Thánh Thời Không... Trên Kiểm Thần đại lục vẫn chưa có tông nào có được Kiểm Đạo Thời Không, ngoại trừ Kim Thiên tông có được Lục Thanh có Kiểm Đạo Thời Không.

- Tên Lục Thanh kia thành Kiểm Thánh rồi...

Sâu trong Vô Vọng Kiểm cốc, một bóng người màu đỏ máu mở bừng hai mắt:

- Không có khả năng, vì sao hắn lại có được thực lực như vậy...

Kiểm quang màu đỏ máu đột ngột bùng lên, nháy mắt nghiền nát vài ngọn núi cao vạn trượng xung quanh thành tro bụi vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng phút chốc đã ngưng bật.

Ở Kim Thiên tông, trong sơn mạch cổ lâm, một bóng người màu tím thướt tha đứng giữa không trung, tóc đen bay loạn, trên mặt ngập tràn vẻ ngạo nhiên.

- Thành Kiếm Thánh rồi, không ngờ vượt qua cả ta!

Bên cạnh, một bóng người màu đỏ lửa có vẻ hơi gầy gò, trên gương mặt tuyết mỹ, đôi mắt màu đỏ lửa lộ ra vẻ u oán đáng thương:

- Rốt cục chàng cũng đã đột phá, chênh lệch giữa chúng ta càng ngày càng xa...

- Muội muội...

Đôi mày thanh tú của Từ Uyển khê cau lại.

- Tỷ tỷ không cần phải nói... Liệt Diễm lắc lắc đầu:

- Lúc trước, chỉ là do muội muội tình nguyện một bên mà thời thời gian qua, muội đã nghĩ thông suốt, Nhược Thủy tỷ tỷ mới là thích hợp với chàng. Chỉ trách chúng ta có duyên mà không có phận, chuyện tình cảm không phải chỉ một bên là được.

Từ Uyển thở dài một tiếng, mặt nàng lộ vẻ thông cảm:

- Ta nghĩ ta đã hiểu ra một chút, chỉ là lãnh ngộ Nhân Đạo này kết quả không ngờ lại đau đớn như vậy. Thất tình lục dục, đây là đạo của vạn vật sinh linh, chỉ tiếc rằng ta lãnh ngộ quá muộn. Nếu lúc trước ta có thể lãnh ngộ được như vậy, cũng sẽ không bị nhốt cùng muội muội ta nhiều năm trong Hư Không Kiếm cốc. Đợi đến khi thiên địa quay ngược lại, cũng có thể nắm chắc thêm một phần sinh cơ, hiện tại sinh tử khó bề toan liệu.

Từ Uyển ngừng một chút, mặt lộ vẻ vui mừng, mắt nàng rực sáng:

- Nhưng hiện tại cũng tốt, rốt cục hắn đã bước một bước vào cảnh giới kia trước ta. Tối thiểu đến khi thiên địa quay ngược lại, có thể bảo vệ muội muội ta chu toàn, thân thoát khỏi Thiên Đạo, sẽ thêm được một phần sinh cơ. Dẫu sao năm vạn năm thượng cổ đã từng bị diệt. Thánh Giả hiện tại càng phải có sinh cơ nhiều hơn.

- Tỷ Tỷ biết được chuyện gì vậy?

Liệt Diễm lấy làm kỳ bèn hỏi.

- Tỷ ư?

Từ Uyển lắc đầu cười khổ:

- Chỉ là trước kia tỷ từng là Kiếm Linh Ma Đạo, biết cũng không biết được gì nhiều, mà hiện tại, cũng phải trơ mắt mà nhìn. Muội hãy nghe tỷ một lời.

- Chuyện gì vậy?

- Sau này hãy gần gũi nhiều hơn với muội muội của ta, có lẽ tương lai sẽ thêm được vài phần sinh cơ.

- Tỷ tỷ...

- Dưới Thánh Giả, tất cả đều là trùng kiến, chúng ta cũng vậy, mà Kiếm Tổ Tuyệt Thế cũng là như vậy.

Kiểm Thần sơn. Thông Thiên Kiếm Nhai.

Đạo Linh nở một nụ cười lạnh lẽo, nhìn ba cố ý chỉ Kiếm Đạo ở giữa đại lục, y lên tiếng nói:

- Thật ra hắn tiến bộ rất nhanh, nhanh như vậy đã được ý chí của một tên Kiếm Thánh tán thành, thật sự có thân phận của Kiếm Thánh. Tuy rằng thực lực chưa hoàn toàn đạt tới, bất quá Thời Không vô tận phá nát, thật ra cũng cần phải có chút uy lực.

- Đạo Linh!

Sau lưng y, một bóng người màu tím hiện ra trong hư không, tiến tới bên cạnh y. Đây là một trung niên áo tím, thân không có khí Phong Mang, không chút kiếm nguyên dao động, cũng chính là chúa tể của Kiếm Thần đại lục, Kiếm Thần. Điện chủ thần điện Kiếm Thần sơn. Kiếm Thần Độc Cô.

- Có thể được ý chí Thánh Giả tán thành, xem ra chẳng những ý chí Kiếm Đạo của hắn đạt tới Thánh Giả, mà tâm cảnh cũng có đủ tư cách Trấn Thế. Đạo Linh còn cảm thấy có thể hoàn toàn khống chế hắn trong tay hay sao? Ta lại có cảm giác, biến số này quá lớn, khó lòng khống chế, nên hủy diệt càng sớm càng tốt.

- Biến Số ư?

Đạo Linh nở một nụ cười khó hiểu:

- Biến số này chính là thứ mà chúng ta cần, ta chỉ là đạo niệm được sinh ra, thiên địa quay ngược lại chỉ còn có một ngày nữa!

- Một ngày ư?

Kiểm Thần tròn tròn hai mắt:

- Nhanh vậy sao?

- Đã không còn sớm nữa. Hàn quang chớp động trong mắt Đạo Linh:

- Lần này bốn mươi chín đạo chân linh đồng thời chuyển thế, nhưng người Bất về Kiếm Thần sơn mười một năm trước, có nhận ra được hay không?

- Không.

- Không ư? Kiếm Thần lắc đầu:

-Vậy ngày mai...

- Không cần chờ ngày mai, cứ giết hết đi, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Tuy thanh âm Đạo Linh bình thản, nhưng lọt vào tay Kiếm Thần cũng cảm thấy lạnh lùng. Chỉ một câu nói đã quyết định sinh tử của hàng ngàn vạn người, tuy rằng nói chỉ là trùng kiến, nhưng Kiếm Thần vẫn còn nhớ rõ ràng, vào năm vạn năm thượng cổ, y cũng từng là một trong những trùng kiến ấy.

Mộ Chúng Thánh.

Ba Cổ y chí Kiếm Đạo thu lại. Lục Thanh cảm giác trong lòng bùng nổ, bên nghiêng mình thì lễ với hai người Diệp Vô Tâm.

- Không cần đa lễ, nếu con không có tâm cảnh Trấn Thế, không vượt qua được sự hấp dẫn mà chân linh Thiên Đạo đưa ra, chúng ta cũng sẽ không thừa nhận thân phận con.

Thủy Thần bình thản nói.

- Thiên Đạo vô tình, xem ra lúc trước bọn họ đều sai lầm.

Diệp Vô Tâm cảm thán nói:

- Thiên Đạo không phải là Nhân Đạo. Nhân Đạo cũng không phải là Thiên Đạo. Thiên Đạo là Thiên Đạo. Nhân Đạo là Nhân Đạo. Ma Đạo cũng là Ma Đạo mà thời chúng ta đều sai cả rồi.

- Thiên Đạo muốn diệt hết thế giới, chân chính lại trật tự, mà Ma Đạo nhị Linh cần lực Thế Giới vô biên của Thánh Giả để trấn áp Thiên Đạo. Hai kẻ này chúng ta không thể chống cự, chỉ có điều chúng ta sinh sống trong khe hở như vậy, rốt cục có được bao nhiêu sinh cơ?!

Thủy Thần thở dài:

- Chuyện như vậy, Thánh Giả có tác dụng gì? Thiên địa quay ngược lại, bất quả chúng ta chỉ là con kiến hùng mạnh một chút mà thôi, rốt cục cũng vẫn là con kiến.

Lời nói của Thủy Thần để lại ấn tượng thật sâu trong lòng Lục Thanh. Giờ phút này tuy rằng hắn có được vô vàn ý chí và lòng tin với tương lai, nhưng cũng cảm thấy bó tay hết cách.

Thiên Đạo diệt hết tất cả, tuy rằng Ma Đạo nhị Linh không khiến cho thế giới Thiên Đạo diệt hết, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Chẳng lẽ siêu thoát vẫn chỉ là con đường

911. Chương 274: Vạn Kiếm Triều Tông

Điện Thủy Thần màu xanh nước biển toát ra Hạo Nhiên Chính Khí tinh thuần chẳng kém gì Thiên Đạo, nhưng lúc này* chân linh Thiên Đạo đã rời đi, chỉ còn lại ba người đứng trước điện trầm ngâm không nói gì.

- Lúc trước, Thánh Giả chúng ta chọn ra ba con đường.

Diệp Vô Tâm lắc đầu:

- Thánh Giả Trần Thế tự cho là mình có uy trấn thế gian, cố gắng cầu siêu thoát, tự nhiên không phục thiên địa cai quản. Nhưng Thiên Đạo quá mạnh, dù là đạo chân linh ngủ say biết bao lâu kia, cũng có uy năng vô cùng mạnh mẽ. So với Ma Đạo nhị Linh càng cao thâm khôn lường.

- Cho nên chúng Thánh sau khi thiên địa quay ngược lại lần đầu tiên, đưa ra ba lựa chọn. Nói cách khác, trên thế gian này ngoài ba lựa chọn kia, không còn con đường nào khác có thể đi. Thứ nhất là giống như vô số Kiếm Giả bình thường khác, trở thành kẻ hy sinh cho Ma Đạo nhị Linh dùng trấn áp Thiên Đạo, cuối cùng cũng chỉ có đường chết mà thôi. Đường thứ hai thế giới Thiên Đạo diệt hết. Thánh Giả không chết, vứt bỏ uy nghiêm của Thánh Giả, đứng chung đường cùng Thiên Đạo, chờ đến ngày Thiên Đạo trở lại, lập ra thế giới Thiên Đạo mới. Vào lần đầu tiên thiên địa quay ngược lại, trong số những kẻ hy sinh do Ma Đạo nhị Linh chọn ra, có mười người gia nhập, hiện tại vẫn ở tầng chín của Mộ Chúng Thánh.

Diệp Vô Tâm nhìn Lục Thanh, trên người lão bất chợt bùng lên khí Phong Mang đen sẫm, toát ra một cỗ ý chí Kiếm Đạo Trần Thế xông thẳng chín tầng trời:

- Con đường thứ ba chính là, chúng ta không phục thiên địa, không theo Ma Đạo nhị Linh, cố gắng thoát ra ngoài! Hôm nay vì sự hồi con, con sẽ chọn đường nào?

- Chọn đường nào ư?

Lục Thanh lắc đầu, ngay tức khắc trong mắt bắn ra hàn quang lạnh lẽo:

- Đường thứ nhất là đường chết, đường thứ hai con không muốn, đường thứ ba từ mười vạn năm qua, không có ai thành công. Dù là thoát ra ngoài Thiên Đạo. uy năng mạnh mẽ như Tổ Long còn bị Thiên Đạo trấn áp. Nhưng...

- Lục Thanh đột ngột cao giọng:

- Kiếm Giả chúng ta chỉ cầu ý chí sắc bén, không gì không phá nổi! Thiên Đạo khác đường, đã bắt đồng thì không thể ngồi cùng với nhau được! Nếu trời muốn cản, ta chặt đứt trời nếu đất muốn ngăn, ta đập nát đất, cho đến khi nào giữa trời đất không còn một vật nào dám xưng là thiên mệnh!

-Nói hay lắm!

- Diệp Vô Tâm quát lớn:

- Hiện tại, số Kiếm Thánh chúng ta lại có thêm được một người, là nhân vật siêu thoát Trần Thế, tất cả là ba mươi lăm!

- Nên biết từ năm vạn năm cả trước lẫn sau, trong số Thánh Giả sống sót chia ra một Thần, một Ma, đứng vào hàng ngũ của Ma Đạo nhị Linh, vứt bỏ Thánh Đạo.

- Quan sát đánh giá Lục Thanh một lúc.

Diệp Vô Tâm mới trầm giọng nói:

- Hiện tại con đã được tâm Trần Thế, mặc dù không có Kiếm Tâm, nhưng với Kiếm Ý Thời Không của con. Thời Không vô tận sẽ trở thành Kiếm Vực của con. Thật ra bản thân con cũng đã có được Kiếm Tâm, chỉ có điều hiện tại Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của con tuy đã đạt tới Kiếm Thể Thánh Kiếm, nhưng vẫn thiếu một chút tinh thuần.

- Chân lực Cổ Long.

Diệp Vô Tâm gật gù đầu:

- Tuy rằng Chân lực Cổ Long hùng mạnh, cũng là lực lượng thoát ra ngoài Thiên Đạo, nhưng đối với Kiếm Giả chúng ta, một kiếm trong tay phải phá sạch vạn pháp, đây mới là tinh hoa Kiếm Đạo.

- Ý của sư phụ phải chăng là...

- Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của con phải đạt tới viên mãn, như vậy mới có thể khiến đạo tinh thuần. Khi Kiếm Thể của con hoàn toàn tinh thuần, đó là lúc Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của con đạt tới đại thành.

Ngừng một chút. Diệp Vô Tâm lại nói:

- Tuy rằng Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh là vi sư sáng chế ra, nhưng qua tay con đã thoát ra ngoài Thiên Đạo, trở thành Kiếm Nguyên Công thoát hẳn ra ngoài các đẳng cấp. Đến khi Kiếm thể của con tinh thuần. Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh sẽ đạt tới viên mãn. Nếu con có thể lãnh ngộ Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm tới thức thứ ba mươi sáu, cho dù là chúng ta cũng không bằng. Cho nên có thể vượt qua Thiên Đạo hay không, phải trông cậy vào con, vi sư sẽ dốc hết toàn lực trợ giúp con.

Diệp Vô Tâm xoay người nhìn ra ngoài điện Thủy Thần, bên ngoài Ngân hà Thủy Linh là hư không vô tận, chín tầng Cương Phong bị xé rách, để lộ bầu trời đầy sao. Giờ phút này Diệp Vô Tâm dưới mắt hai người Lục Thanh dường như sinh ra ý chí vô biên, trời đất không thể nào lay chuyển.

- Cả đời Diệp Vô Tâm ta cố gắng kéo dài chút hơi tàn cho tới lúc này, chính là vì muốn tranh cùng Thiên Đạo một phen, để xem rốt cục Diệp Vô Tâm ta có thể siêu thoát, hay là bị Thiên Đạo tiêu diệt. Cho dù Diệp Vô Tâm ta làm không được, đồ đệ ta cũng sẽ làm được. Thiên Đạo đã xem chúng ta như trùng kiến, không cần phải tu theo nữa!

Diệp Vô Tâm ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Thời gian không còn nhiều nữa, vi sư đã tính ra thiên địa quay ngược lại chỉ trong vòng một, hai ngày nữa. Hiện giờ thực lực con vẫn còn khiêm khuyết, nếu có thể làm cho Kiếm thể tinh thuần, có thể miễn cưỡng đánh một trận cùng Thánh Giả, ngày sau lấy nguyên lực hương hỏa không ngừng rèn luyện thân mình, lại thêm củng cố, ắt sẽ có đột phá. Hiện tại ta cùng Thủy sư thúc của con sẽ lợi dụng ý chí Kiếm Đạo trấn áp Chân lực Cổ Long trong cơ thể con. Con hãy dốc hết toàn lực vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, rèn luyện thân mình.

Ngay sau đó. Lục Thanh cảm thấy toàn thân căng thẳng, hai cổ ý chí Kiếm Đạo đen sẫm bùng lên trên thân hai người Diệp Vô Tâm. Bị hai cổ ý chí Thánh Giả trấn áp cùng lúc như vậy, dù Lục Thanh mới vừa được tâm Thánh Giả Trấn Thế, cũng cảm thấy áp lực hết sức nặng nề. Áp lực này không phải đến từ thân thể, mà là đến từ ý chí.

Ngay tức khắc. ý chí Phong Mang của Lục Thanh tăng vọt. Chân lực Cổ Long màu vàng tím xuyên qua xuyên lại không ngớt trong thân thể.

- Rống...

Tiếng long ngâm vang lên rung trời long uy hùng mạnh mang theo uy nghiêm mệnh mông của Tổ Long, vờn quanh thân thể Lục Thanh, biến hóa ra hình dạng một con Long Hoàng màu vàng tím, ngăn cản ý chí Kiếm Đạo của hai người Diệp Vô Tâm bên ngoài thân thể Lục Thanh.

Lục Thanh vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, ngay sau đó, một dòng sông Thời Không màu xám bạc xuất hiện trên đỉnh đầu Lục Thanh. Dòng sông Thời Không màu xám bạc bao vây Long Hoàng màu vàng tím vào trong, thanh âm ken kết vang lên. Thời Không Luân Bàn đồng thời ngưng tụ ra pháp tướng, trấn áp trên chân lực Long Hoàng.

-Ong...

Bất chợt một cổ Kiếm Ý Tuế Nguyệt Luân Chuyển bùng lên, chân lực Long Hoàng đang vờn quanh Lục Thanh lập tức hóa thành nguyên khí vô biên với tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được. Theo Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của Lục Thanh vận chuyển, lực đạo cắn nuốt kinh khủng từ mỗi lỗ chân lông truyền ra, nguyên khí mệnh mông vô tận kia lập tức bị nuốt chửng.

Khí Phong Mang đen sẫm hiện ra càng thêm nồng đậm, ngay cả ý chí Kiếm Đạo của Lục Thanh cũng đã nồng đậm hơn trước vài phần, mơ hồ đã có thể sánh ngang cùng hai người Diệp Vô Tâm.

Chân lực Long Hoàng này là ngưng tụ huyết mạch Chân Long toàn thân Lục Thanh. Hiện tại Chân lực Cổ Long đang bị Tuế Nguyệt ăn mòn, dần dần hoàn toàn biến mất khỏi người Lục Thanh.

Lúc trước phá nát Long Vương vẫn còn để lại huyết mạch tôn tại. Mà hiện tại trên người Lục Thanh đã thật sự không còn chút huyết mạch Chân Long nào, chỉ còn vô số khí Phong Mang vô cùng tinh khiết. Khí Phong Mang đen sẫm này còn đen hơn cả không gian loạn lưu. Ánh sáng trong không gian xung quanh vừa chạm phải lập tức bị nuốt chửng không còn.

Không gian xung quanh Lục Thanh trong phạm vi vài chục trượng dường như ngưng tụ lại thành một mặt trời đen. Một đạo Hồn Độn màu xám hiện ra bên cạnh mặt trời đen này. Tiếng kiếm ngâm vang lên, trong nháy mắt truyền khắp Kiếm Thần đại lục, vô số kiếm khí bay lên, phát ra tiếng kêu ong ong run rẩy.

Vạn Kiếm Triều Tông!

Cho dù là thần kiếm cấp Tử Hoàng cũng thoát khỏi sự khống chế của Kiếm Tổ Tuyệt Thế hoặc Kiếm Tôn cái thể các tông. Dưới ánh mắt khiếp sợ của bọn họ, mũi kiếm thấy đều chỉ về hướng Mộ Chúng Thánh.

Trên Kiếm Thần sơn. Thông Thiên Kiếm Nhai.

Ánh mắt Đạo Linh tỏ ra hơi kinh ngạc:

- Kiếm thể Thánh Kiếm.., thật là lý thú, để ta xem rốt cục người có thể đạt tới bước kia không.

Bên cạnh y lại hiện ra thân hình Kiếm Thần, bất qua sắc mặt y lại hết sức khó coi:

- Tên Lục Thanh này quả thật to gan lớn mật!

Chuyện gì vậy? Đạo Linh nhướng mày.

- Kiếm bí Bản Nguyên của Quỷ giới đã bị hấn dùng thân siêu thoát chiếm đoạt. Hiện tại Thời Không vụn vụn của Quỷ giới sắp sửa khôi phục lại, sinh tử nhị khí sẽ sinh ra xung đột với nhau. Thế giới Thiên Đạo ta ắt sẽ bị tấn công hết sức nặng nề.

-Vậy thì đã sao?

Đạo Linh cười lạnh:

- Vạn vật sinh linh chỉ là loài trùng kiến, dưới Kiếm Thánh bất quá chỉ là những quân cờ mà thôi đáng chết thì phải chết. Thật ra có thể giảm bớt cho chúng ta không ít công phu, có thể tụ tập lực phá tan trấn áp sớm một chút.

- Nhưng...

- Ta biết.

Đạo Linh cắt lời Kiếm Thần, ánh mắt y cũng trở nên ngưng trọng:

- Lần thiên địa quay ngược lại này không tầm thường chút nào. Dùng toàn bộ thọ nguyên của mấy tên Vô Tổ Tuyệt Thế của Thiên Linh tộc mà suy diễn Tiên Thiên Thần Quái cũng đã khiến cho ta thấy được rất nhiều chuyện. Bốn mươi chín đạo chân linh của Thiên Đạo, ngoại trừ đạo trước kia bị chúng ta trấn áp ra, còn lại bốn mươi tám đạo, lần này sẽ đồng thời chuyển thể. Phải tìm được các thân chuyển thể này mới nắm được toàn bộ phần thắng.

- Vậy Quỷ giới...

- Không cần lo tới, ta nghĩ cứ để cho mấy tên kia lo sốt vó lên càng tốt. Tiểu tử kia thật ra lần này đã cho chúng ta một đại ân.

Đạo Linh nở một nụ cười sâu kín.

Ở Mộ Chúng Thánh.

Khí Phong Mang trên người Lục Thanh càng ngày càng thêm tinh thuần, bắt đầu từ móng Lục Thanh, một thanh thân kiếm cổ kính màu xám bạc chậm rãi ngưng tụ thành hình, dần dần thay thế thân thể Lục Thanh.

Thần kiếm màu xám bạc lơ lửng trên không, toàn thân được một tầng khí Phong Mang đen sẫm vờn quanh, ý chí Kiếm Đạo ngút trời của nó bức hai người Diệp Vô Tâm phải lùi ra xa ngoài trăm trượng. Ý chí Kiếm Đạo của hai người cũng đồng thời bị đẩy lui trở về.

Bất chợt thần kiếm màu xám bạc kia chậm rãi xoay tròn, đồng thời thân kiếm trở mình nằm ngang, ý chí Phong Mang vô biên tập trung vào hai người Diệp Vô Tâm.

- Hảo tiểu tử!

Diệp Vô Tâm cười mắng, nhưng thân sắc cũng tỏ ra vô cùng ngưng trọng. Tay phải lật ra, một thanh thần kiếm màu xanh ngọc dài bốn thước xuất hiện trong tay, toát ra khí Phong Mang đen sẫm. Lực Thế Giới vô hình vờn quanh, triệt tiêu ý chí Phong Mang của Lục Thanh trước mặt hai người chừng một trượng.

Đôi mắt đẹp mê hồn của Thủy Thần cũng chợt lóe thần quang, thân hình khẽ run lên. Ngay tức khắc, một cỗ Kiếm Ý như nước chảy hiện ra. Kiếm Ý màu xanh biển này ngưng tụ quanh thân thể Thủy Thần thành một dòng sông hệ Thủy. Một cỗ khí tức Bản Nguyên bao trùm, điện Thủy Thần vốn yên tĩnh sau lưng bà cũng phát ra tiếng run rẩy kịch liệt.

Ngay tức khắc. Hạo Nhiên Chính Khí từ điện Thủy Thần bay vút lên cao, ngưng tụ thành một thanh cự kiếm Hạo Nhiên màu trắng đục. Cự kiếm Hạo Nhiên quét ngang ngàn dặm, bao phủ thần kiếm màu xám bạc do Lục Thanh biến thành bao phủ vào trong.

- Cự kiếm chém xuống, lực Thế Giới hùng mạnh trấn áp, nghiền nát hư không. Hỗn Độn

912. Chương 275: Hỗn Loạn Thời Không

Diệp Vô Tâm trầm giọng quát, trong mắt lão bắn ra vạn đạo Phong Mang, lực Thế Giới đồng thời trấn áp xuống. Phong Thần kiếm màu xanh ngọc toát ra kiếm quang Phong Thần chói mắt, kiếm quang Phong Thần ẩn chứa lực Thế Giới đâm xuyên Hỗn Độn, ngưng tụ thành một thanh cự kiếm Hỗn Độn màu xám cao vạn trượng. Cự kiếm Hỗn Độn cắn nuốt hết thảy, cùng với cự kiếm Hạo Nhiên đồng thời trấn áp về phía Lục Thanh.

- Bùng...

Ngay sau đó, cự kiếm màu xám bạc vang lên một tiếng kiếm ngâm, một cỗ khí tức Tuế Nguyệt Luân Chuyển toát ra. Thời Không vô tận hiện ra ở giữa ba thanh kiếm. Thời Không vô tận nối tiếp nhau thành dòng sông Thời Không, nuốt chửng hai thanh cự kiếm vào trong.

Bất chợt thần sắc hai người Diệp Vô Tâm đại biến. Lúc này bọn họ cảm thấy cảm ứng giữa mình và cự kiếm đang không ngừng mất đi. Đường như có một chiếc cối xay khổng lồ đang không ngừng ăn mòn tâm thần hai người bọn họ với tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được, rốt cục hai thanh cự kiếm biến mất không thấy.

- Phong Thần Kiếm Vực!

- Thủy Thần Kiếm Vực!

Hai người đồng loạt quát to, lực Kiếm Vực đã rất lâu không dùng tới, lần đầu tiên xuất hiện trước mắt Lục Thanh.

Phong Thần Kiếm Vực màu xanh ngọc toát ra Kiếm Ý Phong mang vô tận trấn áp hư không, bao phủ cự kiếm màu xám bạc vào trong. Đường như đã rời khỏi thế giới Thiên Đạo, sau khi lọt vào trong phạm vi Phong Thần Kiếm Vực, hết thảy pháp tắc nguyên khí của thế giới Thiên Đạo, thế giới hư không thấy đều biến mất.

Đây chính là Kiếm Vực chỉ có Thánh Giả mới có, một cỗ nguyên lực hương hỏa nhàn nhạt từ trong đó lan tràn ra. Lực Thế Giới hùng mạnh trấn áp, tuy rằng không bằng lực thế giới Thiên Đạo, nhưng hơn ở chỗ gần như vô cùng vô tận, không có kết thúc.

Kiếm khí Phong Mang màu xanh ngọc hoành hành ngang ngược, ngưng tụ xung quanh cự kiếm màu xám bạc thành một cơn trốt xoáy kiếm khí, đồng thời còn có biển xanh cuộn cuộn trút xuống. Biển xanh này

hoàn toàn là do kiếm quang Thủy Thần ngưng tụ mà thành, lực Thế Giới nồng đậm không chút trở ngại, dung hợp cùng Phong Thần Kiếm Vực.

Hai đại thế giới Kiếm Vực, hai lực Thế Giới liên kết trần áp!

Khí Phong Mang đen sẫm bùng lên trên cự kiếm màu xám bạc. ý chí Phong Mang vô tận vờn quanh thân kiếm. Khí tức Tuế Nguyệt Luân Chuyển vừa chuyển, lập tức trở nên vô cùng linh hoạt sắc bén. Kiếm Ý Thời Không Lưu Chuyển vừa chuyển Thời Không Kiếm Vực trước mặt lập tức trở nên vạn vẹo hỗn loạn cả lên.

- A...

Hai tiếng kêu kinh ngạc vang lên cùng lúc, ngay tức khắc, từ trên cự kiếm màu xám bạc toát ra kiếm quang vô tận, kiếm quang Thời Không màu xám bạc nháy mắt lan tràn ra vô tận. Hành Lang Thời Không màu xám bạc không ngừng luân chuyển, ép hai cổ lực Thế Giới kia vào trong Thời Không vô tận. Mặc cho hai cổ lực Thế Giới tả xung hữu đột bên trong, chỉ làm cho Hành Lang Thời Không không ngừng mở ra nuốt chửng. Luân hồi qua lại như vậy, dù là lực Thế Giới của hai người Diệp Vô Tâm hết sức hùng mạnh cũng cảm thấy vô cùng căng thẳng.

- Bùng...

Hai đại Kiếm Vực tan đi, Phong Mang của cự kiếm màu xám bạc cũng thu lại, hiện ra thân hình Lục Thanh.

Giờ phút này. Lục Thanh dưới mắt hai người Diệp Vô Tâm tựa như một thanh thân kiếm tuyệt thế. Kiếm Ý Phong Mang kinh người chiếu sáng chín tầng trời. Kiếm Ý Tuế Nguyệt Luân Chuyển kia cắn nuốt hư không, như muốn đẩy tâm thần của hai người vào trong Thời Không vô tận.

- Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của con đã đạt tới tầng thứ mười bốn đỉnh Phong, Kiếm Thể Thánh Kiếm đã củng cố hoàn toàn. Sao hả, cảm giác tinh thuần ra sao?

Diệp Vô Tâm vuốt râu cười hỏi.

Kiểm thức quét ngang toàn thân, tâm niệm vừa động, ngay sau đó, thân thể Lục Thanh lợi dụng khí thể kinh người bành trướng lên.

Mười trượng..., trăm trượng..., ngàn trượng..., vạn trượng!

Thân thể khổng lồ giờ phút này đúng nghĩa là đội trời đạp đất. Khí Phong Mang đen sẫm quấn quanh thân, không còn Chân lực Cổ Long như trước. Lúc này Lục Thanh chỉ còn lại Kiếm Ý Phong Mang Hỗn Độn.

Lục Thanh đâm ra một quyền, khí Phong Mang đen sẫm ngưng kết phía trước đầu quyền khổng lồ, phá vỡ Hỗn Độn trước điện Thủy Thần, chui vào bên trong.

Hỗn Độn màu xám điên cuồng nuốt chửng cánh tay phải Lục Thanh, khí Phong Mang đen sẫm tuôn ra. Ngay sau đó, tay trái Lục Thanh cũng đâm mạnh vào trong, hai tay cùng ra sức.

-Rắc...

Dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người Diệp Vô Tâm. Hỗn Độn màu xám vốn chỉ có phạm vi trăm trượng, giờ phút này bị Lục Thanh dùng hai tay xé rách toạc. Hỗn Độn hàng ngàn trượng muốn trấn áp Lục Thanh, nhưng bất chợt khí Phong Mang trên người Lục Thanh bùng lên mạnh mẽ, kiếm quang màu xám bạc toát ra, tiếng kiếm ngâm vang lên, thân thể vạn trượng lại biến hóa. Trước điện Thủy Thần, lập tức có một thanh thân kiếm cao vạn trượng.

Cự kiếm màu xám bạc chém đứt Hỗn Độn. Kiếm Ý Trấn Thế trấn áp. Hỗn Độn ngàn Trượng lập tức chậm rãi khép lại.

Lúc này cự kiếm lại hóa thành hình người, sắc mặt Lục Thanh chỉ hơi ửng hồng, sau đó rất nhanh liền khôi phục nguyên trạng.

Hùng mạnh! Vô cùng hùng mạnh!

Chưa có bao giờ Lục Thanh cảm thấy mình hùng mạnh như vậy. Sau khi Kiếm thể được tẩy tinh thuần, lúc này trên dưới toàn thân hắn chỉ còn lại Kiếm Đạo. Một thân lực lượng vô cùng hoàn hảo tinh thuần, không

còn cảm giác pha tạp như khi trước. Ngay cả Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của hắn cũng đã đạt tới tầng thứ mười bốn đỉnh phong, trở nên hoàn thiện. Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm thừa dịp đại thế đột phá tinh tú vừa rồi cũng đã đột phá tới thức thứ ba mươi mốt.

Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm, thức thứ ba mươi mốt: Hỗn Loạn Thời Không!

Mượn Hỗn Loạn Thời Không vô tận dẫn dắt địch nhân hoặc tất cả Kiếm Ý Phong Mang vào trong Hỗn Loạn Thời Không. Một kiếm này chính là dung hợp lần đầu của Thời Không Lưu Tổ và Thời Không Lưu Chuyển. Mặc dù Lục Thanh chỉ mới vừa nắm giữ, nhưng đã có thể ngăn cản lực Thế Giới của hai Thánh Giả, đã vượt qua ngoài dự đoán của hai người Diệp Vô Tâm.

- Hiện tại con đã có thể đánh cùng Kiếm Thánh một trận, có lẽ không thắng được, nhưng chờ đến lúc con tích lũy nguyên lực hương hỏa tới một mức độ nhất định, tự nhiên có thể sánh ngang mấy lão già chúng ta.

Như nhớ lại chuyện gì. Lục Thanh lại hỏi:

- Vì sao nguyên lực hương hỏa của hai người sư phụ lại mỏng như vậy?

Diệp Vô Tâm cười nói:

- Nguyên lực hương hỏa có tác dụng tăng cường và hoàn thiện thế giới Kiếm Vực. Tới năm vạn năm sau này, đã hoàn toàn bị Ma Đạo nhị Linh nắm giữ. Sở dĩ hai người Kiếm Thần Độc Cô bằng lòng về phe với Ma Đạo nhị Linh, chính là vì nguyên lực hương hỏa của thế giới Thiên Đạo này.

Diệp Vô Tâm ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Con chỉ cần lấy đi nguyên lực hương hỏa một tông môn nào đó, e rằng dù tới lúc thiên địa quay ngược lại. Kiếm Thần ắt sẽ ra tay động thủ với con. Bất quá ta cảm thấy, dường như Ma Đạo nhị Linh có mưu đồ gì đó với con, cho nên mới để cho con thông thả cho tới bây giờ. Nhưng Kiếm Thần thì con không thể không đề phòng. Nếu so với chúng ta hay những Kiếm Thánh khác vốn đã bị đoạn tuyệt nguyên lực hương hỏa từ năm vạn năm qua, thế giới Kiếm Vực của Kiếm Thần hùng mạnh hơn không chỉ một chút. Tuy rằng thế giới Kiếm Vực không có khả năng trưởng thành thành thế giới chân chính, nhưng nếu y muốn ra tay với con, con tuyệt đối không phải là đối thủ. Trừ phi con có thể lãnh ngộ thêm hai thức Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm nữa mới có khả năng.

- Kiếm Thần....

Lục Thanh cảm thấy rung mình, chiến ý bùng lên trên thân thể. Hắn nghĩ đến sau này có thể đánh một trận với cường giả từng trấn áp Kiếm Thần đại lục hàng vạn năm qua. Kiếm Ý Phong Mang trên người không kiềm được, lan tràn ra bốn phía.

Hai người Diệp Vô Tâm nhìn nhau gật gật đầu, đây chính là Kiếm Giả trời sinh.

Bất chợt ba người Lục Thanh chấn động tâm thần, ánh mắt cùng nhìn về phía Thời Không Vô tận bên ngoài.

- Đã tới lúc thiên địa quay ngược lại!

Thần Sắc Diệp Vô Tâm tỏ ra ngưng trọng.

- Thế giới Thiên Đạo sẽ hợp nhất một lần nữa, hai đạo Thiên Ma sẽ khiến cho sinh linh đồ thán.

Lục Thanh thoáng động trong lòng, nhớ tới nguy cơ của Quỷ giới, lúc này vội báo cho hai người Diệp Vô Tâm.

- Nói như vậy, kiếm bí Bản Nguyên của Quỷ giới cũng chính là môi nhử của Thiên Đạo. Diệp Vô Tâm liếc nhìn Lục Thanh:

- Lúc trước ta đã đoán thử xem Kiếm Hồn Kinh xuất thân từ đâu, thật không ngờ từ Quỷ giới truyền ra. Nói như vậy, uy năng của lão Giới Chủ đã không còn, chỉ còn lại tên đồ đệ Kiếm Tổ kia mà thôi.

Lục Thanh gật gật đầu.

- Thời Không vặn vẹo của Quỷ giới sắp sửa hợp nhất cùng thế giới Thiên Đạo. ắt sẽ có náo động rất lớn, con có được bao nhiêu phần nắm chắc?

Lục Thanh trầm ngâm một lúc, sau đó mới nói:

- Quỷ giới là một thế giới chân chính, với lực Thời Không vặn vẹo hùng mạnh, như vậy, con chỉ có thể miễn cưỡng trấn áp được một năm. Sau một năm nếu như muốn củng cố lại, trừ phi lấy lại được kiếm bí Bản Nguyên từ trong tay Thiên Đạo, nếu không, sớm muộn gì Quỷ giới cũng tấn công sang Thế giới Thiên Đạo.

- Việc này không thể để chậm trễ, chúng ta đi Quỷ giới thôi. Sắp tới lúc thiên địa quay ngược lại, nếu trong thời điểm quan trọng này, hai giới Quỷ Thiên hợp nhất, chưa nói tới vô số sinh linh chết đi, mà biến cố sắp xảy ra cũng sẽ khiến cho đám người siêu thoát như chúng ta không rảnh phân thân. Mưu kế của Ma Đạo nhị Linh quả thật là chu đáo.

Ba người cùng gật đầu. Lục Thanh bước ra một bước, một dòng sông Thời Không mở ra trước mặt mọi người. Kiếm quang vô tận lưu chuyển trong đó không ngừng, kéo dài cho tới bên ngoài Thời Không vặn vẹo của Quỷ giới.

Ba người bước vào dòng sông Thời Không, sau thời gian nửa lần hô hấp, đã xuất hiện bên ngoài Quỷ giới.

Trước mặt bọn họ, ở chỗ giao nhau giữa Thời Không vặn vẹo của Quỷ giới và thế giới Thiên Đạo, tử điện chớp động, từng đạo Hỗn Độn màu xám hóa thành hình du long, hoành hành ngang ngược trong không trung.

- Quả nhiên là như vậy, nếu theo tốc độ hiện tại, ba ngày sau. Thời Không của Quỷ giới sẽ khôi phục hoàn toàn. Sinh tử nhị khí xung đột với nhau, chắc chắn sẽ sinh ra sát nghiệt vô biên...

Lục Thanh có thể nhìn ra, một thân Hạo Nhiên Chính Khí của Thủy Thần không phải tự

913. Chương 276: Thiên Địa Quay Ngược Lại - Sao Băng Rơi Xuống

Dường như đánh hơi được khí tức của người sống, một đám Kiếm Giả ác quỷ vốn đang hỗn chiến với nhau vội vàng chen chúc xông về phía ba người.

- Người sống, thật là hiếm có, không ngờ có người sống xông vào mười tám tầng địa ngục của chúng ta!

- Huyết khí người sống hết sức bổ dưỡng, giết chúng đi!

- Ta muốn huyết khí của chúng, không được để cho người nào sống!

Lực hồn phách trên người đám ác quỷ này hết sức hùng mạnh, thậm chí trong đó còn có Tông sư Kiếm Phách. Tuy nhiên so với đám ác quỷ bị lòng tham che mờ lý trí, số ác quỷ có thể sống sót ở mười tám tầng địa ngục, trở thành Tông sư Kiếm Phách vô cùng cẩn thận. Cho dù là kẻ hùng mạnh cũng ẩn nấp phía sau nhiều ác quỷ khác, nếu phát giác ra tình thế khác thường, sẽ lập tức bỏ trốn trước tiên.

Mặt Diệp Vô Tâm lộ vẻ trên cột, lão hừ lạnh:

- Đám Trùng kiến này cũng dám ra tay với chúng ta ư?

Dứt lời, cũng không thay Diệp Vô Tâm có động tác gì, một cổ ý chí Phong Mang màu đen sẫm nháy mắt bùng lên, trấn áp về phía bọn ác quỷ đang xông tới.

Đám đông ác quỷ kinh hãi rống lên, lập tức thân thể tan nát thành mưa máu đầy trời, cả không gian toàn là máu màu đỏ sẫm. Nhưng từ trong đó, ba người Lục Thanh lại không thấy có chút gì là ảm áp. Huyết nhục của ác quỷ lạnh như băng, mà đám ác quỷ Tông sư Kiếm Phách vốn ẩn nấp sau lưng nhiều ác quỷ khác lập tức gào thét, bỏ chạy tứ tán.

Bọn chúng vận khởi thần thông, thiêu đốt Hồn phách Kim Quang, quanh mình ngưng tụ một đạo kiếm quang tròn phách màu vàng nhạt, tỏa ra bốn phía chạy trốn. Lần này có tới mười mấy tên.

- Bách Xuyên Quy Hải!

Thủy Thần quát lạnh, khí Phong Mang trên người tựa như nước chảy, hóa thành mười mấy đạo lấy tốc độ kinh người đuổi theo mười mấy đạo kiếm quang hồn phách bỏ chạy kia.

Mười mấy tiếng thét thảm thiết vang lên, nhưng không thấy trên mặt Thủy Thần lộ ra chút gì là thương hại. Trên người đám Tông sư Kiếm Phách này toát ra khí Sát Lục hết sức nặng nề, không kém gì đám ma đạo đầu sỏ giết người như ngóc trên thế giới Thiên Đạo. Loại người như vậy ở thế giới Thiên Đạo, nếu gặp phải Thủy Thần, ắt cũng sẽ bị tru sát hay trấn áp. Đừng nói đám ác quỷ này vốn chỉ là người chết. Thủy Thần giết chúng càng không có chút trở ngại nào.

- Kẽ nào dám lộng hành ở Quỷ giới ta?

Đột ngột từ trên không vang lên một tiếng quát hồi đầy giận dữ. Ngay tức khắc, một đạo kiếm quang màu vàng nhạt xé rách hư không, rơi xuống trước mặt ba người.

- Là người!

Giới Chủ Quỷ giới biến sắc, ánh mắt nhìn về phía Lục Thanh trở nên hết sức khó coi, đồng thời liếc nhìn hai người Diệp Vô Tâm bên cạnh, thần sắc bất chợt trở nên kinh hãi vô cùng.

- Kiếm Thánh!

Giới Chủ Quỷ giới thật không ngờ hôm nay Lục Thanh lại dẫn tới hai vị Thanh Giả Kiếm Đạo. Bất quá rất nhanh, y lập tức bình tâm lại. Dù là Kiếm Thánh cũng phải bị áp chế ở Quỷ giới của y, chỉ có thể xuất ra uy năng kém hơn y.

- Kiếm bị Bản Nguyên đã bị người đoạt, hôm nay lại tới Quỷ giới ta muốn làm gì nữa? Giới Chủ Quỷ giới cười lạnh:

- Đến khi hai giới hợp nhất, người sẽ là tội nhân lớn nhất của hai giới!

- Không cần nhiều lời vô ích, hai ta liên kết trấn áp y. Đồ đệ. Thời Không Quỷ giới giao cho con!

Diệp Vô Tâm hừ lạnh. ý chí Phong Mang giống như cuồng phong nổi dậy, trấn áp Giới Chủ Quỷ giới.

- Các người không biết xấu mặt hay sao?

Giới Chủ Quỷ giới quát to, mặt lộ vẻ kinh hãi. Hai Thánh Giả Kiếm Đạo như vậy, dù có bị Quỷ giới áp chế hay không. Kiếm Tổ Tuyết Thể như y cũng không thể nào ngăn cản. Huống chi Thời Không Quỷ giới đã có xu hướng khôi phục lại, cho nên lực áp chế cũng giảm đi rất nhiều.

Diệp Vô Tâm cười nói:

- Xấu mặt hay không, đối với người chẳng có ảnh hưởng gì, cứ ở lại đây đi thôi!

Thủy Thần đồng thời tiến lên phía trước một bước. ý chí Thánh Giả vô biên trấn áp xuống, bao trùm lấy Giới Chủ Quỷ giới.

Trong phút chốc, sắc mặt Giới Chủ Quỷ giới tái nhợt, một cỗ lực Thế Giới giáng xuống bảo vệ toàn thân y vào trong, bất quá vẫn bị ý chí Phong Mang của hai đại Thánh Giả trấn áp. Tuy rằng Giới Chủ Quỷ giới có thể dùng liên hệ giữa kiếm bị Bản Nguyên khi trước để tiếp dẫn lực Thế Giới, nhưng cũng không thể tránh thoát được hai Thánh Giả trấn áp, mà hai người Diệp Vô Tâm cũng không thể dấn thương được y.

Lục Thanh phải lập tức khôi phục lại Thời Không vận vạo của Quỷ giới, muốn hoàn toàn trấn áp Giới Chủ Quỷ giới, hai người Diệp Vô Tâm cũng phải có dư lực mới được.

- Tiểu tử, động thủ!

Không hề do dự, lúc này toàn thân Lục Thanh toát ra kiếm quang màu xám bạc mênh mông cuộn cuộn, một dòng sông Thời Không ngưng tụ xung quanh thân thể, chảy về phía ven bờ không gian của Quỷ giới.

-Rắc...

Thời Không Luân Bàn khổng lồ đồng thời xuất hiện, trấn áp cả không gian Quỷ giới.

-Ong...

Một cỗ Kiếm Ý Phong Mang từ thân thể Lục Thanh bùng lên. Kiếm Ý Thời Không hùng mạnh mang theo lực Thời Không vô tận, không kém lực Thế Giới do Giới Chủ Quỷ giới tiếp dẫn mây may.

- Không có khả năng! Làm sao hắn trở nên hùng mạnh như vậy?!

Giới Chủ Quỷ giới biến sắc, lực Thế Giới bao phủ toàn thân y hơi buông lỏng, thân hình lập tức trầm xuống vài tấc.

Thân hình Lục Thanh bành trướng lên, chỉ trong thoáng chốc đã hóa thành Kiếm thể vạn trượng. Thân hình vạn trượng đội trời đạp đất, một cỗ uy nghiêm Trần Thế khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Giờ phút này. Quỷ dân trên toàn Quỷ giới cảm thấy hồn phách run rẩy, không tự chủ được phải phủ phục xuống đất. Khí tức thuộc về cảnh giới Hư Thần của Kiếm Hồn Kinh vừa phóng xuất ra, lập tức khiến cho sắc mặt Giới Chủ Quỷ giới đại biến.

- Là khí tức của lão Giới Chủ!

- Là lão Giới Chủ!

Trên toàn Quỷ giới, vô số Quỷ dân cao giọng hô to, lệ nóng chảy tràn trên mặt.

ở Linh Đô Quỷ Các, bình trà trên bàn run rẩy, thân Thể lão nhân đang nằm trên ghế thoáng động, hai mắt chậm rãi mở ra, nhưng sau đó lập tức nhắm lại.

Trên Thông Thiên Kiếm Nhai hai người Đạo Linh đứng đó, thân sắc ngưng trọng.

- Thời gian đã tới, Thiên Đạo hợp nhất!

Đạo Linh quát to một tiếng, gương mặt thiếu niên của y toát ra một cỗ khí tức tang thương. Giọng nói âm vang truyền khắp Kiếm Thần đại lục, sau đó truyền tới đại lục lơ lửng ở Kiếm Thần Hải. }

Trên Ma nhai vạn trượng. Ma Linh quát lớn:

- Đạo Linh, lần này chúng ta chơi một ván cờ sau cuối!

- Ầm...

Dưới ánh mắt kinh hãi của hàng ngàn vạn sinh linh trên Kiếm Thần đại lục, cả Kiếm Thần đại lục đồng thời run rẩy. Trên chín tầng trời, chín tầng Cương Phong nháy mắt phá nát không còn, vô số ngôi sao hiện ra phía trên. Chỉ trong thoáng chốc, cả Kiếm Thần đại lục bị một tầng ánh sáng sao màu bạc bao phủ vào trong.

Dường như có một lực hút vô hình lôi kéo thân thể, vô số tông dân trên Kiếm Thần đại lục bị kéo xoay người, nhìn về phương hướng Kiếm Thần Hải.

Vào lúc này, tử điện mệnh mông đang hoành hành ngang ngược trên bầu trời Kiếm Thần Hải, sóng biển cao vạn trượng dung nhập vào tử điện, trong giống như vô số tử xà xuyên qua giữa sóng to gió lớn, cảnh tượng hết sức huyền ảo.

Trên bầu trời Kiếm Thần Hải, sau khi đại lục lơ lửng hợp nhất cùng Tam Thiên hải đảo, lại rung động một lần nữa, ma khí bốc lên đầy trời ngưng tụ trên chín tầng trời thành một tầng ma vân màu tím, chậm rãi bay về phía Kiếm Thần đại lục.

-Ong...

Hạo Nhiên Chính Khí màu trắng đục cũng đồng thời xuất hiện trên bầu trời Kiếm Thần đại lục. Hạo Nhiên Chính Khí mệnh mông bao phủ vạn dặm giống như mây mù, tô điểm cho cả Kiếm Thần đại lục trở nên giống như cảnh tiên.

Cả hai đại lục gần như đồng thời dung nhập vào trong Kiếm Thần Hải. Hỗn Độn màu xám bên bờ hai đại lục ngưng kết thành hình Chân Long, sóng biển cao vạn trượng ngưng tụ thành cơn trời xoáy xông thẳng lên trời, vô số sao trời bị cuốn rơi xuống dưới.

Lúc này đầy trời là mưa sao băng. Cả hai đại lục, hồn phách sinh linh run rẩy, khí thế uy nghiêm như vậy đã ra ngoài tưởng tượng của bọn họ. Đáy biển sục sôi, giữa hai đại lục. Địa Hỏa phun trào, vô số hung thú

Man Hoang đã ngủ say rất lâu từ dưới đáy biển xông lên, cất tiếng gầm thét. Thế nhưng thân hình khổng lồ của chúng trước hai đại lực, trông vô cùng nhỏ bé vô lực.

Cơn trốt xoáy Cương Phong sau khi phá nát chín tầng Cương Phong thành bụi phấn lại ngưng kết, theo chỗ giáp giới giữa hai đại lực, đồng thời thổi bùng lên thiên vân hai màu, bốc thẳng lên chín tầng trời đầy sao.

Hỗn Độn màu xám mở ra, một đạo lôi đình màu xám từ giữa xuất ra, nháy mắt đã đánh xuống giữa Kiếm Thần Hải.

- Bùng...

Ngay tức khắc. Kiếm Thần Hải xé ra một khe nứt kéo dài hàng chục vạn dặm, sâu mấy vạn trượng chạm tới đáy biển. Núi lửa dưới đáy biển bạo phát, lại có dung nham Địa Hỏa màu vàng đỏ phun ra khỏi Kiếm Thần Hải, phun thẳng lên không.

Hỗn Độn sinh ra lôi đình. uy nghiêm phải biết!

Đồng thời trên chín tầng trời, bầu trời đầy sao cũng đã xảy ra biến hóa, hóa mình cùng vô số vì sao trên hai đại lực, Bắt đầu theo từng đạo quy tích huyền ảo hóa thành một biển sao khổng lồ.

Biển sao này chất chứa vô số Ngôi sao, trong số đó có bốn mươi chín ngôi sao màu trắng bị bao vây ở giữa, mỗi ngôi sao như vậy to đến hàng trăm vạn dặm, phát ra ánh sao sáng chói khác hẳn mặt trời, chỉ có ngôi sao thứ bốn mươi chín là có ánh sáng hơi ảm đạm, nhưng vô cùng kiên cố.

- Vút...

Bốn mươi chín ngôi sao khổng lồ này lập tức hóa thành bốn mươi chín ánh sao băng, chậm rãi rơi xuống hai đại lực lúc này đang dần dần hội tụ lại. Dưới ánh mắt kinh hãi khó hiểu của vô số sinh linh, bốn mươi chín ngôi sao này chậm rãi tiến vào hư không, sau đó

914. Chương 277: Lực Lượng Siêu Thoát

Kiểm Ma đại lực vốn lơ lửng trên không, lúc này đã cũng hạ xuống Kiếm Thần Hải, cả Kiếm Thần Hải lập tức hạ xuống mấy ngàn trượng. Từ trên chín tầng trời nhìn xuống, giống như một vực biển rộng lớn không cùng, nuốt chửng cả Kiếm Ma đại lực vào trong.

Sóng thần tấn công cả hai đại lực, nhưng bên ngoài cả hai đại lực, nhưng đám mây khí Hạo Nhiên cùng ma vân tiên thiên màu trắng đục đồng thời toát ra thần quang chói mắt, tạo nên một vầng sáng bảo vệ bao trùm, ngăn cản sóng thần đủ để phá vỡ kiếm quang hộ thân của Kiếm Tổ Tuyệt Thế bên ngoài đại lực.

Hàng Ngân hàng vạn tử điện chớp động trên không như điên như cuồng. Trên bầu trời lôi hỏa nổ vang, trên hai đại lực. Hỗn Độn màu xám mở ra, lôi đình màu xám bắn ra. Tuy chỉ to bằng cánh tay, nhưng uy thế kinh người đủ để xuyên thủng sao Trời xé nát mặt đất.

- Âm...

Khi hai đại lực còn cách nhau không tới trăm dặm, trên chín tầng trời nhìn xuống thấy đã rất gần. Mà những đám mây khí Hạo Nhiên cùng tiên thiên ma vân lần đầu tiên dung hợp lại...

- Ủng...

Giống như đổ nước lạnh vào chảo dầu sôi, hai đám mây xé rách hư không, không gian Động Hư vỡ nát. Hỗn Độn vô tận hiện ra, một cỗ khí tức san bằng tất cả toát ra khắp nơi.

Vô số sinh linh trên đại lực còn đang bàng hoàng không hiểu, biến hóa xảy ra bất thình lình, lần này càng mệnh mông rộng lớn hơn lần bốn giới hợp nhất lúc trước. Khí thế kinh người chấn động tâm thần toát ra, cho dù là Kiếm Tôn cái thể các tông cũng cảm thấy khó lòng chịu nổi.

- Bùng...

Rốt cục, hai đám mây đã hoàn toàn hòa nhập vào nhau, những tiếng nổ ầm ầm vang lên trên cả hai đại lực, một lực chấn động kinh người quét ngang cả hai đại lực.

Vô số núi non cây cối nhảy mất bị chấn thành tro bụi sông suối ao hồ vỡ nát, hơi nước mệnh mông bị hút vào trong không gian Động Hư.

-Rắc...

Mặt đất nứt nẻ, dung nham Địa Hỏa màu vàng từ dưới lòng đất phun trào. Địa Hỏa nóng bỏng gần như tương đương với Thái Dương Chân Hỏa. Chưa có khi nào Địa Hỏa trở nên mạnh mẽ như vậy, dù là mặt trời như ẩn như hiện treo cao, ánh sáng cũng phải thua kém Địa Hỏa.

Dung nham Địa Hỏa trào lên nuốt chửng rừng núi sông ngòi, vô số linh địa bị chôn vùi mất tích. Trên hai đại lục, kiếm trận hộ tông của các tông môn dâng lên, linh khí đủ màu đủ thuộc tính chen chúc hội tụ, Kiếm Ý vô biên dày đặc khắp các tông môn. Bất quá chấn động trên cả hai đại lục vẫn phá vỡ được một ít kiếm trận các tông, chấn đổ vô số phòng ốc nhà cửa.

Ở Quỷ giới.

Biến hóa ở thế giới Thiên Đạo khiến cho Thời Không Quỷ giới càng trở nên vững vàng hơn. Bất quá ở mười tám tầng địa ngục, trên không trung không biết cao thấp, một thanh cự kiếm vạn trượng vẫn đứng sừng sững giữa không trung, ý chí Phong Mang đen sẫm vờn quanh, kiếm quang màu xám bạc lan tràn khắp không gian. Hai dòng sông Thời Không hiện ra hai bên thân cự kiếm, một dòng chảy ngược, một dòng chảy xuôi. Đồng thời còn có thanh âm róc rách luân chuyển truyền ra.

Ngay tức khắc, khí Phong Mang đen sẫm bùng lên trên cự kiếm màu xám bạc, ý chí Phong Mang vô biên bao phủ quanh thân kiếm, một cỗ khí tức Tuế Nguyệt Luân Chuyển chuyển động, bất chợt trở nên vô cùng linh hoạt sắc bén, cỗ Kiếm Ý Tuế Nguyệt Luân Chuyển bỗng dừng ngừng chuyển. Thời Không của Quỷ giới lập tức trở nên vạn vẹo.

Trên cự kiếm màu xám bạc toát ra kiếm quang vô biên, kiếm quang Thời Không màu xám bạc nhảy mất khuếch tán ra toàn Quỷ giới. Hành Lang Thời Không màu xám bạc không ngừng luân chuyển, một cỗ lực vạn vẹo mệnh mông nhập vào Thời Không vô tận. Hành Lang Thời Không vô cùng vô tận mở ra giữa không gian Quỷ giới, lan tràn ra khắp bốn phía không gian Quỷ giới, sau đó biến mất không thấy.

Hai người Diệp Vô Tâm dần dần cảm thấy sự áp chế của Quỷ giới đối với bọn họ ngày càng trở nên linh hoạt sắc bén. Mà Giới Chủ Quỷ giới cũng chấn động trong lòng, thật không ngờ Lục Thanh thật sự muốn bằng vào lực lượng của mình ổn định lại Thời Không vạn vẹo của Quỷ giới. Y có thể cảm thấy rõ ràng, liên hệ giữa y cùng Quỷ giới càng ngày càng trở nên chặt chẽ, mà Kiếm Ý Phong Mang của hai người Diệp Vô Tâm lại yếu đi rất nhiều.

Rốt cục tiểu tử này muốn làm gì?

Trong lòng Giới Chủ Quỷ giới cảm thấy nghi hoặc vô cùng, chẳng lẽ kiếm bi Bản Nguyên thật sự không phải do hắn cướp?

Không có khả năng!

Lúc này Giới Chủ Quỷ giới phủ định ý nghĩ của mình. Lúc trước ở tháp Giới Vương, khí tức của cảnh giới Hư Thần của Kiếm Hồn Kinh đã hết sức rõ ràng. Nếu không phải Lục Thanh lấy được kiếm bi Bản Nguyên, tuyệt đối không có khả năng nhận được truyền thừa. Huống cho lúc ở tháp Giới Vương, y cũng không cảm thấy khí tức của sinh linh nào khác. Còn về người trong Quỷ giới, vậy càng không có khả năng.

- Tiểu tử, ngươi cho rằng làm như vậy là có thể bù lại tội ác tày trời của ngươi hay sao?

Giới Chủ Quỷ giới cười lạnh:

- Cho dù có thể làm được nhất thời, lão phu không tin ngươi có thể làm được cả đời.

- Ôn ào!

Diệp Vô Tâm hừ lạnh. Kiếm ý Phong Mang trên người bất ngờ đột phá áp chế của Quỷ giới, bất chợt tăng cao mấy bậc, một tầng nguyên lực hương hỏa màu trắng đục bất chợt toát ra từ trên thân thể lão.

- Diệp huynh...

Ánh mắt Thủy Thần lộ vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không ngăn cản.

Bất quá Thủy Thần cũng thăm cảnh giác trong lòng, hai đóm nguyên lực hương hỏa nổi lên trong mắt.

Hiện tại hai người bọn họ chính là Thánh Giả Trần Thế thành tựu năm vạn năm qua, nguyên lực hương hỏa tích lũy được vì Kiếm Thần Điện áp chế, cho nên không nhận được bao nhiêu. Lại thêm ngưng luyện Kiếm Vực tiêu hao, cho nên số còn lại dùng thiêu đốt tăng cường ý chí Phong Mang đã vô cùng ít ỏi. Có thể nói rằng dùng một phần là mất đi một phần, vận dụng nguyên lực hương hỏa gần như đã phải xuất ra tám phần thực lực.

Kiểm Ý Hành Lang Thời Không gần như được Lục Thanh thi triển tới mức tận cùng, cự kiếm vạn trượng màu xám bạc do Lục Thanh biến ra, kiếm quang trên thân cũng trở nên mờ đi không ít.

Vô số Hành Lang Thời Không hiện ra giữa không trung, mười tám tầng địa ngục vốn gần như bị diệt dần dần có dấu hiệu ngưng tụ lại. Chỉ có điều đã mất đi kiếm bí Bản Nguyên. Lục Thanh khó lòng chịu nổi tiêu hao trong việc chống đỡ cả một thế giới.

Lục Thanh khôi phục lại hình người, thần sắc tái nhợt, nhưng miệng hân khê nở nụ cười.

- Tạm thời không cần lo ngại.

- Sớm biết như vậy, lúc trước đừng gây ra!

Sắc mặt Giới Chủ Quỷ giới hết sức khó coi, nhìn Lục Thanh lạnh lùng nói.

Lục Thanh xoay người về phía Giới Chủ Quỷ giới, không nói một lời, chỉ vỗ ra một chưởng.

-Bốp...

Tiếng Lục Thanh tát vào mặt Giới Chủ Quỷ giới vang lên giòn tan khiến cho hai người Diệp Vô Tâm cũng phải hơi sững sốt. Gương mặt già nua của Giới Chủ Quỷ giới đỏ bừng lên. Kiếm Ý toàn thân bất chợt dâng trào, như muốn thoát khỏi sự khống chế của hai người Diệp Vô Tâm.

- Cái tát này là ta thay mặt cho lão Giới Chủ, nếu như không phải Quỷ giới đang không ổn định, cần có cường giả bảo vệ tâm huyết cả đời của lão Giới Chủ, hôm nay ta phải làm cho ngươi vạn kiếp bất phục!

Lục Thanh lạnh lùng nhìn Giới Chủ Quỷ giới trước mặt, giọng hân không chút khách sáo. Lúc này hân đã tạm thời khôi phục lại Thời Không Quỷ giới, hai người Diệp Vô Tâm cũng đã thả Giới Chủ Quỷ giới ra.

- Tiểu tử kia, ngươi có dám cùng ta quyết một trận sinh tử?

Thân là chủ nhân Quỷ giới, chưa từng bị làm nhục như vậy, lúc này gương mặt già nua của Giới Chủ Quỷ giới đỏ bừng bừng, giọng nói lộ vẻ vô cùng giận dữ.

Lục Thanh liếc nhìn y với ánh mắt lạnh thấu xương, thờ ơ đáp:

Khi nào ngươi thành Thánh Giả rồi hãy nói...

Dứt lời. Thời Không mở ra trước mặt ba người Lục Thanh, để lộ thế giới Thiên Đạo đang chấn động không ngừng.

Giới Chủ Quỷ giới trở mặt nhìn ba người Lục Thanh rời đi, không nói lời nào. Không phải y không muốn nói mà vì có một cỗ ý chí Trần Thế trấn áp trên người, cho dù là lực Thế Giới mỏng manh mà y tiếp dẫn cũng bị nghiền nát trong nháy mắt. Cảm giác bất lực khiến cho y nhận ra được chênh lệch quá sâu giữa hai bên.

- Lão phu muốn chống mắt nhìn xem, rốt cục ngươi có thể chịu được lửa giận của toàn đại lục hay không?

Giới Chủ Quỷ giới nghiêng răng nghiêng lợi, nổi nhục như vậy xưa nay y chưa từng gặp qua. Nhưng cuối cùng y vẫn cất tiếng hừ lạnh lùng, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

- Rốt cục thiên địa quay ngược lại là thật.

Ba người Lục Thanh đứng yên giữa không trung, mặc cho chấn động liên miên hoành hành ngang ngược, nhưng thân hình không hề lay động, vững vàng như núi.

- Thiên địa quay ngược lại. Ma - Đạo quy nhất, loạn thế Bất đầu!

Thủy Thần trầm giọng nói.

Nhìn hai đám mây khổng lồ dung hợp vào nhau trên chín tầng trời không hiểu vì sao, trong lòng Lục Thanh sinh ra cảm giác chẳng lành.

Thiên địa quay ngược lại, mặt đất lật úp, đại lục dường như lâm vào ngày tận thế. Cuồng Phong khổng lồ hủy diệt trên ngập đất trời xé rách hư không, đâu đâu cũng có thể thấy khe nứt không gian. Dù là không gian sụp đổ cũng có thể thỉnh thoảng nhìn thấy, vô số núi sông bị nuốt chửng, nghiền nát thành tro bụi.

- Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ phải đối mặt với những nhân vật hùng mạnh nhất của thế giới Thiên Đạo này!

Diệp Vô Tâm trầm giọng nói. Kiếm Ý Phong Mang trên người phóng vút lên cao, cho dù là mây mù cuộn cuộn trên chín tầng trời cũng bị xé ra một khoảng hở thật lớn. Biển sao khổng lồ lập tức lộ ra trước mặt ba người.

- Sao trời rơi xuống. Thiên Đạo chuyển thế!

Thủy Thần khẽ kêu lên:

- Lần này, hành động của Thiên Đạo quả nhiên nhanh như sét đánh không kịp bưng tai, Thiên Linh tộc đã không tính sai

- Chỉ có điều toàn bộ bốn mươi chín đạo chân linh Thiên Đạo chuyển thế cùng lúc. e rằng trên đại lục sẽ xảy ra một trường tàn sát rất lớn.

Diệp Vô Tâm trầm tư:

- Ma Đạo nhị Linh tuyệt đối sẽ không để cho chân linh Thiên Đạo dễ dàng chuyển thế như vậy.

- Hiện tại chuyện mà chúng ta có thể làm chính là bảo vệ bản tâm của mình, cầu siêu thoát, chân chính thoát khỏi thế giới Thiên Đạo này.

Thủy Thần nghiêm mặt nói, sau đó nhìn sang Lục Thanh:

- Lựa chọn lần này của chúng ta, cũng phải nói rằng chính thân siêu thoát của con đã khiến cho ý chí chúng ta càng thêm kiên quyết. Nếu trong số những người chúng ta không ai có thể chân chính siêu thoát, vậy chỉ có con mà thôi. Hiện tại cái mà con còn thiếu, chính là lực lượng tích lũy.

- Lực lượng tích lũy..

Lục Thanh lẩm bẩm

- Không sai chính là lực lượng tích lũy.

Diệp Vô Tâm cũng gật đầu nói:

- Chỉ có cảnh giới siêu thoát thời vẫn chưa đủ, còn phải có lực lượng siêu thoát mới được. Thiên Đạo như nhà giam, con đã có được chìa khóa, hiện tại còn thiếu sức lực để mở cửa nhà giam. Chỉ cần tích lũy đủ phần sức lực này, dù là thế giới Thiên Đạo này hủy diệt,

915. Chương 278: Thế Giới Biến Hóa

Lời của Diệp Vô Tâm khiến cho trong lòng Lục Thanh thoáng như bùng nổ. Diệp Vô Tâm lại nói tiếp:

- Hiện tại con đã có Kiếm Hồn Kinh có thể ngưng luyện nguyên lực hương hỏa, nguyên lực hương hỏa chính là lực lượng thần bí nhất của thế giới Thiên Đạo này, cũng là lực lượng mà chỉ có Thánh Giả chúng ta mới có thể cảm ứng và vận dụng được. Nguyên lực hương hỏa chính là nguyên niệm của chúng sinh ngưng tụ, có thể làm cường tráng thân thể, có thể chuyển hóa nguyên khí, thậm chí có thể phá vỡ gông cùm xiềng xích, làm lực Thế Giới lớn mạnh. Đây chính là cái mà Kiếm Vực của Kiếm Thánh chúng ta cần nhất.

Nhưng nếu chỉ dựa vào bản thân chúng ta mà ngưng luyện, muốn phát triển Kiếm Vực thành thế giới hoàn chỉnh, không có trăm vạn năm là không được. Đáng tiếc là thế giới Thiên Đạo tính đi tính lại cũng chỉ có năm vạn năm, thời gian không đợi con người.

Diệp Vô Tâm ngưng một chút sau đó nói tiếp:

- Hiện tại chuyện con cần làm là nhanh chóng luyện hóa nguyên lực hương hỏa, khiến cho Kiếm thể lớn mạnh. Nếu vì sự tính toán không sai muốn chống lại Kiếm Thần và Kiếm Ma, tối thiểu con phải đột phá tới tầng thứ mười lăm, luyện Kiếm thể tới đỉnh phong, lúc ấy ắt không gì mà không phá nổi. Cho dù không thắng được hai người kia, tối thiểu cũng đứng vào thế bất bại. Mà muốn vượt qua bọn chúng, thậm chí có đủ lực lượng siêu thoát, có lẽ con cần phải đạt tới tầng thứ mười chín.

- Tầng thứ mười chín...

Lục Thanh lẩm bẩm, kiếm quang chợt lóe lên trong mắt:

- Vượt qua Thánh Kiếm!

- Không sai vượt qua Thánh Kiếm!

Trong mắt Diệp Vô Tâm có khí Phong Mang vô biên bắn ra:

- Vượt qua Thánh Kiếm., chuyện này chưa từng xuất hiện qua ở thế giới Thiên Đạo. Con có thể đạt tới trình độ như vậy hay không, vì sự không dám khẳng định, nhưng khả năng chân chính siêu thoát chắc chắn sẽ bao trùm đương thế.

- Vượt qua Thánh Kiếm phải là bất tử bất diệt!

Trong lòng Lục Thanh cũng sinh ra chiến ý mênh mông. Đỉnh Phong Kiếm Đạo như vậy chính là cái mà hắn theo đuổi đạt tới bất tử bất diệt, tới tầng thứ mười chín, đó chính là Bất Diệt Kiếm Thể!

-Bất Diệt Kiếm Thể...

Diệp Vô Tâm than nhẹ, trong mắt thấp thoáng có ánh sao:

- Giải cho một Bất Diệt Kiếm Thể, chỉ cần con có thể đẩy mạnh Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của vi sư lên tới độ cao như vậy, cho dù là vi sư thân tử đạo tiêu, cũng không oán không hối!

Thủy Thần lặng lẽ nhìn hai thầy trò trước mặt, bỗng nhiên bà có cảm giác trước mặt mình không phải là hai người, mà là hai thanh thần kiếm ngạo tuyệt thiên địa, sắc bén vô cùng, không gì cản nổi.

Chấn động kịch liệt trên hai đại lục vẫn kéo dài vài tháng mới hoàn toàn khôi phục lại. Ngoại trừ tông vực các tông ra, đất đai đồi núi sông suối ao hồ đều bị hủy diệt từ năm thành trở lên. Sinh linh đồ tấu, vạn vật điêu linh, tử khí chết chóc ngập tràn. Cho dù là tông vực các tông cũng tổn thương không ít. Lực chấn động kia tràn đầy cả hai đại lục, đừng nói là kiếm trận Thiên giai, cho dù là kiếm trận Hoàng giai cũng không thể hóa giải hoàn toàn.

Ở Mộ Chúng Thánh.

Tuy rằng thế giới Động Hư mở ra cũng phải bị chấn động, vài tầng kiếm mộ đã bị tổn thương gần như hủy diệt. Tầng bốn kiếm mộ sóng dậy ngập trời, các đảo chìm hết. Bất quá cũng may các tông đều có bố trí kiếm trận Động Hư ở các tầng kiếm mộ, ngoại trừ vòng ngoài bị phá hư, phần lớn an toàn rút lui về các tông.

Điện Thủy Thần.

Ba người Lục Thanh khoanh chân ngồi xuống, ý chí của hai vị Thánh Giả, thêm vào Kiếm Ý Phong Mang của kẻ siêu thoát như Lục Thanh không hề kém hơn Thánh Giả, đã bảo vệ một khoảng không gian mười mấy vạn dặm. Điện Thủy Thần không thương tổn mấy may, rõ ràng đối lập với ngoại giới.

Trong mấy tháng qua, ba người ở điện Thủy Thần ngưng luyện Kiếm thể và Kiếm Vực. Kiếm Hồn Kinh thần diệu vô cùng, cho dù là cả đại lục bị Đạo Linh thiết lập cấm chế, tất cả nguyên lực hương hỏa đều chỉ có thể hội tụ về phía Kiếm Thần sơn, nhưng Lục Thanh vẫn có thể hấp thu nguyên lực hương hỏa của Kim Thiên tông hắn. Tất cả những tông dân bằng lòng thờ phụng hắn, nguyên lực hương hỏa của bọn họ cũng

không thể bị cướp đi, chỉ theo sự dẫn dắt của tâm pháp cảnh giới Hư Thần Kiếm Hồn Kinh, rơi vào tay hắn. Đáng tiếc là tâm pháp cảnh giới Hư Thần của Kiếm Hồn Kinh chỉ có thể dùng kiếm bí Bản Nguyên mà truyền thừa. Mà lúc trước, kiếm bí Bản Nguyên đã bị Đạo Linh lấy đi, cho nên Lục Thanh không thể nào truyền thụ Kiếm Hồn Kinh cho hai người Diệp Vô Tâm.

Dù là như vậy, Lục Thanh vẫn chia ra hai thành nguyên lực hương hỏa truyền cho hai người Diệp Vô Tâm ngưng luyện Kiếm Vực, vốn hắn muốn chia ra bốn thành, nhưng hai người Diệp Vô Tâm nhất định không chịu, chỉ muốn dành cho hắn đột phá, cho nên chỉ chịu tiếp nhận mỗi người một thành mà thôi.

Dù là như vậy. Kiếm Vực khô cạn đã mấy vạn năm của bọn họ sau khi được bổ sung một thành nguyên lực hương hỏa của Lục Thanh, lập tức trở nên bùng bùng sức sống. Đây là lượng nguyên lực hương hỏa khổng lồ mà hai người Diệp Vô Tâm chưa từng được hấp thu, thế giới Kiếm Vực của bọn họ lập tức nhanh chóng được ngưng luyện.

Theo như cách nói của hai người, giữa Kiếm Thánh với nhau, chênh lệch là do mức độ ngưng luyện Kiếm Vực quyết định. Mà toàn bộ nguyên lực hương hỏa của thế giới Thiên Đạo đều bị Kiếm Thần và Kiếm Ma nắm giữ trong tay. Cho nên số Kiếm Thánh xuất thế trong năm vạn năm hiện tại chênh lệch với nhau cũng không nhiều. Chỉ có lãnh ngộ Kiếm Đạo có thể hơn kém nhau một bậc, nhưng lực lượng trên cơ bản ngang nhau. Chỉ có một số ít Kiếm Thánh từ thời thượng cổ còn tới ngày nay, từng hấp thu nguyên lực hương hỏa trước khi Kiếm Thần và Kiếm Ma hấp thu, cho nên hùng mạnh hơn Kiếm Thánh thông thường không ít.

Mà sau khi nhận được hai thành nguyên lực hương hỏa của Lục Thanh, thực lực của hai người về mức độ ổn định đã vượt qua số Kiếm Thánh xuất thế trong năm vạn năm hiện tại, tiến lên gần bằng số Kiếm Thánh xuất thân từ thời thượng cổ. Thêm vào sự huyền ảo của Kiếm Hồn Kinh, lập tức bọn họ càng thuần thục tinh thâm hơn nữa trong việc luyện hóa nguyên lực hương hỏa.

Gần như Kiếm thể của Lục Thanh lớn mạnh từng ngày, Thức Kiếm được nguyên lực hương hỏa nuôi dưỡng ngày càng khỏe mạnh trưởng thành, không ngừng lớn mạnh, so với lúc trước thêm được một phần khí tức thần Thánh. Mà lãnh ngộ của hắn đối với Kiếm Đạo Thời Không, cho dù là hắn không cố ý, nhưng có thể cảm giác được tốc độ tăng lên rất rõ ràng.

Đây là sự thần kỳ và hùng mạnh của nguyên lực hương hỏa.

Thời gian trôi qua, Lục Thanh càng thêm kiên kỳ với sự hùng mạnh của Kiếm Thần và Kiếm Ma. Hai tên này đã chiếm lấy tất cả nguyên lực hương hỏa của cả hai đại lực trong thời gian năm vạn năm qua, tuy rằng bị Ma Đạo nhị Linh áp chế, thủy chung không thể ngưng kết Kiếm Vực trở thành thế giới chân chính, nhưng không thể phủ nhận, sự kiên cố của Kiếm Vực, sự hùng mạnh của lực Thế Giới bọn chúng nhất định vượt qua đám Kiếm Thánh thượng cổ rất xa, đừng nói tới Ma Đạo nhị Linh còn hơn xa bọn chúng.

Chuyện này càng thúc Lục Thanh mong chờ đột phá. Nguyên lực hương hỏa rèn luyện Kiếm thể tinh thuần hơn nguyên dịch màu tím rất nhiều. Có được hàng trăm vạn tông dân Kim Thiên tông làm căn bản, nguyên lực hương hỏa đều tích lũy từng ngày. Ngoại trừ mỗi ngày chia cho hai người Diệp Vô Tâm hai phần nguyên lực hương hỏa, còn lại tám thành, mỗi ngày Lục Thanh cũng chỉ có thể tiêu hao ba thành mà thôi.

Năm thành nguyên lực hương hỏa còn lại chứa đựng tất cả bên trong Thần Đỉnh thức hải. Chờ đến khi tích lũy đủ số, lúc ấy là lúc Lục Thanh sẽ đột phá Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh tầng mười lăm.

Khoan nói tới chuyện ba người Lục Thanh hiện tại một lòng tu luyện, không hỏi chuyện đời, bên ngoài Mộ Chúng Thành thế giới Thiên Đạo đã xuất hiện một cảnh tượng làm chấn động lòng người.

Từ lúc trời long đất lở trước kia tới nay đã trải qua thời gian bốn tháng. Tới lúc này, chấn động kia mới hoàn toàn tiêu tan, chỉ có mặt đất còn hơi có dư chấn. Lúc này, Kiếm Tôn cái thế các tông không chế thế thiên địa, ngự kiếm bay lên trời.

- Đây là....

Xuất hiện trước mặt Kiếm Tôn cái thế các tông là một vùng đất tròn trĩnh, vùng đất này kín mít không có khe hở, bao trùm hàng vạn dặm, thậm chí còn vượt hơn cả Kiếm Ma đại lực và Kiếm Thần đại lực hợp nhất.

Mấy khí Hạo Nhiên và tiên thiên ma vẫn đã đồng thời tiêu tan. Hạo Nhiên Chính Khí và Tiên thiên Ma khí dung hợp, hóa thành một cỗ khí tức Hỗn Độn lan tràn trên đại lục mới tròn trĩnh này.

Trên chín tầng trời, chín tầng Cương Phong lúc trước vốn đã bị phá tan đã ngưng tụ lại. So với trước kia, lúc này chín tầng Cương Phong lại có thêm Lôi Hỏa mệnh mệnh, trở nên hung hiểm vô cùng. Chín tầng Cương Phong lại có chín tầng Lôi Hỏa, cho dù là tầng Lôi Hỏa bình thường nhất cũng đủ cho một tên Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn phải trọng thương.

Bất quá cũng phải nói Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn không ai lên tới độ cao như vậy, thứ nhất là không chịu nổi tiêu hao kiếm nguyên, thứ hai cũng không ai nhẫn rồi đi tìm chết.

Chín tầng trời như vậy cao hơn lúc trước rất nhiều, ngay cả khoảng cách mặt trời cũng xa hơn lúc trước. Sự hung hiểm của chín tầng Cương Phong Lôi Hỏa, dù là Kiếm Tôn cái thể cũng chỉ có thể nhờ thể thiên địa bay lên chín tầng trời mà thôi. Muốn đột phá chín tầng Cương Phong, trừ phi là Kiếm Tôn cái thể viên mãn đỉnh phong mới có thể làm được.

Dù là như vậy, Kiếm Tôn cái thể các tông cũng phát hiện ra, chín tầng Cương Phong Lôi Hỏa này sau khi hai đại lục sát nhập, sinh ra khí tức Hỗn Độn, đúng là có công hiệu làm tinh thuần kiếm nguyên hơn. Lên mỗi một tầng, có thể khiến cho kiếm nguyên trong thân thể cao hơn một tầng. Ngay cả thể thiên địa cũng lãnh ngộ được nhiều hơn khi trước.

Trừ chuyện này ra, tuy rằng hai đại lục đã hợp nhất, cũng không có hành động gì khác thường. Nhưng các tông đều cảm ứng được, ngày đó cũng không còn xa nữa.

Thời gian gần đây, trên Kiếm Thân đại lục trước kia, các tông đều có hành động tập nập. Kiếm Giả từ cảnh giới Kiếm Phách trở lên của các tông hội tụ về một hướng hết sức kinh người, không biết đang mưu đồ chuyện gì.

Ở Kim Thiên tông, trên Tử Hà Kiếm Phong.

Thán sắc mười bốn người Lạc Tâm Vũ tử ra vô cùng ngưng trọng, cả bọn đang đứng trên không.

- Tình huống thế nào rồi?

Lạc Tâm Vũ trầm giọng hỏi.

- Tông sư Kiếm Phách các tông hội tụ ở núi Lạc Nhật ngoài mười vạn dặm. Sau một tháng, ngoài trừ năm đại tông môn cấp Tử Hoàng, tất cả gần như đã đến đông đủ.

Sắc mặt Mộc Thanh Nguyên lộ vẻ ưu tư:

- Không biết lần này các tông khác có nhằm vào Kim Thiên tông ta hay không. Kim Thiên tông ta cũng không được tin tức gì cả, có lẽ các tông khác đã bài trừ Kim Thiên tông ta sang một bên.

Đoạn Thanh Vân hừ lạnh:

- Cho dù bọn họ tụ tập lại thì đã sao? Kim Thiên tông ta quang minh chính đại tự nhiên không sợ bọn họ. Cho dù bọn họ có động thủ. Kim Thiên tông ta lập tông trăm năm qua chưa từng biết sợ một ai. Bình đến có tướng chặn, nước tới có đất ngăn! Tự nhiên bọn họ cũng phải ra về tay không!

- Nói không sai Kim Thiên tông ta cũng không phải ta cục bộ, mặc tình cho người khác vo tròn bóp méo!

Liệt Sí Thiên nổi giận lớn tiếng nói tính tình nóng như lửa của lão, bao nhiêu năm qua

916. Chương 279: Các Tông Tề Tụ

Nhìn mây đen kéo dài về phía xa xa thần sắc Lạc Tâm Vũ vẫn tỏ ra điềm tĩnh, nhưng thật ra trong lòng y bỗng dưng sinh ra rất nhiều lo lắng. Hành tung các tông lần này quỷ dị khác thường, đúng là gạt bỏ Kim Thiên tông y sang một bên.

Dụng tâm hiểm ác của bọn họ không cần nói cũng biết, hơn nữa đã qua thiên địa quay ngược lại, cường giả Kiếm Đạo ẩn nấp khắp nơi trên đại lục thấy đều xuất thế. Hai đại lục sát nhập, trong lúc nhất thời, thế cục trở nên rắc rối phức tạp, thật sự làm cho người ta cảm thấy trong lòng bất an.

- Ta muốn xem thử bọn chúng có kỹ xảo gì.

Lúc này, một giọng nữ lạnh lùng vang lên cách đó không xa. Ngay tức khắc, ba bóng người một trắng, một tím, một đỏ từ trong hư không bước ra.

- Đệ muội Tử cô nương. Liệt Linh tôn!

Thần sắc Đoạn Thanh Vân tỏ ra vui vẻ. Đối với ba người này, y biết rõ, khoan nói tới Tử Uyển có tu vi Kiếm Tổ Tuyệt Thế. Liệt Diễm thân là hung thú cửu giai Hỏa Phượng, một thân thực lực cũng tuyệt đối không kém Kiếm Tôn đỉnh Phong. Ngay cả đệ muội của y tuy rằng thường ngày không hiển lộ tu vi, nhưng cũng tuyệt đối không kém hơn Tử Uyển bao nhiêu.

Đối với thân phận của Nhược Thủy, bọn Đoạn Thanh Vân đã sớm biết được, trong lòng cũng thầm chúc phúc cho Lục Thanh. Nữ tử ôn nhu hiền dịu như vậy, có thể trong lúc nguy nan ra sức chống đỡ, người ta lấy được thê tử như vậy, còn cầu gì hơn?

- Kể tới bất tiện!

Ánh mắt Tử Uyển hết sức lạnh lùng, nhìn về phía núi Lạc Nhật:

- Tên khốn này ẩn nấp ở đó là muốn thừa nước đục thả câu ư?

- Tử cô nương, ở núi Lạc Nhật...

Lạc Tử Dương ngập ngừng nói.

- Mười bảy tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế đều đã hội tụ ở đó! Tử Uyển trầm giọng nói:

- Trừ phi tên kia (Lục Thanh) trở về, nếu không, một khi khai chiến...

Tử Uyển không nói thêm gì nữa, bởi vì nàng mơ hồ cảm thấy, ở khoảng không gian kia còn có vài cỗ ý chí ẩn nấp rất kín, dù là nàng cũng chỉ có thể cảm ứng loáng thoáng.

Mười bảy tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế! Mười bốn người Lạc Tâm Vũ đều cảm thấy giật mình kinh hãi.

- Chẳng lẽ các tông thật sự muốn ra tay với Kim Thiên tông ta?

Minh Thiên Hà trầm giọng nói.

- Thay vì án binh bất động, chỉ bằng tiên phát chế nhân.

Lôi Thiên trầm ngâm một lúc, sau đó lên tiếng nói.

- Tông chủ...

Bọn Lạc Băng Y đồng thời nhìn Lạc Tâm Vũ. Thân là người đứng đầu một tông, bất kể có quyết định gì cũng do Lạc Tâm Vũ quyết định cuối cùng. Trải qua nhiều năm rèn luyện Lạc Tâm Vũ cũng chưa từng làm cho bọn họ thất vọng.

Nhìn Lạc Tâm Vũ trước mặt, bọn Đoạn Thanh Vân đột nhiên có cảm giác, Lạc Tâm Vũ trước mặt giống hệt Tông chủ tiền nhiệm của Tử Hà tông: Lạc Thiên Phong.

Lúc này Lạc Tâm Vũ có tầm nhìn rộng lớn hơn cả Lạc Thiên Phong trước kia, tu vi cũng hơn xa, coi như thanh xuất ư lam, đã có phong thái của một đời tông sư.

Cái gọi là một đời tông sư bao trùm tất cả, không chỉ có tu vi, còn có đại thế nắm trong tay. Có thể nói muốn trở thành một đời tông sư, tối thiểu phải là một kẻ bề trên đầy đủ tư cách. Mà Tông sư Kiếm Phách, tối đa chỉ có thể nói là Tông sư Kiếm Đạo. Muốn khai Tông lập phái cũng có thể được, nhưng rất khó lòng duy trì lâu dài.

Mà Lạc Tâm Vũ hiện tại đã có Phong thái của một đời tông sư, nếu có thêm thời gian, sẽ có thể xây dựng Kim Thiên tông kiên cố. Nhiều năm như vậy, chuyện này đã trở thành nhận thức chung của sáu đại kiếm phong.

Nhìn quanh một vòng, rốt cục Lạc Tâm Vũ gật gật đầu:

- Tiên phát chế nhân, nắm lấy tiên cơ, trừ khử nguy nan.

Giọng điệu Lạc Tâm Vũ hết sức thâm trầm, trong mắt lộ vẻ không cho phép nghi ngờ. Bọn Lạc Tử Dương nhìn nhau, trên người đồng thời sinh ra khí thế quyết tuyệt.

Lúc này, mười bảy người cùng nhau ngự không bay về phía núi Lạc Nhật.

Ở núi Lạc Nhật.

Núi Lạc Nhật cao vạn trượng tựa như mặt trời núi đá màu vàng đất dung hợp đồng thau, cứng rắn vô cùng. Cho dù trải qua chấn động khi hai đại lực dung hợp, cũng chỉ sụp đổ một nửa, vẫn còn cao vạn trượng như trước.

Nơi đây có khoảng hơn ba trăm người, chia làm bốn mươi chín phe thế lực, mỗi phe thế lực đều có bảy, tám người. Trên đỉnh núi, tất cả Cương Phong đều bị trấn áp, chỉ còn lại đại thế của hơn ba trăm người in dấu thật sâu trên núi Lạc Nhật này.

Phía trước hơn ba trăm người này, có mười bảy bóng người đang đứng sừng sững, dường như đã hòa hợp cùng trời đất thành một thể. Một bóng người có màu đỏ máu mang theo một cỗ khí thế uy nghiêm, có vẻ vượt hơn mười sáu người còn lại.

- Người của Kim Thiên tông tới rồi.

Sau thời gian tàn nhẫn nén nhang, mười bảy đạo lưu quang cắt ngang chấn trời, dừng lại trước núi Lạc Nhật mười dặm, đứng nhìn về phía núi Lạc Nhật.

- Đúng là bọn chúng!

Bọn Lạc Tâm Vũ biến sắc, chỉ liếc mắt qua đã thấy mười bảy người kia.

- Môn chủ Sinh Tử môn Quân Mạc Lâm!

Lạc Tâm Vũ trầm giọng nói.

- Không sai tiểu tử ngươi vẫn còn nhớ bản thánh, tốt lắm!

Bóng người màu máu xoay lại, đỏ rõ ràng là Môn chủ Sinh Tử môn Quân Mạc Lâm lúc trước đã đại chiến một trận cùng Lục Thanh ở Vong Sinh hoang nguyên.

Mà bên cạnh Quân Mạc Lâm lại là mười sáu tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế.

Mười sáu tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế cùng với Kiếm Tổ Tuyệt Thế Quân Mạc Lâm, vốn đã dung hợp Kiếm Tâm Ma Đạo! Bọn Lạc Tâm Vũ đồng thời giật thót trong lòng.

- Chẳng hay hôm nay các vị hội tụ ở núi Lạc Nhật có chuyện gì quan trọng, sao không tới Kim Thiên tông ta? Cũng tiện cho Kim Thiên tông ta có thể trợn tình địa chủ.

Lạc Tâm Vũ thản nhiên nói giọng điệu không tỏ ra kiêu ngạo hay xiêm nịnh.

- Tình địa chủ chúng ta không cần, chúng ta coi khinh không thèm kết bạn với Kim Thiên tông các ngươi. Hôm nay tới đây là vì hàng ngàn vạn sinh linh của thế giới, Bất Kim Thiên tông ngươi phải đưa ra một lời giải thích.

Trong mắt Quân Mạc Lâm lộ ra hàn quang lạnh lẽo, mà đám Tông sư Kiếm Phách vốn ngồi xếp bằng cũng đã đồng thời đứng dậy.

- Không sai Kim Thiên tông ngươi gạt bỏ đạo nghĩa, vùi lấp hàng ngàn vạn sinh linh thế giới Thiên Đạo ta. Hôm nay các tông ta tụ tập tại đây là muốn thể thiên hành đạo, trả lại cho thế giới Thiên Đạo ta một sự công bằng!

- Lăng Tiêu!

Lạc Tâm Vũ quát lớn.

Lăng Tiêu tiến lên phía trước một bước, giọng hết sức lạnh lùng:

- Lạc Tâm Vũ, ngươi không cần nhiều lời như vậy, cũng không phải là ân oán cá nhân, không phải là các tông chúng ta cùng nhau liên thủ mà tới. Kim Thiên tông ngươi tội ác tày trời thiên lý khó dung, cho nên các tông tự động kéo tới hỏi tội!

- Làm càn!

Liệt Si Thiên không kìm nổi quát lên một tiếng lớn:

- Ngươi muốn làm gì, lại luôn miệng nói Kim Thiên tông ta tội ác ngập trời? Ta muốn hỏi các ngươi. Kim Thiên tông ta từ khi lập tông tới nay rất cực đã làm gì khiến cho người trời cùng oán, đến nỗi người phải đứng đây quát tháo như vậy? Quả nhiên là không còn chút thể diện nào!

Không ngờ Lăng Tiêu cũng không hề tỏ ra tức giận, lại quay sang nói với Quân Mạc Lâm:

- Tiền bối cũng đã thấy. Kim Thiên tông đến chết cũng không hối cải, nếu các vị không chế tài, vậy làm sao đối mặt với ngàn vạn sinh linh của thế giới Thiên Đạo ta?

- Lăng Tiêu!

Triệu Thiên Diệp lại quát to một tiếng. Cũng phải nói lúc trước ở Triều Dương Phong của y cũng có một vị sư huynh tên Lăng Tiêu, hiện tại cũng là Kiếm Hoàng của tông môn, nhưng chính đại quang minh hơn tên Lăng Tiêu này không biết bao nhiêu mà kể. Bất kể là lòng dạ, khí độ, đều vượt trội hơn.

Mà tên Lăng Tiêu này ngoại trừ thực lực tu vi ra, nhưng điểm khác coi như phế bỏ. Giờ phút này y lại ở đây đổ dầu vào lửa, nếu không phải có các tông ở đây. Triệu Thiên Diệp đã ra tay từ sớm, dù có chết cũng phải giết y cho bằng được.

- Không nên nóng nảy.

Lúc này Tử Uyển đứng bên cạnh nhướn mày:

- Tiểu tử kia, không thể nói lời bừa bãi như vậy được, hôm nay nếu ngươi không giải thích rõ ràng, Bản nhân ắt phải giữ ngươi lại.

- Nàng chính là vị Kiếm Tổ ẩn sau lưng Kim Thiên tông đó sao?

Mắt Quân Mạc Lâm bắt chợt sáng rực lên.

- Lão là Quân Mạc Lâm chứ gì?

Tử Uyển thản nhiên nhìn Quân Mạc Lâm:

- Bất quá chỉ là lấy được một quả Kiếm Tâm Ma Đạo, nhờ đó tu thành tu vi Kiếm Thánh, nhưng không có tâm Trấn Thế, nhiều nhất chỉ hơn được Kiếm Tổ một chút mà thôi có gì hay ho mà điều vô dương oai ở đây?

- Được, nếu đã là như vậy, nàng cứ việc ra tay, hai ta luận bàn một trận. Bản thánh cũng muốn xem thử, vị Kiếm Tổ của Kim Thiên tông rốt cục thế nào.

- Ta cũng đang có ý này.

Tử Uyển cũng nhướn mày, đang muốn động thủ.

- Quân huynh...

Lúc này bên cạnh Quân Mạc Lâm, một lão nhân thân khoác bào tím trầm giọng nói:

- Đại sự quan trọng hơn.

Khí thế của Quân Mạc Lâm thu lại, lão nói với giọng lạnh lùng.

- Hôm nay chúng ta tới đây không vì chuyện gì khác, mà vì hộ tông trưởng lão Lục Thanh của các người đã phạm vào tội tày trời. Chúng ta tới đây là muốn Kim Thiên tông các người đưa ra câu trả lời hợp lý, hoặc là bảo Lục Thanh tự mình nhận tội, các tông ta còn có thể mở ra một góc lối, miễn họa diệt tông cho Kim Thiên tông các người. Nếu không, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của Kim Thiên tông

Lạc Tâm Vũ cau mày, lớn tiếng nói:

- Chẳng hay hộ tông trưởng lão của Kim Thiên tông ta đã phạm tội gì, vì sao chúng ta không hề hay biết? Có thể có người ném đá giấu tay, cố ý khởi lên, hãm hại Kim Thiên tông ta vào chỗ bất nghĩa chăng?

Lúc này Lăng Tiêu nhướn mày, cười chế nhạo:

- Có ý châm ngòi ư? Lạc Tâm Vũ, hôm nay Bản tông có thể nói bốn mươi chín tông chúng ta ở đây, không có tông nào đưa ra việc này, mà do Kim Thiên tông người che giấu cho kẻ làm ác. Mấy tháng trước. Giới Chủ Quỷ giới đích thân tới các tông ta, kể lại hành động độc ác của hộ tông trưởng lão Lục Thanh các người. Hắn đã cướp đoạt kiếm bí Bản Nguyên của Quỷ giới, hủy diệt mười tám tầng địa ngục, khiến cho Thời Không vận vẹo của Quỷ giới dần dần trở nên ổn định, chậm rãi nối liền với thế giới Thiên Đạo Ta. Không lâu sau đó. Thời Không của Quỷ giới đã hợp nhất cùng thế giới Thiên Đạo ta, sinh tử nhị khí xung khắc với nhau, khiến cho thế giới chấn động, hàng ngàn hàng vạn sinh linh mai một. Tội ác bậc này không lẽ không phải là tội ác tày trời? Dụng tâm của hắn hiểm ác vô cùng, đáng bị đốt xương thành tro, hình thần câu diệt.

- Người nói vậy!

Nhược Thủy vốn đứng yên từ đầu tới giờ, rốt cục không nhịn được quát lớn.

Nhược Thủy một thân áo trắng như tuyết, sống bao nhiêu năm qua, nhân khí đã tràn ngập thân thể nàng, khí tức Kiếm Linh trước kia đã tiêu tan không thấy, đối với đạo lý đối nhân xử thế, nàng cũng đã hiểu rõ. Lúc này tuy Nhược Thủy đang trừng mắt giận dữ, nhưng phong thái và điệu của nàng khiến cho mọi người phải ngay ngắn cả người.

Ánh mắt Quân Mạc Lâm chợt dừng trên thân thể Nhược Thủy một lúc, sau đó cười nói:

- Nàng là Kiếm Linh bấy lâu nay vẫn đi theo Lục Thanh ư? Không ngờ có được linh tính

917. Chương 280: Liên Thủ Trấn Áp

Quân Mạc Lâm nói như vậy, trong lòng cũng đã cảm thấy mười phần động tâm, vốn lão luyện hóa Kiếm Tâm Ma Đạo, chính là đi đường tắt, tự nhiên không có được tâm Trấn Thế, cho nên thực lực của lão cũng kém xa nhưng Kiếm Thánh khác. Nếu như có được một thanh Thánh Kiếm, như vậy thực lực có thể tăng lên vài bậc. Tuy rằng còn không thể sánh ngang với Kiếm Thánh tự mình tu luyện mà thành, nhưng cũng không kém mấy. Cơ hội tốt như vậy không có nhiều, dù sao thân là Thánh Kiếm của thần kiếm cấp Tử Hoàng đỉnh phong không có nhiều, mà có được linh tính như Nhược Thủy lại càng hiếm có.

Lần này sau khi nhìn thấy Nhược Thủy. Quân Mạc Lâm đã hạ quyết tâm nhất định phải hàng phục Nhược Thủy, làm Kiếm Linh thứ hai của lão.

- Khôn kiếp!

Nhược Thủy chưa kịp có phản ứng. Tử Uyển đã giận dữ quát to, mày liễu trợn ngược:

- Chỉ bằng vào lão già người cũng dám dòm ngó tới muội muội ta ư?

Ngay tức khắc, từ trên người Tử Uyển bùng lên một cô Kiếm Ý Phong Mang mệnh mông như biển, trấn áp về phía Quân Mạc Lâm.

Kiếm Ý Phong Mang của Tử Uyển cũng là màu đỏ tím như trước, chỉ có điều trong màu đỏ tím kia lại pha lẫn một chút Hỗn Độn màu xám.

Khí tức Hỗn Độn nháy mắt đã thu hút sự chú ý của Quân Mạc Lâm, lúc này lão mới phát hiện ra, dung mạo của Tử Uyển và Nhược Thủy giống nhau như đúc, như từ một khuôn mà ra. Chẳng lẽ là...

- Hóa ra nàng cũng là Kiếm Linh!

Huyết quang bùng lên trong mắt Quân Mạc Lâm, vốn lão chỉ muốn hàng phục Nhược Thủy, không ngờ vị Kiếm Tổ Tuyệt Thế ẩn sau lưng Kim Thiên tông cũng là Kiếm Linh. Nếu là như vậy, nếu như có thể thu được tỷ muội các nàng, cho dù là Kiếm Linh thứ ba cũng có thể thành tựu. Đến lúc đó, tuy rằng không dám nói tranh phong cùng Kiếm Thánh thượng cổ, nhưng Thánh Giả thành tựu trong năm vạn năm hiện tại cũng không thể không e ngại lão.

Gần như không cần suy nghĩ, tuy thân hình Quân Mạc Lâm bất động, nhưng có một cỗ lực Thế Giới vô hình tràn ra xung quanh. Trong nháy mắt, mười sáu tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế xung quanh lão cũng đồng thời mở ra lực Tiểu Thế Giới xung quanh, uy nghiêm của nó đã vượt xa phạm trù Kiếm Tổ Tuyệt Thế thông thường.

Bị lực Thế Giới trấn áp. Kiếm Ý Phong Mang của Tử Uyển lập tức bị chấn động vỡ nát, chỉ còn một vùng Hỗn Độn lác lác. Tuy rằng ảm đạm, nhưng vẫn chưa bị diệt mất.

- Hệ thuộc tính thật là quái dị, không ngờ có thể dẫn xuất ra Kiếm Ý Hỗn Độn, chuyện này khiến lão phu được mở rộng tầm mắt. Hôm nay lão phu sẽ ra tay độ hóa hai tỷ muội các người trở thành Kiếm Linh hộ thân của lão phu.

Quân Mạc Lâm cao giọng cười to, một cỗ khí Phong Mang màu đen nhạt từ trên người lão bùng lên, đồng thời chụp về phía Tử Uyển và Nhược Thủy.

- Thật to gan!

Lạc Tâm Vũ quát lớn, giờ phút này Quân Mạc Lâm đã chú ý tới hai tỷ muội Nhược Thủy, bọn họ đã không còn có thể lơ lửng tới chuyện gì khác nữa.

-Bảo vệ đệ muội!

I Triệu Thiên Diệp quát lớn, cùng hai người Nhiếp Thanh Thiên rút thân kiếm ra khỏi vỏ, ba cỗ Kiếm Ý Phong Mang bùng lên, mơ hồ có khí thế vượt hơn Kiếm Tôn.

Ba người này sắp sửa đột phá

Tông sư Kiếm Phách các tông đều có nhãn lực không tầm thường, lúc này đã nhìn ra cảnh giới tu vi của ba người Lạc Tâm Vũ, trong lòng đồng thời chấn động. Thực lực tu vi của ba người này tiến bộ cực nhanh, không hổ là mười đại Kiếm Tôn cái thế.

- Các vị ra tay đi, đợi đến khi Bất giữ được đám người có liên quan này, tự nhiên có thể buộc Lục Thanh phải hiện thân.

Quân Mạc Lâm cất tiếng cười dài một đạo huyết quang mở ra, bao vây Tử Uyển và Nhược Thủy vào Trong.

- Các người cũng biết, hộ tông trưởng lão Lục Thanh của Kim Thiên tông ta đã là Thánh Giả Trấn thế. Nếu hôm nay Quân Mạc Lâm lão dám động tới Nhược Thủy một sợi tóc, nhất định sẽ bị hình thần câu diệt, vĩnh viễn không thể siêu sinh!

- Thiên Lô bùng lên trên người Tử Thiên Lô, y hét lớn.

- Ánh mắt Quân Mạc Lâm thần nhiên liếc nhìn y, lập tức bước vào trong vùng huyết quang kia. Bất chợt mười sáu tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế cùng nhau ra tay, mười sáu cỗ lực Tiểu Thế Giới vô biên trấn áp xuống. Mười lăm người Lạc Tâm Vũ có tu vi còn xa mới đạt tới Kiếm Tổ Tuyệt Thế, lập tức bị trấn áp rút khỏi không trung. Kiếm Ý Phong Mang đồng thời vỡ nát.

- Ngày đó Lục Thanh trở thành Kiếm Thánh Thời Không, sinh ra tâm Trấn Thế, đúng lý ra các tông phải biết, nhưng bọn Lạc Tâm Vũ không hiểu vì sao bọn chúng không hề tỏ ra sợ hãi chẳng lẽ...

- Thần sắc bọn Lạc Tâm Vũ, Lô Thiên trở nên hết sức khó coi, nếu nói như vậy, chuyện này không đơn giản chút nào.

- Mười sáu cổ lực Tiểu Thế Giới, bọn Lạc Tâm Vũ có mười lăm người, gần như mỗi người bị một tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế trấn áp. Lực Tiểu Thế Giới vô biên, tuy rằng không mạnh mẽ bằng lực Thế Giới của Quân Mạc Lâm, không gì không phá nổi, nhưng cũng hết sức kiên cố, vượt xa thế thiên địa.

- Mười lăm người đồng thời bị đánh rơi xuống đất. Vạn dặm mặt đất vì đại lực chấn động mà nứt nẻ, lúc này lại vỡ nát ra. Dung nham Địa Hỏa vừa mới khô cạn lúc này lại phun ra, hoành hành ngang ngược trên mặt đất.

- Một tiếng phượng gáy vút cao, chỉ thấy thân hình Liệt Diễm đột ngột biến ảo, chỉ trong thoáng chốc đã biến thành một con Hỏa Phượng cao ngàn trượng, cánh phượng nóng rực như lửa gang rộng chừng ba ngàn trượng. Đôi mắt bốc đầy lửa đỏ cháy rực, Chân Hỏa nóng cháy bùng lên toàn thân, bảo vệ mười bốn người Lạc Tâm Vũ vào trong.

- Phụt...

- Máu phượng màu đỏ sẫm phun ra, hóa thành Liệt Hỏa vô biên, phóng về phía không trung phía trên.

- Tiếng phượng gáy rung trời, trên thân phượng rừng rực lửa. Liệt Hỏa phun ra vừa ngăn chặn được lực Tiểu Thế Giới của mười sáu tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế, lập tức ngưng tụ lại, hóa thành một con Hỏa Phượng vạn trượng. Hỏa Phượng này hoàn toàn do Liệt Hỏa ngưng tụ, hội tụ linh khí hệ Hỏa vô biên, tràn ngập khí thể đốt trụi đất trời. Hai cánh phượng gang rộng, bao vây cả núi Lạc Nhật vào trong.

- Cẩn thận, đó là linh chú lục giai!

Thần sắc Tông sư Kiếm Phách các tông đại biến, vội vàng lui nhanh ra phía sau núi Lạc Nhật. Ngoại trừ một số Kiếm Tôn cái thể lấy thể thiên địa hộ thân cương quyết không lùi, nhưng Kiếm Đế khác đều rút lui nhanh không hề do dự. Linh chú lục giai, lại do hung thú thượng cổ Man Hoang vô cùng mạnh mẽ như Hỏa Phượng thi triển, cho dù là Kiếm Tôn cái thể cũng khó lòng tiếp nổi.

Thấy đám Tông sư Kiếm Phách các tông thối lui liên tiếp, mười sáu người Tử Viêm Kiếm Tổ đều lộ vẻ giận dữ. Với uy nghiêm mười sáu Kiếm Tổ Tuyệt Thế bọn họ, không ngờ còn bị một hung thú cửu giai nho nhỏ thoát khỏi trấn áp, thậm chí còn triển khai phản kích, quả thật là nổi nhục lớn lao.

- Nghiệt súc, chó có càn rỡ!

Trong nháy mắt, mười sáu đạo kiếm quang kinh thiên bốc cao vạn trượng, đồng thời chém xuống. Dường như cả một vùng trời đất đều bị chém vỡ ra. Kiếm Ý mệnh mệnh đan xen trấn áp. Đạo đạo Hỗn Độn màu xám cùng không gian sụp đổ hiện ra, ngay lập tức nuốt chửng Hỏa Phượng vạn trượng không còn.

Một tiếng rền rĩ vang lên truyền khắp thiên địa, mười sáu đạo kiếm quang gần như cùng lúc chém xuống thân phượng ngàn trượng phía dưới.

- Liệt Linh Tôn!

Mười bốn người Lạc Tâm Vũ trốn mất gần rách khố, bọn họ bị Kiếm Tổ Tuyệt Thế trấn áp, uy năng này còn hơn cả Lục Thanh bị trấn áp ở Huyền Thiên Kiếm Vực khi trước. Lần trước chỉ là trấn áp mà thôi lần này, bọn chúng ra tay sát thủ.

Ngoài mười mấy vạn dặm, Trong sơn mạch cổ lâm.

Trên dưới trăm thân ảnh đồng thời chấn động, ngay tức khắc, nhưng tiếng rống gầm giận dữ phóng vút lên cao.

Tiếng gầm long trời lở đất hội tụ thành một cỗ khí tức hung ác mệnh mệnh rộng lớn, truyền đi mười mấy vạn dặm xa, giáng xuống núi Lạc Nhật.

- Cái gì. ở đâu ra nhiều hung thú bát giai như vậy?! Không đúng, còn có hung thú cửu giai!

Mười sáu tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế đồng thời biến sắc. Tuy rằng bọn chúng là Kiếm Tổ Tuyệt Thế, nhưng khí tức hung ác kia truyền tới hết sức khổng lồ, hung thú lại còn có ưu thế về thân thể, linh chú của chúng lại mạnh mẽ vô cùng.

Nếu so Linh Đạo với Kiếm Đạo, mỗi thứ có ưu khuyết điểm riêng, thậm chí lực hủy diệt của linh chú càng thêm uyên bác. Khí tức của bao nhiêu hung thú bát giai trở lên cùng hội tụ như vậy, nếu như bọn chúng đồng thời phóng thích linh chú, dù là Kiếm Tổ Tuyệt Thế cũng phải chết ngay tại chỗ.

Gần như chỉ trong nháy mắt, một đạo linh quang đen ngòm xuyên qua không gian, chỉ sau vài lần hô hấp đã hạ xuống trước núi Lạc Nhật.

- Long Bằng Điều!

Mười sáu tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế giật mình kinh hãi chỉ thấy trên lưng Long Bằng Điều thất giai này còn có hơn trăm nam nữ đứng, khí tức hung ác toát ra cơ hồ khiến cho không gian vặn vẹo.

Dù là mười sáu người Tử Viêm Kiếm Tổ cũng cảm thấy da đầu tê dại, không biết Kim Thiên tông này xuất hiện nhiều hung thú bát giai trở lên như vậy từ lúc nào. Lại còn có nhiều loại khác nhau, đặc biệt trong đó có ba mươi ba người, linh lực trên thân dao động không hề thua kém Hỏa Phượng khi này, rõ ràng toàn là hung thú cửu giai.

- Đại tỷ!

Thấy thân thể Liệt Diễm đang nằm lặn dưới đất, trên người còn có mười sáu vết kiếm lộ ra linh cốt màu đỏ sẫm, còn có mười sáu cổ lực Tiểu Thế Giới bùng bùng trên vết kiếm, khiến cho với thân thể hùng mạnh của Liệt Diễm cũng không thể làm khép lại mười sáu vết kiếm thương này, cứ để mặc cho linh huyết chảy ròng ròng, sắc mặt Liệt Diễm tái nhợt, linh quang trong mắt đã trở nên ảm đạm thất thần, không còn bùng bùng lửa đỏ như trước nữa.

- Bùng...

Lúc này, trước mặt trước mặt mười sáu người Tử Viêm Kiếm Tổ, Quân Mạc Lâm vốn đã biến mất lại hiện thân, cũng không thấy bóng dáng hai người Tử Uyển đầu nữa. Nhìn thấy đám hung thú kéo tới. Quân Mạc Lâm cau mày, hừ lạnh:

- Ta đến ngăn bọn chúng, các người quá kém, ngay cả mười bốn người bọn chúng cũng không Bắt giữ được!

Khí Phong Mang màu đen nhạt nháy mắt bao phủ toàn thân Long Bằng Điều, bao gồm cả hơn trăm hung thú bát giai trở lên lập tức bị giam cầm trong không trung.

Lực Thế Giới Kiếm Vực trấn áp trên dưới trăm cổ linh lực trong tổ khiếu thần hải của đám hung thú.

Mà mười sáu người Tử Viêm Kiếm Tổ lại nhất tề phóng xuất lực Tiểu Thế Giới. Lần này mười sáu người không hề giữ lại, dốc hết toàn lực thi triển lực Tiểu Thế Giới hợp thành một luồng lũ khổng lồ, bao phủ mười bốn người Lạc Tâm Vũ vào trong.

Ổ hư không vô tận xa xa, một bóng người áo xanh quay lưng về phía mặt trời nở một nụ

918. Chương 281: Sáu Đại Kiếm Thánh

Nguyện lực hương hỏa màu trắng đục quần quanh toàn thân Lục Thanh, ngọc quang trong suốt như một khối hồ phách màu ngọc bạch bao phủ khắp người Lục Thanh. Trên khối ngọc phách này có hai ngọc trụ kéo dài rút về hai bóng người đang ngồi xếp bằng phía trước.

Đột nhiên khối ngọc phách bao phủ Lục Thanh nổi lên dao động kịch liệt, nháy mắt vỡ tan ra như bọt nước rồi biến mất không thấy.

Hai mắt Lục Thanh bùng mở, khí Phong Mang đen sẫm chợt lóe lên rồi biến mất.

- Làm sao vậy?

Diệp Vô Tâm trầm giọng hỏi Thủy Thần bên cạnh cũng mở mắt ra nhìn Lục Thanh.

- Con có linh cảm bắt tường, dường như xảy ra chuyện gì đó không hay.

Lục Thanh lắc đầu, cau mày. Đạt tới cảnh giới như hắn hiện tại, tuy không dám nói có thể nhìn xuyên qua ngàn vạn Thời Không, nhưng đối với chuyện có liên quan với bản thân mình, đa số sẽ có cảm ứng.

Nhưng giờ phút này, ngoại trừ linh cảm có chuyện chẳng lành, hẳn không thể nhìn thấy được chuyện gì khác.

Hai người Diệp Vô Tâm nhắm mắt ngưng thân giây lát, sau đó cả hai lần lượt mở mắt ra.

- Thiên địa quay ngược lại. Thiên Đạo chuyển thể, thiên cơ hỗn loạn, có người cố ý che mắt thiên cơ!

Một cỗ sát khí kinh người từ trên thân thể Lục Thanh khuếch tán ra bốn phía xung quanh, sát khí kinh người thậm chí làm cho không gian đông đặc lại, không gian vô hình trở nên như băng cứng, vỡ vụn ra từng tắc một, lộ ra không gian loạn lưu đen ngòm.

Ngay sau đó, một dòng sông Thời Không hiện ra dưới chân Lục Thanh kéo dài ra.

Nhìn theo thân hình Lục Thanh vừa biến mất, hai người Diệp Vô Tâm nhìn nhau, lập tức cũng cất bước theo sau. Hai người cũng theo dòng sông Thời Không, nháy mắt đã xuyên qua Mộ Chúng Thánh, đi về phía Kim Thiên tông.

Núi Lạc Nhật.

Sau hơn mười lần hô hấp, một dòng sông Thời Không từ trên trời giáng xuống, ba bóng người hiện ra.

- Có chuyện gì vậy?!

Lục Thanh nhướng mày, lập tức kiểm chỉ điểm ra, kiểm quang màu xám bạc chớp động. Thời Không Luân Bàn ẩn nấp trong Thời Không vô tận lập tức hiện ra Pháp Tướng, xoay tròn trước mặt ba người.

Thời Không Luân Bàn màu xám bạc toát ra khí tức tang thương cổ kính, dường như đã tồn tại từ ngàn xưa. Ở giữa mặt bàn xuất hiện một khe hở, hình ảnh hiện ra...

- Quân Mạc Lâm!

Hàn quang lạnh thấu xương từ mắt Lục Thanh bắn ra, xuyên phá không trung, xuyên thấu cả chín tầng Cương Phong Lôi Hỏa, làm vỡ nát hai Ngôi sao.

Hai ngôi sao rơi xuống, cuối cùng chỉ còn to chừng trăm trượng, toát ra gợn sóng không gian mạnh mẽ phá hủy trăm dặm mặt đất.

- Thời Không Lưu Tổ!

Bất chợt trên thân thể Lục Thanh toát ra Kiếm Ý Thời Không mênh mông rộng lớn, một dòng sông Thời Không chảy ngược hiện ra, kiểm quang Thời Không màu xám bạc ngưng tụ thành nước chảy, bao trùm cả ngọn núi Lạc Nhật vào trong.

Nhưng ngay sau đó, trên núi Lạc Nhật, năm cỗ ý chí Phong Mang đen sẫm bùng lên, phá tan dòng sông Thời Không của Lục Thanh.

Sắc mặt Lục Thanh hơi tái đi, đứng sừng sững giữa không trung, thần sắc tỏ ra thêm ngưng trọng vài phần, sát khí trong mắt dày đặc hơn trước.

Trên núi Lạc Nhật, năm cỗ ý chí Phong Mang đen sẫm ngưng tụ thành sáu chữ to: Tới Lăng Tiêu tông lãnh tội!

- Giọng điệu thật là lớn lối!

Diệp Vô Tâm hừ lạnh:

- Xem ra năm lão già này đã không còn kiên nhẫn nữa.....

Lục Thanh không nói nửa lời, khí băng hàn trên người Lục Thanh càng thêm mạnh mẽ, dòng sông Thời Không dưới chân hắn lại kéo ra.

Ở Lăng Tiêu Tông.

Thiên Lôi Kiếm Đồ chậm rãi xoay tròn, toát ra kiểm quang Lôi Hỏa màu tím tinh thuần, bao trùm bảo vệ cả Lăng Tiêu tông vào trong. Một kiếm trận Động Hư khổng lồ hiện ra, hơn ba trăm bóng người xuất hiện. Mà trước mặt kiếm trận Động Hư kia, đã có năm người chờ sẵn.

- Quân Mạc Lâm tham kiến năm vị!

Huyết quang chớp động trong mắt, Quân Mạc Lâm nhìn năm người trước mặt, nở một nụ cười dữ tợn.

- Nếu đã đắc thủ, vậy hãy chờ xem.

Một giọng nữ vang lên. Đây là một nữ tử có dung mạo không thua kém Thủy Thần, thân khoác trường bào màu đen nhạt toát ra khí tức muốn nuốt chửng tất cả mọi vật xung quanh.

Dung mạo tuyệt thế của nàng hiện ra trước mặt Tông sư các tông, lập tức thu hút ánh mắt mọi người.

Người này là ai, bọn họ đã biết từ trước. Năm người này kể cả nữ tử, chính là nguyên nhân mà Tông sư các tông có gan ra tay động thủ với Kim Thiên tông.

Bởi vì năm người này xuất thân từ năm đại tông môn cấp Tử Hoàng, chính là chúa tể chân chính sau lưng năm đại tông môn này.

Kiểm Thánh! Năm đại Kiểm Thánh!

Năm tên Thánh Giả Kiểm đạo kiên thủ trấn áp, cho dù Lục Thanh đã trở thành Thánh Giả Kiểm Đạo, cũng tuyệt đối không có khả năng là đối thủ năm người.

Rất nhanh. Tông sư các tông lập tức chia ra trận doanh, tự động rút lui ra phía sau năm đại Thánh Giả. Trong đó, năm đại tông môn cấp Tử Hoàng đứng đầu, sát sau lưng năm đại Thánh Giả. Còn kiểm trận Động Hư kia trong cùng lúc đó cũng đã bị phá tan tành, thậm chí trong đó có một thanh thần kiếm hệ Động Hư cấp Bạch Linh thượng phẩm, cũng không ai tiếc nuối. Trong nháy mắt đã vỡ nát thành nhiều điểm kiếm thức chớp động, rốt cục tan vào hư vô không còn.

Thời gian trôi qua từng chút, bên ngoài Lăng Tiêu tông, sau khi hai đại lực sát nhập, chấn động kịch liệt khi ấy va chạm cùng Thiên Lô Kiếm Đồ, giằng co rất lâu, rốt cục đã hủy diệt mười mấy vạn dặm bên ngoài Lăng Tiêu tông tan nát không còn. Hiện tại mọi người đang đứng trên hư không, chỉ thấy cát vàng mờ mịt, cuồng phong gào thét, bụi mù nổi lên cuộn cuộn đầy trời, che phủ mặt trời

Năm tên Kiểm Thánh đứng sừng sững, xung quanh bọn chúng, phạm vi trăm dặm hư không bị trấn áp. Trên chín tầng trời Cương Phong Lô Hỏa vỡ ra một lỗ hổng to, để lộ ra biển sao hôi tu như trời xoáy.

Giữa biển sao mênh mông ấy, thiếu đi bốn mươi chín ngôi sao khổng lồ. Tại đó hình thành bốn mươi chín khoảng Hồn Độn rất lớn, bởi vì khoảng cách quá xa, từ mặt đất nhìn lên chỉ thấy to như quả trứng. Nhưng ai nấy đều biết, mỗi khoảng Hồn Độn như vậy tối thiểu cũng rộng hàng trăm vạn dặm.

Sau lưng năm đại Kiểm Thánh, Thần sắc Tông sư các tông tỏ ra ngưng trọng, bởi vì lần này rất có thể sẽ nổ ra đại chiến Thánh Giả kinh thiên. Bọn chúng không thể nào tưởng tượng ra. Lục Thanh sẽ thỏa hiệp ra sao khi kiếm lũy của hắn bị Bất, toàn bộ Tứ Tôn Thập Đế của Kim Thiên tông cũng bị Bất. Ngoài ra còn có linh thú hộ tông cũng đã bị Quân Mạc Lâm dùng lực Thế Giới trấn áp vào trong thế giới Kiểm Vực.

Thủ đoạn như vậy coi như đã ép hắn tới bước đường cùng, Bất quá rất nhanh. Tông sư các tông lập tức cảm thấy tâm thần đại định. Có năm đại Kiểm Thánh ra tay, không có gì phải băn khoăn, huống chỉ Lục Thanh tội ác tày trời. Hiện tại không biết đến khi nào Quỷ giới sẽ nối liền cùng thế giới Thiên Đạo, thời gian không còn nhiều nữa, dù bọn chúng biết rõ như vậy nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể nhìn thắm kịch sắp sửa xảy ra.

Các tông trên đại lục đều phái kiếm sứ chạy tới Kiểm Thần sơn, nhưng sau bao nhiêu ngày, kiếm sứ trở về chỉ mang theo bốn chữ: Bó tay bất lực!

Ngay cả Kiểm Thần sơn cũng bất lực, đây nhất định là thảm kịch. Hiện tại thiên địa quay ngược lại Bất đầu, đại biến vừa chấm dứt lại phải chuẩn bị nghênh đón biến cố Quỷ giới.

Tông sư các tông không dám tưởng tượng, đến ngày đó, rốt cục thế giới sẽ còn lại được bao nhiêu sinh linh.

Sinh tử nhị khí xung khắc, cho dù các tông có kiểm trận bảo vệ, cũng không biết có thể chống chọi được không. Dù sao đó cũng là hai thế giới va chạm nhau, khác hẳn đại biến mấy tháng trước.

Sau thời gian tàn nhẫn nín thở...

- Tới rồi!

Huyết quang trong mắt Quân Mạc Lâm bắn ra, lúc này lão đang đứng cạnh năm đại Kiếm Thánh. Không biết là vô tình hay cố ý, năm đại Kiếm Thánh cũng không nói nửa lời cùng lão, thậm chí sau khi lão tới cũng không nhìn lão lấy một lần.

Tuy rằng ngoài mặt tỏ ra không sợ hãi nhưng trong lòng Quân Mạc Lâm đã tỏ ra tức giận vô cùng, thầm nghĩ: “Năm lão khốn này, các người cứ chờ tới lúc bản thánh luyện hóa xong hai đại Kiếm Linh, đến lúc đó dù muốn nịnh nọt bản thánh, cũng phải chờ xem bản thánh có hài lòng không!”

Bất quá giờ phút này, ánh mắt Quân Mạc Lâm đã nhanh chóng nhìn về phía xa xa.

-Ừng...

Sau vài lần hô hấp, một tiếng kiếm ngâm như từ ngàn xưa vọng lại, vượt qua hư không vô tận, giáng xuống nơi này.

Tiếng kiếm ngâm này vừa vang lên. Tông sư các tông chỉ thấy dường như Thời Không vô tận vừa xuất hiện, dòng sông Thời Không kéo dài không dứt lưu chuyển, kéo ra kỷ ức vô cùng.

- Nếu đã tới đây, vậy hãy hiện thân đi thôi!

Tiếng kiếm ngâm vang lên, một thanh âm như sấm vang lên chấn động hư không, chỉ trong thoáng chốc. Kiếm ý Thời Không bao phủ Tông sư các tông bị đẩy lui. Tông sư các tông mới tỉnh táo lại.

Quả thật là đáng sợ...

Tuy rằng không phải là lần đầu tiên chứng kiến Kiếm ý Thời Không, nhưng cảm giác bị nhắm vào khiến cho mất đi tự chủ, vẫn khắc sâu trong lòng Tông sư các tông.

Chính là Thánh Giả Trần thế. Kiếm Đạo Thời Không Lục Thanh

Lúc này chỉ thấy một dòng sông Thời Không màu xám bạc từ ngoài trời giáng xuống, khí thế mênh mông bao phủ đất trời, dòng sông Thời Không màu xám bạc kéo dài hàng chục vạn dặm, mãi cho tới trước mặt sáu người Quân Mạc Lâm chừng trăm dặm.

Kể đó, ba người Diệp Vô Tâm vượt qua dòng sông Thời Không, tới trước mặt sáu người.

- Diệp Vô Tâm!

- Thủy Thiên Nhu!

Năm người đồng thời kêu lên. Bên cạnh đó, sắc mặt Quân Mạc Lâm cũng trở nên hết sức khó coi, không ngờ xuất hiện thêm hai Kiếm Thánh.

Nhưng sau đó. Quân Mạc Lâm nhớ tới giọng nói xuất hiện vào lúc Lục Thanh nảy sinh ra tâm Trần Thế, lập tức sáng tỏ mọi chuyện

Thánh Giả Kiếm Đạo chẳng những phải có Tu vi Kiếm Thánh, còn cần phải được Kiếm Thánh khác thừa nhận, đặt được tâm Trần Thế, mới được coi là Kiếm Thánh chân chính, có được uy Trần Thế.

Ba người Lục Thanh cùng tới một lúc, lập tức khiến cho sắc mặt Tông sư các tông trở nên hết sức khó coi. Bọn chúng không thể nào không cảm nhận được hai người bên cạnh Lục Thanh Toát ra Kiếm Ý Phong Mang, chính là Kiếm Ý chỉ có Thánh Giả Kiếm Đạo mới có.

Huống chi Tông sư các tông cũng có một số người nhận biết Diệp Vô Tâm, lúc này càng trở nên lúng túng.

Bọn chúng lại liên tưởng tới thân thể vô cùng mạnh mẽ của Lục Thanh, làm sao không

919. Chương 282: Thời Không Lưu Tố

- Là các người!

Ngay sau đó. Lục Thanh đã nhớ ra, năm người này đúng là hắn đã gặp qua một lần.

Lúc trước ở Mộ Chúng Thánh, chính là năm người này trấn áp cổ quan tài bằng đồng xanh.

- Thật không ngờ người đạt tới trình độ sánh ngang với chúng ta nhanh như vậy.

Trong năm người, một lão nhân bào tím lên tiếng nói, ánh mắt lão nhìn Lục Thanh có vẻ phức tạp.

- Vốn chúng ta tưởng rằng trên con đường siêu thoát, Thêm được một người thì có thể ẩn chúng cùng nhau, nhưng hiện tại xem ra cũng không có khả năng...

Lão nhân áo tím ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Phải nói rằng, người cũng là con cháu hậu bối của Lăng Tiêu tông ta, hiện tại có thể trở thành Thánh Giả, cũng là vinh quang của Lăng Tiêu tông ta. Bất quá người đã gây ra tội ác tày trời thậm chí trực tiếp giúp đỡ cho Kiếm Thần sơn, chúng ta không thể nào tha cho người được!

- Người lên đường đi thôi chúng ta sẽ giữ cho Kim Thiên tông người không bị diệt!

Nữ tử áo đen lạnh lùng nói tiếp.

- Chỉ bằng vào năm người các vị ư?

Ánh mắt Lục Thanh thần nhiên quét nhìn năm người một lượt, cuối cùng nhìn chăm chú vào Quân Mạc Lâm.

- Quân Mạc Lâm!

Thanh âm như sấm động, xuyên qua Thời Không vô tận, dù là lực Thế Giới của năm đại Kiếm Thánh đã Phong tỏa hư không, cũng bị xuyên phá trong nháy mắt.

Sắc mặt Quân Mạc Lâm tái nhợt, thầm kinh hãi trong lòng. Không biết vì sao uy năng của Lục Thanh lại có thể mạnh mẽ tới mức này.

Mà năm người nữ tử áo đen đột nhiên sắc mặt đại biến.

- Nguyên lực hương hỏa! Quả thật người đã lấy kiếm bi Bản Nguyên!

Trong mắt năm người nữ tử áo đen toát ra khí Phong Mang linh hoạt sắc bén, tập trung vào thân thể Lục Thanh

- Giao kiếm bi Bản Nguyên ra đây!

Năm người đồng thời quát lớn, năm cỗ lực Thế Giới mênh mông tràn ngập bao vây ba người Lục Thanh vào trong.

Kiểm bi Bản Nguyên!

Hóa ra lúc trước Lục Thanh đã lấy đi kiếm bi Bản Nguyên ở Quỷ giới... Tông sư các tông thầm phỏng đoán trong lòng. Nhưng mười sáu người Tử Viêm Kiếm Tổ đã nhận ra điểm khác thường trong chuyện này, dường như biến hiện của năm đại Kiếm Thánh có vẻ quá vội vàng.

Bên cạnh, thân sắc Quân Mạc Lâm khê biến, dường như có ý thoái lui.

- Kiếm bi Bản Nguyên không ở trên người Lục Thanh, các người muốn tìm, phải đi hỏi Thiên Đạo!

Diệp Vô Tâm hừ lạnh, phá vỡ sự yên lặng.

- Diệp Vô Tâm, lão có ý gì?

Lão nhân áo tím cau mày:

- Nếu không có đại biến Quỷ giới. Giới Chủ Quỷ giới cũng sẽ không mạo hiểm chạy ra khỏi Quỷ giới làm gì. Hơn nữa nguyên lực hương hỏa trên người hấn, tuyệt đối không thể nào giả được!

Giới Chủ Quỷ giới!

Hàn quang trong mắt Lục Thanh càng trở nên dày đặc, vốn hấn lo rằng Quỷ giới của lão Giới Chủ sẽ trở nên suy yếu, cho nên tha cho tên kia một mạng, không ngờ tên này lại âm hiểm như vậy. Tuy rằng không

nói ra miệng, nhưng tính mạng của y coi như đã chìm dưới mắt Lục Thanh. Đợi giải quyết xong chuyện này, Lục Thanh nhất định sẽ chạy tới Quỷ giới, lấy đi tính mạng của y.

- Ý của ta rất rõ ràng. Lục Thanh luyện được kiếm bi Bản Nguyên, nhưng kiếm bi Bản Nguyên cũng không phải hần lấy đi. Kể lấy kiếm bi Bản Nguyên chính là chân linh Thiên Đạo, tội nghiệt này tự nhiên phải tính cho Thiên Đạo!

Ánh mắt Diệp Vô Tâm lạnh lùng nhìn năm người:

- Hiện tại các người không phân rõ trắng đen phải trái đã muốn hói tội đồ đệ của ta, trời cao đất rộng có còn đạo lý gì không?!

- Lời này không cần cứ! Chúng ta chỉ biết Giới Chủ Quỷ giới đã chính miệng nói ra chuyện này, hơn nữa kiếm bi Bản Nguyên của Quỷ giới quả thật đã bị Lục Thanh luyện được. Còn cái gì chân linh Thiên Đạo, ở đâu, chúng ta không ai nhìn thấy!

Quân Mạc Lâm lập tức lên tiếng nói, lão thâm hiểu nếu hôm nay không Bắt Lục Thanh, để cho hắn trưởng thành thêm vài năm nữa, tới lúc đó chính là ngày chết của lão.

Huống chi hai tỷ muội kiếm lữ của Lục Thanh đang ở trong Kiếm Vực của lão, nếu hôm nay giải được hiềm khích cùng năm đại Kiếm Thánh, vậy Lục Thanh sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho lão, cho nên bất kể thế nào, lão cũng phải ngăn cản Diệp Vô Tâm.

Về phần cái gì chân linh Thiên Đạo, lão không biết, cũng không cần biết, chỉ cần giải được mối nguy trước mắt, nhưng chuyện khác để sau hãy tính.

- Quân Mạc Lâm!

Diệp Vô Tâm quát lớn:

- Bất quá người chỉ là một nguy thánh mà thôi cũng dám châm ngòi ly gián tại đây!

- Không, Quân Mạc Lâm nói không sai!

-Cái gì...

Diệp Vô Tâm hơi kinh ngạc, nhìn về phía lão nhân áo tím. Vị Kiếm Thánh này chính là Kiếm Thánh Trần Thê ẩn nấp tại Lăng Tiêu tông, cũng chính là cường giả đã giao thủ một kiếm cùng Lục Thanh bên ngoài Lăng Tiêu tông ngày trước.

- Lăng Nguyên lão nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ lời của Diệp Vô Tâm ta chỉ là nói hươu nói vượn, không bằng cả tên nguy thánh này ư?

Ánh mắt Diệp Vô Tâm nhìn chăm chú lão nhân áo tím, trên thân thể lão bùng lên ý chí Phong Mang đen sẫm. Kiếm Ý Phong Mang này giống như vô số ngọn thần sơn vạn tượng đè ép xuống, khiến cho năm người Lăng Nguyên cũng hơi bị chững lại.

Lăng Nguyên đưa mắt nhìn Lục Thanh, trầm giọng nói:

- Chúng ta chỉ biết chuyện, không biết người. Quân Mạc Lâm nói không sai nếu không có căn cứ chính xác gì, muốn chúng ta tin lời phiến diện của lão, vậy không có khả năng. Hiện tại là thời kỳ khác thường. Diệp Vô Tâm lão cũng biết, lần thiên địa quay ngược lại này e rằng là lần cuối cùng, cho nên hiện tại chúng ta chỉ tin tưởng những gì nhìn thấy. Tuy rằng chưa chắc là thật, nhưng tối thiểu chúng ta cũng biết được trọng điểm.

- Rốt cục các người muốn thế nào? Dùng thủ đoạn bức hiếp như vậy để làm khó hậu bối các người không thấy quá đáng hay sao?

Giọng Diệp Vô Tâm hết sức lạnh lùng:

- Hãy thả bọn họ ra trước đã. Ba người chúng ta đã tới đây, sẽ không chịu rời đi một cách dễ dàng. Phần tội nghiệt này, chúng ta cũng không gánh vác nổi.

Năm người nhìn nhau, vốn bọn họ sợ Lục Thanh trốn không ra, cho nên mới đưa ra hạ sách này, nhưng cũng không đích thân động thủ. Hiện tại ba người Lục Thanh đã tới, nếu vẫn còn ép bức, bọn họ thân là Thánh Giả, nếu chút khí độ cũng không có, quả thật rất đáng khinh.

- Quân Mạc Lâm...

- Năm vị thật sự muốn làm như vậy sao?

Quân Mạc Lâm cau mày:

- Kiếm Đạo của tên Lục Thanh này vô cùng quý dị.

- Chúng ta bảo người thả người!

Nữ tử áo đen nhướng mày, lạnh lùng nói.

- Được!

Thần sắc Quân Mạc Lâm hơi sùng sờ, môi giật giật vài cái, rốt cục cũng gật gật đầu. Trong tình thế này, lão còn muốn mượn sức năm đại Kiếm Thánh này, tự nhiên không thể trở mặt.

- Kiếm chỉ Quân Mạc Lâm vạch ra một đường. Kiếm Vực màu máu mở ra một lỗ hổng, hơn trăm bóng người đồng thời bay ra ngoài rơi xuống trước mặt ba người Diệp Vô Tâm.

Thất đệ!

- Lục Thanh!

- Long Vương Đại nhân!

Kể cả mười bốn người Lạc Tâm Vũ, cùng đám hung thú bắt giam trở lên đều được Quân Mạc Lâm thả ra.

Liệt Diễm trọng thương hấp hối lúc này đang nằm trong lòng Lạc Băng Y.

- Đại tỷ!

Rất nhiều hung thú vừa khôi phục tự do, lập tức quây quần lại bên cạnh Lạc Băng Y.

Dung nhan tuyệt mỹ của Liệt Diễm giờ phút này tái nhợt, đôi môi đỏ mọng trở nên khô héo. Đôi mắt nàng vốn trước kia có màu đỏ sẫm, lúc này hào quang âm đậm thất sắc, nhưng lúc này vừa thoát khỏi trấn áp, lập tức cố gắng mở mắt.

- Chàng.., đã tới...

Thấy Lục Thanh, hai mắt Liệt Diễm chợt bùng lên hai đốm lửa:

- Ta biết đây là những người mà chàng vô cùng quý trọng, cho nên ta giúp chàng bảo vệ bọn họ. Một đời này ta không cầu gì khác, chỉ cần có thể giúp chàng bảo vệ. Đây là lần đầu tiên ta làm được, đáng tiếc..., chỉ có thể làm được một lần!

- Muội muội đừng nói nữa, thú đàn của muội đã vỡ nát, không thể nói nhiều!

Đôi mày liễu của Lạc Băng Y trợn ngược, liếc nhìn Lục Thanh.

- Muội phải nói nếu không.., sẽ không còn cơ hội...

- Muội...

- Nàng không nên nói nữa!

Đột ngột Lục Thanh lên tiếng nói.

- Khốn kiếp, người nói gì vậy?

- Người...

Đừng nói là đám hung thú, ngay cả Lạc Băng Y cũng không nhận được, cất tiếng quát lạnh.

- Ta nói nàng không nên nói nữa.

Đối với những lời khiển trách của đám hung thú. Lục Thanh không hề có phản ứng gì, vẫn nhìn chăm chú Liệt Diễm toàn thân đầy vết kiếm thương:

- Trước mặt ta, không ai có thể giết được nàng!

Dứt lời. Lục Thanh chậm rãi giơ kiếm chỉ lên, theo tay hắn giơ lên. Tông sư các tông bỗng nhiên sinh ra cảm giác kỳ lạ, tưởng chừng cánh tay trước mặt bọn họ chính là tay Thiên Đạo, có thể khống chế sinh tử, nắm giữ luân hồi. Tuy rằng không có uy thế gì, nhưng tràn ngập một cỗ uy nghiêm không cho phép khinh thường, ngay cả năm người Lăng Nguyên cũng phải cau mày.

Một dòng sông Thời Không màu xám bạc từ trong kiếm chỉ Lục Thanh bay ra, lôi Liệt Diễm ra khỏi lòng Lạc Băng Y. Lúc này Liệt Diễm trôi nổi giữa dòng sông Thời Không, trên không hiện ra một cơn trốt xoáy lưu tử. Một cỗ khí tức tang thương cổ kính từ đó lan tràn ra, khiến cho Tông sư các tông đối mặt với dòng sông Thời Không này, sinh ra cảm giác mình vô cùng nhỏ bé bất lực. Đường như trước mặt dòng sông Thời Không này, bọn họ chỉ là loài trùng kiến bé nhỏ không đáng kể, cuối cùng rồi cũng phải bị hình thần câu diệt.

Dòng sông Thời Không màu xám bạc bao trùm lấy Liệt Diễm, chiếc áo màu đỏ sẫm của nàng tung bay giữa dòng sông, trông vô cùng đẹp mắt.

- Thời Không Lưu Tử!

Lục Thanh vừa quát lớn, một cỗ Kiếm Ý Thời Không kinh người bùng lên trên người hắn. Ngay cả biển sao mệnh mông vô tận trên chín tầng trời giờ phút này cũng dường như hơi ngưng trệ, các ngôi sao lóe lên ánh sao rực rỡ, hào quang sáng chói.

Bất chợt giữa ánh mắt khiếp sợ của Tông sư các tông, mười sáu vết kiếm thương sâu tới nỗi nhìn thấy linh cốt trên thân thể Liệt Diễm, Bất đầu khép lại với tư thế vô cùng quỷ dị. Linh lực vốn vô cùng yếu ớt của nàng cũng dần dần mạnh mẽ trở lại. Dòng máu nơi khóe miệng của nàng chảy ngược vào trong, gương mặt ngọc trắng nhợt cũng trở lại hồng hào rất nhanh.

Rất nhiều hung thú có thể cảm thấy rõ ràng, thú đàn của Liệt Diễm vốn đã vỡ nát không ngờ ngưng kết lại một cách quỷ dị, khôi phục lại hình dạng khi trước.

Mắt phượng hé mở, đóm lửa đỏ lại bùng lên, chỉ có điều lúc này, ánh mắt nàng nhìn Lục Thanh tỏ ra phức tạp vô cùng, cũng không nói lời nào nữa.

Rất nhiều hung thú vậy lại, mà Long Bằng Điều thu nhỏ thân hình lại, chạy tới bên cạnh Lục Thanh, mở chim màu vàng của nó không ngừng cọ vào người Lục Thanh, không hề

920. Chương 283: Không Chết Không Thôi

Bị ánh mắt của Lục Thanh nhìn chằm chằm. Quân Mạc Lâm chỉ thấy lưng toát mồ hôi lạnh, một cỗ Kiếm Ý Thời Không Luân Chuyển không bị lực Thế Giới của lão trấn áp, đè lên người lão.

Bất quá, hai người Nhược Thủy liên quan tới con đường Thánh Đạo của lão, muốn Bất lão giao ra, quả thật là muốn vắn khó khăn.

- Ta đã thả hết tất cả mọi người, thậm chí đã thả luôn đám linh thú, người còn muốn gì nữa?

Huyết quang trong đôi mắt của Quân Mạc Lâm chớp động:

- Nếu người muốn ta thả hai đạo Kiếm Linh, vậy thì không được, đáng tiếc là các nàng đã thần phục ta, làm Kiếm Linh hộ thân cho ta, không thể nào trả lại. Nhưng ta có thể bồi thường cho người mười thanh thần kiếm cấp Tử Hoàng trung phẩm...

- Hôm nay nếu Quân Mạc Lâm lão không chết, vậy Lục Thanh ta sẽ hình thần câu diệt!

Sát ý ngập trời của Lục Thanh đã không còn kèm lại được, nháy mắt bùng lên cuồng Phong lạnh thấu xương. Cuồng Phong này khiến cho đóng băng vạn dặm hư không, không gian sụp đổ hiện ra vô cùng ghê rợn, trông giống như những hung thú đang há miệng thật to, tất cả đè ép về phía Quân Mạc Lâm.

- Trước mặt chúng ta, sao thể dung túng cho người làm càn như vậy!

Nữ tử áo đen quát lớn, một cổ Kiếm Ý Động Hư đen ngòm như một tấm màn trời, chụp xuống không gian sụp đổ.

-Cút!

Giờ phút này mái tóc của Lục Thanh đã hoàn toàn hóa thành màu xám bạc, không gió mà bay. Bước chân Lục Thanh bước ra như xuyên qua Thời Không vô tận, thần quang rực rỡ trong mắt bắn ra, xuyên thủng bức màn trời đen ngòm kia.

Cải gì!

Nữ tử áo đen bất chợt sững sờ. Kiếm Ý Động Hư của nàng là duy nhất trong năm đại Kiếm Thánh, là Kiếm Ý siêu thoát mạnh nhất trong năm người, nuốt chửng hết thủy, trấn áp hết thủy. Nhưng rất nhanh đã bị hai đạo kiếm quang của Lục Thanh phá vỡ, khiến cho nàng không thể chấp nhận được.

- Tuế Nguyệt

- Hỗn Loạn Thời Không!

Theo động tác không ngừng của Lục Thanh, kiếm chỉ tay trái điểm ra, lập tức hiện ra một dòng sông Thời Không. Kiếm quang Thời Không ngưng tụ bên trong, Thời Không Lưu Chuyển, một cổ Tuế Nguyệt lưu chuyển giữa dòng sông. Khí tức tang thương cổ kính toát ra, tập trung vào thân thể Quân Mạc Lâm.

Thứ thứ ba mươi của Đại Diễn Tam Tháp Lục Kiếm: Tuế Nguyệt!

Đồng thời kiếm chỉ bên tay phải của Lục Thanh lại vạch ra một đạo kiếm quang vạn trượng. Kiếm quang màu xám bạc sừng sững giữa không trung hóa thành một thanh cự kiếm. ý chí Phong Mang màu đen sẫm vờn quanh, kiếm quang màu xám bạc lan tràn ra khắp không trung. Hai dòng sông Thời Không hiện ra hai bên thân cự kiếm, một dòng chảy ngược, một dòng chảy xuôi, đồng thời còn có tiếng nước chảy róc rách vang lên. Ngay tức khắc, khí Phong Mang đen sẫm bùng lên. ý chí Phong Mang mệnh mông rộng lớn vờn quanh thân kiếm, một cổ khí tức Tuế Nguyệt Luân Chuyển liên tục chuyển động. Kiếm Ý Tuế Nguyệt Luân Chuyển vừa chuyển. Thời Không xung quanh nữ tử áo đen lập tức trở nên hỗn loạn.

Kiếm quang mệnh mông tràn ngập đất trời sao trên trời không còn ánh sáng, thiên hôn địa ám. Kiếm quang màu xám bạc nháy mắt lan tràn về phía năm người nữ tử áo đen. Hành Lang Thời Không màu xám bạc không ngừng chuyển động, một cổ lực vận vẹo mệnh mông cuộn cuộn gia nhập vào trong Thời Không vô tận. Hành Lang Thời Không vô cùng vô tận không ngừng đóng mở, nháy mắt đã bao phủ năm người nữ tử áo đen, giam cầm vào trong.

Thứ thứ ba mươi một của Đại Diễn Tam Tháp Lục Kiếm: Hỗn Loạn Thời Không!

Uy năng một kiếm này đã giam cầm năm đại Kiếm Thánh vào trong Hành Lang Thời Không, còn một kiếm Tuế Nguyệt của Lục Thanh đã đẩy Quân Mạc Lâm vào tử địa. Kiếm Ý Tuế Nguyệt Luân Chuyển không ngừng cắn nuốt lực Thế Giới hộ thân của Quân Mạc Lâm đến nỗi không còn, bất kể là kiếm quang kiếm thức mạnh mẽ nào cũng bị Kiếm Ý Tuế Nguyệt này nghiền thành tro bụi.

Đến lúc này, Quân Mạc Lâm mới cảm thấy hoảng sợ, đây là hơi thở của Tử thần, lão chưa từng bao giờ có cảm giác gần với cái chết như vậy. Đến lúc này lão mới phát hiện ra, hóa ra trải qua biết bao nhiêu năm tháng, tâm cảnh của lão chẳng những không thể khám phá sinh tử, mà còn hình thành một bức tường kiên cố ngăn cản đột phá.

Lão cảm thấy sợ hãi vô cùng, đến giờ phút này, lão mới cảm thấy vô cùng hối hận. Sớm biết như vậy ngay từ lần đầu vừa gặp mặt Lục Thanh, lão đã giết chết Lục Thanh bằng bất cứ giá nào.

Thế nhưng lúc này hối hận thì đã muộn. Bị Kiếm Ý Tuế Nguyệt ăn mòn. Quân Mạc Lâm cảm thấy sinh cơ của mình ngày càng cạn dần. Giờ phút này, lão bất chấp thể diện, hai tay cho vào trong Kiếm Vực màu đỏ máu nắm lấy hai chiếc cổ trắng như ngọc của hai nàng.

- Dừng tay, nếu không ta sẽ chấn vỡ chân linh bản mệnh của các nàng!

Quân Mạc Lâm quát lớn, hai tay vận sức, lực Thế Giới đồng thời quán quanh hai nàng, Lục Thanh chỉ nở một nụ cười lạnh lẽo. Kiếm Ý trong kiếm chỉ tay trái không ngừng, ngược lại càng tăng thêm mạnh mẽ.

Quân Mạc Lâm thầm kêu khổ trong lòng, biết rằng với thủ đoạn mà Lục Thanh vừa mới thi triển, với sự kỳ quái của Kiếm Ý Thời Không, e rằng không sợ lão chán vỡ chân linh hai nàng.

Quân Mạc Lâm nghiêng rằng nghiêng lợi, vung mạnh hai tay, ném hai nàng vào người Lục Thanh.

- Chúng ta cũng không có thù không đội trời chung, trà hai nàng cho người, không ai nợ ai!

Quân Mạc Lâm quát to, đồng thời huyết quang bùng lên trên thân lão như muốn hủy diệt cả đất trời lúc Thế Giới Bắt đầu khởi động:

- Người đừng vội ép ta, nếu không ta tự bạo Kiếm Tâm, cho dù liều mạng vỡ tan Thế giới Kiếm Vực, cũng phải khiến cho người không chết cũng trọng thương!

Thủ đoạn cuối cùng của Thánh Giả chính là tự bạo Kiếm Tâm. Kiếm Tâm vỡ rồi, đồng thời thế giới Kiếm Vực cũng vỡ theo.

Bất quá tuy rằng thế giới Kiếm Vực chưa phải là thế giới chân chính, nhưng cũng là hình thức ban đầu sản sinh ra thế giới. Nếu như vỡ nát. Kiếm Ý hủy diệt sinh ra đủ để lật nhào trời đất, xé rách Hỗn Độn.

- Bùng...

Đồng thời, kiếm chỉ tay phải Lục Thanh chấn động, năm cỗ lực Thế Giới mạnh mẽ xé rách Thời Không, một lần nữa giáng xuống mặt đất.

Tông sư các tông từ trước khi Lục Thanh động thủ đã sớm lui ra ngoài vạn dặm, thậm chí lui ra rồi mà còn phải tránh né không ngừng. Thánh Giả Kiếm Đạo tranh đấu với nhau. uy thế lan tràn làm cho bọn họ cảm thấy áp lực nặng nề. Đặc biệt là uy áp phát ra từ tâm Trấn Thế của Lục Thanh, đó là tâm cảnh Kiếm Đạo chỉ có bậc Thánh Giả thấu triệt mới có thể có được. Lúc này Lục Thanh dốc hết toàn lực ra tay, lập tức trấn áp hư không, dưới Thánh Giả khó lòng thoát khỏi

Giờ phút này lại nghe Quân Mạc Lâm nói rằng tự bạo. Tông sư các tông lại cảm thấy kinh hãi nghi hoặc.

Tuy rằng bọn họ chưa bao giờ thấy Thánh Giả tự bạo, nhưng chỉ cần tưởng tượng cũng có thể hiểu được, nếu Thánh Giả Kiếm Đạo tự bạo rồi cục sẽ sinh ra uy năng lớn tới mức nào. Đặc biệt là bọn mười sáu Kiếm Tổ Tuyệt Thế Tử Viêm Kiếm Tổ, bọn họ thân là Kiếm Tổ Tuyệt Thế. Linh Vực đã đại thành, biến hóa ra lực Tiểu Thế Giới. Cũng chỉ có bọn họ mới hiểu được rõ ràng, lực Thế Giới là một luồng sức mạnh mênh mông rộng lớn tới mức nào. Nếu thế giới Kiếm Vực bị phá nát, trong phạm vi vạn dặm hư không ắt sẽ tan nát không còn gì, tan biến vào hư vô.

- Tiểu tử ngươi khinh người quá mức!

Ánh mắt nữ tử áo đen lạnh lẽo vô cùng, nắm đại Kiếm Thánh đồng thời bước lên phía trước một bước, lực Thế Giới Bắt đầu khởi động, chuẩn bị liên thủ trấn áp.

- Đây là ân oán riêng tư, năm vị không nên nhúng tay là hơn!

Hai người Diệp Vô Tâm đồng thời tiến tới ngăn cản trước mặt năm người, đồng thời nguyên lực hương hỏa trên thân thể hai người cũng Bắt đầu khởi động. Lực Thế Giới mênh mông cuộn cuộn quả thật mạnh hơn một bậc, nếu so với bất cứ ai trong năm người.

Thân sắc cả năm người thay đổi liên liên, rốt cục đại hán của Cửu Kiếm tông lên tiếng nói:

- Kiếm Thánh tự bạo, đủ để thế giới Thiên Đạo mở ra không gian loạn lưu Hỗn Độn, bất kể là ai đứng ai sai đây là kết quả mà Đạo Linh rất muốn nhìn thấy. Mà bất kể là bốn người bọn Đạo Linh hay là vị kia, giúp đỡ cho bất cứ phe nào, chúng ta cũng không có lợi ích gì cả.

- Người không thấy rằng lúc này nói những lời này là quá muộn hay sao?

Diệp Vô Tâm hừ lạnh:

- Nếu đã đi tới chỗ không chết không thời ta khuyên các vị không nên nhúng tay là hơn. Nếu không, dù bộ xương già của ta có ngã xuống, cũng nhất quyết phải giúp cho đồ đệ ta một tay!

- Lão...

Đôi mày bạc trắng của Lăng Nguyên cau lại:

- Lão muốn uy hiếp bọn ta ư?

- Không sai lão có thể cho là như vậy!

Diệp Vô Tâm không thèm phản bác:

- Các vị cũng thừa biết, đây không phải là lần đầu tiên Diệp Vô Tâm ta làm chuyện này!

Năm người đồng thời biến sắc, như nhớ lại chuyện gì, ánh mắt nhìn Diệp Vô Tâm trở nên vô cùng ngưng trọng.

Mà lúc này, Lục Thanh đã tiếp lấy hai nàng Nhược Thủy, chuyển cho bọn Lạc Tâm Vũ ở phía sau. Có hai người Diệp Vô Tâm ngăn trở năm người Lăng Nguyên. Kiếm Ý trên người Lục Thanh lập tức như muốn lật nhào biến cả, toàn bộ trấn áp lên người Quân Mạc Lâm. Kiếm Ý Tuế Nguyệt vừa chuyển Hồn Loạn Thời Không đồng thời biến hóa ra, ngay sau đó đã đánh Quân Mạc Lâm rơi vào trong Hành Lang Thời Không, giam cầm trong đó.

Bất quá Quân Mạc Lâm chỉ là ngụy thánh, cho dù dung hợp Kiếm Tâm, kẻ thừa Kiếm Vực, thế giới Kiếm Vực của lão cũng bị tổn hại đừng nói là lực Thế Giới. So ra lão còn kém các Kiếm Thánh khác tới vài bậc, tuy rằng đối phó với Kiếm Tổ Tuyệt Thế thì không thành vấn đề, nhưng lúc này gặp phải Lục Thanh, quả thật là không còn đường chạy thoát.

Lực Thế Giới hộ thân của Quân Mạc Lâm gần như trong nháy mắt bị Hồn Loạn Thời Không dốc hết toàn lực của Lục Thanh nghiền nát, đại đạo Hồn Độn dữ tợn hiện ra. Thần quang lõi đình màu xám bùng lên, có vài đạo đánh trúng người Lục Thanh, để lại vết máu rõ ràng.

Giết chết Kiếm Thánh, cho dù là ngụy thánh, cũng sẽ bị hư không Hồn Độn bên ngoài Thiên Đạo trừng phạt. Từ lõi đình màu xám kia. Lục Thanh cảm nhận được ý chí này.

Trừng phạt ư?

Lục Thanh mỉm cười lạnh trong lòng. Kiếm Ý Thời Không trên người không giảm đi mấy may, dù là nguyên lực hương hỏa mệnh môn cuộn cuộn trong Thần Đình thức hải cũng Bất đầu bốc cháy. Nguyên lực hương hỏa cuộn cuộn hóa thành kiếm thức bổ sung cho Thức Kiếm, dung nhập kiếm nguyên, tăng cường Kiếm Ý. Trên Hành Lang Thời Không. Hành Lang Thời Không vô tận mở ra một đạo Hồn Độn vặn vẹo. Thời Không trở nên vặn vẹo, xé rách Hồn Độn. uy thế vô cùng kinh khủng khiến cho năm người Lăng Nguyên đang bị kềm chế bên cạnh phải biến sắc.

Kiếm Đạo Thời Không! Không chế Thời Không, thân quý khó lường, long trời lở đất.

Uy năng bày ra trong giờ phút này khiến cho năm người Lăng Nguyên cảm thấy uy hiếp hết sức lớn lao. Mà ngay sau đó, bên trong Hành Lang Thời Không màu xám bạc, một cổ Kiếm Ý hủy diệt kinh khủng bùng lên, cổ Kiếm Ý hủy diệt này vừa xuất hiện. Hồn Độn vừa mở ra đã lập tức trở nên bùng nổ.

- Không xong, Quân Mạc Lâm muốn tự bạo Kiếm Vực!

Bọn năm người Lăng Nguyên kinh hoàng thất sắc, không hề do dự, lực Thế Giới tỏa ra

921. Chương 284: Đạo Linh Xuất Thủ

ở giữa Kiếm Ý hủy diệt. Lục Thanh vẫn đứng sừng sững, thần sắc ngưng trọng lạ thường. Kiếm Tâm vỡ nát, thế giới Kiếm Vực tan nát, loại Kiếm Ý hủy diệt sinh ra lực hủy diệt như vậy, cũng là lần đầu tiên Lục Thanh gặp phải.

Đây là sức mạnh có thể trấn áp Thiên Đạo, dù là Ma Đạo nhị Linh, vào lúc giao thời giữa hai lần năm vạn năm cũng đã dùng phương pháp y như vậy để ngăn cản Thiên Đạo Thức tỉnh.

Vậy Lục Thanh hẳn là người thứ hai có được vinh dự này ư?

Lục Thanh cười tự giễu, toàn thân bất chợt bùng lên một cỗ ý chí Phong Mang kiên cường hùng mạnh, bất khuất, mang theo Kiếm Ý Thời Không mênh mông vô tận đè ép về phía Hành Lang Thời Không lúc này đang vỡ nát không ngừng.

Bên trong Hành Lang Thời Không màu xám bạc, từng đợt kiếm quang màu máu bắn ra, cùng với lực Thế Giới vô tận tràn ra bên ngoài. So với trước kia, lúc này lực Thế Giới tràn ngập một cỗ tử khí vô biên. Nếu so với tử khí ở Quỷ giới sẽ thấy khác hoàn toàn. Tử khí của lực Thế Giới ở Quỷ giới còn có một cỗ sinh cơ khác biệt, mà lực Thế Giới giờ phút này Lục Thanh đang đối mặt chỉ hoàn toàn là hủy diệt, từ đó xuất ra uy năng khôn cùng, thiêu đốt lực Thế Giới vỡ nát.

Luồng sức mạnh này vượt xa hiểu biết của Lục Thanh, một mảng Hỗn Độn rất lớn mở ra trong phạm vi trăm dặm hư không, bao vây Hành Lang Thời Không vặn vẹo vào trong.

- Ầm...

Hỗn Độn màu xám giống như một mảng sương mù, khí Hỗn Độn chẳng khác Bản Nguyên nuốt chửng linh khí, thiên địa nguyên khí vốn thế giới Thiên Đạo nhờ vào đó để sinh tồn. Bên trong còn có lõi đình màu xám giăng giăng, giống như một con giao long khổng lồ nhằm về phía Lục Thanh muốn nuốt chửng hẳn.

- Rống...

Giao long lõi đình màu xám như có linh tính, cất lên tiếng gầm chấn động thiên địa, lực lõi đình hủy diệt nhắm vào người Lục Thanh.

Lõi đình giáng xuống, hư không trở nên ổn định. Cho dù là không gian sụp đổ, trong khoảnh khắc lõi đình giáng xuống cũng bị ép phải khép lại, không có chút năng lực chống cự.

- Phụt...

Lục Thanh phun ra một ngụm nghịch huyết, lõi đình màu xám đánh lên người, cho dù hẳn có được Kiếm thể Thánh Kiếm, trong lúc nhất thời cũng phải bị trầy da tróc thịt

Lõi đình màu xám quấn quanh thân Lục Thanh, ngưng tụ thành một con độc xà nhỏ, tranh phong với khí Phong Mang đen sẫm.

- Bên ngoài Thiên Đạo, chính là Đại Đạo ngưng đó sao? Hai mắt Lục Thanh như điện nhìn chăm chăm vào vùng không gian Hỗn Độn:

- Người cũng muốn hủy diệt ta ư?

- Ầm...

Nghe tiếng chất vấn của Lục Thanh, sương mù Hỗn Độn màu xám kia càng quay cuồng kịch liệt hơn, khí Hỗn Độn cuộn cuộn giống như Bản Nguyên sơ khai nuốt chửng vạn vật, phóng xuất ra lõi đình Hỗn Độn kinh khủng.

Lõi đình quấn thân một lúc, trên Kiếm Thể Thánh Kiếm của Lục Thanh đã xuất hiện nhiều vết thương trông vô cùng ghê rợn. Khí Phong Mang đen sẫm ngưng tụ thành Kiếm Ý Thời Không, một dòng sông Thời Không nháy mắt ngưng kết mà thành, bao vây Lục Thanh vào trong.

Trong Thần Đình thức hải trước nguy cơ như vậy, nguyện lực hương hỏa không chút giữ lại, Bắt đầu bốc cháy, hóa thành kiếm nguyên khôn cùng, làm phong phú tâm thần, cường tráng kiếm thức. Kiếm Ý Thời Không vốn đã suy yếu, nhờ vậy mà điên cuồng lớn mạnh.

Ngay sau đó, một Thời Không Luân Bàn lớn chừng một trượng ngưng tụ trên đỉnh đầu Lục Thanh. Chưa từng có bao giờ Thời Không Luân Bàn lại rõ ràng như vậy, trên mặt Thời Không Luân Bàn kiếm văn dày đặc, mỗi đạo kiếm văn tràn đầy nhịp điệu khó hiểu. Trên chín tầng trời đầy sao, dường như có Thời Không vô tận đang sinh ra ở đó, khí tức tang thương cổ kính lan tràn, có dấu hiệu ngưng tụ thành thực chất.

Hành Lang Thời Không màu xám bạc bị huyết quang chấn vỡ, hành lang trông như Chân Long bị huyết quang cắt đứt, lộ ra vết đứt giống như huyết mạch bị xé rách. Kiếm Ý hủy diệt được rốt lực Thế Giới lan tràn mười mấy vạn dặm, cũng không ngừng khuếch tán ra bốn phía xung quanh, hoành hành ngang ngược.

Thời Không Luân Bàn bảo vệ Kiếm thể Lục Thanh, lõi đình màu xám vừa giáng xuống, lập tức bị nuốt chửng một cách kỳ dị vô cùng. Đồng thời Thời Không Luân Bàn cũng chậm rãi mở ra một khe nứt ở giữa. Khe nứt này nuốt lấy lõi đình Hỗn Độn mà lớn mạnh không ngừng, ngăn trở hết thấy Kiếm Ý hủy diệt bên ngoài thân thể Lục Thanh.

Đúng vào lúc Lục Thanh nghĩ rằng có thể rút lui, một đạo hào quang như từ ngoài trời giáng xuống, hết thấy Thời Không giống như bị giam cầm. Chỉ có Thời Không Luân Bàn trên đầu hắn vẫn khó khăn xoay tròn, mà Hành Lang Thời Không nháy mắt đã bị giam cầm giữa không trung, huyết quang chớp động, chói lọi như huyết ngọc.

Bất chợt dưới ánh mắt kinh ngạc của Lục Thanh, một bóng người màu xanh từ giữa không trung chậm rãi hiện ra.

- Đạo Linh!

- Chúng ta lại gặp nhau rồi!

Trên mặt thiếu niên nở nụ cười, chỉ có điều hiện giờ dưới mắt Lục Thanh, nụ cười này khiến cho người ta vô cùng chán ghét. Phía sau gương mặt như thiếu niên kia lại là một trái tim bất tử đã chìm sâu sau bao nhiêu năm tháng.

Đây là một cường giả lỗi lạc đã sống qua mười vạn năm, dù là Kiếm Thánh, dưới tay y cũng không có chút năng lực phản kháng. Mà hiện giờ, ngọn nguồn tín ngưỡng trên Kiếm Thần đại lục, một đời Kiếm Thần, cũng là do y một tay tạo ra.

- Sao hả, người không muốn gặp lại ta hay sao?

Thiếu niên thấy thần sắc Lục Thanh tỏ ra lạnh lùng, bên khe cười hỏi.

- Nếu ngươi vô tình, có lẽ ta còn hy vọng gặp lại ngươi một chút. Tối thiểu lần thiên địa quay ngược lại này cũng có thể tránh được, giao thời giữa hai lần năm vạn năm cũng sẽ không có cảnh sinh linh đồ thán.

- Hóa ra ngươi đã biết cả rồi

Thiếu niên gật gật đầu, cười nói:

- Trời già trời cũng có tình, dù là Thiên Đạo, y cũng không thể hữu tình, nếu không sẽ xảy ra bất công, không thể thưởng thiện phạt ác. Nhưng ta, chỉ là đạo niệm của y biến thành mà thôi. Ta không phải là Thiên Đạo, vì sao không thể hữu tình? Đây là do Thiên Đạo bất công, cho nên ta muốn phản kháng.

Thời Không ngưng bật, trước mặt sức mạnh lớn lao của Đạo Linh, chỉ có Thời Không Luân Bàn mới có thể miễn cưỡng xoay tròn.

- Ngươi muốn phản kháng, nhưng sự phản kháng của ngươi lại được thành lập trên đau khổ của người khác. Hàng ngàn hàng vạn sinh linh có tội tình gì? Chuyện gì mình không muốn, đừng gây ra cho người khác! Tuy rằng ngươi vạn ma bất xâm, nhưng cũng đã nhập ma!

Tâm thần Lục Thanh bình tĩnh, cô gắng quan sát gương mặt tỏ ra bình thản của Đạo Linh, nhưng hắn không nắm Bất được gì.

-Nói hay lắm...

Sau một lúc trầm ngâm. Đạo Linh mới lên tiếng nói:

- Đã thật lâu không có ai nói chuyện với ta như vậy. Ngươi nói không sai chuyện gì mình không muốn, đừng gây ra cho người khác. Mặc dù Thiên Đạo từ thời thượng cổ xuống dốc dưới tay ta, nhưng không thể phủ nhận nhưng thứ mà bọn họ truyền lại, thật ra rất thích hợp cho sự phát triển của thế giới này. Bất quá, tồn tại tức hợp lý, nếu ta đã tồn tại, vậy hết thấy nhưng chuyện này chỉ là do định số mà thôi.

Lục Thanh cau mày;

- Tồn tại tức hợp lý ư? Vậy vì sao ngươi còn muốn phản kháng?

- Bởi vì Thiên Đạo bất công.

- Nếu Thiên Đạo bất công, khiến cho ngươi muốn phản kháng, vậy tồn tại thế nào mới là hợp lý?

Trong ánh mắt Lục Thanh dường như có vô tận Thời Không sinh ra. Trên đầu. Thời Không Luân Bàn màu xám bạc chuyển động, toát ra hàng ngàn hàng vạn thần quang, bảo vệ thân thể Lục Thanh vào trong.

Đạo Linh sững sờ, bất chợt y bật cười to không chút e dè. Tiếng cười cao vút không hề mang theo khí thế sóng âm, nhưng chỉ quanh quẩn trong phạm vi không gian trăm trượng, chỉ có hai người có thể nghe thấy.

- Tốt! Tốt lắm! Quả nhiên ta đã không nhìn lầm ngươi! Ngươi không giống nhưng người khác!

Đạo Linh nhìn chăm chú Lục Thanh:

- Ngươi nói không sai là ta sai! Bất quá nếu ta đã sinh ra thất tình lục dục, tự nhiên phải có lòng riêng. Vì sinh tồn, ta sẽ dùng cách của mình để tranh giành mọi cơ hội để có thể thu phục thiên hạ. Vạn vật như trùng kiến, đây là cảnh giới của ta, ngươi vẫn còn kém một chút. Bất quá nếu chúng ta hợp tác, đợi đến khi Thiên Đạo bị tiêu diệt, thế giới Thiên Đạo này, ta bằng lòng cai quản cùng ngươi!

- Cùng nhau cai quản...

Lục Thanh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

- Sao hả, chỉ cần ngươi đáp ứng, không làm ảnh hưởng tới chuyện tiêu diệt Thiên Đạo, muốn bất cứ điều kiện gì, ta cũng có thể chấp nhận!

Nói tới đây. Đạo Linh đưa mắt nhìn Lục Thanh chăm chăm, giống như muốn đoán ra suy nghĩ của hắn.

Lát sau. Lục Thanh mở mắt:

- Vậy Kiếm Thần phải tính sao?

- Kiếm Thần ư?

Đạo Linh cười cười:

- Bất quá chỉ là một tên tiểu nhân mà thôi từ lúc Bắt đầu năm vạn năm hiện tại y đã mất đi tâm Trần thế. Tuy rằng y có lực lượng vô song, hơn xa ngươi, nhưng trong tương lai, y không có tư cách đi cùng đường với ta.

Lục Thanh không đáp, nhìn Đạo Linh nói:

- Ngươi có biết không, trước khi thiên địa quay ngược lại, ta từng gặp qua Thiên Đạo một lần.

- Cái gì! Ngươi từng gặp qua Thiên Đạo?!

Trong nháy mắt, trên người Đạo Linh toát ra một cỗ uy nghiêm kinh khủng như muốn hủy thiên diệt địa, dù là Lục Thanh có Kiếm thể Thánh Kiếm, dưới Thời Không Luân Bàn bảo vệ, nhưng cũng phát ra nhưng tiếng kêu răng rắc.

- Ngươi gặp y ở đâu?

Mặc dù bị uy nghiêm của Đạo Linh trấn áp, nhưng thần sắc Lục Thanh vẫn không hề tỏ ra dao động, ngược lại còn mỉm cười:

- Ngươi không cần tỏ ra khẩn trương như vậy, gặp qua y thì đã sao? Hiện tại y đã đầu thai chuyển thế, ngươi muốn tìm y, ta cũng không giúp được. Bất quá nếu ngươi muốn biết rõ ràng, đó là kiếm bí Bản Nguyên của Quỷ giới...

- Kiếm bí Bản Nguyên bị y lấy đi rồi sao?

Đạo Linh trầm tư một lúc, thần quang mười ba màu trong mắt chớp động:

- Hóa ra trước nay y vẫn đi theo ngươi!

Lục Thanh không lên tiếng phản đối xác nhận suy nghĩ của Đạo Linh.

Đúng ra ta nên sớm nghĩ tới chuyện này mới phải...

Đạo Linh lẩm bẩm:

- Người nắm giữ Kiếm Đạo Thời Không, nếu y muốn thoát khỏi sự tra xét của ta, chỉ có cách ẩn trên người người!

- Vậy người có biết lần gặp mặt ấy, Thiên Đạo đã nói với ta những gì không?

- Y nói với người chuyện gì vậy?

Thần sắc Đạo Linh tỏ ra ngưng trọng, trên gương mặt thiếu niên toát ra khí tức tang thương cổ kính không hợp với bề ngoài của y chút nào.

Lục Thanh cố nén cười, trầm giọng nói:

- Kế thừa đạo thống của ta, thế giới Thiên Đạo này, ta truyền thừa cho người!

Đạo Linh giật nảy mình, mãi một lúc lâu sau. Lục Thanh mới thấy nụ cười khổ lần đầu

922. Chương 285: Ngũ Thánh Thối Lui

Đạo Linh thở dài một tiếng, nhưng ngay tức khắc lại nở một nụ cười mang ý nghĩa sâu xa:

- Phải chăng người đã từ chối?

- Nếu ta bằng lòng thì sao?

- Nấu người bằng lòng, vậy người không phải là Lục Thanh. Người đã đạt tới cảnh giới siêu thoát, nếu lúc trước người bằng lòng, vậy người không thể thoát!

Nụ cười trên mặt Đạo Linh càng tươi hơn trước, nhưng cũng không hề lộ bất cứ tình cảm gì.

Nhìn thân thiếu niên của Đạo Linh trước mặt. Lục Thanh cũng mỉm cười:

- Người nói không sai, trên đời này không có chuyện gì có thể khiến ta khuất phục. Chết, cũng không thể!

- Được, vậy ta chờ biểu hiện của người.

Đạo Linh gật gật đầu, lập tức quay người nhìn về phía Hành Lang Thời Không đang bị giam cầm, miệng nở nụ cười lạnh lẽo:

- Ngũ thánh cũng chẳng khác gì trùng kiến, còn đòi lãng phí một quả Kiếm Tâm.

Dứt lời. Đạo Linh vẫy hờ một cái, trong Hành Lang Thời Không lập tức vang lên tiếng kêu khóc thảm thiết. Máu bắn ra tung tóe, một thanh tiểu kiếm màu máu trong suốt dài chừng một tấc lơ lửng bay ra, rơi vào trong tay Đạo Linh.

- Được rồi, chuyện này kết thúc, lần sau chúng ta tái kiến.

Đạo Linh không quay đầu lại, biến mất ngay tại chỗ.

Thời Không Luân Bàn bị áp chế trong thời gian tản nửa nén nhang, đã không chịu nổi, giờ phút này thoát khỏi giam cầm, lập tức bạo động. Kiếm Ý Thời Không bá đạo tràn ra mệnh mông khiến cho Thời Không vặn vẹo, trấn áp huyết quang trên Hành Lang Thời Không vốn đã vỡ nát. Sau khi mất đi Kiếm Tâm. Quân Mạc Lâm cũng không thể ngăn cản lực tràn áp, lập tức bị Hành Lang Thời Không trấn áp lại như trước.

- Ta hận...

Bên trong Hành Lang Thời Không vang ra tiếng thét cuối cùng của Quân Mạc Lâm, rất nhanh, lão đã bị Hành Lang Thời Không nuốt chửng.

Lúc này sóng lặng gió êm trở lại. Mặt đất vạn dặm hoang vắng tiêu điều, cây cối hủy diệt, không còn chút sức sống. Thánh Giả ra tay, chỉ cần khẽ động là có thể hủy diệt vạn dặm, dù là thế giới Thiên Đạo vô cùng rộng lớn, nhưng nếu tiếp tục chiến đấu như vậy, sớm hay muộn gì cũng có một ngày vạn vật điêu linh.

- Chẳng trách Thiên Đạo lại muốn san bằng thế giới này, sinh ra trở lại hàng ngàn hàng vạn sinh linh. Trật tự của thế giới Thiên Đạo này đã trở nên vô cùng hỗn loạn.

Lục Thanh nở một nụ cười khổ, miệng lẩm bẩm.

Dòng sông Thời Không hiện ra, Lục Thanh bước ra một bước, biến mất ngay tại chỗ. Ngoài xa vạn dặm.

Bọn Lạc Tâm Vũ lộ vẻ ưu tư, trận chiến giữa Thánh Giả, bọn họ không thể chống lại. Vừa rồi Kiếm Ý hủy diệt trong phạm vi trăm vạn dặm kia, dù là hai người Diệp Vô Tâm cũng phải tái mặt, lộ ra vẻ vô cùng e ngại.

Lôi quang Hỗn Độn màu xám kia chính là lõi đình mà trước nay bọn họ chưa từng thấy, cũng chính là thần lõi Thiên Đạo. Trước mặt lõi quang Hỗn Độn kia, hết thảy đều phải trở nên ảm đạm.

-Thất đệ hần...

- Nhất định Thất đệ sẽ bình yên vô sự. Tử Thiên Lôi trừng mắt nhìn Đoạn Thanh Vân:

- Ngậm cái miệng thối của ngươi lại!

- Đúng đúng, là ta thối miệng...

Giờ phút này dường như Đoạn Thanh Vân đã khôi phục lại bộ dáng sáng khoải như lúc trước, gơ tay lên tát mình hai cái thật mạnh.

Bên cạnh đó, thần sắc của Nhược Thủy tỏ ra điềm tĩnh nhất, ánh mắt của nàng sáng lực như dải Ngân hà, nhìn về phía xa vạn dặm hư không, dường như không gì có thể làm cho nàng dao động mây may.

- Thanh Vân, huynh làm gì vậy?

Một giọng nói trong trẻo vượt qua hư không vọng tới, không gian mở ra, bóng Lục Thanh từ trong đó bước ra.

Dòng sông Thời Không tan đi. Lục Thanh hạ xuống, nhìn Đoạn Thanh Vân trên mặt vẫn còn in dấu bàn tay.

- Thất đệ!

- Lục Thanh!

Bọn Lạc Tâm Vũ lộ ra thần sắc nửa mừng nửa sợ, cẩn thận quan sát Lục Thanh. Mặc dù áo trên người hần bị rách vài chỗ, nhưng những vết thương nhờ có Kiếm thể Thánh Kiếm vô cùng mạnh mẽ, sau khi thoát khỏi lõi đình Hỗn Độn đánh xuống, rất nhanh đã khép lại. Hiện tại bọn Lạc Tâm Vũ chỉ còn thấy vài vết màu trắng trên da mà thôi.

- Tên Quân Mạc Lâm kia...

Diệp Vô Tâm ngập ngừng hỏi hiển nhiên cũng cảm thấy khó tin.

Lục Thanh mỉm cười:

- Trên đời này đã không còn Quân Mạc Lâm nữa!

- Hay lắm!

Mắt Diệp Vô Tâm sáng rực, thét lớn:

- Tuy Quân Mạc Lâm chỉ là nguy thánh, nhưng trận chiến này vô cùng đáng giá. Thanh danh của con sau trận chiến này tuy chưa thể sánh kịp các Kiếm Thánh thượng cổ, nhưng cũng không còn kém mấy.

Lục Thanh lắc lắc đầu:

- Là y ra tay.

-Y...

Hai người Diệp Vô Tâm đồng thời biến sắc:

- Là y ư...

Tuy rằng hai người không nói ra, nhưng Lục Thanh biết hai người muốn chỉ ai, lập tức gật gật đầu:

- Chính là y.

Thần sắc Diệp Vô Tâm tỏ ra ngưng trọng:

- Nếu là y ra tay, vậy hành động lần này cần phải cẩn nhắc lại cho cẩn thận. Chỉ là một quả Kiếm Tâm, chẳng lẽ cũng đáng để cho y đích thân ra tay sao...

Lúc này cách mọi người chừng trăm trượng, có tiếng kiếm ngâm vang lên. Sau đó, một không gian Động Hư rất lớn mở ra, năm người Lăng Nguyên cùng Tông sư các tông từ trong đó bước ra.

- Quân Mạc Lâm đâu?

Lăng Nguyên hơi sững sờ, nhìn xung quanh một vòng, nhưng không thấy người mà lão muốn thấy. Đến khi ánh mắt của lão nhìn tới Lục Thanh, rốt cục biến sắc:

- Người không có việc gì sao?

Mà bốn người nữ tử áo đen cũng biến sắc, có thể sống sót dưới thế giới Kiếm Vực vỡ nát, thậm chí gần như không thương tổn gì, khoan nói tới thân thể Lục Thanh mạnh mẽ tới mức nào, chỉ riêng thái độ ung dung điềm tĩnh này, bọn họ đã không thể sánh bằng.

Lục Thanh không đáp, chỉ nhìn năm người với ánh mắt lạnh lùng. Đối với năm người này, Lục Thanh không có chút hảo cảm nào, cho dù là Kiếm Thánh cũng sẽ có thất tình lục dục. Năm người này có ý dòm ngó Kiếm Hồn Kinh của hắn, bất quá đáng tiếc thân là Kiếm Thánh, bọn họ hết sức coi trọng thể diện. Hiện tại đã không thể nhận định chuyện Quý giới là do Lục Thanh gây ra, bọn họ cũng không tiện ra tay động thủ. Đó là chưa nói thực lực Lục Thanh thể hiện ra cho tới lúc này, thật sự làm cho bọn họ khiếp sợ.

Huống chi Lục Thanh còn có thể hấp thu nguyên lực hương hỏa. Nếu Lục Thanh liều mạng thiêu đốt nguyên lực hương hỏa, cho dù là năm đại Kiếm Thánh bọn họ cũng sẽ gặp vất vả vô cùng. Lại thêm Kiếm Đạo Thời Không Vô cùng quý dị, thật sự khiến cho bọn họ kiêng kỵ. Chưa kể tới bên cạnh Lục Thanh còn có hai người Diệp Vô Tâm. Mà hai người này nhờ có nguyên lực hương hỏa của Lục Thanh, cho nên thực lực còn mạnh hơn một bậc, hiện tại chênh lệch thực lực giữa hai bên thật ra cũng không có gì là lớn lắm.

- Không biết năm vị muốn thế nào?

Diệp Vô Tâm tiến lên một bước, lên tiếng nói:

- Ta có thể nói cho các vị biết, nếu không nhờ Lục Thanh trấn áp Thời Không Quý giới mấy tháng trước đây, hiện tại e rằng Quý giới đã sụp đổ từ lâu. Các vị không thấy là tình huống của Quý giới hiện tại có điều khác biệt so với những gì Giới Chủ Quý giới đã nói hay sao?

Năm người cùng sững sờ, bất quá thân là Thánh Giả Kiếm Đạo, tự nhiên có thể phát hiện ra đại thể có biến hóa. Sau một lúc, năm người đã phát hiện ra điểm khác thường, quả thật thời gian Quý giới dung hợp cùng thế giới Thiên Đạo có sai biệt, dường như đã trôi qua.

Xem ra lần này chỉ là hiểu lầm... Lăng Nguyên ngáp ngừng một chút, sau đó mới nói.

- Lăng huynh... Nữ tử áo đen trầm giọng nói:

- Nếu làm như vậy để tránh tội nghiệt khôn cùng, vậy cũng không có gì đáng nói!

Lục Thanh bước lên phía trước một bước, ánh mắt sáng rực nhìn thẳng vào nữ tử áo đen:

- Chúng ta đánh một trận sinh tử!

Nữ tử áo đen biến sắc, không ngờ bị Lục Thanh khiêu chiến thẳng thừng như vậy, thẹn quá hóa giận. Kiếm Ý Động Hư Bất đầu bùng lên trên người.

- Linh Kiếm Thánh!

Bốn người Lăng Nguyên gần như đồng thời bước lên phía trước, ngăn chặn khí thế của hai người Lục Thanh.

- Xin hai vị không nên kích động.

Lăng Nguyên trầm giọng nói:

- Vừa rồi chỉ là hiểu lầm, việc này chấm dứt tại đây. Là do chúng ta nóng nảy nhất thời, lần sau sẽ nhận lỗi cùng Lục Kiếm Thánh.

Nữ tử áo đen còn muốn nói gì đó, nhưng thấy môi Lăng Nguyên hơi giật giật, cuối cùng cũng kềm chế.

Thấy nữ tử áo đen đã chịu nhận. Lục Thanh cũng không thêm so đo. Ý chí Phong Mang trên người cũng thu liễm lại.

- Ba vị, cáo từ!

Ngay tức khắc. Lăng Nguyên vung tay, bao lấy Tông sư Kiếm Phách các tông, cùng bốn người còn lại biến mất ngay tại chỗ.

- Như vậy là quá tiện nghi cho bọn chúng!

Tử Uyển hừ lạnh:

- Đúng là một phường chỉ quen ỷ mạnh hiếp yếu!

- Đây là do thế giới Thiên Đạo sinh ra như vậy, không thể tránh được.

Giờ phút này dường như Lục Thanh hiểu ra được chuyện gì, lúc năm người Lăng Nguyên rời đi, hắn cũng không nói.

Đợi năm đại Kiếm Thánh đi khuất. Lục Thanh mới xoay người lại, ánh mắt nhìn Nhược Thủy hết sức dịu dàng.

Nhược Thủy đưa tay vuốt ve mấy lượt trên những vết kiếm của Lục Thanh. Theo đầu ngón tay nàng lướt qua, những vết kiếm màu trắng ra đã biến mất không thấy. Lúc này thân thể Lục Thanh bùng lên khí Phong Mang đen sẫm lưu chuyển, giống như ngọc đen tinh thuần không tỳ vết

- Không sao thì tốt rồi...

Tuy rằng không nói nhiều lời, nhưng trong tròng mắt màu xanh biển của Nhược Thủy, lúc này cũng đã ngân ngấn lệ.

Không nói nhiều lời. Diệp Vô Tâm và Thủy Thần đã bao phủ bọn Lạc Tâm Vũ rời đi nơi khác

-Vừa rồi ta sợ...

Trên mặt đất hoang vu xơ xác, chỉ có Lục Thanh và Nhược Thủy đứng bên nhau. Quét mắt nhìn ra xa không còn thấy đồi núi, mặt đất vốn bằng phẳng lúc này đã trở nên gập ghềnh lồi lõm, lộ ra lòng đất đen ẩm ướt bên dưới.

Nhược Thủy ngập ngừng, sau đó nép mình thật sát vào người Lục Thanh:

- Vừa rồi thiếp cũng rất sợ...

Lục Thanh nở một nụ cười ụt giễu, sau đó than dài:

- Không ngờ Kiếm Giả chúng ta truy tìm đến cực điểm của Kiếm Đạo, hiện tại đã đứng trên đỉnh đại lục, nhưng lại phát hiện thì ra chính mình cũng không có gì thay đổi so với trước kia. Nếu có thay đổi cũng chỉ là cách nhìn và tâm cảnh mà thôi. Khi hết thấy tiếp cận tới cực điểm, vậy sẽ trở lại bộ dạng như trước.

- Lục Đại ca...

- Nàng hỏi hận sao?

Nhìn Nhược Thủy nép vào lòng mình. Lục Thanh nở một nụ cười âu yếm.

- Thiếp hồi hận...

Lục Thanh cũng sờ.

- Thiếp hồi hận đã không gặp được Lục Đại ca sớm hơn.

Nhược Thủy nở một nụ cười rạng rỡ, làn da mịn màng trong suốt của nàng toát ra ánh sáng đẹp như ngọc bạch:

- Đến bây giờ thiếp mới phát hiện ra, trên thế gian này còn có rất nhiều chuyện tốt đẹp. Tuy rằng thất tình lục dục khiến cho Nhân Đạo rối loạn, nhưng cũng mang lại cho thiếp rất nhiều thứ mà lúc trước thiếp chưa từng nếm trải. Nhược Thủy đã cảm thấy thỏa mãn

923. Chương 286: Ma Đạo Bất Đầu Động - Tin Tức Huyền Thanh

Sau khi thiên địa quay ngược lại, đại lục lại trở nên yên tĩnh một cách kỳ quái. Ở Lục gia trang, trong vườn mai.

Lục Thanh đứng đó, một thân áo xanh sừng sững như tùng bách. Áo của hắn không có chút nếp nhăn nào, thậm chí không thấy một sợi chỉ lộ ra.

Ở một góc vườn. Nhược Thủy đang ngồi trong lương đình, một thân áo trắng như tuyết, phủ dài xuống tận chân, chỉ để lộ đôi bàn chân trắng nõn nà như bạch ngọc.

Lúc này, đôi mắt thơ ngây trong suốt, không chút gợn của nàng đang nhìn Lục Thanh chăm chú. Trên bàn đá, một ấm trà đặt trên lò lửa đang bốc lên khói trắng lượn lờ. Nhược Thủy ngồi đó trông như tiên nữ, khối trắng lượn quanh khiến cho thân hình nàng trở nên mờ mờ ảo ảo, khiến cho ánh sáng xung quanh phải mờ đi vì vẻ đẹp sáng ngời của nàng.

Tuy rằng Lục Thanh đứng đó, nhưng trong Thần Đình thức hải của hắn, nguyên lực hương hỏa cũng đang không ngừng tỏa ra khắp thân thể. Từ sau khi đạt được tâm Trấn thể. Lục Thanh phát hiện ra nguyên lực hương hỏa mà hắn hấp thu được mỗi ngày đang trở nên dần dần ổn định. Mà lời đồn về hắn lúc này cũng đã lan truyền khắp trên đại lục.

Ba thành nguyên lực hương hỏa được Lục Thanh dùng để rèn luyện Kiếm thể, hai thành nguyên lực hương hỏa được hắn mở ra hai thông đạo không gian, chuyển tới bên cạnh hai người Diệp Vô Tâm. Đạt tới cảnh giới tu vi như Lục Thanh hiện tại dù là không tu luyện, nguyên lực hương hỏa cũng không ngừng rèn luyện dựa theo nhu cầu của Kiếm thể.

Mỗi ngày còn dành dụm lại được năm thành nguyên lực hương hỏa, có lẽ năm, mười năm sau. Lục Thanh nắm chắc sẽ tích lũy đủ nguyên lực hương hỏa để đột phá tầng thứ mười lăm của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh.

Đến lúc đó, ngoại trừ hai người Kiếm Thần và Kiếm Ma có thể chống lại với hắn, trong Thiên hạ cũng chỉ có Ma Đạo nhị Linh cùng Thiên Đạo chuyển thể có thể mang lại nguy cơ cho hắn mà thôi.

Chỉ có điều không biết đạt tới cảnh giới như vậy, rốt cục có thể chân chính siêu thoát hay không. Nếu thoát, đương nhiên là quá tốt, nếu vẫn không thể thoát như trước, vậy sẽ có kết cục thể nào?

Đột nhiên ánh mắt Lục Thanh thoáng động, lên tiếng nói:

- Huynh tới rồi ư?

- Biết là không thể qua được mắt đệ!

Một giọng cười to vang lên, hư không mở ra. Lạc Tâm Vũ từ trong đó bước ra.

Trong mắt Lục Thanh thoáng hiện thần quang, lại hỏi:

Huynh sắp đột phá rồi sao?

- Nếu không đột phá, sẽ bị đệ bỏ lại quá xa. Năm tên kia cũng đã sắp sửa đột phá. Lần này, sau khi bị nhiều Kiếm Tổ Tuyệt Thể trấn áp, lại được quan sát một trận chiến giữa Thánh Giả. ý chí Kiếm Đạo của

chúng ta đều lột xác, kiếm nguyên cũng đã được ngưng luyện vững vàng, hiện tại đột phá cũng là lẽ đương nhiên.

- Lạc Tâm Vũ ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Cũng phải nói ta còn phải cảm tạ đệ...

- Ủa?

Lục Thanh sửng sốt:

- Vì sao vậy?

- Ngũ Hành Kiếm Tông?

Kiếm quang chớp động trong mắt Lục Thanh:

- Huynh được truyền thừa của Ngũ Hành Kiếm Tông ư?

- Không sai.

Lạc Tâm Vũ gật gật đầu:

- Quân Mạc Lâm chính là sư đệ của sư phụ ta, chỉ có điều vào lúc giao thời hai lần năm vạn năm, lão đầu nhập Kiếm Thần sơn, lựa chọn Kiếm Đạo Sát Lục, đưa Ngũ Hành Kiếm Tông vào chỗ vạn kiếp bất phục. Thậm chí sau đó, lão còn thi triển thủ đoạn, phong ấn sư phụ ta vào trong hư không vô tận, lưu chuyển không ngừng.

Lục Thanh thoáng động trong lòng:

- Vậy truyền thừa của huynh...

Bất chợt hần nở một nụ cười mang ý nghĩa sâu xa:

- E rằng huynh không chỉ được truyền thừa Kiếm Tôn mà thôi phải vậy chăng?

- Hóa ra đệ đã biết.

Thật ra Lạc Tâm Vũ không cảm thấy bất ngờ, hiện giờ Lục Thanh thân là Kiếm Thánh, có thể có nhãn lực như vậy, hần cũng không cảm thấy có điều gì kinh ngạc.

- Có lẽ ngay cả lúc trước ta cũng không biết rõ, ta đã được truyền thừa Kiếm Tâm.

Kiếm Tâm!

Lục Thanh chấn động trong lòng, mặc dù hần đã đoán được rằng Lạc Tâm Vũ nhận được truyền thừa rất cao, nhưng không ngờ y lại nhận được truyền thừa của Kiếm Thánh. Nếu nói như vậy...

Ngay tức khắc, kiếm quang Thời Không màu xám bạc bắn ra từ trong mắt Lục Thanh, chiếu vào người Lạc Tâm Vũ.,

Nhưng ngay sau đó, một mảng Hỗn Độn màu xám từ trên người Lạc Tâm Vũ đột ngột bùng lên. Mảng Hỗn Độn này nuốt chửng vạn vật, làm lộ ra Bản Nguyên sơ khai của vạn vật ngay cả kiếm quang Thời Không của Lục Thanh cũng bị nuốt chửng.

Năng lực ẩn giấu thật là hùng mạnh!

Lục Thanh thẩm kính hãi trong lòng, nếu nói như vậy, Lạc Tâm Vũ đã được một phần cơ duyên nhận được truyền thừa của Kiếm Thánh thượng cổ. Xem ra trước kia, nếu hần tiếp nhận phần truyền thừa này, có lẽ mọi chuyện lúc này sẽ có biến hóa hoàn toàn khác hẳn. Nhưng hiện tại đã như vậy. Lục Thanh không chút hối hận trong lòng.

Đột nhiên Lục Thanh sửng người như nhớ lại chuyện gì.

- Chẳng lẽ, đây là định số...

- Cái gì...

Lạc Tâm Vũ lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Hỗn Độn sơ khai Đại Đạo sinh diễn. Thời Không luân chuyển. Ngũ Hành luân hồi. Bát thánh xuất thế. Nguyên lực vãng sinh!

- Tám câu này có ý nghĩa gì?

Lạc Tâm Vũ cảm thấy có điểm khác thường, bởi vì lúc này, ánh mắt Lục Thanh trở nên vô cùng ngưng trọng.

- Lục Đại ca!

Nhược Thủy bước tới trước mặt Lục Thanh, lay lay tay hắn.

- Hỗn Độn sơ khai đệ đã nhìn Thấy. Sức mạnh to lớn của Đại Đạo, đệ cũng đã cảm nhận được trong cõi vô minh. Nguyên lực hương hỏa, chính là nền tảng tu luyện của đệ hiện tại Mà Bát Thánh xuất thế. Ngũ Hành luân hồi có lẽ là muốn nói...

Ánh mắt Lục Thanh nhìn Lạc Tâm Vũ lúc này phức tạp vô cùng. Hắn không ngờ tám câu sấm lúc trước mình vô tình nhìn thấy, hiện tại lại gặp được từng phần.

- Tuy nhiên Bát Thánh xuất thế có ý nghĩa gì, chẳng lẽ trong lần thiên địa quay ngược lại này, sẽ có tám vị Kiếm Thánh xuất thế hay sao?

Nghe Lục Thanh lẩm bẩm như vậy, thần sắc Lạc Tâm Vũ cũng trở nên ngưng trọng, y mơ hồ cảm thấy, nếu lời Lục Thanh là đúng, có lẽ có liên quan tới lần thiên địa quay ngược lại này.

Lúc này hai người Diệp Vô Tâm vốn đang tiếp nhận nguyên lực hương hỏa của Lục Thanh để ngưng luyện Kiếm Vực, cũng đã vượt qua không gian mà tới, vốn hai người ẩn nấp trong không gian ở gần Kim Thiên tông, lúc này trong lòng Lục Thanh có dao động, tự nhiên hai người cảm ứng được. Mà với cảnh giới hiện tại của Lục Thanh, chuyện có thể khiến cho tâm cảnh của hắn dao động, nhất định không phải là chuyện bình thường.

Đối với hai người Diệp Vô Tâm, bọn Lạc Tâm Vũ đã được biết. Giờ phút này thấy hai người cùng tới. Lạc Tâm Vũ vội vàng khom người hành lễ:

- Bái kiến hai vị tiền bối.

Diệp Vô Tâm mỉm cười thay câu miễn lễ, ánh mắt nhìn sang Lục Thanh:

- Xảy ra chuyện gì?

- Chỉ còn chờ Bát Thánh xuất thế...

- Cái gì...

Diệp Vô Tâm sững sờ, hiển nhiên cũng nghĩ tới chuyện này. Vậy rốt cục là do định số, hay chỉ là trùng hợp mà thôi...

Lục Thanh cau mày. Nếu là trùng hợp, hắn có thể chấp nhận, nếu như do định số, như vậy rốt cục đã có một đôi tay vô hình trong cõi u minh bày bố, dù hắn có siêu thoát cũng không có ý nghĩa gì...

Lúc này, Lục Thanh nói ra những phỏng đoán của mình, mà hai người Diệp Vô Tâm cũng tra xét thân thể Lạc Tâm Vũ. Cũng giống như Lục Thanh, thần niệm do lực Thế Giới của hai người vừa tới cạnh thân thể Lạc Tâm Vũ, cũng bị một mảng Hỗn Độn màu xám nuốt chửng không còn.

Sắc mặt hai người hết sức khó coi, phát hiện này không phải là một tin tức tốt.

- Hiện tại cũng chỉ còn cách đi tới đâu tính tới đó...

Thủy Thiên Nhu thở dài. Cho dù là Thánh Giả, đối mặt với thiên địa quay ngược lại cũng bó tay hết cách, chỉ có thể ngồi chờ.

Lục Thanh lại nhìn sang Lạc Tâm Vũ:

- Hôm nay huynh tới đây e rằng không chỉ vì nói với đệ chuyện này...

- Không sai.

Lạc Tâm Vũ gật gù đầu:

- Đại lục có biến. Thiên Đạo đại lục đã hợp lại, phía Kiếm Ma đại lục rốt cục đã có hành động.

- Bọn chúng muốn làm gì?

- Kiếm Ma sơn hội tụ sáu đại Ma môn cấp Tử Hoàng, bọn chúng vượt qua biên giới, đang tiến về phía Kiếm Thần đại lục chúng ta.

- Bọn chúng muốn làm gì?

- Không biết rõ, chỉ biết dọc đường bọn chúng vô cùng ngang ngược, khiêu chiến Tông sư Kiếm Phách các tông, đã có hai tông bị thiết thòi dưới tay bọn chúng. Nghe đồn trong đó chẳng những có Kiếm Tổ Tuyệt Thế, thậm chí còn có Kiếm Thánh Ma Đạo.

Kiếm Thánh Ma Đạo! Hai người Diệp Vô Tâm nhìn nhau.

- Xem ra lần này mưu đồ của Ma Linh không nhỏ chút nào. Thiên Ma hai đạo xảy ra xung đột, tuy nói mục đích hai bên giống nhau, nhưng cũng chinh phạt lẫn nhau, không bên nào muốn yếu thế.

Lục Thanh ngẫm nghĩ một chút, lại nói:

- Bọn chúng còn cách Kim Thiên tông ta bao xa nữa?

Lạc Tâm Vũ trầm ngâm một lúc, sau đó mới nói:

- Theo như tốc độ của bọn chúng, bên ngoài Kim Thiên tông ta còn có ba tông khác. Dù sao Kim Thiên tông ta nằm ở giới Kim Thiên trước kia, cách Kiếm Thần Hải gần nhất, cho nên chắc chắn sẽ nằm trong số những tông môn bị khiêu chiến đầu tiên, có lẽ còn thời gian chừng một tháng.

- Thời gian một tháng...

Lục Thanh lại hỏi:

- Phía Kiếm Thần sơn có động tĩnh gì không?

- Không thấy có hành động gì cả, thậm chí cũng không có chỉ thị nào ban xuống. Bất quá các đại tông môn đã kéo về tập trung ở Lăng Tiêu tông không ít, muốn đánh cho khí thế của bọn Kiếm Ma đại lục giảm xuống. Bất quá tin này là từ nửa tháng trước đây. Tới nay, vẫn chưa nghe được động tĩnh gì khác.

Mặt Lạc Tâm Vũ lộ vẻ kỳ quái:

- Bất quá trong mấy ngày gần đây, nghe nói đã có vài người chạy tới Kiếm Thần đại lục

- Không ngờ còn có người ư?

Diệp Vô Tâm kinh ngạc hỏi:

- Có nhưng người nào?

- Nghe đồn có Bạch Kiếm Tôn Nghê Thường, Bàn Bạng Kiếm Tôn Thạch Hàn, Cửu Dương Võ Tôn Viêm Thiên Lạc, còn có Tử Hoàng Kiếm Tôn Tấn Vũ.

Nói tới câu cuối cùng, thần sắc Lạc Tâm Vũ tỏ ra ngưng trọng vô cùng.

- Tử Hoàng Kiếm Tôn Tấn Vũ..

Lục Thanh thoáng động trong lòng.

- Chẳng lẽ là.....

- Không sai nghe đồn nàng có một thanh thần kiếm cấp Tử hoàng thượng phẩm, chúng ta cho rằng..

- Vậy sư phụ.....

Thần sắc Lục Thanh ngưng trọng.

- Xem ra chúng ta phải đi một chuyến rồi.
- Đệ muốn...
- Thần sắc Lạc Tâm Vũ ngưng trọng:
- Nhưng hiện tại tình thế đại lục không rõ ràng...
- Tình thế không rõ cũng phải đi.

924. Chương 287: Tái Kiến Huyền Thanh (phần 1)

ở đây có một khe nứt rất lớn, khe nứt này kéo dài vạn dặm vô tận. từ trên chín tầng trời nhìn xuống giống như một sợi chỉ đỏ kéo dài. Dưới khe là dung nham Địa Hỏa nóng bỏng, thỉnh thoảng sôi trào, toát ra sức nóng kinh người.

Phía trên khe nứt khổng lồ này, bên trong chín tầng trời có khí Hỗn Độn mờ ảo chuyển động. Khí Hỗn Độn màu xám mông lung mờ mịt, dường như không thuộc khoảng không gian này, nối liền hai đại lục với nhau.

Thanh Nguyên tông.

Thanh Nguyên tông nằm trong phạm vi trăm vạn dặm của khe nứt này. Thân là một trong năm mươi đại tông môn, sau khi Thiên địa quay ngược lại, cường giả lánh đời xuất thế. Thanh Nguyên tông cũng có được một Kiếm Tổ Tuyệt Thế.

Phải nói rằng hiện tại. Kiếm Tổ Tuyệt Thế trên đại lục cũng không chỉ có hai mươi một người. Ngoại trừ Đại Trưởng lão Kiếm Thần sơn Độc Cô Cầu Kiếm, cùng với Kiếm Tổ Tuyệt Thế Lăng Phá Thiên của Lăng Tiêu tông bị Tuế Nguyệt đảo ngược dưới tay Lục Thanh. Quân Mạc Lâm trở thành ngụy thánh cũng đã chết trong tay Lục Thanh, nếu tính đúng. Kiếm Tổ Tuyệt Thế các tông thật sự chỉ còn lại mười bảy người mới đúng. Nhưng sau khi Thiên địa quay ngược lại. Lục Thanh dùng tâm Trấn Thế cảm ngộ Thiên địa, cảm thấy không ít lực Tiểu Thế Giới xuất hiện khắp nơi trên đại lục.

Sau khi Thiên địa quay ngược lại. Thanh Nguyên tông có được Kiếm Tổ Tuyệt Thế trấn thủ tông môn, thực lực lập tức nâng cao lên vài thành, tính trong các tông trên đại lục, đủ để xếp vào ba mươi hạng đầu.

Nhưng hiện tại, toàn bộ vạn dặm tông vực của Thanh Nguyên tông dường như đang gặp phải đại địch, kiếm trận Thiên giai đỉnh phong Thanh Nguyên Lôi Quang Kiếm bao phủ toàn tông. Kiếm quang xếp tầng tầng vờn quanh kiếm trận, bao phủ cả vạn dặm hư không vào trong.

Trên Thanh Nguyên Phong, ngọn chủ phong cao một vạn ba ngàn trượng. Trong đại điện Thanh Nguyên.

- Tông chủ, nhân mã Ma Đạo đã tới rất gần. Thanh Nguyên tông ta e rằng không ngăn nổi!

Một tên trưởng lão mặt lộ vẻ lo lắng, lên tiếng nói.

- Ngăn không nổi thì đã sao? Thanh Nguyên tông ta rốt cục không thể lùi bước, nếu không, ắt sẽ bị các tông khác trên đại lục chê cười.

Tông chủ Thanh Nguyên tông chính là một lão nhân áo trắng, có tu vi Kiếm Tôn cái thế, nhưng lúc này cũng đang cau mày lo lắng, hiển nhiên tâm trạng không tốt.

- Cho dù Thanh Nguyên tông ta không ngăn được, nhưng đám nhân mã Ma Đạo này tới Kiếm Thần đại lục ta, cũng tuyệt đối không dám làm càn quá mức. Nếu không. Kiếm Thần đại lục ta cũng không chịu ngồi yên.
- Không sai bọn chúng tuyệt đối không dám chọc cho nhiều người tức giận.

Mấy vị trưởng lão cũng gật đầu đồng ý, nhưng vẻ lo lắng trên mặt mọi người vẫn không giảm chút nào.

Trận chiến này gần như không có phần thắng, theo lời đồn, nhân mã Ma Đạo tới đây lần này thậm chí có cả Kiếm Tổ Tuyệt Thế. Thánh Giả Ma Đạo cũng tuyệt đối không phải chỉ có một người. Cho dù lão tổ Thanh Nguyên tông xuất thủ, cũng chỉ có đường thất bại mà thôi.

Đột ngột bên ngoài phong, một cổ chấn động kịch liệt truyền vào trong điện.

- Tới rồi!

Mười may trưởng lão đồng thời bay lên, dưới sự dẫn dắt của Tông chủ vượt qua hư không, bay nhanh ra ngoài Thanh Nguyên tông.

Ngoại trừ các đại tông môn, hiện giờ trên Thiên Đạo đại lục đã không còn nhìn thấy bất cứ ngọn núi lớn nào. Thanh Nguyên tông nằm gần với Kiếm Thần Hải trước kia, tự nhiên bị tấn công không nhỏ chút nào. Khoan nói tới núi non bên trong Thanh Nguyên tông sụp đổ nhiều hay ít, bên ngoài Thanh Nguyên tông, gần như không còn thấy một ngọn núi lớn nào, chỉ có cây cỏ vừa mới mọc lên bao trùm mặt đất khắp nơi đều bằng phẳng.

Lúc này, trên thảo nguyên mới sinh ra này ma khí ngập trời. Chín tầng Cương Phong Lôi Hỏa tự động nứt ra, để lộ biển sao hội tụ đầy trời. Uy áp nặng nề trấn áp lên Thanh Nguyên tông, khiến cho rất nhiều Kiếm Giả cảm thấy ngạt thở.

- Không biết các vị kiếm hữu Ma Đạo giáng lâm. Thanh Nguyên tông chậm trễ tiếp nghinh, những mong thứ lỗi!

Vàng sáng kiếm trận bao trùm Thanh Nguyên tông mở ra mười mấy đạo kiếm quang bắn ra, hạ xuống thảo nguyên.

- Kiếm Giả Thanh Nguyên tông, ha ha...

Dưới ma khí ngập trời là hơn hai mươi tên Kiếm Giả, ngoài ra còn hai tên trung niên trên người không có khí Phong Mang, nhưng khí tức hết sức nồng đậm. Đứng trước nhất là vài thanh niên lưng đeo thần kiếm cấp Tử Hoàng, tuy rằng không phải thượng phẩm, nhưng cũng là hạ phẩm đỉnh phong, không biết bọn chúng dùng thủ đoạn gì, chỉ có thể cảm ứng Kiếm Linh đang ngủ say mà không thấy bất cứ dao động sinh khí nào cả.

- Chẳng hay hôm nay các vị giáng lâm Thanh Nguyên tông ta có chuyện gì, xin mời vào tông đàm đạo.

Lão nhân áo trắng chỉ cười lơ đãng.

- Lão già này quả thật là nhiều lời vô ích, vì sao tông môn Kiếm Đạo các ngươi đều tỏ vẻ đường hoàng đạo mạo như vậy, thật không thẳng thắn như Ma Đạo chúng ta!

Một tên thanh niên hừ lạnh, ma khí trên người y bốc lên cuộn cuộn, lôi quang màu máu Bắt đầu khởi động. Chỉ thấy y tiến lên một bước, nhìn lão nhân áo trắng:

- Cửu U tông Cốc Lạc Thiên xin lãnh giáo!

- Làm cần!

Vài trưởng lão Thanh Nguyên tông không chịu nổi sự kiêu ngạo của thanh niên kia, lớn tiếng quát.

- Không sao...

Tông chủ Thanh Nguyên tông lập tức giơ tay ngăn lại, sau đó nhìn Cốc Lạc Thiên:

- Hóa ra là cao đồ Cửu U tông, lòng ngay miệng lẹ, tự nhiên không sao cả.

Cửu U tông là một trong sáu đại tông môn cấp Tử Hoàng của Kiếm Ma đại lục, tên Cốc Lạc Thiên này chính là một trong mười tên kiếm sứ lúc trước Từ Tam Thiên hải đảo Kiếm Thần Hải tiến vào Hư Không Kiếm cốc. Mà một vài thanh niên cạnh đó, nếu có Lục Thanh ở đây hẳn sẽ nhận ra.

- Nếu đã không sao, vậy ra tay đi. Hai tông vừa qua không ra gì cả, hy vọng Thanh Nguyên tông các người không để cho Cốc Lạc Thiên ta thất vọng.

Trên mặt Cốc Lạc Thiên nở một nụ cười có vẻ vô hại nhưng lọt vào mắt nhiều trưởng lão Thanh Nguyên tông, rõ ràng nụ cười của y mang vẻ châm chọc không cần che giấu.

- Tông chủ chúng ta thân đáng ngàn vàng, sao thể động thủ cùng hậu bối như ngươi được. Ta là Bát trưởng lão mới tiến lên của Thanh Nguyên tông, xin chỉ giáo.

Bên cạnh lão nhân áo trắng, một thanh niên tiến lên một bước, ngạo nghễ nói.

Là trưởng lão mới tiến lên của Thanh Nguyên tông một thân tu vi tự nhiên cũng đạt tới Kiếm Tôn cái thể mà thôi gian tu luyện cũng chỉ vừa hơn trăm năm mà thôi. Trong Thanh Nguyên tông, tuy rằng không thể sánh ngang cùng mười đại Kiếm Tôn về mặt tốc độ tu luyện, nhưng cũng là có vẻ sòng sau xô sòng trước. Giờ phút này y bước ra, lập tức có đại thể đi theo, thể Thiên địa trên người Bắt đầu khởi động, ngăn cản khí thể của Cốc Lạc Thiên bên ngoài Thanh Nguyên tông.

Cốc Lạc Thiên nở nụ cười khẩy, liếc thanh niên kia một cái, giọng thờ ơ:

- chỉ bằng người sao...

Ánh mắt Bắt trưởng lão ngưng trọng, sắc mặt hết sức khó coi, rõ ràng tên này khinh thường y. Lúc này, thần kiếm cấp Bạch Linh đỉnh phong sau lưng y lập tức ra khỏi vỏ, một cổ ý chí Kiếm Đạo màu trắng tinh thuần bùng lên, phát ra tiếng kiếm ngâm vang trời.

Có khoảng bốn phần thể Thiên địa giáng xuống, đám trưởng lão Thanh Nguyên tông đều lộ ra vẻ hãi lòng trên mặt. Vị trưởng lão Thiên tài mới tiến lên này, thực lực đã tiến vào Kiếm Tôn trung Thiên vị một cách vững vàng.

Bắt quá thân là Tông chủ, lão nhân áo trắng cũng cau mày, thân thông kiếm nhần mà lão có được chính là thân thông thượng phẩm. Chỉ liếc mắt nhìn qua, đã nhận ra thanh niên kia là Kiếm Tổ Tuyệt Thế. Nhưng cũng chỉ có thể biết được như vậy, không thể nhìn thấu tu vi của thanh niên này. Chẳng lẽ...

Lão nhân kinh hãi trong lòng, nhưng lúc này hai người đã ra tay, không ngăn cản được nữa.

- Thanh Nguyên Lôi Quang Trảm!

Bắt trưởng lão quát lớn, trên người lập tức bùng lên kiếm quang Lôi Hỏa chói sáng.

Kiểm quang Lôi Hỏa hoành hành ngang ngược, bốn phần thể Thiên địa giống như lò rèn, bao phủ kiếm quang Lôi Hỏa vào trong, ngưng tụ trên đầu Bắt trưởng lão thành một thanh cự kiếm cao năm ngàn trượng, không gian sụp đổ trấn áp về phía Cốc Lạc Thiên.

-Rắc...

Sóng gợn không gian như mạng nhện lan tràn ra bốn phía. Nhưng ngay sau đó. Bắt trưởng lão kinh hãi phát hiện ra, Cốc Lạc Thiên đang nở một nụ cười quỷ dị.

- Trấn!

Thân hình y không động mấy may, nhưng có một luồng sức mạnh vô hình mênh mông rộng lớn bùng lên trên thân thể y, chỉ trong nháy mắt lại hạ xuống.

Kiểm quang năm ngàn trượng nháy mắt không còn, không gian sụp đổ bị trấn áp khép lại. Bắt trưởng lão giống như một bao cát bắn nhanh ngược về phía sau.

- Kiếm Tổ Tuyệt Thế!

Lão nhân áo trắng kinh hô thất thanh, các trưởng lão còn lại phía sau ai nấy mặt xám như tro tàn. Chỉ một tên thanh niên của phe Ma Đạo đã có được tu vi Kiếm Tổ Tuyệt Thế, chuyện này thật sự khiến cho bọn họ khó có thể thừa nhận.

- Quả nhiên là hảo tu vi!

Lão nhân áo trắng trầm giọng nói rất nhanh, Từ phía sau kiếm trận Thanh Nguyên tông, một tiếng kiếm ngâm vang lên như đất bằng dậy sóng, nháy mắt đã tới.

- Kẻ nào dám giương oai ở Thanh Nguyên tông ta!

Tiếng kiếm ngâm ngưng bật một trung niên áo xanh xuất hiện trước mặt hai phe. Gương mặt trung niên đỏ như lửa, trên người có kiếm quang Lôi Hỏa rừng rực vờn quanh như Thần lửa. Lực Tiểu Thế Giới mạnh mẽ tự nhiên chấn vỡ lực Tiểu Thế Giới đang bao phủ trên người Bắt trưởng lão, đón lấy thân thể y.

-Bái kiến lão tổ!

Bọn lão nhân áo trắng nghiêng mình thi lễ.

- Miễn!

Trung niên khê khoát tay ngăn lại, thần sắc lập tức trở nên ngưng trọng vô cùng. Ánh mắt y nhìn chăm chú vào một thiếu niên đang đứng cuối cùng trong đám Cốc Lạc Thiên. Tuy ánh mắt thiếu niên này hết sức bình phàm, nhưng trung niên áo xanh như thấy được biến cả mệnh môg, vực sâu thăm thẳm. Ý chí rộng lớn vô biên kia tuy không phát tán ra ngoài nhưng vẫn khiến cho y cảm thấy áp lực hết sức lớn lao.

Quả thật có Kiếm Thánh Ma Đạo!

Trong lòng trung niên áo xanh khiếp sợ vô cùng, biết rằng hôm nay dữ nhiều lành ít.

Đám nhân mã Ma Đạo này tuy rằng chỉ có hơn hai mươi người, nhưng thực lực của chúng nếu so với bất cứ một trong năm đại tông môn cấp Tử Hoàng của Kiếm Thần đại lục, tuyệt đối mạnh hơn mấy bậc. Giữa Kiếm Tổ Tuyệt Thế với nhau, có thể cảm ứng lực Tiểu Thế Giới lẫn nhau, hướng chỉ với khoảng cách gần như vậy. Ánh mắt trung niên áo xanh quét nhanh một vòng, trên mặt lập tức lộ vẻ bất đắc dĩ.

- Sao hả, quý tông không có người nào ra đầu hay sao?

Cốc Lạc Thiên cười chế nhạo:

- Chẳng lẽ phải nhờ tới vị tiền bối tu luyện hơn ngàn năm như ngài đích thân ra trận, chỉ giáo cho một tên Văn bối như ta?

Sắc mặt nung niên áo xanh thoáng sa sầm, cao giọng nói:

Người trẻ tuổi, nên biết chuyện gì cũng phải có chừng mực.

-Có chừng mực ư?

Cốc Lạc Thiên cười nhạt:

- Ma Đạo ta chỉ biết thừa thắng truy kích.

- Vậy ngươi hãy động thủ cùng ta thử xem!

Cốc Lạc Thiên vừa dứt lời, ngoài hư không xa xa một tiếng quát lạnh lẽo cuộn cuộn

925. Chương 288: Tái Kiến Huyền Thanh (phần 2)

- Tới hay lắm!

Ma Lôi màu máu chớp động trong mắt Cốc Lạc Thiên, ma khí mạnh mẽ lập tức hoành hành ngang ngược giữa đất trời. Hai thanh cự kiếm vạn trượng một trắng một đỏ gần như đồng thời ngưng tụ, chém về phía đối phương.

Hư không nháy mắt bị xé rách mặt đất nứt nẻ, không gian sụp đổ màu trắng vỡ nát, lộ ra không gian Hỗn Độn nhỏ như sợi tơ.

- Hàn Băng Kiếm Tôn Thạch Hàn!

Bên phe Thanh Nguyên tông, lão nhân áo trắng lộ ra vẻ vừa sợ vừa mừng, không ngờ tin tức nhận được mấy ngày gần đây là thật, người này quả nhiên chạy tới Thanh Nguyên tông của lão.

Thế nhưng niềm vui bất ngờ của lão nhân áo trắng vẫn còn, vì ngay sau khi Thạch Hàn tới, lại có hai cổ lực Tiểu Thế Giới mạnh mẽ giáng xuống, liền thủ bức lui lực Tiểu Thế Giới của Cốc Lạc Thiên.

- Bạch Phát Kiếm Tôn Hàn Nghê Thường, Tử Hoàng Kiếm Tôn Tấn Vũ! Không ngờ các nàng đều trở thành Kiếm Tổ Tuyệt Thế!

Trung niên áo xanh chấn động trong lòng, nhưng mặt vẫn lộ vẻ vô cùng vui sướng, nghiêng mình thi lễ với hai nữ nhân vừa tới:

- Tham kiến hai vị Kiếm Tổ, ba vị có thể tới Thanh Nguyên tông ta, lão phu cảm kích vô cùng!

- Ba tên Kiếm Tổ ư?

Cốc Lạc Thiên cười lạnh:

- Rất cục cựa có vài tên khá một chút ra mặt.

- chỉ có ba tên ư?

Hai mắt Hàn Nghê Thường lạnh lùng như băng tuyết, toát ra hàn quang sắc bén. Sau lưng nàng, một thanh Ma Kiếm màu máu chớp động không ngớt, cuối cùng hóa ra một bóng dáng màu đỏ máu.

- Kiếm Linh Ma Kiếm, cấp Tử Hoàng thượng phẩm!

Cốc Lạc Thiên sững sờ, sau đó trên mặt lộ vẻ khen ngợi:

- Nàng là một Kiếm Giả Thiên Đạo, trong tay lại cầm Ma Kiếm, quả thật chẳng ra gì. Chẳng lẽ nàng không sợ xung đột với Kiếm Đạo ư?

- Xung đột với Kiếm Đạo?

Hàn Nghê Thường cao giọng, đồng thời Kiếm Ý bùng lên trên người, hiện ra hai màu trắng đỏ hiếm có, trong đó còn có một tia Hỗn Độn màu xám.

- À, Kiếm Đạo của tiểu cô nương quả thật không tầm thường.

Từ phía sau đám Cốc Lạc Thiên, một thiếu niên chậm rãi đi tới. Thiếu niên khoác trường bào màu đỏ tím mái tóc tung bay giống như từ ngọc, trong mắt lại có Kiếm Ý vô biên chớp động, chỉ liếc qua một cái đã triệt tiêu lực Tiểu Thế Giới của bốn người Hàn Nghê Thường.

- Thánh Giả Ma Đạo!

Thần sắc bốn người Hàn Nghê Thường tỏ ra ngưng trọng:

- Quả nhiên có Thánh Giả Ma Đạo giáng lâm, chẳng lẽ Thánh Giả cũng muốn ra tay?

- Tự nhiên ta sẽ không ra tay, chỉ là tỷ thí giữa đám tiểu bối các người mà thôi.

Thiếu niên lác đầu cười nói:

- Bất quá Kiếm Thần đại lục năm vạn năm, quả thật khiến ta kinh ngạc trong lòng, không ngờ lại xuất ra nhiều nhân tài tuyệt thế như vậy.

Thần nhiên liếc nhìn bọn Cốc Lạc Thiên một cái. Hàn Nghê Thường lạnh lùng nói:

- Kiếm Ma đại lục các người cũng không kém.

- Ha ha, ta không nói nữa, nhường lại cho bọn tiểu bối các người.

Dứt lời, bên cạnh thiếu niên lại có hai thanh niên tiên ra.

- Minh Uyên Tông, Cổ Cửu Phong!

- Huyết Ma Môn. Huyết Vô Nhai!

Lại là hai tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế. Ngoại trừ tên Thánh Giả Ma Đạo kia, lần này phe Ma Đạo do ba tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế Cốc Lạc Thiên này cầm đầu. Nhưng Kiếm Giả Ma Đạo còn lại cũng có tu vi Kiếm Tôn cái thể hoặc Kiếm Đế đỉnh phong, cũng không quá hai trăm tuổi. Nhưng người này có thể nói là những nhân vật tuyệt đỉnh ở Kiếm Ma đại lục.

Ba tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế chia ra đối mặt với ba người Hàn Nghê Thường, mà Ma Kiếm màu đỏ máu của Hàn Nghê Thường cũng toát ra Kiếm Ý độc nhất vô nhị. Kiếm Linh trở vào thần kiếm, sau đó bay vào tay nàng.

- Âm...

Lực Tiểu Thế Giới của sáu Kiếm Tổ Tuyệt Thế đồng thời bùng lên, uy áp kinh khủng khuếch tán ra bốn phía không gian. Trung niên áo xanh mang theo Tông chủ cùng trưởng lão Thanh Nguyên tông lui vào trong

kiếm trận của tông môn. Dù là Thanh Nguyên Lôi Quang kiếm trận Thiên giai đỉnh phong, trước mặt lực Tiểu Thế Giới của Sáu tên Kiếm Tổ Tuyệt Thế cũng chấn động kịch liệt, dường như sắp sửa vỡ nát.

Mặt đất nứt vỡ, dung nham Địa Hỏa dâng trào. Thiếu niên Thánh Giả Ma Đạo kia vùng kiếm chỉ lên một đạo kiếm quang màu đỏ tím bao phủ lấy hơn hai mươi Kiếm Giả Ma Đạo mang tất cả ra ngoài xa vạn dặm.

- Chiến!

- Thân thể thật là mạnh mẽ.

Cốc Lạc Thiên chấn động trong lòng mỗi lần thần kiếm va chạm cùng Hàn Nghê Thường, chẳng những thần kiếm y rên rỉ, thân thể y cũng bị chấn động đau đớn.

Mà hiển nhiên Hàn Nghê Thường cũng hiểu được điểm này, thân hình nàng theo sát Cốc Lạc Thiên như bóng theo hình. Kiếm thức vũ động, ngưng tụ ra vô số băng giao vạn trượng, kiếm quang bắn ra liên miên về phía Cốc Lạc Thiên.

- Thật là gan dạ!

Cốc Lạc Thiên quát lớn, kiếm quang Ma Lôi quán quanh người hóa thành một chiếc kiếm giáp màu đỏ máu, hứng lấy một kiếm của Hàn Nghê Thường, thân hình lập tức bị đánh bay xa hàng chục dặm.

Bên kia. Thạch Hàn là Môn chủ Sinh tử môn hiện tại tu vi của y đã chính thức bước vào cảnh giới Kiếm Tổ Tuyệt Thế. Có lẽ là vì huyết mạch của y, kiếm quang Hàn Băng vô cùng kỳ diệu, đánh cho không gian đóng băng, không gian sụp đổ cũng bị đông lại rồi vỡ nát.

Cổ Cửu Phong của Minh Uyên Tông sử dụng Kiếm Ý Sát Lục cũng suýt chút nữa bị Kiếm Ý Hàn Băng của Thạch Hàn làm cho đông cứng tâm thần, chuyện này không khỏi khiến cho đám Kiếm Giả Ma Đạo lộ vẻ kinh ngạc. Phải biết rằng Kiếm Ý truyền thừa của Minh Uyên Tông xuất thân Từ Vực Ngoại Ma giới. Kiếm Ý tâm ma được ngưng luyện Từ trong hàng ngàn hàng vạn Vực Ngoại Thiên Ma, chỉ thẳng bản tâm, vậy mà không ngờ Thạch Hàn có thể ngăn cản được, thậm chí còn chiếm được thể thượng phong hết sức vững vàng, đã khiến cho bọn chúng chấn động trong lòng.

Duy nhất khiến cho bọn chúng cảm thấy an ủi chính là Huyết Vô Nhai. Kiếm Ý Huyết Ma của y dung nhập lực Tiểu Thế Giới, trực tiếp biến hóa ra biến máu vô biên, sóng máu ngưng tụ kiếm quang, khuếch tán ra khí tức Sát Lục tanh tưởi vô cùng, vây khốn Tử Hoàng Kiếm Tôn Tần Vũ vào trong.

- Bất quá chỉ ý vào một thanh thần kiếm cấp Tử Hoàng thượng phẩm, bản thân thì có tu vi Kiếm Tôn cũng dám chống lại ta.

Huyết Vô Nhai cất tiếng cười cuồng ngạo. Kiếm Ý Huyết Ma trên người ngưng tụ lại thành huyết văn đầy trời thậm chí giam cầm không gian xung quanh. Ngoại trừ Nguyên Sát Thần Kiếm trong tay Tần Vũ còn có thể phóng xuất lực Tiểu Thế Giới, về phần Tần Vũ, ngay cả thể Thiên địa cũng không thể vận dụng được phần nào.

- Sao hả?

Huyết Vô Nhai cười to:

- Thần kiếm cấp Tử Hoàng thượng phẩm, bất quá tương đương với nhất kiếp Kiếm Tổ, thậm chí còn không bằng, ta đã là nhất kiếp Kiếm Tổ đỉnh phong, nàng sao thể là đối thủ của ta được! Ngoan ngoãn để cho ta luyện hóa đi thời Kiếm Linh trong thần kiếm này, ta cũng muốn!

- Người xứng hay sao?

Đột ngột một giọng nói hết sức lạnh lùng dường như từ trên chín tầng trời vọng xuống, không gian xung quanh đều bị giam cầm, không phải chỉ là không gian Động Hư đơn thuần, mà là cả không gian hoàn chỉnh. Giờ phút này, ngay cả thiếu niên đứng trong đám Kiếm Giả Ma Đạo cũng phải biến sắc, cao giọng nói:

- Chẳng hay là vị Thánh Giả nào giáng lâm, xin hãy hiện thân tương kiến!

Thánh Giả!

Cả bọn Kiếm Giả Ma Đạo thấy đều biến sắc. Nghe lời nói của thiếu niên có thể biết, người tới nhất định không phải là Thánh Giả của Ma Đạo bọn chúng.

Mà bên trong kiếm trận Thanh Nguyên tông, trung niên áo xanh cũng tỏ ra hết sức vui mừng. Đám Kiếm Giả Ma Đạo này rốt cục đã khiến cho Kiếm Thánh Thiên Đạo trên đại lục ra tay. Cùng là Kiếm Thánh, hơn nữa bên này cũng có ba Kiếm Tổ Tuyệt Thế, còn có hai thanh thần kiếm cấp Tử Hoàng thượng phẩm có thể so với nhất kiếp Kiếm Tổ, trận chiến này không còn gì phải lo lắng nữa.

Nhưng thiếu niên kia còn chưa kịp lên tiếng gọi ngừng đánh, không gian trăm trượng xung quanh Huyết Vô Nhai lập tức vỡ nát như gương, không phải là không gian vỡ nát mà là Thời Không vỡ vụn. Bị Hành Lang Thời Không chém loạn xạ, thân thể Huyết Vô Nhai làm sao có thể chống đỡ nổi sức mạnh to lớn như vậy, dù là lực Tiểu Thế Giới của y cũng bị xé tan trong nháy mắt, toàn thân hóa thành máu thịt tả tơi, bị Hành Lang Thời Không nuốt chửng.

Đồng thời từ trong Thời Không vỡ vụn kia một bóng người màu xanh chậm rãi bước ra, mái tóc màu xám bạc không gió mà bay, bước giữa hư không, không nhiễm bụi trần.

Thiếu niên cau mày, lên tiếng nói:

- Là người!

Giờ phút này, thiếu niên cảm thấy kinh ngạc vô cùng, người mới tới này, thanh danh đã lan truyền khắp Kiếm Ma đại lục của y. Được Kiếm Thánh thừa nhận, đạt được tâm Trấn Thế, tiến vào cảnh giới Kiếm Thánh. Huống chi lúc người này thành Kiếm Thánh. Kiếm Đạo Thời Không của hắn cũng đã lan truyền tới Kiếm Ma đại lục. Kiếm Đạo siêu thoát như vậy, dù là Kiếm Thánh ngang hàng cũng phải e ngại.

Nghĩ tới đây, thiếu niên trầm giọng hỏi:

- Các hạ thân là Kiếm Thánh, lại ra tay đối phó với một tên Kiếm Tổ hậu bối như vậy, chẳng phải là quá đáng hay sao?

- Kiếm Tổ hậu bối ư? Lục Thanh thần nhiên đáp:

- Ta đồng bối với y!

Đồng bối?

Thiếu niên nghe vậy sững sờ, lập tức nhìn chăm chú Lục Thanh một lúc, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ:

- Người tu luyện còn chưa tới hai trăm năm!

Thiếu niên kinh hô thất thanh:

- Không ngờ đã có thể tích lũy được tâm Trấn Thế! Kiếm Thần đại lục quả thật không hề là nơi địa linh nhân kiệt!

Lục Thanh cũng không thêm để ý tới lời nói của thiếu niên, lúc này, sau khi hắn đánh chết Huyết Vô Nhai hai người Cốc Lạc Thiên đã bị kinh sợ lui trở lại bên cạnh thiếu niên.

Lúc này chỉ thấy Lục Thanh tiến về phía Tần Vũ. Dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người. Lục Thanh chậm rãi khom người nói:

- Đô nhi bất hiếu Lục Thanh, ra mắt sư phụ, sư mẫu!

Thấy Lục Thanh hành lễ như vậy. Tần Vũ không khỏi đỏ bừng mặt mũi. Lúc này, từ trên Nguyên Sát Thần Kiếm một trận kiếm quang chớp động, dần dần hóa thành một trung niên anh tuấn mặt vàng.

Mơ hồ nhận ra hình dáng quen thuộc năm xưa, Lục Thanh không khỏi nhớ lại lúc trước ở điện Triều Dương, bóng người già nua gầy gò này nói những câu hết sức đau lòng, nhưng về ngoài lại tỏ ra bình thản vô cùng.

- Uống thử đi, đây là trà xanh mà ta cất giữ từ cuối mùa Xuân.

- Trà này...

- Trà này tên Vũ Thiên...

- Vũ Thiên... Cảm thương xuân mộng ngày mưa, càng thương cây cỏ đong đưa um tùm...
- Nhưng lời này. Lục Thanh đã khắc sâu tận đáy lòng, hiện giờ nhìn thấy bóng người quen thuộc trước mặt, hẳn không còn do dự, quỵ xuống giữa không trung. Đầu gối vừa hạ xuống, hai dòng sông Thời Không lập tức hiện ra, chảy mạnh giữa không trung.
- Ầm...
- Trên chín tầng trời Hồn Độn màu xám hiện ra, lõi đình Đại Đạo nổ vang, chấn động lòng người.

926. Chương 289: Trận Chiến Trên Chín Tầng Trời

Trung niên anh tuấn cao giọng cười to, tiến tới đỡ Lục Thanh dậy, hai tay vỗ vỗ vai Lục Thanh, quan sát cẩn thận mấy lần, lại tiếp tục cười to:

- Thật không ngờ một đời Huyền Thanh ta cũng có thể bồi dưỡng ra được một Thánh Giả Kiếm Đạo, thật không uống chút nào!

Tuy rằng hiện tại Huyền Thanh là Kiếm Linh, nhưng trên người ông, nhân khí toát ra nồng đậm vô cùng, thậm chí nồng đậm hơn cả tỷ muội Nhược Thủy.

- Sư phụ, hãy theo con về tông. Đang lúc Thiên địa quay ngược lại, sư phụ sư mẫu ở bên ngoài bất tiện vô cùng. Các sư thúc cứ mãi tưởng nhớ người.

- Về ư...

Huyền Thanh lẩm bẩm, sau đó chìm vào trầm tư.

- Huyền Đại ca...

Bên cạnh đó. Tần Vũ tiến lên nắm lấy tay ông:

- Bất kể huynh đi tới đâu. Tần Vũ cũng sẽ theo bầu bạn cùng huynh
- Được, chúng ta trở về.....

Rốt cục Huyền Thanh cũng hạ quyết tâm, gật gật đầu.

Bên cạnh, thấy Lục Thanh không ngó ngang gì tới, nhưng đám Tông sư Ma Đạo cũng không dám nói lời nào, nhưng thiếu niên Thánh Giả kia không nhịn được cơn giận dữ:

- Các hạ phải cho ta một lời giải thích!

Mái tóc màu đỏ tím của y không gió mà bay một cỗ khí thế uy nghiêm vô hình lan tràn ra, trấn áp bốn phía.

Tâm Trần Thế là uy nghiêm của Thánh Giả, người thường không thể ngăn cản.

Hai người Thạch Hàn biến sắc, lập tức rời xa ngoài trăm dặm. Bất kể Thạch Hàn hay Hàn Nghê Thường cũng không ẩn nấp phía sau Lục Thanh.

- Người muốn giải thích chuyện gì?

Ánh mắt Lục Thanh trở nên hết sức lạnh lùng, xoay người nhìn thiếu niên:

- Dám dẫm thương sư phụ ta, dù là Thánh Giả cũng không được!
- Giải, giải cho một Kiếm Thánh Thời Không! Bất chợt thiếu niên cất tiếng cười to:

- Hôm nay trên Kiếm Thần đại lục, lão phu muốn thử xem một kẻ mới tiến lên Kiếm Thánh như ngươi, rốt cục có được uy năng thế nào.

Lục Thanh!

Huyền Thanh trầm giọng nói.

Tuy rằng không biết Thánh Giả Kiếm Đạo là cảnh giới thế nào, nhưng Huyền Thanh đã đạt tới cảnh giới hiện tại, cũng có thể đoán biết, thiếu niên kia trở thành Kiếm Thánh đã bao nhiêu lâu. Lực Thế Giới ngưng tụ e rằng đã đạt tới mức độ hết sức kinh người.

- Sự phụ bất tất phải nhọc lòng, chỉ bằng vào y vẫn chưa thể làm cho đồ nhi bị thương.

Tuy Lực Thanh mỉm cười, nhưng ánh mắt nhìn thiếu niên lại vô cùng lạnh lẽo.

Hắn thừa sức cảm ứng được, thiếu niên này chỉ là Kiếm Thánh Ma Đạo sinh ra vào năm vạn năm hiện tại, còn kém xa những Kiếm Thánh thượng cổ. Thậm chí mức độ ngưng luyện của Kiếm Vực còn kém hơn một bậc so với năm đại Kiếm Thánh Lăng Nguyên. Tuy nhiên y có được tâm Trần Thế, cho nên ngưng luyện lực Thế Giới hơn xa Quân Mạc Lâm lúc trước.

Nhưng lúc trước, ngay cả năm đại Kiếm Thánh, Lực Thanh cũng dám ra tay trấn áp, đừng nói chỉ có mình thiếu niên này. Huống chi hàng ngày ngưng luyện nguyên lực hương hỏa, thực lực Kiếm thể. Kiếm Đạo của Lực Thanh sinh ra biến hóa từng giờ từng phút.

Vài tháng nữa năm ít ỏi không đáng kể trong mắt Thánh Giả, nhưng đối với Lực Thanh, cũng đã khiến cho thực lực của hắn nâng cao thêm một phần.

- Nơi này chật hẹp, bất tiện đại chiến.

- Lực Thanh liếc thiếu niên một cái:

- Theo ta!

- Dứt lời, dưới chân Lực Thanh đột ngột xuất hiện một dòng sông Thời Không chảy thẳng tận trời cao. Cương Phong Lôi Hỏa bị xuyên qua, lộ ra biển sao đầy trời.

- Lực Thanh bước vào dòng sông Thời Không, biến mất ngay tại chỗ.

- Trên chín tầng trời không có không khí, dù là người thường cũng có thể trôi nổi giữa không trung. Mặt trời có vẻ lớn hơn bình thường, khí hệ Hỏa nóng rực tràn ngập không gian. Ngoài ra, còn có rất nhiều ngôi sao khổng lồ chẳng kém gì mặt trời. Ở giữa biển sao đầy trời thiếu đi bốn mươi chín ngôi sao thật lớn, để lại những lỗ đen trống rỗng, hiện ra Hồn Độn màu xám, lôi đình chớp động, có uy thế hủy Thiên diệt địa.

Không bao lâu sau, hai bóng người xuất hiện, đứng sừng sững dưới biển sao, chân đạp Cương Phong Lôi Hỏa, chính là cảnh giới của Thánh Giả Kiếm Đạo. Uy nghiêm Trần Thế, đội trời đạp đất.

- Cả hai người đều có tâm Trần Thế, đây là tâm cảnh, cũng là cảnh giới Kiếm Đạo. Chỉ người nào có được cảnh giới này mới được xem là Kiếm Thánh chân chính. Nếu không, chỉ có một thân sức mạnh của Kiếm Thánh mà không có tâm cảnh Kiếm Thánh, nhiều nhất chỉ có thể xem như bán thánh hay ngụy thánh, không thể xuất ra được thực lực chân chính của Kiếm Thánh.

- Ánh mắt thiếu niên tỏ ra ngưng trọng, không nói lời nào, kiếm chỉ điểm lên trên. Ngay sau đó một ngôi sao to chừng vạn dặm rơi xuống đầu Lực Thanh.

- Ngôi sao này chẳng khác mặt trời, Thái Dương Chân Hỏa cháy rực, không gian sụp đổ, hình thành một khoảng không khổng lồ cách đầu Lực Thanh mười mấy vạn dặm. Khí Hồn Độn màu xám chớp động, cổ khí tức Bản Nguyên này nuốt cả Thái Dương Chân Hỏa, sau đó toàn bộ hóa thành từng cơn mưa khí Hồn Độn giáng xuống

- Một chỉ của Kiếm Thánh, sao trời rơi rụng.

- Lực Thanh lạnh lùng nhìn hết thấy trước mặt:

- chỉ có chút uy năng như vậy thôi sao?

- Ngay tức khắc. Lực Thanh ngẩng đầu một cổ Kiếm Ý Thời Không bùng lên, ngưng tụ lại thành một thanh cự kiếm mười trượng màu xám bạc. Cự kiếm màu xám bạc này cổ kính giản đơn, nhưng toát ra khí tức Thời Không Lưu Tổ, khí tức này nháy mắt biến hóa một dòng sông Thời Không hiện ra vờn quanh cự kiếm.

- Từ dòng sông Thời Không Lưu Tổ, một cổ Kiếm Ý Tuế Nguyệt bùng lên, bao phủ lấy ngôi sao to vạn dặm kia.

- Tuế Nguyệt!

- Kiếm Ý Tuế Nguyệt mệnh mỏng cuộn cuộn xuyên qua hư không, để lại ấn tượng rất sâu trong lòng thiếu niên. Gương mặt y lộ vẻ run rẩy, Kiếm Tâm bên trong cũng chấn động. Còn có thứ gì lâu dài hơn lực Thế Giới? chỉ có vài thứ hiếm hoi trong đó có lực Tuế Nguyệt

- Bùng...

- Bị Kiếm Ý Tuế Nguyệt kia bao phủ, ngôi sao vạn dặm lập tức bị ăn mòn với tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được. Thậm chí còn chưa rơi xuống được mười vạn dặm đã nhỏ lại chỉ bằng tảng đá trăm trượng, hào quang âm đạm, nháy mắt đi tới chỗ diệt vong. - Hảo Kiếm Ý!

- Thiếu niên quát lớn:

- Ma Hỏa Phần Thân!

- Theo tiếng quát của thiếu niên, trên người y đột ngột hiện ra hàng ngàn hàng vạn ma ảnh. Hỏa Ma mãnh liệt như từ ngoài trời mà đến, bất chợt xuất hiện giữa không trung.

- Vực Ngoại Thiên Ma!

- Ánh mắt Lục Thanh lộ vẻ kỳ quái đối mặt với Hỏa Ma vô tận đang ập tới, trong đó có Vực Ngoại Thiên Ma đang ẩn nấp. Kiếm Ý Hỏa Ma mang theo hàng ngàn hàng vạn ma ảnh như vậy, cho dù là Kiếm Tổ Tuyệt Thế cũng nháy mắt bị khơi lên tâm ma Chân Hỏa, thiêu đốt thành tro. Nhưng đáng tiếc là, hàng ngàn hàng vạn ma ảnh này gặp phải Lục Thanh.

- Ngàn vạn ma ảnh thiêu đốt thân hình Lục Thanh tiêu tan mất, trong nháy mắt, đột ngột vang lên tiếng xèo xèo như nước đổ vào chảo dầu sôi. Ngàn vạn ma ảnh thét lên chói tai rút lui. Hỏa Ma tiêu diệt, ngay cả Kiếm Ý Hỏa Ma của thiếu niên cũng có dấu hiệu suy yếu rất nhiều.

- Ma Thần, là khí tức của Ma Thần!

Vô số ma ảnh thét lên chói tai tròn mắt vào hư không, khiến cho thiếu niên cảm thấy kinh ngạc.

- Không ngờ người có khí tức Ma Thần! Làm sao có thể như vậy được? Làm sao Ma Thần lại bảo vệ người?

Thiếu niên tỏ vẻ không thể nào tin được, nhưng Lục Thanh cũng không thêm để ý, đột ngột điểm ra một chỉ về phía thiếu niên:

- Người cũng tiếp ta một chỉ .

Trong nháy mắt một đạo kiếm quang vạn trượng từ trong kiếm chỉ của Lục Thanh bay ra, kiếm quang màu xám bạc hóa thành một thanh cự kiếm sừng sững giữa không trung, khí Phong Mang đen sẫm vờn quanh.

Kiếm quang màu xám bạc lan tràn khắp không trung, hai dòng sông Thời Không hiện ra hai bên cự kiếm, một dòng chảy ngược, một dòng chảy xuôi, đồng thời còn có tiếng nước chảy róc rách vang lên.

Ngay tức khắc, khí Phong Mang đen sẫm bùng lên. ý chí Phong Mang vô cùng vờn trên thân kiếm, một cỗ khí tức Tuế Nguyệt Luân Chuyển hiện ra, chỉ trong thoáng chốc đã trở nên vô cùng linh hoạt sắc bén. Ngay sau đó. Kiếm Ý Tuế Nguyệt Luân Chuyển kia vừa chuyển Thời Không xung quanh thiếu niên lập tức trở nên hỗn loạn.

Kiếm quang vô tận chớp động, bao trùm tất cả không gian xung quanh thiếu niên mười vạn dặm.

Hành Lang Thời Không màu xám bạc không ngừng chuyển động một cỗ lực vặn vẹo mệnh mỏng cuộn cuộn gia nhập vào trong Thời Không vô tận. Hành Lang Thời Không vô cùng vô tận không ngừng đóng mở, nháy mắt đã bao phủ thân thể thiếu niên, giam cầm y vào trong.

Đây là kiếm thức Hỗn Loạn Thời Không, cũng là kiếm thức mạnh nhất mà hiện tại Lục Thanh đang nắm giữ. Theo sự lãnh ngộ của Lục Thanh đối với Kiếm Đạo Thời Không càng ngày càng sâu, uy năng của kiếm thức này cũng càng ngày càng kinh khủng.

Trong tay Lục Thanh hiện tại một kiếm này đã có thể uy hiếp tới an nguy của Thánh Giả Kiếm Đạo. Đương nhiên, nếu là Kiếm Thánh thượng cổ, với thực lực hiện tại của Lục Thanh có lẽ chỉ có thể miễn cưỡng đánh

một trận. Thế giới Kiếm Vực của Kiếm Thánh thượng cổ hết sức hùng mạnh, mức độ ngưng tụ của lực Thế Giới có thể dễ dàng xé rách lực Thời Không của hắn.

Lục Thanh đứng sừng sững giữa không trung, Kiếm Ý Thời Không trên người Bắt đầu khởi động như nước thủy triều, trấn áp một mảng Thời Không vận vẹo mặc cho Ma Hỏa màu đỏ tím chớp động trong đó. Hỗn Độn hiện ra, nhưng không chút sút mẻ. Kiếm thể đạt tới tầng mười bốn đỉnh phong của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, đương nhiên Lục Thanh không sợ lực hủy diệt của đại đa số Kiếm Ý trên thế giới Thiên Đạo này. Hiện tại thứ duy nhất có thể dễ dàng xé rách Kiếm thể Thánh Kiếm của hắn, cũng chỉ có lôi đình Hỗn Độn.

Trừ lôi đình Hỗn Độn ra, có lẽ cũng có một ít Kiếm Thánh thượng cổ có thể có được thủ đoạn như vậy. Nhưng người như vậy, theo như suy đoán của Lục Thanh, cũng không bao gồm thiếu niên trước mặt hắn đang bị vây trong Hỗn Loạn Thời Không. Mặc dù y cũng là một lão già sống qua biết bao nhiêu năm tháng.

Qua nửa canh giờ. Hỗn Loạn Thời Không kia vẫn không ngừng bạo động. Kiếm Ý Hỏa Ma, lực Thế Giới không ngừng thời thúc, nhưng vẫn không thể phá vỡ được Hỗn Loạn Thời Không, trở lại thế giới Thiên Đạo. Mà bản thân kiếm nguyên, thậm chí kiếm thức của Lục Thanh cũng đã sắp sửa tiêu hao không còn. Bên trong Thần Đình thức hải nguyên lực hương hỏa vẫn đang thôi thúc. Lục Thanh ngẫm nghĩ một chút sau đó thu hồi kiếm chỉ.

Ngay tức khắc. Hỗn Loạn Thời Không kia lập tức bị một đạo kiếm quang màu đỏ tím vài

927. Chương 290: Hành Động Của Ma Đạo

Trên mặt thiếu niên lộ vẻ không thể nào tin được. Y bị Lục Thanh vây trong Hành Lang Thời Không, trải qua một hồi chấn động tâm thần, thật sự khiến cho y vô cùng kinh sợ. Cho dù y là Thánh Giả Ma Đạo, suýt chút nữa cũng đã trầm mê trong đó.

Lục Thanh lạnh lùng nhìn y:

- Các hạ có muốn động thủ tiếp hay không?

Thiếu niên không nói lời nào, nhìn Lục Thanh một cái thật sâu. Tuy rằng hai người chỉ giao thủ trong thời gian ngắn, nhưng uy thế long trời lở đất. Lại thêm một kiếm khi này của Lục Thanh, y cũng không có cách nào phá giải. Kiếm Ý Hành Lang Thời Không quả thật kinh thể hãi tục.

Không thể đánh giá được rốt cục Lục Thanh còn được bao nhiêu dư lực, rốt cục thiếu niên lên tiếng nói:

- Tại hạ Kiếm Thánh Hỏa Ma của Kiếm Ma đại lục, tham kiến Kiếm Thánh Thời Không!

Dứt lời, thiếu niên khẽ nghiêng mình thi lễ Lục Thanh. Lục Thanh lập tức đáp lễ, ngay sau đó, cả hai người từ chín tầng trời hạ xuống.

-Thánh Giả...

Bọn Cốc Lạc Thiên thấy vậy vội kêu lên.

-Đi...

Thiếu niên không nói gì thêm, chỉ hừ lạnh một tiếng, xoay người mở ra lực Thế Giới bao phủ người của mình, biến mất ngay tại chỗ.

Bên cạnh đó, thần sắc Huyền Thanh tỏ ra hết sức hãi lòng. ông thừa sức nhìn ra, nếu không phải tên Thánh Giả Ma Đạo kia đã chịu thiệt thòi sao lại dứt khoát rút lui như vậy.

- Hàn cô nương, đã trăm năm không gặp.

Ánh mắt Lục Thanh nhìn Hàn Nghê Thường.

Thần Sắc khẽ biến.

Hàn Nghê Thường lạnh lùng đáp:

- Tốt hơn là không nên gặp.

Dứt lời. Hàn Nghê Thường giẫm chân một cái muốn rời đi.

- Muốn đi, vậy để lại thứ gì đã.

Giọng Lục Thanh lạnh lùng, nhưng vô cùng kiên quyết. Trong nháy mắt không gian Động Hư vừa mở ra trước mặt Hàn Nghê Thường bị một cỗ Kiếm Ý khổng lồ trấn áp, thân hình nàng cũng bị giam cầm giữa không trung, không thể động đậy.

- Bùng...

Bất chợt từ trên người Hàn Nghê Thường, một cỗ Kiếm Ý Phong Mang hai màu trắng đỏ bùng lên, khiến cho Lục Thanh hơi sững sốt.

Trong Kiếm Ý Phong Mang hai màu trắng đỏ kia, không ngờ còn có một tia Hỗn Độn màu xám tồn tại. Đối với rất nhiều Kiếm Giả của thế giới Thiên Đạo, đó chính là một tia khí siêu thoát vô cùng quý giá.

Cũng giống như Tử Uyển trước kia từng là Ma Linh của Ma Kiếm. Hàn Nghê Thường này không ngờ cũng đi theo con đường như vậy.

- Tiều tử, nên tha người được hãy tha!

Sau lưng Hàn Nghê Thường, thân hình Ma Vô Thường hiện ra, trên người y cũng có khí tức Hỗn Độn.

Lục Thanh chỉ cười, không thêm để ý, Kiếm Ý Thời Không hiện giữa không trung, hóa thành một thanh thần kiếm màu xám bạc, chém về phía Hàn Nghê Thường.

- Tiều tử, người...

Ma Vô Thường ngưng tụ thành thần kiếm, lẳng không chém tới thần kiếm của Lục Thanh. Nhưng chỉ trong thoáng chốc, dường như Thời Không Lưu Chuyển thần kiếm màu xám bạc kia đột ngột tăng tốc độ nhanh hơn, nháy mắt đã lướt qua khỏi Ma Vô Thường, xuất hiện bên cạnh Hàn Nghê Thường.

-Phập...

- Chặt nàng một tay. ân oán trước kia coi như xóa bỏ.

Lục Thanh nhẹ nhàng nói. Hàn Nghê Thường lúc trước đối với hắn, giống như khát vọng không thể nào đuổi kịp, lúc trước cũng là sự ép bức lớn nhất buộc hắn phải tu luyện. Tuy rằng hiện tại thực lực khác xa, nhưng một ít ân oán cũng nên chấm dứt.

-Đi...

Hàn Nghê Thường không kêu lên một tiếng, triệu hồi Ma Vô Thường, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

Bên kia, ánh mắt lạnh lùng của Thạch Hàn ngưng thần nhìn Lục Thanh, trong mắt ánh lên vẻ khó hiểu.

Dường như nhận ra ánh mắt của y, Lục Thanh hơi đổi sắc:

Mới đây mà đã trăm năm, thành tựu của ngươi, rất khá.

Lục Thanh cau mày hỏi tiếp:

- Sư phụ ngươi là vị trưởng lão nào trong Sinh tử môn?

- Sư phụ ta...

Trong mắt Thạch Hàn bắn ra hàn quang lạnh lẽo, nhìn Lục Thanh chăm chú:

- Sư phụ ta chính là Môn chủ Sinh tử môn.

- Quân Mạc Lâm Lục Thanh hơi sững sốt, sau đó lập tức cười lạnh:

- Quả không hổ là Quân Mạc Lâm, da mặt thật dày...

- Người...

Thần kiếm trong tay Thạch Hàn ra khỏi vỏ, từ xa chỉ về phía Lục Thanh.

- Người đi đi, hôm nay ta không muốn dã thương người. Cũng phải nói lúc người sinh ra, ta từng ôm người trên tay mới thoáng qua mà đã trăm năm...

Lục Thanh quay người sang Huyền Thanh, nghiêng mình thi lễ:

- Xin sư phụ, sư mẫu theo con về tông.

- Được.

Huyền Thanh gật đầu, thân hình hơi run rẩy, cũng khó kềm được tình cảm kích động trong lòng.

Kiểm Ý Thời Không bao lấy hai người, ngay sau đó, thân hình Lục Thanh biến mất ngay tại chỗ.

Còn lại một mình, thần sắc Thạch Hàn tỏ ra vô cùng phức tạp, nhìn theo hướng Lục Thanh vừa đi, rất lâu sau mới bước ra một bước, biến mất ngay tại chỗ.

Mấy ngày sau, trận chiến Thanh Nguyên tông đã lan truyền khắp đại lục. Kiếm Thánh Thời Không xuất thế bức lui Kiếm Thánh Ma Đạo, trong lúc nhất thời uy chấn đại lục. Địa vị của Kim Thiên tông cũng tăng lên như thuyền theo nước. Kiếm Thần đại lục trước kia đã có lời đồn. Kim Thiên tông rất có khả năng trong vài năm tới sẽ trở thành tông môn cấp Tử Hoàng. Đương nhiên rốt cục chuyện này là thật hay giả, không ai biết.

Đồng thời vào nửa tháng sau. Kiếm Ma đại lục lại phái Kiếm Giả đi Kiếm Thần sơn, định ra hiệp ước Đạo - Ma ở Kiếm Thần sơn, hai điện Thần Ma Liên kết, Bắt đầu triển khai chém giết ngấp trời trên Thiên Đạo đại lục. Lúc này các tông trên đại lục mới phát hiện ra, số trẻ con trước kia bị hai điện Thần Ma triệu tập, không ngờ đã bị giết sạch từ lâu.

Dần dần, các tông Bắt đầu lên tiếng phản nghị, tuy rằng bị các tông cao hơn trấn áp, nhưng hai điện Thần Ma không ngừng bắt giết trẻ con mới sinh ở các tông môn, bất kể thân phận, đã khiến cho người người oán trách.

ở Kim Thiên tông. Lục gia trang.

Trong vườn mai, phu thê Huyền Thanh ngồi trong lương đình, bên ngoài mười mấy người Lạc Tâm Vũ thần sắc Tỏ ra ngưng trọng. Cạnh đình, sắc mặt Lục Thanh cũng nghiêm trang, nhìn thẳng mặt trời trên cao, hai mắt khép hờ, không biết đang suy nghĩ nhưng gì.

- Kiếm Thần Điện làm như vậy quả thật là quá đáng!

Sau khi trầm ngâm một lúc. Lạc Tâm Vũ trầm giọng nói.

- Vì muốn tìm ra Thiên Đạo chuyển thế. Kiếm Thần Điện không còn phương pháp nào khác. Chuyện này có nghĩa là...

Lạc Từ Dương lên tiếng nói:

- Là Kiếm Thần Điện cũng không thể phán đoán ra người nào là Thiên Đạo chuyển thế.

Đến hôm nay, các tông cũng đã mơ hồ biết được một ít bí mật về chuyện Thiên địa quay ngược lại. Nhưng ngại Kiếm Thần sơn hùng mạnh, cho nên cũng không dám loan truyền khắp, cũng không có tông môn nào dám chọc tới tổ ong như vậy.

- Thà rằng giết lầm hàng ngàn hàng vạn người, cũng tuyệt đối không được bỏ sót một người:

Lục Thanh trầm giọng nói:

- Đạo Linh, các người xem vạn vật sinh linh như trùng kiến muốn giết là giết hay sao?

- Thất đệ...

Đoạn Thanh Vân trầm giọng nói.

Đoạn Thanh Vân vừa mở miệng, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Lục Thanh. Hiện tại Kim Thiên tông gần như đã xem lời của Lục Thanh là quan trọng nhất, bọn Đoạn Thanh Vân không có ý kiến gì. Bởi vì bọn họ biết rằng Thánh Giả Kiếm Đạo, bất kể thế nào cũng có tầm nhìn xa hơn bọn họ.

Đạt tới cảnh giới Thánh Giả, thông hiểu được nhưng biến ảo của thế giới này, cho nên có thể đưa ra quyết định chính xác nhất.

Lục Thanh hít sâu một hơi, rốt cục lên tiếng nói:

-Nhìn...

- Nhìn ư?

Thần sắc bọn Đoạn Thanh Vân lập tức đại biến.

- Không sai quả thật phải nhìn.

Lúc này Huyền Thanh ngồi trong lương đình cũng đứng dậy:

- Lần này không phải chỉ tranh chấp chuyện của mình Kim Thiên tông ta mà là chuyện của thế giới Thiên Đạo, chuyện cầu sinh cho hàng ngàn hàng vạn sinh linh của thế giới Thiên Đạo.

- Cầu sinh...

Lạc Tâm Vũ lẩm bẩm.

- Kim Thiên tông ta dù cho tổn thất khí tiết tổn thương khí phách, cũng không thể làm dấy lên đại chiến.

Huyền Thanh cao giọng nói:

- Bởi vì bất kể là giúp cho phe nào cũng không có ích lợi gì cả.

Huyền Thanh nói rất đúng. Đạo niệm Thiên Đạo cùng thế giới Thiên Đạo này đã bị Ma Đạo nhị Linh khuấy động, cần phải dẹp bằng thế giới này, trùng sinh trở lại. Mà Ma Đạo nhị Linh dốc hết toàn lực ngăn cản Thiên Đạo trở về, cho nên muốn dùng lực tan vỡ của hàng ngàn hàng vạn Kiếm Giả trên đại lục, thậm chí rất nhiều sinh linh để trấn áp Thiên Đạo. Bất kể là phe nào thành công, đối với hàng ngàn hàng vạn sinh linh của thế giới Thiên Đạo, cũng là họa lớn tày trời.

- Cho ta thêm thời gian năm năm nữa

Đột ngột Lục Thanh lên tiếng nói.

- Thời gian năm năm, đệ muốn nói...

Bọn Lạc Tâm Vũ lộ vẻ nghi hoặc.

- Năm năm sau, có thể có lực đánh một trận. Lục Thanh cũng không giấu diếm, lên tiếng nói.

- Con muốn nói Ma Đạo nhị Linh kia...

Huyền Thanh tỏ ra khiếp sợ.

Lục Thanh lắc lắc đầu:

- Chỉ là hai tên Kiếm Thần. Kiếm Ma, còn Ma Đạo nhị Linh, con là thân siêu thoát, Nếu giết con. ắt sẽ mang lại cơ hội rất lớn cho Thiên Đạo.

Dứt lời. Lục Thanh nhìn về phía hư không vô tận xa xa.

Đại Đạo, ngươi có ra tay hay không?

Lục Thanh mơ hồ cảm ứng, theo nguyên lực hương hỏa mà hắn nhận được mỗi ngày, thực lực của hắn cũng không ngừng nâng cao, cảm ứng về Đại Đạo cũng trở nên càng ngày càng rõ ràng hơn. Hắn mơ hồ phỏng đoán, có lẽ Ma Đạo nhị Linh không phải vì ngại quy tắc của thế giới Thiên Đạo mà không thể ra tay.

Trên Kiếm Thần sơn. Thông Thiên Kiếm Nhai.

Sắc mặt Đạo Linh bình thản, nhìn biển mây lúc tan lúc hợp dưới chân, bên cạnh y chợt hiện ra bóng dáng Kiếm Thần.

- Đạo Linh, có phải tốc độ trưởng thành của hần quá nhanh hay không?

- Sao hã, người sợ ư?

Đạo Linh nửa cười nửa không quay đầu lại:

- Đừng lo, chỉ cần nắm chắc biến số này, đó rất có thể là cơ hội cuối cùng của chúng ta. Kiếm Thần trầm ngâm không nói Đạo Linh lại nói tiếp:

- Ta tự biết chừng mực, người chỉ cần làm tốt chuyện của người là được.

Giọng Đạo Linh chỉ trong nháy mắt trở nên hết sức lạnh lùng. Kiếm Thần lập tức hơi rùng mình, co người lại đáp:

- Dạ...

Dứt lời. Kiếm Thần không ở lại lâu, lập tức biến mất ngay tại chỗ. Đạo Linh quay người lại, nở một nụ cười khẩy:

- Người có dã tâm, cũng cần phải có thực lực tương xứng. Đáng tiếc, dã tâm của người không có chỗ dựa...

- Đột ngột. Đạo Linh lại nở một nụ cười kỳ dị.

- Cảnh giới siêu thoát ư? Có lẽ ta cũng phải trợ giúp cho người một tay. Đạo Linh phe phẩy tay áo sạch bóng, thần sắc có vẻ trầm tư:

- Thiên Đạo... Tất cả những gì mà người chuẩn bị, cũng nên xuất hiện là vừa. Nếu không, người sẽ không còn cơ hội nào cả.

928. Chương 291: Dị Biến Nơi Kiếm Mộ

Nhưng trên Thiên Đạo đại lục, thời gian năm năm cũng đủ để xảy ra rất nhiều chuyện biến hóa trên đại lục có vẻ càng thêm kịch liệt.

Đầu tiên là hai điện Thần Ma cùng hạ Kiếm dụ triệu tập tất cả trẻ con mới sinh ra của các tông, chuyện này gần như khiến cho căn bản kéo dài của các tông bị chặt đứt. Trên Thiên Đạo đại lục, Cổ Thần lần Ma cộng lại tám mươi một tông, có mười đại tông môn liên thủ phản kháng, lấy Sát Ma tông là một tông môn cấp Bạch Linh Ma Đạo cầm đầu, giết chết kiếm sứ của hai điện, treo thủ cấp bên ngoài tông vực, chính thức triển khai quyết chiến của hai điện Thần Ma.

Hai điện Thần Ma lặng im trong nửa tháng, sau nửa tháng, trời giáng sao xuống, tiêu diệt tông vực cả mười tông thành tro bụi. Đến lúc này, trên Thiên Đạo đại lục không còn ai tạo phản, năm năm lặng lẽ trôi qua.

Ở Kim Thiên tông. Lục gia trang.

Trong vườn mai, ba bóng người đang sánh vai mà đứng, nhìn về phía Kiếm Thần sơn xa xa.

- Nguyên lực hương hỏa cũng đã tích lũy đủ rồi bắt đầu từ hôm nay, con bé quan đi thôi.

- Tầng thứ mười lăm của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh..

Lục Thanh lẩm bẩm

- Tối thiểu hần cũng có thể đạt tới trình độ Kiếm Thánh thượng cổ.

- Nếu như thật sự đột phá, hần sẽ cao hơn.

Diệp Vô Tâm trầm giọng nói.

Bên cạnh. Thủy Thần lật tay phải, một tòa bảo điện màu xanh biếc cao chừng một tấc lập tức hiện ra.

- Tuy rằng điện Thủy Thần này chỉ là Kiếm Bảo Hoàng giai, nhưng đã theo ta nhiều năm, sớm sinh ra Bảo Linh. Hạo Nhiên Chính Khí có thể ngăn cách khí tức, cũng có thể ngăn

cách khí tức đột phá của con. Hiện tại Thiên Đạo đã chuyển thế, trên thế gian này, hẳn không còn ai có thể phát hiện ra con.

- Đa tạ sư thúc.

Lục Thanh cũng không khách sáo, tuy rằng điện Thủy Thần quý báu, nhưng đây cũng không phải là lúc khách sáo. Nếu chưa có đủ thực lực tranh phong cùng Ma Đạo nhị Linh mà để bại lộ thực lực. Ắt hai người bọn chúng sẽ ra tay trấn áp hẳn. Hiện tại Thiên cơ hỗn loạn, hơn nữa Thiên Đạo chuyển thế, tự nhiên trói buộc của thế giới Thiên Đạo đã không còn đủ để trói buộc Ma Đạo nhị Linh.

- Cất điện Thủy Thần vào trong không gian Động Hư. Lục Thanh cũng không chần chờ, lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Không biết tới lúc nó đi ra, sẽ có tu vi thế nào...

Mặt Diệp Vô Tâm lộ vẻ mong chờ.

- Thời gian của chúng ta đã không còn nhiều nữa.

- Đúng vậy, không biết lúc nào ba bàn tay kia sẽ đánh xuống đầu chúng ta. Mấy vạn năm ẩn nhẫn, cũng đã đến lúc chấm dứt.

Ở Mộ Chúng Thánh xa xôi.

Tầng bốn kiếm mộ tuy rằng phải chịu tấn công không nhỏ lúc Thiên địa quay ngược lại, nhưng nhờ vào không gian do thế giới Thiên Đạo mở ra, cho nên vẫn chưa bị hủy diệt hoàn toàn.

Ở tầng bốn kiếm mộ, trong một khoảng hư không hoang vu, thỉnh thoảng mới thấy có hung thú tứ giai ngẫu nhiên qua lại.

Sau khi Thiên địa quay ngược lại, hung thú ở đây cũng không còn lại bao nhiêu.

Mà lúc này, trên chín tầng trời trong tầng bốn kiếm mộ, có một bóng người màu xám đang đứng sừng sững.

Mặc cho Cương Phong gào thét, bóng người này vẫn đứng thẳng giữa hư không. Mỗi khi Cương Phong thổi tới trước mặt người này giống như bị một thanh thần kiếm chém thành hai nửa, xé rách thời qua hai bên.

Đây là một lão nhân có gương mặt hơi gầy, nhưng gân cốt toàn thân có vẻ cường tráng.

Quan sát mặt đất dưới chân, đôi mắt sáng rực như sao của lão bất chợt bắn ra hai đạo kiếm quang màu vàng, bắn xuống biến cả mệnh môn bên dưới.

- Bùng...

Biển cả vốn đang sóng yên gió lặng, bất chợt dậy lên sóng gió ngập trời. Nước biển xanh biếc dâng lên cao vài ngàn trượng, tiếng kêu đình tai nhức óc.

Sau vài lần hô hấp, hai đạo kiếm quang bắn xuống biển chậm rãi hình thành hai xoáy nước.

Hai xoáy nước này làm bốc hơi lên rất nhiều hơi nước, sau đó hiện ra hai điểm sáng màu vàng tinh thuần.

Thân như kiếm sắc, lão nhân khẽ đạp một cái, hàng ngàn dặm không gian như thu lại còn vài tấc dưới chân lão. Ngay tức khắc, lão đã xuất hiện trên hai xoáy nước kia.

Kiểm quang màu vàng nóng rực từ hai xoáy nước kia bùng lên, chợt vẽ lên giữa không trung một trận đồ thật lớn với tốc độ kinh người.

Lấy hư không làm chỗ dựa, lẳng không vẽ trận đồ, thủ đoạn bậc này nếu để các Tông sư kiếm trận của Thiên Đạo đại lục nhìn thấy, ắt sẽ chấn động không nhỏ. Tu vi Trận đạo như vậy đã vượt ra khỏi trình độ của Thiên Đạo đại lục hiện tại

Rốt cục lão nhân này là người phương nào?

Lúc này chỉ thấy kiếm chỉ tay phải lão nhân lẳng không điểm nhanh vài cái, trong trận đồ màu vàng đang dần dần thành hình lập tức xuất hiện một cánh cửa màu vàng thật lớn. Cánh cửa màu vàng vừa mở ra, để lộ một khoảng không gian Hỗn Độn.

Hỗn Độn màu xám lưu chuyển không ngừng, lộ ra màu sắc kỳ dị, trong đó thậm chí cũng có lôi đình màu xám. Mà lão nhân không hề tỏ ra sợ sệt ngang nhiên bước vào trong.

-Ngài đã trở về...

Bên trong không gian Hỗn Độn màu xám, không nhìn thấy được gì. Lão nhân bước vào trong đó, trận đồ màu vàng ngoài tầng bốn kiếm mộ cũng biến mất, dần dần khôi phục lại bình thường.

- Ta đã trở về.

Giọng nói lão nhân bình thản, dường như đã dự đoán được tất cả hết thảy trước mặt, lôi đình màu vàng như du long vờn quanh thân thể lão, nhưng không một đạo nào đánh vào người.

Khí tức toàn thân mờ mờ ảo ảo, lão nhân bước vào không gian Hỗn Độn này giống như lập tức hòa thành một thể với xung quanh, không hề toát ra chút khí tức nào cả, giống như một gốc đại thụ cô quạnh chết khô trong khoảng không gian này.

Lúc này, bên trong không gian Hỗn Độn màu xám không biết giới hạn, xuất hiện mười điểm sáng trong suốt. Mười điểm sáng này không ngừng quay xung quanh lão nhân, mà giọng nói khi này chính là của một điểm sáng trong đó cất lên.

- Tất cả bố trí xong chưa?

Lại một điểm sáng khác lên tiếng hỏi.

Ánh mắt lão nhân tối đen trông như không gian Động Hư muốn nuốt chửng tất cả Hỗn Độn xung quanh vào trong. Lôi đình màu xanh rơi xuống trước mắt lão nhân, lập tức tự động tránh đi.

- Gần như đã bố trí xong hết.

Giọng lão nhân tỏ ra bình thản:

- Các người đã chờ đợi bao nhiêu năm qua, ta nghĩ cũng nên ra ngoài đi tới đi lui...

- Ý ngài muốn nói...

- Thiên Đạo quy nhất, thế không thể đỡ, đây là Thiên thế.

- Ngài muốn chúng ta ra ngoài làm gì?

Sau khi trầm ngâm một hồi một điểm sáng trong đó lên tiếng hỏi.

- Các người ra ngoài đốc sức bảo vệ nhưng bố trí của ta, bất quá đến lúc cần thiết, phải tự lo cho thân mình trước.

- Vậy chẳng phải là...

- Ta tự có tính toán.

Tuy giọng lão nhân bình thản, nhưng toát ra một cỗ uy nghiêm lớn lao, khiến cho mười điểm sáng đều trở nên trầm ngâm.

- Bùng...

Hỗn Độn mở ra, lập tức mười điểm sáng chui vào trong không gian Động Hư đen ngòm.

Trên Thiên Đạo đại lục. Hai tòa núi lớn Thần Ma đứng ở hai đầu đại lục, giờ phút này, hai bóng người một tím một xanh trên cả hai ngọn núi đồng thời chấn động.

- Ra rồi!

Trên Thông Thiên Kiếm Nhai, bóng Kiếm Thần hiện ra phía sau Đạo Linh.

- Cả mười người đều ra hết. Làm chuột năm vạn năm qua, rốt cục không nhin được, cũng phải xuất động.
- Vậy chúng ta có cần phải...
- Chậm đã...

Đạo Linh nhuếch miệng cười:

- Đây là cơ hội cuối cùng của bọn chúng, thay vì đắc tội với toàn đại lục, chỉ bằng để bọn chúng thay chúng ta tìm ra, chẳng phải là tiết kiệm được rất nhiều công phu hay sao?
- Nhưng rốt cục ta vẫn cảm thấy trong chuyện này có điểm khác thường. Nếu làm như vậy, phải chăng là quá mạo hiểm?

Trên mặt Kiếm Thần lộ vẻ nghi hoặc, hiển nhiên tỏ ra hoài nghi về tin tức này.

Đạo Linh nghe vậy ngẩn ra, nhưng sau khi trầm ngâm hồi lâu, rốt cục vẫn nói:

- Không có khả năng, đây đã là cơ hội cuối cùng của y. Lần này toàn bộ bốn mươi chín đạo chân linh, kể cả đạo chân linh bị thương kia đều chuyển thể, đã đến lúc được ăn cả ngã về không. Y cũng có thể biết lần này không đơn thuần chỉ là trấn áp. Bốn mươi chín đạo chân linh Thiên Đạo, nhất định sẽ chết hết toàn bộ trong tay ta.

Đạo Linh ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Thần sơn tích lũy đã nhiều năm như vậy, cũng đã tới lúc xuất thế. Nên làm thế nào, người cứ xem rồi xử lý cho ổn thỏa.

Kiếm Thần thoáng vẻ do dự:

- Lực lượng của Thần sơn công bố ra cho người đời nhanh vậy sao?

Đạo Linh thần nhiên liếc nhìn y:

- Thay vì cất giấu lực lượng Thần sơn, không bằng phóng xuất ra sớm thì hay hơn, sẽ khiến cho những kẻ mạnh động phải kèm chế. Người phải biết rằng, lực lượng của Thần sơn tích lũy cho tới bây giờ là vì cái gì. Nếu lần này không có kết quả, vậy...
- Ta đã hiểu.

Không chờ Đạo Linh nói dứt lời. Kiếm Thần gật đầu thật mạnh, xoay người biến mất ngay tại chỗ.

Đạo Linh nở nụ cười lạnh lẽo, nhìn theo phương hướng Kiếm Thần vừa đi, trầm ngâm rất lâu.

Trên Kiếm Thần sơn. Ở một vách núi chơ vơ, có một bóng người màu xám đang đứng. Trong không gian xung quanh trăm trượng, từng đợt kiếm quang nhẹ nhàng màu xám vờn quanh. Kiếm quang màu xám này dường như có tính mạng, quay xung quanh bóng người này thành một cơn trối xoáy.

Một tiếng kiếm ngâm vang lên rất nhỏ, ngay tức khắc, giữa cơn trối xoáy này hiện ra một bóng người màu tím. Kiếm quang màu xám kia giống như gặp phải một bức vách vô hình, bị ngăn cách phía trước bóng người màu tím chừng một trượng.

- Sư phụ...

Bóng người màu xám quay lại, lộ ra gương mặt lạnh lùng. Thân y cao gầy như trúc, sau lưng đeo một thanh thần kiếm dài bốn thước. Chuyện khiến người ta kinh ngạc chính là hai tròng mắt y cũng hiện ra ngoài xám, giống như có hai cơn trối xoáy đang lưu chuyển bên trong.

- Kiếm Sinh, con đã đạt tới tu vi nhị kiếp Kiếm Tổ, áo nghĩa của Luân Hồi Vãng Sanh Kiếm cũng gần như đã đạt tới đỉnh phong. Tam trùng tâm kiếp này e rằng cũng không cần sư phụ ra tay.

Vọng Kiếm Sinh tỏ ra không vui không buồn:

- Thứ mà đồ nhi cần lãnh ngộ vẫn còn rất nhiều.
- Ừa...

Kiểm Thần đứng sừng sững giữa hư không, lát sau mới lên tiếng nói:

Con lại nghĩ tới Lục Thanh phải không?

-Dạ...

Tính tình của con vẫn không thay đổi thiếu biến hóa, quá thẳng thắn.

Kiểm Thần cau mày nói

- Dạ, sư phụ.

- Có chuyện này giao cho con đi làm.

Kiểm Thần vẫy tay, một thanh tiểu kiếm màu tím dài chừng một tấc bay về phía Vọng Kiếm Sinh:

- Con đi Kim Thiên tông một chuyến, mang thanh ngọc kiếm này giao cho Lục Thanh.

- Sư phụ...

Vọng Kiếm Sinh cau mày, sau đó gật gật đầu:

929. Chương 292: Khu Vực Hỗn Độn

Thời gian năm năm. Thần Ma hợp lại, Từ hai đại lục trước kia sát nhập, hai loại Kiếm Đạo cũng bắt đầu giao lưu chưa từng có từ trước tới nay. Các loại Kiếm Đạo kỳ lạ không ngừng xuất hiện, hệ thuộc tính nở rộ, trăm hoa đua nở.

Trong đó Kiếm Tông Thiên Đạo bốn mươi bốn tông lấy sáu đại Kiếm Tông Lăng Tiêu, Linh Kiếm. Cừu Kiếm. Huyền Âm. Vạn Độc. Kim Thiên làm đầu, mà Kiếm Tông Ma Đạo hai mươi bảy tông, lấy sáu đại Kiếm Tông Cửu u. Minh Uyên. Huyết Ma. Ma Hỏa. Hải Ma. Tình Ma cầm đầu. Mười hai đại tông môn này đều có Thánh Giả Kiếm Đạo trấn thủ, cho dù là hai điện Thần Ma, đối với mười hai tông môn này cũng dễ dãi vài phần. Đương nhiên ngoại trừ chuyện thu thập trẻ con mới sinh ra.

Chỉ cần không vượt quá giới hạn của hai điện Thần Ma mười hai đại tông môn hiện tại có thể nói là quán tuyệt đại lục, uy thế có một không hai.

Thời gian năm năm khiến cho người ta phải ngạc nhiên, khe nứt nằm giữa hai đại lục trong thời gian năm năm này không ngừng khép lại. Năm năm qua đi, đã gần như không còn thấy dấu vết khe nứt trước kia mà nơi ấy lại xuất hiện một cỗ khí tức Hỗn Độn. Nếu tu luyện trong này, tốc độ lãnh ngộ thuộc tính của Kiếm Giả có thể tăng lên rất nhiều, đã thu hút sự chú ý của bảy mươi một Tông.

Bất quá rất nhiều tông vực của tông môn đã được củng cố nhiều năm, nếu cứ di chuyển sẽ dẫn tới náo động. Hơn nữa một bảo địa như vậy nằm ở biên giới của Đạo - Ma, bất cứ tông nào chiếm cứ cũng sẽ khiến cho Đạo - Ma sát phạt lẫn nhau.

Cho nên trong năm năm qua, sau khi bảy mươi một tông cùng nhau thương thảo, đã chọn nơi này là nơi bảy mươi một tông cùng nhau tu luyện. Mỗi một năm mỗi tông có thể có được một trăm người đi tới khu vực Hỗn Độn mười vạn dặm này.

Sau khi tu luyện ở khu vực Hỗn Độn, trăm người của các tông chỉ cần không chết. ắt sẽ có đột phá lớn lao.

Trong thời gian tu luyện một năm. Tông sư Kiếm Phách các tông không được nhúng tay, sinh tử do mệnh.

Khu vực Hỗn Độn mười vạn dặm tràn ngập một vầng sương mù màu xám. Sương mù này không có hệ thuộc tính nào, thỉnh thoảng bên trong có tiếng thú gầm vang lên, chấn động lòng người.

Xuyên qua đám sương mù màu xám không bờ bến này, vào trong khu vực Hỗn Độn màu xám, hết thấy đều mang màu xám.

Linh thảo màu xám, cỏ thụ màu xám, dây leo màu xám, tràn ngập một cỗ khí Hỗn Độn.

-Vù...

Bất chợt một đạo kiếm quang màu vàng xuyên qua không trung, bay nhanh về phía xa xa. Phong Mang linh hoạt sắc bén xé rách không gian, làm cho mặt đất xuất hiện một khe nứt thật sâu.

Kiếm quang màu vàng đang bay là một thanh niên tuổi khoảng hai mươi, thân khoác trường bào màu vàng, trên thân có mấy vết kiếm. Mỗi vết kiếm như vậy sâu tới tận xương, lộ ra Kiếm cốt màu vàng nhạt bên trong.

- Liên Thành Hải, người chạy không thoát!

Trên không trung ngoài xa, có tiếng vài đạo kiếm quang mạnh mẽ xé rách không gian, đốt cháy sương mù màu xám mở ra vài thông đạo chân không, đuổi theo đạo kiếm quang màu vàng phía trước với tốc độ rất nhanh.

- Để Hồn Độn Thân Quả lại, Nếu không, đừng mơ ra khỏi khu vực Hồn Độn này.

Thanh niên tên Liên Thành Hải thoáng quay đầu lại mặt lộ vẻ hung hãn, kiếm quang màu vàng trên người đột ngột tăng vọt, dường như bị thiêu đốt. Một cổ Chân Hỏa màu vàng từ trên thân thể bùng lên, tốc độ cũng tăng lên rất nhiều.

- Đáng chết!

Mấy đạo kiếm quang đuổi theo giận dữ thét to, đồng thời tốc độ, bám theo xa xa. Tuy rằng chưa để thoát, nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể rút ngắn khoảng cách.

Vài đạo kiếm quang lướt ngang không trung, trên khu vực Hồn Độn thỉnh thoảng có tiếng hung thú gào thét, số hung thú này đang ngủ say dưới nền đất, sau khi hai đại lực sát nhập liền thức tỉnh. Mỗi hung thú như vậy tối thiểu cũng là ngũ giai, thân thể mạnh mẽ có thể đánh nát thần kiếm cấp Thanh Phàm dễ dàng.

- Không thể để cho y chạy nữa, nếu ra khỏi khu vực Hồn Độn, gặp được Tông sư Kiếm Phách Kim Dương tông của y. Hồn Độn Thần Quả này sẽ không có phần chúng ta!

Dường như đã hạ quyết tâm một đạo kiếm quang trong đó quá lớn, bất chợt một thanh tiểu kiếm màu đỏ sẫm dài chừng một tấc bắn nhanh ra, vẽ ra một đường lửa đỏ xé rách không gian mở ra một đạo không gian Động Hư đen ngòm.

Tiểu kiếm màu đỏ sẫm đón gió lớn lên, trong nháy mắt đã hóa thành một thanh cự kiếm ngân trắng. Cự Kiếm màu đỏ sẫm vắt ngang không trung, lửa cháy bùng bùng trên thân kiếm, không gian nứt ra như mạng nhện. Không gian Động Hư đen ngòm nuốt chửng hết thấy, nhưng không cách nào động tới sương mù màu xám của khu vực Hồn Độn.

Giờ phút này đối mặt với không gian Động Hư, sương mù màu xám kia bất chợt toát ra ánh sáng bóng bẩy..

Không gian Động Hư đen ngòm do cự kiếm màu đỏ sẫm kia xé rách, không ngờ chỉ sau vài lần hô hấp đã bị trấn áp khép lại.

Dù là như vậy, cự kiếm màu đỏ sẫm vẫn mang theo uy thế hủy Thiên diệt địa, lẳng không chém xuống kiếm quang màu vàng đang bay phía trước.

Một đạo không gian loạn lưu ngưng tụ thành hình kiếm, kéo dài đâm tới sau lưng Liên Thành Hải.

-Phập...

Một tia sáng vàng chợt lóe lên rồi tan mất một dòng máu đỏ bắn ra. Kiếm quang màu vàng kia dần dần rơi xuống.

- Đuổi theo xuống dưới!

Năm đạo kiếm quang đuổi sát không tha.

-Phụt...

Liên Thành Hải phun ra một ngụm nghịch huyết, cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình dường như đảo lộn, khí huyết quay cuồng. Trong Đan Diễm Khí Hải. Kiếm Chúng pháp tắc chấn động kịch liệt, thậm chí xuất hiện vết nứt.

- Hồn Độn Thần Quả...

Mặt Liên Thành Hải lộ vẻ hung tợn vô cùng, vốn y là đệ tử cấp Kiếm Hoàng của Kim Dương tông thuộc Thiên Đạo. Hồn Độn Thần Quả này vừa trưởng thành, đệ tử Kim Dương tông hẳn vô tình lấy được.

Hồn Độn Thần Quả là một loại quả đặc biệt chỉ có khu vực Hồn Độn mới có. Ăn vào một quả có thể giúp cho một tên nhất kiếp Kiếm Hoàng thoải mái độ liên tiếp nhị trùng lôi kiếp, trở thành tam kiếp Kiếm Hoàng, tâm ma bất xâm, thậm chí còn có khả năng đắc đạo. Đối với bọn đệ tử Kiếm Hoàng, thật sự là linh dược chí bảo hiếm có.

Cũng vì Hồn Độn Thần Quả này, đệ tử các tông đánh nhau kịch liệt bên trong khu vực Hồn Độn, cuối cùng mười Hồn Độn Thần Quả rơi vào tay đệ tử mười tông. Mà trong số những đệ tử có được Hồn Độn Thần Quả. Kim Dương tông của y là yếu nhất. Đệ tử mạnh nhất của Kim Dương tông chỉ là nhất kiếp Kiếm Hoàng đỉnh phong.

Cuối cùng vì yểm hộ Liên Thành Hải thoát đi, đám đệ tử tông môn đi cùng với y bị đánh cho tan tác, chỉ còn lại mình y mang theo Hồn Độn Thần Quả chạy ra khỏi khu vực Hồn Độn. Chỉ cần ra khỏi khu vực Hồn Độn sẽ lập tức có sư trưởng tông môn bảo vệ, chỉ là một Hồn Độn Thần Quả, chưa thể khiến cho các tông phải xảy ra tranh chấp.

Nhưng Liên Thành Hải thật không ngờ, đám đệ tử truy đuổi phía sau y, đã được tông môn ban thưởng Kiếm Bảo.

- Sao hả, vì sao ngươi không chạy nữa?

Năm đạo kiếm quang đồng thời hạ xuống, một thanh niên khoác trường bào màu đỏ cười lạnh nói, trong mắt lộ ra vẻ hung ác nham hiểm.

Năm người này xuất Thân Từ Ma Hỏa tông của Ma Đạo. Ma Hỏa tông là một trong sáu đại tông môn của Ma Đạo, thực lực của đám đệ tử cũng đứng hàng đầu. Năm người này cũng là một trong số những đệ tử tiến vào khu vực Hồn Độn có thực lực cao nhất. Ngoại trừ ba tên có tu vi nhất kiếp, hai người còn lại có tu vi nhị kiếp đỉnh phong, thực lực như vậy Liên Thành Hải không thể chống cự.

- Ma Hỏa tông các ngươi vi phạm kiếm ước, dám ban Kiếm Bảo cho đệ tử!

Trên lưng Liên Thành Hải có một vết kiếm thương dài hai tấc thấu tận xương, máu chảy ròng ròng, nhưng y bất chấp mặt đầy thống hận nhìn chằm chằm năm người trước mặt.

- Vi phạm kiếm ước?

Thanh niên áo đỏ hừ lạnh:

- Chỉ cần ngươi chết đi, còn ai biết chúng ta vi phạm kiếm ước?

- Quả nhiên Kiếm Tông Ma Đạo ra tay tàn nhẫn...

Thần sắc Liên Thành Hải lúc này tỏ ra hết sức bình tĩnh:

- Bất quá Hồn Độn Thần Quả này, các ngươi đừng mong lấy được.

Ngay tức khắc, dưới ánh mắt kinh sợ của năm tên đệ tử Ma Hỏa tông. Hồn Độn Thần Quả màu xám kia bị Liên Thành Hải bóp nát, linh khí thoát ra, rất nhanh tan mất trong hư không.

- Tiểu tử muốn chết!

Thanh niên áo đỏ hét lớn. Ma Hỏa trên người bắt đầu khởi động. Kiếm chỉ điểm ra liên tiếp một đạo kiếm quang Ma Hỏa màu đỏ tím xé rách không gian, không gian Động Hư to bằng ngón cái điểm vào Mi Tâm Liên Thành Hải.

Hóa ra cảm giác chết đi là như vậy...

Liên Thành Hải nở một nụ cười khổ, ngay sau đó một vết nứt xuất hiện ở Mi Tâm, không gian Động Hư lan ra nuốt chửng, không còn dấu vết gì nữa.

- Sư huynh...

- Hồn Độn Thần Quả không có, tên khốn này chết đi cũng không để lại thứ gì. Sắc mặt thanh niên áo đỏ âm trầm:

- Đi thôi.

- Còn muốn đi sao, các người đã hỏi qua ta chưa?

- Là ai?

Năm người giật mình kinh hãi bị người khác tới gần như vậy, bọn chúng lại không phát hiện được, chẳng trách làm cho bọn chúng giật mình.

Ngay sau đó, trước mặt năm người, một không gian Động Hư rộng chừng một trượng mở ra một thiếu niên áo trắng từ trong đó xuất hiện.

- Tiền bối là người phương nào?

Năm người thanh niên áo đỏ lộ vẻ khiếp sợ kinh hoàng. Vượt qua hư không mà tới, thủ đoạn này cao tới mức nào, e rằng Tông sư Kiếm Phách trong tông cũng không có mấy người có thể làm được nhẹ nhàng như vậy.

Ta là người phương nào, năm người các người còn không có tư cách hỏi. Hiện tại, các người chỉ cần biết một chuyện...

- Chuyện gì?

Thanh niên áo đỏ máy móc hỏi.

- Các người muốn chết thể nào?

Thiếu niên áo trắng khoanh tay đứng, trên mặt hết sức bình thản. Thanh niên áo đỏ nghe vậy sững sờ, sắc mặt trở nên hết sức khó coi:

- Gia sư là Ma Hỏa Kiếm Tổ của Ma Hỏa tông mong rằng tiền bối nể mặt gia sư, có thể cho chúng ta cơ hội giải thích.

- Ma Hỏa Kiếm Tổ ư?

Ánh mắt thiếu niên thần nhiên liếc nhìn thanh niên áo đỏ:

- Ta còn tưởng là Ma Hỏa Kiếm Thánh, Nếu là Kiếm Tổ, vậy các người có thể ra đi.

Bất chợt, dưới ánh mắt kinh hãi của năm người thanh niên áo đỏ, không thấy thiếu niên có động tác gì, thân thể năm người nháy mắt hóa thành một khối Huyền Băng thật lớn. Kiếm chỉ thiếu niên vung lên một không gian Động Hư mở ra, không gian loạn lưu xuất

930. Chương 293: Kiếm Thần Thân Tới

Sắc mặt thiếu niên áo trắng không thay đổi gờ tay vén hai lọn tóc mai ra sau vai sau đó gờ kiếm chỉ điểm vào chỗ Liên Thành Hải vừa tiêu tan thành tro bụi.

- Bùng...

Bất chợt một điểm sáng màu xám bạc xuất hiện giữa không trung, điểm xám bạc này mờ lung mờ mịt, dường như ẩn chứa vô tận huyền ảo, lơ lửng trước mặt thiếu niên. Thần quang màu xám bạc chiếu vào người thiếu niên, khiến cho thiếu niên không nhìn được, lộ vẻ cảm khái.

- Không phải là...

Dường như e ngại chuyện gì, thiếu niên muốn nói lại thôi lập tức kiếm chỉ vạch ra. Trên bầu trời khu vực Hồn Độn, sương mù màu xám. Bắt đầu hội tụ về phía điểm sáng màu xám bạc kia. Thiên địa nguyên khí mệnh mệnh bắt đầu chuyển động, bao trùm lấy điểm sáng màu xám bạc kia. Không bao lâu sau đã hình thành một chiếc kén màu xám bạc.

- Bùng...

Dường như bên trong kén đang nuôi dưỡng thứ gì, kén màu xám bạc kia không ngừng chuyển động, chậm rãi xoay tròn theo một nhịp điệu kỳ dị, bên trong mơ hồ hiện ra một hình dáng hoàn hảo.

Thời gian cứ trôi qua, Thiên địa nguyên khí hội tụ chẳng những không giảm bớt, thậm chí càng ngày càng trở nên dày đặc. Sương mù Hỗn Độn màu xám ngưng tụ, từng đợt Thái Dương Chân Hỏa mỏng manh hiện ra trong không trung, không ngừng rót vào trong kén.

Nửa ngày sau, thiếu niên áo trắng vốn đang chăm chú theo dõi mắt chột lóe tinh quang, nhìn một vong xung quanh khu vực Hỗn Độn miệt mài đắm chìm:

- Quả nhiên không hổ là khu vực Hỗn Độn do Đạo - Ma sinh ra, lời kiếp không thể dẫn xuất trong này.

Thiếu niên ngừng một chút, sau đó hừ lạnh:

- Bất quá chỉ có thể chất như vậy mới có thể không e ngại gì. Nếu như ta...

Nói tới đây, dường như e ngại chuyện gì, thiếu niên cũng không dám nói hết lời.

Lúc này, kén màu xám bạc kia bắt đầu nứt vỡ, những vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan tràn ra dày đặc trên vỏ kén.

- Thế nào, hiện tại ngươi có cảm giác ra sao?

Thiếu niên áo trắng đứng sừng sững nơi đó, không hề bị Thái Dương Chân Hỏa xâm phạm mảy may. Trên người y không hề hiện ra bất cứ hệ thuộc tính nào cả, nhưng lại giống như Huyền Băng lạnh lẽo nhất trên thế gian này. Thái Dương Chân Hỏa tới quanh thân y chừng một trượng, không thể nào tiến thêm được mảy may.

Liên Thành Hải chậm rãi mở hai mắt, không thể nào tin được vào những gì nhìn thấy. Đây là mình hiện tại sao? Đây rõ ràng là Linh Vực Cửu Dương! Tông sư Kiếm Phách mới có thể có được Linh Vực, nhưng chính mình mới chỉ là một tên nhất kiếp Kiếm Hoàng nho nhỏ mà thôi vì sao bây giờ lại...

- Ngươi đã chết một lần. Thiếu niên áo trắng hồ hững nói.

- Ngươi là...

Liên Thành Hải kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mặt. Trong ký ức của y trước kia, y còn nhớ rõ mình đã tiêu tan trong kiếm quang Ma Hỏa của Ma Hỏa tông, hình thần câu diệt, vì sao bây giờ...

- Ngươi đi theo ta! Ngươi đã chết một lần, hiện tại ngươi đã không còn là Liên Thành Hải...

Giọng điệu của thiếu niên áo trắng tuy lãnh đạm, nhưng vẫn toát ra ý không cho phép chống lại.

Liên Thành Hải sững sờ, căn nhắc một lúc, sau đó gật gật đầu:

- Hết thấy xin nghe theo tiền bối chỉ bảo.

- Được...

Thiếu niên gật đầu:

- Chúng ta đi thôi.

- Ha ha, mới đây mà đã muốn đi sao, không phải là quá nhanh ư?

Thiếu niên áo trắng vừa nghe thấy giọng nói này vang lên, sắc mặt vốn bình thản rốt cục đại biến. Ngay tức khắc một tay y chụp lấy Liên Thành Hải, Kiếm chỉ mở hư không ra, bước vào trong đó.

Trong không gian Động Hư tối đen, thiếu niên áo trắng rảo bước mà đi. Bất kể là không gian loạn lưu hay không gian sụp đổ thỉnh thoảng gặp phải dọc đường đều bị tự động trấn áp. Dưới chân thiếu niên, có hai đạo kiếm quang màu trắng tinh thuần chớp động. Kiếm quang này ngưng tụ thành hình kiếm, toàn thân trắng như tuyết, trong suốt.

Bước ra một bước, trong cảm ứng của Liên Thành Hải, chính là vượt qua vô số vạn dặm.

- Huyền Băng Kiếm Quang Bộ năm xưa, quả nhiên không giống bình thường!

Ngay sau đó. Liên Thành Hải lập tức nhìn thấy ở phía sau tràm đậm một đạo kiếm quang màu tím ngưng thậ, hiện ra thân hình của một tên trung niên áo tím.

Trung niên áo tím này chỉ bước ra một bước, đã khiến cho Liên Thành Hải cảm thấy có một cỗ áp lực nặng nề. Dường như cả vùng trời đất này đều thuộc về trung niên kia, mỗi một gốc cây ngọn cỏ không thể cãi lại y. Dường như y là trời là đất, ý chí vô biên trấn áp hư không. Đồng thời Liên Thành Hải phát hiện ra, sắc mặt thiếu niên áo trắng đưa y đi tỏ ra ngưng trọng, thậm chí hơi tái đi.

- Đã nhiều năm không gặp, không ngờ Tử Lô Kiếm Thánh ngày xưa, hiện tại đã trở thành tay sai cho người khác.

Thấy không trốn khỏi trung niên áo tím, thiếu niên áo trắng chợt dừng lại. Mà trung niên áo tím kia cũng dừng lại, hết sức tự nhiên giống như Thiên mã hành không, không chút dấu vết

- Không ngờ miệng lưỡi Huyền Băng Kiếm Thánh cũng sắc bén như vậy. Chẳng qua ẩn vào Mộ Chúng Thánh năm vạn năm, không thấy được ánh mặt trời. Cuộc sống như vậy e rằng cũng chẳng vui gì...

Liên Thành Hải không thể nào tin được vào tai mình, giờ phút này hai người trước mặt y lại là hai tên Kiếm Thánh.

Kiếm Thánh là nhân vật thể nào! Liên Thành Hải không dám nghĩ nhiều, bất quá ngay tức khắc, y bình tĩnh lại. Nếu không phải là Kiếm Thánh có được tâm Trấn Thế, lực lượng to lớn vô cùng, còn ai có thể cứu y sống lại sau khi bị hình thần câu diệt?

Sắc mặt Huyền Băng Kiếm Thánh tỏ ra ngưng trọng, giờ phút này trên người y khuếch tán ra một luồng sức mạnh huyền ảo vô biên, bảo vệ cả hai người vào trong.

- Huyền Băng Kiếm Thánh, người không cần làm như vậy, ta chỉ muốn mời vị tiểu huynh đệ này tới Kiếm Thần sơn làm khách mà thôi.

- Kiếm Thần sơn?

Huyền Băng Kiếm Thánh cười lạnh:

- Chỉ là một tên chó săn, có được một cái tên hảo Kiếm Thần, cũng làm ra vẻ đường hoàng, nuốt chửng toàn bộ nguyên lực hương hỏa trên đại lục mấy vạn năm. Tử Lô Kiếm Thánh, nhiều năm không gặp, da mặt của ngươi quả thật càng ngày càng dày.

Kiếm Thần!

Giờ phút này, Liên Thành Hải không thể nào kiềm được nỗi sợ trong lòng, nhưng lời Huyền Băng Kiếm Thánh vừa nói ra, y nghe hết sức rõ ràng.

Kiếm Thần! Trung niên áo tím trước mặt y, chính là một trong hai cường giả tối cao của Thiên Đạo đại lục. Kiếm Thần?!

Mà thân Liên Thành Hải là Kiếm Giả Thiên Đạo, là kẻ từng thờ phụng Kiếm Thần từ lúc còn Kiếm Thần đại lục trước kia, càng có sự kính sợ nhiều hơn.

- Ngài là Kiếm Thần ư?

- Không sai.

Kiếm Thần nở một nụ cười, nhìn Liên Thành Hải:

- Tiểu huynh đệ, theo ta đi Kiếm Thần sơn, ta có thể thu ngươi làm đồ đệ, truyền cho ngươi một thân sở học.

Kiếm Thần muốn thu mình làm đồ đệ!

Liên Thành Hải không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, nhưng y chưa kịp lên tiếng. Huyền Băng Kiếm Thánh đã hừ lạnh:

- Tốt nhất người không được đáp ứng y, bằng không, ta dám cam đoan, nhất định người sẽ chết nhanh hơn ai hết!

- Cái gì?

Liên Thành Hải không khỏi kinh ngạc, nhưng lúc này Kiếm Thần vẫn tỏ ra bình thản vô cùng:

- Quả nhiên là như vậy, năm vạn năm không gặp, để ta thử xem Huyền Băng Kiếm Thánh năm xưa, trải qua năm vạn năm, tu vi đã nâng cao tới mức nào rồi.

Thần sắc Huyền Băng Kiếm Thánh tỏ ra ngưng trọng, khoát tay đẩy Liên Thành Hải ra xa ngàn dặm. Hư không xung quanh Liên Thành Hải rút lui trong nháy mắt, khiến y cảm thấy choáng váng đầu óc. Đến khi hồi phục tinh thần. y thấy mình đã bay tới một khoảng không xa lạ, xung quanh có một luồng sức mạnh màu trắng bảo vệ, ngăn hết thủy không gian loạn lưu ở bên ngoài.

Ngay tức khắc, toàn thân Liên Thành Hải chân động, y kinh hãi vội nhìn ra ngoài xa ngàn dặm. Không gian Hỗn Độn màu xám mở ra không hạn chế, như hung thú há mồm, cho dù không gian loạn lưu cũng bị cắn nuốt không còn. Kiếm Anh Liên Thành Hải run rẩy, tuy rằng không bị ảnh hưởng gì, nhưng hai luồng sức mạnh to lớn làm toát ra uy thế vô biên, vẫn khiến cho y cảm thấy có nguy cơ phải chết.

Lúc này, đột nhiên y phát hiện ra trong Đan Điền Khí Hải của mình, có một điểm sáng màu xám bạc bay ra. Điểm sáng này vừa xuất hiện, uy áp vô hình vừa trấn áp lên người y nháy mắt đã tiêu tan không còn nữa. Thậm chí Hỗn Độn màu xám ở xa xa kia. Liên Thành Hải chỉ cảm thấy kinh thường

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân khiến cho mình được hai vị Kiếm Thánh coi trọng, thậm chí trong đó còn có một đời Kiếm Thần danh chấn đại lục, chúa tể của Kiếm Thần sơn?

Nhưng ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Liên Thành Hải, điểm sáng màu xám bạc kia chợt rời khỏi thân thể y. Một khoảng Hỗn Độn màu xám khoảng chừng một thước mở ra, trong đó dường như có sấm sét gào thét, nháy mắt đã nuốt chửng điểm sáng màu xám bạc vào trong.

Làm sao có thể như vậy được?

Liên Thành Hải cảm thấy vô cùng nghi hoặc, điểm sáng màu xám bạc kia rời khỏi thân thể y, cứ như vậy đã biến mất ngay tại chỗ. Liên Thành Hải giơ tay chụp hai cái về phía trước, chỉ thấy Hỗn Độn màu xám trong tay, sau đó cũng biến mất.

Liên Thành Hải chưa có phản ứng gì, uy thế mệnh mông cuồn cuộn của hai Kiếm Thánh giao thủ lại xuất hiện.

-Phụt...

Dù có luồng sức mạnh to lớn của Huyền Băng Kiếm Thánh bảo vệ, nhưng Liên Thành Hải vẫn phải phun ra một ngụm tâm huyết, Kiếm Anh trở nên uế oải

- Vù...

Một đạo Hỗn Độn màu xám từ phương xa mở ra, giống như kiếm quang kéo dài tới trước mắt Liên Thành Hải. Y thấy rất rõ ràng, chính là Huyền Băng Kiếm Thánh, thân hình hết sức chặt chẽ, đang mở không gian Hỗn Độn chạy tới. Trên người y, lôi quang Tử Lôi chớp động. Kiếm Ý Phong Mang cắt vào thân thể, để lại một vết kiếm thương rất lớn trên vai trái.

Còn Kiếm Thần đang thông thả bước đi, chỉ sau vài bước đã vượt qua không gian vài vạn dặm, theo sát Huyền Băng Kiếm Thánh như bóng theo hình-

Thấy không chống nổi Kiếm Thần. Huyền Băng Kiếm Thánh nhìn chằm chằm Liên Thành Hải, sau đó nhanh chóng mở ra một không gian Hỗn Độn, chui vào trong đó.

Ngay sau đó. Liên Thành Hải chỉ thấy Kiếm Thần điểm ra một chỉ. Không gian trước

931. Chương 294: Ma Linh Lập Thệ - Lời Mời Của Phượng Tộc

Ma Linh thân khoác trường bào màu tím, có gương mặt giống hệt Đạo Linh, nhưng lúc này, sắc mặt y đang tỏ ra vô cùng ngưng trọng.

- Bốn mươi chín đạo chân linh của Thiên Đạo, không ngờ đã bị diệt một đạo...

Ma Linh lẩm bẩm:

- Nếu là như vậy, cho dù tất cả chân linh còn lại của Thiên Đạo hợp nhất, cũng tuyệt đối không còn đầy đủ sức mạnh như trước.

Ma Linh ngừng một chút mặt lộ vẻ nghi hoặc:

- Không hiểu vì sao, ta vẫn cảm thấy bồn chồn lo lắng... Chẳng lẽ trong chuyện này còn có biến cố gì khác hay sao?

- Bùng...

Phía sau Ma Linh, đột ngột một khoảng không gian mở ra một bóng người đen như mực Từ trong đó bước ra. Đây là một trung niên thân hình cao lớn, đầu đầy tóc tím không hề buộc, lộ ra vẻ ngang tàng phóng khoáng. Trong đôi mắt y thỉnh thoảng lại bùng lên ma khí ngập trời Tiên Thiên Ma khí màu tím cuộn cuộn, hiện ra vô số ma ảnh mê hoặc lòng người.

- Ma Linh... -Người đến rồi ư...

Ma Linh xoay người nhìn trung niên áo đen:

- Sao rồi?

Chân linh của Thiên Đạo đã bị phe Đạo - Ma ta diệt đi một đạo.

Tiếng nói của trung niên này rền vang như tiếng sấm, không chút e dè, nhưng ngay sau đó. y lập tức lộ vẻ nghi hoặc:

- Bất quá lần này có vẻ khác thường, tên kia ẩn nấp năm vạn năm qua, chẳng lẽ chỉ có chút tâm cảnh vậy sao?

- Người muốn nói...

Ma Linh nhìn trung niên chằm chằm:

- Người phát hiện được chuyện gì?

- Lần Thiên địa quay ngược lại này là cơ hội cuối cùng của bọn chúng, cho dù không phải là liều mạng sinh tử nhưng cũng không kém bao nhiêu. Nhưng theo như ta thấy, bọn họ còn kém mức độ ấy rất xa. Cho nên ta nghĩ có thể có hai khả năng...

- Là khả năng gì?

- Thứ nhất, quả thật bọn chúng đã có chỗ dựa, cho nên không sợ chúng ta hủy diệt chân linh Thiên Đạo chuyển thế. Nói rõ hơn một chút, chính là chân linh Thiên Đạo còn có một thân khác. Nếu là khả năng này, chúng ta vẫn có thể tiếp tục tìm kiếm, chỉ sợ...

Trung niên áo đen tỏ ra ngưng ngừng, thần sắc ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Ma Linh nghe vậy cũng biến sắc, hiển nhiên y cũng nghĩ tới chuyện mà trung niên đang lo sợ.

- Ý người muốn nói...

- Có ý bày nghi trận, ám độ Trần Thương!

Trong mắt Ma Linh bất chợt có hai đạo ánh sáng tím bắn ra, chỉ trong thoáng chốc đã xé rách một khoảng Hỗn Độn, để lộ lõi đình màu xám bên trong. Lõi đình màu xám kia bất chợt hóa thành một cự long vạn trượng, xông ra mạnh mẽ.

Cự long lôi đình vạn trượng gào thét, tiếng long ngâm cuộn cuộn chấn động không gian, lôi đình màu xám mang theo uy thế hủy Thiên diệt địa, xông về phía Ma Linh.

- Nghiệt súc! Chỉ bằng ngươi ư!

Ma Linh phi cười, chậm rãi vươn kiếm chỉ tay phải một điểm sáng tím trong suốt như ngọc lập lòe hiện ra. Ngay sau đó, điểm sáng tím này Bất chợt bắn ra một tiếng kiếm ngâm vang lên khiến cho cả đất trời chấn động.

-Phụt...

Nháy mắt, cự long lôi đình vạn trượng kia lập tức bị nghiền nát thành tro bụi tiêu tan giữa hư không.

Bên trong khoảng Hỗn Độn màu xám kia, lôi đình màu xám nhấp nhúm như muốn xông ra, dường như có linh tính, nhưng còn e ngại chuyện gì, cho nên sau khi cự long kia bị tiêu diệt, không còn hành động gì khác.

Gương mặt Ma Linh hết sức lạnh lùng, cất tiếng quát lớn:

- Đại Đạo, ngươi quả không khởi quá rộng rãi! Nơi đây là thế giới Thiên Đạo của ta, hết thảy sự vật đều do người trong thế giới Thiên Đạo ta tự mình xử lý. Tuy rằng chúng ta có được lực lượng siêu thoát Thiên Đạo, nhưng cảnh giới này cũng không phải là như vậy, ngươi không khởi quá nôn nóng rồi!

Bất chợt Ma Linh giơ tay lên, lẳng không ẩn một cái. Hỗn Độn màu xám kia không thể khống chế, lập tức khép lại.

Phía sau, thần sắc trung niên áo đen tỏ ra bình tĩnh quan sát hành động của Ma Linh. So với trước khi Ma Linh diệt đi cự long lôi đình kia, lúc này trên khí tức thân thể y rõ ràng ngưng trệ hơn vài phần. Dưới chân y ma khí màu tím làm mặt đất nứt nẻ ra vài khe nứt trông vô cùng ghê rợn, như đang muốn nói điều gì.

Lúc này Ma Linh xoay người lại, nhìn về phía trung niên áo đen, ánh mắt tỏ ra bình tĩnh, không biết đang suy nghĩ những gì. Mà trung niên áo đen cũng nhìn thẳng không chớp mắt, hai người nhìn nhau như vậy thật lâu, rốt cục cùng cất tiếng cười to.

- Hay, không hổ là Kiếm Ma của Ma Đạo ta, tư chất tốt hơn Kiếm Thần kia không biết bao nhiêu lần! Đạo Linh dùng Kiếm Thần kia làm quân cờ, mà Kiếm Ma ngươi lại có tư cách cùng ta phân chia thế giới Thiên Đạo. Kiếm Thần kia không bằng ngươi!

Ma Linh cao giọng ngợi khen.

- Đa tạ Ma Linh!

Trung niên áo đen tỏ ra không vui không buồn, trên mặt cũng không lộ ra chút gì là dao động, nhưng biểu hiện như vậy càng khiến Ma Linh thêm vui sướng.

Ma Linh nhìn trung niên áo đen, trịnh trọng nói:

- Ta nghĩ chắc ngươi cũng không tin ta sẽ phân chia thế giới Thiên Đạo cùng ngươi. Cũng phải nói. Ma Đạo ta thật ra thiếu đi phần gian ngoan xảo quyết như Thiên Đạo. Nếu đã như vậy, ta có thể nói rõ ràng với ngươi, chỉ cần ngươi giúp ta tiêu diệt Thiên Đạo và Đạo Linh, ta sẽ giải trừ cấm chế cho ngươi, để ngươi chân chính luyện ra thế giới Kiếm Vực của mình, thoát ra ngoài Thiên Đạo. Tới lúc đó, hai ta không còn liên hệ. ai đi đường nấy!

Lúc này, rốt cục trên mặt trung niên khó có thể kềm được niềm vui như điên dại nhưng vẫn cố gắng khống chế giọng nói của mình, hỏi lại:

- Ma Linh nói thật ư?

- Ngàn vạn lần là thật! Ta lấy chân linh ra lập thệ, nếu không, ta sẽ bị Thiên Đạo tiêu diệt, không thể sinh tồn!

Không gian trước mặt hai người, một mảng Hỗn Độn lại mở ra, bên trong có lôi đình màu xám không ngừng chớp động. Ma Linh thấy vậy hừ lạnh:

- Người cũng không quên nắm lấy chút nhược điểm của ta ư? Chút chân linh huyết thể này, ta đưa cho người cũng có sao!

Dứt lời. Ma Linh vung tay, một điểm sáng tím bay vào trong Hỗn Độn màu xám kia.

Lúc này, nhìn thấy Ma Linh giao một điểm chân linh vào tay Hỗn Độn, trung niên áo đen không còn do dự, lập tức cắt lời thề:

- Kiểm Ma ta thề một lòng giúp đỡ Ma Linh, sau khi xong việc không còn liên hệ, đường ai nấy đi. Nếu trái lời thề, sẽ bị Đại Đạo tiêu diệt!

Cuối cùng, trung niên vung tay, cũng có một điểm sáng tím bay ra, chui vào trong Hỗn Độn.

Sau khi nuốt hai điểm chân linh, rốt cục Hỗn Độn như đã cảm thấy mỹ mãn, chậm rãi khép lại.

Kim Thiên tông. Ổn mạch cổ lâm.

Trong một sơn cốc cây cối sum xuê tươi tốt một bóng áo đỏ yếu điệu đang đứng giữa không trung, mà trên mặt hồ, có hai nam một nữ cũng đang lơ lửng không mà đứng. Trên thân thể ba người này đều có Chân Hỏa mãnh liệt thiêu đốt, toàn sơn cốc lúc này như trở thành lò lửa. Nhưng trên vách đá có một tầng ánh sáng vàng mỏng manh bảo vệ mặc cho Chân Hỏa kia thiêu đốt mạnh mẽ tới mức nào cũng không có chút dao động.

- Công chúa Liệt Diễm, xin ngài hãy theo chúng ta trở về. Phượng tộc ta hiện tại còn rất ít người, phải miễn cưỡng phụ thuộc vào Huyền Âm tông. Đây là lúc hết sức cần người. Công chúa bị vây trong Mộ Chúng Thánh đã nhiều năm, hiện tại thoát vây mà ra, chính là lúc nên trở về Phượng tộc ta!

Một tên Thanh niên áo xanh trong đó nhìn Liệt Diễm không rời mắt, vẻ ái mộ không giấu nổi:

- Công chúa, hiện tại Phượng tộc ta trăm mối ngổn ngang, chỉ có Công chúa trở về mới có thể trấn áp đám Tông sư Huyền Âm tông, khiến cho bọn họ phải coi trọng Phượng tộc ta. Ngài có nhiều thủ hạ như vậy, đây chính là niềm hy vọng làm cho Phượng tộc ta trở nên hùng mạnh.

- Đúng vậy, Công chúa mong rằng ngài có thể nghĩ tới hưng vong của Phượng tộc ta, theo chúng ta trở về Phượng tộc!

Trong ba người, nữ tử áo hồng duy nhất cũng trầm giọng nói. Nữ tử áo hồng ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Kim Thiên tông này rốt cục không hợp với Huyền Âm Ngũ tông ta, cho dù là có Kiếm Thánh Thời Không tọa trấn, nhưng cũng không phải là kẻ lâu dài. Phượng tộc ta chỉ có nương nhờ vào cường giả tối cao mới là lựa chọn tốt nhất. Công chúa, lúc trước ngưng luyện Vạn Thú Linh Kiếm Đồ, cũng là vì Thiên địa quay ngược lại. Thiên Đạo chuyển thế ràng buộc. Hiện tại Công chúa đã thoát ly bế khổ, nên trở về mới phải.

- Không sai Công chúa, theo chúng ta về đi..

Nhìn ba người trước mặt, nỗi lòng Liệt Diễm rối như tơ vò. Cũng phải nói trận chiến Lăng Tiêu tông lúc trước đã khiến cho Linh Đạo nhất mạch của Kim Thiên tông bại lộ. Sau đó, lập tức có Phượng tộc nhất mạch của Huyền Âm tông chạy tới thuyết khách. Đối với Phượng tộc. Liệt Diễm vẫn hằng chờ mong đã lâu, nhưng qua bao nhiêu năm như vậy, bảo nàng mang tất cả huynh đệ tới Huyền Âm tông, cũng khó lòng làm được.

Liệt Diễm lắc lắc đầu, chậm rãi nói:

- Không được. Kim Thiên tông đối xử với chúng ta không tệ, chúng ta không thể phản bội mà đi.

- Công chúa, chẳng lẽ ngài phản tộc hay sao? Ngài phải nhớ rằng máu chảy trong người ngài là huyết mạch Phượng tộc!

Thanh niên lên tiếng đầu tiên không nhận được, cắt lời trách móc.

- Người là cái thà gì, dám lộng hành ngang ngược trong cốc của ta'

Đột ngột, giữa không trung vang lên một tiếng hừ lạnh, nháy mắt một bóng người màu tím tuyệt mỹ từ trên không hạ xuống.

Trông mắt thanh niên kia co rút lại, trầm giọng hỏi:

- Cô nương là người phương nào, vì sao xuất ngôn vô lễ như vậy?

- Vô lễ ư?

Tử Uyển hừ lạnh một tiếng. Liếc nhìn thanh niên một cái:

Đào tường khoét vách còn ra vẻ đường hoàng, da mặt Phượng tộc người quả thật quá dày!

- Người dám làm càn?

Nữ tử áo hồng quát lớn.

-Cút!

Trong nháy mắt, từ trên người Tử Uyển bùng lên một cỗ Kiếm Ý Đạo - Ma, nháy mắt đè xuống thân thể nữ tử áo hồng.

-Bịch...

Không hề có chút lực chống cự, nữ tử kia lập tức bay ngược về phía sau, phương huyết chảy ròng ròng, đập mạnh vào vách sơn cốc rơi xuống.

- Phượng trưởng lão!

Thanh niên áo xanh kinh hô thất thanh, ánh mắt nhìn Tử Uyển lộ vẻ oán độc:

- Cô nương hãy để lại danh hiệu. Phượng tộc ta cùng cô nương không chết không thôi!

Tuy rằng đáng vẻ Tử Uyển không hề tỏ ra tức giận, nhưng trong mắt Liệt Diễm, lúc này Tử Uyển dường như đã hóa thành Kiếm Linh Ma Đạo như trước. Một cỗ lực Tiểu Thế Giới trên người Tử Uyển bùng lên mạnh mẽ, trấn áp hai tên thanh niên tại chỗ.

- Không chết không thôi ư? Được, hôm nay ta sẽ đưa các ngươi lên đường! Tử Uyển cười nửa miệng, kiếm chỉ giờ lên.

- Tỷ tỷ dừng tay!

Rốt cục Liệt Diễm không nhịn được, vội lên tiếng ngăn cản.

- Mọi người muốn cầu tình cho bọn chúng ư? ^^

Tử Uyển cau đôi mày thanh tú:

- Bọn khốn này có chết cũng không đáng tiếc! Lúc trước mọi người bị nhốt trong Mộ Chúng Thánh, vì sao không thấy bọn chúng liều chết tới cứu? Hiện tại thấy mọi người đã thoát vậy mà ra, có được lực lượng hùng mạnh, lập tức chạy tới bảo mọi người trở về, không phải là vì

932. Chương 295: Huyền Âm Phượng Tộc

Vẻ mặt Liệt Diễm buồn bã:

- Nói cho cùng, bọn họ cũng là tộc nhân của mọi người...

Thấy bộ dáng của Liệt Diễm. Tử Uyển không khởi thờ dài:

- Mọi người, mọi người quá mềm lòng...

Tử Uyển quay lại nhìn hai nam một nữ kia:

- Còn không mau cút?

Lúc này, ánh mắt thanh niên áo xanh kia hết sức lạnh lùng nhìn Liệt Diễm chằm chằm:

- Nếu Công chúa không theo chúng ta trở về Phượng tộc, vậy ba người chúng ta sẽ trở về báo lại với tộc trưởng. Tới lúc đó, Công chúa bị trục xuất khỏi Phượng tộc ta, xin chớ trách chúng ta trở mặt vô tình!

Tử Uyển trợn trừng mắt, sát khí lạnh thấu xương toát ra dày đặc. Giờ phút này, toàn sơn cốc như rơi vào thời tiết ngày Đông, trong không trung có tuyết rơi dày.

- Giải cho Phượng tộc, quả nhiên bất chấp thể diện!

Ngay sau đó, thân hình bất động của Tử Uyển đột ngột bắn ra ba đạo kiếm quang hai màu trắng đỏ. Ba đạo kiếm quang này mờ lung mờ mịt, giống như không phải là thật, giữa kiếm quang còn có một tia khí Hỗn Độn màu xám chớp động không ngừng.

- Tỷ tỷ, không nên...

Sắc mặt Liệt Diễm đại biến, nhưng khi nàng lên tiếng ngăn cản, ba đạo kiếm quang kia đã bay một vòng rồi trở về thân thể Tử Uyển. Nhìn sang bên ba người thanh niên áo xanh, đang ôm tay phải kêu gào thê thảm, máu chảy ròng ròng. Trên mặt hồ chớp động ba đạo huyết quang, chớp lát đã hóa thành ba chiếc cánh phượng thật lớn.

- Hôm nay chặt một tay của các người, là còn nể mặt Liệt Diễm. Bằng không, hôm nay các người đừng mơ ra khỏi sơn mạch cổ lâm của ta!

Sát ý trong mắt Tử Uyển thu lại, nhìn ba người chằm chằm.

Giờ phút này, ba người mới rõ ràng cảm thấy sát khí không hề che giấu của Tử Uyển. Biết rằng nàng không để dọa bọn họ mà thật có thể giết chết bọn họ ngay tại chỗ.

- Nếu còn không phục, bảo tộc trưởng Phượng tộc của các người đích thân tới đây tìm ta. Ta muốn nhìn xem rốt cục tộc trưởng Phượng tộc dạy dỗ ra một đám phế vật như các người có hình dạng thể nào.

- Người...

Nữ tử áo hồng tức tối đỏ bừng mặt- định nói gì đó, nhưng bị hai thanh niên bên cạnh ngăn lại.

- Chúng ta đi!

Ba người hóa thành ba đạo linh quang, không bao lâu sau đã biến mất cuối chân trời.

Dường như vừa mất đi tất cả sức lực. Liệt Diễm chậm rãi ngồi xuống cạnh bờ hồ, vẻ mặt thần thờ.

- Muội muội, muội làm sao vậy.

Tử Uyển ngồi xuống cạnh Liệt Diễm mặt nàng lộ vẻ căm phẫn:

- Bọn này chỉ quen ỷ mạnh hiếp yếu, muội không cần lo lắng. Nếu bọn chúng dám trục xuất muội ra khỏi Phượng tộc, tỷ tỷ sẽ đích thân đi lấy lại công bằng cho muội.

- Đa tạ tỷ tỷ!

Liệt Diễm hạ giọng nói. Thấy bộ dạng bình thản của Liệt Diễm. Tử Uyển không nhận được nghiêng rằng nghiêng lợi:

- Để ta đi tìm tên khốn kia!

- Tỷ tỷ, không cần!

Liệt Diễm ôm chặt tay Tử Uyển, gương mặt Diễm lệ lộ vẻ chua xót vô cùng:

- Tỷ đừng đi...

- Nhưng muội...

Tử Uyển tức tối giậm chân một cái:

- Tình ái là thứ gì vậy, thật là đáng ghét!

Dứt lời, nàng gỡ tay Liệt Diễm ra mở một khoảng không gian, bước vào trong đó.

Lúc này bên cạnh Liệt Diễm một gốc cổ mộc màu vàng chậm rãi hạ xuống, lát sau hóa thành một lão nhân tộc vàng, rơi xuống cạnh hồ.

- Liệt cô nương, vì sao phải chịu khổ như vậy?

Kim Linh cười khổ nói:

- Không bằng buông bỏ hết thảy một lòng theo đuổi Linh Đạo. Biết đâu sẽ có một ngày có thể đột phá được hạn chế của thập giai cũng không chừng...

- Đột phá thập giai?

Liệt Diễm lẩm bẩm, vẻ chưa xót trên mặt càng đậm hơn trước:

- Nhưng ta không quên được. ông bảo ta làm sao quên?!

Kim Linh thở dài trong lúc nhất thời, lão cũng không biết nên nói gì mới phải.

Thời gian trôi qua. Ở Huyền Âm tông.

Trong một ngọn núi cao vạn trượng màu đỏ sẫm, chiêm một phạm vi mấy ngàn dặm.

Trên đỉnh núi có một đại điện màu đỏ lửa, toàn thân đại điện được làm bằng Hỏa Ngọc, thân điện có điêu khắc Cổ Phượng quần quanh, đuôi phượng rực rỡ vươn cao. Trên bộ lông màu đỏ sẫm sọc sờ, toát ra một cổ linh khí hệ Hỏa làm cho người ta kinh hãi trông giống như một quả cầu lửa khổng lồ vô cùng chói mắt.

Đột nhiên từ chân trời xa mấy ngàn dặm hiện ra mấy đạo linh quang chói rực. Chỉ trong thoáng chốc, trước đại điện có ba bóng người hạ xuống, chính là ba người Phượng tộc khi trước tới gọi Liệt Diễm trở về Phượng tộc. Lúc này cánh tay ba người đã khởi phục lại, dù là như vậy, sắc mặt ba người vẫn hơi tái. Trên mặt lộ ra màu tím trắng, lại có khí Phong Mang mờ nhạt toát ra ngoài thân thể.

- Phượng Nguyên, Phượng Minh. Phượng Bằng Viêm cầu kiến tộc trưởng!

- Vào đi.

Đại môn màu đỏ lửa, điêu khắc vô số Hỏa Phượng chậm rãi mở ra. Một cổ linh khí hệ Hỏa làm cho người ta ngạt thở tràn ra, dù là tu vi cửu giai của ba người cũng không nhận được phải hít sâu một hơi, sau đó bước vào.

Đại điện trông rộng không có vật gì, đại điện đỏ bừng bừng giống như một lò lửa thật lớn, đốt cháy hết thảy bên trong.

Trong điện có mười chiếc ghế màu đỏ lửa thật lớn, bảy chiếc ghế trong đó đã có người ngồi. Phía trên là một bảo tọa màu đỏ lửa cao chừng mấy trượng. Bảo tọa này trong suốt như ngọc, toàn thân màu vàng đỏ, trên đó có một trung niên có mái tóc màu đỏ lửa đang ngồi.

Trung niên có dung mạo anh tuấn, đôi mắt đỏ thẫm nhìn thẳng về phía trước, tuy không nói lời nào, nhưng toát ra một cỗ uy nghiêm lớn lao trấn áp cả tòa đại điện.

- Tham kiến tộc trưởng!

- Sao rồi?

Trung niên nhìn ba người, ánh mắt không khởi trở nên ngưng trọng.

- Liệt Diễm không chịu về tộc, còn có một nữ tử, dường như là một trong Kiếm Linh của Kim Thiên tông có thực lực Kiếm Tổ. Nữ tử này mạnh mẽ vô cùng, đả thương chúng ta, lấy đi mỗi người một cánh tay.

- Thật to gan!

Trung niên quát lớn, lại đưa mắt quan sát ba người, tay phải đột nhiên đưa ra...

Một luồng linh quang như lửa đỏ quần quanh vết thương ba người. Chỉ lát sau, có một luồng sức mạnh vô hình lan tràn ra, trấn áp trên thân thể ba người.

Ngay sau đó, trên thân thể ba người có một tiếng kiếm ngân vang lên khe khẽ, từng đợt kiếm quang màu tím trắng từ trong cơ thể ba người nhẹ nhàng bay ra, lát sau ngưng kết thành một thanh cự kiếm màu tím trắng cao mười trượng. Thanh cự kiếm này dường như ẩn chứa huyền ảo vô tận, giữa cự kiếm có một tia Hỗn Độn màu xám vắt ngang, khiến trung niên vừa nhìn thấy, sắc mặt lập tức trở nên hết sức nặng nề.

Trung niên đánh ra một chưởng, dường như có tiếng phượng hót kinh người vang lên. Bất chợt một con Hỏa Phượng toàn thân màu vàng đỏ, lửa cháy bùng bùng từ lòng bàn tay trung niên bắn nhanh ra, bay về phía cự kiếm màu tím trắng.

Phía sau cự Kiếm màu tím trắng đột ngột xuất hiện một bóng người màu tím. Bóng người này vừa xuất hiện đã cất tiếng hừ lạnh, kiếm chỉ điểm ra, cự kiếm mười trượng lập tức lẳng không chém xuống.

- Ầm.....

Sóng khí lạnh thấu xương cùng với linh khí Phong Mang kinh người lan tràn ra bốn phía. Trên bảy chiếc ghế, bảy người đồng thời lắc mình, từng cỗ thể thiên địa từ trên giáng xuống, bảo vệ cả mười người vào trong.

Sau vài lần hô hấp, linh khí Phong Mang tan đi, trung niên kia đứng bật dậy, sắc mặt tái xanh. Không gian trước mặt y lúc này có một đạo Hỗn Độn màu xám chậm rãi khép lại, nhưng lực đạo cắn nuốt kinh khủng của nó vẫn khiến cho mười người cảm thấy dao động tâm thần, không còn tự chủ.

- Giải cho một Kiếm Linh, không ngờ đã hợp nhất Đạo - Ma, sắp sửa siêu thoát!

Trung niên cất tiếng hừ lạnh leo:

- Bất quá gia sự của Phượng tộc ta, còn chưa tới phiên ngươi lo tới!

- Tộc trưởng!

Nữ tử áo hồng trầm giọng nói:

- Vậy Công chúa Liệt Diễm...

- Ta sẽ đích thân đi mời...

- Nhưng tộc trưởng, còn Kim Thiên tông... Trung niên khoát tay, trầm giọng nói:

- Ta tự biết chừng mực.

Kim Thiên tông. Trong vườn mai ở Lục gia trang.

Bọn Lạc Tâm Vũ ngồi trước bàn đá, sắc mặt ai nấy tỏ ra nặng nề.

- Thiên Đạo đại lục gần đây bắt đầu rục rịch, nghe đồn đã xảy ra động thủ mấy lần.

Thần sắc Lạc Tâm Vũ ngưng trọng, trầm giọng naafi.

- Vài lần động thủ, là có nghĩa gì?

Đoan Thanh Vân hỏi.

- Gần đây có Kiếm Thánh ra tay mấy lần. Khắp nơi trên Thiên Đạo đại lục, gần đây xảy ra tranh chấp khe nứt Hỗn Độn.

- Khe nứt Hỗn Độn.

Lôi Thiên tỏ ra trầm tư:

- Tuy rằng khe nứt Hỗn Độn chỉ cần có tu vi Kiếm Tổ Tuyệt Thế là có thể phá vỡ, nhưng muốn duy trì lâu dài Kiếm Tổ Tuyệt Thế không thể làm được, chỉ có Kiếm Thánh mới có khả năng. Bất quá nhiều Kiếm Thánh âm thầm giao thủ, rốt cục là vì chuyện gì?

- Không biết.

Lạc Tâm Vũ lắc lắc đầu:

- Đáng tiếc là hai vị tiền bối đã bế quan cùng Thất đệ, nếu không, hẳn bọn họ sẽ nhìn ra manh mối bên trong.

Dứt lời. Lạc Tâm Vũ lấy ra một thanh ngọc kiếm màu tím, thấy ngọc kiếm này, sắc mặt mọi người trở nên kỳ quái.

- Ngọc kiếm này là do Luân Hồi Kiếm Tổ Vọng Kiếm Sinh mang tới, nói là phải giao cho Thất đệ. Cũng không biết chuyện này ẩn chứa bí mật gì đây...

Dư Cập Hóa lên tiếng nói:

- Đáng tiếc là ngọc kiếm này ngoại trừ Thất đệ ra, không ai có thể mở được, bằng không chúng ta cũng không tới nỗi bị động như hiện tại

Lạc Tâm Vũ thở dài:

- Sự thúc tổ, chẳng hay hiện tại tình hình tông môn ra sao rồi?

Lạc Tử Dương cũng nở một nụ cười khổ:

- Còn có tình huống gì nữa, hiện tại tông môn tiếng than dậy đất, tông dân làm sao dám sinh con đẻ cái. Cứ mỗi lần sinh đều bị Kiếm Thần Điện mang đi, nếu không giao, thậm chí còn liên lụy tới cửu tộc. Nếu còn tiếp tục như vậy, tông môn làm sao còn người kế tục đây...

Kế tục tông môn...

Sắc mặt mọi người đều trở nên hết sức khó coi, nhưng đã có mười tông môn Ma Đạo làm gương, cũng là lời răn đe rõ ràng nhất cho các tông môn khác, bọn họ không thể phản kháng.

- Hiện Tại chỉ còn nước chờ Thất đệ xuất quan.

Nhiếp Thanh Thiên lên tiếng nói:

- Thực lực của hai điện Thần Ma quá mạnh, cho dù tập hợp toàn bộ tông môn trên đại lục, e rằng cũng không thể nào chống nổi chỉ có thể chờ đợi mà thôi. Đạt tới tu vi Kiếm Thánh Trấn Thế, nhân số đã không còn ý nghĩa gì.

- Chỉ có điều không biết lần này Thất đệ bế quan, có thể đột phá hay không... Từ Thiên Lôi cảm thán:

933. Chương 296: Đơn Độc Rời Đi

Trong sơn cốc xanh um, trên bờ hồ đã không còn thấy dấu vết máu tanh một mình Liệt Diễm ngồi gác cầm lên hai đầu gối bên hồ. Mái tóc dài màu đỏ lửa của nàng đón gió tung bay, trong giờ phút này thật ra càng giống một nữ nhân yếu ớt đáng thương. Bất chợt ánh mắt Liệt Diễm thoáng động, bên cạnh nàng. Kim Linh cũng vừa hiện ra.

- Là ai!

Ngay sau đó, trước mặt hai người, một khoảng không gian mở ra một trung niên thân khoác trường bào màu vàng đỏ xuất hiện.

Trung niên chấp tay sau lưng, bước ra hư không. Chỉ trong thoáng chốc, ánh mắt Kim Linh trở nên vô cùng ngưng trọng, bởi vì trên người đối phương, lão cảm giác được một cỗ linh niệm nóng bỏng có thể làm mình bị thương. Cho dù lão đã dời ánh mắt đi nơi khác, cũng không khỏi cảm thấy khó chịu vô cùng.

Trung niên trước mặt có mái tóc dài màu đỏ sẫm, đôi tròng mắt màu đỏ lửa tuy rằng không bắn ra chút lửa nào, nhưng cũng khiến cho Liệt Diễm cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

- Sao hả, cảm thấy kinh ngạc phải không? Nếu nói theo huyết mạch của Phượng tộc chúng ta, ta hẳn là biểu huynh của muội!

Trên thân thể trung niên toát ra khí tức của kẻ bề trên, tuy y chỉ đứng yên một chỗ, nhưng dường như đã hòa nhập cùng Thiên địa, khiến người ta sinh ra kính sợ trong lòng.

- Tộc trưởng Phượng Tộc!

Ngập ngừng một chút. Liệt Diễm lên tiếng nói.

- Không sai.

Trung niên gật gật đầu:

- Hôm nay ta đến là muốn đón muối trở về Phượng tộc.

- Không, ta không về!

Liệt Diễm lắc lắc đầu.

Trung niên nghe vậy nhướn mày:

- Xem ra lời đồn quả nhiên là thật...

- Cái gì?

Liệt Diễm nghe vậy không khỏi run lên trong lòng.

- Nghe đồn huyết mạch Phượng tộc và Thánh Giả của Kim Thiên tông từng liếc mắt đưa tình bên ngoài Lăng Tiêu tông, sinh tử có nhau, thổ lộ chân tình...

Ánh mắt trung niên trở nên linh hoạt sắc bén:

- Muối chớ quên huyết mạch đang chảy trong người muối là Từ đâu. Huyết mạch Phượng tộc chúng ta cao quý vô cùng, cho dù là Thánh Giả cũng không thể làm ô uế!

- Người...

Sắc mặt Liệt Diễm trở nên tái nhợt vì tức giận.

- Chúng ta được kế thừa huyết mạch có Phượng Hoàng, chính là nhân vật sánh ngang hàng với Tổ Long, sinh ra trước cả Thiên Đạo. Mà Liệt Diễm muối là một đời huyết mạch Cổ Phượng Hoàng tinh thuần nhất của Phượng tộc chúng ta!

Ánh mắt trung niên trở nên nóng bỏng:

- Chỉ có hai ta kết hợp với nhau mới có thể sinh ra một đứa con có huyết mạch Phượng tộc tiếp cận nhất với Cổ Phượng Hoàng. Đến lúc đó, Phượng tộc ta trong lần Thiên địa quay ngược lại này, sẽ có được thực lực không cần quan tâm hết thảy. Huyết mạch Cổ Phượng Hoàng không thể bỏ qua!

- Các hạ làm vậy không khỏi quá đáng!

Lúc này ở bên cạnh. Kim Linh trầm giọng nói.

- Chỉ là một gốc Kim Thần Mộc cũng dám lên tiếng trước mặt ta ư?

Trung niên sa sầm nét mặt, ngay tức khắc, đôi mắt y như bùng lên lửa nóng. Đám lửa màu vàng đỏ này nóng rực vô cùng, bắn ra một cỗ linh niệm nóng rực tràn áp trên người Kim Linh.

- Phụt...

Kim Linh phun ra một ngụm linh huyết màu vàng, bay ngược ra phía sau. Tuy nhiên chỉ bay được trăm trượng, như gặp phải một bức tường vô hình, chậm rãi rơi thẳng xuống đất.

- Lực Tiểu Thế Giới!

Liệt Diễm kinh hô thất thanh.

- Không sai, ta chỉ sợ thủ hạ của muối quá rầy, cho nên làm như vậy để có thể nói chuyện một mình cùng muối.

Thần sắc trung niên không thay đổi:

- Là tộc nhân Phượng tộc, ta nghĩ muội cũng không muốn để cho huyết mạch Phượng tộc ta đoạn tuyệt. Tuy rằng Phượng tộc ta phụ thuộc vào Huyền Âm tông, nhưng chỉ là bề ngoài mà thôi, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

- Phượng tộc có ta hay không cũng không có gì khác, ta chỉ có tu vi cửu giai mà thôi. Theo ta nghĩ, tộc nhân thập giai hẳn không chỉ có mình ngươi?

Trung niên hơi sững sốt, lập tức gật đầu cười nói:

- Tự nhiên là như vậy, không có bộ tộc nào là không có chút nội tình. Nếu không hiện tại, chỉ dựa vào mình ta là thập giai, làm sao có thể khiến cho Huyền Âm tông đối xử với chúng ta như ngang hàng, mà không xem như linh thú hộ tông?

Trung niên ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Nhưng một mình muội cùng nhiều thủ hạ như vậy ở lại Kim Thiên tông cũng không có gì là bảo đảm. Cho dù hiện tại Kim Thiên tông xem các người là Linh Đạo nhất mạch, nhưng thực lực càng ngày càng tăng lên, đến sau này có còn giữ được địa vị hiện tại hay không cũng còn khó nói. Hiện tại, duy nhất mà muội có thể tin tưởng chỉ có Phượng tộc ta!

Nói tới đây, trên mặt trung niên lộ vẻ kích động:

- Trở về Phượng tộc ta, dựa vào huyết mạch chúng ta sinh sản ra một đời tộc nhân mạnh nhất của Phượng tộc trong mấy vạn năm qua, nhất định sẽ trợ giúp cho Phượng tộc ta thoát khỏi nguy cơ.

Dường như sợ Liệt Diễm không bằng lòng, trung niên nói tiếp:

- Muội cứ ở mãi nơi đây cũng không làm được chuyện gì. Hiện tại tên Lục Thanh kia là Thánh Giả Kiếm Đạo, địa vị của các người thua kém rất xa, cho dù là ta, cũng tuyệt đối không chọn muội! Biểu muội chẳng lẽ muội còn chấp mê bất ngộ như vậy sao?

- Thánh Giả Kiếm Đạo...?

Vẻ mặt Liệt Diễm trở nên ngầy dại sau đó lộ vẻ đau xót, trung niên bên cạnh cũng không thúc giục, chỉ lặng lẽ đứng nhìn.

Thời gian trôi qua, khí tức trên người Liệt Diễm càng ngày càng suy yếu, vẻ chán nản trong mắt càng ngày càng tăng.

Giờ phút này, trong tai nàng dường như văng vẳng lời nói trước kia...

- Nàng không cần nói nữa!

- Khốn kiếp, ngươi nói cái gì?

- Chàng...

- Ta nói nàng đừng nói nữa, trước mặt ta, không ai có thể giết được nàng. Liệt Diễm lộ vẻ đau khổ vô cùng miệng lắp bắp:

- Đây là ta tự mua dây buộc mình, đúng là mình làm mình chịu. Dù là chết, chàng cũng không cho ta chút cơ hội nào... Xem ra, ta chỉ là vật dư thừa...

Liệt Diễm chậm rãi ngẩng đầu lên, lúc này, thần sắc của nàng bình tĩnh vô cùng:

- Ta theo ngươi về.

- Lời muội nói là thật sao?

Trung niên lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

- Đi thôi.

- Thủ hạ của muội...

Trung niên ngập ngừng nói, ánh mắt lóe sáng:

-Bọn chúng...

- Bọn họ sẽ ở lại đây.

Thần sắc Liệt Diễm tỏ ra bình thản, đưa tay ra phía trước một quả cầu linh khí màu đỏ sẫm lập tức ngưng tụ trong tay, một đạo linh niệm màu đỏ sẫm rót vào trong, sau đó tay nàng khẽ đẩy, quả cầu lập tức rơi xuống bên cạnh Kim Linh.

Liệt cô nương, nàng thật sự quyết định như vậy sao? Trên mặt Kim Linh nở một nụ cười khổ:

- Nàng đi rồi, e rằng thủ hạ của nàng sẽ...

- Kim lão không cần lo lắng, ta đã để lại linh niệm, sau này, bọn chúng sẽ nghe lời ông.

- Cô nương thật sự muốn đi ư?

Liệt Diễm than dài quay đầu nhìn về phía sáu đại kiếm phong:

Ở lại đây chỉ càng thêm đau khổ, nếu ta đã là người thừa, vậy cần gì phải ở lại đây?

- Biểu muội đi thôi!

Dường như trung niên sợ Liệt Diễm đổi ý, vội vàng mở ra một khoảng không gian trước mắt, lớn tiếng kêu lên.

Trong mắt Liệt Diễm, không gian Động Hư đen ngòm xưa nay vẫn là nơi mà nàng không bao giờ sợ hãi. Nhưng hôm nay, không gian Động Hư trước mắt lại làm cho tim nàng đột ngột đập thật mạnh. Đường như trong đó ẩn chứa hủy diệt vô tận, hết thảy đều phải tiêu tan thành tro bụi trong đó.

Nhìn theo không gian Động Hư đang chậm rãi khép lại, nụ cười khổ của Kim Linh càng thêm đậm:

- Khoan nói tới người kia có quan tới chuyện này không, e rằng Tử Uyển cô nương sẽ không bỏ qua.

Kim Linh đứng dậy, nhưng vẫn bị một cỗ lực Tiểu Thế Giới bao vây. Xem ra vị tộc trưởng Phượng tộc kia dường như cũng lo lắng Kim Linh, cho nên lực Tiểu Thế Giới bao vây quanh lão còn đủ để duy trì một canh giờ. Một canh giờ đã quá đủ để y đưa Liệt Diễm trở về Huyền Âm tông.

ở một đầu sơn mạch cổ lâm.

Trên một đỉnh núi một bóng người màu tím tuyệt mỹ đang đứng trên không. Xung quanh nàng, kiếm quang hai màu trắng đỏ chớp động không ngừng. Hạo Nhiên Chính Khí chính đại quang minh. Tiên Thiên Ma khí vô biên, hai thứ tại nơi này không ngờ hòa hợp thành một thể không chút trở ngại. Kiếm quang màu tím trắng vờn quanh thân nàng, trong đó còn có một đạo Hỗn Độn màu xám lui tới như du long uốn lượn.

Thời gian trôi qua, đạo Hỗn Độn màu xám kia càng thêm lớn mạnh, vốn lúc đầu nó chỉ chiếm chừng hai thành của hai đạo kiếm quang, nhưng dần dần đã lan ra tới ba thành. Không gian xung quanh cũng trở nên không ổn định, nứt ra những khe nhỏ như sợi tơ, không phải là không gian Động Hư mà là không gian Hỗn Độn màu xám.

Bất chợt bóng người màu tím kia mở bừng hai mắt, nhìn về phía kia của sơn mạch cổ lâm.

- Vì sao ta cảm thấy có điều gì đó khác thường? Vừa mới đuổi ba tên đáng ghét kia đi, chẳng lẽ bây giờ có người tới nữa?

Không thấy Tử Uyển có động tác gì một đạo kiếm quang màu tím trắng từ dưới chân kéo dài ra, nháy mắt đã đưa nàng vượt qua không gian hàng vạn dặm, tới bầu trời trên hồ.

- Lực Tiểu Thế Giới!

Tử Uyển biến sắc, điểm ra một chỉ.

Kiếm quang ba màu tím trắng xám xé rách Hỗn Độn, nháy mắt đã tiêu diệt lực Tiểu Thế Giới vô hình kia.

Chỉ trong thoáng chốc, linh quang màu vàng đỏ bùng lên, lập tức khiến cho Tử Uyển cảm thấy căng thẳng trong lòng.

- Tử cô nương!

- Liệt Diễm đâu rồi?

Mặc dù trong lòng đã thầm đoán trước, nhưng Tử Uyển vẫn hỏi.

- Liệt Diễm cô nương đã đi theo tộc trưởng Phượng tộc trở về...

Kim Linh cười bất đắc dĩ, đồng thời đưa quả cầu linh niệm màu đỏ sẫm cho Tử Uyển.

Tử Uyển vội rút Kiếm thức vào trong, ngay sau đó, không nhìn được giậm chân một cái giữa không trung:

- Quả thật là nha đầu ngốc! Ngay sau đó, thần sắc nàng trở nên ngưng trọng:

- Đã qua hơn nửa canh giờ, có lẽ bọn họ đã về tới Huyền Âm tông..

- Tử cô nương...

Kim Linh gọi to, nhưng Tử Uyển cũng không để ý, bước chân khê giậm, bay nhanh về phía Từ Hà Kiếm phong.

- Lục Thanh, người ra đây cho ta!

Trên bầu trời Lục gia Trang, thân hình Tử Uyển hiện ra, rơi xuống vườn mai.

- Tử cô nương...

Bọn Lạc Tâm Vũ thấy vậy bàng hoàng sửng sốt.

- Lục Thanh đâu, hắc bệ quan ở nơi nào? Gọi hắc ra đây cho mau!

Sắc mặt Tử Uyển âm trầm như phủ một màn sương lạnh.

- Tỷ tỷ, có chuyện gì vậy? Nhược Thủy khê cau mày:

- Lục Đại ca đang bế quan, kỳ hạn năm năm, e rằng lúc này đang là ở thời điểm máu chốt. Có chuyện gì vậy, không thể chờ chàng xuất quan hay sao?

- Gọi hắc ra đi. Liệt Diễm đã bị tộc trưởng Phượng tộc ở Huyền Âm tông kích động bắt đi rồi!

- Cái gì?!

Nhược Thủy sửng sốt mà bọn Lạc Tâm Vũ cũng giật mình kinh hãi.

934. Chương 297: Âm Mưu Bí Mật

Đoạn Thanh Vân nghi hoặc hỏi.

Lúc này mặt Tử Uyển lạnh như băng:

- Không phải vì hắc thì còn ai nữa?

Tuy rằng Tử Uyển không nói rõ ra, nhưng mọi người ở đây đều lộ vẻ kỳ quái.

Thấy không ai lên tiếng, hàn khí trên mặt Tử Uyển càng dày đặc, sóng âm cuồn cuộn truyền khắp không gian Lục gia trang. Tuy nhiên sóng âm này chỉ có Tông sư Kiếm Phách trở lên mới có thể nghe thấy.

- Lục Thanh, người ra đây cho ta!

Trong một khoảng không gian hoang vắng, nơi đây tối đen như mực, không có chút ánh sáng, không gian loạn lưu đen ngòm chuyển động như nước chảy, không gây ra một tiếng động nào.

Trong khoảng không gian này, đang có ba đạo kiếm quang rực rỡ chớp động không ngừng.

Trong đó, tuy rằng kiếm quang màu xanh ngọc và màu xanh biển sáng chói, nhưng vẫn không thể che được kiếm quang màu xám bạc rực rỡ sắc bén.

Khí Phong Mang đen sẫm vờn quanh thân kiếm, thân kiếm màu xám bạc chưa hề mài nhưng trông thanh rú như bảo vật tự nhiên do Thiên địa sinh ra. Toàn thân trong suốt liếc mắt có thể nhìn thấu, nhưng nhìn kỹ lại như có phủ một lớp sương mù mỏng, bên trong còn có Thời Không vô tận lưu chuyển trong đó.

Đồng thời trên Kiếm quang màu xám bạc một tầng ngọc quang màu trắng đục chớp động không ngừng, chia thành hai cổ nối liền với kiếm quang màu xanh ngọc và màu xanh biển.

Thời gian trôi qua, không gian xung quanh ba đạo kiếm quang run rẩy hẫng lên, tiếng kiếm ngâm vang lên khe khẽ truyền đi rất xa. Mỗi một đạo không gian loạn lưu tiếp cận, lập tức vỡ nát không còn trong tiếng kiếm ngâm này.

Đột ngột một thanh âm xuyên thấu qua hư không vô tận, truyền vào khoảng không gian này:

- Lục Thanh, người ra đây cho ta!

Kiếm quang màu xanh ngọc chớp động, sau đó hóa thành một lão nhân râu dài.

- Vì sao nha đầu kia tỏ ra kích động như vậy?

Lão nhân cau mày nhìn về phía kiếm quang màu xám bạc.

Quả nhiên chỉ sau vài lần hô hấp, kiếm quang màu xám bạc kia đã dần dần thu lại, bóng Lục Thanh hiện ra, ngưng thật nguyên hình.

Để con ra xem.

- Hiện giờ con sắp sửa đột phá...

Lục Thanh lắc lắc đầu:

- Hôm nay tâm thần con không yên tĩnh, cũng không thể đột phá được. Con mơ hồ cảm ứng, dường như lần này có đại sự xảy ra, không thể sơ suất.

- Nếu con đã sinh ra cảm ứng như vậy, có lẽ chuyện này không nhỏ.

Diệp lão gật gù đầu. Bất chợt không gian trước mặt ba người mở ra, chớp mắt đã xuất hiện bên trong vườn mai Lục gia trang.

Trở lại thế giới Thiên Đạo, thân sắc ba người Lục Thanh lập tức trở nên ngưng trọng.

- Không ngờ lại có nhiều Thánh Giả Kiếm Đạo ra tay như vậy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt Diệp lão trầm tư:

- Chẳng lẽ là...

- Chỉ có khả năng này thôi, như vậy mới giải thích được vì sao y ra tay.

Thủy Thiên Nhu trầm giọng nói.

- Ở đây có một thanh ngọc kiếm, là do Luân Hồi Kiếm Tổ Vọng Kiếm Sinh mang tới, nói là phải tự tay giao cho đệ.

Lúc này, Lạc Tâm Vũ đưa ra một thanh ngọc kiếm màu tím dài chừng một tấc cho Lục Thanh
Ngọc kiếm!

Lục Thanh cau mày, lập tức dung nhập kiếm thức vào trong. Một lúc sau mặt Lục Thanh lộ ra vẻ kỳ quái.

- Là khí tức của y.

Thủy Thiên Nhu hạ giọng nói

- Không sai. Lục Thanh gật gù đầu:

- Đáng tiếc y đã tìm lầm người.

- Lục Thanh!

Lục Thanh nhìn về phía Tử Uyển, trong lòng thoáng chút bất đắc dĩ.

- Người nói cho ta biết, rốt cục người có thích Liệt Diễm hay không?

- Tử cô nương...

Lạc Tâm Vũ lên tiếng nói. Tử Uyển cau mày quát khẽ:

- ở đây không có chuyện của người!

Trên mặt bọn Lạc Tâm Vũ nở nụ cười khổ, thật ra bọn họ không tiện lên tiếng trong chuyện này, hướng chỉ Tử Uyển vốn có đại ân với Kim Thiên tông bọn họ. Cũng phải nói rằng về mặt Kiếm Đạo, nàng còn là tiền bối của bọn họ. Trong lúc nhất thời không khí trong vườn mai có vẻ nặng nề ngột ngạt.

Lục Thanh liếc nhìn Tử Uyển một cái thật sâu, cũng không đáp lại, kiểm chỉ điểm ra. Không gian trước mặt lập tức có một Thời Không Luân Bàn ngưng kết hiện ra. Thời Không Luân Bàn màu xám bạc chậm rãi xoay tròn, dường như ẩn chứa vô tận huyền ảo, Bắt đầu chuyển động trước mắt mọi người.

-Két...

Trong chốc lát, Từ giữa Thời Không Luân Bàn nứt ra một khe hở màu xám bạc. Khe hở này dần dần mở rộng, sau đó trở thành một mặt kính màu xám bạc, kiểm quang màu xám bạc lưu chuyển trên mặt.

- Thời Không Lưu Tố!

Theo tiếng quát khẽ của Lục Thanh, mặt kính màu xám bạc kia lập tức lưu chuyển một bức họa Thời Không lập tức lưu chuyển rất nhanh trên mặt kính; rốt cục, sau mười lần hô hấp lập tức ngừng lại.

- Liệt Diễm!

Sắc mặt Tử Uyển kinh nghi, bởi vì trên mặt kính lúc này rõ ràng hiện ra hình ảnh của Liệt Diễm và trung niên kia. Bên cạnh là Kim Linh nằm uể oải sắc mặt tại nhợt.

-Không thể nào...

Mặc dù đã sớm biết được Kiếm Đạo của Lục Thanh kỳ dị, nhưng giờ phút này chân chính nhìn thấy, vẫn khiến cho bọn Tử Uyển cảm thấy kinh hãi không thôi.

Nhớ lại lúc trước khi Lục Thanh vừa trở về, đã có thể lấy được người ra từ trong Thời Không vô tận. Tử Uyển càng cảm thấy không thể nhìn thấu Lục Thanh.

Sau thời gian tản nũa nén nhang, sự tình đã xảy ra được mặt kính cho mọi người biết tường tận.

- Lục Đại ca...

Lúc này, Nhược Thủy bên cạnh vốn trầm ngâm, chợt lên tiếng nói:

- Chàng đi tìm Liệt Diễm muội muội về đi. Nhược Thủy có thể nhìn thấy, nàng thật lòng thích Lục Đại ca.

-Nhược Thủy...

Lục Thanh trầm giọng nói.

- Cho dù là bằng hữu Lục Đại ca cũng phải đi. Nhược Thủy có thể thấy được, tộc trưởng Phượng tộc kia không phải là hạng tốt lành gì.

Nhược Thủy đưa mắt nhìn Lục Thanh chăm chú, dịu dàng nói:

- Lục Đại ca, chàng đi đi.

Lúc này, ngoại trừ Tử Uyển, mọi người kẻ cả Diệp lão và Thủy Thần đồng thời biến mất ngay tại chỗ.

Lục Thanh đưa tay vuốt ve má tóc màu xanh mềm mại của Nhược Thủy, cảm giác này khiến cho hắn cảm thấy trong lòng yên tĩnh vô cùng.

Lục Thanh thở dài quay người sang nơi khác.

- Ta cũng muốn đi.

Tử Uyển bước tới một bước.

Một đạo kiếm quang màu xám bạc như xuyên qua Thời Không mà tới, bắn vào trong thân thể Tử Uyển. Sau đó, Lục Thanh lập tức biến mất ngay tại chỗ.

- Người...

Tử Uyển tỏ ra chán nản, vì nàng đã bị Lục Thanh giam cầm.

Huyền Âm tông.

Trên núi Hỏa Phượng, đại điện Phượng tộc

- Lần này, Phượng tộc các vị lập công lớn. Huyền Âm tông ta sẽ không bạc đãi các vị.

Một trung niên khoát trường bào màu xanh đứng giữa đại điện như lò lửa, thần nhiên lên tiếng nói. Trước mặt y, tộc trưởng Phượng tộc cũng tỏ ra cung kính. Đứng thẳng phía dưới là Liệt Diễm. Lúc này trên người nàng một bộ xiềng xích màu trắng giống như Huyền Băng đang trói chặt toàn thân, khiến nàng không thể cử động mấy may.

Linh lực màu đỏ sẫm của Liệt Diễm chấn động, nhưng sau khi gặp phải xiềng xích trắng như tuyết kia, giống như tuyết gặp mặt trời, tiêu tan không thấy.

- Nàng không nên giãy dụa, đây là Hàn Âm Tỏa Liên pha trộn lực Thế Giới của ta, cho dù là Kiếm Tổ Tuyệt Thế cũng không thể thoát, nàng đừng nhọc công vô ích.

Giữa đại điện, trung niên áo xanh khẽ nở nụ cười, lại nói:

- Chỉ cần lần này thành công, tự nhiên nàng sẽ có được tự do. Mà hôn lễ giữa nàng và Liệt tộc trưởng, ta cũng sẽ đích thân đứng ra chủ trì

- Đa tạ Hàn tiền bối! Tộc trưởng Phượng tộc hết sức vui mừng, cung kính tạ ơn.

- Các người đừng vọng tưởng!

Lúc này, Liệt Diễm trợn trừng hai mắt, nhìn chằm chằm vào tộc trưởng Phượng tộc:

- Vốn ta tưởng rằng ngươi vì lo lắng cho tương lai Phượng tộc, nhưng hiện tại không ngờ ngươi lại làm như vậy. Chẳng lẽ ngươi muốn Phượng tộc ta trở thành chó săn cho người khác hay sao?

- Nàng câm miệng!

Hai mắt tộc trưởng Phượng tộc như có lửa đỏ bùng lên:

- Phượng tộc chỉ là hợp tác với Hàn Tiền bối mà thôi còn nàng lại mang theo thủ hạ bán mạng cho Kim Thiên tông của tên Lục Thanh kia. Cho dù nàng trở về, vẫn để lại thủ hạ cho Kim Thiên tông. Rốt cục trong mắt nàng có còn Phượng tộc chúng ta hay không?

- Người...

- Ôi, Liệt tộc trưởng hà tất phải nổi nóng. Trung niên họ Hàn kia khoát khoát tay:

- Liệt cô nương chỉ là nhất thời thiếu suy nghĩ mà thôi, thời gian trôi qua, tự nhiên nàng sẽ hiểu rõ mọi chuyện.

- Hàn tiền bối nói rất phải.

Đột nhiên, trung niên họ Hàn kia hơi biến sắc, ngay sau đó, bốn đạo kiếm quang hiện ra bên cạnh.

- Là các người sao...

Sắc mặt Liệt Diễm lập tức đại biến, bởi vì không chỉ có tên Kiếm Thánh họ Hàn của Huyền Âm tông kia, lúc này bốn người vừa xuất hiện, không ai không phải là Kiếm Thánh.

- Tiểu cô nương, đã lâu không gặp.

Lăng Nguyên cười nhạt, lên tiếng nói.

- Ta vĩnh viễn không muốn gặp các người.

Sắc mặt Liệt Diễm lạnh như băng:

- Rốt cục các người muốn làm gì?

- Sao hả, cô nương tỏ ra khấn trương rồi sao?

Lăng Nguyên cười nói:

- Yên tâm đi, chỉ cần tình lang của cô nương chịu phối hợp, chúng ta sẽ không làm tổn thương hấn.

- Các người đề tiện!

Liệt Diễm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Tiểu nha đầu muốn chết!

- Chỉ cần hấn tới, đừng mơ có thể rời khỏi đây.

Nữ tử áo đen của Linh Kiếm Tông lạnh lùng quát, kiếm chỉ đồng thời giơ lên.

Lăng Nguyên bên cạnh giơ tay ngăn lại:

- Linh Kiếm Thánh; không nên chấp nhất cùng một đứa trẻ.

Nữ tử áo đen hừ lạnh, kiếm chỉ hạ xuống.

- Các vị còn chuyện gì nữa không?

Lăng Nguyên lại lên tiếng nói:

- Chỉ cần hấn tới, đừng mơ có thể rời khỏi đây!

Bên ngoài Huyền Âm tông.

Ở phương xa vô tận, bất chợt có một điểm sáng hiện ra, điểm sáng ấy lập tức kéo dài ra vô hạn, giống như một dải Ngân hà từ trên trời chảy xuống. Một bóng người màu xanh đứng thẳng trên đó, nháy mắt đã vượt qua phương xa vạn dặm mà tới.

Tâm thần Lục Thanh hơi chấn động, nhìn kiếm trận trước mặt bao phủ khắp tông vực Huyền Âm tông, lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Ngay sau đó trong mắt hấn nổi lên một đạo kiếm quang, hư không vô tận bị kéo lại gần trước mặt. Trong mắt Lục Thanh phản chiếu ra một ngọn núi lớn màu đỏ sẫm hết sức rõ ràng.

- Ở đây!

Dòng sông màu xám bạc dưới chân Lục Thanh kéo dài ra, kiếm trận hộ tông kia không hề

935. Chương 298: Thế Giới Tù Lung (phần 1)

Lục Thanh đạp dòng sông Thời Không chậm rãi tiến tới, giờ phút này chiếc áo xanh của hấn nổi bật giữa màu xám bạc của dòng sông, chấn động lòng người.

- Kim Thiên tông. Kiếm Thánh Thời Không!

Trên đỉnh núi Hỏa Phượng, một đạo lưu quang màu vàng đỏ giáng xuống trước mặt Lục Thanh.

Người này chính là tộc trưởng Phượng tộc, lúc này trên đỉnh đầu tộc trưởng Phượng tộc lơ lửng một chiếc lông chim phượng màu vàng. Trên lông phượng màu vàng này toát ra khí tức tang thương cổ kính. Lục Thanh còn cảm thấy nhiệt lượng tỏa ra nóng bỏng đến kinh người.

- Tộc trưởng Phượng tộc...

Lục Thanh thờ ơ liếc nhìn tên kia một cái, lên tiếng nói.

- Không sai.

Tộc trưởng Phượng tộc trầm giọng nói chiếc lông phượng màu vàng trên đỉnh đầu y toát ra một luồng ánh sáng vàng rực rỡ, bao phủ thân hình y vào trong. Khiến cho khi y đối mặt với Lục Thanh vẫn tỏ ra ung dung bình thản, không lộ ra vẻ gì là khiếp sợ.

- Các hạ tới đây có lẽ là vì Công chúa Liệt Diễm của Phượng tộc...

Lục Thanh còn chưa kịp trả lời, tộc trưởng Phượng tộc đã nói tiếp:

- Công chúa Liệt Diễm là người của Phượng tộc ta, hiện giờ trở về chính là may mắn bằng trời của Phượng tộc ta, là chuyện mà ai ai cũng hết sức chờ mong. Hy vọng các hạ không nên ngăn cản, hơn nữa, hiện tại Liệt Diễm đã là thê tử chưa xuất giá của tại hạ, xin các hạ đừng làm cho ta khó xử.

Lục Thanh khẽ liếc tên kia một cái, tuy rằng trên người Lục Thanh không có chút khí thế uy nghiêm, nhưng uy thế của Thánh Giả Trần Thế vẫn xuyên qua vàng sáng vàng bảo vệ của lông phượng, trấn áp lên thân thể tộc trưởng Phượng tộc.

Sắc mặt tộc trưởng Phượng tộc trở nên tái nhợt, trong lòng tức giận vô cùng, lạnh lùng nói:

- Các hạ quả thật khăng khăng cố chấp.

- Người!

Không nhiều lời vô nghĩa. Lục Thanh chỉ thốt lên một tiếng lạnh lùng. Theo hần thấy, tên này bất kể tu vi hay đức hạnh, so ra kém tộc trưởng Long tộc Long Tuyền như trời với vực. Đó là nguyên nhân hần cảm thấy lười nói chuyện với y.

Dường như đã nhận ra vẻ khinh thường của Lục Thanh, tộc trưởng Phượng tộc rốt cục hít sâu một hơi, cao giọng nói:

- Nếu đã là như vậy, ta tộc trưởng Phượng tộc Liệt Viêm, xin các hạ chỉ giáo!

Ngay sau đó, một vàng sáng màu vàng đỏ nóng rực bùng lên trên thân thể Liệt Viêm. Vàng sáng màu vàng đỏ này không hề kém hơn Thái Dương Chân Hỏa, khiến cho không gian xung quanh sụp đổ từng mảng lớn, thậm chí nứt ra từng khe hở Hồn Độn màu xám.

- Bùng...

Chiếc lông phượng như được thúc bằng vàng kia lúc này cũng vang lên một tiếng phượng gáy trong trẻo. Tiếng phượng gáy này như từ ngàn xưa vọng lại, lộ rõ khí tức tang thương cổ kính, khiến cho sắc mặt Lục Thanh hơi lộ vẻ ngưng trọng.

Kể đó, giữa không trung hiện ra một con Phượng Hoàng to vạn trượng, đồng thời chiếc lông phượng màu vàng vốn chỉ dài chừng một trượng kia cũng đột ngột bành trướng gấp mấy trăm lần, hạ xuống phía sau đuôi chân thân Phượng Hoàng kia.

Lại một tiếng phượng gáy vang lên, so với lần trước, lần này uy thế của tiếng gáy thậm chí vượt qua Kiếm Tổ đỉnh phong. Trong trời đất, linh khí hệ Hỏa vô biên hội tụ lại xung quanh chân thân Phượng Hoàng này. Chân thân Phượng Hoàng càng ngày càng bành trướng lớn hơn trước núi Hỏa Phượng, tới khi to chừng mười vạn trượng mới ngừng lại.

Giờ phút này, thậm chí Lục Thanh có thể cảm nhận rõ ràng trong đó một cỗ lực Thế Giới vô cùng nóng bỏng, có khí thế như muốn đốt hết Thiên hạ.

- Lông của Cổ Phượng Hoàng, ẩn chứa lực Thế Giới của Cổ Phượng Hoàng.

Giọng Lục Thanh hết sức lạnh lùng. Trên không, năm người Lăng Nguyên cũng cau mày, đối với pháp tướng Cổ Phượng Hoàng của Linh Vực, bọn chúng đã từng chứng kiến. Tuy rằng không sánh kịp Thánh Giả Kiếm Đạo như bọn chúng, nhưng phải mạnh hơn ngục thánh như Quán Mạc Lâm trước kia không ít.

Nhưng đối mặt với đối thủ như vậy. Lục Thanh vẫn tỏ ra bình thản, dường như đã có chỗ dựa hết sức vững vàng. Lúc này chỉ thấy Lục Thanh chậm rãi tiến tới một bước, ngay tức khắc một tầng khí Phong Mang

đen sẫm bùng lên trên người hắn. Theo một bước này, thân hình bảy thước của Lục Thanh cũng trong nháy mắt bành trướng lên mười mấy lần, trở thành người khổng lồ cao mười trượng.

Tuy rằng người khổng lồ này chỉ cao mười trượng, nhưng một thân khí thể uy nghiêm cũng chỉ kém hơn Liệt Viêm một bậc.

Bất chợt trong lúc sắc mặt bọn Lăng Nguyên đang dần dần tái nhợt. Lục Thanh lại bước thêm bước nữa, không gian vỡ nát, thân hình mười trượng của hắn lại tiếp tục bành trướng thành trăm trượng.

Trong mắt bọn Lăng Nguyên đang ẩn nấp trên không, thân hình khổng lồ của Lục Thanh giống như một thanh tuyệt thể thần kiếm đột ngột từ mặt đất mọc lên, lộ ra một cổ Phong Mang tuyệt thể trấn áp cả Thiên địa, không người nào có thể chống lại.

Khí thể uy nghiêm cũng đã nâng lên gấp mười lần, đã vượt xa chân thân Cổ Phượng Hoàng mười vạn trượng của Liệt Viêm. Cho dù lúc này, chân thân Cổ Phượng Hoàng đang cháy bùng bùng linh khí màu vàng đỏ toàn thân, nhưng Lục Thanh cũng không thèm để ý, lặng không dám ra một quyền.

Trước một quyền khổng lồ này, khí Phong Mang đen sẫm ngưng tụ, vang lên tiếng kiếm ngâm thật lớn. Giống như có một thanh thần kiếm kinh Thiên Từ trong cánh tay phải của Lục Thanh lao ra, chỉ trong thoáng chốc xuyên qua trời đất, đồng thời cũng xuyên qua chân thân Cổ Phượng Hoàng màu vàng đỏ kia.

-Bịch...

Chân thân Cổ Phượng Hoàng màu vàng đỏ vỡ ra từng tắc một, chân thân khổng lồ mười vạn trượng sụp đổ chỉ trong nháy mắt. Thân hình Liệt Viêm hiện ra, chỉ có điều giờ phút này, khí thể trên người y đã tiêu tan không thấy, lông phượng màu vàng cũng trở nên âm đạm không còn ánh sáng, chậm rãi bay về tay y.

- Không có khả năng! Làm sao có thể như vậy được?

Ánh mắt Liệt Viêm ngay ngắn, y không nghĩ ra vì sao Lục Thanh lại hùng mạnh tới mức này. Phải biết rằng, lúc trước cho dù là Kiếm Thánh của Huyền Âm tông thu phục Phượng tộc của y, cũng phải dốc hết toàn lực đánh ra ba kiếm mới có thể thắng được y. Mà lúc này thậm chí Lục Thanh còn chưa thật sự dốc hết toàn lực đối phó với lông phượng của y.

- Nếu năm vị đã tới đây, tại sao không hiện thân tương kiến?

Ánh mắt Lục Thanh thoáng động, cất giọng lạnh nhạt nói

Giọng của Lục Thanh trong nháy mắt xuyên qua toàn bộ bầu trời Huyền Âm tông, cũng truyền vào đại điện Phượng tộc

- Chàng đã tới!

Về mặt Liệt Viêm sững sờ, lát sau lộ ra vô hạn sợ hãi lẫn vui mừng, thân sắc nàng bỗng chốc biến hóa hoàn toàn. Trên gương mặt tuyệt mỹ vừa lộ vẻ mừng rỡ, nháy mắt đã trở nên bối rối:

- Không, chạy mau, chàng chạy mau đi!

Đáng tiếc là một thân tu vi của Liệt Viêm đã bị giam cầm, cho nên tiếng kêu của nàng chỉ như nữ tử bình thường, chỉ là trung khí mạnh mẽ một chút mà thôi. Thậm chí còn không thể tạo ra hồi âm bên trong đại điện trống trải.

- Nàng không cần gọi nữa.

Giờ phút này trong đại điện mười đại Trưởng lão của Phượng tộc đang tụ tập. Ba người thanh niên áo xanh lúc trước tới sơn mạch cổ lâm cũng có mặt nơi này. Mười đại Trưởng lão chính là mười linh thú cứu giai, nếu như là lúc trước, thêm vào Liệt Viêm có được tu vi thập giai cùng lông Cổ Phượng Hoàng, cũng có thể sánh ngang với năm đại tông môn cấp Tử Hoàng. Đáng tiếc hiện tại Thiên địa đã quay ngược lại, chút thực lực ấy, đặc biệt là Linh Đạo nhất mạch, chỉ có thể làm lực lượng để cho hai điện Thần Ma phá nát, trấn áp Thiên Đạo mà thôi.

Nhìn Liệt Viêm trước mặt, thanh niên áo xanh cười lạnh:

- Có năm đại Thánh Giả ra tay, cho dù Lục Thanh kia hùng mạnh tới mức nào cũng không tránh khỏi bị trấn áp. Cái gì Kiếm Đạo Thời Không, trước mặt lực lượng tuyệt đối sẽ không có chút cơ hội nào.

Thật sự không có cơ hội sao... Nghe thanh niên áo xanh nói như vậy. Liệt Diễm không khỏi ngẩn ngơ. Nhưng rất nhanh, nàng đã nở một nụ cười âm thầm.

- Nếu không có cơ hội hết thấy ta sẽ trả lại cho chàng. Chàng đừng mơ bỏ lại mình ta...

Bên ngoài núi Hỏa Phượng. Năm đạo kiếm quang ngừng tụ trước mặt Lục Thanh.

- Năm năm không gặp không ngờ tu vi Kiếm Đạo Thời Không của ngươi đã trở nên sâu không lường được. Lăng Nguyên cười nói.

Sắc mặt Lục Thanh tỏ ra ngưng trọng, đối mặt với năm đại Kiếm Thánh, hẳn cũng không dám coi Thường, thân hình khổng lồ trăm trượng cũng không thu hồi. Dưới khí thế uy nghiêm của Lục Thanh trấn áp hư không, cũng chỉ có năm người Lăng Nguyên thân là Thánh Giả Kiếm Đạo mới có thể tỏ ra thản nhiên như vậy.

- Năm vị e rằng không đơn thuần chỉ muốn cùng ta ôn lại chuyện xưa.

Nữ tử áo đen hừ lạnh:

- Để lại tâm pháp kiếm bí Bản Nguyên kia, chúng ta để cho ngươi rời đi.

Nàng này là nữ tử duy nhất trong năm đại Kiếm Thánh, Kiếm Thánh của Linh Kiếm Tông.

- Muốn tâm pháp kiếm bí Bản Nguyên ư?

Lục Thanh cười nửa miệng. Liếc mắt nhìn nữ tử áo đen, bất chợt quát lên một tiếng lạnh lùng:

- Chỉ bằng vào nàng ư?

- Ra tay trấn áp! Ta cũng không tin chết đến nơi mà ngươi còn không chịu mở miệng!

Sắc mặt nữ tử áo đen thoát trắng thoát xanh. Cũng phải nói vừa rồi nhìn thấy uy thế của Lục Thanh nàng cũng không tin tưởng mình đủ sức đánh với Lục Thanh một trận. Nếu lúc này thật sự đại chiến một trận với Lục Thanh, tuy rằng nàng sẽ không chết, nhưng phần thua là rất lớn.

- Linh Kiếm Thánh chớ nên nóng vội.

Lăng Nguyên cau mày khẽ nói.

- Còn chờ gì nữa, chẳng lẽ lão cho rằng hắn sẽ hai tay dâng lên tâm pháp hay sao?

Giọng nữ tử áo đen lạnh lùng:

- Chỉ có trấn áp được hắn, lúc ấy mới là thời điểm tốt nhất để hỏi.

Lúc này nghe giọng điệu của nữ tử áo đen như vậy, chẳng những là Lăng Nguyên ba người còn lại cũng hơi biến sắc. Đối với tính tình không biết điều của vị Linh Kiếm Thánh này mấy vạn năm qua bọn họ đã biết rõ ràng. Nếu không phải vì tâm pháp kiếm bí Bản Nguyên với lời kêu gọi cùng xuất thủ của nàng, lấy thể diện Thánh Giả của bọn họ, tuyệt đối sẽ không mở miệng như vậy.

Lăng Nguyên nhìn Lục Thanh, trầm ngâm một lúc, sau đó mới nói:

- Nói cho cùng, ngươi cũng là huyết mạch của Lăng Tiêu tông ta, chỉ cần ngươi đáp ứng kết minh cùng chúng ta, cùng nhau chống lại hai điện Thần Ma, dâng ra tâm pháp kiếm bí Bản Nguyên, chúng ta sẽ không làm khó ngươi. Ngươi phải biết rằng một mình ngươi mang theo tâm pháp kiếm bí Bản Nguyên như vậy, sớm muộn gì nhiều Kiếm Thánh Ma Đạo cũng sẽ tìm tới ngươi, ngươi cần phải có một ít minh hữu hùng mạnh.

- Minh hữu ư?

Lục Thanh cười lạnh:

- Không biết lão có từng nghe qua câu này chưa?

- Câu gì vậy?
- Đạo bất đồng, không thể cùng mưu!
- Lăng Nguyên biến sắc, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh lẽo:
- Nói như vậy, ngươi không đáp ứng phải không?
- Không đáp ứng thì đã sao, muốn lấy tâm pháp Kiếm bi Bản Nguyên trấn áp được ta rồi hãy nói!
- Lục Thanh cười lớn, bước ra bước thứ ba.
- Ong...
- Trong nháy mắt một tầng khí Phong Mang đen sẫm bao phủ toàn thân Lục Thanh, thân

936. Chương 299: Thế Giới Tù Lung (phần 2)

Khác với lúc trước, giờ phút này Lục Thanh không phải đơn thuần ngưng tụ Từ Ý chí Phong Mang mà hoàn toàn là từ nhục thân. Thân thể ngàn trượng sừng sững giữa không trung, lập tức nổi lên Kiếm Ý Phong Mang chống lại năm người Lăng Nguyên.

Thậm chí cổ Kiếm Ý Phong Mang này càng tinh thuần hơn cả năm người Lăng Nguyên khiến cho sắc mặt bọn chúng khê biến.

Đây là thực lực hiện tại của hắn sao?

Năm người Lăng Nguyên đồng thời chấn động trong lòng. Lúc trước, trận chiến bên ngoài Lăng Tiêu tông, bọn chúng còn cảm thấy thực lực của Lục Thanh tối đa cũng chỉ ngang ngửa với chúng. Nhưng tới lúc này, bọn chúng đã cảm thấy rõ ràng, thực lực của Lục Thanh dường như đã vượt qua chúng một bậc. Có lẽ chỉ có Kiếm Thánh thượng cổ mới đủ sức dùng lực một mình mà trấn áp năm người như vậy.

Tâm pháp kiếm bi Bản Nguyên!

Năm người Lăng Nguyên cảm thấy chấn động tâm thần, bọn chúng biết hết thảy là do tác dụng của kiếm bi Bản Nguyên. Nếu như có thể có được tâm pháp kiếm bi Bản Nguyên, thoát khỏi sự trói buộc của hai điện Thần Ma, hấp thu nguyên lực hương hỏa, ngưng luyện thế giới Kiếm Vực, nhất định, bọn chúng có thể đạt tới trình độ Kiếm Thánh thượng cổ trong thời gian rất ngắn. Dù sao bọn chúng cũng có được nguyên lực hương hỏa của tông môn mình tiếp tế tiếp viện.

- Ong...

Thân hình khổng lồ ngàn trượng sừng sững giữa không trung, giờ phút này Lục Thanh như một vị thần, tiếng kiếm ngâm vang lên kinh thiên, xé rách cả chín tầng Cương Phong Lôi Hỏa, chấn rúng sao trời.

Vô số ngôi sao to ngàn trượng, vạn trượng rơi xuống, hóa thành một trận mưa sao băng.

- Ong...

Không nói nhiều lời vô ích cùng năm người Lăng Nguyên Lục Thanh đạp bước giữa không trung, một quyền to như núi của hắn nhắm năm người nện xuống. Tiếng kiếm ngâm vang lên kinh người từ quyền phải của Lục Thanh, khí Phong Mang đen sẫm dường như khiến cho tay phải Lục Thanh ngưng tụ thành một thanh cự kiếm, quét về phía năm người.

- Trấn!

Năm người không dám chậm trễ, đồng thời quát lên một tiếng lớn, năm cổ lực Thế Giới mạnh mẽ bùng lên, ngưng tụ thành một bức tường vô hình trước mặt năm người, bao trùm trong phạm vi mấy trăm dặm không gian.

Theo một quyền của Lục Thanh đánh ra một đạo không gian Hỗn Độn hẹp dài bị xé rách. Hỗn Độn màu xám nuốt chửng hết thảy. Một quyền này bao trùm phạm vi rộng mấy trượng hung hăng đánh lên bức tường lực Thế Giới vô hình của năm người.

-Rắc...

Bằng mắt thường có thể thấy được, lõi đình Hồn Độn màu xám bùng lên, lập lòe không ngớt trên bức tường vô hình kia, rốt cục tiêu diệt hết lực một quyền này của Lục Thanh.

Sắc mặt năm người Lăng Nguyên khê biến, một quyền này của Lục Thanh còn mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ. Ngoại trừ ý chí Phong Mang không gì không phá nổi ra, còn có một luồng sức mạnh có thể sánh ngang long phượng, thậm chí còn mạnh hơn cả long phượng.

Một quyền chưa dứt, cả kiếm chỉ tay trái lẫn tay phải của Lục Thanh đồng thời điểm ra, kiếm chỉ tay trái vẽ ra một dòng sông Thời Không, kiếm quang Thời Không ngưng luyện lưu chuyển bên trong. Thời Không Lưu Chuyển một cổ Tuế Nguyệt luân chuyển toát ra khí tức tang thương cổ kính.

Thứ thứ ba mươi của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm: Tuế Nguyệt!

Còn kiếm chỉ tay phải lại chém ra một đạo kiếm quang màu xám bạc rực rỡ.

Kiếm quang màu xám bạc sừng sững giữa không trung hóa thành một thanh cự kiếm. ý chí Phong Mang màu đen sẫm vờn quanh, kiếm quang màu xám bạc lan tràn ra khắp không trung. Hai dòng sông Thời Không hiện ra hai bên thân cự kiếm, một dòng chảy ngược, một dòng chảy xuôi đồng thời còn có tiếng nước chảy róc rách vang lên. Ngay tức khắc, khí Phong Mang đen sẫm bùng lên, ý chí Phong Mang mệnh mệnh mở rộng lớn vờn quanh thân kiếm, một cổ Kiếm Ý Tuế Nguyệt Luân Chuyển liên tục chuyển động, bức tường vô hình trước mặt hai người Lăng Nguyên lập tức bị cuốn vào trong Thời Không vô tận.

Thứ thứ ba mươi một của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm: Hồn Loạn Thời Không!

Hai kiếm thức mạnh nhất được phát động cùng một lúc. Kiếm Ý Thời Không xuyên qua dòng sông Thời Không, sau khi bức tường lực Thế Giới vô hình kia bị Hồn Loạn Thời Không phá nát, lập tức trấn áp xuống năm người Lăng Nguyên.

Dòng sông Thời Không màu xám bạc bao vây năm người vào trong. Kiếm Ý Tuế Nguyệt tang thương lưu chuyển không ngừng, mà thần sắc Lục Thanh cũng tỏ ra vô cùng ngưng trọng.

-Bùng...

Ngay tức khắc, chỉ thấy bên trong dòng sông Thời Không màu xám bạc một cổ lực Thế Giới khiến cho trời đất biến sắc tràn ra. Lực Thế Giới mạnh mẽ dâng trào, xé nát dòng sông Thời Không tiêu tan thành tro bụi.

Kim Thiên tông.

Trong khoảng không gian đen như mực, hai người Diệp Vô Tâm đồng thời chấn động.

- Không xong!

Ngay sau đó, cả hai người xé rách hư không, bay về phía Huyền Âm tông. Ở Huyền Âm tông, núi Hỏa Phượng.

Dòng sông Thời Không màu xám bạc bị phá vỡ, bóng năm người lại hiện ra. Lúc này năm người không ra tay lập tức mà đứng giằng co cùng Lục Thanh ở xa xa.

- Chỉ cần ngươi giao ra tâm pháp kiếm bí Bản Nguyên, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ngươi đi đường ngươi, chúng ta không còn liên hệ!

Lăng Nguyên nhìn Lục Thanh chằm chằm, lên tiếng nói. So với lúc này, giọng nói lúc này của lão đã tỏ ra thận trọng hơn nhiều.

Đây là lão đã thừa nhận thực lực của Lục Thanh, lúc này thực lực của Lục Thanh đã thừa sức trấn áp bất cứ người nào trong số năm người bọn chúng.

Đối với lời nói của Lăng Nguyên, Lục Thanh chỉ trả lời bằng ánh mắt lạnh lùng. Năm người này liên thủ, có lẽ hẳn không thể chiến thắng, nhưng nếu hẳn muốn đi, tin rằng cho dù năm người liên thủ cũng không thể nào giữ được.

- Xem ra không còn đường nào khác.

Lăng Nguyên gật gật đầu, không nói thêm nữa:

- Người đã tự tin như vậy, ta sẽ cho người thấy uy lực của kiếm trận Thánh Giả!

Kiểm trận Thánh Giả!

Lục Thanh thoáng động trong lòng, chỉ nghe Lăng Nguyên đột ngột thét lớn:

- Thế Giới Tù Lung! (nhà giam)

Chỉ trong thoáng chốc, lấy nữ tử áo đen làm trung tâm một cỗ lực Thế giới ẩn chứa Kiếm Ý Động Hư bùng lên. So với lúc trước, lực Thế Giới bùng lên lúc này đã hiện ra hệ thuộc tính của nó. Lực Thế Giới đen ngòm như bóng tối hủy diệt phủ xuống, nháy mắt đã bao vây Lục Thanh giữa không trung.

Trong nháy mắt, trên thân thể bốn người Lăng Nguyên, bốn đạo lực Thế Giới cùng một cỗ ý chí Trấn Thế đơn thuần giáng xuống, trói buộc lực Thế Giới đen ngòm kia lại, dần dần ngưng tụ thành một nhà giam vuông vức bốn góc. Ý chí Kiếm Đạo màu trắng tinh thuần ngưng tụ nên bốn vách nhà giam mà năm người Lăng Nguyên đồng thời rơi xuống trên nóc nhà giam.

- Thế giới Tù Lung, giam lại!

Lăng Nguyên quát một tiếng, trong nhà giam lập tức có một cỗ ý chí Kiếm Đạo mênh mông không lường được trấn áp xuống.

Thần sắc Lục Thanh tỏ ra vô cùng ngưng trọng, hắn chỉ thấy một cỗ áp lực hết sức nặng nề trấn áp lên người mình, cỗ áp lực này mênh mông như biển, khiến cho Kiếm thể Thánh Kiếm của hắn đạt tới tầng mười bốn đỉnh phong Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh cũng cảm thấy chịu đựng không nổi.

Thân thể khổng lồ ngàn trượng chậm rãi bị trấn áp thu nhỏ lại, kiếm thức Lục Thanh quét ngang hư không, lại phát hiện ra trong không gian đen ngòm này, ngay cả kiếm thức cũng bị trấn áp.

- Kiếm trận này lấy lực Thế Giới Động Hư làm chủ để giam cầm, không ngờ tập trung lúc Thế Giới của năm tên Kiếm Tông!

Lục Thanh chấn động trong lòng, tới lúc này rốt cục hắn mới biết, kiếm trận của Thánh Giả có uy lực tới mức nào.

Chỉ trong vài lần hô hấp ngắn ngủi, thân thể ngàn trượng của Lục Thanh dưới ý chí Kiếm Đạo thâm sâu kia đã thu lại chỉ còn trăm trượng.

Lục Thanh cười lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Muốn giam cầm ta ư, dù là Kiếm Thần ra tay, cũng cần phải tự lượng sức!

Tay phải Lục Thanh giờ ra một tiếng kiếm ngâm vang lên trong trẻo. Luyện Tâm kiếm đen sì xuất hiện.

Theo Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của Lục Thanh đột phá. Luyện Tâm kiếm vốn đã thành Nhân Kiếm Hợp Nhất với Lục Thanh, cũng có lực lượng mạnh mẽ không thua gì hắn.

Bên ngoài Thế Giới Tù Lung, năm người Lăng Nguyên đồng thời biến sắc, đồng loạt lấy ra năm thanh Thánh Kiếm đen sì. Năm thanh Thánh Kiếm vừa xuất hiện, năm cỗ ý chí Phong Mang kinh người bùng lên tận trời cao, nháy mắt làm vỡ nát mây mù, Cương Phong Lôi Hỏa trong phạm vi hàng vạn dặm.

Năm thanh Thánh Kiếm thi nhau ngăm lên, tiếng kiếm ngâm vang lên mênh mông cuộn cuộn, thậm chí lan truyền khắp cả Thiên Đạo đại lục.

Trên Kiếm Thần sơn. Thông Thiên Kiếm Nhai.

Đạo Linh một thân áo xám miệng nở nụ cười âm trầm sâu sắc, nhìn về phía Huyền Âm tông ở xa xa, trông mắt màu trắng nhạt dường như có thể nhìn thấu hư không, lộ ra vẻ sâu sắc khác thường.

- Tiểu tử này càng ngày càng mạnh, lần này không biết người có mang lại cho ta niềm vui bất ngờ nào không...

Đồng thời trên Kiếm Ma sơn, đỉnh Ma nhai trên mặt Ma Linh lộ vẻ hơi kinh ngạc:

- Tâm pháp kiếm bi Bản Nguyên đã không còn tác dụng gì, kiếm bi Bản Nguyên đã bị Thiên Đạo thu hồi nếu không có thể lấy về xem thử một phen. Đáng tiếc cho năm tên khốn tự cho mình là thông minh kia, Nếu tâm pháp kiếm bi Bản Nguyên dễ dàng lấy được như vậy, làm sao tới lượt các người chứ?...

- Huyền Âm tông, núi Hỏa Phượng.

- Bùng...

Hai nơi không gian mở ra, trên Thế Giới Tù Lung, năm thanh Thánh Kiếm dường như vừa tìm được mục tiêu, Kiếm Ý Phong Mang kinh người bùng lên, nhắm tới hai nơi không gian kia chém tới.

-Hừ...

Chỉ nghe hai tiếng quát lạnh, từ hai nơi không gian vừa mở ra kia, hai đạo kiếm quang đen ngòm bắn ra. Năm đạo ý chí Phong Mang lập tức trùn xuống, năm thanh Thánh Kiếm liên tiếp vang lên tiếng kêu run rẩy, bắn ngược trở về tay năm người Lăng Nguyên.

- Thế Giới Tù Lung, trấn áp!

Cũng không do dự, dường như Lăng Nguyên đã liệu trước hai người Diệp Vô Tâm sẽ tới. Trên nhà giam đen ngòm, hai đạo lực Thế Giới đen sì bắn ra, lập tức khép lại hai nơi không gian do hai người Diệp Vô Tâm vừa mở ra, phạm vi vụn dậm hư không đều bị một tầng ý chí Phong Mang màu đen bao trùm.

Bên trong không gian Động Hư, thần sắc hai người Diệp Vô Tâm đại biến, hai thanh thần kiếm màu đen toát ra kiếm quang chói mắt, chém về bốn phía.

- Hai đạo kiếm quang kinh người được rút lực Thế Giới vào, xé rách không gian Hỗn Độn, chém vào bức vách không gian xung quanh.

-Phập...

Thế nhưng bức vách không gian tưởng chừng có thể xé rách dễ dàng, không ngờ lúc này như biển cả mênh mông, nuốt chửng hai đạo kiếm quang của hai người vào trong, biến mất không thấy.

- Không xong, bọn chúng đã trấn áp hư không!

Sắc mặt Diệp Vô Tâm hết sức nặng nề:

- Năm tên này đã hạ quyết tâm nhất định phải trấn áp Lục Thanh.

Trên Thế Giới Tù Lung, năm người Lăng Nguyên nở nụ cười lạnh lẽo:

- Cho dù là năm tên Kiếm Thánh, chỉ cần không có Kiếm Thánh thượng cả, chúng ta cũng có thể trấn áp, đừng nói chỉ có ba người.

- Ngay sau đó. Thánh Kiếm của năm người Lăng Nguyên đảo ngược, năm thanh Thánh Kiếm chiếm hết năm phương Thiên địa, đồng thời cắm trên Thế Giới Tù Lung kia.

-Ong...

- Tiếng kiếm ngâm vang lên rung trời lan tràn ra bốn phương tám hướng, với khí thế kinh người quét ngang toàn bộ Thiên Đạo đại lục. Trong lúc nhất thời toàn bộ Thiên Đạo đại

937. Chương 300: Thực Lực Của Kiếm Thần - Ý Chí Thế Giới

Trên Thông Thiên Kiếm Nhai Đạo Linh khẽ quát:

-Độc Cô!

- Đạo Linh có gì dặn dò?

Một bên kiếm nhai một lần ánh sáng tím hiện ra, lộ ra bóng dáng cao ngạo của Kiếm Thần.

- Tên Lục Thanh kia gặp nạn, người đi hóa giải giúp hắn một chút.

Trên mặt Độc Cô lộ vẻ khó hiểu:

- Thực lực tu vi của tên Lục Thanh này tiến bộ cực nhanh, chúng ta không phải là..

Đạo Linh lắc lắc đầu:

- Thời cơ chưa tới, hơn nữa Quỷ giới còn cần hắn trấn áp mới được. Nếu để hai giới hợp nhất, tự nhiên thế giới Thiên Đạo cũng sẽ bị thương. Thời cơ lúc này phải nắm chắc mới được

- Độc Cô đã hiểu.

-Đi đi...

Độc Cô nhìn Đạo Linh mỉm cười, xé rách hư không, giống như có một đạo linh quang màu tím rực rỡ kéo dài từ dưới chân ra, trong nháy mắt đã vượt qua hư không vô tận, tới bên ngoài Huyền Âm tông.

Bên trong không gian Động Hư, hai người Diệp Vô Tâm bất chợt cảm thấy căng thẳng trong lòng. Ánh mắt cả hai ngưng trọng, thả thần niệm ra, quét khắp hư không xung quanh.

- Độc Cô, nếu người đã tới, cần gì phải trốn tránh như vậy?

Chỉ nghe một tiếng cười khê vang lên, lát sau có một bóng người màu tím hiện ra trước mặt hai người Diệp Vô Tâm.

-Kiếm Thần Độc Cô!

Diệp Vô Tâm trầm giọng nói.

- Không ngờ nhiều năm không gặp, tu vi của Phong Thần tiến bộ không nhỏ. Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng không tới mười năm nữa, sẽ đạt tới trình độ Kiếm Thánh thượng cổ, quả nhiên là một chuyện đáng mừng!

Trên mặt Kiếm Thần lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, sắc mặt hai người Diệp Vô Tâm lại lộ vẻ kỳ quái. Cũng phải nói rằng nguyên lực hương hỏa mà bọn họ dùng để tu luyện, chính là cướp lấy của Kiếm Thần. Tuy rằng Kiếm Thần cũng ý mạnh mới cướp được, nhưng chênh lệch về thực lực cũng đã đủ bù lại hết thảy.

Nhìn nhìn Kiếm Thần trước mặt. Diệp Vô Tâm nghiêm giọng hỏi:

- Vì sao Kiếm Thần lại có quyết định này?

- Xem ra hai vị đã biết...

Kiếm Thần gật gật đầu:

- Đối với tư cách của hai vị. Kiếm Thần ta lúc nào cũng kính nể. Nếu nói trên thế giới Thiên Đạo này còn có bao nhiêu người có thể khiến cho ta tin tưởng, cũng chỉ có ba người Phong Thần mà thôi cho nên ta mới quyết định như vậy.

Diệp Vô Tâm lắc lắc đầu.

- Chỉ đáng tiếc là...

- Là gì vậy?

- Đạo Bất đồng, không thể cùng mưu!

Kiếm Thần cau mày:

- Cái mà chúng ta cần không phải là siêu thoát, chỉ có điều thực lực giữa chúng ta khác biệt, chẳng lẽ hai vị không thấy được thành ý của ta sao? số nguyên lực hương hỏa kia, ta còn chưa hỏi tới một lời...

Diệp Vô Tâm hít sâu một hơi:

- Chuyện này để sau chúng ta hãy bàn...

Kiếm Thần gật gật đầu, trên mặt cũng nở nụ cười:

- Không sai phải cứu Lục tiểu hữu ra trước đã.

Lúc này Diệp Vô Tâm không còn lòng dạ nào so đo với y, chỉ nói:

- Không gian Huyền Âm tông này đã bị năm tên kia dùng Thế Giới Tù Lung phong tỏa, hai người chúng ta bị nhốt trong không gian Động Hư này, cũng không thể ra ngoài.

Kiểm Thần cười nhạt, không nói lời nào, quay sang nhìn khoảng không gian trước mặt. Trong mắt y dường như có một vầng hào quang màu tím lưu chuyển. Ngay sau đó, trên người Kiểm Thần hiện ra một tầng khí Phong Mang đen sẫm, quấn quanh kiếm chỉ của y, ngoài ra còn có một cỗ lực Thế Giới khiến cho hai người Diệp Vô Tâm kinh hồn thất sắc lan tràn ra.

Lực Thế Giới này đã vượt khỏi phạm vi hiểu biết của hai người. Dường như một chỉ này đã xuất ra một đạo Ý chí Thế giới, không gì không phá nổi.

-Rắc...

Quả nhiên sau khi Kiểm Thần điểm ra một chỉ này, không gian Động Hư vốn hai người Diệp Vô Tâm không làm gì được, lúc này đã vỡ ra một lỗ hổng to chừng mười trượng, lộ ra hư không mặt đất núi Hỏa Phượng.

Trong Thế Giới Tù Lung tối đen, năm người Lăng Nguyên vốn đang dốc hết toàn lực rút lực Thế Giới vào trong Thánh Kiếm, năm người định Nhân Kiếm Hợp Nhất, liên thủ giam cầm. Nhưng không gian bị trấn áp trước mặt đột ngột vỡ ra, khiến cho năm người cảm thấy giật mình kinh hãi.

Ngay sau đó một bóng người màu tím bước ra, khiến cho năm người Lăng Nguyên không biết nói gì.

- Tử... Kiểm Thần Đại nhân!

Lăng Nguyên thầm cười khổ trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra cung kính.

Kiểm Thần cười nhạt:

- Năm vị đều là Thánh Giả Trấn Thế, có thù hận gì là không thể hóa giải? Chỉ bằng hôm nay để ta làm người hòa giải, chuyện ở đây xóa bỏ có được chăng?

- Chuyện này...

Lăng Nguyên không khỏi ngậm ngừng do dự. Đối với tâm pháp kiếm bí Bản Nguyên năm người bọn chúng rất cần, nhưng lúc này đối mặt với Kiểm Thần, khiến cho lão khó bề mở miệng, vất vả lắm mới trấn áp được Lục Thanh, bây giờ lại phải...

Lúc này, nữ tử áo đen vốn tỏ ra khó chịu vì sự có mặt của Kiểm Thần, rốt cục không nhịn được nữa, lên tiếng nói:

- Không được, tên Lục Thanh này có thù hận lớn lao với chúng ta, thả hắn ra như vậy chẳng khác nào thả hổ về rừng. Kiểm Thần nói như vậy là không được!

- Ủa, nói như vậy. Linh Kiếm Thánh không bằng lòng chứ gì?

Hai mắt Kiểm Thần thản nhiên đảo qua nhìn nữ tử áo đen, giọng y lạnh lùng, nhưng ý chí vô hình trong giọng điệu y đã khiến cho năm người Lăng Nguyên cảm thấy chấn động trong lòng. Uy nghiêm Kiểm Thần tích lũy trong nhiều năm qua, tuy rằng cũng là Kiếm Thánh, nhưng tu vi của Kiểm Thần thật sự đã đạt tới Kiếm Thánh đỉnh phong. Chỉ cần thế giới Kiếm Vực của y phá được hạn chế, chân chính viên mãn, vậy có thể thành tựu thế giới, thoát ra ngoài Thiên Đạo.

Về phần năm người Lăng Nguyên, bất quá chỉ là Kiếm Thánh sinh ra ở năm vạn năm hiện tại, tối đa chỉ là Kiếm Thánh sơ cảnh mà thôi. Nếu liên thủ lại, có lẽ trấn áp được Kiếm Thánh thượng cổ trung cảnh, nhưng đối mặt với Kiểm Thần vẫn còn kém rất xa.

Bị Kiểm Thần nhìn một cái, tuy rằng nữ tử áo đen cảm thấy chấn động trong lòng, nhưng nàng vẫn nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Không sai người này không thể thả được, nếu Kiểm Thần không ngại đổi yêu cầu khác, chúng ta nhất định sẽ thực hiện được.

Kiểm Thần lắc lắc đầu, đột nhiên trong mắt y lộ ra vẻ thương hại, vẻ thương hại này hiện ra vô cùng đột ngột, dù là hai người Diệp Vô Tâm cũng không hiểu. Nhưng chỉ trong thoáng chốc, nữ tử áo đen Linh Kiếm Thánh đột nhiên sắc mặt đại biến.

- Kiểm Thần người...

- Không thể được!

Bốn người Lăng Nguyên cũng phát hiện ra điểm khác thường, bởi vì lúc này, Kiểm Thần Độc Cô đã vùng kiếm chỉ lên. Trên kiếm chỉ của y, khí Phong Mang đen sẫm bắn ra một chỉ điểm ra đường như xuyên phá hư không, nháy mắt đã tới trước mặt nữ tử áo đen Linh Kiếm Thánh.

Đối mặt với một chỉ này. Linh Kiếm Thánh chỉ cảm thấy tâm Thân Kinh hãi. Chưa bao giờ nàng cảm nhận lực Thế Giới mệnh mông chằng khác nào biến cả như vậy, thật sự đã vượt ra ngoài tầm hiểu biết của nàng. Giống như trong đó ẩn chứa một cỗ ý chí không cho phép làm trái lại, không thể chống lại. Hết thấy sự vật dưới ý chí này đều phải cúi đầu khuất phục, không dám không nghe.

Mãi đến lúc này, bốn người Lăng Nguyên mới phát hiện ra, rốt cục bọn chúng và Kiểm Thần có chênh lệch thế nào. Chênh lệch như vậy đã không thể dùng nhân số bù lại được.

Sau một lúc, kiếm quang trong mắt Linh Kiếm Thánh lập tức trở nên âm đậm, toàn thân giống như tiêu tan thành mây khói chỉ để lại một quả Kiếm Tâm chừng một tác màu đen sẫm, lúc này đang bị Kiểm Thần nắm trong tay, giấy dựa không ngừng.

Không đợi năm người Lăng Nguyên mở miệng, kiếm chỉ Kiểm Thần lại điểm ra, một chút Thánh niệm bên trong Kiếm Tâm rốt cục cũng tan thành mây khói.

Đến lúc này, trong thế giới Thiên Đạo đã không còn Linh Kiếm Thánh, chỉ còn lại một quả Kiếm Tâm Động Hi

- Ong...

Lúc này phía trên Thế giới Tù Lung, thanh Thánh Kiếm Động Hư cắm ngược cũng rên rỉ ong ong, sau đó vỡ vụn từng tác một, hóa thành hư vô.

- Thần kiếm còn có linh, hướng chỉ là Thánh Kiếm. Thánh Kiếm chết theo chủ, coi như chết rất có nghĩa...

Kiểm Thần gật gật đầu, sau đó thu lại quả Kiếm Tâm kia.

Hóa ra. Kiểm Thần đã lãnh ngộ Ý chí Thế giới, dùng Ý chí Thế giới dung nhập vào Kiếm Đạo một kiếm xuất ra có ý chí Kiếm Đạo dung hợp Ý chí Thế giới, quả nhiên không

gì cản nổi Lăng Nguyên cười khổ, không biết nên nói gì cho phải mà ba người còn lại cũng vô cùng e ngại thực lực của Kiếm Thánh, cho nên cũng lặng im không nói.

- Âm...

Lúc này Thế Giới Tù Lung đã mất đi một thanh Thánh Kiếm giam cầm, vốn đang yên tĩnh đột ngột nan rầy kịch liệt. Bên trong phát ra tiếng kiếm ngâm to như tiếng sấm, dường như xuyên qua Thời Không vô tận. Trên Thế Giới Tù Lung đen ngòm, bất chợt bắn ra vô số đạo kiếm quang màu xám bạc. Mỗi đạo kiếm quang đều như ẩn chứa một dòng sông Thời Không. Kiếm Ý Thời Không khuấy loạn hư không, khiến cho cả Thời Không xung quanh núi Hỏa Phượng đều trở nên hỗn loạn. Từng đạo Hành Lang Thời Không hiện ra, thần quỷ khó lường.

Chuyện đã tới nước này, bốn người Lăng Nguyên cũng biết không thể nào ngăn cản được, cả bốn đưa tay ra triệu tập Thánh Kiếm của mình trở về. Thế Giới Tù Lung mất đi Thánh Kiếm trấn áp, chỉ trong nháy mắt đã vỡ tan ra thành từng mảnh vụn như trứng vỡ, lộ ra thân hình Lục Thanh.

-Ừa...

Giờ phút này. Kiểm Thần bất giác cất tiếng kêu kinh ngạc, nhìn chăm chú về phía Lục Thanh vừa thoát vây.

Lúc này toàn thân Lục Thanh có khí Phong Mang đen sẫm quấn quanh, kiếm quang Thời Không màu xám bạc ẩn hiện trong mắt. Lục Thanh đứng thẳng ở đó, dường như đã trở thành trung tâm của cả một vùng trời đất. Cho dù là mặt trời trên chín tầng mây, cũng không thể lấn át được hào quang Phong Mang đen sẫm kia.

- Thật không ngờ thực lực của Lục tiểu hữu lại tiến bộ nhanh như vậy, đã không kém gì Kiếm Thánh thượng cổ, thật sự rất đáng mừng.

Mắt Kiếm Thần lộ vẻ khen ngợi:

- Thật ra trước kia tên đồ đệ của ta còn muốn tranh cao thấp cùng tiểu hữu, hiện tại xem ra, y đã quá tự đại ngông cuồng. Tư chất Kiếm Đạo của Lục tiểu hữu trong mười vạn năm qua, chính là đệ nhất nhân trên đại lục.

Đối với những lời khen ngợi của Kiếm Thần, Lục Thanh cũng không thêm để ý. Đây cũng là lần đầu tiên hắn đối mặt với chân thân của Kiếm Thần một trong năm đại cường giả cao thâm khôn lường trên đại lục. Liếc mắt nhìn qua, Lục Thanh chỉ có thể chạm tới một chút bề ngoài của Kiếm Thần, trong lòng không khỏi thâm kinh hãi. Lúc này hắn thầm nghĩ, xem ra suy đoán trước kia của hai người Diệp Vô Tâm vẫn còn sai lệch, thực lực của Kiếm Thần còn hơn xa như vậy...

Bất giác ánh mắt Lục Thanh thoáng động, hai tròng mắt co rút lại.

Chỉ còn lại bốn người...

Vừa thoáng cảm ứng, Lục Thanh đã nhận ra khí tức của một cỗ chân linh vừa tan biến.

938. Chương 301: Khó Bề Phân Biệt

Hai người Diệp Vô Tâm lúc này đã đi tới bên cạnh Lục Thanh. Đối với Kiếm Thần trước mặt, hai người vô cùng kiêng kỵ. Nếu nói trên đời này còn có người nào có thể khiến cho Phong Thần Diệp Vô Tâm không thể ra tay, cũng chỉ có mình Kiếm Thần mà thôi.

Về phần Ma Đạo nhị Linh, đã vượt ra khỏi tầm hiểu biết của bọn họ, bản thân bọn chúng đại biểu cho một đạo riêng biệt, có được sức mạnh vô cùng to lớn, uy năng vô biên.

Nhìn Lục Thanh một lúc lâu, rốt cục Kiếm Thần nở một nụ cười:

- Không biết Lục tiểu hữu có thể đi cùng lão phu một chuyến hay không, thật ra lão phu có vài lời muốn nói cùng Lục tiểu hữu...

Lục Thanh cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng hắn cũng đưa mắt nhìn về phía Liệt Viêm:

- Thả Liệt Diễm ra đây!

Liệt Viêm nghiêng răng nghiêng lợi, trầm giọng nói:

- Lục Thanh, tuy rằng ngươi là Kiếm Thánh, nhưng cũng không thể khinh người quá đáng. Liệt Diễm nàng vốn là người của Phượng tộc ta, huống chi lúc trước là nàng tự nguyện theo ta trở về. Nếu như Kiếm Thánh ngươi muốn là địch của Phượng tộc ta, cho dù toàn bộ Phượng tộc tự bạo, cũng quyết không thỏa hiệp!

Hàn Kiếm Thánh của Huyền Âm tông cau mày lộ vẻ không vui, lão không biết tên Liệt Viêm này rốt cục vì ở Thú vực quá lâu cho nên đầu óc đã bị hỏng mất, hay còn lời gì khó nói. Hiện tại Kiếm Thần đã ra mặt như vậy mà vẫn khẳng khái cố chấp, chẳng lẽ y không sợ họa diệt tộc hay sao?

Mà lúc này, đối với sự khiêu khích của Liệt Viêm, Kiếm Thần cũng không thêm để ý. Có lẽ người có thể cùng y so đo cũng chỉ có Thánh Giả Kiếm Đạo, còn hung thú thập giai như Liệt Viêm dù hùng mạnh tới đâu, y cũng không coi ra gì.

Bất quá giờ phút này, Kiếm Thần vẫn lên tiếng nói:

- Bốn vị, chuyện hôm nay xóa bỏ đi thôi.

- Lời của Kiếm Thần, đương nhiên chúng ta nghe theo.

Lăng Nguyên gật gật đầu, lập tức đưa ánh mắt phức tạp liếc nhìn Lục Thanh một cái, bốn đạo kiếm quang bắn ra bốn phía, xé rách hư không, biến mất không thấy.

- Hàn Kiếm Thánh!

Liệt Viêm thấy vậy lập tức biến sắc.

- Từ hôm nay trở đi, Phượng tộc không còn là hộ tống Thú tộc của Huyền Âm tông ta nữa. Các người hãy dời đi khỏi núi Hỏa Phượng.

Rất xa vọng lại thanh âm của Hàn Kiếm Thánh. Biến hóa trong phút chốc khiến cho thần sắc Liệt Viêm trở nên hết sức khó coi.

Lúc này y đã trở nên tiến thoái lưỡng nan. Liệt Viêm là bậc Hoàng giả của Phượng tộc y, nếu có thể dung hợp được huyết mạch của nàng, nói không chừng y có thể kích phát thành công huyết mạch CổPhượng Hoàng, trở thành một Cổ Phượng Hoàng có uy năng thông thiên triệt địa trong Phượng tộc, có thể sánh ngang Kiếm Thánh, thậm chí còn có thể vượt qua. Sự hấp dẫn lớn như vậy, làm sao Liệt Viêm có thể buông tay cho được?

- Thả người!

Ánh mắt Lục Thanh rơi vào thân thể Liệt Viêm, ánh mắt linh hoạt sắc bén như vạn thanh Thánh Kiếm xuyên thấu hư không, áp lực vô biên khiến cho thân thể Liệt Viêm phải trầm xuống, không còn có thể đứng thẳng giữa không trung.

- Người khinh người quá đáng!

Liệt Viêm nghiêng răng nghiêng lợi, giơ chiếc lông phượng màu vàng trên tay lên. Chân Hỏa Cổ Phượng Hoàng mãnh liệt lại bùng cháy. Nhưng lần này không phải là điều động lực Thế Giới trong đó, mà là thiêu đốt hoàn toàn, lực Thế Giới thiêu đốt sinh ra lực hủy diệt.

Trước mặt Liệt Viêm lập tức vang lên một tiếng phượng gáy long trời lở đất. Kiếm Thần ở xa xa cũng lộ vẻ kinh ngạc, sinh ra chút tò mò đối với Cổ Phượng Hoàng sinh ra cùng thời với Tổ Long trong truyền thuyết này.

Chân Hỏa Cổ Phượng Hoàng màu vàng thiêu đốt, lực Thế giới trào dâng, bao trùm xung quanh Liệt Viêm.

Khác với lúc trước, lần này lông phượng màu vàng chậm rãi tan ra, hóa thành nhiều đốm phượng huyết màu vàng tinh thuần, rót vào thân thể Liệt Viêm.

Tiếng phượng gáy lại vang lên, tuy rằng trong thân thể Lục Thanh đã không còn huyết mạch Chân Long, nhưng Lục Thanh vẫn cảm nhận được cảm giác hưởng ứng từ trong huyết mạch của mình, dường như có hung thú kinh thiên sắp sửa thức tỉnh. Uy nghiêm mệnh mông rộng lớn tới nỗi hai người Diệp Vô Tâm cũng phải ngưng thần chú ý.

Cánh phượng màu vàng khổng lồ mở rộng, đây là một con phượng màu vàng khổng lồ chừng vạn trượng. Thân phượng giống như được đúc thành từ vàng ròng, lóe ra nhiều điểm sáng vàng. Trên bộ lông, Chân Hỏa CổPhượng Hoàng đang cháy bùng lên mãnh liệt. Nhiệt độ mãnh liệt tỏa ra đốt cháy hư không, từng đạo Hỗn Độn màu xám hiện ra.

Từ trên thân phượng màu vàng khổng lồ vang lên giọng nói ồm ồm.

- Chỉ cần người có thể thắng được chân thân Cổ Phượng Hoàng của ta, vậy người có thể mang Liệt Viêm đi!

Lục Thanh bước tới một bước, gương mặt lạnh lẽo, thân hình trong nháy mắt cao lên ngàn trượng. Thân thực chất Kiếm thể to như thần linh, Kiếm Ý Phong Mang mệnh mông hoành hành ngang ngược trong không trung, toát ra một cỗ khí tức tang thương cổ kính.

- A, không ngờ có được khí thể như vậy, khá, khá lắm!

Sắc mặt Kiếm Thần hơi ngưng trọng, cất tiếng ngợi khen.

Đối mặt với thân khổng lồ ngàn trượng của Lục Thanh, tuy rằng chân thân Cổ Phượng Hoàng của Liệt Viêm cao vạn trượng, nhưng khí thể uy nghiêm mệnh mông vẫn còn kém mấy bậc. Không có tâm Trần Thế,

cho dù là dựa vào ngoại lực tạm thời đạt tới lực lượng của Thánh Giả, rốt cục cũng không phải là Thánh Giả chân chính, cho nên khí thế uy nghiêm của Liệt Viêm kém hơn không chỉ một bậc mà thôi.

- Tử Vong Chân Hỏa!

Tiếng phượng kêu kinh thiên động địa vang khắp đất trời ngay tức khắc, từ trong mỏ phượng màu vàng, một đạo lưu quang màu vàng to chừng ngón tay cái bắn nhanh ra.

Chỉ trong thoáng chốc, dường như tất cả màu sắc trong trời đất đều bị trấn áp, đạo lưu quang màu vàng rực rỡ hết sức tinh thuần kia, dù là mặt trời cũng phải lu mờ ánh sáng. Lực Thế Giới nồng đậm thiêu đốt, sinh ra một luồng sức mạnh đốt cháy cả hư không, nhắm về phía Lục Thanh.

- Cẩn thận!

Hai người Diệp Vô Tâm không khỏi quát to, đạo lưu quang này gần như là Liệt Viêm đã dốc hết toàn lực.

Chỉ một đòn này, đã dốc hết toàn lực của chiếc lông Cổ Phượng Hoàng kia, uy lực không nhỏ chút nào, đủ để hủy thiên diệt địa.

Càng khiến người ta khiếp sợ chính là, tốc độ xuyên qua hư không và độ ngưng luyện của nó, e rằng với Kiếm Thánh thông thường cũng phải bị tổn thương.

Sắc mặt Lục Thanh ngưng trọng, trên thân hình bất động của hắn lúc này nổi lên một tầng kiếm quang màu xám bạc Kiếm Ý Thời Không lan tràn ra. Thời Không xung quanh trong nháy mắt trở nên vặn vẹo.

Kiếm quang màu xám bạc ngưng tụ, xung quanh Lục Thanh hiện ra một dòng sông Thời Không rất lớn. Ngay tức khắc, lưu quang màu vàng kia lập tức va chạm với dòng sông Thời Không.

Lập tức lưu quang màu vàng bị cuốn vào trong Hành Lang Thời Không vô tận. Thời Không vô tận vặn vẹo uốn khúc, khiến cho đạo lưu quang màu vàng kia cũng bị vặn vẹo theo bên trong dòng sông Thời Không.

Sau khi phá nát hàng chục đạo Hành Lang Thời Không như vậy, đạo lưu quang màu vàng kia rốt cục mới tan đi.

- Không có khả năng!

Tiếng kinh hô vang lên từ chân thân Cổ Phượng Hoàng vặn vẹo. Mà lúc này, Lục Thanh cũng bước về phía trước, chân vừa hạ xuống, đã tới trước mặt Liệt Viêm.

Một quyền khổng lồ mang theo kiếm quang màu xám bạc xé rách hư không, lộ ra Hỗn Độn màu xám. Bên trong Hỗn Độn còn có lõi đình Hỗn Độn màu xám chớp động không ngừng, ngay sau đó nện lên người Liệt Viêm.

Dường như hàng ngàn hàng vạn Thời Không đang vỡ nát, chân thân Cổ Phượng Hoàng vặn vẹo đồng thời hóa thành tro bụi bị không gian Hỗn Độn màu xám nuốt chửng vào trong.

Hung thú thập giai, tộc trưởng Phượng tộc Liệt Viêm, đã chết !

Lục Thanh không ngừng tay, thân hình thu nhỏ trở lại bình thường, vung tay áo lên một cái. Ngay tức khắc, trên đỉnh núi Hỏa Phượng, đại diện Phượng tộc trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi để lộ ra mọi người bên trong.

- Không đúng!

Diệp Vô Tâm biến sắc:

- Đám người kia đều bị giam cầm!

Lục Thanh nhìn lại, cũng phát hiện ra điểm này. Mười đại trưởng lão Phượng tộc đang đứng ngậy ra tại chỗ, một thân hồn phách chân linh, kể cả thú đan đều bị giam cầm trong cơ thể, không thể động đậy mảy may.

Giờ phút này chẳng những là ba người Lục Thanh, ngay cả Kiếm Thần cũng lộ vẻ kinh ngạc. Tuy rằng bốn Kiếm Thánh này không thường xuyên tra xét, nhưng người có thể không coi bọn họ ra gì, giam cầm mười

đại trưởng lão Phượng tộc, bắt Liệt Diễm đi một cách âm thầm lặng lẽ như vậy, tối thiểu có thực lực cũng không dưới bọn họ.

Huống chi còn có Kiếm Thần ở nơi đây, xem thần sắc của Kiếm Thần. Lục Thanh biết rằng người nọ cũng đã qua mặt được Kiếm Thần.

- Chỉ có lực Thế Giới đơn thuần!

Ngay tức khắc, Thủy Thiên Nhu lên tiếng nói:

- Không thể phán đoán là người phương nào...

Ngừng một chút. Thủy Thiên Nhu lại nói với vẻ nghi hoặc:

- Có thể nào là bốn tên kia...

Diệp Vô Tâm lắc lắc đầu:

- Bốn tên kia không thể có bản lãnh như vậy, e rằng còn có một người khác. Bất quá...

Trong mắt Diệp Vô Tâm lộ vẻ khó hiểu:

- Người này có thực lực không thua gì chúng ta, vì sao lại muốn bắt đi một Hỏa Phượng cửu giai nho nhỏ như vậy? Không biết là có mục đích gì, e rằng trong chuyện này còn có âm mưu, nên cẩn thận là hơn!

Lục Thanh bên cạnh khẽ cau mày, kiếm chỉ điểm ra, lập tức có một Thời Không Luân Bàn ngưng tụ thành thực chất hiện ra. Thời Không Luân Bàn màu xám bạc chậm rãi xoay tròn trước mặt bốn người, dường như chất chứa vô tận huyền ảo bên trong.

- Thời Không Luân Bàn!

Kiếm Thần khẽ kêu lên, ánh mắt y nhìn Lục Thanh lại sáng hơn khi trước.

-Kết..., kết...

Không bao lâu sau, từ giữa Thời Không Luân Bàn nứt ra một khe hở màu xám bạc. Khe hở này dần dần mở rộng, sau đó trở thành một mặt kính màu xám bạc, kiếm quang màu xám bạc lưu chuyển trên mặt.

- Thời Không Lưu Tổ!

Theo tiếng quát khẽ của Lục Thanh mặt kính màu xám bạc kia lập tức lưu chuyển, một bức họa Thời Không lập tức lưu chuyển rất nhanh trên mặt kính, quay ngược Thời Không lui trở lại. Từng dòng sông Thời Không hiện ra, theo khí tức mà Lục Thanh quen thuộc, từng dòng sông Thời Không không ngừng mai một, dần dần kéo khí tức mà Lục Thanh quen thuộc kia tới trước người.

Nhưng ngay sau đó, ba người Diệp Vô Tâm chợt thấy sắc mặt Lục Thanh đại biến. Trong khoảnh khắc., Thời Không Luân Bàn kêu lên một tiếng phịch, vỡ nát ra, mà tâm thần Lục Thanh cũng run lên bần bật, phun ra một ngụm nghịch huyết. Đối với Kiếm thể Thánh Kiếm mà nói chút thương tích ấy không đáng kể gì, nhưng giờ phút này về mặt Lục

939. Chương 302: Kiếm Chỉ Kiếm Thần

Hai người Diệp Vô Tâm cũng cảm thấy chấn động trong lòng, theo bọn họ thấy. Kiếm Đạo Thời Không của Lục Thanh có thể nói là độc nhất vô nhị dù là Lục Thiên Thư trước kia cũng không thể thoát. Trong Kiếm Đạo Thời Không, khắp thiên hạ này e rằng ngoại trừ Thiên Đạo chuyển thể, không ai bì kịp Lục Thanh.

Thế nhưng hôm nay, Thời Không Luân Bàn do Lục Thanh diễn hóa ra lại bị người đảo lộn Thời Không, phá nát không còn.

Trong thế giới Thiên Đạo này, rốt cục là ai có thể có được sức mạnh to lớn như vậy? Đạo Linh chăng? Hay là Ma Linh?

Lục Thanh thoáng động trong lòng, nhưng lập tức hấn gạt bỏ đi ý nghĩ này. Nếu muốn đối phó với hắn, bằng vào thực lực của Ma Đạo nhị Linh, tuyệt đối không cần phải vận dụng tới thủ đoạn như vậy.

Trước mặt thực lực tuyệt đối tất cả chỉ là hư ảo.

Bên cạnh, Kiếm Thần ngưng thần, trong ánh mắt y dường như có lôi quang chớp động, quét ngang núi Hỏa Phượng một vòng. Toàn bộ núi Hỏa Phượng dưới ánh mắt Kiếm Thần đều run lên kịch liệt.

Ngay tức khắc, vô số hoa máu tung bay, nhưng tiếng rên rỉ vang lên không ngớt. Đó là nhiều tộc nhân Phượng tộc sống trong núi Hỏa Phượng sụp đổ dưới ý chí của Kiếm Thần.

- Ầm...

Không bao lâu sau, toàn bộ núi Hỏa Phượng bắt đầu sụp đổ, bụi đất bốc lên mù mịt, tràn ngập mấy trăm dặm hư không.

Đến lúc này, bộ tộc Phượng Hoàng ngoại trừ Liệt Diễm hiện tại không rõ hành tung, toàn tộc đã bị diệt sạch.

Nhìn núi Hỏa Phượng sụp đổ, sắc mặt hai người Diệp Vô Tâm vẫn tỏ ra bình thản, chỉ có Lục Thanh cau mày.

Thủ đoạn tiêu diệt toàn tộc như vậy đối với Lục Thanh, vẫn không thể nào chấp nhận. Dù sao theo Lục Thanh thấy, chỉ nên giết người nào đáng giết, tuyệt đối không làm thương hại đến kẻ vô tội.

Tuy rằng suy nghĩ như vậy hiện tại ở Thiên Đạo đại lục sau khi thiên địa quay ngược lại này, chỉ có mình hắn mà thôi. Bất quá hắn không thay đổi được, cũng không muốn thay đổi.

Nếu hắn coi thường sinh mạng, vậy có khác gì Ma Đạo nhị Linh, hắn đi tìm siêu thoát, còn có ý nghĩa gì nữa?

- Tiểu hữu có muốn đi với ta một chuyến không?

- Hai vị cũng đi cùng ta, nhiều năm không gặp, có rất nhiều chuyện có thể tâm sự.

Lúc này Kiếm Thần quay đầu lại hỏi. Lục Thanh gật gật đầu, không từ chối, nhìn lại Kiếm Thần, tuy không thấy y có động tác gì, nhưng trước mặt tự động mở ra không gian Động Hư, ngưng kết thành một cánh cửa.

Kiếm Thần cười nhạt, cũng không đợi hai người trả lời, lập tức đi vào không gian Động Hư.

Ba người Lục Thanh nhìn nhau, đồng thời bước vào trong.

Trong không gian Động Hư này đã được Kiếm Thần bố trí qua. Sau khi ba người tiến vào, lập tức nhìn thấy một chiếc bàn ngọc chừng một trượng, đồng thời có bốn chiếc ghế bằng Tử Ngọc tủy bày sẵn. Trên bàn ngọc có một lõi cầu màu tím tinh thuần, tuy rằng lõi cầu này chỉ là Tử Lôi bình thường, nhưng dưới mắt ba người Lục Thanh, lại khác biệt rất lớn.

Trong lõi cầu lớn khoảng bằng đầu người này, dường như có ẩn chứa một cỗ ý chí lớn lao. Ý chí này kiên cố như trời dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng ba người Lục Thanh vẫn cảm thấy chấn động tâm thần.

Ý chí Thế Giới!

Giữa lõi cầu này không ngờ ẩn chứa một cỗ Ý chí Thế giới!

- Xem ra Kiếm Thần đã đạt tới cảnh giới Kiếm Thánh viên mãn, đã sinh ra được Ý chí Thế Giới, e rằng ngày đột phá không còn xa nữa...

Nhìn Kiếm Thần đang chậm rãi ngồi xuống, Diệp Vô Tâm lên tiếng nói.

- Ba vị, mời ngồi.

Kiếm Thần giơ tay mời, ba người Lục Thanh cũng không khách sáo, chia ra ngồi xuống ba chiếc ghế.

Lúc này, rốt cục Kiếm Thần cũng nở một nụ cười khổ hiếm thấy:

- Ngày đột phá, e rằng cũng là ngày ta chết!

Ba người Lục Thanh không nói gì, tự nhiên cũng hiểu. Đạo Linh tuyệt đối sẽ không cho phép Kiếm Thần chân chính đột phá.

Khi thế giới Kiếm Vực trưởng thành, sẽ thật sự trở nên ngang hàng với thế giới Thiên Đạo. Đến lúc đó, e rằng Kiếm Thần sẽ có được thực lực có thể chống lại Đạo Linh. Tuy rằng không thể vượt qua được Đạo Linh, nhưng tối thiểu, Đạo Linh cũng không còn nắm sinh tử của y trong tay được nữa.

Đối với thái độ trầm ngâm của ba người Lục Thanh, dường như Kiếm Thần đã sớm dự liệu từ trước, y lập tức hỏi:

- Chẳng hay ba vị thấy thế nào về tình thế hiện tại của đại lục?
- Chẳng phải Kiếm Thần là người hiểu rõ ràng nhất hay sao?

Lúc này Lục Thanh lên tiếng nói trước mặt ý chí vô hình của Kiếm Thần, hẳn không hề tỏ ra sợ hãi.

- Rõ ràng ư?

Kiếm Thần lắc lắc đầu:

- Trước mặt Ma Đạo nhị Linh, trên thế giới Thiên Đạo này, không ai dám nói đã thấu hiểu được tình thế của đại lục.

Kiếm Thần ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Bất quá ta có thể nói trước cho ba người một chút.
- Là gì vậy?
- Thiên Đạo chuyển thế, Ma Đạo nhị Linh đã diệt được mười đạo chân linh!
- Không có khả năng!

Diệp Vô Tâm kinh hô thất thanh:

- Lúc trước chỉ có một đạo mà thôi Ma Đạo nhị Linh gần như hao tổn hết tất cả sinh linh của Thiên Đạo đại lục, mới có thể trấn áp, nhưng cũng không thể giết chết. Hiện tại sao có thể giết chết mười đạo chân linh nhanh như vậy được? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!
- Không có gì là không có khả năng.

Giọng Kiếm Thần hết sức thản nhiên:

- Năm đạo chân linh trong đó chết trong tay ta, năm đạo kia rơi vào tay Kiếm Ma.
- Là thật sao?

Hai người Diệp Vô Tâm sững sốt:

- Chân linh không đầy đủ, khi chuyển thế sẽ không thể viên mãn, Chẳng lẽ lần này, thiên hạ sẽ lọt vào tay Ma Đạo nhị Linh?

Lục Thanh bên cạnh cũng cau mày, lộ vẻ không thể nào tin được đối với thực lực của Thiên Đạo. Tuy rằng Lục Thanh còn chưa thật sự thấy qua, nhưng sức mạnh to lớn của cổ quan tài bằng đồng xanh trước kia, hẳn lại hiểu biết rất rõ ràng, cổ quan tài bằng đồng xanh kia chỉ có một đạo chân linh bị trấn áp từ khi thiên địa quay ngược lại lần đầu, cho dù là Lục Thanh đã đạt tới cảnh giới hiện tại hẳn cũng không dám bảo đảm mình có thể hơn được đạo chân linh kia. Nhưng hiện tại Kiếm Thần lại nói y đã diệt được năm đạo chân linh của Thiên Đạo, nhưng nhìn qua không có thương tích gì, đây chính là một sơ hở rất lớn.

Chân linh Thiên Đạo, cho dù chỉ là ý chí Thiên Đạo trước khi chuyển thế, nhưng trong lúc sinh tử cũng sẽ tuyệt đối xuất ra uy năng hết sức lớn lao.

Uy năng này trong thế giới Thiên Đạo, đủ làm trọng thương bất cứ kẻ nào.

- Sự phụ!

Lục Thanh kêu lên.

Diệp Vô Tâm xoay chuyển tròn mắt nhìn sang ánh mắt của Lục Thanh, lão cũng chấn động trong lòng, lập tức như nhớ lại chuyện gì, cũng lộ ra thần sắc chẳng khác gì Lục Thanh.

- Xem ra ba vị đã nghĩ ra.

Kiểm Thần mỉm cười.

- Rất cục là ý Kiểm Thần muốn nói gì?

Lục Thanh lại hỏi.

Kiểm Thần nhìn Lục Thanh chăm chú một hồi lâu, rốt cục cất tiếng cảm thán:

- Lúc trước, lần đầu tiên gặp mặt ngươi, bản thân đã biết ngươi không đơn giản chút nào. Nhưng thật không ngờ chỉ trong thời gian ngắn ngủi, ngươi đã trưởng thành tới mức này. Đây là may mắn bằng trời của ngươi, càng quan trọng hơn nữa, ngươi lại có được tâm cảnh ý chí như vậy. Đây mới là điều làm cho ta coi trọng nhất, ngươi, có hy vọng siêu thoát chân chính!

- Cho nên...

Trong đôi mắt Kiểm Thần dần dần nổi lên lôi quang màu tím, một cỗ ý chí sâu nặng bùng lên:

- Cho nên ta muốn hợp tác cùng ngươi!

Ánh mắt Kiểm Thần ẩn chứa uy áp vô tận, uy nghiêm này không giống như bất cứ uy nghiêm nào khác, mà giống như Ý chí Thế giới, chẳng những trấn áp lên người Lục Thanh, mà còn trấn áp lên hai người Diệp Vô Tâm.

- Bùng...

Ý chí Phong Mang đen sẫm từ trên thân hai người Diệp Vô Tâm bùng lên, ngăn cản ý chí này bên ngoài.

Dù là như vậy, hai người cũng giống như vừa lâm đại địch. Tích lũy qua năm vạn năm, thực lực Kiểm Thần đã chân chính đạt tới cảnh giới đỉnh phong viên mãn. Lúc này Diệp Vô Tâm mới hiểu, lúc trước mình đã hết sức coi thường thực lực của Kiểm Thần. Dưới sự cung cấp nguyên lực hương hỏa của cả đại lục, chỉ trong lần thiên địa quay ngược lại vừa rồi, không thể tiêu hao hết của Kiểm Thần được.

Nhìn sang Lục Thanh, lúc này đối mặt với Ý chí Thế giới viên mãn của Kiểm Thần, trên người hắn cũng nổi lên một tầng kiếm quang màu xám bạc. Kiếm quang này ngưng tụ thành dòng sông Thời Không, bao phủ xung quanh người Lục Thanh.

Ý chí vô biên kia vừa trấn áp lập tức bị dẫn vào trong Thời Không vô tận. Dưới sự ăn mòn không ngừng của Hành Lang Thời Không, không còn lại chút nào có thể xâm phạm tới người Lục Thanh.

Lục Thanh tỏ ra hết sức ung dung bình thản nhìn Kiểm Thần, ý chí Phong Mang đen như mực vẫn vờn quanh trên người hắn, ngưng tụ thành hình dáng Chân Long, gào thét vang trời.

Đột ngột Lục Thanh điểm ra một chỉ. Trên Kiếm chỉ, ý chí Phong Mang đen sẫm ngưng tụ, một con Chân Long dài chừng một trượng vượt qua mặt bàn ngọc, muốn nuốt chửng Kiểm Thần. Chân Long Phong Mang đen sẫm khi thì ngưng tụ thành hình kiếm, khi thì trở lại bộ dáng Chân Long. Kiếm Ý bùng lên ngập trời. Một dòng sông Thời Không đồng thời bùng lên trên thân Chân Long, vờn quanh giống như Thời Không đang luân chuyển.

Một cỗ Kiếm Ý mệnh mệnh hơn cả Hỗn Loạn Thời Không xuất hiện. Cỗ Kiếm Ý này sừng sững giữa đất trời, tập trung vào người Kiểm Thần. Thời Không luân chuyển, dần dần hóa thành hình một con cá đầu đuôi nổi lên.

-Giỏi!

Hai mắt Kiểm Thần sáng ngời, lộ ra vẻ kinh ngạc. Từ một chỉ này của Lục Thanh, y cảm nhận được một cỗ Kiếm Ý siêu thoát rất rõ ràng, cỗ Kiếm Ý này bất khuất thiên địa, dường như trên thế gian này không có thứ gì có thể trói buộc được nó.

Đây là một cổ Kiếm Ý nghịch thiên, trải qua nhiều năm. Kiếm Thần cảm thấy chiến ý đã tiêu tan từ lâu chợt bùng lên trên người mình.

- Bùng...

Kiếm Thần cũng điểm ra một chỉ, lôi quang màu tím lưu chuyển trong đó, cũng ngưng tụ lại thành hình Chân Long. Kiếm Ý Phong Mang đen sẫm quấn quanh, đồng thời ẩn chứa một cổ ý chí thể giới mệnh mệnh. Đây là Kiếm Thánh đỉnh phong viên mãn, thể giới Kiếm Vực Sắp sửa trưởng thành mới có được ý tứ sinh ra thể giới. Ý chí này không thể trái nghịch, thể như thiên địa!

Kiếm Ý nghịch thiên của Lục Thanh, Kiếm Ý bá đạo không cho phép nghịch ý của Kiếm Thần, va chạm vào nhau trong phạm vi không gian một trường này.

- Ấm....

Hư không vỡ nát, lôi đình Hỗn Độn gần như nháy mắt xé không mà ra, đánh xuống đầu cả hai người.

Hai người không thềm để ý tới, Kiếm Ý hộ thân kinh người lập tức ngưng lại đột ngột đứng vào khoảng khắc hai đạo lôi đình Hỗn Độn to bằng thùng nước còn cách đỉnh đầu cả hai chừng một trường. Bất chợt hai cổ Kiếm Ý Phong Mang đồng thời bùng lên, xé tan hai đạo lôi đình thành tro bụi cũng thuận thế phá vỡ mà vào trong không gian Hỗn Độn.

-Rắc...

Tiếng vỡ nát vang lên chói tai hai người Diệp Vô Tâm cạnh đó bị đánh bay xa ngoài xa

940. Chương 303: Chính Thành Nguyên Lực

Kiếm Ý Thời Không Luân Chuyển đã chạm tới cấm kỵ của Thiên Đạo, dưới kiếm chỉ của Lục Thanh, hóa thành Kiếm Ý nghịch thiên, gặp gỡ ý chí Phong Mang giống như Thiên Đạo giáng thế của Kiếm Thần tại giữa không gian Động Hư.

Lôi đình Hỗn Độn gào thét, từ giữa không gian Hỗn Độn lao ra, hóa thành một con lôi long Hỗn Độn, xông về phía hai người Lục Thanh.

Đáng tiếc là lúc này, không gian xung quanh hai người Lục Thanh đã không còn sự vật gì tồn tại. Chỉ có Kiếm Ý tinh thuần nhất, Kiếm Ý Phong Mang cuồng loạn như nước thủy triều, xé nát từng con lôi long Hỗn Độn. Chẳng qua so với Kiếm Thần, thân hình Lục Thanh mỗi lần chấn nát một con lôi long Hỗn Độn, lại run rẩy lên một chút.

-Bốp...

Một khoảng không gian tan nát, không gian Hỗn Độn bị trấn áp khép lại, thân hình Lục Thanh bị đẩy lui xa trăm dặm, đứng thẳng trong không gian Động Hư, không nói nửa lời.

Nhìn sang Kiếm Thần, ánh mắt y nhìn Lục Thanh càng nồng đậm vẻ tán thưởng. Không ai nói gì, chỉ đợi ba người Lục Thanh trở lại chiếc bàn ngọc kia ngồi xuống một lần nữa. Kiếm Thần giơ tay vẫy, một bình rượu hổ phách toát ra khí Băng Hàn xuất hiện trên bàn ngọc. Đồng thời còn có bốn chiếc chén bằng Tử Ngọc tùy được chế tác vô cùng tinh xảo.

Khóe miệng Lục Thanh chảy ra một vệt máu nhỏ, nhưng trong lòng không hề sợ hãi. Hắn biết rõ thực lực của mình so với Kiếm Thần vẫn còn chênh lệch không nhỏ. Hiện tại tầng mười bốn đỉnh phong Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của hắn vẫn chưa thể chống nổi Kiếm Thần. Nếu hai bên liều một trận sinh tử, hắn gần như chắc chắn không thể nghi ngờ.

Một kiếm vừa rồi đã là một kiếm đỉnh phong mà hắn ngộ được trong năm năm qua. Thức thứ ba mươi hai của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm. Thức này khiến cho Thời Không luân chuyển không ngừng, làm rối loạn sự vận hành của Thiên Đạo, là Kiếm Ý chân chính nghịch Thiên. Nhưng gặp phải sự sắc bén của Kiếm Ý Kiếm Thần, vẫn còn kém hơn một chút. Tối thiểu Lục Thanh biết, mình không thể chống lại Ý chí Thể giới của Kiếm Thần.

- Giải cho một Kiếm Đạo Thời Không! Quả thật bất phàm. Kiếm Ý Thời Không, người đã chân chính tiến dần từng bước có thể thành tựu Kiếm Ý Nghịch Thiên, ngày sau đạt tới Kiếm Thánh đỉnh phong, cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Trên mặt Kiếm Thần nở một nụ cười khó hiểu, không hề tỏ ra không vui vì khi này Lục Thanh ra tay.

Hai người Diệp Vô Tâm tới cạnh Lục Thanh, ánh mắt ngưng trọng nhìn Kiếm Thần. Vừa rồi hai người giao thủ, không ngờ đánh bay bọn họ ra ngoài tuy rằng chỉ là biến hóa trong phút chốc, nhưng cũng khiến cho hai người Diệp Vô Tâm biết được, thực lực của Kiếm Thần đã đạt tới một đỉnh cao khác. Đỉnh cao này bọn họ khó lòng chạm tới. Tối thiểu về chuyện hấp thu nguyên lực hương hỏa, trong lần thiên địa quay ngược lại này, bọn họ tuyệt đối không đủ thời gian.

Thiên địa quay ngược lại thay đổi thất thường, không ai biết được ngay sau đó. Ma Đạo nhị Linh sẽ có hành động thế nào.

Ba người ngồi trở lại bàn ngọc.

- Đây là rượu cất từ Huyền Băng, mời ba vị dùng thử.

Kiếm Thần mỉm cười giơ tay mời, bầu rượu lập tức tự động hiện ra, rót cho mỗi người một chén đầy.

Lục Thanh không nói gì, chậm rãi nâng chén lên, đôi mắt như nhìn xuyên qua Thời Không vô tận. Đột ngột sắc mặt Lục Thanh khê biến:

- Nguyên lực hương hỏa!

- Cái gì?

Hai người Diệp Vô Tâm cũng sửng sốt, lập tức quan sát rượu trong chén, cảm ứng cẩn thận, bất chợt trong mắt cả hai lộ ra vẻ khiếp sợ.

-Ha ha...

Kiếm Thần bật cười khê:

- Quả thật đây là rượu cất từ Huyền Băng, ngưng kết nguyên lực hương hỏa mà thành. Đối với chúng ta có được một ít tác dụng bổ dưỡng, chỉ là một ít rượu mà thôi, ba vị bắt tất phải để tâm.

Nghe Kiếm Thần nói như vậy, Diệp Vô Tâm cau mày, nhìn sang Lục Thanh, lúc này hắn đã Uống cạn chén rượu.

- Hay!

Kiếm Thần trầm giọng nói:

- Hiện tại ta đã biết, người chân chính có tư cách hợp tác cùng ta.

Kiếm Thần ngừng một chút, lại liếc nhìn sang hai người Diệp Vô Tâm, một cỗ Ý chí Thế giới lan tràn ra, phong tỏa hư không xung quanh bốn người.

- Thiên địa quay ngược lại, bất quá chỉ cầu sống sót mà thôi. Nhưng Lục tiểu hữu, người muốn siêu thoát, chỉ cần tích góp đủ sức mạnh tự nhiên có thể siêu thoát, thậm chí còn vượt hơn Ma Đạo nhị Linh, có thể chống lại cả Thiên Đạo. Chỉ có điều lần thiên địa quay ngược lại này, người đã có được tâm pháp kiếm bí Bản Nguyên, có thể tích góp nguyên lực hương hỏa, có thể được bao nhiêu thì cứ việc tích góp bấy nhiêu, cái mà chúng ta thiếu chính là thời gian.

Thấy Lục Thanh không nói lời nào. Kiếm Thần cũng không để ý, lại tiếp tục nói:

- Nếu Lục tiểu hữu bằng lòng hợp tác cùng bản thân, bản thân bằng lòng chia cho tiểu hữu chín thành nguyên lực hương hỏa mỗi ngày!

Chín thành!

Đừng nói là hai người Diệp Vô Tâm, ngay cả Lục Thanh cũng lộ vẻ kinh ngạc. Kiếm Thần nhăn nhó cười nói:

- Cũng phải nói về nguyên lực hương hỏa, ta còn phải cảm tạ Lục tiêu hữu. Nếu không nhờ Lục tiêu hữu lấy được kiếm bi Bản Nguyên lấy đi không tới nửa thành nguyên lực hương hỏa, e rằng hôm nay ta đã đạt tới đột phá. Chỉ tiếc rằng trên đời này, có người cũng không muốn ta đột phá.

Lục Thanh trầm ngâm một lúc, sau đó mới hỏi:

- Chẳng lẽ nguyên lực hương hỏa không chịu không chế hay sao?

- Không sai lúc trước Đạo Linh mang tất cả nguyên lực hương hỏa trên đại lục tập trung vào người ta, không cho ta từ chối. Tuy rằng khiến cho tu vi ta đột ngột tăng nhanh, nhưng cũng vì như vậy, tiến triển tu vi của ta bị Đạo Linh nắm bắt. Nhưng với Lục tiêu hữu lại khác...

Ánh mắt Kiếm Thần sáng rực:

- Vào lần đầu tiên thiên địa quay ngược lại, chân linh Thiên Đạo để lại truyền thừa kiếm bi Bản Nguyên, tạo nên Quỷ giới hiện tại. Lực lượng của kiếm bi Bản Nguyên ra ngoài sự khống chế của Ma Đạo nhị Linh. Cũng chỉ có Lục tiêu hữu mới có thể lấy đi nguyên lực hương hỏa trên tay ta.

- Cho nên...

Kiếm Thần ngừng một chút, nhìn Lục Thanh chăm chú, dường như đang chờ đợi hắn trả lời.

Bên cạnh, hai người Diệp Vô Tâm cũng đang trầm ngâm suy nghĩ, không phải bọn họ không tán thành hành động của Kiếm Thần, mà cái giá Kiếm Thần đưa ra, chín thành nguyên lực hương hỏa, đây là lực lượng lớn tới mức nào. Bình thường Lục Thanh hấp thu nguyên lực hương hỏa của Kim Thiên tông, chỉ được không tới nửa thành. Nếu được chia chín thành của Kiếm Thần, vậy gần như tương đương với toàn bộ nguyên lực hương hỏa của Kiếm Thần đại lục trước kia. Tích lũy khổng lồ như vậy, có thể tưởng tượng được chỉ trong thời gian ngắn, thực lực của Lục Thanh sẽ đạt tới trình độ thế nào.

- Điều kiện?

Sau một lúc lâu, rốt cuộc Lục Thanh lên tiếng nói.

- Chỉ cần sau khi Lục tiêu hữu đột phá, có thể trợ giúp ta đột phá, cùng ngăn cản Đạo Linh. Ta chỉ cầu có thể thuận lợi thoát khỏi thế giới Thiên Đạo này, không bị ràng buộc nữa.

-Đạo Linh...

Về mặt Lục Thanh sa sầm. Đối với thực lực của Đạo Linh, bất quá lúc trước Lục Thanh chỉ thấy qua có một lần, nhưng đó cũng chỉ là phần nổi của tảng băng. Thậm chí có thể nói chưa được ngay cả một góc nhỏ của tảng băng. Thực lực như vậy, trong khoảng thời gian ngắn. Lục Thanh không có lòng tin có thể vượt qua.

Dường như đã nhận ra suy nghĩ của Lục Thanh. Kiếm Thần lại nói:

- Lấy tu vi Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của tiêu hữu chỉ cần đột phá, lập tức sẽ đạt tới trình độ Kiếm Thánh đỉnh phong. Mà Kiếm Thánh đỉnh phong, cho dù là Đạo Linh cũng không thể tiêu diệt được, tối đa cũng chỉ có thể nhốt người vào trong không gian Hỗn Động, phong ấn người lại mà thôi. Theo như hiện tại chỉ cần có Lục tiêu hữu gánh vác chín thành nguyên lực hương hỏa, thời gian ta đột phá có thể kéo dài ra được hai mươi năm nữa. Trong hai mươi năm này, Lục tiêu hữu tích lũy thực lực, bản thân cũng sẽ dốc hết toàn lực tương trợ, ẩn giấu đi thực lực chân chính của tiêu hữu.

Thực lực!

Hết thấy đều phải có thực lực!

Lục Thanh biết rất rõ ràng, nếu hắn không có thực lực, giờ phút này, Kiếm Thần cũng sẽ không đi tìm hắn để đạt điều kiện còn cao hơn điều kiện trên kiếm ngọc mà Vọng Kiếm Sinh mang tới khi trước. Điều kiện lúc này của Kiếm Thần, quả thật đã lớn tới mức hắn không thể từ chối.

Hiện tại thiên địa quay ngược lại, thiên cơ hỗn loạn, nếu như không thể tích lũy đủ lực lượng trong thời gian ngắn, đợi cho Ma Đạo nhị Linh phá nát chân linh Thiên Đạo, bắt đầu tiêu diệt Thiên Đạo, lúc ấy sẽ không

có năng lực chống lại. Người mà mình muốn bảo vệ cũng sẽ tiêu tan thành tro bụi hình thần câu diệt, chân linh không còn.

Chuyện này không cho phép hấn từ chối, cho dù là Đạo Linh, cũng chỉ còn đường liều mạng cùng y một trận.

- Được!

Lục Thanh gật đầu thật mạnh.

- Lục Thanh...

Bên cạnh, Diệp Vô Tâm ngập ngừng muốn nói lại thôi. Lão biết, đây là lựa chọn tốt nhất hiện tại. Thời gian hai mươi năm nếu như thuận lợi, Lục Thanh hấp thu gần như toàn bộ nguyên lực hương hỏa của Kiếm Thần đại lục lúc trước, nói không chừng hấn có thể đột phá tới tầng mười sáu Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, thật sự đạt tới trình độ vượt qua Thánh Kiếm.

Bất Diệt Kiếm Thể!

Đó là trình độ chưa có ai đạt tới từ trước tới nay. Hay nói cách khác, Lục Thanh muốn đạt tới cảnh giới vượt qua Thánh Kiếm, cũng chỉ có thể gởi gắm hy vọng vào tầng thứ mười sáu Bất Diệt Kiếm Thể, cùng với ba mươi sáu thức của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm.

Giờ phút này thấy Lục Thanh gật đầu. Kiếm Thần cũng nở một nụ cười rạng rỡ. Nhưng rất nhanh y đã kèm lại, kiếm chỉ điểm nhẹ vào ngực, lập tức một điểm sáng màu tím tinh thuần, rực rỡ chói mắt từ trong ngực bay ra.

- Pháp Tướng Chân Linh!

Diệp Vô Tâm kinh hô một tiếng.

- Không sai chính là Pháp Tướng Chân Linh.

Kiếm Thần gật đầu:

- Bất quá ta tin vào tư cách của ba vị, nhưng chỉ sợ ba vị có điều e ngại với tư cách của ta từ trước tới nay, cho nên bản thân mới lấy ra Pháp Tướng Chân Linh này. Tuy rằng chỉ là pháp tướng, nhưng lại có tương thông với chân linh của bản thân. Lục tiểu hữu có thể cùng bản thân cùng nhau đi vào không gian Hỗn Độn, lấy không gian Hỗn Độn, Đại Đạo để phát thế. Và như vậy, chúng ta sẽ thật sự không còn e ngại lẫn nhau.

Trong mắt Lục Thanh lộ vẻ hơi kinh ngạc, nhưng cũng không do dự, một viên Pháp Tướng Chân Linh màu xám bạc từ trong thân thể bay ra, dung hợp cùng Pháp Tướng Chân Linh màu tím kia. Không gian trước mắt mở ra một khoảng Hỗn Độn màu xám, nuốt chửng vào trong.

Giờ phút này, Lục Thanh mơ hồ cảm thấy một cỗ ý chí hùng mạnh thâm sâu khó hiểu. Ý chí này khác với Ý chí Thế giới, có thể cảm nhận được nông sâu.

Nếu nói Ý chí Thế giới của Kiếm Thần là một hồ nước, vậy cỗ ý chí này là biển cả mênh mông, không biết đầu là bờ bến, rộng lớn khôn cùng, một cảm giác vô lực chậm rãi lan tràn trong lòng.

Đây là Đại Đạo hay sao?

Lục Thanh nhướng mày, ánh mắt xâm nhập vào trong không gian Hỗn Độn. Trong đó

941. Chương 304: Rót Nguyên Lực Vào - Hỗn Độn Lão Nhân

Kiếm quang màu xám bạc chớp động trong mắt Lục Thanh, bắn vào trong không gian Hỗn Độn kia.

- Âm!

Hỗn Độn màu xám gào thét, ngưng kết thành hình Chân Long bên trong không gian Hỗn Độn, gào thét điên cuồng.

- Rống...

Tiếng long ngâm mênh mông tràn ngập một cỗ khí Chân Long tinh thuần, cỗ khí Chân Long này hết sức tinh thuần, không kém gì một Long Vương cửu giai.

Dường như cảm nhận được Kiếm Ý Phong Mang của Lục Thanh, có vài con lân long Hỗn Độn dài vạn trượng muốn phá vỡ không gian Hỗn Độn, giáng xuống thế giới Thiên Đạo.

- Trần!

Sắc mặt Kiếm Thần bên cạnh tỏ ra ngưng trọng, kiếm chỉ tay phải lẳng không điểm ra. Ý chí Thế giới giáng lâm, không gian Hỗn Độn mở ra kia bị ý chí này ép bức, phải khép lại.

Lục Thanh thu liễm tâm thần, thu hồi tâm cảnh khỏi không gian Hỗn Độn kia. Sự e ngại đối với Đại Đạo. Lục Thanh thân nằm trong cảnh giới siêu thoát, đương nhiên có cảm ứng sâu sắc hơn Kiếm Thần.

Không gian Hỗn Độn hung hiểm khó lường, dường như bên trong ẩn chứa một cỗ ý chí mênh mông hủy thiên diệt địa.

Ý chí này nguy nga vô bờ bến, Lục Thanh không chút nghi ngờ nếu ý chí này giáng xuống, thừa sức trấn áp vỡ nát Quỷ giới hiện tại. Cho dù là thế giới Thiên Đạo cũng phải chịu trọng thương.

Kiếm Thần nhìn Lục Thanh, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc:

- Xem ra tiểu hữu có cảm ứng với không gian Hỗn Độn này sâu hơn lão phu rất nhiều. Không sai, đây là cảm ứng mà một kẻ siêu thoát nên có.

Kiếm Thần ngừng một chút, trầm giọng nói:

- Tiểu hữu hãy chuẩn bị sẵn sàng, hiện tại đã có Ý chí Thế giới trấn áp không gian, ta sẽ đem chín thành nguyên lực hương hỏa chuyển cho ngươi. Nếu còn kéo dài chỉ e sẽ bị Ma Đạo nhị Linh phát hiện.

Hai người Diệp Vô Tâm nhìn nhau, đồng thời rời xa trăm dặm.

- Ông....

Một tiếng kiếm ngâm vang lên trong trẻo, từ trên người Kiếm Thần, nguyên lực hương hỏa màu trắng trong suốt bùng lên, bắt đầu khởi động, mang theo một luồng sức mạnh hết sức tinh thuần, rót về phía Lục Thanh.

Toàn thân Lục Thanh bị nguyên lực hương hỏa bao phủ, nhìn thế giới màu trắng đục trước mặt, hai mắt Lục Thanh chớp ngời, bắt đầu vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, lực cắn nuốt tỏa ra bốn xung quanh.

Thanh âm xé rách kịch liệt vang lên, cho dù trong không gian Động Hư vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. Chỉ thấy nơi Lục Thanh đang đứng như hình thành một không gian Động Hư. Từ không gian Động Hư này hình thành một cơn trốt xoáy, nguyên lực hương hỏa cuộn cuộn bị hút vào trong không dứt.

So với nguyên lực hương hỏa của Kim Thiên tông, nguyên lực hương hỏa của Kiếm Thần tinh thuần hơn rất nhiều. Chỉ trong giây lát, Lục Thanh đã cảm thấy kiếm thể Thánh Kiếm vốn ngưng trệ ở tầng mười bốn đỉnh phong đã có dấu hiệu đột phá. Năm năm qua, cảm giác này lần đầu tiên trở nên hết sức rõ ràng. Gần như không hề do dự, Lục Thanh ngồi xếp bằng xuống ngay tại chỗ, toàn bộ tâm thần chìm vào trong thân thể.

Trong không gian Động Hư, Kiếm Thần lộ vẻ khen ngợi, nhìn hai người Diệp Vô Tâm:

- Nơi đây ta không nên ở lâu. Hiện giờ nguyên lực hương hỏa đã rót, hai vị, việc hộ pháp phải nhờ vào các vị rồi

Diệp Vô Tâm gật gật đầu:

- Kiếm Thần, mời...

Kiếm Thần cất tiếng cười to, xoay người bước vào trong hư không, ngay tức khắc đã biến mất ngay tại chỗ.

- Sắp đột phá rồi sao?

Trên mặt Thủy Thiên Nhu lộ vẻ không thể nào tin được:

- Tầng mười lăm rốt cục là cảnh giới thế nào?

- Có lẽ là...

Trên mặt Diệp Vô Tâm cũng lộ vẻ hết sức chờ mong.

Lúc trước, Lục Thanh giao thủ cùng Kiếm Thần, tuy rằng cuối cùng bị thua, nhưng uy năng Kiếm Ý đã có thể ngang bằng Kiếm Thánh thượng cổ. Thậm chí nhờ vào Kiếm thể Thánh Kiếm mạnh mẽ, còn muốn vượt qua. Hiện tại nếu như có thể đột phá, tầng mười lăm Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh đã là Kiếm Thánh đỉnh phong. Kiếm Thánh đỉnh phong đã đạt tới cực hạn của thế giới này, cho dù là Đạo Linh cũng không thể hủy diệt, tối đa cũng chỉ bị thương hoặc phong ấn.

Theo thời gian trôi qua, từ trên người Lục Thanh toát ra ý chí Phong Mang càng ngày càng nồng đậm. Nguyên lực hương hỏa màu trắng đục kia quán quanh thân thể hắn, hóa thành một chiếc kén khổng lồ màu trắng đục. Trên kén này, khí Phong Mang đen sẫm ngưng tụ thành hình một con Chân Long quán quanh.

Chân Long khí Phong Mang đen sẫm vũ động, bảo vệ chặt chẽ chiếc kén vào giữa. Đầu rồng ngẩng cao, khí Chân Long mệnh môn rộng lớn khuếch tán ra, dù là hai người Diệp Vô Tâm cũng không thể tới gần trong vòng trăm trượng.

Trong không gian Hỗn Độn.

Trong thế giới vô bờ bến này, có mười điểm sáng. Ở giữa mười điểm sáng là một lão nhân áo xám ngồi xếp bằng lơ lửng trên không, hai mắt khép hờ.

Bất chợt giữa không gian Hỗn Độn này, một khoảng không gian chừng một trượng mở ra, hai bóng người xuất hiện từ trong đó.

Một lão nhân có bề ngoài và thần sắc giống y như đức lão nhân áo xám đang ngồi xếp bằng bước vào, bên cạnh lão là một bóng người màu lửa đỏ, dung nhan tuyệt mỹ nhưng lại không có chút ý thức. Đôi mắt đẹp của nàng nhắm nghiền, không có mảy may phản ứng với hết thảy xung quanh. Lão nhân cất bước bước ra, sau đó dung nhập vào thân thể lão nhân áo xám đang ngồi xếp bằng. Ngay tức khắc, hai mắt lão nhân áo xám chậm rãi mở ra.

- Giải cho một Kiếm Thần Độc Cô, không ngờ đã đạt tới cảnh giới như vậy. Xem ra Đạo Linh đã quá coi thường...

- Thực lực của Kiếm Thần Độc Cô quả thật thâm sâu khó lường, vượt xa chúng ta.

Một điểm sáng toát ra khí Băng Hàn lạnh lẽo lên tiếng nói:

- Hiện tại xem ra Kiếm Thần thật sự muốn chúng ta chết đi, có lẽ không cần phải làm như lúc trước, phải chịu trọng thương mới được. Lần này suýt chết...

Ngừng một chút, một điểm sáng khác lên tiếng nói:

- Không biết ngài mang vị tiểu cô nương này về đây là....

Trên mặt lão nhân áo xám nở một nụ cười bí hiểm, làm cho người ta không thể nhìn ra manh mối:

- Nếu là thiên địa quay ngược lại, vậy tự nhiên phải có cường giả xuất hiện. Chỉ có điều Kiếm Đạo nhất mạch, e rằng còn thiếu chút gì đó...

- Ý ngài muốn nói...

- Không sai bọn chúng cũng nên thức tỉnh là vừa.

Lão nhân xoay người nhìn Liệt Diễm trước mặt, môi mấp máy, kiếm chỉ điểm ra. Trong không gian Hỗn Độn màu xám, lập tức bùng lên một cỗ dao động kịch liệt.

Hỗn Độn màu xám bắt đầu khởi động, không gian xung quanh Liệt Diễm đột ngột hiện ra Chân Hỏa màu vàng mệnh môn vô tận. Chân Hỏa này toát ra khí tức Bản Nguyên nồng đậm, vừa xuất hiện đã hội tụ về phía thân thể Liệt Diễm.

Rất nhanh, thân hình Liệt Diễm được bao vây bởi một chiếc kén màu vàng rất lớn.

Lúc này không gian Hỗn Độn lại mở ra, từng bóng người màu xám bước vào. Bề ngoài hình dáng bọn họ giống như như đúc, mà đi theo bọn họ còn có từng linh thú biến hình có linh lực mệnh mệnh.

Vô số bóng người kia lập tức chìm vào trong thân thể lão nhân.

- Cũng gần được rồi

Lão nhân gật gù đầu, lập tức trong không gian Hỗn Độn, lõi đình Hỗn Độn màu xám gào thét giận dữ, từng cỗ linh khí hệ Bản Nguyên đột ngột hiện ra, hội tụ về phía mọi người.

Đột ngột trên người một thiếu niên khoác kim bào còn ở bên ngoài có tiếng long ngâm vang lên hết sức thể lương. Tiếng long ngâm này đánh tan rất nhiều sương mù Hỗn Độn xung quanh.

Một hạt châu màu vàng to bằng nắm tay từ trên thân thể thiếu niên bay ra, bảo vệ thiếu niên vào trong.

- Tổ Long Long Châu? Đã bao nhiêu năm qua, không ngờ người vẫn còn giữ lại một tia chân linh, quả thật không dễ dàng gì. Ta cho hậu bối người kế thừa Tổ Long Long Châu, đạt được lực lượng Tổ Long chân chính, người còn muốn ngăn cản ta sao?

Giọng lão nhân hết sức lạnh lùng, nhìn Long Châu màu vàng kia chậm rãi lên tiếng nói.

Dường như có ý thức, long châu màu vàng xoay quanh người thiếu niên hai vòng, rồi cục chui vào trong Mi Tâm tổ khiếu của thiếu niên, biến mất không thấy.

- Cũng đã đến lúc rồi...

Lão nhân ngẩng đầu nhìn lên trên. Trong thế giới Hỗn Độn này không có bốn phương thiên địa, chỉ có Kiếm Đạo Hỗn Độn mông lung mờ mịt, không biết giới hạn, tràn ngập một cỗ ý chí mệnh mệnh.

Lão nhân cúi đầu nhìn chiếc kén đang dần dần ngưng kết trước mặt, miệng mỉm cười.

- Bàn cờ này càng lúc càng thú vị, các người muốn hạ được ta, vậy phải chơi sao cho thật hay mới được...

Trong mắt lão nhân lộ vẻ trầm tư:

- Bất quá bàn cờ này chỉ có thể chơi được hai người mà thôi ba người sẽ không còn là đánh cờ nữa...

Trong không gian Động Hư.

Thần sắc hai người Diệp Vô Tâm tỏ ra ngưng trọng, hạ xuống trước mặt chiếc kén.

Lúc này chiếc kén đã trở thành màu đen hoàn toàn, lan tràn ra một cỗ Kiếm Ý kinh thiên động địa.

Kiếm Ý Nghịch Thiên mà trước đó Lục Thanh dùng giao thủ với Kiếm Thần đã biến mất, lúc này lại bùng lên trên thân kén.

Chiếc kén màu đen này còn đen hơn cả không gian Động Hư, trấn áp trong không gian này. Vạn dặm hư không xung quanh, tất cả không gian loạn lưu đều ngưng trệ, không thể chuyển động chút nào.

Hỗn Hỗn Độn!

Lục Thanh chìm giữa biển nguyên lực hương hỏa, chỉ cảm thấy thân thể mình dường như không còn tồn tại. Giữa biển cả nguyên lực hương hỏa, một thanh Thức Kiếm màu xám bạc lẳng không đứng đó. Nguyên lực hương hỏa cuộn cuộn không ngừng chui vào chuôi kiếm.

Xung quanh biển nguyên lực hương hỏa này có vô số lỗ hồng, nuốt chửng vô số nguyên lực hương hỏa vào trong. Trong chiếc kén, trên thân thể Lục Thanh, ý chí Phong Mang đen sẫm giống như lõi điện không ngừng xuyên qua xuyên lại. Từng đạo Hỗn Độn màu xanh dài nhỏ bị xé rách, rơi xuống người Lục Thanh, nhưng không thể ăn mòn thân thể hắn mấy may.

Lục Thanh vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh. Kiếm Hồn Kinh đồng thời trấn áp thức hải, cảm giác đối với thân thể đã biến mất không còn, mơ mơ hồ hồ, dường như đã mê man. Từng đạo kiếm quang màu xám bạc tỏa sáng như ban ngày, chiếu sáng toàn bộ Thần Đình thức hải của Lục Thanh.

Năm tháng trôi qua, Thời Không ăn mòn, dưới mắt hai người Diệp Vô Tâm, màu sắc của chiếc kén càng ngày càng trở nên nồng đậm. Sau bốn mươi ngày, đã hóa thành màu đen như mực.

Ý chí Phong Mang đen như mực tuy rằng không toát ra khí thế uy nghiêm, nhưng vẫn mang lại cho hai người Diệp Vô Tâm áp lực hết sức nặng nề.

Từ trong áp lực này, hai người cảm thấy một tia Kiếm Ý vô cùng kinh khủng, thần sắc

942. Chương 305: Phong Lôì Mất Tích - Phá Kén Mà Ra

Sơn mạch cổ lâm, trên đỉnh một ngọn núi sâu thẳm trong rừng. Bọn Lạc Tâm Vũ đang lẳng không mà đứng, sắc mặt ngưng trọng.

- Có thấy gì không? Phong Lôì nó đi đâu không thấy...

Lạc Tâm Vũ trầm giọng nói:

- Lúc trước nó bế quan ở đây, nói rằng muốn đột phá Linh Đạo thập giai. Nhưng gần đây, hai tên Linh Tôn bảo vệ bỗng nhiên phát hiện, khí tức của Phong Lôì dần dần biến mất không thấy.

- Đạo của Chân Long vô cùng bá đạo, càng gần tới lúc đột phá, khí thế càng mạnh, khí tức biến mất, chẳng lẽ là dấu hiệu đột phá?

Triệu Thiên Diệp lắc lắc đầu, trầm giọng nói.

- Mở núi ra đi! Bất kể đúng sai cũng phải thấy người mới được!

Nhiếp Thanh Thiên lên tiếng nói.

Ánh mắt Lạc Tâm Vũ ngưng trọng, gật gật đầu:

- Được!

Từ trên Kiếm chỉ của Lạc Tâm Vũ, một đạo Kiếm quang ngũ sắc tỏa ra. Trên ngọn núi cao hơn sáu ngàn trượng này, một bức đồ hình ngũ sắc bất chợt ngưng kết đồ hình chậm rãi xoay tròn, một cỗ lực Tiểu Thế Giới mệnh mông khuếch tán ra xung quanh, trấn áp xuống ngọn núi phía dưới.

- Âm...

Ngọn núi kêu lên âm âm, dưới lực Tiểu Thế Giới trấn áp, cả ngọn núi run rẩy lên kịch liệt, đá núi vỡ vụn rơi rào rào, nhưng tảng đá ngàn cân bắn ra tung tóe như mưa.

Một cái khe thật lớn từ giữa đỉnh núi lan tràn, kéo dài ra bốn phía xung quanh.

- Phá...

Lạc Tâm Vũ quát lên một tiếng, kiếm chỉ đè xuống, trong đồ hình ngũ sắc lộ ra một mũi kiếm rất lớn.

Quanh thân cự kiếm có hào quang ngũ sắc, một cỗ Kiếm Ý Ngũ Hành luân chuyển khuếch tán ra. Cự kiếm huyền ảo chẳng kém gì một vùng trời đất, mũi kiếm khổng lồ hạ xuống, sau mấy trăm trượng mới lộ ra thân kiếm. Thân kiếm ngũ sắc trong suốt hoàn toàn do kiếm quang ngưng tụ mà thành Lạc Tâm Vũ rót lực Tiểu Thế Giới vào, dường như toàn bộ Ngũ Hành trong thiên địa đều hội tụ lại.

Núi thuộc Thổ, nối liền trời đất, nhưng dưới Kiếm Ý Ngũ Hành luân chuyển được rót lực Tiểu Thế Giới vào, vẫn không có lực chống cự, vỡ tan ra.

- Âm...

Mũi kiếm hạ xuống đỉnh núi rồi cục ngọn núi không chịu nổi, lập tức sụp đổ bốn phía, khiến cho bụi đất bay lên khắp không trung.

Hai mắt chớp ngời, ngay sau đó, kiếm chỉ Nhiếp Thanh Thiên giơ lên, đánh xuống một chỉ. Một chỉ này không có khí thế Phong Mang, nhưng chỉ trong thoáng chốc, xung quanh không gian ngọn núi kia đột ngột nổi lên một cơn gió lốc đầy trời, cuốn hết bụi mù xung quanh vào trong, thổi đi xa hàng ngàn dặm.

Sau mười lần hô hấp, ngọn núi lật úp, để lộ ra một chiếc lồng màu vàng tinh thuần khổng lồ.

Chiếc lồng này khảm vào trong lòng núi trong suốt sáng loáng, tràn ngập một luồng sức mạnh hết sức tinh thuần. Đó chính là lực lượng Bản Nguyên của Long tộc. Chân lực Cổ Long.

- Lục Phong Lôi!

Một lúc sau, ba người Lạc Tâm Vũ nhìn nhau, đồng thời ra tay.

- Bùng....

Ba đạo Kiếm Ý kinh thiên bùng lên, theo đó là ba luồng lực Tiểu Thế Giới, giống như núi lớn từ trên trời rơi xuống, trấn áp về phía chiếc lồng.

Ba đạo Kiếm Ý ngưng tụ thành cự kiếm, mũi cự kiếm vạn trượng vừa chém xuống, ba đạo Hỗn Độn màu xám lập tức bám vào trên thân cự kiếm, chém xuống thật mạnh vào chiếc lồng màu vàng kia.

Chiếc lồng màu vàng bị Hỗn Độn màu xám quần quanh, vỡ nát ra như trứng vỡ.

- Không có!

Trong lòng kinh hãi Lạc Tâm Vũ lên tiếng nói.

- Không đúng, chắc chắn là đã xảy ra chuyện.

Nhiếp Thanh Thiên trầm giọng nói:

- Lồng chưa bị vỡ, Phong Lôi không thể đi ra, nhưng hiện tại nó lại không có trong đó... Trong mắt Triệu Thiên Diệp bắn ra kiếm quang, lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ có người đột nhập vào trong, bắt Phong Lôi đi?

- Phong Lôi nhờ vào Tổ Long Long Châu, thực lực của nó đủ để sánh ngang với nhị kiếp Kiếm Tổ. Muốn bắt Phong Lôi đi một cách âm thầm lặng lẽ như vậy, không làm kinh động tới hai tên Linh Tôn thủ vệ, dù là tam kiếp Kiếm Tổ cũng tuyệt đối không có khả năng.

-Thánh Giả Kiếm Đạo!

Nhiếp Thanh Thiên kinh hô thất thanh:

- Chỉ có Thánh Giả Kiếm Đạo mới có thể làm được chuyện này. Nhưng rốt cục người này bắt đi Phong Lôi để làm gì, muốn uy hiếp ư, hay để làm vốn sau này trấn áp chúng ta?

- Chuyện này kỳ quái vô cùng, không có manh mối gì cả. Người này tâm tư cẩn mật, không để lại chút dấu vết nào...

Lạc Tâm Vũ gật đầu:

- Chỉ có thể chờ Thất đệ, dùng Kiếm Đạo Thời Không suy diễn, truy tìm tung tích.

Ở Huyền Âm tông, trong không gian Động Hư.

Trong khoảng thời gian này, trong không gian Động Hư vốn tối đen không có gì cũng đã tràn ngập một làn sương mù màu xám. Trong làn sương mù màu xám này có một chiếc kén khổng lồ màu đen như mực, khí Phong Mang đen sẫm quần quanh thân kén, từng đạo khe nứt Hỗn Độn màu xám không ngừng mở ra xung quanh. Vô số sương mù màu xám này bay qua lại không ngừng trong không gian Động Hư, ngoài ra còn có lõi đình màu xám vô biên, chớp động không ngừng, toát ra uy thế Kiếm Hoàng người bên trong không gian Động Hư.

Ngoài vạn dặm, hai người Diệp Vô Tâm vẫn bất động như trước. Thời gian trôi qua đã mấy tháng rong rã, trong khoảng thời gian này, bọn họ bị đẩy ra ngoài xa vạn dặm, nhưng dù là như vậy, bọn họ vẫn cảm nhận được một cỗ Kiếm Ý Phong Mang trấn áp lên người khiến cho lông tóc toàn thân dựng đứng.

Đây là một cỗ Kiếm Ý Phong Mang hết sức tinh thuần, chỉ có điều là Kiếm Ý Phong Mang này đã vượt qua khỏi phạm vi chịu đựng của họ.

Kiếm Ý Phong Mang vượt qua khỏi phạm vi chịu đựng của Thánh Giả Kiếm Đạo... Kiếm quang trong mắt hai người Diệp Vô Tâm càng ngày càng mạnh. Nếu lần này không có gì bất ngờ, bọn họ có thể chứng kiến

một nhân vật hùng mạnh ngang với Kiếm Thần xuất thế. Mà một nhân vật như vậy lại là một Kiếm Giả siêu thoát, cũng không biết sẽ đạt tới trình độ thể nào, không biết sức mạnh chân chính có thật sự không còn trở ngại, thoát ly ra khỏi thế giới Thiên Đạo hay không?

- Bùng...

Hư không mở ra, tên Hàn Kiếm Thánh của Huyền Âm tông lại bước vào không gian Động Hư.

Hai người Diệp Vô Tâm cũng không thêm đếm xỉa tới lão. Đối với chuyện Hàn Kiếm Thánh tới đây ngầm ngầm quan sát trong mấy tháng qua, hai người cũng không để ý. Chỉ cần lão không ra tay phá hoại việc đột phá của Lục Thanh, tự nhiên hai người cũng sẽ không động thủ cùng lão.

Mà Hàn Kiếm Thánh kia cũng có lòng e ngại hai người Diệp Vô Tâm. Hai Kiếm Thánh Kiếm Đạo tiếp cận với Thánh Giả thượng cổ, một mình lão không thể nào chống nổi.

Bất quá chuyện làm lão chú ý hơn chính là Lục Thanh đột phá. Từ chiếc kén đen như mực kia, lão cảm nhận được một cỗ Phong Mang hủy diệt, cỗ Phong Mang này cho dù lão đang ở ngoài vạn dặm, cũng khiến cho lão không rét mà run. Lão không dám nghĩ rằng một tên Kiếm Giả vừa đạt tới thực lực Thánh Giả Kiếm Đạo như Lục Thanh, không hiểu vì sao lại có được thực lực như vậy. Lúc trước còn bị năm người bọn lão liên thủ trấn áp, hiện giờ lại đột phá nhanh như vậy.

Trước khi đột phá. Lục Thanh đã có thực lực tranh cao thấp một phen cùng Kiếm Thánh thượng cổ, cần năm người bọn lão mới có thể liên thủ trấn áp. Hiện tại đột phá, chẳng lẽ có thể sánh ngang với Kiếm Thần sao?

Hàn Kiếm Thánh không dám xác định, cũng không dám ra tay. Chỉ đi theo xa xa hai người Diệp Vô Tâm, thỉnh thoảng tiến vào không gian Động Hư xem xét một chút. Lão chỉ mong sao khi Lục Thanh thức tỉnh, không ra tay với lão là đủ.

Khoảng tám mươi một ngày trôi qua, trên kén kia mới hiện ra một chút kiếm quang màu xám bạc

Kiếm quang màu xám bạc này vừa xuất hiện, đã lấy khí thể kinh người bao trùm kén vào trong. Kén màu xám bạc từng từng giữa hư không, giống như một lá gan khổng lồ không ngừng co bóp. Khí huyết hùng mạnh của nó không giống bình thường, mà dường như đã hóa thành một ngọn thần sơn vạn trượng, lẫn lộn giữa đất trời, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

- Sắp sửa xuất thế!

Diệp Vô Tâm thoáng động trong lòng, cất tiếng hô to.

Chỉ thấy từ trên kén màu xám bạc. Thời Không Luân Bàn ngưng kết hiện ra. So với trước kia, lúc này Thời Không Luân Bàn trở nên hết sức rõ ràng, nếu không phải trên luân bàn toát ra kiếm quang nhàn nhạt, hai người Diệp Vô Tâm đã nghĩ rằng đây là Thời Không Luân Bàn chân chính.

Kiếm văn màu xám bạc dày đặc phủ khắp mặt luân bàn. Thời Không Luân Bàn khổng lồ chậm rãi xoay tròn phía trên kén. Ở giữa Thời Không Luân Bàn bất chợt nứt ra một khe hở. Từ trong khe hở toát ra kiếm quang màu xám bạc chói mắt, dường như vượt qua Thời Không vô tận, giống như một cột sáng thật lớn rót xuống, bao phủ thân kén vào trong.

Kiếm quang mạnh mẽ tới nỗi dù hai người Diệp Vô Tâm thân là Thánh Giả Kiếm Đạo cũng không chịu nổi, phải nhắm hai mắt lại. Kiếm quang này làm cho họ cảm thấy chói mắt lần đầu tiên sau khi thành tựu Thánh Giả tới nay.

-Ong...

Một tiếng kiếm ngâm vang lên, dường như từ thuở khai thiên lập địa mà tới, xuyên qua Thời Không vô tận, giáng xuống vùng trời đất này.

Uy áp xảy ra bất thành linh giáng xuống ba người Diệp Vô Tâm. Cả ba gần như đồng thời biến sắc, từ trong uy áp này, bọn họ cảm nhận được cảm giác độc nhất vô nhị khi đối mặt với Kiếm Thần. Tuy cố ý chí này khác với Ý chí Thế giới, nhưng không thua kém Ý chí Thế giới mấy may nào.

Một cỗ Thời Không Luân Chuyển xuyên qua Kiếm Ý kia khuếch tán ra bốn phía, mang theo khí tức tang thương cổ kính tràn ngập hư không.

Ngay tức khắc, làn sương mù màu xám bị quét sạch không còn, trong không gian Động Hư tối om, một mảng không gian bị xé rách, lộ ra không gian Hỗn Độn trong đó rộng hàng chục dặm. Lôi đình Hỗn Độn màu xám ngưng tụ thành một con lôi long thật lớn, gào thét mà ra.

- Rống...

Tiếng long ngâm vang lên kinh thiên động địa, thậm chí vang vọng khắp không gian Động Hư này, truyền ra khắp tông vực Huyền Âm tông.

- Ở nơi đó!

Kiểm quang chớp động trong mắt Thủy Thiên Nhu.

Theo ánh mắt của bà, hai người Diệp Vô Tâm nhìn lại, chỉ thấy trong không gian bị lôi đình bao phủ, có một thanh thần kiếm cổ kính màu xám bạc đang đứng sừng sững giữa không trung. Kiểm quang màu xám bạc như nước chảy lưu chuyển trên thân kiếm. Tuy trường kiếm không mũi, nhưng lại toát ra khí Phong Mang đen sẫm. Trên mũi kiếm ngưng kết hai đạo Hỗn Độn.

Tuy rằng thanh thần kiếm đang đứng giữa không gian Động Hư này, nhưng ba người Diệp Vô Tâm có cảm giác giống như mông lung mờ mịt, không có khí tức, hòa lẫn vào một vùng trời đất.

Siêu thoát rồi ư?

Hai người Diệp Vô Tâm thềm kinh hãi trong lòng, nhìn chăm chú thanh thần kiếm màu xám trước mặt mình với vẻ không thể nào tin được.

Lúc này, hàng chục hàng trăm lôi long vạn trượng đủ để tiêu diệt Kiếm Tổ Tuyệt Thế cất tiếng gào thét, bắt đầu nuốt chửng thanh thần kiếm màu xám bạc kia.

Thần kiếm màu xám bạc vẫn đứng sừng sững bất động, nhưng trong nháy mắt, không gian xung quanh hiện ra bốn chiếc Thời Không Luân Bàn thật lớn, xoay tròn chuyển động xung quanh. Trên mặt Luân Bàn có vô số kiếm văn huyền ảo, toát ra kiểm quang chói mắt.

943. Chương 306: Ý Chí Thời Không

Hàng ngàn hàng vạn lôi long Hỗn Độn cùng rên rỉ kêu lên. Dưới sự đè ép của Thời Không Luân Bàn, bọn chúng không hề có lực chống cự, bị trấn áp vỡ nát, hóa thành khí Hỗn Độn trở lại, bị không gian Hỗn Độn nuốt chửng không còn.

Luân bàn khổng lồ chuyển động, theo tiếng kiếm ngâm run rẩy của thanh thần kiếm màu xám bạc, dung hợp lại làm một phía trước không gian Hỗn Độn. Kiểm quang màu xám bạc gần như hóa thành thực chất, một cỗ Kiếm Ý Thời Không tang thương cổ kính khuếch tán ra, đè ép về phía không gian Hỗn Độn kia.

- Âm...

Khí Hỗn Độn tán loạn, lôi đình gào thét bên trong không gian Hỗn Độn, trước mặt Kiếm Ý tang thương cổ kính này, lập tức bị trấn áp phải khép lại.

Trong lòng yên tĩnh không gợn sóng, Lục Thanh nhìn không gian màu xám bạc, thấy giống như có hàng ngàn hàng vạn pháp tắc hiện ra trước mặt. Thế giới hư không trước mặt dường như đã không còn gì có thể ngăn cản được hắn, đã thấu triệt căn nguyên nguồn cội.

Cảm giác như vậy, trước nay Lục Thanh chưa từng có. Kiếm Ý Thời Không trong thân thể luân chuyển không ngừng, toát ra một cỗ ý chí mệnh mông rộng lớn. Ý chí này khác với Ý chí Thế giới của Kiếm Thần, nhưng không kém mấy may nào.

Thậm chí Lục Thanh còn có cảm giác, cỗ ý chí như đến từ Thời Không này càng tiếp cận Bản Nguyên hơn Ý chí Thế giới đơn thuần kia.

Lục Thanh chỉ cần thoáng động thân niệm, Kiếm thức lập tức xuyên qua toàn thân, hùng mạnh trước nay chưa từng có.

Giờ phút này, thậm chí Lục Thanh có cảm giác chỉ cần mình tùy ý giậm chân một cái, lập tức có thể hủy diệt một ngọn thần sơn vạn trượng. Chỉ cần thổ khí thành kiếm là có thể xuyên qua trăm vạn dặm mặt đất, cách không đả thương người. Một thân sức lực như vậy, đã không thể đánh giá một cách đơn thuần.

- Bùng...

Lục Thanh hóa trở lại hình người, Kiếm chỉ tay phải vươn ra, chỉ thấy trên kiếm chỉ có một tầng khí Phong Mang đen sẫm vờn quanh. Từ cổ khí Phong Mang này. Lục Thanh cảm nhận được một cỗ ý chí kiên cố không gì không thể phá. Tuy rằng từ lúc đạt tới cảnh giới Kiếm Thể. Lục Thanh đã biết sau khi Kiếm Giả ngưng tụ Kiếm Nguyên dẫn xuất kiếm khí, Kiếm khí điểm ra không gì không thể phá. Nhưng trên Kiếm khí còn có kiếm cương và kiếm quang. Nhưng dù là kiếm quang Thánh Đạo của lực Thế giới rót vào, vẫn vô cùng mỏng manh yếu ớt. Không giống như Lục Thanh giờ phút này, từ khí Phong Mang trên tay mình, hẳn cảm nhận được sức mạnh chân chính không gì mà không thể phá của nó.

Một cảm giác bùng nổ lóe lên trong đầu, lúc này Kiếm Ý Thời Không lan tràn khắp toàn thân, tinh túy của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm cũng phóng xuất ra, trong thoáng chốc mờ xuyên qua thức thứ ba mươi hai đạt tới thức ba mươi tư.

Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm chỉ còn thiếu hai thức là chân chính đạt tới viên mãn. Trong thời kỳ thiên địa quay ngược lại này, mãi đến bây giờ, trong đầu Lục Thanh mới nảy sinh ra một sự ước lượng so sánh. Tối thiểu hiện tại trên toàn đại lục, người hơn hẳn tuyệt đối không chỉ có một, nhưng người có thể giết hắn, tuyệt đối không có một ai.

Trong hư không xa xa. Hàn Kiếm Thánh không thể nào tin được vào mắt mình. Đó là uy năng lớn tới mức nào, lão không dám tin tưởng. Không ngờ một Kiếm Thánh vừa mới tiến cấp lại có thể đạt tới trình độ như vậy trong thời gian ngắn ngủi.

Trong cảm ứng của Hàn Kiếm Thánh, lúc này Lục Thanh giống như một thanh thần kiếm tuyệt thế hòa cùng trời đất, toát ra khí Phong Mang vô bờ bến, khiến cho khí Phong Mang trên người lão mơ hồ sinh ra vẻ khiếp sợ thần phục.

- Kiếm Thần...

Hàn Kiếm Thánh ngáp ngừng nói. Cảm giác hiện tại Lục Thanh gây ra cho lão giống hệt như Kiếm Thần trước kia, sâu không lường được, sắc bén vô cùng.

“Hiện tại ta có thể sánh ngang với Kiếm Thần...”

Lục Thanh thâm nghĩ trong lòng, đồng thời ánh mắt lưu chuyển, nhìn sang ba người Diệp Vô Tâm.

- Chúc mừng Lục Kiếm Thánh đột phá, thật là một chuyện đáng mừng!

Hàn Kiếm Thánh nhìn Lục Thanh gật gật đầu:

- Hàn mô không quấy rầy ba vị nữa, cáo từ!

Dứt lời, Hàn Kiếm Thánh xoay người bước ra khỏi không gian Động Hư, mà thủy chung Lục Thanh vẫn không ra tay ngăn cản. Bởi vì hắn biết hiện tại, Thánh Giả Kiếm Đạo xuất thế trong khoảng thời gian năm vạn năm hiện tại như Hàn Kiếm Thánh, đã không phải là đối thủ một kiếm của hắn. Mà hắn cũng không phải là Kiếm Thần, nếu như thật sự ra tay giết chết Hàn Kiếm Thánh. Đạo Linh ắt sẽ ra tay ngăn cản, đến lúc đó sẽ không còn đường cứu vãn, hắn còn chưa đủ thực lực để chống lại Đạo Linh.

Đối với Ma Đạo nhị Linh, Thánh Giả Đạo - Ma chính là lực lượng cuối cùng dùng để phá nát trấn áp Thiên Đạo. Chỉ có đến thời khắc cuối cùng, phá nát toàn bộ, mới có thể sinh ra lực lượng mạnh nhất. Trước khi tới thời điểm cuối cùng này, mỗi một tên Thánh Giả của hai đạo Đạo - Ma đều được Ma Đạo nhị Linh che chở. Cũng chỉ có Kiếm Thần, Kiếm Ma mới có được tư cách chém giết Thánh Giả của hai đạo Đạo - Ma, bọn họ sẽ thu thập Kiếm Tâm về cho Ma Đạo nhị Linh.

Từ sau khi thiên địa quay ngược lại. Lục Thanh đã hiểu biết thêm được rất nhiều chuyện trong đó, chuyện của Quỷ giới là rõ ràng nhất.

Quỷ giới đã là một thế giới trưởng thành, nhưng vì mất đi sự trấn áp của kiếm bí Bản Nguyên Thời Không vận vẹo sắp sửa khôi phục, sắp sửa dung hợp lại làm một cùng thế giới Thiên Đạo. Lực lượng hùng mạnh như vậy gần như đã vượt ra khỏi uy năng của Thánh Giả Kiếm Đạo. Sau khi Lục Thanh trấn áp Quỷ giới lần đầu tiên, lần thứ hai tới Quỷ giới đã phát hiện ra. Quỷ giới đã bị hai luồng sức mạnh vô biên trấn áp. Hai luồng sức mạnh này hùng mạnh tới nỗi dù là Lục Thanh hiện tại, cũng cảm thấy mình không thể chống lại.

Ma Đạo nhị Linh!

Sau khi Lục Thanh trấn áp Quỷ giới lần đầu tiên, hẳn không chút nghi ngờ rằng vào giờ phút sau cùng. Ma Đạo nhị Linh sẽ cởi bỏ phong ấn của hắn, dẫn động cho Quỷ giới va chạm cùng thế giới Thiên Đạo. Mượn lực hai thế giới va chạm để giết chết Thiên Đạo, chuyện này so với mượn lực đánh chết Thánh Giả Kiếm Đạo sẽ mạnh hơn rất nhiều.

- Đột phá rồi sao?

Diệp Vô Tâm trầm giọng hỏi. Lục Thanh gật gật đầu:

- Đột phá rồi, Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh đã đạt tầng mười lăm.

- Hay, hay quá!

Diệp Vô Tâm cất tiếng cười to, bất chợt từ trên thân thể cả hai người đồng thời dâng lên một cỗ lực Thế giới, trấn áp về phía Lục Thanh.

Hai cỗ lực thế giới tiếp cận với Kiếm Thánh thượng cổ dung hợp, dưới sự liên thủ của hai người Diệp Vô Tâm đã hoàn toàn đạt tới trình độ của Kiếm Thánh thượng cổ. Lúc này, trên lực thế giới Ngũ Hành, khí Phong Mang đen sẫm xung quanh không gian Hỗn Độn lại vỡ nát, mở ra lỗ hổng dữ tợn cắn nuốt về phía Lục Thanh.

Lục Thanh vẫn đứng sừng sững giữa không trung, bình tĩnh nhìn lực Thế giới đang trấn áp về phía mình. Trên người hắn lúc này, dường như cũng không có lực lượng gì toát ra.

Khoảng cách còn vạn trượng, ngàn trượng, trăm trượng, rồi mười trượng, một trượng!

Một thước..., một tấc...

Không gian Hỗn Độn màu xám kia gần như đã chạm tới chót mũi của Lục Thanh. Chỉ trong thoáng chốc, hai mắt Lục Thanh vốn đang khép hờ bỗng nhiên bừng mở, một cỗ khí Phong Mang đen như mực, không gì không thể phá bất chợt bùng lên.

Giống như một cơn trốt xoáy bị cự kiếm chém đứt, không gian Hỗn Độn đánh áp tới gần như tiêu tan trong nháy mắt. Mà lực Thế giới của hai người Diệp Vô Tâm trong cùng lúc đó cũng hoàn toàn sụp đổ.

- Bùng...

Tiếng kiếm ngâm vang lên khe khẽ từ trên thân thể Lục Thanh. Giờ phút này, sắc mặt hai người Diệp Vô Tâm đồng thời đại biến, bọn họ đột ngột cảm nhận được một cỗ ý chí mệnh mông hùng mạnh trấn áp trên người mình, cỗ ý chí này khác với ý chí Kiếm Đạo bình thường, trong mơ hồ, bọn họ cảm thấy cỗ ý chí này chẳng khác gì Ý chí Thế giới của Kiếm Thần, chỉ có điều càng tinh thuần hơn nữa.

-Rắc...

Không gian xung quanh hai người vỡ nát, lộ ra không trung trong sáng. Không thể cử động!

Hai người Diệp Vô Tâm thân là Thánh Giả Kiếm Đạo tiếp cận với Kiếm Thánh thượng cổ, chưa có bao giờ bọn họ cảm thấy sức mạnh của mình lại trở nên yếu ớt mỏng manh như vậy. Không sai trước mặt Ý Chí Thời Không của Lục Thanh, bọn họ không thể nhúc nhích được mấy may, dường như cả thế giới này đều trấn áp giam cầm bọn họ, tất cả sức mạnh đều bị áp chế bên trong thân thể.

Cổ ý chí này vừa thu lại, trong cảm giác của hai người Diệp Vô Tâm, dường như bọn họ vừa trải qua rất nhiều năm.

- Tầng mười lăm, quả thật là tầng mười lăm!

Diệp Vô Tâm không khỏi buông lời cảm khái.

Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh chính là do lão sáng lập, hiện tại nhờ tay Lục Thanh mà phát dương quang đại hiện tại đã trở thành Kiếm Nguyên Công Thời Không duy nhất.

Vốn Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh chỉ có tâm pháp mười ba tầng, mà hiện tại đã đạt tới tầng mười lăm, đã vượt xa khỏi Kiếm Nguyên Công Hoàng giai, có thể xưng là Kiếm Nguyên Công đệ nhất trên đại lục.

Diệp Vô Tâm ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Nếu đột phá lên tầng mười sáu, vậy cần bao lâu ?

- Tầng mười sáu ư?

Lục Thanh cau mày, tâm thần chìm vào trong thức hải nguyên lực hương hỏa vẫn đang cuộn cuộn không ngừng rót vào Thức Kiếm, số nguyên lực hương hỏa này gần như bao gồm chín thành nguyên lực hương hỏa của Kiếm Thân đại lục trước kia. Nhưng đối với tầng thứ mười sáu của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh thoát ra ngoài thế giới Thiên Đạo. Lục Thanh vẫn không có gì nắm chắc

Lục Thanh ngâm nghĩ một chút, sau đó mới nói:

- Tâm pháp tầng mười sáu đã vượt ra khỏi phạm trù Kiếm Thánh, chưa từng xuất hiện trên thế giới Thiên Đạo, là lực lượng siêu thoát Thiên Đạo. Con có được cảnh giới siêu thoát, lấy cảnh giới làm gốc, tâm pháp có thể có, có thể không. Chỉ có điều tầng mười sáu này quá mức huyền ảo thâm sâu, muốn đạt tới là rất khó...

Chữ khó này khiến cho Diệp Vô Tâm phải cau mày:

- Đại khái cần thời gian bao lâu?

Lục Thanh lắc lắc đầu:

- Không biết, nhưng muốn tâm pháp tầng mười lăm viên mãn, cần phải mất thời gian ba năm. Nếu muốn tích lũy nguyên lực hương hỏa đủ để đột phá tầng mười sáu, có thể cần mười năm, cũng có thể là hai mươi năm.

Nghe Lục Thanh nói vậy, Diệp Vô Tâm cũng chỉ có thể thầm thở dài trong lòng. Bất quá ngay tức khắc, lão cũng cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái. Hiện tại có được đột phá như vậy đã là không gì sánh kịp. Nếu không có nguyên lực hương hỏa của Kiếm Thân, chỉ sợ Lục Thanh muốn viên mãn tầng mười lăm, tối thiểu cũng cần phải mất thời gian ba mươi năm, hiện tại chỉ mất ba năm đã là vô cùng may mắn.

Về phần khi nào thì đột phá lên tầng mười sáu Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, đạt tới trình độ Bất Diệt Kiếm Thể, chân chính hợp nhất cảnh giới và sức mạnh, phá vỡ trói buộc của thế giới Thiên Đạo, cũng không thể nào phỏng đoán. Thân ở trong thế giới Thiên Đạo,

944. Chương 307: Gặp Lại Quỷ Lão

Lục Thanh đứng giữa không trung, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác khó hiểu.

Thiên Đạo vô tình, muốn cho cả thế giới Thiên Đạo trở về cát bụi, tái sinh vạn vật trở lại. Mà Ma Đạo nhị Linh lại muốn phá nát vạn vật để giết chết Thiên Đạo. Coi như hết thảy trên thế gian này đều trở thành con cờ cho ba người sát phạt lẫn nhau.

Chúng sinh như con cờ!

Giờ phút này, rốt cục Lục Thanh đã hiểu ra hoàn toàn ý nghĩa bên trong.

- Hóa ra hết thảy trên thế gian này, đối với các người chỉ là như vậy.

Trong mắt Lục Thanh toát ra hàn quang lạnh lẽo:

- Thiên phi thiên, đạo phi đạo, ma phi ma. Như vậy phải đánh nát thế giới này, luân hồi trở lại!

- Ăn nói cẩn thận!

Bên cạnh, hai người Diệp Vô Tâm đồng thời biến sắc.

- Ầm...

Chỉ trong thoáng chốc, trước mặt Lục Thanh, một khoảng không gian Hỗn Động chừng trăm dặm mở ra, khí tức Hỗn Động mênh mông như tồn tại từ ngàn xưa toát ra.

Đây là một cỗ khí tức Hỗn Động mà Lục Thanh chưa hề cảm nhận qua. Từ trong đó toát ra từng đạo lôi quang Hỗn Động, lôi quang này không giống như lúc trước. Vừa xuất hiện đã ngưng kết thành vô số lôi long Hỗn Động, không ngừng lồng lộn trong màn sương mù Hỗn Động kia, giống như những con rắn dài dữ tợn, chờ thời cơ mà động.

Thần sắc Lục Thanh tỏ ra ngưng trọng, nhìn chăm chú vào không gian Hỗn Động này. Bên cạnh, sắc mặt hai người Diệp Vô Tâm đại biến. Giờ phút này, bọn họ cảm thấy một cỗ khí tức hủy diệt trấn áp lên người mình. Tuy rằng không xuất hiện lực lượng gì, nhưng uy nghiêm hết sức nặng nề vô hình chung trấn áp lên tâm thần bọn họ.

Nhìn Hỗn Động quay cuồng không ngớt. Lục Thanh trầm giọng hỏi:

- Đại Đạo đây sao?

- Ầm...

Giống như đáp lời Lục Thanh, bên trong Hỗn Động, lôi quang bắt đầu khởi động, phát ra tiếng gầm rú kịch liệt. Mỗi một đạo lôi quang đều có thể khiến cho tam kiếp Kiếm Tổ đỉnh phong tan thành tro bụi.

- Đại Đạo nằm trên Thiên Đạo, Đại Đạo sinh ra Thiên Đạo, chẳng lẽ ngươi cho rằng còn cần thiết để Thiên Đạo tồn tại hay sao?

Giọng Lục Thanh hết sức lạnh lùng:

- Thế giới Thiên Đạo sinh ra vạn vật, có ân sinh dương, thân là con cái lẽ ra không nên giết cha sát mẹ. Bất quá chúng sinh chỉ là con cờ hay loài trùng kiến, vạn vật sinh linh chúng ta trong mắt ba người Thiên Đạo, chẳng qua là đồ chơi và lợi thế để bọn chúng tranh giành thế giới Thiên Đạo mà thôi. Chúng ta không ồm lòng tạo phản, bất quá chỉ muốn siêu thoát...

- Ầm...

Lôi quang bùng lên, trong Hỗn Động có một con lôi long Hỗn Động ngưng kết ra. Lôi long Hỗn Động vạn tượng trong lúc này đã ngưng tụ thành thực chất cắn nuốt Lục Thanh.

- Rống...

Tiếng long ngâm vô biên gần như có thể sánh ngang uy thế của Thánh Giả Kiếm Đạo vang lên, bên trong lôi quang hung ác còn ngấm mang theo một cỗ ý chí hết sức thâm sâu. Trong ý chí này còn ẩn chứa Hỗn Động, theo hành động của lôi long Hỗn Động kia, đang muốn nuốt chửng Lục Thanh.

Lục Thanh hừ lạnh một tiếng, khí Phong Mang đen sẫm trên người bùng lên, kiếm quang Thời Không màu xám bạc ngưng kết trước mặt, nháy mắt đã ngưng tụ thành một Thời Không Luân Bàn. Thời Không Luân Bàn vạn tượng gần như thành thực chất kiếm văn màu xám bạc dày đặc đè ép về phía lôi long vạn tượng kia.

Có tiếng ken két vang lên. Thời Không Luân Bàn đang lấy khí thế như trời giáng trấn áp xuống lôi long.

- Rống...

Một tiếng rên rỉ vang lên, phía sau lồi long hiện ra một Hành Lang Thời Không. Hành Lang Thời Không màu xám bạc không ngừng xoay tròn, lúc thì giống như một dòng sông uốn khúc, lúc thì giống như một cái miệng khổng lồ há to cắn nuốt hết thảy. Lồi long Hỗn Độn vạn trượng kia lập tức bị nuốt chửng vào trong.

Thân lồi long khổng lồ chui vào trong Hành Lang Thời Không, lập tức bị Hành Lang Thời Không vạn vẹo nuốt chửng không còn. Thậm chí không thấy nổi lên chút gợn sóng nào cả.

- Âm...

Tiếng sấm nổ vang lên không dứt bên tai nhưng từ trong không gian Hỗn Độn, không thấy con lồi long nào xông ra nữa.

Lục Thanh nhìn không gian Hỗn Độn kia chăm chăm, lên tiếng nói:

- Đại Đạo, là đúng hay sai ta nghĩ rằng người hiểu rất rõ ràng. Vạn vật sinh linh đều có tính mạng, không ai có quyền cướp đi tính mạng của người khác. Dù là trời, cũng không được!

Không thấy bên trong không gian Hỗn Độn có phản ứng gì nữa, chậm rãi khép lại.

- Con lỗ mãng quá...

Diệp Vô Tâm sa sầm nét mặt, nhìn Lục Thanh lạnh giọng nói:

- Phải chăng con thấy thực lực sư phụ kém cỏi không bằng, cho nên không nghe lời sư phụ?

- Đồ nhi không dám!

Lục Thanh cúi đầu nói nhưng lập tức lại ngẩng đầu lên:

- Chỉ có điều đồ nhi cho rằng mình nói không sai, trên đời này có một số việc cần phải có người làm, có nhưng lời cần phải có người nói. Chuyện không liên quan tới mình, đồ nhi sẽ không làm.

Diệp Vô Tâm trầm ngâm một lúc, nhìn Lục Thanh chăm chăm không nói nửa lời. Rất lâu sau...

- Hay, hay lắm, nói chí phải!

Diệp Vô Tâm đột ngột cao giọng cười to, giơ tay vỗ mạnh vào vai Lục Thanh:

- Không sai, không hổ là đồ đệ của Diệp Vô Tâm ta, nói rất hay! Có một số việc cần phải có người làm, có những lời cần phải có người nói! Thiên Đạo thì đã sao? Thiên Đạo vô tình. Thiên Đạo bất công, vậy chúng ta sẽ nghịch thiên mà đi! Cho dù trải qua trăm ngàn kiếp nạn, có chết cũng không hối tiếc!

Thủy Thần bên cạnh nhìn sư đồ Diệp Vô Tâm nói chuyện với nhau, trong mắt hiện ra vẻ kỳ dị, thật lâu không nói.

Sau thời gian tàn nhẫn nén nhang.

Trước núi Hỏa Phượng lúc này đã sụp đổ hoang tàn, ba người Lục Thanh lẳng không mà đứng.

- Con có nắm chắc không?

Diệp Vô Tâm trầm giọng hỏi.

Lục Thanh chỉ gật gật đầu, không nói gì, kiểm chỉ điểm ra, lập tức có một Thời Không Luân Bàn ngưng tụ thành thực chất hiện ra. Thời Không Luân Bàn màu xám bạc chậm rãi xoay tròn trước mặt ba người, dường như chất chứa vô tận huyền ảo bên trong.

Không bao lâu sau, từ giữa Thời Không Luân Bàn nứt ra một khe hở màu xám bạc. Khe hở này dần dần mở rộng, sau đó trở thành một mặt kính màu xám bạc, kiểm quang màu xám bạc lưu chuyển trên mặt.

- Thời Không Lưu Tổ!

Theo tiếng quát khê của Lục Thanh, mặt kính màu xám bạc kia lập tức lưu chuyển, một bức họa Thời Không lập tức lưu chuyển rất nhanh trên mặt kính, quay ngược Thời Không lui trở lại. Trên mặt kính màu xám bạc này, từng dòng sông Thời Không hiện ra, theo khí tức mà Lục Thanh quen thuộc, từng dòng sông Thời Không không ngừng mai một, dần dần kéo khí tức mà Lục Thanh quen thuộc kia tới trước người.

Thời gian trôi qua, thần sắc Lục Thanh càng ngày càng trở nên ngưng trọng, ánh mắt nhìn chăm chú vào mặt kính màu xám bạc kia.

- Bùng...

Bất chợt mặt kính màu xám bạc rung động kịch liệt, một cỗ khí tức mạnh mẽ toát ra từ trong đó.

- Trấn!

Lục Thanh quát lên, kiểm chỉ điểm ra, một cỗ ý chí Thời Không Luân Chuyển mệnh mông rộng lớn trên áp xuống. Mặt kính đang dao động chậm rãi yên tĩnh lại, ngay sau đó, một bóng người màu xám hiện ra.

- Là ông?

Trong mắt Lục Thanh chớp động ánh sao, trầm giọng hỏi.

- Ha ha, chúng ta lại gặp nhau rồi

Giữa mặt kính màu xám bạc, một lão nhân áo xám đang cầm tay Liệt Diễm, dường như cảm nhận được, cho nên quay đầu cười nói với ba người Lục Thanh.

Đây là người gì vậy?

Hai người Diệp Vô Tâm lập tức cảm thấy kinh hãi trong lòng. Có thể vượt qua Thời Không vô tận truyền ra giọng nói hình ảnh, dù là Kiếm Thần cũng không thể làm được. Uy năng như vậy lúc trước đã từng làm nhiều loạn Lục Thanh thi triển Thời Không Luân Bàn tra xét mãi đến hôm nay. Lục Thanh nhờ đột phá mới có thể miễn cưỡng phá vỡ mê chướng, dò xét được ngọn nguồn.

- Quỷ lão, rốt cục ông là ai?

Sau khi trầm ngâm một lúc lâu, rốt cục Lục Thanh trầm giọng hỏi.

- Không phải người đã đoán ra rồi sao?

Lão nhân áo xám không đáp, mà nhìn Lục Thanh mỉm cười nói.

- Vì sao ông phải bày bố như vậy?

Lão nhân áo xám nhìn Lục Thanh, trầm giọng nói:

- Người có thể yên tâm, hai người kia, lão phu sẽ không gia hại bọn chúng, chỉ mang lại cho bọn chúng vận may phần tử quy tông mà thôi. Còn chuyện họa phúc về sau, lão phu không lo tới. Là phúc hay họa, là do bọn chúng.

Lục Thanh gật gật đầu:

- Ta tin ông!

- Người nên tin ta mới phải!

Lão nhân áo xám gật gật đầu, ngay tức khắc, trên mặt Thời Không Luân Bàn, mặt kính màu xám bạc kia dần dần mờ đi rồi biến mất.

- Chẳng lẽ lại là...

Hai người Diệp Vô Tâm lộ vẻ không thể nào tin được.

- Không sai chính là y.

Lục Thanh tỏ ra trầm tư:

- Là Thiên Đạo, nói đúng hơn là một trong các đạo chân linh của Thiên Đạo!

Diệp Vô Tâm kinh hãi nói:

- Nói như vậy, từ lúc trước....

Trên mặt Thủy Thiên Nhu nở nụ cười khổ:

- Thiên Đạo rốt cục vẫn là Thiên Đạo, hóa ra trước kia đã âm mưu sẵn. Chỉ có điều không biết lần này đây, rốt cục sẽ có kết quả như thế nào...

Lục Thanh ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt xuyên thấu qua chín tầng Cương Phong Lôi Hỏa, vào trong biển sao mệnh mông vô tận.

Giữa biển sao rộng lớn kia thiếu mất đi bốn mươi chín ngôi sao thật lớn, bốn mươi chín cái lỗ trống không hiện rõ trên nền trời dường như đang chờ đợi cái gì.

- Cố ý bày nghi trận, ám độ trần thương!

Lục Thanh trầm giọng nói.

- Xem ra lần này Ma Đạo nhị Linh đã tính sai rồi.

Thủy Thiên Nhu nói:

- Như vậy bốn mươi chín đạo chân linh, rốt cục là bốn mươi chín người!

Lục Thanh lắc lắc đầu:

- Không biết, trên đời này căn bản không có cách tra xét, trừ phi..

- Trừ phi cái gì?

Lục Thanh hít sâu một hơi:

- Trừ phi con có thể tiến thêm một bước. Thời Không Lưu Tổ có thể truy tìm đến lúc giao thời giữa hai lần năm vạn năm, mới có thể biết được bố trí này.

Tiến thêm một bước nữa!

Hai người Diệp Vô Tâm trong lòng nặng trĩu, tiến thêm một bước chính là bước ra ngoài Thiên Đạo, đến lúc đó chuyện này cũng không còn quan trọng.

Kiểm Thần sơn, Thông Thiên Kiếm Nhai.

Dưới chân biển mây trôi nổi, trên đầu là biển sao mệnh mông. Đạo Linh đứng trước bờ nhai, trường bào màu xanh không gió mà bay, mái tóc đen dài buông xõa xuống vai, mắt sáng ngời, phiêu diêu như tiên nhân.

Bỗng nhiên bạch quang chợt lóe trong mắt. Đạo Linh nở nụ cười lạnh lẽo:

- Bốn mươi chín đạo chân linh Thiên Đạo, tưởng rằng có thể thoát khỏi bản đạo truy tung hay sao?

- Bùng...

Phía sau y, thân hình Kiếm Thần hiện ra.

- Đạo Linh!

- Làm rất tốt!

Đạo Linh gật gật đầu:

- Lần này không cần đi tìm nữa.

Trên mặt Kiếm Thần lộ vẻ kỳ dị:

- Chẳng lẽ...

Đạo Linh gật gật đầu, nở một nụ cười mang ý nghĩa sâu xa

945. Chương 308: Tiến Thoái Lương Nan - Nguy Cơ Của Quỷ Giới

Trên mặt Kiếm Thần hơi lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lập tức trở lại bình thường, dường như đã sớm đoán trước được kết quả như vậy.

Thân hình Đạo Linh bất động, áo xanh đón gió phất phơ, lên tiếng nói:

- Như vậy không phải càng hay ư?

Ánh mắt y sáng như ngọc, tỏa ra ánh sáng trắng lập lờ, ánh sáng trắng này dường như ẩn chứa huyền ảo khó hiểu vô cùng, khiến cho biển mây trước mặt tự động tách ra, lộ ra thế giới hư không rõ ràng trong vắt.

Đạo Linh bước ra một bước, trước mặt lập tức xuất hiện một Ma nhai rất sâu, dường như được ma khí ngưng kết mà thành. Trên bờ nhai một thiếu niên áo tím đứng Thẳng, ánh mắt dường như xuyên qua hư không vô tận, rơi xuống Thông Thiên Kiếm Nhai

Kiểm Thần không nhịn được, tròng mắt co rút lại, mà Đạo Linh cũng cất tiếng cười to, bước vào Ma nhai. Ma nhai lập tức khép lại ngay trước mặt Kiếm Thần.

- Chỉ Xích Thiên Nhai!

Trong mắt Kiếm Thần lộ ra vẻ khiếp sợ vô cùng:

- Đây mới là Chỉ Xích Thiên Nhai chân chính!

Đối với chuyện Đạo Linh không chút che giấu, thi triển lực lượng ngay trước mặt mình, trong lòng Kiếm Thần càng cảm thấy hết sức nặng nề. Đây không phải là tin tưởng, mà là coi thường. Trước mặt lực lượng tuyệt đối tất cả đều là hư ảo!

Hóa ra thành tựu của mình dưới mắt y, vẫn không là gì cả.

Hai mắt Kiếm Thần khép hờ lại, trong mắt nổi lên một cỗ ý chí vô biên. Rất lâu sau. y mới nở một nụ cười khó hiểu:

- Nếu đã là như vậy, chúng ta hãy chờ xem hươu chết về tay ai!

Giữa không trung vô tận, trên đỉnh Ma nhai.

Hai bóng người một xanh một tím đứng đối diện nhau, trầm ngâm không nói.

Dường như toàn bộ trời đất xung quanh đều lấy hai người làm trung tâm, vạn vật xung quanh giờ phút này trở nên âm trầm thất sắc, bị phong tư tuyệt thế của hai người che lấp.

Đây là hai nhân vật đỉnh phong của thế giới Thiên Đạo: Ma Đạo nhị Linh.

Lúc này hai người đang đứng đối diện với nhau, nhưng dường như khuấy động phong vân trên chín tầng trời, chín tầng Cương Phong Lô Hỏa tự động tiêu tan, để lộ ra biển sao mệnh mông rộng lớn.

- Lần này ngươi cảm thấy thế nào?

- Ngươi thấy thế nào?

Ma Linh nhìn thẳng Đạo Linh, phẩy nhẹ ống tay áo, giọng lạnh lùng.

- Lần này, chúng ta đều bị lừa.

Đạo Linh trầm giọng nói:

- Chân linh của y chỉ sợ đã sớm được y bảo vệ. Hiện tại chúng ta không có manh mối gì, nếu muốn tìm ra y, thật ra còn có một biện pháp.

- Diệt sạch các tông!

Ma Linh cười lạnh lẽo:

- Đã bao nhiêu năm qua, ngươi vẫn tỏ ra máu lạnh như xưa. Hiện tại xem ra, ngươi phải là Ma Linh mới đúng!

- Chẳng lẽ ngươi còn có biện pháp tốt hơn hay sao?

Đạo Linh hừ lạnh.

Ma Linh ngẩng đầu lên nhìn biển sao trên chín tầng trời biển sao mênh mông sâu thẳm lộ vẻ xinh đẹp vô cùng. Ngân hà rực rỡ, tinh quang xán lạn, một lúc sau mới lên tiếng nói:

- Vậy người có biết rằng, diệt sạch các tông sẽ phải gánh chịu hậu quả hay không?

- Hậu quả...

- Sau này lấy gì làm lực lượng phá nát thế giới Thiên Đạo?

Ma Linh nhìn Đạo Linh chăm chăm:

- Nếu lần này diệt sạch các tông vẫn không diệt được tất cả chân linh, vậy hết thảy đều thất bại trong gang tấc!

Ma Linh ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Không làm như vậy được, lần này là hậu chiêu mà y đã chuẩn bị từ trước.

Đạo Linh sáng ngời đôi mắt:

- Chẳng lẽ y làm như vậy là muốn bắt chúng ta phải tiêu hao hết lực lượng phá nát trước?

- Không sai!

Ma Linh gật gật đầu:

- Bất kể thế nào, quyền quyết định vẫn nằm trong tay chúng ta. Hiện tại chúng ta đang tiến thoái lưỡng nan!

- Thiên Đạo!

Đạo Linh quát to một tiếng, trong mắt y chớp động thần lôi Thiên Đạo màu trắng tinh thuần, chấn nhiếp lòng người.

Quý giới.

Quý giới rộng lớn mênh mông, mười tám tầng địa ngục và mười đại chủ thành gắn bó với nhau thành một thể. Tuy rằng mất đi kiếm bi Bản Nguyên nhưng dưới sức mạnh to lớn của Ma Đạo nhị Linh hợp lại trấn áp, đã dần dần khôi phục lại Thời Không vận vẹo trước kia.

Linh Đô Quý Các.

Trên ghế, một lão nhân đang nửa nằm nửa ngồi, tay cầm một chung trà bằng sứ, khói trắng lượn lờ từ trong chung bay lên. Nước trà có màu vàng tinh thuần, giống như kim dịch, toát ra một mùi thơm say đắm lòng người.

Hai mắt lão nhân khép hờ, dường như không có gì đáng cho lão chú ý. Xung quanh lão là giá sách san sát, người đến người đi cũng không có ảnh hưởng gì. Bất chợt lão nhân mở bừng hai mắt, ánh sáng vàng bắn ra từ đôi mắt hết sức kinh người, hướng về một khoảng không gian trước mặt.

- Sư tôn, xem ra người khôi phục rất nhiều rồi...

Lão nhân vẫn tỏ ra bình thản, lạnh lùng nói:

- Đây đều do người ban tặng.

- Đồ nhi không dám!

Một tiếng kiếm ngâm hùng hậu vang lên, không gian trước mặt lão nhân mở ra, một trung niên thân khoác kim bào từ trong đó bước ra.

Sự xuất hiện của trung niên không ai trong Quý các phát hiện ra, không gian xung quanh trung niên và lão nhân dường như đã bị phong ấn, chỉ vang lên giọng nói của hai người.

- Hảo sư tôn của ta ôi, truyền nhân của ông đã cướp đi Kiếm bi Bản Nguyên, chẳng lẽ bây giờ ông còn chưa phát hiện ra hắc có lòng lang dạ thú hay sao?

Lão nhân thần nhiên liếc mắt nhìn y:

- Kể thật sự lòng lang dạ thú chính là người, tuy rằng Quỷ giới của lão phu bị người cướp đi, nhưng cảm ứng với kiếm bi Bản Nguyên, lão phu vẫn hơn người. Rốt cục là người phương nào lấy đi Kiếm bi Bản Nguyên, lão phu hiểu biết rất rõ ràng, không cần người ở đây châm ngòi ly gián.

Nét giận dữ thoáng hiện ra trên gương mặt, trung niên hừ lạnh:

- Lão già này, sự kiên nhẫn của ta đối với ông cũng chỉ có hạn, nếu ông không giao bốn tầng tâm pháp Kiếm Hồn Kinh cho ta, ta sẽ đưa ông vào ao Chuyển Sinh, trọn kiếp không được siêu sinh!

-Ao Chuyển Sinh?

Lão nhân bát giác cười to:

- Giỏi, giỏi lắm, lúc trước lão phu quả thật đã thu được một tên đồ đệ tốt, quả nhiên có mắt không trông! Nếu đã là như vậy, người cứ việc ra tay! Năm xưa lão phu đích thân làm ra ao Chuyển Sinh, tới bây giờ vẫn chưa đích thân ném thử, hiện tại coi như người đã hoàn thành tâm nguyện một đời lão phu rồi!

-Ông...

Hàn quang chớp động trong mắt trung niên.

-Đi, mang ta đi đi!

Lão nhân bước tới một bước, chung trà trong tay bỗng dừng rơi xuống. Nhưng chưa rơi xuống tới mặt đất đã hóa thành tro bụi giữa không trung, bay lả tả.

Mắt trung niên lúc này trở nên đỏ ngầu, gần giọng quát

- Được, lão già kia, ông đã thật sự muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ông!

Dứt lời, trung niên đưa tay chớp lấy lão nhân, lập tức lão nhân bị y đưa vào trong hư không.

Ở một góc của Quỷ giới, trong một cung điện rất lớn, có một cái ao màu vàng nhạt. Ao này có hình vuông, nước ao có màu vàng nhạt thơm ngát. Trong ao không ngừng có nhiều bóng người toàn thân phủ đầy sương mù màu vàng nhạt từ đó đi ra, chỉ trong thoáng chốc đã biến mất ngay tại chỗ.

Trên bờ ao rộng chừng trăm trượng này, có rất nhiều gốc cổ thụ màu vàng tinh thuần đứng san sát bên nhau. Nhưng gốc cổ thụ này có cành lá xanh um, bất kể là cành hay lá đều có màu vàng tinh thuần, thậm chí còn có vài cây hiện ra màu vàng nhạt. Từng làn hương thơm ngát tỏa ra khắp nơi, giống hệt mùi trà của lão nhân.

- Bùng...

Giờ phút này hư không mở ra, thân hình trung niên và lão nhân hiện ra.

- Ừc ực...

Nước ao màu vàng nhạt như đang sôi sục, thần sắc trung niên lộ vẻ hài lòng:

- Xem ra ao Chuyển Sinh này cũng hết sức hoan nghênh ông, ta sẽ cho ông một cơ hội cuối cùng. Mang bốn tầng đầu tâm pháp Kiếm Hồn Kinh giao ra đây, nếu không sau này, ông có muốn giao ra cũng không còn cơ hội.

Ánh mắt lão nhân nhìn ao Chuyển Sinh dưới chân mình không chớp mắt, bất chợt nói với giọng tự giễu mình:

- Không ngờ lão Quỷ ta sáng lập Quỷ giới mấy vạn năm, lại phải chết vì Quỷ giới của mình, thật sự là hết sức buồn cười!

-Lão khốn này...

Ánh sáng vàng chớp động trong mắt lão nhân, khiến trung niên không nhìn được phải nhắm mắt lại:

- Muốn giết thì cứ việc ra tay nhanh một chút, như vậy còn sướng khoái hơn , người đừng làm ra vẻ tiểu nhân đắc chí. Rốt cục cũng chỉ là rác rưởi, khó có tiền đồ!

- Khốn kiếp!

Trung niên đánh ra một chưởng, lão nhân lập tức bay ngược ra sau, va gãy hai góc cổ thụ.

- Phụt...

Lão nhân phun ra một ngụm nghịch huyết màu vàng nhạt, nhưng không chút cau mày. Thấy vậy, rốt cục trung niên hít sâu một hơi, hàn quang và sát ý bắn ra trong mắt:

- Được! Vậy ông xuống ao Chuyển Sinh đi thôi! Đáng tiếc ao Chuyển Sinh này là do chính tay ông xây nên, hôm nay nhất định tiêu vong cùng ông một lượt!

Bên ngoài Huyền Âm tông.

Ba người Lục Thanh sóng vai mà đứng. Lục Thanh nhìn xuyên qua Huyền Âm kiếm trận, lại nhìn sang đồng hoang tàn đổ nát của núi Hỏa Phượng. Đường đường Phượng tộc, hiện giờ chỉ còn lại mình Liệt Diễm.

Bất chợt Lục Thanh biến sắc. Giờ phút này hắn chợt cảm thấy tâm thần rung động, dường như có chuyện gì đó xảy ra mà hắn không kịp đề phòng.

- Có chuyện gì vậy?

Bên cạnh, hai người Diệp Vô Tâm cũng đồng thời biến sắc.

- Thời Không Lưu Tỏa!

Lục Thanh quát to một tiếng, kiếm chỉ điểm ra giữa không trung. Trong nháy mắt, một cỗ Ý Chí Thời Không mênh mông rộng lớn hiện ra, hóa thành Thời Không Luân Bàn rộng chừng một trượng.

Thời Không Luân Bàn màu xám bạc chậm rãi xoay tròn, toát ra sức mạnh uy nghiêm khó hiểu.

Ngay tức khắc, Kiếm văn trên mặt luân bàn lưu chuyển, đề lộ ra một khe hở ở giữa, bên trong là một mặt kính Thời Không màu xám bạc.

Màu xám bạc như nước chảy xuôi dòng sông Thời Không lúc này như đang cuộn sóng. Chỉ trong thoáng chốc, kiếm quang trong mắt Lục Thanh bùng lên, kiếm chỉ lại điểm ra.

- Ngừng! —

Nước trong dòng sông Thời Không đứng lại, hiện ra hình ảnh một cái ao màu vàng rất lớn, xung quanh có rất nhiều cổ thụ màu vàng, vô cùng chói mắt.

Hàn quang lạnh lẽo lập tức bắn ra từ trong mắt Lục Thanh.

- Muốn chết!

Ngay sau đó, một dòng sông Thời Không hiện ra dưới chân Lục Thanh, nháy mắt đã xuyên qua Thời Không vô tận, rơi vào trong không gian Động Hư đen ngòm. Lục Thanh giậm mạnh chân, dòng sông Thời Không lập tức cuốn hắn đi.

Quỷ giới, trong đại điện Chuyển Sinh.

Lúc này trung niên chỉ thấy lông tóc toàn thân dựng đứng, một cỗ khí lạnh xâm nhập sâu

946. Chương 309: Thế Giới Đại Đạo

- Là người?!

Trung niên chỉ cảm thấy cả người run lên bần bật, trong khoảnh khắc nhìn thấy bóng người áo xanh này, một cảm giác áp bức thâm nhập vào tận trong hồn phách, hùng mạnh không gì sánh kịp.

Trung niên không biết hình dung cỡ uy năng này thế nào. Giờ phút này nhìn thấy bóng người kia, cũng giống như y nhìn thấy một thanh thần kiếm kinh thiên ngoạn tuyệt thiên hạ. Mà bản thân y lại giống như gỗ mục, chỉ đợi Phong Mang Trấn Thế kia giáng xuống là tiêu tan thành tro bụi.

- Sao, vì sao lại là người?

Trung niên không còn vẻ bình tĩnh như lúc trước, lịch duyệt mấy vạn năm qua dường như đã tiêu hao hết trong giờ phút này, vẻ mặt y tỏ ra hoảng sợ vô cùng, nhìn Lục Thanh từ trên không trung trước mặt hạ xuống, cũng không biết nên nói những gì.

Thần sắc Lục Thanh ngưng trọng, cũng không thêm để ý tới y, mà bay tới chỗ hai gốc cổ thụ gãy đổ lão nhân đây.

- Giỏi, giỏi lắm, thực lực của ngươi hiện tại đã không còn kém Kiếm Thần bao nhiêu nữa!

Tuy rằng lão nhân ở Quỷ giới không đi đầu ra ngoài nửa bước, nhưng dường như có cảm ứng với tất cả những chuyện bên ngoài. Giờ phút này, lão mới có thể nhìn ra thực lực hiện tại của Lục Thanh.

- Kiếm Thần... Không có khả năng...

Trung niên kia lộ ra vẻ kinh hãi rõ ràng trên mặt. Thân là chủ nhân một giới, nhưng giờ phút này y đã hoàn toàn không còn uy nghiêm của vị chủ nhân một giới, mà giống như một con thú mới sinh đang run sợ, ánh mắt hoảng loạn khó hiểu nhìn Lục Thanh chằm chằm, nhưng không nhìn ra được chút gì. Chỉ vừa trôi qua thời gian nháy mắt, nhưng trung niên cảm thấy như đã trải qua biết bao năm tháng vô tận, một cảm giác khó chịu thâm nhập vào xương tủy, khiến cho y cảm thấy điên cuồng muốn chết.

- Hạng người coi thường đạo sư đồ, muốn giết cả sư phụ của mình như vậy, để người sống trên đời làm gì nữa!?

Lục Thanh quát lớn, điểm ra một chỉ về phía trung niên.

- Không...

Trung niên kinh hãi quát to, chân giậm mạnh một cái, trước mặt y lập tức mở ra một không gian Động Hư. Nhưng y còn chưa kịp cất bước bỏ chạy đã hoảng sợ phát hiện ra, thân thể của mình giờ phút này dường như bị một ngọn núi cao vạn trượng đè lên. Sức nặng ngàn cân, nửa bước cũng khó đi, không thể nào hạ xuống.

Mà lúc này, trên kiếm chỉ Lục Thanh nổi lên một điểm kiếm quang màu xám bạc, kiếm quang này trong suốt như ngọc, dường như là vật tinh thuần nhất trên đời. Không gian xung quanh lập tức trở nên vắng vẻ tịch liệch, cũng không phải đơn thuần là không gian Động Hư, mà là một thể giới Thời Không.

Ngay tức khắc, không gian Động Hư do trung niên mở ra định tìm đường tháo chạy đã khép lại nhanh chóng.

- Đừng giết ta, xin đừng...

Bất chợt trung niên kêu to với lão nhân:

- Sư phụ, sư phụ..., đồ nhi biết sai rồi xin người cho đồ nhi một cơ hội nhất định đồ nhi sẽ không để cho người thất vọng một lần nữa.

Thế nhưng lúc này, tuy rằng trên mặt lão nhân lộ vẻ không nỡ, nhưng rốt cục không đáp, quay đầu sang nơi khác.

Kiểm quang trên kiếm chỉ Lục Thanh bay ra, giống như một ngôi sao bằng màu xám bạc. Đạo kiếm quang này xuyên qua Thời Không, trong nháy mắt đã xuất hiện sau lưng trung niên kia. Tuy rằng trên người trung niên không xuất hiện vết thương, nhưng lập tức, từ đầu tới chân trung niên dần dần tan rã, giống như một pho tượng đất đã cất giữ nhiều năm, dưới sự ăn mòn của thời gian, cuối cùng tiêu tan thành tro bụi.

Tro cốt màu xám đón gió bay khắp nơi, từ nay về sau ở Quỷ giới, không còn trung niên bào vàng này nữa. Lão nhân thở dài một tiếng, quay người lại, gơ tay khẽ chớp, tro cốt đang bay lập tức hội tụ lại, cuối cùng ngưng tụ thành một viên cốt châu màu xám to bằng nắm tay.

- Rốt cục cũng là tình thầy trò, người sinh ra ở đâu, thôi thì hãy quay về nơi đó...

Lão nhân dứt lời, bèn ném cốt châu kia vào trong ao Chuyển Sinh. Mặt ao màu vàng nhạt lập tức gợn sóng, nuốt chửng cốt châu.

- Đa tạ người.

Lão nhân nhìn Lục Thanh, gật đầu nói:

- Vốn lúc trước ta nghĩ, chỉ muốn lưu lại một chút kế thừa, thật không ngờ hôm nay người lại cứu mạng ta. Xem ra nhân quả trong cõi vô minh, bất kể là trong thế giới Thiên Đạo hay trong Quỷ giới ta, cũng tồn tại vô hình...

- Nhân quả ư?

Lục Thanh lẩm bẩm, lập tức như bừng ngộ chuyện gì, lên tiếng nói:

- Thì ra là như vậy...

- Sao hả?

Lão nhân lộ vẻ hiểu kỳ. Lục Thanh gật gật đầu:

- Nhân quả này e rằng không phải chỉ của riêng Thiên Đạo, mà là tồn tại bên trong Đại Đạo. Nhân quả phát sinh từ Đại Đạo, từ đó tuần hoàn không dứt.

Mặt Quỷ Diêm lộ vẻ khen ngợi:

- Không ngờ cách nhìn của người lại thấu triệt như vậy.

Nói tới đây, lão thở dài:

- Đáng tiếc lúc trước ta không nhìn thấu, nếu kiếm bi Bản Nguyên là chí bảo bên ngoài Thiên Đạo, làm sao có thể vô duyên vô cớ rơi vào tay ta như vậy được? Thiên Đạo ôi Thiên Đạo, thủ đoạn của người đã vượt ra khỏi tầm mức của con người, phải nói là yêu quái...

Nghe vậy, hai mắt Lục Thanh chợt sáng:

- Quỷ giới có khôi phục lại chưa?

- Khôi phục?

Quỷ Diêm lắc lắc đầu, cười khổ:

- Nếu còn Kiếm bi Bản Nguyên ở đây, chỉ cần có ao Chuyển Sinh, thêm vào hàng ngàn vạn Quỷ dân, ta có thể làm cho nó khôi phục lại. Đáng tiếc là hiện tại kiếm bi Bản Nguyên đã bị Thiên Đạo lấy đi... Lúc trước cũng vì lão phu tham lam nhất thời mới lấy kiếm bi Bản Nguyên, hiện tại thế giới Kiếm Vực mất đi kiếm bi Bản Nguyên cũng giống như nhà bếp bị mất lò, không thể nào duy trì bộ dạng trước kia được nữa.

- Có lẽ...

Quỷ Diêm chợt đổi giọng:

- Đến lúc nào đó người lại có đột phá, thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, bước vào thế giới Đại Đạo, lúc ấy có thể ngưng luyện lại thế giới giùm ta...

Lại có đột phá... Lục Thanh thoáng động trong lòng, nhưng cũng thầm cười khổ. Đột phá nói thì nghe rất dễ, với cảnh giới thực lực của Thiên Đạo từ xưa tới nay là độc nhất vô nhị, muốn thật sự đạt tới, đâu phải là chuyện dễ dàng?

Đường như cũng hiểu chuyện này, Quỷ Diêm hít sâu một hơi:

- Được rồi, hiện tại thiên địa quay ngược lại, người phải hết sức cẩn thận mới được. Ma Đạo nhị Linh bắt quả chỉ là diễn trò mà thôi tuy nhiên chúng đã có được thế giới trưởng thành, chẳng qua vẫn chưa đạt được cảnh giới siêu thoát, cho nên không thể gạt bỏ được sự trói buộc của Thiên Đạo. Người nên cẩn thận là hơn

. Quỷ giới hiện tại cứ giao lại cho ta, ngày sau bọn chúng phá nát sinh linh, trấn áp Thiên Đạo, ta có thể giúp người một tay.

Nghe Quỷ Diêm nói như vậy, Lục Thanh vẫn hết sức bình thản, nghiêng mình thi lễ với Quỷ Diêm:

- Những gì tiền bối ban tặng. Lục Thanh suốt đời khó quên, ngày sau nếu có chút thành tựu ắt sẽ tương trợ tiền bối thoát ly bể khổ, xây dựng lại thế giới.

Quỷ Diêm khoát tay:

- Người có lòng là đủ rồi, đừng quen thói nữ nhi như vậy.

Dứt lời. Quỷ Diêm bước tới bờ ao Chuyển Sinh, nhưng đột ngột dừng lại, quay nhìn Lục Thanh thật sâu:

- Từ xưa đến nay, người là người tiếp cận siêu thoát nhất, hy vọng người có thể thật sự đạt tới cảnh giới đó. Kiếm bi Bản Nguyên kia, lúc trước, sau khi vào tay lão phu, cũng đã thoáng dò xét được thế giới Đại Đạo huyền ảo kia. Thế giới Đại Đạo thâm sâu khó lường, vô cùng tinh tế. Đến khi gạt bỏ thế giới Thiên Đạo này rồi, người sẽ phát hiện ra thế giới Đại Đạo vượt xa tưởng tượng của mình.

Thế giới Đại Đạo?

Chẳng lẽ lão nhân này biết được chuyện gì? Lục Thanh thoáng động trong lòng, đã thấy Quỷ Diêm nhảy xuống ao Chuyển Sinh.

Nước ao màu vàng nhạt cuộn lên, sau khi Quỷ Diêm nhảy vào trong đã không còn thấy Quỷ dân lui tới nữa. Mà lúc này, vô số gốc cổ thụ hồn phách xung quanh cũng nổi lên thần quang màu vàng tinh thuần. Vô số thần quang kia bắt đầu khởi động chậm rãi hội tụ thành một luồng lữ màu vàng, rót vào ao Chuyển Sinh.

Dường như có tiếng thứ gì đang sinh sôi trong đó, ao Chuyển Sinh rộng trăm trượng dần dần hiện ra một chiếc kén màu vàng rất lớn. Kén màu vàng này toát ra một cỗ lực hồn phách ngưng tụ thành thực chất. Lực hồn phách này hùng mạnh hơn cả Diệp lão và Thủy Thiên Nhu, thậm chí theo cảm giác của Lục Thanh, cũng không kém Kiếm Thần là mấy.

Mà hẳn hiện tại đã đột phá tầng mười lăm Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, kiến thức tăng mạnh, về phương diện khác có thể sánh ngang với Kiếm Thần, thắng bại khó phân, nhưng nếu nói về sức mạnh hồn phách, hẳn còn hơn Kiếm Thần một bậc nhờ vào sự huyền ảo của Kiếm Hồn Kinh. Dù là Kiếm Thần hấp thu năm vạn năm nguyên lực hương hỏa của Kiếm Thần đại lục trước kia, cũng không thể sánh bằng Lục Thanh.

Nhưng đồng thời trong lòng Lục Thanh càng không dám xác định, kiếm bi Bản Nguyên do Thiên Đạo để lại rốt cục mạnh tới mức nào mà có thể mở ra một thế giới riêng biệt như Quỷ giới. Nói đúng ra, bản thân hẳn cũng chỉ là một trong những sinh linh do thế giới Thiên Đạo sinh ra, chỉ có điều hiện tại bước lên con đường Kiếm Đạo, mới đạt tới cảnh giới siêu thoát mà thôi.

Rốt cục Thiên Đạo mạnh tới mức nào, nếu hẳn đạt tới tầng mười sáu Bất Diệt Kiếm Thể, có thể thoát ra ngoài Thiên Đạo, chống lại Thiên Đạo hay không? Không có đáp án, mà hôm nay Lục Thanh nghe được tin tức về thế giới Đại Đạo, chẳng lẽ bên trong Đại Đạo Hồn Độn còn có nhiều thế giới khác tồn tại? Chẳng lẽ thế giới Thiên Đạo không phải là thế giới duy nhất? Nghĩ tới đây, ánh mắt Lục Thanh tỏ ra ngày dạt bất chợt sáng rực lên, lộ vẻ khó tin.

Thiên Linh tộc!

Trong lòng Lục Thanh lúc này dường như nổi sóng, hắn cẩn thận cân nhắc lại một lượt, đối với phỏng đoán của mình càng thêm nắm chắc.

- Xem ra, cần phải tới Thiên Linh tộc một chuyến...

Lục Thanh khẽ lẩm bẩm, lập tức đạp bước trên không, biến mất cuối dòng sông Thời Không.

Linh Đoạn sơn mạch, động Cửu Viêm.

Sâu bên trong động, ở một nơi không ai biết tới, một phụ nhân trung niên áo đen đang ngồi xếp bằng. Phụ nhân khoảng chừng bốn mươi, thân hình đầy đặn, chân lực hệ Hỏa lưu chuyển quanh người cuộn cuộn không

ngừng, giống như nước sông mênh mông cuộn cuộn. Chân lực hệ Hỏa này lưu chuyển che lấp cả gương mặt phụ nhân, khiến cho người ta không thể nhìn rõ.

Bất chợt phụ nhân mờ bưng hai mắt, lộ vẻ kinh ngạc, trầm giọng nói:

947. Chương 310: Đại Đạo Tinh Không

Nhìn phụ nhân áo đen trước mặt, một thân chân lực hệ Hỏa vô biên không hề che giấu, nhưng Lục Thanh vẫn không nhìn thấu được nông sâu.

- Phải chăng phụ nhân tới từ thế giới Đại Đạo, bên ngoài Thiên Đạo?

Không cần úp mở, Lục Thanh cất tiếng hỏi.

- Ủa, người cũng biết sao?

Trên mặt phụ nhân lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lập tức thoải mái cười nói:

- Không sai người đã có được cảnh giới siêu thoát. Kiếm Đạo của người đã thoát ra khỏi sự trói buộc của thế giới Thiên Đạo này. Chỉ cần sức mạnh của người tích lũy đầy đủ, lúc ấy sẽ có thể phá vỡ thế giới này, chân chính đạt tới Đại Đạo.

- Thế giới Đại Đạo rốt cục có hình dạng ra sao?

Phụ nhân giơ tay chỉ lên trên, nháy mắt, thế núi phía trên động Cửu Viêm lập tức mở ra một lỗ hổng thật to màu đỏ sẫm, lộ ra biển sao rực rỡ trên chín tầng trời

- Theo người, biển sao này là thật hay không?

- Biển sao ư?

Lục Thanh ngẩng đầu nhìn lên, trên biển sao mênh mông toát ra một cổ dao động huyền ảo, ánh sao rực rỡ chớp động không ngừng. Chỉ có điều ở giữa có bốn mươi chín lỗ đen trống rỗng. Đạt tới tu vi Kiếm Tổ, đã có thể miễn cưỡng đánh rụng sao trời. Lúc này Lục Thanh không hề do dự, trả lời:

- Tự nhiên là thật.

- Không, biển sao này cũng không thật, nói đúng ra, chúng chỉ có một ít thiên thạch mà thôi.

Trong mắt phụ nhân lộ vẻ kì dị:

- Sao chân chính toát ra hào quang, giống như mặt trời của các người vậy, ở thế giới Đại Đạo, sao dày đặc, hào quang chiếu sáng khắp nơi.

- Làm sao có thể như vậy được?

Lục Thanh không khỏi kinh hô thất thanh.

Vô số mặt trời dày đặc ở thế giới Đại Đạo, đó là uy năng lớn tới mức nào?

Đối với sự kinh hãi của Lục Thanh, phụ nhân cũng không hề tỏ ra kinh ngạc, chỉ tiếp tục nói:

- Người cho rằng thế giới Thiên Đạo này có hình dạng thế nào?

- Trời tròn đất vuông.

Phụ nhân khẽ phì cười:

- Đó là vì người chưa đạt tới trình độ của Ma Đạo nhị Linh, nếu đạt được lực lượng như bọn chúng, người có thể nhìn thấu sự hư ảo của thế giới Thiên Đạo này. Thật ra thế giới Thiên Đạo này hình tròn, nó cũng chỉ là một ngôi sao rất lớn, ở thế giới Đại Đạo được gọi là Sinh Mạng Nguyên Tinh.

Nhìn thấu hư ảo? Thiên Đạo?

Nhưng lời này đã làm đảo lộn tất cả hiểu biết của Lục Thanh. Giờ phút này, tâm thần hắn đang nổi sóng gió kịch

Ngay sau đó, từ trong mắt Lục Thanh toát ra hai đạo kiếm quang màu xám bạc, bắn nhanh về cuối hư không.

Hai đạo kiếm quang xuyên qua vạn dặm vô tận, nhanh chóng đạt tới tận cùng thế giới Thiên Đạo.

-Phụt...

Bất chợt Lục Thanh phun ra một ngụm nghịch huyết, toàn thân lão đảo một lúc mới có thể đứng vững lại được.

Quả thật là như vậy...

Vừa rồi Lục Thanh dùng Ý Chí Thời Không xuyên qua hư không, trong nháy mắt đã chạm tới tận cùng thế giới Thiên Đạo. Nhưng ở chỗ tận cùng, ánh mắt hắn dường như chạm phải một lớp màng ngăn cách. Lớp màng này hết sức cứng rắn, thậm chí còn sinh ra lực phản chấn đối với ánh mắt của hắn, trả lại toàn bộ ý chí Kiếm Đạo của hắn trở về.

Mình còn chưa thể nhìn thấu thực lực của thế giới Thiên Đạo này..., cố gắng trấn tĩnh tinh thần. Lục Thanh tiếp tục nói:

- Chẳng phải tiền bối đã nói sao thật giống như mặt trời toát ra hào quang vô tận. Nếu thế giới Thiên Đạo cũng là sao, vậy vì sao nó còn phân ra ngày đêm, chẳng lẽ hào quang của nó cũng bị che phủ hay sao?

-Ha ha...

Dường như phụ nhân hết sức hài lòng với tiếng gọi ‘tiền bối’ của Lục Thanh, bà nở một nụ cười vui vẻ:

- Sao có rất nhiều loại, mặt trời cũng là một loại. Sinh Mạng Nguyên Tinh cũng là một loại. Còn rất nhiều loại sao kỳ dị khác, chúng đều có thần thông đặc dị của riêng mình. Có những loại sao nếu Thiên Đạo rơi vào trong đó, cũng phải cực khổ một phen mới thoát ra được.

- Chẳng lẽ mãi tới bây giờ người vẫn cho rằng. Thiên Đạo kia tự nhiên mà sinh ra ư?

Lục Thanh trở nên trầm ngâm, đắm chìm vào dòng suy nghĩ.

Một lúc sau, trong mắt Lục Thanh dường như có ngọc quang chớp động, lộ ra vẻ trong sáng rõ ràng:

- Không sai nếu Thiên Đạo quả thật vô tình, vậy sẽ không tranh chấp cùng Ma Đạo nhị Linh như vậy, lại càng không vận dụng đủ các thủ đoạn, như vậy chính là người. Thiên Đạo không phải do tự nhiên sinh ra, mà là người tu luyện mà thành.

- Thiên Đạo cũng phải cực khổ một phen ư?

Lục Thanh tỏ ra không thể nào tin được. Phụ nhân nhìn hắn:

- Đúng vậy!

Ánh mắt phụ nhân nhìn Lục Thanh không hề che giấu vẻ khen ngợi:

- Kể có lực lượng giống như Thiên Đạo, trên thế giới Đại Đạo được gọi là Đạo giả Bản Nguyên, hoặc là bậc Đại Năng Bỉ Ngạn.

Lục Thanh thoáng động trong lòng, không khỏi trầm giọng hỏi:

- Chẳng lẽ ở trên Thiên Đạo còn có cường giả khác ư?

- Không sai!

Dường như lúc này trên người phụ nhân lộ ra một cổ đại thể vô biên. Đại thể này Lục Thanh chưa từng cảm thụ qua, không có gì trói buộc, không hợp chút nào với thế giới Thiên Đạo này.

- Với lực lượng của Thiên Đạo, phá vỡ Đại Đạo Hỗn Độn, đạt tới thế giới Đại Đạo chân chính, bất quá chỉ vừa đủ phá vỡ bức vách không gian của thế giới Đại Đạo mà thôi.

Nói tới đây, phụ nhân nhìn Lục Thanh:

- Với lực lượng của người hiện tại ở thế giới Đại Đạo chỉ nằm ở đỉnh phong của cảnh giới Mệnh Hà (nhưng kẻ còn chịu mệnh). Tuy rằng cũng là Đạo giả hùng mạnh, nhưng tối đa cũng chỉ có thể dựa vào Kiếm Đạo Thời Không của người miễn cưỡng dẫn động một ít lực lượng không gian. Muốn xé rách, thậm chí là đạt tới thành tựu như hiện tại ở thế giới Thiên Đạo, tối thiểu phải đạt tới cảnh giới Tề Đạo (ngang bằng với đạo) trong truyền thuyết.

Lục Thanh trầm ngâm không nói rất lâu sau mới hỏi:

- Nói như vậy, phải chăng bộ tộc của tiền bối cũng không phải là phá vỡ phong ấn gì đó mới giáng lâm thế giới Thiên Đạo này ư?

- Đúng vậy, Thiên Linh tộc ta có thể nói cũng là nhân tộc, chỉ có điều tu theo Võ Đạo, khác với Kiếm Đạo của thế giới này. Lúc trước chúng ta bị tên khốn mà các người gọi là Thiên Đạo kia bắt vào đây.

Nói tới đây, trong mắt phụ nhân không khỏi lộ ra vẻ phẫn hận:

- Thời Không Kiếm Đạo Đạo Tề Thiên ở thế giới Đại Đạo cũng là Đạo giả Bản Nguyên là bậc Đại Năng Bể Ngạn tiếng tăm lừng lẫy. Chỉ có điều y hết sức kiêu ngạo ngang tàng, lại ngông cuồng, muốn bắt chước theo Đại Đạo, phát triển thế giới Thiên Đạo của mình trở thành thế giới Đại Đạo, cho nên hút lấy rất nhiều thiên thạch khổng lồ, hóa thành biển sao mệnh mông, muốn đảm nhiệm thế giới Đại Đạo, từ đó đột phá cảnh giới Bể Ngạn, đạt tới cảnh giới Tề Đạo trong truyền thuyết. Chỉ có điều y quá mức kiêu ngạo, đứng vào lúc lực lượng tiêu hao hết, bị một đạo niệm nảy sinh linh trí của chính mình thừa cơ làm phản, lại thêm một đạo oán niệm sinh ra Ma Linh, liên kết cùng đạo niệm kia tức Đạo Linh, tìm mọi cách giết y. Đó gọi là tự mình gây nên tội nghiệt, khó lòng sống được!

Lục Thanh hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng xuống đất, cố gắng bình tâm tĩnh khí. Giờ phút này nhưng gì mà hắn vừa biết được, đã phá vỡ tất cả tri thức bao nhiêu năm qua, nếu còn tiếp tục nghe nữa, ắt tâm thần chấn động, thậm chí có thể làm cho đạo tâm vỡ nát.

Mất thời gian ba ngày, Lục Thanh mới mở mắt ra. Lúc này nếu có người nhìn thấy sẽ phát hiện ra, ánh mắt Lục Thanh hiện tại trong trẻo hơn trước kia rất nhiều, giống như một dòng suối trong xanh, tinh thuần không tỳ vết. Đồng thời khí tức toát ra trên người Lục Thanh cũng thêm mờ ảo, tách biệt cùng thế giới Thiên Đạo xung quanh.

- Người tỉnh rồi ư?

Phụ nhân nhìn Lục Thanh, mặt nở một nụ cười khó hiểu:

- Sao hả, hết thảy những chuyện này, người đã chấp nhận được chưa?

Lục Thanh gật gật đầu:

- Xin tiền bối nói tiếp

- Được!

- Thật ra siêu thoát cũng không phải tốt đẹp như người tưởng tượng. Đại Đạo Tinh Không càng thêm quỷ dị khó lường, nguy hiểm vô cùng.

Lục Thanh thần nhiên cười nói:

- Nếu thân ở thế giới Thiên Đạo, thân bất do kỷ, bất cứ chuyện gì cũng bị ràng buộc, vậy không bằng siêu thoát. Tối thiểu sinh tử của mình có thể nắm trong tay mình, cho dù là vào một nhà giam khác, cũng có thể tiếp tục tìm chân lý, mãi đến khi nào siêu thoát chân chính mới thôi.

- Nói rất đúng!

Phụ nhân vỗ tay khen ngợi:

- Xem ra quả nhiên ta đã coi thường người, người có thể có được tâm cảnh như vậy, cảnh giới Mệnh Hà, người đã đạt tới đỉnh phong viên mãn. Mệnh Hà chiếu rọi bản tâm, có thể không chế bản ngã của mình.

Thần sắc Lục Thanh vẫn bình tĩnh như không, không hề được phụ nhân khen ngợi mà lộ vẻ đắc ý. Có lẽ đối với Lục Thanh, chuyện đắc ý đã dẹp bỏ từ lâu.

- Xin tiền bối chỉ điểm.

Lục Thanh khom mình cung kính nói. Giờ phút này, hắn đã biết phụ nhân trước mặt mình tối thiểu cũng là nhân vật ngang hàng với Ma Đạo nhị Linh. Mà phụ nhân cũng không có xung đột gì với hắn, có lẽ mục đích của cả hai đều là thoát ra ngoài thế giới Thiên Đạo này, mà không giống như Ma Đạo nhị Linh. Tuy rằng bọn chúng cũng muốn siêu thoát, nhưng cũng muốn giết chết Thiên Đạo, từ đó giành lấy truyền thừa cảnh giới và lực lượng của Thiên Đạo.

- Chỉ điểm cho người cũng được, bắt quá người phải hứa với ta một điều kiện.

Ánh mắt phụ nhân nhìn Lục Thanh chăm chú, tuy rằng không có uy áp, nhưng vẫn mang lại cho Lục Thanh áp lực hết sức nặng nề, áp lực này không phải do chênh lệch về cảnh giới, mà là chênh lệch đơn thuần về lực lượng. Lực lượng của phụ nhân này đã đạt tới mức sâu không lường được.

Không chút do dự, Lục Thanh nói:

- Chỉ cần là chuyện văn bối có thể làm được, không trái với bản tâm, tất nhiên văn bối sẽ tương trợ tiền bối

Giờ phút này, Lục Thanh đã chân chính xem phụ nhân như một cao nhân tiền bối là người mà hắn có thể cầu giáo, hỏi về Đại Đạo.

- Tính tình của người, đã bao nhiêu năm qua ta cũng đã hiểu rõ, ta tin người.

Phụ nhân chưa đưa ra yêu cầu, đã lập tức nhận lời:

- Ma Đạo nhị Linh mới bước đầu tiếp xúc Bản Nguyên, bắt quá cảnh giới cũng chỉ là Mệnh Hà đỉnh phong. Nhưng nhờ Đạo Tề Thiên, bọn chúng cũng được lay nhiễm một tia Bản Nguyên, có thể miễn cưỡng xem như Đạo giả Bỉ Ngạn yếu nhất.

Phụ nhân lại nói tiếp:

- Ma Linh lãnh ngộ Bản Nguyên Ma Đạo, mà Đạo Linh lãnh ngộ Bản Nguyên Chư Thiên. Bản Nguyên của hai đạo này bao hàm rất nhiều thứ, cho dù là Đại Đạo Tinh Không cũng không nắm hết được Bản Nguyên này. Bọn chúng muốn lãnh ngộ được cảnh giới Bỉ Ngạn, hết sức gian nan, cho nên người vẫn còn cơ hội rất lớn.

- Ý của tiền bối phải chăng là...

Tích lũy lực lượng cho đầy đủ, chân chính đặt chân tới Bỉ Ngạn!

(Kinh Phật có câu: “Thế gian là bể khổ, quay đầu lại là bờ!” Bỉ Ngạn có nghĩa là bờ giác

948. Chương 311: Tề Đạo Thiên

- E rằng thời gian này cũng không nằm trong tầm khống chế...

Phụ nhân khoát tay:

- Tuy rằng lúc trước ta bị Đạo Tề Thiên trấn áp phải tiến vào thế giới Thiên Đạo của y, Bản Nguyên đã bị vỡ nát, nhưng bao nhiêu năm qua, ta cũng miễn cưỡng ngưng tụ được vài tia. Tuy rằng không đủ để trở lại cảnh giới Bỉ Ngạn, nhưng nếu so với Ma Đạo nhị Linh kia, cũng không kém bao nhiêu. Cho dù ba người Ma Đạo nhị Linh và Đạo Tề Thiên tranh thắng bại ta cũng có thể bảo vệ cho người được một lúc. Muốn luyện hóa Bản Nguyên thế giới Thiên Đạo không phải dễ dàng như vậy. Hiện tại đã là lúc dầu sôi lửa bỏng, chỉ còn nước liều một phen, nếu không chỉ có thể ngồi chờ chết.

Lục Thanh gật gù đầu, hắn biết phụ nhân nói rất đúng. Hiện tại chuyện siêu thoát khỏi Bản Nguyên thế giới Thiên Đạo này đã là chuyện bắt buộc phải làm, không còn đường lui. Bất kể là Ma Đạo nhị Linh hay Đạo Tề Thiên, cũng sẽ không cho phép bất cứ kẻ siêu thoát nào tồn tại hoặc theo cách nói của phụ nhân, chính là Đạo giả Bỉ Ngạn.

- Tại Thiên Linh tộc, ta được gọi là Viêm Tổ, mà ở Đại Đạo Tinh Không, có rất nhiều chủng tộc tồn tại trong đó nhân tộc là một chủng tộc lớn. Thiên Linh tộc này thật ra là hậu nhân của gia tộc ta, chỉ vì lúc

trước thế giới Bản Nguyên của ta bị phá nát, cho nên mới bị trôi buộc ở thế giới Bản Nguyên của Đạo Tề Thiên. Người cứ gọi ta là Viêm Vận là được.

- Viêm tiên bối...

Đột nhiên như nhớ lại chuyện gì. Lục Thanh hỏi:

- Ta thấy dường như ngài là Long tộc...

Viêm Vận cười khẽ:

- Không sai ta chính là người của Long tộc, ở Đại Đạo Tinh Không. Long tộc là một trong số vài chủng tộc giao hảo với nhân tộc. Trải qua biết bao năm tháng, rất nhiều nhân tộc đều mang huyết mạch Chân Long không nhiều thì ít, chuyện này ở Đại Đạo Tinh Không hết sức bình thường. Rất nhiều nhân tộc có được huyết mạch như vậy, cũng nhờ đó, bọn họ có được thiên phú hơn xa những người bình thường.

Đại Đạo Tinh Không!

Lúc này trước mặt Lục Thanh như vừa mở ra một thế giới mênh mông rộng lớn, muôn màu muôn vẻ, ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Viêm Vận ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Bản thân Đạo Tề Thiên chính là nhân tộc, cho nên thế giới Bản Nguyên của y chỉ có thể sinh ra sinh linh đồng tộc với y mà thôi. Cái gọi là Hư Không Tạo Vật, chỉ có thể sinh ra một ít sinh mạng đơn giản. Những sinh mạng này có lực lượng huyết mạch mỏng manh, không làm được chuyện lớn. Còn những hung thú như đám long phượng bọn ta, lúc trước là do Đạo Tề Thiên bắt từ Đại Đạo Tinh Không tới, không ngừng sinh sản giống nòi trong thế giới Bản Nguyên Thiên Đạo này, dần dần quên mất gốc gác của mình.

Trong lòng Lục Thanh lập tức hiểu ra. Xem ra cái gọi là Tổ Long và Cổ Phượng Hoàng, đều là những hung thú hùng mạnh mà trước kia bị bắt tới thế giới Thiên Đạo này.

Viêm Vận nhìn Lục Thanh, thần sắc của bà tỏ ra vô cùng trịnh trọng:

- Phải cẩn thận hành sự! Tuy rằng hiện tại người đã đạt tới Mệnh Hà đỉnh phong, nhưng cũng vì như vậy, Ma Đạo nhị Linh sẽ đối xử với người giống như hai tên Thần Ma. Tới thời điểm mấu chốt, e rằng cũng sẽ trở thành lực lượng chủ yếu để phá nát Thiên Đạo. Cho nên người phải cẩn thận mới được. Người đã lãnh ngộ được đạo Bản Nguyên, Bản Nguyên Thời Không đã xâm nhập vào đạo của người, chỉ cần tích lũy đủ lực lượng sẽ vượt qua được Mệnh Hà, đạt tới Bỉ Ngạn. Một bước này chỉ quan trọng ở chỗ tích lũy.

- Văn bối đã biết.

Lục Thanh gật gật đầu.

Viêm Vận lật tay phải một chiếc vẫy rồng màu vàng lớn bằng bàn tay lập tức xuất hiện, sau đó bay tới trước mặt Lục Thanh:

- Đây là một chiếc Long Lân bốn mạng của ta, tới thời điểm quan trọng, chỉ cần bóp nát nó, ta sẽ có thể cảm giác được, đến lúc đó tự nhiên sẽ hiện thân cứu giúp. Tuy nhiên...

Viêm Vận đổi giọng:

- Ta có thần thông tương đương với Ma Đạo nhị Linh kia, không ai làm gì được ai. Cho nên người không được khinh suất trên chóc chúng. Còn làm thế nào, ta nghĩ người cũng hiểu rõ ràng. Nửa năm sau, ta chờ người ở động Cửu Viêm này.

- Xin tiên bối bắt tất phải nhọc lòng.

Lục Thanh đáp, bắt chợt thân hình lơ lửng bay lên, một dòng sông Thời Không kéo dài ra dưới chân, bay về phía phương xa.

Nhìn theo thân hình Lục Thanh biến mất cuối chân trời, ánh mắt Viêm Vận không khỏi trở nên vô cùng phức tạp, khẽ lẩm bẩm:

- Phá Phàm, Trường Mệnh, Mệnh Hà, Bỉ Ngạn, Tề Đạo. Ngũ Nguyên bốn mươi lăm tầng... Trong Ngũ Nguyên Đại Đạo này, không biết rốt cục người có thể đi tới bước nào...

Đột nhiên ánh mắt Viêm Vận khẽ động, lên tiếng nói:

- Xuất hiện đi.

- Ông.....

Một tiếng kiếm ngâm vang lên khe khẽ, ngay tức khắc, một bóng người màu xám bạc hiện ra.

- Ta nên gọi lão là Lục Thiên Thư hay Tề Đạo Thiên?

Về mặt Viêm Vận vẫn tỏ ra thản nhiên, nhìn chăm chú Lục Thiên Thư.

- Hóa ra bà đã biết.

Lục Thiên Thư nở một nụ cười khó hiểu:

- Hết thấy đã chìm vào quá khứ, nếu có đủ thực lực, bà có thể tự rời đi.

Viêm Vận hừ lạnh:

- Nếu có thực lực, tự nhiên ta sẽ đi, chẳng lẽ lão cho rằng lão còn dư lực ngăn cản ta sao?

- Tự nhiên ta sẽ không ngăn cản bà, chỉ có điều ta muốn giao dịch với bà một lần.

- Giao dịch ư?

Viêm Vận cười lạnh:

- Chỉ sợ ta không có hứng thú giao dịch cùng lão.

Lục Thiên Thư lắc lắc đầu:

- Ta nghĩ e rằng bà không thể từ chối giao dịch này: Bản Nguyên hệ Hỏa!

- Bản Nguyên hệ Hỏa ư?

Thần sắc Viêm Vận lập tức thay đổi.

- Đúng là Bản Nguyên hệ Hỏa. Lúc trước ta đã đặt nó trong một đóm lửa trên Đại Đạo Tinh Không, nếu bà giúp đỡ ta, ta sẽ tiết lộ chỗ của Bản Nguyên hệ Hỏa.

Viêm Vận thoáng trầm ngâm, sau đó mới nói:

- Lão muốn ta làm gì?

- Rất đơn giản, tới thời khắc cuối cùng, hãy dẫn ta đi.

- Cái gì?

Dường như Viêm Vận không thể nào tin được lời của Lục Thiên Thư, bà nhìn lão chăm chú hồi lâu, sau đó hít sâu một hơi khí lạnh:

- Ta đã hiểu. Không ngờ lão dám tu luyện loại bí pháp này. Thiên Nhân chia đôi một phần là Thiên, một phần là Nhân. Tề Đạo Thiên, không biết ta nên cười lão hay nên tán thưởng sự điên cuồng của lão đây. Lão cho rằng làm như vậy là có thể đột phá cảnh giới Tề Đạo hay sao?

-Ha ha...

Lục Thiên Thư không thèm quan tâm:

- Thiên Nhân chia đôi một phần là Thiên, một phần là Nhân. Thiên là đạo. Nhân là

Thiên, lấy Nhân sai khiến Thiên, đó mới là chính đạo. Chỉ có điều hiện giờ. Tên Thiên kia đã lâm vào ma chướng, ắt sẽ tranh chấp một phen cùng Ma Đạo nhị Linh, ta chỉ muốn để lại một đường lui cho mình mà thôi.

- Được, ta đáp ứng lão.

Viêm Vân gật gù đầu.

- Đến khi phá vỡ Hỗn Độn, đạt tới Đại Đạo Tinh Không, chúng ta không còn liên hệ nữa!

- Được!

Viêm Vân trầm giọng nói:

- Nửa năm sau, ta sẽ chờ lão ở đây. Tới hay không là do lão quyết định.

Kim Thiên tông, trong vườn mai của Lục gia trang.

Vườn mai trải qua trăm năm, sớm đã có vô số tuyết mai trưởng thành giữa đình viện, bọn Lạc Tâm Vũ đang ngồi trước bàn đá, vô tình bọn họ đã có thói quen tụ tập ở nơi này.

Mà hai người Diệp Vô Tâm cũng đang ngồi trước bàn, vẻ mặt ngưng trọng. Lục Thanh hiện tại đã sớm thoát ra khỏi cảm ứng của bọn họ, trừ phi là Ma Đạo nhị Linh, ngoài ra không ai có thể nắm bắt được hành tung của hắn.

-Ong...

Bất chợt không gian trước mặt mọi người chậm rãi lung động.

- Trở lại rồi!

Bọn Lạc Tâm Vũ sáng ngời đôi mắt.

Ngay sau đó, một khoảng không gian mở ra, một dòng sông Thời Không như vượt qua năm tháng vô tận, hạ xuống trước mặt mọi người.

Giờ phút này, trong cảm ứng của bọn Lạc Tâm Vũ, Lục Thanh hiện tại càng tách biệt với thiên địa hơn so với trước. Đường như ngay lập tức hắn sẽ thoát ly khỏi thiên địa này. Cũng dường như ngay lập tức, hắn sẽ bị cơn giận dữ của thế giới Thiên Đạo đánh nát thành hư vô.

- Lục Đại ca !

Thấy bóng người yếu điệu màu trắng như tuyết, mắt Lục Thanh không khỏi lộ vẻ dịu dàng. Hắn đưa tay vuốt mái tóc xanh mượt như tơ, lập tức khiến cho Nhược Thủy đỏ bừng mặt thẹn thùng.

Nửa ngày sau, trời đã xế tà, bọn Lạc Tâm Vũ đều nhắm mắt ngồi xếp bằng, dường như đang tiêu hóa một ít thứ gì mới mẻ...

Nửa tháng trôi qua, mọi người mới tỉnh lại.

- Hóa ra chúng ta chỉ là những sinh linh do người khác nuôi dưỡng mà thôi. Bên ngoài thế giới Thiên Đạo này còn có một thế giới khác bao la rộng lớn như vậy, quả thật đáng cho chúng ta không ngừng nỗ lực đi tìm chân lý.

Diệp Vô Tâm thở dài cảm thán:

- Lần thiên địa quay ngược lại này, không biết chúng ta còn cơ hội hay không...

Lúc này, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Lục Thanh.

- Chỉ còn thời gian năm tháng.....

Lục Thanh trầm giọng nói:

- Năm tháng sau, toàn Kim Thiên tông sẽ dời tông.

Nói tới đây, trong lòng Lục Thanh thoáng cảm thấy buồn bã. Thiên địa quay ngược lại, hắn cũng không có thực lực chống lại ba phe kia. Hiện tại chuyện mà hắn có thể làm là cố gắng hết sức bảo vệ những gì hắn

muốn, còn những chuyện khác hẳn cũng không thể nào lo tới. Làm hết sức mình, cũng không phải là khăng khăng cố chấp.

Thời gian năm tháng. Kim Thiên tông bắt đầu rục rịch chuyển động, tin tức này, bọn Lạc Tâm Vũ cũng không công khai. Thật sự là vượt ra ngoài tưởng tượng, mà đối với những tông dân bình thường, sẽ làm đảo điên tất cả hiểu biết của bọn họ. Sức chịu đựng của con người có hạn, nếu miễn cưỡng sẽ có kết quả ngược lại.

Năm tháng sau, trên bầu trời Kim Thiên tông đột nhiên xuất hiện vô số bóng dáng rất lớn.

- Rống...

Tiếng long ngâm vang lên đầy trời đất, trong vô số ánh mắt bàng hoàng của các tông dân, có khoảng trăm con Chân Long đang uốn lượn trên không. Long thân khổng lồ toát ra linh lực mênh mông cuộn cuộn. Chân Long cầm đầu là một kim long khổng lồ, toàn thân như được đúc từ vàng ròng, sừng rồng vểnh ngược, có mười đốt xương. Long trảo chín ngón xé rách hư không, long uy mênh mông tràn đầy trời đất, chấn động lòng người.

- Long tiền bối!

Trên không trung hiện ra thân hình Lục Thanh.

- Thật không ngờ chỉ trong thời gian ngắn ngủi, người đã đạt tới bước này.

Ánh mắt Long Tuyền sâu sắc, tự nhiên phát hiện ra khác biệt hiện tại của Lục Thanh.

Mà giờ phút này Lục Thanh cũng đã nhìn ra, thì ra trước nay Long Tuyền vẫn ẩn giấu tu vi. Thập giai chưa phải là toàn bộ thực lực của lão, lúc này trước mặt Lục Thanh là một Tổ Long thập nhất giai hùng mạnh.

Như nhớ lại chuyện gì, ánh mắt Long Tuyền lộ vẻ kỳ dị, lên tiếng nói:

- Là quyết định của Viêm Tổ....

- Đúng vậy.

Lục Thanh gật gật đầu:

949. Chương 312: Thế Giới Thời Không

- Vậy hết thảy phải trông vào tiểu huynh đệ rồi

Long thân màu vàng đông đưa, bất chợt một tiếng long ngâm uy nghiêm vang lên, khí thế uy nghiêm cuộn cuộn nháy mắt bao phủ khắp bầu trời:

- Âm...

Giờ phút này trên chín tầng trời mây đen dày đặc, lôi đình màu tím chớp động không ngừng, xé rách hư không. Ngay sau đó, mưa rơi tầm tã.

- Chân lực kết nối cùng thiên địa!

Mắt Lục Thanh chợt lóe sáng ngời, so với Kiếm Đạo dùng hệ thuộc tính để ảnh hưởng thiên địa. Chân Long nhất tộc có nhiều thần thông và thiên phú về phương diện này hơn, dường như chân lực cũng tiếp cận với sự tồn tại của Bản Nguyên hơn.

Đạt tới cảnh giới như Long Tuyền, thực lực trong cơ thể đã không còn phân chia hệ thuộc tính như Thiên Linh tộc, chỉ có chân lực tinh thuần nhất mà thôi. Chỉ có điều chân lực này mang tới cho Long tộc một ít uy nghiêm thần thông tiếp cận với Hỗn Độn. Cho nên lực lượng này được gọi là Chân lực Cổ Long, hoặc là Long lực.

- Rống...

Bị Tổ Long triệu tập. Trong hư không, vô số Chân Long gào thét, đồng thời hội tụ về phía Long Tuyền

Đa số Chân Long này có gần trăm con thất giai, bát giai, gần hai mươi con cửu giai. Bất kể mang số Chân Long này đi tới nơi nào, đó cũng sẽ là một thế lực hùng mạnh có thể sánh ngang năm đại Tông môn cấp Tử Hoàng.

- Được rồi, tiểu huynh đệ, lúc này phải trông cậy vào người.

Một lúc sau, Long Tuyền quay đầu rồng màu vàng lại, tiếng nói ồm ồm như sấm. Lục Thanh gật gật đầu, ngay sau đó, khí chất toàn thân hắn bắt đầu thay đổi.

Nếu nói lúc đầu trông Lục Thanh chỉ như một thanh tuyệt thế thần kiếm, vậy vào lúc này, thần kiếm kia toát ra Kiếm Ý, dường như xuyên qua Thời Không vô tận. Một cỗ khí tức tang thương cổ kính lan tràn đến từ Kiếm Ý Tuế Nguyệt hùng mạnh, lập tức khiến cho rất nhiều Chân Long vốn còn đang nghi hoặc lộ vẻ kính sợ.

- Ủng...

Một điểm kiếm quang màu xám bạc từ kiếm chỉ tay phải Lục Thanh bay ra, sau đó hóa thành một mảng kiếm quang màu xám bạc vô tận, bao phủ khắp hư không.

Lúc này, bọn Lạc Tâm Vũ cũng đã xuất hiện trên không, ánh mắt tỏ ra ngưng trọng nhìn Lục Thanh.

- Thất đệ...

Tuy không nói gì, nhưng ánh mắt Lục Thanh đã nói lên tất cả.

Kiếm quang màu xám bạc lan tràn khắp không trung. Giờ phút này, thần sắc Lục Thanh trở nên vô cùng ngưng trọng, dù sao hấp thu cả một tông môn, đưa vào trong Thế giới Thời Không do hắn mở ra, cũng không phải là chuyện có thể hoàn thành trong khoảnh khắc.

- Ấm...

Mặt đất mười mấy vạn dặm của Kim Thiên tông bắt đầu rung động, trên chín tầng trời lôi vân hội tụ, mưa to như trút xuống khắp nơi, nhưng trên bầu trời Kim Thiên tông như có một bức vách vô hình ngăn chặn lại.

-Lên!

Lục Thanh quát to một tiếng, toàn thân như từ dưới đất mọc lên, khí Phong Mang đen sẫm bùng ra khắp toàn thân. Trông Lục Thanh lúc này giống như cự thần giáng thế, một cỗ uy áp tang thương cổ kính như từ ngàn xưa bùng lên.

Mười triệu! Trăm triệu! Ngàn triệu!

Trong nháy mắt, Kiếm thể thành kiếm của Lục Thanh đã cao lên ngàn triệu, nhưng còn chưa dứt...

Hai ngàn triệu... Ba ngàn triệu... Bốn ngàn triệu....

- Ong ...

Tiếng kiếm ngâm rất lớn vang khắp thế giới Thiên Đạo, ý chí Kiếm Đạo vô cùng mạnh mẽ trấn áp hư không. Trong cùng lúc đó, vô số Kiếm Giả của các tông cảm thấy tâm thần run rẩy, sau lưng bọn họ, vô số thần kiếm phủ phục xuống, phát ra tiếng kêu run rẩy.

Vạn triệu!

Giờ phút này, thân hình Lục Thanh đã đạt tới vạn triệu, khí Phong Mang đen sẫm vờn quanh thân thể. Lúc này trông Lục Thanh giống như Ma thần giáng thế, khí tức tang thương cổ kính trấn áp khắp hư không. Toàn bộ mặt đất Kim Thiên tông lúc này tuy rằng trải qua biến hóa lớn, nhưng không ai lộ vẻ kinh hoàng.

Trong mắt Lục Thanh bắn ra kiếm quang màu xám bạc vài ngàn triệu, thân hình vạn triệu đứng sừng sững giữa hư không, hai trảo chộp hờ xuống dưới.

-Lên!

Tiếng gầm như sấm nổ từ trong miệng Lục Thanh vang lên, trong nháy mắt đã khuấy nát chín tầng Cương Phong Lôi Hỏa, để lộ ra biển sao đầy trời.

Cơ bắp toàn thân Lục Thanh nổi vồng lên, áo xanh trên người đã rách nát từ sớm. Uy thế như cự thần khai thiên lập địa, lúc này đã in sâu vào lòng bọn Lạc Tâm Vũ.

Kiểm Thần sơn, trên Thông Thiên Kiếm Nhai.

Theo hai trảo của Lục Thanh, toàn bộ mặt đất Kim Thiên tông không ngờ bị nhấc bổng lên, phía dưới dính vô số bùn đất ẩm ướt, trông giống như một tòa thành cổ khổng lồ. Kiểm quang màu xám bạc lan tràn khắp bốn phía, bao trùm chặt chẽ xung quanh.

Sắc mặt anh tuấn của Đạo Linh lộ ra vẻ lạnh lùng, bước ra một bước, biến mất ngay tại chỗ.

- Ủng...

Một đạo kiểm quang màu tím hiện ra sau khi Đạo Linh đã rời đi, lộ ra bóng dáng Kiểm Thần, ánh mắt y tỏ ra lo lắng nhìn theo hướng Đạo Linh vừa đi:

- Vì sao y lại tỏ ra kích động như vậy?

Toàn Kim Thiên tông được Kiểm thể vạn trượng của Lục Thanh nhấc bổng lên không, Kiểm Ý Thời Không mang theo khí tức tang thương cổ kính không ngừng khuếch tán ra. Bọn Lạc Tâm Vũ trông thấy cảnh tượng này, ai nấy đều có lãnh ngộ, không ai lên tiếng.

Lục Thanh tập trung hết tâm thần, lúc này trong một thế giới màu xám bạc, tràn ngập thiên địa nguyên khí vô biên. Thế giới này rộng lớn mênh mông, dường như không biết đâu là cuối, trên không trôi nổi một tầng ánh sáng màu xám bạc mông lung mờ mịt.

Bất chợt trên chín tầng trời, một điểm kim quang xuất hiện. Lúc đầu, điểm kim quang này còn mờ mịt, trông như một đốm lửa leo lét. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, toàn bộ thiên địa nguyên khí trong thế giới này đều hội tụ về đó. Điểm kim quang kia sau khi cắn nuốt vô tận nguyên khí, lập tức bành trướng thành một quả cầu lửa khổng lồ.

Quả cầu lửa lơ lửng giữa không trung, toát ra ánh sáng vàng, một mặt trời chói chang đã thành hình.

Kim quang rọi khắp toàn thể giới này, ánh sáng tràn ngập nơi nơi.

- Âm...

Bất chợt trên bầu trời của thế giới này nứt toác ra một lỗ hổng thật lớn, sau đó, một vật thể khổng lồ rơi xuống.

Đây là một tòa thành cổ khổng lồ, trong đó có vô số sinh linh. Trên cổ thành này có hàng trăm sinh linh rất lớn đang lơ lửng. Đám sinh linh này toàn thân tràn ngập một cỗ huyết khí vô biên, giống như từng mặt trời màu đỏ máu. Trong thế giới sinh linh chưa sinh ra này, sức sống nồng đậm mênh mông.

- Rống...

Một tiếng long ngâm vang lên giống như khai thiên lập địa, vang khắp đất trời.

Thiên địa nguyên khí mở ra, khuếch tán về bốn phía xung quanh, lộ ra một thế giới rõ ràng trong sáng.

- Âm...

Thành cổ to mười mấy vạn dặm hạ xuống mặt đất, đánh vỡ thiên địa nguyên khí ra mười mấy vạn dặm.

Thành cổ vừa hạ xuống, sinh khí vô biên lan tràn ra bốn phía hư không. Mảnh đất mới sinh ra vốn còn hoang vu, giờ phút này dần dần nảy sinh mầm sống.

Tâm thần chìm vào trong vùng đất này, trong lòng Lục Thanh đột ngột nảy sinh cảm giác như bừng ngộ. Sự lãnh ngộ này hết sức huyền diệu, khó lòng giải thích, nhưng Lục Thanh cảm thấy rất lưu luyến cảm giác này, bởi vì hắn cảm nhận được khí tức của sinh mạng mới ra đời.

Mà Kim Thiên tông vừa rơi xuống, mặt đất mười mấy vạn dặm lập tức biến hóa, dần dần hình thành một khối hình cầu.

- Đây là cách thức mà Sinh Mạng Nguyên Tinh hình thành ư?

Trên chín tầng trời, thân hình Lục Thanh hiện ra, ánh mắt lộ vẻ phức tạp nhìn mặt đất Kim Thiên tông đang biến hóa bên dưới. Thiên địa nguyên khí cuộn cuộn sinh ra trong không trung, hội tụ xuống dưới. Lục Thanh mơ hồ có cảm giác, giữa Sinh Mạng Nguyên Tinh mà mình mới sinh ra dường như có cái gì đó đang dần dần hình thành.

Nhưng ngay sau đó, thần sắc Lục Thanh chợt biến, hần lập tức xé rách hư không, trở lại thế giới Thiên Đạo.

- Vào nhanh!

Lục Thanh quát to, đánh thức bọn Lạc Tâm Vũ lúc này vẫn còn đang chìm đắm trong lãnh ngộ.

Không chút do dự, bọn Lạc Tâm Vũ lập tức bước vào trong thế giới Thời Không mà Lục Thanh vừa mở. Bên cạnh Lục Thanh, thần sắc hai người Diệp Vô Tâm tỏ ra ngưng trọng, khí Phong Mang đen sẫm vờn quanh người chớp động không ngừng, có tiếng kêu run rẩy.

Hùng mạnh!

Hùng mạnh không gì sánh kịp!

Tuy rằng người tới còn chưa hiện thân, nhưng cổ đại thể nguy nga cai quản thiên địa đã trấn áp thật sâu tâm thần của ba người Lục Thanh.

Mặc dù hai người Diệp Vô Tâm nhận được nguyên lực hương hỏa của Lục Thanh san sẻ, đã tiếp cận với trình độ Kiếm Thánh thượng cổ, nhưng trước mặt cổ đại thể này vẫn giống như loài trùng kiến. Lực lượng Thánh Giả Trấn Thế của hai người không ngờ trở nên yếu ớt vô lực.

Sắc mặt hai người Diệp Vô Tâm tái nhợt, bộ dáng như sắp sửa lâm đại địch. Thánh Kiếm cầm sẵn trong tay. Lực Thế Giới không hề giữ lại, tràn ra bảo vệ toàn thân, đứng bên cạnh Lục Thanh

- Sư phụ, sư thúc, các vị cũng vào đi thôi!

Lục Thanh trầm giọng nói.

Lúc này Lục Thanh đã khôi phục lại hình dáng ban đầu, nhưng khí tức trên người càng thêm ngưng đọng, dường như một thân lực lượng của hắn vừa được nâng cao. Ý Chí Thời Không hiện ra giữa không trung hết sức rõ ràng.

Thời Không Luân Bàn!

Không sai lúc này trên đỉnh đầu Lục Thanh, chợt hiện ra một Thời Không Luân Bàn chậm rãi xoay tròn, lúc này đã trở nên thật một nửa.

Đây không phải là thực chất như trước kia, mà là trở thành vật thật.

Nói cách khác, lúc này trên đầu Lục Thanh, Thời Không Luân Bàn một trạng kia đã trở thành vật thật được một nửa, đợi sau khi trở thành thật hoàn toàn. Thời Không Luân Bàn này sẽ bị Lục Thanh hoàn toàn khống chế trong tay.

Thấy thần sắc điềm tĩnh của Lục Thanh, hai người Diệp Vô Tâm cũng không miễn cưỡng. Bọn họ biết cho dù thực lực hiện tại của bọn họ đã tiếp cận thực lực Kiếm Thánh thượng cổ, nhưng cũng không mang lại được bao nhiêu trợ giúp cho Lục Thanh. Uy thế của người sắp tới tuyệt đối không kém hơn Kiếm Thần chút nào, thậm chí còn có vẻ cao thâm khó lường, dường như là vượt qua cả Kiếm Thần.

Lực lượng hùng mạnh như vậy, bọn họ đã từng ném trái qua. Nếu miễn cưỡng ở lại, chỉ sợ sẽ giống như lần trước, không hề có tác dụng gì.

- Được!

Diệp Vô Tâm trầm giọng nói:

- Cẩn thận, kẻ tới này không có ý tốt!

- Xin sự phụ cứ yên tâm.

Lục Thanh dứt lời, thân hình vừa khôi phục lại chợt bành trướng một lần nữa.

Mười trượng... Trăm trượng... Ngàn trượng... Vạn trượng!

Kiểm Thể Thánh Kiếm vạn trượng của Lục Thanh bùng lên Kiếm Ý Thời Không tang thương cổ kính, lúc này, cửa vào Thế giới Thời Không đã khép lại.

950. Chương 313: Quyết Chiến Đạo Linh

Ánh sao chiếu xuống mặt đất, cả thế giới này ngoại trừ Kim Thiên tông ra, không còn nơi nào có được một tia sáng, cả thế giới Thiên Đạo đều rơi vào bóng đêm mờ mịt.

Thần sắc Lục Thanh ngưng trọng, ánh mắt chăm chú nhìn về phía một vùng trời đất ở xa xa. Từ nơi đó, hắn cảm nhận được lực lượng vô cùng đáng sợ. Lực lượng này giống như cội nguồn của vạn pháp, do vô số Kiếm Ý thuộc tính hội tụ mà thành.

- Kiếm Ý Thiên Đạo!

Lục Thanh quát lớn, thân thể Thánh Kiếm vạn trượng đứng sừng sững giữa không trung, bất động không lay.

- Thật không ngờ chúng ta gặp lại nhanh như vậy.

Bên ngoài Kim Thiên tông, một khoảng không gian mở ra. Đạo Linh thong thả bước ra.

Sắc mặt Đạo Linh hết sức âm trầm, nhìn thân thể vạn trượng của Lục Thanh, mặt lộ vẻ giễu cợt:

- Nếu ngươi tích lũy đủ lực lượng, hoàn toàn phá vỡ, tiến nhập cảnh giới siêu thoát, ta còn có thể kiêng kỵ một chút. Nhưng bằng vào ngươi hiện tại mà dám mưu đồ chống lại ta, thật quá ngây thơ...

Đây là một đối thủ hết sức hùng mạnh. Lục Thanh lộ vẻ ngưng trọng, đồng thời chiến ý trên người cũng bùng lên mạnh mẽ.

Kiểm Giả khi đối mặt với đối thủ, chưa từng có hai chữ sợ hãi

Sau vài lần hô hấp. Đạo Linh cười lạnh:

- Quả nhiên chiến ý không tồi, bất quá vẫn chưa đủ lực lượng. Ngươi còn chưa thể chạm tới cảnh giới như vậy, rốt cục cũng chỉ là một con kiến hùng mạnh trong bầy kiến mà thôi.

Đạo Linh ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Lực lượng của ngươi coi như đã trưởng thành tới cực hạn. Thả tông môn của ngươi ra, luyện hóa ra một thân Kiếm Đạo, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Lực lượng dùng để phá nát, Đạo Linh quyết không để cho người khác cướp đoạt. Đặc biệt là lực lượng của một tông như Kim Thiên tông, sau này tới lúc đối phó Đạo Tề Thiên, chính là một lực lượng hùng mạnh không thể bỏ qua.

Lục Thanh đã chạm tới cầm kỵ của y.

Lục Thanh lắc lắc đầu, trầm giọng nói:

- Sinh mạng trong mắt ngươi bất quá chỉ là loài trùng kiến. Ngươi thân là đạo niệm, cho nên chưa từng trải qua mùi đời âm lạnh bao giờ. Hết thảy trên thế gian này, trong mắt ngươi không có sức hấp dẫn bằng Đại Đạo vô thượng. Nhưng có những thứ đối với đám Kiếm Giả yếu ớt dần dần trưởng thành như chúng ta, chính là mục đích theo đuổi cả đời mình. Mục đích này sẽ không vì bất cứ lực lượng nào mà thay đổi. Trong Ma Đạo, có lẽ đã trở thành chấp niệm. Chấp niệm này, chết cũng không hối cải!

- Hay cho một câu đến chết không hối .

Về mặt Đạo Linh chợt biến:

- Hôm nay ta sẽ cho người thấy một chút, lực lượng chân chính bước vào trong Đại Đạo!

Đạo Linh chậm rãi giơ tay lên, y vừa xuất thủ. Lục Thanh chỉ cảm thấy Đạo Linh vốn vô cùng nhỏ bé, lúc này giơ tay lên tựa như một bàn tay to che cả bầu trời. Bàn tay này hết sức khổng lồ, che trời phủ đất, cho dù là Kiếm thể Thánh Kiếm vạn trượng của hắn cũng có vẻ nhỏ bé vô cùng, áp lực không gì sánh kịp từ bốn phương tám hướng hội tụ lại.

Đây là một cỗ ý chí hết sức tinh thuần!

Lục Thanh chưa từng cảm thụ qua ý chí như vậy, trong ý chí này dường như bao gồm hết thảy. Giờ phút này, dường như Lục Thanh cảm ứng được Kiếm Ý vô biên, mỗi một đạo Kiếm Ý đều trở nên hết sức rõ ràng, cũng dần xuất ra ý chí vô biên, không thua kém gì Ý chí Thế giới trước kia của Kiếm Thần.

- Đây chính là ý chí Thiên Đạo của ta!

Đạo Linh nhẹ nhàng nói giọng y như sấm sét trên chín tầng trời vang vọng khắp thế giới Thiên Đạo.

- Ông...

Đối mặt với ý chí vô biên đè ép, Kiếm thể vạn trượng của Lục Thanh run rẩy không ngừng. Huyết khí mệnh môn bắt đầu khởi động như mặt trời chói chang. Một tiếng kiếm ngâm kinh thiên vang lên, lập tức phá tan ý chí vô biên này, vang vọng khắp bầu trời.

Đạo Linh chỉ a một tiếng, không nói lời nào, Kiếm chỉ rung động nhiều hơn. Ý chí mệnh môn chấn động hư không, tuy rằng vô hình, nhưng thể mạnh mẽ khó địch.

Kiếm quang màu xám bạc trên người Lục Thanh vừa chuyển, ngay tức khắc, một thanh cự kiếm vạn trượng màu xám bạc cổ kính từ cánh tay Lục Thanh kéo dài ra.

Kiếm Thể Thánh Kiếm vạn trượng. Luyện Tâm kiếm vạn trượng!

Lục Thanh đối mặt với Đạo Linh, không dám có chút sơ sẩy. Bởi vì chính hắn cũng không biết, rốt cục mình có thể tiếp được mấy kiếm của Đạo Linh.

Kiếm Ý Thời Không bùng lên, một cỗ ý chí mật mờ bay lên, bắt chợt, Luyện Tâm kiếm trong tay Lục Thanh đâm ra một kiếm.

Một kiếm này không hề có quỹ tích huyền ảo gì cả, đường đi của nó hết sức bình phàm, nhưng trong đó dường như ẩn chứa vô tận huyền ảo. Ý Chí Thời Không ngưng tụ Kiếm Ý trên thân kiếm, một Thời Không Luân Bàn ngưng kết xoay tròn liên tục như cối xay, đè ép về phía Đạo Linh.

Thứ thứ ba mươi ba của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm: Thời Không Luân Chuyển!

Thời Không Luân Bàn khổng lồ hoàn toàn là do ý chí Kiếm Ý ngưng tụ mà thành, dường như mang theo áp lực vạn cân. Hỗn Độn màu xám bị xé ra, trong đó, vô số Lôi long Hỗn Độn lao ra, lại bị Thời Không Luân Bàn điều khiển, hội tụ trấn áp về phía Đạo Linh.

- Chỉ là một lũ trùng kiến, cũng dám ra tay với ta ư?

Nhìn thấy vô số lôi long Hỗn Độn kia, bắt chợt Đạo Linh quát lớn, một cỗ ý chí càng khổng lồ hơn nữa bùng lên trấn áp.

Chỉ trong nháy mắt, xung quanh Thời Không Luân Bàn, vô số lôi long Hỗn Độn kia bị nghiền nát thành tro bụi Thời Không Luân Bàn màu xám bạc cũng trở nên ảm đạm. Lục Thanh như bị sét đánh trúng người, toàn thân run rẩy, lực lượng mệnh môn chấn vỡ hư không, nửa người của hắn lập tức lọt vào trong không gian Động Hư.

Không gian loạn lưu đen ngòm như những con rắn tấn công vào người Lục Thanh, nhưng còn chưa chạm đến người hắn, đã bị khí Phong Mang đen sẫm xé rách tan tành từng mảnh.

Chiến ý trên người Lục Thanh càng bùng lên cao hơn nữa, hắn bước ra một bước, chấn nát hư không, cất tiếng quát to như sấm nổ:

- Muốn trấn áp ta sao? Dù là thế giới này, cũng không được!

Luyện Tâm Kiếm lúc này đâm ra đã thu về, thần sắc Lục Thanh tỏ ra hết sức nghiêm trang, ngay tức khắc. Luyện Tâm Kiếm lại đâm ra một Kiếm.

Một Kiếm này thông thả vô cùng, giống như đang trấn áp vô số thần sơn vạn tượng. Một kiếm đâm ra, đường đi hết sức rõ ràng, Kiếm quang mênh mông hội tụ. Kiếm quang màu xám bạc tựa như vô cùng vô tận. Ý Chí Thời Không vốn đã âm đậm, lúc này chợt bùng lên trở lại. Thời Không Luân Bàn màu xám bạc được kiếm quang rót vào, ngưng tụ trở lại một lần nữa.

Hai dòng sông Thời Không đồng thời hiện ra, một dòng chảy ngược, một dòng chảy xuôi chia ra khắc trên hai mặt Thời Không Luân Bàn. Mà Thời Không Luân Bàn được hai dòng sông Thời Không khắc vào, lập tức hóa thành bản thể, dần dần tiến hóa trở nên viên mãn.

- Hảo kiếm!

Tinh quang chớp ngời trong mắt Đạo Linh, trên người y cũng lần đầu tiên bùng lên một cỗ chiến ý vô cùng mạnh mẽ. Chỉ có điều động tác của Đạo Linh lần này lại vô cùng nhanh chóng, kiếm chỉ xuất ra chỉ trong nửa cái nháy mắt.

-Ấm!

Trước người Đạo Linh, không gian vốn đang yên tĩnh đột ngột sinh ra lôi âm Thiên Đạo mênh mông. Ý chí vô biên hội tụ thành một dòng lũ lớn, trấn áp về phía Thời Không Luân Bàn.

- Ấm...

Không gian vỡ nát, không gian Hỗn Độn màu xám nháy mắt mở ra ngàn dặm. Giữa không trung. Thời Không Luân Bàn màu xám bạc dường như gặp phải một bức tường trở ngại vô hình, ngưng trệ giữa hư không.

Trên Kiếm thể Thánh Kiếm vạn tượng của Lục Thanh, kiếm quang màu xám bạc ngưng tụ thành thực chất, bao phủ toàn thân Lục Thanh vào trong. Lúc này trông hần giống như một cự thần màu xám bạc. Luyện Tâm kiếm đâm xuyên hư không, ngăn cản phía sau Thời Không Luân Bàn.

Cảm thụ được ý chí Kiếm Đạo trước kiếm chỉ của mình truyền về lực chống cự, sắc mặt Đạo Linh trở nên hết sức âm trầm. Thực lực của Lục Thanh thật sự đã làm cho y kinh ngạc vô cùng. Đạt tới cảnh giới hiện tại y có thể phán đoán rõ ràng, hiện tại Lục Thanh chỉ còn kém một bước là có thể phá vỡ bức vách lực lượng tích lũy, chân chính đạt tới cảnh giới siêu thoát

- Vốn ta muốn tha cho ngươi một mạng, nhưng bây giờ...

Đạo Linh ngưng câu nói nữa chừng, Kiếm chỉ vươn ra cũng đồng thời duỗi thẳng.

-Rắc...

Thời Không Luân Bàn màu xám bạc lập tức xuất hiện vô số vết nứt. Ý chí Thiên Đạo vô biên lập tức xuyên qua những vết nứt này, truyền tới thân thể Lục Thanh.

- Phụt...

Lục Thanh phun ra một ngụm nghịch huyết màu xám bạc, kiếm quang màu xám bạc xung quanh thân thể tan nát, lộ ra khuôn mặt tái nhợt của hần. Tay cầm Luyện Tâm kiếm của Lục Thanh hơi run rẩy, nhưng chiến ý trên người hần không có chút nào yếu bớt, ngược lại càng thêm mạnh mẽ.

Trên chín tầng trời biển sao mênh mông chậm rãi xoay tròn, ánh sao màu bạc chiếu rọi mặt đất. Đường như bị chiến ý của Lục Thanh dẫn động, hàng trăm ngôi sao đồng thời rơi rụng, mỗi ngôi sao như vậy đều to chừng vạn dặm. Mưa sao rơi xuống xé rách hư không, Liệt Hỏa màu vàng cháy bùng bùng. Từ xa nhìn lại giống như nhiều mặt trời khổng lồ, rơi xuống đầu Đạo Linh.

Chiếc áo xanh trên người Đạo Linh lúc này không gió mà bay, trên đầu y, một thanh đại kiếm hư ảo màu trắng tinh thuần hiện ra. Thanh đại kiếm này có bề ngoài cổ kính, cao chừng mười vạn tượng, vừa xuất hiện đã lấy khí thế lôi đình quét lên chín tầng trời.

- Âm...

Hàng trăm ngôi sao rơi xuống dưới một kiếm của Đạo Linh đều vỡ vụn, sau đó bị không gian Hỗn Độn mở ra nuốt chửng vào, sóng âm mệnh môn truyền khắp cả thế giới Thiên Đạo.

Các tông khắp thế giới Thiên Đạo, vô số thần kiếm run rẩy không ngớt, các Kiếm Giả lộ vẻ kinh hãi nhìn về phía Kim Thiên tông. Từ nơi đó truyền ra uy thế kinh thiên, dù là ở cuối thế giới Thiên Đạo cũng có thể cảm nhận được.

Trên Kiếm Ma sơn, đỉnh Ma nhai.

Về mặt Ma Linh ngưng trọng, Kiếm Ma đứng cạnh y.

Lúc này Ma Linh nở nụ cười lạnh lẽo, trên gương mặt giống hệt Đạo Linh toát ra khí lạnh như băng tuyết.

- Đạo Linh, người thật quá tham lam!

Giọng Ma Linh tuy bình thản vô cùng, nhưng ở vạn dặm phương xa, phạm vi tông vực Kim Thiên tông, cũng có thể nghe thấy hồi âm lạnh băng.

- Ma Linh!

Đạo Linh quát lớn:

- Người dám phản ta!

Dứt lời, trên kiếm chỉ Đạo Linh bùng lên kiếm quang màu trắng. Ngoài mấy ngàn dặm. Thời Không Luân Bàn vạn trượng lập tức kêu phịch một tiếng, hóa thành tro bụi.

Trên mặt luân bàn, Luyện Tâm kiếm kêu lên run rẩy, lập tức mang theo Lục Thanh bay ra

951. Chương 314: Uy Năng Bản Nguyên

Tuy Kiếm thể biến mất, nhưng thân thể dày đặc vết máu của Lục Thanh đã hiện ra, áo xanh của hắn lúc này đã rách toạt, bất quá ánh mắt hắn vẫn tự nhiên như trước, không lộ chút sợ hãi nào.

Giờ phút này, không gian giữa hai người Lục Thanh, không gian Hỗn Độn mở ra giống như bị một ý chí lớn lao trấn áp, chậm rãi khép lại. Trong khoảnh khắc khép lại, một điểm màu tím chậm rãi hiện ra, ngưng tụ thành một người.

- Ma Linh!

Lục Thanh kêu lên.

- Không sai!

Ánh mắt tà dị của Ma Linh như cười như không, quét nhìn khắp không gian đồ nát xung quanh.

Lúc này, không gian mặt đất xung quanh dường như trải qua ngày tận thế, thiên địa nguyên khí bạo động vạn vật uốn khúc, linh khí vô biên hình thành nhưng cơn trốt xoáy ở nơi này. Khe nứt không gian đen ngòm dày đặc hiện ra khắp không gian, không ngừng cắn nuốt tất cả những gì có thể cắn nuốt.

Trên mặt đất, khí nóng bốc lên dày đặc, dung nham Địa Hỏa màu vàng tàn phá mặt đất, hội tụ thành dòng sông dung nham trên mặt đất Kim Thiên tông trước đây. Dung nham nóng bỏng khiến cho lửa ngọn cháy bùng bùng, chậm rãi lan tràn ra khắp bốn phía xung quanh

Lúc này nếu như quan sát thế giới Thiên Đạo từ trên chín tầng trời. Thiên Đạo đại lục giống như vừa xuất hiện một đám lửa khổng lồ, ánh đỏ của đám lửa này soi sáng một nửa bầu trời, gần như Kiếm Giả các tông trên khắp thế giới Thiên Đạo có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

- Ma Linh, chẳng lẽ người muốn động thủ với ta ư?

Ánh mắt Đạo Linh như điện, nhìn Ma Linh chằm chằm, trầm giọng quát.

Đối với Ma Linh. Đạo Linh cũng không dám khinh thường vọng động. Khác với khi động thủ cùng Lục Thanh, nếu y động thủ với Ma Linh, thế giới Thiên Đạo này chưa chắc đã chịu nổi

Đối với lời chất vấn của Đạo Linh, Ma Linh không nhanh không chậm, nhếch miệng nở một nụ cười tà dị:

- Đạo Linh, người không cần lo lắng, tiểu tử này hôm nay nhất định phải chết. Chỉ là một thân Kiếm Đạo của hắn, ta cảm thấy rất có hứng thú, chẳng lẽ Đạo Linh người không cảm thấy mến tài sao?

Sắc mặt Đạo Linh lập tức sa sầm:

- Xem ra hôm nay, chúng ta phải đánh nhau một trận...

- Hai vị hà tất phải nổi nóng!

Đột ngột một giọng nói già nua vang lên giữa không trung:

- Là ai!

Trong nháy mắt, Ma Đạo nhị Linh giật mình, ánh mắt đồng thời nhìn vào người Lục Thanh.

Hỗn Độn mở ra, xuất hiện một cánh cửa màu vàng đỏ, ngay tức khắc, từ trong đó xuất hiện một phụ nhân trung niên áo đen. Tuổi tác phụ nhân đã hơi cao, nhưng da dẻ vẫn còn tươi tắn, đầu mày cuối mắt vẫn còn ẩn hiện nét đẹp mê hồn. Cho dù thời gian có ăn mòn, nhưng đến nay vẫn tồn tại.

- Viêm Tổ! Bà muốn nhúng tay vào chuyện này ư?

Đạo Linh trầm giọng quát.

Viêm Vận cười lạnh:

- Vì sao ta không thể nhúng tay? Nói thật ra, hai người bất quá chỉ là hai niệm Đạo - Ma của Đạo Tề Thiên mà thôi. Cho dù là Bản Nguyên, cũng chỉ là hư ảo mà không thật. Chỉ có chân chính giết chết được Đạo Tề Thiên, mới có thể kế thừa Bản Nguyên Thời Không của y, vốn đã bị các người sửa lại thành Thế giới Thời Không của thế giới Thiên Đạo.

- Bà đã nói với hắn rồi sao?

Dường như nhớ lại chuyện gì. Ma Linh trầm giọng hỏi. Viêm Vận liếc y một cái:

- Sao lại không nói, hắn đã lãnh ngộ thành công Kiếm Đạo Thời Không, đạp một chân vào cảnh giới Bỉ Ngạn. Chỉ cần có đủ lực lượng, vậy sẽ có thể phá vỡ vách ngăn thế giới của Đạo Tề Thiên, chân chính đạt tới Đại Đạo Tinh Không. Hắn còn có tư cách hơn bất cứ người nào trong số chúng ta.

Viêm Vận ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Chuyện gì khác thì bản tổ không biết, các người dùng lực Bách Trận Lăng Tiêu trợ giúp Lục tiểu tử độ qua thiên phạt, để chữa lại đường lui cho mình. Nguyên nhân là vì trong hai người các người, cuối cùng ai giành được Thế giới Thời Không của Đạo Tề Thiên, vậy người còn lại có thể mượn thân của Lục tiểu tử trùng sinh. Với cảnh giới Bỉ Ngạn của Kiếm Đạo Thời Không của Lục tiểu tử, lại thêm lực lượng của một trong hai người các người, vậy có thể siêu thoát thành công. Ta nghĩ rằng ta nói không sai, có phải không?

Sắc mặt Lục Thanh đại biến. Từ những lời của Viêm Tổ, tự nhiên Lục Thanh có thể phân biệt thật giả. Xem ra, sở dĩ hắn có thể chống đỡ tới ngày nay, không phải là vì Ma Đạo nhị Linh không thể ra tay hạ thủ, mà vì bọn chúng muốn nuôi dưỡng hắn như một con rối để sau này có thể cắn nuốt đoạt xá.

Lúc này bị Viêm Vận nói ra những âm mưu trong lòng. Ma Đạo nhị Linh lập tức biến sắc. Thế nhưng đối mặt với Viêm Vận, cường giả Bỉ Ngạn mà trước kia bị Đạo Tề Thiên trấn áp. Ma Đạo nhị Linh cũng không dám vọng động.

Thật ra trong mười vạn năm qua, ba người đã âm thầm giao thủ mấy lần. Tuy rằng chưa từng lộ mặt, nhưng vẫn ít nhiều hiểu biết thực lực lẫn nhau. Lúc này tuy rằng bị Viêm Vận vạch trần, nhưng Ma Đạo nhị Linh cũng không dám vọng động.

Lực lượng của ba người bọn họ đã vượt ra ngoài cực hạn của thế giới Thiên Đạo. Nếu như có Đạo Tề Thiên đích thân trấn thủ thì còn khá, nhưng hiện tại Đạo Tề Thiên còn không tự lo nổi cho mình, thế giới này không người cai quản, tự nhiên không thể chịu nổi lực lượng của ba người bọn họ.

Đạo Linh trầm ngâm một lúc, sau đó mới nói:

- Viêm Tổ, hai người chúng ta có thể hứa với bà, sau này, bất kể ai trong chúng ta đạt được truyền thừa của thế giới này, sẽ trả cho bà đi. Ở Đại Đạo Tinh Không, chúng ta có thể trở thành đạo hữu cùng nhau tìm kiếm Đại Đạo vô thượng.

- Đây quả thật là một phương pháp rất tốt.

Viêm Vận gật gù đầu, lập tức đưa mắt nhìn Lục Thanh. Bị Viêm Vận nhìn, chẳng những Lục Thanh không hề lộ vẻ hoảng sợ, còn nở một nụ cười, khiến Ma Đạo nhị Linh cảm thấy tim mình như chìm xuống.

- Nhưng đáng tiếc là, ta không tin được các người!

Viêm Vận đột ngột đổi giọng:

- So với các người, ta tin tưởng Lục tiểu tử hơn, tối thiểu, hắn cũng không coi thường sinh mạng. Các người coi sinh mạng như cỏ rác, ta khó lòng tin được, không biết sau khi các người có đầy đủ lực lượng, có mang ta đi luyện hóa như loài trùng kiến hay không...

- Nói như vậy, bà cố ý đối nghịch với chúng ta!

Đạo Linh lạnh giọng nói:

- Ma Linh, nói không chừng hôm nay, hai ta sẽ phải liên thủ một phen.

- Ta cũng đang có ý này!

Ma Linh gật đầu. Đồng thời, hai cố ý chí mệnh bỗng bùng lên, toàn thế giới Thiên Đạo lập tức chìm vào bóng tối khôn cùng. Mây đen dày đặc, che lấp chín tầng trời, chỉ có bầu trời của Kim Thiên tông là có thể nhìn thấy Ngân hà mệnh mệnh rực rỡ. Nhưng dưới ý chí của Ma Đạo nhị Linh. Ngân hà cũng trở nên ảm đạm, ánh sao bằng bạc dường như đã bị áp chế, co rút trên chín tầng mây, mặt trời cũng thu lại Thái Dương Chân Hỏa, giống như có sinh mạng, một thân nóng rực tìm chỗ ẩn nấp.

Đối mặt với ý chí của Ma Đạo nhị Linh liên thủ trấn áp, thần sắc Viêm Vận cũng tỏ ra ngưng trọng hẳn lên. Bất quá bà vẫn ung dung nở một nụ cười lạnh lẽo:

- Cái mà các người gọi là Bản Nguyên, thật ra chỉ là hư ảo mà thôi. Nếu không thật sự nắm trong tay Thế giới Thời Không của Đạo Tề Thiên, cho dù hùng mạnh tới mức nào, các người cũng không thể bước vào cảnh giới Bỉ Ngạn. Hôm nay bản tổ sẽ cho các người mở rộng tầm mắt. Bản Nguyên chân chính rốt cục có uy năng đến mức nào!

Bản Nguyên chân chính!

Ma Đạo nhị Linh nghe vậy giật mình kinh hãi nhìn lại Viêm Vận, đã thấy trên người bà nổi lên một lớp thần quang màu vàng tinh thuần. Từ thần quang này, Lục Thanh cảm nhận được một cỗ khí tức Bản Nguyên hết sức rõ ràng. Khí tức này mạnh mẽ vô cùng, còn hùng mạnh hơn cả khí tức của cổ quan tài bằng đồng xanh trước kia.

- Bản Nguyên hệ Hỏa!

Lục Thanh kêu lên.

- Không sai!

Viêm Vận trầm giọng nói:

- Tiểu tử, người hãy nhìn cho rõ, hôm nay ta sẽ tiêu hao một tia Bản Nguyên hệ Hỏa, để cho người chân chính được thấy uy năng Bản Nguyên của Đạo giả Bỉ Ngạn!

Hữu chương duỗi thẳng ra, trên chỉ chương của Viêm Vận, một điểm thần quang màu vàng tinh thuần dường như có linh tính, không ngừng biến ảo hình dạng, cuối cùng hóa thành một tiểu long dài chừng một tấc màu vàng tinh thuần.

Long trảo của tiểu long có chín ngón, từng có mười đốt, chính là hình dáng của Tổ Long Long tộc.

Một cỗ khí tức Bản Nguyên khuếch tán ra, trong nháy mắt. Lục Thanh cảm thấy tất cả linh khí hệ Hỏa trong toàn bộ thế giới Thiên Đạo bạo động lên. Giờ phút này, dù là cảnh giới hiện tại của hắn cũng không thể thu hút hoặc khống chế một tia linh khí hệ Hỏa nào cả.

Chỉ trong thoáng chốc, ý chí Thiên Đạo của Đạo Linh bị sụp đổ trước tiên. Ý chí Thiên Đạo từ Bản Nguyên Thiên Đạo hư ảo sinh ra, dưới sự thu hút của Bản Nguyên hệ Hỏa, hệ Hỏa nhất mạch lập tức sụp đổ. Vì thế dẫn tới cảnh giới Thiên Đạo viên mãn sụp đổ, cho nên ý chí Thiên Đạo kia tự nhiên phải tiêu tan.

Sắc mặt Đạo Linh tái nhợt, lảo không lui về phía sau hai bước, ánh mắt nhìn Viêm Vận tỏ ra kinh hãi vô cùng.

Nhìn sang Ma Linh, cũng ngay sau đó. Bản Nguyên Ma Đạo hư ảo sụp đổ, lập tức khiến cho cả ý chí sụp đổ tán loạn.

Viêm Vận hừ lạnh, thoáng nhìn Ma Đạo nhị Linh:

- Rất cục cựa cũng chỉ là Bản Nguyên hư ảo, ngay cả một chút Bản Nguyên dẫn động cũng không chịu nổi tự động sụp đổ. Xem ra bao nhiêu năm qua, các ngươi không có chút tiến bộ nào.

Nhưng giờ phút này, Ma Đạo nhị Linh đang chìm sâu trong trầm mặc, không nói nửa lời, mặc cho Viêm Vận bên cạnh nhạo báng mình.

Bất chợt sắc mặt Viêm Vận khẽ biến, giọng tay vẫy:

- Tiểu tử, theo ta mau!

Dứt lời, không chờ Lục Thanh đáp, bà chớp lấy tay hắn, bước vào trong không gian Hỗn Độn.

Trong không gian Hỗn Độn màu xám, khắp nơi đều là khí Hỗn Độn màu xám pha tạp ngập tràn. Thế nhưng khí Hỗn Độn này lại ẩn chứa hết thảy, có thể tìm thấy tất cả trong này.

Khi Viêm Vận và Lục Thanh tiến vào, không gian Hỗn Độn màu xám lập tức ngưng kết ra vô số lõi long Hỗn Độn, muốn nuốt chửng hai người Lục Thanh.

Viêm Vận hừ lạnh một tiếng, từ trên người bà toát ra một cỗ khí tức Bản Nguyên hệ Hỏa. Trong nháy mắt, vô số lõi long Hỗn Độn kia lộ vẻ hoảng sợ, tiêu tan trở lại thành khí Hỗn Độn như trước.

Lục Thanh lộ vẻ kinh ngạc vô cùng, sự hùng mạnh của lực Bản Nguyên, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Chỉ đơn thuần là ý chí, đã có thể làm cho vạn vật kinh sợ.

- Tiền bối vừa rồi vì sao...

Lục Thanh ngập ngừng hỏi.

- Vì sao ư?

Viêm Vận liếc nhìn hắn, lập tức thân hình bà run lên một cái, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Lục Thanh giật mình kinh hãi vội hỏi:

- Tiền bối, người làm sao vậy?

- Làm sao ư, ở trong thế giới Bản Nguyên Thời Không của Đạo Tề Thiên, phải chịu bị áp chế bởi Bản Nguyên Thời Không của y. Trong mười vạn năm qua, ta có thể ngưng tụ ra vài tia lực Bản Nguyên hệ Hỏa đã là hiếm có, tiêu hao một tia là mất đi một tia. Bằng

952. Chương 315: Thu Thiên Linh Tộc

Lục Thanh lộ vẻ ngưng trọng, hiển nhiên đây là uy năng có sức mạnh hết sức lớn lao.

Lúc trước, bảy vết lõm còn thiếu trên nắm cổ quan tài bằng đồng xanh, nếu như hần đoán không sai, chính là để khảm bảy viên linh châu Bản Nguyên. Đáng tiếc là không biết bảy viên linh châu Bản Nguyên ở đâu, đó cũng là lần đầu tiên Lục Thanh tiếp xúc với lực lượng Bản Nguyên.

Chỉ có điều rất cục, cổ quan tài bằng đồng xanh kia là vật gì? Lục Thanh không hiểu, vì sao trên nắp lại có được bảy khí tức Bản Nguyên còn chín viên bảo châu cuối cùng đã đi về đâu, cũng không có câu trả lời. Sau khi nhận biết Đại Đạo Tinh Không, Lục Thanh mới nhận ra rằng, dường như hết thảy không chỉ đơn giản như vậy.

Lúc này, Viêm Vận nhìn Lục Thanh:

- Từ sau khi người vượt qua thiên phạt, đã chân chính thành tựu Kiếm Đạo Thời Không, tự nhiên cũng đạt được Bản Nguyên Thời Không. Chỉ có điều lực Bản Nguyên này quá hùng mạnh, với lực lượng của người hiện tại vẫn chưa thể khống chế được.

- Ta có được Bản Nguyên Thời Không ư?

Lục Thanh sửng sốt, nhưng tâm thần hần chìm vào từng ngõ ngách trong thân thể, vẫn không phát hiện được gì.

Viêm Vận cười

- Tiểu tử, chẳng lẽ người hồ đồ tới mức đó sao? Chẳng lẽ người vẫn chưa lĩnh ngộ hết Kiếm Đạo Thời Không của mình?

- Thời Không...

Lục Thanh lẩm bẩm, bất chợt mắt sáng ngời:

- Thời Không Luân Bàn!

Viêm Vận mỉm cười:

- Quả thật trẻ con dễ dạy, bên trong Thời Không Luân Bàn đang hóa thành vật thật của người, chính là ẩn chứa Bản Nguyên Thời Không của người. Đến khi lực lượng của người có thể làm cho nó hoàn toàn hóa thành vật thật. Bản Nguyên Thời Không vô cùng vô tận trên mặt của nó, tự nhiên người cũng sẽ sử dụng được.

Nói tới đây. Viêm Vận lập tức thở dài một tiếng:

- Bất cứ một tên Đại Năng Bỉ Ngạn nào cũng có Đạo Khí Bản Nguyên của mình. Một khi Thời Không Luân Bàn hoàn toàn hóa thành vật thật, ắt sẽ là chỗ dựa cho người đạp bước tới Bỉ Ngạn. Sau này có thể tùy vào tâm ý của người mà có thể ngưng luyện nó thành đủ mọi hình dáng. Lúc trước, Đạo Khí Bản Nguyên của ta khi bị Đạo Tề Thiên trấn áp, đã bị vỡ nát, bằng không trong bao nhiêu năm qua, ta cũng không chỉ luyện ra được vài tia lực Bản Nguyên để cho hai tên tiểu bối còn chưa hoàn toàn đặt chân tới cảnh giới Bỉ Ngạn tỏ ra càn rỡ trước mặt như vậy.

Vượt qua hư không, một lúc sau, hai người hạ xuống Linh Đoạn sơn mạch. Sâu trong động Cửu Viêm, ở một thế giới không gian.

Thế giới không gian này có màu vàng tinh thuần, tràn ngập linh khí hệ Hỏa nồng đậm. Linh khí hệ Hỏa này giống như sương mù, trôi nổi khắp nơi trong thế giới này. Thiên địa nguyên khí chìm xuống, ngưng tụ trên bề mặt thành một mặt hồ màu tím yên tĩnh.

Hai người Lục Thanh vừa hạ xuống, linh khí hệ Hỏa xung quanh lập tức tản ra bốn phía, xung quanh hai người hình thành một khoảng hư không có phạm vi trăm trượng.

- Đáng tiếc là Đạo Khí Bản Nguyên của ta đã vỡ, ngay cả thần thông ngưng tụ Sinh Mạng Nguyên Tinh, mở ra thế giới sinh linh cũng biến mất. Tạm thời hãy thu Thiên Linh tộc vào Thế giới Thời Không của người đi thôi.

Lục Thanh gật gật đầu:

- Tự nhiên nên như vậy.

- Tốt, quả nhiên ta đã không nhìn lầm người.

Viêm Vận nhìn Lục Thanh một cái thật sâu.

Ngay tức khắc, Viêm Vận vung tay áo, khoảng không gian màu vàng tinh thuần lập tức mở ra, hai người xuất hiện ở trước điện Vô Thần.

Viêm Thiên Lạc!

Trong điện Vô Thần, mấy người vốn đang tĩnh tâm tu luyện lập tức tỉnh lại.

- Viêm Tổ Đại nhân!

Bảy người Viêm Thiên Lạc lập tức đứng dậy, cửa lớn của điện Vô Thần rộng mở.

- Lục Thanh!

Cửa điện Vô Thần mở ra, gần như là cùng lúc, bảy người nhìn thấy Lục Thanh đang ngồi xếp bằng bên cạnh Viêm Vận.

Trong không gian màu vàng tinh thuần, một thân kiếm quang màu xám bạc của Lục Thanh phối cùng một thân chân lực màu vàng trôi nổi của Viêm Tổ trông vô cùng nổi bật. Trong mắt bảy người Viêm Thiên Lạc, hai người giống như hai vị cự thần, thâm sâu khó lường.

- Là người!

Sắc mặt Bộ Phi Thiên trở nên hết sức khó coi, y không ngờ gặp Lục Thanh vào lúc này. Người này lúc trước vẫn còn là đối thủ của y, hiện tại đang ở cùng một chỗ với vị thủy tổ của Thiên Linh tộc nhất mạch, vả lại thực lực của đối phương đã vượt qua y từ sớm.

Kiểm Thánh Thời Không!

Chính là tương đương với cảnh giới thất trùng thiên trong Võ Đạo Thiên Linh tộc. Tuy rằng cảnh giới Võ Phách và Võ Thánh cách nhau có một cảnh giới, nhưng cũng không khác gì như trời và vực.

-Hừ!

Viêm Vận cau mày, liếc Bộ Phi Thiên một cái.

Trong nháy mắt, Bộ Phi Thiên cảm thấy dường như có vô số thần sơn đang đè trên người mình, trọng lực nặng nề mang theo uy nghiêm chấn nhiếp thấm sâu vào trong huyết mạch, khiến cho sắc mặt y trở nên tái nhợt, toàn thân run rẩy.

- Ngày sau, Lục đạo hữu có địa vị tương đương ta trong tộc!

Cái gì!

Sắc mặt Bộ Phi Thiên lập tức trở nên tái nhợt, ảnh mất thần thờ. Bên cạnh, bọn Viêm Thiên Lạc thầm thở dài một tiếng, biết tâm ma của Bộ Phi Thiên đã quá sâu. Từ hôm nay trở đi, ngày nào mà y chưa vượt qua Lục Thanh, tâm ma này sẽ không thể diệt.

- Linh Đoạn sơn mạch giao cho người.

Lúc này Viêm Vận nhìn sang Lục Thanh.

- Chẳng lẽ lúc này chính là...

Bọn Viêm Thiên Lạc giật mình kinh hãi dường như hiểu rõ chuyện gì, mặt lộ vẻ kinh sợ.

- Viêm Tổ, vậy bên Ma Đạo...

Viêm Thiên Lạc ngập ngừng hỏi. Viêm Vận cau mày:

- Bên Ma Đạo không cần lo tới. Thiên Linh tộc ta chỉ cần giữ lại mầm mống là đủ.

- Viêm Tổ...

Năm người Viêm Chiến đồng thời kêu lên.

Viêm Vận khoát tay:

- Ý ta đã quyết, không được nói nhiều!

- Dạ!

Viêm Vận nhìn quanh một vòng, bảy người Viêm Thiên Lạc đều nở nụ cười khố, chỉ có Lục Thanh bên cạnh là hiểu rõ. Chuyện này cũng là bất đắc dĩ mà thôi, có lẽ giờ phút này. Ma Đạo nhị Linh có điều kiêng kỵ, nhưng nếu đi thu Thiên Linh tộc bên Ma Đạo, ắt sẽ chạm tới giới hạn cuối cùng của hai người bọn chúng, đến lúc đó đại chiến xảy ra, khó lòng thu thập.

Lục Thanh giậm chân một cái như cự thần giáng thế, một cỗ uy áp tang thương cổ kính lập tức bùng lên trên người Lục Thanh.

Mười triệu! Trăm triệu! Ngàn triệu! Vạn triệu!

Trong nháy mắt, Kiếm thể Thánh Kiếm của Lục Thanh đã cao lên vạn triệu, tiếng kiếm ngâm rất lớn vang lên long trời lở đất, ý chí Kiếm Đạo vô cùng mạnh mẽ trấn áp hư không. Uy thế mệnh mông lúc này khiến cho bảy người Viêm Thiên Lạc cảm thấy mình nhỏ bé vô cùng, tất cả ý chí Võ Đạo đều bị trấn áp không còn.

Kiếm Thể vạn triệu đứng sừng sững trên không, khí Phong Mang đen sẫm vờn quanh thân thể. Lúc này trong mắt bảy người Viêm Thiên Lạc. Lục Thanh giống như cự thần giáng thế, khí tức tang thương cổ kính trấn áp cả Linh Đoạn sơn mạch.

Trong mắt Lục Thanh bắn ra kiếm quang màu xám bạc vài ngàn triệu, Kiếm Thể vạn triệu của Lục Thanh đứng sừng sững giữa hư không, hai trảo chộp hờ xuống dưới.

-Lên!

Dưới ánh mắt khiếp sợ của bảy người Viêm Thiên Lạc, toàn Linh Đoạn sơn mạch nham chấn động ầm ầm, mặt đất nứt nẻ. Mặt đất trong phạm vi hàng vạn dặm bị kéo lên trên lơ lửng.

Đây là thân thông hùng mạnh tới mức nào? Bảy người Viêm Thiên Lạc không thể nào tin được, chẳng lẽ đây là uy năng của Thánh Giả Kiếm Đạo?

Lục Thanh kéo toàn bộ Linh Đoạn sơn mạch lên như vậy, vô số Võ Giả trong đó lộ ra vẻ hoảng sợ. Nhưng ngay sau đó, bảy người Viêm Thiên Lạc vận chân lực trấn áp hư không, lập tức trấn áp tâm tình xao động của các Võ Giả.

Sau đó, Lục Thanh mở ra Thế giới Thời Không của mình, nuốt chửng Linh Đoạn sơn mạch vào trong.

Thế giới Thời Không bao phủ ánh sáng vàng rực rỡ, giờ phút này lại có thêm một tòa thành cổ giáng lâm. Chỉ có điều toàn thân thành cổ này bao phủ một tầng khí Bản Nguyên màu vàng tinh thuần. Khác với Kim Thiên tông hiện tại đã hóa thành hình một quả cầu. Linh Đoạn sơn mạch vẫn duy trì hình dạng như trước. Mà Lục Thanh cũng không quan tâm đến chuyện này, vốn Linh Đoạn sơn mạch là của tộc nhân Viêm Vận, sau này tự nhiên phải trả lại. Dùng khí Bản Nguyên bao phủ như hiện tại tự nhiên có thể tránh không để Thế giới Thời Không của Lục Thanh đồng hóa.

Nhìn sang Kim Thiên tông, giờ phút này đã hóa thành một ngôi sao khổng lồ. Trên ngôi sao này có đầy đủ non xanh nước biếc, một cỗ khí tức sinh mạng nồng đậm lan tràn. Thiên địa nguyên khí, linh khí không ngừng cuộn cuộn hội tụ lại, dưới cảm ứng của Lục Thanh, dường như đang có một sức sống nồng đậm đang dần dần hình thành.

Chỉ có điều chút sức sống ấy còn vô cùng mỏng manh nhỏ bé, vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn. Nếu muốn nó trưởng thành, cần phải có rất nhiều thiên địa nguyên khí, linh khí.

Đối với Lục Thanh, cung cấp thiên địa nguyên khí, linh khí cho Thế giới Thời Không căn bản không thành vấn đề. Kiếm Đạo Thời Không có thể xé rách Thời Không vô tận, thu lấy tất cả những gì cần thiết. Tuy rằng Lục Thanh chỉ mới đạt tới cảnh giới Mệnh Hà đỉnh phong theo như lời Viêm Vận, nhưng đối với chuyện thu thập nguyên khí linh khí, hẳn lại vượt xa Thánh Giả đồng cấp hàng trăm lần. Chỉ cần tâm thần đủ mạnh là có thể khống chế dễ dàng.

Rời khỏi Thế giới Thời Không, vốn tộc địa của Linh Đoạn sơn mạch trước kia, lúc này đã trở thành một vùng đất hoang tàn. Dung nham Địa Hỏa trào lên mặt đất, nhiệt khí bốc hơi dày đặc, thiên địa nguyên khí hỗn loạn, hình thành lốc xoáy. Bảy người Viêm Thiên Lạc đứng giữa không trung, nhìn hết thấy trước mắt với vẻ không thể nào tin được. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mười mấy lần hô hấp, tộc địa sinh sống vô số năm đã biến mất không thấy.

- Các người cũng vào đi thôi.

Viêm Vận lên tiếng nói:

-Dạ...

Lúc này Bộ Phi Thiên tỏ ra ngập ngừng do dự, nhưng bên cạnh. Viêm Thiên Lạc ung dung bình thân dùng lực Tiểu Thế giới Võ Đạo trấn áp y, bắt y cùng tiến vào Thế giới Thời Không của Lục Thanh với mình.

Hành động của Viêm Thiên Lạc tự nhiên không thể qua mắt được hai người Lục Thanh. Bất quá với cảnh giới của Lục Thanh hiện tại, lúc trước Bộ Phi Thiên đã không phải là đối thủ của hắn, huống chi hiện tại, càng bị vượt xa, đã không hề là đối thủ.

Đây chính là hiệu quả thực tế của Kiếm Đạo Thời Không của Lục Thanh.

Đến khi cánh cửa của Thế giới Thời Không khép lại, đột nhiên Viêm Vận biến sắc, chớp lấy tay Lục Thanh, nháy mắt biến mất ngay tại chỗ trong khoảng hư không trước mặt.

- Bùng...

Hai bóng người một xanh một tím bước ra từ trong hư không, xuất hiện ở vùng đất hoang tàn hỗn loạn này.

- Viêm Tổ!

Sắc mặt Ma Đạo nhị Linh tỏ ra hết sức âm trầm, phát hiện ra Linh Đoạn sơn mạch dưới chân mình đã biến mất không còn. Mặc cho bọn chúng phóng xuất ra khí Bản Nguyên cũng không tra xét được tung tích của hai người Lục Thanh.

Lực Bản Nguyên hư ảo của chúng, tuyệt đối không thể nào sánh ngang với lực Bản Nguyên chân chính được. Tự nhiên Ma Đạo nhị Linh cũng không thể tra xét hành tung của Viêm Tổ.

Trong không gian Hỗn Độn.

Sâu trong một khoảng không gian màu xám bạc, một chiếc luân bàn to mười vạn trượng đang chậm rãi xoay tròn.

Bên dưới, một lão nhân áo xám đang khoanh chân ngồi đó, sắc mặt tỏ ra hết sức bình tĩnh.

Bất chợt lão nhân mở bừng hai mắt, hai đạo Kiếm quang màu xám bạc nháy mắt xé rách

953. Chương 316: Cuộc Chiến Cuối Cùng Với Thiên Đạo (phần 1)

Một chiếc luân bàn chậm rãi xoay tròn, trên mặt kiếm văn dày đặc, toát ra Kiếm Ý vô biên không thể hình dung bằng lời. Kiếm Ý này dường như xuyên qua vô tận Thời Không, trấn áp một mảng Hỗn Độn.

Nếu có Lục Thanh ở nơi này, nhất định hắn sẽ nhận ra ở đây không ngờ có một Thời Không Luân Bàn thật lớn, lúc này trên luân bàn, kiếm văn càng thêm phức tạp, đã hoàn toàn hóa thành vật thật. Chỉ có điều lúc này dường như nó đang bị thứ gì đó áp chế, kiếm quang trở nên ảm đạm.

Dưới Thời Không Luân Bàn, lão nhân áo xám mở bừng hai mắt, ánh mắt xuyên qua hư không vô tán, rơi xuống hàng chục chiếc kén lơ lửng.

-Rắc...

Dường như đáp lại ánh mắt của lão nhân, vô số kén kia đột ngột vỡ ra.

Tiếng động vang lên như khai thiên lập địa, toàn bộ không gian Hỗn Độn bắt đầu quay cuồng xung quanh hàng chục kén kia. Có hai chiếc kén vỡ ra nhanh nhất, một rồng một phượng phóng vút lên cao.

Toàn thân hai con rồng phượng này dường như được đúc bằng vàng ròng, toát ra ánh sáng vàng mênh mông mạnh mẽ. Chỉ trong nháy mắt, hai con rồng phượng đã bành trướng lớn lên mười vạn trượng. Tiếng long ngâm kinh thiên, phượng gáy chấn động, hàng chục chiếc kén còn lại chưa vỡ lập tức phát ra tiếng kêu run rẩy, muốn trốn sâu vào trong không gian Hỗn Độn.

Nhưng ngay sau đó, hai con rồng phượng há chiếc miệng khổng lồ của chúng ra, lực hút kinh khủng lập tức hút sạch sẽ vô số chiếc kén này.

- Rống...

Cự long gào thét. Chân lực Cổ Long màu vàng nồng đậm xé rách không gian Hỗn Độn chỉ trong nháy mắt, chui trở về thế giới Thiên Đạo.

Kim phượng khổng lồ kia cũng không kém thế, theo sát phía sau rời khỏi không gian Hỗn Độn.

Tổ Long, Cổ Phượng Hoàng, hôm nay ta dùng hàng chục huyết mạch linh thú thập giai cho các người nuốt lấy, để các người có thể khôi phục Bản Nguyên. Chỉ cần các người có thể giúp ta chế ngự Ma Đạo nhị Linh, sau khi chân linh ta hợp nhất, lấy lại Thế giới Thời Không, sẽ thả cho các người trở về Đại Đạo Tinh Không.

Dưới Thời Không Luân Bàn, lão nhân áo xám trầm giọng nói. Giọng lão bình tĩnh, nhưng vang vọng khắp không gian Hỗn Độn.

Dường như để đáp lời lão nhân, hai con rồng phượng vừa tiến vào thế giới Thiên Đạo đã tách ra, bay nhanh về phía hai núi Thần Ma.

Lão nhân nở một nụ cười, tay phải lật ra, một thanh tiểu kiếm màu xám bạc lập tức xuất hiện giữa không gian Hỗn Độn. Dường như đã nhận ra khí tức của lão nhân, tiểu kiếm màu xám bạc lập tức phát ra tiếng kiếm ngâm vui sướng.

Đột nhiên ánh mắt lão nhân thoáng động, trầm giọng nói:

- Nếu đã tới đây, vậy hãy xuất hiện đi thôi.

Ngay sau đó, một bóng người áo trắng hiện ra trước mặt lão nhân.

- Lục Thiên Thư, lão tới đây để làm gì?

Lão nhân trầm giọng hỏi.

Về mặt Lục Thiên Thư tỏ ra phức tạp:

- Kiếm Tâm Thời Không, để lại cho ta một phần Bản Nguyên đi.

- Không được!

Lão nhân từ chối:

- Lúc trước ta đã hứa với lão, giúp cho hậu bối của lão thể ngộ được Kiếm Đạo Thời Không, đó đã là giới hạn cuối cùng. Muốn lấy Bản Nguyên, tuyệt đối không được!

Lão nhân ngừng một chút, liếc nhìn Lục Thiên Thư:

- Thiên Nhân chia hai càng lúc lão càng giống người hơn . Lúc đầu, đạo rời khỏi thân, đã định trước rằng lão sẽ không thể thành tựu Đại Đạo. Sự tồn tại của lão chỉ có một đường sinh cơ mà thôi. Nếu sau này ta chết, tự nhiên có thể cho lão mượn thân xác để trùng sinh Đại Đạo Tinh Không.

Sau khi trầm ngâm một lúc lâu, rốt cục Lục Thiên Thư lên tiếng nói:

- Thiên Nhân chia hai thật ra cũng chỉ là thi triển một bí pháp không trọn vẹn, cũng vì đạo niệm cản trở, cho nên bắt buộc phải làm. Hiện tại chấp niệm của lão đã lưu lại một đạo Bản Nguyên càng có cơ hội nhiều hơn . Nếu không, e rằng lão không thể có được cơ hội tái sinh.

Lục Thiên Thư một thân áo trắng, lúc này đứng sừng sững giữa không gian Hỗn Độn, trông thần thái lão hết sức oai hùng. Kiếm quang màu xám bạc bao phủ toàn thân, dường như đứng giữa Thời Không vô tận, làm cho người ta nhìn không thấu.

Giờ phút này, lão nhân áo xám nhìn Lục Thiên Thư một lúc thật lâu rốt cục gật gật đầu:

- Thôi được, ta để lại cho lão một đạo Bản Nguyên.

Lát sau, một đạo kiếm quang màu xám bạc từ Kiếm Chung trong tay lão nhân bắn ra. Lục Thiên Thư lập tức nuốt chửng.

- Đại Đạo Tinh Không, lão hãy tự lo...

Lão nhân áo xám trầm giọng nói.

- Ta đi đây!

Lục Thiên Thư gật gật đầu, quay người đi được vài bước, bất chợt ngoái lại nói:

- Tiểu tử kia, tốt nhất lão không nên chạm tới giới hạn của hần. Hần đã có được cảnh giới Bỉ Ngạn, không phải là nhân vật mà chúng ta có thể hãm hại. Huống chi Kiếm Đạo Thời Không cũng tuyệt đối không cho phép suy tính vận mệnh.

Dứt lời, Lục Thiên Thư rảo bước đi, mất hút trong Hỗn Độn màu xám.

Trong không gian hệ Hỏa màu vàng, Lục Thanh và Viêm Vận ngồi xếp bằng trong đó. Nơi đây là thế giới Bản Nguyên do Viêm Vận mở ra, tuy rằng chỉ nhờ vào một ít lực Bản Nguyên không thể sinh ra sinh linh, nhưng cũng đủ để ngăn cản tất cả mọi người tra xét, ngoại trừ Đạo Tề Thiên.

Nơi đây cũng không làm trở ngại chuyện kế thừa nguyên lực hương hỏa, mà theo lời của Viêm Vận, nguyên lực hương hỏa dù ở Đại Đạo Tinh Không, cũng là một loại lực lượng thần dị. Ngũ Nguyên Đại Đạo, các đạo tung hoành. Đại Đạo Tinh Không thần kỳ kia lúc này đã vô cùng hấp dẫn Lục Thanh.

Võ Đạo hay Kiếm Đạo đều nằm trong Đại Đạo, dưới sự giảng giải của Viêm Vận. Lục Thanh đồng thời cũng hiểu ra, kỳ thật Kiếm Đạo cũng là một nhánh của Võ Đạo. Chỉ có điều Võ Đạo có vô số đạo, lựa chọn khác nhau cũng đưa tới Võ Đạo khác nhau.

Kiếm quang màu xám bạc quán quanh thân thể, trên người Lục Thanh còn có một tầng nguyên lực hương hỏa màu trắng đục vờn quanh Nguyên lực hương hỏa màu trắng đục hết sức tinh thuần cuộn cuộn không ngừng chui vào trong từng thớ thịt của Lục Thanh. Trong cảm ứng của Viêm Vận, lúc này Lục Thanh giống như một ngôi sao nóng bỏng, toát ra hào quang nóng rực.

Nhờ nguyên lực hương hỏa rót vào. Lục Thanh có thể cảm ứng rõ ràng khoảng trống Thánh Kiếm của mình đang không ngừng viên mãn. Tuy rằng chưa thể suy diễn ra tầng mười sáu Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, nhưng cũng đã có được hình dáng đại khái.

Theo Lục Thanh thấy, chỉ cần hần tích lũy đủ lực lượng, có thể hóa khí Bản Nguyên của mình thành vật thật, thật sự nắm giữ được Kiếm Đạo Thời Không, đó sẽ là lúc hần tiến vào tầng mười sáu Bất Diệt Kiếm Thể.

Hết thấy bên ngoài thế giới Thiên Đạo, giờ phút này không thể tiến vào không gian Bản Nguyên của Viêm Vận mây may.

Trên Kiếm Ma sơn, đỉnh Ma nhai.

Ma Linh đang đứng đó. Kiếm Ma bên cạnh, sắc mặt ngưng trọng, nhìn về phía xa xa. Lúc này đang có một điểm sáng vàng đang dần dần tới gần. Điểm sáng vàng này toát ra một cỗ lực lượng tinh thuần, dù là Kiếm Ma cũng cảm thấy áp lực không nhỏ.

Đây là một cỗ ý chí uy áp, ý chí này khác với Ý chí Thế giới, là một cỗ uy nghiêm Bản Nguyên uy nghiêm này có thuộc tính hệ Thổ.

- Âm...

Trên chín tầng trời sấm nổ rền vang, lôi vân vô tận từ bốn phía cuộn cuộn hội tụ. Chỉ trong thoáng chốc, đã bao phủ nửa bầu trời đại lục.

- Rống...

Một tiếng long ngâm rung trời vang lên, dường như từ thuở khai thiên lập địa mà tới, truyền ra khắp toàn bộ Thiên Đạo đại lục.

- Kiu...

Lại có một tiếng phượng gáy vang lên, giống như lửa nóng dấy lên hùng hực. Trên chín tầng trời, Liệt Hỏa màu vàng ngưng tụ thành một đám hỏa vân, trong đó mơ hồ ẩn hiện một cái bóng phượng rất lớn, ép về phía Kiếm Thần sơn.

Một rồng một phượng chia ra trấn áp hai núi Thần Ma!

Giờ phút này, Kiếm Giả các tông vẫn không thể biết được một rồng một phượng này có thật hay không. Khắp nơi trên đại lục, vô số đạo lực Thế giới vô biên tuôn ra, muốn tra xét một chút. Thế nhưng lực Thế Giới vừa lộ ra, đã lập tức bị một cỗ ý chí Bản Nguyên lớn lao trấn áp vỡ nát. Đám cường giả Trấn Thế này gần như đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức biến mất, không dám xuất hiện nữa.

- Tổ Long viên mãn đỉnh phong thập nhất giai!

Trên đỉnh Ma nhai, sắc mặt Ma Linh trở nên hết sức khó coi.

Nhưng chiến ý trên người y không chút nào giảm bớt, ngược lại vì Tổ Long càng ngày càng tới gần cho nên càng thêm hùng mạnh.

- Rống...

Sau vài lần hô hấp, một bóng dáng khổng lồ như che lấp cả đất trời giáng lâm phía trước Kiếm Ma sơn.

Uy thế vô biên trấn áp hư không, tất cả linh khí hệ Thổ đều bạo động kịch liệt. Toàn bộ Kiếm Ma sơn lúc này run lên bần bật, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Đây là một cự long màu vàng dài mười vạn trượng, mỗi một chiếc vảy đều toát ra ánh sáng vàng nồng đậm, màu vàng này ngả sang màu vàng đất. Một cỗ uy nghiêm mênh mông rộng lớn lan tràn ra, ngưng tụ thành một tầng uy nghiêm mạnh mẽ, trấn áp xuống hai người Ma Linh bên dưới.

- Quả nhiên người không chết thật!

Nhìn cự long khổng lồ dài mười vạn trượng trước mặt. Ma Linh trầm giọng quát.

Long thân khổng lồ uốn lượn trên không, trong đôi mắt màu vàng đất toát ra khí tức tang thương cổ kính, đó là khí chất tích lũy qua vô tận năm tháng.

- Ta tên là Phong Lôi...

Thần sắc Ma Linh hơi sững sờ, lập tức cất tiếng mỉa mai:

- Vốn linh trí người đã tỉnh, chẳng lẽ vẫn còn mê đắm trong một ký ức nhỏ nhỏ như vậy sao? Ta nhớ trước kia người cũng là một trong những Đạo giả Bỉ Ngạn bị Đạo Tề Thiên trấn áp, vì sao hiện tại lại đối nghịch cùng ta?

Long trảo chín ngón co duỗi đi tới đâu, không gian vỡ nát ra như kính tới đó, giống như xé giấy, không hề có chút lực chống cự.

Tổ Long nhìn Ma Linh, trầm giọng nói:

- Ta đã hứa với Đạo Tề Thiên ngăn cản ngươi một khắc. So với hai người các ngươi ta tin tưởng Đạo Tề Thiên hơn.

Sắc mặt Ma Linh lập tức trở nên hết sức âm trầm:

- Giải cho Đạo Tề Thiên, có nghĩa là hiện tại, y đang chuẩn bị trở lại. Trong lúc trở lại không thể che giấu được khí tức của mình, bàn cho ngươi và Cổ Phượng Hoàng ra tay ngăn cản ta cùng Đạo Linh, có phải không?

Tiên Thiên Ma khí từ trên người Ma Linh bùng lên ngập trời. Chỉ trong thoáng chốc, đã phá tan lời vân dày đặc trên chín tầng trời. Dù là biến sao mệnh mông trên cao, cũng bị va chạm khiến cho ánh sao tán loạn.

Vô số ngôi sao rơi rụng từ trên chín tầng trời xuống dưới.

Ma khí từ trong hai mắt bắn ra. Ma Linh quát lớn:

- Đạo Tề Thiên, ngươi cho rằng bằng vào một Tổ Long chưa tới cảnh giới Bỉ Ngạn, có thể ngăn cản được ta sao? Hôm nay ta sẽ giết chết nó, cũng sẽ cho ngươi thấy lực lượng tích lũy chân chính của ta trong mười vạn năm qua!

Sóng âm vô biên nháy mắt truyền khắp thế giới Thiên Đạo, ở Kiếm Thần sơn, hỏa vân

954. Chương 317: Cuộc Chiến Cuối Cùng Với Thiên Đạo (phần 2)

- Bùng...

Vô tận Hỗn Độn hiện ra, khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Vô tận Hỗn Độn này vừa xuất hiện, lập tức lấy khí thể lời đình quét ngang toàn Thiên Đạo đại lục. Chỉ trong thoáng chốc đã có hai đại tông môn bị san bằng, hàng trăm vạn sinh linh bị tiêu diệt không còn. Có thể trốn thoát trong khoảnh khắc này, chỉ có một ít Kiếm Tôn cái thể.

Một chiếc Thời Không Luân Bàn chừng mười vạn trượng giáng lâm thế giới Thiên Đạo, trên Thời Không Luân Bàn màu xám bạc này, kiếm văn tinh tế phù dày đặc, kéo ra những đạo quỹ tích huyền ảo.

Trên chiếc Thời Không Luân Bàn khổng lồ này, một lão nhân áo xám đang đứng thẳng. Quanh người lão có bốn mươi chín điểm sáng chớp động không ngừng, giống như sao trời xoay tròn, toát ra hào quang sáng lạn.

Mà ở bốn phía của Thời Không Luân Bàn, cũng có mười bóng người đang đứng nghiêm trang. Mười bóng người này trấn áp hư không, từ trên người ai nấy đều bốc lên một cỗ ý chí Kiếm Đạo Trấn Thế.

Mười tên Thánh Giả Kiếm Đạo!

Lúc này, mười đạo lực Thế giới hùng mạnh hòa vào nhau, bảo vệ lão nhân và Thời Không Luân Bàn. Trên khắp bầu trời sấm nổ rền vang, lời đình Hỗn Độn chen chúc xông ra, giằng co với lời đình trên chín tầng trời làm dấy lên Cương Phong Lôi Hỏa đầy trời.

Vô số luồng quái phong nổi lên, biến sao kia cũng đã bị chấn động, vô số sao trời rơi xuống.

Trên Kiếm Thần sơn. Thông Thiên Kiếm Nhai.

Sắc mặt Đạo Linh tỏ ra ngưng trọng, nhìn Cổ Phượng Hoàng vừa hạ xuống trước mặt mình. Liệt Hỏa màu vàng đang cháy bùng bùng toát ra sức nóng dường như muốn đốt cháy toàn bộ thế giới, khiến cho toàn bộ Kiếm Thần sơn đều trở nên đỏ rực. Hàng ngàn hàng vạn sinh linh bị Liệt Hỏa đốt cháy, trên người còn sinh ra lửa ngọn màu xanh.

- Cổ Phượng Hoàng thập nhất giai đỉnh phong, dưới Thế giới Thời Không này, lực Bản Nguyên của người cũng chỉ là hư ảo mà thôi. Bằng vào người, cũng dám động thủ với ta ư?

Đạo Linh quát lớn:

Bên cạnh Đạo Linh, Kiếm Thần nhắm mắt đứng thẳng, vẻ mặt không chút tình cảm.

Nhìn sang Cổ Phượng Hoàng, lúc này chân thân mười vạn trượng màu vàng đang cháy bùng bùng Liệt Hỏa màu vàng. Trong Liệt Hỏa này toát ra khí tức Bản Nguyên tuy rằng mỏng nhưng cũng trấn áp toàn bộ khí hệ Hỏa xung quanh Kiếm Thần sơn. Cho dù là Đạo Linh cũng phải sinh ra kiêng kỵ trong lòng.

- Ta chưa từng nghĩ tới chuyện ngăn cản bắt giữ người, chỉ muốn cầm chân người trong một khắc mà thôi.

Mắt phượng khép hờ, đôi mắt màu vàng khi thì toát ra khí tức tang thương cổ kính, lúc lại biến thành một vẻ mê man mờ mịt:

- Ta tên là Liệt Diễm.

Vẻ mặt Đạo Linh hơi kinh ngạc, cười chế nhạo:

- Ngay cả một đoạn ký ức nho nhỏ cũng không thể trấn áp, còn đòi tới ngăn cản ta!

Đạo Linh bước tới, chỉ trong thoáng chốc, từ trên người y bùng lên một cỗ ý chí bao trùm thiên địa. Bản Nguyên Thiên Đạo giống như Kiếm Thần Hải cuộn cuộn, trấn áp về phía Cổ Phượng Hoàng trước mặt.

Tiếng phượng gáy kinh thiên vang lên, trên thân phượng như được đúc thành từ vàng ròng. Liệt Hỏa màu vàng đốt cháy Hỗn Độn. Bản Nguyên linh khí hệ Hỏa nồng đậm bùng cháy. Hai cỗ lực lượng Bản Nguyên chạm vào nhau trên không, cuồng phong mạnh mẽ chấn động thổi quét về bốn phương tám hướng.

Không gian Hỗn Độn bị mở ra, kéo dài hàng ngàn dặm, lõi đình Hỗn Độn kinh khủng chen chúc ào ra, trấn áp về phía Đạo Linh và Cổ Phượng Hoàng.

-Cút!

Đạo Linh thét to một tiếng. Bản Nguyên Thiên Đạo bảo vệ quanh mình. Giờ phút này y bước giữa hư không, toàn thân như một vị cổ thần từ thời vạn cổ. Tuy rằng Bản Nguyên Thiên Đạo là hư ảo, nhưng cũng mạnh mẽ vô cùng. Vô số lõi đình Hỗn Độn chưa kịp chạm tới Đạo Linh đã vỡ tan thành nhiều điểm lõi quang sáng rực.

Toàn Thông Thiên Kiếm Nhai run bần bật, trên đỉnh nhai vô số kiếm bi kêu ong ong run rẩy, phát ra tiếng Kiếm ngâm sợ hãi, số Kiếm Ý tàn này nhất tề khởi động, xé nát lõi đình từ trên trấn áp xuống, tạm thời bảo vệ một khoảng không gian.

Thân hình Kiếm Thần bất động, đứng thẳng trên kiếm nhai, sắc mặt bình tĩnh vô cùng, giống như một pho tượng đá không toát ra chút khí tức.

Trên không, hai cỗ Bản Nguyên hư ảo va chạm, đẩy lui cả Đạo Linh và Cổ Phượng Hoàng về phía sau trăm dặm.

Trong cùng lúc đó, trên bầu trời Thiên Đạo đại lục, một cỗ Kiếm Ý Thời Không Luân Chuyển bắn ra, biến sao đầy trời theo đó mà động. Biến sao trên chín tầng trời lúc này dường như hóa thành một xoáy nước khổng lồ, chậm rãi chuyển động. Trước Kiếm Thần sơn. Đạo Linh biến sắc, sát ý bắn ra trong mắt, nhìn chằm chằm Cổ Phượng Hoàng trước mặt.

- Người đã muốn chết, ta đây sẽ thành toàn cho người! Thiên Đạo tại ta. Kiếm Ý sát phạt!

Đạo Linh quát lớn, Bản Nguyên Thiên Đạo mệnh mệnh trên người mang theo khí Phong Mang vô biên bao phủ toàn thân, hóa thành một thanh cự kiếm màu trắng tinh thuần cao mười vạn trượng. Trên cự kiếm này dường như ẩn chứa hệ Chư Thiên, hàng ngàn hàng vạn Kiếm Ý vừa xuất hiện, toàn bộ thế giới Thiên Đạo đều run lên kịch liệt.

Ở một đầu của đại lục, một cỗ Bản Nguyên Ma Đạo không kém chút nào cũng bùng lên, năm cỗ khí Bản Nguyên hoành hành ngang ngược trên không. Giờ phút này, toàn thế giới Thiên Đạo đều run lên kịch liệt, bức vách không gian vỡ vụn từng tắc một, dần dần lan tràn ra khắp chốn.

Ánh dương quang cũng trở nên âm đạm, mặt đất dần dần chìm vào bóng tối

Dưới năm cổ uy áp vô biên, ở khắp các tông, vô số tông dân tâm thần như nứt vỡ. Ngoại trừ Đại sư Kiếm Đạo từ cảnh giới Kiếm Hồn trở lên còn có thể miễn cưỡng chống đỡ một chút, chỉ trong nháy mắt, sinh linh trên đại lục bị chết đi hàng trăm vạn.

Vô số oan hồn này gào thét giữa không trung, bất chợt dường như bị một lực hút rất lớn, giữa không trung hiện ra một cơn trốt xoáy màu vàng, nuốt chửng tất cả vào trong.

Trong không gian Bản Nguyên màu vàng, Lục Thanh vốn đang ngồi xếp bằng bất chợt mở to hai mắt, đứng thẳng dậy.

- Không nên kích động!

Một bóng người áo trắng hiện ra phía trước.

- Lục Thiên Thư!

Lục Thanh biến sắc, kêu lên.

- Lão nói đúng...

Lúc này. Viêm Vận cũng mở bừng hai mắt:

- Đạo Tề Thiên đã bắt đầu động thủ, với thực lực của ngươi chỉ là đi chịu chết mà thôi.

Cảm nhận được năm cổ lực lượng hủy thiên diệt địa kia bên ngoài không gian Bản Nguyên, thần sắc Lục Thanh càng thêm ngưng trọng.

Rất lâu sau, hần hít sâu một hơi:

- Có một số việc không thể không làm. ..

Viêm Vận sững sờ, sắc mặt bỗng trở nên hết sức khó coi:

- Tiểu tử, ngươi chỉ là đi chịu chết!

- Được rồi tiểu tử, ta đi cùng ngươi một chuyến!

- Đạo Tề Thiên!

Viêm Vận lại sững sốt.

Đạo Tề Thiên?

Ánh mắt Lục Thanh tỏ ra kinh ngạc, nhìn Lục Thiên Thư trước mặt, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Lúc Thiên Thư thản nhiên cười nói:

- Ta cũng là Đạo Tề Thiên, ngươi chỉ cần biết rằng ta là một phân thân là đủ. Chỉ có điều phân thân như ta cũng có sinh mạng độc lập. Nhờ vậy trong lần chuyển thế này, ta mới có thể che giấu được tai mắt của người khác.

Lục Thiên Thư ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Về phần phụ thân ngươi, chỉ cần ngươi chân chính đạt tới Bỉ Ngạn, với uy năng của Kiếm Đạo Thời Không, có thể nắm giữ Bản Nguyên Thời Không, chưa chắc đã không thể làm cho y sống lại.

Mắt Lục Thanh sáng rực, trầm giọng nói:

- Chỉ cần phụ thân ta sống lại, tất cả những ân oán giữa chúng ta trước kia gần như xóa bỏ.

- Được!

Lục Thiên Thư mỉm cười:

- Chuyến này, ta sẽ đi cùng ngươi!

- Các người...

Viêm Vân ngập ngừng một chút, sau đó thở dài:

- Được rồi, nếu đã là như vậy, ta cũng dự một phần. Tiểu tử..

Ánh mắt Viêm Vân nhìn Lục Thanh lộ vẻ hơi phức tạp:

- Người có biết không, đây cũng là nguyên nhân chân chính mà ta bằng lòng tin tưởng vào người, biết rõ không làm được nhưng vẫn làm! Cho nên, lần này ta bằng lòng đặt cược vào người!

Ngay sau đó, không gian màu vàng mở ra, nối liền cùng thế giới Thiên Đạo.

Lục Thanh bước ra một bước, từ trên người hắn, một cỗ Kiếm Ý Thời Không Luân Chuyển bùng lên, thân hình cao bảy thước cũng bành trướng lên vô cùng nhanh chóng.

Mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng!

Kiểm Thể Thánh Kiếm vạn trượng sừng sững giữa không trung, khí Phong Mang đen sẫm như hắc ngọc lưu chuyển quanh mình. Không gian xung quanh bị trấn áp chặt chẽ, không thể hình thành.

- Nhục thân như vậy, dù là ở Đại Đạo Tinh Không cũng hiếm có người sánh kịp!

Lục Thiên Thư cất tiếng khen ngợi, đồng thời quát lớn, một cỗ Bản Nguyên Thời Không bạo phát, khiến cho toàn bộ thế giới Thiên Đạo rung động.

Ở hai núi Thần Ma.

Không có khả năng! Làm sao có tới hai Đạo Tề Thiên?!

Bất kể là Ma Linh hay Đạo Linh đều giật mình kinh hãi, ngay cả Kiếm Ý Bản Nguyên đang trấn áp Phong Lôi và Liệt Diễm cũng trở nên chậm lại..

- Rống...

Rống phượng cùng lên tiếng, hai cỗ lực lượng Bản Nguyên vượt qua hai đầu đại lục, hội hợp lại ở trung ương.

- Hỏa sinh Thổ!

Trong mắt Viêm Vân bùng lên Thần quang màu vàng:

- Quả nhiên không hổ là những đại chủng tộc mạnh nhất ở Đại Đạo Tinh Không!

Lúc này hai cỗ lực Bản Nguyên hư ảo tương sinh dung hợp, toát ra khí thế uy năng vô cùng kinh khủng, ý chí mạnh mẽ như vậy khiến cho Ma Đạo nhị Linh đồng thời biến sắc, lui nhanh về phía sau.

- Vì sao lão lại xuất hiện?

Trên bầu trời đại lục, một giọng nói già nua tức giận vang lên. Lục Thiên Thư đứng sừng sững trên không, thần nhiên cười nói:

- Có lẽ đây là sự khác biệt giữa hai ta: lão vì đạo, ta vì con người!

Ma Đạo nhị Linh lui lại mấy ngàn dặm, tránh khỏi hai cỗ lực Bản Nguyên sát phạt, sắc mặt bọn chúng trở nên hết sức khó coi. Thế lực xuất hiện mạnh mẽ xuất hiện giờ phút này đã ra ngoài tưởng tượng của bọn chúng.

- Ma Đạo nhị Linh, hôm nay là ngày các người trở về cát bụi!

Hai đạo Kiếm quang một xanh một tím giống như hai kiếm trụ khổng lồ, trong nháy mắt xuyên qua toàn bộ thế giới Thiên Đạo. Mà ở giữa thế giới Thiên Đạo cũng có một chiếc Thời Không Luân Bàn khổng lồ chậm rãi xoay tròn, làm chấn động cả một vùng trời đất.

Đạo - Ma hợp nhất!

Giữa không trung, hai cỗ lực Bản Nguyên rất lớn lan tràn. Bản Nguyên Thiên Đạo, Bản Nguyên Ma Đạo giờ phút này hội tụ lại, dung hợp phía dưới biển sao trên chín tầng trời, một cỗ Kiếm Ý hủy diệt khiến cho vạn vật sinh linh ngạt thở chậm rãi bùng lên.

- Thời Không Luân Bàn, chuyển!

Giọng nói già nua hết sức bình thản, nhưng tràn ngập một cỗ ý chí không cho phép trái nghịch.

- Kết.....kết.....

955. Chương 318: Cuộc Chiến Cuối Cùng Với Thiên Đạo (phần 3)

Kiểm Ý Đạo - Ma màu tím trắng đủ để hủy thiên diệt địa, che lấp sao trời, thậm chí nuốt hết ánh sáng.

Mà Kiếm Ý Thời Không màu xám bạc lại có thể hủy diệt năm tháng, Luân chuyển Thời Không. Hai cỗ Kiếm Ý kinh thiên va chạm vào nhau trên chín tầng trời bắn ra khí Phong Mang đen sẫm vô cùng vô tận.

Ngay cả Cương Phong Lôi Hỏa trên chín tầng trời cũng nổ tung, không gian Hỗn Độn màu xám nuốt chửng hết thảy, thế nhưng trước mặt hai cỗ Kiếm Ý Bản Nguyên này cũng tỏ ra mỏng manh yếu ớt.

Hai cỗ Kiếm Ý hủy Thiên diệt địa va chạm không ngớt trên không, ý chí Bản Nguyên khiến cho toàn bộ thế giới Thiên Đạo kêu lên ầm ầm như muốn vỡ nát.

Lúc này tại Thời Không Luân Bàn khổng lồ kia, xung quanh lão nhân áo xám, từng điểm sáng màu xám bạc không ngừng rót vào thân thể lão, khiến cho Bản Nguyên Thời Không ngày càng trở nên hùng mạnh. Trên không trung, hai đạo Kiếm Ý Bản Nguyên ngưng tụ thành kiếm trụ triệt tiêu lẫn nhau, Kiếm Ý Đạo - Ma kia cũng không ngừng bị đẩy lui về phía sau.

- Giải cho một Đạo Tề Thiên, vốn lão không có chuyển thể tái sinh, chân linh bản mệnh này của lão vẫn nuôi dưỡng từ trước tới nay! Giải lắm, không ngờ lão đã che mắt được chúng ta trong mười vạn năm qua!

Đạo Linh biến sắc, quát lớn.

- Hai tên phạm thượng kia, không ngờ lúc này còn dám tranh miệng lưỡi cùng ta !

Lão nhân áo xám quát lạnh một tiếng, những điểm sáng màu xám bạc xung quanh chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đã có mười mấy điểm bị lão nuốt chửng

Thời Không Luân Bàn khổng lồ càng trông thật hơn khi trước, không bao lâu nữa sẽ hóa thành vật thật.

- Mở Quỷ giới ra!

Gần như trong nháy mắt. Ma Đạo nhị Linh nhìn nhau, lập tức quyết định.

Chỉ trong thoáng chốc, hai cỗ ý chí kinh thiên giáng xuống hư không, lan tràn về phía Quỷ giới ở sâu trong Thời Không.

Trên mặt Ma Đạo nhị Linh lộ vẻ dữ tợn, giờ phút này bọn chúng đã không còn giữ được vẻ thản nhiên như trước. Khí thể toàn thân cả hai tăng vọt giống như hai Ma thần khổng lồ há miệng thật to, muốn nuốt chửng mọi thứ trước mặt.

Đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên từ miệng Đạo Linh:

- Độc Cô, người dám phản chủ ư?

Ba người Lục Thanh nghe vậy sững sốt nhìn chăm chú vào hư không vô tận. Chỉ thấy một thanh Thánh Kiếm Tử Lôi toàn thân toát ra khí Phong Mang đen sẫm, lúc này đã xuyên qua ngực Đạo Linh. Khí Phong Mang bá đạo tấn sát khắp thân thể Đạo Linh, khiến cho áo xanh của y hóa thành bụi phấn.

- Ầm...

Thần lôi Thiên Đạo màu trắng sáng chợt nổ tung, đánh bay Kiếm Thần sau lưng Đạo Linh. Bóng người màu tím của Kiếm Thần vỡ nát, nhưng chỉ trong nháy mắt đã ngưng tụ lại.

- Phân thân!

Đạo Linh thấy vậy sững sốt sát ý không hề giữ lại, bắn ra từ trong mắt.

- Không sai!

Trên không cách đó không xa, Kiếm Thần vốn dừng lại trên Thông Thiên Kiếm Nhai lúc này mở hư không ra xuất hiện, nhìn Đạo Linh trước mặt, nở một nụ cười chế nhạo:

- Hết thấy ta đều bắt chước ngươi. Ngươi không thành tâm đối xử với ta, chỉ xem ta như con cò, tự nhiên ta phải tìm con đường sống khác.

Một tiếng rên rỉ vang lên, Thánh Kiếm Tử Lôi vốn cắm xuyên qua ngực Đạo Linh, lúc này vỡ ra từng tắc một, hóa thành bụi phấn.

-Phụt...

Kiếm Thần phun ra một ngụm nghịch huyết, trợn mắt gần rách khóe:

- Tử Lôi!

- Biết đau lòng rồi sao?

Đạo Linh cười lạnh:

- Ta sẽ đưa ngươi theo nó!

Ngay sau đó, một tay Đạo Linh dẫn động hư không, liên thủ cùng Ma Linh dẫn động Quỷ giới. Kiếm chỉ tay còn lại vạch ra điểm về phía Mi Tâm Kiếm Thần.

Bản Nguyên Thiên Đạo trấn áp hết thấy, chỉ trong thoáng chốc. Kiếm Thần cảm thấy ý chí Phong Mang toàn thân bị trấn áp tan mất. Ý chí Thế giới cũng yếu ớt vô lực. Trước mặt ý chí Bản Nguyên, thế giới Kiếm Vực gần trưởng thành của y vẫn chưa thể dẫn xuất ra lực Bản Nguyên, tự nhiên không có lực chống cự.

- Lục Thanh...

Kiếm Thần không thể cử động, hai mắt đỏ ngầu, cất tiếng hét lớn.

Ngoài hàng vạn dặm, Lục Thanh đang đứng giữa không trung sắc mặt chợt biến. Sau đó thở dài một tiếng, một dòng sông Thời Không lập tức hiện ra dưới chân kéo dài ra, nháy mắt đã vượt qua vạn dặm vô tận, tới sau lưng Đạo Linh.

Luyện Tâm Kiếm vạn trượng xuất hiện trong tay Lục Thanh, điểm vào sau lưng Đạo Linh.

- Bùng...

Một Thời Không Luân Bàn gần thành vật thật hiện ra theo một kiếm này, chậm rãi xoay tròn trước Luyện Tâm kiếm, đè ép về phía Đạo Linh.

Trên Thời Không Luân Bàn màu xám bạc, hai dòng sông Thời Không khắc ở hai mặt bắt chợt chảy ngược.

- Thời Không Nghịch Chuyển!

Chỉ trong thoáng chốc, một dòng sông Thời Không rộng rãi hiện ra xung quanh hai người Đạo Linh, bao phủ hai người vào trong. Ý chí Thời Không vô tận rót vào, lúc này Thời Không Luân Bàn cũng bắt đầu xoay tròn vờn quanh hai người Đạo Linh.

Luyện Tâm kiếm như nặng vạn cân, cơ bắp trên cánh tay Lục Thanh lúc này dường như đang ép tới với một sức mạnh vô tận, kiếm thức rung động không ngừng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

- Thiên địa quay ngược lại, làm sao thiếu lão phu được?

Giữa không trung, bắt chợt vang lên một giọng nói rất lớn, một cơn trốt xoáy màu vàng tinh thuần hiện ra. Ngay tức khắc, một cỗ Bản Nguyên hỗn phách vô cùng mạnh mẽ từ trong đó lao ra, nháy mắt trấn áp vào trong Mi Tâm thức hải của Ma Đạo nhị Linh.

- Bùng...

Một luồng sóng khí lạnh thấu xương xé rách Hỗn Độn, hoành hành ngang ngược bốn phía hư không.

Biến hóa xảy ra đột ngột khiến cho người ta trở tay không kịp, ngay cả Đạo Tề Thiên trên Thời Không Luân Bàn cũng há miệng phun ra một ngụm nghịch huyết, thân hình rũ rượi.

- Quỷ Diêm!

Ma Đạo nhị Linh biến sắc:

- Không ngờ lão đã khôi phục lại!

- Không phá làm sao xây lại được? Lần này đúng ra phải đa tạ tên nghịch đồ của ta, nếu không, lão Quỷ ta vẫn chưa thể lãnh ngộ được Bản Nguyên hồn phách!

Giữa không trung bay xuống một lão nhân thân khoác kim bào, mái tóc màu vàng nhạt của lão để xỏa dài sau lưng, trường bào bay phất phơ trong gió, trông có vẻ ngang tàng phóng khoáng.

- Đạo Tề Thiên, sao hả?

Quỷ Diêm quay lại nhìn Đạo Tề Thiên:

- Lúc trước lão đánh kiếm bị Bản Nguyên từ trên không gian Hỗn Độn xuống, muốn mượn tay ta mở ra lục đạo luân hồi của Thế giới Thời Không này, nhốt ta vĩnh viễn trong Quỷ giới. Nhưng không ngờ ta không cho phép tên nghịch đồ của ta phá vỡ sự trói buộc này, còn mượn nó lãnh ngộ được Bản Nguyên hồn phách. Hôm nay, chúng ta phải tính cho xong món nợ này!

- Được! Được!

Đạo Tề Thiên không tỏ ra giận dữ mà còn cười nói:

- Giải cho một Quỷ Diêm, không hổ là Thánh Giả lúc trước theo ta thấy, có được lãnh ngộ sâu nhất về hồn phách. Lão có thể lãnh ngộ ra Bản Nguyên hồn phách từ kiếm bi Bản Nguyên đây là may mắn bằng trời của lão. Từ khi kiếm bi Bản Nguyên này được sáng chế ra, lão là người đầu tiên lãnh ngộ được Bản Nguyên. Nhưng đáng tiếc lão bị nhốt trong Thế giới Thời Không của ta, trừ phi chân chính độ qua thiên phạt, đạt tới cảnh giới Bỉ Ngạn. Nếu không, cho dù lực Bản Nguyên hùng mạnh tới mức nào, cũng chỉ là hư ảo mà thôi!

- Hư ảo thì hư ảo, chân chân giả giả, giả giả chân chân, cũng không bằng trận chiến hôm nay!

Trên người Quỷ Diêm bùng lên Bản Nguyên hồn phách màu vàng, một cỗ uy áp mệnh mông đến từ hồn phách trấn áp Thần Đình thức hải của mọi người.

- Trận chiến này, ta cầu chết!

Dứt lời, Quỷ Diêm nhìn thoáng về phía Lục Thanh, bất chợt thét to:

- Hãy nhìn cho kỹ, đây là Kiếm Đạo hồn phách cuối cùng của cảnh giới Hư Thần!

Ánh sáng vàng rực rỡ soi sáng chín tầng trời, ngay tức khắc, cả thế giới Thiên Đạo đều bị phủ một màu vàng. Biển sao đầy trời trước mặt ánh sáng vàng này lập tức trở nên ảm đạm thất sắc. Ngay cả Bản Nguyên Ma Đạo nổi lên thiên địa cũng bị nhuộm thành màu vàng nhạt, không ngừng thu nhỏ lại.

Chỉ duy nhất ở trung ương, Thời Không Luân Bàn mười vạn trượng vẫn chậm rãi chuyển động như trước. Trên đó, sắc mặt Đạo Tề Thiên tỏ ra ngưng trọng, hiển nhiên coi trọng vô cùng.

- Thứ thứ ba mươi sáu của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm: Phần Toái Thời Không!

Lục Thanh nghe vậy giật mình kinh hãi ánh mắt nhìn chằm chằm vào kiếm chỉ của Quỷ Diêm điểm về phía Đạo Tề Thiên. Trong khoảnh khắc này, trong mắt hắn dường như có vạn Thời Không sinh ra cùng lúc, cũng đồng thời tiêu diệt trong hư không. Lực lượng phá nát dường như không hạn chế, tuôn ra ào ạt giống như hủy diệt thế giới, tất cả Kiếm Đạo trước mặt hắn đồng loạt vỡ nát.

Toàn thể giới chỉ còn lại ánh sáng vàng rực rỡ cùng kiếm quang màu xám bạc mãnh liệt. Còn có hai kiếm trụ một xanh một tím lập lòe yếu ớt, cùng với ánh sao mờ ảo rải rác khắp hư không.

Giờ phút này, Lục Thanh cảm thấy có một cỗ Kiếm Ý vô cùng ầm áp bao phủ lấy mình, không gian trong thức hải nháy mắt bị che phủ không còn. Tâm thần niệm thần nháy mắt chìm vào bóng tối.

Trong bóng tối không cùng không cảm giác được khí tức gì, cho dù trong không gian Động Hư tối đen cũng không tỉnh mạch như vậy...

Không biết đã bao nhiêu năm tháng trôi qua...

Giữa một vùng không gian Hỗn Độn, một quả cầu hai màu vàng bạc đang lơ lửng. Quả cầu này toát ra khí Phong Mang rực rỡ, chiếu sáng bốn phương, khí Hỗn Độn xung quanh phải tự động tránh ra nhường đường.

Khí Hỗn Độn màu xám theo quả cầu trời nổi kéo dài ra thành một thông đạo màu xám.

Thông đạo này trông hết sức âm u, nhìn không biết đầu là cuối, không biết dẫn tới nơi nào.

Trong không gian Hỗn Độn vô cùng tịch mịch này, vô tận tuế nguyệt trôi nổi quả cầu kia cũng ngày càng ảm đạm, dần dần lộ ra bên trong.

Nhưng mặc cho khí Hỗn Độn màu xanh ăn mòn, một tầng hai màu vàng bạc mỏng manh vẫn không chịu vỡ, mãi cho đến một ngày...

Có lẽ do thời gian ăn mòn, rốt cục đã đưa thông đạo kia đến tận đầu, cũng có thể đầu kia của thông đạo bị người khác phát hiện ra. Ngày hôm ấy, quả cầu kia rốt cục cạn hết lực lượng, rơi vào trong một nơi vô định.

- Bịch...

Một tiếng vỡ nát trong tréo vang lên, nhiều điểm sáng hai màu vàng bạc tỏa ra. Trong tĩnh không tịch mịch đã lâu, rốt cục cũng vang lên thanh âm của con người:

- Trời ơi, là Tổ Long! Còn có thi thể của Phượng Hoàng!

- Ở bên này còn có vài người nữa!

- Mau, hạ Tinh Chu xuống, lấy được hai cỗ thi thể tinh thú tối thiểu cũng đạt tới Mệnh Hà đỉnh phong này, ắt sẽ luyện chế ra được thánh khí hùng mạnh. Đến lúc đó, ắt chúng ta sẽ được trọng thưởng. Cho dù là thưởng cho một hai khối Long cốt hay Phượng cốt, cũng không phải là không có khả năng. Mau ra tay, không thể để cho Tinh Chu của Tinh Vực khác phát hiện!

956. Quyển 6: Đại Đạo Tinh Không – Chương 1: Đại Đạo Tinh Không

Lúc này đang có một chiếc Tinh Chu dài ngàn trượng bay tới. Tinh Chu này toàn thân tỏa ra ánh sáng, giống như một ngôi sao nhỏ, nhưng lại không có Thái Dương Chqqn Hỏa nóng bỏng, ngược lại toát ra một cỗ khí tức lạnh lùng.

Thân Tinh Chu này có vô số hoa văn tinh tế kỳ ảo. Từng đạo hoa văn này toát ra ánh sáng màu xanh nhạt, ngưng tụ thành một vầng sáng dày chừng một tác quanh mình, bảo vệ toàn bộ Tinh Chu vào trong. Tinh Chu bay nhanh giữa Tinh Không lấp lánh ánh sao này, mỗi sát na vượt qua vạn dặm.

Chỗ Tinh Chu hạ xuống là một mảng Tinh Không Hỗn Độn màu xám, khí Hỗn Độn cuộn cuộn trôi nổi giữa Tinh Không, tụ lại thành một đám thật dày, kéo dài không biết bao nhiêu vạn dặm. Đám khí Hỗn Độn khổng lồ này giống như lời đình Hỗn Độn gào thét thành tiếng, nhưng giữa mảng Tinh Không cô tịch này, chỉ ra xa ngoài trăm dặm đã không thể nào nghe thấy.

Trong mắt bọn Cổ Kiếm Nguyệt, quả cầu hai màu vàng bạc mang theo thi thể Tổ Long và Cổ Phượng Hoàng kia, lao ra từ mảng không gian Hỗn Độn trước mắt này.

Chỉ cần lấy được thi thể hai tinh thú tối thiểu đạt tới Mệnh Hà đỉnh phong này, bọn họ nhất định có thể thăng tiến thành hộ pháp Tinh Vực thành công. Hai bộ thi thể đầy đủ như vậy, nhất định Tinh Chủ sẽ ban thưởng cho bọn họ rất nhiều linh đan nâng cao tu vi, thậm chí là bảo đan sinh ra linh tính.

- Chậm đã, không chỉ là Tổ Long và Cổ Phượng Hoàng, bên kia còn có người...

Trên Tinh Chu, vầng sáng màu xanh nhạt mở ra, bọn Cổ Kiếm Nguyệt bước ra ngoài đứng lơ lửng giữa Tinh Không đen ngòm, thân thể tự nhiên trời nổi Xung quanh bọn họ, thỉnh thoảng có ánh sáng đủ các màu sắc bắn ra, nhưng vừa tới gần bọn họ, giống như bị một sức mạnh vô hình đè ép vỡ nát.

- Ba người.., Cổ hộ pháp, nơi đây còn có ba người...

Bên cạnh Cổ Kiếm Nguyệt, một trung niên thân khoác đạo bào màu vàng nâu cung kính nói.

Cổ Kiếm Nguyệt một thân trường bào màu trắng, trên trường bào còn có nhiều điểm tinh quang màu xanh nhạt. Đây chính là đạo bào tinh quang, nhất phẩm thần khí, có thể tự nhiên tích tụ tinh quang trong hư không, ngăn cản tinh quang hủy diệt bên trong Tinh Không cô tịch.

Lúc này Cổ Kiếm Nguyệt cau mày, giơ tay vuốt chòm râu trắng toát, sắc mặt ngưng trọng nhìn ba người đang trôi nổi giữa Tinh Không.

Ba người này không có chút hơi thở, dường như chết đã lâu ngày, nhưng sắc mặt ai nấy vẫn còn hồng hào tươi tắn, không giống như là đã chết. Cảnh tượng như vậy, Cổ Kiếm Nguyệt chưa từng thấy qua.

Chẳng lẽ bọn họ chưa chết?

Cổ Kiếm Nguyệt trầm kinh hãi trong lòng, lão đã tận mắt nhìn thấy quả cssgu có chứa ba người và một rừng một phượng này yừ trong vùng đất Thần cấm lao ra. Người có thể sống sót trong Thần cấm, nơi mà Thần Ma đều phải tránh xa, chỉ có thể là Đạo giả Bỉ Ngạn trong truyền thuyết. Đại Năng Bỉ Ngạn mới có thể làm được.

- Không, không có khả năng...

Cổ Kiếm Nguyệt lại nhìn qua Tổ Long và Cổ Phượng Hoàng kia. Ba người này nhờ được Tổ Long và Cổ Phượng Hoàng ở bên cạnh che chở bảo vệ, cho nên vẫn còn giữ được nhục thân nguyên vẹn.

- Cô hộ pháp, ngài xem..,

Sáu tên chấp sự Tinh Không bên cạnh cũng cẩn thận nói.

Cổ Kiếm Nguyệt thân là hộ pháp Tinh Vực, lại là Đạo giả cảnh giới Trường Mệnh tam trùng thiên. Tuy rằng sáu người còn lại cũng có tu vi cảnh giới Trường Mệnh nhất trùng thiên, ngưng tụ Đạo Phách, bất quá nếu so với cả Kiếm Nguyệt vẫn như trời với vực. Bởi vì chẳng những Cổ Kiếm Nguyệt đạt tới Trường Mệnh tam trùng thiên, lại tu theo Kiếm Đạo, là đạo có chiến lực mạnh nhất trong Võ Đạo, ngưng kết Kiếm Phách, khác với sáu người kia. Cho nên tuy lão chỉ có tu vi Trường Mệnh tam trùng thiên, nhưng cho dù là Đạo giả Trường Mệnh tứ trùng thiên bình thường, lão cũng có đủ lực chống lại.

Cổ Kiếm Nguyệt trầm ngâm một lúc, cuối cùng quyết định:

- Tránh cho đêm dài lắm mộng, cứ thu lấy thi thể của Tổ Long và Cổ Phượng Hoàng trước đã. Còn ba người kia cũng mang về giao cho Tinh Điện, tin rằng nhất định Tinh Điện sẽ rất có hứng thú với bọn họ.

-Dạ!

Sáu tên chấp sự Tinh Vực cùng gật đầu.

Lúc này, một tên chấp sự lấy ra một chiếc hộp màu bạc bề ngoài cổ kính, to bằng bàn tay. Không biết hộp này dùng tài liệu nào chế thành; nắp hộp vừa mở đã để lộ ra một không gian màu bạc. Không gian màu bạc này vừa mở, giống như cái miệng khổng lồ của hung thú, bao trùm lấy Tổ Long và Cổ Phượng Hoàng đang lơ lửng trong Tinh Không.

Nhưng ngay sau đó, động tác của người này lập tức ngừng lại, bởi vì lúc này, y rõ ràng nhìn thấy Tổ Long màu vàng khổng lồ dài tới sáu trăm dặm có vẻ như hơi động đậy.

- Cẩn thận!

Cổ Kiếm Nguyệt khẽ giật mình một thanh thần kiếm bản rộng màu vàng sau lưng lập tức ra khỏi vỏ, rơi vào tay lão.

Chỉ trong thoáng chốc một cô ý chí Kiếm Đạo ngưng luyện từ thân Cổ Kiếm Nguyệt bùng lên, uy áp mạnh mẽ của Đạo giả Trường Mệnh lập tức lan tràn.

Mạnh quá!

Sáu tên chấp sự Tinh Vực đều trợn mắt há mồm, chỉ riêng một cô ý chí Kiếm Đạo này, đã không người chống nổi. Huống chỉ đối với kiếm khí Tinh Kim mà Cổ Kiếm Nguyệt tu luyện, bọn họ cũng có hiểu biết ít nhiều quả thật không gì không thể phá, không gì ngăn nổi. Trong số các hộ pháp Tinh Vực, ngoại trừ một ít người ra, không ai có thể tiếp đón chính diện một kiếm của lão.

Long thân khổng lồ rốt cục đã chuyển động, dưới Tinh Không rực rỡ, Long thân dài vạn trượng dong đưa, làm dậy lên một trận cuồng phong. Tinh quang hoành hành ngang ngược khắp xung quanh vùng đất Thần cấm này, đều bị cuồng phong kia phá nát.

- Rống...

Tiếng long ngâm rung trời vang lên, lấy khí thế kinh người đè ép ra bốn phía xung quanh. Long uy vô biên lan tràn, lập tức khiến cho bảy người Cổ Kiếm Nguyệt cảm thấy áp lực hết sức nặng nề.

Trong cùng lúc đó, Cổ Phượng Hoàng kia cũng vỗ đôi cánh phượng màu vàng. Chân Hỏa Phượng Hoàng nóng bỏng đốt cháy tinh quang xung quanh không còn. Tiếng phượng gáy vang lên như nát đá tan vàng, ngoại trừ Cổ Kiếm Nguyệt ra, sáu tên chấp sự Tinh Vực đều học ra một ngụm nghịch huyết, tâm thần trọng thương.

Xung quanh vùng đất Thần cấm, cũng có Tinh Chu đủ màu sắc trôi nổi Có Tinh Chu chỉ dài trăm trượng, cũng có Tinh Chu dài tới ngàn trượng, thậm chí vài ngàn trượng. Giờ phút này, rồng phượng cùng nhau cất tiếng, chấn động Tinh Không, Uy thế mệnh mông lập tức truyền khắp vùng đất Thần cấm.

- Là Long tộc, còn có Phượng tộc, uy thế thật mạnh!

- Tối thiểu phải là Trường Mệnh bát trùng thiên, cũng rất có thể là cử trùng thiên.

- Mau!

Vô số Tinh Chu lập tức bay nhanh về phía bọn Cổ Kiếm Nguyệt.

Sâu trong Tinh Không rộng lớn này, có hai Tinh Vực rất lớn ở gần nhau, sao trời rực rỡ vờn quanh, khắc họa nên hai bóng dáng rất lớn.

Bất chợt từ hai Tinh Vực này, một cô ý niệm vô cùng mạnh mẽ quét ra, chỉ trong thoáng chốc đã xuyên qua Tinh Không vô tận, đạt tới phương xa không biết đâu là cuối.

Ở vùng đất Thần cấm.

Khí Hỗn Độn màu xám vô cùng yên tĩnh, khiến cho Tổ Long và Cổ Phượng Hoàng đều lộ ra vẻ bàng hoàng khó hiểu.

Lúc này chỉ thấy hai đạo lưu quang xuyên qua Tinh Không vô tận, hiện ra sau lưng bọn Cổ Kiếm Nguyệt.

- Long văn của Long tộc, còn có Phượng triện của Phượng tộc!

Cổ Kiếm Nguyệt kinh hô thất thanh.

Ngay sau đó, chỉ thấy một rồng một phượng trước mặt dường như xuất hiện hoa văn trong mắt, gào thét ra tiếng, uy thế vô biên đánh vắng bảy người Cổ Kiếm Nguyệt ra xa hàng chục dặm.

Nhìn bóng dáng khổng lồ của một rồng một phượng vượt qua Tinh Không mà đi, bảy người Cổ Kiếm Nguyệt không khỏi nở nụ cười khổ, không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

- Cổ hộ pháp, bây giờ chúng ta...

- Nơi đây không nên ở lâu, vừa rồi rồng phượng cùng kêu, người của những Tinh Vực khác nhất định đã phát hiện, không bao lâu sẽ tới đây. Mang ba người này đi trước rồi hãy tính.

-Dạ!

Sau vài lần hô hấp. Tinh Chu màu xanh nhạt ngàn trượng kia lại mở ra vàng sáng bảo vệ lạnh lùng, giống như một ngôi sao băng khổng lồ, bay sâu vào trong Tinh Không.

Tinh Không vô cùng rực rỡ, xuyên qua vàng sáng bảo vệ, có thể nhìn thấy rõ ràng vô số Thiên thạch lướt ngang qua. Đối với một ít Thiên thạch to ngàn trượng. Tinh Chu phải đi vòng qua mà những Thiên thạch nhỏ từ vài chục đến vài trăm trượng. Tinh Chu ngang nhiên va vỡ. Cứ như vậy, bảy người Cổ Kiếm Nguyệt không chế Tinh Chu rời khỏi vùng đất Thần cấm, rất nhanh biến mất sâu vào trong Tinh Không.

Trên Tinh Chu, về mặt bảy người Cổ Kiếm Nguyệt tỏ ra kinh ngạc nhìn ba người trước mặt. Ba người này là một thanh niên áo xanh, một trung niên áo trắng và một phụ nhân trung niên áo đen.

Tuy rằng ba người này không có chút hơi thở, nhưng sau khi được đưa vào Tinh Chu, đã tự động ngồi xếp bằng.

- Sáu vị thấy thế nào?

Cổ Kiếm Nguyệt trầm giọng hỏi.

- Hồi bẩm Cổ hộ pháp, theo tại hạ thấy, e rằng ba người này thật sự đã chết, ngay cả Sinh Mạng Nguyên Châu cũng không có phản ứng gì, cho dù là Thánh Giả cảnh giới Mệnh Hà cũng không có khả năng.

Một tên chấp sự Tinh Vực lộ vẻ ngưng trọng:

- Nhưng thân thể của ba người này có thể bất hủ bất diệt trong Đại Đạo Tinh Không, lúc còn sống rất có thể là Thánh Giả hạng nhất.

Thánh Giả!

Bọn Cổ Kiếm Nguyệt không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh. Thánh Giả là nhân vật cao cao tại thượng, ở Đại Đạo Tinh Không tuyệt đối là cường giả cái thế trấn áp cả một Tinh Vực.

Theo như hiểu biết của bọn Cổ Kiếm Nguyệt. Tinh Chủ Tinh Vực Cổ Thần của bọn họ chính là một vị Thánh Giả cảnh giới Mệnh Hà. Uy năng của Thánh Giả có thể hủy diệt sao trời uy năng như vậy, bọn họ vĩnh viễn không thể nào tưởng tượng ra được.

- Không sai.

Cổ Kiếm Nguyệt gật gật đầu:

- Đạo giả cảnh giới Trường Mệnh, cho dù hùng mạnh tới mức nào cũng không thể dựa vào thân thể mà chịu đựng được vô số tinh quang hủy diệt trong Đại Đạo Tinh Không, trừ phi là hai tộc Thần Ma trong truyền thuyết. Nhưng trên người ba người này không có khí tức của hai tộc Thần Ma, cho nên mười phần có hết tám, chín là Thánh Giả cảnh giới Mệnh Hà.

Lúc này, Sáu tên chấp sự Tinh Vực đồng thời lên tiếng nói ánh mắt nhìn ba thi thể trước mặt cũng trở nên nóng rực.

ở Đại Đạo Tinh Không có một món chí bảo gọi là Thánh Tủy, bất cứ Đạo giả nào sau khi uống được Thánh Tủy, có thể đạt tới Trường Mệnh đỉnh phong trong thời gian ngắn. Thậm chí còn có thể xông phá được cảnh giới Trường Mệnh, đạt tới cảnh giới Mệnh Hà.

957. Chương 2: Đạo Đạo Nhiếp Cuồng Sinh!

Nhưng bởi vì uy nghiêm của Thánh Giả không thể giảm lên, cho dù ở Đại Đạo Tinh Không, số lượng Thánh Tủy cũng vô cùng ít ỏi, giá trị của một giọt đã đủ bằng thánh khí, ngoại trừ những gia tộc Tinh Vực hùng mạnh hoặc là Chúng tộc Tinh Vực, rất ít thế lực có thể lấy ra.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản trong lòng bảy người Cổ Kiếm Nguyệt lúc này, cho dù là Tinh Vực Cổ Thần bọn họ. Thánh Tủy cũng chỉ nắm giữ trong tay Tinh Chủ, và bốn thái thượng trưởng lão cảnh giới Mệnh Hà. Trong Tinh Vực căn bản không có bất cứ lưu truyền gì, đối với chí bảo bậc này không ai lại mang ra, dù sao, tu vi thực lực ở trên Đại Đạo Tinh Không là căn bản của sinh tồn và địa vị.

Hiện giờ, có ba Thánh thi bày ở trước mặt cho dù là Thánh Giả cũng phải động tâm, huống chỉ bảy người bọn họ là Đạo giả mới sơ nhập cảnh giới Trường Mệnh.

Cẩn rằng một cái, Cổ Kiếm Nguyệt nói:

- Được, một khi đã như vậy, thì phân ra một khối Thánh thi luyện thành Thánh Tủy, còn lại hai khối thì dao cho Tinh Điền.

- Đa tạ Cổ hộ pháp.

Trên mặt Sáu tên chấp sự Tinh Vực đều lộ rõ vẻ vui mừng, vội vâng khom người nói.

Cổ Kiếm Nguyệt khoát tay, trở tay lấy ra một đại đỉnh màu vàng, trên toàn bộ đại đỉnh này tản ra một cỗ khí tức nóng rực, nó vừa xuất hiện đã nổi lên một tầng hỏa quang màu vàng nhạt.

- Thái Dương Chân Đỉnh.

-Không sai.

Cổ Kiếm Nguyệt gật gật đầu.

- Đây là Thái Dương Chân Đỉnh dùng Thái Dương Thần Thạch chế tạo và Mặt trời dưỡng dục, chính là thần khí luyện đan.

Quay đầu nhìn về phía một bộ Thánh thi thanh niên, Cổ Kiếm Nguyệt nói:

- Thân thể hùng mạnh của Thánh thi cũng không phải dễ luyện như vậy, hiện giờ cần chạy về Tinh Vực, tránh nhưng tên truy tìm tung tích, sau đó lấy người này luyện hóa.

Ngay sau đó, ngón trở tay phải Cổ Kiếm Nguyệt bắn ra. Thái Dương Chân Đỉnh kia lập tức phát ra một tiếng minh khiêu hùng hậu cổ xưa, một đạo Thái Dương Chấn Hỏa mãnh liệt theo gào thét mà ra, thổi quét về phía khối thi thể thanh niên kia.

- Cái gì?

- Không có khả năng.

Lúc này, cho dù lấy tu vi tâm cảnh của mấy người Cổ Kiếm Nguyệt cũng không kìm nổi kinh hô thành tiếng.

Đây là dạng thân thể gì. Thái Dương Chân Hỏa cho dù ở toàn bộ Đại Đạo Tinh Không cũng là loại lửa hùng mạnh bậc nhất. Cho dù lấy thân thể mạnh mẽ trừ danh của Long tộc, chỉ bằng thân thể cũng tuyệt đối không chống đỡ được bao lâu. Thánh thể bất hủ của Thánh Giả chỉ có thể bất hủ bất diệt ở Đại Đạo Tinh Không, không phải bởi vì thân thể của bọn họ mạnh mẽ đến tột đỉnh mà bởi vì linh ngộ của bọn họ đối với Đại Đạo, khiến cho thân thể mang theo đạo vận, do đó tiếp cận Đại Đạo, khiến cho các loại tinh quang hủy diệt khó có thể làm thương tổn.

Nhưng khối Thánh thể trước mặt này, đây còn là Thánh thể sao?

Đám người Cổ Kiếm Nguyệt không biết, bởi vì Thái Dương Chân Hỏa kia trước khi chạm đến Thánh thể thanh niên này, không ngờ bị tắt đi, không có chút nào có thể chạm đến Thánh thể này.

- Ha ha, Cổ Kiếm Nguyệt, hành động của các ngươi cũng có phần quá nhanh, làm sao lại vội vã như vậy.

- Không tốt, là Nhiếp Cuồng Sinh.

Cổ Kiếm Nguyệt biến sắc, bên cạnh, sắc mặt của Sáu tên chấp sự Tinh Vực cũng trở nên khó coi.

Nhiếp Cuồng Sinh, xuất thân Từ Tinh Vực Thiên Vũ liền với Tinh Vực Cổ Thần của bọn họ. Đạo giả của Tinh Vực này, phần lớn tu Võ Đạo, cường giả Võ Đạo nhiều không đếm xuể, chiến lực của Đạo giả ở Tinh Vực này có thể xếp vào trong những đạo hàng đầu. Mà Nhiếp Cuồng Sinh này, chính là một trong những hộ pháp Tinh Vực của Tinh Vực Thiên Vũ, một thân tu vi sâu không lường được, nghe đồn đã đạt tới cảnh giới Trường Mệnh ngũ trùng thiên, một thanh Lân Tuyết Dao đã sớm nhập vào Đạo Đạo của Võ Đạo kia, một đạo vừa ra, được xưng đóng băng ngàn dặm, không ai có thể ngăn cản.

Lúc này, ở rất xa một Tinh Chu thật lớn dài hai ngàn trượng phá không mà tới, ngay trước Tinh Chu một lão nhân áo xanh đứng thẳng ở đó, sau lưng một thanh thần đao trắng như tuyết lộ ra hàn quang lạnh lẽo, đóng băng cả tâm thần. Mắt to mày thô, một thân khí thế cuồng phóng không che dấu chút nào, rất xa, áp chế về phía đám người Cổ Kiếm Nguyệt.

- Nhiếp Cuồng Sinh.

Cổ Kiếm Nguyệt trầm giọng nói thần kiếm bản rộng màu vàng sau lưng lập tức phát ra tiếng kêu ong ong run rẩy, khí Phong Mang sắc bén bốc thẳng lên.

- Đã sớm nghe nói Kiếm Đạo của Cổ Kiếm Nguyệt ở Tinh Vực Cổ Thần rất cao, mặc dù chỉ là Trường Mệnh tam trùng thiên, lại có thể đánh bại Đạo giả tứ trùng thiên. Hôm nay gặp được, quả nhiên không giống bình thường.

Thần quang trong mắt Nhiếp Cuồng Sinh bắn ra. Lãnh Tuyết Đao sau lưng đồng dạng phát ra tiếng kêu run rẩy, dường như muốn tùy thời thoát ra.

Lúc này, chỉ thấy Cổ Kiếm Nguyệt hít sâu một hơi, nói:

- Không biết Nhiếp huynh hôm nay ngăn ta lại là có chuyện gì. Ta có chuyện quan trọng trên người, cần quay về Tinh Vực phục mệnh, chuyện hôm nay, ngày sau nhất định cùng Nhiếp huynh luận bàn một phen.

Cổ Kiếm Nguyệt biết mặc dù lúc này trên Tinh Chu đối diện chỉ có một mình Nhiếp Cuồng Sinh, nhưng cường giả Đạo Đạo cảnh giới Trường Mệnh ngũ trùng thiên, cho dù thêm cả Sáu tên chấp sự bên cạnh lão cũng không có bao nhiêu phần thắng. Đã bước vào cảnh giới Trường Mệnh, thì không phải phạm nhân, có thể dễ dàng sống qua ngàn năm thậm chí vạn năm, giữa mỗi một tầng trong đó đều có chênh lệch cực lớn.

- Một khi đã như vậy, vậy Nhiếp mỗ cũng không ngăn cản các vị, chỉ cần Cổ huynh giao ba thi thể này cho Nhiếp mỗ. Nhiếp mỗ sẽ đi ngay.

Nhiếp Cuồng Sinh cười một tiếng, tay phải chọt chỉ về phía ba bộ Thánh thi.

- Nhiếp Cuồng Sinh người khinh người quá đáng.

Một tên chấp sự Tinh Vực trầm giọng nói.

- Để ta tới lĩnh giáo, xem Nhiếp Cuồng Sinh người rút cuộc có cái gì để ngông cuồng.

- Ông...

Trong phút chốc, từ trên người chấp sự Tinh Vực mặc đạo bào màu vàng này một cổ dao động cổ quái tràn ra, lập tức. Ở trước mặt mấy trăm đạo phong trù dài màu trắng ngưng tụ ra.

-Đi.

Hắn quát lớn một tiếng, chỉ thấy mấy trăm đạo phong trù xé tách tinh quang, ở trên Tinh Không vẽ lên từng đạo sóng khí màu trắng đục, hướng về phía Nhiếp Cuồng Sinh bắn nhanh

- Hóa ra người là một tên Pháp giả, pháp đạo này dung hợp nguyên khí và linh lực thành pháp lực, cái gọi là Đạo Pháp tự nhiên. Đạo Pháp, Đạo Pháp cũng thường thôi.

Nhiếp Cuồng Sinh cười lớn một tiếng.

- Phá cho ta.

Trong phút chốc, chỉ thấy bạch quang sau lưng Nhiếp Cuồng Sinh lóe lên, một đạo đao quang màu trắng lạnh lẽo kinh người dài đến nghìn trượng quét ngang qua ở Tinh Không.

- Bụp...

Nháy mắt mấy trăm phong trù kia vỡ nát thành hư vô, đao quang nghìn trượng màu trắng lạnh lẽo kia vẫn như trước dừng ở trước mặt Nhiếp Cuồng Sinh. Đao quang từ trên Lãnh Tuyết Đao bắn ra, theo xoay tròn của Lãnh Tuyết Đao, đao quang kia cũng chậm rãi xoay tròn một cổ Đao Ý đóng băng hết thấy kia, thuận theo pháp lực Tiêu tán, trực tiếp trấn áp đến trên tâm thần của Pháp giả kia.

- Âm...

Một tiếng kêu thâm, tên chấp sự Tinh Vực kia lúc này trong ngực nổ tung ra, hóa thành một đám máu thịt.

- Nhiếp Cuồng Sinh, người dám giết chấp sự Tinh Vực Cổ Thần ta, người không sợ dẫn tới đại chiến Tinh Vực sao?

Cổ Kiếm Nguyệt tức giận quát lớn. Liệt Kim thần kiếm lừng không xuất ra, được nắm trong tay.

Trên mặt lộ ra thần sắc như cười như không. Nhiếp Cuồng Sinh nói:

- Nếu như lưu lại tất cả các người ở chỗ này, thì có ai biết được?

- Người.

Cổ Kiếm Nguyệt trầm giọng quát một tiếng, đồng thời tim đập mạnh, biết hôm nay không thể thân thiện, chuyện Thánh thi quá quan trọng, cho dù bọn họ chấp tay dâng lên, sợ là Nhiếp Cuồng Sinh cũng không bỏ qua cho bọn họ.

- Một khi đã như vậy, hãy để Cổ mỗ lĩnh giáo một chút Đạo Đạo của Nhiếp huynh.

Cổ Kiếm Nguyệt trầm giọng quát một tiếng, ngay sau đó từ tay hắn. Liệt Kim thần kiếm tuôn ra kim quang rực rỡ mãnh liệt, một đạo Tinh Kim kiếm quang rộng một tấc trong phút chốc đâm phá ngàn trượng Tinh Không, đâm tới trước mặt Nhiếp Cuồng Sinh.

- Hảo kiếm quang!

Trong mắt Nhiếp Cuồng Sinh bùng lên tinh quang, thân hình bất động. Lãnh Tuyết Dao lơ lửng trước mặt lại chợt cuốn, Huyền Băng đao quang ngàn trượng trong phút chốc hóa thành một đạo luân, cuốn lấy Tinh Kim kiếm quang kia.

Dư thế của đạo luân này không giảm, theo sự xoay chuyển của Lãnh Tuyết Dao, bay thẳng đến Tinh Chu chỗ đám người Cổ Kiếm Nguyệt chém xuống.

- Thật can đảm.

Cổ Kiếm Nguyệt bước vào Tinh Không. Liệt Kim thần kiếm trong tay hóa thành vô số ảo ảnh. Tinh Kim kiếm quang liên miên bất tuyệt, lấy tốc độ kinh người bắn nhanh về phía đạo luân kia.

- Âm âm âm...

Kiếm quang và đạo luân chạm vào nhau phát ra tiếng nổ như sấm, đồng thời, từ phía sau người Nhiếp Cuồng Sinh một thanh đao ảnh ngàn trượng hư ảo màu trắng lạnh bốc thẳng lên. Đao Ý băng lãnh bá đạo bao vây lấy nó, giống như một thanh cự đao chân thật, lừng không đứng trong Tinh Không tối đen.

Đao Ý thật mạnh.

Cổ Kiếm Nguyệt trong lòng cả kinh, sau lưng đồng thời xuất hiện một hư ảnh cự kiếm thuần kim sắc, chỉ có điều hư ảnh cự kiếm này chỉ cao tám trăm trượng, Kiếm Ý Phong Mang so với Nhiếp Cuồng Sinh kia lại không chỉ kém hơn một bậc.

Bên cạnh, năm tên chấp sự Tinh Vực còn lại thay thế, đồng thời ra tay.

Cơ lốc Lôi Hỏa, hàn băng liệt diễm đồng thời ngưng tụ ở hai bên Tinh Chu, đồng thời, thân hình của một tên chấp sự Tinh Vực bành trướng lớn, trong phút chốc biến thành cao mười trượng, lộ ra thân thể thô ráp lại vô cùng mạnh mẽ. Ở trên thân thể này, có một tầng kim mang nhân nhạ lưu chuyển một cỗ khí tức tang thương xa xưa tràn ra.

- Thần tộc.

Nhiếp Cuồng Sinh biến sắc, cho dù năm người Cổ Kiếm Nguyệt cũng lộ vẻ kinh dị, nhưng lúc này mọi người giao thủ lại không nhìn lại nhiều.

Nhiếp Cuồng Sinh cười cuồng ra tiếng, âm thanh lạnh lùng nói:

- Nếu như là Thần tộc Trường Mệnh tam trùng thiên, ta còn kiêng kị một phần. Nhưng đáng tiếc, người chỉ là Trường Mệnh nhất trùng thiên, hôm nay, các người cùng nhau chết dưới Lãnh Tuyết Dao này đi thôi.

Theo Nhiếp Cuồng Sinh hét to một tiếng. Lãnh Tuyết Dao hóa thành đao luân kia lập tức đảo ngược bắn trở về, được hắc nắm chắc trong tay.

Tiếng đao minh ong ong giống như ngập trời chấn động khắp Tinh Không, hai tay nâng Lãnh Tuyết Dao lên. Huyền Băng đao quang màu trắng lạnh lẽo lập tức tràn khắp toàn thân Nhiếp Cuồng Sinh. Đao Ý băng hàn bốc lên, trong giây lát. Tinh Không nơi Nhiếp Cuồng Sinh đứng một thanh đao quang ngàn trượng xé rách ra tinh quang hủy diệt vô cùng, hướng tới năm người Cổ Kiếm Nguyệt lãng không đánh xuống.

- Không tốt, là nhân đao hợp nhất.

Cổ Kiếm Nguyệt đột nhiên biến sắc, đồng thời thu hồi Liệt Kim thần kiếm, kiếm quang quán thể, cả người hóa thành một thanh mang kiếm màu vàng cao tám trăm trượng, rơi xuống trong tay Thần tộc cao mười trượng kia.

Tay cầm mang kiếm, cho dù lấy thân thể hùng mạnh của Thần tộc, bàn tay cũng bị xé rách, thần huyết màu vàng nhạt chảy xuống. Chẳng qua trong lúc sinh tử. Thần tộc này cũng không để ý, bàn tay to nắm lấy mang kiếm hướng tới mang kiếm rơi xuống kia hoành không đánh lên.

- Ầm...

Vô số mảnh vỡ của đao quang và kiếm quang phụt ra. Tinh Không phạm vi hơn mười dặm lập tức trở thành chân không thuần túy, tất cả tinh quang hủy diệt bị khuấy vỡ không còn. Lại nhìn giữa hai bên Tinh Chu. Nhiếp Cuồng Sinh nắm đao mà đứng, quần áo chỉnh tề, hơi thở bình thường, sắc mặt sáu người Cổ Kiếm Nguyệt tái nhợt, vết thương xuất hiện khắp người, ngay cả tinh quang đạo bào của Cổ Kiếm Nguyệt, hào quang cũng âm đạm, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Ánh mắt lộ vẻ phóng túng. Nhiếp Cuồng Sinh cười nói:

- Cái gọi là Kiếm Đạo, thường thôi.

- Người...

Mắt Cổ Kiếm Nguyệt muốn nứt ra, lại phun ra một ngụm máu, tâm thần trọng thương.

Ngay khi sáu người chuẩn bị nhắm mắt chờ chết một thanh âm bình thản vang lên trong Tinh Không:

958. Chương 3: Đạp Bước Tinh Không

- Không có khả năng, các người không ngờ đã tỉnh!

Lúc này, Từ Tinh Chu của mấy người Cổ Kiếm Nguyệt, ba đạo thân ảnh chậm rãi đi ra, vàng sáng xanh thắm kia ở trước mặt ba người giống như bị một cỗ lực lượng vô hình tách rạ tự động hóa mở ra một cánh cửa.

- Các người rốt cuộc là người phương nào?

Nhiếp Cuồng Sinh có chút kinh nghi bất định nói.

Đối với ba người. Nhiếp Cuồng Sinh lúc trước chỉ ở xa xa nhìn thoáng qua, đợi khi hắc tới chỗ mấy người Cổ Kiếm Nguyệt, mấy người Cổ Kiếm Nguyệt đã khổng chế Tinh Chu rồi đi. Lúc này, đối với thân phận của ba người, hắc còn không có một chút hiểu biết nào, chỉ có điều bởi vì Tổ Long và Cổ Phượng Hoàng kia dường như có liên quan với ba người này mới coi trọng nhiều hơn một đường truy tung mà tới.

Giờ phút này nhìn thân thể ba người này đi qua Tinh Không thế giới, không ngờ không có chút khó chịu, vậy chẳng phải nói ba người này đều có tu vi thực lực cảnh giới Trường Mệnh.

Ánh mắt nghiêm túc, thần sắc của Nhiếp Cuồng Sinh lúc này trở nên ngưng trọng, bởi vì hắc lúc này, không ngờ không thể nhìn thấu tu vi của ba người trước mặt.

- Cổ hộ pháp!

Giờ phút này, dựa ở trên Tinh Chu một tên chấp sự dùng thần niệm truyền âm nói.

- Ngồi xem kỳ biến!

Trong mắt Cổ Kiếm Nguyệt bắn ra kỳ quang, nhưng phút chốc lại cả kinh, bởi vì lúc này hắn phát hiện thanh niên kia dường như nhìn thoáng qua hắn.

Đó là một loại ánh mắt dạng gì, Cổ Kiếm Nguyệt không biết, chẳng qua trong nháy mắt này, Cổ Kiếm Nguyệt lại cảm thấy mình giống như đã vượt qua năm tháng vô tận. Tinh Kim Kiếm Phách trong cơ thể ở khoảnh khắc này giống như trải qua gột rửa càng thêm tinh thuần.

Bước chân trong mảnh Tinh Không rộng lớn này, cảm thụ bức tường không gian kiên cố hơn vô số lần. Ổ xung quanh, một cỗ trời buồm gia trì ở trên người. Lục Thanh mới cảm thấy, mình dường như thật sự đi tới một thế giới mới, thế giới thuộc về Đại Đạo, Đại Đạo Tinh Không!

Đưa mắt nhìn bốn phía, trong phút chốc, xuyên qua Tinh Không vô tận. Ở nơi này, dường như hết thảy đều trở nên bất đồng, cho dù lấy thị lực của Lục Thanh cũng chỉ có thể miễn cưỡng xuyên qua trăm triệu dặm. Ở Đại Đạo Tinh Không này, có tinh quang hủy diệt vô tận những tinh quang này. Ở trong mắt Lục Thanh, chính là vô số linh khí thuộc tính dung hợp Thiên địa nguyên khí biến thành, chỉ có điều ở Đại Đạo Tinh Không này, những thuộc tính đó chịu ảnh hưởng của ngôi sao vận chuyển, có được lực luân chuyển của ngôi sao tự chuyển do đó lấy một loại phương thức phức tạp kết hợp cùng một chỗ, trở thành một loại lực lượng hủy diệt.

Đây mới là thế giới chân chính sao?

Trong cảm ứng của Lục Thanh, thế giới này vô cùng hoàn mỹ, Tinh Không càng tràn ngập vô cùng vô tận thuộc tính, thậm chí còn có rất nhiều thứ, cho dù lấy cảnh giới hiện giờ của Lục Thanh cũng không thể khám phá và phân biệt.

Đúng theo như lời Viêm Vận, Lục Thanh cảm thấy Tinh Không này, cho dù hắn dùng hết lực lượng cũng khó phá nát hoàn toàn.

Đại Đạo Tinh Không, không tồn tại trọng lực của sao trời lơ lửng ở thế giới Tinh Không này, trong nháy mắt ngẩn ngui. Lục Thanh đã không chế được thân hình, giờ phút này, ánh mắt hắn nhìn về phía Nhiếp Cuồng Sinh cách đó không xa.

- Đây, cũng là một trong Vô Đạo sao?

Lục Thanh hạ giọng nói.

- Không sai đạo của Đại Đạo, bác đại tinh thâm, có ba nghìn tiểu đạo!

Bên cạnh. Viêm Vận mắt lộ vẻ hoài niệm.

- Đây, chính là Đại Đạo Tinh Không.

Đối diện. Nhiếp Cuồng Sinh mắt hiện lên dị sắc, đối thoại giữa hai người này, sao giống như Đạo giả lần đầu tiên thấy thế giới, đang hỏi trưởng bối về sự mỹ lệ khó lường của Đại Đạo Tinh Không này.

- Các người rốt cuộc là ai?

Nhiếp Cuồng Sinh lại nói.

- Vùng đất Thần cấm, thời gian trăm năm này đều thuộc về ba đại nhân tộc Tinh Vực chúng ta. Ba người các ngươi và Tổ Long, Cổ Phượng Hoàng đồng thời xuất hiện ở vùng đất Thần Cấm, rốt cuộc ý muốn thế nào?

Tổ Long. Cổ Phượng Hoàng!

Lục Thanh vừa động, nhìn về phía Cổ Kiếm Nguyệt kia:

- Chúng nó ở nơi nào?

Không dám chậm trễ, Cổ Kiếm Nguyệt liền nói ngay:

- Hai vị tiên bối phân biệt chiếm được Long truyền triệu hồi của Tinh Vực Thần Long, và Phượng triệu triệu hồi của Tinh Vực Phượng Hoàng, đều đã trở về Tinh Vực của mình.

- Trở về rồi!

Lục Thanh hơi sững sốt, lập tức thở dài nói.

- Cũng tốt, đây mới là địa phương chúng nó thật sự muốn đi.

-Ba vị!

Nhiếp Cuồng Sinh tay cầm Lãnh Tuyết Dao hơi nắm chặt, ánh mắt biến lạnh, thân là một trong sáu đại chủ tinh Tinh Vực, hộ pháp Tinh Vực Thiên Vũ, cường giả Trường Mệnh ngũ trùng thiên, chẳng khi nào bị người khinh thị như thế, sự coi thường của ba người Lục Thanh khiến chút cổ kị duy nhất trong lòng hắn cũng ném sang một bên.

Lấy tu vi thực lực của hắn, cùng với mấy món thần khí có được, cho dù Chuẩn Thánh Trường Mệnh cửu trùng thiên, cũng đừng mơ tưởng ngăn hắn lại.

Nghe được thanh âm lạnh lùng của Nhiếp Cuồng Sinh. Lục Thanh nhú mày, cuối cùng quay đầu lại.

- Vừa rồi, là người nói Kiếm Đạo thường thôi?

Lúc này, ném lại e dè lúc trước, Nhiếp Cuồng Sinh khôi phục lại quyết đoán trước kia, chỉ thấy hắn ánh mắt thần nhiên liếc mắt nhìn Cổ Kiếm Nguyệt một cái nói:

- Kiếm Đạo, đều giống như hắn, đích xác thường thôi.

-Hả.

Trên mặt Lục Thanh lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

- Vậy người cùng ta thử một kiếm xem, ta không dùng bất cứ tu vi gì.

Sắc mặt bị kiềm hãm, lập tức, trên mặt Nhiếp Cuồng Sinh lộ vẻ tức giận, thanh âm lạnh lùng nói:

- Các hạ nói như thế, không khỏi khinh người quá đáng! Dao của Nhiếp Cuồng Sinh ta, không dùng một chút tu vi gì, cho dù là Chuẩn Thánh Trường Mệnh cửu trùng thiên cũng không nói có thể tiếp được! Các hạ mặc dù tu vi không tầm thường, sợ cũng không hơn Chuẩn Thánh Trường Mệnh cửu trùng thiên, chẳng lẽ các hạ thuộc hai tộc Thần Ma?

Nhiếp Cuồng Sinh cười một tiếng, rõ ràng từ trên người ba người Lục Thanh, hắn không nhìn ra bất cứ đặc thù gì của hai tộc Thần Ma. Nói đến, vừa rồi Thần tộc đến Từ Tinh Vực Cổ Thần kia, nếu không phải hắn không phát hiện, lấy tu vi vượt xa đối phương của hắn, cũng nhất định có thể cảm ứng được huyết mạch Thần tộc của đối phương.

Ánh mắt của Lục Thanh thần nhiên liếc nhìn Nhiếp Cuồng Sinh một cái, nói:

- Có phải khinh người quá đáng hay không, thử một lần liền biết, cần gì ở đây đầu võ mồm.

Sắc mặt đỏ lên, ngay sau đó. Nhiếp Cuồng Sinh hít sâu một hơi, cất tiếng cười lớn, tiếng cười cuồng phóng dưới tu vi Trường Mệnh ngũ trùng thiên hóa thành sóng âm cuộn cuộn, hướng ra Tinh Không vô tận xung quanh lan tràn ra.

- Tinh tâm ngưng khí! Bảo vệ thức hải!

Phía trước Tinh Chu, Cổ Kiếm Nguyệt thần sắc biến đổi vội vàng lớn tiếng quát lên.

Đồng thời nắm chặt sự đều vận chuyển đạo của mình, bảo vệ thức hải, vội thủ tâm thần, mặc dù như thế. Ở dưới tiếng cười giống như tiếng đao xé không của Nhiếp Cuồng Sinh mấy người vẫn như trước lung lay muốn đổ, gần như không thể bảo vệ bản thân ở Tinh Không.

Sau nửa nén hương, tiếng cười của Nhiếp Cuồng Sinh ngừng lại, ánh mắt giống như hai khối Huyền Băng lạnh thấu xương. Dao Ý lạnh thấu xương bốc lên. Ở sau lưng, ảo ảnh Dao Ý vốn đã mờ ảo lại ngừng tụ lên. Lãnh Tuyết Dao trong tay chấn động ong ong, phát ra tiếng phá không vù vù.

Trên mặt lộ vẻ tán thưởng. Lục Thanh nói:

- Dao Ý không tồi, đáng tiếc còn chưa đủ ngưng thực.
- Thế giới Đại Đạo, ba nghìn tiểu đạo, ba Đại Đạo! Sự vật sau khi pha tạp, sau này khó có thể tinh luyện.

Bên cạnh. Lục Thiên Thư mặt lộ ý cười, giải thích.

Nghe lời ấy, Lục Thanh lập tức hiểu rõ. Không sai nơi đây là Đại Đạo Tinh Không, không giống Thế giới Thời Không của Đạo Tề Thiên trước kia, chuyên chú Kiếm Đạo, tự nhiên có thể diễn sinh đến đỉnh phong, mà Đạo giả của Đại Đạo Tinh Không này ngang với Kiếm Giả. Ở trên Kiếm Đạo, cuối cùng khuyết thiếu một phần tinh luyện, chẳng qua cũng có chỗ Kiếm Giả của Thế giới Thời Không không cách nào bằng được, đó là uyên bác và đại thế.

Uyen bác chính là kiến thức, là lịch duyệt mà đại thế, lại là đại thế của một phương thế giới, chênh lệch cùng Đại Đạo không thể tính toán được.

Có chút định thần. Lục Thanh chậm rãi tiến lên trước một bước, đúng là giống như không bị Dao Ý của Nhiếp Cuồng Sinh áp chế chút nào, tâm thần kiên ngưng thành một thể, Cử Trọng nhược khinh.

Giờ phút này, chỉ thấy Lục Thanh hơi quay đầu, ánh mắt dừng ở trên Liệt Kim thần kiếm được Cổ Kiếm Nguyệt nắm trong tay:

- Người, cho ta mượn dùng một chút được không?

Cái gì!

Cổ Kiếm Nguyệt ngẩn người. Năm tên chấp sự bên cạnh cũng cảm thấy không hiểu sao cả, nhưng mà ngay sau đó, sáu người đều lộ vẻ khiếp sợ. Bởi vì tức khắc. Liệt Kim thần kiếm vốn nắm trong tay Cổ Kiếm Nguyệt trở nên chấn động mãnh liệt, tiếng kiếm minh ong ong, dường như đang tự thuật sự không cam lòng lúc trước, khí Phong Mang thuần trắng từ trên mũi kiếm nhanh chóng tràn ngập, nháy mắt chấn văng tay của Cổ Kiếm Nguyệt, bay nhanh về phía Lục Thanh.

Liệt Kim thần kiếm vờn quanh người Lục Thanh, tiếng kiếm ngân xuyên kim phá thạch lại vang lên, chỉ có điều giờ phút này, tiếng kiếm ngân này mãnh liệt trước nay chưa từng có, một cổ Kiếm Ý giống như muốn xé rách Thiên địa từ trên đó bay lên, trong nháy mắt liền đem Dao Ý vô hình đến Từ Nhiếp Cuồng Sinh triệt tiêu không còn.

- Câu thông Kiếm Linh! Không có khả năng! Kiếm Linh của Liệt Kim thần kiếm đã bị ta nhận chủ luyện hóa rồi!

Cổ Kiếm Nguyệt lẩm bẩm nói về mặt không tin nổi

Nhưng, Từ Phong Mang Kiếm Ý trên Liệt Kim thần kiếm bay lên lúc này, lại khiến lão không thể không thừa nhận. Kiếm Ý của Liệt Kim thần kiếm phóng ra lúc này, vượt xa uy năng khi ở trong tay lão thi triển ra.

Mà giờ phút này. Lục Thanh chậm rãi lắc đầu, cười nói:

- Tốt lắm, ta đáp ứng người, làm cho lão biết sự lợi hại của người.

Dưới ánh mắt không thể tin nổi của Cổ Kiếm Nguyệt. Liệt Kim Thần kiếm vốn còn xoay động xoay quanh, lại trong nháy mắt bình phục lại, lẳng không bay đến trước mặt Lục Thanh.

ở ngoài nghìn trượng. Nhiếp Cuồng Sinh sắc mặt khó coi, động tác của Lục Thanh lúc này, làm cho hắn kiến thức đến một ít manh mối, làm cho thần kiếm ngũ phẩm đã nhận chủ tự động phản chủ, trước không nói thực lực của đối phương mạnh thế nào, nhưng phân tu vi Kiếm Đạo này, khiến cho lòng người kinh hãi không ngừng. Phải biết rằng, thần kiếm thông linh là cao ngạo nhất, muốn khuất phục, hay là hành vi phản chủ như vậy, quả thực làm cho người ta khó mà tin tưởng.

Cẩn rằng một cái. Nhiếp Cuồng Sinh nàng Lãnh Tuyết Dao lên. Huyền Băng đao quang lạnh thấu xương trần ngập, nháy mắt cùng hư ảnh Dao Ý bay lên kia dung hợp lại, một thanh Huyền Băng đao quang cao lớn ngàn trượng lại lần nữa hiện lên. Lần này, cự đao ngàn trượng kia càng thêm ngưng thật, hàn khí Phong Mang lạnh lẽo kia càng tràn ngập Tinh Không phạm vi hàng chục dặm, cho dù có tinh quang hủy diệt ngẫu nhiên xuyên qua cũng trở nên ngưng trệ.

Một đao này đã dung hợp tất cả tinh khí thần của Nhiếp Cuồng Sinh. Dao Ý đao quang cùng tâm thần ngưng tụ làm một, đã hóa thành một đao cao nhất của Nhiếp Cuồng Sinh,

959. Chương 4: Sáu Tinh Vực Lớn.

Trên mặt Lục Thanh lộ vẻ tán thưởng, nhưng lập tức lại lộ vẻ tiếc hận.

Giờ phút này, chỉ thấy tay phải cầm kiếm của hắn chậm rãi nâng lên, hướng về phía Tinh Không trước mặt điểm ra.

- Cái gì!

Cổ Kiếm Nguyệt kinh hô ra tiếng, hắn bỗng nhiên phát hiện, nếu như hắn đối mặt với Lục Thanh, như vậy một cái điểm này, hắn tránh cũng không thể tránh, giống như huyền ảo vô cùng vô tận, bao quát tất cả kẻ hở trên người ở trong.

Tại sao có thể như vậy!

Năm tên chấp sự Tinh Vực rốt cuộc cũng là Đạo giả Trường Mệnh, tự nhiên cũng có chút nhãn lực, bọn họ kinh hãi phát hiện một kiếm này, nếu bọn họ đối mặt thì chỉ có một con đường chết.

Không có bất cứ tu vi gì, cũng không có một tia Phong Mang Kiếm Ý nào, chỉ là lăng không chỉ ra. Lục Thanh nói:

- Đi thôi

- Ông...

Mang theo tiếng kiếm ngân xuyên kim phá thạch. Liệt Kim thần kiếm kia cuối cùng dọc theo quỹ tích của Lục Thanh chỉ ra, hướng tới đao quang ngàn trượng đang rơi xuống kia phá không mà đi.

Tinh Không rực rỡ, chỉ thấy một đạo kiếm quang ám kim sắc chợt lóe lên rồi biến mất. Lập tức. Huyền Băng đao quang đóng băng thấu xương đang hạ xuống kia liền đột ngột ngưng trệ ở Tinh Không.

Một tiếng rên rỉ, đao quang ngàn trượng kia tắc tắc vỡ vụn, cuối cùng lộ ra Nhiếp Cuồng Sinh bên trong.

Nhiếp Cuồng Sinh lúc này, vẻ mặt ngốc trệ, dường như có chút không thể tin cúi đầu nhìn Lãnh Tuyết Dao trong tay, trên Lãnh Tuyết Dao, đao quang âm đậm, thân đao như tuyết kia, giờ phút này giống như mất đi linh tính, không còn có chút cao ngạo nào của lúc trước.

- Người, rốt cuộc là ai?

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lục Thanh. Nhiếp Cuồng Sinh thanh âm khàn khàn nói

Nhìn bộ dáng của hắn như thế. Lục Thanh hạ giọng nói:

- Ta là ai, người không phải đã sớm biết rồi sao? Một Tên Kiếm Giả mà thôi.

- Kiếm Giả?

Nhiếp Cuồng Sinh lẩm bẩm nói.

- Đây là Kiếm Đạo sao?

- Tiền bối!

Giờ phút này, thần sắc của Cổ Kiếm Nguyệt lại kích động, mang theo năm tên chấp sự Tinh Vực đi tới trước mặt Lục Thanh.

Lúc này, Liệt Kim thần kiếm kia lại phát ra tiếng kiếm ngân không muốn, không ngừng vờn quanh người Lục Thanh, đối với Cổ Kiếm Nguyệt tới gần, lại không để ý tới chút nào.

- Tốt lắm, người trở về đi. Kiếm Giả trước phải là trung trinh. Thân kiếm có linh, cũng phải như thế, vừa rồi một kiếm kia, người nhớ kỹ, sau này ắt có ngày tiến hóa.

Lục Thanh giơ tay vỗ vỗ lên thân Liệt Kim thần kiếm, thần kiếm kia run rẩy mấy cái, cuối cùng không tình nguyện rơi vào trong tay Cổ Kiếm Nguyệt, lập tức khiến Cổ Kiếm Nguyệt có chút xấu hổ.

Không phải sao? Thần kiếm của mình luyện hóa thành chủ, giờ phút này không ngờ không muốn nhận chủ nhân. Nhìn khắp sáu đại Tinh Vực, lấy thân phận hộ pháp Tinh Vực của lão, nhất định sẽ trở thành một trò cười lớn, toàn bộ cường giả Kiếm Đạo của Đại Đạo Tinh Không, sợ rằng sẽ xem thường lão.

Nhưng lúc này, Cổ Kiếm Nguyệt cũng không quản được nhiều như vậy. Bởi vì giờ phút này, lão đã có thể kết luận, người trước mặt nhất định là một cường giả cái thể Kiếm Đạo thông thiên. Thánh Giả Kiếm Đạo cảnh giới Mệnh Hà!

Thánh Giả Mệnh Hà, cho dù là sáu đại Tinh Vực cũng không nhiều lắm, mỗi một người đều là cường giả cái thể có thể trấn áp một phương Tinh Hệ.

Trong ấn tượng của Cổ Kiếm Nguyệt. Tinh Vực Cổ Thần của lão, ngoại trừ Tinh Chủ và bốn tên thái thượng trưởng lão cảnh giới Mệnh Hà, một trăm lẻ tám đại thần nhật Tinh Hệ, tổng cộng cũng chỉ có một trăm lẻ tám tên Thánh Giả Mệnh Hà.

Đừng nhìn số lượng rất nhiều, Cổ Kiếm Nguyệt biết, Tinh Vực Cổ Thần của lão, dân cư đầu chỉ một ngàn vạn, cho dù mười người có một người bước vào Đại Đạo Ngũ Nguyên, cũng ước chừng có hơn một trăm vạn Đạo giả. Nhưng, trong trăm vạn Đạo giả này cũng chỉ có một trăm lẻ tám Thánh Giả Mệnh Hà, cho dù còn có Thánh Giả lánh đời, cũng tuyệt đối sẽ không quá một trăm năm mươi người.

Một trăm năm mươi năm Thánh Giả này, trong ba Đại Đạo, ba nghìn tiểu đạo cũng chỉ chiếm một trăm năm mươi đạo. Một trăm năm mươi đạo, theo Cổ Kiếm Nguyệt biết. Tinh Vực Cổ Thần của lão cũng không có tồn tại Thánh Giả Kiếm Đạo.

Một tên Thánh Giả Kiếm Đạo, nếu tới Tinh Vực Cổ Thần của lão, vậy sẽ gây lên sóng gió như thế nào, không ai biết, nhưng Cổ Kiếm Nguyệt cũng hiểu được, đó chính là nhất mạch Kiếm Đạo của Tinh Vực Cổ Thần nhất định sẽ nghiêng đón đại hưng chân chính.

Lúc này lão cũng bất chấp cái khác, cho dù ba người này theo Tổ Long và Cổ Phương Hoàng Từ vùng đất Thần cầm tới, cũng không quan trọng nữa, chỉ cần mời mấy người này về, lão tin tưởng, vào ngày Cổ Thần luận đạo ba năm sau, nhất mạch Kiếm Đạo của lão nhất định có thể chiếm được một vị trí nhỏ nhoi, mở ra thần nhật Tinh Hệ, thành tựu tòa thần nhật Tinh Hệ thứ một trăm lẻ chín.

Đến lúc đó, tương lai Kiếm Đạo, tất nhiên trường thịnh bất suy, Thiên thu vạn thế!

Mà đối diện với ánh mắt nóng cháy của Cổ Kiếm Nguyệt. Lục Thanh lại không chút để ý, hần nhìn về phía Nhiếp Cuồng Sinh nói:

- Đạo Đạo của người, không tồi, chỉ là. Đạo Đạo của người cũng không kiên ngưng, còn không đủ tinh thuần, vạn pháp quy tông, đạo nào cũng có chỗ tương thông, người hãy tự hiểu lấy.

- Tinh thuần, ý chí, vạn pháp quy tông!

Nhiếp Cuồng Sinh ngâm khê vài câu, đạo quang vốn đã tắt lại lần nữa bốc lên, chỉ có điều. Huyền Băng đạo quang vốn bạo ngược, hiện tại xem ra, lại thiếu một cỗ lệ khí, mà trở nên nhu hòa.

Chẳng qua Lục Thanh có thể nhìn ra, đạo quang này mặc dù nhu hòa, nhưng Đạo Ý Phong Mang ẩn chứa trong đó lại càng thêm kiên ngưng.

- Đa tạ tiên bối chỉ điểm!

Lãnh Tuyệt Đạo vào võ. Nhiếp Cuồng Sinh cung kính hướng về phía Lục Thanh thi lễ.

- Việc hôm nay, văn bối lập đạo thế, Nếu như tiết lộ, thân từ đạo tiêu!

- Âm ầm ầm...

Tinh Không, vô duyên vô cớ sinh ra một tiếng sấm rền.

Khẽ a một tiếng. Lục Thanh cũng cảm thấy một cổ khí tức của Hỗn Độn, nhưng khí tức này chỉ lóe lên rồi biến mất cũng không có dừng lại, cho dù Lục Thanh cũng không hoàn toàn nắm được.

Mà đồng thời sáu người Cổ Kiếm Nguyệt cũng nhìn nhau, đồng thời lập đạo thể.

- Đạo thể, tên đầy đủ Đại Đạo chi thể, chính là thể ước nghiêm khắc nhất của Đại Đạo Tinh Không, đặc biệt là đối với Đạo giả mà nói Đại Đạo thể ước gần như có thể khống chế hết thảy. Bảy người này, đều có thể tin tưởng.

- Ngoài ra. Đại Đạo Tinh Không này, lấy sáu đại Tinh Vực làm chủ, phân biệt là Tinh Vực Cổ Thần. Tinh Vực cổ Ma. Tinh Vực Thiên Vũ. Tinh Vực Thần Long. Tinh Vực Phượng Hoàng, cùng với Tinh Vực Tinh Thú quý dị cường hoành nhất. Xung quanh còn có nhiều Tinh Vực đều tồn tại phụ thuộc vào sáu đại Tinh Vực, nhưng Tinh Vực này khuyết thiếu linh vật, tu luyện không đổi, sáu đại Tinh Vực ở những Tinh Vực này thiết lập đạo cấm, chỉ có Đạo giả chân nhân đạt tới Phá Phàm thất trùng thiên vượt qua lôi kiếp mới có thể thông qua thông đạo Tinh Vực đi tới sáu đại Tinh Vực.

Dừng một chút. Viêm Vân lại nói:

- Đại Đạo quy tắc, không giống với Thời Không quy tắc của Đạo Tể Thiên. Ở nơi này. Đại Đạo Ngũ Nguyên. Phá Phàm, Trường Mệnh, Mệnh Hà, Bỉ Ngạn, Tề Đạo mỗi một đại cảnh giới, biến hóa của chín tầng tiểu cảnh giới đều có khác biệt. Cái này cần người chậm rãi cảm ngộ, nơi này không có cái gọi là pháp tắc, chỉ có Đạo Ý hệ thuộc tính, đổi lại là Thế giới Thời Không của Đạo Tể Thiên chính là pháp tắc thuộc tính. Chỉ có chân nhân Đạo giả Phá Phàm thất trùng thiên, vượt qua Đại Đạo lôi kiếp mới có thể cảm ngộ, cũng tương đương với nhất kiếp Kiếm Hoàng của Kiếm Đạo.

Khẽ gật đầu. Lục Thanh có chút hiểu được. Ở Đại Đạo thế giới này, hết thảy sự việc càng thêm thuần túy, không có phân chia cảnh giới và lực lượng nhiều như Thế giới Thời Không của Đạo Tể Thiên, nhưng giữa cảnh giới với nhau, chênh lệch giữa mỗi một tầng càng thêm lớn.

Đây quả thật là một phương thế giới rộng lớn. Đại Đạo Tinh Không! Uyên thâm khó lường, giống như không có điểm cuối. Ở trước mặt Đại Đạo Tinh Không này. Lục Thanh lại một lần nữa cảm thấy sự nhỏ bé của mình.

Đồng thời, Lục Thanh hơi liếc mắt nhìn Lục Thiên Thư bên cạnh. Giờ phút này, hẳn có chút bội phục Đạo Tể Thiên, muốn diễn hóa Đại Đạo, vậy rồi cuộc là ý tưởng kinh thế hãi tục cùng thủ đoạn thông thiên như thế nào, bởi vậy có thể thấy được. Đạo Tể Thiên lúc trước ở Đại Đạo Tinh Không này, cũng tuyệt đối là nhân vật kinh Thiên động địa.

Dường như cảm ứng được ánh mắt của Lục Thanh, khóe miệng Lục Thiên Thư lộ ra ý cười, lại rất nhanh tiêu tan.

- Tiền bối, văn bối Nhiếp Cuồng Sinh, thật tâm mời ba vị Tiền bối tới Tinh Vực Thiên Vũ của ta. Sự tôn tại hạ, là Thánh Chủ Tinh Hệ Đạo Thánh của Tinh Vực Thiên Vũ. Văn bối có thể bảo chứng, ba vị tiền bối nhất định sẽ trở thành khách nhân tôn quý nhất của Tinh Hệ Đạo Thánh ta, Văn bối Đạo Đạo học nghệ không tinh, sự tôn tại hạ, nhất định có thể khiến tiền bối hài lòng.

Nói tới đây, ánh mắt của Nhiếp Cuồng Sinh lại rơi đến trên người Lục Thanh, mắt lộ vẻ thành khẩn.

- Tiền bối Tinh Vực Cổ Thần ta đồng dạng như thế!

Bên cạnh, Cổ Kiếm Nguyệt ngược lại có chút nóng nảy, đối với Kiếm Đạo nhất mạch Tinh Vực Cổ Thần hẳn mà nói có thể sinh ra một tên Thánh Giả Kiếm Đạo, không thể nghi ngờ là vô cùng quan trọng, điều này khiến hắn làm sao có thể buông tha.

- Cổ Kiếm Nguyệt, người ở Tinh Vực Cổ Thần có địa vị gì! Người căn bản không thể đại biểu bất cứ một Tinh Hệ gì đưa ra lời mời!

Nhiếp Cuồng Sinh nhượng mảy lập tức phản bác.

- Nhiếp Cuồng Sinh người.....

- Được rồi.

Lục Thanh khoát tay, vô hình có một cổ đại thể uy nghiêm tràn ra, càng thêm hòa hợp nhất thể với Đại Đạo Tinh Không xung quanh.

- Hai đại Tinh Vực, ta đều sẽ bái phỏng, chỉ có điều không phải hiện tại

Trên mặt lộ vẻ tiếc hận, nhưng Cổ Kiếm Nguyệt cũng biết. Thánh Giả Mệnh Hà như vậy, nói một không hai không miễn cưỡng được, tự có ý chí uy nghiêm, cho nên cũng không cưỡng cầu nữa mà trở tay lấy ra một quả hạt châu rất tròn xanh thắm, lẳng không đưa vào tay Lục Thanh.

- Đây là tinh đồ của Tinh Vực Cổ Thần ta, tiền bối đi tới Tinh Vực Cổ Thần ta mong rằng có thể đến Tinh Hệ Pháp Thánh Kiếm Đạo tinh một chuyến. Kiếm Đạo tinh ta nhất định quét đường nghênh đón!

Nói xong, sáu người Cổ Kiếm Nguyệt cũng không dừng lại nữa, đi lên Tinh Chu, lập tức. Tinh Chu ngàn trượng lại phun ra tinh quang rực rỡ, biến mất ở cuối Tinh Không. Sáu người Cổ Kiếm Nguyệt như thế. Nhiếp Cuồng Sinh cũng đành phải thôi, rất nhanh Tinh Không tĩnh mịch mỹ lệ này chỉ còn lại ba người Lục Thanh.

- Ta phải đi bế quan rồi.

Mở miệng trước, lại là Lục Thiên Thư, hoặc là, hiện giờ hẳn là xưng là Đạo Tề Thiên.

Đạo Tề Thiên lúc này dường như đã lấy nhiễm khí tức của Đạo Tề Thiên áo xám dưới Thời Không Luân Bàn khi trước, một thân lại có một khí chất ngang ngạnh khác, bạch bào chạm gối, hết sức tự nhiên.

- Lúc trước...

Lục Thanh nhú mày nói.

- Lúc trước...

Trên mặt Đạo Tề Thiên lộ vẻ hoài niệm.

- Hết thấy, đều đã kết thúc rồi, Thế giới Thời Không không còn tồn tại nữa. Tiểu tử, không thể không nói, tính tình của ngươi, cuối cùng có thể khiến người đạt được một ít

960. Chương 5: Ai Tìm Đạo Này

- Viêm Vận, ta đi trước một bước.

Đạo Tề Thiên sau đó gật gật đầu, một bước bước ra, trong phút chốc biến mất ở bên ngoài trăm vạn dặm.

Nhìn Lục Thanh Viêm Vận gật gật đầu, nói:

- Đại Đạo Tinh Không, mỗi một Đạo giả truy tìm Bỉ Ngạn, đều có con đường của riêng mình. người khác giúp hẳn không được bao nhiêu, tự nhiên phải dựa vào bản thân lãnh ngộ. Đại Đạo Tinh Không này quý bí thâm sâu, cường giả vô số, sau này ngươi phải tự lo cho mình.

Xoay người, bước chân Viêm Vận lần thứ hai dừng lại, phát tay đem một chút thần quang xích kim sắc đưa vào mi tâm Lục Thanh. Đồng thời, một tòa cổ thành màu vàng to bằng bàn tay từ khe nứt không gian hiện ra, bay vào tay Viêm Vận.

- Đây là một ít tế thuật của sáu Tinh Vực lớn Đại Đạo Tinh Không, ngươi nhớ kỹ. Còn có. Kiếm Đạo của ngươi, cùng Đạo Tề Thiên giống nhau, ngày sau gặp phải Bỉ Ngạn Đại Năng khác phải cẩn thận làm đầu.

Nói xong. Viêm Vận không hề dừng lại, thân hình mờ đi, liên hóa thành một con Tổ Long màu xích kim cực lớn, thân thể của Tổ Long này so với Phong Lôi càng thêm khổng lồ, chiều dài ước chừng đạt tới ngàn dặm, trên long thân cực lớn, long lân giống như kim thiết, toát ra thần quang xích kim sắc.

- Ngao...

Tiếng long ngâm vang khắp Tinh Không, một cổ khí Bản Nguyên thuộc về Bể Ngạn Đại Năng tràn ra, long vĩ cực lớn đong đưa, so với Đạo Tề Thiên vừa rồi càng nhanh hơn, mãi đến sau hơn mười lần hít thở, hình ảnh Tổ Long cực lớn kia mới chậm rãi biến mất.

Trong lòng khẽ động. Lục Thanh vùng tay áo lên, trong Tinh Không lập tức xuất hiện mười mấy đạo thân ảnh.

- Lục đại ca!

Một thân hình nhỏ nhắn yếu ớt mềm mại nhào vào trong lòng. Lục Thanh mắt lộ ra một chút lo lắng, nói:

- Hết thấy đều qua rồi

- Thất đệ!

Lục Thanh ngẩng đầu nhìn lại, trước mặt một thân ảnh quen thuộc, vẫn như trước không thay đổi bao nhiêu, nhưng Lục Thanh biết, thời gian này, sợ là đã qua vô tận năm tháng.

- Hai trăm năm rồi

Lạc Tâm Vũ trầm giọng nói.

Hai trăm năm rồi sao?

Trong lòng Lục Thanh sáng tỏ. Giờ phút này, sáu người đều đã bước vào cảnh giới Kiếm Tổ, nếu như đổi thành Đại Đạo Tinh Không, ít nhất đều là tu vi Trường Mệnh thất trùng thiên. Trong đó, đặc biệt Lạc Tâm Vũ, Niếp Thanh Thiên cùng Triệu Thiên Diệp tu vi cao nhất, tu vi đã đạt tới Kiếm Tổ tam kiếp. Ở thế giới Thời Không, bởi vì đã rời khỏi thế giới sở tại của Đạo Tề Thiên, hơn nữa Vực Ngoại Ma giới mai một, nơi đây cùng không có Tam kiếp quấy rầy, tu vi Tam kiếp dễ dàng đạt tới như nước chảy thành sông.

- Đây, chính là Đại Đạo Tinh Không sao?

Niếp Thanh Thiên hạ giọng nói. Tinh Không rộng lớn rực rỡ xung quanh, dĩ nhiên đã chấn nhiếp mấy người thật sâu.

Sáu người Lạc Tâm Vũ nhìn nhau, đồng thời gật gật đầu.

- Ta nghĩ, chúng ta cũng nên ly khai rồi...

- Cái gì?

Lục Thanh nghe vậy ngẩn người, sau đó liền im lặng. Lạc Tâm Vũ hít sâu một hơi:

- Cho tới nay, chúng ta đều trưởng thành dưới sự che chở của người, mặc dù đã trải qua rất nhiều nhưng dù sao cũng không phải chúng ta tự mình trải qua. Chúng ta, cũng có đạo của mình. Đạo này, không thể mượn tay của người ngoài.

Thờ dài một tiếng. Lục Thanh nói:

- Ta hiểu rồi

Nói xong, ánh mắt của Lục Thanh lại chuyển về phía mấy người Lạc Tử Dương. Lại thấy mấy người Lạc Tử Dương lắc lắc đầu nói:

- Chúng ta, cũng có đạo của mình. Tuy nhiên, chúng ta sẽ chờ sau khi tu vi đạt tới bậc Kiếm Tổ, trở lại từ biệt, trước đó phát triển tông môn cứ giao cho chúng ta.

- Lần sau gặp mặt, chúng ta sẽ có thực lực sánh vai cùng người! Chúng ta, sẽ tìm đến đạo thuộc về chúng ta.

Cuối cùng liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái, sáu người Niếp Thanh Thiên đều tự hóa thành một đạo kiếm quang bay nhanh về phía sâu trong Tinh Không rộng lớn, sau mấy lần hít thở đã biến mất ở cuối Tinh Không.

- Sư phụ, sư thúc!

Hướng về phía Lục Thanh gật gật đầu, hai người cũng không nói gì, chỉ xoay người bước chân, sóng vai rời đi. Trong nháy mắt này. Lục Thanh cảm thấy, hai người đã chặt đứt liên hệ nguyên lực hương hỏa với hắn.

Trong giây lát, tất cả mọi người đều truy tìm đạo, rời hắn mà đi, trong lúc nhất thời. Lục Thanh có chút giật mình.

- Lục đại ca. Chúng ta nên vì bọn họ mà cao hứng mới đúng.

Nhược Thủy hạ giọng nói.

Vì bọn họ cao hứng!

- Không sai vì bọn họ cao hứng!

Lục Thanh gật gật đầu, trong lòng dường như có thứ gì đó tự nhiên buông xuống, không kìm nổi cất tiếng cười lớn.

Tiếng cười không mạnh, nhưng dường như trong đó ẩn chứa một cỗ vận luật không hiểu, trong phút chốc, truyền khắp bốn phương Tinh Vực.

Trong nháy mắt này, ở chỗ sâu của sáu đại Tinh Vực, mấy ánh mắt đen sâu thẳm mở ra, lát sau lại chậm rãi khép lại, chỉ có một tiếng cảm thán rất nhỏ.

Xa

Đưa Nhược Thủy vào Thế giới Thời Không, Lục Thanh lòng yên khí tĩnh, liền ngồi xuống ở chỗ Tinh Không này.

Đã đi tới Đại Đạo Tinh Không, hết thấy đều bị gột tẩy. Đại Đạo quy tắc, vô hình khiến cho Thánh Kiếm Kiếm thể của Lục Thanh càng thêm viên mãn, tạp chất bị bãi trừ ra bên ngoài, cơ thể Thánh Kiếm trở nên càng thêm mạnh mẽ viên dung. Nếu như nói khi mới vào Đại Đạo Tinh Không còn có chút không hợp, nhưng theo thời gian trôi qua, dần dần có một cỗ ý nhị hồn nhiên vốn có.

Luyện đạo tinh thuần. Đại Đạo luyện tâm!

Giống như một viên Thiên thạch cô quạnh. Lục Thanh cứ như vậy ngồi xếp bằng ở Tinh Không, ngẫu nhiên có Tinh Chu đi qua xung quanh, dường như cũng xem hắn trở thành một viên Thiên thạch không có sinh mệnh, không chút hồi đến.

Cứ như vậy, ba năm qua đi.

Một ngày này, ở phiên Tinh Không hoang vu yên tĩnh này, trong phút chốc, giống như có hàng nghìn hàng vạn sức sống bắn ra một cỗ kiếm quang màu xám bạc di động ra, không gian Tinh Không xung quanh, lập tức sinh ra một chút vận vẹo mơ hồ, có xu hướng tan vỡ.

Mà theo kiếm quang kia âm đậm biến mất, không gian vận vẹo cũng dần dần khôi phục yên tĩnh.

Từ Tinh Không đứng thẳng dậy, Lục Thanh lúc này, một thân áo xanh phiêu dật xuất trần, ánh mắt như ngọc. Cơ thể trắng nõn, lộ ra thần quang nhân nhật. Nhưng lập tức, nhưng thứ này đều biến mất không thấy, giống như biến thành một người bình thường, nhưng một cỗ khí chất hồn nhiên vốn có kia lại không thay đổi một chút nào.

- Thế giới Thời Không, cùng Đại Đạo Tinh Không tiếp xúc mơ hồ sinh ra một ít biến hóa, còn cần năm tháng mài giũa. Tuy nhiên. Thời Không Kiếm Đạo tu luyện rất nhanh. Thời gian một năm, đã có thể hoàn thành. Thánh Kiếm Kiếm thể mượn Đại Đạo Tinh Không rèn luyện tinh thuần, cũng dần dần viên mãn. Đại Đạo Tinh Không, đã vì tăng mười sáu Bất Diệt Kiếm Thể chỉ rõ phương hướng, thôi diễn của tâm pháp cũng đã có bắt đầu, chỉ cần không ngừng hấp thu, dung hợp sở trường của trăm nhà, nhất định có thể hoàn thiện. Đến lúc đó. Đại Đạo Tinh Không này, chính là ngày ta thành đạo!

Mắt của Lục Thanh, giống như có vô cùng huyền ảo lưu chuyển:

- Ba Đại Đạo. Võ Đạo. Pháp đạo. Thần Ma đạo! Mỗi đạo bao quát một ngàn tiểu đạo. Kiếm Đạo lệ thuộc Võ Đạo. Như vậy, lúc này nơi đi đầu tiên, Tinh Vực Cổ Thần. Tinh Hệ Pháp Thánh Đạo Kiếm Tinh!

Tinh Vực Cổ Thần. Ở trung ương của Đại Đạo Tinh Không.

Dưới chân, kiếm quang màu xám bạc lưu chuyển, một bước bước ra, giống như có vô cùng Thời Không chôn vùi trong đó. Vô Đạo bộ ý hiển hóa vô tận. Đây, chính là Thời Không bộ hôm nay được Lục Thanh diễn hóa đến cực hạn.

Và

Chỉ có điều ở Đại Đạo Tinh Không này, bị Lục Thanh Thu liễm dòng sông Thời Không, cho nên cũng không biểu lộ ra bất cứ điều gì, cho dù như thế. Lục Thanh một bước bước ra khoảng cách trăm vạn dặm cũng chỉ trong một cái chớp mắt.

Một bước trăm vạn dặm. Lục Thanh cũng ước chừng mất thời gian mấy ngày, mới đi tới chỗ cách ngoại vi Tinh Vực Cổ Thần trăm vạn dặm.

Lúc này. Tinh Chu xuất hiện xung quanh dần tăng nhiều. Lục Thanh cũng theo đó giảm tốc độ, đến lúc sau một bước chỉ vạn dặm, nhưng cũng vượt qua tốc độ của đại đa số Tinh Chu.

Mà theo đường đi vào Tinh Vực Cổ Thần. Lục Thanh mới dần hiểu được nội tình của Đại Đạo Tinh Không, quả thực cực lớn đến không thể đánh giá.

Thời gian mấy ngày. Lục Thanh nhìn thấy ước chừng hơn vạn chiếc Tinh Chu, trên mỗi một chiếc Tinh Chu, đều có ít nhất một tên chân nhân Đạo giả đạt tới Phá Phàm thất trùng thiên.

Cái gọi là chân nhân Đạo giả, cho dù tu vi chỉ đạt tới Phá Phàm thất trùng thiên, cũng đã vượt qua Đại Đạo lôi kiếp, đã lĩnh ngộ Đạo Ý thuộc tính mới có thể xưng là chân nhân.

Chân nhân, đã có thể dựa vào Đạo Ý thuộc tính chống đỡ hủy diệt tinh quang bình thường, thân thể đi trong Đại Đạo Tinh Không.

Một ngày này. Lục Thanh vẫn như trước một mình xuyên qua Tinh Không, lấy thị lực của Lục Thanh, đã có thể nhìn thấy thân quang Tinh Vực mơ hồ của Tinh Vực Cổ Thần. Không sai lệch lắm, chỉ cần thời gian một ngày, lấy tốc độ của Lục Thanh, đã chân chính tới Tinh Vực Cổ Thần.

Mà lúc này, trong lòng Lục Thanh vừa động, phía sau, một chiếc Tinh Chu cực lớn phá vỡ vô số hủy diệt tinh quang, mở ra một thông đạo chân không rõ ràng, hướng tới hần nhanh chóng lại gần.

Chiếc Tinh Chu này, là chiếc lớn nhất mà Lục Thanh nhìn thấy trong mấy ngày qua, chỉ chiều dài đã đạt tới vạn trượng, trên vỏ xanh thâm điều khắc rất nhiều hoa văn. Vô số hoa văn này, dường như ẩn chứa vô cùng Đạo Ý, đem thuộc tính của Tinh Không cắn nuốt vào, trong giây lát chính là vượt qua khoảng cách mười vạn dặm.

Sau hơn mười lần hít thở, chiếc Tinh Chu này đã đi tới phía sau Lục Thanh, cũng giảm tốc độ, cùng Lục Thanh tiến tới.

- Vị đạo hữu này, phải chăng cũng tới Tinh Vực Cổ Thần tham gia Cổ Thần luận đạo? Một thanh âm sang sảng xuyên qua trăm dặm Tinh Không truyền đến tai Lục Thanh.

Dừng thân hình. Tinh Chu kia cũng đồng thời dừng bên cạnh Lục Thanh, nhanh chóng tiếp cận hàng chục dặm.

Lục Thanh thấy rõ ràng, trên chiếc Tinh Chu này, chính là một thanh niên lưng đeo một thanh thân kiếm màu xanh, từ trên thân người này, Lục Thanh có thể cảm nhận được một cỗ kiếm nguyên linh hoạt sắc bén, ẩn chứa một cỗ Tôn Phong Kiếm Ý rõ ràng.

Trường Mệnh tứ trùng thiên!

Lục Thanh nao nao, thanh niên này tu vi còn cao hơn so với Cổ Kiếm Nguyệt, nhưng từ sinh cơ bừng bừng trong mắt, tuyệt đối còn không quá năm mươi tuổi. Nếu như ở Thiên Đạo đại lục lúc trước, cũng là nhân vật Thiên tài kiếm có, tuổi còn trẻ đã bước vào cảnh giới cái thể Kiếm Tôn.

Cổ Thần luận đạo?

Lúc này. Lục Thanh chú ý nhất, vẫn là Cổ Thần luận đạo trong lời nói của người thanh niên này. Từ ký ức của Viêm Vận. Lục Thanh biết được, Cổ Thần luận đạo này, chính là đại hội luận đạo một trăm năm một lần của Tinh Vực Cổ Thần, một trăm lễ tám thần nhật Tinh Hệ đều sẽ tham gia. Đồng Thời cũng là lúc bãi danh chiến (cuộc chiến xếp hạng) của phần lớn thần nhật Tinh Hệ, quan hệ đến địa vị của các đại Tinh Hệ ở Tinh Vực Cổ

961. Chương 6: Tinh Vực Cổ Thần.

Giờ phút này, Lục Thanh chú ý tới, trên chiếc Tinh Chu này còn có rất nhiều cường giả, đều đang ngồi xếp bằng tĩnh tu mỗi một người, đều ít nhất có tu vi Phá Phàm thất trùng thiên. Nhưng người này, tổng cộng có mấy trăm người, khí tức trên người cũng có nhiều khác biệt, khiến Lục Thanh không khỏi chú ý nhiều hơn mấy phần.

Nhìn thấy Lục Thanh dường như có chút do dự, người thanh niên kia lại nói:

- Tại hạ chính là Kiểm Giả của Tinh Vực Cổ Thần. Tinh Hệ Pháp Thánh. Đạo Kiểm Tinh. Cổ Tinh Hà. Đây là Tinh Chu của Đạo Kiểm Tinh ta, lấy danh nghĩa của Pháp Thánh mời các cường giả rải rác bên ngoài sáu đại Tinh Vực tới xem lễ. Ta thấy đạo huynh bộ pháp lúc ẩn lúc hiện, nhất định là chân nhân cường giả đã bước vào cảnh giới Trường Mệnh, lại là người độc hành, cho nên mở lời mời, nếu các hạ không ngại có thể cùng ngồi thuyền này. Tinh Hệ Pháp Thánh ta, kết giao rộng rãi nhất định sẽ không khiến các hạ thất vọng.

Tinh Hệ Pháp Thánh. Đạo Kiểm Tinh.

Khóe miệng Lục Thanh nổi lên ý cười đầy thâm ý, gật gật đầu, nói:

- Được, ta đi cùng các người.

Sắc mặt vui vẻ. Cổ Tinh Hà lập tức nói:

- Tôn tính đại danh của đạo hữu?

- Lục Thanh.

- Lục đạo hữu mời lên thuyền!

Lục Thanh gật gật đầu, bước ra một bước đã xuất hiện ở ngoài mười dặm, mà vàng sáng xanh thắm bao quanh Tinh Chu kia cũng đồng thời nứt ra một cái khe phạm vi mười trượng.

Nhưng, ngay khi Lục Thanh sắp sửa bước lên Tinh Chu một thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Muốn đi lên Tinh Chu, trước tiên để cho Hàn chân nhân ta suy nghĩ suy nghĩ!

Sắc mặt Cổ Tinh Hà lập tức biến đổi, quay đầu nhìn lại, một trung niên vốn ngồi xếp bằng tĩnh tu một thân đạo bào màu đen, bộ mặt âm lãnh đã đứng dậy. Người này, chính là một trong những tán tu vực ngoại bên ngoài sáu Tinh Vực lớn, được xưng là Hàn chân nhân, tinh tu Đạo Pháp, một thân Bằng Phách pháp lực ước chừng đã đạt tới Trường Mệnh ngũ trùng thiên, cho dù ở trong vực ngoại tán tu cũng có chút danh tiếng, hơn nữa lần này trong những người vực ngoại tán tu được mời đến, thực lực của hắn cũng là một trong mấy người đứng đầu.

Chẳng qua người này có chút ngang ngược bất tuân, tự cho mình rất cao, cho dù chân nhân Đạo giả đã đạt tới Phá Phàm thất trùng thiên xem không vừa mắt, cũng muốn một chưởng đánh chết. Nhưng bởi vì tu vi cao tuyệt, ở trên toàn bộ Tinh Chu này không ai dám trêu chọc, hướng chỉ, lúc này, bảy mươi hai đại Sinh Mạng Nguyên Tinh Sinh Mạng Nguyên Tinh của Tinh Hệ Pháp Thánh đều có Tinh Chu du ngoạn bên ngoài sáu Tinh Vực lớn. Đạo giả mời đến tu vi càng cao, thực lực càng mạnh, càng có thể được Thánh Chủ coi trọng, cho nên Cổ Tinh Hà cũng không muốn trở mặt cùng Hàn chân nhân này.

Hy vọng, hắn có thể tiếp được một chưởng, Cổ Tinh Hà trong lòng thở dài đồng thời trầm giọng nói:

- Hàn chân nhân hạ thủ lưu tình!

- Ha ha, lưu tình, vậy để xem hắn có bản lĩnh khiến bản chân nhân lưu tình hay không!

Hàn chân nhân cười cuồng vọng, bước chân hư đạp, một đạo Băng Phách pháp lực huyền ảo hiện ra, mơ hồ, dường như cùng Tinh Không xung quanh dung hợp lại.

- Đạo thể!

Trên Tinh Chu, không ít chân nhân mờ hai mắt, khê kêu lên một tiếng.

Đạo thể, chính là sau khi đạt tới Trường Mệnh tứ trùng thiên. Đạo giả đối với Đạo Ý thuộc tính linh ngộ đến trình độ nhất định mới có thể dung nhập Đại Đạo Tinh Không, chạm đến mượn thể Đại Đạo, Từ đó khiến mỗi một chiêu, mỗi một thức đều ẩn chứa thể Đại Đạo, uy lực tăng lên gấp bội.

Mà dẫn động Đạo thể, cũng đồng thời thuyết minh. Hàn chân nhân ít nhất đã dùng tới thức lúc chân chính!

Gần như trong nháy mắt một đạo tinh quang lạnh như băng trôi qua ở dưới chân mang theo cả người Hàn chân nhân, nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Lục Thanh.

Băng Phách pháp lực lạnh lẽo lộ ra một cỗ hàn ý lạnh thấu xương, đóng băng toàn bộ Nguyên khí và linh khí trong vòng trăm trượng xung quanh người Lục Thanh, ngay cả hủy diệt tinh quang tràn ngập kia cũng đồng thời bị đóng băng. Trăm trượng Tinh Không bị nhiễm một tầng băng hàn màu trắng, đồng thời hữu chưởng của Hàn chân nhân được pháp quang hùng hậu bao quanh, hung hăng hướng về phía đan điền khí hải của Lục Thanh chụp xuống.

Ánh mắt vốn bình thản của Lục Thanh phút chốc phát lạnh, người này quả nhiên là coi trời bằng vung, vừa thấy mặt đã muốn phế đan điền người ta, ra tay không chút dung tình.

Lúc này, Lục Thanh nhớ lại lời nói lúc trước của Viêm Vận.

- Tiểu tử. Ở Đại Đạo Tinh Không, cường giả vi tôn, đa số cũng không phải hạng người lương thiện gì. Ở nơi này, muốn tiếp tục sinh tồn, sẽ phải ác hơn so với người khác mới có thể bảo vệ nhưng gì của mình, giết chóc quyết đoán người còn chưa đủ, cho dù là Bỉ Ngạn Đại Năng cũng cần nhớ kỹ.

Cho dù là Bỉ Ngạn Đại Năng, cũng cần nhớ kỹ!

Hít sâu một hơi, trong lòng Lục Thanh lúc này bốc lên một cỗ ý chí giết chóc quyết đoán, trong nháy mắt phía trên Tinh Chu, mấy chân nhân hàng đầu vẫn nhắm mắt bất chợt mở hai mắt, mọi người ở giờ phút này, đều cảm nhận được một cỗ sát ý làm cho người ta run rẩy.

Hàn chân nhân đang xông tới, biến hóa trong nháy mắt khiến hần thân kinh bách chiến cảm thấy một cỗ nguy cơ lớn, cảm giác nguy cơ này đã từng nhiều lần cứu lại tính mạng của hắn, bất kể là bước vào hiểm địa, hay là cùng người tranh đấu. Lúc này, hần mạnh mẽ thu hữu chưởng về, bộ pháp dưới chân cũng đồng thời đạp động, muốn nhanh chóng lui về trên Tinh Chu.

Nhưng, một bàn tay bình thường lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, hữu chưởng đang thu về đồng thời bị nắm lấy.

Bàn tay kia nhìn như thông thả, lại vượt quá bộ pháp ẩn chứa Đạo thể của Hàn chân nhân, nắm lấy hữu chưởng.

Làm sao có khả năng!

Phía trên Tinh Chu mấy tên chân nhân kia khiếp sợ đứng đây, vẻ mặt không thể tin nổi

- Người...

Trong lòng Hàn chân nhân chấn động mạnh, cũng đã sinh ra một tia sợ hãi.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy một bàn tay bình thường, chậm rãi phóng đại ở trước mặt, nhẹ nhàng ấn trên đầu hắn.

Bàn tay chậm rãi thu lại, mang theo một tia khí yên hòa, thân hình vượt qua Hàn chân nhân. Lục Thanh bước chân chắc chắn, đạp lên trên Tinh Chu.

- Lục đạo hữu, cái này...

Cổ Tinh Hà có chút kinh nghi bất định nhìn Hàn chân nhân vẫn không nhúc nhích đứng ở Tinh Không.

- Chúng ta, có thể đi rồi

Lục Thanh cười khẽ một tiếng, sau đó tùy ý đi đến một góc trên Tinh Chu ngồi xuống.

- Tan rồi!

Không biết là chân nhân nào kêu lên một tiếng kinh ngạc, đồng thời lộ vẻ kinh hãi. Bởi vì lúc này Hàn chân nhân đứng ở Tinh Không, cả người giống như một khối đất đá khô nát, trong phút chốc tan thành bột phần.

Hủy diệt tinh quang thối qua, sau mấy lần hít thở. Đại Đạo Tinh Không này đã không còn tồn tại Hàn chân nhân nữa, bao gồm cả hồn phách bên trong, hình thần câu diệt.

Mặc dù đối với đối nhân xử thế của Hàn chân nhân, phần đồng chân nhân lòng có oán hận, thậm chí có sát tâm nội uẩn, chẳng qua đối với thủ đoạn giết chóc của Lục Thanh vẫn như trước lòng sinh hàn ý.

Người này thủ đoạn vô cùng độc ác, tu vi thực lực sâu không lường được, không thể trêu chọc!

Gần như ngay sau đó, rất nhiều chân nhân trong lòng lập kế hoạch, lại ngồi xuống, còn không có người nào dám nói chuyện với Lục Thanh trong lúc nhất thời, toàn bộ Tinh Chu lâm vào yên lặng.

Mà sau khi lâm vào khiếp sợ ngăn ngại, trong lòng Cổ Tinh Hà lại tràn ngập vui mừng kinh ngạc. Hàn chân nhân là Trường Mệnh ngũ trùng thiên, không ngờ không ngăn được một chưởng của người này, thậm chí không có bất cứ lực phản kháng gì. Hơn nữa, một chưởng vừa rồi, khí tức trên người đối phương ẩn giấu không lộ, không ngờ không phát hiện được đối phương rốt cuộc tu đạo gì.

ít nhất, là cường giả Trường Mệnh thất trùng thiên. Chuẩn Thánh nhất lưu!

Nghĩ đến điều này, ánh mắt của Cổ Tinh Hà nhìn về phía Lục Thanh càng thêm cung kính, có thể mời đến cường giả như vậy, đợi trở về đến Tinh Hệ Pháp Thánh. Tinh Chu của Đạo Kiếm Tinh hẳn nhất định có thể đứng hàng đầu, nhận được khen ngợi của Thánh Chủ, thậm chí được thêm mấy danh ngạch đi tới Cổ Thần luận đạo cũng không chừng.

ở bên cạnh Cổ Tinh Hà, còn có mấy thanh niên, đều đeo Thần kiếm trên người, vừa thấy chính là Kiếm Đạo nhất mạch.

Quãng đường Tinh Không còn lại không đến ba canh giờ, phía trên Tinh Chu, lại có thêm mười tên chân nhân, bởi vì không có Hàn chân nhân làm khó dễ, nhưng người này đều thuận lợi lên thuyền. Tuy nhiên, khi nhận thấy không khí trầm tĩnh quỷ dị trên thuyền cũng không có mở miệng, đều tìm một chỗ ngồi xuống.

Vô số hủy diệt tinh quang trôi qua hai bên Tinh Chu, theo một tiếng gầm rú cực lớn, chiếc Tinh Chu vạn trượng thuộc Tinh Hệ Pháp Thánh của Tinh Vực Cổ Thần cuối cùng đã dừng lại.

Tinh Vực Cổ Thần, tới rồi!

Chậm rãi mở hai mắt. Lục Thanh nhìn ra bên ngoài Tinh Chu. Đây, chính là Tinh Vực Cổ Thần!

Trong lòng Lục Thanh bỗng nhiên chấn động, xuất hiện ở trước mặt hắn, chính là một phương Tinh Vực cực lớn. Tinh Vực này toàn thể vờn quanh một tầng kim quang rực rỡ, vô số ngôi sao điểm xuyết trên đó mơ hồ, buộc quanh hình ảnh của một cự thần màu vàng. - Đây, chính là Tinh Vực Cổ Thần của ta! Tinh Vực Cổ Thần, lấy Thần tộc vi tôn, truyền thuyết. Tinh Vực Cổ Thần ta, chính là chỗ Đại Đạo khai Thiên tích địa, vị Tổ Thần đệ nhất của Thần tộc đã tọa hóa nhục thân ngay tại nơi này, về phần thật giả, không thể khảo chứng, tu vi như vậy, thật sự khó có thể phán đoán.

Lúc này. Cổ Tinh Hà cười giải thích.

- Lại có truyền thuyết. Tinh Vực Cổ Thần ta. ẩn chứa Thần Quyết kinh thể của đệ nhất Tổ Thần lúc trước. Tinh Vực Cổ Thần ta mỗi một Thánh Giả cảnh giới Mệnh Hà sinh ra đều ở bên ngoài Tinh Vực quan sát một phen, lấy đó câu có thể linh ngộ, tuy nhiên đáng tiếc chính là, vẫn không ai có thể hoàn toàn hiểu ra. Chẳng qua, cho dù linh ngộ được chút vụn vặt, cũng khiến cho những đại nhân Thánh Giả mới bước vào cảnh giới Mệnh Hà ở trong khoảng thời gian ngắn lại có đột phá, thực lực tăng lớn.

Tổ Thần Thần Quyết!

Rất nhiều chân nhân mắt đều sáng ngời, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tinh Vực Cổ Thần kia. Mà Cổ Tinh Hà tự nhiên cũng hiểu được ý tứ của mọi người, cũng không tiếp tục sử dụng Tinh Chu, cứ như vậy dửng dưng ở bên ngoài Tinh Không này.

Mà ở xung quanh Tinh Không mấy trăm mấy ngàn dặm, rất xa, cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của một ít Tinh Chu đều đình trệ bất động, hiển nhiên đang làm sự tình đồng dạng.

Giờ phút này, ở trong mắt Lục Thanh, phương Tinh Vực Cổ Thần này giống như trở nên biến ảo, một đạo thân ảnh tang thương cổ kính đột ngột dâng lên.

Thân ảnh ấy chiều cao vô tận vạn dặm, cả người tản ra một cỗ thần quang thuần kim sắc. Ở trong tay thân ảnh này, càng có thêm một thanh cự phủ kim sắc cực lớn đạt tới không biết điểm cuối, cự phủ này lẳng không chém xuống, một mảnh Hỗn Độn màu xám lập tức

962. Chương 7: Nửa Bước Vào Bỉ Ngạn

Huyết mạch Phong Mang quanh người bắt đầu khởi động không ngừng, ở trong mắt Lục Thanh Tinh Vực Cổ Thần kia giống như đột nhiên tĩnh lại, hóa thành một Cổ Thần vô thượng xuyên qua Tinh Không, phía trên thân thể cực lớn kia, mơ hồ xuất hiện một đạo lưu quang kim sắc, lưu quang kim sắc này không ngừng lưu chuyển, dọc theo mỗi chỗ huyết mạch của thân thể, lấy một loại quỹ tích huyền ảo không ngừng qua lại.

Trong phút chốc. Đại Đạo Tinh Không này, hủy diệt tinh quang vô tận, nguyên khí linh khí vô cùng đều Từ Tinh Không này hội tụ đến.

Trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm, trăm vạn dặm, ngàn vạn dặm!

Đây là...

Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh!

Không! Không phải! Lục Thanh trong lòng chấn động, đó là một loại tâm pháp so với Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh càng thêm thuần túy, không có bất cứ trở ngại gì, cắn nuốt hết thảy có khả năng cắn nuốt. Ở xung quanh Cổ Thần cực lớn kia, giống như có một vòng mặt trời lớn đen kịt, vô số không gian loạn lưu Từ trong đó chạy chồm ra, phá diệt sao trời, hủy Thiên diệt địa.

Bất giác. Lục Thanh Bất đầu dọc theo quỹ tích kim sắc trên người Cổ Thần kia vận chuyển lên Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh.

Đau đớn! Toàn tâm đau đớn nứt cốt!

Đây là một loại đau đớn đã lâu, cũng là đau đớn Lục Thanh chờ đợi tới nay.

Đây, là điểm báo của đột phá!

Giờ khắc này, ở trong huyết mạch của Lục Thanh một viên mầm mống kim sắc đột nhiên phá nát ra, một đạo lực Bản Nguyên thuần kim sắc ngay trong lúc này ngưng tụ thành thực chất ở trong huyết mạch Lục Thanh.

Bản Nguyên lực này nháy mắt xuyên qua thức hải của Lục Thanh. Thức Kiếm lẳng không đứng ở Thức hải kia lập tức vỡ nát, theo lời cuốn của cỗ Bản Nguyên lực kia chậm rãi dung hợp vào các chỗ huyết mạch quanh người Lục Thanh.

Giờ phút này, ở trong huyết mạch của Lục Thanh, lưu chuyển là một đạo huyết mạch màu xám bạc. Huyết mạch này tràn ngập Phong Mang Kiếm Ý kinh người, theo Thức Kiếm dung hợp hồn phách Bản Nguyên của Lục Thanh tiến vào lập tức tràn ra khí Phong Mang kinh người.

Khí Phong Mang này vô cùng thuần túy, chẳng qua lại bị Lục Thanh gắt gao khóa ở trong Kiếm thể.

Bên ngoài, Cổ Tinh Hà sắc mặt có chút cổ quái nhìn chăm chăm Lục Thanh, không biết vì sao, hẳn cuối cùng cảm giác được, người trước mặt này ít nhất là Chuẩn Thánh Trường Mệnh thất trùng thiên, dường như đã lĩnh ngộ được một ít gì đó, nhưng nhìn sắc mặt thản nhiên, lại giống như không hề có thu hoạch, thật sự là làm cho người ta có chút kinh nghi bất định.

Phía trên Tinh Chu, lúc này rất nhiều chân nhân đang ngồi xếp bằng đều sắc mặt trầm ngưng, cau mày, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tinh Vực Cổ Thần của Tinh Không kia. Mỗi người đều muốn Từ đó lĩnh ngộ ra Thần Quyết kinh thể của Cổ Thần, nhưng theo thời gian trôi qua, lại thủy chung không người nào có điều thu hoạch.

Mà Lục Thanh giờ phút này, lại đang trải qua lột xác cực lớn, trong huyết mạch. Phong Mang huyết mạch màu xám bạc kia giống như bị kín một tầng kim quang nhìn không thấy. Phong Mang vốn có chút ngốc trệ kia dường như có được linh tính trở nên vô cùng linh động.

Đồng thời. Lục Thanh yên lặng cảm ứng. Phong Mang tối đen như mực kia, cũng bắt đầu xuất hiện một đạo khí Phong Mang xám bạc pha vàng.

Cổ khí Phong Mang này vô cùng thuần túy, dường như ẩn chứa một cỗ lực lượng Bản Nguyên, cỗ Bản Nguyên này, Lục Thanh có thể cảm ứng được tinh tường.

Hồn phách Bản Nguyên!

Thì ra. Kiếm Hồn Kinh kia, chính là Từ Tinh Vực Cổ Thần này diễn hóa mà ra!

Mặc dù không có chứng cứ, nhưng Lục Thanh gần như có thể khẳng định, lai lịch của Kiếm Hồn Kinh rất có khả năng chính là Đạo Tề Thiên Từ Tinh Vực Cổ Thần này lĩnh ngộ ra.

Mà Kinh Thể Thần Quyết của Cổ Thần, hẳn là một loại phương pháp rèn luyện thân thể kinh Thiên động địa. Thần Quyết này đem hồn phách cùng thân thể rèn luyện thành một thể, ngược lại có chút tương tự với Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh hiện nay của Lục Thanh, chỉ có điều Lục Thanh còn giữ lại lực hồn phách ở thức hải giờ phút này bị Tinh Vực Cổ Thần này kích thích, lại thêm một đạo từ Quỷ Diễm bởi vì đi tới Đại Đạo Tinh Không mà cuối cùng thực hóa thành Bản Nguyên lực hồn phách, mới chân chính cùng thân thể dung hợp làm một.

Giờ phút này, Thánh Kiếm Kiếm thể của Lục Thanh mới chân chính viên mãn, hồn phách thân thể, tuy hai mà một, dung hợp làm một, không gì trói buộc.

Đây, chính là cảnh giới của Cổ Thần!

Mà đối với thôi diễn của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh tầng mười sáu, trong nháy mắt này cũng nhanh hơn rất nhiều. Lúc này, Kiếm Hồn Kinh và Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh dung hợp làm một. Lục Thanh mới cảm thấy, Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh này mới chân chính hoàn mỹ vô khuyết, trực chỉ Bản Nguyên.

Không sai biệt lắm, chỉ cần thời gian nửa năm, Tâm pháp của tầng mười sáu đã có thể hoàn toàn thôi diễn ra, hiện giờ, cần phải gia tăng tích lũy lực lượng.

Trong lòng lập kế hoạch, trong hai mắt bình thần của Lục Thanh, một chút khí Phong Mang màu xám bạc chợt lóe rồi biến mất.

Hiện giờ. Lục Thanh có thể xem như đã bước nửa bước vào cảnh giới Bỉ Ngạn, một thân Kiếm Đạo chân chính viên dung làm một. Lúc này. Lục Thanh có thể tinh tường cảm thấy, thực lực của mình so với lúc trước không chỉ hùng mạnh hơn gấp hai lần.

Có thể nói Lục Thanh hiện giờ, chính là một nửa Bỉ Ngạn Đại Năng, đã hoàn toàn thoát ly trói buộc của cảnh giới Mệnh Hà, chân chính nắm giữ con thuyền vượt qua Mệnh Hà.

Hắn lúc này, so với Ma Đạo nhị Linh lúc trước không kém hơn chút nào, thậm chí. Lục Thanh hoàn toàn có tin tưởng, bằng vào Thánh Kiếm Kiếm thể của hắn chạm đến cảnh giới bất diệt, cho dù là ngăn chặn hai người trong thời gian ngắn cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Theo thanh tĩnh của Lục Thanh, không sai biệt lắm đã qua nửa ngày, phía trên Tinh Chu, tất cả mọi người đã tỉnh lại, chẳng qua không có ngoại lệ, trên mặt mọi người đều lộ vẻ thất vọng, khiến trấn tĩnh đến từ Lục Thanh cũng làm cho Cổ Tinh Hà đối với hắn càng thêm coi trọng.

- Tốt lắm, các vị, ngày sau sẽ còn có cơ hội như vậy, hiện tại, chúng ta phải đi tới Tinh Hệ Pháp Thánh, nơi Kiếm Đạo nhất mạch của Tinh Vực Cổ Thần ta. Đạo Kiếm Tinh.

Cổ Tinh Hà lại lần nữa dẫn động Tinh Chu.

Mà mọi người ở tràng, hiển nhiên còn chưa thoát khỏi mất mát lúc trước, đối với lời nói của Cổ Tinh Hà cũng không quá để ý.

Tinh Chu không ngừng xuyên qua Tinh Không, cuối cùng cũng tiến vào Tinh Vực Cổ Thần màu vàng kia.

Vừa mới tiến vào Tinh Vực Cổ Thần, sắc mặt Lục Thanh liền nghiêm túc, bởi vì hắn mơ hồ cảm ứng được mấy cổ khí tức khiến tim hắn đập nhanh hơn, sự hùng mạnh của mấy cổ khí tức này đã vượt quá cực hạn chịu đựng của hắn.

Bỉ Ngạn Đại Năng!

Trong lòng cả kinh, lập tức cũng liền bình thường trở lại, nếu ở một nơi trong sáu Tinh Vực lớn của Đại Đạo Tinh Không, có thể có được mấy tên Bỉ Ngạn Đại Năng, cũng là chuyện vô cùng hợp lý.

Hắn đã thu liễm khí tức của bản thân, nói đến. Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của hắn hiện nay, ngược lại có chút tương tự với Cổ Thần Thần Quyết, chẳng qua một thứ là sáng chế vì nhục thân Phủ Đạo, thứ kia lại sáng chế vì nhục thân Kiếm Đạo. Hai thứ đều có chỗ tương tự. Lục Thanh mượn Cổ Thần Thần Quyết hoàn thiện Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, nói cho cùng, cũng là mang đặc điểm của Cổ Thần Thần Quyết, nhưng từ một điểm này, hắn liền thiếu Thần tộc ở Tinh Vực Cổ Thần này một phần nhân tình.

Đương nhiên. Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh hiện giờ so ra còn kém Cổ Thần Thần Quyết kia, đây là tu vi cảnh giới của Lục Thanh có hạn. Chẳng qua tiềm lực và sự mạnh mẽ của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh cũng không kém hơn Cổ Thần Thần Quyết chút nào. Ngày sau, theo Lục Thanh bước vào cảnh giới Bỉ Ngạn, thực lực lại lần nữa tăng lên, cũng sẽ càng thêm hoàn thiện, đến lúc đó, cho dù đạt tới cảnh giới của Cổ Thần Thần Quyết kia, thân hóa Tinh Vực, thậm chí có điều vượt qua, cũng không biết chừng.

Tinh Chu tiến vào Tinh Vực Cổ Thần, vô số ngôi sao lập tức tiến vào tầm mắt tiến vào tầm mắt không phải là sao, mà là một biển sao, biển sao lấy đơn vị tính là hàng chục vạn tràn ngập toàn bộ Tinh Vực Cổ Thần. Tuy nhiên Lục Thanh có thể cảm ứng được, ngôi sao giống như Sinh Mạng Nguyên Tinh lại vô cùng thưa thớt.

Tinh Chu tung hoành, ở Tinh Vực cổ Thần này, Tinh Chu lớn lớn bé bé cũng là ngàn vạn, chỉ là vượt qua Tinh Không mấy trăm triệu dặm. Lục Thanh đã thấy được không dưới mấy vạn chiếc.

Tinh Chu, lấy lớn nhỏ luận địa vị, cái lớn chỉ có chiều dài mười trượng, chỉ có thể miễn cưỡng vượt qua Tinh Không, mà cái lớn, lại vượt xa chiếc Tinh Chu Đạo Kiếm Tinh của Tinh Hệ Pháp Thánh mà Lục Thanh đang ngồi, nhưng chiếc Tinh Chu này dài chừng mười vạn trượng, gần như đạt tới trình độ khổng lồ của Tổ Long mà có được nhưng Tinh Chu này cũng là cường giả của Tinh Vực Cổ Thần.

Dọc theo đường đi xuyên qua Tinh Không này, thời gian ba ngày, đã xuyên qua hơn hàng chục ngàn vạn dặm, hàng chục vạn Tinh Chu, tuy nhiên cũng nhìn thấy mấy trăm chiếc như vậy.

Mỗi một chiếc Tinh Chu, tốc độ đạt tới năm mươi vạn dặm một lần hô hấp, mặt trên, gần như đều có Chuẩn Thánh đạt tới Trường Mệnh thất trùng thiên.

Dưới Pháp Phàm thất trùng thiên, chỉ là Đạo giả bình thường, đạt tới Pháp Phàm thất trùng thiên, sống sót dưới Đại Đạo lôi kiếp chính là chuẩn chân nhân, phá vỡ mà vào cảnh giới Trường Mệnh, chính là Đạo giả chân nhân chân chính. Đồng dạng, khi phá vỡ mà vào Trường Mệnh thất trùng thiên chính là Chuẩn Thánh, chính là cường giả có hy vọng tiến vào cảnh giới Mệnh Hà Thánh Giả.

ở Đại Đạo Tinh Không, chỉ có Chuẩn Thánh mới có tư cách xưng là cường giả tuyệt đỉnh, muốn xưng là cái thế thì phải bước vào Cảnh giới Mệnh Hà. Mệnh Hà Thánh Giả mới có thể đạt được danh xưng cái thế. Mà cường giả tuyệt thế hư vô mờ mịt của truyền thuyết kia, e rằng chỉ có những bậc Đại Năng bước vào Bỉ Ngạn mới có tư cách thừa nhận.

Đây, là một thế giới so với thế giới Thiên Đạo càng thêm rộng lớn. Đại Đạo Tinh Không, cường giả như mây.

Dọc theo đường đi, khi tránh được va chạm với một Tinh Chu ngàn dặm. Tinh Chu của Lục Thanh cuối cùng đã phá vỡ mà vào một đoàn tinh vân cực lớn.

Tinh vân này là một phương tinh vân thuần trắng, giống như một đám sương mù cực lớn, bao phủ toàn bộ một phương Tinh Hệ.

- Sương mù này, chính là thánh cảnh trận pháp độc hữu của Tinh Hệ Pháp Thánh ta. Bích Thủy Vô Thần trận, có thể tiêu diệt thần niệm, thậm chí là Thánh Giả bình thường cũng không thể xuyên qua thánh niệm tiến hành dò xét, không có phương pháp, cho dù là Thánh Giả cũng khó thông qua.

Cổ Tinh Hà giải thích, đồng thời từ lòng bàn tay tung ra một hạt châu trong suốt, hạt châu này tràn ngập một cỗ linh tính mát mẻ, sau khi ra khỏi Tinh Chu, liền bắt đầu bay nhanh về phía chỗ sâu trong tinh vân màu trắng, mà Tinh Chu cũng theo đó tiến vào tinh vân.

- Đây là chỉ lộ tinh dẫn, cũng là tinh phù truyền tấn độc hữu của Tinh Hệ Pháp Thánh ta, rất nhanh Đạo Kiểm Tinh ta sẽ có trưởng lão tới tiếp đón các vị! Các vị đạo hữu an tâm chờ một chút chờ nóng này!

Cổ Tinh Hà nói xong, đồng thời đi tới trước người Lục Thanh.

963. Chương 8: Kiểm Đạo Ngụy Cơ.

Đối với Bích Thủy Vô Thần trận này, Lục Thanh cũng không có bất cứ ý tứ thăm dò gì, lấy tu vi thực lực của hắn liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu huyền ảo của pháp trận này. Chỉ có điều pháp trận này ẩn chứa pháp lực, ngược lại khiến hắn có chút ngạc nhiên, so sánh với Hàn chân nhân lúc trước, pháp lực của thần trận này ẩn chứa càng thêm tiếp cận với Bản Nguyên.

Ngay khi Lục Thanh chăm chú nhìn Bích Thủy Vô Thần trận trước mặt, sương trắng nồng đậm kia Bất chợt mở ra một khe hở, một chiếc Tinh Chu trăm trượng toàn bộ là màu tím tinh khiết, toát ra từng đạo lôi quang chậm rãi đi ra.

Tuy rằng Tinh Chu chỉ dài trăm trượng nhưng ngay cả những Đạo giả tán tu cũng không ai dám coi thường. Bởi vì ở trên Tinh Chu kia, giờ phút này có một lão nhân hắc bào đang đứng.

Lão nhân hắc bào này mặc dù chỉ đứng ở đó, nhưng toàn thân trên dưới lại có một loại cảm giác hòa hợp một thể với Tinh Không xung quanh. Đặc biệt ở trên người người này, có một cỗ Phong Mang vô hình bá đạo tràn ra, cho dù có vàng sáng cách ly với Tinh Chu trăm trượng kia, cũng vẫn như trước khiến rất nhiều tán tu toàn thân phát lạnh, kiêng kị trong lòng.

Chuẩn Thánh.

Tiến đến nghênh đón, không ngờ là một tên Chuẩn Thánh ít nhất đạt tới Trường Mệnh thất trùng thiên.

Rất nhiều tán tu trong lòng kinh hãi, cường giả như vậy, cho dù là ở toàn bộ các Tinh Vực đều là hạng người tiếng tăm lừng lẫy. Ở một phương thần nhật Tinh Hệ, là nhân vật tuyệt đỉnh. Ít có người sánh kịp, không ngờ lại xuất động một trưởng lão như vậy tới đón tiếp một đám tán tu bọn họ, chẳng lẽ là... Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Lục Thanh.

Tinh Chu trăm trượng bao vây lấy một tầng lôi quang màu tím, một nhịp thở chính là vượt qua mười vạn dặm, đúng là không kém hơn Tinh Chu vạn trượng của Cổ Tinh Hà khổng lồ.

- Nhị trưởng lão, ngài làm sao tự mình đến đây.

Cổ Tinh Hà cũng có chút chấn động, vẻ mặt cung kính hướng về phía Tinh Chu đang tới gần nói.

Lão nhân hắc bào thần sắc bình thản, tuy nhiên khi nhìn đến Cổ Tinh Hà, ngược lại ở trong mắt lộ vẻ vui mừng mở miệng nói:

- Nhận được truyền tấn tinh phù của người, Đại trưởng lão liền bảo ta chạy đến, thời gian còn có hai ngày nữa sẽ phải đi tới Tinh Hệ Thần Thánh. Tinh Chu của bảy mươi hai đại Sinh Mạng Nguyên Tinh phải ra ngoài hiện giờ chỉ còn lại Đạo Kiểm Tinh chúng ta chưa trở về, nếu đã trở lại, thì mau chóng trở về.

- Thời gian còn có hai ngày. Cổ Tinh Hà nghe vậy biến sắc.

- Chuẩn bị tốt rồi sao?

Trên mặt lộ ra một chút cười khổ, lão nhân nói:

- Chuẩn bị như thế nào, đến lúc đó, thực sự không được, chỉ có bộ xương già này lên một lần.

-Nhị trưởng lão...

- Được rồi

Lão nhân khoát tay, hướng về phía mọi người trên Tinh Chu.

- Khiến các vị chê cười, các vị có thể đi vào Đạo Kiếm Tinh Tinh Hệ Pháp Thánh ta. Đạo Kiếm Tinh ta nhất định sẽ khoản đãi các vị chu đáo, chỉ có điều hiện giờ, ngày Cổ Thần luận đạo gần kề, các vị theo ta trở về trước, chúng ta cần phải nhanh một chút.

- Hết thấy xin tiền bối an bày.

- Tiền bối quyết định là tốt rồi

Rất nhiều chân nhân đều đứng dậy đáp lễ nói, ở Đại Đạo Tinh Không, cường giả bất luận ở nơi nào đều có thể nhận được sự tôn kính.

Lão nhân gật gù đầu, ánh mắt vô tình đảo qua trên người Lục Thanh, cũng không thể tìm được lộ ra một chút kinh dị.

Tu vi thực lực của đối phương, hắn không ngờ nhìn không thấu, tuy nhiên lập tức hắn cũng không quá mức để ý. Lục Thanh nhìn qua thật sự là rất trẻ, cho dù là có chút thành tựu sợ cũng chỉ là chân nhân Trường Mệnh nhất trùng thiên hoặc nhị trùng thiên mà thôi, có thể khiến hắn nhìn không ra, chỉ sợ là đạt được bí pháp ẩn nấp tu vi gì đó, bí pháp như vậy ở Đại Đạo Tinh Không mặc dù ít thấy, nhưng cũng không thiếu, cho nên lão nhân cũng không để ý quá nhiều.

Tinh Chu một đường tiến vào Bích Thủy Vô Thần trận, do Tử Lô chu của lão nhân dẫn đường, chỉ hai canh giờ, mọi người đã tiến vào một phương Tinh Không xanh lam.

Phóng mắt nhìn đi, phiến nhật Tinh Hệ loại này, không sai biệt lắm có mấy ngàn ngôi sao, mấy ngàn ngôi sao này lớn nhỏ không giống nhau. Ở trung ương, có một mặt trời cực lớn, mặt trời và sao tản ra hào quang mãnh liệt, suy yếu khi đi qua Tinh Không truyền đến trên bảy mươi hai ngôi sao tràn ngập sức sống vô tận.

Bảy mươi hai ngôi sao này, phần lớn bao trùm một tầng xanh biếc, trên đó rừng rậm bao la.

Ánh mắt Lục Thanh ngưng lại, một ngôi sao trong đó lập tức không còn bất cứ bí mật gì, đem tất cả mọi thứ hiện ra ở trước mặt hắn.

Ánh mắt xuyên qua vỏ đất vụn dăm, đạt tới chỗ trung tâm.

Tâm ngôi sao nóng cháy, trong một phương không gian màu trắng như lờ lờ một hạt châu trong suốt lớn bằng đầu người. Hạt châu này không lớn, nhưng lại ẩn chứa sức sống vô tận, sức sống này bùng bùng mãnh liệt, đồng thời tỏa sức hút ra bốn phía, thu hút vô cùng hủy diệt tinh quang lại đây.

Hóa ra, đây chính là Sinh Mạng Nguyên Châu.

Trong lòng Lục Thanh vừa động, nghĩ tới Thế giới Thời Không thuộc về hắn, lấy Kim Thiên Tông làm ngôi sao căn bản của sự sống, tâm của nó chính đang thành hình, không phải là dạng Sinh Mạng Nguyên Châu này sao?

Sinh Mạng Nguyên Châu, chính là căn bản của Sinh Mạng Nguyên Tinh, thần nhật Tinh Hệ, chỉ có sao phổ thông có được Sinh Mạng Nguyên Châu mới có thể có sinh mạng dẫn sinh, đồng thời Sinh Mạng Nguyên Châu cũng là một trong những chỉ bảo hiếm thấy của Đại Đạo Tinh Không này. Mặc dù Đại Đạo Tinh Không có rất nhiều Sinh Mạng Nguyên Tinh, nhưng trong đó đa số đều có chủ. Sinh Mạng Nguyên Tinh, có thể nói là thứ để kéo dài sự sống cho Đại Đạo Tinh Không. Lục Thanh trầm ngâm một lát, có lẽ nửa năm sau, hắn có thể ném thử một phen.

Đạo Kiếm Tâm chính là một trong bảy mươi hai viên Sinh Mạng Nguyên Tinh xoay quanh mặt trời, một viên Sinh Mạng Nguyên Tinh tương đối bình thường. Nhưng mơ hồ, cho dù là ở xa trong Tinh Không, cũng có thể cảm ứng được một cỗ khí Phong Mang sắc bén phụt ra.

Tử Lôi chu một đường phá vỡ hủy diệt tinh quang, dẫn theo Tinh Chu vạn trượng hướng tới Đạo Kiếm Tâm rời đi.

Đạo Kiếm Tâm, tông môn Kiếm Tông.

Trên một hồ nước xanh biếc cực lớn, bỏ neo rất nhiều Tinh Chu lớn nhỏ không giống nhau, cái nhỏ chỉ có mười trượng, mà cái lớn chiều dài đến vạn trượng, trong đó còn có rất nhiều Tinh Chu kỳ dị đều tản ra khí tức bất đồng.

Bên hồ lớn, có một quảng trường đá trắng, trên quảng trường, giờ phút này có trên dưới trăm vị Kiếm Giả đang đứng. Ở trước đám Kiếm Giả này, chính là một lão nhân tộc trắng, lão nhân giống như một lão nhân bình thường, nhưng một thân khí thế uy nghiêm kia, lại mạnh mẽ chấn nhiếp mặt đất phạm vi ngàn trượng.

Ở bên tay trái của lão, có mấy tên trung niên, một người toàn thân đạo bào thuần trắng tinh quang, lưng đeo đại kiếm bản rộng màu vàng, lại chính là Cổ Kiếm Nguyệt ở ba năm trước đã từng gặp ba người Lục Thanh.

Giờ phút này, Cổ Kiếm Nguyệt vẻ mặt lo lắng, đứng bên cạnh lão nhân, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về bên tay phải lão nhân, lộ vẻ thống hận.

Đó là một thanh niên toàn thân đạo bào xanh biếc, bộ mặt hung ác nham hiểm, trên người giống như có một tầng nước lưu động, hai mắt trong lúc chớp chớp lộ vẻ khinh thường thật sâu, chẳng qua dường như có một số kiêng kỵ cũng không biểu lộ trắng trợn ra.

- Tới rồi.

Lão nhân trầm giọng nói. Ánh mắt mọi người đều ngưng nhìn về hư không trên.

- Âm âm âm.....

Giống như sét đánh, tiếng sấm kinh người kia, cho dù là cách xa mấy trăm dặm đều có thể nghe được rõ ràng.

- Tử Lôi kiếm chu của Nhị trưởng lão.

Cổ Kiếm Nguyệt trầm giọng nói.

- Tử Lôi kiếm chu sao? Tốc độ đích xác rất nhanh.

Lúc này, thanh niên lục bảo ở bên cạnh lão nhân mở miệng nói.

- Chẳng qua, cũng không biết ở trên Tinh Chu phía sau rốt cuộc là có thứ gì.

- Linh Nguyên Hải.

Cổ Kiếm Nguyên lạnh giọng quát, mặt lộ vẻ bất mãn.

- Người chẳng qua là tiến đến khảo hạch mà thôi. Trên tinh Chu, người tới đều là khách nhân của Đạo Kiếm Tinh ta, người hãy tỏ ra tôn trọng một chút.

- Tôn trọng một chút?

Thanh niên lục bảo được gọi là Linh Nguyên Hải hừ lạnh một tiếng.

- ở Đại Đạo Tinh Không muốn được tôn trọng, vậy phải xem thực lực của bọn họ. Nếu không cho dù là quý khách tán tu của Đạo Kiếm Tinh người, vẫn như trước không nhận được tư cách tham dự Cổ Thần luận đạo.

- Người...

- Kiếm Nguyệt

Bất chợt, lão nhân lặng yên đứng đó trầm giọng nói.

- Vâng Đại trưởng lão.

Cổ Kiếm Nguyệt hô nhỏ một tiếng, miễn cưỡng quay đầu đi.

Linh Nguyên Hải kia, chính là hộ pháp của gia tộc Linh gia ở Tinh Hệ Pháp Thánh. Lúc trước, bởi vì cùng hắn đồng thời tham gia khảo hạch hộ pháp Tinh Vực, kém hơn một chiêu mà bại trận, Từ đó cho tới nay khắp nơi cùng hắn đối lập tranh phong. Cho dù hắn hiện giờ là hộ pháp Tinh Vực, thế nhưng Kiếm Đạo suy yếu, mà Pháp Thánh Linh gia ở Tinh Vực Cổ Thần mạng lưới quan hệ rộng lớn, thần Thông quảng đại ở trong Tinh Hệ áp chế Đạo Kiếm Tinh hắn. Việc này ngày thường cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở không để ý tới.

Mà lần này, mượn khảo hạch thực lực các khách quý được mời của các Sinh Mạng Nguyên Tinh. Linh Nguyên Hải này cố ý đến đả kích Đạo Kiếm Tinh. Mà dường như được gia tộc cố ý bồi dưỡng, hay là có kỳ ngộ gì. Linh Nguyên Hải này không ngờ ở trong thời gian ngắn không đến mười năm, đã từ Trường Mệnh tam trùng thiên lúc trước đột phá tới Trường Mệnh lục trùng thiên đỉnh phong hiện giờ, thậm chí chỉ kém một bước, vượt qua Đại Đạo tâm kiếp, liền có thể thành tựu Chuẩn Thánh Trường Mệnh thất trùng thiên.

Về phần tán tu bên ngoài sáu Tinh Vực lớn, chỉ cần đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh Trường Mệnh thất trùng thiên, phần lớn là nhân vật có máu mặt, cũng không cần qua các Sinh Mạng Nguyên Tinh của sáu Tinh Vực lớn mời mới có thể có tư cách tham dự Cổ Thần luận đạo. Lúc này, các đại nguyên tinh của các Tinh Hệ có thể mời đến tối đa cũng giống như hắn là Trường Mệnh lục trùng thiên, thất trùng thiên. Mà căn cứ quy củ của Tinh Vực Cổ Thần, quý khách mời đến nếu như không thông qua khảo nghiệm, không có được thực lực tương ứng, sẽ mất đi tư cách đi tới Cổ Thần luận đạo.

Linh Nguyên Hải này, lần này chính là muốn Đạo Kiếm Tinh độc thân không ai giúp, một mình đi tới Tinh Hệ Thần Thánh. Thứ nhất, có thể khiến Đạo Kiếm Tinh càng thêm thể đơn lực bạc, thứ hai xưa nay ngay cả tán tu quý khách cũng không có, lại tham gia Sinh Mạng Nguyên Tinh của Cổ Thần luận đạo, đều sẽ trở thành đối tượng đùa cợt của toàn bộ Tinh Vực.

Mà ở Tinh Vực Cổ Thần cũng chỉ có nhất mạch Kiếm Đạo của Đạo Kiếm Tinh bọn họ, chỉ cần làm nhục Đạo Kiếm Tinh, cũng tương đương với làm nhục toàn bộ Kiếm Đạo.

964. Chương 9: Kiếm Đạo Suy Tàn

- Nhị trưởng lão!

Cổ Kiếm Nguyệt vội kêu lên.

Chỉ thấy lão nhân áo đen trên Tử Lôi kiếm chu bước ra, tới trước mặt bọn Cổ Kiếm Nguyệt, chậm rãi lắc đầu.

- Sao hả, Nhị trưởng lão chọn không được ư?

Linh Nguyên Hải cười nói:

- Nếu không chọn được. Linh mã cũng không miễn cưỡng. Vừa khéo lúc này còn có chuyện chưa xử lý xong trên tộc tinh, chấm dứt sớm càng tốt, Linh mã cũng có thể trở về phục mệnh sớm một chút.

Trên Tinh Chu, sắc mặt Cổ Tinh Hà trở nên hết sức khó coi. Vừa thấy Linh Nguyên Hải. y đã biết có chuyện không ổn. Theo khí tức mạnh mẽ trên người Linh Nguyên Hải toát ra, tối thiểu y cũng đạt tới tu vi Trường Mệnh lục trùng thiên.

Mà lần này y đi Vực Ngoại mời tán tu, đừng nói là Đạo giả Trường Mệnh lục trùng thiên, dù là Đạo giả Trường Mệnh ngũ trùng thiên cũng chỉ được có năm người.

Nghĩ tới đây. Cổ Tinh Hà không khỏi nhìn về phía Lục Thanh.

Lục Thanh không theo đám Tán Tu lên trước, cho nên lúc này, hắn bị mọi người che lấp ở phía sau. Dù là như vậy, đám chân nhân vẫn đứng cách xa Lục Thanh một khoảng, hiển nhiên không muốn trêu chọc tới hắn.

Nhưng chuyện này, bọn Cổ Kiếm Nguyệt trên quảng trường tự nhiên không thể thấy. Bất quá bằng vào cảm ứng khí tức của đám người mới tới, thần sắc bọn họ đều tỏ ra hết sức khó coi.

Kể có tu vi cao nhất chỉ là Trường Mệnh lục trùng thiên đỉnh phong, làm sao có thể so sánh cùng Linh Nguyên Hải...

Đối với quy củ tham gia luận đạo Cổ Thần, bọn Tán Tu tự nhiên cũng biết, ngoại trừ Chuẩn Thánh Trường Mệnh thất trùng thiên trở lên có thể tự động đủ tư cách. Dưới đó, phải theo một Tinh Hệ trong Tinh Vực Cổ Thần để tiến vào mà thử thách trong đó ra sao, tự nhiên là ai ai cũng biết.

Lúc này nhìn thấy Linh Nguyên Hải mấy vị chân nhân có tu vi cao nhất sắc mặt đều tỏ ra hết sức khó coi. Trường Mệnh lục trùng thiên dường như đã đạt tới đỉnh phong, cho dù chỉ cách cảnh giới Chuẩn Thánh thất trùng thiên có một bước, nhưng đối với những người thuộc Tán Tu ở đây cũng cảm thấy bó tay với sự chênh lệch tu vi như vậy.

Dường như nhận ra thái độ lo lắng của mọi người. Linh Nguyên Hải cao giọng cười to:

- Sao hả, ngay cả can đảm ra tay mà các vị cũng không có, vậy đi tham dự luận đạo Cổ Thần có ích gì? Chỉ bằng mau mau trở về cho xong, tránh ở lại đây...!

Nói tới đây. Linh Nguyên Hải đột ngột ngừng lại.

- Tránh cái gì vậy?

Trên Tinh Chu một lão đạo trầm giọng hỏi:

Linh Nguyên Hải cố gắng nén cười, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén:

- Tránh cho bêu xấu tại nơi này!

- Càn rỡ!

Lão đạo lộ vẻ vô cùng giận dữ, quát lớn:

- Chẳng qua ngươi đạt tới tu vi Trường Mệnh lục trùng thiên mà thôi cũng dám ngông cuồng tại nơi này. Hôm nay lão phu sẽ lãnh giáo tuyệt học Đạo Pháp của Bích Thủy Pháp Thánh nhất mạch một phen!

- Lão sẽ được như mong muốn!

Linh Nguyên Hải cười lạnh, bước ra một bước, dưới chân y như có ngàn vạn dòng nước đang chuyển động, nháy mắt đã xuất hiện ngoài trăm trượng.

- Lý đạo hữu!

Cổ Tinh Hà gọi to.

- Cổ đạo hữu không cần lo lắng, lão phu biết lượng sức mình!

Lão đạo nhìn Cổ Tinh Hà gật gật đầu, sau đó bước ra khỏi Tinh Chu. Dưới chân lão đột ngột hiện ra hai đóa hỏa liên màu đỏ sẫm, đỡ thân hình lão đạo chậm rãi hạ xuống.

Bọn Cổ Kiếm Nguyệt thấy vậy mắt sáng rực lên, ngay cả Đại trưởng lão thần sắc từ trước giờ bình thản, lúc này cũng lộ vẻ chú ý hơn.

Nhìn sang Linh Nguyên Hải, vẻ mặt y cũng hơi ngưng trọng:

- Không ngờ lão lãnh ngộ Đạo Pháp hệ Hỏa thâm sâu như vậy, lúc này quả thật ta đã xem thường.

Thần sắc lão đạo vẫn tỏ ra ung dung trấn định, không chút sợ hãi nhưng vẻ mặt không khỏi hơi có chút kiêu ngạo.

Thân là Tán Tu không người chỉ điểm, chỉ có thể lợm lặt sở trường của trăm nhà, lại có thể lãnh ngộ Đạo Pháp tới mức này, quả thật cũng đáng có vài phần ngạo mạn.

Nhưng chỉ trong nháy mắt sắc mặt Linh Nguyên Hải chợt chuyển sang vẻ nhạo báng:

- Nhưng Nếu bản lãnh của lão chỉ có vậy mà thôi mời lão lên đường!

- Ầm...

Đường như có tiếng sấm nổ vang chấn động không gian, tiếng nước chảy âm âm vang khắp hư không, trước mặt Linh Nguyên Hải hiện ra một dòng sông xanh biếc dài mười dặm, rộng chừng trăm trượng. Một cổ Đạo thể hùng hậu lập tức âm ỉm đè xuống lão đạo.

- Cẩn thận!

Biến hóa xảy ra bất thành hình, đừng nói lão đạo trở tay không kịp, ngay cả bọn Cổ Tinh Hà đứng ngoài quan sát chăm chú cũng phải sửng sốt, vội vàng kêu to.

Không xong!

Giờ phút này, Tâm thần lão đạo cũng đang kinh hoàng bối rối. Tốc độ thi triển Đạo Pháp của đối phương không ngờ đã đạt tới cảnh giới Tâm Tùy Ý Động, chỉ trong thoáng chốc Đạo thể hệ Thủy vô biên trấn áp, quả thật khiến cho lão đạo cảm thấy Pháp Anh trong Đan Điền vận chuyển hết sức khó khăn.

Lão đạo nghiêng rằng nghiêng lợi, cảm thấy nếu lúc này không trả đòn, sau này sẽ không có cơ hội nữa.

Lão đạo quát to một tiếng, một đóa hỏa liên màu đỏ sẫm từ trong lòng bàn tay bay ra. Hỏa liên vừa xuất hiện, lập tức gây ra sóng lửa ngập trời, ngọn lửa màu đỏ sẫm nháy mắt đã biến hóa, trước tiên trở thành màu xanh nhạt, sau đó lại biến thành trắng nhạt. Không khí xung quanh trở nên vẩn vơ, giống như bị đốt cháy.

- Thần khí lục phẩm!

Cổ Kiếm Nguyệt kinh hô thất thanh. Tuy rằng lão đạo này chỉ có tu vi Trường Mệnh ngũ trùng thiên, nhưng lại có được thần khí lục phẩm. Có được thần khí tương trợ, nói không chừng có thể cứu vãn được thể kém lúc này.

Hỏa liên làm dậy lên sóng lửa ngập trời, theo sự dẫn dắt của lão đạo lập tức ngược không mà lên, bay về phía dòng sông xanh biếc. }

Hiển nhiên Linh Nguyên Hải cũng không muốn để cho lão đạo được như ý, lập tức hừ lạnh một cổ Đạo thể hệ Thủy càng mạnh mẽ hơn lần trước giáng xuống. Dòng sông xanh biếc mười dặm kia giờ phút này đột ngột tăng vọt hóa thành to trăm dặm, lấy khí thế kinh người úp xuống hỏa liên của lão đạo.

-Xèo...

Khói trắng bay lên đầy trời nháy mắt đã bao trùm trong phạm vi mười dặm không gian. Bên trong khói trắng chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết vang lên, thân hình lão đạo lập tức từ giữa bay ra, dừng lại trước mặt bọn Cổ Kiếm Nguyệt. Đạo bào màu đỏ trên người vốn chỉnh tề, lúc này đã trở nên nhàu nát, sắc mặt lão đạo tái nhợt, phun ra một ngụm nghịch huyết màu xanh.

Nhưng nghiêm trọng hơn ngụm nghịch huyết màu xanh này, chính là ánh mắt ngày đại thần thờ của lão đạo.

Cổ Kiếm Nguyệt biến sắc quát lớn:

- Linh Nguyên Hải, ngươi quả thật khinh người quá đáng! Vị đạo hữu này vốn không thù không oán cùng ngươi, không ngờ ngươi lại phé đi Pháp Anh, lấy hết tu vi của người ta!

Cái gì?!

Trong nháy mắt, trên Tinh Chu, ánh mắt nhiều vị chân nhân đều trở nên lạnh lẽo. Giờ phút này mọi người đã hiểu, tên Linh Nguyên Hải này ắt có hiềm khích với Đạo Kiếm Tinh, cho nên mới gây sự với những người ghé Đạo Kiếm Tinh như bọn họ.

Đối với thái độ căm thù của nhiều vị chân nhân trên Tinh Chu. Linh Nguyên Hải vẫn không hề tỏ ra sợ hãi

Cũng phải nói rằng luận đạo Cổ Thần, số Tán Tu này trừ phi là Chuẩn Thánh Trường Mệnh thất trùng thiên trở lên, nếu không cũng chỉ là khán giả mà thôi. Chân chính đến tham dự cuộc thi của ba ngàn Tiểu Đạo vẫn là các đại Tinh Hệ.

Cho nên Linh Nguyên Hải không thêm quan tâm tới số Tán Tu này. Chỉ cần số Tán Tu này phân tán, dù là một mình Linh Nguyên Hải, y vẫn thừa sức giết sạch bọn họ.

Đối với sự chất vấn của Cổ Kiếm Nguyệt. Linh Nguyên Hải chỉ cười nhạt:

- Đây chỉ là thử thách, bị phế Pháp Anh cũng chỉ là chuyện bình thường. Chẳng lẽ Kiếm Giả các người tỷ thí đều phải hạ thủ lưu tình sao?

- Người...

- Cổ hộ pháp, tuy rằng lão là hộ pháp Tinh Vực, nhưng cũng không thể nhúng tay vào chuyện thử thách tư cách tham gia luận đạo Cổ Thần của Tinh Hệ Pháp Thánh chúng ta. Đại trưởng lão, ngài nói có phải không?

Linh Nguyên Hải cười nói.

Thần sắc Đại trưởng lão bất động, cũng không trả lời Linh Nguyên Hải. Nhưng Linh Nguyên Hải cũng không thêm quan tâm tới hai vị Đại trưởng lão của Đạo Kiếm Tinh này. Bọn họ đều là cường giả Chuẩn Thánh, y cũng không muốn trêu chọc tới, chỉ cần y còn nắm quyền thử thách tư cách này, tự nhiên có thể làm cho Đạo Kiếm Tinh mất hết mặt mũi.

- Người kế tiếp là ta!

Bất chợt, dường như đã hạ quyết tâm, Cổ Kiếm Nguyệt tiến lên một bước, lạnh giọng nói

- Cha!

Thần sắc Cổ Tinh Hà hết sức khó coi:

- Để con!

- Con im miệng, con không đủ bối phận!

Cổ Kiếm Nguyệt quả trách một câu, lại tiến lên hai bước nữa.

- Kiếm Nguyệt, người...

Sắc mặt Nhị trưởng lão tỏ ra ngưng trọng. Bên cạnh Đại trưởng lão, vài tên Kiếm Giả trung niên cũng nghiêng răng nghiêng lợi, không lên tiếng ngăn cản.

Cổ Kiếm Nguyệt gật gật đầu:

- Nhị trưởng lão yên tâm, tư cách này. Kiếm Nguyệt vẫn phải có.

Linh Nguyên Hải tỏ ra khó hiểu:

- Không sai. Trong thử thách này; có thể mời một kẻ đồng bối ra thay thế. Bất quá, lão cần phải suy nghĩ cho thật kỹ, nếu muốn ta hạ thủ lưu tình, vậy lão cũng không cần lên nữa!

Sắc mặt cả Kiếm Nguyệt lạnh lùng như băng giá:

- Tự nhiên người có thể dốc hết toàn lực, cho dù bản lãnh ta không bằng người, vậy cũng chỉ là Cổ mỗ tự chuốc lấy, chỉ có điều phải xem người có được bản lãnh này không...

Linh Nguyên Hải cười khẩy, ánh mắt lạnh như băng tuyết

- Cha, trên Tinh Chu vẫn còn...

- Con im miệng!

Cổ Kiếm Nguyệt đột ngột quay lại, ánh mắt nghiêm khắc:

- Ta đã dạy con thế nào? Đối xử với người phải lấy lòng thành, số đạo hữu này là Đạo Kiếm Tâm ta thành tâm mời đến tham gia luận đạo Cổ Thần, hiện tại nếu đề bọn họ đứng ra thay Đạo Kiếm Tâm ta gánh vác hậu quả nặng nề như vậy, là đạo của Kiếm Giả chúng ta sao? Cho dù Kiếm Đạo đã suy tàn, nhưng khí phách không thể mất!

- Nói rất hay!

Trên Tinh Chu, đám Tán Tu đều trầm trồ khen ngợi. Nếu như trước đây, bọn họ còn cảm thấy bất mãn vì tình huống phát sinh trước mắt của Đạo Kiếm Tinh, nhưng lúc này, trong lòng bọn họ đã đứng hẳn về phía Đạo Kiếm Tinh. Người trong Kiếm Đạo như vậy, bọn họ không thể nào không khâm phục.

- Đừng nhiều lời vô ích. Linh mỗ nhường cho lão xuất kiếm trước, để khởi nói là Linh mỗ không cho lão cơ hội!

Sắc mặt Linh Nguyên Hải hết sức âm trầm, liếc qua đám Tán Tu một vòng, mắt y lộ vẻ vô cùng nham hiểm.

Cổ Kiếm Nguyệt hít sâu một hơi, không hề do dự, sải bước tiến về phía Linh Nguyên Hải.

- Ong...

Cổ Kiếm Nguyệt vừa bước ra một bước, tiếng kiếm ngâm rất nhỏ từ sau lưng lão vang lên, đó là tiếng kêu của Liệt Kim Thần Kiếm, theo đó là một cỗ khí thế không kém gì cường giả Trường Mệnh tam trùng thiên đỉnh phong.

Nhưng khi Cổ Kiếm Nguyệt bước ra bước thứ hai cỗ khí thế Trường Mệnh tam trùng thiên đỉnh phong kia không ngờ tăng vọt. Cùng với cỗ khí thế này là một cỗ đại thể Phong

965. Chương 10: Kiếm Ý Khí Tức

Lúc này, dưới áp lực vô hình của Linh Nguyên Hải, Cổ Kiếm Nguyệt đã bất ngờ đột phá, đạt tới Trường Mệnh tứ trùng thiên.

Phong Mang Kiếm Đạo dẫn động đại thể, giờ phút này sau lưng Cổ Kiếm Nguyệt. Liệt Kim Thần Kiếm kêu vang một tiếng kiếm ngâm mạnh mẽ, bắn ra khỏi vỏ.

Sau khi vẽ một quỹ tích huyền ảo trên không, Liệt Kim Thần Kiếm chậm rãi rơi trở lại vào tay Cổ Kiếm Nguyệt.

- Chỉ trong thoáng chốc, Đại trưởng lão vốn điềm tĩnh bất động chợt mở bừng hai mắt lộ ra vẻ không thể nào tin được, ngay cả thân thể cũng hơi run rẩy. Nhị trưởng lão bên cạnh cũng có phản ứng như vậy.

Chuyện này.. .Làm sao có thể như vậy được?

Nhị trưởng lão trợn tròn hai mắt:

- Không đúng, chẳng phải là...

- Không sai!

Lập tức Đại trưởng lão cũng tỉnh táo lại, trầm giọng nói:

- Đường như Liệt Kim Thần Kiếm đã được đại nhân vật nào đó dùng qua. Tu vi của đại nhân vật này vô cùng kinh Thiên động địa, e rằng không thua Thánh Giả hạng nhất.

Giọng của Đại trưởng lão không thấp, các Kiếm Giả bên cạnh nghe được cũng lộ vẻ khiếp sợ vô cùng. Không ngờ Liệt Kim Thần Kiếm của Cổ trưởng lão Cổ Kiếm Nguyệt đã được một vị Thánh Giả dùng qua, chẳng trách Liệt Kim Thần Kiếm vừa ra khỏi vỏ đã vẽ ra một quỹ tích huyền ảo như vậy. Xem ra thời gian dùng cũng cách đây không lâu, cho nên Kiếm Linh của Liệt Kim Thần Kiếm mới giữ được quỹ tích như vậy.

Lúc này, thần sắc Nhị trưởng lão cũng tỏ ra kích động, khẽ kêu lên:

- Nếu như ta đoán không sai đây là một vị Thánh Giả Kiếm Đạo!

Thánh Giả Kiếm Đạo!

Rất nhiều Kiếm Giả lộ vẻ kích động, chẳng lẽ Tinh Vực Cổ Thần xuất hiện một vị Thánh Giả Kiếm Đạo? Vài trưởng lão trung niên nhìn chằm chằm vào Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão gật gật đầu:

- Có điều không biết vị Tiên bối này có tham gia luận đạo Cổ Thần hay không, nếu có, vậy Kiếm Đạo nhất mạch ta...

Đại trưởng lão ngáp ngừng muốn nói lại thôi, bởi vì lúc này Cổ Kiếm Nguyệt đã ra tay, kiếm quang Tinh Kim nháy mắt xé không tới trước mặt Linh Nguyên Hải, kiếm quang màu vàng phát ra nhưng tiếng vù vù quái dị.

Được Đạo thể rót vào, tốc độ của đạo kiếm quang Tinh Kim này gần như đã đạt tới mức mắt thường khó lòng phân biệt. Nguy cơ ập tới trong chớp mắt khiến cho lông tóc toàn thân Linh Nguyên Hải dựng đứng lên một tầng thủy quang màu xanh biển nháy mắt bùng lên khắp toàn thân.

Một luồng sức mạnh sắc bén xé rách thủy quang, Linh Nguyên Hải chỉ cảm thấy trước ngực mình đau nhói lập tức bị đánh bay ngược ra sau.

Cổ Kiếm Nguyệt lại bước ra một bước, biến mất ngay tại chỗ, chỉ để lại vô số tàn ảnh trong không trung.

- Kiếm khí Tinh Kim không gì là không thể phá. Liệt Không bộ cũng được thừa hưởng sự sắc bén vô song của kiếm khí Tinh Kim. Tốc độ nhanh nhẹn tuyệt luân như vậy đủ để sánh ngang với Kiếm Già Trường Mệnh lực trùng thiên.

Nhị trưởng lão sáng ngời hai mắt.

Với tu vi Chuẩn Thánh Trường Mệnh thất trùng thiên của lão, chút nhãn lực ấy tự nhiên phải có. Giờ phút này, tốc độ của Cổ Kiếm Nguyệt đã hoàn toàn sánh ngang với Linh Nguyên Hải.

- Vậy Cổ trưởng lão...

Một tên trưởng lão trung niên vội hỏi.

- Khó lắm...

Đại trưởng lão chỉ lắc lắc đầu.

Quả nhiên chỉ thấy thân hình Linh Nguyên Hải vốn đang bay ra phía sau đột nhiên dừng lại, khiến cho Cổ Kiếm Nguyệt càng tiếp cận nhanh hơn.

- Tiếp Bích Thủy Hoàn của ta!

Linh Nguyên Hải quát lớn, phát tay phóng xuất một chiếc vòng xanh biếc. Trên chiếc vòng này toát ra một cổ pháp lực hệ Thủy hết sức tinh thuần. Trong pháp lực này lại ẩn chứa một cổ đại thể mệnh mông như Ngân hà trên chín tầng trời, hung hãn ập tới.

-Vút..... vút...

Vô số đạo kiếm quang Tinh Kim xuyên phá hư không đánh vào chiếc vòng, nhưng Bích Thủy Hoàn này cũng không chút tổn hao. Kiếm quang Tinh Kim vốn vô cùng sắc bén, thậm chí ẩn chứa Đạo thể bên trong nhưng không thể tới gần bản thể của Bích Thủy Hoàn, chỉ còn cách chùng một tấc, đã bị một vầng sáng màu xanh ngăn lại.

- Chậm đã, đó là...

Sắc mặt Nhị trưởng lão đại biến:

- Không xong, đó là thần khí thất phẩm Bích Thủy Hoàn! Kiếm Nguyệt, mau lui lại!

Thần khí thất phẩm Bích Thủy Hoàn, đạt tới thần khí thất phẩm, đó chính là thần khí hùng mạnh chỉ có Chuẩn Thánh mới có thể sử dụng được, không ngờ tên Linh Nguyên Hải lại có được một món thần khí mạnh mẽ như vậy.

Thậm chí Nhị trưởng lão còn có thể cảm ứng được, trong thần khí này còn có Lực Tiểu Thế Giới do cường giả Chuẩn Thánh rót vào.

Cảm thụ được lực lượng kinh khủng ẩn chứa trong Bích Thủy Hoàn, Cổ Kiếm Nguyệt biến sắc. Nhưng lúc này, Liệt Kim Thần Kiếm trong tay lão đang vang lên tiếng kêu ong ong, dường như đang thúc giục chuyện gì. Bất chợt có một cổ kiếm thức khó hiểu truyền vào đầu lão.

Trên mặt Cổ Kiếm Nguyệt lộ vẻ hơi khiếp sợ, sau đó trở nên mừng như điên dại. Ngay tức khắc, Cổ Kiếm Nguyệt chậm rãi đâm Liệt Kim Thần Kiếm ra một kiếm này hết sức chậm rãi dường như ẩn chứa vô tận huyền ảo. Khoảng cách giữa hai bên ngắn ngủi, hơn nữa Bích Thủy Hoàn đang tấn công, chỉ nháy mắt đã chạm vào Liệt Kim Thần Kiếm.

- Ong...

Trên Liệt Kim Thần Kiếm lập tức bắn ra Kiếm Ý kinh người, cổ Phong Mang xung Thiên này giống như vốn được khắc sâu từ trước trên Liệt Kim Thần Kiếm, vừa xuất hiện đã khiến cho nhiều trưởng lão ở đây sinh ra vẻ kính sợ.

Phía trước mọi người, cả Đại lẫn Nhị trưởng lão đều lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ, biết rằng đây là Kiếm Ý Khí Tức mà vị Tiên bối Kiếm Đạo kia đã cố ý để lại trên Liệt Kim Thần Kiếm. Mặc dù chỉ là khí tức, nhưng vẫn có thể bắn ra Kiếm Ý Phong Mang hùng mạnh như vậy. Thật không dám tưởng tượng nếu vị Tiên bối kia đích thân tới, rốt cục sẽ có tu vi thực lực kinh Thiên động địa tới mức nào.

Một kiếm đâm ra, ngoài trăm trượng, Linh Nguyên Hải bỗng nhiên sinh ra một cảm giác hoang đường, dường như Liệt Kim Thần Kiếm kia đột ngột trở nên hết sức khổng lồ. Trong phút chốc, dường như nó đã hóa thành một tòa kiếm sơn thật lớn. Phong Mang của kiếm sơn này sắc bén vô cùng, đè ép xuống đầu y.

Kiếm sơn khổng lồ bao phủ, che cả sao trời, hào quang vô tận.

Thần khí thất phẩm Bích Thủy Hoàn kia như một con dao sắt bình thường, trước mặt Liệt Kim Thần Kiếm chỉ có ngũ phẩm không ngờ không có chút năng lực chống cự, vỡ ra làm hai mảnh. Thậm chí mọi người còn có thể nghe thấy tiếng Pháp Linh bên trong vỡ giòn.

Linh Nguyên Hải phun ra một ngụm nghịch huyết, giống như vừa bị sét đánh trúng người, lập tức rù rượi rơi xuống giữa không trung.

Chỉ trong thoáng chốc, trước ngực Linh Nguyên Hải có một đạo lưu quang xanh biếc xông tận trời cao.

- Cổ Trường Không, Lôi Tâm, không ngờ các ngươi dám âm thầm ra tay!

Bất chợt một giọng nói già nua hóa thành sóng âm cuộn cuộn từ trên chín tầng trời giáng xuống.

- Chuẩn Thánh!

Cảm nhận được uy nghiêm khôn cùng kia, bọn Đại trưởng lão biến sắc.

Giờ phút này trên chín tầng trời một dòng sông xanh biếc rộng tới ngàn trượng nhanh chóng buông xuống, bao phủ Linh Nguyên Hải vào trong. Một lão nhân áo xanh từ trên đỉnh dòng sông chậm rãi bước xuống.

Bước chân của lão trông như mau như chậm, chỉ qua ba lần hô hấp đã vượt qua vạn trượng hư không, tới phía trên quảng trường.

- Tứ trưởng lão của Tinh Hệ Pháp Thánh. Linh Băng Nguyên!

- Không sai!

Lão nhân đáp lời, đồng thời phát tay một điểm sáng xanh bắn vào Mi Tâm thức hải của Linh Nguyên Hải, khiến cho y tỉnh lại trong nháy mắt.

- Tứ thúc, thần kiếm kia có điều kỳ quái!

Linh Nguyên Hải nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Vốn y đã nắm chắc thắng lợi trong tay, định làm nhục Cổ Kiếm Nguyệt một phen. Nhưng thật không ngờ, Cổ Kiếm Nguyệt lại có được một thanh thần kiếm ngũ phẩm quý dị như vậy, không ngờ có thể đánh vỡ Bích Thủy Hoàn thất phẩm. Kiếm Ý Phong Mang trong đó, không phải một tên chân nhân bình thường có thể xuất ra được.

Sắc mặt Nhị trưởng lão sa sầm, lên tiếng nói:

- Linh trưởng lão, chuyện này* ta nghĩ...

- Chuyện này không cần nghĩ!

Người vừa tới cắt ngang:

- Trên Đạo Kiếm Tinh này, có thể phóng xuất ra Kiếm Ý Phong Mang kia, chỉ có hai người các ngươi mà thôi. Cho dù Trên toàn Tinh Vực Cổ Thần cũng chỉ có hai người các ngươi. Còn năm đại Tinh Vực khác, không có người của Kiếm Đạo tới tham gia luận đạo Cổ Thần. Rất rõ ràng, việc này là do các ngươi âm thầm ra tay, chuyện này đã vi phạm quy củ của Tinh Hệ Pháp Thánh ta, thậm chí là quy củ của toàn bộ Tinh Vực Cổ Thần.

Sắc mặt người này hết sức âm trầm, không để cho Nhị trưởng lão một cơ hội giải thích nào cả.

- Nếu ý của Linh trưởng lão muốn nói như vậy, cho dù hai ta giải thích, lão cũng sẽ không tin phải không?

Ánh mắt của Đại trưởng lão lần đầu tiên trở nên hết sức lạnh lùng một cỗ khí thế uy nghiêm dần dần bùng lên, ngay cả đám Kiếm Giả phía sau cũng đột ngột sinh ra sát khí toàn thân.

- Không sai!

- Vậy Linh trưởng lão cho rằng nên xử lý chuyện này thế nào?

Nói tới đây, Kiếm Ý Phong Mang trên người Đại trưởng lão đã bùng lên tới cực hạn.

- Phế bỏ tu vi Cổ Kiếm Nguyệt, tất cả Tán Tu ở đây phải quay về mà Đạo Kiếm Tinh của ngươi, cái gọi là Kiếm Đạo cũng không cần tham gia lần luận đạo Cổ Thần này!

Nói dứt lời, trên người Linh Băng Nguyên bùng lên một cỗ Lực Tiểu Thế Giới. Lực Tiểu Thế Giới này mệnh mông rộng lớn, vừa xuất hiện đã nháy mắt trấn áp phạm vi trăm dặm hư không, cho dù là hai Chuẩn Thánh là Đại. Nhị trưởng lão cũng bị kèm chế thân hình, sắc mặt trở nên hết sức nặng nề.

Nhị trưởng lão Lôi Tâm cát giọng khàn khàn:

- Trường Mệnh cứu trùng thiên!

Linh Băng Nguyên lộ vẻ ngạo nghễ vô cùng, khoanh tay ưỡn ngực:

- Hảo nhân lực!

- Linh trưởng lão, chuyện hôm nay thật sự không có đường nào khác hay sao?

Rất lâu sau. Đại trưởng lão mới lên tiếng nói dường như đã bình tĩnh trở lại.

- Đại trưởng lão thấy thế nào?

Linh Băng Nguyên lộ vẻ nhạo báng.

- Nếu đã là như vậy, hãy để hai người chúng ta lãnh giáo thần thông Pháp đạo của Linh trưởng lão một phen!

Đại trưởng lão hít sâu một hơi, giờ phút này dường như lão già đi rất nhiều, mặt lộ vẻ vô cùng mệt mỏi.

- Đại trưởng lão!

Rất nhiều Kiếm Giả đồng thanh kêu to, thần kiếm sau lưng bọn họ cũng đồng loạt ra khỏi vỏ.

Linh Băng Nguyên cười khẩy:

- Chỉ bằng vào đám tiểu tử Kiếm Đạo này, bất quá cũng chỉ là loài trùng kiến, thêm vào hai người các ngươi cũng không chống đỡ được bao lâu. Các ngươi phải biết rằng. Trường Mệnh thất trùng thiên, cho dù là đỉnh phong đi nữa, rất cục chênh lệch với Trường Mệnh cứu trùng thiên tới mức nào! Bất quá chỉ là tự chuốc nhục vào thân!

Dứt lời. Linh Băng Nguyên cười khẩy luôn miệng, vẻ khinh miệt lộ ra hết sức rõ ràng. Dù là với công phu hàm dưỡng của hai người Đại trưởng lão, cũng khó lòng nhịn được.

- Bọn họ không được, vậy ta có được không?

966. Chương 11: Tiếp Ta Một Kiếm

- Lục đạo hữu!

Cổ Tinh Hà sững sốt, lập tức lộ ra vẻ cảm kích:

- Lục đạo hữu đã chịu mở miệng, có thể nói là vinh hạnh lớn lao của Đạo Kiếm Tinh ta. Chỉ có điều dính vào vũng nước đục này, Lục đạo hữu không cần phải...

- Cổ Tinh Hà còn chưa nói dứt lời, ai ai cũng nhìn thấy lúc này, thần sắc Cổ Kiếm Nguyệt lộ ra vẻ khiếp sợ vô cùng. Nhưng sau khi Cổ Tinh Hà lên tiếng, thần sắc của Cổ Kiếm Nguyệt lại chuyển sang vui sướng khôn cùng.

Tiền bối!

Cổ Kiếm Nguyệt tiến tới hai bước, cung kính chào hỏi.

Tiền bối! Nhị trưởng lão Lô Tâm không khởi sững sốt, chẳng lẽ lúc này mình nhìn nhầm hay* sao? Nhưng ngay tức khắc, lão lại quan sát kỹ càng Lục Thanh từ trên xuống dưới một lượt. Tuổi còn quá trẻ, đường như cũng không lớn hơn bao nhiêu so với Cổ Tinh Hà, nhưng sức sống bừng bừng trong mắt.

- Kiếm Nguyệt...

Đại trưởng lão lên tiếng hỏi.

- Đại trưởng lão, vị Tiền bối này chính là vị Tiền bối trước kia!

Giờ phút này, Cổ Kiếm Nguyệt không còn quan tâm tới chuyện khác mà Liệt Kim Thần Kiếm trong tay lão dường như cũng cảm nhận được khí tức của Lục Thanh, cất tiếng kêu ong ong trong trẻo.

Đại trưởng lão nghe vậy sững sờ, không tin vào tai mình:

- Người muốn nói. Liệt Kim Thần Kiếm của người là...

- Đúng vậy!

Cổ Kiếm Nguyệt gật gật đầu.

-Ừa...

Lúc này Linh Băng Nguyên xoay người lại mắt lộ ra vẻ âm trầm:

- Tiểu tử, hóa ra Kiếm Ý Phong Mang này là do người cố ý lưu lại ư? Quả thật không đơn giản chút nào, tuổi còn trẻ như vậy mà đã đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh! Nói vậy người cũng là cái gọi là Kiếm Giả đây sao?

Trên Tinh Chu, trên mặt Cổ Tinh Hà đồng thời lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, nói như vậy không phải là Kiếm Đạo nhất mạch trên Tinh Vực Cổ Thần lại có thêm một vị cường giả Chuẩn Thánh nữa sao?

Mà cường giả Chuẩn Thánh của Kiếm Đạo nhất mạch sinh ra càng nhiên khả năng sinh ra Thánh Giả Mệnh Hà càng lớn.

Vả lại theo như bề ngoài của Lục Thanh còn trẻ như vậy, Thiên phú về Kiếm Đạo ắt hẳn hết sức kinh người. Hiện tại đã có tu vi Chuẩn Thánh, ngày sau ắt có hy vọng rất lớn tiến lên cảnh giới Mệnh Hà.

Khác với sự phán đoán của Cổ Tinh Hà, thần sắc Đại trưởng lão có vẻ kích động, không nhịn được tiến lên hai bước, trầm giọng hỏi:

- Xin hỏi vị tiền bối này, phải chăng là Thánh Giả Mệnh Hà?

Thánh Giả Mệnh Hà! Linh Băng Nguyên nghe vậy rùng mình, ánh mắt nhìn Lục Thanh không khỏi trở nên ngưng trọng. Bởi vì cho dù là lão cũng không nhìn thấu được tu vi của Lục Thanh. Tuy rằng nói bên trong Tinh Vực vẫn có một ít bí pháp che giấu tu vi, nhưng lúc này có vẻ không phải là như vậy.

Nhưng ngay sau đó chỉ thấy Lục Thanh lắc lắc đầu:

- Không phải!

Không phải..., trên mặt Đại trưởng lão lập tức lộ ra vẻ tiếc nuối, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường. Có thể lưu lại Kiếm Ý Phong Mang trên Liệt Kim Thần Kiếm như vậy, cho dù không phải là Thánh Giả hạng nhất, nhất định cũng có được cảnh giới Trường Mệnh cửu trùng thiên của lão, lại thêm thần khí cửu phẩm Bích Thủy Cửu Liên Hoàn do lão tổ tông ban thưởng, cho dù là Trường Mệnh cửu trùng thiên bình thường, lão cũng có thể giết chết nhẹ nhàng.

Lục Thanh từ trên Tinh Chu bước xuống, thân hình trông nhẹ như không. Đường như trong không trung hình thành những bậc thang vô hình, hắn cứ theo đó mà chậm rãi bước xuống nơi mọi người đang đứng dưới quảng trường.

Sự khổng chế lực đạo hoàn hảo như vậy lập tức khiến cho mọi người chấn động trong lòng, dù là Linh Băng Nguyên, sắc mặt cũng tỏ ra nặng nề. Bởi vì lão cũng khó mà làm được như vậy, xem ra tiểu tử Tán Tu khó hiểu này có được thực lực không kém.

- Vút...

Giờ phút này, Liệt Kim Thần Kiếm vốn nằm trong tay Cổ Kiếm Nguyệt lập tức thoát ra, bay nhanh tới Lục Thanh.

- Chuyện này...

Mặt Cổ Kiếm Nguyệt lộ ra vẻ xấu hổ vô cùng, dưới ánh mắt của rất nhiều hậu bối sau lưng, lão chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng bừng, hận sao đất không nứt ra để có thể chui ngay xuống.

Thần kiếm bốn mạng của mình trước mặt bàn dân Thiên hạ, dám không để ý tới chủ nhân, bay vào lòng người khác, Thật sự là khiến cho người ta phải dở cười dở khóc.

Liệt Kim Thần Kiếm kêu lên nhưng tiếng khe khẽ trong tay Lục Thanh, từ những tiếng kiếm ngâm trong trẻo vui tai kia. ai cũng có thể cảm nhận được nó muốn diễn tả sự vui mừng khôn xiết.

Không chú ý tới sự xấu hổ của Cổ Kiếm Nguyệt, hai người Đại trưởng lão chỉ chú ý tới biến hóa của Liệt Kim Thần Kiếm. Bọn họ không ngờ Lục Thanh có thể giao tiếp với thần kiếm như vậy, dù là thần kiếm có linh tính, nhưng muốn giao tiếp với thần Kiếm ngũ phẩm như Liệt Kim Thần Kiếm cũng vô cùng khó khăn, không hiểu vì sao Lục Thanh có thể làm chuyện này một cách tự nhiên như vậy?

- Được rồi trở về đi.

Lục Thanh khẽ cười, lên tiếng nói. Liệt Kim Thần Kiếm vang lên. Liên tiếp vài tiếng kiếm ngâm ra ý không nỡ rời đi, sau đó mới chịu bay ngược trở về, rơi vào trong tay Cổ Kiếm Nguyệt

Lục Thanh đưa mắt nhìn sang Linh Băng Nguyên trầm giọng hỏi:

- Có dám tiếp một kiếm của ta chăng?

- Tiếp ngươi một kiếm ư?

Linh Băng Nguyên hừ lạnh:

- Tiểu tử, tuổi ngươi không lớn, nhưng giọng điệu không nhỏ chút nào!

- Tuổi ư?

Nghe vậy, Lục Thanh ra vẻ đang nhớ lại một lúc sau mới trả lời:

- Tuổi tác ta hiện tại cũng không nhớ rõ, bất quá e rằng cũng có gần bốn trăm năm.

Gần bốn trăm năm? Linh Băng Nguyên nghe vậy sững sờ, chẳng phải như vậy có nghĩa là hắn đã bốn trăm tuổi còn lớn hơn mình hơn trăm tuổi hay sao? Mặt Linh Băng Nguyên bỗng nhiên trở nên trắng bệch, rất lâu sau mới có thể trở lại bình thường.

- Tiếp ngươi một kiếm, được, nếu như ta tiếp được thì sao?

- Nếu tiếp được, hết thầy cứ làm theo lời Linh trưởng lão nói khi nãy.

Không chờ Lục Thanh mở miệng. Đại trưởng lão bên cạnh đã xen lời.

Theo như Đại trưởng lão thấy, hiện tại cũng chỉ có thể trông cậy vào Lục Thanh, còn thắng hay bại chỉ biết nghe theo mệnh trời. Nếu như Đại Đạo muốn diệt Kiếm Đạo nhất mạch lão, dù là Thánh Giả ra tay cũng sợ không làm gì được.

- Được!

Linh Băng Nguyên lên tiếng nói nhưng thoáng động trong lòng, lại hỏi:

- Nếu ta không tiếp được thì sao?

- Hình thần câu diệt!

Giọng Lục Thanh hết sức bình thản, nhưng trong đó chứa một cỗ uy nghiêm lớn lao, uy nghiêm này không cho phép nghi ngờ. Chỉ trong thoáng chốc. Linh Băng Nguyên lập tức cảm thấy một làn hơi lạnh thấu xương xông lên trên đầu, giận quá hóa cười, lão gật đầu liên tiếp:

- Được! Được! Ta đây cũng muốn nhìn xem các hạ rốt cục có được tu vi Kiếm Đạo thế nào. Kẻ dám nói một kiếm có thể làm cho Linh Băng Nguyên ta hình thần câu diệt, dù là trên toàn Tinh Vực Cổ Thần, cũng không có được bao nhiêu người!

Lục Thanh gật gật đầu:

- Vậy hôm nay, coi như lão đã gặp được một người.

Linh Băng Nguyên hừ lạnh, chân khê giậm, toàn thân nháy mắt xuất hiện trên cao trăm trượng. Xung quanh thân thể lão lập tức toát ra hào quang xanh biếc, pháp lực mênh mông dao động hóa thành một cỗ uy nghiêm vô hình, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Trên Tinh Chu, rất nhiều chân nhân cảm thấy tâm thần run rẩy, dưới uy thế của Trường Mệnh cửu trùng thiên, nếu đổi lại là bọn họ, ngay cả lòng can đảm xuất thủ cũng không có.

-Rào...

Như có tiếng sóng vỗ vang lên, ngay sau đó, xung quanh Linh Băng Nguyên hiện ra một vòng pháp lực xanh biếc, pháp lực hệ Thủy hung hăng như nước thủy triều. Ngay tức khắc, từ trong người Linh Băng Nguyên chín chiếc vòng màu xanh lơ lửng bay ra, lực Tiểu Thế Giới vô biên đồng thời theo đó tràn ra. Chín chiếc vòng chậm rãi xoay tròn xung quanh Linh Băng Nguyên, nhanh chóng ngưng tụ thành một vầng sáng xanh biếc.

- Thần khí cửu phẩm Bích Thủy Cửu Liên Hoàn!

Nhị trưởng lão Lôi Tâm kinh hô thất thanh, trên mặt lộ vẻ lo âu.

Có thần khí cửu phẩm hộ thân, dù là Chuẩn Thánh Trường Mệnh đỉnh phong cũng khó lòng đánh vỡ. Cũng không biết vị tiền bối trẻ tuổi trước mặt rốt cục làm sao phá được đây...

Nếu so ra giờ phút này, người tỏ ra bình tĩnh nhất là Cổ Kiếm Nguyệt. Lúc trước đã từng chứng kiến uy thế của Lục Thanh, khiến cho lão sinh ra lòng tin tưởng Lục Thanh rất lớn. Theo như lão thấy, cho dù Lục Thanh không phải là Thánh Giả, cũng tuyệt đối không kém bao nhiêu. Huống chỉ thân thể Lục Thanh mạnh mẽ vô cùng, nếu so với thân thể của Thánh Giả cũng không kém mấy.

Lúc này Lục Thanh không hề có ý ra tay, trong quá trình này, hắn chỉ bình tĩnh đứng nhìn. Mãi đến khi Linh Băng Nguyên phóng xuất ra Bích Thủy Cửu Liên Hoàn mới lên tiếng nói:

- Chuẩn bị xong chưa, nếu còn bí bảo gì chưa dùng tới, hiện tại vẫn còn kịp.

- Đừng vội ngưng công!

Linh Băng Nguyên quát lớn:

- Để lão phu xem một tên Tán Tu như ngươi làm thế nào phá được thần khí cửu phẩm!

- Vậy lão hãy tiếp kiếm!

Giọng Lục Thanh vẫn thờ ơ như trước, tay phải vươn ra, chộp hờ xuống đất một trảo.

Một tiếng Kiếm ngân vang lên, trên mặt đất bằng đá trắng, vô số bụi đất xám tro bay lên tung tóe, toàn bộ hội tụ lại trước mặt Lục Thanh. Mọi người nhìn lại một thanh Thổ kiếm màu xám tro dài chừng một trượng ngưng tụ thành hình. Thổ kiếm?

Mọi người ở đây đều lộ vẻ hiếu kỳ, chẳng lẽ chỉ bằng vào một thanh Thổ kiếm bình thường như vậy, muốn phá vỡ một món thần khí cửu phẩm hay sao, còn giết chết cường giả tuyệt đỉnh Trường Mệnh cửu trùng thiên được bảo vệ bên trong đó?

Thần khí cửu phẩm là thứ tiếp cận với Thánh Khí. Khí Linh trong đó đã có được thần thông hóa hình, bản thể lại cứng cõi vô cùng. Huống chi Linh Băng Nguyên thân là Tứ trưởng lão của Tinh Hệ Pháp Thánh, một thân tu vi cũng đã gần như tiếp cận với Thánh Giả. Nếu một thanh Thổ kiếm có thể giết chết được lão, vậy tu theo Pháp Đạo có tác dụng gì?

Nhưng không để mọi người nghi ngờ lâu, kiếm chỉ của Lục Thanh đã điểm ra. Ngay sau đó, thanh Thổ kiếm dài chừng một trượng kia lập tức vang lên một tiếng kiếm ngân. Tiếng kiếm ngân này giống như sóng cuộn ngập trời, dưới cảnh giới Trường Mệnh, rất nhiều chân nhân nháy mắt ngã ngửa ra mặt đất, tai kêu lùnh bùng không dứt.

Chỉ có hai người Đại trưởng lão nhìn nhau, mặt lộ vẻ kinh hãi vô cùng, bởi vì trên không trung, phía sau Linh Băng Nguyên, không biết từ bao giờ đã xuất hiện một thanh Thổ kiếm dài một trượng. Mà thanh Thổ kiếm phía trước Lục Thanh vẫn còn nguyên chưa động dậy mảy may.

Bích Thủy Cửu Liên Hoàn vẫn xoay theo quỹ tích cố định, không ngừng bảo vệ xung quanh Linh Băng Nguyên. Thấy Thổ kiếm trước mặt Lục Thanh bất động, vẫn lẳng lẳng lơ lơ trên không. Linh Băng Nguyên nở một nụ cười lạnh. Nụ cười này dần dần lan ra trên mặt y, vài nếp nhăn trên khóe mắt dần dần hiện ra. Mà khi những nếp nhăn này hoàn

967. Chương 12: Thánh Chủ Giáng Lâm

Giờ phút này, sắc mặt mọi người cũng lộ vẻ kinh ngạc.

- Làm sao có thể như vậy được? Sau lưng lão...

Trên Tinh Chu một tên chân nhân kinh hô thất thanh.

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn ra sau lưng Linh Băng Nguyên, ở đó quả thật có một thanh Thổ kiếm dài chừng một trượng đang lẳng lẳng lơ lơ, không có chút tiếng động. Chỉ có thanh Thổ kiếm trước mặt Lục Thanh vẫn còn dư âm của một tiếng kiếm ngân khe khẽ.

Cả người Linh Băng Nguyên ngưng trệ trên không, xung quanh lão. Bích Thủy Cửu Liên Hoàn kia cũng đồng thời ngưng trệ giữa không trung.

Một trận gió nhẹ thổi qua, Linh Băng Nguyên kia kể cả Bích Thủy Cửu Liên Hoàn, giống như đã hóa thành một pho tượng đá từ khi nào. Mà lúc này, pho tượng kia lại biến thành một đám bụi phấn bay theo gió phiêu phiêu荡荡, dần dần tan biến vào hư vô.

- Tứ thúc!

Linh Nguyên Hải run rẩy kịch liệt, không thể tin được vào mắt mình, kinh hô thất thanh, sau đó quay sang Lục Thanh quát lớn:

- Người dám giết Tứ thúc của ta, người là Tứ trưởng lão của Linh gia ta, lão tổ tông sẽ không bỏ qua cho người!

Lục Thanh khẽ liếc nhìn Linh Nguyên Hải, ngay sau đó, thân hình y cũng ngưng trệ, lập tức nổ văng tung tóe. Trên mặt đất chỉ còn lại một lớp thịt vụn như bột màu đỏ máu.

Tinh Hệ Pháp Thánh.

Trong bảy mươi hai Sinh Mạng Nguyên Tinh, có một ngôi sao màu xanh lục khổng lồ, toát ra sức sống nồng đậm. Khác với bảy mươi một Sinh Mạng Nguyên Tinh còn lại, ngôi sao này là chủ tinh của Tinh Hệ Pháp Thánh, nơi ở của Thánh chủ Pháp Đạo: Pháp Thánh Tinh.

Xung quanh Pháp Thánh tinh còn có một dải Thiên hà không lồ vờn quanh, dải Thiên hà này rộng lớn thâm sâu, có bề ngoài như một chiếc vòng ngọc màu xanh, bao phủ xung quanh Pháp Thánh Tinh.

Nước trong Thiên hà này chậm rãi lưu chuyển giữa Tinh Không, không dựa vào đầu cả, toát ra một tầng thủy quang xanh biếc.

Sâu trong dải Thiên hà này, trong một không gian toàn một màu xanh biếc, một lão nhân thân khoác trường bào màu lục đang ngồi xếp bằng giữa không trung. Trên người lão toát ra một cỗ khí tức vô cùng kinh khủng, khiến cho nước trong Thiên hà tự động tách ra một khoảng không gian xung quanh lão chừng trăm trượng.

Xung quanh lão nhân không có chút không khí tồn tại chỉ có chân không đơn thuần.

Đột nhiên hai mắt lão nhân bừng mở, hai đạo thần quang xanh biếc trong mắt bắn mạnh ra, hai đạo chân không vỡ nát lập tức kéo dài ra tới tận Thiên hà

- Có người vừa giết Băng Nguyên, hủy Bích Thủy Cửu Liên Hoàn., hình thần câu diệt!

Sắc mặt lão nhân thoáng chốc trở nên hết sức âm trầm:

- Giỏi, giỏi lắm! Đã rất lâu, rất cực cũng có người dám khiêu khích uy nghiêm của Linh Vọng Hà ta!

Lão nhân đứng bật dậy, vung tay áo, nước trong dải Thiên hà trước mặt lập tức cuộn lên, mở ra một khe trống thật lớn, hiện ra Tinh Không rực rỡ bên ngoài.

Lão nhân bước ra một bước, trong bước này ẩn chứa nhịp điệu vô cùng khó hiểu, biến mất ngay tại chỗ.

Thiên hà thật lớn bên ngoài Pháp Thánh Tinh vang lên một tiếng nổ, sóng to che lấp mất khe trống lúc này, trong lúc nhất thời không biết kinh động bao nhiêu cao thủ trên Pháp Thánh Tinh. Rất nhiều Tinh Chu bay lên, thậm chí chân nhân Trường Mệnh cũng đạp bước vào Tinh Không dò xét, nhưng không thu hoạch được gì.

Đạo Kiếm Tinh.

Bên cạnh hồ nước, trên quảng trường đá trắng. Mọi người tại trường tận mắt chứng kiến một chân nhân Trường Mệnh lục trùng thiên cùng một tên Chuẩn Thánh Trường Mệnh cửu trùng thiên biến thành bụi phấn, lúc này trên quảng trường tĩnh lặng tới nỗi tiếng kim rót cũng có thể nghe. Mãi như vậy qua thời gian uống cạn nửa chung trà, mọi người mới dần dần bình tĩnh lại.

Mãi đến lúc này, thanh Thổ kiếm lơ lửng trước mặt Lục Thanh mới chậm rãi biến mất giữa không trung. Trên không cao trăm trượng, chỗ Linh Băng Nguyên đứng khi trước, thanh Thổ kiếm nơi đó cũng lay động rồi biến mất ngay tại chỗ.

Ai nấy đều tỏ ra vui mừng khôn xiết, nhưng rất nhanh. Đại trưởng lão cùng các Kiếm Giả Đạo Kiếm Tinh lập tức sắc mặt trở nên hết sức nặng nề.

Chuẩn Thánh Trường Mệnh cửu trùng thiên ở một Tinh Hệ, đã có thể xem như đệ nhất nhân dưới Thánh Giả, là cường giả tuyệt đỉnh. Ở một Tinh Hệ, Cường giả như vậy tuyệt đối không nhiều, đối với gia tộc của Thánh Giả, chính là đối tượng hết sức quan trọng được bồi dưỡng chu đáo. Dù sao một khi đột phá trở thành Thánh Giả, một Tinh Hệ có hai Thánh Giả như vậy, trong toàn bộ Tinh Vực Cổ Thần sẽ có được sức uy hiếp rất lớn.

Cho dù là Cổ Thần điện ở Tinh Hệ Thần Thánh, nơi ở của Tinh Chủ, cũng phải kính trọng vài phần.

Nhưng một cường giả như vậy lại chết ở Đạo Kiếm Tinh, tuy rằng không phải là do người Đạo Kiếm Tinh ra tay, nhưng cũng là Kiếm Giả Tán Tu mà bọn họ mời tới. Đại trưởng lão cùng bọn trưởng lão có thể tưởng tượng được, sau khi Pháp Thánh Tinh nhận được tin tức này, sẽ nổi giận tới mức nào.

Đây là chuyện làm hỏng cả tiền đồ của Pháp Thánh Tinh, lại còn là dòng chính của Pháp Thánh. Mấy trưởng lão gần như biết rất rõ, Đạo Kiếm Tinh của bọn họ sẽ có kết quả thế nào.

Nghĩ tới đây. Đại trưởng lão nghiêng rằng một cái, trầm giọng nói:

- Kiếm Nguyệt, người dẫn theo Tinh Hà cùng trăm tên đệ tử chân nhân, và các đạo hữu Tấn Tu đây đi theo Lục Tiền bối mau mau rời khỏi!

-Đại trưởng lão...

Cổ Kiếm Nguyệt lúc này cũng đã hiểu ra, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

- Lục tiền bối!

Đại trưởng lão quay lại, nghiêng mình thi lễ với Lục Thanh:

- Tiền bối là nhân vật tuyệt đỉnh, bậc kiêu hùng của Kiếm Đạo nhất mạch chúng ta, lần này ra tay giết chết hai tên kia, chúng ta tuyệt đối không dám có nửa lời oán trách. Chỉ có điều thân phận của hai tên này không tầm thường, mong rằng tiền bối có thể niệm tình Kiếm Đạo nhất mạch, dẫn dắt đám đệ tử Kiếm Giả Đạo Kiếm Tinh ta rời khỏi chạy ra Vực Ngoại Tinh Không, tránh khỏi đại kiếp nạn lần này, Cổ Trường Không này cảm kích không thôi!

Dứt lời. Đại trưởng lão lại khom người bái Lục Thanh tam bái.

- Đại trưởng lão!

Phía sau Cổ Trường Không, rất nhiều Kiếm Giả cất tiếng kêu bi thiết cùng nhau quỳ rạp xuống:

- Thế quyết tổn vong cùng Đạo Kiếm Tinh!

Trăm tên Kiếm Giả đồng thời hô lớn, một cỗ khí Phong Mang không gì không thể phá bùng lên, khiến cho chín tầng mây bị xé rách ra một lỗ hổng hàng chục dặm.

Nhưng mà lúc này, Lục Thanh lại thản nhiên nói:

- Chỉ sợ không được...

- Tiền bối...

Cổ Trường Không vội vã kêu lên. Lục Thanh vẫn lắc đầu:

- Không phải ta không muốn đi, mà là người đã tới rồi...

- Người đã tới rồi?

Sắc mặt Cổ Trường Không lập tức đại biến. Ngay sau đó, trên chín tầng trời một cỗ uy nghiêm khó hiểu giáng xuống. Ngàn dặm hư không, mây mù tan mất, lộ ra Tinh Không rực rỡ.

Mây đen dày đặc che phủ mặt trời, ánh dương quang không còn thấy nữa, hơi nước trong không khí đột ngột gia tăng, rơi xuống thành mưa.

- Thánh Chủ!

Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão nhìn nhau, gương mặt trước đó vốn điềm tĩnh, rốt cục đã lộ vẻ vô cùng hoảng sợ.

Thánh Giả Mệnh Hà! Thánh Chủ Tinh Hệ Pháp Thánh!

Trên Tinh Chu, đám Tấn Tu cũng kinh sợ vô cùng, biết rằng lần này không còn đường nào chạy thoát.

- Linh gia của lão ta khinh người quá đáng, đánh thì đánh thôi! Lão tử bắt quá cũng chỉ có một mạng này, hình thần câu diệt thì hình thần câu diệt! Lão tử không chịu nổi nữa. Thánh Chủ thì đã sao, lão tử cũng muốn đập cho lão một cùn!

Bất chợt một hán tử cảnh giới Trường Mệnh tay cầm trường côn thét lớn. Tử Kim Thần Côn trong tay kêu lên ong ong như phụ họa, một cỗ Côn Ý cuồng bạo bùng lên.

- Không sai! Gia gia đây sớm muộn gì cũng chết. Tán Tu chúng ta không phải là người, cho nên phải chịu uất ức như vậy! Liệu mạng thôi gia gia đây nhất quyết liều mạng phen này!

- Còn có gia gia đây nữa...

Trên Tinh Chu, rất nhiều Tán Tu cảm phần hét to, rất nhiều khí thể lớn nhỏ không đồng hội tụ lại, dung hợp thành một cổ đại thể oanh liệt, khiến cho vàng sáng bảo vệ xung quanh Tinh Chu mơ hồ bị trấn áp lui về.

- Muốn chết!

Trên không trung, một tiếng quát trầm vang vọng trăm dặm. Ngay sau đó một bàn tay màu xanh khổng lồ chùng trĩu trĩu từ trên giáng xuống.

Có thể nhìn thấy rõ ràng chữ viết in trên bàn tay này, dù là mỗi đường chỉ cũng có thể thấy rất rõ ràng. Một cổ pháp lực kinh khủng từ trong bàn tay truyền ra, đồng thời trong đó còn ẩn chứa một tia lực Thế Giới. Chỉ trong thoáng chốc, bọn Đại trưởng lão cảm thấy không khí xung quanh trở nên đặc sệt, giống như rơi vào đầm lầy, nửa bước cũng khó đi.

- Xin Thánh Chủ hạ thủ lưu tình!

Bị cổ lực Thế Giới này trấn áp, cho dù là hai người Cổ Trường Không có tu vi Chuẩn Thánh cũng không thể cử động, chỉ có thể mở miệng kêu to.

Bàn tay khổng lồ xanh biếc giáng xuống, phạm vi không gian trăm dặm, không khí vận vẹo, tan biến thành chân không. Dù là chân không cũng vận vẹo kịch liệt, dường như ngay tức khắc sẽ vỡ tan.

Chỉ sau vài lần hô hấp, bàn tay khổng lồ này đã vượt qua mấy vạn trượng không gian, từ bên ngoài Tinh Không giáng xuống. Khí thể rộng lớn mênh mông tập trung vào đám Cổ Tinh Hà đang trên Tinh Chu. Cả hồ nước lớn dưới khí thể kinh khủng này hạ xuống vài thước, mười mấy chiếc Tinh Chu vỡ tan thành tro bụi.

Tuy rằng uy thế kinh khủng này chỉ nhằm vào đám Tán T, nhưng dù là dư uy của nó cũng khiến cho các trưởng lão, các Kiếm Giả chân nhân đồng loạt học máu, thân hình rũ rượi. Bàn tay khổng lồ màu xanh kia vẫn đang hạ xuống, vàng sáng bảo vệ Tinh Chu bị trấn áp, nổ ầm một tiếng, sau đó hóa thành nhiều điểm sáng rồi tan biến.

Lúc này Lục Thanh mới động, Kiếm chỉ tay phải hần chậm rãi giơ lên, thanh Thổ Kiếm dài một trượng vốn đã biến mất lập tức hiện ra, theo kiếm chỉ của Lục Thanh điểm ra phía trước, thanh Thổ kiếm kia cũng lẳng không bay ra, nhắm vào bàn tay khổng lồ đang đè xuống.

Không có uy nghiêm lan tràn ra, xung quanh thanh Thổ kiếm này, không khí không chút sứt mẻ, dù là một tia sóng khí cũng không có. Trái ngược hẳn với uy thế của bàn tay khổng lồ kia, gần như phá nát chân không.

Nhưng dưới ánh mắt của Đại trưởng lão cùng vài người trưởng lão, một kiếm này lại có biến hóa khác hẳn.

Một kiếm này đâm ra, trong mắt bọn họ, thanh Thổ kiếm dài một trượng kia dường như đã hóa thành một ngọn thần sơn vạn trượng, hùng hậu vô cùng. Kiếm thể xuất ra đè ép hết thảy, nhất định hủy diệt tất cả trở ngại phía trước.

Rốt cục cần phải có tu vi Kiếm Đạo tới mức nào mới có thể thi triển ra được một kiếm này? Kiếm này đã vượt ra khỏi phạm vi của cảnh giới Trường Mệnh. Rất nhiều kiếm giả cảm thấy Kiếm Anh trong cơ thể mình rung động, đa số thần kiếm phát ra tiếng kiếm ngâm rung trời, hòa cùng với nhau thành một điệu.

Tốc độ của Thổ kiếm cũng không nhanh, nhưng trong nháy mắt đã tới dưới bàn tay

968. Chương 13: Ba Bước Trấn Áp

Chân không vỡ nát khi bàn tay còn cách mặt đất chừng ngàn trượng, rốt cục có một khe nứt chân không màu trắng nhạt hẹp dài mở ra, áp lực kinh khủng xé rách tất cả, nhưng khe nứt chân không xung quanh

cũng bị xé rách.

Trong phạm vi hư không ngàn dặm, không khí bị nén ép kịch liệt, hội tụ vào chỗ lõm trong lòng bàn tay. Áp lực khiến người ta ngạt thở đánh úp xuống, khiến cho trên Tinh Chu, khí thể oanh liệt do đám chân nhân Tấn Tu hội tụ lại gần như không có chút lực chống cự trước lực lượng uy nghiêm tuyệt đối này, hoàn toàn bị đè ép xuống.

Đây là lực lượng của Thánh Giả Mệnh Hà, đủ để hủy diệt sao trời.

Khi đám chân nhân Tấn Tu đã hoàn toàn tuyệt vọng, một thanh Thổ kiếm dài một trượng đột ngột xuất hiện trên Tinh Chu, dường như không bị ảnh hưởng chút nào bởi áp lực đã phá nát vầng sáng bảo vệ Tinh Chu kia. Uy áp kinh khủng như vậy, không ngờ lại không có chút tác dụng nào trước thanh Thổ kiếm ngưng tụ từ bụi đất hết sức bình thường.

Thổ kiếm kêu lên ong ong, dường như là thần kiếm thật, có được linh tính phi phàm. Trong mắt Cổ Tinh Hà. Thổ kiếm này giống như một ngọn thần sơn vạn trượng, kiếm thể nặng nề vừa xuất hiện, đã triệt tiêu toàn bộ áp lực trong lòng y.

- Lục tiền bối!

Cổ Tinh Hà cảm thấy mừng rỡ trong lòng, đồng thời cũng khiếp sợ không hiểu, người có thể ung dung xuất kiếm trước mặt lực Thể Giới của Thánh Giả Mệnh Hà, rốt cục có tu vi Kiếm Đạo đến mức nào.

Thổ kiếm đâm thẳng lên trên, cắt qua không khí không có chút tiếng vang, nhưng khiến mọi người kinh hãi chính là, bàn tay xanh biếc kia khi Thổ kiếm tới gần, trở nên giống như đất đá khô nứt nẻ, nứt ra mấy khe hở màu xanh. Ở giữa hình thành một lỗ hổng chân không.

- Hảo kiếm!

Trên không vang lên giọng nói già nua.

Lúc này Thổ kiếm kia không gặp phải chút trở ngại nào, đâm ngập vào bàn tay khổng lồ.

Trong mắt bọn Cổ Trường Không, một chớp mắt đủ để hủy diệt trăm dặm hư không đã tiêu tan thành mây khói.

Trên chín tầng trời một dòng sông xanh biếc hạ xuống, một lão nhân khoác áo bào màu lục hơi giống như Linh Băng Nguyên chậm rãi hạ xuống.

- Thánh Chủ Đại nhân!

Sắc mặt Cổ Trường Không hết sức khó coi, nhưng vẫn nghiêng mình thi lễ.

Lão nhân không để ý tới Cổ Trường Không, ánh mắt nhìn Lục Thanh chăm chú, giọng lạnh lùng:

- Tu vi Kiếm Đạo của các hạ quả thật bất phàm! Xem ra những năm gần đây, Vực Ngoại Tinh Không cũng xuất hiện vài nhân vật khó lường. Chỉ có điều hôm nay các hạ giết chết trưởng lão Tinh Hệ Pháp Thánh cùng hậu bối của tại hạ, cả hai hình thần câu diệt, phải chăng nên có một câu giải thích công bằng?

Dòng sông xanh biếc biến mất, lão nhân đáp xuống đất, tuy rằng không phát tán ra khí tức uy nghiêm, nhưng uy nghiêm khí thể sẵn có của Thánh Giả Mệnh Hà cộng thêm khí chất anh minh một đời, cũng đủ khiến cho hai tên Chuẩn Thánh Cổ Trường Không cảm thấy tâm thần chấn động, không thể mở miệng.

Mệnh Hà tam trùng thiên đỉnh phong!

Ánh mắt Lục Thanh thoáng động, đã nhìn thấu tu vi của lão nhân này. Tam trùng thiên đỉnh phong, chính là tu vi không kém bao nhiêu so với sư phụ Diệp Vô Tâm của hắn, đã tiếp cận trình độ của Kiếm Thánh thượng cổ.

Nếu đổi lại vào lúc hắn mới vừa thành Thánh Giả, có lẽ còn có chút kiêng kỵ, nhưng hiện giờ hắn đã bước nửa bước vào cảnh giới Bỉ Ngạn, cảnh giới Mệnh Hà đối với hắn đã hoàn toàn không cùng cảnh giới, có lẽ chỉ có Thánh Giả Mệnh Hà cứu trùng thiên mới có thể khiến cho hắn coi trọng một chút.

Thấy Lục Thanh không đáp, sắc mặt lão nhân lập tức sa sầm:

- Không đáp, tức là muốn gánh vác mối nhân quả này. Nếu như ta đoán không sai người đã bước được nửa bước vào cảnh giới Mệnh Hà, sắp sửa ngưng luyện thể giới của mình. Ta cũng không muốn làm khó dễ, chỉ cần người lập lời thể Đại Đạo, đầu nhập dưới trướng ta, trở thành trưởng lão, việc này coi như xóa bỏ. Ta còn có thể chỉ điểm cho người, giúp người tránh được một số đường vòng.

- Lời nói của Thánh Chủ khiến cho bọn Cổ Trường Không hơi sững sốt. Bất quá ngay tức khắc, bọn họ đã hiểu ra, nếu so với một tên Chuẩn Thánh Trường Mệnh mới vừa bước vào cửa trùng thiên, hiển nhiên một Chuẩn Thánh Kiếm Đạo đã bước nửa bước vào cảnh giới Mệnh Hà có giá trị hơn nhiều. Huống chỉ hiện tại tuy rằng Kiếm Đạo ở Tinh Vực Cổ Thần đã suy tàn, những cường giả cảnh giới Mệnh Hà rải rác ở khắp các Tinh Vực khác, thậm chí Chuẩn Thánh cũng còn không ít. Nếu như Tinh Hệ Pháp Thánh sinh ra một tên Thánh Giả Kiếm Đạo, lấy danh nghĩa Kiếm Đạo ban kiếm lệnh, ắt có thể hội tụ được một lực lượng không nhỏ chút nào. Không nghi ngờ gì, có thể giúp đỡ rất nhiều trong việc nâng cao thực lực của Tinh Hệ Pháp Thánh.

- Và như vậy, Tinh Hệ Pháp Thánh coi như có được hai đại Tam Thiên Tiểu Đạo, vượt qua hai Đại Đạo, vốn Tinh Hệ Pháp Thánh thuộc Pháp Đạo, mà Kiếm Đạo thuộc về Võ Đạo. Đợi đến khi Kiếm Đạo nhất mạch mở được Tinh Hệ Thần Nhật, mà Thánh Chủ lại là trưởng lão của Tinh Hệ Pháp Thánh, vậy Tinh Hệ Pháp Thánh coi như có được hai đại Tinh Hệ. Cho dù không đạt được kết quả tốt trong kỳ luận đạo Cổ Thần, cũng tuyệt đối sẽ không bị coi thường. Thậm chí trong vô hình, địa vị còn có thể tăng lên không ít.

Chỉ có điều nếu là như vậy, từ đây về sau Kiếm Đạo nhất mạch sẽ hoàn toàn trở thành phụ thuộc vào Tinh Hệ Pháp Thánh, cho dù ngày sau phát dương quang đại cũng khó tránh khỏi tiếng đời dị nghị. Tuy rằng chỉ làm thuộc hạ của Tinh Hệ Pháp Thánh, nhưng nếu nghĩ sâu xa một chút, cũng là trên Tam Thiên Tiểu Đạo. Kiếm Đạo thần phục Pháp Đạo hệ Thủy. Nói sâu hơn chút nữa, trên phương diện ba Đại Đạo. Ở Tinh Vực Cổ Thần. Võ Đạo phải cúi đầu thần phục Pháp Đạo.

- Thánh Chủ, chuyện này.....

- Hử...

- Ánh mắt lão nhân khê liếc, lập tức Cổ Trường Không như bị sét đánh trúng, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân uể oải rũ rượi.

- Đại trưởng lão!

- Nhiều chân nhân Kiếm Giả kêu to, ánh mắt nhìn Thánh Chủ cũng không còn cung kính như trước nữa

Lão nhân cau mày:

- Xem ra Kiếm Đạo nhất mạch bồi dưỡng ra toàn là đám phản đồ, nếu là như vậy...

Hữu chưởng lão nhân chậm rãi nâng lên, một tầng pháp lực hệ Thủy xanh biếc nổi lên, pháp quang xanh biếc lập lòe không ngừng. Chân không xung quanh lòng bàn tay sụp đổ vào bên trong, một cỗ lực khổng lồ tuyệt đối lập tức hiện ra. Bọn Cổ Trường Không lập tức cảm thấy hư không xung quanh bị giam cầm. Kiếm Phách thần niệm toàn bộ bị nhốt trong cơ thể, không thể nhúc nhích mảy may.

Chẳng lẽ hôm nay là ngày cùng đồ mạt lộ ?

Trên Tinh Chu, bọn Cổ Tinh Hà cũng không thể động đậy, bị uy áp Thánh Giả của lão nhân giam cầm một chỗ, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn hữu chưởng của lão nhân chậm rãi giơ lên.

- Ta, cho pháp lão động thủ khi nào vậy?

Đột ngột một giọng nói bình thản vang lên.

- Người đang nói với ta sao?

Sắc mặt lão nhân hết sức âm trầm, quay đầu nhìn lại:

- Tiểu bối lá gan người lớn thất!

Lục Thanh không đáp, chỉ nhẹ nhàng bước ra một bước về phía lão nhân. Một bước này vừa bước ra, tuy không có gì là huyền bí, nhưng đồng tử của lão nhân bất chợt co rút lại. Bởi vì giờ phút này lão bỗng nhiên

phát hiện, có một cố ý chí lớn lao đè nặng lên người. Ý chí này không thể ngăn nổi chuyện duy nhất có thể làm là thần phục.

Làm sao có thể như vậy được?

Trên người lão nhân, pháp lực màu xanh biếc bùng lên, cuộn cuộn khởi động. Sau lưng lão, dòng sông xanh biếc lại hiện ra, dường như nối liền cùng chín tầng trời. Một cố lực Thế Giới hùng hậu toát ra, lực Thế Giới này màu xanh biếc, có thể thấy được bằng mắt thường, lấy lão nhân làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương Tâm hướng.

Ngay sau đó. Lục Thanh lại bước ra một bước, một bước này bước ra, toàn bộ mặt đất đều hơi rung chuyển, cổ dao động này nháy mắt truyền khắp Đạo Kiếm Tinh, từ trên Tinh Không nhìn lại, quỹ tích của toàn bộ Đạo Kiếm Tinh đã chệch đi trong nháy mắt.

Mà theo bước thứ hai của Lục Thanh bước ra, lực Thế Giới hệ Thủy trên người lão nhân khuếch tán ra ngoài đột ngột ngừng lại giữa không trung. Sau lưng lão, dòng sông xanh biếc nháy mắt sụp đổ, hóa thành nhiều điểm sáng xanh, tiêu tan giữa đất trời.

Rốt cục đây là ý chí tới bậc nào, lão nhân không dám tưởng tượng, dù là ở Tinh Vực Cổ Thần, trong trí nhớ của lão cũng chỉ được thấy từ xa vài lần, đừng nói là đích thân trải qua. Tất cả những Thánh Giả hay Chuẩn Thánh đã tự mình trải qua đều đã hình thần câu diệt, tiêu tan giữa Đại Đạo Tinh Không.

Lực Thế Giới bị giam cầm giữa không trung, lão nhân lập tức cảm thấy mình bị đè nén tới buộc, giống như dốc hết toàn lực đánh ra một quyền, lại bị đối phương nhẹ nhàng đón được, thậm chí không thể thu quyền trở về.

Bước thứ ba của Lục Thanh đã ra.

Trong khoảnh khắc chấn phải của Lục Thanh hạ xuống, lực Thế Giới đang giam cầm trên không lập tức giống như trăm sông về biển, toàn bộ bị ép chảy ngược về cơ thể lão nhân. Lực Thế Giới của mình lại trở về thân mình, khiến lão nhân phát hiện ra càng khó đối phó hơn tưởng tượng.

Thế giới Pháp Vực lúc này làm dậy lên sóng lớn ngập trời, bức vách ngăn cách thế giới cũng nứt ra vài khe nứt nhỏ. Chuyện này chỉ có lão nhân có thể nhìn thấy, thương thế như vậy e rằng phải dưỡng không dưới trăm năm mới có thể khôi phục lại. Nhưng đó còn chưa phải là quan trọng nhất, bởi vì giờ phút này, Lục Thanh đã tới trước mặt lão, khoảng cách trăm trượng vượt qua bằng ba bước.

Khóe miệng lão nhân rỉ ra một chút thánh huyết màu xanh, sắc mặt lão hơi tái. Nhưng thân là Thánh Giả Mệnh Hà, lão vẫn miễn cưỡng đứng vững thân hình đang loạn choạng sắp ngã.

- Lá gan của ta còn lớn hơn lão tưởng tượng!

Giọng Lục Thanh vẫn bình thản như trước, nhưng lọt vào tai lão nhân dường như là lời nói nhạo báng mỉa mai tột nhất, sắc mặt lão thoát trắng thoát xanh, sau một hồi lâu vẫn không lên tiếng.

Lúc này trên toàn quảng trường không tiếng động, duy nhất chỉ có tiếng thờ dốc ồ ồ của nhiều Kiếm Giả, trong đó cũng có Đại trưởng lão Đạo Kiếm Tinh Cổ Trường Không.

Trên Tinh Chu, rất nhiều chân nhân Tấn Tu nuốt nước bọt đánh ực, vài tên có tính tình ngang ngạnh lại cảm thấy vô cùng may mắn. Lúc trước cũng may không trêu chọc tới Lục Thanh như Hàn chân nhân kia, nếu không giờ này e rằng cũng chẳng khác gì Hàn chân nhân và hai người Linh Băng Nguyên hình thần câu diệt.

Trên Tinh Chu, Cổ Tinh Hà hít thật sâu vài hơi, vẫn chưa trấn tĩnh lại tâm thần. Giờ phút này y đã khó có thể nói nên lời, trong lòng y lúc này bị nổi vui mừng lớn lao tràn ngập,

969. Chương 14: Tượng Đá Trong Kiếm Trùng

Quan trọng nhất là một cường giả cái thế như vậy, lại là một Kiếm Giả, một cường giả Kiếm Đạo chân chính, nhưng vì sao trước đó Lục Tiên bối không thừa nhận mình là Thánh Giả?

Cổ Tinh Hà không suy nghĩ nữa, ánh mắt y tập trung nhìn chăm chú vào Lục Thanh.

Lúc này, ánh mắt Linh Vọng Hà nhìn Lục Thanh có vẻ phức tạp. Thăng tiến làm Thánh Giả Mệnh Hà gần vạn năm qua, không ngờ hiện tại lại thua trong tay một tên Kiếm Giả Tán Tu một cách dễ dàng. Thậm chí còn chưa ép được đối phương xuất ra một kiếm chân chính nào...

Linh Vọng Hà hít sâu một hơi:

- Thăng làm vua, thua làm giặc, các hạ muốn thế nào?
- Lão đi đi thôi...
- Cái gì?

Linh Vọng Hà sững sốt, có vẻ không thể tin được nhìn Lục Thanh:

- Các hạ không có yêu cầu gì sao?

Mặt Lục Thanh lộ vẻ trào phúng:

- Lão hy vọng ta đưa ra yêu cầu gì?

Lập tức Linh Vọng Hà sững sờ ngây ngẩn, không biết đáp thế nào. Lúc này Lục Thanh lắc lắc đầu:

- Thánh Giả Mệnh Hà cần phải có tâm Trấn Thế. Tâm Trấn Thế này chẳng những là một loại tâm cảnh, còn là thái độ đối nhân xử thế. Phàm làm chuyện gì cũng phải chừa lại một con đường, đối xử với người rộng rãi sau này ắt sẽ được đền đáp.
- Vậy phải làm sao?

Linh Vọng Hà trầm ngâm một lúc, sau đó mới hỏi.

- Tâm thành là đủ.
- Tâm thành là đủ..., chỉ cần thành tâm thôi sao...?

Linh Vọng Hà lẩm bẩm, bất chợt thở dài quay đầu nhìn về phía bọn Cổ Trường Không:

- Chuyện hôm nay coi như xóa bỏ, bất kể chuyện ngày xưa thế nào, hôm nay cũng xóa sạch toàn bộ. Kiếm Đạo nhất mạch các người đã có Thánh Chủ, vậy chờ sau khi luận đạo Cổ Thần kết thúc, hãy thành lập Tinh Hệ Thần Nhất càng sớm càng tốt rời khỏi Tinh Hệ Pháp Thánh ta

Dứt lời. Linh Vọng Hà nhìn Lục Thanh, trịnh trọng nói:

- Cảnh giới của đạo hữu cao thâm. Vọng Hà không theo kịp. Mong rằng đạo hữu có thể tới Pháp Thánh Tinh một chuyến, tại hạ nhất định quét đường nghênh đón.
- Khách sáo, khách sáo!

Lục Thanh gật đầu.

Ngay lập tức. Linh Vọng Hà không dừng lại, dòng sông xanh biếc vốn đã vỡ nát ngưng tụ lại, đưa lão ra ngoài Tinh Không xa xăm.

Đi rồi!

Nhìn theo bóng Linh Vọng Hà rời đi, trên Tinh Chu, rất nhiều chân nhân còn chưa kịp định thần. Giờ phút này, bọn họ vẫn đang bàng hoàng trong lòng, không ngờ lúc trước bọn họ ngồi chung với một vị Thánh Giả trên một Tinh Chu, không ngờ lúc trước còn có người muốn ra tay với vị Thánh Giả này.

Thánh Giả chính là từ tôn xưng cường giả cái thế cảnh giới Mệnh Hà. Chỉ có đạt tới cảnh giới Mệnh Hà mới được gọi là Thánh Giả.

Uy nghiêm của Thánh Giả dù là trên toàn Tinh Vực Cổ Thần cũng không ai dám khiêu khích, chính là cường giả một phương.

Hiện tại xem ra không bao lâu nữa. Tinh Vực cô Thần sẽ có thêm một Tinh Hệ Thần Nhật là Tinh Hệ Thần Nhật của Kiếm Đạo nhất mạch, thuộc Tam Thiên Tiểu Đạo. Mà một trăm lẻ Tám Tinh Hệ Thần Nhật của Tinh Vực Cổ Thần sẽ trở thành một trăm lẻ chín.

Một Tinh Hệ mới sinh ra, đối với đám Tán Tu trên Tinh Chu không nghi ngờ gì là một sự thay đổi lớn lao. Giờ phút này, có không ít người đang thầm căn nhắc, hạ quyết định trong lòng.

- Cổ Trường Không thay mặt Kiếm Đạo nhất mạch của Đạo Kiếm Tinh, tạ ơn Lục tiên bối! Khẩn cầu Lục Tiên bối hội tụ lại Kiếm Đạo nhất mạch chúng ta, dương uy Kiếm Đạo nhất mạch ta trong kỳ luận đạo Cổ Thần!

Bọn Kiếm Giả cũng nhao nhao phụ họa, lời Cổ Trường Không, ánh mắt ai nấy trở nên cuồng nhiệt vô cùng, nhìn Lục Thanh chăm chú. Tuy rằng bóng dáng Lục Thanh trông hết sức bình phàm, nhưng bước ra ba bước đã trấn áp một vị Thánh Giả. Khí thế uy nghiêm như vậy, lại là một vị Kiếm Giả, xem ra ngày quét khỏi của Kiếm Đạo nhất mạch đã tới rồi!

Lục Thanh cau mày:

- Lòng ta không thích ràng buộc, không muốn bận rộn quá nhiều..... về phần luận đạo Cổ Thần, tới lúc đó ta sẽ đi xem thử...

- Nhưng Lục Tiên bối...

- Kiếm Nguyệt!

Cổ Kiếm Nguyệt muốn nói gì đó, nhưng bị Cổ Trường Không ngăn lại, sau đó y tiến lên nghiêng mình thi lễ với Lục Thanh:

- Không dám ràng buộc Tiên bối chỉ có điều khẩn cầu Tiên bối có thể cho mượn danh hiệu, để Kiếm Đạo nhất mạch chúng ta có thể trùng chấn oai phong thuở xưa, về phần sau này thành lập Tinh Hệ Thần Nhật, cũng chỉ cần danh nghĩa của tiên bối mà thôi, mong rằng tiên bối niệm tình cùng là Kiếm Đạo nhất mạch, trợ giúp chúng ta hoàn thành chuyện này! Cổ Trường Không ở đây đại diện cho hàng ngàn hàng vạn Kiếm Giả của Tinh Vực Cổ Thần, dập đầu trước Tiên bối!

Dứt lời. Cổ Trường Không quỳ rạp xuống

- Đại trưởng lão!

Rất nhiều Kiếm Giả kêu lên, cũng quỳ theo.

Lục Thanh liếc nhìn cổ Trường Không, than dài một tiếng:

- Đứng lên đi... Thật không ngờ ở Đại Đạo Tinh Không, Kiếm Đạo nhất mạch đã xuống dốc tới mức này. Thân là Kiếm Giả, chuyện này bất quá chỉ là hư danh, nhưng cũng chỉ đành tiếp nhận. Thân đã ở Đại Đạo, vậy cũng phải hòa mình vào Đại Đạo. Thôi được, ta nhận lời!

Lời của Lục Thanh vừa nói, không ít Kiếm Giả nghe thấy mơ mơ hồ hồ, nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng tới niềm vui trong lòng bọn họ, bởi vì vài chữ cuối cùng, bọn họ nghe được rất rõ ràng.

Ta nhận lời!

Từ hôm nay trở đi, Kiếm Đạo nhất mạch bọn họ đã có được Thánh Giả Mệnh Hà của riêng bọn họ. Trong Tam Thiên Tiểu Đạo. Kiếm Đạo nhất mạch bọn họ không còn thua kém bất kỳ ai, đã có thể ngang cao đầu.

Có được một vị Thánh Giả có được tu vi chỉ cần đi ba bước đã trấn áp Thánh Chủ Tinh Hệ Pháp Thánh, đã đủ chấn nhiếp nhiều Tinh Hệ khác. Tối thiểu trong thời kỳ đầu mới lập Tinh Hệ Thần Nhật, sẽ giảm đi không ít phiền phức.

Thánh điện trung ương của Đạo Kiếm Tinh, cũng không hẳn là thánh điện, phải nói là một Kiếm Trùng mới đứng.

Vừa bước vào đây. Lục Thanh lập tức cảm thấy vô số Kiếm Ý Phong Mang quần lầy nhau lẫn lộn, hộ vệ chặt chẽ thánh điện trước mặt.

Đây là một tòa thánh điện cổ kính thiên nhiên, tuy thân điện được xây từ đá trắng thông thường nhất, nhưng nhờ Kiếm Ý Phong Mang tôi luyện trong thời gian rất lâu, dần dần toát ra một tầng khí Phong Mang màu trắng đục mỏng manh. Cho nên bản thể của nó đã không thua thần kiếm tứ phẩm trở lên, lại có thêm Khí Linh, chính là linh tính của vô số thần kiếm còn để lại bên trong điện.

Thánh điện này tốt thật!

Lục Thanh thầm khen một tiếng trong lòng, bên cạnh hắn là Cổ Trường Không và vài tên trưởng lão, về phần đám Tán Tụ đã được Cổ Tinh Hà an bày tiến vào một khách điện khác.

Dường như cảm nhận được Lục Thanh đã tới, bên trong thánh điện dần dần vang lên tiếng kiếm ngâm liên miên không dứt.

Đám Cổ Trường Không bên cạnh tỏ vẻ kích động vô cùng, hiển nhiên, đây là dấu hiệu hết sức tốt lành, khiến cho bọn họ thấy được tương lai ngập tràn hy vọng

- Mời Tiền bối nhập điện!

Cổ Trường Không cung kính nói lập tức giơ tay khê phát, một cổ lực Tiểu Thế Giới mạnh mẽ lừng không bay ra, đại môn bằng đá trắng nặng hàng chục vạn cân lập tức chậm rãi mở toang.

Cửa điện vừa mở ra, một cổ khí Phong Mang sắc lạnh tràn ra, trong không khí có rất nhiều hoa văn mờ nhạt, một cổ Kiếm Ý dung hợp làm người ta chấn động tâm thần cũng đồng thời lan tràn. Cũng may đám trưởng lão của Đạo Kiếm Tinh đều có tu vi cảnh giới Trường Mệnh trở lên, nếu đổi lại là đám chân nhân bình thường có Tu vi cảnh giới Phá Phàm, cũng phải lui xa ba bước.

Lúc này hiện ra trước mặt Lục Thanh là vô số thân kiếm có Phong Mang không đồng nhất. Mỗi một thanh thân kiếm như vậy đều đạt tới cấp Bạch Linh, nếu tính theo Đại Đạo Tinh Không này, là thần kiếm từ tứ tới lục phẩm.

Nhưng thần kiếm này đều nguyên vẹn không tổn hao gì. Có một thanh kiếm gãy, nhưng Kiếm Ý vẫn còn, khí Phong Mang của nó Thậm chí còn linh hoạt sắc bén hơn cả những thanh còn nguyên vẹn. Đây là do tích lũy qua vô tận năm tháng, chẳng những không bị mài mòn, ngược lại Phong Mang càng mạnh mẽ hơn xưa. Kiếm Ý kiên cường, ngạo thị thiên hạ.

Lục Thanh chậm rãi bước vào trong đại điện, bọn Cổ Trường Không theo sát phía sau. Bọn Cổ Kiếm Nguyệt vốn đã chuẩn bị lấy Kiếm Ý của mình chống đỡ với Phong Mang của các thần kiếm bên trong thánh điện, bất chợt phát hiện ra nhờ đi theo sau Lục Thanh, tất cả Kiếm Ý Phong Mang khi tới gần hắn đều tự động tránh đường nhường lối cho tới tận cuối thánh điện.

Tòa thánh điện này là toàn bộ tích lũy quan trọng nhất của Đạo Kiếm Tinh, cũng là nơi các đời cường giả Kiếm Đạo trên Đạo Kiếm Tinh chôn kiếm. Trải qua Thời gian vạn năm mới hình thành tòa thánh điện này.

Ngày khánh thành thánh điện, Đạo Kiếm Tinh đã lập ra kiếm quy: Nếu không có Thánh Giả Mệnh Hà xuất thế, vậy cửa thánh điện vĩnh viễn không mở. Mà hôm nay, rốt cục ngày ấy cũng đã tới.

Lục Thanh quan sát những thanh kiếm do các đời cường giả lưu lại nơi đây, từng đoạn tuế nguyệt không ngừng dung hợp vào tâm thần Lục Thanh. Hắn có thể cảm ứng được trong từng thanh thân kiếm chất chứa kỳ vọng và bất khuất. Dù là với cảnh giới của Lục Thanh hiện tại, thần sắc cũng không khởi trở nên trịnh trọng trang nghiêm.

Đối với Kiếm Giả chân chính. Lục Thanh tuyệt đối không so đo tu vi cao thấp, hết thấy chỉ xem đáng hay không đáng mà thôi.

Đột ngột Lục Thanh thoáng động trong lòng, ngừng đầu nhìn lại.

ở cuối Kiếm Trùng này, có một pho tượng đá đang đứng sừng sững. Đây là tượng của một Kiếm Giả trung niên, tuy rằng lưng không đeo thần kiếm, nhưng từ một thân Kiếm Ý Phong Mang ẩn mà không lộ, có thể biết được đây chắc chắn là một cường giả Kiếm Đạo.

Trung niên này khoanh tay mà đứng, ánh mắt phiêu hốt thản nhiên. Tuy rằng chỉ là tượng, nhưng vẫn toát ra một cổ khí tức Tuế Nguyệt tang thương cổ kính dường như muốn nuốt chửng tâm thần người ta.

Lại thấy vẻ sùng kính của bọn Cổ Trường Không khi nhìn pho tượng, trong lòng Lục Thanh lập tức nảy sinh một cảm giác mơ hồ...

Kiểm Đạo Thời Không. Đạo Tề Thiên!

Pho tượng này khắc hình nhân vật gọi là Thiên Đạo ở thế giới trước kia của Lục Thanh. Đại Năng Bửu Ngạn Đạo Tề Thiên!

Vừa nhớ tới Đạo Tề Thiên, sắc mặt Lục Thanh lập tức trở nên phức tạp. Nói cho cùng, trong người hắn cũng đang chảy huyết mạch của Đạo Tề Thiên. Chỉ có điều với Đạo Tề Thiên, trong lòng Lục Thanh không hề có chút hảo cảm nào. Nếu không phải phụ thân Lục Vân của hắn vẫn còn cơ hội tái sinh, vậy đến ngày Kiểm Đạo của hắn đại thành, nhất định sẽ có một trận quyết đấu không chết không thôi với Đạo Tề Thiên. Hiện tại, hắn chỉ tạm thời áp chế ý niệm này, gạt sang bên không nói.

Khoan nói tới ân oán cá nhân, thân là Kiểm Giả, trước sau gì hắn cũng phải có một trận chiến cùng Đạo Tề Thiên, trận chiến này bắt buộc phải trải qua trên con đường sang Bửu Ngạn của hắn.

Gạt tất cả ý nghĩ vẩn vơ trong đầu sang bên. Lục Thanh hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi:

970. Chương 15: Tinh Hệ Thần Thánh

Cổ Trường Không nghe vậy tỏ ra sửng sốt sau đó nhìn về phía tượng đá, mặt lộ vẻ sùng kính:

- Đây từng là thần thoại của Kiểm Đạo nhất mạch ta! Lục Thanh nghe vậy ngăn ngại:

- Lời này có ý gì? Cổ Trường Không thở dài:

- Hơn mười vạn năm trước, trong Đại Đạo Tinh Không mệnh mông này, trong số Tán Tu ngoài sáu đại Tinh Vực, xuất hiện một thanh niên Kiểm Đạo kinh tài tuyệt đỉnh. Chỉ mới hai mươi tuổi đã đột phá cảnh giới Trường Mệnh, dùng tu vi Trường Mệnh nhất trùng thiên liên tục đánh với cường giả Trường Mệnh tam trùng thiên ba Đại Đạo, bốn mươi chín Tiểu Đạo, không thua trận nào, trong đó còn thắng cả một đời cao thủ trẻ tuổi của hai tộc Thần Ma. Sau ba mươi năm, chưa tới sáu mươi tuổi đã đột phá vào Trường Mệnh cửu trùng thiên, trở thành đệ nhất nhân dưới Thánh Giả.

Nói tới đây. Cổ Trường Không và mấy tên trưởng lão bên cạnh đều lộ vẻ tưởng nhớ, nhân vật Kiểm Đạo như vậy, bọn họ hận không thể sinh ra cùng thời.

- Trong ba mươi năm ấy. y không ngừng khiêu chiến, tu vi của đối phương cao hơn y rất nhiều. Vào hơn trăm tuổi y một mình một kiếm xâm nhập vào Tinh Hệ Thần Thánh, độc chiến hai vị Thần Vương cảnh giới Mệnh Hà của Thần tộc. Đứng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, lấy tư thế kinh người đột phá cảnh giới Mệnh Hà, một kiếm giết chết Thần Vương!

Nói tới đây, trên mặt Cổ Trường Không lộ vẻ tự hào pha lẫn cô đơn tịch mịch.

- Đáng tiếc là sau khi giết chết hai đại Thần Vương, y bị Thần tộc nhất mạch của Tinh Hệ Thần Thánh dốc hết toàn lực truy sát. Tinh Vực Cổ Thần lại xuất động lệnh tru sát tới năm Tinh Vực còn lại. Thánh Giả của sáu đại Tinh Vực gần như dốc hết trọn ổ truy sát. Trong thời gian hai trăm năm ấy, Thánh Giả của sáu đại Tinh Vực chết nhiều nhất, có chừng hơn hai mươi người. Trong lúc nhất thời, thanh danh vị Tiên bối này vang vọng khắp Đại Đạo Tinh Không, không ai không biết.

- Vậy sau đó thì sao?

- Sau đó...

Cổ Trường Không không khởi lộ vẻ kinh hãi:

- Sau thời gian hai trăm năm, số Thánh Giả chết đi quá nhiều, rốt cục dẫn động bậc Đại Năng chân chính của sáu đại Tinh Vực xuất thủ. Thủ đoạn tu vi của những bậc Đại Năng này đã vượt khỏi cảnh giới Thánh Giả, giơ tay nhắc chân đã có thể hủy diệt sao trời thậm chí cả một Tinh Hệ Thần Thánh, trước mặt Đại Năng cũng vô cùng yếu ớt. Trận chiến ấy không ai biết tới, chỉ biết chiến trường là vùng đất Thần cấm. Theo lời

đòn, trận chiến ấy đánh tới nỗi trời sầu đất thảm, không gian vỡ nát, không gian loạn lưu xuất hiện hoành hành ngang ngược mấy vạn năm mới dần dần biến mất.

- Kết quả thế nào?

Lục Thanh lộ vẻ suy tư, Từ đó có thể đoán ra, trận chiến này là nguyên nhân mà Viêm Vận bị hút vào trong Thế giới Thời Không.

- Kết quả không ai biết...

Sắc mặt Cổ Trường Không lộ vẻ kỳ quái:

- Trận chiến này đòi với sáu đại Tinh Vực chính là cảm kỵ, ngoại trừ Kiếm Đạo nhất mạch ta còn lưu truyền, trong mười vạn năm qua, không ai biết được. Chỉ có điều sau trận chiến ấy, sáu đại Tinh Vực im hơi lặng tiếng, rốt cục là kết quả thế nào, không ai biết được.

Lục Thanh gật gật đầu, hiện tại xem ra. Đạo Tề Thiên vào năm ba trăm mội đã thành công đột phá vào cảnh giới Bỉ Ngạn, trở thành Đại Năng Tinh Không, thậm chí còn đạt tới Bỉ Ngạn đỉnh phong, sắp đột phá cảnh giới Tề Đạo. Nếu không, bậc Đại Năng Bỉ Ngạn như Viêm Vận đã không bị thất bại. Tuy rằng không có hảo cảm gì với Đạo Tề Thiên, nhưng Lục Thanh cũng không thể không thừa nhận về phương diện Kiếm Đạo. Đạo Tề Thiên quả thật không người sánh kịp. Cho dù ở Đại Đạo Tinh Không, cũng là nhân vật đánh khắp sáu đại Tinh Vực không địch thủ.

- Cũng Bắt đầu từ lúc đó. Kiếm Đạo nhất mạch ta bắt đầu bị sáu đại Tinh Vực chèn ép. Tuy rằng chưa có một thế lực Tinh Vực nào đứng ra thừa nhận, nhưng chúng ta đều biết ảnh hưởng của vị Tiên bối kia, dù đã chết đi nhưng vẫn chấn nhiếp Tinh Không hàng vạn năm, làm cho người ta kinh sợ không thôi.

Về mặt Cổ Trường Không không hề tỏ ra oán hận, chỉ có vẻ kính ngưỡng vô cùng. Nhìn tượng đá của Đạo Tề Thiên trước mặt. Lục Thanh cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ gật gật đầu:

- Được rồi, các người ra ngoài trước đi, đến khi nào cần ra hãy thông báo cho ta.

- Xin tiên bối cứ tự tiện, nếu có cần gì. Kiếm Nguyệt sẽ ở bên ngoài thánh điện, tiên bối tùy ý sai phái.

Bọn Cổ Trường Không khom người lui ra, không bao lâu sau, chỉ còn lại một mình Lục Thanh. Nhìn tượng đá trước mặt, đột nhiên Lục Thanh lên tiếng nói:

- Hiện thân đi thôi.

Lúc này nếu bọn Cổ Trường Không còn ở lại sẽ vô cùng kinh hãi vì tượng đá mà bọn họ hết sức tôn thờ này đột ngột bắn ra hai đạo kiếm quang từ hai hốc mắt.

- Làm sao người có thể phát hiện ra?

Giọng Đạo Tề Thiên vang lên. Lục Thanh thần nhiên liếc nhìn tượng đá:

- Tượng đá này nguyên lực hương hỏa cuộn cuộn không ngừng, lão tự nhiên có thể có cảm ứng.

- Không sai xem ra thời gian người tiến vào Bỉ Ngạn cũng không còn xa nữa. Tinh Vực Cổ Thần đã giúp người lãnh ngộ rất nhanh. Diệp Vô Tâm cũng là hạng người kinh tài tuyệt đỉnh mới có thể sáng chế ra loại Kiếm Nguyên Công chỉ bằng Bản Nguyên như Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh. Hiện tại lại dung hợp huyền ảo Cổ Thần, đã vô cùng tiếp cận với Kinh Thế Thần Quyết của Cổ Thần Thần tộc khi trước, khá, khá lắm!

Ngừng một chút, giọng Đạo Tề Thiên trở nên trịnh trọng:

- Ta đang kỳ vọng một trận chiến cùng người.

- Lão sẽ không phải chờ lâu.

Lục Thanh nhìn tượng đá, giọng điệu lãnh đạm, dường như không có gì có thể làm dao động tâm thần của hắn.

- Được! Được! Ha ha ha!

Đạo Tề Thiên cất tiếng cười to:

- Đây là tranh chấp giữa đỉnh phong Kiếm Đạo ta. Ta sẽ chờ người!

Dứt lời, giọng Đạo Tề Thiên lập tức biến mất không thấy, toàn thánh điện chỉ nghe vang lên một tiếng kiếm ngâm rất nhỏ. Mãi tới giờ phút này, Lục Thanh mới phát hiện ra, vừa rồi khi Đạo Tề Thiên giáng lâm, vô số thần kiếm trong thánh điện trở nên im lặng không tiếng động.

Đây là uy thế của đệ nhất nhân dưới Đại Đạo năm xưa ư?

Lục Thanh nở một nụ cười mang đầy ý nghĩa sâu xa. Nụ cười của hắn dần dần ngưng tụ thành một cỗ chiến ý kiên cường bất khuất, vờn quanh thân thể Lục Thanh. Ngay cả không gian xung quanh giờ phút này cũng trở nên vận vẹo, giống như sắp sửa vỡ nát. Lục Thanh khoanh chân ngồi xuống trước mặt tượng đá, hai mắt nhắm lại, khí tức trên người thu liễm hoàn toàn, chẳng khác gì tượng đá kia.

Tinh Vực Cổ Thần. Tinh Hệ Thần Thánh.

Từ trên Đại Đạo Tinh Không nhìn xuống, toàn bộ Tinh Hệ Thần Thánh giống như một mặt trời nóng bỏng, kim quang chiếu rọi khắp bốn phương Tâm hướng, soi sáng Tinh Không hàng chục ngàn vạn dặm. Tinh Hệ Thần Thánh do bốn mươi chín ngôi sao màu vàng thật lớn tạo thành, bốn mươi chín ngôi sao chậm rãi xoay tròn theo một quỹ tích huyền ảo. từ trên bốn mươi chín ngôi sao này, sức sống toát ra bùng bùng mạnh mẽ, lan tràn khắp cả Tinh Không, hấp dẫn rất nhiều tinh thú.

Nhưng thời gian gần đây, toàn bộ tinh thú đều ẩn giấu thân hình, thậm chí không dám để lộ ra chút khí tức. Từ bốn phía Tinh Không vô số Tinh Chu hội tụ, Trên mỗi Tinh Chu như vậy đều toát ra khí tức hùng mạnh vô cùng. Ngay cả trên đường bay của Tinh Chu, vô số tinh quang hủy diệt vỡ nát bắn ra tung tóe. Khí thế mạnh mẽ va chạm vào nhau khiến cho bên ngoài Tinh Hệ Thần Thánh, từng trận cuồng phong tinh quang dậy lên.

Số lượng Tinh Chu cũng không nhiều lắm mỗi ngày chỉ có khoảng vài trăm Tinh Chu tiến vào Tinh Hệ Thần Thánh. Nhưng mỗi một Tinh Chu như vậy đều to chừng vạn trượng, mặc dù có một ít không tới vạn trượng, nhưng cũng toát ra khí tức hùng mạnh vô cùng. Tinh Chu gần như đã bị ngưng luyện thành một món thần khí khổng lồ, bay vút giữa Tinh Không, xé rách tinh quang hủy diệt.

Trong vô số Tinh Chu này, có một Tinh Chu hình kiếm dài chừng ngàn trượng. Tinh Chu này giống như một thanh cự kiếm bản rộng, toàn thân toát ra một cỗ khí Phong Mang màu vàng tinh thuần, như một thanh thần kiếm thật xuyên phá Tinh Không mà bay. Tốc độ của nó vô cùng nhanh chóng, chỉ nháy mắt đã vượt qua ba mươi vạn dặm.

Tốc độ của Tinh Chu này nhanh chóng vô cùng, dọc trên đường đi đã thu hút không ít ánh mắt.

- Đó không phải là Tinh Chu của Kiếm Đạo nhất mạch sao?

- Không sai nghe nói Tinh Chu này đã hàng vạn năm không dùng tới, không biết vì sao lần này lại giống trống khua chiêng như vậy?

- Chẳng lẽ lần này Kiếm Đạo nhất mạch xuất hiện cường giả nào đó, cho nên muốn tranh một phen cao thấp trong lần luận đạo Cổ Thần này?

- Kiếm Đạo nhất mạch ư? Không có khả năng, đám người cũ cũng chỉ có hai tên Chuẩn Thánh mà thôi có thể làm gì được? Từ trước tới nay, một trăm lễ tám vị trí trên Đạo bảng đều bị một trăm lễ tám Tinh Hệ chúng ta nắm trong tay. Bọn họ không có Thánh Giả tồn tại, tuyệt đối không thể làm gì được.

- Nói rất đúng, theo ta thấy có lẽ có người miên cường chạm tới cảnh giới Thánh Giả, cho nên hưng phấn bùng bùng, muốn tranh tài một phen trong lần luận đạo Cổ Thần này. Thế nhưng không chịu xem lại, bản thân bọn họ là thứ gì, cho dù không tính một trăm lễ tám Tinh Hệ, trong các Tiểu Đạo phụ thuộc vào các Tinh Hệ chúng ta, cũng có không ít Thánh Giả vô danh. Chỉ bằng vào Kiếm Đạo nhất mạch của bọn họ, quả thật chỉ là si tâm vọng tưởng!

- Chẳng hay các vị có nghe qua truyền thuyết về Kiếm Đạo không?

- Truyền thuyết ư, tự nhiên cũng có nghe qua, nhưng cũng không được rõ ràng. Bất quá các vị cho rằng có khả năng đó hay sao? Cường giả như vậy cho dù là Thần tộc nhất mạch e rằng cũng không có. Có lẽ chỉ

có Cổ Thần Thần tộc và Ma tộc nhất mạch trong Tinh Vực Cổ Ma mới có được uy năng như vậy. Chỉ là Kiếm Đạo nằm trong Tam Thiên Tiểu Đạo, làm sao có thể so với Thần Ma Đại Đạo cho được?

- Đúng vậy, lần này có lẽ Kiếm Đạo nhất mạch kia tự chuốc nhục vào thân. Im hơi lặng tiếng đã bao nhiêu năm qua, nếu như tỏ ra khiêm tốn một chút, còn có thể kéo dài chút hơi tàn thêm một thời gian nữa. Đáng tiếc có một số người không tự biết mình, như vậy chỉ có đường tự diệt vong mà thôi.

Trên Tinh Chu, Lục Thanh lẳng không ngồi xếp bằng cách mặt thuyền ba tấc. Đối với từng động tĩnh nhỏ nhất trong phạm vi hàng ngàn vạn dặm trong Tinh Không xung quanh, giống như gần ngay trước mắt. Nhưng cuộc đàm luận trên vô số Tinh Chu kia cũng lọt vào tai hắn không sót câu nào. Xem ra Kiếm Đạo nhất mạch hiện tại ở Đại Đạo Tinh Không này, quả thật nửa bước cũng khó đi, gần như mai một

Lục Thanh thầm thờ dài trong đầu lại hiện ra vài bóng người, hiện tại không biết bọn họ

971. Chương 16: Hủy Diệt Tinh Chu

Tinh Chu hình kiếm này theo như Cổ Trường Không nói là do một tên Chuẩn Thánh cửu trùng thiên đỉnh phong của Kiếm Đạo nhất mạch chế ra hồi mấy vạn năm trước, đạt tới thần khí tam phẩm. Đi tới đâu phá vỡ tinh quang hủy diệt tới đó, thậm chí có thể đi khắp Đại Đạo Tinh Không mà không gặp trở ngại gì.

Tinh Hệ Thần Thánh đã xuất hiện trong tầm mắt, lúc này trên Tinh Chu ngoại trừ đám Kiếm Giả Tán Tu ra, còn có mười đại trưởng lão trong Đạo Kiếm Tinh của Cổ Trường Không. Cổ Tinh Hà là Kiếm Giả có Thiên phú nhất của Đạo Kiếm Tinh, lúc này đang theo hầu bên cạnh Lục Thanh.

Thời gian gần đây, Cổ Tinh Hà dốc lòng đi theo học hỏi Lục Thanh cũng không hề giấu diếm, chỉ điểm cho y một phen. Kết quả khiến cho Cổ Tinh Hà đột phá cảnh giới Trường Mệnh tứ trùng thiên, đạt tới ngũ trùng thiên, thực lực tăng mạnh.

Chuyện này khiến cho Cổ Tinh Hà đối với Lục Thanh càng thêm cung kính. Chỉ có điều Lục Thanh không có ý thu đồ đệ, bằng không, Cổ Tinh Hà nhất định phải bái Lục Thanh làm sư phụ, để có thể thỉnh giáo hàng ngày, cầu tiến thêm một bước trên con đường Kiếm Đạo.

Bất chợt bọn Cổ Trường Không biến sắc:

- Không xong, có Tinh Chu tới gần!

Rất nhiều Tán Tu, bao gồm bọn Cổ Kiếm Nguyệt đồng thời nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy ngoài ngàn dặm, có một Tinh Chu khổng lồ to chừng vạn trượng đang nhanh chóng tới gần. Tinh Chu này có hình thân cây to tướng như một gốc đại thụ, toàn thân khuếch tán ra tinh quang màu xanh, đồng thời còn có một cỗ sinh cơ bùng bùng.

- Tinh Hệ Thanh Mộc!

Cổ Trường Không kêu lên, chín người cả Kiếm Nguyệt đồng thời biến sắc.

- Bọn họ tới gây phiền phức!

Sắc mặt Cổ Kiếm Nguyệt tỏ ra hết sức khó coi.

- Không sai!

Nhị trưởng lão Lô Tâm gật gật đầu. Tinh Hệ Thanh Mộc cũng giống như Tinh Hệ Pháp Thánh, là một trong một trăm lẻ Tám Tinh Hệ do Pháp Thánh Thanh Mộc lập ra. Thánh Chủ chuyên tu Pháp Đạo hệ Mộc, một thân tu vi kinh Thiên động địa.

Chỉ có điều trước khi Thánh Chủ Tinh Hệ Thanh Mộc trở thành Thánh Giả, từng đánh một trận với một Tiền bối Chuẩn Thánh của Đạo Kiếm Tinh, vì lúc ấy còn non nớt cho nên thất bại, bị làm nhục một phen, từ đó về sau ôm hận trong lòng. Lại thêm Tinh Hệ Thanh Mộc hết sức gần gũi với Tinh Hệ Pháp Thánh hệ Thủy của Đạo Kiếm Tinh bọn họ. Dưới tình huống như vậy, người của Đạo Kiếm Tinh mỗi lần ra khỏi Tinh Hệ đều phải đi đường vòng.

Nhưng những năm gần đây cũng thường xuyên chạm mặt, mỗi lần như vậy đều xảy ra xung đột. Khác với Đạo Kiếm Tinh đang xuống dốc, hiện tại Tinh Hệ Thanh Mộc cũng được xếp vào hàng giữa trong số một trăm lẻ tám đại Tinh Hệ, thực lực của Đạo giả trong Tinh Hệ bọn họ không tầm thường, cho nên kẻ thường chịu thiệt thòi toàn là người Đạo Kiếm Tinh.

Cổ Kiếm Nguyệt nghiêng rằng:

- Đại trưởng lão, chúng ta dừng lại, để cho bọn chúng qua trước...

Cổ Trường Không hơi thần thờ, sau đó cũng đành gật gật đầu:

- Luận đạo Cổ Thần sắp sửa diễn ra, lúc này cũng không nên để xảy ra xung đột.

Dứt lời. Cổ Trường Không giơ kiếm chỉ lên, định dừng Tinh Chu lại.

- Cứ đi tiếp! Cái gì?

Bọn Cổ Trường Không chấn động trong lòng, nhưng thấy Lục Thanh chậm rãi mở mắt trong mắt không chút dao động, nhưng vẫn có vẻ uy nghiêm không cho phép cãi lại truyền vào lòng mọi người hết sức rõ ràng.

- Được, tiếp tục tiến tới.

Trong lòng bọn Cổ Trường Không bỗng nhiên sinh ra một cảm giác tin tưởng gần như là mù quáng. Tinh Chu không ngừng, vẫn tiếp tục bay về phía Tinh Hệ Thần Thánh.

- Nhớ kỹ. Kiếm Giả chỉ gãy không cong! Kiếm Đạo nhất mạch, không có nhuệ kiếm!

Giọng Lục Thanh bình thản vô cùng, mỗi một chữ dường như ẩn chứa vằn điệu khó hiểu, khắc sâu vào lòng bọn mười người Cổ Trường Không.

Bên cạnh, rất nhiều Tán Tu cũng tỏ vẻ có chút lạnh ngợ. ai nấy đều thu lại vẻ mặt kích động. Trong nháy mắt, một cổ Kiếm Ý nhân nhật lan tràn trên Tinh Chu. Lục Thanh ngồi xếp bằng thấy vậy không khỏi gật gật đầu.

Trên Tinh Chu của Tinh Hệ Thanh Mộc ngoài ngàn dặm, có chừng hơn vạn tên Tán Tu đang ngồi xếp bằng, cầm đầu là bảy tên Đạo giả thân khoác đạo bào màu xanh. Bảy tên Đạo giả này bề ngoài có vẻ bất phàm, khoảng tuổi trung niên, đám Tán Tu phía sau tỏ ra vô cùng cung kính với bảy người này.

Bảy người này là Đạo giả của Pháp Thánh nhất mạch Tinh Hệ Thanh Mộc dẫn dắt đám Tán Tu, mỗi tên đều có tu vi Chuẩn Thánh Trường Mệnh thất trùng thiên. Thậm chí đám Tán Tu còn biết rõ trong số bảy người này, đã có một người đạt tới Trường Mệnh cửu trùng thiên, chính là Chuẩn Thánh đỉnh phong, được Pháp Thánh Thanh Mộc vô cùng coi trọng.

Nhìn Tinh Chu hình kiếm ở ngoài xa, tuy đám Tán Tu này hiểu rõ trong lòng là chuyện gì, nhưng cũng không nhịn được thở dài một tiếng. Kiếm Đạo nhất mạch đã xuống dốc quá mức...

Bỗng nhiên trong bảy người, tên Đạo giả trung niên cửu trùng thiên khẽ cau mày, hừ lạnh:

- Thật là kiêu ngạo, dám xem chúng ta không ra gì! Đâm vào Tinh Chu của chúng!

- Dạ. Đại sư huynh!

Một tên Đạo giả bên cạnh cười lạnh, lòng bàn tay toát ra một cỗ pháp lực hệ Mộc vô biên. Cỗ pháp lực này trong thoáng chốc đã rút xuống chân Tinh Chu phía dưới. Trong nháy mắt chỉ thấy Tinh Chu toát ra hào quang màu xanh chói mắt, một cỗ pháp lực dao động mạnh mẽ như nước thủy triều, khuếch tán ra xung quanh Tinh Chu.

- Đám Kiếm Giả này quả thật to gan!

- Đúng vậy, đó chính là Tinh Chu của Pháp Đạo hệ Mộc, một trong một trăm lẻ tám đạo, không ngờ dám không nhường đường cho họ, cứ vậy mà đi. Lần này bị Tinh Chu khống chế kia đám phải dù là thần khí tam phẩm cũng phải vỡ nát trong nháy mắt. Theo ta thấy. ắt bọn họ phải đi bộ trong Tinh Không rồi.

- Trong vài chiếc Tinh Chu bay* ngang gần đó, nhưng lời bàn luận vang lên không ngắt, có vài người thờ dài cũng có người háo hức, muốn xem một màn kịch vui trước khi luận đạo Cổ Thần bắt đầu.

- Trên Tinh Chu hình kiếm, bọn Cổ Trường Không lúc này dường như đang chìm đắm trong lãnh ngộ, thần sắc cả bọn đều tỏ ra bình thản ung dung, cũng ngồi xuống xếp bằng như Lục Thanh, không hề chú ý tới mọi chuyện bên ngoài.

- Bùng...

- Trong Tinh Không, chỉ thấy Tinh Chu khổng lồ của Tinh Hệ Thanh Mộc toát ra hào quang chói mắt, ngay sau đó, hư không chợt lóe, đã xuất hiện cách Tinh Chu hình kiếm chừng mười dặm.

- Âm...

- Tinh Chu Thanh Mộc to chừng vạn trượng, Nếu so sánh với Tinh Chu hình kiếm giống như người lớn và trẻ nhỏ. Tiếng rít trong khi bay vang lên như sấm nổ, khiến cho một mảng tinh quang hủy diệt bị trấn áp tiêu tan.

- Uy thế như vậy khiến cho trên nhiều Tinh Chu xung quanh, không ít Đạo giả đang quan sát phải biến sắc. Uy thế này, đừng nói là Tinh Chu đạt tới thần khí tam phẩm này sẽ vỡ tan, ngay cả đám Kiếm Giả bên trong sẽ chết đi không ít, kẻ nào tu vi cao một chút ắt cũng trọng thương. Đây không phải là dạy cho một bãi học nữa, mà là muốn làm cho Kiếm Đạo nhất mạch không thể tham gia lần luận đạo Cổ Thần này.

- Tinh Hệ Thanh Mộc kia quả thật vô cùng bá đạo!

- Nhưng ngay khi Tinh Chu Thanh Mộc sắp sửa va chạm cùng Tinh Chu hình kiếm, từ trên Tinh Chu hình kiếm toát ra một cổ dao động kỳ quái, cổ dao động này vừa xuất hiện, tinh quang hủy diệt xung quanh Tinh Chu hình kiếm lập tức tiêu tan không thấy, dường như chưa từng tồn tại, phạm vi vài dặm hóa thành chân không tuyệt đối.

- Thật là kỳ lạ!

Trên Tinh Chu Thanh Mộc, tên trung niên cầm đầu đột nhiên biến sắc, quát lớn:

-Lui!

Lúc này, dao động vô hình kỳ lạ kia dường như được dẫn dắt, nháy mắt bành trướng lên, bao trùm cả Tinh Chu Thanh Mộc khổng lồ kia.

Có chuyện gì vậy?

Rất nhiều Tinh Chu dừng lại, vô số thần niệm phóng xuất ra tra xét

Vô vô đạo thần niệm mạnh mẽ đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, sau khi chạm phải cổ dao động vô hình kia, gần như đồng thời điên cuồng thu hồi. Nhưng cổ dao động vô hình kia chẳng khác nào như bóng theo hình, đánh thật mạnh vào thức hải của những Chuẩn Thánh này. Chỉ trong thoáng chốc, trên những Tinh Chu kia đồng thời nhiễm một vầng sáng đỏ.

- Bùng!

Một tiếng nổ vang chấn động cả Tinh Không, ngay tức khắc, dưới ánh mắt kinh hãi của các Đạo giả trên các Tinh Chu xung quanh.

Tinh Chu Thanh Mộc cùng cấp với thần khí tứ phẩm không ngờ vỡ nát ra như bụi phấn. Bên trong, nhưng Tấn Tu không bị thương, nhưng bảy Tên Chuẩn Thánh của Tinh Hệ Thanh Mộc đồng thời học ra một ngụm nghịch huyết, thân hình trở nên uể oải không còn sức lực.

Nhìn sang Tinh Chu hình Kiếm kia, dường như không hề tổn thương mấy may nào, ngay tức khắc đã phá không lao vút về phía Tinh Hệ Thần Thánh.

Làm sao có thể như vậy được...

Bên trong Tinh Không, sắc mặt bảy tên Chuẩn Thánh Tinh Hệ Thanh Mộc hết sức khó coi, mặt lộ vẻ không thể nào tin được.

- Không có khả năng! Rốt cục trên Tinh Chu hình kiếm kia có cái gì vậy?

Một tên trung niên Chuẩn Thánh trầm giọng hỏi.

- Không cần biết có cái gì...

Tên trung niên Chuẩn Thánh đỉnh phong lạnh lùng nói:

- Nổi nhục này. Tinh Hệ Thanh Mộc ta nhất định sẽ đòi lại. Luận đạo Cổ Thần không tránh khỏi giết chóc, vậy phải làm cho Kiếm Đạo nhất mạch bọn chúng hoàn toàn tuyệt tích!

- Ý của Đại sư huynh là...

- Chém tận giết tuyệt!

Vừa vào Tinh Hệ Thần Thánh, tốc độ Tinh Chu hình kiếm lập tức giảm xuống, ở giữa bốn mươi chín Sinh Mạng Nguyên Tinh là một mặt trời khổng lồ toát ra hào quang chói mắt, cảnh giới Trường Mệnh trở xuống khó có thể mở mắt.

Sau khi Tinh Chu tiên vào Tinh Hệ Thần Thánh, lập tức có một Tinh Chu màu vàng từ phía trong bay ra nghênh đón.

- Phía trước là Tinh Chu của Tinh Hệ nào, hãy báo danh!

Giọng nói hùng hậu xuyên qua Thánh Kiếm, rơi vào trong Tinh Chu, biểu hiện ra tu vi của chủ nhân giọng nói này là Trường Mệnh lục trùng thiên!

Lục Thanh khê cau mày nhìn về phía trước. Chỉ trong thoáng chốc đã xuyên qua hàng vạn dặm Tinh Không, tới chỗ Tinh Chu màu vàng kia.

Ngay trước Tinh Chu màu vàng, có mười hán tử kim bào đang đứng thẳng, số hán tử này có thân thể cao lớn vô cùng, gần như tên nào cũng cao tám thước, có mái tóc màu vàng nhạt. Toàn thân bọn chúng không còn màu sắc gì khác, trong tròng mắt còn có một điểm sáng vàng như ẩn như hiện.

Thần tộc!

Lục Thanh thoáng động trong lòng, nghĩ tới hư ảnh Cổ Thần từng thấy qua bên ngoài Tinh Vực Cổ Thần, cùng với lúc đầu gặp qua một tên Thần tộc. Từ đó có thể biết được hướng đi của Thần tộc hẳn là hoàn thiện nhục thân cường tráng, dùng lực chứng đạo trên

972. Chương 17: Bách Chiến Đài

Thần tộc ư?

Trong lòng Lục Thanh bỗng nhiên sinh ra một cỗ chiến ý hùng mạnh. Không biết thân thể của Thần Vương cảnh giới Mệnh Hà Thần tộc, so sánh với Kiếm thể Thánh Kiếm của hắn, rốt cục là ai mạnh hơn ai?

Lúc này Cổ Trường Không đã chuẩn bị sẵn sàng, cao giọng đáp:

- Tại hạ Kiếm Đạo nhất mạch của Đạo Kiếm Tinh, thuộc Tinh Hệ Pháp Thánh hệ Thủy tới tham gia luận đạo Cổ Thần!

Kiếm Đạo nhất mạch?

Trên Tinh Chu màu vàng, mười tên hán tử Thần tộc ngơ ngác nhìn nhau, đồng thời hiện ra thần sắc kỳ quái.

- Theo chúng ta, đừng đi lung tung!

... Tên Thần tộc Trường Mệnh lục trùng thiên cầm đầu trầm giọng nói sau đó lập tức điều khiển Tinh Chu, bay sâu vào trong Tinh Hệ Thần Thánh.

- Đuổi theo!

Cổ Trường Không gật đầu, lập tức điều khiển Tinh Chu hình kiếm theo sát phía sau Tinh Chu của Thần tộc.

Tinh Chu Thần tộc chỉ to trăm trượng, nhưng bản thân cũng vô cùng mạnh mẽ, xông phá trong tinh quang hủy diệt bình thần như không, va vỡ tất cả. Không nói đến chuyện khác, chỉ riêng phẩm chất của Tinh Chu này đã đạt tới thần khí tứ phẩm. Mười tên Thần tộc đứng thẳng trên Tinh Chu, xung quanh không có vầng sáng bảo vệ nào, cứ đề nguyên thân thể trần trụi giữa Tinh Không như vậy.

Vô Số tinh quang hủy diệt chạm vào thân thể chúng liền tiêu tan mất. Lục Thanh quan sát kỹ mới phát hiện ra. Thần tộc này không ngờ lợi dụng tinh quang hủy diệt rèn luyện thân thể và hồn phách, khiến cho thân thể và hồn phách càng ngày càng thêm dung hợp.

Thần tộc không có Đạo Anh, không giống như Pháp Đạo. Vô Đạo, đạt tới Trường Mệnh cảnh giới sẽ ngưng kết ra Pháp Anh hoặc Vô Anh. Thân thể và hồn phách của bọn họ hợp nhất, thân thể chính là hồn phách, hồn phách chính là thân thể. Thân thể là chỗ mạnh nhất của bọn họ, đồng thời cũng là chỗ dễ dàng bị thương nhất.

Hiện tại mình cũng có chút tương tự với Thần tộc... Lục Thanh nghĩ tới đây, bên nhắm mắt lại.

Tinh Chu xuyên qua Tinh Không, sau thời gian chừng nửa ngày, kim quang rực rỡ xung quanh dần dần nhạt đi, để lộ ra một khoảng Tinh Không trong trẻo.

- Lần luận đạo Cổ Thần này được thiết lập ở Bách Chiến Tinh của Thần tộc ta!

Tinh Chu dừng lại, hán tử Thần tộc cầm đầu lên tiếng nói.

-Bách Chiến Tinh?

Cổ Trường Không nghe vậy sửng sốt, lập tức ôm quyền nói với mười người:

- Đa tạ mười vị đạo hữu Thần tộc!

Hán tử khoát tay:

- Các vị tự xuống đi, chúng ta còn phải đi tiếp dẫn những Tinh Chu khác.

Dứt lời mười người chuyển hướng Tinh Chu, kim quang chớp động, sau vài lần hô hấp đã biến mất cuối Tinh Không.

- Không ngờ lần luận đạo Cổ Thần này lại ở Bách Chiến Tinh...

Cổ Kiếm Nguyệt trầm giọng nói.

- Vậy thì sao?

Lục Thanh mở bừng mắt, đứng dậy hỏi. Cổ Trường Không gật đầu:

- Tiền bối vẫn chưa biết. Bách Chiến Tinh này là tộc tinh của Bách Chiến Thần Vương, một trong mười đại Thần Vương của Thần tộc. Vị Bách Chiến Thần Vương này cho dù là trong số Thánh Giả Mệnh Hà cũng là nhân vật hiếm có, xếp hạng ba trong mười đại Thần Vương. Nghe đồn y tu luyện Cổ Thần Quyết đã tới trình độ vô cùng cao thâm, thân thể có thể so sánh với thần khí cửu phẩm, đã tiếp cận với Thánh Khí. Còn rốt cục có thể đột phá hay không, vậy thì không biết.

Nói tới đây, sắc mặt Cổ Trường Không có chút kỳ quái:

- Hơn nữa vị Bách Chiến Thần Vương này vô cùng hiếu chiến, dù là chín đại Thần Vương khác của Thần tộc tới, y cũng muốn tranh tài một phen. Lần luận đạo Cổ Thần này đặt ở Bách Chiến Tinh, e rằng tất cả Thánh Giả Mệnh Hà của Tinh Vực Cổ Thần tới đây đều bị y khiêu chiến một trận.

- Bách Chiến Thần Vương ư?

Lục Thanh khẽ cười nói:

- Đi xuống đi thôi.

Rất nhanh. Tinh Chu hình kiếm đã hạ xuống Bách Chiến Tinh khổng lồ kia. Bách Chiến Tinh có màu vàng, vô cùng to lớn, e rằng lớn hơn mười lần so với Đạo Kiếm Tinh. Tinh Chu hình kiếm vừa hạ xuống. Lục Thanh lập tức cảm thấy một cỗ chiến ý mạnh mẽ ẩn nấp bên trong Bách Chiến Tinh. Nhưng cỗ chiến ý này dường như đã ẩn nấp trong một thời gian rất dài dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ bạo phát.

Đồng thời trên Bách Chiến Tinh này, Lục Thanh còn cảm thấy hàng chục cỗ khí tức mạnh mẽ. Hàng chục cỗ khí tức này đều đạt tới cảnh giới Mệnh Hà, bất quá Từ Mệnh Hà tứ trùng thiên trở lên cũng không nhiều lắm. Chỉ có cỗ chiến ý ẩn nấp kia. Lục Thanh phòng chừng e rằng đã đạt tới Mệnh Hà lục trùng thiên đỉnh phong. Chỉ còn kém một bước là có thể đạt tới cảnh giới tương đương với Kiếm Thần, vượt qua cả Kiếm Thánh thượng cổ ở Thế giới Thời Không khi trước.

Trên Bách Chiến Tinh có một vùng biển màu vàng thật lớn, trên vùng biển này có vô số Tinh Chu đang thả neo, số Tinh Chu này đủ muốn hình vạn trạng, bất quá mỗi Tinh Chu như vậy đều đạt tới cấp độ thần khí Quét mắt nhìn khắp Tinh Vực Cổ Thần, cũng là hiếm có.

Bên cạnh vùng biển màu vàng này có một bãi đá rất lớn. Bãi đá này màu vàng nhạt, chu vi chừng hai trăm dặm. Giữa bãi đá có một dải đá rất lớn, dải đá này màu vàng, toát ra khí tức cổ xưa, mé bên có khắc ba chữ rộng chừng một trượng: Bách Chiến Đài.

- Chữ hay!

Ba chữ này vừa đập vào mắt. Lục Thanh không nhận được phải cất tiếng ngợi khen. Ba chữ này hiển nhiên là do Thánh Giả viết ra, cũng rất có thể là Bách Chiến Thần Vương kia viết.

Từ trên ba chữ này, toát ra một cỗ chiến ý vô cùng mạnh mẽ, lưu chuyển quanh quẩn trên Bách Chiến Đài, dường như đang bảo vệ Bách Chiến Đài này. Nhưng Lục Thanh biết rõ, nếu như không chịu nổi chiến ý từ ba chữ này toát ra, ngay cả Bách Chiến Đài cũng không thể bước lên được, tối thiểu cũng cần phải có tu vi Chuẩn Thánh.

Bọn Cổ Trường Không cũng đồng thời quan sát Bách Chiến Đài, bất quá so với Lục Thanh, thần sắc bọn họ trở nên ngưng trọng hơn nhiều.

Tinh Chu hình kiếm hạ xuống trên bờ biển sát bãi đá, một đội mười hán tử Thần tộc lập tức ngự không bay tới, hạ xuống trước mặt mọi người.

- Kiếm Đạo nhất mạch, theo chúng ta tới đây!

Hán tử cầm đầu trong mười người bình thần nói dứt lời lập tức xoay người, bay về một phía bãi đá.

Lục Thanh thấy vậy khẽ cau mày, Nếu so với thái độ đôi xử của người Thần tộc với một Tinh Hệ khác vừa tới, tuy rằng trên Tinh Chu đó không có cao thủ gì, nhưng những hán tử Thần tộc này vẫn nở nụ cười, tối thiểu cũng không tỏ ra lạnh lùng như với người Kiếm Đạo nhất mạch.

Xem ra Kiếm Đạo nhất mạch mười phần không được chào đón.

Hai tên Chuẩn Thánh Cổ Trường Không còn đỡ, bọn Cổ Kiếm Nguyệt âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Bất quá nơi bọn họ cũng không dám nổi nóng, nếu得罪 người Thần tộc thấy được, vậy sẽ rất khó coi.

- Đi thôi.

Thần sắc Lục Thanh trấn tĩnh lại như thường, cước đạp hư không đi theo người Thần tộc.

Xung quanh Bách Chiến Đài đã có không ít Tinh Hệ tới. Tuy rằng nói Tinh Vực Cổ Thần có một trăm lẻ tám đại Tinh Hệ, nhưng cũng không chỉ có một trăm lẻ tám mà thôi. Trong

đó còn có một ít Tiểu Đạo phụ thuộc vào một trăm lẻ tám đại Tinh Hệ, bất quá mỗi Tiểu Đạo đều có khu vực độc lập riêng biệt, điểm này cũng là đối xử bình đẳng.

Xung quanh bãi đá rộng hai trăm dặm này, đã có hơn mười vạn người. Mười vạn người này gần như không có ai có tu vi thấp hơn Phá Phàm thất trùng thiên. Đối với cuộc thi xếp hạng luận đạo Cổ Thần này, dưới Phá Phàm thất trùng thiên, không có tư cách tới dự.

Lục Thanh cùng đám người đi theo vừa ngồi yên chỗ, lập tức có vô số thần niệm mạnh mẽ quét tới, thậm chí trong đó còn có vài đạo thánh niệm.

Hành vi như vậy đối với một đạo mà nói chính là một sự khiêu khích rất lớn, nhưng đối với Kiếm Đạo nhất mạch, dường như những người này không chút e dè. Mà trong những khu vực của các Tiểu Đạo khác, giữa các đạo với nhau lại cung kính hơn nhiều, đừng nói là thánh niệm, dù thần niệm cũng không có một đạo.

Sắc mặt bọn Cổ Trường Không tái xanh, nhưng vẫn ẩn nhẫn không nói bọn họ cũng không có cách nào. Nhưng người này, bọn họ không thể trêu vào, hàng chục đạo thần niệm kia đều có tu vi Chuẩn Thánh, không có người nào kém hơn bọn họ. Huống chỉ vài đạo thánh niệm ngăm ngăm kia càng làm cho bọn họ cảm thấy một sự uy hiếp rất lớn.

Khi số thánh niệm, thần niệm này quét qua một vòng muốn thu về, đột ngột tiếng Lục Thanh vang lên:

- Nếu đã tới đây, hãy ở lại đi thôi!

Giọng Lục Thanh vang lên hết sức bình thản, dường như không hề ẩn chứa huyền ảo bên trong, nhưng kỳ quái là truyền vang khắp phạm vi hai trăm dặm bãi đá. Ở hàng chục nơi, hàng chục tên Đạo giả có thân phận tôn quý, thần niệm bị vậy đều biến sắc, thần niệm thả ra nháy mắt thu về.

- Người là ai?

Lúc này trong đầu Lục Thanh vang lên một giọng nói già nua. Giọng nói này chính là chủ nhân của một trong số những đạo thánh niệm khi nãy.

Lục Thanh ngồi ngay ngắn trên ghế đá màu vàng nhạt, sắc mặt bình thản, kiếm chỉ tay phải chậm rãi giơ lên, lẳng không vạch ra một cái.

-Ong...

Một tiếng kiếm ngâm vang lên khe khẽ, nháy mắt truyền khắp phạm vi ngàn dặm mặt đất. Ngay tức khắc, hàng chục tiếng rống giận vang lên khắp xung quanh Bách Chiến Đài.

Trong đó ở khu vực của Tam Thiên Tiểu Đạo, trong gần vạn tên chủ nhân, ba lão nhân trung niên tôn quý có thị nữ Thần tộc đi theo hầu hạ đứng bật dậy, sắc mặt tái xanh, đồng thời ngưng thần nhìn về khu vực Kiếm Đạo nhất mạch.

- Người là ai?

Trong đó, một lão nhân khoác đạo bào màu vàng đất trầm giọng hỏi ánh mắt lão vượt qua mấy chục dặm hư không, nhìn chằm chằm vào Lục Thanh.

- Là Thánh Chủ Tinh Hệ hệ Thổ!

- Không sai Kiếm Đạo nhất mạch này không ngờ dám trêu chọc Thánh Chủ hệ Thổ, thật là chán sống rồi.

- Bất quá không biết người nọ là ai, lại có thể khiến cho Thánh Chủ hệ Thổ đích thân lên tiếng hỏi như vậy, Từ khi nào Kiếm Đạo nhất mạch xuất hiện nhân tài trẻ tuổi tuấn kiệt như vậy? '

Nhưng chỉ có bọn ba người Thánh Chủ hệ Thổ biết, một kiếm vừa rồi của Lục Thanh đã phong tỏa mọi đường lui của thánh niệm bọn họ. Khí Phong Mang va chạm thậm chí làm cho tâm thần bọn họ chấn động. Đạo thánh niệm thả ra không hề có lực chống cự, bị cắt đứt đột ngột .

Thương tổn thánh niệm như vậy, tuy rằng chỉ cần thời gian vài ngày là có thể khôi phục. Bất quá mất mặt như vậy cũng không thể che giấu được số Thánh Giả khác ở đây, chuyện này làm sao không khiến cho ba người nổi giận?

Đôi với câu hỏi của Thánh Chủ hệ Thổ. Lục Thanh chỉ khẽ liếc nhìn, sau đó thản nhiên nói:

- Người trong Kiếm Đạo!

- Người trong Kiếm Đạo...

Thánh Chủ hệ Thổ gần như rít qua kẽ răng:

973. Chương 18: Dám Đánh Một Trận Không?

- Đây là...

Rất nhiều Tiểu Đạo đều lộ vẻ kinh ngạc. Tuy nói hệ Thổ nặng nề sâu dày, nhưng toàn bộ Thánh Chủ hệ Thổ ở Tinh Vực Cổ Thần đều có tính tình nóng nảy, không biết vì sao hôm nay đổi tính, rõ ràng vừa rồi còn đang nổi giận đùng đùng kia mà?

Cũng có người hữu tâm, giờ phút này âm thầm ghi nhớ bộ dáng Lục Thanh vào lòng. Có thể làm cho Thánh Chủ hệ Thổ phải nén giận, người này chẳng những có thực lực kinh người, còn có thân phận không nhỏ, ngay cả Thánh Chủ hệ Thổ cũng không dám khinh suất trêu chọc.

Bốn phía Bách Chiến Đài, sau khi Thánh Chủ hệ Thổ ngồi xuống, lập tức trở nên bình lặng như trước.

Sau thời gian một ngày, nhiều Tiểu Đạo cũng đã lục tục đến đông đủ. Chỉ sau thời gian một ngày ngắn ngủi, nhân số tụ tập xung quanh Bách Chiến Đài đã Từ mười mấy vạn tăng vọt lên trăm vạn.

Trăm vạn người chia làm Tam Thiên Tiêu Đạo. Toàn bộ Tinh Vực Cổ Thần có chừng bốn trăm mười lăm Tiểu Đạo, trong số bốn trăm mười lăm Tiểu Đạo này, theo như Lục Thanh thấy. Kiếm Đạo nhất mạch của hắn là khó coi nhất, thực lực cũng gần như là yếu nhất.

Đồng thời trong thời gian một ngày này, Lục Thanh cũng đã thấy được nội tình của Tinh Vực Cổ Thần.

Hơn một trăm vạn Đạo giả Phá Phàm thất trùng thiên trở lên, trong đó có hàng ngàn Chuẩn Thánh, nếu là ở Thế giới Thời Không lúc trước, chính là Kiếm Tổ.

Đồng thời Thánh Giả Mệnh Hà ở cấp Thành Chủ cũng có chừng hơn một trăm ba mươi người. Hơn một trăm ba mươi người này đều có thị nữ Thần tộc đặc biệt hầu hạ. Nhưng thị nữ này có tu vi cảnh giới Trường Mệnh, từ đó có thể thấy được, nội tình của Thần tộc này khổng lồ tới mức nào.

Khi mặt trời lên một lần nữa, chín cỗ khí thể vô cùng mạnh mẽ từ trên không giáng xuống.

- Bách Chiến, đệ còn chưa chịu ra ư?

Một tiếng cười to như sấm nổ vang lên, trong phút chốc truyền khắp không gian. Rất nhiều Đạo giả ngừng đầu nhìn lại, có không ít người bị chín đạo kim quang làm tổn thương hai mắt.

Chín cỗ khí thể chói chang như ánh mặt trời. Đạo giả nào có tu vi thấp một chút, ngay cả mặt mũi bọn họ cũng không thể nhìn được.

Giờ phút này thần sắc Lục Thanh cũng hơi ngưng trọng, vốn hắn đã cho rằng thực lực của mười đại Thần Vương Thần tộc này khá cao, nhưng lúc này mới phát hiện ra, hắn vẫn còn hơi xem nhẹ nội tình Thần tộc

Mệnh Hà cử trùng thiên!

Trong số chín người vừa tới này, không ngờ có Thánh Giả đạt tới cảnh giới Mệnh Hà cử trùng thiên. Đó là một trung niên thân khoác kim bào, mái tóc vàng rực được buộc bằng một sợi dây tơ màu bạc. Chỉ sợi dây tơ ấy, Lục Thanh cũng nhìn ra đó là một món thần khí ngũ phẩm. Xung quanh nó mơ hồ hội tụ tinh quang hủy diệt, thần khí này quả thật chuyên dùng để hội tụ tinh quang, rèn luyện thân thể.

Thực lực người này đã sánh ngang với Kiếm Thần khi trước.

Mà lúc này, một tràng cười ngang tàng từ sâu trong Bách Chiến Tinh vang lên. Nếu như người vừa lên tiếng có thanh âm như sét nổ trên chín tầng trời, vậy tiếng cười này như tiếng sấm trầm đục trước khi trời nổi cơn giông bão, uy áp của nó nặng nề như mưa giông bão tố.

- Bách Chiến Hải!

Vô Số chân nhân kinh hô thất thanh, chỉ thấy sau lưng vô số Tinh Chu đang thả neo trên bãi biển, mặt biển màu vàng rực rỡ, bất chợt lôm xống ở giữa một thanh âm nặng nề trầm đục, dường như ngưng tụ tất cả thanh âm ở Bách Chiến Tinh Từ giữa bùng lên.

Sau khi lôm xống một chút, nháy mắt mặt biển màu vàng bỗng nhiên trở nên sôi sục nổi lên một tầng nước biển màu vàng. Tầng nước biển này bao trùm khoảng chừng mấy vạn dặm mặt biển, bề mặt bóng

loáng như gương. Từ trong đó, một bóng người màu vàng giống như cự long ra khỏi biển, bay lên trên chín tầng trời

- Chân thân Thần tộc!

- Bên cạnh, Cổ Trường Không khẽ kêu lên.

- Chỉ thấy trên không, bóng người vừa bay lên bành trướng, giấy lát đã hóa thành một người khổng lồ thân cao sáu trăm trượng.

- Cơ bắp trên người nổi vồng lên, một tầng thần lực màu vàng lưu chuyển quanh thân, đây là sức mạnh chỉ Thần tộc mới có. Xung quanh thần lực màu vàng rực rỡ, một cỗ khí lực toát ra, chấn không xung quanh nháy mắt vỡ nát, thậm chí ngay cả hư không cũng trở nên vặn vẹo.

- Ầm...

- Mái tóc màu vàng của người khổng lồ đón gió tung bay, giống như một con thác vàng đang đổ, đầu quyền khổng lồ đánh thẳng lên chín tầng trời, quyền phong hóa thành lôi âm cuộn cuộn, giống như một ngọn núi nhỏ, đánh về phía chín bóng người kia.

- Đây là thực lực dùng lực chứng đạo của Thần tộc, trước mặt Lục Thanh không khỏi sáng ngời. Người này khổng lồ chế lực đạo đã tuyệt diệu đến đỉnh phong, dù là hắn cũng không thể tìm ra sơ hở. Chỉ có điều còn chưa tích lũy lực lượng đủ, nhưng độ hùng mạnh của thân thể đã bước nửa bước vào cảnh giới Thánh Khí, hoàn toàn vào cảnh giới Thánh Khí cũng chỉ là vấn đề thời gian.

- Tên này lại mạnh hơn xưa rồi...

- Sắc mặt rất nhiều Thánh Giả Tiểu Đạo tỏ ra hết sức khó coi, cứ nhìn không gian vặn vẹo kịch liệt phía trước quyền của Thần Bách Chiến, cũng đủ biết uy năng một quyền ấy to lớn đến mức nào, đủ để tiêu diệt hết thấy Đạo Pháp, phá tan mọi chương ngại trước mặt.

- Thật là hồ đồ!

- Nhưng giờ phút này trên chín tầng trời trung niên cầm đầu trong số chín người vừa giáng xuống lắc đầu cười khổ, đồng thời ẩn ra một chương.

- Tuy trung niên không hề biến lớn thân hình, nhưng theo một chương này ẩn xuống, bốn phía của Bách Chiến Đài, rất nhiều Kiếm Giả chỉ cảm thấy có một bàn tay khổng lồ đè ép xuống. Bàn tay này mạnh mẽ vô cùng mang theo uy năng long trời lở đất, khắc sâu vào lòng mọi người.

Trước đầu quyền khổng lồ của Thần Bách Chiến, toàn thân trung niên trông có vẻ nhỏ bé vô cùng. Nhưng chỉ một chương nhỏ bé của y còn nặng nề hơn cả một ngọn thần sơn. Không gian trước quyền của Thần Bách Chiến gần như nháy mắt bị vuốt cho bằng phẳng lại, thân hình khổng lồ sáu trăm trượng cũng rơi trở lại Bách Chiến Hải với tốc độ nhanh hơn lúc trước.

- Ầm...

Thần thể khổng lồ rơi vào trong biển, lập tức làm dậy lên sóng cao vạn trượng. Mà lúc này chín bóng người cũng đã rơi xuống, bên cạnh Bách Chiến Đài tự động có mười chiếc ghế vàng bay lên lơ lửng, trong đó có chín chiếc rơi xuống bờ Bách Chiến Hải, bên dưới thân chín bóng người kia.

- Rào...

Thần Bách Chiến Từ giữa Bách Chiến Hải bay lên trở lại, lúc này thân hình y đã trở lại bình thường. Thần Bách Chiến là một thanh niên chưa lớn lắm, toàn thân cơ bắp nổi cuộn cuộn, gương mặt thô lỗ, đôi mắt bắn ra kim quang bốn phía, không ngừng toát ra chiến ý bùng bùng, cũng không ai có gan coi thường y.

Thậm chí có thể nói toàn Tinh Vực Cổ Thần, cũng không ai dám coi thường y.

Đệ tam Thần Vương của Thần tộc. Thần Bách Chiến!

Thần tộc lấy thực lực làm đầu, xếp hạng Thần Vương cũng là như vậy. Từ đó có thể thấy được. Thần Bách Chiến này có thực lực mạnh tới mức nào.

- Đại ca, huynh không chờ cho đệ chút mặt mũi nào cả.

Thần Bách Chiến cũng ngồi xuống, trừng mắt nhìn trung niên lúc này.

Trung niên hừ lạnh một tiếng, trả lời không chút khách sáo:

- Chờ lát nữa tự nhiên sẽ tới lúc đệ ra tay. Bao nhiêu năm qua, tính tình hung hăng xốc nổi của đệ vẫn không thay đổi được, mặt mũi Thần Vương bị đệ làm cho mất hết cả rồi

-Ặc...

Sắc mặt Thần Bách Chiến lập tức lộ vẻ khổ sở, bất quá ngay tức khắc, thần sắc của y hưng phấn trở lại, lên tiếng nói:

- Đại ca, hôm nay đệ phát hiện ra một người bất phàm, đệ nhất định phải tranh tài một trận cùng hắn, các huynh đệ không được tranh với đệ!

- Cái gì?

Lúc này, trung niên kia tỏ ra hơi kinh ngạc. Tuy rằng Thần Bách Chiến hiếu chiến thật, nhưng y toàn chọn lựa những người có thực lực vượt trội, tối thiểu cũng là Thánh Giả hạng nhất. Nhưng trung niên không nhớ ra, trong số các Thánh Giả của Tinh Vực Cổ Thần này, còn có ai chưa từng bị y khiêu chiến. Cho dù là có, cũng là vì chênh lệch thực lực quá lớn, không thể làm cho y nổi lên chiến ý. Vậy hôm nay...

Lúc này, giọng của Thần Bách Chiến lại vang lên:

- Chúng ta đánh một trận, sao hả?

Rất nhiều Đạo giả bên cạnh Bách Chiến Đài nghe vậy sững sờ, không nhớ rõ bắt đầu từ lúc nào, vị đệ tam Thần Vương nổi danh hiếu chiến này lại khiêu chiến một cách đường đường chính chính như vậy.

Mà người có thể được đệ tam Thần Vương Thân Bách Chiến khiêu chiến, đều là cường giả cái thế trong Tinh Vực Cổ Thần. Dù là như vậy, trước mặt đông đảo mọi người như hiện tại, được Thần Bách Chiến coi trọng, khiêu chiến đường hoàng, tuyệt đối chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Ánh mắt mọi người Bắt đầu di chuyển theo hướng nhìn của Thần Bách Chiến.

Là hắn!

Không ít Đạo giả sững sờ, bởi vì ánh mắt Thần Bách Chiến đang nhìn về phía Lục Thanh.

Kiểm Đạo nhất mạch ư? Làm sao có thể như vậy được?

Bị trăm vạn người nhìn vào cùng lúc là một cỗ áp lực lớn tới mức nào, không cần phải nói. Mà trăm vạn người này, không có ai thực lực dưới chân nhân, khí thế uy nghiêm hội tụ trong vô hình, dù là Chuẩn Thánh cũng cảm thấy hết sức nặng nề.

Nhưng Lục Thanh vẫn ngồi yên tại chỗ, mặt không đổi sắc. Dường như lời khiêu chiến của Thần Bách Chiến không đủ làm kích phát chiến ý của hắn.

Lúc này chỉ thấy ánh mắt Lục Thanh nhìn thẳng vào trung niên mà Thần Bách Chiến gọi là Đại ca, nhẹ nhàng hỏi:

- Dám đánh một trận không?

Dám đánh một trận không?

Nếu như lúc này, lời khiêu chiến của Thần Bách Chiến đã gây ra xôn xao khắp cả toàn trường, vậy lời khiêu chiến của Lục Thanh giống như hủy diệt không gian, khiến cho rất nhiều Tiểu Đạo, thậm chí là Thánh Chủ phải chìm vào trầm tư.

Phải chăng tên này điên rồi?

Đây là suy nghĩ chung của rất nhiều người hiện tại.

Sắc mặt Thần Bách Chiến lúc này hết sức khó coi. Phải nói rằng y tung hoành trên Tinh Vực Cổ Thần mấy vạn năm qua, đây là lần đầu tiên bị người khác không nhận lời khiêu chiến như vậy.

Lúc này chỉ nghe Thân Bách Chiến trầm giọng hỏi:

- Ý người là, thực lực của ta không đủ

Lục Thanh thản nhiên liếc nhìn y, không hề do dự, gật gật đầu.

- Được, được, được...

Thần Bách Chiến bỗng nhiên cười lớn, sau đó lập tức kèm chế, lặng lẽ nhìn Lục Thanh:

- Vốn ta đã cho rằng mình kiêu ngạo ngông cuồng không ai sánh kịp, nhưng hôm nay ta không thể không nói với người một tiếng bội phục. Sự kiêu ngạo ngông cuồng của người,

974. Chương 19: Ánh Mắt Xé Rách Không Gian

Sự bá đạo ngang tàng của Thần Bách Chiến lúc này hóa thành một cỗ uy nghiêm vô hình, trấn áp về phía Lục Thanh.

Đây là uy nghiêm dùng lực chứng đạo của Thần tộc, chính là lực lượng chỉ riêng Thần tộc mới có được. Trong toàn bộ Tam Thiên Tiểu Đạo, đã nằm ở trên cao, chỉ có cổ Ma đạo của Ma tộc mới có thể chống lại được.

Cỗ khí thể uy nghiêm của Thần Bách Chiến khi tới gần thân thể Lục Thanh, giống như bị một lưỡi dao sắc bén chế ra, rẽ sang hai bên.

- Âm...

Sau lưng bọn Lục Thanh chừng trăm dặm, một ngọn núi đá màu vàng nhạt vỡ vụn, khiến cho bụi đất tung bay mù mịt.

Kim quang chớp động trong mắt. Thần Bách Chiến trầm giọng nói:

- Hay, không hổ là đối thủ mà ta coi trọng. Người cứ chờ, thời gian chúng ta động thủ sẽ không còn lâu nữa.

Mà Đại Thần Vương lúc này cũng lộ vẻ ngưng trọng nhìn Lục Thanh một lúc, sau đó mới nói:

- Được, chỉ cần người có thể đánh thắng Bách Chiến, ta sẽ đánh một trận cùng người.

Đại Thần Vương ứng chiến rồi!

Lúc này, rất nhiều Tiểu Đạo không chỉ là khiếp sợ, mà còn tỏ ra nghi ngờ về Lục Thanh. Một cường giả Kiếm Đạo cái thể như vậy, vì sao chưa từng nghe qua trên toàn Tinh Vực Cổ Thần. Cho dù là cường giả lánh đời, ít nhiều gì cũng phải có người biết được.

Nhưng mãi một lúc lâu sau, các Tiểu Đạo kinh ngạc phát hiện ra, vẫn không có người nào có chút ấn tượng gì về Lục Thanh.

- Luận đạo Cổ Thần. Bách Chiến...

-Dạ!

Thần Bách Chiến gật gật đầu, lập tức phát tay áo, một cái bảng nhỏ màu vàng lập tức xuất hiện trong tay y.

Bảng màu vàng này vừa xuất hiện, lập tức toát ra kim quang chói mắt, chậm rãi mở rộng ra hai bên.

Thánh Khí!

Lục Thanh thoáng động trong lòng, đây chỉ là một tấm bảng, không ngờ lại đạt tới bậc Thánh Khí. Lục Thanh có thể cảm thấy bên trong bảng này dường như ẩn chứa một cỗ nguyên lực hương hỏa mệnh môn, gần như vượt ra ngoài tưởng tượng.

Đồng thời Lục Thanh còn nhận thấy, tấm bảng này dường như khuếch tán ra từng thông lộ huyền ảo, nối liền một trăm lẻ bảy Thánh Giả Mệnh Hà lại với nhau, nguyên lực hương hỏa cuộn cuộn không ngừng tỏa ra, tiến nhập vào trong những thông lộ huyền ảo này.

Bảng này vừa mở ra, từng hàng văn tự màu vàng nhạt hiện ra, rõ ràng ở hàng thứ nhất là bảy chữ to: Cổ Thần đệ nhất, Cổ Thần tộc

Từ trong đó truyền ra nguyên lực hương hỏa khổng lồ, không thể nào tưởng tượng.

Ngoài ra, Từ Thần tộc trở xuống, theo thứ tự là một trăm lẻ bảy Đại, Tiểu Đạo. Chính là đại biểu cho một trăm lẻ bảy đại Tinh Hệ trong Tinh Vực Cổ Thần, ngoại trừ Tinh Hệ Thần Thánh.

Lục Thanh ngưng thần cảm ứng một lúc, trên mặt mới lộ vẻ chột hiểu ra.

Thì ra là như vậy..

Mức độ hùng hậu của nguyên lực hương hỏa là xếp theo thứ tự từ cao xuống thấp, nhưng dù là xếp hạng cuối cùng, cũng có được một lượng nguyên lực hương hỏa mệnh môn rộng lớn. Lượng nguyên lực hương hỏa này cho dù không thể khiến Lục Thanh đột phá tầng mười sáu Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, nhưng cũng phải đạt được một thành, đừng nói là nguyên lực hương hỏa của Cổ Thần tộc ở hạng nhất.

Nếu có thể được số nguyên lực hương hỏa này...

Ánh mắt Lục Thanh nhìn chăm chú vào hàng trên cùng tấm bảng, trong mắt lộ vẻ suy tư.

Tấm bảng màu vàng này mở ra, một cỗ đại thể khó hiểu lập tức lan tràn, nháy mắt bao trùm toàn bộ Bách Chiến Tinh.

- Cổ Thần bảng, lên!

Một tiếng quát trầm của Thần Bách Chiến vang lên, bảng màu vàng kia lập tức rung động, bay lên Bách Chiến Đài màu vàng, sau đó nhanh chóng bành trướng.

Mười triệu, trăm triệu, ngàn triệu!

Khi lớn lên chừng ngàn triệu, bằng Bách Chiến Đài kia một cỗ thần lực màu vàng tinh thuần từ giữa phủ chụp xuống, nháy mắt đã bao phủ Bách Chiến Đài vào trong.

Ánh mắt của rất nhiều Tiểu Đạo trở nên cuồng nhiệt, nhưng người trong Tiểu Đạo chưa từng được có tên trên Cổ Thần bảng kia lại càng lộ ra khát vọng. Chỉ cần được có tên trên đó, e rằng chỉ cần thời gian vài năm, cả một Tiểu Đạo có thể quật khởi hoàn toàn. Tuy rằng chưa thể bằng được một trăm lẻ bảy Tiểu Đạo còn lại, nhưng địa vị đã không có gì khác biệt, có thể có được tư cách lập ra Tinh Hệ Thần Nhật.

Một khi thành lập Tinh Hệ Thần Nhật, có nghĩa là một Tiểu Đạo có thể có được nền tảng kéo dài. Chỉ cần có thể duy trì Thánh Giả không chết, vậy có thể trường thịnh không suy.

Giờ phút này ánh mắt bọn Cờ Trương Không cũng lộ vẻ cuồng nhiệt vô cùng, dư quang trên khóe mắt không khỏi thoáng đảo qua người Lục Thanh.

Thần Bách Chiến quan sát hết thấy trước mắt không bỏ sót chút gì, miệng y nở một nụ cười khó hiểu, lên tiếng nói;;

- Chiều theo quy củ như những lần trước, luận đạo Cổ Thần Bắt đầu từ kẻ xếp hạng cao nhất trong Tam Thiên Tiểu Đạo khiêu chiến, sinh tử bất chấp!

Thân hình Thần Bách Chiến chợt lóe, nháy mắt đã vượt qua mười mấy dặm không gian, xuất hiện trên Bách Chiến Đài màu vàng.

Bách Chiến Đài này là chuẩn bị cho chiến sĩ Thần tộc luận bàn, gần như hàng ngày đều có vô số chiến sĩ Thần tộc quyết đấu, tự nhiên ẩn chứa một cỗ chiến ý không gì sánh kịp. Lúc này sau khi một tên Thần Vương Thần tộc giáng lâm, lập tức toát ra chiến ý vô cùng. Thần quang màu vàng tinh thuần toát ra, lập tức chiếu sáng phạm vi hai trăm dặm không gian.

- Người nào dám cùng Thần Bách Chiến ta đánh một trận?

Chiến ý ngập trời bùng bùng, tuy rằng được thần quang của Cổ Thần bảo vệ, nhưng cũng có một trận truyền ra bên ngoài Bách Chiến Đài.

Chỉ trong thoáng chốc, rất nhiều Tiểu Đạo lộ vẻ hoảng sợ, trước mặt cổ chiến ý này, bọn họ cảm nhận được một cỗ uy nghiêm mênh mông vô kể. Uy nghiêm này như một tòa thần sơn vạn trượng, đè thật nặng trong lòng bọn họ.

Giờ phút này, ngoại trừ một ít Thánh Giả Mệnh Hà, không ai có thể bùng lên chiến ý, dù là Chuẩn Thánh cũng không được.

Đây chính là uy thế của đệ tam Thần Vương của Thần tộc!

Thần quang màu vàng từ trên người Thần Bách Chiến bùng lên, so ra còn mãnh liệt hơn cả mặt trời trên chín tầng trời. Nó giống như một ngọn lửa hình người. Thần Bách Chiến đứng sừng sững giữa Bách Chiến Đài, trong lúc nhất thời, toàn trường yên tĩnh không tiếng động.

Rất nhiều Tiểu Đạo, trên dưới một trăm tên Thánh Giả Mệnh Hà nhìn nhau, không khỏi nở nụ cười khổ.

Khiêu chiến với Thần Bách Chiến chính là một phiền phức rất lớn, khoan nói không có người có tu vi tương đương với y, dù là có, với thân thể hùng mạnh của Thần tộc, dùng lực chứng đạo, cũng đủ phá hết vạn pháp.

Có lẽ trong đám Thánh Giả Mệnh Hà, không ai có thể đánh ngang tay cùng Thần Bách Chiến. Nhưng dù là có, cũng chưa chắc có thể được xếp hạng nhất, ngược lại còn gặp phải sự khiêu chiến cuộn cuộn không ngừng của những đối thủ sau Thần Bách Chiến. Huống chi rất nhiều Thánh Giả cũng biết, hiện tại bọn họ đang ở Tinh Vực Cổ Thần.

Ánh mắt Thần Bách Chiến hải lòng nhìn khắp một vòng, lập tức nhướng mày:

- Không ai lên khiêu chiến sao? Không ai lên, vậy ta cũng không chờ nữa.

- Bách Chiến Thần Vương hà tất phải trêu chọc bọn ta.

Lúc này có một tên Thánh Giả Mệnh Hà cười khổ nói.

-Ừa?

Rốt cục Thần Bách Chiến nở một nụ cười mang ý nghĩa sâu xa:

- Được rồi căn cứ theo quy củ của luận đạo Cổ Thần, chỉ cần khiêu chiến thành công, vậy sẽ có một cơ hội chủ động khiêu chiến. Cơ hội này đối với Thần tộc chúng ta, chính là ưu thế đối với những đạo khác, nhưng bản Thần Vương vẫn muốn hào phóng trao ra. Nói tới đây, mặc dù Thần Bách Chiến không nói thêm, nhưng mọi người đều biết mục đích của y.

Ngay sau đó, ánh mắt của mọi người đều chằm chú đổ dồn vào Lục Thanh.

Ánh mắt trăm vạn người tập trung vào, nhưng Lục Thanh vẫn nhẹ nhàng thoải mái, chỉ có bọn Cổ Trường Không cảm thấy một cỗ áp lực vô cùng, sắc mặt lập tức tái nhợt. Bọn họ không có được thực lực như Lục Thanh, có thể chịu đựng được đại thể của trăm vạn người tập trung như vậy.

- Người thật sự muốn khiêu chiến ư?

Lúc này Lục Thanh ngẩng đầu lên, nghiêm nghị nói:

- Cơ hội chỉ có một lần, người có thể đổi lại cho Đại ca mình.

So với Thần Bách Chiến. Lục Thanh mong chờ trận chiến với Đại Thần Vương hơn. Tôi thiếu thực lực của y còn có khả năng gây uy hiếp cho Lục Thanh, nếu là Thần Bách Chiến, ắt không có chút cơ hội nào.

Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh hiện tại đã có chiều hướng đại thành. Tầng mười sáu Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh là chiêu theo Cổ Thần Quyết của Cổ Thần mà biến hóa ra. Trận chiến với cường giả Thần tộc tự nhiên có thể xúc tiến suy diễn tâm pháp, đối thủ càng mạnh thì càng có tác dụng lớn.

- Người đã xúc phạm danh dự của ta.

Rốt cục Thần Bách Chiến không còn vẻ bình thản như trước nữa, thần quang bùng lên trong mắt:

- Ta muốn đánh chết ngươi tại chỗ, để rửa sạch mối nhục hôm nay!

Đối với sự uy hiếp của Thần Bách Chiến. Lục Thanh không thêm để ý, chỉ nhìn về phía Đại Thần Vương:

- Nếu ngươi cho rằng thực lực của ta không đủ vậy bây giờ...

Trong nháy mắt, Từ hai mắt Lục Thanh bắn ra hai đạo khí Phong Mang đen sẫm. Giữa hai đạo khí Phong Mang không ai biết được nông sâu này, một tia khí Phong Mang màu xám bạc pha vàng nhỏ như tơ chọt lóe lên rồi biến mất.

-Roạt...

Giống như một cái bao vải bị xé rách, trước mặt Lục Thanh, hai khe nứt không gian đen ngòm hiện ra, bắn thẳng tới vàng sáng bảo vệ trên Bách Chiến Đài. Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của Thần Bách Chiến, hai khe nứt không gian kia xé toang vàng sáng bảo vệ, bắn thẳng vào Bách Chiến Đài phía trước Thần Bách Chiến.

-Rắc...

Cả Bách Chiến Đài lập tức nứt ra hai đường nứt rất lớn, kẹp Thần Bách Chiến vào giữa.

- Bốp...

Ghế màu vàng bị đập mạnh, đột ngột vỡ tan, chín đại Thần Vương đồng loạt đứng bật dậy. Lúc này Lục Thanh cũng đột ngột thu liễm ánh mắt, hai khe nứt không gian cũng đồng thời khép lại giống như chưa bao giờ xuất hiện. Nếu không phải trên Bách Chiến Đài còn để lại hai vết nứt, còn có vàng sáng bảo vệ của Cổ Thần bằng bị xé rách, mọi người không thể tin được vừa xảy ra chuyện

Xé rách không gian!

Vừa rồi chỉ là hai ánh mắt đã xé rách không gian vốn cứng cõi vô cùng, đó rốt cục là Phong Mang linh hoạt sắc bén tới mức nào? Trên dưới trăm tên Thánh Giả Mệnh Hà cũng đồng thời đứng dậy, thánh niệm vô biên đảo qua hư không, dường như muốn xác

975. Chương 20: Tranh Tài Kinh Thế

Bách Chiến Đài màu vàng đã không còn toát ra thần quang bốn phía như trước nữa, chiến ý tích lũy biết bao năm tháng qua, trước mặt hai khe nứt không gian đã bị nuốt chửng hoàn toàn, không còn sót lại chút nào.

Lục Thanh đứng thẳng người, áo xanh đón gió tung bay, giờ phút này, trông hấn vô cùng ung dung tiêu sái.

Trên không, chín tên Thần Vương sánh vai đứng đó, vẻ mặt ngưng trọng. Trong mắt Đại Thần Vương bắn ra kim quang bốn phía, nhưng đạo kim quang này đều tập trung vào người Lục Thanh như hàng ngàn hàng vạn đốm lửa trời. Nhưng vô số kim quang này vừa tới trước người Lục Thanh chừng một trượng, đã giống như gặp phải một luồng sức mạnh vô hình, tự động tan biến trong hư vô.

Quanh Bách Chiến Đài, các Tiểu Đạo không lời, giờ phút này, chỉ có một người nổi bật.

Rất lâu sau, khi vàng sáng bảo vệ của Cổ Thần bằng đã khép lại, rốt cục Đại Thần Vương hít sâu một hơi, lên tiếng nói:

- Thật không ngờ Tinh Vực Cổ Thần ta còn có cường giả Kiếm Đạo như các hạ đây, quả thật ta có mắt không trông...

Dứt lời, dưới ánh mắt kinh ngạc của các Tiểu Đạo. Đại Thần Vương lẳng không hành một lễ với Lục Thanh. Lục Thanh cũng tỏ ra thận trọng vô cùng, khép chỉ thành kiếm, để lên ngực đáp lễ.

Cổ kiếm lễ!

Mắt bọn Cổ Trường Không không khởi sáng ngời, vẻ mặt bọn họ lúc này vô cùng kích động. Bọn họ chờ đợi ngày này đã rất lâu. Kiếm Đạo nhất mạch cũng đã bị lớp bụi thời gian phủ lên dày đặc. Hàng vạn năm uất ức nhục nhã, hôm nay nhất định phải rửa cho thật sạch.

Đối với Cổ kiếm lễ của Lục Thanh, sắc mặt Đại Thần Vương càng thêm ngưng trọng, rất nghiêm nghị nói:

- Khiêu chiến vừa rồi của Bách Chiến, ta tiếp!

Chỉ trong thoáng chốc, trên Bách Chiến Đài, sắc mặt Thần Bách Chiến thoát trắng thoát xanh. Xưa nay y chưa từng chưa đánh mà đã bại đây là chuyện chưa từng có từ trước tới nay, cho nên lúc này y cảm thấy không thể nào tin được. Nhưng thân là một đời Thần Vương, cho nên chỉ trong vòng vài lần hô hấp ngắn ngủi, rốt cục y đã kiềm chế được chiến ý nhìn qua có hơi chút buồn cười của mình.

Nhìn Lục Thanh bên ngoài vàng sáng bảo vệ. Thần Bách Chiến trầm giọng nói:

- Cái bại hôm nay. Thần Bách Chiến vĩnh viễn khắc ghi. Đến khi Thần thể đại thành, nhất định tìm các hạ đòi lại, chẳng hay tục danh của các hạ là...?

- Lục Thanh!

- Lục Thanh...

Lúc này, không ngờ Thần Bách Chiến lại nói ra những lời tôn trọng như vậy, không khỏi khiến cho Lục Thanh sinh ra một tia hảo cảm với con người chấp nhất này. Tuy rằng y hiểu chiến, nhưng vẫn Thức Thời vui lòng nhận bại sau này nếu có cơ duyên, nhất định sẽ làm chấn động cả Đại Đạo Tinh Không.

Thần Bách Chiến gật gù đầu:

- Ta nhớ kỹ...

Đại Thần Vương trầm ngâm giây lát, vung tay áo lên, Cổ Thần bằng khổng lồ kia lập tức thu lại vàng sáng bảo vệ màu vàng. Khoảnh khắc sau, một tầng thần lực màu vàng nhạt giáng xuống bao phủ lấy Bách Chiến Đài. Dưới thần lực màu vàng nhạt rót vào không ngừng. Bách Chiến Đài nổi lên thần quang màu vàng nhạt, khe nứt khi nãy cũng mau chóng khép lại, chiến ý mê mông vốn bị nuốt chửng không còn, lúc này lại bùng lên như trước.

Đại Thần Vương giờ tay, trầm giọng nói:

-Mời!

Đại Thần Vương bước ra một bước, theo một bước này, cả một vùng trời đất dường như xoay tròn, một tầng thần quang màu vàng nhạt bùng lên khắp toàn thân. Dây tơ tằm buộc sau gáy cũng tự động mở ra. Dây tơ tằm này vốn là thần khí màu bạc, lúc này hóa thành một chiếc đai lưng màu bạc quấn quanh eo Đại Thần Vương, thân hình cao chín thước của y lập tức bành trướng.

Bước thứ nhất, cao mười trượng.

Bước thứ hai cao trăm trượng.

Bước thứ ba, cao chín trăm trượng

Thần thể khổng lồ sừng sững giữa hư không, không gian xung quanh y trở nên vặn vẹo kịch liệt, từng vòng cuộn sóng không gian trong suốt khuếch tán ra bốn phía xung quanh.

Bức vách không gian của Đại Đạo Tinh Không vô cùng cứng cỏi, dù là tất cả Thánh Giả Mệnh Hà đang có mặt ở đây, cũng rất ít có người có thể làm cho không gian gợn sóng, đừng nói là cuộn sóng không gian lại càng hiếm có hơn.

Giờ phút này, theo cuộn sóng không gian lan tràn, Đại Thần Vương lại bước ra một bước, dưới chân y dường như sinh ra chấn động vô cùng. Một vòng gợn sóng không gian khuếch tán ra, nháy mắt đã thấy một Thần thể cao chín trăm trượng xuất hiện ở Bách Chiến Đài.

Thực ảnh! Rất nhiều Thánh Giả lộ vẻ hoảng sợ. Nên biết rằng Thân thể của Thần tộc vô cùng mạnh mẽ, nhưng tốc độ lại yếu kém. Thế nhưng lúc này thân Cổ Thần khổng lồ của Đại Thần Vương lại có thể thi

triển ra thực ảnh, tốc độ như vậy, trong vòng một lần hô hấp có thể vượt qua một trăm vạn dặm, rất nhiều Thánh Giả ở đây vẫn còn kém rất xa.

Chiến ý ngập trời, sức mạnh đơn thuần làm lay động cả chín tầng trời, vô số tầng mây bị xé rách, lộ ra mặt trời chói mắt.

Đôi mắt với chiến Ý như vậy. Lục Thanh chỉ cảm thấy chiến ý của mình đã cất kín hai trăm năm qua, lúc này bùng lên trở lại. Hắn cất tiếng cười dài cao giọng nói:

- Nơi đây không thể thi triển hết toàn lực, chúng ta ra ngoài biển đánh một trận!

Dứt lời, không đếm xỉa tới Đại Thần Vương đang sững sờ, Lục Thanh bước ra một bước, xuất hiện trên Bách Chiến Hải.

Chỉ trong nháy mắt, một cỗ khí Phong Mang đen sẫm khiến cho trời đất phải biến sắc bùng lên, bao phủ toàn thân Lục Thanh.

Không gian Động Hư... Không, chính là khí Phong Mang, làm sao tồn tại loại khí Phong Mang linh hoạt sắc bén như vậy?

Khí Phong Mang bao phủ Lục Thanh, theo hắn vừa bước ra một bước, lập tức xé rách không gian, mở ra những khe nứt không gian nhỏ như mạng nhện. Mà thân hình Lục Thanh quá nhanh, không ai có thể mô tả được cụ thể nó ra sao, giống như Lục Thanh vừa đi xuyên qua giữa nhiều tầng không gian, khiến cho người ta khó lòng nắm bắt.

Gần như ngay tức khắc, bóng dáng Lục Thanh đã biến mất không thấy.

Đại Thần Vương sau giây phút sững sờ, lập tức cười to:

- Theo mong muốn của người!

Cước đạp hư không như thần sơn giáng hạ. Khác với lúc này, giờ phút này Đại Thần Vương giống như một ngọn thần sơn, thân hình khổng lồ xé rách chân không, làm xuất hiện một cuộn sóng không gian mạnh mẽ, đi về phía Bách Chiến Hải.

- Đuổi!

Không cần suy nghĩ, rất nhiều Thánh Giả đứng bật dậy, lực Thế Giới vô biên gần như nháy mắt trấn áp xuống dưới.

Trăm Thánh Giả hợp sức, trăm vạn chân nhân lập tức bị trấn áp ngay tại chỗ, mà trăm vị Thánh Giả ngay tức khắc cũng đã biến mất ngay tại chỗ.

Đối với sự ngang tàng bá đạo của trăm vị Thánh Giả, trăm vạn chân nhân cũng không dám hó hé chút nào. Thứ nhất trong đó có Thánh Chủ của mình, thứ hai trăm Thánh Giả liên thủ, nháy mắt có thể tiêu diệt sạch bon ho.

Trước mặt thực lực tuyệt đối tất cả đều là hư ảo. Ở Đại Đạo Tinh Không, điểm này không thể nghi ngờ. Sau đó, trăm vạn chân nhân nhất tề ngự không bay về phía Bách Chiến Hải, lên trên Tinh Chu, nhanh chóng bay ra giữa biển.

Bách Chiến Hải rộng lớn vô cùng, giữa biển. Lục Thanh lẳng không đứng cách mặt biển vài trượng, lẳng lẽ nhìn Thân thể khổng lồ cách mình chừng hai mươi dặm. Thân thể chín trăm trượng có uy thế không hề kém Kiểm thể vạn trượng của hắn khi trước. Mặc dù có chênh lệch, nhưng sự hùng mạnh của Thân thể này cũng sánh ngang Thánh Khí vô cùng hiếm có. Thân thể của vị Đại Thần Vương này theo như Lục Thanh cảm ứng, dường như còn mạnh mẽ hơn cả Cổ Thần bằng kia. Nếu như có người giết chết vị Đại Thần Vương này.

Đem Thân thể của y mang đi luyện chế pháp bảo, chỉ cần có chút thực lực, cho dù không giỏi luyện khí, cũng có thể dễ dàng tạo ra một món Thánh Khí Sát Lục mạnh mẽ.

Hai người cứ đứng đối diện nhau như vậy, mãi đến sau thời gian tàn nửa nén nhang, trăm vị Thánh Giả mới tới, dừng bên ngoài phạm vi chiến trường ngàn dặm. Mà rất nhiều Tinh Chu to có nhỏ có, mãi sau thời gian tàn thời gian tàn một nén nhang mới tới.

Ánh mắt trăm vị Thánh Giả hội tụ, còn có ánh mắt của trăm vạn chân nhân, gần như tất cả cường giả của Tinh Vực Cổ Thần vào ngày luận đạo Cổ Thần này đều muốn chứng kiến cuộc tranh tài giữa hai vị đại cường giả cái thế. Thậm chí có người nghi ngờ, hai người đang đứng giữa biển kia không biết đã vượt ra khỏi phạm trù cường giả hay chưa. UY năng tùy tiện phá nát không gian như vậy đã khiến mọi người không thể sinh ra bất cứ chiến ý nào.

Ngoài ngàn dặm, gió biển gào thét, mặt biển trong vắt như gương, khí thế cả hai dần dần dâng cao, dao động của sức lực đơn thuần và khí Phong Mang không ngừng va chạm trong vô hình. Cuộn sóng không gian lấy hai người làm trung tâm, dần dần khuếch tán ra bốn phía. Bất quá khi đạt tới phạm vi ngàn dặm, lập tức biến mất một cách kỳ dị.

Các Thánh Giả thấy vậy trong lòng kinh hãi, hai người này trong lúc giao phong vẫn còn có thể khống chế lực đạo trong tay hoàn hảo như vậy, Từ đó có thể thấy rằng, đây vẫn chưa phải là cực hạn của bọn họ.

Vậy rốt cục cái gì mới gọi là cực hạn của bọn họ?

Rốt cục một đạo khe nứt không gian hình thành ngay trên không gian giữa biển, lực đạo cắn nuốt kinh khủng lan tràn ra, nuốt chửng tất cả. Nhưng chỉ trong nháy mắt, lực cắn nuốt của khe nứt không gian này dường như đã biến mất không còn, giống như trên bề mặt được bịt kín bằng một lớp màng ngăn trở, ngăn tất cả lực lượng bên trong.

- Sự hùng mạnh của người đã ra ngoài dự liệu của ta!

Rốt cục, vị Đại Thần Vương kia lên tiếng nói sắc mặt tỏ ra trịnh trọng. Thần thể khổng lồ khiến cho giọng nói của y cũng rền vang như Thiên Lô mệnh môn cuộn cuộn:

- Cho nên ta quyết định dốc hết toàn lực của mình để đánh bại người!

- Bùng...

Ngay sau đó, từ trên người Đại Thần Vương, thần lực màu vàng nhạt lập tức tăng vọt ngưng kết quanh Thần thể, dần dần hóa thành trong suốt. Từng khối thần quang trong suốt này kết hợp với nhau, lập tức hóa thành một chiếc thần giáp, bao phủ toàn bộ Thần thể.

- Cổ Thần Chiến Giáp!

Chín đại Thần Vương còn lại kinh hô thất thanh, sắc mặt tỏ ra hết sức nghiêm trang. Từ hành động lần này của Đại Thần Vương, bọn họ có thể thấy. Đại Thần Vương coi trọng Lục Thanh tới mức nào.

Cổ Thần Chiến Giáp chính là thủ đoạn cuối cùng của Thần Vương, cho dù là Thần Vương cũng chỉ có Đại Thần Vương mới đủ trình độ ngưng kết ra được, Cổ Thần Chiến Giáp có thể so với thượng phẩm Thánh Khí, gần như không gì có thể phá được. Đây cũng là căn bản mà Đại Thần Vương trông cậy vào để có thể đứng ở vị trí đệ nhất cường giả của Tinh Vực Cổ Thần.

Trong khoảnh khắc Cổ Thần Chiến Giáp ngưng kết ra, không gian xung quanh Đại Thần Vương rốt cục giống như Lục Thanh, mở ra khe nứt không gian dữ tợn, lan tràn ra xung quanh, khiến cho khí thế của cả hai người va chạm nhau nháy mắt lên tới đỉnh điểm.

- Bùng...

Tiếng nổ vang kịch liệt như cuồng phong bão táp, chốc lát chấn động toàn Bách Chiến

976. Chương 21: Kiếm Thể Ngàn Trượng

Chín Thần Vương lộ vẻ ngưng trọng, thân hình đồng thời lui nhanh ra phía sau. Đồng thời chín đạo thần quang bùng lên, chín Thần thể khổng lồ lập tức xuất hiện trên Bách Chiến Hải.

Khác với Đại Thần Vương. Thần thể của chín Thần Vương còn lại có lớn có nhỏ, nhưng dù là vị Thần Vương yếu nhất. Thần thể cũng cao tới bốn trăm trượng, Thần thể mạnh mẽ đứng sừng sững giữa không gian gợn sóng mà không chút tổn thương.

Mà trăm vị Thánh Giả còn lại ai cũng có thủ đoạn của riêng mình. Cách phía sau chín Thần Vương vài dặm, thân hình bọn họ cũng không chút sụt mẻ, nhưng thần sắc cũng lộ vẻ nghiêm trọng.

Cuối cùng, đám trăm vạn chân nhân còn lại, hàng ngàn Chuẩn Thánh sau lưng trăm vị Thánh Giả dốc hết toàn lực xuất ra lực Tiểu Thế Giới của mình ngưng kết thành một vầng sáng bảo vệ đủ các màu sắc xa hơn mười dặm. Mà các chân nhân chia ra đứng thành từng nhóm theo các Tinh Hệ của mình.

Trên một khoảng không gian thoáng đãng, thần sắc bọn Cổ Trường Không tỏ ra kích động vô cùng, ánh mắt ai nấy nhìn chăm chú vào bóng người ngoài ngàn dặm kia với vẻ cuồng nhiệt. Mặc dù Thần thể chín trăm trượng quá khổng lồ, nhưng không thể che lấp được khí chất của bóng người áo xanh cùng với khí Phong Mang chấn động cả Tinh Không.

-Ầm!

Giống như một ngôi sao băng màu vàng nhạt rơi xuống mặt đất, quyền của Đại Thần Vương xé rách bức vách không gian trước mặt, Cổ Thần Chiến Giáp màu vàng nhạt bao phủ cả quyền, cứ như vậy mang theo một đạo khe nứt không gian hẹp dài đánh về phía Lục Thanh

Một quyền chấn động trời cao!

Thanh âm vang lên ầm ầm như sấm nổ, cho dù là Đại Đạo Tinh Không cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Ngoại trừ toàn bộ Bách Chiến Tinh khẽ run rẩy một chút, dường như chấn động vì một quyền xé không mà ra này chứa đựng đơn thuần là sức mạnh. Một quyền này không hề có Quyền Ý, chỉ có một luồng sức mạnh cực hạn, sức mạnh đơn thuần này muốn đánh nát tất cả những gì ngăn cản trước mặt.

Thân hình Lục Thanh bất động, thần sắc hết sức tập trung, nhưng hai mắt lộ vẻ mừng như điên dại. Trận chiến này chẳng những khơi dậy chiến ý vô biên của hắn, còn khiến cho suy diễn tầng mười sáu Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của hắn tiến thêm một bước dài.

Bộ dáng của Lục Thanh trong mắt của chín Thần Vương, biến thành biểu hiện của một kẻ đi tìm chết. Một quyền của nhân vật gần như đạt tới Mệnh Hà đỉnh phong lại không tránh né, dù là Thần Vương Thần tộc có cùng tu vi cũng không dám, chẳng lẽ hắn cho rằng Cổ Thần Chiến Giáp kia là giấy hay sao?

Nhưng ngay sau đó. Lục Thanh cũng đâm ra một quyền. Một quyền này vừa ra, tiếng rít gió vang lên trong không gian lập tức bị thay thế bằng tiếng kiếm ngâm.

Khí Phong Mang vô biên từ toàn thân Lục Thanh bùng lên, khí Phong Mang đen sẫm bao phủ cả quyền của hắn, rốt cục hai quyền chênh lệch với nhau như trời với vực đã va chạm vào nhau.

- Ầm...

Chỉ trong thoáng chốc, toàn bộ Bách Chiến Tinh rung động kịch liệt, giữa hai người, mặt biển ngàn dặm bất chợt hạ xuống vài trượng, ngay tức khắc dậy lên từng cơn sóng lớn tận trời cao.

Đại Thần Vương lẳng không lui lại mười mấy dặm mới ngừng lại, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lục Thanh cũng thối lui mười mấy dặm, kêu lên thất thanh:

- Không có khả năng!

Thanh âm như sấm nổ của y lập tức thức tỉnh chín Thần Vương còn lại.

- Không có khả năng!

Đây là tiếng của Thần Bách Chiến. Nếu nói lúc trước. y nhận thua cùng Lục Thanh chỉ là về mặt tu vi, vậy giờ phút này, ngay cả nhục thân vốn Thần tộc bọn họ hết sức tự hào, không ngờ lại phát hiện ra cũng còn kém xa người trước mặt, chiến ý trong lòng lập tức dao động.

- Sức lực thật là tinh thuần!

Nhị Thần Vương thân cao tám trăm trượng, lúc này sắc mặt lộ vẻ trầm tư:

- Bất quả tuy người này thân ở Kiếm Đạo, nhưng dường như đã dung hợp Kiếm Đạo cùng sức lực cực hạn lại với nhau. Hạng người kinh tài tuyệt diệu như vậy, e rằng ở Tinh Vực Cổ Thần chúng ta đã từng lãnh ngộ...

Thần Bách Chiến mắt sáng rực, kêu lên:

- Cổ Thần Quyết!

- Không sai!

Nhị Thần Vương gật gật đầu:

- Nhất định người này đã lãnh ngộ được một ít huyền ảo của Cổ Thần Quyết mới có thể ngưng luyện thân thể tới mức độ như vậy. Nếu không dù là tinh thú có lực cắn nuốt mạnh nhất trong các tinh thú Tinh Vực, cũng không có được thân thể hùng mạnh như vậy.

- Vậy Đại ca có được bao nhiêu phần thắng?

Lúc này, Tứ Thần Vương trầm giọng hỏi.

Nhị Thần Vương lắc đầu:

- Thắng bại khó lòng đoán được, bất quá...

Nhị Thần Vương không nói hết lời, ánh mắt khê liếc đám trăm Thánh Giả phía sau, cất tiếng hừ lạnh, lập tức tập trung quan sát chiến trường.

Sau phút giây bàng hoàng ngắn ngủi, chiến ý trên người Đại Thần Vương càng bốc cao hơn. Trong không gian xung quanh, cuộn sóng không gian do hai người dẫn động không ngừng va chạm, lập tức hóa ngàn dặm không gian thành biển cuộn sóng không gian. Tất cả mọi thứ lọt vào trong đó đều bị tiêu diệt thành hư vô.

- Hãy tiếp thủ đoạn khác của ta!

Đại Thần Vương đạp bước tiến về phía trước, Cổ Thần Chiến Giáp thần quang rạng rỡ trên người lập tức hội tụ thần lực lại. Đồng Thời trên tay phải y, một chiếc búa khổng lồ màu vàng nhạt dần dần ngưng tụ thành thực chất, một cỗ khí tức tang thương dường như đến từ ngàn xưa lập tức lan tràn ra xung quanh.

- Cổ Thần Phủ!

Thần Bách Chiến kinh hô thất thanh, lập tức cao giọng cười to:

- Hay, hay lắm, Cổ Thần Phủ xuất, ai dám tranh phong!

Dù là Lục Thanh, lúc này thần sắc cũng có vẻ hơi ngưng trọng. Tuy nhiên trong nháy mắt, chiến ý Phong Mang toàn thân rốt cục hoàn toàn bùng nổ. Lúc này chỉ thấy áo xanh của hắn rách nát tả tơi, một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ bùng lên, khí Phong Mang đen sẫm vờn quanh thân thể, đồng thời bên ngoài còn có một tầng thần quang màu xám bạc pha vàng.

Lục Thanh bước ra một bước, dưới ánh mắt khiếp sợ của chín Thần Vương và trăm Thánh Giả, thân hình của hắn lập tức bành trướng.

Một bước, mười trượng!

Hai bước, trăm trượng!

Ba bước, ngàn trượng!

Sau ba bước, một thân vô thượng Kiếm thể so ra còn cao hơn cả Đại Thần Vương hiện ra, rốt cục thân hình mới ngừng lại. Từ Thế giới Thời Không của Đạo Tề Thiên. Kiếm Nguyên Công của Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh chưa từng xuất thế, lần đầu tiên được Lục Thanh thi triển ra ở Đại Đạo Tinh Không này.

Không gian bị phá nát, nhưng khe nứt không gian như những con rắn, giờ phút này vờn quanh người Lục Thanh. Giữa hai người, cuộn sóng không gian vốn va chạm không ngớt giờ phút này hoàn Toàn hướng về phía Lục Thanh.

- Hảo thần thông! Tiếp Cổ Thần Phủ của ta!

Đại Thần Vương không chút sợ sệt, Cổ Thần Phủ giờ cao mang theo một tiếng hét to, trong phút chốc đã vượt qua hàng chục dặm, đánh xuống đầu Lục Thanh.

- Đánh!

Lục Thanh quát lớn. Kiếm thể ngàn trượng sừng sững giữa không trung, đánh mạnh ra một quyền.

-Ong...

Tiếng kiếm ngâm kinh người vang lên từ quyền phải của Lục Thanh, một quyền này chính là tinh túy của lực đạo mà hắn vừa mới lãnh ngộ, vốn Kiếm thể vạn trượng khi trước, sau khi biến hóa hơn phần nửa tâm pháp tầng mười sáu Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, cũng bị nén ép xuống còn ngàn trượng. Dù là như vậy, theo cảm giác của Lục Thanh. Kiếm thể ngàn trượng so ra càng ngưng tụ trầm ổn hơn Kiếm thể vạn trượng khi trước rất nhiều.

Quyền phủ gặp nhau, một luồng gợn sóng không gian kinh khủng khuếch tán ra bốn phía. Sóng gợn không gian này không chỉ đơn thuần là sóng gợn không gian bình thường, mà là sóng gợn không gian Động Hư, nuốt chửng hết thảy, tiêu diệt hết thảy.

Đáy Bách Chiến Hải bất chợt vang lên một thanh âm trầm đục, lát sau, một sức nóng kinh khủng từ đáy biển bùng lên.

Thân Bách Chiến đột nhiên biến sắc:

- Không xong! Sức mạnh như vậy, Bách Chiến Tinh ta không thể nào chịu được!

Tinh Hệ Thần Thánh có bốn mươi chín ngôi sao, chính là Sinh Mạng Nguyên Tinh khổng lồ cổ xưa nhất được công nhận trong Tinh Vực Cổ Thần. Cho dù là Thánh Giả Mệnh Hà bình thường đánh một trận trên đó, cũng không thể làm dao động mấy may. Nhưng hôm nay có hai nhân vật có được Thần thể kinh người như vậy quyết chiến, đã làm cho đáy Bách Chiến Hải vỡ ra, xé rách không gian.

- Chúng ta ra Tinh Không đánh!

Đại Thần Vương bước ra một bước, thân hình như giao long bay lên chín tầng trời.

Lục Thanh cười nhạt, bước chân giậm mạnh, vô tận hư không sau lưng trôi đi. Tuy rằng thân hình khổng lồ, nhưng bộ pháp vô cùng ung dung tiêu sái

Chín Thần Vương lặng không đuổi theo. Trăm Thánh Giả cũng bay theo. Trận luận đạo Cổ Thần này trong lúc nhất thời đã trở thành một cuộc tranh tài kinh Thiên động địa.

Đại Đạo Tinh Không đầy đầy sao trời, tinh quang hủy diệt vô biên ẩn bên trong. Dưới Phá Phàm thất trùng thiên, nếu như tiếp xúc ắt phải chết. Thế nhưng không ai có thể tu luyện tới cảnh giới tiêu diệt tinh quang, nếu có thể tiêu diệt ngàn vạn tinh quang, coi như có thể tiêu diệt vạn vật.

Sau khi vào Đại Đạo Tinh Không, thân hình hai người Lục Thanh vốn khổng lồ, lúc này lập tức trở nên vô cùng nhỏ bé. Dù là như vậy, một thân sức mạnh lúc này được thoải mái phát tiết trên Tinh Không vô tận, lập tức bạo phát ra không ngừng.

- Người chưa dốc hết toàn lực!

Lục Thanh trầm giọng nói.

Đại Thần Vương cười lớn:

- Các hạ cũng vậy, tại Đại Đạo Tinh Không này không còn trói buộc, hai ta thả sức đánh một trận!

- Như người mong muốn!

Hai bóng người khổng lồ va chạm vào nhau, tiếng quyền phủ chạm nhau vang lên ầm ầm khắp cả Tinh Không. Lúc ban đầu, rất nhiều chân nhân còn có thể miễn cưỡng nhìn rõ thân hình hai người, nhưng sau đó, dù là Chuẩn Thánh cũng cảm thấy hoa mắt.

Bên trong Tinh Không vô tận, giờ phút này chỉ thấy vô số bóng người giăng khắp, tốc độ của hai người đã đạt tới mức kinh người, để lại thực ảnh, dù là tinh quang hủy diệt cũng không thể phá hủy.

Không thể nhận ra hai người ở đầu, nhưng trong Tinh Không thỉnh thoảng thấy có khe nứt không gian nứt ra dài tới hàng chục dặm, nuốt chửng hết thảy, cho dù là tinh quang hủy diệt cũng không có chút lực chống cự. Sức mạnh như vậy đối với Thánh Giả Mệnh Hà bình thường đã vượt ra ngoài tưởng tượng. Dù là một ngôi sao thật lớn, trước mặt khe nứt không gian này cũng bị nuốt chửng, tan biến vào hư vô.

Tiếng kiếm ngâm vang lên truyền ra hàng vạn dặm, tiếng quyền ngâm cũng vang lên liên miên không dứt.

Tinh Không trước mặt có vẻ hơi vụn vẹo, mà sắc mặt Lục Thanh cũng ngày càng trở nên bình tĩnh. Trong đôi tròng mắt đen nhánh của hắn dường như ẩn chứa vô tận huyền ảo, vô số tinh tú lực đạo theo từng quyền từng phủ và chạm khắc sâu vào lòng. Tốc độ suy diễn tăng mười sáu Tử Hoàng Kiếm Thán Kinh đột ngột tăng nhanh, chỉ sau mười mấy lần hô

977. Chương 22: Đệ Nhất Cổ Thần

Phần đông sinh linh nhất tề chấn động, bốn mươi chín đại Sinh Mạng Nguyên Tinh, bất kể Thần tộc hay những Đạo giả bình thường khác đều cảm thấy Tâm thần chấn động. Ngắc đầu nhìn lại, không trung vốn yên tĩnh giờ đã sinh ra biến hóa rất lớn.

Không trung màu xanh biếc không biết từ bao giờ đã chia làm hai phần màu đen và màu vàng nhạt. Lôi âm cuộn cuộn thỉnh thoảng vang lên, giống như tới ngày tận thế.

Ở Tinh Hệ Thần Thánh, trên một ngôi sao màu vàng nhạt, sâu trong lòng đất vô tận có một viên Sinh Mạng Nguyên Châu, một bóng người màu vàng nhạt bỗng run lên, chậm rãi mở to hai mắt.

Đại Đạo Tinh Không, theo không gian Động Hư khuếch tán ra, còn có nhiều điểm sáng màu vàng nhạt rơi rải khắp Tinh Không. Tuy rằng không ai lên tiếng, nhưng ai nấy đều biết rõ, đó là những mặt vụn của Cổ Thần Phủ.

Làm sao có thể như vậy được?! Nhục thân của hắn còn cứng hơn cả Cổ Thần Phủ sao?

Bọn chín Thần Vương Thần Bách Chiến đều lộ vẻ khiếp sợ.

- Không có khả năng, Nếu nói về lực của một đạo, làm sao có người nào tinh thâm hơn Cổ Thần tộc chúng ta?

Thần Bách Chiến lắc lắc đầu lên tiếng, nhưng trong mắt y lộ vẻ chưa xót. y không thể không thừa nhận sự thật đang xảy ra trước mắt.

- Ong...

Tiếng kiếm ngâm vang lên trong trẻo khắp Tinh Không dần dần che lấp cả tiếng quyền, mà tiếng kiếm ngâm cũng dần dần ngưng luyện, chậm rãi lộ ra một cổ khí tức quỷ dị.

- Không đúng, lúc trước lực khổng lồ chế lực đạo của người này không bằng Đại ca, thế nhưng càng đánh, lực khổng lồ chế lực đạo của hắn dần dần viên mãn, hiện tại đã chẳng kém gì Đại ca!

Nói tới đây, mắt Nhị Thần Vương chợt bắn ra thần quang sáng chói:

- Người này đang mượn Đại ca để rèn luyện lực đạo, muốn dung hợp lực đạo cùng Kiếm Đạo!

- Cái gì?

Tám Thần Vương đồng thời biến sắc, vậy chẳng phải là hắn vẫn chưa vận dụng toàn lực hay sao?

Trong số trăm Thánh Giả, cũng có người nhìn ra một chút manh mối, Pháp Thánh Linh Vọng Hà lúc này vẻ mặt xám như tro tàn. Lúc này lão mới hiểu ra, nếu lúc trước Lục Thanh có ý muốn lấy mạng lão, e rằng chỉ cần một chiêu là đủ.

Bất chợt bên trong vạn dặm Tinh Không, một đạo phủ màu vàng nhạt bùng lên. Đồng thời bóng Đại Thần Vương đã xuất hiện trong Tinh Không lần nữa.

Đại Thần Vương tay cầm Cổ Thần Phủ, thần sắc tỏ ra ngưng trọng vô cùng, chỉ nghe y đột ngột quát to, sóng âm cuộn cuộn như lôi đình giáng thế, khiến cho hàng chục thiên thạch ngoài hàng vạn dặm dưới tiếng quát này lập tức tan vỡ.

Thần lực toàn thân Đại Thần Vương bắt đầu khởi động, thần lực cuộn cuộn dao động theo Thần thể chín trăm triệu của Đại Thần Vương, giống như một pho tượng cự thần kinh thiên động địa, ngạo tuyệt Tinh Không.

Ngoài vạn dặm, Lục Thanh hiện thân, toàn thân có một lớp khí Phong Mang màu xám bạc pha vàng mỏng manh bao phủ. Ánh mắt hắn nhìn vào Cổ Thần Phủ của Đại Thần Vương đang lơ lửng cao khỏi đầu, rốt cục quyền phải của Lục Thanh cũng dần dần mở lỏng ra năm ngón.

Theo năm ngón tay của Lục Thanh mở ra, Đại Thần Vương đồng thời cảm thấy một cỗ Kiếm Ý khiến người ta phải dựng tóc gáy lan tràn tới. Nhưng cỗ Kiếm Ý này dường như bị che kín một lớp màng, không thể cảm ứng rõ ràng.

Đây là Kiếm Ý gì?

Trăm Thánh Giả cũng cảm thấy nghi hoặc trong lòng, ánh mắt Linh Vọng Hà cũng nhìn chăm chú. Cũng phải nói lúc trước tuy rằng lão bị Lục Thanh trấn áp, nhưng lão không có năng lực buộc Lục Thanh xuất ra Kiếm Ý. Cho nên hiện tại đối phương vận dụng tự nhiên lão phải cảm ứng cẩn thận một phen.

- Tiếp Cổ Thần Nhất Phủ của ta!

Trong Tinh Không, thần quang màu vàng nhạt trên người Đại Thần Vương đã hoàn toàn thu liễm. Mà trên tay y, Cổ Thần Phủ kia bất chợt bùng lên thần quang, thân phủ vốn to bốn trăm triệu, chỉ trong thoáng chốc đã hóa ra ngàn triệu.

Cổ Thần Phủ ngàn triệu toát ra một cỗ uy thế vô biên, uy thế này quét ngang phạm vi mấy vạn dặm Tinh Không, không gian nhất tề run rẩy, một luồng sức mạnh cực hạn lay động khiến cho chín Thần Vương biến sắc.

- Cổ Thần Nhất Phủ này. Thần thể của Đại ca sẽ không chịu nổi!

Thần Bách Chiến trầm giọng nói.

Chín Thần Vương lại lui nhanh, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ lo lắng.

Trăm vạn chân nhân dưới uy nghiêm của một búa này cùng nhau lui lại. Toàn bộ Tinh Hệ Thần Thánh vào lúc này đều cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng mạnh mẽ. Sức mạnh này đủ để hủy diệt sao trời, phá nát Tinh Không.

Cổ Thần Phủ hạ xuống, trong Tinh Không lập tức xuất hiện một đạo không gian Động Hư thật lớn. Không gian Động Hư này men theo quỹ tích của Cổ Thần Phủ kéo dài ra ngàn dặm. Cổ Thần Phủ ngàn triệu chém mạnh về phía Kiếm thể khổng lồ còn hơn cả Đại Thần Vương của Lục Thanh.

-Thân hình Lục Thanh giữa Tinh Không đột nhiên trầm xuống. Giờ phút này. Lục Thanh cảm thấy một luồng sức mạnh hết sức hùng hậu trấn áp trên người, bao trùm khắp thân thể, thân hình hắn lập tức bị đè xuống vài triệu.

Nhưng ngay tức khắc, khí Phong Mang đen như mực trên người Lục Thanh bành trướng. Kiếm Ý kinh khủng hoàn toàn bạo phát. Trên năm ngón tay hắn, một vầng kiếm quang màu xám bạc dưới sự che giấu của khí Phong Mang bắn ra ngoài năm ngón tay khổng lồ điểm mạnh ra.

-Ông...

Tiếng kiếm ngâm vang lên chấn động Tinh Không, dưới uy thế của luồng sức mạnh này, phạm vi ngàn dặm Tinh Không rốt cục không còn chịu nổi, Bất đầu vỡ nát. Vô số đạo không gian Động Hư hẹp dài mở ra, tuy rằng lực cắn nuốt kinh khủng của nó vô cùng đáng sợ, đủ để Thánh Giả Mệnh Hà thông thường phải tránh lui ba bước, nhưng không làm tổn thương được hai người Lục Thanh mảy may nào.

Thần thể hai người đã đạt tới trình độ Thánh Khí trở lên, không gian Động Hư bình thường không thể nào xâm phạm.

- Keng...

Phủ chỉ chạm nhau, làm tóe ra một đốm lửa chói mắt. Đốm lửa này nháy mắt bùng lên, hoành hành ngang ngược, càn quét ngàn dặm Tinh Không.

Ánh lửa mãnh liệt lúc này đã lấn át hẳn ánh mặt trời. Vô số chân nhân kêu lên thảm thiết, ngã ngòi trên Tinh Chu. Hào quang sáng chói như vậy đã khiến cho tâm thần bọn họ bị thương tổn.

Dù là chín Đại Thần Vương cũng không nhịn được phải nheo mắt lại, nhưng ngay tức khắc, thần sắc của bọn họ đã biến hóa hoàn toàn. Bởi vì giữa ánh lửa kia, có một bóng người màu vàng nhạt bắn ngược trở ra.

Đại ca!

- Đại Thần Vương!

Chín Thần Vương và trăm Thánh Giả kinh hô Thất thanh.

Trong mắt chín Thần Vương lộ vẻ không thể nào tin được, còn các Thánh Giả thì biểu lộ giống nhau, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt bối rối cảm khái.

Trên Cổ Thần bảng, vị trí đệ nhất treo cao từ ngàn xưa tới nay, rốt cục đã đổi chủ!

Mãi đến khi ánh lửa mãnh liệt kia tan đi, không gian vẫn còn vẩn vèo như trước, dù là chín Thần Vương cũng không thể nhìn rõ hết thấy sự việc bên trong. Mãi sau mười lần hô hấp, không gian vẩn vèo kia mới khôi phục lại yên tĩnh. Mà lúc này, mọi người mới nhìn rõ hết thấy trong Tinh Không.

Lúc này chỉ thấy vẻ mặt Đại Thần Vương tái nhợt, thân hình không biết từ khi nào đã trở lại như bình thường. Một thân Cổ Thần Chiến Giáp cũng rách hết một mảnh gần muốn tan nát. Tuy nhiên cũng nhờ có Cổ Thần Chiến Giáp này, Đại Thần Vương mới không bị tổn thương chí mạng, chỉ bị thoát lực mà thôi.

Nhưng thoát lực hay không, cũng không quan trọng, không thể che giấu được một sự thật. Đó chính là, y đã bại!

Ở một nơi khác trong Tinh Không, thân hình Lục Thanh vẫn to ngàn trượng như trước, khí Phong Mang lan tràn khắp Kiếm thể không biết từ lúc nào đã hiện ra màu xám bạc pha vàng. Thân thể ngàn trượng ngồi xếp bằng giữa Tinh Không, hai mắt Lục Thanh lúc này nhắm nghiền, dường như đang chìm đắm trong một cảnh giới kỳ lạ nào đó.

- Bại rồi...

Đại Thần Vương cười khổ lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn Lục Thanh không khỏi trở nên hết sức khó coi. Thần tộc của y từ trước tới nay vẫn hùng bá Tinh Vực Cổ Thần, chưa bao giờ bị người khác vượt qua. Thế nhưng hôm nay, người này đã đánh bại y một cách đường đường chính chính, có trăm Thánh Giả chứng kiến, trăm vạn chân nhân tận mắt nhìn thấy, có muốn đổi trắng thay đen cũng không thể được.

- Tộc Cổ Thần ta bại rồi!

Đại Thần Vương hít sâu một hơi, cất giọng khàn khàn nói.

Đột nhiên Cổ Thần bảng bay lên, nháy mắt một đạo thần quang màu vàng nhạt bắn ra, chui vào trong Mi Tâm của Lục Thanh. Tên trên bảng dĩ nhiên đã thay đổi.

Cổ Thần đệ nhất: Kiếm Đạo!

- Cổ Thần đệ nhất: Kiếm Đạo!

Cổ Trường Không lăm lăm, dáng vẻ của y như điên như cuồng, không còn thấy vẻ điềm đạm trước kia. Bọn Cổ Kiếm Nguyệt đi theo bên cạnh trong ánh mắt đã rung rung lệ. Nhưng giờ phút này, không ai đưa tay lau đi, đây là vinh quang của Kiếm Đạo đã mất mười vạn năm qua.

Đây là vinh quang của Kiếm Đạo!

-Ầm.....

Nhưng ngay sau đó, một tiếng nổ vang chấn động Tinh Không.

- Cổ Thần bồng, làm sao có thể như vậy được?

Chẳng những là mười đại Thần Vương, sắc mặt trăm Thánh Giả của tổ ra kinh ngạc, khiếp sợ nhìn biến hóa của Cổ Thần bồng.

Nguyên lực hương hỏa màu trắng đục thực chất giờ phút này từ vị trí thứ nhất trên bồng bắn ra, hóa thành một cột sáng màu trắng đục, bao phủ thân thể ngàn trượng của Lục Thanh vào trong.

- Làm sao hắn có thể nuốt nhiều nguyên lực hương hỏa như vậy, dù là ngưng luyện thế giới, cũng đủ để trưởng thành!

Sắc mặt Đại Thần Vương cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc, nhưng ngay tức khắc, lại lộ vẻ chấn động như nhớ lại chuyện gì:

- Chẳng lẽ...

- Đại ca!

Chín Thần Vương còn lại cùng kêu lên. Đại Thần Vương hít sâu một hơi:

- Ta nghi ngờ rằng y đang đột phá.

-Đột phá ư?

Chín Thần Vương tỏ ra sửng sốt, dường như chợt hiểu ra được chuyện gì, vẻ kinh ngạc trên mặt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ kinh hãi.

Có thể chiến thắng Đại Thần Vương tu vi cảnh giới Mệnh Hà đỉnh phong, vậy sẽ đột phá tới cảnh giới gì?

Bỉ Ngạn!

Đó chính là bá chủ trong truyền thuyết của cả Tinh Không này. Đại Năng Bỉ Ngạn!

- Chẳng lẽ hắn đã lãnh ngộ được Bản Nguyên của mình! Làm sao có thể như vậy được? Lúc trước quả nhiên hắn chưa dốc hết toàn lực...

Đại Thần Vương cười khổ, miệng lẩm bẩm. Lúc này, nguyên lực hương hỏa Từ Cổ Thần bồng kia chen chúc ào ra đã vượt qua tường tượng của y, cảnh giới Mệnh Hà đã không còn chịu được.

Nguyên lực hương hỏa màu trắng đục quần quanh, bao phủ Lục Thanh vào trong. Không bao lâu sau, một chiếc kén màu trắng đục to chừng ngàn trượng xuất hiện trước mặt mọi

978. Chương 23: Kiếm Thần Tái Hiện

Cổ khí tức này vừa xuất hiện, rốt cục mười đại Thần Vương không còn duy trì được sự bình tĩnh ban đầu, mà trăm Thánh Giả dường như cũng nghĩ tới cái gì, sắc mặt trở nên hoảng sợ vô cùng.

- Đại ca không thể lưu Kiếm Đạo nhất mạch được...

Đột nhiên một tên Thần Vương trầm giọng nói:

- Mọi người còn nhớ bí diễn trong tộc nói gì không?

Đại Thần Vương biến sắc, nghiêng răng nói:

- Có các Thánh Giả tập hợp nơi đây, nếu như động thủ, vậy sẽ khiến cho tất cả Đạo giả trên Tinh Vực Cổ Thần sinh lòng bất mãn, cũng khó lòng tránh khỏi mọi người lên án. Hơn nữa theo ta thấy, người này hành sự quang minh chính đại không muốn chiếm tiện nghi của Bách Chiến, lý ra sẽ không...

- Đại ca, đã có vết xe đổ từ trước. Thà rằng giết lầm một ngàn, không thể buông tha người này!

Giọng Thần Bách Chiến vang lên:

- Thần tộc ta đứng đường hoàng trên Đại Đạo Tinh Không, dùng lực chứng đạo. Nếu làm như vậy, chẳng phải cho rằng Thần tộc ta không bằng người hay sao? Cho dù là kẻ thù, cũng phải đánh bại một cách đường đường chính chính!

- Tam ca, huynh hồ đồ rồi...

Tên Thần Vương kia tỏ ra hết sức lạnh lùng, tiến lên một bước nói lớn:

- Bả nghiệp từ xưa tới nay đều là được làm vua thua làm giặc, phải tàn nhẫn giết chóc. Người Thần tộc ta dùng lực chứng đạo, đương nhiên phải dùng lực ép người. Lực này có thể là lực của một người, cũng có thể là lực nhiều người...

- Bùng...

Thần lực tuôn ra mạnh mẽ, ngay sau đó, tên Thần Vương này lập tức hóa thành Thần thể năm trăm trượng, bước ra một bước, đánh một quyền về phía Lục Thanh biến thành chiếc kén màu trắng đục.

Trong cùng lúc đó, bảy tên Thần Vương kia, ngay cả Nhị Thần Vương cũng hóa thành Thần thể tám trăm trượng, bước ra một bước, thần lực trên đầu quyền phá nát không gian. Tâm Thần Vương đồng loạt ra tay, lập tức làm dậy lên một trận cuồng phong giữa Tinh Không.

- Không biết xấu hổ!

Lúc này, mấy trưởng lão Đạo Kiếm Tinh như Cổ Tinh Hà tức giận quát lớn:

- Đây là Thần tộc đồ kị hiền tài, khi hiệp Kiếm Đạo ta không người ỉ

Trăm vạn chân nhân, sắc mặt không ít Đạo giả tỏ ra khó coi. Hiển nhiên, hành động của Tám vị Thần Vương đã làm cho bọn họ bất mãn, bất quá không ai dám động. Mười đại Thần Vương đều là nhân tài tuyệt thế, chiến lực mạnh mẽ tuyệt đối nhìn khắp Tinh Vực Cổ Thần, cho dù là trăm vị Thánh Giả liên thủ cũng chưa chắc có thể chiến thắng, đừng nói là bọn họ.

Mà lúc này, trong số trăm vị Thanh Giả, ngoại trừ lớp Thanh Giả đời trước biết được một ít bí mật, nhưng người khác cũng lộ vẻ bất mãn rõ ràng.

Tám đại Thần Vương liên thủ, Tám cỗ thần lực mạnh mẽ xé rách hư không, hóa thành một không gian Động Hư trăm dặm, xông về phía kén màu trắng đục kia định cắn nuốt. Áp lực hùng hậu vô biên chấn nát Thiên thạch dọc đường thành tro bụi.

Thấy không gian Động Hư kia sắp sửa đánh vào kén, đột ngột một tiếng sấm nổ vang như Từ ngoài Tinh Không mà đến vang lên, ngay tức khắc hóa thành tiếng kiếm ngâm kinh Thiên, theo đó là một cổ Ý chí Thế giới khó hiểu vô cùng.

Ngoài Tinh Không xa xa, một đạo kiếm quang màu tím kéo dài qua hàng trăm vạn dặm, đâm thẳng vào giữa không gian Động Hư kia.

- Bùng!

Không gian Động Hư lập tức dừng lại tại chỗ, sau đó chậm rãi khép lại.

-Cái gì?

Mười đại Thần Vương chấn động trong lòng, lại là một cao thủ Thánh Giả, còn là cảnh giới Mệnh Hà viên mãn xuất hiện! Ý chí Thế giới sinh ra có nghĩa là thế giới Thánh Giả đã trưởng thành, có thể sinh ra Sinh Mạng Nguyên Tinh.

Chỉ cần Thánh Giả này lãnh ngộ Bản Nguyên của mình, vậy sẽ có thể vượt qua Mệnh Hà, tiến vào cảnh giới Bỉ Ngạn, cảnh giới bá chủ chân chính của Đại Đạo Tinh Không.

Cường giả như vậy, cho dù là trong cả một Tinh Vực, cũng là cường giả cái thế đứng trong năm hạng đầu. Đương nhiên đó chỉ là tính trong số những Cường giả xuất thế.

Dù là như vậy, một Cường giả Kiếm Đạo như vậy đột ngột xuất hiện, đã chấn nhiếp vô số Đạo giả nơi đây.

- Độc Cô Lôi tại đây. ai dám động tới Lục đạo hữu, không chết không thôi!

Một bóng người màu tím vượt qua Tinh Không, giống như một đạo lôi quang màu tím, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện phía trước chiếc kén do Lục Thanh hóa thành.

Kiểm Thần Độc Cô Lôi!

Bọn Cổ Trường Không vốn đang lộ vẻ tức giận vô cùng, thấy vậy lập tức trở nên phấn chấn.

Thì ra Kiểm Đạo nhất mạch của bọn họ cũng không chỉ có mình Lục Thanh là Thánh Giả.

Thêm một Kiểm Giả cái thế có thể dùng một kiếm ngăn cản Tám Thần Vương, giờ phút này, bọn họ đã xem Kiểm Thần ngang hàng với Lục Thanh.

Độc Cô Lôi đứng ngạo nghễ giữa Tinh Không, tóc tím bay phấp phôi. Giờ phút này, khí chất uy nghiêm một đời Kiểm Thần của y không hề che giấu, cho dù không xuất ra Ý chí Thế giới, cũng có phong thái của Kiểm Giả Tuyệt Thế, ngạo tuyệt nhân quần.

Hiện tại Độc Cô Lôi đã không còn vẻ e dè như trước, đôi mắt y toát ra vẻ bình tĩnh vô cùng. Có chăng cũng chỉ là một cỗ khí Phong Mang dũng mãnh tinh tiến, lấp lóe không ngừng.

Giờ phút này đứng trước kén, ánh mắt Độc Cô Lôi chỉ hơi đảo qua, lập tức hít sâu một hơi, vẻ mặt phức tạp hiện trong mắt, nhưng ngay lập tức đã trở nên kiên định.

- Đại ca.....

Tám vị Thần Vương đồng thời lên tiếng nói:

- Chúng ta đã xuất thủ, không thể thả hổ về rừng.

Sắc mặt Đại Thần Vương giằng co mấy lượt, sau đó thở dài một tiếng, hít sâu một hơi. Bê trong vị tí thứ hai trên Cổ Thần Bảng lập tức bắn ra một cỗ nguyên lực hương hỏa rất lớn, lập tức bị y nuốt vào, chuyển hóa thành lực lượng khôn cùng tràn ngập thân thể. Ngay tức khắc, gương mặt tái nhợt do bị thương liền khôi phục nguyên trạng.

Thân thể chín trăm trọng lại hiện ra, Cổ Thần Chiến Giáp nặng nề mạnh mẽ của Thần Vương đỉnh phong lại ngưng tụ. Cổ Thần Phủ nắm chắc trong tay, sức mạnh vô biên vô cùng bao đạo lập tức lan tràn, khiến cho Độc Cô Lôi lộ ra vẻ kiêng kỵ thật sâu.

- Đại ca.....

Thần Bách Chiến vội vàng kêu lên:

Đại Thần Vương quay đầu nhìn lại Thần Bách Chiến trầm giọng nói:

- Không cần nói nữa, ta lấy danh nghĩa tộc trưởng Thần Tộc, lệnh cho đệ ra tay. Lúc này ngoài xuất thủ ra, không còn đường nào khác!

Thần Bách Chiến nghiêng răng một cái, bước ra một bước, rốt cục đã hóa thành Thần Thể cao sáu trăm trọng, đứng thẳng bên cạnh Nhị Thần Vương.

Một người độc chiến mười đại Thần Vương, đừng nói là động thủ, chỉ riêng lòng can đảm cũng đủ đã nổi tiếng khắp tinh vực Cổ Thần. Hiển nhiên trận chiến hôm nay sẽ truyền lưu một quãng thời gian rất dài trong toàn Tinh Vực Cổ Thần. Thậm chí là toàn Đại Đạo Tinh Không.

Thấy thần sắc trăm vị thánh Giả tỏ ra hoang mang bất định, một tên thần vương hét lớn:

- Trong số các vị, có thể có người còn nhớ vào mười vạn năm trước, trên Kiếm Đạo Đại Năng Đạo Tề Thiên kia, trong số các vị có thể có tổ tiên chết trong tay y. Kiếm Đạo nhất mạch tự cao tự đại lúc trước đã tạo thành đại họa cho sáu đại Tinh Vực. Lúc ấy sáu đại Tinh Vực ta mới ra ước định cùng nhau trấn áp Kiếm Đạo, khiến cho bọn chúng vĩnh viễn không thể ngóc đầu. Nếu hôm nay các vị không ra tay tức là vi phạm ước định, sáu đại Tinh Vực tuyệt đối sẽ không tha. ắt sẽ trực xuất ra Vực Ngoại Tinh Không làm Tấn Tu!

- Chuyện này...

Trăm vị Thánh Giả nhìn nhau, cùng nở nụ cười khổ. Có lẽ tên Thần Vương này nói không sai tổ tiên bọn họ quả thật có thù oán với tên Đại Năng năm xưa. Nhưng nay đã qua mười vạn năm, lâu ngày dài tháng,

dù có thù oán thì cũng đã mai một giữa năm tháng vô tận. Nhưng hiện tại ước định của sáu đại Tinh Vực, cũng làm cho bọn họ không thể không ra tay.

Ngay sau đó, trăm vị Thánh Giả đạp bước tiến lên, trên trăm cổ lực Thế Giới bùng lên, dung hợp thành một cổ đại thể cực mạnh. Trong Tinh Không thấy đều biến sắc, vạn dặm không gian đều chậm rãi vận vẹo, như muốn phá nát.

Mười đại Thần Vương, hơn một trăm Thánh Giả Mệnh Hà, trong đó còn có một tên có cảnh giới tu vi tương đương với Đại Thần Vương, sắc mặt Độc Cô Lôi ngưng trọng chưa từng có, trong lòng bàn tay y chậm rãi xuất hiện một thanh Thánh Kiếm màu tím, nắm chặt trong tay.

Kiểm Y Tử Lôi của một đời Kiếm Thần thuở trước bùng lên, cùng với ý chí Thế giới tích lũy năm vạn năm qua, lực Thế Giới mệnh mệnh cuộn cuộn, lập tức tràn quét về phía hơn trăm người.

Không gian vỡ nát, không gian Động Hư đen ngòm hiện ra, lực Thế Giới của Độc Cô Lôi lập tức khiến cho mười đại Thần Vương đồng thời biến sắc.

Lực Thế Giới thật là mạnh mẽ, không biết rốt cục người này đã tu luyện trong bao lâu...

Sắc mặt Đại Thần Vương khẽ biến, tuy rằng Thánh Giả có thọ mệnh vô hạn, xưng là thế giới bất diệt. Thánh Giả cũng bất diệt. Thế nhưng Đại Đạo Tinh Không đầy rẫy nguy hiểm khắp nơi. Thánh Giả thật sự có thể sống hơn năm vạn năm hiếm có vô cùng. Nếu nói về tích lũy của thế giới, bọn Đại Thần Vương còn kém xa Độc Cô Lôi.

Không ai có thể ngờ được. Độc Cô Lôi là sinh linh bên trong thế giới của Đạo Tề Thiên, khác với sinh linh bên ngoài. Trừ phi y tự mình siêu thoát, nếu không không thể nào thoát khỏi. Nói về tích lũy nguyên lực hương hỏa trong Thế giới Thời Không suốt năm vạn năm, cũng chỉ có Kiếm Ma mới có thể sánh được với y.

Dù là như vậy. Tam Thiên Tiểu Đạo, đạo nào cũng huyền ảo, lực Thế Giới do Tam Thiên Tiểu Đạo biến hóa ra, cũng xuất ra uy năng bất đồng. Trên trăm cổ uy năng hội tụ lại với nhau, thậm chí gần như đã vượt qua cảnh giới Mệnh Hà. Chỉ trong khoảnh khắc, đã trấn áp Ý chí Thế giới của Độc Cô Lôi.

Thần uy như núi!

Lấy Thần thể Mệnh Hà đỉnh phong của Đại Thần Vương cầm đầu, hội tụ tất cả uy năng. Cổ Thần Phủ to mấy trăm trượng trong tay y toát ra thần quang đáng sợ, chỉ Thần Vương còn lại không ngừng rút Thần lực của mình vào trong cơ thể Đại Thần Vương, khiến cho Cổ Thần Phủ lập tức hóa lớn.

Năm trăm trượng, một ngàn trượng, năm ngàn trượng, mười ngàn trượng!

Mười Thần Vương hợp lực, hội tụ uy năng thế giới của trăm Thánh Giả, rốt cục đã làm cho Cổ Thần Phủ trong tay Đại Thần Vương thi triển tới mức cực hạn, Cổ Thần Phủ vạn trượng tuy rằng còn kém thanh cự phủ chém toác Hỗn Độn do Tinh Vực Cổ Thần biến thành mà Lục Thanh nhìn thấy trước kia, nhưng về mặt uy nghiêm đã hơi tương tự.

Cổ Thần Quyết của Thần tộc được vận chuyển tới cực hạn, trên Thần thể của Đại Thần Vương lập tức sinh ra lôi quang màu vàng nhạt. Lôi quang này quấn quanh cơ bắp trên người Đại Thần Vương, chịu đựng thần lực rót vào nhiều như vậy, Đại Thần Vương cũng không dám khinh suất.

-Vù...

Ngay sau đó, Cổ Thần Phủ vạn trượng đánh xuống, trong Tinh Không mệnh mệnh rộng lớn lập tức vang lên một thanh âm vô cùng kỳ dị. Một đạo phủ quang đen như mực ngưng kết trên thân phủ, đó là một đạo không gian Động Hư bị trấn áp. Không gian loạn lưu ở Đại Đạo Tinh Không thừa sức giết chết Thánh Giả, lúc này theo một phủ kia dẫn

979. Chương 24: Đại Năng Thần Tộc

Khí Phong Mang đen sẫm bùng lên, hàng ngàn hàng vạn lôi quang ngưng tụ, lập tức trong tay Độc Cô Lôi xuất hiện một thanh lôi kiếm vạn trượng, kiếm quang xé rách Tinh Không. Một lưỡi kiếm Động Hư đen ngòm ngưng kết phía trên lôi kiếm.

Kiểm Ý mạnh mẽ tràn ngập Tinh Không, có khí thế không thua kém gì Cổ Thần Phủ kia.

Bất quá dù với Tu vi của Độc Cô Lôi cũng không chịu nổi Kiểm Ý mãnh mẽ như vậy, chỉ trong thoáng chốc, toàn thân y cao vọt lên vài tấc, cơ bắp nổi vồng, Tử Lôi chớp động trên người, huyết mạch vỡ nát, huyết tương màu tím lan tràn ra khắp Tinh Không.

Hai đạo lưu quang một vàng một tím kéo ngang Tinh Không, va chạm vào nhau ầm ầm.

Lôi âm nổ vang rền, Cổ Thần Phủ vạn trượng thần quang rực rỡ chống lại lôi kiếm vạn trượng giữa Tinh Không, không gian giữa hai thứ vũ khí này, có một luồng không gian loạn lưu đen như mực chuyển động không ngừng, lực đạo kinh khủng xé rách căn cốt tất cả Thiên thạch bên trong Tinh Không.

Mắt Đại Thần Vương trợn trừng, Cổ Thần Chiến Giáp kêu lên răng rắc, sau đó nứt ra. Thần lực theo những khe nứt này lan tràn ra, đồng thời có thần huyết màu vàng nhạt trào ra, hiển nhiên đã không thể chống đỡ bao lâu nữa.

So với Đại Thần Vương, bộ dáng của Độc Cô Lôi vất vả hơn nhiều, lấy lực một mình chống lại mười đại Thần Vương và trăm Thánh Giả liên thủ, cho dù Độc Cô Lôi đạt tới cảnh giới Mệnh Hà viên mãn cũng không chống nổi. Lôi kiếm vạn trượng kia lúc này đã xuất hiện nhiều vết nứt, ngay cả sắc mặt Độc Cô Lôi cũng đã trở nên tái nhợt, phun ra một ngụm nghịch huyết, Thánh Kiếm cũng phát ra từng tràng tiếng kêu răng rắc.

- Tử Lôi, vỡ cho ta!

Độc Cô Lôi nghiêng răng quát lớn. Tử Lôi Thánh Kiếm trong tay lập tức vỡ nát. Một cổ kiếm thức mệnh xông phóng lên cao, hội tụ vào lôi kiếm vạn trượng kia.

Ngay sau đó, trong Tinh Không dường như dấy lên một trận cuồng phong rất lớn, không gian loạn lưu hoành hành ngang ngược, lập tức nuốt chửng Cổ Thần Phủ và lôi kiếm vào trong. Đồng thời hai luồng lực đạo đánh mạnh ra, thân hình Độc Cô Lôi chấn động mạnh mẽ, toàn thân đầm máu tươi, bay ngược ra sau và vào chiếc kén.

Bên kia, mười đại Thần Vương cùng trăm tên Thánh Giả cũng hự lên một tiếng đau đớn. Trong đó. Đại Thần Vương bị thương nặng nhất, Cổ Thần Chiến Giáp toàn thân vỡ nát, những vết thương ghê rợn xuất hiện toàn thân, dường như mới từ ao máu chui lên.

Lực của một người chống lại gần như tất cả lực lượng của toàn Tinh Vực Cổ Thần, uy năng như thế. Kiếm Đạo như thế đã khiến đám Cổ Trường Không chấn động tâm thần, không thể tự chủ.

Rất nhiều Tiểu Đạo lúc này cũng kinh hãi trong lòng. Kỳ luận đạo Cổ Thần này, uy Kiếm Đạo thể hiện ra đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ. Uy lực kinh khủng của một kiếm này quả thật kinh Thiên động địa, chấn động Tinh Không.

- Đây chính là uy của Kiếm Đạo ta! Kiếm uy như núi!

Không thềm để ý tới thần sắc ngưng trọng của các Tiểu Đạo xung quanh, Cổ Trường Không thét dài bất chợt sắc mặt nghiêm nghị gầm to:

- Quyết tồn vong cùng Kiếm Đạo!

- Quyết tồn vong cùng Kiếm Đạo!

Bọn Cổ Kiếm Nguyệt rút kiếm ra khỏi vỏ, toàn thân toát ra một cỗ khí thế vô cùng oanh liệt.

Khí thế này ngưng tụ nơi nhục bao nhiêu năm tháng qua, từ trên người bọn họ bùng lên thành một cỗ đại thế vô hình. Bên trong Tinh Không, chiếc kén màu trắng đục kia dường như cảm ứng được, cho nên hơi run rẩy.

- Cùng tồn vong ư?

Đột ngột Từ một khoảng Tinh Không, một đạo không gian Động Hư rộng chừng một trượng mở ra, ngay tức khắc, một bóng người màu vàng nhạt từ trong đó bước ra.

- Lão tổ!

Trên mặt mười đại Thần Vương lộ ra vẻ xấu hổ, lắng không quỳ xuống giữa Tinh Không. Lão tổ Thần tộc!

- Trăm Thánh Giả chấn động tâm thần, tuy rằng sớm biết thực lực của Thần tộc không chỉ có bấy nhiêu thôi nhưng giờ phút này bóng người màu vàng nhạt kia xuất hiện, vẫn gây ra cho bọn họ chấn động không thôi.

- Đây là một lão nhân thân khoác trường bào màu vàng nhạt, thân hình cao lớn, khoảng chừng một trượng. Tuy trên người lão không toát ra khí tức gì, nhưng trăm tên Thánh Giả vừa liếc mắt nhìn qua, chỉ cảm thấy dường như có một ngôi sao khổng lồ đột ngột đè nặng tâm thần, không thể nói nên lời.

- Không sai! Giờ phút này, nhìn thấy lão nhân, không ngờ trong số trăm Thánh Giả không ai có thể lên tiếng được, trăm vạn chân nhân càng im thin thít.

- Thân uy như núi! Đây mới chân chính là Thân uy như núi!

- Trên mặt mười đại Thần Vương lộ ra vẻ cuồng nhiệt vô cùng, ánh mắt xoay chuyển không ngừng, nhìn chăm chú lão nhân trước mắt.

- Lúc này, ánh mắt lão nhân có vẻ ngưng trọng, nhìn xuống chiếc kén màu trắng đục giữa Tinh Không, thần quang màu vàng nhạt lưu chuyển trong mắt, dường như muốn nhìn thấu kén kia.

- Đại Năng Bỉ Ngạn!

- Trước kén màu trắng đục. Độc Cô Lôi kinh hô thất thanh, đồng thời nở nụ cười khổ:

- Không ngờ trận chiến đầu tiên ở Đại Đạo Tinh Không đã lấy mạng ta. Thôi rồi Lục đạo hữu ôi, hôm nay Độc Cô Lôi ta không thể tìm cho ngươi được một tia sinh cơ nào cả...

- Bất chợt, một cổ Kiếm Ý lại bùng lên trên người Độc Cô Lôi, lần này càng mạnh hơn Kiếm Ý lần trước. Dường như có tiếng gì đó vỡ nát, thân thể Độc Cô Lôi trong nháy mắt vỡ ra thành bụi phấn. Chỗ y đứng hiện ra một thanh Thánh Kiếm màu tím dài chừng bốn thước.

- Tử Lôi, chúng ta đã chân chính hòa thành một thể, một kiếm này cũng là một kiếm sau cùng!

- Trong Thánh Kiếm bốn thước vang lên giọng của Độc Cô Lôi.

Sắc mặt lão nhân hơi sững sốt, lập tức nhìn thanh Thánh Kiếm, gật gật đầu:

- Khá lắm. Nhân Kiếm Hợp Nhất như vậy mới chân chính là Nhân Kiếm Hợp Nhất, đáng tiếc là chỉ được một kiếm mà thôi nếu không cũng có thể khiến cho ta hao hơi tổn sức một phen!

- Ông...

Thánh Kiếm bốn thước chậm rãi đâm ra, vô số không gian loạn lưu đen ngòm tung bay tán loạn, ngưng tụ lại xung quanh Thánh Kiếm thành vô số cự long màu đen rất lớn. Trên mỗi cự long đều có vẩy rất rõ ràng. Kiếm Ý kinh khủng quét ngang Tinh Không.

Sắc mặt mười đại Thần Vương hết sức khó coi, một kiếm này đã vượt xa lúc nãy, nếu vừa rồi Độc Cô Lôi thi triển một kiếm này, bọn họ tuyệt đối không tiếp nổi.

Nhưng đôi mắt với một kiếm kinh Thiên kia, lão nhân cũng không thêm để ý, chỉ chậm rãi giơ ngón trỏ tay phải lên, điểm ra một cái.

Theo ngón trỏ lão nhân điểm ra, phía trước ngón trỏ xuất hiện một điểm thần quang màu vàng nhạt. Điểm thần quang này vừa xuất hiện đã như thay thế tất cả màu sắc trong Tinh Không, ngay cả ánh mắt mọi người cũng bị điểm sáng này thu hút.

- Lực Bản Nguyên!

Đại Thần Vương lăm lăm, trên mặt lập tức lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Bất chợt Tinh Không phía trước một chỗ này đổ sụp, không gian sụp đổ màu trắng sáng xuất hiện. Gợn sóng không gian màu trắng sáng hóa thành một luồng lũ lớn, nháy mắt nuốt chửng vô số cự long kia.

Không gian sụp đổ!

Khi tinh quang hủy diệt tràn ngập Tinh Không khởi phục lại nguyên hình như trước, thanh Thánh Kiếm bốn thước kia đã biến mất không thấy. Ngoại trừ chiếc kén màu trắng đục kia vẫn đang chậm rãi đập nhẹ, trong Tinh Không đã không còn lại thứ gì khác.

- Đại Năng Bỉ Ngạn!

Lúc này trăm tên Thánh Giả rốt cục đã hiểu ra, kinh hô thất thanh.

Đây là bá chủ chân chính của Tinh Không trong truyền thuyết. Đại Năng Bỉ Ngạn!

Chỉ là một chỉ hết sức bình phàm đã có thể dễ dàng khiến cho không gian sụp đổ, nếu lão biến ra Thần thể, e rằng đủ để hủy diệt cả một Tinh Hệ.

- Tham kiến Đại Năng!

Trăm tên Thánh Giả đồng thời nghiêng mình thi lễ.

So với cảnh giới Trường Mệnh. Mệnh Hà, cảnh giới Bỉ Ngạn là một cảnh giới khổng lồ. Trước mặt cảnh giới này, tất cả Thánh Giả Mệnh Hà đều là loài trùng kiến.

Lão nhân chỉ thần nhiên gật gật đầu, nhìn về phía chiếc kén do Lục Thanh biến thành, giọng lạnh lùng:

- Dư nghiệt Kiếm Đạo cũng vọng tưởng đột phá Bỉ Ngạn ư, để bản nhân tiến người một đoạn!

- Ủng

Ngay sau đó, một cỗ lực Bản Nguyên vô cùng kinh khủng bùng lên trên người lão nhân, thần quang màu vàng nhạt bao trùm cả hữu quyền của lão. Không gian giữa lão nhân và chiếc kén màu trắng đục lập tức xuất hiện một đạo không gian sụp đổ lan tràn. Không gian sụp đổ này có phạm vi chừng mười dặm, mang theo khí thế hủy Thiên diệt địa, đánh về phía chiếc kén.

- Lục tiền bối.

Bọn Cổ Trường Không trợn mắt gần rách khoe, nhưng lúc này dù chỉ đối diện với lưng lão nhân, cũng có một cỗ uy áp lớn lao khó tả bằng lời đè ép trên thân thể bọn họ, không thể cử động mấy may.

Trong nháy mắt, không gian sụp đổ thật lớn kia lập tức nuốt chửng chiếc kén màu trắng đục.

Chết rồi sao?

Mười đại Thần Vương đồng thời thờ phào nhẹ nhõm, bất quá vào lúc ấy, lão nhân khẽ a một tiếng, khiến cho ánh mắt bọn họ nhìn lại...

Sau ba lần hô hấp, không gian sụp đổ kia biến mất, kén màu trắng đục lại xuất hiện giữa Tinh Không, thậm chí thần quang màu trắng đục trên kén càng nồng đậm hơn.

- Kiếm Nguyên Công thật là quái dị, không ngờ còn có thể nuốt chửng không gian Động Hư...

Trên mặt lão nhân lập tức nở nụ cười mang ý nghĩa sâu xa:

- Được, nếu đã là như vậy, để ra xem rốt cục người có thể nuốt được bao nhiêu lực Động Hư...

Chỉ trong thoáng chốc, sắc mặt lão nhân trở nên nghiêm nghị, một cỗ thần lực Bản Nguyên bùng lên, nháy mắt đánh ra mấy trăm quyền. Không gian sụp đổ xuất hiện liên miên như những cơn sóng đập dồn, chôn vùi chiếc kén màu trắng đục vào trong đó. Lần này, không gian sụp đổ duy trì trong khoảng thời gian tàn nửa nén nhang mới chậm rãi tiêu tan.

Trên chiếc kén màu trắng đục rốt cục xuất hiện một vết nứt dài trăm trượng.

Lão nhân gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng, lại xuất ra vài trăm quyền nữa. Thần lực Bản Nguyên kinh khủng toát ra uy thế kinh người, truyền khắp Tinh Hệ Thần Thánh, tràn ngập toàn bộ Tinh Vực Cổ Thần.

Trong nháy mắt, trên sáu đại Tinh Vực, sáu trong hư không vô tận có vài đôi mắt mở ra.

980. Chương 25: Tứ Đại Bể Ngạn

Trong Tinh Không chợt vang lên ba giọng nói già nua.

Tuy rằng ba giọng nói này bình thản, nhưng trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ Tinh Hệ Thần Thánh. Mười đại Thần Vương, thậm chí là trăm tên Thánh Giả đều lộ ra vẻ khiếp sợ. Uy năng như vậy, chẳng lẽ lại là ba vị Đại Năng Bể Ngạn nữa sao?

Ngày thường, cho dù là hàng vạn năm, cũng rất khó có thể gặp được một vị Đại Năng Bể Ngạn. Thế nhưng hôm nay một lúc xuất hiện bốn vị, thật sự khiến cho các Thánh Giả trở tay không kịp.

Động tác lão nhân ngưng lại, ánh mắt như điện chớp, toát ra thần quang chói mắt, quét về bốn phía Tinh Không.

- Chỉ là dư nghiệt của Kiếm Đạo mà thôi cứ để ta ra tay là đủ...

- Vậy xin tự tiện.

Ba đạo niệm mạnh mẽ kia dường như mười phần kiêng kỵ lão tổ Thần tộc này, nghe thấy giọng điệu của lão có vẻ không tốt, lập tức biến mất không thấy.

-Rắc...

Lúc này, chiếc kén màu trắng đục bao phủ Lục Thanh đã vỡ ra hàng chục vết nứt trăm trượng. Bất quá theo từng vết nứt kia hình thành, vị Đại Năng Thần tộc này cảm thấy có điểm khác thường, nhưng lại không biết khác thường ở chỗ nào, không thể diễn tả bằng lời.

- Ầm...

Hàng ngàn hàng vạn thần quang mang theo thần lực Bản Nguyên đánh ra, đè ép một luồng vũ không gian sụp đổ khổng lồ, phủ khắp tứ bề, hoàn toàn bao vây kén kia vào giữa.

-Rắc...

Lại một vết nứt hình thành... Hết thấy tường chừng như đã trôi qua một khoảng thời gian rất dài thật ra. Từ lúc vị Đại Năng Thần tộc này ra tay, chỉ mới vài lần hô hấp mà thôi. Trong vài lần hô hấp này, kén màu trắng đục kia đã nhận lấy hàng vạn quyền mà mỗi một quyền như vậy có thể giết chết một tên Thánh Giả cảnh giới Mệnh Hà đỉnh phong, hàng vạn quyền là hàng vạn Thánh Giả Mệnh Hà. Cho dù gom góp cả sáu đại Tinh Vực cũng không có nhiều Thánh Giả như vậy, đây chính là uy năng của Đại Năng Bể Ngạn.

Lãnh ngộ lực Bản Nguyên rồi dưới Bể Ngạn đều là loài trùng kiến!

Mà sau khi đánh ra hàng vạn quyền này, thậm chí hơi thở của vị Đại Năng Thần tộc kia vẫn bình thường, dường như hàng vạn quyền này vẫn chưa vận dụng toàn lực, thoải mái tự nhiên.

Luồng vũ không gian sụp đổ khổng lồ chôn vùi, hết quyền này tới quyền khác đánh ra, mỗi một quyền đều mang theo thần lực vô biên mang không gian sụp đổ tiến hành đè ép chiếc kén.

Trăm tên Thánh Giả kinh hồn khiếp vía. Tinh Không ở xa xa kia, chỉ cần bọn họ tới gần một chút đã có nguy cơ phải chết, đừng nói là chống đỡ, thậm chí ngay cả ý chí chống đỡ cũng không có.

-Ong...

Bất chợt một tiếng kiếm ngâm trầm thấp từ trong không gian sụp đổ kia truyền ra. Tiếng kiếm ngâm này hết sức mỏng manh, dường như ngay sau đó sẽ lập tức tan biến.

Đại Thần Vương đột nhiên giật thót trong lòng, như nhớ lại chuyện gì, sắc mặt đại biến, lớn tiếng kêu lên:

- Lão tổ, người này có thể nuốt rất nhiều nguyên lực hương hỏa, thân thể dường như không có chút gì là hạn chế...

-Cái gì?

Vị Đại Năng Thần tộc kia nghe vậy cũng thán kinh hãi quyền đang đánh ra lập tức thu về, ngay tức khắc truyền âm một lúc cùng Đại Thần Vương, sắc mặt lão dần dần trở nên hết sức khó coi.

- Chính là Tổ Thần Thần Quyết của Tổ Thần, nhất định là như vậy! Không ngờ người này quan sát Tinh Vực Cổ Thần của chúng ta, lãnh ngộ được đạo quan trọng nhất là đạo cắn nuốt trong Tổ Thần Thần Quyết chẳng lẽ vừa rồi...

Ánh mắt vị Đại Năng Thần tộc kia đột nhiên trở nên hết sức âm trầm, khiến cho Tinh Không khắp Tinh Hệ Thần Thánh đều trở nên âm đạm không ánh sáng. Vô số tinh quang hủy diệt trong Tinh Không ngưng trệ bất động, dường như đã đến ngày tận thế.

Bỉ Ngạn nổi giận. Tinh Không biến sắc!

- Được, được lắm! Không ngờ lão phu tung hoành Tinh Không gần mười vạn năm qua, lại bị một tên tiểu bối trêu chọc, dù đồ lão phu trợ giúp người đột phá...

Ánh mắt lão nhìn chăm chú vào chiếc kén màu trắng đục bao phủ Lục Thanh. Từ trong đó, tiếng kiếm ngâm càng ngày càng vang dội bất quá lọt vào tai vị Đại Năng Thần tộc lại trở thành một sự nhạo báng không nhỏ.

- Chưa vào được Bỉ Ngạn, hôm nay bản thân sẽ cho người biết một chút uy năng chân chính của Bỉ Ngạn...

Trong nháy mắt, từ trên người vị Đại Năng Thần tộc này, một Cổ Thần lực Bản Nguyên nồng đậm bùng lên. Thần lực Bản Nguyên lần này Nếu so với lúc này khó lòng tả nổi. Nếu nói lúc này vị Đại Năng Thần tộc này đánh ra thần lực Bản Nguyên là nước, như vậy thần lực Bản Nguyên lần này là chất keo đậm đặc, uy năng hùng mạnh không gì sánh nổi.

- Ầm...

Một quyền đánh ra, trong nháy mắt, phạm vi Tinh Không ngàn dặm hoàn toàn sụp đổ, bao trùm kén màu trắng đục bên trong, uy áp vô tận lan tràn. Mười đại Thần Vương, trăm tên Thánh Giả thấy đều kinh hoàng thất sắc, đừng nói tới trăm vạn chân nhân. Trong khoảnh khắc này, rất nhiều chân nhân chấn động tâm thần, máu thịt tung bay, chết trên Tinh Chu.

-Ong...

Nhưng ngay sau đó, chiếc kén này giờ vẫn lặng yên chột bảnh trướng lên, một đạo kiếm quang màu xám bạc Từ trong hư không xuất hiện.

Cái gì?

- Kiếm quang này là...

Vị Đại Năng Thần tộc sững sờ, sau đó đắm chìm vào trong hồi ức xa xôi. Ngay sau đó, thần sắc vốn bình tĩnh của lão bất chợt trở nên vô cùng hoảng sợ:

- Kiếm Đạo Thời Không! Đạo Tề Thiên! Không có khả năng! Lúc trước Đạo Tề Thiên bị đánh vào trong Kiếm Đạo Hỗn Độn của vùng đất Thần cấm, làm sao có thể lưu truyền Kiếm Đạo Thời Không được? Chẳng lẽ.., chẳng lẽ y còn chưa chết?

- Lời nói của vị Đại Năng Thần tộc rất lớn, lúc này lập tức lọt vào tai mười đại Thần Vương cùng tất cả Đạo giả. Lúc này rất nhiều Tiểu Đạo Bất đầu bàn tán xôn xao, Bất đầu phỏng đoán về Kiếm Đạo Thời Không đã khiến cho vị Đại Năng Thần tộc kia vô cùng kinh sợ.

Kiếm Đạo nhất mạch, bọn Cổ Trường Không đầu tiên là sững sốt, lát sau lộ vẻ vui mừng như điên dại.

Kiếm Đạo Thời Không! Đạo Tề Thiên!

- Lúc trước chính là người này một mình một kiếm tung hoành Đại Đạo Tinh Không mấy trăm năm, chưa từng thất bại được xưng là Đại Đạo đệ nhất nhân, đệ nhất cường giả chân chính của Đại Đạo Tinh Không. Chẳng lẽ vị Lục tiền bối này là người thừa kế?

- Kiếm Đạo ta quật khởi thế không thể cản!

Cổ Trường Không thét lên, không thêm để ý tới những ánh mắt kinh ngạc xung quanh.

- Không lâu sau, trong các Tiểu Đạo, rất nhiều Đạo giả có tuổi như nhớ lại chuyện gì, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng kinh khủng.

- Chẳng lẽ thật sự là truyền nhân của người ấy? Hay chính là người ấy nghịch đạo trở về Tinh Không lần nữa?

Lúc này chỉ thấy bên Trong không gian sụp đổ, một Thời Không Luân Bàn cao mười vạn trượng hiện ra. Mà Thời Không Luân Bàn này hoàn toàn là thật, trên mặt có vô số kiếm văn màu xám bạc. Xung quanh những kiếm văn này còn lưu chuyển một lớp kim quang mỏng.

- Thời Không Luân Bàn...

- Đại Năng Thần tộc trong lòng kinh hãi

- Ngay sau đó, một cỗ khí tức Bản Nguyên lúc ẩn lúc hiện. Ắn chứa tuế nguyệt tang thương lan tràn ra. Khí tức Bản Nguyên này vừa lộ ra, lập tức bùng lên khí thế vô cùng mạnh mẽ. Khí thế này trấn áp Tinh Không, vốn Tinh Không sụp đổ trước kia bị khí thế này trấn áp, lập tức chậm rãi khép lại.

Sắc mặt Đại Năng Thần tộc ngưng trọng, biết lúc này không còn xoay chuyển gì được nữa, bên đứng trợ ra đó giữa Tinh Không, không ra tay nữa.

Trong một khoảng hư không bên ngoài sáu đại Tinh Vực một bóng người màu trắng ngồi xếp bằng, mặc cho không gian loạn lưu hoành hành ngang ngược, cũng không thể nào tiếp cận thân thể người này trong phạm vi một thước.

Bỗng nhiên bóng người màu trắng này chậm rãi mờ hai mắt, hai đạo thần quang kinh người bắn ra. Thần quang này nghiền nát hết thủy xung quanh, không gian loạn lưu cuốn ngược trở về. Toàn bộ không gian Động Hư Bất đầu trở nên vô cùng hỗn loạn, ngay sau đó nổ vang tung tóe.

- Đại Năng xuất thế...

Trong Đại Đạo Kiếm Thánh bất chợt vang lên vài tiếng quát thất thanh, vài đạo niệm chấn động Tinh Không quét ngang qua, nhắm tới Tinh Vực Cổ Thần.

Giờ phút này ở Tinh Hệ Thần Thánh, trong Tinh Không vô tận, một chiếc Thời Không Luân Bàn đang xoay tròn. Lúc này, chiếc kén màu trắng đục cũng dần dần ngả sang màu xám bạc trên mắt còn có một lớp kim quang mỏng lưu chuyển.

Trên thân kén toát ra một cỗ khí tức tang thương cổ kính, ngoại trừ vị Đại Năng Thần tộc kia, bất kể là mười đại Thần Vương hay các thời gian đều cảm thấy tâm Thân Kinh hãi Thời Không trước mặt dường như trở nên vụn vỡ, ký ức sâu kín vô cùng bị dẫn động xuất hiện trở lại.

Ký ức ẩn sâu này vốn bị bọn họ cho chìm vào quên lãng, lúc này chợt xuất hiện trở lại, lập tức khiến cho một ít Thánh Giả thần sắc kích động, không còn tự chủ.

Đây là Kiếm Ý gì vậy?

Đại Thần Vương trầm nghĩ trong lòng, thần lực trên người mười đại Thần Vương bùng lên, vẫn không thể nào kèm chế được ký ức xa xưa này.

- Thần Vô Thương...

Giữa Tinh Không lại vang lên ba giọng nói già nua khi trước.

- Nếu như đã tới, vậy hiện thân đi.

Đại Năng Thần tộc cười lạnh, nhìn về một phía Tinh Không.

- Ủng...

Hư không mở ra, chỉ thấy ba bóng người già nua bước ra. Trên thân thể mỗi người toát ra một cỗ dao động đáng sợ, cỗ dao động này chấn triệt Tinh Không. Trong khoảnh khắc hai người xuất hiện, trong Tinh Hệ Thần Thánh, mặt trời lập tức trở nên âm đạm, toàn bộ Tinh Hệ Thần Thánh đều trở nên tăm tối

Thần Vô Thương hừ lạnh, nhìn một lão nhân toàn thân bao phủ khí đen, trầm giọng nói:

- Ma Vô Danh, nơi này không chào đón người!

-Không chào đón ta...

Khí đen Tan đi, lộ ra một lão nhân tộc bạc áo đen, trong mắt lão nhân này dường như có hai vì sao đen ngòm lưu chuyển, lúc này chỉ thấy lão phì cười:

- Trong Đại Đạo Tinh Không này, không có nơi nào mà Ma Vô Danh ta không đến được.....

- Vậy sao.....

Thần Vô Thương quát lớn, lập tức giơ quyền, đánh về phía Ma Vô Danh.

Hai vị dừng tay, giờ phút này nên liên thủ đối địch mới phải.

Cách Ma Vô Danh không ca, một lão nhân khoác áo vàng tiến lên một bước, trầm giọng nói.

Trước mặt lão nhân áo vàng còn có một thiếu niên áo đen. Quanh thân thiếu niên dường như có một tầng thần quang đen kịt, hết thảy tinh quang hủy diệt gần thân quang này chừng một tấc, lập tức biến mất không thấy.

Nghe lão nhân áo vàng nói như vậy, hai người Thần Vô Thương trở nên nghiêm nghị, nhìn về giữa Tinh Không.

Lúc này dưới Thời Không Luân Bàn, bề mặt của kén màu trắng đục đã tràn đầy vết nứt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan, một cỗ khí tức Bản Nguyên vô cùng mạnh mẽ từ trong kén lan tràn ra ngoài.

- Không có khả năng, vì sao khí tức trên người tên này lại hùng mạnh như vậy, dù là sinh ra Bản Nguyên Thời Không, đứng lý ra cũng không tới mức như vậy. Rốt cục là sinh ra cái gì...

Lão nhân áo vàng trầm giọng nói.

Sắc mặt Thần Vô Thương rất khó coi, nhưng cũng lên tiếng nói:

981. Chương 26: Thiêu Thân Hóa Kiếm

Ba vị Đại Năng nghe vậy kinh hãi trong lòng, Cổ Thần bằng có thể nói là bao gồm toàn bộ nguyên lực hương hỏa trên Tinh Vực Cổ Thần. Vị trí thứ nhất trên Cổ Thần bằng được kế thừa rất nhiều nguyên lực hương hỏa, bao nhiêu đời qua bị tộc Cổ Thần chiếm dụng không ít. Nhưng sau vô tận năm tháng tích lũy, cũng nhiều không thể tưởng. Người kia nuốt nhiều nguyên lực hương hỏa như vậy, thân thể hần làm sao chịu đựng được?

- Không có khả năng, người này làm sao có được thân thể hùng mạnh như vậy, e rằng Thần Vô Thương lão cũng không thể chịu được...

Ma Vô Danh cười lạnh:

Thần Vô Thương, lão đang đùa với chúng ta sao? Thần Vô Thương giận dữ đáp:

- Tin hay không tùy lão!

- Xin hai vị đừng nóng nảy...

Lão nhân áo vàng lên tiếng:

- Người này đã ra khỏi Bản Nguyên, được quy tắc của Đại Đạo bảo vệ, nếu giờ phút này chúng ta ra tay, ắt sẽ bị quy tắc của Đại Đạo công kích. Xem ra chỉ có thể chờ hần đột phá xong xuôi, lúc ấy mới có thể giết được.

- Không sai.

Thiếu niên áo đen kia tiếp lời, sắc mặt y lạnh lùng như băng giá:

- Bằng bất cứ giá nào cũng phải liên thủ giết hần. Kiếm Đạo nhất mạch. Kiếm Đạo Thời Không không thể lưu được!

Nghe thiếu niên nói vậy, ba người Thần Vô Thương đều gật gật đầu, sắc mặt ngưng trọng. Lần này, Thần Vô Thương và Ma Vô Danh đã trở nên nhất trí cùng nhau.

Bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn muốn liên thủ giết chết Lục tiền bối ư?

Sắc mặt bọn Cổ Trường Không lập tức trở nên tái nhợt. Bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn, vừa nhìn cũng biết không phải mới đột phá gần đây, cho dù Lục tiền bối cũng đột phá tới Bỉ Ngạn, cũng tuyệt đối không thể chiến được!

- Chẳng lẽ Đại Đạo muốn tuyệt đường Kiếm Đạo nhất mạch ta hay sao?

Cổ Trường Không than dài thần sắc tỏ ra vô cùng căm phẫn.

Lúc trước, chính mắt bọn họ đã nhìn thấy một vị tiền bối Kiếm Đạo Mệnh Hà đỉnh phong ngã xuống, giờ phút này, vị Đại Năng Kiếm Đạo còn sót lại sắp sửa xuất thế, nhưng cũng sắp sửa bị bốn tên Đại Năng liên thủ giết chết. Chẳng lẽ Đại Đạo khó lòng dung nạp Kiếm Đạo, cho nên muốn tiêu diệt Kiếm Đạo ư?

Khí tức oanh liệt bị tráng từ trên người bọn Cổ Trường Không bùng lên. Chẳng những chỉ có bọn họ, trong số các Tiểu Đạo cũng có không ít Kiếm Giả, trên người cũng bùng lên một cỗ khí thế bi phẫn. Rất nhiều Kiếm Giả trong giờ phút này xuất ra toàn bộ lòng can đảm của mình muốn vì Lục Thanh tìm ra một tia sinh cơ.

- Được! Kiếm Đạo nhất mạch ta, tự nhiên phải dũng mãnh tinh tiến!

Cổ Trường Không bất chợt bật cười một tràng dài:

- Bảo vệ Kiếm Đạo ta, chết không hối hận!

- Bảo vệ Kiếm Đạo ta, chết không hối hận!

Trong trăm vạn chân nhân, gần ba ngàn người hết to phụ họa, sóng âm cuộn cuộn dung hợp lại hóa thành một cỗ khí thế kiên cường bất khuất, vô cùng oanh liệt, trấn áp về phía bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn

- Chỉ là loài trùng kiến, cũng dám ra tay với chúng ta!

Sắc mặt Thần Vô Thương vô cùng lạnh lẽo, bất chợt hừ lớn một tiếng, một cỗ uy thế vô hình của Đại Năng Bỉ Ngạn lan tràn ra. Chỉ trong thoáng chốc, trong phạm vi trăm vạn dặm Tinh Không mất đất, hết thảy đều biến sắc, dường như lời vãn nổi giận, cuộn cuộn hội tụ lại. Khí tức Bản Nguyên tuy chỉ khuếch tán ra một tia, cũng đã đánh cho gần ba ngàn tên Kiếm Giả đạt tới Phá Phàm thất trùng thiên là thấp nhất, ngã ngồi xuống đất.

- Thiêu thân thể ta, bảo vệ Kiếm Đạo! Thiêu Kiếm Anh ta, quyết chiến Đại Năng

Rất nhiều Tiểu Đạo kinh sợ khó hiểu, trăm vạn chân nhân trên vô số Tinh Chu lúc này xôn xao hẳn lên. Bởi vì trong khoảnh khắc này, trên người gần ba ngàn Kiếm Giả bùng lên Thần Hỏa màu vàng nhạt. Thần Hỏa này là do thiêu đốt Kiếm Anh và hết thảy hồn phách mà sinh ra. Tự mình thiêu đốt hồn phách, chính là phương pháp chết đi triệt để nhất trong Đại Đạo Tinh Không này.

Dùng cái chết của bản thân mình để bảo vệ một đạo, lòng quyết tử của vô số Kiếm Giả này đã khiến cho rất nhiều Tiểu Đạo kinh sợ trong lòng. Không ít Đạo giả lộ vẻ không đành lòng, quay đầu đi không nỡ nhìn.

Gần ba ngàn Kiếm Giả trong các Tinh Chu bay lên không, bao gồm Cổ Trường Không và hai trưởng lão Chuẩn Thánh của Đạo Kiếm Tinh, trong ba ngàn Kiếm Giả này còn có Tám Chuẩn Thánh. Mười Chuẩn Thánh thiêu đốt hết thảy, bùng lên Thần Hỏa vô cùng rực rỡ. Thần Hỏa màu vàng cháy bùng bùng khiến cho không gian sinh ra sóng gợn lẫn lộn.

Ba ngàn đạo Thân Hỏa lớn nhỏ không đông hội tụ lại giữa Tinh Không vô tận, trong phút chốc phóng xuất hào quang che lấp cả ánh mặt trời. Hào quang rực rỡ màu vàng bắn ra, một cỗ khí Phong Mang đen sẫm đồng thời bốc lên, một cỗ Kiếm Ý bất khuất quét ngang hư không. Sức mạnh của cỗ Kiếm Ý này chấn động lòng người, dù là mười đại Thần Vương cũng cảm thấy tâm thần run rẩy, dù là bọn họ cũng không dám đương đầu với Kiếm Ý Phong Mang như vậy. Mười đại Thần Vương đã lãnh ngộ đạo Lực Lượng tới một đỉnh cao nhất định, bọn họ có thể đoán được rõ ràng, trước mặt Kiếm Ý như vậy, bọn họ chỉ có một kết cục duy nhất: một kiếm phân thân, hồn phi phách tán!

Ba ngàn người vừa chân nhân vừa Chuẩn Thánh chưa đạt tới cảnh giới Mệnh Hà thiêu đốt thân mình, không ngờ sinh ra Kiếm Ý Phong Mang vô hạn, tiếp cận với Đại Năng Bỉ Ngạn. Thậm chí cổ Kiếm Ý Phong Mang này, Thánh Giả cảnh giới Mệnh Hà đã không đủ khả năng chống cự.

- Ong...

Một tiếng kiếm ngân vang lên chấn động Tinh Không, ba ngàn đạo Thần Hỏa dung hợp lại, hiện ra một thanh cự kiếm Liệt Hỏa màu vàng cao ba vạn trượng, toàn thân tràn đầy một cỗ khí Phong Mang đen sẫm. Một cổ Kiếm Ý càn quét hư không, không gian vỡ nát, vô số không gian loạn lưu chen chúc mà ra, ào về phía bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn.

Cự kiếm lung động, cũng đồng thời lẳng không chém xuống bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn.

- Loài trùng kiến hèn mọn, cho dù là chết, cũng chỉ là trùng kiến mà thôi!

- Thiếu niên áo đen lạnh lùng nói bất chợt há miệng ra lẳng không hút một cái về phía Tinh Không trước mặt.

- Một cỗ khí tức Bản Nguyên kỳ dị tràn tới, khí tức này ngập tràn cảm giác tối tăm mờ mịt Trước mặt thiếu niên, một cái động khổng lồ đen ngòm giống như không gian Động Hư hiện ra, có chiều cao mười vạn trượng, Từ đó toát ra sức hút mạnh mẽ hơn không gian Động Hư vô số lần, lập tức nuốt chửng cự kiếm màu vàng ba vạn trượng kia vào.

- Động khổng lồ kia bành trướng lên một chút, sau đó chậm rãi khép lại.

Thiếu niên áo đen chép chép miệng như vừa mới ăn no, lạnh lùng nói:

- Một bầy trùng kiến, vậy mà cũng Tự tập được lực lượng hết sức tinh thuần!

Đáng sợ, đáng sợ tới nỗi khó lòng tưởng tượng!

- Rốt cục không biết thiếu niên này là ai, một kiếm chấn động Tinh Không như vậy, không ngờ đã bị y nuốt chửng chỉ một lần. Đó là thần thông đến bậc nào, quả thật khó lòng tưởng

Giờ phút này, các Thánh Giả mới chân chính hiểu rõ những lời đồn đại đã từ lâu. Đại Năng Bỉ Ngạn mới là chúa tể chân chính của Đại Đạo Tinh Không này. Đại Năng Bỉ Ngạn đã vượt qua mọi hạn chế, dưới Đại Đạo không có lực lượng nào có thể hơn được bọn họ, dưới Bỉ Ngạn, càng là trùng kiến.

- Trong lòng các Thánh Giả không còn sót lại chút ý nghĩ phản kháng nào, chỉ có điều nhìn sang kén màu trắng đục do Lục Thanh hóa thành, thần sắc các Thánh Giả lộ vẻ vô cùng phức tạp. Có cực kỳ hâm mộ, cũng có thông cảm, đa số là bùi ngùi cảm thán.

- Cảnh giới Bỉ Ngạn là cảnh giới mà biết bao Thánh Giả Mệnh Hà ra sức tìm cầu, hiện tại Lục Thanh đã tìm được, chỉ đáng tiếc là lúc hấn bước chân lên Bỉ Ngạn, cũng chính là lúc hấn phải chết.

-Ong...

- Vào lúc thiếu niên áo đen kia vừa nuốt xong ba ngàn người bọn cổ Trường Không, giữa Tinh Không. Thời Không Luân Bàn màu xám bạc kia bất chợt vang lên tiếng kiếm ngân vô cùng bạo ngược. Theo tiếng kiếm ngân này, còn có một cỗ lực Bản Nguyên vô cùng đáng sợ bùng lên.

-Rắc...

Vết nứt cuối cùng hình thành trên kén màu trắng đục kia, Từ đó lập tức toát ra một cỗ khí tức vô cùng kinh khủng.

Đây là một cỗ lực Kiếm Đạo hết sức tinh thuần, một cỗ huyền ảo Lực Lượng cực hạn lan tràn, khiến cho sắc mặt bốn người Thần Vô Thương trở nên hết sức khó coi.

- Không ngờ người này đã lãnh ngộ được huyền ảo Lực Lượng, chỉ kém một bước nữa là có thể lãnh ngộ được Bản Nguyên!

Ma Vô Danh kinh hô thất thanh, bất chợt lộ vẻ tức giận:

- Thần Vô Thương, không ngờ lão dám tiết lộ Cổ Thần Quyết của Thần tộc cho hấn!

Thần Vô Thương nhướn mày, lạnh lùng nói:

- Đó là do tư hấn tham ngộ hình ảnh cổ Thần.

- Ầm...

Một cổ lực Kiếm Đạo khổng lồ toát ra, lấy kén màu trắng đục làm trung tâm, không gian sụp đổ hiện ra, ngưng tụ thành một trận cuồng phong Tinh Không.

Kén màu trắng đục vỡ ra một góc, một đôi tay dài vươn ra. Trên đôi tay này có khí Phong Mang màu xám bạc vờn quanh, trên bề mặt còn có một lớp hào quang màu vàng tinh thuần. Ngón tay như kiếm, mỗi một ngón đều giống như một thanh Thánh Kiếm tuyệt thế, nắm vào hai bên chỗ vỡ của kén.

Chiếc kén vốn đang phải gánh chịu không gian sụp đổ, lúc này lại thêm vào sức lực của đôi tay kia, lập tức vỡ ra thành nhiều mảnh, sau đó tiêu tan giữa Tinh Không.

- Làm sao có thể như vậy được?

Mười đại Thần Vương kinh hô Thất thanh, mắt nhìn không chớp vào một bóng người thật lớn ở xa xa.

Đó là một người thân cao ngàn dặm, một chiếc trường bào màu xanh khoác trên người, lẳng không đứng giữa Tinh Không, trên người có một lớp khí Phong Mang màu xám bạc lưu chuyển. Đây là một cổ khí Phong Mang kỳ dị, toát ra một cổ khí tức Bản Nguyên nồng đậm.

Lực lượng hết sức tinh thuần của người khổng lồ trước mặt khiến cho mười đại Thần Vương như thấy được pho tượng Cổ Thần trong điện Cổ Thần, cũng có khí thể kinh Thiên động địa chấn nhiếp Tinh Không. Hai bóng người gần như giống hệt nhau, cũng toát ra một cổ khí Phong Mang không gì sánh kịp giống nhau như đúc.

Cảm nhận được lực lượng mệnh mông mênh mẽ trong cơ thể, trong lòng Lục Thanh không hề cảm thấy vui mừng, mà là cảm thấy vừa buồn bã vừa tức giận. Cảm giác vừa buồn vừa giận này ngưng tụ trong hai mắt hấn, lập tức bùng lên thành hai đạo Thần Hỏa màu xám bạc pha vàng.

- Các người, đáng chết!

Giọng Lục Thanh như giọng cự thần chấn động Tinh Không, hấn vừa nói ra bốn chữ này, lập tức hóa thành một khoảng không gian sụp đổ rộng chừng ngàn dặm, quét về phía bốn tên Đại Năng Bĩ Ngạn.

Thần sắc thiếu niên áo đen tỏ ra trang nghiêm. y lại há miệng như khi này, một cái động khổng lồ lại hiện ra, lực đạo cắn nuốt kinh khủng truyền khắp Tinh Không, ngay tức khắc đã nuốt chửng khoảng không gian sụp đổ ngàn dặm kia.

Nhưng ngay sau đó, thiếu niên áo đen kia biến sắc, lẳng không lui về phía sau trăm dặm mới ổn định được thân hình.

- Lực lượng thật mạnh!

Thiếu niên áo đen trầm giọng nói sắc mặt hết sức âm trầm.

Chỉ nói ra bốn chữ mà có lực lượng như vậy, bọn Thần Vô Thương chẳng những cảm thấy từ bốn chữ đó toát ra một cổ khí Phong Mang hết sức tinh thuần, còn có một luồng sức mạnh hùng hậu vô biên. Luồng sức mạnh này, dù Thần Vô Thương thân là Thần tộc,

982. Chương 27:

Đây là Bất Diệt Kiếm Thế sao?

Lục Thanh cảm nhận được một thân khí Phong Mang của mình đã hoàn toàn hóa thành màu xám bạc. Khí Phong Mang này là khí Phong Mang Bản Nguyên của hấn, đã thoát khỏi hạn chế của khí Phong Mang thông thường. Lục Thanh có thể nhận thấy rõ ràng, lúc này trong cơ thể hấn đã không còn huyết mạch, chỉ còn lại khí Phong Mang hết sức tinh thuần. Phong Mang Thời Không!

Kiểm nguyên Bản Nguyên mệnh mông rót vào toàn thân, sau khi đột phá được tầng mười sáu Tử Hoàng Kiểm Thân Kinh, đồng thời Lục Thanh cũng đột phá được gông cùm xiềng xích của bản thân. Thời Không Luân Bàn của hắn đã hoàn toàn hóa thành vật thật. Kiểm Ý Bản Nguyên chất chứa bên trong đã xuất ra hoàn toàn, rót khắp toàn thân, một phen trợ giúp hắn đột phá vào cảnh giới Bỉ Ngạn, đồng thời Kiểm thể Thánh Kiểm đỉnh phong cũng đột phá vào một cảnh giới mới.

Một cảnh giới đỉnh phong Kiểm Đạo chưa từng có trong quá trình diễn biến của Đại Đạo sau biết bao năm tháng vô tận.

Lây thân làm kiếm, vượt qua cảnh giới Thánh Kiếm, bước vào cảnh giới Bất Diệt, lúc này chỉ cần Bản Nguyên bất diệt thì Kiểm thể bất diệt. Cho dù là Đại Năng Bỉ Ngạn cũng không thể giết hắn, bất kể là ai cũng không giết được!

Giờ phút này. ý niệm trong đầu Lục Thanh hùng mạnh vô cùng, hắn cảm thấy cho dù mình thử nhẹ một hơi cũng có thể dễ dàng hủy diệt một ngôi sao, chỉ cần khẽ giậm chân, cả một Tinh Hệ cũng phải tán loạn.

Lục Thanh đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn trước mặt, cảm nhận được lực Bản Nguyên mệnh mông như biển cả trên thân thể bốn người, hắn vẫn tỏ ra không hề sợ hãi. Ánh mắt hắn dừng lại ở thiếu niên áo đen, lạnh giọng nói:

- Nhả ra chân linh bốn mạng của bọn họ !

Giọng của Lục Thanh không cho phép trái lời, đạt tới cảnh giới Bỉ Ngạn, tự nhiên có được một cỗ uy nghiêm lớn lao, không cho phép cãi lời, vô cùng linh hoạt sắc bén.

Thiếu niên áo đen hừ lạnh:

- Bản tổ tung hoành Tinh Không đã mười vạn năm qua, thứ gì vào bụng bản tổ rồi, chưa có kẻ nào có tư cách bắt bản tổ phải nhả ra!

- Vậy cứ đánh tan xác ngươi là được!

Kiểm quang màu xám bạc trong mắt chợt lóe, ngay sau đó Lục Thanh bước ra một bước. Ngay tức khắc, trước mặt hắn và thiếu niên áo đen kia, một dòng sông Thời Không hiện ra, vượt qua Tinh Không, nháy mắt nối liền với thiếu niên áo đen. Hành động nối liền này không cho phép trái nghịch, một cỗ Kiểm Ý Thời Không giam cầm hư không, hư không này bao gồm cả thời gian và không gian, hết thảy đều bị phong cấm.

Không ai thấy rõ động tác của Lục Thanh, cho dù là ba tên Đại Năng Bỉ Ngạn còn lại cũng không thể thấy. Trong nháy mắt Thời Không giữa bọn chúng và hai người Lục Thanh đã bị Lục Thanh dùng Kiểm Ý Bản Nguyên tách ra. Có thể nói rằng lúc này vị trí của Lục Thanh và thiếu niên áo đen kia đã không còn là vùng Thời Không trước đó.

- Âm...

Chỉ trong thoáng chốc. Lục Thanh đã tới trước mặt thiếu niên áo đen. Một quyền đơn giản không hề hoa mỹ, giống như một kiếm xuất ra, mang theo Kiểm Đạo Thời Không kinh khủng đánh ra.

Lúc này Lục Thanh không chỉ có một loại kiếm quang đơn thuần, mà là một cỗ lực lượng tinh thuần dung hợp giữa Kiểm Ý Phong Mang tinh thuần và kiếm quang Bản Nguyên Thời Không. Lực lượng này đã dung hợp tất cả huyền ảo ẩn chứa trong Kiểm Đạo lại với nhau, cho nên uy năng của nó vô cùng rộng lớn.

Một quyền này vừa đánh ra về phía thiếu niên áo đen. Thời Không trước mặt lập tức bị kéo gần tới Lục Thanh. Thiếu niên áo đen kia há miệng tạo ra động khổng lồ như lúc trước, nhưng trước mặt sức mạnh của Kiểm Đạo Thời Không, lại giống như bị kéo giãn ra vô hạn, không cách nào tiếp cận được Lục Thanh.

Lực Kiểm Đạo Thời Không pha lẫn một lớp thần quang màu vàng nhạt cùng lực Kiểm Đạo màu xám bạc nện thật mạnh vào bụng thiếu niên áo đen. Lăn tròn một quyền với sức mạnh đủ để hủy diệt Tinh Hệ, sắc mặt thiếu niên áo đen tái nhợt, cả phần bụng lõm vào, nháy mắt bị đẩy vào trong Thời Không vô tận, trở về với thế giới Đại Đạo trước kia.

-Phụt...

Chỉ thấy thiếu niên áo đen gầm lên giận dữ, từ trong miệng hôc ra ba ngàn chân linh Thần Hỏa màu vàng nhạt. Lục Thanh chớp hờ một trảo, lập tức thu tất cả vào lòng bàn tay.

- Thời Không Lưu Tồ!

Lại nghe Lục Thanh quát lớn, lực Kiếm Đạo Thời Không vô cùng kinh khủng tràn ngập lòng bàn tay, bao phủ toàn bộ ba ngàn chân linh vào trong.

Sinh cơ mệnh môn rộng lớn bất chợt bùng lên, thúc giục ba ngàn chân linh nhanh chóng trưởng thành giữa Đại Đạo Tinh Không. Gần như trong nháy mắt, số chân linh này lại ngưng tụ thành một thanh cự kiếm màu vàng. Sau đó cự Kiếm lại phản tán ra, biến thành ba ngàn bóng người đang tự thiêu đốt thân mình. Thần Hỏa chợt lui, ba ngàn Kiếm Giả chết đi khi này đã xuất hiện rành rành trước mặt mọi người.

Nghịch chuyển sinh tử!

Thủ pháp kinh khủng hết sức khó tin này đã chấn nhiếp tất cả mười đại Thần Vương, trăm vạn chân nhân.

Trăm vạn chân nhân trợn trừng hai mắt, đó là sức mạnh của Kiếm Đạo ư? Sức mạnh như vậy quả thật không thể nào tin được, có thể nói là thần. Xem ra bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn Thần Vô Thương lại không có được thủ pháp như Lục Thanh.

Bọn chúng chỉ có được lực lượng không gì sánh kịp, nhưng không thể nghịch chuyển sinh tử được như Lục Thanh.

- Lục tiền bối.....

Sau khi được trùng sinh, bọn Cổ Trường Không tỏ ra kinh ngạc vô cùng. Chẳng phải vừa rồi bọn họ đã thiêu đốt thân thể, chết hết rồi sao?

Chẳng lẽ Lục Tiền bối đã đột phá tới cảnh giới Bỉ Ngạn?

Rất nhiều Kiếm Giả lộ ra vẻ vui mừng như điên dại. Kiếm Đạo đã có bậc Đại Năng Bỉ Ngạn, chỉ cần vượt qua được kiếp nạn hôm nay, ngày Kiếm Đạo hưng thịnh đã không còn xa nữa!

Lúc này sắc mặt bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn đều tỏ ra ngưng trọng. Đạt tới cảnh giới Bỉ Ngạn đã không còn phân chia cảnh giới, có chăng chỉ khác biệt ở chỗ vận dụng lực lượng và lãnh ngộ mà thôi. Trước Cường giả Bỉ Ngạn, trừ phi là Bản Nguyên vạn phần lợi hại nếu không, chênh lệch giữa hai bên cũng không nhiều.

Nhưng giờ phút này, lực lượng của Lục Thanh đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của bọn chúng. Vốn dù là Bản Nguyên Thời Không, cũng không làm cho chúng kiêng kỵ bao nhiêu. Dù sao Lục Thanh cũng chỉ vừa đột phá, dựa vào lực lượng mạnh mẽ, bốn người liên thủ thừa sức để tru sát hắn. Nhưng lúc này Lục Thanh đã lãnh ngộ huyền ảo Lục Lực của Cổ Thần, thậm chí suýt chút nữa sinh ra Bản Nguyên Lục Lực. Chỉ cần bằng vào điểm này, về phương diện vận dụng lực lượng. Lục Thanh cũng không còn kém bọn chúng bao nhiêu. Hơn nữa thêm vào sự hùng mạnh kỳ dị của Kiếm Đạo Thời Không, bốn người bọn chúng dù có thể liên thủ miễn cưỡng trấn áp Lục Thanh, cũng không thể nào giết chết Lục Thanh cho được.

Bất quá bốn người bọn chúng không biết, thân thể Lục Thanh là Bất Diệt Kiếm Thể, chưa từng có từ trước tới nay, lực lượng Kiếm Đạo hùng mạnh không thể nào tưởng tượng. Chỉ với bốn người bọn chúng, đừng nói là giết Lục Thanh, dù muốn trấn áp phong ấn cũng không có khả năng.

- Bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn ư?

Lục Thanh lạnh lùng cười khẩy:

- Các người xem cả vạn vật trong Tinh Không này chỉ là trùng kiến, nhưng không biết rằng trước mặt cường giả mạnh hơn các người, các người cũng chỉ là con kiến, thậm chí cũng không bằng!

- Bớt lời vô nghĩa! Tất cả đồng loạt ra tay, dốc hết toàn lực giết hắn. Hôm nay quyết không thể để cho hắn đi được!

Thần Vô Thương quát to một tiếng, thân thể chợt bành trướng, cao lên mười vạn trượng. Một cỗ thần uy như núi toát ra, thân lực Bản Nguyên bùng lên, không gian xung quanh lập tức vỡ tung tóe, không chịu nổi sức mạnh hủy diệt sao trời này.

Nhìn bộ dáng của Thần Vô Thương. Lục Thanh lắc lắc đầu:

- Đáng tiếc so với tư chất của Cổ Thần, lão còn kém quá xa.

Thân hình Lục Thanh chợt nhoáng lên một cái, hai bên Lục Thanh lại xuất hiện thêm ba Lục Thanh nữa, bốn thể giới Thời Không khác nhau được mở ra. Mỗi Lục Thanh trong một thể giới Thời Không kia đều điểm ra một kiếm. Phía trước kiếm chỉ. Thời Không hỗn loạn, hình thành một luồng sức mạnh bóp nát hết thấy, nhắm về phía bốn người Thần Vô Thương.

Thứ thứ ba mươi tư của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm: Thời Không Hỗn Loạn!

Lực lượng của Kiếm Đạo Thời Không hỗn loạn đã vượt qua lực lượng của Kiếm Đạo trong thời gian và không gian bình thường, sắc mặt của bốn người Thần Vô Thương lập tức đại biến, đồng thời dốc ra hết toàn bộ lực Bản Nguyên mệnh mông của mình. Giờ phút này, như có động đất kịch liệt nổi lên, bốn mươi đại Thần Vương và trăm vạn chân nhân đã không chịu nổi uy năng như vậy, rút lui ra xa hàng trăm vạn dặm, thậm chí không dám dừng lại nghỉ. Uy năng của cường giả Bỉ Ngạn, cho dù là cách mấy trăm vạn dặm cũng chấn động Tinh Không, không ai ngăn nổi

- Thôn Phệ Tinh Không.

- Đại Phá Diệt Chương...

- Cổ Ma Thần Hỏa...

- Cổ Thần Khai Thiên...

Bốn người Thần Vô Thương đồng thời cất tiếng rống giận, một cái động khổng lồ đen ngòm bao trùm hàng trăm vạn dặm mở ra, như muốn nuốt chửng toàn bộ Tinh Không. Một bên có một cự chương bốn màu cao trăm vạn dặm, lại thêm hai bóng người xuất ra một quyền dung hợp thần lực và ma lực. Bốn cổ lực Bản Nguyên kinh khủng đồng thời quét ngang Tinh Không, tấn công về phía bốn tên Lục Thanh.

Theo bốn kiếm do bốn Lục Thanh điểm ra, bốn đạo lực lượng Kiếm Đạo Thời Không màu xám bạc pha vàng bay ra. Bốn kiếm này làm cho Thời Không vô tận trở nên hỗn loạn, lực Kiếm Đạo mạnh mẽ không tả bằng lời nháy mắt đã va chạm cùng bốn đạo lực Bản Nguyên

- Âm...

Chỉ trong thoáng chốc, toàn bộ Tinh Hệ Thần Thánh rung động kịch liệt, Bách Chiến Tinh ở gần nhất bị nứt ra vài khe nứt khổng lồ, một cổ khí tức hủy diệt từ đó truyền ra khắp Tinh Không.

Gần như không có chút trở ngại, bất kể là động khổng lồ muốn nuốt chửng Tinh Không, hay hai cự chương Thần Ma kinh Thiên kia, dưới bốn kiếm này đều vỡ nát. Bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn đồng thời lui lại vài ngàn dặm, mà bốn bóng Lục Thanh nháy mắt cũng hợp nhất, sắc mặt trắng bệch, lui về phía sau vài trăm dặm.

Mới bước vào Bỉ Ngạn đã một kiếm đẩy lui bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn, uy thế như vậy đã đủ để Lục Thanh danh chấn Đại Đạo Tinh Không. Nhưng cũng vì mới vừa bước vào Bỉ Ngạn. Lục Thanh vẫn chưa thể khống chế được lực lượng mạnh mẽ nhất thời bạo phát, cho nên tuy rằng Kiếm thể của hắn mạnh mẽ, không chút bị thương, nhưng tâm thần phải chịu áp lực hết sức nặng nề. Một kiếm vừa rồi khiến cho hô hấp của hắn trở nên dồn dập.

Hùng mạnh! Hùng mạnh tới mức không thể nào tưởng tượng! Thần sắc bốn người Thần Vô Thương trở nên hết sức khó coi, bọn chúng cảm thấy lo lắng về kiếm thức mà Lục Thanh vừa thi triển hơn là vừa bị Lục Thanh đẩy lui.

- Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm! Quả thật là Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm của Đạo Tề Thiên! Hắn là truyền nhân của Đạo Tề Thiên...

Trên mặt Ma Vô Danh rót cục lộ ra vẻ hoảng sợ, như nhớ lại chuyện gì, gào thét với ba tên còn lại.

- Bản Nguyên Thời Không hùng mạnh vô biên. Nghịch Chuyển Thời Không. Nếu hôm nay để cho hắn rời đi, chỉ vài năm sau, hắn có thể đạt tới Bỉ Ngạn đỉnh phong, tới lúc đó, chúng ta tuyệt đối không thể nào chống nổi,,

Sắc mặt Thân Vô Thương đại biến, gầm to.

983. Chương 28: Kiếm Thể Mạnh Mẽ

Sở dĩ huyền ảo Lực Lượng cùng Ma Đạo được xưng là Thần Ma đạo, liệt vào một trong ba Đại Đạo của Đại Đạo Tinh Không, chính là vì nguyên nhân như vậy. Mà Ma Đạo cũng là như vậy, muốn trở thành Ma giả. Đạo giả phải có tâm ma. Mà Ma giả muốn đạt tới cảnh giới Bỉ Ngạn, bản thân phải trải qua坎 nuốt rất nhiều tâm ma mới có thể đạt tới thành tựu như vậy.

- Ủng...

Bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn đồng thời dốc hết lực Bản Nguyên ra. Nơi Mi Tâm bốn người toát ra một điểm sáng Bản Nguyên, thậm chí không cần ngưng luyện, bắn nhanh về phía Lục Thanh.

Bốn đạo Bản Nguyên này trong mơ hồ như muốn giam cầm cả Thời Không. Bốn cỗ lực Bản Nguyên tinh thuần đủ để hủy diệt vài Tinh Hệ khổng lồ.

Sắc mặt Lục Thanh ngưng trọng, kiếm chỉ tay phải khẽ phát, một thanh cự kiếm màu xám bạc pha vàng lập tức xuất hiện trong tay.

Tiếng kiếm ngâm vang lên truyền khắp Tinh Vực Cổ Thần trong nháy mắt, đây là một thanh thần kiếm tuyệt thể, trong khoảnh khắc bị Lục Thanh nắm trong tay. Ngoài hàng ngàn vạn dặm, rất nhiều Kiếm Giả lập tức cảm thấy thân kiếm của mình rời khỏi thân thể mà ra, ngâm lên run rẩy hướng về phía chiến trường. Từng tiếng kiếm ngâm tỏ ra thần phục dần dần hội tụ thành một luồng sóng âm rất lớn, truyền vào tai Lục Thanh.

Nhưng vào lúc Lục Thanh chuẩn bị ra tay, đột nhiên mặt hắn lộ vẻ kỳ quái. Ngay tức khắc Kiếm chỉ vạch một cái, một khe nứt không gian màu xám bạc hiện ra, một bóng dáng màu tím hiện ra giữa Tinh Không.

- Đạo - Ma hợp nhất, phản bốn hoàn nguyên!

Tiếng quát của Lục Thanh vang lên, chất chứa uy nghiêm mệnh mông rộng lớn. Ngay sau đó một bức kiếm đồ hai màu đen trắng giao nhau hình thành trước mặt Lục Thanh, nháy mắt đã nuốt chửng lực Bản Nguyên của Thân Vô Thương và Ma Vô Danh vào trong đó.

- Cái gì, không có khả năng!

Hai người Thân Vô Thương sợ hãi rống lên, đồng thời hộc ra một ngụm nghịch huyết. Mà sau khi nuốt chửng hai đạo lực Bản Nguyên bóng tím kia lại chui vào trong khe nứt không gian màu xám bạc.

Ngay tức khắc. Luyện Tâm kiếm hiện ra trong tay phải Lục Thanh, Bắt đầu vũ lộng.

Lần này Luyện Tâm kiếm xuất thế, theo Nhân Kiếm Hợp Nhất cùng Lục Thanh. Luyện Tâm Kiếm cũng đột phá tới trình độ Bất Diệt Kiếm Thể. Nhưng Kiếm Linh trong đó vì lý do tự tay Lục Thanh rèn kiếm, cho nên mãi tới bây giờ vẫn không chịu hóa thân thành người, nhưng nó vẫn theo bên cạnh làm bạn với Lục Thanh.

Giờ phút này, tiếng kiếm ngâm chấn động Tinh Không phát ra từ trên Luyện Tâm kiếm, nhưng có ai ngờ trước kia Luyện Tâm kiếm chỉ là một thanh kiếm khí tam phẩm. Tới bây giờ, thậm chí đạt tới Đại Đạo Tinh Không, vẫn chưa có một thanh Thánh Kiếm nào đạt tới cảnh giới tuyệt thể.

Theo kiếm thức Lục Thanh vừa thi triển. Thời Không Luân Bàn vốn biến mất lại tái xuất. Thời Không Luân Bàn cao mười vạn trượng nhanh chóng xoay tròn, hư không xung quanh lập tức vỡ nát. Chỉ có điều lần này không chỉ có không gian vỡ nát văng tung tóe, còn có cả thời gian.

Thời Không cùng vỡ nát, phát ra một cỗ lực lượng đáng sợ vô cùng, thậm chí vượt qua tất cả lực lượng Kiếm Đạo Thời Không của Lục Thanh, cỗ lực lượng này Theo Thời Không Luân Bàn xoay tròn, đè ép về phía hai đạo lực Bản Nguyên còn lại.

Thứ thứ ba mươi lăm của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm: Phá Diệt Thời Không!

Một kiếm Phá Diệt Thời Không này đã đạt tới đỉnh cao của Kiếm Đạo. Thời Không Luân Bàn khổng lồ đè ép, khe nứt Thời Không nuốt chửng, hai đạo lực Bản Nguyên bị nuốt vào trong, chỉ tạo nên chút gợn sóng nho nhỏ, sau đó biến mất không thấy. Uy năng khổng lồ như vậy, lập tức khiến cho sắc mặt bốn người Thần Vô Thương hết sức khó coi.

- Muốn giết chết hần mà không tổn thương Bản Nguyên là không được! Nha đầu kia còn chưa đạt tới cảnh giới Mệnh Hà, vừa rồi nuốt chửng hai đạo lực Bản Nguyên đã đạt tới cực hạn, còn chờ gì nữa?!

Thần Vô Thương nổi giận gầm lên một tiếng, thần sắc ba người Ma Vô Danh chấn động lập tức lộ ra vẻ hung hãn.

- Được, cho dù chúng ta tổn thương Bản Nguyên mấy vạn năm, nhất định cũng phải giết hần cho bằng được!

Bốn người đồng thời hự lên một tiếng, từ Mi Tâm bắn ra một đạo Bản Nguyên rất lớn. So với lúc trước, đạo Bản Nguyên này lớn hơn gấp mấy lần. Bốn đạo Bản Nguyên hội tụ, hóa thành một luồng Bản Nguyên rất lớn đè ép về phía Lục Thanh.

- Phá Diệt Thời Không!

Toàn bộ lực lượng Kiếm Đạo Thời Không giờ phút này không hề giữ lại chút nào, được Lục Thanh đốc hết ra, trong nháy mắt lực lượng phóng xuất khiến cho toàn bộ Tinh Không phải rung động.

Sáu đại Tinh Vực, vô số sinh linh khiếp sợ, năm cổ lực lượng Bỉ Ngạn mạnh mẽ vô biên truyền ra khắp Tinh Không.

- Âm...

Bất chợt bốn đạo Bản Nguyên xông vào trong Phá Diệt Thời Không, Bắt đầu cắn nuốt. Khe nứt Thời Không màu xám bạc bất chợt lung động kịch liệt, trên Thời Không Luân Bàn màu xám bạc, vô số kiếm văn kêu lên, toát ra kim quang rực rỡ cùng với lôi âm chấn động.

Thân hình Lục Thanh lun lên, chỉ trong thoáng chốc, một luồng sức mạnh khổng lồ vô hình quét ngang toàn thân. Lục Thanh chỉ cảm thấy tâm thần lung động, lập tức thân thể bị ném bay ra ngoài mấy vạn dặm, sắc mặt trắng bệch.

Tiến lên Bất Diệt Kiếm Thể, quả nhiên là mạnh mẽ vô cùng!

Lục Thanh thầm cảm ứng một chút Bất Diệt Kiếm Thể chưa từng xuất thế bao giờ này, quả thật không chút thương tổn. Chỉ có điều chống lại bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn, khiến cho Tâm thần hần tiêu hao rất lớn.

Lục Thanh biết đây là do hần chưa thật sự lãnh ngộ được Bản Nguyên Lực Lượng, Từ đó dung hợp thành một thể với Kiếm Đạo Thời Không. Đến lúc đó, hồn phách Kiếm Đạo của hần sẽ thật sự dung hợp cùng Bất Diệt Kiếm Thể, tâm thần bất diệt, thân thể bất diệt. Mà hiện tại hần chỉ có thân thể bất diệt, hồn phách tâm thần nhờ vào nhục thân bảo vệ, chỉ mới vừa chạm tới cửa ngõ của bất diệt mà thôi.

Mà nếu gặp phải đối thủ đạt tới Bỉ Ngạn đỉnh phong như Đạo Tề Thiên. Lục Thanh cũng không dám chắc hồn phách Kiếm Đạo có bị vỡ tan dưới kiếm của lão hay không. Nhưng lúc này, đối mặt với bốn Tên Đại Năng Bỉ Ngạn này. Lục Thanh không hề sợ hãi. Bốn người này liên thủ đánh một đòn, dĩ nhiên đã dốc hết toàn lực. Ắt sẽ tổn thương tới Bản Nguyên càng nhiều. Nói không chừng rất có thể đắm chìm vào hồn mê, tuyệt đối không làm gì được hần.

Sắc mặt Lục Thanh tỏ ra điềm tĩnh, vận chuyển Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh, khôi phục lại tâm thần đã tiêu hao. Ngoài hàng vạn dặm, bốn người Thần Vô Thương lộ vẻ hết sức khó coi, pha lẫn vẻ lo lắng và không thể nào tin được.

- Làm sao có thể như vậy được? Làm sao thân thể hần lại hùng mạnh tới mức này, bốn luồng lũ Bản Nguyên cũng không thể xâm phạm tới hần!

- Thần Vô Thương, đây hoàn toàn là do sai lầm của Thần tộc lão!

Ma Vô Danh quát lớn:

- Nếu không phải Thần tộc lão, tên này làm sao có được nhục thân hùng mạnh như vậy được.

- Ma Vô Danh, lão muốn trách tội ta ư?

Thần Vô Thương lạnh lùng nói.

- Hai vị, cho dù hiện tại không thể giết chết được hẳn, vậy hãy tạm thời phong ấn hẳn, sau đó tống vào vùng đất Thần cầm. Lúc trước không gian Hỗn Độn có thể nuốt chửng được Đạo Tề Thiên, tên này chỉ là truyền nhân mới vừa bước vào cảnh giới Bỉ Ngạn, nhất định mười phần chết chắc!

Lão nhân áo vàng trầm giọng nói lập tức khiến cho ba người còn lại ánh mắt rạng ngời.

- Không sai tạm thời trấn áp hẳn, tống vào trong không gian Hỗn Độn, dùng lực Hỗn Độn Đại Đạo tiêu diệt thân thể này, đánh chết thần của hẳn. Đến lúc đó dù hẳn muốn thoát khỏi hình thần câu diệt cũng không được!

- Được! Vậy phải tiêu hao lực Bản Nguyên vạn năm...

Thiếu niên áo đen nghiêng răng, trầm giọng nói.

- Ủa, các người tin rằng Hỗn Độn Đại Đạo có thể giết sạch toàn bộ Kiếm Đạo nhất mạch của ta ư?

Bất chợt một giọng nói trong trẻo vang lên giữa Tĩnh Không.

-Là ai?!

Bốn người Thần Vô Thương cả kinh, thân là Đại Năng Bỉ Ngạn, có người tới gần như vậy mà bọn chúng không biết, chuyện này thật là vô lý!

Nhưng Lục Thanh nghe thấy giọng nói này, sắc mặt trở nên phức tạp, ánh mắt nhìn chăm chú về phía phát ra giọng nói.

-Ong...

Tiếng kiếm ngâm vang lên khe khẽ, một khe nứt màu xám bạc mở ra, bất chợt một bóng người cao gầy từ trong đó bước ra.

Người này một thân bào trắng, mái tóc phát phơ, thân như lợi kiếm, tiêu sái ung dung. Thời Không xung quanh theo bước chân y bước đi như bóng với hình, chậm rãi vận vẹo.

Đạo Tề Thiên khoanh tay đứng sừng sững giữa hư không, khẽ cười nói:

- Bốn vị, mười vạn năm không gặp, các vị vẫn khỏe?

- Đạo... Đạo Tề Thiên!

Bốn người gần như không thể nào tin được vào mắt mình, ngay sau đó lập tức lộ vẻ vô cùng kinh hãi.

- Không ngờ lão còn chưa chết!

Thần Vô Thương quát lên một tiếng chói tai một cỗ thánh niệm Bản Nguyên quét ngang ra, như muốn thăm dò hư thật.

Bất quá ngay sau đó. Thần Vô Thương chấn động, kêu lên một tiếng đau đớn, thần quang trong mắt lập tức trở nên ảm đạm.

- Thật là lão sao?

Ma Vô Danh lạnh lùng hỏi

- Không sai!

Giọng Đạo Tề Thiên hết sức bình thản:

- Lúc trước sáu đại Năng Bỉ Ngạn của sáu đại Tĩnh Vực cùng nhau vây công ta, hai người bị ta trấn áp, bốn người còn lại thừa cơ tống ta vào trong không gian Hỗn Độn. Ngủ say chừng mười vạn năm qua, ta mới tỉnh lại. Món nợ này sau này nếu có thời gian, nhất định phải tính cho kỹ lưỡng!

Bốn người Thần Vô Thương nghe vậy biến sắc, lập tức tụ tập lại với nhau, thánh niệm Bản Nguyên tập trung chăm chú vào Đạo Tề Thiên.

- Rốt cục Viêm Vân và Liệt Diễm ra sao rồi?

Đột ngột thiếu niên áo đen trầm giọng hỏi

Người muốn nói các nàng ư? Đạo Tề Thiên liếc nhìn y:

- Không ngờ đường đường Đại Năng Tinh Thú duy nhất của Tinh Vực Tinh Thú. Thôn Phệ Thú cũng là thứ đa tình!

Thiếu niên áo đen biến sắc quát lớn, vẻ mặt hơi mất tự nhiên. Ngoài mấy vạn dặm. Lục Thanh nghe vậy cũng vô cùng sửng sốt thật không ngờ thiếu niên áo đen này lại là một Tinh Thú biến thành, hơn nữa còn là chỗ quen biết cũ với Viêm Vân và Liệt Diễm.

Đối với sự chất vấn của thiếu niên áo đen. Đạo Tề Thiên chỉ khẽ cười nói:

- Hai nàng đã được ta thả đi, ân oán giữa chúng ta cũng đã không còn nữa. Hiện tại người không cần lo lắng cho các nàng, hãy lo cho bản thân mình.

Dường như không nghe thấy nửa câu sau của Đạo Tề Thiên, thiếu niên áo đen thở phào nhẹ nhõm, thần sắc trở nên điềm tĩnh.

Mà nghe thấy hai nàng Viêm Vân bình an vô sự, ba người Thần Vô Thương cũng không có phản ứng gì, ánh mắt nhìn về phía Đạo Tề Thiên càng thêm ngưng trọng.

Đệ nhất nhân của Đại Đạo Tinh Không mười vạn năm trước, thừa sức mang lại áp lực

984. Chương 29: Trao Đổi Thần Quyết

- Đạo Tề Thiên, rốt cục lão muốn thế nào?

Thần Vô Thương trầm giọng hỏi.

- Ta muốn thế nào ư?

Sắc mặt Đạo Tề Thiên bất chợt trở nên hết sức lạnh lùng:

- Ta nghĩ người muốn là các người mới phải? Các người muốn tuyệt đường Kiếm đạo nhất mạch của ta, quả thật vô cùng bá đạo ngang tàng, bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn vây công một tên hậu bối! Thế diện Đại Đạo Tinh Không này bị các người làm cho mất sạch hết rồi!

- Lão.....

Sắc mặt Ma Vô Danh đỏ bừng. Thân là Đại Năng, chưa bao giờ bọn chúng bị người khác làm nhục như vậy. Tuy nhiên lúc này, trước mặt bọn chúng là đệ nhất nhân của Đại Đạo Tinh Không ngày xưa, là bậc cường giả Kiếm Đạo đã từng lấy một địch sáu, tung hoành ngạo nghễ.

Kiểm Đạo Thời Không Đạo Tề Thiên!

Lúc này, lão nhân áo vàng từ đầu tới giờ vẫn im lặng, rốt cục tiến lên một bước, trầm giọng nói:

- Đạo Tề Thiên, hiện tại đã qua mười vạn năm, bao nhiêu ân oán trước kia bắt quá chỉ là một phen xung đột mà thôi. Người nọ trước kia cũng đã bị lão đánh cho thần hình câu diệt, nếu không phải lúc ấy sát nghiệp của lão quá nặng nề, sáu người chúng ta cũng không ra tay. Đại Đạo Tinh Không sau mười vạn năm qua cũng chỉ còn lại bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn chúng ta, lão có thể hóa giải hiềm khích cũng Viêm Vân và Liệt Diễm, vậy chúng ta cũng không cần đánh một trận sinh tử. Dù sao chúng ta cũng truy tìm cảnh giới Tề Đạo vô thượng, mà cảnh giới Bỉ Ngạn, hiện tại cũng chỉ còn tám người chúng ta mà thôi. Thêm một người, ngày sau trên con đường cầu đạo cũng thêm được một phần tham ngộ, không biết Đạo huynh thấy lời ta nói có đúng không?

Trong Tinh Không, Lục Thanh trầm ngâm không nói, cũng không nhìn sang Đạo Tề Thiên, mà lẳng không xếp bằng ngồi xuống, cẩn thận thể ngộ đột phá vừa rồi .

Nhìn sang Đạo Tề Thiên, lúc này chỉ thấy lão cười nhạt:

- Cũng không phải là không được, chỉ cần các người đáp ứng với ta một điều kiện, nhưng ân oán trước kia sẽ hoàn toàn xóa bỏ.

- Điều kiện gì vậy?

Thiếu niên áo đen trầm giọng hỏi.

Kiểm chỉ điểm bốn người, Đạo Tề Thiên nhẹ nhàng nói.

- Thần Quyết của bốn Tinh Vực các người!

- Chuyện này không có khả năng!

Ma Vô Danh hét to, nhưng ngay sau đó. Thần Vô Thương lại gật đầu:

- Được, có thể cho lão Thần Quyết, đạt tới cảnh giới Bỉ Ngạn, vạn pháp quy tông, cũng không tha thiết gì nữa. Ta biết lão muốn lãnh ngộ chút gì từ trong đó mà thôi.

- Thần Vô Thương...

Ma Vô Danh lạnh lùng nói.

- Ta đồng ý.

- Ta cũng đồng ý.

Hai người lão nhân áo vàng cũng đồng thời đáp ứng.

- Các người...

Ma Vô Danh sửng sốt sau đó trở nên trầm tư.

- Tuy nhiên, chúng ta cũng có một điều kiện...

Thần quang chớp động trong mắt. Thần Vô Thương lại nói:

- Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm của lão, chúng ta cũng muốn tham khảo một phen.

Đạo Tề Thiên không do dự đáp:

- Được.

Dứt lời. Đạo Tề Thiên lật hữu chưởng ra, một điểm kiếm quang màu xám bạc chia ra làm bốn phần, bay về phía bốn người Thần Vô Thương.

Sau khi nhận lấy bốn điểm kiếm quang này, ba người Thần Vô Thương cũng tức khắc bắn ra ba quả cầu thần quang, rơi vào tay Đạo Tề Thiên. Sau đó. Ma Vô Danh nghiêng rằng, sau đó cũng thả ra một quả cầu đen như mực, rơi vào tay Đạo Tề Thiên.

- Mười năm sau, vùng đất Thần cấm sẽ bạo phát các vị không nên bỏ lỡ.

Sau đó. Đạo Tề Thiên khẽ cười, lập tức giậm chân một cái, vung tay áo lên, ngay cả thân hình Lục Thanh cũng biến mất trong Tinh Không.

Một lúc sau, lão nhân áo vàng hít sâu một hít sâu một hơi.

- Trường ân oán này cuối cùng rồi cũng kết thúc. Như vậy, tâm trạng căng thẳng mười vạn năm qua rốt cục cũng đã có thể buông xuống nhẹ nhàng.

Thần Vô Thương gật gật đầu:

- Có Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm, lãnh ngộ của chúng ta với Đại Đạo Tinh Không sẽ tiến thêm một bước. Đợi tìm được sơ hở trong đó, dù là Đạo Tề Thiên lại ra tay, chúng ta cũng có thể đủ sức trấn áp lão ta.

- Không sai.

Lão nhân áo vàng gật gù đầu, nhưng lập tức mặt lộ vẻ lo lắng:

- Nhưng truyền nhân của Đạo Tề Thiên cũng không thể coi thường, kẻ này so với Đạo Tề Thiên lúc trước còn đáng sợ hơn. Thân thể như vậy không phải cảnh giới Bỉ Ngạn có thể tiêu diệt được, chỉ cần thân thể bất diệt vậy sẽ bất tử bất diệt. Đây là hấn vừa mới đột phá, với sự quý dị của Kiếm Đạo Thời Không, nếu có thêm thời gian, e rằng không bao lâu nữa sẽ có thể đạt tới Bỉ Ngạn đỉnh phong.

- Đạt tới Bỉ Ngạn đỉnh phong, ắt hẳn sẽ mạnh hơn cả Đạo Tề Thiên, không phải cảnh giới Tề Đạo trong truyền thuyết, tuyệt đối không thể diệt được hấn. Thậm chí không thể làm tổn thương được một sợi tóc nào của hấn.

Thiếu niên áo đen cũng lên tiếng nói.

Thần Vô Thương khẽ cười:

- Bất quá cũng không cần lo lắng như vậy, Đại Đạo Tinh Không này hiện tại cái còn đủ sức hấp dẫn chúng ta cũng chỉ có cảnh giới Tề Đạo trong truyền thuyết, về điểm này, chúng ta đều giống nhau cả.

- Hiện tại cần lo lắng là vùng đất Thần cấm.

- Vùng đất Thần cấm...

Lão nhân áo vàng gật gù đầu:

- Căn cứ theo tra xét mấy năm qua, chúng ta cũng tìm ra được một chút quy luật của vùng đất Thần Cấm. Thời gian bạo phát lần sau là sau mười năm nữa.

Nói tới đây mắt lão nhân áo vàng bất chợt lóe sáng:

- Vùng đất Thần Cấm bạo phát tuy là tai họa, nhưng cũng là kỳ ngộ. Nơi đó chính là trung Tâm của Đại Đạo Tinh Không, ẩn chứa quy tắc mở ra Đại Đạo. Nếu trong lần bạo phát này có thể nhặt được mảnh vỡ quy tắc, cho dù không đột phá tới cảnh giới Tề Đạo, cũng tuyệt đối có thể bước một chân vào trong đó, ngày thăng tiến sẽ không còn xa.

- Quy tắc của Đại Đạo..

Ba người Thần Vô Thương đồng thời lộ ra khát vọng trong mắt. Ngay sau đó, bốn người gật đầu nhìn nhau, biến mất trong Tinh Không.

Trong một khoảng không gian Động Hư đen ngòm.

Hai người Lục Thanh đứng đối diện nhau, trước mặt Lục Thanh có bốn điểm sáng lơ lửng. Bốn điểm sáng này chính là Thần Quyết của bốn Tinh Vực, lúc trước Đạo Tề Thiên lấy được từ tay bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn.

- Bốn Thần Quyết này có chút ích lợi cho người, lãnh ngộ lực Bản Nguyên không phải là đơn giản.

Nhìn Lục Thanh thần sắc bình thản trước mặt. Đạo Tề Thiên cười nói:

- Người không cần suy nghĩ quá nhiều, bốn Thần Quyết này* là muốn đổi lấy Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh của người.

Nét mặt Lục Thanh thoáng động, sau đó kiếm chỉ điểm ra, một quả cầu kiếm quang màu xám bạc lơ lửng bay ra, đồng thời hấn cũng thu về bốn quả cầu Thần Quyết.

Lục Thanh cũng không sợ Đạo Tề Thiên sẽ tu luyện Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh. Đạt tới cảnh giới Bỉ Ngạn, đạo của mỗi người đã cố định, muốn tu luyện Thần Quyết của bọn Chúng cũng không được. Cho dù hai người Lục Thanh có Kiếm Đạo tương đồng cũng không được, Kiếm Đạo Thời Không của hai người cũng không hoàn toàn giống nhau.

Đạo Tề Thiên chuyên tu Kiếm Đạo Thời Không, Đạo Pháp thâm sâu, lấy kiếm pháp làm chủ, dùng pháp chứng kiếm, Từ đó chứng đạo. Còn Lục Thanh chuyên tu Kiếm thể, thể pháp cùng tụ dùng lực chứng đạo, về điểm này, Lục Thanh có vẻ gần gũi cùng Thần tộc

Tiếp lấy quả cầu màu xám bạc của Lục Thanh. Đạo Tề Thiên nói tiếp:

- Mười năm sau ở vùng đất Thần cấm, ngươi không nên đề lộ. Hãy nhớ sáu vị huynh đệ của ngươi, sẽ có chút cơ duyên, nếu như bỏ lỡ, vậy sẽ không bao giờ xuất hiện.

Lục Thanh thoáng động trong lòng, cất tiếng hỏi:

- Phải chăng lão đã nhìn thấy được chút gì?

- Thấy gì ư?

Ánh mắt Đạo Tề Thiên lộ vẻ trên chọc:

- Ta có thể nhìn thấy được những gì, chẳng lẽ hiện tại ngươi không biết?

Dứt lời. Đạo Tề Thiên xoay người mở ra một khe nứt màu xám bạc, lập tức biến mất vào trong.

- Ta thấy được gì vậy?

- Lục Thanh cười khổ, hai mắt chợt ngưng thần. Không gian Động Hư trước mặt hắn lập tức hiện ra một Thời Không Luân Bàn rộng vài thước. Lúc này Thời Không Luân Bàn chậm rãi xoay tròn. Ở giữa dần dần nứt ra một khe hở, một cảnh tượng mơ hồ chậm rãi hiện ra.

- Bất chợt một mảng Hỗn Độn ập vào mặt Lục Thanh, khiến cho hình ảnh kia lập tức tan biến. Lúc này Thời Không Luân Bàn trước mặt Lục Thanh cũng rung động kịch liệt, tức khắc vỡ nát thành hư vô.

- Thân hình Lục Thanh chớp lên một cái, hắn thở dài sắc mặt lại tái đi một chút.

- Sau đó, kiếm chỉ Lục Thanh điểm ra liên tiếp sáu cái, hư không trước mặt lập tức mở ra lối ra. Thế giới Tinh Không mờ mờ lại xuất hiện trước mắt

Nhìn bóng của sáu đại Tinh Vực xa xa, trong mắt Lục Thanh không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc:

- Sáu đại Tinh Vực này chẳng lẽ là nơi sáu vị chí cường giả cảnh giới Tề Đạo biến hóa mà ra? Nhưng vì sao bọn họ đã đạt tới cảnh giới Tề Đạo, vẫn chưa thoát khỏi thế giới Đại Đạo này? Lúc này bọn họ đang ở đâu?

Dưới ánh mắt của Lục Thanh, sáu lối ra trước mặt dần dần khép lại, không gian xung quanh lại khôi phục một màu đen như trước.

Lục Thanh xếp bằng ngồi xuống, trên người hắn dần dần nổi lên một lớp kiếm quang màu xám bạc pha vàng. Kiếm quang Thời Không vạn vạo này khiến cho không gian Động Hư xung quanh Lục Thanh trở nên vạn vạo, thỉnh thoảng có một đạo không gian loạn lưu lọt vào trong đó, cũng trở nên chậm rãi vô cùng.

Thời gian ba năm trời qua rất nhanh.

Thời gian ba năm đối với Đại Đạo Tinh Không chỉ như muối bỏ bể, bất quá biến hóa trong ba năm này cũng là lớn nhất ở Đại Đạo Tinh Không trong mười vạn năm qua.

Ba năm trước. Kiếm Đạo nhất mạch của Tinh Vực Cổ Thần có Kiếm Giả cái thể xuất hiện ngang trời, đánh bại Đại Thần Vương của Thần tộc, đoạt được vị trí thứ nhất trên Cổ Thần bảng. Sau đó lại đột phá, bước vào cảnh giới bá chủ của Đại Đạo Tinh Không, trở thành một vị Đại Năng Bỉ Ngạn, có khả năng nghịch chuyển sinh tử, uy năng tày trời.

Lúc này sáu đại Tinh Vực lại có thêm một vị bá chủ Tinh Không. Đại Năng Bỉ Ngạn.

Chính là Kiếm Đạo Thời Không Lục Thanh!

Mà sau đó, năm vị Đại Năng Bỉ Ngạn đánh nhau một trận, kết quả thể nào không ai biết được. Tuy nhiên không thể phủ nhận rằng. Kiếm Đạo nhất mạch trong ba năm qua đã trở nên hưng thịnh.

Thời gian ba năm, trong một khoảng không gian Động Hư cũng sinh ra biến hóa không nhỏ. Một vùng Thời Không vạn vạo màu xám bạc pha vàng không ngừng xoay chuyển trong đó. Đồng thời có một Thời Không Luân Bàn trên mặt có kiếm văn màu vàng dày đặc chậm rãi xoay tròn, toát ra khí tức huyền ảo.

Thời gian ba năm, vùng Thời Không vạn vạo kia càng ngày càng trở nên rộng lớn, không gian loạn lưu tiến vào trong đó giống như từng chiếc xúc tu đen như mực, bị giam cầm

985. Chương 30: Kiếm Thần Trùng Sinh

Một ít màu vàng nhạt trôi nổi bên ngoài, giờ phút này dần dần dường như hòa lẫn vào trong Thời Không màu xám bạc. Lúc này Thời Không hoàn toàn hóa thành màu vàng xám.

Lực Thời Không màu vàng xám này vừa xuất hiện, một thanh âm to tướng vang lên trong hư không.

- Lực Kiếm Đạo Thời Không và huyền ảo Lực Lượng rốt cục đã dung hợp hoàn toàn, đạt Tới Bỉ Ngạn đỉnh phong, đã mất tới ba vạn năm.

Lúc này Từ trong Thời Không vẩn vơ, một bóng người áo xanh chậm rãi xuất hiện, trong mắt lộ vẻ mê man mờ mịt. Nhưng rất nhanh, vẻ mê man này đã biến mất không thay, lộ ra hai tròng mắt màu vàng xám.

- Có một số việc cũng đã tới lúc giải quyết..

Trong mắt Lục Thanh lộ vẻ vô cùng kiên nghị, lúc này chỉ thấy hắn chậm rãi vươn tay phải ra, trong lòng bàn tay có một mảnh vỡ màu tím to chừng ngón út bay lên lơ lửng. Tuy rằng chỉ là một mảnh vỡ nhỏ bé không đáng kể, nhưng từ trong đó toát ra một cỗ khí Phong Mang đen sẫm.

Tử Lôi Thánh Kiếm.

Lúc trước nó thuộc về Thánh Kiếm của Kiếm Thần Độc Cô, vốn là thanh Thánh Kiếm từng bị Đạo Linh phá nát, sau đó dung hợp cùng Độc Cô, tái sinh trở lại. Sau đó, Độc Cô vì hắn mà ngăn cản Đại Năng Bỉ Ngạn, lại vỡ nát lần nữa. Độc Cô cũng hình thần câu diệt.

Mắt Lục Thanh lộ vẻ hết sức kiên quyết, ngay sau đó, chỉ thấy trong lòng bàn tay nứt ra một vết nhỏ, một giọt máu màu vàng xám bay ra, bao phủ lấy mảnh vỡ màu tím kia.

- Thời Không Luân Bàn, hiện!

Không gian Động Hư trước mặt. Thời Không vẩn vơ một trận, một chiếc Thời Không Luân Bàn màu vàng xám xoay tròn hiện ra. Chiếc Thời Không Luân Bàn này chỉ có chu vi chừng một trượng, theo tay phải Lục Thanh điểm ra mảnh vỡ Thánh Kiếm được giọt máu màu vàng xám của hắn bao bọc lập tức bay vào trong Thời Không Luân Bàn. Trên mặt luân bàn kiếm văn dày đặc, không biết từ khi nào đã nứt ra một khe nứt Thời Không màu vàng xám.

- Thời Không Nhiếp Nã!

Thần sắc Lục Thanh tỏ ra ngưng trọng chưa từng có từ trước tới nay, kiếm chỉ khẽ vẩy, Từ trong khe nứt Thời Không kia, dòng sông Thời Không cuộn cuộn bắt đầu khởi động. Tại Đại Đạo Tinh Không này, cho dù là trở thành bậc Đại Năng Bỉ Ngạn, dẫn động dòng sông Thời Không như vậy cũng hơi có khó khăn. Đây cũng là nhờ Lục Thanh mất ba năm qua quay ngược thời gian, biến thành ba vạn năm mới có thể tu luyện đạt tới Bỉ Ngạn đỉnh phong. Mãi tới hôm nay, hắn mới nắm chắc được một ít.

Theo kiếm chỉ của Lục Thanh dẫn động, xuyên qua Thời Không Luân Bàn, dòng sông Thời Không cuộn cuộn bắt đầu khởi động. Trên đỉnh một ngọn sóng, một thanh Thánh Kiếm màu tím chậm rãi trôi nổi. Thánh Kiếm này theo kiếm chỉ của Lục Thanh chỉ dẫn, rung động lên kịch liệt, sau đó đột ngột bay lên không, phóng về phía Thời Không Luân Bàn.

- Tới đây!

Trong phút chốc, thần quang bùng lên trong mắt Lục Thanh.

Trên Thời Không Luân Bàn mở ra một khoảng không gian, không gian Hỗn Độn xưa kia nhìn thấy bên trong Thế giới Thời Không, giờ phút này lại xuất hiện.

- Ong...

Tiếng long ngâm kinh khủng gào thét rung trời, một con lôi long Hỗn Độn vạn trượng từ trong Hỗn Độn giờ vượt xông ra, một trảo chụp xuống. Không gian sụp đổ xuất hiện, uy năng lúc này hơn xa ở Thế giới Thời Không lúc trước.

Xem ra lôi long Hỗn Độn trước kia cũng đã bị giam cầm uy năng trong Thế giới Thời Không.

Trong lòng bình hiểu, nhưng Lục Thanh cũng ra tay không chậm.

- Thời Không Phá Diệt!

Kiểm chỉ điểm ra, thần sắc Lục Thanh lúc này hết sức trang nghiêm. Chỉ trong thoáng chốc, khoảng không gian mà lôi long Hỗn Độn xuất hiện đã hóa thành Thế giới Thời Không vạn vạc. Thế giới Thời Không màu vàng xám này vừa xuất hiện, lập tức vỡ ra từng mảnh như gương vỡ, phá nát tất cả sự vật bên trong Thời Không ấy không còn.

Thậm chí lôi long Hỗn Độn kia không kịp kêu rên một tiếng, lần đầu tiên vừa xuất hiện ở Đại Đạo Tinh Không đã bị giết chết trong nháy mắt.

Ánh mắt Lục Thanh như điện, từ trên người hắt toát ra một cỗ uy nghiêm hùng hậu chấn động Tinh Không:

- Người mà Lục Thanh ta muốn cứu, cho dù là Đại Đạo mệnh mông cũng không ngăn cản được!

- Ầm...

Trong không gian Hỗn Độn lập tức vang lên lôi âm ầm ầm. Lôi âm mệnh mông này dẫn động, ngưng tụ thành ngàn vạn lôi long Hỗn Độn, gào thét xông ra muốn nuốt chửng Lục Thanh.

Lục Thanh cười lạnh leo:

- Nếu như Thời Không Phá Diệt không thể phong ấn người, vậy vùng Thời Không này cũng không cần tồn tại nữa.

Kiểm quang màu vàng xám trong mắt bạo phát, bất chợt kiếm chỉ Lục Thanh vạch ra, lại có một chiếc Thời Không Luân Bàn thành hình phía trước kiếm chỉ. Thời Không Luân Bàn này cao tới trăm vạn trượng, kiếm văn rất lớn đầy đặc, luân bàn màu xám, kiếm văn màu vàng dung hòa với nhau thành một thể.

-Đi!

Lục Thanh quát lớn, Thời Không Luân Bàn trăm vạn trượng bắt đầu lăn về phía không gian Động Hư. Thời Không vỡ nát, hết thấy đều tan tành trong hư vô, để lộ ra một vùng không gian Hỗn Độn tinh thuần.

Không gian Hỗn Độn này hết sức tinh thuần, giống như ngọn nguồn ban đầu của Bản Nguyên nhưng lúc này Lục Thanh không thể chú ý tới. Hắn giơ tay khẽ vẫy, lập tức Tử Lôi Thánh Kiếm bay tới bên cạnh.

- Bùng...

Ngay tức khắc, một tiếng kiếm ngâm khó hiểu vang lên mạnh mẽ. Tiếng kiếm ngâm này không hề bị ràng buộc, dù là Thời Không cũng không thể ngăn cản, nháy mắt xuyên thấu qua không gian Động hư này, càn quét về phía Đại Đạo Tinh Không.

- Là Hấn.

- Là Hấn.

Ở sáu đại tinh vực, mấy người đồng thời mở mắt, lộ vẻ vẻ khiếp sợ, cùng nhau nhìn về một phía Tinh Không.

Nhưng ngay sau đó, mấy người bọn họ đồng thời hự một tiếng đau đớn, thu ánh mắt về, khiếp sợ càng nồng đậm hơn trong mắt.

Thời Không phá nát khiến cho hết thấy hóa thành hư vô, biến thành một mảng Hỗn Độn hoàn toàn mới, và chạm cũng Hỗn Độn Đại Đạo.

Thứ thứ ba mươi sáu của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm: Phần Toái Thời không!

Hai mảng Hỗn Độn va chạm kịch liệt, sinh ra uy năng lớn lao. Dù là ở Đại Đạo Tinh Không hàng ngàn vạn sinh vật cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Lúc này trong một không gia hư vô, Đạo Tề Thiên lặng lẽ mở mắt, vẻ mặt kinh ngạc:

- Xem ra đạo của hắn mới là Đại Đạo chân chính, đáng tiếc đạo của ta đã đạt tới Bể Ngạn.. Chỉ hy vọng bảy năm sau có thể có thu hoạch.....

Cuồng phong Hỗn Độn kinh khủng thổi bay vượt hơn phân nửa không gian Động Hư. Sau vài lần hô hấp, Lục Thanh vượt qua hàng ngàn hàng vạn dặm, xuất hiện trên một đám thiên thạch ở Vực Ngoại Tinh Không.

- Bùng.....

Tử Lôi Thánh Kiếm kêu lên giữa Tinh Không mênh mông lồng lộng, dần dần hiện ra bóng Độc Cô Lôi.

- Lục đạo hữu!

Trong mắt Độc Cô Lôi lộ ra vẻ kinh nghi, sau một lúc mới trở nên thoải mái:

- Đúng rồi Lục đạo hữu đã tiến vào Bỉ Ngạn, chút thủ đoạn này có sá gì!

Nhìn Độc Cô Lôi trước mặt, ánh mắt Lục Thanh không hề có tình cảm gì. Nhưng ngay sau đó, bất chợt hần nở nụ cười:

- Độc Cô đạo hữu, có muốn uống vài ly với Lục mỗ chăng?

Độc Cô Lôi hơi sững sờ, sau đó cười to:

- Được, được, có thể uống cùng bậc Đại Năng Bỉ Ngạn, Độc Cô Lôi ta ở Đại Đạo Tinh Không này coi như là người độc nhất!

Giữa Tinh Không rực rỡ, hai người ngồi trên một Thiên thạch, mặc cho tinh quang mênh mông bay vô mục đích ngang dọc cạnh mình.

Thanh Dương Liệt Tửu được Lục Thanh dùng Thái Dương Chân Hỏa nấu lên giữa Tinh Không, lại một chiêu Thời Không Lưu Tổ xuất ra, nháy mắt đã trở thành rượu hàng ngàn năm.

Rượu nồng đậm đặc. Lục Thanh giơ tay khẽ vẫy, rượu sánh như hồ phách lập tức rót đầy chén ngọc trước mặt hai người.

- Độc Cô huynh, mời!

- Lục huynh, mời!

Rượu trong chén cạn, ân oán tình cừ ngày xưa cũng cạn theo. Tinh Vực Cổ Thần.

Ở Tinh Hệ Thần Nhật thứ một trăm lẻ chín, là Tinh Hệ Đạo Kiếm mới sinh ra. Cả Tinh Hệ giống như một thanh thần kiếm, ba mươi sáu viên Sinh Mạng Nguyên Châu thật lớn chậm rãi quay quanh chu tinh Đạo Kiếm Tinh.

Phía trước thánh điện.

Mười tên Chuẩn Thánh Cổ Trường Không quỳ bái lạy, phía trước là một chiếc đỉnh rất to, hương khói bay nghi ngút.

- Khí Chư Thiên cuộn cuộn, Kiếm Đạo tới ngày hưng!

Phía sau, mấy vạn Kiếm Giả đồng thanh hô lớn, thanh âm tế bái hội tụ thành một luồng lũ lớn, phóng vút lên tận Tinh Không.

Tế bái xong xuôi ngay sau đó, mười người Cổ Trường Không đồng thời đứng dậy, mặt lộ vẻ cung kính, nghiêm giọng nói:

- Xin mời Tám vị Thánh Giả!

- Ầm... ầm...

Ngay tức khắc, đại môn trước thánh điện chậm rãi mở rộng, Tám bóng người Từ Từ tiến ra.

Ở Vực Ngoại Tinh Không, dường như Lục Thanh cảm ứng được, bên quay đầu nhìn lại. Ánh mắt hần đường như xuyên qua Thời Không vô tận, xuống tới Tinh Vực Cổ Thần.

- Cảnh giới Mệnh Hà...

Trên mặt Lục Thanh lộ vẻ vui mừng, với cảnh giới của hắn hiện tại chỉ cần liếc qua một cái là có thể nhìn rõ cả Tinh Không mênh mông mờ mịt này.

Kiểm Đạo suy tàn, tuy* rằng hiện tại hắn dùng lực một mình tạo lập được Tinh Hệ Thần Nhật, thậm chí đoạt được vị trí thứ nhất trên Cổ Thần bảng. Nhưng nội tình Kiểm Đạo trải qua mười vạn năm đã xuống dốc, trở nên mỏng manh yếu ớt vô cùng. Nguyên lực hương hỏa vô biên trên Cổ Thần bảng tự nhiên hội tụ về phía vài người có tu vi cao nhất trong Kiểm Đạo. Đây là nơi gởi gắm tâm niệm của rất nhiều Kiểm Giả trong cả Đại Đạo Tinh Không. Có lẽ Đại Năng Bỉ Ngạn là nền tảng của bọn họ, nhưng dù sao vẫn quá phiêu diêu mờ ảo. Mà Kiểm Đạo cần có chỗ dựa chân chính, chính là các Thánh Giả Mệnh Hà.

- Bát Thánh xuất thế, nguyên lực vãng sinh!

Lục Thanh ngâm hai câu nho nhỏ, bất chợt trong mắt toát ra thần quang màu vàng xám kinh người:

- Hỗn Độn sơ khai. Đại Đạo sinh diễn. Thời Không luân chuyển. Ngũ Hành luân hồi. Bát Thánh xuất thế, nguyên lực vãng sinh! Đạo Tề Thiên, quả nhiên lão không đơn giản chút nào! Mặc dù bị phong ấn vào trong không gian Hỗn Độn, nhưng lão vẫn có thể nhìn thấy sự hưng suy của Kiểm Đạo trong tương lai mười vạn năm! Vậy còn có chuyện gì mà lão không nhìn thấy?

- Đột nhiên như nhớ lại chuyện gì, sắc mặt Lục Thanh bất chợt trở nên ngưng trọng. Chẳng lẽ...

- Độc Cô Lôi bên cạnh dường như nhìn ra được chuyện gì, bất quá cũng không hỏi. Chuyện có thể làm cho bậc Đại Năng Bỉ Ngạn như Lục Thanh biến sắc, đương nhiên y cũng không có khả năng giải quyết.

- Nhưng ngay sau đó. Lục Thanh chợt nở một nụ cười đầy ẩn ý:

986. Chương 31: Kiểm Ý Hỗn Độn

Thế giới Thời Không.

Một viên Sinh Mạng Nguyên Tinh chậm rãi xoay tròn, mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao bên trong đầy đủ. Mà ngoại trừ Kim Thiên tinh ra, còn có rất nhiều Sinh Mạng Nguyên Tinh trong thế giới rộng lớn vô biên này.

Thời gian ba năm, ngoại trừ Kim Thiên tinh ra, hết thảy sự vật trong Thế giới Thời Không này đã trải qua ba vạn năm thăng trầm.

Kim Thiên tinh. Ở Lục gia trang.

Sau khi không còn bị Thiên địa quay ngược lại trời buộc, Kim Thiên tinh bắt đầu phát triển. Mặc dù chỉ mới trải qua ba năm, nhưng bắt đầu sinh ra khá nhiều Tông sư Kiểm Phách.

Nhưng bất kể Kim Thiên tinh sinh ra bao nhiêu Tông sư Kiểm Phách, địa vị của Lục gia trang vẫn không ai có thể lay chuyển được, cũng không ai muốn lay chuyển

Lúc này Lục gia trang đã khuếch trương ra phạm vi năm mươi dặm, giống như một tòa thành tường cao cổng lớn, tường cao trăm trượng, bên trong người qua lại dập dềnh, đều là ngoại tộc dòng thứ của Lục gia. Mấy năm trôi qua, tộc nhân của Lục gia trang đã đạt tới con số kinh người vài vạn. Vài vạn tộc nhân sinh sống trong một sơn trang rộng rãi này, vâng theo lời dạy của tổ tiên Lục gia thuở trước, cũng không qua lại với người ngoài. Mà trên toàn Kim Thiên tinh, cũng không có người nào dám động tới Lục gia trang.

Nội trang chính là Lục gia trang trước kia, bên trong vườn mai.

Nhan Như Ngọc và Nhược Thủy đều lộ ra vẻ lo lắng, nhìn chăm chú một chiếc kén thật to màu vàng trước mặt. Trên kén lúc này kiếm văn dày đặc, vô số kiếm văn đen vàng lẫn lộn, toát ra một cỗ dao động kỳ dị. Dao động này bằng vào tu vi của Nhược Thủy, cũng không thể tới gần.

Không bao lâu sau, hai đạo kiếm quang từ trên không hạ xuống.

- Sư phụ...

- Huyền trưởng lão...

Đối với Huyền Thanh Nhược Thủy vẫn xưng hô là sư phụ giống như Lục Thanh. Hiện tại Nhược Thủy đã không còn lộ ra vẻ ngượng ngùng khép nép như trước. Cuộc sống tại đây trong thời gian dài như vậy, đã khiến cho nàng trưởng thành hơn rất nhiều.

Ánh mắt Huyền Thanh chăm chú, cùng với Tần Vũ quan sát chiếc kén một lượt, lập tức đồng thời vươn tay ra.

- Bùng...

Ngay tức khắc, trên kén truyền ra một cỗ lực lượng rất lớn, đẩy hai người đồng thời bay ngược ra ngoài. May là lực lượng này cũng không có ác ý, chỉ đơn thuần muốn bảo vệ, nếu không, hai người ắt phải trọng thương.

-Khó...

Rất lâu sau. Huyền Thanh trầm giọng nói:

- Biến hóa như vậy ta đã không thể nào hiểu được. Tỷ tỷ con gần đây cũng giống như con, đã tiềm ẩn rất nhiều nhân khí, không còn là Kiếm Linh đơn thuần. Giờ phút này hẳn là nàng đang lột xác, muốn biến hóa thành người, chân chính có được thân người, chứ không phải là thân thần kiếm như lúc trước.

- Biến hóa thành người ư?

Nhược Thủy khẽ cau mày, cũng chìm vào trong trầm tư. Biến hóa như vậy hiển nhiên đã ra ngoài dự liệu của nàng.

Đột nhiên sắc mặt nàng trở nên nghiêm nghị, chậm rãi giơ tay ra.

- Nhược Thủy, không nên...

Nhan Như Ngọc cả kinh, vội vàng ngăn cản. Nhược Thủy khẽ cười nói:

- Xin mẹ yên tâm, vốn con có cùng nguồn gốc với tỷ tỷ, chỉ có con đi vào mới có thể nhìn rõ hết thấy, trợ giúp tỷ ấy.

- Huyền trưởng lão, chuyện này...

Nhan Như Ngọc không khỏi đưa mắt nhìn về phía Huyền Thanh. Huyền Thanh hơi trầm ngâm, sau đó cũng đành gật gật đầu:

- Hiện giờ cũng chỉ có thể làm như thế, có điều hiện giờ Thanh nhi không có chút tin tức, nếu không...

Không nói thêm gì nữa, lúc này tay Nhược Thủy đã áp vào vỏ kén.

-Ừng...

Thần quang màu vàng đen chớp động, ngay sau đó lập tức nuốt chửng Nhược Thủy vào trong.

- Nhược Thủy...

Nhưng kén trước mặt cũng không thấy có biến hóa gì khác.

Theo thời gian trôi qua, kén vẫn đập đều đều, nhẹ nhàng, thậm chí trên kiếm vẫn màu vàng đen ngoài thân kén còn xuất hiện một tia Hồn Độn màu xám. Tuy rằng chỉ có một tia, nhưng hết sức kinh người, chỉ trong thoáng chốc, một cỗ khí tức khó có thể tả bằng lời đột ngột phóng vút lên cao, nháy mắt xuyên qua Thế giới Thời Không, phóng vào trong Đại Đạo Tinh không.

Vực Ngoại Tinh Không, trên đám Thiên thạch trôi phiêu diêu bất định.

Thân sắc Lục Thanh chợt biến, kiếm quang Điểm ra, bày ra một vầng sáng màu vàng xám. Kiếm Thần đối diện kinh hô thất thanh:

-Khí Hồn Độn!

Kiểm Thần ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Không đúng, không đơn thuần là khí Hồn Độn mà là Kiếm Ý Hồn Độn, làm sao có thể như vậy được? Trên đời này có người có thể khống chế được Hồn Độn ư?

Lục Thanh không nói gì, sắc mặt hắn trở nên hết sức khó coi, ngay sau đó. Thời Không trước mặt mở ra một khe nứt, nuốt chửng Lục Thanh vào trong.

Nhìn theo bóng Lục Thanh vừa biến mất. Kiếm Thần chậm rãi thờ dài lập tức vung tay áo, một đạo kiếm quang màu xám bạc mờ hư không, biến mất ngay tại chỗ.

- Từ đây, hai ta không còn liên quan gì với nhau nữa. Độc Cô ta cũng không còn nợ người...

Kiếm Thần xoay người, tay phải chần nhẹ, cả cánh tay lập tức đứt tới đầu vai, giữa Tinh Không ngưng tụ thành một mảnh vỡ Thánh Kiếm to bằng bàn tay.

Nhìn cánh tay phải của mình biến mất, chẳng những Kiếm Thần không lộ vẻ đau đớn chút nào, ngược lại thần sắc trở nên cô đơn.

- Kiếm Thần ta cả đời truy tìm Kiếm Đạo, nhưng ngày còn lại sẽ dốc hết toàn lực làm cho Kiếm Đạo hưng thịnh, hết thảy không còn liên quan gì với ta, ha ha...

Giờ phút này, trên người Kiếm Thần dường như sinh ra biến hóa khó hiểu nào đó, không thể giải thích. Giữa Tinh Không, lập tức có một đạo nguyên lực hương hỏa thật lớn phá vỡ hư không, vào vào thân thể y.

Kiếm Thần bước ra một bước, ngay sau đó đã biến mất khỏi Tinh Không.

Thế giới Thời Không, Kim Thiên tinh.

Thân hình Lục Thanh xuất hiện trên bầu trời lúc này Kim Thiên tinh đã hình thành Sinh Mạng Nguyên Tinh, có đầy đủ nhật nguyệt. Chỉ có điều ngoại trừ Sinh Mạng Nguyên Tinh ra chỉ có một ít Thiên thạch mà thôi cũng giống như Thế giới Thời Không của Đạo Tề Thiên khi trước. Hiện tại Lục Thanh cũng chỉ có thể làm được như vậy.

Ngay sau đó, thân hình Lục Thanh chợt lóe, lập tức xuất hiện ở Lục gia trang.

- Thanh nhi...

Thấy bóng người vừa xuất hiện Trước mặt. Nhan Như Ngọc không nhận được kinh hô thất thanh, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ.

Mà lúc này Lục Thanh không rảnh quan tâm quá nhiều, hắn chăm chú qua sát chiếc kén màu vàng kia.

Lúc này kiếm văn màu vàng trên kén đang bị từng đạo kiếm văn Hồn Độn huyền ảo thay thế, Khí Hồn Độn này dường như hiện ra giữa hư không, không ngừng đồng hóa toàn bộ kén.

Đây là chuyện gì?

Trong lòng Lục Thanh cảm thấy vô cùng khó hiểu. Bản Nguyên của hai tộc Thần Ma kết hợp, không ngờ lại sinh ra khí Hồn Độn. Chẳng lẽ trước kia, Cổ Thần và Cổ Ma có quan hệ không tầm thường?

Tìm hiểu Thần Quyết của hai tộc Thần Ma. Lục Thanh cũng có thêm hiểu biết rất nhiều. Thần tộc dùng lực chứng đạo, nhưng lại khiếm khuyết trong phương diện tu luyện hồn phách. Còn Ma tộc lại tinh tu hồn phách, sinh ra Ma Đạo vô Thượng, dùng vạn ma phệ thể để tăng trưởng Tu vi, Bất quá về mặt tu luyện thân thể lại hết sức bình thường.

Mà Lục Thanh nhớ rõ, Cổ Thần Quyết mà lúc trước hắn lãnh ngộ được lại kiếm cả hai mặt, tuy hai mà một.

Lục Thanh thoáng động trong lòng, trong mắt bắn ra lực Kiếm Đạo Thời Không màu vàng xám. Hư không trước mặt hắn lập tức mở ra một cái động chùng một trạng, lộ ra Tinh Vực Cổ Ma hình người màu đen.

Trong đầu Lục Thanh lại xuất hiện một người khổng lồ, người khổng lồ này tay cầm đại phủ, trên dưới toàn thân có ma khí đen ngòm như thực chất vờn quanh. Trong hai mắt không lộ ra vẻ cơ trí linh hoạt như Cổ Thần mà lộ ra vẻ điên cuồng.

- Chẳng lẽ...

Tâm thần Lục Thanh lập tức nhảy lên kịch liệt, thân là Đại Năng Bỉ Ngạn, có thể làm cho hấn chấn động như vậy, e rằng cũng chỉ có phát hiện này.

Không ngờ Cổ Thần và cổ Ma cùng là một người!

Nếu Cổ Thần và Cổ Ma là hai người riêng biệt, thực lực tu vi đã mạnh mẽ hơn hấn rất nhiều. Nhưng nếu quả thật Cổ Thần và Cổ Ma trước kia chỉ là một người, vậy rốt cục tu vi đạt tới mức nào?

- Thanh nhi rốt cục thể nào rồi?

Huyền Thanh hỏi.

Lục Thanh lắc lắc đầu:

-Chờ.

Hiện tại chỉ có thể chờ đợi... Thần Ma hợp nhất, không ngờ sinh ra Kiếm Ý Hỗn Độn trước nay chưa từng có. Đối với chuyện lúc trước Tử Uyển đột ngột nhảy ra nuốt chửng Bản Nguyên Thần Ma của Thần Vô Thương và Ma Vô Danh, vốn Lục Thanh cũng không cảm thấy điểm nào khác lạ. Nhưng giờ phút này xem ra có chút không tầm thường. Tử Uyển trước kia chưa có được thực lực Thánh Giả Mệnh Hà, làm sao có thể phá vỡ được Thế giới Thời Không của một tên Đại Năng Bỉ Ngạn như hấn?

Trừ phi là...

- Đạo Tề Thiên!

Bất chợt Lục Thanh biến sắc quát lớn, bước ra một bước, ra khỏi Thế giới Thời Không.

Lúc này Kiếm Thần đã đi mất, chỗ cũ chỉ còn lại mảnh vỡ Thánh Kiếm trôi nổi, sắc mặt Lục Thanh trở nên hết sức khó coi. Rất lâu sau, hấn thở dài một tiếng, xoay người trở lại Thế giới Thời Không.

- Thanh nhi... Nhan Như Ngọc chớp lấy tay Lục Thanh, lo lắng hỏi. Lục Thanh nở một nụ cười khổ:

- Xin mẹ yên tâm, đây là một đại cơ duyên, không có việc gì.

- Thì ra là như vậy.

Đối với lời nói của Lục Thanh. Nhan Như Ngọc tin tưởng vô cùng, chỉ có Huyền Thanh lộ vẻ hơi lo lắng. ông cảm thấy dường như chuyện này không đơn giản như vậy.

Ánh mắt Lục Thanh dừng lại trên kén, lúc này chiếc kén đã hoàn toàn hóa thành màu xám của Hỗn Độn, kiếm văn màu xám hiện ra dày đặc trên kén. Một Cổ Kiếm Ý Hỗn Độn vô cùng huyền ảo lưu chuyển trên thân kén, dù là với cảnh giới hiện tại của Lục Thanh cũng không thể nhìn thấu được Kiếm Ý này.

Đạo Tề Thiên, rốt cục lão muốn làm gì?

Ánh mắt Lục Thanh nhìn quanh, quét ngang toàn bộ Đại Đạo Tinh Không một vòng.

Ngoại trừ vùng đất Thần cấm quỷ dị khó hiểu, cả sáu đại Tinh Vực đều bị Lục Thanh đảo mắt quét qua. Trong đó các Tinh Vực cũng có vài nơi hết sức thần bí. Lục Thanh không thể nhìn thấu. Nhưng hấn cũng không miễn cưỡng tra xét, theo sự hiểu biết của hấn về Đạo Tề Thiên, lão cũng sẽ không ẩn nấp bên trong sáu đại Tinh Vực.

Sau vài lần hô hấp. Lục Thanh thu hồi ánh mắt, thăm kinh hãi trong lòng. Hiện tại hấn cũng đã đạt tới Bỉ Ngạn đỉnh phong, nhưng vẫn không tra xét được Đạo Tề Thiên ở nơi đâu. Từ đó có thể thấy được, thực lực tu vi của Đạo Tề Thiên đã đạt tới mức kinh thể hãi

987. Chương 32: Không Thể Nghịch Chuyển

Kiếm văn Hỗn Độn này tràn ngập vô tận huyền ảo, dù là Lục Thanh nhìn thấy cũng phải chìm vào trầm tư. Kiếm Ý Hỗn Độn Từ kén này khuếch tán ra, tràn ngập huyền ảo Lục Lượng vô hình. Huyền ảo này hết sức thâm sâu, cho dù là Lục Thanh, trong lúc nhất thời cũng khó lòng lãnh ngộ thấu triệt.

Hai người Huyền Thanh bên cạnh cũng đang chìm trong lãnh ngộ, trong đó đặc biệt là Huyền Thanh. Nhược Thủy thân là Kiếm Linh, lại có được tương thông ăn ý với Tử Uyển, cho nên hai người lột xác đã giúp ích cho ông rất nhiều.

Theo thời gian trôi qua, kiếm văn trên kén hiện ra càng ngày càng nhiều, rất nhanh đã bao trùm toàn bộ kén. Thân kén run rẩy kêu lên, dường như có một thanh thần Kiếm tuyệt thể muốn phá kén mà ra. Một cỗ uy nghiêm mơ hồ toát ra khiến cho toàn bộ Kiếm Giả Kim Thiên tinh cảm thấy áp lực nặng nề khó tả bằng lời..

Ngoài sáu đại Tinh Vực, sâu trong hư không vô tận.

Ánh mắt Đạo Tề Thiên tỏ ra vô cùng ngưng trọng, kiếm quang màu xám bạc lưu chuyển trong mắt, dường như nhìn xuyên qua hư không vô tận, tới một khoảng không gian khác.

Rất lâu sau, lão thở dài một tiếng, áo trên người không gió mà lay miêng lẩm bẫm:

- Làm như vậy có thật sẽ cổ cơ hội không? Hay lần này lại thất bại?

Thế giới Thời Không, Kim Thiên tinh.

Kén màu xám toàn thân dày đặc kiếm văn, bên trong kén cũng dần dần lộ ra một luồng sức mạnh kinh khủng. Sức mạnh này không kém Kiếm Thần khi trước, thậm chí theo như cảm ứng của Lục Thanh còn mạnh mẽ hơn một bậc.

- Hỗn Độn!

Sau tám mươi một ngày, rốt cục kén Hỗn Độn đã đạt tới đỉnh phong. Lúc này chỉ còn mình Lục Thanh có thể cảm nhận được khí tức của nó, ngoài ra dù là hai người Huyền Thanh cũng không thể phát hiện được chút khí tức nào. Tuy rằng nó nằm ngay trước mặt, nhưng tạo ra cho mọi người cảm giác hư không mờ mịt, dường như hết thấy đều quy về Hỗn Độn, không còn tồn tại

-Rắc...

Rốt cục kén Hỗn Độn nứt ra một vết nứt, một cỗ Kiếm Ý mệnh mông bùng lên. Ngay tức khắc, toàn bộ Thế giới Thời Không đều run rẩy, sao trời chấn động, nhật nguyệt lu mờ.

Sắc mặt Lục Thanh đại biến, ngay lập tức, kiếm chỉ của hắn điểm ra, bắn ra bốn đạo kiếm quang màu vàng xám, bao phủ toàn Lục gia trang vào trong.

Dù là nhưng vậy, biến hóa chỉ trong thời gian ngắn ngủi vừa rồi đã làm cho cả rất nhiều Đại sư cảnh giới Kiếm Hồn trên Kim Thiên tinh hồn phi phách tán, không thể tự chủ.

Vết nứt trên thân kén không ngừng lan tràn, ánh mắt bốn người Lục Thanh cũng khẩn trương nhìn về phía kén. Đến khi vết nứt lan ra dày đặc, lúc này kén Hỗn Độn mới từ giữa nứt ra làm hai để lộ một bóng người màu trắng tinh thuần.

- Đây là...

Nhan Như Ngọc gần như không thể nào tin được vào mắt mình, vì sao lúc trước là hai người, lúc này đi ra chỉ còn một người?

Lục Thanh cau mày nhìn Nhược Thủy trước mặt. Không biết vì sao hắn cảm thấy dường như lúc này, Nhược Thủy đã sinh ra biến hóa nào đó vô cùng khó hiểu, một thân khí chất của nàng đã không còn nét dịu dàng như trước.

- Lục Đại ca...

Nhược Thủy chậm rãi mở to hai mắt, gương mặt diễm lệ của nàng chợt ửng hồng thoáng qua rồi biến mất.

- Các con dung hợp rồi ư?

Huyền Thanh có vẻ không thể tin được.

- Dung hợp ư?

Lục Thanh sững sốt, hẳn nhớ rõ lúc trước Nhược Thủy và Tử Uyển chính là Kiếm Linh của Đạo Ma Kiếm, vì đạo bất đồng mới phân chia thành hai. Hiện tại không ngờ dung hợp, sinh ra Kiếm Ý Hồn Độn chưa từng có từ trước tới nay.

- Hiện tại rốt cục đây là Nhược Thủy hay Tử Uyển?

Tần Vũ bên cạnh cũng tiến lên hỏi mặt bà lộ vẻ nghi hoặc vô cùng.

Chỉ thấy Nhược Thủy nhẹ gót đi tới trước mặt bốn người, khẽ nghiêng đầu, lần thu thủy lưu chuyển, lên tiếng nói:

- Hồn phách chúng ta đã dung hợp lại làm một, ta là Nhược Thủy, cũng là Tử Uyển. Dứt lời, ánh mắt Nhược Thủy chuyển sang nhìn Lục Thanh, khẽ nói:

- Lúc dung hợp, tỷ tỷ đã nhường cho hồn phách của thiếp chiếm thượng phong, cho nên hiện tại thiếp là Nhược Thủy.

Lục Thanh nhìn Nhược Thủy một lúc, sau đó chậm rãi hỏi:

- Như vậy, đây là chuyện mà nàng mong muốn ư?

Nhược Thủy thoáng sững sờ, sau đó lắc lắc đầu, cẩn rằng nói:

- Tuy rằng tỷ tỷ dung hợp cùng thiếp, nhưng cũng chỉ là lấy hồn phách dung nhập vào trong thân thể thiếp, vốn hai người chúng ta dung hợp là muốn sinh ra hồn phách mới, xóa bỏ ký ức trước kia. Nhưng tỷ tỷ đã hy sinh thân mình. Nhược Thủy không muốn nhìn thấy chuyện như vậy. Lục Đại ca, chàng có cách, phải không?

Dứt lời. Nhược Thủy nhìn Lục Thanh chăm chú, ánh mắt nàng lộ vẻ khát khao mong đợi.

Lục Thanh gật gật đầu, lập tức giơ tay ra, kiếm chỉ vẽ ra một quỹ tích hình tròn, một chiếc Thời Không Luân Bàn một trượng lập tức hiện ra, bao phủ Nhược Thủy vào trong.

- Thanh nhi làm như vậy...

Trên mặt Nhan Như Ngọc lộ vẻ lo lắng, cảnh tượng như vậy, lúc trước bà cũng chưa từng gặp qua.

Lục Thanh thoáng động trong lòng, trầm giọng nói:

- Mẹ hãy yên lòng, cho dù không thành công cũng sẽ không sao, còn...

- Còn có gì vậy?

Nhan Như Ngọc sững sốt

Bất chợt Lục Thanh nở một nụ cười sâu kín, khẽ nói:

- Còn cha, đã sắp sửa được trở về.

-Cái gì!

Nhan Như Ngọc không thể nào tin được hai tai mình, vẻ mặt bà vui mừng như điên dại, rồi lại dường như sợ rằng đây không phải là sự thật, hai tay bà giữ chặt tay Lục Thanh:

- Thanh nhi con nói thật ư? Cha con. ông ấy thật sự có thể...

Lục Thanh giơ tay ra vô vô tay Nhan Như Ngọc, gật mạnh, đầu. Giờ phút này, ngay cả hắn cũng cảm thấy tâm thần chấn động.

Bất chợt vẻ mặt Lục Thanh trở nên trang nghiêm, Kiếm chỉ điểm ra về phía Thời Không Luân Bàn màu vàng xám.

Thời Không Đảo Lưu!

Trong nháy mắt. Thời Không Luân Bàn xoay tròn nhanh chóng, một cỗ lực Kiếm Đạo Thời Không bao trùm thân hình Nhược Thủy. Thời Không trở nên vận vẹo, thân hình Nhược Thủy cũng lui về phía sau, tại chỗ xuất hiện một chiếc kén màu xám nứt nẻ.

Trong mắt ba người Huyền Thanh lộ vẻ kinh hãi vô cùng. Thủ đoạn như vậy đã vượt ra ngoài tưởng tượng của bọn họ, thần thông như vậy đã gần như đạt tới trình độ bất tử bất diệt, cho dù là chết cũng có thể dùng Thời Không Nghịch Chuyển cứu lại được. Ba người Huyền Thanh không thể nào tưởng tượng, trên đời này còn có người nào mà Lục Thanh không cứu được.

- Ông...

Nhưng ngay sau đó, một luồng Kiếm Ý kỳ quái từ trong kén bùng lên, hóa thành một luồng lũ lớn, nháy mắt đánh thật mạnh vào Thời Không Luân Bàn.

Thân hình Lục Thanh chấn động mạnh, ngay sau đó trên Thời Không Luân Bàn xuất hiện vô số vết nứt.

- Âm...

Luân Bàn vỡ nát, sắc mặt Lục Thanh cũng tái đi, lui về phía sau một bước. Hắn vừa lui lại, kén kia lập tức biến mất, hiện ra bóng dáng Nhược Thủy trở lại.

- Thanh nhi con có sao không?

Nhan Như Ngọc kinh hãi lập tức bước tới đỡ lấy Lục Thanh lay lay hắn.

- Không thể nghịch chuyển!

Bất chợt Lục Thanh ổn định thân hình, sắc mặt trở nên hết sức khó coi. Kiếm Ý Hỗn Độn kia không ngờ ngăn được Kiếm Ý Thời Không của hắn, ngay cả lực của Kiếm Đạo Thời Không cũng không thể nghịch chuyển.

Đạo Tề Thiên, đây là thủ đoạn của lão hay sao?

Lục Thanh cảm thấy chấn động tâm thần, đối với lai lịch chân chính của Đạo Ma kiếm trước kia, hắn Bất đầu trở nên hoài nghi. Ma Đạo kiếm thật sự là do bốn tên Kiếm Thánh rèn nên hay sao?

- Lục Đại ca...

Sắc mặt Nhược Thủy trở nên hết sức khó coi:

- Tỷ tỷ không về được sao?

Lục Thanh dịu dàng vuốt mái tóc màu xanh của Nhược Thủy, nhẹ nhàng nói:

- Nàng yên tâm, sau này ta sẽ có cách.

- Thiếp tin Lục Đại ca.

Nhược Thủy ngoan ngoãn gật đầu.

Lục Thanh hít sâu một hơi, quay sang nhìn Nhan Như Ngọc. Lúc này trong mắt bà vẫn còn đang lộ ra nỗi khát khao cháy bỏng.

Rốt cục ngày này đã tới...

Lục Thanh còn mơ hồ nhớ bóng người cường tráng đã nuôi nấng hắn trong mười hai năm.

Giờ phút này, rất nhiều ký ức ủa về.

- Không được khóc, nam tử hán đại trượng phu chỉ có thể đổ máu, nhưng không thể rơi lệ một cách dễ dàng...

- Đạo rèn kiếm, tâm cảnh là quan trọng nhất. Nếu không có được tâm cảnh tốt nhất, tâm trạng nôn nóng không yên, vậy không thể nào cầm chắc búa rèn. Muốn cầm được Hỏa Ngọc chùy, vậy con phải khống chế tâm cảnh của mình cho vững vàng trước đã...

- Không được cúi đầu, cho dù mình thừa nhận sai lầm, cũng phải ngẩng đầu nhìn thẳng. Đầu có thể rơi, nhưng con Châu Lục gia ta không thể khom lưng...

- Lời của thánh hiền thượng có thể tham khảo một phần nào để rèn luyện tâm cảnh. Tuy rằng hiện nay đạo thánh hiền thượng cổ đã mai một nhưng có rất nhiều thứ trong đó vẫn quy về một mối cùng đạo rèn kiếm, thậm chí là Kiếm Đạo ngày nay, không có gì khác biệt...

Trong mắt hắn, bắt giác dòng lệ đã từ rất lâu không thấy ngân ngấn chực trào ra.

Đây là một gian phòng trống hai mặt để thông gió bằng đá đen, nhưng làn khí màu xanh ngọc như thực chất đang theo lỗ thông gió bay ra ngoài. Đập vào mắt người ta trước tiên là một cái lò rèn màu vàng chùng tám thước vuông, cao bằng đầu người, không biết được chế bằng nguyên liệu nào, toàn thân nó có ánh sáng kỳ dị, mặt ngoài bóng loáng như ngọc lưu ly toát ra đủ màu sắc. Lò này được bịt kín bốn phía, chỉ có một phía sát đây có cửa lò rộng chừng một thước có hình tròn, lửa đỏ hồng đang chấp chờn nhảy múa bên trong.

- Thanh nhi cho lửa lớn lên!

- Thanh nhi mang tử kim lại đây!

- Cha, xong rồi!

- Lục Vân, chỉ vì rèn kiếm, chàng thật sự không để ý tới mẹ con thiếp ư?

Nhưng âm thanh nhảy múa trong đầu Lục Thanh, giống như từng trận ma âm, lay động tâm thần hắn.

Rất cục. Lục Thanh nở một nụ cười điềm tĩnh, lên tiếng nói:

- Cha, rất nhanh thời người sẽ được trở lại.

Dứt lời. Lục Thanh lẳng không ngồi xuống, hắn muốn hồi phục mình lại tới đỉnh phong, mới có thể hoàn thành hết thủy.

- Bùng...

Thời Không vặn vẹo, xung quanh Lục Thanh cách chừng một trượng, tất cả sự vật bị ngăn cách. Giữa vùng Thời Không vặn vẹo này, thời gian lưu động, mỗi sát na là mười năm trôi qua.

Sau vài lần hô hấp, dưới ánh mắt khấn trương của Nhan Như Ngọc. Lục Thanh mở bừng hai mắt. Tất cả khí tức trên người hắn lúc này hoàn toàn biến mất.

Nhan Như Ngọc gần như ngừng thở, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm từng động tác dù là

988. Chương 33: Cả Nhà Đoàn Tụ

- Thời Không Luân Bàn, hiện!

Trước mặt bốn người Nhan Như Ngọc. Thời Không vặn vẹo một trận, một chiếc Thời Không Luân Bàn màu vàng xám xoay tròn hiện ra. Thời Không Luân Bàn này chỉ to chừng một trượng, kiếm văn màu vàng dày đặc, dường như tràn ngập vô tận huyền ảo.

Ngay sau đó, kiếm chỉ Lục Thanh đâm ra phía trước, mười giọt máu màu vàng xám lập tức bay vào trong Thời Không Luân Bàn.

Trên mặt luân bàn kiếm văn dày đặc, lập tức mở ra một khe nứt Thời Không màu vàng xám.

Sau khi nuốt chửng mười giọt máu màu vàng xám vào trong, khe nứt Thời Không lập tức mở rộng, để lộ dòng sông Thời Không đang sôi sục.

Dòng sông Thời Không này không giống như dòng sông Thời Không khi trước, không còn là màu vàng xám, mà là màu xám bạc. Đây chính là dòng sông Thời Không thuộc Thế giới Thời Không của Đạo Tề Thiên trước kia mà Lục Thanh vẫn còn giữ lại cho tới bây giờ.

Dòng sông Thời Không này chính là chỗ dựa duy nhất của Lục Thanh hiện tại hắn muốn dựa vào dòng sông Thời Không này, đưa phụ thân Lục Vân của hắn Trở về.

Sắc mặt Lục Thanh tỏ ra nghiêm trang, tay giơ kiếm chỉ lên, lực Kiếm Đạo Bản Nguyên hùng hậu toát ra. Giờ phút này cho dù Lục Thanh kèm chế khí thế tới mức nào, vẫn khiến cho bốn người Nhược Thủy cảm

thấy một cổ uy nghiêm lớn lao. Uy nghiêm này nặng nề như núi, khiến cho mọi người không có chút sức lực phản kháng.

- Thời Không. Nhiếp Nã!

Lục Thanh quát lớn, kiếm chỉ điểm mạnh.

Trên dòng sông Thời Không màu xám bạc, sóng cuộn ngập trời, một cơn sóng lớn bay lên không, dần dần mở ra hai bên, để lộ ra một bóng người cường tráng.

- Vân lang...

- Nhan Như Ngọc không nhìn được kêu to.

- Ầm...

- Nhưng ngay sau đó, một đạo Hỗn Độn màu xám từ trong hư không mở ra, tiếng long ngâm vô biên từ đó truyền ra.

Sắc mặt Lục Thanh hết sức lạnh lùng, kiếm quang màu vàng xám trong mắt chợt bùng lên. Bất chợt kiếm chỉ hắt múa may, lại thêm một chiếc Thời Không Luân Bàn nữa hình thành phía trước kiếm chỉ. Thời Không Luân Bàn này cao vạn trượng, vô cùng ngưng thật. Trên mặt Luân Bàn màu xám, kiếm văn dày đặc trông vô cùng hòa hợp.

- Cút!

- Lục Thanh quát lạnh. Thời Không Luân Bàn vạn trượng bắt đầu lặn về phía không gian Động Hư. Thời Không vỡ nát, hết thảy đều tan tành trong hư vô, để lộ ra một vùng hư không Hỗn Độn tinh thuần.

- Hư không Hỗn Độn này hết sức tinh thuần, giống như ngọn nguồn ban đầu của Bản Nguyên. Ngay tức khắc, một tiếng kiếm ngâm khó hiểu vang lên mạnh mẽ. Tiếng kiếm ngâm này không hề bị ràng buộc, đột phá hết thảy gông cùm xiềng xích, nháy mắt xuyên thấu qua Thời Không vô tận, càn quét về phía Đại Đạo Tinh Không.

- Ở sáu đại Tinh Vực. Sáu bóng người lại mờ bùng hai mắt, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

- Trong một khoảng không gian Động Hư vô danh, sắc mặt Đạo Tề Thiên khẽ động, lập tức mỉm cười.

- Ở Thế giới Thời Không của Lục Thanh.

Thời Không phá nát khiến cho hết thảy hóa thành hư vô, biến hóa thành một mảng Hỗn Độn hoàn toàn mới.

Thứ thứ ba mươi sáu của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm: Phần Toái Thời Không!

Một kiếm này dường như tiêu diệt hết thảy thành hư vô. Hỗn Độn vừa mới sinh ra nuốt chửng Hỗn Độn Đại Đạo kia, trấn áp xuống.

-Ong...

Lúc này bên cạnh Lục Thanh cũng vang lên một tiếng kiếm ngâm rất lớn.

-Nhược Thủy...

Lục Thanh sửng sốt, chỉ thấy Nhược Thủy giơ kiếm chỉ lên kéo một cái. Hỗn Độn vừa sinh ra kia lập tức bắn ngược trở về, chui vào trong Mi Tâm nàng.

Lúc này. Hỗn Độn Đại Đạo đã bị trừ khử- tuy rằng Lục Thanh không hề ngăn cản, nhưng biến hóa xảy ra trong giờ phút này cũng khiến cho hắn càng thêm lo lắng. Nhược Thủy hiện tại đã thoát ra ngoài tầm khống chế của hắn, cho dù là hắn cũng không thể suy đoán được tương lai của nàng.

Đạt tới cảnh giới hiện tại của Lục Thanh, dưới Bể Ngạn, chỉ cần hắn muốn là có thể bằng vào lực Kiếm Đạo Thời Không nhìn ra một chút manh mối. Thậm chí Đạo giả cảnh giới Trường Mệnh. Lục Thanh cũng có thể nhìn thấu tương lai khi còn sống. Nhưng đối với Nhược Thủy, Lục Thanh lại không thấy rõ bất cứ sự việc gì.

Trên người Nhược Thủy tràn ngập một tầng Kiếm Ý Hỗn Độn. Kiếm Ý này ngăn trở tất cả Cổ Thần niệm dò xét.

Mà lúc này, ánh mắt Lục Thanh và Nhan Như Ngọc đổ dồn về phía bóng người khi nãy vừa xuất hiện.

- Vân Lang.....

- Cha.....

Lục Thanh không do dự, lập tức quỳ sụp xuống.

Tuy rằng hiện tại thân là Đại Năng Bĩ Ngạn, nhưng có nhùng thứ mãi mãi không thể nào thay đổi dù trải qua biết bao năm tháng.

- Thanh nhi ,Như Ngọc...

Lục Vân vẫn còn đang nghi hoặc khó hiểu. Giờ phút này, một điểm sáng màu xám bạc từ Mi Tâm ông bắn ra, biến mất không thấy.

Nhìn thấy chuyện này, vẻ mặt Lục Thanh mới trở nên ôn hòa hơn.

Sau nửa ngày trời Lục Vân mới hơi hiểu rõ sự việc vừa xảy ra. Nhưng với tu vi Kiếm Sư của ông, có rất nhiều thứ khiến ông vẫn còn nghi hoặc như rơi vào sương mù, không thể nào hiểu nổi. Nhưng chuyện duy nhất ông biết là hiện tại Lục Thanh con ông đã trở thành một cao thủ chân chính, lại là một Chú Kiếm Sư có thể rèn được Thánh Kiếm tuyệt thể, vượt xa tổ tiên Lục gia.

Về những chuyện liên quan tới Đạo Tề Thiên. Lục Thanh cũng không nói ra. Theo hắn thấy, có những chuyện chỉ mình hắn biết là đủ.

Ở lại trong Thế giới Thời Không nửa năm. Lục Thanh mới trở lại Đại Đạo Tinh Không. Trên thực tế, thời gian trôi đi ở Kim Thiên tinh nửa năm, nhưng ở Đại Đạo Tinh Không chỉ là nửa lần hô hấp.

Ở Tinh Hệ Đạo Kiếm. Đạo Kiếm Tinh.

- Trước thánh điện, Tám người Diệp Vô Tâm lẳng không mà đứng, nhìn xuống mấy vạn Kiếm Giả trước mặt. Nguyên lực hương hỏa cuộn cuộn không ngừng sinh ra từ trong hư không, rót vào thân thể tám người.

Ngay sau đó, hư không trước mặt Tám người chợt mở ra, một bóng người màu xanh bước ra.

- Thất đệ.

Tám người Lạc Tâm Vũ sùng sốt, lập tức trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Lục Thanh có thể nhìn ra, giờ phút này cả Tám người đều đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Biến hóa này chỉ trong sáu năm qua, nhưng nhờ có nguyên lực hương hỏa của Kiếm Đạo nhất mạch rót vào, thực lực tám người mạnh mẽ hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Trong đó, sự phụ Diệp Vô Tâm của hắn và Thủy Thiên Nhu thậm chí đã đạt tới cảnh giới Mệnh Hà lục trùng thiên. Mà trong sáu người Lạc Tâm Vũ, Đoạn Thanh Vân vốn có tu vi kém nhất cũng đã đạt tới Mệnh Hà nhị trùng thiên.

Nhưng thay đổi lớn nhất vẫn là tâm cảnh và khí chất của tám người. Lúc này trên thân thể tám người mơ hồ có một cỗ liên hệ khó hiểu, nối liền thành một thể với mấy vạn Kiếm Giả tại đây. Nguyên lực hương hỏa vô biên hội tụ vào tám người, khiến cho nhìn qua, tám người dường như được bao phủ một lớp thần quang màu trắng nhạt, ung dung tiêu sái.

Theo ta!

Lục Thanh trầm giọng nói.

Tám người Diệp Vô Tâm nhìn nhau, không hề do dự, dẫn dò mười người bọn Cổ Trường Không phía dưới vài câu, sau đó theo Lục Thanh tiến vào Thế giới Thời Không.

Còn có bảy năm nữa sẽ tới ngày vùng đất Thần cấm mở ra, tuy rằng không biết nơi đó rốt cục có huyền ảo gì, nhưng lời nói của Đạo Tề Thiên. Lục Thanh không dám coi thường.

Nếu lão đã nói sáu người Lạc Tâm Vũ sẽ có cơ duyên tại vùng đất Thần cấm. Lục Thanh sẽ không ngăn cản. Đối với Đạo Tề Thiên. Lục Thanh vẫn không nhìn thấu được thực hư, cũng vì không nhìn rõ, cho nên Lục Thanh cũng không dám nghi ngờ lời nói của lão. Bất quá hẳn cũng phải có một chút chuẩn bị, tối thiểu vì bảy năm sau có thể nắm chắc hơn một phần.

Trên một Sinh Mạng Nguyên Tinh ở Kim Thiên tinh. Lục Thanh dùng Kiếm Đạo Bản Nguyên phong ấn lại. Tám người Diệp Vô Tâm được Lục Thanh bố trí ở đó.

Trên Sinh Mạng Nguyên Tinh này, bên ngoài trôi qua một năm, bên trong là vạn năm. Thời gian bảy vạn năm bẽ quan hấp thu nguyên lực hương hỏa, đó là cực hạn mà tám người có thể đạt tới. Nếu như vượt hơn, ngược lại sẽ dẫn động tâm ma, thậm chí làm cho cảnh giới tổn thương.

Mà bản thân Lục Thanh cũng lập tức ẩn vào trong một không gian hư không, xung quanh Thời Không vạn vạo, ẩn nấp sâu trong đó.

Không biết vì sao lần này. Lục Thanh cảm nhận được một cổ nguy cơ thật lớn, nguy cơ này không có dấu hiệu gì báo trước, không thể phán đoán. Thậm chí Lục Thanh cũng không biết, rốt cục đây là một trường kiếp nạn lớn tới mức nào. Nhưng hẳn cũng mơ hồ hiểu ra, nếu như lần này không vượt qua được, vậy hết thảy lúc trước sẽ hóa thành hư vô.

Năm tháng trôi qua, thời gian bảy năm đối với Đại Đạo Tinh Không, bất quá chỉ là muối bỏ bể, không đáng để nhắc tới.

Nhưng vào một ngày bảy năm sau, trong Đại Đạo Tinh Không, vùng đất Thần cấm thuộc hư không Hỗn Độn không bờ bến bất chợt phát ra tiếng nổ ầm ầm. Tinh Chu của sáu đại Tinh Vực ở gần đó tra xét chỉ trong thoáng chốc đã hóa thành hư vô.

- Khí Hỗn Độn nồng đậm mênh mông cuộn cuộn, một cổ dao động vô hình truyền khắp mỗi ngõ ngách bên trong Đại Đạo Tinh Không.

Ở Tinh Vực Cổ Thần. Tinh Hệ Thần Thánh, trong điện Cổ Thần của Thần tộc.

Thần Vô Thương đột ngột mở bừng hai mắt, một đạo thần quang màu vàng nhạt kinh người chợt lóe lên rồi biến mất.

Long phượng cùng lên tiếng, hai cuộn sóng âm khổng lồ vang lên Từ Tinh Vực Thần Long và Tinh Vực Phượng Hoàng, hàng ngàn hàng vạn sinh linh cảm thấy tâm thần run rẩy.

Đôi mắt ẩn chứa lực Bản Nguyên của Lục Thanh đồng thời bừng mở, ánh mắt trong phút chốc xuyên qua hư không vô tận, hội tụ bên ngoài vùng đất Thần cấm:

- Đạo Tề Thiên!

- Lục Thanh!

Sáu người này đồng thanh quát lớn, trong sâu giọng nói chứa một nhịp điệu khó hiểu, nháy mắt truyền khắp sáu đại Tinh Vực, nhưng không có một sinh linh nào nghe được.

Không đạt tới cảnh giới Bỉ Ngạn, không lãnh ngộ lực Bản Nguyên, không thể nghe thấy tiếng gọi của Lục Thanh.

Ngay sau đó, trước mặt sáu người, một khoảng không gian màu xám bạc mở ra, Đạo Tề Thiên mỉm cười, một thân áo bào trắng từ trong đó chậm rãi bước ra, giáng lâm Đại Đạo Tinh Không.

- Sáu vị vẫn khỏe, đã lâu không gặp.

Nụ cười vẫn nở trên mặt Đạo Tề Thiên:

- Cũng phải nói đã có hơn mười vạn năm, chúng ta không gặp nhau, lúc này có thể gặp lại các vị. Đạo mỗ cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Đột nhiên ánh mắt Đạo Tề Thiên thoáng động, nhìn về một phía Tinh Không:

989. Chương 34: Hư Không Hỗn Độn

Ngay sau đó, hư không trước mặt bảy người chậm rãi mở ra, một bóng người áo xanh từ trong đó bước ra.

Không để ý tới Đạo Tề Thiên, ánh mắt Lục Thanh trước tiên nhìn vào hai người:

- Chẳng hay hai vị có khỏe không?

Giọng Lục Thanh hết sức bình thản, nhưng phản ứng của sáu người lại không giống nhau.

Về mặt Liệt Diễm hơi phức tạp, sau đó khôi phục lại bình tĩnh, gật gật đầu. Viêm Vận lại thoải mái cười nói:

- Tất cả đều tốt, cũng thật không ngờ chỉ trong mười ba năm ngắn ngủi, người lại có được uy danh vang dội trên Đại Đạo Tinh Không như vậy. Hiện tại, ta cũng không phải là đối thủ...

Lục Thanh cười bình thản, cũng không đáp lại, mà bốn người Thần Vô Thương nhìn Lục Thanh với ánh mắt vô cùng kiêng kỵ.

Bởi vì lúc này bọn họ phát hiện ra, khí tức Lục Thanh so với lúc trước càng nội liễm hơn, càng thêm thâm sâu khó lường, chẳng kém gì Đạo Tề Thiên hiện tại chỉ có điều so với uy danh của Đạo Tề Thiên. Lục Thanh vẫn còn kém hơn không ít.

Đạo Tề Thiên quét mắt nhìn một vòng, sau đó lên tiếng nói:

- Vùng đất Thần cấm sắp sửa mở ra, đến lúc đó, mọi người ai lo phận nấy...

Sáu người gật gật đầu không nói mà lúc này Viêm Vận chợt vung tay, một bóng người cường tráng lập tức xuất hiện trước mặt sáu người.

- Tổ Long! Không đứng, cảnh giới Bỉ Ngạn...

Bốn người Thần Vô Thương kinh hô thất thanh, ngay cả Đạo Tề Thiên, trong mắt cũng lộ vẻ hơi kinh ngạc. Phong Lô!

Lục Thanh thoáng động trong lòng, nhưng cũng không lên tiếng.

- Không ngờ Viêm Tổ lại bồi dưỡng ra được một tên hậu bối đạt tới cảnh giới Bỉ Ngạn. Tổ Long của Tinh Vực Thần Long quả thật không giống bình thường. Nói vậy đây là hậu bối của bà năm đó cũng bị trấn áp đây sao? Thật không ngờ đến ngày nay, y lại đạt tới thành tựu như vậy...

Lúc này, lão nhân áo vàng bên cạnh cười nói.

Người này là Vô Tổ của Tinh Vực Thiên Võ, Đại Năng Bỉ Ngạn, một thân tu vi Võ Đạo sâu không lường được. Bản Nguyên Võ Đạo chính là hủy diệt, khí hủy diệt tiêu diệt vạn vật. Đại Phá Diệt Chuyển dưới thể không hai.

Mà lúc này. Lục Phong Lô không để ý tới lão, lại cúi đầu với Lục Thanh:

- Lục đạo hữu. Viêm Lô có lẽ...

Lục Thanh hít sâu một hơi, khi nghe Viêm Lô nói những lời này, hần đột nhiên phát hiện tâm thần của mình có vẻ nặng nề. Bất quá trên mặt hần vẫn nở nụ cười, đáp lại:

- Viêm đạo hữu khách sáo.

Bốn người Thần Vô Thương tỏ ra kinh ngạc, biến hóa rất nhỏ giữa Lục Thanh và Viêm Lô, cùng với vẻ mặt tự nhiên sau khi Cổ Phượng Hoàng Liệt Diễm của Tinh Vực Phượng Hoàng gặp Lục Thanh, bốn người đều cảm thấy nghi hoặc trong lòng, đồng thời ý niệm xoay chuyển trong lòng, trở nên cảnh giác với ba người Viêm Vận.

- Ầm...

Lúc này, vùng đất Thần cấm toát ra một cỗ dao động vô hình, dao động này không có tiếng động, nhưng lại truyền trực tiếp vào trong đầu mọi người.

- Vùng đất Thần cảm sắp mở ra...

Sắc mặt Đạo Tề Thiên ngưng trọng, chín người đồng thời xoay người lại, nhìn chăm chú về phía hư không Hỗn Độn.

Chín Đại Năng Bỉ Ngạn ở đây là chín nhân vật đỉnh phong của Đại Đạo Tinh Không hiện tại lúc này đang tập trung bên ngoài hư không Hỗn Độn.

Khí Hỗn Độn màu xám chấn động, lõi đình từ trong xông ra, không gian sụp đổ nuốt chửng tất cả linh khí nguyên khí Một cỗ khí thể hủy diệt Tinh Không Từ trong đó truyền ra, dường như ngay sau đó sẽ lập tức bạo phát.

Ánh mắt Lục Thanh ngưng trọng, hư không Hỗn Độn này gây cho hắn cảm giác nguy cơ sâu nặng. Không ai biết được rốt cục trong hư không Hỗn Độn vô bờ bến này ẩn chứa bí mật gì.

Nhưng hiện tại Lục Thanh đã biết, vùng đất Thần cảm này là trung tâm của cả Đại Đạo Tinh Không.

Chẳng lẽ Đại Đạo Tinh Không là từ trong hư không Hỗn Độn biến hóa mà ra?

Trong lòng Lục Thanh nảy sinh ra ý nghĩ như vậy, nhưng đúng lúc này, rốt cục hư không Hỗn Độn kia đã hoàn toàn bạo phát.

- Âm...

Trên khu vực hư không Hỗn Độn kia, nơi lõi đình đang nổ âm âm, chậm rãi nứt ra chín cơn trốt xoáy màu xám. Chử cơn trốt xoáy này xoay tròn theo một quy tích huyền ảo, nhìn không thấu.

Trên mắt Đạo Tề Thiên lộ ra vẻ khó hiểu:

- Chín là con số cực hạn, ở Đại Đạo Tinh Không, chín tên Đại Năng Bỉ Ngạn đã là tận cùng.

Lòng thâm kinh hãi tám người Lục Thanh không hề nghi ngờ lời nói của Đạo Tề Thiên.

Đạt tới cảnh giới Bỉ Ngạn, có thể sinh ra mối liên hệ với Đại Đạo Tinh Không. Toàn bộ biến hóa trong Đại Đạo Tinh Không, mỗi giờ mỗi khắc đều không tránh khỏi cảm ứng của mọi người. Tự nhiên bọn họ mơ hồ biết được, cực hạn của Đại Đạo Tinh Không hẳn là chín.

Vượt qua số lượng chín Đại Năng Bỉ Ngạn, có lẽ Đại Đạo Tinh Không sẽ không chịu đựng được nữa.

Như vậy cảnh giới Tề Đạo thì sao?

Cảnh giới Bỉ Ngạn. Đại Đạo Tinh Không đã không thể chịu đựng được quá nhiều, nếu là cảnh giới Tề Đạo trong truyền thuyết, vậy làm sao có thể chịu đựng?

- Các vị. Đạo mẫu đi trước một bước.

Đạo Tề Thiên khẽ cười một tiếng, lập tức bước ra một bước.

Hư không sụp đổ vô tận trước cơn trốt xoáy màu xám kia dường như không thể gây trở ngại cho lão chút nào. Lúc này lão bước ra một bước, nháy mắt đã xuất hiện bên ngoài cơn trốt xoáy, sau đó quay lại khẽ cười với tám người, mới bước vào trong.

Bất chợt cơn trốt xoáy màu xám kia chậm rãi biến mất, mà hư không Hỗn Độn cũng yếu đi một chút.

- Chúng ta vào thôi...

Bốn người Thần Vô Thương nhìn nhau, đồng thời cất bước. Không bao lâu sau, trên hư không Hỗn Độn lại giảm đi bốn cơn trốt xoáy.

Giờ phút này, bên ngoài vùng đất Thần cảm chỉ còn lại bốn người Lục Thanh.

- Lục đạo hữu chúng ta đi thôi!

Viêm Vận nhìn Lục Thanh một cái, lập tức trầm giọng nói:

- Hãy nghe ta một lời, bên trong hư không Hỗn Độn phải biết tự lượng sức mình...

Lục Thanh hơi chấn động trong lòng, gật gật đầu.

- Đi thôi!

Viêm Vân gọi Viêm Lôi, sau đó bước ra một bước, biến mất trong một cơn trót xoáy. Viêm Lôi cung kính thi lễ với Lục Thanh:

- Lục đạo hữu cẩn thận...

Dứt lời, thân hình Viêm Lôi chợt lóe, một tiếng long ngâm kinh Thiên động địa vang lên.

Tiếng long ngâm này chấn động cả Đại Đạo Tinh Không, chỉ trong thoáng chốc, hư không sụp đổ phía trước hư không Hỗn Độn lập tức bị uy nghiêm vô biên này trấn áp, trước ba cơn trót xoáy sau cùng hoàn toàn trở nên bình lặng.

Lại thêm một cơn trót xoáy biến mất, bên ngoài vùng đất Thần cấm chỉ còn lại hai người Lục Thanh.

Mọi người đã đi hết, thần sắc Liệt Diễm lúc này càng thêm bình tĩnh, ánh mắt nàng đã nhìn thẳng về phía Lục Thanh, không còn tránh né.

- Lục đạo hữu, tất cả những chuyện trong quá khứ đã qua đi, hiện tại hai ta đều là Đại Năng Bửu Ngạn. Hư không Hỗn Độn này chúng ta còn phải đi thăm dò một phen, nếu không có chuyện gì nữa, vậy bản tổ đi trước một bước...

Liệt Diễm bước ra một bước, lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Lục Thanh hơi sửng sốt, nở một nụ cười khổ. Hiện tại xem ra tất cả đã chàm dứt một cách vô cùng triệt để.

Đạo Tề Thiên!

Trong lòng Lục Thanh lại trở nên hết sức nặng nề. Giờ phút này, nghĩ lại hết thấy những chuyện liên quan tới Đạo Tề Thiên, trong lòng Lục Thanh lại cảm thấy thắc thỏm không yên. Người này quả thật thâm sâu khó lường, quả không hổ là đệ nhất nhân năm xưa của Đại Đạo Tinh Không, nhất cử nhất động đều hết sức thâm sâu, tính toán chặt chẽ.

Trong Đại Đạo Tinh Không này, chẳng lẽ không ai có thể nhìn thấu lão?

Sau đó. Lục Thanh chậm rãi nhìn về phía cơn trót xoáy màu xám, rút cục bước ra một bước.

- Âm...

Ngay tức khắc, toàn bộ hư không Hỗn Độn chấn động, một cỗ khí tức khổng lồ nháy mắt truyền khắp Đại Đạo Tinh Không.

Khí tức này không thể ngăn cản, phá tan mọi trở ngại, len lỏi vào khắp các ngõ ngách Đại Đạo Tinh Không.

Hàng ngàn hàng vạn sinh linh phủ phục xuống đất, đối với sự xuất hiện của cỗ khí tức khó hiểu này, bọn họ lộ ra vẻ kính sợ như thần linh. Đây là nỗi sợ đến từ sâu trong hồn phách, không thể dùng ý chí ngăn cản.

Nhưng cỗ khí tức này đến nhanh đi cũng nhanh, chỉ sau mười mấy lần hô hấp đã biến mất không thấy.

Ở vùng đất Thần cấm, hư không Hỗn Độn vốn sục sôi lúc này cũng đã trở lại yên tĩnh.

Khí Hỗn Độn màu xám chậm rãi lưu chuyển dựa vào hư không Hỗn Độn. Lúc này, toàn bộ hư không Hỗn Độn giống như một chiếc kén lớn, đứng sừng sững giữa Đại Đạo Tinh Không, chậm rãi vỗ đập.

Bén trong hư không Hỗn Độn.

Tâm thần Lục Thanh tiến vào trong đó, cẩn thận trước nay chưa từng có, lực Kiếm Đạo Thời Không màu vàng xám toát ra, chiếu sáng hư không xung quanh.

Hỗn Độn!

Bên trong Hỗn Độn vô bờ bến, khắp nơi đều thấy khí Hỗn Độn mênh mông bất ngát. Khí Hỗn Độn hết sức tinh thuần, bên trong ẩn chứa một sức mạnh đáng sợ. Chỉ có điều sức mạnh này không có ý thức, nếu không khó có thể tưởng tượng rốt cục sẽ sinh ra thứ gì đó mạnh mẽ đến bậc nào.

Lục Thanh đi vào trong Hồn Độn, bước ra một bước là vượt qua hàng chục vạn dặm. Bên trong Hồn Độn vô tận khác với lúc trước, cũng không có lời long Hồn Độn ngưng tụ, giống như đã bị khoảng Hồn Độn này tiếp nhận.

Lục Thanh đi một cách vô định, trải qua hơn tháng.

Hôm ấy bỗng nhiên Lục Thanh cảm thấy chân động, lập tức ngừng lại, kiểm chỉ vẽ ra một cái trước mặt, một khe nứt Thời Không cao một trượng lập tức hiện ra. Chỉ có điều trong hư không Hồn Độn này, hết thấy dường như đã bị hạn chế. Lúc này trong khe nứt Thời Không kia, một bóng người màu trắng bước ra.

- Nhược Thủy...

Lục Thanh kêu lên.

- Lục Đại ca...

Nhược Thủy giật mình, lập tức xoay người lại, trên mặt lập tức lộ ra vẻ ngơ ngác.

- Làm sao vậy?

Lục Thanh tiến lên một bước, vạch ra một cổ lực Kiếm Đạo Thời Không, ngăn cách hai người và hư không Hồn Độn.

Nhược Thủy lắc lắc đầu:

- Không biết nữa, nhưng vừa rồi thiếp cảm thấy bỗng nhiên sinh ra cảm giác khao khát, dường như bên ngoài có thứ gì đó đang thu hút thiếp vậy.

Nhược Thủy ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Nếu có thể lấy được thứ đó, thực lực của thiếp nhất định sẽ tăng thêm một bước. Lục Thanh lộ vẻ kinh ngạc:

Vậy nàng cảm ứng được thứ gì? Nhược Thủy dò chừng mặt, khẽ đáp:

- Thiếp cũng không biết, chỉ có cảm giác, có lẽ đang ở hướng này.

990. Chương 35: Mảnh Vỡ Quy Tắc

- Nếu Lục Đại ca không muốn thiếp đi vào, vậy thiếp sẽ từ bỏ...

Lục Thanh trầm ngâm một lúc, sau đó lắc lắc đầu:

- Nếu thứ đó hữu dụng với nàng, vậy Lục Đại ca sẽ không ngăn cản.

Trên mặt Lục Thanh lộ ra vẻ kiên quyết vô cùng, ngay sau đó thu hồi lực Kiếm Đạo:

- Nhược Thủy, nàng dẫn đường đi...

Nhược Thủy gật đầu, ngay sau đó, từ trên người nàng bùng lên một cỗ Kiếm Ý Hồn Độn mông lung.

Sở dĩ nói là mông lung, bởi vì trong hư không Hồn Độn này. Lục Thanh lại không thể nắm bắt được sự tồn tại của Kiếm Ý Nhược Thủy. Hắn chỉ cảm nhận được Kiếm Ý Hồn Độn này hùng mạnh, dường như không phù hợp với hư không Hồn Độn này.

- Ong.

Ngay sau đó, hư không Hồn Độn trước mắt hai người tự động mở ra một lối đi, không biết kéo dài tới nơi nào.

Quả nhiên là như vậy!

Lục Thanh chân động trong lòng, quả nhiên Kiếm Ý Hồn Độn của Nhược Thủy có liên hệ chặt chẽ với hư không Hồn Độn.

Lục Thanh giơ tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Nhược Thủy, bước tới vài bước đã đi tới cuối lối đi kia.

- Đẹp quá!

Dù tính tình Nhược Thủy điềm đạm, nhưng lúc này cũng không nhịn được, kinh hô thất thanh.

Chỉ thấy trong hư không Hỗn Độn trước mặt hai người, lúc này có một cái động trống rỗng chừng một trượng. Trong động này không có khí Hỗn Độn. Ở giữa có một mảnh vỡ to bằng ngón tay cái đang lẳng lẳng trôi nổi lơ lửng. Mảnh vỡ này có màu xám trong suốt, tuy rằng đang ở trong hư không Hỗn Độn, nhưng dường như nó đã gồm thâu tất cả những gì đẹp nhất trên đời, đẹp để tự nhiên, nhưng lại khiến cho người ta chần động.

Thấy mảnh vỡ này, lực Kiếm Đạo Bản Nguyên trong cơ thể Lục Thanh chợt động, dường như gặp một món ăn ngon, nhất định phải ăn cho bằng được, nhanh chân xông về phía mảnh vỡ.

- Quy tắc ĐạiĐạo...

Lục Thanh hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Tuy rằng chưa bao giờ thấy qua quy tắc Đại Đạo, nhưng thân là Đại Năng Bỉ Ngạn. Lục Thanh vẫn có cảm ứng mơ hồ với lực lượng khổng lồ trong Đại Đạo Tinh Không này. Cho nên lúc này vừa gặp được. Lục Thanh chỉ liếc qua đã nhìn thấu được bản chất của mảnh vỡ này.

Đây là mảnh vỡ quy tắc!

Đại Năng Bỉ Ngạn muốn đột phá sang cảnh giới Tề Đạo, mảnh vỡ quy tắc này có tác dụng rất lớn.

Cảnh giới Tề Đạo, ngang hàng với Đại Đạo, sông mãi không chết, không phải như cảnh giới Bỉ Ngạn, tuy cũng được xưng là bất tử, nhưng còn bị hạn chế Bản Nguyên cho nên khác với cảnh giới Tề Đạo. Cảnh giới Tề Đạo trong truyền thuyết chính là bất hủ chân chính, bất tử bất diệt.

Nghĩ tới đây. Lục Thanh không khỏi cúi đầu nhìn thân thể của mình. Hiện tại hắn đã thành tựu Bất Diệt Kiếm Thể, cũng là bất tử, chỉ có điều còn chưa lãnh ngộ lực Bản Nguyên, Kiếm thể vẫn chưa viên mãn, nếu không sẽ là chân chính bất tử bất diệt, sông mãi mà không chết.

Đến lúc đó, mình có thể đạt tới cảnh giới Tề Đạo trong truyền thuyết hay không?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lục Thanh nhìn chăm chăm mảnh vỡ quy tắc không rời. Đó là mảnh vỡ quy tắc Đại Đạo, nếu Đại Năng Bỉ Ngạn luyện hóa nó, chẳng những có thể lãnh ngộ Đại Đạo sâu sắc hơn, còn có thể tăng cường đạo niệm của bản thân mình, hiểu được đạo của mình ngang hàng cùng Đại Đạo, chính là cảnh giới Tề Đạo trong truyền thuyết.

Lục hấp dẫn như vậy hết sức lớn lao, dù là Lục Thanh, giờ phút này cũng phải hít sâu liên tiếp vài hơi, mới có thể bình phục tâm thần xao động.

- Đáng tiếc rằng đạo của ta không ở nơi này, nếu luyện hóa nó, ngược lại sẽ khiến cho Bất Diệt Kiếm Thể của ta sinh ra ràng buộc..

Dứt lời. Lục Thanh nhìn về phía Nhược Thủy:

- Nhược Thủy, nàng lấy đi.

Nhược Thủy gật gật đầu, bước tới một bước, đưa tay về phía trước. Một đạo kiếm quang Hỗn Độn màu xám lập tức bắn ra, trúng vào giữa mảnh vỡ quy tắc.

- Ong...

Ngay sau đó, mảnh vỡ quy tắc lập tức theo đạo kiếm quang Hỗn Độn bay vào tay Nhược Thủy.

- Ong...

Một tiếng kiếm ngâm vang lên, tiếng kiếm ngâm này gạt bỏ khí Hỗn Độn xung quanh ra xa hàng chục dặm, tạo ra một cái động trống rỗng thật lớn.

Tiếng kiếm ngâm vang lên ngày càng lớn, cuối cùng ngưng tụ thành một luồng lũ thật lớn, xuyên qua Hỗn Độn vô tận, khuếch tán ra bốn phía.

Ở vài nơi trong hư không Hỗn Độn, bọn Thần Vô Thương nghe được ngẩn người, sau đó lộ ra vẻ mừng như điên đại.

- Mảnh vỡ quy tắc...

Trong hư không Hỗn Độn.

Thấy toàn thân Nhược Thủy trước mặt dần dần bị một lớp tơ màu xám bao phủ, thần sắc Lục Thanh tỏ ra vô cùng ngưng trọng.

Lại bắt đầu lột xác nữa ư?

Lúc trước một lần cắn nuốt Bản Nguyên Thần Ma, thành tựu Kiếm Ý Hỗn Độn, tu vi nàng cũng đạt tới Mệnh Hà đỉnh phong. Nếu lúc này cắn nuốt mảnh vỡ quy tắc, vậy sẽ đạt tới cảnh giới thế nào? Bỉ Ngạn ư?

Bất quá ngay lập tức, vẻ mặt Lục Thanh trở nên hết sức lạnh lùng, trầm giọng quát:

- Nếu đã tới đây, vậy hiện thân đi, còn chờ Lục mỗ mời các vị sao?

- Tu vi của Lục đạo hữu quả thật bất phàm!

Một tràng cười dài vang lên, ngoài hàng chục dặm, bốn bóng người quen thuộc xuất hiện.

Bốn người vừa xuất hiện, ánh mắt lập tức tập trung chăm chú vào chiếc kén màu xám kia, trong mắt không giấu được khao khát.

- Mảnh vỡ quy tắc...

- Không sai, quả thật là mảnh vỡ quy tắc, mảnh vỡ quy tắc ngay* bên trong chiếc kén này...

- Lục đạo hữu...

Lão nhân Vô Tổ vừa mở miệng đã thấy ánh mắt lạnh lùng của Lục Thanh, cho nên ngưng bật.

- Mảnh vỡ quy tắc đã bị thê từ ta lấy được, nơi đây không có mảnh vỡ quy tắc của các vị, xin các vị đi nơi khác mà tìm.

Bốn người lập tức biến sắc. Thần Vô Thương cười lạnh:

- E rằng Lục đạo hữu làm như vậy là quá đáng, mảnh vỡ quy tắc là do Đại Đạo ban tặng, nếu chúng ta phát hiện, vậy bốn người chúng ta phải có một phần, hiện tại Lục đạo hữu lại muốn độc chiếm...

Nhưng Thần Vô Thương còn chưa dứt lời, trong mắt Lục Thanh bất ngờ bắn ra thần quang màu xám. Thần quang này mênh mông cuộn cuộn, cho dù trong hư không Hỗn Độn này cũng tràn ngập uy nghiêm vô tận.

- Tiến thêm một bước là chết!

Thần Vô Thương giận quá hóa cười, lạnh lùng nói:

- Lục Thanh, ngươi không khởi quá tự cao. Vùng đất Thần cầm mười vạn năm mới mở ra một lần, mảnh vỡ quy tắc quý giá vô cùng, ngươi cho rằng chỉ bằng vào phu thê ngươi là có thể nuốt chửng hay sao? Ba vị, chúng ta cùng động thủ, mảnh vỡ quy tắc chia nhau...

- Được...

Ba người còn lại đồng thanh phụ họa.

Ngay sau đó, bốn cỗ lực Bản Nguyên mênh mông bùng lên trên thân thể bốn người, đối với Lục Thanh, bốn người không dám sơ suất. Vào mười năm trước. Lục Thanh bằng vào lực một mình đã miễn cưỡng ngăn chặn được bốn người. Hiện giờ đã mười năm trôi qua, có được Thời gian do Kiếm Đạo Thời Không quay ngược, rốt cục tu vi của Lục Thanh đã đạt tới mức nào, bọn họ cũng không thể phán đoán.

Ánh mắt Lục Thanh lạnh lùng như băng giá, đối với bốn tên Đại Năng Bỉ Ngạn này, hẳn không có chút hảo cảm nào. Kiếm chỉ lập tức điểm ra, Bất chợt một thanh thần kiếm màu vàng xám chậm rãi lộ ra bên dưới kiếm chỉ.

- Luyện Tâm kiếm vào tay, trên người Lục Thanh lập tức có tiếng kiếm ngâm vang lên. Tiếng kiếm ngâm này không hề kém tiếng kiếm ngâm khi nãy của Nhược Thủy, ngấm mang theo một cỗ lực Kiếm Đạo Thời Không vận vạo. Không gian Hỗn Độn xung quanh lập tức chậm rãi trở nên vận vạo.

- Thôn Phệ Tinh Không

- Đại Phá Diệt Chương...

- Cổ Ma Thần Hỏa...

- Cổ Thần Khai Thiên...

Trong khoảnh khắc này, bốn người Thần Vô Thương đồng thanh quát lớn, bốn cỗ lực Bản Nguyên mệnh mông Từ Mi Tâm bốn người tràn ra, lập tức hóa thành bốn luồng sức mạnh khổng lồ, đè ép về phía Lục Thanh.

Động thôn phệ khổng lồ của thiếu niên áo đen ra sức cắn nuốt, ngay cả khí Hỗn Độn cũng không còn. Hai quyền của Thần Ma xé rách hư không Hỗn Độn thành một lối đi rất lớn. Tuy Thời Không kiên cố, nhưng một bàn tay khổng lồ cũng đánh xuống đầu Lục Thanh.

Uy năng mệnh mông rộng lớn như vậy, bởi vì lần này, cả bốn người đều vận dụng toàn lực. Bốn cỗ lực Bản Nguyên vừa bạo phát, sắc mặt bốn người lập tức trở nên tái nhợt, lẳng không xếp bằng ngồi xuống, cũng không để ý tới bốn luồng sức mạnh kia. Theo như bọn họ thấy, bốn cỗ lực Bản Nguyên bạo phát như vậy, dù là Đạo Tề Thiên cũng phải chết. Thủ đoạn này vào mười vạn năm trước, khi Sáu tên Đại Năng Bể Ngạn bọn họ cùng nhau trấn áp Đạo Tề Thiên cũng chưa từng sử dụng, huống chỉ là Lục Thanh.

Thần sắc Lục Thanh tỏ ra ngưng trọng, bốn cỗ lực Bản Nguyên mệnh mông này, đã vượt qua uy năng rất nhiều thần thông mà Lục Thanh đã từng thấy trong bao nhiêu năm qua. Cho dù hắn có được Bất Diệt Kiếm Thể, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Bất Diệt Kiếm Thể chưa đại thành, không thể chịu đựng được uy năng như vậy. Cho dù là Kiếm thể bất diệt, nhưng hồn phách bị diệt cũng sẽ không còn tồn tại.

Sắc mặt Lục Thanh hết sức lạnh lùng, kiếm quang màu vàng xám bùng lên trong mắt. Bất chợt kiếm chỉ tay phải Lục Thanh vạch ra, một chiếc Thời Không Luân Bàn lập tức hình thành trước kiếm chỉ Thời Không Luân Bàn này cao trăm trượng, vô cùng ngưng thật. Trên mặt Luân Bàn màu xám, kiếm văn dày đặc, trông vô cùng hòa hợp.

Thời Không Luân Bàn vạn trượng bắt đầu lặn về phía trước. Thời Không vỡ nát, hết thấy đều tan tành trong hư vô, để lộ ra một vùng hư không Hỗn Độn tinh thuần.

Thứ thứ ba mươi sáu của Đại Diễn Tam Thập Lục Kiếm: Phần Toái Thời Không!

Thời Không phá nát khiến cho hết thấy hóa thành hư vô, biến hóa thành một mảng Hỗn Độn hoàn toàn mới.

- Ầm...

Cho dù giới nhãn nhin tới mức nào, hư không Hỗn Độn cũng đã nổi cơn giận dữ. Lôi đình nổi lên ầm ầm, lập tức hàng ngàn hàng vạn lôi long Hỗn Độn khổng lồ ngưng kết, giận dữ thét gào chồm về phía Lục Thanh.

Thêm vào bốn cỗ lực Bản Nguyên của bốn người Thần Vô Thương, lực lượng kinh khủng này lập tức truyền ra khắp hư không Hỗn Độn

- Không xong!

Ở vài nơi bên trong hư không Hỗn Độn, có mấy tiếng kinh hô thất thanh vang lên. Ngay lập tức, vài đạo lực Bản Nguyên mạnh mẽ xé mở Hỗn Độn, bay nhanh về phía bọn Lục Thanh

Lúc này, Luyện Tâm kiếm của Lục Thanh đang chậm rãi đâm ra, một kiếm này vô cùng ngưng trọng. Lục Thanh thúc đẩy Hỗn Độn biến hóa, xông về phía trước ngăn chặn bốn cỗ lực Bản Nguyên và hàng ngàn hàng vạn lôi long Hỗn Độn

Lực lượng của chiêu Phần Toái Thời Không này, đây là lần đầu tiên Lục Thanh thi triển tới cực hạn.

- Bùng...

Mắt thấy hai luồng sức mạnh khổng lồ của hai phe sắp sửa va chạm vào nhau, bất chợt từ sau lưng Lục Thanh, chiếc kén màu xanh run lên một cái, bất ngờ lặn vào ngay giữa hai luồng sức mạnh.

- Nhược Thủy...

Lục Thanh không khỏi kinh hô thất thanh, tâm thần lúc này đã không còn có thể giữ được

991. Chương 36: Mục Đích Của Đạo Tề Thiên.

- Nhược Thủy...

Hai mắt Lục Thanh đỏ bừng, tâm thần giống như bị lợi kiếm cắt qua, cả người không kìm nổi trở nên run rẩy.

Nhưng chợt, ánh mắt hắn lập tức ngưng tụ, ngay cả bốn người Thần Vô Thương cũng lộ vẻ khiếp sợ.

- Không có khả năng, năng lực của cô là ai...

Ma Vô Danh lạnh giọng quát một tiếng, trong lòng khó nên được kinh hãi.

Lúc này. Ở trung ương hư không Hỗn Độn này, một lốc xoáy Hỗn Độn cực lớn chậm rãi hình thành, chẳng những là lực lượng của bốn Bản Nguyên, cho dù là Hỗn Độn do Phần Toái Thời Không của Lục Thanh sinh ra, cũng bị cuốn hút toàn bộ.

Sau mấy nhịp hít thở, lốc xoáy kia thu liễm lại, lại hiện ra kén lớn màu xám kia, cùng lúc trước so sánh, khí tức của kén lớn này tràn ra càng thêm uyên thâm khó lường. Cho dù là Lục Thanh, cũng cảm thấy một cổ khí tức khiến tim đập nhanh.

Tiến lên trước một bước. Lục Thanh giơ tay hướng về phía kén lớn Hỗn Độn kia ẩn đi, tuy nhiên tức khắc, từ trên kén lớn kia, một cỗ lực lượng mệnh mỏng chấn động, không ngờ nháy mắt đẩy Lục Thanh lui hơn mười dặm.

Tâm thần lay động một trận. Lục Thanh rốt cuộc không chịu nổi phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên tái nhợt.

- Lục đạo hữu...

Hỗn Độn mở ra, lập tức hiện ra thân hình ba người Viêm Vận. Trong mắt Viêm Lôi hiện lên một chút lo lắng rõ ràng mở miệng nói.

- Không sao.

Lục Thanh khoát tay, ánh mắt không rời kén lớn Hỗn Độn kia.

- Đây là, khí tức của mảnh vỡ quy tắc...

Ngay sau đó. Viêm Vận biến sắc, nhìn thẳng kén lớn Hỗn Độn kia, nhưng sau đó, bà dường như nghĩ tới cái gì. Liếc mắt nhìn Lục Thanh một cái thật sâu, lập tức quay đầu đi, nhìn về bốn người Thần Vô Thương, nói:

- Bốn vị, nếu mảnh vỡ quy tắc đã bị Lục đạo hữu chiếm được, chúng ta phải đi nơi khác tìm, tội gì ở nơi này lãng phí thời gian tổn thương tu vi chứ?

Hừ lạnh một tiếng. Thần Vô Thương nói:

- Viêm Vận bà nói thật dễ dàng, nhưng mảnh vỡ quy tắc trong hư không Hỗn Độn khó tìm cỡ nào, bà không phải không biết, vận khí không tốt, lần này mở ra còn không biết có thể gặp được lần thứ hai không, lần sau chính là mười vạn năm, bà bảo chúng ta trở về chờ sao...

Thở dài một tiếng. Viêm Vận nói:

- Bốn vị làm gì phải chấp nhất như thế chứ, đều là Bỉ Ngạn, hay là lui một bước đi...

Ma Vô Danh cười lạnh một tiếng tiếp lời nói:

- Viêm Vận, xem ra mười vạn năm trấn áp của Đạo Tề Thiên đã khiến nhuệ khí của bà không còn, hôm nay mảnh vỡ quy tắc này, bốn người chúng ta bất kể thế nào cũng phải đạt được, nếu bà ngăn cản chúng ta, thì không chết không thôi!

Viêm Vận biến sắc trầm giọng nói:

- Ma Vô Danh, ngươi không ngờ nói như thế với ta!
- Không sai là sống là chết, phải xem chính mình rồi...
- Các vị, chỉ là một mảnh vỡ quy tắc, làm gì phải chấp nhất như thế chứ...

Lúc này một tiếng cười từ chỗ sâu trong Hỗn Độn truyền đến.

Tiếng cười này đã phá tan hết thấy hư vô, lại giống như không chịu hạn chế của Hỗn Độn này, rõ ràng truyền đến tai mọi người.

- Đạo Tề Thiên...

Lục Thanh trầm giọng quát một tiếng.

-Ong...

Lúc này, hư không Hỗn Độn ở trước mắt mọi người mở ra, thân ảnh của Đạo Tề Thiên chậm rãi đi ra, càng khiến mọi người kinh ngạc chính là, lúc này. Ở bên người lão lơ lửng tám mảnh vỡ quy tắc.

Tám mảnh vỡ quy tắc trong suốt màu xám vờn quanh Đạo Tề Thiên, lóe ra thân quang trong suốt, thân quang này cũng không đẹp mắt nhưng lại hấp dẫn đám người Thần Vô Thương thật sâu.

- Mảnh vỡ quy tắc, không ngờ có tám mảnh...

Trên mặt Ma Vô Danh lập tức lộ vẻ tham lam.

- Không sai đúng là tám mảnh.

Đạo Tề Thiên khẽ cười một tiếng:

- Không bằng đoạn ân oán này, để cho Đạo mỗ hóa giải, thế nào...
- Đạo huynh muốn hóa giải như thế nào?

Lúc này, Vũ Tổ hoàng bào kia trầm giọng nói

Đạo Tề Thiên vùng tay lên. Ở bên người hắn bốn mảnh vỡ quy tắc bay ra, chậm rãi rơi xuống trước mặt bốn người, nói:

- Hóa giải như vậy, có được không?

Cho dù thân là Bỉ Ngạn Đại Năng, bốn người Thần Vô Thương lúc này cũng vì hành động này của Đạo Tề Thiên mà chấn kinh, bốn mảnh vỡ quy tắc cứ như vậy dâng tặng cho người.

Trong lòng nghĩ như vậy, tuy nhiên động tác của bốn người cũng không chậm, gần như đồng thời liền đem mảnh vỡ quy tắc trước mặt dung nhập vào trong cơ thể.

Ba người Viêm Vận đều nhướng mày, lại không nói gì thêm.

Nhưng sau đó. Đạo Tề Thiên lại vùng tay lên, ba khối mảnh vỡ quy tắc hướng về phía ba người Viêm Vận bay đến.

- Ba khối mảnh vỡ quy tắc này, tặng cho ba vị...

Viêm Vận trầm giọng nói:

- Đạo Tề Thiên, người đây là ý gì...

Đạo Tề Thiên thản nhiên cười, nói:

- Viêm Tổ cũng có thể biết, mảnh vỡ quy tắc mặc dù tốt, nhưng cho dù là Bỉ Ngạn Đại Năng cũng không thể cắn nuốt quá nhiều.

Gật gật đầu, nhưng lập tức. Viêm Vận liền biến sắc, nhìn chằm chằm Đạo Tề Thiên, nói:

- Mạnh vỡ quy tắc, mặc dù Bỉ Ngạn Đại Năng không thể cắn nuốt quá nhiều, nhưng tối đa là chín, lại vừa đủ chín khối, chẳng lẽ, ngươi đã cắn nuốt chín khối mảnh vỡ quy tắc...

Nhưng ngay sau đó. Viêm Vận lại lắc lắc đầu, nói:

- Không có khả năng, ngươi làm sao có khả năng tìm được nhiều mảnh vỡ quy tắc như vậy...

- Đó là thu hoạch của Đạo mỗi mười vạn năm qua ở trong hư không Hỗn Độn này.

Cũng không giấu diếm. Đạo Tề Thiên liếc mắt nhìn bốn người Thần Vô Thương đang lâm vào trong đột phá, mở miệng nói.

Mười vạn năm!

Viêm Vận ngẩn người, liên hiểu ra, cười khổ nói:

- Thì ra là thế, xem ra lúc trước, chúng ta ngược lại đã lựa chọn sai nơi trấn áp...

Viêm Vận cũng không nói sai, lúc bà vừa tới, đã nhìn thấy một kiếm Phần Toái Thời Không kia của Lục Thanh, có một kiếm như vậy, Phần Toái Thời Không, Hỗn Độn mới sinh ra, đủ để ngăn cản cắn nuốt của hư không Hỗn Độn này.

Dùng thời gian mười vạn năm để tìm mảnh vỡ quy tắc, mà không cần phải chờ hư không Hỗn Độn này tự nhiên mở ra, chẳng những cần thời gian mười vạn năm, hơn nữa mỗi một lần mở ra chỉ có một năm, cho nên Đạo Tề Thiên có thể đạt được nhiều mảnh vỡ quy tắc như vậy cũng là bình thường.

Không hoài nghi nữa. Viêm Vận giờ tay bắt lấy một mảnh vỡ quy tắc, dung nhập vào cơ thể.

Bên cạnh, hai người Viêm Lô theo động tác của Viêm Vận, cũng lấy một khối dung nhập vào cơ thể, ba người đồng thời lâm vào trong đột phá.

Hư không Hỗn Độn này, lúc này chỉ còn lại hai người Lục Thanh

- Đạo Tề Thiên...

Lục Thanh trầm giọng nói.

- Lão rốt cuộc đã làm gì với Nhược Thủy...

Trên mặt lộ ra chút ý cười. Đạo Tề Thiên nói:

- Ngươi không thấy rằng như vậy tốt lắm sao?

Ánh mắt đánh giá trên dưới cái kén lớn Hỗn Độn. Đạo Tề Thiên mở miệng nói:

- Lúc trước quả nhiên không có nhìn lầm. Hỗn Độn, chính là sinh ra như thế, hiện tại xem ra, khoảng cách đột phá Tề Đạo cũng không xa rồi

Lời nói của Đạo Tề Thiên, lập tức khiến Lục Thanh trở nên cảnh giác, nhưng lập tức, liền nhìn thấy Đạo Tề Thiên vung tay lên, một khối mảnh vỡ quy tắc cuối cùng liền bay tới trước mắt hắn.

- Mảnh vỡ quy tắc này, là của ngươi.

Đạo Tề Thiên nhìn Lục Thanh.

- Yên tâm, ngươi cùng ta đều ở Kiếm Đạo Thời Không, đột phá cảnh giới Tề Đạo, ta sẽ cho ngươi nhìn thấy. Đại Đạo Hỗn Độn này, ngươi cũng là người duy nhất có cơ hội có tư cách chứng kiến ta đột phá...

Lục Thanh biến sắc, mở miệng nói:

- Lão muốn làm gì...

Giơ tay chỉ bảy người Viêm Vận. Đạo Tề Thiên cười nói:

- Người cho rằng, ta vì sao phải cho không bảy người bọn họ mảnh vỡ quy tắc?

Tâm thần lung động, ngay sau đó, dường như nghĩ tới điều gì, trên mặt Lục Thanh cũng đồng dạng lộ vẻ hoảng sợ.

- Lão muốn cắn nuốt bọn họ mượn lực đột phá...

- Người nói đúng một nửa...

Đạo Tề Thiên cười lớn.

- Chẳng nhưng là bọn họ, ta còn muốn mượn tám người trong Thế giới Thời Không của người dùng một chút...

Nói xong. Đạo Tề Thiên vung tay lên, một cỗ lực lượng Kiếm Đạo Thời Không không gì sánh kịp trấn áp tới trên người Lục Thanh.

Sắc mặt ngưng trọng, ngay sau đó, toàn thân Lục Thanh, khí Phong Mang màu vàng xám bắn ra, ngạnh kháng lực lượng Kiếm Đạo Thời Không của Đạo Tề Thiên ở trong hư không.

- Hay một Bất Diệt Kiếm Thể...

Đạo Tề Thiên cất tiếng cười to.

- Đáng tiếc chính là. Bất Diệt Kiếm Thể của người còn có chỗ thiếu sót, mặc dù thân thể bất hủ, nhưng không có linh ngộ lực lượng Bản Nguyên, hồn phách dĩ nhiên sẽ mục...

Ngay sau đó, chỉ thấy Đạo Tề Thiên kiếm chỉ điểm liên chín lần, lập tức. Ở quanh người Lục Thanh, Tâm khối mảnh vỡ quy tắc bay ra, tính cả một khối vốn ở trước mặt Lục Thanh kia, đồng thời phóng ra một cỗ lực lượng to lớn, lực lượng này cắn nuốt hết thấy, cắn nuốt khí Phong Mang trên toàn thân Lục Thanh không còn, ngay cả lực lượng Kiếm Đạo Thời Không cũng bị mạnh mẽ trấn áp ở trong cơ thể.

- Đạo Tề Thiên...

Không để ý tới Lục Thanh. Đạo Tề Thiên kiếm chỉ lại dẫn động, lập tức. Ở trước mặt Lục Thanh, một cái khe Thời Không hiện ra, tám đạo kiếm quang bị lấy ra.

Gật gật đầu, Đạo Tề Thiên nói:

- Không tồi, người quả nhiên có chuẩn bị. Tu vi của bọn họ đều đạt tới Mệnh Hà thất trùng thiên, không tồi như thể chính hợp ta dùng...

Ngay khi Đạo Tề Thiên vừa nói dứt lời, trong cái kén lớn màu xám vốn vẫn yên lặng kia, một tiếng kiếm ngân kinh người vang lên, tiếng kiếm ngân này lớn vô ngần, cho dù là chín khối mảnh vỡ quy tắc kia đều trở nên chấn động.

Chẳng qua hết thấy nhưng việc này đều ở trong không chế của Đạo Tề Thiên, chỉ nghe lão trầm giọng nói:

- Đạo của người, chính là ta sáng tạo, người cho rằng, người có thể phản kháng sao...

Kiếm chỉ điểm động, ngay sau đó, ba khối mảnh vỡ quy tắc lơ lửng bay ra, mạnh mẽ gia cố giam cầm, mặc cho kén lớn màu xám kia không ngừng cắn nuốt, cũng không thể xé rách

Lực lượng trong cơ thể không thể vận dụng một chút nào, nhìn hết thấy phát sinh trước mặt- hai mắt Lục Thanh đỏ bừng, tâm thần hùng mạnh tích lũy năm tháng lâu dài ở giờ phút này hoàn toàn sụp đổ.

Ngay sau đó, Đạo Tề Thiên xoay người bước chân đi tới trước mặt bốn người Thần Vô Thương.

- Ngày xưa Cổ Thần và Cổ Ma cũng là một người, Thiên nhân phân hai một phần là Thần, một phần là Ma. Thần Ma hợp nhất thành Hồn Độn...

Trong mắt Đạo Tề Thiên bùng lên tinh quang:

- Hôm nay, thân thể Thần Ma sẽ củng cố cho huyết mạch Đạo Tề Thiên ta...

- Vọng tưởng...

Giờ khắc này, hai người Thần Vô Thương lại đồng thời tỉnh lại. Ở trước mặt hai người, hai khối mảnh vỡ quy tắc di động bay ra.

- Các người không cần nuốt mảnh vỡ quy tắc.

Đại Tề Thiên trầm giọng nói.

- Không sai.....

Hai người Thần Vô Thương giờ phút này cũng không vui không buồn, ngay cả thanh âm

992. Chương 37: Uy Của Thần Ma

Đạo Tề Thiên thần sắc ngưng trọng nhìn về phía hai người, thanh âm lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ, các người cho rằng chỉ bằng hai người các người, còn có thể có thủ đoạn gì phải không.

Hai người đồng thời lên tiếng. Thần Ma hai cỗ thần lực giao hòa ở trong không trung:

- Đạo Tề Thiên, nếu người biết được, Cổ Thần Cổ Ma lúc trước chính là một người, vậy chắc người biết được, lực lượng của Thần Ma lúc trước chính là lực lượng Hỗn Độn, Hỗn Độn sơ khai Đại Đạo sinh diễn. Đại Đạo này, chính là tổ tiên Thần Ma của hai tộc Thần Ma ta khai mở!

Đạo Tề Thiên biến sắc, trầm giọng nói:

- Các người muốn dung hợp phản tổ (dung hợp trở lại giống như tổ tiên)!

- Không sai Đạo Tề Thiên, kiếp nạn hôm nay, đã là không thể không chết, hai tộc Thần Ma ta hiện giờ có thể dung hợp phản tổ, cũng là xu thế của Đại Đạo!

-Ong...

Ngay sau đó, trên người hai người Thần Vô Thương, thần lực mãnh liệt mệnh mông trở nên giao hòa, thần quang hai màu vàng đen bao bọc hai người vào bên trong.

- Muốn dung hợp, cũng phải hỏi Đạo Tề Thiên ta có đáp ứng hay không!

Ánh mắt lạnh lùng. Đạo Tề Thiên kiểm chỉ điểm liên tiếp, lập tức, chín khối mảnh vỡ quy tắc chợt hiện lên, đem cái kén lớn màu vàng đen kia bao vây lại.

- Trấn!

Nhưng mà lập tức, phía trên kén lớn màu vàng đen kia, một cỗ lực Hỗn Độn màu xám chợt bắn ra, nháy mắt đánh vỡ chín khối mảnh vỡ quy tắc kia.

Đạo Tề Thiên biến sắc, trầm giọng nói:

- Hay một tên Thần Ma, không ngờ có thể nghịch lại Đại Đạo quy tắc, nếu chín khối không đủ, vậy lại thêm chín khối!

Kiểm chỉ vung lên, lập tức, chín khối mảnh vỡ quy tắc xung quanh Lục Thanh bắn nhanh ra, mười tám khối mảnh vỡ quy tắc nhất tề bắn ra thần quang Đại Đạo trong suốt, trấn áp ở trên cái kén lớn màu vàng đen kia.

- Ấm...

Một tiếng nổ trong phút chốc xuyên qua hư không Hỗn Độn truyền khắp toàn bộ thế giới Đại Đạo, hàng ngàn hàng vạn sinh linh nhất tề chấn động, phủ phục trên mặt đất.

Hư không Hỗn Độn.

Cái kén lớn màu vàng đen kia nháy mắt đánh bay ra mấy vạn dặm, trên mặt nứt ra từng vết rách dữ tợn.

Nhưng những vết rách này giống như đã nuôi lớn một loại huyền ảo nào đó, ngay sau đó, lực lượng Hỗn Độn màu xám lại mạnh mẽ xuất hiện, vết rách kia lập tức khép lại.

- Oanh oanh...

Trong hư không Hỗn Độn, lôi đình vang lên, từng đạo lôi long Hỗn Độn đồng thời hiện ra, hướng tới kén lớn màu vàng đen kia cắn nuốt, muốn ngăn cản nó xuất thế.

- Thần Ma nghịch Đại Đạo. Hỗn Độn vạn thể không!

Giờ phút này, một thanh âm lớn vang vọng hư không Hỗn Độn, trong kén lớn màu vàng đen kia, lực lượng Hỗn Độn màu xám nháy mắt bắn ra, ngay sau đó kén lớn kia lập tức hoàn toàn hóa thành màu của Hỗn Độn.

-Ong...

Cách Đạo Tề Thiên không xa, kén lớn Hỗn Độn của Nhược Thủy biến thành cũng đồng thời trở nên run rẩy, hai cỗ lực lượng đồng nguyên giao hòa lẫn nhau, ngay cả ba khối mảnh vỡ quy tắc xung quanh Nhược Thủy, cũng mơ hồ trở nên chấn động, dường như ở một khắc sau sẽ phá kén mà ra.

- Đạo Tề Thiên ta trấn áp người, người liền không thể động đây!

Đạo Tề Thiên trầm giọng quát một tiếng, triệu hồi mười tám khối mảnh vỡ quy tắc kia, trong đó chín khối lại trấn áp ở phía trên kén lớn màu xám kia, chín khối khác lại trở về xung quanh Lục Thanh, lần thứ hai phong ấn hẳn.

Không thể động đây Lục Thanh hai mắt đỏ thắm, Tâm tư xoay chuyển thật nhanh, lại là bất lực. Lực lượng của Đại Đạo quy tắc, thật sự là mạnh mẽ không hiểu, mặc dù Bất Diệt Kiếm Thể của hắn là tồn tại bất hủ, nhưng lực lượng Bản Nguyên hắn không lĩnh ngộ ra, lại không cách nào thể hiện toàn bộ lực lượng của Bất Diệt Kiếm Thể, nếu không cũng sẽ không bị Đạo Tề Thiên dễ dàng trấn áp như thế.

Hiện tại chỉ có thể trông cậy vào Thần Ma kia...

Trong tiếng rầm rắc, phía trên kén lớn Hỗn Độn kia, từng đạo hoa văn huyền ảo hiển hóa ra, dọc theo một đám hoa văn Hỗn Độn màu xám kia, kén lớn kia nứt ra một khe hở trắng tấp.

Từ trong khe hở này, lập tức vang lên một tiếng găm rú cực lớn, giống như có một người khổng lồ vùng tay đập xuống, đình tai nhức óc.

Đạo Tề Thiên ánh mắt lạnh lùng sắc bén, thần sắc ngưng trọng, giờ phút này. Thần Ma xuất thế đã không thể nghịch chuyển.

- Đạo Tề Thiên!

Ngay sau đó, một thanh âm già nua vang lên, thanh âm này vừa xuất hiện, toàn bộ hư không Hỗn Độn trở nên run rẩy kịch liệt, mấy con lôi long Hỗn Độn vốn ngưng tụ ra thân hình. Ở trong khoảnh khắc thanh âm này vang lên, nháy mắt văng tung tóe ra, không có chút lực chống cự nào.

Ánh mắt ngưng trọng, uy năng như vậy, đã vượt xa cảnh giới Bỉ Ngạn.

Cảnh giới Tề Đạo?

Trong mắt Lục Thanh lộ vẻ nghi hoặc.

- Đạo Tề Thiên!

Ngôn Xuất Pháp Tùy, thanh âm già nua này vang lên, từng đạo hoa văn màu xám ở trong hư không hiển hóa, hướng về phía Đạo Tề Thiên trấn áp.

Thân hình nhoáng lên một cái, ngay sau đó, toàn thân Đạo Tề Thiên trở nên biến hóa.

- Tử Hoàng Kiếm Thân Kinh! Hóa Thân Thành Kiếm!

Trong lòng Lục Thanh chấn động, tuy nhiên bởi vì đạo bất đồng, không đạt đến trình độ của Bất Diệt Kiếm Thể, nhưng Đạo Tề Thiên vẫn như trước đạt tới trình độ của Kiếm thể Thánh Kiếm.

Giờ phút này, thanh cự kiếm vạn trượng do Đạo Tề Thiên hóa thành, quanh thân kiếm quang màu xám bạc di động, mơ hồ, có một cỗ khí tức Hỗn Độn lộ ra, hướng tới Hỗn Độn đầy trời đè ép tới.

- Âm âm...

Một kiếm chém xuống. Thời Không dập nát!

Không có bất cứ kiếm thức gì, chỉ là lực lượng thuần túy liền khiến cho Thời Không dập nát, một mảnh Hỗn Độn mới diễn hóa ra, trấn áp xuống

- Âm...

Trong hư không Hỗn Độn màu xám nhất tề chấn động, trong phút chốc này, Lục Thanh chỉ cảm thấy một đạo sáng xám lóe qua trước mắt, trong nháy mắt này không ngờ không thể nhìn thấy chút màu sắc nào.

- Âm âm âm...

Hỗn Độn cuộn cuộn, giờ phút này, Lục Thanh chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng lớn không gì sánh kịp lan đến trên người, hồn phách chấn động, một ngụm máu tươi lại phun ra, đánh bay mấy vạn dặm.

Đợi khi Lục Thanh nhìn lại, xuất hiện ở trước mặt, lại là một thân ảnh phong cách cổ xưa màu xám.

Đây là một gã khổng lồ thân cao vạn trượng, trên cơ thể màu cổ đồng, vô cùng thô ráp, mặt trên lưu chuyển từng đạo Hỗn Độn lực mạnh mẽ, cơ bắp cuộn cuộn. Ở trong tay hắn, một thanh cự phủ màu xám giờ lên cao, trên thân phủ màu xám, một cỗ khí tức bất hủ truyền ra.

- Thần Ma Khai Thiên Phủ...

Thanh âm chấn động của Đạo Tề Thiên vang lên. Lục Thanh có thể nhìn thấy, trên Thánh Kiếm vạn trượng do Đạo Tề Thiên biến thành lan tràn từng vết rạn.

- Oanh...

Một bước đạp động. Hỗn Độn xung quanh lập tức toàn bộ tan ra. Khai Thiên Phủ cực lớn đánh xuống, trong hư không. Hỗn Độn vô tận trăm triệu dặm bị xô nứt ra rơi xuống phía trên Thánh Kiếm.

Cự kiếm vỡ vụn, hóa thành vô số kiếm quang màu xám bạc tản ra trong Hỗn Độn.

Ngã xuống rồi?

Lục Thanh sửng sốt, lập tức trong lòng vừa động.

Không tốt!

Thời Không Nghịch Chuyển...

Ở sau lưng Thần Ma màu xám kia, vang lên một thanh âm lạnh lẽo, lập tức một đạo kiếm quang màu xám phá vỡ vết nứt Thời Không, hung hăng chém xuống Thần Ma kia.

Không kịp phòng bị. Thần Ma kia chỉ kịp đem Khai Thiên Phủ cực lớn chặn ở sau lưng.

- Oanh...

Ánh sáng rực rỡ chấn động Hỗn Độn, trong phút chốc này, từng vết nứt Thời Không lan tràn ra, không ngờ truyền ra hư không Hỗn Độn này, lan tràn tới mỗi một ngõ ngách của Đại Đạo Tinh Không.

Trong phút chốc này, lực lượng Thời Không vạn vạo rơi xuống trên người. Lục Thanh chỉ cảm thấy thời gian trên người hồi tưởng một trận, thân thể chậm rãi, lại khôi phục đến trạng thái lúc trước.

- Nhược Thủy...

Ánh mắt Lục Thanh như Kiếm, từng đạo Kiếm Đạo Thời Không màu xám vắng vẻ mờ Hỗn Độn, muốn tìm đến vị trí của Nhược Thủy.

- Không cần tìm, bọn họ đều bị Đạo Tề Thiên mang đi rồi...

Lúc này, một thanh âm già nua vang lên.

- Là lão...

Lục Thanh ngẩn người, cũng nhìn thấy Thần Ma kia giờ phút này ngồi xếp bằng ở trong hư không, hai mắt khẽ nhắm.

- Bọn họ đã bị Đạo Tề Thiên mang đi rồi, người đi tìm lão, chỉ là Châu châu đá xe mà thôi...

Chậm rãi mở hai mắt, trong mắt Thần Ma kia lưu chuyển Hỗn Độn màu xám, còn có một đạo hoa văn huyền ảo hiện hóa.

Lục Thanh nhượng mày, khí tức từ trên người Thần Ma này truyền ra mặc dù hùng mạnh, thậm chí không phải hắn có thể bằng được, nhưng khí tức kia lại có dấu hiệu suy giảm.

- Thế nào, người đã nhìn ra rồi sao...

Trên mặt Thần Ma kia lộ vẻ mệt mỏi thật sâu:

- Đạo Tề Thiên đã luyện hóa mạnh võ quy tắc đến cực hạn. Lúc trước, ta mở ra Đại Đạo Tinh Không này, thần lực hao hết, Thiên nhân chia hai một phần Cổ Thần, một phần Cổ Ma, đã sáng lập tinh vực Cổ Thần và tinh vực Cổ Ma. Nhưng lại không ngờ hai mạch kế thừa cũng bởi vậy bất hòa, còn sinh ra cường giả như Đạo Tề Thiên. Hiện giờ, cho dù là phản tổ trở về, cũng không thể trấn áp. Lúc trước Đại Đạo mở sinh ra mảnh võ quy tắc, thêm vào thể từ người cắn nuốt, toàn bộ đã bị lão đoạt được, chỉ cần dung hợp tất cả làm một, lão chính là Đại Đạo, cảnh giới Tề Đạo chân chính.

- Ta nên làm thế nào...

Lục Thanh trầm giọng nói ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Thần Ma.

- Người thật sự muốn đi sao?

Thần Ma nhìn Lục Thanh.

- Người không sợ ngã xuống...

Lục Thanh cười thản nhiên, nói:

- Tu luyện đến cảnh giới như hiện giờ, nếu như ngay cả sinh tử còn không nhìn thấu, như vậy tu đạo này còn có tác dụng gì...

Thần Ma có chút sững sốt, sau đó lộ vẻ cười khổ, nói:

- Sinh tử, ngã xuống, càng đạt tới cảnh giới cao, càng lo lắng ngã xuống, càng muốn đi truy tìm cảnh giới cao hơn. Chỉ có điều đến cuối cùng mới phát hiện, thì ra sinh tử vốn đã sớm nhìn rõ lúc trước, không biết khi nào lại trở thành sự trói buộc lớn nhất...

- Thời gian của ta không còn nhiều nữa, có mấy lời, người phải nghe cho kĩ...

Ánh mắt ngưng trọng, Lục Thanh nói:

- Lão sắp tiêu tán rồi...

- Không sai.

Lúc này, trên mặt Thần Ma không vui không buồn:

- Trên đời ai có thể không chết. Hư không Hỗn Độn này, từ sau khi sinh ra Đại Đạo Tinh Không, đã không có vĩnh viễn bất tử chân chính. Cho dù ta mở ra Đại Đạo Tinh Không này, cũng khó trốn từ kiếp, đây là kiếp số.

- Kiếp số...

Lục Thanh trầm trầm nói

- Không sai kiếp số, là mệnh số của hư không Hỗn Độn này, ngay cả Hỗn Độn cũng ở dưới mệnh số này, chỉ có điều, mệnh số này tuân hoàn theo một điểm...

- Cái gì...

Lục Thanh nói gần như theo bản năng.

993. Chương 38: Chân Chính Bất Hủ (đại Kết Cục)

Trong lòng Lục Thanh chấn động, trên mặt lộ vẻ bưng ngé.

- Đạo Tề Thiên, lão đã vi phạm mệnh số của Hỗn Độn. Hỗn Độn không tranh, dùng mệnh số cưỡng quản thế giới Đại Đạo, cưỡng trực công chính. Đạo Tề Thiên đối với vạn vật sinh linh như con kiến, một lòng chạy theo cảnh giới Tề Đạo, lại không biết rằng lão đã bước vào con đường hủy diệt chân chính. Chỉ có điều, điểm cuối của con đường hủy diệt này, cũng không phải mệnh số Hỗn Độn có thể nắm trong tay, cho nên, hết thảy những việc này, cần người phải đi làm...

- Ta đi làm...

Lục Thanh gật gật đầu.

Trên mặt lộ vẻ hãi hùng. Thần Ma khẽ thở dài một hơi, nói:

- Ta hỏi người, người có nguyện ý kế thừa mệnh số Hỗn Độn này, bảo vệ mảnh Hỗn Độn này, để nó tiếp tục tồn tại phát sinh vạn vật sinh linh hay không...

Thân sắc ngưng trọng. Lục Thanh sau một lúc trầm mặc, gật gật đầu.

- Tốt...

Thở ra một hơi dài Thần Ma chậm rãi đứng thẳng dậy. Lúc này, Lục Thanh mới chú ý tới. Ở chỗ ngực của Thần Ma, một vết kiếm cực lớn thẳng từ trước thấu ra sau, lộ ra Hỗn Độn màu xám bên trong.

Giơ tay về phía trước, một thanh cự phủ màu xám lập tức xuất hiện ở trong tay Thần Ma.

- Thần Ma Khai Thiên Phủ!

Thần Ma giơ tay khẽ vuốt trên thân phủ hai cái, lập tức giơ tay ném đi, cự phủ kia lập tức rơi xuống trước mặt Lục Thanh

- Lúc trước, ta từ trong Hỗn Độn sinh ra. Thần Ma Khai Thiên Phủ này chính là đạo khí bất hủ của mệnh số Hỗn Độn ban cho ta. Chỉ có điều lúc trước mở Đại Đạo quá gấp, qua nhiều năm như vậy, nó ngay cả linh thức cũng chưa sinh ra, hiện giờ ta đưa nó cho người kế thừa, hy vọng người có thể đối đãi tốt với nó...

- Lúc này, từ lòng bàn tay Lục Thanh, một tiếng kiếm ngân réo rất vang lên, không có triệu tập của Lục Thanh. Luyện Tâm Kiếm màu vàng xám chậm rãi lộ ra, lập tức chui vào trong Khai Thiên cự phủ kia.

- Chợt một tiếng kiếm ngân thuần khiết lớn vô cùng vang lên, hư không Hỗn Độn vốn bình phục kia lại trở nên chấn động. Nhưng lúc này. Lục Thanh cảm thấy không phải hư không Hỗn Độn này phẫn nộ, mà là một cỗ vui sướng lớn lao, giống như hư không Hỗn Độn đã có được sinh mệnh.

- Ở một nơi trong Đại Đạo Tinh Không. Đạo Tề Thiên thân sắc ngưng trọng ngồi xếp bằng giữa Tinh Không, ở trước mặt lão, giờ phút này lơ lửng một chiếc kén lớn màu xám. Ở bên cạnh cái kén lớn này, còn có mười ba đạo thân ảnh. Chỉ có điều ở phía trước mỗi đạo thân ảnh này đều trấn áp một khối mảnh vỡ quy tắc.

- Bất chợt, một tiếng kiếm ngân lớn vượt qua Tinh Không truyền tới.

- Trên mặt Đạo Tề Thiên lại lộ ra một chút ý cười, mở miệng nói:

- Đạt được truyền thừa rồi sao? Tốt lắm, một trận chiến với các người, xem ai có thể đạt tới cảnh giới Tề Đạo trước...

Lời nói của Đạo Tề Thiên bình tĩnh, nhưng thanh âm lại không chịu hạn chế của Thời Không, trong phút chốc truyền vào hư không Hỗn Độn.

Lục Thanh ánh mắt kiên định, giơ tay ấn lên trên Khai Thiên Phủ kia, Khai Thiên Phủ kia toàn bộ biến ảo lên, lực lượng Hỗn Độn màu xám tràn ngập, lập tức. Khai Thiên Phủ kia liền biến thành bộ dáng của Luyện Tâm Kiếm.

- Thân kiếm run rẩy kêu lên, rơi vào trong tay Lục Thanh, giờ phút này, Từ trong Luyện Tâm Kiếm truyền ra một cỗ vui sướng. Lục Thanh biết, đó là âm thanh của Kiếm Linh Luyện Tâm Kiếm. từ trên Luyện Tâm Kiếm. Lục Thanh cảm nhận được khí tức bất hủ giống như Bất Diệt Kiếm Thể của hắn.

- Bất hủ đạo khí! Khai Thiên Kiếm!

Nhìn Khai Thiên Kiếm một lần nữa hiện ra trong tay Lục Thanh, trên mặt Thần Ma lộ vẻ cảm khái:

- Hư không Hỗn Độn này ngày sau sẽ do người kế thừa, phần lực Bản Nguyên này cũng là thứ cuối cùng ta có thể để lại cho người. Một trận chiến cuối cùng, rốt cuộc sẽ có kết quả như thế nào, ta không thể thấy được, nhưng, người nhất định phải thắng! Vì Đại Đạo sinh linh...

- Vì Đại Đạo sinh linh...

Lục Thanh trầm giọng nói.

- Không sai vì Đại Đạo thương...

Thần Ma thanh âm lạnh lùng nói:

- Đạo Tề Thiên xem Đại Đạo sinh linh như con kiến, để lão thành tựu cảnh giới Tề Đạo, đó là Bất công lớn nhất của Đại Đạo Tinh Không này! Cũng là tai họa lớn nhất của mệnh số Hỗn Độn! Một trận chiến này, người thắng, Đại Đạo Tinh Không sẽ khôi phục, hết thảy như thường, trên đời này, cũng không còn có Bỉ Ngạn tồn tại nữa, người người muốn cứu cũng có thể khôi phục toàn bộ. Người bại hết thảy sẽ không tồn tại nữa...

Lục Thanh gật gật đầu, không nói gì nữa.

-Ha ha.

Đến lúc này, thân thể của Thần Ma Bất đầu xuất hiện hư ảo, trong phút chốc này, toàn bộ hư không tiếng sấm sét không ngừng. Đại Đạo Tinh Không, mưa máu từ trên trời rơi xuống.

Hàng ngàn hàng vạn sinh linh, trong nháy mắt này đồng thời cảm nhận được một cỗ bi thương lớn lao, nhất tề đau thương khóc thành tiếng.

Hư không Hỗn Độn.

Một khắc cuối cùng khi Thần Ma biến mất, một đạo diện quang màu xám giống như cắt qua hạn chế của Thời Không, nhập vào trong mi tâm Lục Thanh.

Trong phút chốc. Lục Thanh chỉ cảm thấy Bất Diệt Kiếm Thể run rẩy kêu lên, một cỗ lực lượng trước đây hắn căn bản không thể tưởng tượng phóng xuất ra. Bên trong Kiếm thể, hồn phách vốn tồn tại, giờ phút này rốt cuộc không cảm nhận được, giống như tất cả đều biến mất không thấy, chỉ để lại Kiếm thể bất hủ tồn tại.

Thật lâu sau. Lục Thanh chậm rãi mở hai mắt.

- Thì ra là thế...

Giờ phút này, từ trên người Lục Thanh, một tầng khí Phong Mang màu xám phóng ra. Phong Mang màu xám này, không có bất cứ khí tức sắc bén gì lộ ra, lại chém đứt Thời Không, trấn áp Hỗn Độn.

- Hỗn Độn mới là nơi tất cả Đại Đạo này trở về, bất kể thời gian hay là không gian đều là một tồn tại nằm trong Hỗn Độn, là lực lượng cơ bản nhất của thể gian này. Hỗn Độn, tức là Bản Nguyên...

Tay phải kiếm chỉ vẽ ra, ngay sau đó, hư không Hỗn Độn trước mặt Lục Thanh lập tức nứt ra một vết nứt Thời Không, vết nứt Thời Không lúc này trực tiếp nối tới Đại Đạo Tinh Không, xuất hiện ở chỗ trầm dậm trước mặt Đạo Tề Thiên.

Chậm rãi bước ra vết nứt Thời Không, Lục Thanh đứng trong Tinh Không giống như thành tồn tại duy nhất trong Đại Đạo Tinh Không, một cỗ khí tức Bất hủ lớn vô biên lộ ra, tàn sát bừa bãi hư không.

- Kiếm thể bất diệt, hồn phách bất hủ! Rất tốt...

Trong hư không. Đạo Tề Thiên đang ngồi xếp bằng mở bừng hai mắt, hết thấy vốn tôn tại không ngờ biến mất không thấy.

Lục Thanh biến sắc, trầm giọng nói:

- Bọn họ đâu...

Đạo Tề Thiên khê cười một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ ngươi không nghĩ ra sao?

- Lão đã cắn nuốt bọn họ...

Trên mắt Lục Thanh có chút khó coi.

- Tám người sư phụ ta thân là Kiếm Đạo bát thánh, nói ra cũng là Kiếm Đạo nhất mạch, bọn họ không phải Bỉ Ngạn vì sao lão cũng cắn nuốt bọn họ.

- Bọn họ là Kiếm Đạo nhất mạch không sai nhưng ta là tổ của Kiếm Đạo, bọn họ lại hấp thu tất cả hương hỏa Kiếm Đạo của Đại Đạo Tinh Không này, trở thành người Kiếm Đạo ký thác, ta tự nhiên không thể buông tha bọn họ. Nếu không. Kiếm Đạo của ta làm sao viên mãn!

- Hết thấy nhưng việc này là lúc trước lão đã tính tới, lúc trước ở thế giới Thời Không, lão đã sớm định liệu...

Lục Thanh trầm giọng nói.

- Không sai...

Lúc này. Đạo Tề Thiên ngược lại không có bất cứ phủ nhận gì.

Trong mắt Lục Thanh bắn ra hàn mang, Khai Thiên Kiếm trong tay chậm rãi lộ ra, nói:

- Vậy lão có tính đến hay không, rằng hôm nay, lão sẽ ngã xuống!

- Ngã xuống.

Đạo Tề Thiên đầu tiên là sững sốt, sau đó cười lớn:

- Tốt! Tốt! Ngươi có chiến ý này, chính là người ta cầu. Một trận chiến hôm nay, chính là ngày Đạo mỗ chứng đạo! Ha ha ha ha....

Một bước bước ra, trên người Đạo Tề Thiên lập tức vang lên một tiếng kiếm ngâm cực lớn. Kiếm Ý Thời Không màu xám bạc bốc lên. Chỉ có điều so với lúc trước, trên người Đạo Tề Thiên, khí Hồn Độn đã gần như ngưng tụ thành thực chất.

- Trên con đường chứng đạo của Đạo mỗ, ngươi lại là người chứng đạo. Đạo mỗ chỉ vẫn (hỏi) ngươi một kiếm, một kiếm phân sinh tử...

Ngay sau đó, thân hình Đạo Tề Thiên biến hóa, lại hóa thành một thanh Thánh Kiếm vạn trượng, chỉ có điều hiện giờ. Ở trên Thánh Kiếm màu xám bạc này, lộ ra một cổ khí tức bất hủ nồng đậm.

-Bất hủ...

Lục Thanh trầm giọng nói.

- Không sai mượn Bản Nguyên Hồn Độn của thể từ ngươi. Đạo mỗ đã cắn nuốt tất cả quy tắc của Đại Đạo. Hiện giờ, chỉ cần Đại Đạo Tinh Không này bất diệt, thân ta Bất diệt!

- Phần Toái Thời Không...

Thánh Kiếm vạn trượng chém xuống, trong phút chốc này, khí Hồn Độn không bờ bến bao phủ Tinh Không vạn dặm vô tận xung quanh Lục Thanh. Đại Đạo Tinh Không, ngàn vạn sinh linh nhất tề run rẩy, lực lượng như vậy, khiến Đại Đạo sinh linh cảm thấy nguy cơ hủy diệt.

- Ha ha. Đại Đạo sinh linh, hôm nay chính là hủy diệt, đợi khi Đạo mỗ thành đạo, lại làm cho toàn bộ các người sống lại, có gì là khó!

Thánh Kiếm chém xuống, tránh cũng không thể tránh, thậm chí giờ phút này, ở trên thân Thánh Kiếm kia, một gương mặt rõ ràng xuất hiện ở trước mặt.

- Lục đại ca!

- Thất đệ...

-Ồo nhi!

- Cha...

Kiếm thể rung mạnh. Lục Thanh có chút không thể tin được nhìn chằm chằm Thánh Kiếm đang chém xuống kia, trong lúc nhất thời, đúng là quên xuất kiếm.

- Làm sao, người không hạ thủ được...

Thanh âm lạnh lùng của Đạo Tề Thiên truyền đến.

- Bọn họ, là thê tử, kiếm lữ, huynh đệ, sư phụ, nhi tử của người. Chẳng qua, đối với loại người chứng đạo như chúng ta mà nói chỉ cần chứng đạo, hết thảy đều có thể đạt được. Tâm do dự của người, đã định trước người khó thành Đại Đạo...

- Ầm...

Thời Không dập nát trấn áp, trong phút chốc. Lục Thanh học máu bay ngược. Bị Hỗn Độn mới sinh ra đè ép, cho dù Bất Diệt Kiếm Thể bất hủ cũng bị chấn thương nặng nề.

- Đây chính là bất hủ?

Lục Thanh nhìn thoáng qua bản thân, lập tức tự giấu nói:

- Bất hủ thì như thế nào, trên đời này, làm sao có bất hủ bất diệt chân chính, cái gọi là Bất Diệt Kiếm Thể, chẳng qua cũng chỉ là cảnh giới tầng thứ nhất mà thôi cảnh giới này phá rồi, vậy sẽ không còn tồn tại

- Không sai trên đời này, không có bất hủ chân chính. Hôm nay. Đạo mẫu sẽ làm cho thân bất hủ bất diệt của người, chân chính hủy diệt...

- Phần Toái Thời Không...

Vô số ngôi sao tan vỡ, Thời Không dập nát tiêu diệt diễn hóa Hỗn Độn vô tận, lại bao phủ Lục Thanh vào bên trong.

Phun ra một ngụm máu tươi, Lục Thanh gắt gao nhìn chằm chằm từng đạo thân ảnh trên Thánh Kiếm kia, không muốn hoàn thủ.

Nhưng mà ngay sau đó, ánh mắt Lục Thanh ngẩn ra, lại nhìn thấy trên thân Thánh Kiếm kia, từng đạo thân ảnh thân quen kia không ngờ đang Thiêu đốt. Từng gương mặt quen thuộc hiện trong đầu, trong hỏa diễm vô tận, nụ cười trên từng gương mặt này vĩnh viễn trường tồn, bất hủ bất diệt!

- Cái gì là bất hủ? Đây mới là bất hủ!

Trên mặt Lục Thanh sinh ra một chút vẻ bưng ngô:

- Thì ra, bất hủ chân chính, đã sẵn ở trong lòng ta, chỉ tại ta mê muội đau khổ truy tìm...

- Người nói cái gì.

Đạo Tề Thiên sững sốt trong mơ hồ dường như lão đã nhận ra biến hóa của mọi người trên Thánh Kiếm.

- Các người, các người không ngờ đốt hết chân linh, trở về Hỗn Độn...

Mà giờ phút này, Khai Thiên Kiếm trong tay Lục Thanh, lại dần dần dâng lên một tiếng kiếm ngân rất nhỏ, tiếng kiếm ngân này nhẹ nhàng, lại áp chế hết thảy Kiếm Ý của Thánh Kiếm Đạo Tề Thiên.

- Lão sai lầm rồi

Thần sắc của Lục Thanh, điềm đạm mà bình tĩnh:

- Bọn họ trở về Hỗn Độn còn có thể tái sinh, mà lão lại phải chân chính yên diệt...

- Không! Ta là thân chứng đạo, đệ nhất Kiếm giả Từ trước đến nay, tổ của Kiếm Đạo, không ai có thể diệt ta, ta muốn tồn tại cùng Tề Đạo, bất tử bất diệt! Người, đừng vội nói xằng nói bậy, quấy nhiễu đạo tâm của ta...

Trong Thánh Kiếm, thanh âm tức giận của Đạo Tề Thiên truyền ra.

- Một khi đã như vậy, vậy người liền vỡ nát đi. Phần Toái Thời Không...

- Ông...

Hư không Hỗn Độn vô biên vô tận lại hiển hóa, hư không Hỗn Độn mới sinh ra này nghiền ép Tinh Không, tất cả sao trời, thậm chí toàn bộ Đại Đạo Tinh Không đều trở nên chấn động kịch liệt.

Một kiếm này, sắp sửa xé rách Đại Đạo.

- Ông...

Trên mặt lộ vẻ cười nhạt. Khai Thiên Kiếm trong tay Lục Thanh chậm rãi đâm ra, một kiếm này, vô cùng bình thản, trên mặt không có bất cứ khí Hỗn Độn gì hiển hóa, nhưng chỗ nào kiếm đi qua, hết thấy Hỗn Độn tránh lui tán loạn, sao trời vốn đã tan biến cũng một lần nữa xuất hiện ở Đại Đạo Tinh Không.

- Không có khả năng! Đây là Kiếm Đạo gì! Ta là tổ của Kiếm Đạo, không ai có thể diệt sát ta. Thần Ma cũng không được...

Khi thanh âm này hoàn toàn tiêu tan ở Đại Đạo Tinh Không, Khai Thiên Kiếm trong tay Lục Thanh cũng nhẹ nhàng vẽ một kiếm hoa, biến mất ở trong tay.

- Thật sự, kết thúc rồi sao...

- Kết thúc rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-diet-kiem-the>